

Yêu Sâu Nặng

Để

Thiếu

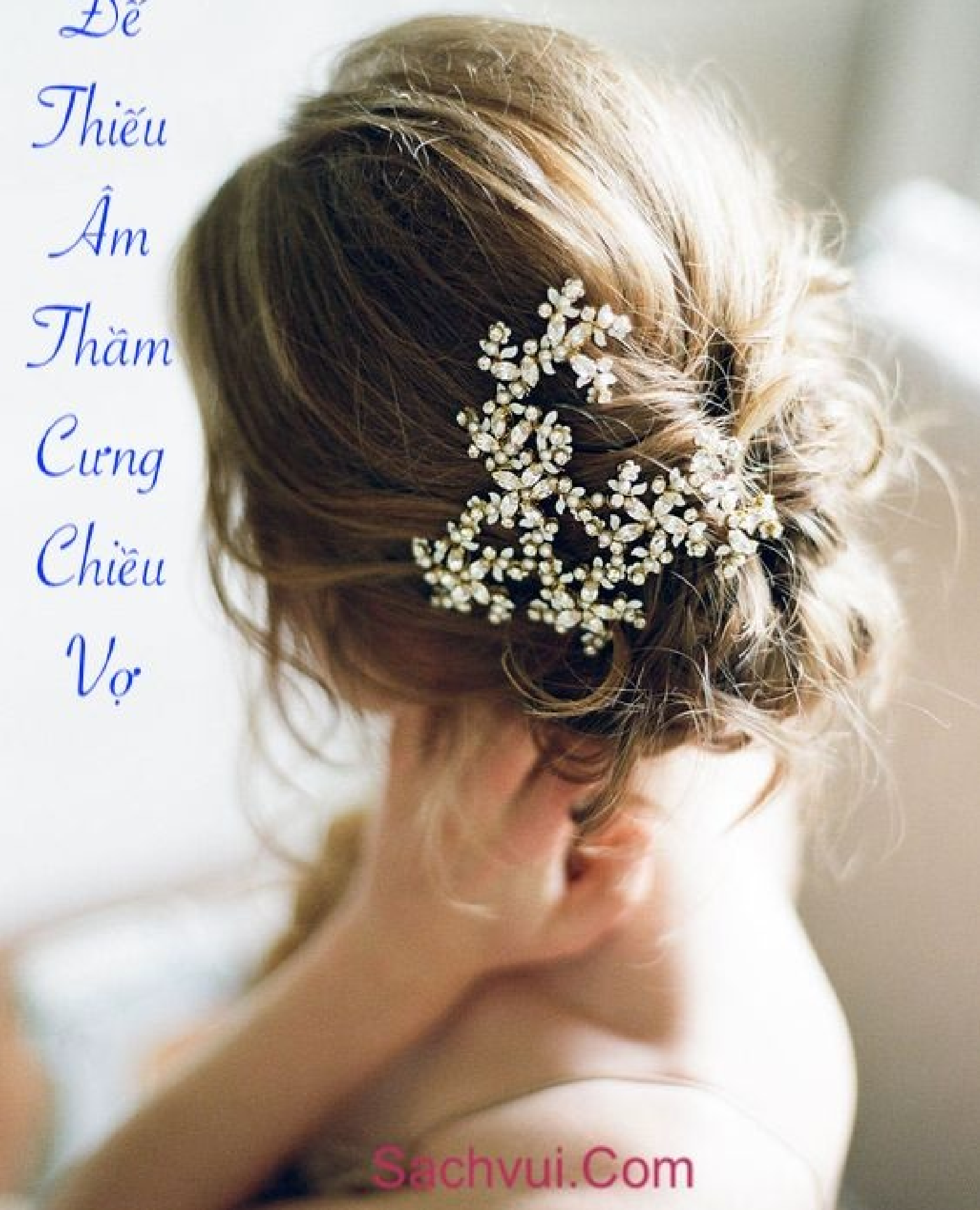
Âm

Thăm

Cưng

Chiều

Vợ

YÊU SÂU NẶNG: ĐẾ THIẾU ÂM THẦM CƯƠNG CHIỀU VỢ

Bạo Mễ Hoa

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sủng

Thể loại: ngôn tình hiện đại, hào môn thế gia, sủng ngọt, cương chiều, hắc bang...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thêm một câu chuyện tình yêu sủng ngọt nam chính sủng nữ chính lên tận trời, cương chiều vô pháp vô thiên, dùng mọi cách để cưới được nữ chính.

Lời câu hôn đầy dụ dỗ: “Gả cho tôi, tôi giúp em đòi lại tất cả, để cho em được vui vẻ an nhàn!”. Cô bị chính những lời ấy mà quyết định kết hôn ngang nhiên trở thành thiếu phu nhân của Đế Quốc, kết quả cả ngày đều bị anh chèn ép đủ điều.

Trong phòng tắm, nhìn thấy que thử thai hai vạch: “Tôi không muốn sinh khỉ con! Chết tiệt, anh phạm qui!” Anh nở nụ cười hài lòng: “Anh không sinh khỉ con, vậy nuôi một cái bánh bao chơi vui hơn!” Cô đập bàn gầm lên: “Không phải nói chỉ là kết hôn theo hợp đồng thôi

sao...”

Mắt phượng người đàn ông khép hờ: “Ừ thì hợp đồng cũng không làm trở ngại chúng ta thực hiện việc sinh sản của con người!”

Anh là tổng giám đốc hàng tỷ, nắm trong tay một nửa mạch sống kinh tế của Đế Quốc, tin đồn anh là người cuồng bạo, ngang ngược, không gần nữ sắc nhưng anh lại cưng chiều cô sủng đến tận cùng làm người ta tức lộn ruột! Cô cầu cứu: Tin đồn khốn kiếp! Là giả! Cùng đón xem truyện hay này các bạn nhé.

Mục lục

- Chương 1: Ngu đàn phối hợp với gà, đệ nhất thiên hạ!
- Chương 2: Hơi thở nguy hiểm, người đàn ông thần bí
- Chương 3: Vô lễ với tôi, còn hy vọng tôi cứu anh?
- Chương 4: Giấm lão Trần là cái quý gì?
- Chương 5: Tôi giúp anh
- Chương 6: Khẩu khí thật không nhỏ
- Chương 7: Thời khắc nguy hiểm, tâm tư kín đáo
- Chương 8: Khẩn trương khẩn trương!
- Chương 9: Tối nay tôi ở lại đây
- Chương 10: Đó là vì anh không gặp tôi!
- Chương 11: Thuốc phát tác, ảo giác
- Chương 12: Cho gia súc ăn
- Chương 13: Cháo gà, 50 ngàn
- Chương 14: Kinh tài tuyệt diệu, thái độ chuyển biến
- Chương 15: Tự thử nghiệm
- Chương 16: Bắt miệng độc
- Chương 17: Nguy hiểm, nguy hiểm
- Chương 18: Muốn chết, tôi tiễn cô một đoạn
- Chương 19: Anh ta có thân phận gì?
- Chương 20: Chấn động lòng người!
- Chương 21: Rất hưởng thụ đúng không?
- Chương 22: Tính kế hay! Siêu cấp phúc hắc! (1)
- Chương 23: Tính kế hay! Siêu cấp phúc hắc! (2)
- Chương 24: Vượt qua sợ hãi (1)
- Chương 25: Vượt qua sợ hãi (2)
- Chương 26: Trêu đùa (1)
- Chương 27: Trêu đùa (2)
- Chương 28: Còn không phải vì anh... (1)
- Chương 29: Còn không phải vì anh... (2)
- Chương 30: Một hai ba, hai hai ba bốn (1)
- Chương 31: Một hai ba, hai hai ba bốn (2)

Chương 32: Nhân vật phi phàm (1)
Chương 33: Nhân vật phi phàm (2)
Chương 34: Người xa lạ quen thuộc (1)
Chương 35: Người xa lạ quen thuộc (2)
Chương 36: Mời vào nhà giam! (1)
Chương 37: Mời vào nhà giam! (2)
Chương 38: Một lời không hợp, liền vẫn đục.. (1)
Chương 39: Một lời không hợp, liền vẫn đục.. (2)
Chương 40: Vào ở cung điện (1)
Chương 41: Vào ở cung điện (2)
Chương 42: Không nên nói dừng lại với đàn ông (1)
Chương 43: Không nên nói dừng lại với đàn ông (2)
Chương 44: Tiếp xúc thân mật (1)
Chương 45: Tiếp xúc thân mật (2)
Chương 46: Tôi chỉ có thể ở lại đây, không thể rời đi (1)
Chương 47: Tôi chỉ có thể ở lại đây, không thể rời đi (2)
Chương 48: Tổng thống cô cũng không thích
Chương 49: Mông té muốn nứt (1)
Chương 50: Mông té muốn nứt (2)
Chương 51: Tiết học đầu tiên của đời người (1)
Chương 52: Tiết học đầu tiên của đời người (2)
Chương 53: Phiền não của ngực to (1)
Chương 54: Phiền não của ngực to (2)
Chương 55: Đau lòng nho nhỏ (1)
Chương 56: Đau lòng nho nhỏ (2)
Chương 57: Đùa với tôi? Ha ha.. (1)
Chương 58: Đùa với tôi? Ha ha.. (2)
Chương 59: Ghen ghen! (1)
Chương 60: Ghen ghen! (2)
Chương 61: Ở chung (1)
Chương 62: Ở chung (2)
Chương 63: Chỉ cần trong lòng tỏa sáng (1)
Chương 64: Chỉ cần trong lòng tỏa sáng (2)

Chương 65: Cuộc đời vẫn kéo dài như vậy (1)
Chương 66: Cuộc đời vẫn kéo dài như vậy (2)
Chương 67: Ròng đen rứt đầu (1)
Chương 68: Ròng đen rứt đầu (2)
Chương 69: Vậy mà anh lại hiểu cô (1)
Chương 70: Vậy mà anh lại hiểu cô (2)
Chương 71: Vô cùng phúc hắc (1)
Chương 72: Vô cùng phúc hắc (2)
Chương 73: Trêu đùa (1)
Chương 74: Trêu đùa (2)
Chương 75: Ngực lớn eo nhỏ là như vậy sao? (1)
Chương 76: Ngực lớn eo nhỏ là như vậy sao? (2)
Chương 77: Bọc lại tất cả — — 36C (1)
Chương 78: Bọc lại tất cả — — 36C (2)
Chương 79: Nhục nhân giả, nhân hăng nhục chi*!
Chương 80: Nhục nhân giả, nhân hăng nhục chi*!
Chương 81: Tôi đang theo đuổi em (1)
Chương 82: Tôi đang theo đuổi em (2)
Chương 83: Xôn xao (1)
Chương 84: Xôn xao (2)
Chương 85: Gạo nấu thành cơm (1)
Chương 86: Gạo nấu thành cơm (2)
Chương 87: Hưởng thụ bằng thị giác (1)
Chương 88: Hưởng thụ bằng thị giác (2)
Chương 89: Tranh chấp ở hồ Bơi (1)
Chương 90: Tranh chấp ở hồ Bơi (2)
Chương 91: Cười té khói (1)
Chương 92: Cười té khói (2)
Chương 93: Ngang ngược nha (1)
Chương 94: Ngang ngược nha (2)
Chương 95: Dấm, dấm, dấm (1)
Chương 96: Dấm, dấm, dấm (2)
Chương 97: Bạn gái quan tâm (1)

Chương 98: Bạn gái quan tâm (2)
Chương 99: Ăn không nổi (1)
Chương 100: Ăn không nổi (2)
Chương 101: Đẹp đẹp đẹp! (1)
Chương 102: Đẹp đẹp đẹp! (2)
Chương 103: Ép cưới!!! (1)
Chương 104: Ép cưới!!! (2)
Chương 105: Sớm sinh quý tử! (1)
Chương 106: Sớm sinh quý tử! (2)
Chương 107: Em là của tôi (1)
Chương 108: Em là của tôi (2)
Chương 109: Diệt đại gia, khó hầu hạ (1)
Chương 110: Diệt đại gia, khó hầu hạ (2)
Chương 111: Đẹp vô cùng (1)
Chương 112: Đẹp vô cùng (2)
Chương 113: Chúng tôi cũng đặc sắc lắm chỉ là sau này không có cô (1)
Chương 114: Chúng tôi cũng đặc sắc lắm chỉ là sau này không có cô (2)
Chương 115: Sự thật (1)
Chương 116: Sự thật (2)
Chương 117: Đánh thẳng vào mặt (1)
Chương 118: Đánh thẳng vào mặt (2)
Chương 119: Nguyên ý vì em (1)
Chương 120: Nguyên ý vì em (2)
Chương 121: Không cho phép thích người khác! (1)
Chương 122: Không cho phép thích người khác! (2)
Chương 123: Quan tâm (1)
Chương 124: Quan tâm (2)
Chương 125: Cảnh tượng, không dám nhìn thẳng (1)
Chương 126: Cảnh tượng, không dám nhìn thẳng (2)
Chương 127: Chú là chồng cô ấy (1)
Chương 128: Chú là chồng cô ấy (2)
Chương 129: Vi Vi, em yêu cô (1)
Chương 130: Vi Vi, em yêu cô (2)

Chương 131: Tình yêu này mằm (1)
Chương 132: Tình yêu này mằm (2)
Chương 133: Cô gái quật cường ngu ngốc (1)
Chương 134: Cô gái quật cường ngu ngốc (2)
Chương 135: Tôi không hoang dã (1)
Chương 136: Tôi không hoang dã (2)
Chương 137: Chồng quyền thế! (1)
Chương 138: Chồng quyền thế! (2)
Chương 139: Dỗ vợ (1)
Chương 140: Dỗ vợ (2)
Chương 141: Lòng muốn thiêu đốt (1)
Chương 142: Lòng muốn thiêu đốt (2)
Chương 143: Bị vu oan (1)
Chương 144: Bị vu oan (2)
Chương 145: Người của Diệp gia tôi, ai dám động?! (1)
Chương 146: Người của Diệp gia tôi, ai dám động?! (2)
Chương 147: Đình Đình, tối gặp... (1)
Chương 148: Đình Đình, tối gặp... (2)
Chương 149: Kinh diễm – Mustang* (1)
Chương 150: Kinh diễm – Mustang* (2)
Chương 151: Nhượng bộ vì em (1)
Chương 152: Nhượng bộ vì em (2)
Chương 153: Ngăn cản (1)
Chương 154: Ngăn cản (2)
Chương 155: Bẻ cong tình địch (1)
Chương 156: Bẻ cong tình địch (2)
Chương 157: Caesar và Napoleon yêu nhau (1)
Chương 158: Caesar và Napoleon yêu nhau (2)
Chương 159: Uy thế (1)
Chương 160: Uy thế (2)
Chương 161: Em thích anh, Dạ Hành (1)
Chương 162: Em thích anh, Dạ Hành (2)
Chương 163: Nhờ gió mát mang hộ an khang* (1)

Chương 164: Nhờ gió mát mang hộ an khang* (2)
Chương 165: Linh hồn bạn lữ* (1)
Chương 166: Linh hồn bạn lữ* (2)
Chương 167: Tim đi lạc... (1)
Chương 168: Tim đi lạc... (2)
Chương 169: Lực tàn phá mạnh bạo (1)
Chương 170: Lực tàn phá mạnh bạo (2)
Chương 171: Lại trêu chọc (1)
Chương 172: Lại trêu chọc (2)
Chương 173: Mạo phạm anh rồi ông chủ Diệp (1)
Chương 174: Mạo phạm anh rồi ông chủ Diệp (2)
Chương 175: Ông xã thân ái (1)
Chương 176: Ông xã thân ái (2)
Chương 177: Ngạc nhiên mừng rỡ quá đỗi (1)
Chương 178: Ngạc nhiên mừng rỡ quá đỗi (2)
Chương 179: Bất ngờ! (1)
Chương 180: Bất ngờ! (2)
Chương 181: Em nhớ anh (1)
Chương 182: Em nhớ anh (2)
Chương 183: Muốn chơi thì hãy chơi luôn một ván lớn đi! (1)
Chương 184: Muốn chơi thì hãy chơi luôn một ván lớn đi! (2)
Chương 185: Chỉ sủng em, chỉ cưng chiều em (1)
Chương 186: Chỉ sủng em, chỉ cưng chiều em (2)
Chương 187: Độc ác (1)
Chương 188: Độc ác (2)
Chương 189: Giúp người khi gặp hoạn nạn (1)
Chương 190: Giúp người khi gặp hoạn nạn (2)
Chương 191: Vén rồi vén rồi siết! (1)
Chương 192: Vén rồi vén rồi siết! (2)
Chương 193: Phá lệ vì cô (1)
Chương 194: Phá lệ vì cô (2)
Chương 195: Muốn chung một chỗ (1)
Chương 196: Muốn chung một chỗ (2)

Chương 197: Đừng khiêm nhường (1)
Chương 198: Đừng khiêm nhường (2)
Chương 199: Mười người biến thái (1)
Chương 200: Mười người biến thái (2)
Chương 201: Đình ca thật có phúc (1)
Chương 202: Đình ca thật có phúc (2)
Chương 203: Chị Vi, rất oai! (1)
Chương 204: Chị Vi, rất oai! (2)
Chương 205: Cô cho rằng cô là ai? (1)
Chương 206: Cô cho rằng cô là ai? (2)
Chương 207: Đối lập (1)
Chương 208: Đối lập (2)
Chương 209: Tiếng cười trần duyên (1)
Chương 210: Tiếng cười trần duyên (2)
Chương 211: Thiếu một người phụ nữ yêu tôi (1)
Chương 212: Thiếu một người phụ nữ yêu tôi (2)
Chương 213: Nguy (1)
Chương 214: Nguy (2)
Chương 215: Không, nhận, thua (1)
Chương 216: Không, nhận, thua (2)
Chương 217: Xem ai ác! (1)
Chương 218: Xem ai ác! (2)
Chương 219: Cứu.. (1)
Chương 220: Cứu.. (2)
Chương 221: Như trân như bảo (1)
Chương 222: Như trân như bảo (2)
Chương 223: Không thể thoát khỏi đau khổ của tình yêu, không thể làm gì khác hơn là thuần phục (1)
Chương 224: Không thể thoát khỏi đau khổ của tình yêu, không thể làm gì khác hơn là thuần phục (2)
Chương 225: Thật lòng (1)
Chương 226: Thật lòng (2)
Chương 227: Gọi ông xã (1)
Chương 228: Gọi ông xã (2)

Chương 229: Chỉ một mình em (1)
Chương 230: Chỉ một mình em (2)
Chương 231: Ngọt, ngọt, ngọt (1)
Chương 232: Ngọt, ngọt, ngọt (2)
Chương 233: Xé — — (1)
Chương 234: Xé — — (2)
Chương 235: Hai người này... thật hành hạ người khác (1)
Chương 236: Hai người này... thật hành hạ người khác (2)
Chương 237: Nam thần (1)
Chương 238: Nam thần (2)
Chương 239: Ông xã trợ lực (1)
Chương 240: Ông xã trợ lực (2)
Chương 241: Mãn hãn toàn tịch*** (1)
Chương 242: Mãn hãn toàn tịch*** (2)
Chương 243: Câu đố thú vị (1)
Chương 244: Câu đố thú vị (2)
Chương 245: Tình yêu thuần khiết tốt đẹp nhất (1)
Chương 246: Tình yêu thuần khiết tốt đẹp nhất (2)
Chương 247: Làm nhánh cây có thể dựa vào (1)
Chương 248: Làm nhánh cây có thể dựa vào (2)
Chương 249: Choáng váng... Tiền tiêu vật (1)
Chương 250: Choáng váng... Tiền tiêu vật (2)
Chương 251: Lừa một vố lớn (1)
Chương 252: Lừa một vố lớn (2)
Chương 253: Xe lừa nhỏ của Thomas*... (1)
Chương 254: Xe lừa nhỏ của Thomas*... (2)
Chương 255: Thám hiểm (1)
Chương 256: Thám hiểm (2)
Chương 257: Phù — — Cá mập không tới (1)
Chương 258: Phù — — Cá mập không tới (2)
Chương 259: Ngàn cánh bướm lướt qua cũng chỉ có một mình em (1)
Chương 260: Ngàn cánh bướm lướt qua cũng chỉ có một mình em (2)
Chương 261: Huân chương của anh (1)

Chương 262: Huân chương của anh (2)

Chương 263: Thích.. Thổ lộ (1)

Chương 264: Thích.. Thổ lộ (2)

Chương 265: Ha ha ha — (1)

Chương 266: Ha ha ha — (2)

Chương 267: Ha ha ha ha — — (1)

Chương 268: Ha ha ha ha — — (2)

Chương 269: Bão táp (1)

Chương 270: Bão táp (2)

Chương 271: Khí trời tốt, sau mưa bão lớn (1)

Chương 272: Khí trời tốt, sau mưa bão lớn (2)

Chương 273: Mây tan mặt trời lên, yêu thương ngọt ngào (1)

Chương 274: Mây tan mặt trời lên, yêu thương ngọt ngào (2)

Chương 275: Ghen, là vì đặt anh trong lòng (1)

Chương 276: Ghen, là vì đặt anh trong lòng (2)

Chương 277: Lễ vật tốt nhất trong cuộc đời (1)

Chương 278: Lễ vật tốt nhất trong cuộc đời (2)

Chương 279: Càng San Vũ, phải đổi sang họ Diệp! (1)

Chương 280: Càng San Vũ, phải đổi sang họ Diệp! (2)

Chương 281: Chém giết — — (1)

Chương 282: Chém giết — — (2)

Chương 283: Sống chết ngay trước mắt mà vẫn không quên tán tỉnh! (1)

Chương 284: Sống chết ngay trước mắt mà vẫn không quên tán tỉnh! (2)

Chương 285: ‘Dì cả’... nhà Chính Hiền tới (1)

Chương 286: ‘Dì cả’... nhà Chính Hiền tới (2)

Chương 287: Phụt — — thanh niên 2b* (1)

Chương 288: Phụt — — thanh niên 2b* (2)

Chương 289: Lấy mạng sống của mình ra đánh cược (1)

Chương 290: Lấy mạng sống của mình ra đánh cược (2)

Chương 291: Cơn giận ngút trời! (1)

Chương 292: Cơn giận ngút trời! (2)

Chương 293: Tùy anh xử trí! (1)

Chương 294: Tùy anh xử trí! (2)

Chương 295: Phản đồ? (1)
Chương 296: Phản đồ? (2)
Chương 297: Trừng phạt (1)
Chương 298: Trừng phạt (2)
Chương 299: Phu nhân Diệp thị! (1)
Chương 300: Phu nhân Diệp thị! (2)
Chương 301: Cô bé ngốc nghếch (1)
Chương 302: Cô bé ngốc nghếch (2)
Chương 303: Người đồng cam cộng khổ (1)
Chương 304: Người đồng cam cộng khổ (2)
Chương 305: Má ơi, tên xảo quyệt (1)
Chương 306: Má ơi, tên xảo quyệt (2)
Chương 307: Ngược chó độc thân (1)
Chương 308: Ngược chó độc thân (2)
Chương 309: Ôm kiểu công chúa (1)
Chương 310: Ôm kiểu công chúa (2)
Chương 311: Trăm nhánh tường vi chỉ chọn một nhánh (1)
Chương 312: Trăm nhánh tường vi chỉ chọn một nhánh (2)
Chương 313: Đố kỵ điên cuồng (1)
Chương 314: Đố kỵ điên cuồng (2)
Chương 315: Hăm hại? Ha ha... (1)
Chương 316: Hăm hại? Ha ha... (2)
Chương 317: Bị cướp (1)
Chương 318: Bị cướp (2)
Chương 319: Người xa lạ.. Lại quen thuộc (1)
Chương 320: Người xa lạ.. Lại quen thuộc (2)
Chương 321: Lộ vết thương cho người xem (1)
Chương 322: Lộ vết thương cho người xem (2)
Chương 323: Chồng là dùng để làm nũng (1)
Chương 324: Chồng là dùng để làm nũng (2)
Chương 325: Ngày xét xử cuối cùng? (1)
Chương 326: Ngày xét xử cuối cùng? (2)
Chương 327: Tiền bản ở đâu ra? (1)

Chương 328: Tiền bản ở đâu ra? (2)

Chương 329: Cường thế! Kinh hồn nghịch chuyển... (1)

Chương 330: Cường thế! Kinh hồn nghịch chuyển... (2)

Chương 331: Laroe gặp nguy cơ (1)

Chương 332: Laroe gặp nguy cơ (2)

Chương 333: Đàn ông so đo nhau (1)

Chương 334: Đàn ông so đo nhau (2)

Chương 335: Cảnh tàn sát khốc liệt — — cạnh tranh! (1)

Chương 336: Cảnh tàn sát khốc liệt — — cạnh tranh! (2)

Chương 337: Chôn vùi hay là vùng dậy? (1)

Chương 338: Chôn vùi hay là vùng dậy? (2)

Chương 339: Cường thế áp đảo! (1)

Chương 340: Cường thế áp đảo! (2)

Chương 341: Đình ca chính là cường thế như vậy (1)

Chương 342: Đình ca chính là cường thế như vậy (2)

Chương 343: Quan trọng nhất (1)

Chương 344: Quan trọng nhất (2)

Chương 345: Vạch trần mạng che mặt thần bí... (1)

Chương 346: Vạch trần mạng che mặt thần bí... (2)

Chương 347: Còn khó chịu hơn cái chết (1)

Chương 348: Còn khó chịu hơn cái chết (2)

Chương 349: Lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác (1)

Chương 350: Lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác (2)

Chương 351: Vùng vẫy giãy chết (1)

Chương 352: Vùng vẫy giãy chết (2)

Chương 353: Dịu dàng với em (1)

Chương 354: Dịu dàng với em (2)

Chương 355: Chiến trường của nữ hoàng (1)

Chương 356: Chiến trường của nữ hoàng (2)

Chương 357: Lây nhiễm, có thể khai hỏa (1)

Chương 358: Lây nhiễm, có thể khai hỏa (2)

Chương 359: Bữa tối với ánh nến, thật sự không tệ... (1)

Chương 360: Bữa tối với ánh nến, thật sự không tệ... (2)

Chương 361: Ngôi sao trong mơ (1)
Chương 362: Ngôi sao trong mơ (2)
Chương 363: Con rồng đen (1)
Chương 364: Con rồng đen (2)
Chương 365: Mượn đao giết người! (1)
Chương 366: Mượn đao giết người! (2)
Chương 367: Vô cùng nhục nhã!!! (1)
Chương 368: Vô cùng nhục nhã!!! (2)
Chương 369: Phúc hắc cùng cực! (1)
Chương 370: Phúc hắc cùng cực! (2)
Chương 371: Kỳ lạ 12 năm trước ... (1)
Chương 372: Kỳ lạ 12 năm trước ... (2)
Chương 373: Đệ nhất phu nhân Đình Phong Quốc Tế (1)
Chương 374: Đệ nhất phu nhân Đình Phong Quốc Tế (2)
Chương 375: Yêu là ẩn nhẫn... (1)
Chương 376: Yêu là ẩn nhẫn... (2)
Chương 377: Tất cả vì em mà rải đường tốt nhất... (1)
Chương 378: Tất cả vì em mà rải đường tốt nhất... (2)
Chương 379: Bên bờ núi cao mưa gió cùng chịu (1)
Chương 380: Bên bờ núi cao mưa gió cùng chịu (2)
Chương 381: Không gì không thể — — Chồng Đình Đình (1)
Chương 382: Không gì không thể — — Chồng Đình Đình (2)
Chương 383: Để cho chuyện cũ theo gió, bi thương bay xa (1)
Chương 384: Để cho chuyện cũ theo gió, bi thương bay xa (2)
Chương 385: Cam kết nhận định cả đời này (1)
Chương 386: Cam kết nhận định cả đời này (2)
Chương 387: Thư tình (1)
Chương 388: Thư tình (2)
Chương 389: Vì sao hát lại lạc điệu? (1)
Chương 390: Vì sao hát lại lạc điệu? (2)
Chương 391: Kinh hãi hay là kinh sợ? (1)
Chương 392: Kinh hãi hay là kinh sợ? (2)
Chương 393: Thời gian bị lãng phí đều phải bù lại! (1)

Chương 394: Thời gian bị lãng phí đều phải bù lại! (2)

Chương 395: Tập tranh manga (1)

Chương 396: Tập tranh manga (2)

Chương 397: Thế giới hai người? Hay là nuôi một bánh bao nhỏ nhỉ? (1)

Chương 398: Thế giới hai người? Hay là nuôi một bánh bao nhỏ nhỉ? (2)

Chương 399: Chỉ có mình ông ấy là không thể đánh! (1)

Chương 400: Chỉ có mình ông ấy là không thể đánh! (2)

Chương 401: Đánh nhau! (1)

Chương 402: Đánh nhau! (2)

Chương 403: Họa không dung mà tới, tự rước lấy họa — — (1)

Chương 404: Họa không dung mà tới, tự rước lấy họa — — (2)

Chương 405: Không gì địch nổi yêu thương và bảo vệ! (1)

Chương 406: Không gì địch nổi yêu thương và bảo vệ! (2)

Chương 407: Diệt boss đã ra tay, còn muốn đường sống sao? (1)

Chương 408: Diệt boss đã ra tay, còn muốn đường sống sao? (2)

Chương 409: Ai khiến vợ tôi không vui, tôi khiến người đó không vui hơn! (1)

Chương 410: Ai khiến vợ tôi không vui, tôi khiến người đó không vui hơn! (2)

Chương 411: Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng! (1)

Chương 412: Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng! (2)

Chương 413: Đàn mưu lược lược (1)

Chương 414: Đàn mưu lược lược (2)

Chương 415: Thiện ác có báo, giờ thìn đã đến (1)

Chương 416: Thiện ác có báo, giờ thìn đã đến (2)

Chương 417: Vợ là để cưng chiều (1)

Chương 418: Vợ là để cưng chiều (2)

Chương 419: Vợ tuồng Cairo... (1)

Chương 420: Vợ tuồng Cairo... (2)

Chương 421: Vội vàng đắc ý, càng vui mừng càng tốt (1)

Chương 422: Vội vàng đắc ý, càng vui mừng càng tốt (2)

Chương 423: Còn muốn làm thiên hậu? Sớm muộn thành hậu thiên! (1)

Chương 424: Còn muốn làm thiên hậu? Sớm muộn thành hậu thiên! (2)

Chương 425: Quỳ!!! (1)

Chương 426: Quỳ!!! (2)

Chương 427: Mang em bay (1)
Chương 428: Mang em bay (2)
Chương 429: Cực hạn (1)
Chương 430: Cực hạn (2)
Chương 431: Lại muốn thiêu thân? (1)
Chương 432: Lại muốn thiêu thân? (2)
Chương 433: Vỡ kịch đại náo hôn lễ (1)
Chương 434: Vỡ kịch đại náo hôn lễ (2)
Chương 435: Nói về thủ đoạn, cô còn kém lắm! (1)
Chương 436: Nói về thủ đoạn, cô còn kém lắm! (2)
Chương 437: Không xứng làm người! (1)
Chương 438: Không xứng làm người! (2)
Chương 439: Trầm oan giải tội!!! (1)
Chương 440: Trầm oan giải tội!!! (2)
Chương 441: Về sau, em không còn một mình nữa (1)
Chương 442: Về sau, em không còn một mình nữa (2)
Chương 443: Lúc mới gặp, tình đã nặng sâu! (1)
Chương 444: Lúc mới gặp, tình đã nặng sâu! (2)
Chương 445: Khi anh gặp em (1)
Chương 446: Khi anh gặp em (2)
Chương 447: Tình cũ dây dưa, đào hoa không dứt (1)
Chương 448: Tình cũ dây dưa, đào hoa không dứt (2)
Chương 449: Yêu mà không được (1)
Chương 450: Yêu mà không được (2)
Chương 451: Đặc biệt bảo vệ, đặc biệt yêu (1)
Chương 452: Đặc biệt bảo vệ, đặc biệt yêu (2)
Chương 453: Chuyện thương tâm vô số, ai nói được nhiều hơn? (1)
Chương 454: Chuyện thương tâm vô số, ai nói được nhiều hơn? (2)
Chương 455: Hứa hẹn, như một mũi kim (1)
Chương 456: Hứa hẹn, như một mũi kim (2)
Chương 457: Quen được chồng yêu chiều, tự nhiên rất hay nóng nảy (1)
Chương 458: Quen được chồng yêu chiều, tự nhiên rất hay nóng nảy (2)
Chương 459: Lão nương đây mới không thèm nuông chiều anh (1)

Chương 460: Lão nương đây mới không thêm nuông chiều anh (2)

Chương 461: Chồng của chị chính là người đẹp nhất trên đời này (1)

Chương 462: Chồng của chị chính là người đẹp nhất trên đời này (2)

Chương 463: Tin tốt (1)

Chương 464: Tin tốt (2)

Chương 465: Vết sẹo (1)

Chương 466: Vết sẹo (2)

Chương 467: Không còn mặt mũi nào đối diện với mỳ chua cay nữa rồi! (1)

Chương 468: Không còn mặt mũi nào đối diện với mỳ chua cay nữa rồi! (2)

Chương 469: Lôi Đình cuối cùng cũng ra tay! Thật sự nóng giận rồi! (1)

Chương 470: Lôi Đình cuối cùng cũng ra tay! Thật sự nóng giận rồi! (2)

Chương 471: Trời quang mây tạnh (1)

Chương 472: Trời quang mây tạnh (2)

Chương 473: Tín ngưỡng (1)

Chương 474: Tín ngưỡng (2)

Chương 475: Hoá ra em cũng ở đây (1)

Chương 476: Hoá ra em cũng ở đây (2)

Chương 477: Tha cho em đi, em sẽ không vậy nữa đâu (1)

Chương 478: Tha cho em đi, em sẽ không vậy nữa đâu (2)

Chương 479: Thiên thần đến rồi (1)

Chương 480: Thiên thần đến rồi (2)

Chương 481: Mưu đồ Bí mật (1)

Chương 482: Mưu đồ Bí mật (2)

Chương 483: Có thể không đùa được không? (1)

Chương 484: Có thể không đùa được không? (2)

Chương 485: Thích trêu chọc phiền toái (1)

Chương 486: Thích trêu chọc phiền toái (2)

Chương 487: IQ ngồi tại chỗ (1)

Chương 488: IQ ngồi tại chỗ (2)

Chương 489: Kính tôi một thước, còn cô một trượng! (1)

Chương 490: Kính tôi một thước, còn cô một trượng! (2)

Chương 491: Nửa phút cũng không nhịn được? (1)

Chương 492: Nửa phút cũng không nhịn được? (2)

Chương 493: Không gặp tra nam thì làm sao gặp được tình yêu chân thực (1)
Chương 494: Không gặp tra nam thì làm sao gặp được tình yêu chân thực (2)
Chương 495: Người mà ai chẳng từng mù mắt (1)
Chương 496: Người mà ai chẳng từng mù mắt (2)
Chương 497: Cực kì phúc hắc (1)
Chương 498: Cực kì phúc hắc (2)
Chương 499: Đừng nhìn người khác quá thấp (1)
Chương 500: Đừng nhìn người khác quá thấp (2)
Chương 501: Trong mắt chỉ có anh (1)
Chương 502: Trong mắt chỉ có anh (2)
Chương 503: Đổi góc độ nhìn thế giới (1)
Chương 504: Đổi góc độ nhìn thế giới (2)
Chương 505: Chờ mong lần tiếp theo (1)
Chương 506: Chờ mong lần tiếp theo (2)
Chương 507: Mỹ nhân cứu anh hùng (1)
Chương 508: Mỹ nhân cứu anh hùng (2)
Chương 509: Bờ biển lãng mạn, yêu sâu đậm (1)
Chương 510: Bờ biển lãng mạn, yêu sâu đậm (2)
Chương 511: Dụng tâm lương khổ*, yêu rất nhiều rất sâu đậm (1)
Chương 512: Dụng tâm lương khổ*, yêu rất nhiều rất sâu đậm (2)
Chương 513: Nhìn với cặp mắt khác xưa (1)
Chương 514: Nhìn với cặp mắt khác xưa (2)
Chương 515: Hẹn người (1)
Chương 516: Hẹn người (2)
Chương 517: Vì sao không yên lòng (1)
Chương 518: Vì sao không yên lòng (2)
Chương 519: Vô cùng xấu hổ (1)
Chương 520: Vô cùng xấu hổ (2)
Chương 521: Khí thế (1)
Chương 522: Khí thế (2)
Chương 523: Tranh giành (1)
Chương 524: Tranh giành (2)
Chương 525: Tâm hồn được an ủi (1)

Chương 526: Tâm hồn được an ủi (2)

Chương 527: Có được tất cả điều tốt đẹp trên thế gian (1)

Chương 528: Có được tất cả điều tốt đẹp trên thế gian (2)

Chương 529: Bạn bè thực sự! (1)

Chương 530: Bạn bè thực sự! (2)

Chương 531: Làm người cũng cần phải giữ được một phần trái tim nguyên sơ (1)

Chương 532: Làm người cũng cần phải giữ được một phần trái tim nguyên sơ (2)

Chương 533: Anh dám lái thì em cũng dám ngồi! (1)

Chương 534: Anh dám lái thì em cũng dám ngồi! (2)

Chương 535: Tình yêu trong chớp mắt!!! (1)

Chương 536: Tình yêu trong chớp mắt!!! (2)

Chương 537: Kẻ đê tiện (1)

Chương 538: Kẻ đê tiện (2)

Chương 539: Cố ý mưu sát! (1)

Chương 540: Cố ý mưu sát! (2)

Chương 541: Mỹ nhân kế giải quyết tình địch (1)

Chương 542: Mỹ nhân kế giải quyết tình địch (2)

Chương 543: Buông tay để anh bay đến nơi xa hơn (1)

Chương 544: Buông tay để anh bay đến nơi xa hơn (2)

Chương 545: Không biết chân tướng chính là một loại hạnh phúc (1)

Chương 546: Không biết chân tướng chính là một loại hạnh phúc (2)

Chương 547: Anh ấy tốt như vậy (1)

Chương 548: Anh ấy tốt như vậy (2)

Chương 549: Một chút cũng không cho (1)

Chương 550: Một chút cũng không cho (2)

Chương 551: Chỉ có một mình em (1)

Chương 552: Chỉ có một mình em (2)

Chương 553: Nhà có vợ hiền, tình ý lưu luyến (1)

Chương 554: Nhà có vợ hiền, tình ý lưu luyến (2)

Chương 555: Toàn, thế, giới (1)

Chương 556: Toàn, thế, giới (2)

Chương 557: Chọc cười (1)

Chương 558: Chọc cười (2)

Chương 559: Em nguyện hóa thành đám mây cuộc đời này mãi bên cạnh anh (1)
Chương 560: Em nguyện hóa thành đám mây cuộc đời này mãi bên cạnh anh (2)
Chương 561: Tuyên bố với toàn thế giới (1)
Chương 562: Tuyên bố với toàn thế giới (2)
Chương 563: Thông minh sắc xảo (1)
Chương 564: Thông minh sắc xảo (2)
Chương 565: Hướng ánh mặt trời mà sinh trưởng (1)
Chương 566: Hướng ánh mặt trời mà sinh trưởng (2)
Chương 567: Chấn động lòng người (1)
Chương 568: Chấn động lòng người (2)
Chương 569: Tâm đầu ý hợp (1)
Chương 570: Tâm đầu ý hợp (2)
Chương 571: Sợ người bị hỏi thăm tới (1)
Chương 572: Sợ người bị hỏi thăm tới (2)
Chương 573: Nguyện đắc nhất nhân nhân tâm, bạch thủ bất tương lị* (1)
Chương 574: Nguyện đắc nhất nhân nhân tâm, bạch thủ bất tương lị* (2)
Chương 575: Bắt em đi báỉ đường (1)
Chương 576: Bắt em đi báỉ đường (2)
Chương 577: Ghen tỵ và bảo vệ! (1)
Chương 578: Ghen tỵ và bảo vệ! (2)
Chương 579: Lão đại là vại giấm (1)
Chương 580: Lão đại là vại giấm (2)
Chương 581: Không ôm chỉ hôn đã là không tệ rồi (1)
Chương 582: Không ôm chỉ hôn đã là không tệ rồi (2)
Chương 583: Em phải đi lấy dưa hấu... (1)
Chương 584: Em phải đi lấy dưa hấu... (2)
Chương 585: Dễ dàng, phát tiết (1)
Chương 586: Dễ dàng, phát tiết (2)
Chương 587: Được lắm! Còn dùng mỹ nhân kế! (1)
Chương 588: Được lắm! Còn dùng mỹ nhân kế! (2)
Chương 589: Kabedon* (1)
Chương 590: Kabedon* (2)
Chương 591: Anh hiểu tất cả... (1)

Chương 592: Anh hiểu tất cả... (2)

Chương 593: Làm trò yêu đương (1)

Chương 594: Làm trò yêu đương (2)

Chương 595: Hiểu sâu bí mật? (1)

Chương 596: Hiểu sâu bí mật? (2)

Chương 597: Phòng của cô ở bên trái ấy, phốc — — (1)

Chương 598: Phòng của cô ở bên trái ấy, phốc — — (2)

Chương 599: Không nhìn được cái gì, thật đáng ghét (1)

Chương 600: Không nhìn được cái gì, thật đáng ghét (2)

Chương 601: Làm chuyện xấu, giỡn chút xíu... (1)

Chương 602: Làm chuyện xấu, giỡn chút xíu... (2)

Chương 603: Lầu xanh gác tía, người đi qua (1)

Chương 604: Lầu xanh gác tía, người đi qua (2)

Chương 605: Tại Giang Nam gặp được chân mệnh thiên tử (1)

Chương 606: Tại Giang Nam gặp được chân mệnh thiên tử (2)

Chương 607: Vội vàng khẩn cấp — — (1)

Chương 608: Vội vàng khẩn cấp — — (2)

Chương 609: Ai ngờ? Gặp nhau quá sớm, duyên phận quá ít... (1)

Chương 610: Ai ngờ? Gặp nhau quá sớm, duyên phận quá ít... (2)

Chương 611: Giải thoát (1)

Chương 612: Giải thoát (2)

Chương 613: Có một loại tiếc nuối gọi là vuột mất (1)

Chương 614: Có một loại tiếc nuối gọi là vuột mất (2)

Chương 615: Một giây cuối cùng (1)

Chương 616: Một giây cuối cùng (2)

Chương 617: Số tiền lớn thứ hai! (1)

Chương 618: Số tiền lớn thứ hai! (2)

Chương 619: Vui mừng ngoài ý muốn, thiện hữu thiện báo (1)

Chương 620: Vui mừng ngoài ý muốn, thiện hữu thiện báo (2)

Chương 621: Phu nhân, người cực khổ... (1)

Chương 622: Phu nhân, người cực khổ... (2)

Chương 623: Giả bộ (1)

Chương 624: Giả bộ (2)

Chương 625: Ghen tuông (1)
Chương 626: Ghen tuông (2)
Chương 627: Cười đến không thể ngừng được — — (1)
Chương 628: Cười đến không thể ngừng được — — (2)
Chương 629: Nhúng đầu trong bồn xí à (1)
Chương 630: Nhúng đầu trong bồn xí à (2)
Chương 631: Đứng về phía chông trước tiên (1)
Chương 632: Đứng về phía chông trước tiên (2)
Chương 633: Tín nhiệm vô điều kiện! (1)
Chương 634: Tín nhiệm vô điều kiện! (2)
Chương 635: Đã nhìn thấy trong ba chàng lính ngự lâm nhiều rồi? (1)
Chương 636: Đã nhìn thấy trong ba chàng lính ngự lâm nhiều rồi? (2)
Chương 637: Cô có thể thích tôi (1)
Chương 638: Cô có thể thích tôi (2)
Chương 639: Bày tỏ, mệt lòng (1)
Chương 640: Bày tỏ, mệt lòng (2)
Chương 641: Mùi chua này... Thật là thoải mái! (1)
Chương 642: Mùi chua này... Thật là thoải mái! (2)
Chương 643: Mật ngữ, thư tình dành riêng (1)
Chương 644: Mật ngữ, thư tình dành riêng (2)
Chương 645: Ông đây chẳng quan trọng bằng lọ nước tương (1)
Chương 646: Ông đây chẳng quan trọng bằng lọ nước tương (2)
Chương 647: Có tin vui (1)
Chương 648: Có tin vui (2)
Chương 649: Mật mã viết thư tình, chơi đùa là tình thú (1)
Chương 650: Mật mã viết thư tình, chơi đùa là tình thú (2)
Chương 651: Duy nhất toàn thế giới (1)
Chương 652: Duy nhất toàn thế giới (2)
Chương 653: Người tới có ý gì? (1)
Chương 654: Người tới có ý gì? (2)
Chương 655: Học cách ý thể hiếp người, che mặt.. (1)
Chương 656: Học cách ý thể hiếp người, che mặt.. (2)
Chương 657: Có chuyện tốt tìm anh (1)

Chương 658: Có chuyện tốt tìm anh (2)

Chương 659: Chồng ơi... Có người bắt nạt em.. (1)

Chương 660: Chồng ơi... Có người bắt nạt em.. (2)

Chương 661: Có mơ cũng không đẹp đến thế đâu! (1)

Chương 662: Có mơ cũng không đẹp đến thế đâu! (2)

Chương 663: Thu danh sơn ngược lên nhân hiểm, thường có xa thần mạnh đấu cao thấp (1)

Chương 664: Thu danh sơn ngược lên nhân hiểm, thường có xa thần mạnh đấu cao thấp (2)

Chương 665: Kinh hồn (1)

Chương 666: Kinh hồn (2)

Chương 667: Tâm tư kín đáo, thấy rõ tiên cơ (1)

Chương 668: Tâm tư kín đáo, thấy rõ tiên cơ (2)

Chương 669: Thăng chức (1)

Chương 670: Thăng chức (2)

Chương 671: Triển lãm tranh Phương Chu (1)

Chương 672: Triển lãm tranh Phương Chu (2)

Chương 673: Cả đời người, cơ hội trọng đại có thể có mấy lần? (1)

Chương 674: Cả đời người, cơ hội trọng đại có thể có mấy lần? (2)

Chương 675: Chồng sẽ nghĩ cách cho em! (1)

Chương 676: Chồng sẽ nghĩ cách cho em! (2)

Chương 677: Anh như đang soi gương (1)

Chương 678: Anh như đang soi gương (2)

Chương 679: Một phần vạn (1)

Chương 680: Một phần vạn (2)

Chương 681: Đang có chương trình gì vậy? (1)

Chương 682: Đang có chương trình gì vậy? (2)

Chương 683: Mặc gì mà lại trêu chọc tới cô rồi hả? (1)

Chương 684: Mặc gì mà lại trêu chọc tới cô rồi hả? (2)

Chương 685: Mạng hệ thống phát điện (1)

Chương 686: Mạng hệ thống phát điện (2)

Chương 687: Bức tranh cuối cùng (1)

Chương 688: Bức tranh cuối cùng (2)

Chương 689: Thần cảnh* (1)

Chương 690: Thần cảnh* (2)

Chương 691: Quy nhắđ đại pháp? (1)

Chương 692: Quy nhắđ đại pháp? (2)

Chương 693: Sát thủ tình yêu... (1)

Chương 694: Sát thủ tình yêu... (2)

Chương 695: Một loạt chuỗi kinh sợ (1)

Chương 696: Một loạt chuỗi kinh sợ (2)

Chương 697: Ngọn gió (1)

Chương 698: Ngọn gió (2)

Chương 699: Gặp gió (1)

Chương 700: Gặp gió (2)

Chương 701: Nụ hôn thiên sứ (1)

Chương 702: Nụ hôn thiên sứ (2)

Chương 703: Thử thân thử (1)

Chương 704: Thử thân thử (2)

Chương 705: Cái tay nào làm chuyện bỉ ổi (1)

Chương 706: Cái tay nào làm chuyện bỉ ổi (2)

Chương 707: Người này còn chẳng đứng đắđ bằng người kia (1)

Chương 708: Người này còn chẳng đứng đắđ bằng người kia (2)

Chương 709: Người người kinh hoàng muôn dạng, chỉ có một người tâm vô bàng vụ... (1)

Chương 710: Người người kinh hoàng muôn dạng, chỉ có một người tâm vô bàng vụ... (2)

Chương 711: Không có anh, sinh mạng em còn có ý nghĩa gì? (1)

Chương 712: Không có anh, sinh mạng em còn có ý nghĩa gì? (2)

Chương 713: Dễ thỏa mãn (1)

Chương 714: Dễ thỏa mãn (2)

Chương 715: Giá trị (1)

Chương 716: Giá trị (2)

Chương 717: Vui vẻ nói chuyện phiếm (1)

Chương 718: Vui vẻ nói chuyện phiếm (2)

Chương 719: Tiềm năng của con người, là vô hạn.. (1)

Chương 720: Tiềm năng của con người, là vô hạn.. (2)

Chương 721: Em có chân mà (1)

Chương 722: Em có chân mà (2)

Chương 723: Lo lắng (1)

Chương 724: Lo lắng (2)

Chương 725: Chu đáo (1)

Chương 726: Chu đáo (2)

Chương 727: Yêu, ngọt ngào (1)

Chương 728: Yêu, ngọt ngào (2)

Chương 729: Bảo bảo tò mò (1)

Chương 730: Bảo bảo tò mò (2)

Chương 731: Quấy rối (1)

Chương 732: Quấy rối (2)

Chương 733: Niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ (1)

Chương 734: Niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ (2)

Chương 735: Phong hòa luân vô địch (1)

Chương 736: Phong hòa luân vô địch (2)

Chương 737: Chọc cô, còn không bằng chọc Diệp Đình (1)

Chương 738: Chọc cô, còn không bằng chọc Diệp Đình (2)

Chương 739: Tay tay tay tay... Bản thảo.. (1)

Chương 740: Tay tay tay tay... Bản thảo.. (2)

Chương 741: Người trong nhà chúng ta đều là diễn viên xuất sắc (1)

Chương 742: Người trong nhà chúng ta đều là diễn viên xuất sắc (2)

Chương 743: Mù quáng đánh giá linh tinh gì vậy? (1)

Chương 744: Mù quáng đánh giá linh tinh gì vậy? (2)

Chương 745: Không biết sống chết (1)

Chương 746: Không biết sống chết (2)

Chương 747: Hít thở không thông (1)

Chương 748: Hít thở không thông (2)

Chương 749: Vạch trần từng lớp một (1)

Chương 750: Vạch trần từng lớp một (2)

Chương 751: Phản ứng mang thai (1)

Chương 752: Phản ứng mang thai (2)

Chương 753: Họa phúc một sớm một chiều (1)

Chương 754: Họa phúc một sớm một chiều (2)

Chương 755: Hành vi sai trái, nhân tâm công đạo (1)
Chương 756: Hành vi sai trái, nhân tâm công đạo (2)
Chương 757: Miệng tiện! Miệng tiện! Chết đấy (1)
Chương 758: Miệng tiện! Miệng tiện! Chết đấy (2)
Chương 759: Sẽ không bao giờ làm cô xấu hổ như thế này (1)
Chương 760: Sẽ không bao giờ làm cô xấu hổ như thế này (2)
Chương 761: Cầm sắt niên hoa tụ lý tàng(*), có tuổi thanh xuân nào mà không hoang đường (1)
Chương 762: Cầm sắt niên hoa tụ lý tàng(*), có tuổi thanh xuân nào mà không hoang đường (2)
Chương 763: Cuộc đời như giấc mộng, ấm lạnh tự rõ (1)
Chương 764: Cuộc đời như giấc mộng, ấm lạnh tự rõ (2)
Chương 765: Trong hồ Lô bán thứ thuốc gì? (1)
Chương 766: Trong hồ Lô bán thứ thuốc gì? (2)
Chương 767: Ngoài ý muốn, couple không thể ngờ tới (1)
Chương 768: Ngoài ý muốn, couple không thể ngờ tới (2)
Chương 769: Cuộc tụ họp bạn bè toàn sự giả dối (1)
Chương 770: Cuộc tụ họp bạn bè toàn sự giả dối (2)
Chương 771: Tôi ăn bàn ngay trước mặt mọi người luôn! (1)
Chương 772: Tôi ăn bàn ngay trước mặt mọi người luôn! (2)
Chương 773: Không thể buông được, cũng không thể quên được (1)
Chương 774: Không thể buông được, cũng không thể quên được (2)
Chương 775: Lấn hiếp người quá đáng!!! (1)
Chương 776: Lấn hiếp người quá đáng!!! (2)
Chương 777: Ông xã thân thân ái à, xử chết tiện nhân kia đi (1)
Chương 778: Ông xã thân thân ái à, xử chết tiện nhân kia đi (2)
Chương 779: Ông xã kiêu ngạo vô địch (1)
Chương 780: Ông xã kiêu ngạo vô địch (2)
Chương 781: Quá gây họa luôn rồi (1)
Chương 782: Quá gây họa luôn rồi (2)
Chương 783: Bảo bối bảo bối (1)
Chương 784: Bảo bối bảo bối (2)
Chương 785: Giữ thai (1)
Chương 786: Giữ thai (2)

Chương 787: 24 giờ không ngừng (1)
Chương 788: 24 giờ không ngừng (2)
Chương 789: Cô gái này là ai? (1)
Chương 790: Cô gái này là ai? (2)
Chương 791: Tốt nhất trên đời (1)
Chương 792: Tốt nhất trên đời (2)
Chương 793: Người phụ nữ kỳ lạ (1)
Chương 794: Người phụ nữ kỳ lạ (2)
Chương 795: Chuyển biến lớn (1)
Chương 796: Chuyển biến lớn (2)
Chương 797: Bày mưu lập kế (1)
Chương 798: Bày mưu lập kế (2)
Chương 799: Khen tiếp đi, em thích nghe (1)
Chương 800: Khen tiếp đi, em thích nghe (2)
Chương 801: Huống chi huống chi (1)
Chương 802: Huống chi huống chi (2)
Chương 803: Anh dám làm gì? (1)
Chương 804: Anh dám làm gì? (2)
Chương 805: Tất cả mọi thứ đều trong tầm kiểm soát (1)
Chương 806: Tất cả mọi thứ đều trong tầm kiểm soát (2)
Chương 807: An bài (1)
Chương 808: An bài (2)
Chương 809: Chi tiết rồi ren (1)
Chương 810: Chi tiết rồi ren (2)
Chương 811: Màu máu mệnh mông (1)
Chương 812: Màu máu mệnh mông (2)
Chương 813: Tin tưởng, yêu sâu đậm (1)
Chương 814: Tin tưởng, yêu sâu đậm (2)
Chương 815: Tất cả đều là ảnh đế (1)
Chương 816: Tất cả đều là ảnh đế (2)
Chương 817: Đời người như vờ diễn, toàn dựa vào kỹ thuật diễn (1)
Chương 818: Đời người như vờ diễn, toàn dựa vào kỹ thuật diễn (1)
Chương 819: Ép sát từng bước — — (1)

Chương 820: Ép sát từng bước — — (2)
Chương 821: Truy đuổi đến cùng — — (1)
Chương 822: Truy đuổi đến cùng — — (2)
Chương 823: Giết đến cùng!!! (1)
Chương 824: Giết đến cùng!!! (2)
Chương 825: Mau đến xem bánh chưng lớn.. (1)
Chương 826: Mau đến xem bánh chưng lớn.. (2)
Chương 827: Sương mù dày đặc (1)
Chương 828: Sương mù dày đặc (2)
Chương 829: Thay đổi tình cảm (1)
Chương 830: Thay đổi tình cảm (2)
Chương 831: Làm rõ mong muốn của mình (1)
Chương 832: Làm rõ mong muốn của mình (2)
Chương 833: Kiên quyết không cần mặt mũi! (1)
Chương 834: Kiên quyết không cần mặt mũi! (2)
Chương 835: Yêu, thì ra là thế (1)
Chương 836: Yêu, thì ra là thế (2)
Chương 837: Đản đản và còm còm (1)
Chương 838: Đản đản và còm còm (2)
Chương 839: Không làm theo lẽ thường an bài (1)
Chương 840: Không làm theo lẽ thường an bài (2)
Chương 841: Tin tức cực kỳ tốt (1)
Chương 842: Tin tức cực kỳ tốt (2)
Chương 843: Lịch sử đen của ngày đầu tiên yêu đương (1)
Chương 844: Lịch sử đen của ngày đầu tiên yêu đương (2)
Chương 845: Anh đều nghe hết... (1)
Chương 846: Anh đều nghe hết... (2)
Chương 847: Ngọt đến nổi... khiến người ta phải ê răng (1)
Chương 848: Ngọt đến nổi... khiến người ta phải ê răng (2)
Chương 849: Dù sao cũng đều là nhị.. (1)
Chương 850: Dù sao cũng đều là nhị.. (2)
Chương 851: Gió bão mơ hồ (1)
Chương 852: Gió bão mơ hồ (2)

Chương 853: Tha thứ cho em.. (1)
Chương 854: Tha thứ cho em.. (2)
Chương 855: Có em, cuộc sống này coi như viên mãn (1)
Chương 856: Có em, cuộc sống này coi như viên mãn (2)
Chương 857: Điên rồi (1)
Chương 858: Điên rồi (2)
Chương 859: Gặp người lớn (1)
Chương 860: Gặp người lớn (2)
Chương 861: Cô có kiêu ngạo của cô (1)
Chương 862: Cô có kiêu ngạo của cô (2)
Chương 863: Nhượng bộ, chỉ vì em (1)
Chương 864: Nhượng bộ, chỉ vì em (2)
Chương 865: Tranh thủ từng giây từng phút, cưới em, cưới em! (1)
Chương 866: Tranh thủ từng giây từng phút, cưới em, cưới em! (2)
Chương 867: Đời người khác biệt, giám định trong mộng (1)
Chương 868: Đời người khác biệt, giám định trong mộng (2)
Chương 869: Đau lòng (1)
Chương 870: Đau lòng (2)
Chương 871: Đánh bất ngờ, bị vây công! (1)
Chương 872: Đánh bất ngờ, bị vây công! (2)
Chương 873: Phản công! Binh bất yểm trá(*)!(1)
Chương 874: Phản công! Binh bất yểm trá(*)!(2)
Chương 875: Truy tìm — — Điệp luyện hoa (1)
Chương 876: Truy tìm — — Điệp luyện hoa (2)
Chương 877: Sống cho... Có ý nghĩa (1)
Chương 878: Sống cho... Có ý nghĩa (2)
Chương 879: Theo thời cơ hành động! Gặp kỳ ngộ! (1)
Chương 880: Theo thời cơ hành động! Gặp kỳ ngộ! (2)
Chương 881: Thiếu tâm nhãn mới dễ nuôi (1)
Chương 882: Thiếu tâm nhãn mới dễ nuôi (2)
Chương 883: Suy nghĩ khác (1)
Chương 884: Suy nghĩ khác (2)
Chương 885: Năm mới vui vẻ, ha ha ha (1)

Chương 886: Năm mới vui vẻ, ha ha ha (2)

Chương 887: Em nhìn người ta rồi nhìn lại em xem! (1)

Chương 888: Em nhìn người ta rồi nhìn lại em xem! (2)

Chương 889: Cười ngu (1)

Chương 890: Cười ngu (2)

Chương 891: Vợ từ trên trời rơi xuống, ngựa mặt lên trời khóc ròng như mưa.. (1)

Chương 892: Vợ từ trên trời rơi xuống, ngựa mặt lên trời khóc ròng như mưa.. (2)

Chương 893: Cẩn thận (1)

Chương 894: Cẩn thận (2)

Chương 895: Truy xét — — (1)

Chương 896: Truy xét — — (2)

Chương 897: Lục lực đồng tâm (1)

Chương 898: Lục lực đồng tâm (2)

Chương 899: Mật mã — — phá giải! (1)

Chương 900: Mật mã — — phá giải! (2)

Chương 901: Giết con tin!! (1)

Chương 902: Giết con tin!! (2)

Chương 903: Liên hoàn kế (1)

Chương 904: Liên hoàn kế (2)

Chương 905: Bí mật của Thiên Mặc.. (1)

Chương 906: Bí mật của Thiên Mặc.. (2)

Chương 907: Sinh mệnh (1)

Chương 908: Sinh mệnh (2)

Chương 909: Bánh bao nhỏ của Chính Hiền (1)

Chương 910: Bánh bao nhỏ của Chính Hiền (2)

Chương 911: Không cách nào tạo thành mật mã (1)

Chương 912: Không cách nào tạo thành mật mã (2)

Chương 913: Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa cự giải và bộ cặp (1)

Chương 914: Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa cự giải và bộ cặp (2)

Chương 915: Thịnh thế sung hân (1)

Chương 916: Thịnh thế sung hân (2)

Chương 917: Em chịu nổi không? (1)

Chương 918: Em chịu nổi không? (2)

Chương 919: Ngược chó! Ngược cả đôi (1)
Chương 920: Ngược chó! Ngược cả đôi (2)
Chương 921: Khúc mắc (1)
Chương 922: Khúc mắc (2)
Chương 923: Bị điên cái gì? (1)
Chương 924: Bị điên cái gì? (2)
Chương 925: Lửa sém lông mày! (1)
Chương 926: Lửa sém lông mày! (2)
Chương 927: Sinh tử tương niệm (1)
Chương 928: Sinh tử tương niệm (2)
Chương 929: Dùng tính mạng để đổi (1)
Chương 930: Dùng tính mạng để đổi (2)
Chương 931: Tù binh (1)
Chương 932: Tù binh (2)
Chương 933: Ngưu bức hoa* tới!!! (1)
Chương 934: Ngưu bức hoa* tới!!! (2)
Chương 935: Hoa Đào đại nhân, rụt rè một chút.. (1)
Chương 936: Hoa Đào đại nhân, rụt rè một chút.. (2)
Chương 937: Phản xạ hình cung quá dài (1)
Chương 938: Phản xạ hình cung quá dài (2)
Chương 939: Bắn lên (1)
Chương 940: Bắn lên (2)
Chương 941: Truy kích — — (1)
Chương 942: Truy kích — — (2)
Chương 943: Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim (1)
Chương 944: Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim (2)
Chương 945: Sát khí (1)
Chương 946: Sát khí (2)
Chương 947: Tế bào ác, cắn nuốt (1)
Chương 948: Tế bào ác, cắn nuốt (2)
Chương 949: Chặt vật, trốn — — (1)
Chương 950: Chặt vật, trốn — — (2)
Chương 951: Lửa giận xung thiên (1)

Chương 952: Lừa gạt xung thiên (2)

Chương 953: Ném vào vũ trụ, chơi một chút! (1)

Chương 954: Ném vào vũ trụ, chơi một chút! (2)

Chương 955: Chỉ có thể hy sinh anh, anh tư.. (1)

Chương 956: Chỉ có thể hy sinh anh, anh tư.. (2)

Chương 957: Một đám không biết xấu hổ, bức lương vì sượng (1)

Chương 958: Một đám không biết xấu hổ, bức lương vì sượng (2)

Chương 959: Xem ai diễn hơn ai (1)

Chương 960: Xem ai diễn hơn ai (2)

Chương 961: Tỷ Đấu (1)

Chương 962: Tỷ Đấu (2)

Chương 963: Đấu trí đấu dũng khí (1)

Chương 964: Đấu trí đấu dũng khí (2)

Chương 965: Được cái mình muốn (1)

Chương 966: Được cái mình muốn (2)

Chương 967: Mời quân vào rọ (1)

Chương 968: Mời quân vào rọ (2)

Chương 969: Thuốc giải! Tôi có cách --- (1)

Chương 970: Thuốc giải! Tôi có cách --- (2)

Chương 971: Lý đại năng kinh khủng (1)

Chương 972: Lý đại năng kinh khủng (2)

Chương 973: Dày như nửa quyển từ điển vậy (1)

Chương 974: Dày như nửa quyển từ điển vậy (2)

Chương 975: Anh phải nói “Làm ơn”! (1)

Chương 976: Anh phải nói “Làm ơn”! (2)

Chương 977: Một loại thức ăn gieo họa (1)

Chương 978: Một loại thức ăn gieo họa (2)

Chương 979: Mẹ của tôi ơi! Bí mật lớn! (1)

Chương 980: Mẹ của tôi ơi! Bí mật lớn! (2)

Chương 981: Tỷ thí (1)

Chương 982: Tỷ thí (2)

Chương 983: Kết thúc (1)

Chương 984: Kết thúc (2)

Chương 985: Giang hồ Không thấy (1)
Chương 986: Giang hồ Không thấy (2)
Chương 987: Oan gia ngõ hẹp (1)
Chương 988: Oan gia ngõ hẹp (2)
Chương 989: Đến từ đâu thì trở về nơi ấy (1)
Chương 990: Đến từ đâu thì trở về nơi ấy (2)
Chương 991: Tôi vốn rất hiền lành (1)
Chương 992: Tôi vốn rất hiền lành (2)
Chương 993: Không giúp cô ấy, vậy giúp ai (1)
Chương 994: Không giúp cô ấy, vậy giúp ai (2)
Chương 995: Bất ngờ không kịp đề phòng (1)
Chương 996: Bất ngờ không kịp đề phòng (2)
Chương 997: Đánh lén (1)
Chương 998: Đánh lén (2)
Chương 999: Thần đẹp trai ngang ngược (1)
Chương 1000: Thần đẹp trai ngang ngược (2)
Chương 1001: Một ngày không thấy em đã nhớ nhưng đến sắp điên lên rồi (1)
Chương 1002: Một ngày không thấy em đã nhớ nhưng đến sắp điên lên rồi (2)
Chương 1003: Trên xe nuôi một con lừa (1)
Chương 1004: Trên xe nuôi một con lừa (2)
Chương 1005: Ha ha, hãm hại (1)
Chương 1006: Ha ha, hãm hại (2)
Chương 1007: Tất cả đều là an bài tốt nhất (1)
Chương 1008: Tất cả đều là an bài tốt nhất (2)
Chương 1009: Chuyện này không nhỏ (1)
Chương 1010: Chuyện này không nhỏ (2)
Chương 1011: Thiện ác, trong nháy mắt (1)
Chương 1012: Thiện ác, trong nháy mắt (2)
Chương 1013: Bắt cá nhỏ, câu cá lớn (1)
Chương 1014: Bắt cá nhỏ, câu cá lớn (2)
Chương 1015: Một vòng bắt một vòng (1)
Chương 1016: Một vòng bắt một vòng (2)
Chương 1017: Tuyệt địa truy kích, chơi chính là kích thích (1)

Chương 1018: Tuyệt địa truy kích, chơi chính là kích thích (2)

Chương 1019: Mạo hiểm mạo hiểm (1)

Chương 1020: Mạo hiểm mạo hiểm (2)

Chương 1021: Tiểu Bạch não tàn ngu ngốc (1)

Chương 1022: Tiểu Bạch não tàn ngu ngốc (2)

Chương 1023: Tiểu Bạch não tàn, bái bai (1)

Chương 1024: Tiểu Bạch não tàn, bái bai (2)

Chương 1025: Tấm lưới lớn (1)

Chương 1026: Tấm lưới lớn (2)

Chương 1027: Đào hố cho ông từ từ nhảy (1)

Chương 1028: Đào hố cho ông từ từ nhảy (2)

Chương 1029: Chen lấn nhảy vào cái hố (1)

Chương 1030: Chen lấn nhảy vào cái hố (2)

Chương 1031: Đáng đời! Không có một ai tốt! (1)

Chương 1032: Đáng đời! Không có một ai tốt! (2)

Chương 1033: Trộm kỹ thuật của cô thì sao! (1)

Chương 1034: Trộm kỹ thuật của cô thì sao! (2)

Chương 1035: Có mắt không thấy thái sơn (1)

Chương 1036: Có mắt không thấy thái sơn (2)

Chương 1037: Tốt thật hay giả tốt, từ từ cân nhắc (1)

Chương 1038: Tốt thật hay giả tốt, từ từ cân nhắc (2)

Chương 1039: Thích đến nghiêng răng nghiêng lợi (1)

Chương 1040: Thích đến nghiêng răng nghiêng lợi (2)

Chương 1041: Thật xin lỗi, em quá vô dụng.... (1)

Chương 1042: Thật xin lỗi, em quá vô dụng.... (2)

Chương 1043: Gây phiền phức cho người khác (1)

Chương 1044: Gây phiền phức cho người khác (2)

Chương 1045: Cô gái nguời nguời đều thích (1)

Chương 1046: Cô gái nguời nguời đều thích (2)

Chương 1047: Không phải chỗ tốt! Không đến cũng được! (1)

Chương 1048: Không phải chỗ tốt! Không đến cũng được! (2)

Chương 1049: Đen như quạ.. (1)

Chương 1050: Đen như quạ.. (2)

Chương 1051: Phác sóc mê ly(*) (1)
Chương 1052: Phác sóc mê ly(*) (2)
Chương 1053: Quyết định quan trọng mà khó khăn (1)
Chương 1054: Quyết định quan trọng mà khó khăn (2)
Chương 1055: Hy vọng mới (1)
Chương 1056: Hy vọng mới (2)
Chương 1057: Anh chính là bầu trời của em (1)
Chương 1058: Anh chính là bầu trời của em (2)
Chương 1059: Tình lại, bạch mã hoàng tử chân chính (1)
Chương 1060: Tình lại, bạch mã hoàng tử chân chính (2)
Chương 1061: Cưới bạch mã, đều là hoàng tử (1)
Chương 1062: Cưới bạch mã, đều là hoàng tử (2)
Chương 1063: Tôi đi về rửa mặt trước đã.. (1)
Chương 1064: Tôi đi về rửa mặt trước đã.. (2)
Chương 1065: Cho em cả đời (1)
Chương 1066: Cho em cả đời (2)
Chương 1067: Chờ em trở lại dùng cơm (1)
Chương 1068: Chờ em trở lại dùng cơm (2)
Chương 1069: Người đàn ông này nha.. (1)
Chương 1070: Người đàn ông này nha.. (2)
Chương 1071: Nam thần của tôi, bạn trai của tôi (1)
Chương 1072: Nam thần của tôi, bạn trai của tôi (2)
Chương 1073: Áo sơ mi màu hồng (1)
Chương 1074: Áo sơ mi màu hồng (2)
Chương 1075: Món quà đầu tiên (1)
Chương 1076: Món quà đầu tiên (2)
Chương 1077: Lăng Vi, cậu hư như vậy, chồng cậu biết không? (1)
Chương 1078: Lăng Vi, cậu hư như vậy, chồng cậu biết không? (2)
Chương 1079: Giấy giụa và mong đợi (1)
Chương 1080: Giấy giụa và mong đợi (2)
Chương 1081: Sao anh có thể... rời bỏ em được.. (1)
Chương 1082: Sao anh có thể... rời bỏ em được.. (2)
Chương 1083: Tự cứu mình (1)

Chương 1084: Tự cứu mình (2)

Chương 1085: Ai cũng đừng nghĩ đẹp... Người người đều có phần.. (1)

Chương 1086: Ai cũng đừng nghĩ đẹp... Người người đều có phần.. (2)

Chương 1087: Hiệu ứng dây chuyền (1)

Chương 1088: Hiệu ứng dây chuyền (2)

Chương 1089: Trăng vàng soi sáng cố nhân (1)

Chương 1090: Trăng vàng soi sáng cố nhân (2)

Chương 1091: Nguy cơ bủa vây bốn phía (1)

Chương 1092: Nguy cơ bủa vây bốn phía (2)

Chương 1093: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa (1)

Chương 1094: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa (2)

Chương 1095: Kế trong kế! Anh Đình, mãi mãi là của... (1)

Chương 1096: Kế trong kế! Anh Đình, mãi mãi là của... (2)

Chương 1097: Kế hoạch (1)

Chương 1098: Kế hoạch (2)

Chương 1099: Thuận thế mà làm (1)

Chương 1100: Thuận thế mà làm (2)

Chương 1101: Phát hiện (1)

Chương 1102: Phát hiện (2)

Chương 1103: Siêu cấp đại phúc hắc (1)

Chương 1104: Siêu cấp đại phúc hắc (2)

Chương 1105: Kịch độc sống tự tập (1)

Chương 1106: Kịch độc sống tự tập (2)

Chương 1107: Ai dám đi? (1)

Chương 1108: Ai dám đi? (2)

Chương 1109: Đàm phán (1)

Chương 1110: Đàm phán (2)

Chương 1111: Trò chơi chỉ số thông minh cao, tôi không hiểu (1)

Chương 1112: Trò chơi chỉ số thông minh cao, tôi không hiểu (2)

Chương 1113: Mạo hiểm mạo hiểm (1)

Chương 1114: Mạo hiểm mạo hiểm (2)

Chương 1115: Họa vì ai? (1)

Chương 1116: Họa vì ai? (2)

Chương 1117: Trong đầu cô chính là anh (1)
Chương 1118: Trong đầu cô chính là anh (2)
Chương 1119: Chip trí mạng (1)
Chương 1120: Chip trí mạng (2)
Chương 1121: Thân phận vi diệu (1)
Chương 1122: Thân phận vi diệu (2)
Chương 1123: Đại bí mật! (1)
Chương 1124: Đại bí mật! (2)
Chương 1125: Kinh tâm... Thân thể bí mật! (1)
Chương 1126: Kinh tâm... Thân thể bí mật! (2)
Chương 1127: Anh sẽ là ánh sáng (đôi mắt) của em (1)
Chương 1128: Anh sẽ là ánh sáng (đôi mắt) của em (2)
Chương 1129: Dốc lòng say đắm (1)
Chương 1130: Dốc lòng say đắm (2)
Chương 1131: Cấp bách-----bị đánh lén (1)
Chương 1132: Cấp bách-----bị đánh lén (2)
Chương 1133: Nữ thần xuất thủ, nói có là có (1)
Chương 1134: Nữ thần xuất thủ, nói có là có (2)
Chương 1135: Cậu là mặt trời trong tôi (1)
Chương 1136: Cậu là mặt trời trong tôi (2)
Chương 1137: Kết quả giám định mẫu máu-----vạch trần! (1)
Chương 1138: Kết quả giám định mẫu máu-----vạch trần! (2)
Chương 1139: Đại bầy rập! (1)
Chương 1140: Đại bầy rập! (2)
Chương 1141: Người của tôi, không nhất định phải chiếm tiện nghi (1)
Chương 1142: Người của tôi, không nhất định phải chiếm tiện nghi (2)
Chương 1143: Tứ diện sở ca, bách tại mi tiếp* (1)
Chương 1144: Tứ diện sở ca, bách tại mi tiếp* (2)
Chương 1145: Áp lực tăng lên gấp bội (1)
Chương 1146: Áp lực tăng lên gấp bội (2)
Chương 1147: Con chíp khô hài (1)
Chương 1148: Con chíp khô hài (2)
Chương 1149: Hiệu ứng cánh bướm (1)

Chương 1150: Hiệu ứng cánh bướm (2)

Chương 1151: Âm mưu bày sẵn từ lâu! (1)

Chương 1152: Âm mưu bày sẵn từ lâu! (2)

Chương 1153: Mơ ước cuối cùng! (1)

Chương 1154: Mơ ước cuối cùng! (2)

Chương 1155: Đại chiến! Gió thổi báo giông tố sắp đến (1)

Chương 1156: Đại chiến! Gió thổi báo giông tố sắp đến (2)

Chương 1157: Vẫn khỏe chứ (1)

Chương 1158: Vẫn khỏe chứ (2)

Chương 1159: Hận yêu cuối cùng khó có thể chặt đứt, cuối cùng là con đường nhân tâm? (1)

Chương 1160: Hận yêu cuối cùng khó có thể chặt đứt, cuối cùng là con đường nhân tâm? (2)

Chương 1161: Lòng người khó dò (1)

Chương 1162: Lòng người khó dò (2)

Chương 1163: Vũ nhục (1)

Chương 1164: Vũ nhục (2)

Chương 1165: Kéo màn che — — (1)

Chương 1166: Kéo màn che — — (2)

Chương 1167: Đổ ả thuật, truy kích cực nhanh — — (1)

Chương 1168: Đổ ả thuật, truy kích cực nhanh — — (2)

Chương 1169: Mở màn cuộc chiến, giành thắng lợi! (1)

Chương 1170: Mở màn cuộc chiến, giành thắng lợi! (2)

Chương 1171: Làm thế nào được, ly rượu cời bỏ nhân sinh (1)

Chương 1172: Làm thế nào được, ly rượu cời bỏ nhân sinh (2)

Chương 1173: Phong đầu chính kính(*) (1)

Chương 1174: Phong đầu chính kính(*) (2)

Chương 1175: Đột biến (1)

Chương 1176: Đột biến (2)

Chương 1177: Lười so đo với người chết (1)

Chương 1178: Lười so đo với người chết (2)

Chương 1179: Mạnh đất xây dựng? (1)

Chương 1180: Mạnh đất xây dựng? (2)

Chương 1181: Đều là của cháu! (1)

Chương 1182: Đều là của cháu! (2)

Chương 1183: Lại dày vò người khác... (1)

Chương 1184: Lại dày vò người khác... (2)

Chương 1185: Chơi (1)

Chương 1186: Chơi (2)

Chương 1187: Tới đi (1)

Chương 1188: Tới đi (2)

Chương 1189: Lừa gạt (1)

Chương 1190: Lừa gạt (2)

Chương 1191: Như cá uống nước, lạnh ấm tự biết.. (1)

Chương 1192: Như cá uống nước, lạnh ấm tự biết.. (2)

Chương 1193: Anh muốn về nhà.. (1)

Chương 1194: Anh muốn về nhà.. (2)

Chương 1195: Linh hồn của trái tim (1)

Chương 1196: Linh hồn của trái tim (2)

Chương 1197: Mong ngóng (1)

Chương 1198: Mong ngóng (2)

Chương 1199: Cá nhỏ cắn câu (1)

Chương 1200: Cá nhỏ cắn câu (2)

Chương 1201: Tiếp tục diễn (1)

Chương 1202: Tiếp tục diễn (2)

Chương 1203: Chồng — — Đa mưu túc trí (1)

Chương 1204: Chồng — — Đa mưu túc trí (2)

Chương 1205: Từng cánh hoa anh đào rơi (1)

Chương 1206: Từng cánh hoa anh đào rơi (2)

Chương 1207: Chồng ơi, giúp chút đi (1)

Chương 1208: Chồng ơi, giúp chút đi (2)

Chương 1209: Người lừa ta gạt (1)

Chương 1210: Người lừa ta gạt (2)

Chương 1211: Lão quỷ đa nghi (1)

Chương 1212: Lão quỷ đa nghi (2)

Chương 1213: Chuyện vui gì lớn? (1)

Chương 1214: Chuyện vui gì lớn? (2)

Chương 1215: Tự mang yêu khí (1)
Chương 1216: Tự mang yêu khí (2)
Chương 1217: Từ từ... Chờ đợi (1)
Chương 1218: Từ từ... Chờ đợi (2)
Chương 1219: Trữ Hạ xinh đẹp (1)
Chương 1220: Trữ Hạ xinh đẹp (2)
Chương 1221: Lúc này mới gọi là duyên phận.. (1)
Chương 1222: Lúc này mới gọi là duyên phận.. (2)
Chương 1223: Tin tưởng vô hình (1)
Chương 1224: Tin tưởng vô hình (2)
Chương 1225: Cục cảnh sát có hồ Sơ của em (1)
Chương 1226: Cục cảnh sát có hồ Sơ của em (2)
Chương 1227: Có triển vọng, có triển vọng! (1)
Chương 1228: Có triển vọng, có triển vọng! (2)
Chương 1229: Sai có lỗi... (1)
Chương 1230: Sai có lỗi... (2)
Chương 1231: Sau này không thể để cho anh đói bụng (1)
Chương 1232: Sau này không thể để cho anh đói bụng (2)
Chương 1233: Không nên để cho anh ấy khổ cực như vậy (1)
Chương 1234: Không nên để cho anh ấy khổ cực như vậy (2)
Chương 1235: Chuyện sớm hay muộn (1)
Chương 1236: Chuyện sớm hay muộn (2)
Chương 1237: Còn một bao lì xì em chưa có lấy (1)
Chương 1238: Còn một bao lì xì em chưa có lấy (2)
Chương 1239: Quan tâm ấm áp (1)
Chương 1240: Quan tâm ấm áp (2)
Chương 1241: Lén lút (1)
Chương 1242: Lén lút (2)
Chương 1243: Thích (1)
Chương 1244: Thích (2)
Chương 1245: Đưa ra thị trường! (1)
Chương 1246: Đưa ra thị trường! (2)
Chương 1247: Chênh lệch, tại sao lại lớn như vậy? (1)

Chương 1248: Chênh lệch, tại sao lại lớn như vậy? (2)

Chương 1249: Em là Phạm Thái Ngạnh (1)

Chương 1250: Em là Phạm Thái Ngạnh (2)

Chương 1251: Đồ Của tôi, tôi phải từ từ lấy về (1)

Chương 1252: Đồ Của tôi, tôi phải từ từ lấy về (2)

Chương 1253: Tới nha, từ từ đi (1)

Chương 1254: Tới nha, từ từ đi (2)

Chương 1255: Tìm được anh (1)

Chương 1256: Tìm được anh (2)

Chương 1257: Chuyên trị các loại không phục (1)

Chương 1258: Chuyên trị các loại không phục (2)

Chương 1259: Trao đổi bí mật (1)

Chương 1260: Trao đổi bí mật (2)

Chương 1261: Người thần bí phía sau màn.... Là? (1)

Chương 1262: Người thần bí phía sau màn.... Là? (2)

Chương 1263: Thích đơn thuần, yêu thuần túy! (1)

Chương 1264: Thích đơn thuần, yêu thuần túy! (2)

Chương 1265: Lợi dụng (1)

Chương 1266: Lợi dụng (2)

Chương 1267: Giấy dựa (1)

Chương 1268: Giấy dựa (2)

Chương 1269: Tức chết đáng đời (1)

Chương 1270: Tức chết đáng đời (2)

Chương 1271: Nguyên nhân (1)

Chương 1272: Nguyên nhân (2)

Chương 1273: Bắt --- (1)

Chương 1274: Bắt --- (2)

Chương 1275: Rửa không sạch (1)

Chương 1276: Rửa không sạch (2)

Chương 1277: Âm thanh tự nhiên (1)

Chương 1278: Âm thanh tự nhiên (2)

Chương 1279: Em nuôi anh (1)

Chương 1280: Em nuôi anh (2)

Chương 1281: Ai không yêu đẹp xấu (1)
Chương 1282: Ai không yêu đẹp xấu (2)
Chương 1283: Thế lực thần bí sau lưng (1)
Chương 1284: Thế lực thần bí sau lưng (2)
Chương 1285: Lúc này giống như, thấy nước mắt của em (1)
Chương 1286: Lúc này giống như, thấy nước mắt của em (2)
Chương 1287: Mẹ (1)
Chương 1288: Mẹ (2)
Chương 1289: Tôi nhìn các người rất quen... (1)
Chương 1290: Tôi nhìn các người rất quen... (2)
Chương 1291: Tình từ đâu tới, duyên đến duyên đi (1)
Chương 1292: Tình từ đâu tới, duyên đến duyên đi (2)
Chương 1293: Tìm (1)
Chương 1294: Tìm (2)
Chương 1295: Tâm nguyện (1)
Chương 1296: Tâm nguyện (2)
Chương 1297: Gây ra hỗn loạn (1)
Chương 1298: Gây ra hỗn loạn (2)
Chương 1299: Quậy ông ta phá sản (1)
Chương 1300: Quậy ông ta phá sản (2)
Chương 1301: Thành công! Phong tỏa (1)
Chương 1302: Thành công! Phong tỏa (2)
Chương 1303: Yên Phôi (1)
Chương 1304: Yên Phôi (2)
Chương 1305: Không biết tự lượng sức! (1)
Chương 1306: Không biết tự lượng sức! (2)
Chương 1307: Không giới hạn, mới có đột phá (1)
Chương 1308: Không giới hạn, mới có đột phá (2)
Chương 1309: Kiệt Mễ tan vỡ (1)
Chương 1310: Kiệt Mễ tan vỡ (2)
Chương 1311: Khổ tu tâm linh (1)
Chương 1312: Khổ tu tâm linh (2)
Chương 1313: Anh tứ, chúc mừng (1)

Chương 1314: Anh tứ, chúc mừng (2)
Chương 1315: Đây là người cha gì? (1)
Chương 1316: Đây là người cha gì? (2)
Chương 1317: Phát ra từ nội tâm (1)
Chương 1318: Phát ra từ nội tâm (2)
Chương 1319: Hôm nay không quên chuyện (1)
Chương 1320: Hôm nay không quên chuyện (2)
Chương 1321: Vạch trần cái khăn che mặt (1)
Chương 1322: Vạch trần cái khăn che mặt (2)
Chương 1323: Giống nhau như đúc (1)
Chương 1324: Giống nhau như đúc (2)
Chương 1325: Diệp Khanh sống lại (1)
Chương 1326: Diệp Khanh sống lại (2)
Chương 1327: Ánh mắt trong tối (1)
Chương 1328: Ánh mắt trong tối (2)
Chương 1329: Gặp... (1)
Chương 1330: Gặp... (2)
Chương 1331: Là ông ta? (1)
Chương 1332: Là ông ta? (2)
Chương 1333: Đào góc tường (1)
Chương 1334: Đào góc tường (2)
Chương 1335: Tìm tới cửa (1)
Chương 1336: Tìm tới cửa (2)
Chương 1337: Có kỳ quặc? (1)
Chương 1338: Có kỳ quặc? (2)
Chương 1339: Gặp, hay không gặp (1)
Chương 1340: Gặp, hay không gặp (2)
Chương 1341: Cô gái nói nhiều, muốn hỏi người nào... (1)
Chương 1342: Cô gái nói nhiều, muốn hỏi người nào... (2)
Chương 1343: Đem bán Lý Thiên Mặc... (1)
Chương 1344: Đem bán Lý Thiên Mặc... (2)
Chương 1345: Anh trai bất ngờ (1)
Chương 1346: Anh trai bất ngờ (2)

Chương 1347: Tất cả đều tốt (1)
Chương 1348: Tất cả đều tốt (2)
Chương 1349: Đều là ông nội cả (1)
Chương 1350: Đều là ông nội cả (2)
Chương 1351: Bí mật của Thiên Ma (1)
Chương 1352: Bí mật của Thiên Ma (2)
Chương 1353: Lớn lên (1)
Chương 1354: Lớn lên (2)
Chương 1355: Lý Đại Năng bị kịch... (1)
Chương 1356: Lý Đại Năng bị kịch... (2)
Chương 1357: Mâu thuẫn lại kết lớn thêm rồi! (1)
Chương 1358: Mâu thuẫn lại kết lớn thêm rồi! (2)
Chương 1359: Xác nhận thân phận (1)
Chương 1360: Xác nhận thân phận (2)
Chương 1361: Tiểu gia không tốt tính như vậy (1)
Chương 1362: Tiểu gia không tốt tính như vậy (2)
Chương 1363: Đều là âm nhạc gây họa (1)
Chương 1364: Đều là âm nhạc gây họa (2)
Chương 1365: Mỗi một sinh mạng cũng cần được tôn trọng (1)
Chương 1366: Mỗi một sinh mạng cũng cần được tôn trọng (2)
Chương 1367: Gặp phải một cô nương thích chơi game (1)
Chương 1368: Gặp phải một cô nương thích chơi game (2)
Chương 1369: Trò chơi kiểm nghiệm năng lực (1)
Chương 1370: Trò chơi kiểm nghiệm năng lực (2)
Chương 1371: Đánh chữ nhanh hơn nói chuyện (1)
Chương 1372: Đánh chữ nhanh hơn nói chuyện (2)
Chương 1373: Bầu không khí không tính là hòa hợp (1)
Chương 1374: Bầu không khí không tính là hòa hợp (2)
Chương 1375: Tại sao đẹp như vậy (1)
Chương 1376: Tại sao đẹp như vậy (2)
Chương 1377: Cách nhanh nhất để hiểu một người (1)
Chương 1378: Cách nhanh nhất để hiểu một người (2)
Chương 1379: Nhà có chồng hiền ông xã tài giỏi (1)

Chương 1380: Nhà có chồng hiền ông xã tài giỏi (2)

Chương 1381: Haha, tìm được bí mật lớn (1)

Chương 1382: Haha, tìm được bí mật lớn (2)

Chương 1383: Đến gần với sự thật (1)

Chương 1384: Đến gần với sự thật (2)

Chương 1385: Bí mật mở ra (1)

Chương 1386: Bí mật mở ra (2)

Chương 1387: Suy diễn sâu! (1)

Chương 1388: Suy diễn sâu! (2)

Chương 1389: Suy đoán kinh tâm! (1)

Chương 1390: Suy đoán kinh tâm! (2)

Chương 1391: Dự cảm mãnh liệt (1)

Chương 1392: Dự cảm mãnh liệt (2)

Chương 1393: Thời gian... Cũng trùng hợp như vậy? (1)

Chương 1394: Thời gian... Cũng trùng hợp như vậy? (2)

Chương 1395: Hậu di chứng của bệnh viêm não (1)

Chương 1396: Hậu di chứng của bệnh viêm não (2)

Chương 1397: Một cái hố to, chờ anh nhảy (1)

Chương 1398: Một cái hố to, chờ anh nhảy (2)

Chương 1399: Bị người nào theo dõi? (1)

Chương 1400: Bị người nào theo dõi? (2)

Chương 1401: Chỉ đơn thuần muốn..nhìn xem (1)

Chương 1402: Chỉ đơn thuần muốn..nhìn xem (2)

Chương 1403: Không biết chọn ai tốt hơn (1)

Chương 1404: Không biết chọn ai tốt hơn (2)

Chương 1405: Chuyện xưa ngạc nhiên động lòng người (1)

Chương 1406: Chuyện xưa ngạc nhiên động lòng người (2)

Chương 1407: Một người tức chết (1)

Chương 1408: Một người tức chết (2)

Chương 1409: Người thông minh, biết tự cứu mình (1)

Chương 1410: Người thông minh, biết tự cứu mình (2)

Chương 1411: Không là người một nhà, không vào cùng một cửa (1)

Chương 1412: Không là người một nhà, không vào cùng một cửa (2)

Chương 1413: Thời khắc nguy hiểm (1)
Chương 1414: Thời khắc nguy hiểm (2)
Chương 1415: Đau (1)
Chương 1416: Đau (2)
Chương 1417: Đuổi — — (1)
Chương 1418: Đuổi — — (2)
Chương 1419: Hạnh phúc giống Hoa nhi giống nhau (1)
Chương 1420: Hạnh phúc giống Hoa nhi giống nhau (2)
Chương 1421: Lôi Thần xuất thế --- Dạ Vãn, Lăng Thần (1)
Chương 1422: Lôi Thần xuất thế --- Dạ Vãn, Lăng Thần (2)
Chương 1423: Cười đến mắc tiểu (1)
Chương 1424: Cười đến mắc tiểu (2)
Chương 1425: Điều tra (1)
Chương 1426: Điều tra (2)
Chương 1427: Xuất hiện ngoài ý muốn (1)
Chương 1428: Xuất hiện ngoài ý muốn (2)
Chương 1429: Vì sao không đi tìm? (1)
Chương 1430: Vì sao không đi tìm? (2)
Chương 1431: Cố ý để lạc (1)
Chương 1432: Cố ý để lạc (2)
Chương 1433: Vừa đọc lên, vạn thủy thiên sơn* (1)
Chương 1434: Vừa đọc lên, vạn thủy thiên sơn* (2)
Chương 1435: Quyết định quan trọng (1)
Chương 1436: Quyết định quan trọng (2)
Chương 1437: Khi tôi gặp ông (1)
Chương 1438: Khi tôi gặp ông (2)
Chương 1439: Đừng hành động, đừng mong nhớ (1)
Chương 1440: Đừng hành động, đừng mong nhớ (2)
Chương 1441: Gặp theo cách khác (1)
Chương 1442: Gặp theo cách khác (2)
Chương 1443: Cha con đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim(*) (1)
Chương 1444: Cha con đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim (2)
Chương 1445: Trao đổi tình báo (1)

Chương 1446: Trao đổi tình báo (2)

Chương 1447: Lật đổ Hoắc Ân, nguy hiểm ẩn núp (1)

Chương 1448: Lật đổ Hoắc Ân, nguy hiểm ẩn núp (2)

Chương 1449: Hội nghị chết chóc (1)

Chương 1450: Hội nghị chết chóc (2)

Chương 1451: Hội nghị bàn tròn kinh tâm động phách (1)

Chương 1452: Hội nghị bàn tròn kinh tâm động phách (2)

Chương 1453: Nội gian VS ám sát (1)

Chương 1454: Nội gian VS ám sát (2)

Chương 1455: Tập kích (1)

Chương 1456: Tập kích (2)

Chương 1457: Tính mạng treo lơ lửng (1)

Chương 1458: Tính mạng treo lơ lửng (2)

Chương 1459: Chuyển biến bất ngờ (1)

Chương 1460: Chuyển biến bất ngờ (2)

Chương 1461: Vụ nổ kinh hoàng (1)

Chương 1462: Vụ nổ kinh hoàng (2)

Chương 1463: Nội gián làm người ta kinh hãi (1)

Chương 1464: Nội gián làm người ta kinh hãi (2)

Chương 1465: Âm mưu to lớn khiến người ta không cách nào tưởng tượng được (1)

Chương 1466: Âm mưu to lớn khiến người ta không cách nào tưởng tượng được (2)

Chương 1467: Tìm ra manh mối! (1)

Chương 1468: Tìm ra manh mối! (2)

Chương 1469: Đuổi kịp — — (1)

Chương 1470: Đuổi kịp — — (2)

Chương 1471: Nhường đường cho ông đây! (1)

Chương 1472: Nhường đường cho ông đây! (2)

Chương 1473: Nguy hiểm (1)

Chương 1474: Nguy hiểm (2)

Chương 1475: Thiếu một (1)

Chương 1476: Thiếu một (2)

Chương 1477: Kẻ địch đáng sợ (1)

Chương 1478: Kẻ địch đáng sợ (2)

Chương 1479: Bại lộ (1)
Chương 1480: Bại lộ (2)
Chương 1481: Điện đường King Lear (1)
Chương 1482: Điện đường King Lear (2)
Chương 1483: Không thể nào là ông ta! (1)
Chương 1484: Không thể nào là ông ta! (2)
Chương 1485: Nhân cách phân liệt (1)
Chương 1486: Nhân cách phân liệt (2)
Chương 1487: Bắt rùa trong hũ (1)
Chương 1488: Bắt rùa trong hũ (2)
Chương 1489: Khí độc lan tràn (1)
Chương 1490: Khí độc lan tràn (2)
Chương 1491: Phản bội (1)
Chương 1492: Phản bội (2)
Chương 1493: Nút màu đỏ (1)
Chương 1494: Nút màu đỏ (2)
Chương 1495: Chỉ có một sự thật (1)
Chương 1496: Chỉ có một sự thật (2)
Chương 1497: Nhìn kìa nhìn kìa, trắng sáng (1)
Chương 1498: Nhìn kìa nhìn kìa, trắng sáng (2)
Chương 1499: Hôn lễ vui nhộn (1)
Chương 1500: Hôn lễ vui nhộn (2)
Chương 1501: Duyên phận mười cơ (1)
Chương 1502: Duyên phận mười cơ (2)
Chương 1503: Tour gia đình (1)
Chương 1504: Tour gia đình (2)
Chương 1505: Tái hiện lại ngày hôm qua (1)
Chương 1506: Tái hiện lại ngày hôm qua (2)
Chương 1507: Tìm người thân, sợi dây chuyền bí mật (1)
Chương 1508: Tìm người thân, sợi dây chuyền bí mật (2)
Chương 1509: Sợi dây chuyền màu xanh đậm (1)
Chương 1510: Sợi dây chuyền màu xanh đậm (2)
Chương 1511: Quyết định (1)

Chương 1512: Quyết định (2)

Chương 1513: Đó là băng gạc của chị, chưa tháo xuống (1)

Chương 1514: Đó là băng gạc của chị, chưa tháo xuống (2)

Chương 1515: Sợi dây chuyền màu đỏ sẫm (1)

Chương 1516: Sợi dây chuyền màu đỏ sẫm (2)

Chương 1517: Phiên của Lý Thiên Mặc (1)

Chương 1518: Phiên của Lý Thiên Mặc (2)

Chương 1519: Tung đại chiêu (1)

Chương 1520: Tung đại chiêu (2)

Chương 1521: Xử lý mấy người dễ như chơi (1)

Chương 1522: Xử lý mấy người dễ như chơi (2)

Chương 1523: Tâm thật mệt mỏi... (1)

Chương 1524: Tâm thật mệt mỏi... (2)

Chương 1525: Thêm kinh nghiệm, thêm tiền vàng... (1)

Chương 1526: Thêm kinh nghiệm, thêm tiền vàng... (2)

Chương 1527: Cậu họ hay anh họ? (1)

Chương 1528: Cậu họ hay anh họ? (2)

Chương 1529: Lĩnh hội tinh thần của cha vợ (1)

Chương 1530: Lĩnh hội tinh thần của cha vợ (2)

Chương 1531: Anh còn đáng yêu hơn ếch xanh (1)

Chương 1532: Anh còn đáng yêu hơn ếch xanh (2)

Chương 1533: Có thể hài hước hơn nữa không? (1)

Chương 1534: Có thể hài hước hơn nữa không? (2)

Chương 1535: Đừng ra vẻ với em, dễ bị thương! (1)

Chương 1536: Đừng ra vẻ với em, dễ bị thương! (2)

Chương 1537: Bạch lộ vi sương (1)

Chương 1538: Bạch lộ vi sương (2)

Chương 1539: Cơm năm trước đều phun ra (1)

Chương 1540: Cơm năm trước đều phun ra (2)

Chương 1541: Bởi vì em là sư tử Hà Đông hống (1)

Chương 1542: Bởi vì em là sư tử Hà Đông hống (2)

Chương 1543: Mẹ của Lý Khắc Gia (1)

Chương 1544: Mẹ của Lý Khắc Gia (2)

Chương 1545: Đầu mối (1)
Chương 1546: Đầu mối (2)
Chương 1547: Thấy người thật! (1)
Chương 1548: Thấy người thật! (2)
Chương 1549: Người đi đâu? (1)
Chương 1550: Người đi đâu? (2)
Chương 1551: Đột phá bức tường lửa (1)
Chương 1552: Đột phá bức tường lửa (2)
Chương 1553: Bạch Bình, SSS (1)
Chương 1554: Bạch Bình, SSS (2)
Chương 1555: Dấu hiệu nhận biết (1)
Chương 1556: Dấu hiệu nhận biết (2)
Chương 1557: Đoán xem, Na Tra ra đời thế nào? (1)
Chương 1558: Đoán xem, Na Tra ra đời thế nào? (2)
Chương 1559: Vì cái rắm sinh con (1)
Chương 1560: Vì cái rắm sinh con (2)
Chương 1561: Đại bảo của Lôi Đình (1)
Chương 1562: Đại bảo của Lôi Đình (2)
Chương 1563: Chuyện xấu kem ly (1)
Chương 1564: Chuyện xấu kem ly (2)
Chương 1565: Tiêu chảy mất nước (1)
Chương 1566: Tiêu chảy mất nước (2)
Chương 1567: Cười nổ (1)
Chương 1568: Cười nổ (2)
Chương 1569: Ba anh cùng nhau nha! (1)
Chương 1570: Ba anh cùng nhau nha! (2)
Chương 1571: Cao thủ kinh khủng (1)
Chương 1572: Cao thủ kinh khủng (1)
Chương 1573: Tặng không đồ Một năm! (1)
Chương 1574: Tặng không đồ Một năm! (2)
Chương 1575: Kịch tình này chuyển biến thật nhanh nha (1)
Chương 1576: Kịch tình này chuyển biến thật nhanh nha (2)
Chương 1577: Dê vào miệng cạp (1)

Chương 1578: Dê vào miệng cộp (2)

Chương 1579: Loại bày tỏ khác! (1)

Chương 1580: Loại bày tỏ khác! (2)

Chương 1581: Dùng vũ lực giải quyết tình địch (1)

Chương 1582: Dùng vũ lực giải quyết tình địch (2)

Chương 1583: Người thứ nhất nộp bài thi (1)

Chương 1584: Người thứ nhất nộp bài thi (2)

Chương 1585: Trừ điểm (1)

Chương 1586: Trừ điểm (2)

Chương 1587: Bàn chuyện (1)

Chương 1588: Bàn chuyện (2)

Chương 1589: Chế độ điểm lên giá (1)

Chương 1590: Chế độ điểm lên giá (2)

Chương 1591: Bị mắng ghen lời (1)

Chương 1592: Bị mắng ghen lời (2)

Chương 1593: Tôn nghiêm vô giá! (1)

Chương 1594: Tôn nghiêm vô giá! (2)

Chương 1595: 33 người, đủ đánh mặt! (1)

Chương 1596: 33 người, đủ đánh mặt! (2)

Chương 1597: Đào hố, lấp đất chôn xong (1)

Chương 1598: Đào hố, lấp đất chôn xong (2)

Chương 1599: Một trăm điểm, đổi được cái gì? (1)

Chương 1600: Một trăm điểm, đổi được cái gì? (2)

Chương 1601: Thẩm vấn lão tặc - Hoắc Ân (1)

Chương 1602: Thẩm vấn lão tặc - Hoắc Ân (2)

Chương 1603: Vô tình gặp gỡ.... Bạch Bình? (1)

Chương 1604: Vô tình gặp gỡ.... Bạch Bình? (2)

Chương 1605: Bệnh viện cũng có thể vô tình gặp được (1)

Chương 1606: Bệnh viện cũng có thể vô tình gặp được (2)

Chương 1607: Hạ Bạch Mai (1)

Chương 1608: Hạ Bạch Mai (2)

Chương 1609: Bí mật, truy xét tới cùng! (1)

Chương 1610: Bí mật, truy xét tới cùng! (2)

Chương 1611: Thế giới của đại thần, chúng tôi không hiểu nha (1)
Chương 1612: Thế giới của đại thần, chúng tôi không hiểu nha (2)
Chương 1613: Mời Duệ thần (1)
Chương 1614: Mời Duệ thần (2)
Chương 1615: Tổ hợp cường cường, gặp phật giết phật! (1)
Chương 1616: Tổ hợp cường cường, gặp phật giết phật! (2)
Chương 1617: Nhân vật then chốt (1)
Chương 1618: Nhân vật then chốt (2)
Chương 1619: Tình báo, cực kỳ quan trọng! (1)
Chương 1620: Tình báo, cực kỳ quan trọng! (2)
Chương 1621: Sự thật, có thể chạm tới lòng tuyến (1)
Chương 1622: Sự thật, có thể chạm tới lòng tuyến (2)
Chương 1623: Ảnh hôn lễ (1)
Chương 1624: Ảnh hôn lễ (2)
Chương 1625: Lại ra chuyện lớn (1)
Chương 1626: Lại ra chuyện lớn (2)
Chương 1627: Sinh nhật trùng hợp sao? (1)
Chương 1628: Sinh nhật trùng hợp sao? (2)
Chương 1629: Bạch Tuyền (1)
Chương 1630: Bạch Tuyền (2)
Chương 1631: Trinh thám cực mạnh (1)
Chương 1632: Trinh thám cực mạnh (2)
Chương 1633: Tra xét tới cùng! (1)
Chương 1634: Tra xét tới cùng! (2)
Chương 1635: Chơi chính là đau tim (1)
Chương 1636: Chơi chính là đau tim (2)
Chương 1637: Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, lại bị theo dõi ngược lại! (1)
Chương 1638: Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, lại bị theo dõi ngược lại! (2)
Chương 1639: Xảy ra chuyện lớn! (1)
Chương 1640: Xảy ra chuyện lớn! (2)
Chương 1641: Tai mắt (1)
Chương 1642: Tai mắt (2)
Chương 1643: Dựa vào chính mình! (1)

Chương 1644: Dựa vào chính mình! (2)
Chương 1645: Mục tiêu xuất hiện! (1)
Chương 1646: Mục tiêu xuất hiện! (2)
Chương 1647: Lời nói khách sáo
Chương 1648: Lời nói khách sáo
Chương 1649: Hành động! (1)
Chương 1650: Hành động! (2)
Chương 1651: Dùng mạng để chơi! Tim đập rộn (1)
Chương 1652: Dùng mạng để chơi! Tim đập rộn (2)
Chương 1653: Tiểu bát đau lòng (1)
Chương 1654: Tiểu bát đau lòng (2)
Chương 1655: Rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm trùng trùng (1)
Chương 1656: Rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm trùng trùng (2)
Chương 1657: Tiểu Vương tử muốn phát uy! (1)
Chương 1658: Tiểu Vương tử muốn phát uy! (2)
Chương 1659: Anh chàng đen tối giả bộ ngây thơ (1)
Chương 1660: Anh chàng đen tối giả bộ ngây thơ (2)
Chương 1661: Trong ứng ngoài hợp (1)
Chương 1662: Trong ứng ngoài hợp (2)
Chương 1663: Bắt ba ba trong rọ (1)
Chương 1664: Bắt ba ba trong rọ (2)
Chương 1665: Đánh bắt ngừ (1)
Chương 1666: Đánh bắt ngừ (2)
Chương 1667: Có bản lĩnh đấy sao? (1)
Chương 1668: Có bản lĩnh đấy sao? (2)
Chương 1669: Căn cứ hút máu (1)
Chương 1670: Căn cứ hút máu (2)
Chương 1671: Nửa túi kim điều (1)
Chương 1672: Nửa túi kim điều (2)
Chương 1673: Năm tượng phật (1)
Chương 1674: Năm tượng phật (2)
Chương 1675: Tượng phật thần bí thứ 5 (1)
Chương 1676: Tượng phật thần bí thứ 5 (2)

Chương 1677: Quỷ dị (1)
Chương 1678: Quỷ dị (2)
Chương 1679: Gian tế (1)
Chương 1680: Gian tế (2)
Chương 1681: Chết thảm (1)
Chương 1682: Chết thảm (2)
Chương 1683: Tôn trọng (1)
Chương 1684: Tôn trọng (2)
Chương 1685: Tên tôi như mạng tôi (1)
Chương 1686: Tên tôi như mạng tôi (2)
Chương 1687: Đơn phương có độc (1)
Chương 1688: Đơn phương có độc (2)
Chương 1689: Cấp cứu (1)
Chương 1690: Cấp cứu (2)
Chương 1691: Xác nhận cửa vào căn cứ (1)
Chương 1692: Xác nhận cửa vào căn cứ (2)
Chương 1693: Thân phận của a Đạt (1)
Chương 1694: Thân phận của a Đạt (2)
Chương 1695: Quỷ bí (1)
Chương 1696: Quỷ bí (2)
Chương 1697: Cung điện Hill King (1)
Chương 1698: Cung điện Hill King (2)
Chương 1699: Đại âm mưu, tru tâm mưu (1)
Chương 1700: Đại âm mưu, tru tâm mưu (2)
Chương 1701: Làm người không thể không nông nghênh (1)
Chương 1702: Làm người không thể không nông nghênh (2)
Chương 1703: Như sống lại một đời (1)
Chương 1704: Như sống lại một đời (2)
Chương 1705: Tình duyên tám lần (1)
Chương 1706: Tình duyên tám lần (2)
Chương 1707: Loạn điểm uyên ương phổ (1)
Chương 1708: Loạn điểm uyên ương phổ (2)
Chương 1709: Nhịp tim, nhịp tim (1)

Chương 1710: Nhịp tim, nhịp tim (2)

Chương 1711: Làm sáng tỏ! (1)

Chương 1712: Làm sáng tỏ! (2)

Chương 1713: May mắn thay, anh cũng thích em (1)

Chương 1714: May mắn thay, anh cũng thích em (2)

Chương 1715: Thích nhìn dáng vẻ kiêu căng, ương ngạnh của em (1)

Chương 1716: Thích nhìn dáng vẻ kiêu căng, ương ngạnh của em (2)

Chương 1717: Nhận nhau (1)

Chương 1718: Nhận nhau (2)

Chương 1719: Công ơn sinh thành (1)

Chương 1720: Công ơn sinh thành (2)

Chương 1721: Người ngốc, tiền nhiều! (1)

Chương 1722: Người ngốc, tiền nhiều! (2)

Chương 1723: Dựa vào mặt kiếm cơm (1)

Chương 1724: Dựa vào mặt kiếm cơm (2)

Chương 1725: Không buông tay (1)

Chương 1726: Không buông tay (2)

Chương 1727: Không yêu thương nỗi người sợ tối (1)

Chương 1728: Không yêu thương nỗi người sợ tối (2)

Chương 1729: Đều Bỏ đi (1)

Chương 1730: Đều Bỏ đi (2)

Chương 1731: Thà làm ni cô cũng không gả cho đồ Vô tích sự này (1)

Chương 1732: Thà làm ni cô cũng không gả cho đồ Vô tích sự này (2)

Chương 1733: Tôi bị đau miệng, cô dứt cho tôi đi... (1)

Chương 1734: Tôi bị đau miệng, cô dứt cho tôi đi... (2)

Chương 1735: Bị đùa giỡn (1)

Chương 1736: Bị đùa giỡn (2)

Chương 1737: Tình địch gặp nhau, đồ cả hai mắt (1)

Chương 1738: Tình địch gặp nhau, đồ cả hai mắt (2)

Chương 1739: Hiểu lầm! Lớn chuyện rồi! (1)

Chương 1740: Hiểu lầm! Lớn chuyện rồi! (2)

Chương 1741: Chí ở Lăng Tiêu (1)

Chương 1742: Chí ở Lăng Tiêu (2)

Chương 1743: Trướng nhiên tiêu hồn hề, yêu nguyệt đồng thương (1)
Chương 1744: Trướng nhiên tiêu hồn hề, yêu nguyệt đồng thương (2)
Chương 1745: Đây là một hố to (1)
Chương 1746: Đây là một hố to (2)
Chương 1747: Để cho em biết thế nào là đẹp trai (1)
Chương 1748: Để cho em biết thế nào là đẹp trai (2)
Chương 1749: Ai tỏ tình với ai? (1)
Chương 1750: Ai tỏ tình với ai? (2)
Chương 1751: Diễn ở đâu ra? (1)
Chương 1752: Diễn ở đâu ra? (2)
Chương 1753: Tai họa của Tiểu Bạch, bắt đầu từ quần thu (1)
Chương 1754: Tai họa của Tiểu Bạch, bắt đầu từ quần thu (2)
Chương 1755: Gian kế của người xấu thành công (1)
Chương 1756: Gian kế của người xấu thành công (2)
Chương 1757: Thuốc, không thể ngừng (1)
Chương 1758: Thuốc, không thể ngừng (2)
Chương 1759: Tình cảm, do ngoài ý muốn mà ấm lên (1)
Chương 1760: Tình cảm, do ngoài ý muốn mà ấm lên (2)
Chương 1761: 100% Yêu (1)
Chương 1762: 100% Yêu (2)
Chương 1763: Anh muốn yêu đương không? Với em đi (1)
Chương 1764: Anh muốn yêu đương không? Với em đi (2)
Chương 1765: Chọc tôi, anh thử xem! (1)
Chương 1766: Chọc tôi, anh thử xem! (2)
Chương 1767: Thích thật lòng, là trân trọng như báu vật (1)
Chương 1768: Thích thật lòng, là trân trọng như báu vật (2)
Chương 1769: Nhìn thẳng nội tâm (1)
Chương 1770: Nhìn thẳng nội tâm (2)
Chương 1771: Thành thực, cơ trí, có mị lực (1)
Chương 1772: Thành thực, cơ trí, có mị lực (2)
Chương 1773: Làm như không hề có (1)
Chương 1774: Làm như không hề có (2)
Chương 1775: Nói pháp luật với tôi, các người còn non lắm (1)

Chương 1776: Nói pháp luật với tôi, các người còn non lắm (2)

Chương 1777: Giao trái tim mình cho anh (1)

Chương 1778: Giao trái tim mình cho anh (2)

Chương 1779: Thề không nhường nhịn! (1)

Chương 1780: Thề không nhường nhịn! (2)

Chương 1781: Love Y (1)

Chương 1782: Love Y (2)

Chương 1783: Chúng ta ở bên nhau (1)

Chương 1784: Chúng ta ở bên nhau (2)

Chương 1785: Bảo vệ! Sự chứng minh mạnh mẽ nhất (1)

Chương 1786: Bảo vệ! Sự chứng minh mạnh mẽ nhất (2)

Chương 1787: Trịnh trọng (1)

Chương 1788: Trịnh trọng (2)

Chương 1789: Bà mẹ ngạo kiều (1)

Chương 1790: Bà mẹ ngạo kiều (2)

Chương 1791: Đã ngốc đến không còn thuốc nào chữa được! (1)

Chương 1792: Đã ngốc đến không còn thuốc nào chữa được! (2)

Chương 1793: Tự chuốc lấy hổ thẹn (1)

Chương 1794: Tự chuốc lấy hổ thẹn (2)

Chương 1795: Lòng người lạnh ấm (1)

Chương 1796: Lòng người lạnh ấm (2)

Chương 1797: Vĩnh viễn là kỹ sĩ bảo vệ (1)

Chương 1798: Vĩnh viễn là kỹ sĩ bảo vệ (2)

Chương 1799: Hổ phách tam sinh tam thế (1)

Chương 1800: Hổ phách tam sinh tam thế (2)

Chương 1801: Mạch nước ngầm tuôn trào (1)

Chương 1802: Mạch nước ngầm tuôn trào (2)

Chương 1803: Anh là người hùng của em (1)

Chương 1804: Anh là người hùng của em (2)

Chương 1805: Không cho phép bất cứ vũ nhục nào (1)

Chương 1806: Không cho phép bất cứ vũ nhục nào (2)

Chương 1807: Ôm nhau đến già, không rời không bỏ (1)

Chương 1808: Ôm nhau đến già, không rời không bỏ (2)

Chương 1809: Cái hố... Chuyên nghiệp, cha, hai mươi năm! (1)
Chương 1810: Cái hố... Chuyên nghiệp, cha, hai mươi năm! (2)
Chương 1811: Hi Bảo mang thai (1)
Chương 1812: Hi Bảo mang thai (2)
Chương 1813: Những con hàng thích hố này giống ai? (1)
Chương 1814: Những con hàng thích hố này giống ai? (2)
Chương 1815: Duệ Duệ và Đô Đô (1)
Chương 1816: Duệ Duệ và Đô Đô (2)
Chương 1817: Tại sao khác biệt... đến mức này? (1)
Chương 1818: Tại sao khác biệt... đến mức này? (2)
Chương 1819: Không có cách nào quên được chấp niệm (1)
Chương 1820: Không có cách nào quên được chấp niệm (2)
Chương 1821: Vô tình gặp phải âm mưu lớn (1)
Chương 1822: Vô tình gặp phải âm mưu lớn (2)
Chương 1823: Giúp bận rộn (1)
Chương 1824: Giúp bận rộn (2)
Chương 1825: Đại chiến sắp tới (1)
Chương 1826: Đại chiến sắp tới (2)
Chương 1827: Âm mưu kinh khủng (1)
Chương 1828: Âm mưu kinh khủng (2)
Chương 1829: Bắt được đầu mối quan trọng (1)
Chương 1830: Bắt được đầu mối quan trọng (2)
Chương 1831: Tiểu ngũ nguy hiểm (1)
Chương 1832: Tiểu ngũ nguy hiểm (2)
Chương 1833: Em không ngại anh (1)
Chương 1834: Em không ngại anh (2)
Chương 1835: Nhanh như chớp không kịp bịt tai (1)
Chương 1836: Nhanh như chớp không kịp bịt tai (2)
Chương 1837: Hoàn toàn mất khống chế (1)
Chương 1838: Hoàn toàn mất khống chế (2)
Chương 1839: Bị vây công (1)
Chương 1840: Bị vây công (2)
Chương 1841: Cứu (1)

Chương 1842: Cứu (2)

Chương 1843: Các phe nịnh bợ, chờ cơ hội hành động (1)

Chương 1844: Các phe nịnh bợ, chờ cơ hội hành động (2)

Chương 1845: Cáo già chân chính (1)

Chương 1846: Cáo già chân chính (2)

Chương 1847: Thật thật giả giả (1)

Chương 1848: Thật thật giả giả (2)

Chương 1849: Lấy mạng đổi mạng! (1)

Chương 1850: Lấy mạng đổi mạng! (2)

Chương 1851: Mọi người cùng nhau kêu Duệ Duệ (1)

Chương 1852: Mọi người cùng nhau kêu Duệ Duệ (2)

Chương 1853: Trời đất bao la, mẹ con lớn nhất (1)

Chương 1854: Trời đất bao la, mẹ con lớn nhất (2)

Chương 1855: Thiếu niên xinh đẹp (1)

Chương 1856: Thiếu niên xinh đẹp (2)

Chương 1857: Không hạn chế một kiểu - Thiếu niên thiên tài (1)

Chương 1858: Không hạn chế một kiểu - Thiếu niên thiên tài (2)

Chương 1859: Có phải anh thích em không?

Chương 1860: Đời người như giấc chiêm bao

Chương 1861: Đánh tan từng cái

Chương 1862: Tôn nghiêm ở sinh mệnh

Chương 1863: Tình thương của cha như núi

Chương 1864: Chỉ có ngọn gió Tây ủng hộ tôi

Chương 1865: Mỗi tình đầu luôn làm cho người ta ảo tưởng

Chương 1866: Nam thần như hoa

Chương 1867: Anh đội sổ thay em

Chương 1868: Bà mai chuyên nghiệp chuyên ra chủ kiến ôi thiêu

Chương 1869: Đại gia đình vui vẻ

Chương 1870: Đừng nên đánh giá thấp sức chiến đấu của mẹ

Chương 1871: Bảo vệ

Chương 1872: Nữ thần văn thơ

Chương 1873: Giận cô ấy!

Chương 1874: Để cho cô biết cái gì gọi là chênh lệch

Chương 1875: Đố kỵ khiến người ta trở nên xấu xí
Chương 1876: Tuyệt sắc song kiều
Chương 1877: Năm trăm đồng, còn ngại cho nhiều
Chương 1878: Độ giàu hoạt của chị đây không thể tưởng được đâu...
Chương 1879: Giấu diếm
Chương 1880: Đấu
Chương 1881: Đêm se lạnh
Chương 1882: Giấy nợ 30 vạn
Chương 1883: Ấm áp lại chậm rãi...
Chương 1884: Hóa thành cát bụi hòa vào bùn đất
Chương 1885: Tính ngạo kiều trỗi dậy
Chương 1886: Đáng yêu đáng yêu
Chương 1887: Tôi là người dễ trêu chọc?
Chương 1888: Thiếu thu thập!
Chương 1889: Mọi chuyện rồi sẽ ổn
Chương 1890: Tôi mù sao?
Chương 1891: Hại người không thành, bị gặp nạn
Chương 1892: Hỗn loạn
Chương 1893: Đều là sữa chua gây họa
Chương 1894: Đoán thử xem anh có thể thi thứ mấy
Chương 1895: Cái bao tay không cánh mà biết bay
Chương 1896: Đột nhiên tăng mạnh
Chương 1897: Chính là thông minh (duệ) như vậy
Chương 1898: Nhìn phức tạp như vậy
Chương 1899: Tin tức tốt, dễ dàng làm
Chương 1900: Bán nhiều
Chương 1901: Bị bôi đen
Chương 1902: Nhân họa đắc phúc, phát hỏa phát hỏa
Chương 1903: Quà sinh nhật ngoài ý muốn
Chương 1904: Thế giới của anh, chỉ có duy nhất mình em
Chương 1905: Ảnh gia đình

Chương 1: Ngu dân phối hợp với gà, đệ nhất thiên hạ!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khách sạn Bắc Kinh, cửa phòng 315.

Trước cánh cửa khép hờ, Lăng Vi lạnh lùng nhìn quần áo rơi đầy đất trong phòng.

“Tử Huân, Tử Huân... Đau...”

“Vi Vi, Vi Vi... anh muốn em...”

Giọng nói này, Lăng Vi quá quen thuộc!

Lăng Vi nhìn hai người quấn quýt trên giường, chỉ cảm thấy trời đất u ám!

“Tử Huân... Bỏ mặc con tiên nhận Lăng Vi kia đi có được không? Hai người ở bên nhau một năm, cô ta chưa bao giờ cho anh chạm vào, cô ta căn bản không quan tâm tới cảm nhận của anh... Không giống em, em thật sự yêu anh... A ~ nhẹ một chút...” Người đàn ông thô bạo làm người phụ nữ không ngừng rên rỉ.

Ánh mắt Lăng Vi đỏ như thịt sống, cô hoàn toàn không dám tin tất cả trước mắt mình!

Hôm nay là sinh nhật bạn trai cô – Hứa Tử Huân, chẳng lẽ niềm vui bất ngờ mà anh nói là muốn cô đến xem... Hình ảnh dơ bẩn không

chịu nổi này?

Hứa Tử Huân là học trưởng đại học của cô, tính tình ôn hòa. Trong trường đại học có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng chỉ có anh ta đánh động cô.

Qua lại một năm, chưa từng thấy anh ta thất lễ, anh ta quan tâm ôn nhu, dí dỏm hài hước.

Cô vẫn cho là sau khi tốt nghiệp, cô sẽ gả cho Hứa Tử Huân...

Lại không nghĩ rằng... Hôm nay, anh ta vô tình tát cô một bạt tai thật vang.

Lăng Vi đau lòng đến mức sắp tan vỡ!

“Hứa Tử Huân ——” Lăng Vi đá văng cánh cửa khép hờ.

Hai người trên giường trong nháy mắt cả kinh, người đàn ông dừng động tác, cực kỳ bất mãn quay đầu nhìn cô.

Anh ta nhìn chằm chằm Lăng Vi mặc đầm trắng như nữ thần đứng ở cửa, liều mạnh lắc đầu, gương mặt tuấn tú nhăn lại.

Do thuốc mê và rượu cồn, bóng người trước mắt trở nên mơ hồ.

“Tử Huân, đừng để ý tới cô ta, tiếp tục đi... Người ta muốn...” Người phụ nữ mặt đầy hồ ly trên giường xoay mình, ngồi ngang hông Hứa Tử Huân. Cô ta không chút xấu hổ, quay đầu, phách lối trợn mắt nhìn Lăng Vi, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Cửa phòng khách sạn là cô ta cố ý không khóa. Hứa Tử Huân cũng là do cô ta chuốc say, tin nhắn kêu Lăng Vi tới Patty cũng là cô ta

gửi.

Ha... Tất cả đều do cô ta xếp đặt! Thế nào?

Người đàn ông này, cô ta lấy được.

Cô ta ngủ với Hứa Tử Huân, anh ta còn có thể chạy sao!

Hừ! Lãng Vi! Cho dù cô là nữ thần của nam sinh toàn trường thì thế nào? Bây giờ nam thần ở trong tay bà! Cô còn không mau cắt ngay cho bà!

“Tử Huân, tiếp tục đi...”

Hứa Tử Huân muốn gắng sức đẩy cô ta ra, lại không được.

Trương Diệc Đình bất mãn, nhìn anh ta chăm chú, quay đầu, ác độc liếc Lãng Vi: “Lãng Vi! Cô cũng nhìn thấy bây giờ Tử Huân đã là người đàn ông của tôi rồi, nếu cô có mặt mũi, đừng quấy lấy anh ấy nữa!”

Ánh mắt Lãng Vi đỏ ngầu nhìn chăm chăm hai người! Cắn chặt răng, đi từng bước từng bước vào phòng, tựa như dưới chân sinh ra sức lực vạn quân!

Lãng Vi hất tay, tát Trương Diệc Đình ngã nhào! Trương Diệc Đình ngã trên giường, gò má nhanh chóng sưng đỏ thành một cái bánh bao đỏ thắm.

Cô ta che mặt, hoàn toàn bị sợ choáng váng! Ánh mắt Lãng Vi lạnh đến kinh khủng! Giống như ma quỷ từ trong địa ngục bò ra!

Trương Diệc Đình bị dọa run rẩy...

“Vi Vi — —” Nghe giọng nói quen thuộc, Hứa Tử Huân tỉnh táo phân nửa, anh ta lập tức lấy drap trải giường bao lấy mình, đầu nặng trĩu, ngồi dậy đưa tay kéo cô: “Vi Vi... Thật xin lỗi, anh uống say... Em nghe anh giải thích... Anh không biết là cô ta...”

“Đừng chạm vào tôi! Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Lăng Vi gắng sức hất ra, tát lên mặt Hứa Tử Huân một cái! Tai Hứa Tử Huân trực tiếp vang lên tiếng ‘ong ong’!

Lăng Vi cắn răng chất vấn: “Anh không biết là cô ta? Vậy là anh muốn làm chuyện này với tôi?”

“Vi Vi...”

Đầu Hứa Tử Huân đau đến sắp nứt!

Kỳ quái là... Sao Trương Diệc Đình ở trên giường của anh ta?

Lăng Vi khom người nhặt điện thoại lên, mở máy chụp hình, chụp hai người mấy tấm.

“Lăng Vi! Cô làm gì đó?” Trương Diệc Đình nhảy xuống đất, xông tới cướp điện thoại, lại bị Lăng Vi đá văng.

Cả người Lăng Vi tỏa ra sát khí giống như Ma thần, đi tới bên cửa sổ, tiếp tay ném điện thoại và toàn bộ quần áo của bọn họ ra ngoài cửa sổ.

Lăng Vi cười lạnh liếc Trương Diệc Đình: “Không phải cô muốn cho người khác nhìn sao? Thỏa mãn cô...”

Lăng Vi bước dài đi ra ngoài!

Hai con ruồi này, cô liếc mắt nhìn thêm một chút cũng cảm thấy chán ghét!

Đi ra khách sạn, Lăng Vi ôm đầu, đứng bên lề đường muốn nôn.

Trừ khó chịu trong lòng ra, càng nhiều hơn chính là buồn nôn.

Mười tuổi, cô trở thành cô nhi, làm gì cũng phải dựa vào chính mình. Tiếp nhận Hứa Tử Huân cũng vì anh ta làm người chính trực, lại đặc biệt săn sóc, không nghĩ rằng anh ta uống say có thể làm ra chuyện đó!

Còn có Trương Diệc Đình! Luôn miệng kêu cô là bạn thân! Sao cô ta có thể mở miệng được?

Lăng Vi đau đến cả người muốn nứt ra!

Lúc này, Trương Diệc Đình đứng bên cửa sổ hung tợn mắng: “Lăng Vi! Tôi nguyện rửa tổ tông cả nhà cô! Cả nhà cô đều chết không được tử tế!”

Lăng Vi đứng dậy, nhìn chằm chằm trên lầu. Gió đêm thổi bay sợi tóc và váy của cô! Ánh mắt trong suốt của cô thoáng qua tia rét lạnh! Mắng cô thì được! Tại sao phải nguyện rửa cả nhà cô? Ba mẹ cô dưới cừu tuyền cũng bị người ta moi ra mắng sao?

Trương Diệc Đình! Cô quá ác độc!

Lăng Vi lấy điện thoại, đặt bên tai, nói rõ ràng từng chữ: “110 sao? Phòng 315 khách sạn Bắc Kinh có người bán dâm!”

(*) Số cảnh sát bên TQ là 110.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe cảnh sát dừng lại trước khách sạn.

Hai cảnh sát mặc thường phục nghiêm nghị đi vào khách sạn. Trên lầu, hai người không có quần áo, không có điện thoại, không có chứng minh nhân dân.

Nhanh chóng bị cảnh sát trùm khăn tắm, áp giải hai người lên xe cảnh sát.

Lăng Vi nhìn tất cả, cắn răng, đè nén tức giận! Cô nhịn đến đau tim, nhịn đến mắt ê ẩm! Nhưng vẫn quật cường không để cho mình rơi một giọt nước mắt!

Cô rất mệt mỏi, rất muốn tìm một cái giường lớn nằm lên ngủ say... Nhưng không được... Cô phải kiếm tiền! Cô phải sinh sống!”

Lúc về đến nhà, màn đêm đã tối đen.

Dưới ánh đèn mờ, Lăng Vi nghiêm túc vẽ bản vẽ sơ bộ. Ngoài ban công đột nhiên thoáng qua một bóng đen cao lớn.

Có người vào từ ban công sao?

Đã trễ thế này, là ai?

Mùi mánh tay nồng nặc chui vào mũi! Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 2: Hơi thở nguy hiểm, người đàn ông thần bí

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô bỗng nhiên mở to hai mắt, đứng dậy.

Quét nhìn bốn phía, không nhìn thấy gì cả.

Cô ném bút, vén chần mỏng, đôi chân nhỏ bé đạp đất, vươn tay lấy vệt bóng bàn.

Tay còn ở giữa không trung, đột nhiên đèn bị tắt!

Một bóng người cao lớn ép tới gần cô.

Lăng Vi sợ hãi, trợn mắt nhìn.

Một bàn tay nóng bỏng đè cổ tay cô.

“Đừng lên tiếng!” Giọng người đàn ông trầm thấp, một tay che miệng cô, thân thể cường tráng nặng trĩu áp đảo cô.

Hơi thở nóng người phả lên mặt cô.

Mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Ừm... Ừm...” Lăng Vi bị che miệng, nói không ra nửa chữ, chỉ có thể trợn to mắt, hoảng sợ nhìn anh. Trong bóng tối, không thấy rõ mặt người này, chỉ cảm thấy đường nét gương mặt anh rất anh tuấn,

lộ ra tia đơn độc lạnh lùng, còn có ánh mắt anh vừa đen vừa sáng, đầy sát khí!

Người này là ai? Chưa từng gặp!

Anh vào bằng cách nào? Nơi này chính là lầu 15!

Lăng Vi kinh ngạc!

Người này nhảy vào ban công từ sân thượng đối diện sao? Hình như cô thấy anh nhảy qua từ đối diện.

Hai xà ngang ở giữa cách nhau hơn 3m.

Lá gan người này cũng quá lớn rồi, thật sự không muốn sống!

Người đàn ông đột nhiên khó chịu một tiếng, hiển nhiên bị động vết thương. Mùi máu tanh ngày càng nồng, Lăng Vi cảm thấy quần áo mình bị thấm ướt, dính vào trên người.

Còn nữa, mùi máu tanh trên người anh quá nồng, không phải là anh đang bị người khác đuổi giết chứ?

“Ư ư...” Lăng Vi càng nghĩ càng sợ!

Muốn nhắc chân đạp anh, nhưng anh lanh lợi dùng hai chân thon dài có lực kẹp chặt hai chân cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh khống chế hai tay nhỏ bé của cô, khiến cô động một cái cũng không được.

Đêm mùa hè, cô ở một mình nên chỉ mặc áo ba lỗ màu đen và quần cụt. Lúc này thân thể hai người dán chặt vào nhau, cô có thể cảm

nhận được sự nóng bỏng từ thân thể người đàn ông, còn có bắp thịt có lực trên cánh tay anh đè ép ngực cô.

Cô liều mạng giãy giụa hai cái.

Anh đè cô, không nhịn được khế quát: “Đừng lên tiếng!”

Lăng Vi chợt cảm nhận được có một vật lạnh như băng chia vào hông mình.

Là súng!

Người này có súng!

Trong lòng Lăng Vi ‘lộp bộp’, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Cô bị dọa sợ co người, ngay cả thở cũng không dám, tim muốn nhảy ra ngoài.

“Đừng lộn xộn!” Trong mắt người đàn ông lạnh băng, tràn đầy uy hiếp.

Mắt anh cực kỳ sáng, tựa như tất cả ngôi sao trên bầu trời đều ở trong mắt anh.

Làn da nóng bỏng của anh dán chặt cô.

Tuy anh nóng kinh người, nhưng cô cảm giác được trên người anh ta tản ra luồng sát khí tàn bạo!

“Ừ ừ...” Cô liều mạng gật đầu: “Tôi không động... Cũng không la, anh trốn vào tủ quần áo đi, đừng... liên lụy tôi!” Cô ấp úng, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Người đàn ông khẽ nheo mắt phượng nhỏ dài, sâu kín nhìn cô.

Hiển nhiên bất ngờ với phản ứng của cô.

Đêm hôm khuya khoắc bị một người đàn ông xa lạ bắt giữ, còn có thể lý trí đối phó, rất tốt.

Ánh mắt cô sáng ngời có thần, trong suốt như dòng nước, dưới ánh trăng, lóng lánh như một vì sao. Đôi mắt này cực kỳ xinh đẹp, giống như hoa đào, đuôi mắt hơi nhếch lên, có chút nghịch ngợm, lại có chút quyến rũ, rất mê người.

“Mau buông tôi ra!”

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm trầm lóe lên tia lạnh, như đang ngẫm nghĩ.

Ngay lúc này, đôi mắt thâm thúy khiếp người của anh đột nhiên trở nên mê ly, ánh mắt nhìn cô chăm chăm dần nổi lên dục vọng. Anh bỗng lắc đầu, vẻ mê ly trong mắt biến mất, lại trở nên tỉnh táo.

Nhưng chưa tới hai giây, ánh mắt anh lại bắt đầu thất thần, thân thể cũng bắt đầu xao động.

“Ư ư...” Lăng Vi cảm giác được anh không đúng, liền đạp anh, liền mạng giấy giụa. Trong lòng thầm mắng, con mẹ nó! Có phải người đàn ông lại bị người ta hạ xuân được rồi không? Đáng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 3: Vô lễ với tôi, còn hy vọng tôi cứu anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt anh tan rã, người cô ngày càng cứng đờ!

Ý chí kiên định hoàn toàn bị thuốc khống chế!

Anh nhìn cô chằm chằm, mắt cô đặc biệt đẹp đẽ, rõ ràng trong suốt như dòng nước, nhưng lông mi dài cực kỳ trên người.

Anh liếm môi, tầm mắt hướng xuống một chút, ánh mắt khóa chặt môi cô. Môi cô béo mạp mê người, cánh hoa óng ánh mềm mại, yếu hầu của anh trượt lên trượt xuống. Giống như ma quỷ, trong nháy mắt dán lên, vồ lấy.

Cô cắn chặt môi, anh không cạy miệng cô ra được, liền nâng tay giữ chặt cô, dùng sức bóp, khiến cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra. Đầu lưỡi của anh lập tức trượt vào.

Lưỡi nóng bỏng mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô, lực tàn bạo bá đạo, kịch liệt mút hôn, thậm chí còn xen lẫn cắn xé, điên cuồng cướp đoạt tựa như bão táp.

Lăng Vi muốn cắn anh, nhưng anh bóp cằm cô, cô không làm được gì!

Hương vị ngọt ngào từ đôi môi mềm mại làm cho hơi thở anh ngày càng nặng nề, hôn cô như điên. Một tay khác cũng bắt đầu không

yên, đưa tay vào trong áo cô, theo eo thon đi lên.

Cảm xúc mềm mại khiến anh thoải mái hừ lên...

Cả người sáng khoái, mát rượi, lập tức khiến anh muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Anh mút hôn cô mạnh dần, tựa như muốn hút đầu lưỡi cô vào trong bụng.

Đưa tay muốn cởi quần áo cô! Lăng Vi xấu hổ không thôi!

“Không được đụng vào tôi – Cút ngay!”

Tay anh mò tới kéo khóa quần cô, kéo khóe. Lăng Vi nhấc chân, dùng toàn lực liều mạng đè giữa hai chân anh!

Một tay khác cũng anh buông cầm cô ra, tách chân cô, Lăng Vi lập tức cắn môi anh, răng găng sức! Hung hăng cắn một cái, miệng anh đầy máu.

Máu tươi chảy vào trong miệng người đàn ông, anh chợt thanh tỉnh, lắc đầu. Trước mắt mơ hồ!

Anh lúc thanh tỉnh, lúc mê ly.

Hiển nhiên anh đang liều mạng giãy giụa, đang toàn lực chống cự tác dụng thuốc!

Lăng Vi thừa dịp anh thất thần, rút tay ra, cầm lấy ly nước bên cạnh, đổ lên đầu anh.

Anh chợt thanh tỉnh không ít.

“Vù vù vù...” Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một chiếc trực thăng.

Trực thăng quanh quẩn trên tầng.

Gió mạnh thổi tới, không ít nhà giạt mình mở đèn, rồi rít chạy ra ban công nhìn bên ngoài.

Nhưng không có ai dám lên tiếng mắng, dù sao có thể lái trực thăng, không phải quân đội, thì chính là hắc bang cực lớn!

Trực thăng bay lòng vòng bên ngoài. Luôn có đèn pha chiếu vào.

Người đàn ông chịu đựng không thoải mái trong người, trong nháy mắt lẫn tới góc giường, lấy chăn đắp lên người cô.

“Cô tốt nhất đừng lên tiếng, cho bọn họ biết hôm nay cô gặp tôi, bọn họ sẽ giết người giết khẩu.”

Anh nói ung dung, nhưng giọng cực kỳ lạnh lẽo. Thanh âm thật thấp, ép người ta hít thở không thông.

Lăng Vi không lên tiếng, nằm bất động.

Bây giờ không phải là lúc sử dụng nghĩa khí, nếu cô hô to, để người trên trực thăng phát hiện có người trốn ở đây, những người đó rất có thể sẽ giết cô diệt khẩu.

Chốc lát sau, mười mấy người từ trên trực thăng nhảy xuống, trực thăng bay đi. Mười mấy người đi đứng trên sân thượng đối diện, lăm lăm mấy câu ngoại quốc, liền biến mất không thấy.

Người đàn ông ngồi dậy, lấy đèn pin bỏ túi ra chiếu, góc giường

không dính máu.

“Những người đó đang tìm anh, anh còn không mau đi?” Lăng Vi siết tay thành quả đấm, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt trong suốt lóe lên tia sáng.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc, không lên tiếng.

Đứng lên, nhìn chung quanh, che vết thương máu tươi đầm đìa, hỏi cô: “Có thể băng bó không?”

“...” Lăng Vi nhú mào.

Cô cắn răng nghiêng lợi: “Đầu óc anh không đập trúng cái gì chứ? Vừa vô lễ với tôi xong, còn hy vọng tôi cứu anh?” Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Giãm lão Trần là cái quỷ gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn ông không lên tiếng, lạnh lùng liếc cô.

Anh từ từ cầm súng lên, lên đạn.

Mặc dù không chia vào cô, nhưng Lăng Vi chột run, không dám nói nhảm nữa, mà chạy ra phòng khách lấy hộp thuốc cầm đi vào.

Tiện tay ném cho anh.

Anh nhìn chăm chăm hộp thuốc kia, chân mày nhíu chặt: “Còn có gì khác không?”

“Không có...”

Người đàn ông cắn răng. Lăng Vi biết anh biết anh nhất định vô cùng tức giận, nhưng cô thật sự không có thuốc khác.

“Anh còn cần gì? Tôi có thể lấy giúp anh.” Bất kể nói thế nào, cô cũng không muốn anh chết trong nhà cô. Không nói bị cảnh sát biết, mà nhóm người kia biết, cô cũng không sống được.

Lăng Vi thích ứng bóng tối, lúc này, loáng thoáng thấy rõ dáng vẻ anh.

Mặt mũi người đàn ông này cũng không phải loại lạnh lùng không có

tình người, chẳng qua có vẻ kiêu ngạo, cho người khác cảm giác cao ngạo, tựa như thế giới chung quanh bị chặn bởi một bức tường trong suốt, đưa người ta đi ra ngàn dặm.

Gương mặt cao quý anh tuấn, đôi mắt phượng híp lại thành một đường, vô cùng quyến rũ, sợi tóc xoăn che chân mày hơi nhú, môi mỏng màu trắng mím chặt, đáy mắt sâu thẳm tràn đầy đau đớn.

Người này thích hợp làm nam chính cho manga của cô.

Lăng Vi nhìn chăm chú vào mặt anh.

Khuôn mặt anh tuấn của anh hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ!

Đặc biệt là đôi mắt phượng đen như mực kia, sáng ngời, sắc bén.

Vô cùng có lực uy hiếp.

Áo sơ mi màu trắng, quần tây màu đen tôn lên thân hình thon dài khỏe đẹp của anh. Người đàn ông này bị thương rất nặng nhưng trên mặt vẫn lộ ra khí chất sang trọng hoa lệ khó che giấu, tuấn mỹ chết người!

Người này cao ngạo nhưng không lộ vẻ khắt khe. Sợi tóc anh hơi xoăn, vô cùng thời thượng.

Chẳng qua, làm người khác không dám đến gần.

“Có kéo không?” Giọng nói dễ nghe của anh khẽ run, hiển nhiên vết thương đạn bắn cực kỳ đau.

Lăng Vi chạy vào bếp lấy kéo.

“Bật lửa, khăn lông mới!”

Lăng Vi vội chạy đi lấy đồ. Cô không nói nhảm câu nào, nghiêm túc phối hợp với anh.

Anh có súng! Anh không nhanh chóng băng bó vết thương xong, sẽ không đi!

Bây giờ cô chỉ hy vọng anh mau băng bó xong, sau đó, vui vẻ rút ra ngoài. Nếu anh chết ở nhà, dù cô có một trăm cái miệng cũng không nói được.

Hơn nữa, người đàn ông này hung tợn, nhưng ít ra bây giờ cô an toàn. Vì nếu người đàn ông này muốn giết cô, đã sớm ra tay.

Cô nhìn thấy mặt anh, anh cũng không động sát tâm, chứng tỏ người đàn ông này không vô cùng hung ác.

Bây giờ Lăng Vi chỉ sợ nhóm người kia tìm tới!

Nếu để cho nhóm người kia phát hiện cô che giấu người này, vậy cũng khó mà nói!

“Thuốc khử trùng!”

“...” Lăng Vi cau mày, đứng không nhúc nhích.

Người đàn ông ngẩng đầu, nhướng mày, tựa như đang hỏi cô tại sao không động?

Cô thành thật trả lời: “Không có... Không có thuốc khử trùng.”

Anh trợn mắt: “Rượu còn?”

“...” Cô mím môi, cau mày.

“Rượu thì có chứ?” Giọng cực kỳ không kiên nhẫn.

“Tôi không uống rượu.”

“Dung dịch oxy già?! Có thể khử trùng!”

Lăng Vi nuốt nước miếng, chạy ra ngoài, nhanh chóng lấy chai “giấm lão Trần” đưa cho anh.

Mẹ nó! “Giấm lão Trần” có thể khử trùng vết thương?

Anh nổi lên gân xanh, hận không thể một cước luộc chết cô!

Không bị đạn bắn chết, mà thiếu chút nữa bị người phụ nữ này chọc tức chết!

Trên sắc mặt trắng bệch của người đàn ông tái xanh, mắt vì đau đớn mà hơi híp, tóc thời thượng hơi xoắn, đều là dáng vẻ bị chọc giận...

Anh đứng lên, lão đảo đi vào bếp, lấy chút đồ anh muốn, lại đi vào phòng tắm.

Anh cầm kéo cắt áo sơ mi trắng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Phí sức cười ra, tiện tay ném xuống đất.

Lăng Vi đi theo anh vào phòng tắm, thân trên người đàn ông không che đậy hiện rõ trước mắt cô!

Cô theo bản năng trợn to mắt... nhìn chăm chú. Đẳng bời: Thất Liên

Hoa

Chương 5: Tôi giúp anh

Người đàn ông xoay người đối mặt với cô.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Eo anh có tám cơ bụng, đường nét rõ ràng...

Bắp thịt quyến rũ có lực, đường cong cực kỳ ưu mỹ, làn da màu lúc mạch đẹp mắt, lộ ra vẻ quyến rũ mê người.

Vết dao, vết đạn lung tung. Không chỉ không phá hư mỹ cảm, ngược lại tấn công thị giác người khác!

Ánh mắt cô lóe sáng, lộ ra tia sáng kinh ngạc!

Lần đầu tiên thấy thân thể người đàn ông thật, Lăng Vi lập tức đỏ mặt, hít thở không thông.

Nhưng cô không né tránh, mà theo bản năng mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Đôi mắt hoa đào óng ánh nhìn chăm chăm eo anh, tầm mắt lại hướng xuống, liền thấy hai tuyến nhân ngư mê người lõm sâu vào trong quần tây màu đen.

Lăng Vi đột nhiên ngửa tay, trong lòng ngứa ngáy. Cô muốn cầm bút lên vẽ, muốn vẽ người đàn ông trước mặt lên giấy!

Bắp thịt và đường cong của anh quá đẹp, eo hẹp đều đặn, tràn đầy

sức mạnh.

Nếu biến anh thành nhân vật manga, nhất định sẽ bắt sống một số lượng lớn thiếu nữ! Chỉ suy nghĩ một chút đã làm tim cô đập rộn lên!

Anh vịn tường, xoay người, đưa lưng về phía cô.

Đường cong sau lưng anh càng đẹp mắt.

Vai rộng eo hẹp thành hình tam giác, hoàn mỹ.

Anh mở vòi nước, khó khăn khom người, phun nước lên đầu mình.

Hiển nhiên anh muốn áp chế dục vọng trong thân thể.

Nước từ vòi sen trực xuống theo sống lưng anh, bắp thịt màu lúa mạch mơ hồ run rẩy, thấm ướt máu đỏ tươi.

Hình ảnh này quá đẹp, Lăng Vi mở to hai mắt, nhìn không chớp mắt.

Đến khi anh tắt vòi, ngã ngồi trên bồn cầu: “Nhìn đủ chưa?”

“...” Lăng Vi hít một hơi, chuyển tầm mắt qua mặt anh.

Anh lạnh lùng liếc cô. Bộ dáng kia giống như đặc biệt ghét loại phụ nữ trắng trợn mơ ước sắc đẹp của anh như cô.

Hai người nghiêm mặt chốc lát, tay phải anh run rẩy, cầm kéo.

Sắc mặt anh tái nhợt, cầm bật lửa hơi cây kéo, lại lấy chút nước muối đổ lên vết thương.

“Suyt...” Anh hít hơi lạnh, mồ hôi lớn chùng hạt đậu từ trên trán chảy

xuống.

Ngón tay cầm kéo trắng bệch, anh dùng kéo tróc ra da thịt đầm đìa máu tươi, vì tác dụng thuốc, khiến ánh mắt anh không cách nào rõ ràng, làm thế nào cũng không kịp trúng đạn.

Lăng Vi nhìn chăm chăm tay anh, kéo đạn phải đạn mấy lần, nhưng không kịp được.

Ánh mắt anh sâu thẳm, đau đến run lấy bầy, cả người toát mồ hôi lạnh, theo gò má tuấn mỹ chảy xuống.

Lăng Vi hít sâu một hơi, đưa bàn tay trắng non nhỏ bé ra, cầm tay anh: “Tôi giúp anh!” Ánh mắt cô kiên định, lộ ra sức mạnh làm người khác tin tưởng.

Anh lại buông tay, Lăng Vi nhìn anh chăm chú, anh cắn chặt răng.

Lăng Vi cầm cây kéo, đi vào trong dò xét, cảm giác được cây kéo đụng phải đạn, kịp lấy, dùng sức lôi ra ngoài.

“A a — — a!” Người đàn ông đau đến run rẩy. Lăng Vi vội vàng nhặt cái khăn lông nhét vào miệng anh.

Anh cắn khăn lông, cả người căng thẳng, cứng đờ, phát run. Bàn tay nóng bỏng giữ bả vai cô, lực kia giống như muốn bóp nát bả vai cô.

“Sắp được rồi, cố nhịn!” Lăng Vi cắn răng, dùng sức, nhanh nhẹn lấy viên đạn ra.

“Cũng may đạn bắn lệch, chỉ khảm vào trong thịt. Anh không chết được.”

Máu nhiễm đỏ cây kéo, lúc lấy đạn ra còn dính tia máu. Giọng Lăng Vi đang run, nhưng tay rất ổn. Cô ném đạn và kéo xuống đất, cầm cái khăn lông trắng khác lấp kín vết thương đang chảy máu của anh.

“Cô lợi hại!” Người đàn ông hít sâu một hơi, đau đến mặt vặn vẹo, lại không quên khen cô một câu.

Anh thật sự không nghĩ tới, một cô gái nhỏ như cô lại hành động kiên quyết như vậy! Anh lắc lắc đầu, cảm thấy muốn ngất đi, tác dụng thuốc hành hạ anh sắp chết!

Một vị trí nào đó của thân thể phồng lên, tựa như sẽ nổ ngay lập tức vậy! Đáng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 6: Khẩu khí thật không nhỏ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sương mù trong mắt anh biến mất, đại não hỗn độn không rõ.

Ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chăm chăm gương mặt cô.

Khuôn mặt ửng hồng mím cười của cô, nhìn thế nào cũng thấy mê người, đôi môi hồng nhỏ nhắn như giải dược, hận không thể nhào tới cắn lên một cái.

Khuôn mặt cô tràn ngập biểu tình kiên nghị, ngược lại còn câu dẫn người ta phạm tội hơn cả kiểu cúi đầu xấu hổ rụt rè.

Anh kêu rên một tiếng, thân thể khô nóng, kìm lòng không được đưa tay tới chạm vào bầu ngực no đủ của cô.

Lăng Vi ngẩng lên, đúng lúc nhìn thấy anh đưa tay tới.

Cô cuống quýt lùi về phía sau, tay anh đụng tới nơi mềm mại nào đó của cô.

Lăng Vi như bị điện giật, giật mình.

Nhìn thấy anh hô hấp ồ ồ, mặt lúc đỏ lúc trắng, Lăng Vi nhanh chóng mở vòi nước, ấn đầu anh vào: “lạch cạch” lấy vòi hoa sen xả nước lên đầu anh.

Giờ nước mà không dập lửa của anh được thì cô lại phải làm bình chữa lửa!

“A ——” Một lúc sau, anh không kiên trì nổi nữa, thân mình thoát lực: “rầm” một tiếng, đè cô xuống dưới.

“A!” Đau quá! Lần này, Lăng Vi cảm nhận rõ anh ép chặt vào ngực cô!

Cơ ngực người này cứng như đá ấy!

Lăng Vi bị đau, đưa tay tát anh một cái, quát khế: “Tốt nhất anh đừng có ngắt ra đấy! Tôi đoán đám người đó rất nhanh sẽ tìm tới đây.”

Hai tòa nhà, từ tầng một lục soát lên, hết mười lăm tầng, kia không phải chỉ tốn một lúc thôi sao!

Người nọ gian nan chống tay dậy.

Lăng Vi nâng tay xoa xoa ngực bị đụng đau... Tiếp theo đưa tay chống lên ngực anh, dùng sức đẩy lên trên.

Hơn nửa ngày, ý chí của người nọ chiếm thượng phong.

Thở hổn hển ngồi xuống, tuy bị tra tấn đến sắp phát điên, nhưng vẫn không hừ ra một tiếng. Anh cầm súng, xem đạn bên trong, bốn viên... Đối phương mười lăm người.

Lăng Vi nhìn anh, vô cùng trấn định hỏi: “Anh nghĩ có thể sống ra ngoài không?”

Anh quắc mắt nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt sáng ngời trong suốt của cô lóe lên quang mang bình tĩnh trí tuệ.

Khuôn mặt xinh đẹp vô cùng nghiêm túc. Ngữ khí nói chuyện bình tĩnh, chắc chắn, khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa!

“Đi theo tôi!” Lăng Vi đem anh đi ra ngoài, hai người đi vào phòng ngủ của cô.

Cô dẫn anh đi tới trước bức tường cạnh đó thì dừng lại, cô đột nhiên nâng tay, kéo mặt tường qua phải.

Vách tường... vậy mà là cửa ẩn!

Làm cực kỳ bí ẩn!

Trên mặt tường này vẽ hoa cỏ, xanh xanh đỏ đỏ, hòa hợp với bức tường bên cạnh, hoàn toàn không nhìn ra nơi này có một cánh cửa.

Bên trong... Treo đầy quần áo. Hóa ra là tủ quần áo!

Trong đầu bỗng nhiên có suy nghĩ – thật thú vị!

“Tôi học vẽ, dùng kết cấu tinh diệu tạo thành hiệu ứng thị giác lẫn lộn. Anh không phát hiện phòng ngủ của tôi không có tủ quần áo à?”

Anh ngẩng đầu, nhìn qua vách tường đầy hoa: “Bức tường này đều là tranh cô vẽ?”

“Ừ.”

“Trình độ rất cao.” Không phải nói ngực to toàn kẻ ngoác ngoếch sao?

Cô gái này ngực khá lớn, lớn lên giống như hoa sen mới nở, không nghĩ đầu óc cũng lợi hại như vậy.

Gặp chuyện còn bình tĩnh. Hôm nay gặp cô, xem như gặp được quý nhân.

“Nếu anh không muốn bị bắt thì đừng lên tiếng!” Tuy được khen, nhưng Lăng Vi vẫn không chút do dự nhét anh vào tủ quần áo.

Cô đưa tay cầm một đồng quần áo phủ lên người anh.

Cánh cửa này, chỉ cần cô không nói, không ai có thể phát hiện người kia đang nơi này.

Ngay lúc cửa bị đóng lại chỉ còn một khe hở, anh đột nhiên trào phúng cười: “Tôi chắc chắn sẽ không lên tiếng, chỉ sợ cô bị người ta dọa một cái liền tiểu ra quần ấy. Không thì đám người kia nghiêm hình bức cung, cô lại quỳ xuống cầu xin tha thứ ấy chứ.”

“Cạch ——” Cô mở cửa ra, trừng mắt nhìn anh: “Anh! Đi ra ——” Sắc mặt cô cực kỳ xấu!

Người nọ ngậm miệng, tìm vị trí thoải mái nằm xuống.

“Hôm nay tôi cứu anh cũng không phải cứu không công.”

Người nọ nhướn mày, mắt phượng dài nhỏ nheo lại nhìn cô: “Có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng. Ngoại trừ Ecuador, trên trái đất này chỗ nào cô cũng có thể tới.”

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, khẩu khí thật không nhỏ! Đăng bởi:
Thất Liên Hoa

Chương 7: Thời khắc nguy hiểm, tâm tư kín đáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cạch — —” Lăng Vi giữ cửa đóng cửa.

Bên trong tủ quần áo một mảnh tối đen, một chút ánh sáng cũng không có.

A! Cô có cá tính!

Miệng vết thương đau đớn khiến anh nhin không được run lên. Nghĩ đến thân phận anh như vậy, lại bị một con nhóc tròng mắt nhăn mặt, đúng là không thể chịu nổi.

“Hừ! Long du thiên than tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi*!”
Anh khó chịu than thở một câu.

*Rồng gặp nước nông tôm bốn cột, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới một giọng nói thanh thúy: “Đắc chí miêu nhân hùng quá hồ, lạc mao phượng hoàng bất như kê (Mèo con đắc chí oai hơn hổ, phượng hoàng rụng lông chẳng bằng gà)! Nơi này cách âm không tốt, anh đừng ở bên trong hừ hừ a a nữa! Không biết còn tưởng bên trong có người làm hoạt động không thể cho người ta biết đấy!”

“Tôi một mình thì làm sao làm được hoạt động gì không thể cho ai

biết?”

“Ai biết...” Cô hừ một tiếng, lạnh giọng cảnh cáo: “Không muốn chết thì đừng tiếng, anh chết cũng chẳng sao nhưng đừng liên lụy đến tôi!”

Bên trong hừ lạnh một cái, sau đó không nói gì.

Lăng Vi từ phòng ngủ đi ra, không bật đèn mà mở hết quạt trong nhà lên.

Trong phòng mùi máu tươi quá nặng! Không quạt đi, căn bản là giấu đầu lòi đuôi!

Cô lấy ra một lọ nước hoa hương đào, ở ban công và góc phòng ngủ xịt vài cái.

Lại tới phòng bếp, đem nước hoa hương đào nhỏ vài giọt vào bồn nước, đun lên. Như vậy hơi nước bốc lên, trong phòng chính là mùi đào.

Lấy cây lau nhà tỉ mỉ lau sạch chỗ đó, lại lấy từ tủ lạnh ra vài quả đào chín để ở phòng khách và phòng bếp. Như vậy mùi nước hoa đào sẽ không có vẻ khác lạ bất ngờ.

Quay về phòng ngủ, đổi ga giường.

Mở tủ âm tường ra, người bên trong nâng tay che mắt.

“Tôi lấy áo ngủ.” Quần áo cô toàn là máu.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, lật lật giở giở cả buổi, cuối cùng lấy ra một bộ áo ngủ bằng vải bông trắng cực kỳ đơn giản, tay chân đều

bao kín.

Người nọ mắt kiên nhẫn, nhìn chăm chăm áo ngủ trong tay cô, khóe miệng nhếch lên: “Kiểu áo này bác gái 60 tuổi cũng không dám mặc, cô có bao nhiêu dũng khí mà dám mặc lên người vậy.”

Lăng Vi trừng anh, đặc biệt chán ghét kiểu ngữ khí chế nhạo này của anh! Còn cả nụ cười của anh, lạnh nhạt, luôn kiểu khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng ý cười chưa bao giờ chạm vào đáy mắt.

Cười như vậy, đúng là khiến người ta chán ghét!

Lúc này, anh lại nhìn cô như thế, trong mắt tràn đầy ý tứ trào phúng.

Lăng Vi bị chọc giận, độc ác nâng tay định cào vào miệng vết thương của anh.

Người nọ lấy tư thái sét đánh bắt lấy tay cô.

Lăng Vi lạnh lùng nói: “Miệng tiện thì mau chết. Anh muốn chết nhanh chóng thì cứ tiếp tục.”

Người nọ buông tay cô ra, không lên tiếng, cô nhóc này đúng là ớt cay, một lời không hợp sẽ không cho mình thoải mái, một chút thiệt cũng không chịu được...

Cô “hừ” một tiếng, đứng lên, đóng sầm cửa lại: “Hừ — —”

Bà đây không quen anh!

Nhấc chân đi đến buồng vệ sinh tắm rửa thay quần áo.

Thay quần áo xong, lấy kéo cắt chiếc áo sơ mi của anh thành mảnh

vụn, cho vào WC xả nước.

Cẩn thận kiểm tra buồng vệ sinh một lần, lau mồ hôi, cô xịt chút nước hoa hồng lên giường, pha trộn mùi hương trong đó.

Đem kéo, khăn mặt, quần áo giặt sạch, phơi lên.

Lấy máy sấy, đem quần áo, khăn mặt sấy cho nửa khô, miễn cho người ta nhìn ra là vừa giặt.

Thu dọn xong, bắt đầu kết thúc công tác.

Cô dùng một chiếc khăn tắm khô ráo lau sạch nước trên mặt đất và vách tường trong buồng vệ sinh.

Lau đến một giọt nước cũng không còn, làm cho người ta không nhìn ra có người vừa mới tắm xong.

Từ buồng vệ sinh đi ra, đem khăn tắm ném vào máy giặt. Đem quạt sàn ở cửa phòng vệ sinh, thổi bay hết hơi nước.

Đi đến phòng bếp, đem chậu nước kia đổ đi. Dùng nước lạnh hạ nhiệt độ xuống.

Lau khô nước, thu vào tủ bát.

“Cốc cốc cốc — —” có người gõ cửa! Thanh âm dồn dập như đòi mạng. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 8: Khẩn trương khẩn trương!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Có người không, mời mở cửa.”

“Cốc, cốc cốc....”

Trái tim Lăng Vi đập bộp, khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô không ra ngoài mở cửa mà nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, rút một cái mặt nạ từ trong ngăn kéo đắp lên mặt.

“Cốc cốc cốc...” tiếng đập cửa mạnh hơn.

Cô nằm lên giường, cố ý chờ một lúc nữa mới bò dậy mở cửa, vẻ mặt tức giận như vừa tỉnh ngủ, đi tới phòng khách mở cửa sổ ra.

“Ai vậy? Nửa đêm gõ cửa, bị bệnh hả?”

Cô đeo mặt nạ trên mặt, vừa mở cửa liền dọa đám bảo vệ sững sốt.

“Ngại quá, Lăng tiểu thư, đã quấy rầy cô. Giám đốc chúng tôi vừa gọi tới nói phu nhân bị mất một con chó, không biết có được nhà nào nhặt đi không. Chó này bị mất gần khu này cho nên...”

“Chó sao?” Lăng Vi không kiên nhẫn: “Không thấy.”

Bảo vệ rướn cổ nhìn vào nhà cô: “Lăng tiểu thư, chúng tôi có thể vào xem không?”

Lăng Vi gục đầu, đôi mắt vô thần đứng đó mà không nói gì.

Bảo vệ nhìn cô, thấy cô đắp mặt nạ nhìn không ra biểu tình gì nhưng mí mắt sắp dính vào nhau, có vẻ rất buồn ngủ.

“Lăng tiểu thư...” Ông ta hỏi: “Chúng tôi có thể vào xem không?”

Đột nhiên Lăng Vi cả giận: “Đêm hôm khuya khoắt mấy người đàn ông các ông vào nhà một cô gái như tôi ai biết các người muốn làm gì?”

Phía sau bảo vệ có hai người đàn ông cao to mặc tây trang màu đen, sắc mặt mỗi người không được tốt. Lúc này một người đàn bà mặc quần áo màu đen đi tới.

Người đàn bà kia nhìn cô, đôi mắt đầy nguy hiểm.

Lăng Vi làm như không nhìn thấy mà chỉ cụp mắt.

Có mặt nạ che mặt, bọn họ không thể nhìn ra cô có lo lắng hay không.

Bảo vệ vội vàng nói: “Chúng tôi chỉ nhìn qua thôi, nếu tìm không được con chó chúng tôi liền đi ngay, Lăng tiểu thư... tính tình của phu nhân giám đốc không phải cô không biết... Đừng làm khó chúng tôi được không? Tôi chỉ là người làm thuê, nếu tìm không ra con chó, công việc này của tôi khó giữ nổi rồi...”

Có mặt nạ che mặt, bọn họ cũng nhìn không ra nàng có phải hay không khẩn trương.

Bảo an vội vàng nói: “Chúng ta liền xem một cái, nếu là không tìm cầu, chúng ta lập tức liền đi, Lăng tiểu thư...Giám đốc phu nhân kia tính tình, người lại không phải không biết...Đừng làm cho chúng ta khó làm, được chứ? Ta chính là cái làm công, này cầu tìm không ra, ta này công tác khả năng liền giữ không nổi...”

Lăng Vi khoanh tay trước ngực, không kiên nhẫn ngáp.

Lại nhìn người đàn bà kia một lát mới nói: “Vào đi, mau một chút! Hơn nửa đêm không cho ngủ, buồn ngủ muốn chết!”

Nói xong liền mở cửa mở cho bọn họ tiến vào. Bảo vệ mang theo hai người đàn ông vào nhà.

Người đàn bà quyến rũ kia đứng ngay bên cạnh Lăng Vi.

Tầm mắt dừng trên người Lăng Vi, cẩn thận đánh giá.

Cô ta mang giày cao gót, dáng người không khác Lăng Vi là bao, cô ta ngửi được mùi hoa hồng từ mái tóc của Lăng Vi.

Lăng Vi khoanh tay nhìn cô ta.

Người đàn bà kia là người nước ngoài, làn da trắng nõn, đôi mắt xanh biếc như làn nước, mái tóc vàng buộc cao thành đuôi ngựa.

Trên người mặc áo da màu đen cổ chữ V bó sát, phía dưới cũng là quần đen bó sát.

Tuy rằng gợi cảm mê người, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm không muốn lại gần.

Hai người đánh giá nhau, Lăng Vi không kiên nhẫn ngáp lên ngáp xuống.

Một lúc sau người đàn bà kia mới xoay người đi ra ban công.

Ngoài ban công treo vài bộ quần áo, cô ta lật từng cái.

Quần áo bình thường.

Lại đi vào nhà vệ sinh, khô ráo.

Chỉ có mùi hoa hồng không có gì khác.

Từ nhà vệ sinh đi ra lại vào bếp, trong bếp có mùi mật đào ngấm.

Cô ta duỗi tay mở tủ bát, dùng ngón tay phết qua, nhiệt độ bình thường.

Lăng Vi nhìn một loạt động tác của cô ta, may mắn vừa nãy cô nghĩ chu đáo nếu không thì lộ rồi.

Người đàn bà kia dạo bếp một vòng không phát hiện khác thường liền từ bếp đi tới phòng ngủ...

Lăng Vi nắm chặt tay nhìn bức tường kia, cô tin tin có thể giấu được.

Tuy trong lòng thầm nghĩ nhưng bên ngoài vẫn trấn định như không có chuyện gì xảy ra. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 9: Tối nay tôi ở lại đây

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn người đàn bà kia giẫm lên đôi giày cao gót đi vào phòng ngủ.

Cô ta dùng tiếng Anh hỏi ba người đàn ông kia: “Có phát hiện gì không?”

Ba người đàn ông chia nhau đứng đầu giường, rèm che và cuối giường: “Chị cả, không có gì cả. Bên trong trống không, chúng tôi mở đệm ra nhìn, bên trong chỉ có khăn trải giường và chăn bông.” Ba người đàn ông lắc đầu với cô ta.

Cô gái kia nhìn xung quanh lại nhìn chiếc giường, như không yên tâm lại lật lên.

Lăng Vi làm bộ tức giận nhưng giận lại không dám nói mà nhỏ giọng: “Chó còn tự trốn được dưới đệm sao? Có mà chó thần...”

Mấy người trong phòng không kiên nhẫn trừng cô.

Lăng Vi đứng ngoài cửa khoanh tay bộ dạng buồn ngủ, rất không kiên nhẫn giống như muốn tiễn khách.

Tuy cô biểu hiện vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng...bởi vì trong phòng che giấu một người mà người nọ còn có thương tích trên người!

Những người này là người thường múa dao lông sủng, một khi trong không khí có mùi máu tươi nhất định bọn họ sẽ ngủi ra được.

Nhưng cô tự chế tử quần áo bịt kín, hợp thành một thể với vách tường, căn bản mùi hương bên trong không thể truyền ra. Hơn nữa bên trong tử quần áo để nhiều long não, hoàn toàn có thể che đi mùi máu tươi.

Người đàn bà quyền rũ kia lật chăn lên, lại lật khăn trải giường, không phát hiện gì mới nói: “Lật lại hết đi.”

Cô ta đứng yên giữa phòng, như đang tự hỏi chuyện gì đó, Lăng Vi sợ cô ta nghĩ đến trong phòng của cô không có tử quần áo. Ánh mắt người đàn bà kia làm cho cô sợ hãi.

Nhất định phải nghĩ cách.

Đôi mắt Lăng Vi lóe lên sự tinh ranh, đột nhiên vẻ mặt nhăn lại cong cả lưng: “Ôi chao...” kêu thảm một tiếng liền cất bước chạy đi.

Người đàn bà có tính cảnh giác rất cao. Nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng hé, lập tức từ trong phòng lao ra, thấy cô gái nhỏ cong eo vọt vào nhà vệ sinh.

“Làm cái quỷ gì vậy?” người đàn bà kia nhìn chăm chăm cửa phòng vệ sinh, chỉ một lát sau Lăng Vi mở cửa, ôm bụng, mặt nạ trên mặt cũng rơi ra, trên trán đều là mồ hôi hột: “Cái đó... hình như tôi bị tiêu chảy... các người có thể rời đi chưa?” Nói xong có phe phẩy trước mũi.

Người đàn bà kia chán ghét nhíu mày, vẫy tay với người đằng sau: “Đi thôi, qua nhà khác.”

Bảo vệ chạy theo phía sau bọn họ rời đi: “Lăng tiểu thư, quấy rầy cô rồi, mời nghỉ ngơi ạ.”

Lăng Vi không kiên nhẫn phát tay.

“Sập...” Lăng Vi oán giận đóng sập cửa, cửa đóng lại ngăn cách cô và đám người đó, Lăng Vi như bị rút hết sức lực dựa vào cửa rồi trượt xuống đất, thật là đáng sợ.

May mà cô còn chuẩn bị tốt, quạt và nước hoa đã phát huy tác dụng, mùi máu tươi hoàn toàn bị che dấu.

Còn có nửa quần áo bên ngoài, buồng vệ sinh khô ráo, đồ làm bếp lạnh lẽo... đủ loại chi tiết, chỉ cần có chút sơ sẩy thì đêm nay cô xong rồi.

Lăng Vi không lập tức gọi người đàn ông kia ra, sợ đối phương có chiêu sau.

Cô lẳng lẳng ngủ trên giường.

Quả nhiên không tới vài phút, mái nhà đối diện có người dùng đèn Fa chiếu vào nhà cô.

Cô không kiên nhẫn lấy chăn che đầu, hơn 20s sau không thấy ánh sáng nữa.

Những người này là thật sự đi rồi.

Lăng Vi nhanh chóng kéo chặt rèm cửa, ho hẹ hai tiếng: “Khụ, khụ.” Người đàn ông nhận được tín hiệu liền kéo cửa ra.

Anh ta che miệng vết thương, đôi mắt đen nhanh như mực nhìn chăm chăm khuôn mặt cô. Khuôn mặt cô buồn lòng, hiển nhiên vừa nãy rất khấn trương. Nhưng dù có khấn trương muốn chết vẫn hiển cực kì bình tĩnh.

Anh ta nhìn cô thật kĩ: “Cô thích hợp làm trinh thám lắm.”

Trinh thám sao? Lăng Vi cười haha, chỉ là từ bé cô ở một chỗ độc lập, không có cha mẹ chăm sóc, chuyện gì cũng tự mình làm, không cẩn thận một chút thì sao mà trưởng thành đến giờ.

Cô không để ý tới mà lạnh giọng hỏi: “Bọn họ đi rồi, hiện tại anh tới bệnh viện hay là đi tìm người giúp đỡ?”

Người đàn ông lắc đầu: “Tôi ở lại đây.”

“Cái gì? Anh ở lại chỗ tôi? Anh không bị điên chứ?” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 10: Đó là vì anh không gặp tôi!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Không được! Anh không thể ở chỗ tôi!”

Lăng Vi nhảy cẫng lên, ném điện thoại cho anh.

“Tranh thủ thời gian gọi người tới đón anh đi! Tôi còn trẻ, anh đừng hại tôi!”

Người đàn ông lãnh đạm liếc cô. Trầm giọng nói: “Không đi được, trong vòng ba ngày, tất cả các cửa ra hai tòa nhà này đều sẽ có người canh giữ. Nếu cô không muốn chết, hãy để cho tôi ở đây, nấu cơm cho tôi, giặt quần áo cho tôi, thay thuốc cho tôi.”

“Tôi mắc nợ anh à?! Anh còn con mình là Hoàng thượng nữa!”

Cô chỉ điện thoại: “Tranh thủ thời gian gọi người tới đón anh, không phải anh có bản lĩnh sao? Anh tung hoành toàn thế giới mà ngay cả một tâm phúc cũng không có?”

“Ha, chỉ số thông minh của cô đâu rồi? Cho chó ăn?” Anh liếc cô, lạnh lùng cười giễu: “Cô cho là bọn họ ăn chay? Tất cả điện thoại trong tòa nhà này đều sẽ bị nghe lén, bây giờ tôi bị thương, không muốn mạo hiểm nữa. Cô nghe tôi, không có việc gì.”

Em gái anh! Ai muốn giữ anh lại, ai muốn nghe lời anh?

Lúc này, anh che vết thương đi tới mép giường, nằm xuống bên cạnh cô.

Đưa tay kéo gối cô... Sau đó, lại kéo chăn trên chân cô, đắp lên người mình.

Anh vừa đắp vừa ghét bỏ bĩu môi.

A! Tôi siết chết anh!

“Ai cho anh lên giường? Lăn xuống!” Thật sự chưa từng thấy ai như vậy! Xem là nhà mình à? Cướp gối và chăn của cô cũng được đi, mẹ nó, anh còn dám ghét bỏ!

Người đàn ông nhắm mắt lại, làm như không nghe thấy. Cây súng lục màu đen trong tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Lăng Vi hết ý kiến. Tính tình cô cứng rắn đi nữa cũng không cứng qua đạn.

“Nằm xuống! Bớt nói nhảm, tôi cần nghỉ ngơi!”

Lăng Vi xuống giường, đi lại tủ quần áo tìm chăn và gối, định ra sofa phòng khách ngủ, lại đột nhiên nghe anh trầm giọng nói: “Không muốn chết thì ngủ ở đây.”

“...” Lăng Vi đạp chân, không dám đi tới trước. Cô nhìn ra ngoài, hình như lầu đối diện có bóng người loáng thoáng...

Kệ đi, không cần mạo hiểm như vậy. Với kinh nghiệm giang hồ của người này, tin anh một lần hẵn không sai.

Đi về phòng ngủ, cô đứng trước giường, nghiêm nghị nói: “Mời anh

nói xin lỗi!”

Anh mắt lạnh liếc cô.

Cô ưỡn ngực, nhìn anh chăm chăm: “Mời anh nói xin lỗi vì vừa rồi đã làm chuyện có lỗi!”

Anh nhìn mặt cô chăm chăm, ánh mắt từ từ hướng xuống, tầm mắt lạnh như băng rơi vào trên bộ ngực đầy đặn của cô... Xúc cảm vừa lớn vừa mềm quanh quẩn đầu ngón tay. Mặt cô đỏ bừng. Anh nhướng mày, biết cô muốn nói tới việc vừa rồi mình vô lễ. Nhưng khi đó anh cũng không tỉnh táo.

“Tôi chưa bao giờ nói xin lỗi.” Huống chi, đó cũng không phải ý chí chân thực của anh quyết định.

“Ha, chưa bao giờ xin lỗi?” Cô hừ lạnh: “Đó là vì trước kia anh không gặp tôi!”

Anh ngược đôi mắt đen lên, nhìn chăm chú vào mắt cô.

Trong đôi mắt óng ánh của cô lộ ra tia kiên nghị. Tựa như không được nghe nói xin lỗi, thì chuyện này không kết thúc.

Tầm mắt hai người giao nhau, ai cũng không lùi bước.

Cô từ từ nheo cặp mắt sáng ngời lại: “Tôi mặc kệ anh có phải là thần chí không rõ hay không, anh đã làm, chính là sai! Hoặc anh cho rằng ngực phụ nữ có thể tùy tiện cho đàn ông sờ?”

Anh âm lãnh nhìn cô, hừ một tiếng, nói: “Xin lỗi!”

“Không đủ thành ý.”

Sắc mặt anh trong nháy mắt biến đen: “Cô đừng có được voi đòi tiên! Cô không sợ tôi giết chết cô?”

“Sợ anh? Không cần phải sợ, bây giờ anh cần tôi, anh nên sợ tôi mới đúng. Đại trượng phu dám làm dám chịu, chỉ có kẻ hèn yếu mới không dám nhìn thẳng vào sai lầm của mình!”

Cô nhìn thẳng anh, ánh mắt trong suốt, không có chút sợ hãi nào!

Thấy tròn mắt anh dần u tối, cô ưỡn thẳng lưng.

“XIN, LỖI!”

“Ừ.” Cô tiếp nhận.

Nằm xuống bên cạnh anh, hai người đưa lưng về nhau, mỗi người chiếm một bên, Lăng Vi nói: “Sau này anh còn lấy súng uy hiếp tôi, tôi liền thấy dao thái chém chết anh. Dù sao cũng chết, mạng anh đáng tiền hơn tôi, cũng coi như tôi kiếm được lời.”

“Hừ!” Anh khế hừ một tiếng, nhưng nghe vào càng giống như đang cười lạnh.

Lăng Vi xoay người, đối mặt với anh, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, anh tên gì?” Đắc bới: Thất Liên Hoa

Chương 11: Thuốc phát tác, ảo giác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh không suy tính, nói thẳng: “Diệp Đình.”

“Đình của cái đình? Đình của đình viện (sân nhà)? Hay là... Đình của đình hạ (dừng lại)?”

Anh sầm mặt, âm trầm nói: “Đình của lôi đình (sấm sét)!”

“Ha ha...”

Diệp Đình...

Đình của lôi đình, Lăng Vi cười ha ha, cái tên này thật đúng với mặt anh... nhanh như sấm sét, mặt lạnh la sát, không có tên này thích hợp với anh hơn tên này.

Dù sao chỉ là một cái tên để gọi, cô cũng không để ý anh có bịa chuyện hay không. Nếu anh ở đây, cũng không thể luôn kêu là “Này, ê”.

“Tôi tên Lăng Vi, Lăng của lăng vân (hiên ngang), Vi của tường vi.”

Diệp Đình cũng cười ha ha: “Tường Vi... Khó trách nhiều gai như vậy.”

Lăng Vi trừng anh, nói: “Anh muốn ở lại chỗ tôi, chúng ta phải quy

ước ba điều. Bây giờ anh ăn của tôi, ở của tôi, anh phải nghe theo tôi. Hơn nữa, anh phải trả tiền thuê phòng. Học phí của tôi cũng dựa vào bản thân kiếm được, không có dư tiền nuôi anh. Mấy ngày nay tôi có thể mượn bạn học, sau này anh phải trả cho tôi.”

“...”

Anh hừ lạnh: “Một ngày 50 ngàn, đủ chưa?”

Lăng Vi sừng sốt: “Tạm được...”

Anh nhếch môi, giống như muốn cười.

Nhắm mắt lại, nằm ngang không nhìn cô nữa. Quả thực quá mệt mỏi, lười nói nhảm với cô.

Nếu không bị thương, anh cũng không có tính nhẫn nại này!

Lăng Vi cũng không nói gì thêm, ném một cái áo thun siêu lớn cho anh. Áo anh bị xé rách, quần bị anh ném xuống đất, quần ngắn dài rộng anh đang mặc kia... cũng không biết anh lục từ đâu...

Lăng Vi cảm thấy không được tự nhiên, một người đàn ông mặc quần áo cô... Nghĩ thế nào... tim cũng đập rộn!

Người đàn ông kia còn mặt đầy biểu tình: “Trên quần áo cô đều là vi khuẩn”, thật đáng ghét! Thiếu đánh!

Không muốn nhìn anh nữa, Lăng Vi cầm chân đắp qua đầu ngủ, trong tay cầm một cây dao, nếu anh dám vượt qua ranh giới một bước, cô liền đâm tiểu huynh đệ của anh!

Ngủ đến nửa đêm, anh đột nhiên đưa tay ôm cô vào ngực. Chân dài,

cánh tay dài trong nháy mắt ôm chặt cô. Giống như khát vọng thuốc giải, mò tìm cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lăng Vi chưa ngủ say, lúc này anh đột nhiên áp tới, cô giật mình, luống cuống tay chân giãy giụa. Nhưng sức lực anh vô cùng lớn, cô không tránh thoát được.

Môi của anh dán lên môi cô, một tay kiềm chặt hai tay cô, giờ qua đỉnh đầu, một tay khác đưa vào trong áo cô, kéo áo ngủ của cô lên. Lăng Vi lắc đầu, chân nhỏ đạp! Cây dao trong tay cắt trúng cổ tay anh, anh rời khỏi môi cô, kinh ngạc ngẩng đầu: “Ừm... Diệp Đình...” Cô tránh thoát, cắn tai anh.

Anh kinh hãi, chột mở to hai mắt, giống như vừa tỉnh hồn lại từ trong mộng.

Anh đè cô, không nhúc nhích. Ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén như chim ưng. Anh nhìn cô chăm chú, giống như đang hỏi cô là ai.

Lăng Vi muốn rút tay vỗ anh!

Anh đột nhiên lấy lại tinh thần: “Thuốc lại phát tác... Tôi nảy sinh ảo giác.” Thanh âm anh trầm thấp lúng túng. Không nghĩ tới tác dụng thuốc lại mạnh như vậy, có lẽ bị hạ gấp đôi!

“Mau buông tôi ra, anh mau dậy đi!” Lăng Vi chỉ cảm thấy thân thể anh nóng dọa người! Có nơi cứng ngắc nóng bỏng đụng phải xương hông cô.

Anh buông cô ra, trở mình, nằm ngửa bình phục xao động trong người: “Cho tôi chút nước, nhiều một chút.” Giọng anh rất khô khan, khàn khàn.

Lăng Vi nhúc đầu: “Anh tự đi lấy đi!” Cô đưa tay kéo áo ngủ xuống, liếc mắt nhìn anh, ánh mắt hung tợn, cô muốn giết anh!

Diệp Đình ném ánh mắt uy hiếp: “Nước hoặc là cô, tôi dù sao cũng phải muốn một!” Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 12: Cho gia súc ăn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bực bội muốn chết! Sao cô cho ôn thần này ở nhà chứ?

Nếu không phải điện thoại bị anh lấy đi, cô đã sớm gọi điện thoại báo cảnh sát. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới chạy, nhưng hơn nửa đêm đột nhiên đi ra ngoài, không chừng sẽ bị nhóm người kia bắt lại tra hỏi. Đến lúc đó, không phải chỉ làm nha hoàn bị sai sử như vậy. Nhóm người vừa rồi, nhìn qua liền biết không phải người tốt, nói không chừng sẽ tiền dâm hậu sát* cô, hành hạ cô đến sống không bằng chết.”

(*) Cường bạo trước rồi giết sau.

Diệp Đình này dù gì còn có lý trí.

Cân nhắc thiệt hơn, Lăng Vi quyết định nhịn xuống.

Lăng Vi đè nén nổi giận vào trong bụng, xuống giường, vào bếp lấy cái thau lớn! Nấu nước đổ vào, bung về phòng ngủ.

Diệp Đình nhìn chăm chăm cái thau kia, đột nhiên cười lên: “Cô cho gia súc ăn à!” Cái thau lớn như vậy, ngồi vào cũng đủ!

Lăng Vi tức giận trừng anh: “Không phải anh muốn nhiều sao? Sao nhiều chuyện như vậy!”

“Bung tới đây!” Diệp Đình chê bai chỉ số thông minh của cô, Lăng Vi

bưng cái thau qua, đổ nước vào trong ly anh, nhấn nài ghét bỏ mười giây, nhấn nhấn nhấn! Anh cầm ly lên, nhìn chằm chằm ly nước kia năm giây, nhắm mắt lại: “Ừng ực ừng ực”, uống một hơi bốn ly.

Anh để ly xuống, nhìn Lăng Vi, thấp giọng nói: “Tôi muốn đi tắm nước lạnh, cô muốn dùng phòng tắm thì nhanh đi.”

Lăng Vi chạy vào phòng tắm.

Diệp Đình nhin mấy phút, chưa từng dùng chung phòng tắm với phụ nữ, nên biểu tình đặc biệt đấu tranh.

Đấu tranh tới mức độ nào? Ha ha...

Bộ dáng kia... còn thống khổ hơn lúc anh lấy viên đạn ra gấp mười ngàn lần.

Lăng Vi nhìn người đàn ông quy mao* này, aiz aiz aiz, nhìn dáng vẻ giãy giụa không muốn sống kia của anh, trong lòng cô thật hả giận! Không biết tại sao... Cô thoải mái như vậy?

(*) Tỷ dụ có tiếng mà không có miếng.

Hồi lâu, anh rút cuộc giao chiến xong, vẫn quyết định vào phòng tắm giải quyết nhu cầu sinh lý.

Anh đi hai bước, đột nhiên quay đầu nói với cô: “Cô đừng gọi báo cảnh sát, nếu không cô sẽ rất phiền toái. Qua hai ngày nữa, cô coi như không có gì xảy ra. Cô để tôi ở lại đây, ít ra sinh mệnh cô sẽ không phải chịu uy hiếp.”

Lăng Vi nhìn chằm chằm mắt anh, cũng không biết bị cái gì đầu độc, lại gật đầu.

Anh vào phòng tắm, xối nước lạnh “rào rào rào”.

Lăng Vi thầm nghĩ: “Tôi tin anh mới có quỷ!”

Cô lập tức bò lên giường, lấy điện thoại dưới gối anh, nhưng đặc biệt... cô bị kích phát hiện, không biết tên này cài vi khuẩn gì vào điện thoại cô.

Nhấn mở màn hình, trên màn hình liền lít nhít lít nhít dãy số...

“Đây là quỷ gì?” Lăng Vi sợ hãi.

Dãy số xếp thành hàng.

Cuối cùng... Trên màn hình lại xuất hiện một cái móng heo mập tròn xoe tròn xoe đang uốn éo!

“Tôi khinh...” Lăng Vi nổi giận!

Heo!

Anh cười nhạo cô là heo!

Khốn kiếp!

Lăng Vi tức giận: “Người đàn ông này thật đáng ghét! Rốt cuộc anh cài vi khuẩn gì vào điện thoại cô?”

Đặc biệt, anh đã sớm biết cô nhất định sẽ không biết điều mà nghe lời nah, anh đã sớm biết cô sẽ lén lấy điện thoại báo cảnh sát!

Nhìn con heo chu mỏ lắc móng trên màn hình, Lăng Vi cắn răng

nghiến lợi!

Tên đàn ông thúi đáng ghét, tự đại, còn có bệnh sạch sẽ này! Cô nên cho anh uống thuốc tiêu chảy!

Tiếng còi xe cảnh sát chói tai đột nhiên vang lên. Ban đêm yên tĩnh, tiếng còi xe cảnh sát vô cùng rõ ràng.

Lăng Vi đặt điện thoại về chỗ cũ, chạy ra ban công nhìn xuống. Hai chiếc xe cảnh sát đậu dưới lầu. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 13: Cháo gà, 50 ngàn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cảnh sát tới!

Sau đó, mấy cảnh sát từ trên xe bước xuống.

Lăng Vi muốn lớn tiếng kêu! Nhưng lâu đối diện có bóng người mặc đồ đen lướt qua, làm cho cổ họng cô nghẹn lại.

Tim cô nhảy cẫng lên.

Dưới lời, bảo vệ xui xẻo lại bị tra hỏi.

Cảnh sát cho anh ta xem một ít hình, Bảo vệ đột nhiên giơ tay, xoay một vòng lớn trên đầu. Lăng Vi vội lui về sau.

Cô nhìn xuống qua khe hở, thấy ba bốn người mặc đồ đen lóe lên trong bóng đêm.

Cảnh sát lập tức lên xe, nhanh chóng đuổi theo người đồ đen!

Cảnh sát đi rồi?

Hiển nhiên là đi bắt người phụ nữ diêm dúa đó!

Lăng Vi đi vào phòng tắm, người đàn ông này... và cảnh sát là một phe?

Lăng Vi ôm ngực, đè lại trái tim muốn nháy ra ngoài... Đây đúng là chuyện làm người ta sợ hết hồn hết vía vào ban đêm.

Sau đó, không có ai tới nữa, Diệp Đình vô cùng tự tại ở chỗ cô dưỡng thương.

Cô mua rất nhiều thuốc, giấu trong cặp, mua thức ăn cũng không dám mua thêm, vẫn như bình thường, chẳng qua mua thêm mấy ly mì ăn liền.

Vốn muốn mua chút thuốc tiêu chảy, thật, cô thật sự muốn mua. Sau đó thay đổi ý nghĩ, lỡ như anh uống, anh còn phải ở lại nhà cô thêm mấy ngày, phòng tắm hơi thú vị, cô còn phải chịu tội, hơn nữa, người nọ ngã bệnh, cô còn phải hầu đại gia... Hay là thôi đi.

Nhưng, số nợ này, cô phải nhớ...

Ngoài ra, mua cho anh ba áo thu trắng và quần ngắn, quần áo của anh đã rách, cũng không thể để cho người này suốt ngày khoe mấy khối cơ ngực, cơ bụng, tuyến nhân ngư.

Nếu mỗi ngày để anh lỏa thể trước mặt cô, nói không chừng cô thật sự nảy sinh ý niệm tà ác... Dù sao gương mặt người đàn ông này rất có sức quyến rũ.

Có điều, cô tính sai, quần áo mua sai nhỏ rồi...

Quần áo, ách... hơi chật...

Toàn bộ bắp thịt ngực và hông anh đều bại lộ dưới mắt cô, cô không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy đường ranh bắp thịt của anh.

Nhất là quần... Ôm chặt hông anh, làm cho cái hông đặc biệt...

ách...

Lăng Vi giảo hoạt cười một tiếng, nên chụp hình anh! Sau này anh còn dám chọc cô, cô có điểm yếu trong tay. Dám vô lễ với cô, dám cười nhạo cô là heo, dám uy hiếp khi dễ cô, dù sao cũng phải cho anh trả giá! Đúng! Nghĩ vậy, Lăng Vi lấy máy chụp hình chụp anh một tấm. Hừ hừ... Đây cao cấp hơn thuốc tiêu chảy 100 lần!

Diệp Đình nhăn nhin. Nhìn kệ sách nhà cô.

Lăng Vi thật lòng bội phục anh.

Sức đề kháng của người đàn ông này vô cùng mạnh, năng lực tự khỏi bệnh không có lời gì để nói. Vết thương đạn bắn, tự xử lý, tự khâu lại... Ý chí bền bỉ, nội tâm lớn mạnh đến mức vượt quá tưởng tượng của người khác!

Lăng Vi nhìn vết khâu của anh, cả người nổi da gà.

Bả vai cô không ngừng run rẩy, không có thuốc tê, từng kim một đi qua người mình, thật sự không phải người thường có thể chịu được...

Chạng vạng tối, Lăng Vi đặt đồng mì ăn liền trước mặt anh.

Diệp Đình ăn mì, chê bai: “Tôi dù gì cũng là bệnh nhân, cô chăm sóc bệnh nhân như vậy sao? Bây giờ tôi cần dinh dưỡng, mì ăn liền có thể chết người có được không?”

Lăng Vi giương mắt liếc anh: “Sao anh nhiều chuyện như vậy? Có ăn là tốt rồi, còn chọn cái gì? Ấm ức thì tự đi ra ngoài mua đi.”

Anh nhìn cô chăm chăm, nói: “Tổ yến, bào ngư, hải sâm, vi cá, tôi

không mong chờ mấy cái đó... Ít nhất phải có một nồi cháo gà với nhân sâm, nấm phục linh, chi hoàng kỳ, quế đơn rồi chứ?”

“...”

Hơ! Giọng điệu này...

Lăng Vi nhướn mày: “Anh cho là mấy dược liệu nhân sâm, phục linh này không cần tiền sao?”

Anh không nhin được: “Cô mượn trước, nồi cháo 50 ngàn, được chưa?”

“Tiền đâu? Tiền đâu?” Lăng Vi hùng hổ dọa người.

“...” Diệp Đình ghen hống, khinh thường nói: “50 ngàn cũng gạt cô sao?”

“Ha! Đàn ông đáng tin, heo nái sẽ lên cây! Có tiền thì có thịt ăn, không có tiền thì ăn mì ăn liền đi!”

Diệp Đình khinh bỉ nhìn cô: “Khó trách gầy như cây cọc, ăn bữa thịt cũng làm khó cô đến vậy...”

Lăng Vi hung hăng lườm anh: “Có thể nói tiếng người không? Không nói được thì ngậm miệng lại!” Đắng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 14: Kinh tài tuyệt diệu, thái độ chuyển biến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Biểu cảm của Lăng Vi cực kỳ ác liệt.

Anh lại hừ một tiếng: “Một thân tật xấu thiếu gia, ai khiến anh thành như vậy thế?”

Diệp Đình: “...”

Hai người trầm mặc một lát, không khí cực kỳ xấu hổ, Lăng Vi lấy chén tới phòng khách rót nước. Đi vào phòng khách, phát hiện rèm cửa nhà cô đã được sửa lại... Vốn là cái khung rèm kia bị gãy một bên, rèm cửa rũ xuống, cô lại vẫn chưa sửa lại.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy tấm rèm màu vàng nhạt bay bay, cô đột nhiên kinh ngạc.

“Giả vờ thiếu gia à?” Lăng Vi chỉ cảm thấy kinh sợ! Người nọ sẽ tốt bụng vậy cơ à? Nhìn anh kiểu gì cũng không giống người sẽ sửa được khung rèm cửa! Hơn nữa còn đang bị thương...

Lăng Vi cầm chén nước quay về phòng ngủ, nhìn thấy Diệp Đình đang cầm bông sát trùng chỗ bị thương.

Lăng Vi nhìn anh, nâng cằm chỉ ra phòng khách: “Rèm là anh sửa?”

Diệp Đình ngay cả mắt cũng không nâng lên, hừ một tiếng: “Không

phải tôi, chẳng lẽ là ma?”

“Xì, tôi thà tin là ma làm.” Lăng Vi ghét bỏ liếc mắt nhìn anh, thấy thế nào anh cũng không giống người tốt như vậy.

Quả nhiên, Diệp Đình ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô: “Đừng hiểu lầm, không phải sửa giúp cô đâu. Tôi muốn ra phòng khách, không có rèm hành động không tiện.”

Ha ha! Người này... “Sửa thì sửa đi, làm chuyện tốt còn không chịu nhận, anh tưởng mình là Lôi Phong à.”

Lăng Vi liếc mắt nhìn anh, người này không mở miệng ra thì cũng không đến nỗi nào.

Thái độ của cô mềm mỏng hơn một chút, thoáng lãnh đạm nói: “Anh muốn canh gà, cái này rất khó làm. Tôi là người theo chủ nghĩa ăn chay, đột nhiên mua gà nấu canh, người khác sẽ nghi ngờ.”

Anh khẽ nâng mắt, nhìn thẳng vào cô. Hừ một tiếng: “Những người đó cũng không phải cha ruột mẹ ruột của cô, ai thêm quan tâm bình thường cô ăn chay hay ăn thịt!”

“Anh không nói chuyện dễ nghe được chút à?”

Tầm mắt hai người đụng vào nhau.

Ánh mắt lợi hại, áp chế. Lăng Vi cũng không yếu thế, sắc bén trừng mắt nhìn lại.

Hơn nửa ngày, tầm mắt anh nhìn về phía ba lô của cô. Lùi một bước, nói: “Nửa con gà, giấu trong balo, hẳn là không ai sẽ chú ý.”

Lăng Vi không thèm nói lại, coi như cam chịu.

Ngày hôm sau, chạng vạng... Diệp Đình cuối cùng cũng có được nửa con gà. Tuy không có gia vị, gà cũng là loại đông lạnh trong siêu thị, nhưng... Tốt xấu gì cũng coi như được ăn thịt...

Buổi tối, cô ngồi vẽ trên máy tính.

Diệp Đình thay thuốc xong, giương mắt nhìn cô. Hình như cô đang vẽ ô tô.

Sách của cô, tất cả đều là về chế tạo động cơ ô tô...

“Cô nghiên cứu về động cơ?” Hay thật, một cô gái lại thích nghiên cứu động cơ?

Lăng Vi gật đầu: “Chuyên ngành của tôi là chế tạo động cơ, nhưng tôi cũng thích tạo hình thiết kế. Còn nửa tháng nữa trường tôi sẽ có hội thảo tuyển dụng, Laroe sẽ thông báo tuyển dụng một nhà thiết kế tạo hình ô tô ở trường tôi, tôi phải tranh thủ cơ hội lần này. Trước mắt trên toàn thế giới, nắm bắt trào lưu nhanh nhất chính là Laroe, tôi muốn tới đó học tập.”

“...”

Laroe?

Laroe là tập đoàn chế tạo ô tô lớn nhất. Bao nhiêu người đánh vỡ đầu muốn chui vào đó, cô có thực lực này không?

Diệp Đình đứng lên nhìn kỹ bức vẽ của cô.

Vừa nhìn thấy, a! Ánh mắt anh lóe lên.

Vẽ rõ ràng dứt khoát, ngoại hình xe việt dã huyền khối thời thượng, đường cong tuyệt đẹp trôi chảy, sống động mười phần, cực kỳ khí phách! Khiến một người cực kỳ cuồng xe là anh trong lòng cũng ngửa ngáy, hận không thể lập tức đem thiết kế của chiếc xe này đi chế tạo, sau đó đi bão một phen.

“Cô nhất định có thể qua.”

“Còn chưa đủ tốt, tôi còn muốn sửa chữa.”

Diệp Đình chấn động! Tầm mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, dáng vẻ cô thanh lệ động lòng người, rõ ràng trẻ tuổi yếu đuối, lại luôn bày ra dáng vẻ kiên định, tự tin, mạnh mẽ, sự mạnh mẽ này phát ra từ nội tâm cô. Không biết cô từng trải qua rèn luyện như thế nào mới có thể luyện ra tính cách kiên nhẫn như bây giờ.

Lúc này, cô đang nhìn chăm chú vào bức tranh.

Thắt lưng thẳng tắp, ánh mắt chuyên chú, giống như linh hồn đều ngưng tụ ở ngòi bút.

Diệp Đình nhìn chăm chăm tay cô, trăm triệu lần không nghĩ tới, một bàn tay tinh tế trắng nõn như vậy lại có thể vẽ ra thứ kinh ngạc lòng người như thế!

Anh không thể khống chế được, vươn một ngón tay khều khều tay trái cô, kéo vào lòng bàn tay, nâng đến trước mắt lật đi lật lại như muốn tìm ra bí mật giấu giữa hai bàn tay này.

Lăng Vi đang chăm chú vẽ, đột nhiên cảm giác tay trái bị một bàn tay ấm áp hữu lực cầm lấy.

Ngẩng đầu, liền thấy anh đang cầm tay cô, cẩn thận nhìn kỹ.

“Làm gì thế?” Cô rút tay về, sắc mặt không tốt, ánh mắt sáng ngời trừng anh.

Anh không đáp lời, đột nhiên lại bắt lấy tay phải của cô: “Ngón trỏ và ngón giữa đều có vết chai, cô cũng khổ công lắm nhỉ.”

Mới 22 tuổi, sự nhẫn nại này... Khó lường!

Vẽ cũng như anh luyện súng. Chỉ khi thực chiến nhiều lần mới có thể sinh ra vết chai dày như vậy.

Anh một lần nữa đánh giá cô, ánh mắt biến ảo không rõ, ý tứ chăm chú nhìn kỹ quá nặng.

Hai ngày tiếp xúc khiến anh có một nhận thức mới về cô.

Vốn tưởng là một cô gái nhu nhược, không rành thế sự, hiện giờ lại biểu hiện ra vẻ cường đại, cứng cỏi, bình tĩnh, trí tuệ!

Anh nhìn chăm chăm bức tranh của cô.

Ra vẻ khinh thường nói: “Thực lực của cô không thể nghi ngờ, nhưng... Lực hấp dẫn của tập đoàn Laroe quá lớn, có bao nhiêu thiếu gia, tiểu thư nổi danh có thể lực đều chăm chăm vào cơ hội này? Cho dù thực lực của cô mạnh mẽ, không có phương pháp... Độ khó cũng tính trước được.”

Lăng Vi ngẩng đầu, nhìn vào thẳng Diệp Đình. Cô nhú mày, từng chữ từng chữ nói: “Cố gắng, là vì không để bản thân thất vọng! Biết rõ vài chục năm sau chúng ta đều phải chết, chẳng lẽ hiện tại không thể sống cho tốt?”

Ánh mắt cô nhìn về phía bức tranh của mình, kiên định, quật cường.

Lại ngẩng đầu, nhìn qua phía anh: “Kết quả nào tôi cũng có thể chấp nhận được, chỉ duy nhất một điều không thể chấp nhận là bản thân ngay cả thử cũng không dám thử!” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 15: Tự thể nghiệm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt sắc soi nhìn kỹ gương mặt nghiêm túc của cô, sau đó thu lại.

Cô nhóc này đúng là thú vị. Có tư tưởng, có quyết đoán, xác định rõ mục tiêu, sau đó không chùn bước mà đi tới.

Là kiểu người anh thường thích.

Lúc này, anh đứng, cô ngồi. Cô có thể cảm giác được hơi thở xâm lược của anh bao phủ xung quanh cô. Nhiệt độ không khí lập tức tăng cao, Lăng Vi mất tự nhiên lùi về sau, Diệp Đình trào phúng cười: “Trốn có ích gì? Nếu tôi muốn động vào cô, cô còn trốn được?”

“Diệp Đình! Anh còn nói linh tinh, có tin tôi quăng anh ra ngoài không?!”

Diệp Đình “Xì” một tiếng: “Tay gầy chân yếu đẩy cái là ngã mà còn dám uy hiếp người khác?”

Lăng Vi mặc kệ anh: “tách” một cái bật đèn.

Cô đưa tay bật đèn, vùi đầu tiếp tục vẽ tranh.

Diệp Đình ngồi xuống, dựa vào đầu giường, hơi híp mắt.

Vẽ xong phần ngoài của ô tô, Lăng Vi thu tranh lại. Lấy giấy ra viết bản thảo, vẽ mấy nhân vật hoạt hình.

Cô làm họa sĩ truyện tranh cho một nhà xuất bản, vẽ tranh là kỹ năng sinh tồn của cô.

Giờ cô đang vẽ một bộ truyện mới, nam nhân vật chính vẽ thành Diệp Đình... Mắt phượng hẹp dài, đôi mắt đen sâu thẳm. Sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mím thành một đường cong hoàn mỹ.

Dáng người anh cao to, chân dài thẳng tắp. Diệp Đình rất cao, đại khái khoảng 1m89, khi vẽ có thể nói là tỉ lệ hoàng kim.

Cô vẽ tạo hình nhân vật mặc âu phục, lại vẽ cơ ngực, cơ bụng, đường cong nhân ngư. Ngay cả phần eo, hông, phía sau lưng đều được đặc tả.

Cô dám chắc chắn, Biên Biên đại nhân (chắc là cách gọi thân mật của biên tập) nhận được nhân vật của cô nhất định sẽ cực kỳ hài lòng.

Quả nhiên, cô đem hình nhân vật gửi qua, Tiểu Biên lập tức liền vỗ bàn, khen: “Đẹp! Vi Vi, không phải cậu có người yêu rồi đấy chứ? Sao đột nhiên vẽ tỉ lệ đàn ông chuẩn như vậy?”

“...” Lăng Vi bình tĩnh nói: “Gần đây hay xem phim bên đảo...” [Đoạn này nói là xem phim đảo quốc, à thì phim Nhật ấy, mà Nhật thì nổi tiếng với AV (adult video) ấy =)))]

Tiểu Biên ở đầu kia điện thoại cười như điên: “Đừng xem nhiều, dễ dàng hư thận. Mau gửi bản thảo cho chị!”

Lăng Vi lưu lại, gửi qua. Tiểu Biên xem xong mừng muốn điên rồi!

“Vi Vi, em tuyệt quá! Mở đầu rất sáng tạo! Nhân vật nam chính bị thương, xông vào nhà nữ chính. Nữ chính cơ trí giúp anh thoát ta thoát khỏi nguy hiểm. A? Sau đó... Nam chính lại chết? Sao lại chết? Nam chính chết? Móa... Nam chính chết, cậu định cho câu truyện kết thúc trong một trang ấy hả?”

Lăng Vi bình tĩnh nói: “Nhìn xuống dưới.”

Tiểu Biên hoài nghi nhìn xuống: “Ôi tim tôi... Ha ha ha ——” Cô mừng rỡ muốn động kinh, suýt nữa quăng cả điện thoại!

“Hay hay hay, nam chính không biết tại sao lại mất tích, chỉ để lại một viên viên đạn, viên đạn lại có năng lượng siêu phàm. Nữ chính bị năng lượng này hút tới không gian dị thể, cô thấy nam chính bị hãm hại, trúng đạn. Chính mình cũng bị kéo vào cuộc bắn nhau. Nữ chính có được năng lực thần kỳ của viên đạn, nó có thể cho cô một năng lực mới, ví dụ như thấu thị, thao tác đồ vật. Mà nam chính lại có thể khống chế lôi điện, hô phong hoán vũ. Mà kẻ địch cũng rất mạnh, ai cũng mang tuyệt kỹ. Vì có thể sống sót, nữ chính và nam chính trải qua các loại hỗn chiến, khôi hài cùng nhau lâm vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng... Ha ha ha ha —— Vi Vi, lần này cậu tưởng tượng xa thật. Tốt lắm tốt lắm! Mau vẽ hết phân cảnh phía dưới đi! Mau mau mau! Mình đã nhìn thấy tiền vẫy vẫy tay với mình rồi, rống rống rống!”

Lăng Vi vô cùng vui vẻ, nhiệt tình mười phần nắm tay.

Cúp máy xong, chỉ thấy Diệp Đình lạnh mắt liếc cô.

Lăng Vi mím môi, không nói chuyện.

Chợt nghe Diệp Đình ngữ khí không tốt nói: “Cô cứ như thế lấy tôi ra làm nhân vật có được sự đồng ý của tôi chưa? Cô cứ như vậy giết chết tôi, có hỏi qua cảm giác của tôi không? Còn có cái gì phim đảo quốc. Nếu cô thực sự muốn xem, tôi có thể phối hợp. Không chỉ cho cô xem, còn cho cô tự thể nghiệm.” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 16: Bắn miệng độc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô không chỉ được xem mà còn có thể tự thể nghiệm...

Diệp Đình nói xong rõ ràng nhìn thấy gương mặt Lăng Vi đỏ lên.

“...” Lăng Vi không biết nói gì, ngược mắt nhìn anh một cái, lúc này vẻ mặt của anh giống như vẫn còn vui vẻ.

Lăng Vi hừ một tiếng trong lòng, cuối cùng cô cũng nhìn ra một chút manh mối. Thật ra Diệp Đình này cũng không tùy tiện như anh ta biểu hiện, chính là cố ý bắn miệng độc để chọc giận cô, có lẽ bộ dạng tức giận của cô làm anh ta cảm thấy sảng khoái? Hoặc là nói... tức chết cô càng làm anh ta hài lòng?

Diệp Đình nhìn truyện tranh của cô liền đen mặt: “Cô xâm phạm quyền chân dung của tôi còn làm tôi chết đi sống lại, cô phải bồi thường cho tôi.”

Lăng Vi cầm cây quạt nhỏ bằng trúc phẩy phẩy gió nhìn anh: “Bán bản quyền chia anh 25%.”

Cô phẩy quạt nhỏ trong tay, Diệp Đình ngửi thấy được mùi hương thanh nhã.

Giống như hoa ngọc lan, mùi hương tỏa ra làm cho buồn bực trong lòng anh tiêu tán không ít.

“Thành giao?” Lăng Vi nhướn mày nhìn anh.

Diệp Đình hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Vi sẽ nói vậy. Vốn dĩ anh muốn gây khó dễ cho cô nhưng cô đã tỏ thái độ như vậy anh không buông tha thì có vẻ bụng dạ hẹp hòi. Huống chi, căn bản anh không để bụng điểm chút tiền lẻ này. Anh chỉ để ý đến hình tượng của mình! Nhưng truyện tranh thì truyện tranh, so với người thật vẫn khác rất lớn.

Cô tiếp tục quạt, mùi hương thanh nhã từng đợt phả tới mặt anh. Mùi hương nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

Theo cánh tay cô cử động, mùi hương nhanh chóng vây quanh đề xuống sự nóng nảy của anh, anh không nói nữa.

Lăng Vi thấy anh cam chịu, lúc này mới buông cây quạt, cười giảo hoạt. Cây quạt này là pháp bảo của cô... Nhất có thể ninh thần tĩnh khí.

Đôi mắt linh động của cô vừa xoay, khóe miệng nhếch lên liền cầm bút viết một “Hợp đồng”: tác phẩm XX của Thái Vi, truyện tranh xuất bản, thay đổi trò chơi, Diệp Đình tiên sinh nhận

25%. Thời gian: ngày X tháng X năm X

Viết xong ký tên của mình, đẩy đến trước mặt Diệp Đình.

Diệp Đình liếc liếc một cái cho đã mắt mới chậm chọc quay mặt đi.

Không thèm thì thôi! Cho anh tiền, anh còn ghét bỏ! Lăng Vi không để ý tới anh, dù sao cô cũng sẽ thực hiện hứa hẹn! Cô vui đầu tiếp tục vẽ tranh. Lại vẽ hai tiếng nữa, đôi mắt cô hoa lên.

Cô buông bút nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đột nhiên, cảm giác có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Cô quay đầu liền thấy ánh mắt quan sát của anh rơi thẳng trên mặt cô: “Anh còn chưa ngủ?”

Lúc này, dưới ngọn đèn tường mờ nhạt, khuôn mặt tuấn tú của anh hiện lên chút đỏ ửng không bình thường.

Cô khẽ nhíu mày.

Đi đến bên cạnh anh, giơ tay áp trán thử một chút, nóng bỏng, nóng bỏng! “Anh phát sốt. Miếng vết thương nhiễm trùng hả?” Anh bị súng bắn thương cũng không đi bệnh viện, thật dễ dàng cảm nhiễm.

“Vấn đề nhỏ, ngủ một giấc là khỏi.”

Lăng Vi không nói gì, xoay người đi mở ba lô, cầm miếng hạ nhiệt từ bên trong ra xé vỏ “bẹp” dán ở trên trán anh.

“...”

Ánh mắt đen như mực của anh nhìn chăm chăm đóng chữ “miếng hạ sốt” bên ngoài, sắc mặt đen lại “miếng hạ sốt của trẻ em”? Đây là cái quỷ gì?

Anh táo bạo xé rách. Ai con *** nó bảo anh là trẻ nhỏ?!

Lăng Vi đột nhiên giật lấy miếng hạ sốt lại dán lên trán anh.

“Anh muốn bị sốt thành viêm màng não thì cứ việc xé!”

Cô rất tàn nhẫn, ánh mắt cũng rất hung dữ. Diệp Đình trừng cô, ánh

mắt càng thêm hung ác! “Xoẹt” xé rách miếng hạ sốt: “Lão tử thiêu chết, cũng không cần dùng cái này!” Anh phả hơi thở nóng bỏng lên mặt cô làm cô ngừng thở.

“Thiên cận!” Lăng Vi lui nửa bước, không hề để ý đến anh, lấy áo ngủ đi tắm rửa rồi ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, tên này bị sốt mơ hồ, bắt đầu nói mê sảng: “Lão già chết tiệt! Bớt lấy tiền uy hiếp tôi! Lão tử cái gì cũng thiếu chỉ có tiền là không thiếu!”

“Hừ — — Công chúa Isa cái gì? — — cưới cô ta sao? Nằm mơ!”

“Các người đánh chủ ý gì tôi còn không biết sao? Muốn khống chế tôi cũng không hỏi xem tôi có đồng ý hay không!”

“Cho rằng bức tôi là tôi có thể đi vào khuôn khổ? Không ai nói cho các người căn cứ dầu mỏ ở Abu Dhabi là của tôi sao?”

Abu Dhabi: Thủ đô của Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất

“Hừ! Còn có xưởng công nghiệp quân sự của Mạnh gia còn nhiên liệu của Liên bang Nga! Tất cả đều là của tôi!”

“...”

Lăng Vi dựng lỗ tai nghe xem...

Cô không đánh thức anh, như có hứng thú nghe anh mắng chửi người.

Gia hỏa này mắng chửi thật là, liên nằm mơ... Miệng cũng không buông tha người như thế.

Mắng một trận, đại khái cô nghe hiểu ý của anh. Anh làm ăn trải khắp toàn cầu, gia tộc bức hôn, để anh cưới một công chúa nào đó... Sau đó, anh không muốn nên mạnh mẽ đối kháng cùng gia tộc.

Sử dụng thủ đoạn thiết huyết, phá hư làm ăn của gia tộc.

...

Lăng Vi thích thú nhưng cũng chỉ xem như đang nghe lời kịch. Bởi vì, người bị sốt cao mơ hồ đều là nói mớ... Tự nhiên không phải thật sự.

Chỉ là cảm thấy... giấc mộng của anh quá xuất sắc!

Nếu hiện thực là cái dạng này, vậy thì thật đúng là... Một bộ truyện huyết lệ chua xót.

Anh vẫn đang nói mê sảng, Lăng Vi cách anh nửa mét đều có thể cảm giác được anh giống hòn than lửa, nóng sắp bùng cháy rồi.

Cô không tình nguyện bò dậy, đi vào buồng vệ sinh cầm chậu rửa mặt xả nước lạnh.

Bưng chậu ra lại thả khăn lông trắng vào trong nước, tắm ướt vắt khô.

“Bịch” ném ở trên trán anh.

Sống chết có mệnh, đừng trách tôi không để ý tới anh.

Anh “Hừ” một tiếng, dần dần không còn nói mớ.

5h sáng lúc anh tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện trên trán đặt chiếc

khăn lông trắng gấp chỉnh tề... Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 17: Nguy hiểm, nguy hiểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khăn lông đã lạnh, hiển nhiên là lâu rồi

Cô gái bên cạnh ngủ say, mái tóc hỗn độn, khuôn mặt tiều tụy, hiển nhiên cả đêm qua không được nghỉ ngơi.

Anh cầm khăn lông ngồi dậy.

Nhiệt độ lui đi, cả người không còn nhúc nhích nữa.

Lúc này đột nhiên Lăng Vi mở mắt ra, đôi mắt mệt mỏi nhìn anh.

Anh cười nói: “Cô thật tốt bụng.”

Lăng Vi trừng anh, hừ lạnh: “Tôi sợ anh chết trong nhà tôi, anh nhanh dưỡng thương cho tốt rồi rút khỏi nhà tôi đi.” Không kiên nhẫn xoay người đưa lưng về phía anh, một đêm ngủ không ngon, đầu đau muốn chết.

Nói năng chua ngoa, lòng mềm như đậu hủ. Anh cho cô một ánh mắt.

Xuống đất lại duỗi tay kéo cô lại: “Giúp tôi tắm rửa đi.”

Lăng Vi buồn ngủ muốn chết hận không thể xé xác anh ra.

Cô con*** nó khổ sở tới mức nào, nửa đêm chăm sóc cho anh ta, trực tiếp để anh ta chết luôn không tốt hơn sao?

Diệp Đình đưa tay xách cô vào phòng tắm.

“Cởi quần áo giúp tôi.” Anh dùng sức một chút thì miệng vết thương nơi cánh tay sẽ vỡ ra.

Lăng Vi buồn bực nói: “Anh không tự cởi được sao? Anh bị thương ở eo nhưng tay không tàn phế đấy chứ?”

Diệp Đình lạnh lùng liếc cô: “Không biết là ai càng muốn giúp tôi cởi quần áo không biết.”

“...” Lăng Vi ghen hòng, xác thật là cô sai...

Diệp Đình lại nói: “25% bản quyền...”

Lăng Vi hoàn toàn không biết giận, ai bảo cô dùng chân dung của anh ta, thiếu tiên anh ta cơ chứ. Huống hồ cô cũng hy vọng miệng vết thương của anh ta nhanh lành, cũng nhanh cút đi nên chỉ có thể ủy khuất cầu toàn, duỗi tay túm chặt vạt áo của anh kéo lên trên.

Kéo quần áo xong, cơ bụng của anh xuất hiện ngay trong tầm mắt, tuy cô buồn ngủ muốn chết nhưng...vẫn bị cơ bụng 8 múi của anh kích thích tỉnh táo.

Vóc người anh rất cao, cô giúp anh cởi quần áo đúng là cố hết sức. Vì tiện cởi được, cả người cô phải dán vào người anh. Nhiệt độ trên người anh nóng bỏng, tuy không chạm vào da thịt anh nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ của anh. Vì muốn phối hợp với cô nên anh cúi người... mặt anh gần như vùi trước ngực cô, Lăng Vi phần hận muốn chết.

Cơ tức hồi hồi tăng lên, vừa kéo áo vừa nói lời tổn hại anh: “Người phế vật giống như anh cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy! Heo còn có ích hơn anh! Heo và cải trắng, anh chẳng bằng cái nào hết!”

Đôi mắt đen của Diệp Đình bốc lửa, đè ép xuống, anh lạnh lùng hừ một tiếng: “Cũng chưa chắc không biết ‘làm’ cái gì, hoặc là, có thể cùng cô thử một chút.”

Lăng Vi dùng sức trừng anh một cái!

Quăng quần áo liền ra ngoài đi...

Ngủ.

Diệp Đình bắt lấy cánh tay cô ý bảo giúp giúp anh cạo sau lưng.

Lăng Vi giống bà cô già giúp anh tắm rửa, gội đầu. Anh tắm xong thành thoi ra ngoài, cô còn phải giặt quần áo cho anh. Nếu không quần áo của anh để đây chỉ có thu hút ruồi bọ. Giặt xong mới phát hiện trên bàn có một nồi cháo trắng thơm ngào ngạt...mà người kia đang cầm một cuốn truyện tranh đã được xuất bản của cô cúi đầu nghiêm túc đọc.

Lăng Vi như gặp quỷ đi vào phòng tắm rửa mặt, tỉnh táo hơn mới ra thì nồi cháo vẫn còn đó. Cô múc một bát hừ nói: “Cũng không phế lắm, còn biết nấu cháo ăn...”

Diệp Đình không ngẩng đầu, tâm tình hình như không tồi, ngữ khí nhàn nhạt mà nói: “Vẽ cũng không tồi, tình tiết xuất sắc. Xem ra tôi đầu tư cái này sẽ có lợi nhuận.”

Lăng Vi vừa uống cháo vừa nói: “Ha ha... Anh không nói thì tôi cũng

quên, hôm qua tôi đầu tư làm ăn hơn 200 triệu, tối nay sẽ biết là lời hay lỗ.” Nói xong cô cầm tờ xổ số phúc lợi lắc lắc, mười đồng tiền, mua năm tờ... Nếu trúng hết thì 200 triệu sẽ là của cô. Ha ha... Khoác lác, ai mà không biết?

Diệp Đình ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, khóe môi đột nhiên câu lên, tà tứ mà cười một chút. Nha đầu này... Quả thực. Thật không biết nàng đầu là như thế nào lớn lên...

Ngày thứ ba, Lăng Vi tan học về đến nhà phát hiện trong nhà không có ai.

Tên kia đi rồi hả?

Lăng Vi tìm khắp nơi.

Trong nhà không có dấu vết đánh nhau, hiển nhiên không bị người ta bắt đi mà tự mình rời đi.

“Ừ... tên gia hỏa này cũng thật giữ lời hứa, nói ba ngày đúng ba ngày...”

Không nói nhiều một lời.

Cô ngồi trước bàn phát hiện có một viên đạn đè lên trang giấy vẽ của cô. Viên đạn nằm giữa chặn ngang một sợi dây.

Sợi dây này đâu ra...

Lăng Vi nhú mày.

Cô mở hộp trang sức của mình ra, đôi mắt mở to. Vòng cổ trên châu của cô bị phá hỏng.

“Diệp Đình, anh cái tên hỗn đản này.”

Vòng cổ này là trang sức lúc còn sống mà mẹ cô thích nhất, chính là quà sinh nhật ba mua tặng mẹ. Ba mẹ qua đời cô chỉ có thể nhìn vật nhớ người.

Thế mà Diệp Đình... lại phá hỏng nó.

Lăng Vi nổi trận lôi đình.

Một phát đứng lên, ôm hộp trang sức chạy như bay xuống lầu. Quá đáng. Không được cô đồng ý mà dám tùy tiện phá đồ của cô.

“Tên gia hỏa tự cho là đúng này, quả thật không thể tha thứ.”

Đi vào một cửa hàng sửa chữa đồ trang sức, bảo thợ sửa sửa lại. Ghét bỏ ném viên đạn vào hộp trang sức, nhét vào ba lô tức giận về nhà.

Một tuần sau, hôm nay là ngày cuối tuần, sáng sớm Lăng Vi đi siêu thị.

Khi trở về, vừa đến hành lang liền thấy bốn người cảnh sát ngoài cửa.

Lăng Vi cả kinh.

“Xin hỏi cô là Lăng tiểu thư sao?” một vị cảnh sát trong đó hỏi.

Lăng Vi dừng chân.

Bốn người này mặc chế phục màu xanh viền, biểu tình cực kì nghiêm

túc: “Chúng tôi là cảnh sát hình sự, có một vụ án cần cô giúp đỡ điều tra.”

Bọn họ đồng loạt đưa giấy chứng nhận.

Trong đó có một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai tiến lên đưa một tờ giấy nói: “Xin chào Lăng tiểu thư, tôi là Lôi Tuấn thuộc tổ trọng án hình sự, chúng tôi yêu cầu điều tra phòng của cô, đây là lệnh điều tra.”

Lăng Vi nghi ngờ nhìn anh ta, người này nói tiếng phổ thông tốt như vậy? Hoàn toàn không có khẩu âm địa phương.

“Mời cô hợp tác điều tra.”

Lăng Vi mở cửa, bốn người cảnh sát đi vào phòng khách, có người chụp hình có người tìm kiếm.

“Lăng tiểu thư, xin hỏi cô đã gặp qua người đàn ông này chưa?” Lôi Tuấn cầm một tấm hình đưa ra.

Người bên trong bức hình đúng là Diệp Đình.

Lăng Vi bình tĩnh không hề gợn sóng lắc đầu: “Chưa nhìn thấy bao giờ.”

Lôi Tuấn nhìn cô chăm chăm, thấy cô bình tĩnh tự nhiên không hề có biểu tì gì lúc này mới cất đi, giương mắt đánh giá căn phòng.

Lục soát hồi lâu anh ta mới đi vào phòng ngủ, nhìn vách tường vẽ hoa đột nhiên cau mày.

Anh ta đưa tay gõ mặt tường: “Cốc cốc cốc...”

Gõ vài cái đột nhiên ánh mắt anh ta ngưng lại.

Cốc cốc cốc.

“Nơi này...” trống không!

Đôi mắt anh ta sáng ngời, Lăng Vi nhìn ánh mắt anh ta lóe lên sự tức giận, ánh mắt sắc bén, âm ngoan, nhưng sau đó liền biến mất. Nếu không phải Lăng Vi cẩn thận quan sát căn bản sẽ không phát hiện.

Trái tim của Lăng Vi như gõ trống. Nhất định đám người này không phải là cảnh sát.

Bọn họ giả trang.

Bốn người này nhất định là đồng bọn người đàn bà kia. Nếu là cảnh sát thật sự, nhìn thấy phía sau là một tủ âm chỉ biết ngạc nhiên chứ không phải là phản nộ.

Nhất định bọn họ là kẻ thù của Diệp Đình.

Lăng Vi lùi ra sau một bước, lùi đến cửa lớn liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Nhưng vừa chạy được vài bước đột nhiên bị đánh ngã vào bức tường: “Muốn chạy sao? Không kịp rồi.” người đàn bà quỳn rũ mặc áo da đen đột nhiên xuất hiện kéo lấy cô.

Bộp, Lăng Vi bị ném vào phòng khách, bả vai trái đánh vào bàn trà.

A... đau đớn làm cô cắn răng, run lên, bả vai khiến cô đau toát mồ hôi lạnh. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 18: Muốn chết, tôi tiền cô một đoạn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người phụ nữ diêm dúa đó đi vào.

Hai mắt trợn to nhìn Lăng Vi giống như dao.

“Đừng lãng phí thời gian! Nói mau, Simon để lại cái gì ở chỗ cô?” Cô ta lắt eo bước vào phòng khách, người đi theo sau cô ta lập tức đóng cửa, khóa lại.

Ai? Simon?

Lăng Vi trố mắt. Tên Diệp Đình nói là tên giả?

Người phụ nữ đi tới bên cạnh cô, nghiêm nghị quát: “Simon đi đâu?”

“Tôi không biết! Tôi không biết!”

Người phụ nữ kia nhin không được, bóp cổ cô. Tay dùng lực nhắc Lăng Vi lên, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Anh ta ở đâu?”

“...” Lăng Vi không nói lời nào, cắn răng căm tức nhìn cô ta.

“Nói mau! Anh ta cất đồ vật ở đâu?” Lúc này, vẻ mặt người phụ nữ dữ tợn, tay bóp cổ cô càng dùng sức, ánh mắt kia hung ác như sư tử cái!

Lăng Vi bị siết đến không cách nào hô hấp, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh lộ ra. Cô hoàn toàn thở không thông, cả người ngọt ngọt như muốn nổ.

“Anh ta ở đâu? Không nói thì giết chết cô!” Thanh âm người phụ nữ sắc bén như dao!

Lăng Vi liều mạng giãy giụa, hai tay hai chân vừa đánh vừa đá, nhưng sức lực người phụ nữ kia vô cùng lớn, hơn nữa được huấn luyện đềngh hoàng. Lăng Vi căn bản không đả động được cô ta.

“Nói mau, anh ta ở đâu?” Người phụ nữ tàn nhẫn ép tới gần cô!

“Ư ư...” Lúc này, Lăng Vi khó chịu muốn chết, cô kìm nén đến mức mặt xanh mét, cả người căng ra đau đớn!

Mắt cô nổi lên tia máu! Phổi ngọt ngọt, cả người đau như kim châm, hình ảnh trước mắt dần mờ hồ.

Mắt thấy sắp nghẹt thở mà chết thì...

“Amanda, trong tủ âm tường* không có gì cả.” Lôi Tuấn từ trong phòng ngủ đi ra, lắc đầu.

(*) Tủ đóng trong tường.

“Không thể nào! Chắc chắn anh ấy đã tới!” Tay Amanda buông lỏng. Lăng Vi té xuống đất, cô ôm cổ, thống khổ thở hổn hển.

Lăng Vi bị sặc, nước mắt chảy ròng, cổ đau như vạn kim châm.

Thêm hai giây nữa, cô quả thực bị ngộp chết.

Amanda nhìn chăm chăm Lăng Vi.

“Không nói thì giết cô!” Cô ta đột nhiên hung hăng híp mắt, ánh mắt xanh biếc tàn nhẫn vô tình khiếp người!

Amanda nổi lên sát tâm!

Lăng Vi cảm nhận chân thật được một luồng sát khí.

“Amanda, bên trong không có gì, người phụ nữ này làm sao?”

Amanda lạnh lùng híp mắt: “Xử lý xong.”

Lăng Vi bị che miệng, chợt sau lưng đau đớn.

Có người dùng cây chích điện đánh ngất cô.

Lúc Lăng Vi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong chiếc xe hơi nhỏ.

Tay bị dây trói sau lưng, chân cũng bị trói lại.

“Két — —” Tiếng xe thắng gấp, xe dừng trên đường hoang vắng không một bóng người.

“Nói mau, anh ta đi đâu? Còn nữa, anh ta để lại chỗ cô cái gì, không nói thì chôn cô!”

Lăng Vi hoảng sợ, kêu “ư ư”, nhưng miệng bị bịt lại, không nói nên lời.

Bốn năm người lôi cô từ trên xe ra ngoài, mang ra quốc lộ. Cô sợ hãi, điên cuồng giãy giụa: “Ư... Buông tôi ra!”

“Ư ư — — buông ra!”

“Ư ư — — cứu — — mạng— —”

Nơi này quá hoang vu, căn bản không có ai nghe được, nhưng cô vẫn không muốn bỏ qua cơ hội cầu sinh duy nhất.

Cô liều mạng giãy giụa, miệng không ngừng la “Cứu mạng” không rõ.

Nhưng không có ích. Cô bị mang vào trong rừng cây, ném xuống đất.

“Muốn chết, hôm nay tôi liền tiễn cô một đoạn!” Amanda giơ súng, lên nòng, hòng súng mau đen nhắm ngay đầu Lăng Vi. Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 19: Anh ta có thân phận gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tay chân Lăng Vi đều bị trói, không có dùng sức. Lần này ngã quá thực!

Cô đau đến cắn răng.

Cánh tay bên trái chạm đất đã tê rần.

Dưới người đều là cành cây khô, đâm cánh tay cô rách da như dao nhọn, máu theo cánh tay chảy xuống.

Cho dù đau như dao cắt, Lăng Vi vẫn cắn răng, không lên tiếng.

Cô giùng giảng ngồi dậy, trừng người trước mặt. Ánh mắt cô lạnh như băng, lộ ra tia quật cường.

“Nói đi, Simon nói gì với cô? Có để lại thứ gì cho cô không? Nha đầu, đừng vì một người không quen biết mà mất mạng.”

Lăng Vi lạnh lùng liếc cô ta.

Amanda âm lãnh cười một tiếng: “Không nói thì hỏi cho đám anh em này của tôi rồi...”

“Ha ha ha ——” Một người đàn ông mặc áo đen cười xấu xa, trong nháy mắt bao vây cô.

Trong mắt Lăng Vi dấy lên lửa giận! Nhưng cô chỉ lạnh giọng cười:
“Hừ, đồ à, đúng là có giữ.”

“Mau giao ra!”

Lăng Vi lười biếng nhún vai: “Trời tôi, tôi làm sao lấy đồ.”

Amanda hất cằm, lập tức có người cởi dây trói tay cho cô.

Lăng Vi xoa xoa cổ tay, đưa tay cởi sợi dây dưới chân, Amanda cầm súng chìa về phía cô: “Lấy đồ, còn dùng chân?”

Lăng Vi đành phải bỏ qua.

“Nhanh lên!”

Lăng Vi không để ý, chậm rãi lấy balô, lấy một hộp trang sức, mở ra, lấy đạn ra, ném xuống đất.

“Anh ta chỉ để lại vật này.”

Lập tức có người nhặt đạn lên, đưa tới trước mặt Amanda.

Amanda cẩn thận nhìn chăm chăm viên đạn này, viên đạn này chính là viên đạn cô ta bắn Simon.

“Còn có gì khác không?” Đạn này vô dụng, cũng không phải là đồ cô ta muốn tìm.

“Không có.”

Amanda híp mắt.

“Chôn cô ta, đồ vô dụng!”

Hai người áo đen tiến lên, đè Lăng Vi vào thân cây. Một người khác cầm súng lục, chia vào đầu Lăng Vi.

Lăng Vi nhìn hòng súng màu đen kia, hoảng sợ như dòng điện lưu, chạy từ xương sống thẳng lên đầu!

“Xử lý xong!”

Sợ hãi trong nháy mắt bao trùm Lăng Vi!

Những người này thật sự muốn giết cô!

Lăng Vi thầm mắng Diệp Đình 180 lần!

Diệp Đình! Đại ôn thần nhà anh!

Khốn kiếp, anh gây chuyện xong, phui mông đi mất, hại bà ở đây bị súng bắn chết.

“Ra tay!”

Người mặc áo đen kia mặt không thay đổi nhìn cô chăm chăm, bóp cò.

“Đùng — —”

Tim Lăng Vi bỗng dừng đập! Ba hồn bảy vía bị sợ bay!

Cô nhắm chặt mắt, rụt vao, nghe tiếng súng, cô giật mình.

Nhưng mà không đau!

Đầu cô không nở hoa, tim cũng không đau... Cô mở mắt ra, định thần nhìn lại, đầu người đàn ông giờ súng định bắn cô... nở hoa!

Màu đỏ tươi văng đầy đất.

Người nọ nằm giữa vũng máu, óc nứt ra, Lăng Vi không nhìn được muốn nôn.

“Có tay súng bắn tĩa, tránh mau!” Amanda rống lên, nhanh chóng tìm chỗ nấp.

“Simon tới! Có quân mai phục — — mau trốn!” Bọn họ trong nháy mắt trốn ra sau cây đại thụ.

Lăng Vi cời sợi dây dưới chân, vội ôm lấy đầu, lui ra sau cây đại thụ.

Bắn nhau ah! Kẻ ngu mới chịu đi ăn đạn!

Vừa trốn kỹ, sau lưng truyền tới tiếng đạn càn quét.

“Đùng đùng đùng...”

Nghe tiếng súng, tim Lăng Vi nhảy loạn.

Tiếng súng bên tai vang lên như sấm — —

Chẳng qua nghe được tiếng “lộc cộc”, Lăng Vi run rẩy. Cây bị đạn bắn trúng, xệt qua mặt, lập tức chảy máu.

Cô bất chấp đau đớn, hai tay run rẩy ôm lấy đầu, không dám lộn xộn.

“Đùng — —” Tay súng bắn tia ẩn núp đánh gục một tên áo đen.

“Đùng — —” Lại một súng, lại có người nằm trong vũng máu.

Trong chốc lát, thuộc hạ của Amanda không còn mấy người.

Amanda nổi nóng! Đưa tay nổ súng chỉ thiên.

“Đùng đùng đùng...” Lại một chuỗi đạn bay tới, lại có một người ngã xuống.

Amanda trốn sâu nhất, cây đại thụ chỗ cô ta đều là vết đạn, mặt gỗ bay đầy trời như bông tuyết.

Cách đó không xa, truyền tới tiếng bước chân.

Amanda ló đầu nhìn, sau lưng có ba mươi mấy người chạy tới bên này! Phía sau còn có mười mấy người mặc chiến phục màu đen của đội đặc chiến quốc tế!

“Simon đáng chết! Anh ta lại liên hiệp với đội đặc chiến quốc tế tới bắt tôi!” Amanda giận đến cắn răng nghiến lợi.

Lăng Vi cũng cả kinh, Diệp Đình rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ là đội viên của đội đặc chiến quốc tế? Nhưng mà nhìn ngôn ngữ, cử chỉ và tác phong làm việc của anh không giống lắm. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 20: Chấn động lòng người!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nếu không phải, sao đội đặc chiến quốc tế lại đi cùng anh?

Lăng Vi nghĩ tới bắp thịt và vết sẹo khắp người anh... có mấy phần tương tự.

Amanda giận đến siết chặt quả đấm.

“Mẹ nó! Đây là cái bẫy! Bị lừa!”

Simon đáng chết này, là anh cố ý dẫn cô ta ra ngoài.

Đầu Amanda ong ong, giống như có người đập sau óc cô ta!

Là Simon cố ý giữ lại đầu mối, lừa cô ta tới nhà cô bé kia.

Anh đã sớm thiết kế thiên la địa võng!

Amanda hận muốn chết. Nhưng cô ta không dám lộn xộn, chỗ tối nhất định còn có tay súng bắn tỉa kia!”

“Mau rút lui — —” Tiếng súng ngừng lại, cô ta lập tức ôm đầu, liều chết chạy trốn.

Thấy cô ta khom người chạy, Lăng Vi nhanh chóng đưa chân, quệt chân cô ta.

“Fuck!” Amanda bị vấp chân ngã xuống bùn.

Lực chú ý của cô ta hoàn toàn đặt ở tay súng bắn tỉa mà bỏ quên Lăng Vi, càng không nghĩ tới Lăng Vi lại có lá gan quệt chân cô ta.

Sơ hở này, sau lưng truyền tới tiếng bước chân. Diệp Đình đã dẫn người bao vây!

Amanda hung ác trợn mắt nhìn Lăng Vi, cô ta tàn bạo hung ác, giờ súng bắn Lăng Vi.

“Đùng — —” Một phát súng bắn hụt! Có người đá trúng cổ tay Amanda, súng thiếu chút nữa rớt xuống.

Amanda kinh ngạc, không tưởng tượng nổi quay đầu nhìn.

“Lăng Vi cũng ngẩng đầu, chỉ thấy Lôi Tuấn đang giờ súng, nhắm ngay đầu Amanda.

Lăng Vi kinh ngạc!

Lôi Tuấn... và Amanda không phải một phe sao?

Nội gián?

“Lôi Tuấn! Anh, anh, tên phản đồ!”

“Sai! Tôi không phải phản đồ. A... Lão tử xưa nay không thuộc về các người.”

Lăng Vi lập tức nghĩ tới lúc ở nhà, Amanda sắp bóp chết cô, Lôi Tuấn đột nhiên đi ra nói chuyện, Amanda buông tay, cô mới tránh

được một kiếp.

Amanda hận đến căn răng nghiến lợi, cô ta lặn một vòng, đột nhiên nhảy tới bên cạnh Lăng Vi, bóp cổ cô.

Nhắm súng vào mi tâm Lăng Vi: “Đừng tới đây, tới nữa, tôi liền đánh chết cô ta!”

Thời gian tựa như ngừng lại, tất cả người trước mặt đều dừng bước.

Amanda cười nhạt: “Bắt tôi, không dễ dàng như vậy!”

Nói xong, kéo Lăng Vi lui về sau. Lôi Tuấn sau lưng cô ta chỉ có thể ném súng, tránh đường. Vì anh Đình giao phó, vạn ngàn lần không được đả thương tới Lăng Vi.

Lăng Vi lại bị bắt giữ, lửa giận trong lòng bay lên!

Cô đè nén lửa giận trong lòng, không sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đám người đối diện. Nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc, Lăng Vi nháy mắt phải với anh.

Ánh mắt Diệp Đình chột rét, nhìn cô chăm chú.

Cô muốn làm gì?

“Đừng làm loạn!” Anh quát khế.

Nhưng cô không nghe khuyên bảo, vẫn quát cường nhìn anh.

Lăng Vi đột nhiên kéo tóc Amanda, dùng sức kéo xuống.

“A!” Amanda bị kéo tóc đau hét lên!

Tất cả mọi người đều hút khí lạnh.

Amanda vừa tức vừa hận, ngón tay phát lực, bóp cò về phía Lăng Vi.

“Đùng — —” Một tiếng súng vang!

“A!” Nhưng Amanda kêu thảm thiết.

Diệp Đình nổ súng bắn trúng tay phải của Amanda!

Tay phải Amanda bị đạn bắn trúng, máu dính đầy mặt Lăng Vi.

“A! Fuck!” Tay phải Amanda bị thương, máu chảy ra ngoài như suối, đau đến mức cô ta gào khóc thảm thiết.

Súng trong tay rơi xuống đất, viên đạn lướt qua da đầu Lăng Vi, róc một lọn tóc của cô.

Mặc dù đau, nhưng Amanda xoay người lăn một vòng, tay trái lấy súng, lại nhắm vào Lăng Vi.

Với tính cảnh giác của Simon, muốn bắn trúng anh là tuyệt không thể nào, nên Amanda liều chết phải kéo một người theo cô ta chịu tội thay.

Lăng Vi thấy cô ta giơ súng, trong lòng cả kinh!

Lúc này, cô không chuẩn bị, muốn tránh đã không còn kịp.

Mạng nguy cấp, đột nhiên thấy người đàn ông mạnh mẽ áp mình xuống như vạn quân đo núi!

Diệp Đình giống như con sư tử nổi giận! Anh đưa tay dấn vào mắt Amanda giống như sấm sét.

Khí thế anh mạnh mẽ, đặng đặng sát khí, một quyền liền ghim Amanda lên cây.

“Ách... Ừ...” Đặng bởi: Thất Liên Hoa

Chương 21: Rất hờn thụ đúng không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Amanda đầy máu...

Cô ta hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Đình, lúc này, súng của cô ta đã rời tay, mắt trái bị Diệp Đình đánh bầm đen, khóe mắt cũng nứt toác.

Một dòng máu đỏ tươi theo khóe mắt chảy xuống.

Amanda tràn đầy lửa giận, không để ý đau đớn, nhấc chân quét ngang qua trước mặt.

“Mau tránh ra——” Diệp Đình vươn cánh tay dài về phía Lăng Vi, lại không nghĩ rằng, Lăng Vi đã sớm phòng bị, đột nhiên tránh sang một bên, vô cùng linh hoạt.

Người chung quanh chấn động.

Chẳng ai nghĩ tới, cô phản ứng anh như vậy.

Sau đó, Lăng Vi nắm tay thành quyền, vung ra!

“A——” Đau! Amanda che mắt.

Một quyền này của Lăng Vi lại đánh vào con mắt trái đang chảy máu đầm đìa của Amanda.

Máu lại chảy ra một lượng lớn!

Tất cả mọi người đều kinh sợ, chẳng ai nghĩ tới, Lăng Vi không chỉ có thể tránh thoát, còn có thể đánh trả...

Diệp Đình không thể tin nhìn cô chăm chăm. Nha đầu này không chỗ có xử sự bình tĩnh, đối mặt với kẻ thù, còn có thể mạnh mẽ như vậy!

Lăng Vi lại vung hai quyền, đánh thẳng vào mắt Amanda.

Mắt Amanda nổ đom đóm.

Thật ra là Lăng Vi cố ý đánh mắt cô ta. Sức lực cô nhỏ, đánh chỗ khác vô dụng, nên cô chuyên đánh vào mắt Amanda.

Amanda giận điên lên!

Đau đớn kích thích cô ta như sư tử cái nổi cơn điên!

Cô ta giương nanh múa vuốt vung tới Lăng Vi. Diệp Đình ôm vai Lăng Vi, nhắc chân, xoay một vòng, đá bay Amanda.

“Ầm!” Amanda đụng vào thân cây, đau đến ôm bụng co rúc lăn lộn trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lúc này, bỗng nhiên có một tiểu đội áo đen xông vào rừng cây!

Bọn họ vừa nhận được tín hiệu Amanda truyền ra, biết cô ta bị bao vây, cho nên lập tức tập hợp đi cứu viện trước.

Người mặc áo đen kia lập tức giơ súng, nhắm vào Lăng Vi và Diệp Đình.

“Đùng đùng đùng...” Ba phát súng liên tiếp.

Diệp Đình đè đầu Lăng Vi, ôm cô vào trong ngực, lăn một vòng, trốn sau cây đại thụ, đạn lướt qua bên người, khám vào trong bùn đất.

Thân cây không to thô, nên hai người phải tận lực dựa sát vào nhau.

Đầu Lăng Vi bị anh đè lại, cả người cô ngồi trên đùi anh, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Môi mềm mại dán chặt gò má anh.

Trước ngực bị bắp thịt ngực bền chắc của anh đè ép, lúc Lăng Vi hô hấp cũng có thể cảm giác được sự cứng rắn của bắp thịt ngực đối phương. Dĩ nhiên, Diệp Đình nhất định cũng cảm giác được sự mềm mại của cô.

Tư thế lúng túng này khiến cô muốn cào chết người này.

Cô nhúc nhích, cánh tay anh ôm cô chặt hơn, làm hại cô ngay cả thở cũng thở không nổi.

Cô dùng sức giãy giụa: “Buông tôi ——”

Lăng Vi không thở được, đang giãy giụa, đột nhiên nghe Diệp Đình hít sâu một hơi.

“Không muốn chết thì đừng lộn xộn!” Bên tai là tiếng thở dồn dập của anh.”

“Buông tôi ra!” Cô nói: “Chưa bị súng bắn chết đã bị anh ôm nghẹt thở chết!”

“Đừng đừng đừng — —” Lại mấy phát súng bắn tới.

Diệp Đình ôm chặt cô, đột nhiên ý thức được sắp ôm cô nghệt thở chết, lúc này mới hơi buông lỏng.

Lăng Vi trợn trắng mắt, hít một hơi dài.

Bên tai là hai bên giao đấu kịch liệt.

Chốc lát, thuộc hạ của Diệp Đình đánh bọc*, bao vây đám người Amanda.

(*) Vây đánh sau lưng hoặc bên hông địch.

“Không được nhúc nhích! Để súng xuống!”

“Đừng nổ súng — —” Đám người áo đen lập tức nộp vũ khí đầu hàng.

“Một đám phế vật! Hừ — — Simon, bà xui xẻo, bị anh tính kế!” Amanda quỳ xuống đất, tức giận gầm thét.

Trên mặt cô ta dính đầy máu tươi, dáng vẻ cười lạnh đặc biệt dữ tợn đáng sợ.

Lăng Vi nhìn cô ta chăm chăm, nhảy cẫng lên, vung một quyền vào mắt Amanda, sau đó cười nhạt: “Cú đấm này, rất hưởng thụ đúng không?”

Chương 22: Tính kế hay! Siêu cấp phúc hắc! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Con nhóc thối! Bà đây giết mày!” Amanda quả thực bị chọc giận muốn điên rồi! Giãy dụa muốn đánh Lăng Vi.

Lăng Vi cười lạnh, nhìn bà khinh thường hừ một tiếng nói: “Bà không có cái gan đấy.”

Amanda trừng mắt muốn nứt mắt ra!

Lăng Vi không để ý tới bà, quay đầu, nửa cười nửa không nhìn chăm chăm vào Diệp Đình.

“Simon?” Lăng Vi hỏi, mang theo một tia lạnh lùng trào phúng.

Diệp Đình, híp mắt nhìn cô.

“Lấy tôi làm bia đỡ đạn, kế hay đấy!” Lăng Vi liếc anh nở nụ cười.

Nụ cười này tràn đầy châm chọc, cười đến ý vị sâu xa.

Anh không nói gì, đứng dậy theo.

Lăng Vi vi ngắc đầu, trong mắt ánh lên lửa giận.

Cô nhanh theo dõi anh ánh mắt: “Con mời tôi đây dùng tốt chứ? Cố ý lưu lại manh mối, làm cho bọn họ tìm đến, anh lại ra tay thu thập bọn

họ, thuận đường để bọn họ giết chết tôi, anh đúng là chẳng còn chút tình người nào.”

“Đúng là kẻ hay!” Giọng cô lạnh lẽo.

Đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt anh.

Hai mắt cô giống hai thanh đao sắc bén.

Diệp Đình hừ một cái: “Không phải cô không sao còn gì. Tôi cuối cùng cũng sẽ nghĩ cách cứu cô.”

“Thúi lắm!” Lăng Vi thật muốn đến đâm anh một trận: “Mạng của anh là mạng, mạng của tôi không phải mạng? Mạng của tôi hèn hạ như vậy, tùy anh đùa nghịch thế nào cũng được?”

Cô chỉ vào Amanda, gầm lên: “Lúc bà ta lấy súng dí vào đầu tôi, anh có từng nghĩ tới, lỗ như súng cướp cò, đầu tôi đã nở hoa rồi! Anh có từng nghĩ, mấy người không cứu được tôi, tôi sẽ bị đưa đến nơi nào, chịu tra tấn thế nào chưa?”

“Cuối cùng tôi cũng sẽ có biện pháp ứng phó.”

Anh mím môi, sắc mặt lạnh lùng, cứng rắn như sắt, híp đôi mắt đen sắc bén tàn nhẫn.

Lăng Vi phẫn nộ chỉ vào anh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh không có cách nào khác dẫn bà ta ra à? Lấy một cô gái làm mồi dụ! Cô gái này còn từng là ân nhân cứu mạng anh! Anh đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy? Lương tâm anh đâu rồi? Cho chó ăn rồi à?”

Thủ hạ của Diệp Đình gần như không thờ nổi.

Không khí cực kỳ quỷ dị.

Tất cả mọi người giống rối gỗ đứng yên, không ai dám lên tiếng.

Một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh Diệp Đình dùng sức trừng Lăng Vi.

Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lão Đại bị người ta rống như vậy... Cô chưa từng nhìn thấy có người dám lớn tiếng như vậy nói chuyện cùng Lão Đại! Trong cảm nhận của bọn họ, người giống như thiên thần như vậy (What?) lại bị cô gái này chỉ vào mũi rống... Lão Đại còn không bấm cô ra cho chó ăn?

Nhưng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc chính là... Anh lại xoay người, nhặt viên đạn kia lên.

Sau đó lại đứng dậy, nhét vào trong tay cô, gương mặt lạnh lùng nghiêm lại, lạnh giọng nói: “Thứ tôi đưa, còn chưa có ai dám ném đi! Tôi đúng là thừa hơi mới đi quản cô.”

Đồ tự đại! Lăng Vi hất tay anh ra, hèn mọn nói: “Anh gây ra phiền toái, dựa vào cái gì mà anh mặc kệ! Tôi còn chưa tìm anh đòi phí tổn thất tinh!”

Trong rừng cây một mảnh yên tĩnh quỷ dị, chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang.

Ánh mắt Diệp Đình lóe lên hàn khí, nhưng vẫn nhịn xuống, đem viên đạn nhét vào trong tay cô: “Cầm lấy!”

Cô cố chấp cứng đầu, đưa tay ra sau lưng.

“Cầm lấy! Về sau bằng thứ này có thể yêu cầu tôi làm bất cứ chuyện

gì.” Anh cầm tay cô.

“Ai hiểm lạ đồ của anh!” Cô giã ra, tùy tay cầm viên đạn ném xuống đất.

“Này — —” Cô gái bên cạnh Diệp Đình đột nhiên chỉ vào Lăng Vi, khẽ nói: “Cái cô này, đừng được một tắc lại muốn một thước!”

“Tiểu Đình! Đây có chuyện của em à?” Lôi Tuấn đột nhiên ánh mắt như đao bắn về phía cô. Lôi Đình sợ tới mức run run, mím miệng, cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Diệp Đình sắc mặt đen sì, cố nhẫn nhịn, gân xanh trên trán cũng nổi lên, lại nhặt viên đạn kia lên, nhét vào trong tay Lăng Vi: “Là tôi không để tâm tới cảm nhận của cô.”

Anh, vậy mà lần thứ hai nhận sai với cô.

Chương 23: Tính kế hay! Siêu cấp phúc hắc! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lần này, anh không buông tay, bàn tay hữu lực bao vây lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cầm tay cô, cầm viên đạn ném vào ba lô của cô.

“Tôi nợ cô, sẽ trả lại cho cô.” Anh ném lại những lời này, sai người đem Amanda đi.

“Đừng chạm vào tôi!” Amanda giãy dụa, gầm lên: “Simon, mày chờ đấy! Hoắc Ân đại nhân sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Simon, có bản lĩnh thì giết tao đi!”

Diệp Đình liếc cô một cái: “Giết cô? Nghĩ hay thật. Hoắc Ân buôn lậu súng ống đạn dược, buôn bán thuốc phiện... Cô biết vị trí kho hàng của ông ta, còn biết con đường nhập hàng của ông ta, yên tâm... Đặc nhiệm Quốc tế sẽ khoản đãi cô.”

“Phi — — bà đây sẽ không nói nửa lời! Simon, mày trộm con chip của Hoắc Ân, lại giảng bầy bà đây! Simon, mày là thằng khốn! Bà đây với mày không chết không thôi!”

Diệp Đình nguy hiểm nheo mắt lại. “Rầm — —” lập tức có người một chương đánh ngất Amanda.

Hoắc Ân là trùm ma túy lớn quốc tế, Amanda biết rất nhiều rất nhiều bí mật của ông ta, lần này có thể bắt bà ta, công của Diệp Đình

không thể không kể đến.

“Lão Cửu, lời khách khí không cần nói nhiều, cậu rảnh rồi thì tìm anh em uống rượu.”

Đội trưởng đội đặc nhiệm quốc tế là một người mạnh mẽ, anh vươn tay đến, vỗ mạnh vai Diệp Đình.

Diệp Đình gật đầu: “Chỉ sợ mọi người bận thôi, em giờ rảnh lắm.”

Đội trưởng sắc mặt vui vẻ, dùng sức khoác vai anh.

“Lão Cửu! Chờ đến khi bắt được lão quỷ Hoắc Ân, chúng ta cùng nhau ăn mừng! Đi thôi!” Ra lệnh, đội đặc nhiệm quốc tế đem Amanda và đám người áo đen khác đi, toàn bộ rút khỏi rừng cây.

Lăng Vi cũng coi như hiểu ra, Diệp Đình và đám người trong đội đặc nhiệm quốc tế có quan hệ cũng không bình thường.

Đội đặc nhiệm quốc tế rút rồi, Diệp Đình không đi cùng bọn họ, chứng minh anh không phải người trong đội. Nhưng vị đội trưởng kia gọi anh là Lão Cửu... Lão Cửu? Lão Tửu? (Ba danh xưng này, cái đầu tiên, Lão Cửu là người thứ chín, từ Lão Cửu thứ hai từ cửu có nghĩa là lâu, ý là người cũ, từ cuối, Lão Tửu, tửu là rượu, vừa anh đội trưởng mới mời nam chính đi uống rượu, có thể là bạn rượu lâu năm]

Là danh hiệu? Hay là vị trí thứ chín?

Có lẽ nào, trước kia anh là... thành viên của đội đặc nhiệm?

Nhưng đội viên đội đặc nhiệm chính khí nghiêm nghị, mà Diệp Đình... Lăng Vi không ngửi được chút mùi chính khí nào trên người anh cả.

Lăng Vi đánh giá anh từ trên xuống dưới, người này hôm nay làm trò ấy đúng là thiếu đạo đức!

Lợi dụng đội đặc nhiệm quốc tế để bắt Amanda, anh không tốn lấy một viên đạn, ngay cả mồi nhử là cô cũng là túm tạm lúc đó.

Người này tâm cơ quá sâu, quả nhiên phúc hắc đến cực điểm!

Diệp Đình nhìn cô một cái, không nói gì, mang theo người rời khỏi rừng cây.

Lăng Vi trong lòng tức giận, không lập tức theo sau.

Chờ đến khi cô từ rừng cây đi ra, lập tức choáng váng.

Cô nhìn trái nhìn phải, ngạc nhiên phát hiện, Diệp Đình căn bản không chờ cô...

Trên đường cái vắng tanh vắng ngắt, chỉ còn lại một mình cô...

Lăng Vi không ngờ, người này lại bỏ cô lại!

Khốn kiếp!

Núi hoang rừng thẳm, anh cứ như vậy vồ mông mà đi. Cô làm sao bây giờ?

“Tôi... làm thế nào về nhà được đây?”

Lăng Vi khóc không ra nước mắt, trong lòng hung hăng mắng một câu: “Con khốn!”

Ngắm nghĩ, không đúng... câu này không dùng để mắng đàn ông, suy nghĩ một chút, hung tợn đả mắng một câu: “Thằng khốn!”

[Câu này bên tiếng Trung, câu trên là “tâm ky biểu”, câu dưới là “tâm ky điều”, dùng mắng người.]

Lăng Vi đứng trên đường cái, vòng trái vòng phải vài vòng. Mặt trời chói chang nhô lên cao, nắng tới mức cô không mở mắt ra được.

Nâng tay che trước mắt, đưa mắt nhìn bốn phía, phía trước cách đó không xa... Ven đường hình như có một chiếc xe đang đỗ!

Là chiếc xe Amanda đem cô tới đây.

Nhưng...

“Có xe thì làm được gì? Mình cũng đâu biết lái!” Lăng Vi tức giận muốn chết.

Hiện giờ tính huống thế này... Không biết lái, cũng phải thử một lần!

Chương 24: Vượt qua sợ hãi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô chạy tới mở cửa xe, xe vậy mà không khóa, chìa khóa còn cắm trên đó.

Mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Cô lấy di động ra, lên mạng, mở một video dạy học lái xe.

“Cắm chìa khóa vào, khởi động, đạp bàn đạp ly hợp, sang số...”

Phức tạp quá!

Khởi động xe xong, trong lòng Lăng Vi đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi không hiểu được! Trong đầu tất cả đều là hình ảnh cha mẹ cô gặp tai nạn, trán cô thấm ướt mồ hôi!

Cô nhắm mắt, hít thở sâu. Không phải sợ! Không phải sợ! Vượt qua sợ hãi! Vượt qua sợ hãi!

Cô trừng mắt đỏ bừng nhìn vào video: “Chọn số! Chọn số ở đây à?” Dựa vào video, cô tìm được chỗ chọn số.

“Gạt cần số...”

Cần số là cái quái gì? Móa! Tìm được cần gạt rồi, kéo xuống.

“Chân chậm rãi buông ly hợp, nhấn ga.”

“Trời ơi! Khó như vậy, ai có thể học được?!”

Chân nhẹ nhàng nâng lên, xe đứng máy... Bởi vì “ly hợp” đạp quá mạnh.

Cô lần đầu tiên đụng đến ô tô, vô cùng khẩn trương, đầu cũng choáng váng. Hơn nữa, cô còn tâm lý bóng ma nghiêm trọng!

“Hít thở, hít thở, hít thở sâu... Ba mẹ phù hộ cho con...”

Cô cắn môi, trấn định lại, lại xem video lần nữa, xem đi xem mấy lần. Đóng video, thử lại thử lại thử.

“Rùm rùm — —” Cuối cùng! Không tắt nữa, xe vậy mà chuyển động!

Giật giật! “Cuối cùng cũng khởi động được rồi...” Lăng Vi kích động muốn khóc.

Cô không dám lái nhanh, chỉ dám lái số 1, chậm rãi đi về phía trước.

Tốc độ... 10 km 1 giờ... Chẳng khác gì đi bộ... Nhưng tốt xấu gì cũng bớt việc hơn!

“Diệp Đình, tên khốn kiếp này! Tôi hận anh! Anh chờ đấy cho tôi!” Trong xe nóng như lò nướng ấy!

Nóng đến mức cả người cô là mồ hôi...

Cứ như vừa tắm xong.

Vốn muốn dừng xe lại xem mở điều hòa như thế nào, nhưng sợ vừa dừng lại, xe lại đứng... Quên đi, cứ thế này đi!

Vài phút sau, Lăng Vi đã đổ mồ hôi đầm đìa. Cô cứng còng lưng, khẩn trương nhìn chăm chăm mặt đường, sợ đột nhiên đâm linh tinh...

Bên trong chiếc Rolls-Royce đang trước, gió mát thổi “vù vù”, khúc nhạc du dương mở lên, đặc biệt thoải mái, đặc biệt thích ý.

Diệp Đình chậm rì rì nói: “Thả ra tin tức Amanda bị bắt đi, hơn nữa phải để cho cừu gia của Hoắc Ân biết.”

Lôi Tuấn vội vàng gật đầu: “Cừu gia của Hoắc Ân nhiều như vậy, ai cũng hy vọng ông ta chết nhanh nhanh! Lúc này ông ta gặp khá nhiều phiền phức đây...”

Diệp Đình ngồi trên ghế xe thoải mái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn phím máy tính, vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình.

Lôi Tuấn đang lái xe đột nhiên nở nụ cười: “A... Cô nhóc này cũng không tệ lắm! Vậy mà lái được xe cơ đấy.”

Anh chỉ vào vệ tinh định vị, cười nói: “Mau nhìn, xe đang chuyển động.”

Trên màn hình vệ tinh định vị biểu hiện, Lăng Vi đang lái xe, lấy tốc độ 10km/h nhích về phía trước...

Lôi Đình ngồi ở vị trí phó lái hừ lạnh: “Ngu ngốc! Ngay cả xe cũng không biết lái!”

Lôi Tuấn ngoan trừng cô một cái: “Người ta xem video học lái xe, em là chính tay anh dạy! Em còn so thông minh với cô ấy?”

“...” Lôi Đình mím miệng, tức đến nổ phổi.

Lôi Tuấn nhìn Diệp Đình qua gương chiếu hậu: “Anh Đình, cô gái này lớn gan, thận trọng, đầu óc lại tốt như vậy, cô gái như vậy cũng không dễ tìm! Có rảnh mang cô đến giới thiệu với nhóm mười người chúng ta.”

“Anh! Đầu anh không bị bệnh chứ? Cô ta là cái gì? Nhóm mười người chúng ta là tùy tiện ai cũng có thể gặp chắc? Anh điên rồi à?”

Diệp Đình nhắm mắt lại, lãnh đạm nói một câu: “Ồn quá, tự đi về đi!”

“Hắt xì ——” Lôi Tuấn đập phanh.

Lôi Đình bĩu môi, quay đầu lại nhìn Diệp Đình. Anh nhắm mắt lại, gương mặt anh tuấn lạnh lẽo như thiết.

Lôi Đình cắn môi, ủy khuất xuống xe. Tuy rằng trong lòng phẫn uất, nhưng cô nửa lời cũng không dám nói ra.

Lôi Tuấn khó xử, vừa muốn xin cho em gái, đột nhiên lại nghe Diệp Đình nói: “Còn cả anh nữa!”

“...” Lôi Tuấn run run: “Tôi xuống rồi... Ai lái xe đây...”

Diệp Đình mở to mắt nhìn thẳng vào anh.

Lôi Tuấn không dám ra tiếng, mở cửa xe, bước ra... Vừa muốn xuống xe, lại hỏi: “Tôi gọi lái xe cho cậu?”

Diệp Đình không nói gì, lông mi cụp xuống.

Chương 25: Vượt qua sợ hãi

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn tự biết lắm miệng, không dám nhiều lời nữa, vội vàng xuống xe, đóng cửa xe.

Lôi Đình đang tức muốn chết, thấy anh trai cũng bị đuổi xuống dưới, lập tức cười nhạo một tiếng: “Đáng đời!”

Hai anh em khổ bức đành phải nướng người dưới ánh mặt trời chói chang, từng bước lấy chân đo đường cái.

Lôi Tuấn trừng cô: “Về sau nói chuyện cẩn thận một chút, cô gái này lai lịch tuyệt không đơn giản. Em không thấy Lão Đại rất để ý cô ấy sao? Cô ấy là người Lão Đại coi trọng, về sau nên nói hay không phải nghĩ cho kỹ.”

“Hừ! Thân phận không đơn giản như thế nào, có thể sánh với người đứng đầu đất nước tài sản khổng lồ sao? Không nói tài sản, chỉ cần nói đến thân phận anh Đình, toàn bộ thế giới cũng là số một số hai...”

“Câm miệng! Lão Đại không thích nghe mấy câu này, em cũng không phải không biết! Đừng tưởng trước đây chịu đánh thay Lão Đại lại nghĩ mình có công! Lão Đại đã sớm trả hết cho chúng ta rồi!”

Lôi Đình cắn môi, không hề hé răng.

Lôi Tuấn còn nói: “Về sau chú ý vào, chúng ta theo Lão Đại lâu như

vậy, em có từng thấy cậu ấy để tâm đến ai chưa? Trước khi hành động, lão Đại còn cố ý dặn chúng ta, nhất định phải cam đoan Lăng Vi an toàn. Vì hành động lần này, Lão Đại cho mai phục bao nhiêu người ở ngoài, em không nhìn ra à?”

Lôi Đình khó chịu: “Cô ta không phải chỉ cứu Lão Đại thôi à! Cam đoan an toàn của cô ta là chuyện bình phải làm.”

“Shit! Em cũng từng cứu Lão Đại, Lão Đại có thêm liếc mắt nhìn em không? Cho chúng ta cổ phần công ty, cho chúng ta cơm ngon áo đẹp, để chúng ta đi theo bên cạnh cậu ấy, có thể gọi một tiếng anh đã là nể mặt lắm rồi, em còn nghĩ mình là công chúa chắc?!”

Lôi Đình không phục, hừ nói: “Anh Đình còn ném cô ta ở lại rừng cây kia...”

“Em khờ thật hay giả ngốc thế?” Lôi Tuấn giơ ngón tay chọc chọc đầu cô: “Không thấy anh Đình để lại cho cô ấy lại một chiếc xe sao? Không thấy trước sau đều có người đang âm thầm bảo vệ sao? Lão Đại là thân phận gì, anh muốn thử một người, thử đoạn rất nhiều. Cô ấy lúc ở trong rừng cây làm mất mặt Lão Đại, Lão Đại nhẫn nhịn cũng chưa từng phát hỏa, còn cố ý muốn báo đáp nhân tình của cô ấy. Chuyện này em còn không nhìn ra, còn chưa thấy mình ngu ngốc lại đi nói cô ấy! Đuổi em xuống xe còn là nhẹ, không biết nhìn sắc mặt chút nào, bao nhiêu năm như thế em lặn lội đúng là uổng công!”

“ ... ”

Lôi Tuấn một câu lại một câu, đem Lôi Đình nói đến á khẩu không trả lời được.

Diệp Đình một mình ngồi trong xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Hơn mười phút sau, Diệp Đình nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động cơ. Anh mở to mắt, quay đầu nhìn về phía sau... Lãng Vi lái Wrangler từng chút từng chút xuất hiện trong tầm nhìn.

“Ốc sên!” Diệp Đình mở cửa xe, xuống xe, thân hình cao ngất đứng giữa đường.

Lãng Vi lái xe đến phụ cận, hận không thể đạp chân ga một cái, xông lên đâm chết anh! Nhưng... tốc độ 10km/h, thật sự là không làm được...

Với tốc độ này, đừng nói đâm chết, ngay cả đâm cho tàn phế cũng không được... Lùi một vịn bước mà nói, lỡ đâm anh tàn phế, cô còn phải gánh tiền thuốc men, rất không có lời...

Cô đạp phanh, dừng xe lại.

Wrangler đỗ trước mặt anh.

Cách chân anh chỉ có 2cm... Anh bình thản đứng đó, tươi cười bất động, như là trước chỉ là một cái xe đồ chơi.

Lãng Vi trong lòng tức giận, đây là chắc chắn cô không dám đụng anh à!

Cô mở cửa, xuống dưới. Chống nạnh trừng anh.

“Tôi là tay mới, anh không sợ tôi đạp chân ga, đâm anh đến mức không thể tự gánh vác cuộc sống à?”

Anh nhìn cô, cười: “Tôi nghĩ cô còn mang IQ ra khỏi nhà.”

“Cút ngay — — chó khôn không cản đường!”

Chương 26: Trêu đùa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nóng bức, cả người toát mồ hôi, nửa giờ, toàn thân cô ướt đẫm.

“Khốn kiếp!” Sợi tóc dài dính vào bên má, khó chịu muốn chết. Áo thun cũng bị thấm ướt, dán chặt vào người.

Anh nghiền ngẫm nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen nhìn ngực cô không rời.

Lăng Vi thấy rõ tia trào phúng trong mắt anh...

Cô cúi đầu nhìn ngực mình, áo thun bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào người. Chỗ ngực như ẩn như hiện, khó che giấu bộ ngực đầy đặn, ngay cả áo ngực viền hoa màu da cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Lăng Vi quần bách, mặt đỏ bừng.

Hai tay ôm ngực ngồi vào ghế tài xế, tức giận đóng cửa xe.

Cô dùng sức trừng anh, ghét ánh mắt của anh! Ghét vẻ mặt của anh! Ghét giọng điệu nói chuyện của anh! Nhất là biểu tình trơ tráo không cười của anh!

Vào giờ phút này, cô hận không thể móc mắt anh ra, đập nghiền nát dưới chân! Hận không thể xông lên, nạo mặt anh thành con mực! Hận không thể xé miệng anh, lấy kim vá lại!

Diệp Đình đột nhiên bật cười. Cô giận quá, ngực phập phồng kịch liệt.

“Ngu ngốc!” Mắt anh sáng ngời, cảm giác giống như trở lại mới ôm cô.

Lăng Vi càng then thùng quần bách! Cô biết, người này cố ý!

Cố ý khiến cô khó chịu! Nhìn anh cười đáng ghét như vậy, nhất định không có chuyện tốt!

Mặt Lăng Vi giận đến tối đen, tâm tình Diệp Đình rất tốt. Chọc tiểu nha đầu miệng lưỡi sắc bén này giận đến giậm chân đúng là một chuyện đặc biệt thú vị.

Anh vững vàng đi tới xe, tiêu sái gác một tay trên mui xe, cúi đầu nhìn cô: “Có ngồi ngay trong đó làm gì? Xuống xe!”

Lăng Vi phẫn hận trợn mắt nhìn anh: “Ai muốn ngồi xe anh!”

Anh cười như không cười nhìn cô hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Có chí khí.”

“Lát nữa đừng đi cầu xin tôi.” Anh xoay người đi tới xe mình.

Quay đầu nhìn cô một cái.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Anh mở cửa xe, ngồi vào ghế tài xế Rolls Royce.

Lăng Vi nhất quyết không ngồi xe anh, nổ máy xe Wrangle lần nữa,

xe nhảy lên chạy tới trước một khoảng, lại chết máy, làm thế nào cũng không mở được.

Chỉ chốc lát sau, anh hạ cửa kính, nhẹ nhàng nói: “Xem ra hết xăng rồi...”

Lăng Vi nhìn bảng điều khiển...

Hiện lượng xăng... ô vuông cuối cùng... đường màu đỏ...

Trong bình xăng con, lại...không còn dầu?

Anh nở nụ cười, từ trong xe truyền ra: “Khi xe hơi chạy, hao phí một lượng xăng. Đừng thấy nó chạy chậm rãi, nhưng thật ra hao xăng nhất. Tôi đoán cô chạy không được bao xa, cố ý ở đây chờ cô, còn không mau cảm ơn tôi.”

“Tôi cảm ơn anh?”

Tôi cảm ơn cả nhà anh!

Điều không biết xấu hổ!

“Nếu không phải tại anh, bà đây sẽ khổ như vậy?”

Cô mở cửa, xuống xe, dùng sức đóng cửa xe. Đi tới bên cạnh xe anh, thấy xe có ký hiệu thiên sứ nhỏ màu vàng, hừ một tiếng: “Người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào cái yên, chó mang theo chuông chạy vui vẻ*.”

(*) Con người dựa vào ăn mặc mới chứng tỏ thân phận.

Ngựa dựa vào yên ngực tỏ ra đẳng cấp.

Chó mang theo chuông chứng tỏ được cưng chiều yêu thương.

Ý là, một người cần phải dựa theo nhân vật của mình trong xã hội mà thiết kế hình tượng.

Thành phần trí thức cũng không mặc như ngựa.

Âu phục giày da không thích hợp với ca sĩ.

...

Diệp Đình làm như không nghe thấy, khóe miệng co rút.

Trong miệng chậm rãi lặp đi lặp lại: “Người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào cái yên, chó mang theo chuông chạy vui vẻ...”

Lăng Vi mở cửa sau, làm thế nào cũng không mở ra.

Quý thất đức – khóa cửa lại!

“Cầu xin tôi đi...”

“Anh thật đẹp trai nha!” Cầu anh?!

Lăng Vi quật cường nhấc chân bước đi.

Tiếng mở cửa xe... Anh xuống xe, nắm cổ tay cô, kéo cô lại. Tầm mắt hai người đối diện nhau, vì trời nóng nực, mặt cô béo béo mập mập, trán còn có giọt mồ hôi, gương mặt trông sáng bóng mềm mại.

Cặp mắt đào hoa đặc biệt đẹp mắt. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, tựa như cực kỳ tức giận muốn cắn người.

Chương 27: Trêu đùa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nắm cổ tay cô, kéo ra cửa sau, đè đầu cô, nhét vào trong xe: “Tính tình vừa thú vị vừa cứng, cô ở trong hầm phân quá lâu?”

Cô hất tay anh ra: “Hai ta ai ở trong hầm phân quá lâu? Anh mới vào nhà vệ sinh thấp đèn tìm phân!”

Diệp Đình: “...”

Mở cửa ra, Lăng Vi cảm thấy gió đập vào mặt...

“Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ mở điều hòa!”

Cô nhấc chân lên xe.

Không gian Rolls Royce xa hoa rộng rãi, màu nâu nhạt làm chủ.

Lăng Vi tùy tiện dựa vào ghế ngồi thật dài.

“Điều biết hưởng thụ như vậy!” Cô đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên giật mình.

Vừa rồi lúc cô lái xe không mở điều hòa, cả người ướt đẫm, lúc này bị gió lạnh trên xe thổi tới, liền hắt xì.

Diệp Đình chỉnh máy điều hòa nhỏ lại, cởi áo khoác âu phục ra, đi tới cửa sau, ném lên người cô.

“Không được cảm, tránh lây cho tôi.”

Lăng Vi trừng anh: “Nếu anh không nói chuyện, tôi còn có thể cảm động.”

Anh hừ lạnh: “Tôi sợ cô cảm động, tránh cho cô dây dưa tôi. Điều này cũng không nhìn ra được? Chỉ số thông minh đâu rồi?”

Đồ xấu xa!

Lăng Vi lạnh lợi đáp trả: “Yên tâm! Tim bà đây làm từ đá.”

“Ừ, quả thật...” Anh nghiêm túc gật đầu: “Đá trong cầu tiêu.”

“...” Lăng Vi thiếu chút nữa bị nghẹn chết, hung tợn nói: “Lăn!”

Lười cãi với anh.

Cô lấy áo khoác âu phục của anh, cũng không khách sáo, trực tiếp đắp lên người.

“Ha ha...” Anh đột nhiên cười rét lạnh, cố ý gác tay lên cửa xe nhìn cô.

Mặt đầy vân đăm khinh phong: “Lăn là một kỹ thuật làm việc, phân trường hợp, phân địa điểm, phân hành động. Cô muốn lăn đi đâu cùng tôi? Làm sao lăn? Tư thế gì, động tác gì? Cô thích trước hay là sau.”

Áo sơ mi trắng của anh cởi ra hai nút, lồng ngực quyến rũ lộ ra ngoài.

“Không biết xấu hổ!” Lăng Vi xoay mặt đi, làm bộ ngắm phong cảnh.

“Sao không biết xấu hổ? Tôi nói gì? Chính cô suy nghĩ không trong sáng mà thôi.” Diệp Đình giểu cợt cười một tiếng.

Anh dừng lại, cố ý ngấm ngực cô: “Dĩ nhiên, cô có một bộ ngực đẹp là đủ rồi, không cần suy nghĩ, cũng không cần chỉ số thông minh.”

Lăng Vi cắn hận không thôi, cầm giày đánh miệng anh!

Anh ngồi vào vị trí tài xế, khởi động xe, cửa xe tự động khóa lại.

Xe chạy một lúc, Lăng Vi thấy ven đường có một nam một nữ đang đón lấy ánh mặt trời đi tới trước.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, nhiệt độ mặt đất ít nhất 40 độ...

Hai người này giống như hai lò nướng, bị lửa nóng hơn lửa...

Mặc dù cách khá xa, Lăng Vi vẫn nhận ra bọn họ: “Hai người kia... không phải là người của anh sao?”

Diệp Đình không lên tiếng, nghiêm túc lái xe.

Lăng Vi quan sát anh mấy giây, lại quay đầu nhìn ra ngoài. Lăng Tuấn đang giơ áo khoác “hình cảnh” của mình, che nắng cho người phụ nữ kia.

Lôi Tuấn còn đỡ, người phụ nữ kia mang giày cao gót, đi cà nhắc cà nhắc, dáng vẻ cực kỳ buồn cười...”

“Vừa rồi là cô ta hung dữ với tôi đúng không?” Lăng Vi bóp cầm nói: “Nói chuyện nghe không tốt, đáng đời!”

Còn chưa dứt lời, Diệp Đình đột nhiên đạp thắng xe, xe vừa vặn ngừng lại bên cạnh Lôi Tuấn và Lôi Đình.

Hai người ở bên đường trở mắt nhìn nhau.

“Muốn chúng ta lên xe sao?” Lôi Đình không chắc chắn hỏi.

Lôi Tuấn nhìn cửa xe, không dám vươn tay, đau khổ nói: “Chắc không phải...”

Lôi Đình tức giận nói: “Không cho chúng ta lên xe, còn tới làm nhục chúng ta...”

Lôi Tuấn ngửa mặt lên trời không nói gì, nước mắt chảy dài, tuy không muốn thừa nhận, nhưng... đây đúng là tác phong của lão đại.

Bỏ đá xuống giếng ah... Thật thâm tâm!

Lăng Vi hạ cửa xe, hơi nóng bên ngoài trong nháy mắt ập lên mặt cô.

Trời nóng bức, cô thở hỗn hển cũng tốn sức.

Cô giơ tay lên, phẩy phẩy gió trước chóp mũi.

“Lăng tiểu thư.” Lôi Tuấn khách sáo chào hỏi cô.

Lôi Tuấn và Lôi Đình ở bên ngoài thấy rõ tình hình trong xe, bọn họ đi theo lão đại lâu như vậy, là lần đầu tiên thấy anh đích thân lái xe!

Đáng sợ hơn là, phía sau còn có một người... Đây rõ ràng xem lão đại là tài xế rồi!

Lá gan cô gái này cũng quá lớn rồi! Càng đáng sợ hơn là, cô gái này

còn sống rất tốt, lại không bị lão đại giết chết...

Lôi Tuấn và Lôi Đình bốn mắt nhìn nhau, trong lòng khiếp sợ... Vừa rồi lão đại đuổi hai người bọn họ xuống xe, hoàn toàn là vì cô gái trước mắt này...

Trong đầu hai người tràn đầy gió bão: “Vị trí của cô gái này trong lòng lão đại không phải tầm thường!”

Chương 28: Còn không phải vì anh... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tầm mắt Lăng Vi rơi vào trên mặt Lôi Tuấn.

“Này, tôi thấy anh cũng sắp nướng chín rồi.” Lúc này, mặt anh ta bị nướng đến đỏ bừng.

Lôi Tuấn vội vàng khoát tay: “Nửa chín... Nửa chín...”

Lăng Vi bật cười: “Chín năm phần?”

Lôi Tuấn khổ sở lau mồ hôi trên trán: “Cũng sắp chín bảy phần rồi...”

Lăng Vi che miệng, cười lên. Quay đầu hỏi Diệp Đình: “Ánh mặt trời chói gay gắt như vậy, sẽ nướng chết người, để anh ta lên xe được không?”

Vừa rồi ở trong rừng cây, Lôi Tuấn còn cứu cô, nguyên tắc làm người của Lăng Vi là: Bạn nhường tôi một thước, tôi kính bạn một trượng. Bạn nhượng bộ, tôi còn nhượng bộ hơn bạn, bạn cương quyết, tôi cương quyết hơn bạn gấp trăm lần.

Lôi Tuấn cứu cô hai lần, nên nhìn người này này tương đối thuận mắt.

Diệp Đình rũ mắt tiếp, giống như không nghe.

Lăng Vi lại quay đầu nhìn Lôi Tuấn.

Anh ta và Lôi Đình nhìn nhau, hai người đứng suy đoán.

Lôi Đình bĩu môi, hiển nhiên nghe hiểu ý Lăng Vi. Cô nói “cho anh ta lên xe”, mà không phải là “cho bọn họ lên xe”, đây là không bao gồm Lôi Đình.

Lôi Đình cũng biết mình vừa mắng Lăng Vi hai lần, người ta đòi lại cũng không sai. Nhưng trong lòng không thoải mái lắm.

Diệp Đình không mở cửa, hai người kia cứ đứng vậy.

Lăng Vi biết, Diệp Đình không lên tiếng, bọn họ không dám lên xe...

Lăng Vi hạ cửa kính xuống, đưa cho Lôi Tuấn một chai nước.

Lôi Tuấn đưa tay, dừng lại. Lăng Vi trực tiếp nhét chai nước vào trong tay anh.

“Hai người làm gì đắc tội anh ta?” Lăng Vi hỏi.

Hai người không lên tiếng. Trong đầu nghĩ, còn không phải vì cô...

Lôi Tuấn tương đối linh hoạt, cười nói: “Gần đây thân thể tôi yếu ớt, muốn rèn luyện một chút.”

“Phương thức rèn luyện của anh... Thật kỳ lạ.”

Lôi Tuấn cười khổ.

Lăng Vi nhìn Lôi Đình: “Cô thì sao?”

Lôi Đình thấy cô chủ động hỏi mình, tâm niệm thay đổi thật nhanh, đây là cấp cho cô ta càn ô liu?

Tâm niệm Lôi Đình xoay chuyển.

Thái độ lập tức thay đổi 180 độ. Cô ta cười nói: “Cảm nhận chút ánh nắng thiên nhiên, đi tản bộ một lát, phơi nắng vô cùng tốt.”

“Ken két” Xe mở khóa.

Lôi Tuấn và Lôi Đình bốn mắt nhìn nhau, đây là lão đại thấy thái độ bọn họ tốt, mở khóa xe cho bọn họ lên xe?

Hai người vui mừng quá đổi.

Lôi Tuấn âm thầm lạy Lăng Vi, trong lòng ghi nhớ cô tốt bụng.

Lôi Đình tâm cơ không sâu, nhưng lúc này nghĩ rõ. Nếu không phải Lăng Vi mở miệng, lão đại tuyệt đối sẽ không cho bọn họ lên xe.

Lôi Đình nhìn Lăng Vi, hiền hào cười với cô. Hoàn toàn quên mất vừa rồi tại sao bị đuổi xuống xe.

Lăng Vi kinh ngạc, cô không nghĩ tới cô gái này không thù dai như vậy.

Mặc dù nóng nảy, nhưng cũng không có tâm xấu, Lăng Vi thay đổi cái nhìn với cô gái này.

Dường như... Không đáng ghét lắm?

“Anh Đình, em lái xe.” Lôi Tuấn đi ra trước, mở cửa xe.

Diệp Đình rời khỏi ghế tài xế, đi ra sau.

Lôi Đình phát phát tay với Lăng Vi, ngồi vào ghế cạnh tài xế.

Diệp Đình mở cửa sau, ngồi đối diện Lăng Vi.

Sau xe, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Lăng Vi mệt rã rời, nhưng lại không thể hoàn toàn buông xuống lòng phòng bị. Cô mở mắt rất to, phòng ngừa mình ngủ quên.

Diệp Đình liếc cô, cô ôm áo khoác của anh, đang ngược mắt nhìn anh chăm chăm

Tầm mắt hai người chống nhau, đều không nói gì, không dời đi chỗ khác.

Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương. Tựa như im lặng tỉ đấu.

Xe chạy qua một cái hố to, đột nhiên lắc lư. Lăng Vi nhìn ra ngoài.

Diệp Đình thu hồi tầm mắt, mở laptop họp qua video.

Trong cuộc họp, anh nổi giận! Một hồi mắng cái này, một hồi mắng cái kia! Thái độ hung dữ như sư tử hoang dã!

Lăng Vi rúc cổ nghe. Những lời anh nói, cô hoàn toàn nghe không hiểu... Tất cả đều là phải thu mua ai, phải sỉ vả ai, phải đầu tư ai...

Những chuyện này đều là bí mật thương nghiệp, anh cũng không đề phòng cô? Lỡ như cô là gián điệp thương mại thì sao?

Lăng Vi đang suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện điện thoại anh phát sáng, thì ra anh tắt âm, lúc này có người gọi tới, anh căn bản cũng sẽ không tiếp.

Chương 29: Còn không phải vì anh... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một lát sau, cuộc họp video kết thúc, anh cài chuông lại.

Anh không thích chuông reo quá lớn, vì mỗi ngày rất nhiều cuộc gọi, anh nghe nhiều sẽ phiền não.

Anh vừa cài tiếng chuông xong, lập tức có người gọi tới.

Điện thoại anh truyền ra đoạn nhạc ghi-ta tươi đẹp...

Diệp Đình nhìn lướt qua số điện thoại, không để ý tới. Mở văn kiện, bắt đầu phê duyệt.

Điện thoại hát lên, Lăng Vi dựng tóc gáy, cô quá quen thuộc nhịp điệu bài hát này!

“Life it seems will fade away...”

(Dường như sinh mạng sắp kết thúc...) ”

Đó là ban nhạc kinh điển trong kinh điển “Metallica”, bài hát tên “Fade to black” “Tự sát- cũng là biến mất trong bóng đêm.”

Là một ca khúc liên quan tới chết chóc!

Nói đúng hơn là liên quan tới tự sát, bị mọi người gọi là: “Thánh ca

khiến người ta tuyệt vọng tới chết!”

Lời cả bài hát “Fade to black” chính là một phần di thư của người tự sát.

Nhịp điệu tươi đẹp có chút ưu thương.

Ẩn dụ một hoàn cảnh xã hội và tinh thần của người mắc bệnh có ý đồ tự sát.

Lời ca tuyệt đối là chủ nghĩa bi quan, tràn đầy ý niệm chán ghét đời và coi thường mạng sống của mình.

Cuối cùng, người mắc bệnh rốt cuộc hoàn toàn “tĩnh ngộ” — — tự sát, tỏ ý vĩnh biệt...

Lăng Vi giật mình, toàn bộ tóc gáy cô đều dựng thẳng lên!

Nhiều lần như vậy, mỗi lần tuyệt vọng, cô đều nghe đi nghe lại.

Sự vật đều có hai mặt, có vài người nghe sẽ chán ghét đời, nhưng bài hát này ngược lại mang tới dung khí sinh tồn cực lớn cho cô! Nhiều người khác cũng nghe như vậy, bọn họ tìm được hy vọng sống trong bài hát này!

Ưu tư Lăng Vi hơi chập chờn, Diệp Đình một mực cúi đầu nhìn màn hình laptop, không chú ý tới cô.

Nhịp điệu lặp lại một lần lại một phần, không hề nhàm chán.

Hối thúc như thế.

Diệp Đình xử lý công việc trong tay xong, mới nhận điện thoại.

“Chuyện gì...”

“ ... ”

Không biết đối phương nói gì, Diệp Đình đột nhiên cười nhạt.

Giọng anh băng hàn, lạnh lùng nói: “Bà nói với ông ta, nếu ông ta thích công chúa kia thì ông ta lấy về nhà đi. Cũng không phải là tôi thích, tại sao tôi phải cưới?”

“ ... ”

Diệp Đình giữu cợt nói: “Lợi ích gia tộc? Có liên quan gì tới tôi? Tôi cũng không phải thành viên của gia tộc Louis. Ông ta quan tâm lợi ích như vậy, không phải cưới thêm mấy vợ là đủ sao? Đàn ông dựa vào quan hệ thông gia để củng cố sự nghiệp đều như vậy, tôi và ông ta không có gì đáng nói.”

“Charlie...” Thanh âm nhu yếu của đối phương truyền tới: “Con đừng quậy nữa... Ông ấy là cha con, con đừng đối đầu với...”

“Diệp Đình, tôi tên Diệp Đình!” Giọng anh đột nhiên lạnh tới cực điểm: “Còn có chuyện khác không?”

“ ... ”

“Tút — —” Anh cúp điện thoại.

Lăng Vi thầm nghĩ: “Người này rốt cuộc có mấy tên? ... Simon, Charlie, lại Diệp Đình... còn có lão cừu...”

“Life, it seems will fade away...” Tiếng chuông vang lên lần nữa.

Anh nhấn nút tắt máy.

Lăng Vi vùi mặt vào trong âu phục, làm bộ không nghe gì.

Bỗng nhiên nghe anh kêu: “Lăng Vi.”

“Hử?” Cô ngẩng đầu, kéo âu phục anh xuống, lộ ra đôi mắt, thấy gương mặt tuấn tú của anh hơi tức giận.

“Cô có bạn trai chưa?” Thanh âm anh trong trẻo lạnh lùng.

Lăng Vi sững sốt, lắc đầu.

“Độc thân?”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu.

Anh nghiêm túc nhìn cô chăm chăm.

Nhìn hồi lâu, mới nói: “Muốn chồng không? Loại đặc biệt đẹp trai.”

“Phốc — — khụ...” Lôi Tuấn ở trước thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Ánh mắt sắc bén của Diệp Đình tròng tới, đưa tay ấn nút màn chắn, ngăn hai người ở trước.

Lăng Vi kinh ngạc tròn to mắt nhìn anh chòng chọc.

Như nhìn quẻ vậy.

Đây là tiết mục gì?

Người này muốn tìm một người kết hôn cho hả giận sao?

Nhưng mà cũng quá tùy tiện rồi? Cô cũng không phải người tùy tiện như vậy...

“Kết hôn với tôi, cô không lỡ.”

Khóe miệng Lăng Vi co rút: “Anh có bệnh?”

“Không có.”

Mẹ nó...

Cô lại không có lời đáp trả.

Chương 30: Một hai ba, hai hai ba bốn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đột nhiên hỏi ngược lại: “Cô có bệnh?”

“...” Lăng Vi thưởng anh ánh mắt xem thường.

Diệp Đình bĩu môi, liếc cô, nói: “Tôi thấy có bệnh, người tốt như tôi tặng không, cô còn không muốn. Có phải cô bị mù không?”

Cô phản bác: “Ai biết anh có phải là tên lường gạt hay không.”

Anh nhìn cô như nhìn kẻ ngu: “Cô nhìn xe tôi đi, nhìn quần áo tôi này. Cô nhìn đồng hồ tôi này!”

“Ai biết có phải đồ mượn hay không...”

“...” Diệp Đình lại tức giận cười lên: “Cô không phải ngốc mà là kém thông minh.”

“...”

Anh nghiêm túc nói: “Kết hôn hai tháng, tham gia một buổi tiệc cùng tôi, sau đó cô có thể yêu cầu ly dị bất cứ lúc nào. Thù lao tùy cô chọn.”

“...” Lăng Vi cảm thấy ngủ tốt hơn...

Anh còn nói: “Cô kết hôn với tôi, lại ly dị với tôi, cô sẽ trở thành nhà giàu. Không cần lo áo cơm mấy đời.”

“...” Lăng Vi kéo âu phục anh đắp qua đầu, giọng buồn buồn: “Tôi cố gắng kiếm tiền, cố gắng làm cho mình trở nên tốt hơn, là không muốn ở bên ai vì tiền, cũng không muốn rời khỏi ai vì tiền.”

...

Diệp Đình chấn động, chợt kéo âu phục trên đầu cô ra.

Khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ của cô lộ ra.

Liền ngược đôi mắt xinh đẹp, nhìn thẳng anh: “Làm gì? Hóng gió à?”

Anh nhìn thẳng vào cô, con ngươi đen như mực lóe lên tia sáng.

Ánh mắt anh rất sáng, tựa như hàm chế sức mạnh có thể xuyên thấu người khác.

Lăng Vi Cảm thấy mình sẽ bị ánh mắt anh xuyên thấu.

“Nhìn gì vậy? Mờ to mắt như thế?” Lăng Vi không cam lòng yếu thế ngồi thẳng, nhìn anh chăm chú, trong đôi mắt trong suốt đầy quật cường. Cô ghét nhất là ánh mắt dò xét đó của anh.

Diệp Đình khí thế mười phần, hai người nhìn nhau, như muốn nhóm lửa hoa.

Ánh mắt giống như lửa cháy, lấp lánh tỏa sáng.

Mà lửa trong mắt anh ngày càng mạnh hơn, giống như muốn thiêu cháy cô!

Lúc này, Lôi Tuấn rảnh rồi, mở radio trên xe.

“Vì cách mạng bảo vệ thị lực, phòng ngừa cận thị, bây giờ bắt đầu bảo vệ mắt. Đầu tiên, xoa huyết thiên ứng*, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn...”

Lăng Vi 囧 rồi lại 囧 ... Cô thầm nghĩ, ngay cả radio cũng biết cô và Diệp Đình đang “luyện đối mắt” sao?

Lúc này, sắc mặt Diệp Đình phong vân biến ảo, không được tốt lắm!

Lôi Đình cũng quen rồi, Lôi Tuấn có biệt hiệu là “Kho tiểu khúc Trung Hoa”, đặc điểm lớn nhất của anh ta là thích nghe ca hát, yêu ca hát. Nơi nào có anh ta, thì nơi đó có âm nhạc!

“Tắt!” Diệp Đình đã nhin đến ranh giới, Lôi Tuấn vội tắt radio.

Thật lâu, Lăng Vi đoạt lại áo khoác âu phục từ trong tay Diệp Đình, đắp qua đầu.

Hai người không nói gì nữa.

Mặc dù cách một lớp áo khoác, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt đối phương ghim vào trong thân thể mình.

Không lâu sau, Lôi Tuấn lái xe vào tiểu khu của Lăng Vi ở.

Lôi Đình đột nhiên nói: “Sao mặt đất lộn xộn như vậy?... Ai ném nhiều đồ ra ngoài thế?”

Đi tới căn hộ của Lăng Vi ở tầng 15, phát hiện chung quanh đầy người xem náo nhiệt vây quanh.

Lôi Đình chỉ quần áo lộn xộn dưới đất, nói: “Ai có bệnh như vậy, ném quần áo khắp nơi?”

Đang nói, một quyển sách lại bị ném xuống, bìa là hình vẽ động cơ. Lôi Đình ngẩng đầu nhìn lên, có người ném đồ từ trên tầng 15 xuống!

Cái gương nhỏ bị ném nát bấy.

Lăng Vi chấn động, cô vén âu phục lên, mở to hai mắt. Mở cửa nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Đúng là hiệp người quá đáng! Cửa sổ đó là nhà cô! Là ai ném đồ của cô?

Lăng Vi nổi giận!

Chương 31: Một hai ba, hai hai ba bốn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lại nghe người chung quanh chỉ chỉ chỏ chỏ: “Mới hơn 20 tuổi, làm việc xấu, không biết xấu hổ, đi làm tiểu tam người ta.”

“Chí phải chí phải! Mấy ngày trước, tôi chính mắt thấy có một người đàn ông ở trong nhà cô ta.”

“A? Cô chính mắt nhìn thấy?”

“Ách... Tôi nghe nói, không thấy trên lầu đang ném đồ sao, chính chủ người ta cũng tìm tới, còn có thể là giả?”

Cô gái mập ăn không nói có tiếp tục nói: “Hình như cô gái này còn bị người ta bắt gian tại trận, mấy cô gái bây giờ thật là quá không biết xấu hổ.”

“...”

Lăng Vi nổi giận, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng!

Mỗi câu nói của các bạn hàng xóm không biết chân tướng đều giống như đâm và xương sống cô!

Lăng Vi đứng giữa đồng quần áo hỗn loạn, hung thần mắt lạnh quét nhìn mọi người: “Các người có thể người ta bị bắt gian trên đường chính chưa?”

Người vây xem nhìn chăm chú vào cô, lúc này mới hiểu, cô gái người ta căn bản không có ở nhà, làm sao có thể bị người khác bắt gian, đây là tung tin vịt, đây là bêu xấu ah!

Tiếng nghị luận ngày càng nhỏ.

Lăng Vi ngửa mặt, đi tới thang máy, thang máy lên tới tầng 15, đứng ở hành lang, chợt nghe tiếng cẩu kinh chửi rủa sắc bén chói tai của một người đàn bà trung niên: “Không biết xấu hổ! Tuổi không lớn lắm, dám nuôi đàn ông trong nhà!”

Lăng Vi đi tới cửa, nhìn nhà mình bị lục lọi hỗn loạn.

Bình hoa ngã xuống đất, sách trên kệ cũng rơi đầy đất.

Lăng Vi giận đến đỏ mắt, mặt lạnh như đá!

“Vương Hân Bình! Lăng Vân! Hai người lấn hiếp người quá đáng!”

Hai mẹ con trong phòng nghe tiếng, tay ngừng lại, quay đầu nhìn, lại là Lăng Vi.

“Ai u... Không biết xấu hổ về rồi!” Vương Hân Bình trừng mắt lạnh, nghiêm mặt, mặt đầy nếp nhăn: “Lăng Vi! Cô ném bao nhiêu mặt mũi Lăng gia? Hôm nay tôi làm thế nào cũng phải thay chú cô, thay ba mẹ cô dạy dỗ cô thật tốt!”

“Vương Hân Bình, bà còn không biết xấu hổ nhắc tới chú tôi! Chú tôi ngồi tù là bị bà làm hại!”

“Lăng Vi! Cô lớn tiếng cái gì?” Lăng Vân liếc mắt: “Cô dám dùng giọng điệu này nói chuyện với mẹ tôi! Mẹ là thím cô, cô lại dám liên

tục gọi thẳng tên!” Mắt phượng yêu mị hung hăng trừng Lăng Vi, giống như muốn dùng ánh mắt kẹp chết cô.

“Thím? Hừ, bà ta xứng đáng sao?” Lăng Vi giận đến giọng phát run.

Vương Hân Bình chính là một tiểu tam! Bà ta phá hoại hôn nhân của Lăng Trí, hại vợ cả của Lăng Trí rất thảm hại, rồi cướp ồ!

Lăng Vân là em họ của Lăng Vi.

Giống như mẹ cô ta, cũng là một kẻ thối nát! Một lòng muốn làm đại minh tinh, bị người khác dùng quy tắc ngầm mấy lần mới chụp được mấy quảng cáo nhỏ, thành nữ nghệ sĩ hạng ba.

Nói đến chú Lăng Trí, Lăng Vi thật lòng cảm thấy bi ai.

Vợ cả của ông, Phương Di là vị danh môn khuê tú, xinh đẹp ôn nhu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền hòa thân thiết, kết hôn hai năm liền sinh cho ông một đứa con trai.

Gia đình vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà, một mỹ nhân tuyệt thế như vậy lại bị tiện nhân Vương Hân Bình đào góc tường.

Lăng Trí thảm hại hơn, hôm nay ông ở trong ngục, cũng là bị Vương Hân Bình làm hại.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, chuyện cũ lướt qua trong đầu. Năm Lăng Vi ra đời, ba mẹ cô sáng lập công xưởng “Long Đăng” chế tạo xe hơi trong nước, từ máy đến thân xe, đến dụng cụ điện, trang thiết bị kỹ thuật quan trọng đều là sản phẩm trong nước.

Khi đó, nhập khẩu xe hơi thịnh hành toàn cầu. Máy năm ngăn ngùi, nhưng “Long Đăng” với giá tiền thấp chất lượng cao, trong nháy mắt chiếm lĩnh thị trường trong nước, trở thành vật phẩm được tiêu thụ nhiều nhất cả nước.

Năm ấy, cô mười tuổi.

Cô còn nhớ, Thủ tướng từng đích thân đi gặp mặt ba mẹ cô, trao tặng danh hiệu người dẫn đường xu hướng tự tạo ra sản phẩm chất lượng cao trong nước cho “Long Đăng”.

Ngay lúc “Long Đăng” phát triển, ba mẹ cô đột nhiên gặp tai nạn giao thông, bọn họ lái xe hơi của “Long Đăng”, vì máy tự cháy, dẫn tới đại họa!

Ba mẹ cô... rời khỏi nhân thế năm cô mười tuổi.

Chương 32: Nhân vật phi phạm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai chủ song song qua đời, danh tiếng “Long Đăng” trong nháy mắt rơi vào đáy cốc.

“Long Đăng” lập tức bị lên án.

Khi đó, Lăng Vi còn nhỏ, chú nhận nuôi cô, tất cả sản nghiệp đều chuyển giao cho chú thay mặt quản lý.

Nhưng Lăng Trí không có đầu óc làm kinh tế, Vương Hân Bình liền nghĩ kế bảo ông đầu tư, làm tới làm đi, sản nghiệp Lăng gia bị suy yếu, sản nghiệp của Vương gia ngược lại lớn mạnh không ít!

Lúc Lăng Trí phản ứng được, mới phát hiện căn bản không phải đầu tư thất bại, mà là Vương Hân Bình giở trò quỷ trong bóng tối, cướp hết gia sản Lăng gia!

Lăng thị phá sản – Lăng Trí phải trả nợ, bị giải vào tù.

Lăng Trí hối hận!

Nhưng mà... Hối hận đã muộn rồi!

Đồng thời, Lăng Vi bị Vương Hân Bình đuổi ra khỏi cửa! Khi đó, cô mới 14 tuổi.

Cô không có đồng nào trong người, nếu không có người tốt bụng tài trợ học phí, tiền sinh hoạt cho cô, e là bây giờ cô đang đi xin ăn.

Ngày hôm nay, tất cả cảnh ngộ cô gặp phải, đều là do Vương Hân Bình ban tặng!

Lăng Vi nhìn hai người này, liền cảm thấy chán ghét.

Còn chán ghét hơn ăn 1000 con ruồi!

“Mẹ, bớ nói nhảm với cô ta đi, mau ném đồ cô ta ra, mau kêu cô ta cút khỏi nhà chúng ta! Cũng may bây giờ con không còn họ Lăng nữa, bằng không, một mình tinh như con có chị là hồ ly tinh, mặt cũng phải ném xuống Đại Tây Dương!”

Lăng Vi đưa tay bóp cằm Lăng Vân, ánh mắt hung dữ: “Cô còn dám nói bậy, tôi bẻ răng cô!”

Lăng Vi bị dọa sợ, nắm lấy tay cô, hét rầm lên: “Miệng ở trên mặt tôi, tôi muốn nói gì thì nói đó! Cô quản được tôi sao?”

Lăng Vân đẩy Lăng Vi ra, cười lạnh, nghiêm giọng nói: “Hừ! Cô không thích nghe đúng không? Cô càng không thích nghe, tôi càng muốn nói! Tôi càng muốn nói tôi tên Chu Vân, tôi không còn mang họ Lăng nữa! Tôi không có người chị hồ ly tinh như cô! Cô buông tôi ra! Mẹ, cô ta bóp cằm con!”

Vương Hân Bình nhào tới kéo tóc Lăng Vi.

Lăng Vi đẩy Vương Hân Bình ra, vọt đến bàn uống trà nhỏ bên kia.

Ba người hung tợn đối mặt.

Lăng Vi trợn mắt nhìn Lăng Vân, sớm biết cô ta không còn mang họ Lăng nữa, năm Lăng Trí ở tù, Vương Hân Bình liền tái giá.

Lăng Vân không biết xấu hổ, lập tức nhận nhận tên thổ hào họ Chu kia là cha!

Lăng Vi thiếu chút nữa đã quên mất, cô em họ này của cô tên là Chu Vân, cô ta không còn họ Lăng!

Nhưng cô không bị chuyện này chọc tức. Mà vừa rồi Chu Vân kêu ngạo ngang ngược nói: “Mẹ, mau bảo cô ta cắt ra khỏi nhà chúng ta!”

Lăng Vi nhiệt huyết cuồn cuộn. Nhà của cô thành nhà bọn họ hồi nào?

“Hai người cắt ra ngoài cho tôi ——”

Lăng Vi giơ tay, chỉ ra cửa.

Vương Hân Bình mở to mắt, cười giả dối: “Bảo chúng tôi cắt ra ngoài? Cô lấy dũng khí từ đâu? Đây là nhà tôi! Lăng Vi, tôi nói cho cô, nhà này đã là của Vương gia chúng tôi rồi! Hôm qua vừa sang tên! Cô mở to hai mắt nhìn đi! Tên trên giấy chứng nhận bất động sản này là tên ai!”

Vương Hân Bình ném tấm giấy bất động sản tới trước mặt Lăng Vi.

“Lăng Vi! Tôi cho cô ở đây cũng là vì thương hại cô! Nếu không phải nể mặt chú cô, hôm qua tôi đã đuổi cô ra ngoài! Cô đừng có không biết điều, thừa dịp còn sớm cắt đi cho tôi!”

Lăng Vi nhặt lên tờ giấy... trên đó viết ba chữ to “Vương Hân Bình”!

Tài sản ba mẹ để lại chỉ còn lại căn nhà này...

Chương 33: Nhân vật phi phạm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trước kia, khi chú ở tù, Vương Hân Bình từng thế chấp căn nhà này cho ngân hàng.

Lăng Vi vì chuộc lại căn nhà này, liều mạng vẽ. Trước đây không lâu, cô có hai bộ manga được công ty trò chơi nhìn trúng, lúc chuẩn bị ký hợp đồng... Công ty trò chơi đột nhiên đổi ý, nói manga cô không tốt mọi mặt.

Tiền không tới tay, nhà bị thế chấp, đáng hận hơn chính là, căn nhà bị Vương Hân Bình mua mất.

Mắt Lăng Vi đỏ ngầu, tức giận chỉ vào Vương Hân Bình: “Là bà làm cho công ty trò chơi hủy hợp đồng?”

“Không sai! Lăng Vi, cô ở ngay dưới mí mắt tôi, đừng nghĩ sống tốt qua ngày!”

Lăng Vi nheo mắt, trong mắt tràn đầy lửa giận: “Vương Hân Bình! Bà đây là muốn đuổi cùng giết tận?”

“Đúng! Tôi muốn đuổi cùng giết tận cô, tôi muốn làm cho tất cả mọi người trong Lăng gia đều chết không được tử tế! Thế nào?”

“Vương Hân Bình! Bà mới chết không được tử tế!”

“Ha ha! Sao tôi có thể chết không được tử tế? Lăng Đại tiểu thư... Cô đang nói đùa sao? Tôi sống rất tốt!” Vương Hân Bình cắn răng nghiêng lợi!

Bà ta nhắc tay, chỉ mũi Lăng Vi, mắt lạnh châm chọc: “Cô nhìn lại Lăng gia các người đi! Người thì chết, người thì ngồi tù, còn lại phế vật như cô, tôi thấy cũng không sống được bao lâu! Hừ — — toàn bộ Lăng gia các người đều chết không được tử tế!”

Vương Hân Bình chưa hết giận, hung tợn cộng thêm một câu: “Ba mẹ cô bị xe đụng chết, đáng đời!”

Lăng Vi giận đến cả người run rẩy, hai mắt đỏ như máu.

Ác khí Vương Hân Bình nhẫn nại nhiều năm, không phát tiết sẽ bị ngộp chết.

Bà ta khinh thường Lăng Vi.

Cắn răng nghiêng lợi hừ lạnh: “Đây là Lăng gia các người thiếu chúng tôi!”

Vương Hân Bình siết quả đấm, da thịt trên mặt cũng run rẩy: “Ban đầu kinh tế Vương thị chúng tôi liên tục bị thiếu hụt, ba cô không chịu cho tôi mượn tiền, còn tàn nhẫn thu mua Vương thị chúng tôi! Nếu không phải tại tôi, Lăng gia các người còn đang hô phong hoán vũ! Ha ha... Phong thủy luân lưu chuyển, bây giờ Vương thị chúng tôi phát triển, Lăng gia các người nhà tan cửa nát! Đây là báo ứng của các người! Đây là các người đáng đời!”

Lăng Vi nhắm mắt, đã sớm biết... Vương Hân Bình trăm phương nghìn kế gả cho Lăng Trí, chính là che giấu lòng dạ bò cạp này.

Trước kia Lăng Vi từng nghe ba mẹ nói tới chuyện Vương thị, sở dĩ ba thu mua Vương thị là vì Chủ tịch Vương thị không giữ lời hứa, lừa gạt một nhóm khí giới lớn của “Long Đăng”. Lần đó, thiếu chút nữa hai dây truyền sản xuất của “Long Đăng” bị đứt, cũng may ba mẹ cô được trợ giúp, kéo bọn họ lại.

Mà Lăng thị thu mua Vương thị là vì ba mẹ muốn lấy lại số khí giới vốn thuộc về bọn họ.

Hôm nay, trong miệng Vương Hân Bình lại trở thành Lăng gia có lỗi với Vương gia rồi!

Vương Hân Bình còn nói: “Lăng Đại tiểu thư, cô còn tưởng rằng cô là Đại tiểu thư sống trong nhung lụa sao? Cô còn muốn ở nhà lớn? Đừng có nằm mơ! Căn nhà này tôi đã mua lại, hôm nay cô lập tức rút ra ngoài cho tôi. Bên trường cô, tôi cũng đã gọi xong, cô muốn thuận lợi tốt nghiệp... Muốn cũng không được! Hừ — — tôi xem cô sau này làm sao lăn lộn!”

Lăng Vi cười nhạt, thật sự muốn đẩy cô vào chỗ chết!

Vương Hân Bình đột nhiên cười gian liếc cô, cay nghiệt tốt khổ: “Lăng Vi à... Đáng kiếp cô ti tiện, da lại trắng mềm, đi ra ngoài làm tiểu thư bán hoa, nhất định làm ăn rất tốt. Tôi đặc biệt muốn nhìn thấy dáng vẻ cô bị người khác làm nhục! Ha.... Chỉ mới nghĩ tới cô bị người khác làm cho sống đi chết lại, hèn hạ quỳ liếm cho người ta, bà đây cũng cảm thấy sáng khoái!”

Vương Hân Bình ác độc trợn mắt nhìn cô! Đối với Lăng Vi lòng tự ái mạnh, tính cách đặc biệt quật cường, bán cô đi làm tiểu thư bán hoa, còn tàn nhẫn hơn trực tiếp giết chết cô mười triệu lần!

Nếu không phải muốn nhìn thấy Lăng Vi sống bị giày vò, bà đã sớm

giết chết tiểu tiện nhân này rồi!

“Cốc cốc cốc”

Lúc này, đột nhiên có người gõ cửa.

Ai?

Lăng Vi, Vương Hân Bình, Chu Vân quay đầu.

Vừa rồi Lăng Vi vội đi vào, căn bản không khóa cửa.

Cánh cửa nhà cô khép hờ, người bên ngoài không trực tiếp đi vào, mà là gõ cửa, chứng tỏ rất có giáo dưỡng.

Chương 34: Người xa lạ quen thuộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nén đám lửa giận hừng hực trong lồng ngực xuống, đi đến mở cửa.

“Xin hỏi, ngài là Lăng Vi Lăng tiểu thư đúng không?” Bên ngoài là một lão giả biểu tình nghiêm túc, mặc tây trang đen. Phía sau ông còn sáu người, thái độ khiêm cung khom người cúi chào cô.

“Tôi là Lăng Vi.”

Lão giả hơi hơi gật cằm, thái độ kính cẩn nói: “Tùy tiện tới chơi, quấy rầy ngài.”

Lăng Vi đánh giá ông: “Xin hỏi, có việc gì không?”

Lão giả mỉm cười: “Tiên sinh nhà tôi từng chịu ơn của ngài, đặc biệt phải chúng tôi tới tặng chút lễ vật cho ngài. Hôm nay quấy nhiễu ngài, thật có lỗi.”

“Tiên sinh nhà ông?”

“Họ Diệp.” Lão giả thái độ kính cẩn đáp.

Lăng Vi gật đầu. Vừa rồi Diệp Đình đưa cô trở về, tự nhiên biết nhà cô xảy ra chuyện.

Như vậy nửa ngày không lên, chắc là gọi người đến giữ thể diện cho cô.

Lão giả thấy cô gật đầu, mới nói: “Nơi này ở không thư thái, tiên sinh nhà tôi có sắp xếp chỗ ở cho ngài, thời gian trước làm phiền cuộc sống bình yên của ngài, thật có lỗi.”

Nói xong, đưa điện thoại cho cô.

Lăng Vi để điện thoại tới bên tai, nghe thấy thanh âm trầm thấp dễ nghe của Diệp Đình truyền đến: “Thu dọn đồ đạc, đi cùng ông ấy.”

Lăng Vi không e dè, hỏi: “Dựa vào cái gì phải nghe anh chỉ huy?”

Đầu kia nở nụ cười, hừ lạnh: “Nghe ngữ khí này, cô có thể tự ứng phó mafia quốc tế?”

Lăng Vi hừ một tiếng, cúp máy.

“Mời ngài...” Lão giả nghiêng người làm tư thế mời.

“Chờ.” Lăng Vi hơi hơi gật cằm, đi trở về phòng khách. Cô còn có việc phải làm.

Nhìn đến hai tên “ruồi bọ” đáng khinh ở phòng khách, nhìn ghê tởm muốn chết.

Hai người này, cô liếc mắt một cái cũng không muốn.

Ánh mắt Vương Hân Bình và Chu Vân nhìn chăm chăm lão giả ngoài cửa.

Các cô đã hoàn toàn bị khí phách của lão giả chấn cho choáng váng.

“Những người này là ai? Mẹ, mẹ quen à?” Chu Vân nhỏ giọng hỏi Vương Hân Bình.

Vương Hân Bình lắc đầu, lão giả ngoài cửa này khí phái mười phần. Hoàn toàn là phong phạm quân gia của quý tộc. Chỉ nhìn đơn thuần khí chất đã nói lên thân phận phi phàm, tuyệt đối không phải người có thân phận như bọn họ có thể chọc vào.

Khí chất phi phàm và diễn xuất của lão giả phi trực tiếp đem Chu Vân và Vương Hân Bình chấn choáng váng.

“Mẹ... Lăng Vi sao lại quen được người như vậy?”

“Làm sao mẹ biết được?!” Vương Hân Bình ngữ khí lạnh lẽo! Bà ta một mực giám thị Lăng Vi, cũng không phát hiện cô quen được nhân vật nào ghê gớm như vậy!

“Phiền tránh ra cho!” Lăng Vi đẩy Chu Vân ra, đi qua giữa hai người vào phòng ngủ.

Chu Vân cả giận nói: “Mày kêu ngạo cái gì? Còn không mau thu dọn đồ đạc cút đi!”

Đang nói, Chu Vân đột nhiên phát hiện mình nói nhỏ đi, sao lại nhỏ đi? Cô liếc nhìn ra ngoài một cái, lúc này mới ý thức được trên người lão giả kia có một loại khí thế áp người vô hình!

Chu Vân ngậm miệng, không nói nữa.

Lăng Vi không muốn để ý tới con chó điên này.

Đi vào phòng ngủ, đóng cửa chặt lại, Lăng Vi đem quần áo bẩn cởi

ra, thay một bộ khác.

Thay quần áo xong, cô hạ giọng, gọi hai cuộc điện thoại rất quan trọng.

Nói chuyện điện thoại xong, từ tủ âm tường lấy ra hai chiếc vali cũ. Ngồi xuống, nhét đồ vào vali.

Vương Hân Bình và Chu Vân hai tay ôm ngực, ra về ngồi dưới sofa phòng khách, bắt chéo chân.

“Mẹ, đồ dùng nơi này đổi hết đi, đồ tiện nhân kia từng dùng, con cũng ngại bản.”

“Đổi! Đều đổi hết!” Vương Hân Bình phất tay, giống như đuổi ruồi.

Chỉ chốc lát sau, lại có người gõ cửa.

“Ai vậy?”

Vương Hân Bình ngẩng đầu lên nhìn, là hai cảnh sát đến đây!

“Xin chào, chúng tôi là người của đội cảnh sát hình sự Giang Thành. Mới vừa nhận được tin người dân Lăng Vi báo nguy, nói trong tòa nhà chung cư C tầng 15 có người đột nhập vào nhà trộm cướp, cũng ném đồ từ trên cao xuống.”

Nói xong, vị cảnh sát mập đưa ra giấy chứng nhận: “Tôi họ Trương. Trương Tư Minh!”

Chương 35: Người xa lạ quen thuộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi mở cửa, từ phòng ngủ đi tới, nhìn thấy một vị cảnh sát khác diện mạo tuấn khốc đang giơ giấy chứng nhận, thanh âm lạnh lùng nói: “Giang Quân”. Người này bộ dạng cực kỳ anh tuấn, mặt mày lãnh duệ, cả người tản ra một cỗ chính khí!

Không biết vì sao, Lăng Vi có chút hoảng hốt, giống như từng quen anh từ rất lâu rồi...

Nhưng, trong trí nhớ... Cũng không có người này.

Cảnh sát Trương mập hỏi: “Xin hỏi cô là Lăng Vi?”

“Xin chào, là tôi.”

Trương Tư Minh và Giang Quân nhìn lại phía cô.

Giang Quân rõ ràng cứng lại. Trên gương mặt tuấn khốc xẹt qua một tia bất ngờ, nhưng lập tức lại bình thường như cũ.

Trương Tư Minh nghĩ Giang Quân biết cô, nhưng lại thấy hai người không trao đổi gì, liền cho là Giang Quân nhận sai người.

Trương Tư nói rõ: “Lăng Vi, mời cô thuyết minh một chút về tình hình.”

Lăng Vi chỉ vào đồ đạc bị ném đầy đất: “Hôm nay tôi ra ngoài, lúc về nhà đột nhiên phát hiện có người đem nhà tôi lật tung lên. Lúc ngài đến, có nhìn thấy quần áo dưới lầu không?”

“Thấy.” Cảnh sát Trương gật đầu.

Cảnh sát Giang không nói gì, yên lặng đánh giá bốn phía.

Ánh mắt anh lãnh duệ sắc bén, giống như nhìn đến đâu chỗ đó sẽ bị ánh mắt anh đốt thành một cái lỗ.

Lăng Vi chỉ vào Vương Hân Bình và Chu Vân nói: “Không cần tôi nhiều lời đúng không? Chính là hai vị này làm. Khi tôi về, phát hiện một bộ trang sức trong hộp không thấy đâu, đó là di vật mẹ tôi để lại cho tôi, là một bộ trang sức kim cương.”

“Trang sức kim cương?” Cảnh sát Trương sừng sốt.

Cảnh sát Giang đột nhiên hỏi: “Nếu là trộm cướp, vì sao trộm xong đồ không lập tức rời đi?” Giọng anh mặc dù trầm thấp, nhưng lộ ra một tia sắc bén, biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Trên mặt Chu Vân hơi lộ ra chút ý cười, vị cảnh sát Giang này đúng là anh minh. Biết Lăng Vi báo án giả!

Còn không đợi Lăng Vi trả lời, lại nghe anh ra hỏi: “Hai vị này và cô là quan hệ gì?”

Lăng Vi nói: “Chủ cho thuê nhà.”

Vương Hân Bình kêu lên: “Tôi là thím nó!”

Cảnh sát Giang không để ý tới, lại hỏi: “Nếu là thuê nhà ở, vì sao lại

đem đồ vật quý giá như thế để ở trong nhà?”

Lăng Vi liếc nhìn anh: “Căn nhà này vốn là của tôi, ngày hôm qua vừa mới bị bọn họ mua đi. Tôi không nhận được thông báo, hôm nay về nhà lại thành như vậy.”

Cảnh sát Giang gật đầu, hỏi: “Nói đúng ra, lúc cô không biết, bọn họ vừa có được chìa khóa liền tùy ý ra vào nhà cô, đem đồ vật quý trọng của cô lấy đi, còn đem đồ vật trong nhà ném loạn?”

“Đúng vậy.”

Cảnh sát Giang hỏi xong nói, cảnh sát Trương hiểu ý gật đầu, nhìn về phía hai người kia: “Phiền hai người mở túi xách ra.”

Sắc mặt Chu Vân nháy mắt đen xì.

“Hai người dựa vào cái gì đòi kiểm tra túi xách của tôi?” Chu Vân nắm chặt túi xách LV: “Tôi có thân phận gì, tôi cũng không thiếu tiền tiêu! Tôi hiếm lạ cái vòng cổ kim cương vớt đi kia của cô ta làm gì?”

Cảnh sát Trương nói: “Mở ra xem một chút chẳng phải sẽ biết hiếm lạ hay là không hiếm lạ?”

Mặt Chu Vân từ đen chuyển thành trắng.

Lại nghe Lăng Vi nói: “Bộ trang sức kim cương này, là lễ vật vào lễ mừng ba giáp (36 năm) của công ty ô tô ‘Long Đăng’, Lăng Phong tiên sinh đưa cho nữ sĩ Trần Minh Nhược. Mặt vòng cổ là thiết kế xe thể thao hình giọt nước xe. Lăng Phong tiên sinh và nữ sĩ Trần Minh Nhược là ba mẹ tôi, vòng cổ này là di vật ba mẹ tôi để lại.”

Nói xong, Lăng Vi mở ra một ngăn kéo khóa, thật cẩn thận lấy từ

trong đó ra một quyển sách.

Chương 36: Mời vào nhà giam! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên trong có một tấm hình một nhà ba người họ chụp chung.

Còn có... Ảnh mẹ cô đeo vòng cổ vào ngày kỷ niệm thành lập hàng năm.

“...” Hai vị cảnh sát xem ảnh chụp xong, một lần nữa đánh giá cô.

Lăng Phong và Trần Minh Nhược có ai chưa từng nghe qua?!... Đó chính là người mở đường ngành sản xuất ô tô trong nước!

Biểu tình của cảnh sát Trương lập tức trở nên nghiêm túc.

Tầm mắt Giang Quân chăm chú nhìn Lăng Vi càng thêm vài phần chắc chắn và vui mừng, như đã khẳng định cô là người bạn cũ lâu năm không gặp.

“Phiền cô mở túi xách ra!” Cảnh sát Trương biểu tình nghiêm túc ra mệnh lệnh cho Chu Vân.

Chu Vân hoàn toàn giật mình ngây ngốc.

Lăng Vi lạnh mặt liếc cô, Chu Vân vẫn luôn thích chiếc vòng cổ kim cương này, một người tham lam như vậy, không có khả năng không lấy!

Chu Vân trợn tròn mắt, túi trong tay bị Lăng Vi cướp đi. Mở ra, bên trong quả nhiên có một chiếc vòng cổ như vậy.

Lăng Vi lấy di động ra chụp ảnh.

Chúng có vô cùng xác thực: “Hai vị, xin hãy theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến.”

“Mẹ ——” Chu Vân hoảng sợ giữ chặt cánh tay Vương Hân Bình.

Vương Hân Bình nhất thời cũng sợ ngây người!

Đột nhập trộm cướp! Còn trộm vòng cổ kim cương!

Vòng cổ kim cương a —— đây chính là tội lớn, ít nhất cũng phải —— phán mười năm!

Trái tim Chu Vân co rụt lại, đập thành thịch, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Vương Hân Bình hoảng sợ hét lên: “Ngài cảnh sát! Không đúng không đúng... Tôi không phải của chủ cho thuê nhà cô ta, đây là nhà của tôi! Bình thường sẽ tôi cũng ở đây. Tôi vào nhà mình cũng tính là phạm pháp sao?” Vương Hân Bình thề thốt phủ nhận.

Lăng Vi nhìn bà, mỉm cười: “Tôi ở đây bao nhiêu năm như vậy, hàng xóm xung quanh cũng đều quen biết tôi. Hai vị cảnh sát, nếu hai người không ngại thì đi xung quanh hỏi một chút, nơi này vốn là nhà của ai.”

Cảnh sát Giang không nhúc nhích, nhìn chăm chăm Vương Hân Bình, sắc bén chỉ ra: “Giấy tờ sở hữu bất động sản này của bà thời gian sang tên là ngày hôm qua.”

Cảnh sát Trương “Phốc” một tiếng phì cười.

Chỉ số thông minh này... đúng là quá kém mà.

Nói dối cũng không biết đường mà nói dối...

Cảnh sát Trương liếc mắt nhìn Vương Hân Bình một cái.

Lay động thân thể mập mạp, đi ra khỏi nhà, gõ cửa hai căn nhà bên cạnh. Ba nhà khác ở tầng 15 đều tỏ vẻ biết Lăng Vi, không biết Vương Hân Bình.

Lăng Vi mắt lạnh nhìn Vương Hân Bình: “Cô Vương, cô sẽ không cho rằng, đột nhập vào nhà người khác trộm đồ là hợp pháp chứ?”

“...” Vương Hân Bình câm nín: “Mày — —”

“Mày cái gì mà mày?” Lăng Vi híp mắt, đặc biệt hung ác trừng Vương Hân Bình trừng: “Mời vào nhà giam nhé! Cô Vương!”

“Đi thôi! Theo chúng tôi quay về cục cảnh sát!” Cảnh sát Trương nghiêm túc nói.

“Lăng tiểu thư, cô cũng phải theo chúng tôi trở về một chuyến.”

Lăng Vi cũng bị mời đến cục cảnh sát làm ghi chép, lão giả đi theo bọn họ cùng xuống lầu.

Trong thang máy, Vương Hân Bình và Chu Vân trong lòng sợ hãi.

Vương Hân Bình sốt ruột vội vàng gọi điện thoại cho luật sư. Trong lòng cân nhắc, không biết khoảng một trăm vạn có thể dẹp yên vụ

này không...

Đột nhập trộm cướp tội danh rất nặng.

Lúc thang máy xuống tới dưới lầu, Chu Vân từ thang máy đi ra, cả người chấn động!

“Mẹ — — mẹ mau nhìn!”

Vương Hân Bình thu lại di động.

Nâng mắt lên, liền nhìn thấy... Trước mặt xếp một dàn siêu xe!

“Mẹ ơ — — sao nhiều xe vậy? Là tới đón Lăng Vi?” Vương Hân Bình thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

Dưới ánh mặt trời, một dàn siêu xe cùng một màu! Có thể chói mù mắt người ta.

“Mời ngài lên xe, tôi đưa ngài đến cảnh cục.” Lão giả dẫn đầu đi đến trước một chiếc Bentley màu bạc trước mặt, mở cửa xe giúp Lăng Vi, một tay che trên đỉnh xe để tránh cô đụng vào đầu.

“Không cần, cảm ơn.” Lăng Vi xua tay, ngồi trên xe cảnh sát về cục.

Vương Hân Bình và Chu Vân như kẻ ngốc, há to miệng.

Chu Vân hoảng sợ nhìn chằm chằm chiếc xe kia... Trong lòng càng lúc càng sợ hãi! Lăng Vi sao có thể quen người có địa vị như vậy được?

Chương 37: Mời vào nhà giam! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bối cảnh thâm hậu như thế, nếu muốn dựa vào quan hệ để dẹp vụ này... Chỉ sợ là không thể...

“Lên xe!” Cảnh sát đẩy mạnh hai người lên xe.

Lúc này, Lăng Vi nhìn thấy Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc tới đây.

Hai người này là bạn tốt của cô, đều học ở Đại học Yển Công, nhưng không cùng chuyên ngành. Quen biết bọn họ cũng do tình cờ, Tiểu Hi và Thiên Mặc đều cuồng truyện tranh, còn là fan của cô. Lễ hội ngày khai giảng, là Lăng Vi phụ trách thiết kế banner.

Cách vẽ và nét vẽ của Lăng Vi cực kỳ độc đáo, vì vậy khiến hai người họ nhận ra cô.

Hai người này mừng muốn chết, không ngờ lại học cùng trường với thần tượng của mình, càng không ngờ tác giả truyện tranh nổi tiếng “Thải Vi” vậy mà mới 18 tuổi! Cứ như vậy, bọn họ quen biết, thành bạn tốt. Vừa ở cùng nhau, chính là bốn năm.

Hai người nhận được điện thoại của cô, cái gì cũng chưa hỏi, lập tức chạy lại đây.

Lăng Vi nhờ bọn họ giúp đỡ thu dọn đồ dưới lầu.

Vào cục cảnh sát, lập án, hoàn thành ghi chép, Lăng Vi ra khỏi cục.

Vương Hân Bình và Chu Vân còn đang trong phòng thẩm vấn chưa ra.

A...

Lần này, Chu Vân gặp phiền phức rồi!

Hừ — — Hai người cứ gây sức ép đi! Bắt nạt tôi? Không dễ vậy đâu!

“Thứ của tôi, sớm muộn gì tôi cũng đòi lại được!”

Trở lại chỗ ở, Lý Thiên Mặc và Tiểu Hi đã giúp cô thu dọn xong đồ đạc.

Tiểu Hi thấy cô trở về, hoảng sợ ôm cô: “Trời ơi! Đây là có chuyện gì vậy?”

Lý Thiên Mặc cau mày hỏi: “Tiểu Vi, cậu gặp phải bọn xã hội đen à?”

Lăng Vi nhìn chằm chằm hai người, ủy khuất trong lòng nháy mắt phóng đại! Hốc mắt nóng bừng, xoang mũi chua xót.

Lý Thiên Mặc và Hạ Tiểu Hi chưa từng thấy cô như vậy.

Bọn họ biết, bình thường Tiểu Vi luôn trấn tĩnh, cũng rất bình tĩnh, nếu không phải gặp chuyện gì cực kỳ ủy khuất, tuyệt đối sẽ không có loại vẻ mặt này.

“Không có việc gì, đừng sợ, còn bọn mình mà...” Lý Thiên Mặc vươn tay ôm cô, nâng tay xoa xoa đầu cô.

Lăng Vi mặt chôn trong lòng cậu ta.

Căn nhà bị Vương Hân Bình mua đi, cô bây giờ ngay cả nơi đặt chân cũng không có.

Khổ sở trong lòng càng lúc càng nhiều, nhưng cô cắn răng, gắt gao chịu đựng không muốn rơi nước mắt.

Tiểu Hi cũng ôm cô: “Tiểu Vi đừng sợ, chúng ta đi mau đi mau, đi đến chỗ mình ở nhé.”

Trong lòng Lăng Vi đặc biệt ấm áp, cũng may... Cô còn có bọn họ.

Ba người mang theo hành lý xuất môn.

Bên ngoài sáu người đàn ông mặc tây trang đen lập tức đồng thời tiến lên, cầm lấy ba lô và vali trong tay họ.

Lão giả kia vô cùng trịnh trọng địa nhắc nhở Lăng Vi: “Vì bảo vệ ngài, ngài nên đi theo tôi. Nếu ngài không muốn mang lại phiền toái cho bạn mình, tốt nhất là đi theo tôi.”

Lăng Vi rùng mình, Diệp Đình lần này chọc vào phiền toái không nhỏ, tùy tiện đi tới chỗ Tiểu Hi sợ là sẽ mang đến phiền toái cho cô.

Nghĩ đến vết thương do súng bắn của Diệp Đình, nghĩ đến Amanda hung ác, nghĩ đến đội đặc nhiệm quốc tế vây bắt đám người áo đen... Đó chính là súng thật đạn thật, không phải thứ một người dân nhỏ bé bình thường như cô có thể ứng phó!

“Đi theo bọn họ đi.” Lăng Vi quyết định.

Cho dù thực sự nguy hiểm, chỉ mình cô chịu là được, tuyệt đối không

thể gây nguy hiểm cho bạn bè.

Tiểu Hi vội vàng hỏi: “Tiểu Vi, những người này là ai thế? Sao đáng sợ vậy? Sao cậu lại quen bọn họ?”

Chương 38: Một lời không hợp, liền vẫn đục.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghe giọng cô ta cũng run run, vội trấn an: “Không sao, là một người mình cứu, người kia gây ra không ít phiền toái. Muốn bảo vệ mình, bây giờ phải đưa mình đến nơi an toàn.”

“À...”

Hạ Tiểu Hi xoa trên cánh tay nổi da gà: “Sao cảm thấy đáng sợ như vậy. Cậu nhìn đi, trong nhà lộn xộn...”

Lăng Vi giải thích rõ: “Vừa rồi Vương Hân Bình và Vương Hân đã tới, bọn họ ném hết đồ, không liên quan tới mấy người này.”

“À... Thì ra là vậy, mình thấy bọn họ cũng không giống lắm.”

Hạ Tiểu Hi nhỏ giọng đáp, lại đột nhiên nghe Lý Thiên Mặc rống lớn: “Hai người đàn bà vừa rồi chính là Vương Hân Bình và Chu Vân?”

Tuy bọn họ đã quen biết bốn năm, nhưng chưa từng gặp Vương Hân Bình và Chu Vân.

Lý Thiên Mặc cả giận nói: “Sớm biết là bọn họ, lão tử nên luộc chết bọn họ!”

Lý Thiên Mặc có một biệt hiệu là thiên ma.

Là biệt hiệu Hạ Tiểu Hi ban cho anh ta. Lý Thiên Mặc anh tuấn cao ngất, tiêu sái đẹp trai. Chẳng qua... người này... có hai tính cách song song, có lúc nửa tháng không mở miệng nói chuyện, có lúc sáng sớm nhiệt tình, đối với ai cũng rất tốt, là một người nhân hậu.

Còn Hạ Tiểu Hi... tính cách... hướng ngoại. Hoạt bát đáng yêu, hơi nhát gan, thích ăn hàng. Mặt trẻ con, mắt to, rất đẹp, đường về não thường xuyên chạy lệch.

Đi xuống lầu, liền thấy một chiếc Bentley màu bạc ngừng lại trước mắt.

Bất ngờ là Lôi Tuấn đứng trước xe. Chiếc xe Rolls Royce màu đen Diệp Đình ngồi đã sớm không thấy bóng dáng.

Lôi Tuấn đứng cạnh xe, không nói gì, chỉ gật đầu với Lăng Vi.

Lăng Vi cũng không lên tiếng, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

“Mời cô lên xe.” Ông lão mở cửa xe cho Lăng Vi.

Tiểu Hi lắc lư trước xe, nhìn chiếc xe kia, ngây ngẩn hỏi Lăng Vi: “Tiểu Vi, đây là xe gì? Nhìn thật sang trọng.”

Ông lão trả lời thay cô: “Đây là Bentley.”

“A... Hình như rất nổi tiếng nha!” Tiểu Hi nhìn chiếc xe kia, đột nhiên vui vẻ: “Ài u... Bentley! Chữ B cánh dài*, mình nhớ.”

(*) Logo hiệu xe Bentley.

“Chữ B cánh dài...” Lý Thiên Mặc ☹.

“Không phải sao?” Tiểu Hi nhìn chăm chăm logo kia, đúng là... Một chữ B, mọc một đôi cánh ah!

Lý Thiên Mặc: “Tiểu Hi, cậu quá dơ bẩn!”

Tiểu Vi vô tội: “Mình bẩn? Mình làm sao bẩn?”

Lăng Vi che mặt, trời ạ... vở kịch này chuyển biến thật thần kỳ!

Vừa rồi còn tâm tình uất ức, trong nháy mắt vui vẻ, Lăng Vi lắc đầu cười khổ, Tiểu Hi... còn có bản lĩnh làm người ta quên đi phiền não trong nháy mắt...

Lúc này, Lôi Tuấn liếc mắt, khóe miệng run rẩy, nói: “Cũng may tượng đồng của Rolls Royce mặc quần áo... Nếu không, không chừng sẽ bị nói thành...”

Tiểu Hi nghi ngờ: “A? Anh nói về Rolls Royce sao?” Cô ta lấy điện thoại ra, tìm hình, sau đó há to miệng: “Thì ra... Đây là tượng người! Tôi luôn cho là con bướm!”

Lôi Tuấn cười lên: “Cô nói đúng! Cánh dài, phải là con bướm...”

Tiểu Hi lè lưỡi, làm mặt quỷ, lên xe theo Lăng Vi.

Xe nhanh chóng chạy đi.

Không bao lâu, tài xế nói với Lôi Tuấn: “Lôi thiếu, có chiếc Toyota luôn đi theo chúng ta.”

Lôi Tuấn nhìn chăm chăm GPS một hồi: “Để bọn họ đi theo. Đến nơi, xem bọn họ có dám làm gì hay không.”

Sau hai giờ, xe lái đến một nơi rộng rãi, chậm rãi lái vào một tòa trang viên...

Người trong xe Toyota phía sau sợ ngây người.

Mẹ nó! Đây là người nào?

Trang viên! Trước mặt lại là một tòa trang viên!

“Đừng theo nữa! Mẹ nó, không muốn chết thì lập tức quay đầu!”

Mặt thò ngồi sau xe Toyota gấp gáp hô to: “Quay đầu! Mau quay đầu quay đầu!”

Còn chưa nói xong, đã nghe tiếng còi báo động chói tai vang lên.

Chương 39: Một lời không hợp, liền vắn đục.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, người trong xe Toyota thấy cỏ bằng phẳng hai bên đường đi đột nhiên nổi lên vô số quả cầu nhỏ màu đen.

“Đó là đồ chơi gì?” Lão đầu trực lái xe lập tức sợ sớn đi.

“Con mẹ nó, tôi nào biết là đồ chơi gì! Quay đầu! Bảo ông quay đầu! Mau quay đầu! Mẹ nó! Không muốn chết thì chạy nhanh lên!”

Lão đầu trực bị dọa sợ bay cả hồn vía, liền mạng đánh tay lái, quay đầu.

“Bùm — —” Một túi bom nổ trúng đuôi xe!

Cửa kính sau xe Toyota bị nổ vỡ nát!

Mặt thẹo che đầu, hung ác phun nước miếng: “Mẹ nó! Con ngu Vương Hân Bình còn kêu chúng ta xuống tay với người đàn bà kia, bà ta không muốn sống, chúng ta còn muốn sống mà! Mau rút lui cho tôi!”

Lão đầu trực chưa tỉnh hồn, chạy đi nhanh như chớp.

Mặt thẹo lửa giận ngút trời, ngón tay run rẩy gọi cho Vương Hân Bình.

Vương Hân Bình một mực tắt máy, không chịu tiếp.

Mặt theo nổi giận!

Lúc này, Vương Hân Bình còn ở trong đồn cảnh sát, tuy còn chưa bị thẩm vấn, nhưng chỗ này thật sự không tiện tiếp điện thoại kiểu này.

Đến khi cảnh sát đi ra ngoài, Vương Hân Bình mới dám lén đi tới góc lấy điện thoại ra.

Mở tin nhắn: “Bà chủ Vương! Người bà kêu chúng tôi theo dõi rất cuộc có lai lịch gì? Người ta chạy Bentley, ở trang viên! Hệ thống an ninh của người ta còn trâu hơn an ninh của Tổng thống Mã! Bà kêu chúng tôi xuống tay với người đàn bà đó, chúng tôi còn cái mạng nhỏ hay không? Bà không muốn sống, cũng đừng kéo chúng tôi theo! Chúng tôi không nhận việc này, bà mẹ nó thích đi tìm ai thì tìm đi!”

Vương Hân Bình nín thở đến gân xanh nổi lên.

Lăng Vi! Gần đây cô ta cũng không có động tĩnh gì... Cô ta câu được một con cá vàng lớn như vậy hồi nào?

Vương Hân Bình hối hận không thôi.

Sớm biết có hôm nay, cũng không cần mau lại căn nhà của cô ta, nên sớm giết Lăng Vi!

Bây giờ dưỡng hổ gây họa, con hổ con rắn nhọn dài ra, muốn cắn người...

Bentley chậm rãi lái vào trang viên.

Nhìn cảnh trí xinh đẹp chung quanh, Hạ Tiểu Hi há to miệng.

Đi qua một khu rừng lớn, vòng qua nửa hồ.

Cầm Hạ Tiểu Hi cũng sắp rơi xuống đất.

“Đây là đâu?” Lý Thiên Mặc kinh ngạc: “Đây cũng không phải là biệt thự thông thường. Biệt thự có thể có trang viên lớn như vậy, thân phận nhất định vô cùng bất phàm.”

Lăng Vi không nói gì, cô cũng hoàn toàn không hiểu Diệp Đình.

Xuống xe, liền thấy hai hàng người mặc đồng phục giúp việc đứng trước cửa.

“Chào Vương quản gia.”

“Chào Lôi thiếu.”

Thì ra, ông lão họ Vương... ông ấy là quản gia của Diệp Đình?

Nghĩ tới đây, nghe hai hàng người khom người hô: “Chào Lăng tiểu thư.”

Lăng Vi nghiêm túc gật đầu với bọn họ.

“Mời cô vào...”

Vương quản gia dẫn bọn họ đi vào kiến trúc ba tầng nguy nga lộng lẫy.

Lôi Tuấn không vào theo, anh ta lái xe rời đi.

Đi vào trong cửa, khung cảnh nguy nga lộng lẫy đập vào mắt.

“Thật lớn! Thật đẹp nha!” Hạ Tiểu Hi kêu lên, Lăng Vi cũng tròn to mắt.

Thiết kế kiểu Châu Âu, rộng rãi xa hoa. Đèn thủy tinh treo trên đỉnh tầng ba.

Lăng Vi nhìn kỹ đường vòng cung của đèn thủy tinh, chỉ cảm thấy đẹp không thể tả.

Lăng Vi học vẽ tranh, đặc biệt nhạy cảm với đường nét, cô quan sát tỉ mỉ thiết kế chung quanh.

Mỗi một cảnh trí đều có đặc điểm độc đáo của nó.

Quả thật có thể nói là khéo léo tuyệt vời.

Trong phòng khách nguy nga lộng lẫy treo rất nhiều bức tranh nổi tiếng, còn có cả đồ cổ giá trị liên thành.

Hạ Tiểu Hi đi bộ cũng cẩn thận, sợ đụng hư đồ người ta... Những thứ đó, một món cũng đã đòi mạng cô ta!

Lúc này, Vương quản gia gọi cho Diệp Đình.

Ông nói mấy câu, giao điện thoại cho Lăng Vi: “Lăng tiểu thư, tiên sinh muốn nói chuyện với cô.”

Chương 40: Vào ở cung điện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đặt điện thoại bên tai.

Đầu bên kia điện thoại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Diệp Đình truyền tới, nhàn nhạt hỏi: “Tới rồi?”

“Ừ.”

Lăng Vi không hỏi đây là nơi nào, cũng không hỏi đây là sản nghiệp của ai.

Dù sao chỉ là một chỗ ở tạm, của ai, không liên quan tới cô.

Diệp Đình không nghĩ tới cô chỉ “ừ” một tiếng...

Anh không giỏi bắt đầu đề tài, trầm mặc.

Vốn cho là cô sẽ hỏi rất nhiều vấn đề, lúc này cũng không biết nên nói gì, hai người lặng lẽ cầm điện thoại, nghe tiếng hít thở của nhau.

Tiếng hít thở của cô nhàn nhạt, giống như cây mây và dây leo quấn quanh anh.

Diệp Đình kéo cà vạt, nói: “Nghỉ ngơi trước đi, có chuyện đặc biệt quan trọng, gọi cho tôi.” Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Lăng Vi trả lại điện thoại cho Vương quán gia.

Wương quán gia giới thiệu lịch sử tòa nhà này cho bọn họ. Thì ra...
Tòa nhà này là tổ nghiệp ông ngoại Diệp Đình để lại.

Diện tích nhà tổ vốn không lớn như vậy, truyền tới tay Diệp Đình, Diệp Đình làm lớn ra gấp mấy chục lần.

Một lát sau, cửa phòng lầu ba được mở ra.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trên lầu, có người mở cánh cửa màu đen nạm vàng.

Ngay sau đó, một cái chân thẳng thon dài xuất hiện trong tầm mắt mọi người, người đàn ông đưa chân dài ra, bước chân trầm ổn, tỏ ra chủ nhân thân nhiên ung dung.

Vì cả biệt thự thiết kế chạm rồng, nên từ dưới nhìn lên, cầu thang lầu ba hiển nhiên trông trải lại trang trọng.

Hạ Tiểu Vi và Lý Thiên Mặc đều không nói gì thêm, nhìn trên lầu không chớp mắt.

Sau đó, bọn họ thấy một người đàn ông anh tuấn khiến người khác mờ mắt, hít thở khó khăn!

Mặc dù cách xa, nhưng mang đến áp lực vô hình cho người khác!

Lăng Vi nhìn chăm chăm trên lầu.

Cô nín thở, ánh mắt dần hướng lên, tây trang màu đen cắt xén tinh xảo, tôn thân hình gầy gò thật cao, phong thần anh tuấn của anh! Vô

cùng cao lớn khỏe đẹp.

Tiếp theo, anh đi tới cạnh lan can, gò má anh tuấn làm con người người ta co rút!

Hạ Tiểu Hi há to mồm: “a” một tiếng! Cầm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Đôi mắt phương của người đàn ông híp lại thành một đường, nhìn qua dưới lầu, sáng ngời sắc bén, vô cùng có lực uy hiếp.

Gương mặt anh lãnh tuấn! Hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ! Trên mặt lộ ra khí chất sang trọng hoa lệ khó che giấu, tuấn mỹ bức người!

Ngay cả đại nam sinh như Lý Thiên Mặc cũng không khỏi nhìn thêm, chứ đừng nói chi hai cô gái bên cạnh.

Hạ Tiểu Hi cũng không biết tại sao cảm thấy ánh mắt người này hơi dọa người. Cô ta theo bản năng tránh ra sau lưng Lăng Vi.

Thật ra người đàn ông trên lầu cũng không phải loại lạnh lùng không hợp tình người, càng nhiều hơn là sự kiêu ngạo, cho người khác cảm giác cao ngạo.

Nhưng không biết tại sao khiến cô ta sợ hãi.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, Diệp Đình cũng đang nhìn cô.

Diệp Đình vẽ mặt lạnh lùng đứng cạnh lan can hồi lâu, ba người đàn ông mặc âu phục chậm rãi đi ra sau lưng anh.

Nhìn lối ăn mặc, đều là phú thương.

Khí chất mạnh mẽ.

Người đi ra ngoài cuối cùng là một người đàn bà. Cô ta mặc đầm dài màu xanh đậm, mặt sáng như trăng, ánh mắt quyến rũ. Chẳng qua sắc mặt không tốt, giống như nín tức một bụng.

“Diệp tiên sinh, mời...” Một người đàn ông mập nói.

Diệp Đình làm động tác tay mời.

Diệp Đình và bốn người kia cùng xuống lầu, trên cầu thang, bốn người sau lưng hoàn toàn thành nền của Diệp Đình.

Từ đầu đến cuối, Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, tựa như trên người anh có ma lực làm người không thể dời mắt!

Ngay cả hô hấp cũng quên.

Năm người kia chậm rãi xuống lầu, Hạ Tiểu Hi run rẩy hỏi: “Tiểu Vi, người đàn ông kia là ai?”

Lăng Vi nhẹ giọng nói: “Anh ta tên Diệp Đình.”

“Chính là người cậu đã cứu?”

“Ừ...”

Hạ Tiểu Hi rụt cổ nói: “Thân phận anh ta là gì ah...” Tiểu Hi không biết làm sao hình dung, lấy tay diễn tả ý thật sự rất lớn: “Có dáng điệu như vậy! Vừa rồi mình thậm chí không dám thờ mạnh.”

Lăng Vi cũng lẩm bẩm.

Nói thật ra, cô cũng không biết thân phận Diệp Đình rốt cuộc là gì.

Chương 41: Vào ở cung điện

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Năm người kia đi xuống cầu thang, một người đàn ông mập trong đó nói: “Diệp tiên sinh, chuyện đất thổ cư của Tân Á, xin cậu để tâm nhiều hơn... Hy vọng đôi bên chúng ta cùng có lợi cùng thắng!”

Diệp Đình không lên tiếng, mắt nhìn Lăng Vi. Cô thay đầm ngắn màu trắng, hoa văn tao nhã tôn lên khí chất thanh nhã, thoát tục tuyệt trần của cô.

Cô nhàn tĩnh đạm nhã đứng đó, ánh mắt sáng ngời, phong thái thướt tha.

Bốn người kia thầm nói trong lòng: Diệp tiên sinh chấm dứt bàn chuyện sớm lại vì tiểu nha đầu này?”

Không phải chứ?

Bọn họ chuyển mắt nhìn Lăng Vi, quan sát cô.

Cô gái này ngũ quan tinh xảo, mặt mũi như ngọc trai, sáng bóng trong suốt...

Nhưng trang phục giản dị, không có đồ trang sức nào, không giống thiên kim của gia tộc quyền quý.

Hơn nữa, Diệp tiên sinh chỉ nhìn cô ta một cái, không nói câu nào,

hình như không quen biết?

Chẳng lẽ là con gái của người giúp việc?

Lúc này, ngoài phòng khách, có mấy người dắt vài con ngựa tới.

“Tiên sinh, đã chuẩn bị ngựa xong.”

Diệp Đình làm động tác tay mời với mọi người, chân dài sải bước, dẫn đầu đi ra ngoài.

Bốn người kia rập khuôn đi theo anh.

Đi mấy bước, Diệp Đình đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lăng Vi, tựa như đang hỏi: “Sao không đi?”

“Lăng tiểu thư, mời...” Vương quản gia khom người, nhường không gian bên cạnh.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, mở miệng nói: “Tiên sinh đang bàn chuyện làm ăn, chúng tôi không tiện tham dự.”

Diệp Đình nhếch khóe miệng: “Cưỡi ngựa và bàn chuyện làm ăn là một chuyện?”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc đứng chung một chỗ, ba người còn kéo tay nhau.

Tầm mắt Diệp Đình đi xuống, rơi vào tay Lăng Vi và Lý Thiên Mặc đang kéo nhau.

Anh không có biểu tình gì, nhàn nhạt liếc một cái, xoay người đi ra ngoài dắt ngựa.

Lăng Vi, Lý Thiên Mặc, Hạ Tiểu Hi trở mắt nhìn nhau. Ba người kéo tay đi ra ngoài theo.

Không phải bọn họ muốn đi, mà là những người này đều đi, bọn họ cũng không thể ở đó.

Tòa trang viên này chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, vô cùng xa xỉ.

Đi chừng mười mấy phút, rốt cuộc đi tới trường đua ngựa.

Các đàn ông thay nhau đua ngựa, cưỡi ngựa chạy như bay. Lý Thiên Mặc cũng đi cùng bọn họ, như gió, một chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Còn lại Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi và người đàn bà kia ngồi ở hàng ghế dài ngoài trường đua ngựa.

Vương quản gia đứng sau bọn họ, bên cạnh có mấy nhân viên.

Chỉ chốc lát sau, người đàn bà kia nhìn qua hai người bọn họ.

“Cô tên gì?” Người đàn bà kia mặt không thay đổi hỏi.

Lăng Vi ghét thái độ này của cô ta, không tiếp lời. Hạ Tiểu Hi nói: “Tôi tên Hạ Tiểu Hi, cậu ấy tên Lăng Vi.”

Người đàn bà kia “A” một tiếng. Ánh mắt quét nhìn chằm chằm Lăng Vi.

Ánh mắt trắng trợn, giống như muốn lột sạch Lăng Vi.

Người đàn bà kia cực kỳ không cam lòng! Bọn họ nói là tới bàn

chuyện làm ăn, nhưng... trá hình, cô ta tới coi mắt.

Đối tượng coi mắt của cô ta dĩ nhiên là Diệp Đình.

Nhưng gặp mặt Diệp Đình nửa giờ, cô ta ngay cả một câu cũng không nói ra được. Thậm chí, Diệp Đình không nhìn thẳng cô ta một lần! Tại sao ah?

Chương 42: Không nên nói dừng lại với đàn ông (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cũng không biết từ tâm tính gì, người đàn bà mỉm cười, đưa danh thiếp của mình cho Lăng Vi: “Người đại diện pháp lý Tập đoàn Tân Á, Lưu Mỹ Hình.”

Hiển nhiên, là một chức vụ nhân hạ. Thân phận có cũng được, không có cũng được.

Con nhà có tiền đều sẽ vào Tập đoàn, làm bình hoa.

Nhưng cô ta là người thừa kế tương lai của Tập đoàn Tân Á!

Tập đoàn Tân Á đứng số một số hai giới tài chính trong nước.

Ai gặp cô ta không phải tăng bốc, nịnh hót. Không nghĩ tới, hôm nay lại lép xẹp trước Diệp Đình.

Diệp Đình nhất định là xem cô ta là thư ký, nếu không sẽ không xem thường cô ta như vậy!

Lăng Vi không muốn nhận danh thiếp của cô ta, nhưng không nhận lại không lễ phép, liền nhận.

Lưu Mỹ Hình đột nhiên cười nói: “Tôi thấy cô rất quen mắt, là thiên kim nhà Vương Lương Sơn sao?”

Câu này, rõ ràng nâng cao mình, hạ thấp người khác. Vương Lương Sơn là đại phú hào.

Ý là, bạn cô ta đều là thiên kim tiểu thư nhà quyền quý...

Mà... Lăng phục của Lăng Vi, vừa nhìn liền biết là cô gái có gia cảnh vô cùng bình thường.

Hai nhân viên bên cạnh cười lên.

Lưu Mỹ Hình hất mái tóc dài, cười đắc ý.

Lăng Vi nhàn nhạt nói: “Cô nhớ nhầm rồi. Tôi họ Lăng.” Hạ Tiểu Vi vừa nói tên hai người... Lưu Mỹ Hình đây là chỉ số thông minh quá kém nha!

“Ha ha...” Sau lưng, cả đám cười lên. Mặt Lưu Mỹ Hình đỏ bừng.

Lăng Vi đây là đang nói cô ta không có đầu óc!

Vừa rồi người ta cũng nói họ Lăng, cô ta còn hỏi người ta có phải họ “Vương” hay không...

Thông minh...

Lưu Mỹ Hình ho khan, che giấu lúng túng.

“A” một tiếng: “Sorry sorry... Xin lỗi ha... Vừa rồi tôi không nghe rõ.”

Cô ta làm bộ nhiệt tình nói: “Lăng tiểu thư, có cơ hội tìm cô đi dạo phố nha. FPGA có kiểu đồng hồ sắp đưa ra thị trường, đến lúc đó, chúng ta cùng đi mua đi.”

Nói xong, giơ cổ tay mình lên.

Còn nói: “Ai nha, đồng hồ của cô là hiệu gì? Tôi cũng chưa từng thấy... Cái của cô... không phải là đồ rẻ tiền chứ?”

Hai chữ “rẻ tiền”, cô ta nói đặc biệt khinh bỉ.

Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười giả tạo.

Lăng Vi nhàn nhạt liếc cô ta: “Quả thật rất rẻ rề, nhưng mà có giá trị siêu lớn. Không giống một ít người và chuyện, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa.”

Lưu Mỹ Hình cứng đờ.

Không nghĩ tới... bị Lăng Vi đâm một nhát: “Cô mắng tôi?”

Cô lại mắng cô ta “Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa?”

Lưu Mỹ Hình trợn tròn mắt: “Cô nói ai?”

“Nói cô đó!” Lăng Vi nhìn cô ta chăm chăm, nói thẳng không kiêng kỵ.

Lưu Mỹ Hình nhảy cẫng lên!

Cô ta quen được nuông chiều.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có cô ta mắng người, nào có ai dám mắng cô ta? Cô ta giơ tay, tức giận chỉ vào Lăng Vi, nói: “Con tiện nhân cô, cô nói lại lần nữa cho tôi!”

Lăng Vi không mẫn không lạc liếc cô ta: “Mở miệng ngậm miệng, tiện nhân treo bên mép, có thể chứng minh cô cao quý bao nhiêu sao?”

Tôi và cô quen biết à?”

Ngay cả Diệp Đình, cô cũng không coi là quen biết, có đạo lý nào bị một người xa lạ mắng chứ?

Buồn cười!

Lúc này, tiếng vó ngựa vang lên.

Lưu Mỹ Hình quay đầu, thấy Diệp Đình cưỡi con ngựa màu đen cao to.

Trên gương mặt tuần tú của anh phủ một lớp sương!

Ánh mắt lạnh như băng, nửa híp.

Hiển nhiên, anh nghe bọn họ nói chuyện. Tim Lưu Mỹ Hình đập rộn lên, sắc mặt Diệp Đình cực kỳ khó coi, không biết là anh tức giận ai?

Chắc hẳn cảm thấy Lăng Vi nói chuyện thật quá đáng đúng không?

Dù sao, cô mới là đối tượng hẹn hò của anh.

Nghĩ tới đây, Lưu Mỹ Hình ưỡn khuất cằm môi, mắt rưng rưng nhìn Diệp Đình, giống như đang đợi anh làm chủ cho cô ta.

“Lóc cóc...”

Sau lưng Diệp Đình, mấy người kia cũng quay lại.

Chương 43: Không nên nói dừng lại với đàn ông (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ngồi trên ghế dài, nhướng mày nhìn Diệp Đình. Anh mặc đồ đua ngựa trắng đen phối hợp, đặc biệt tiêu sái tuấn dật.

Diệp Đình nhìn qua cô.

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, ánh mắt sáng ngời làm người ta kinh hãi!

Diệp Đình nhìn thẳng vào mắt cô.

Tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ.

“Diệp tiên sinh...” Ba Lưu Mỹ Hình còn chưa biết nội tình.

Nâng roi ngựa, chỉ nước non, nói: “Tân Á chúng tôi và Đình Phong hợp tác, nhất định độc bộ khắp thiên hạ!”

Vẻ mặt Diệp Đình lãnh đạm, trào phúng nói: “Lưu Tân Á tiên sinh, thiên kim nhà ông, thật khiến người ta chán ghét.”

“A? Cái gì...” Lưu Tân Á thiếu chút nữa té ngựa.

Mặt ông ta đầy mờ mịt nhìn Diệp Đình, lại nhìn Lưu Mỹ Hình.

Mặt Lưu Mỹ Hình đầy bi phẫn!

Diệp Đình nói gì? Nói cô ta đáng ghét?

Lại nói cô ta đáng ghét?

Diệp Đình liếc cô ta, trong đôi mắt đen tràn đầy vẻ chán ghét!

Thanh âm anh vô cùng lạnh, nói: “Khách tôi, tùy tiện để cô coi thường? Hạng mục đầu tư này, tôi còn cần cân nhắc. Mời các vị về trước.”

Nói xong, anh vỗ ngựa đi tới bên cạnh Lăng Vi, khom người, đưa tay về phía cô.

Lăng Vi không phản ứng, trực tiếp đưa tay ra.

Còn chưa kịp phản ứng, Lăng Vi đã bị Diệp Đình kéo lên ngựa.

Anh ôm chặt cô, con ngựa “lóc cóc” bay nhanh, gió thổi vù vù bên tai...

Con ngựa chạy thật nhanh! Tóc Lăng Vi bị gió thổi quăn lên cổ anh, hơi ngứa.

Điều khiến Lăng Vi lúng túng là cô mặc đầm... Gió thổi một cái, tung váy lên rồi. Vội kẹp váy dưới chân.

Ngựa này cưỡi... thật...

Diệp Đình ở sau cười không ngừng. Anh đột nhiên ôm chặt cô: “Ngồi vững!”

“Lóc cóc lóc cóc ——” Con ngựa càng chạy càng nhanh, Lăng Vi chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều sắp bay ra ngoài.

Ngựa chạy quá nhanh, cô bị xóc muốn nôn. Cô chưa từng cưỡi ngựa, không biết nên làm gì.

“Kẹp chặt hai chân! Người nghiêng về trước, nắm chặt dây cương! Mông nâng lên một chút!”

Lăng Vi vội kẹp chặt hai chân, nhưng mông căn bản không cách nào nâng lên.

Sau đó, cô cảm giác được có một bàn tay ấm áp đưa tới dưới mông cô, hơi dùng lực, nâng người cô lên nửa tấc!

Nhiệt độ lòng bàn tay anh chảy rót lên toàn thân như dòng điện.

Lăng Vi giật mình, dưới sự xấu hổ, dùng cùi chỏ huých mạnh vào bụng anh.

Không thấy anh tức giận, ngược lại nghe tiếng cười của Diệp Đình vang lên bên tai.

Lăng Vi bị xóc muốn nôn. Mặc dù nâng mông lên, nhưng... con ngựa chạy quá nhanh, cô cảm thấy trong lồng ngực phiên giang đảo hải một trận, giống như mỗi bộ phận đều sắp lệch vị trí vậy!

Hai cánh tay của anh ôm chặt cô. Ngựa kề sát sau lưng cô, cô có thể cảm nhận được khi anh cười, lồng ngực hơi rung rung.

Ngực anh rất nóng, làm nóng lưng cô.

Cô nghiêng người tới trước, không muốn dựa vào anh quá sát.

Đột nhiên — —

“Hi — —” Diệp Đình ra sức kéo dây cương, con ngựa đau đến cất vó hí.

Người Lãng Vi chợt ngã ra sau, đập vào ngực anh.

Diệp Đình cười rất ngông cuồng! Anh vừa kéo dây cương, con ngựa nhảy khỏi trường đua ngựa, chạy vào trong rừng rậm.

Cũng không biết chạy bao lâu, Lãng Vi suýt chút nữa bị xóc tàn tạ, ngũ tạng lục phủ của cô cũng sắp lệch vị trí, cô nắm cánh tay anh thật chặt, khó chịu nói: “Mau dừng lại! Tôi khó chịu!”

Diệp Đình cười bên tai cô: “Chưa từng nghe nói, không nên nói dừng lại với đàn ông sao?”

Bây giờ Lãng Vi chỉ muốn giết chết anh!

Con ngựa chạy đến một bờ sông nhỏ, Diệp Đình rút cuộc kéo dây cương.

Anh nhảy xuống ngựa, đưa tay về phía cô. Cô mặc đầm, ngồi trên lưng ngựa, chân dài tuyết trắng gần như lộ ra bên ngoài.

Đầu óc Lãng Vi quay cuồng, đã hoàn toàn không nhận ra người trước mặt. Cô nghiêng người, đầu ngã xuống dưới, đập vào trong ngực anh.

Diệp Đình không nghĩ tới cô khó chịu đến vậy, không chút phòng bị ngã nhào xuống đất.

Hai người ngã trên sỏi, đá lớn cỡ trứng ngỗng đập vết thương anh, mơ hồ đau.

“Bịch — —” Trán cô đập vào trán anh, mũi, miệng hai người, va vào nhau.

Chương 44: Tiếp xúc thân mật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một cái va chạm này, nước mắt Lăng Vi thiếu chút nữa mãnh liệt trào ra.

Diệp Đình khó chịu một tiếng, hiển nhiên vết thương đạn bắn còn chưa khỏi hẳn.

Lăng Vi muốn bò dậy, nhưng nằm trên người anh, cả người mệt lả, không có chút sức lực nào.

Diệp Đình xoay người, đè cô ở dưới. Gương mặt tuần tú kề sát mặt cô.

Thân thể hai người dán vào nhau như vậy, tư thế rất lúng túng. Hơi thở của anh cũng phả lên mặt cô, làm mặt cô dần ấm lên.

“Bị ngựa xóc chết, cô là người đầu tiên, có thể ghi vào kỷ lục Guinness thế giới.” Anh trêu đùa nhìn cô chăm chăm, thấy hai tai cô vì tức giận mà đỏ lên, mới nhóm dậy.

Lăng Vi không lo được nhiều như vậy. Che miệng, bước chân lao đảo chạy ra bờ sông.

Cô lẩn một vòng, chạy đến bờ sông.

Nôn thật lâu, mới dần ổn định.

Quay đầu, lại thấy Diệp Đình cười như không cười, đút một tay vào túi quần nhìn cô.

Cô mệt lả, sắc mặt trắng bệch.

Diệp Đình ném roi ngựa, đi tới cô: “Phá hư vụ làm ăn của tôi, coi như em trả lại cho tôi rồi.”

Anh đứng bên cạnh cô rửa tay, nghe cô “hừ” một tiếng.

“Có bệnh!”

Diệp Đình xoay tay, vẩy nước lên người cô.

“Rào rào — —” Nước làm ướt mặt cô.

“Rào rào — —” Nước làm ướt tóc cô.

“Rào rào — —” Nước làm ướt trước ngực cô...

Lăng Vi trong nháy mắt giống như quỷ rơi xuống nước.

“Anh tự tìm cái chết!” Lăng Vi nhảy cẫng lên, trực tiếp đẩy Diệp Đình xuống nước!

Dám khi dễ phụ nữ!

Anh cho anh là ai? Anh còn thiếu bà đây một mạng đó!

Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy Diệp Đình ướt đầm dề từ trong nước lên, anh mặc đồ đua ngựa trắng đen phối hợp, cực kỳ bó sát người, lần này dính sát vào.

Thân hình anh cao ngất, đột nhiên từ trong nước đứng lên, mang theo chút nước, đặc biệt mỹ cảm.

Chắc chắc, vóc người này không đi làm minh tinh, thật quá đáng tiếc.

“Bái bai~” Lăng Vi phát tay với anh, nhanh chóng leo lên ngựa. Tay cầm roi ngựa, đặc ý vẫy tay bái bai anh.

Diệp Đình giữ đề, thấy cô đã leo lên ngựa, thúc ngựa chạy chậm.

Tốc độ này, cô có thể thích ứng, hoàn toàn không cảm thấy khó chịu.

Diệp Đình đứng trong nước, thấy con ngựa càng chạy càng xa...

Nha đầu này... Đây là... Bỏ mặc anh ở đây?

Anh thay đề đua ngựa, không mang theo điện thoại bên người. Vừa rồi con ngựa chạy hồi nửa giờ mấy phút... Nếu dựa vào hai chân đi về lại, phải đi hơn một giờ...

Diệp Đình lắc đầu, cười tự giễu.

Không nghĩ tới bị nha đầu này chơi một ván.

Cả người anh ướt đầm đề, vừa huýt sáo vừa đi về.

Nội tâm mãnh liệt tỏ ý, đối với nữ hán tử Lăng Vi, nhất định phải phòng bị nhiều hơn, hơn nữa, cương quyết không thể nuông chiều!

Bi kịch hơn anh là... Lăng Vi vòng tới vòng lui trong rừng cây, căn bản không tìm được đường ra... Con ngựa này dường như không nghe lời cô lắm, luôn muốn quay đầu tìm Diệp Đình.

“Xảy ra chuyện gì? Đi tới trước!” Lăng Vi nóng nảy! Sao con ngựa này luôn muốn quay đầu!

Càng bị kích là...

Chỉ một lát sau, con ngựa vòng tới vòng lui, đi tới cạnh Diệp Đình.

Quần áo Diệp Đình vẫn ướt, Lăng Vi cũng không tốt gì.

Hai người một trên, một dưới ngựa...

Mắt to nhìn mắt nhỏ.

Lăng Vi nhìn thấy anh, toét miệng cười: “Thật có duyên...”

Chương 45: Tiếp xúc thân mật

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình hai ba bước đi tới trước ngựa, dứt khoát phóng lên ngựa, một tay ôm eo cô, một tay bóp cằm cô: “Đi về một mình? Hửm?”

Lăng Vi giận đến tai mắt bốc lửa! Vì tiếng cười đáng giận của anh vang lên bên tai cô.

“Cầu xin tôi, tôi mang em đi.” Anh phả ra hơi thở lên cổ cô, rái tai cô, làm cho Lăng Vi run rẩy một trận.

“BIẾN, THÁI!” Lăng Vi ghét giọng điệu này của anh, ghét anh tỏ vẻ như vậy! Cô quay qua một bên, cực kỳ anh dừng nhảy xuống.

“Bịch — —” Cô ngã xuống đất.

Diệp Đình nhàn hạ liếc cô, khoe miệng khế nhếch, giống như muốn cười.

Anh không nói gì, vỗ ngựa đi.

Lăng Vi hung hăng đá không trung: “Tôi không cần anh đưa đi! Chân tôi cũng không phải không dài!”

Lăng Vi kéo dầm, theo đường mòn đi tới trước, cô đột nhiên ngây dại! Trước mắt lại xuất hiện mấy cái ngã ba! Nên đi con đường nào mới đúng?

Da đầu Lăng Vi tề đại, cô nghe tiếng rần lè lưởi!

Cô nơm nớp lo sợ quay đầu, chỉ thấy một con rắn hổ mang cách cô chỉ có hai thước!

“A——” Rắn độc! Lăng Vi thét lên! Rắn ah! Cô sợ rắn nhất!

A a a —— Tiếng thét chói tai của Lăng Vi vang khắp rừng cây.

Con rắn kia bị tiếng thét chói tai kinh động, ngóc đầu lên.

Lăng Vi sợ hãi đứng sững sờ, chỉ thấy con rắn dồn sức nhào tới cô.

Lúc này, cô muốn chạy căn bản không còn kịp.

Sau đó, đột nhiên nghe “phốc” vang dội! Lăng Vi trơ mắt nhìn con rắn dài bảy tấc kia bị một cái dao nhọn đâm chết!

“Đi lên!” Diệp Đình thúc ngựa chạy tới bên cạnh cô, đưa tay, kéo cô lên ngựa: “Còn khỏe tài không?”

Sắc mặt Lăng Vi trắng bệch, cô liều mạng lắc đầu, ôm cánh tay anh, chết cũng không chịu buông tay!

“Hí ——” Không chờ cô trấn định lại, Diệp Đình đã hất roi, giữa ngựa chạy như điên.

Lăng Vi ôm chặt cánh tay anh... Anh lại không bỏ mặc cô? Anh lại luôn ở gần bên cô? Anh lại ra tay cứu cô trong giây phút nguy hiểm nhất!

Tim Lăng Vi đột nhiên đập loạn lên! Người này... Còn chưa đáng

ghét đến cực điểm!

Gió thổi qua, vạt áo ướt đẫm lạnh lẽo, Lăng Vi nổi da gà.

Trong chốc lát, tay Diệp Đình kéo dây cương, thả chậm tốc độ.

Anh cởi áo khoác mặc để đưa ngựa, khoác lên vai cô. Ánh mắt trời chiếu xuống, áo khoác ấm áp của anh bao lấy cô, Lăng Vi nắm vạt áo...

Áo của anh thật ấm, không bị ướt.

Người cô ấm áp trở lại.

Lòng, cũng dần ấm lên...

Con ngựa nhàn nhã đi từng bước từng bước.

Cưỡi ngựa như vậy, thật thoải mái.

“Diệp đại nhân, sao anh bỗng dưng tìm ra lương tâm vậy?” Lăng Vi quay đầu, quan sát anh như nhìn quái vật. Anh lại cởi áo khoác cho cô, còn thả chậm tốc độ ngựa, là lo cô không biết cưỡi ngựa sao?

Diệp Đình “hừ” một tiếng: “Đừng tự mình đa tình, quần áo tôi đều ướt đẫm, tôi phải hơi khô! Trở về như vậy, bị người khác thấy không mất mặt sao?!”

Lăng Vi khinh thường trừng anh: “Vậy anh hãy chờ phơi thành cá khô rồi về!”

Diệp Đình trừng lại cô. Hai người trừng anh, một lúc sau, đều bị biểu tình của đối phương chọc cười.

Lăng Vi quay đầu, mắt nhìn phía trước.

Mặt trời xuyên qua lá cây rọi lên mặt, đúng là thật dễ chịu.

Ngồi trên lưng ngựa lão đảo lắc lư, Lăng Vi mệt rã rời, nhưng mạnh mẽ chống đỡ, không ngủ. Cánh tay Diệp Đình ôm lấy cô, ngược lại không cảm thấy lạnh. Nhưng mà... tên ở sau không ngừng nháy mũi...

Lăng Vi muốn trả áo khoác lại cho anh, anh lại vạn phần chê bai không chịu lấy: “Trên áo đều là mùi nước hoa, tôi không chịu nổi!”

Tật xấu!

Lăng Vi tức giận giơ tay để trước mũi người, cô căn bản không có dùng nước hoa!

Mùi nước hoa ở đâu ra?

Chương 46: Tôi chỉ có thể ở lại đây, không thể rời đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cưỡi ngựa hơn một tiếng mới trở lại trường đua.

Khi hai người trở về, những người khác đã đi hết rồi.

Diệp Đình trực tiếp giục ngựa trở lại tòa nhà ba tầng kia. Anh nhảy xuống ngựa, kéo Lăng Vi xuống. Bởi vì trở về tương đối chậm, váy Lăng Vi đã khô hết...

Đi vào đại sảnh, lại không thấy Diệp Đình đâu nữa.

Lúc này, quản gia Vương tiến tới nói: “Lăng tiểu thư, tôi đưa cô đi nghỉ ngơi nhé.”

“Không cần, tôi muốn quay về trường học.” Qua chuyện vừa rồi, Lăng Vi đã định đi rồi.

Quản gia Vương suy nghĩ một chút, nói: “Bạn ngài ở sau nhà chờ cô, cô có muốn tới gặp họ không?”

Lăng Vi hơi kinh ngạc hỏi lại: “Tiểu Hi và Thiên Ma chưa quay về sao?”

“Chưa, bọn họ lo lắng cho sự an toàn của cô nên chưa về.”

“À, vậy qua đó đi...”

Quản gia Vương làm tư thế “mời” với cô. “Mời theo tôi đi vào trong, phía sau là chỗ ở.”

Hóa ra tòa kiến trúc này là mặt tiền.

Chính là nơi dùng để tiếp khách.

Nơi ở ở phía sau.

Từ phía trước đi tới, nhìn thấy một bể bơi bán lộ thiên.

Nước ao xanh lam, lóe ánh kim quang.

Đi qua cây cầu gỗ qua bên bể bơi đối diện, bên trong là nơi ở lấy ánh sáng vô cùng tốt.

Hạ Tiểu Hi và Thiên Ma thấy cô trở về đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lăng Vi đơn giản tắm rửa một cái, thay quần jean áo sơ mi sạch sẽ sạch sẽ, tìm quản gia Vương muốn lấy hành lý, quản gia Vương hòa ái cười nói: “Bây giờ thời gian còn sớm, không bằng đi dạo quanh trang viên một chút, ăn bữa cơm chiều rồi tôi sẽ để mọi người trở về, nếu không quá thất lễ rồi.”

“Dù sao cũng đến đây rồi, đi xung quanh xem đi...” Tiểu Hi lắc lắc cánh tay Lăng Vi.

Ánh mắt Hạ Tiểu Hi đều lóe lên hình hoa đào, hiển nhiên cực kỳ muốn đi dạo xung quanh.

Quản gia Vương liền mỉm cười dẫn bọn họ đi thăm bên trong.

Bên trong diện tích rất lớn, cũng là kiến trúc ba tầng.

Trong đó, có thư phòng lớn chừng hơn hai trăm mét, có phòng nhạc chứa đủ các loại nhạc khí, có phòng để tắm suối nước nóng, có phòng chơi cờ.

Có phòng tập thể thao, có phòng chơi bowling, có phòng trưng bày rượu, có phòng để phẩm rượu, có phòng chiếu phim, còn có phòng chuyên để cất những món đồ cổ không dùng tới.

Từng phòng đều cực kỳ đặc sắc, phòng chơi cờ thanh lịch, u tĩnh, phòng tập thể thao sống động muôn phần.

Mỗi một căn phòng được mở ra đều làm cho hai mắt người ta sáng ngời, có loại kinh diễm vì đẹp!

Kinh diễm rất nhiều, cẩn thận quan sát lại cảm nhận được thiết kế tinh diệu và cảm giác thoải mái ở đây.

Nhìn ra được, chủ nhân của tòa kiến trúc này theo phái hưởng lạc...

“Oa! Thác nước kia cao thật đấy!”

Ra khỏi tòa nhà, phía sau là hoa viên có một thác nước cao chừng hơn hai mươi mét, phía dưới thác nước là hồ nước trong suốt, bên cạnh cách đó không xa còn có mặt hồ hình gương soi.

Bên cạnh hồ còn có một nhà gỗ nhỏ thanh lịch tao nhã mà đầy đủ mọi thứ.

Bóng nhà gỗ chiếu vào trong hồ nước, giống như một thế giới riêng, như một mỹ nhân một mình một.

Bên cạnh nhà gỗ có một nhà ẩm trồng hoa.

“Cậu xem, hoa kia thật đẹp!” Hạ Tiểu Hi gào to một tiếng, kinh ngạc mở lớn miệng.

Lăng Vi đi về phía nhà trồng hoa.

Bên trong nhà ẩm, có một đóa đỗ quyên đỏ rực nở rộ, nụ hoa mềm mại, cánh hoa nở bung ra, như đôi mắt mỹ nhân hé mở, nghiêng người dựa vào bên cửa sổ lẳng lẳng đánh giá mọi người.

Lăng Vi nhìn chằm chằm đóa hoa kia không biết vì sao lại có chút không thích!

Tuy rằng mùi hoa nhẹ nhàng thoang thoảng, nhưng cô lại cảm thấy loại hoa này có tư thái chèn ép con người ta.

Cô đảo mắt nhìn đi, giữa nhà ẩm trồng hoa và nhà gỗ nhỏ có trồng một gốc hòe.

“Cây này không tệ!”

Lăng Vi đứng ở dưới tàng cây, chỉ cảm thấy sự yên lặng, bình yên, khiến cô lập tức thích nó.

Mùi hoa hòe theo gió thấm vào người, từng đợt từng đợt thổi tới khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Nghe nói cây hòe thuần âm, nhưng cô rất thích cây hòe này.

Lăng Vi đứng đó không muốn động đậy. Nếu vẽ ở trong này, linh cảm nhất định cuồn cuộn không ngừng.

Chương 47: Tôi chỉ có thể ở lại đây, không thể rời đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhìn xung quanh, cả tòa hoa viên đúng là có thể nói mỗi bước là một cảnh khác nhau.

Luôn luôn có một loại cảm giác nhìn mãi không hết, thưởng mãi không tận.

“A? Gian nhà gỗ nhỏ này có ai tới ở không, thật đẹp...” Hạ Tiểu Hi sôi nổi chạy vào, đột nhiên “A nha ——” một tiếng thét chói tai.

Lăng Vi và Thiên Ma vội vàng chạy tới. Hạ Tiểu Hi kinh hồn chưa định vỗ ngực chạy đến.

“Thấy quý à? Kêu thăm như vậy?” Lăng Vi và Thiên Ma chạy đến cửa, nhìn vào trong...

Kết quả... Chỉ thấy Diệp Đình đang đứng ở bên cạnh giá sách, vẻ mặt đăm đăm quay đầu lại nhìn bọn họ.

“...” Lăng Vi đỡ trán, quả nhiên là quý...

Mau chóng lôi hai người họ đi.

“A? Hay thật, bên đó có đồ ăn cho người không?” Lăng Vi nhìn thấy một vườn rau lớn.

“Đúng vậy! Vườn rau rộng thật!” Hạ Tiểu Hi như phát hiện đại lục mới, hưng phấn mà chỉ tay về phía trước!

Xa xa, có một mảng lớn màu xanh.

Quản gia Vương nói: “Trong trang viên chúng tôi trồng rau dưa, hoa quả, thịt các loại gần như đều là tự cấp tự túc. Khối đất ruộng kia chúng tôi tưới nước bằng guồng, bón phân hữu cơ, đó là rau dưa sạch không chút ô nhiễm nào hết.”

Cảm giác thật trâu bò...

Quản gia Vương nói: “Mọi người cũng đói bụng rồi đúng không? Tôi bảo đầu bếp chuẩn bị thêm vài món thức ăn. Hôm nay dùng cơm ở đây luôn đi.”

Bên trong nhà gỗ nhỏ còn có phòng bếp.

Đầu bếp tay nghề số một, đồ ăn làm ra màu sắc tươi sáng, mùi thơm tỏa ra bốn phía!

Ba người ngồi trên bàn ăn bên cạnh nhà gỗ nhỏ, Lăng Vi mời quản gia Vương cùng ăn, ông lại lắc đầu không chịu.

Lăng Vi lại hỏi: “Diệp tiên sinh cũng không ăn cùng sao?”

Vừa rồi anh còn ở trong nhà gỗ, lúc này cũng không biết đã đi đâu rồi.

Quản gia Vương nói: “Tiên sinh quay về công ty. Vừa rồi quay lại đây là muốn tìm chút tư liệu.”

Hạ Tiểu Hi vừa nghe thấy Diệp Đình không ở đây, liên tục vỗ ngực,

thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Canh này uống ngon thật!” Thứ có thể làm cho kẻ sành ăn như Tiểu Hi khen cũng không nhiều, cô lại không ngừng giơ ngón cái lên.

Cô uống một ngụm canh, mặt mày rạng rỡ nói: “Rõ ràng chỉ là canh cải rắng, sao uống lại ngon vậy chứ? Mình hận không thể nuốt luôn lưối vào!”

Lăng Vi cũng liên tiếp gật đầu, cơm rất thơm, rau xào ăn rất ngon, canh... Canh này, thật sự là một nồi canh kỳ lạ.

Rõ ràng chỉ là nồi canh đơn giản, lại có một hương vị khó nói thành lời...

Quả thực có thể xưng là cực phẩm nhân gian!

Quản gia Vương cực kỳ vui vẻ, khen đồ ăn nhà mình không dút miệng: “Đồ ăn trong trang viên chúng tôi đều là thực phẩm sạch, dùng guồng nước tưới, dùng cũng là phân hữu cơ.”

Hạ Tiểu Hi ăn đồ ăn, hỏi quản gia Vương: “Làm sao để có phân hữu cơ?”

“Phốc — —” Thiên Ma suýt thì phun ra.

Lăng Vi nuốt đồ ăn, nhìn Tiểu Hi nói: “Chính là phân động vật và người...”

“Phốc — — khụ khụ!” Hạ Tiểu Hi chấn động rồi: “Trách không được... Hương vị đặc biệt như vậy...” Trên đồ ăn này đều dính phân người á?

Quản gia Vương vội vàng giải thích: “Cũng không phải... Phân hữu cơ của chúng tôi là đem các loại cuống rau, lá rụng, cỏ xanh, phân người và động vật làm nguyên liệu, lấy tỉ lệ nhất định pha trộn hoặc dùng chút bùn đất trộn lại ủ thành phân xanh. Bên trong cũng có hạt giống rau, bông, bã đậu, mè, thầu dầu, trà để làm bánh phân bón.”

“A a a, nghe cũng rất cao cấp...” Thật ra là không nghe được gì hết. Hạ Tiểu Hi che miệng nhìn về phía Lăng Vi, Lăng Vi vẻ mặt bình tĩnh gấp rau bỏ vào trong miệng.

Ba người thần thái khác nhau ăn xong bữa cơm.

Ăn cơm xong rồi, quản gia Vương dẫn bọn họ trở lại bên trong.

Quản gia Vương nở nụ cười, xin lỗi gật đầu nói: “Tiên sinh gần đây xử lý một chuyện tương đối khó giải quyết, sợ liên lụy đến Lăng tiểu thư, cho nên... ý tiên sinh là, gần đây trong khoảng thời gian này cô không tiện đến trường. Tôi sẽ sắp xếp gia sư cho cô học bù, bạn bè của cô cũng có thể đến. Chẳng qua, vì suy nghĩ cho an toàn của cô, cô ra vào có thể chịu chút hạn chế.”

“Ý là... Tôi chỉ có thể ở lại đây, không thể rời đi, phải không?”

Chương 48: Tổng thống cô cũng không thích

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi Thiên Ma 18 tuổi đã chế tạo ra một con chip, giá trị hơn một ngàn vạn, chẳng qua cậu không đòi tiền, toàn bộ quyên cho công trình hy vọng. Dù cậu đã tạo ra vô số chương trình, cậu vẫn là người thần bí nhất trong mười đại hacker, ngoài Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi, ngay cả cha mẹ cậu cũng không biết cô là một hacker tầm cỡ thế giới.

Hơn mười giây, cậu đã tìm được một đồng tư liệu.

“Để mình xem xem, tuổi trong khoảng 20~30, Diệp Đình — — nhân viên công vụ. Tuổi: 25 tuổi.”

Bọn họ nhìn ảnh chụp, phủ nhận: “Không phải người này.”

Lại xem mấy cái khác, cũng không phải

“Còn có cái này...”

“Diệp Đình — — tuổi: 26 tuổi, không có ảnh chụp, tư liệu không rõ...”
Thiên Ma có chút kích động: “Đó là một văn kiện mã hóa! Ai nha cái tính vội vàng của mình!”

“Văn kiện mã hóa, mình còn không giải được sao?”

Cậu ôm máy tính vào một góc hăng hái chiến đấu, chỉ chốc lát sau, cậu kích động nói: “Diệp Đình — — là người sáng lập kiêm tổng giám

đốc tập đoàn Đình Phong đế quốc!”

Hạ Tiểu Hi kinh ngạc hỏi: “Đình Phong...?”

Đó chính là tập đoàn tài chính nổi danh toàn cầu!

“...” Lăng Vi và Tiểu Hi kinh sợ, vừa rồi hình như còn nghe người bên Tân Á nói: “Tân Á và Đình Phong hợp tác... Nhất định độc bộ thiên hạ!”

Thiên Ma còn nói: “Cha Diệp Đình là... người sáng lập tập đoàn tài chính quốc tế PG—— Paul? Lewis. Mẹ nuôi: công chúa Địch Á—— Ai Linda. Mẹ đẻ: Nhà sinh vật học tế bào—— Diệp Khanh. Sinh Diệp Đình sau đó qua đời... Diệp Đình năm 12 tuổi đã đoạn tuyệt quan hệ với cha mình, tự lập môn hộ, sửa theo họ mẹ.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, cũng không nói nữa.

Lăng Vi nghĩ tới lúc anh nằm mơ mê sảng nói... Anh nói: “Hừ —— Công chúa Y Toa là cái gì? —— Cưới cô ta á? Nằm mơ đi!”

“Mấy người nghĩ gì chẳng lẽ tôi không biết sao? Nghĩ muốn khống chế tôi, cũng không hỏi xem tôi có đồng ý hay không!”

“Muốn ép tôi, tôi có thể đi vào khuôn khổ? Không ai nói cho mấy người biết căn cứ dầu mỏ Abu Dhabi là của tôi à?”

“Còn có công nghiệp quân sự ở Mạnh Gia, khí thiên nhiên ở liên bang Nga, đúng! Tất cả đều là của tôi!”

...

Thiên Ma căm giận đập bàn phím: “Quá đáng! Chỉ có thể nhìn thấy

chút tư liệu như thế, số liệu khác toàn bộ mã hóa.”

“Ngay cả cậu cũng không thể vào được?” Hạ Tiểu Hi kinh ngạc.

Cô luôn luôn coi Thiên Ma là thần mà cúng bái, không nghĩ tới... Diệp Đình có thể làm khó Thiên Ma?

Thiên Ma mặt thối thối: “Tôi nhất định phải mở được nó!”

Ngón tay Thiên Ma gõ lạch cạch trên bàn phím.

Lăng Vi nói: “Cậu không cần tra xét, anh ta có thân phận gì tôi cũng không quan tâm.”

Thiên Ma hừ một tiếng, không phục.

Hạ Tiểu Hi cười nói: “Bây giờ không phải vấn đề cậu có quan tâm hay không... Mà là, Thiên Ma mọi việc luôn luôn thuận lợi lại bị đá kích kia.”

Lăng Vi bình tĩnh gật đầu: “Đá kích đá kích lại đá kích, cuộc sống mới có kích thích.”

“Ha ha——”

Chạng vạng, trán Thiên Ma đều đổ mồ hôi cũng không vào nổi kho dữ liệu của Diệp Đình.

Cậu hoang mang rối loạn muốn đi, nói laptop này dùng không tốt... Phải đi về dùng máy tính chuyên nghiệp của cậu.

Lăng Vi liền báo cho quản gia Vương, đưa Thiên Ma và Tiểu Hi quay về trường học.

Hai người đi rồi, Lăng Vi tránh ở trong phòng không đi ra.

Thình lình xảy ra biến đổi lớn, khiến cả thể xác và tinh thần của cô đều mỏi mệt...

Cô bật đèn, mơ mơ màng màng ngủ. Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên bị ác mộng bừng tỉnh! Cô lại mơ thấy cảnh ba mẹ xảy ra tai nạn giao thông!

Cô ôm tim thở dốc... Cô tuy không tận mắt chứng kiến cảnh đó. Nhưng hình ảnh nọ như in sâu vào đầu cô. Từ lúc mười tuổi, cô sợ bóng tối, cho nên quen bật đèn ngủ.

Cô mở to mắt, phát hiện xung quanh là hoàn cảnh xa lạ, lúc này mới nhớ tới mình đang ở biệt thự của Diệp Đình.

Cô lau trán, phát hiện sợ tới ướt đầm mồ hôi!

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến mấy tiếng động kỳ lạ!

Chương 49: Mông té muốn nứt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô cẩn thận nghe, dần nghe ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân trầm ổn.

“Cốc cốc cốc — —” Bên ngoài có người gõ cửa.

Lăng Vi bước xuống đi mở cửa, giương mắt thấy một bóng người cao lớn ở trước cửa. Chân mày anh tuấn của Diệp Đình nhíu lại, tròn mắt đen thâm thúy nhìn cô chằm chằm, đôi mắt yên lặng lạnh lùng như băng.

Anh ngược mắt, nhìn ánh đèn nhức mắt, sáng chói trắng lòe làm anh đau mắt!

Anh bình tĩnh hỏi: “Lạ gì ở đây? Không ngủ được?”

Lăng Vi dụi mắt nói: “Không có, tôi ngủ, nhưng tôi quen mở đèn ngủ.”

Từ khi cha mẹ qua đời, cô luôn mở đèn ngủ. Gần một năm trời, nửa đêm mắc vệ sinh tình, cô cũng không dám đi.

Lâu ngày, thành thói quen.

Diệp Đình quan sát cô, thấy mắt cô lim dim, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng, quả thật giống như đang ngủ, liền gật đầu.

Anh nhớ lại lúc ở nhà cô, quả thật cô phải mở một cái đèn nhỏ trên tường mới có thể ngủ. Nhưng mở đèn rất không tốt cho sức khỏe! Mắt không tốt, đối với thân thể cũng không tốt.

Diệp Đình không nói gì, bước chân dài ra, đi thẳng vào phòng.

Lăng Vi kinh ngạc nhìn anh: “Làm gì? Anh có chuyện gì à?”

Diệp Đình không để ý tới cô, trực tiếp đưa tay ấn chốt đèn, anh tắt đèn...

Phòng tức khắc tối đi, Lăng Vi lập tức nổi giận: “Anh vào phòng tôi làm gì? Mở đèn!”

Diệp Đình liếc cô, dưới ánh trăng, gò má trắng nõn của cô nổi lên vết đỏ ửng.

Anh cố ý cười nhạo: “Em nghĩ tôi muốn làm gì em?”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, cắn răng đi tới mở đèn, Diệp Đình đột nhiên đưa tay kéo cô lên giường: “Thì ra em nhát gan như vậy.”

Lăng Vi nghẹn họng, giấy giữa hai cái, không cựa ra được. Cả người anh đè trên người cô, rất nặng rất khó chịu. Cô muốn đạp anh, nhưng anh siết chặt cô, giống như quyết tâm muốn cưỡng gian cô vậy.

“Không phải em buồn ngủ sao? Còn không mau ngủ?” Anh vừa thúc giục cô vừa vươn tay lấy chăn đắp lên người cô: “Chờ em ngủ tôi sẽ đi, làm thế nào cũng phải sửa tật xấu này của em!”

Cô tắt đèn căn bản không ngủ được. Nhưng trong lời nói của anh tràn đầy châm chọc, kích thích tính bướng bỉnh của cô!

Lăng Vi nhìn anh hồi lâu, thật nhúc đầu. Hơi thở của anh phả lên mặt cô, Lăng Vi không dám thở mạnh. Hai người đều mặc rất ít, da thịt kề sát, nhiệt độ nóng bỏng trên người anh truyền sang khắp người cô.

Cô khó chịu vặn vẹo. Ánh mắt anh đột nhiên trầm xuống.

“Đừng động!”

Lăng Vi lập tức cứng đờ.

“Anh buông tôi ra, tôi muốn ngủ.”

Diệp Đình cảm nhận sự mềm mại của cô, có một giây hoảng hốt. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, mắt cô sáng ngời trong suốt, lộ ra tia quật cường. Diệp Đình hít một hơi, buộc mình ngồi thẳng người, anh buông bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô ra. Lăng Vi trở mình, kéo chăn đắp qua đầu. Cảm giác được anh ngồi yên ở mép giường, cô nhắm mắt lại cố gắng thích ứng bóng tối, ban đêm yên tĩnh, cô nghe được tiếng hít thở trầm ổn yên bình của anh. Cô dần ổn định lại.

Cũng không biết qua bao lâu, cô lại ngủ thật.

Sáu giờ rưỡi sáng hôm sau, Lăng Vi tự tỉnh, cô dụi mắt nhìn qua bên cạnh, Diệp Đình không ở trong phòng, cô cũng không biết anh đi ra ngoài lúc nào...

Cô bò dậy rửa mặt. Mở vali lấy áo thun màu trắng, quần jean mặc vào, cầm cây kẹp vẽ ra ngoài. Hôm nay là chủ nhật, cô phải đến cô nhi viện dạy cho bọn nhỏ.

Đi xuống lầu, vừa vặn thấy Diệp Đình đang xem TV trong phòng khách.

Lăng Vi bất ngờ, anh lại dậy sớm như thế. Tối qua anh không ngủ sao? Cô nhìn đồng hồ trên vách tường, mới hơn sáu giờ, rất nhiều người còn đang ngủ say đó... Nếu không phải cô phải đến cô nhi viện dạy cho bọn nhỏ, cô cũng sẽ không dậy sớm như vậy.

Lúc này, Diệp Đình ngồi trên sofa màu nâu, chăm chú xem TV.

Thấy cô xuống, Diệp Đình chậm rãi ngược mắt, nhìn cô chằm chằm.

Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, tựa như muốn hỏi cô đi đâu.

Lăng Vi không có ý định trò chuyện nhiều với anh, lãnh đạm nói: “Tôi đi cô nhi viện.”

Thói quen này đã duy trì bốn năm, mỗi sáng chủ nhật, cô đều đến cô nhi viện dạy vẽ cho bọn họ.

Bản thân cô cũng là cô nhi, nên cô hy vọng cho những đứa trẻ đồng mệnh tương liên với cô chút ấm áp.

Diệp Đình không lên tiếng, quay đầu tiếp tục xem TV.

TV đang phát tin tức.

Chương 50: Mông té muốn nứt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau lưng ký giả, tiếng súng đùng đùng: “Hoạt động lớn của Ecuadoa! Tổ chức hắc đạo khổng lồ bị đả kích nghiêm trọng!”

Ecuadoa?

Lăng Vi nhướng mi, Diệp Đình... không phải là bị tổ chức hắc đạo của Ekoul đuổi giết sao?

Anh còn từng nói, trừ nước Ecuadoa, bất kỳ một góc của địa cầu nào, cô đều có thể đi qua.

Lúc này mới mấy ngày... Anh đã gây mâu thuẫn với Ecuadoa?

Động tác nhanh như vậy, còn làm đối phương náo loạn, có thể nói là sấm sét nha!

Người này thật lợi hại, sau lưng anh có thể lực gì mà có thể đả động thể lực đen tối của một quốc gia.

Lăng Vi không xem tiếp, vội đi ra ngoài.

Cô ngồi lên một chiếc xe thương vụ, Vương quản gia đột nhiên đi tới, tài xế hạ cửa kính xe xuống.

Vương quản gia khom người cười: “Lăng tiểu thư...”

“Có chuyện gì không?” Lăng Vi thấy ông muốn nói lại thôi, không hỏi tới, chỉ nhìn ông, chờ ông nói chuyện.

Thật lâu, Vương quản gia uyển chuyển hỏi: “Cô muốn đi ra ngoài sao?”

Lăng Vi thầm nghĩ, tôi cũng đã ngồi lên xe, ông nói sao?

Nhưng ngoài miệng lại nói: “Ừ, hôm nay tôi phải đến cô nhi viện dạy cho bọn nhỏ.”

Vương quản gia cười nói: “Đây là chuyện tốt... Nhưng mà...”

Lăng Vi không lên tiếng, chờ ông nói tiếp.

Vương quản gia thu hồi nụ cười, sắc mặt trịnh trọng: “Đi ra ngoài thì không sợ, nhưng đi cô nhi viện, e là không ổn lắm...”

“Không ổn? Tại sao?”

“Ừm...” Vương quản gia suy xét, nói: “Gần đây tiên sinh đang có một hành động lớn, đã sắp ép đối phương đến đường cùng rồi, sợ đối phương sẽ phản công...”

Lăng Vi nghĩ tới tin tức vừa rồi... Diệp Đình đang đánh với người ta như dầu sôi lửa bỏng, sợ rằng cô sẽ là điểm yếu của anh...

Lăng Vi suy nghĩ, nếu đến cô nhi viện, có lẽ sẽ mang tới nguy hiểm cho bọn họ.

Vì an toàn của bọn nhỏ, tạm thời không nên tới. Chương trình học, sau này có thể học bù...

Cân nhắc thiệt hơn, bước xuống xe, lấy điện thoại gọi cho viện trưởng của cô nhi viện.

Lúc xin nghỉ, hiệu trưởng Trần rất kinh ngạc: “Vi Vi, cháu đã xảy ra chuyện gì?” Từ khi Lăng Vi đảm nhiệm giáo viên dạy mỹ thuật của cô nhi viện, cô không ngại mưa gió, chưa bao giờ đến trễ, chưa bao giờ bỏ bê công việc.

Hiệu trưởng Trần giống như mẹ cô, đặc biệt nhạy cảm với mọi chuyện về cô.

Lăng Vi sợ bà lo lắng, không giải thích quá nhiều, chỉ nói sắp tốt nghiệp, khoảng thời gian này vô cùng bận rộn, liền cúp điện thoại.

Đi vào phòng khách, cô bước lên cầu thang, bỗng nhiên đứng lại.

Xoay người, nói với Diệp Đình: “Bọn họ biết tôi đã cứu anh, nơi tôi ở thường xuyên nhất là trường học, cô nhi viện. Tôi không hy vọng bọn nhỏ bị uy hiếp.”

Diệp Đình tắt TV, đi lên cầu thang. Lúc đi ngang cô, anh híp mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Tựa như rất không hài lòng vì cô nghi ngờ anh.

Lăng Vi nhìn biểu tình kia của anh, trong lòng nghĩ anh có thể lo liệu... Nhưng mà, dáng vẻ đó của anh, thật làm người ta chán ghét! Cô khinh thường, hừ mũi một tiếng.

Anh chợt đứng lại, quay đầu.

Lăng Vi đang đi lên, không nghĩ tới anh đột nhiên dừng lại.

“Bịch”, cô đụng vào người anh: “Anh động kinh à...” Cô bịt mũi, cơ ngực người này còn cứng hơn đá!

Cái đụng này, bỗng nhiên trượt chân, mắt thấy sắp ngã xuống, hai tay cô quơ quơ giữa không trung, muốn tìm điểm chống đỡ.

Kẹp vẽ sau lưng rất nặng, cô hoàn toàn không giữ vững thân thể được. Tiện tay túm, nắm cánh tay Diệp Đình, thiếu chút nữa kéo anh ngã theo.

Lăng Vi mượn lực được, vừa muốn đứng thẳng người, Diệp Đình thất đức, đột nhiên buông tay, Lăng Vi té xuống đất... Giấy vẽ bay khắp nơi.

Cũng may bậc thang không cao... nhưng cho dù như vậy, cô cũng cảm thấy cái mông sắp nứt ra.

Chương 51: Tiết học đầu tiên của đời người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi then quá hóa giận, thật sự muốn tức chết!

Chưa từng thấy người như vậy: “Anh không thể kéo tôi sao? Tôi cũng đứng vững rồi, sao anh buông tay?”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, trong mắt đầy dí dỏm. Anh nhìn cô một hồi, buồn cười nói: “Tôi kéo em thì không thể trò vui như vậy. Tại sao phải kéo em?”

Lăng Vi nhắm mắt, hít thở sâu.

Không cần để ý anh!

Trái tim thiếu hụt, không nói ra đạo lý.

Lăng Vi nhặt giấy vẽ. Đứng dậy đi lên lầu, lúc đi ngang anh, hung ác đập anh một cước.

“A ——” Diệp Đình đen mặt.

Lăng Vi liếc anh cười nhạt: “Ha, biểu tình rất thích hợp, chị thường cương.” Móc ra hai đồng xu vỗ lên mặt anh, nói xong, lại đập một cước: “Trò vui tiếp tục!”

Sau đó chạy lên lầu, đóng cửa lại. Muốn đùa giỡn tôi? Ha ha...

Diệp Đình nhíu chặt mày, giật giật đầu ngón chân hơi tê, quả thực buồn cười.

Đây là một cô gái có thù phải trả, anh suýt chút nữa quên mất.

Lúc này, Vương quản gia đi tới, khom người chào Diệp Đình: “Tiên sinh, tối qua phòng Lãng tiểu thư mở đèn tới nửa đêm. Có thể cô ấy không quen ở, cần chuẩn bị phòng khác cho cô ấy không?”

Diệp Đình liếc mắt ông, lãnh đạm nói: “Cô ấy có thói quen này, không cần chuẩn bị thêm.”

Vương quản gia liền gật đầu, bày tỏ đã hiểu, Diệp Đình lại nói: “Đổi đèn phòng cô ấy thành cái mờ hơn. Chỉ có chút ánh sáng là được rồi.”

“Dạ, tiên sinh.”

Lãng Vi chạy lên lầu.

Cô không về phòng ngủ, mà tới phòng vẽ.

Vừa mở cửa phòng vẽ, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh đang cao ngạo ngẩng đầu nhìn chằm chằm tranh của cô.

Nghe tiếng mở cửa, anh ta nghiêng đầu, thái độ khinh thường quan sát cô.

Thấy cô đi vào. Người đàn ông kia lạnh giọng hừ một tiếng: “Một nha đầu chưa dứt sữa cũng phải làm phiền bốn đại gia đích thân ra tay! Đến đây, nể mặt A Đình, tôi phá lệ nhận cô làm học trò. Có thể bá tôi làm thầy là vinh hạnh lớn nhất đời này của cô!”

Có bệnh à?

Lăng Vi liếc anh ta, người này không biết xấu hổ đến cảnh giới nhất định rồi!

Người đàn ông kia liếc cô, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Hồi lâu mới hất cằm, bóp mũi nhìn cô: “Chẳng lẽ Diệp Đình còn chưa kịp nói cho cô thực lực của bốn đại gia?”

Nói xong, anh ta đi tới bên tường, lấy một bức tranh của Lăng Vi xuống, khinh thường nhìn lướt qua: “Quá câu nệ hình thức!” Tổn thương cô, tiện tay ném tranh của cô ra sau.

“Cạch — —” Khung tranh rớt xuống đất, bể.

Lăng Vi kinh ngạc ngẩn người, thấy anh ta thuốc màu màu xám tro, tạt lên tường!

Lại một ống tre!

Trong chốc lát, cả mặt tường bị tạt thành đủ màu sắc...

Tóc Lăng Vi sắp dựng đứng!

Đây không phải thầy, đây là một tên điên!

Người này trên phun dưới nhảy, lúc đứng bằng ghét, lúc leo bàn. Ước chừng hai mươi mấy phút, làm cả phòng lộn xộn.

Trên tường, dưới đất, rèm cửa sổ, quần áo, tóc, trên mặt anh ta đều là thuốc màu!

Lăng Vi muốn xông tới bóp chết anh ta, nhưng cô không có.

Cũng không biết tại sao, cô từ đầu đến cuối đứng không nhúc nhích, nhìn chăm chăm anh ta quấy rối.

Không nói ra là cảm giác gì, cảm thấy động tác và tác phẩm anh ta giống như có ma lực! Mới bắt đầu chọc giận cô, lại thu hút cô đi thăm dò, tra cứu theo anh ta.

Rốt cuộc, anh ta ngừng lại, anh ta cầm bút phác họa chi tiết.

Không bao lâu, anh ta vẽ xong.

Trên mặt tường xuất hiện... Một con sói!

Một con sói cô độc đứng trên núi tuyết đón gió.

Chương 52: Tiết học đầu tiên của đời người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Con sói há miệng, lộ ra răng nhọn, ánh mắt nó xanh biếc, chuyên chú, cao ngạo, là máu. Lông nó bị gió thổi dựng lên, tầng tầng lớp lớp, trên lông sói đầy băng tuyết, giống như một chiến sĩ không sợ lạnh!

Phía sau con sói, chỗ xa vô cùng có sáu con sói điên cuồng chạy tới nó, hình ảnh lập tức trở nên sống động!

Lăng Vi trợn to mắt nhìn, bức tranh này nhìn như hỗn loạn, nhưng lại rất có trình tự.

Nhất là đôi mắt xanh biếc và lông sói màu xám tro bị gió thổi, hỗn loạn tinh tế, cảnh giới này... Thật khiến người ta ca ngợi!

Tim Lăng Vi nhảy thành thịch, cô nhìn đến ngây người!

Cô đối với tranh của mình đã vô cùng hài lòng, nhưng người đàn ông này vẽ, tựa như mở ra một cánh cửa cho cô!

Anh mang đến cho cô tầm nhìn mới, lý niệm mới, trí tưởng tượng mới, sức sáng tạo mới!

Người đàn ông tiện tay ném bút.

Đi tới trước mặt cô: “Hôm nay là tiết đầu tiên, yêu cầu cô lĩnh hội sói

hung tàn, sói đoàn kết, sức chịu đựng của sói, sói cố chấp, còn có sói liều mạng.”

Lăng Vi đứng trước bức tranh kia, không nhúc nhích.

Ánh mắt nhìn chăm chăm đầu sói kia.

Ước chừng nửa giờ.

Cô rớt cuộc xô dịch bước chân, nhưng lại đứng bất động.

Lại mười phút trôi qua, cô mới đi tới, đứng đối diện vách tường bên cạnh.

Cô nhìn chăm chăm vách tường cực kỳ lâu, từ từ nhắm mắt lại giống như đang cảm nhận cái gì, cô đột nhiên mở mắt ra, khom người, lấy hộp thước màu màu nâu, vẩy lên tường.

Người đàn ông kia nhún vai nhìn cô.

Khinh miệt cười lên, cô chọn màu này... Ha, đều là khí tức của bùn, chẳng lẽ cô muốn vẽ một vùng đất badan?

Lăng Vi chú tâm, thuốc màu trong tay vẩy lên tường từng chút từng chút.

Trên vách tường dần thành hình.

Người đàn ông kia từ khinh miệt, đến kinh ngạc, cuối cùng lại tìm một cái ghế ngồi xuống, anh ta nhìn tranh cô không chớp mắt. Tóc gáy dựng đứng từng sợi một.

Hai giờ trôi qua, hai người bọn họ không nói một câu, Lăng Vi

ng nghiêm túc vẽ, người đàn ông lẳng lặng nhìn.

Lăng Vi mệt mỏi gặp người, vẻ mặt cô cực kỳ chuyên chú, quá chú tâm vẽ, cuối cùng, khi để bút xuống, cô mới phát hiện mình mệt lả.

Cô lau mồ hôi, quay đầu nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông nhìn chăm chăm vách tường, khẽ nhếch môi, trong đôi mắt màu xanh nhạt tràn đầy khiếp sợ!

Trừ khiếp sợ, càng nhiều hơn là kinh diễm*!

(*) Bị vẽ đẹp làm cho kinh sợ.

Đúng, kinh diễm — — anh ta bị bức tranh này kinh diễm!

“Cô quả thật là một thiên tài!”

Lăng Vi quay đầu, nhìn tác phẩm của mình.

Trên vách tường vẽ một con chim ưng oai phong rất sống động! Nó đang giương cánh bay lượn, nó bay thẳng đến bầu trời mênh mông! Nó đang bay thẳng tới trời cao, nó đang khinh thường bầu trời!

Nhất là đôi mắt con chim ưng, sắc bén, nhạy bén, cô độc đoạn tuyệt, uy nghiêm! Nó áp đảo vạn vật, uy phong凛冽, chiếm lấy thiên hạ, trong mắt đầy ắp coi khinh và tự tin.

Lăng Vi thường thức bức tranh của mình, đi tới trước mặt anh ta, học giọng điệu anh ta, nói: “Biết cái gì gọi là người giỏi có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên không? Hôm nay cho anh tiết học đầu tiên của đời người, yêu cầu anh lĩnh hội lòng dạ của chim ưng, sức mạnh của chim ưng, tầm nhìn của chim ưng, ý chí của chim ưng, quan

trọng nhất là — — sự cao ngạo của chim ưng!”

Người đàn ông nhếch miệng cười. Rốt cuộc đứng lên, trịnh trọng đưa tay về phía cô: “Jamie. Có thể trở thành bạn cô, là vinh hạnh của tôi.”

Anh ta nói là bạn, mà không phải là thầy.

“Lăng Vi!” Cô đưa tay bắt tay anh ta.

Jamie nhìn cô chăm chăm, nhớ kỹ cái tên này, Lăng Vi!

Chương 53: Phiền não của ngực to (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trải qua buổi trưa tư duy gió bão, Lăng Vi phát hiện chỗ tốt của vẽ nguyệt ngoạ!

Cô vui mình trong phòng vẽ, dùng bút vẽ lớn luyện tập trên giấy.

Lúc xế chiều, trên áo cô, trên tay cô đều là thuốc màu đủ màu sắc...

Cô đi tắm, dì Lưu tới lấy quần áo, thuận đường lấy đi toàn bộ quần áo và áo ngực của cô... Vì rất nhiều quần áo đều bị Vương Hân Bình ném xuống lầu.

Lăng Vi từ trong phòng tắm đi ra, phát hiện không có quần áo. Trong phòng thay đồ chỉ còn lại một cái đầm trắng Lôi Tuấn đưa tới. Váy cổ chữ V... sau lưng hở khoảng tương đối lớn. Nhưng cô không có đồ khác.

Tất cả áo ngực đều đem đi giặt, cô chỉ có thể dùng miếng dán ngực màu hồng.

Miếng dán ngực ôm lấy, ngực trắng đẹp dần lại ở giữa, đường rãnh thật sâu, làm cô tự nhìn cũng cảm thấy xấu hổ.

Không dùng thì đầm đó xuyên thấu, hai điểm hồng trước ngực lộ ra vô cùng rõ ràng... Như vậy càng không được.

Thật đòi mạng! Mặc đồ cũng khó khăn vậy sao?

Cô dán hai miếng dán ngực lần nữa, hy vọng đường rãnh cạn một chút, nhưng mà... Ngực cô, quá... quá lớn.

Trên thực tế, theo vóc người người đông phương mà nói... Vóc dáng càng cao, ngực càng nhỏ. Cô cao 1m71, hẳn là ngực nhỏ mới đúng. Nhưng ai biết sao cô... vóc dáng rất cao, ngực lại không nhỏ...

Nói thật, cô không thích chút nào. Lúc mặc đồ, quả thật hơi khó khăn.

Kệ, cứ vậy đi. Cô kéo cổ áo chữ V lên.

Định kéo đến cổ.

Nhưng kéo phía trước lên, phía sau lại lộ quá nhiều.

Lăng Vi buồn rầy, sao thiết kế cái áo đầm này phiền phức như vậy?

Trong phòng vẽ, tâm tình Lăng Vi khó mà bình tĩnh. Cô vừa vẽ vừa tính toán làm sao đoạt lại tất cả đồ của cha mẹ cô.

Đầu tiên, cứu chú ra ngoài, chuộc nhà!

Sau đó gây dựng lại công ty.

Tiền!

Cô cần rất nhiều rất nhiều tiền.

Mấy năm gần đây, thật ra cô kiếm không ít tiền, nhưng một phen tiền cũng không còn.

Vì toàn bộ đều dùng để trả nợ “Long Đăng” thiết. Cô vẽ không ít, còn bán bản quyền không ít manga, cộng lại kiếm được hơn 200 vạn.

Haiz... Phải sớm liên lạc công ty trò chơi, tranh thủ bán hai manga. Trả nợ cho công ty hết, cứu chú ra ngoài rồi nói sau.

Tâm tình phiền loạn, bút dần hết mực.

Cô hít sâu một hơi, phát hiện nắng chiều bên ngoài chiếu vào.

Không nghĩ tới, ngày qua nhanh như vậy.

Cô để bút xuống, đi lên ban công, chăm chú nhìn nắng chiều dần nghiêng về phía Tây, mắt vừa đau vừa nhức.

Chốc lát, suy nghĩ theo gió bay xa...

...

Lúc Diệp Đình trở về, cả người mệt mỏi, anh đánh một trận đánh ác liệt, kết quả tốt khiến anh hài lòng.

Đi ngang qua hồ bơi, vô tình thấy một bóng người gầy nhỏ đứng trên ban công.

Cô mặc lụa mỏng màu trắng, dựa vào lan can ban công. Đằm cổ chữ V, lộ ra lưng trần xinh đẹp.

Ánh nắng chiều chiếu lên người cô.

Cô đứng dưới ánh sáng chói chang, giống như mạ vàng.

Tầm mắt cô nhìn một nơi xa.

Anh đứng sau cô, nên Lăng Vi cũng không biết, mình đang ngắm phong cảnh lại trở thành phong cảnh trong mắt người khác...

Diệp Đình dừng chân, đôi mắt tối tăm thâm thúy nhìn cô chăm chăm.

Bóng người cô đơn độc đứng đón gió...

Vẻ mặt tịch mịch dựa vào lan can, dầm dãi bay trong gió.

Chẳng qua, người quá gầy, làm người ta thương xót.

Ngực Diệp Đình vô hình khó chịu, dường như nói ra không được, lại không nuốt trôi. Giống như có luồng ma lực thu hút, chân anh nhẹ nhàng bước lên lầu, đi tới cửa phòng cô.

Gõ cửa.

“Mời vào...”

Nghe tiếng, anh chuyển động chốt cửa, mở cửa ra, anh thấy ánh sáng màu vàng.

Chương 54: Phiền não của ngực to (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghiêng đầu, thấy một bóng người cao lớn xuất hiện, người này có gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, có chút lạnh lẽo. Mặt anh dưới ánh sáng màu vàng, giống như thần mặt trời anh tuấn cao ngất.

Hai người đều không nói gì, yên lặng nhìn chăm chú đối phương.

Anh phong thái cao nhã, trời sinh cao quý.

Cô đất sinh hiền tài, dung mạo đặc biệt.

Lăng Vi hờ hững quay đầu: “Không phát hiện anh về...”

Giọng nhu hòa nhỏ nhẹ giống như tơ liễu bồng bênh, mơn trớn ngực Diệp Đình. Anh nhướn mày, con cộp nhỏ cả người đầy gai, răng nhọn đó đột nhiên biến thành con mèo nhỏ đã nhổ móng, anh ngược lại không quen.

Vui mừng là tâm tình cô thoải mái, cô đã quên cú ngã buổi sáng.

Hoặc là cô không thù dai, mà vì cô báo thù tại chỗ.

Diệp Đình đi vào trong phòng vẽ, phát hiện trên tường có thêm hai tác phẩm.

Anh đứng trước hai bức hoa một lúc lâu, anh chỉ con sói kia, chắc

chấn nói: “Đây là Jamie vẽ.”

Lăng Vi không lên tiếng, kinh ngạc. Diệp Đình thông thạo hội họa?

Diệp Đình từ từ đi tới con chim ưng bên cạnh... Anh nhìn chăm chăm ánh mắt con chim ưng, tập trung tinh thần nhìn cẩn thận.

Lăng Vi thấy anh đứng trước vách tường đó, lại có vẻ khẩn trương. Cô siết chặt quả đấm, vô hình... hy vọng anh có thể tán thưởng.

Diệp Đình nhìn cỡ mười mấy phút.

Trong đôi mắt đen lóe lên tia sáng, cong môi, đánh giá một câu: “Ánh mắt sinh động có hồn nhất.”

Câu này của anh tuyệt đối có thể nói là khen ngợi tối cao trong giới hội họa!

Một bức tranh, có hồn nhất là ánh mắt. Có rất nhiều người sẽ vẽ tĩnh vật, nhưng không vẽ nhân vật. Có người sẽ vẽ nhân vật, nhưng vẽ không ra ánh mắt có hồn.

Mà bức tranh này của Lăng Vi, đôi mắt chim ưng sắc bén, cô độc nhắm thẳng vào lòng người.

Anh đi ra ban công, đứng cạnh cô, nói: “Vẽ rất tốt.”

Lăng Vi cười khế, cố ý hỏi: “Anh cũng biết bức chim ưng kia là tôi vẽ?”

Diệp Đình nhướng mi, đôi mắt tối đen nhìn chăm chú vào cô, nói: “Jamie thiếu phần cô độc quyết tuyệt và kiêu ngạo này.”

Lăng Vi cười khanh khách, dường như cô đã xem thường Diệp Đình.

Tim không khỏi đập loạn lên

Lúc này, Diệp Đình lại có khí chất làm lòng người say mê chìm đắm!

Diệp Đình vịn lan can, nói: “Cố Trường Khang vẽ người, có thể mấy năm không điểm con người. Người hỏi kỳ Cố, Cố viết ‘Tứ chi xấu đẹp vốn không liên quan tới cư xử, vẽ người có hồn, ở trong a đồ.’”

Lăng Vi làm sao không biết điển cố này.

Cố Trường Khang tức là Cố Khải Chi, họa sĩ nổi tiếng thời Đông Tấn. Có lúc ông vẽ người mấy năm vẫn không điểm ánh mắt. Vì ông cho rằng tứ chi xấu đẹp vốn không liên quan tới sự kỳ diệu, vẽ nhân vật muốn có hồn, tập trung trong mắt. (A đồ là ánh mắt)

Lăng Vi quan sát Diệp Đình lần nữa, bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông này vốn có mị lực.

“Ở quen không? Ở một mình nhàm chán không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô cười khẽ, mắt không gợn sóng: “Khá tốt, quen sống một mình, không cảm thấy có gì...”

“Ha...” Quen sống một mình...

Nói nhẹ nhàng như vậy.

Mười tuổi trở thành cô nhi, thói quen này, quả thật làm người ta đóng cửa lòng.

Anh gật đầu, vẻ mặt cô lạnh hòa vào ánh nắng chiều.

“Còn ghét tôi không?” Anh chợt hỏi.

Lăng Vi bật cười: “Ghét.”

“A... Thật không may mắn. Xem ra sau này tôi phải biểu hiện tốt một chút mới được.”

“...” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, lông mi dài của anh hơi rũ xuống, che kín tia sáng đáy mắt, không thấy rõ ưu tư trong mắt anh.

Gương mặt anh tuần cao ngạo lộ ra nụ cười, đè nén khí thế lạnh lùng vốn có xuống.

Chương 55: Đau lòng nho nhỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dưới nắng chiều, gương mặt anh hòa vào trong màu vàng, góc cạnh cũng nhu hòa rất nhiều, nào còn là người đàn ông mạnh mẽ vang dội, kiềm nén lấy đạn, tự vá lại vết thương cho mình.

“Vết đạn bắn lành chưa?” Cô nhàn nhạt hỏi.

“Không có gì đáng ngại.”

Lăng Vi khẽ mỉm cười, gật đầu.

Bầu không khí quý dị hòa hợp...

Cảm giác hai người ở chung thật sự kỳ quái, giống như bạn đời mấy chục năm.

Lăng Vi quay đầu nhìn nắng chiều, phong cảnh thật đẹp, làm người ta không đành lòng phá hư.

Có lẽ... cô quá mệt mỏi, không muốn chiến đấu, mới thu hồi gai nhọn trên người.

Đời người, ngã đến đáy cốc, cùng lắm chỉ vậy...

Trong lòng đau xót, ngay cả hô hấp cũng đau.

Càng đáng buồn là, rõ ràng đau đến hít thở không thông, ngoài mặt vẫn phải nở nụ cười, làm như không có vấn đề.

Diệp Đình dựa vào lan can nhìn cô.

Cô rất khôn khéo, bầu không khí cũng rất hòa hợp, nhưng trong lòng anh không thoải mái.

Bởi vì... Ánh mắt của cô gái nhỏ trước mắt ảm đạm, mất đi tia linh hoạt.

Diệp Đình cau chặt mày, không thể nhìn dáng vẻ đau buồn, ý chí sa sút này của cô, anh hận không thể hung hăng kích thích cô.

Lúc này, cô mặc đầm trắng, đuôi váy tung bay theo gió. Sợi tóc mềm mại không ngừng tung bay trong gió.

Thiết kế cổ chữ V, hoàn toàn lộ ra rãnh sâu mê người của cô, đẹp mắt khiến người ta phạm tội.

Trước ngực trắng như tuyết, đóng đưa đến mức anh hoa cả mắt.

Đầy đặn, nóng bỏng!

Diệp Đình nhìn chăm chăm ngực cô, tầm mắt nóng bỏng không dời đi. Lăng Vi giơ tay che kín ngực, liếc mắt trừng anh.

Anh cười nói: “Cảnh vật tốt đẹp, nên có người thưởng thức. Sờ cũng sờ rồi, che đây có tác dụng không?”

Cô đỏ mặt, hung hăng trừng anh.

Tâm tư khổ sở lập tức biến mất, cả người mọc đầy gai như nhím.

Diệp Đình hài lòng cười lên, đây mới là dáng vẻ nữ quân nhân siêu cấp vô địch nên có!

Anh vẫn thích nhìn vẻ mặt hồng hào của cô.

Diệp Đình nhìn mặt cô, ánh mặt trời xa vờ nhuộm đỏ hai gò má cô, làm cho hai gò má cô nổi lên vết đỏ ửng tươi đẹp. Khuôn mặt xinh đẹp lập tức sinh động khiến người khác phải nhìn chăm chăm.

“Đi ăn cơm.” Anh đi tới cửa, quay đầu nói: “Em thích ăn gì, nói cho nữ đầu bếp, ngàn vạn lần đừng khách sáo.”

Lăng Vi không muốn nói chuyện, nhưng suy nghĩ một lát, vẫn nói: “Tôi ăn chay, lại không thể ăn quá cay, còn lại đều được.”

Cô xuống lầu theo anh.

Diệp Đình đi tới cạnh bàn ăn, vô cùng thân sĩ kéo ghế.

Chờ thức ăn bưng ra, Diệp Đình cho rằng mình phải đổi thành súp rau, sáu món, một canh, không có món mặn nào...

Vì nữ đầu bếp không nghĩ tới anh sẽ về, đã bao nhiêu năm, anh rất ít về dùng cơm, cho dù về, toàn là nửa đêm, ở một lúc liền đi.

“Tiên sinh, tôi đi làm thêm hai món.” Nữ đầu bếp cúi đầu, kính cẩn nói.

“Không cần, hiếm khi ăn chay một lần.”

Lăng Vi cũng nói: “Ngày mai không cần nấu nhiều đồ ăn như vậy. Hai món ngon miệng là được.”

“Dạ, Lãng tiểu thư.” Nữ đầu bếp lập tức gật đầu nói dạ.

Chương 56: Đau lòng nho nhỏ

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, vừa ăn canh vừa chậm rãi nói: “Hai ngày nữa tôi sẽ về trường ở, không ở đây quấy rầy anh.”

“Ừ...” Anh vẫy tay, một thiếu nữ bung khay tới. Phía trên bày một điện thoại rất đẹp rất nhỏ rất tinh xảo.

Anh cầm điện thoại lên, đưa cho Lăng Vi: “Bên trong có số riêng của tôi, ấn số 1 là có thể gọi cho tôi.”

Lăng Vi ấn số 1, quả nhiên điện thoại anh reo lên. Cô nhấn nút màu đỏ tắt điện thoại, lại nghe anh bổ sung thêm một câu: “Bất cứ lúc nào.”

Bất cứ lúc nào? Có thể tìm anh bất cứ lúc nào? Nửa đêm cũng được?

Lăng Vi ngược mắt nhìn chăm chăm vào mắt anh, mắt anh sáng ngời, không có mĩa mai và trào phúng, không có chế giễu và đùa giỡn, trong đôi mắt sáng ngời của anh tràn đầy trịnh trọng và chân thành.

“Được, tôi nhận.”

Lăng Vi gật đầu, cầm điện thoại lên nhìn. Điện thoại này đẹp vô cùng, vỏ ngoài màu hồng, hình dạng xinh xắn, tinh xảo, kỳ quái là không có

hiệu... là đặt riêng?

Tuy có nghi ngờ, nhưng cô không hỏi.

Ăn xong, Diệp Đình nhìn Lăng Vi, nói: “Ngày mai tôi dẫn em đi chọn quần áo.”

“?” Lăng Vi cúi đầu nhìn ngực trắng như tuyết của mình lộ ra ngoài... lúng túng đỏ mặt.

Cô bướng bỉnh, cũng không quen người khác tặng đồ cho cô, liền nói: “Không cần! Tôi có quần áo.”

Diệp Đình nhìn lướt qua cô, thấp giọng nói: “Tối mốt có một tiệc rượu, tôi thiếu bạn gái.”

Lăng Vi nhàn nhạt cười: “Tôi không tham gia.”

“Tôi có mời em sao?”

Lăng Vi liếc anh, ác thú!

Anh mím môi, giống như muốn cười. Thật lâu, mới chậm rãi nói: “Người đứng ra tổ chức là Lan Mị...”

“Lan Mị?!”

Mắt Lăng Vi sáng lên!

Ba ngày sau là hội nghị thông báo tuyển dụng của Lan Mị...

Đang suy nghĩ, nghe Diệp Đình thấp giọng nói: “Tiệc rượu lần này, mời nhà thiết kế vàng của ‘Long Đằng’...”

Ánh mắt Lăng Vi thất thần, bỗng lóe lên ánh lửa! Nhà thiết kế vàng của Long Đăng!

“Tám giờ sáng mau, thức dậy đi?” Anh đứng dậy, đi lên cầu thang. Đi tới nửa đường, anh quay đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên tia sáng, nhìn mặt cô: “Mau cảm ơn tôi đi.”

Mấy ngày nay, anh bận rộn ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Anh và tổ chức phản động lớn nhất thế giới đánh một trận ác liệt, hao tổn thời gian hao tổn sức lực, còn phải dành thời gian giúp cô an bài tiệc rượu, quả thực cực khổ.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười, hỏi: “Anh đây là đang báo đáp tôi?”

“Tôi không thích thiếu ân huệ người khác.”

“Được, tám giờ sáng mai.”

Lăng Vi cảm thấy buồn cười.

Nhìn bóng người tiêu sái cao ngất của anh biến mất ở cuối cầu thang, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này hơi dễ thương... Rõ ràng là làm chuyện tốt, còn cố ý nói lời rất khó nghe.

Còn luôn chọc tức cô, đúng, cố ý chọc tức cô.

Cũng không biết, cái này có tính là một loại bệnh hay không?

Diệp Đình bận bịu trong thư phòng đến 12 giờ đêm, Lôi Đình đột nhiên gọi tới: “A lô — Anh, anh nói ngày mai muốn đưa Lăng Vi đi mua quần áo sao?”

“Ừ.”

Lôi Đình cười ha ha: “Trước tiên mua quần áo, sau đó xem phim, tìm hiểu nha, chàng vạng tối, đi ra đường nhỏ Lâm Ấm tản bộ một chút. Biết chưa?”

Diệp Đình cau mày. Mua quần áo? Xem phim? Tìm hiểu? Đi tản bộ?

Anh có đội thiết kế đặt làm quần áo cao cấp riêng, không cần phải đi trung tâm thương mại mua quần áo!

Còn xem phim, tản bộ, có thời gian như vậy, anh đã bàn mấy vụ làm ăn!

Còn có tìm hiểu là cái quỷ gì?

Hình như Lôi Đình biết anh đang nghĩ gì, cười nói: “Phụ nữ mà, là phải đi cùng... Trực tiếp đưa cô ấy quần áo, có ý nghĩ gì chứ! Chủ yếu là bầu bạn, hiểu chưa?”

Diệp Đình lạnh lùng nói vào điện thoại: “Phụ nữ chính là phiền toái!”

Nhưng cúp điện thoại, lại ý vị thâm trường nhếch môi.

Chương 57: Đùa với tôi? Ha ha.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm hôm sau, vốn đã hẹn đi mua quần áo, kết quả... Buổi sáng sáu giờ di động Lăng Vi đã “xướng ca” rồi.

“Em không phải thực sự vui vẻ, nụ cười của em chỉ là màu sắc tự vệ của bản thân...”

Lăng Vi còn buồn ngủ không mở nổi mắt luôn.

Nhưng, cô vẫn cầm lấy di động, đặt ở bên tai.

“Alo, xin chào, xin hỏi là Lăng Vi phải không?” Thanh âm trầm thấp, lộ ra một tia sắc bén, Lăng Vi nghĩ tới vị cảnh sát nghiêm túc kia.

“Vâng...”

Nghe thấy giọng cô khàn khàn, đối phương rõ ràng sửng sốt.

“Lăng tiểu thư, xin chào. Tôi là Giang Quân.” Giọng anh cũng không mấy ôn hòa.

“Vụ án Chu Vân trộm cướp trang sức chính là tôi tiếp nhận.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe truyền đến.

“Xin chào...” Lăng Vi biết anh, tên âm đọc giống tướng quân, rất dễ nhớ.

Cô thản nhiên nói: “Tôi nhớ anh, làm sao vậy?”

Đối phương trầm mặc vài giây, nói: “Thật sự xin lỗi... Sớm như vậy đã gọi cho cô. Nhưng chuyện này quá khó giải quyết, phải phải nhanh chóng thông báo cho cô.”

Lăng Vi chịu đựng đau đầu ngồi xuống, nâng tay vén tóc mai trên trán ra sau.

Lấy lại được chút tinh thần, chợt nghe cảnh sát Giang nói: “Chúng tôi suốt đêm thẩm án, nhưng là vụ án không thuận lợi... Chiếc vòng cổ kim cương kia của cô có chút chút vấn đề...”

“Có vấn đề gì?” Trái tim Lăng Vi lập tức muốn chui lên cổ họng.

Con sâu ngủ lập tức chạy mất.

Giang Quân nói: “Chu Vân một mực khẳng định cô không phải chủ chiếc vòng cổ này.”

“Buồn cười! Tôi không phải? Chẳng lẽ là cô ta?”

“Quan tòa phán án cần chứng cứ.”

“Chứng cứ? Không phải tôi đã cung cấp ảnh chụp sao? Còn cần chứng cứ gì nữa? Chứng cứ gì tôi đều có thể cung cấp.”

“Lăng tiểu thư, cô đừng kích động. Cô cẩn thận hồi tưởng một chút, chiếc vòng cổ này của mẹ cô có phải... từng được quyền tặng rồi?”

Lăng Vi suy nghĩ một chút nói: “Đúng vậy, Thục Châu động đất, ba mẹ tôi ngoài quyền tặng năm trăm vạn đồng còn bán đấu giá chiếc

vòng cổ này...”

“Có thể cụ thể tình huống một chút không?”

Lăng Vi xoa cái trán đau nhức, nhúu chặt mi.

“Lúc ấy, chiếc vòng cổ này bị một người thần bí mua đi, giá năm trăm vạn đồng tiền. Năm trăm vạn này cũng quên góp hết cả.”

“Nếu chiếc vòng này được người ta mua đi sao lại nằm trong tay cô?”

Lăng Vi đau xót: “Ba mẹ tôi qua đời... Sau khi tin tức được truyền ra, cả nước đều khiếp sợ. Có một ngày, một vị quản lý ngân hàng tìm được tôi, trả lại vòng cổ cho tôi. Anh ấy nói người ủy thác bảo anh ấy chuyển vòng cổ cho tôi...”

Cô hít sâu một hơi, còn nói: “Vị quản lý này nói, đây là đồ của ba mẹ tôi, hy vọng để lại cho tôi làm kỷ niệm. Lúc ấy tôi hỏi anh ta người ủy thác là ai, anh ấy không chịu nói. Sau đó tôi xem lại video và tư liệu của buổi đấu giá năm đó, đối phương giữ bí mật rất chặt, không lộ ra thân phận. Cho nên, đến bây giờ tôi cũng không biết người ủy thác là ai.”

“...”

Cảnh sát Giang suy tư một lát, nói: “Nói như thế... lại càng khó làm. Phải chứng minh chiếc vòng cổ này là người ta trả lại cho cô, nhất định phải tìm ra người này.”

“...”

Lăng Vi trầm mặc, Giang Quân đành phải càng nói càng nhẹ giọng:

“Không bằng như vậy đi, cô đến cục cảnh sát một chuyến, vụ án này cũng cần cô phối hợp điều tra. Hơn nữa... Chúng tôi có thể giúp cô điều tra một chút về tư liệu của người này. Có lẽ thông qua cảnh sát, có thể giúp cô tìm được người nọ.”

“Được! Tôi sẽ tới đó lập tức.”

Lăng Vi nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo.

Đi xuống dưới lầu, bảo lái xe ra ngoài.

Chương 58: Đùa với tôi? Ha ha.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đi vào cục cảnh sát liền nhìn thấy Vương Hân Bình đang kiêu ngạo cãi nhau với một nữ cảnh sát: “Dám nói con gái tôi trộm đồ! Tôi tố cáo mấy người tội phỉ báng!”

Nữ cảnh sát không nói chuyện, bình tĩnh nhìn bà ta.

“Mau lấy vòng cổ ra, cầm vòng cổ, chúng ta đi.”

Vương Hân Bình vừa vung tay, ý bảo cô giao đồ ra.

Nữ cảnh sát nói: “Vòng cổ là vậy chứ, bây giờ còn chưa điều tra rõ chủ nhân là ai, không thể để cô mang đi được.”

“Thúi lắm! Vòng cổ ở trong túi xách của con gái tôi thì là của con gái tôi! Các người không đem vòng cổ trả lại cho ta, ta cáo các người tham ô — —”

Vương Hân Bình nghiêng răng nghiêng lợi, thái độ cực kỳ kiêu ngạo!

Nữ cảnh sát đang muốn nói chuyện, Lăng Vi đi ra phía trước, liếc thấy Vương Hân Bình cười lạnh.

“Mày nhìn tao làm gì?” Vương Hân Bình cau giận trừng Lăng Vi.

Lăng Vi hai tay ôm ngực, thanh âm thản nhiên nói: “Bà Vương, bà

luôn miệng nói vòng cổ kia là của con gái bà, bà cũng biết chiếc vòng này khảm bao nhiêu viên kim cương không, trọng lượng bao nhiêu?”

“...” Vương Hân Bình á khẩu không trả lời được.

“Bà không biết sao?” Lăng Vi truy vấn.

Sau một lúc lâu, Vương Hân Bình xấu hổ hừ nói:

“Tôi đương nhiên biết!”

Bà ta dùng cánh tay đung đung Chu Vân, Chu Vân quần bách nhú mày.

“Tiểu Vân? Con không biết?” Vương Hân Bình quay đầu nhìn con gái, tức giận đến muốn chảy máu não.

Chu Vân lắc đầu, cái vòng này cô ta mới chỉ sờ qua một cái, cô ta cũng không phải thần tiên, làm sao có thể biết có bao nhiêu viên kim cương, khối lượng là bao nhiêu?!

Hơn nữa, cho dù cô ta lấy được vòng cổ cũng sẽ không chú ý đến chi tiết này.

Lăng Vi cũng không sốt ruột nói chuyện, chỉ cười lạnh nhìn hai người kia.

Hơn nửa ngày, không khí dần dần lạnh lẽo.

Lăng Vi lạnh giọng nói: “Chiếc vòng cổ này cũng không coi là quý báu gì lắm, nhưng ngụ ý phi phàm. Nó tổng cộng có 41 viên kim cương; từ lớn đến nhỏ ba loại tạo thành. Viên nhỏ nhất có 31 viên, cỡ trung có 6 viên đính ở lớp xe và tay lái, lớn nhất có 4 viên làm đèn xe trước

sau.”

“Đúng vậy! Chính là 41 viên.” Chu Vân lập tức nói: “Nhắc mới nhớ này, tôi thực ra cũng nghĩ ra rồi.”

Lăng Vi hai tay ôm ngực, nửa cười nửa không nhìn cô ta.

Chu Vân bị cô nhìn mà sợ hãi.

Hơn nửa ngày, Lăng Vi mới thu lại tươi cười, nói: “Tôi đùa cô thôi, thế mà cô cũng tin?”

Nói xong, Lăng Vi lấy từ trong túi ra ảnh chụp, giơ lên trước mặt Chu Vân: “Tính cho kỹ đi, nhỏ nhất có 29 viên, ngụ ý là yêu em mãi mãi. Cả chiếc vòng có tổng cộng 39 viên, biểu đạt tình yêu của ba tối với mẹ, yêu dài lâu. Tôi nói 41 viên cô cũng tin? Tôi nói tức chết cô, cô cũng thật sự tức chết?”

Chu Vân tức đến xanh mặt!

Vương Hân Bình hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Vi một cái, kéo Chu Vân rời đi.

Lăng Vi ôm tay, vẫn mắt lạnh nhìn hai người họ rời đi.

Vị nữ cảnh sát kia cười cười, nói: “Cô thật lợi hại. Hai người kia đúng là khó chịu, đứng đây mắng chúng tôi cả buổi sáng.”

Lăng Vi cười khổ lắc đầu: “Gây thêm phiền cho mọi người rồi. Tôi tìm cảnh sát Giang.”

Nữ cảnh sát chỉ về phía sau cô, Lăng Vi quay đầu lại liền thấy Giang Quân lãnh tức đứng đó, anh vẻ mặt nghiêm túc, hóa ra đã sớm ở gần

nhìn thấy hết rồi. Vừa rồi lực chú ý của Lăng Vi đều ở trên người mẹ con Vương Hân Bình, không phát hiện anh đứng cạnh nhìn.

“Đến văn phòng đi.” Giang Quân xoay người, đôi chân thon dài bước nhanh, cước bộ vững vàng dẫn dắt cô vào phòng.

Giang Quân rót cho cô một chén nước, liền cúi đầu vội vàng tra tư liệu. Lăng Vi ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm anh ta, đột nhiên nói: “Hình như tôi có quen biết anh.”

Giang Quân lập tức căng thẳng!

Chương 59: Ghen ghen! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tay Giang Quân đang lật trang sách bỗng dừng lại giữa không trung.

Vừa đưa mắt nhìn lên đã bắt gặp ánh mắt cô, tim lập tức đập loạn!

Lăng Vi cũng theo dõi anh, ánh mắt hơi hơi híp lại, như đang hồi tưởng cô đã từng gặp anh ở đâu rồi.

Nhưng hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra.

Cô lắc lắc đầu.

Giang Quân che giấu ánh mắt thất vọng, nói: “Gương mặt đại chúng, ai từng gặp tôi đều nói biết tôi.”

Lăng Vi vẫn lắc đầu: “Tôi thật sự cảm thấy mình có biết anh, hơn nữa còn quen nhau rất lâu. Nhưng... quả thật tôi mới gặp anh hai lần.”

Giang Quân trêu ghẹo nói: “Gặp trong mơ à? Nếu không... Chính là đời trước, có thể tôi nợ tiền cô. Cô liền nhớ tôi cả đời.”

Lăng Vi bật cười, không nói lại nữa. Lúc này, có một vị nữ cảnh sát tóc dài xinh đẹp bước vào, cùng nghiên cứu vụ án với anh, còn thuận đường mang bữa sáng cho Giang Quân. Giang Quân không ăn, đưa cho Lăng Vi ăn. Lăng Vi làm sao lại không biết xấu hổ ăn được chứ, nữ cảnh sát kia rõ ràng thầm mến Giang Quân, ánh mắt của cô ấy tràn đầy sùng bái, yêu mến!

Lăng Vi lấy có nói đi ra hít thở không khí, nhân cơ hội chạy đi mua bữa sáng cho mọi người.

Giang Quân uống sữa đậu nành cô mua, nữ cảnh sát kia oán niệm: “Anh Quân! Không phải từ trước tới giờ anh không uống sữa đậu nành sao? Em mua sữa cho anh... Sao anh lại đi uống sữa đậu nành?”

Giang Quân không buồn ngẩng đầu lên, uống sữa đậu nành nói: “Uống sữa đau bụng, về sau không uống nữa.”

Nói xong, vùi đầu vào án kiện, bận đến nỗi chân không chạm đất.

Lăng Vi lập tức cảm thấy không khí xung quanh thay đổi. Nữ cảnh sát kia thật ra cũng không làm gì cô, chỉ mất mát cau mày đi ra ngoài.

Lăng Vi lúc này mới ý thức được, tim đập “thình thịch” liên hồi!

Giang Quân đột nhiên nâng mắt, nhìn cô một cái. Lăng Vi theo bản năng nhìn qua chỗ anh, anh uống hết sữa đậu nành, đem cốc ném vào thùng rác, gật đầu nói: “Hương vị không tồi.”

...

Lăng Vi cố gắng nói với mình: “Sữa đậu nành hương vị đương nhiên không tệ rồi!”

Sau đó bọn họ ngoài trao đổi ánh mắt, không nói với nhau một câu nào.

Ở cảnh cục tới trưa, Lăng Vi đặc biệt tích cực phối hợp tìm kiếm video.

Cô hoàn toàn đem chuyện mua quần áo quên sạch.

Cô ra ngoài quá vội, di động cũng không mang. Đợi tới khi nhớ còn có hẹn với Diệp Đình đã qua mười hai giờ trưa từ lâu rồi...

“Đội trưởng! Người tới mua chiếc vòng cổ đó đã tìm ra rồi, họ Lương, tên là Lương Thiếu Minh. Đây là ảnh chụp và tư liệu của Lương Thiếu Minh.”

Giang Quân là đội trưởng đội hình sự, anh tiếp nhận tư liệu, con người hơi híp lại, đi đến bên cạnh Lăng Vi, đứng đó.

Vóc dáng anh rất cao, Lăng Vi ngồi ở ghế trên phải ngửa đầu nhìn anh. Anh hơi cúi người, tới gần cô. Ngón tay thon dài gõ trên ảnh chụp, chỉ cho cô xem: “Chính là anh ta... Ở buổi đấu giá thay mặt người thần bí kia mua vòng cổ đi.”

Lăng Vi ngửi thấy mùi xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, rất quen thuộc! Nhưng... Rõ ràng cô chưa từng gặp anh mà!

Giang Quân nói: “Người này cực kỳ quan trọng, tìm được anh ta, có lẽ có thể tìm được đầu mối mới.”

Lăng Vi gật đầu, nhớ kỹ dáng vẻ người này.

Giang Quân đứng thẳng, nghiêm túc ra mệnh lệnh: “Lập tức liên hệ với Lương Thiếu Minh. Mau chóng tra ra người đứng sau việc mua vòng cổ.”

“Vâng! Đội trưởng!”

Giang Quân lại cúi đầu nói với Lăng Vi: “Mặc dù có manh mối, nhưng

cũng không thể hoàn toàn cam đoan sẽ tìm được người này.”

Lăng Vi hiểu được.

Anh sắp xếp tư liệu, ánh mắt lợi hại nhìn về phía cô: “Đi ăn cơm đi, ăn cơm no mới có khí lực làm việc.”

Lăng Vi suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nên nói với Diệp Đình một tiếng, cô lỡ hẹn cả buổi sáng, người nọ còn không tức đến phát điên lên rồi.

Lăng Vi nhìn Giang Quân, có chút khó xử nói: “Tôi muốn gọi điện thoại.”

Ánh mắt Giang Quân nhìn chăm chăm cô, từ túi xách màu đen lấy ra một chiếc di động, đưa cho cô.

Lăng Vi nhớ rõ số của Diệp Đình, ở trên bàn phím bấm một dãy số.

Diệp Đình bên kia vẫn đường dây bận.

Giang Quân nói: “Nếu không, cô nhắn tin qua. Đối phương hết bận sẽ đọc được.”

“Ừm.” Lăng Vi mở giao diện tin nhắn, viết một đoạn: “Thật xin lỗi, sáng nay có việc gấp phải đi, không thể đến chỗ hẹn —— Lăng Vi!”

Tin nhắn như đá chìm đáy biển, không nhận được trả lời.

Màn hình di động, giống một người mang gương mặt lạnh lùng.

Núi trên Thái Sơn sụp xuống cũng không đổi lại được cái liếc nhìn thoáng qua.

Lăng Vi không chờ, trực tiếp trả di động lại cho Giang Quân.

Chương 60: Ghen ghen! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân nhận di động, bỏ vào túi đeo màu đen. Bàn Trương (anh Trương béo đây mà:v Bàn = béo, cũng có thể gọi là Trương Béo:v) nhìn qua, tò mò hỏi Lăng Vi: “Bạn trai?”

“Không phải.” Lăng Vi lắc đầu.

“Còn nói không phải, nhìn gương mặt trầm trầm như trời mưa kìa. Có phải cãi nhau với bạn trai không?”

Lăng Vi nâng mắt, như cười như không nhìn anh ta: “Cảnh sát Trương, bình thường anh tra án cũng luôn nghe theo trực giác như vậy à?”

“...” Trương Tư Minh sừng sốt.

Đột nhiên “vèo” một tiếng: “Chẳng qua tôi chỉ tò mò chút thôi... Hỏi nhiều là bệnh nghề nghiệp, cô đừng để ý.”

Lăng Vi không nói gì nữa.

Thật ra cảnh sát Trương làm việc rất nghiêm túc, chỉ là lúc không có việc gì thì hay nói đùa.

Giang Quân đột nhiên liếc Bàn Trương một cái, trầm giọng nói: “Vụ án này tra không rõ, trừ cậu một tháng tiền thưởng.”

“Phốc ——” Trương Tư Minh tự đánh miệng mình: “Này thì miệng tiện...”

Người trong tổ tất cả đều cười haha.

Cơm nước xong, trở lại cảnh cục.

Giang Quân nói với Lăng Vi: “Người nọ nhấn lại cho cô kia.”

Nói xong, giờ di động tới trước mặt Lăng Vi, ánh mắt thâm trầm lãnh duệ nhìn chăm chăm cô.

Lăng Vi nâng mắt, nhìn về phía màn hình, bên trong viết một chữ: “Ừ” cực kì ngắn gọn... Lăng Vi lại giống như thấy được đối phương đen mặt đặc biệt không kiên nhẫn...

“Cảm ơn.” Cô gật gật đầu với Giang Quân.

Giang Quân thu lại di động.

Chỉ thấy Lăng Vi cầm tư liệu, còn nghiêm túc nghiên cứu. Giống như... không quan tâm đến nội dung tin nhắn này lắm.

Sắc mặt Lăng Vi như thường xem tư liệu.

Cô, đã đoán ra Diệp Đình nhất định sẽ trả lời cô như vậy, cho nên, cô không thấy có gì bất ngờ cả.

Nếu Diệp Đình đã biết cô lỡ hẹn sẽ không ngu ngốc đợi ở đó. Lăng Vi không rối rắm nữa, bây giờ đối với cô mà nói, quan trọng nhất... Chính là tra ra ai mua chiếc “vòng cổ xe thể thao” kia của cha mẹ mình!

Giang Quân dư quang nhìn cô, nghĩ cô sẽ nói gì đó.

Nhưng chẳng có gì.

Cô im lặng ngồi ở đó, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không ảnh hưởng tới cô.

Giang Quân nhìn sâu vào cô một lát.

Anh cúi đầu xem tư liệu. Đột nhiên, anh lại ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía cô.

Anh nhìn chăm chăm gương mặt cô, há miệng thở dốc... Nghĩ muốn nói với cô gì đó, rồi lại nhú nhú mào, khép miệng lại.

Anh rối rắm một hồi lâu, rốt cục mở miệng ra, làm như quyết tâm một phen, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào cô. Anh hít sâu một hơi, phát ra một âm: “Vi...”

“Cốc cốc cốc — —” Đột nhiên có người gõ cửa: “Đội trưởng — — vụ án có tiến triển!”

Giang Quân nhìn cảnh viên trước cửa, cuối cùng... Vẫn là đem lời muốn nói nuốt về trong bụng.

Tiếp theo, anh lại bận rộn chân không chạm nổi đất.

...

Đầu bên kia, Diệp Đình sắc mặt âm trầm ném di động.

“Cái đám phế vật này làm việc kiểu gì đấy? Một đám đều là thùng cơm?!” Diệp Đình ném một phần văn kiện, vung bút lên, gạch một

dấu đỏ thật to ở trên văn kiện!

Anh vẽ mặt âm trầm ấn số nội tuyến: “Quản lý tài vụ mắt mù à? Chỗ này viết thừa một số không! Không kiểm tra đối chiếu à? Viết thêm một số không, công ty phải tổn thất đến hơn một ngàn vạn! Chuyện này ai tới chịu trách nhiệm?!”

Chương 61: Ở chung (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trợ lý Jayson sợ tới mức không dám thở mạnh.

Cho tới buổi trưa Boss vẫn đen mặt như đáy nồi...

Ai nói xem...

Ngay cả thờ Jayson cũng đè thấp xuống... sợ thờ lớn trên chóc Boss không vui...

Trong công ty, toàn bộ nhân viên đều câm như hến.

Trong công ty, không khí rơi vào yên tĩnh.

Trong văn phòng của Diệp Đình giống như mười dặm sương lạnh băng dày ba thước, tuy là mùa hè nhưng Jayson lại cảm giác trong phòng làm việc như truyền ra từ đợt khí lạnh.

Lúc này Boss nhà anh ta bày ra bộ tài liệu hội hoa cao cấp thế giới và dụng cụ vẽ tranh.

Jayson cảm giác mình sắp hít thở không thông rồi.

Bộ dụng cụ vẽ tranh kia... là Boss nhà anh ta cố ý mua từ bậc thầy Angelo. Merl.

Trên đời chỉ còn một bộ.

Bởi vì ông chủ nhà anh ta từng cứu họa sĩ Merl một mạng lại không nghĩ tới... ông chủ nhà anh ta lại nguyện ý đổi bộ dụng cụ vẽ này thay cho đại ân tình.

Mặc dù bậc thầy Merl có chút không nỡ nhưng so với ơn cứu mạng thì bộ dụng cụ vẽ này quả thật nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng... dù sao đó cũng là đồ mà ông ta xem như của quý nhiều năm.

Thật đúng là tò mò... rốt cuộc cô gái kia có mị lực lớn như thế nào có thể khiến cho người cao ngạo như Diệp Đình quật cường đồng ý cúi đầu vì cô ấy thỉnh cầu lễ vật từ người khác.

Nhưng khiến cho mọi người muốn rơi mắt kính....

Diệp Đình đổi lấy bộ đồ vô giá hiếm có này cất giữ... từ đầu... đã không tặng đi. Ông chủ nhà anh ta... bị người ta xem như tâng hình.

Đúng là kinh hi. Cho dù là ai, có người nào có thể không tức giận đây...

Jayson yên lặng chảy mồ hôi, bả vai rụt rụt ý định hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Cốc cốc cốc... đột nhiên cửa phòng tổng giám đốc truyền tới tiếng gõ.

Một lúc sau Diệp Đình vẫn chưa chịu mở cửa, Jayson chỉ có thể thành thật đứng đó không dám có cử động gì.

Cốc cốc... bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Diệp Đình hơi giật giật cầm, Jayson hít sâu một hơi nói: “Mời vào...”

Âm thanh của anh ta vừa vang, Jayson phát hiện âm thanh của mình thế mà lại thay đổi... giống như chín chín tám mươi mốt đường cong.

Cạch... Lôi Tuấn thăm dò tiến vào, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Diệp Đình và Jayson.

Anh ta ra hiệu cho Jayson như đang hỏi anh ta: “Làm sao vậy? Sao vừa tới công ty cảm giác được sát ý làm cho người ta sợ hãi?”

Jayson không thể hiểu chỉ lắc đầu ý bảo: “Tâm trạng Boss không tốt...”

Lôi Tuấn hiểu rõ, vừa muốn khép cửa chạy trốn đột nhiên nhìn thấy trên mặt bàn bày đầy màu vẽ và bút vẽ.

Anh ta tò mò mở cửa, đi tới, cầm một chiếc bút vẽ chọc chọc trên mặt bàn, kỳ quái hỏi Jayson: “Làm sao vậy? Có ai... muốn học vẽ tranh sao?”

Jayson nháy mắt cảm giác.. cuộc đời sống không thể luyến tiếc.

Lôi thiếu... cái miệng này của anh..

Cái miệng này của anh... anh thật đúng là... không mở bình ai biết trong miệng bình có gì.

Jayson bị thương như vậy dọa cả Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn đang dùng bút vẽ đâm mặt bàn đột nhiên cảm giác được ánh mắt như dao găm nhìn mình.

Lôi Tuấn dừng tay, cánh tay run lên, “Bốp”, chiếc bút rơi trên mặt bàn.

Chỉ thấy... sắc mặt Đình ca đen kịt, giống như mây đen ập xuống, như khúc nhạc dạo trước khi bura giông ập tới.

“Cút ra...”

Đột nhiên Diệp Đình lạnh lùng quát một tiếng. Jayson hoảng sợ, Lôi Tuấn cũng cả kinh, chỉ thấy Đình ca vung tay lên hất toàn bộ dụng cụ vẽ tranh xuống đất.

Lôi Tuấn và Jayson liếc nhau, gần như dùng tốc độ vù vù nhặt đồ dưới đất lên, nhặt xong Lôi Tuấn còn dùng tốc độ thần tốc mang đám dụng cụ vẽ tranh nhanh chóng xông ra ngoài.

Từ trong phòng tổng giám đốc chạy ra.

Lôi Tuấn sờ trán, cừ thật... một đầu mồ hôi.

Anh ta khẩn trương rời đi, lúc này mới phát hiện đâu chỉ một đầu mồ hôi mà phía sau lưng cũng ướt đẫm.

“Đình ca bị động kinh gì thế? Rốt cuộc là ai trêu chọc anh ấy hả?”

Còn có bộ dụng cụ vẽ này.. rốt cuộc làm sao đây.

Đưa cho người nào đây?

Chương 62: Ở chung (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ở cục cảnh sát nhìn tư liệu.

Đột nhiên nghe tiếng người gọi: “Tiểu thư Vi Vi.. thật trùng hợp.”

Lăng Vi ngẩng đầu lên liền thấy Lôi Đình...

Lăng Vi thấy cô ấy, phản ứng đầu tiên là “thật trùng hợp”

Bởi vì lúc Lôi Đình thấy cô, trong mắt ngoài ý muốn: “Tiểu thư Vi Vi, sao cô lại ở đây?”

Lăng Vi nói: “Có vụ án cần hỗ trợ, sao cô tới đây?”

Lôi Đình xấu hổ nói: “Tôi tới báo nhân khẩu mất tích...”

“Nhân khẩu mất tích?”

“Ừ.” Lôi Đình bực tức, đột nhiên Đình ca đen mặt nói Lăng Vi mất tích, để cô báo cảnh sát.

Nhưng không nghĩ tới đến đây lại gặp. Người ta còn sống sờ sờ trước mặt, báo cái gì mà cảnh sát chứ.

Lôi Đình che miệng cười: “Hiện tại không cần nữa rồi...”

Cô ấy nói với Lăng Vi mấy câu liền đi tới một chỗ yên lặng gọi điện

thoại: “Tiểu thư Vi Vi đang ở cục cảnh sát nói tới hỗ trợ điều tra.”

“Ừ.” Diệp Đình lạnh nhạt ừ một tiếng liền tắt máy.

Lôi Đình kỳ quái, sáng sớm người này bày mặt thối như muốn giết người, lúc này bảo đi tìm người, phản ứng này là sao vậy?

Lòng anh Đình như mò kim dưới đáy biển, tâm tư của anh ấy không nên đoán thì hơn.

Bởi vì có đoán cũng đoán không được.

Lôi Đình hoàn thành công việc nhưng không vội vã trở về mà ở lại cùng Lăng Vi.

Buổi chiều có một cảnh sát vội vàng đi tới: “Đội trưởng, đã liên hệ với Lương Thiếu Minh rồi.”

Trái tim Lăng Vi vọt tới cổ họng.

Kết quả...

Lương Thiếu Minh cũng không biết người sau màn là ai.

Lúc đó anh ta làm việc ở hội trường đấu giá, chỉ trông chừng chiếc vòng cổ...

“Lương Thiếu Minh tiên sinh, anh còn nhớ rõ bộ dạng người đó không?”

Ở trong điện thoại Lương Thiếu Minh dăm chiêu nói: “Chuyện xảy ra nhiều năm không thể nhớ rõ... tôi nhớ người bảo tôi chụp vòng cổ là một ông lão cử chỉ nho nhã... nhưng người kia là ai thì không biết...”

Trong lòng Lăng Vi trầm xuống.

Xem ra người nọ muốn giấu diếm thân phận... Mười năm muốn tìm ra một người đúng là như mò kim đáy biển.

Tất cả mọi người hiểu rõ nhưng không nói thẳng.

Chỉ có Bàn Trương là nhanh mồm nhanh miệng nhướn mày nói: “Không có ghi chép giao dịch gì hết... không phải chặt đứt mạnh mối rồi chứ?”

Bàn tay Lăng Vi chống bàn, ánh mắt nhìn Giang Quân phảng phất như muốn nhìn thấy gì đó từ anh ta.

Giang Quân hình như cũng cảm nhận được, ánh mắt nhìn cô.

Ánh mắt anh ta sáng triệt như thế.

Ánh mắt cổ vũ nhìn cô, trầm giọng nói: “Không phải không có cách nào, không nên nản chí sớm. Sớm hay muộn cũng tìm được người này, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.”

Lăng Vi nhìn anh ta, nhìn nửa ngày mới nhẹ nhàng gật đầu, không biết vì sao lại tin tưởng anh ta như thế.

Một lúc lâu sau Giang Quân mới nói: “Tôi đưa em về nhà trước, có tin tức lại thông báo với em.”

Lôi Đình khẩn trương nói: “Không cần, anh bận rộn như vậy... Nhà anh tôi khá xa, tôi đưa cô ấy về, vừa lúc muốn vào thăm anh tôi một chút.”

Giang Quân không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm Lăng Vi như muốn hỏi ý kiến của cô.

Sắc mặt Lăng Vi bình thường, gật đầu nhìn Lôi Đình: “Phiền cô rồi.”

Hai người đi rồi, sắc mặt Bàn Trương thay đổi: “Lăng tiểu thư, cô ở chung với người khác sao?” Nếu không sao người đàn bà kia lại nói muốn tới nhà anh trai?

Chương 63: Chỉ cần trong lòng tỏa sáng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt Giang Quân trầm xuống, lạnh giọng nói: “Cái gì cũng hỏi, có liên quan gì tới cậu sao?”

Bàn Trương cười mỉa: “Không liên quan tới tôi, còn không phải tôi sốt ruột thay cậu sao?”

“Sốt ruột thay tôi cái gì?” Giang Quân nhú mày nhìn anh ta.

Bàn Trương nói: “Haha... xem chúng tôi là lũ ngốc hả. Cậu nhìn cậu xem, mắt sắp dính lên người người ta rồi còn cứng rắn mà cãi.”

Giang Quân nhìn anh ta, nhú mày càng chặt.

Hơn nửa ngày mới nói: “Tôi quen biết cô ấy nhiều năm rồi nhưng cô ấy lại không biết tôi.”

Bàn Trương như cười như không nhìn anh ta ý nói: Tiểu tử cậu rơi xuống bể tình còn không nói thật với tôi.

Giang Quân im lặng.

Thấy Bàn Trương vẫn còn nhìn mình giống như chờ đáp án. Bàn Trương vỗ vỗ vai anh ta, cảm khái nói: “Đáng tiếc mà... người ta ở chung với người khác, haiz... cái trắng lại cho heo ăn.”

Giang Quân nghiêm túc nói: “Cô ấy không thích người đàn ông kia.”

“Làm sao cậu biết?”

Giang Quân nói chắc chắn: “Cô ấy chưa bao giờ nói vậy.”

Bàn Trương kì quái: “Cô ấy chưa nói làm sao mà cậu biết? Người ta còn không biết cậu đâu.”

Giang Quân nhìn anh ta nói thâm ý: “Cô ấy không biết tôi nhưng tôi biết cô ấy. Tuy cô ấy không nhận ra tôi nhưng mà... bất cứ tâm sự gì cô ấy đều nói cho tôi biết.

“...” Bàn Trương cứng họng, quả nhiên trí tuệ của nhân loại không cách nào hiểu được suy nghĩ của sinh vật khác được.

Trên xe, Lăng Vi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Chuyện hôm nay dù cô vô tâm nhưng còn có lần sau thì tôi sẽ cho cô một bạt tai đấy.”

Lôi Đình chấn động, giảm phanh suýt chút nữa đâm vào chiếc BMW đang trước.

“...”

Lăng Vi nghiêng đầu, nhàn nhạt lườm cô ta: “Tạm thời tôi ở trong biệt thự của anh cô, là anh cô gây phiền toái, tôi ứng phó không được. Sau đó lúc tôi tới lại không biết anh ta cũng ở đó. Rồi tôi và anh cô gặp nhau cũng không trò chuyện gì nhiều.”

Lăng Vi dừng lại nói: “Tôi cực kì phản cảm với từ ở chung này nhưng không để ý người khác nhìn tôi thế nào. Mà hôm nay cô cố ý nói lời đó lại khiến người ta chán ghét, hy vọng sau này cô sẽ chú ý.”

“... Thực xin lỗi, là tôi thiếu suy xét rồi...” Lôi Đình nhìn chăm chăm mặt đường, nói lời áy náy.

Loại áp lực này... khiến cho cô ta không dám ngẩng đầu.

Lúc đó cô ta quả thật bị kích thích... nhìn Lăng Vi dùng ánh mắt tin tưởng và y lại nhìn Giang Quân, cô ta cảm thấy không thoải mái.

Người đàn bà này là người Đình ca coi trọng, dựa vào đâu cô ấy dám mặt mày đưa tình với người đàn ông khác.

Nhưng hiện tại nghĩ tới vừa nãy là mình quá mức. Dù sao người ta còn trẻ tuổi như vậy, ở trước mặt nhiều người như vậy nói cô ấy ở cùng với người đàn ông khác, là con gái chắc chắn ai cũng sẽ tức giận.

Hướng hồ cô ấy và Đình ca... hình như không có tiếp xúc gì.

Xe lái về tới trang viên của Diệp Đình, Lôi Đình không có ý vào ngồi. Lăng Vi như du hồn đi vào phòng vẽ, đây là chỗ cô thích nhất.

Lăng Vi ngồi trong góc, tâm tình không vui sửa bản thảo.

Có mấy trang giấy bị xé rách làm cô cực kỳ đau lòng.

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đường cong nhân vật trên giấy, những nhân vật này đều là cô một tay vẽ nên.

Đều là tâm huyết của cô...

Lăng Vi cảm thấy đau đớn, mấy trang giấy bị hủy mà làm cô đau lòng đến mức này, một công ty lớn như Long Đằng phá sản, ba mẹ ở

dưới chín tuổi làm sao mà an tâm đây?

Nước mắt Lăng Vi lăn dài, ánh mắt chua xót. Cô cầm bút viết thư cho Kim tiên sinh, Kim tiên sinh vẫn giúp đỡ tiền học phí cho cô, là chỗ dựa tâm linh của cô.

Viết thư, nước mắt Lăng Vi lại lăn dài.

Chương 64: Chỉ cần trong lòng tỏa sáng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Đăng không có, gia sản không có, tất cả sản nghiệp của ba mẹ để lại đều bị cướp đi rồi.

Album hình và vòng cổ bị cảnh sát thu làm vật chứng...

Tim, rất đau, rất đau, như có người cầm dao khoét lên ngực vậy.

Hôm nay... cô thật sự hai bàn tay trắng rồi.

Không có khả năng tra ra chân tướng ba mẹ qua đời, không có khả năng bảo vệ sản nghiệp của ba mẹ, ngay cả chỗ ở cũng bị chiếm, thậm chí di vật của ba mẹ cũng không giữ được, cô giống như phế vật vậy.

Bé gái mồ côi 10 năm luyện cho cô trở nên không dễ dàng rơi nước mắt.

Mà lúc này... nước mắt rơi đầy mặt cô.

Cô ngồi trong góc, nước mắt như hồng thủy không ngừng rơi, không ngừng rơi.

Cô ôm đầu gối, vùi mặt vào khuỷu tay im lặng khóc.

Cô có thói quen ỉn nhẩn, vì vậy tiếng khóc bị có ai nghe thấy.

Đau lòng, ánh mắt cũng đau, cả người như kim châm.

Kết thúc những ngày an ổn rồi. 22 tuổi, tốt nghiệp đại học, cô thề phải phản kích.

Mặc kệ là dùng cách nào.

Diệp Đình trở về, quản gia Vương đi tới nói: “Lăng tiểu thư.. cô ấy vẫn chưa ăn tối.”

Khuôn mặt Diệp Đình lạnh xuống, bị cô xem như tào hịch thật khó chịu.

Quản gia Vương kiên trì nói: “Cô ấy vẫn ở trong phòng vẽ tranh vẫn chưa ra ngoài... Lăng tiểu thư đã căn dặn chúng tôi không vào quấy rầy...”

“Bao lâu rồi?” âm thanh của Diệp Đình như luyên ra từ băng

Quản gia Vương cúi đầu nói: “2h chiều đến giờ.”

Diệp Đình nâng cổ tay nhìn đồng hồ, 11h15, hơn 9 tiếng nữa.

“Tôi qua xem.”

Đi tới phòng vẽ, Diệp Đình nhẹ nhàng vặn nắm cửa.

Mở cửa phòng, trong phòng chìm trong bóng tối.

Anh không bật đèn, tìm hồi lâu mới thấy bóng dáng gầy yếu ở trong góc.

Cô ngủ thiếp đi dưới mặt đất.

Tư thái đó giống như đứa bé sơ sinh nằm trong bụng mẹ. Theo tâm lý học thì đây là tư thế thiếu an toàn.

Cánh tay của cô gắt gao ôm người mình.

Cho dù ngủ, thần kinh cũng buộc chặt, như sợ rời khỏi cơ thể mẹ vậy.

Diệp Đình đi vào gian phòng, lúc này mới cảm thấy nhiệt độ lạnh lẽo... cửa sổ mở ra, gió thật to.

Giữa đêm hè dễ dàng bị hơi lạnh thấm vào cơ thể.

Không muốn phát ra tiếng động, Diệp Đình cởi giày vững càng đi tới ngòai xỏm bên cạnh cô vừa muốn đưa tay ra thì bên cạnh như lóe ra ngọn lửa.

Diệp Đình cả kinh.

Anh nhanh chóng quay đầu, tập trung nhìn vào, thì ra... là một bức tranh.

Cô vẽ cực kì sinh động, thế mà lúc này anh còn tưởng là ngọn lửa.

Diệp Đình cẩn thận nhìn bức vẽ.

Bối cảnh bức vẽ đều là nền đen, bên trong có một người phụ nữ mặc trang phục màu đỏ đứng trong màn đêm. Diệp Đình nhìn kĩ, thì ra đám lửa vừa rồi thật ra là người phụ nữ đang múa.

Diệp Đình bị chấn trụ, cẩn thận nhìn, người phụ nữ như lửa này bày

ra phong thái cực hạn mà múa, nhìn cô ấy giống như ngọn lửa vậy, chẳng qua quá tối gần như muốn nuốt hết ngọn lửa.

Mà phía dưới bức vẽ có ghi một dòng chữ bằng bút máy: “Tâm trạng đen tối giống như màn đêm.”

Chữ viết xinh đẹp, bút pháp có lực, hiển nhiên là do Lăng Vi viết.

Diệp Đình nhìn chăm chăm bức vẽ thật lâu.

Ánh mắt của anh nhìn vào bóng tối nền, khi thì nhìn đốm lửa, trong đầu có ngàn vạn chữ.

Diệp Đình cầm bút máy nhìn chăm chăm dòng chữ của cô, viết ngay bên cạnh: “Chỉ cần trong lòng tỏa sáng thì sẽ không sợ bất cứ bóng tối nào. Kiên cường như cô sẽ cháy sáng cả bầu trời.”

Chương 65: Cuộc đời vẫn kéo dài như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình đặt bút xuống, một tay xuyên qua gáy cô, một tay kia đặt dưới đầu gối của cô, động tác cực kì nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Lăng Vi nhú mày, mơ màng hừ một tiếng.

Nhiệt độ từ cánh tay truyền tới khiến cho Diệp Đình biết cô bị sốt rồi.

Còn sốt rất cao.

Diệp Đình nhú mày, cực kì không thích cảm giác chăm sóc người khác. Nhóc con này là người cực kì độc lập, cứng cỏi, sao hôm nay lại hồ đồ như thế?

Từ trong phòng ra ngoài, ánh sáng từ ngọn đèn tường mờ nhạt chiếu khắp hành lang.

Anh cúi đầu nhìn cô... vốn ngũ quan xinh xắn xinh đẹp lúc này xoắn xuýt cùng một chỗ, hơn nữa hai hàng lông mày nhỏ nhắn như muốn dính sát vào nhau.

Mi tâm nhãn lại thành chữ xuyên.

Diệp Đình nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, hàng lông mày không tự chủ nhú lại.

Cho tới lúc này anh mới phát hiện cô rất nhẹ, thật sự rất nhẹ... giống như lông chim vậy.

Ôm cô về phòng ngủ, bác sĩ tư nhân tới khám: “Tiên sinh, Lãng tiểu thư bị cảm lạnh, hơn nữa có chuyện thương tâm tích tụ.. dẫn đến sức kháng cự giảm xuống, phong hàn nhập thể.”

Diệp Đình quay đầu nhìn khuôn mặt nhú lại của cô... chuyện thương tâm tích tụ trong lòng?

Bác sĩ kê đơn, Diệp Đình tách miệng cô ra ép cô uống vào.

Bác sĩ Từ lại bảo dùng khăn ấm lau mặt, lau tay chân và cơ thể cho cô.

Diệp Đình về thư phòng làm việc, luật sư Chu và Lôi Tuấn đi tới. Lôi Tuấn hỏi anh: “Đình ca, trước mặt xem xét còn hai tháng, anh nhanh chóng kết hôn đi.”

Lúc này quản gia Vương gõ cửa tiến vào: “Tiên sinh, có một tiểu thư tên là Lê Chỉ Yên đã chờ ở bên ngoài hơn 4h rồi.”

Lôi Tuấn vỗ đùi: “Đã hơn 11h tối, nhanh mời người vào.”

Hai mắt anh ta lóe sáng nói với Diệp Đình: “Anh đó, người ta đường đường lại đại minh tinh, hiện tại là người đang nổi tiếng, anh để cho người ta chờ 4h đồng hồ? Em hẹn cô ta tới anh có biết tốn kém bao nhiêu không?”

Thấy sắc mặt Diệp Đình âm trầm, Lôi Tuấn ngừng nói, cười haha: “Anh, không phải anh muốn tìm người diễn trò sao? Người đàn bà này giỏi diễn trò, bảo đảm khiến cho anh thỏa mãn.”

Luật sư Chu ở bên cạnh không nói lời nào, thầm nghĩ “Có thể khiến cho Boss nhà anh ta hợp mắt thì quá khó, đã mấy tháng nay, minh tinh, người mẫu, danh viện.. mấy chục tới mấy trăm người có ai hợp mắt được Boss đây?”

Lê Chỉ Yên đi tới, tuy sắc mặt mệt mỏi nhưng trang dung vẫn tinh xảo như cũ, hiển nhiên vừa bổ trang xong.

“Diệp tiên sinh.” Lê Chỉ Yên nhẹ nhàng nói: “Gặp được anh thật không dễ dàng.”

Lôi Tuấn nhìn cô ta bày tỏ cực kì hài lòng, người thật còn đẹp hơn cả tivi.

Nói chuyện thì rộng lượng, khéo léo. Người ta đúng là đại minh tinh mà, không vì chờ 4h đồng hồ mà đùa bỡn tính tình, nhưng lại không yếu đuối bằng quơ vạch sai lầm của người khác, làm cho người khác không cách nào không áy náy.

Thật rộng lượng cũng thật có thủ đoạn.

Lúc này chắc Đình ca vừa ý rồi chứ?

Diệp Đình ngược mắt nhìn cô ta: “Mời ngồi.”

Lê Chỉ Yên không muốn ngồi, cô ta đã ngồi chờ 4h rồi. Nếu không phải người này ra giá làm cho cô ta phải phấn đấu mấy đời mới có được thì cô ta mới chẳng thèm cho anh sắc mặt hòa nhã đâu.

Nhưng mà nói thật... người đàn ông này quá đẹp trai rồi. Có gương mặt đẹp, có nhiều tiền, trái tim thiếu nữ của cô ta lúc này sắp tan nát rồi.

Lê Chi Yên thành thật ngồi xuống ghế sofa màu rám nắng, thầm nghĩ Cùng người có mắt này, có tiền như vậy kết hôn, cô ta chẳng hề thiệt thòi. Tuy chỉ là hôn ước hai tháng nhưng mà kết hôn có thể giúp cô ta tuyên truyền một chút, sau khi ly hôn dù năng lực có yếu nhưng hai tháng trôi qua cũng không quan trọng nữa. Chỉ có thể càng thương tiếc mình, quan trọng là còn lấy được phí bồi thường lớn, thật sự là chuyện hiếm có.

Chương 66: Cuộc đời vẫn kéo dài như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta phải tranh thủ cơ hội này, nhờ may vận khí tốt Diệp Đình không ly hôn với cô ta, cả một Đình phong đế quốc lớn như vậy, cô ta là phu nhân chính quy, toàn bộ đàn bà trên thế giới này sẽ hâm mộ, ghen ghét cô ta.

Lê Chi Yên nghĩ nghĩ kích động sắp phát điên rồi.

“Lê tiểu thư, để cho cô đợi lâu.” Lôi tuần khách khí nói.

“Không sao, Diệp tiên sinh đáng để chờ.” Lê Chi Yên dịu dàng cười nói.

Diệp Đình không mặn không nhạt nói: “Cô có tài nghệ gì?”

Lê Chi Yên nhú mày, Lôi Tuần khẩn trương giải thích: “Trên yến hội, danh viện, tiểu thư đều phải biểu diễn tài nghệ...”

Lê Chi Yên cười đầm đìa: “Vẽ, đàn tranh, múa, ca hát.”

Diệp Đình cho người cầm dụng cụ cho cô ta vẽ.

Lê Chi Yên vẽ một con chim quỳên đậu trên cây, trước khi tới cô ta cố ý điều tra tư liệu về Diệp Đình, biết anh thích chim quỳên.

Diệp Đình yên lặng nhìn cô ta vẽ xong, biểu tình trầm tĩnh như nước

giống như không nhìn thấy gì.

Nhưng sắc mặt Lôi Tuấn thì thay đổi. Chim quyên... là cấm kỵ của lão đại, người đàn bà này.... Còn tưởng rằng mình thông minh.

Sắc mặt Diệp Đình vẫn như bình thường lại để quản gia Vương mang đàn tranh lên để cho cô ta đàn hát, khiêu vũ.

Lê Chi Yên nhú mày, đây là thư phòng, có luật sư lại có người hầu, cô ta dù gì cũng là đại minh tinh.

Lập tức sắc mặt trầm xuống, cô ta ngược mắt nhìn Diệp Đình, thấy biểu tình của anh cực kì lạnh nhạt giống như đang chờ cô ta biểu diễn.

Lê Chi Yên hạ quyết tâm đứng lên ngồi xuống trước chiếc đàn tranh đàn một khúc Xuân gian Hoa nguyệt dạ.

Cô ta vừa đàn vừa hát, âm thanh uyển chuyển êm tai, tuyệt không thể tả. Diệp Đình phát tay, âm thanh trầm thấp: “Biết khúc Thái Vi không?”

Lê Chi Yên ngẩn ra sau đó gật đầu, nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm xúc, vung một khúc ca ai oán.

“Tích ta hướng rồi, dương liễu lả lướt. Bây giờ ta tới suy nghĩ, mưa tuyết lả lướt.”

“Người hiểu ta, nói lòng ta ưu... Không người hiểu ta, nói ta như thế nào cầu...”

“Thiên Địa từ từ, lòng ta củ củ. Cuộc đời này kéo dài, không còn hấn cầu...”

...

Đàn xong, Lôi Tuấn và luật sư Chu đồng thời vỗ tay.

Lê Chi Yên đứng lên muốn khiêu vũ, Diệp Đình phát tay: “Có thể đi rồi.”

Lê Chi Yên ngẩn ra, không biết anh vừa lòng hay là bất mãn.

Diệp Đình lấy ra chi phiếu đẩy tới, Lôi Tuấn khấn trương nói: “Lê tiểu thư, chi phiếu này cô cầm trước đi, có tin tức tôi sẽ thông báo cho cô.”

Sắc mặt Lê Chi Yên âm trầm, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén, mấp máy môi hiển nhiên tức giận.

Cô ta cầm chi phiếu, nhìn con số, ánh mắt sáng lên, vội vàng cười duyên: “Anh quá khách khí rồi, tôi chờ tin tức từ anh.”

Mị nhẩn như tơ cười chân thành với Diệp Đình.

Cô ta đi rồi, Lôi Tuấn tranh công nói: “Anh, người đàn bà này thế nào?”

Diệp Đình từ trên ghế đi tới, liếc xéo anh ta: “Ánh mắt của cậu chỉ được như vậy?”

Nói xong rời khỏi thư phòng, phân phó quản gia Vương: “Thứ cô ta chạm qua đều thay mới.”

Quản gia liên tục thưa vâng.

Tiên sinh nhà ông có tính thích sạch sẽ, đồ đàn bà chạm qua cậu ấy đều ghét bỏ, ngoại trừ...Lăng tiểu thư.

Lôi Tuấn tan vỡ, khẩn trương đi theo: “Anh, ánh mắt của em thế nào chứ? Người đàn bà này mà anh còn chướng mắt hả? Chỉ có thể nói anh quá khủng hoảng rồi.”

Diệp Đình dừng chân hừ lạnh: “Chẳng có chút lòng dạ, cảm xúc gì cũng viết trên mặt. Ở tiệc từng có người hất rượu ngáng chân cô ta chẳng phải cô ta tìm người ta liều mạng hay sao?”

Lôi Tuấn á khẩu không nói được: “Em nhìn cô ta rất biết diễn mà.”

Diệp Đình cười lạnh chẳng thèm nói nữa.

Lôi Tuấn ngây ngốc đứng đó, nhìn Diệp Đình càng đi càng xa, anh ta nôn nóng kêu: “Không tệ mà, lại tìm người tốt hơn cả cô ta. Dù sao em không có cách nào nữa rồi.”

Diệp Đình không để ý tới anh ta, lập tức đi về phòng ngủ, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Một khúc Thái V quấy nhiễu làm cho anh tâm loạn như ma. Ca khúc không tệ nhưng mà bị người đàn bà kia hát lên sao lại cảm giác thiếu đi một chút ý nhị.

Nói thật điều kiện phương tiện người đàn bà này đúng là tốt không thể tốt hơn. Nhưng Diệp Đình vẫn cảm thấy không xách bên người được.

Xong việc thì đã 2h sáng, Diệp Đình tắm rửa xong, mặc áo ngủ màu vàng tơ tắm chuẩn bị đi ngủ.

Đột nhiên nhớ tới Lăng Vi còn đang sốt liền tới phòng của cô.

Chương 67: Ròng đen rứt đầu

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cô ấy sao rồi?”

Đoàn người vẫn còn bận rộn, có người lau tay, có người lau chân, có người lau sau tai.

Tiểu Khiết nói: “Tiên sinh, vừa nãy Lăng tiểu thư vừa uống thuốc, hiện tại thuốc phát huy tác dụng, nhiệt độ đã hạ, không biết buổi tối có sốt lại hay không.”

“Các người đi nghỉ đi, dán cho cô ấy miếng hạ nhiệt.”

Diệp Đình còn nhớ rõ Lăng Vi từng dán cho anh miếng dán hạ nhiệt trẻ nhỏ, cố ý để cho người ta mua mấy miếng.

Hừ.. gây chuyện thì phải hứng chịu.

Diệp Đình ngồi trên ghế dựa cạnh giường, chình ánh đèn đầu giường yếu xuống, anh quệt miệng xé miếng dán hạ nhiệt, sau đó bẹp một tiếng dán lên trán Lăng Vi.

Trên trán mát lạnh, Lăng Vi cau mày lại.

Cô đưa tay bắt lấy tay anh.

Lăng Vi nhú chặt đầu lông mày, mơ mơ màng màng sờ đôi tay này.

Bàn tay này thật ấm áp, dày rộng, tràn ngập lực lượng... lỗ mũi đau xót, cô kêu một tiếng: “Ba...”

“...” Diệp Đình không nói gì, dùng sức muốn rút tay lại.

Đột nhiên Lăng Vi ôm lấy cánh tay anh, nước mắt lãnh dãi: “Ba.. mẹ... đừng đi, để con lại một mình thật vất vả...”

Diệp Đình ngồi không nhúc nhích.

Anh rũ mắt, tầm mắt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ưu thương của cô.

Anh nâng một cánh tay lau nước mắt nơi khóe mắt của cô: “Ngủ đi, tôi sẽ không đi đâu.”

Cô ừ một tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Diệp Đình nắm tay cô, trong lòng như sóng cuộn... đêm đó ở trong nhà cô, anh phát sốt, sốt rất cao, là cô cả đêm không ngủ chăm sóc anh.

Cô gái này ăn nói chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hủ. là vì ba mẹ mất sớm mới luyện ra tính cách lạnh lẽo ương ngạnh như vậy sao? Nhưng thật ra bên ngoài cô ương ngạnh lạnh lùng nhưng trong lòng lại cực kì yếu ớt.

Anh ngồi lên giường, ngồi xuống ngay cạnh cô.

Vừa ngồi ngồi 30ph.

Cả người anh cứng đờ, eo mõi lưng đau.

Càng khó chịu, buổi tối gió mát, anh cảm thấy hơi lạnh.

Thử rút cánh tay ra.

Nhưng cô cứ ôm chặt cánh tay anh, sợ buông ra người sẽ không thấy đâu nữa.

Gần 3h, ý thức yếu ớt, cũng dễ dàng làm cho người ta muốn tiến vào giấc ngủ, Diệp Đình xử lý công việc cả ngày đã mệt mỏi rã rời.

Bất tri bất giác ngã xuống cạnh cô ngủ say. Anh ngủ không sâu, lại không nghĩ tới lần này lại ngủ chẳng biết trời đất gì.

Lăng Vi bị sốt cả người khó chịu, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có vật lạnh tiến lại gần cô vội vã chạm tới sau đó hôn hôn.

Hình như là băng... cô vươn lười liếm liếm.

Thật lạnh... đúng là bánh ngọt vừa mềm vừa mát, cô ra sức quăn lấy.

Cô vươn tay sờ sờ, khối băng này thật lớn, trơn bóng, càng sờ càng thoải mái.

Cô lập tức tiến lại gần, hai tay quăn chặt khối băng này.

Thật thoải mái.

Trong đêm, cô ôm chặt Diệp Đình đi ngủ, hai người cứ thế ôm nhau ngủ cả đêm.

Hơn 5h sáng, trời đã dần sáng lên.

Lăng Vi cảm giác khối băng bên cạnh hình như ngày càng nóng, như muốn tan ra vậy.

Đầu ngón tay cô giật giật, giống như động phải thứ gì đó.

Cô cả kinh lập tức tỉnh táo.

Mở to mắt, trời ạ. Sao trước mắt lại có một khuôn mặt.

Lăng Vi ngửa ra sau mới thấy rõ người trước mặt.

Là Diệp Đình?

Chương 68: Ròng đen rứt đầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sao anh ta lại ở trên giường mình?” Lăng Vi tức giận.

Cô muốn nhảy dựng lên đạp chết anh ta.

Dùng sức lại phát hiện thân thể vừa chua xót vừa đau đớn.

Một động tác nhỏ khiến cho cô cảm giác xương cốt trên người như muốn rời ra từng mảnh.

Cảm giác chua xót đau đớn này khiến cho cô nhớ tới hình như đêm qua bị sốt... còn có người vạch miệng cho cô uống thuốc...

Sau đó thế nào? Cô lắc đầu, hình như sau đó thì không nghĩ ra rồi.

Nhớ mang máng hình như cô mơ thấy ba mẹ... còn ôm cánh tay ba không buông.

Cánh tay kia... chẳng lẽ là Diệp Đình?

Cô giật giật cánh tay đau đớn.

Trước mắt tối sầm.

Trời ạ... cô nhìn thấy tay chân mình đều khoác lên người ianh.

Cô nhìn thấy anh đang mặc áo ngủ tơ tằm màu vàng rộng thùng thình.

Đầu ngón tay cô còn đặt trước ngực người ta.

Trời ơi, giống như điện giật mà buông ta.

Thật khó tưởng tượng cô lại như con bạch tuộc, một tay sờ ngực anh, một chân quấn lên đùi anh. Càng xấu hổ hơn là người anh em của anh đang bị cô đè lên, hiện tại đã giống trống rồi.

Thượng đế của tôi ơi.

Quá xấu hổ, quá xấu hổ.

Gương mặt cô bạo hồng.

Thật muốn tát cho anh một cái nhưng mà... người sai trước là cô.

Lăng Vi bi thống nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông không ai bì nổi này đột nhiên bị một người đàn bà làm cho cứng rắn rồi.

Không biết sau khi thức dậy có giết người diệt khẩu hay không...

Lăng Vi thật muốn tóm anh dậy lý luận với anh nhưng mà quá xấu hổ.

Tuy cô có cá tính mạnh nhưng... ngoại trừ lần trước bị anh cưỡng hôn nhưng chân chính hôn môi thì chưa thử qua. Đối mặt với cục diện xấu hổ này, cô chưa chuẩn bị tâm lý đối ứng.

Từ từ thu hồi tay chân, không muốn kinh động đến anh nhưng không may còn một cánh tay và một chân đặt dưới người anh.

Bị anh đè tê rần rồi, hiện tại nhúc nhích một cái liền thấy đau.

Lăng Vi không dám gây động tĩnh lớn, chờ một chút mới từng chút rút về.

Diệp Đình nhất định mệt chết rồi, cô làm động tĩnh như vậy anh cũng chưa tỉnh cũng không biết đêm qua mấy giờ anh mới đi ngủ.

Lăng Vi thành công rút chân ra lại từ từ rút tay về.

Cánh tay hơi khó kéo...

Vừa đau vừa mỏi vừa tê, cảm giác này thật khó chịu.

Thân thể hai người vừa tách ra, Diệp Đình cảm giác có cơn gió thổi tới, anh duỗi tay túm hơi ấm trở lại.

Sau đó xoay người chân dài đè lên. Ôm vật mềm nhũn vào lòng, thoải mái đặt dưới người.

Bên tai truyền đến tiếng kinh hôn, anh theo bản năng đè lại cánh tay đang quơ loạn đưa lên đỉnh đầu.

Anh tìm đến cái miệng ngọt ngào ra sức mà hôn.

Nhưng mà cô gắt gao không chịu há miệng, anh giữ lấy cằm cô, miệng nhỏ của cô mới mở ra, anh tiến quân thần tốc, đầu lưỡi tham lam tiến vào miệng cô, mãnh liệt khuấy đảo.

Lăng Vi sắp phát điên rồi, anh giữ cằm cô, cô muốn cắn anh cũng

không thể.

Anh như phát điên hôn cô, hôn hấp ngày càng nặng nề, cả người cô cọ, cánh tay kia cũng chui vào quần áo cô sờ nắn.

Lăng Vi thật muốn bùng phát, cô cắn răng ngoan độc đập anh một cái.

ừm...

“Đứng lên cho tôi.”

Lăng Vi cắn mạnh lên môi anh, sau đó đưa tay cho anh một tát.

“Đứng lên.”

Cô quyết định đánh đòn phủ đầu, xấu hổ thì xấu hổ, tốt xấu gì cô cũng chưa bị đàn ông chạm qua thân thể, mới được mấy người mà bị anh sờ hai lần.

Lăng Vi giơ tay tát anh một cái: “Cái tay sờ đâu đấy hả? Anh rút cho tôi.”

Chương 69: Vậy mà anh lại hiếu cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đứng lên, buông tôi ra...”

Diệp Đình nằm trên người cô, ánh mắt buồn ngủ mê ly, đầu đau như muốn nứt ra nhưng bàn tay không hề buông mà vẫn nắm lấy chỗ mềm mại kia.

Bàn tay không lấy ra là bởi vì sờ thật thích.

Dùng mất nhiều sức ánh mắt Diệp Đình mới mở ra được một chút kẻ nhỏ.

Qua kẻ nhỏ, gương mặt xinh đẹp xuất hiện trước mắt, chỉ là lúc này đang tràn đầy tức giận.

Diệp Đình nhíu mày.

Anh chống khuỷu tay, cả người ngồi dậy sau đó híp mắt nhìn cô.

Cánh tay dùng sức kéo lấy.

“Động vào đâu đấy? Lấy cái móng chó của anh ra.” Lại nắm ngực cô, chặt tay, chặt tay.

Diệp Đình cúi đầu liền nhìn thấy... cô gái dưới người mình lúc này cực kì xấu hổ và giận dữ.

Ngón tay anh giật giật, phát hiện bàn tay mình lại nắm.... ngực người ta.... Khụ...

Rút tay về, đầu ngón tay vẫn còn lưu giữ xúc cảm ấm áp đó.

Anh ghé... môi một cái, nói thật, cảm xúc không tẻ, ấm áp mềm mại. Một bàn tay che không hết, thật là không nỡ buông ra mà.

Lý trí chiến thắng dục vọng, Diệp Đình buông tay ra xoay người tiếp tục ngủ, lỗ mũi hừ lạnh: “Trước hết để tôi ngủ một lát đã, giết người hay giết khẩu chờ ngủ dậy rồi nói.”

Quả thật Lăng Vi muốn điên rồi.

Chiếm tiện nghi của bà xong còn muốn ngủ.

Sau đó nhắc chân đạp mông anh ta.

“Đàn ông đều là cầm thú. Thấy đàn bà là bổ nhào ngay, mắt không thèm mở cũng tìm được đúng chỗ.”

Diệp Đình xoay người nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm: “Là tôi bổ nhào vào cô sao?”

“...” Lăng Vi không còn từ nào để nói.

Diệp Đình không nói gì, nhìn cô một chút liền xùy ra tiếng: “Sao em không nói mình đi, hai chúng ta cùng giường chung gối cũng chẳng phải lần đầu, lần trước tôi bị sốt, hai chúng ta ngủ chung một giường, tôi sốt cao như vậy cũng không làm gì em. Em bị sốt liền động tay động chân với tôi, còn sờ rồi cầm... tôi còn chưa tính sổ với em, em còn làm người ác cáo trạng trước.”

“...” Lăng Vi ghen hòng.

Anh hừ một tiếng: “Là nhân phẩm của mình không tốt, còn đổ lên đầu tôi...”

Đại gia anh, có thể độc miệng hơn không hả?

Lăng Vi hưng hăng trừng anh: “Anh là đàn ông không biết xấu hổ thảo luận với phụ nữ ai chiếm tiện nghi của ai sao?”

“Có gì mà xấu hổ chứ?” Anh cười lạnh: “Đuối lý còn không cho người ta nói, nửa đêm em kéo tôi đi, chiếm xong tiện nghi còn mắng chửi người, đánh người còn không cho ngủ còn đạp tôi một cái, em còn muốn gì nữa không?”

Đỉnh đầu Lăng Vi bốc khói: “Hai chúng ta là ai chiếm tiện nghi của anh hả? Đè tôi, sờ xong còn hôn, không phải anh thì là chó sao?”

“Không phải em sờ tôi, hôn tôi, ngủ với tôi thì tôi mới làm vậy sao?”

Lăng Vi chán nản.

Lồng ngực phập phồng.

Cô tức giận nói: “Được rồi, là tôi sai rồi. Hôm nay tôi không cần thấn sờ anh, hôn anh, ngủ với anh, thật xin lỗi. Lão nhân gia anh nếu bị tôi sờ hồng, hôn hồng, ngủ hồng linh kiện thì nhớ rõ tìm tôi tu sửa.”

Lăng Vi cầm gối đầu ra sức đè lên đầu anh.

Sau đó đi xuống, cầm áo ngủ trong tủ quần áo nhanh chóng mặc vào, bụng đầy oán giận chạy trốn vào phòng vệ bên cạnh.

Diệp Đình ngã xuống giường cười rung cả giường.

Lần đầu tiên kịch liệt cãi nhau với phụ nữ quả thật quá sung sướng.

Diệp Đình cảm thấy mình có chút biến thái.

Chương 70: Vậy mà anh lại hiếu cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng mà... nhìn khuôn mặt thờ phỉ phò còn có ánh mắt lóe sáng đó, quả thật quá mê người.

Khiến cho anh không nhìn được muốn chọc giận cô.

Tuy bị đập một cái...

Tuy bị đánh cho hai bạt tay.

Nhưng cảm thấy vẫn đáng lắm....

Diệp Đình nằm trên giường, cả đầu đều là bộ dạng quẫn bách của cô. Anh mỉm cười, xúc cảm đầu ngón tay vẫn rõ ràng như thế.

Anh nâng ngón tay đặt bên môi, tinh thể vuốt ve chỗ bị cô cắn đau.

Anh ngồi dậy, nhìn thoáng bên cạnh, đưa tay sờ lên, sờ nhiệt độ ấm áp, nghĩ một chút liền cảm thấy hoảng hốt.

Anh là người có tính cảnh giác cực cao, chưa từng ngủ chung giường với ai, bên người có chút động tĩnh anh đều tỉnh lại, mắt không mở cũng có thể đưa đối phương vào chỗ chết. Nhưng mà... không nghĩ tới ngủ mấy lần với Lăng Vi thế mà còn ngủ ngon như thế.

Hơn nữa hiện tại anh còn có thể ngủ. Hai tiếng này hẳn là lần ngủ ngon nhất của anh trong mười năm qua.

Diệp Đình có chút kinh ngạc.

Ngay cả anh cũng không thể tin là được.

Vừa nãy... động tĩnh của cô lớn như vậy, tiềm thức của anh không xem cô là kẻ địch ngược lại còn đề cô xuống hôn cô.

Cô không hao tổn gì còn có thể đánh anh... đối với Diệp Đình mà nói, thật sự, thật sự... không thể tin được.

Căn phòng bên cạnh, Lăng Vi ôm đầu gối dựa vào góc tường, dưới ánh đèn mờ nhạt, cô nhìn chăm chăm bức vẽ.

Bức vẽ này... dùng màu đen làm nền, bên trong là cô gái mặc trang phục màu đỏ, ở trong bóng đêm nháy múa.

Bức vẽ này... là tâm trạng của cô dựng nên tạo hình này..

Màu đen trong bức tranh chính là tâm trạng ủ dột của cô.

Ngày hôm qua cả người cô chìm trong tuyệt vọng nhưng mà cô biết trong lòng cô có đốm lửa.

Cho nên đường bút của cô từng chút từng chút vẽ nên cô gái kia.

Cô hy vọng mình có thể như đốm lửa kia bốc cháy.

Đó là ý chí của cô.

Mặc kệ gặp suy sụp như thế nào nhưng ý chí đó chưa bao giờ bị lay

động.

Lăng Vi gắt gao nhìn chăm chăm cô gái trong bức tranh, ánh mắt cô chưa từng nháy.

Xung quanh cô gái là một mảnh đen tối, vô biên...

Mà đốm lửa kia vùng vẫy trong bóng tối. Mà bóng tối kia như căn cước ý chí của cô.

Trong mắt Lăng Vi đầy bi thương nhìn dòng chữ cô để lại “Tâm tình đen tối giống như màn đêm.”

Nhưng không ai biết lúc cô viết dòng chữ này, tâm tình của cô chắc hẳn cứng cỏi thế nào.

.....

Đột nhiên ánh mắt Lăng Vi nhìn xuống dòng chữ phía dưới.

Phía dưới dòng chữ của cô, cô nhìn thấy dòng chữ nhỏ khác.

Cô đi tới chỗ bức tranh, ánh mắt nhìn xuống, đôi mắt mở to, cẩn thận nhìn thấy “Chỉ cần trong lòng tỏa sáng thì không sợ bất cứ bóng tối nào... kiên cường như em sẽ cháy sáng cả bầu trời.”

Như có dòng điện xuyên qua người cô.

Cả người cô run rẩy, không tự chủ run lên.

Dòng chữ này...

Là để viết sao?

Cô cau mày, nâng ngón tay lên vuốt lên dòng chữ nhỏ: “Chỉ cần trong lòng tỏa sáng thì không sợ bất cứ bóng tối nào... kiên cường như em sẽ cháy sáng cả bầu trời.”

Lăng Vi nhìn chăm chăm dòng chữ, trong đầu suy nghĩ tuần ra mãnh liệt.

Không nghĩ tới anh... lại hiểu được cô.

Mà anh đang... cổ vũ cô sao?

Anh hy vọng cô có thể bùng sáng, hy vọng có thể thấy cô như ngọn lửa nở rộ.

Anh hy vọng cô có thể thấp sáng màn đêm.

Diệp Đình...

Tâm trạng của Lăng Vi dâng lên, hốc mắt rung rung.

Chương 71: Vô cùng phúc hắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng hôm sau Diệp Đình từ trong phòng Lăng Vi ra ngoài.

“Chào buổi sáng, tiên sinh.”

Đám người hầu nhìn thấy tiên sinh nhà mình từ trong phòng Lăng tiểu thư đi ra...

Đoàn người trong lòng hiểu nhưng không nói.

Quản gia Vương thầm nghĩ, từ khi Lăng tiểu thư vào ở, tiên sinh nhà ông thường về nhà cười nhiều hơn cả trước kia.

Trước kia tiên sinh là người có tính thích sạch sẽ, vậy mà còn vừa kéo vừa ôm Lăng tiểu thư... còn ngủ chỗ Lăng tiểu thư, chẳng lẽ... vận mệnh của cậu ấy tới rồi sao?

Quản gia Vương mỉm cười vui mừng, hai hôm nay tiên sinh nhà ông đều rạng rỡ, hăng hái hơn.

Tâm tình của tiên sinh mà tốt thì nhìn cái gì cũng thuận mắt.

Đám người hầu làm việc cũng thoải mái hơn. Tiểu thư Lăng Vi là người tính cách hiền hòa, rộng lượng, là cô gái tốt.

Hai hôm nay, không khí trong căn biệt thự cực kì tốt.

Quản gia Vương làm việc ở chỗ này nhiều năm, nhưng là lần đầu tiên thấy tiên sinh nhà ông mang phụ nữ vào ở.

Haha, vì phúc lợi của tất cả người làm trong biệt thự...

Quản gia Vương quyết định có cơ hội sẽ giúp anh.

Diệp Đình xuống lầu ăn sáng, quản gia Vương khom người báo cáo: “Tiên sinh, mấy hôm nay Lăng tiểu thư ăn cơm không có quy luật. Có hai tối không ăn, hơn nữa mỗi lần ăn rất ít.”

Diệp Đình cầm tờ báo, vẻ mặt lạnh nhạt không có biểu tình gì.

Như không nghe thấy vậy.

Nhưng quản gia Vương hiểu rõ tác phong của Diệp Đình, tiên sinh nhà ông muốn biểu đạt gì ông đều hiểu rõ trong lòng.

Quản gia Vương từ biểu tình của Diệp Đình biết được tiên sinh có chút không vui.

Trong lòng quản gia Vương thầm kêu không tốt, đoán sai sao? Chẳng lẽ... tiên sinh nhà ông không có suy nghĩ đó với Lăng tiểu thư sao?

Quản gia Vương cảm thấy lo sợ, tự trách mình nhiều chuyện...

Lúc này Diệp Đình buông báo, nhàn nhạt nói: “Biết rồi.”

Uống một ngụm sữa, Diệp Đình mới nói: “Sau này Lăng tiểu thư có gì khác thường thì đúng lúc báo cho tôi.”

“Vâng thưa tiên sinh.”

Trong lòng quản gia Vương kìm nén khẩu khí tốt cuộc cũng thở ra.

Lăng Vi ngồi ngây ngốc trong phòng vẽ hơn 9h mới ra ngoài.

Thầm nghĩ 9h rồi chắc người một ngày kiếm bạc tỷ như Diệp Boss chắc là đi làm rồi đúng không?

Về phòng tìm kiếm, quả nhiên không thấy ai.

Nhưng quần áo của cô đã khô, tiểu Khiết đã xếp gọn giúp cô rồi.

Cô lấy áo T shirt và quần 7cm ra thay.

Đánh răng, rửa mặt lại buộc tóc đuôi ngựa.

Xử lý xong hành lý đặt trong phòng ngủ, cô định để người ta đưa cô về trường, cô đã ở đây ba ngày, dù ở trường có nguy hiểm cô cũng không muốn ở lại đây.

Từ trên lầu đi xuống.

Nhìn thấy Diệp Đình đang cầm báo ngồi trước bàn ăn lớn.

Anh nhàn nhã uống sữa, phía sau trai gái đứng một đoàn.

“Chào buổi sáng mỹ nhân.” Diệp Đình nhìn tờ báo mở miệng chào hỏi cô.

Lăng Vi nhìn anh như nhìn quái vật.

Phát bệnh rồi hả? Đây là...

Anh ngược mắt nhìn cô, buông tờ báo xuống lại cầm mấy tờ giấy đưa cho cô: “Ba ngày ước hẹn đã tới, chúng ta tính toán sổ sách đi.”

“Tính toán sổ sách?” Lăng Vi nghi hoặc.

Anh gật đầu: “Ăn của tôi, ở của tôi, trả tiền nhà tiền ăn đi.”

“...” Lời này sao quen tai như vậy?

Chương 72: Vô cùng phúc hắc

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nói: “Anh cho là tôi nguyện ý ở sao? Anh không trêu chọc là nhiều phiền toái như vậy thì tôi sẽ ở đây sao?”

“Sai rồi.” anh cười nói: “Đuổi em ra ngoài là thím cô không phải là kẻ thù của tôi.”

Lăng Vi lãnh đạm nhìn anh, ngồi xuống ghế dựa cạnh anh.

Cầm ly sữa uống một ngụm, uống xong mới phát hiện hình như... là ly của Diệp Đình.

Ờ...

Cô ghét bỏ lau miệng, đặt ly xuống giả bộ không biết.

Diệp Đình trào phúng cười một tiếng: “Hôn cũng hôn nhiều rồi, hôn gián tiếp mà xấu hổ thành như vậy.”

“Im miệng.” Lăng Vi trừng mắt với anh, đúng là cô nên lúc nào cũng phải mang kim, anh còn dám nói như vậy cô liền vá miệng anh lại.

“Lăng tiểu thư, bữa sáng của cô.” Đầu bếp nữ bưng một cái khay lên, dọn xong sữa, sandwich.

Lăng Vi cầm ly sữa uống một ngụm cười lạnh: “Anh đối đãi với ân

nhân của mình như vậy sao?”

“Ân nhân cứu mạng? Không phải báo xong rồi sao?” Anh nhắc nhở: “Tôi giúp em tổ chức ở tiệc rượu, em có thể điều tra ra chân tướng ba mẹ cô mất.”

“Không tham gia cũng được sao?”

“Tiệc tối nay tôi giúp em sắp xếp, em không có thời gian tham gia không liên quan gì với tôi.”

Lăng Vi tức giận: “Anh còn ra tay trước.”

“Đương nhiên, người thông minh hoặc không ra tay hoặc phải nhanh, chuẩn, ngoan độc.”

Lăng Vi hừ một tiếng: “Quả nhiên là gian thương. Thì ra là anh lừa tôi tới là muốn xảo trá tính nợ.”

Cô quay đầu đánh giá trang trí xa hoa: “Chỗ ở của anh quá quý giá... tôi trả không nổi.”

“Đừng xem thường mình, em trả nổi.”

Anh gõ mặt bàn cẩn thận tính toán: “Dùng ở đây ba ngày, chỗ của tôi còn xa hoa hơn phòng tổng thống. Mỗi ngày thu của em hai vạn không nhiều, ba ngày là sáu vạn.”

“...”

Anh còn nói: “Tiền ăn uống mỗi bữa chính hai vạn, bữa sáng 3000.”

“Anh không có bệnh hả?” Lăng Vi vỗ bàn, sữa cũng bị bắn ra.

Cô trờng anh: “Cái gì mà bữa chính 2 vạn? Làm từ vàng sao?”

“Đừng kích động.” Anh nghiêm túc nói: “Vớì em mà nói cơm bằng vàng cũng không quý bằng cơm nhà tôi.”

Lăng Vi cảm tức nhìn anh.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cô đầy đốm lửa.

Diệp Đình nghiêm túc: “Đến đây, chúng ta tính tiền boạ.”

Anh lại gần cô, ngón tay chỉ vào tờ giấy nói: “Thức ăn nhà tôi đều là đồ ăn sạch em biết đúng không?”

Lăng Vi tức giận trờng anh: “Anh cho rằng tôi không thấy sao? Sạch không hề có chút tạp chất nhưng cũng không bán tới hai vạn chứ.”

Anh làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Đồ ăn nhà tôi đều dùng phân bón hữu cơ, nước sạch mà tưới. Em có biết để tạo ra kênh mương cần bao nhiêu nhân công, bao nhiêu tiền không?”

“Anh định bắt tôi... trả hết đúng không? Nhà anh mà thiếu một cây cầu Trường Giang thì tôi còn phải giúp anh bỏ mấy triệu tiền vốn đúng không?”

“NO, NO, NO...”

Anh lắc lắc ngón tay: “Đồ ăn không tính là gì nhưng mà canh... đừng nhìn chỉ là bát canh bình thường. Ngày đầu là dùng đông trùng hạ thảo hầm cải trắng. Bạñ học của em còn nói muốn nuốt luôn cả lưỡi đúng không?”

Lăng Vi kinh ngạc: “...”

Anh lại tiếp tục nói: “Đông trùng hạ thảo em biết giá thế nào không? 15 đến 20 vạn 1 kg, nhà tôi dùng đến 22 vạn. Canh này nấu hai phần thu của em hai vạn không nhiều lắm đúng không? Đồ ăn xem như tôi miễn phí vậy.”

Lăng Vi nhú mày: “Đông trùng hạ thảo hầm? Anh đùa tôi sao? Tôi không ăn mặc, chỉ cần đồ ăn mặc là phụ ra. Rõ ràng là canh rau, anh muốn lừa tôi sao?”

Chương 73: Trêu đùa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về mặt Lăng Vi đầy sát khí nhìn anh.

Đôi mắt sáng ngời lóe lên sự lạnh lẽo, giống như một giây tiếp theo có thể nhảy dựng lên giết chết anh vậy.

Diệp Đình bình tĩnh nhìn cô, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ: “Bây giờ mới nói tới vấn đề mấu chốt.”

Anh nhếch môi, đoàn đầu bếp nữ đi ra.

Đầu bếp nữ nhìn Lăng Vi, giọng điệu điềm đạm nói: “Tiểu thư Vi Vi, tiên sinh nhà chúng tôi cố ý dặn dò, nói cô ghét ăn mặn cho nên tôi dùng bí quyết gia truyền, dùng dược liệu biến đổi, dùng nước canh cho thêm rau chế biến thành canh... cô không phát hiện sắc mặt của cô hồng hào hơn nhiều sao?”

“...” Lăng Vi ghen hòng.

Diệp Đình lại nói: “Đương nhiên phí dược liệu chúng tôi không lấy nhiều của em.”

“...” Lăng Vi không giận dữ nổi.

Diệp Đình nói: “Ngày thứ hai là canh gà lão Tham hầm, cách làm cũng tương tự như vậy.”

“Được rồi, không cần liệt kê hết.” Lăng Vi không kiên nhẫn vung tay: “Ba ngày 6 bữa ăn chính – 12 vạn, có hai bữa tôi không ăn còn lại 8 vạn đúng không?”

“Em biết tính toán như vậy tôi rất thương thức.”

Lăng Vi hung hăng trừng anh: “Vì sao bữa sáng lại 3000? Thịt trâu nhà anh lấy từ mặt trắng xuống hả? Dù có lấy từ mặt trắng xuống thì cũng không đắt đến mức đó chứ.”

Lăng Vi cảm giác được mình sắp điên rồi lại còn đi cò kè mặc cả với người khác.

Đôi mắt đen của Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, giọng điệu bình tĩnh: “Em cũng nói đúng trọng tâm rồi đấy, trâu nhà tôi ăn cỏ đều là nước sạch tươi, dùng chất hữu cơ bón...”

“Được được rồi.” Lăng Vi cắt ngang lời anh: “Căn bản trâu nhà anh không cần ăn cỏ, trực tiếp dùng miệng thổi cũng lớn được.”

Anh cười rộ lên: “Tôi không thổi, mỗi ngày nó ăn 20-30 cân cỏ.”

1 cân = 0.5 kg.

“Ngừng. Trâu ăn cỏ bao nhiêu tôi không có hứng thú.”

Lúc này đầu bếp nữa lại cười nói: “Tiểu thư Vi Vi, sữa bò bữa sáng có tổ yến, tiên sinh thu tiền như vậy là hợp lý.”

“.....” Lăng Vi bạo nổ: “Bà đây không có tiền!”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đầy trêu chọc: “Có thể trả bằng thịt.”

“Phi.’ Lăng Vi đứng lên: “bụp bụp bụp’ chạy lên lầu cầm thẻ ngân hàng xuống.

“Bịch.” Ném lên bàn ăn: “Phí dừng chân 6 vạn, bữa chính 8 vạn, bữa sáng 9000, nơi này có 20 vạn, thối tiền trả tôi 5 vạn 1000.”

Lúc này quản gia Vương đứng ra khỏi đội hình: “Tiểu thư Vi Vi... còn có quần áo.”

Lăng Vi sửng sốt, hơn nửa ngày mới phản ứng lại... chiếc váy cổ chữ v màu trắng. Tuy cô mới mặc một lần nhưng mặc rồi chính là mặc, thật sự phải trả tiền.

“Bao nhiêu?”

“Đó là thiết kế của nhà thiết kế Mai Lâm, là hàng tự định chế.”

Mai Lâm? Nhà thiết kế nữ trang đẳng cấp thế giới! Chết chết chết..... Khó trách giặt sạch quần áo của cô chỉ còn lại một bộ..... thì ra là cái hố lừa đảo cực kì lớn!

“Tôi thuê một ngày, năm vạn đủ rồi chứ?”

Diệp Đình gật đầu, quản gia Vương đặt 1000 lên khay.

Lăng Vi vừa muốn duỗi tay cầm thì đột nhiên Diệp Đình nói: “Ngày đó em đến cục cảnh sát.....”

“Được rồi. Tiền xe đúng không? Được thôi, 20 vạn đều là của anh.”

Lăng Vi đứng lên, chống tay lên mặt bàn nhìn anh chăm chăm, cười lạnh hỏi: “Tôi dẫm sán nhà anh không thu phí chứ, ngồi ghế nhà anh

không thu phí chứ?”

Anh nhún vai.

Lăng Vi vung tay, hàm hừ xoay người xông lên tầng.

Đi đến nửa đường, đột nhiên lộn trở lại, bưng ly sữa bò “Ừng ực ừng ực” uống sạch sữa bò tổ yến, lại dùng nĩa cắt sandwich, “ực ực” nuốt sạch sẽ.

Ba ngàn! Không ăn sạch, thì cô là tên ngốc!

Cô vừa ăn vừa trừng anh.

Trong lòng ghen khuất hận không thể lấy nĩa thọc chết người đàn ông miệng tiện này!

Ăn xong, Lăng Vi thả nĩa, chạy lên lầu xách vali hành lý.

Chương 74: Trêu đùa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quản gia Vương nhìn ly sữa bò và đồ ăn trên bàn rỗng tuếch, không khỏi thăm cho tiên sinh nhà ông 32 cái khen.

Vẫn là tiên sinh nhà ông lợi hại.....

Hoặc là không ra tay, vừa ra tay, quả nhiên vừa mau, vừa chuẩn, vừa tàn nhẫn.

Ba ngày này đây là lần đầu tiên Lăng tiểu thư ăn nhiều như thế.

Nhìn thân thể bé nhỏ m ột cơn gió có thể thổi ngã, còn không ăn uống gì....

Ha ha, nhưng mà sau này không cần lo lắng. Ông tin tưởng, tiên sinh nhà ông có đến biện pháp “Trị” cô ấy.

Xách theo vali hành lý từ trên lầu xuống dưới, Lăng Vi gọi taxi, xe nhà anh ta cô cũng không dám ngồi. Một lần một ngàn! Trả không nổi!

Lúc này, Diệp Đình đứng lên, đi tới bên cạnh cô.

Như cười như không nhìn cô: “Ai cho em đi?”

“Gì cơ? Tôi bị bán cho anh rồi sao? Chân là của tôi, tôi muốn chạy còn không cho?”

“Buổi tối tổ chức yến hội còn phải mua quần áo. Người đi rồi, tôi tìm ai thử giúp em?”

“Tôi không có tiền mua quần áo, liền mặc quần áo này vậy.”

Diệp Đình híp mắt từ trên xuống dưới đánh giá cô, giống như xem một món hàng, ánh mắt khiêu khích, lóe lên sự trào phúng.

Hơn nửa ngày, anh mới mở miệng nói: “Em biết như thế nào mới thể hiện phẩm vị của một người đàn ông không?”

Lăng Vi không tiếp lời, anh tự hỏi tự đáp: “Đồng hồ? Không phải. Quần áo? Không phải. Siêu xe? Không phải.”

Anh lại sát gần cô: “Thứ có thể thể hiện phẩm vị của một người đàn ông là người phụ nữ bên cạnh anh ta.”

Đột nhiên anh nắm tay cô: “Yến hội buổi tối em định mặc quần áo này tới? Em không ngại làm thất vọng khuôn mặt này của tôi sao?”

Lăng Vi đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mặt anh. Gương mặt anh cực kì đẹp trai nhưng hiện tại cô chỉ muốn cào rách anh!

Diệp Đình cũng không biết có phải mình thật biến thái hay không, sao cứ thích xem bộ dáng tức giận của cô gái nhỏ này cơ chứ?

Lúc này đôi mắt cô sáng rực giống hạt thủy tinh.

Ánh mắt sắc bén vô cùng khí thế.

Cả người tức giận đến như là muốn cháy dường như, đáy mắt kia mạt linh khí vọt hẳn về mặt.

Lăng Vi nổi giận đùng đùng, hận không thể một tát giết chết anh, tưởng tượng đến bộ dạng ngạo mạn vừa nãy của anh nói: “Em không ngại làm thất vọng khuôn mặt này của tôi sao?” trong lòng cô lại càng tức giận. Cô nghiêng rằng trừng anh, hung hăng nói: “Tôi không chỉ có lỗi với anh mà còn có lỗi với cả nhà anh đấy!”

Anh không mẫn không nhặt hừ nói: “Vậy thì không đến mức, tôi chỉ cần vung tay một cái. Một người ăn no, cả nhà không đói bụng. Vì mặt mũi của tôi, quần áo của em tôi chịu. Nhanh để chuyên gia trang điểm tới tu bổ mặt mũi cho em, mới hơn 20 hơn tuổi mà như bà già 50 tuổi vậy.”

Tức chết rồi, tức chết rồi! Lăng Vi nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể xé nát cái miệng này của anh!

Cô ra sức gạt tay anh ra.

Nhưng mà, cánh tay anh như kim sắt giữ lấy cô làm sao cũng không gạt ra được.

Cô nhắc chân đá anh, anh có thể thoái mái tránh ra, lại dùng sức một chút kéo cô vào lòng.

Trên cao nhìn cô: “Càng tức giận càng khó xem, em lấy đâu ra tự tin có thể bước ra cửa như vậy?”

Chương 75: Ngực lớn eo nhỏ là như vậy sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi hận không thể một chân đá chết anh ta.

Lúc này một đám người đi tới vây kín người cô.

Tiểu Khiết ghé bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Lăng tiểu thư, cô đừng tức giận, tiên sinh nói vậy là chọc cô, cô xinh đẹp như vậy ngài ấy nhìn trong mắt nhớ trong lòng, ngài ấy chỉ đùa cô thôi, chúng ta đi trang điểm đi.”

Lăng Vi muốn điên rồi, không biết làm sao lại bị đám người này kéo vào phòng trang điểm.

Đang lúc nóng giận thì đột nhiên quản gia Vương trịnh trọng mời ba vị chuyên gia thiết kế đi vào.

“Lăng tiểu thư, xin chào, tôi tên là Chân Ni. Dáng người của cô thật tốt, khí chất lại cao quý thanh nhã, thay lễ phục vào nhất định sẽ rất xinh đẹp.” Chân Ni là một trong ba chuyên gia mà Diệp Đình gọi tới.

Chân Ni cười đánh giá Lăng Vi, vừa để trợ lý đo cho Lăng Vi.

Lăng Vi vẫn chưa phản ứng lại thì trợ lý và cn đã thương lượng xong, đột nhiên người trợ lý kia kinh hô một tiếng: “Ô Lăng tiểu thư, dáng người của cô... thật hoàn mỹ. Ngực lớn eo nhỏ người lại cao. Mặt còn đẹp như vậy... tiên sinh nhà chúng tôi thật tinh mắt mà.”

Lăng Vi trở mắt, đột nhiên Diệp Đình xuất hiện ngoài cửa, dáng người 1m89 đứng đó cực kì đẹp trai, khuôn mặt của anh lạnh lùng, kiêu ngạo, đáy mắt còn giữ ý cười trào phúng.

“Vừa nãy chỉ đùa với em chút thôi, là tôi quá phận, ngày mai để cho em đùa lại tôi.”

Lăng Vi hung hăng trừng anh chỉ cảm thấy người này mắc bệnh.

Cô tức giận: “Có phải đầu anh bị lừa đá không hả?”

Anh nghĩ nghĩ một chút liền nói: “Thật ra thì mông tôi là bị em đá.”

Lăng Vi nghe thấy tiếng cười khế bên cạnh.

Sắc mặt Diệp Đình đen lại, mọi người liền cúi đầu ngậm miệng.

Anh lại nghiêm túc nói: “Muốn điều tra ra chân tướng cha mẹ em gặp chuyện ngoài ý muốn thì phải trang điểm một chút. Buổi tối hôm nay đưa cho em món quà lớn, chúng ta xem như thanh toán xong.”

Anh đứng ngoài cửa, sóng lưng thẳng tắp, dưới áo sơ mi trắng là làn da lúa mạch gợi cảm, trên tay anh còn cầm một chiếc hộp trang sức.

“Đừng cẩu thả, phối hợp trang điểm đi. Hôm nay thời gian gấp gáp còn phải đi mua mấy bộ quần áo dạ hội.”

Nói xong anh đi vào đặt hộp trang sức lên bàn sau đó xoay người ra ngoài

Rất nhanh có bốn người đi vào.

Mọi người ôn hòa trang điểm cho cô.

Mỹ nữ Lệ Đạt nói: “Lăng tiểu thư, bộ đồ trang điểm này vừa được vận chuyển từ nước ngoài về, mời cô mở ra. Chỗ này còn có tinh dầu, mời cô dùng thử một chút xem có bị mẫn cảm hay không?”

Sắc mặt Lăng Vi không tốt.

Nhiều người vây quanh cô như vậy làm cho cô cảm thấy buồn bực.

Cô tùy ý vẩy tay: ‘Tùy tiện đi, nhưng mà có hơi mẫn cảm một chút.’

Chuyên gia trang điểm mở tem ra, lại trang điểm nhẹ nhàng cho cô.

Lăng Vi ngồi trước bàn trang điểm mặc bọn họ xoay quanh.

Hơn 30ph sau...

Trong tầm mắt Diệp Đình xuất hiện... một thiên sứ, khuôn mặt thanh lệ nhưng biểu tình đúng chuẩn thiên sứ lạnh lùng.

Diệp Đình tự động xem nhẹ biểu tình của cô.

Khuôn mặt của cô vẫn vô cùng hoàn mỹ như thiên sứ.

Chương 76: Ngực lớn eo nhỏ là như vậy sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay mặc chiếc váy màu trắng bảo thủ chỉ lộ ra xương quai xanh và vai ngọc.

Chất liệu màu trắng càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, mái tóc đen nhánh được buộc gọn lên.

Vành tai mượt mà điểm thêm khuyên tai kim cương tinh xảo làm cho ngũ quan càng thêm xinh đẹp.

Giày cao gót 7cm càng tôn thêm đôi chân dài của cô.

Khí chất của cô vốn đã xuất chúng, ăn mặc đơn giản như vậy lại càng thêm thanh cao quý phái.

Trang điểm xong, Lăng Vi bị Diệp Đình kéo lên xe. Cả biệt thự lập tức sôi trào, Lôi Đình vừa chạy tới nhìn thấy Đình ca kéo Lăng Vi lên chiếc xe Maybach chưa bao giờ có người thứ hai ngồi lên. Cả thế giới chỉ có một chiếc. Chiếc xe này là chiếc xe anh vừa ý nhất, ngoại trừ Đình ca thì không ai dám ngồi lên. Không nghĩ tới lúc này ở vị trí ghế phụ lại là Lăng Vi.

Xe nhanh chóng rời đi.

Haha... đôi mắt Lôi Đình cong lên, Đình ca nghe thấu lời của cô muốn mang Lăng tiểu thư đi dạo trung tâm thương mại sao? Đúng

rồi, đó mới là chuyện các đôi yêu nhau phải làm. Theo đuổi con gái đưa hoa đưa kim cương, đưa quần áo thì có gì mà hứng thú, quan trọng là làm bạn. Làm bạn ở bên cạnh.

Diệp Đình vẫn nắm tay Lăng Vi, bàn tay anh thật ấm, sức lực lại lớn như chiếc bàn ủi nóng hổi vậy.

Bãi đậu xe ngầm dưới tòa cao ốc Tinh Hưng, hai người đi thang máy lên tầng 6.

Vừa bước vào cửa hàng thời trang nữ đột nhiên nghe thấy người bán hàng kêu nhỏ một tiếng.

“Thật đẹp trai, thật xinh đẹp.”

Cô ta vừa kêu, Lăng Vi liền thấy mọi người đều nhìn mình và Diệp Đình.

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn Diệp Đình, cô cao 1m71, lại đi thêm giày cao gót 7cm, đúng lúc này còn ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hai người như người mẫu chụp ảnh trên tạp chí thời trang vậy.

Anh đứng đó, còn bày ra khuôn mặt lạnh lùng không có biểu tình gì khác, ánh mắt thâm trầm.

Giống như muốn nói muốn sống chớ lại gần, thần thái cao ngạo.

Tây trang định chế cao cấp càng khiến cho anh thêm tuấn mỹ, mái tóc ngắn thời thượng hơi cong lên, lộ ra khí chất cao quý, tuấn mỹ bức người.

Anh ăn mặc đơn giản nhưng không làm mất đi tính thời thượng, tuy

lạnh lùng nhưng cử chỉ nho nhã, vừa nhìn đủ làm cho trái tim mọi người đập loạn nhịp.

Cô gái hướng dẫn mắt dào hoa nhìn chăm chăm bọn họ.

Lăng Vi xấu hổ, một đám đàn bà nhìn đàn ông thì cũng thôi vậy, sao mà ánh mắt nhìn cô...

Diệp Đình cố ý che giấu cho nên không ai biết thân phận của anh. Bọn họ chỉ biết anh là người đàn ông đẹp trai, hoàn toàn không biết người đứng trước mặt mình là Boss đại danh鼎鼎. Bởi vì chính tòa cao ốc Tinh Hưng này cũng là chi nhánh sản nghiệp của Đình phong quốc tế.

Diệp Đình không thích bị người khác vây xem, sắc mặt anh trầm xuống, cô gái hướng dẫn lập tức im miệng, thu liễm thái độ.

“Hoan nghênh đã tới... thật vinh hạnh khi phục vụ ngài.”

Cô gái hướng dẫn nhiệt tình giới thiệu trang phục cho Lăng Vi.

Lăng Vi chọn một chiếc váy dài màu trắng, Diệp Đình lắc đầu: “Màu sắc quá lố.”

Cô mua quần áo đều có thói quen, chỉ mặc màu xám hoặc quần jean.

Đsm màu trầm đó đều không lấy lòng được Diệp đại Boss, anh chỉ vào một chiếc áo ngắn màu vàng: “Thử cái này xem.”

“Được, chờ đó.” Người hướng dẫn vội vàng mang tới kích cỡ thích hợp, nhiệt tình nhét vào tay Lăng Vi.

Lăng Vi xách váy thăm nghĩ: “Váy ngắn như vậy thật sự thích hợp để

tham gia bữa tiệc sao?”

Diệp Đình ngồi xuống sofa nhàn nhã xem tạp chí.

Lăng Vi nghĩ nghĩ lại đi vào phòng thay đồ.

Từ phòng thay đồ đi ra, chiếc váy ngắn màu vàng đã được mặc trên người. Màu sắc tươi sáng, cực kì hợp với cô, càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô.

Thiết kế một chữ lĩnh, hoàn mỹ lộ ra xương quai xanh và vai ngọc, da thịt như tuyết cực kì mê người.

Hấp dẫn ánh mắt nhất chính là đôi chân thon dài xinh đẹp, thẳng tắp trắng lóa cả mắt.

Diệp Đình nhìn thẳng, vừa lòng gật đầu rút thẻ ngân hàng.

Người hướng dẫn cầm thẻ lập tức ngây ngốc.

“Thẻ này... là... thẻ vàng của... ngân hàng Đĩnh Phong...” Không mật mã, là thẻ Vip.

Chương 77: Bọc lại tất cả — — 36C (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trời ạ! Cô bán hàng thiếu chút nữa té chó gặm phân!

“Có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề...” Cô bán hàng run rẩy đi cà thẻ.

Sau đó, Diệp Đình lại chỉ mấy quần áo màu sắc tươi đẹp, cô bán hàng khách sáo hỏi: “Nhiều quần áo như vậy không tiện xách, cần giao tới cho anh không?”

“Ừ.” Diệp Đình để lại số điện thoại của trợ lý.

Từ trong tiệm đi ra, cách vách là tiệm bán trang phục gợi cảm.

Hai người đi ngang qua, một giọng nữ chói tai kinh hô: “Ai... Lăng Vi?”

Lăng Vi quay đầu, thấy một khuôn mặt mê hoặc quen thuộc.

Bạn học chung thời đại học của cô, Trương Diệc Đình. Mấy ngày trước, Trương Diệc Đình vừa cùng Hứa Tử Huân lăn lộn trên giường. Cảnh tượng rành rành trước mắt!

Trong tiệm, Trương Diệc Đình khoác cánh tay Hứa Tử Huân.

Trương Diệc Đình phẫn hận trợn mắt nhìn Lăng Vi, nhỏ giọng bên tai Hứa Tử Huân: “Đều là tiện nhân này báo cảnh sát hại chúng ta ở đồn cảnh sát cả đêm. Anh không được phép cho cô ta sắc mặt tốt!”

Lăng Vi không để ý cô ta, nhìn hai đôi tình nhân đứng ở cửa, là bạn cùng phòng của Hứa Tử Huân và bạn gái của họ.

“Lăng Vi, thật trùng hợp. Cô cũng tới mua quần áo?” Bốn người kia chào hỏi cô. Cửa hàng gợi cảm kiểu này, bọn họ không muốn vào, liền đứng ngoài cửa đợi.

Lăng Vi gật đầu: “Ừ, đi dạo.”

Trương Diệc Đình cũng thấy hai tay Lăng Vi trống trơn, cười lên, một bộ quần áo cũng không mua, không phải là mù đi dạo sao...

Trương Diệc Đình đi tới trước hai bước, cùng Hứa Tử Huân mười ngón tay đan vào nhau: “Thật trùng hợp nha, Lăng Vi, cô cũng tới cao ốc Tinh Hưng mua quần áo? Quần áo nơi này rất đắt, không trả nổi e là phải mất thể diện nha. A, đúng rồi... Lăng Vi, trước kia cô là Đại tiểu thư Lăng gia, sẽ không có không trả nổi... À! Tôi quên, nhà các người đã sớm phá sản, phi phi phi — — xem cái miệng này của tôi.”

Cô ta vừa che miệng cười vừa nghiêng mắt quan sát trang phục của Lăng Vi.

Những người khác cũng đều nhìn Lăng Vi.

Hôm nay Lăng Vi hơi khác...

Bộ đồ trắng làm da thịt cô trắng như tuyết sáng bóng hơn.

Cổ trắng nõn, xương quai xanh trắng đến chói mắt.

Trang điểm nhẹ nhàng làm vượt trội khí chất của cô.

Kiểu váy đơn giản, nhưng rất có khí thế, Lăng Vi mặc, lộ ra làn khí chất thanh quý.

Trương Diệc Đình chế giễu: “Lăng Vi, cô đây là bọc cho ai? Đồ không tệ nha... Đáng tiếc không phải đồ cao cấp, là bắt chước đồ cao cấp đúng không?”

Trương Diệc Đình căn bản không nhìn ra đồ cao cấp đặt riêng...

Lăng Vi không để ý cô ta, đi thẳng tới trước.

Lúc vừa tựu trường, Trương Diệc Đình đặc biệt tốt với cô. Lăng Vi không giỏi kết bạn, liền thân thiết với cô ta. Khi đó, Trương Diệc Đình dẫu đưa hỏi thân thế cô. Lăng Vi không khỏi cảm thấy phiền, sau khi cô nói ra, Trương Diệc Đình lập tức thay đổi thái độ.

Trên người Lăng Vi có khí chất cao quý đặc biệt xuất chúng, rất nhiều người đều cho là gia thế cô nhất định sẽ rất hiển hách.

Sau khi biết cô là một đứa cô nhi, Trương Diệc Đình trong nháy mắt cảm thấy mình bị lừa! Gặp ai cũng nói Lăng Vi là cô nhi, còn là đứa con phá của, thua sạch gia sản cha mẹ để lại.

Từ đó về sau, Lăng Vi liền cực kỳ ghét Trương Diệc Đình, cô ta ngày càng làm phiền cô.

Gây gổ cãi vả là chuyện thường, chẳng qua hôm nay ở công cộng, Lăng Vi không muốn để ý tới kẻ nịnh bợ này.

Lăng Vi vừa muốn đi, Hứa Tử Huân đột nhiên đưa tay kéo cô: “Tiểu Vi...”

“Làm gì đó? Em mới là bạn gái anh!” Trương Diệc Đình lôi anh ta lại.

Trương Diệc Đình còn cầm cái quần ôm trong tay...

Cái quần rớt xuống đất. Hứa Tử Huân bị cô ta kéo, vừa vịn đạp lên trên.

Cô bán hàng chạy tới nhặt lên.

Chương 78: Bọc lại tất cả — — 36C (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trương Diệc Đình cực kỳ lúng túng, cô ta vốn đi vào tùy tiện xem thôi, bây giờ làm bản, không mua thì quá xấu hổ.

Cô ta chính là một học sinh nghèo, gia tộc của Hứa Tử Huân lại rất có thể lực, nhưng người nhà anh ta kiểm soát anh ta vô cùng nghiêm khắc, chỉ e không giống con nhà giàu khác, mỗi ngày ăn chơi đàng điểm, làm xằng làm bậy. Vì rèn luyện Hứa Tử Huân, người nhà anh ta không cho anh ta một phân tiền, tất cả học phí, sinh hoạt, anh ta đều phải dựa vào bản thân kiếm được.

Hôm nay Trương Diệc Đình kéo anh ta đi ra ngoài vốn là định đi lang thang.

Lúc này, làm bản đồ trong tiệm người ta, cô ta đột nhiên khẩn trương.

Cô ta nhìn cô bán hàng: “Cái quần này bao nhiêu tiền?” Không biết tiền trong thẻ có đủ hay không...

“Thưa cô, cái này 2800.”

2800? Có thể miễn cưỡng chấp nhận... Trương Diệc Đình cũng không muốn mất mặt trước mặt Lăng Vi, liền lấy thẻ ngân hàng của Hứa Tử Huân đưa ra: “Bọc lại giúp tôi đi.”

Hứa Tử Huân không vui lắm.

“Mua cái quần này làm gì?” Anh ta không phải tiếc tiền, mà cảm thấy mua “đồ” này trước mặt nhiều bạn học thật sự quá khó coi! Giống như anh ta là một quý hão sắc cực kỳ đáng ghét vậy!

Trương Diệp Đình lạnh mặt: “Em mua cái này còn không phải là mặc cho anh ngắm sao? Lăng Vi và anh quen nhau nhiều năm, trừ nắm tay, cô ta cho anh nhìn cái gì? Anh mua sợi dây chuyền hơn 3 vạn cho cô ta, mua quần áo hơn 2 vạn cho em, anh lại không muốn! Anh đã ngủ cùng em, còn hung dữ với em! Anh có ý gì?”

“...” Hứa Tử Huân vô cùng phiền muộn! Chuyện anh ta hối hận nhất đời này chính là rượu vào loạn tính, xảy ra quan hệ với Trương Diệp Đình! Nếu không phải vì chuyện này, Tiểu Vi cũng sẽ không rời khỏi anh ta...

Lăng Vi lắc đầu, quả thực quá không thú vị, nhấc chân đi. Lại đột nhiên bị Diệp Đình dắt tay.

Anh nhìn cô bán hàng, vẻ mặt kiêu căng, nói: “Mặc loại quần áo này sẽ gia tăng gợi cảm thật sao? Bọc lại hết 36C trong tiệm.”

“...”

Ánh mắt mọi người chung quanh rớt rít nhìn qua Diệp Đình và Lăng Vi.

Sắc mặt Diệp Đình cao ngạo, tuần mỹ bức người, lời vừa rồi, hoàn toàn không giống anh có thể nói ra.

Lăng Vi giống như không nghe, tầm mắt lướt qua không trung. Cho người khác cảm giác cả chuyện này không liên quan tới cô.

Cô bán hàng nghẹn họng, bỗng tỉnh hồn: “Tiên sinh... Tất cả 36C trong tiệm... Đều bọc lại?” Cô ta dùng sức chớp chớp đôi mắt xanh biếc kia.

“Ừ.”

“Dạ! Tiên sinh! Xin anh chờ một chút!”

Diệp Đình lấy thẻ đen mạ vàng ra đưa cho cô ta, còn bổ sung thêm một tấm danh thiếp.

Cô bán hàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chòng chọc anh hồi lâu.

Diệp Đình thấp giọng nói với cô ta một câu.

Thật lâu, cô bán hàng mới chậm rãi hoàn hồn, gật đầu: “Anh chờ một chút...” Nói xong, liền cầm thẻ đi tính tiền.

Trương Diệc Đình cũng quan sát Diệp Đình từ trên xuống dưới như nhìn người ngoài hành tinh.

Người đàn ông này thật đẹp trai! Thật sang trọng! Mắt phượng liếc một cái, tựa như có thể giết hết tất cả trong nháy mắt!

Tim Trương Diệc Đình nhảy loạn! Người đàn ông có tướng mạo xuất sắc, lấp lánh như sao sáng này sao đi cùng Lăng Vi?

Trời ơi! Trương Diệc Đình không dám tin vào mắt mình! Người đàn ông chất lượng tốt như vậy không chỉ biết Lăng Vi? Còn nắm tay cô! Còn muốn mua tất cả quần áo 36C trong tiệm cho cô!

Chương 79: Nhục nhân giả, nhân hăng nhục chi*!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*) Sỉ nhục người của người khác, cũng sẽ có ngày bị người khác khi dễ sỉ nhục.

Mặt Hứa Tử Huân cực kỳ khó coi! Kích thích Lăng Vi bao lớn, anh ta cũng không biết, sao người đàn ông kia biết?

Sao Lăng Vi đi cùng người đàn ông kia?

Hứa Tử Huân giận đến cả người nóng lên!

Nữ thần được anh ta nâng trong lòng bàn tay quý trọng lại bị người đàn ông khác dâm loạn!

Anh ta không nhịn được.

“Anh là ai?” Hứa Tử Huân cắn răng nghiêng lợi, hận không thể lấy răng cắn chết người đàn ông này!

Diệp Đình khinh thường liếc anh ta, giống như nhìn con kiến.

Hứa Tử Huân bị xem thường giận đến căn não, vù vù bốc lửa như lò nướng.

Ánh mắt anh ta đầy thống hận trừng người đàn ông kia. Vẻ mặt người đàn ông này lạnh lùng cao ngạo, mày kiếm, sống mũi thật cao,

môi mỏng như khắc, tuấn mỹ bức người! Đôi mắt sâu thẳm khẽ híp, không có ưu tư nào.

Anh mặc âu phục màu đen cao cấp được đặt riêng, vì vóc dáng quá cao, nhìn qua vô cùng chói mắt, âu phục cắt may vừa người làm cho anh càng thêm cao ngất!

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật tàn khốc này đặt trước mặt, Hứa Tử Huân không thể không thừa nhận, anh ta luôn tự cho là kiêu ngạo cao 1m82, bây giờ đứng trước mặt người đàn ông này lại thấp hơn!

Người này nhìn chung quanh bằng nửa con mắt, ánh mắt sâu thẳm quét tới đâu, nơi đó vang lên tiếng hít sâu. Khí thế anh vô cùng lớn mạnh! Mặc dù không nói, nhưng đứng trong đám người, lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Hứa Tử Huân giận! Nhưng không thể không thừa nhận, bề ngoài của người đàn ông này thật sự quá ưu tú! Cho dù những sao nam đang hot cũng không cách nào ngang hàng với anh!

Cũng không phải dung mạo thua kém, mà là khí thế! Trên người người đàn ông này tỏa ra khí thế vô cùng ác liệt, mặt mũi lạnh lùng tuấn mỹ vô địch, lại rất kiêu ngạo! Lộ ra khí thế sang trọng hoa lệ. Mày kiếm anh hơi nhíu lại, chứng tỏ không kiên nhẫn, đôi mắt phương đen bóng, ánh mắt sắc bén liếc qua liền khiến người ta không thoải mái, nhất là các cô gái, bị anh nhìn như vậy, lập tức mặt đỏ tim đập, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hứa Tử Huân ghen tỵ, hận!

Căn rằng chất vấn Lăng Vi: “Tiểu Vi, người đàn ông này là ai?”

Hứa Tử Huân nhìn chăm chăm bàn tay hai người nắm chặt nhau, gương mặt tuấn tú dần nóng lên: “Chúng ta mới chia tay mấy ngày, em đã đi tìm đàn ông khác?”

Lăng Vi giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ: “Bạn học Hứa Tử Huân, lúc chúng ta vẫn còn qua lại, anh ngủ với phụ nữ khác. Chúng ta đã chia tay, tôi lại không thể tìm đàn ông? Tôi tìm đó, liên quan gì tới anh?” Cô nói xong, liền cảm giác được tay Diệp Đình chen vào kẽ ngón tay cô, cùng cô mười ngón tay đan vào nhau.

Tim Lăng Vi chợt nhảy lên.

Hứa Tử Huân giận lắc đầu, bi thương nói: “Tiểu Vi, em nghe anh giải thích... hôm đó anh uống say!”

“Giải thích cái gì? Có gì phải giải thích?” Trương Diệp Đình kéo Hứa Tử Huân tới trước mặt: “Anh còn chưa quên được cô ta phải không? Anh nói đi, có phải anh còn chưa quên được cô ta không? Người phụ nữ giẻ rách như cô không có chút vị phụ nữ, bàn chân như đàn ông vậy, người đàn ông nào có thể chịu được? Anh quên hôm đó cô ta làm gì anh rồi? Cô ta tát nước anh! Anh quên cô ta làm gì em rồi? Cô ta chụp hình em! Còn ném điện thoại của em! Bây giờ cũng không biết điện thoại em đã bị ai nhặt đi đâu! Lỡ như hình lộ ra ngoài thì sao? Tên họ Hứa! Em vì anh mà hi sinh nhiều như vậy! Người tốt như em đứng trước mặt anh, anh không nhìn thấy, mắt chó của anh bị mù rồi sao?”

Chương 80: Nhục nhân giả, nhân hằng nhục chi*!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Tử Huân chán ghét hất cô ta ra: “Cô nói chuyện khó nghe như vậy! Giống như người phụ nữ chanh chua.”

“Phụ nữ chanh chua? Em giống người phụ nữ chanh chua? Anh nói em giống người phụ nữ chanh chua?” Trương Diệp Đình chỉ mình, ánh mắt đỏ bừng.

“Thưa cô, quấy rầy một chút.” Lúc này, cô bán hàng đột nhiên che vào, cắt đứt cuộc cãi vã của bọn họ: “Thưa cô, số tiền trong thẻ ngân hàng của cô không đủ... Xin cô đổi tấm thẻ khác...”

“Cái gì? Không đủ tiền?” Trương Diệp Đình đoạt lại thẻ ngân hàng: “Các người có làm không, trong tấm thẻ này rõ ràng có nhiều hơn 5000!”

“Đúng vậy... Trong thẻ của cô quả thật có hơn 5000... Nhưng mà cái quần này... là 28000...”

“28000? Có phải cô nói đùa không? Vừa rồi cô còn nói 2800! Sao lúc này lại 28000 rồi?”

Cô bán hàng cứng họng... Nhìn Diệp Đình một cái, lại cúi đầu.

Khó xử cười một tiếng, thấp giọng nói: “Vừa rồi đúng là 2800... Nhưng mà vừa lên giá... Tăng thành 28000...”

“Cái gì?” Trương Diệc Đình kinh ngạc: “Cửa hàng các người đây là thế nào? Lại dám tăng giá? Tôi muốn kiện các người!”

“Cô kiện chúng tôi cũng vô dụng. Vì đây là công ty chính điều chỉnh giá, không liên quan tới cửa hàng chúng tôi.”

Cô bán hàng nói rất có lực, nhưng trong lòng thật sự bị oan...

Diệp đại boss, anh có tiền, anh tùy hứng, nhưng mà... Anh đây là đang giao vấn đề khó khăn cho chúng tôi ah!

Tuy cửa hàng này là của anh, quần áo cũng là của anh... Nhưng chộc giận khách hàng lại là tôi ah...

Xử lý không tốt, không chỉ có không nhận được tiền thưởng, còn có thể bị đuổi.

Trương Diệc Đình còn chưa hồi phục tinh thần, Hứa Tử Huân đã cà thẻ, tính theo chuyển khoản, mua cái quần kia.

Cà thẻ xong, kéo Trương Diệc Đình sải bước ra ngoài.

“Còn gây gỗ làm gì? Xấu hổ mất mặt!” Hứa Tử Huân kéo tay Trương Diệc Đình đi.

Hai người chán nản đi ra ngoài, Lăng Vi làm bộ lơ đãng giơ chân ra...

“A——” Trương Diệc Đình nhào tới trước, mũi cắm xuống đất.

“Má ơi...” Mũi Trương Diệc Đình ê ẩm, chỉ cảm thấy đau đớn không thôi! Cô ta giơ tay sờ, hay lắm... cả mũi đầy máu.

Hứa Tử Huân nhìn ra Lăng Vi cố ý, muốn mắng cô, nhưng thật sự không có mặt mũi tranh luận.

“Lăng Vi! Con tiện nhân cô!” Trương Diệc Đình thờ hồn hển bò dậy, giương nanh múa vuốt muốn cào Lăng Vi, Hứa Tử Huân kéo cô ta.

Mấy người bạn của Hứa Tử Huân cũng rối rít tới kéo, thật vất vả mới lôi Trương Diệc Đình đi.

Sau khi bọn họ đi, ánh mắt Diệc Đình sâu thẳm khó dò, anh quay đầu nhìn Lăng Vi, như có điều suy nghĩ thấp giọng hỏi: “Người phụ nữ kia nói chuyện điện thoại, là chuyện gì?”

Lăng Vi hời hợt nói: “Vài ngày trước, người phụ nữ kia cố ý chuốc say Hứa Tử Huân, mượn phòng trong khách sạn, còn cố ý gạt tôi tới xem. Sau đó... Tôi thấy được, lấy điện thoại cô ta chụp hình, ném ra ngoài cửa sổ, sau đó bị người khác nhặt.”

Diệc Đình híp mắt phượng. Lại hỏi rõ thời gian và địa điểm, anh lấy điện thoại ra, gọi cho trợ lý Kiệt Sâm: “Điện thoại khách sạn Weston ném ra, tìm được công bố hình lên mạng.”

Ha... Kẻ hèn, là phải trả giá thật lớn! Không dạy dỗ cô ta một chút, cô ta còn không biết mình chọc ai!

Sắc mặt Diệc Đình trong nháy mắt rét lạnh, mắt đỏ thẫm!

Chương 81: Tôi đang theo đuổi em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kiệt Sâm nhận được điện thoại, lập tức điều động “Ám dạ tiểu thư” điều tra. Gần khách sạn Weston đều có camera theo dõi, muốn tìm ra người nhật điện thoại đó, cũng không khó.

“Ông chủ...” Cô bán hàng run rẩy cắt đứt suy nghĩ Diệp Đình.

Diệp Đình liếc cô ta, lấy hai ngàn đồng trong bóp da trâu màu đen ra, cho cô ta tiền tip, anh lãnh đạm nói: “Thiết kế cái quần vừa rồi không tệ, rất có sáng kiến, định giá 28000 không tính là cao.”

“Dạ! Ông chủ!” Anh nói cái gì là cái đó! Anh nói vải vóc của anh là vàng, tôi cũng tin tưởng!

Diệp Đình nhẹ giọng nói: “Nếu trường quầy làm khó cô, cô nói cô ta gọi số điện thoại trên danh thiếp.”

“Cảm ơn ông chủ...” Cô bán hàng nuốt nước miếng, tăng thêm can đảm, khó khăn hỏi một câu: “Ông chủ... Anh vừa nói... Bọc lại tất cả 36C... Anh còn muốn không?”

Vừa rồi chỉ thuận miệng nói thôi đúng không?

“Dĩ nhiên.” Diệp Đình híp mắt, tầm mắt từ khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Vi đi xuống, sau đó, anh cố ý câu môi cười, nhẹ nhàng nói: “Toàn bộ...”

Thật... lấy toàn bộ!

Trong nháy mắt, cầm cô bán hàng suýt rớt xuống đất!

Cô ta cho rằng đại boss chỉ thuận miệng nói để chọc giận đám người kia... Phải biết, tất cả 36C, khoảng nửa cửa hàng này.

Lăng Vi nhìn anh như nhìn người điên, siêu cấp đại boss rung chuyển trời đất, sát phạt quả quyết, lại có thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy...

Từ trong tiệm đi ra, Diệp Đình đột nhiên thấp giọng nói bên tai cô: “Lăng Vi, lúc mắng người em thật đẹp mắt.”

“...” Lăng Vi trừng anh: “Các anh đều khen người như vậy sao?”

Diệp Đình nhìn chăm chú đôi mắt trong suốt linh động của cô, nghiêm túc nói: “Lúc em mắng người, ánh mắt sáng ngời, rất có năng lực thần kỳ.”

“Tôi cảm ơn anh...”

“Không cần khách sáo, ca ngợi phái nữ, là nghĩa vụ của đàn ông.”

Lăng Vi thiếu chút nữa phun máu.

Hai người đi thang máy xuống lầu. Cửa thang máy đóng lại, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn hai người.

Anh ép cô vào trong góc, Lăng Vi ngừng thở. Mùi hoa nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh khiến người ta không có sức đề kháng.

Anh rũ xuống lông mi thật dài, hai mắt đen như mực nhìn cô.

Lúc thang máy đi xuống, anh thấp giọng hỏi: “Bị cướp bạn trai, trong lòng rất khó chịu phải không?”

Không biết tại sao, trong mắt anh thoáng qua tia khác thường.

Lăng Vi hít một hơi, những hình ảnh đã từng như phim trở lại trong đầu.

Cô quay mặt, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm tròng mắt đen sâu thẳm của anh, nói: “Không có gì, có thể cướp đi, không coi là yêu thật.”

Anh chăm chú nhìn mắt cô, trong mắt cô có tia đau thương, nhưng nhiều hơn là kiên trì.

Diệp Đình nhìn cô một hồi, từ từ nhếch môi cười.

Lăng Vi ngơ ngẩn, bị nụ cười của anh làm rung động, dáng vẻ người này cười xấu xa, quả thật không thể đẹp mắt hơn.

Đột nhiên muốn vẽ vẽ mặt này.

“Đẹp không?” Anh chợt hỏi.

“Khụ...” Lăng Vi bị sắc, đỏ mặt nói: “Cũng không tệ lắm.”

“À? Em từng gặp người đàn ông nào anh tuấn, giàu có, thông minh hơn tôi?”

“...” Mẹ nó! Không có cách nào vui vẻ tán gẫu với tên cuồng tự luyện này.

Hai người đi ra cao ốc, Lăng Vi cho là anh muốn trở về công ty hoặc biệt thự, không nghĩ rằng anh lại kéo cô đi tới cửa rạp chiếu phim.

“Anh muốn xem phim?” Lăng Vi hơi kinh ngạc.

Người như Diệp Đình cũng xem phim?

Lăng Vi cho là mình hiểu nhầm, liền đứng ở đường chính, nhìn chăm chăm bóng lưng anh, xem anh rốt cuộc muốn làm gì.

Kết quả, chỉ thấy tay anh đặt lên tay cầm cửa rạp phim...

Hình như anh do dự một lát, nhưng vẫn đẩy cửa tiến vào.

Hiếm thấy! Thật hiếm thấy...

Chương 82: Tôi đang theo đuổi em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bây giờ cô không thấy lạ tại sao anh tới xem phim, mà thấy lạ tại sao anh phải kéo cô đi xem phim chung?

Lăng Vi thấy anh muốn đi vào trong, vội gọi anh: “Diệp Đình, anh muốn xem phim thật sao?”

Diệp Đình quay đầu, liếc cô: “Nếu không thì sao?”

“...” Lăng Vi cảm thấy buồn cười, chỉ chỉ mũi mình: “Anh muốn xem cùng tôi?”

Ánh mắt cô rất không chắc chắn, điều này khiến Diệp Đình rất khó chịu.

“Nếu không thì sao?”

Lăng Vi nhìn chung quanh, đánh võ đầu cũng không nghĩ ra, Diệp Đình lại muốn xem phim cùng cô?

“Tại sao?”

Quá kỳ quái!

Mua quần áo còn nói được, vì phải tham gia tiệc rượu.

Nhưng mà... Xem phim cũng không cần thiết đúng không?

Ngay cả học sinh tiểu học 10 tuổi cũng biết, nam nữ cùng đi xem phim, đó không phải là anh em tốt, thì chính là bạn thân, nếu không là tình nhân.

Anh và cô không phải anh em tốt, cũng không phải bạn thân, càng không thể coi là tình nhân.

Như vậy, cùng đi xem phim, nếu không có lý do gì, thật sự quá kỳ quái.

Diệp Đình quay đầu nhìn cô, chỉ thấy cô xinh đẹp đứng trên đường chính, váy màu trắng tung bay trong gió, cặp mắt đào hoa xinh đẹp đang nghi hoặc chớp chớp, ánh mắt trong suốt, yêu kiều lấp lánh, mang theo tia phản xạ ánh sáng mặt trời.

Tựa như không biết rõ, thề không đi vào.

Diệp Đình không nhịn được.

Thấy cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt xinh đẹp hơi cong, đặc biệt nghịch ngợm, tâm tình anh tốt hơn.

Anh nhìn cô chốclát, thấy cô vẫn là bộ dạng cực kỳ muốn một câu trả lời.

Anh liền thu hồi thái độ không kiên nhẫn, mím môi, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Thế nào?”

Lăng Vi nhú mày: “Vô duyên vô cớ đi xem phim làm gì?”

Diệp Đình nhìn chăm chú vào cô, trịnh trọng nói: “Tôi đang theo đuổi

em.”

“...” Tim Lãng Vi đập tăng vọt tới 200! Cô suýt chút nữa phun máu đầy mặt anh.

Cô nhìn anh như nhìn quỷ: “Theo đuổi tôi? Tại sao muốn theo đuổi tôi? Đầu anh có vấn đề à?”

“Theo đuổi em thì đầu tôi có vấn đề? Xem ra đầu em từng bị thiên thạch đập vào.” Anh vươn tay, búng trán cô.

Ngón tay ấm áp của anh búng trán cô, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô lập tức nóng lên. Dưới nắng gắt, màu da trắng nõn lập tức phủ một lớp màu đỏ, đẹp đến mức khiến người khác nhìn lom lom.

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, cảm thấy có dòng điện nhảy tót lên.

Lãng Vi xoay mặt đi, lui về sau nửa bước, nghĩ tới “Hợp đồng” anh nói, đại khái là vì tiệc rượu đó? Người này cũng thú vị, tùy tiện tìm một người kết hôn có khó khăn như vậy sao? Huống chi điều kiện vượt trội, chắc chắn có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp đổ xô vào. Cần gì phải bắt người nghèo như cô tới trêu chọc?

Cô đang suy nghĩ, thấy Diệp Đình đẩy cửa đi vào.

Anh vừa bước chân vào cửa, liền nghe có người thấp giọng kinh hô: “Wow! Trời ơi! Thật đẹp trai!” “Nhìn kìa! Người đàn ông kia là minh tinh đúng không?”

“Má ai! Thật đẹp trai thật lạnh lùng nha! Cho tới bây giờ, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy!” Một cô gái đứng cạnh cửa đỏ mặt.

Cô ta nín thờ, tuy đề thấp giọng, nhưng vẫn bị rất nhiều người nghe được.

Chương 83: Xôn xao (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Các đôi nam nữ đang chờ xem phim đứng ngoài cửa nhìn qua.

“Ồa nam thần. thật đẹp trai...”

Cửa mở ra, Diệp Đình cao lớn ăn mặc tây trang màu đen, khuôn mặt tuấn kốck không có biểu tình gì, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh giống như không có thứ gì lọt được vào mắt anh.

Trong mắt anh dường như không có chỗ trống cho vật khác nhưng lại không khiến người ta có cảm giác anh cao ngạo, chỉ cảm thấy hơi thở lạnh lùng phát ra từ trong xương của anh.

Anh vững vàng đi vào.

Thiết kế tây trang càng làm nổi bật phong thể tuấn lãng của anh, khí chất lồi lạc, vô cùng quyến rũ. Anh như không nhìn thấy ánh mắt sùng bái của người khác, có lẽ đã quen bị người khác nhìn chăm chăm nên hoàn toàn không có cảm giác gì.

“Tiên sinh, ngài mua... vé nào?” Cô bé bán vé cúi đầu quên cả nói chào mừng đã tới.

Diệp Đình ngẩng đầu nhìn phụ đề phim liền tùy tiện chọn một phim.

Cô gái bán vé vội vàng đưa vé cho anh, chỉ dám nhìn anh một chút, nhỏ giọng hỏi: “Phim này... chỉ có ghế dựa tình nhân... ngài muốn

mua sao?”

Diệp Đình gật gật đầu.

“Hai vé..... Phải không?”

Diệp Đình không nói chuyện, dùng ngón tay gõ mặt bàn. Cô gái bán vé cảm thấy áp lực, đưa vé đặt lên mặt bàn, không dám tận tay anh. Bởi vì áp lực quá lớn cô ấy làm gì cũng cảm thấy như cố gắng hết sức.

Xung quanh yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn Diệp Đình.

Anh cao 1m89, so với người qua đường thì cao hơn một cái đầu, cả đại sảnh bán vé lớn như vậy như chỉ thấy mỗi mình anh, gần như các cô bé đều cần môi, ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

Đám đàn ông bên cạnh không ai vui nổi. Tất cả đều dùng ánh mắt phẫn nộ, khiêu khích nhìn Diệp Đình.

Nhưng không ai dám chủ động khiêu khích, bởi vì người đàn ông đứng đó, không nói gì nhưng khiến cho người ta cảm thấy áp bách, chỉ nhìn khí chất, cử chỉ liền cảm thấy được nhất định người đàn ông này có sự nghiệp thành công, giàu có, gan dạ sáng suốt, có thân phận có thể tự phụ.

Diệp Đình mua vé xong đứng yên, lập tức phát hiện Lăng Vi không đi vào theo.

Anh khẽ nhíu mày nhìn ra cửa thì thấy Lăng Vi đang gọi điện thoại.

Anh đứng đó yên lặng chờ.

“Này, anh ấy tới một mình sao, bạn gái của anh ấy chưa tới sao?” Có mấy cô gái nhìn khắp nơi.

Một cô gái khác cá giận: “Có đàn bà nào vô tâm vô phổi như vậy, lại khiến người đàn ông đẹp trai như vậy chờ đợi chứ?”

“Đúng thế.” Một cô gái xinh đẹp, đáng yêu, nháy mắt nói: “Nếu anh ấy không có bạn gái tôi có thể xem cùng anh ấy.. nhìn chúng ta đáng thương bao nhiêu, chỉ có thể cùng chi em tốt ra ngoài xem phim.”

“Vậy cậu qua hỏi đi.” Chị em tốt của cô ta xúi giục.

Bên cạnh cô ta lại có người nói: “Mình nhìn thấy người ta mua hai vé chắc là cô gái kia còn chưa tới chẳng?”

Cô gái xinh đẹp kia lại nói: “Anh ấy mua hai vé rồi cô ta còn chưa tới cũng quá mặt mũi rồi, đàn bà không tuân thủ như vậy không cần thì hơn.”

Chị em tốt của cô ta lập tức phun trào: “Cậu không biết xấu hổ còn nói người ta? Mỗi lần cậu ra ngoài còn không phải muộn tận 30ph hay sao?”

“.....”

Đại sảnh bán vé rào rào nghị luận, Diệp Đình như đứng bên ngoài vũ trụ vậy.

Giống như mọi chuyện đang phát sinh đều không liên quan tới anh. Từ đầu đến cuối vẫn dậm dậm, biểu tình lạnh nhạt.

Lăng Vi nói chuyện điện thoại xong liền thấy đại sảnh bán vé, gần như mọi người đều đang nhìn Diệp Đình, nếu hiện tại cô mà không

vào... không biết sẽ gây náo nhiệt thế nào...

Một người đàn ông mua hai vé xem phim, sau đó một mình đứng đó, nữ chính mãi vẫn không xuất hiện xấu hổ đến mức nào, haha...

Lăng Vi rất muốn cười, cô không vào thì sao đây? Không đi vào thì sao đây?

Anh đáng bị như vậy.

Để cho anh cứ tự đại, tự kỷ, cuồng vọng đi.

Hừ...

Chương 84: Xôn xao (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy nụ cười giảo hoạt của cô, sắc mặt anh đen đi.

Ánh mắt của anh sắc bén, thâm trầm, đôi môi mỏng mím lại, đôi mắt gắt gao nhìn vào đôi môi cô như nếu cô còn không dám vào anh lập tức dùng mắt giết chết cô vậy.

Trong ánh mắt của anh đầy uy hiếp, Lăng Vi cố tình không để mình bị kéo vào đó, cô nhếch môi cười khiêu khích với anh.

Mọi người trong đại sảnh bán vé dường như đoán được gì, ánh mắt không tự chủ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài cửa có một cô gái mặc trang phục màu trắng đang đứng dưới ánh mặt trời. Làn da của cô trắng như tuyết, gương mặt tinh xảo, dáng người tinh tế.

Trang phục màu trắng càng khiến làn da trắng của cô thêm oánh nhuận, khí chất siêu quần.

Cô gái này, cả người lộ ra khí chất thanh nhã cao quý.

Cô gái vừa nãy muốn xem phim cùng Diệp Đình đột nhiên không nói nên lời, cả người như bị đánh bại, ừ dột cụt đuôi.

Còn mấy cô gái nóng lòng muốn thử cũng như cà tím phơi sương

héo cả đám.

Quả nhiên... tuần nam phải xứng với mỹ nữ.

Các cô cũng chỉ có thể nhìn mà xem nhưng lúc này bọn họ nhận ra có gì đó không thích hợp.

Vì sao đám đàn ông bên cạnh bọn họ ai nấy ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng.

Bọn họ đều nhìn ra cửa, có người còn duỗi cổ để xem.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cô ta đẹp bằng bà sao?” Lập tức có cô gái nổi bão, túm chặt lỗ tai người đàn ông bắt đầu nhéo.

Người đàn ông không chịu thua, giữ chặt tay người đàn bà dùng sức gạt ra: “Không biết xấu hổ còn nói tôi sao? Vừa nãy là ai thấy người đàn ông kia còn gấp gáp hơn cả tôi hả?”

“Tôi gấp gáp thì sao nào? Người ta là nhân tài, sự nghiệp thành công, tôi nhìn thì sao? Nếu anh cũng giống như người ta thì tôi cũng gấp gáp nhìn anh mỗi người.”

“Xí.” Người đàn ông ghét bỏ hừ nói: “Cô cũng không nhìn xem đức hạnh của cô xem, người như tinh tinh cái thì người ta sẽ coi trọng cô sao? Tôi bị cận mới không thấy vẻ mặt đầy lông đen của cô.”

“Anh cái rắm ấy, *** nó anh nói ai là tinh tinh cái hả?” Cô gái kia bị chọc giận bắt đầu cào anh ta.

Lăng Vi vừa thấy, sao lại rối loạn rồi hả?

Vì sự đoàn kết của chủ nghĩa xã hội... cô nhấc chân đi vào đại sảnh

bán vé.

Diệp Đình thấy cô đi vào, khuôn mặt căng ra mới hòa hoãn lại, ánh mắt sắc bén cũng dịu đi rất nhiều.

Lăng Vi đi tới chỗ anh, nhếch môi cười gọi: “Anh....”

Sau đó duỗi tay cầm vé xem phim trong tay anh cười ngọt ngào: “Phim hoạt hình hả? Được, lâu lắm rồi chúng ta chưa xem phim hoạt hình.”

Xung quanh mọi người câm nín, bọn họ nhìn qua, cái gì?

Anh sao?

Trời ạ, ầm ỹ nửa ngày thì ra người ta là anh em....

Đôi tình nhân vừa cãi nhau kìa dần nhỏ giọng, cô gái hừ một tiếng nói: “Không phải tôi là tinh tinh cái sao? Tôi là tinh tinh cái thì anh còn ở cạnh tôi làm gì, nhanh rút đi.”

Người đàn ông cột nhả đưa mặt lại gần, làm mặt quỷ: “Tôi là tinh tinh đực mới cần tinh tinh cái.”

“...”

Chương 85: Gạo nấu thành cơm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“ ... ”

Người bên cạnh đều hết chỗ nói rồi.

Lúc này, phim sắp bắt đầu, đoàn người kéo nhau đi vào phòng chiếu phim.

Không ai nhìn thấy Diệp Đình đang đen mặt, anh?

Thế mà cô còn dám kêu?

Đôi mắt Diệp Đình thâm trầm, giống như đang có ý đồ xấu.

Lăng Vi cầm vé xem phim đi tới lối vào phòng chiếu phim, kiểm vé, cầm kính 3D đi vào.

Bọn họ ngồi phía sau, tuy là phòng dành cho khách quý nhưng cũng có rất nhiều người.

Chỉ một lát Diệp Đình đi tới ngồi xuống cạnh cô, trong tay cầm bóng ngô và đồ uống.

Ồ..... Thật không nghĩ tới, Diệp boss sẽ mua mấy thứ này...

Phim bắt đầu chiếu, Lăng Vi đeo kính nhìn chăm chăm màn hình, nói

thật phim hoạt hình... cô không có hứng thú gì.

Xem một lúc, tuy cốt truyện chặt chẽ nhưng rõ ràng là cho trẻ con xem.

Cô không có hứng thú uống đồ uống, lẩm bẩm một câu: “Không nghĩ tới Diệp Đại tổng tài lại thích xem phim hoạt hình nha?”

Diệp Đình nhàn nhạt hừ, “Đúng vậy, mang em gái đi cùng thì phải xem phim hoạt hình. Chỉ số thông minh không được cao sợ nó xem không hiểu.”

“...” Lăng Vi thiếu chút nữa bị sặc nước, người này sao lại cứ mang thù vậy nhỉ?

Phim đang chiếu liền nghe thấy người bên cạnh ưm ưm thờ dốc.

Lăng Vi lấy kính xuống quay đầu nhìn lại liền thấy một đôi tình nhân đang ôm, nhiệt liệt hôn môi. Bàn tay người đàn ông còn sờ qua sờ lại trên người cô gái.

Tuy rằng ánh sáng trong phòng không có nhưng là ánh sáng từ trên màn hình vẫn rất sáng, cái gì cũng có thể thấy rõ, tất cả mọi người đều đang chuyên chú xem phim mà tiếng thờ dốc này càng rõ ràng và mập mờ.

Lăng Vi xấu hổ quay đầu đi lại không nghĩ tới Diệp Đình cũng đang quay đầu xem, hai người một sai một vừa vặn đúng lúc môi cô chạm vào môi anh.

Hai người không đeo kính, có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt đối phương, sắc mặt cô ửng đỏ, đôi tình nhân phía sau không coi air a gì, động tình ôm hôn. Người đàn ông xốc áo cô gái xoa xoa.

Đôi chân cô gái còn đang gác lên phía sau mặt ghế Lăng Vi và Diệp Đình đang ngồi, động tình ngâm nga.

Sắc mặt Lăng Vi ngày càng đỏ, hoàn toàn không nghĩ tới lại gặp phải cảnh xấu hổ như vậy.

Mà Diệp Đình vừa lúc quay đầu nhìn cô chăm chăm, Lăng Vi bị anh nhìn chăm chăm khiến cả người nóng lên vội vàng đưa tay đẩy mặt anh ra để anh nhìn thẳng man hình.

Lòng bàn tay của cô thật mềm mại, vì vừa cầm đồ uống có đá cho nên hơi lạnh, chạm vào mặt anh cực kì thoải mái.

Anh duỗi tay nắm lấy tay cô, như muốn đưa ôm cô vào lòng. Lăng Vi kinh ngạc ngược mắt nhìn anh. Nhưng trong phòng cực kì yên tĩnh, cô không thể lớn tiếng ồn ào nên chỉ tức giận trừng anh, nhưng ở trong mắt anh lại có phong tình khác, đôi mắt giận dữ lại lấp lánh, bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo trước ngực anh. Rõ ràng muốn đánh anh nhưng cô lại không biết cả người cô không xương mềm mại mang theo sự ấm áp càng khiến anh thoải mái hơn.

Diệp Đình nhìn chăm chăm đôi mắt đào hoa vừa tức giận vừa xấu hổ đó liền cười: “Không phải em nói phim hoạt hình khó xem sao? Tôi đẹp mắt hơn đúng không?” Anh nắm lấy tay cô xoa xoa má mình.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu trừng anh: “Đừng có ồn ào, xem phim đi. Anh còn như vậy tôi sẽ đi đấy.”

Lăng Vi nhìn anh lại thấy anh càng dán mặt lại gần hơn.

Hơi thở của anh thật nóng, phả vào mặt cô làm cho mặt cô nóng lên.

Lăng Vi né tránh, Diệp Đình bức cô sát góc, đột nhiên cười nhạo:
“Trên mặt em dính bóng... tôi lấy giúp em mà thôi.” Anh duỗi tay phủi trên mặt cô.

Lăng Vi đánh vào tay anh, người này trêu đùa thật thú vị.

Nhưng mà nâng mu bàn tay lên, quả nhiên... khóe môi bên phải dính bóng.

Mất mặt muốn chết.

Hai người lại tiếp tục xem phim, cặp đôi phía sau vẫn không ngừng ưm ưm.

Chương 86: Gạo nấu thành cơm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi từ Diệp Đình truyền tới, vẻ mặt anh lãnh đạm phảng phất vô cùng bình tĩnh nhưng cổ họng lẫn lộn và thân thể khô nóng hoàn toàn bán đứng anh.

“Chúng ta đi chứ?” Lăng Vi đứng lên nhưng Diệp Đình ngồi đó nên phải đi qua người anh mới có thể ra ngoài.

Hô hấp của Diệp Đình vững vàng, một lúc sau mới nói: “Không gấp, chờ lát nữa bọn họ sẽ đi.”

Quả nhiên đôi tình nhân kia đi rồi.

Lăng Vi nhìn bọn họ lại nghe Diệp Đình nói: “Bọn họ nhịn không được đương nhiên sẽ tìm chỗ để phát tiết.”

“phụt” pv phun nước: “Trực tiếp vào khách sạn là được rồi, vào rạp chiếu phim vô ích làm gì?”

Diệp Đình liếc trắng mắt: “Rạp chiếu phim mới có không khí, trực tiếp đi khách sạn không có tiền diễn làm sao lên dốc?”

Lăng Vi đỏ mặt, anh nói quá lộ liễu rồi.

Cô muốn chạy.

“Chúng ta đi thôi.”

Diệp Đình không phản đối, đứng lên, nắm tay cô đi ra ngoài. Bởi vì phòng chiếu phim rất tối, Lăng Vi đi thất tha thất thểu. May có anh nắm tay nếu không đi giày cao gót như vậy có lẽ đã ngã hình chữ X rồi.

Hai người từ trong rạp chiếu phim đi ra, Diệp Đình nhìn xung quanh, xác định mục tiêu liền kéo cô rời đi.

“Đi đâu vậy?”

Anh không trả lời, Lăng Vi gạt tay anh ra nhưng anh đi rất nhanh, bàn tay gạt không ra, cô không thể không chạy chậm theo anh.

Diệp Đình kéo cô tới một cửa hàng kem đắt đỏ muốn mua moojtits bánh và kem.

Hai người ngồi ở hàng ghế dây da, Lăng Vi ăn kem, lắc chân vui vẻ.

Cửa hàng kem này thật đẹp, Diệp Đình vừa uống nước mát để làm giảm đi sự khô nóng.

Nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, Diệp Đình cảm thấy chủ ý của Lôi Đình không tệ liền nhắn tin hỏi: “Ăn kem ly xong còn chưa tối thì không thể nào đi tản bộ, sau đó phải làm sao?”

Lôi Đình nhận được tin nhắn cả kinh.

“Woa... anh....”

Lôi Tuấn đang làm việc nhìn về mặt Lôi Đình hưng phấn vọt tới đưa

di động chọc chọc trước mặt anh ta.

Lôi Tuấn dí trán cô: “Em là xác chết vùng dậy sao? Làm anh sợ nhảy dựng.”

Lôi Đình đánh tay anh ta chỉ vào màn hình di động: “Nhanh xem, Đình ca và Lăng Vi đang hẹn hò đấy.”

“Sao cơ? Thật sao?” Lôi Tuấn nhắc mông đứng lên, dán mặt lại gần màn hình: “Haha... cây vạn tuế nở hoa. Đã lâu Đình ca không có bạn gái, nhanh, nhanh bảo bọn họ gạo nấu thành cơm.”

“Sau đó làm gì đây?” Lôi Đình nghiêm túc hỏi.

Hai mắt Lôi Tuấn híp lại, trong đầu lóe lên ánh sáng.

Anh ta nhún vai cười âm hiểm: “Để hai người bọn họ đi ngâm suối nước nóng.”

Nói xong còn nhướn mày với Lôi Đình.

Lôi Đình há hốc miệng lập tức trong đầu hiện lên hình ảnh xuân cung đồ.

“Ha ha ha ha ha — Anh! Anh thật xấu! Dùng sắc dụ sao?” Lôi Đình cười ha ha: “Bộp” một chương chụp ở trên bàn: “Được! Liền như vậy làm!”

Lôi Đình nắm di động “Bùm bùm” đánh chữ.

Chương 87: Hưởng thụ bằng thị giác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình nhắn tin cho Diệp Đình mà không gọi điện thoại.

Bởi vì hôm nay Đình ca đẩy hết công việc cự tiếp gặp gỡ mọi người.

Cho nên di động biết thành cự tuyệt bất cứ cuộc gọi nào, chỉ không cấm nhắn tin cho tổ mười người.

Lôi Đình nhắn tin xong lại hỏi Lôi Tuấn: “Anh, vậy sao đó thế nào, sau đó định làm gì đây?”

Lôi Tuấn đánh một cái bộp vào trán cô ấy: “em có bị ngốc không vậy, thế mà còn phải hỏi sao? Ngâm suốt nước nóng hai người nhiệt huyết sôi trào, em nói sau đó sẽ làm ‘cái gì’ đây?”

Lôi Đình nhếch môi kinh ngạc: “À.. đã biết.”

Lôi Tuấn lắc đầu thờ dài, trong lòng thầm nghĩ: Đã lớn như vậy rồi còn không hiểu chuyện, phải nhanh tìm đàn ông yêu đương với nó, kết hôn rồi sinh con...

Lôi Đình lại nghĩ: “Trong đầu anh mình đều là tình trùng, rõ ràng chưa có bạn gái mà cái gì cũng biết. Không biết phải xem nhiều tác phẩm đảo quốc không.. phải nhanh tìm bạn gái cho anh ấy mới được.

Lôi Đình nhắn tin cho Diệp Đình: “Đình ca, sau đó có thể đi suối nước nóng.”

Diệp Đình nhìn tin nhắn, sắc mặt không nhìn được tối sầm, anh ấn bàn phím nhắn lại.

“Tít, tít...” Lôi Đình nhanh chóng mở tin nhắn ra liền thấy bên trong hiện lên năm chữ...

“Bây giờ là mùa hè...”

Hiện tại đang là mùa hè... á... đầu bị kẹp cửa mới đi ngâm suối nước nóng.

Lôi Đình nhìn ra được Diệp Đình sắp bùng nổ liền giơ di động, chu môi, hét lên với Lôi Tuấn: “Hiện tại là mùa hè.”

Lôi Tuấn cứng lại, quên mất.

“Vậy thì đi bơi.” Anh ta búng tay, không nghĩ tới mình thông minh như thế. Hiện tại anh ta rất có tiềm chất tán gái.

Lôi Đình nghĩ nghĩ thấy đáng tin cho nên nhanh chóng nhắn qua: “Vậy thì đi bơi.”

Sau đó Diệp Đình không nhắn lại nữa, có lẽ là chọn đề nghị này.

Lăng Vi ăn kem xong, tâm tình dường như rất tốt. Hai mắt cô lấp lánh, cười vui vẻ ngồi trên ghế.

Diệp Đình thanh toán xong lại kéo cô ra ngoài.

Gần đó có một câu lạc bộ nước, chừng 500m, rất gần.

Lúc này Lăng Vi không hỏi anh đi đâu, anh cố ý ra ngoài một ngày mang cô đi chơi.

Chỉ là trong lòng có chút kì quái, một ngày của anh bận rộn như thế, thế mà lại nguyện ý phí thời gian cùng một cô gái không quen biết đi dạo phố, xem phim, ăn kem...

Anh báo ân là báo như vậy hả?

Nghĩ thế, trong đầu Lăng Vi xuất hiện suy nghĩ, hình như đó là chuyện các đôi yêu nhau làm không phải sao?

Chẳng lẽ... giống như anh nói, anh đang... theo đuổi cô?

Trong lòng nghĩ vậy, cô bật thốt lên, không nghĩ tới Diệp Đình nghe xong quay đầu cười nhạo cô: “Đừng nghĩ nhiều, em tương đối thích hợp với người tôi muốn cho cho hợp đồng mà thôi.”

Người được chọn kí hợp đồng.

Lăng Vi từ từ bước đi lại ngẩng đầu đánh giá anh, không biết anh nói thật hay giả chỉ thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Lăng Vi không dò hỏi tới cùng rốt cuộc... hình như bị cười ròi.

Trong lòng một bụng chấm hỏi, Lăng Vi bị anh kéo với câu lạc bộ dưới nước.

Anh cầm một thẻ đen, tổng giám đốc Hoa Đình nhìn thấy thẻ lập tức cung kính: “Ông chủ, anh...”

Chưa đợi ông ta nói xong Diệp Đình đã phát tay: “Tùy tiện chơi một chút thôi.”

Giám đốc Lưu gật đầu liên tục cung kính nói: “Ngài có yêu cầu gì cứ việc phân phó.”

Diệp Đình kéo Lăng Vi đi vào. Giám đốc Lưu kinh ngạc xoa mắt mình, từ lúc nơi này xâu xưng Boss mới tới một lần. Hôm nay sao lại tới vậy? Chẳng lẽ tới thị sát sao? Trái tim giám đốc Lưu đập thành thịch. Nhưng nhìn biểu tình Diệp tổng thì không giống. Đột nhiên giám đốc Lưu nhìn hai người nắm tay nhau mà đi. Ố? Không phải Boss có tính thích sạch sẽ sao? Sao lại nắm tay một cô gái? Bép... giám đốc Lưu đưa tay vả mình một cái: “Ôi chao...” Ông ta kêu thảm một tiếng, đau quá. Thế là ông ta không phải nằm mơ.

Lăng Vi nhìn xung quanh.

Bể bơi này... thật là rộng.

Chương 88: Hưởng thụ bằng thị giác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Còn có các phương tiện giải trí khác. Trong đó khu khách quý có một bể bơi lớn dành riêng cho Diệp Đình. Diệp Đình mang theo cô đi về phía bể bơi của anh.

“Đình ca ——”

“Diệp thiếu.....”

“Diệp tiên sinh!”

Mọi người ở nơi này đều là người trong giới thượng lưu, là nhân vật có uy tín. Có không ít người nhận ra Diệp Đình, không ít người cung kính chào hỏi anh. Trong đó có không ít cô gái kinh ngạc nhìn Lăng Vi, ai mà không biết Diệp Đình thích ở sạch, hôm nay anh còn nắm tay một cô gái?

Lăng Vi nhìn xung quanh, câu lạc bộ này thật khí phái, chuẩn cmnr quá lớn mà.

Giám đốc Lưu sai người chuẩn bị đồ bơi cho Lăng Vi, còn có kính bơi và phao bơi.

Lăng Vi không muốn bơi, cô có tiếng là vịt trên cạn, học mấy lần cũng không học được.

Cô biết mình không có tiềm chất đó cho nên không muốn bơi.

Hấp dẫn cô đó chính là chỗ cầu trượt hình có rắn.

Cô rất muốn chơi cầu trượt, còn nhớ khi còn bé ba mẹ còn xây trong vườn một cầu thang trượt...

Ba mẹ qua đời cô vẫn chưa bao giờ chơi nữa.

Đôi mắt Lăng Vi tối lại, biểu tình cô đơn và chua xót.

Diệp Đình thay quần áo xong liền thấy cô vẫn mặc váy trắng đứng bên cạnh bể bơi.

Cô đứng đó, đôi mắt nhìn chăm chăm cầu trượt.

Đầu lông mày nhíu lại, bóng dáng cô đơn trông thật cô độc.

Bả vai của cô sụp xuống phảng phất như có người nắm lấy muốn bóp nát cô.

Diệp Đình đi tới chỗ cô, cúi đầu nhìn cô: “Nghĩ gì vậy?”

“Sao cơ?” Lăng Vi lấy lại tinh thần nhìn thấy anh cười trần, trên vai khoác chiếc khăn lông trắng, phía dưới chỉ mặc quần bơi tam giác. Cả người anh trần trụi, chói lọi đâm vào mắt cô.

Cơ bắp trên người anh đẹp tới mức làm người ta muốn thét chói tai. Vai rộng eo thon, đường cong vô cùng đẹp mắt.

Đôi chân thẳng tắp hữu lực, màu da nâu lúa mạch càng thêm gợi cảm, mê người.

Cơ bắp đường cong hoàn mỹ, cân xứng tràn đầy năng lượng.

Tuyệt đối là bữa thịnh yến thị giác mà.

Xung quanh không ít cô gái đều quay đầu nhìn anh.

Có người quyến rũ gọi Đình ca... còn có người cố ý lớn giọng muốn hấp dẫn sự chú ý của anh.

Càng có người không nhận được quyến rũ từ trong nước đứng lên, bày ra eo thon, dáng người yếu điệu đi tới trước mặt anh.

“Đình thiếu gia, đã lâu không tụ hội. Là có người mới quên chúng em sao?” Người đàn bà cắn môi cười cực kì rung động lòng người.

Cô ta cố ý chắn trước mặt Lăng Vi, Lăng Vi bị cô ta gạt ra sau một bước.

Đôi mắt Diệp Đình nhíu lại.

Liếc nhìn người đàn bà kia không hề khách khí mà nói: “Tôi quen cô sao?”

Biểu tình của Diệp Đình lạnh nhạt, ánh mắt lạnh băng. Ý tứ là căn bản tôi chẳng nhớ cô là cái cọng hành nào cả.

Chương 89: Tranh chấp ở hồ Bơi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Biểu tình của Diệp Đình rất chán ghét.

Dáng vẻ đặc biệt ghét một vài phụ nữ giả bộ làm như quen biết, nói giống như là bạn gái trước của anh. Giọng điệu này, quá dễ khiến người ta hiểu lầm!

Người phụ nữ kia gấp đến độ giậm chân: “Aiya, anh Đình... Anh hư lắm! Người ta là con gái của Vương Trung Lâm. Lần trước đã gặp anh trong tiệc rượu...”

Sắc mặt Diệp Đình vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát khí trừng người phụ nữ kia!

Người phụ nữ kia quần đến mặt đỏ bừng, vội nói: “Anh Đình, em xuống nước trước, có thời gian tụ họp nữa...” Không dám nói thêm gì, lập tức nhảy vào trong nước, mất dạng.

Diệp Đình mặt lạnh kéo Lăng Vi về.

Đối với thái độ nhỉnh nhỉnh này của cô, cực kỳ bất mãn.

Lăng Vi không có vấn đề gì, chuyện này vốn không liên quan tới cô...

Diệp Đình quét mắt nhìn váy trắng trên người Lăng Vi, càng bất mãn: “Sao còn chưa đi thay quần áo?”

Lăng Vi bĩu môi: “Không bơi.”

Diệp Đình kéo cô đi vào phòng thay đồ.

Lăng Vi hất tay anh ra.

Cô hất một cái, khăn lông trắng trên vai Diệp Đình liền rớt xuống.

Cơ ngực rắn chắc của anh lập tức lộ ra trước mắt cô.

Lăng Vi đột nhiên vỗ trán, vừa vặn manga của cô vẽ đến khúc nam chính bị thương, phải lộ cơ bắp! Hai ngày nay cô mất ý tưởng nghiêm trọng, biên tập đại nhân đã quyết định mua vé máy bay đuổi theo giết cô!

Sao Lăng Vi có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy!

Hai mắt cô lóe sáng, nhìn chăm chăm eo anh.

Diệp Đình đứng đó, thấy ánh mắt cô gần như tham lam nhìn chăm chăm eo hẹp của anh.

Ánh mắt Lăng Vi như máy chụp hình, ‘rắc rắc rắc’, tựa như muốn khắc đường vân cơ bắp của anh vào trong đầu.

Đôi mắt hoa đào của cô chớp chớp chớp, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm cơ bụng anh.

Ngón tay hơi động, giống như mô tả thân thể anh.

Tám khối cơ bụng kia, đường ranh rõ ràng, vô cùng mê người... Tầm mắt lại hướng xuống, hai tuyến nhân ngư mê người kia câu dẫn tay

cô muốn đi sờ một cái. Còn có cái quần tam giác kia, đường nét cực kỳ rõ ràng...

Mặt Lăng Vi đỏ bừng. Diệp Đình đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Đừng động!” Anh dùng người cô che kín nơi xôn xao khó nhẹn của anh. Anh thật sự không nghĩ tới bị cô nhìn một lúc đã nổi lên phản ứng.

“Anh Đình... Sao không xuống nước?” Không ít người chào hỏi anh.

Hồ hấp Diệp Đình dần rối loạn, nhưng biểu tình rất bình tĩnh, phát phát tay với mọi người, kéo Lăng Vi xuống nước.

Hai người chìm dưới nước, Lăng Vi ướt đẫm!

Anh tận lực ổn định xao động trong người mình. Nhưng người cô rất mềm, mùi thơm tự nhiên mát mẽ trên người khiến anh dễ chịu yêu thích, cô ôn nhu mềm nhũn dựa vào anh, làm anh càng khó chịu, càng muốn bùng nổ.

Lăng Vi muốn giãy giụa thoát khỏi tay anh, nhưng ở trong nước, cô không biết bơi, lại không có cách chạy! Đây là hồ bơi sâu hơn hai thước.

Lăng Vi thở hổn hển: “Làm gì? Đùa giỡn lưu manh à?”

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực lần nữa, giọng nói bình tĩnh mang theo bất mãn: “Hai chúng ta rốt cuộc là ai đùa giỡn lưu manh trước? Có người phụ nữ nào nhìn chằm chằm chỗ đó của đàn ông giống em không?”

“Sao tôi biết, nó... bị người khác nhìn cũng sẽ lớn hơn ah? Tôi lại không chạm vào!”

“Đây là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông có được không?”

Lăng Vi cau mày, trên khuôn mặt thẹn thùng viết đầy “Không tin”!

Cô ngược mắt, sắc mặt hồng hồng trợn mắt nhìn anh: “Mau buông tay! Tên háo sắc chính là tên háo sắc, tranh cãi cái gì? Mau buông tay, nếu không tôi la lên anh khiếm nhã!”

Chương 90: Tranh chấp ở hồ Bơi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cắn răng, dùng hai tay ôm chặt cô, ngoắc ngoắc tay với giám đốc, bảo giám đốc cầm điện thoại anh tới. Giám đốc vội hai tay đưa điện thoại tới trước mặt anh. Ngón tay Diệp Đình kẹp điện thoại, mở màn hình khóa, lên mạng tra: “Phụ nữ nhìn chăm chăm bộ phận sinh lý của đàn ông, đàn ông sẽ có phản ứng hay không?”

Kết quả... Câu trả lời, cùng một câu... Sẽ! Nhất định sẽ có! Tuyệt đối sẽ có!

Bên dưới còn phối hợp rất nhiều hình ảnh.

“...” Lăng Vi xấu hổ muốn chết!

“Tắt mau đi!” Hình ảnh bên trong, thật sự không dám nhìn thẳng.

Mặt cô đỏ như trái táo, rơi vào trong mắt Diệp Đình, quả thực quyến rũ mê người hơn khuôn mặt xinh đẹp kia 10 triệu lần. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, anh hận không thể cắn lên một cô một cái.

Hôm nay cô mặc áo hở vai, anh từ trên cao nhìn xuống, vừa vặn thấy được phong cảnh trong cổ áo. Ngực cô ngăm trong nước, bao lấy da thịt trắng như tuyết của cô. Lúc này vừa xấu hổ vừa quẫn bách, cả người đều bao phủ một màu hồng nhạt.

Hơi thở anh ngày càng chìm, hai tay ôm chặt cô, cái miệng nhỏ nhắn

của cô vênh lên, tỏ ra cực kỳ không kiên nhẫn. Anh cúi đầu cắn tai cô, nói: “Đừng lộn xộn, nếu không... Tôi không chịu trách nhiệm về hậu quả.”

Lăng Vi cảm nhận được thân thể anh đột nhiên căng thẳng, không dám nhúc nhích nữa. Ngoan ngoãn để cho anh ôm, lắng xuống. Diệp Đình ôm cô bơi ra giữa hồ.

Lăng Vi mặc anh định đoạt. Nói thật... Anh mất tự nhiên như vậy, đều là cô gây họa... Trong hồ bơi có nhiều người như vậy, đều là nhân vật có mặt mũi... Hơn nữa, còn đều biết anh.

Lăng Vi sợ anh bị kích thích, vội nhìn trái nhìn phải nói với anh: “A... Vết thương của anh còn chưa lành, không thể bơi lội.”

Lúc này Diệp Đình vô cùng cảm ơn cô nguyện ý dời tầm mắt của anh, liền “ừ” một tiếng: “Không sao. Bị thương không sâu, đã kết vảy rồi.” Dừng một lát, còn nói: “Tôi vừa dán băng keo chống nước.”

Lăng Vi thẹn thùng nghiêm mặt, nói: “Nếu anh khó chịu, nghĩ cách giải quyết là được.” Cô nhìn các cô gái diêm dúa lòe loẹt bên kia hồ bơi: “Anh nhìn bọn họ đi, mỗi một người đều có thể xuất hồn nhào lên người anh.”

Mặt Diệp Đình đột nhiên trầm xuống, trong đôi mắt đen nhánh toát ra đặng đặng lửa giận.

Anh trầm giọng hỏi ngược lại: “Em nổi lên phản ứng sinh lý, sẽ tìm những người đàn ông kia giải quyết sao?”

“Nói nhảm! Dĩ nhiên sẽ không!” Lăng Vi trợn mắt nhìn anh: “Tôi lại không bị điên!”

Sắc mặt Diệp Đình càng khó coi: “Vậy em dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ tìm những phụ nữ kia? Ở trong mắt em, tôi rất tùy tiện?”

Lăng Vi cứng đờ! Đúng thế! Trong tiềm thức cô luôn xem Diệp Đình là loại người vui chơi giữa bụi hoa....

Nhưng mà... Suy nghĩ kỹ, anh cũng không phải... Hôm anh xông vào nhà cô, bị xuân dược quấn người... Cho dù anh sắp nổ tung mà chết, anh cũng có thể khắc chế mình, không đụng vào cô.

Khi đó, cô nam quả nữ một phòng, thiên lôi câu động địa hỏa, thiên thời địa lợi, anh đều chiếm hết, anh vẫn cố gắng khống chế tác dụng thuốc trong cơ thể mình.

Diệp Đình trợn mắt nhìn cô, không tiếp tục đề tài này.

Hồi lâu, hồ nước lạnh như băng làm bầu không khí dịu đi. Diệp Đình liếc cô, nói: “Mau nói xin lỗi tôi! Em vũ nhục nhân cách của tôi!”

Lăng Vi ngượng ngùng cười cười. Biết anh nói đúng, vừa rồi bảo anh tùy tiện tìm phụ nữ giải quyết nhu cầu sinh lý. Lúc này, đột nhiên cảm thấy Diệp Đình dùng sức nắm cánh tay cô, cánh tay cô cũng bị anh bóp đau.

Chương 91: Cười té khói (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói xin lỗi?

Hình như cô thật sự quá đáng.

“Xin lỗi, tổn thương tự ái của anh.” Lăng Vi nhìn vào mắt anh, thành khẩn nói xin lỗi.

Diệp Đình híp mắt phượng, con người đen nhánh nhìn chăm chăm ánh mắt trong suốt của cô. Rất lâu sau đó, anh bỗng nhiên nói:

“Không đủ thành ý.”

“...”

Lăng Vi thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Đây là câu lúc trước cô nói với anh...

“Khụ...” Cô nhìn gương mặt tuấn nhã vô song của anh, toát miệng cười giả dối: “Tôi chân thành nói xin lỗi anh. Hiểu lầm anh là một tên háo sắc không chịu trách nhiệm là tôi không đúng.”

Diệp Đình hừ lạnh: “Em cũng nói xin lỗi? Vì trước kia chưa gặp tôi? Hừm?”

Lăng Vi bật cười: “Anh... thật là...”

“Là cái gì?”

Cô đề cao âm lượng: “Được thế không buông tha người khác ah!”

Anh thấp giọng nói: “Người em nói là em sao?”

“...” Lăng Vi phát hiện, hôm nay không thích hợp nói chuyện phiếm...

Diệp Đình còn nói: “Em nên vui vì gặp tôi. Sau này em phải thời thời khắc khắc cảnh giác, sâu sắc nhận ra lỗi sai của mình!”

Lăng Vi suy nghĩ, ung dung lạ thường gật đầu: “Có đạo lý! Anh anh minh như vậy, nhìn xa trông rộng như vậy, không tiếc lãng phí miệng lưỡi, không tiếc lãng phí thời gian, không tiếc bất cứ giá nào, thành tâm hết sức sửa đổi, thuần phục cây gỗ mục* là tôi đây... Anh cực khổ! Cảm ơn anh lớn mạnh như vậy, có thể hóa đời bại thành năng lực thần kỳ!”

(*) Ví với những kẻ vô dụng, không thể uốn nắn nên người.

Nói xong, cô cười rục rịch. Chỉ thấy gương mặt tuần tú của Diệp Đình đang lấy tốc độ ánh sáng trở nên ôn hòa, mắt phượng cong lên. Ánh mắt ấm áp, chứa đầy nụ cười.

“Nịnh bợ không tệ.”

“Cảm ơn đã khen...” Lăng Vi mỉm cười: “Sau này khi có nhu cầu, còn phải mời anh cởi quần áo... để tôi vẽ.”

Cô đưa tay chỉ cơ bụng anh. Mặt Diệp Đình lập tức tối đi.

Lăng Vi nhe răng cười: “Nếu anh không cho nhìn, vậy tôi chỉ có thể đi xem phim rồi.” Nụ cười cô sáng ngời, trong mắt đầy nghịch ngợm.

Anh rất thích bộ dáng này của cô.

Về môi, thậm chí chấp nhận.

Hai người lại ngâm một hồi, Lăng Vi hơi sốt ruột, người cũng cứng đờ.

Không nhịn được hỏi: “Anh còn chưa ổn à?”

Diệp Đình ‘hừ’ một tiếng: “Tự làm tự chịu! Không phạt em thêm một lúc, làm sao xứng đáng với ánh mắt kẻ gian trắng trợn kia của em.”

“Nói sao đây? Anh còn như vậy, tôi đi ngay lập tức!” Lăng Vi làm bộ muốn lên bờ.

Diệp Đình đột nhiên buông lỏng tay: “Em đi thử đi ah...”

Khốn kiếp! Diệp Đình, đại gia anh! Lăng Vi không biết bơi! Đây chính là giữa hồ! Cô trong nháy mắt chìm xuống, uống mấy hớp nước, Diệp Đình mới nâng mông cô lên, kéo cô khỏi mặt nước.

Lăng Vi vừa ra khỏi mặt nước, ho khan liên tục, cô xoa đôi mắt ê ẩm, ôm cánh tay anh, dùng sức ôm cổ anh.

Toàn bộ ngực mềm mại của cô kề sát ngực anh, hai chân quấn quanh eo anh. Diệp Đình hít một hơi.

Tư thế này...

“Khụ — —” Cô sắc tiếp, hai mắt đỏ bừng trợn mắt nhìn anh, nghe anh thấp giọng cười lên. Tên này được thế không buông tha người ta, Lăng Vi vốn cho là anh sẽ dỗ thương cô vài câu, không nghĩ tới anh lại giơ tay vỗ lưng cho cô.

Một lúc lâu, điện thoại Lăng Vi reo, giám đốc cầm điện thoại cô đi tới. Diệp Đình vỗ nước, mang cô tới cạnh hồ bơi. Lăng Vi xoa tay, nhận lấy điện thoại, nhìn qua, là Hạ Tiểu Hi gọi tới, Lăng Vi nói cô ta mình đang ở “Câu lạc bộ bơi lội Hoa Đình”. Hạ Tiểu Hi hưng phấn hô: “Chờ mình nha! 10 phút, mình tới liền!”

Cúp điện thoại, vẻ mặt Diệp Đình đã khôi phục trạng thái bình thường.

Diệp Đình ôm cô lên bờ, anh cầm khăn tắm trắng quấn cô, mới đưa tay lấy áo choàng tắm giám đốc đưa tới.

Chương 92: Cười té khói (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ phòng thay đồ đi ra, Lăng Vi thay bikini màu xanh nhạt, hai tay cô khoanh trước ngực, che bộ ngực mê người, đang đi tới hồ bơi trẻ em, đột nhiên... bị một cánh tay kẹp ngực, cô bị ném xuống hồ bơi, ho khan mấy tiếng, cô lại uống một ngụm nước, lại bị sắc mũi chua mắt ê, cổ họng căng lên.

Sau đó, Diệp Đình nhảy vào nước, tay nắm eo thon của cô, hơi dùng lực, liền kéo cô lên mặt nước.

“Rào...” Mát rượi thấm qua eo cô, giọt nước trong suốt lướt qua da thịt trắng nõn láng bóng của cô, cô nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhú lại, dáng vẻ động lòng người.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, mắt lom lom!

Cô ho khan, giơ tay lau nước trên mặt, cả giận nói: “Diệp Đình! Khụ — — đại gia anh! Nếu tôi chết, tôi thành quỷ... Khụ — — tôi cũng sẽ không tha cho anh!”

Mắt Diệp Đình trầm xuống, cong môi. Cánh tay vòng qua ngực cô, ôm cô bơi tới chỗ nước sâu.

“@^% ^@^@” Nội tâm Lăng Vi đang gầm thét, nhưng cô nói không ra lời.

Cô không biết bơi, rất sợ anh buông tay, ném cô trong hồ bơi!

Hai tay Lăng Vi ôm cổ anh, ôm thật chặt, nói gì cũng không chịu buông tay. Hôm nay sắc nước hai lần, thật quá khó chịu!

Một lát sau, Lôi Tuấn và Lôi Đình lại tới. Hai người chỉ tới xem kịch vui.

Hơn mười phút, Hạ Tiểu Hi cũng tới. Loại câu lạc bộ này, không có thẻ hội viên cao cấp VIP là không được vào, Diệp Đình đã nói trước, nên lúc Hạ Tiểu Hi tới, không bị ngăn cản.

Hạ Tiểu Hi mặc áo thun trắng, quần jean, giày thể thao.

Lập tức trở thành tiêu điểm của câu lạc bộ...

Cô ta không quan tâm ánh mắt khinh bỉ của người khác.

Đi loanh quanh hồ bơi trẻ em: “Tiểu Vi đâu?” Cô ta nhìn khắp nơi, tìm rồi tìm... Không thấy Lăng Vi.

Lôi Tuấn nhìn cô ta như nhìn người ngoài hành tinh: “Haiz? Tôi nói này... Cô gái, cô đang tìm gì thế?”

Hạ Tiểu Hi quay đầu, mắt to như bồ đào chớp chớp nhìn anh ta: “Tôi tìm Lăng Vi, cậu ấy không biết bơi, mỗi lần đi bơi, đều ngâm trong hồ bơi trẻ em không chịu ra.”

“Cô chắc chắn là Lăng Vi?” Lôi Tuấn không tưởng tượng nổi nhướng mày. Lá gan cô gái kia rất lớn! Ngay cả lão đại cũng dám mắng... Trên đời này, còn có chuyện cô không dám làm?

“Ừ ừ!” Hạ Tiểu Hi dùng sức gật đầu, đôi mắt to xinh đẹp thật sự quá dễ thương, Lôi Tuấn cũng muốn đưa tay bóp má cô.

Lúc này, Lôi Đình chỉ Diệp Đình ở giữa hồ bơi: “Mau nhìn kìa! Đó không phải là anh Đình và Vi Vi tiểu thư sao?”

Hạ Tiểu Hi quay đầu nhìn sang. Rốt cuộc tìm thấy Lăng Vi, cô ta chạy tới, dốc sức vẫy vẫy tay với Lăng Vi.

“Tiểu Vi, Tiểu Vi, cậu học bơi rồi?”

Lăng Vi cũng dốc sức vẫy tay với cô ta: “Cứu mạng! Mau cứu mình — khụ...”

Sắc mặt Hạ Tiểu Hi trắng bệch! Tiểu Vi không biết bơi, Diệp Đình đó muốn kéo Tiểu Vi xuống nước để chết chìm sao?

Cô ta ném balô, cởi giày, nhìn vào hồ bơi, không hề nghĩ ngợi, muốn nhảy xuống.

“Ai u...” Cô ta đột nhiên bị người khác xách lên.

Cả người Hạ Tiểu Hi đều lơ lửng giữa không trung. Quay đầu, thấy Lôi Tuấn nhìn cô ta như nhìn kẻ ngu: “Aiz? Cô gái này... Cô có ngốc hay không?”

“...” Hạ Tiểu Hi khó chịu muốn chết, ra sức ôm eo anh ta, Lôi Tuấn cảm thấy hai cánh tay nhỏ mềm đang ôm eo anh ta, sau đó cô ta trượt người xuống. Lôi Tuấn cứng đờ! Lúng túng nhìn xuống, cô gái này... lại... lại cởi quần anh ta!

Mẹ nó — — Khó trách cái mông lạnh như vậy!

Chương 93: Ngang ngược nha (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn lúng túng không thôi!

Chung quanh có không ít người đang nhìn về phía anh ta, động tác anh ta thật nhanh, ôm Hạ Tiểu Hi nhảy xuống hồ bơi, nhanh như chớp kéo quần lên.

Anh ta nhìn chung quanh, cũng may khu vực này không nhiều người...

Bằng không, sao anh ta có thể sống, a ——

Hạ Tiểu Hi biết bơi, nhưng quần jean bó sát người, rất khó động. Cô ta ra sức quạt nước, áo thun và quần jean bó sát, khó chịu quá.

Lôi Tuấn muốn giết chết cô ta!

Nhưng lại sợ lúng túng, liền cố ý nói: “Cô nhìn cô đi, người cũng lớn vậy rồi, ra ngoài không mang theo IQ sao? Cô không nhìn thấy anh Đình và Lăng Vi đang bồi dưỡng tình cảm à? Cô đi xem náo nhiệt cái gì?”

Hạ Tiểu Hi chớp chớp mắt, nhìn qua bên Lăng Vi. Chỉ thấy hai người đang “Liếc mắt đưa tình, dây dưa không rõ”...

Hình như là vậy nha...

“Đi thôi, đi thay quần áo, anh đây dẫn cưng đi lấy chơi bóng chuyền trên nước.”

“Bóng chuyền? Tôi không đi, tôi muốn chơi cầu trượt...”

Lôi Tuấn nhú mày, ghét bỏ nhìn cô ta, trò ngây thơ như vậy có gì để chơi?

Nhưng anh ta không nói gì, ép buộc kéo Hạ Tiểu Hi đi.

Lăng Vi sắc nước không ngừng, cô thật sự không chịu nổi.

Nội tâm gào thét mười ngàn lần! Mắng Diệp Đình tám trăm ngàn lần.

Cô ôm chặt cổ Diệp Đình không chịu buông tay: “Diệp Đình! Diệp tiên sinh — — Ông chủ Diệp! Anh em tốt... Anh bỏ qua cho tôi đi... Cái hợp đồng kia của anh, tôi thật sự không có hứng thú. Hay là... Anh tìm người khác thử xem?”

Biểu tình vui vẻ trên mặt Diệp Đình trong nháy mắt cứng đờ, cánh tay cũng cứng đờ.

Thân thể anh đình chỉ trên mặt nước. Lăng Vi lập tức chìm xuống. Cô vẫn nước, hai tay ôm lấy cổ Diệp Đình, hai chân vòng qua eo anh.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, mắt lạnh như muốn đông lạnh cô.

Lăng Vi đã quên vừa rồi mình nói gì, chân mày nhú lại, mới nhớ tới, cô vừa nói... Cô không có hứng thú với bản hợp đồng kia, nói cách khác là không có hứng thú với anh, càng không có hứng thú với tiệc rượu của nhà anh.

Diệp Đình mắt lạnh liếc cô.

Lăng Vi tăng thêm can đảm, nói: “Tôi có quyền cự tuyệt. Tôi không muốn cuốn vào thế giới của anh, ở trong mắt tôi, đó là một vòng xoáy to lớn. Tôi không nắm chắc, tôi sợ rơi vào hố sâu, bị vòng xoáy này xoắn đến tan xương nát thịt.”

Diệp Đình nhẹ nhàng gật đầu: “Không sai. Em nói đúng.”

Anh đập nước, ôm cô tới bên bờ.

Lăng Vi dè dặt nhìn mặt anh, trên mặt anh không có nụ cười, thái độ lạnh lùng, hời hợt, trong mắt lộ ra tia chán nản.

Tại sao phải chán nản?

Diệp Đình lên bờ, gọi cho trợ lý Kiệt Sâm: “Bảo bọn họ cùng tới đây đi, tiết kiệm thời gian. Đúng, câu lạc bộ bơi lội Hoa Đình.”

Lăng Vi vừa lên bờ, Hạ Tiểu Hi liền nhào tới: “Vi Vi, dẫn cậu đi cầu trượt, chơi vui lắm!”

Lăng Vi bị Hạ Tiểu Hi kéo đi, Diệp Đình mặc áo choàng tắm vào trắng vào, nằm trên ghế.

Anh vừa lên bờ, liền không ngừng có người đến tìm anh nói chuyện, lúc bàn chuyện đầu tư, lúc bàn chuyện thu mua. Nói xong, có người cười đi, có người vẻ mặt ủ rũ. Hiển nhiên, có người bàn hợp tác thành công, có người bị từ chối.

Chỉ chốc lát sau, Kiệt Sâm liền dẫn mấy đại mỹ nữ tới.

Những mỹ nữ này, ngành nghề gì đều có.

Có người rảnh rỗi, có bác sĩ, có thành phần trí thức, có người mẫu, còn có minh tinh...

Trước khi tới, đều đã xem hợp đồng, bày tỏ có thể tiếp nhận kết hôn hai tháng, dù sao cảm dỗ của Diệp Đình quá lớn.

Các mỹ nữ vừa tới, càng nhiều người vây quanh Diệp Đình, mặc dù không biết những mỹ nữ này tới để làm gì, nhưng có thể được Diệp Đình mời tới, dĩ nhiên thân phận không tầm thường.

Người muốn tìm Diệp Đình hợp tác, người trước gục ngã người sau tiến lên.

Chương 94: Ngang ngược nha (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn và Lôi Đình quan sát sắc mặt Lăng Vi. Lăng Vi chỉ liếc mắt mấy mỹ nhân kia, liền chơi cầu trượt cùng Hạ Tiểu Hi.

Hai người không tim không phổi cười lớn.

Xếp hàng cùng đám trẻ con, trượt xuống, lại xếp hàng đi lên, lại trượt xuống...

Lăng Vi thích trẻ con, cũng thường xuyên dạy bọn nhỏ ở cô nhi viện, cho nên đặc biệt có duyên với trẻ con, mấy đứa bé nơi này lập tức hòa hợp với cô.

Hạ Tiểu Hi vốn đáng yêu, đứa bé nào cũng thích cô ta.

Hai người nghiêm nhiên trở thành vua của bọn nhỏ. Lôi Tuấn và Lôi Đình thật sự không thể chơi trò này, đi qua bên cạnh đánh bóng chuyền.

Lăng Vi ngồi trên cầu trượt, tựa như trở lại khi còn bé, lúc trượt xuống, trong đầu cô tưởng tượng được mẹ ấm áp ôm vào trong ngực... Lúc trượt vào trong nước, tưởng tượng ba ôm lấy.

Trong lòng cô vừa đau vừa hạnh phúc. Nước mắt hòa vào trong nước, nước lập tức bao lấy cô, giống như ôm đứa nhỏ của mình.

Cô rất cảm kích.

Không có người đàn ông nào có thể vĩnh viễn ở bên cạnh bạn, cũng không có bạn bè nào vĩnh viễn không rời xa bạn.

Thế nhưng, trên thế giới này vạn sự vạn vật, có rất nhiều thứ miễn là bạn cần, miễn là bạn đi tìm, nó sẽ không cần báo đáp gì mà xuất hiện bên cạnh bạn, ví dụ như không khí và nước.

Cô vừa sặc nước, mới biết không khí tốt đẹp. Từ trong nước nhô ra, lại hoà niềm làn nước ấm áp ôm lấy mình.

Cô rất cảm kích, lúc này, cô có thể tùy ý hít thở, có thể tùy ý chơi đùa trong nước.

Cô lại vui sướng đứng lên, lại leo lên cầu thang. Tựa như não nhiệt bên kia không hề ảnh hưởng cô.

Diệp Đình bị một đám người vây quanh.

Gương mặt tuần tú của anh băng bó, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt không sợ hãi sóng lớn, lộ ra khí thế cao không thể với tới và trầm mặc lạnh lùng.

Giai nhân tuyệt sắc trước mắt, dáng dấp quyến rũ. Diệp Đình nhìn những người phụ nữ này, lại không động tâm, chỉ cảm thấy chán ghét!

Ngay cả qua loa lấy lệ cũng cảm thấy dư thừa.

Tầm mắt anh khóa chặt Lăng Vi, cô giống như đứa bé vậy, đơn giản, vui vẻ, không buồn không lo. Cô chơi cùng bọn họ, nụ cười ngây thơ chất phác, truyền đến mọi người bên cạnh cô.

Thậm chí, có mấy người đàn ông lại dám bắt chuyện với cô!

Diệp Đình khẽ híp ánh mắt chứa đầy tức giận và lạnh lẽo, thậm chí tỏa ra tia... sát khí!

Lăng Vi chơi vui vẻ, hoàn toàn không nhìn thấy mấy con sâu đáng ghét đang vòng tới vòng lui bên cạnh cô.

“Đi ra!” Lăng Vi nổi giận.

“Đừng như vậy mà... Em gái nhỏ, chơi cùng đám con nít có ý nghĩa gì? Anh mang cứng đi “chơi” trò khác.” Một thiếu gia mặc áo sơ mi hoa, lối ăn mặc thời thượng, kề mặt tới gần gót chân của cô.

Lăng Vi cười nhạt: “Chơi cái gì?”

“Chơi cưới ngựa!”

Lăng Vi nhìn anh ta cũng cảm thấy chán ghét: “Chó bắt chước đáng người, há miệng cũng không nói tiếng người.”

“Aiya? Biết em đang nói chuyện với ai không?” Người đàn ông kia giơ tay chỉ mũi mình: “Từng nghe Tứ gia chưa? Lão tử vừa ý em, là phúc của em!” Nói xong, tay vươn tới Lăng Vi.

“Thật sao?” Thanh âm đàn ông lãnh khốc truyền tới. Thanh âm này lạnh đến cực điểm, lệ khí rất nặng!

Chương 95: Dấm, dấm, dấm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đang muốn nổi giận, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt Diệp Đình đầy sát khí nắm cổ tay người kia.

“Ồi...” tên thiếu gia kia bị đau hét lên: “Mày là ai hả? Tự tìm chết mà...” hất tay ra vừa quay đầu lại đột nhiên phát hiện là Diệp Đình.

Sau đó lại a một tiếng, không phát ra được âm thanh gì, tất cả cảm nơi cổ họng gồng gượng nuốt xuống.

“Ca... Đình Ca... Đình thiếu gia... Diệp tiên sinh...” Người nọ hoảng hốt thất thố. Sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hàm răng run rẩy: “Diệp tiên sinh... tôi sai rồi. Tôi không biết.. cô ấy là người phụ nữ của ngài...”

Diệp Đình lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt đầy lạnh lẽo.

Trong mắt anh đầy rét lạnh, chỉ một cái chớp mắt, trong mắt ẩn ẩn hàn băng.

“Không sao... chơi mà, anh chơi cùng các cậu.” Âm thanh của anh không hề lạnh nhưng ẩn chứa sự kinh người.

Chỉ là từ chơi mà lại giống như bay ra từ kẽ băng.

Khiến cho mọi người run sợ trong lòng.

Vị thiếu gia kia run rẩy cả hai chân, đám người đi theo anh ta cũng sợ hãi, giống như con rùa đen hoảng sợ rúc ở phía sau, không ai dám tiến lên.

Mấy tên thiếu gia vừa tiến vào không biết Lăng Vi là Diệp Đình mang tới. Lúc này thấy sắc mặt Diệp Đình âm trầm như muốn giết người, hai chân như nhũn ra, hận không thể lập tức quỳ xuống.

“Diệp thiếu, tôi sai rồi. Sau này tôi không dám nữa...” người kia quỳ xuống dập đầu cho Diệp Đình.

Đ không thèm nhìn kéo tay Lăng Vi, khoác khăn lông trắng lên người cô.

Lăng Vi cầm khăn che ngực.

“Đình ca... tha cho em đi... Em không biết đó là chị dâu, nếu em biết, cho em mười ngàn lá gan cũng không dám.” Người kia sợ hãi toát mồ hôi lạnh, đôi môi run rẩy.

Anh ta thấy Diệp Đình muốn đi liền đưa tay ôm đùi Diệp Đình nhưng vừa đưa tay ra lại dừng lại không dám đụng vào Diệp Đình.

Một người lăm tiền như Diệp Đình không phải là thứ tôm con cá nhỏ như bọn họ có thể tùy tiện đụng vào.

Anh ta ngã ngồi bên cạnh hồ bơi, mặt xám như tro tàn. Hai mắt như cá chết, hồn bay đi đâu hết.

Diệp Đình đi qua mấy người, kéo tay Lăng Vi từ cầu trượt ra ngoài.

Mấy người kia hoảng hốt, trong lòng sợ muốn chết.

Xong rồi, xong rồi... Diệp Đình đó, là Diệp Đình đó. Tính cách Đình ca âm thanh bất định, muốn chinh ai thì chưa bao giờ nâng tay.

Thái độ này của anh hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội sửa đổi, Diệp Đình ra tay có thể động chạm đến sự nghiệp gia đình. Bên trong giới thương nghiệp, anh được xưng được tôn sùng là thần. Anh là tôn đài thần gia, không phải là nhân vật nhỏ như bọn họ có thể đắc tội nổi.

Người vừa muốn sờ Lăng Vi hiện tại tè ra quần đang ở trong phòng thay quần áo, lật di động gọi về nhà: “Cha...súc sinh con gây phiền toái cho cha rồi.”

Cha anh ta vừa nghe liền mắng: “Đồ súc sinh con chọc phiền toái cho lão tử còn ít sao?”

“Không phải đâu. Cha súc sinh còn gây phiền toái lớn rồi.”

“Ai?”

“Là Diệp Đình.”

“Cộc...” di động bị nắm xuống đất.

Diệp Đình đang ở trong phòng thay quần áo, khăn tắm trên đầu vai Lăng Vi bị ném xuống, cô dựa lưng vào tủ quần áo lạnh băng, hai tay bị anh ép vào sau lưng, cầm bị anh nâng lên, mái tóc ướt dính vào gò má đang nhỏ nước, giọt nước theo cổ cô chạy xuống. Cả người cô dán vào người anh, hai người dán sát vào nhau không hề có kẽ hở.

Lồng ngực cứng rắn của anh chạm vào nơi mềm mại của cô làm cô

không dám cử động.

Sức lực của anh quá lớn hơn nữa lại còn đang giận dữ.

Chương 96: Dấm, dấm, dấm

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình rũ mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô, đôi mắt như nổi lên gió bão: “Không có hứng thú với tôi lại có hứng thú với đám thiếu gia kia hả?”

Lăng Vi quật cường hất cằm, đôi mắt bốc lửa nhìn vào mắt anh.

Cô hừ một tiếng nói: “Tôi hứng thú với ai liên quan gì tới anh? Anh cũng không phải là ba tôi.”

Diệp Đình dùng sức hung hăng giữ cằm cô: “Tôi không phải là ba em nhưng em đang ở trong nhà tôi, tôi bảo vệ em chu toàn, tôi chính là người giám hộ của em.”

Ba chữ người giám hộ anh nói rất nhấn mạnh, Lăng Vi chấn động.

Từ 10 tuổi cô đã là cô nhi, chú ngồi tù, người giám hộ là cái gì cô đã quên, lâu ngày.. hoàn toàn không còn cảm giác. Dù làm chuyện gì, đối mặt với ai, không ai quyết định thay cô.

Cho tới giờ vẫn là tự cô làm lấy.

Cho tới giờ một mình cô đối mặt với tất cả.

Ba chữ người giám hộ này nặng nề đập vào tim cô.

Đâm cho trái tim cô chảy máu.

Diệp Đình híp mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt đầy ẩn nhẫn.

Đột nhiên Lăng Vi cười lạnh: “Dù tôi ở trong nhà anh, được anh bảo vệ nhưng anh không có quyền khống chế tôi.”

“Phải không? Vậy chúng ta liền thử một chút!” Diệp Đình dán sát mặt, đột nhiên thô bạo hôn cô.

Lăng Vi tránh trái tránh phải trong miệng chỉ phát ra âm thanh ưm ưm: “Diệp Đình... ưm... anh...bà đây để cho anh sống không bằng chết.”

Diệp Đình mơn trớn môi cô: “Mặc cho em làm.”

“Tiên sinh... Lôi tiểu thư đưa quần áo tới.” Lưu tiên sinh ở bên ngoài gõ cửa.

Diệp Đình chẳng thèm để ý vẫn hôn cô. Rất lâu bên ngoài không có âm thanh nữa anh mới đột nhiên ngừng lại, buông cô ra để cho hai người cùng nhau thở dốc, nhìn nhau đầy căm tức.

“Mau thay quần áo, tính khí kém như vậy, làm gì cũng cần tôi dùng thủ đoạn cưỡng chế.” Anh buông tay xoay người ra ngoài, Lăng Vi nhấc chân đạp vào hông anh. Diệp Đình chân dài bước nhanh không bị cô đạp trúng. Đưa tay lau miệng, phi một tiếng: “Hai người chúng ta rốt cuộc là ai tính khí kém, anh nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.”

Diệp Đình nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nhướn mày cười.

Anh đúng là cô bệnh, sao lại để ý cô như vậy.

Tính khí này...

Phải trị!

Nhưng là, người bình thường không trị được cô...

Khá tốt, anh không phải người bình thường.

“Lăng tiểu thư, đây là quần áo tiên sinh bảo tôi mang tới.” Diệp Đình rời đi, một người phụ nữ trung niên mang theo bộ quần áo màu trắng mang tới trước mặt cô: “Lăng tiểu thư, quần áo mới mua, cô có thể yên tâm mặc rồi.”

Lăng Vi đưa tay nhận lấy, người phụ nữ trung niên rời đi.

Lăng Vi mở quần áo ra, đang muốn mặc đột nhiên phát hiện... bên trong quần áo còn kẹp... chiếc áo lót gợi cảm 36C...

Lăng Vi trợn mắt.

Trời ạ...

Cái áo ngực này căn bản chẳng phải là áo.

Chỉ hai miếng lót nhỏ màu hồng, ở giữa còn đính đá...

Cánh hoa cũng đính đá.

Bảng giá 3400.

Người mua quần áo, đâu không bình thường hả?

Chút đồ này cũng mua phí như vậy, hơn ba ngàn? Không phải cô ở nhà quần hai sợi dây là xong chuyện rồi sao? Đầu bị hư nên tới cửa hàng tổng hợp mua đồ chơi sao?

Lăng Vi nhìn số đo 36C.. buồn hoảng rồi.

Nhìn nó xem, rốt cuộc là mặc hay không mặc đây?

Chương 97: Bạn gái quan tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không mặc nữa, nhưng không có áo ngực cảm giác thật không tự nhiên.

Vừa rồi đồ đã ướt đầm không cách nào mặc lại được nữa.

Làm thế nào đây... cũng không thể trực tiếp mặc chiếc váy này vào.

Quần áo mùa hè lại mỏng như vậy...

Bây giờ không mặc áo ngực, cô thì mất mề nhưng đám đàn ông bên ngoài không phải đổ mồ hôi sao!

Giấy giụa mặc áo ngực 36C vào, trong lòng mắng Diệp Đình một ngàn tám trăm lần.

Nhưng quần áo lần này anh đưa lại rất bảo thủ, là quần áo bình thường đứng đắn.

Lăng Vi thở phào nhẹ nhõm.

Cô thay xong quần áo đi ra thì Diệp Đình đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên ngoài chờ cô. Mái tóc cô ướt nhẹ, Diệp Đình mang cô đi sấy tóc.

Ngồi trên xe, sắc mặt anh nghiêm túc, đầu lông mày nhíu lại. Anh

nhìn chăm chăm con đường phía trước, rất lâu đến khi xe dừng chỗ đèn đỏ thì anh mới quay đầu nhìn cô hỏi: “Muốn đi chơi chỗ nào nữa không?”

Lăng Vi vẫn nhìn ngoài cửa xe, lúc này nghe anh hỏi, đột nhiên nói: “Muốn trở về trường học.”

Bên ngoài quá phức tạp, cô vẫn muốn sống cuộc sống yên lặng.

Người như Diệp Đình quá nguy hiểm, cô không muốn trêu chọc vào.

Đột nhiên ánh mắt Diệp Đình run lên, ần ần nói: “Sau bữa tiệc sẽ đưa em về.”

“Ừ.” Lăng Vi gật đầu một cái.

Diệp Đình quay đầu, nhìn cô chăm chăm, lại hỏi: “Còn có gì muốn tôi làm giúp em không?”

“Không có, hôm nay chơi rất vui vẻ.” Lăng Vi né tránh ánh mắt của anh, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời âm u, có một đám mây đen kéo tới, cả mặt trời hoàn toàn bị che lấp, không biết có mưa hay không.

Thời tiết bực bội như vậy khiến cho người ta hít thở không thông, rất không thoải mái.

Nhìn thấy đằng xa dần kéo mây đen tới, Diệp Đình cảm thấy tâm trạng của mình như bầu trời vậy, bị mây đen chắn hết lửa giận trong lòng.

Mặc dù cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng vẫn cảm nhận được người nào đó đang nhìn mình chăm chăm.

Lăng Vi như nhớ tới điều gì đó liền quay đầu hỏi anh: “Hôm nay lựa chọn có kết quả thế nào, có hợp ý hay không?”

Đèn xanh chợt sáng, Diệp Đình đang đạp cần ga lái xe về phía trước, nghe lời nói như gió thoảng mây trôi của cô liền đột nhiên đạp phanh xe.

Phía sau đoàn xe nhấn còi inh ỏi.

“Má ơi, anh trai à, anh có thể chú ý lái xe không, xe của anh là Maybach đó, bọn tôi đừng phải anh không phải táng gia bại sản hay sao?”

Diệp Đình không để ý tiếng còi phía sau, ổn định tâm tình mới khởi động vào một cái biến mất.

Lăng Vi cảm thấy lời này nói ra có vẻ hơi vội.

Hơn nữa chuyện này không liên quan gì với cô, cô bị rút não nên mới hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.

Liền cười cười nói: “Lại làm anh giận rồi...”

Sắc mặt Diệp Đình lạnh băng: “Em cười giả dối lắm, tự soi gương mà xem.”

“...” Lăng Vi thu hồi nụ cười, rất lâu mới nói: “Cõi đời này người cười giả dối nhiều lắm, còn nguyên ý cười giả dối với anh tức là còn coi trọng anh ba phần, xem ra anh thích anh mặt nóng dán mông lạnh người ta hả?”

“Đúng vậy! Em xoay mông hướng về tôi một chút. Tôi bảo đảm dán

mặt nóng của mình lên.”

Lăng Vi nhíu chặt chân mày, một lời không hợp ý liền biến thành bản thủ như thế, còn vương pháp hay không hả?

Cô cắn răng nghiêng lợi trừng anh.

Diệp Đình cũng không nói thêm gì nữa, bên trong đôi mắt như âm thầm đốt lửa.

Chương 98: Bạn gái quan tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong xe, bầu không khí khiến cho người ta ngột thở, Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu, dù sao buổi tối kết thúc bữa tiệc cô có thể rời đi, không cần kìm nén tức giận với anh.

Lại nghĩ một chút, hôm nay mua quần áo, xem phim, ăn kem đều là anh mời khách.

Cô cũng không muốn thiếu anh.

Thấy một nhà người bán đồ điện cổ, cô liền kêu dừng xe.

“Làm gì vậy?” Diệp Đình dừng xe trước cửa hàng tổng hợp.

Cô không nói lời nào, cạch, mở cửa xe xuống xe sau đó chạy nhanh vào bên trong giống như ngồi nhiều trong xe với anh sẽ dính bệnh vậy.

Nhìn cô buồn bực đi vào bên trong, trong lòng Diệp Đình như có gì đó bị đè nén, muốn hét một trận.

Diệp Đình hoàn toàn không biết cô muốn làm gì, lại lo lắng một mình cô sẽ gặp nguy hiểm, vội vàng đậu xe vào nhà để xe, rồi nhanh chóng xuống xe theo sau.

Đi vào cửa hàng tổng hợp liền thấy cô cầm thẻ ngân hàng thanh

toán.

“Em muốn mua đồ điện sao?” sắc mặt anh có vẻ tức giận.

“Một mình em là sinh viên, không có nhà, ngay cả chỗ ở còn chưa thu xếp mua đồ điện cái gì chứ?”

Lăng Vi không đáp, để cho nhân viên thu ngân viên tiếp tục nhận tiền.

Nhân viên thu ngân rút vai nhìn lên Diệp Đình, thấy ánh mắt hung ác như muốn ăn thịt người của anh nên cứng rắn không dám nhận thẻ.

“Cà đi, đây là tiền của tôi. Tôi mua đồ, không cần nhìn sắc mặt anh ta.” Lăng Vi hất cầm, tỏ ý cô mau thu tiền.

Lúc này nhân viên thu ngân mới nhận thẻ, chịu áp lực cúi đầu xuống: “Tổng cộng của cô là 3193, trong thẻ còn lại 23 tệ.”

Lăng Vi khẽ gật đầu.

Nhân viên thu ngân viên cầm thẻ đưa cho cô. Suy nghĩ một chút lại tỉ mỉ dặn dò: “Tiểu thư, đồ đặt hàng đại khái 4: 30 buổi chiều là có thể đưa đến. Mời cô giữ điện thoại di động để liên lạc.”

“Cám ơn, cực khổ cô rồi.” Lăng Vi thu hồi thẻ ngân hàng, cầm phiếu mua hàng và phiếu thu nhét vào tay Diệp Đình: “Tôi viết địa chỉ nhà anh, nhớ nhận hàng đấy.”

Ánh mắt Diệp Đình hơi chớp động.

Nhìn qua phiếu mua hàng, bên trên là mấy thứ đồ điện, có máy phun sương, máy ép trái cây, cối xay thịt, còn có lò nướng và máy tự động làm mỳ...

“Làm gì vậy?”

Tặng tài sản cho anh sao?

Sắc mặt Diệp Đình hòa hoãn, giơ phiếu mua hàng đưa tới trước mặt cô: “Em đang tìm tôi thanh toán hả

“Không phải!” Lăng Vi lắc lắc ngón tay, chỉ chỉ phiếu mua hàng nói: “Tặng cho anh. Cám ơn hôm nay anh khoản đãi. Mặc dù không đủ để với khoản anh đã tiêu xài nhưng xem như tâm ý vậy.”

“...” Diệp Đình nhưn mày.

Đây ý là... Không muốn chiếm tiện nghi của anh nên lấy vật đổi vật sao? Không muốn thiếu anh hả?

Anh gặp nhiều phụ nữ còn chưa thấy qua ai so đo như cô.

Nhất là đám phụ nữ muốn làm bạn với an.

Thay đổi đủ cách muốn kiếm gì từ anh.

A...

Diệp Đình nhìn chăm chăm phiếu mua hàng, chỉ cảm thấy châm chọc, anh nhận bao nhiêu qua đàn bà tặng nhưng là lần đầu nhận đồ điện gia đình.

Lăng Vi ơ Lăng Vi...

Loại chuyện này cũng chỉ em mới có thể làm được.

Đột nhiên Diệp Đình có chút cảm khái... Anh nhận được quà tặng nhiều không kể xiết, có đồng hồ đeo tay, có nước hoa. Bởi vì cho tới bây giờ không có ai giống như cô muốn cho sinh hoạt của anh thoải mái hơn, tự tại, thích ý hơn chẳng.

Diệp Đình cười một tiếng nói: “Em cũng biết nhà tôi thiếu những thứ này?”

Lăng Vi nhếch môi, khẽ mỉm cười: “Không biết, dù sao có cũng hơn không, cũ còn hơn xấu.”

Diệp Đình ý vị thâm trường gật đầu một cái: “Ngược lái ánh mắt của em biết tính lâu dài.”

Lúc này, nhân viên bán hàng đi tới nói: “Tiên sinh, bạn gái của ngài thật quan tâm ngài. Hai người chuẩn bị kết hôn sao? Chỗ chúng tôi có thể làm thẻ hội viên cho hai người, nếu như còn cần tủ lạnh, tivi hay cái gì, tiệm chúng tôi có thể bớt cho hai người 10%”

Lăng Vi không còn gì để nói, hình như cô nhân viên này suy nghĩ nghiêm trọng quá rồi...

Cô cự tuyệt cười một tiếng: “Không cần.”

Lại thấy Diệp Đình hiền hòa nói: “Vậy thì làm một tấm đi.”

Chương 99: Ăn không nổi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vâng được, tiên sinh. Vậy thì chúc mừng hai người, chúc hai người tương thân tương ái, trăm năm hòa hợp.”

“...” Lăng Vi nhưn mày nhìn anh.

Sắc mặt Diệp Đình cực kì bình tĩnh chẳng qua trong mắt đầy nhu hòa, dịu dàng nhìn Lăng Vi.

Cô cho là mình nhìn lầm rồi, lại chăm chú nhìn anh.

Lại thấy sắc mặt anh như bình thường, giống như ánh mắt mềm mại lúc nãy của anh là ảo giác vậy.

Nhân viên bán hàng cười rục rĩ, còn nói: “Hai vị chờ một chút, tôi lập phiếu cho hai người.”

Làm xong thẻ hội viên, Lăng Vi và Diệp Đình từ trong cửa hàng đồ điện đi ra.

Một tay Diệp Đình cầm vào túi quần, trông cực kì tiêu sái. Ánh mắt anh nâng lên, đột nhiên cảm thấy bầu trời tươi sáng hơn nhiều.

Anh ngẩng đầu nhìn đám mây trên đỉnh đầu từ từ tản ra, mặt trời cũng xuất hiện.

Diệp Đình nhưn mày, ấm lòng cười một tiếng.

Ánh mắt thâm thúy nhìn bầu trời vô tận.

Chỉ thấy vạm vỡ quang đãng, bầu trời xanh thẳm.

Phảng phất như tâm tình của anh vậy.

Sáng tỏ thông suốt, rực rỡ vô cùng...

Trở về biệt thự thì đã là 3h chiều, mặc dù buổi trưa ăn kem và bánh ngọt nhưng đã hết sạch.

Mặc dù bụng đói nhưng Lăng Vi vẫn không muốn ăn cơm.

Bởi vì Diệp Đình ở nhà, cô không hề muốn đối mặt ngồi cùng bàn ăn với anh.

Lăng Vi đi vào phòng thay quần áo định thay quần áo nằm một hồi, kết quả...

Trời ạ....trong phòng thay quần áo hơn 20m² khắp nơi treo đủ quần áo, nhiều chiếc áo ngực 36C gợi cảm.

Biểu tình của Lăng Vi thật không biết nói gì nữa.

Đặc biệt là... không đến 1000 chiếc đấy chứ? Vừa nãy ở trong cửa hàng kia cũng không nhiều như vậy, chẳng lẽ anh đặt ở cửa hàng khác nữa?

Lăng Vi sợ hãi run vai, cởi quần áo treo vào tủ, lật lật tìm quần áo, lúc đang cúi người lấy quần ngủ...

Đột nhiên cô cảm giác sau lưng có một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn

cô chăm chăm.

Cô đứng thẳng lưng chột quay đầu.

Chỉ thấy Diệp Đình đứng ngoài cửa, đôi mắt sáng ngời nhìn cô.

“Á... cảm thú. Người ta đang thay quần áo anh vào đây làm gì?”
Nháy mắt Lăng Vi nhào tới đẩy anh ra ngoài.

Diệp Đình nhìn chăm chăm người cô, bộ đồ lót 36 C gợi cảm trên người cô đẹp đến không thể đẹp hơn. So với không mặc gì còn có sức dụ dỗ hơn. Lúc cô nhào tới, Diệp Đình chỉ cảm thấy như có cơn gió đập vào mặt. Ánh mắt Diệp Đình vẫn nhìn cô chăm chăm, lúc này anh như con sói tham lam, lồng ngực anh nóng lên, cả người xáo động bành trướng từng chút hội tụ.

Lăng Vi nhắc chân đạp anh: “Đi ra ngoài...”

Cô vừa đạp một cái vừa vặn đạp trúng người anh em của anh.

Thoắt cái sắc mặt Diệp Đình đen lại nắm lấy chân cô.

Hai người lúng túng hận không thể lập tức giết đối phương.

“Buông tôi ra! Đi ra ngoài!”

Diệp Đình không chỉ không buông tay mà còn trực tiếp kéo cô vào trong ngực, vừa quay người ấn cô lên bức tường xanh hồng. Chân anh chặn giữa hai chân cô, hai tay cô bị cố định trên tường, không thể động đậy.

“Anh buông ra...”

Ánh mắt Diệp Đình nguy hiểm híp mắt: “Không thì sao?”

Cô nuốt nước miếng.

Lăng Vi có chút sợ hãi, hiện tại cô chẳng khác không mặc gì trên người, hoảng sợ nhìn anh, nhìn thấy tính xâm lược trong mắt anh giống như con sư tử muốn nhào vào.

“Đừng làm rộn...” đột nhiên cô toét miệng cười một tiếng, vô tội nháy mắt với anh.

Diệp Đình vui mặt vào mái tóc cô, hít mùi thơm trên tóc cô, tv rất thông minh, cũng rất thức thời, biết tiến lùi. Lúc này cô đàm phán càng kích thích anh, anh có thể làm gì đó với cô. Diệp Đình từ từ hôn lên trán cô, vô cùng thánh khiết, anh tìm về lý trí, buông lỏng tay sắc mặt kỳ quái đi ra ngoài sau đó đóng cửa lại.

Sau đó đến cạnh cửa nói một tiếng: “Nhanh thay quần áo xuống lầu ăn cơm.”

“...” Thì ra anh đi lên là muốn kêu cô ăn cơm sao?

Lăng Vi vừa thay vào quần áo ngủ vừa hung mãnh kêu: “Ăn không nổi.”

Chương 100: Ăn không nổi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thẻ ngân hàng chỉ còn một chút tiền, chừng 23 tệ gì đó. Ăn cơm nhà anh ta một bữa mấy chục ngàn, cho cô một trăm lá gan cũng không dám há mồm nữa.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười của người đàn ông.

Anh đứng dựa vào cửa: “Tôi chưa giải thích sao? Tôi trêu chọc em, ngày mai để cho em trêu chọc lại trả đũa được không?”

Trong đầu Lăng Vi thầm nghĩ hôm nay là ngày thứ ba, tham gia tiệc tối xong cô dọn về trường thì làm sao còn có ngày mai?

Lăng Vi không ra ngoài.

ở trong phòng ngủ đến chiều tối, vừa mở mắt ra đột nhiên nhìn thấy gương mặt đẹp trai cách cô chừng 20cm.

hồ hấp của anh phả vào mặt cô, ánh mắt của anh nhìn cô chăm chăm, lúc cô mở mắt ra, tầm mắt của anh dời lên mấy cm.

Lăng Vi kinh hoàng, lúc cô ngủ anh vẫn nhìn chăm chăm miệng của cô sao?

“Đi ra, cách tôi xa một chút.” Lăng Vi tức giận đuổi anh: “Anh vào bằng cách nào.”

Cô nhìn xung quanh, nhìn chăm chăm ngoài cửa, rõ ràng là khóa trái.

Biểu tình của Diệp Đình cực kì bình tĩnh lại nhìn ban công: “Từ ban công vào, tôi tới xem em có chết đói hay không.”

“Ừc ừc...” bụng của cô phối hợp kêu lên mấy tiếng.

Quả nhiên khóe miệng của anh nhếch lên nụ cười giễu cợt: “Dậy ăn tối đi. Như vậy quá buồn cười rồi, sau này không dám đùa em nữa.”

Lăng Vi không ồn ào, anh lấy đầu ra tự tin cho rằng bọn họ còn có nhiều sau này như vậy?

Cô đưa tay đẩy mặt anh ra.

“Anh vẫn ngồi đây nhìn cô chăm chăm làm gì hả?”

Vừa nãy anh vẫn đang nhìn miệng cô chăm chăm.

Anh lười biếng nói: “Khóe miệng của em có một nốt ruồi nhỏ, tôi vẫn cho là má lúm đồng tiền.”

Lăng Vi trừng anh: “Đó chính là má lúm đồng tiền.”

Đột nhiên anh giơ tay, dùng ngón tay xoa xoa khóe miệng của cô: “Má lúm còn có nốt ruột, thật đặc biệt, hôm nay tôi mới thấy.”

Lăng Vi lại trừng anh, đánh mu bàn tay anh một cái.

Ngón tay cô mềm mại chạm vào đầu ngón tay anh, cảm giác ấm áp đó truyền vào trong lòng khiến cho anh vô cùng rung động.

Diệp Đình hít một hơi, hoàn toàn không nghĩ tới một cô gái chỉ chạm

vào một cách đơn giản lại có thể khiến cho lòng anh run rẩy như thế.

Là vì quá lâu chưa yêu sao?

Hay là vì cô đối với anh là đặc biệt?

...

Trong mắt Diệp Đình có chút mê ly. Cũng không biết tại sao, anh luôn bị ánh mắt của cô hấp dẫn giống như trên người có có nam châm câu hồn anh, câu lòng anh khiến cho anh từng giây từng phút muốn gặp cô, chọc cô, nhìn cô cười.

Anh sắp xếp lại tâm tình bày ra biểu tình lười biếng chế nhạo cô: “Bình thường em quá ít cười, có má lúm tôi cũng không phát hiện, sau này phải cười nhiều một chút mới được, em cười lên rất xinh.”

Lăng Vi không mặn không nhạt nhìn anh: “Tôi cũng không bán nụ cười, lúc tôi rảnh rồi sẽ cười với anh.”

“Ai yêu, còn làm kiêu...”

Lăng Vi: “...”

“Cút ——” Lăng Vi đẩy anh ra.

Chương 101: Đẹp đẹp đẹp! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ngồi dậy, từ bên người anh bước xuống đất. Đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo, theo anh xuống lầu ăn cơm.

“Tiên sinh, Lăng tiểu thư, có thể dùng cơm rồi.”

Hai thiếu nữ đứng ở cầu thang hành lễ với bọn họ.

Diệp Đình cao ngạo đi qua, giống như không nghe thấy. Lăng Vi gật đầu với hai người bọn họ.

Thức ăn rất thơm, rau trộn thịt dinh dưỡng. Có thịt heo kho, có gà, có một mâm tôm hùm, còn có khoai tây sori màu vàng, có rau cải màu xanh, có nấm kim châm màu trắng, có hải sâm màu đen, có ớt ngọt màu đỏ. Mỗi một phần đều không nhiều, hai người ăn cũng sẽ không lãng phí.

Mặc dù món ăn đa dạng, sắc thái phong phú.

Nhưng Lăng Vi ăn không được bao nhiêu, không có khẩu vị.

“Ăn cơm!” Anh ngược mắt nhìn cô, giọng kiên định.

“...” Lăng Vi nhìn anh như nhìn người bệnh, người này... Có phải có hai tính cách không? Trước đó giả bộ cao ngạo lạnh lùng, lưu manh trước mặt cô, đáng ghét lại không biết xấu hổ!

Lật mặt cũng quá nhanh rồi.

Tuy trong lòng mắng anh, nhưng cô lười mở miệng, ử rữ gấp nắm kim châm, bỏ vào miệng.

Vừa nghĩ tới tiệc rượu tối nay sẽ gặp được nhà thiết kế danh tiếng của Long Đăng, cô liền tâm loạn như ma, ăn nửa hạt cơm cũng nuốt không trôi.

Diệp Đình thật sự không chịu nổi dáng vẻ ử rữ không phấn chấn này của cô.

Anh để đĩa xuống, nghiêm túc nói: “Buổi tối có tiệc rượu, nhưng không có cơ hội ăn gì, loại tiệc rượu đắt tiền đó, sẽ không có ai không để ý hình tượng mà ăn nhiều. Bây giờ em không ăn nhiều, đến lúc đó đói bụng, bụng phát ra tiếng, có mất mặt không?”

Lăng Vi thờ ơ.

Hình như nửa câu cũng không nghe vào.

Diệp Đình đột nhiên hừ một tiếng: “Một bữa cơm 20 ngàn, tuy không thu tiền em, nhưng em không ăn thì phải đổ sạch! Lãng phí đến hồ thẹn, lãng phí chính là phạm tội cực lớn! Bữa cơm này, em ăn cũng bao nhiêu đó tiền, không ăn cũng bao nhiêu đó tiền.”

Lăng Vi ngược mắt nhìn chăm chú trông mắt đen sắc bén của anh.

Anh chỉ chỉ chén canh.

Tầm mắt Lăng Vi từ từ rơi vào chén canh màu trắng tuyền tuyệt đẹp trước mặt...

Chén sứ này... bên trong là canh rau cải!

Canh rau cải — — 20 ngàn đồng tiền canh rau cải!

Mẹ nó! Không biết bên trong lại bỏ thêm nguyên liệu gì!

Cũng không để ý là thật hay giả, cô bùng chén canh, húp sạch.

Anh hất cằm chỉ món ăn trước mặt: “Món ăn này... Không bẩn, không béo phì, rau sạch, nước tưới tiêu...”

Lăng Vi gấp khoai tây sợi, dùng ánh mắt khoét anh: “Khoai tây nhà anh màu xanh!”

Nhìn biểu tình kia của cô, anh cực kỳ muốn cười, nhưng vẫn nhịn được.

Tựa như nhớ tới cái gì, anh đột nhiên nói: “Hình như... Dâu tây sắp chín. Có thời gian, dẫn em đi cắt dâu tây.”

Mắt Lăng Vi sáng lên, dâu tây!

“...” Miệng Lăng Vi chua chua, nuốt nước miếng, liền có khẩu vị, ăn sạch chén cơm.

Diệp Đình bĩu môi cười, cô gái ngốc.

Người đã lớn, còn phải dụ dỗ ăn cơm.

Ăn no, Diệp Đình mời cô uống trà, đánh cờ. Hai người đánh cờ một giờ, mỗi người lên lầu tắm, thay đồ, chuẩn bị đi tiệc rượu.

Chương 102: Đẹp đẹp đẹp! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng trang điểm, trợ lý của Jenny đẩy mô hình người mẫu tới.

Mô hình mặc đầm dài màu xanh nước biển.

Nhưng phía trên trùm vải, không thấy được kiểu đầm.

Chỉ có thể nhìn thấy màu sắc.

Lăng Vi kinh ngạc vạn phần: “Sáng vừa đo, tối liền làm xong?”

Trợ lý gật đầu: “Đúng vậy.”

“Còn chưa tới 12 giờ....”

Trợ lý cười đắc ý: “Cái này chưa là gì đâu. Nếu cô nhìn thấy đội siêu cấp của chúng tôi, sẽ không kinh ngạc như vậy nữa.”

“...”

Trợ lý nhẹ chân nhẹ tay lấy miếng vải ra.

Nhẹ nhàng tháo áo đầm, ôn nhu cười nói: “Chúng tôi đã thiết kế phụ kiện và kiểu tóc cho cô xong. Dạ tiệc hôm nay, cô nhất định hoa thơm cỏ lạ xinh đẹp!”

Lăng Vi ngược lại không muốn nói phách lối như vậy, trong lòng càng không hiểu suy nghĩ của Diệp Đình. Không phải đầm nàyy có thể đặt làm sao? Làm gì còn muốn đi trung tâm thương mại để mua? Còn mua nhiều đồ như vậy?

Hình dạng bộ não người này và người bình thường không giống nhau, nên cô thường xuyên không rõ suy nghĩ của anh.

Tiểu Khiết chọn áo khoác lửng màu xanh gợi cảm phối hợp.

Hai cái mặc cùng nhau không có gì chênh lệch... mà rất có khuôn mẫu, cài móc lại, ngực Lăng Vi liền bị ôm lấy, đẹp đến mức ngay cả phụ nữ cũng phải chảy nước miếng.

Lăng Vi vội mặc vào.

Từ trong phòng thử đồ đi ra, Lăng Vi nghe tiếng hít hơi.

Đây là một cái đầm dài màu xanh hoạt bát.

Thật ra, màu sắc này cực kỳ kén người, da không trắng mặc rất khó coi, vóc dáng không cao mặc khó coi, dáng vẻ không có phong cách tây mặc khó coi.

Mà Lăng Vi mặc vào, thánh thiện như nữ thần Artemis, vóc người thon dài, đều đặn, dung mạo xinh đẹp, khí chất cao quý.

Thợ trang điểm Lâm Đạt không ngừng khen ngợi: “Tôi trang điểm nhiều năm, chưa từng thấy ai... mặc màu xanh nước biển đẹp như vậy!”

Cô ta kích động nhìn chằm chằm vào Lăng Vi trong gương: “Thật quá bá đạo rồi! Người khác mặc đồ tôn lên gương mặt, còn cô, khuôn

mắt tươi cười lại tôn lên trang phục...”

Lăng Vi bá đạo như vậy, mặc áo đầm màu xanh vô cùng tươi đẹp, như nữ thần!

“Phối hợp giày này sẽ đẹp, mau thử đi.” Lâm Đạt xách đôi giày cao gót khảm kim cương tới, nhẹ nhàng đặt bên chân ngọc của Lăng Vi.

Lăng Vi mang vào, rất vừa chân.

Lại có một thợ trang điểm đeo bông tai kim cương quý giá lên cho Lăng Vi, làm nổi bật da thịt trắng nõn và mái tóc đen huyền mượt mà của cô.

Buổi tối, 7 giờ 20 phút.

Diệp Đình đi tới.

Anh mặc âu phục màu đen, cả người cao ngất thon dài, hăng hái, vô cùng tiêu sái.

Anh đi tới sau lưng cô, mặt đầy nghiêm túc nhìn cô trong gương.

Sắc mặt anh không tốt lắm, khế cau mày.

Tim Lăng Vi đập thành thịch: “Thế nào?”

Anh cau chặt mày: “Tiệc rượu sẽ hủy bỏ.”

“...”

Lòng Lăng Vi... lạnh thấu.

Đáy mắt lướt qua vẻ thất vọng. Cơ hội khó có như vậy, nếu bỏ lỡ, với số tiền trong tay cô, muốn liên lạc với nhà thiết kế cũng không phải không được, chẳng qua sẽ gặp khó khăn.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên đưa tay nâng mặt cô, để cô nhìn thẳng vào mắt anh. Trong đôi mắt đen trầm của anh lướt qua tia trêu chọc: “Đùa em thôi, tới thời gian rồi, chuẩn bị xong chưa?”

Lăng Vi dùng ánh mắt hung hăng khoét anh: “Ngây thơ!”

Mấy người thợ trang điểm không ngừng cười trộm.

Nam thần luôn cao ngạo lạnh lùng lại bá đạo, hai ngày nay sao bỗng nhiên biến thành người khác, còn biết nói đùa.

Mặc dù anh bắt đầu đùa giỡn, nhưng có lúc rất chọc tức người...

Song, quả thật thân thiết hơn trước kia rất nhiều.

Lăng Vi trang điểm xong, ưu nhã đứng lên.

Ánh mắt Diệp Đình nóng bỏng quan sát cô.

Gương mặt xuất trần thoát tục, da thịt trắng nõn không tỳ vết.

Con người trong suốt lóe sáng như hắc diệu thạch.

Trong mắt lộ ra tia quật cường, trong quật cường chứa thanh thuần, trong thanh thuần chứa tiên khí.

Lâm Đạt giành công hỏi: “Thế nào?”

Diệp Đình bĩu môi, nhàn nhạt nói: “Thích hợp.”

Lăng Vi thưởng anh ánh mắt xem thường, miệng người này, đúng là... làm người ta chán ghét như thường lệ!

Chương 103: Ép cưới!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình dắt cô ra khỏi phòng trang điểm, ánh mắt anh không khống chế được mà dính vào trên người cô.

Hôm nay cô quá đẹp, không chỉ đẹp, mà còn có cảm giác hư ảo.

“Phảng phất như mây khẽ che trăng, phiêu diêu như gió thổi tuyết. Ngắm từ xa, tựa như mặt trời mọc ban mai. Quan sát kỹ, như hoa sen chiếu sáng trên ao.” trong “Lạc Thần Phú”, có lẽ là ý này...

Cử chỉ đi đứng nhẹ nhàng như mây khẽ che trăng, hình tượng phiêu dật như gió bông tuyết quay lại. Nhìn từ xa, ánh mặt trời sáng ngời trong ban mai, đến gần nhìn, rực rỡ chói mắt trong suốt như hoa sen.

Không chỉ hình dung xinh đẹp, mà còn lúc ẩn lúc hiện.

Lăng Vi lúc này, hư ảo xuất trần, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Từ trong biệt thự đi ra.

Diệp Đình mời cô lên xe Bentley Limousine. Bên trong xa hoa, màu trắng làm chủ đạo, có tủ rượu, có TV màn hình mỏng, bên trái có ghế dài, đỉnh đầu là đèn thủy tinh chói mắt.

Thật ra Lăng Vi đối với hiệu xe này... trong lòng có chút bóng mờ. Mỗi lần nhìn thấy xe này, đều sẽ nhớ tới Tiểu Hi nói “Chữ B cánh dài...”

Lăng Vi cong mắt cười, Diệp Đình bỗng nhiên nhét tấm thiệp mời vào trong tay cô.

Thiệp mạ vàng tinh xảo tao nhã, cô mở ra, lấy thiệp bên trong.

Dùng ngón trỏ mở ra.

Bên trong viết tám giờ tối, cao ốc Đế Hào...

Người được mời...

“Diệp Đình và phu nhân...”

Diệp Đình và phu nhân?

Diệp Đình và phu nhân?!

Lăng Vi trợn to mắt: “Diệp Đình và phu nhân...”

Phu nhân là ai? Lăng Vi còn chưa ngốc đến mức đi tìm chung quanh.

Cô nhíu chặt mày: “Sao trong thiệp lại viết vậy?”

Cô ngược mắt nhìn Diệp Đình.

Diệp Đình bình tĩnh nói: “Người được mời chỉ có thể mang theo phu nhân tham gia. Chẳng lẽ em còn muốn dò la xem xét nhân vật nổi tiếng kia mang theo tình nhân nào?”

“Anh!” Lăng Vi ném thiệp mời lên người anh: “Vậy không kết hôn thì sao? Không có bạn gái thì sao?”

Diệp Đình cười nói: “Tiệc rượu hôm nay chỉ mời người đã kết hôn tham gia. Tôi cũng vội báo đáp ân tình của em, mới bắt buộc dĩ tham gia loại tiệc rượu nhàm chán này.”

Lăng Vi bực bội hừ một tiếng, lừa gạt kẻ ngốc à!

Xem cô là trẻ con mẫu giáo?

Cô không so đo chuyện này.

Thích viết thế nào thì viết, dù sao cũng không phải là phu nhân của anh thật.

Nhưng chiếc Bentley này không lái đến hội trường tiệc, mà dừng ở Cục dân chính...

Còn có một nữ nhân viên đứng ở cửa, hiển nhiên người này định đi cửa sau. Vì bây giờ sắp tám giờ, nhân viên cục dân chính người ta đã sớm tan việc...

Bên cạnh nữ nhân viên kia còn có một người đàn ông trẻ tuổi âu phục thẳng thớm, người đàn ông kia là luật sư Chu, Lăng Vi đã gặp anh ta hai ngày trước ở biệt thự.

Luật sư Chu thấy xe dừng, liền bước nhanh ra đón.

Xe dừng hẳn.

Lăng Vi không gấp xuống xe.

Cô giương mắt, liếc Diệp Đình, ánh mắt lãnh đạm: “Tới đây làm gì?”

Diệp Đình nhìn cô chốc lát, nghe âm nhạc vang lên trong xe: “Tay

trong tay cùng nhau bước đi, tạo nên cuộc sống hạnh phúc. Hôm qua em không tới kịp, ngày mai sẽ đáng tiếc, hôm nay gả cho anh được không...”

Lăng Vi: “...”

Diệp Đình: “...”

Bốn mắt cùng bắn về phía trước, Lôi Tuấn chinh nhỏ tiếng nhạc...

Diệp Đình ấn nút hạ màn, chặn Lôi Tuấn lại. Diệp Đình và Lăng Vi cùng ở riêng trong một thế giới nhỏ.

Chương 104: Ép cưới!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nhìn cô chăm chăm, nói: “Thiếp mời viết rõ, buộc lòng phải mang theo phu nhân tham dự, em xem tôi là trò đùa? Ngày mai TV sẽ phát tin tức, em muốn tôi lừa gạt mọi người?”

Anh đột nhiên ép tới gần, ngồi xuống bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống cô: “Trước kia tôi từng nói, tôi muốn tìm một người kết hôn tham gia tiệc rượu của gia tộc, nếu em không đồng ý, tôi liền tìm người khác.”

Lăng Vi nhìn thẳng vào anh, nhất thời không có cách nào tiếp lời.

Anh lại ép tới gần thêm, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô: “Có ký hay không, tôi không miễn cưỡng, hoàn toàn theo tâm ý của em.”

Lăng Vi thở chậm lại, giọng nói lạnh lùng: “Tùy tiện tìm một người kết hôn? Anh đang chơi game à? Kết hôn không đơn giản như ăn ngủ vậy.”

Anh chống một tay bên cạnh gò má cô: “Đừng xem thường ăn ngủ. Em nửa tháng không ăn không ngủ thử đi, xem có chết đói hay không? Nhưng không kết hôn, không chết người được.”

Quả thật, không kết hôn sẽ không chết người.

Không ăn không ngủ, sẽ chết!

Lăng Vi nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt trấn định: “Nhưng ăn ngủ không cần thận trọng, kết hôn phải thận trọng.”

Đôi mắt đen của anh nhìn cô chăm chăm, giọng cực kỳ lạnh lùng: “Không có gì. Dù sao hai tháng sau, đường ai nấy đi, không liên quan nhau. Chỉ cần người thông minh, gan dạ sáng suốt, có thể tùy cơ ứng biến, đã phù hợp với yêu cầu của tôi.”

Lăng Vi lạnh lùng chế giễu: “Không phải anh gặp nhiều minh tinh, danh môn, còn có người mẫu rồi sao?”

Diệp Đình nhìn mặt cô, hừ cười: “Những minh tinh kia sẽ không diễn bằng em. Danh môn không bướng bỉnh bằng em, người mẫu, không ngực to bằng em.”

“Hừ.” Lăng Vi hừ nhẹ: “Cảm ơn đã khen!”

“Không cần khách sáo. Đều là sự thật.”

Lăng Vi bĩu môi, đẩy anh ra. Nhìn anh một lúc, mặt lạnh nói: “Anh cho rằng anh có tiền, người khác phải nghe theo anh? Dựa vào cái gì phù hợp yêu cầu của anh, phải gả cho anh? Anh xem hôn nhân là trò đùa, nhưng người khác không hẳn.”

Anh không có vấn đề gì, nói: “Em không đồng ý cũng không sao. Chẳng qua, không thể tham dự tiệc rượu tối nay, Diệp Đình tôi không thể nào có hai người vợ. Trong vòng hai tháng, tôi nhất định sẽ tìm người kết hôn. Hoặc là em, hoặc là người khác. Sắp xếp tiệc rượu giúp em, để em gặp mặt nhân viên kỳ cựu của Long Đăng, đây là tôi nợ em, tôi cam kết giúp em thì nhất định sẽ làm được. Chỉ là thời gian phải trì hoãn.”

Cô híp mắt, trong mắt ào ào vũ bão.

Anh lại làm như không thấy, nói tiếp: “Về nhà, ký tên, em chỉ chọn một mà thôi, em phải suy nghĩ cho kỹ. Với em là chuyện lớn cả đời, với tôi không có vấn đề gì. Em có ký hay không, cũng không ảnh hưởng tới tôi.”

Anh nhìn chăm chú vào mắt cô.

Mắt cô trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ.

Lăng Vi bấu môi, chọt cằm sát anh, chóp mũi gần như đụng vào mũi anh.

Cô nhàn nhạt “hừ” một tiếng: “Không phải kết hôn sao? Cùng lắm ký tên, chụp tấm hình mà thôi. Nhưng vấn đề là cưới ai. Cưới, tôi sẽ cưới, nhưng... không nhất định là anh.”

Cô mở cửa, đứng dậy, bước xuống xe. Nữ nhân viên kia muốn đi tới, đột nhiên bị luật sư Chu kéo lại. Hai người đứng xa xa. Lôi Tuấn nhớ tới ánh mắt như dao của hai người vừa rồi, cũng không xuống xe.

Lăng Vi đứng trong bóng đêm, chỉ cảm thấy lạnh. Chung quanh không có tòa nhà nào, gió thật lớn.

Gió đêm thổi qua, lụa mỏng trong nháy mắt tung bay.

Cô giống như yêu tinh khiêu vũ trong bóng đêm.

Diệp Đình nhìn cô chằm chằm hồi lâu, mới xuống xe.

Giương mắt, yêu tinh này đang cười lạnh liếc anh.

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn anh chằm chằm.

Anh không né tránh, nhìn chăm chú vào ánh mắt sáng ngời của cô.

Thật lâu, cô nói: “Diệp Đình. Tay trong tay với tôi mà nói, đúng là một chuyện lớn. Hoặc là không nắm, nếu nắm là chuyện cả đời. Tôi dám kết hôn, anh dám không ly hôn không?”

Chương 105: Sớm sinh quý tử! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình bật cười: “Em đang thách tôi?”

Cô đột nhiên cười lạnh: “Đúng, tôi đang thách anh. Tôi dám kết hôn với anh, anh dám không ly hôn không? Anh không có tính nhẫn nại, anh không kiên nhẫn tốt với một người phụ nữ cả đời.”

Lăng Vi giờ tay bóp cằm anh, khiêu khích: “Đơn ly dị là tiền đề của hôn nhân, chị coi thường.”

Diệp Đình nắm tay cô, rũ mắt nhìn cô.

Cô nhếch môi, môi hoa đào mang theo tia ngang bướng như trong mắt.

Cô cười lên: “Không có cam đảm chơi, thì đừng phách lối nữa. Không thể tham dự tiệc rượu thì thôi, chuyện anh đáp ứng tôi, có lẽ phải nuốt lời.”

Giọng cô quý mị, bị gió phân tán.

Diệp Đình híp mắt nhìn cô, đúng là không có một khắc nào không cho anh niềm vui bất ngờ.

Anh bỗng nhiên nắm chặt tay cô, chăm chú nhìn cô. Tiến tới một bước, kề sát cô.

Anh cúi người, một tay giữ sau ót cô, hung hăng hôn đôi môi mềm mại của cô.

Lăng Vi mặt đầy không dám tin trọn to hai mắt.

Sức lực ngang tàng của anh gần như cướp đoạt, hôn cô không thể thở. Lăng Vi lại đập, hai tay anh như cây kềm. Một tay bấu sau ót cô, một tay bấu hông cô, để cô không thể nhúc nhích. Bắp thịt trên tay anh căng chặt, tràn đầy sức mạnh.

“Đại gia anh ——” Một câu không hợp liền dùng miệng, đàn ông đều là động vật nửa thân dưới!

“Đừng ồn! Hôn trước khi cưới, hưởng thụ thật tốt.” Nụ hôn của anh sâu hơn, lâu dài có lực, lại mang theo tia thương yêu. Lòng Lăng Vi đột nhiên đau nhói. Từ năm 10 tuổi, chưa từng hưởng thụ một ngày thật tốt, cô dựa vào cái gì mà không thể hưởng thụ? Cô dựa vào cái gì mà bị người khác khi dễ, không thể chiếm thế chủ động?

Cô chột cắn môi anh, dùng sức cắn, tựa như phát tiết. Máu tươi ngọt ngào lập tức tràn vào trong miệng cô.

Anh ngừng lại, cô đột nhiên đổi bị động thành chủ động, ôm cổ anh, ngực dán sát ngực anh, dùng sức hôn anh tựa như phát tiết, mút hết máu anh vào trong miệng.

Cô không có kinh nghiệm gì, hôn trúc trắc, nhưng dùng hết toàn lực.

Diệp Đình ôm cô chặt hơn, mạnh mẽ hôn cô, hôn đến trời đất tối sầm, không bây giờ ở đâu. Tim hai người đập cuồng loạn, hô hấp quẩn lầy nhau, tựa như linh hồn sắp bị đối phương hút đi. Người anh dính chặt với cô, không có kẽ hở, anh nâng mặt cô, hung hăng hôn

cái miệng nhỏ nhắn của cô: “Lăng Vi, em can đảm, tôi đã chấm em.”

Hai chân Lăng Vi run rẩy, ngay cả đứng cũng không vững, lại nghe anh cúi xuống nói bên tai cô: “Sớm biết em quyến rũ như vậy, nên sớm hôn em.”

Lăng Vi chỉ nghe tiếng tim đập cuồng loạn. Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh lôi vào đại sảnh.

Luật sư Chu đi vào theo, đưa đơn đăng ký kết hôn đã sớm điền xong và văn kiện tài sản công chính cho anh: “Tiên sinh, anh luôn khiêm tốn, nên tôi chỉ mời nữ nhân viên này tới.”

Diệp Đình bày tỏ ai tới tiếp anh cũng không thành vấn đề, anh nhận lấy đơn đăng ký, ngồi cạnh bàn, nhìn lướt qua đơn, ký tên.

Lăng Vi giơ tay lau môi, cười nhạt, cầm bút lên, vẽ một con heo bên cạnh tên Diệp Đình.

Luật sư Chu: “...”

Nữ nhân viên: “...”

Nhìn thế này, giống như muốn đánh nhau ah... Nữ nhân viên thầm nghĩ, hai người này thật sự tới kết hôn, không phải tới ly dị sao?

Chương 106: Sớm sinh quý tử! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng nụ hôn vừa rồi rất kịch liệt... Hận không thể nuốt đối phương vào bụng.

Luật sư Chu và nữ nhân viên lúng túng nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

Lại thấy Diệp Đình tiên sinh cầm bút, vẽ thêm một cây kim trước đầu heo. Trên môi anh còn dính son môi, rất diêm dúa.

Luật sư Chu lấy khăn giấy, đưa cho anh. Diệp Đình nhận lấy, quẹt môi.

Nữ nhân viên nghi ngờ không hiểu: “Kim heo? Tại sao vẽ một cây kim?”

Luật sư Chu nói: “Trân châu... Diệp tiên sinh vẽ một cây kim, đây là ý của trân châu.”

“Wow — — thì ra là vậy!” Nữ nhân viên hưng phấn nói: “Lăng tiểu thư, tiên sinh xem cô là trân châu mà nâng trong lòng bàn tay nha.”

Lăng Vi hừ lạnh, đè nén khó chịu trong ngực, viết một chữ “giả” trước đầu kim!

Ý là, trân châu của anh là giả!

Luật sư Chu: “...”

Nữ nhân viên: “...”

Diệp Đình không buồn không giận, đổi chữ “giả” thành chữ “giá”, lại thêm một chữ “vô” ở trước.

Nữ nhân viên kinh ngạc nói: “Trên châu vô giá... Lãng tiểu thư, tiên sinh đối với cô là một tấm chân tình đó.”

Lãng Vi trợn trắng mắt, cười hỏi nữ nhân viên: “Anh ấy phát tiền lương cho cô sao? Cô nói chuyện cho anh ấy như vậy?”

Nữ nhân viên nhanh mồm nhanh miệng, thẳng thắn cười nói: “Tôi không nhìn nổi người khác giận dữ. Hai người đều không phải tới ly dị, đối chọi gay gắt như vậy... Không tốt lắm nha! Cô nhìn đi, hai người trai tài gái sắc, làm người khác rất hâm mộ. Đừng lãng phí thời gian, mau ký tên chụp hình đi. Con tôi còn đang ở nhà, tôi nhận được điện thoại liền đặc biệt chạy tới đăng ký cho hai người, không phải nghĩ lại tác hợp được một cặp tình nhân sao, bằng không, tôi sẽ không đến đâu.”

Luật sư Chu thu tờ đơn vẽ loạn, lấy ra một phần tài liệu. Anh ta nói đã chuẩn bị thêm mấy bản, chỉ sợ giữa chừng ghi sai, không nghĩ tới... quả nhiên cần dùng.

Diệp Đình lại ký tên, vừa ký vừa nói: “Quen ký văn kiện, không viết chữ đúng cách.”

Lãng Vi thấy anh rèn chữ đúng cách, ký hai chữ “Diệp Đình”.

(*) Bình thường Diệp Đình ký tên nhanh, chữ ẩu, không rèn ngay

ngắn theo bảng chữ cái.

Nét chữ ví người, mạnh mẽ có lực, mỗi một nét đều lộ ra thận trọng.

Lăng Vi cầm bút, ký hai chữ “Lăng Vi”.

Một màn này làm ba người còn lại chấn động! Cô... khác thường ah.

Ngay cả Diệp Đình cũng không nghĩ tới cô sẽ ký tên, vốn muốn dọa cô một chút, chọc tức cô mà thôi, thật ra cô không cần phải chơi với anh.

“Lăng tiểu thư, cô còn chưa xem phần văn kiện này.” Luật sư Chu văn kiện “Phân chia ly hôn”.

Lăng Vi nhận lấy, nhìn lướt qua, trong giấy viết rõ, sau hai tháng hợp đồng, ly hôn với Diệp Đình, sẽ được cổ phần, trung tâm thương mại, chung cư, vân vân vân... Cả hai mươi trang.

Năm nay, cô 22 tuổi, một năm một trang, thật sống không uổng.

Lăng Vi không quan tâm những thứ đó, lật tới trang cuối, tiêu sái ký tên mình.

Luật sư Chu cầm lấy văn kiện, giao cho Diệp Đình.

Diệp Đình nhìn chăm chăm Lăng Vi, ánh mắt thâm trầm. Hôm nay cô hơi khác thường.

Lăng Vi lờm anh: “Còn ngây ngốc ở đó làm gì? Không phải còn phải chụp hình sao? Ký xong cũng không nhận sổ?”

Xoay người, lấy son môi trong balô ra son.

“Ai u, tốt quá! Ha ha ha — — mau mau mau, lên lầu chụp hình!” Nữ nhân viên lập tức gọi hai người lên lầu.

Chụp hình xong. Không nói hai lời, làm giấy hôn thú, đóng hai con dấu: “Được rồi, sáng mai tôi nhập vào máy vi tính, hai người chính là vợ chồng hợp pháp.”

Nói xong, liền ồn ào chạy ra ngoài: “Đi nhanh lên đi nhanh lên, tôi còn phải về nhà với con. Hai người sống thật tốt nha, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Chương 107: Em là của tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nữ nhân viên rất vui vẻ, xoa xoa tay nói: “Aiya, dân quan chức tôi đây toàn tâm toàn ý vì người dân, cũng tan ca rồi, còn phải tăng ca làm giấy hôn thú cho hai người, hai người đừng quên tôi nha, dành chút thời giờ mau tới viết đơn khen ngợi tôi đi!”

Luật sư Chu không nói, thật không hiểu tại sao cô ta đặc ý. Hơn nửa đêm, cho người ta đi cửa sau, để cấp trên biết, còn không phải bị xử phạt? Cô ta còn dám kêu người ta viết đơn khen ngợi, đúng là không tim không phổi. Có điều cũng rất tốt, luôn sống vui vẻ, không mệt. Cũng coi như làm chuyện tốt, nên khen ngợi. Luật sư Chu lấy hai ngàn ra đưa cho cô ta.

Chân mày của nữ nhân viên lập tức nhíu chặt, cô ta không đưa tay ra, chỉ dùng ánh mắt không thể tưởng tượng trọn mắt nhìn anh ta, bày ra dáng vẻ: Bà làm xong chuyện, bộ dáng anh đưa tiên đây là sỉ nhục bà!

Luật sư Chu lập tức thu tiền về, nghiêm túc nói cảm ơn, cũng chân thành đưa cô ta về nhà.

Lăng Vi và Diệp Đình ngồi lên xe Bentley, hai người ngồi ghế sau. Anh nắm tay cô, cùng cô mười ngón tay giao nhau, giống như người yêu lâu năm.

Lăng Vi đột nhiên muốn khóc, cô nuốt nước miếng, muốn nuốt nước mắt trở lại. Cô biết mình quá xúc động, nhưng cô không muốn nói

ngàng gì tới! Dù sao cô một thân một mình, không nơi nương tựa.

Cô hít mũi, không muốn nghĩ thêm nữa. Nói nhiều tất cả đều là nướcmắt.

Diệp Đình đột nhiên quay đầu nhìn cô. Long mi rũ thấp, che mắt.

Diệp Đình không nói gì, mở chai rượu vang, rượu vang tản ra mùi thơm ngọt ngào.

“Chúc mừng em trở thành Diệp phu nhân.” Anh rót rượu vào hai ly thủy tinh, nhét một ly vào tay cô: “Rượu giao bôi, cheers...” Anh và cô nhẹ nhàng đụng ly, kéo tay cô, uống rượu.

Lăng Vi thấy yết hầu anh trượt lên trượt xuống, quyến rũ đến mức khiến người khác không nhìn được muốn thét chói tai.

Anh uống xong, gương mặt tuần tú phủ tầng sáng. Tròng mắt đen nhìn cô chăm chăm, rất có kiên nhẫn.

“Rượu giao bôi...” Cô lặng lẽ đọc, nhìn anh chăm chăm một hồi, giờ ly lên, để bên mép, từ từ uống.

Cô hơi ngước đầu, cổ trắng như tuyết tạo thành độ cong ưu mỹ.

Anh nín thở, tưởng tượng rượu kia làm dịu môi lưỡi cô... Anh muốn hóa thành rượu kia, nếm thử hương vị mềm mại của cô.

Cô uống rượu xong, bình tĩnh nhìn anh.

Anh lấy hai cái hộp nhung màu đỏ trong ngăn kéo, mở một cái trong đó... Bên trong có một chiếc nhẫn kim cương.

Anh nâng tay cô lên, quỳ một chân xuống đất.

Lăng Vi hơi kinh ngạc, đây chỉ là một hình thức, anh lại quỳ gối... vì cô mà quỳ...

Anh đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út của cô, trêu ghẹo nói: “Chiếc nhẫn hơi tầm thường, tạm thời đeo trước.”

Lăng Vi hít hơi thật sâu, cố làm vẻ ung dung nói: “Đừng khiêm nhường, toàn thế giới cũng không chắc chắn có viên kim cương lớn hơn cái này.”

Anh đứng dậy, ngồi cạnh cô. Nhét chiếc nhẫn của mình vào trong tay cô: “Đến em.”

Lăng Vi giật giật ngón tay, cầm chiếc nhẫn, đeo vào ngón áp út anh.

Kiểu dáng rất đơn giản, thích hợp với anh.

Anh nắm tay cô, nhẹ giọng hỏi: “Em muốn hôn lễ dạng gì, tôi đi chuẩn bị.”

Tay cô bọc trong tay anh, khẽ lắc đầu: “Tôi không thích náo nhiệt, hai chúng ta tham dự là đủ rồi.” Một cuộc hôn nhân hợp đồng, cũng không phải thật. Cùng lắm chỉ hai tháng, càng huyền ảo, kết thúc càng không tốt.

Còn không bằng đơn giản khiêm tốn một chút, đến lúc đó chia tay cũng không có nhiều chuyện.

Anh gật đầu, nghiêng mặt nhìn cô.

Anh nâng tay, một ngón tay nâng cằm cô. Anh nhìn chăm chú đôi môi

kiều diễm của cô, ngón cái vuốt ve bên môi cô: “Chú rể còn chưa hôn cô dâu.”

Chương 108: Em là của tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt cô trong nháy mắt đỏ ửng, nhìn vào mắt anh, đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ nhấp, không cự tuyệt. Anh cúi người ôn nhu hôn cô, cô rất bình tĩnh, không trả lời.

Anh không thích bộ dáng cô bây giờ nhất. Không tức giận, không phản ứng, tựa như tất cả đều không có vấn đề.

Tim đập điên cuồng, khiến cô muốn cáu.

“Tới em.” Anh nói.

“?” Lăng Vi không hiểu.

Anh nói: “Tới cô dâu hôn chú rể, còn cần tôi dạy em?”

Cô ngồi bất động.

Bàn tay anh giữ eo cô, kéo cô lên, ôm ngồi trên bắp đùi anh, ôm cánh tay cô khoác lên vai mình.

Bầu không khí trầm tĩnh lập tức trở nên nóng như lửa!

“Ba ——” Ly rót, cô không nhìn được, đưa tay đẩy anh. Anh quấn cánh tay cô không buông. “Ba ——” Lại một cái ly rót. Cô dùng sức đẩy. “Bịch ——” Cánh tay anh đụng cửa sổ thủy tinh, tay vẫn nắm tay cô.

“Buông — — chẳng qua là hôn nhân hợp đồng, anh đừng quá mức!” Cô quát khế, trợn mắt nhìn anh, dùng sức hất tay anh. Anh không buông, tâm tình rất tốt nhìn cô chăm chăm, kề mặt lại gần nói: “Em thay đổi thủ tục?” Cô liều mạng tránh. Hai người quẩn nhau trong xe.

“...” Lôi Tuấn ở trước rất luống cuống.

Có tấm màn ngăn cách, anh ta không thấy tình cảnh phía sau, chỉ nghe tiếng rớt đồ.

Trong lòng thầm oán, vừa lĩnh chứng, không đến nỗi gấp vậy nha... Làm việc trong xe cũng không tiện lắm nha!

Diệp Đình và cô tỉ thí, hai cánh tay ôm cô thật chặt, cô trợn mắt nhìn anh, ngọn lửa cháy trong mắt. Diệp Đình thích cô lúc này, vẻ mặt sáng láng, giống như muốn đốt cháy anh.

Anh cúi người cắn rái tai cô: “Tân hôn vui vẻ, đêm tân hôn, hưởng thụ thật tốt.” Cô chấn động, móng tay bấm vào trong thịt cánh tay anh, anh ôm cô vào trong ngực, bầu vào sau ót cô, điên cuồng hôn môi cô.

Cô liều mạng giãy giụa.

Cúi chỗ Lăng Vi quơ trúng quầy bar. Diệp Đình chẳng ngó ngàng gì tới, điên cuồng mút môi lưỡi cô. Hương vị ngọt ngào của rượu vang cùng mới cái lưỡi mềm mại của cô, kích thích phân tử cuồng dã trong thân thể anh.

Lăng Vi càng tránh, anh càng hung mãnh, đến khi bị anh hôn choáng váng hoa mắt, điên cuồng hít thở. Lúc anh buông cô ra, cô thở hổn hển, sức lực bị rút cạn, mềm nhũn như vũng nước.

Anh bật cười, lồng ngực làm cô run rẩy, ngay cả ngón chân cũng rung động.

Cô vẫn ngồi trên đùi anh, người ngựa về sau. Cô trợn mắt nhìn anh, đôi mắt đào hoa sáng lấp lánh, rõ ràng ánh mắt rất hung dữ, nhưng Diệp Đình lại thích.

Ngón tay anh xoa xoa môi cô, son môi bị anh mút hết, môi anh đào nhỏ nhắn bị anh hôn hơi sưng lên.

Anh kề sát tới cô, nhìn vào đôi mắt ánh nước của cô, hít sâu nói: “Không phải chủ động hôn tôi là tốt rồi, không phải kích tôi. Tính tình quật cường như vậy, kích thích hoocmôn của tôi là mông em nổ tung.” Hơi thở hai người quấn lấy nhau, anh ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt. Cảm giác được thân thể anh biến hóa, nhìn ra xao động trong mắt anh, lý trí cô không giãy giụa. Nghe tiếng tim đập, ôm nhau lắng xuống.

Thật lâu, anh kề bên tai cô hỏi: “Thích không?”

“Hả?” Cô thất thần ngẩng đầu, không biết anh đang hỏi gì.

“Thích tôi hôn em không?”

Chương 109: Diệp đại gia, khó hầu hạ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô mím môi, quay mặt qua một bên, rũ mắt, không chịu nói.

Anh nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, cô quật cường cắn môi. Anh đột nhiên bấu sau ót cô, điên cuồng, bá đạo hôn lần nữa.

Đợi cô không thở nổi, anh buông cô ra, say mê khẽ vuốt ve đôi môi kiều diễm của cô, giọng trầm định hỏi: “Thích không?”

Cô ngược mắt trợn mắt nhìn anh: “Trong thủ tục có nhiều lần như vậy?” Hít thở sâu, bình phun lồng ngực khẽ run.

“Tôi đặt thủ tục, tôi làm chủ.” Nụ hôn của anh lại rơi xuống, một lần so với một lần càng bá đạo dây dưa, đến khi cô không nhịn được đánh ngực anh. Anh mới nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thật khó hầu hạ. Thỏa mãn em, thật không dễ dàng.”

Anh buông cô ra, đứng dậy đi lấy túi xách. Cầm son môi, cẩn thận son cho cô.

Son xong, lại cầm phấn bôi cho cô. Lăng Vi khẽ giữu cợt: “Nghệ thuật còn rất thuần thực.”

Lực tay anh nặng hơn, bôi phấn cho cô xong, mới cầm khăn giấy lau miệng mình. Hồi lâu, hừ một tiếng: “Làm phiền rồi.”

Lăng Vi vô lực dựa vào ghế, cười nhạt: “Anh tự tìm. Ai bảo anh ti tiện.”

Diệp Đình cười lên, quả nhiên đủ ti tiện.

An tĩnh hồi lâu, tay anh rơi vào bên hông cô, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Sao đột nhiên ký tên? Tính tình em quật cường như vậy... Tôi cho là em thà chết chứ không chịu nhục.”

Lăng Vi dờ mờ, cách anh xa hơn một chút, lựa một vị trí thoải mái, miễn cưỡng nói: “Thích anh thôi.”

“?” Diệp Đình ngược mắt nhìn cô. Lúc này, mặt cô đầy bình tĩnh.

Cô không lạnh không nóng nhìn anh: “Thích anh, muốn kết hôn với anh, thì ký thôi.”

Diệp Đình vươn tay sờ trán cô, không nóng.

Lăng Vi trừng anh, hất tay anh ra.

“Nói thật!” Anh nói.

Lăng Vi bình tĩnh không cười: “Anh đó... Tôi giống nói láo sao? Anh anh tuấn tiêu sái, cao lớn vĩ đại như vậy... Chỉ đứng dưới ánh mặt trời cũng mấy trăm tỉ nhân dân tệ! Tôi thích nhân dân tệ cũng không phạm pháp đúng không? Hơn nữa, anh có nhiều ưu điểm như vậy, lại có tiền, thông minh, có năng lực, lại đẹp trai, không hút thuốc lá, không đánh bạc, không đánh vợ, không tệ là được, ly hôn, tôi chính là phú bà tỉ tỉ (1000 tỉ), người đàn ông vô cùng tốt như anh muốn kết hôn với tôi, tôi phải ngu ngốc bao nhiêu mới không ký tên?”

Sắc mặt anh không hề tốt hôn, vẫn giăng đầy mây đen.

Bị anh ôm eo, đau.

Cô bỗng nhiên cười: “Lại tổn thương lòng tự ái của anh? Đừng nóng...” Cô giơ tay xoa xoa ngực anh: “Thở thuận khí.”

Anh giận cười, thở thuận khí.

Anh nhìn cô chăm chăm, thật sự có kích động muốn hung hăng tách mông cô ra.

Cô nhích ra sau, hé miệng: “Muốn tôi ký tên là anh, ký xong tức giận cũng là anh. Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, mặt còn thúi như vậy, rốt cuộc hai ta là ai khó hầu hạ?”

“...”

Diệp Đình lạnh lùng xì: “Hai ta thành vợ chồng, ngược lại không nghe được một câu nói thật.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói: “Muốn nghe lời nói thật, lấy thật lòng thật dạ đổi.”

Diệp Đình híp mắt phượng, hồi lâu, anh đưa tay nâng cằm cô, để cô nhìn thẳng vào mình.

Anh nói: “Tôi thật hơn em.”

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, ánh mắt chớp động, hai người nhìn nhau chừng nửa phút.

Cô vênh môi, cười nói: “Tôi cũng nói thật. Anh rất có mị lực. Là một người phụ nữ bình thường thì đều không thể nào kháng cự anh. Đến

tận bây giờ, còn chưa có người đàn ông nào thu hút tôi như anh. Anh không nhìn thấy lúc tôi ký tên, tay cũng run rẩy sao? Nếu hôm nay tôi không ký, nhất định sẽ hối hận, sau đó sẽ đập chết chính mình trong phòng vệ sinh.”

Chương 110: Diệp đại gia, khó hầu hạ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh bĩu môi bật cười, lời này rất hiệu dụng. Anh kéo tay nhỏ bé của cô, nắm trong tay bóp tới bóp lui.

Cô nói tiếp: “Tối nằm mơ, tôi còn ôm cánh tay anh không buông đúng không? Trong tiềm thức, cảm thấy anh có thể cho tôi cảm giác an toàn. Bây giờ tôi rất cần cảm giác an toàn này.”

Anh siết chặt tay cô, cảm giác an toàn... Anh cho nổi.

Một lúc lâu, cô nói tiếp: “Dù sao chỉ có hai tháng, thử chút đi. Đỡ cho có người nói, phụ nữ có tính tình như tôi, không có đàn ông nào nguyện ý cưới.”

Cô đột nhiên quay đầu cười với anh: “Chưa nói anh không phải đàn ông. Anh là đàn ông chân chính.”

Anh liếc cô: “Không cần em thay tôi khẳng định, em cũng chưa từng thử, làm sao biết tôi có phải thật sự là đàn ông chân chính hay không? Chờ em dùng xong thì biết, nói mới có sức thuyết phục.”

Lăng Vi trừng anh, rút tay về: “Giẫm đạp mặt mũi!”

Càng nói càng xuống cấp.

Diệp Đình nhếch môi, giống như muốn cười. Anh hít một hơi thật

sâu, cảm thấy trong lồng ngực có luồng ngọt ngào khiến anh muốn cười to, muốn hét lên, muốn đập đồ.

Xe chậm rãi ngừng lại trước cửa cao ốc Đế Hào.

Ban đêm, cửa cao ốc Đế Hào đèn đuốc sáng choang, đông nghịt.

Cửa xe Diệp Đình vừa mở, người còn chưa xuống, người làm chủ Laroe - Henry Matisse đã bước nhanh tới: “Tam ca! Em muốn giết anh! Tổ chức tiệc rượu này vì anh mà làm em mệt mỏi đến tận!”

“Lão Thất, đã lâu không gặp.” Diệp Đình đưa chân, từ trên xe bước xuống, bắt tay, sau đó hai người ôm nhau, trên mặt Henry lộ ra nụ cười vui mừng.

Henry là huyết thống Pháp Francis, ngũ quan thâm thúy, ánh mắt màu xanh đẹp mê người, tràn đầy mị lực của phái nam.

Lúc lên đại học, Henry là lão Thất trong giới thiết kế của bọn họ.

“Tam ca! Vẫn là anh em ta đây nghĩa khí. Anh nói anh muốn tổ chức tiệc rượu, em liền trì hoãn cuộc hẹn với hai mỹ nhân, cố ý bay tới gặp anh!”

Diệp Đình cười nói: “Tôi lại quan trọng hơn mỹ nhân, có tiền đồ.”

Henry cười lớn: “Tam ca, kỹ thuật vi tính không bằng anh, không có nghĩa là những kỹ thuật khác không bằng anh. Em nói cho anh nghe, em đồng thời qua lại với ba bạn gái, bọn họ yêu em đến mức không thể tự thoát khỏi nhà...”

Henry biểu tình hưởng thụ.

Diệp Đình trợn mắt nhìn anh ta.

Henry cười đắc ý: “Hừ hừ, đời này em có một việc có thể vượt qua anh, em chết cũng không tiếc!”

“...” Sắc mặt Diệp Đình không thay đổi, dường như không bị ảnh hưởng.

Henry huých tay Diệp Đình, thần thần bí bí nói: “Sở Minh Ý cũng tới, cô ta đi cùng anh ta...”

Diệp Đình cười nhạt, không tiếp lời. Sau đó nói với Henry: “Giới thiệu phu nhân của tôi cho cậu.”

Henry cười nói: “Công chúa Isa vẫn chờ anh đón dâu cô ấy đó nha, sao anh lại có một vị phu nhân?” Tuy nói là phu nhân, nhưng anh ta biết đây là đùa giỡn, vì Diệp Đình không tổ chức tiệc đính hôn, cũng không mời mục sư tuyên thệ, trong lòng Henry biết rõ, đây là đùa giỡn.

Dứt lời, Diệp Đình đưa tay mời Lăng Vi xuống xe.

Anh giới thiệu cho Henry: “Vợ tôi, Lăng Vi.”

“Henry Matisse...” Henry cười vươn tay về phía Lăng Vi. Lăng Vi xuống xe, khẽ ngẩng đầu, lễ độ nhìn vào mắt anh ta, còn Henry đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc ngẩn người! Ngay cả thanh âm tự giới thiệu mình cũng nghẹn trong họng.

“Chào anh.” Lăng Vi vươn tay.

“...” Tay Henry dừng lại ở không trung, anh ta hoàn toàn không bắt tay cô.

Vì ánh mắt cô... Nhìn thẳng...

Chương 111: Đẹp vô cùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hô hấp của Henry gấp gáp, chữ ‘cô’ còn lớn vờn bên môi nhưng không làm sao nói ra lời được.

Cô gái khuyh thành trước mặt cùng đám đàn bà diêm dúa lòe loẹt mà anh ta gặp là hoàn toàn bất đồng.

Cô có đôi mắt long lanh sáng ngời, trong mắt không che giấu được phong tình nhưng nhìn khí chất quanh thân vô cùng rực rỡ.

Mang tai hơi ửng đỏ, đôi môi như nước anh đào nở nụ cười nhàn nhạt.

Làn da trắng như tuyết ở dưới ánh trăng, ánh sao, ngọn đèn càng thêm oánh nhuận.

Xương quai xanh và bờ vai trắng tuyết trong suốt như ngọc.

Henry ngấm nhìn đôi mắt cô như bị ma nhập, tròng mắt xanh càng thêm thâm thúy, lộ ra sự ẩn nhẫn, anh ta đang cất lực khống chế xung động muốn đưa tay vuốt ve cô.

“Không cần bắt tay....” Diệp Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô khoác lên cánh tay mình.

“...” Henry đột nhiên tỉnh hồn!

Nhìn chăm chăm cánh tay của Lăng Vi, ảo não hận không thể đung vào tường: “Anh ba, sao cả bắt tay cũng không cho?”

Diệp Đình hừ một tiếng: “Tay cậu âm khí quá nặng.”

“!” Henry hận đến cắn răng!

Lúc này Lăng Vi lễ phép gật đầu với Henry: “Rất vinh hạnh được quen biết ngài, thường nghe Diệp Đình nhắc tới ngài.”

“...” Henry hừ một tiếng: “Anh ấy nhắc tới tôi có thể khen được cái gì chứ?”

Anh ta nghiêng đầu nhìn Diệp Đình, vừa lúc Diệp Đình cũng đang nhìn anh ta chẳng qua sắc mặt không tốt đẹp gì.

Henry vừa lúc quay đầu nhìn Lăng Vi.

Lúc này gió đã nổi lên, tà váy màu lam nổi lên trong gió làm cho thân hình của cô thêm thon dài nhẹ nhàng mà uyển chuyển.

Mái tóc nhuộm búi lên trông vô cùng xinh xắn, gương mặt nhu hòa ôn uyển nhưng không che giấu được nhuệ khí trong mắt.

Lúc này cô khẽ ngẩng đầu nhìn Diệp Đình cười dịu dàng.

Henry vô cùng phiền muộn thở dài một tiếng: “Anh ba, các người... các người là giả sao? Căn bản tôi không nghe thấy các người kết hôn rồi.”

Diệp Đình nhìn anh ta: “Tôi làm gì còn phải báo cáo với cậu sao?”

“...” Sắc mặt Henry mặt đầy ảo não!

“Anh ba! Tôi muốn mượn bạn nhảy của anh!”

Đôi mắt Diệp Đình nguy hiểm híp lại: “Cậu có thể thử một chút.”

Henry không dám, lần trước... tranh giành bạn nhảy là Sở Minh Y...

“Bảo bối, chân em đau.” Lăng Vi không muốn phí thời gian ở chỗ này liền giả vờ khoác tay Diệp Đình.

“Sang bên này nghỉ ngơi một chút.” Diệp Đình dịu dàng đỡ cô, ung dung đi vào phòng khách.

Nhìn bóng lưng hai người ôm nhau, Henry cắn răng nghiêng lợi, vô cùng ảo não, chỉ cảm thấy đám đàn bà bên cạnh anh ta chẳng bằng một phần vạn Lăng Vi, không đơn thuần chỉ là đáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành bên ngoài càng hơn chính là khí chất.

Anh ta che lồng ngực tổn thương bụi ngùi thờ dài: “Bên người vạn người lờ lợt còn không bằng kinh hồng thoáng liếc mỹ nhân dưới ánh trăng...”

Lăng Vi kéo tay Diệp Đình từ từ đi lên bậc cấp.

Cô ngẩng đầu nhìn gò má tuấn tú của anh liền nhỏ giọng hỏi: “Tiệc rượu này... là anh yêu cầu tổ chức sao?” Lời vừa nãy của Henry cô nghe được.

Lời vừa rồi của Henry chính là nói Diệp Đình cố ý tổ chức bữa tiệc này.

Diệp Đình nhìn về phía trước lãnh đạm nói: “Laroe muốn chiếm lĩnh thị trường Hoa Hạ, bọn họ muốn tạo thanh thế, mới thêm một vài

danh gia vọng tộc cũng không lố lã.”

“...” Lăng Vi không nói gì, trong lòng có cảm giác xao động.

Nếu anh yêu cầu tiến hành... như vậy cái gì mà chỉ mời các cặp vợ chồng... tất cả đều là anh gợi ý sao?

Chương 112: Đẹp vô cùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi híp mắt, cắn chặt hàm răng, nhưng anh có thể vì cô mà tổ chức bữa tiệc này, cô vẫn ghi nhận tâm ý của anh.

Phòng khách trong đại sảnh, đèn đuối sáng trưng, ánh đèn đổi màu liên tục.

Tiếng nhạc du dương quấn quanh khắp nơi.

Diệp Đình vừa xuất hiện lập tức kéo tới vô số sự chú ý.

“Diệp tiên sinh... ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ ạ?”

“...”

“Người bên cạnh đây là...”

Bởi vì bữa tiệc hôm nay tương đối đặc thù, ngoại trừ những người có liên quan không ai nghĩ tới Diệp Đình sẽ tới, anh làm người khiếm tốn, ít tham gia tiệc tùng đừng nói gì tới chuyện man theo phu nhân ra sân, hướng hồ... không ai nghe nói anh đã kết hôn...

Diệp Đình trịnh trọng nói: Là vợ tôi, Lăng Vi...”

Lăng Vi mỉm cười đứng yên gật đầu với mọi người.

“Xì xào...” kéo tới âm thanh xôn xao.

“Không nghe nói ngài... Kết hôn rồi... Chuyện bao lâu rồi?”

Diệp Đình không muốn nói thêm, chỉ nói: “Vợ tôi hơi mệt, tôi đỡ cô ấy đi nghỉ ngơi.”

“...” Mọi người thầm nghĩ trong đầu, vừa tới đã mệt, thân thể làm từ đường sao...

Hai người xuyên qua đại sảnh đi vào phòng khách.

Lăng Vi mặc trang phục màu lam phiêu dật làm kinh diễm không ít đàn ông nơi này.

Loại tiệc tùng này phần lớn phụ nữ sẽ mặc màu trắng, màu đen hoặc màu đỏ, chỉ có một mình Lăng Vi... mặc váy màu lam như mang theo tiên khí, xinh đẹp vô cùng.

Diệp Đình vốn đã lóng lánh hơn nữa Lăng Vi lại còn xuất chúng.

Hai người lập tức trở thành điểm sáng nhất trong hội trường, khí chất chói mắt nhất.

Diệp Đình mang cô đi tới một chiếc bàn ngồi uống, trên bàn có ghi danh, bên phải Diệp Đình là cô mà bên trái là Sở Minh Y.

Sở Minh Y...

Cái tên treo trên đầu miệng.

Không biết tại sao Lăng Vi lại nhớ tới cái tên này liền cảm thấy người

đàn bà này... nhất định có chuyện xưa với Diệp Đình, nếu không vừa nãy Henry cũng không cố ý nhắc tới Sở Minh Y.

Không bao lâu một người đàn bà kéo tới sự chú ý của Lăng Vi.

Người này mặc quần cụt bó sát màu đỏ, diêm dúa lòe loẹt giống như bông hoa đỏ rực lửa.

Người đàn bà cười dịu dàng, khí thế đè người. Cô ta giống như ngọn lửa hấp dẫn không ít ánh mắt của đàn ông, ưu nhã vượt qua đại sảnh, hiển nhiên là nữ chủ nhân bữa tiệc.

Cô ta khéo léo từ chối lời mời của nhiều người đàn ông, thành thật đi tới cạnh Diệp Đình.

“A Đình, đã lâu không gặp, nếu không chu toàn mong tha lỗi cho.”

Diệp Đình tùy ý gật đầu cũng lười mở miệng.

Sở Minh Y nhìn Lăng Vi, ưu nhã đưa tay ra: “Xin chào, tôi là Sở Minh Y.”

Không biết có phải cô nghĩ nhiều hay không... Lăng Vi cảm thấy ngũ quan của cô ta có chút giống mình...

Lăng Vi từ từ đứng lên nắm tay cô ta: “Lăng Vi.”

“Cô là phu nhân của Diệp Đình sao?” Sở Minh Y vẫn nhìn Lăng Vi chằm chằm.

Thái độ không để ý như vậy giống như đang hỏi: “Hôm nay ăn cái gì.”

Biểu tình của Sở Minh Y giống như chắc chắn hai người chỉ là đám

cưới giả mà thôi.

Sở Minh Y cẩn thận đánh giá Lăng Vi, dần dần trong mắt đầy ý cười. Thì ra Diệp Đình không quên được mình, nếu không cũng không tìm một người đàn bà giống mình tới chọc giận mình.

Cô ta nhìn chiếc nhẫn trên tay Lăng Vi, ý cười trong mắt vơi đi một nửa.

Lăng Vi nhìn ý cười lạnh lẽo trên mặt Sở Minh Y liền cảm thấy không thoải mái, nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

“Chúc mừng hai người.”

“Cám ơn.”

Hai người buông tay ra, Sở Minh Y làm từ thế “Mời ngồi “, Lăng Vi ngồi xuống.

Sở Minh Y nhìn Diệp Đình cười nói: “A Đình, nhiều năm không gặp anh, anh vẫn không hề thay đổi.”

Không chờ Diệp Đình trả lời đã nói: “Đúng rồi a Đình... bộ tranh chữ anh đưa cho em, em đã tân trang lại, vẫn treo ở thư phòng của em. Em chụp rất nhiều hình, cho anh xem một chút.”

Chương 113: Chúng tôi cũng đặc sắc lắm chỉ là sau này không có cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình không hứng thú lắm, Sở Minh Y làm như không nhìn thấy, cầm điện thoại tao nhã trong tay mở tấm hình đặt trên bàn ngay trước mặt Diệp Đình.

“Anh nhìn xem, bên cạnh khảm hoa lê, vừa cổ kính vừa có ý vị, phối hợp với tranh chữ cực kì thích hợp.”

Diệp Đình không nhìn chữ mà nhìn ngón tay Lăng Vi, vừa nãy hôn cô, móng tay cô đâm vào anh thật là đau nhưng rất kích thích, chỉ một nụ hôn có thể khiến cô kích động như vậy, không biết lúc áp đảo cô, cô sẽ nạo anh thành cái dạng gì. Nghĩ như vậy, ánh mắt anh mỉa mai, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nụ cười của anh khiến hai người phụ nữ hiểu nhầm.

Sở Minh Y hấp tấp nói: “Em cũng biết anh sẽ thích mà. Em còn nhớ lúc anh viết chữ này cũng tiêu sái như vậy, lúc đó làm mê đảo không ít bạn nữ, à...”

Lăng Vi nhìn Diệp Đình không biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô biết anh cười không phải vì tranh chữ này...

Cô nhìn tranh chữ: “Trắng sáng lung linh đẹp tuyệt sắc, cờ bay phấp

phối nhất viện hương...”

Minh... y...phía đầu và cuối câu đối đều lấy tiếng Hán tên Sở Minh Y.

Nét chữ mạnh mẽ hữu lực.

Ký tên: Diệp Đình. Thời gian. Năm năm trước, lúc đó anh 21 tuổi.

Lăng Vi biết, khó trách Sở Minh Y khiến cho cô có cảm giác quen thuộc vô hình, khí thế thích đề người như vậy, giống như bụi hoa đỗ quyên đỏ rực phía sau vườn nhà Diệp Đình.

Trắng sáng lung linh đẹp tuyệt sắc, cờ bay phấp phới nhất viện hương... chữ đẹp đó chính là hài âm đỗ quyên. Sở Minh Y học vẽ, dùng chữ quyên phối hợp với cô ta, bày tỏ tôn trọng, thương thức và yêu thích.

Còn có dòng chữ ngoài cửa vườn hoa khắc mấy chữ ‘Sở viện phiêu hương’, thì ra ẩn dụ là ở chỗ đó.

Trong lòng Lăng Vi cười nhạt, dời tầm mắt.

Sở Minh Y cười dịu dàng: “Diệp phu nhân, cô nhìn chữ này như thế nào?”

Lăng Vi nhìn cô ta nhàn nhạt nói: “Chữ Diệp Đình viết đương nhiên là đẹp.”

Trong lòng Sở Minh Y cười nhạt, thật đúng là người đàn bà không nảo.

Nhưng mà vậy cũng tốt, người đàn bà bên cạnh Diệp Đình không thể nào so với cô ta được, Sở Minh Y có thể thư thản.

Chỉ trong chốc lát anh trai của Henry là Lộ Dịch đi tới, anh ta là vị hôn phu của Sở Minh Y, chào hỏi với Lăng Vi xong lại cúi đầu hôn Sở Minh Y, sau đó nói mấy câu với Diệp Đình lại muốn nói riêng vài câu với anh.

Diệp Đình đưa mắt nhìn qua, Lăng Vi gật đầu nhẹ nhàng tỏ ý cô không sao.

Trên bàn chỉ còn hai người đàn bà.

Lc cảm thấy nhàm chán.

Sở Minh Y theo bản năng hất cằm cười nói: “Lăng tiểu thư, trước kia a Đình và tôi rất tốt, đôi liễn này là bà sinh nhất lúc tôi 20 tuổi, a Đình tặng cho tôi, anh ấy thật nghiêm túc.”

Lăng Vi cảm thấy người đàn bà này thật không thú vị, Diệp Đình ở đây cô ta mở miệng ra là Diệp phu nhân, Diệp Đình vừa đi liền biến thành Lăng tiểu thư, chút lòng dạ này.. thật buồn cười.

Thật ả thì những lời này cũng chẳng tính là gì, phiền nhất là Sở Minh Y này có người đàn ông khác còn la liếm bạn trai cũ... huống hồ người ta còn mang vợ tới, da mặt dày đến mức có thể điều võ dương oai với vợ của bạn trai cũ, không biết cô ta nghĩ gì nữa.

Lăng Vi nhìn cô ta một cái, không lạnh không nóng nói: “Đúng thế, Diệp Đình rất có tài hoa.”

Thái độ của Lăng Vi đúng là chọc cho Sở Minh Y phiền não, lời này của cô ta nói trắng ra như vậy, đối phương lại không hề tức giận, nắm đấm của cô ta chẳng khác gì đấm vào bông khiến cho cô ta cực kì khó chịu.

Sở Minh Y nói: “Dĩ nhiên, a Đình ở trường học là người đàn ông được tôn kính nhất, nhiều thiếu nữ ngã dưới chân anh ấy nhưng lúc đó anh ấy chỉ thích mình tôi, à...”

Chương 114: Chúng tôi cũng đặc sắc lắm chỉ là sau này không có cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi không mặn không nhạt nói: “Trẻ tuổi khí thịnh, có thể hiểu được.”

Sở Minh Y ngọt ngào cười một tiếng: “Ngược lại anh ấy không phải là trẻ tuổi khí thịnh, anh ấy rất nghiêm túc. Ở nhà anh ấy còn trông một bụi đỗ quyên, bởi vì tôi thích đỗ quyên đỏ, ôi chao, cô nhìn thấy bụi đỗ quyên kia chưa? Hiện tại vẫn sống tốt chứ?”

“Cũng không tệ lắm, tôi sẽ giúp cô chăm sóc nó.”

“...” Sở Minh Y bên ngoài cười nhưng ở trong lòng âm thầm cắn răng, giống như bắt nhốt lại bắt không được.

Cô ta cười cười trong mắt viết đầy mơ ước: “Đi học thì giỏi, mấy người chúng tôi là bạn về ngày ngày chơi chung với nhau, thật vui vẻ... a Đình có thể hô phong hoán vũ, đúng là rực rỡ.”

Lăng Vi không muốn đáp lời nhưng Sở Minh Y vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Lăng Vi tùy tiện nói một câu: “Chuyện đã qua, Sở tiểu thư đừng như còn hoài niệm...”

“...” Sở Minh Y đột nhiên bị ngạnh ở cổ, tiếp theo lại nói rất nhiều chuyện Diệp Đình làm cho cô ta si tâm.

Anh si tâm với cô ta thế nào Lăng Vi không có hứng thú lắng nghe cũng không có tâm tư thay Diệp Đình thu dọn hoa đào thối.

Hơn nữa trước kia anh tốt với ai đó là chuyện của anh, liên quan gì tới cô? Giải quyết tình cũ là chuyện của anh, người đàn bà này nói chuyện này với cô là cần thiết sao?

Nói những lời này thì tỏ ra cô nhỏ mọn và nhàm chán.

Hơn nữa lời nha lại nhải dài dòng cũng chưa nói xong.

Đã phiền còn không muốn nghe.

Không nhịn được, Lăng Vi cười lạnh nói chặn họng cô ta một câu: “Dù sao cũng đã qua đi, nói đi nói lại kén dính cả tai thì có ích gì? Sở tiểu thư nhớ tình nhân cũ tốt với cô như vậy, là vì hiện tại không hạnh phúc sao? Luôn miệng nói tình nhân cũ tốt với cô thế nào tốt với cô ra sao, cô nói vị hôn phu của cô làm sao mà chịu nổi đây?”

Sở Minh Y sừng sốt, Lăng Vi cười lạnh nói: “Thấy tình nhân cũ có người mới cô liền tức tối bất bình, ngôn ngữ công kích, thật không phải là quân tử nên có.”

“...” Sở Minh Y kinh ngạc nhìn cô chăm chăm.

Rất lâu sau mới miễn cưỡng cười một tiếng: “Tôi và a Đình vẫn là bạn thân, hiện tại anh ấy có cô, tôi cũng vui vẻ, yên tâm, Chỉ là... có chút tiếc nuối, trước kia cuộc sống của anh ấy đặc sắc như vậy lại không có cô.”

“Ồ...” Lăng Vi cứng rắn: “Khó cho cô suy nghĩ cho chúng tôi như vậy, sau này chúng tôi cũng đặc sắc lắm, tiếc nuối là sau này lại không có cô.”

“...”

Sau này không có cô. Mấy chữ này như búa nặng ngàn cân nện trên đầu Sở Minh Y.

Sắc mặt Sở Minh Y phải gọi là phong vân biến ảo, như mâm ngũ sắc vậy.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn phải cười. Chẳng qua trong mắt tức giận không thể che giấu được.

Nhìn một hồi, cô ta đứng lên rời đi. Lúc gần đi, đột nhiên quay đầu cười với Lăng Vi một tiếng: “Anh ấy đã bao giờ tặng chữ cho cô chưa? Để cho anh ấy viết một bộ chữ còn khó hơn lên trời, anh ấy không dễ dàng trao quà cho người khác.”

Lăng Vi ngược mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đúng nha, chữ của anh ấy hiếm có như vậy, cho nên cho cô mấy chữ. Trái tim của anh ấy tùy tiện đúng lúc bị tôi lấy được.”

Sắc mặt Sở Minh Y thay đổi, đột nhiên lại cười giễu cợt: “Cô không phát hiện, chúng ta có chút giống nhau sao?”

Lăng Vi nhàn nhạt đáp lại cô ta: “Người Hoa đều giống nhau, da vàng, tóc đen, mắt đen, Sở tiểu thư nói giống là chỉ nơi nào?”

Nụ cười của Sở Minh Y dần lạnh xuống, nhưng ở một giây kế tiếp, lập tức cười rục rịch: “A Đình, phu nhân của anh rất thú vị. Thật là một kì tài mà.”

“Đó là tự nhiên. Nếu không làm sao có thể làm tôi mê thần hồn điên đảo.”

Chương 115: Sự thật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ngồi xuống nắm lấy tay cô: “Nhàm chán sao? Đưa em đi ăn đồ ăn ngon.”

Diệp Đình kéo tay cô đi một vòng ở đại sảnh sau đó lên lầu hai. Vốn cho là anh mang cô đi tìm thức ăn lại không nghĩ tới anh lại kéo cô đến trước cửa một căn phòng.

Ánh mắt Lăng Vi hung hăng trừng anh.

Chọc không ít hoa đào thối, phiền muốn chết.

Diệp Đình nhìn biểu tình của cô rất muốn bật cười. Anh áp cô lên tường, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô nói: “Chịu ủy khuất hả? Về nhà động phòng anh không phản kháng mặc cho em thu thập anh...”

Lăng Vi trừng anh, anh nhéo lỗ mũi cô: “Đi giới thiệu một người với em.”

Diệp Đình mang cô đến một căn phòng khác, gõ cửa một cái, bên trong truyền đến tiếng bước chân, rất nhanh cửa phòng được mở ra.

Bên trong xuất hiện một người đàn ông hơn 30 tuổi đang đeo kính cọng vàng.

Nhìn rất văn nhân lịch sự, ôn hòa nho nhã.

Anh ta đứng ngoài cửa, âm thanh có vẻ kinh ngạc: “Là con gái của anh Phong sao? Chào cháu, chú là Lý Hoa Bân.”

Rốt cuộc Lăng Vi cũng được gặp Lý Hoa Bân... nhà thiết kế xe hơi của Long Đăng.

Lăng Vi vội vàng bắt tay ông ta: “Lý tiên sinh, xin chào, tôi là con gái của Lăng Phong và Trần Minh Nhược, Lăng Vi ạ.”

“Thoáng một cái đã nhiều năm như vậy...” Ông ta hoảng hốt chốc lát, mới tỉnh hồn nói: “Mau mời vào, vào rồi lại nói.”

Bên trong là một gian phòng trà u tĩnh.

Diệp Đình cầm bình trà đi pha trà, anh tráng ly, châm trà đưa tới trước mặt Lý Hoa Bân và Lăng Vi.

Hai người nói cảm ơn, Lý Hoa Bân nhìn Lăng Vi, không ngừng gật đầu: “Quả nhiên có phong thái của anh Phong và chị Nhược.”

Lăng Vi nói chuyện một hồi với ông mới lễ phép nói: “Có thể thuận tiện trò chuyện một chút với chú về ba mẹ cháu không?”

Lý Hoa Bân liền vội vàng gật đầu.

Lăng Vi châm trà cho Lý Hoa Bân châm, nhẹ giọng nói: “Ba mẹ cháu xảy ra ngoài ý muốn... Cháu phát hiện rất nhiều điểm khả nghi, xin Lý tiên sinh giải thích nghi hoặc.”

Lý Hoa Bân gật đầu: “Năm đó, chú là trợ lý đắc lực của ba mẹ cháu, chúng ta làm Long Đăng phát triển lớn mạnh, cháu không cần khách khí với chú, gọi một tiếng Chú Lý chú đã không nhận nổi rồi.”

Lý Hoa Bân chỉ mới 39 tuổi, khó mà tưởng tượng mười mấy năm trước ông đã là nhà thiết kế hàng đầu trong nước.

“Chú Lý.” Lăng Vi lộ vẻ xúc động, hít một hơi nói: “Nguyên nhân ba mẹ cháu xảy ra tai nạn là vì động cơ tự bốc cháy... nhưng mà những năm gần đây cháu nghiên cứu cấu tạo xe hơi phát hiện nhiều chỗ không hiểu được.”

Lý Hoa Bân nghe rất nghiêm túc.

Ông không trả lời mà nhìn cô chờ cô nói tiếp.

Lăng Vi nói: “Động cơ tự bốc cháy phần lớn vì mạch điện, dầu rò rỉ mới hư hỏng... hoặc là động cơ vận hành ở nhiệt độ cao trong thời gian dài...”

“Mà xe của ba mẹ cháu vừa từ xưởng ra, kiểm tra hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn, cho nên không thể là vấn đề hao mòn...”

Cô như nhớ lại chuyện ngày xưa: “Thứ hai là nhiệt độ... nhưng mà lúc bọn họ xảy ra tai nạn là tháng tư, không hề nóng bức, xe vừa chạy mười mấy phút, động cơ càng không thể nào nóng lên... chú nói cháu nói có lý không?”

Lý Hoa Bân gật đầu: “Cháu có thể nghĩ tới những thứ này, chú thấy hợp lý.”

Lăng Vi còn nói: “Nếu như hai trường hợp này đều không phù hợp, thì nhất định là có người cố ý phá hư!”

“Cháu nói đúng, vừa bắt đầu lập án, nhận định cũng là mưu sát.” Lý Hoa Bân tựa như đang nhớ lại: “Nhưng là, vụ án này của ba mẹ cháu vô cùng phức tạp. Lúc ấy, động cơ bốc cháy, bên trong toát ra cuộn

cuộn khói đen, ba mẹ từ trong xe đi ra cũng không bị thương. Chúng ta cũng làm rất nhiều thí nghiệm, đều nói rõ, động cơ bốc cháy cũng sẽ không nổ, người trong xe thấy khói dày đặc tuồn ra, không thể nào không xuống xe rời đi.”

Chương 116: Sự thật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi lập tức nói: “Bất hạnh là, bọn họ mới vừa xuống xe, thì có một chiếc xe buýt không kịp thắng xe, đụng bay bọn họ. Cho nên, cuối cùng nhận định là ba mẹ bởi vì xe hơi trở ngại trên đường vi phạm quy định dừng xe, tạo thành giao thông bất ngờ.”

“Không sai...”

“Bất ngờ... Chú tin sao?”

Lý Hoa Bân nói: “Nếu như chú tin thì sẽ không làm nhiều thí nghiệm bất chước như vậy. Chỉ là nói gì cũng vô dụng, tài xế chết, hơn nữa chiếc xe của ba mẹ cháu bị đụng hỏng hoàn toàn, không cách nào cung cấp chứng cứ động cơ bị phá hư, chú rất tiếc vì không giúp được bọn họ...”

“Cháu biết... Cảm ơn chú đã làm hết thảy vì bọn họ.” Lăng Vi rất đau lòng. Ba mẹ bị chết không minh bạch, cô vì tra rõ chân tướng, khắc khổ học tập, rớt cuộc thi đậu trường chế tạo xe hơi tốt nhất trong nước.

Nhưng mà sự thật không bao giờ đặt ngay trước mặt, cô không thể ra sức...

Nhưng mà cô sẽ không để ba mẹ chết oan, cô sẽ tra ra sự thật, như vậy đầu tiên phải điều tra ra ai phá hư động cơ.

“Chú Lý, lúc đó không tra ra ai phá hư động cơ sao??”

Lý Hoa Bân nói: “Trước khi ba mẹ cháu rời đi, máy theo dõi ở bãi đậu xe công ty bị phá hủy cho nên không ghi lại được ai giờ trò quỷ.”

“Mưu sát rõ ràng như vậy không ai truy xét sao ạ?”

“Lúc đó chúng ta phối hợp với cảnh sát điều tra rất lâu nhưng mà.. thật sự không tìm ra chứng cứ.”

“Không tìm ra đối tượng khả nghi sao?”

“...” Lý Hoa Bân trầm ngâm một tiếng: “Cháu lớn như vậy, hẳn nên để cho cháu biết một ít chuyện...”

Ông hít một hơi, nói: “Lúc ấy, chúng ta có ba đối tượng hoài nghi, một là: đối thủ cạnh tranh của Long Đăng ... Vương Danh. Con gái của ông ta Vương Hân Bình là thím của cháu... sở dĩ hoài nghi ông ta chủ yếu là sau này Long Đăng gặp tao ngộ.”

Ông dừng một chút, gương mặt phiền muộn lại càng tức giận.

Có chút đau lòng nói: “Vi vi nha, cháu biết tại sao không trực tiếp chế tạo bất ngờ mà là phá hư động cơ không?”

Lăng Vi không nói, nghiêm túc nhìn ông.

Lý Hoa Bân quẩn quít, lộ ra sự kìm nén lửa giận, ông nói: “Cháu suy nghĩ một chút, một người muốn giết chết ba mẹ cháu hoàn toàn không cần phá hư động cơ! Trên đường chế tạo bất ngờ là quá dễ dàng!”

Ông nhìn Lăng Vi, ánh mắt như đuốc! “Nhưng mà phá hủy động cơ

cũng không giống nhau... động cơ vô có cháy, người tiêu thụ sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ sẽ cho là xe hơi Long Đăng không an toàn!”

Tâm trạng của Lý Hoa Bân càng ngày càng kích động, thanh âm cũng càng nói càng gấp gáp: “Vi vi, cháu suy nghĩ một chút, tạo dựng hiện trường người ngồi trên xe hơi của Long Đăng gặp vấn đề mà bỏ mạng, người tiêu dùng sẽ nguyện ý mua xe hơi của Long Đăng sao? Vì thế uy tín của Long Đăng mới sụt giảm, mới nhanh chóng phá sản như thế. Khui đó ngoại trừ anh Phong và chị Nhược, còn có đám cổ đông chống đỡ, không ai muốn công ty dễ dàng phá sản. Nhưng tin tức ba mẹ cháu đột ngột qua đời, khoảng thời gian đó trở thành cấm kỵ của Long Đăng... không ai chịu mua...”

“Cháu hiểu.” Lăng Vi gật đầu một cái: “Chú nói ba đối tượng hoài nghi, còn hai người còn lại là ai?”

Chương 117: Đánh thẳng vào mặt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Hoa Bân nói: “Còn có một người là Trần Thương.”

“Trần Thương?”

Người này cô lại chưa từng nghe nói qua.

Lý Hoa Bân nói: “Trần Thương là người đứng đầu Ưc Hâm Quốc Tế, năm nay chắc cũng khoảng 70 tuổi...”

Anh ta nhớ lại: “Trần Thương đã từng muốn thu mua Long Đăng, nguyên nhân chủ yếu chính là, con gái Trần Thương – Trần Tư Uyển là một đại minh tinh, đã từng làm phát ngôn viên xe hơi cho Long Đăng. Bà ta vô cùng mê luyến ba cô...”

Anh ta nhìn về phía Lăng Vi, hơi dừng một chút sau đó mới nói tiếp: “Ba cô đã có vợ con, làm sao lại có thể vì bà ta mà ly hôn được. Huống chi, sự nghiệp của ba cô cũng dần dần phát triển, không cần phải dựa vào ai. Thời điểm ba mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ, lúc đó Trần Tư Uyển đang nổi tiếng. Lúc ấy cô còn quá nhỏ, không biết chuyện này ồn ào đến mức vô cùng khó coi... Dư luận lúc đó đều nghiêng về một bên nói rằng bà ta vì yêu mà sinh hận, mưu hại ba mẹ cô. Sau đó nữa, Trần Thương ra tay can thiệp, mới đề được tình trạng này xuống. Quan hệ trong chuyện này vô cùng phức tạp, chúng tôi không rõ chuyện bên trong, chỉ biết là sau đó Trần Tư Uyển rút lui khỏi giới nghệ thuật, hơn mười năm sau mà vẫn không thấy lập gia đình...”

“Còn một người nữa?”

“Người còn lại, chính là người kiểm tra xe hơi của Long Đăng, tên là Lý Bằng Phi. Chiếc xe mà ba mẹ cô chính là do anh ta phụ trách việc tu sửa. Sở dĩ hoài nghi anh ta, là bởi vị trí của anh ta... nếu như anh ta bị người khác thu mua, động tay động chân gì đó thì sẽ tương đối dễ dàng. Hơn nữa... ngày ba mẹ cô xảy ra chuyện, chỉ có mỗi mình anh ta đi làm...”

Lý Hoa Bân vừa nhớ lại, vừa ngẩng đầu lên: “Mặc dù anh ta có hiềm nghi, thế nhưng... hoài nghi của chúng tôi với anh ta cũng không lớn. Bởi vì anh ta làm việc vô cùng nghiêm túc, cẩn thận. Bình thường không thích nói chuyện, rất hiếu thảo, có lòng cầu tiến. Sau khi Long Đăng phá sản, anh ta đợi ở nhà mất một năm rưỡi, sau đó mới lại ra ngoài làm việc. Sau đó nữa, thì được Laroe câu đi, bây giờ hình như đang giữ chức vị Tổng giám đốc bộ phận sửa chữa xe.”

Lăng Vi gật đầu, có chút đầu mối.

Lơ mơ bị Diệp Đình dẫn ra khỏi căn phòng, Lý Hoa Bân không thích náo nhiệt nên cũng không xuất hiện trong bữa tiệc, mà trực tiếp rời đi.

Trong tiệc rượu, Diệp Đình dẫn Lăng Vi đi làm quen với rất nhiều người thuộc tầng lớp cao của Laroe.

Ai ai cũng đều khách khí với cô, mặt mũi của Diệp Đình chính là ở chỗ này.

Lăng Vi có cảm giác ánh mắt bọn họ nhìn về phía Diệp Đình ít nhiều có chút nịnh bợ, giống như đang nhìn thần tài.

Xung quanh mỗi vị cao tăng của Laroe đều có một vòng người vây quanh, đều là các lão tổng của các gia tộc hào môn lớn, dẫn theo các thiếu gia, tiểu thư, của nhà mình đến mời rượu.

“Henry tiên sinh, Louis tiên sinh.... đại danh của hai vị như sấm bên tai, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp mặt, quả đúng là vận may ba kiếp.”

“Hân hạnh, hân hạnh.” Henry không thú vị đáp lại.

Người đàn ông kia lập tức đưa danh thiếp của mình ra: “Tôi là chủ tịch Vu Chấn Hải của tập đoàn Kiều Mộc, đây là con gái tôi – Vu Tình. Con bé đang học tại đại học Yên Kinh, chuyên ngành thiết kế, là sinh viên tài năng rất ưu tú.”

“...” Henry liếc nhìn Vu Tình một cái, dáng dấp khá xinh, cảm hơi hất lên, một bộ dạng cao ngạo bất khả xâm phạm.

Chương 118: Đánh thẳng vào mặt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô ta mặc váy ngắn màu trắng, hai bả vai trắng như tuyết để trần, miễn cưỡng nặn ra một tư thế thẳng lưng uốn ngực thật là nghiêm túc.

Vu Chấn Hải thấy tầm mắt Henry rơi vào người con gái mình, vội vàng ân cần cười nói: “Con bé vừa hay học chuyên ngành thiết kế, nếu như có may mắn đến thực tập ở Laroe một khoảng thời gian...”

“Oh...” Không đợi ông ta nói xong, Henry đã cắt ngang lời, bởi vì anh ta thấy Lăng Vi đang đi về phía bên này, liền cao hứng gọi cô: “Chị dâu, tháng này Laroe chúng ta muốn tuyển một nhà thiết kế từ tại học Yên Kinh, đến lúc đó tôi sẽ đến trường học các cô xem cô.”

Lăng Vi khách khí gật đầu.

Cả đám người cũng chuyển tầm mắt nhìn về phía Lăng Vi.

Ánh mắt Vu Tình và Vu Chấn Hải giống hệt cây đao, bắn sang chỗ Lăng Vi.

“Chị dâu?”

Chị dâu của Henry? Đó cũng không phải là người bình thường đâu ha?

“Phu nhân, tôi kính cô.” Không ít người ân cần tiến đến mời rượu.

Henry nhìn chăm chăm Lăng Vi, trong mắt giống như có một đám lửa đang rực cháy.

Anh ta giới thiệu với mọi người: “Vị này là Lăng Vi, là phu nhân của một người bạn cùng trường với tôi.”

“Oh... Hóa ra... chỉ là bạn cùng trường đại học.” Còn tưởng rằng thân phận cao quý đến thế nào cơ chứ. Đại học mà Henry học, là ngôi trường nổi tiếng nhất, mặc dù có rất nhiều nhà giàu quý tộc, nhưng cũng không thiếu những nhân vật nhỏ cho con đi học để đánh bóng tên tuổi.

Số người mời rượu trong nháy mắt đã giảm đi một nửa.

Vu Tình bĩu môi cười nhẹ: “Cô cũng học đại học Yên Kinh?”

“Uh..” Lăng Vi nhàn nhạt gật đầu.

Vu Tình liếc mắt quan sát cô.

Thật ra thì... cái tên Lăng Vi này, cô ta đã nghe nhắc đến rồi... Đại học Yên Kinh... Nhân vật cấp nữ thần... Bạn gái cũ của phó chủ tịch hội học sinh kiêm hotboy – Hứa Tử Huân, có người nào không biết cô ah...

Vu Tình ưỡn ngực, nói thật, cô ta cũng thầm mến Hứa Tử Huân, chẳng qua... Hứa Tử Huân cũng không chú ý đến cô ta.

Vu Tình ghen tị liếc nhìn Lăng Vi.

Khẽ cười thành tiếng, cố ý nói: “Lăng Vi? Hình như tôi chưa từng

nghe thấy tên cô...”

Lúc này, cô ta thấy... Henry vẫn luôn chú ý đến hai người bạn họ từ nãy đến giờ. Vu Tình ưu nhã nở nụ cười với Henry.

Ánh mắt cô ta liếc Lăng Vi, cố ý lên giọng.

Giọng nói lại uyển chuyển: “Bạn học lắng, chắc hẳn cô đã nghe thấy nhắc đến tôi rồi chứ? Tôi học hệ thiết kế, cuộc so tài thiết kế tháng vừa rồi, không cần thận... lại được hạng nhất... Ha ha..”

Vu Tình che miệng, cố ra vẻ then thùng cười một tiếng: “Cô tham gia cuộc thi không? Đứng thứ mấy vậy?”

Cô ta làm bộ suy nghĩ, bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ....

Ngây thơ nhìn Lăng Vi, nói: “Chẳng lẽ cô không nằm trong top mười? Tôi không nhớ ra là có cô.”

Lăng Vi lãnh đạm nói: “Tôi học chuyên ngành chế tạo mô-tơ, không tham gia cuộc thi thiết kế.”

“Oh...” Vu Tình khinh bỉ cười một tiếng: “Hóa ra là học chế tạo mô-tơ...” Ai mà không biết chứ, sinh viên thuộc mấy chuyên ngành kỹ thuật thế này, hầu hết đều là người nghèo!

Ngày sau bọn họ phải dựa vào kỹ năng cuộc sống, không giống như cô ta, vừa sinh ra đã ngậm khóa vàng.

Vu Tình cao cao tại thượng liếc nhìn Lăng Vi: “Cố lên nha, sau này có gì cần tôi trợ giúp, cứ tới tìm tôi. Chẳng qua... Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi sẽ ra nước ngoài thực tập, sợ rằng không có cơ hội gặp cô.”

Vu Tình hất cằm, phô bày cảm giác ưu việt của mình một cách hoàn mỹ, nhân tiện còn kèm thêm một nụ cười hoãn mỹ nữa.

Lăng Vi vẫn chỉ đứng im mím cười, thờ ơ nhìn lướt qua Vu Tình.

“Chị dâu, kính chị.”

Henry hứng thú bừng bừng cụng ly với cô, cảm thấy đối thoại giữa đám con gái với nhau thật đúng là rất thú vị.

Lăng Vi trợn mắt nhìn Henry, tên ngu ngốc này, cạnh tranh còn chưa bắt đầu, vậy mà đã kiếm kẻ địch cho cô!

Henry lại cười một tiếng, anh ta hoàn toàn không quan tâm đến việc mang đến bao nhiêu kẻ địch cho cô.

Bởi vì, người đứng phía sau cô kia... Thế lực rất lớn, anh ta cũng không phải không biết, cho dù... cả thế giới này đều là kẻ địch của cô, nhưng người kia đều có thể giải quyết hết thay cô...

“Người sáng lập Đình Phong Quốc Tế - Diệp Đình tiên sinh, bạn cùng trường thân thiết của tôi.” Henry giới thiệu người vừa mới đi tới cho mọi người biết.

“Ai?”

“Đình Phong Quốc Tế!”

Mọi người cùng hít sâu một hơi! Đôi con ngươi lóe sáng mở to hết cỡ nhìn về phía Diệp Đình.

“Người sáng lập Đình Phong Quốc Tế — —”

“Diệp Đình!”

Chương 119: Nguyên ý vì em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình từ từ bước đến, trên gương mặt anh tuần quý khí không mang theo chút biểu cảm nào. Vẻ mặt anh lạnh lùng cao, mâu quang gợn sóng không chút sợ hãi, lộ ra một khí thế lạnh lùng cao vờn vờn không ai chạm tới được.

Trái tim Vu Tình đập ‘thình thịch thình thịch’! Bởi vì cô ta đi vào lúc khá trễ cho nên không biết thân phận của những khách mời, đến lúc này mới vừa biết vị này là một người đàn ông còn sáng chói hơn cả minh tinh nam, lại còn là tổng giám đốc của Đình Phong Quốc Tế, Diệp Đình tiên sinh!

Diệp Đình đi vào giữa đám người, vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lăng Vi, Lăng Vi cũng tự nhiên khoác lấy cánh tay anh.

Diệp Đình quay về phía mọi người, khẽ vuốt vuốt cằm, khuôn mặt không chút biểu cảm, thế nhưng lại nở nụ cười ôn nhu với Lăng Vi: “Mệt không?”

“Không mệt...” Lăng Vi cười nhẹ, lúm đồng tiền hơi sâu xuống, vô cùng xinh đẹp...

Tất cả mọi người ngay lập tức đều kinh ngạc mắt A mồm O! Bọn họ... là quan hệ thế nào? Mới vừa rồi Henry tiên sinh gọi chị dâu...

Chẳng lẽ là ... phu nhân của Diệp Đình?

Diệp Đình vừa xuất hiện, một nửa số người vừa mới rời đi kia trong nháy mắt lại vây lại gần.

“Diệp tiên sinh — — ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu — — phu nhân quả nhiên là huệ chất lan tâm, nghiêng nước nghiêng thành — — ”

“Diệp tiên sinh, ngài quá khiêm tốn! Gặp mặt ngài một lần, còn khó hơn lên trời ah!”

Chớp mắt một cái, Diệp Đình liền bị mọi người vây kín xung quanh!

Chủ tịch, rồi người phụ trách của các tập đoàn lớn, tất cả đều đi lên mời rượu!

Diệp Đình là người khiêm tốn, chưa bao giờ lên báo hay tạp chí, cũng rất ít tham gia tiệc rượu. Mặc dù có hoạt động thương mại, nhưng cũng đều phải trợ lý đi trước chủ trì.

Không nghĩ tới... trong tiệc rượu của Laroe này, lại để bọn họ gặp được!

Chuyện này và vận may lớn, cũng không có gì khác nhau!

Các chủ tịch, các lão tổng đều ríu rít đưa ra danh thiếp của mình.

“Diệp tiên sinh, hi vọng sẽ có cơ hội hợp tác với Đình Phong ah~”

“Diệp tiên sinh, công ti chúng tôi đang đầu tư đưa ra thị trường...”

“Diệp tiên sinh ...”

“Diệp tiên sinh — —”

Mấy sinh viên bị chặn ở bên ngoài cũng kêu to: “Anh ấy... Diệp Đình tiên sinh! Oh my god! Tới lại nhìn thấy người sáng lập Đình Phong Quốc Tế kìa!”

“Anh ấy là nam thần của tớ, là thần tượng của tớ! Hôm nay tớ được tận mắt nhìn thấy thần tượng của mình! Mau véo tớ! Mau véo tớ một cái nào!”

“Trời đất ơi~~ chân tớ cũng mềm nhũn luôn rồi... Ai đỡ tớ một chút...”

Một nữ sinh hạnh phúc đến mức sắp xỉu.

Một bạn học nam khác, lắc đầu một cách không thể tin được.

“Đây không phải là thật chứ?! Diệp Đình tiên sinh... Lại trẻ tuổi như vậy!”

“Đúng vậy! Quá trẻ, dường như chỉ lớn hơn chúng ta có vài tuổi thôi ấy! Trẻ như vậy, mà Đình Phong Quốc Tế đã bước lên hàng ngũ lớn mạnh trên thế giới, làm sao anh ấy làm được?...”

“Lần đầu tiên tớ được tận mắt nhìn thấy anh ấy, thật thân sĩ biết bao, anh tuấn biết bao, khí thế biết bao.”

Bỗng nhiên bên cạnh có một bạn học nói: “Không phải Lăng Vi vừa mới chia tay với Hứa Tử Huân sao? Sao lại đột nhiên đã gả cho tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế rồi?”

“Đúng ah~!” Có sinh viên kêu lên: “Lăng Vi... sao cô ấy lại thành Diệp phu nhân?”

Có người giọng hơi chua chua.

“Vu Tình, xem ra cô có đối thủ cạnh tranh rồi.”

“Đúng ah~... Lăng Vi muốn tham gia cuộc thi tuyển chọn lần này, chắc chắn không đến lượt chúng ta, thân phận của người ta còn bày ở đó kìa.”

Vu Tình nhú chặt chân mày.

Chương 120: Nguyên ý vì em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Những lời mà vừa nãy cô ta giễu cợt Lăng Vi kia, hóa ra lại chính là tự vả vào mặt mình! Cô ta còn giễu cợt Lăng Vi là người nghèo, thế nhưng tiền tài của chồng người ta không biết gấp mấy vạn lần cha cô ta nữa!

Cô ta bực tức giậm mạnh chân: “Cộp cộp!”

Lông mày Vu Chấn Hải cũng xoắn chặt, bưng ly rượu lên, muốn đi lên trước mời rượu, thế nhưng quanh đó có quá nhiều người vây kín.

Chủ tịch của một “Kiều Mộc” nho nhỏ như ông ta, căn bản không chen vào được.

Lúc này, tổng giám đốc George của bộ phận sáng tạo thuộc Laroe bỗng nhiên mở miệng: “Diệp tiên sinh... nghe nói tôn phu nhân thích hội họa, lần này Laroe của chúng ta mở cuộc thi tuyển chọn, có thể để tôn phu nhân tới vui đùa một chút, kéo thêm chút nhân khí có Laroe chúng ta.”

Lăng Vi khẽ cong môi, trong lòng có hơi mâu thuẫn.

Cô không quá thích sử dụng cách thức này để mọi người biết đến mình.

Cô rất có lòng tin vào tác phẩm của mình, cô càng hi vọng mọi người

khẳng định cô thông qua sự cố gắng của cô.

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài.

Nhiều gia tộc có thể lực đều tranh thủ giúp con trai con gái mình có được vị trí này, cô có thể hiểu được dụng tâm của Diệp Đình.

Henry cười nói: “Ah, vậy thì tốt quá rồi!”

Những người thuộc tầng lớp cao của Laroe tại đây trong nháy mắt liền hiểu, vì sao Henry và George lại tận lực nhắc đến tranh vẽ của phu nhân nhà Diệp Đình...

Lúc này, Sở Minh Y bưng một ly rượu bước đến, nói: “Hóa ra Diệp phu nhân cũng học qua vẽ...”

Dường như cô ta nhớ đến cái gì đó, đột nhiên hơi nhú mày: “À, Diệp phu nhân thân thể tôn quý, để cô ấy đến làm nhà thiết kế cho Laroe chúng ta, không ổn không ổn.”

Henry “aizz” một tiếng: “Người có tài không thể bị mai một, chị dâu Minh Y cũng không muốn có một sự nghiệp cho riêng mình sao? Diệp phu nhân tới Laroe chúng ta, cũng không coi là ủy khuất người tài. Anh thử nói xem, anh cả?” Nói xong, liền nhìn về phía Louis.

Louis nhìn anh ta, lại nhìn Diệp Đình, từ tốn gật đầu một cái.

Tổng giám đốc bộ phận sáng tạo liền vội vàng nói: “Không sai, không sai.”

Trước bữa tiệc, George cố ý sai người đi điều tra lai lịch của Lăng Vi. Diệp Đình chính là đối tác quan trọng nhất của Laroe, từng cử chỉ

hành động của Diệp Đình, bọn họ cũng đều chú ý cẩn thận.

Cho nên, anh ta cố ý xem bản phác thảo của người được đề cử, tác phẩm của Lăng Vi cũng khác tốt! Bút pháp thành thực, nét vẽ xinh đẹp, tạo hình đầy khí phách, trong số những tác phẩm của người đến dự thi, tuyệt đối là đúng thứ nhất thứ nhì!

Hơn nữa, Laroe lại hợp tác với Đình Phong, cơ hội này không dành cho Lăng Vi, thì cho ai đây?

Giám đốc, nhóm tổng giám với kinh nghiệm phong phú, lão luyện, ngay lập tức liền hiểu rõ.

Diệp Đình vẫn luôn khiêm tốn lại muốn tổ chức loại tiệc rượu như thế này, nhất định là vì người phụ nữ bên cạnh anh.

George vừa cười vừa nhìn về phía Lăng Vi, khách khí nói: “Diệp phu nhân tài hoa hơn người, nếu như Diệp phu nhân bởi vì kết hôn mà vứt bỏ sự nghiệp, đó thật đúng là tổn thất nặng nề của giới thiết kế ~...”

Những người thuộc tầng lớp cao đều biết ý tứ trong lời anh ta, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Lăng Vi, cố ghi nhớ kỹ dáng vẻ của cô.

Lão tổng của các tập đoàn khác bị lạnh nhạt, không nói tiếng nào, ai cũng đều thức thoir rời đi.

Vu Tình không cam lòng nói một câu: “Lăng Vi học chế tạo mô-tơ!” Cô ta có vào giới thiết kế hay không thì có thể tạo thành ảnh hưởng chớ má gì đối với giới thiết kế cơ chứ?!

Đương nhiên, giọng nói của cô ta lập tức bị chìm ngấm trong vô số

những tiếng chúc mừng.

Có mấy sinh viên đã bị cha mẹ mình lôi đi, đều cảm phần bất bình: “Hừ,.. chọn Lăng Vi, cũng không cần biết đến bản lĩnh thực sự của cô ta! Dựa vào quan hệ để tranh vị trí kia, thì có gì hay chứ.”

Ha, mấy người này đều quên, chính mình tới bữa tiệc này, rồi mời rượu người ta là vì cái gì rồi.

Lăng Vi vẫn hờ hững đứng nguyên, giống như chẳng nghe thấy gì cả.

Ánh mắt chăm chăm của tất cả mọi người, cô cũng thản nhiên đón nhận.

Chỉ có duy nhất một ánh mắt khác hẳn những ánh mắt dò xét của mọi người, trong nháy mắt, sự khác biệt của người này liền hấp dẫn sự chú ý của Lăng Vi.

Lăng Vi nhìn sang phía anh ta... đứng trong góc, tao nhã lịch sự, khí thế phi phàm. Gương mặt anh ta trắng trẻo, đôi mắt thâm thúy dưới hàng mày kiếm ngăm đen giống như đầm nước mê người, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khẽ kéo thành một độ cong, tỏ vẻ không nhẫn nại.

Chương 121: Không cho phép thích người khác! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người kia cũng nhìn về phía Lăng Vi.

Anh ta mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, kiểu dáng đơn giản, bao lấy dáng người cao lớn, vừa có mode lại không mất đi vẻ chững chạc.

Chính giữa mọi người, chỉ có một mình anh ta vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, dường như rất khinh thường với cái kiểu nói chuyện thế này.

Lăng Vi nhận ra anh ta – anh là là nam thần của tất cả nữ sinh trong đại học Yên Kinh!

Còn nhớ bốn năm trước, lúc cô vừa mới chân ướt chân ráo bước vào trường, anh ta lấy thân phận đàn anh, đứng trên sân khấu bày tỏ sự hoan nghênh học sinh mới.

Anh ta khi đó, rực rỡ chói mắt, lời lẽ độc nhất vô nhị!

Đại học Yên Kinh, một ngôi trường khoa học tự nhiên, nhưng lại chiêu mộ được rất nhiều trai gái xinh đẹp đến học tập.

Có một phần lớn nguyên nhân, cũng là bởi vì anh ta!

Anh ta là nhân vật truyền kỳ của đại học Yên Kinh!

Anh ta tên – Hoa, Thiếu, Kiền!

Hoa Thiếu Kiền, không ai trong địa học Yên Kinh không biết đến, không người nào không rõ.

Anh ta tài hoa hơn người, kinh tài tuyệt diệu! Thiết kế của anh ta vừa lớn mật lại khoa trương, nhưng rất có ảnh hưởng!

Hoa Thiếu Kiền là niềm kiêu ngạo của đại học Yên Kinh! Là ký hiệu của đại học Yên Kinh!

Mà lúc Lăng Vi vào trường, anh ta đã tốt nghiệp, cho nên tất cả những gì thuộc về anh ta, cô cũng chỉ là nghe nói.

Nghe nói khi anh ta mới vừa vào trường đã bộc lộ tài năng, hết lần này đến lần khác giành được giải thưởng lớn của thế giới!

Nghe nói, anh ta chọn đại học Yên Kinh, là bởi vì... đây chính là nơi mà cha mẹ anh ta đã gặp gỡ rồi quen biết và yêu mến lẫn nhau.

Nghe nói, công ti thiết kế nổi tiếng nhất toàn thế giới cũng đưa ra lời mời anh ta đến. Tất cả mọi người đều cho rằng anh ta sẽ tự lập môn hộ, thành lập công ti của chính mình, lại không nghĩ rằng... anh ta lựa chọn Laroe, hiện giờ đang giữ chức vụ Tổng giám sát tạo kiểu mẫu xe hơi của trụ sở chính thuộc tập đoàn Laroe!

Anh ta được rất nhiều người chú ý, thiết kế của anh ta khiến người khác phải thán phục, khiến người kinh ngạc, có thể chạm vào tâm hồn của mọi người.

Giây phút mà Lăng Vi nhìn thấy Hoa Thiếu Kiền, giống như đã bị người khác dùng thuật định thân.

Cô không chớp mắt, cứ nhìn thẳng vào anh ta, cả người giống như bay, đầu óc cũng trống rỗng!

Cô nhìn chăm chú, giống như một tín đồ trung thành đang quỳ lạy tín ngưỡng, quỳ lạy thần thánh trong lòng mình.

Giống như hàng ngàn hàng vạn cô gái tận mắt nhìn thấy thần tượng của mình đang đứng ngay trước mặt.

Hô hấp của Lăng Vi cũng chậm lại, nhưng vào lúc này, cô bỗng cảm thấy có một ánh mắt bén nhọn nhìn chăm chăm về phía mình.

Cô nghiêng đầu, chỉ thấy Diệp Đình đang dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn cô.

Lăng Vi bình tĩnh quay đầu lại, bùng một ly rượu lên, yên lặng uống...

Hoa Thiếu Kiên ở đầu bên kia cũng không nhận ra Lăng Vi, chẳng qua chỉ tùy ý nhìn lướt qua chỗ cô một cái, rồi liền rời tầm mắt trở về.

Trong con mắt của người khác, đây chính là một sự khinh thường.

Thế nhưng, Hoa Thiếu Kiên đã tập thành thói quen bị các em gái khóa dưới dây dưa, cũng quen với ánh nhìn chăm chú như vậy của các cô.

Anh ta bùng ly rượu, nhìn những khuôn mặt giả nhân giả nghĩa trước mặt mình, khinh thường bĩu môi.

Uống sạch rượu trong ly xong, anh ta liền đặt ly xuống, sau đó xoay người rời đi.

Chương 122: Không cho phép thích người khác! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

G thấy Hoa Thiếu Kiền lạnh đấm xoay người rời khỏi, liền gượng gạo cười một tiếng, nói: “Anh ấy là người tổng phụ trách của lần tuyển dụng này, đợi lúc về tôi sẽ đi nói với anh ta một tiếng. Tính khí của anh ta vô cùng cố... công tư phân minh, không để ý đến tình cảm riêng...”

Lăng Vi lại ngẩng đầu lên, cười.

Cô nhàn nhạt nói: “Không cần, nói chuyện bằng thực lực đi.”

Cô tâm cao khí ngạo, cô tin tưởng thực lực của mình! Bây giờ, anh ta coi thường cô, cô phải cho anh ta biết thế nào là thực lực chân chính!

Đến lúc đó, cô muốn dùng chính tác phẩm của mình đánh thẳng vào mặt anh chàng Hoa Thiếu Kiền kia!

Rời khỏi sảnh tổ chức bữa tiệc, Lăng Vi say rời.

Say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Diệp Đình ôm ngang người cô bước ra ngoài.

Cô ngồi vào trong xe, mềm nhũn tựa lưng trên ghế, vô lực híp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình không được tốt.

“Tân hôn vui vẻ, sao lại là cái biểu cảm này.” Giọng nói của Diệp Đình không nóng không lạnh.

Anh nâng cằm cô lên, đồng tử đen nhánh nhìn cô chăm chú.

Lăng Vi nhúc đầu, say đến mức trước mắt toàn là bóng mờ. Cô nâng bàn tay mềm nhũn, muốn đánh rớt tay anh xuống, nhưng lại không có chút khí lực nào.

Anh thu tay về, bình tĩnh hỏi: “Không thích kết quan hệ?”

Cô không lên tiếng, say đến mức không mở nổi miệng, đầu của Diệp Đình trước mắt cũng biến thành hai cái.

Cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Diệp Đình: “Một người có năng lực không chỉ thể hiện ở trí tuệ, tài hoa và thực lực, mà mạng lưới giao thiệp, năng lực xã giao và thủ đoạn của người đó cũng đều rất quan trọng. Một người có thực lực, nếu không phô bày ra ngoài, thì sẽ có ai biết đến? Nếu như tài nghệ của em kém cỏi, hôm nay tôi cũng sẽ không chọn làm cách này. Chính là bởi thực lực của em đứng đầu, không sợ bị người ta vả mặt, cho nên tôi mới đẩy em ra trước mặt mọi người.”

Anh nói rất có lý, cô muốn gật đầu, nhưng lại không nhúc nhích được.

“Em biết người đàn ông vừa rồi?”

Thanh âm của anh giống như hơi tức giận.

Lăng Vi chớp mắt một cái.

“Em thích anh ta?” Anh giữ chặt cằm cô, ánh mắt sắc bén giống hệt

cây đao!

Lăng Vi đột nhiên lại cười, Hoa Thiếu Kiền? Đại học Yên Kinh đâu có nữ sinh nào không thích anh ta... nhưng, cô chưa từng nói chuyện với anh ta dù chỉ một câu.

Tính cả lần này, cô cũng mới thấy người thật được có hai lần, còn là ở khoảng cách xa như vậy.

Nói thích, bọn họ chưa từng thực sự tiếp xúc với nhau, nói không thích...thấy anh ta sẽ liền sùng bái kính ngưỡng, không biết điều này có được gọi là thích hay không.

Lăng Vi say đến nhức đầu, cô nhúu chặt chân mày, khó khăn giơ tay lên xoa huyệt Thái dương.

Diệp Đình không hỏi tiếp nữa, giơ tay lên, khẽ xoa huyệt Thái dương cho cô.

Không biết cô thế nào, mà đột nhiên hơi trề môi... tựa như một cô bé chịu ảm ức, khịt khịt mũi một cái.

Anh vươn tay nhéo mặt cô một cái.

Cô không động đậy, cả người mềm nhũn dựa vào lưng ghế.

“Không cho phép thích người khác!” Anh bá đạo đưa tay ôm eo cô, ôm vào trong ngực, cầm đặt lên trán cô.

Cô cũng ngoan ngoãn không động, mềm nhũn giống như không xương.

Bàn tay anh xoa xoa tóc cô: “Ngủ một lát đi, nếu không sẽ nhức đầu.”

Lăng Vi nghe lời nhắm mắt lại, ngủ vùi ở trong ngực anh.

Mặc dù trong lòng Diệp Đình không thoải mái, thế nhưng anh cũng chẳng quan tâm đến Hoa Thiếu Kiền kia, mười người tám người, cũng không so được với một mình anh!

Anh biết hôm nay tâm trạng cô không tốt, chủ yếu bởi vì cô để ý đến chuyện anh lợi dụng quan hệ để tạo thế cho cô.

Nói thật, anh cũng không thêm để ý đến những thứ này. Giành được bằng mạng lưới giao thiệp, bằng thủ đoạn, bằng thực lực, sẽ không thấy được ánh sáng như vậy!

Chẳng qua, cô mới chỉ là một cô bé vào đời chưa lâu, phải đồ dành thời...

Anh ôm cô, bàn tay khẽ vỗ trên người cô. Về đến nhà, anh cũng không gọi cô dậy, mà trực tiếp ôm thẳng cô xuống xe.

Cả người cô toàn mùi rượu, đang muốn thay quần áo cho cô, sau đó tắm cho cô, thì cô đã tự mình tỉnh lại.

Đẩy anh ra, lão đảo lắc lư bước vào phòng tắm.

Tắm xong, cô trùm khăn bước ra ngoài. Hai mí mắt đã díp chặt vào nhau rồi.

Dáng người cô cao, khăn tắm căn bản không che được gì cả. Hai đùi thon dài thẳng tắp lại còn trắng nõn nà, tóc xõa ra, phủ lên ngực và bả vai.

Diệp Đình nín thở, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt ngày càng sâu. Tiểu

Nhu vội vàng cúi đầu, làm bộ thu dọn đồ đạc.

Diệp Đình nhanh chóng kéo chiếc khăn tắm quấn quanh cô ra: “Sấy khô tóc đã rồi ngủ tiếp.”

Anh trực tiếp đặt cô lên đùi, bảo Tiểu Nhu sấy khô tóc cho cô.

Lăng Vi vừa say vừa buồn ngủ, cả người mềm nhũn vô lực, khó khăn lắm ấy dồn hết khí lực ra, lẩm bẩm hỏi anh: “Không phải anh nói... muốn tặng tôi... một món... món quà lớn sao? Quà tặng... đâu?”

Diệp Đình ôm cô bằng một tay, tay kia nắm lấy cằm cô, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Mí mắt Lăng Vi rũ thấp, xuyên thấy qua khe hở nhìn vào đôi mắt đen láy của anh.

Anh nhìn cô chăm chú, mâu quang trầm trầm, giống như sắp say. Giọng nói đầy từ tính chui vào lỗ tai cô: “Tặng chính tôi cho em, còn chưa tính là đại lễ sao?”

Chương 123: Quan tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tặng chính tôi cho em, còn chưa tính là đại lễ sao?

...

Tỏ tình thật bá đạo.

Thâm tình khắc cốt!

Cũng không biết Lăng Vi nghe được hay không, mà biểu cảm như sắp khóc.

Anh xoa tóc cô, lại cẩn nhẹ lên mái tai cô, khẽ nói: “Vi nhi, từ lúc em lọt vào trong tầm mắt tôi, nhìn những người phụ nữ khác, tôi chỉ thấy giống hết nước lã...”

Cô gian nan gật đầu. Anh ngậm lấy mái tai cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Đêm tân hôn, làm sao qua được đây?”

Cô căn bản không thể mở nổi mắt, Diệp Đình xoa tóc cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi...” Tương lai của chúng ta còn dài.

Cô từ từ khép mắt lại, đầu nghiêng vào ngực anh.

Khuôn mặt tiểu Nhu đầy vẻ bất quá cười cười, nhưng tính khí của Diệp tiên sinh không được tốt lắm, cô không dám nhìn hai người bọn họ, cũng không dám nhiều lời.

Tiểu Nhu sấy khô tóc cho Lăng Vi, sau đó Diệp Đình ôm Lăng Vi lên giường, ôm chặt cô vào ngực mình, cẩn thận đắp kín chăn.

Ôm được một lúc, cô dần dần ngủ say, Diệp Đình khẽ cẩn thận hôn nhẹ lên môi cô, đem tâm hôn hiếm có như thế, sợ rằng sẽ thành đêm mất ngủ rồi. Mặc dù không hề muốn buông cô ra, nhưng anh không còn cách nào khác, vẫn phải đi xử lý nốt công việc, mấy ngày hôm nay đi chơi cùng cô, rồi sắp xếp chuyện yến tiệc, đã có không ít văn kiện phải gác sang một bên.

Mới vừa làm việc được một lúc, bỗng Tiểu Nhu đột nhiên gõ cửa thư phòng: “Tiên sinh, trên người Lăng tiểu thư nổi rất nhiều nốt đỏ! Không biết có phải là do dị ứng cồn không.”

“Nghiêm trọng không?” Diệp Đình nhíu chặt đôi mày, tắt máy tính, sau đó bước nhanh ra khỏi thư phòng.

“Có vẻ như rất nghiêm trọng, tiên sinh, ngài mau đi xem một chút đi ạ.” Tiểu Nhu có hơi khẩn trương.

Diệp Đình đi nhanh đến phòng ngủ của cô.

Đứng cách một khoảng rất xa cũng có thể nhìn thấy một tầng những nốt đỏ đỏ nổi trên người cô.

“Bác sĩ Từ đến chưa?” Trong giọng nói cũng gấp gáp.

Tiểu Nhu vội vàng gật đầu: “Đến, chuẩn bị đến rồi ạ.”

Đang nói đến đó, bác sĩ Từ cũng đến. Anh ta đi đến bên cạnh Lăng Vi nhìn một chút: “Dị ứng rượu cồn... giống như nổi mề đay cấp tính, xét nghiệm máu đi.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Tiểu Nhu kinh ngạc.

Diệp Đình lên mạng search về nổi mề đay cấp tính.

Đây là một loại triệu chứng dị ứng da, kèm theo ngứa khắp người và phát sốt. Nặng thì sẽ nhức đầu, phát sốt, toàn thân không có sức lực...

Anh lấy tay sờ trán cô, rất nóng.

Khó trách vừa nãy lúc ở trên xe cô lại mềm nhũn người như thác nước...

Nha đầu này... không uống được rượu mà cũng không nói sớm.

Dựa vào thể diện của anh, nếu cô không uống thì những người kia cũng không dám nói gì.

Tính tình cố chấp như vậy.

Lúc này, bác sĩ Từ đã lấy máu xong, đứng lên, nói: “Tôi mang đi xét nghiệm trước. Đầu tiên, hãy đưa cô ấy đến bệnh viện để theo dõi một thời gian, tránh làm chậm trễ bệnh tình.”

Diệp Đình bế ngang cô trên tay, bảo tài xế đưa bọn họ đến bệnh viện tư nhân của Diệp Đình.

Viện trưởng, bác sĩ vội vàng ra nghênh tiếp, đo mạch, nhiệt độ, huyết áp, nhịp tim, nhịp thở cho Lăng Vi.

Sau khi có kết quả kiểm tra, quả nhiên là nổi mề đay cấp tính.

“Tiêm xong mũi này, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, đừng cho cô ấy cào hay gãi mặt mình.” Bác sĩ tỉ mỉ dặn dò.

Chương 124: Quan tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn khuôn mặt đỏ rực của cô, lùi di động ra, gọi điện cho Henry: “Cuộc tuyển dụng nhà thiết kế của Laroe tại đại học Yên Kinh ngày mai, lùi lại nửa tháng.”

“Lùi lại? Sao lại lùi? Chúng ta đã sắp xếp xong hết với phía trường học, nếu như lùi lại, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Laroe chúng ta.”

Diệp Đình vẫn không hề lên tiếng.

Henry đợi một lúc, đột nhiên khẽ nhẹ giọng thử dò hỏi: “Anh ba, sao vậy?”

Diệp Đình vẫn giữ vững câu nói kia: “Tôi nói là lùi lại nửa tháng.”

“Há...” Henry buồn bực: “Dù sao anh cũng phải cho tôi một lý do gì đó chứ? Nói thật, hiện giờ mọi việc đều do anh cả của tôi chủ trì, lời tôi nói không có lực ảnh hưởng ah~”

Diệp Đình không nói tại sao, cũng không trả lời vào thẳng vấn đề, chỉ nói: “Mức tiêu thụ nửa năm sau của Laroe tăng lên 3%.”

“oh, my god! Được được được... Đừng nói là lùi lại, ngay cả không tổ chức nữa, còn không phải là một câu nói của anh ba anh hay sao...”

Lăng Vi tỉnh lại, chỉ thấy trước mắt mình là một mảnh trắng lóa.

Nhìn chăm chăm một lúc, cô mới biết đây là phòng bệnh, nơi này trang hoàng rất xa hoa, rất chú trọng, rất khí phái. Cô nghiêng đầu, chỉ thấy Diệp Đình vô cùng không thoải mái ngồi bên mép giường, dựa ngửa người vào lưng ghế ngủ...

Tư thế kia, trông thật khó chịu.

Mà... tay của anh, lại đang nắm lấy tay cô...

Lăng Vi kinh ngạc, bởi vì trên tay cô lại toàn là những nốt mụn đỏ!

Sự khiếp sợ này, khiến cô hoàn toàn quên mất tay Diệp Đình vẫn còn đang nắm lấy tay cô.

Cô vừa hơi kéo, Diệp Đình liền tỉnh.

Lăng Vi hồ nghi nhìn Diệp Đình mắt nhắm mắt mở, hiển nhiên anh vẫn đang rất buồn ngủ.

Thấy cô tỉnh rồi, tinh thần rất tốt, anh liền bình tĩnh hỏi: “Em bị dị ứng rượu... chẩn đoán nổi mề đay cấp tính. Hôm qua lên cơn sốt, sốt rất cao.”

Anh đưa tay, khẽ đặt trên trán cô để thăm dò: “Hạ sốt rồi, tôi gọi người mang đồ ăn sáng lên.”

Anh đưa tay nhấn chuông.

Lăng Vi còn đang ngơ ngác, nổi mề đay cấp tính? Nghe đáng sợ ghê.

Cô nhìn khắp phòng bệnh, căn phòng này rất lớn, rất xa hoa, đối diện giường cô nằm, còn kê một chiếc giường rất lớn khác nữa.

Thế nhưng... anh lại không nằm trên giường, mà lại lựa chọn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cô...

Là để, thuận tiện chăm sóc cho cô?

Chuyện này...

Lăng Vi mở to mắt nhìn anh, mà vẻ mặt anh vẫn như bình thường, một bộ dạng giấu cợt nhìn cô: “Em cho rằng tôi bằng lòng ngủ thế này sao, là do phẩm chất lúc ngủ của chính em không tốt, không biết sao? Cứ ôm cánh tay người ta mãi không buông, cũng không phải lần đầu, sao mà phải kinh ngạc đến vậy?”

Lăng Vi ‘giận’ đến mức trừng trừng nhìn anh.

Bác sĩ đang đi đến, thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình làm cho sặc chết. Trong lòng thầm nói: “Diệp thiếu ơ là Diệp thiếu, anh đúng là trợn mắt nói linh tinh! Tối qua rốt cuộc là ai ôm cánh tay ai mãi không buông ra? Viện trưởng đến khuyên anh đi nghỉ ngơi, anh cũng không chịu... sao lúc này lại không thừa nhận đây?”

Y tá đứng sau lưng bác sĩ, không nhịn được liền bật cười ra tiếng.

“Bữa sáng tại sao vẫn chưa đưa đến? Là không muốn làm nữa?”

Y tá lập tức cúi đầu, cảm thấy một cỗ áp lực thật lớn đè thẳng đỉnh đầu: “Bữa sáng sẽ được đưa đến ngay, bác sĩ muốn kiểm tra cho phu nhân một chút trước, sau đó mới có thể để cô ấy ăn cơm.”

Bác sĩ và y tá bắt đầu bận rộn làm việc.

Kiểm tra xong, Diệp Đình đỡ Lăng Vi đi rửa mặt. Lăng Vi nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú nhưng đầy vẻ mệt mỏi của anh, cười nói: “Cũng chỉ là mọc thêm ít nốt, đâu phải què chân, không cần đỡ.”

Diệp Đình hừ lạnh một tiếng: “Không phải là tôi sợ em ngã ra đấy sao? Tôi sợ sàn nhà đắt giá của bệnh viện này sẽ bị em đập làm sụp thành một cái hố.”

“...”Lăng Vi cắn răng, đẩy anh ra.

Bước nhanh vào phòng vệ sinh, liền nghe thấy anh đứng ngoài nói: “Mấy ngày nay cần phải ở viện theo dõi, trước tiên đừng về trường vội. Cái bộ dạng xấu xí này, cẩn thận lại hù dọa bạn học em đấy.”

“Ohh!” Lăng Vi đột nhiên nghĩ ra: “Hôm nay là đại hội tuyển dụng của Laroe!”

Còn không chờ cô chạy ra, Diệp Đình đã đưa di động đến bên tai cô, chỉ nghe thấy giọng Tiểu Hi trong điện thoại nói: “Tiểu Vi ah, tớ buồn chết mất! Đại hội tuyển dụng của Laroe, lại muốn lùi! Aizz, buồn quá, quá buồn lòng rồi!”

Buồn? Tại sao lại phải thấy buồn bực? Lăng Vi đang vui muốn chết đây được không?

Hiện giờ mặt cô còn đang đầy nốt mẩn đỏ! Đừng nói đến chuyện đi tham dự đại hội tuyển dụng, mà ngay cả việc bước ra khỏi cánh cửa bệnh viện này, cô cũng không có dũng khí.

Thật đúng là ông trời có mắt...

Lăng Vi vui vẻ cười, Diệp Đình thấy bộ dạng đắc ý kia của cô, ý vị

thâm trường khẽ kéo cong khóe miệng.

Chương 125: Cảnh tượng, không dám nhìn thẳng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đang đánh răng, nghiêng đầu, chỉ thấy Diệp Đình đi vào, anh đang ưu nhã từ tốn cởi nút áo sơ mi của mình.

Đây là muốn làm gì?

Lăng Vi sợ hãi nhìn chăm chăm tay anh, những ngón tay thon dài nhu trúc, từng chiếc nút của chiếc áo sơ mi đang được mở ra.

Da thịt màu lúa mạch, cơ bắp cường tráng, hấp dẫn lập tức ‘đập’ thẳng vào trong mắt cô.

Lăng Vi đánh rơi chiếc bàn chải đánh răng vào trong nước, nhất thời có một loại dự cảm xấu! Cô nhanh chóng súc miệng rồi vội lấy chiếc khăn lông bên cạnh giả bộ lau mặt, vừa nghiêng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đã cởi hết chiếc sơ mi rồi, hiện đang dùng tay tháo thắt lưng...

“Anh muốn làm gì?” Lăng Vi mặt đầy vẻ sợ hãi, cất tiếng hỏi.

Diệp Đình nháy mắt với cô một cái, xấu xa khế kéo cong khóe môi, cười một tiếng: “Đương nhiên là động phòng bù rồi.”

Động... Động phòng bù?

Lăng vi nhìn anh giống hệt như đang nhìn người ngoài hành tinh:

“Diệp Đình, hai chúng ta chỉ ký kế ước thôi, kế ước kết hôn thì động phòng cái rắm ấy.”

Khuôn mặt Diệp Đình lại vô cùng đứng đắn: “Động phòng cái rắm, cũng không phải không được, chỉ cần em thích, tôi có thể cân nhắc...”

“Hự ~” động ... phòng rắm... Hình ảnh này, khiến cô không dám nhìn thẳng!

Não của Diệp boss quá không bình thường, đúng là không có cách nào trao đổi với anh bằng ngôn ngữ của người bình thường!

Lúc này, Diệp Đình đang muốn cởi chiếc quần âu.

Lăng Vi thấy một méo của chiếc quần âu màu đen, trong nháy mắt liền che kín mắt: “Kế ước kết hôn! Anh không hiểu rõ sao? Không được lạm dụng như vậy!” Cô nhắc chân lên, ‘bình bịch bình bịch’ chạy ra ngoài.

Đột nhiên, bị Diệp Đình kéo lấy cánh tay nhỏ: “Nhìn đường!”

“Cộp ~” muện rồi... trán Lăng Vi đã đụng vào cửa hành lang, đau đến mức sao bay đầy đầu.

Diệp Đình đau lòng cau mày, bước tới ôm cô: “Em vội cái gì?”

Lăng Vi ngồi xuống, ôm lấy đầu mình, đau đến mức nước mắt cũng chảy hết ra, cô khịt khịt mũi, nói: “Động phòng... rắm rắm gì đó... thần thiếp không làm được...”

Diệp Đình ‘sụp đổ’, bật cười thành tiếng. Anh đứng lên, hai tay vòng trước ngực mình, cười nhạo cô: “Nhìn mặt em đi, nhìn cả người em

nữa kia, nhiều nốt đỏ như thế. Tôi phải mù đến thế nào mới có thể hạ thủ được với em?! Tôi muốn tắm, tối qua đã trông em cả đêm, em cũng không thể để tôi cứ như thế này đến công ti chứ?”

Lăng Vi che trán, ngẩng đầu nhìn anh: “Muốn tắm sao anh không nói sớm!” Hại cô bị đập đầu, sưng thành một cục lớn thế này!

Aiz ya ya ... đau chết mất!

Đùa giỡn cô vui lắm sao?

Diệp Đình buồn cười nhìn cô: “Nếu không thì em giúp tôi tắm?”

Lăng Vi lườm anh một cái: “Nằm mơ!”

Bụng Lăng Vi đầy tức giận, ra khỏi phòng vệ sinh, còn cầm theo chiếc gương nhỏ. Ông trời à.... Tất cả đều là nốt đỏ đỏ, không có chỗ nào trông được cả.

Hủy hết cả khuôn mặt tôi rồi.

Thế nhưng, cũng tốt! Hiện giờ cô đang thế này, Diệp Đình muốn ức hiếp cô, không cũng có chỗ nào thuận miệng ah!

Chương 126: Cảnh tượng, không dám nhìn thẳng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng vệ sinh, tiếng nước chảy ào ào, đến lúc y tá mang bữa ăn sáng đến, Diệp Đình cũng vừa vặn từ trong phòng tắm bước ra.

Trong nháy mắt, cô y tá liền đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, không nhìn cái gì cả, nếu không ánh mắt sẽ không thể làm chủ được... Dọn bữa ăn trong tình trạng áp lực lớn, trước bị vị boss này nổi đóa liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lăng Vi nhìn chăm chăm Diệp Đình, ánh mắt không né không tránh, vô cùng quanh minh chính đại!

Nhìn ‘chồng’ mình a! Không nhìn thì quá uổng phí.

Bên hông anh quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc đen đang ướt nhẹp, trên da thịt màu lúa mạch vẫn còn đọng lại mấy giọt nước. Cheiesc khăn lông trắng trên tay anh đang xoa xoa tóc, gương mặt tuần lăng bị hơi nóng khiến cho hơi ửng đỏ, màu da thật mê người, thật đúng là khiến người ta muốn phạm tội!

Hàng mi dài của anh khẽ nâng lên, đôi mắt đen chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, thấy cô cũng đang nhìn chăm chăm anh, Diệp Đình hài lòng: “Vóc dáng của chồng em, em có hài lòng không?”

Đôi mắt đen sâu lắng của anh lại ẩn trong đó một tia sáng như pha lê, vô cùng mê người: “Lăng Vi ‘hì’ một tiếng: “Cũng tạm tạm!”

Diệp Đình ngồi xuống cạnh cô.

Trong nháy mắt Lăng Vi liền cảm giác có một cỗ hơi nóng phả vào mặt, khí tức khoan khoái nhẹ nhàng trên người anh chui thẳng vào mũi cô.

Anh vươn tay, cầm lấy chiếc thìa nhỏ trong tay cô, múc một ít cháo đưa đến bên miệng cô: “Mau ăn đi, ăn xong tôi đến công ty.”

Lăng Vi nhìn chiếc thìa mà anh đang cầm, khó tin ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm.

Cô đây là ngại mạng mình lớn quá sao, dám để boss đút cơm cho mình?

Vội vàng đoạt chiếc thìa lại: “Tay tôi không tàn phế... có thể tự ăn được.”

Trên vai Diệp Đình khoác một chiếc khăn lông, ngực để trần, ung dung ăn cháo như thường. Cơ bắp cường tráng sexy kia của anh, giống như miếng sắt đã được nung đỏ ‘thieu đốt’ mặt cô.

Cơm nước xong xuôi, quần áo của Diệp Đình cũng được mang tới, anh thay quần áo xong liền đứng sang bên cạnh cô. Nhìn cô một lúc, bỗng vươn tay xoa nhẹ tóc cô: “Mau khỏi một chút.”

Trong lòng Lăng Vi cảm thấy buồn nôn, tôi khỏi anh để làm gì chứ? Nhanh đưa mình đến miệng sói à?

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên khom người, kề miệng sát lỗ tai cô, thanh âm từ tính cất lên: “Nhanh khỏi một chút, chồng em sẽ tạo riêng cho em một đêm động phòng lãng mạn.”

Lăng Vi ánh mắt sắc nhọn trừng anh: “Ai muốn động phòng với anh?!”

Diệp Đình lại cười trầm thấp: “Không muốn động phòng với tôi, thì em muốn động với ai? An tâm, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, em ngủ với chồng em, không lo phạm pháp đâu.”

“...” Khuôn mặt Lăng Vi lại đỏ rần rần, cô thật muốn cào chết anh mà!

Gương mặt tuần tú của anh kề sát mặt cô, hô hấp cũng phun lên trên mặt cô, tim cô thì đang đập thình thịch, cô nín thở nói: “Sắc dụ đối với tôi chẳng có tác dụng gì cả!”

Diệp Đình trầm giọng cười một tiếng, đột nhiên ôm chặt lấy cô, hôn thẳng đến trên giường, hôn đến mức trời đất cũng quay cuồng.

Lăng Vi che lấy ngực đang phập phồng, nhìn anh đã khuất sau cánh cửa, cô vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh lại được!

Mấy ngày nay Lăng Vi không có cách nào trở về trường học, cứ liên tục ở bệnh viện, trong người cô ngọt ngạt khó chịu, hận không thể gãi thành một cái lỗ, vùi bằng sạch chỗ mụn đỏ trên người! Nhưng cô có thể nhịn được, cô cắn răng không gãi.

Khoảng thời gian này, Diệp Đình vô cùng bận rộn, mỗi buổi tối anh cũng chỉ có thể ngủ hai đến ba tiếng.

Còn thường xuyên chăm sóc bên cạnh cô, ngủ vùi trên chiếc ghế.

Lòng Lăng Vi cũng đâu phải đá, cô ngủ trên chiếc giường bệnh lớn, vừa mềm mại lại thoải mái, mà mấy ngày nay anh lại chỉ vùi mình trên chiếc ghế để ngủ...

Nhân lúc anh đang ngủ, Lăng Vi muốn kéo anh đến trên giường.

Diệp Đình cảm giác có người đang động đến anh, đột nhiên đưa tay bóp cổ cô!

“Ah.. Là tôi! Ngủ trên ghế không thoải mái, lên giường ngủ đi, nào...”

Hiển nhiên là anh đã quá mệt nhọc, nghe thấy tiếng cô liền buông lỏng tay, yên lòng gục mình lên người cô, đầu đặt lên trên ngực mềm mềm của cô, chìm vào ngủ sâu.

Lần này Lăng Vi không nổi giận. Cô thật sự thương người đàn ông này... Cô khó khăn ngồi dậy, cởi áo khóa của anh, rồi tháo giày, đặt hai cánh tay của anh lên vai mình, dùng sức kéo anh đến trên giường.

Nhưng mà, anh chàng này nặng quá... lập tức liền áp cô đến tận đáy.

Diệp Đình giãy hai cái, đột nhiên cảm nhận được ‘thứ đồ’ trong lòng bàn tay, thật mềm mại thật thoải mái, anh liền bóp bóp một cái, mùi vị cũng rất thơm, anh lại dùng sức hít một cái, xác định đó là Lăng Vi, liền ôm chặt lấy cô vào ngực mình, bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lăng Vi lại một lần nữa hối hận, anh chàng này đúng là ‘tiện’ thật! Đã ngủ rồi, vậy mà tay chân còn không đứng đắn thế này!

Chương 127: Chú là chồng cô ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm lấy cô vô cùng chặt.

Sợ đánh thức anh, nên cô cố chịu đựng không nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là Diệp Đình thất sự mệt mỏi quá, hôn hôn vài cái rồi lại ngủ thiếp đi. Lăng Vi muốn tránh ra, nhưng cũng lại không muốn động. hai mắt cô đã dính sát nhau, quả nhiên là do nằm yên trong lòng anh lâu quá, ấm quá quá, nên cô cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Diệp Đình chỉ ngủ đến đúng giờ, đột nhiên tỉnh lại, trên khuôn mặt cô, khẽ hôn một cái lên khóe miệng, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vi ‘làm loạn’ muốn xuất viện.

Kiên quyết không ở bệnh viện nữa! Cô cũng không sao rồi, Diệp Đình cũng không thể chống đỡ tiếp được!

Ngày nào cũng ngủ trên ghế, lại còn chỉ có thể ngủ hai đến ba tiếng, nếu tiếp tục giày vò như thế, người cũng bị vò nát luôn rồi!

Về nhà, ít nhất anh cũng có thể an an ổn ổn ngủ ngon giấc.

Trưa hôm đó, Diệp Đình đến bệnh viện thăm cô, ai biết lại thăm hụt. Viện trưởng hoảng sợ nói: “Sáng sớm nay, phu nhân... đã xuất viện

rồi. Tôi nghĩ là ngài gợi ý, cho nên không gọi điện quầy rầy ngài.”

Đôi mày Diệp Đình nhíu lại, trong lòng thấy phiền não! Cô xuất viện mà không thông báo với anh?

Cô trở về trường? Hay là về biệt thự?

Nhanh chóng về nhà, anh tìm đến phòng vẽ tranh trước, lại thấy cô đang ở trong đó.

Trong nháy mắt, lòng Diệp Đình liền thả lỏng một chút...

Tinh thần ổn định rồi, sau đó đi về phía cô: “Tôi đến nhìn xem mấy nốt mụn đỏ thế nào rồi?”

Lăng Vi giơ bản vẽ lên, che kín mặt mình: “Đừng đến đây, khó nhìn chết đi được!”

“Ai nói khó nhìn? Trước kia em cũng đâu hơn bây giờ được bao nhiêu...”

Trong nháy mắt, ‘núi lửa’ Lăng Vi lại phun trào!

Anh vươn tay giành lấy bản vẽ, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô một lúc: “Bớt đi cũng khá nhiều...”

Cô cầm lấy chiếc gương nhỏ, chau mày: “Cũng không biết có để lại sẹo không, nếu như để lại sẹo, vậy thì xấu chết mất!”

Những bữa tiệc mà gia tộc anh tổ chức, cô cũng không thể mang khuôn mặt ‘đầy hoa’ này đi đến được, Lăng Vi gãi gãi mấy nốt trên mặt: “Nếu không hai chúng ta ly hôn trước thời điểm đi, tôi như thế này, không thể giúp được anh rồi.”

Anh lạnh lùng nhìn cô: “Em nghĩ hay quá, muốn nhận tiền rồi mà không muốn làm sao!”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy anh đang xụ mặt xuống nghiêm túc nói: “Tôi cưới vợ cũng đâu phải để bọn họ nhìn.”

Lăng Vi lại không hiểu: “Không để họ nhìn, thì anh cưới về làm gì? Không phải anh muốn chọc cho bọn họ chết vì tức giận sao?”

Diệp Đình nhéo mặt cô một cái: “Đúng ah, bộ dạng càng xấu xí thì bọn họ mới có thể càng tức giận, em như thế này, vừa hay.”

Lăng Vi xoay người, quay lưng về phía anh, không thèm để ý đến anh nữa.

“Đi thôi, ra ngoài đi dạo một chút, suốt ngày em cứ ngây ngốc ở nhà thế này, lông cũng dài hết cả ra rồi kìa.” Diệp Đình kéo cô đứng dậy: “Dẫn em đến một nơi.”

Lăng Vi lấy tay che mặt: “Hiện giờ bộ dạng tôi như thế này, có thể đi đâu được?”

“Yên tâm đi, có một chỗ, tuyệt đối sẽ không ghét bỏ em.”

Rất nhanh, chiếc xe đã đến cổng cô nhi viện...

Lăng Vi vội la lên: “Tôi bị bệnh này, cũng không biết có truyền nhiễm hay không, lỡ như truyền cho bọn nhỏ thì phải làm sao?”

Diệp Đình gọi điện cho bác sĩ, để bác sĩ chính mình nói với cô: “Yên tâm đi, phu nhân chỉ bị dị ứng rượu, không phải bệnh truyền nhiễm.”

Diệp Đình kéo cô xuống xe.

Mới vừa kéo cô ra khỏi xe, liền nghe thấy trong sân có đứa nhỏ hô to một tiếng: “Cô Vi Vi ~~ Cô Vi Vi đến rồi!”

“Cô Vi Vi ~~ Cô Vi Vi đến rồi!”

Chương 128: Chú là chồng cô ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy đứa nhỏ ba tuổi, giọng điệu trẻ con, vô cùng dễ thương! mấy đứa nhỏ vừa hô lên, đám trẻ trong cô nhi viện cũng chạy ra.

“Cô Vi Vi, bọn con nhớ cô lắm lắm luôn!” mấy đứa nhỏ lao đến trước xa, vừa kéo vừa ôm lấy Lăng Vi.

Lăng Vi che mặt, Diệp Đình giữ chặt tay cô, không cho cô che kín mặt mình.

“Trên mặt tôi đều nốt nốt mẩn mẩn, hù dọa mấy đứa nhỏ thì thế nào?” Lăng Vi trừng anh.

Diệp Đình buông tay cô ra, ngồi xuống hỏi bọn họ: “Cô Vi Vi có đẹp không?”

“Đẹp~~~” Cả đám trẻ đều đồng thanh.

Anh lại hỏi tiếp: “Cô Vi Vi bị bệnh, các cháu có thương cô không?”

“Thương ~~~” mấy đứa nhỏ ôm Lăng Vi, nhao nhao hỏi xem cô đã bị bệnh gì.

“...” Trong lòng Lăng Vi ấm áp, ngọt như ăn mật.

Diệp Đình đứng lên, thấp giọng nói bên tai cô: “Trẻ con tâm tư thuần

khuyết nhất, mấy đứa nó sẽ không gạt người.”

Lăng Vi nhìn chăm chăm hẳn, không nói tiếng nào.

Anh giơ tay nhéo mặt cô một cái.

Có một cô bé ôm đùi Diệp Đình, lớn tiếng kêu: “Chú đẹp trai! Chú là bạn trai của cô Vi Vi ạ?”

“...” Diệp Đình ngồi xổm xuống, hỏi: “Cháu tên là gì?”

“Con là Lạc Lạc!” Cô bé cũng chỉ chừng năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa phấn điêu ngọc mài, non nớt khả ái.

“Cháu biết cái gì gọi là bạn trai sao?”

“Biết ạ!”

“Cháu thử nói xem.”

Lạc Lạc nói lớn tiếng: “Bạn trai chính là người nói lời yêu thương với cô Vi Vi, nếu như là người tốt, thì cô Vi Vi có thể lấy làm chồng.”

Diệp Đình ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt Lăng Vi kinh ngạc mở to, hiển nhiên là không nghĩ Lạc Lạc sẽ nói ra những lời như vậy! Cũng không nghĩ tới Diệp Đình lại có thể bàn luận chuyện này với mấy đứa nhỏ.

Đôi mắt đen dài của Diệp Đình khẽ cong lên: “Vậy thì cháu thử nói một chút, bạn trai nên đối xử thế nào với cô Vi Vi?”

Lạc Lạc hơi suy nghĩ một chút: “Phải tôn trọng cô, coi trọng yêu cầu của cô, nghiêm túc cân nahwcs về suy nghĩ trong lòng cô, dùng hành

động để khiến cô vui vẻ, phải yêu cô, bao dung cô, hiểu cô, ủng hộ cô, khích lệ cô, trợ giúp cô nữa.”

“...” Lăng Vi vô cùng kinh ngạc, cô ngồi xuống, hỏi Lạc Lạc: “Những thứ này, con học ở đâu vậy?”

Lạc Lạc hé miệng cười một tiếng: “Lúc chúng con đến nhà thờ, con nghe mục sư tiên sinh nói vậy.”

“...”

Diệp Đình xoa đầu nhỏ của Lạc Lạc.

Lạc Lạc hỏi: “Chú, chú là bạn trai của cô Vi Vi sao?”

Diệp Đình nghiêm túc nói: “Chú là chồng cô ấy.”

“A~~~” Mấy đứa nhỏ cũng kêu lên: “Vậy chú chính là ba của bọn con rồi!”

“Đi thôi, vào học đi.” Lăng Vi then thùng quần bách, vội vàng dẫn bọn nhỏ vào trong. Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lăng Vi reo lên.

“A lô... Cảnh sát Giang, chào anh, vụ án có tiến triển rồi sao?” Là Giang Quân gọi đến, nghe thấy giọng nói của cô, Giang Quân nói: “Tình hình của em không tệ nhỉ, đang bận à? Có chút chuyện muốn nói với em.”

Lăng Vi không hề giấu diếm: “Em đang ở cô nhi viện dạy bọn nhỏ.”

“Cô nhi viện... Vừa hay anh cũng đang ở gần đó, anh đến đó tìm em.”

“Được, vậy anh đến đây đi.” Lăng Vi đang gọi điện, đột nhiên cảm giác một đôi mắt sắc bén nhìn mình chăm chú.

Cô nghiêng đầu, chỉ thấy Diệp Đình lạnh lùng nhìn chiếc di động trong tay cô.

Cô che micro, xoay người đi vào trong góc nói chuyện điện thoại tiếp.

Lúc này, viện trưởng đi ra: “Diệp tiên sinh, chào anh, tôi đã nghe tiểu Vi nhắc đến anh.” Bà cười hiền hòa với Diệp Đình.

Diệp Đình quan sát hoàn cảnh cô nhi viện, nơi này bố trí có vẻ hơi cũ kỹ, gạch ngói cũng có chút hư hại.

Anh kính cẩn nói: “Công ti chúng tôi gần đây đang làm hoạt động từ thiện...”

Mặt viện trưởng đầy vẻ kinh ngạc vui mừng nhìn anh.

Diệp Đình hơi cười: “Nếu như bà không ngại, tôi liền phái người đến sửa sang lại nơi này, nhân tiện cũng trang bị thêm một chút hệ thống phòng ngự. Chẳng qua là, sẽ chậm trễ mất mất ngày học tập của bọn nhỏ.”

Chương 129: Vi Vi, em yêu cô

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Nếu ngài nguyện ý hỗ trợ vậy thì quá tốt rồi.” Viện trưởng kích động nắm lấy tay anh, đột nhiên cảm thấy không ổn lại vội vàng buông tay, lo âu nói: “Diệp tiên sinh, ngài giúp cô nhi viện chúng tôi là bởi vì tiểu Vi sao?”

Diệp Đình ngược mắt nhìn viện trưởng, lại nghe viện trưởng nói: “Tiểu Vi giống như con gái tôi vậy, nếu như ngài giúp cô nhi viện chúng tôi, muốn cho tiểu Vi mang ơn ngài, vậy...”

“Ngài suy nghĩ nhiều, cái này không liên quan gì với cô ấy, chỉ là chút tâm ý của tôi mà thôi. Hàng năm công ty chúng tôi sẽ tiến hành nhiều hoạt động từ thiện. Ngoài trừ nơi này ra thì chúng tôi còn giúp đỡ xây dựng trường học cho những nơi nghèo khó.”

Viện trưởng kích động gật đầu một cái, nói: “Vậy thì thật sự cảm ơn ngài, Diệp tiên sinh!”

“Ngài không cần khách khí, một cái nhấc tay mà thôi.”

Lăng Vi nói chuyện điện thoại xong trở lại, chỉ thấy viện trưởng đặc biệt kích động nói chuyện với Diệp Đình: “Thế nào?”

Viện trưởng vừa muốn nói lại bị Diệp Đình cắt đứt. Anh nói: “Không có gì, viện trưởng là bạn cũ của mẹ tôi, không nghĩ tới gặp được ở nơi này.”

Lăng Vi nghi hoặc nhìn viện trưởng, chỉ thấy viện trưởng cười một tiếng, quở trách vỗ vỗ tay cô: “Sau này ít uống rượu, chăm lo cho cái mặt này của con đi!”

Nói xong, phất phất tay: “Mau đi dạy học đi, bọn nhỏ cũng nhớ con, Thiên Thiên nhắc tới sao cô Vi Vi không đến dạy học cho chúng.”

“Đúng vậy, đúng vậy ... “

“Chúng con rất nhớ cô Vi Vi!” Còn có một bé trai kêu tiểu Đậu đình náo loạn lên.

“Đi học nào.... “ Lăng Vi ôm lấy bọn nhỏ đi phòng học, Diệp Đình cũng bị bọn nhỏ kéo vào phòng học.

Lăng Vi để cho bọn nhỏ vẽ đèn cầy.

Diệp Đình ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô dạy học. Cô không giống giáo viên khác vẽ rồi để tội nhỏ tô cũng không để tội nhỏ vẽ đồ vật cố định mà tùy tiện ra một đề để tội nhỏ tự do tưởng tượng.

Bọn nhỏ vẽ tranh thành hình dạng gì cũng được, chỉ cần là mình tưởng tượng, cô liền vui vẻ khích lệ.

Có đứa trẻ vẽ ngỗng ngang mà cô còn thật cao hứng. Chỉ cần đứa trẻ có thể nói ra mình vẽ là thứ gì, nàng liền giơ ngón tay cái lên khích lệ khen ngợi.

Bọn nhỏ cũng cực kì cao hứng.

Phương pháp này của cô có thể khiến cho tội nhỏ phát huy đầy đủ trí tưởng tượng của mình, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm khó dò. Chỉ chốc lát anh vẽ một con heo... mặt đầy mụn.

Vẽ xong còn đưa tới trước mặt cô, Lăng Vi trừng anh.

Hiện tại cả người cô đều mụn nhọt, vừa đau vừa nhọt nên rất muốn cào cả người.

Cô cắn răng vẽ một con chó ngay cạnh con heo.

Diệp Đình dán cả người lại, tà tà dựa vào cô, một tay nắm eo cô, cô giãy giụa, anh lại dùng sức: “Đừng làm rộn, để tụi nhỏ thấy thì không tốt lắm.” Bức vẽ nằm trên tay anh vừa lúc che tầm mắt tụi nhỏ, đám trẻ con ngồi ngoài cửa lại đang nghiêm túc vẽ tranh nên không chú ý tới bọn họ.

Diệp Đình cầm bút, nhỏ giọng: “Vẽ cho em cái xinh đẹp hơn.”

Lăng Vi không lên tiếng.

Diệp Đình đơn giản vẽ mấy đường, vẽ một người đàn bà... tài nghệ cực kì kém, vẽ cực kì khó coi, chỉ có một vòng tròn là cái đầu, hai tay một cổ, hai chân.

Trên đầu có tóc... mắt, mũi, miệng.

Vẽ xong anh còn đưa cho cô xem: “Như thế nào?”

Suýt chút nữa Lăng Vi phun ra ngụm máu.

Thấy sắc mặt của cô không đẹp cho lắm, đ lại vẽ một mũi tên viết bốn chữ thật to: “Người đẹp Vi Vi...”

Vi Vi sắp phát điên rồi.

Chương 130: Vi Vi, em yêu cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trực tiếp chuyển bức tranh Diệp Đình vẽ cho bọn nhỏ nhìn: “Các bạn nhỏ, các con nói chú Diệp Đình vẽ có đẹp không?”

“Ha ha ha — —” một trận cười rộ!

“Thật là xấu xí, thật là xấu xí...”

Lăng Vi nói: “Trẻ con tâm linh thuần khiết nhất, bọn họ sẽ không gạt người.”

Diệp Đình giơ tay lên nhéo má cô: “Em thông minh nhất.”

Lăng Vi né tránh, vẽ vài nét sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi phải cất giữ, bản vẽ của ông chủ Đình phong quốc tế rất đáng tiền. Sau này tôi sống không nổi nữa thì mang đi đấu giá, nhất định nhiều người muốn cướp.”

“Ai yêu... Sớm biết em thích tôi như vậy, tôi liền vẽ đẹp một chút, tờ giấy này không mang ra ngoài được.”

Lăng Vi “Xí” một tiếng: “Vẽ đẹp mắt một chút liền không đáng giá, cứ như vậy mới đáng tiền.”

Vừa hay Giang Quân đi tới, Lăng Vi đang gây lộn cười đùa với Diệp Đình.

Anh ta vừa tới cửa trường học liền nghe tiếng trẻ con vang lên:
“Chào chú...”

Giang Quân sợ hết hồn, lại thấy bên cạnh Lăng Vi có một người đàn ông vô cùng đẹp trai, vừa lúc có thể nhìn thấy cánh tay người đàn ông kia đang ôm eo Lăng Vi.

Lăng Vi hỏi anh ta: “Cảnh sát Giang, có việc gấp sao? Hay là ra ngoài nói chuyện.?”

Giang Quân khoát tay: “Em dạy học trước đi, chờ em dạy xong chúng ta nói chuyện.”

Giang Quân đi tới bên cạnh Lăng Vi xách cái ghế ngồi xuống.

Bọn nhỏ vẽ xong đèn cầy, Lăng Vi mở ra sách, dạy cá bạn nhỏ hát nhạc thiếu nhi.

Cô dịu dàng nói: “Hôm nay cô giáo muốn dạy các con một câu: I LOVE YOU! Thấy mẹ, phải nói: Con yêu mẹ. Thấy ba, phải nói: Con yêu ba. Thấy bạn bè phải nói: Mình thích cậu. Thấy cái xanh phải nói: Mình yêu bạn, thấy cơm phải nói: Mình yêu bạn!”

Bọn nhỏ đọc theo. Diệp Đình nghe được cô đọc “Ba, mẹ”, ánh mắt đánh giá đứa trẻ. Những đứa trẻ này cũng không có cha mẹ, không biết tại sao sách vở lại viết những thứ này...

Sẽ không sợ bọn nhỏ nhớ sao?

Nhưng là, thấy bọn nhỏ không để ý đọc theo, Diệp Đình không nói gì.

Bọn nhỏ đọc xong, Nhạc Nhạc đột nhiên lớn tiếng: “Chú Diệp Đình và

chú cảnh sát cùng nhau đọc đi ạ.”

“...” Hai người đàn ông nhìn nhau, Diệp Đình nhướn mày, Giang Quân mím môi.

Lăng Vi đọc lại một lần, Giang Quân, Diệp Đình cùng bọn nhỏ cùng nhau đọc...

Đọc xong, bọn nhỏ náo loạn lên: “Tiểu dưa hấu, Mình thích cậu! Tiểu Đậu đinh, mình thích cậu!”

Nhạc nhạc kêu lên: “ chú Diệp Đình, chú cảnh sát, hãy đọc theo cháu! Tiểu dưa hấu, mình thích cậu!”

Diệp Đình: “ Tiểu dưa hấu, mình thích cậu...”

Giang Quân: “ Tiểu dưa hấu, mình thích cậu...”

Nhạc nhạc cười hì hì một tiếng, còn nói: “Tiểu Đậu đinh, mình thích cậu!”

Diệp Đình cùng Giang Quân không biết làm sao, “ Tiểu Đậu đinh, mình thích cậu...”

Nhạc nhạc hài lòng gật đầu, còn nói: “Cô Vi vi, em yêu cô!”

Ánh mắt Nhạc Nhạc lấp lánh nhìn chăm chăm bọn họ.

Diệp Đình: “...” Anh hít hơi, nhìn về phía Lăng Vi.

Giang Quân: “...” Anh cũng hít hơi, nhìn về phía Lăng Vi.

Lăng Vi hít hơi, 囧 囧 không biết làm sao nhìn Nhạc Nhạc...

Lồng ngực Diệp Đình nóng lên, phảng phất có gì đó muốn phun ra!

Anh nhìn chăm chăm ánh mắt Lăng Vi, hô hấp nóng bỏng ngay chính anh cũng không chịu nổi.

Tất cả bọn nhỏ cũng mong đợi nhìn anh.

Anh ho khan một chút, biểu tình nghiêm túc nói một tiếng: “Cô Vi vi, tôi yêu em.”

“Chú Diệp Đình! Chúng cháu yêu chú!” Bọn nhỏ hô to.

Giang Quân mím chặt môi: “...” Không nói ra.

Lăng Vi đỏ mặt... trái tim như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Chương 131: Tình yêu này mầm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ cô nhi viện đi ra, ba người tìm một tiệm cà phê ngồi xuống.

Giang Quân nói: “Vương Hân Bình cùng Chu Vân mời luật sư, nói muốn lấy lại sợi giây chuyền. Bởi vì sợi giây chuyền một mực ở trong túi xách tay của Chu Vân... Em lại không có chứng cứ chứng minh sợi giây chuyền này đã được trao đổi... nếu không tìm được người thần bí lấy sợi dây chuyền sợ rằng sợi dây chuyền sẽ bị Chu Vân mang đi.”

Lăng Vi lặng lẽ không nói gì.

Diệp Đình không biết chuyện về sợi giây chuyền, liền hỏi Giang Quân: “Cái gì mà dây chuyền?”

Giang Quân nói rõ mọi chuyện. Diệp Đình quay đầu nhìn Lăng Vi, trong lòng khá mất hứng, gặp khó xử lại không nói với anh... Đây là sự tín nhiệm của một người vợ với chồng mình sao?

Anh gõ tay lên mặt bàn: “Cảnh sát Giang, khoảng thời gian này vất vả cho anh rồi. Chuyện của tiểu Vi tôi cũng có trách nhiệm hỗ trợ, tài liệu liên quan đến buổi đấu giá anh chuyển cho tôi một bản, nói không chừng tôi có thể giúp.”

Giang Quân gật đầu.

Diệp Đình tính tiền, ba người từ tiệm cà phê đi ra.

Giang Quân chào tạm biệt, Diệp Đình nắm lấy cánh tay Lăng Vi.

Lực đạo trên tay làm cho Lăng Vi cau mày vì đau.

Một lúc lâu, anh mới quay đầu nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Tôi giúp em tìm người, sợi dây chuyền tôi giúp em cầm về. Chuyện này, em chớ xía vào.”

“Được.”

Nàng đáp ứng rất thống khoái, Diệp Đình nhìn cô một cái.

Cô hít một hơi, nói: “Anh giao thiệp rộng, nhiều thủ đoạn. Với anh, chuyện này dễ như trở bàn tay; với tôi, khó như lên trời. Không phải anh nói... Một người có năng lực không chỉ có trí khôn, tài hoa cùng thực lực, mạng giao thiệp của người đó, thủ đoạn, năng lực giao tế cũng quan trọng không kém không phải sao? Trừ quan hệ hợp đồng vợ chồng, ít nhất tôi còn cứu anh, xem như anh là mạng giao thiệp của tôi vậy.”

Diệp Đình nhướn mày: “Học dùng từ cũng không tệ.”

Mặc dù có đôi từ anh không hài lòng lắm, nhưng là... cô nhớ rõ lời anh như vậy chẳng khác gì lấy được lòng anh.

Lăng Vi cười nói: “Diệp Đình, cảm ơn anh đã giúp tôi.”

Diệp Đình nhéo má cô: “Những lời này, nếu là đổi thành giọng điệu khác thì tôi sẽ càng hưởng thụ hơn.”

“Giọng điệu gì?” Lăng Vi nhướn mày nhìn anh.

Anh cười khế: “Giọng nũng nịu... Em thử một chút, em vừa nũng nịu vừa nói, nói không chừng... Mấy ngày liền có thể tìm được người.”

“...” Lăng Vi trợn trắng mắt, để cho cô nũng nịu? Còn không bằng để cho cô chết đi...

Diệp Đình kéo cô lên xe, thay cô thắt dây an toàn, đột nhiên anh nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, làm sao em gọi tôi lại gọi luôn cả họ lẫn tên hả?”

Lăng Vi không hài lòng nhìn anh: “Nếu không gọi sao giờ? Anh gọi tôi không phải cũng kêu Lăng Vi sao?”

Anh suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta sửa đổi một chút, sau này tôi... gọi em là Vi Vi, vậy em gọi tôi là cái gì?”

“Đình Đình?” Lăng Vi che miệng cười.

Đình Đình? Làm sao nghe giống như tên đàn bà vậy...

Diệp Đình đen mặt.

Lăng Vi còn nói: “A Đình? Không được... Giống như trưởng bối kêu văn bối. Đình ca? Không được, giống thủ hạ của anh...”

“Vậy thì kêu "Thân ái"! ”

“...” Lăng Vi chê cười bủ môi: “Thân ái”?... Tuyệt không mở miệng được!

Một lúc sau đột nhiên anh hỏi: “Nam chính manga của em tên gì?”

“Cuốn nào?”

“Cuốn em thích nhất.”

“Ừm... Tôi thích nam chính cuốn mới nhất.” Lăng Vi đột nhiên xấu hổ nhưng vẻ mặt lại ngọt ngào, hạnh phúc gần như vô thức cười.

“Cuốn mới nhất?”

“Ừ.”

Diệp Đình đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn cô thật sâu.

Chương 132: Tình yêu này mầm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh còn nhớ, lúc anh xông vào nhà cô thì cô đang chuẩn bị hình tượng nam chính cho cuốn truyện mới, vốn nam chính dự định là một cảnh sát hảo hán nhưng sau đó lại đổi thành tổng tài quốc tế cao ngạo, lạnh lùng...

Mà thứ thu hút nhất của đại tổng tài không phải là thân phận của anh ta cũng không phải dung mạo của anh ta mà là... bắp thịt to lớn của anh ta.

Một hồi Diệp Đình cũng chưa lên tiếng...

Sau một hồi anh mới hỏi: “Anh ta tên gì?”

Lăng Vi thành thật nói: “Anh ta kêu Dạ Hành.”

“Tên sách là gì?”

“Người đột nhập.”

“...” Diệp Đình à một tiếng, người đột nhập, không phải nói anh đấy chứ?

Diệp Đình không nhịn được cười lên, nhất thời trong lòng tâm hoa nộ phóng.

Ánh mắt anh cong lên, tâm tình rất tốt... như bay lên trời được.

Trong nháy mắt cảm giác... Trước mắt như có một mảnh vườn hoa xuân nở rộ!

Diệp Đình mỉm cười... Anh lại hỏi: “Vai nam chính tại sao cũng họ Diệp?”

“Không có mà?” Lăng Vi nghi ngờ, đột nhiên 囧 không biết nói gì, gương mặt đỏ rần: “Anh ta là Dạ của ban đêm, không phải lá Diệp lá cây!”

“Nhưng cũng là lá mà... Sau này em gọi tôi là Dạ Hành cũng được.”
Diệp Đình gõ ngón tay lên tay lái.

Lăng Vi cúi đầu móc ngón tay: “Nhìn tình huống đi.” Mặc dù vai nam chính là dựa vào hình tượng của Diệp Đình, nhưng mà bảo cô gọi anh là Dạ Hành, cô thật sự không mở miệng được.

Hơn nữa cô cảm thấy gọi tên anh vẫn thoải mái hơn... ít nhất chân thực hơn, thân thiết hơn một chút.

Thân thiết? Lăng Vi vặn mi, sao mà cô lại nghĩ tới cái từ thân thiết này cơ chứ?

Thân thiết, cái từ này gắn lên người Diệp Đình có được không...

Quá đáng sợ...

Mà lúc này tâm tình của Diệp Đình đang tung tăng giống như chấp cho anh một đôi cánh để anh có thể bay lên được.

Anh suýt sáo, đập mạnh cần ga, lái xe về nhà nhanh như chớp.

Lăng Vi một mình đi tới phòng vẽ, trong lòng cô còn có chút mâu thuẫn, có chút quẩn quít.

Cô phát hiện... cô có hơi bị coi thường lại có chút thích được Diệp Đình đựng vào... trời ơi, suy nghĩ gì vậy? Còn có vừa nãy nghe anh nói cô giáo Vi Vi, tôi yêu em thì hô hấp của cô nhưng ngừng lại, trái tim suýt chút nữa văng ra ngoài.

Mặc dù biết đó là đùa giỡn, nhưng là... Trái tim vẫn không khống chế được cuồng loạn!”Bịch bịch bịch”, lúc ấy thật sợ bị bọn họ nghe được.

Cô che lại gò má đỏ ửng, phiền não... tính cách của cô không phải như vậy!

Hứa Tử Huân theo đuổi hai năm cô mới đồng ý qua lại. quá trình bọn họ yêu nhau cũng chỉ là nắm tay nhau mà thôi.

Cô cũng không phải người cổ lỗ sĩ, cũng không hạn chế mình không được hôn môi.

Nhưng cảm giác đó còn chưa tới vì, Hứa Tử Huân muốn hôn, cô sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng là... Diệp Đình đến gần cô, cô cũng sẽ không như vậy... ngày nhận giấy chứng nhận kết hôn, thậm chí cô thích thích....

... Tại sao có thể như vậy chứ?

Đáng hận hơn chính là cô còn chờ mong anh xuất hiện bên cạnh cô, cùng cô vui cười... biết anh mới được bao lâu đây? Đầu ngón tay cũng đếm được rồi...

Phiền não... không muốn gặp mặt anh.

Nếu lần sau anh còn dám kéo tay cô nhất định phải chặt tay anh.

Chiều tối, Diệp Đình đi vào phòng vẽ đứng bên cạnh cô hỏi: “Tuần trăng mật muốn đi du lịch ở đâu?”

Anh đưa tay nhéo má cô.

Lăng Vi gạt tay anh ra: “Ai muốn tuần trăng mật với anh cơ chứ.”

“Phối hợp với tôi một chút sẽ chết sao?”

Cô thật muốn đâm anh một câu nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của anh đột nhiên cô không nói ra được.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh cũng không biết tại sao đột nhiên lại cười: “Vườn sau phía sau nhà không tệ, tới đó đi.”

Chương 133: Cô gái quật cường ngu ngốc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Được! Toàn bộ nghe theo phu nhân an bài!” Anh đứng lên, đưa tay kéo cô. Anh hơi dùng sức mang cô đi.

Nội tâm Lăng Vi gầm thét, chặt tay chặt tay!

Đẩy anh ra! Lăng Vi, mày đừng bị coi thường!

Nhưng tay bị anh nắm chặt, cô muốn tránh thoát, lại có chút không nổi.

Tại sao như vậy chứ? A a a — —

Diệp Đình kéo cô đi ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho quản gia, bảo ông dựng một lều vải cạnh vườn rau, nói phu nhân muốn ở đó ngắm sao.

Lăng Vi囧: “Nói giỡn thôi... Đừng làm lớn được không?”

Diệp Đình cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cô: “Không được!”

Dựng lều vải xong, Diệp Đình đuổi những người khác đi, hai người nằm cạnh nhau ngắm sao.

“Lãng mạn không?”

“Bẹp — —” Diệp Đình đập chết một con muỗi.

Trời tháng sáu, muỗi cạnh vườn rau lớn bằng trực thăng, từng đoàn từng đoàn đen thui lù!

Lăng Vi vốn ngựa ngáy, lúc này, lại bị chích cả người!

“Đi! Tôi muốn đi về, thật ngu nha, ở nơi này cho muỗi chích!”

Cô ngồi dậy muốn đi, Diệp Đình kéo cô: “Đi cái gì? Vô ích không? Đang trong tuần trăng mật, có thể có chút tư tưởng tình cảm không? Có thể kiên nhẫn chút không?”

Lăng Vi vừa nóng vừa ngứa, khó chịu muốn chết.

Dùng sức đẩy tay anh, cắn răng nghiêng lợi hừ nói: “Tôi mặc váy, lộ tay và chân, muỗi đều chích trên người tôi!”

Cô thở phì phò không hài lòng: “Muỗi toàn chích tôi, không chích anh, anh có thể không mất kiên nhẫn sao?”

Cô đập muỗi: “Anh mặc áo sơ mi, quần tây, bọc kín như vậy, muỗi nhất định không chích anh!”

Sau đó, lại hừ lạnh: “Hơn nữa, da anh dày như vậy, muỗi chích không vào!”

Nghe cô nói xong, Diệp Đình ngồi dậy, cởi áo sơ mi khoác lên người cô, nửa người trên lộ ra bắp thịt màu lúa mạch khỏe đẹp: “Bây giờ được chưa? Cũng tới chích tôi, em mặc vào đi. Qua đây, nằm xuống.”

Anh mặc áo sơ mi cho cô, đẩy ngã cô, cẩn thận cài nút áo, vừa đập muỗi vừa ngăm sao hỏi: “Lãng mạn không?”

Lăng Vi bật cười: “Lãng mạn.”

Anh nắm tay cô, mười ngón tay giao nhau: “Khó quên không?”

“Khó quên...”

Anh chống người, đề lên người cô, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm.

Cô lập tức đỏ mặt, mặt đỏ ửng, đặc biệt xinh đẹp.

Cô đang cười, nụ cười ngọt ngào, rất mê người.

Anh nhìn cô chăm chăm, trong không khí đều là hơi thở của cô, trong vắt ngọt mềm như quả đào mật chín muồi.

Hô hấp anh trầm xuống, khàn giọng nói: “Nếu có một tuần trắng mặt thì tốt hơn.”

Môi anh từ từ kề sát cô, bọn họ nhìn nhau, hô hấp hòa vào nhau.

Mặt Lăng Vi ngày càng đỏ, hô hấp rối loạn, hoàn toàn mất hết nhịp điệu. Tay nhỏ bé của anh để trước ngực anh, tim đập như đánh trống, như muốn nhảy ra ngoài.

Anh cúi đầu xuống, hơi thở phả nam bao phủ cô, râu mới mọc cạ cô, hơi thở nóng bỏng làm cô ngứa.

Cô không khỏi run rẩy.

Anh không hôn cô, nhưng cô thiếu chút nữa thét chói tai.

“Ngứa...” Cả người trên dưới đều chỉ có một cảm giác.

Ngứa, dị ứng rượu cồn ngứa, muỗi chích ngứa, anh như có như không khiêu khích ngứa.

Lăng Vi không nhịn được muốn thét chói tai, muốn gãi, muốn cắn người, muốn có người mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực... Muốn có người giúp cô ngăn ngứa...

Anh vuốt môi cô, chậm chạp không động. Cô ngứa đến khó nhịn, cắn bả vai anh.

Anh hít hơi, không giãy giụa, mặc cô cắn.

Cô nhắm mắt lại, dùng sức cắn, cô lại cắn ra máu... Anh nhìn chăm chăm môi cô, có màu đỏ nổi bật.

Lăng Vi thấy môi anh run run, ánh mắt càng sâu lắng, thanh âm trầm thấp từ tính chui vào tai.

Anh nói: “Vi Vi, hôn tôi.”

“?” Lăng Vi ngược mắt nhìn anh, anh nói tiếp: “Thủ tục tân hôn còn chưa hoàn thành... Cô dâu còn chưa hôn chú rể.”

Chương 134: Cô gái quật cường ngu ngốc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Lăng Vi đỏ như trái táo, thẹn thùng quay mặt đi, cô không thể... chủ động.

“Không gấp...” Môi anh rơi xuống, nhẹ nhàng hôn tai cô: “Từ từ đi, không gấp. Tôi chờ em mở rộng cánh cửa lòng với tôi.”

Lăng Vi nhắm mắt, môi anh đột nhiên vồ lấy môi cô, thăm dò thật sâu vào trong miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô.

Lăng Vi run rẩy, lần đầu tiên cảm thấy... Thì ra, hôn môi có thể hòa tan người ta, có thể khiến trong đầu người ta đầy bong bóng, có thể khiến người ta cảm thấy trong không khí tràn đầy ngọt ngào, ngọt ngào mật ý này làm cả người cô nóng lên.

Anh sâu đậm hôn mút, làm cô quên đi tất cả. Hai cánh tay ôm cổ anh, say sưa cảm nhận kích bác bá đạo của anh.

Ngón tay anh luồn vào trong tóc mềm của cô, bá đạo hôn cô.

Không có son môi, không có trang điểm, hôn rất thoải mái, rất ngọt ngào.

“...” Móng tay dài của cô đâm vào lưng anh.

Anh bị kích thích, trở mình, cô ở trên, trở mình lần nữa, lại đè lên

người cô.

Hơi thở anh nặng nề, càng dùng sức hôn mút, hai tay bàn nắn bóp qua lại trên người cô.

Nụ hôn dài mà triền miên, hô hấp hai người dây dưa, ai cũng không nỡ tách ra.

Anh biết cô say mê, mê nụ hôn của anh, thích anh vuốt ve. Ha, cô gái quật cường ngu ngốc của anh.

Anh ôm cô, động tình quấn quýt miệng lưỡi với cô, thân thể cứng đờ chống trên người cô, kề sát cô.

Nơi nào đó của anh nóng như bị nung. Nhưng anh nhẫn nhịn, không muốn tiến thêm một bước, xâm chiếm cô.

Cũng không biết hôn bao lâu, cô đột nhiên bất động, nhắc chân đạp anh.

“?” Trong đôi mắt đen của anh tràn đầy tình dục, còn chưa tỉnh hồn từ nụ hôn sâu.

“Muỗi chích phải chân tôi, quá ngứa, không chịu nổi.” Cô vùi mặt vào hõm vai anh, giống như con mèo nhỏ.

Con muỗi đáng chết! Ánh mắt Diệp Đình mê ly sinh tình, hít sâu, ổn định hơi thở rối loạn. Anh cời giày, cời vớ, cà trên chân cô: “Là vậy?”

“Bên trái một chút...”

“Đây?”

“Ừ...”

“A... Duy trì tâm trạng.” Anh lại cúi xuống, hôn môi cô, Lăng Vi chống lên ngực anh: “Về đi, trên người tôi đều là vết muỗi chích.”

Anh kéo tay nhỏ bé của cô, mò mẫm trên người anh: “Em giúp tôi gãi gãi cũng không ngứa.”

Anh cười nhìn cô, bỗng nhiên kéo tay cô: “Chưa từng ngủ lều vải đúng không?” Anh đứng lên, kéo cô vào lều vải. Thuận tay kéo lá bạc hà.

Anh kéo dây kéo lều vào xong, bên trong vừa tối vừa nóng, không khí oi bức, Diệp Đình nửa quỳ bắt muỗi. Lăng Vi nóng đến chảy mồ hôi, cởi áo sơ mi của anh. Dùng áo quơ muỗi.

“Tuần trăng mật này thật đặc biệt...”

Diệp Đình cười lên, cúi đầu đếm vết muỗi chích: “Bao nhiêu người phụ nữ muốn hôn tôi... Tôi đều khắc chế, tiện nghi cho mấy vật nhỏ này rồi.”

Lăng Vi nhìn anh, nhin không được bật cười. Cô lấy áo anh làm gối. Che mặt nóng bừng, cảm giác râu anh cạ mặt cô, rõ ràng đau nhói. Nhưng... cảm giác đau nhói lại làm người ta thích, không ghét. Còn có trên môi, loáng thoáng còn cảm giác tê dại vì anh gặm cắn.

Chương 135: Tôi không hoang dã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô theo bản năng liếm môi. Diệp Đình nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của cô, ánh mắt đột nhiên nóng lên.

Lăng Vi làm bộ không thấy, nhìn một vòng lều vải. Lều vải này không lớn, cao hơn một thước, vừa vặn có thể hai người nằm.

Anh đập muỗi, hỏi cô: “Nóng không?”

Lăng Vi trừng anh: “Nói nhảm!”

“Tôi cũng nóng...” Anh lấy tay quạt quạt.”

“Đi về?” Cô hỏi.

“Không về! Đi về là cho bọn họ cơ hội cười nhạo.”

“Ở đây thì bọn họ không chê cười nữa? Người ta cũng không ngốc đến mức không biết nơi này nóng?”

Diệp Đình nằm cạnh cô, trên bắp thịt hoàn mỹ mê người đều là vết muỗi chích. Anh nói: “Hiếm khi thả lỏng một lần, tán gẫu chút đi.”

Anh vò lá bạc hà, quét lên cánh tay trắng nõn của cô.

Lăng Vi cũng lấy một ít, quét lên anh.

Diệp Đình hỏi cô: “Sau khi ba mẹ em mất, em liền theo chú em?”

“Ừ.”

“Ông ấy tốt với em không?”

“Tốt.”

“Kể cho tôi nghe đi.”

Tay Lăng Vi dừng lại, mấp máy môi muốn nói chuyện, lại nói không ra lời.

Diệp Đình cũng không thúc giục cô. Cứ vừa để lá bạc hà lên người cô vừa chờ.

Giống như không biết cô khó chịu.

Thật lâu, Lăng Vi nói: “Chú tôi rất tốt với tôi, mỗi ngày đưa tôi đi học, đón tôi tan học. Tôi thích ăn gì, chú đều nhớ. Đồ chơi, quần áo con gái chú có, tôi chỉ có thể nhiều hơn cô ấy, không hề ít hơn.”

“Em thích ăn gì?”

“Đậu phộng rang.”

“...” Diệp Đình gật đầu: “Trái cây thì sao?”

“Dưa hấu...”

Anh cười gật đầu: “Yêu cầu thật thấp, dễ nuôi. Nói tiếp.”

Lăng Vi tiếp tục nói: “Thím tôi không tốt với tôi, chú thường xuyên tranh cãi với thím. Có một lần, thím nói tôi là hàng lỗ vốn, nói tôi là sao chổi, nói ba mẹ tôi một cầm tinh dê một cầm tinh gà... Còn tôi cầm tinh chó, nên giúp trông nhà, nhưng tôi không coi chừng người khác... Toàn để lạc bọn họ.”

Sắc mặt Diệp Đình đen chìm, ngồi dậy, bắp thịt trên người cũng kéo căng.

Ánh mắt Lăng Vi mơ hồ. Dường như thấy gân xanh của anh đang nháy.

Một lúc lâu, anh hít hơi, trầm giọng nói: “Tôi cầm tinh con ngựa, tôi không sợ lạc. Tôi canh chừng em.”

Lăng Vi hít mũi: “Tính tình anh hoang dã, tôi sợ không canh chừng được.”

Anh đưa tay lau khóe mắt cô: “Ngốc... Tôi không hề hoang dã, tôi là ngựa nhà.”

“Ngựa nhà...” Lăng Vi dùng mu bàn tay lau nước mắt, cười.

Diệp Đình nói tiếp: “Khi tôi còn bé, có một thầy bói mù coi bói cho tôi, nói mạng tôi cứng rắn, phải tìm một người cầm tinh con chó để tôi khi dễ mới được. Cầm tinh khác, đều không chịu nổi tôi. Haiz, tôi không nghĩ tới em cầm tinh con chó ah. Hai ta thật có duyên.”

Lăng Vi nghe anh nói lung tung, hốc mắt đỏ bừng.

Anh nằm xuống nói: “Mẹ tôi sinh tôi liền qua đời, ba tôi hận tôi, đánh chửi là chuyện thường, còn nhốt tôi trong phòng tối nhỏ, muốn bỏ đói tôi. Nếu không phải bà vú tôi che chở, tôi đã chết sớm rồi.”

Lăng Vi nhỏ giọng nói: “Có lẽ ông ta quá yêu mẹ anh...”

“Ai biết được, tôi cũng cho là ông ta quá yêu mẹ tôi, nên tôi chịu đựng. Nhưng ông ta không ngừng có đàn bà bên ngoài, cuộc sống rất thối nát, con riêng nhiều như khoang xe lửa vậy. Khi ông ta phát tiết, tôi nhin. Lúc tôi 12 tuổi, ông ta cưới công chúa Irene, nói là vì lợi ích gia tộc... Hừ...”

“Anh 12 tuổi, đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, anh sống thế nào?”

“Tôi kiếm tiền nuôi mình ah.”

“...” Lăng Vi cười lên: “Dĩ nhiên tôi biết, vậy tại sao hai chúng ta chênh lệch lớn như vậy? Từ 14 tuổi đến bây giờ, cô kiếm được hơn 200 vạn. Tôi đã cho là rất nhiều rồi. Tại sao anh có thể có nhiều tiền như vậy?”

Anh nghiêng người, dùng cánh tay gối đầu, một tay khác búng trán cô: “Vì em ngốc.”

“Tôi ngốc mà anh còn cưới tôi, chứng tỏ anh ngốc hơn!” Lăng Vi trừng anh.

Chương 136: Tôi không hoang dã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình bật cười: “Đúng, tôi ngốc hơn em. Nhưng tôi thật sự rất có bản lĩnh kiếm tiền. Tôi thích vọc máy vi tính, thích chơi cổ phiếu. Khứu giác của tôi tương đối nhạy bén, nghề nào có thể kiếm ra tiền, tôi lập tức nhận ra được. Tôi cũng không biết tại sao ánh mắt tôi tốt như vậy, làm gì cũng kiếm ra tiền.”

“...” Lăng Vi phá đám anh: “Ba anh không giúp anh chút nào sao? Anh chưa từng nghĩ, có phải ông ta ở sau lưng thúc đẩy hay không?”

“Nghĩ tới, nhưng tôi làm đầu tư, đều rất tùy ý. Ông ta căn bản không biết tôi muốn làm gì. Cho nên cũng không có cách giúp tôi. Hơn nữa, ông ta sẽ không giúp tôi, ông ta sợ tôi làm lớn hơn ông ta, ông ta sợ tôi vượt qua ông ta.”

Lăng Vi ấp úng nói: “Nếu tôi có bản lĩnh giống anh thì tốt.”

Anh đưa tay nhéo mặt cô: “Rất cực khổ, tất cả mọi người đều thấy hào quang của tôi, không ai biết trả giá gấp bao nhiêu lần người thường. Mỗi ngày tôi chỉ ngủ hai, ba giờ, còn thường xuyên bị người khác đuổi giết, hãm hại. Em nhìn mặt tôi đầy tang thương, đáng vẻ này 26 tuổi...”

“Mới không phải! Anh còn rất trẻ!”

Anh nắm tay cô, sờ mặt mình. Ngón tay cô giật giật, nhéo mặt anh:

“Tiểu thịt tươi.”

Diệp Đình nhìn chăm chú vào ánh mắt sáng ngời của cô, nắm tay nhỏ bé của cô mơn trớn, đột nhiên có tia đau lòng trào ra lồng ngực, anh muốn lấy tất cả những gì anh có thể nhét vào trong tay cô.

“Anh rất mệt mỏi đúng không? Ngủ một lát đi...” Tay cô dán mặt anh, cảm thấy trên mặt anh có lớp mồ hôi.

“Nóng quá, chúng ta về đi.”

“Không về!” Anh nhắm mắt, lấy tay kia quạt gió cho cô: “Tâm tĩnh tự nhiên mát, một hồi không nóng nữa.”

Anh không nói, trong chốc lát, tay chậm rãi rơi xuống, ngủ.

Lăng Vi cầm áo sơ mi của anh, quạt gió cho anh, chỉ chốc lát sau, cũng ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng cảm thấy có người cầm khăn lau mồ hôi cho cô, một lúc sau, gió lạnh tấn công tới. Lăng Vi hí mắt.

Nhìn ánh đèn nhỏ trên đỉnh lều vải, còn có cái quạt trần nhỏ! Cả người cô dính đầy mồ hôi, bị gió thổi qua, lạnh thấu tim.

Cô mở to mắt, hỏi: “Anh tìm đâu ra?”

“Gọi người đi mua, mới mua về.” Anh đưa tay kéo mí mắt cô: “Mau khen tôi, mau khen tôi.”

Lăng Vi cảm thấy buồn cười, giống như đứa bé. Cô quá mệt nhọc, ánh mắt không mở ra được, mềm nhũn nói: “Anh thật giỏi...”

Thanh âm cô mềm mại hóa xương, có thể làm xương cốt người nghe mềm nhũn. Anh cúi đầu, hôn sâu môi cô.

Cô lấy mu bàn tay lau miệng, rất ghét bỏ.

Diệp Đình nằm bên cạnh cô, hôn đôi môi mềm của cô: “Vợ... Trăng mật, em định hưởng mấy ngày?”

Lăng Vi lập tức tỉnh: “Mấy ngày? Còn mấy ngày? Nửa đêm tôi cũng không muốn...”

Anh đột nhiên hôn cô: “Đừng kích động, từ từ nói.”

Cô vừa tức giận vừa buồn cười, ngón tay ôm mặt anh, đẩy anh ra: “Mau đi ngủ, ngày mai nói sau.”

“Em cũng tỉnh rồi, đứng lên thay quần áo, quần áo em cũng ướt đẫm.” Diệp Đình tiện tay tắt đèn.

“...” Lăng Vi bò dậy thay quần áo, anh đưa lưng về phía cô. Rất quân tử.

Thay xong, Diệp Đình kéo dây kéo lều vải, ném quần áo ướt đẫm mồ hôi của cô ra ngoài.

Lăng Vi mặc đồ ngủ, duỗi tay duỗi chân, thoải mái lăn lộn qua lại...

Diệp Đình cũng mặc đồ ngủ, hiển nhiên đã thay trước khi cô tỉnh.

Mấy ngày nay Lăng Vi uống thuốc, đặc biệt mệt rã rời, lại đi ngủ.

Diệp Đình cũng mệt mỏi, nhưng anh không ngủ, mở đèn, chống cự sâu ngủ gật, lấy thuốc mỡ thoa lên người Lăng Vi.

Thuốc mỡ này là thuốc đặc hiệu anh vừa lấy được, là một người bạn học tiến sĩ được vừa vận chuyển từ nước ngoài về cho anh.

Nghe nói bôi lên sẽ hiệu quả, cũng không biết có thần kỳ như vậy hay không.

Diệp Đình xoa một ít thuốc mỡ lên tay cô.

Bôi thuốc xong, anh dùng bàn tay xoa cho cô. Người bạn kia nói, phải xoa nóng thuốc mỡ, đẩy mạnh hiệu quả.

Xoa cánh tay xong, kéo chân dài của cô đặt lên chân mình.

Chân cô rất dài, rất thẳng, đặc biệt đẹp mắt.

Tay anh phủ lên chân cô, chân dài cô trắng nõn mượt mà, đều đặn thon dài, da trắng như tuyết, bắp đùi mềm nhũn, Diệp Đình thầm nghĩ, vừa nhìn là biết thiếu rèn luyện. Sau này, phải kéo cô chạy bộ, leo núi, hoặc chơi bóng.

Xoa tay chân xong, thấy rõ ràng, thuốc này rất hiệu quả!

Lại nhìn mặt và cổ cô... Đồ rục!

Nếu không so sánh với tay chân, thật sự không cảm thấy khó coi!

Kệ đi, người tốt làm tới cùng, đưa phạt đưa đến tây...

Anh lại bôi thuốc mỡ lên mặt cô, ngay cả cổ cũng xoa xong, lật người cô lại, bôi sau lưng cho cô.

Cô ngủ say, giống như đầu heo nhỏ.

Bôi lưng cho cô xong... Ánh mắt anh đi xuống, nhìn cái mông nhỏ của cô, chỗ này... đụng vào thì không tốt lắm...

Nhưng eo thon và cái mông, phân biệt rõ ràng!

Một bên nắm nhất đại học, một bên nhỏ...

Anh kéo áo ngủ của cô xuống, bôi ít thuốc cho cô, không dám dùng sức.

Xoa xong, lật cô lại, tay từ từ đưa vào áo cô... Mềm mại trong lòng bàn tay kích thích hooc-môn của anh tăng vọt.

Hô hấp dần dồn dập. Xúc cảm mềm mại này... có thể khiến anh say chết! Ừm — — thật sự quá tốt đẹp, tay như keo dính vậy...

Dùng sức một chút, không nỡ buông tay...

Anh chịu đựng, cắn răng chịu đựng, chịu đựng xao động trong thân thể, bôi qua loa.

Dây vò như vậy khiến anh nóng ran khó nhịn. Kéo dây kéo lều vải ra, gió lạnh thổi nửa ngày, rốt cuộc kìm nén xao động trong cơ thể, đột nhiên cảm thấy eo mỗi lưng đau...

Trở lại trong lều, nhìn thấy cô gái nhỏ đáng yêu ngủ như đầu heo bên cạnh, vừa thơm vừa ngọt.

A... Một chết cũng đáng giá.

Quả thực quá mệt nhọc, anh ném thuốc, cánh tay dài chân dài vươn ra, kéo cô vào trong ngực ôm như ôm gối.

Mút lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, hôn đến rối loạn lòng người, không thể không buông cô ra, ép buộc khắc chế khô nóng trong cơ thể, ôm cô ngủ say.

Bên ngoài, cách đó không xa, Vương quản gia, bác sĩ Vương đập muỗi bẹp bẹp.

“Hai người này...” Bác sĩ Từ xách hòm thuốc, không ngừng lắc đầu.

“Rất tốt nha!” Vương quản gia có thâm ý khác cười.

“Đi về?”

“Đi thôi!” Vương quản gia cười ha ha: “Không về, cậu còn muốn học hỏi đánh dã chiến à?”

...

Sáng sớm, Lăng Vi tỉnh trước... Mở mắt ra, chỉ thấy một gương mặt đẹp trai kề sát má trái cô.

Tay chân anh đều đặt trên người cô...

Ôm cô vào trong ngực như em bé ôm gối.

Còn cô... cũng không biết trúng tà gì, tay trái bầu chặt cơ ngực anh, đầu ngón tay còn móc... hạt đậu nhỏ của người ta...

Chương 137: Chồng quyền thế! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đây là đây là đây là... Cô không có cảm giác an toàn sao?

Rút tay về, làm bộ chưa làm gì.

Diệp Đình mở mắt, yên lặng liếc cô.

“Mau dậy đi, cũng không biết mấy giờ rồi.” Lăng Vi lấy tay, chân anh ra. Nhanh chóng bò dậy, kéo lều vải.

Không khí bên ngoài đặc biệt mát mẽ, cô hít thở sâu, đuổi người... Thoải mái...

Không có gì than thở dễ chịu hơn.

“Mau đi rửa mặt.” Một bàn tay ôn hòa hiền hậu xoa tóc cô. Diệp Đình cực kỳ thích cảm giác này, tóc cô mềm mại mượt mà, xoa rất thoải mái.

Bàn tay anh ấm áp, Lăng Vi chỉ cảm thấy có một dòng điện chạy qua toàn thân, dường như mạch máu cũng nóng lên.

Cô đỏ mặt, gạt tay anh, nhưng anh thuận thế nắm tay cô.

“Mau đi, đi rửa mặt.” Anh kéo cô ra khỏi lều vải, đến nhà gỗ nhỏ rửa mặt.

Lúc rửa mặt, soi gương, Lăng Vi phát hiện một chuyện thần kỳ... Vết muỗi chích trên người cô không còn!

“Ai nha, kỳ quái... Tại sao không còn vết muỗi chích?” Cô nâng tay nhìn, trên cánh tay cũng mất. Nhắc chân nhìn, trên đùi cũng mất.

“Ha ha – thật thần kỳ! Biến mất hết rồi!” Cô xé quần áo, từ cổ áo nhìn vào trong... ngực, không còn một vết đỏ nào!

Diệp Đình cũng nhìn vào trong theo cô: “Cảm giác tự nhìn thế nào?”

“Cút — —” Lăng Vi hận không thể đánh bay anh.

Buồn cười là, trên người Diệp Đình đều là vết muỗi chích...

Anh cúi đầu, nhìn chấm đỏ trên người, bĩu môi hừ lạnh: “Em nhìn đi. Em lây toàn bộ vết đỏ cho tôi...” Anh giơ tay nhéo cánh tay cô: “Em tốt rồi, lây toàn bộ qua người tôi.”

Lăng Vi vừa đánh răng vừa cười: “Đáng đời!”

Nữ đầu bếp đã chuẩn bị bữa sáng xong, tổ yến sữa bò, bánh mì, còn có một đĩa xào đậu phộng...

Lăng Vi nhướn mày nhìn Diệp Đình... Đậu phộng này là thức ăn anh cố ý thêm cho cô?

Diệp Đình hỏi cô: “Hôm nay định làm gì? Xem phim? Mua sắm?”

“Anh có thời gian?”

“Có! Bồi vợ đi tuần trăng mật, phải có thời gian.” Anh nghiêm trang

nói.

Lăng Vi nhai đậu phộng thơm ngát, cũng nghiêm trang nói: “Hôm nay tôi có chuyện... Tôi phải tìm công ty thương lượng chuyện đổi manga của tôi thành trò chơi. Khoản tiền này vừa vặn có thể cứu chú tôi ra.”

“Ừ... Vậy thì tốt, tôi đi cùng em.”

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, không nói gì.

Diệp Đình gọi điện thoại nói trợ lý sắp xếp gặp mặt công ty trò chơi.

Cơm nước xong, hai người thay quần áo Tiểu Thu đưa tới. Lăng Vi sửa soạn thỏa đáng, cuống cuống muốn ra ngoài, lại bị Diệp Đình kéo lại: “Gấp cái gì?”

Lăng Vi thầm nghĩ, đã hẹn gặp mặt công ty trò chơi, làm sao không gấp?

Hẹn một giờ sau gặp mặt, bây giờ ra ngoài, cô có thể đến sớm, tránh để người khác nói gì.

Diệp Đình nhìn cô như nhìn kẻ ngốc: “Bàn chuyện làm ăn không phải như vậy. Em đi sớm, người ta sẽ cảm thấy em không đáng tiền!”

Lăng Vi bừng tỉnh hiểu ra!

Trong lòng thầm nghĩ: Diệp Đình làm ăn thành công như vậy, nghe anh hẳn không sai.

Cô rất nghiêm túc gật đầu: “Vậy bây giờ làm gì?”

Anh kéo tay mềm mại nhỏ bé của cô: “Vừa ăn xong, không thể lập

tức ngồi xe, đối với dạ dày không tốt. Đi tản bộ trước đi.”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm trang của anh, đột nhiên muốn nôn: “Trước kia, anh ra ngoài còn gấp hơn người khác, không thấy anh quan tâm dạ dày anh như vậy.”

Diệp Đình đột nhiên cúi đầu, rũ mắt nhìn cô. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời của cô, nghiêm túc nói: “Trước kia tôi một mình, bây giờ tôi lập gia đình, không chỉ phải chú ý thân thể mình, còn phải chăm sóc kỹ cho em.”

“...” Lăng Vi hít sâu một hơi, nhìn anh thật lâu.

Lăng Vi muốn nói: “Kết hôn giả không cần xem như thật như thế!” Nhưng bầu không khí quả thực quá tốt, cô không đành lòng phá hỏng không khí này...

Chương 138: Chồng quyền thế! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai bên con đường mòn nay trồng đầy cây anh đào, mùa này anh đào đang đỏ, từng giọt sương vương trên cánh anh đào mềm mại.

Lăng Vi vừa hái đào ăn vừa đi tới trước.

Trên cây ven đường còn có chim hót, sương mai hoa dại khắp nơi, hướng ánh mặt trời mà sống.

Lăng Vi ngửi không khí trong rừng, chỉ cảm thấy tâm tình sáng khoái.

Nơi này rừng ẩm sum xuê, chim hót mùi hoa, giống như một thế ngoại đào nguyên.

Diệp Đình hái được mấy trái anh đào chín đỏ, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đầu ngón tay anh đụng phải môi cô, xúc cảm mềm mại, giống như kẹo đường.

Diệp Đình rút tay về, lại kéo cô đi tới trước.

Rõ ràng anh đào rất chua, nhưng Lăng Vi cảm thấy cực kỳ ngọt... Sáng sớm, cùng anh tản bộ, ăn trái anh đào anh đút tới miệng, thật đặc biệt.

Cô nhìn bóng cây trên đỉnh đầu, đưa tay hái một trái anh đào nhét vào miệng anh, Diệp Đình sững sốt.

Cô nhàn nhạt cười một tiếng, cực kỳ nghiêm túc nói: “Rất ngọt, anh cũng thử đi.”

Diệp Đình bị nụ cười của cô làm rung động, anh không thích ăn anh đào, nhưng vẫn ngậm trong miệng.

Thật chua... Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngửa đầu, hào hứng hỏi anh: “Có phải rất ngọt không?”

Anh nhúu mày, thành thật nói: “Không ngọt, rất chua.” Anh khạc ra trái anh đào, nhúu mày.

Lăng Vi liền mất hứng: “Sao có thể?”

Diệp Đình đột nhiên ôm chặt cô vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chú, nói: “Có lẽ... trái anh đào trong miệng em tương đối ngọt.” Anh nâng cằm cô, cúi người mút môi cô, đầu lưỡi cạy ra môi cô, mút sâu vào, giống như muốn mút đi vị ngọt trong miệng cô.

Trái anh đào cô vừa ăn, cái miệng nhỏ nhắn chua chua ngọt ngọt, tiếp tục mút khiến người khác muốn ngừng cũng không được.

Anh áp cô vào một thân cây, hai tay ôm chặt, giam cầm cô, ngậm cái miệng nhỏ nhắn của cô, bá đạo mút hôn.

Hôn một hồi, ngọn lửa trong cơ thể liền cháy.

Hoàn cảnh nơi này không tệ, anh thật muốn đè cô ở đây làm. Anh nhất định có thể mang cô lên trời cao!

Lăng Vi cảm giác được anh không đúng, dùng sức đẩy anh.

Cô thật sự rất khó hiểu, vừa rồi còn trò chuyện rất tốt, sao đột nhiên như điên vậy?

Lăng Vi vùng vẫy, Diệp Đình dần buông cái miệng nhỏ nhắn của cô, anh không thể không quan tâm tới cảm nhận của cô, biết cô không dễ dàng yên tâm như vậy, anh cũng không muốn vội vã, tránh cho cô bị dọa sợ chạy mất, anh buông môi cô ra, ôm cô vào trong ngực, vuốt lưng cô, từng chút từng chút.

Cầm anh tựa vào trán cô, ôm chặt cô, ổn định xao động trong cơ thể.

Râu non trên cằm anh đâm cô, cũng không biết tại sao, cô đột nhiên thích cảm giác này, vô hình có cảm giác an toàn. Cô đưa tay, xoa cằm anh, lúc ngược mắt nhìn anh, liền phát hiện chẳng biết từ lúc nào, anh mắt anh trở nên ôn nhu lạ thường, giống như đá hắc diệu rơi vào trong nước, sáng bóng trơn nhuận, tựa như vừa đụng vào thì sẽ vỡ.

Một lúc lâu, anh rũ mắt, nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ của cô, nói: “Quả nhiên... trái của em ăn ngon hơn.”

Mặt Lăng Vi đỏ như trái anh đào. Anh nâng cằm cô, cô ngửa đầu nhìn anh. Tròng mắt thâm thúy, giống như có luồng ma lực muốn hút cô vào!

Trong lòng Lăng Vi ngàn vạn lần nói với mình: “Người này rất nguy hiểm! Đừng nhìn mắt anh ấy!”

Sau đó, đoạn đường này, Lăng Vi nhìn khắp nơi, không nhìn Diệp Đình. Diệp Đình xem giờ xong, mới kéo cô ngồi xe lên đường.

Đi tới chỗ hẹn, thời gian đúng lúc, không kém một giây một phút!

Hai người bọn họ không âu không lo, chỉ khổ cho hai người đại diện công ty trò chơi! Hai người kia như ngồi bàn chông! Nhận được điện thoại, lập tức tới chờ, đợi chừng giây một!

“Diệp tiên sinh ——”

Lúc người đại diện thấy Diệp Đình, kích động bắt tay anh, giống như muốn quỳ xuống chào anh.

Lăng Vi biểu tình phức tạp nhìn hai người kia.

Cô biết bọn họ là người đại diện công ty trò chơi tới thương lượng, không biết, còn tưởng rằng bọn họ thấy cha ruột nữa!

“Thái Vi tiểu thư, manga cô vẽ thật sự quá tốt! Nội dung vô cùng vô cùng xuất sắc, cực kỳ thích hợp chuyển thành trò chơi. Chúng tôi đặc biệt yêu thích, chúng tôi luôn mong đợi có thể chuyển manga cô thành trò chơi! Có thể hợp tác với cô, là vinh hạnh lớn nhất của chúng tôi!”

Lăng Vi khách sáo cười một tiếng.

Lần trước thất hẹn, không phải nói vậy....

Nhưng cô biết đạo lý cơ bản này, biết tiến thoái. Khách sáo nói: “Có thể được anh yêu thích cũng là vinh hạnh của tôi.”

Thật ra, bàn chuyện trò chơi cũng không tốn nhiều nước, trước kia bọn họ cực kỳ yêu thích manga của Lăng Vi, chẳng qua sau đó... Vương Hân Bình cản trở bọn họ, quấy nhiễu lần hợp tác của bọn họ.

Lăng Vi không so đo những chuyện kia, hai bên nói chuyện rất vui vẻ.

Nửa giờ liền bàn xong hạng mục hợp tác, giá tiền rất cao!

Lăng Vi cũng biết tại sao bọn họ đột nhiên thay đổi thái độ.

Có mắt cũng có thể nhìn ra, ánh mắt bọn họ lúc nhìn Diệp Đình rất nóng bỏng.

Không hề nghi ngờ, là nhờ phúc của Diệp Đình.

Hai người rời đi, hai người đại diện công ty trò chơi kích động vỗ tay!

“Đó là Diệp tiên sinh Đình Phong Quốc Tế?”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao! Trang đầu báo sáng nay còn nói Diệp tiên sinh cưới một cô gái tên Lăng Vi... Ai có thể nghĩ tới, Lăng Vi này là tác giả manga của chúng ta!”

“Hà? Anh nói hai người bọn họ là kết hôn thật sao?”

“Anh quan tâm bọn họ có phải kết hôn thật hay không, Diệp tiên sinh người ta bận rộn bao nhiêu, còn tới bàn chuyện với chúng ta cùng Lăng tiểu thư, có thể thấy coi trọng cô ấy thế nào.”

“Đúng vậy.”

Người nọ vỗ mạnh trán: “Lăng Vi này... Sao tôi không nghĩ tới chính là tác giả manga Thái Vi tiểu thư của chúng ta chứ! Aiya — — sớm biết cô ấy là Diệp phu nhân, chúng ta nên sớm gọi cho cô ấy mới đúng!”

“Phải vậy chứ.” Một người khác cũng ảo não: “Lúc trước, Vương

Hân Bình đó còn bảo chúng ta ngáng chân Lãng tiểu thư, chúng ta còn thất hẹn với Lãng tiểu thư, cũng không biết Lãng tiểu thư có căm ghét chúng ta hay không...”

“Chắc sẽ không... Chúng ta làm đơn này thật tốt, thì sau này có nhiều cơ hội hợp tác. Mau lên mau lên, giao tiền trước, chuyện sau đó đều dễ nói.”

“Ừ! Được được được, tôi lập tức thông báo kế toán!”

...

Diệp Đình và Lãng Vi từ công ty trò chơi đi ra, một đám ký giả đột nhiên xông tới: “Diệp Đình tiên sinh — — xin hỏi anh và Lãng Vi tiểu thư đã đăng ký thật sao?”

“Diệp tiên sinh — — Có bài báo nói anh và Lãng Vi tiểu thư là kết hôn giả, tối qua có người cố ý điều tra hồ sơ Cục dân chính, căn bản không nhìn thấy hai người đăng ký... Xin hỏi...”

Chương 139: Dỗ vợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Còn chưa hỏi xong, bên người Diệp Đình đột nhiên xuất hiện mười mấy người mặc áo đen đứng ra canh giữ.

Đám vệ sĩ bảo vệ cho Diệp Đình và Lăng Vi, chắn hai người bọn họ ở đằng sau.

Diệp Đình kéo Lăng Vi ngồi lên chiếc Roll Royce màu đen dài.

Chỉ trong chốc lát, Sở Minh Y gọi điện thoại tới: “A Đình, hai người chưa kết hôn đúng không?”

“Liên quan gì tới cô?” âm thanh của Diệp Đình không mặn không nhạt.

Sở Minh Y ngây ngốc, nhìn một chút rồi cuộc vẫn nói ra: “Anh không lừa được em đâu, em biết hai người là đám cưới giả. Em đã cho người điều tra hồ sơ ở cục dân chính, căn bản không thấy hai người ghi danh.”

Diệp Đình mặt lạnh: “Cô quản hơi nhiều rồi chẳng?”

“A Đình, em là... là bạn của anh mà. Em không bạn tâm anh thì bạn tâm với ai. A Đình, anh phải tin tưởng em, người đàn bà bên cạnh anh chẳng hiền lành gì đâu, nói chuyện thì chanh chua cay nghiệt, lòng dạ hẹp hòi.”

Diệp Đình cười nhạt: “Phải vậy không? Tôi cảm thấy cô ấy rất hiền lành, biết cảm ơn, làm người trọng nghĩa, có quyết đoán.”

“Anh từ đâu nhìn ra chứ? Căn bản là cô ta dối trá, đều là vẻ bên ngoài. Loại đàn bà như cô ta sao anh lại tin chứ, cô ta nghĩ đủ cách để gả cho anh, anh còn không biết mục đích của cô ta sao? Anh có tiền, nổi tiếng, có địa vị. Cô ta đang lợi dụng anh đấy.”

Diệp Đình lạnh lùng nói: “Tôi nguyện ý cho cô ấy lợi dụng, tôi thích tôi có giá trị lợi dụng.”

“Anh...” Sở Minh Y tức giận ngực như bị dao đâm.

Đột nhiên Diệp Đình trầm giọng: “Quản cho tốt chính cô và bị hôn phu của cô đi, chuyện của tôi không nhọc cô quan tâm.”

“Diệp Đình, tại sao em và Lộ Dịch đính hôn anh còn không biết sao? Muốn em nhắc nhở cho anh sao?”

*** nó lão tử không muốn biết.

Sở Minh Y ở đó đầu gầm nhẹ: “Là bởi vì căn bản anh không quan tâm em...”

“Rụp...” Diệp Đình tắt điện thoại.

Cúp máy, Diệp Đình gọi điện thoại cho luật sư Chu: “Bên trong cục Dân chính không có ghi danh sao?”

“...” luật sư Chu hít sâu một hơi nói: “Tôi gọi điện thoại hỏi một chút.”

Chỉ chốc lát sau, điện thoại của luật sư Chu gọi tới: “Cái đó... Nhân viên nữ kia có con nhỏ mấy ngày nay bị sốt, cô ta quên mất.”

Diệp Đình: “...”

Luật sư Chu hấp tấp nói: “Bây giờ ghi danh rồi, tôi đã tra được.”

Diệp Đình không quẩn quít nữa, nói thẳng: “Tài liệu của chú tôi đã chuẩn bị xong chưa?”

Luật sư Chu sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ tới Lăng Trí... là chú của Lăng Vi, bây giờ chính là chú của Diệp Đình liền vội vàng nói: “Chuẩn bị xong rồi.”

“Tôi lập tức tới ngay.”

Điều chỉnh âm thanh yên lặng, sắc mặt Diệp Đình thối thối.

Đột nhiên Lăng Vi cười một tiếng. Diệp Đình liếc cô: “Em cười cái gì?”

“Em có cười sao?”

“Em đang cười.”

Lăng Vi quay đầu nhìn anh: “Em tốt bụng như vậy sao? Lại biết cảm ơn, làm người trượng nghĩa, có quyết đoán. Làm sao em không phát hiện?”

Diệp Đình liếc nhìn cô, nói: “Đi cô nhi viện dạy học, không tiền lương, làm không công, đây không phải là tốt bụng sao? Biết cảm ơn? Tôi xông vào nhà em, tính mạng bị đe dọa, em không thấy chết không cứu còn không phải là người trượng nghĩa? Lúc em lâm nguy không sợ, lấy sự tử mị của em, đuổi theo thế lực hắc đạo đáng sợ nhất quốc tế, còn không phải là có quyết đoán?”

“Nhờ anh khen ngợi.”

Đột nhiên Diệp Đình nắm tay cô: “Vợ anh anh không khen thì khen ai.”

Lồng ngực Lãng Vi bung ra, nhất thời không nói ra lời.

Chương 140: Dỗ vợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tới sở sự vụ của luật sư, luật sư Chu đã chuẩn bị xong tài liệu: “Phu nhân, vụ án của chú ngài không phức tạp, vụ án kinh tế này chỉ cần trả hết nợ là có thể cứu người ra.”

Sáng hôm sau, Diệp Đình cùng Lăng Vi tới nhà giam đón người.

Lăng Trí xách một túi màu xanh từ cửa nhà tù ra ngoài.

Mái tóc ông đã có hoa râm, cả người tiều tụy.

Thấy Lăng Vi, nước mắt “tách tách” một chút rơi xuống: “Cháu gái, là chú có lỗi với cháu.”

Hai đầu gối ông phát run như muốn quỳ xuống.

“Chú...” Lăng Vi vội vàng chạy tới, ôm lấy ông: “Tiền tài đều là vật ngoài thân, người không sao là tốt rồi. Chúng ta về nhà đi.”

Lăng Trí giùng giằng muốn đập đầu tạ tội với cô, Lăng Vi sống chết không chịu: “Chú, không có chú cháu cũng không sống được lớn như vậy! Chú có công ơn nuôi dưỡng với cháu mà!”

Lăng Trí đau lòng ôm đầu, lão lệ tung hoành.

“Chú, tất cả rồi sẽ tốt hơn, chúng ta về nhà.”

Lăng Trí lắc đầu, nói cái gì cũng không chịu cùng cô trở về, chỉ muốn đến miếu giải hạn trừ đen.

Lăng Vi không biết làm sao, chỉ đành phải đi cùng ông.

Lăng Trí đang muốn lên xe, bước chân dừng lại một chút. Quay đầu nhìn một chút... xung quanh không có một bóng người. Trong lòng ông ê ẩm, lắc đầu than thở.

Lăng Vi biết... Chuyện ra ngục lớn như vậy, Lăng Vân lại không tới đón ông. Chú có vướng mắc trong lòng. Ngày hôm qua, cô cố ý gọi điện thoại cho Lăng Vân thông báo cho nó, Lăng Vân cười lạnh “Phi” nói cô mặt dày, ở đầu điện thoại kia cắn răng mắng một câu: “Lăng Vi, chị quả là lòng dạ độc ác! Dù sao bây giờ tôi cũng là một ngôi sao, chị bảo tôi đi đón ông ta? Tôi bị đám chó săn chụp được thì làm thế nào? Còn lẩn lộn trong giới giải trí ra sao? Chị xem ông ta là ba thì chị đi mà đón, tôi không có người ba vào tù.”

Lăng Vi thấy biểu tình cô đơn của chú cũng không nói gì nhiều, làm như cái gì cũng không biết.

Lên chiếc xe màu bạc, Lăng Trí quan sát nội thất trong xe cực kì xa hoa, ông ngồi lên chiếc sofa dài nhìn Diệp Đình và Lăng Vi ngồi ở đối diện.

“Tiểu Vi, vị tiên sinh này là...”

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, trong nhất thời không biết nên giới thiệu làm sao.

Diệp Đình vênh môi, cầm tay cô. Lăng Vi được khích lệ, lấy dũng khí, hắng giọng một cái nói: “Đây là tiên sinh nhà cháu... Chúng cháu vừa mới kết hôn, còn chưa kịp thông báo với chú.”

Trong mắt Lăng Trí đầy khiếp sợ!

Ông nhìn Diệp Đình chăm chú, tiểu tử này, phong thần anh tuấn, tuấn tú lịch sự!

Lại nhìn qua chiếc xe này, ông biết giá cả.

Lăng Trí gật đầu một cái, ánh mắt giống như đầm ao nước, từ ái nhìn Lăng Vi: “Vi vi nha, cháu sống tốt chú cũng an tâm... Cháu gả được cho người tốt, chú chết cũng có thể nhắm mắt.”

Trong lòng Lăng Vi ghen lại, muốn nói gì đó lại không có biện pháp mở miệng, cuộc hôn nhân này duy trì không được bao lâu...

Haix, đến lúc đó rồi hãy nói.

Lăng Trí lại hỏi: “Tiền cứu chú...”

Diệp Đình nói: “Ngài yên tâm, tiền cứu ngài là Vi Vi tự mình kiếm.”

Lăng Trí nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi nói: “Cháu đã nói qua với chú, có công ty trò chơi muốn sử dụng manga của cháu. Bản quyền bán rồi, vừa vặn đủ trả nợ. Chú, sau này chúng ta không nợ ai nữa. Cháu có thể kiếm tiền nuôi mình, cũng có tiền biếu chú.”

“Đứa bé ngoan! Đứa bé ngoan!” Lăng Trí vui mừng gật đầu, nước mắt rơi trên khóe mắt già nua, trong lòng có khối đá nặng trĩu ép ông không thở nổi, lúc này cũng có thể buông lỏng mà rơi xuống.

“Đứa bé ngoan! Đứa bé ngoan! Cháu sống tốt, chú không sợ gì hết,

nếu không... Ngay cả chết cũng không dám, chỉ sợ không có mặt mũi xuống dưới cửu tuyền gặp ba mẹ cháu...”

“Chú... chú đừng nói như vậy.” Lăng Vi ngồi vào bên cạnh ông, nắm lấy tay ông: “Chú đừng nói mò, bây giờ cháu chỉ có một mình chú là người thân, nếu chú buông tay rời đi, còn không phải để lại mình cháu cô đơn hay sao?”

Lăng Trí lau nước mắt: “Chú không đi, chú phải nhìn cháu hạnh phúc.” Ông vỗ mu bàn tay cô: “Chú còn phải nhìn cháu thành công, nhìn cháu làm mẹ, chờ các cháu có đứa trẻ, chú cũng coi như ông ngoại còn chờ hưởng thụ tình cha con vui vẻ. Chú không bỏ được.”

Lăng Vi ôm cánh tay ông, mặt dán vào bả vai ông, trong lòng chua xót như muốn nứt ra, hốc mắt chú xót rất đau.

Lăng Trí từ ái vuốt tay cô, giống như ba ruột vậy, ông phải bù đắp thiếu sót cho đứa bé của anh trai chị dâu...

Rất nhanh, xe lái đến dưới chân núi tĩnh lặng. Theo nấc thang leo đến trên đỉnh, có một tòa miếu cổ.

Trong miếu không nhiều người, lẻ tẻ mấy người. Lăng Trí quỳ xuống trước mặt Bồ tát, thành kính cầu nguyện. Lăng Vi cùng Diệp Đình ở bên ngoài ngồi trên băng đá chờ ông.

Lăng Trí mới vừa quỳ xuống dập đầu, đột nhiên nghe bên cạnh có một giọng nữ chói tai kêu lên: “Ai yêu! Đây là người nào vậy? Lão già kia, ông được thả tù lúc nào? Tôi không phải mù chứ? Vừa nhận ra lão già ông!” Vương Hân Bình dùng sức dụi mắt! Con gái bà ta đi theo thiếu gia nhà giàu, hôm nay bà ta đi cầu ngày tốt không nghĩ tới người bên cạnh lại là Lăng Trí!

Vừa nãy bà ta không nhận ra.

Lăng Trí ngẩng đầu nhìn bà ta, biểu tình không gợn sóng, nhưng trong mắt tràn đầy chán ghét.

Lăng Trí không nói gì, cúi đầu, tiếp tục lạy.

Vương Hân Bình cười lạnh một tiếng: “Vẫn là cái đức hạnh này! Ông bày cái bộ dạng uất ức dập đầu mà nhìn như con gấu.”

“Bốp...” âm thanh thanh thúy vang lên, một bạt tai vung lên mặt Vương Hân Bình, Lăng Vi hung hăng trừng bà ta.

“Nhóc con! Mày *** nó dám đánh bà!” Vương Hân Bình bùm mặt, thét lên: “Người đâu, người đâu, đi — — thu thập cái con nhỏ có móng vuốt này cho tôi!”

Am thanh vừa dứt, bốn người đàn ông vạm vỡ chạy tới!

Bốn người này hung thần ác sát trợn mắt nhìn Lăng Vi, đang muốn động thủ, đột nhiên ngoài cửa lại vọt vào mười mấy người mặc áo đen. Ai ai cũng lưng hùm vai gấu, còn không chờ phản ứng: “Ai yêu — — a! Rắc rắc — —” cánh tay bốn người kia đều gãy.

Diệp Đình đi tới, mắt lạnh liếc một cái, kia mười mấy tên đại hán lập tức ném bốn người kia ra ngoài.

“Dập đầu xin lỗi chú tôi mau!”

Âm thanh của Diệp Đình không hề tàn bạo, nhưng mắt phượng híp lại cực kì ác liệt, không hề có chút đùa giỡn.

Mấy người lưng hùm vai gấu bẻ ngón tay răng rắc.

Vương Hân Bình run rẩy, mồ hôi lớn chùng hạt đậu rơi xuống, đã sớm bị dọa sợ muốn tè ra quần, không hề nghĩ ngợi, “bụp bụp bụp” đập đầu ba cái cho Lãng Trí.

Diệp Đình âm trầm nhìn bà ta: “Thù của vợ tôi, chúng ta từ từ mà tính. Cút đi.”

Vương Hân Bình lẩn một vòng ra ngoài, cũng không để ý bốn người vệ sĩ kia một đường đi xuống dưới chân núi, giày cao gót cũng ném mất, tóc loạn lung tung, dáng vẻ chạy trốn vô cùng chật vật, thật giống như có thần chết đang truy đuổi bà ta vậy.

Ánh mắt vừa rời của người đàn ông kia quá đáng sợ! Tràn đầy sát khí! Nếu chưa từng giết người, nhất định sẽ không có ánh mắt ác độc như vậy!

Lãng Trí lay Bồ tát xong, Diệp Đình góp 50 ngàn tiền nhang đèn.

Để cho người gọi 120, đưa bốn người này đi bệnh viện, lại cho mỗi người nhét 10 ngàn. Người đi làm, sai không hoàn toàn ở bọn họ, Diệp Đình không làm khó bốn người này.

Từ trong miếu đi ra, Lãng Vi đưa Lãng Trí trở về trang viên của Diệp Đình.

Lão nhân gia cũng là người trải đời, nhưng không nghĩ tới cháu rể lại có tiền như vậy...

Đáy lòng Lãng Trí dâng lên một vẻ lo âu.

Chương 141: Lòng muốn thiêu đốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ông nhìn Lăng Vi nhưng không nói gì.

Người già thích thanh tĩnh, vườn rau bên cạnh chân núi có một gian nhà gỗ để không. Nhà gỗ không bé, chừng 200m², ba phòng ngủ còn có thư phòng, phòng khách rộng rãi, mùa hè mát mẻ thoải mái.

Diệp Đình sợ ông nhàm chán nên đưa việc cho ông làm nhưng ông lắc đầu từ chối. Ông nói: “Chú muốn yên tĩnh một thời gian, không muốn mệt mỏi thêm... Chú ở đây có thức ăn rồi, như vậy rất tốt.”

Ông là người biết ơn, biết cháu gái không có gì mà gả người như Diệp Đình, dĩ nhiên là ăn chùa ở đây. Ông là ông già, có chỗ ăn chỗ ở là được còn không biết xấu hổ mà đưa tay nhân trung tâm thương mại? Sắp tới còn không phải là cháu gái của mình trả nợ nhân tình hay sao?”

Loại chuyện này ông làm không được. Trước nghĩ ngơi ở đây, nhìn một thời gian nữa lại ra ngoài đi làm, không thể để cháu gái thêm phiền toái.

Lăng Vi thu xếp ổn thỏa cho chú, Diệp Đình và Lăng Vi cùng ông ở nhà gỗ nhỏ ăn bữa cơm nói chuyện phiếm.

Lăng Vi vẫn ngọt ngào cười nói, trong mắt Lăng Trí cũng đầy ý cười nhìn cô như nhìn con gái mình vậy.

Cho tới bây giờ Diệp Đình chưa bao giờ nhìn thấy Lăng Vi cười như vậy. Trong mắt như hai vì sao, hạnh phúc muốn nhỏ ra nước...

Dưới gốc cây anh đào, Lăng Vi hái anh đào rửa rồi mang vào ăn. Diệp Đình cùng Lăng Trí uống trà chơi cờ tướng, Lăng Vi ngồi ăn anh đào.

Diệp Đình đánh cờ, đi nhầm một bước. Lăng Trí phát hiện tâm tư của anh căn bản không đặt trên bàn cờ, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn Lăng Vi.

Lăng Trí cười một chút, làm như cái gì cũng không nhìn thấy.

Diệp Đình nhìn chăm chăm miệng nhỏ nhúc nhích của cô, tâm ý viên mãn, miệng nhỏ bị anh đào nhuộm đỏ vô cùng đáng yêu.

Lăng Vi hoàn toàn không phát hiện Diệp Đình đang nhìn mình, cô đặt một ghế xoa bóp.

Suy nghĩ một chút, lại đặt một ít chậu cảnh, hoa cỏ, dụng cụ pha trà, văn trướng, lại mua rất nhiều quần áo nam mặc mùa hè, chú thích ngâm chân, cô lại đặt một thùng gỗ lớn và dược liệu ngâm chân.

Sợ ông ở một mình nhàm chán, Lăng Vi lại đặt một máy thu thanh, DVD và một ít đĩa nhạc cũ, không biết mua gì cho ông giải buồn, may mắn đã chuẩn bị thẻ để ông muốn mua gì thì mua.

Mua xong đồ Lăng Vi kiểm tra tiền, hết sạch rồi...

Cô âm thầm mong tiền nhuận bút nhanh tới một chút... hiện tại cần tiền hơn cô càng phải kiếm tiền thêm mới được.

Cơm tối ba người bày lên bàn vuông dưới gốc cây.

Lăng Trí ngồi chủ vị, Diệp Đình cùng Lăng Vi ngồi hai bên người ông.

Thức ăn hôm nay rất rất nhạt, là thức ăn Hoài Dương, chuyên chọn món không dầu mỡ của Hoài Dương.”

Chủ yếu cần nhắc Lăng Trí vừa về nhà chưa thích ứng được mùi dầu mỡ.

Lúc xới cơm, Lăng Vi chỉ xúc nửa bát cơm nhỏ, Diệp Đình nhìn qua bát của cô, đôi mắt âm đạm. Anh quay đầu nhìn Lăng Trí nói: “Chú, thức ăn của Hoài Dương làm có mùi đậm đà không dầu mỡ, vị ngon mà không nhạt, chú nếm thử một chút xem có hợp khẩu vị hay không...”

Lăng Trí ăn vài miếng thức ăn, rất vui vẻ: “Để cháu phí tâm rồi...”

“Chú nói nói gì vậy, hiếu kính với chú cũng là nên làm.” Diệp Đình cười một chút, còn nói: “Thật ra thì, cháu cảm thấy... thức ăn Trung Hoa của chúng ta rất ngon, thật là người ta thán phục! Trừ tám món ăn nổi danh ra thì ở mỗi tỉnh, thành phố thậm chí là trấn nhỏ đều có món ăn riêng, đồ ăn vặt và bánh ngọt. Thậm chí món ăn trước mặt, tất cả đều có hương pháp nấu ăn riêng, thức ăn khác biệt cũng có ảnh hưởng khác với thân thể, có thức ăn sẽ làm đầu óc con người phát triển không biết chú thấy thế nào?”

Lăng Trí có chút kinh ngạc, không biết Diệp Đình nói những lời này là có dụng ý gì?

Lăng Trí gật đầu một cái, đồng ý nói: “Cháu nói không sai, trong thức ăn có thể thu về rất nhiều dinh dưỡng.”

“Không sai!” Diệp Đình vừa nói, vừa dùng đôi đũa gắp cho Lăng Vi một miếng cá.

Chương 142: Lòng muốn thiêu đốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn Lăng Vi, ôn hòa nói: “Ăn cho ngon, ăn đủ thì mới đủ dinh dưỡng.”

“...” Lăng Vi hết ý kiến, kéo cả chú cô ra cô còn có thể không ăn sao?

Lăng Vi chịu đựng mùi cá, yên lặng ăn hết.

Diệp Đình nhìn cô ăn cá lại hỏi cô: “Biết ngũ cốc làm sao mà có không?”

Lăng Vi lắc đầu một cái, trong đầu nghĩ, dù sao không phải tôi trồng...

Diệp Đình nói: “Trước đây rất lâu, mọi người vẫn còn sống ở thời kỳ nguyên thủy lạc hậu săn thú, khi đó mọi người dựa vào việc ăn thú để duy trì cuộc sống. Thế nông nghiệp xuất hiện từ lúc nào?”

Lăng Vi lắc đầu, mặt đầy lơ mơ nhìn anh, không biết tại sao đột nhiên anh nhắc tới cá...

Diệp Đình nhìn cô chầm chầm từ từ nói: “Nông nghiệp xuất hiện, là sau này thủ lĩnh bộ lạc làm ra. Có một lần ông ấy nổi lửa nướng cá dùng một cây cỏ dại làm nguyên liệu, bỗng nhiên từ ben trong nhảy ra mấy hạt màu trắng... ông ấy tò mò liền thuận tay nhặt lên cho vào miệngỒ ăn ngon vô cùng, thì ra đó là hạt giống cây...”

Lăng Vi nhìn anh, không nghĩ tới anh kể chuyện lại sinh động như vậy.

Diệp Đình lại nói: “Ông liền lấy không ít hạt giống làm thí nghiệm, trồng chúng trong đất, nhưng sau khi phát hiện cây kết trái có thứ ăn ngon thứ ăn không ngon... ông nản chí, trải qua lựa chọn lâu dài cuối cùng cũng chọn được thứ ngon dùng để trồng, ngũ cốc có từ lần đó...”

Nói xong còn xới thêm muống cơm nhỏ cho Lăng Vi.

Lăng Vi nhai cơm không biết có phải do tác dụng tâm lý không, quả nhiên ăn nhiều hơn một chút...

Một lúc sau cô ăn sạch cơm trong bát...

Lăng Trí cũng ăn no.

Diệp Đình nhìn bát của cô, hài lòng nhếch môi để cho người hầu dọn bàn.

Sau đó bày khay trà lên.

Diệp Đình cầm bình trà rót cho Lăng Trí, lại rót hai ly thả vào chỗ anh và Lăng Vi.

Diệp Đình cười nói: “Chú, chú nếm thử bánh ngọt này, là dùng lá trà làm ra, rất thơm ngon.”

“Vậy sao? Chú nếm một chút...”

Diệp Đình dùng kẹp gấp cho ông một miếng, lại gấp một miếng khác

thả vào đĩa của Lăng Vi.

Lăng Vi nhìn chằm chằm bánh trà xanh bé nhỏ... không muốn ăn cho lắm vì cô ăn no rồi.

Lúc này lại nghe Diệp Đình hỏi cô: “Tiểu Vi biết lá trà làm sao mà có không?”

“...” Lăng Vi không muốn nói chuyện, không chừng có cái bẫy đang chờ cô đấy.

Đều là làm trò, người này phúc hắc như vậy...

Cả thế giới chẳng thắng nổi anh, chút công phu mèo quào của cô không có cách nào đấu với anh.

Lăng Vi rất tự biết mình.

Liền cười mím môi không nói.

Cô không nói gì không ảnh hưởng đến Diệp Đình phát huy,

Anh ôn hòa nói: “Trà là phát triển từ thời thần nông, đến Chu công, Đường, Tống, phồn vinh cho tới thời Nguyên, Minh, Thanh, đến nay có 5000 năm lịch sử.

Anh lại rót trà cho Lăng Trí mới nói tiếp: “Chúng ta sống ở đất Hoa Hạ này, văn hóa bác đại tinh thâm, từ đời Đường đã có Trà quyền kinh, là trứ danh một thời. Có sáu câu ca: Không tiện hoàng kim lồi, không tiện bạch ngọc ly, không tiện hướng vào tỉnh, không tiện mộ lên đài, ngàn tiện vạn tiện tây giang nước, từng hướng lại lắng dưới thành tới.”

Anh nhìn Lăng Vi nói: “Là ý nói không ham mộ vàng bạc, không ham mộ ly làm bằng bạch ngọc, không ham mộ vào triều làm quan, không ham mộ giàu sang danh lợi, chỉ ham mộ cố hương Tây Giang chảy về Lăng thành.”

Nói xong lại nhìn Lăng Trí.

Lăng Trí gật đầu: “Không tệ không tệ, chú rất thích uống trà nhưng vẫn là lần đầu biết nhiều như vậy.”

Lăng Trí nhìn Lăng Vi, ánh mắt thương yêu, cười hiền hòa một tiếng, nói: “Tiểu Vi nha, miếng bánh trà ăn thật ngon. Cháu nếm thử một chút...”

Lăng Vi lặng lẽ ăn.

Nàng vỗ ngực một cái, lúc này mới chống đỡ được.

Lúc này Diệp Đình mới hài lòng cười một tiếng, đưa một ly trà cho cô: “Làm trơn dạ dày...”

Lăng Vi bưng ly trà, quyết định, đời sau không muốn ăn cơm chung cùng Diệp Đình!

Bữa cơm này cô bị anh gài bẫy không biết bao nhiêu lần...

Ăn chung cơm tối, chờ đến 10h Lăng Trí mệt mỏi, Lăng Vi vẫn như cũ không nở rời đi.

Từ căn nhà gỗ nhỏ ra ngoài thì sắc trời đã tối.

Hai người bước đi trên con đường đá cuội, Lăng Vi đi lão đạo, Diệp Đình nắm tay cô: “Cẩn thận.”

Đi về phía trước một đoạn, anh ấn mở chốt điện, hàng đèn đường sáng lên.

Hai người Lăng Vi nhìn mặt hồ yên tĩnh nhẹ nhàng nói: “Cám ơn...”

Diệp Đình nghiêng đầu nhìn cô, ánh trăng mờ lung vẩy lên người cô, cô hơi nghiêng đầu, đôi mắt sáng trong như những vì sao.

Anh nhìn vào mắt cô hỏi: “Cám ơn cái gì?”

Cô dừng chân ngẩng đầu nhìn anh, chân thành nói: “Cảm ơn anh giúp em, cảm ơn ơn tiếp nhận chú em.”

Trong mắt cô đầy sự chân thành.

Diệp Đình không quen bộ dạng này của cô. Vốn còn định lấy lệ một cái nhấc tay mà thôi nhưng nhìn ánh mắt chân thành đó của cô, những lời lấy lệ đó làm sao cũng không nói ra được.

Diệp Đình nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Lúc anh mới sinh ra thì mẹ đã mất... ba anh xem anh như kẻ thù, anh chưa bao giờ hưởng thụ tình thương của ba, của mẹ. Anh cũng không có chú dì, cho tới bây giờ cũng không biết chung đụng với người thân như thế nào, không biết đó là cảm giác gì... hôm nay là em để cho anh biết.

Lăng Vi chấn động một cái!

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, còn nói: “Hôm nay em để cho anh biết được, Lăng Vi, em là vợ anh, chú em là chú của anh, anh hiếu thảo với chú không cần phải cảm ơn. Anh và ông ấy ở chung rất vui, thậm chí còn biết ông ấy đang tìm đề tài vì không muốn để anh cảm thấy cô đơn, anh không hề cảm thấy lúng túng ngược lại.. trong

lòng rất cảm động.”

Đột nhiên ánh mắt Lăng Vi cay cay.

Mặc dù ba mẹ mất sớm nhưng khi bọn họ còn sống đối với cô rất tốt. Ba mẹ hận không thể mang hết mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này cho cô.

Mà Diệp Đình không phải, cho tới bây giờ anh không biết cái gì là tình thân...

Anh chưa bao giờ cảm nhận sự ấm áp đó!

Lỗ mũi Lăng Vi ê ẩm, đột nhiên muốn ôm anh một cái.

“Diệp Đình...” âm thanh của cô hiếm khi nghe âm ái như vậy.

Diệp Đình cúi đầu nhìn cô.

Anh nhìn cô chỉ thấy cô giang hai tay ra...

Cô dịu dàng ôm eo anh, dán mặt vào lồng ngực anh, lẳng lặng nghe trái tim anh đập.

“Bùm, bùm, bùm...” cô muốn nghe trái tim anh có đau hay không.

Chương 143: Bị vu oan (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi dùng hết tất cả sự dịu dàng vốn có của mình ôm lấy anh.

Người đàn ông này như sắt thép, sét đánh cũng bất động, đúng là anh cần được người ta dịu dàng tiếp đãi.

Diệp Đình cứng người sau đó lại đưa tay ôm lấy cô, lồng ngực càng nóng như muốn thiêu đốt vậy.

Máu trong người như sôi trào, ánh mắt anh cũng nóng lên.

Đã bao nhiêu năm anh không còn nhớ ... lần trước rơi nước mắt là lần nào. Nhưng vào lúc này, cô gái trong ngực này lại khiến anh muốn rơi nước mắt.

Anh nâng cằm cô nhìn vào ánh mắt cô.

Tối nay cô dịu dàng như làn nước ấm.

Lòng ngực anh căng tràn, ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt cô vậy.

“Em đang đau lòng cho anh sao?” Hai chữ đau lòng này đối với anh mà nói là quá xa xỉ. Anh không phải không có bạn chi giao, ví như Lôi Tuấn, Lôi Đình, còn mấy người khác nữa. Nhưng bọn họ tốt với anh anh cũng có thể dùng mạng để đổi lấy.

Nhưng Lăng Vi thì khác, cô đau lòng làm cho anh hạnh phúc, làm cho anh cảm giác ngọt ngào. Khiến cho anh muốn đắm chìm trong đó mãi mãi không bước ra ngoài.

Anh nhìn chăm chăm đôi môi cô ra sức hôn lấy.

Nhưng tình cảnh này quá mức tốt đẹp, quá mức yên tĩnh khiến cho anh không đành lòng phá hư.

Mà Lăng Vi... đang ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt run rẩy, khóe môi nhếch lên.. như đang cười, giống như không tiếng động mời chào anh vậy.

Ánh mắt anh trầm xuống, hai tay ôm chặt lấy cô cúi đầu hôn cô.

Không chờ cô phản ứng lại đã rút hết không khí bên trong miệng cô.

Choáng váng ... trời đất quay cuồng...

Cô vô lực ôm lấy cổ anh, chỉ cảm thấy hai chân run rẩy đứng cũng không vững.

Hai tay anh ôm chặt lấy cô như muốn khảm cô vào người.

“Lăng Vi... Lăng Vi...” Anh bị vu oan...

Anh điên cuồng hôn cô.

Lăng Vi chỉ cảm thấy cả người xoay tròn, trong đầu cô trống rỗng lại như có pháo bông nổ tung.

Cô vươn lưỡi ra yếu ớt đáp lại.

Hơi thở của anh dần nặng nề, hôn càng mãnh liệt, nóng bỏng, bá đạo, xâm lược, giống như linh hồn bị anh hút đi vậy, tay chân cô mềm nhũn hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Anh ôm ngang cô về phòng ngủ, phòng tắm có đủ bồn tắm lớn, anh bá đạo cởi quần áo cô sau đó ném vào, còn mình cũng nhanh chóng cởi quần áo bước vào cạnh cô, bàn tay nóng bỏng sờ eo cô.

Cả người cô run rẩy.

“Đừng sợ, chuyện tốt đẹp nhất cần phải hưởng thụ...” Anh vuốt ve để trấn an sự lo lắng và bất an của cô.

Móng tay cô bấm vào vai anh, thật sự không nghĩ tới một câu cảm ơn của mình lại đưa mình tới miệng anh.

Thật ra cô có chút cố kị, có chút sợ hãi.

Cố kị là... hôn nhân kết thúc, bọn họ mỗi người một nơi, sợ hãi nhờ may phát sinh quan hệ, mang thai thì làm sao? Cô còn muốn đi thực tập, muốn làm chuyện phải làm.

Cô phân tâm khiến anh tức giận, hôn cô lại dùng sức cắn môi cô.

“Đây là cách trao đổi tình cảm bình thường giữa vợ chồng, đừng nghĩ quá nhiều.”

Lăng Vi lập tức tỉnh táo... cô chợt nghĩ tới hiện tại cô và anh là vợ chồng hợp pháp... cô là vợ hợp pháp của anh...

Hơn nữa cô đã 22 tuổi, cô biết mình đang làm gì.

Nụ hôn của anh ngày càng nóng bỏng, hô hấp rối loạn, bàn tay sờ lấy

eo cô, vừa muốn đột phá thì có tiếng động.

Cả tòa trang viên vang lên tiếng còi báo động.

Chương 144: Bị vu oan (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chốc lát quản gia đi tới gõ cửa.

“Tiên sinh! Chỗ nhà gỗ nhỏ... Xảy ra chút bất ngờ — — “

“Cái gì? Cái gì bất ngờ? Chú tôi bị thương sao?” Lăng Vi gấp gáp nhảy cẫng lên.

Diệp Đình đề vào trong nước, quay đầu ra cửa hỏi: “Nguyên nhân gì?”

Quản gia ở bên ngoài nói: “Trước mắt còn không biết, hình như là Lăng tiên sinh muốn nấu đồ ăn, kết quả ngủ quên, phòng bếp lửa cháy, dẫn tới báo động.

“Phù...” Lăng Vi thở phào một cái.

Diệp Đình trấn an cô nói: “Vấn đề nhỏ, em ngủ trước đi, anh đi qua nhìn một chút.”

Anh đứng lên bọc một cái khăn tắm, nhanh chóng thay một bộ đồ ngủ đi ra ngoài.

Lăng Vi làm sao có thể ngủ được, đổi quần áo, ba bước thành hai bước chạy tới căn nhà gỗ nhỏ. Nhà gỗ nhỏ đèn đuốc sáng choang, cách rất xa cũng có thể nghe mùi khét mà.

“Diệp Đình ...” chạy đến nửa đường, thấy được Diệp Đình đang quay về.

Lăng Vi chạy lên, hỏi anh: “Chú em bị thương sao?”

“Không có, chẳng qua là đốt cháy nồi và máy hút khói, biện pháp diệt lửa ở đây rất tốt, vừa cháy đã có tiểu Thiên dập, hiện tại chú em đang nghỉ ngơi.”

“Không được, em muốn đi qua nhìn một chút.” Lăng Vi căn bản không thể yên tâm.

Cô chạy đến nhà gỗ nhỏ, nhìn xung quanh một chút, quả nhiên như Diệp Đình nói, không có chuyện gì lớn.

Hiển nhiên Lăng Trí rất mệt mỏi, đã ngủ rồi. người chăm sóc Lăng Trí ở chỗ này thấy Lăng Vi và Diệp Đình tới, áy náy xin lỗi: “Tiên sinh, phu nhân, thật xin lỗi, là tôi không chăm sóc cẩn thận cho Lăng tiên sinh.”

Lăng Vi đi tới nhẹ giọng nói: “Không sao, cô không sao là tốt rồi.”

Tiểu Thiên gật đầu nói: “Phu nhân cô đừng lo, không sao cả, vừa nãy Lăng tiên sinh rang đậu phộng quên tắt bếp liền đi ngủ.”

Vừa nói vừa đi tới phòng bếp bưng một nồi đậu rang đưa tới trước mặt Lăng Vi: “Phu nhân, hình như Lăng tiên sinh nói cô thích ăn đậu phộng nên cố ý làm cho cô... không nghĩ tới.”

... Lăng Vi lấy một hạt ném vào miệng, rất nóng, nóng làm cô rơi nước mắt.

Lăng Vi đi vào phòng ngủ nhìn Lăng Trí một cái, mặc dù cháy nhưng

cô cảm nhận được tình thương của cha, cảm giác này... đột nhiên cô không muốn đi, muốn ở lại với chú.

Cô muốn ở lại chăm sóc ông, chú đã lớn tuổi, lại ngồi tù nhiều năm như vậy, trước kia ông sống trong nhung lụa, nhiều chuyện không cần phải làm.

Lăng Vi trực tiếp ngủ trong phòng khách, sắc mặt Diệp Đình khó coi đứng ngoài cửa, anh nhìn cô chăm chăm, một lúc sau thấy cô không chịu rời đi giống như muốn cắm rễ ở chỗ này, Diệp Đình mặt lạnh đi vào phòng xoay người khóa cửa lại ngồi xuống mép giường.

Lăng Vi giật mình nhìn anh...: “Chiếc giường này là giường đơn...”

Đừng nói hai người ngủ, một mình anh cũng đủ chật rồi.”

Anh không nói gì, cởi giày leo lên giường nằm, lại đưa tay tắt đèn tường.

Xoay người đối mặt với Lăng Vi, duỗi tay ôm cô vào lòng.

“...” Lăng Vi đẩy anh ra lại nghe anh nói: “Ngày mai em định mang đôi mắt thâm quầng này đi phỏng vấn sao? Ngủ không đủ chỉ số thông minh cũng sụt. Em cứ cứng đầu, còn không nhanh nghỉ ngơi. Anh ôm em là muốn em ngủ ngon giấc, còn không nhanh chóng cảm ơn anh một chút.”

“...” cảm ơn cả nhà anh đấy, anh cứng đầu, cả nhà anh mới cứng đầu.

Lăng Vi nhìn anh, mặc dù anh không thấy được nhưng cô vẫn hung hăng trừng anh một cái.

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, bấp thịt trên người anh dính lấy, cô không thoải mái lại vặn vẹo người.

Cả người Diệp Đình khô nóng, nơi nào đó lại bắt đầu biến hóa.

Anh hít một hơi thật sâu: “Đừng lộn xộn.”

Lăng Vi không nhịn được muốn mắng người: “Cả người anh cứng rắn như vậy phát đau.”

Diệp Đình cười ra tiếng cắn lỗ tai cô: “Anh còn có chỗ cứng hơn, đủ xé rách thân thể của em.”

Lăng Vi cắn răng, dùng cùi chỏ húc bụng anh.

Diệp Đình “ai ui “ một tiếng, cười nói: “Anh nói đừng má, em nghĩ sao vậy? Người như em luôn suy nghĩ xấu xa còn không chịu thừa nhận.”

“Anh mới có suy nghĩ xấu xa, miệng anh càng xấu hơn.”

“Phải không?” Diệp Đình chồm lên ngăn cô lại: “Em không nói thì anh cũng không biết... em vừa nói ngược lại là em nhắc nhở anh... miệng của anh còn có cách dùng khác.”

Vừa nói vừa cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi quấn lấy miệng cô hôn quên trời quên đất.

Lăng Vi đẩy anh ra: “Ngày mai còn có việc, đi ngủ sớm một chút...” Cô vừa buồn ngủ vừa nhức đầu.

Anh không để ý tới cô, đưa tay vào trong quần áo của cô, dùng sức nắn bóp.

Lăng Vi đẩy anh ra, sắc mặt đã có chút cứng ngắc. Diệp Đình đã đoán ra câu kế tiếp cô muốn nói gì, hợp đồng kết hôn...! Diệp Đình chặn miệng cô, không cho cô nói, bàn tay kia nắm lấy dù thế nào cũng phải đòi đủ tiện nghi.

Trước khi cô bùng nổ, Diệp Đình biết kiềm chế rút tay ra, buông tha cho cô sau đó đành hoàng ôm cô ngủ: “Đi ngủ...” anh đặt cằm lên trán cô, cánh tay đôi chân quấn chặt lấy cô, cả người cô mềm mại như lông nhung.

Ôm cô như vậy thoải mái muốn chết.

Muốn ấm áp của cô, muốn hòa tan cô phải từ từ, dù sao anh cũng có cách.

*

Đại hội tuyển sinh, trải qua biến đổi bất ngờ, rốt cuộc triển khai ở Yến đại.

Lăng Vi dậy thật sớm.

Ăn điểm tâm xong, Diệp Đình đưa cô tới trường học.

Chiếc xe Maybach này dễ bị chú ý, Lăng Vi bảo tài xế dừng xe ở đầu hẻm Yến đại.

“Hôm nay anh bận rộn không vào cùng em được.”

Anh nói xong chỉ thấy Lăng Vi nhếch miệng cười như muốn nói “ai bảo anh đưa?”

Cô đưa tay muốn mở cửa xe, đột nhiên Diệp Đình kéo tay cô chỉ má trái mình tỏ ý muốn cô hôn anh một cái.

Lăng Vi nhìn anh vẻ mặt đầy khinh bỉ...

Tâm tình Diệp Đình khó chịu.

Mặt đen như đáy nồi.

Lăng Vi bĩu môi cười một tiếng, ôm cổ anh một cái.

Diệp Đình cười hài lòng đang chờ cô hôn...

Lại không nghĩ rằng... Môi của cô chạm vào vành tai anh nói một câu: “Tối qua anh đập em rơi xuống đất hai lần, bà cô em không bắt anh quỳ xin lỗi xem như tiện nghi cho anh, anh còn muốn chiếm tiện nghi của em, nghĩ đẹp quá.”

Nói xong còn nhướn mày cười với anh, sau đó buông tay xoay người vào trường.

Diệp Đình nhìn bóng lưng của cô bật cười.

Sao lại giống vợ chồng già tán tỉnh nhau vậy?

Haix, nhóc con này...

Hiểu rõ ánh mắt khiêu khích của cô, đột nhiên âm nhạc trong xe vang lên: “Ai biết... Yêu là cái gì, gặp nhau ngắn ngủi nhưng nhớ mãi không quên... Dùng hết thời gian cả đời, lại không học được quên đi...”

Diệp Đình trợn mắt nhìn Lôi Tuấn: “Lái xe!”

Lôi Tuấn nghe rằng cười một tiếng: “bài hát Trung hoa “ danh bất hư truyền!

Chương 145: Người của Diệp gia tôi, ai dám động?! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tới hội trường tuyển chọn đại học Yến, Lăng Vi ôm tài liệu đi vào.

Bên trong người người tấp nập.

Thật đúng là... Ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có...

Lần này Laroe muốn tuyển dụng hai mươi mấy vị trí, cho nên sinh viên tới tham gia cực kỳ nhiều.

“Vi Vi — — Vi Vi!”

Một giọng nói say khướt truyền tới...

“Oe Vi Vi... Sao bây giờ em mới đến...”

Lăng Vi nhìn theo giọng nói, thấy Hứa Tử Huân nhào tới như con chó điên! Anh ta ôm lấy cô, râu ria xồm xoàm, miệng hôi phả ra mùi rượu hân lên mặt cô.

“Vi Vi, anh thật nhớ em... Trương Diệc Đình chính là một phụ nữ đánh đá! Anh chịu cô ta đủ rồi! Vi Vi, em trở lại đi... Chúng ta bên nhau...”

“Buông tay — —” Đôi mắt Lăng Vi phun ra lửa, gắng sức giãy giụa.

“Vi Vi... Em đừng nóng giận. Anh không làm chuyện có lỗi với em nữa, em tha thứ cho anh... Anh sai rồi! Em đánh anh! Em mắng anh! Em làm gì cũng được, đừng rời xa anh, anh thật sự rất yêu em...”
Hứa Tử Huân ôm chặt Lăng Vi, mặc cô giãy giụa thế nào cũng không chịu buông tay.

Tài liệu trong ngực Lăng Vi rơi đầy đất.

“Buông ra!!!” Mắt Lăng Vi đỏ lên!

“Anh không buông! Anh không buông — — Vi Vi, anh thật sự không thể rời xa em...”

Mặt Hứa Tử Huân đỏ bừng, anh ta say khướt, hai tay kiềm chặt Lăng Vi như cây kềm.

Lăng Vi tức giận, lửa bùng cháy trong mắt.

Cô nhấc chân, hung ác đá vào bắp chân anh ta, Hứa Tử Huân bị đau, lui về sau nửa bước.

Lăng Vi vung tay, tát mặt anh ta!

Một bạt tai cực kỳ vang dội.

Tất cả bạn học xem náo nhiệt chung quanh không khỏi hít hơi lạnh, nữ thần băng sơn của bọn họ ra oai rồi!

Mặc dù Hứa Tử Huân bị tát nhất định rất đau, nhưng đại đa số người vẫn đứng về phía Lăng Vi.

Mọi người nhìn Hứa Tử Huân, má trái anh ta sưng vù, dấu tay đặc biệt rõ ràng.

Có thể thấy cái tát này của Lăng Vi dùng lực nhiều bao nhiêu...

Hứa Tử Huân là Phó chủ tịch Hội học sinh, cũng là nam thần trong lòng vô số thiếu nữ.

Nữ sinh đại học Yến không có ai không biết anh ta, trước kia anh ta tao nhã lịch sự, khiêm tốn lễ độ, hơn nữa Lăng Vi sẽ phối hợp quần áo cho anh ta, đi tới đâu, anh ta cũng là tiêu điểm nhất định.

Bây giờ thế nào...

Chán nản như con chó hoang, cả ngày uống rượu, than phiền, trên dưới toàn thân đều là năng lượng làm người ta siêu ghét...

Các nữ sinh oán hận Lăng Vi đều chuyển sang oán hận Trương Diệc Đình, nếu không phải người phụ nữ này quyến rũ nam thần của bọn họ, anh ta cũng sẽ không rơi đến nông nỗi này.

Cho nên, nhiều giọng nói ủng hộ Lăng Vi hơn.

Không ít nam sinh xem náo nhiệt cũng cảm thấy đau lòng thay Lăng Vi.

“Hứa Tử Huân cũng quá bỉ ổi... Lúc phách lối, chưa từng nghĩ tới hôm nay? Bây giờ hối hận, muộn rồi...”

“Đúng đó, Lăng Vi tốt như vậy, Hứa Tử Huân bị mù, lại ở bên kỹ nữ đầy tâm cơ Trương Diệc Đình kia, tôi thật sự thấy không xứng thay Lăng Vi, cũng may Lăng Vi có mắt, đá tên cặn bã này.”

“Trương Diệc Đình cũng không phải thứ tốt gì! Không phải hai ngày trước còn bị tung hình lên mạng sao? Trương Diệc Đình cũng quá

hỗn loạn, tiểu bạch thỏ, mèo hoang nhỏ gì lại thích chơi trò tự sướng khỏa thân...”

“Đúng vậy! Tôi cũng thấy! Đúng là... làm đại học Yến chúng ta mất hết thể diện!

“Hứa Tử Huân và Trương Diệc Đình đều không phải thứ tốt! Cá thúì tìm tôm thối rửa! Một cặp tiện nhân!”

Hứa Tử Huân bị chỉ chỉ chỏ chỏ, nhất thời máu nóng lên não!

Anh ta tức giận xông lên kéo tay Lăng Vi.

“Đi — — Đi cùng anh! Chúng ta tìm một chỗ an tĩnh từ từ nói.”

“Tôi và anh không có gì đáng nói, buông tay!”

Lăng Vi dùng sức đẩy ra.

Hứa Tử Huân dính sát cô như keo dán sắt, Lăng Vi giận đến mức muốn một cước đạp chết anh ta.

“Hứa Tử Huân! Đừng làm tôi xem thường anh!”

Chương 146: Người của Diệp gia tôi, ai dám động?! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trên mặt Lăng Vi lộ ra vẻ cứng rắn, Hứa Tử Huân lập tức luống cuống.

Cũng không biết là tuyệt vọng hay là say đến nỗi đứng không vững, Hứa Tử Huân đột nhiên lao đảo quỳ xuống đất...

Anh ta ngửa đầu, mặt đầy nước mắt, đáng thương cầu xin: “Vi Vi, chúng ta làm hòa đi... Anh biết lỗi rồi. Anh không nên bị Trương Diệc Đình dụ dỗ, hôm đó anh say thật... Anh thật sự yêu em, em không biết khi chia tay em anh khó chịu bao nhiêu! Những ngày chia tay em, anh đau lòng, anh hối tiếc, mỗi ngày anh đều mất ngủ... Đừng rời xa anh được không? Sau này anh sẽ không để ý tới Trương Diệc Đình nữa, hôm đó anh say thật mà, em tha thứ cho anh...”

Lăng Vi chán ghét cau mày.

Hôm nay Hứa Tử Huân thay đổi tất cả cô từng biết về anh ta!

Cô đúng là bị mù mới có thể vừa ý loại người như vậy!

Một người đàn ông, không có một chút trách nhiệm!

“Làm loại chuyện đó, một bạt tai là có thể bỏ qua sao?”

Cô hí mắt nhìn anh ta: “Uống say chính là lý do lạc lối?”

Lúc Diệp Đình xông vào nhà cô, cũng uống say, còn trúng xuân dược rất mạnh, cũng không ép buộc cô làm chuyện kia! Lúc ấy, chỉ cần anh không đứng đắn, cô tuyệt đối không chạy thoát!

Phẩm chất một người đàn ông như thế nào, không phải dùng miệng nói!

Lăng Vi thật xem thường đàn ông như Hứa Tử Huân, khi sáng khoái, nói là nữ sinh dụ dỗ anh ta! Hối hận, liền đổ toàn bộ trách nhiệm lên người nữ sinh!

Tuy Trương Diệp Đình cũng là một tiện nhân, nhưng mà người đàn ông trước mắt còn ti tiện hơn!

“Buông ra! Tôi kêu anh buông ra! Chúng ta đã chia tay! Buông tay — —” Lăng Vi dùng sức giãy giụa, nhưng sức lực nhỏ của cô không có tác dụng.

Lăng Vi giận đến mức hai mắt đỏ như thịt sống, hận không thể há miệng xé keo dán sắt này!

Hứa Tử Huân ngăn ở cửa, Lăng Vi muốn vào cũng không được, muốn đi thì không ra, tài liệu xin việc chú tâm chuẩn bị bay đầy đất như cái trống.

“Tại sao không thể? Vi Vi, cả trường nhiều nam sinh theo đuổi em như vậy, nhưng em chỉ đáp ứng một mình anh.”

“Đó là do tôi bị mù!”

Hứa Tử Huân đột nhiên nhảy cẫng lên như điên, kề sát mặt Lăng Vi chất vấn: “Có phải người đàn ông kia không? Có phải vì anh ta

không? Em đã ngủ cùng người đàn ông kia phải không?”

Lăng Vi mắt lạnh liếc anh ta, cắn chặt răng!

Trong hội trường to lớn, tiếng người ồn ào, sinh viên chen đầy ngoài cửa.

Cuộc tuyển dụng này vốn thu hút nhiều chú ý, trận náo loạn này, càng nhiều người tụ họp ngoài cửa. Henry và Hoa Thiếu Kiền đang bận rộn trên đài cũng nhìn ra cửa.

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì?” Henry nhìn ra cửa: “Đó không phải là Lăng Vi sao?”

Cách quá xa, không thấy rõ hình dáng, như khí chất vô cùng giống.

Sao Lăng Vi bị bao vây?

“Đi qua xem sao!” Henry ném tài liệu trong tay xuống, bước nhanh ra cửa.

Lần này anh ta đến chính là vì Lăng Vi, không nghĩ tới mới gặp lại cô, đã có tình cảnh như vậy.

Hoa Thiếu Kiền cũng để tài liệu xuống, theo sau, lần này anh ta sẽ Tổng phụ trách tuyển dụng, anh ta cũng có trách nhiệm duy trì trật tự hội trường.

Hai người mất sức lực rất lớn mới chen ra được, vì có rất nhiều nữ sinh, căn bản không phải tới tham gia tuyển dụng.

Bọn họ chỉ đặc biệt tới để chụp lên Hoa Thiếu Kiền...

Cho nên trên đài bị vây đến mức gió thổi không lọt.

Thiên Ma và Tiểu Hi cũng nhìn thấy Lăng Vi, hai bọn họ đang xếp hàng lấy đơn cho Lăng Vi, không nghĩ tới cô lại bị Hứa Tử Huân chặn ở cửa!

“Anh ta dám khi dễ Vi Vi! Mẹ nó, lão tử giết chết anh ta!” Thiên Ma lửa giận ngút trời! Hai người bọn họ đều không xếp hàng, nổi giận ùng ùng chạy về phía Hứa Tử Huân.

Xa xa, tên điên Hứa Tử Huân chỉ vào Lăng Vi, mắng: “Người đàn ông kia một tháng cho em bao nhiêu tiền? Em nói đi — — Anh ta ngủ với em một đêm bao nhiêu tiền?”

“Hứa Tử Huân, anh có phải đàn ông hay không?” Một nam sinh thầm mến Lăng Vi thật sự không nhìn nổi, đi lên kéo Hứa Tử Huân.

“Hứa Tử Huân! Hai người cũng chia tay rồi, còn quần người ta không buông? Một đại lão gia như anh nói những lời này với cô gái người ta, anh không biết xấu hổ thì thôi, còn mặt mũi Lăng Vi thì sao!”

Nam sinh này cao lớn, uy vũ, hai lông mày dày, đôi mắt to trừng lên như chuông đồng.

Hứa Tử Huân nổi giận: “Ai mượn cậu xen vào chuyện của người khác? Cậu là tên kia?” Hứa Tử Huân bị mù quáng, vung nắm đấm muốn đánh người.

Nam sinh uy vũ đó đưa tay cầm cánh tay Hứa Tử Huân.

Cậu đứng chắn trước người Lăng Vi, tách cô và Hứa Tử Huân ra.

Cánh tay Hứa Tử Huân bị giữ lại, hung tợn trừng mắt: “Cút ra cho lão

tử!”

Nam sinh uy vũ đó tức giận nói: “Hứa Tử Huân! Anh còn có mặt mũi động tay? Lãng Vi không nợ anh, anh đuổi người ta tới tay rồi, còn không coi người ta ra gì, đồ cặn bã anh làm bậy bên ngoài, không biết quý trọng! Chia tay còn có mặt mũi quăn người ta, nếu anh là đàn ông thì rút mau lên, ở nơi này cực kỳ xấu hổ mất mặt!”

“Đúng vậy! Hứa Tử Huân, anh mau rút đi — —” Không ít bạn học mắng Hứa Tử Huân.

Hai mắt Hứa Tử Huân đỏ như máu, rượu cồn dồn lên, hung tợn híp mắt!

Anh ta trợn mắt nhìn Lãng Vi: “Được thôi! Quyến rũ đàn ông bên ngoài còn không tính, em còn tìm nhân tình trong trường học! Nói — — có phải em ngủ hết mấy người này rồi không, hả?”

“Hứa Tử Huân! Anh con mẹ nó cặn bã!” Nam sinh che chở Lãng Vi vùng quyền. Hứa Tử Huân đưa tay ngăn lại, hai người đánh nhau.

Bên cạnh Lãng Vi, có không ít người vây quanh cô nói: “Hứa Tử Huân uống say rồi, cô đừng để trong lòng.”

Lãng Vi giận đến cả người bốc lửa, đúng là xấu hổ tới cực điểm! Chỉ cảm thấy cả người không thăng bằng, giống như mạch máu chảy ngược!

Cô mù bao nhiêu mới có thể cảm thấy người đàn ông này tao nhã lịch sự, ôn nhu hòa nhã?

Đám người vây quanh trong ba lớp, ngoài ba lớp, dày đặc, làm người ta hít thở không thông.

Lăng Vi chỉ cảm thấy chán ghét, muốn nôn!

Hứa Tử Huân bị đánh mấy quyền, đau đến nhe răng toét miệng!

Anh ta cắn răng nghiêng lợi thét: “Đồ gái điếm! Cô cầm sừng lão tử, lão tử giết chết cô!”

Hứa Tử Huân đột nhiên hất tay, đẩy nam sinh kia ra, hướng tới mặt Lăng Vi.

Lăng Vi giận đến run lấy bối, hoàn toàn không ngờ Hứa Tử Huân lại đột nhiên xông lên muốn đánh cô.

“Người của Diệp gia tôi — — ai dám động?!” Một cánh tay mạnh mẽ của đàn ông chen vào, anh cường thế nắm cánh tay đang quơ loạn của Hứa Tử Huân.

Giọng người đàn ông vô cùng lạnh, sinh viên vây xem chỉ cảm thấy không khí chung quanh cũng bị đông lại!

Tất cả mọi người đều ngừng thở nhìn qua người đàn ông cao lớn này, người đàn ông cực kỳ anh tuấn! Mắt phượng nhỏ dài hơi híp, vẻ mặt lạnh như băng!

Trong mắt đầy lãnh khốc như động vật máu lạnh.

Trên người anh tản ra khí thế kiêu ngạo và cao cao tại thượng.

Nhất là khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng kia, mang theo tia bất cận nhân tình! Lúc này, có một sinh viên tham gia tiệc rượu của Laroe nhận ra anh: “Anh ấy là Tổng giám đốc Đinh Phong Quốc Tế!”

Chương 147: Đình Đình, tối gặp... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đúng! Mấy ngày trước tôi gặp anh ấy ở tiệc rượu của Laroe!”

“Hà? Anh ấy là Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế? Quá trẻ! Quá đẹp trai! Đúng là chết người mà!” Các bạn học đều kinh hãi! Có ai chưa từng nghe Đình Phong Quốc Tế! Đây chính là Tập đoàn tài chính lớn nổi tiếng thế giới! Có lần được bọn họ coi là mục tiêu phấn đấu cuối cùng, chẳng qua Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế vô cùng khiêm tốn, không chấp nhận phỏng vấn, cũng không tham gia tiệc rượu, có việc đều là trợ lý hoặc là thư ký ra mặt.”

Người đàn ông này thật sự là Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế?

Ánh mắt các bạn học nhìn chăm chú về phía Diệp Đình, tiếng nghị luận dần lớn, có bạn học dè dặt hỏi: “Sao Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế lại tới trường học chúng ta?”

Có một bạn học đột nhiên nghĩ tới: “Bởi vì... Lăng Vi là phu nhân của anh ấy ah!” Nói ra lời này, chính cô ta cũng cảm thấy không tương tượng nổi, nhưng trong tiệc rượu của Laroe... Tổng giám đốc Diệp dẫn theo phu nhân đi tham dự!

Tất cả bạn học đều nhìn Lăng Vi, bọn họ không nghe nhầm chứ?

Nữ thần Lăng Vi của bọn họ... lại gả cho Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế?

Chuyện bao lâu rồi? Cho tới bây giờ chưa từng nghe ai nói nha!

Giả phải không?

Vừa rồi Hứa Tử Huân mới nói Lăng Vi bị bao dưỡng... Rốt cuộc là bao dưỡng? Hay là kết hôn thật?

Lúc này, thấy Lôi Tuấn bên cạnh Diệp Đình đang bẻ khớp tay thành tiếng.

“Dám động tay đánh chị dâu tôi, tiểu tử cậu cực kỳ chán sống rồi!”
Lôi Tuấn bẻ ngón tay.

“Anh, trừng trị loại rác rưởi này, không cần anh ra tay, để em trừng trị thằng nhóc con này!”

“Tam ca ——” Henry và Hoa Thiếu Kiền vừa chui vào cũng kinh ngạc! Nhất là Henry, anh ta hoàn toàn không ngờ Diệp Đình sẽ tới chỗ như vậy.

Lăng Vi cũng kinh ngạc, cô cũng không ngờ Diệp Đình sẽ rơi, vừa rồi khi tách ra, anh còn bảo hôm nay vô cùng bận rộn...

Lúc này thấy anh, ủy khuất trong lòng liền dâng trào, cô xoa cổ tay phát đau, theo bản năng nhích tới gần anh.

Diệp Đình vươn tay, nắm tay cô.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoa Thiếu Kiền đứng yên, đưa mắt nhìn đám người, trên khuôn mặt lạnh như băng tràn đầy tức giận.

Sinh viên trong trường đều biết Hoa Thiếu Kiền, cũng không ít người

coi anh ta là thần tượng, có người khế nói với anh ta chuyện Hứa Tử Huân đây dựa Lăng Vi.

Henry nghe mà mặt đầy lửa giận!

Anh ta nhìn Hứa Tử Huân say khướt, sắc mặt lạnh xuống: “Cậu là học sinh trường này? Tại sao sinh viên như cậu có thể chui vào hội trường tuyển dụng? Nhà trường đâu? Làm phiền đuổi người uống rượu gây rối này ra ngoài!”

Đuổi ra ngoài? Nào có chuyện dễ dàng như vậy! Mắt Diệp Đình lạnh băng! Vợ anh là để cho người khác đánh mắng sao?

Diệp Đình vung tay, Hứa Tử Huân hét thảm!

Hứa Tử Huân nhận ra người đàn ông này! Anh chính là người đàn ông đi dạo phố cùng Lăng Vi ngày ấy! Chính là anh, cướp đi phụ nữ vốn thuộc về anh ta!

Hứa Tử Huân chợt cảm thấy vô cùng nhục nhã!

“Là anh! Chính là anh! Là anh cướp đi Lăng Vi, là tên vô sỉ anh cho cô ấy uống thuốc mê hồn!”

Hứa Tử Huân như có hoang phát điên, rống giận liều mạng giãy giụa

Đột nhiên vang lên tiếng “rắc rắc”, Hứa Tử Huân thống khổ la hét, anh ta lại bẻ tay mình trật khớp!

“A ——” Đau!

Hứa Tử Huân đau đến cả người run lẩy bẩy, anh ta ôm cánh tay, mồ hôi lạnh chảy ròng, trong miệng không ngừng la hét.

Diệp Đình buông tay, liếc nhìn anh ta như nhìn con kiến.

Người có thể giãy giụa đến bẻ gãy chính cánh tay mình, chỉ số thông minh không ngang bằng anh, anh nửa chữ cũng lười nói.

Ngay cả liếc mắt lâu một chút cũng cảm thấy làm bẩn mắt anh.

Bạn học xem náo nhiệt rúc cổ, không tự chủ được thụt lùi về sau.

“Hứa Tử Huân... sao ngốc như vậy...” Có thể làm gãy tay mình, đúng là không bình thường.

“Tử Huân ——”

Chương 148: Đình Đình, tối gặp... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trương Diệc Đình đột nhiên vọt vào đám người, cô ta còn chưa biết vừa rồi Hứa Tử Huân đã mắng cô ta là phụ nữ đánh đá...

“Đám khốn kiếp các người! Dám tùy tiện khi dễ người khác ở trường — —”

Ánh mắt cô ta chợt đối diện với tròng mắt đen lạnh lùng như dao của người đàn ông kia.

Trương Diệc Đình bị dọa sợ há to mồm lui về sau, lời mắng người ghen trong cổ họng.

Cô ta bị dọa sợ, liên tục lui về sau, bỗng nhiên lại thấy có hai bóng người vọt tới như gió.

Có người vung quả đấm, đánh hai quyền lên đầu Hứa Tử Huân.

Là Thiên Ma và Tiểu Hi. Thiên Ma không nói hai lời, vung quả đấm. Đánh đến mức mũi Hứa Tử Huân chảy máu.

Thiên Ma dùng lực mạnh, thay phiên đánh đấm như điên, dùng sức đánh đầu Hứa Tử Huân.

Anh ta giận đến hai mắt bốc lửa, vừa đánh vừa mắng: “Họ Hứa anh, tên khốn kiếp này! Nếu không phải Tiểu Vi ngăn tôi không cho tôi

trừng trị anh, lão tử đã sớm khiến anh không sống yên! Anh còn dám tới đây dựa Tiểu Vi, anh không biết điều! Đồ rác rưởi nhà anh! Khốn kiếp!”

Quả đấm của Thiên Ma như búa, đánh Hứa Tử Huân bẻ đầu chảy máu.

Máu, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Lỗ mũi, khoe mắt Hứa Tử Huân đều là máu.

Anh ta ôm đầu ngồi dưới đất. Cánh tay gãy mất, xương đau như kim châm xát muối, ngực bị Thiên Ma đập mấy cái, ngay cả hít thở cũng đau như kim châm!

“Làm gì? Làm gì vậy? Muốn tạo phản à?” Chủ nhiệm, Phó hiệu trưởng đại học Yến xông vào: “Tất cả dừng tay cho tôi!”

“Đây là tình cảnh gì? Mấy em to gan, lại dám gây chuyện ở đây?”

Lúc này, Hiệu trưởng đen mặt theo kịp, mặt đầy tức giận: “Xem lời nói tôi ra gì? Công khai đánh nhau ở trường! Còn muốn tốt nghiệp hay không? Hai em muốn bị đuổi học sao?”

Ông ta chỉ Lý Thiên Mặc: “Mau lăn đến phòng Hiệu trưởng cho tôi!”
Lại chỉ Hứa Tử Huân: “Mau đến phòng y tế, xem có bị thương hay không!”

Hiệu trưởng giận đến mặt tái xanh! Lý Thiên Mặc, Hứa Tử Huân, Lăng Vi đều là học sinh giỏi số một số hai của trường, mắt thấy sắp tốt nghiệp, đây là muốn chọc ông ta tức chết sao?

Hiệu trưởng, Phó hiệu trưởng, Chủ nhiệm đi ra.

Tiểu Hi nhặt tài liệu của Lăng Vi bị rơi dưới đất lên, có mấy tờ bị người khác giẫm nát, không biết có ảnh hưởng tới đơn xin việc của Tiểu Vi hay không...

“Mau, đến phòng y tế.” Hứa Tử Huân bị kéo đi phòng y tế.

Lý Thiên Mặc đầy vẻ “Tôi là chính nghĩa” đi theo bọn họ tới phòng làm việc Hiệu trưởng.

Nhìn dáng vẻ không biết hối cải của anh ta, Hiệu trưởng liền giận đến nổi muốn đứng tim!

Cái này còn chưa đáng giận nhất!

Đáng giận hơn là, Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi cũng đi theo.

Hai cô đi theo cũng không sao, càng nghiêm trọng hơn là... Diệp Đình cũng đi theo.

Sau lưng Diệp Đình... còn có Henry, Hoa Thiếu Kiên...

Phía sau Henry, Hoa Thiếu Kiên còn có một nhóm sinh viên.

Đây... đây là muốn ép cung sao?

“Lý Thiên Mặc! Em và Hứa Tử Huân đánh nhau nơi công cộng, hành động cực kỳ tồi tệ, bây giờ em viết bản kiểm điểm!”

Nếu không viết bản kiểm điểm, ông ta cũng không cần làm Hiệu trưởng nữa!

Rõ ràng là sinh viên tốt, mắt thấy sắp tốt nghiệp, còn muốn có điểm

nhờ trong bằng tốt nghiệp!

Viết bản kiểm điểm... nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện tìm việc làm.

Thiên Ma lại thờ ơ đứng đó.

Hiệu trưởng tức giận: “Ngày mai viết bản kiểm điểm 1500 chữ! Phải khắc sâu sai lầm này!”

Lý Thiên Mặc thềm cười nhạt, anh ta sai sao?

Anh ta không biết kết bạn, từ nhỏ đến lớn, bạn tâm giao, chỉ còn lại Lăng Vi và Tiểu Hi, Lăng Vi bị mắng như vậy, anh ta có thể nhịn, thì anh ta không phải đàn ông!

Đừng nói hối hận, dù có cho anh ta thêm một cơ hội, anh ta vẫn sẽ không chút do dự xông lên, đánh Hứa Tử Huân đến chết!

Hiệu trưởng giận đến lắc đầu không ngừng: “Em như vậy sẽ ảnh hưởng tìm việc làm, em có biết không?”

Lúc này, Diệp Đình ngồi tên sofa nhàn nhạt “a” một tiếng, nói: “Đình Phong Quốc Tế chúng tôi ngược lại rất cần người mới dũng cảm nhiệt huyết đấu tranh với thế lực ác như vậy, bạn học Lý Thiên Mặc, Đình Phong Quốc Tế chúng tôi hoan nghênh bạn.”

Về mặt Hiệu trưởng đen như đáy nồi.

Trong đầu nghĩ, Diệp tiên sinh thân ái, cậu làm gãy tay học trò tôi, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ, cậu còn cho người ta huy chương hăng hái làm việc nghĩa nữa à?!

Nhưng ngại vì có không ít sinh viên làm chứng, cánh tay Hứa Tử Huân bị chính ta giãy giụa đến gãy, nên Hiệu trưởng cũng không thể nói gì.

Lúc này, Henry cười lên, tưới dầu vào lửa: “Tôi cũng cảm thấy bạn học Lý Thiên Mặc rất có tinh thần trọng nghĩa, nếu bạn tôi bị người khác sỉ nhục, tôi cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Hạ Tiểu Hi dùng sức gật đầu: “Đúng thế, Hiệu trưởng! Mặc dù Thiên Ma đánh người là không đúng, nhưng Hứa Tử Huân sỉ nhục phái nữ là đúng sao?”

Hiệu trưởng giận đến lỗ mũi bốc khói, nhưng lại không thể nói đạo lý gì, phất tay: “Thiếu Kiên, mau đến hội trường tuyển dụng đi, bên kia không có ai chủ trì, không biết loạn thành dạng gì.”

Hoa Thiếu Kiên và Henry đi trước.

Diệp Đình và Lôi Tuấn chuẩn bị đi về công ty.

Từ phòng Hiệu trưởng đi ra, Diệp Đình nắm tay Lăng Vi thật chặt: “Tôi an bài 30 tai mắt trong trường, em lại để người khác khi dễ thành như vậy? Tôi cho là em mang theo IQ ra ngoài! Lần tới tên xấu xí kia còn dây dưa em, em liều la lên “Bạo phong”! Em không kêu, bọn họ sẽ không ra, hiểu chưa?”

Lúc này Lăng Vi mới nhớ ra, tối qua anh cố ý dặn dò cô...

“Bạo phong” là vệ sĩ riêng của cô. 30 người này ẩn núp trong sân trường, máu lạnh tàn nhẫn! Bọn họ được huấn luyện đặc biệt, chỉ tiếp nhận mệnh lệnh. Chỉ có cô ra lệnh bọn họ đi ra, bọn họ mới ra giúp. Nếu không, cho dù cô chết, bọn họ cũng làm như không biết.”

“Biết rồi.”

Thiên Ma và Tiểu Hi vẫn còn đi trước, cô không muốn nói nhiều.

Diệp Đình vô cùng không hài lòng thái độ của cô, càng không hài lòng là cô lại coi lời nói anh như gió thoảng bên tai!

“Đừng gây phiền toái cho tôi, có chuyện hãy để bọn họ giải quyết! Tôi chỉ có một đôi mắt, không thể theo dõi em thời thời khắc khắc!”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu “ừ” một tiếng.

Diệp Đình nhìn cô hồi lâu, dáng vẻ cô hơi ủy khuất...

Vốn còn muốn đăm cô mấy câu, nhưng vẫn nhịn được, cũng không biết trúng gió gì, chậm rãi nói: “Tôi chờ tin tức của em, được trúng tuyển, tối tôi chúc mừng cho em.”

“...”

Diệp Đình thấy cô nhẹ nhõm, tâm tình anh cũng tốt theo.

“Tôi đi đây... Tối gặp...” Lăng Vi cắn môi, vẫy tay với anh.

Diệp Đình nhìn bóng lưng cô càng lúc càng xa, trong lòng rối loạn tê dại, nhưng lại có một tia ngọt ngào từ trong buồng tim tràn ra. Anh bước nhanh theo sau, đột nhiên kéo cánh tay cô, anh cúi đầu hôn mạnh lên trán cô.

...

Lăng Vi run lên, cái miệng nhỏ nhắn bị anh mút lấy, hôn thật sâu.

Chương 149: Kinh diễm – Mustang* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

*Mustang: Ngựa hoang

Lăng Vi bị anh hôn, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Bạn học chung quanh không ngừng kêu lên: “Má ơi! Hôn luôn rồi...”
“Quá bá đạo! Nữ thần của chúng ta bị đại boss quải đi rồi sao?” “Hứa Tử Huân đáng đời nha! Lăng Vi xứng đáng tốt hơn!”

Mặt Lăng Vi đỏ bừng! Tay nhỏ bé không ngừng đẩy anh.

Diệp Đình buông cô ra, hít sâu: “Thân ái, tối gặp.”

Trong tiếng kinh hô, Diệp Đình không coi ai ra gì đi ra cổng trường đại học Yến.

Ngồi lên xe, Lôi Tuấn nối cuộc họp video.

Trong phòng họp Đình Phong Quốc Tế, các quản lý cấp cao đang ngồi ngay thẳng, cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì quan trọng hơn, lại cắt đứt cuộc họp, đây chính là cuộc họp thường lệ mỗi tháng một lần!

Lúc thấy Diệp Đình xuất hiện trước màn hình, các quản lý cấp cao trong phòng họp mới thờ phào.

Bởi vì... dường như tâm tình Diệp tiên sinh không tệ....

Hiện trường tuyển chọn, Henry cho Lăng Vi, Lý Thiên Mặc, Hạ Tiểu Hi đi cửa sau, mỗi người một đơn xin.

Lý Thiên Mặc và Hạ Tiểu Hi vốn không tính đăng ký, nhưng... thịnh tình khó từ chối ah...

Hai người bĩ “ép buộc” điền đơn.

Hạ Tiểu Hi xin vào trợ lý ngành quan hệ xã hội.

Thiên Ma xin vào kỹ thuật viên máy tính.

Sau đó, phải đợi bình chọn.

Hoa Thiếu Kiền đi lên giữa đài, anh ta cầm micro, mặt đầy nghiêm túc nói: “Tuyển chọn lần này, tạm thời thay đổi quy tắc! Vì lý do công bằng, tất cả cương vị tiến hành ẩn danh.”

Dưới đài xôn xao...

“Tiến hành ẩn danh?”

“Làm sao tiến hành ẩn danh?”

Hoa Thiếu Kiền nhìn dưới đài hồi lâu.

Ánh mắt anh ta bình tĩnh, bịt tai không nghe nghị luận chung quanh.

Anh ta ném xấp tài liệu lên bàn, lấy đồ bấm giấy ra. “Cạch cạch cạch...” Bấm lại tất cả tên họ, ảnh, thông tin của thí sinh.

Anh ta bày ra với dưới đài.

“Bây giờ, tôi che giấu toàn bộ tên học, ảnh, thông tin trong tất cả đơn xin việc, cho nên, xin mọi người yên tâm, chỉ cần bạn có thực lực, không cần sợ bị vùi dập! Laroe chúng tôi – nhân viên được chọn, nhất định phải có thực lực!”

Nói xong, nâng tay lên, nói mấy trợ lý đặt toàn bộ tài liệu chính tề.

“Hoa Thiếu Kiền!”

“Anh ta lại dám tự làm chủ!”

Hoa Thiếu Kiền vừa dứt lời, quản lý cấp cao của Laroe đều chấn động!

Bọn họ được chỗ tốt, hy vọng giữ vị trí cho thân thích mình, nhưng không ai nghĩ tới... Người này lại tạm thời thay đổi chủ ý, nói phải tuyển chọn ẩn danh!

“Hoa Thiếu Kiền điên rồi sao?”

“Người này đang giở trò quỷ gì?”

Có người tức giận, có người bất mãn! Nhưng không ai dám trực tiếp chỉ ra, vì Hoa Thiếu Kiền... thân phận, địa vị của anh ta không tầm thường!

Trong trường, sinh viên cũng bùng nổ!

Có không ít sinh viên đi cửa sau, có quan hệ lập tức trắng mặt!

Vu Tinh ngược lại rất vui vẻ: “Hừ — — ẩn danh thì tốt lắm ah, ít ra sẽ

không để cho tiện nhân được tiện nghi!”

Nói xong, trừng mắt Lăng Vi: “Hừ — — không có hậu thuẫn, tôi xem cô còn kiêu ngạo cái gì?”

Lăng Vi xin việc, chỉ có hai vị trí.

Từ Sơ chọn hai tên trong mấy trăm người còn lại trước, hai người này sẽ được phỏng vấn, nhưng sau phỏng vấn, chỉ có một người có thể tiến vào Laroe.

Lăng Vi hơi lo lắng, bởi vì... Ba tác phẩm của cô, có hai tác phẩm bị chà đạp rất khó coi... Thậm chí, có thể nói là rách rưới, giống như giấy vụn.

Bị Hứa Từ Huân nháo như vậy, có thể trúng tuyển hay không, thật sự rất khó nói...

Lăng Vi lo lắng chờ, nhanh chóng chọn ra nhà thiết kế.

Năm tác phẩm hiện lên màn hình lớn.

Vì là ẩn danh, mọi người chỉ có thể thấy tác phẩm, không biết được là ai sáng tác!

“Wow! Tác phẩm thứ hai — — Mustang! Tạo hình rất có chí khí nha!”

“Đúng! Tôi cũng cảm thấy tác phẩm thứ hai siêu tốt! Bề ngoài ngang ngược, đường cong lưu loát, rất phù hợp với tên ngựa hoang!”

Chương 150: Kinh diễm – Mustang* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Năm tác phẩm đồng thời hiện lên màn hình lớn, dưới đài gần như đều bị tác phẩm thứ hai làm kinh diễm!

Nét bút lưu loát gọn gàng, xe SUV bề ngoài chói mắt thời thượng, đường cong lưu loát, vô cùng sống động, vô cùng ngang ngược!

Tác phẩm này kinh diễm tất cả ánh mắt sinh viên.

Không chỉ kinh diễm!

Quả thực có thể xưng là — — Thiên tác!

Trong khoa nghệ thuật đại học Yến, lưu truyền hai chữ chữ, đó chính là: Thiên tác!

Tác phẩm dạng nào sẽ được khen là “Thiên tác”? Sinh viên khoa nghệ thuật giải thích: To gan, sáng tạo cái mới, không có nhược điểm, kinh ngạc lòng người!

Sau khi Hoa Thiếu Kiền tốt nghiệp, từ “Thiên tác” yên lặng bao lâu, mà hôm nay — — tác phẩm này, khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục!

Trong ngành nhìn cách thức, ngoài ngành xem náo nhiệt.

Thiên Ma và Hạ Tiểu Hi cũng cảm thấy tác phẩm thứ hai vô cùng bá đạo, nhưng không cuồng nhiệt như sinh viên khoa nghệ thuật.

Sinh viên xin việc vào cương vị đó không thể không cam bái hạ phong.

“Vu Tinh, tác phẩm “Mustang” thứ hai kia, là cậu vẽ sao?”

Sắc mặt Vu Tinh rất khó coi, thảng trước tác phẩm của cô ta vừa được hạng nhất trận thi đấu lớn! Cô ta cho là không ai có thể thắng cô ta nữa!

Nhưng hôm nay, tác phẩm này tát vang dội vào miệng cô ta.

Không thể không thừa nhận, tạo hình, khí thế, tài nghệ của “Mustang”... cao hơn cô ta một đoạn lớn! Hơn nữa còn là một đoạn rất lớn rất lớn!”

“Vậy là ai vẽ?”

Vu Tinh cắn răng, siết chặt quả đấm, tuy tác phẩm của cô ta cũng ở trong năm tác phẩm này, nhưng... tác phẩm kinh điển tất cả mọi người, không phải của cô ta.

Tác phẩm của cô ta tên “Thiên Dật”, là đi con đường phiêu diệt, rõ ràng thiếu khí thế ép người của “Ngựa hoang”.

Vu Tinh căm hận, rõ ràng ác phẩm của cô ở chính giữa, chói mắt nhất mới đúng!

Lại không nghĩ rằng, bị người khác cướp trội nổi.

Tức chết!

Mặt Vu Tinh lúc xanh lúc trắng. Trán cô ta cũng chảy mồ hôi, cơ hội phỏng vấn chỉ có hai, trừ “Ngựa hoang” có thực lực tuyệt đối ra, ngoài cô ta, còn có hai người.

Sau đó, năm tác phẩm trên màn hình, đột nhiên một tác phẩm mờ hồ, chứng tỏ tác phẩm này bị loại!

Sau khi tác phẩm thứ tư biến mất, tác phẩm thứ năm cũng bị “gió” thổi đi.

Cuối cùng còn lại một, hai, ba tác phẩm đặt ở chính giữa. Vu Tinh khẩn trương, “Thiên Dật” của cô ta vẫn còn trên màn hình!

Lúc này, lại có người hô lên: “Mustang, Mustang, Mustang —”

Mustang, Mustang, Mustang —”

Nếu “Thiên tác” như vậy cũng không được chọn trúng thì cuộc tuyển chọn lần này căn bản không thể nói công bằng.

“Hạng nhất — — Mustang!” Tác phẩm “Mustang” trên màn hình lớn được đội vương miện.

Hai tác phẩm còn lại, biến mất một tác phẩm, giữ lại tác phẩm thứ ba, nhanh chóng nhỏ đi nhỏ đi, bị đặt ở góc nhỏ bên phải.

Coi như được chọn.

Vu Tinh giận đến run rẩy, tuy cô ta cũng được chọn, nhưng mà chênh lệch quả thực quá lớn!

Cô ta luôn cho rằng “Hạng nhất” và “Vinh quang” đều là của cô ta!

Lại không nghĩ rằng, mình lại thành vai phụ.

Không thể nào, không thể nào! Trong trường không có người nào có thể hơn cô ta, rốt cuộc là ai? Tác giả của tranh “Mustang” kia, rốt cuộc là ai?

“Xin mời tác giả của “Mustang” lên đài nhận huy chương hạng nhất!”

Hoa Thiển Kiền dứt lời, trên màn hình lớn hiện ra cây bút lông dính đầy mực, viết xuống tên người hạng nhất.

Hai nét, một chữ, một dấu phẩy, bên dưới là một chữ phản.

“Lăng — —”

Bút lông viết thật nhanh, chữ đầu, dưới là hai người, núi, một chữ phản.

“Vi — —”

Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

“Xin mời Lăng Vi!” Trong mắt Hoa Thiển Kiền có chút khiếp sợ, anh ta có ấn tượng với Lăng Vi... Tiệc rượu hôm đó, anh ta cho là cô muốn dùng quan hệ...

Lại không nghĩ rằng, tác phẩm “Mustang” này lại là của cô!

Lại... là tác phẩm của cô?

Nhìn Lăng Vi bước lên đài, ánh mắt Hoa Thiển Kiền càng lúc càng thâm trầm.

Anh ta còn nhớ, khi thấy tác phẩm này, anh ta kinh ngạc và mừng rỡ!
Đã lâu anh ta không kích động như vậy!

“Chúc mừng cô...”

“Cảm ơn.” Lăng Vi dừng dừng nhận cúp.

“Xin lỗi, hôm đó hiểu lầm cô.” Hoa Thiếu Kiền nhìn vào mắt cô, trông mắt đen có thêm một tia nghiêm nghị.

Lăng Vi sửng sốt, không nghĩ tới... Hoa Thiếu Kiền vậy mà sẽ xin lỗi chuyện hôm đó.

Cô ngạc nhiên nói: “Hôm đó, anh cũng không làm gì.”

Hoa Thiếu Kiền nghiêm túc nói: “Tôi khinh thường cô.”

“...” Lăng Vi tiếp nhận lời xin lỗi: “Anh không biết thực lực của tôi, chuyện này không trách anh.”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu nói: “Thứ mắt chúng ta thường nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật, không đi theo đuổi, tìm hiểu, thì vĩnh viễn không biết chân tướng ở đâu.”

Hoa Thiếu Kiền đưa micro cho Lăng Vi: “Mời cô giới thiệu một chút về cảm hứng sáng tác.”

...

Dưới đài, Vu Tinh thật sự muốn điên rồi!

Đoạt hạng nhất của cô ta... lại là kỹ nữ có tâm cơ Lăng Vi này!

Cô ta hận đến tranh cãi vô ích — —

“Lăng Vi! Cô chờ đó! Tuy cô được hạng nhất, nhưng người có thể vào Laroe chỉ có một! Chúng ta gặp lại trong buổi phỏng vấn!”

Buổi tối, Diệp Đình mời Lăng Vi đến nhà hàng tây sang nhất thành phố chúc mừng.

Diệp Đình thưởng thức rượu vang, híp mắt nhìn cô.

Lăng Vi cũng không biết sao vị gia này đột nhiên tức giận, từ khi gặp mặt, liền bày mặt thúì cho cô.

Anh không nói lời nào, Lăng Vi cũng không nói chuyện.

Lăng Vi cắt thịt bò bít tết, cũng tức trong lòng.

Thiên Ma và Tiểu Hi vốn muốn ăn mừng cho cô, ai biết bị Diệp Đình bác bỏ!

Lăng Vi bực bội, mặc dù đã đáp ứng ăn cơm cùng anh trước, nhưng mà... Trường hợp hôm nay rất đặc biệt nha. Đã rất lâu cô không tụ họp cùng bạn bè, hơn nữa, Thiên Ma và Tiểu Hi đều đánh bậy đánh bạ được thuê, đây là lâm hỉ tam môn, anh lại...

Quá không thông tình đạt lý!

Lời nói tốt một sọt, người này tâm địa sắt đá, không nói cô đáp ứng anh trước, lỡ hẹn chính là nói không giữ lời!

“Em xem tôi là thịt bò bít tết kia mà cắt?” Diệp Đình nhìn chăm chăm tay cầm dao của cô.

Cô cắt từng dao từng dao, giống như muốn đẽ anh trên đĩa mà cắt.

Lăng Vi không muốn nói chuyện, ai bảo cô không có tự trọng, đáp ứng ăn tối chung với anh trước.

Tâm tình cô không tốt, sắc mặt anh còn thúi hơn: “Muốn tụ họp bạn bè?”

Lăng Vi trừng anh, câu này không phải là nói nhảm sao?!

“Muốn vui vẻ hẹn với tôi, còn có thái độ này?”

Lăng Vi quật cường vĩnh viễn, rất không vui. Anh đột nhiên đưa tay: “Đưa điện thoại cho tôi!”

Lăng Vi không để ý tới anh.

Sắc mặt anh không tốt nhìn cô chăm chăm, đưa tay lấy điện thoại cô, chọn số.

...

Tiệm lẩu Bách Niên, Hạ Tiểu Hi vui sướng ngoắc tay với cô.

Chương 151: Nhượng bộ vì em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi mặc lễ phục màu xanh, lóa mắt bước xuống xe.

Tiểu Hi xông tới ôm cô: “Vi Vi, ăn lẩu mà thôi, cậu ăn mặc long trọng như vậy làm gì?”

“...” Lăng Vi uất ức, cô có thể nói... Là Diệp Đình phá lệ khai ân, đặc biệt cho phép cô đi tụ họp cùng bạn bè không?

“Đi thôi, vào rồi nói sau.”

Tiểu Hi vui vẻ gật đầu, quay đầu nói trong xe: “Diệp tiên sinh không vào ăn chung sao?”

Lăng Vi trả lời thay anh: “Anh ấy không quen ăn lẩu.”

“À à à....” Tiểu Hi gật đầu: “Vậy chúng ta đi vào thôi!”

Hạ Tiểu Hi kéo cánh tay Lăng Vi, đột nhiên hưng phấn nói: “Vi Vi, mình nói với cậu nè, hôm nay rất nhiều người tới! Hoa Thiếu Kiền cũng ở đây! Hoa thần đó — — mình thật sùng bái anh ta nha! Nam thần của mình...”

Mắt Hạ Tiểu Hi sáng lấp lánh như sao.

Lăng Vi không hiểu: “Hoa Thiếu Kiền? Sao anh ta lại tới đây? Chúng

ta và anh ta không quen biết gì.”

Hạ Tiểu Hi gật đầu: “Mình cũng không biết. Vừa rồi Thiên Ma tiếp điện thoại cậu, vừa vặn gặp anh ta và ông chủ Henry... Bọn họ vốn sắp đi, Hoa thần nghe nói cậu muốn tới, liền bảo cuộc tuyển chọn hôm nay rất thành công, muốn mời mọi người cùng nhau chúc mừng.”

Lăng Vi kinh ngạc: “Hơn 20 người đều tới?” Cô còn tưởng rằng chỉ có ba người.

“Đều đã tới.” Hạ Tiểu Hi gật đầu.

Lăng Vi cau mày: “Nhiều người như vậy... Ăn lẩu... không thích hợp lắm?”

“Cũng không hẳn... Nhưng Vu Tinh nói, tiệm này là sản nghiệp dưới tên cô ta...”

“...” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn mặt tiền cửa tiệm, sửa sang cũng không tệ lắm. Vu Tinh thật biết kiếm tiền nha!

Hạ Tiểu Hi đột nhiên cười hì hì, nói: “Vi Vi, cậu phải chuẩn bị tâm lý nha... Mình lén nói cho cậu, hôm nay Hoa thần cố ý chỉ tên cậu, nói nhất định phải mời cậu tới.”

“Mình?” Lăng Vi nhướn mày.

Hạ Tiểu Hi thần thần bí bí nói: “Có lẽ nam thần thích cậu... Mình thấy ánh mắt anh ta lúc trao giải cho cậu... Có gì rất không đúng...”

“Đừng nói bậy bạ!” Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Diệp Đình đen như đáy nồi.

Hạ Tiểu Hi le lưỡi, che miệng nói: “Mình nói sai rồi... Cũng không sao đúng không? Dù sao hai người là giả...”

Lăng Vi kéo cánh tay cô ta: “Đừng nói nữa, vào đi thôi.”

“Ầm — —” Cửa xe sau lưng bỗng nhiên đóng lại, Lăng Vi quay đầu, thấy chiếc Damai 8 màu đen của Diệp Đình đậu trong bãi, cực kỳ cực kỳ nổi bật, anh khóa cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm, vững bước đi tới cô.

Hạ Tiểu Hi rúc cổ, đột nhiên cảm giác trong mắt Diệp Đình có sát khí!

Lúc này, Lôi Tuấn cũng đến, anh ta bước xuống từ chiếc Porsche của anh ta, liếc nhìn tiệm lẩu, nhíu mày: “Sao chọn nơi như vậy?”

“...”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi không nói gì.

Diệp Đình đi đến cạnh bọn họ, bước lên bậc thang, mặt đầy chê bai đi vào tiệm lẩu.

Lăng Vi không biết anh muốn làm gì, Diệp Đình đi ăn cùng sao? Nhưng... không phải anh vừa nói có chuyện bận, không thích bầu không khí hò hét ầm ĩ trong tiệm lẩu sao?

Lăng Vi kéo Hạ Tiểu Hi đi vào trong. Lôi Tuấn khóa xe đi tới.

“Vi Vi... Mình sợ...” Hạ Tiểu Hi nói thế nào cũng không dám đi theo sau Diệp Đình: “Không phải mình vừa nói sai sao? Mình cảm thấy hình như anh ấy muốn giết chết mình...”

Lăng Vi trấn an cô ta: “Đừng sợ, anh ấy không ăn cùng chúng ta, anh ta đi vào trong mượn phòng vệ sinh.”

“À à...” Hạ Tiểu Hi rụt cổ.

Chương 152: Nhượng bộ vì em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn sau lưng cô ta đột nhiên “hừ” một tiếng: “Phàm là người đắc tội anh Đình, chết là kết quả tiện nghi nhất.”

Hạ Tiểu Hi run rẩy, cọng tóc cũng sắp đứng lên rồi.

Lăng Vi liếc Lôi Tuấn: “Anh đừng hù dọa cậu ấy, cậu ấy nhát gan.”

Lôi Tuấn liếc mắt quan sát Hạ Tiểu Hi: “À... thì ra cô chính là tiểu thư chữ B cánh dài ah!”

“...”

“Anh mới là B tiểu thư! Anh có biết nói chuyện hay không?” Hạ Tiểu Hi囧囧 nói: “Tôi biết anh... Kho ca khúc Trung hoa tiên sinh...”

Lôi Tuấn sừng sốt, cười lên: “Ai u, không nghĩ tới danh tiếng của tiểu gia tôi đã truyền tới đại học Yến một đi không trở lại rồi...”

“Ha ha, cũng không phải... Không nghĩ tới một người đàn ông như anh lại nắm giữ nhiều ca khúc tình yêu như vậy.”

“...”

Lôi Tuấn囧. Giải thích: “Đó cũng là ca từ hợp tình thế, chẳng lẽ người ta nói yêu đương, tôi mở nhạc tang cho người ta à?”

“ ... ”

Lăng Vi đột nhiên cảm thấy mình và hai người này căn bản không ở cùng một thế giới nữa, cô nâng váy lên bậc thang, đẩy cửa tiệm lẩu.

Liền nghe hai người sau lưng anh một câu tôi một câu đả kích nhau.

Lăng Vi mở cửa phòng bao, tất cả mọi người trong phòng bao đều nhìn qua cô.

Lăng Vi còn mặc lễ phục màu xanh da trời hẹn với Diệp Đình...

“Lăng Vi...”

Đầm dài màu xanh này đặc biệt chói mắt, màu sắc sáng rỡ tôn làn da trắng nõn như tuyết của cô.

Eo nhỏ, hông thanh tú, ngực to, vóc người lả lướt.

Một khắc cô mở cửa vào, tựa như nghe được tiếng hít hơi của rất nhiều bạn học.

Lăng Vi đỏ mặt, đi vào trong hai bước, làm người ta kinh ngạc là, Diệp Đình lại... ngồi ở chủ vị...

Cô nghe Hoa Thiếu Kiên giới thiệu anh: “Vị này là Diệp Đình tiên sinh, Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế, đại cổ đông của Tập đoàn Laroe.”

Các bạn học thở mạnh cũng không dám, không biết hôm nay nổi gió gì, không chỉ có Tổng thanh tra đại nhân của trụ sở chính Laroe muốn mời bọn họ ăn lẩu, ngay cả đại cổ đông cũng được mời tới!”

Trong phòng bao, tuy có hơn 20 người, nhưng an tĩnh như một phòng trống...

Lăng Vi nhìn chung quanh, chỉ có hai chỗ trống bên phải Diệp Đình. Hoa Thiếu Kiền ngồi bên trái anh.

Lăng Vi thầm nghĩ, khí thế trên người Diệp đại boss quá thấp, nhất định là không ai dám ngồi cạnh anh...

Lúc này, Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn mở cửa đi vào.

“Hai người tới trễ! Phạt rượu! Phạt rượu!” Chu Dịch chủ trì tụ họp tựa như thấy cứu tinh, lập tức bưng ly rượu xông tới. Đây chính là cơ hội tốt để làm sống động bầu không khí!

“Ai u, nhiều người như vậy?” Lôi Tuấn sững sốt, tại sao không ai thông báo anh ta... Đây là muốn tụ họp sao?

Vừa rồi anh Đình gọi tới, rõ ràng chỉ nói tụ họp cùng bạn Lăng Vi.

Lôi Tuấn xoay người muốn đi, Hoa Thiếu Kiền gọi lại anh ta: “Nếu đã tới, thì thêm ghế ngồi chung đi.”

“Đúng đúng đúng, thêm cái ghế, mau mau mau, mời tới đây ngồi.”

Chu Dịch xếp Lôi Tuấn bên cạnh Hạ Tiểu Hi.

Sau đó, kéo cánh tay Lăng Vi, kéo cô tới chỗ trống cạnh Diệp Đình.

“Tới trễ, tự phạt ba ly!” Chu Dịch nhanh chóng rót ba ly rượu mạnh đặt trước mặt Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn.

“Đúng, nữ thần Vi Vi phải tự phạt ba ly!” Có người ồn ào lên.

“Tự phạt ba ly! Tự phạt ba ly!”

“Nữ thần Vi Vi, bây giờ cô là nhân vật quan trọng của trường học chúng ta, sau Hoa thần, chính là cô! Cô cũng sắp tốt nghiệp, không biết “Thần” kế tiếp khi nào mới có thể xuất hiện...”

“Đúng nha, hôm nay hiếm khi thấy hai vị đại thần đều ở đây, đúng là duyên phận nha!”

“Duyên phận duyên phận! Vì duyên phận chúng ta mà cạn ly! Tôi uống cùng nữ thần Vi Vi một ly!” Một chàng trai mắt đầy hoa đào, thật may Lăng Vi và Hứa Tử Huân đã chia tay, nếu như anh ta và Lăng Vi đều đến Laroe thực tập, vậy sau này có quá nhiều cơ hội gặp mặt!

“Tới đi, tôi uống!” Chàng trai nâng ly uống.

Lăng Vi☹, cô uống rượu bị dị ứng ah... Cho nên, không thể uống, nhưng dưới mắt mọi người, không uống lại rất mất hứng.

Cô bùng ly lên, vừa định uống, đột nhiên có một bàn tay chen vào, lấy ly rượu của cô: “Vợ tôi bị dị ứng rượu cồn, không uống rượu được.”

“Phốc —— Khụ ——”

Chàng trai đang bồi nữ thần Vi Vi uống rượu suýt chút nữa sặc chết.

Tình huống gì đây?

Nữ thần Vi Vi... trở thành vợ của Diệp tiên sinh hồi nào? Chàng trai này chậm tiêu, không hiểu lời nói kia. Lúc này, còn không biết Lăng

Vi là hoa đã có chủ.

Trong lòng anh ta khiếp sợ, Diệp tiên sinh là người cầm lái của Đình Phong Quốc Tế! Lại là đại cổ đông của Tập đoàn Laroe!

Cả hai đều là Tập đoàn tài chính lớn cao cấp thế giới!

Lăng Vi lại là phu nhân của Diệp Đình? Vừa rồi anh ta còn muốn theo đuổi cô...

Trong đầu đột nhiên hiện ra một câu... Có lẽ muốn ăn thịt thiên nga?

Nhưng cũng quá nhanh rồi? Lăng Vi và Hứa Tử Huân vừa chia tay không bao lâu. Sao cô ấy bỗng nhiên gả cho Diệp tiên sinh rồi?

Sao có thể?

...

“Aiya, chuyện lớn như vậy cậu cũng không biết!” Có bạn học kinh hô: “Trong cuộc tuyển chọn, Diệp tiên sinh còn giúp nữ thần Vi Vi giải vây...”

Cô ta nói vậy, bạn học lúc ấy xem náo nhiệt, tâm tình phức tạp. Khi đó, có người nói Lăng Vi là phu nhân của Diệp Đình, nhưng... chuyện này, thật sự khiến người khác khó tin! Cho nên, không ít người đều tự động xem chuyện này là lời đồn.

Vu Tinh đã sớm biết chuyện này, liền giả vờ dáng vẻ rất quen thuộc, cười nói: “Đều do tôi không giới thiệu... Lăng Vi đúng là phu nhân của Diệp tiên sinh. Lăng Vi dị ứng rượu cồn, ba ly thì miễn đi... Phạt một ly thì được...”

Diệp Đình cầm ly rượu từ tay Lăng Vi, không lạnh không nóng liếc Vu Tinh, anh còn nhớ người phụ nữ này từng xỉ nhục Lăng Vi trong tiệc rượu Laroe...

Cô ta không nói lời nào, anh đầu cơ trục lợi cô ta quên mất.

Ngón tay Diệp Đình vuốt dọc theo ly rượu, hờ hững liếc mắt nhìn Vu Tinh: “Cô là ai?”

Mặt Vu Tinh trong nháy mắt đỏ bừng, đây là vạch trần khuyết điểm ngay trước mặt mọi người ah! Trời ạ a a a! Đây là xỉ nhục trắng trợn!

Một giây trước, tất cả mọi người đều cho là cô ta và Diệp Đình cùng Lăng Vi rất quen thuộc, không nghĩ tới... Một giây sau lại là tình cảnh như vậy.

Người ta căn bản cũng không biết cô ta!

Có bạn học cười lên.

Vu Tinh bị bế mặt không đất mà trốn, tự bùng ly rượu, “ừng ực ừng ực” phạt một ly.

Diệp Đình không nhịn được, cánh tay khoác lên ghế dựa Lăng Vi: “Đây chính là bạn tốt tụ họp mà em nói?”

Lăng Vi không còn cách nào khác... Trước khi tới, cô cũng không biết sẽ có nhiều người như vậy.

Còn muốn rót rượu cô...

Bầu không khí ngọt ngào làm cô muốn độn thổ để thở.

Thiên Ma đột nhiên bưng ly rượu đứng lên, vỗ ngực nói: “Tôi uống thay Tiểu Vi!” Diệp Đình nhìn anh ta, cầm ly rượu đến bên mép: “Rượu của vợ tôi, tôi uống thay cô ấy.”

Nói xong, nâng ly với Thiên Ma.

Thiên Ma tôn kính nhìn anh, uống rượu “ừng ực ừng ực”, Diệp Đình cũng nâng ly uống cạn.

Diệp Đình uống rất nhanh, ly rượu thấy đáy, Thiên Ma vậy mà còn chưa uống xong một hớp.

Diệp Đình cầm khăn ướt, ưu nhã lau miệng, nhàn nhạt hỏi: “Bạn học Lý Thiên Mặc, 8 người của tiểu đội cậu định lúc nào bỏ qua cho hậu viện nhà tôi?”

“Phốc ——” Thiên Ma phun hớp rượu ra ngoài, suýt sặc chết...

Chàng trai vừa rồi thiết chút nữa sặc chết vội đi qua vỗ lưng cho anh ta, Diệp đại boss nói chuyện quá ngang ngược... Lão thị đánh người một cái trở tay không kịp...

Chương 153: Ngăn cản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thiên Ma ho khan, mặt đỏ bừng... Võ bả vai chàng trai kia, đều là người luân lạc chân trời nha...

Chờ Thiên Ma chậm rãi ổn định, lại rót cho mình một ly rượu, uống cạn, lại rót một ly, uống cạn.

Không ai biết, tại sao anh ta phải tự phạt ba ly.

Chỉ có Thiên Ma, Lăng Vi, Tiểu Hi rõ ràng... Diệp Đình nói “Hậu viện nhà anh” chính là cơ sở dữ liệu của anh.

Trong lòng Thiên Ma khựng lại, anh ta còn tưởng rằng mình làm rất bí mật, không nghĩ tới người ta đã sớm biết có người đang công kích cơ sở dữ liệu của anh anh... Còn có thể nói chính xác ra là 8 người bọn họ...

Người chủ trì vội bung rượu lên: “Sau này chúng ta chính là thực tập sinh của Laroe rồi, chúng ta kính Hoa thiếu và Diệp tiên sinh một ly!”

Uống rượu xong, đoàn người cùng ăn. Diệp Đình và Hoa Thiếu Kiền nói nhỏ.

Động tác hai người dùng bữa đặc biệt ưu nhã, dáng dấp vừa anh tuấn vừa tàn khốc, tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chăm hai người. Ha ha... Có thể ăn cùng hai đại nhân vật như vậy, cũng coi là một chuyện có thể khoe khoang rất lâu!

Hạ Tiểu Hi chống cằm, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hoa Thiếu Kiền:
“Hoa thần, không thể kém hơn Diệp tổng giám đốc nhà anh nha!”

Lôi Tuấn bên cạnh đột nhiên ho khan: “Không nhìn ra có gì đặc biệt, không phải đều có hai mắt, một miệng sao?”

Hạ Tiểu Hi quay đầu, làm bộ cười ha ha với anh ta: “Đúng thế, ba con mắt là Nhị lang thần đó.”

...

Rượu qua ba lượt, đoàn người rút rút đi vệ sinh. Vu Tinh lén chạy ra ngoài, cô ta kéo một phục vụ biết nghe lời lại, thấp giọng nói: “Lát nữa khi mang thức ăn lên, cô đổ canh này lên người người phụ nữ mặc áo xanh đó cho tôi!”

“Cô chủ... Cô uống say rồi?”

Vu Tinh say rượu, nói ngọng, đi lảo đảo lắc lư. Phục vụ sợ cô ta không tỉnh táo gây chuyện.

“Kêu cô đổ thì đổ đi! Không muốn làm thì rút cho tôi!”

Phục vụ sợ hãi, trực tiếp lui về sau: “Tôi sợ... xảy ra chuyện, cô cũng đừng đổ trách nhiệm cho tôi...”

Vu Tinh hung tợn siết chặt quả đấm, phỏng vấn của Laroe, cô ta muốn đậu, nhưng có Lăng Vi cản trở, cô ta tuyệt đối không có cơ hội ra mặt!

Trừ phi khiến Lăng Vi không qua ải ở phỏng vấn!

Cô ta đi về phòng bao, đám người đều đã trở lại hết, cô ta nói: “Hôm nay chúng ta tụ họp vui vẻ, tôi gọi thêm món cho mọi người, coi như tặng “Đại đoàn viên”!”

“Được nha! Cảm ơn cô chủ Vu!”

Chỉ một lúc sau, phục vụ bùng thức ăn nóng hổi vào.

Phục vụ quét nhìn một vòng, tìm được người phụ nữ mặc áo đầm xanh, giả vờ đi tới cô.

Tay cô ta run rẩy, trong lòng đấu tranh!

Nói thật, đổ canh nóng lên người khách hàng, cô ta chưa từng làm!

Dáng dấp cô gái người ta cực kỳ xinh đẹp, vừa nhìn liền biết là một cô gái tốt thanh tú dịu dàng ít nói... Một tô canh nóng hổi đổ lên người, còn không phải hủy dung người ta?

Cô ta do dự, Vu Tinh nóng nảy!

Vu Tinh cười đứng lên: “Đây là món ăn tiệm chúng tôi tặng, xin mọi người nếm thử, nếm thử đi, sau này lại tới ủng hộ tôi!”

Vu Tinh đi tới, bùng tô trong tay phục vụ.

Cô ta làm bộ trật chân, cả tô liền ngã về phía mặt Lăng Vi.

Lăng Vi chỉ cảm thấy một luồng nóng hổi nhào tới, cô theo bản năng vung tay lên.

Tay chợt nóng, cô mò tới tô, cô lập tức rút tay, quay đầu thấy một tô canh nóng hổi đang bay tới cô.

“A ——” Hạ Tiểu Hi thét chói tai, ôm Lăng Vi.

Lăng Vi sợ trợn to hai mắt, tim đập thật nhanh!

Tiểu Hi, nha đầu ngốc này lại nhào tới, muốn cản tô canh nóng kia thay cô!

“Tự tìm cái chết ——” Chỉ thấy một cánh tay nhanh chóng nâng lên, đẩy cái tô trở lại.

Sau đó, nghe tiếng hét thảm thiết.

Chương 154: Ngăn cản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vu Tinh đau đến nhảy loạn, cả tô canh nóng bỏng bị Diệp Đình đập trở lại, đổ lên ngực cô ta!

Nước canh nóng bỏng theo da cô ta chảy xuống, Vu Tinh đau đến lăn lộn dưới đất, không ngừng cào quần áo mình.

Tất cả sinh viên trong phòng bao đều nhìn sửng sờ.

Phút chốc, Vu Tinh cởi áo sơ mi của mình ra, trong áo ngực đều là canh nóng, cô ta nhảy không ngừng, không ngừng hét chói tai: “A a — —” Cô ta đau đến mặt đầy nước mắt, ngực cũng hâm chín rồi, có mùi khét...

“Vu Tinh, Vu Tinh, cô không sao chứ?” Có mấy nữ sinh mềm lòng, chạy tới đỡ cô ta.

Vu Tinh hét “A a”, cô ta vọt vào phòng vệ sinh, phát điên gào hét, đặc biệt thảm thiết!

“Cô chủ — — Cô chủ! Cô không sao chứ?” Phục vụ sợ choáng váng, chạy vào phòng vệ sinh.

Sau đó, liền nghe cô ta thê thảm khóc lên: “Cô chủ, cô chủ! Chuyện này cũng không phải tại tôi mà... Là cô kêu tôi làm vậy! Cô cũng không thể đuổi tôi, tiền sinh sống cả nhà chúng tôi đều trông cậy vào một mình tôi...”

Vẻ mặt các bạn học trong phòng bao rét lạnh.

Có người hỏi: “Phục vụ nói gì?”

“Vu Tinh kêu cô ta làm gì?”

Có người suy nghĩ một lát, nói: “Kêu cô ta tạt thức ăn lên người người nào đó?”

“Ai nha? Cô ta muốn tạt ai?”

Tầm mắt mọi người đều nhìn về phía Lăng Vi, vừa rồi Vu Tinh đứng cạnh Lăng Vi, nếu không phải Diệp tiên sinh kịp thời đẩy cô trở lại, bây giờ bị hâm chín là Lăng Vi rồi!

Lúc này, sắc mặt Diệp Đình đã đen tới cực điểm, Hạ Tiểu Hi còn ôm Lăng Vi, mặt chưa tỉnh hồn!

Lôi Tuấn nhìn chằm chằm Hạ Tiểu Hi, không nghĩ tới cô gái này trông ngốc, lại dám ngăn cản “chảo dầu” thay người khác....

Lăng Vi ôm Hạ Tiểu Hi, sờ đầu cô ta. Một tay khác nắm tay Diệp Đình, tay anh bị phồng đến đỏ bừng, ngón giữa và ngón áp út bị phồng, da bị sưng lên....

“Khốn kiếp!” Thiên Ma hé mắt, đứng lên, đi tới phòng vệ sinh, níu tóc Vu Tinh.

Lúc này, Vu Tinh đã mặc áo khoác của bạn học. Cô ta dùng nước lạnh rửa mặt, không còn chát vật như vừa rồi. Nhưng ngực bị phồng tróc da, đau đến mặt đầy nước mắt.

“Cô đi ra cho tôi — —” Thiên Ma hung ác níu tóc cô ta, kéo cô ta ra:
“Mẹ nó! Cô không muốn sống có phải không?”

Thiên Ma lôi Vu Tinh tới trước mặt Lăng Vi: “Nói xin lỗi bạn tôi!”

Vu Tinh cứng cổ, liều mạng giãy giụa.

Bỗng nhiên có người đá bàn, chén, khay bể đầy đất.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn rút chân dài, Diệp Đình ngồi bên cạnh đột nhiên âm ngoan híp mắt: “Muốn chết, thành toàn cho cô ta!”

Vừa dứt lời, mười mấy vệ sĩ áo đen biểu tình nghiêm nghị từ bên ngoài đi vào.

Trong chốc lát, tiệm lẩu bị lật ngược!

Diệp Đình cười lạnh: “Vu Chấn Hải, con gái ông gây chuyện, ông tới trả đi!”

Tụ họp không vui mà tan, hai ngày sau, báo chí tung tin: “Tập đoàn Kiều Mộc phá sản, chủ tịch Vu Chấn Hải kêu oan!”

Hai ngày, tay Diệp Đình bị phỏng còn chưa lành, lần này anh thật sự phỏng rất nghiêm trọng. Phòng khách biệt thự, Lăng Vi nắm tay anh cẩn thận nhìn. Nửa tay anh đều bị phỏng đến đỏ bừng!

Nếu không phải anh hất cái tô kia, bây giờ... mặt cô đã hủy dung!

Trên thực tế, ngón tay Diệp Đình vô cùng dễ nhìn, đều đặn thon dài, đốt ngón tay rất có lực

Diệp Đình ngồi trên sofa, chân dài bắt chéo, dựa vào sofa.

Lăng Vi cầm thuốc, ngồi cạnh anh. Tay nhỏ của cô cầm tay anh, cúi đầu cẩn thận nhìn tay bị phỏng của anh.

Cô đẩy tay anh ra, giương mắt nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Diệp Đình chậm rãi nâng mắt nhìn cô: “Em quan tâm tôi?”

Lăng Vi rũ mắt tiếp, không lên tiếng.

Cô bôi chút thuốc lên vết phỏng của anh. Đầu ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô trên tay anh, xoa qua lại, thuốc trên tay cô nhả nhụi, Diệp Đình rũ mắt nhìn chăm chăm đầu ngón tay út mảnh khảnh xoa từng vòng một trên tay anh, cũng không biết tại sao, lồng ngực lại bắt đầu nóng lên.

Anh nhìn chăm chú vào mặt cô, chân mày cô nhíu chặt, trong mắt đầy lo lắng.

Anh cau mày, cố làm thờ ơ rút tay về, không mặn không nhạt nói: “Không có việc gì ghê gớm, không chết người được. Mau đi ngủ.”

Anh đứng lên, đút tay vào túi quần, bước chân trầm ổn đi lên cầu thang.

Lăng Vi quay đầu, nhìn bóng lưng anh, đột nhiên cảm thấy có một luồng ấm áp xông vào tim cô. Hai vai anh dày rộng, sống lưng thẳng tắp. Anh như núi cao, chống bức bình phong an toàn che chở cho cô, anh kiên trì bảo vệ bên người cô như cây tùng bách, không để cô hoảng sợ, không để cô cực khổ.

Cô ở trong bức bình phong của anh, bình yên tốt đẹp...

Còn anh, dù chút xíu lo lắng, cũng không muốn để cho cô chịu đựng.

Lăng Vi nhìn chăm chăm bóng lưng anh, giống như có một bàn tay siết cổ cô...

...

Phòng vấn của Laroe, Lăng Vi thuận lợi thông qua. Cô thu xếp hành trang xong, chỉ chờ buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, có lễ chĩnh trang lên đường.

Không lâu sau, đại học Yến cử hành lễ tốt nghiệp.

Vũ hội hóa trang là đêm khiến người ta mong đợi chè chén say sưa nhất!

Đều được các bạn học gọi đùa là “Đêm phá xử”.

Đêm phá xử là ý gì?

Rất dễ hiểu, chính là ý mặt chữ.

Tối đó, sẽ có rất nhiều bạn học không để ý tất cả mà bày tỏ, tỏ tình với đối tượng mình thích...

Tốt nghiệp, cũng đồng nghĩa với chia lìa...

Có lẽ, sau này, trong đời bạn, bạn học đã từng bên nhau đều mỗi người một nơi. Một số người định trước sẽ trở thành khách qua đường trong cuộc đời bạn. Thậm chí... có vài người sẽ không còn cơ

hội gặp mặt trong nửa đời còn lại của bạn.

Cho nên, một đêm này, là một đêm điên cuồng!

Lăng Vi không muốn bị bao vây, liền hóa trang thành đàn ông!

Vóc người Lăng Vi vốn cực kỳ đều đặn, thon dài, cô cao 1m71, mang giày cao gót cổ cao, vóc dáng 1m75, hoàn toàn không khác gì một chàng trai, nhất là hai chân dài xinh đẹp, càng lộ vẻ thân cao.

Thêm vào kỹ thuật cao siêu của thợ trang điểm và trang phục tinh xảo, phối hợp, khiến cả người cô nhìn qua oai hùng, vô cùng giống một quý tộc hoàng thất anh tuấn đẹp trai...

Lăng Vi từ trong phòng hóa trang đi ra, giày đạp sàn nhà, Diệp Đình ngồi trong phòng khách ở lầu một lật văn kiện.

Nghe tiếng bước chân không nhanh không chậm kia, anh quay đầu nhìn Lăng Vi từ trên cầu thang đi xuống. Vừa nhìn, liền không dời mắt.

Ngay cả hô hấp cũng chậm lại.

Lối ăn mặc này của cô là hóa trang ai?

Chương 155: Bẻ cong tình địch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi mặc trang phục màu đen, cổ tay và cổ áo khảm hoa văn kim tuyến phức tạp, trên đầu đội mũ nhọn kiểu nam màu đen, rộng vành có thể che khuất khuôn mặt cô.

Trong tay cô vẫn là chiếc mặt nạ vàng.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, mí mắt không ngừng ngược lên, bên trong đôi mắt lóe sáng, cô đang muốn làm gì?

Diệp Đình mấp máy môi.

Hôm nay cô hóa trang.

Thật ra là.. tạo hình Napoleon...

Cô mặc rất nhiều nhưng lộ ra sự khiêm tốn, khí phách, bộ quần áo này cực kì bắt mắt nhưng không thể tưởng tượng, cực kì bá đạo, cực kì đẹp trai.

Lộc cộc... Lăng Vi từ trên cầu thang đi xuống, đi vào đại sảnh liền nhìn thoáng qua vị trí mà anh đang đứng.

Lúc này cô tới rất gần anh mới nhìn thấy khuôn mặt của cô.

Da mặt cô rất trắng, ánh mắt thanh nhuận, hoàn toàn là bộ dạng tiểu

thụ...

Ồ... hôm nay cô hoàn toàn giống một tiểu nam sinh anh tuấn.

Thật là có ý tứ mà...

“Khụ, khụ...” Diệp Đình ho khan hai tiếng không nghĩ tới nhóc con kia... giả trang thành con trai lại khiến cho anh có kích thích muốn hóa thân thành công mà cưỡng bạo.

Diệp Đình thật hoài nghi định hướng tình dục của mình rồi.

Diệp Đình cân nhắc đánh giá cô. Cuối cùng anh nhìn chằm cô... chiếc cằm vốn trắng nõn... vậy mà còn dính lên sợi râu ngậy ngô...

Râu... ánh mắt Diệp Đình sâu xa.

Tầm mắt lại hướng xuống.

Cô nuốt nước miếng, hầu kết lặn lộn... máu trong người anh oành một tiếng như muốn bốc cháy.

Nhóc con kia... nhất định không biết lúc này mình gợi cảm quyến rũ thế nào, tuy giả trang thành con trai nhưng lại khiến người ta muốn phạm tội vô cùng.

Diệp Đình xấu hổ kiềm chế xao động trong người, làm sao anh có suy nghĩ rung động với ‘đàn ông’ hả?

Diệp Đình chịu đựng xao động, lắc đầu thầm bật cười, chuyên gia trang điểm nhà anh đúng là bỏ hết cả vốn gốc mà.

Diệp Đình lờm cô, cố ý hù nhệ: “Khoan hãy nói, bộ dạng xinh xắn

đã chiếm được ưu thế rồi.”

Mặc kệ là nam hay nữ, ăn mặc thế nào cũng chọc người ta chú ý.

Cô còn ăn mặc như vậy...

Hoàn toàn biến mình thành soái ca, hotboy bá đạo cấp nam thần rồi đấy.

Làm cho người ta không dời mắt được.

Ngay cả đàn ông nhìn còn máu trong người sôi trào càng đừng nói đám nữ sinh hoa si kia.

Hôm nay cô ăn mặc như vậy không phải để cho người ta ăn sống nuốt tươi hả?

Diệp Đình nhú mày.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, Diệp Đình không né tránh, đôi mắt đen nháy nhìn gương mặt cô, nhìn rất kĩ.

Lăng Vi ngoéo... môi một cái, đưa tay lên, từ từ cầm chiếc mặt nạ vàng che mặt.

“Còn nhận ra em không?” Lăng Vi đè lại hầu kết đổi giọng, thật giống như âm thanh thanh nhuận của nam sinh.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nóng bỏng, mãi một lúc lâu mới lấy lại tinh thần.

Diệp Đình không nói gì, tầm mắt nhìn xuống văn kiện, cánh tay run lên, run rẩy mở văn kiện ra, tiếp tục xem.

Lăng Vi nhếch môi đi tới cạnh anh, đưa tay cầm văn kiện trong tay anh để cho anh ngược mắt nhìn cô. Tay cô đặt trước ngực anh, ở trước người anh làm mấy tư thế chọc người, Diệp Đình vừa áp chế ngọn lửa trong người lại bị khơi dậy.

Anh nhìn cô, trong mắt như phun lửa vậy.

“Hoàn mỹ!” Lăng Vi cực kì hài lòng với hóa trang của mình, bởi vì biểu tình của Diệp Đình đã chứng minh điều đó.

Trong mắt anh đầy mê ly và cuồng dã, cô nhìn không sai.

Khảo sát hoàn thành. Hôm nay cô hóa trang cực kì thành công. Lăng Vi vừa lòng với hiệu quả này.

Tối nay nhất định chơi đùa rất vui...

Chương 156: Bẻ cong tình địch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vừa muốn xoay người đi lại đột nhiên bị Diệp Đình bắt được, anh giữ lấy tay cô, ấn cô ngồi lên đùi mình, nháy mắt gương mặt cô đỏ lên, Diệp Đình gỡ mặt nạ của cô xuống, bàn tay giữ lấy đầu cô điên cuồng hôn cô, bá đạo cướp lấy dưỡng khí trong miệng cô.

Trái tim Lăng Vi đập loạn nhịp, nụ hôn của anh nóng bỏng say mê khác thường, đôi tay lại vuốt ve trên người cô.

Cô miễn cưỡng làm cho Diệp Đình hoàn toàn mất lý trí. Cô nhận lúc anh không chú ý liền nhảy dựng lên, lộc cộc chạy ra cửa biệt thự.

Nháy mắt khi cánh cửa đóng lại, tựa hồ cô còn nghe thấy hơi thở gấp gáp của Diệp Đình.

Đi tới cửa trường học, Lăng Vi vỗ ngực phù..., suýt chút nữa chơi với lửa có ngày chết cháy. Cô xuống xe liền bị vô số người vây xem.

Cửa đại sảnh, Lăng Vi vừa dừng lại, đột nhiên chùm ánh sáng chiếu lên người cô.

Đeo mặt nạ vàng chạm rồng, cả người khoác lên trang phục Napoleon mạnh mẽ lãnh khốc, Lăng Vi bước lên sân khấu, nháy mắt bị vô số ngọn đèn bao phủ.

“Ai vậy? Sao tôi nhận không ra vậy?”

Một nữ sinh đeo mặt nạ màu lam đột nhiên kích động bắt lấy cánh tay bạn mình: “Cậu mau nhìn, nam sinh kia thật đẹp trai mà....”

Bạn thân của cô gái nhìn Lăng Vi, kinh ngạc nói: “Hình như tôi cũng không nhận ra... anh ấy là sinh viên trường chúng ta hả? Nhìn hình thức rất tuấn tú đó nha...”

Biểu tình Lăng Vi cực kì lạnh nhạt, ánh mắt không hề gợn sóng giống như không nghe thấy nghị luận xung quanh.

Cô từng bước đi vào sàn nhảy.

“Hi... bạn học, có thể mời bạn nhảy một bài không?”

Lăng Vi vừa lên sàn, hoàn toàn biến thành tiêu điểm đám nữ sinh toàn trường.”

Một nữ sinh đeo mặt nạ bướm bướm cầm hoa hồng đi tới trước mặt Lăng Vi, Lăng Vi nhìn cô ta, trong lòng buồn cười...

Nhìn dáng người, cô cũng không nhận ra.

Nhưng nghe âm thanh, cô nhận ra người đưa hoa cho cô, mời cô nhảy chính là... Trương Diệc Đình.

Lăng Vi thật sự cảm thấy nhân sinh đúng là tràn ngập trò đùa.

Cô đang bẻ cong tình địch sao?

Lăng Vi lắc đầu cự tuyệt, cô tìm Hạ Tiểu Hi ở trong đám người, cô vốn không định tham gia vũ hội này nhưng vì đi cùng tiểu Hi nên cô mới hóa trang như vậy.

“Không cần thì thôi... chỉ nhảy một bài thôi mà.”

Hôm nay Hứa Tử Huân vì gãy tay nên không tới vũ hội, Trương Diệc Đình ngồi uống rượu một mình thật sự nhàm chán.

Cô ta nhìn người khác chơi điên cuồng mà cô ta chỉ ngồi một mình, người thích chơi như cô ta làm sao có thể cam tâm đây?

Lúc này nhìn Lăng Vi không có bạn gái, cô ta liền muốn bò lên ‘cậu ta’.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần, nhìn bộ quần áo Napoleon này liền biết... bộ quần áo này giá trị tuyệt đối xa xỉ.

Lại nhìn bề ngoại tuấn tú và khí chất tự phụ của nam sinh này liền biết bối cảnh nam sinh này tuyệt đối phi thường bất phàm.

Nếu có thể để cho ‘Napoleon’ này thích mình, mình sẽ thêm một sự lựa chọn, dù sao Hứa Tử Huân đối với mình thật là... tuy không muốn thừa nhận nhưng anh ta đối với mình không tốt.

Chỉ là xuất phát từ trách nhiệm, không lập tức trở mặt với mình nhưng mà sau này... ai mà biết được cơ chứ?

Lăng Vi không kiên nhẫn, vòng qua cô ta đi vào bên trong.

“Này? Bạn học này, chúng ta chơi đi...” Trương Diệc Đình ngăn Lăng Vi lại.

Lăng Vi bị cô ta chặn đường, không kiên nhẫn lườm cô ta một cái, chỉ thấy Trương Diệc Đình cắn môi, đầu lưỡi không ngừng liếm môi biểu tình quyến rũ. Hôm nay cô ta uống không ít rượu, hai má ửng

hồng, cả người vắn vẹo, một bàn tay xẹt qua trước ngực, hôm nay cô ta mặc chiếc váy ngắn bó sát người màu hồng cúp ngực, dáng người đầy đặn nhìn không sót chỗ nào.

Lăng Vi đánh giá cô ta từ trên xuống dưới.

Hiển nhiên... Trương Diệc Đình cũng muốn ở vũ hội điên cuồng một trận.

Trương Diệc Đình thấy cô sững sốt liền lại gần cô, bộ ngực đầy đặn cọ cọ lên cánh tay Lăng Vi.

Lăng Vi cười lạnh, trong lòng cảm thấy bị ai thay cho Trương Diệc Đình thay lòng cũng bị ai cho Hứa Tử Huân thay lòng.

Hứa Tử Huân... anh vẫn không biết đúng không? Bạn gái mới của anh nhanh như vậy đã muốn cho anh đội nón xanh rồi...

Hạ Tiểu Hi vẫn chưa tới, Lăng Vi bị Trương Diệc Đình quán lấy, Trương Diệc Đình cứng rắn lôi kéo cô, cùng cô nhảy một điệu. Lăng Vi cảm thấy có phần thờ không nổi, sau đó liền ra ngoài ngồi xuống hàng ghế dài.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh quyến rũ của một cô gái mang men say truyền tới.

“Ồ... kĩ thuật nhảy của cậu rất tốt... tôi là Trương Diệc Đình, tôi có thể biết tên của cậu không?”

Nhảy cùng Lăng Vi một điệu, Trương Diệc Đình bị mê hoặc thần hồn điên đảo.

Trương Diệc Đình lấy mặt nạ xuống, căn môi ngồi xuống bên cạnh

Lăng Vi.

Lăng Vi từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ thờ ơ lờ mờ cô ta.

Lúc này đột nhiên Trương Diệc Đình bắt lấy tay cô, nhanh chóng đặt lên ngực mình.

Cánh tay Lăng Vi cứng đờ.

Ánh mắt nhìn cánh tay mình bị Trương Diệc Đình áp lên ngực cô ta.

Động tác của Trương Diệc Đình rất nhanh, nhất thời Lăng Vi còn chưa phản ứng, khi cô cảm giác được tay mình đang đụng vào ngực cô ta, Lăng Vi ghê tởm muốn nôn ra.

“Cô làm gì vậy?” Lăng Vi tức giận nói.

Trương Diệc Đình thoải mái uốn éo: “Không có gì cả, chúng ta cùng chơi đùa thôi...”

Trương Diệc Đình rất say, hơn nữa hoàn toàn bị mê hoặc, từ đầu không nghĩ Lăng Vi là con gái, lúc này đang tính toán làm sao kéo soái ca này lên giường cho nên không chú ý tới âm thanh của Lăng Vi.

“Tránh ra...” Lăng Vi rút tay mình về.

Không nghĩ tới Trương Diệc Đình này ti tiện như vậy.

Cướp bạn trai của cô chưa tính, đối mặt với đàn ông xa lạ, cô ta có cần gấp gáp như vậy không?

Trương Diệc Đình ủy khuất cắn môi, cả người dựa vào Lăng Vi, thì

thào nói: “Đừng như vậy... mọi người đều cùng nhau chơi đùa mà... hôm nay là cơ hội khó có được, ít nhiều bạn học đều muốn cùng người mình thích chơi tình một đêm. Cậu không có bạn gái, tôi cũng không có bạn trai đi kèm, chúng ta liền hợp một đôi được không? Cậu lo lắng sau này tôi sẽ quấn lấy cậu sao? Không đâu... cậu hoàn toàn không cần lo lắng...dù cậu không muốn phụ trách với tôi cũng không sao, sau tối hôm nay đường ai nấy đi...”

Lăng Vi không kiên nhẫn đứng lên.

Đột nhiên Trương Diệc Đình nhảy dựng lên ôm lấy cánh tay cô, cố ý dán sát người cô, lúc này còn thổi bên tai Lăng Vi: “Đừng vậy mà... kỹ thuật của tôi rất tốt, bảo đảm có thể khiến cho cậu mơ màng.”

Lăng Vi đứng yên nhìn cô ta, đột nhiên nhìn thấy phía sau bóng cây hình như có người.

Người sau bóng cây... diện mạo tuần tú, cánh tay bị gãy đang gác trước ngực, băng vải trắng treo trên cổ rất dễ trông thấy.

Ồ... là Hứa Tử Huân. Lăng Vi quá quen thuộc với anh ta, dù có hóa thành tro cô cũng có thể nhận ra.

Lăng Vi nở nụ cười phúc hắc.

Trương Diệc Đình, cô chặn vào tay chị đây, chị đây không thu thập cô thì thật có lỗi với sự mãnh liệt này của cô quá.

Chương 157: Caesar và Napoleon yêu nhau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi lườm Trương Diệc Đình từ từ nói: “Thật ra tôi cũng chú ý cậu từ lâu rồi, chẳng qua là... biết cậu đã có bạn trai.”

“Không có, tôi không có.” Phản ứng đầu tiên của Trương Diệc Đình là phủ nhận nhưng nghĩ... người ta biết mình có bạn trai liền vội vàng che miệng, chữa lời nói: “Bạn trai kia của tôi thì tính là bạn trai gì chứ. Nếu cậu muốn ở bên cạnh tôi thì tôi lập tức chia tay với anh ta.”

Lăng Vi cười, nụ cười ngày càng lạnh lẽo.

Khóe mắt nhìn thấy người sau bóng cây, Lăng Vi còn nói: “Lập tức chia tay sao? Cậu có thể làm được không? Hình như cậu rất để ý nam sinh kia? Người đó tên gì nhỉ? Hứa Tử Huân.. đúng không? Trước kia không phải là bạn trai chị em tốt của cậu sao? Cậu muốn ở cạnh Hứa Tử Huân đã làm không ít việc đúng không?”

Trương Diệc Đình không biết Lăng Vi đang đào hố cho cô ta.

Cô ta u oán: “Cậu nói không sai, tôi đã làm rất nhiều chuyện... nhưng mà tôi đối với Hứa Tử Huân... không thích như cậu nói đâu, tôi không thích nhìn người bạn kia của tôi mỗi người được nâng niu, được chiều chuộng. Cho nên tôi mới đoạt lấy bạn trai cậu ta mà thôi.”

Lăng Vi ồ một tiếng, gật đầu nói: “Cậu đúng là có thủ đoạn mà, làm

sao cậu dành được nam sinh kia tới tay vậy?”

Trương Diệc Đình phong tao vén tóc vô cùng tự tin nói: “Đàn ông mà... có rượu có gái đương nhiên liền lấy tới tay.. Ôi chao, nói những chuyện này làm gì, thật mất hứng.”

Lăng Vi nói: “Hay mà, tôi cũng muốn nghe, tôi cảm thấy hứng thú.”

Trương Diệc Đình nghe thấy cậu ta có hứng thú bắt chuyện liền cố ý lấy lòng ới: “Cậu muốn nghe vậy tôi nói thêm một chút vậy.”

Lăng Vi nhìn thấy nam sinh từ sau bóng cây đi về phía các cô.

Lăng Vi thoáng cười lại gần Trương Diệc Đình.

Chỉ thấy biểu tình khoe khoang của Trương Diệc Đình: “Ngày đó là sinh nhật của Hứa Tử Huân, tôi cố ý bỏ chút thuốc mê vào trong rượu của anh ta... Cậu biết không, thứ thuốc kia có thể gây tê thần kinh đó... haha. Chờ anh ta uống xong tôi liền kéo anh ta tới khách sạn, sau đó hẹn người bạn kia tới để cho cậu ta tận mắt nhìn thấy tôi và Hứa Tử Huân ở trong khách sạn làm tình với nhau...”

“Ha ha...”

Lăng Vi mỉm cười, lúc này cô cảm nhận được người nam sinh kia hừng hực lửa giận thế nào.

Nam sinh tức giận đứng phía sau Trương Diệc Đình, Lăng Vi đột nhiên đưa tay lấy mặt nạ trên mặt mình ra...

Sau đó từ từ lại gần Trương Diệc Đình, ánh mắt lạnh lẽo hỏi:

“Trương Diệc Đình, cô xem tôi là ai?”

“Cô...” Trương Diệc Đình chớp mắt, cố gắng nhìn kĩ.

“Lăng... Lăng Vi! Lăng Vi? Cô là Lăng Vi!”

Trương Diệc Đình che miệng, hai mắt mở to.

Trương Diệc Đình lắc đầu, không dám tin nhìn Lăng Vi đang lại gần mình, cô ta ra sức lau mắt, ra sức lắc đầu.

“Bốp - -” một bạt tay từ nam sinh như cơn gió quạt tới đúng mặt Trương Diệc Đình.

“Á...” Trương Diệc Đình lão đảo, ngã dưới đất, gương mặt phát đau, một cái tát này làm cô ta trào nước mắt. Cô ta đau tới mức che mặt, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ác độc sau lưng mình liền kinh ngạc: “Tử Huân... anh... sao anh lại ở đây.”

Tròng mắt Trương Diệc Đình co rút, chỉ thấy Hứa Tử Huân nhú mày, đôi mắt anh ta đầy sát khí như muốn giết chết cô ta vậy.

“Tử Huân... anh...sao anh lại tới đây? Anh tới đây lúc nào?” Trương Diệc Đình run run, sợ tới mức liên tiếp lùi ra sau, cô ta hoảng sợ bắt lấy cánh tay Hứa Tử Huân nhưng ánh mắt Hứa Tử Huân quá đáng sợ, cô ta run rẩy buông tay lùi ra sau vài bước.

“Lặp lại câu đó lần nữa.” gân xanh trên trán Hứa Tử Huân đang giật giật.

Chương 158: Caesar và Napoleon yêu nhau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thì ra, thì ra tất cả đều là Trương Diệc Đình sắp xếp.

Khó trách ngày sinh nhật đó Trương Diệc Đình ở trên giường mình.

Khó trách sao có thể trùng hợp Lăng Vi tới khách sạn.

Khó trách mình xem Trương Diệc Đình thành Lăng Vi, thì ra Trương Diệc Đình bỏ thuốc mê mình.

“Đều là đồ tiện nhân cô.” Hứa Tử Huân xông lên kéo lấy quần áo trước ngực Trương Diệc Đình.

Xoạc..., khóa kéo sau lưng Trương Diệc Đình bị xé rách, cô ta hoảng sợ mò mẫn nhưng khóa kéo đã bị hỏng một đoạn dài.

Hứa Tử Huân đẩy cô ta, á... Trương Diệc Đình ngã lăn dưới đất.

Cô ta run rẩy nhìn Hứa Tử Huân, rượu cồn trong đầu biến mất không còn.

Cô ta nuốt nước miếng, đôi môi run rẩy, hoảng sợ nhìn Hứa Tử Huân: “Anh nghe thấy hết sao... anh nghe thấy hết rồi sao? Anh đừng tin...vừa nãy em nói linh tinh đấy... em không biết anh ở gần đó.”

Sắc mặt Hứa Tử Huân đen như đáy nồi, ánh mắt lạnh băng, anh ta giơ tay chỉ: “Không chỉ tôi nghe thấy toàn bộ, cô nhìn màn hình lớn kia xem.”

Hứa Tử Huân chỉ ngón tay, chính là màn hình lớn trong phòng nhảy của trường.

Trương Diệc Đình quay đầu nhìn màn hình lớn, sau đó... cô ta thờ không nổi nữa rồi. Cô ta nhìn thấy màn hình lớn đang chiếu cảnh... vừa nãy cô ta quyến rũ Lăng Vi... còn có gấp gáp bắt lấy cánh tay Lăng Vi... còn có cảnh giường chiếu của cô ta.”

Đều bị tung lên màn hình.

Phía dưới màn hình chật ních sinh viên.

“Trương Diệc Đình đúng là không biết xấu hổ mà... cảnh giường chiếu bị lộ, Hứa Tử Huân không chia tay với cô ta thì đúng là chịu rồi.”

“Đúng thế....cho tới giờ tôi chưa bao giờ thấy người ti tiện như thế.”

“Cô ta còn biết viết hai chữ liêm sỉ như thế nào không?”

“Đoạt bạn trai của Lăng Vi mới được bao nhiêu ngày chứ, chưa gì đã muốn cho Hứa Tử Huân đội nón xanh rồi hả? Haha... đàn ông có thể chịu đựng thì Hứa Tử Huân đúng là con rùa đen hả?”

“Này... đừng có nói linh tinh. Là Trương Diệc Đình không biết xấu hổ thì liên quan gì tới Hứa Tử Huân chứ?” Hứa Tử Huân giận cắn chặt hàm răng.

“Đúng thế, nhân chí tiện tắc vô địch, Trương Diệc Đình ti tiện đến

không thể ti tiện hơn rồi.”

Một nữ sinh khác nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Trương Diệc Đình này đúng là gối cánh tay ngọc ngàn người, trăm luân dưới thân vạn người mà.”

Dưới màn hình lớn ầm ỹ một mảnh.

Cả người Trương Diệc Đình mù mờ rồi.

Cô ta mở to đôi mắt, cả người như bị ném mạnh vào trong đồng lửa.

“Á... không cần phát... không cần phát....” Trương Diệc Đình điên cuồng nhảy loạn hét loạn, vừa nãy cô ta không biết bị ti tiện nhân nào dùng di động ghi lại, sau đó phát lên màn hình lớn của trường học.”

Trương Diệc Đình liề mạng chạy tới chỗ màn hình, được hai bước thì đột nhiên dừng chân.

“Á... Lăng Vi... đồ ti tiện nhân cô, là cô cố ý hại tôi, tôi giết chết cô.

Trương Diệc Đình bị sỉ nhục nước mắt lăn dài, gương nanh múa vuốt bổ nhào vào Lăng Vi.

Hứa Tử Huân đẩy cô ta ra: “Cút đi.. đồ ti tiện nhân, đều vì cô, nếu không tại sao tiểu Vi lại chia tay với tôi. Đồ tiểu tam thói nát đê tiện, sau này không cần xuất hiện trước mặt tôi, từ này về sau tôi và cô chẳng còn quan hệ gì nữa.”

“Á...” Trương Diệc Đình ngã ngửa ra sau, lăn nhào xuống đất.

Quần áo sau lưng bị rách xoạc một tiếng, làn da sau lưng bị đá cắt qua tạo thành những vết máu.

Hứa Tử Huân chẳng thèm nhìn cô ta, xoay người bắt lấy cánh tay Lăng Vi: “Tiểu Vi.. tất cả đều là âm mưu của Trương Diệc Đình, em tha thứ cho anh đi... anh không muốn như vậy... anh cũng không thể không có em.”

Lăng Vi đứng tại chỗ không hề cử động.

Cô ngược mắt nhìn chằm chằm ánh mắt bi thương của Hứa Tử Huân, lạnh nhạt nhìn anh ta, kiên định nói: “Buông tay đi, chúng ta không thể quay lại được nữa.”

Lăng Vi nâng tay lên, từng chút từng chút rút tay về.

Động tác của cô không hề nhanh nhưng thái độ lại cực kì kiên quyết.

“...” Hứa Tử Huân kinh ngạc nhìn cô.

Trong thời gian ngắn dần mất hết can đảm....

Anh ta cau mày, vẻ mặt u ám, thất bại, cả người nản lòng trầm lặng như bị sét đánh thành tro bụi vậy.

Lăng Vi xoay người từng bước đi về phía trước.

Đột nhiên lồng ngực trướng đau.

Cô cởi áo khóa ra ném xuống.

Lại cầm mũ bỏ ra.

Cởi đôi ủng da nặng nề, chân không nhẹ đi vào đại sảnh vũ hội.

Lúc này Hạ Tiểu Hi đã tới, đang cực kì phấn khích.

Cô đã bỏ qua trách nhiệm, từ lúc hai người kia xuất hiện thì hoàn toàn kết thúc rồi.

Cả người cô hoàn toàn thoải mái.

Lăng Vi để chân trần, bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước giống như nơi đó đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cô cố gắng nói cho bản thân mình, cuộc đời cô sẽ không bị hai con rệp này ảnh hưởng nữa.

Đại sảnh vũ hội đột nhiên xuất hiện bóng dáng cao lớn, người nọ đang đưa lưng về phía cô.

Giống như cảm nhận được cô đang đến gần, đột nhiên anh quay đầu, chiếc mặt nạ màu bạc cùng trang phục đại đế Caesar dưới ánh đèn cực kì chói mắt.

Bóng dáng thon dài, đường cong bắp thịt đó khiến cho cô nhận ra... người kia là Diệp Đình.

Diệp Đình cao 1m89, giống như thiên thần xuống nhân gian.

Trên người anh như mang theo hào quang, mặc kệ đi tới đâu cũng khiến nơi đó xôn xao.

“Á...Caesar, Caesar! Mau nhìn, người đàn ông ngoài cửa thật đẹp trai, đẹp trai quá...”

Diệp Đình xuất hiện, kéo theo đám nữ sinh thét chói tai.

Không ít nữ sinh chen chúc ngoài cửa.

“Caesar! Caesar - - người đàn ông này là ai? Không phải là sinh viên trường chúng ta mà là giáo sư nào đấy chứ?”

“Không biết... đến giờ vẫn chưa bao giờ gặp.”

“Trời ạ... anh ấy thật ngẫu mà, quả thật muốn mạng tôi rồi. Tôi muốn hẹn hò với anh ấy.”

Đám nữ sinh như sao vây quanh trăng chen nhau ra cửa.

Lúc này đột nhiên đại đế Caesar xoay người lại.

Vén lên đám khí chất cao sang.

Anh đi mấy bước, cánh tay vươn tay nắm lấy Napoleon ôm vào lòng, cời mặt nạ hôn lên đôi môi của Napoleon.

“Đây là... buổi tối điên cuồng mức nào đây...”

Caesar Đại Đế... Vậy mà cùng Napoléon... yêu nhau rồi hả?

...

Đám nữ sinh nháy mắt nghe thấy tiếng lòng tan nát của mình.

Vũ hội hóa trang còn chưa kết thúc.... Diệp Đình ôm ngang Lăng Vi mạnh mẽ mang cô rời đi, ngồi vào chiếc xe thể thao màu đen, Diệp Đình đặt Lăng Vi ngồi vào ghế tựa điên cuồng hôn cô, đoạt lấy hơi hấp của cô, đôi môi của anh như có ma lực hôn đến khi cả người cô xụi lơ.

Chương 159: Uy thế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nụ hôn này của Diệp Đình thật làm say lòng người.

Nụ hôn của anh càng sâu, trái tim cô càng đập nhanh hơn, giống như xung quanh đều là tiếng tim đập của cô vậy. Bàn tay nhỏ của cô không tự giác đặt lên bờ vai anh, hòa theo anh, anh như phát điên đòi lấy.

Trời đất như xoay chuyển, Lăng Vi cảm nhận cả người như tê dại... thì ra ngón tay Diệp Đình đang không ngừng vuốt ve cô, hình như anh rất thích cảm giác kích thích này.

Anh buông cô ra, cô thở hồng hộc, nuốt nước miếng liền nhìn thấy anh đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thâm trầm khó dò.

Đôi mắt Diệp Đình nóng bỏng như hai ngọn lửa đang đốt cháy, anh gắt gao nhìn cô đột nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn ra ngoài.

*** nó sao anh lại cảm thấy mình có chút biến thái.

Sao lại động lòng với một 'nam sinh' cơ chứ?

Diệp Đình cau mày nhìn bên ngoài nhưng bên ngoài đám nam sinh tuần tú qua lại lại chẳng khiến anh có bất cứ dự niệm nào, vì sao... chỉ ở trước mặt cô nhóc này...thế mà cô lại có loại năng lực này.

Giả trang thành nam sinh cũng có thể... khiến cho anh phá công. Cả

người Diệp Đình khô nóng khó nhin.

Diệp Đình quay đầu nhìn gò má của cô.

Anh hít một hơi thật sâu, âm thầm hiểu ra... thích là thích, anh thích cô, không liên quan gì với giới tính và hình dáng.

Chỉ đơn thuần... là thích cô mà thôi.

Anh trúng độc của cô, nghiện cô rồi.

Trước kia anh cũng hút thuốc nhưng anh bỏ được, tuy là khó nhưng anh có nghị lực.

Nhưng mà cô nhóc trước mặt này, so với nghiện thuốc lá con bá đạo gấp trăm, ngàn thậm chí là vạn lần.

Diệp Đình nâng mặt cô lên, ngón tay run rẩy, anh thật sự nhận định cô nhóc này, kiên định chiếm lấy cô.

Anh không để ý được nhiều như vậy, dù cô có kháng cự, dù cô phản kháng, dù cô hận anh, hôm nay anh cũng thề phải bắt được cô tới tay.

Tuy thời cơ chưa chín muồi nhưng không khí như vậy là đủ rồi, làm gì cũng thích hợp. Anh nắm lấy cằm cô, mang theo sóng triều hôn sâu, hô hấp Lăng Vi hoàn toàn rối loạn, cô không phải tên ngốc, hoàn toàn hiểu được Diệp Đình nguy hiểm.

Cô run run, ngay cả ngón chân cũng phát run.

Diệp Đình vỗ nhẹ má cô, dịu dàng hôn cô, anh dịu dàng hôn lại như cổ sóng ngầm bắt đầu xâm nhập vào trái tim cô.

Môi và răng của anh giống như chocolate, mềm mại lâu dài.

Anh kéo sợi 'râu' của cô, ngón tay vuốt ve cằm cô.

Đôi môi của anh đang hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Ngón tay kéo lấy 'hầu kết' trên cổ cô, cời nút thắt sơ mi của cô, trước ngực Lăng Vi chợt lạnh, cô cả kinh cúi đầu nhìn anh đang cời áo của mình...

Hô hấp của anh dồn dập, bá đạo kéo quần áo cô, nháy mắt đè người cô xuống.

Bàn tay Lăng Vi đỡ trước ngực anh, hai mắt mở to nhìn anh.

Anh dùng sức, khuy cài trên áo của anh xoàng xoàng bay đi.

Bàn tay Lăng Vi run lên.

Cả người anh trần truồng đè xuống, hôn vành tai cô, động tình thì thầm...: "Em không cần phản kháng... anh không thể khách khí nữa rồi."

Lăng Vi nhìn đôi mắt anh như con sói hoang dã, trong lòng thầm kêu em phản kháng anh cũng không khách khí với em.

Hô hấp của cô dồn dập, nhận mệnh để anh làm xằng bậy, lúc này trông anh anh tuấn mê người muốn chết, cô bị anh quyến rũ không rút ra được.

Bàn tay Diệp Đình như mang theo dòng điện làm cô run rẩy, anh nắm bàn tay cô đặt lên thắt lưng mình.

Cô cảm nhận được thân thể của anh nóng bỏng.

Cảm nhận được máu trong người anh sôi trào.

“cách... cách... cách...”

“Người bên trong ra đây... ra đây... trả bà xã lại cho tôi... lão tử ** nó liều mạng với mày.”

Lăng Vi cả kinh, hình như bên ngoài có người đập cửa... hình như là Hứa Tử Huân.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, sắc mặt Diệp Đình đen lại.

Không gian phía sau của xe thể thao rất nhỏ, bên ngoài gõ cửa đình tai như vậy, còn mang theo thù hận khiến người ta sợ hãi.

Chương 160: Uy thế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhíu mày, khoác áo lên người. Anh mở cửa xe, vệ sĩ ở trong bóng tối xông lên muốn chế ngự Hứa Tử Huân, Diệp Đình như con sư tử đực nhấc chân đạp Hứa Tử Huân bay hơn 2m.

“Báo cảnh sát, dám đập hỏng xe của tôi để cho cậu ta táng gia bại sản luôn đi.”

.....

“Ầm...” Diệp Đình lên xe, đóng cửa cái sầm, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Lăng Vi mặc áo sơ mi vào, phòng bị nhìn anh.

Diệp Đình thật muốn giết người, tuy giải quyết tên quỷ chán ghét bên ngoài rồi nhưng lúc này chẳng còn cảm giác gì nữa, uống công tạo ra không khí tốt như vậy.

...

Buổi tối 10h hơn, Hứa Tử Huân bị ba mình kéo từ cục cảnh sát tới giải thích với Diệp Đình và Lăng Vi.

Hứa Tử Huân ngạnh ở cổ, bị ông già nhà mình không ngừng đánh một trận.

Diệp Đình thờ ơ nhìn anh ta, lại nắm tay Lăng Vi nghênh ngang rời đi.

Nhục nhã bạn trai trước bà xã nhà mình, chuyện thấp kém như vậy anh khinh làm.

...

Sau buổi lễ tốt nghiệp.

Lăng Vi sửa sang hành lý chuẩn bị đến tổng bộ Laroe ghi danh.

Cuộc sống trở về bình thường, Lăng Vi cố gắng tiến tới cuộc sống mới.

“Diệp Đình, ngày mai em muốn tới tổng bộ Laroe, có thể phải lỡ hẹn một thời gian.” Cô và anh kí hợp đồng... chưa nói tới chuyện từng giây từng phút ở bên cạnh nhau.

Diệp Đình đang phê duyệt văn kiện ngẩng đầu nhìn cô ừ một tiếng.

Sau đó thông báo cho trợ lý Jayson: “Chuẩn bị máy bay tới quần đảo Aili.”

“Sao cơ... không cần anh tiễn, em tự đặt vé máy bay.”

Diệp Đình nhướn mắt sau đó bước lại gần cô: “Anh có nói đưa em đi sao? Anh đi công tác.”

“...”

Lăng Vi quần bách xoay người rời khỏi thư phòng của anh.

Kết quả hai ngày sau Lăng Vi bị kéo lên máy bay tư nhân của Diệp Đình.

Sau tiếng nổ vang, máy bay tư nhân dần bay lên trời...

Về mặt Diệp Đình bình tĩnh ngồi trên hàng ghế xa hoa làm việc.

Lăng Vi như lọt trong sương mù... vẫn chưa hiểu ra chuyện gì....

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Anh ném công ty... thật sự không sao chứ?”

Diệp Đình không thèm ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình máy tính tiếp tục phê văn kiện. Một lúc lâu sau anh mới nói một câu: “Chỗ nào có internet chỗ đó có thể làm việc.”

Anh ngược mắt nhìn cô, thấy cô cúi đầu liền đưa cho cô hòm thuốc.

Lăng Vi thấy anh cầm hòm thuốc qua liền chú ý tới vết bỏng trên tay anh.

Đã một tuần rồi mà vết bỏng trên tay anh vẫn chưa khỏi, da thịt vẫn chưa lành.

Có thể thấy nếu thức ăn đó mà dán trên mặt mình thì thế nào đây?

Hủy dung còn nhẹ đấy.

...

Nhìn cánh tay của anh, trong lòng Lăng Vi áy náy, càng... có thêm sự đau lòng.

Tiếp xúc với Diệp Đình nhiều ngày từ từ cảm nhận con người anh... thật sự quá tốt, hơn nữa còn có mị lực... dần dần có chút thích anh... mặc dù thích chọc giận cô nhưng mỗi hành động của anh luôn cực kì chiều cố cô.

Lăng Vi không phải ngốc, tâm tư còn mẫn cảm như thế làm sao có thể không cảm nhận được... nếu thích anh phải tìm cơ hội nói với anh, cho anh biết tâm ý của cô. Cô cũng không muốn như các cô gái khác có sai sót trong tình yêu.

Cô nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Có đau nữa không?”

Âm thanh mềm mại ngay cả cô cũng sửng sốt.

“???” Diệp Đình hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Cô nhúm mày, ngón tay lấy thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lên miệng vết thương vẫn còn sưng đỏ của anh.

Cô nắm lấy tay anh, bàn tay anh rất nóng, cảm giác nóng truyền tới đầu ngón tay của cô truyền vào lòng cô khiến cho lòng cô thêm ấm áp.

“Cảm ơn anh...” Cô nhẹ nhàng nói.

Diệp Đình nhìn cô chằm chằm, bên trong đôi mắt lóe sáng kỳ dị: “Em cảm ơn anh chuyện kia sao?”

Lăng Vi ngược mặt nhìn anh, còn có thể là chuyện khác nữa sao?

“Cảm ơn anh đã đẩy em ra, nếu không hiện tại em... chắc bị bỏng nặng lắm rồi.”

Anh hừ một tiếng: “Em chẳng biết bắt trọng điểm.”

“...” Lăng Vi nhíu mày: “Cái gì mà không bắt được trọng điểm?”

Anh thu lại ngón tay: “Em là vợ anh, bảo vệ em là trách nhiệm của anh, em cảm ơn chỉ có dư thừa.”

“...” Lăng Vi gật đầu: “Ồ ... vậy xem như em uống công cảm ơn rồi.”

“Hừ...” anh nhìn cô: “Em muốn cảm ơn thì có thể cảm ơn anh thu mua tập đoàn Cầu Mộc, làm cho bọn họ biết chữ ‘dạy dỗ’ được viết như thế nào. Nếu không em cho là sau này cuộc sống của em còn thanh tĩnh được sao?”

“...” Lăng Vi bĩu môi, chuyện này đúng là cô không nghĩ tới.

“Hừ!” đột nhiên anh hắng giọng một tiếng: “Nhanh dừng hành động bày tỏ cảm ơn một phen đi.”

Thấy cô trở mặt, anh mấp máy môi: “Nếu có người muốn hôn anh, anh sẽ không để ý đâu.”

“...” Lăng Vi trợn mắt, lại bắt đầu rồi...

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của anh, Lăng Vi rất muốn nặn anh thành viên tròn rồi bắn như bắn bi.

“Nhanh lên đi! Thời gian của anh rất quý báu.”

Ngón tay anh lại gõ lên bàn phím, thúc giục như bùa đòi mạng vậy.

Đột nhiên Lăng Vi cười xấu xa, đưa tay kéo cổ áo anh, hôn lên.

Anh liếm liếm môi, quá nhanh chẳng có hương vị gì... giống như trư bát giới ăn nhân sâm... quá nhanh.

Chỉ cảm thấy mỗi cái miệng của cô mềm mại mát mẻ.

Đôi mắt anh giao hoạt lóe lóe, đột nhiên hỏi: “Truyện tranh của em phát triển sao rồi?”

“Hả? Cái gì phát triển?”

“Nam nữ chính phát triển đến bước kia rồi hả?”

“Hả...” Lăng Vi mở máy tính cho anh xem: “Nam sinh đang theo đuổi nữ sinh, nữ sinh vẫn chưa đồng ý.”

“Chậm như vậy? “ Diệp Đình bất mãn: “Hiện tại đã là thời đại nào rồi hả? Tất cả đều phát triển tốc độ cao, hiện tại là trí năng hóa, hiện tại hóa, thời đại tự động hóa, nam nữ chính của em thế mà còn xoắn xuýt theo đuổi mãi, căn bản không phù hợp với thời đại phát triển.”

“...” Lăng Vi mở to hai mắt, trời ạ, cô chỉ là tác giả truyện tranh, sao lại biến thành trí năng hóa, hiện tại hóa, tự động hóa tốc độ cao rồi hả?

Diệp Đình cực kì căm thù tới tận xương tủy cái biểu hiện của cô, lập tức bày ra vẻ mặt hèn mọn: “Phải nhanh chóng thay đổi phương thức ở chung của bọn họ đi.”

“Thay đổi thế nào?”

“Thay đổi thế nào còn cần anh phải dạy sao?” đột nhiên Diệp Đình cười tà khí: “Được, hôm nay tâm trạng của bốn thiếu gia rất tốt, anh

tới dạy em phải thay đổi thế nào.”

Chương 161: Em thích anh, Dạ Hành (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bàn tay ấm áp của Diệp Đình ôm eo cô!

Một khắc sau... môi anh hôn môi cô.

Lăng Vi giãy giụa, mỗi ngày đều hôn đi hôn lại như vậy tốt lắm sao?

Không sợ ngược cầu bị đánh sao?

Cô giãy giụa, Diệp Đình dùng sức nắm tay nhỏ bé quơ loạn của cô, bá đạo kìm chặt sau lưng cô, môi lưỡi anh giống như có ma lực, hôn đến mức cô run rẩy toàn thân.

Cô cự tay anh ra, không hài lòng với trời buộc và lấn áp của anh! Cô níu lấy cổ áo anh, dựa vào cái gì anh có thể bắt nạt người khác? Cô trong nháy mắt đổi bị động thành chủ động!

Diệp Đình nổ tung, hô hấp rối loạn, tiểu nha đầu đã chủ động rồi!

Anh ôm chặt cô.

Lăng Vi từ trước đến giờ không có tính cách nhẫn nhục chịu đựng, mượn lực tay anh, cái hông nâng lên, ngồi trên đùi anh. Ngón tay dài nhón luồn vào trong mái tóc đen của anh, cái miệng nhỏ nhắn hút môi dưới anh, răng nhỏ cắn tới cắn lui trên môi anh.

Diệp Đình kích động xoay người, cường thế ép cô xuống ghế, anh ở trên.

Cô muốn đẩy ngã anh, nhưng cô càng đẩy sức lực anh càng lớn.
“Tích tích tích — —” Máy vi tính truyền tới đề nghị chấp nhận video.

Diệp Đình không để ý tới, điên cuồng phóng hỏa trên người cô. Đến khi mặt cô bị hôn đỏ tới mang tai, cả người xụi lơ, anh mới hài lòng.

Anh kề sát mặt cô, hơi thở phả lên mặt cô: “Học được chưa? Chính là như vậy... Tăng tốc thay đổi khuôn mẫu sống chung của chúng ta.”

“...” Ngực Lăng Vi không ngừng phập phồng.

Môi cô đỏ bừng, gương mặt như bôi mặt ong, tựa như có thể xoa ra nước.

Ánh mắt cô say ngà ngà mông lung, Diệp Đình hài lòng cười, cầm ôn nhu cả môi cô: “Học được chưa? Không học, thiếu gia luyện cùng em nữa.”

Lăng Vi lập tức che mặt: “Anh phải học.”

Diệp Đình rút tay cô ra, chưa thỏa mãn cạ môi cô: “Chờ anh, một lát lại tiếp tục.”

Diệp Đình không vội mở video, anh ổn định hô hấp.

Lăng Vi đẩy anh ra, lau miệng, bỗng nhiên cảm thấy hình như mình bị lừa!

Anh muốn hôn cô? Mẹ nó... anh còn có trò này?

Nhưng mà... cũng thật có ý tứ, người đàn ông này ở trước mặt người ngoài bày vẻ mặt tàn khốc, nhưng... chỉ có cô biết, thật ra anh rất... đáng yêu! Có lúc còn ngốc manh ngốc manh...

Phốc — — ngốc manh ngốc manh... nghĩ bậy trong lòng một chút cũng được đi, nhưng không thể để cho anh biết.

“Em cười cái gì?”

“Em không có cười!” Lăng Vi đáp.

“Em nghĩ anh mù?” Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, hai cánh tay chống hai bên gò má cô, gương mặt tuấn tú kề sát cô.

Chóp mũi hai người đụng vào nhau, hô hấp quấn lấy nhau, anh nhìn vào đôi mắt giảo hoạt của cô, hỏi: “Em đang nghĩ chuyện gì dở gì đúng không?”

“Em nào có?”

“Không có? Anh thấy được! Trong mắt em viết rõ bốn chữ “Tôi đang nghĩ bậy”!”

“...” Mẹ nó... Lăng Vi lại không lời đáp trả.

Lăng Vi giơ tay che mặt, Diệp đại đại, anh đúng là hỏa nhãn kim tinh nha! Ngay cả “Cô đang nghĩ bậy” cũng có thể nhìn ra...

Nhìn bộ dáng này của cô gái nhỏ, tế bào trong thân thể Diệp Đình khô nóng lần nữa.

Nếu không phải sắp họp, anh thật sự muốn đè cô ra hôn đủ.

Anh buộc mình trấn định, quay đầu nhìn màn hình máy vi tính, hội nghị video đã bắt đầu, anh chuyên tâm vào công việc.

Mặt Diệp Đình vừa xuất hiện trong video, tất cả mọi người dự họp đều không khỏi kinh ngạc!

Sao tóc boss rối vậy? Dường như môi cũng đỏ hơn bình thường, còn hơi sưng... Trên gương mặt anh tuần lạnh lùng còn có vết đỏ chưa kịp rút đi... Đây là cái quỷ gì?

Nhưng hình như tâm tình anh rất tốt...

Chương 162: Em thích anh, Dạ Hành (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng đoàn người biết rõ, boss đây là vừa mới vuốt ve an ủi với cô gái nào?

Đây không phải là tác phong của boss!

Không phải boss có bệnh khiết phích sao? Không phải là không thích bị phụ nữ chạm vào sao? Hôm nay không chỉ tóc rối, ngay cả môi cũng hơi sưng... Chẳng lẽ tìm được tình yêu chân chính?

Sau đó, cuộc họp vô cùng thuận lợi...

Lăng Vi lười biếng dựa lưng vào ghế, tay cầm bút, vẽ đường cong phác họa trên giấy.

Cô vẽ rất nhiều, nhưng cô không tĩnh tâm được.

Cảm giác tồn tại của người bên cạnh quá mạnh mẽ, rõ ràng không nhìn cô, nhưng cô cảm thấy mặt cháy sạch như lửa than.

Tim cũng nhảy loạn thành thịch thịch thịch.

Lòng ngực dần nóng lên, ngay cả hô hấp cũng mang vị ngọt.

Cô ngược mắt lên quan sát anh, đường ranh trên mặt anh cực kỳ hoàn mỹ, đôi mắt phượng màu đen lóe sáng, dáng vẻ chăm chỉ làm

việc vô cùng mê người.

Dáng vẻ anh hợp không giống lúc ở cùng cô, anh lúc này cho người khác cảm giác cao ngạo.

Nói tới chuyện công việc, phần kiêu ngạo trên người che giấu cũng không được.

Đều nói phụ nữ nghiêm túc là xinh đẹp nhất, thật ra đàn ông nghiêm túc mới là hấp dẫn trí mạng.

Diệp Đình có bản lĩnh này, bất kể lúc nào, cũng có thể thu hút ánh mắt người khác.

Bút Lãng Vi nhẹ nhàng lướt trên giấy, tất cả nam chính trong manga của cô đều là hình dáng của anh. Anh và nữ chính ngồi trên đê biển, đón ánh nắng vàng, gió biển thổi nhẹ nhàng, trên mặt biển mờ hồ có mấy thuyền đánh cá. Ngón tay nhỏ nhắn của cô vẽ từng gợn sóng, lưu lại trên chỗ trống:

“Em thường canh gác trên bờ biển,

Thích bề mặt màu xanh da trời được gió thổi qua...

Đợt sóng vui sướng đuổi theo nhịp bước anh,

Anh giống như châu báu rơi xuống biển sâu...

Đêm, phát ra ánh sáng chói mắt thần bí trong bóng tối vô biên,

Giấu ở chỗ sâu, giữa mây và nước, có mơ ước sâu nhất của anh, lấp lánh rực rỡ.”

Lăng Vi dừng bút, hơi thở cũng chậm lại.

Đọc chữ đầu mỗi câu: Em thích anh, Dạ Hành.

Mặt cô dần nóng lên, khóe mắt thấy Diệp Đình nói chuyện, đôi môi đỏ thắm của anh hơi hé mở.

Môi của anh... giống như bị cô cắn sưng. Cô giơ tay sờ môi mình, cảm giác vừa rồi bị hôn vẫn còn, tê dại, ngứa.

Môi mỏng của anh mím chặt, thỉnh thoảng mở miệng nói mấy câu, dĩ nhiên... Anh vừa mở miệng khẳng định không phải lời gì tốt, không phải mắng người làm việc vô ích, thì chính là mắng người ta làm sai báo cáo.

Dáng vẻ bá đạo tàn bạo khiến người khác cảm thấy kinh khủng, nhưng cũng rất có mị lực...

Lăng Vi chợt sợ hãi nhận ra, tại sao cảm thấy dáng vẻ bá đạo tàn bạo của anh rất có mị lực? Điều này có phải chứng tỏ cô có tiềm chất chịu ngược không?

Tim Lăng Vi đập thật nhanh, cô ôm ngực, mặt nóng hổi.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tầm mắt cô không rời đi... Ánh mắt cứ nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của anh, không muốn làm gì, chỉ muốn nhìn chăm chăm anh.

Bất tri bất giác, người trên giấy, toàn bộ biến thành anh.

Có Diệp Đình chăm chỉ làm việc, có Diệp Đình ôn nhu nhìn cô, có Diệp Đình khinh thường tất cả, có Diệp Đình trò chuyện vui vẻ.

Anh trên giấy vẽ, mặt mũi tuấn tú, hoàn mỹ không thể bắt bẻ, khí chất lại không bằng một phần vạn bản thân anh.

Vì anh có đôi mắt sắc bén sáng ngời, dù cho cô nghiêng mực ba ngàn, dồn vạn phần tâm huyết cũng không vẽ ra ba phần sắc bén trong mắt anh.

Anh lúc này, đôi mắt phượng híp lại thành một đường.

Lúc nhìn về phía màn hình, sắc bén, lạnh lẽo, một chút cũng không ôn nhu quyến rũ như lúc nhìn cô, sợi tóc xoắn của anh bị cô làm rối, Lăng Vi theo bản năng đưa tay vuốt thẳng tóc anh.

Trong video đột nhiên truyền tới một trận hít hơi!

Tay Lăng Vi cứng đờ giữa không trung, lúc này mới nhớ tới anh đang họp...

Đỉnh Phong Quốc Tế, tất cả quản lý cấp cao đều thấy một cô gái yêu kiều đang làm tóc cho boss đại nhân của bọn họ!

Cuộc họp bị gián đoạn, boss đại nhân lại không nổi giận, còn thoáng nghiêng đầu về phía cô, để cô thuận tay hơn...

Trời ạ! Đây là ông trời muốn hạ mưa máu sao?

Người đàn ông anh tuấn cao ngạo trước mặt vẫn là Tổng giám đốc há miệng là có thể chiếm đoạt giang sơn sao? Anh Anh Diệp đại boss của bọn họ cũng có lúc ôn nhu như vậy?

Hiếm thấy! Hiếm thấy! Thật hiếm thấy!

Sai sai sai, đây không phải ngạc nhiên! Đây quả thực là kinh sợ!

Tất cả quản lý cấp cao dự họp đều nín thở.

Đến khi cô gái xuất hiện trong video chỉnh tóc cho boss đại nhân xong, biến mất khỏi màn hình, bọn họ mới dám âm thầm hít một hơi, vì sắc mặt Tổng giám đốc Diệp tốt hơn vừa rồi, ngay cả mảng người cũng không bạo lực như trước.

Có lúc, khóe môi còn nhếch lên...

Đây có thể đều là công lao của cô gái kia!

Ông trời của tôi ơi! Phật tổ Thái thượng lão quân Quan Âm Bồ Tát thượng đế và Thánh mẫu Maria, chúa Giê-su... các thần tiên trên trời, các ngài hiển linh sao?

Cô gái kia chính là thượng đế của bọn họ, chính là nữ thần của bọn họ, chính là chúa cứu thế của bọn họ!

Cầu nguyện cô ấy và Tổng giám đốc đại nhân thuận buồm xuôi gió, trăm năm hạnh phúc, thân thân ái ái, như keo như sơn, vĩnh viễn đừng tranh cãi...

A men!

Nửa giờ sau, hội nghị video của Diệp Đình cuối cùng kết thúc. Lăng Vi nói xin lỗi: “Vừa rồi em quên anh đang họp.”

Diệp Đình mím môi, uống một hớp nước: “Nếu biết lỗi rồi, thì đừng hành động bày tỏ một chút đi.”

“...” Lăng Vi nhìn mặt anh từ từ kê sát, cũng biết mình lại bị trêu ghẹo!

Diệp Đình mặt đầy tà khí cười, ôm cô, hôn lên môi cô. Lăng Vi mặt đỏ tim đập, lần đầu tiên chú tâm hiểu tường tận nụ hôn của anh, ngọt ngào, rất say lòng người...

Anh nhìn giấy vẽ của cô, một lúc lâu, càng nhìn mắt càng sáng.

“Em thường canh gác trên bờ biển,

Thích bề mặt màu xanh da trời được gió thổi qua...

Đợt sóng vui sướng đuổi theo nhịp bước anh,

Anh giống như châu báu rơi xuống biển sâu...

Đêm, phát ra ánh sáng chói mắt thần bí trong bóng tối vô biên,

Giấu ở chỗ sâu, giữa mây và nước, có mơ ước sâu nhất của anh, lấp lánh rực rỡ.”

Đây là một bài thơ chữ đầu... Em thích anh, Dạ Hành.

Anh đọc hiểu, mắt phượng cong thành độ cong đẹp mắt.

Môi cũng khẽ nhếch, đường vòng cung rất là yêu thích.

Anh đưa tay cầm bút cô, viết bên cạnh nam chính manga: “Lác đác nhấp nháy, gió nhẹ thổi lên thuyền tặc của anh. Năm tháng xa xưa, anh vì em bình yên chờ đợi.”

...

Lăng Vi đọc tới đọc lui, cuối cùng bất đắc dĩ bật cười.

Anh lại viết... Lãng Vi, ngủ cùng anh?!

(*) Đoạn thơ trên, Lãng Vi viết dạng ghép chữ đầu mỗi câu lại thành một câu, Diệp Đình cũng viết kiểu vậy. Khi dịch tiếng Việt theo nghĩa thì không còn đúng nguyên câu gốc.

Đáng ghét — —

Lãng Vi che mặt, nhăn nhó... Không được lôi kéo như vậy!

Chương 163: Nhờ gió mát mang hộ an khang* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Là lời chúc phúc, ý kính nhờ gió mát mang đến an khang cho bạn, nói đơn giản là chúc bạn an khang!

Mấy giờ sau.

Máy bay tư nhân của Diệp Đình đáp xuống một thành phố khắp nơi là kiến trúc riêng biệt xa lạ.

Trụ sở chính Laroe đặt ở đảo El Hierro* của Châu Âu.

(*) El Hierro, cũng được gọi là Isla del Meridiano, là một hòn đảo nằm xa nhất về phía Nam cũng như về phía Tây thuộc quần đảo Canaris của Tây Ban Nha.

Cô dừng chân ở thành phố xa lạ này, tâm tình hơi hoảng hốt...

Thành phố xa lạ, có hơi thở xa lạ, tâm tình cũng xa lạ theo.

Tâm tình Lăng Vi đột nhiên sa sút và khẩn trương.

Laroe, Lý Bằng Phi...

Mẫu chốt vạch trần bất trắc của ba mẹ đều ở trong thành phố này.

Suy nghĩ của Lăng Vi hoảng hoảng hốt hốt trở lại mấy ngày trước.

Sắp lên đường, một mình cô ngồi xe đi đến một chân núi ngoại ô.

Cô xách nhang đèn, tiền vàng bạc lên giữa sườn núi.

Bước chân nặng nề leo lên, nước mắt không ngăn được mà chảy xuống.

Tro cốt của ba mẹ cô được chôn trong rừng cây giữa sườn núi.

Rừng cây lớn như vậy, chỉ có ba mẹ cô... lẻ loi nằm ở đây...

Mười năm sống chết mờ mịt, không tưởng niệm, hiển nhiên khó quên.

Mộ phần đơn độc ngàn dặm, thê lương không lời nói thay...

Một đường nước mắt đi tới trước một ba mẹ, cô cầm xẻng nhỏ đào cỏ dại lên. Lần trước tới là Ngày của mẹ.

Hôm nay là Ngày của cha, Lăng Vi cố ý chuẩn bị quà cho ba: “Ba, con cũng mua cho ba một cái đồng hồ đeo tay, ba nhìn xem, có thể góp thành một cặp với mẹ rồi.”

Cô quỳ xuống trước mộ, nước mắt và mồ hôi hòa vào nhau, dập đầu ba cái.

Ngày của cha của người khác, tiếng cười nói, Ngày của cha cô, khóc không thành tiếng.

Cô lấy mâm trái cây ra, lấy tiền vàng bạc, từ từ đốt: “Không đủ tiền thì nói với con. Đừng tiếc rẻ...”

Đốt giấy xong, cô lại dập đầu ba cái, quỳ xuống trước mộ, sâu kín nói: “Ba mẹ, cô sắp đến Laroe thực tập, hai người quen Lý Bằng Phi không? Anh ta là nhân viên kiểm tra xe ô tô của Long Đăng chúng ta. Ngày hai người xảy ra chuyện, chỉ có một mình anh ta đi làm... Con muốn gặp anh ta, tìm hiểu tình hình lúc đó, hai người sẽ phù hộ cho con đúng không?”

Nói xong, nước mắt lại không ngừng rơi xuống, chảy đầy mặt.

Có vài lời cô không nói ra, chỉ có thể thầm niệm trong lòng, ba mẹ, hai người rời xa con, 12 năm... Con không dám nhớ đến hai người, cũng không dám nhắc, vì cảm giác đau đớn này khiến người ta đau đến không muốn sống. Con không thể thường xuyên đến thăm hai người, nhưng trong lòng con âm thầm thờ cúng hai người...

Ba mẹ yên tâm, con trưởng thành rồi, con sẽ chăm sóc bản thân, con sẽ điều tra chân tướng tai nạn.

Đừng lo cho con...

Cô kéo dây chuyện đeo trên cổ ra, là dây chuyền kim cương mô hình xe thể thao: “Diệp Đình giúp con tìm ra người kia, nhưng mà người kia không chịu gặp con... Sau này có cơ hội, có thể gặp một lần là tốt nhất.”

“Đúng rồi... Diệp Đình... Anh ấy là...” Trong lòng chua xót tràn lan mãnh liệt, một giọt nước mắt lăn xuống: “Không biết có cơ hội giới thiệu cho ba mẹ không...”

Cô lặng lẽ ngồi yên trước mộ nửa giờ, lau nước mắt.

Đạp chân đau nhức, đứng lên.

Thu dọn xong, lúc xách giỏ đi xuống, quay đầu... rưng rưng vẫy tay từ biệt ba mẹ.

“Rất muốn như trước, nắm bàn tay ấm áp của ba...

Nhưng ba không ở bên con, chỉ có thể nhờ gió mát mang hộ an khang...”

Cô xách giỏ, chạy như điên xuống núi, gió thổi vù vù bên tai!

Chương 164: Nhờ gió mát mang hộ an khang* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô giống như muốn bay lên, nếu không như vậy, sẽ bị thống khổ nhấn chìm đến chết!

Chạy đến dưới chân núi, tài xế taxi còn chờ cô. Thấy mặt cô đầy mồ hôi và nước mắt, tài xế đưa khăn giấy cho cô: “Cô tới đây để gặp ai?”

Lăng Vi cầm khăn giấy, hít mũi nói: “Ba mẹ...”

“À...” Ánh mắt tài xế ôn nhu: “Không sao...” Muốn an ủi chút gì, lại không biết mở miệng thế nào: “Đi chưa?”

Nước mắt là tả rơi xuống: “Đi thôi.”

Xe taxi lái đi, một chiếc Rolls Royce màu đen dừng ở chỗ xe taxi vừa đậu.

Diệp Đình xuống xe, cầm bó hoa cúc trắng trong tay.

Anh leo núi, Lôi Tuấn từ chỗ tài xế bước xuống, kêu anh: “Muốn em đi cùng anh không?”

Diệp Đình không trả lời, một đường đi lên. Có người mặc đồ đen khom người đứng thành hai hàng bên đường mòn.

Anh đi theo hàng bọn họ đứng, đạp dấu chân nhỏ Lăng Vi để lại, tìm

được phần mộ của ba mẹ cô.

Anh để bó hoa xuống, sửa tóc, sửa âu phục, quỳ xuống: “Ba mẹ, chào hai người... Con là Diệp Đình. Lỡ mãng tới quấy rầy, xin hai người tha thứ.”

Anh hít một hơi, dừng lại một lát, nói tiếp: “Từ nhỏ con không có ba mẹ, không biết tình thân... là cảm giác... gì...” Biểu tình của anh rất phức tạp, ánh mắt u ám: “Nhưng... Con biết, mất đi nó... là thống khổ dường nào.”

Trầm mặc một hồi, anh lại hít một hơi thật sâu: “Ba mẹ... Con muốn chăm sóc Tiểu Vi, cô ấy đáng yêu, thông minh như vậy... Nhất định đều là di truyền từ hai người phải không? Nếu như hai người hy vọng có thể gặp lại con, xin hãy phù hộ cho con, phù hộ con đi vào trong lòng cô ấy, để con che gió che mưa cho cô ấy. Không biết sau có cơ hội cùng Tiểu Vi đi thăm hai người hai không... Con hy vọng, có cơ hội này.”

Anh dập đầu trước mộ ba cái, đứng lên, sửa quần áo.

Suy nghĩ một lúc, lại ngồi chồm hổm xuống, cầm bó hoa cúc kia: “Ba mẹ, xin đừng phiền lòng... Bó hoa này, e rằng con không thể để lại đây... Cô ấy tự tới một mình vì vẫn chưa muốn cho con gặp hai người... Con thất lễ tới quấy rầy, cô ấy sẽ nổi giận.”

Anh cầm bó hoa lên, xá thấp đầu với mộ: “Sau này con sẽ tới nữa, hy vọng lần kế, con có thể đi cùng Lăng Vi.”

Anh cầm bó hoa, xoay người rời đi, một đường cầm hoa hướng lên bầu trời.

Chờ lần sau cô tới bái, những hoa này sẽ được bón thúc, không thể

trang trí cho mộ, thì để nó bồi bổ thổ địa đi.

Lăng Vi đứng trước dưới một hàng quốc kỳ trước cửa trụ sở chính Laroe, tâm tình kích động khó dẫn!

Lý Bằng Phi, hy vọng có thể sớm gặp được anh.

“Vi Vi, mời theo tôi...” Thư ký của Henry – Daisy dẫn cô vào cao ốc Laroe.

Tầng ba thiết kế chạm rỗng, làm cho toàn bộ phòng khách khí phái, thời thượng, cảm quang!

“Vi Vi, tầng 16 là Bộ thiết kế.”

Lăng Vi gật đầu, quan sát tỉ mỉ chung quanh.

Bộ thiết kế, cả tầng dùng phong cách hợp nhất, không có góc chết, mặt tường như nước chập chờn, vô cùng sống động.

“Bộ thiết kế là phòng làm việc của cô, cô thực tập dưới quyền Rose, cô ấy là một vị thầy nghiêm khắc, xin cô chuẩn bị tâm lý trước.”

Lăng Vi gật đầu, cảm ơn cô ta tốt bụng nhắc nhở.

Daisy dẫn cô vào phòng làm việc, vỗ tay: “Giới thiệu một vị đồng nghiệp mới cho mọi người, vị này là Lăng Vi tiểu thư, đến từ Trung Quốc. Hoa Thiếu Kiền, “Hoa thần”, thần tượng mọi người, chính là sư huynh của Lăng Vi tiểu thư. Hy vọng mọi người có thể sống chung vui vẻ.”

“Oh — — Hoan nghênh!...”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Ba người đàn ông trong phòng làm việc chủ động tới chào hỏi cô, Lăng Vi rối rít bắt tay với bọn họ.

Một người trong đó tóc vàng, mắt lam, đẹp trai, ngón tay xếp thành hình hoa lan, ném một ánh mắt quyến rũ cho cô: “Nếu tôi là thẳng nam, tôi nhất định sẽ theo đuổi cô.”

Lăng Vi run lên, nhướn mày.

Anh đẹp trai kia cười rục rĩ: “Không sai, chúng ta là chị em.”

Tony phất phất tay với Daisy: “Cô đi đi, để tôi chiêu cố tiểu mỹ nhân.”

Daisy đi ra ngoài, “chị” Tony dẫn Lăng Vi vào phòng làm việc của quản lý Rose.

Rose đeo kính gọng đen, mặc đồ đen ngẩng đầu nhìn cô, không nói gì, ném một phần tài liệu, vẫy tay kêu bọn họ đi ra ngoài.

Cả ngày, Lăng Vi bận rộn chân không chạm đất. Ăn trưa, Diệp Đình hẹn cô, cô cũng không đi được.

Lăng Vi thật lòng hơi áy náy...

Cô tới Laroe thực tập, Diệp Đình lại trôi dạt vượt biển cùng cô... Anh bận rộn cả ngày, bình thường không có thời gian ăn, nhưng muốn dành chút thời gian ăn cơm cùng cô, mà cô lại cự tuyệt...

Mặc dù không muốn như vậy, nhưng cô thật sự không có cách.

Vốn cho rằng thực tập sinh mới tới chỉ in ít tài liệu, bung trà, đưa

nước gì đó, không nghĩ tới... Rose không chê người mới tới như cô, mà kéo cô vào tổ thiết kế, để cô cùng thảo luận thiết kế xe mới nhất cùng mọi người.

Lăng Vi thụ sủng nhược kinh, cô không dám thờ ơ, nghiêm túc nghe mọi người thảo luận.

Cấp trên thúc giục bản thiết kế xe này rất gấp, nhưng nộp bản thảo năm lần, cấp trên đều không hài lòng.

Còn một tháng nữa xe ô tô phải đưa vào sản xuất, bây giờ còn chưa quyết định kiểu xe, cấp trên đã cấp cho bọn họ “Sinh tử lệnh”!

Còn ba ngày, nếu không giao ra phương án hài lòng, toàn bộ liền xuống chức một cấp! Khấu trừ tiền thưởng nửa năm!

Lòng người bàng hoàng.

Tổ hai và tổ ba của bộ thiết kế đều cúi đầu, khổ não suy nghĩ.

Tony cực kỳ phiền não đập đồ.

Brooke râu quai hàm và người gầy Horgos không ngừng hút thuốc. Trong phòng làm việc, khói mù lượn lờ, Lăng Vi không mở mắt được, thở không thông!

Thật khó hiểu, công ty lớn như Laroe lại cho phép nhân viên hút thuốc trong phòng làm việc, sao thiết bị phòng cháy còn chưa phun nước?

Cố ý phá hỏng sao?

“Khụ ——” Lăng Vi làm bộ đến phòng giải khát uống nước. Cô dùng

sức ho khan hai tiếng, lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Diệp Đình:
“Cơm tối không cần chờ em... Em còn chưa làm xong.”

Đã bốn giờ rưỡi chiều, nếu cô không nói trước, Diệp Đình nhất định vẫn chờ cô ăn cơm.

“Vợ, nghe điện thoại...” Điện thoại reo, là tiếng chuông Diệp Đình cài cho cô...

Cô bắt máy, không nhin được ho khan hai tiếng, Diệp Đình hỏi cô:
“Sao thế? Mùa hè, sao lại ho?”

Lăng Vi bịt miệng: “Có người hút thuốc trong phòng làm việc.”

“À... Bộ thiết kế thường xuyên có người hút thuốc.” Diệp Đình đặt bút lên bàn, ghi chép ba chữ “Cấm hút thuốc”, còn nói: “Ngày đầu tiên đi làm cảm giác thế nào? Có ai khi dễ em không?”

“Không có, bọn họ đều rất tôn trọng em, có điều... Bầu không khí không tốt lắm.” Lăng Vi uống một hớp nước, nói tiếp: “Cấp trên đang thúc giục... Mọi người nộp bản thảo năm lần, cấp trên đều không hài lòng, nếu trong ba ngày không nộp bản thảo nữa, bọn họ đều phải xuống chức, còn phải mất tiền thưởng nửa năm.”

Diệp Đình đột nhiên cười lên: “Đây chẳng phải là lúc em ra oai sao? Vi Vi nhà chúng ta lợi hại nhất, bây giờ có ý tưởng hay nào không?”

Chương 165: Linh hồn bạn lũ*

(1)

(*) Bạn đời có cùng tâm linh, tư tưởng.

“Ngược lại không có ai khi dễ em...”

Lăng Vi che điện thoại, nhỏ giọng nói: “Bọn họ vẽ loạn, em căn bản không nhìn ra bọn họ muốn biểu đạt gì, không có chút đầu mối nào.”

“Không sao, cứ từ từ.”

Diệp Đình suy nghĩ một lát, nói: “Bọn họ trực tiếp sửa đổi trên bản thiết kế? Vậy em thấy là bản vẽ sau. Anh đề nghị em xem bản thiết kế ban đầu của bọn họ, nhìn những chỗ thay đổi qua năm lần...”

Không chờ Diệp Đình nói xong, Lăng Vi đã kêu lên: “Đúng vậy! Anh nói rất đúng! Thân ái, anh thật giỏi!”

Cúp điện thoại, cầm ly nước vội đi vào phòng làm việc. Diệp Đình đột nhiên bị cúp điện thoại, cười khổ, nhưng nghe cô nói một câu “Thân ái...” Anh cong môi, trong lòng dâng lên tia ngọt ngào.

Trong phòng làm việc, hai người đẹp trai còn đang hút thuốc!

“Khụ — —” Lăng Vi rất muốn mang mặt nạ chống độc!

Giám đốc Rose đã quen, sau khói mù, gương mặt bình tĩnh sửa bản nháp.

Lăng Vi không ngừng ho khan, Rose giương mắt nhìn cô, mặt đầy bất mãn khế thét với hai người kia: “Hút nhiều khói như vậy, nghĩ ra cách chưa?”

Hai người kia lập tức dập khói.

Rose lại quay đầu nhìn Tony: “Đập đồ có thể tạo ra linh cảm?”

Tony bĩu môi, liếc mắt!

Rose lại quay đầu dạy dỗ tổ hai và ba một lần.

Cuối cùng nhìn Lăng Vi: “Lương cao mời cô tới, không phải để cô tới ăn không ngồi rồi! Cả ngày không có một ý kiến tập thể nào, tôi hoài nghi làm sao cô được tuyển chọn?!”

Lăng Vi thẳng sống lưng, ngang bướng đối mặt với Rose.

“Trợn mắt nhìn tôi có ích lợi gì? Phiền cô cho ý kiến!” Rose ném cây bút trong tay!

Lăng Vi nhìn bản thiết kế trên bàn, chỉ cảm thấy lộn xộn!

Cô rất muốn nói: “Tôi cũng không nhìn ra các người vẽ gì! Cho tới bây giờ tôi cũng không biết nhà thiết kế của Laroe lại có thể vẽ ra bản thiết kế tệ như vậy!”

Cô thật sự muốn nói như vậy, nhưng cô không có.

Nhẫn nhịn, rốt cuộc không nói.

Đồng hồ báo thức báo đến 10 giờ.

Đã trễ giờ, Rose chưa nói tan việc, bọn họ không có ai dám đi.

Vẻ mặt buồn rầu thê thảm, Lăng Vi ưỡn lưng.

Cô trấn định nhìn Rose, nói: “Tôi muốn xem năm bản thiết kế trước của mọi người, nếu tôi là người tổ này, tôi phải biết ý tưởng thiết kế của mọi người. Bây giờ tôi ngay cả các người muốn vẽ táo hay là lê hay là dưa hấu cũng không phân rõ, cô bảo tôi nêu ý kiến gì?”

Rose nhướn mày, trợn mắt nhìn Tony.

Tony giống như bị sét đánh, đột nhiên run rẩy: “Cái đó... Hình như tôi quên giao tài liệu cho cô ấy...”

Rose tức giận! Cầm tài liệu trên bàn, ném lên mặt Tony!

“Ngu ngốc ——” Cô ta quay đầu nói với Lăng Vi: “Ba ngày trước tôi bảo Tony gửi tài liệu cho cô, cậu ta quên mất. Cô đi theo tôi, trong máy vi tính tôi có.”

Lăng Vi vội đi theo cô ta vào phòng làm việc.

Bên ngoài phòng làm việc, hai soái ca kia đáp Tony: “Cậu là óc heo sao? Hẹn bạn giường làm thế nào cũng không quên, tài liệu quan trọng như vậy cậu lại có thể quên!”

“Tôi sai rồi! Tôi sai rồi, tôi thật sự biết lỗi rồi!” Tony ôm đầu cầu xin tha thứ: “Hai anh... hạ thủ lưu tình ah~ đừng đánh mặt tôi... Ai u~”

Lúc Lăng Vi ôm đóng tài liệu đi ra, chỉ thấy Tony bị đánh sưng mặt sưng mũi.

Lăng Vi cười giải vây cho anh ta: “Bây giờ bắt đầu bù đắp vẫn còn

kịp. Tôi là người mới, cũng chưa chắc cho thể giúp mọi người. Tôi sẽ cố hết sức!”

Rose ngược lại không đồng ý với cô: “Tôi tin ánh mắt của Hoa thiếu, tôi cũng cần người mới như cô, cô làm quen trước đi. Hôm nay tạm thời như vậy trước, ngày mai chuẩn bị đánh đêm, ai cũng không được phép bỏ bê công việc!”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói với Rose: “Tôi muốn đến thư viện tra chút tài liệu.”

Rose gật đầu, giao chìa khóa thư viện cho cô.

Chương 166: Linh hồn bạn lữ*

(2)

(*) Bạn đời có cùng tâm linh, tư tưởng.

Trong thư viện, bên trái Lăng Vi là Hoa Thiếu Kiền, bên phải là Diệp Đình...

Ba người họ làm sao gặp nhau, cái này...Nói ra rất dài dòng.

Vừa rồi, Lăng Vi từ trong phòng làm việc đi ra, muốn tìm thư viện. Nhưng Tập đoàn Laroe thật sự quá lớn, thư viện không ở cùng lầu với phòng làm việc của cô.

Lăng Vi mở hướng dẫn, tìm thư viện nửa giờ... Vì trời tốt, cô lại tới lần đầu, hơn nữa lối kiến trúc của Laroe quả thực đặc biệt, khác hẳn nơi khác... Cho nên... Rõ ràng đi tới “điểm đỏ” trong điện thoại, nhưng trước mặt không có lầu làm việc nào nha!

Đây không phải là gặp quỷ sao?

Cô nhắn tin cho Hoa Thiếu Kiền: “Sur huynh, anh xem vị trí của tôi bây giờ là gần tới thư viện chưa? Tại sao tôi không nhìn thấy lầu nào?”

Cô vốn muốn hỏi Tony và Rose. Nhưng tính cách Tony không đáng tin cậy, Rose lại quá lãnh đạm... Những người khác càng không được, chỉ còn Hoa Thiếu Kiền đáng tin.

Hoa Thiệu Kiền lập tức trả lời cô: “Ngẩng đầu...”

Ngẩng đầu?

...

Lăng Vi cầm điện thoại, từ từ ngẩng đầu...

“Library”... Thư Viện!

Chữ tiếng Anh lớn ở giữa không trung... Còn lóe lên ánh sáng màu lam...

Lăng Vi trong nháy mắt lĩnh hội cái gọi là “Mười ngàn con ngựa gào thét chạy qua trước mặt”!

Khó trách trước mặt không có lầu nào!

Người ta lay động ở giữa không trung đó! Hơn nửa đêm, sao cô có thể thấy được!

Thiết kế này... cũng thật đặc biệt!

Lăng Vi thật sự cảm thấy buồn cười!

Nhìn tin nhắn Hoa Thiếu Kiên trả lời cô có hai chữ “Ngẩng đầu”... phía sau còn có dấu ba chấm...

Sao cô cảm thấy, dấu ba chấm này ý vị thâm trường chứ?

Anh ta đang cười nhạo IQ của cô, hay là đang cười nhạo thị lực của cô?

Lăng Vi thở phì phò vòng vo hơn nửa vòng mới vào cửa thư viện!

Vừa vào thư viện, thấy Hoa Thiếu Kiên cầm một phần tài liệu, tiêu sái tuấn dật đứng trước một dãy kệ sách.

Anh ta thích mặc âu phục màu xanh, từ xa nhìn lại, vóc người cao ngất, phong thần anh tuấn, khí khái hào hùng bức người!

Thấy cô đi vào, Hoa Thiếu Kiên cầm tài liệu, chậm rãi đi tới cô.

“Cô muốn tìm gì? Tôi có thể tìm giúp cô.” Thái độ Hoa Thiếu Kiên coi như không tệ, cũng không có ý muốn cười nhạo cô.

Lăng Vi nói: “Tôi tham dự thiết kế xe mới, tôi muốn xem kiểu xe Tập đoàn chúng ta từng sản xuất, nhưng chưa từng đưa ra thị trường.”

“Chưa đưa ra thị trường?”

“Đúng vậy, tôi muốn xem những kiểu xe chưa đưa ra thị trường đã bị loại bỏ.”

Tài liệu bên ngoài chỉ có thể xem sản phẩm đưa ra thị trường qua các thời kỳ, căn bản không tra được kiểu xe không đưa ra thị trường. Cho nên, cô mới tới thư viện.

“Tại sao muốn xem kiểu xe chưa từng đưa ra thị trường? Cô muốn tìm ra khuyết điểm từ trong đó?”

Lăng Vi khẽ gật đầu: “Đây là một mặt, mặt khác, tôi muốn biết những thiết kế quản lý cấp cao của Laroe đều không thích.”

“...” Hoa Thiếu Kiên chấn động.

Biểu tình anh ta nghiêm túc, ánh mắt nhìn Lăng Vi cũng rất trịnh

trọng.

“Cũng may hôm nay cô gặp tôi.” Anh ta nhìn chung quanh, không có ai khác. Lúc này mới xoay người, nhìn dãy sách thứ nhất: “Đi thôi, coi như hôm nay cô tìm đúng người.”

Hoa Thiếu Kiền dẫn cô đi tới dãy sách thứ nhất, thấp giọng nói: “Cô tùy ý ở đây, lát nữa, tôi đi ra tìm cô.”

Sau đó, anh ta lấy một xâu chìa khóa ra, vào một gian “Mật thất”!

Lăng Vi đi vòng vo bên ngoài, điện thoại reo lên, là Diệp Đình.

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Em còn chưa làm xong?” Thái độ bên kia hiển nhiên đã bên bờ bùng nổ!

Lăng Vi vội nói: “Hôm nay thật sự siêu bận... Anh không cần phải để ý tới em, em làm xong sẽ tự về.”

Diệp Đình lạnh giọng hừ một tiếng: “Em biết “Nhà mới” ở đâu?”

Lăng Vi vỗ trán, máy bay vừa hạ cánh, cô liền chạy thẳng tới Laroe, cô căn bản không biết ở đâu.

Ngay cả hành lý của cô bị kéo đi đâu, cô cũng không biết.

Diệp Đình không kiên nhẫn: “Mau chạy ra đây! Anh ở trước cửa công ty em!”

“Bây giờ em không ra được, em đang tìm tài liệu trong thư viện... Anh về trước đi, em làm xong tự đón xe về khách sạn ở.”

“Sao em không phóng lên trời?” Diệp Đình cúp điện thoại.

Lăng Vi nghiêng rằng, tại sao em không phóng lên trời? Em còn phải sóng vai với mặt trời đó!

Một lúc sau, Hoa Thiếu Kiền đi ra, anh a đi tới trước dãy sách thứ hai, tìm được Lăng Vi: “Tài liệu cô cần tôi đều chụp trong điện thoại rồi, vì những tài liệu này không được mang ra ngoài...”

Lăng Vi nhướn mày, nhìn chăm chú vào anh ta: “Haiz.... Tổng thanh tra! Anh đây là muốn... tiết lộ bí mật công ty à?”

Hoa Thiếu Kiền tức giận nhìn cô: “Có muốn hay không!”

Cất điện thoại, xoay người rời đi.

Lăng Vi lập tức kéo anh ta lại: “Xem ở đây có tiện không? Có camera theo dõi không? Chứ đến lúc đó lại dính líu anh... bị đuổi xuống chức.... Tôi không thể chịu trách nhiệm được...”

Hoa Thiếu Kiền liếc miệng cười nhạt, kiêu ngạo ưỡn lưng: “Góc kia không có camera, cô qua bên kia bên trước đi.”

Lăng Vi đưa dấu tay “Ok”.

Nhìn cô bóng lưng hưng phấn sắp nhảy cẫng lên của cô, tâm tình Hoa Thiếu Kiền phức tạp lạ thường!

Dây của anh ta buộc sai rồi, vậy mà nhận được tin nhắn của cô, liền ném xuống tất cả công việc, không đòi lợi ích gì đi tới thư viện.

Rõ ràng cô đã có chồng!

Hoa Thiếu Kiền thật muốn tát mình!

Tới thì tới, còn hèn hạ đi trộm tài liệu cho người ta...

Hoa Thiếu Kiền giơ tay lên, xoa xoa huyệt Thái dương phát đau.

Đúng là gặp quý! Đều do bức tranh “Mustang” kia của cô! Anh ta cực kỳ nhớ rõ tình cảnh lúc ấy...

Mấy trăm bức tranh, anh ta lại bắt đầu nhìn một bức... chỉ cảm thấy vô vị tẻ nhạt!

Đột nhiên — —

Một hình dáng chói mắt tàn bạo, ngang ngược xông vào trong tầm mắt anh ta! Tim anh ta đập rộn lên! Mặt đỏ lên, ánh mắt nóng lên, ngón tay phát run! Mặc dù rất nhiều người đều thích bức tranh này như anh ta, nhưng anh ta dám tin tưởng, tuyệt đối không có một ai có thể hoàn toàn hiểu được điểm thần kỳ của “Mustang”.

Mỗi một nét vẽ!

Tự nhiên đến mức độ cao nhất, khúc khuỷu tuyệt diệu, trừ anh ta, không có ai... không có người nào có thể đọc hiểu nội tâm “nó”!

Anh ta vui mừng, anh ta tìm được... linh hồn bạn lứa thuộc về anh ta!

Anh ta không thể chờ được muốn quen biết người ấy!

Thậm chí, anh ta muốn lập tức cùng người này thề non hẹn biển! Cho dù là đàn ông, anh ta cũng phải nghĩ cách bề cong người này!

Chương 167: Tim đi lạc... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền vô cùng kích động!

Anh ta gấp rút muốn thảo luận mỗi một điểm thần kỳ của “Mustang”!

Anh ta vui vì mình tìm được người này!

Người kia chắc cũng vui mừng, vào giờ phút này, anh ta phát hiện người ấy!

Nhưng khi Hoa Thiếu Kiền thấy tên Lăng Vi, có thể gọi là — — sấm sét giữa trời quang!

Anh ta trợn tròn mắt.

Lăng Vi — — cô gái gặp trong tiệc rượu!

Là vợ của Diệp Đình?

Tại sao có thể như vậy?

Anh ta hồi tưởng lại một màn trong tiệc rượu, khi đó, trong lòng cô đã có dự tính, dáng vẻ ngạo mạn, nhìn tất cả bằng nửa con mắt.

Cô quả thực có tài làm người khác kinh sợ!

Nhưng mà, tại sao... cô là vợ Diệp Đình?

Hoa Thiếu Kiền anh khổ sở tìm, khổ sở chờ đợi, thật vất vả tìm được người có thể khiến anh yêu thích, có thể chạm tới linh hồn anh ta...

Nhưng... tới trễ một bước sao?

Vợ của Diệp Đình!

Cô ấy, kết hôn rồi!

Hoa Thiếu Kiền chỉ cảm thấy... tim anh ta, vỡ nát...

Nhưng cho dù như vậy, anh ta vẫn không thể khống chế mình! Anh ta không thể buộc mình xa cô. Chỉ cần cô gọi, anh ta liền hận không thể lập tức vào nơi dầu sôi lửa bỏng vì cô!

Lăng Vi ngồi trong góc nửa ngày, Hoa Thiếu Kiền cũng không tới, cô nhắn tin cho anh ta: “Anh đi lạc sao?”

Hoa Thiếu Kiền mở tin nhắn, thấy mấy chữ này, bỗng nhiên chua, ngọt, đắng, cay, mặn cùng nhau xông lên đầu, không nhận ra được là mùi vị nào...

Anh ta rất muốn trả lời cô: “Đúng vậy... Tim đi lạc!”

Nhưng anh ta không có, anh ta bước nhanh tới chỗ cô.

10 giờ 45 phút, trong thư viện an tĩnh lạ thường, trừ hai người bọn họ, không có người ngoài.

Hoa Thiếu Kiền ngồi cạnh cô, ngửi mùi nước hoa Tường Vi nhàn nhạt từ trên người cô, chỉ cảm thấy cả người bế tắc, ngay cả suy tính cũng không được...

Anh ta không biết mình luôn mắt cao hơn đầu, lại dễ dàng rơi vào lưới tình như vậy.

Mà khi anh ta rơi vào lưới tình này, lại giống như thằng nhóc... Đối diện người mình thích, anh ta khấn trương, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tay chân luống cuống, ngay cả hô hấp cũng không thông.

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn điện thoại anh ta: “Tôi có thể gửi hình qua điện thoại tôi không?”

Sao anh ta có thể phản đối... Đừng bảo anh ta lấy tài liệu giúp cô, cho dù lập tức bị đuổi, anh ta cũng không oán trách không hối hận.

Hoa Thiếu Kiền đưa điện thoại cho cô, đầu ngón tay cô đụng phải tay anh, tim anh ta đập rộn lên.

Anh ta hít hơi thật sâu, rất muốn hỏi cô... Hôn nhân của cô và Diệp Đình thế nào?

Nhưng lại cảm thấy quá đường đột...

Hoa Thiếu Kiền không ngừng cảnh cáo mình: “Tĩnh táo đi! Đây chỉ là mê luyến, vì thần bí, vì không hiểu, cho nên muốn thăm dò, muốn tiếp cận.

Chờ qua một thời gian ngắn chân chính hiểu cô, có lẽ sẽ ghét cô cũng không chừng...

Mặc dù khả năng này rất nhỏ.

“Cảm ơn!” Lăng Vi cảm kích cười với anh ta, mở bluetooth, truyền từng hình một.

Ngay lúc này, Lăng Vi đột nhiên thấy một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt, che ánh sáng trên đầu cô.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, thấy Diệp Đình đứng trước mặt cô như Ma tôn.

Ánh mắt anh bốc lửa, gân xanh trên trán cũng đang giật, có thể thấy anh tức giận bao nhiêu!

Lăng Vi kinh ngạc, tim đập loạn: “Sao anh tới đây?”

Buồn cười! Anh là cổ đông của Laroe, sao anh không thể tới?

Huống chi hơn nửa đêm, cô ở đây, sao anh có thể không tới?

Anh không nói gì, từng bước từng bước vòng qua Hoa Thiếu Kiền, vòng qua sau lưng cô, kéo ghế bên phải cô ra, ngồi xuống.

Anh không hỏi gì, chẳng qua sắc mặt cực đen.

Chương 168: Tim đi lạc... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền không tự nhiên, nhưng không giải thích gì. Bọn họ quang minh chính đại, bọn họ không làm gì, nếu Diệp Đình chỉ vì như vậy mà không tin tưởng vợ mình, thì bọn họ vẫn sớm chia tay tốt hơn.

Đàn ông nhỏ mọn, không đáng giá để cô lãng phí thanh xuân vì anh!

Lăng Vi bị kẹt ở giữa, giống như kẹt nhân bánh quy... Đặc biệt hợp với tình thế này chính là hôm nay cô mặc đồ trắng...

Hai người đàn ông hai bên... Diệp Đình mặc bộ tây trang màu đen, Hoa Thiếu Kiền mặc âu phục màu xanh đậm, càng nghĩ càng giống “bánh Oreo”...

Lăng Vi lúng túng như tội phạm quan trọng.

Vốn muốn giải thích với Diệp Đình mấy câu, nhưng quan hệ của bọn họ... Cũng không phải vợ chồng chân chính.

Kỳ quái chính là Diệp Đình tới, Hoa Thiếu Kiền cũng không đi...

Tại sao anh ta không đi?

Lăng Vi nhìn Hoa Thiếu Kiền, dường như Hoa Thiếu Kiền nhìn thấu ý nghĩ trong mắt cô, trái tim lại bị tổn thương, vỡ nát...

Anh ta xoa ngực, giống như muốn xoa dịu trái tim: “Cô mang điện thoại về dùng trước đi.”

Lăng Vi, hận không thể đập đầu vào tường, điện thoại người ta vẫn còn trong tay cô, cô lại dùng ánh mắt hỏi anh ta: “Tại sao anh còn chưa đi?”

Đây... cũng quá thất lễ rồi!

“Chờ chút, chờ chút... gần xong rồi.” Cô không hiểu chuyện đi nữa cũng biết điện thoại đối với một nhân viên thương vụ có thể so sánh như sinh mạng.

“Không sao, đây là điện thoại riêng của tôi, khách hàng không gọi tới.”

Anh ta cũng không biết tại sao đột nhiên muốn chạy trốn.

Có lẽ ánh mắt vừa rời của cô tổn thương anh ta, có lẽ quan hệ của cô và Diệp Đình tổn thương anh, anh ta không thể chống đỡ, tim anh ta chịu hàng ngàn vết thương, không chịu được loại hành hạ này.

Hoa Thiếu Kiền nhanh chóng rời đi.

Diệp Đình ngồi cạnh cô, nhìn cô truyền từng tấm ảnh.

“Anh ta thích em.” Diệp Đình mở miệng, nói một câu như vậy.

Lăng Vi sợ hết hồn, đỏ mặt: “Em và anh ta tổng cộng mới gặp mặt ba lần.”

“Ha... Em chưa từng nghe nói... nhất nhĩ vạn niên sao?” Vừa nhìn liền nhớ cả đời, dù vạn năm cũng sẽ không quên.

Hoa Thiếu Kiền như vậy, Diệp Đình... cũng như vậy!

Diệp Đình kề sát cô, tròng mắt đen liếc nhìn hình trong điện thoại, cười nhạt: “Gặp mặt ba lần, anh ta đều hận không thể giao mạng cho em.”

“Em không cảm thấy như vậy.” Lăng Vi cảm giác mặt nóng lên, cả người nóng ran! Bị anh kề sát như vậy, áp lực thật sự quá lớn!

Diệp Đình híп mắt: “Những tài liệu này đều là bí mật của công ty! Anh ta dám gửi cho em, chính là đánh cược bị cách chức, bị đuổi, bị cấm chỉ*!”

(*) Bị cấm chỉ: Cấm nhân viên đặc biệt tham gia một ít hoạt động hoặc xử lý một vài chuyện.

Lăng Vi bị dọa sợ, tay run rẩy, điện thoại rớt xuống bàn.

Tim cô đập thình thịch thình thịch.

Nghiêm trọng như vậy sao? Cô không biết! Nếu không cô sẽ không cần những tài liệu này!

Lăng Vi tắt bluetooth, dừng truyền hình, sau đó xóa từng hình một trong điện thoại hai người.

Dùng tiền đồ người khác đổi lấy lợi ích cho cô, chuyện như vậy, cô không thể làm.

Thấy cô xóa hình, nụ cười Diệp Đình lạnh hơn: “Không nỡ lợi dụng anh ta? Không sao... Cho dù tiết lộ cơ mật, Laroe cũng không nỡ để cho anh ta đi.”

“Anh không thể không âm dương quái khí* sao?”

(*) Âm dương quái khí: Kỳ quái, quái gở.

Lăng Vi cũng nổi giận!

Diệp Đình dùng sức bóp cằm cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Lăng Vi! 11 giờ đêm, cô nam quả nữ ở trong góc chia sẻ bí mật, anh không chất vấn em, không hoài nghi em, vì chồng đây hơi âm dương quái khí, em lại cảm thấy ủy khuất?”

Trong lòng Lăng Vi tức muốn chết, chồng? Là chồng gì? Chồng hợp đồng có sức ràng buộc đối với cuộc hôn nhân này sao?

Mặc dù không cam lòng, nhưng cô không nói ra, dù sao cô có cảm giác với anh... Thậm chí đã vượt ra khỏi phạm vi thích, cô bắt đầu lệ thuộc vào anh, nhớ anh, muốn gần gũi với anh, muốn tâm sự cùng anh, có gì phiền não đều muốn nói với anh trước, hơn nữa, còn sợ anh đối, sợ anh mệt, sợ anh không kiên nhẫn chờ cô.

Cô cắn môi, dùng sức giãy giụa, cựa xiềng xích của anh ra: “Không muốn nói chuyện với anh!”

Diệp Đình rất muốn hỏi cô: “Không muốn nói với anh, chỉ muốn nói với anh ta?”

Nhưng anh nhin, anh biết nói ra sẽ rất không có đẳng cấp, anh siết chặt quả đấm, hỏi cô: “Em thích anh ta?”

Lăng Vi thật sự buồn bực: “Anh từ đâu nhìn ra được em thích anh ta?”

“Khi anh ta nhìn em, tại sao em đỏ mặt?”

Lăng Vi chỉ cảm thấy buồn cười: “Anh ta canh chết nhìn em chăm chăm, em không đỏ mặt?”

“...” Diệp Đình nghẹn họng, sau đó bất mãn hừ một tiếng, nói: “Canh chết là gì?”

“Canh chừng! Canh chừng! Nói sai rồi, được chưa?”

Diệp Đình nổi giận: “Anh ta còn dám canh chừng em! Lão tử móc mắt anh ta!”

“Anh dựa vào cái gì? Em còn chưa móc mắt anh đó! Anh canh chừng em, em nên đào mắt anh!”

Diệp Đình cả giận: “Đừng đánh trống lảng với lão tử! Nếu hai ta không có quan hệ này, có phải em đã theo anh ta đúng không? Không phải anh ta là nam thần của em sao? Bị nam thần theo đuổi, nhất định rất đặc ý đúng không?”

Lăng Vi hất cằm nói: “Đúng nha, siêu đặc ý!”

Diệp Đình dùng sức nắm tay cô, ghen tỵ đến mức mắt cũng đỏ ngầu.

Lăng Vi giận đến mũi bốc khói: “Em rất tán thưởng anh ta! Nhưng tán thưởng và thích là hai chuyện khác nhau! Anh không hiểu sao?”

Cô hung hăng trừng anh: “Diệp Đình, có phải anh bị ngu không?”

Diệp Đình còn siết tay cô, sức lực kia như hận không thể bóp nát cô.

Lăng Vi tức giận cự ra, trở tay níu cổ áo anh, hất qua một bên:

“Diệp Đình! Có phải anh bị ngu không? Em thích ai, anh không biết sao?”

Đại não Diệp Đình ‘ong ong’: “Em thích anh?”

“Không biết!” Không muốn nói chuyện với người không có trái tim! Cô buông tay ra, xoay qua chỗ khác không nhìn anh.

IQ người này cao như vậy, nhưng EQ lại thấp vô hạn!

(*) IQ: Chỉ số thông minh. EQ: Chỉ số cảm xúc.

Lăng Vi giận đến tim gan phát run, cắn răng nghiêng lợi lẩm bẩm: “IQ 180 với không tới vóc dáng 1m89 của anh, IQ cũng rơi theo sau! Nếu không thích anh, có thể để anh tùy ý hôn, tùy ý ôm, tùy ý sờ?”

Biểu tình Diệp Đình cực kỳ phức tạp. Anh chợt cười lên, đưa tay ôm cô, Lăng Vi dùng sức đẩy anh, anh dùng sức dựa vào người cô.

Lăng Vi liếc anh: “Em chưa nói em thích anh nha, đừng tự mình đa tình!”

“Em không thích anh thì thích ai? Anh anh tuấn, thông minh, tiêu sái, mê người như vậy! Họ Hoa kia ngay cả một đầu ngón tay của anh cũng không bằng, em ghét anh ta.”

“Hừ — — hạ thấp người khác chính là biểu hiện không tự tin về mình.”

“Anh không hạ thấp anh ta, anh nói đúng sự thật. Anh ta lợi dụng lòng áy náy của em, tới tranh thủ sự đồng tình và chú ý của em chính là hành động tiểu nhân.”

“Anh thì tốt chỗ nào? Anh còn dùng hợp đồng khống chế em!”

“Sao có thể? Chúng ta ký kết hợp đồng đều là anh tình em nguyện, anh không lợi dụng tình cảm khống chế em, em nguyện ý sống tốt cùng anh, không muốn sống cùng anh, anh cũng không ép buộc.”

“Anh dẹp đi! Được không? Anh còn không bắt buộc? Lúc anh hôn chỗ này của em, sờ chỗ này của em, có hỏi ý kiến em không?”

Chương 169: Lực tàn phá mạnh bạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Diệp Đình đầy vẻ không tưởng tượng nổi: “Làm sao? Anh hôn em, anh sờ em, em còn không vui? Cũng không biết là ai hưởng thụ, hừ!”

“Diệp Đình ——” Cô đột nhiên hét lên: “Em không muốn thấy anh nữa!”

Diệp Đình rung động, nhìn cô chăm chăm thật lâu, bất chợt nói: “Anh đói...”

“Cái gì?” Lăng Vi giận đến mức đầu ‘ong ong’.

“Anh đói, anh còn chưa ăn tối đấy.”

Lăng Vi nhìn điện thoại, cũng sắp 11 giờ rưỡi rồi!

“Ai bảo anh không ăn cơm? Không phải em đã gọi điện thoại nói anh đừng chờ em sao?” Lăng Vi tức giận kéo tay anh, đứng lên đi nhanh ra ngoài.

Diệp Đình đi theo cô, nhắm mắt theo đuôi: “Em ăn chưa?”

“Ăn rồi! Không phải anh cho người đem cơm tới sao?” Lăng Vi đột nhiên quay đầu nhìn anh, hỏi: “Anh đưa cơm cho em, anh lại chưa ăn?”

“Anh chờ em gửi cho anh nha...” Kết quả không ngờ tới.

Lăng Vi nóng nảy: “Anh có ngu hay không? Anh đưa cơm cho em, dĩ nhiên em cho rằng anh cũng ăn! Sao em nghĩ tới anh đưa cho em, chính anh lại không ăn!”

“Vậy ngày mai em đích thân nấu cho anh, bồi thường anh.”

“Anh tốt nhất!” Lăng Vi quở trách, hừ một tiếng.

“Đúng nha, tốt vậy đó!” Nói xong, Diệp Đình bỗng nhiên cảm thấy mình rất buồn cười. Vừa rồi anh nói gì? Ngây thơ lại nhỏ mọn!

Chẳng lẽ đây chính là Ghen... trong truyền thuyết sao?

Anh rong ruổi thương giới, vượt mọi chông gai, mọi việc đều thuận lợi, nhưng lại bó tay chịu trói với một tiểu nha đầu, còn có thể nói ra lời buồn cười như vậy...

Khó trách mọi người đều nói: Yêu trúng người, IQ là số không...

Vừa nghĩ tới có người dùng ánh mắt cứng chiều đó nhìn cô, Diệp Đình chỉ cảm thấy ruột cũng chua.

Vừa rồi nhìn thấy tên họ Hoa kia đùa mạng mình, muốn theo đuổi cô, anh thật sự giận điên lên!

Bất kể là thật hay giả, bây giờ anh là chồng trên danh nghĩa của cô! Là đàn ông đều không thể nhịn, có thể nhịn, vậy thì không phải đàn ông!

Nhưng vừa rồi nghe cô hỏi: Em thích ai, anh không biết sao? Mỗi một

tế bào trong thân thể anh đều muốn nở hoa, tựa như gió xuân bao phủ.

Nụ cười này của anh chọc tức Lăng Vi, cô quay đầu trừng anh: “Có gì buồn cười? Đói đến ngu rồi?”

Diệp Đình rũ mắt nhìn cô: “Có thể nói chuyện hòa hợp không?”

“...” Lăng Vi trợn trắng mắt: “Thái độ anh thay đổi quá nhanh, không hề là chủ nhân ăn tươi nuốt sống, vẻ mặt nói thay đổi liên thay đổi ngay.”

Cô không tính cãi vả với anh, chậm rãi hạ giọng hỏi anh: “Muốn ăn gì? Đã trễ thế này, nào còn bán đồ ăn.”

Anh đột nhiên ôm cô, kề tai cô: “Anh chỉ muốn ăn em, em cho anh ăn không?”

Mặt Lăng Vi ngượng đến đỏ bừng: “Buông tay! Nói chuyện không phân trường hợp chút nào! Nơi này chính là thư viện, có camera theo dõi!”

Anh không buông tay, ôm cô chặt hơn.

Lăng Vi giương mắt, hung hăng trừng anh, tầm mắt hai người giao nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ!

“Được! Cho anh ăn! Xem anh có dám không!” Lăng Vi ôm cổ anh, nhấc mũi chân hôn môi anh.

Diệp Đình chấn động, lập tức nghênh tiếp cô, tự do thoải mái như vậy... Anh quá thích!

Anh đẩy cô dựa vào kệ sách, cúi đầu hôn sâu cô. Chỉ cần cô nguyện ý cô, anh làm cô ở đây thì sao, anh cũng không tin có ai trong phòng giám sát dám liều mạng chụp hình anh.

Đang hôn kịch liệt, đột nhiên “Ầm” một tiếng.

Lăng Vi chấn động, quay đầu nhìn... kệ sách sau lưng cô chạm rã ngã xuống...

Bi kịch là, nó ngã tới góc độ 45 độ, “ầm”, lại đụng phải một cái khác!

“Ầm — — ầm — — ầm — —” Một chuỗi kệ ngã từng hàng từng hàng một — —

Tình cảnh nguy nga kia, Lăng Vi cũng muốn hét lên.

Chương 170: Lực tàn phá mạnh bạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sách trên kệ rơi xuống đầy đất như bông tuyết, tim Lăng Vi cũng run lên: “Trời ạ...” Ngày đầu đi làm đã gây họa lớn như vậy!

Đây là muốn giết chết cô sao!

“Diệp Đình...” Giọng cô cũng run.

“Ừ...”

Cô kêu tiếng này khiến tâm tình Diệp Đình trong nháy mắt khá hơn, không tệ không tệ, biết gây họa phải tìm chồng.

Kết quả... nghe cô căn răng nghiêng lợi nói: “Diệp Đình! Nếu mai em bị đuổi, em liều mạng với anh!”

Cô chạy tới trước, hai tay đỡ kệ sách, định đỡ nó dậy.

Diệp Đình rất muốn cười ngốc có được không?

“Xảy ra chuyện gì? Ai làm loạn ở đây?” Trong nháy mắt có mấy nhân viên an ninh xách gậy chạy vào.

Lăng Vi bị dọa sợ, rụt người.

Mấy người kia hung thần ác sát xông tới cô: “Nơi này là cô phá? Cô

thuộc bộ nào? Muốn ngồi tù có phải không?”

Lúc này, đột nhiên có người khiếp sợ hô lên: “Diệp tiên sinh — — Sao anh ở đây?”

Sau đó, nghe tiếng hít hơi.

“Diệp tiên sinh — —”

“Diệp tiên sinh!”

“Diệp tiên sinh... Anh không bị thương chứ?” Giọng người hỏi cũng run run.

Lăng Vi thấy mười mấy người kia nhanh chóng vây quanh Diệp Đình, ân cần nhìn anh.

“Có làm anh bị thương không?”

Vẻ mặt Diệp Đình lạnh lùng, nổi giận: “Kinh phí của Laroe túng thiếu như vậy? Ngay cả kệ sách hệ thống nhúng* cũng không mua nổi?”

(*) Hệ thống nhúng (Embedded system): là một thuật ngữ để chỉ một hệ thống có khả năng tự trị được nhúng vào trong một môi trường hay một hệ thống mẹ.

Giám đốc an ninh vội giải thích: “Là Henry tiên sinh nói... hệ thống nhúng không đẹp mắt...”

Quan trọng hơn là, các nhân viên tới thư viện tìm tư liệu, người nào không phải dè dặt cầm sách lấy tài liệu, người nào không phải ngay cả chút tiếng động cũng không dám phát ra, người nào không phải ngay cả thở cũng sợ làm thổi bay trang sách...

Ai có thể nghĩ tới... Khụ — — Vị Đại thần này... có lực tàn phá mạnh bạo như vậy...

Lăng Vi muốn mở miệng giải thích mấy câu, lại bị Diệp Đình kéo vào trong ngực, sau đó... cứ thế ôm cô, bày ra vẻ ta đây, duy ngã độc tôn, coi rẻ rất cả, ngẩng đầu đi ra ngoài.

Đúng, anh cứ ôm cô, không coi ai ra gì mà đi.

Lúc này, trong phòng giám sát, một người đẹp mặc đồ đỏ đang ngồi trên đùi bạn tình của cô ta. Trên màn hình lớn, người đàn ông đứng trong thư viện... Cô ta cảm thấy rất quen mắt?

Người đàn ông này cao lớn anh tuấn, vô cùng có khí thế! Sao giống Diệp tiên sinh của Đình Phong Quốc Tế như vậy? Thời gian trước anh còn tham gia tiệc rượu của Laroe. Cô ta sẽ không nhận sai!

Vị mỹ nữ này tên Yuna. Cô ta là ký giả VIB nổi danh nhất giới giải trí, nhân vật nổi tiếng toàn thế giới, không có ai có thể tránh khỏi pháp nhãn của cô ta!

Diệp Đình! Đó là Diệp Đình! Nhà giàu đẳng cấp thế giới, nhưng scandal hầu như là số 0! Cũng ít xuất hiện trong tầm mắt đại chúng!

Trời ạ, nếu có được tin tức của anh — —

Chỉ suy nghĩ một chút, Yuna đã nhiệt huyết sôi trào! Video thú vị như vậy! Trong nháy mắt kệ sách ngã, tay anh rõ ràng còn bóp ngực người phụ nữ kia! Mà người phụ nữ ôm cổ anh, mặt đầy hạnh phúc và hưởng thụ, hai người hôn động tình, khó phân khó bỏ, nếu không phải kệ sách ngã, thật không khó tưởng tượng, bọn họ sẽ làm gì ở đó...

Mắt Yuna nổi lửa, tựa như thấy tiền giấy đầy trời bay xuống cô ta.

Cho nên, cô ta phải lấy được đoạn video này!

“Mark, em muốn uống ly nước chanh...” Cô ta cà đui cường tráng của Mark, ném cho Mark ánh mắt quyến rũ. Mark là nhân viên an ninh của Laroe, quan hệ bạn tình của hai người đã duy trì được nửa năm.

Mặt Mark đầy vẻ khó chịu đựng, anh ta sắp bị nữ yêu tinh này hành hạ đến điên rồi, khó khăn đứng lên, hôn lên mặt cô ta: “Chờ anh... Anh lập tức đi lấy.”

Sau khi Mark đi ra ngoài, Yuna híp mắt cười. Lập tức cắt video vừa rồi, lưu vào trong điện thoại mình.

Lúc Mark trở lại, cô ta đã lấy được thứ mình muốn! Đã cởi váy ra, đang đợi anh ta.

Đi ra trụ sở chính Laroe, Lăng Vi còn chưa hồi thần từ màn chấn động oanh liệt vừa rồi, Diệp Đình nắm tay cô, hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ... Nhiều sách rơi rớt như vậy, bọn họ phải thu dọn tới khi nào?”

Diệp Đình cười nói: “Không bằng em suy nghĩ ngày mai em nên làm gì.”

“Đúng nha! Ngày mai em nên làm gì? Công ty sẽ không đuổi em chứ?” Đuổi, ngược lại cô không sợ, nhưng cô còn chưa gặp được... Lý Bằng Phi!

Diệp Đình liếc cô, cong môi cười: “Còn không mau lưu tu* anh đi, nói không chừng anh sẽ nói giúp em vài lời, chuyện này cứ thế trôi qua.”

(*) Lưu tu: Tỷ dụ lấy lòng nịnh hót.

Lăng Vi xem thường trừng anh: “Em còn lưu tu anh? Chuyện này đều là vì anh! Nếu anh không áp em vào kệ, kệ sách kia cũng ngã được sao? Anh còn không biết xấu hổ mà nói vậy!”

“Haiz, em đang trách anh không áp em lên giường đúng không?”

Lăng Vi giơ tay, dùng sức nhéo tay anh: “Có thể nói chuyện hòa hợp hay không? Một lời không hợp liền bắt đầu vắn đục, thật sự đủ rồi!”

“...”

Một lời không hợp liền bắt đầu vắn đục... Diệp Đình nhếch môi cười, anh thích lời này.

Ăn chút gì cùng anh, hai người về biệt thự nghỉ ngơi.

Lăng Vi tắm xong, quấn khăn tắm đi ra. Tóc cô ướt đầm dề, không sấy khô.

Đèn trong phòng chưa mở, cô mò tối đi về phòng ngủ.

Đột nhiên chân bị vấp, cô “a” một tiếng, ngã nhào tới trước.

Một bàn tay ấm áp nhanh chóng kéo cô vào trong ngực.

Người Lăng Vi đụng một cơ ngực còn cứng rắn hơn tường. Hai người ngã lên sofa. Cả người cô đè trên người anh, hai chân chống hai bên hông anh.

“Bất cần như vậy!”

Giọng Diệp Đình có vẻ cười nhạo, nhiều hơn là quan tâm: “Té đau không?”

“Ừ — —” Đau quá... Ngực đau quá! Cô muốn bò dậy, nhưng vừa rồi đụng cô cực kỳ mạnh.

Diệp Đình khó khăn động dậy, giọng không hoảng hốt hỏi: “Có thể lấy tay ra không?”

Lăng Vi giật mình, tay cô đè giữa hai chân người ta.

Mặt Lăng Vi lập tức biến thành lò lửa, vội rút tay về, chống người muốn bước xuống, tư thế này quá lúng túng, cô thật muốn chết.

“Đừng động!” Anh kéo cô: “Phòng khách này có camera. Anh mới về, còn chưa kịp gỡ bỏ.” Bàn tay ấm áp của anh kéo cô vào ngực. Lăng Vi đè nén lửa giận, thấp giọng hỏi: “Đầu bên kia có người đang xem video theo dõi?”

“Nói nhảm, nếu không có ai trông coi, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ sẽ không làm tròn bổn phận.”

Lăng Vi vội cúi người xuống, kề sát anh.

Cô cúi xuống như vậy, toàn thân đều dán vào trên người anh.

Chương 171: Lại trêu chọc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình thờ gấp đều là hơi nóng.

Nếu nói chuyện xấu hổ nhất trên đời này là gì, thì giây phút này ngoại trừ cô thì không còn ai khác rồi.

“Ai bảo anh chặn em.” Cô không nhận sai ngược lại còn cắn ngược.

Thu tay che lại khuôn mặt đỏ ửng, không tệ, may mà không bật đèn nếu không thì cô quá quần bách rồi.

“Thật là đốt tiền mà, lắp nhiều camera như vậy làm cái gì? Giờ thì tốt chưa? Đều bị người ta nhìn hết rồi.”

Lăng Vi không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ muốn cầm khăn tắm quần người nhanh chóng chạy đi, kết quả... phát hiện khăn tắm rơi đằng xa cô với không tới.

Dưới ánh trăng, thân thể ónh nhuận trơn bóng lộ ra.

Ánh mắt Diệp Đình nhìn chăm chăm thân thể của cô, ánh mắt phát sáng, không thèm chớp nhìn chăm chăm, ánh sáng trong mắt như ánh sáng bên trong đôi mắt con sói, sáng một cách lạ thường.

Cô vẫn muốn đi.

Anh giữ chặt lấy cô: “Em muốn cho người ta nhìn sạch sẽ sao?” Bàn

tay ấm áp của anh ôm cô vào lòng.

Mái tóc ướt đầm của cô chạm vào người anh, anh đưa tay vén lên, hai tay xuyên qua tóc cô, cứ thế nhìn chăm chăm gương mặt và thân thể cô.

“Đừng ầm ĩ nữa.” Lăng Vi xấu hổ muốn chết rồi, theo bản năng muốn nằm úp sấp trên mặt đất, cả người mềm nhũn dán vào, Diệp Đình hừ một tiếng.

“Đừng ầm ĩ nữa, đi lấy giúp em bộ quần áo đi.” Lăng Vi muốn cầm khăn tắm nhưng không làm cách nào với tới được. Không dám làm động tác lớn sợ người ta thấy được.

Cô càng động sắc mặt Diệp Đình càng kì quái.

“Anh nhắm mắt lại.” tư thế xấu hổ muốn chết, cô hận không thể tìm cái lỗ để chui vào.

Diệp Đình cố ý trêu chọc cô: “Vì sao anh phải nhắm? Nhìn vợ mình là chuyện hợp pháp, em có kiện lên tòa án cũng không kiện được anh tội phi lễ.”

Lăng Vi hận không thể một cước đạp chết anh.

Anh mỉm cười cô ý dùng râu cọ cọ lên vai cô, Lăng Vi không chịu nổi nhất là chuyện này...

Cảm giác bị đâm đâm làm cho cô muốn bỏ cong chết anh.

Đột nhiên một chiếc áo khoác lên người cô.

Lăng Vi nhìn anh, chỉ thấy anh nhẹ nhàng nhìn cô. Thì ra... anh đưa

tay lấy áo khoác của mình khoác cho cô.

Lăng Vi nhanh chóng từ sofa nhảy xuống, nhặt khăn tắm lên nhưng sợ bẩn rồi lại không quần nữa.

“Em vào phòng mặc quần áo đi.” Diệp Đình che chắn cho cô rồi đẩy cô vào phòng ngủ.

Lăng Vi lộc cộc vào phòng thay quần áo, cầm áo ngủ sợi tơ màu trắng mặc vào sau đó mới ra ngoài.

“Anh chạy tới phòng em làm gì?”

Cô vừa nói vừa bật đèn lên, đèn thủy tinh xa hoa xinh đẹp sáng lên, hai người theo bản năng nheo mắt.

“Gỡ camera...” Diệp Đình khoanh hai tay trước ngực đứng dựa vào tường, lúc này anh vẫn chưa bình thường trở lại, biểu tình trên mặt lờ lờ biếng, trong mắt còn một chút mị hoặc.

Lăng Vi xấu hổ quay đầu đi.

Cô cầm giấy tờ đi tới bàn làm việc, chỉ sợ tối nay lại phải thức đêm rồi.

Cô cầm bút vẽ một hồi, Diệp Đình gỡ hết camera sau đó đứng sau lưng cô.

Nhìn cô một hồi mới nói: “Vẽ không tệ nhưng quá sáng rồi.”

“Cái gì cơ?” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh.

Hàng mi anh cong vút, ánh mắt đen nháy nhìn chăm chăm vào cô.

Gương mặt tuần mỹ nghiêm túc, anh đứng sau lưng cô, hơi thở nam tính lập tức bao trùm người cô.

Anh cầm bút, cúi người, đơn giản vẽ vài nét bút lên bức tranh.

Lăng Vi đánh tay anh: “Này, anh không cần đổi như vậy, như vậy sẽ đổi... tuy thuận mắt hơn... nhưng làm giảm đi rất nhiều cá tính.”

Chương 172: Lại trêu chọc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình dán sát người cô, nghiêm túc nói: “Bản thiết kế này là dùng để tiêu thụ, không phải em dự thi mà để thu hút ánh mắt. Hiện tại em là nhà thiết kế xe hơi, phải nghĩ cho đại chúng. Cá tính cần phải có nhưng quá cá tính mọi người sẽ không tiếp thu, hiện tại em là nhà thiết kế nhỏ không có danh tiếng gì, không ai cho em mặt mũi đâu. Chờ em trở thành nhà thiết kế hàng đầu, dù em thiết kế ra một đồng *** thì cũng có người nói em là thiên tài, hiểu chưa?”

“...” Lăng Vi cực kì không vui.

Diệp Đình nhìn cô bĩu môi không nói gì, trong lòng lại mềm nhũn.

Nghĩ một chút lại dịu dàng nói: “Không bằng vậy đi... em vẽ hai cái, một cái đơn giản, một cái có cá tính khéo đưa đẩy. Nhìn xem thiết kế của em cái nào được lựa chọn hơn.”

Lăng Vi bĩu môi cầm tờ giấy khác bắt đầu vẽ.

Thật sự là trẻ con... Diệp Đình véo má cô.

Anh ngồi xuống cạnh cô, hai người ngồi chung một chiếc ghế, ghế dựa không lớn, hai người ngồi rất chặt, anh ôm eo cô dùng dùng nhấc cô ngồi lên đùi mình.

Lăng Vi cảm thấy mông mình nóng lên, cả người không tự chủ giật thột.

Diệp Đình nghiêm túc cầm bút tô tô vẽ vẽ, ánh mắt cực kì thánh khiết, thuần khiết.

Giống như lúc này không có một chút tà niệm, khinh nhờn cô.

Anh mím môi, ngón tay cầm lấy bút vẽ, ở trên bản vẽ phác thảo của cô sửa chữa một phen rồi đưa cho cô.

“...” Lăng Vi vừa cầm lên, nhìn bản thảo trong tay, hai mắt tỏa sáng.

Lợi hại!

Anh sửa hai chỗ, một chỗ là kính xe, một chỗ là đèn đuôi xe, tuy không phải là vị trí quan trọng nhưng vì cô vẽ quá nổi bật, anh vừa thay đổi một cái, đúng là thuận mắt hơn lại không làm mất đi cá tính.

“Không nghĩ tới anh lại cao thủ như vậy...” Lăng Vi nghiêng đầu nhìn hai, khoảng cách hai người rất gần, cô vừa cử động thì đôi môi vừa hay lướt qua má anh.

“Ồi, đỏ mặt kìa.” Lăng Vi cố ý cười nhạo anh.

Diệp Đình nhướn mày: “Muốn trêu chọc phải không?”

“Không có không có - -” Lăng Vi che môi, cười rộ lên.

Cô vô tội nhìn anh, vẻ mặt đầy sùng bái: “Không nghĩ tới anh lại biết thiết kế, đột nhiên cảm thấy anh cực kì lợi hại.”

Ánh mắt của cô cực kì chân thành, rõ ràng là khâm phục.

Diệp Đình thu hồi tầm mắt mím môi cười: “Ở cạnh anh lâu như vậy

rốt cuộc cũng thông minh hơn, ngay cả công phu vượt môn ngựa cũng thuần hơn.” Anh vui vẻ, rõ ràng là bị lấy lòng rồi.

“Đúng thế, học anh vượt môn ngựa, cái khác thì không học được.”

“Vậy sao? Em muốn học cái gì, anh có thể dạy cho em.” Câu này của anh nói bên tai cô cực kì ái muội.

Lăng Vi rõ ràng cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh cao lên, một bàn tay nắm lấy eo cô, cô khẩn trương đứng lên, leo lên giường: “Em ăn ngay nói thật mà, anh còn lợi hại hơn tưởng tượng nhiều.”

Cô nói lời này rất chân thành, không nghĩ tới Diệp Đình thế mà biết thiết kế hơn nữa còn đề xuất ý kiến đúng trọng tâm, không tưởng tượng, không điệu bộ, cực kì thực tế.

Diệp Đình kiêu ngạo bĩu môi: “Không khác nam thần trong lòng em đúng không?”

Lăng Vi trừng anh: “Không nhắc tới anh ta, em quên chẳng nhớ nổi cái gáy rồi, nếu anh cứ thích nhắc tới anh ta, chưa chắc em không thích lại anh ta đâu.”

“Em dám.” Diệp Đình nghiêng người ngồi bên cạnh cô, đưa tay nâng cằm cô: “Không cho phép thích cậu ta, không cho phép thích người khác.”

“Chỉ thích anh thôi hả?”

“Vô nghĩa!” anh cúi người thuận thế đè lấy cô ra sức mà hôn.

Lăng Vi đẩy anh ra, sáng giọng: “Lưu manh.”

“Tích, tích...” đồng hồ báo thức vang lên, hiện tại đã 2h sáng. Nhìn đôi mắt Diệp Đình đầy tơ máu, Lăng Vi có chút đau lòng: “Ngủ đi, ngày mai lại vẽ nữa.”

“Được rồi... dù sao cũng muộn rồi.” Diệp Đình xoay người lên giường, ôm cô vào lòng, tiện tay tắt đèn lại. Kéo chăn đắp cho hai người, hai tay hai chân quấn lấy cô.

Lăng Vi muốn vùng vẫy, lại vừa động lại động không được.

Diệp Đình dán mặt lại gần cô, không ngừng ngửi ngửi cổ cô: “Thơm quá... ăn vào nhất định sẽ rất ngon....”

“Nếu anh đói thì vào bếp nấu gì mà ăn...” Lăng Vi kê gối đầu ngủ, sau đó lật người đưa lưng về phía anh.

Không tới 30s đã ngủ mất rồi.

Cô mệt muốn chết rồi, Diệp Đình bật cười, châu ngọc bên cạnh ăn không được, đụng không cho, cảm giác này thật khó nhin. Anh ôm cô vào lòng, không kìm được hôn cổ cô, xương quai xanh, để lại một dấu ô mai giữa ngực cô.

Lúc Lăng Vi tỉnh lại phát hiện trời đã sáng.

Cô vừa nhìn đồng hồ: “Trời ạ, đã 11h, Diệp Đình... mau tỉnh.”

Cô quên đặt báo thức. Tony và Rose thế mà không gọi điện thoại nhắc cô.

Lăng Vi chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Nửa đêm hôm qua đụng phải giá sách, hôm nay còn dậy muộn. Đúng

là tìm đường chết mà.

Lúc này Diệp Đình cũng tỉnh lại, anh xoa trán phát đau: “Gọi cái gì, không biết còn tưởng là động đất đấy.”

“Mau dậy đi, anh nhìn đồng hồ này, đã trưa rồi. Nhất định Rose sẽ giết em.”

Đối với lời nói của cô thật sự còn đáng sợ hơn động đất, không phải sao?

“Giết em? Cô ta giết em làm gì?”

Lăng Vi thở hổn hển: “Còn hai ngày nữa là giao bản thảo thiết kế, ngày hôm qua Rose cố ý cảnh cáo em không được bỏ bê công việc.”

“Á... thiết kế em nói hả...” Diệp Đình ôm cô vào lòng: “Nếu em bận việc này thì thật sự không cần thiết... hai bản thiết kế kia, anh đã đưa tới tổng bộ Laroe rồi.”

“...” Lăng Vi sững sốt, “Cái gì?”

Cô trừng mắt: “Bản thiết kế đã thông qua, quản lý ‘sợ thịt’ kia của em còn cố ý gọi tới cho em nghỉ nửa ngày, còn không mau hôn nhẹ biểu đạt lòng biết ơn của em với anh đi chứ.”

“Thông qua rồi hả? Còn được nghỉ?” Lăng Vi kinh ngạc nở nụ cười, đột nhiên nhú mày, ‘sợ thịt’ kia là cái quỷ gì vậy.

Rose... là sợ thịt sao? Diệp boss của tôi.

“Đau đầu quá, nhanh nằm xuống đi.” Diệp Đình lại kéo cô, Lăng Vi nằm thêm một lúc, cánh tay của Diệp boss... sao lại không thành thật

như thế.... Lăng Vi khó nhin mà giã giũa, đè lại cánh tay làm loạn của anh. Ban ngày ban mạt anh em em... quá kỳ cục, đột nhiên cô vén chăn lên, kéo lại áo ngủ nhảy xuống đất: “Anh ngủ thêm đi, em đi nấu cơm cho anh...”

Ánh mắt Diệp Đình mở ra, không chờ anh chấn kinh, Lăng Vi đã xuống giường ra khỏi phòng ngủ.

Anh nhúu mày, mỗi ngày ôm bà xã xinh đẹp nhưng chẳng làm được gì, thật ngọt nhạt.

Chương 173: Mạo phạm anh rồi ông chủ Diệp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quy mô căn biệt thự này không nhỏ, Lăng Vi đi tìm mãi mới thấy phòng bếp.

Phòng bếp ở dưới lầu một, nơi đó rất lớn, mười mấy người đang ở đó bận rộn.

Đầu bếp nữa đang nấu nước canh.

Lăng Vi nhận ra cô ấy liền chào một tiếng: “Hôm nay nấu canh gì vậy?”

Đầu bếp nữ lễ phép nói: “Người và tiên sinh thức đêm, tôi nấu canh thịt nạc hầm Hạ Cô thảo bổ dưỡng, canh này thanh nhiệt, uống canh này có thể thanh nhiệt.”

“...” Lăng Vi kinh ngạc gật đầu: “Cảm ơn, cô cẩn thận quá.”

Đầu bếp nữ cười cười, cúi đầu tiếp tục nấu canh.

Lăng Vi đứng một lúc mới nói: “Cái đó...trong nhà có xương sườn không? Tôi muốn làm sườn chua ngọt.”

Đầu bếp nữ kinh ngạc nhìn cô: “Cô muốn tự mình nấu sao?”

“Ừ...” ngày hôm qua Diệp Đình nói muốn ăn cơm cô tự làm...

Đầu bếp nữ buông thìa xuống, xoay người đi tới tủ lạnh tiếc nuối: “Không có xương sườn, chỉ có thịt mà thôi.”

“...” Lăng Vi nghĩ một chút lại nói: “Thế còn khoai tây không?”

“Khoai tây thì có...”

“Được.” Lăng Vi đi rửa tay, cầm hai củ khoai tây gọt vỏ, sau đó cắt thành miếng nhỏ, dài.

Cô bọc thịt bên ngoài khoai tây sau đó rắc gia vị lên trên.

Đầu bếp cười khen ngợi: “Dùng khoai tây nấu như vậy... cô cũng nghĩ ra được.”

Lăng Vi hé miệng cười, bọc thịt xong liền cho vào nồi.

Khoai tây và thịt nấu không lâu như xương sườn.

Hơn nữa cũng không có nhiều dầu mỡ.

Lại cầm chảo cho nguyên liệu xào xào.

Lại cho ít đường phen cho vào chảo, rang rang xào xào rồi cho vào nước canh... cho nước vào.

Cứ như vậy một lúc đã có đĩa sườn xào chua ngọt, cho ít rau thơm, mùi hương tỏa ra bốn phía...

Diệp Đình ngửi mùi đi tới phòng bếp.

Sao lại thơm như thế.

Món gì mà thơm như vậy.

Hầu hết của anh lẫn lẩn, con sâu tham ăn làm anh sắp cắn đầu lưỡi rồi.

Sườn xào chua ngọt sao? Tạo hình không tẻ? Màu sắc tươi sáng, nhìn đã muốn ăn sạch rồi.

“Nhanh tới thử tay nghề của em đi.” Lăng Vi kéo tay anh hưng phấn đẩy đĩa tới trước mặt anh: “Thế nào?”

Mùi thơm xông thẳng vào lỗ mũi anh, anh hừ một tiếng: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Xí, không ăn thì đổ cho chó ăn.” Lăng Vi tức giận gạt tay anh ra, cô ở trong bếp nửa giờ đồng hồ bận rộn đầu đầy mồ hôi.

Diệp Đình nhanh tay lẹ mắt giặt cái đĩa lại.

Vừa đi vừa châm chọc: “Đầu bếp nhà chúng ta có ai không phải cao thủ hàng đầu thế giới, bảy châu lục bốn đại dương, muốn ăn gì mà không có, còn cần chút sườn chua ngọt này của em sao?”

Vừa nói mũi còn không quên hít hà hai cái.

Diệp Đình đi tới bàn ăn, cầm đũa cho một miếng vào miệng.

Ừm.... Hai mắt anh tỏa sáng.

Thật ngọt, ngọt... mà không ngấy...

Nhóc con kia như định mệnh của anh, nếu gì cũng hợp tâm ý của

anh như vậy.

Diệp Đình nghĩ ăn xương muốn phun xương lại ngoài ý muốn phát hiện... hình như xương vào miệng đã tan ra...

“Ồ?” sao lại vậy nhỉ, anh cầm đũa gắp một miếng tách ra mới phát hiện thì ra lõi là khoai tây.

Ồi chao... còn sáng tạo như vậy, cái này mà cũng nghĩ được.

Diệp Đình ăn, ăn miếng này tới miếng khác, thật sung sướng.

Đầu bếp nữ đi tới muốn nói lại thôi: “Tiên sinh... bác sĩ dặn dò người không được ăn quá nhiều dầu mỡ, nếu người thích... thì ăn vài miếng thôi... không cần ăn quá nhiều...”

Lăng Vi vừa nghe, trái tim run lên.

Cô lập tức đưa tay giật cái đĩa, quay đầu hỏi đầu bếp nữ: “Thân thể của anh ấy không khỏe sao? Vì sao bác sĩ lại nói vậy?”

Đầu bếp nữ nói thật: “Cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là mỗi ngày tiên sinh ngủ quá ít... công việc lại nhiều, thân thể hư nhược quá nghiêm trọng.”

Chương 174: Mạo phạm anh rồi ông chủ Diệp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói xong cầm một tờ giấy đưa cho Lăng Vi: “Phu nhân, người xem, mỗi ngày chúng ta đi ngủ, lúc thân thể đang bài độc, nếu thời gian này không ngủ, độc tố không bài trừ được, lâu dài sẽ xảy ra vấn đề.”

Lăng Vi cầm tờ giấy nhìn qua.

Bảy gạch đầu dòng, cực kì rõ ràng, nhìn một cái có thể hiểu rõ.

Một – buổi tối 9-11 giờ là lúc hệ thống tuyến dịch bài độc, đoạn thời gian này nên yên tĩnh hoặc nghe nhạc.

Hai – 11h tối đến 1h sáng, gan bài độc, cần ngủ say giấc.

Ba – 1h – 3h sáng, thận bài độc.

Bốn – 3h – 5h sáng, phổi bài độc. Là khoảng thời gian con người ho khan nhiều nhất, chính là do bài độc từ phổi, không có thuốc để tránh khỏi.

Năm – 5h -7h sáng, đại tràng bài độc, cần đi toilet bài tiết.

Sáu – 7h – 9h sáng, là lúc ruột non hấp thụ dinh dưỡng, cần phải ăn sáng.

Bảy – nửa đêm đến 4h sáng là lúc xương sống tạo máu. Cần ngủ

say mà không nên tuhwcs.

Phía dưới là các tỷ lệ ung thư... không ngủ đủ không cách nào kháng bệnh tim tới.

Lăng Vi sợ hãi gật đầu: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ trông coi anh ấy, để anh ấy đi ngủ trước 11h.”

Đầu bếp nữ mỉm cười: “Vất vả cho phu nhân rồi.”

Đầu bếp nữ quay trở lại phòng bếp, Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy gương mặt thối của Diệp Đình.

Lăng Vi cười vui vẻ bung đĩa sườn xào chua ngọt đặt tới trước mặt anh: “Muốn ăn hả?”

Diệp Đình lờm đĩa sườn chua ngọt trong tay cô.

Lăng Vi nhếch môi cười: “Sau này mỗi ngày em nấu cho anh được không?”

Diệp Đình hừ một tiếng, nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô ý tứ rõ ràng: Em xem anh là tên ngốc hả?

Lăng Vi dùng đũa gắp một miếng sườn chua ngọt quơ quơ trước mặt anh: “Muốn mỗi ngày ăn đồ ăn em làm thì ngủ cho ngon. Hiện tại anh còn trẻ, thân thể có thể chống đỡ được, sau này già rồi thì bệnh tật sẽ tìm tới anh.”

Diệp Đình nhìn cô chằm chằm, đôi mắt dần mất đi tiêu cự, trầm xuống: “Em sẽ cùng anh sống đến già sao?”

Lăng Vi chớp chớp mắt: “Vậy phải xem anh có sống qua 30 tuổi

không đã.”

“...” Khóe miệng Diệp Đình rụt rụt: “Em trù anh như vậy có vẻ hơi độc miệng. Anh không hút thuốc không nghiện rượu, chẳng qua thời gian ngày bận quá, điều chỉnh một chút là được rồi. Sao tới lượt mọi người lại đáng sợ như vậy.”

“Cũng đúng.”

Im lặng một lúc, đột nhiên Lăng Vi thở dài.

“Haiz...” cô ngồi xuống, một tay chống cằm, có chút thương cảm: “Có đôi khi em không hiểu nổi, kiếm nhiều tiền như vậy thì có ích gì chứ? Tiền bạc nhiều thì dùng hết sao? Hiện tại nhìn anh, chẳng cần làm gì cũng ăn đủ mấy đời rồi. Em không phản đối người kiếm nhiều tiền, chỉ là... cần chú ý thân thể mình nhiều hơn. Hiện tại như vậy đến khi sinh mệnh cạn kiệt, sớm muộn gì cũng không lấy lại được.”

Diệp Đình nghe hiểu, gật đầu nhẹ.

Anh từ từ nắm lấy tay cô nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Gả cho anh đi.”

Lăng Vi cả kinh: “Chúng ta đang là quan hệ vợ chồng sao còn gả nữa?”

“Anh nói thật đấy.” đôi mắt của anh nhìn chăm chăm vào cô.

Lăng Vi bị anh nhìn đỏ cả mặt, cố ý ưỡng ngực trừng mắt: “Sao đột nhiên nói vậy làm gì chứ? Không phải vì muốn sườn chua ngọt đấy chứ?”

Trong mắt anh lóe lên ánh sáng kì lạ, có cảm xúc gì đó nổi lên trong

mắt.

Hơn nửa ngày anh mới tìm được từ ngữ, bày ra bộ dạng bất cần đời cười nói: “Đúng thế, tay nghề không tệ, rất muốn mỗi ngày được anh.”

Lăng Vi lườm anh: “Vậy không bằng anh trực tiếp cưới đầu bếp luôn đi.”

“Đầu bếp chưa chắc đã thông minh như em, không đẹp như em, chưa chắc đã nóng tính như em...”

“Câu cuối cùng có thể bỏ được rồi.”

Diệp Đình xì một tiếng cười, nắm tay cô cho miếng sườn vào miệng mình.

Anh ăn sườn còn mút đầu ngón tay cô, đầu lưỡi chạm vào, cả người Lăng Vi oành một tiếng đỏ ửng.

“Đút tiếp đi.” Diệp Đình cầm tay cô đi gấp sườn.

Lăng Vi tránh anh ra: “Tự cầm đũa mà gấp đi.”

“Không phải muốn trông chừng anh đi ngủ sao? Muốn kết quả mà không muốn trả giá hả? Đút hết cho anh, từ hôm nay trở đi 11h anh tự giác cùng leo lên giường ngủ.”

“...” Lăng Vi nghiêng răng hừ một tiếng: “Nói chuyện nghiêm túc được không? Vì sao lại bảo cùng em lên giường? Anh thích ngủ mấy giờ thì ngủ, thân thể của anh, không quý trọng liên quan gì tới em?”

Diệp Đình cầm đũa đưa tới trước mặt cô: “Sao lại không liên quan?”

Cơ thể của anh sau này là do em dùng, có dùng được hay không anh càng...”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi cầm đũa gấp sườn nhét vào miệng anh.

Anh vừa ăn vừa nói: “Huống hồ em đã đồng ý với đầu bếp, anh không đồng ý với cô ta.”

“Ăn gì cũng không lấp được cái miệng của anh.” Lăng Vi lại gấp miếng nữa nhét vào miệng anh.

Xem như đút cho chó vậy, hừ...

Anh ăn xong một miếng lại cầm tay cô để cô gấp thêm miếng nữa đút cho mình.

Nhưng mà đôi đũa trượt một cái rơi xuống quần anh. Lăng Vi ối một tiếng nhanh chóng cầm khăn tay lau cho anh.

Vừa lau vừa thấy có gì đó không thích hợp....

Cô vừa ngẩng đầu chỉ thấy khuôn mặt anh đỏ bừng, hô hấp nặng nề như nấu nước.

Cô cúi đầu nhìn tay mình... choáng.. tay cô đang đặt chỗ kia của anh.

“Lăng Vi...” Diệp Đình đen mặt nhìn chằm chằm cánh tay cô: “Em muốn ngủ với anh thì cứ nói thẳng đi, phòng ngủ, toilet chỗ nào cũng được, cần gì phải chọn chỗ này?”

Lăng Vi quần bách ngẩng đầu liền thấy mấy cô gái trong phòng bếp đang cúi đầu, xấu hổ cười cười.

Sau đó cửa phòng bếp bị đóng lại, trong phòng ăn chỉ còn hai người bọn họ.

Lúc này lại nghe thấy Diệp Đình tức giận nói: “Có thể buông tha cho Diệp đại không?”

“...” Lăng Vi lập tức đứng lên, xấu hổ nháy mắt chạy mất đầu, thu tay lại gần Diệp đại, thành thật nhận lỗi: “Thật xin lỗi Diệp đại, không cẩn thận mạo phạm anh khiến cho lão nhân gia anh sợ hãi.”

Đúng lúc này Lôi Tuấn từ bên ngoài đi vào, chỉ thấy Lăng Vi cúi người đang cúi người nói chuyện với Đình ca.

Chương 175: Ông xã thân ái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt Đình ca đen thui, lập tức như muốn giết người. Lôi Tuấn không nói hai lời xoay người bỏ chạy.

Đột nhiên Diệp Đình nắm cổ tay Lăng Vi ấn cô ngồi lên đùi mình. Gương mặt anh chôn vào cổ cô, cố gắng bình phục xao động bị cô vén lên.

Nhưng mà mùi hương trên người cô càng khiến anh khó nhịn.

Tuy Lăng Vi không có kinh nghiệm nhưng lúc này biết đùa phải lửa, khẩn trương chỉ chỉ ánh đèn thủy tinh: “Anh xem, cái đèn này thật là đẹp.”

Diệp Đình nhẫn nhịn, vốn có thể nhịn nhưng nhìn bộ dạng đáng đánh của cô, thật muốn dạy dỗ cô một trận. Cúi người ra sức hôn lấy, một tay kia ra sức di chuyển trên người cô. Cô ra sức vùng vẫy, sợ người làm bếp nghe thấy chỉ có thể nhịn, không dám kêu ra tiếng. Diệp Đình hung hăng hôn một trận mới buông cô ra, đen mặt xoay người lên lầu.

Tắm rửa xong, cơm nước xong, Diệp Đình làm như chưa có chuyện gì xảy ra như thường lệ đưa cô đến Laroe.

Lăng Vi cẩn thận đánh giá anh.

Anh cúi đầu nhìn laptop, video hội nghị, anh đáng tức giận, lúc thì mắng heo lúc thì ngu ngốc.

Như biết cô lên nhìn mình, đột nhiên Diệp Đình trừng cô.

Lăng Vi theo bản năng nhếch môi cười: “Lúc anh làm việc thật đẹp trai.”

Diệp Đình sững sốt một chút, tâm tình tốt lên, anh không nghe thấy anh mắng người nữa.

Anh mở hội nghị xong, khép laptop lại nhìn cô nói: “Buổi tối tan tầm sớm một chút, không cần gặp gỡ người có rắc tâm bất lương.”

“...”

Người rắc tâm bất lương.

Nháy mắt Lăng Vi nghĩ tới Hoa Thiếu Kiền...

Đến dưới tòa nhà Laroe, Lăng Vi chuẩn bị xuống xe.

Cửa xe vừa mở ra đột nhiên có một phóng viên lao tới: “Xin hỏi là Diệp tiên sinh của Đình phong quốc tế sao? Xin hỏi người đàn ông thân mật này là anh sao?”

Có một người đưa tờ báo vào trong xe, ảnh chụp chính là đêm qua hai người bọn họ ở trong phòng sách của Laroe thân mật với nhau, tay anh còn đang đặt trên ngực cô.

Lại có phóng viên hỏi: “Xin hỏi cô gái trong hình là cô sao?” Người phóng viên kia nhìn chằm chằm Lăng Vi.

Lăng Vi theo bản năng dựa vào bên cạnh Diệp Đình.

Phóng viên bên ngoài như phát điên chen cửa, nháy mắt vây kín chiếc xe không một kẽ hở: “Tiểu thư Vi Vi... trong clip này, cô và tổng giám đốc Hoa Thiếu Kiên từng ở cạnh nhau, cô đang hẹn hò với ngài ấy sao?”

“Xin hỏi tiểu thư Vi Vi, cô đang bắt cá hai tay sao?”

“Xin hỏi Diệp tiên sinh, có người nói ngài và tiểu thư Vi Vi tham gia yến hội dành cho nhân sĩ đã kết hôn do Laroe tổ chức, xin hỏi hai người kết hôn rồi sao?”

“Diệp tiên sinh,... Có người điều tra được ngài và tiểu thư Vi Vi đã kết hôn, chuyện này là thật sao?”

“Xin hỏi tiểu thư Vi Vi, cô dùng thân phận Diệp phu nhân hẹn hò với tổng giám đốc Hoa Thiếu Kiên, lý do gì khiến cho cô có thể tự tin khiến hai người đàn ông xoay quanh cô vậy?”

Câu hỏi của đám phóng viên càng nói càng hạ lưu, hơn ba mươi người hắt nước bắn càng ngày càng khó nghe.

Mặt mũi Lăng Vi trắng bệch, Diệp Đình nheo mắt, sau đó hơn hai mươi người mặc áo đen vây quanh.

“Tránh ra - - tránh ra!!”

Người áo đen ngăn trở phóng viên, chiếc xe của Diệp Đình từ từ lái đi. Lúc này trợ lý Jayson gửi tới một đoạn clip.

Diệp Đình bật laptop, bên trong có hình ảnh hôm qua hai người thân thiết với nhau ở phòng sách.

Lăng Vi cau mày: “Clip hôm qua đã lộ ra ngoài rồi...” tin tức công bố 10ph trước, động tác của đám phóng viên này thật nhanh, tin tức vừa lộ ra bọn họ đã đổ bộ tới, thật lợi hại.

Diệp Đình ừ một tiếng, sắc mặt không dễ coi cho lắm.

Xe chạy tới cửa sau của Laroe.

Chương 176: Ông xã thân ái

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn anh một cái, sờ chốt mở cửa xe lại nghe âm thanh trầm thấp của Diệp Đình vang tới: “Việc này nhỏ thôi, anh sẽ xử lý.”

Lăng Vi quay đầu nhìn anh: “Em đã bao giờ nghi ngờ năng lực của anh chưa?”

Diệp Đình thâm sâu nhìn cô, bên trong ánh mắt của cô đầy tín nhiệm, Diệp Đình chỉ cảm thấy dòng nước ấm tuôn vào trong lòng, thật sự rất yêu bộ dạng lúc này của cô.

Đột nhiên Lăng Vi nâng má anh: “Vất vả cho anh rồi, ký sĩ của em.”

Diệp Đình chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào hưng hực, lồng ngực trướng lên, ngay cả hơi thở cũng nóng bừng.

Ánh mắt của anh nóng bỏng thâm thúy, ánh mắt chăm chú nhìn cô như không nổ ra được. Cô như vậy thật khiến anh bị kích thích, so với lúc chọn đậu ở trong phòng ăn còn mãnh liệt gấp trăm lần.

Lăng Vi cầm túi xách vấy tay với anh.

Đột nhiên anh lại nắm lấy tay cô.

“Này... buông em ra, đây không phải là ở nhà đâu.” Lăng Vi muốn né tránh, hoang mang nói: “Anh quên ngày hôm qua ở phòng đọc sách

rồi hả? Bên cạnh còn có không biết bao nhiêu camera đâu.”

Diệp Đình không thèm quan tâm ôm chầm lấy cô, giữ cô ngồi trên ghế ra sức hôn cô: “Đều lộ ra ngoài rồi, ai thích chụp thì chụp, em là bà xã quang minh chính đại của anh, có gì mà phải sợ chứ.” anh hôn cổ cô, lại cắn cắn vành tai cô.

Lăng Vi giữ chặt bờ vai anh: “Diệp Đình... dù có không sợ cũng không thể để bọn họ xem diễn như vậy... nếu anh kìm không được em cũng không phải không thể phối hợp nhưng mà em có thể tìm một chỗ vắng người không?”

Diệp Đình ngẩng đầu liền thấy một đám phóng viên vây quanh ở bên ngoài, sáng hôm nay sau khi lộ ra clip, tỉ lệ người xem tivi như hỏa tiễn cọt cọt bùng lên.

Đủ loại phóng viên đều phát điên chuẩn bị kiếm tư liệu để lên sóng.

Diệp Đình nheo mắt, buông cô ra: “Em vào công ty trước đi, anh đi xử lý đám người này.”

Đột nhiên Lăng Vi hôn anh một cái, bĩu môi ủy khuất nói: “Em không sợ bị lộ ra ngoài nhưng hình ảnh cùng chồng mình bị lộ ra ngoài thật sự rất khó chịu. Hơn nữa đám phóng viên này miệng thối, còn nói em với Hoa Thiếu Kiên hẹn hò, còn lên qua lại, ăn nói quá khó nghe.”

Diệp Đình xoa tóc cô, trái tim đập loạn nhịp.

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, Lăng Vi đi vào cửa lớn của Laroe.

Diệp Đình nhìn bóng lưng cô, cả lỗ tai đều là âm thanh của cô: “Cùng chồng mình thân thiết...”

Haha... tâm tình của anh tốt vô cùng.

Nâng ngón tay xoa xoa đôi môi bị cô cắn tê dại, nhóc con kia mỗi khi kích động đều cắn môi anh.

Ừ.. Thật ra thói quen này rất tốt, anh thích.

Diệp Đình bình phục lồng ngực đang khô nóng phập phồng, đột nhiên anh muốn hút thuốc, nhóc con kia có khi đáng yêu, có khi hoang dã, lại đơn thuần như tờ giấy trắng.

Anh ấn một dãy số: “Henry, 3% hạn ngạch tiêu thụ sáu tháng cuối năm không muốn có đúng không?”

“No... no... anh, em đáng điều tra, lập tức chop con rùa đen kia tới gặp anh.”

Lăng Vi vừa tiến vào cửa lớn Laroe liền bị người nhận ra.

“Là cô ấy...”

“Thật sự không biết xấu hổ...”

“Vì thông qua bản thiết kế mà đi quyến rũ nam thần của chúng ta.”

“Cái đó thì tính là gì, cô ta không chỉ hẹn hò cùng Hoa Thần mà còn chơi trò mập mờ với Diệp tổng, cô không phát hiện VIB đưa tin sao? Hai người hôn môi hơn 10ph, ôi.. thật sự là cay mắt mà.

“Đúng thế, quá phóng đảng rồi, thật làm cho người ta ghê tởm.”

Ba người đàn bà tóc vàng không hề e dè chỉ trở trước mặt Lăng Vi, giọng nói đầy trào phúng và khinh thường, không hề che dấu.

Có lẽ nghĩ Lăng Vi không hiểu tiếng anh hoặc là từ đầu không để cô vào mắt.

“Cô ta có thể tiến vào Laroe nói không chừng là dựa vào thủ đoạn, người ta xinh đẹp, bán chút sắc là được.”

“Đúng đó.”

“Hừ... tôi đã nói với các cô rồi mà, đàn bà như cô ta tôi thấy nhiều rồi, ngoại trừ gian díu với đàn ông thì chẳng có khả năng gì.”

Đột nhiên Lăng Vi đứng lại nhìn thẳng người đàn bà mặc váy đỏ.

Người đàn bà này là Judy, là nhà thiết kế bộ phận thứ hai.

Bộ dạng Judy rất khó coi, ăn mặc cực kì hở hang.

Lăng Vi đi về phía cô ta, nhìn chăm chăm hai chiếc răng hô và làn da tàn nhan, cười lạnh: “Là răng quá hô nên không che được cái lưỡi sao? Ăn nói luyên thuyên khắp nơi, cô thì có bao nhiêu bản lĩnh chứ?”

“Cô nói ai hả?”

“Nói cô đó.” Lăng Vi trừng mắt: “Nhìn bộ dạng ăn mặc của cô hận không hề phơi cái ngực ra cho người ta xem, chính mình muốn bán sắc còn nói người khác.”

“Cô...”

“Cô cái gì mà cô.” Lăng Vi hất cằm, dùng ánh mắt khinh miệt trào phúng nhìn Judy: “Chỉ sợ có vài người muốn bán sắc nhưng ông chủ

người ta không thèm nhìn.”

Hai người đàn bà bên cạnh bật cười.

Judy tức giận cả người đỏ bừng, cô ta hung hăng trừng hai người đàn bà bên cạnh, hai người kia liền xám mặt đùn đẩy cô ta rời đi.

Lăng Vi liền hiểu nhất định Judy này bán thân, hơn nữa còn bị cự tuyệt. Nói không chừng là Hoa Thiếu Kiền cho nên vừa nãy lúc Judy nói cô quyến rũ Hoa Thiếu Kiền thì giọng điệu đó...

Lăng Vi cảm thấy buồn cười.

Không nghĩ tới cô chỉ tùy tiện nói mà trúng nhược điểm của cô ta.

“Cô chờ đó cho tôi.” Ngón tay Judy chỉ vào mũi Lăng Vi.

“Chờ làm gì? Có thù oán muốn báo thì phải có năng lực mới được. Tới đây, tôi chờ cô đó.” Lăng Vi khoanh tay lờm cô ta, bày ra vẻ ‘cô cho bà sợ cô sao?’

Judy hung hăng trừng cô.

Lăng Vi không khách khí trừng lại: “Trừng cái gì mà trừng? Lại trừng nữa mắt cũng lồi ra đó. Tôi không kỳ thị người xấu nhưng chọc tới tôi, tôi cũng không phải dễ dãi gì đâu.”

Judy hung hăng cắn răng: “Hừ, đừng có đắc ý, sớm muộn gì cũng khiến cho cô cút đi.” Nói xong dẫm lên đôi giày cao gót cộc cộc rời đi.

“Xí...” Lăng Vi cất bước đi vào tòa cao ốc.

Cho rằng cô lạ nước lạ cái thì có thể tùy tiện bắt nạt hả? Cô kí hợp

đồng ba năm với công ty, không vi phạm lỗi lớn thì công ty không thể rang xào được cô.

Judy nói vậy quả thật làm cho người ta cười rụng răng.

Lăng Vi ngẩng đầu cất bước đi vào phòng thiết kế số 1.

“Vivi công chúa - - em tới rồi!” Tony đột nhiên nhảy tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô.

“Vivi công chúa, em quá nhẹ!” Sau đó Đại Hồ Tử Brooke cùng Hall gầy gò vây cô ở giữa.

Lăng Vi hoảng sợ còn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên bị Tony tóm vai ra sức lung lau: “Vi Vi, mau tới đây, em còn không biết sao? Bản thiết kế của em được thông qua rồi. Thông qua rồi. Em sẽ trở thành phú bà có vui không hả?”

Chương 177: Ngạc nhiên mừng rỡ quá đỗi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi sửng sốt, sau đó liền nghe thấy Tony hét lớn: “Vi Vi, em thật lợi hại, chỉ một buổi tối đã giữ được tất cả thiết kế của chúng ta.”

“Ô...ô, ô... nửa năm tiền thưởng của tôi, may nhờ có em.”

“Vi Vi, em thật giỏi.”

“Vi Vi, em đúng là thiên sứ trời cao phái tới.”

“Sai rồi, Vi Vi, em là nữ thần của chúng tôi.”

“Đúng thế, là nữ thần.”

Brooke và Hall như máy bay ném bom, âm thanh lớn tới mức lỗ tai của Lăng Vi như muốn điếc.

“Vi Vi, tiểu công chúa của tôi... em xem...” Brooke giành công chỉ ra ngoài cửa sổ...

“Em nhìn... đây là cây phát tài chúng tôi vừa mua. Nghe nói người Hoa các em thích nhất cây này. Sau này chúng tôi tuyệt đối không hút thuốc trong văn phòng, em tới giám sát chúng tôi.”

Lúc này Lăng Vi mới phát hiện không khí trong văn phòng cực kì tươi mát, hơn nữa bên cạnh bàn làm việc của cô còn có một chậu cây

xanh.

“Buổi tối cùng nhau ăn mừng!” Tony ôm bả vai cô như ôm chị em gái vậy.

Lúc này, Rose đột nhiên nói: “Hoa tổng muốn gặp cô, cô chuẩn bị một chút qua cùng tôi.”

“Được, bây giờ tôi đi ngay.” Lăng Vi vội vàng buông túi đi theo Rose ra khỏi phòng làm việc.

Trong thang máy, Rose hắng giọng một cái, nói: “Vi Vi, có chuyện này nhất định phải nói rõ ràng với cô trước.”

“...” Lăng Vi mơ hồ cảm giác được vẻ địch ý.

Lăng Vi nghiêng đầu lẳng lặng nhìn Rose.

Chiều cao của Rose không khác Vi Vi là bao, da trắng, chỉ là khóe mắt đều là nếp nhăn, không hề giống mới 30 tuổi.

Rose đẩy gọng kính lên: “Bản thảo lần này mặc dù là cô thiết kế... nhưng mà toàn bộ phương án đều là tổ chúng ta cùng nhau thực hiện, chuyện cô nên làm là phối hợp công việc với tôi, tôi sẽ báo cáo lên trên, hơn nữa nói rõ toàn bộ ý tưởng thiết kế đều do tôi nói có biết chưa?”

Lăng Vi nhướn mày Rose đòi độc chiếm công lao, khó trách cấp trên cho cô nghỉ ngơi nửa ngày.

Lăng Vi thật muốn nói cô ta mặt dày...

Rose hất cằm nhìn cô: “Nếu cô đủ thông minh thì không cần nói linh

tin.”

Lăng Vi hiểu ý này của cô ta, đây là cơ hội trời ban cho cô, nếu cô còn muốn lẫn lộn ở Laroe thì phải khuất nhục dưới uy quyền của nữ ma đầu này.

Lăng Vi cười nhạt, ngày hôm qua cô còn cảm thấy Rose không tệ...

Đột nhiên cảm thấy cái tên sáng nay Diệp Đình cho cô ta thật thích hợp ‘thịt bằm’...

A haha...

Đến trước cửa phòng làm việc của Hoa tổng, ánh mắt ‘thịt bằm’ sắc bén nhìn cô.

Phòng làm việc của Hoa Thiếu Kiền tương đối lớn, trợ lý rót cho hai người hai ly cà phê sau đó xoay người ra ngoài. Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm Rose: “Cực khổ cho mọi người rồi.”

Rose hớn hờ nói: “Anh quá khách khí, đây là việc chúng ta phải làm. Trách nhiệm của chúng ta chính là để cho công ty hài lòng.”

Hoa Thiếu Kiền không có biểu tình gì, cầm một phần văn kiện màu đen đặt lên bàn: “Đây là kế hoạch tháng sau, cô lấy về đi.”

Rose ngần ra, cứ trở về như vậy?

Cô ta còn muốn nói gì đó nhưng Hoa Thiếu Kiền đã cúi đầu xuống tiếp tục xem văn kiện, Cô ta chỉ có thể chào tạm biệt. Cô ta bước hai bước, tiến lên nhận lấy văn kiện, nói: “Hoa tổng, không quấy rầy anh công tác, chúng tôi đi về trước.”

Hoa Thiếu Kiền chẳng thềm ngược mắt, lãnh đạm nói: “Cô đi ra ngoài, cô ấy ở lại.”

Rose run tay, nắm văn kiện xoay người đi ra ngoài.

Trước khi rời đi còn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi vẫn mỉm cười tự nhiên.

Sau khi Rose đi ra ngoài, Hoa Thiếu Kiền dừng động tác ký tên, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Chương 178: Ngạc nhiên mừng rỡ quá đỗi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta nhìn chăm chăm Lăng Vi một lúc lâu mới nói: “Làm không tệ, tôi giúp em xin chuyển thành nhân viên chính thức, cấp trên đang phê duyệt, chừng 1 tuần là có thông báo.”

Lăng Vi kinh ngạc: “Nhân viên chính thức? Nhanh như vậy sao?”

“Ừ, thiết kế lần này, hội đồng quản trị nhất trí thông qua, không có phiếu bác bỏ.”

Lăng Vi kỳ quái, mới vừa rồi “Thịt bằm” không phải đoạt công lao của cô sao? Lăng Vi nghe không hiểu ý của Hoa Thiếu Kiền...

Hoa Thiếu Kiền giống như hiểu suy nghĩ của cô, giải thích: “Sáng nay truyền ra hai bản thiết kế, đúng là truyền từ bộ phận thiết kế... Nhưng người gửi là... Diệp Đình... khụ khụ... Cổ đông gửi thư tới... có người tiếp nhận chuyện này cho nên công lao của em không ai cướp được, báo cáo của rose bị đẩy về, khấu trừ một tháng tiền lương của cô ta.”

Lăng Vi bừng tỉnh hiểu ra...

Vậy nếu là đối người khác thì sao?

Diệp Đình là cổ đông cho nên có người chuyên thụ lý, nếu như không phải là anh gửi đi, khổ cực liền uống phí hay sao?

Hoa Thiếu Kiền không quẩn quít chuyện này, cầm hai bản thiết kế nói: “Công ty hài lòng với bản thiết kế này.”

Anh ta đưa bản vẽ mà Diệp Đình sửa cho cô.

Sau đó lại nói “Kiểu xe này được thiết kế khá truyền cảm, cá tính nổi bật, vừa có thể tiếp nhận, cực kì thích hợp đại chúng, rất nhanh thôi em có thể nhìn thấy chiếc xe hơi mà mình thiết kế chạy ngoài phố, cảm thấy thế nào, có kích động không?”

Lăng Vi cười nụ cười công thức hóa.

Hoa Thiếu Kiền cũng cười một chút, ý vị thâm trường nói: “Nhưng tôi càng thích bản vẽ này, cá tính vô cùng, mũi nhọn lộ ra! Rất có phong cách thiết kế của em. Cho nên, tôi quyết định làm thành bản hạn chế cho ra sản xuất, tên dự tính là— —L-V1.”

“Bản hạn chế?” Trái tim Lăng Vi nhảy vọt lên.

“Đúng vậy, bản hạn chế. L-V1, đại biểu cho tác phẩm đầu tiên của Lăng Vi em. Hơn nữa đáng vui là, L-V1, đã dự bán ra hai chiếc.”

“Dự bán ra hai chiếc?”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu: “Diệp Đình một chiếc, tôi một chiếc.”

“...” Lăng Vi che trán, thì ra là quan hệ...

Tiếp đến, Hoa Thiếu Kiền lại ném cho cô lựu đạn: “Hai tác phẩm này đều là của em, cho nên, lượng tiêu thụ xe liên quan tới thu nhập của em.”

“Thu nhập của tôi sao?” Lăng Vi mở to hai mắt.

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, đôi mắt cô trong sáng, gương mặt ửng hồng đẹp không thể tả. Trái tim anh ta không nhịn được lại đập rộn ràng.

Đầu óc trống rỗng, ngay cả mình muốn nói gì cũng không nhớ, trong mắt anh ta chỉ có cô, tất cả đều là cô.

Nụ cười đầm đăm của cô, ánh mắt sáng ngời của cô, vẻ mặt chờ mong của cô.

Khiến cho lòng anh nao nao.

Hoa Thiếu Kiền cưỡng chế mình tĩnh táo nhưng âm thanh vẫn có chút hưng phấn: “Đúng vậy, trước khi em tới thì Laroe vừa tổ chức ngày thành lập 30 năm, có thưởng thiết kế, nói cách khác... hoạt động lần này ai có thể làm ra thiết kế hoàn hảo thì người đó được chọn là nhà thiết kế có giá trị nhất năm. Hơn nữa còn được 1% tổng mức tiêu thụ.”

Lăng Vi ngắt ngậy, 1% tổng mức tiêu thụ...

Đây là khái niệm gì?

Hoa Thiếu Kiền cười một chút: “Muốn biết là khái niệm gì sao?”

Lăng Vi gật đầu một cái.

Hoa Thiếu Kiền cười cong mắt, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm vào cô, nói: “Nói đơn giản một chút... L-V1 bán được 230 triệu thì mỗi một chiếc bán ra em sẽ được 2 vạn 3.000 tệ, dự trừ bán được 10 chiếc thì em sẽ nhận được thù lao 23 vạn.”

“Còn có...” Nụ cười của anh ta rực rỡ: “L-V2, đây là khoản đại chúng, dự trữ bán 21 vạn, cho nên mỗi một chiếc bán ra em sẽ được 2.100 tệ. Xem ra em chưa hiểu? Nhưng khi có lượng tiêu thụ chân chính thì em cũng biết khoản tiền này nhiều đến bao nhiêu.”

Lăng Vi khiếp sợ phát ngốc.

Hoa Thiếu Kiền nháy mắt trái với cô: “Từ trước tới nay, tất cả các kiểu xe đại chúng của Laroe còn chưa có bản nào bán ít hơn 100 ngàn chiếc.”

Lăng Vi gần như hít thở không thông! Đầu óc cô thiếu dưỡng khí, bẻ đầu ngón tay: “Một trăm ngàn chiếc, nhân với 2.100 tệ... Là bao nhiêu tiền?”

Tính nửa ngày, con số trong đầu hù dọa chết cô rồi.

Hoa Thiếu Kiền nhẹ nhàng nói: “2.100.000.000 tệ (2 tỷ 1 triệu tệ nha). Em rất may mắn, ba mươi năm qua, đây là lần duy nhất Laroe tổ chức trao thưởng lớn như vậy liền bị em đụng phải. Em đúng là hồng vận rơi trúng đầu.”

Đúng vậy! Vận may của cô không phải ít bình thường!

Lăng Vi kinh ngạc che miệng lại... 2 tỷ 1 triệu?! Laroe bị ngu sao? Vậy mà cầm ra bao nhiêu tiền thưởng như vậy thưởng cho nhân viên!

Mấy con số này, cô nghĩ cũng không dám nghĩ! Trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, hy vọng thiết kế này bán nhiều hơn một chút! Tốt nhất vượt qua một trăm ngàn chiếc!

“Ngạc nhiên mừng rỡ sao?” Hoa Thiếu Kiền dịu dàng mỉm cười nhìn

cô.

Lăng Vi ra sức gật đầu, thật là... quá ngạc nhiên, bất ngờ.

Thật quá ngạc nhiên.

Khó trách vừa nãy đám người Tony còn nói cô sắp phát tài rồi.

Khó trách ‘thịt băm’ muốn nuốt phần vinh dự này một mình...

Thì ra là liên quan tới số tiền lớn như vậy.

Đây mới là ngày làm việc thứ hai của cô. Cô là một nhà thiết kế thực tập nhỏ nhỏ không có kinh nghiệm, có thể được khẳng định như vậy.

Cô kích động đến nỗi đầu ngón tay phát run.

Nhưng vẫn không quên sự khẳng định này suýt chút nữa bị người ta cướp mất.

Nếu như cô không có quan hệ với Diệp Đình, khoản tiền này căn bản không đến được tay cô!

Số tiền này, sẽ bị “Thịt băm” chiếm đoạt!

Khó trách “Thịt băm” muốn cướp công lao của cô... Con người đều có vụng vọng riêng, bao nhiêu tiền như thế đặt trước mặt, cô ta không thể nào không động tâm.

Hoa Thiếu Kiền cười cười hỏi cô: “Trước kia không ai nói với em sao? Tôi cho là Rose đã nói qua với em.”

Lăng Vi cười lắc đầu.

Rose muốn nuốt tiền của cô làm sao có thể nói chuyện này với cô.

“Chúc mừng em.” Anh ta đứng lên, đi khỏi bàn làm việc duỗi tay với cô: “Cuối tuần có dạ tiệc ăn mừng, đặc biệt mời em tham gia.”

Lăng Vi đứng lên bắt tay với anh ta: “Được, gặp lại ở đó.” Đột nhiên Hoa Thiếu Kiên lại gần cô, âm thanh ôn hòa: “Tối nay... có thể mời em ăn cơm hay không?”

“Hả?” Lăng Vi sửng sốt liền nghe anh ta nói: “Di động của tôi vẫn còn ở chỗ em... không bằng tan làm em cầm tới cho tôi?”

Anh ta nhìn cô chăm chăm, đôi mắt sáng ngời, đầy dịu dàng, đầy chờ mong.

Lăng Vi bình phục hơi thở, muốn nói được lại đột nhiên nói: “Tôi muốn hỏi chồng tôi một chút... Vốn là anh ấy hẹn tôi ăn cơm tối.”

“...” Hoa Thiếu Kiên sửng lại. Chồng... Anh ta lại quên mất!

Chương 179: Bất ngờ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta lại quên... cô và Diệp Đình đã kết hôn rồi.

Đôi mắt sáng ngời của anh ta âm đạm.

Vẻ mặt cơ đờn làm cho người ta không đành lòng nhìn...

Nhưng mà Lăng Vi vẫn không mềm lòng.

Cô là vợ của Diệp Đình, nói thật... công khai cùng người đàn ông khác ăn cơm là không tôn trọng với Diệp Đình. Hơn nữa...hiện tại cô muốn chia sẻ sự vui sướng này với Diệp Đình.

Lăng Vi áy náy cười nói: “Thật xin lỗi... có cơ hội lại đi. Một lát nữa tôi mang điện thoại tới, đúng rồi, ngày hôm qua anh chụp hình giúp tôi còn chưa xem đã bị xóa mất rồi.”

Hoa Thiếu Kiền chán nản gật đầu: “Tôi cũng đoán được, nếu em nhìn ảnh nhất định sẽ không có gan thiết kế như vậy. Sao đột nhiên em lại thay đổi chủ ý? Nhưng tấm hình kia không có ích gì với em sao?”

Lăng Vi trầm nghĩ trong đầu: “Vì không muốn liên lụy với anh cũng vì... không muốn cùng anh có quá nhiều dây mơ rễ má...”

Cô cười một tiếng, cúi đầu không nói gì.

Hoa Thiếu Kiền cứ đứng như vậy nhìn cô chăm chăm.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu sau đó ngược mắt nhìn anh ta: “Tôi về trước đây, di động của anh tôi sẽ mang trả lại ngay.”

“Không cần phải đi lại nhiều, tôi cho trợ lý qua lấy. Sắp phải họp rồi, em về chuẩn bị một chút đi.” Hoa Thiếu Kiên cố làm vẻ cười một tiếng, Lăng Vi nhìn anh ta, anh ta vẫn cố cười.

Lăng Vi vội vàng xoay người, vừa ra cửa đột nhiên nghe thấy Hoa Thiếu Kiên ‘úi’ một tiếng.

Bịch... hình như cái gì đó đụng phải bàn.

Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy Hoa Thiếu Kiên khom người, che bụng, đau tới mức trán đổ mồ hôi.

“Hoa tổng, anh sao vậy?” Lăng Vi bước nhanh tới bên cạnh anh ta, chỉ thấy anh ta đang nhịn đau vung tay lên: “Không có chuyện gì, đau bụng... Một hồi là khỏe thôi.”

“Trông anh không giống đau bụng bình thường đâu!” Lăng Vi thấy gân xanh trên trán anh ta đều nháy lên.

Anh ta che bụng dưới, mồ hôi trên trán rơi rào rào: “Không có gì, mấy ngày này thường đau, nhịn một chút là được rồi.”

Lăng Vi lập tức cảnh giác, vị trí cánh tay anh ta đang che...”Anh... Có phải bị viêm ruột thừa cấp tính không?”

Lúc này, Hoa Thiếu Kiên đau đến mức ngay cả nói cũng không nói được, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dần dần tái xanh, môi cũng từ đỏ sang tím. Đầu đầy mồ hôi, đột nhiên ngất xỉu. Người co cứng, phát sốt, nóng như lò lửa vậy.

Lăng Vi vội vàng lắc tay anh ta: “Hoa Thiếu Kiên, Hoa Thiếu Kiên.”

Anh ta lại đau ngất đi. Lăng Vi gấp gáp sờ di động mới phát hiện di động của cô đặt trong túi xách, không mang bên người.

Di động của Hoa Thiếu Kiên đặt chế độ máy bay và mặt khóa, cô không gọi được. Chỉ đành bò dậy mở cửa kêu người bên ngoài: “Có ai không, gọi xe cấp cứu giùm đi.”

Kết quả vừa mở cửa thì phát hiện toàn bộ nhân viên đều đi họp rồi.

Vì cô tới nộp thiết kế, cô ty có sản phẩm mới muốn công bố cho nên toàn thể nhân viên đều tới phòng họp lớn.

Mà cô và Hoa Thiếu Kiên vốn định nói xong cũng đi họp.

“Làm sao bây giờ?”

Lăng Vi cầm tay vào tóc trong lòng có chút sợ hãi. Nếu trở về phòng làm việc lấy di động, gọi xe cứu thương tới sợ rằng anh ta đã đau gần chết rồi.

Loại bệnh viêm ruột thừa cấp tính này không được trễ nãi.

Hình như cô nghe ai đó nói qua bệnh này mà muộn một phút thôi cũng có thể chết người.

Hiện tại anh ta đau ngất đi rồi, hiển nhiên rất nghiêm trọng, không khéo đã thủng rồi.

“Đứng lên! Hoa Thiếu Kiên! Khoác tay lên vai tôi, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Chương 180: Bất ngờ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi kéo cánh tay anh ta khoác lên vai mình, Hoa Thiếu Kiền gần như lâm vào trạng thái hôn mê, Lăng Vi không nghĩ anh ta bệnh nặng như vậy.

“Đứng lên! Hoa Thiếu Kiền!” Cô cố gắng muốn xốc anh ta lên nhưng anh rất cao, rất nặng, cô... Căn bản không có sức!

“Hoa Thiếu Kiền, tôi là Lăng Vi, anh có thể nghe tôi nói chuyện sao?”

Lăng Vi dùng sức lắc lắc anh ta: “Hoa Thiếu Kiền, anh bị bệnh cấp tính, bây giờ phải đi bệnh viện, trong công ty không có người khác, chỉ có hai người chúng ta. Tôi nhắc anh không nổi, anh có thể tự mình đứng lên không?”

“Hoa Thiếu Kiền! Hoa Thiếu Kiền ——” Lăng Vi không ngừng kêu, Hoa Thiếu Kiền giống như nghe được cô nói, cả người dựa vào cô cố gắng đứng lên.

Anh ta mơ màng, cả người run cầm cập.

Lăng Vi đỡ anh ta, lão đảo ra ngoài, may mà Hoa Thiếu Kiền rất phối hợp, mặc dù đau muốn chết nhưng vẫn cố gắng đi.

Hô hấp nặng nề và nóng bỏng phả lên cổ cô, cả người như vảy cá dính trên người cô.

Lăng Vi nâng anh ta ra ngoài, cả người mồ hôi đầm đìa.

Khá tốt, vào được thang máy thì có nhân viên an ninh từ camera nhìn thấy bọn họ khác thường.

“Tiểu thư, cần giúp đỡ không?” Một tên nhóc mặt trẻ con chạy tới chỗ cô.

Lăng Vi cảm động muốn khóc! Tiểu tử này biết nói tiếng Trung!

“Cần!” Cô nói rất lớn: “Tiên sinh, hình như anh ta bị viêm ruột thừa cấp tính, anh có thể giúp tôi không?...tôi đưa anh ta đi bệnh viện nhưng những người khác... đều đi họp rồi. Tôi không tìm được người giúp đỡ.”

Cô nói dứt quãng, hiển nhiên mệt mỏi không nói nên lời.

“Được, cô đừng gấp.” tên tiểu thư này chạy nhanh tới bên cạnh cô lập tức khom người cong Hoa Thiếu Kiên lên lưng: “Tiểu thư, cô nhanh đi đón taxi đi.”

Lăng Vi không dám trì hoãn, cộc cộc cộc chạy ra ngoài.

Lúc gọi được xe thì tiểu tử kia đã cõng Hoa Thiếu Kiên tới trước cửa Laroe.

Anh ta nhét Hoa Thiếu Kiên vào xe thì cả người đều đổ mồ hôi.

“Tiểu thư, tôi còn phải làm việc, không thể cùng hai người tới bệnh viện, một mình cô đi được không?”

“Không thành vấn đề, cảm ơn anh! Đến bệnh viện thì dễ làm rồi!” Lăng Vi nói cảm ơn liên tục, tiểu tử kia đột nhiên lại nói: “Cô mang

tiền bên người không?”

Lăng Vi để túi xách tay ở công ty, trong túi thật sự không có một xu nào.

Tài xế đã hơi không nhin được, Lăng Vi vội vàng sờ túi quần Hoa Thiếu Kiên. Bị kích là... Ví tiền của anh ta cũng không mang trên người.

Tiểu tử kia vội vàng từ trong ví tiền móc ra một sấp tiền, nhét vào tay cô: “Mau đi bệnh viện đi, đừng chậm trễ.”

“Cám ơn anh, anh thật tốt.” Lăng Vi không từ chối, cầm tiền trong tay, muốn ghi nhớ ân tình của anh ta nhưng phát hiện căn bản anh ta không mặc trang phục của Laroe...

Lúc này Lăng Vi mới ý thức được hình như anh ta không phải là nhân viên của Laroe liền vội hỏi: “Anh tên gì? Có thể để lại số di động cho tôi không?”

Số tiền này cô phải trả.

Tiểu tử kia đưa di động cho cô: “Cô bấm số cô đi, quay về cô sẽ biết.”

Lăng Vi gật đầu ấn ấn lên bàn phím, nhấn dãy số của mình. Di động vang lên mấy tiếng, di động của cô đã có số điện thoại của anh ta, cô nhấn kết thúc cuộc gọi.

Anh ta vừa cầm lại di động, còn chưa chờ cô hỏi anh ta tên gì thì taxi đã không chờ được lái xe đi.

Lăng Vi vội vàng vẫy tay, tiểu tử kia cũng vẫy tay với cô.

Dù sao di động cũng có rồi, tên thì sau này sẽ có cơ hội hỏi.

Lăng Vi để cho Hoa Thiếu Kiên nằm đằng sau, Hoa Thiếu Kiên dựa vào người cô. Lăng Vi không lo được như vậy nhiều, đếm một chút tiền trong tay, 3.000euro! Tương đương với 3 vạn nhân dân tệ. Tiểu tử kia lại cho cô nhiều tiền như vậy?!

Hoa Thiếu Kiên đau bụng khó nhịn! Quặn đau khiến cho cả người anh ta gập lại. Anh ta dựa vào người cô, hai tay ôm cô thật chặt.

Cả người run rẩy, cánh tay ôm cô càng không ngừng dùng sức.

Lỗ mũi không ngừng tràn ra tiếng đau đớn.

Cả người nóng bừng, Lăng Vi không ngừng thúc giục tài xế: “Làm phiền anh chạy nhanh một chút.”

Cả mặt Hoa Thiếu Kiên dán vào cổ cô, hô hấp nóng bỏng phả vào cổ áo cô. Cả người đau đớn run rẩy, trong miệng thì thoảng nói: “Vi Vi... Vi Vi... tôi không sao, em đừng sợ.”

Trong Lăng Vi lo lắng như lửa đốt. Anh như vậy tôi còn không sợ sao? Hoa Thiếu Kiên ôm cô rất chặt, bàn tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nắm chặt trong tay.

Lăng Vi muốn rút tay ra nhưng anh ta nắm quá chặt không chịu buông lỏng.

“Lập tức tới ngay, đừng sợ.” Lăng Vi định an ủi anh ta nhưng mà chẳng có tác dụng gì vì anh ta quá đau!

Rất nhanh, xe taxi lái đến cửa bệnh viện, Lăng Vi trả cho taxi hơn 50

euro, để tài xế hỗ trợ đưa Hoa Thiếu Kiền đến phòng cấp cứu.

Bác sĩ cấp cứu buông bệnh nhân kia ra trước hết đi cấp cứu cho anh ta.

Kết quả... bác sĩ chuẩn đoán: “Viêm ruột thừa cấp tính sưng mủ.”

Lăng Vi nghe không hiểu.

Bác sĩ còn nói: “Ruột thừa của anh ta rất mỏng, chỉ có một ít mạch máu, sau khi tắc nghẽn rất dễ bị đứt, gây nên viêm ruột thừa cấp tính hóa mủ. Một khi đứt, vi khuẩn mủ sẽ chảy vào khoang bụng khiến tới mô viêm nghiêm trọng. Nếu không chữa trị kịp thời sẽ có nguy hiểm tính mạng. Tình trạng của anh ta phải lập tức phẫu thuật ngay.”

Lăng Vi không ngừng gật đầu: “Mời phẫu thuật cho anh ta, cảm ơn!”

Lúc này, một cô y tá đi tới, cầm tài liệu và bút trong tay, hỏi cô: “Cô có thể ký thay anh ta không?”

Lăng Vi cau mày, hỏi: “Tôi là đồng nghiệp của anh ta, có thể ký tên sao?”

“...” Y tá đưa mắt nhìn Lăng Vi: “Có thể liên lạc với người thân của bệnh nhân không?”

Liên lạc người thân? Đùa gì thế?!

Người thân của Hoa Thiếu Kiền ở trong nước! Đuổi đến nơi này, không chừng phải mất một hai ngày.

Chờ người thân tới, Hoa Thiếu Kiền chắc chết trong phòng cấp cứu rồi!

Lăng Vi suy nghĩ một chút, kiên định nói: “Bạn gái, có thể ký sao?”

Y tá gật đầu một cái: “Có thể ký, nhưng mà cô phải gánh vác nguy hiểm rất lớn! Vạ nhất bệnh nhân có chuyện không may, cô phải chịu trách nhiệm...”

“Được rồi! Tôi đã biết, tôi đi đóng viện phí, mời sắp xếp giải phẫu cho anh ta đi!”

Lăng Vi nộp tiền, chuyên gia ngoại khoa khẩn cấp giải phẫu không bụng cho Hoa Thiếu Kiền.

Đèn trong phòng giải phẫu sáng lên, Lăng Vi không chờ ở bệnh viện mà chạy về xin nghỉ cho Hoa Thiếu Kiền.

Có hai ký giả một mực đi theo sau lưng cô bắt đầu gian. Bọn họ một mực canh giữ ở cửa Laroe, cho là sẽ chụp được một ít tin tức về Diệp Đình lại không nghĩ tới Diệp phu nhân lại cho bọn họ một phần đại lễ như vậy!

Chương 181: Em nhớ anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một người trong đó nhìn nhìn mấy bức hình trong máy ảnh, cười gian một tiếng: “Vừa rồi cô ta còn nói mình là bạn gái của Hoa Thiếu Kiên, anh đã ghi lại được chưa?”

“Nói thừa!” Người kia bật một đoạn video, toàn bộ quá trình Lăng Vi dẫn Hoa Thiếu Kiên đến bệnh viện, toàn, bộ, đều ghi lại được!

Còn Lăng Vi, cô căn bản chẳng biết những chuyện này.

Cô bước ra khỏi bệnh viện, hít một hơi thật sâu, cảm giác sắp sửa ngộp thở!

Cả đoạn đường, trong đầu cô đều là câu nói kia của Diệp Đình: ‘Hoa Thiếu Kiên thích em!’

Được nam thần của mình thích, hẳn là một điều gì đó rất đặc biệt, thậm chí còn là một chuyện rất hưng phấn đúng không? Nhưng...

Bây giờ cô không những không hề vui, không hề hưng phấn, mà ngược lại còn có cảm giác hơi phiền não...

Cô nhìn những tòa kiến trúc bên ngoài cửa xe, hoảng hoảng hốt hốt suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong thời gian này.

Từ khi Diệp Đình xông vào cuộc sống của cô, cô biết, tất cả đều đã bắt đầu thay đổi.

Mặc dù thay đổi, thế nhưng... đó cũng là tất nhiên.

Bất kể Diệp Đình có tham gia vào cuộc sống của cô hay không, cô cùng vẫn sẽ nộp hồ sơ vào Laroe.

Mặc dù anh tổ chức một bữa tiệc thay cô, thế nhưng người chủ trì Hoa Thiếu Kiền cũng không cho cô đi cửa sau, mà ngược lại bằng chính thực lực của mình, cô giành được ‘tấm vé’ bước vào sân thi đấu.

Ngẫm nghĩ một chút, nếu không có Diệp Đình, cô vẫn sẽ gặp Hoa Thiếu Kiền.

Sau đó thì sao... sau khi gặp nhau rồi, thì sẽ xảy ra chuyện gì?

...

Nói không chừng cô sẽ vì anh ta bị bệnh mà đến bệnh viện chăm sóc anh ta.

Vậy nếu chăm sóc xong? Anh ta cảm ơn cô rồi hẹn cô cùng nhau ăn bữa cơm...

Vậy cơm nước xong thì sao?

Có lẽ sẽ cùng nhau đi xem phim, sau đó, có lẽ không lâu sau, cô sẽ chấp nhận sự theo đuổi của anh ta.

Thế nhưng, cuộc đời đâu có mấy chữ nếu như?

Diệp Đình đột ngột xông vào, làm rối loạn tiết tấu cuộc sống của cô. Hơn nữa... sự cơ trí của anh, sự bác học của anh, sự dí dỏm của

anh, mị lực của anh... giống như một cái rễ cây dần dần đâm thật sâu vào tận đáy lòng cô...

Cái rễ cây này mặc dù còn chưa trưởng thành, thế nhưng, dường như cô đã không thể rút nó ra được nữa. Nếu như cứ cưỡng ép kéo nó ra, có thể tưởng tượng được trong lòng sẽ đau đớn đến thế nào!

Lăng Vi hít sâu một hơi.

Mới vừa rồi Hoa Thiếu Kiền bị bệnh, khiến cho cô có thể hiểu rõ thực sự, chuyện Hoa Thiếu Kiền xảy ra bệnh cấp tính thế này, mặc dù cô thấy gấp gáp, cũng đau lòng, thế nhưng lại không phải là loại đau lòng kia...

Cái cảm giác kia khó thể nói ra thành lời...

Lần trước, đầu ngón tay Diệp Đình mới chỉ bị bỏng một chút, mà lúc đó cô đau lòng rất nhiều, dường như còn khó chịu hơn cả lúc chính cô bị thương.

Có lẽ, cô thật sự đã thích Diệp Đình mất rồi...

Trái tim này của cô đã trao cho anh, không chấp nhận được thêm bất cứ người nào khác nữa.

Trở lại Laroe, Lăng Vi xin nghỉ cho Hoa Thiếu Kiền. Về đến phòng làm việc của mình, bỗng di động trong chiếc túi xách vang lên.

Cô lôi ra nhìn một cái, chính là người mà cô đang nhớ đến... Diệp Đình!

“A lô...” Giọng nói của cô nhẹ nhẹ, mềm mại.

Hiển nhiên Diệp Đình ở đầu dây bên kia cũng đứng hình một chút: “Đang bận gì? Đầu còn đau không? Buổi tối muốn ăn chút gì không? Anh bảo đầu bếp nữ làm một quả dưa hấu đông lạnh.”

Cô giữ chặt điện thoại, bước ra khỏi phòng làm việc. Đứng trong một góc hành lang một lúc, bỗng nhiên cô cất tiếng: “Diệp Đình, em nhớ anh...”

Tiếng hít thở ở đầu dây bên kia đột nhiên trầm xuống, một lúc sau mới truyền đến giọng nói hài hước của anh: “Nhớ như thế nào?”

Lăng Vi cắn môi cười, đây là cái vấn đề quái quỷ gì vậy?

Lại nghe anh bình tĩnh hỏi: “Nhớ anh cái gì?”

Lăng Vi dựa người vào tường, nói: “Nghĩ vì sao anh lại đẹp trai như vậy...”

“Yo, cái vấn đề này đã được thế giới công nhận, là một trong những vấn đề khó có thể giải thích nhất.”

Lăng Vi che miệng cười: “Có thể giữ mặt mũi chút được không?!”

Anh bật cười, lại hỏi: “Còn gì nữa không, còn nhớ anh cái gì?”

“Ừm.. Còn nghĩ anh, tại sao lại thông minh như vậy.”

“Ha! Vấn đề này cũng đã được thế giới công nhận, lại là một trong những vấn đề khó giải thích nhất!”

Lăng Vi cười ha ha: “Aiyo, có gì đó đang chọc em ah...”

“...” Diệp Đình không kịp phản ứng, Lăng Vi liền xoa eo, nói: “Là da

mặt anh chọc đó! Em cách anh xa như vậy, thế mà anh cũng có thể chọc được đến đây, anh thử nói xem da mặt anh dày đến mức nào chứ!”

“Thật sao? Rất xa sao?”

Đầu óc Lăng Vi đột nhiên lóe lửa, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Đình đang giơ di động, đi về phía cô!

“Sao anh lại đến?” Đôi mắt cô sáng lên, giống như hạt châu pha lê rơi vào trong nước.

Đột nhiên, Diệp Đình kéo cô vào trong ngực, gương mặt tuấn tú áp xuống, bá đạo hôn lên môi cô, anh cuồn cuộn cướp đi hô hấp của cô, bên tai trù tiếng hít thở say mê của anh, thì cũng chỉ còn lại tiếng chính anh lầm bầm nói nhỏ: “Vừa hay... anh cũng... nhớ em...”

Lúc này, đã tan họp rồi...

Chương 182: Em nhớ anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong hành lang có rất nhiều người đi qua đi lại, Lăng Vi muốn kéo anh sang chỗ khác, thế nhưng anh lại không thèm để ý chút nài, báo đài, tạp chí, ti-vi cũng đều đã lên cả rồi, còn có gì phải tránh né nữa đây!

“Nào, dẫn em đi thu thập một người.” Tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô, dẫn cô tới một căn phòng làm việc.

Trong căn phòng làm việc sang trọng của Henry.

Mark đang khuyu dưới đất, khuôn mặt vừa đỏ vừa tím bầm, sưng to thê thảm đến mức không nở nhìn.

Henry bật ngọn lửa ‘tách’ một cái: “Nói đi, muốn chết, hay là muốn sống?”

Mark run rẩy, run hết như một chiếc máy cơ: “Ông chủ, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi... Mong ngài bỏ qua cho tôi, tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì...”

Nói đến đây, Mark đột nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh lạnh, anh ta nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trong lòng Mark vô cùng hoảng sợ, anh ta không dám quay đầu lại!

Chỉ chốc lát sau, một đôi giày da đen bóng đã dừng lại trước mắt anh

ta, bên cạnh đôi giày da đó là một đôi cao gót màu trắng.

“Tôi sai rồi! Tôi thật sự sai rồi!” Mark run bần bật quỳ sụp trên mặt đất, mười mấy tiếng “cộp cộp cộp” vang lên.

Diệp Đình dựa vào bàn làm việc của Henry, ngồi xuống: “Con mắt nào của anh nhìn thấy?” Mark cứng đờ người, biết là anh đang hỏi, con mắt nào nhìn thấy đoạn video kia, vội vàng dập đầu mạnh hơn: “Không thấy! Thật sự không thấy! Tôi thật sự không nhìn thấy gì cả! Ông chủ, van cầu ngài đừng móc mắt tôi!”

Lưng Mark căng cứng hết như đá, anh ta lại càng cố dùng sức dập mạnh đầu.

Henry nói: “Tôi mời cậu đến, là để cậu quản chế người xấu, không phải để cậu rình coi chuyện riêng tư của người khác, là ai cho phép cậu phát tán video ra ngoài?”

Mark sợ đến mức mặt cũng trắng bệch, như kiểu sắp tè ra quần đến nơi, anh ta đột nhiên nghiêm túc: “Là Yuna!”

Anh ta siết chặt nắm đấm, ánh mắt đỏ bừng: “Nhất định là cô sao copy video. Mọi chuyện thật sự không liên quan đến tôi... Tối qua cô ta đến tìm tôi... Cô ta nói cô ta khát, bảo tôi đi rót cho cô ta ly nước chanh...”

Henry đá thẳng vào mặt anh ta: “Cô ta không phải nhân viên Laroe, cô ta vào bằng cách nào?”

“Cộp!” Đầu Mark đập thẳng vào chiếc bàn!

Anh ta vội vàng lồm cồm bò dậy, vẫn chưa tỉnh hồn, hoảng sợ mở miệng nói: “Tôi... Tôi...” Thật lâu sau, đột nhiên suy sụp tinh thần cúi

đầu, tè ướt quần mình, khóc huhu: “Tôi sao chép lại dấu vân tay của tôi... còn xóa video có mặt cô ta.”

...

Diệp Đình kéo Lăng Vi đến bên người, kề sát tai cô, thấp giọng hỏi: “Cô nàng Yuna này, em muốn xử lý thế nào?”

Lăng Vi hơi ngẫm nghĩ rồi nói: “Không muốn dây dưa với những người này, để cho cô ta nói xin lỗi, sau đó giao cho tòa án xử lý. Chúng ta chân đất không sợ giày, không sợ bị đưa ra ánh sáng, nhưng chuyện lấy trộm camera này quá vô sỉ, đáng chịu tội gì, cứ để cho toàn án phán quyết.”

Diệp Đình xoa xoa đầu cô, yêu thương nhìn cô, khẽ nói bên tai: “Em nói thế nào, thì cứ làm như thế.”

Diệp Đình nháy mắt với Henry. Henry cũng hiểu được đại khái ý tứ của Lăng Vi.

Cô không muốn giao thiệp với truyền thông, dù sao thì hạ được kẻ này thì cũng sẽ lại nhô ra một nhà khác.

Nếu như có thể để Yuna công khai nói lời xin lỗi, cũng để cho tòa án xem xét quyết định, như vậy cũng có thể nói lên rằng cô và Diệp Đình là vợ chồng thực sự, dư luận cũng sẽ không còn bôi đen họ giống như hiện giờ nữa.

Henry gật đầu một cái, để cho trợ lý đi gọi điện thoại cho ông chủ của VIB.

Ở phía bên kia, Yuna đang nhận được lời khen, lúc này, đứng trên đầu ngọn gió.

Sau khi đoạn video được phát ra, tỷ suất người xem của VIB lại đạt số lượng cao nhất từ trước tới nay!

Lão Jack – ông chủ của VIB nhận được điện thoại từ trợ lý của Henry, trong đầu ‘ong ong’ vang lên mấy tiếng! Ông chủ của Đình Phong Quốc Tế nổi giận rồi? Trái tim của lão Jack đập ‘thịch thịch thịch’, trong đầu nghĩ thôi xong rồi! Lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Hội đồng quản trị nhất trí thông qua, lệnh cưỡng chế Yuna xin lỗi công khai, cũng muốn đưa Yuna ra tòa. Bọn họ không muốn chỉ vì một người mà đắc tội với ông chủ lớn của Đình Phong Quốc Tế! Dù sao, lần này tin tức bọn họ kiếm được cũng đã đủ nhiều rồi, ghi sinh một Yuna, sẽ còn có hàng ngàn hàng vạn Yuna khác đứng lên.

Trải qua một lần bàn luận, có một thành viên của hội đồng quản trị lên tiếng: “Tin tức của chúng ta cũng đã đủ rồi, nói lời xin lỗi thì đã là cái gì! Chuyện này có thể so với một cái bánh to rơi từ trên trời xuống!”

Một thành viên khác trong hội đồng quản trị lại lo lắng: “Mọi chuyện... thật sự sẽ đơn giản như vậy sao? Diệp Đình ... cũng không phải là người dễ nói chuyện như vậy.”

Có người lập tức gật đầu đồng ý: “Mặc dù Diệp Đình còn trẻ tuổi, thế nhưng thủ đoạn lại vô cùng tàn nhẫn! Đối với ba ruột của mình, mà anh ta cũng không hề nương tay.”

“Rầm ~” Cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra! Khuôn mặt Yuna đầy hoảng sợ nhìn các vị quản trị.

Cô ta đột nhiên lao tới bên cạnh ông chủ, hoảng sợ nói: “Ông chủ, đừng đưa tôi vào tù! Trong tay tôi còn có những tư liệu khác nữa!”

Cô ta vội vàng lôi ra đoạn video đã cho người quay lên Lăng Vi kia, chính là đoạn Lăng Vi đưa Hoa Thiếu Kiên đến bệnh viện, cũng tự xưng là bạn gái Hoa Thiếu Kiên.

Yuna thấy có thành viên trong hội đồng quản trị hơi tính toán, liền vội vàng nói: “Tôi cảm thấy chuyện này cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng của chúng ta, mong các vị trong hội đồng quản trị hay suy nghĩ lại một chút, Diệp Đình là nhân vật như thế nào? Thủ đoạn trước kia của anh ta lạnh lùng tàn nhẫn đến thế nào! Có lẽ... Diệp tiên sinh cũng không để người phụ nữ này vào trong lòng, cho nên không thèm để ý đến những báo cáo này. Nếu như anh ta thật sự quan tâm đến người phụ nữ kia, vậy thì giờ phút này tôi còn có thể còn sống mà đứng đây gặp các vị hay sao?”

Yuna thấy có thành viên trong hội đồng quản trị đã ngẩng đầu nhìn mình, cô ta vội vàng nắm chặt thời cơ, gấp gáp nói ngay: “Phần tài liệu trong tay tôi này, nếu như phát ra ngoài, mong các vị thành viên của hội đồng quản trị hãy suy nghĩ một chút, thứ hạng thứ hai bao lâu nay của vib chúng ta, nhất định sẽ thay đổi được! Phu nhân giấu mặt của tổng tài tập đoàn Quốc Tế, lại tự xưng là bạn gái của người đàn ông khác! Laoij tin tức này là thứ mà người xem thích nhất! Hãy ngầm nghĩ một chút về tỷ suất người xem!”

“...”

Biểu cảm của nhóm hội đồng quản trị rất khác nhau, ánh mắt của tất cả mọi người đều đang đảo đảo.

Mỗi người đều đang thầm nghĩ xem Diệp Đình rốt cuộc sẽ phản ứng với chuyện này thế nào.

Nếu quả thật như Yuna nói, anh ta cũng không để bụng, vậy thì...

Yuna nóng lòng nhìn lão Jack, nói: “Ông chủ, phía sau chúng ta chính là thủ tướng đại nhân Horca!”

Chương 183: Muốn chơi thì hãy chơi luôn một ván lớn đi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt lão Jack âm trầm bất định.

Yuna nóng lòng thuyết phục: “Ông chủ! Horca đại nhân giữ cổ phần của chúng ta, ngài ấy sẽ tùy tiện để cho chúng ta bị rút dài sao? Ông hãy nhìn thử đoạn video trong tay tôi, nếu như nó được phát tán ra ngoài, VIB của chúng ta, có thể thay thế THB, trở thành số 1!”

Trở thành số 1! Đối với nhóm hội đồng quản trị của VIB luôn luôn đứng vị trí số 2 mà nói, đề nghị này quá mê người!

Vẻ mặt của những người trong hội đồng quản trị đều vô cùng phức tạp.

Trong lòng giãy dụa!

Đây chính là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp!

Lão Jack lại nói: “Không được! Diệp Đình này... vẫn là đừng chọc đến anh ta thì hơn!”

Ông chủ lớn cũng đã lên tiếng, mặc dù những người trong hội đồng quản trị ngửa ngáy trong lòng, nhưng cũng không dám phản đối.

Yuna lại nói: “Ông chủ, trong tay tôi vẫn còn một phần tài liệu, không có liên quan đến Diệp tiên sinh... Tôi cũng không muốn chọc đến anh ta, chúng ta tung tài liệu ra ngoài ánh sáng, có thể không dính dấp đến anh ta.”

Tiếp theo, Yuna liền phát đoạn video cho mọi người xem: “Mọi người nhìn này... Tối qua, Hoa Thiếu Kiên vào căn phòng bí mật của thư viện, không biết đã lấy tài liệu gì đưa cho Lăng Vi, Lăng Vi nhất định âm thầm đổi chác thứ gì đó với anh ta! Tin tức này liên quan rất lớn đến Laroe!”

Cô ta nắm lấy cánh tay lão Jack: “Ông chủ, cơ hội này vô cùng hiếm! Ông chủ... sau đó nữa sẽ là chuyện của Laroe và Đỉnh Phong Quốc Tế, chúng ta chỉ cần xem náo nhiệt là được rồi.”

Yuna đột nhiên tỉnh táo lại, nói tiếp: “Ông chủ, sau lưng ngài có chỗ dựa là thủ tướng đại nhân, cho dù thế lực của Diệp Đình có lớn hơn nữa, nhưng nếu muốn chống đối lại thủ tướng thì anh ta hẳn là phải cân nhắc một chút, đúng không? Hơn nữa, tại sao Lăng Vi lại có thể vào được Laroe? Tại sao Hoa Thiếu Kiên lại phải giúp cô ta? Tại sao cô ta lại xưng mình là bạn gái của Hoa Thiếu Kiên? Rốt cuộc thì liệu cô ta có phải là vợ chồng với Diệp Đình tiên sinh hay không, những chuyện này đều là đề tài nóng hổi mà mọi người quan tâm nhất! Nếu chỗ tài liệu này được tung ra, không chừng tiếp theo Laroe và Đỉnh Phong Quốc Tế sẽ đánh nhau một trận không buông tha luôn ấy! Đến lúc đó, chúng ta còn sợ không kiếm được cái gì tốt hay sao? VIB của chúng ta, thay thế THB, là chuyện trong tầm tay!”

Những lời này, khiến trái tim của mọi người nơi đây đều đập ‘thình thịch’.

Mí mắt lão Jack cũng nhảy lên.

“ ... ”

Sáng sớm hôm sau, tờ báo giải trí của quần đảo Aili.

Yuna công khai nói xin lỗi với Diệp tiên sinh và phu nhân, cũng nói rõ rằng Hoa Thiếu Kiền và Lăng Vi đã quen biết nhau từ trước, còn là đàn anh đàn em học tập chung trường.

Tờ báo này lập tức khiến mọi người nhiệt tình bàn tán: “Hóa ra bọn họ là... vợ chồng...”

“Bọn họ lại là học chung trường?”

Nội bộ Laroe cũng đang sôi trào! “Cái cô Lăng Vi mới tới kia, lại là phu nhân của Diệp tiên sinh?!”

Tin tức này vừa được phát ra ngoài, ngay lập tức liền đưa tới một cơn sóng to gió lớn!

Trong nháy mắt, nội bộ Laroe liền bùng nổ, nhất là Judy rằng hô: “Làm sao có thể như thế? Người phụ nữ này lại có thể là phu nhân của Diệp Đình? Điều này quá đáng sợ!”

Lúc trước, cô ta còn đã từng cười nhạo Lăng Vi!

Hiện tại chỉ cảm thấy cả người rét lạnh, ngay cả bút cũng run đến mức không cầm nổi.

Vốn là chuyện sẽ chỉ kết thúc như vậy, thế nhưng Yuna hết lần lại cứ thích hết lần này đến lần khác, tung ra một đoạn video, vào ngay đúng lúc kết thúc.

Chương 184: Muốn chơi thì hãy chơi luôn một ván lớn đi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đó là đoạn... Lăng Vi và Hoa Thiếu Kiền đứng ở cửa ‘căn phòng bí mật’ trong thư viện, hai người đang thì thầm cái gì đó, sau đó Hoa Thiếu Kiền đi vào ‘căn phòng bí mật’ kia...

Rồi lại đi ra, hai người đi tới một góc... sau đó, Lăng Vi đưa Hoa Thiếu Kiền đến bệnh viện, và lúc ký tên, cô đã tự xưng mình là bạn gái của Hoa Thiếu Kiền...

Sau khi phát lên truyền hình, toàn bộ quần đảo Aili cũng đều bùng nổ!

“Người phụ nữ kia, cũng quá không biết xấu hổ! Câu tam đáp tứ! Thủy tính dương hoa!”

“Cô ta nhất định chính là một kẻ ma quỷ! Lại có thể làm ra cái chuyện bại hoại danh tiếng như thế này!”

“Cô gái này điên rồi sao? Chồng cô ta là Diệp Đình của Đình Phong Quốc Tế! Ông trời ơi, Diệp Đình chính là nam thần của tôi! Cô ta lại còn làm loạn sau lưng nam thần của người ta! Thật sự không thể tha thứ được!”

“Người phụ nữ kia quá đê tiện! Mau kéo cô ta đi xử lý!”

Tất cả sự chú ý của Judy rằng hô đều dừng lại ngay đúng đoạn Hoa Thiếu Kiên đi vào ‘căn phòng ngầm’ kia.

Đầu óc cô ta xoay chuyển, Hoa Thiếu Kiên đang làm gì? Ăn cắp tài liệu nội bộ?!

Judy ngay lập tức nhớ lại bản thiết kế của Lăng Vi!

Khó trách... Khó trách!

Một nhà thiết kế thực tập nho nhỏ như cô ta... chỉ dùng đúng một buổi tối mà đã hoàn thành xong bản thiết kế, lại còn làm cho tất cả mọi người đều hài lòng!

Ăn gian! Đây chính là đang ăn gian! Là giám đốc Hoa trộm tài liệu cho cô ta!

Cô ta làm không tệ, sao có thể làm được thế?!

Trừ phi cô ta là thần tiên!

Judy lập tức gửi email cho bộ trưởng hai hộ thiết kế.

Cáo trạng trước, cũng chỉ là chuyện cá nhân, mà đoạn video lần này, lại liên quan đến lợi ích của Laroe!

Cho dù công ti không khai trừ Lăng Vi, nhưng cái hạng mục này, cũng không thể để cho cô ta được?

Gửi email xong, Judy lại cảm thấy chưa đủ ‘hỏa lực’, liền nghĩ đến rose...

Rose mở bu rui kiện ra, nhìn video, không khỏi cong môi cười lạnh một

tiếng.

Ăn gian! Ăn cắp tài liệu nội bộ của công ti...

Đập chế Lương Cửu, tiền thưởng của hạng mục lần này, cô ta hoàn toàn có thể giành được!

...

Phòng làm việc của tổng giám đốc Laroe, Louis đang phê duyệt công văn tài liệu, hung hăng bả gãy cây bút trong tay.

“Hoa Thiếu Kiền? Lăng Vi!”

Henry đang nằm trong ngực người đẹp thưởng thức rượu ngon, nhận được điện thoại của trợ lý, sắc mặt ngay lập tức biến đổi: “Rốt cuộc cmn là chuyện gì đang xảy ra?”

Một bên khác, Diệp Đình đang bận rộn công việc đến mức chân cũng không kịp chạm đất, trợ lý Kiệt Sâm đưa anh xem một đoạn video.

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm đến mức đáng sợ! Trong đôi mắt phượng toàn sự tức giận đến cùng cực!

VIB... Các người chưa biết sự lợi hại của bản thiếu gia sao?

Muốn chơi với tôi?

Tốt, vậy thì liền chơi một ván lớn luôn đi!

Ban đêm, trong phủ của nữ vương quần đảo Aili, đang mở một bữa tiệc long trọng.

Trong cung đình sắc trắng nguy nga, nữ vương Ethel ngồi trên vị trí cao nhất của đại điện, mặc dù đã năm sáu mươi tuổi, thế nhưng làn da, khí sắc của bà lại vô cùng tốt.

Tổng thống, thủ tướng, các nội chính đại thần đều nâng ly rượu, trò chuyện với nhau...

Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Sao nữ vương Ethel lại mời chúng ta tới tham dự yến hội?”

Diệp Đình cười một tiếng: “bởi vì bà ấy có chuyện muốn cầu tôi làm.”

“Ah~?” Lăng Vi cho là mình nghe nhầm, thế nhưng chỉ một lát, cô liền phát hiện, trước kia cô đúng là quá đơn thuần...

“Tham kiến nữ vương điện hạ” Lăng Vi được Diệp Đình dẫn đến trung tâm đại điện, nữ vương Ethel lại chủ động đưa tay về phía cô, Lăng Vi cũng đưa tay tới, Ethel nắm lấy tay cô, hiền hòa nói: “Nhìn thử đôi tay nhỏ xinh này một chút, nhỏ nhỏ trắng trắng, vừa hay ta có một chiếc vòng tay rất hợp với người.”

Vừa nói, vừa sai người bưng mâm lên.

Trong chiếc mâm màu vàng đặt một chiếc vòng tay bạch kim được nạm một viên kim cương tinh xảo.

Cao quý đến mức khiến người khác không nỡ chạm đến.

Lăng Vi cũng không dám nhận thứ đồ quý trọng như vậy, liền ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Đình.

Diệp Đình không có một biểu tình gì, giống như việc này là chuyện đương nhiên.

“Chiếc vòng này... thật là hợp với cô.” Ethel đích thân đeo vòng cho Lăng Vi, xoa xoa bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của cô, hòa ái nói: “Chiếc vòng tay này là do đại sự Philly thiết kế, ta vô cùng thích nó. Luôn muốn tặng nó cho một cô gái xinh đẹp... Hôm nay cuối cùng nó cũng tìm được chủ nhân của mình rồi.”

“...” Lăng Vi hơi khựng gối: “Cảm ơn nữ vương bệ hạ.”

Ethel cười với cô một tiếng, lại nhìn sang Diệp Đình, hạ giọng nói với anh câu gì đó mà Lăng Vi nghe không rõ.

Lúc này, bạn gái của Louis, Henry đến mời Lăng Vi lên sân thượng ngồi một chút.

Trong lòng Lăng Vi biết, cánh đàn ông có chuyện cần thương lượng, thế nên cô liền đi theo nữ quyết ra sân thượng bên ngoài.

Vừa đi tới sân thượng, chỉ thấy trên đỉnh đầu có mấy chiếc máy bay chiến đấu đang ‘xoành xoạch’ gào thét lao đến!

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy tiếng huyền não bên trong đại sảnh.

Lúc Lăng Vi vào được bên trong, chỉ thấy sắc mặt thủ tướng đại nhân Horca đại biến!

Tất cả mọi người đều đang nhìn ông ta!

Phi cơ chiến đấu vẫn vang dội ầm ầm bên tai, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn lửa phá không mà vào!

Bầu không khí của yến hội nơi này, cũng khẩn trương đến cực điểm!

Khuôn mặt Horca dữ tợn đến mức đáng sợ! Thế nhưng, đến khi ông xa nghe được tiếng ‘ầm’ nổ vang, bỗng chột giật nảy mình, sau đó, có người gọi điện thoại cho ông ta, vị trí mà phi cơ chiến đấu thả bom nổ tung... chính là biệt thự tư nhân của ông ta!

Mặt Horca đầy kinh hoàng!

Trong lòng hoảng hốt!

Phi cơ chiến đấu vẫn còn đang gào thét ‘ầm ầm’ bên tai! Giống như chỉ cần ông ta vừa có hành động, thì căn nhà của ông ta ngay lập tức sẽ bị nổ thành bụi phấn.

Sau khi yến hội kết thúc, đến chiều, tin tức giải trí có đăng nữ vương bộ hạ triệu hai vợ chồng Diệp Đình vào tiếp kiến, hai người ân ái có thừa, ngọt ngào thân mật. Diệp Đình còn đồng ý tham gia một đoạn phỏng vấn đặc biệt.

“Xin chào các vị khán giả, người xem truyền hình, đây là đài truyền hình THB. Tôi là MC Barbara. Hôm nay tôi mời được một vị khách quý đặc biệt, tổng giám đốc Đinh Phong Quốc Tế — — Diệp Đình tiên sinh!” MC sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt quyến rũ, khó kìm nén được vẻ kích động trên mặt.

Người đàn ông mặc bộ quần áo cao cấp phảng phiu đang ngồi ở đó quả thực quá anh tuấn, quá mê người! Quá có khí độ! Barbara chỉ cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập, ánh mắt không thể nào tập trung vào bản thảo được nữa, ngay cả giọng nói cũng không tự chủ mà trở nên nhẹ nhàng hơn.

Cũng có không ít người xem được đoạn tin tức giải trí được phát trên ti-vi này, cuộc phỏng vấn này được quyết định tạm thời, cho nên cũng phát sóng trực tiếp.

Tầm giờ này, mọi người đều đang ngồi ở bar uống rượu, nói chuyện phiếm, là khoảng thời gian náo nhiệt nhất.

Có không ít người tập trung uống rượu với nhau, vừa bàn bàn tán tán vừa xem tiết mục giải trí.

MC Barbara cố nén tâm tình đang kích động, quay sang Diệp Đình, lễ phép nói: “Diệp tiên sinh, ngài luôn luôn khiêm tốn, ngài có thể đồng ý cuộc phỏng vấn của chúng tôi, thật sự khiến cho chúng tôi thụ sủng nhược kinh!”

Ống kính phóng thật to hình ảnh của Diệp Đình! Diệp Đình ngồi trên một chiếc ghế salon màu nâu nhạt, anh mặc âu phục màu đen, hai chân gác lên nhau. Khuôn mặt lạnh lùng, tuấn khốc vô cùng mê người, đôi mắt phượng hẹp dài đầy tia sáng của trí tuệ, ánh mắt không gợn chút hoang mang, mặc dù anh nhàn nhã gác chân này lên chân kia, thế nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, thể hiện ra một cổ quý khí lạnh lùng mà bất cứ ai cũng không thể chạm tới được.

“Khí phách!”

“Quá đẹp trai!” Phái nữ ngồi trước ti-vi đều mắt A mồm O mở to mắt nhìn!

Trong quán bar truyền đến những tiếng hoan hô: “Dáng vẻ của đại boss của Đình Phong Quốc Tế lại đẹp trai đến như vậy! Đúng là đòi mạng! Leonardo (1) tôi cũng không cần! Tôi chỉ muốn anh ấy!~”

(1)một diễn viên, nhà sản xuất phim, nhà hoạt động môi trường người Mỹ.

Ánh mắt các cô gái đều tóa lửa.

Có mấy cô nàng còn nhảy lên cổ vũ nhiệt tình.

Trong mắt MC Barbara cũng phát nhiệt, nhìn chăm chăm Diệp Đình, khuôn mặt tươi cười, hỏi: “Diệp tiên sinh, khoảng thời gian gần đây, mọi người đều hứng thú với cuộc sống riêng của ngài, ngài có thể trò chuyện đơn giản về quan hệ giữa ngài và nữ sĩ Lăng Vi được hay không?”

“Chúng tôi là vợ chồng.”

Mặt Barbara đầy vẻ mong đợi nhìn anh, không nghĩ tới... sau khi anh nói xong câu này, liền không nói thêm gì nữa...

Barbara cũng câm nín luôn!

Mới vừa rồi quả thực cô ta nói là anh hãy trò chuyện đơn giản... thế nhưng, anh nói cũng quả thật hơi ‘đơn giản’ thì phải...

“A~... Quan hệ giữa ngài và phu nhân vô cùng thân mật, có đúng vậy không?”

Chương 185: Chỉ sủng em, chỉ cưng chiều em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình liếc cô ta một cái, ý tứ chính là: Nói thừa!

Mặc dù Diệp Đình không nói hẳn ra, thế nhưng khán giả bên dưới đều nhanh chóng cười phá lên.

Trong nháy mắt Barbara có cảm giác như chỉ số thông minh của mình thành con số không! Nếu như quan hệ vợ chồng họ không tốt, anh cũng không cần phải đích thân xuất hiện trước truyền thông để làm rõ trắng đen thay cô...

Barbara lúng túng chỉ muốn tìm kẽ hở nào đó để chui xuống, tính cách cô ta luôn luôn trầm ổn tinh táo, nhưng hôm nay trước mặt Diệp Đình ... lại giống như một cô nhóc học sinh, tim đập rộn ràng, ngay cả lời nói cũng không thốt lên được.

Cô ta hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng, lại khẽ kéo cong khóe miệng, cười hỏi: “Diệp tiên sinh, xin hỏi quan hệ giữa tôn phu nhân và Tổng giám đốc bộ phận sáng tạo Hoa Thiếu Kiền của Laroe là thế nào?”

Diệp đình vẫn vân đạm phong khinh nói: “Học chung trường.”

“Vậy phu nhân tự xưng là ‘bạn gái’ của tổng giám, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Đình nói: “Ký tên thay anh ta.”

“...”

Trong nháy mắt, Barbara có cảm giác không thể yêu thương nổi...
Diệp đại tổng tài tiếc chữ như vàng thế này... thật khiến cô ta cảm thấy tuyệt vọng!

Loại phòng vấn kiểu này, quả thực khiến cho người ta... có cảm giác ngột thở...

Barbara chỉ có thể hỏi từng vấn đề nhỏ một: “Tại sao lại phải ký tên thay anh ta? Có nguyên nhân gì trong chuyện này hay sao?”

Diệp Đình lãnh đạm nói: “Anh ta bị bệnh nặng cấp tính, cần người ký tên thay thì mới có thể phẫu thuật được, nhưng người thân lại không có bên cạnh.”

“Ohh...” Barbara ra vẻ bừng tỉnh: “Hóa ra là tình huống khẩn cấp...”

“Vậy thời điểm ngài biết phu nhân mình đưa một người đàn ông khác đi bệnh viện, còn tự xưng là ‘bạn gái’ của người đàn ông đó, tâm trạng ngài lúc đó thế nào?”

Diệp Đình mím môi, nói chậm chậm: “Là tôi gợi ý.”

“Oh? Là ngài nghĩ ra cách bảo phu nhân mình... nói dối là ‘bạn gái’ của tổng giám Hoa Thiếu Kiên?” Barbara cảm giác suy nghĩ của mình không thể đuổi kịp tiết tấu mất rồi!

Chỉ số thông minh của cô ta dường như không đủ dùng.

Lúc này, chỉ thấy Diệp Đình nhìn cô ta chòng chọc, giống hệt như

nhìn một người đàn độn, sau đó chậm rãi nói: “Chẳng lẽ bảo tôi nói dối là bạn trai của Hoa Thiếu Kiền?”

“Phụt ~”

“Ha ha ha ha~~~”

Trong quán rượu, trước ti-vi, chỗ nào cũng là những tiếng cười lớn đầy hứng thú!

Những người xui xẻo đang uống rượu, trong nháy mắt liền bị sặc, ho ‘khù khụ’ mấy tiếng.

“Oh my god! Anh ấy thật là có mị lực! Người đàn ông này, tôi muốn ~” Trong mắt tất cả phụ nữ tại quán rượu đều lóe lên tia sáng màu xanh, thậm chí có mấy người như kiểu sắp phát điên đến nơi!

Cuộc phỏng vấn của Diệp Đình vừa được đưa ra ánh sáng, lập tức đưa đến những tiếng xôn xao!

Khoảng thời điểm này, chính là lúc mọi người ngồi ở bar, uống rượu, nói chuyện phiếm, là lúc náo nhiệt nhất.

Các cô gái đều thảo luận sôi nổi về Diệp Đình, cánh đàn ông thì có người chau mày, người lại khinh thường.

Một gã mập mạp khinh thường bĩu môi: “Cũng đã để cho kẻ khác cấm sừng rồi, vậy mà vẫn còn lộ diện thanh minh... ai biết là thật hay giả?”

Bên cạnh có một người râu quai nón, hớp một ngụm rượu rồi nói: “Tôi tin những gì anh ta nói là sự thật, tổng giám đốc của Đình Phong Quốc Tế, là người có thân phận thế nào? Anh ta muốn đổi vợ khác,

còn không phải là chuyện chỉ mấy vài phút thôi sao? Phàm là trên đầu dính một chút ‘xanh’ (2), liệu anh ta có thể chịu được?”

(2) bị đội nón xanh (bị cấm sừng)

“Có lý!” Bên cạnh cũng có người khác tham gia cuộc nói chuyện.

Chương 186: Chỉ sủng em, chỉ cưng chiều em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người râu quai nón lại làm một hộp bia, nói tiếp: “Người đàn ông này không phải vẫn luôn rất khiêm tốn sao? Vì sao giờ phút này anh ta lại đồng ý chấp nhận phỏng vấn, có thể thấy anh ta thực sự yêu thương vợ mình... nếu như giữa vợ anh ta và người đàn ông khác thật sự có dính dấp gì đó, liệu anh ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho hai người đó như vậy?”

“Người anh em! Anh nói rất có lý...!” Mấy người này lại cụng ly với nhau.

Gã mập mập kia ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như nói thế, vậy thì tôi lại thấy rất bội phục người tên Diệp Đình này... Nếu như anh ta thật sự là người khiêm tốn, nhưng lại có thể chấp nhận cái cuộc phỏng vấn có tính nhục nhã vô cùng mạnh mẽ này vì vợ mình, vậy thì chắc chắn anh ta rất yêu thương vợ mình, hơn nữa... còn là một người đàn ông vô cùng có trách nhiệm!”

“Ừ, anh nói không sai... nếu như quả thật giống những gì VIB truyền đi, Diệp Đình đã sớm ly dị với cô vợ kia, chứ làm sao lại ra mặt thay cô ấy?”

“Đúng vậy!”

“Nào nào nào! Chúng ta cùng cạn ly!”

“Đúng đúng đúng ~ chúng ta không cần phải quan tâm đến nhưng chuyện này nữa, chuyện của người khác, thì có quan hệ gì với chúng ta? Cạn lý!”

“Cạn lý!”

Cuộc phỏng vấn của Diệp Đình, trong nháy mắt đã trấn an tâm tình của phần lớn dân chúng.

Sau chuyện này, tổng tài Louiss của Laroe và Henry cũng chấp nhận phỏng vấn, lúc bị hỏi đến đoạn Lăng Vi và Hoa Thiếu Kiền có quan hệ hay không, Henry liền trực tiếp mắng chửi...

Ngay sau đó, tất cả những gì liên quan đến chuyện này đều nhanh chóng chuyển hướng.

Sự chửi bới của dân chúng với Lăng Vi cuối cùng cũng dần dần không còn nữa.

Trở về biệt thự, đã hơn mười một giờ đêm. Lăng Vi thả người vào trên chiếc ghế sofa mềm mại, giống như buông xuống hết thảy mọi gánh nặng. Cô rất thích chiếc ghế sofa này, màu xanh da trời nhạt, tựa như màu sóng biển của đại dương bao la... Xúc cảm mềm mại, khiến cô có một thứ cảm giác vô cùng an toàn. Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Đình, tò mò hỏi anh: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Horca thực sự rút đài rồi?”

Diệp Đình đi tới, cúi người ngồi bên cạnh cô, nới lỏng một chiếc cúc áo, cười với cô một tiếng.

Cô nhạy bén nhận ra được, tâm tình hiện giờ của anh vô cùng tốt.

Lăng Vi chớp mắt, nhìn anh chăm chú, hỏi: “Cái ông thủ tướng kia?”

Là đối tượng công kích chủ yếu của các anh? Ông ta đã tiêu đời chưa? Tại sao lại phải chinh ông ta? Ép bức một thủ tướng rớt đài, lại dễ dàng như vậy sao?”

Diệp Đình vươn tay búng mũi cô một cái: “Chuyện này nào có đơn giản như vậy, thứ em thấy chẳng qua cũng chỉ là kết quả, cả quá trình vô cùng mạo hiểm, hơn nữa đã kéo dài ba năm!”

“Đã kéo dài ba năm?” Lăng Vi kinh ngạc há cái miệng nhỏ, Diệp Đình nhìn miệng nhỏ của cô biến thành một chữ O tròn xoe đáng yêu, tâm trạng vô cùng tốt đưa ngón tay vào miệng nhỏ của cô, khuấy khuấy vài cái. Lăng Vi không nghĩ tới anh sẽ làm vậy, lại càng khiếp sợ, cắn luôn lấy ngón tay anh.

Hàm răng nhỏ của cô cắn chặt ngón tay anh, đầu lưỡi mềm nhũn giống như dòng điện từng chút từng chút chạy khắp cả người anh.

Tâm trạng Diệp Đình lại tốt hơn, bật cười, rút ngón tay ra sau đó tiếp tục cời cúc áo sơ mi, vừa cời vừa nói: “Cái gã Horca này là người đứng phía sau của VIB, sau khi ông ta bị vạ ngã, tất nhiên VIB sẽ bị thương tổn nặng nề!”

“Oh!” Thì ra là vậy, Lương Cửu đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra!

Cô nắm lấy cánh tay anh, hỏi: “Anh không trả thù Yuna, cũng không trả thù VIB, mà trực tiếp tìm tới hậu đài của bọn họ?”

Diệp Đình búng chóp mũi cô một cái: “Bắt giặc phải bắt vua trước, chính là đạo lý này.”

Lăng Vi bị anh làm mấy hành động thân mật này khiến cho cả khuôn mặt đều đỏ bừng. Thế nhưng, cô cảm thấy chuyện này rất thú vị, lại ngẫm nghĩ một chút, hơi ngờ ngợ: “Vì sao nữ vương kia lại phải giúp

các anh?”

“Không phải bà ấy giúp tôi, mà là tôi giúp bà ta.” Diệp Đình nói:
“Chuyện lợi ích chính trị em không hiểu, nữ vương, tổng thống luôn muốn nâng thế lực của mình lên. Vì thế, Horca đang đảm nhiệm bắt buộc phải rút dài.”

“...” Lãng Vi cười khanh khách: “Thật là đáng sợ... bọn họ lại không phải cùng một phe...”

Diệp Đình ôn nhu xoa tóc cô, Lãng Vi vô cùng tò mò hỏi: “Anh nắm được cái chuỗi gì của Horca sao?”

Diệp Đình nói: “Hằng năm lão ta có thể thu được rất nhiều sản nghiệp từ dài truyền hình VIB, đội bóng AL, hạm đội G2, ít nhất cũng kiếm được hơn năm tỷ.”

“...” Năm tỷ?!

Lãng Vi đột nhiên hít sâu một hơi, mí mắt chớp chớp, như vậy mười năm, là có năm mươi tỷ rồi!

Cái lão Horca này chính là một cự phú mà!

Cô đang kinh ngạc ngẩn người, đột nhiên thấy gương mặt đẹp trai của Diệp Đình dán sát về phía mình.

Diệp Đình nắm chặt lấy cằm cô, vẻ mặt đầy bất mãn ép tới gần cô:
“Bây giờ thì có thể giải thích một chút, bạn, gái... là có ý tứ gì?”

Lãng Vi câm nín.

Diệp Đình tiến tới sát cô, mạnh mẽ áp cô trên sofa, anh dùng một tay

giữ chặt cả hai tay cô, kéo lên đặt trên đỉnh đầu, một tay khác đưa vào trong váy cô, giống như trừng phạt bóp mạnh vào ngang hông cô một cái, cười xấu xa: “Bạn gái là có ý tứ gì?”

Đầu Lăng Vi ‘ong’ một tiếng, giấy dựa liên tục, tay Diệp Đình lại càng tăng thêm sức: “Em là bạn gái của ai?”

“...” Lăng Vi cảm nhận được khí tức trên người anh vô cùng nguy hiểm! Đôi mắt sâu đen của anh nhìn cô chăm chăm, ý tứ trừng phạt vô cùng nặng!

“Hử? Em là bạn gái của ai?” Bàn tay anh lại trượt đến sau lưng, cởi bỏ nút áo ngực của cô.

Trong đầu Lăng Vi ong ong mấy tiếng, lúc đó cô đưa Hoa Thiếu Kiền đi bệnh viện, tình thế đang cấp bách, không hề suy nghĩ nhiều đến vậy, hơn nữa, cô cũng không biết sẽ bị người khác quay trộm...

Cô cố gắng giấy dục, nhưng dù giấy thế nào cũng không thoát ra được.

Quá mức nóng ruột, cô liền buột miệng nói: “Lúc ấy em không nghĩ nhiều như vậy!” Bàn tay anh giữ chặt lấy cằm cô, cô khẽ kêu một tiếng, liền vội vàng sửa lời: “Không phải... Em nói sai rồi! Không phải là không suy nghĩ nhiều như vậy... mà em không còn cách nào khác...” Đôi tay anh kéo khóa chiếc váy cô đang mặc ra: “Em là bạn gái của ai, mau nói.”

Lăng Vi đầy vẻ thẹn thùng, quẫn bách: “Em không phải bạn gái của anh ta. Em là vợ anh...”

Diệp Đình hài lòng cười một tiếng, đưa tay vào trong váy cô, ánh mắt tà tứ nhìn chăm chăm: “Nghĩa vụ của người vợ là gì? Có cần chồng

em phải dạy không?” Anh đưa tay kéo váy của cô xuống đến tận đầu gối.

Lăng Vi muốn giơ tay ngăn cản, thế nhưng tay cô lại bị anh giữ chặt quá, đặt lên tận trên đỉnh đầu, cô cố gắng uốn người, Diệp Đình đột nhiên hít sâu một hơi, nơi nóng bỏng của anh dấn chặt lấy cô. Lăng Vi nhìn tròn mắt anh sâu đến mức không thấy đáy.

Mặt Lăng Vi trong nháy mắt liền đỏ ửng, ngay cả lỗ tai, cả cổ cũng đều đỏ.

Diệp Đình nhìn chăm chăm làn da đỏ ửng của cô, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Trong lòng Lăng Vi liền biết hôm nay cô phải vào miệng cọp rồi! Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi ngày này đến, cô vẫn có chút sợ hãi. Phòng khách vẫn đang bật đèn, cô sợ bị người khác nhìn thấy, liền năn nỉ: “Đèn vẫn còn đang bật mà...”

Diệp Đình hôn cô, hừ một tiếng: “Bật đèn, thì mới nhìn rõ được.”

“Không phải... anh quên rồi, không phải trong phòng khách có camera sao?”

Diệp Đình không nhịn được liền dùng sức mút lấy môi cô: “Nhiều lời như vậy làm gì? Không thể chuyên tâm hơn một chút được sao?” Anh ngậm lấy môi cô, vừa hút vào thật chặt, vừa lẩm bẩm nói nhỏ: “Em cho là chồng em sẽ cho người khác xem kịch không công sao, ở nơi này, đương nhiên tôi đã cho người đi hủy camera rồi.”

Lăng Vi không lòng kêu thảm rồi, bị anh hôn đến mức không cách phản kháng, chỉ đành nói: “Có thể đi vào phòng ngủ được không? Ở chỗ này, em không thể thả lỏng được...”

Diệp Đình đột nhiên ngược mắt nhìn cô chăm chú, đôi đồng tử của anh đen bóng, mang một cảm xúc kinh ngạc. Tiếp sau đó, trong mắt lại toát ra vẻ vui mừng ngạc nhiên, anh khẽ kéo cong khóe môi, giọng nói trầm thấp, hỏi: “Em bằng lòng cho tôi?”

Chương 187: Độc ác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bị anh hỏi như thế liền sững sốt, mới vừa rồi anh đùa giỡn cô, lại hôn cô thế kia... chẳng lẽ không phải là muốn cùng cô... hả?

Cô kinh ngạc hỏi anh: “Vừa nãy anh kích động như vậy, chẳng lẽ anh không có ý định gì đó muốn làm sao?”

Diệp Đình: “...”

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, ánh sáng trong đôi mắt dường như có thể đốt cháy cô. Thật lâu sau, mới hừ một tiếng: “Tôi kích động lần nào? Tôi muốn cưỡng ép em lần nào?”

Lăng Vi rõ ràng cảm thấy ‘sự oan ức’ trong câu nói của anh, đột nhiên muốn ôm anh một cái, liền uốn uốn người, tránh ra một chút: “Anh buông tay em ra đã.”

Diệp Đình không thả. Cô đột nhiên bày ra một biểu cảm xấu xa: “Anh không buông đúng không? Anh cũng đừng có hối hận đấy!”

Diệp Đình nhìn biểu cảm kia của cô, thật sự sắp sửa say chết đến nơi rồi! Anh vô cùng thích dáng vẻ hất cằm quật cường không chịu thua của cô, bây giờ, thì lại là yêu luôn cái dáng vẻ ‘tiểu xấu xa’ cười một tiếng kia.

Anh cũng muốn biết, tiếp theo cô sẽ muốn làm gì, thế nên anh liền buông lỏng tay cô, Lăng Vi giáo hoạt cười một tiếng, đột nhiên dùng

hai tay ôm lấy mặt anh, rồi ngậm đôi môi mỏng của anh.

Toàn thân Diệp Đình như bị thiêu đốt. Lăng Vi đột nhiên xoay người, nằm đè lên trên người anh.

Miệng nhỏ của cô hôn anh, cổ áo trễ xuống tận bả vai, để lộ bờ vai trắng như tuyết.

Chiếc váy cũng bị cô làm cho rơi xuống, hai chân thon dài bước đến ngồi lên bên hông anh.

Diệp Đình nhìn chăm chăm biểu cảm đùa dai của cô, biết cô muốn làm chuyện xấu, nhưng lại không biết cô muốn làm gì tiếp theo.

Mặc dù trong lòng anh đang nghĩ, có thể là cô muốn nghịch ngợm càn quấy, thế nhưng... anh lại không hề ngăn cản. Cho dù hôm nay không ăn được cô, nhưng cũng muốn nhìn thử xem rốt cuộc cô muốn chơi với anh thế nào.

Sau đó, chỉ thấy cô lại cười xấu xa một tiếng nữa: “Chờ em một chút, em đi thay bộ quần áo khác.” Cô giải hoạt cười với anh, ném lại một ánh mắt quyến rũ, vui sướng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, cô bước từ phòng thay đồ ra, mặc trên người một chiếc váy ngủ màu đen nhạt... Váy ngủ này là bộ mà lần trước bọn họ đến tiệm đồ gợi cảm mua về. Lần này tới Laroe, Kiệt Sâm cố ý để cho người đem tất cả quần áo đến đây, lại còn chuẩn bị cho boss nhà anh ta một chiếc cặp da đựng đồ ‘bảo hộ’. Trong đầu Lăng Vi nghĩ, Kiệt Sâm, anh giỏi lắm, chờ bản cô nương từ từ thu, thập, anh, ha...

Lăng Vi thay quần áo xong, không trực tiếp đi tới, mà đứng dựa vào cửa, quay về phía anh, khẽ cười một tiếng.

Diệp Đình nằm im không động, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú.

Cô từng bước đi về phía anh, khẽ hất tóc một cái, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào anh. Diệp Đình thiếu chút nữa bật cười, nhưng lửa nóng trong đôi mắt đen càng ngày càng rõ ràng hơn.

Cô lắc eo, ngồi xuống bên hông anh, bày ra một biểu tình muốn quyến rũ người khác, cắn môi, đưa tay cởi chiếc thắt lưng của anh.

Diệp Đình thiếu chút nữa bị vẻ mặt này của cô hại chết.

Tay cô lần mò đến bên hông anh, không hề chuyên nghiệp một chút nào... Sờ tới sờ lui một hồi lâu, mà vẫn không tháo được thắt lưng ra. Diệp Đình nóng lòng vươn tay giúp cô, ‘tách’ một tiếng, chiếc thắt lưng bị một tay cô đẩy bật ra!

“Có chuyện gì vậy?” Cô ngồi xuống, khẽ ma sát vào bắp đùi anh, cúi đầu nghiên cứu chiếc thắt lưng của anh.

Chương 188: Độc ác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thượng đế ah~... Diệp Đình thật sự bị cô ép đến điên rồi! Cô đang ngồi giữa hai chân anh, ánh mắt quyến rũ nhìn chăm chăm chiếc thắt lưng của anh, lỗ mũi nhỏ khẽ thở ra từng hơi, phun vào bên hông anh, sự kích thích này...

Mà cô, vẫn còn đang nghiêm túc nghiên cứu cách mở chiếc thắt lưng của anh thế nào.

Diệp Đình không chịu nổi nữa, giữ chặt lấy eo cô, xoay người đè lên trên. Lăng Vi khẽ ‘á’ một tiếng ngã xuống, chỉ cảm thấy anh đè lên trên người cô, giống hệt như một miếng sắt nóng bỏng dí sát vào!

Anh vội vàng cởi bộ đồ cô đang mặc, lại vội vàng hôn cô, bỗng đột nhiên điện thoại gọi đến, ‘reng reng’, tiếng chuông điện thoại khiến trong đầu Diệp Đình xuất hiện ý nghĩ muốn giết người! Ai mà lại chán sống như vậy, gọi điện thoại vào đúng lúc này?!

Lăng Vi không ngừng cười ‘ha ha’, dúi cô cố ý dán sát vào người anh: “Không cho phép nghe điện thoại!”

Yết hầu Diệp Đình khẽ động, vốn dĩ anh cũng không hề muốn nhận, chuông điện thoại cứ tiếp tục reo vang, tiếng vang phá tan bầu không khí lúc này, tiếng vang nhưng không đem lại cảm giác nào.

Anh buông cô ra, chỉ thấy cô cười giống hệt một tiểu hồ ly. Diệp Đình nhắc điện thoại lên nhìn một cái, sắc mặt tối sầm... điện thoại gì cơ

chứ... hóa ra là cô bày trò, báo thức!

Khó trách, vừa nãy cô lại nói muốn đi thay quần áo, hóa ra là lên cầm di động của anh đi... đặt đồng hồ báo thức! Đúng là đứa nhỏ bại hoại!

Đứa nhỏ bại hoại này~

Diệp Đình cắn răng, xoay người lại, kiểu gì cũng phải ‘thu thập’ cô thật tốt mới được! Kết quả là thấy cô gái nhỏ vẫn không ngừng cười ha ha, nhanh nhanh chóng chóng chạy thẳng vào phòng ngủ, ‘tách tách’ hai tiếng, khóa kín cửa lại.

Diệp Đình ngồi trên sofa ổn định lại tinh thần, tiếng chuông báo thức trong di động vẫn vang lên, ‘tinh tinh tang tang’. Anh cắn răng, ấn tắt báo thức. Cô gái nhỏ này, quả nhiên là muốn mạng anh mà!

Anh đứng lên, lặng lẽ đi tắm rửa...

Tắm xong, liền tới gõ cửa phòng cô. Lăng Vi lẩm bẩm: “Không cho anh vào.”

Anh đứng dựa cửa ở bên ngoài nói: “Tôi không chạm đến em... Chỉ ôm em ngủ, vậy được rồi chứ?” Sợ cô không tin, anh lại hạ giọng nói: “Thật sự sẽ không chạm vào em.”

Sau đó, anh nghe thấy tiếng bước chân đi về phía cánh cửa, rồi lại, ‘tách tách’, cửa phòng mở ra.

Cửa vừa mới mở ra, Diệp Đình sợ hết hồn! Mặt Lăng Vi trắng toát... Trên mặt cô đang dán một chiếc mặt nạ màu trắng, Diệp Đình khẽ nhú mày một cái. Lăng Vi giống như hiến vật báu, giơ một chiếc mặt nạ khác đến trước mặt anh: “Anh cũng dán một cái đi, man mát, có

thể thư giãn!” Nói xong, cô liền xé vỏ ngoài, lộ một tờ mặt nạ giấy màu trắng từ bên trong ra, đưa tay xoa xoa mặt anh, sau đó ‘bụp’ một tiếng dán thẳng lên đó, thấy anh giơ tay lên muốn gỡ xuống, cô vội vàng hung dữ nói: “Không cho phép tháo!”

Thấy anh trợn tròn mắt, cô lại giảo hoạt cười một tiếng: “Đàn ông và phụ nữ, đều cần phải chăm sóc,... bây giờ anh còn trẻ, là thịt tươi, thế nhưng về sau già rồi, sẽ thành lão thịt muối! Em cũng không thích lão thịt muối, cho nên anh phải chăm sóc cho tốt, biết chưa?”

Diệp Đình trầm mặt, không cử động nữa. Lăng Vi cẩn thận dán chặt lại cho anh. Trên mặt có cảm giác lành lạnh, hòa khí trong người rõ ràng cũng hòa hoãn lại, anh cúi người ôm ngang cô kiểu công chúa, sau đó thả cô xuống giường.

Lăng Vi đột nhiên bật người dậy: “Vẫn còn miếng dán chăm sóc mắt!” Cô nhảy xuống đất, chạy đến mở chiếc cặp da, lấy ra hai chiếc túi nhỏ hình vuông màu xanh trắng, xé xong, đột nhiên sững người.

“...” Cô cô cô cô... thứ cô lôi ra, tại sao lại không phải là miếng dán chăm sóc mắt... mà lại là cái thứ đồ ‘bảo hộ’ kia...

Ông trời của tôi! Cô lại nghĩ cái đồ ‘bảo hộ’ đó là ‘miếng dán chăm sóc mắt’!

Túi đựng của chúng cũng quá giống nhau! Lại còn vị đào? Còn có thiên lý nữa hay không?! Kiệt Sâm đáng chết này!

Mâu quang Diệp Đình rõ ràng trầm hấn xuống. Anh khế cười đầy thâm ý: “Em có như cầu thì cứ trực tiếp nói thẳng, không cần phải vòng vo như vậy.”

Lăng Vi xấu hổ muốn chết!

Cô chạy vào phòng vệ sinh, ném thứ đồ kia vào túi rác, liều mạng rửa tay.

Rửa mãi rửa mãi, sao đó liền hít sâu một hơi, thò đầu ra liền thấy khuôn mặt bình tĩnh của anh.

“Ha ha...” Lăng Vi giả bộ cười.

Bò lên giường, ngồi xuống bên cạnh anh, ôm lấy cánh tay anh, Diệp Đình vẫn tốt bụng không hề chế nhạo cô.

Lăng Vi thở phào một cái.

Hai người ngồi dựa vào đầu giường, Lăng Vi gối lên cánh tay anh, cầm bút chì vẽ truyện tranh, Diệp Đình thì sai Kiệt Sâm mang một xấp tài liệu cần phê duyệt đến.

Lúc Kiệt Sâm bước vào, thiếu chút nữa liền bị sỡ hãi mà khụy xuống... Anh ta dùng sức dụi dụi mắt, lại dụi dụi!

Trời đất của tôi ơ! Anh ta mù rồi sao? Hay là đang nằm mơ?

Anh, anh ta... Boss nhà anh ta... đây là đang đầu hàng rồi? Lại ... lại có thể dán mặt nạ? Kiệt Sâm thực sự cho rằng thần kinh của mình có vấn đề rồi! Boss sát phạt quả quyết, thiết huyết vô tình, lại, lại... thật cay mắt! Anh ta khẽ cúi mắt xuống, lại nhìn sang phía Lăng Vi, trong lòng cảm khái vô hạn... Anh ta, phu nhân nhà anh ta thật đúng là có thủ đoạn a~!

Diệp Đình thấy tay Kiệt Sâm run run, trợn mắt nhìn anh ta một cái: “Đỡ ra đó làm gì? Muốn chờ cơm ở đây à?” Anh vừa mới nói, bỗng nhớ ra, trên mặt,... vẫn còn đang dán thứ đồ kia!

Sắc mặt Diệp Đình đen đến cực điểm, vậy mà vừa rồi, anh ... lại quên mất!

Chỉ thấy hai chân Kiệt Sâm run rẩy bước ra ngoài, anh ta vô tình đụng trúng lúc Diệp đại boss đang dán mặt nạ, liệu có thể bị boss diệt khẩu hay không đây?

Đúng lúc này, liền nghe thấy Lăng Vi nói một câu: “Kiệt Sâm rất tốt, chuyện gì cũng đều giúp anh làm.”

Kiệt Sâm lập tức muốn quỳ, cùng đường cheo leo trên vách đá rồi! Có một chuyện... tuyệt đối không thể làm giúp boss ‘làm’! Phu nhân, cô đang hại tôi đó!

Sau đó liền nghe thấy Diệp Đình hừ một tiếng: “Anh ta đang sợ, em đừng có dọa thêm nữa! Có tôi chơi cùng em mà còn chưa đủ?”

Lăng Vi cười hì hì với anh: “Em rất hiền lành mà!”

Kiệt Sâm cơ hồ muốn quỳ luôn rồi, khó khăn lắm mới có thể bước ra khỏi phòng ngủ được, ‘cạch’ một tiếng đóng kín cánh cửa lại, thiếu chút nữa liền phát khóc! Làm việc cho Diệp boss lâu như vậy, lần đầu tiên có cảm giác boss nhà anh ta hiền lành đến thế! Hu Hu Hu... Mới vừa rồi boss còn nói chuyện thay anh ta nữa! Thật cảm động chết mất, đúng không?!

Sáng sớm hôm sau, trong phòng làm việc của trưởng cục cảnh sát quần đảo Aili.

Diệp Đình híp mắt, ngồi trên chiếc ghế sofa dài, cục trưởng John béo mập tự mình rót cho anh một ly rượu vang đỏ.

Diệp Đình lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong cheiecs ly, nói: “Người phụ nữ này có thể tung tin ra ngoài, coi như cô ta có bản lĩnh, tôi không truy cứu chuyện này. Thế nhưng cô ta lại lợi dụng thân phận giả để chui vào trụ sở chính của Laroe, chúng tôi nghi ngờ cô ta là gián điệp thương mại.”

Cục trưởng John khom người, liều mạng gật đầu.

Cổ áp lực vô hình khiến ông ta không thể nói ra thành lời.

Thật lâu sau, John mới lau đi mồ hôi ròng ròng trên trán, khó hiểu hỏi: “Diệp tiên sinh... chút chuyện nhỏ như vậy, ngài chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể bóp chết cô ta rồi, sao lại... sao lại cần phải ngài đích thân tới chỗ chúng tôi một chuyến?”

“Tôi nguyện ý giao thiệp với cảnh sát,” Diệp Đình nói một cách nghiêm nhiên, giờ ly rượu lên, nói tiếp: “Tôi vĩnh viễn sẽ đứng cùng bên với chính nghĩa.”

Sau lưng John lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trong đầu nghĩ, cô nàng Yuna kia xui xẻo đến nơi rồi...

Nhất định là có chuyện đáng sợ hơn cả cái chết đang chờ cô ta.

Một lúc lâu sau, trợ lý Kiệt Sâm của Diệp Đình đặt một tờ giấy lên bàn.

Cục trưởng John khẽ đọc nhỏ: “Phóng viên VIB động đến râu cộp của tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế - Diệp Đình, bởi vì quay lén mà thân dẫn lao tù!”

Ông ta nhìn chăm chăm mấy chữ này, đôi mắt không khỏi mở lớn

hơn.

Một lúc sau, mới nghe Kiệt Sâm nói: “Để cho tất cả phóng viên truyền thông phải tự mình cân nhắc, tin tức về Đỉnh Phong Quốc Tế, cái gì có thể đăng, cái gì không thể, không phải rất tốt sao?”

Mồ hôi trên trán cục trưởng John chảy chảy xuống ròng ròng.

Thủ đoạn này thật độc ác...

“Cục trưởng tiên sinh, anh có ý kiến?”

“A, hả? Không dám không dám... Yuna to gan làm xằng bậy, phải bị nghiêm trị! Đây là giết gà dọa khỉ.” John vội vàng hỏi lại: “Cũng chỉ ngồi tù? Như thế có phải quá tiện nghi cho cô ta rồi không?...”

Chương 189: Giúp người khi gặp hoạn nạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhấp một ngụm rượu: “Vốn cũng không phải chuyện gì lớn.”

Mồ hôi John lại chảy.

Càng ung dung, chuyện lại càng lớn!

John trăm vạn lần nghĩ cũng không ra, Diệp tiên sinh rốt cuộc muốn làm gì? Ông ta có chút không nắm bắt được.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, có thể khiến đại nhân vật như Diệp tiên sinh hạ mình đến đồn cảnh sát ‘làm khách’, nhất định không phải chỉ đơn giản ngồi tù như vậy.

Phía sau, nhất định còn có đại chiêu!

Quả nhiên, Diệp Đình cho ông ta một ánh mắt tán thưởng.

Nhấp một ngụm rượu nho nói: “Người phụ nữ này làm việc, không biết nông sâu, nhất định đắc tội với không ít với các nhân vật máu mặt. Ha... cuộc sống ở trong tù vốn không tốt, nếu còn bị kẻ thù chiếu cố thêm một chút, thật là có ý tứ.”

“...” John há to miệng, quả nhiên là có đại chiêu!

Mồ hôi rịn lên trên trán, vệt vàng kêu lên: “Nhất định nhất định...”

Nhìn đoàn xe sang trọng cao cấp của Diệp Đình rời đi, John lau mồ hôi trên trán, lúc này mới cảm giác thấy, thì ra sau lưng cũng đã ướt đầm mồ hôi rồi.

Rõ ràng chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, lại ép ông ta đến mức không thở nổi.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Diệp Đình nhận được điện thoại của Louis.

Louis, một trong những người Diệp Đình ghét nhất.

Nếu như không phải vì muốn phủ sạch quan hệ của Lăng Vi và Hoa Thiếu Kiên, cả đời này anh ta cũng không muốn gặp lại Louis.

Một giờ gặp mặt, Diệp Đình loại bỏ hoại nghi của nội bộ Laroe đối với chuyện Hoa Thiếu Kiên lấy trộm tư liệu.

Quản lý cao tầng của Laroe cũng không muốn chọc vào anh ta, dẫu sao anh ta cũng là cổ đông lớn, một khi chọc vào lông mao của Diệp Đình, khiến cho anh ta rút vốn, điều này đối với Laroe chính là một đả kích trí mạng, vì vậy đôi bên vì hợp tác, liền bắt tay hòa giải, giải quyết xong chuyện.

Hoa Thiếu Kiên vẫn luôn nằm ở trong viện. Hôm nay, Lăng Vi nhận được điện thoại của Hoa Thiếu Kiên, anh ta nói muốn trả lại tiền cho cô.

Lăng Vi chột vồ trán. Lúc này mới nhớ, cô đã giúp anh ta ứng tiền viện phí!

Bên người anh ta cũng không có bạn bè chăm sóc, một thân một

mình nằm viện, thật là quá đáng thương... Lăng Vi nhận được điện thoại của anh ta, rất xoắn xuýt... Hai ngày trước, video cô đưa Hoa Thiếu Kiên đi bệnh viện gây huyên náo khắp nơi. ‘Chồng’ cô Diệp Đình luôn luôn là một nhân vật quan trọng bị dư luận nhìn chăm chăm. Nếu không phải Diệp Đình tiếp nhận phỏng vấn, giúp cô giải thích chân tướng sự thật, sợ rằng bây giờ cô vẫn đang ngày ngày bị mọi người đâm chọt, cũng không biết đã bị mắng thành dạng gì rồi. Vào giờ phút này, Lăng Vi mới hiểu có một người đàn ông biết kiềm chế thật tốt, Diệp Đình nói câu kia đối với cô không có một chút trách móc. Đối với người đàn ông khác, không động thủ đánh người đã là tốt lắm rồi, loại chuyện này... hẳn không có mấy người đàn ông có thể chấp nhận được.

Cô thật sự không muốn đi bệnh viện...

Nếu đi, sợ rằng sẽ gây ra họa. Không đi... Hoa Thiếu Kiên thật sự rất đáng thương. Lăng Vi rầu rĩ, điện thoại của Diệp Đình gọi đến.

Cô vội vàng cầm ly nước vào phòng trà. Trong phòng trà không có người, cô nhấn nút trả lời.

“Vợ à, đang làm gì vậy?” Thanh âm của Diệp Đình trầm thấp dễ nghe, thông qua điện thoại, cô cũng có thể tưởng tượng được, cánh môi của anh ta nhất định đang cong cong lên.

“Không làm gì, đang rầu rĩ...” Lăng Vi kể chuyện Hoa Thiếu Kiên muốn cô đi đến bệnh viện nói cho anh ta, Diệp Đình trầm mặc một hồi, hỏi cô: “Em thật sự muốn đi sao?”

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, nhất định là muốn đi thăm một chút rồi... nhưng là, cô chưa nói.

Chương 190: Giúp người khi gặp hoạn nạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đầu kia điện thoại của Diệp Đình phát ra âm thanh “Cạch, cạch...”, thật giống như anh ta đang gõ bút lên bàn, anh ta nói: “Em muốn đi một mình? Hay là để anh đi cùng em?”

Lăng Vi lập tức vui vẻ nói: “Anh đi với em, tất nhiên đó là tốt nhất! Vậy sẽ không sợ bị chụp lén nữa! Nhưng là... anh có thời gian rảnh không? Anh bận rộn như vậy!”

Để dàng nhận thấy Diệp Đình ở đầu kia cười lên một chút: “Thời gian cũng giống như hai rãnh vú vậy, chen một chút... là sẽ có.”

Lăng Vi suýt chút nữa ném điện thoại đi: “Vậy buổi trưa em chờ anh!”

Buổi trưa, vừa mới tan làm, Diệp Đình đã đến phòng làm việc của cô. Lăng Vi mua một ít trái cây, cùng với Diệp Đình đi thăm Hoa Thiếu Kiền.

Đi đến cửa phòng bệnh, Lăng Vi cũng không trực tiếp đi vào.

Cô đứng ở ngoài cửa, ngó đầu nhìn vào bên trong, chỉ thấy Hoa Thiếu Kiền đang lè loi ngồi trên giường bệnh... một tay anh ta chống cằm, gương mặt tuấn tú tràn đầy thần sắc mê man, ánh mắt của anh ta sâu thẳm, mày kiếm nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong phòng bệnh, có một y tá trẻ tuổi xinh đẹp đang cầm máy đo

huyết áp đo huyết áp cho Hoa Thiếu Kiền. Ánh mắt của Hoa Thiếu Kiền không có tiêu cự, để mặc cho cô y tá đo đo. Cô y tá xinh đẹp đó quấn máy huyết áp vào tay anh ta, nhưng ánh mắt lại len lén nhìn vào mặt Hoa Thiếu Kiền. Trong mắt cô ta tràn đầy vẻ mê luyến. Hoa Thiếu Kiền mặc dù đang mặc áo bệnh nhân, nhưng vẫn vô cùng đẹp trai, vẫn đặc biệt có lực sát thương! Nhất là dáng vẻ nhú chặt mày có chút lãnh khốc, thật sự khiến những cô gái trẻ tuổi mê luyến không thôi!

Đầu óc Hoa Thiếu Kiền như đang bay trên trời, hoàn toàn không phát hiện y tá kia đang nhìn anh ta.

Lúc này, Diệp Đình đã đỗ xe xong đi vào, khi này Lăng Vi mới gõ cửa một cái, Hoa Thiếu Kiền chậm rãi ngược mắt lên nhìn, một khắc khi nhìn thấy Lăng Vi kia, con ngươi vốn u ám lập tức dấy lên ánh sáng. Anh ta đưa tay vẫy cô: “Mau vào...”

“Vào” – âm thanh này vừa rơi xuống, ánh mắt Hoa Thiếu Kiền trong nháy mắt mất đi sức sống, anh ta... nhìn thấy... Diệp Đình.

“Tốt hơn chưa?” Lăng Vi mở cửa đi vào. Cô đặt trái cây lên bàn cạnh giường bệnh.

Hoa Thiếu Kiền gật đầu một cái với Diệp Đình. Diệp Đình không đi vào, một tay anh ta đút vào túi quần, tiêu sái đứng ngoài cửa: “Các người cứ nói chuyện, tôi đi tìm viện trưởng có chút việc.”

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài. Cô y tá đo huyết áp xong cũng đi theo ra ngoài.

Lăng Vi ngồi bên cạnh giường bệnh, giải thích nói: “Tôi sợ có người chụp lén... vì vậy, gọi Diệp Đình cùng tôi đến đây. Anh cũng biết, lúc này là thời điểm đặc biệt nhạy cảm.”

Ánh mắt Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm vào cô, gật đầu một cái: “Tôi đã xem tin tức, thật xin lỗi...”

“Không sao đâu!” Lăng Vi vội vàng phát phát tay, bày tỏ không để ý.

Hoa Thiếu Kiền xuất phát từ đáy lòng nói: “Cám ơn cô đã đến thăm tôi”. Thêu hoa trên gấm, người như vậy gặp ở khắp nơi, nhưng người giúp đỡ người khác khi gặp nạn lại lác đác không có mấy ai. Hiện nay là thời kỳ nhậy cảm như vậy, Lăng Vi có thể đến thăm anh ta, anh ta thật sự rất cảm động. Cũng khâm phục phong độ của Diệp Đình. Nếu như đổi lại là anh ta, đại khái cũng sẽ làm như vậy đi, bởi vì... thật sự không muốn để cô phải khó xử.

Lăng Vi cười một cái: “Đừng khách khí. Phẫu thuật coi như thành công phải không? Không cần phải làm phẫu thuật nữa phải không?”

Hoa Thiếu Kiền nhìn vào ánh mắt của cô, gật đầu một cái: “Đã phẫu thuật xong, bây giờ chỉ cần chăm sóc tốt là được. Cũng không phải bệnh nặng gì...”

Lăng Vi nhìn chung quanh một chút, hỏi anh ta: “Người nhà anh... không đến đây thăm anh sao?”

“Tôi chưa nói cho bọn họ biết...” Hoa Thiếu Kiền rũ mắt xuống nói, hiển nhiên không muốn nói nhiều về chuyện này, liền vội hốt nói: “Dù sao qua hai ngày nữa tôi cũng xuất viện, một mình tôi vẫn có thể tự chăm sóc mình.”

“...” Lăng Vi nhìn thẳng vào anh ta, nhìn thấy trên khuôn mặt anh ta tràn đầy tịch mịch.

Hoa Thiếu Kiền còn nói: “Không có chuyện gì, không cần lo lắng cho

tôi. Tôi còn có đồng nghiệp và bạn bè, còn có anh em ở gần đây, bọn họ cũng vừa mới đến, trước khi cô đến bọn họ cũng đã về cả rồi.”

Lăng Vi yên lòng gặt đầu một cái. Thật ra thì, lấy điều kiện của Hoa Thiếu Kiền, muốn tìm bạn gái thì vô cùng dễ dàng, tỷ như cô y tá vừa rồi, ánh mắt luôn đặt trên mặt Hoa Thiếu Kiền. Chỉ là, anh ta vẫn luôn không muốn tìm mà thôi. Con người bị bệnh chính là thời điểm yếu ớt nhất, anh ta hẳn cũng muốn có người đến chăm sóc mình chứ? Lăng Vi chỉ nghĩ như vậy, cũng không nói ra.

Lúc này, Hoa Thiếu Kiền đột nhiên ngược mắt lên nhìn cô: “Tôi muốn ăn táo.”

“A? Được...” Lăng Vi phục hồi lại tinh thần, mở giỏ trái cây ra, lấy một quả táo từ bên trong, cầm dao gọt trái cây trên bàn rồi đi vào nhà tắm bên cạnh rửa táo.

Rửa táo xong, cô ngồi về bên cạnh giường bệnh, từng nhát từng nhát gọt vỏ táo. Táo vừa được gọt một nửa, Diệp Đình từ bên ngoài mở cửa đi vào.

Anh ta từ từ đi vào. Tròng mắt đen thẫm nhìn chăm chú vào quả táo trong tay cô, sắc mặt dần dần âm trầm xuống. Trong đầu nghĩ có chút bất mãn! Anh ta cũng chưa từng để cô phải gọt táo, nhớ đâu cắt vào tay thì phải làm sao?

Hoa Thiếu Kiền lại sai vợ anh ta làm loại việc nặng này!

Diệp Đình đưa tay ra muốn đoạt lấy dao gọt trái cây.

Lăng Vi ngẩng đầu, nhìn bộ dạng ghen của Diệp Đình, thật sự cảm thấy buồn cười, cô hờn giận nói: “Anh đi đến ghế sofa ngồi đi... em sẽ nhanh gọt xong.”

Khuôn mặt Diệp Đình đầy khó chịu ngồi trên ghế sofa ở bên cạnh. Lăng Vi cười một cái với anh ta rồi cúi đầu tiếp tục gọt táo.

Gọt xong trái táo, Lăng Vi cắt táo thành nhiều phần, dùng tăm xiên một miếng cho Hoa Thiếu Kiên, lại xiên một miếng cho Diệp Đình.

Diệp Đình nhìn chằm chằm vào trái táo cô đưa đến, không đưa tay nhận, Lăng Vi liền đặt dao gọt trái cây xuống, đi đến cạnh ghế sofa, Diệp Đình giương mắt nhìn cô, cô nghiêng đầu một chút, nháy mắt một cái với anh ta: “Ăn táo đi nha, chê em gọt không tốt sao?”

Diệp Đình ngồi không nhúc nhích, hiển nhiên không muốn ăn cùng một trái táo với người đàn ông kia.

Lăng Vi cười với anh ta một cái, lại xoay người cầm dao gọt trái cây, cắt đôi miếng táo này thành hai phần, chính cô ăn một phần, lúc này sắc mặt Diệp Đình mới hòa hoãn một chút, giơ tay ra nhận táo trong tay cô, ưu nhã ăn hết miếng táo.

Hoa Thiếu Kiên khuôn mặt không chút biểu tình yên lặng ăn táo, trong lòng chua xót khó nhin. Nhưng cũng chỉ là thua xót mà thôi, anh ta thường thức Lăng Vi, muốn qua lại với cô, nhưng dẫu sao cũng chưa từng bắt đầu, cảm tình không sâu, anh ta cũng chỉ là thích mà thôi, cũng không phải là yêu, trong lòng cũng chỉ có chút khó chịu, chưa đến mức đau đến tê tâm liệt phế.

Hoa Thiếu Kiên ăn táo xong, ném tăm vào trong thùng rác, cầm khăn ướt lau tay. Anh ta đưa lấy một tấm thẻ ngân hàng trong ngăn kéo đưa cho Lăng Vi: “Cám ơn cô đã ứng tiền viện giúp tôi. Bác sĩ nói, nếu như không phải cô kịp thời đưa tôi đến, chỉ sợ tôi cũng đã chết trong phòng làm việc rồi.”

“Không nghiêm trọng như lời anh nói đâu.” Lăng Vi không nhận thẻ ngân hàng, mà đem số điện thoại của tiểu tử kia cho anh ta, cô nói: “Thời điểm tôi đưa anh đến bệnh viện, quên không cầm theo ví tiền, may mắn gặp người tốt này, là cậu ta trả tiền viện phí giúp anh.”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu một cái, ghi lại số điện thoại của cậu ta.

Anh ta ghi xong dãy số, Lăng Vi liền cầm túi xách tay lên, chuẩn bị tạm biệt. Diệp Đình đứng dậy đi ra ngoài trước.

Lăng Vi dặn dò anh ta nghỉ ngơi cho khỏe, phải nghe lời bác sĩ.

Hoa Thiếu Kiền vẫn nhìn chăm chăm vào mặt cô... thấy cô xoay người, từ từ đi ra cửa, Hoa Thiếu Kiền liền muốn dời tầm mắt đi, nhưng phát hiện điều đó cũng thật khó khăn... anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô đi ra khỏi phòng bệnh, cô vừa ra đến cửa, liền quay đầu vẫy tay với anh ta, diễm đạm khẽ mỉm cười với anh ta. Hốc mắt Hoa Thiếu Kiền đột nhiên hơi chua, nụ cười này chính là dành cho anh ta, nhưng... cô, không thuộc về anh ta.

Chương 191: Vén rồi vén rồi siết! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đi ra khỏi phòng bệnh, Diệp Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Anh ta cầm đôi bàn tay nhỏ bé của cô, lặn qua lật lại nhìn nhìn, thật giống như đang tìm vết dao trên tay cô vậy.

Tìm nửa ngày, nhìn thấy mười ngón tay của cô bình an vô sự, không bị dao gọt trái cây cửa vào, lúc này sắc mặt của anh ta mới hòa hoãn lại. Nhưng trong giọng nói vẫn chứa bất mãn: “Sau này không cho em gọt táo cho người khác!”

“Ừm...” Trong đầu Lăng Vi nghĩ, không gọt táo, có thể gọt đồ khác? Trong lòng cô đang lấp liếm, liền nghe anh ta bổ sung: “Trái khác cũng không được! Dao kia sắc bén như vậy, nhớ đâu cửa vào tay thì phải làm sao? Anh cũng không để em phải đụng đến dao, anh ta dựa vào cái gì?”

“...” Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào ánh mắt anh ta... thì ra không phải là ghen, anh ta là... không muốn cho cô làm việc sao?

Trong lòng Lăng Vi ấm áp, cô ôn nhu cười, nhẹ nhàng quay đến. Cô ôm lấy cánh tay anh ta, đầu gối lên bả vai, nhẹ nhàng nói một câu bên tai anh ta: “Được, anh nói như thế nào thì chính là như vậy...”

Cánh tay Diệp Đình cứng đờ.

Nhưng ngay sao đó, anh ta liền nắm tay cô.

Âm thanh của cô mềm mại như lông chim, ở trong ngực anh ta có chút không yên phận.

Cô chủ động đến gần, giọng nói ỷ lại, âm thanh ôn nhu của cô, ánh mắt mê luyến của cô, khiến thân thể của anh ta trong nháy mắt căng cứng lên.

Thái độ này của cô... là sao?

Diệp Đình đột nhiên nhiệt huyết sôi trào! Anh ta bước nhanh kéo cô đến bãi đậu xe, hôm nay anh ta lái một chiếc SUV bản hạn chế. Tạo hình rất bá đạo, phía trước trông giống như đầu con sư tử đang há to miệng vậy.

Đi đến trước cửa xe, cửa trước chưa mở, liền cấp bách kéo cô cửa sau, trực tiếp đẩy cô vào bên trong, anh ta cũng vào theo sao, 'ầm' một tiếng đóng cửa xe, gương mặt tuần tú của anh ta ép đến gần, cường thế áp đảo cô. Anh ta qua loa nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, tìm được môi cô, dùng sức mút. Trong lòng Lăng Vi căng thẳng, cảm giác vô cùng rõ ràng, cử động của anh ta khiến xe rung lên! Nhưng là, bãi đậu xe có quá nhiều người, người đến người đi, cô sao có thể không biết xấu hổ làm việc đó chứ... ở nhà bật đèn cô còn thấy xấu hổ nữa là...

Diệp Đình hôn cô triền miên mà mạnh mẽ, phát hiện cô không tập trung, bất mãn dừng lại ở cằm cô nói: "Nghĩ gì vậy?"

Đôi tay nhỏ bé của Lăng Vi nắm lấy cổ áo anh ta, cười cười nói: "Em lo lắng xe quá nhỏ, không đủ cho anh chơi đùa."

Diệp Đình mút lấy môi cô, tà khí cười một tiếng: "Nếu như em thật sự nghĩ cho anh, toàn bộ bãi đậu xe tùy tiện cho em lấn lộn."

Lăng Vi vội vàng ngậm miệng, Diệp Đình ra sức chiếm tiện nghi. Cho đến khi miệng bị hôn đến tê dại, anh ta mới để cô hô hấp. Anh ta chiếm đủ tiện nghi rồi, trong lòng lại trở nên buồn bã. Không biết lúc nào cô mới có thể thực sự tiếp nhận anh ta... Anh ta thật sự có chút không muốn chờ, bởi vì thật sự chờ không kịp. Lăng Vi rõ ràng cảm giác được tay anh ta mạnh mẽ nắm lấy bắp đùi cô, cô cố ý cười với anh ta nói: “Anh lại kích động, còn có thể lái xe không?”

Diệp Đình đen mặt dùng sức bóp một cái vào eo cô: “Nếu không em lái sao?”

“...” Lăng Vi lần nữa bị bóp trúng chỗ đau... đời này cô sợ nước, sợ xe, sợ tối...

Diệp Đình nhẫn nhịn, sau khi ổn định liền kéo cô xuống xe, sau đó để cô ngồi ở vị trí cạnh tài xế.

Lăng Vi nhìn chung quanh một vòng, kỳ quái nói: “Vậy mà không có phóng viên theo dõi chúng ta...”

Diệp Đình lên xe, đóng cửa kín, giúp cô cài chặt dây an toàn, anh ta nhàn nhạt hừ một tiếng: “Em bị dọa đến nghiện rồi sao? Người ta một ngày không dọa đến em, em liền thấy không quen!”

Lăng Vi giơ tay lên bấm vào người anh ta một cái: “Nói gì vậy chứ? Hai chúng ta không thể dùng ngôn ngữ bình thường của loài người trao đổi sao?” Diệp Đình cười một tiếng: “Dĩ nhiên là có thể, nếu như em nguyện ý, chúng ta liền có thể tiếp tục đi sâu vào trao đổi phương thức sinh sôi của loài người.”

Lăng Vi mím môi, trợn mắt nhìn anh ta một cái! Sau đó, liền che miệng cười một tiếng, kéo lại đề tài nói: “Cũng đúng, lần đó cũng là

một bài học, ai còn dám đến vuốt râu hùm của Diệp đại tổng tài chứ...” Vừa nói, tay nhỏ bé của cô còn làm bộ vuốt vuốt trước gương mặt tuấn tú của anh ta...

Diệp Đình bắt lấy tay cô, mặt đầy tà khí nhìn cô chăm chú nói: “Nếu em quả thực muốn vuốt vuốt, anh có một chỗ có thể thỏa mãn em.”

“...” Lăng Vi phát ngốc.

Mẹ nó a! Diệp đại tổng tài, sao anh có thể đen tối thế chứ?

Tiếp theo, anh ta liền nắm tay cô, mò xuống dưới đai lưng của anh ta, Lăng Vi giống như bị thiêu đốt, khuôn mặt quẩn bách đỏ bừng! Anh ta đùa cợt cười một tiếng, sau đó dùng sức đặt bàn tay của cô trên cánh tay mình, sau đó vén ống tay áo lên... Diệp Đình đùa dai liếc cô nói: “Lại không thuần khiết phải không? Em nói xem, một cô gái trẻ, lại nghĩ linh tinh như vậy là sao?” Anh ta vừa nói vừa cười: “Em xem một chút, anh chính là muốn em vén tay áo lên cho anh, em lại ngượng thành như vậy. Suy nghĩ cũng thật xấu xa!”

Lăng Vi che mặt, thật muốn gào lên một tiếng với anh ta: “Lăn ngay đi cho lão tử!”

Lăng Vi rút tay về, nhấn mở nhạc, liền nghe giọng nữ trong đài vui vẻ hát: “Vén a a, Vén a a, vén rồi vén rồi siết, vén rồi lại vén... vén rồi vén... vén rồi vén rồi siết...”

Lăng Vi hận không thể đập đầu vào tường! Người nói xem, một âm hưởng mà lại có thể hát đến hợp tình huống như vậy, có từng nhận thức được cảm thụ của ‘Lôi Tuấn’ rồi sao?

Rất nhanh liền đến cuối tuần.

Tiệc rượu ăn mừng được cử hành long trọng vào cuối tuần. Lăng Vi chính là nữ nhân vật chính, được nhà thiết kế Diệp Đình chọn cho bộ trang phục dạ tiệc long lấy, cô mặc một chiếc váy dạ tiệc màu trắng, kiểu cách đơn giản, mặc vào đặc biệt tôn lên vóc dáng! Cao quý tao nhã, mà lại không mất đi vẻ phong tình. Tóc được búi gọn gàng lịch sự, càng làm nổi bật gương mặt tinh xảo của cô.

Diệp Đình mặc một bộ âu phục cao cấp màu đen, đẹp trai khiến người khác nín thở! Lãnh khốc khiến người nhìn vào phát hoảng, Lăng Vi nhìn anh ta thật lâu không nỡ nháy mắt!

Anh ta đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, cùng nhau đi đến buổi dạ tiệc.

Trong dạ tiệc ăn mừng, Louis ném ra hai chương trình nặng ký.

Thứ nhất, chính là Lăng Vi được trao tặng giải thưởng ‘Ý tưởng tốt nhất’.

Chương 192: Vén rồi vén rồi siết! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người trong công ty rối rít đến chúc mừng, nhưng là, Judy rất tức tối bất bình! Cô ta vẫn cho rằng, thiết kế của Lăng Vi chỉ là lừa đảo!

Lăng Vi ăn gian, không ai quản được! Cô ta còn có thể được khen ngợi! Judy ghen tị và tức giận, bùng cháy khiến tròng mắt cô ta đỏ lên!

Ánh mắt của cô ta nhìn chằm chằm vào Lăng Vi, hận không thể dùng ánh mắt đốt chết cô! Nếu như Lăng Vi không phải ‘Diệp phu nhân’, nếu như Lăng Vi không phải ‘sur muội’ của Hoa Thiếu Kiền, cô ta căn bản không có được phần thưởng này.

Tuy nhiên, những người này sinh suy nghĩ cực đoan như Judy cũng chỉ là số ít, đại đa số mọi người đều tán thưởng Lăng Vi. Nhất là Tony, Brooke cùng với Hoắc Nhĩ của bộ phận thiết kế. Ba người này giống như kị sĩ của nữ vương vậy, vây quanh người Lăng Vi, thay cô chặn từng ly rượu đưa đến.

Lăng Vi thật muốn giơ ngón tay khen ngợi bọn họ! Đây chính là anh em a! Biết cô dị ứng với cồn a! Rượu quá ba tuần, Tony có chút không chịu đựng nổi, anh ta điên rồ chạy đến chỗ Diệp Đình nói mấy câu, Diệp Đình mặt không thay đổi gật đầu một cái, Tony như gạt bỏ được gánh nặng, anh ta vỗ ngực một cái, rồi chạy về phía phòng vệ sinh.

Lăng Vi có vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ mấy người Tony giúp cô cản rượu... là ý của Diệp Đình?

Cô đang ngăn người thì nghe thấy tiếng thông báo... bắt đầu khen thưởng.

Lăng Vi được mời lên giữa sân khấu.

Lăng Vi khó chịu chính là, người đi lên tặng thưởng cho cô lại là... Sở Minh Y...

Sở Minh Y cao ngạo hất cằm, một thân váy đỏ ưu nhã đi đến trước mặt Lăng Vi, đưa cúp cho cô: “Chúc mừng cô, tiếp tục cố gắng nha! Laroe của chúng ta cần nhân tài như Diệp phu nhân.”

Lăng Vi nhận lấy cúp, chân mày có chút nhíu lại.

Trong lòng Lăng Vi vô cùng khó chịu! Sở Minh Y, lại ngay trước mặt nhiều người như vậy nói câu ‘Laroe chúng ta cần nhân tài như Diệp phu nhân’! Cô ta là cố ý nói ra thân phận của cô! Thật giống như muốn toàn bộ công ty đều biết, Lăng Vi cô được khen thưởng này tất cả đều là nhờ vào Diệp Đình, mà không phải do cô tự cố gắng sáng tạo!

Sở Minh Y nhướn mày cười một tiếng: “Cô phải cố gắng hơn nha! Tôi coi trọng cô!” Nói xong, trên mặt cô ta hiện lên ý cười, dịu dàng cười với Lăng Vi, nhưng là, trong đáy mắt cô ta hiện ra một tia rét lạnh. Ánh mắt kia giống như muốn nói: ‘Hãy nhìn đi hãy nhìn đi, đây chính là điều khác biệt giữa những người phụ nữ, cô cố gắng nữa đi, xuất sắc nữa đi, còn không phải làm dưới chướng tôi sao?’

Ánh mắt Sở Minh Y đầy coi thường trừng Lăng Vi một cái, dựa vào đàn ông mà leo lên, thật tiện!

Sở Minh Y cố ý cười dịu dàng, ôm Lăng Vi đầy ‘nhiệt tình, thật lòng’. Lúc này, Louis đi lên trên khán đài, đưa Sở Minh Y chậm rãi đi xuống.

Trên khán đài, một thân quần áo trắng muốt, thánh khiết như tiên tử, Lăng Vi đứng trước micorophone, cúi người chào mọi người phía dưới.

Tiếp theo, cô nhàn nhạt cười một tiếng nói: “Cảm ơn công ty đã trao tặng vinh dự lần này cho tôi, nhưng là... thiết kế này là thành quả mọi người cùng nhau cố gắng làm ra. Bởi vì, ý tưởng của tôi cũng là nhờ những đồng nghiệp mà có. Vì vậy, phần thưởng lần này, tôi muốn cùng mọi người chia sẻ.”

“Cái gì?” Những người đang nói chuyện phiếm, trêu đùa nhau, tất cả đều dừng lại câu chuyện, rồi rít nhìn về phía khán đài.

Lăng Vi đứng trên khán đài dịu dàng cười. Cô mặc lễ phục trắng muốt, giống như một nữ thần cao quý, giống như thiên sứ thánh thiện vậy.

Nụ cười của cô đặc biệt chân thành!

“Cô ta nói gì?” có người kinh ngạc, có người nghi ngờ.

Trên mặt của mọi người đều hiện lên vẻ khiếp sợ!

“Cô nói sẽ cùng chia sẻ tiền thưởng với mọi người sao?”

“Hả? Có phải cô ta phân chia tiền thưởng cho chúng ta không?”

“Cô ta điên rồi sao?”

“ ... ”

Lúc này Louis, Henry, cao tầng của Laroe, tất cả mọi người... tất cả mọi người đều nhìn về phía Lăng Vi.

Trong đám người, có một người ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía cô! Đó chính là Hoa Thiếu Kiền! Ánh mắt anh ta lấp lánh nhìn chăm chăm Lăng Vi, lồng ngực anh ta căng nóng lên! Vết thương trên bụng vẫn chưa hoàn toàn khỏi, mang đến một chút đau đớn khiến người ta phát nguyền. Vết thương kia, giống như tay của Lăng Vi vậy, nắm bóp quanh eo anh ta... khiến cho anh ta đau đớn, mà cũng khiến cho anh ta dễ chịu. Thậm chí trong nháy mắt anh ta còn có ý nghĩ... không muốn vết thương này lành lại...

Lăng Vi giống như một ánh hào quang đứng giữa khán đài. Cô điềm đậm đứng yên nơi đó mỉm cười, tiếng nói cười của thoải mái tựa như hương rượu.

Cô cười, giống như một con bọ cạp bò trên người anh ta... lồng ngực Hoa Thiếu Kiền căng cứng khó chịu, anh ta thật muốn ôm Lăng Vi vào thân thể mình, cưng chiều, yêu thương.

Nhưng là, trái tim của cô đã có chủ sở hữu!

Khiến cho anh ta càng khó chịu hơn chính là... đôi mắt trong suốt kia của Lăng Vi thỉnh thoảng lại nhìn về phía Diệp Đình... mà Diệp Đình đối với người ngoài mặc kệ không để ý đến, đôi tròng mắt đen từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào người cô. Tựa như chỉ cần dùng ánh mắt, liền có thể truyền được sức mạnh cho cô vậy.

Chương 193: Phá lệ vì cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt của Diệp Đình nhìn chăm chú vào Lăng Vi như muốn chiếm làm của riêng! Tựa như toàn thế giới cũng chỉ có hai người bọn họ.

Hoa Thiếu Kiền muốn tìm một khe hở để chui vào cũng không được.

Anh ta nhất thời cảm thấy chán nản, trong lòng chua xót.

Mỗi lần Lăng Vi nhìn về phía Diệp Đình, trong lòng anh ta như muốn nứt ra, khổ sở không ngừng dâng trào, giống như uống phải nước hoàng liên vậy.

Vừa nghĩ đến cô là vợ của Diệp Đình, anh ta liền có cảm giác bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt.

Trong nháy mắt cả người đều lạnh lẽo.

Anh ta đưa mắt nhìn về phía Diệp Đình, lại thấy Diệp Đình chỉ nhàn nhạt cười, dùng ánh mắt khích lệ Lăng Vi. Tựa như hành động vĩ đại này của Lăng Vi cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, thật giống như cô vốn dĩ sáng chói như vậy, bị mọi người nhìn chăm chú là điều đương nhiên. Lại tựa như nói cho cô ‘Em nói rất hay, khiến tất cả mọi người đều rung động.’

Lúc này, Louis đi lên đài, nghiêm túc hỏi cô: “Quý cô Vi Vi xinh đẹp, ngài vừa mới nói, muốn chia tiền thưởng cho mọi người... có thể nói cụ thể ý tưởng của ngài không?”

Lăng Vi rất bình tĩnh nói: “Lần này dành được ‘ý tưởng tốt nhất’, tôi rất vinh hạnh. Laroe chúng ta 30 năm nay, lần đầu tiến hành ban thưởng cho nhà thiết kế. Đây chính là một khích lệ đối với nhà thiết kế của chúng ta, nếu như L-V2 được đưa ra thị trường, điều này bao trùm tất cả tâm huyết của mỗi nhà thiết kế chúng tôi. Vì vậy, tôi muốn cùng mọi người chia sẻ vinh dự này.”

Ngay sau đó, toàn bộ người trong tiệc mừng đều yên tĩnh đến quỷ dị!

...

Đột nhiên, có một người ‘ba ba ba’ vỗ tay, tiếp đó, tiếng vỗ tay ‘ba ba ba’ vang lên như thủy triều, mãnh liệt lạ thường!

Có người mặt đầy khiếp sợ, một bên vỗ tay, một bên không ngừng thấp giọng hỏi: “Vừa rồi tôi nghe nhầm sao? Cô ta vừa mới nói muốn chia tiền thưởng cho chúng ta sao?”

Có người lập tức khẽ hô lên: “Đúng vậy! Cô ấy nói... mới chia tiền thưởng cho chúng ta! Các người vừa rồi có nghe được không?”

Mọi người chung quanh đều đồng ý nói: “Đúng vậy! Nghe thấy! Cô ấy nói như vậy!”

Tiếng vỗ tay kéo dài ước chừng hai phút, Lăng Vi vui vẻ cười một tiếng, khom lưng chào mọi người. Sau đó, đơn giản tóm tắt ý tưởng thiết kế lần này.

Cô phát biểu vô cùng phong phú, trong ngắn ngủ hai phút, nhiều lần chọc cười mọi người.

Ánh mắt mọi người chuyên chú nhìn về phía cô, tựa như trên người

cô mang theo một ánh hào quang. Một bộ lễ phục thuần trắng đoan trang lại tao nhã, một cái nhìn mà một tiếng cười của cô cũng khiến người khác cảm thấy cao quý như nữ thần, lại thuần thiện giống như thiên sứ, vừa cao quý vừa đáng yêu lại vừa hàm súc. Ánh mắt của cô sáng ngời, trong suốt giống như một hồ nước... trong đó tràn đầy chân thành, mọi người có thể nghe ra trong lời nói vừa hài hước vừa chân thành của cô, cô thật sự nguyện ý chia sẻ vinh dự này cùng với mọi người.

“Vi Vi thật là quá tuyệt vời! Cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ thấy qua một người hiền lành lương thiện như cô ấy...” Thái độ của tất cả mọi người đều thay đổi.

“Đúng nha, cô ấy thật tốt bụng, lại có đầu óc thông minh, thiết kế của cô ấy thật sự khiến tôi rung động! Tôi còn nhớ khi tôi nhìn thấy thiết kế của cô ấy, trái tim tôi run lên một cái! Thật giống như trong sách đã từng nói, chính là loại sức mạnh đập thẳng vào lòng người vậy!”

“Không sai! Cảm giác của tôi với cô giống nhau như đúc! Thiết kế của cô ấy quả thật rất tốt! Rất có cá tính, lại mang theo phong cách cùng với đặc thù của cô ấy, vừa nhìn thấy xe đó, liền có thể khiến người khác nghĩ đến cô ấy. Điều này thật sự là hiếm thấy.”

Trong nháy mắt buổi tiệc trở nên náo nhiệt.

Cơ hồ thái độ của tất cả mọi người đối với Lăng Vi đều thay đổi. Khinh bỉ vừa rồi đều biến thành thương thức.

Ghen tỵ vừa rồi đều biến thành tán dương.

Trong tiếng vỗ tay cổ vũ của mọi người, Lăng Vi nói chuyện vui vẻ.

Sở Minh Y vừa từ nhà vệ sinh trở về lập tức kinh hãi! Vừa rồi cô ta

đã bỏ lỡ cái gì?

Tại sao không khí trong bữa tiệc đột nhiên biến đổi như vậy?

Bước chân cô ta đi đến đâu, đều nghe thấy mọi người đang khen ngợi Lăng Vi... chuyện gì đã xảy ra?

Sở Minh Y nắm nắm tay lại thành quả đấm, giận đến mức muốn nổi điên! Cô ta đảo mắt nhìn, thật là tức chết mà! Ánh mắt cô ta âm ngoan nhìn về phía Lăng Vi.

Hừ... bây giờ cô thu mua lòng người! Tổn thất chính là tiền! Ánh mắt Sở Minh Y hung tợn nhìn cô ta, ánh mắt ngoan độc híp lại, đợi xem lát nữa có người bị bêu xấu!

Ánh mắt Sở Minh Y rơi vào giày thủy tinh của Lăng Vi.

Cô nhìn về phía Judy một cái, Judy khẽ gật đầu với cô ta, cũng âm hiểm cười một tiếng.

Sở Minh Y yên lòng, chờ lát nữa khi Lăng Vi đi từ trên bậc thang xuống, Judy sẽ đưa chân ra chặn, khiến cô ta ngã như chó ăn phân! Sau đó, Judy giả bộ đỡ cô ta, thuận tiện dùng chiếc nhẫn vướng vào lễ phục của Lăng Vi, sau đó nhân cơ hội đã kéo đứt, khiến cô bị lộ!

A... không cần bây giờ cô giả bộ nữ thần giả bộ thiên sứ gì! Lát sẽ sẽ khiến cô trở thành đồ gái điếm! Trở thành trò cười cho mọi người!

Lăng Vi, tôi rất đồng tình với cô.

Sở Minh Y liếc nhìn Diệp Đình một cái, lúc này anh ta đang nói chuyện với mọi người, cũng không nhìn lên trên khán đài. Sở Minh Y cười thầm 'rốt cuộc người phụ nữ này cũng không phải nhân vật

quan trọng gì, nếu không A Đình không đến mức lười không muốn liếc mắt nhìn cô ta như vậy.”

Chương 194: Phá lệ vì cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong nháy mắt Sở Minh Y trở nên mạnh mẽ, một tờ hợp đồng hôn nhân, ngay cả hôn lễ cũng không được cử hành, giả bộ Diệp phu nhân cái gì chứ?

Rất nhanh, Lăng Vi kết thúc cảm nghĩ khi nhận được giải.

Khi cô kết thúc phát biểu, cả hội phòng lần nữa bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Giữa những tiếng vỗ tay, Lăng Vi đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi đến cạnh cô. Anh ta cao lớn anh tuấn, cô lãnh mà cao ngạo, trông mắt đen nhánh sâu xa. Dưới ánh đèn thủy tinh, như phủ lên một vàng sáng trên người.

Diệp Đình khí tràng mạnh mẽ, anh tuấn tiêu sái. Anh ta mặc âu phục màu đen, khí chất trầm ổn.

Diệp Đình thân sĩ khom người, đưa tay ra với Lăng Vi: “Bảo bối đáng yêu của tôi, tối nay em thật mê người...”

Lăng Vi khẽ ừm một tiếng, nhưng tiếng tim lại ‘thình thịch’ nhảy loạn lên.

Gương mặt xinh đẹp của cô đỏ như than đốt, nhẹ nhàng đưa tay ra khoác vào tay anh ta.

Anh ta nắm lấy tay cô, ôn nhu nhìn thẳng vào mặt cô.

Cúi người nhẹ hôn lên trán cô một cái, ánh mắt đầy yêu thương cười một tiếng, đi đến trước microphone nói: “Giá trị một người, không phải ở chỗ có bao nhiêu tài sản, mà nhìn người đó sáng lập được ra bao nhiêu tài sản. Nói chính xác hơn, giá trị một người, cũng không đơn thuần đánh giá qua một phương diện là tài sản. Một việc làm, một cương vị công tác là cơ sở để con người sinh tồn, cũng là để người đó thể hiện giá trị của mình, vì vậy, tất cả những người chuyên nghiệp, tận tụy vì công việc đều đáng giá được tôn trọng, một tràng vỗ tay cho Lăng Vi, cũng chính là tặng cho chính mình.”

Dưới đài, trong nháy mắt mọi người bùng nổ, tiếng ủng hộ vang lên, toàn bộ người trong bữa tiệc đều vỗ tay!

Diệp Đình gật đầu với mọi người, ung dung dắt Lăng Vi từ trên khán đài đi xuống.

Đèn pha vẫn luôn dõi theo hai người.

Sắc mặt Sở Minh Y vô cùng khó coi! Cô ta trợn mắt nhìn về phía Judy, tỏ ý cô ta không phải bắn khoăn, nhanh chóng động thủ!

Thế nhưng Judy lại lùi về phía sau hai bước, cô ta vốn đứng đầu đám đông, bây giờ đã lùi vào trong đám đông rồi.

Cô ta vô cùng sợ Diệp Đình, đặc biệt là cặp mắt kia của anh ta. Tựa như ai dám đánh chủ ý lên người Lăng Vi, anh ta liền băm thây vạn đoạn người đó ra.

Judy liên tục lùi về phía sau.

Cho dù Diệp Đình không nhìn đến cô, cô cũng bị dọa đến sợ vỡ mật.

“Phế vật!”

Sở Minh Y tức muốn chết, kế hoạch cô ta bố trí làm Lăng Vi xấu mặt, lại bị hủy trong tay Diệp Đình.

Cô ta giận hai mắt đỏ ngầu. Đáng hận hơn chính là, Diệp Đình không chỉ lên khán đài dắt tay Lăng Vi, mà còn hôn lên trán cô ta... còn lên tiếng giúp cô ta tranh thủ sự ủng hộ của mọi người.

Sở Minh Y thật sự không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy, đây là Diệp Đình sao? Không thể nào! Anh ta không thể làm ra chuyện như vậy!

Anh ta không phải không thích nổi tiếng sao? Anh ta không phải cho đến bây giờ đều không thích tham gia tiệc rượu sao? Anh ta cho đến bây giờ không phải chưa từng lên khán đài phát biểu sao? Anh ta không phải đặc biệt chán ghét thể hiện tình cảm ân ái ra bên ngoài sao?

Hôm nay, anh ta bị quỷ nhập à?

Tại sao?

Tại sao!!!

Tại sao? Tất cả những điều mình không thích, lại hoàn toàn bởi vì một người phụ nữ mà phá lệ sao?

Sở Minh Y cau mày thật chặt, Diệp Đình này căn bản không phải là Diệp Đình mà cô ta đã từng biết.

Người đàn bà Lăng Vi đó, nhất định đã bỏ thuốc anh ta!

Lăng Vi từ trên khán đài đi xuống, không xảy ra chuyện gì bất ngờ...

Tiếp theo, Louis đi đến trước micorphone, ánh đèn chiếu lên trên người Louis.

Anh ta tuyên bố thông tin nặng ký thứ hai của tối nay!

Chính là Hoa Thiếu Kiên thăng chức!

Hoa Thiếu Kiên thăng chức – phó tổng giám đốc trụ sở chính Hoa Hạ! Cũng chính là người đứng thứ hai ở khu vực Hoa Hạ của Laroe.

Trụ sở chính Hoa Hạ? Anh ta bị điều về trụ sở chính Hoa Hạ sao?

Lăng Vi biết... đừng nhìn vào bề ngoài là lên chức, nhưng là... Hoa Thiếu Kiên đại khái bị bỏ qua. Phó tổng giám đốc...phía trên có tổng giám đốc áp chế, còn là từ trụ sở chính điều về, không có quyền nói chuyện...

Trước kia anh ta là tổng thanh tra sáng ý, ở trụ sở chính Laroe, đây là ngành được coi trọng nhất.

Mà bây giờ...

Lăng Vi nhíu mày. Hoa Thiếu Kiên, rốt cuộc bị cô làm liên lụy.

Lăng Vi muốn nói xin lỗi với anh ta, nhưng là, quan hệ của hai người lúc này vô cùng nhạy cảm, cũng không nên gây thêm phiền toái cho anh ta.

Trong chốc lát, Diệp Đình bị một đám người có chức vị vây quanh.

Lăng Vi liền nhân cơ hội này đi tìm Lý Bằng Phi.

Mặc dù đều là ở trụ sở chính Laroe, nhưng muốn gặp một người cũng không dễ dàng như vậy.

Lăng Vi không muốn lỗ mǎng mà đi tìm anh ta.

Cô cảm thấy hẳn nên gặp anh ta trước, rồi sau đó từ từ xem xét thái độ của Lý Bằng Phi. Nếu như nhân phẩm người này không tệ, cô sẽ hỏi cụ thể tỉ mỉ chuyện của cha mẹ.

Nếu không, cô không có cách nào đoán được lời của anh ta nói là thật hay là giả.

Lý Bằng Phi, hiện tại đang đảm nhiệm tổng giám đốc bộ phận sửa máy trụ sở chính Laroe. Lăng Vi đi đến bên cạnh bộ phận sửa máy.

Rất nhanh, Lăng Vi nói chuyện cùng một cô gái ở bộ phận sửa máy, cô gái này dường như đến từ Hoa Hạ, gọi là Vương Lâm, là một fan nǎo tàn của Lý Bằng Phi. Cơ hồ mỗi câu nói đều như đang khen ngợi Lý Bằng Phi.

Đáng tiếc là, Lý Bằng Phi phải đi sát hạch các xưởng sửa chữa, vẫn luôn đi công tác ở bên ngoài, muốn gặp được anh ta, phỏng chừng phải chờ một tháng.

Yến hội nhanh chóng đến hồi kết thúc, Henry cầm một ly rượu nho đến: “Chị dâu Vi Vi, chị không uống rượu, vậy biểu diễn một tiết mục thì được chứ? Chị chính là ngôi sao sáng nhất tối nay nha.”

Lăng Vi khiêu mi: “Biểu diễn tiết mục?”

Henry trêu chọc cười nói: “Ca hát, khiêu vũ, đàn một bài... tất cả đều

có thể.”

Lăng Vi nhíu mày một cái, cô hát luôn chệch điệu, khiêu vũ thì không khác gì nhảy linh tinh.

Đánh đàn... tiểu học đã từng học qua dương cầm, đàn bài ‘hai con cọp’ thì còn có thể...

Cái gì cũng không được, cũng không thể đi lên tấu nói một bài được!

“Chị dâu Vi Vi?”

Lăng Vi không lên tiếng, có chút hoảng...

Chương 195: Muốn chung một chỗ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chị dâu Vi Vi?” Henry lại gọi cô một tiếng.

Lăng Vi suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu một cái: “Được, nhưng là, tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì, chị nói đi.”

“Cậu tìm giấy và bút đến đây, tôi yêu cầu trong tay mỗi người ở hiện trường đều phải có một tờ giấy cùng một cây bút.”

“Ok, chuyện nhỏ.”

Đến khâu cuối cùng của yến hội, Lăng Vi đi lên giữa sân khấu. Cô cầm một cây bút, trên bảng viết ra một đề mục.

“Xê dịch hai cây diêm, lấy được số đếm lớn nhất là bao nhiêu?”

Vừa nói, cô vừa viết một số ở trên bảng – 6008.

6008 – bốn con số này, là dùng những que diêm xếp thành.

Viết xong đề mục, lập tức có người khịt mũi coi thường: “Khinh chúng tôi là con nít sao? Lại ra loại đề mục này để lừa bịp chúng tôi?”

Sở Minh Y cũng khinh miệt cười một tiếng: “Cô ta là đang vũ nhục

chỉ số thông minh của chúng ta!”

Phía dưới vang lên tiếng cười cợt, Henry ho khan hai tiếng: “Các người đừng tưởng rằng đây là một đề đơn giản, mong mọi người nghiêm túc trả lời.”

Bàn tán phía dưới dần dần biến mất.

Chỉ chốc lát sau, Sở Minh Y là người đầu tiên giơ giấy của mình lên, hất cằm nói: “9908”.

Đoàn người đều hướng tầm mắt về phía cô ta.

Tiếp theo, mấy cô gái khác cũng đều giơ giấy lên.

“Đúng! 9908”.

Lăng Vi lắc đầu: “Còn có thể lớn hơn!”

“Sao?” Mấy cô gái ở bộ văn án cau mày: “Không thể nào? Không thể nào lớn hơn được! Chín đã là con số lớn nhất rồi!”

Sắc mặt Sở Minh Y giống như vừa ăn phải phân vậy, cô ta trợn mắt hung hãn nhìn Lăng Vi một cái, cô ta cố ý muốn khiến cô khó chịu sao?

Lúc này, đột nhiên có người giơ lên: “19003, có phải số này?” Người này là giám đốc bộ công quan.

Cô gái bộ văn án bừng tỉnh hiểu ra, đúng vậy... năm con số không phải lớn hơn bốn con số sao?

Suy nghĩ của các cô vẫn còn giới hạn.

Chỉ nghĩ đến bốn con số, không nghĩ đến năm con số...

Lăng Vi vỗ tay tỏ ý khen ngợi giám đốc bộ công quan*, nhưng vẫn lắc đầu: “Còn câu trả lời khác?”

Lúc này, bộ tài vụ có người giơ lên câu trả lời: “6111108”.

Lúc này, tiếng vỗ tay vang lên.

Đáp án này, đem thay đổi vị trí 2 que diêm ở số 0 thứ nhất, bỏ đi que diêm nằm ngang ở số 0, cho dựng thành số 1, vì vậy xuất hiện 4 số 1, lần này, là bảy con số!

Bộ văn án và bộ công quan không nói được gì.

“Không hổ là phòng tài vụ... đối với các con số thật là nhạy cảm!”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Lăng Vi vẫn hỏi: “Có còn câu trả lời khác không?”

“A? Còn có câu trả lời khác nữa sao?” Ngay cả bộ tài vụ cũng nhú mào: “Nghĩ không ra số đếm lớn hơn nữa, đây không phải đã là cực hạn rồi sao?”

Lúc này, Henry giơ bảng lên: “61108 mũ 11...”

Trời ơi, còn có thể như vậy sao?

Tiếp theo, một nhà thiết kế bộ sáng ý lặng lẽ giơ giấy lên ‘6E88’- ở trong phép tính, muốn nói chính là 6 nhân 88 mũ 10.

“Anh ta là người của bộ sáng ý sao? Bộ não cũng thật lớn mà!”

“Bội phục! Bội phục! Không phục không được! Tôi không thể nghĩ được đến những điều này...”

Được hai người kia dẫn dắt, Louis cũng giơ giấy lên ‘6^1108’ - ở trong phép tính, muốn nói 6 mũ 1108!

Tiếng vỗ tay dưới đài ngày càng nhiệt liệt hơn! Nhưng vẫn không có người đưa ra đáp án lớn hơn!

Lần này đầu óc cũng là được khai sáng quá lớn rồi!

Lăng Vi cười gật đầu: “Mọi người cho một tràng pháo tay nào!”

Cô vui vẻ vỗ tay.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên giơ lên đáp án của mình – 900/0

Tất cả mọi người ở bữa tiệc đều kinh hãi! Cái này.... Đặc biệt... là vô cùng lớn – không có số nào lớn hơn được như vậy!

Được rồi, Diệp Đình, anh thắng!

Lăng Vi lấy lễ vật chuẩn bị từ sớm trao cho Diệp Đình, lễ vật là một bản vẽ cô đã vẽ xong từ lâu.

Trên giấy chỉ có một vòng tròn.

Lăng Vi nói: “Anh hy vọng cái gì thì hãy vẽ lên trên giấy, sau đó luôn nhìn vào mục tiêu này để cố gắng phấn đấu.”

Diệp Đình nhận lấy tờ giấy vẽ, trên đó vẽ mấy được... vậy mà anh ta lại vẽ quả dưa hấu!

“Ha ha ha....”

“Ha ha ha... ha ha ha... “ Từng trận cười vui vẻ từ dưới đài truyền đến.

Dưa hấu?

Vậy mà lại là dưa hấu!

Khuôn mặt của Lăng Vi lập tức hồng lên.

Anh ta vẫn nhớ... cô thích nhất là ăn dưa hấu.

Hai tháng, đảo mắt đã qua...

Lăng Vi ngồi trên máy bay tư nhân của Diệp Đình.

Bọn họ lần này phải tham gia cái đó... bữa tiệc gia đình mà Diệp Đình ‘hận thấu xương’.

Lăng Vi không ngừng cố động cho chính mình!

Bởi vì, bữa tiệc kia mới chính là chiến trường chân chính cô phải đối mặt! Cũng là mấu chốt khế ước kia với Diệp Đình. Bữa tiệc này kết thúc, cô và Diệp Đình phải đối mặt với quan hệ hôn nhân khế ước này...

“Nghỉ ngơi một lát đi, những ngày qua em cũng mệt mỏi rồi.” Diệp Đình khoác một tấm chăn mỏng lên đùi cô.

Lăng Vi gật đầu một cái, mấy ngày đến Laroe này, thật sự mất đi nửa cái mạng của cô mà.

Mỗi ngày đều không ngừng tăng ca để đuổi kịp tiến độ.

Thời gian ngủ, mỗi ngày đều không quá bốn giờ!

Người người đều cho rằng cô được lương cao, nhưng không ai biết cô đã bỏ ra bao nhiêu công sức.

Máy bay cất cánh, mục tiêu chính là một hải đảo bên kia bờ đại dương.

Lôi Tuấn và Lôi Đình cũng đi theo, hai người bọn họ đi đến buồng lái tìm cơ trưởng nói chuyện.

Máy bay dần dần bay lên không trung, Lăng Vi phấn khởi đặt tay lên cửa. Suy nghĩ một chút những gì hai tháng qua xảy ra, cô thật sự có chút kích động.

Chương 196: Muốn chung một chỗ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thời gian hai tháng này, cô bán bản quyền trò chơi, cứu chú, không chỉ trả sạch được món nợ, còn có một công việc ổn định và thu nhập tốt. Duy nhất không tốt chính là đời sống riêng tư bị Yuna đưa ra ngoài ánh sáng, nhưng bên cạnh cô là một người đàn ông không gì không thể, Yuna đã bị ngồi tù... VIB trở thành chi nhánh ở nước ngoài của Đình Phong, thủ tướng quần đảo Avery cũng đã ngã đài...

Aaa... thật đúng là kích thích!

Suy nghĩ một chút những chuyện vừa trải qua, Lăng Vi có chút cảm thấy như đang nằm mơ.

“Nghĩ gì vậy?” Cánh tay của Diệp Đình đưa đến, nắm lấy bàn tay cô. Bàn tay ấm áp vỗ vỗ vào cánh tay cô...

Trái tim của Lăng Vi ấm áp, cô phát hiện ngày càng không thể rời bỏ anh ta.

Diệp Đình... người này đã cắm rễ thật sâu ở trong lòng cô.

Lăng Vi biết rõ, cô thích Diệp Đình....

Chỉ là... thời gian hai tháng đã đến. Bữa tiệc này kết thúc, chính là lúc bọn họ li dị. Li dị... trong lòng cô đột nhiên cảm thấy phiền muộn. Diệp Đình đối với cô tốt như vậy, anh ấy hẳn cũng không muốn li dị

đúng không? Cô cũng rất không muốn... mà rất muốn ở chung một chỗ với anh ta.

Mặc dù đã sớm tự nhủ không được rơi vào, nhưng là... anh ấy rất quyến rũ, cặp mắt kia như có thể hút được linh hồn người khác.

Chỉ là ngồi cạnh anh ta cũng khiến tim cô đập rộn ràng, chứ đừng nói đến anh ta còn dùng ánh mắt ôn nhu như dầu độc nhìn chăm chăm vào cô như vậy...

Lăng Vi đột nhiên cảm thấy, cô vẫn là rất may mắn.

Cả đời này, có thể gặp được một người mình thích, lại thích mình thật sự không dễ dàng.

Huống chi, có thể được người đầy quyến rũ như anh ta nhìn chăm chú vào mình, thật sự là may mắn. Còn may mắn hơn chính là, còn được anh ta đối xử ôn nhu như vậy...

“Đi ngủ, gần đây em đều không được nghỉ ngơi tốt.” Diệp Đình kéo cô vào trong ngực, xoa xoa đầu cô.

Đầu Lăng Vi tựa vào bờ vai của anh ta, chậm rãi khép lại mi mắt, tinh tế nghe tiếng hô hấp có lực mà trầm ổn của anh ta...

Cả người anh ta vô cùng trầm tĩnh.

Trái tim của cô cũng từ từ bình ổn lại.

“Đi ngủ, ngoan...” Anh ta nhẹ nhàng vỗ vào người cô.

Lăng Vi thật sự mệt mỏi, thật vất vả mới có mấy ngày nghỉ, cô phải hưởng thụ thật tốt.

Cô ôm lấy eo anh ta. Nằm trong ngực anh ta đặc biệt ấm áp. Nằm đó rất thoải mái, rất có cảm giác an toàn.

Chỉ chốc lát sao, mí mắt bắt đầu đánh nhau, cô cố gắng chống đỡ, nhưng là, quả thực quá nhẹ nhõm...

Ý chí không thể đánh gục được cơn buồn ngủ, cô gật gù vài cái liền tựa vào ngực anh ta nhắm mắt lại ngủ.

Một khắc sắp ngủ kia, trong lòng đột nhiên rất khó chịu, vừa nghĩ đến tờ kế ước đó, từng đợt sóng ưu tư mãnh liệt đập đến!

Quá mệt mỏi, không muốn nghĩ... tỉnh dậy rồi tính tiếp.

Cô dựa vào trong ngực anh ta lặng lẽ ngủ.

Anh ta ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng ngửi hương tường vi nhàn nhạt trên người cô... cô không thích trang điểm, trên người luôn luôn là một hương thơm trong trẻo sạch sẽ.

Anh ta cúi đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng miết qua chân mày cô, rồi miết qua khóe mắt, cánh mũi cô.

Cô vậy mà cười ngọt ngào.

Ừm... thật là muốn chết... hai cánh môi nhỏ của cô như muốn hấp dẫn anh tiến vào.

Diệp Đình hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi: “Muốn anh hôn em sao?”

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt trước ngực anh ta.

Đầu ngón tay vút lấy trước ngực anh ta...

Ngủ rồi mà vẫn còn giở trò trên ngực anh ta... cũng không biết thói quen này từ đâu mà cô, đây đã là lần thứ ba...

Thật là... ngứa ngáy khó chịu. Yết hầu Diệp Đình lặn lặn, môi mỏng khẽ chạm lên môi cô.

Cô ngủ mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh, cảnh giác như có người đút một miếng kẹo ngọt vào trong miệng mình.

Thật là ngọt, thật là mềm mại, mùi vị quen thuộc, cô dùng sức mút lấy.

Diệp Đình vốn chỉ muốn nhẹ nhàng hôn cô, lại không nghĩ đến bị cô mút lấy như vậy.

Diệp Đình chột mạnh mẽ ngậm môi cô, ôm chặt cô hôn sâu hơn, cô vẫn không tỉnh, giống như mỹ nhân nhiều năm không ngủ đột nhiên rơi vào giấc ngủ. Quá ngọt, anh ta không muốn buông bỏ, càng hôn lại càng muốn được nhiều hơn.

Cánh tay của anh ta không nhịn được dò tìm vào trong váy cô.

Ừm... đầu óc anh ta nổ oanh lên một tiếng.

Mềm mại.

Kích thích trong lòng bàn tay và thỏa mãn trên môi khiến sắc dục trong thân thể anh ta như muốn bùng cháy.

Một bàn tay không nắm hết nơi đầy đặn đó, khiến anh ta kích động khó nhịn. Anh ta gấp gáp muốn bế cô lên trên đùi mình, cả đầu ông

ông vang dội.

“...” Âm thanh giày cao gót vang lên, Diệp Đình biết Lôi Đình đang đi đến.

Anh ta cưỡng chế mình rời khỏi môi của cô, rút tay về, xoa trán một cái.

Anh ta thở thật sâu, đè xuống trái tim đang đập cuồng loạn.

“...” Lôi Đình vừa đi vào, cũng cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy lão đại đang hung tợn trợn mắt nhìn cô. Nhưng ánh mắt kia... tại sao lại kỳ quái như vậy?

Khiến cô cảm giác...

Ánh mắt của anh Đình... Ánh mắt mê ly đó, trên gương mặt tuấn khốc dường như mang theo một chút đỏ khả nghi.

Chương 197: Đừng khiêm nhường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn đi theo sau cô.

Nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Vội vàng kéo Lôi Đình trở về.

Lôi Đình nghi ngờ hỏi: “Chị dâu ngủ rồi, tại sao mặt lão đại lại đỏ như vậy chứ?”

Lôi Tuấn gõ đầu cô: “Đừng có cái gì cũng hỏi!” Dĩ nhiên lão đại đang ăn trộm rồi...

“Ừm...” Lôi Đình ôm đầu.

Lôi Tuấn kéo cô: “Đi mau đi mua... không muốn chết thì đi nhanh đi.”

Hai người giống như con lốc vội chạy về buồng lái.

Diệp Đình cũng lười để ý đến hai người này. Anh ta hít thở thật sâu, hô hấp nặng nề nóng bỏng. Anh ta nhẹ nhàng giật giật người, điều chỉnh tâm trạng không để mình xao động.

Nhưng là, quá khó khăn, ôn nhuận như ngọc, lại là người phụ nữ mà anh ta thích...

Anh ta vẫn luôn không muốn thừa nhận thích cô, nhưng sự thật

không thể chối bỏ. Mỗi một động tác của người phụ nữ này, đều hấp dẫn ánh mắt của anh ta.

Cho dù cô giận, nhưng cô vẫn cười, anh ta cũng có thể cảm nhận được máu nóng trong cơ thể mình đang bùng cháy lên.

Những ngày qua, anh ta vẫn luôn kiềm chế, không nhìn thấy cô, lồng ngực anh ta nóng như lửa đốt.

Anh ta cố gắng bình tĩnh lại. Anh ta vẫn luôn rất tin tưởng vào năng lực kiềm chế của mình, không nghĩ đến, lần này lâu như vậy mới dần dần áp chế được xao động.

Càng không nghĩ đến, chỉ một nụ hôn, lại khiến một người luôn cấm dục như anh ta... mất khống chế.

Không thể tiếp tục hôn cô, mỗi lần hôn cô, anh ta cũng đều bị khơi mào phản ứng. Mặc dù anh ta cười cô, nhưng là, cô vẫn chưa thực sự tiếp nhận anh ta, giữa bọn họ còn có một tờ kế ước kia, anh ta không thể tùy tiện động vào cô.

Hướng chi, ở lúc cô không tỉnh táo, anh ta tuyệt đối không cho phép mình phạm sai lầm.

Quyến luyến không thôi rời khỏi môi của cô, cô nhú mào lại, không ngừng đưa lưỡi liếm liếm môi... giống như muốn tìm đồ ăn vậy...

Cả người Diệp Đình nóng ran khó nịn, trong lòng vô cùng buồn rầu! Cô, lại cho anh ta là thức ăn!

Anh ta vậy mà kích động đến vậy, thiếu chút nữa không nịn được...

Diệp Đình trầm ổn lại hơi thở, ôm cô trong ngực, cố gắng điều chỉnh

hồ hấp.

Buổi trưa, Lăng Vi bị mùi thơm của đồ ăn đánh thức, mở mắt ra, liền nhìn thấy Diệp Đình ngồi cứng đờ, không nhúc nhích.

Cánh tay của anh ta khoác trên người cô, hai tay ôm lấy cô, giống như đang che chở một bảo bối, cũng giống như đang che chở đứa trẻ của mình vậy.

Lăng Vi vội vàng ngồi dậy: “Mệt không?”

“Có chút...” trong lòng mệt mỏi...

Cô cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nằm trong ngực anh ta quá ấm áp, cô không chống cự được, lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

“Ăn cơm đi!” Diệp Đình cầm một chiếc muỗng bạc đưa cho cô: “Trước uống một chút canh, cho dạ dày ấm áp rồi ăn cơm.”

Lăng Vi ngoan ngoãn uống canh.

Kỳ quái, mới vừa rồi dường như ăn thật nhiều kẹo ngọt, trái cây... tại sao lại đói như vậy chứ?

Cô uống một ngụm canh, đột nhiên cảm giác dường như có chỗ nào không đúng.

Tại sao miệng mình lại sưng? Áo ngực dường như cũng có chút nơi lỏng...

Cô muốn đưa tay vào trong áo kiểm tra, nhưng cũng không tiện.

...

Đang lúc khó chịu, điện thoại di động của anh ta reo lên.

Trợ lý giúp anh ta nhận điện thoại, bật loa ngoài.

Ở đầu bên kia, Sở Minh Y nói: “Tôi nói người phụ nữ này không có lòng tốt gì! Chú cô ta là một người bị ngồi tù, anh không sợ danh tiếng bị ảnh hưởng sao? Anh còn giúp cô ta cứ chú mình ra khỏi tù, cô ta tiêu tốn của anh bao nhiêu tiền?”

Diệp Đình không nói chuyện, nhưng Lăng Vi đã nghe thấy.

Khuôn mặt anh ta đen lại, thanh âm vô cùng lạnh lùng: “Cô là ai vậy? Tôi biết cô sao?”

“A Đình, anh đừng giận với em, em cũng là muốn tốt cho anh!”

“Tôi cần cô muốn tốt cho tôi sao?”

“Anh...” Thanh âm của Sở Minh Y rõ ràng nâng cao tám phần: “Em thật lòng nghĩ cho anh, cô ta có thân phận đó, anh mang ra ngoài không sợ làm mất thể diện sao? Anh muốn tìm người cùng anh tham gia yến tiệc, cũng không tìm tốt một chút! Cô ta như vậy, thiếu chút nữa ném sạch mặt mũi của anh!”

“Mất thể diện? Ném sạch mặt mũi? Dựa vào lao động kiếm tiền mất thể diện hay làm sâu mọt ăn của cha mẹ ăn của chồng mất thể diện hơn?”

Sở Minh Y cắn răng, hận nói: “Thân phận này của em, ai cho phép đi ra ngoài kiếm tiền chứ? Không nói cái này, cô ta tính cách như vậy,

anh có thể chịu được sao?”

“Tính cách của cô ấy làm sao? So với cô thì rõ ràng hơn nhiều? Tôi cảm thấy cô ấy rất tốt, tôi thích cô ấy như vậy, tôi cảm thấy toàn bộ trên người cô ấy đều là ưu điểm!”

“A Đình, anh đừng mạnh miệng với em, các người mới quen nhau được mấy ngày chứ?”

Thanh âm Diệp Đình có chút ngoan hơn: “Biết nhiều năm như vậy, cũng không biết rõ khuôn mặt thật của cô!”

“Diệp Đình, khuôn mặt thật của em là gì? Anh xem em thành cái gì? Em rời khỏi anh, còn không phải bởi vì anh căn bản không quan tâm đến em sao? Em yêu anh như vậy, em có thể vì anh bỏ ra tất cả, em chưa bao giờ đòi lấy một cái gì của anh? Cô ta thì sao? Cô ta tính toán gì lên người anh, anh không biết sao?”

Thanh âm của Diệp Đình vô cùng lạnh lùng: “Cô ấy có mưu đồ gì, tôi liền nguyện ý cho cô ấy cái đó! Có quan hệ gì với cô chứ? Một người có chồng như cô, lại gọi điện cho tôi nói những lời này, cô cảm thấy thích hợp sao?”

Sở Minh Y kêu lên: “Có gì không thích hợp, em cũng không phải muốn có gì với anh, em chính là không muốn trơ mắt nhìn anh bị thua thiệt trên tay một người phụ nữ! Người phụ nữ kia không phải tốt đẹp gì! Anh đừng để cô ta lừa!”

“Sở Minh Y! Cô quan tâm quá rộng rồi? Cô là mẹ tôi sao?”

Diệp Đình tức giận, ngón tay muốn ấn vào nút tắt màu đỏ, nhưng làm thế nào cũng không ấn trúng.

Trong điện thoại vẫn còn tiếng kêu: “Vì sao anh lại ngu như vậy chứ, cô ta giả cho anh, chính là tính toán lên tiền của anh! Nếu anh không có đồng nào, anh xem cô ấy còn kết hôn với anh không!”

“Tôi đặc biệt nhiều tiền, tôi nguyện ý cho cô ấy! Cô ấy tiêu hết tiền của tôi, tôi rất vui vẻ!”

“Tít tít tít...” Lăng Vi giúp anh ta ấn vào nút tắt.

Bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị.

Chương 198: Đừng khiêm nhường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Tinh tinh tinh...” âm thanh báo hiệu tin nhắn truyền đến, Lăng Vi nhấn mở tin nhắn, là một tin nhắn Sở Minh Y gửi đến: “Cô ta chuốc thuốc gì cho anh? Mới biết mấy ngày liền khiến anh mê muội như vậy? Các người mới biết nhau mấy ngày đã kết hôn, cô ta giờ thủ đoạn gì mê hoặc anh?”

Lăng Vi cầm điện thoại của Diệp Đình lên, nhấn mấy chữ, gửi đi.

Diệp Đình gấp thức ăn ăn cơm, trong chốc lát, một tin nhắn nhắn gửi đến một hàng dấu chấm than!

Diệp Đình không biết vừa rồi Lăng Vi nhắn gì, lại khiến Sở Minh Y tức đến như vậy.

Anh ta mở tin nhắn Lăng Vi vừa gửi đi ‘Vợ tôi ngực to sống tốt, xa cô ấy, tôi không sống được!’

Rốt cuộc, Sở Minh Y không gửi tin nhắn đến nữa.

Diệp Đình vừa tức vừa buồn cười: “Ngực to sống tốt...”

Lăng Vi bình tĩnh ăn cơm: “Mới vừa rồi lên weibo thấy có người nói như vậy, em cảm thấy thật sự mạnh mẽ.”

Cánh tay Diệp Đình dừng lại, nhìn chăm chăm vào ngực cô: “Không

cần giải thích, đó là sự thật.”

Lăng Vi: “...”

Chính là không phải giúp anh ta, mà là tiếp tay tiếp tay tiếp tay!

Cũng không biết phải bay bao lâu...

Thời điểm bay đến gần biển đảo, đã chạng vạng tối.

Cô không biết nơi nào, cũng không biết mấy giờ. Chỉ biết đảo này gọi là Đảo san hô.

Từ trên máy bay nhìn xuống xa xa phía dưới, vừa nhìn liền thấy nước biển xanh thẳm vô tận...

Giống như bảo ngọc vậy.

Đảo san hô...

Lăng Vi nghĩ, lặn xuống ở nơi này nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều san hô xinh đẹp.

“Dẫn em đi gặp mấy người.” Diệp Đình thần thần bí bí cong môi cười một tiếng.

“Ai?” Lăng Vi tò mò.

Trong con người Diệp Đình phát sáng, Lăng Vi suy đoán, nhất định không phải là người nhà của anh ta.

Mấy người này, nhất định rất quan trọng đối với anh ta.

Anh ta cười một tiếng, thần thần bí bí nói: “Anh em anh, một lát nữa gặp bọn họ, em đừng quá kinh ngạc.”

“Tại sao phải kinh ngạc?”

Diệp Đình nói: “Mấy người này, có chuyên gia tháo gỡ đạn dược, có tiến sĩ nghiên cứu thuốc sinh học, có nhà động vật học biến thái, còn có một vu nữ...”

“...” Lăng Vi nói: “Đều là những người như vậy... không có ai bình thường một chút sao?”

Diệp Đình cười nói: “Anh bình thường nhất.”

Lăng Vi kinh ngạc: “Anh là gì?”

Con người sâu thẳm của Diệp Đình nhìn chăm chú vào cô, thanh âm trầm thấp nói: “Hắc khách...”

“...” Lăng Vi nhất thời nhớ đến Thiên Ma...

Hắc khách thần bí đứng đầu thế giới, hack không vào số liệu của Diệp Đình...

Diệp Đình cúi người tiến gần sát bên tai cô nói: “Người bạn đó của em gọi là Thiên Ma cũng thật là có ý tứ, anh ta bây giờ điên rồi, ngày ngày đến hack số liệu của anh. Chính anh ta hack không được, liền tìm người làm chung, có khi một tối tìm mười mấy người hack vào số liệu của anh.”

Lăng Vi có chút mơ màng...

Cô trừng hai mắt hỏi: “Bọn họ vẫn không thành công?”

“Em đoán xem.” Biểu tình của anh ta có chút càn rỡ.

Trên khuôn mặt tuần khốc như viết rõ ràng ‘Em khen anh đi...’

Lăng Vi ngượng ngùng cười một tiếng: “Anh thật giỏi.”

“Đó là đương nhiên.” Anh ta kéo tay cô, nắm lấy tay cô: “Chồng em cũng không phải là một quả hồng mềm, nếu không làm sao cưới được em.”

“...” trong đầu Lăng Vi nghĩ, người đây rốt cuộc là đang khen em, hay là khen chính mình vậy...

Qua một hồi lâu, Lăng Vi hỏi anh ta: “Anh vẫn luôn biết Thiên Ma hack số liệu của anh sao?”

Diệp Đình gật đầu: “Buổi chiều hôm đó em đến, anh liền biết.”

Lăng Vi kỳ quái hỏi: “Vậy sao anh không tức giận?”

“Có việc gì phải tức giận, anh ta cũng không xem được tài liệu trọng yếu gì. Huống chi, em có thể để người khác tìm anh, nói rõ em có hứng thú đối với anh.”

Lăng Vi vội vàng lắc đầu: “Đừng có mà tự mình đa tình, em không phải có hứng thú với anh, em hiểu rõ đạo làm người, tránh cho anh đem bán em, em còn giúp anh đếm tiền.”

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, cười một tiếng: “Bây giờ không phải vậy sao?”

Lăng Vi trợn mắt...

Lúc này, Lôi Đình và Lôi Tuấn từ buồng lái đi đến. Lôi Tuấn cố ý nhướn cổ nhìn một chút. Thấy hai người không có hành động gì thân mật, đang nói chuyện phiếm bình thường, lúc này mới dám đi đến.

Tiếng giày ‘lạch cạch’ của Lôi Đình vang rõ, đi đến nói: “Chị dâu, lát nữa chúng ta phải đi gặp mấy tên biến thái, chị phải chuẩn bị tâm tư thật tốt! Bọn họ thật sự rất biến thái, mấy người kia cũng đều là những tên đại biến thái tài nghệ đứng đầu thế giới.”

Lăng Vi hỏi: “Hai người các người cũng biến thái như vậy sao?”

Lôi Tuấn nhướn mày: “Không giống sao?”

“Không giống...” Lăng Vi lắc đầu hỏi Lôi Tuấn: “Anh nghề gì?”

Lôi Tuấn cười nói: “Hộ vệ đệ nhất thế giới!”

“Hầy...” Có quỷ mới tin anh.

Lôi Tuấn ngẩng đầu ho khan hai tiếng: “Không lừa gạt cô, chị dâu... nghề nghiệp của tôi là nhà phân tích cổ phiếu.”

“Thật sự sao? Đáng tin không? Rảnh rồi tôi theo anh học tập.”

“Không thành vấn đề!” Lôi Tuấn nháy mắt với cô.

Diệp Đình nhíu mày liếc mắt nhìn anh ta một cái. Lôi Tuấn vội khoát tay: “Nếu nói về phân tích cổ phiếu, toàn thế giới không ai lợi hại hơn Đình Ca, Đình Ca khứu giác nhạy bén, không sai chỗ nào. Cổ thần đẹp trai, cô nghe chưa? Chính là Đình ca.”

Lăng Vi quay đầu nhìn về phía Diệp Đình: “Đẹp trai thì thật chính xác... còn cổ thần...” Thật sự chưa từng nghe anh ta nói đến, anh ta thích chơi cổ phiếu.

Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Còn có gì mà anh không làm được không?”

Diệp Đình nói: “Cũng nhiều lắm, trang điểm cho phụ nữ, tết tóc, may quần áo... anh không làm được.”

Lăng Vi đột nhiên mím môi, thấp giọng nói: “Đừng khiêm nhường, trang điểm anh làm được.”

Diệp Đình quét qua môi hồng của cô một cái.

Cười cười!

Chương 199: Mười người biến thái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi quay đầu hỏi Lôi Đình: “Cô thì sao? Cô cũng biến thái như vậy sao?”

Lôi Đình hì hì cười một tiếng: “Tôi không làm gì cả, anh tôi nuôi tôi.” Vừa nói vừa ôm cổ Lôi Tuấn, nũng nịu nói: “Tôi phụ trách xinh đẹp như hoa, anh tôi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình.”

Lôi Tuấn đẩy cô ta ra, nói với Lăng Vi: “Đừng nghe em ấy nói bậy, em ấy là bại gia tử đệ nhất thế giới. Tiêu tiền, không ai có thể sánh bằng em ấy.”

“Lôi Tuấn! Anh nói ai?” Hai anh em nhà này lại bắt đầu.

Diệp Đình nói: “Lôi Đình thích giả dạng thành người khác. Cô ấy hóa trang, ngay cả anh cô ấy cũng không thể nhận ra.”

“...” Lăng Vi chăm chú nhìn vào Lôi Đình, kinh ngạc nói: “Lợi hại như vậy...”

Lôi Đình hì hì cười một tiếng.

“Một đám người các người... cũng thật quá mạnh mẽ?” Lăng Vi quan sát ba người bọn họ nói.

Cô vừa lắc đầu vừa không thể tin nổi nói: “Chắc chắc... Các người

lại có thể sống tốt đến bây giờ? Vậy mà chưa bị bắt đi làm thí nghiệm? Thật là trái với đạo trời!”

Diệp Đình: “...”

Lôi Đình cùng Lôi Tuấn囧... chúng tôi đều là người bình thường, được không?

Xuống máy bay, bọn họ ngồi lên hai chiếc ô tô.

Nửa giờ sau, xe lái vào một doanh trại! Nơi này diện tích vô cùng rộng lớn, cửa cũng chỉ mở ra một lát, bọn họ đi xe về phía một ngôi biệt thự gần bờ biển.

“Đến đến đến...”

Vẫn chưa xuống xe, Lăng Vi liền nhìn thấy hai người đàn ông vô cùng đẹp trai đứng bên cạnh đường, khoát khoát tay nhìn về phía bọn họ.

Một người trong đó mặc áo sơ mi hoa nở nụ cười tươi như ánh mắt trời, giang hai cánh tay ra, liêu lĩnh cười lớn.

“Đến đến... chào chị dâu! Chào chị dâu! Chị dâu dịu dàng hiền thực, vóc người cũng thật đẹp!”

Lăng Vi 囧...

Một người khác mặc áo sơ mi màu xanh da trời mặt đầy xấu hổ cười nói: “Xin chào chị dâu!”

Lăng Vi cùng Diệp Đình xuống xe, trong nháy mắt bị hai người này ôm lấy.

Lăng Vi cảm giác mình bị hai người này siết thành bánh kẹp thịt.

Diệp Đình giới thiệu soái ca như ánh sáng mặt trời đó: “Quân Dương, người Hoa, tiến sĩ sinh hóa dược.”

“Chào chị dâu, chị dâu khỏe!” Quân Dương giơ hai nanh vuốt ra muốn ôm Lăng Vi, lại bị Diệp Đình chặn lại: “Trên người cậu có vi khuẩn, cách xa vợ tôi ra một chút.”

“Ai mà không có vi khuẩn chứ! Loài người chính là do vi khuẩn tạo thành! Ngoao...”

Quân Dương đột nhiên hét lên một tiếng quái dị, bởi vì Diệp Đình vừa ném anh ta ngã xuống đất.

“Chính Hiền, người Seoul”, không đợi Diệp Đình giới thiệu, Chính Hiền đột nhiên chỉ xuống dưới chân Lăng Vi: “Chị dâu đừng động!” Lăng Vi kinh sợ, cúi đầu liền nhìn thấy một con châu chấu cát bò qua chân cô, nếu không phải vừa rồi Chính Hiền hét lên, cô suýt chút nữa đã giẫm phải nó...

Chính Hiền nhìn thấy con châu chấu cát kia bò đi, liền vỗ ngực thở phào một cái.

Anh ta cười híp mắt phất phất tay với con châu chấu đó: “Tiểu tử... lần sau phải chú ý đó, không được bò linh tinh, tránh người khác giẫm trúng.”

Lăng Vi ngạc nhiên quan sát anh ta... nhìn động tác của anh ta thật sự giống với một cô gái. Dáng dấp cũng thanh tú như vậy, lại còn xấu hổ nữa?

Càng vui hơn chính là, dường như đặc biệt yêu quý động vật nhỏ?

Diệp Đình giới thiệu cho cô: “Chính Hiền, người Seoul, nhà động vật học biến thái.”

Chính Hiền chu cái miệng nhỏ nhắn của mình, thẹn thùng giải thích: “Chị dâu, em là nhà động vật học... không phải là nhà động vật học biến thái...”

Diệp Đình liếc anh ta: “Không sai, biến thái là đánh giá đối với cậu, không phải nói nghề nghiệp của cậu.”

Trong nháy mắt khuôn mặt Chính Hiền nhăn nhó...

Quân Dương ở bên cạnh chen miệng: “Chị dâu, chị đừng nhìn cậu ta như vậy, trong nhà cậu ta mới thật sự đáng sợ!”

Lăng Vi chớp mắt, chỉ thấy Quân Dương khoa trương giương hai cánh tay ra nói: “Trong nhà cậu ta có một con mãng xà, dài đến năm sáu thước! Còn có một con nhện vô cùng độc, có chậu rửa mặt lớn như vầy vầy! Còn có thần lẩn...” Vừa nói, không tự chủ được run lên cầm cập.

Lăng Vi há miệng... nghe ra thật sự rất kinh khủng. Quan sát Chính Hiền từ trên xuống dưới, đứa nhỏ này là người bình thường sao? Lại nuôi trong nhà những con vật như vậy, cũng không sợ nửa đêm mãng xà bò vào cắn sao?

Lúc này, Diệp Đình kéo tay cô đi đến bên cửa biệt thự chỉ một cái: “Chuyên gia cao cấp tháo gỡ đạn dược, Tần Sinh.” Lăng Vi nhìn thấy một người đàn ông lãnh khốc đang khoanh tay đứng ở cửa biệt thự.

Anh ta mặc quần đen áo bình thường, khoe miệng hơi nhếch lên, trong tròng mắt hiện lên một tia vui vẻ.

Anh ta đứng cạnh một người phụ nữ, tay trái của người phụ nữ khoác lên bả vai anh ta, một tay kia thì kẹp một miếng thuốc lá nhỏ dài. Đặt trong miệng, hít sâu một hơi, cô ta nhướng nhướng mày với Lăng Vi.

Người phụ nữ có mái tóc màu nâu vàng dài đến eo, đôi mắt màu xanh bích quyến rũ câu hồn, một chiếc váy ngắn màu đỏ rực bao lấy thân hình bốc lửa của cô, phối hợp với đóa hoa hồng tươi cài trên đầu kia, vẻ đẹp lạnh lùng yêu dã, đặc biệt hấp dẫn.

Diệp Đình nhìn cô ta, khẽ cười: “Nữ vu sư, Kaya.”

“...” Kaya cắn răng nghiêng lợi, ném miếng thuốc, nổi giận đùng đùng xông lên, vung mạnh một quyền đánh lên trên mặt Diệp Đình.

Diệp Đình ngay cả tránh cũng không tránh, đột nhiên giơ tay lên, ‘bà’ một tiếng, đập vào quả đấm của cô ta, hơi dùng sức vặn tay ra sau lưng cô ta: “Yếu như một khối bông vậy, tiếp tục luyện!”

Người phụ nữ hất tay anh ta ra, muốn kêu lên.

Chính Hiền: “Hoan nghênh chị dâu...”

“Chị dâu...” Tiểu tử đẹp trai như ánh mặt trời Quân Dương bò dậy từ dưới đất, ôm lấy Diệp Đình, nhưng đôi mắt không ngừng nháy nháy về phía Lăng Vi.

Anh ta cười bỉ ổi với Lăng Vi, uống éo gọi người: “Chị dâu...”

Lăng Vi nghe tiếng gọi của anh ta mà nổi da gà.

Diệp Đình vòng anh ta qua vai, lại một phát ném bay.

Quân Dương giùng giảng bò dậy, giận đến dậm chân, ngoẹo đầu nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, trêu chọc nói: “Chị dâu, chị hàng phục lão đại của chúng tôi như thế nào vậy? Người này lòng dạ sắt đá, núi lửa năm triệu năm cũng không đốt nổi...”

Lăng Vi cười nhạt nói: “Chính anh ta tự đóng gói đưa đến chỗ tôi, không phí chút sức lực.”

“Ách ách ách...”

“Phụt!”

Quân Dương cùng Chính Hiền kêu to.

Tên lãnh khốc đứng ở cửa cũng đi đến.

Tần Sinh nói: “Vào trong rồi nói đi, ngoài trời nắng như vậy, đứng đây trò chuyện, thật ngu.”

Chương 200: Mười người biến thái (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một đám người đi vào trong phòng khách của biệt thự, ba tên đàn ông ngang nhiên chiếm đoạt sofa.

Kaya dùng hông chen giữa Quân Dương và Tần Sinh, cứng rắn xê ra được một khe hở giữa hai người bọn họ.

Lăng Vi không có chỗ ngồi, Diệp Đình liền kéo cô vào trong ngực, để cô ngồi trên đùi anh ta. Hai người bọn họ ngồi trên một chiếc sofa, cánh tay Diệp Đình khoác lên ngang hông cô.

Lăng Vi quét nhìn mọi người đang cười xấu xa, bây giờ mới hiểu được, đám người này cố ý không để chỗ cho cô ngồi! Cho rằng cô dễ dàng bắt nạt như vậy sao?

A a a...

Lăng Vi ngồi trên đùi Diệp Đình, không một chút ngại ngùng.

Khuôn mặt Quân Dương tươi rói cười hỏi: “Chị dâu, chúng tôi đặc biệt muốn biết, cuộc sống hôn nhân của hai người, hài hòa sao?”

Lăng Vi vô cùng nghiêm túc gật đầu nói: “Hài hòa.”

“Phụt... lợi hại lợi hại!” Quân Dương như có thâm ý khác cười, giờ ngón tay cái với cô.

Lăng Vi còn nói: “Chuyện lớn anh ấy quyết, chuyện nhỏ tôi quyết. Vô cùng hài hòa.”

“...” Quân Dương muốn hét: “Chị dâu, tôi không phải muốn nói cái này...”

Lăng Vi cố ý hỏi: “Vậy cậu muốn nói cái gì?”

“...”

“Khụ...”

“Ừm!”

“A! Cái đó...Có thú tính, các phương diện ân ân ái ái đó...”

Lăng Vi sớm đã có chuẩn bị, nhưng khuôn mặt vẫn đỏ lên: “Cũng không tệ lắm, tố chất thân thể Diệp Đình tốt, các người hẳn hiểu rõ điều này.”

Tay vịn ngang hông cô của Diệp Đình dùng sức bóp một cái.

“Ngoao ngoao ngoao...” Đôi lông mày của Quân Dương không ngừng nhíu nhíu. Giống như hai con sâu đang ngo ngoại vậy.

Lăng Vi nhàn nhạt cười.

Đưa tay xuống bàn tay Diệp Đình đang để ở eo cô, mạnh mẽ bấm một cái. Ý muốn trách anh không nói lời nào mà chỉ ngồi xem kịch hay, không đứng đắn!

“...” Diệp Đình cầm bàn tay nhỏ bé của cô bình tĩnh nói: “Chị dâu các

cậu nói đều là sự thật, nếu như có hoài nghi, có thể tham khảo...”

“Ha ha ha...” mấy người kia đều thô bỉ cười lên. Kaya cười không ngừng nghỉ, cô tiến sát vào ngực Tần Sinh, Tần Sinh tỉnh bơ né tránh, dựa lưng vào sofa.

Ánh mắt quynh rũ của Kaya liếc xéo, trợn mắt nhìn anh ta một cái.

Tiểu tử như ánh mặt trời đó, Quân Dương lại nói với Lăng Vi: “Chị dâu, chị nhất định có chỗ đặc biệt, nếu không, làm sao thu được lão yêu tinh lâu năm như lão đại vào trong tay chứ?”

Lăng Vi thật sự không biết trả lời như thế nào.

Quân Dương hỏi: “Chị dâu, ở phương diện nào đó, chị cũng là đứng đầu thế giới sao?”

Lăng Vi lắc đầu: “Cái này thật sự không có...”

Mấy người kia đều ngạc nhiên.

Diệp Đình nói: “Đứng đầu thế giới? Không cần, cô ấy ngủ với tôi, liền chính là có chỗ dựa đứng đầu thế giới rồi.”

Quân Dương đột nhiên kêu to: “Chị dâu, thì ra các người... thời điểm ân ân ái ái đó, chị đều là nằm trên lão đại sao?”

“...” Lăng Vi 囧, những người này thật là quá lưu manh...

Một lời không đúng liền lái sang cái khác! Tất cả đều là tài xế lâu năm sao?

Quân Dương vỗ bập đùi, mặt mày hớn hở nói: “Chị dâu, khổ cực chị

rồi! Lão đại chúng ta hung mãnh như vậy, chín người chúng ta hợp lại cũng không đánh lại một mình anh ấy. Chị phải khổ cực nhiều rồi?”

Diệp Đình nhú mày, lãnh đạm nói: “Chị dâu cậu hung mãnh hơn tôi, người chịu tội chính là tôi.”

“...” Đình đầu Lăng Vi đầy quạ đen bay qua.

“Oa oa oa oa... a a a a!” Quân Dương ‘không có chút lòng tốt’ cười lớn.

Kaya hít một hơi thuốc rồi nhả khói nói: “Ở chung có hài hòa hay không, căn bản không cần hỏi, ta bói một quẻ là biết.”

Quân Dương lắc đầu: “Căn bản không cần bói, chúng ta nhìn lão đại sắc mặt vàng người gầy gò liền biết, chị dâu hung mãnh thế nào.”

Chính Hiền cầm một quả táo lên bắt đầu gặm, buồn cười là, mặt anh ta còn đỏ hơn trái táo...

Chỉ có Tần Sinh nghiêm trang ngồi, Lăng Vi cảm thấy người này không tệ, tương đối đứng đắn.

Lăng Vi nói sang chuyện khác: “Tại sao lại là nhóm nhỏ mười người? Các người không phải mới có bốn người sao?” Cộng thêm Diệp Đình, Lôi Tuấn, Lôi Đình cũng mới có bảy người.

Quân Dương nói: “Còn ba người không trở về, một người đang ở Amazon khảo sát, một người đi Nam Cực, còn một người đang nghiên cứu làm sao lên mặt trăng. Phòng chừng đã mấy năm nay không gặp được cậu ta.”

Lăng Vi gật đầu.

Cô cười một chút nói: “Giường ngủ của các người nhất định rất lớn.”

“A?”

Lăng Vi đặc biệt bình tĩnh nhìn một lượt nói: “Nếu không, mười người lên cùng một giường, làm sao ngủ được.”

“Phốc...” Quân Dương phun ra, Chính Hiền suýt bị sặc nước miếng, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Kaya đột nhiên ôm Tần Sinh, bộ ngực nửa hở cà lên cánh tay anh ta một cái: “Sinh... hôm nay tôi bói cho anh một quẻ... giường của anh lớn nhất, buổi tối tôi rất phù hợp ngủ với anh.”

Tần Sinh rút ra một cánh tay: “Giường lớn phải để lại cho A Đình, bọn họ có hai người, giường nhỏ không đủ lăn.”

“...” Trong nháy mắt Lăng Vi ném cho anh ta một ánh mắt ‘giết người’.

Vừa rồi cô đúng là mắt mù, mới có thể cảm thấy hàng này là một tên đứng đắn...

Trong lòng lặng lẽ nghĩ, chúc Kaya sớm một chút thu phục được anh ta...

Chương 201: Đình ca thật có phúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ha ha ha...” Quân Dương lăn lộn cười, tiếng cười này thiếu chút nữa phá cả nóc nhà.

Lăng Vi trợn mắt nhìn Tần Sinh một cái, hàng này thật sự là... nói không kinh người chết không nghĩ...

* * *

Bữa tiệc được cử hành vào tám giờ tối, đoàn người ồn ào vừa ăn cơm vừa cãi nhau.

Ăn cơm xong, Diệp Đình kéo tay cô lên lầu hai. Hai người tắm, trang điểm, thay quần áo.

Quần áo đã được chuẩn bị sớm, trang phục của Lăng Vi là một bộ áo dài truyền thống do bậc thầy Chu Dật Thanh thiết kế, là một loại áo dài cách tân bó sát người.

Trang điểm xong đi ra, Quân Dương thét lên một tiếng: “A, cẩn thận bắn!”

Mặt Chính Hiền vẫn đỏ như trái táo, hướng ngón tay nói: “Còn nói không phải đứng đầu thế giới...” Nhất định chính là đại mỹ nhân đệ nhất thế giới!

“Đẹp!” Lôi Tuấn hít sâu một hơi. Lôi Đình há to miệng: “Chị dâu tôi thật đúng là... quá đẹp quá đẹp quá đẹp!”

Diệp Đình mâu quang thâm trầm, ánh mắt chìm chằm chằm vào cô. Kaya nhả ra một luồng khói, cánh tay khoác lên bả vai Tần Sinh cũng cảm nhận được bắp thịt của anh ta đột nhiên căng lên.

Kaya nháy mắt, hàng này thích trang phục như thế này sao? ‘bậc thầy Chu Dật Thanh...’ Cô ta hít một hơi thật sâu.

Nghe thấy cô thấp giọng lẩm bẩm, Tần Sinh quay đầu, nhàn nhạt liếc cô ta một cái, nhẹ giọng nói: “Phụ nữ, ngoại trừ dã tính, còn có một loại khác, gọi là... ý vị...”

Kaya dùng sức hít vào một hơi thuốc, sau đó ‘phù...’ nhả khói lên trên mắt Tần Sinh.

Tần Sinh nháy mắt, quay mặt về chỗ cũ.

Diệp Đình đưa tay ra trước mặt Lăng Vi, sắc mặt Lăng Vi ửng đỏ, chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống.

Trang phục có hoa văn sứ Thanh Hoa, sắc thái sáng ngời, tao nhã.

Được làm thủ công tinh xảo, kiểu dáng cũng đơn giản!

Thiết kế bó sát người, để lộ ra vóc người là lướt. Lăng Vi từ trên cầu thang đi xuống, giống như một đại minh tinh quốc tế giới đang đi trên thảm đỏ vậy.

Chói mắt, mà không mất đi vẻ hấp dẫn.

Hai chân thon dài, đặc biệt bắt mắt, trắng như tuyết, vừa thẳng vừa

dài.

Đi lên nữa chính là vòng eo yêu kiều.

Đi lên nữa, phía trên vai được thiết kế hơi trễ một bên, lộ ra xương quai xanh cùng với vai bên trái mê người.

Từ vai trái đến trước ngực, da thịt trắng như tuyết, nhu nhuận như châu ngọc.

Khiến cho mọi người không thể dời mắt.

Mấy người đứng yên tại chỗ quan sát cô, Quân Dương sờ cằm: “Hey... Đình ca thật có phúc.”

Những người khác ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, cũng không có ai lên tiếng.

Cô xoay tại chỗ một vòng, trang phục được thiết kế hở lưng, sống lưng trắng như tuyết như ẩn như hiện...

Cô đứng yên đó cười yếu ớt, nhìn vào mọi người. Mặc dù cử chỉ ung dung, nụ cười điềm đạm, nhưng đốm ửng trên mặt đã sớm bán đứng cô.

Đáy mắt Diệp Đình nóng bỏng.

Hoa văn sáng như gốm Thanh Hoa... cộng thêm làn môi hồng diễm lệ... khiến cho dung mạo thoát tục của cô nhiều thêm một tia ưu nhã, thật khiến người khác rung động.

Diệp Đình sâu xa cười một tiếng, đây chính là hiệu quả mà anh ta muốn, anh ta chính là muốn cô kinh diễm lòng người như vậy!

Diệp Đình luôn luôn thích mặc âu phục màu đen đổi một bộ âu phục màu trắng phối hợp với cô. Những người khác đều mặc âu phục màu đen, đi xung quanh hai người bọn họ.

Mấy người ngồi lên xe đi về phía trang viên Lotta – nơi cử hành yến hội.

Gia tộc Louis Tur nổi tiếng là gia tộc giàu có trên thế giới, lần cử hành yến hội này vô cùng xa hoa, khách đến đều là nhân sĩ có thân phận, có địa vị nổi tiếng. Ngay cả truyền thống cũng mời truyền thông nổi tiếng nhất thế giới để đưa tin về bữa tiệc này.

Mở cửa xe, Lăng Vi liền bị ánh đèn chớp nhoáng làm hoa mắt.

Lăng Vi khoác tay Diệp Đình đi trên thảm đỏ vào phòng khách yến hội, lập tức khiến cho vô số người hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong đám người ai ai cũng mặc trang phục lộng lẫy diễm lệ, đột nhiên một người khoác lên bộ váy truyền thống màu thủy mặc bắt mắt, thu hút ánh nhìn của mọi người.

“Charlie... cậu đến...” Chủ mẫu hiện tại của gia tộc Louis Tur – Irene chậm rãi bước đến, dịu dàng cười một tiếng với anh ta.

Bà ta vừa nói là tiếng Trung, rất chuẩn. Bà ta gọi một tên khác của Diệp Đình – ‘Charlie’.

Biểu tình của Diệp Đình nhàn nhạt, vẻ mặt cô lãnh, chính là kiểu lạnh lùng và hời hợt không cho ai đến gần.

Nhìn thấy thái độ của anh ta, Irene cũng không cảm thấy bất ngờ, không khách khí hỏi.

“Vị này là...” Irene nhìn về phía Diệp Đình, trong tròng mắt xanh biếc đầy nghi vấn: “Trước đây nghe nói cậu... kết hôn rồi?”

“Ừ, vợ tôi, Lăng Vi.”

“Kế mẫu Irene của anh.”

“Chào phu nhân.” Lăng Vi hơi nghiêng người.

Irene ôn nhu cầm tay cô, hiền hòa nói: “Tính khí của Charlie không tốt, mong cô khoan dung cho cậu ấy một chút...”

“Đâu có, anh ấy đối với tôi rất ôn nhu...” Ánh mắt Lăng Vi ánh lên ý cười nói, khuôn mặt như gió xuân, nụ cười than nhiên yếu ớt, khác rất xa so với bình thường...

Diệp Đình cầm tay cô, cánh môi hơi nhếch lên, diễn không tẻ.

Irene nhìn cánh tay nắm vào nhau của bọn họ, không nói gì.

Chương 202: Đình ca thật có phúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, có nhân viên bưng một chiếc khay màu vàng đến. Irene cầm một chiếc hộp bằng gỗ lên.

Mở ra, cầm một cây trâm ngọc bích hình giọt nước từ bên trong hộp ra.

“Người Hoa các người thích ngọc cổ, thích áo dài, thích trâm cài tóc, tôi thấy cây trâm này không tệ, trong đầu liền nghĩ nó nhất định rất xứng với cậu, liền mua về... tặng cho cậu.”

Diệp Đình nhận lấy, nhẹ nhàng cài lên búi tóc của Lăng Vi.

Trâm ngọc này, trông giống hình giọt nước, ngọc bích trong suốt, cùng với trang phục hoa văn của cô, vừa vặn rất phù hợp.

Diệp Đình ngẩng nhìn cô, Lăng Vi ngược mắt, dịu dàng cười. Lông mày cô được vẽ tỉ mỉ, đôi mắt tựa như một hồ nước, cùng với cây trâm ngọc bích này, nhìn vào vô cùng phong vận...

Ngón tay của anh ta lướt qua mi mắt cô, trong tròng mắt đen thẫm lóe ra một tia ôn nhu, bàn tay ôm trên mặt cô khẽ khen: “Thủy vận thanh hoa dật, giọt mưa nhuận hàn sương... nhẹ cười thắm sinh tình, vị ta hộ hoa sương.” Anh ta nắm chặt tay cô.

Lăng Vi xấu hổ thẹn thùng, hờn dỗi cười một tiếng. Thơ này lại là anh

ta vui vẻ làm cho cô, khuôn mặt cô như nổi lên một đám mây màu hồng, tim đập cuồn cuộn loạn.

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, thật lâu sau chưa rời tầm mắt.

Biết rõ cô đang diễn, nhưng hô hấp của anh ta cũng có chút rối loạn.

Irene bên cạnh nhẹ giọng nói: “Vào đi thôi... cha cậu đang đợi cậu bên trong.”

“Chờ một chút, vợ tôi cũng chuẩn bị một lễ vật cho người.” Diệp Đình nhẹ giọng nói.

Lăng Vi xoay người, cầm lấy chiếc ghim cài ngực bằng kim cương trong tay người làm phía sau, là Diệp Đình chuẩn bị, nghe nói đằng sau chiếc ghim cài ngực này có một câu chuyện rung động lòng người...

Cô không hiểu, nhưng Diệp Đình dùng nó để cô tặng, tất nhiên có dụng ý.

Irene dịu dàng cười, hai tay đưa ra nhận lấy chiếc ghim, mi mắt khẽ rũ xuống, nhẹ nhàng đảo qua, rồi đột nhiên ổn định!

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào bà ta.

Đầu ngón tay Irene khẽ run lên, sắc mặt cũng dần dần trắng bệch, nhưng ánh mắt lại lấp lánh, cả người giống như vừa sống lại vậy.

Irene trước đó vẫn luôn cười, cười dịu dàng, cười khéo léo, nhưng Lăng Vi cảm thấy cả người bà ta trầm lặng, hành động như một cây gỗ mục, không có một chút cảm xúc nào.

Nhưng là, khi bà ta nhìn thấy chiếc ghim cài ngực này, chớp mắt, cả người bà ta thay đổi, trong ánh mắt tràn đầy hy vọng, giống như chồi non mới nảy ra trong gió xuân vậy!

Thật lâu sau, Irene mới ổn định lại tâm trạng, bà ta cầm chiếc ghim trong tay, ôn hòa cười một tiếng: “Mau vào đi thôi, cha cậu đang đợi cậu...”

Đi vào trong phòng khách, Lăng Vi thấp giọng hỏi: “Chiếc ghim cài đó...”

Diệp Đình dán vào lỗ tai cô nói: “Là người yêu cũ của bà ta... tặng bà ta vào đêm đầu tiên...”

Lăng Vi trừng anh ta, người này thật là âm hiểm.... đây rõ ràng là đội một cái nón xanh lên đầu cha anh ta mà!

Diệp Đình thần nhiên để cô trừng, Lăng Vi bĩu môi cười một tiếng, nhẹ nhàng ỏi ra hai chữ: “Thất đức...”

Hai người bước vào bên trong phòng khách tổ chức yến hội, âm nhạc lúc đó liền thay đổi, một khúc ‘sứ thanh hoa’ được biểu diễn bằng dương cầm vang lên, là Tần Sinh ngồi trước đàn dương cầm trình diễn.

Lăng Vi buồn cười, một chuyên gia tháo gỡ đạn dược cấp thế giới, lại đánh đàn dương cầm... thật sự không có một chút cảm giác ăn nhập nào.

Trong tiếng đàn du dương, uyển chuyển, Diệp Đình cùng Lăng Vi đi vào trong phòng khách tổ chức yến hội. Trong nháy mắt hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người!

“Charlie! Anh ta đến!”

Con trai trưởng của gia tộc Louis Tư! Người sáng lập ra đế quốc Đình Phong – Diệp Đình (Charlie – Louis Tư)!

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt quay về phía bọn họ. Ánh đèn nhoang nhoáng không ngừng lóe lên dõi theo thân ảnh Diệp Đình cùng với Lăng Vi.

Diệp Đình yên lặng đứng đó, tròng mắt đen thẫm quét qua mọi người, mâu quang sắc bén, không một chút che giấu sự bá đạo và cường thế.

Người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng xuất chúng như vậy, vóc người của cô thon dài, da trắng như tuyết, trang phục hoa văn sứ thanh hoa, sắc thái sáng ngời tao nhã.

Cô khẽ mỉm cười đứng đó, ung dung vô cùng. Dung mạo tuyệt đẹp thoát tục, nổi bật dưới trang phục hoa văn sứ thanh hoa, càng thêm một tia ưu nhã. Cô xuất hiện trong nháy mắt khiến cho những người phụ nữ khác mất đi màu sắc!

Vừa ra sân liền chiếm hết vẻ tươi đẹp nơi đây, áp chế quần phượng!

Thật khiến đàn ông ái mộ, phụ nữ ghen tỵ!

Ánh đèn chớp nháy điên cuồng, ‘tạch tạch’ nhắm vào hai người liên tục chụp.

Có người trợn to hai mắt kêu lên: “Charlie, không nghĩ được anh ta lại đến đây.”

“Là Charlie... anh ta đến...” Người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp mặt đỏ

tim đập, lá gan không đủ lớn nhìn thẳng vào anh ta, chỉ len lén khẽ nhìn.

Mọi người rồi rít từ xa nâng ly với Diệp Đình.

Trong đám người, Lăng Vi gặp hai người quen, một người là Sở Minh Y, một người khác là Louis. Sở Minh Y ghen tỵ đến phát điên! Quan hệ của Diệp Đình và Louis không tốt, vì vậy bọn họ cũng không chào hỏi nhau.

Nhị công tử gia tộc Louis Tư Jack cười lạnh, anh ta nhìn chằm chằm vào người phụ nữ bên cạnh Diệp Đình, ánh mắt đột nhiên híp lại: “Đến thật đúng lúc, chiếc ly này vừa rót thêm đầy rượu, vừa vặn có chỗ dùng.”

Anh ta tà khí cười một tiếng, tựa như sắp thấy được một màn xấu xí của người phụ nữ kia...

“Anh cả...” Jack và mấy người bên cạnh cùng nhau bước về phía Diệp Đình.

“Anh cả! Năm năm không gặp! ...” mấy người trẻ tuổi ôm lấy Diệp Đình.

Diệp Đình cầm một ly rượu nho lên, cùng uống với mấy người này.

“Chị dâu.”

Sau khi mọi người đều biết Lăng Vi, Jack mặt đầy thâm trầm nhìn cô cười.

“Chị dâu, chị thật đẹp... em cũng đã động lòng với chị... em mời chị...”

Jack nhếch môi cười một nụ cười mà anh ta cho rằng rất có mị lực, cầm một ly rượu lên mời cô uống.

Trước đó đã sắp xếp sẵn người phục vụ bùng man đến trước mặt Lăng Vi.

Trong ly rượu này cho thêm đồ, Jack thấy cô cầm ly rượu lên, trong con ngươi xanh lục nhìn chăm chú vào cô. Trong đáy mắt anh ta tràn đầy khiêu khích không che giấu! Đôi mắt giáo hoạt không chút kiêng kỵ nhìn khắp mặt cô.

Tôi muốn nhìn một chút... người phụ nữ đoan trang ưu nhã này, dáng vẻ lẳng lơ múa thoát y trước mặt mọi người.

“Cạn ly...” đôi mắt của Jack nhìn chăm chăm vào cô, khẽ cụng ly rượu trong tay cô.

Chương 203: Chị Vi, rất oai! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đột nhiên đưa tay ra cầm ly rượu của cô, đổi cho cô một ly nước dưa hấu.

Jack kinh ngạc

Diệp Đình bình tĩnh nói: “Vợ tôi dị ứng với rượu cồn.”

Lăng Vi lặng lẽ khen ngợi Diệp Đình, những cô gái rắc rối kia thật sự dày vò cô quá mức rồi, cô thật sự không muốn uống rượu.

Hơn nữa, cô không muốn uống rượu với người này. Ánh mắt của người này khiến cô vô cùng chán ghét. Giống như một tên lưu manh vậy! Khiến cô hận không thể móc hai tròng mắt của anh ta ra ngoài!

Cánh môi Jack tà khí cười một tiếng, Diệp Đình vẫn luôn cầm ly rượu kia.

Trong đầu Jack nghĩ: Diệp Đình uống... không chừng càng có ý tứ hơn: “Anh cả, em kính anh.” Jack cầm ly rượu trong tay mình uống cạn.

Ánh mắt của Diệp Đình quét nhìn bốn phía, giống như không nghe thấy lời của Jack. Jack cũng không nóng nảy, kịch hay sớm muộn cũng sẽ bắt đầu thôi.

Benn nhỏ nhất nghịch ngợm nói: “Anh, anh vậy mà không chút động tĩnh kết hôn, khiến ông già tức suýt chết. Anh không cưới công chúa Isa, anh nhìn xem, ánh mắt cô ấy cũng đỏ lên vì tức giận rồi.”

Đám người liền nhìn về phía Isa.

Theo ánh mắt đó, Lăng Vi nhìn thấy một cô gái tóc vàng mắt xanh vô cùng xinh đẹp!

Sắc đẹp đủ khiến đàn ông nhiệt huyết sôi trào!

Isa ngũ quan tinh xảo, đường cong ưu nhã, cổ dài hơi nghênh lên.

Làn da của Isa sáng bóng nhẵn nhụi, trắng nõn mềm mại... hiện lên vẻ đặc biệt yêu kiều.

Thật là khó tưởng tượng... Diệp Đình vậy mà lại cự tuyệt một cô gái tuyệt sắc như vậy sao?

Mỹ nhân như vậy, chính là người mà đàn ông đều muốn ôm mỗi đêm mỗi ngày, hận không thể ép vào trong người, yêu thương cưng chiều.

Thân phận của người ta còn là một công chúa...

Lăng Vi âm thầm lắc đầu, Diệp Đình... hàng này thật sự không phải là đàn ông.

Lúc này khuôn mặt Isa đầy phần hận trộn mắt nhìn Diệp Đình.

Cô cắn cắn cánh môi đỏ, dưới ngực run rẩy phập phồng.

Sắc mặt Diệp Đình không biểu cảm, ánh mắt nhìn vào Lăng Vi bên

cạnh. Lăng Vi bị chỉ điểm cũng chỉ hờ hững đứng, chỉ thấy cô gái kia hung tợn trợn mắt nhìn cô.

Isa đầu tiên trợn mắt nhìn mặt cô, sau đó, nhìn thấy Irene tặng trâm ngọc bích cho cô. Tiếp đó, thấy trên cổ tay cô đeo một chiếc vòng tuyệt đẹp... chính là chiếc vòng tay của nữ hoàng Elizabeth.

Ánh mắt Isa đỏ thẫm!

Cô tức giận giậm chân một cái rồi ‘Cạch cạch cạch’ đi lên lầu.

Benn thần thần bí bí đi đến gần Diệp Đình, thấp giọng hỏi: “Anh cả, nghe mẹ nói, vợ của anh là một người không tiền không thế, là một nha đầu rất thô tục... anh cả, vì sao anh cưới cô ấy?”

Diệp Đình không giận, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta một cái nói: “Bởi vì tôi thích.”

“Thích...”

“Thích?” Mấy người kia kinh ngạc.

Bọn họ sinh ra trong một gia đình như vậy, thích... là như thế nào chứ?

Thích có thể đổi được tiền sao?

Thích một người cũng là có thể, nhưng ngược lại nếu kết hôn... di sản của ông già, đừng hòng chiếm được một phần!

Jack nói: “Anh cả, anh thật quyết đoán!”

Diệp Đình cười nhạt: “Có sự nghiệp của riêng mình, không để ý đến

gia sản của gia tộc Louis Tur, cậu cũng có thể.”

Jack kinh ngạc giương mắt nhìn anh ta chăm chú.

Diệp Đình cười, anh ta cầm ly rượu về mặt kiêu căng, tựa như nhìn tất cả bằng nửa con mắt.

Benn chuyển mắt một cái: “Anh cả, anh theo đuổi chị dâu như thế nào, kể cho chúng em một chút đi...”

Diệp Đình cầm ly rượu lên, nhìn cậu ta nói: “Trẻ con, nghe cái gì chứ?”

Been ồn ào: “Em không nhỏ, em cũng mười tám tuổi rồi! Bạn học em cũng có con năm tuổi rồi! Anh cả, nói nhanh đi, làm sao anh theo đuổi được chị dâu. Em cũng học theo một chút, em muốn trêu chọc chị dâu một chút!”

Jack uống một ngụm rượu, tà khí cười một tiếng: “Chị dâu nhất định rất có ý vị.”

Bọn họ nói bằng tiếng Anh, Lăng Vi như đang đi vào cõi thần tiên, căn bản không nghe ra bọn họ đang nói gì.

Diệp Đình liếc nhìn Jack, âm thanh bình tĩnh mà tàn nhẫn nói: “Tính tình cô ấy mạnh mẽ, cẩn thận thiêu cháy hết lòng cậu.”

Jack cứng người.

Benn còn nói: “Em không tin! Em nhìn chị ấy rất ôn nhu.”

Diệp Đình nói cho Lăng Vi nghe: “Cậu ấy nói cậu ấy muốn theo đuổi em.”

Ánh mắt Lăng Vi sắc nhọn trừng Benn và Jack một cái, cũng không biết đám người này để nã ở đâu nữa, vậy mà cũng dám nói trước mặt anh cả của bọn chúng là muốn theo đuổi cô...

Lăng Vi mím môi: “Anh nói như thế nào?”

Diệp Đình nói: “Anh nói em tính tình mạnh mẽ, cẩn thận đốt cháy hết lòng chúng.”

Vừa nói, vừa cầm lên một chiếc bật lửa mà nhân viên bùng qua... đốt, rồi tắt... Lăng Vi hiểu ý, mím môi cười một tiếng nhìn chăm chú vào anh ta.

Diệp Đình nhìn thấy trong ánh mắt sáng ngời của cô lộ ra một tia giao hoạt. Cặp mắt hoa đào cong cong lên, đặc biệt hấp dẫn.

Cô hỏi: “Đốt đầu trên, hay là đốt đầu dưới.”

Diệp Đình dán vào lỗ tai cô, hơi thở ấm áp thổi vào tai cô, giọng điệu xấu xa nói: “Tùy em.”

Lăng Vi mím môi, ánh mắt then thùng mang theo ý cười liếc anh ta. Hàng này âm hiểm, lại dùng chiêu mượn đao giết người này cũng thật là thuần thực. Anh ta muốn đốt lòng người ta, cũng là để cô ra tay.

Cô trừng mắt về phía anh ta, xinh đẹp nghịch ngợm, câu hồn như vậy. Chọc khiến ánh mắt của mấy người kia nóng lên! Ngay cả máu cũng nóng lên. Bầu không khí đột nhiên có chút khác thường.

Bàn tay nóng bỏng của Diệp Đình nắm lấy eo cô, tựa như trừng phát mà siết chặt.

Anh ta âm hiểm híp mắt lại, mấy tiểu tử kia không dám nói nhiều nữa, dờn ánh mắt đi, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Hiển nhiên vô cùng kiêng kỵ Diệp Đình.

Chỉ chốc lát sau, liền kiếm cứ rời khỏi như chạy trốn.

Chương 204: Chị Vi, rất oai!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình quay mặt sang nhìn Lăng Vi. Ngón tay của anh ta nắm cầm cô, trong mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô nói: “Em thật sự có phong tình.”

Lăng Vi hất tay anh ta ra, lười biếng nói: “Trang điểm là anh tìm người làm, quần áo cũng là anh tìm người chọn. Chính em cũng là do anh chọn, câu người, vậy mà còn trách em.”

Lỗ mũi Diệp Đình hừ hừ cười một tiếng: “Lăng Vi...Lăng Vi...”

Sau khi mấy tiểu tử kia rời khỏi, Isa tìm được Jack, hai người đi vào trong góc, Isa thấp giọng hỏi: “Rượu kia cho Lăng Vi uống chưa?”

Jack nhìn chằm chằm vào cô ta, âm hiểm cười một tiếng: “Yên tâm, cô hãy chờ xem kịch vui đi.”

Isa kiêu ngạo hất cằm: “Tiện nhân câu dẫn Charlie! Hôm nay phải khiến cô ta đẹp mặt!”

Sau khi mọi người tản ra, Quân Dương đi đến, giả vờ cụng ly với Diệp Đình, Diệp Đình tỉnh bơ đối ly với Quân Dương. Loại trường hợp này, khôn khéo như Diệp Đình làm sao sẽ tùy tiện uống rượu của người khác mang đến chứ. Nhất là, một người của gia tộc Louis Tư!

Diệp Đình ôm Lăng Vi, đi vào một căn phòng trên lầu hai: “Charlie, kính cậu...” Một đoạn đường này có ít nhất hai mươi mấy người mời rượu anh ta, Diệp Đình nâng ly cùng uống. Jack nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay Diệp Đình, hung ác cười một tiếng. Anh ta nhìn một cái về phía Isa, Isa công khai trêu anh ta một cái! Cô muốn bêu xấu Lăng Vi, Jack tên khốn kiếp này lại mang rượu cho Charlie uống?

“Charlie, kính cậu...” Diệp Đình lại uống một ly, Tần Sinh rót rượu giúp anh ta.

Lăng Vi nhìn thấy trong mắt anh ta có chút say, chỉ trong chốc lát... mười mấy ly rượu xuống bụng... ánh mắt đã có chút mê ly.

Trong tròng mắt đen của anh ta hiện lên một tầng hơi nước, khiến cho người nhìn vào tim đập rộn lên!

“Charlie... thật mê người... anh ta phải là của tôi...”

“Anh ta vừa nhìn về phía tôi...Oa, trời ơi, tôi không thể thờ được nữa...”

Có vài người phụ nữ cố hạ giọng thật thấp hét lên, chỉ là nhìn anh ta là lòng như muốn say. Người lớn gan hơn thì đứng thẳng người, ưỡn ngực, mang theo nụ cười ngỗ ngược đến dây dưa mời anh ta uống rượu.

Biểu tình của Diệp Đình lãnh đạm, ánh mắt lướt qua. Tùy ý liếc một cái, nhưng chỉ vậy đã tựa như hút hết hồn các cô.

“Charlie thân ái... tôi kính anh, tối nay tôi vẫn chưa có hẹn, chúng ta...” Người phụ nữ chớp chớp mắt với anh ta, trong con ngươi tràn đầy dã tính.

Một người phụ nữ xinh đẹp khác vội vàng chen lên cô ta: “Charlie, đã lâu không gặp anh, từ lần trước sau khi nhìn thấy anh, mỗi ngày tôi đều nhớ đến anh... có phải anh đã quên tôi rồi hay không...”

“Charlie, cạn ly.” Một người phụ nữ khác vòng qua cánh tay Diệp Đình, làm tư thế giao bôi, cô tư trực tiếp uống hết một ly rượu nho.

Uống xong, ưỡn ngực, ánh mắt trực tiếp câu hồn nhìn chăm chú vào anh ta.

“Charlie...”

Diệp Đình nhưng chỉ thờ ơ, lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái.

“Những người này thật là đáng ghét!” Lăng Vi nhìn ánh mắt của bọn họ tựa như muốn lột sạch Diệp Đình vậy, vô cùng không thoải mái.

Những người này là cố ý muốn chuốc say anh ta!

Lăng Vi cảm thấy chán ghét.

Anh ấy cũng không thích giao thiệp với đám người này, tại sao còn không chống cự, lại uống với bọn họ nhiều như vậy?

Những người này chính là cố ý làm chuyện xấu!

Thật khiến người ta chán ghét mà!

Lăng Vi vô cùng kiên quyết đưa tay ra, đoạt lấy ly rượu trong tay anh ta, thả vào trong khay của nhân viên.

Chân mày Diệp Đình hơi nhướng lên, cánh môi nhếch lên cười, tùy ý để cô đoạt ly đi.

“Cô làm gì? Có hiểu lễ nghi hay không?” Những người phụ nữ kia phần hận trợn mắt nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi cười một tiếng, dùng tiếng Trung nói: “Anh ấy ngồi máy bay rất lâu, cần phải nghỉ ngơi, hai mươi mấy người các người thi nhau rót rượu cho anh ấy thì có lễ nghi sao?”

Phiên dịch viên đi theo liền nói lại lời của cô bằng tiếng Anh.

Người phụ nữ kia quắc mắt, lạnh lùng hỏi: “Cô là cái gì? Có liên quan gì đến cô?”

Lăng Vi cười một tiếng nói: “Tôi là vợ anh ấy. Tôi có quyền chăm sóc anh ấy.”

“...” Các cô gái đều phần hận, nóng nảy.

Lăng Vi gương mặt lạnh lùng, bày ra vẻ nữ vương.

Những người phụ nữ kia trừng mắt với cô, Irene đi lên giải hòa, nói quả thực Charlie say rồi.

Mấy cô gái rốt cuộc vẫn phải tức giận giậm chân rời đi.

Mỗi một người phụ nữ đều trợn mắt nhìn Lăng Vi, trong mắt các cô như mang theo kiếm sắc bén, dường như muốn băm thây cô thành vụn mảnh!

Không còn phụ nữ dây dưa nữa, Lăng Vi đỡ Diệp Đình lên lầu, mỗi một bước đi, cô đều cảm giác có vô số cặp mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào cô.

Lại có người đến mời rượu, Lăng Vi liền mỉm cười nói: “Anh ấy say rồi, cần phải nghỉ ngơi một chút.”

Cả người Diệp Đình dựa vào người cô, trong tay không còn ly rượu, mi mắt hơi rũ xuống, vẻ mặt lãnh đạm, những người này chỉ đành thức thờ chào hỏi, không mời rượu nữa.

Lăng Vi gọi người hầu dẫn bọn họ vào trong phòng bao.

Diệp Đình là con trai trưởng của Louis Tư gia tộc, phòng của anh ta ở chính giữa, là nơi có tầm nhìn tốt nhất, cũng là nơi tập trung tầm mắt của mọi người.

Lăng Vi đỡ Diệp Đình vào trong phòng bao, anh ta đột nhiên kéo cô vào trong ngực, rồi ấn cô vào tường: “Vợ quan tâm thật tốt... biết đau lòng cho chồng. Chồng em tửu lượng không kém như vậy đâu, yên tâm đi.” Anh ta cúi đầu tìm môi cô, hôn lên: “Muốn thưởng cho em.”

Chương 205: Cô cho rằng cô là ai? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi giống như chạm phải điện vậy, hoàn toàn không phòng bị. Đột nhiên bị anh ta hôn trộm, cô ngây ngốc, kinh ngạc ngẩn người, cho đến khi bị anh ta hôn đến trời đất quay cuồng, cô mới lấy lại được tinh thần.

“Vào đi.” Anh ôm cô, kéo cô ngồi lên ghế sofa. Lăng Vi ngồi nghiêng trên đùi anh ta.

Quân Dương cùng Tần Sinh đi theo vào, bọn họ bỏ chai rượu cùng ly rượu trong tay lên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Yến hội bắt đầu đã rất lâu rồi, Lăng Vi cũng không nhìn thấy Paul – Louis Tur

Cũng chính là... cha của Diệp Đình.

Cho đến khi con gái các gia tộc biểu diễn tài nghệ, Paul – Louis Tur mới đi vào phòng khác.

Sắc mặt ông tay uy nghiêm đi vào giữa phòng, ngồi xuống, ánh mắt liếc lên phía trên một cái ‘Hừ!’ một tiếng.

Lăng Vi đối diện với tầm mắt của ông ta.

Paul – Louis Tur nhìn chăm chăm vào cô, cô cũng nhìn chăm chăm

vào ông ta. Ông ta dường như cười lạnh một tiếng, sau đó trừng mắt nhìn về phía Diệp Đình.

Lăng Vi cũng quay đầu nhìn về phía Diệp Đình: “Dáng dấp hai người... thật sự không giống...”

“Ha, ai biết ông ta có phải là cha ruột anh hay không.” Diệp Đình ôm eo cô, hai tay khoanh lại, che chở cô như một bảo vật vậy.

Bắp đùi của anh ta, mạnh mẽ có lực. Lăng Vi ngồi đó, tay phải khoác lên vai anh. Nhìn về phía Paul – Louis Tư, khuôn mặt ông ta cũng có chút tức giận.

Cả người Diệp Đình... dán chặt vào người cô, hai tay khoanh chặt.

Anh ta ngậm lấy rai tai cô, nhẹ nhàng cười: “Vợ, em thật thơm. Đáng tiếc hiện giờ không thể rời khỏi đây sớm.”

“...” cả người Lăng Vi run sợ, giãy giụa trong ngực anh ta.

Cánh tay anh ta rõ ràng không dùng chút sức lực này, vậy mà như kiềm sắt vậy, vây lấy cô chặt chẽ, anh ta khế cắn ở lỗ tai cô nói: “Đừng lộn xộn, chuẩn bị diễn xuất.”

Lăng Vi muốn rời khỏi ngực của anh ta ngồi vào chỗ của mình, nhưng là... cảm giác này, thật sự khó nhịn...

Paul – Louis Tư đọc diễn văn, cũng mời công chúa Isa lên khán đài.

Ánh mắt của công chúa Isa vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, nhìn thấy người phụ nữ tên Lăng Vi đó dường như ngồi trên đùi anh ta! Trong mắt cô ta dấy lên ngọn lửa sát khí! Cũng chỉ là một người phụ nữ dâm đãng!

Khuôn mặt cô ta đầy phấn hận gõ vào phím đàn, trình bày một khúc dương cầm có tên ‘dã phong phi vũ’, một trong mười bài dương cầm khó nhất thế giới.

Lăng Vi không làm sao vui vẻ được, cảm giác rất nóng nảy.

Tiếp theo là một cô bé nhỏ tuổi nhất bắt đầu biểu diễn, lên khán đài đầu tiên là con gái nhỏ của một Hầu tước, mới tròn mười tám tuổi.

Biểu diễn như thế này, chủ yếu là để mấy tiểu tử của gia tộc Louis Tur chọn vợ.

Cô gái mặt đầy tàn nhang, kéo một khúc violon.

Lăng Vi nghe kỹ càng, cũng không nghe ra cái gì, đột nhiên một cô gái xinh đẹp đi vào: “Charlie – người phụ nữ không biết xấu hổ này là ai?”

Isa dùng tiếng anh, Lăng Vi nghe hiểu, Charlie là tiếng Anh mà Diệp Đình không muốn thừa nhận, cô biết.

“Charlie – cô ta câu dẫn anh, phải không?” Isa yêu kiều mà rét lạnh quát lên: “Tại sao anh ở chung một chỗ với cô ta?”

“Liên quan gì đến cô?” Ánh mắt Diệp Đình sắc bén, thái độ lãnh đạm cứng rắn: “Đi ra ngoài!”

Hai mắt Isa đỏ lên! Diệp Đình không nhịn được, đưa tay muốn cầm ly rượu trên bàn, Isa đoạt lấy, cầm ly lên ‘ừng ực ừng ực’ rót vào trong miệng.

Diệp Đình liếc cô ta cười nhạt.

“Ba...” Isa uống xong liền ném ly rượu, lau cánh môi, trừng mắt nhìn Lăng Vi: “Anh ấy là của tôi! Cô dám cướp anh ấy! Tôi xé xác cô!”

Vừa nói xong, đột nhiên đưa tay chụp đến mặt Lăng Vi.

Ánh mắt Lăng Vi lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, không hề né tránh. Chỉ thấy Diệp Đình vận tay Isa.

Isa đột nhiên thét chói tai: “A...” thanh âm của cô ta bén nhọn chói tai – âm thanh cực cao trong nháy mắt truyền vào đại sảnh.

Toàn bộ người trong yến hội lập tức an tĩnh lại.

Người đang kéo violon cũng dừng lại, tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn chăm chú về phía phòng bao ở lầu hai. Máy quay gương lên cao, nhắm ngay mặt Diệp Đình.

Diệp Đình đứng lên, thẳng tắp như tùng. Một tay anh ta nắm eo Lăng Vi, một tay dừng ở cổ Isa, từng bước từng bước đẩy cô ta đến lan can.

Nửa người Isa ở giữa không trung!

Phía dưới chính là phòng lớn.

Diệp Đình buông tay một cái, Isa liền ngã xuống!

Isa thất thanh hét lên: “No! Charlie...” Cô ta hoảng sợ ôm lấy cánh tay anh ta!

Isa không chút hoài nghi chuyện Charlie sẽ ném cô xuống.

Mâu quang của Diệp Đình lạnh lẽo, tàn nhẫn như tử thần, vô cùng âm u kinh khủng.

Liên tục nói: “No! Charlie, em yêu anh, em hận anh, anh khi dễ em, em ghét anh!” từ trong cổ họng Isa thoát ra ngoài.

Ánh mắt nguy hiểm của Diệp Đình híp lại, tay nắm ở cổ Isa, từ đầu đến cuối cũng không buông tay.

“Cần rồi... mau cứu công chúa Isa!” Paul – Louis Tư giận dữ thốt lên.

Sáu tên hộ vệ từ lầu một nhanh chóng xông lên, Isa bị siết chặt cổ khuôn mặt đỏ bừng lên, cô ta cũng sắp không hít thở nổi, không thể không cầu xin tha thứ ‘sorry...’

“Sorry... thật xin lỗi, tôi chỉ là đùa một chút với cô ấy...”

Isa khó khăn nói xin lỗi, Diệp Đình buông tay, nhếch môi cười với mọi người một tiếng: “Tôi cũng chỉ là đùa một chút.”

Vệ sĩ nhanh chóng đi lên, mang Isa đi. Mái tóc của Isa xoắn xết, chặt vật không chịu được!

Chương 206: Cô cho rằng cô là ai? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cầm khăn tay lau tay, cánh tay kia vẫn nắm chắc eo Lăng Vi, đứng trước lan can nhìn mọi người bằng nửa con mắt.

Paul – Louis Tư hỏi công chúa Isa sắc mặt tái xong: “Cô chắc chắn, chỉ là đùa? Cha cô nếu truy cứu, cũng không phải là chuyện đùa!”

Isa thống khổ che ngực... không biết tại sao, các tế bào trong cơ thể điên cuồng xao động. Thật giống như có một cỗ nhiệt đốt lên trong người cô, cô đột nhiên cảm thấy cả người ngứa ngáy, đột nhiên đói khát muốn đàn ông...

“Isa?”

Isa khó nhịn nổi, run rẩy lắc đầu: “Cầu ngài không nói cho cha tôi... đây thật sự chỉ là đùa giỡn, là tôi có lỗi trước. Thỉnh cầu ngài không nói cho cha tôi. Làm loạn yến hội sinh nhật ngài, ông ấy sẽ không dễ dàng tha thứ cho tôi.”

“Cô đi nghỉ trước đi, lát nữa tôi phái người đưa cô về nhà.”

Cặp mắt Isa ôm hận, ủy khuất chậm rãi lui ra ngoài. Nhưng là, không biết tại sao, trong thân thể cô dường như có rất nhiều côn trùng đang gặm cắn. Cô như có một cái gì đó, trong thân thể cô đại có một cảm giác khó nhịn!

Cô ta đưa tay cầm lên cổ họng, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô! Lại bắt đầu siết ngực, chỉ cảm thấy trên ngực vô cùng tê dại.

Paul – Louis Tư nhìn thấy sắc mặt cô ta đỏ ửng, sóng mắt mê ly, lưỡi nhỏ khẽ thè ra, liếm liếm cắn môi, một đôi tay nhỏ bé nắm lấy ngực mình, một bộ dạng muốn người khác hung hăng làm mình, trong lúc nhất thời Paul bị cô ta làm cho thất thần.

Isa che ngực ‘Ân ân’ rên rỉ. Tất cả mọi người trong phòng khách đều yên lặng mở to mắt nhìn về phía Isa.

Paul lập tức vẫy tay, gọi người mang cô ta đi, nhưng mà, lúc này Isa đã không khống chế được mình, cô ta đưa tay xoa ngực mình, kẹp chặt chân, lập tức ngã vào trong ngực Paul. Cô ta cắn môi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy người ông ta. Nhắc mũi chân, hôn lên miệng Paul.

“Rắc rắc rắc...” trong nháy mắt tiếng chụp hình vang lên!

Paul tức giận đẩy Isa ra! Đây là chuyện gì xảy ra? Trong lòng ông ta biết rất có thể Isa bị người khác bỏ thuốc, ánh mắt âm ngoan trừng mắt về bốn phía, ông ta vẫy tay, lập tức có người kéo cô ta đi! Jack cau mày, ly rượu kia chẳng lẽ lại là Isa uống? Jack cũng không quản nhiều như vậy, trên mặt đầy dâm tà bước đi, bắt lấy Isa, Benn cũng đi theo sau, đỡ lấy eo Isa.

Sắc mặt Paul – Louis Tư xanh mét! Đây là tiệc sinh nhật của ông ta, tại sao có thể xuất hiện tai tiếng như vậy!

Đưa Isa đi, ông tay vẫy tay với nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia liền vội vàng tiến lên, Paul thấp giọng nói với ông ta: “Đoạn video này nhất định không được phát ra ngoài!”

Trường hợp mất mặt mũi như vậy lộ ra trước công chúng, danh dự

của gia tộc Louis Tư sẽ bị hạ thấp.

Tiếp đó, lời nói của Paul chuyển: “Đoạn video này không thể phát ra ngoài, nhưng cũng không cần thủ tiêu. Lát nữa giao cho tôi.”

Bởi vì, đây là tai tiếng của Isa công chúa, sau này muốn khống chế cha của Isa, trong tay ông ta đã nắm đằng chuôi! Nhiếp ảnh gia vội vàng gật đầu đáp ứng.

Diệp Đình nhìn náo nhiệt vừa xong, chỉ cảm thấy buồn cười. Anh ta đứng trên lan can nhìn mọi người bằng nửa con mắt, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Anh ôm Lăng Vi khiêu khích nhìn chằm chằm vào Paul – Louis Tư.

Sau khi Isa được mang đi, người phía dưới đều nín thở nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Có người khẽ hô: “Isa chính là công chúa của nước Arya! Là con gái của quốc vương giàu có nhất thế giới! Hôm nay bị người hãm hại, Paul và Charlie cũng phải chịu trách nhiệm.

“Đúng vậy...” Lại có người nói: “Charlie cũng thật là lợi hại, lại hoàn toàn không coi công chúa Isa ra gì!”

Tiếp đó, có một người phụ nữ trẻ tuổi diêm dúa lòe loẹt nhả một ngụm khói hừ lạnh một tiếng nói: “Bởi vì Diệp Đình không thiếu tiền!” Những người bên cạnh nhìn về phía người phụ nữ này.

Cô ta tự nhiên hút thuốc, không coi ai ra gì.

Tần Sinh ngồi bên cạnh cô ta cướp lấy thuốc lá trong tay cô ta, dập tắt. Kaya trợn mắt, nhưng không nói gì.

Lão già Louis Tư hung ác trợn mắt nhìn Diệp Đình và Lăng Vi, ông ta âm ngoan lạnh giọng hừ một cái!

Dùng tiếng Anh cắn răng nghiêng lợi mắng: “Con không nghe lời! Thật là mất mặt!”

Diệp Đình liếc mắt lạnh lùng, trong lỗ mũi hừ một tiếng: “Mất mặt xấu hổ cũng là ông, không phải là tôi!” Anh ta vừa dứt lời, trong phòng khách lập tức vang lên tiếng cười trộm.

Paul giận dữ: “Anh tự tiện kết hôn, đã được sự đồng ý của tôi sao? Các người lén lén lút lút kết hôn, gia tộc Louis Tư chúng tôi không thừa nhận!”

Diệp Đình dùng tiếng Trung cao giọng nói: “Tôi kết hôn với ai, cần ông đồng ý sao?”

Tròng mắt đen thẫm của Diệp Đình sắc bén như lưỡi dao: “Tôi nguyện ý cưới, cô ấy nguyện ý gả, có liên quan gì đến ông? Luật pháp quy định cần phải được gia tộc Louis Tư thừa nhận thì hôn nhân mới có hiệu lực sao? Luật pháp thừa nhận là được, không cần ông thừa nhận?”

Lão già Louis Tư tức giận mặt mày tái xanh, giơ tay ra chỉ vào Diệp Đình: “Tôi ra lệnh cho hai người lập tức li dị! Nếu anh không cưới công chúa Isa, tôi sẽ cho anh nếm thử cái giá của việc không nghe lời!”

Diệp Đình âm lãnh nói: “Ông cho rằng tôi là ai? Chúng tôi mỗi mắt mong chờ!”

“Anh anh, anh tên súc sinh!”

Diệp Đình hất cằm liếc nhìn ông ta: “Tôi quả thật đúng là súc sinh!”

Lão già Louis Tư tức giận ngón tay run run: “Anh lại dám nói với cha mình như vậy!”

Trong phòng khách trong nháy mắt sôi trào! Đủ loại thanh ấm giễu cợt, nghi ngờ, không dám tin vang lên, thậm chí còn có tiếng mắng chửi Diệp Đình.

“Anh ta lại nói chuyện với cha mình như vậy?”

“Đúng là một người con bất hiếu! Hắn nên xử chết anh ta đi!”

Chương 207: Đối lập (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếng chửi rủa vang lên tràn đầy yến hội!

Diệp Đình đứng bên cạnh lan can, lạnh mắt quét xuống phòng khách dưới lầu.

Ánh mắt của anh ta vô cùng có tính chèn ép, cộng thêm gương mặt tuần tú lạnh như nước đá, trong nháy mắt khiến âm thanh ồn ào trong phòng khách yên tĩnh lại.

Toàn bộ phòng khách yên tĩnh tựa như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều đề xuống tiếng hít thở của mình.

Ánh mắt Diệp Đình nguy hiểm híp lại.

Lửa giận trong lòng anh ta sôi trào, nhìn chăm chú vào lão già Louis Tư, gằn răng nói từng chữ từng chữ: “Ông coi tôi là con trai ông sao? Con trai ông chưa chết đói trong phòng tối sao? Con trai ông không chết rét trong tuyết lạnh sao? Con trai ông không bị chết chìm trong sông sao? Nó không bị hành hung sao? Chết ở dưới roi da của ông? Vậy mà anh ta vẫn còn sống? Ông lại cho rằng anh ta vẫn còn sống sao?”

Lão già Louis Tư cả người ảm đạm, huyết sắc từ trên đỉnh đầu dần dần thối lui xuống lòng bàn chân.

Máu, giống như bốc hơi vậy, cả người ông tay xám trắng thảm bại, tựa như cây khô cần thiếu nước.

Thân thể hơi lắc lư, bước chân không vững, đột nhiên lui về phía sau một bước.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía ông ta. Diệp Đình nói là tiếng Trung, có vài người nghe không hiểu, liền có người phiên dịch.

Trong phòng khách lại nháy mắt sôi trào...

“Trời ơi! Louis Tư tiên sinh, lại là một người cha coi con mình như cỏ rác!”

“Ông ta thật sự đáng sợ! Lại muốn bỏ đói con trai!”

“Còn muốn con trai chết rét, chết chìm! Còn dùng roi da đánh anh ta?”

“Trời ơi, tại sao có thể như vậy! Charlie thật đáng thương...”

“Nhất định còn rất nhiều ngược đãi! Louis Tư tiên sinh thật sự quá đáng sợ...”

Mọi người hoảng sợ nhìn về phía Paul – Louis Tư, ánh mắt đều là kinh hoàng, giống như đang nhìn vào tử thần vậy. Nhất là phái nữ trẻ tuổi, tiếng chất vấn từng đợt từng đợt vang lên như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước.

Đột nhiên, có một người phụ nữ cao giọng nói: “Không thể nào... Paul – Louis Tư tiên sinh không phải là như vậy! Thân phận của ông ta tôn quý như vậy, không thể làm ra chuyện ngược đãi con ruột như vậy!!! Charlie đang nói dối!”

Paul – Louis Tư không quay đầu lại, ông ta nghe thấy âm thanh này. Người phụ nữ này là tình nhân Elena của ông ta.

Thanh âm Elena vừa nói ra, những người từng nhận ân huệ của gia tộc Louis Tư lập tức lên tiếng phê phán.

“Đúng, nhất định là Charlie đang nói dối!” Bạn đối tác với Paul, người đầu tiên đứng ra chất vấn.

“Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy Charlie đang nói dối!”

“Không sai, trong thân thể Charlie có một nửa huyết thống không thuần khiết! Anh ta trời sinh chính là một tên lừa gạt! Anh ta am hiểu nhất là nói dối!”

“Tôi đồng ý! Chuyện Charlie nói quá hoang đường, chúng ta không thể để bị lừa gạt!”

Từng câu từng câu lạnh mạ, Lăng Vi giận đến mức hai hàm răng nghiến chặt.

Cô nắm chặt cánh tay Diệp Đình, lạnh lùng nhìn mỗi người đang chửi mắng dưới kia.

Mu bàn tay của Diệp Đình cũng bị cô nghiến chặt rớm máu.

Huyết dịch trong cơ thể anh ta đang gào thét, nhưng hiển nhiên, Lăng Vi còn tức giận hơn anh ta. Cô giận đến mức cả người nóng bỏng, dường như muốn thiêu cháy tất cả.

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, cánh tay ôm ngang hông cô siết chặt hơn mấy phần.

Paul – Louis Tư cười lạnh, ông ta lấy được sự ủng hộ của mọi người, lập tức thay đổi thành bộ dạng nghiêm trang đạo mạo.

Ngón tay của ông ta đột nhiên chỉ về phía Lăng Vi: “Tôi ra lệnh cho cô, lập tức rời khỏi nó! Cũng không nhìn xem một chút thân phận của mình là gì, một tên ăn mày xứng với con trai trưởng của gia tộc Louis Tư chúng tôi sao?”

Khóe mắt Lăng Vi liếc nhìn người dưới lầu, ông ta nói rất nhanh, cô chỉ nghe được đại khái, nhưng là – ánh mắt khinh bỉ của lão già Louis Tư, cô nhìn thấy rất rõ ràng!

Ánh mắt kia, khinh miệt, khinh bỉ, chán ghét, giống như đang nhìn một đồng rác vậy!

Càng giống hơn chính là, cô như một bãi nước bọt mà ông ta nhổ ra,

Lăng Vi nhìn chằm chằm vào ông ta, cười nhạt, trong nụ cười mang theo băng hàn cùng bức bối.

Cô từ từ quay đầu trở lại, nhìn về phía Diệp Đình. Cô đột nhiên nhắc mũi chân lên, hai tay quàng qua cổ anh ta.

Trong mắt như có một làn sương mù che phủ, chăm chú nhìn vào anh ta. Môi mỏng của anh ta mím lại, cũng nhìn chăm chú vào cô. Ánh mắt của cô long lanh, đào hoa như vậy, lông mi thật dài khẽ chớp, ánh mắt tựa như say mà không phải là say, khiến trong lòng anh ta say mê!

Cô tiến sát lại, dùng sức mút vào môi anh ta...

Diệp Đình nhắm mắt lại, ôm cô thật chặt, mút lấy môi cô, hô hấp của

hai người trở nên triền miên, thân mình dính sát vào nhau.

Cô điên rồ mút lấy đầu lưỡi của anh ta, bất kể sau này có li dị hay không, vào giờ phút này, anh ấy là chồng của cô!

Cô dùng sức hôn anh ta, triền miên không dứt. Hai cánh tay của anh ta ôm chặt người cô.

Hai lưỡi thơm mềm triền miên với nhau.

Chương 208: Đối lập (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng khách lập tức nổ tung! Tiếng bàn tán một lần cao hơn một lần.

Rất lâu sau đó, Diệp Đình buông khỏi chiếc lưới thơm mềm của cô ra, anh ta mở mắt ra, tròng mắt đen âm trầm nhìn thẳng vào cô. Trên mặt của anh ta có biểu tình phức tạp khó nói, anh ta nhìn chăm chăm vào cô rất lâu, sau đó, đột nhiên bùng mặt cô, trầm thấp nghiêm túc nói: “Lăng Vi... có nụ hôn này, cuộc đời vậy là đủ rồi!”

Lời của anh ta kiên định, lộ ra lực lượng rung động lòng người!

Khóe mắt Lăng Vi đột nhiên ướt át: “Em đến cõi đời này, cha mẹ đều mất, không nơi nương tựa. Không nghĩ đến có thể nắm tay anh ở chung một chỗ. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, lòng em đã bị anh bắt làm tù binh. Diệp Đình, em thích anh, sâu trong lòng em đã khắc rõ tên anh, em không muốn nghĩ đến một ngày không có anh, không dám tưởng tượng một ngày không nhìn thấy nụ cười của anh, không có biện pháp tiếp nhận việc không nghe thấy thanh âm của anh. Em thích anh ôm em, thích anh hôn em, thích anh nói giúp em. Diệp Đình... nếu như không có anh, thế giới này của em chính là bóng tối, nếu như không có anh, sinh mạng của em còn có ý nghĩa gì đây?”

Tròng mắt Diệp Đình đỏ nóng! Không biết lời nói này của cô là thật hay giả, nhưng là, huyết dịch sôi trào khắp cơ thể anh ta. Anh ta dùng sức ép cô vào trong ngực, vồ lấy làn môi mềm của cô, điên cuồng mà bá đạo mút lấy, lực lượng hung mãnh, dường như muốn

hòa cô vào làm một, đồng sinh cộng tử!

“Lăng Vi, mạng của anh là em. Từ nay về sau, mỗi một lần thờ, mỗi một lần tim đập, cũng chính là bởi vì có em...”

“Súc sinh!” Paul – Louis Tư nổi điên! ‘ầm phanh phạch...rắc rắc...’ lão già Louis tư nhấc chân đạp vào một bàn thủy tinh...

Irene không muốn chuyện trở nên huyền ảo khó coi, lập tức ra hiệu cho cô gái trên khán đài tiếp tục biểu diễn.

Cô gái trên khán đài sững sờ trong chốc lát, chống lại áp lực lần nữa kéo đàn violon. Người làm nhanh chóng thu dọn mảnh vụn thủy tinh vỡ ra.

Trong phòng khác lại truyền ra tiếng đàn violon uyển chuyển du dương.

Trên lầu, Diệp Đình cùng Lăng Vi không coi ai ra gì ôm hôn, bản nhạc kết thúc, Diệp Đình buông cô ra, ánh mắt mê ly nhìn chăm chăm vào ánh mắt nhu hòa của cô, đột nhiên cười một tiếng.

Lăng Vi ngược cổ nhìn tròn mắt như nhiễm men say của anh ta, chỉ thấy anh ta cúi đầu cười ấm áp nhìn cô.

Anh ta giơ tay lên ôn nhu vuốt ve gò má cô, thanh âm trầm thấp mà từ tính nói bên tai cô: “Bài hát này thật hợp với tình huống...”

Anh ta nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, ôn nhu cười.

Lăng Vi căn bản không nghe kỹ bài hát kia, ánh mắt mê ly nhìn anh ta ‘?’

Anh ta khẽ cắn môi cô nói: “Ca khúc này tên là... Gửi lời yêu....”

“...” Trong nháy mắt khuôn mặt Lăng Vi hồng lên...

Gửi lời yêu... lòng cô vừa có chút tê tê vừa có chút ngứa ngáy.

Anh ta xoa mặt cô, đặc biệt thích khuôn mặt hồng của cô. Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị anh ta hôn đến sưng đỏ, giống như anh đào mê hoặc lòng người. Cánh mũi đang có chút chua xót của cô thẳng tắp, ánh mắt long lanh như hồ nước, phản chiếu bóng dáng của anh ta.

Diệp Đình ôm cô, cao ngạo đứng cạnh lan can.

Anh ta đột nhiên giơ tay ra ‘Rào rào...’ một xấp tài liệu như bông tuyết, rơi xuống đại sảnh yến hội.

‘Rào rào’ lại thêm một xấp nữa, giống như truyền đơn... tiếng nhạc ngừng lại!

Phòng khách bên dưới lại lập tức sôi trào. Đứng, ngồi, cơ hồ trong tay mỗi người đều cầm tài liệu.

“A! Đây là... Paul cùng Elena... Yêu đương vững trộm!”

“Bọn họ đã như vậy mười mấy năm!” Hình ảnh của hai người này, đủ loại hình thái, thậm chí còn có chút tính ngược!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Elena, bà ta là phu nhân của một Tử tước nào đó! Thì ra, bà ta thích chơi như thế này...

“A... Người phụ nữ này là ai?” Lại có người hét lớn lên: “Đây không phải là Bá tước phu nhân sao?”

Lại thêm một tấm hình, Paul cùng với một người phụ nữ khác đang đan dứ!

“Cho tôi xem một chút! Mau cho tôi nhìn một chút...”

“Ờ đây vẫn còn!”

“Đó là cái gì? Những tư liệu kia là cái gì?” Trong phòng bao ở lầu hai, nháy mắt nổ tung: “Mau mau, nhanh đi nhặt một chút đến đây!”

Người làm ‘cộc cộc cộc’ chạy xuống, trong phòng khách dưới lầu tràn đầy tiếng tranh cãi!

“Tai tiếng! Quả thật là sừu văn đệ nhất thiên hạ!” Máy chiếc máy quay phim tìm vị trí, chụp toàn bộ những tài liệu này. Paul – Louis Tur giận dữ, vội vàng quát, muốn bọn họ cắt bỏ đoạn video này!

Sắc mặt Irene tái xanh! Chồng của bà ta không chỉ đan dứ cùng với nhiều vị phu nhân như vậy, còn bị bêu xấu ra trước mặt mọi người!

Bà ta là công chúa nước Dia! Nếu loại tai tiếng như thế này truyền ra ngoài, sau này mặt mũi của bà biết để đâu?

Bà ta siết chặt quả đấm, đi đến trước mặt Paul, giơ tay lên ‘ba’, một bạt tay dừng lại trên mặt Paul.

Sắc mặt Paul đen lại, giống như đít nồi vậy! Nhưng bây giờ ông ta không có thời gian để ý đến Irene, ông ta phải thiêu hủy video này trước! Nếu không những video này bị truyền thông tung ra ngoài, gia tộc Louis Tur của ông ta sẽ mất hết mặt mũi!

Dưới lầu hò hét náo loạn, toàn trường náo loạn giống như cái chợ vậy.

Elena giận đến sắc mặt trắng bệch, bước chân bà ta mềm nhũn, toàn thân toát mồ hôi! Không biết chồng bà ta Tử tước đại nhân sau khi biết chuyện này có giết bà ta hay không!

Trong phòng khách, mấy vị phu nhân đan díu với Paul, mọi người cơ hồ đều xấu hổ muốn chết!

Thật ra, các bà không chỉ hẹn hò cùng với Paul, các bà còn đồng thời ước hẹn với nhiều nhân vật thân sĩ nổi tiếng khác, nhưng là, mỗi lần hẹn hò đều vô cùng bí mật!

Đã nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa lần nào bị người khác chụp lén.

Không nghĩ đến, lần này lại bị người khác chụp lén được nhiều hình khoả thân như vậy! Thật là xấu xí ngay bản thân mấy bà cũng cảm thấy chán ghét muốn ói! Thật sự vô cùng xấu hổ!

Đáng sợ hơn là, một màn ngày hôm nay còn bị máy quay thu lại!

Điều này khiến họ làm sao đối mặt với chồng mình đây? Làm sao đối mặt với con cái mình? Các bà đều là nhân vật có mặt mũi! Lần này khiến cho sau này các bà làm sao đối mặt với công chúng đây?

Elena cắn răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Paul, hận không thể dùng ánh mắt giết chết ông ta: “Nhìn một chút đồ phế vật nhà ngươi, lại bị người khác chụp lén những bức hình như vậy! Ông mẹ nó đồ hèn nhát! Bà muốn giết chết ngươi! Nếu video hôm nay lộ ra ngoài, bà sẽ khiến ngươi không được chết tử tế!”

Chương 209: Tiếng cười trần duyên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình liếc mắt nhìn đám người đang làm trò hề ở dưới lầu.

Anh ta không để ý đến hỗn loạn ở lầu dưới, kéo Lăng Vi vào trong ghế sofa ngồi xuống. Anh ta nắm lấy eo cô, lần nữa đặt cô ngồi lên trên đùi anh ta.

Cánh tay của anh ta ôm chặt lấy cô, chỉ chốc lát sau, Tần Sinh, Quân Dương, Kaya, Chính Hiền đi vào trong.

“Chị dâu, chị thật đẹp trai!” Quân Dương giơ ngón cái lên khen ngợi cô: “Nụ hôn vừa rồi kia của chị, còn có một những lời nói kia... thật sự...” Quân Dương che ngực bày tỏ: “Nếu như có người phụ nữ nào bày tỏ với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ chết vì cô ấy...”

Chính Hiền nhìn ra được Lăng Vi có vẻ lúng túng, vội vàng chen miệng nói: “Lão già Louis Tur giận đến mức chảy máu não rồi, haha...”

Lăng Vi không còn gì để nói.

Quân Dương lại nói: “Bọn họ làm loạn không được bao lâu, thủ đoạn của lão già Louis Tur rất nhiều, đám người dưới lầu kia toàn bọn ngu, một lát đã bị ông ta áp chế.”

Quả nhiên, lão già Louis Tur cường thế trấn áp, rất nhanh đã khống

chế được tình cảnh. Mấy vị phu nhân kia bực tức rời khỏi. Tất cả video thu hình đều bị tiêu hủy.

Máy ghi hình lần nữa đổi mới, hiện trường vô cùng hài hòa. Những người không biết chuyện, chỉ có thể nhìn người khác dò hỏi.

Hai mươi phút sau, chương trình biểu diễn tài nghệ lại tiếp tục diễn ra, rất nhanh đến hồi kết thúc.

Kaya hít một hơi thuốc lá, hỏi Lăng Vi: “Một lát nữa đến lượt chị biểu diễn, chị chuẩn bị tiết mục gì? Những người này chơi dương cầm, violon nghe buồn ngủ đến chết. Không phải chị cũng biểu diễn mấy kiểu như thế này chứ?”

Lăng Vi lắc đầu, cười thần bí.

Ba người phía trước trở mặt nhìn nhau, đây là muốn vòng vo mà. Phải rồi, dù sao cũng sắp đến lượt cô ấy, chờ thôi!

Nói thật, trong lòng Quân Dương có chút ngửa ngáy, anh ta thật mong chờ tiết mục biểu diễn của Lăng Vi.

Lăng Vi là con dâu trưởng của gia tộc Louis Tư, dĩ nhiên là người ra sân cuối cùng.

Irene đích thân đến mời cô, buông cánh tay Diệp Đình ra, chậm rãi đứng lên cùng bà ta xuống lầu.

Nhìn thấy cô từ trên cầu thang đi xuống, có người khinh thường, có người mỉa mai.

“Người phụ nữ này xuất thân thấp hèn, căn bản không biết cái gì là cao nhã.”

“Đúng vậy, chúng ta nghe quen những âm nhạc cao nhã như thế này, không nghe nổi cái loại âm nhạc thô tục đó.”

“A... yển hội đến đây coi như kết thúc rồi, chúng ta có thể rời đi trước.”

Những âm thanh trào phúng như vậy, vang lên bên tai không dứt.

Lăng Vi mặt lạnh như sương, con người có chút ác liệt quét qua đám người một chút.

Âm nhạc trong phòng khách đổi thành kiểu cổ xưa ‘Tỳ bà ngữ’... trong nháy mắt đè xuống tất cả tiếng nghị luận.

Cùng với tiếng đàn thê mỹ động lòng người, Lăng Vi cùng với Irene từ trên lầu đi xuống. Lăng Vi đứng dưng như thường, khí chất thoát tục nhã nhặn như vậy, đứng cạnh cũng không thua kém Irene công chúa nước Dia này.

Lăng Vi ung dung đi đến chính giữa phòng khách, đứng sau một màn ảnh đã được chuẩn bị trước. Tiếng đàn uyển chuyển, cánh tay khẽ gior lên, liền nhìn thấy trên màn ảnh lớn phía trên xuất hiện một đóa hoa sen xanh nở rộ.

Tiếp đó, một giọt mực rơi xuống, từ từ nhuộm đến...

Khúc đàn tranh ca khúc ‘Bán hồ sa’ vang lên...

Tiếng hát ngọt ngào chậm rãi truyền đến: “Mực nhập vào nước, vẽ thành một hồ hoa... Mây đỏ năm phần trời, nhật nhành trúc về nhà... ung dung gió thổi, che khuất đám tang ma...”

Tay Lăng Vi cầm bột cát, đầu ngón tay khẽ chuyển động, cát mịn từ kẽ tay cô chảy xuống.

“Nga? Đây là cái gì?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía màn ảnh lớn.

“Là vẽ cát!” Đáy mắt Quân Dương thoáng qua vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “Chị dâu thật là lợi hại!”

Trên màn ảnh lớn... Lăng Vi dùng ngón tay chà lên, vẽ ra gò má của một người phụ nữ, lại vẽ thêm một người đàn ông phía bên phải. Hai người thâm tình nhìn nhau, gió nhẹ bắt đầu thổi, ánh tà lên cao, rừng trúc đứng đưa, bên cạnh một đóa hoa rực rỡ khẽ nở.

Diệp Đình, Tần Sinh nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn ảnh lớn, Kaya nhìn thấy vẻ mặt Diệp Đình có chút khiếp sợ, hiển nhiên... trước đây anh ta cũng không biết người phụ nữ có tài nghệ này!

Kaya hít vào một hơi thuốc lá, có chút nghiêm ngắc nhìn chăm chú về phía màn ảnh lớn.

Chỉ thấy... nét vẽ đột biến! Trong hình xuất hiện một chiếc xe, ngón tay nhỏ nhắn của Lăng Vi lau đi người đàn ông và người phụ nữ, giống như một vòng xoáy nước! Sau vài đường, lại phác họa ra một vụ tai nạn xe cộ kinh người!

“Oa, trời ơi...” Có người kêu lên.

“Chúa ơi...” Có người che mắt.

Trong phòng khách truyền đến tiếng hát thê mỹ: “Một nắm cát mịn, buông xuống trần duyên...” Liền thấy, trong hình xuất hiện khuôn mặt một cô bé, trong ánh mắt cô trống rỗng, nghiêng đầu dường như

muốn kiềm nén nước mắt. Cha mẹ cô bị tai nạn, cô trở thành cô nhi.

Ánh mắt cô bé nhìn về phía mặt trời lặn, sa mỏng nhàn nhạt, ánh hoàng hôn như một mảnh huyết sắc...

Trong phòng khách, tất cả mọi người đều nín thở.

Thanh âm thê mỹ lại tiếp tục hát: “Mười dặm hoa đào, mãi dừng lại tuổi hoa niên... trên châu trên mũ phượng, đành gửi lại trên tóc nàng... mù đàn hương phát phơ, vòng ngọc trên lụa mỏng...khoảng không kia chỉ còn một chén mầm trà xanh...”

Trên màn ảnh, cô gái lớn lên, búi tóc nhẹ bay, một giọt nước xanh biếc khẽ rơi xuống... người đàn ông anh tuấn xuất hiện, nâng tay cô, quỳ một chân trên đất... Đầu ngón tay cô gái nhiều hơn một chiếc nhẫn cưới.

Cô gái cùng người đàn ông ngọt ngào gắn bó, chẳng biết tại sao, Diệp Đình cảm giác được dáng vẻ cô gái kia hiện ra một chút bất đắc dĩ...

Trên màn ảnh, phía trên bên trái, xuất hiện hai người đang đánh cờ vây. Người phụ nữ cầm một ly trà xanh... khói trà lượn lờ. Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, cát mịn bay qua, biến thành một đóa sen xanh.

Tiếng hát: “Nếu bức tranh sơn thủy trong lòng ta, hiện tại trong mắt nàng, ta liền từng bước nở sen, trong lòng cầu nguyện...”

Chương 210: Tiếng cười trần duyên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ai ngờ, nét vẽ lại chợt biến, người đàn ông và cô gái đứng đối diện nhau, hai người đang nắm lấy tay nhau, bỗng nhiên bị một thanh kiếm sắc từ trên không trung chém xuống, cô gái than lên một tiếng, nhưng không thể làm gì. Người đàn ông muốn đuổi theo cô gái, cô gái liền bị gió thổi tan trong không trung... Thanh âm thể lương hoảng hốt hát lên: “Làm sao biết kiếp phù du tựa cỏ cây, tháng năm giục người già cỗi...gió trăng hoa điêu cười một tiếng trần duyên...”

Nhạc dạo vang lên, cát trên màn ảnh bị gió thổi sạch. Người đàn ông đã già, một mình đứng giữa nắng chiều, bóng lưng cô độc...Năm tháng trôi qua, chim đậu trên cành, ánh sao lác đác, nói không nên nỗi niềm tịch mịch... sen xanh nở rồi lại tàn, duy chỉ có bóng người đàn ông... cô độc chán nản...

Kaya hít một hơi thuốc thật sâu... Tần Sinh vỗ bả vai Diệp Đình một cái.

Diệp Đình nhiệt huyết sôi trào, một cổ nhiệt nóng chặn trước ngực, thật lâu không có cách nào tản ra.

Anh nhìn Lăng Vi chăm chăm, giờ khắc này, anh ta biết mình xong rồi... nha đầu này phá thủng một lỗ trong tim anh ta, cô chui vào thật sâu trong tim anh ta, thật sâu dưới đáy lòng anh ta!

Trong phòng khách yến hội xôn xao: “Bọn họ chia xa? Lại là chia

xa... Tại sao?”

“Cô gái đi đâu? Tại sao bị gió thổi đi?”

“Người đàn ông kiềm nén sống quãng đời cô độc sao? Tại sao lại là như vậy?”

Trong phòng khách đột nhiên có người khẽ hô lên: “Lời bài hát là gì? Mau mau nói cho tôi! Ai hiểu tiếng trung? Bài hát này tên là gì?”

Bài hát này, ca từ uyển chuyển, êm tai dễ nghe, nhưng là, rất nhiều người nghe không hiểu ý nghĩa lời bài hát.

Có người yên lặng, có người khiếp sợ. Bọn họ nghe không hiểu ca từ, nhưng dựa vào nội dung vẽ cát, khiến cho tâm trạng bọn họ xốn xang, thậm chí có mấy cô gái trẻ tuổi khóc đến đỏ cả mắt.

Một người phụ nữ sụt sùi khóc thấp giọng nói: “Bọn họ tại sao phải chia lìa?”

Kaya híp mắt, hít sâu một hơi thuốc, nuốt hết toàn bộ khói thuốc vào bụng, không biết cô khẽ lẩm bẩm nói câu gì.

Đúng vào lúc này, âm thanh ngọt ngào lại lần nữa tuyên đến: “Mười dặm hoa đào, dừng lại đương lúc tuổi hoa...trên châu nơi mũ phượng cài vào mái tóc cô... đàn hương phất phơ, lướt trên vòng ngọc tựa lụa mỏng...khoảng không kia chỉ còn lại một chén mầm trà xanh...”

Trên màn ảnh, hình ảnh người phụ nữ và người đàn ông lại hiện lên rõ ràng, lần này, ánh mắt người đàn ông rét lạnh cứng cỏi, anh ta dứt khoát đưa tay, không chút suy nghĩ chặt đứt thanh kiếm uy hiếp bọn họ kia. Anh ta ôm cô gái, nhiệt tình hôn môi, hiển nhiên đây là một kết

cục khác của câu chuyện!

Bọn họ tay trong tay hạnh phúc, sen xanh xung quanh tươi đẹp, bọn họ thoải mái vui cười, trên mặt hồ nở rộ sen xanh...

“Nếu bức tranh sơn thủy trong lòng ta, hiện lại trong mắt nàng, ta liền từng bước nở sen, trong lòng cầu nguyện...”

Tất cả mọi người ở đây đều bị cảm giác ưu tư bao phủ.

Đột nhiên, một tấm giấy mỏng từ trên trời nhẹ nhàng bay xuống, từng tầng cát mịn dần dần che phủ mặt người đàn ông và người phụ nữ: “Làm sao biết kiếp phù du tựa cỏ cây, tháng năm giục người già cỗi... gió trăng hoa điêu cười một tiếng trần duyên...”

Cát trong tay Lăng Vi từ từ văng đầy màn ảnh...

Trong tiếng ca, ngón tay nhỏ nhắn của cô xuất hiện trên màn ảnh, chấm rãi viết xuống: Cười một tiếng trần duyên...

Một cơn gió thổi đến, thổi tờ giấy kia thành vô số mảnh vụn, tiếp tục, toàn bộ hình ảnh bị gió thổi bay tiêu tán...

Bài hát kết thúc, tất cả mọi người đều mê mang. Kết cục là như thế nào?

Có người khẽ hô: “Đây là chia lìa sao... Tại sao lại chia lìa?”

Rất nhiều người ở đây không hiểu tiếng Trung, trong lòng đều vô cùng sốt ruột, hận không thể bắt Lăng Vi đến hỏi cho rõ: “Câu cuối cùng kia là có ý gì? Nhanh nhanh, ai có thể nói cho tôi ý nghĩa câu cuối cùng kia không?”

Những người tại trường biết tiếng Trung đều lập tức bị vây lại: “Cười một tiếng trần duyên?” Đợi sau khi biết câu trả lời, có vài người phụ nữ không nhìn được nhú mày: “Tại sao kết cục... lại là chia lìa...”

Bên trong phòng khách đầy tiếng than vãn buồn bã.

Lăng Vi thản nhiên từ phía sau đài đi ra, âm nhạc lại đổi thành bài ‘tỳ bà ngữ’.

Cô hơi khom người, hành lễ với mọi người. Trong phòng khách tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm!

Trước đó chưa từng có một màn vỗ tay nhiệt liệt như thế này

Tất cả mọi người đều nhìn kỹ lại cô gái đến từ Hoa Hạ này. Cô thản nhiên đối mặt với tiếng vỗ tay, ánh mắt yên lặng không chút xoay chuyển.

Dưới đài, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, tất cả ánh mắt coi thường đều thay đổi, có vài người khiếp sợ, có vài người khen ngợi, có vài người hâm mộ, có vài người ghen tị.

Bất kể cảm xúc là như thế nào, mọi người đều như đang trốn tránh kết cục này.

“Kết cục quá đáng tiếc, tại sao lại đau buồn như vậy...”

“Quá đau thương...”

Nhưng mà, càng đau thương thì càng dễ nhớ. Những thứ vui vẻ kia ngược lại không thể khắc cốt ghi tâm như vậy. Tình cảm của con người chính là kỳ diệu như vậy.

Trong tiếng than phiền buồn bã, cùng với ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lăng Vi được trao tặng vương miện người phụ nữ có mị lực nhất ngày hôm nay.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, chỉ có Diệp Đình cầm một ly rượu uống cạn. Anh ta bất tri bất giác có cảm giác say.

Đôi mắt phượng híp lại thành một đường, con ngươi tối om càng thêm thâm trầm, trong con ngươi âm trầm tựa như đang nổi gió bão.

Trái tim của anh ta vỡ vụn! Tất cả mọi người ở hiện trường, chỉ có mình anh ta biết ý nghĩa tờ giấy trắng cuối cùng bay xuống. Dưới cái nhìn của người khác, đây chẳng qua chỉ là một tờ giấy trắng, nhưng chỉ có anh ta biết... đó là một tờ khế ước!

Khế ước chấm dứt! Thì ra đây chính là câu trả lời mà cô muốn có!

Chương 211: Thiếu một người phụ nữ yêu tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong đầu Diệp Đình hiện giờ đều là hình ảnh tờ khế ước kia từ trên trời rơi xuống, hình ảnh tất cả đều tan biến.

Anh ta yêu cô bao nhiêu, giờ khắc này bị thương nặng bấy nhiêu!

Tờ khế ước kia, giống như sấm sét chém thẳng xuống, nặng nề chém giữa đỉnh đầu anh ta!

A...

Làm sao biết kiếp phù du này tựa cỏ cây, tháng năm giục người già cỗi... gió trắng hoa điêu cười một tiếng trần duyên...

Kết cục lại là như vậy. Thì ra, tất cả đều là giả dối!

Giả dối!

Nhiều ngày như vậy, thật lòng của anh ta đều trở thành thức ăn cho chó!

Ở trong lòng cô, cho đến bây giờ chưa từng nghiêm túc.

Mỗi một câu nói của cô, cũng chỉ là để ứng phó.

Thì ra, tất cả đều sẽ bị tan biến không còn.

Lăng Vi! Em thật biết chơi!

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, đột nhiên cười lên, nhưng ánh mắt càng ngày càng lạnh. Ánh mắt vốn nóng bỏng dần dần chuyển sang lạnh như băng.

Băng sương ẩn chứa trong mắt tựa như có thể đông cứng con người, tựa như anh ta nhìn đến đâu, nơi đó chính là đóng băng mười dặm.

Yến hội kết thúc, các nhà truyền thông sửa sang lại video, chuẩn bị sáng mai tung ra. Chỉ tiếc đoạn video lúc xuất hiện hỗn loạn kia đã bị tiêu hủy toàn bộ, nếu không đem những bức hình của Paul – Louis Tư và các vị phu nhân kia tung ra ánh sáng, tỉ suất người xem sẽ vô cùng lớn! Đây chính là tai tiếng của gia tộc Louis Tư!

Paul – Louis Tư nhiều lần kiểm tra xác nhận trong tay người của truyền thông không còn chứng cứ vụ tai tiếng, lúc này mới thả người rời khỏi.

Diệp Đình nhìn tất cả những thứ này, trong lòng mắt đều là tiêu điều xơ xác!

Diệp Đình nháy mắt với một người trong góc một cái. Người này liền đi theo truyền thông ra ngoài.

Ha...Tiêu hủy? Paul thật sự quá ngây thơ rồi! Không biết bốn thiếu gia đến đây đã có chuẩn bị rồi sao?

Các nhân vật nổi tiếng tham dự yến hội, trong đó có mười một danh sĩ danh sĩ chính là thế lực cho đích thân anh ta bồi dưỡng.

Video của các nhà truyền thông bị hủy, không có nghĩa hỗn loạn lần này không bị truyền ra ngoài!

Diệp Đình vô cùng vương giả đứng trước lan can lầu hai, cười lạnh nhìn Paul – Louis Tư.

Thật lâu sau Diệp Đình hơi cong môi, đây mới là đại lễ mà anh ta chuẩn bị cho sinh nhật của lão già Paul!

Sau ngày hôm nay, Paul – Louis Tư tiên sinh, người sẽ đích thân nếm trải mùi vị danh dự mất sạch, bị vạ người chửi rửa!

Từ trang viên Lotta đi ra, Lôi Tuấn lái xe, trong xe vẫn luôn bật nghe bài ‘Bán hồ sa’.

Chuẩn bị vẽ cát, là do một tay anh ta và Lôi Đình chuẩn bị, bài hát này trước đây anh ta cũng đã nghe mấy lần, mặc dù cảm thấy dễ nghe, nhưng... hoàn toàn không có cảm xúc sâu sắc như ngày hôm nay.

Trong xe, tiếng nhạc du dương. Hôm nay chinh đẹp lão già Paul, Lôi Tuấn vẫn còn cảm thấy chút hưng phấn, chỉ là không biết tại sao bầu không khí giữa Lăng Vi và Đình ca dường như có điểm không đúng.

Diệp Đình bị rượu cồn hành hạ đầu như muốn nứt! Nhưng sắc mặt anh ta âm trầm, trong ánh mắt đầy men say lộ ra băng giá, khiến cho người bên cạnh đến thở cũng phải thật cẩn thận.

Trở lại biệt thự, Lôi Tuấn, Lôi Đình, Tần Sinh, Chính Hiền, Quân Dương, Kaya đứng một lúc lâu trong phòng khách, trao đổi ánh mắt với nhau rồi ríu rít lên lầu trở về phòng của mình.

Dưới đèn thủy tinh chiếu sáng, Diệp Đình cùng Lăng Vi đứng đó nhìn

nhau.

Biểu tình của cô lãnh đạm, mi mắt hơi rũ xuống, tựa hồ vừa tháo được một gánh nặng.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, nâng mặt cô lên. Cô chậm rãi ngược mắt nhìn, nhìn thấy tròng mắt nhỏ dài của anh ta tự nhiên cảm thấy lạnh thấu xương rùng mình một cái.

Ánh mắt của anh ta vô cùng có tính xâm lược, như muốn dùng ánh mắt lột da róc xương cô!

Anh ta siết chặt bả vai cô, dùng sức đến như vậy. Cô có thể tưởng tượng ra đốt tay trắng bệch của anh ta, vô cùng mạnh mẽ.

Anh ta cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, không một cái chớp mắt. Lăng Vi cảm thấy một trận áp lực vô hình ép khiến cô hít thở không thông.

Cô không thích bị bức bách như vậy, nhắm mắt lại, quay đầu về phía khác.

Hồi lâu sau, anh ta buông cô ra. Lăng Vi mở mắt nhìn, thấy anh ta lãnh đạm liếc nhìn cô một cái rồi xoay người đi lên lầu.

Lăng Vi nắm chặt quả đấm, không để ý đến áp lực vô hình đó, đuổi theo anh ta.

Đi đến cửa thư phòng, Diệp Đình cầm giấy ly dị từ trong ngăn kéo ra.

Ngón tay thon dài điểm vào giấy ly dị: “Anh đã kí rồi, những thứ em nên được, một phần không thiếu.”

Anh ta đẩy văn kiện đến trước mặt cô.

Tầm mắt lơ lửng của cô rơi xuống, cầm bút ký tên lên hợp đồng.

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, muốn kéo văn kiện trở về, nhưng lại phát hiện ngón tay tựa như không còn chút sức lực, cánh tay anh ta cứng lại, đến nhúc nhích cũng không thể.

Lúc này, Lôi Đình đột nhiên xông vào. Cô khiếp sợ nhìn tờ giấy ly dị trên mặt bàn: “Đình ca! Toàn thế giới đều biết cô ấy là vợ của anh. Ly hôn, đây không phải đồng nghĩa với việc anh tự hủy đi danh dự mình sao? Anh lập tức sẽ trở thành trò cười của toàn thế giới. Anh... anh đang nghĩ gì vậy...”

Mâu quang Diệp Đình dữ tợn nhìn Lôi Đình quát: “Không biết lễ nghi sao? Không biết gõ cửa sao?”

Hai mắt của anh ta như đao sắc vậy!

Diệp Đình bị dọa sợ run lên một cái, nhưng vẫn không nhịn được há miệng nói: “Anh! Vừa rồi hai người nói phách lối như vậy, hiện giờ các người ly dị không phải chờ người đến chê cười mình sao?”

“Đi ra ngoài!” Trong giọng nói của anh ta lộ ra một tia ngoan độc!

Lôi Đình hít sâu một hơi, hơi loạng choạng đi ra ngoài, sau đó đóng kỹ cửa lại.

Men rượu bốc lên, Diệp Đình càng nhúc nhủ.

Chương 212: Thiếu một người phụ nữ yêu tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta xoa trán một cái, đẩy một phần văn kiện khác đến trước mặt cô nói: “Hai tháng ước định đã đến, ký tên đi. Tôi sẽ không làm khó cô. Biểu hiện của cô rất tốt, nằm ngoài dự liệu của tôi, đây là thứ cô nên được hưởng.”

Lăng Vi nhàn nhạt cười một tiếng, muốn cầm bút ký tên, nhưng phát hiện tay run run không nhúc nhích được.

Cô rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm vào những tờ giấy kia, từ từ nói: “Lôi Đình nói đúng... mới vừa rồi trong yến hội nói phách lối như vậy, nếu như chúng ta ly dị, sáng mai lộ ra tất cả những gì đã nói trong yến tiệc đều trở thành lời nói dối... không có ai tin tưởng anh nữa, tất cả những gì anh làm trước đây đều là uổng phí.”

“Đó là chuyện của tôi, tôi sẽ xử lý.” Anh ta lạnh giọng cắt đứt!

Lăng Vi mím môi, nhìn tờ thỏa thuận những gì cô nhận được sau khi ly dị kia, đối với Lăng Vi mà nói, nó đơn giản chính là châm chọc cực đại! Thời gian hai tháng này, cô không hề lừa dối tình cảm anh ta, nếu như cô ký tên, chính là chối bỏ toàn bộ chính mình. Cô hít sâu một hơi, trong lòng có chút khó chịu.

Tầm mắt chuyển qua mặt anh ta.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng cùng với kiên quyết, trong con

người đen thẫm tựa như phủ đầy cát sỏi nhỏ vụn.

Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, không ký tên. Trước khi xoay người, nói: “Bảo trọng.”

Tròng mắt đen của Diệp Đình ngược lên, không chớp mắt nhìn vào Lăng Vi vừa xoay người đi, bảo trọng? Ngay cả từ gặp lại cũng tiết kiệm không nói sao? Hay là sợ sau khi nói ra hai chữ ‘gặp lại’, liền phải gặp lại anh ta?

Ha... thật đúng là sợ tránh anh ta không kịp!

Ánh mắt Diệp Đình lạnh thêm mấy phần! Anh ta đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh cô, kéo cô trở lại, một cái nắm lấy cằm cô: “Vì sao không ký tên?”

Cô ngẩng đầu lên, quật cường nhìn anh ta.

Gương mặt anh tuấn của anh ta gần sát cô, mùi rượu phả đầy vào mặt cô. Sắc mặt anh ta đỏ lên vì rượu. Tròng mắt đen của anh ta nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, thanh âm trầm trầm hỏi: “Nhiều ngày như vậy, cô xem tôi là cái gì?”

Lăng Vi ngẩng đầu, trịnh trọng nói: “Chồng!”

Tròng mắt Diệp Đình như có lửa, nhìn thẳng vào con người cô, anh ta cắn răng khen một câu: “Diễn thật tốt!”

Lăng Vi đột nhiên lạnh giọng cười một tiếng: “Đáng tiếc...” Đáng tiếc, cô lại thích anh ta như vậy. Cô rõ ràng đã nói cô thích anh ta, rõ ràng đã nói coi anh ta là chồng, không tin thì thôi đi. Ngay cả tôn nghiêm của cô cũng phải bị chà đạp sao?

Mâu quang Diệp Đình trầm trầm, ánh mắt tràn đầy mỉa mai nói:
“Đáng tiếc cái gì? Đáng tiếc tôi không ngủ cùng cô sao?”

“Đúng vậy!” Lăng Vi cười nhạt, trong nụ cười lộ ra một tia giễu cợt.

“Lăng Vi, đừng đánh giá mình quá cao? Ngủ với cô, cô còn chưa đủ tư cách.” Anh ta cao cao tại thượng nhìn cô, thân ảnh cao lớn che kín ánh sáng trên đỉnh đầu cô.

Anh ta kéo cô vào trong ngực, cô giãy dụa nhưng không thể vùng ra, Anh ta đẩy cô đến góc tường, trong nháy mắt Lăng Vi bị bao phủ bởi thân hình anh ta.

Mắt phượng anh ta híp lại, tà khí cười một cái, một tay nắm lấy cằm cô, ngón cái vuốt ve bên mép cô. Tràn đầy hơi thở của người đàn ông, ép cô hô hấp cũng loạn: “Lăng Vi, tôi không thiếu phụ nữ, tôi thiếu một người phụ nữ yêu tôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn cô thật sâu, dường như muốn nhìn thấy linh hồn cô!

Thân thể anh ta cứng ngắc bao vây chặt chẽ cô, ngửi thấy mùi thơm trên cô thể cô, tinh thần có chút hoảng hốt. Anh ta nhìn chằm chằm môi cô, từng chút từng chút cúi xuống gần.

Môi mỏng của anh ta thiếu chút xíu nữa chạm đến đôi môi anh đào của cô, cô ngậm chặt miệng, ngón tay anh ta cố chấp bóp cằm cô một cái, cái miệng nhỏ của cô bị buộc há ra, Diệp Đình cường thế đưa lưỡi vào trong miệng cô, dùng sức mút lấy đầu lưỡi của cô.

Mùi rượu trong miệng anh ta xộc thẳng vào miệng cô, khiến tinh thần cô rung động!

Tiếp tục, liền cảm giác được ngón tay ma sát da thịt cô, khiến cả người cô run rẩy.

Mùi rượu trên người anh ta nồng nặc giống như mới từ hầm rượu đi ra vậy. Ánh mắt mê ly lộ ra một tia huyết sắc.

Sau lưng cô dựa vào tường, cô giống như một bức tượng gỗ, để mặc cho anh ta hôn, mặc cho anh ta ôm, mặc cho anh ta xoa khắp người.

Cô quật cường trợn tròn mắt, bất động không trả lời.

Vẻ mặt này của cô lập tức chọc giận anh ta!

“Làm gì? Thấy chết không sờn sao?” Diệp Đình nhúc đầu, khí huyết dâng trào!

“Muốn ngủ chính là muốn ngủ, không cần phải nói nhiều như vậy!”

Anh ta đột nhiên nảy sinh ác độc, đẩy cô lên bàn đọc sách, ép cô đến góc bàn khiến lưng cô chạm đến kệ sách, bàn tay của anh ta đẩy vẩy cô lên, nảy sinh ác độc muốn tách hai chân cô ra: “Gấp như vậy muốn ngủ với tôi sao?” Trên người anh ta mùi rượu nồng nặc, hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Lăng Vi cứ như vậy lạnh lùng nhìn vào anh ta, tựa hồ muốn tìm một đáp án, có muốn nhìn một chút, có phải tất cả đàn ông sau khi uống rượu đều trở nên đặc biệt cầm thú như vậy?

Trong lòng Diệp Đình kêu gào đau đớn! Anh ta muốn đập đồ, muốn giết người!

Anh ta điên rồi! Anh ta không phải đứa bé mới lớn, vậy mà lại làm một chuyện ngây thơ như vậy!

Anh ta lại chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, yêu người phụ nữ này đến điên cuồng!

Hoang đường! Quá hoang đường! Có lẽ không cần hai tháng, một cái nhìn, chỉ cần một cái là đủ rồi, vĩnh viễn cũng không thể quên được...

Lúc này, cánh tay Diệp Đình đột nhiên dừng lại.

Anh ta rời đi, cách cô nửa tắc, lắc lắc đầu.

Ánh mắt cố gắng điều chỉnh tiêu điểm, lại lắc lắc.

Khó khăn nói: “Cô đi đi. Tôi say... Tôi không biết mình đang làm gì.”

Anh ta buông cô ra, tiếng ngón tay gõ lên bàn vang lên rõ ràng.

Lăng Vi cười một cái, đi đến bên cạnh bàn, nhảy xuống đất.

“Tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này...” Cô kéo váy xuống, vòng qua anh ta đi ra ngoài.

Bóng lưng của cô quyết tuyệt, trong tim của Diệp Đình cũng âm ỉ đau. Sau khi cô đi ra ngoài cửa, Diệp Đình cầm một chiếc đèn bàn lên ‘choang’ một cái nện vào tường, nhấc chân ‘rầm’ một cái đập đổ kệ sách, toàn bộ kệ sách cùng với các văn kiện ‘rào rào’ rơi đầy đất, kệ sách cao ba mét đổ xuống đất, phát ra âm thanh ‘Oành’ rất lớn.

Chương 213: Nguy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta cầm một bình hoa cổ lên ‘choang’ nện lên trên tường! Nhắc chân ‘rào rào rào’ đập đổ bệ để đồ cổ, tất cả đồ cổ trên bệ đều ‘choang choang’ vỡ đầy trên mặt đất!

Những đồ vỡ vụn dưới đất kia tựa như lòng anh ta vậy, tàn tạ, vỡ vụn!

Đau đến tột cùng!

Đột nhiên, Lăng Vi trong hành lang khó chịu hừ một tiếng, thống khổ cúi người xuống.

Bụng của cô đột nhiên co rút đau lên, hai tay cô che bụng, chân run rẩy.

Đau bụng kinh đã trở thành bệnh lý... Bởi vì... cô không có cha mẹ dạy dỗ, lần đầu có kinh cô không biết kiêng kị, ăn thực phẩm lạnh, giữa hè tháng sáu tắm nước lạnh, kết quả mỗi lần đến kỳ, cô đều vô cùng đau đớn. Hơn nữa thời gian cũng không chuẩn xác, có lúc hai ba tháng đến một lần, một lần đến liền kéo dài rất nhiều ngày.

Lúc này, dì cả đến thăm cô, đau đớn khiến trán cô đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng mà Diệp Đình đang vô cùng tức giận, căn bản không nhìn ra tình trạng của cô.

Lăng Vi ôm bụng quay về phòng, cắn răng nhịn đau chạy vào phòng tắm, đệm băng vệ sinh lên trên, nhịn đau giặt sạch quần lót rồi mang phơi.

Cô cầm theo thẻ ngân hàng và chứng minh thư, nhịn đau đi ra khỏi biệt thự, nói với tài xế muốn đi mua đồ dùng cá nhân, trong biệt thự không có sẵn, bây giờ cô đang rất gấp.

Tài xế không chút hoài nghi vội vàng lái xe đưa cô đến siêu thị.

Lăng Vi chịu đựng cơn đau bụng đi vào siêu thị, mua chút đồ, sau đó đi ra bằng cửa khác.

Cô ngồi lên taxi, dùng điện thoại tra cứu thông tin các chuyến bay, chuyến bay nhanh nhất là tám giờ sáng mai. Cô tùy tiện tìm một nhà hàng cạnh sân bay. Xe taxi đưa cô đến nơi, cô nhìn xung quanh một cái, vào nhà hàng nghỉ một ngày.

Thời điểm đi vào nhà hàng, cô luôn cảm giác thấy có một bóng dáng đi theo sau cô.

Cô quay đầu nhìn một lát cũng không thấy ai. Liền cầm chứng minh thư đi đến quầy phục vụ thuê một phòng.

Cầm được chìa khóa phòng, cô đã đau đến không muốn cử động.

Run rẩy đi vào thang máy, đi đến tầng 11. Mở cửa phòng, cô run rẩy vào trong rồi đóng kỹ cửa lại.

Vào nhà vệ sinh sửa sang lại một chút, thay quần áo ngủ vừa mới

mua, cô liền trực tiếp bò lên giường rồi trốn vào trong chăn.

Cô quá mệt mỏi, đau bụng khiến cô không đứng dậy nổi, đau bụng như bị dao cùn cứa vào, cử động một cái cũng khó khăn.

Cô nằm ở trong chăn, tay chân đều lạnh như băng, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Cô co người lại run run.

Bụng thật là đau! Cô không thể không liều mạng suy nghĩ linh tinh, dùng nó phân tán sự chú ý. Nhớ đến Diệp Đình, chỉ cảm thấy thế sự thật vô thường... không thể biết trước chuyện lại trở thành như vậy...

Cô lắc đầu cười một tiếng...

Thật ra thì... cô là một người vô cùng nhạy cảm đối với tình cảm, mặc dù có chút không dám tin tưởng, nhưng cô phát hiện, Diệp Đình... dường như cũng có một chút thích đối với cô.

Cô cảm thấy một chút vui vẻ.

Bởi vì, cô cũng rất thích anh ta...

Nhưng là... bọn họ tựa hồ không quá thích hợp.

Lại không nói đến, thân thế của anh ta như vậy, rồi lối sống của bọn họ, nhân sinh quan, giá trị quan...

Thật là đau, hai tay cô che chặt vào bụng, chân mày nhíu chặt.

Cùng anh ta sống chung một chỗ, rất ngọt ngào. Nhưng là, cũng có một chút mệt mỏi... cũng thật là một sự hành hạ.

Cô lau sạch mồ hôi trên trán.

Bụng vẫn rất đau, giống như có một cái kim lớn đang mạnh mẽ kẹp ở bên trong vậy.

Cô không nhịn được muốn khóc...

Người người đều nói cô là nữ hán tử, nhưng tại sao cô không phải là nữ hán tử thật, tại sao không thể như nữ hán tử, không cần phải chịu đựng nỗi đau bụng kinh mỗi lần!

Người người đều nói cô tính khí ương ngạnh, nhưng có ai biết, những thứ kia chỉ là bề nổi, chỉ là cô cố tỏ ra là người phụ nữ kiên cường, trong cô có bao nhiêu yếu ớt? Cô, cũng cần có người đến yêu thương!

Chỉ là, cô không nghĩ, không muốn, không cam lòng bị người khác coi thường! Cô tình nguyện cả người bị thương đứng vững, cũng không muốn nhượng bộ nằm xuống.

“Tích tắc...” tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, bàn tay lạnh như băng từ trong chăn thò ra, mở điện thoại xem tin nhắn.

“Lăng Vi, trễ thế này rồi, một mình cô ở nhà hàng sao?”

Người gửi tin vậy mà lại là Hoa Thiếu Kiền!

Tóc gáy Lăng Vi đều dựng lên: “Vì sao anh biết tôi đang ở nhà hàng?”

Rất nhanh có tin nhắn trả lời: “Điện thoại di động của cô có hệ thống định vị.”

“...” Lãng Vi lạnh sống lưng, điện thoại di động này là Diệp Đình đưa cho cô. Mỗi một hành động của cô, đều nằm trong tay anh ta sao?

Nhưng là, tại sao Hoa Thiếu Kiền lại chú ý đến cô như vậy. Ngay cả cô đi vào trong nhà hàng mà anh ta cũng biết sao?

“Anh muốn làm gì? Giám sát tôi sao? Tại sao anh biết tôi đang ở nhà hàng?”

“...” Hoa Thiếu Kiền hồi lâu sau mới trả lời: “Không có, tôi đang ở nhà hàng này, nửa đêm, đột nhiên tôi thấy cô đến đây, tôi còn tưởng rằng cô đến tìm tôi... sau đó suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng lắm... cô căn bản không biết tôi đang ở đây, cũng không biết vị trí của tôi.”

“Đừng có mà tránh nặng tìm nhẹ! Anh đến đây làm gì?”

“Đi công tác.”

Có quỷ mới tin! Lãng Vi ‘ba ba’ ấn điện thoại di động.

“Trả lời vấn đề của tôi! Anh xác định vị trí của tôi để làm gì?”

“...” Hoa Thiếu Kiền lại sau một lúc lâu mới trả lời: “Tôi thích cô.”

Lãng Vi: “...”

Trong lòng Lãng Vi đột nhiên tràn đầy lửa giận gọi điện thoại cho anh ta: “Hoa tổng, anh đừng trêu chọc tôi? Hai chúng ta mới gặp mặt được có mấy lần?”

Anh ta trầm mặc một hồi, nghiêm túc nói: “Gặp đúng người, thấy một lần liền nhận định.”

Chương 214: Nguy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ôm bụng, cắn răng nói: “Tôi là người phụ nữ đã có chồng! Tôi kết hôn rồi, anh không biết sao?”

“Các người kết hôn là giả, hướng chi, các người vừa mới ly dị.”

“Làm sao anh biết?” Tóc gáy Lăng Vi cũng dựng đứng hết lên, cô mở mắt to, vô cùng kinh ngạc.

“...” Hoa Thiếu Kiền không trả lời.

“Cốc cốc cốc...” Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, lại nghe anh ta nói: “Tôi đang ở bên ngoài phòng cô, cô đã xảy ra chuyện gì? Cần tôi trợ giúp không? Tôi có thể đi vào xem cô một chút không?”

“Anh muốn làm gì?” Lăng Vi đột nhiên có cảm giác sợ hãi: “Anh đi đến cửa phòng tôi làm gì? Anh mau đi đi, nếu người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thành cái gì đây chứ?”

“Tôi không có ý gì khác... tôi chỉ là lo lắng cho cô.”

“Anh thật sự lo lắng cho tôi thì mau rời đi đi, được không? Tôi cho dù vừa mới ly dị, nhưng đột nhiên lại cùng một người đàn ông khác vào nhà hàng, đây là chuyện tốt sao? Nhanh rời khỏi đây một chút, được không? Tôi xin anh đó, được không?”

“Tôi nghe giọng cô dường như không thoải mái, tôi mua một bát chè

hạt sen, treo ở chốt cửa. Lát nữa cô ra lấy vào ăn nhé.”

Thanh âm của anh ta từ trong loa điện thoại truyền đến, tiếp theo liền nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

“Đình...” Tiếng thang máy vang lên, anh ta nói: “Tôi ở lầu trên của cô, phòng 1205. Nếu cô gặp chuyện gì phiền toái thì có thể tìm tôi hỗ trợ. Điện thoại này của tôi mở hai tư giờ.”

Trong lòng Lăng Vi vô cùng khó chịu. Cố nén nói tiếng ‘tạm biệt’.

Cô cúp điện thoại, thuận tay tắt luôn máy.

Hoa Thiếu Kiền cũng có thể tìm được cô, càng không cần nói đến Diệp Đình.

Điện thoại di động của cô mở, anh ta có thể xác định được vị trí của cô.

Trong thời khắc tắt máy, cô đột nhiên trào phúng cười một cái, cô đúng là ngu người, người ta dựa vào gì tìm cô chứ? Tại sao phải tìm cô?

Cô lắc đầu, tại sao cô lại có thể nảy sinh ý tưởng ngu ngốc như vậy chứ?

Bụng Lăng Vi lại càng đau hơn.

Cô đau gập cả người, hơn nữa trong ngực cảm thấy bức bối, trái tim cũng cảm thấy tắc nghẽn. cả người mọi chỗ đều cảm thấy khó chịu.

Cô rúc cả người vào trong chăn.

Ngón tay lạnh băng ôm lấy bả vai.

Ánh mắt ê ẩm.

Tại sao lại lạnh như vậy chứ?

Càng đáng buồn hơn, trái tim cô còn lạnh hơn so với thân thể.

Trong phòng Diệp Đình, một tia ánh sáng cũng không có.

Trong bóng tối, Diệp Đình ngồi trên ghế sofa.

Rèm cửa sổ thật dày kéo kín, màn đêm đen nhánh, không có ánh trắng, đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón. Khuôn mặt băng hàn của anh ta ẩn sâu trong bóng tối, đôi mắt nhắm chặt.

Đêm, giống như một bàn tay to lớn, bóp anh ta vô cùng chặt chẽ. Mỗi một nơi trong thân thể đều cảm thấy đau đớn, đều bị bàn tay này đè ép, đau đớn từng chút từng chút góp nhặt, hội tụ thành thống khổ khôn cùng.

Giống như nước lũ, vô tình cọ rửa khiến tâm hồn thống khổ thoát ra ngoài.

Khổ sở này, nuốt không trôi, ới không ra. Mùi vị chua xót giống như quả chanh xanh, ép khiến đáy mắt anh ta chua xót, chát chát khó nhin.

“Anh, chị dâu đi ra ngoài một mình...”

Lôi Tuần vọt vào cửa, vội vàng nhìn vào trong phòng.

Thật lâu sau cũng không thấy người lên tiếng đáp lại. Lôi Tuấn cũng

không nhìn thấy rõ tình huống trong phòng, đưa tay lên muốn bật đèn.

Đột nhiên, Diệp Đình nói: “Yên lặng đi ra ngoài.”

Trái tim Lôi Tuấn ‘lộp bộp’ giật mình. Trong bóng tối, ánh mắt của Diệp Đình trầm đục, băng hàn, mang theo không khí xơ xác tiêu điều!

Lôi Tuấn đến thở mạnh cũng không dám, cũng không dám nói lời nào nữa, lui ra ngoài rồi đóng cửa.

Lôi Đình ở bên ngoài vội vàng hỏi: “Anh, có cần tìm chị dâu về không? Chị ấy đi ra ngoài một mình rất nguy hiểm...”

“Hai người này đang chiến tranh lạnh, chờ cho bọn họ tỉnh táo một chút đi. Bây giờ tìm chị dâu về, hai người còn tiếp tục chiến tranh.”
Lôi Tuấn dừng một chút nói tiếp: “Trong điện thoại chị dâu có định vị, em đi tìm vị trí chị dâu trước, sau đó âm thầm bảo vệ cô ấy.”

“Được.” Lôi Đình cộc cộc chạy đi.

Lăng Vi đang lười biếng ngủ trong chăn, đột nhiên nghe thấy tiếng ‘ken két...’

Có người vặn khóa cửa! Đẩy cửa tiến vào!

Cả người cô giật mình một cái, rõ ràng cô đã khóa cửa! Trái tim Lăng Vi ‘bình bịch’ nhảy lên, mới vừa rồi vội vã đi nhà vệ sinh, có thể cô đã quên khóa trái cửa!

Là ai tiến vào? Chẳng lẽ là phục vụ phòng?

Hắn không phải đi, đã trễ thế này phục vụ phòng sẽ không đến quét

dọn phòng nữa! Hơn nữa, trước khi vào phục vụ phòng sẽ nhấn chuông cửa.

Chẳng lẽ là Hoa Thiếu Kiền?

Không thể... lấy cách làm người của anh ta, sẽ không để ý đến danh tiết của cô.

Vậy sẽ là ai?

Lăng Vi cắn răng, ánh mắt len lén từ trong chăn lộ ra ngoài. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô nghe thấy tiếng bước chân xào xạt đi về phía cô... ‘ba’ đèn phòng bị tắt! Từ năm cô mười tuổi, cô đã có thói quen bật đèn ngủ. Là ai tiến vào? Tại sao muốn tắt đèn? Trái tim Lăng Vi đập thình thịch, cơ hồ muốn nhảy lên tận họng!

Cô đưa tay sờ điện thoại di động, ấn vào nút mở máy.

“Mang cô ta đi...”

“Đừng có lên tiếng!”

“Sợ cái gì? Cả tòa nhà này đều bị tôi khống chế, cô ta còn có thể mọc cánh bay đi sao?”

Hai người đàn ông không chút kiêng kị nói chuyện, bọn họ không phải đang nói tiếng Trung. Lăng Vi lập tức nghĩ đến tên sắc quỷ Jack kia.

Một người khác, hẳn là Benn...

Lăng Vi vội vàng lúi đầu về trong chăn, giả bộ ngủ, cô không nhúc nhích, điện thoại di động rung lên một cái, máy đã mở.

Sau khi điện thoại di động khởi động phải mất thêm mười mấy giây mới có thể gọi được! Chính là mười mấy giây ngắn ngủi này, Lăng Vi gấp gáp khiến mồ hôi toát ra. Rất sợ hai người kia đột nhiên xông đến cướp điện thoại di động của cô! ‘Bùm bùm’ tim cô đập nhanh như đánh trống vậy!

Chương 215: Không, nhận, thua (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi màn ảnh điện thoại di động sáng lên, cô nhanh chóng mở khóa, cô nghe thấy tiếng bước chân đã đi đến mép giường!

Tim cô 'thình thịch' cuồng loạn!

Thật nhanh ấn xuống danh bạ!

Trên màn hình lập tức hiện ra một hàng các dãy số, cô lập tức ấn gọi... vừa rồi là cô gọi điện thoại cho Hoa Thiếu Kiền, bây giờ anh ta đang ở lầu trên, cầu cứu anh ta chính là nhanh nhất, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất!

Cô phải chờ được Hoa Thiếu Kiền xuống cứu cô.

Bây giờ cô liều mạng với hai người này, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt!

Dẫu sao, người âm thầm tiến vào phòng cô là hai tên đàn ông cường tráng, mà tình trạng bây giờ của cô, tuyệt đối không có phương pháp chạy thoát.

Hướng chi, hai người này vừa rồi đã nói, họ đã khống chế cả tòa nhà này!

Bọn họ nếu có thể đi đến phòng của cô, nhất định đã chuẩn bị vện

toàn.

Cô sợ bị Jack và Benn phát hiện ra điện thoại di động, liền lập tức điều chỉnh thành im lặng.

Cô lặng lẽ nhét điện thoại di động vào trong áo ngực, bởi vì quần áo ngủ không có túi, vật dụng duy nhất bây giờ có thể bảo toàn tính mạng cô chính là chiếc điện thoại di động này, cô không thể mất nó!

Cô cầm theo điện thoại di động, cho dù Hoa Thiếu Kiền không nhận được điện thoại di động, anh ta cũng có thể xác định được vị trí của cô.

Nghĩ đến đây, đột nhiên có người vén chăn dưới chân cô lên!

Lăng Vi ngửi thấy trong không khí có một mùi thơm mị hoặc...hồng hét!

Da đầu Lăng Vi tê dại, cô vội vàng ngừng thở.

Không biết đây là loại hương gì?

Cô không dám thở mạnh, cố gắng nín thở! Đột nhiên ‘tư’ một tiếng, có một vật lạnh như băng giật dưới lòng bàn chân cô!

“A...” Đau! Vô cùng đau! Tê dại như có ngàn con muỗi cắn vào chân vậy!

Lăng Vi bị điện giật run rẩy cả người.

Cô co quắp hai cái, chỉ cảm thấy hoa mắt, tầm mắt dần dần mờ hồ. Toàn bộ người đau như bị kim đâm!

Cô hoảng sợ bóp bắp đùi mình, muốn cho đầu óc mình thanh tỉnh một chút. Nhưng căn bản chỉ là vô ích, điện giật kia quá đau đớn! Cộng thêm mùi thơm kia, thoang thoang chui vào mũi cô.

Ước chừng mấy giây sau, Lăng Vi như một con cá chết nằm trên giường. Cô vẫn còn một chút ý thức, chỉ là không còn khí lực giãy giụa.

“Mang cô ta đi!”

Thanh âm này như giống như từ một không gian khác, lúc to lúc nhỏ. Người trước mắt cô, một lát cao một lát thấp.

Cô muốn cắn đầu lưỡi để tỉnh táo lại, nhưng đầu lưỡi rất trơn, cô không còn sức lực, không có cách nào cắn được.

...

Lăng Vi bị đỡ lên một chiếc xe thể thao, tiếng động cơ ầm ầm nổ trong ban đêm yên tĩnh.

Cô giống như một người xương cốt mềm nhũn, một chút sức lực giãy dụa cũng không có. Càng giống như một con cá nằm trên thớt, mặc cho người khác xẻ thịt!

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Vi bị một người đỡ xuống xe. Vác cô vào trong một căn biệt thự sang trọng.

Trái tim Lăng Vi lạnh băng...

Tên đó vác cô ‘cộp cộp cộp’ đi lên lầu.

“Cậu đi ra ngoài trước đi, chờ sau khi tôi làm thịt cô ta, sau đó đổi

thành cậu đi vào.” Phòng ngủ sang trọng, thanh âm của Jack tràn đầy dâm tà.

Benn không phục, Jack hung ác trợn mắt nhìn anh ta một cái, tựa như muốn cảnh cáo.

“Vậy anh nhanh một chút!”

“Người cũng đã bị mang về rồi, còn sợ không đến lượt cậu sao?” Trong miệng Jack phun ra một câu dài thô tục.

Benn sớm đã thành thói quen, xoay người đi ra ngoài.

Jack sai tất cả mọi người đi ra ngoài, cho tất cả bọn họ chờ ở bên ngoài biệt thự.

Bởi vì, thủ đoạn tiếp theo đó anh ta muốn chơi, có thể sẽ có máu tanh, anh ta ghét bị người khác quấy rầy.

Jack mò đến mép giường, tay thò ra vén váy Lăng Vi lên, Lăng Vi chợt giật mình một cái, cả người cô vô lực xụi lơ... bởi vì sợ hãi mà bà vai rụt lại một cái.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ kia của cô, Jack lập tức hưng phấn: “Đừng sợ...” Bàn tay Jack sờ đôi chân trần bóng loáng của cô: “A... Tôi ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào...”

Lăng Vi nhìn thấy anh ta xoa xoa tay thô tục cười, trong lòng cô muốn nôn! Jack cực kỳ hưng phấn, cúi người ngửi lên cổ cô: “Thật là thơm... người tốt như vậy, vậy mà vẫn hoàn hảo không hao tổn gì, Diệp Đình còn là một người đàn ông sao?”

“Chắc chắc... thật đúng là đẹp!” Anh ta chảy nước miếng nhìn chằm

chằm cô, dâm tà híp mắ cười: “Cô khiến tiểu gia tôi vui vẻ, hôm nay cô thật may mắn! Ha ha ha...” Jack cách lớp quần áo của cô, dùng sức bóp lên người cô một cái.

Vành mắt Lăng Vi như muốn nứt ra!

Jack vậy mà trong quần áo của cô tìm được một chiếc điện thoại di động!

Anh ta lấy điện thoại di động ra, ánh mắt âm ngoan ‘ba’ một cái tát lên mặt Lăng Vi.

Má phải Lăng Vi vừa đỏ vừa sưng, xuất hiện vết tay người. Jack níu lấy cổ cô, âm ngoan hỏi: “Cô đồ gái điếm thối tha! Lại dám giở trò, nói! Cô dùng điện thoại di động này gọi điện cho ai? Ha? Có phải gọi điện thoại cho Diệp Đình hay không? Quả nhiên là đồ đê tiện! Người ta đuổi cô đi, vậy mà cô còn không biết xấu hổ bám lấy người ta! Tiện nhân!”

Nói xong, lại giơ tay lên ‘ba’ một cái tát xuống má trái Lăng Vi!

Đánh xong, còn chưa hết giận, anh ta nói: “Anh ta không phải rất lợi hại sao? Anh ta không phải rất bản lĩnh sao? Bây giờ vợ anh ta ngủ với tôi, tôi đội cho anh ta một chiếc nón xanh lên đầu, ha ha ha... hôm nay ông làm chết cô, cắm sừng lên đầu anh ta!”

Chương 216: Không, nhận, thua (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Jack biến thái cười lên, ngón tay anh ta mở điện thoại di động của Lăng Vi, nhưng không mở được mật khẩu! Anh ta lại nắm chặt cô: “Tiện nhân, mở mật khẩu ra!”

Lăng Vi giống như không nghe thấy, Jack cắn răng bóp cổ Lăng Vi. Lăng Vi cười lạnh trừng anh ta, trong ánh mắt tràn đầy quật cường cùng với khinh thường! Jack tức giận đến cực điểm! Tay anh ta dùng thêm sức, ánh mắt âm ngoan quát lên: “Mở ra!”

Lăng Vi lạnh lùng đối mặt với anh ta! Chính là một chút cũng không động đậy. Jack nảy sinh một chút ác độc ‘ba’ một tiếng, dùng sức đập điện thoại di động lên trán cô, trán Lăng Vi bị đập toác ra một mảng lớn, trong nháy mắt dòng máu chảy ra. Pin điện thoại di động cũng bị anh ta lấy ra, quăng lên trên mặt đất, điện thoại di động tự động tắt máy!

Jack tiện tay ném điện thoại di động ra sau một cái, khinh miệt liếc mắt nhìn cô, nghiêm giọng nói: “Tôi đặc biệt muốn biết hôm nay ai có thể đến cứu cô!”

Jack đẩy ngã cô, đôi tay nhanh chóng đưa xuống hông cô, níu lấy quần lót, ‘xoạt’ xé thành hai nửa.

Quần lót Lăng Vi bị kéo đi, bắp đùi chảy ra một tia máu.

Ánh mắt Jack hưng phấn nhìn chăm chăm vào trong bắp đùi cô. Tia máu đỏ kia, yêu dã như anh túc.

Hồ hấp Jack ngày càng nặng nề, anh ta đã chơi qua không ít phụ nữ, nhưng không một người phụ nữ nào khiến anh ta hưng phấn như vậy, rõ ràng vẫn chưa đụng vào người, anh ta cũng đã kích động muốn nổ tung!

Anh ta hưng hân hít một hơi: “Hoàn hảo... thật là tốt...” Đôi mắt anh ta như sói đói, chứa đầy tình dục.

Miệng thối như chiếc máy khoan vậy, muốn tiến sát lại mặt cô.

Lăng Vi liều mạng quay mặt đi chỗ khác.

Jack vịn mặt cô!

“Ồ gái điểm, dám cứng rắn với ông đây sao?”

Lăng Vi tức giận trợn to hai mắt, lỗ mũi như phun lửa, ầm nhẫn nói: “Tôi khát, tôi muốn... uống nước!” Cô bây giờ có thể làm, chỉ có thể kéo dài thời gian!

Jack ngược lại cũng không gấp, thuận khí lại, đứng dậy rót nước cho cô. Vừa rót nước vừa chửi rủa: “Tiểu gia cho đến bây giờ đều được người khác phục vụ, hôm nay phục vụ cô, chờ lát nữa cô phải phục vụ tiểu gia thật tốt.”

Jack đưa nước đến bên miệng cô, đỡ lấy lưng, đổ nước vào miệng cô.

Lăng Vi uống một hớp lớn, ‘phi’ một tiếng: Tôi muốn uống... nước đá!”

“Mẹ nó? Cũng được...” Tròng mắt Jack đảo một vòng, không biết nhớ đến chuyện gì đáng ghét, đột nhiên âm ngoan cười lên, anh ta bóp chặt mặt cô một cái: “Lát nữa khiến cô phục vụ tiểu gia thật tốt!”

Khóe miệng âm lãnh cười một tiếng, xoay người xuống lầu, thật sự giúp cô đi lấy nước đá.

Lăng Vi chịu đựng tê đau, đưa tay nhặt điện thoại di động. Pin mặc dù đã ở trong tay, nhưng là, điện thoại di động đã bị Jack ném rất xa.

Cô muốn nhúc nhích nhưng rất khó khăn. Hiệu quả của điện giật đã hết, chỉ còn lại mê hồn hương kia, khiến thân thể cô vẫn còn tê dại.

Cô đề vào kim cương, thử thăm dò gọi một tiếng “Bạo Phong”, nhưng không có ai đi ra. Lăng Vi biết... quan hệ của cô và Diệp Đình kết tục, Bạo Phong cũng không bảo vệ cô nữa.

“Rắc rắc...” cửa mở ra, Jack cầm một ly nước lớn vào, trong ly nước có thêm đá cục.

Anh ta cầm ly nước đi đến bên cạnh Lăng Vi: “Đứng lên, uống nước đi! Lát nữa tiểu gia cho cô chơi trò kích thích!” Jack ôm lưng Lăng Vi, kéo cô đứng lên.

Lăng Vi há miệng uống nước, nước lạnh như băng trong nháy mắt kích thích khuôn miệng nóng bỏng của cô! Xúc cảm lạnh như băng kia cọ rửa đầu lưỡi tê dại của cô. Lăng Vi mượn kích thích này, cắn mạnh vào đầu lưỡi! Máu lập tức tràn đầy miệng!

Máu và lạnh lẽo kích thích đỉnh đầu cô, cô liều mạng uống nước, nửa ly nước đá lẫn với máu, kích thích khiến cô khôi phục không ít khí lực. Jack đứng lên muốn mang ly nước đi, Lăng Vi đột nhiên đưa tay

đập bể ly nước.

“Rào...” Nước vung đầy mặt cô.

Lăng Vi chột giật mình một cái, thừa dịp này cô lăn một vòng trên mặt đất, lảo đảo vọt vào phòng tắm.

Jack căn bản không phản ứng kịp! Chỉ thấy một bóng đen lăn trên đất... chờ khi anh ta tỉnh hồn lại, liền thấy Lăng Vi chạy vào trong phòng tắm.

Anh ta vốn đối với dược liệu này rất tự tin, hoàn toàn không nghĩ đến người phụ nữ vậy mà vẫn có thể cử động.

“Con mẹ nó!” Jack thô lỗ mắng một câu, sai bước đuổi theo.

Lăng Vi cảm giác được có người phía sau đuổi theo, sử dụng hết khí lực từ khi cha sinh mẹ đóng cửa lại, ‘rắc’ một tiếng, khóa cửa lại.

Cô liền lăn một vòng, nhảy vào bồn tắm to lớn, mở chốt vòi hoa sen, ‘rào rào rào’ nước từ bên trên xối xuống đầu cô.

Thanh tỉnh đi! Nhanh thanh tỉnh!

Jack tức giận đẩy cửa một cái, cửa lại bị khóa!

Anh ta tức giận mắng mấy câu, nhấc chân ‘bịch bịch’ đập cửa.

‘Bịch bịch bịch...’ Jack ở bên ngoài liều mạng đập cửa: “Tiện nhân! Cô cho rằng vậy là tôi không vào được sao?” Thanh âm ở bên ngoài đập cửa vang lên như sấm!

Lăng Vi chẳng hề ngó ngang đến, liều mạng phun nước lên đỉnh đầu.

Cả người cô ướt đẫm, nhưng toàn thân vẫn vô lực, không có sức lực làm gì!

Cô cắn răng một cái, chuyển nước ấm sang chế độ lạnh!

Nước lạnh như băng rơi xuống!

Giống như châm lạnh vậy, kích thích đập lên người cô.

Trên người cô vốn có chút sốt, nước lạnh thấu xương này, giống như kim châm vậy, đâm khiến cô run lập cập.

Bụng vốn đã đau, hiện giờ lại bị nước lạnh như băng bao phủ, càng co rút mạnh hơn, đau đớn không thể chịu được!

Nhưng cô không lo được nhiều như vậy, cô muốn thanh tỉnh! Cô muốn khôi phục sức lực! Cô không thể cứ như vậy mà chịu trôi, không thể cứ như vậy mặc cho người ta xẻ thịt!

Chương 217: Xem ai ác! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Rầm rầm rầm...” Jack điên cuồng đập cửa. Thật ra thì trong tay quản gia có chìa khóa nhưng anh ta không muốn đi lấy, anh ta cảm thấy đập cửa sẽ rất kích thích! Loại đàn bà như vậy bị anh ta mạnh mẽ chinh phục, chỉ nghĩ thôi anh ta cũng đã nhiệt huyết sôi trào rồi!

“Ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cửa bị đập ra!

“Con mẹ nó... Con điếm thối tha! Mày đàn ông lại cho tao...” Lời còn chưa nói hết, đột nhiên...

“Ừm...” Nước nóng bỏng hắt lên đầy mặt anh ta! Lăng Vi đã sớm chuẩn bị nước nóng rồi! Nước nóng bỏng như thế có thể dùng để vật lông cả một con heo đó!

“A...” Jack che mặt, hét lên một tiếng thảm thiết! Tiếng rít như xé vải, thảm như một con heo bị giết thịt vậy.

Nước nóng mấy chục độ C bay hơi “xèo xèo” trên người anh ta, “Á... Mày...” Jack tức giận mắng không ngừng, bởi vì nước kia thật sự là quá nóng.

Lăng Vi lại đặc biệt phun vào mắt anh ta, mắt Jack giống như bị dao đâm vậy.

Lăng Vi cười lạnh nhìn chằm chằm Jack đang lăn lộn trên đất, muốn động và bà đây, mày cũng phải trả giá chút chứ!

A!

Jack đau đến mức kêu la thảm thiết, anh ta ôm mặt liều mạng cút ra ngoài.

Hơi nước nóng ran cuồn cuộn có thể hâm chín cả khuôn mặt.

Lăng Vi nhắm ngay vào mắt anh ta, “Rào rào rào rào” đổ xuống!

Jack giận dữ chửi rủa! Đợi cho anh ta đã cút ra xa, Lăng Vi nắm chắc thời cơ, lao từ phòng tắm ra, tay cô nắm một chai tinh dầu hương huân thật lớn “Bang” một tiếng nện vào đầu Jack.

Jack bị đập cho nảy đom đóm mắt... Tinh dầu hương huân đựng trong bình thủy tinh, “véo véo” găm đầy mặt, tinh dầu kia chảy vào mắt anh ta, cảm giác bỏng cháy làm anh ta gào khóc thảm thiết!

“Đồ điểm thối tha! Tiện nhân! Ông đây giết chết mày!” Jack giống như phát điên phản công lại, Lăng Vi sợ hãi liên tiếp lui về sau, mắt Jack không nhìn thấy gì, anh ta đụng khắp nơi như điên vậy. Lăng Vi nắm chắc cơ hội, giơ chân đá một phát, “bụp” một cái vào giữa chân anh ta. Jack “Á...” một tiếng, che chỗ đau hét thảm lên.

Jack đau đến mức la oai oái, lăn lộn trên đất!

Lăng Vi không chút lưu tình, một cú đá này ngoan độc như búa nặng ngàn cân, nặng nề nện xuống. Cô không đi giày, chân đá cũng đau quá đau! Có thể tưởng tượng Jack sẽ bị phế thành dạng gì.

Jack liều mạng lăn lộn, cả người anh ta nóng lạnh đan xen, đau tới mức anh ta chảy mồ hôi ròng ròng. Vào lúc này anh ta muốn gọi người tới nhưng đã không kịp nữa rồi. Tất cả mọi người đều bị anh

ta đánh, bây giờ dù có kêu nứt cả nóc nhà cũng không có ai nghe thấy được.

Jack thật sự đau tới sắp chết rồi.

Mà Lăng Vi cũng không khá hơn.

Cô vừa đá một cước, bụng đã đau cuộn từng cơn... Vốn dĩ cái bụng đã hành hạ cô cơ hồ muốn chết, vừa rồi lại tắm nước lạnh, thật sự cô đã phải liều cái mạng này rồi!

Lúc này, Lăng Vi cũng đau, đau đến răng va vào nhau lập cập.

Cô cắn răng thật mạnh, chịu đựng cơn quặn đau, chạy vội ra cửa.

Lúc này, Jack đột nhiên nhào tới cô như bị điên vậy.

“Tiện nhân muốn chạy? Ông đây còn chưa đùa giỡn được mày! Mày dám chạy khỏi ông đây? Hôm nay ông đây phải đùa giỡn mày tới chết!”

Cả đời này Jack chưa từng gặp qua con đàn bà nào ác độc như cô ta. Rõ ràng cô ta đã trúng thuốc mê vẫn có thể khiến anh ta chột vật như thế, vào lúc này mắt đau tới mức không mở ra được nữa.

Không biết có bị bỏng tới mù luôn không! Cứ đau nhói từng cơn thế này.

Jack đẩy Lăng Vi ngã nhào. Lăng Vi lập tức bị đặt dưới thân anh ta.

Lăng Vi bị anh ta khống chế, không thể động đậy gì được.

Mặc dù Jack vẫn đang rất đau nhưng đàn ông dù sao sức lực vẫn

lớn hơn, hướng chi anh ta hiện giờ đang điên cuồng giống như một con sư tử nổi giận!

Gân xanh trên trán Jack nổi lên cuộn cuộn.

Anh ta nhin đau, lau mắt đi, cuối cùng mắt cũng có thể nhìn thấy xung quanh. Anh ta ném Lăng Vi lên giường.

Lăng Vi nắm lấy gối, ném tới, Jack lại đỡ được.

Chương 218: Xem ai ác! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi lại nắm lấy drap trải giường quất ra, Jack hung ác cầm luôn trong tay.

Lăng Vi mượn thế lăn một vòng, nắm được chiếc bình hoa trong học tủ, “Viu” một cái đập vào Jack.

“Tiện nhân! Mày khó ở à?” Jack giận dữ giơ tay lên chặn bình hoa, “Bang” một tiếng, bình hoa bị đập xuống đất.

Anh ta đưa tay nắm lấy chân Lăng Vi.

Hai cánh tay của anh ta giống như hai chiếc kìm, quăng Lăng Vi từ đầu giường xuống cuối giường.

“Chơi đã chứ nhỉ?” Jack nhin đau, đôi mắt đỏ lòm nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên cúi người đè cô xuống dưới thân.

Miệng vừa mắng chửi thô tục, vừa ép xuống môi cô. Lăng Vi giơ tay cào vào mặt anh ta, “rào rào” một tiếng...

Anh tức giận kìm chặt tay cô.

Mà Lăng Vi đột nhiên nắm tóc anh ta, “Bụp” một tiếng, nắm lấy cái gạt tàn thuốc đập lên trán Jack.

Jack cứng đờ.

Lăng Vi lập tức nắm lấy bật lửa trên bàn, “Tách...” một cái, cô bật bật lửa trong tay lên!

“Á...” Jack kêu thảm, bật lửa đốt cháy mắt của anh ta! Tinh dầu trên mặt anh ta chưa khô gặp lửa, “Phụt” một cái bốc cháy bùng bùng.

“Tách tách tách...” Mắt và mặt của Jack bị lửa đốt cháy rụi rất kinh khủng! Anh ta đau đớn che mắt lại, liều mạng tránh về phía sau. Lăng Vi lại sống chết níu lấy tóc anh ta, đuổi theo đôi mắt anh ta, càng không ngừng đốt mạnh hơn. Jack điên cuồng lui về sau, Lăng Vi cắn răng nghiêng lợi túm tóc anh ta, cô lôi thật chặt! Lôi thật chặt!

“Á...” Đôi mắt Jack bị lửa đốt tới, hoàn toàn không nhìn thấy gì, đau như có lưỡi dao rạch vào tròng mắt anh ta vậy!

Jack thống khổ che mắt, há miệng chỉ có chửi và mắng, thốt ra từng chuỗi từng chuỗi từ thô tục. Jack giận dữ vung tay đấm thẳng vào cằm Lăng Vi.

“Hự...” khóe miệng Lăng Vi nứt ra, máu tươi nhỏ giọt chảy xuống.

Cô đụng phải chiếc kệ sắt ở sau đầu giường, cơn đau làm cô nhúu chặt mày.

Nhưng cô vẫn quật cường từ đầu tới cuối không buông tóc Jack ra, sử dụng hết sức lực từ lúc mẹ đẻ mà kéo tóc anh ta, giờ bật lửa lên mặt đốt!

Jack lại đau tới phát sợ, nhịn tiểu đã lâu không kịp được, ào ào tiểu ra ngoài.

Trong ánh lửa, chỉ thấy người phụ nữ trước mắt giống như ác quỷ,

dữ tợn hung tàn đốt cháy cả khuôn mặt anh ta!

Mắt cô đỏ lên, giống như ma quỷ bò từ dưới địa ngục lên, Jack giận dữ sinh ra ác độc nện một nắm đấm lên người cô, cả thân thể Lăng Vi “ầm” một cái đập vào đầu giường, gáy bị đập làm cô choáng váng.

Nhưng cô không ngừng cảnh cáo mình, đừng choáng váng! Đừng choáng váng! Toàn bộ cơ thể cô đau tới mức run lẩy bẩy, trán đầm mồ hôi.

Cô nhăn nhó mặt mày, người run như một cái sàng.

Sau lưng, ngực, sau ót, bụng đều đau, làm cô hít thở cũng khó khăn.

Cho dù là như vậy, cô vẫn nắm chặt tóc của Jack, giờ tay bật lửa.

Jack chưa từng chịu thiệt như vậy, bèn nổi lòng ác độc vịn cánh tay cô, bóp cổ cô.

Anh ta cho rằng tất cả phụ nữ đều nhu nhược, cho dù bị xâm phạm cũng tuyệt không giống như cô!

Lăng Vi này, lại điên cuồng như một con báo vậy!

Anh ta đã chơi bao nhiêu hoa, kiểu đàn bà nào cũng từng gặp, đàn bà anh ta từng động đến nhiều không đếm xuể, nhưng chưa từng có ai làm cho anh ta bị thương.

Chương 219: Cứu.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt của Jack đỏ ầu, có vết bóng lớn trên da mặt, trong không khí tràn ngập mùi cháy ghê tởm.

Mà Jack lại nở nụ cười biến thái, hung tợn bóp cổ cô, cánh tay lại càng dùng sức.

Sắc mặt Lăng Vi tím đi, gần mặt nổi lên thớ cũng không được.

Cho dù lần trước Amanda muốn bóp chết cô cũng không ra tay tàn nhẫn như Jack.

“Đồ đả bà thối tha, rượu mời không thích cứ thích rượu phạt. Mà! *** nó đã muốn chết thì lão tử còn có thể buông tha cho mày sao? Lão tử sẽ cho mày nếm thử cảm giác ngược thi như thế nào.”

Lăng Vi vùng tay đá chân, phổi như muốn nổ tung.

Cô chẳng hít thở được chút không khí nào, mắt thấy sắp bị bóp chết rồi.

Cô ra sức muốn bẻ ngón tay anh ta nhưng chẳng làm được trò trống gì.

Trước mặt đen nhanh, không nhìn thấy gì ngoài ánh sao trước mắt.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, liền nghe âm thanh Benn hét

toáng lên: “Làm sao vậy? Làm gì mà gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

Hắn ta ngửi thấy được trong không khí có mùi thịt cháy, ghê tởm “Oẹ” một tiếng.

Hắn ta đi vào bên trong liên ngã chống mong, duỗi tay sờ một cái mới phát hiện một vũng nước...

Hắn ta nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện cả căn nhà lộn xộn không chịu nổi, lúc này phát ý thức được... vừa nãy xảy ra chuyện gì.

Hắn vội vàng bò dậy, vuốt vách tường bật đèn.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Benn nhìn thấy hai người như từ địa ngục bò ra.

“á.. Sao lại... biến thành như vậy?”

Trước mắt là một màn máu me, khiến hắn ta sợ tới mức tóc tai dựng ngược, da đầu tê dại, môi và lưỡi run lên không nói nên lời.

Vì Jack đưa lưng về phía hắn ta.

Nên Benn chỉ nhìn thấy sườn mặt của Jack.

Gương mặt Jack máu thịt mờ hồ, nửa mặt bị đốt màu me nhầy nhụa, có chỗ còn bị cháy đen, có nơi không còn da, vẫn còn đang chảy máu.

Mà lúc này, gương mặt Lăng Vi tím tái, trên trán và miệng đều là máu, hai mắt trừng ra như muốn tắt thở.

Benn run run không dám tiến lên. Hắn ta không dám kéo Jack, cũng

không dám kéo Lăng Vi cứ như vậy trơ mắt nhìn cô đạp chân, hai mắt mở to sắp bị bóp chết.

“Oanh ——”

Đột nhiên, âm thanh lôi đình vang lên!

Bên ngoài biệt thự đột nhiên khói đen cuồn cuộn, cả biệt thự đều lắc lư.

“Đoàng...” có người phá cửa sổ tiến vào, giống như cơn gió vọt vào phòng, bóp một tiếng đánh vào Jack, túm lấy tóc Jack, từng cú đâm tới tấp lên người Jack.

“Người đàn bà của lão tử mà cũng dám động.”

Diệp Đình nhắc chân đá Jack từng cú mãnh liệt, mỗi cú đá đều là nơi trí mạng.

“á...” Jack phun ra ngụm máu suýt chút nữa đau mà ngất đi.

“Đại ca, cái này không liên quan tới tôi, thật sự không liên quan tới tôi.” Benn bò dậy muốn chạy, Diệp Đình phần nộ nhắc chân hung ác đá hấn ta dính lên tường.

“Uạ...” Benn bị đá cả người như tan ra nhưng không dám ở lại lâu, chạy như điên ra cửa.

Diệp Đình kéo Benn hung hăng đâm vào bụng hấn ra.

“Phụt...” Benn học máu, Diệp Đình ném hấn ta xuống đất.

Jack đau tới mức không ngừng run rẩy nhưng vẫn ra sức xông lên

ôm chân anh.

Diệp Đình nhắc chân đá vào bụng hấn ta, Jack bay ra, Diệp Đình dẫm sau lưng Jack, Jack phụt ra một ngụm máu.

Lúc này đột nhiên Benn ôm lấy đùi Diệp Đình, Diệp Đình trái một cú phải một cú ác độc đá hai người kia đến cha mẹ cũng nhận không ra.

Rốt cuộc Lăng Vi cũng lấy lại được tự do, vượt cổ điên cuồng thờ dốc. Cô lâm vào trạng thái nửa hôn mê, bóng người trước mắt là ai đã nhìn không rõ nhưng cô biết là Diệp Đình tới cứu cô.

Sao anh lại tới? Sao anh biết cô ở đây?

Cô gọi điện thoại rõ ràng là Hoa Thiếu Kiên cầu cứu mà.

Chương 220: Cứu.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Thiếu Kiền không tới ngược lại là Diệp Đình tới? Là cô đang nằm mơ sao? Hay là đầu choáng váng nên nhìn lầm, nghe lầm?

“Chị dâu...” đột nhiên Lôi Tuấn vọt vào: “Anh, người bên ngoài đã dọn sạch, hai người này làm sao bây giờ?”

Diệp Đình tàn nhẫn cắn răng quay đầu hỏi Lăng Vi: “Tay nào của hấn ta đánh em?”

Lăng Vi không trả lời được, Diệp Đình liền nói: “Hai tay đều chặt! Hai mắt đều móc, đây là đại giới cho việc hấn dám nhìn bà xã của lão tử!”

Lúc này, anh như con sư tử độc ác, cả người đầy lệ khí.

Lôi Tuấn đuổi tay tóm Jack lên, Diệp Đình vung tay như thiết chùy đâm vào mũi Jack: “Nhìn bà xã tao, đánh chủ ý bà xã tao, lão tử cho mấy thêm mấy lá gan được không?”

Anh nhắc chân đạp Jack một cái.

“Phụt...” Jack thống khổ phun ra búng máu.

“Thu mua Jasda cho tôi, còn có tên Benn kia nữa, không cho chúng chút dạy dỗ thì không biết trời cao đất rộng là gì đâu!”

Da tróc thịt bong, cả người Jack đau phát run.

Vừa nghe Diệp Đình nói muốn thu mua công ty của mình, Jack sợ tới mức hai đầu gối run lên, “Bùm” một tiếng quỳ xuống.

Ôm lấy Diệp Đình đùi: “Đại ca... Đại ca... Em sai rồi, xem tình anh em của chúng ta, cho em một con đường sống đi...”

Diệp Đình nhìn hấn ta, ánh mắt như nhìn rác rưởi vậy.

“Lúc mày làm bản bà xã tao có nghĩ tới tình anh em của chúng ta không?”

Đột nhiên Jack run lấy bầy.

Lôi tuấn không muốn để hấn nói nhảm liền xách cổ áo túm hấn ta ra ngoài.

Đột nhiên ngoài cửa có một người xông vào.

“Lăng Vi,...” người đàn ông này là Hoa Thiếu Kiền... anh ta giật mình nhìn một màn trước mắt: “Chúng dám bắt cóc em.”

Lúc này đột nhiên Diệp Đình tức giận cho anh ta một quyền bên má trái.

Hoa Thiếu Kiền bị đau che mặt.

Diệp Đình tóm cổ áo anh ta xách lên, lại dấm vào cằm anh ta cái nữa: “Anh tới đây làm gì? Anh *** nó lại nhìn chăm chăm bà xã tôi có phải không?”

Khóe miệng Hoa Thiếu Kiền chảy máu.

Anh ta không muốn giải thích nhưng không muốn Lăng Vi bị hiểu nhầm liền nuốt máu mà nói: “Tôi tới nơi này làm việc vừa lúc nhìn thấy cô ấy. Phòng của tôi ở trên phòng của cô ấy, nghe dưới lầu có âm thanh liền chạy xuống xem có phải cô ấy xảy ra chuyện gì hay không, kết quả chạy xuống vừa mở cửa ra thì không thấy người đâu.”

“Trên lầu? Thật trùng hợp, cô ấy vừa vào khách sạn thì anh đã biết địa điểm? Họ Hoa kia, xem tôi là tên ngốc sao?” Diệp Đình sống chết không bỏ qua cho anh ta: “Sao anh biết cô ấy ở đây? Anh định vị di động của cô ấy? Hoa Thiếu Kiên, thủ đoạn của anh thật cao minh đó, anh theo dõi bà xã tôi, anh có rắp tâm gì?”

Hoa Thiếu Kiên cũng nổi giận: “Diệp Đình! Anh có thể nói chút đạo lý được không, nếu tôi và Lăng Vi có chuyện gì thì tôi còn từ trên lầu chạy xuống sao? Còn để cô ấy bị người khác xâm phạm sao? Trực tiếp ngủ trong phòng cô ấy bảo vệ cô ấy không phải càng tốt hơn sao? Huống hồ hiện tại các người đã ly hôn, các người không có bất cứ quan hệ gì nữa, anh không có quyền quản việc riêng tư của cô ấy. Tôi thừa nhận mình thích cô ấy, tôi thừa nhận chú ý từng nhất cử nhất động của cô ấy nhưng mời anh nhớ kỹ, các người đã ly hôn, cô ấy không có liên quan gì với anh.”

Chương 221: Như trân như bảo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình phần nộ nắm cổ áo Hoa Thiếu Kiền, trong mắt đầy lệ khí.

“Chúng tôi ly hôn? Anh nghe từ đâu? Tòa án không công nhận, cục dân chứng không lập hồ sơ, đơn ly hôn còn chưa ký, anh nghe từ đâu?” Diệp Đình nheo mắt: “Hoa Thiếu Kiền, thích một người không sai nhưng nhìn trộm cuộc sống riêng tư của người khác thì thật làm người ta ghê tởm.”

Hoa Thiếu Kiền khó chịu nhìn anh, tàn nhẫn nói: “Nếu ký tên rồi còn sợ người khác không biết sao? Muốn người khác không biết trừ khi mình không làm, Diệp Đình, mời anh tôn trọng cô ấy cũng tôn trọng tôi. Lúc anh có được cô ấy không biết quý trọng, hiện tại chia tay rồi mới biết sốt ruột, hối hận sao?”

“Chuyện của chúng tôi còn cần anh tới quản sao? Tôi đối với cô ấy có tốt hay không cô ấy còn rõ ràng hơn anh đấy.”

“Diệp Đình, nếu đã ly hôn thì để cho cô ấy được tự do đi. Anh trói buộc cô ấy như vậy không phải là việc quân tử nên làm.”

Rốt cuộc Lăng Vi cũng thở bình thường trở lại đột nhiên bụng đau: “Ừmm...” cô ôm bụng, cắn răng nói: “Đừng ầm ỹ nữa, đau quá...”

Hai người đang ầm ỹ túi bụi giống như sét đánh đồng thời quay lại liền thấy Lăng Vi co người thành một đoàn.

Diệp Đình hoảng sợ đi lại gần cô, Hoa Thiếu Kiền bật đèn sáng hơn liền thấy Lăng Vi ngồi trên giường, cả người đang lung lay.

Sắc mặt cô cực kì khó coi, khóe miệng nứt ra, phía dưới ga trải giường có vết máu.

“Tiểu Vi...” Diệp Đình như bị sét đánh: “Súc sinh kia làm tổn thương đến em sao?” Vừa rồi đèn yếu căn bản anh không phát hiện cô bị thương, anh tới đúng lúc, chân trước Jack bước chân vào biệt thự thì chân sau anh đã tới chẳng qua muốn dọn dẹp đám thuộc hạ bên ngoài nên trì hoãn chút thời gian. Anh không nghĩ tới cô lại bị thương căn bản không nghĩ tới phương diện khác.

Lúc này cả người Lăng Vi đổ mồ hôi, che bụng nằm trên giường.

Cả người đau mồ hôi lạnh chảy ròng.

Diệp Đình từ phần nộ biến thành nóng nảy, duỗi tay nắm tay cô, quần áo trên người cô ướt đẫm như vừa từ hầm băng đi ra. Diệp Đình gấp tới mức cầm ga giường bọc kĩ người cô.

Trong lòng đau xót.

Lăng Vi đau đớn phát run.

Lúc này Hoa Thiếu Kiền cũng vọt tới, Diệp Đình ngăn anh ta lại: “Đừng chạm vào cô ấy.”

“Diệp Đình, các người vừa ly hôn, anh cho rằng cô ấy còn muốn theo anh trở về sao?”

“Cô ấy không trở về cùng tôi chẳng lẽ trở về với anh? Tốt xấu gì tôi

cũng là chồng trước của cô ấy, anh là cái gì của cô ấy? Bạn cũng chẳng tính.” Diệp Đình cường ngạnh bẻ Lãng Vi lên, chạy như điên ra ngoài. Lãng Vi gắt gao ôm cổ áo anh, sắc mặt trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy.

Diệp Đình ôm cô, đau lòng như muốn nứt ra, giọng điệu lại phá lệ dịu dàng: “Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì hết, ông xã mang em về nhà.”

Dưới chân Diệp Đình như cơn gió gấp tới mức hai mắt đỏ lên, anh nhìn thấy máu từ trên đùi cô chảy xuống...

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Sao lại đổ máu?” màu máu chói mắt như vậy, khước mắt Diệp Đình như muốn nứt ra, sắc mặt trắng bệch, không biết cô bị thương ở đâu.

“Sao tay em lại lạnh như vậy?” Trên trán cô đều là mồ hôi, cả người đau mà phát run.

Diệp Đình như điên lao xuống lầu, chạy như bay vọt tới ô tô, hét với tài xế: “Mau lái xe.”

“Bác sĩ Từ, bác sĩ Từ...” xe vừa tiến vào biệt thự, Diệp Đình ôm cô xuống xe, bàn tay cô lạnh lẽo, bước chân Diệp Đình gấp gấp chạy như bay.

Lãng Vi lắc đầu, không biết nói gì đó, anh không nghe rõ chỉ lo chạy như điên.

Trong chốc lát bác sĩ Từ chạy tới khám bệnh cho cô.

Chương 222: Như trân như bảo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả người Lăng Vi không có chỗ nào không đau, quần áo rách tung tóe, cả người đều là nước, chặt vật làm cho người ta đau lòng. Diệp Đình gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, lần đầu tiên sợ hãi như vậy. Nói thật chính anh bị đuổi giết còn chưa khẩn trương như hiện tại đâu.

Lăng Vi vừa đau vừa quẫn bách, quả thật khó xử vô cùng nhưng cô biết tại sao lại như vậy.

Thực tế là khoe miệng cô bị thương... ngực và sau lưng đã không đau nữa.

Vừa nãy Jack đánh cô đều đánh vào bụng.

Lúc này mới đau không chịu nổi.

Cô co người không ngừng run rẩy.

Vừa này cô ở trên xe muốn nói là đi cả tới nhưng Diệp Đình quá sốt ruột, căn bản không nghe thấy.

Bác sĩ Từ khám xong, biểu tình phức tạp không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Không có chuyện gì nghiêm trọng... Cái trán sưng lên, khoe miệng

nứt ra, trên người có vết bầm tím, bôi chút thuốc là đượ rồi... tôi cho người đun bát nước thuốc mang tới.”

“Cái gì? Cô ấy đau như vậy, ông chỉ cho nấu một bát thuốc mang tới?” Diệp Đình nhăn mày, ánh mắt sắc bén như có thể giết người.

Anh đen mặt nhìn bác sĩ Từ, lạnh giọng chất vấn: “Ông còn không nhanh cầm máu, nấu thuốc làm cái rắm ấy.”

“...” Bác sĩ Từ nghẹn họng, thật sự là... nói ra thì không phải Lăng Vi xấu hổ muốn chui vào kẽ đất hay sao?

Bác sĩ Từ nghẹn họng trôn trối.

Hơn nửa ngày, mới khó xử ý bảo Diệp Đình ra ngoài rồi nói.

Hai người rời khỏi phòng, biểu tình bác sĩ Từ phức tạp: “Đừng gấp, hiện tại tình trạng của cô ấy là... cái đó... ấy, là con gái... là kỳ sinh lý của con gái, không phải như cậu tưởng tượng đâu.”

Diệp Đình sửng người, bác sĩ Từ tiếp tục nói: “Tuy không phải bị thương chảy máu nhưng tình hình hiện tại của cô ấy không tốt, vốn thân thể hàn chứng, lúc này bị dội nước lạnh làm cho mạch máu co rút, cho nên bụng mới đau như vậy... hiện tại vấn đề này so với bị thương chảy máu còn nghiêm trọng hơn. Xử lý không tốt thì mang thai cũng thành vấn đề.” Bác sĩ Từ cau mày: “Chắc cô ấy bị đau bụng kinh lâu rồi, từ từ điều trị, nếu không buồng trứng dễ dàng bị hỗn loạn, càng dễ ảnh hưởng tới việc thụ thai.”

Diệp Đình bị chấn trụ.

Trong đầu như có gió lốc quật tới.

Kỳ sinh lý? Ảnh hưởng tới việc thụ thai?

Bụng đau như kim cặp?

Diệp Đình cảm thấy máu trong người như chảy ngược... như bị kim cặp.. đau lắm đó.

Anh đi vào phòng ngồi ghế bên cạnh Lăng Vi, ánh mắt đầy đau lòng và dịu dàng nhìn khuôn mặt cô, ngón tay vuốt ve vết thương nơi khóe miệng của cô. Sắc mặt cô tái nhợt, không có chút huyết sắc, vết thương nơi khóe miệng đỏ tươi càng thêm chói mắt.

Hai mắt cô khép hờ, hàng mi dài không ngừng run rẩy, ấn đường gắt gao nhú chặt, hiển nhiên rất đau.

Anh nhíu mày nhỏ giọng hỏi: “Máu kia của em... là...?”

“...” Lăng Vi dùng khóe mắt liếc anh, cắn răng yếu ớt nói: “mỗi một tháng... con gái sẽ... có thứ tới thăm một lần.”

Vẻ mặt của anh... quả thật không có ngôn ngữ để hình dung.

Hơn nửa ngày mới lau trán đi vào toilet rửa mặt.

Lăng Vi đau bụng, không có tâm tình để ý đến anh.

Diệp Đình ra ngoài, cô không còn sức lực nói: ‘Em muốn về phòng...’

Cô thay quần áo sửa sang lại mình.

Diệp Đình duỗi tay muốn ôm cô, Lăng Vi né tránh.

Anh đen mặt, Lăng Vi gạt tay anh ta: “Sẽ làm bẩn quần áo của anh.”

Sắc mặt anh hòa hoãn một chút: “Bắn thì giết có gì chứ.” Anh kiên trì bế cô lên.

Cẩn thận ôm lấy như trân như bảo vậy.

Chương 223: Không thể thoát khỏi đau khổ của tình yêu, không thể làm gì khác hơn là thuần phục (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình thận trọng ôm cô về phòng.

Cẩn thận đặt cô lên giường, xoay người vào phòng quần áo lấy đồ ngủ cho cô.

Chờ anh lấy quần áo ra, thấy Lăng Vi quấn khăn tắm, từ trong phòng tắm đi ra...

Anh cau mày: “Em đau như vậy, còn tắm nước lạnh? Đừng có chạy lung tung!” Nói xong, ôm ngang cô.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Lăng Vi chịu đựng đau đớn, lau khô người, mặc quần áo tử tế, anh cầm tới máy sấy tóc sấy cho cô. Ngón tay anh luồn vào trong tóc cô, giống như cây mây và dây leo bó chặt tim anh.

Ngón tay anh rất nhẹ nhàng, Lăng Vi có cảm giác hoảng hốt.

Vừa rồi có một nháy mắt, cô cho rằng cô sẽ chết. Nếu không phải Diệp Đình tới kịp, e là cô đã bị Jack bóp chết rồi.

Xưa nay chưa từng sợ cái chết! Sợ đến mức một giây cũng không thể chờ đợi!

“Cổ cũng tím rồi!” Giọng Diệp Đình đột nhiên lạnh lẽo. Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy trong đôi mắt đen của anh tràn đầy đau lòng.

Anh nhìn chăm chăm cổ cô.

Vừa rồi Jack xuống tay mạnh, cổ cô bị siết ra vết tím.

Diệp Đình xoay người đi lấy thuốc mỡ.

Lúc trở lại, anh mở nắp thuốc, cong người, tỉ mỉ bôi cho cô.

“Thuốc này rất hiệu nghiệm, hai ba ngày là có thể lành.”

Nói xong, ngược mắt nhìn cô.

Lăng Vi gật đầu, đột nhiên không biết nên đối mặt với anh thế nào.

Đơn ly dị cũng đã ký, còn tố với cô như vậy làm gì? Huống chi, bọn họ vốn kết hôn giả...

Lăng Vi giơ tay xoa cổ đau như kim châm.

Diệp Đình quấn một lọn tóc của cô lên, sấy tóc cho cô.

Trong lòng Lăng Vi ngũ vị tạp trần.

Sấy khô tóc, nằm xuống bên cạnh cô. Thật sự không muốn nhúc nhích.

Một lát sau, bên giường cô lồm xuống, Diệp Đình nằm cạnh cô, đưa tay ôm cô, hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên cổ cô: “Có bị thương chỗ nào khác không?”

“Không có...” Lăng Vi thấp giọng đáp, khoe miệng hơi đau, nhưng không tính là gì. Cô ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Sao anh lại tới?”

Kết thúc tiệc rượu, khi bọn họ ký đơn ly dị, không phải anh hận không thể giết chết cô sao?

Còn quản sống chết của cô làm gì?

Sắc mặt anh không tốt, hô hấp cũng trầm xuống. Anh lấy ra điện thoại vừa nhặt về, bỏ pin vào, ném qua cô.

“Em gặp nguy hiểm, người đầu tiên nghĩ tới lại không phải anh, mà là Hoa Thiếu Kiên?”

Anh nói thế, Lăng Vi càng hồ đồ... Rốt cuộc là ai tiếp điện thoại của cô?

Cô cầm điện thoại, mở máy, mở lịch sử cuộc gọi.

Không sai... Sau khi cô mở máy, đúng là Hoa Thiếu Kiên gọi lại.

Chuyện gì? Vừa rồi Hoa Thiếu Kiên nói không tiếp điện thoại của cô... Không bắt máy?

Mà Hoa Thiếu Kiên vì nghe dưới lầu có tiếng động mới chạy xuống xem.

Diệp Đình cười giễu cợt: “Anh tắt tín hiệu điện thoại của anh ta, cả đời này em cũng không gọi điện thoại cho anh ta được.”

Lăng Vi nổi vạch đen: “Anh như vậy, thiết chút nữa hại chết em, biết không?”

Diệp Đình nhìn cô: “Sao anh lại hại chết em? Em gặp nguy hiểm, là ai tìm được em, cứu em trước tiên?”

“Sao anh tìm được em? Anh tìm GPS của em? Em mở máy thì anh có thể tìm ra phải không?”

“Hừ!” Diệp Đình kêu ngạo bĩu môi: “Bố trí thấp kém như vậy giống phong cách của anh không? Cho dù điện thoại em nát nát, chỉ cần con chip còn đó, anh có thể xác định vị trí của em. Tất máy có tác dụng gì?”

Lăng Vi không nói...

Nhất thời không biết nên khen anh hay là nên mắng anh.

Cô quá mệt mỏi, không muốn nói chuyện: “Em buồn ngủ.”

Quay đầu, chuẩn bị ngủ.

Chương 224: Không thể thoát khỏi đau khổ của tình yêu, không thể làm gì khác hơn là thuần phục (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình cũng không nói gì thêm. Anh nằm bên cạnh cô. Bàn tay ấm áp vuốt lưng cô, cầm tay cô, phủ lên bụng cô.

Lăng Vi nhắm mắt, ngửi được mùi mồ hôi trên người anh, vừa rồi anh chạy rất gấp, nhất định bị dọa sợ...

Cô nhin đau, cắn chặt răng.

Nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng chua xót. Mắt ê ẩm phát đau.

Cô ủy khuất, một bụng khuất nhục!

Cả người như bông, đau buốt chua chua cay cay. Như lên cơn sốt, không có sức lực, da như kim đâm.

Anh ôm cô, nhận ra cô bất an và co rúm lại.

Anh nhòm dậy, từ trên nhìn xuống cô, cảm nhận được cô run sợ. Dưới ánh trăng mờ lung, thấy một giọt nước mắt từ từ trượt xuống trên gò má cô.

“Sao lại khóc?”

Tay anh vuốt ve khóe mắt cô, lau mồ hôi trên trán cô, anh kề sát cô, nhẹ giọng nói: “Anh sai rồi...”

Lăng Vi giương mắt nhìn anh, chỉ thấy tròng mắt đen của anh nhìn cô chăm chú, mặt đầy chân thành.

Diệp Đình nắm bàn tay lạnh như băng của cô, vô cùng hối hận! Lòng đau như sắp nứt ra. Trước đó Lôi Tuấn đến tìm anh, nói Lăng Vi vì chuẩn bị lần biểu diễn vẽ cát này mà dùng hết tiền để dành của cô!

Vì gia tộc Luis không phối hợp, Lăng Vi tự bỏ tiền mua bộ dụng cụ này, còn cố ý năn nỉ hai anh em bọn họ mang bộ dụng cụ này từ trong nước tới đây.

Lúc cô tập luyện, còn cố ý chạy đi hỏi Lôi Tuấn, muốn bố trí kết cục thế nào. Khi ấy Lôi Tuấn không biết bọn họ có quan hệ này, đương nhiên nói: “Dĩ nhiên là bi kịch mới có thể làm người khác nhớ.”

Kết quả... Lôi Tuấn không nghĩ tới một câu nói của mình khiến hai người bọn họ cãi nhau đến rạn nứt!

Ruột gan Lôi Tuấn đều hối hận, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Đình, trên đường tìm Lăng Vi, anh ta hối hận vạn phần thẳng thắn với Diệp Đình: “Hôm trước cô ấy đột nhiên nói muốn đổi bài hát... Em nói, bài hát này rất dễ nghe, cô cũng luyện nhiều ngày, đổi sợ không kịp...”

Sắc mặt Diệp Đình tái xanh! Khó coi như nuốt cái cân!

Anh bóp cổ Lôi Tuấn! Hận không thể một quyền đánh chết anh ta!

“Anh, em sai rồi, em không biết hai người còn có hợp đồng gì đó...”

Nếu không phải Lôi Tuấn ở trên xe, đã trực tiếp quỳ xuống dập đầu Diệp Đình.

Diệp Đình phát tay, biểu thị rất đau đầu. Anh xoa huyết Thái dương, hạ cửa kính xuống, gió đêm lạnh băng làm anh tỉnh táo không ít. Anh mở laptop, mở đi mở lại video vẽ cát mấy lần, trừ đoạn cuối hợp đồng bay xuống ra, tất cả chi tiết đầu, đều rất động lòng người...

Trên màn hình, cô và anh, thâm tình nhìn nhau... Chân thành... lại tốt đẹp...

Mười ngón tay của Diệp Đình vùi sâu vào tóc đen, anh biết rõ, một thoáng kia, lòng anh cũng tan chảy...

Mà khi ấy, hợp đồng đột nhiên bay xuống, đánh tan tất cả tốt đẹp! Anh liền điên cuồng!

Anh chỉ muốn bóp chết cô!

Khi biết cô rời khỏi biệt thự, lòng anh nát tan.

Đau đớn này... không cách nào hình dung.

Tựa như linh hồn bị người khác rút đi.

“Anh sai rồi...” Diệp Đình nhìn Lăng Vi, nhận sai lần nữa, giọng anh hơi run rẩy, điều này khiến Lăng Vi hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới lần đầu anh xông vào nhà cô, anh khinh thường tất cả nói: “Tôi chưa bao giờ nói xin lỗi.”

Còn cô, hung hăng trừng anh: “Đó là vì anh chưa gặp tôi!”

Cô buồn cười, nhưng bụng rất đau... ngay cả sức lực để cười cũng không có. Mắt lại ê ẩm, muốn khóc. Cô hít mũi, đè nén chua xót. Cho tới bây giờ, cô cũng không hiểu rõ, anh bị cái gì kích thích mới có dáng vẻ muốn giết chết cô, lúc này... sao lại đi nói xin lỗi?

Chương 225: Thật lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nhúu mày, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đang chống người, phủ trên người cô.

Đôi mắt tối đen nhìn mặt cô. Anh đưa tay vuốt mi tâm đang nhúu lại của cô: “Xấu xí chết được, không được cau mày.”

Lăng Vi tức giận nhắm mắt.

Cả người co quắp, đau đến run lẩy bẩy.

Anh cau chặt mày: “Đau bụng? Đau tới vậy?”

Lăng Vi lườm động, lườm mở mắt.

Lại nghe anh nói: “Ngồi dậy, uống thuốc giảm đau.”

Lăng Vi không nói lời nào, lắc đầu.

Cô không chịu ngồi dậy, nằm nghiêng người, co người như bánh quai chèo, trông cực kỳ không thoải mái.

Anh nằm xuống, kéo cô vào trong ngực, bàn tay ấm áp rơi vào trên tay cô, cầm lấy, đắp lên bụng cô.

Lăng Vi vùi trong ngực anh, chân lạnh cóng.

Anh đặt chân cô lên chân anh, làm ấm cho cô.

Chỉ một lát sau, có người bùng chén thuốc tới.

“Ngồi dậy, uống thuốc.” Anh ôm cô dậy.

Thật khó ngủi... Mặt Lăng Vi nhăn lại như trái khổ qua.

“Mau uống đi, uống xong liền hết đau.” Anh ôm cô ngồi trên đùi anh, dỗ cô như dỗ trẻ con.

“Không muốn uống...” Lăng Vi lại trốn vào chăn.

“Không uống không được ngủ!” Anh cường thế kéo cô ra, dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Lăng Vi ngồi trên đùi anh, vùi vào ngực anh, cảm nhận rõ ràng người anh nóng hổi.

Ngay cả hơi thở phả lên mặt cô cũng nóng.

Bụng Lăng Vi kêu ùng ục, cô đau đến gập cả người.

“Uống mau... Uống xong liền hết đau.” Anh nhìn cô, Lăng Vi cũng muốn uống thuốc, nhưng... vừa ngủi mùi thuốc này liền muốn ói!

Cô dùng sức đẩy cánh tay anh, cánh tay anh giống như làm bằng sắt, đẩy thế nào cũng bất động.

“Uống mau lên!” Diệp Đình cương quyết để chén thuốc bên mép cô, cho cô uống một hớp.

“Ừng ực...” Ọe... Miệng đầy mùi tanh...

Cô chán ghét không ngừng toét miệng ói!

“Ọe — —” Căn bản không thể dùng chữ “Đắng” để hình dung, cô có thể chịu đắng!

Cái này, vị này...

Mẹ nó! Đây là thứ gì?!

“Thuốc đắng giả tật lợi cho bệnh, uống mau.” Diệp Đình nói bên tai cô, ép cô uống thêm một hớp.

“Ọe — —” Lăng Vi trợn trắng mắt, nếu không phải cô đau bụng không có sức lực, cô nhất định cầm dao chém chết anh!

“Khó uống vậy sao? Không đến nổi!” Sau đó, Diệp Đình trào phùng, làm tổn thương Lăng Vi tòi tệ: “Không phải uống thuốc thôi sao? Cũng không phải tra tấn! Tra tấn cũng không tổn sức như em, anh hùng hảo hán người ta thấy chết không sờn! Em nhìn em đi, uống thuốc cũng vất vả như vậy, em bình thường can đảm đâu rồi? Dũng khí của em đâu? Sao đến thời khắc quan trọng còn dầy dụa? Uống mau.”

“Anh lợi hại như vậy, anh thử đi!” Lăng Vi tức giận: “Nếu anh có thể uống ba hớp, em lập tức uống sạch!”

Diệp Đình mím môi, nhìn vào mắt cô, nói: “Anh cũng uống thay em, nhưng thuốc này... chữa kinh nguyệt phụ nữ, một đại lão gia như anh, uống xong sẽ thành phụ nữ.”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh: “Có dễ dàng biến thành phụ nữ vậy sao?”

Dễ đổi như vậy, những người muốn đổi giới tính cũng không cần phải phẫu thuật!”

Vì để cho cô uống thuốc, Diệp Đình cắn răng, “Ừng ực ừng ực...” Uống ba hộp.

Khốn kiếp... Cái thứ này...

Diệp Đình cố nén kích động muốn ói, cầm chén đẩy tới trước mặt cô, nhìn cô như không có gì.

“Có gì đâu? Rất bình thường nha! Mau uống đi!” Anh nhấp môi, mặt không biểu tình.

Chương 226: Thật lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn anh như nhìn quái vật, sao anh không có biểu tình gì... Không phải anh bầm sinh mất vị giác chứ?

“Uống mau đi, anh cũng uống nửa chén cho em rồi. Anh nói cho em, thật ra không khó uống lắm, em nhắm mắt, ừng ực ừng ực... là xong.”

“...” Lăng Vi cầm chén, nhắm mắt uống.

Diệp Đình không nhịn được nữa, che miệng “ọe”. Anh sợ ảnh hưởng cô uống thuốc, cố nén không phát ra tiếng.

“Ọe ——” Lăng Vi uống thuốc xong, cả người đều không ổn!

Diệp Đình che miệng cô: “Đừng ói, cố nhịn! Phun ra phải uống thuốc đắng hơn!”

“Ợc ——” Thuốc đã đến cổ họng lại bị cô nuốt xuống.

Uống thuốc đắng hơn, không được! Tuyệt đối không được! Ợc ợc ợc, dùng sức nuốt!

Diệp Đình lập tức đưa nước đường cho cô: “Uống chút nước đường để nén thuốc kia xuống.”

Giằng co nửa giờ, cuối cùng uống thuốc xong.

Hai người đặc biệt đi chà răng mới đi nằm tiếp. Diệp Đình ôm cô, cầm tay cô: “Còn đau không?”

“Nói nhảm!”

“Không phải uống thuốc rồi sao? Sao còn đau?”

“Cũng không phải thuốc thần, nào có hiệu quả nhanh như vậy!”

“...” Diệp Đình không nói thêm gì nữa, bàn tay ấm áp vuốt ve cánh tay cô, đắp lên bụng cô, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay cô.

Ôn nhu vuốt ve này và ấm áp trên người anh như nước suối bao lấy cô.

Cô nhích lại gần trong ngực anh, nhắm mắt hưởng thụ ôn nhu thương yêu anh cho cô.

Anh hôn cô, hơi thở hòa vào nhau. Đột nhiên nỉ non bên tai cô: “Lăng Vi, anh thật lòng.... Thật lòng... với em.”

Thanh âm anh trầm thấp dễ nghe, mang theo tia mê hoặc, đầu độc lòng cô. Cô như bị chạm điện, chỉ cảm thấy có dòng điện yếu ớt đang chạy khắp xương tủy.

Cô đau đến không muốn nói chuyện, vùi vào trong ngực anh, lưng dính sát anh, cảm nhận hơi ấm anh truyền tới.

Hành động này của cô trong nháy mắt lấy lòng anh! Diệp Đình lập tức nóng lên.

Anh cười ôm cô, khế hôn bên tai cô. Bầu không khí liền ấm áp.

“Vi Vi, em tu luyện thành tiểu hồ ly từ đâu... Hồn vía của anh đều bị em ăn rồi.” Anh xoay người cô, trở mình áp chế cô, ôn nhu hôn cô.

Cô đưa tay ôm cổ anh, được khích lệ, nụ hôn của anh dần cường nhiệt, thân thể cũng khô nóng.

Thật lâu, anh thả môi cô ra, trầm giọng cười: “Anh đúng là bị ối!” Anh hít sâu, trán mờ hồ có gân xanh nháy lên.

Lăng Vi buồn cười, biết rõ người cô không thoải mái, anh còn phóng hỏa, không phải bị ối sao...

Anh thở hổn hển, giơ tay xoa mặt cô, xoa cổ cô, ánh mắt men say mông lung, muốn đi tắm lại không nổi.

Lại cúi đầu hôn cô, cô ôm cổ anh, nhàn nhạt đáp lại anh.

“Ha...” Anh cười nói: “Đúng là tìm ngược...”

Anh xuống đất, đi vào phòng tắm.

Lăng Vi không nhịn được bật cười, cô vừa cười, bụng liền đau thắt...

Cũng là tìm ngược...

Một lúc sau, anh ướt đầm đi ra, cường tráng oai hùng như thần Mặt trời Apollo! Anh quấn khăn tắm ngang hông, lồng ngực và cơ bắp lộ ra dưới ánh trắng, còn có giọt nước.

Dưới ánh trắng mông lung, Lăng Vi nhìn giọt nước từ trên da thịt anh từ từ trượt xuống, cô mở to mắt nhìn, thật... thật đẹp, rất thích cảm giác này.

Phụ nữ cũng là động vật thị giác, đều hướng tới, đều mong đợi sự vật tốt đẹp.

Anh chậm rãi đến gần, mở khăn tắm lau người, Lăng Vi vội nhắm mắt.

Chương 227: Gọi ông xã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên tai anh là tiếng mặc quần áo.

Lăng Vi đỏ mặt, đôi môi nồng bỏng không ngừng run run.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, cắn vành tai cô, âm thanh từ tính vang lên: “Ngủ đi, anh ôm em..”

Cả người Lăng Vi như bị nấu chín, đỏ tới mức có thể nhỏ ra máu.

Anh thỏa mãn cười nhẹ, duỗi tay ôm cô, đột nhiên có âm thanh vang lên như cảnh cáo cô cũng giống như cảnh báo mình: “Đừng lộn xộn, thành thật ngủ đi.”

Lăng Vi muốn cho anh ánh mắt xem thường, là ai khiến cô muốn lộn xộn? Nhưng mà cô lười mở miệng.

Anh thành thật nằm, ngực dán vào lưng cô, một cánh tay đặt dưới cổ cô, một tay khác ôm cô, che lại bụng cô.

Hô hấp nóng bỏng cứ phả bên tai cô.

Hô hấp của anh dần vững vàng, Lăng Vi cho là anh ngủ rồi lại đột nhiên nghe anh nói: “Hợp đồng kết thúc, mặc kệ trước kia chúng ta xảy ra chuyện gì, từ hôm nay trở đi chỉ thuần túy nói yêu đương được không? Không biết vì sao... ngoài em ra anh không muốn chạm vào ai hết. Anh cao lớn oai hùng, anh tuần đẹp trai, thông minh bác

học, em đi theo anh không có hại đâu... nếu em nguyện ý làm bà xã của anh cả đời cũng được.”

Môi anh đặt giữa cổ cô, Lăng Vi ngược mắt, ngón tay giật giật.

Thuần túy nói yêu đương sao... làm bà xã của anh cả đời. Trái tim Lăng Vi đột nhiên nháy ngược, máu trong người cũng hừng hực thiêu đốt. Đầu ngón tay phát run, cô nắm tay lại, ức chế kích động trong lòng.

Đã không còn hợp đồng, cả người cô không còn gánh nặng.

Yêu anh... nhất định hạnh phúc còn ngọt hơn mật, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cả người cô nóng lên.

Cảm giác được nhiệt độ trên người cô nóng lên, Diệp Đình nhẹ nhàng xoa tóc cô, nỉ non bên tai cô: “Em không nói gì thì anh xem như em đồng ý nhé...”

Cô run rẩy xoay người đối mặt với anh.

Hai mắt anh tỏa sáng, cô cầm tay anh sau đó giang ngón tay ra để năm ngón tay anh lọt vào kẽ hở, anh và cô, ngón tay hai người giao nhau như thế.

Mười ngón tay đan xen nhau, triền miên si tình.

Hô hấp của anh rối loạn, chống người lên muốn hôn cô.

Lăng Vi cười một tiếng, chịu đựng cơn đau nói: “Nhanh ngủ đi, tắm nước lạnh phát ngiên rồi sao?”

.”...” Anh bức bối nằm xuống, nắm tay cô đặt lên môi mình hôn hôn.

Anh nhắm mắt lại, ổn định cảm xúc chính mình lại không suy nghĩ nhiều.

Cơ thể anh rất ấm, Lăng Vi cảm thấy rất thoải mái. Vừa nãy uống thuốc, trong người dần bớt lặn, bụng không còn đau như thế, sau nửa đêm Lăng Vi nằm trong lòng anh ngủ ngon giấc.

Sáng sớm bụng lại đau...

Đau làm cô phải tỉnh lại.

Lăng Vi mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đang nhìn cô, ánh mắt anh vô cùng thâm tình.

Lăng Vi đau bụng, vừa mở mắt ra chuyện đầu tiên là muốn lật chăn xem có làm bẩn ga giường không, chuyện thứ hai chính là muốn đi...wc.

Cô vừa động, Diệp Đình liền nhấn cô lại: “Em muốn làm gì?”

Cô còn chưa hỏi anh kéo cô lại làm gì thì anh lại hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Đi WC.”

“...” anh hiểu ra, Lăng Vi bĩu môi cười nói: “Bằng không anh nghĩ em đi làm gì?”

“Không có...” Còn tưởng rằng em muốn dọn đồ bỏ đi... Diệp nuốt câu sau trở về, không nói ra khỏi miệng.

Anh nhéo má cô: “Đêm qua lời anh nói em còn nhớ rõ không?”

Lăng Vi tức giận trừng anh: “Em lại không uống say.”

Anh cười: “Rõ ràng anh say sắp bất tỉnh nhân sự vì sao chẳng quên nổi một chữ...”

“Nói gì?” Lăng Vi cố ý hỏi anh.

Diệp Đình nhưn mày: “Không phải em không uống say sao?”

“Em bị bệnh hay quên.” Lăng Vi mỉm cười.

Chương 228: Gọi ông xã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ra sức nhéo má cô, nhớ tới tối qua anh nói: “Hợp đồng kết thúc, mặc kệ trước kia chúng ta trải qua chuyện gì, từ hôm nay trở đi chỉ thuần túy nói yêu đương được không... không biết vì sao... ngoài em ra anh không muốn chạm vào ai hết. Anh cao lớn oai hùng, anh tuấn đẹp trai, thông minh bác học, em đi theo anh không thiệt đâu... nếu em nguyện ý làm bà xã của anh cả đời cũng được.”

Anh mím môi muốn cười lại nhìn xuống... muốn nói lại không nói được.

Một lúc lâu sau mới cười cười thầm nghĩ...: “Rượu và buổi tối... thật là tốt.”

Rõ ràng là tâm trạng và hoàn cảnh giống nhau, ban ngày không thể nói ra, nói lại lần nữa cũng không được...

Anh muốn ngồi dậy, Lăng Vi lại duỗi tay cầm cổ áo anh: “Nói đi, đêm qua anh nói gì? Đêm qua bụng em đau quá, có mấy câu không nghe rõ.”

Diệp Đình cắn răng kéo cô đột nhiên nhìn thấy vết máu không nên thấy...

“Bà xã, em nhìn dưới mông em kìa...”

Lăng Vi giật mình.

Cô xê người nhìn xuống. Trời ạ... nghĩ cái gì tới cái đó.

Không có xấu hổ nhất chỉ có xấu hổ hơn thôi.

aa....

Trước mặt còn có người đàn ông nhìn cô như hổ rình mồi.

Cô xấu hổ che lại làm bộ bụng đau...

Diệp Đình: "..."

Hơn nửa ngày, anh cười rộ lên, làm bộ gọi điện thoại: "Alo... bác sĩ Từ sao? Bà xã tôi biến thành đà điểu rồi!"

"..." Lăng Vi

"Diệp Đình..." Cô yếu ớt kêu một tiếng.

"Hả?"

"Anh ra ngoài trước đi..."

"Gọi ông xã."

"..." Lăng Vi chu miệng, trừng anh một cái.

Giống như cô gái nhỏ đang yêu vậy.

Diệp Đình rất hưởng thụ nhưng vẫn là kiên trì: "Gọi ông xã!"

Lăng Vi không còn kiên nhẫn.

Diệp Đình đột nhiên haha nhướn người tới: “Tối hôm qua nói gì, anh lặp lại lần nữa, em gọi anh một tiếng ông xã, được chưa?”

“Em sẽ suy xét.”

Diệp Đình ôm eo cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Bà xã, anh muốn em làm vợ anh cả đời. Hai chúng ta sống tốt không có ly hôn. Anh đẹp trai như vậy, em ngủ với anh chẳng có gì thiệt... anh kiếm được bao nhiêu tiền đều cho em, anh cũng là của em, gọi một tiếng ông xã anh chỉ ngủ với mình em được không? Em muốn ngủ thế nào thì ngủ, ngủ hồng rồi cũng không cần người khác, thế nào?”

Lăng Vi hỗn độn trong gió, người đàn ông này... trước kia thì bày ra vẻ mặt lãnh ngạo, lạnh nhạt.. sao ở trước mặt cô liền biến thành tên tự luyến vậy?... cái loại ngược nhau lệch trời này... có tốt không?

Lăng Vi đẩy mặt anh ra: “Hình như đêm qua không nói như vậy.”

“Không phải em không nhớ sao?”

Lăng Vi nhướn mày: “Em không nghe rõ chứ có phải không nhớ rõ đâu?”

“..” Diệp Đình cắn răng giữ má cô: “Vậy em... có đồng ý hay không?”

Lăng Vi dùng tay gạt anh, cau mày.

Cô cúi đầu tự hỏi.

Trái tim Diệp Đình đập thành thịch, nhìn biểu tình nghiêm túc của cô, anh sắp hít thở không thông rồi.

Chương 229: Chỉ một mình em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Suy nghĩ trong chốc lát, Lăng Vi từ từ ngược mắt lên.

Cô nhìn anh nói: “Em cảm thấy... Chúng ta vẫn nên cho nhau hiểu biết một chút, khi cảm thấy thật sự thích hợp, lại quyết định.”

Đột nhiên Diệp Đình nắm lấy tay cô, cẩn thận nhìn cô nói: “Em muốn hiểu gì về anh? Em muốn biết gì anh đều nói cho em. Là nhân phẩm? Hay là quá khứ? Hay là tính cách? Hay là thu nhập? Đương nhiên... với tính cách của em chắc chắn sẽ không quan tâm vấn đề này.”

Đột nhiên Lăng Vi rất muốn cười, cô thật sự không quan tâm cái này, nhân phẩm sao?... nhân phẩm của anh không có gì để nói. Quá khứ... cô không biết anh đã từng trải qua như thế nào... phương diện tính cách... thật đúng là cần chờ đợi đã.

Diệp Đình thấy sắc mặt cô hoảng hốt liền lắc tay cô: “Hoặc là em muốn hiểu sâu hơn về anh, anh sẽ cố gắng phối hợp.”

Càng hiểu sâu hơn...

Lăng Vi đổ mồ hôi lạnh, vì sao... cô hiểu sai sao? Những lời này cô cảm thấy thật xấu hổ.

Chẳng lẽ chỉ mình cô hiểu sai sao? Vì sao Diệp Đình lại nghiêm túc như vậy?

Anh dán mặt lại gần nghiêm túc hỏi: “Anh lần nữa theo đuổi em, em cho anh một cơ hội được không?”

Lăng Vi cắn môi: “Xem biểu hiện của anh đã...”

“Được, anh sẽ biểu hiện thật tốt, anh biểu hiện tốt, chúng ta sẽ yêu nhau rồi mới làm hôn lễ chính thức.”

Lăng Vi cười nói: “Biểu hiện không tốt, em sẽ không cần anh.”

Diệp Đình nói chắc chắn: “Sẽ không có không tốt, anh đẹp trai tuấn tú như vậy, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, tài cao ngút ngời. Em xem anh anh minh thần võ như vậy, cao lớn uy mãnh...”
thấy cô cười ra tiếng, Diệp Đình cũng cười rộ lên, cố ý nói bên tai cô: “Nhờ may biểu hiện không tốt... anh tiếp tục cố gắng, tranh thủ biểu hiện thật tốt, tốt đến khi em thỏa mãn mới thôi.”

“...” Lăng Vi bị lời nói vộ lại của anh làm cô cấm khẩu: “Cái gì mà kêu là thỏa mãn? Vừa lòng được không? Vừa lòng đó.”

“Đúng đúng, vừa lòng! Bà xã nói cái gì thì là cái đó...”

Cô oán trách cho anh một ánh mắt xem thường, cười trêu chọc anh: “Anh chính là tên vô lại.”

Diệp Đình nghiêm túc mà nói: “Ta đúng là tên vô lại.”

Lăng Vi cảm thấy buồn cười, nói anh vô lại, anh còn thừa nhận... cô mím môi cười, rõ ràng nói những lời này dễ dàng làm người ta không vui, nhưng mà... cô lại cảm giác rất ấm áp.

“Mau đi ra ngoài, em phải thay quần áo bẩn, còn giặt ga giường

nữa.”

Diệp Đình nhú màu: ‘Vì sao em phải giặt, đám người kia làm cái gì.’

Lăng Vi trừng anh: “Không biết xấu hổ sao? Làm người ta thấy còn tưởng rằng hai chúng ta cái kia đó, thật xấu hổ.”

“Làm cho bọn họ thấy không phải vừa lúc sao? Thuyết minh tình cảm của hai chúng ta càng gần một bước.”

“Lăn qua một bên đi!” Lăng Vi đẩy anh: “Người ta lại không có bệnh!”

Diệp Đình cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm giác câu nói của cô chưa nhiều tin tức.

“Em vẫn chưa bao giờ có đàn ông sao?”

Lăng Vi đỏ mặt, bên trong đôi mắt đào hoa chứa đầy lửa giận: “Nhìn em giống đàn bà tùy tiện ngủ với đàn ông hay sao?”

“Không giống... nhưng mà, em xinh đẹp như vậy, ai biết trước kia có từng,..” biểu tình của anh có chút phức tạp, có chút chắc chắn lại có chút không thể tưởng tượng.

“Anh đang nói tiếng người hả?” Lăng Vi trừng mắt anh, tức giận phùng phùng.

Diệp Đình như không nghe thấy, vẫn còn đang trầm tư.

Hơn nửa ngày, mới nói: “Đám đàn ông trước kia đều bị mù mắt sao? Em xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy, can đảm như vậy, có quyết đoán, có tài hoa mà bọn họ không có ý tưởng không an phận với em...”

Lăng Vi tức quá hóa cười: “Có người sáng mắt như anh còn như đủ sao? Anh còn muốn bao nhiêu đàn ông ngủ với em nữa hả?”

Chương 230: Chỉ một mình em

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên Diệp Đình ôm lấy cô: “Mình anh là đủ rồi... nhưng mà.. anh từng ngủ với người đàn bà khác, có phải không xứng với em hay không?”

Lăng Vi nhú mày, ghét bỏ nhìn anh, đặc biệt nghiêm túc nói: “Có.”

“...” Diệp Đình trấn trụ, hận không thể bấm tay bấm chân mình: “Tuổi trẻ khí thịnh mà... Huyết khí phương cương mà, đàn ông chịu không nổi dụ hoặc. Em nhìn anh đẹp trai như thế, bao nhiêu đàn bà muốn cho anh, nói anh chưa ngủ với người khác em sẽ tin sao? Anh thành thật như vậy em liền tha thứ cho anh đi...”

Lăng Vi ghé mắt nhìn anh: “Trước kia anh đẹp trai như vậy, hiện tại vẫn đẹp trai, sau này càng đẹp trai hơn... đàn bà trên thế giới này nhiều như vậy, luôn có người nguyện ý cho anh, nhiều người muốn tình một đêm với anh, anh tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương, làm sao mà chịu nổi dụ hoặc...”

“Không đâu, từ nay về sau chỉ có mình em. Nhưng mà em phải cam đoan lúc nào chỗ nào cũng phải cho ăn...”

“Bằng không thế nào? Anh liền ăn người khác?”

“Ừmmm...”

“Xí — —” Lăng Vi hung hăng liếc xéo anh, đẩy anh ra: “Anh, còn xa lắm, cút đi, thật chán ghét đàn ông heo như anh, em phải suy xét.”

Lại nghe thấy anh cười haha,.

Anh duỗi tay ôm cô, đầu ngón tay vuốt ve bên eo cô.

“Trêu em thôi mà...”

Anh nắm tay cô, đôi mắt nghiêm túc nhìn cô: “Mấy ngày này tiếp xúc, em còn không rõ con người anh sao? Anh sẽ không xằng bậy. Yên tâm đi... từ đầu đến cuối đều không có người khác, chỉ có một mình em.”

Lăng Vi hít một hơi thật sâu: “Anh chưa bao giờ có đàn bà khác sao?”

Diệp Đình đen mặt, giọng điệu này... không tin tưởng anh tới mức nào hả? Anh nghĩ nghĩ rồi lại nghiêm túc nói: “Khi còn nhỏ anh thấy Paolo ngược đãi một người đàn bà cho nên đối phương có bóng ma. Chờ lớn lên cũng yêu đương vài người nhưng không hề để ý, sau này quyết tâm phát triển sự nghiệp lớn mạnh càng không có thời gian, cho tới khi gặp em...”

Cô cắn môi mãi hồi lâu mới hòa hoãn...

Diệp Đình của ngày hôm nay như thay đổi thành một người khác vậy, nói chuyện cẩn thận, thái độ như đứa bé nhận sai.

Hơn nữa đúng như anh nói, anh cho cô cảm giác đáng tin cậy, cũng đặc biệt có cảm giác an toàn, tuy rằng anh đẹp trai, biết kiếm tiền, đáng người tốt, đầu óc thông minh, nhưng mà cô không hề lo lắng anh sẽ xằng bậy với người đàn bà khác.

Thật sự, không lo lắng. Cũng không biết vì cái gì, có lẽ là trực giác của phụ nữ.

Nhất là lúc ở chung với anh rất vui vẻ. Anh không hề cứng nhắc, không lạnh lùng cao ngạo như trong mắt người khác, không hề có, anh rất tốt.

“Em tin anh, anh nhanh ra ngoài đi, em muốn đi giặt quần áo.” Lăng Vi nhìn không được muốn đi WC, lại sợ anh thấy quần áo bẩn xấu hổ nên rối rắm không động.

Diệp Đình kéo tay cô cường ngạnh: “Không cần em giặt, đêm qua bác sĩ gọi tới dặn dò anh nói lúc thân thích của con gái tới chỉ cần chạm nước lạnh sẽ đau bụng. Bình thường em không chú ý nên mới bị đau.”

Anh lột quần áo của cô ta: “Anh giặt cho em.”

“...” Lăng Vi cúi đầu, Diệp Đình đỏ mặt nhanh chóng cầm ga giường bọc người cô lại.

“Anh đi giặt.” Anh đứng lên, ánh mắt cực kì kiên định.

“Được rồi, anh đừng giặt, để người làm giặt đi, em đói bụng...”

Diệp Đình cũng không muốn giặt, nếu cô đã nói vậy... tốt thôi...: “Anh đi gọi người mang bữa sáng tới.” Nói xong đi tới tủ quần áo lấy ra một chiếc váy sau đó cẩn thận mặc cho cô.”

“Không cần anh mặc giúp em, anh đi đi.” Lăng Vi cầm quần áo chỉ anh ra ngoài.

Diệp Đình không có kiên nhẫn: “Đều là vợ chồng già... ngại cái gì chứ...” anh vừa nói vừa xoay người.

Chương 231: Ngọt, ngọt, ngọt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tên gia hỏa này... Luôn không bớt miệng như thế!

Lăng Vi thật muốn đá cho anh một phát.

Cô mặc xong quần áo, cầm một vật trong tủ quần áo ôm bụng đi vào nhà vệ sinh.

Thật muốn chửi người... đau quá, hơn nữa... đầu tóc rối tinh như vậy, sắc mặt tiều tụy, còn làm bản chần ga... khá lắm sao?

Có tính đây là vết nhơ lớn nhất cuộc đời cô không?

Sau này mỗi ngày đối mặt với anh cô sẽ xấu hổ...

Nếu thật như thế thì cả đời chỉ cúi đầu, không nhìn anh thì không cần nhớ tới chuyện đó.

Đang nghĩ nghĩ bên ngoài có người gõ cửa: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, bao giờ em mới chịu ra hả? Ngã bên trong rồi sao? Có cần gọi 119 không?”

“Ra đây, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì...” cô từ từ tắm rửa, rửa mặt tiện thể gội đầu luôn.

Thu thập sạch sẽ cô mới ra.

Diệp Đình nhăn mày: “Hiện tại em có thể tắm rửa gội đầu sao?”

Anh cầm điện thoại gọi cho bác sĩ: “Bà xã tôi không hiểu chuyện, ông phổ cập cho cô ấy kiến thức cần chú ý gì đi.”

Diệp Đình bật loa đi tới ấn cô ngồi lên ghế, cầm khăn lông lau tóc cho cô.

Đầu dây bên kia bác sĩ Từ nói: “Thời kỳ kinh nguyệt không thể ăn đồ lạnh, thực phẩm chua cay, không thể thức đêm, không thể làm vận động kịch liệt, tốt nhất đừng dùng nước lạnh.”

“Có thể tắm không? Có thể gội đầu không?”

Bác sĩ Từ nói: ‘Có thể tắm nhưng gội đầu thì phải chú ý. Tuyệt đối không thể gội nước lạnh, gội xong phải lập tức sấy khô tránh cảm mạo, trúng gió.’

Diệp Đình xoay người đi cầm máy sấy.

Sấy khô tóc cho cô, Lăng Vi ăn một chén cháo đậu phộng tào đỏ... quá thơm quá ngọt, đậu phộng thơm mềm, ăn cực kì ngon.

Lăng Vi cực kì thích đậu phộng cho nên ăn không ít.

Diệp Đình thấy cô ăn uống thỏa thích mới âm thầm mở di động lật sổ tay ‘36 cách theo đuổi vợ’ anh đã lưu vào máy, dò từng cái một.

Điều thứ nhất để theo đuổi vợ: Bà xã thích ăn đậu phông.

Nhớ cho kỹ.

Lúc này tivi bắt đầu phát bản tin, Lăng Vi nhìn lướt qua màn hình thấy trên đài TIB đang đưa tin về bữa tiệc đêm qua...

“Này, lạ thật, sao TIB lại đưa... tin về gièm pha của Louis.” Lăng Vi kinh ngạc: “Không phải bọn họ đã xóa hết ghi hình rồi sao?”

Diệp Đình uống mấy miếng cháo không nói gì.

Đột nhiên Lăng Vi nhú mày: “Anh cho người lên quay hả?”

Diệp Đình cho cô ánh mắt tán thưởng, nhàn nhạt cười nói: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Em ở bên cạnh anh lâu như vậy rồi cuộc cũng thông minh hơn, anh rất vui mừng.”

Lăng Vi tức giận trừng anh một cái, tiếp tục xem TV.

Lần này Paolo - Louis thật là mất hết mặt mũi, người đàn bà bị hắn liên lụy hận hắn tận xương, hận không thể lập tức giết chết hắn.

“Paolo - Louis gặp phiền toái lớn rồi!” Lăng Vi thổn thức không thôi, chiêu thức ấy Diệp Đình chơi thật xinh đẹp, chỉ làm bắn thanh danh của hắn thì không tính là gì, chỉ có phá hỏng mạch ngầm của hắn, phá hỏng làm ăn của hắn mới là một kích trí mạng.”

“Lá gan của TIB cũng đủ lớn, loại tin tức này cũng dám công bố ra, không sợ gia tộc Louis chửi chết bọn họ sao?”

Diệp Đình hừ một tiếng: “Mới vừa khen em, em lại hiện về nguyên hình.”

Lăng Vi bị anh nói chọc, đột nhiên minh bạch cái gì, nhìn chằm chằm vào anh nói: “Bọn họ dám báo loại này tin tức, là bởi vì... có anh làm chỗ dựa đằng sau!”

Diệp Đình không nói nữa.

Tin tức đã truyền đi lập tức ném một cú boom lớn.

Chương 232: Ngọt, ngọt, ngọt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một nhà đài khác còn phóng đại nói Lăng Vi và Diệp Đình kết hôn vì hợp đồng, nói hôn nhân của bọn họ chỉ là nói dối.

Còn nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Diệp Đình, Lăng Vi sẽ xử lý thủ tục ly hôn vào hôm nay.

Diệp Đình đen mặt, anh gọi điện cho người điều tra một chút ông chủ sau lưng nhà đài này, không nghĩ tới Sở Minh Y cho anh ‘đại lễ’ lớn như vậy.

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm đáng sợ.

Clip quay xong, tin tức tiếp tục công bố bài phỏng vấn đối với dân chúng.

Dân chúng xem chuyện này không giống nhau.

Có người nói Diệp Đình là nguy quân tử, có ý hãm hại Paolo – Louis.

Có người nói: “Paolo – Louis là biến thái, không xứng làm ba.”

Bởi vì Diệp Đình và gia tộc Louis đã sớm trở thành đối tượng được công chúng bàn tán náo nhiệt, hai tin tức này vừa truyền ra lập tức tạo nên cơn lốc dư luận.

Phía dưới Mặt thư (giống wibo) của Paolo và Diệp Đình như náo nhào, đều là bình luận chửi rủa.

Ngôn ngữ dơ bẩn, khó coi, toàn là lời công kích và ác ý.

Lăng Vi chẳng ăn nổi nửa miếng cháo.

Nhìn thấy nhiều người chửi rủa Diệp Đình, cô cực kì khó chịu, cổ họng như bị nhét bông.

Anh mắt cô trầm xuống trầm nghĩ: “Hiện tại dân chúng nhìn thấy tin tức này nhất định đều cho là bọn họ ly hôn nhưng không phải. Tuy bọn họ ký tên nhưng không đi đến cục dân chúng, bọn cô lại bắt đầu lần nữa, tâm ý của Diệp Đình cô hiểu, cô phải để cho công chúng biết hiện tại bọn họ rất ngọt ngào, hạnh phúc.

Nói như vậy truyền thông đưa tin đối với Diệp Đình đều là chửi bới.

Đột nhiên Lăng Vi nhớ tới lời anh nói: “Hôm nay chúng ta lại bắt đầu một lần nữa, đã không còn hợp đồng trời buộc, hai chúng ta thoải mái yêu đương.”

Lc mỉm cười, ngược mắt nhìn Diệp Đình nghiêm túc nói: “Em cảm thấy hôm nay là một ngày quan trọng, em sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay, chúng ta chụp một tấm hình làm kỷ niệm, xem quan hệ của chúng ta sẽ duy trì được bao lâu.”

Nói xong dán mặt qua cầm di động muốn chụp hình. Cô muốn post hình lên mặt thư thay Diệp Đình làm sáng tỏ hiểu lầm.

Diệp Đình cau mày né tránh, ghét bỏ nhìn cô: “Sao lại nói như vậy? Cái gì mà bảo có thể duy trì được bao lâu?”

Anh nghiêm túc nói: “Yêu thì sao có thể nói là duy trì bao lâu? Yêu là phải hưởng thụ, là ngọt ngào. Em cứ nghĩ duy trì thì nhất định không thể nào lâu dài được, hiện tại em cần phải sửa đổi cho đúng thái độ của em đi.”

Lăng Vi lập tức nhấn ai: “Được, được rồi, là em nói sai rồi, chúng ta phải hưởng thụ phải ngọt ngào, không cần duy trì, nào tới cười một cái đi.”

Lúc này Diệp Đình mới ghé mặt lại gần cô.

Anh nhìn hai cái đầu to trên di động của cô không khỏi nhú mày, đời này anh chưa bao giờ chụp tấm hình xấu như vậy, tự chụp? chơi trò gì vậy? Khó coi muốn chết được không?

“Không cần nhú mày, nhanh cười đi nào.” Lăng Vi từ trong màn hình trừng anh.

Diệp Đình mặt thối cười một chút, muốn miễn cưỡng bao nhiêu có miễn cưỡng bấy nhiêu.

Lăng Vi tức giận, làm sao mà chụp đây, khó coi chết đi được. Cô nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên hôn lên má anh một cái, Diệp Đình sửng sốt biểu tình lập tức dịu dàng, ngay cả ánh mắt cũng nhu tình như nước.

Lăng Vi cười với màn hình nhấn chụp.

Oa, đẹp ngây người, quá ngẫu nhiên.

Không cần tạo hình, hai người chụp tự nhiên, hiền hòa, tuy không trang điểm nhưng hoàn toàn thể hiện được sự ngọt ngào.

Pv phát hiện biểu tình của Diệp Đình... thật sự say mê, ánh mắt mê ly quyến rũ.

Mà cô, cười ngọt ngào... đôi mắt sáng ngoài cong thành mặt trăng.

Mà lúm đồng tiền như ẩn như hiện cực kì xinh đẹp.

Chương 233: Xé — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn mình trong hình, lại thất thần.

Cô thật sự không biết... Thì ra, cô lại cười như vậy? Ngọt ngào, đẹp đẽ, hạnh phúc như thế...

Bỗng nhiên... không nở đăng hình. Hình đẹp như vậy, cô không muốn cho người khác nhìn.

Nhưng cô càng không muốn Diệp Đình bị người khác chửi rủa, không muốn anh bị người khác hiểu lầm, không muốn anh bị người khác gièm pha.

Lăng Vi đăng tấm hình này xong, lại gửi tấm hình cô sườn xám sứ thanh hoa tham gia tiệc rượu, phối một hàng chữ trên hình: “Nước vận thanh hoa dật, giọt mưa nhuận hàn hương... Cạn tiểu thâm sinh tình, vị ta hộ hoa phượng.” Ký tên, viết — — Diệp Đình, cô còn cố ý gửi kèm cài tóc đó.

Đăng lên mạng, toàn bộ hình ảnh cực kỳ có ý thơ, cực kỳ có hàm súc.

Cô muốn để cho tất cả mọi người quan tâm chuyện này đều biết tài hoa và mị lực của Diệp Đình! Có thể vì vợ mà làm thơ thâm tình như vậy, có thể là người không vợ sao?

Cô cẩn thận kiểm tra một lần, huých cánh tay Diệp Đình: “Anh nhìn

đi.”

Cô cười kêu anh. Diệp Đình nhìn hình, ánh mắt ấm áp đến mức có thể xúc tiến hoa đào nở.

Anh nhìn một lúc lâu, gửi đi. Thừa dịp cô không chú ý, lưu hình trong điện thoại, cài thành màn hình chính.

Diệp Đình đăng lại, facebook của anh lập tức nổi lên làn sóng lớn!

Fan hay anti đều bùng nổ.

Bên fan có đau lòng, có hâm mộ, có ghen tỵ, có càng mê luyến. Tiếng tăm chửi rủa của bên anti ngược lại nhỏ rất nhiều...

Sau khi công bố, “MB Tân Ngu” lập tức trở thành đối tượng công kích của người ái mộ!

“Giải trí truyền thông uy tín lâu năm lại phát tin giả lừa gạt đại chúng! Nói người ta là hôn nhân hợp đồng, chứng cứ đâu? Nói người ta hôm nay ly dị, chứng cứ đâu? Người ta còn khoe tự sướng ngọt ngào kia! MB Tân Ngu, các người thật mất mặt!”

“Lầu cuối! +10086! Lão tử vừa dậy, anh liền cho tôi xem cái này? MB Tân Ngu, anh có phải trâu không? Nói người ta ly dị, ly dị còn khoe hình chụp chung sao? Người ta còn khoe ngọt ngào!”

“...”

Sở Minh Y giận đến mũi cũng bị lệch!

Rõ ràng bọn họ kết hôn hợp đồng, rõ ràng Diệp Đình đã đuổi Lăng Vi ra ngoài, Jack và Benn đều theo dõi Lăng Vi, bắt cô ta đi!

Sao Diệp Đình đột nhiên tìm được Lăng Vi chứ?

Sở Minh Y giận đến đau ngực...

Trộm gà không thành, còn mất năm gạo, vừa nhận điện thoại, Diệp Đình ra tay với “MB Tân Ngu”!

Sở Minh Y giận đến nước mắt chảy ròng!

Tin tức MB Tân Ngu sắp thị thu mua không kính mà đi, một tin khác bùng nổ hơn: “Jasda, công ty tài chính Ân Thái bị Đình Phong Quốc Tế thu mua!”

“Jasda, Ân Thái... Đó là công ty dưới danh Jack và Benn!”

Sở Minh Y như lâm đại địch, da đầu tê dại! Diệp Đình đã xuống tay với Jack và Benn, hơn nữa thành công!

Ước chừng một ngày, có thể tưởng tượng được, Diệp Đình dùng số tiền lớn! Anh phải bỏ tiền vốn bao lớn?!

Thủ đoạn của Lôi Đình! Thủ đoạn sắt đá máu lạnh!

Mặc dù không tận mắt thấy một màn thu mua, nhưng cô ta ngửi thấy được mùi tinh phong huyết vũ trên thương trường.

Chương 234: Xé — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ôm điện thoại, không ngừng share bài viết của Diệp Đình.

Người ái mộ của anh ngày càng nhiều, người viết bình luận mắng chửi rớt cuộc từ từ bị ép xuống.

Dần dần, mọi người đều chúc phúc, còn có fan nữ muốn lấy bài thơ Diệp Đình viết in thành bưu thiếp, thẻ kẹp sách... Còn nói anh và Lăng Vi muốn giao quyền, chia lợi nhuận cho hai người... Lăng Vi trả lời bọn họ: “Có thể in thành bưu thiếp hoặc thẻ kẹp sách, không cần chia lợi nhuận, nhưng phải làm thật đẹp nha.”

Những fan nữ hưng phấn kêu to nhảy cẫng lên, lập tức theo dõi facebook của Lăng Vi.

Diệp Đình không nghĩ tới tình hình thay đổi nhanh như vậy, anh vốn không chú ý chuyện này lắm.

Ai mắng anh, khen anh, anh lại không để tâm...

Nhưng chỉ cần vợ vui vẻ... Anh nhất định sẽ toàn lực phối hợp.

Nháo theo cô, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Diệp Đình share hình anh vừa đăng, có chút không hoàn mỹ là luật thơ anh nổi hứng làm kia không chỉnh tề lắm, nếu cho anh thời gian dài, có thể sẽ viết tốt hơn, có điều... vậy thì phải dồn hết tâm trí, cho

anh lựa chọn lần nữa, anh vẫn thích nổi hứng mà viết như vậy.

Tâm tình hai người rất tốt tiếp tục ăn cháo.

“Tiên sinh, phu nhân, chào buổi sáng!” Lúc này, luật sư Chu đi tới trước bàn ăn, đưa hợp đồng tới trước mặt Lăng Vi.

“Phu nhân, phần hợp đồng sau ly dị tặng những gì này cần cô ký tên xác nhận... Cô ký xong, tất cả trong hợp đồng, tôi sẽ lần lượt chuyển qua danh nghĩa cô.”

Lăng Vi nhận lấy hợp đồng, nhìn lướt qua: “Không còn bao lâu nữa là kết hôn, cũng không cần ký tên xác nhận.”

Diệp Đình và luật sư Chu đồng thời giương mắt nhìn chăm chú vào cô.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, đột nhiên cười lên, hỏi: “Anh hy vọng em ký?”

Diệp Đình nhìn cô, ánh mắt có chút khẩn trương. Lăng Vi cầm hợp đồng trong tay cân nhắc.

Nếu cô ký, nói rõ hai tháng qua, đối với Diệp Đình mà nói, tất cả cô làm đều là hư tình giả ý...

Nhưng tối qua bất ngờ bị bắt, để cho cô biết cũng không phải vậy! Hơn nữa, cô cũng đã rất rõ ràng thái độ của Diệp Đình. Nếu bọn họ đều muốn cho đối phương một cơ hội, số tiền này cô không thể nhận!

Nghĩ vậy, hai tay Lăng Vi cầm tờ hợp đồng, xé nát bấy.

Xé nát?!

Luật sư Chu run lập cập, đây chính là tài sản có giá trị hơn trăm triệu!

Cô cứ thế mà xé!

Mắt không chớp một cái nào!

Tim Diệp Đình đập nhanh hơn, “hành động vĩ đại” này của Lăng Vi khiến anh chấn động, nói thật, anh gặp quá nhiều phụ nữ coi tiền bạc là cha mẹ!

Chỉ có một người trước mắt rất sợ tiền cắn tay.

Diệp Đình suy nghĩ, mở laptop, nghĩ thêm một tài sản để tặng trong hợp đồng kết hôn.

Đợi luật sư Chu in hợp đồng ra, lúc đưa tới trước mặt cô, Lăng Vi liền vui vẻ: “Tiền này anh không chuyển ra ngoài, bỏ tay đúng không?”

Lại còn tặng nhiều hơn ly dị!

“...”

Diệp Đình nhìn mặt cô, một lát sau, lãnh đạm nói: “Đúng vậy, có tiền chính là tùy hứng.”

...

Lăng Vi suy nghĩ, vẫn lắc đầu: “Phần hợp đồng này tạm thời để đó đi, đến khi chúng ta chân chính ở bên nhau, em nhất định ký.”

Luật sư Chu nhìn Diệp Đình, thấy trong đôi mắt thâm trầm của anh có một tia trách nhiệm nặng nề, còn có tia ngạc nhiên mừng rỡ ngoài ý muốn.

Thật lâu, Diệp Đình gật đầu, luật sư Chu lấy hợp đồng, xoay người đi ra ngoài.

Lăng Vi tiếp tục ăn, tựa như chưa xảy ra chuyện gì.

Ăn hai chén cháo đậu phộng, Lăng Vi bỗng nhiên nhìn Diệp Đình, nói: “Em muốn học đầu tư chứng khoán.”

Diệp Đình nhìn cô: “Chứng khoán phải mạo hiểm, gia nhập cần cẩn thận.”

“Em biết chứng khoán phải mạo hiểm.” Lăng Vi gật đầu: “Nhưng sư phụ em là cao thủ mà.”

Diệp Đình kiêu ngạo cười: “Anh cũng chưa nói thu nhận em làm đồ đệ.”

“Em có nói bái anh sao? Đừng tự mình đa tình... Lôi Tuân làm phân tích chứng khoán, em đi tìm anh ta, em đóng học phí, anh ta còn có thể không nhận em?”

Chương 235: Hai người này... thật hành hạ người khác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“...” Diệp Đình cắn răng, tay dưới bàn gửi tin nhắn: “Cậu dám nhận cô ấy, tôi cho cậu chết không chỗ chôn!”

Lôi Tuấn nhận được tin nhắn, đầu óc mơ hồ, trò gì đây nha?

Cái gì... cái gì mà... cậu dám nhận cô ấy?

Lôi Tuấn nhìn mấy chữ sau, không khỏi run rẩy...

“Tôi cho cậu chết không có chỗ chôn!” Thù gì? Oán gì?

Chết không có chỗ chôn đó, cũng quá ác rồi!

Anh ta nhìn đi nhìn lại. Anh Đình đây là muốn làm gì?

Cậu dám nhận cô ấy?

Nhận ai?

Lôi Tuấn đang mờ mịt, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

Anh ta chạy đi mở cửa, thấy Lăng Vi đứng ngoài cửa: “Chị dâu, tại sao chị tới đây? Tìm tôi có chuyện gì?”

Lăng Vi ôm một xấp tài liệu trong ngực.

Khách sáo nói với Lôi Tuấn: “Tôi muốn học đầu tư chứng khoán, anh dạy tôi đi.”

Sấm sét đánh xuống đầu Lôi Tuấn.

Bất chợt biết... “Cậu dám nhận cô ấy, tôi cho cậu chết không có chỗ chôn!”

Thì ra, câu đó... là ý này.

Chết không có chỗ chôn đó, anh ta tuyệt đối tin tưởng anh Đình làm được...

“Cái đó... Chị dâu, dạy chị không thành vấn đề! Tuyệt đối không thành vấn đề! Nhưng... hôm nay tôi có chút việc, phải đi ra ngoài ngay lập tức...”

“À, vậy tôi chờ anh trở lại.”

“Cái đó...” Lôi Tuấn gãi đầu: “Tôi phải đi Hy Lạp... Có thể một tuần cũng chưa về được.”

Lăng Vi nhìn anh ta, hỏi: “Đến đó làm gì?”

“Ách... Tôi có một bạn học sắp kết hôn, tôi đi tham gia hôn lễ.” Anh ta mở to mắt biên kịch.

“À...” Lăng Vi gật đầu, ánh mắt cong cong cười một tiếng.

Lôi Tuấn thấy đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia của cô cười như không cười nhìn anh ta chằm chằm, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Sau đó, nghe cô nói: “Đừng quên chụp nhiều hình... Tôi thích nhìn người ta kết hôn nhất.”

Đình đầu Lôi Tuấn thiên lời cuồn cuộn...

Lập tức gật đầu: “Được được được, tôi nhất định chụp nhiều hình!” Trong lòng âm thầm suy nghĩ, hình dễ làm, đến tiệm áo cưới trộm mấy tấm hình, tương đối dễ dàng.

Thật may chưa nói bạn học sinh con... Nếu không, anh ta phải đến phòng sinh...

Lăng Vi ôm tài liệu, gật đầu.

Lôi Tuấn cười “ha ha”, lấy lòng nói: “Chị dâu... Chị không biết anh Đình là cổ thần sao? Tài nguyên tốt như vậy, tại sao chị không dùng? Chị không biết có bao nhiêu người muốn nghiên cứu lý niệm đầu tư của anh Đình sao?”

Lăng Vi bĩu môi: “Anh ấy không thể dạy tôi đâu.”

Lôi Tuấn trợn to hai mắt, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất thế giới!

Vừa rồi là ai muốn anh ta chết không có chỗ chôn? Anh Đình, anh đã nói gì khiến chị dâu có ảo giác này?

Mặt Lôi Tuấn đầy chân thành nói: “Chị dâu, chị và anh Đình còn chưa hóa giải hiểu lầm sao? Anh ấy... đối với chị... đó là... Sao chị cứ không tự tin như vậy chứ?” Giọng Lôi Tuấn cũng run run.

Lăng Vi rùng rợn: “Tính tình anh ấy không tốt, hơn nữa không có kiên nhẫn...”

“Không có! Tuyệt đối không! Tôi lấy đầu đảm bảo!” Lôi Tuấn thề thành khẩn.

Lăng Vi quan sát anh ta từ trên xuống dưới, xoay người đi ra phòng khách.

Sau lưng Lôi Tuấn toát mồ hôi lạnh.

Hai người này... thật hành hạ người khác.

Cạnh cửa sổ phòng khách, Diệp Đình đang nhàn hạ mở cuộc họp video, trên bàn còn bày ly cà phê hương nồng.

Lăng Vi ngồi cạnh anh, im lặng.

Nửa giờ, Diệp Đình họp xong, đứng dậy chuẩn bị đi.

Lăng Vi đột nhiên hỏi: “Khi nào chúng ta trở về?”

“?” Diệp Đình làm bộ kinh ngạc: “Sao thế?”

Cô bĩu môi nói: “Lôi Tuấn nói anh ta phải đi tham gia hôn lễ... Em muốn tìm thầy để học đầu tư chứng khoán...”

Diệp Đình nhìn cô, nghe rất nghiêm túc.

Lăng Vi nói tiếp: “Em còn muốn đi làm.”

“Ừ...” Diệp Đình suy nghĩ một lát, nói: “Em cần công việc, có thể làm đề án thiết kế ở nhà. Ngành thiết kế, không cần phải tới công ty mỗi ngày...”

Chương 236: Hai người này... thật hành hạ người khác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh bỗng nhiên kề sát cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô: “Anh nói với Henry một tiếng, coi như xin nghỉ phép cho em.”

Tim Lăng Vi đập cuồn cuộn loạn.

Cô siết quả đấm, buộc mình trấn tĩnh: “Em chủ yếu muốn học đầu tư chứng khoán.”

Diệp Đình nháp môi: “Hai ngày nay anh rảnh rồi, có thể nói cho em chút kiến thức nhập môn trước. Hai ngày sau, chờ thân thể em khá hơn, chúng ta trở về. Em đau bụng, không tiện đi máy bay.”

Lăng Vi hít hơi, thì ra anh muốn ở lại là vì chuyện này, thật ra... cô không sợ.

“Trong nhà này oi bức, đi ra ngoài một lát.” Anh đứng lên, nắm tay cô.

Diệp Đình gọi mấy anh em đi cùng, đi tới bờ biển của khu du lịch.

Kaya thay bikini màu đỏ, quyến rũ soái ca khắp nơi. Lôi Đình mặc váy đi biển màu xanh, tự sướng các kiểu...

Chính Hiền, Quân Dương đang đánh bóng chuyền trên cát. Tần Sinh lướt sóng.

Lăng Vi phiền muộn ngồi dưới dù nấp lớn, nghe Diệp Đình nói về thị trường chứng khoán...

Từ nhỏ cô không tốt về số học, vừa thấy số, liền đau đầu.

Nhưng cô phải chuyên tâm.

Cô phải kiếm tiền, cô phải nhanh chóng chuộc bất động sản về mình, thậm chí, cô muốn gây dựng lại “Long Đăng”!

“Có biết tại sao chứng khoán này thành “Thường thanh thụ” không?”

Lăng Vi lắc đầu, “Thường thanh thụ” anh nói chính là chứng khoán luôn giảm, vẫn màu xanh lá cây, chưa từng đỏ...

Nhìn dáng vẻ thẳng thắn của cô, tâm tình Diệp Đình rất tốt, cười lên: “Nói dễ nghe, chồng dạy cho em.”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, kêu một tiếng: “Đình Đình...”

Diệp Đình méo mặt, thầm hận mình làm sao ban đầu đặt cho mình cái tên này chứ?

“Kêu lớn lên!”

Lăng Vi rất muốn cười, cô nhin, cố ý chọc cười anh: “Chồng à?”

Diệp Đình hít hơi, chỉ cảm thấy cả người nóng lên! Mạch máu như bị thiêu cháy!

Anh gật đầu như không có chuyện gì.

Giơ tay, dùng đầu ngón tay xoa cằm, che giấu nội tâm kích động.

Anh đặc biệt kiên nhẫn giảng giải cho cô, Lăng Vi nghiêm túc ghi chép. Không ai biết, anh muốn cười lớn bao nhiêu, muốn hét to bao nhiêu! Máu nóng của anh không chỗ giải quyết, nghẹn đến mức làm anh nội thương!

Một lúc sau, anh lại nghiêm túc hỏi: “Biết cái gì gọi là bắt đầu khai bàn giá không?”

“Không biết...” Lăng Vi lắc đầu.

Diệp Đình nhích lại gần cô, chỉ chỉ má trái mình.

Ai u... Bộ đáng kiêu ngạo!

Lăng Vi cực kỳ hào phóng ôm cổ anh, hôn “chụt” một cái.

Anh hài lòng mím môi, đáng vẻ muốn cười lại không cười, ngược lại chọc cười Lăng Vi.

“Khai bàn giá chính là... giá trị của khoản giao dịch thành công đầu tiên sau khi bắt đầu giao dịch...”

“Đơn giản như vậy!” Cô đúng là ngu! Lại bị một vấn đề dễ dàng như vậy lừa hôn!

Giảng giải về bắt đầu phiên giao dịch xong, anh lại hỏi: “Biết cái gì gọi là thu bàn giá không?”

Lăng Vi mở to mắt: “Thu bàn giá là giá trị của khoản giao dịch thành công cuối cùng trước khi kết thúc giao dịch...” Thật sự coi cô là kẻ ngu sao?

“Sai!”

Diệp Đình nghiêm túc chỉ chỉ má phải mình.

Chương 237: Nam thần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sao sai được?” Lăng Vi không phục, ôm cổ anh, hôn “chụt” một cái lên má phải anh.

Diệp Đình kiên nhẫn sửa chữa: “Thu bàn giá là chỉ... giá trị của khoản giao dịch thành công cuối cùng trước khi kết thúc giao dịch...”

“Em nói vậy mà!”

“Em nghĩ lại đi, phải không?”

Mẹ nó... Cô nói ý này nha! Ít hơn anh một chữ mà thôi!

Anh chẳng chặc đàng hoàng nhìn cô, nói: “Chúng khoán phải mạo hiểm, đầu tư cần cẩn thận. Bây giờ em mới bắt đầu học tập, nhất định phải có một thái độ chặt chẽ cẩn thận! Sai một ly, đi một dặm. Em chưa từng nghe sao?”

Lăng Vi nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, thật lâu mới nói: “Đại cầu đã không còn dung nạp anh, mau trở về sao hỏa của anh đi!”

Diệp Đình không để ý tới cô, lại tiếp tục hỏi: “Biết cái gì gọi là ‘Hiện thủ’ không?”

Lăng Vi trừng anh: “Em đột nhiên không muốn biết nữa...”

Diệp Đình đáng tiếc: “Aiya, anh vốn muốn nói miễn phí cho em, không nghĩ tới... Người nào đó...”

“Mau nói, sao nói nhảm nhiều như vậy!” Nếu không phải laptop quá đắt, cô đã đập lên đầu anh!

Diệp Đình thu liễm, nghiêm túc nói: “Hiện thủ chính là phần chứng khoán lập tức thu mua xong. Giao dịch nhỏ nhất thị trường chứng khoán là 1 thủ, thành 100 cổ. Về chứng khoán thống nhất gần đây, có cái được gọi là hiện thủ...”

(*) Hiện thủ: Lập tức nắm bắt.

Lăng Vi nghe, hơi mờ mịt...

Đôi mi thanh tú nhíu lại, gì mà thống nhất, giao dịch nhỏ nhất, cái gì mà hiện thủ ah...

Quá chuyên nghiệp, không hiểu rõ lắm.

Diệp Đình nhìn chăm chăm cô một hồi, lại kiên nhẫn đưa ra vài ví dụ cho cô.

Mắt Lăng Vi sáng rực lên.

Diệp Đình lại tiếp tục nói.

Anh cho rất nhiều ví dụ, Lăng Vi dần hiểu rõ về chứng khoán, cô lặng lẽ khen ngợi Diệp đại boss, không nghĩ tới... Người ngu si số học như cô lại có thể nghe hiểu toàn bộ!

Làm học sinh ngoan ngoãn năm ngày, kinh nguyệt rút cuộc đi. Cô cũng lẫn lộn trong công ty chứng khoán.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Diệp Đình đều dẫn cô đi cảm nhận bầu không khí của công ty chứng khoán.

Lại nói khuynh hướng phát triển và mức độ của mỗi chứng khoán cho cô...

“Còn phải hiểu rõ hơn cái này?” Lăng Vi không hiểu điểm này. Diệp Đình kiên nhẫn giải thích: “Tình trạng kinh doanh của xí nghiệp trực tiếp ảnh hưởng xu hướng của chứng khoán.”

“À...” Lăng Vi gật mạnh đầu.

Bầu không khí công ty chứng khoán nóng như lửa, còn anh đứng ở đại sảnh như chỉ điểm giang sơn, trong mắt lóe lên ánh sáng tự tin, tựa như anh có thể chạm được mỗi một mạch đập của chứng khoán.

Ánh mắt anh sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc, tựa như sinh ở chỗ này, sống ở chỗ này, khí thế nghiêm túc kia, vẻ đẹp trai kia làm tim người khác đập rộn lên, mắt lom lom!

Lăng Vi nhìn anh, hoàn toàn bị nhất cử nhất động của anh khống chế, ngón tay anh chỉ tới chỗ nào, ánh mắt cô liền nhìn chỗ đó.

Trong miệng anh nói gì, cô liền khắc thật sâu trong đầu.

Cô như mất hồn lạc phách, hoàn toàn bị anh khống chế tinh thần.

Tim cô không tự chủ mà nhảy loạn. Thỉnh thoảng, anh dừng lại, dùng đôi mắt phượng đẹp đẽ mị hoặc kia đầu độc nhìn cô chăm chăm, cô sẽ đột nhiên tỉnh hồn, làm bộ cầm quyển sổ nhỏ, vùi gương mặt đỏ bừng vào trong quyển sổ, nghiêm túc ghi chép mỗi một câu nói của anh.

Thái độ nghiêm túc đến mức Diệp Đình không nhận được vỗ tay cho mình.

Chương 238: Nam thần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình thật thích tình trạng cô mấy ngày nay, ánh mắt nhìn anh đã khác. Sùng bái, khâm phục, còn có chút cảm mến, không tràn đầy phòng bị như trước.

Có lúc vui vẻ, còn chủ động ôm cổ anh, hôn mặt anh.

Diệp Đình hài lòng, mấy ngày nay tương đối thoải mái.

“Chị dâu, đi đánh bóng thôi — —” Quân Dương mặc áo sơ mi hoa, nụ cười như ánh mặt trời, anh ta cầm bóng chuyền trong tay, ngoắc Lăng Vi.

Chính Hiền cũng gọi cô: “Chị dâu đi thôi, không nên phụ lòng ánh mắt trời thật đẹp này nha!”

A, còn rất có ý thơ.

Lăng Vi đang vui đầu nghiên cứu thị trường chứng khoán, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt, trước mắt đều là số và đồ thị!

Bây giờ cô nhìn mặt Quân Dương và Chính Hiền đều giống như đang nhìn đường K của chứng khoán. Sống mũi Quân Dương cực kỳ cao, Lăng Vi khen anh ta, ừm... chứng khoán này tăng không tệ. Cô lại nhìn Chính Hiền, cái mũi nhỏ... Mũi lõm xuống... Lăng Vi lắc đầu, chứng khoán này không tăng được... Tình thế không đủ mạnh.

Quân Dương và Chính Hiền thấy cô một hồi gật đầu, một hồi lắc đầu, đều sợ run, vội vàng chạy tới, đứng bên cạnh cô, Quân Dương giơ tay lên, hươ hươ trước mắt cô: “Chị dâu sao thế? Không hợp với ánh mặt trời? Hình như luyện đến mắt lé rồi?” Nói xong, lại hươ tay.

Chính Hiền lau mồ hôi, áo sơ mi cũng ướt đẫm.

Anh ta cũng cúi đầu, lo lắng hỏi cô: “Chị dâu, có phải chị quá mệt mỏi không? Nghỉ ngơi, chơi cùng chúng tôi một lúc đi! Quân Dương rất lợi hại, tôi không đánh lại cậu ta, chị dâu, chị cùng nhóm với tôi, hai ta đấu một mình cậu ta. Chị nhìn đi, cậu ta dắt tôi chạy vòng vòng.”

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, sắc mặt Diệp Đình không thay đổi, xem văn kiện trong tay.

Giống như anh không nghe được gì.

Đại lão gia không lên tiếng... Cô vẫn nghiêm túc học tập. Lăng Vi lắc đầu, chỉ chỉ đồ thị trong laptop, nói: “Hai anh đi chơi đi, tôi có việc phải làm!”

Quân Dương bĩu môi: “Sao cô có thể học mãi như vậy? Quá mệt! Lúc đi học, không phải giáo viên đã nói phương pháp học tập hữu hiệu nhất là lao dật kết hợp, trương thi có độ! Chứ không phải học mãi học mẫu, học đến đầu óc quay cuồng, hai mắt lơ mờ... Chị nhìn chị bây giờ đi, hai mắt vô thần, tròng mắt cũng sắp thành nhang muỗi rồi!”

(*) Nom na là tìm cách giảm áp lực.

Lăng Vi xoa huyệt Thái dương... Quả thực mệt mỏi, dây cung trong đầu cũng căng chặt, lúc này nhìn gì đều giống đồ thị K.

Thậm chí ngực khó chịu, muốn nôn.

Quân Dương và Chính Hiền đứng một hồi, không dám nói gì thêm, đập bóng đi.

Vừa trở lại sân, lấy Đình lão đại đột nhiên đứng lên, anh nắm cổ tay Lăng Vi, kéo cô ra.

Lăng Vi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, mặt anh đầy không kiên nhẫn nhìn cô, nói: “Nhìn tay chân nhỏ bé của em, vừa nhìn liền biết ít rèn luyện.” Nói xong, kéo tay cô ra sân bóng.

Lăng Vi bị anh kéo, còn không quên thuận tay khép laptop, trước khi khép lại, còn nhìn lướt qua màn hình.

Sắc mặt Diệp Đình hòa hoãn một ít, nắm chặt tay cô.

Mặc dù là mùa hè, nhưng ngón tay cô lạnh băng. Có lẽ vì thể hàn, bất kể mùa đông hay mùa hè, tay chân đều lạnh cóng.

Anh nắm tay cô, cau mày.

Nhớ tới bác sĩ Từ nói cô bị lạnh, ảnh hưởng mang thai, mỗi lần đau bụng đều giống như có kim châm.

Anh nhíu mày càng chặt hơn.

Không thể tiếp tục như vậy, phải điều chỉnh thật tốt cho cô.

Mỗi khi nghĩ tới dáng vẻ cô đau bụng như chết đi sống lại, tim anh liền níu lại rất đau, giống như có mười triệu cây kim đâm dục dục.

Anh nắm tay cô, xoa xoa lòng bàn tay cô.

Lăng Vi cũng nắm chặt tay anh.

Tay anh ấm áp, đốt ngón tay thon dài, lòng bàn tay có vết chai, lúc anh nắm tay cô, cảm giác vuốt ve đó đặc biệt khiến lòng người sợ hãi.

Chương 239: Ông xã trợ lực (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đỏ mặt liếc nhìn anh một cái.

Anh nhéo tay cô giống như đang thưởng thức món đồ chơi vậy. Lăng Vi chỉ cảm thấy dòng nhiệt từ đầu ngón tay truyền tới lòng bàn tay cô. Chỉ trong chốc lát cả bàn tay đều là hơi ấm từ tay anh.

Anh nắm tay cô đi trên bờ cát, đứng đối diện với Quân Dương và Chính Hiền.

“Haha...” Quân Dương mỉm cười: “Lão đại à... anh thủ hạ lưu tình nha...”

Diệp Đình vốn có tiếng xuống tay tàn nhẫn! Sở Minh Y lén lút nói với Lăng Vi: “Trước kia chúng tôi đặt biệt danh cho lão đại... tay pháo nặng.”

Có thể nghĩ được Diệp Đình lợi hại thế nào!

Tay pháo nặng... Lăng Vi nháy mắt...

Lăng Vi nén cười, nhìn biểu tình sợ hãi của Sở Minh Y, lại nhìn Diệp Đình kiêu ngạo hất cằm, nháy mắt có một loại bàng thượng thế vận hội Olympic quán quân cảm xúc.

“Bắt đầu đi!” Quân Dương cầm bóng ném lên trời...” bóng nện đi

nhưng trúng lưới không bay sang nổi.

“Trượt tay, trượt tay...” Quân Dương vò đầu, nhảy nhót đi nhặt bóng.

Chính Hiền làm mặt quỷ phun trào: “Nhìn cậu bị dọa kìa...” Đối diện chính là Đình ca đó, ai mà không sợ chứ...

Quân Dương nhặt bóng về muốn ném cho Diệp Đình, Diệp Đình ý bảo anh ta tiếp tục phát bóng, Quân Dương lại phát, bóng lại dính lưới không qua...

“Haha..”

Người xem náo nhiệt đều cười phì, ôi mẹ ơi... trình độ này...

Lăng Vi cười tít mắt nhìn anh ta: “Quân Dương, anh làm vậy chúng tôi không thích đâu...” Cô lắc đầu, không nên không nên.

Chính Hiền chống nạnh, bất mãn hỏi Quân Dương: “Cậu run tay cái gì chứ?”

Quân Dương thối mặt: “Đối diện cậu là Đình ca, cậu không run sao?...”

Lăng Vi nghĩ thầm, Diệp Đình thực sự khủng bố như vậy sao?

Diệp Đình không cho Quân Dương phát bóng nữa, anh nhặt bóng lên ước lượng trong tay “...” mạnh mẽ phát bóng qua “Oa!” Lăng Vi tán thưởng một tiếng: “Quá uy lực mà! Quả thực vênh váo tận trời mà! Nhìn đường cong mà xem!”

Quân Dương cùng Chính Hiền nghe cô nói, nhất thời choáng váng... “Chị dâu có ý gì vậy? Điên quá... Miệng toàn nói phét...”

Quân Dương ngơ ngác nhìn Lăng Vi.

“Đón bóng...”

“Ui chao...” Hai người vừa phân tâm, quên đón bóng, mắt nhìn thấy bóng bay lại đây, Quân Dương bay lên đón lấy “...” bóng nện trên đầu anh ta.

Lăng Vi che đầu... Nhìn mà thấy đau...

Quân Dương đau đến nỗi nói tục.

Lăng Vi không nhịn được cười nhạo bọn họ: “Còn chưa bắt đầu đánh đã như vậy... thực lực cách nhau quá xa... không được hai người liền ra đi, nhanh đổi cặp giỏi hơn đi.”

Quân Dương dậm chân: “Không phải đội tôi quá yếu... Mà là quân địch quá mạnh mẽ...”

“A Đình... anh có biết em tìm anh vất vả thế nào không?!” Đúng lúc này, âm thanh của một người đàn bà mảnh mai từ sau lưng truyền đến.

Lăng Vi vừa nghe chẳng hiểu sao mà nổi lên một tầng da gà.

Không cần quay đầu lại cũng biết người đàn bà kia là ai... Sở Minh Y, thấy ai phiền người đó tới, đáng ghét muốn chết.

Quân Dương và Chính Hiền nhìn Diệp Đình, gương mặt Diệp Đình không có biểu cảm, ánh mắt lạnh nhạt, như không nghe được gì, còn ý bảo Sở Minh Y phát bóng.

“A Đình, vì sao anh phải đối với em như vậy? Em gọi điện thoại anh cũng không nghe!” Trước khi Quân Dương phát bóng Sở Minh Y bước nhanh vọt lên, ánh mắt tràn đầy lửa giận, muốn duỗi tay kéo tay Diệp Đình lại bị Lăng Vi lập tức ngăn cản.

Lăng Vi lạnh mặt nhìn cô ta một cái: “Nói chuyện thì nói, động tay cái gì?”

Sở Minh Y ngừng lại một chút, thu hồi tay, điềm đạm đáng yêu nhìn Diệp Đình: “A Đình... anh thua mua MB còn chưa tính, vì sao còn phải ra tay với gia tộc của em?”

Không biết cô ta còn tưởng cô ta là tiểu thư nhà giàu, thật ra... nhà cô ta làm ăn không lớn, chỉ là một công ty nhỏ mà thôi.

Chương 240: Ông xã trợ lực (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình muốn xuống tay với cô ta quả thật đơn giản như giết chết một con kiến.

Diệp Đình mím môi, mặt lạnh căng lên, hiển nhiên không có kiên nhẫn.

Lăng Vi chặn đường trước Diệp Đình, phát tay với Sở Minh Y như đuổi ruồi bọ vậy: “Vị tiểu thư này, trước khi cô chất vấn người khác vẫn nên kiểm điểm khuyết điểm của mình trước đi.”

Trong lòng còn có câu khó nghe hơn mà không nói ra thôi: “Nếu không phải cô cho hợp đồng kia bày ra ánh sáng thì Diệp Đình mới mặc kệ cô là chó hay mèo đấy.”

Sở Minh Y cắn răng trừng Lăng Vi, đột nhiên ánh mắt ngập nước nhìn Diệp Đình: “A Đình... anh muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho em? MB là Louis đưa cho em xử lý, anh đã thu mua còn chưa hết giận sao? Người nhà em lại không đả tội anh, vì cái gì phải ra tay với bọn họ?”

Từ đầu đến cuối Diệp Đình vẫn mặt lạnh không nói gì, là anh làm anh thừa nhận, không phải anh làm thì anh mới lười giải thích.

Lúc này Lăng Vi khoanh tay liếc cô ta cười lạnh: “Vị tiểu thư này, cô đừng đánh giá mình quá cao, ra tay với cô là vì cô không biết tốt xấu,

chạm tới máu chốt của người khác. Còn làm ăn nhà người khác, theo sự hiểu biết của tôi với chồng mình, anh ấy khinh thường làm chuyện thấp kém như vậy.”

Lăng Vi vừa nói xong liền cảm thấy bị Diệp Đình kéo tay, cô quay đầu lại liền thấy Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, trong mắt lấp lánh đầy tán thưởng. Lăng Vi dựa vào anh, nháy mắt Sở Minh Y hồng mặt.

Cô ta hít một hơi thật sâu, cưỡng chế mình phải bình tĩnh: “A Đình, dù không phải anh ra aty nhưng anh có thể giúp em không? Công ty của ông em sắp phá sản rồi, trước kia anh từng gặp ông ấy... anh nhìn tâm nhìn ông ấy suy sụp sao”

Lăng Vi cảm thấy kỳ quái, cười lạnh nhìn Sở Minh Y: “Sở Minh Y, cô không cảm thấy mình rất buồn cười sao? Vị hôn phu của cô là tổng giám đốc công ty ô tô nổi danh toàn cầu, cô không đi cầu xin anh ta lại chạy tới chồng tôi làm gì?”

Sắc mặt Sở Minh Y tái mét giống như ăn quả cân, yết hầu ngạnh lại không nói nên lời.

Bên này ồn ào dẫn tới không ít người muốn xem náo nhiệt.

Sắc mặt Sở Minh Y khó coi cố gắng nhẫn nhịn, hơn nửa ngày mới nói: “A Đình, xem như lần cuối cùng em cầu xin anh, anh giúp ông em đi... trước kia anh làm gì với em, em đều không so đo với anh,”

Lăng Vi trợn trắng mắt, giống như Diệp Đình nợ cô ta không bằng. Đương nhiên... thật sự nợ cũng không tính là gì, cô thật không hiểu, chỉ mím môi nhưng không nói gì.

Ánh mắt Diệp Đình lạnh lẽo, âm thanh lạnh lùng nói: “Bên kia có nhảy dù đấy, cô nhảy mười lần đi, ngược lại tôi còn có thể suy xét ý kiến

của cô.”

Cái gì? Nhảy dù? Cô ta có bệnh sợ độ cao! Sắc mặt Sở Minh Y nháy mắt trắng bệch! Phảng phất máu trong người như bị ngưng đọng.

“Diệp Đình! Anh muốn mạng của em sao?! Anh có cần máu lạnh như vậy hay không!”

Diệp Đình cười lạnh: “Luôn mồm nói để ý ông mình như vậy... bảo cô trả giá một chút cũng không chịu, là cô máu lạnh hay tôi máu lạnh đây? Tôi chẳng phải là cha cô, dựa vào đâu mà giúp cô chứ?»

Trợ lực! cảm xúc mênh mông, Lăng Vi xoay người bổ nhào vào lòng anh, ôm anh cười ngọt ngào: “Ông xã, anh thật đẹp trai.”

Sở Minh Y như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, đi đường cũng lung lay... ánh mắt phiêu phiêu.

Chương 241: Mãn hân toàn tịch*** (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

*** HayTiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ởMãn Châuvà lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từnhà Thanhvà văn hóangười Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa

Sở Minh Y đi rồi, Quân Dương đi nhật bóng.

Diệp Đình cúi đầu nhìn Lăng Vi hung hăng trừng anh một cái.

Giống như đang nói: “Anh nhìn anh chọc hoa đào thối gì đây.”

Diệp Đình dán môi bên tai cô, âm thanh trầm thấp vang lên: “Hứa Tử Huân...”

“..” được rồi, ai bảo bọn họ có sức quyến rũ như thế.

“Mau, mau phát bóng...” Lăng Vi nhanh chóng nói sang chuyện khác, vẫy tay với Quân Dương.

Mọi người đi chơi trên bãi biển đều nghĩ là có trò hay nên người tới xem càng nhiều.

Nhưng vừa tới lại thấy toài soái ca mỹ nữ đánh bóng chuyền.

“Ồa... trời ạ... người đàn ông kia thật đẹp trai.” Đám con gái hoa tâm nô phóng, ngoại trừ đại soái ca, hai người bên kia cũng không kém.

Đàn ông thì hít một hơi thật sâu, trong lòng cân nhắc: “Cô gái kia thật xinh đẹp...”

Diệp Đình mặc bộ đồ màu trắng thoải mái, thân hình cao lớn tuần lã, sắc mặt lạnh nhạt, khí thế mạnh mẽ làm cho trái tim người ta đập thình thịch.

Lăng Vi mặc váy màu lam, làn da trắng nõn, gương mặt rực rỡ, ta váy thiết kế vừa với cơ thể, bả vai và eo nhỏ được che bởi vải sa tanh mỏng lộ ra bồng eo nhỏ và đôi chân thon dài, khí chất tao nhã, sa tanh phía sau theo gió biến bay lên giống như sóng biển dập dờn... xuất trần hư tiên tử.

Dung nhan khuynh thành, khí chất siêu phàm thoát tục, váy lụa tung bay làm cho cả người thêm nhu mỹ, phong tư yếu điệu.

Trai gái vây quanh xem náo nhiệt mắt đều nhìn thẳng vào bọn họ...

Có một vài cô gái nói nhỏ với nhau: “Má ơi... người đàn ông kia thật ngầu, nếu anh ấy là bạn trai tôi thì tốt rồi...”

Một cô gái khác cũng ôm ngực nói nhỏ: “Làm sao anh ấy có thể coi trọng cậu chứ? Coi trọng tôi cũng không khác là bao. Tôi phải đi thay một bộ váy lụa. Tôi càng đẹp hơn người đàn bà kia.” Kết quả mua về mặc vào làm sao cũng thấy không thích hợp, vì sao đều là một mẫu mà mặc không ra khí chất được như người ta nhỉ?

Ánh mắt đám đàn ông ngây dại...

Ánh mắt như sói như hổ.

Lăng Vi quá xinh đẹp, quá mê người... khí chất như thần tiên, chỉ nhìn từ xa mà không thể dâm loạn.

Đột nhiên nhiều người tới xem như vậy còn có nhiều người nhìn cô chăm chăm, Lăng Vi có chút ngượng ngùng cười cười.

Quân Dương và Chính Hiền chơi vui vẻ nhưng lão đại lại không chịu thua...

Lúc này có người xem nhiều như vậy làm cho Quân Dương và Chính Hiền bị thay ra.

Nhưng vẫn như cũ không thắng nổi trọng pháo của Diệp Đình.

Liên tiếp vài hiệp tất cả đều lắc đầu rời sân.

Cuối cùng... Quân Dương và Chính Hiền được đổi trở lại... hiển nhiên kĩ thuật hai người này vẫn mạnh hơn cặp khác một chút...

Đánh vài hiệp bị Diệp Đình đánh cho tán loạn, Quân Dương và Chính Hiền chỉ dám phát bóng chỗ Lăng Vi, Lăng Vi tóm được cơ hội đánh được hai quả.

Thật không dễ dàng!

Rốt cuộc cô cũng được chạm bóng!!!

Bóng của cô không có gì uy hiếp, Quân Dương và Chính Hiền vui vẻ đánh về phía cô, Lăng Vi nhảy tới nhảy lui, cả người co giãn giống như đang múa.

Đang chơi vui vẻ đột nhiên... bị một người ôm lấy.

“...” Lăng Vi quay đầu nhìn Diệp Đình: “Làm sao vậy?” ánh mắt anh đen nháy khó dò, lộ ra sự ẩn nhẫn.

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Vi còn chưa phản ứng thì đã bị anh mạnh mẽ ôm đi, sau đó sau lưng vang lên tiếng hít không khí: “Sao lại đi rồi, sao lại không đánh nữa?”

Chương 242: Mãn hãn toàn tịch*** (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt Diệp Đình nặng nề, ánh mắt như chứa băng. Anh ôm cô đến trước mặt một bà dì bán khăn lụa, sau đó buông cô xuống: “Bán hai khăn lụa đi.”

Tính tiền xong anh cầm hai chiếc khăn màu làm quần chạt người cô.

“Đồ của anh không thể tùy tiện cho người khác xem.”

Lăng Vi mua hai chiếc màu hồng quần lấy anh.

Diệp Đình: “...”

Nếu anh mà quần hai cái này vào sau này làm sao mà sống? Duỗi tay kéo rút, sắc mặt anh nặng nề nhìn cô, Lăng Vi cũng không định ầm ĩ với anh, nếu để đám chó săn chụp được, mặt mũi Diệp boss nhà cô ném sang tận Đại Tây Dương mất, Lăng Vi cười giả hoạt: “Tối nay anh làm cho em mãn hãn toàn tịch, nếu không thế nào em cũng bắt anh phải quần cái khăn này.”

Diệp Đình cười kiêu ngạo: “Có gì khó, đừng nói 108 món ăn, chính là 1080 món cũng có thể.” Đầu bếp nhà anh là đầu bếp năm sao, đừng nói đồ Trung quốc hay cơm tây, chính là đồ ăn vặt khắp thế giới này muốn ăn nguyên vị cũng không khó.

“Xí...” Lăng Vi bĩu môi: “Em nói là anh làm cho em.”

“...” Diệp Đình đen mặt, tỏ vẻ áp lực lớn như núi đè...

Lúc này, trên bờ cát đột nhiên có người kinh hô — —

“Mau xem! Chỗ đó có người muốn nhảy dù sao?”

Lăng Vi ngẩng đầu, liền thấy một chiếc máy bay trực thăng ở trên đầu, mà ở cửaaááy bay có người đang chuẩn bị nhảy dù nhưng rõ ràng người này đang giãy giụa. Khoảng cách rất xa không thể nhìn rõ là ai nhưng Lăng Vi có dự cảm là Sở Minh Y...

Sau đó di động của Diệp Đình vang lên, quả nhiên là Sở Minh Y.

Lăng Vi thấy anh nhấn nghe máy, ấn loa, nghe thấy tiếng kêu của Sở Minh Y: “Hiện tại các người vừa lòng chưa?” Âm thanh của cô ta run rẩy trong gió, âm thanh vừa phát ra, nháy mắt bị cuồng phong xé rách.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn, đột nhiên có cảm giác khác lạ với người đàn bà này.

Có thể vì người nhà mà làm được một bước này thật không dễ dàng. Nếu Sở Minh Y thật sự nhảy xuống thì thật là người ta bội phục.

Cô ta vừa khóc vừa hét lên với Diệp Đình: “Diệp Đình, anh nói lời giữ lời đấy.”

Bãi biên tụ tập nhiều người xe, Sở Minh Y đi tới cửa liền rụt trở lại, lại tới lại rụt lại..

Đi tới đi lui hơn mười lần...

Lăng Vi nắm chặt tay, hy vọng cô ta lớn mật nhảy xuống, nếu cô ta nhảy, dù Diệp Đình không giúp cô ta thì cô cũng sẽ giúp. Nhưng mà không... Sở Minh Y liền rụt trở lại... lại không nhảy thì ... máy bay trực thăng sẽ bay đi.

...

Người trên bãi biển một trận thổn thức...

Lăng Vi thật không thể nói ra tâm tình lúc này là gì, Sở Minh Y có bệnh sợ độ cao không dám nhảy thì không có gì đáng trách, cô ta dám bước lên máy bay trực thăng giã giụa hơn 10 lần đã là cực hạn của cô ta.

Lăng Vi thầm nghĩ nếu mình... đổi thành vị trí của cô ta thì sao?

Nếu cô đứng ở đó cô dám nhảy sao? Có lẽ...bởi vì cô không nghĩ sẽ để bất cứ người thân nào của mình bị tổn thương.

...

Từ bờ cát trở về, Diệp Đình thật sự vào phòng bếp. Mãn mê hơn nửa giờ, trong phòng bếp “Lách cách leng ceng” giống như đánh giặc, Lăng Vi ở phòng ăn nằm trên ghế da mềm quý phi vừa ăn hoa quả, vừa xem TV giống như lão Phật gia.

Chỉ chốc lát liền thấy cửa phòng bếp mở ra, vẻ mặt Diệp Đình kêu ngạo từ phòng bếp đi ra, trong tay bùng bốn món ăn.

“Như thế nào được bốn món thôi vậy?” Lăng Vi ghét bỏ!

Diệp Đình đạm nhiên liếc cô một cái, nói: “Không phải em muốn mãi hán toàn tịch sao?”

Lăng Vi nhăn mày ại, đứng lên,nhìn bàn ăn. Tên gia hỏa này được... bốn món ăn của anh... một đĩa dưa chuột xếp thành chữ ‘Mãn’, một đĩa ớt xanh xào cũng xếp chữ ‘ Hán’, một đĩa cải trắng xào mộc nhĩ xếp thành chữ ‘ Toàn’, món còn lại là rêu xào tỏi xếp thành chữ ‘ Tịch’.

“... Còn rất đầy đủ...”

Tuy rằng màu sắc đơn giản, nhưng mà...

Mãn, hán, toàn, tịch... Xác thực đủ rồi!

Chương 243: Câu đố thú vị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đỡ trán, Diệp đại boss anh rất hay! Chơi mưu trí cũng không thắng anh!

Hai người ngồi trên bàn ăn, mặt Diệp Đình đầy đắc ý, dáng vẻ kiêu ngạo đó, Lăng Vi hận không thể bóp chết anh làm thành thịt viên!

Lăng Vi ăn xong... Đừng nói sao món ăn anh làm... ăn vẫn rất ngon. Ha ha, hình như thật sự nhạt được bấu vật.

Diệp Đình dùng khăn ướt lau miệng, nói: “Em đi rửa chén.”

“...” Mắt Lăng Vi trong suốt óng ánh nhìn anh.

Diệp Đình tốt bụng nhắc nhở cô: “Anh xuống bếp, sao có thể để cho người ngoài nhìn thấy. Anh cho bọn họ nghỉ hết, đồng chén này cũng không thể để đến ngày mai đúng không?”

Lăng Vi nổi giận đùng đùng!

Được ah!

Cái hồ to như vậy! Chờ cô nhảy xuống!

Kế sách! Đều là kế sách! Diệp đại boss, kế sách của anh thâm sâu như vậy, sao anh có thể sống đến giờ mà không mệt chết, cũng không bị người khác đánh chết

Lăng Vi hừ lạnh, cô không ngốc, cô không nhảy xuống hố đâu!

“Ai u...” Lăng Vi đột nhiên đỡ trán: “Nhức đầu...”

Tuy biết cô đang giả bộ, nhưng Diệp Đình vẫn khẩn trương nhìn cô, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Lăng Vi dùng sức xoa huyệt Thái dương: “Vừa nghĩ tới sắp làm việc... tự nhiên nhức đầu rồi.”

“...” Diệp Đình hết ý kiến: “Sao em không nói thẳng là đau tay?”

Lăng Vi nói: “Đau tay cũng vô dụng nha, anh sẽ nói dùng chân rửa...”

Diệp Đình mím môi, giống như sắp cười.

Lời này... Anh có thể nói ra.

“Được, em lên lầu đi.”

Diệp Đình đứng lên, đi vào bếp, Lăng Vi nhìn anh như nhìn quái vật, aiya... hôm nay Diệp Đình bị yêu quái nhập sao?

Cô lập tức nhảy cẫng lên, đi theo anh vào bếp.

Trời ạ...

Phòng bếp lại sạch sẽ như vậy?

A a a, không có nhìn lầm chứ? Không nhiễm một hạt bụi! Đồ dùng làm bếp không rơi loạn!

Nên ở vị trí nào thì ngay tại vị trí đó.

“Diệp đại đại, sao anh làm được?” Trong ấn tượng, Diệp Đình hẳn là loại người không phân biệt được đậu với lúa mạch, ngũ cốc nha!”

Lại lại...

Ngăn nắp như vậy!

Mặt Lăng Vi đầy sùng bái ngẩng đầu nhìn anh, mặt anh đầy vẻ oai phong, tròn mắt đen lóe sáng: “Không phải nấu vài món thôi sao, không đến nỗi dọa em sợ như vậy.”

“Đến nỗi! Đến nỗi nha! Thân thể anh là ngàn vàng! Đầu ngón tay của anh cũng vậy, tay anh đều làm từ ngọc nha... Tay ngọc của anh làm gì, có thể lập tức gây ra sóng thần toàn cầu nha!”

Diệp Đình liếc cô: “Lấy đâu ra nhiều từ hình dung như vậy!”

“Có! Phải có! Địa cầu thiếu đi anh, nói không di chuyển là không thể nào, nhưng phải chậm lại nha!”

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi vỗ tay, phải có tiếng vỗ tay!

Diệp Đình bình tĩnh nói: “Cái này có gì kỳ quái, lúc chúng ta mới quen, không phải anh từng nấu cháo cho em sao?”

Mặt Lăng Vi đầy vẻ không dám tin: “Em cho là anh chỉ biết gạo thôi...”

“...” Diệp Đình bất đắc dĩ rũ mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Em đang si

nhục anh? Nấu ăn, anh biết nhiều món hơn em!”

Lăng Vi đẩy anh ra, tự mình ra tay rửa chén, đại boss Đinh Phong Quốc Tế người ta cũng có thể rửa tay nấu canh cho cô, người ta như vậy cũng làm được, cô rửa chén... thật ra không có gì không phục đúng không?

Lăng Vi vừa rửa chén vừa bĩu môi: “Em trời sinh ăn chay, anh có thể nhận biết nhiều rau cải hơn em?”

Diệp Đình hừ cười: “Đó là chênh lệch IQ.”

Lăng Vi đột nhiên ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh! Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: “A... Anh nhìn kìa, sao bầu trời bỗng nhiên đen rồi?”

“...” Diệp Đình biết đây là một cái hố, không có tiếp lời.

Nghe cô nói: “Tại sao bầu trời đen như vậy? Vì có trâu đang bay! Tại sao trâu bay trên trời, bởi vì anh đang khoác lác dưới đất...”

Diệp Đình: “...”

Chương 244: Câu đố thú vị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt cô đầy cười nhạo nhìn anh: “Khoác lác cũng đừng quá mức nha! Tới đây, em đố anh...” Cô suy nghĩ một lát, cặp mắt đào hoa ranh ma xoay vòng: “Nửa đoạn trắng, nửa đoạn xanh, nửa đoạn đầy nửa đoạn rộng, nửa đoạn trên đất, nửa đoạn trên không trung.”

Diệp Đình suy nghĩ, nói: “Hành...” Anh cầm chén từ trong tay cô, rửa chén cùng cô.

Lăng Vi nhíu mày, vừa rửa chén vừa hỏi tiếp: “Năm sáu anh em ngồi vây quanh cột tròn, mọi người một phần tay, quần áo đều rách.”

Diệp Đình nhìn quần áo cô: “Tội...”

Lăng Vi cúi đầu nhìn lướt qua quần áo mình, cô còn mặc váy đi biển...

Nhưng anh đột nhiên liếc qua là ý gì? Cô nói tội một phần tay, quần áo đều rách! Anh lại nhìn quần áo cô!

Người này...

Suy nghĩ... quá không thuần khiết!

Cô suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Không phải hành không phải tội, lột đoạn tím từng lớp một. Nói hành thì lùn hơn hành, nói tội thì chẳng phân biệt được mùi.”

“Hành tây!”

Nói xong, lại nhìn váy cô.

Lăng Vi nghĩ chơi chữ mình nói đều say... Vừa nói xong quần áo cũng kéo rách, còn nói... lột từng lớp một.

Cũng may rửa chén xong, bằng không, cô muốn trực tiếp vùi đầu anh vào bồn nước!

Cô cầm khăn lau tay, nghe Diệp Đình nói: “Anh đổ em.”

“Được! Anh nói đi!” Đoán chữ, vẫn là sở trường của cô.

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, mặt đầy đứng đắn nói: “Thân thể vừa trắng vừa tròn, thường ẩn núp trong bùn, khắp người là tổ ong, nấu chín cũng có thể thưởng thức.”

Lăng Vi “xí” một tiếng: “Đơn giản như vậy! Là ngó sen!”

Diệp Đình nhìn cô, cười nhạt: “Sai rồi... Là gương mặt em đang lau...”

Lăng Vi囧, cô bây giờ quả thật mập như heo nhỏ... Thân thể vừa trắng vừa tròn, không hề khoa trương.

Thường ẩn núp trong bùn... chính là cô đắp mặt nạ bùn.

Khắp người là tổ ong? Nói khắp người cô đều là gai? Nếu không... trong đầu đều là hố?

Nhưng nấu chín cũng có thể thưởng thức là ý gì?

Cô nhúu mày ngẫm nghĩ.

Anh đột nhiên ôm eo cô, áp cô vào tường, gương mặt tuấn tú kề sát, hôn môi cô. Bây giờ cô được bổ sung đủ dinh dưỡng, khuôn mặt mượt mà hơn rất nhiều, tuy hơi mập, nhưng có sức sống hơn, xinh đẹp hơn... Ôm cũng rất có cảm giác như ôm trẻ con.

Đầu óc Lăng Vi chợt lóe lên tia sáng.

Nấu chính cũng có thể thưởng thức! Xem miệng cô là gì ah?

...

Rửa chén xong, Diệp Đình ném kem dưỡng da cho cô. Lăng Vi vầy vầy, thấy anh đi tới, ngồi cạnh cô, mở nắp, nặn ra một chút trên mu bàn tay cô, tay anh như ống trúc xoa tay nhỏ bé của cô, yêu thương như trân bảo.

Anh cẩn thận xoa cho cô xong, cô cũng nặn ra một ít xoa cho anh.

Tầm mắt hai người chạm nhau, ăn ý cười một tiếng.

Lăng Vi làm ổ trên sofa ở phòng khách, ôm laptop của Diệp Đình nghiên cứu xu hướng thị trường.

Lúc Tần Sinh và Kaya từ bên ngoài trở lại, thấy Diệp Đình một tay chống cằm, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Lăng Vi, tựa như tất cả chung quanh đều không tồn tại, trong mắt anh chỉ có cô.

Còn Lăng Vi đang nghiêm túc nghiên cứu thị trường chứng khoán, thỉnh thoảng bất chợt ngược mắt nhìn anh, thấy anh đang nhìn mình chằm chằm, liền né tránh, cúi đầu làm như nghiên cứu chứng khoán.

Nhưng gò má đỏ ửng của cô đã sớm bán đứng cô, mà chính cô còn chưa biết.

Chương 245: Tình yêu thuần khiết tốt đẹp nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kaya nhìn bọn họ một hồi, đi tới bọn họ.

Tần Sinh cũng vội đi theo.

Hai người ngồi xuống cạnh bàn, Kaya nhìn Diệp Đình, lại nhìn Lăng Vi, cô ta cong môi cười, nói với Lăng Vi: “Vi Vi, chị bói vận may cho em...”

Nói xong, liền lấy bài Tarot ra.

Lăng Vi suy nghĩ một lúc, một tay chống cằm, nói: “Được nha, nhưng em bói gì nhỉ...”

Kaya nhìn Diệp Đình, cười nói với Lăng Vi: “Hay là... em bói đầu tư chứng khoán có thể kiếm tiền hay không trước tiên?”

“Được!” Lăng Vi suy nghĩ một hồi, nói: “Chứng khoán có thể ảnh hưởng thế nào đến sự nghiệp của em?”

“Vấn đề này không tệ.”

Cô vừa đọc, Kaya vừa trải bài ra, Lăng Vi rút ba lá.

Kaya nhìn bài, cười nói: “Ừ, lá đầu tiên là tinh tể cửu. Em có thể kiếm được rất nhiều tiền, nhưng em phải bỏ ra thời gian và tự do...”

Lăng Vi gật đầu, Kaya lại lật lá thứ hai: “Quyền trượng quốc vương, là nắm bài trong tay. Em sẽ luôn hành động nhanh hơn những người khác một bước, đối với toàn cục, nắm trọn vẹn trong tay!”

“Lá bài này không tệ nha!” Lăng Vi cong mi cười lên.

“Quả thật không tệ, xem lá bài thứ ba đi, hy vọng cũng là lá bài tốt.” Kaya lật lá thứ ba, là lá — — sức mạnh!

Kaya nói: “Lá bài này có một cách giải thích gọi là kiên nghị! Em nhìn lá bài đi, người đàn bà đang muốn thuần phục một con sư tử. Cô ta không phải dùng sức mạnh, mà là nội tâm bền bỉ. Người đàn bà này có gương mặt ngoại nhu nội cương, đối mặt với vấn đề khó khăn trong cuộc sống. Nội tâm cô ta kiên cường, vô cùng có lòng tin, dũng khí gấp trăm lần. Bề ngoài cô ta bình tĩnh, làm việc kiên định quả quyết!”

Nói xong, Kaya vỗ vai Lăng Vi: “Vận mệnh quý nhân của em rất tốt, có người che chở, không lo chuyện gì.”

Lăng Vi gật đầu, biểu thị đã nhớ.

Kaya đột nhiên huých cánh tay Diệp Đình: “Có muốn tôi bói cho anh khi nào chị dâu có thai không?”

Cô ta nhướn mày với anh, lời này tương đối mập mờ, Diệp Đình nghe hiểu ý cô ta.

Diệp Đình hừ một tiếng: “Vợ tôi khi nào có thai, chẳng lẽ không phải tôi làm chủ, còn cần cô bói?”

“...” Kaya cười. Tần Sinh mím môi, tận lực làm giảm cảm giác tồn tại của mình.

Kaya châm điếu thuốc bạc hà, quay đầu hỏi Lăng Vi: “Vi Vi, có muốn bói nhân duyên không?” Nói xong, cô ta nháy mắt với Lăng Vi.

Lăng Vi thấy cô ta hứng thú bưng bưng, liền gật đầu: “Được! Bói thử đi!”

“Nghĩ câu hỏi gì đi.”

Vừa dứt lời, Diệp Đình bỗng nhiên đưa tay, rút điếu thuốc trong miệng cô ta! Kaya cau mày nhìn anh, Diệp Đình dập khói: “Vợ tôi ghét mùi thuốc lá.”

Kaya: “...”

Lăng Vi: “...”

Lăng Vi rất muốn nói với Kaya: Không sao, hút đi. Nhưng sắc mặt của Diệp Đình thật sự...

Kaya không tranh chấp chuyện này, phun khói trong miệng ra, hỏi Lăng Vi: “Nghĩ xong chưa?”

Lăng Vi suy nghĩ, tùy tiện nói: “Bói nửa kia của em đối với em thế nào?”

Kaya sửa lời: “Em và bạn đời của em có thể vui vẻ sống chung hay không?”

“Đúng!” Lăng Vi gật đầu.

Kaya nói Lăng Vi nhớ câu hỏi, Diệp Đình hừ lạnh: “VẬY CŨNG BOÍ?”

Kaya bị sặc: “Bài Tarot chủ yếu là dự đoán, nếu có thể dự đoán chút mâu thuẫn, có thể hóa giải trước đó, kết quả cũng sẽ thay đổi.”

Diệp Đình không nói gì, mắt nhìn hướng khác, làm bộ không thèm để ý.

Nhưng Lăng Vi tò mò hỏi: “Còn có thể thay đổi kết quả sao?”

“Dĩ nhiên có thể.”

Kaya nghiêm túc nói: “Bài Taror, chẳng qua dựa theo tình hình hiện tại của em, tiến hành dự đoán và gợi ý chuyện xảy ra trong tương lai. Nếu em thấy được gợi ý của bài, cố gắng giải quyết hết khó khăn, vậy thì kết quả sẽ khác.”

“Oh... Thì ra là vậy. Em còn tưởng rằng kết quả xem bói là kết quả cố định.”

“Không phải vậy, bài Tarot không giống bài coi bói của Trung Quốc, bài Tarot chủ yếu dự đoán và gợi ý. Vấn đề giống, thời gian không giống nhau, kết quả cũng không giống.”

“Hiểu rồi.” Lăng Vi gật đầu.

Kaya tĩnh tâm: “Em lặng lẽ đọc câu hỏi, chị chuẩn bị xếp bài.”

Chương 246: Tình yêu thuần khiết tốt đẹp nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhắm mắt, thành tâm lặng lẽ đọc. Kaya xếp bài xong, Lăng Vi rút ba lá.

Kaya đưa tay lật bài: “Lá thứ nhất: Số mệnh chi luân. Lá thứ hai: Thánh bô ace nghịch vị...” Kaya nhú mày, lật lá thứ ba: “Tình nhân...”

Cô ta cười nói: “Lá bài tình nhân là lá bài hỏi tình cảm tốt nhất.”

Kaya thấy chân mày của Diệp Đình đột nhiên giãn ra một ít... Ha, giả bộ không thèm để ý, thật ra để ý hơn ai khác!

Kaya cố ý nói lớn tiếng: “Một lá bài rất tốt, ngụ ý tình yêu hai người vô cùng tốt đẹp.”

Diệp Đình không nhìn về phía cô ta, nhưng Kaya biết anh nghe vô cùng chuyên chú.

Ha... Vẫn là người khó tính như vậy nha...

Kaya nhìn Lăng Vi, tay chỉ hình ảnh, nghiêm túc nói: “Bài tình nhân, nhân vật là Adam và đứa bé ở bên dưới. Biểu tình của bọn họ đều vui vẻ, chứng tỏ quan hệ hai người hài hòa! Hai người thân mật, nồng nhiệt, có thể được thiên sứ chúc phúc.”

Kaya liếc hai người, thấy hai người đều nghe rất nghiêm túc, biểu tình cũng rất ôn hòa. Cười nói: “Tình yêu của hai người là một tình yêu hoàn toàn không bị vật chất hay dục vọng thế tục làm vấy bẩn, vô cùng thuần khiết, tốt đẹp...”

“...” Lăng Vi gật đầu, thật sự rất chính xác.

Diệp Đình nhìn Lăng Vi, ánh mắt ngày càng ôn nhu.

Kaya mỉm cười, nói với Lăng Vi: “Em và bạn đời của em hoàn toàn bị tâm hồn và bên trong đối phương thu hút, không pha trộn bất kỳ dục niệm gì, đây chính là tình yêu thuần khiết nhất loài người. Ha ha...”

Lăng Vi: “...” Thật sự là tình yêu thuần khiết nhất sao? Hoàn toàn bị tâm hồn và bên trong đối phương thu hút...

Quả thật như vậy nha!

“Nhưng mà...” Kaya nói một nửa, dừng lại.

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn cô ta.

Lăng Vi nhíu mày, cũng biết có... “Nhưng mà”...

“Nhưng mà...” Kaya chỉ mặt đứa bé trên lá bài: “Cây phía sau đứa bé... gọi là trí tuệ thiện ác, quả trí tuệ thiện ác trên cây này là quy định không thể nếm thử, nếu ăn trộm, sẽ mất đi tình yêu chân thành. Đây là thần linh khảo nghiệm loài người, loài người ăn quả này, sẽ bắt đầu suy xét về quan hệ tình cảm và nghi ngờ người yêu.”

Cô ta lại chỉ sau lưng đứa bé: “Sau lưng đứa bé còn có rắn... Chúng tỏ cô ấy còn có những cám dỗ khác, mà người đàn ông nhìn người đàn ông, anh ấy một lòng một dạ với cô ấy, muốn nhìn thấu tâm tư

người đàn bà, muốn biết cô ấy có thể bị người khác cảm dỗ hay không. Còn người đàn bà nhìn thiên sứ, nhưng thiên sứ nhắm mắt lại, không tiết lộ điều gì... Như vậy... người đàn ông quyết định thế nào, hoàn toàn do chính cô ấy. Cô ấy quyết định thế nào, sau đó dùng thái độ gì đối mặt với tình cảm này? Tất cả lựa chọn của cô ấy đều ảnh hưởng quan hệ của hai người.”

Diệp Đình nhú mày.

Chương 247: Làm nhánh cây có thể dựa vào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi hít một hơi thật sâu.

Không khí vô cùng thần bí làm cho cô có chút khẩn trương.

Kaya vỗ tay cô, an ủi, sau đó chỉ vào lá bài trước mặt, hỏi hai người:
“Chọn được chưa?”

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn nhau.

Kaya chỉ ngón núi trong hình tự hỏi tự trả lời: “Ngọn núi này tượng trưng cho tình cảm mãnh liệt. Nhìn vậy thôi nhưng sức dẫn bên trong rất lớn, khiến cho người con gái không thể đưa ra sự lựa chọn. Đây là minh chứng cho một loại vì lựa chọn mà tình huống sẽ có thay đổi. Hai người sau này sẽ phát triển như thế nào, là giống như tình yêu trên đời này sao? Thật ra vẫn không thể hiểu hết nhau...rất cuộc vẫn phải xem sự lựa chọn của người con gái.”

Kaya ngẩng đầu nhìn Diệp Đình đang nhíu mày liền nói: “Nhìn thì có nhiều thứ hụ hoặc nhưng thật ra người con gái chưa chắc đã bị dụ dỗ. Lá bài tẩy chủ yếu là nói, có một loại tình yêu cao thượng và chiều sâu cảm giác thần bí cho nên trải nghiệm tình yêu này thì đây là một lá bài tốt nhất, tôi nói vậy chỉ là nhắc nhở hai người chú ý nội dung ẩn sâu bên trong.”

Lăng Vi gật đầu, loại tình yêu cao thượng và chiều sâu cảm giác thần

bí... nghe không tệ.

Lăng Vi chỉ vào một lá bài hỏi: “Vận mệnh lá bài này có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa của lá bài này chính là... cô gặp được người có duyên chú định với cô.”

“Sao cơ?” Lăng Vi có chút kinh ngạc “Người có duyên chú định mà có thể bói ra được sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Kaya cười nói: “Bài Tarot ngoại trừ sinh tử thì cái khác đều có thể bói ra. Chẳng qua đoán chính xác nhất là chuyện xảy ra tương lai trong vòng ba năm, năm năm, bởi vì tôi vừa giải thích, bài Tarot chỉ đoán tình trạng trước mắt sẽ có kết quả gì, mỗi lần cô lựa chọn đều thể ảnh hưởng đến chuyện sẽ xảy ra cho nên cũng ảnh hưởng cả kết quả nữa.”

“Hiểu...”

Kaya thấy cô gật đầu mới tiếp tục giải thích: “Vận mệnh lá bài này rất tốt. Nó ám chỉ vận mệnh chuyển động, là biến hóa tốt.”

Khóe môi căng chặt của Diệp Đình mới buông lỏng một chút.

Kaya lại cố ý cường điệu: “Tuy hiện tại là trạng thái may mắn nhưng phải chú ý trạng thái này không được củng cố liên tục, biến cố được giấu đằng sau hình ảnh giống như nơi này có rắn, nó đại biểu cho dự dụ hoặc tồn tại...”

Hai tấm đều có rắn...

Diệp Đình nhìn Lăng Vi đột nhiên nghĩ tới Hoa Thiếu Kiền.

Nhất định anh ta là con rắn này.

Kaya nhìn Diệp Đình, thấy sắc mặt anh âm trầm, trong mắt lóe sáng như muốn tính kế ai.

Kaya không nói nữa, hòa hoãn một lúc thấy Diệp Đình lấy lại tinh thần mới tiếp tục nói: “Tuy rằng có dự hoặc nhưng vận mệnh kết hợp người chọn bài là một tổ hợp bài tốt nhất. Chứng minh các người là duyên phận trời định, tràn ngập ấp áp.”

Lăng Vi gật đầu lại hỏi: “Vậy lá bài giữa thì sao?”

“Lá bài giữa... là Chén Thánh nghịch vị.”

“Là không tốt sao?” Lăng Vi cẩn thận hỏi.

Kaya không trực tiếp trả lời.

Lăng Vi vội vàng nói: “Cô nói đi, tôi nghe đây.”

Kaya chỉ vào cái ly đựng đầy nước trong tấm hình, giải thích: “Chén Thánh, ý nghĩa của nó là tình cảm. Chén Thánh đại biểu cho: yêu, vui vẻ, là bắt đầu cho tình yêu mới. Cô xem bên trong chén Thánh có năm dòng nước chảy ra, tượng trưng năm cảm quan của con người. dòng nước dưới lá bài rất bình tĩnh, không một gợn sóng, chứng minh nước này nhất định có chiều sâu, biểu hiện tình cảm sâu rộng đủ đầy.”

“Nói dễ hiểu một chút thì lá bài này đại biểu dùng tình sâu vô cùng.”

Lăng Vi nhìn chăm chăm hình ảnh, nhìn rất cẩn thận, giống như cảm

thấy có đạo lý, ngay cả ánh mắt của Diệp Đình cũng dừng ở lá bài.

Kaya lại nói: “Cô nhìn đóa hoa súng, nó đang đuổi về phía trước, đuổi đến mặt nước rồi, tượng trưng cho linh hồn thức tỉnh, chứng minh là bệnh tình linh hồn của cô.”

Lăng Vi gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Chương 248: Làm nhánh cây có thể dựa vào (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kaya lại nói: “Cô nhìn xem, chén Thánh chỉ do một bàn tay đỡ lấy, nhẹ nhàng dùng ngón tay đỡ lấy chén Thánh mà không phải dùng sức bắt lấy cho nên lá bài đại biểu... người đó cẩn thận che chở cô, không phải là cây mạnh bắt ép, bởi vì người đó hiểu được nếu cây mạnh bắt ép thì chỉ làm đoạn tình cảm này không thoải mái mà thôi.”

Nói xong Kaya nhìn Diệp Đình như đang nhắc nhở anh.

Thấy ánh mắt anh thâm thúy mới nói: “Tôi vừa giải thích đại biểu của chén Thánh, còn nghịch vị, đại biểu tuy tình cảm hợp nhau nhưng trải qua rất nhiều trắc trở...”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu.

Cô nhìn chăm chăm lá bài, bên trong ánh mắt đầy quật cường và cứng cỏi.

Đột nhiên Kaya cảm động.

Tuy Lăng Vi chưa nói gì nhưng Kaya cảm nhận được nội tâm cứng cỏi của cô, giống như trong lòng cô cố lực lượng mạnh mẽ vọt từ trong người cô ta.

Cảm giác này cực kì kỳ diệu. Cô vốn muốn đề tỉnh hai người này nhưng hiện tại xem ra là dư thừa rồi.

Trong lòng hai người cực kì kiên định, giống như không có gì có thể ngăn cản được hai người yêu nhau.

Nhất thời Kaya bị hai người bọn họ làm cho chấn động.

Cũng không biết vì sao đột nhiên Kaya cảm thấy muốn rơi nước mắt, thực tế cô cũng muốn có được tình yêu như vậy.

Trong lòng cô như gợn sóng, duỗi tay cầm bút trên bàn từ từ viết một câu: “Chim chóc sở dĩ có thể bay có đôi khi không phải ao ước trời cao rộng lớn mà bởi vì không có một nhánh cây cho nó có thể đậu.”

“...” Lăng Vi lặp lại câu nói này, trong lòng như có mạch nước ngầm cuộn cuộn.

Lại thấy Diệp Đình cầm bút viết một dòng.

Lăng Vi nhìn qua liền thấy anh viết: “nhìn này đoạn lời nói, ở sâu trong nội tâm mạch nước ngầm cuộn cuộn.

Liền thấy Diệp Đình cũng cầm lấy bút, viết một hàng tự.

Lăng Vi triều trên giấy nhìn lại, liền thấy, hần viết: “Không để cho người đó phải chịu đau khổ, nguyện làm nhánh cây làm bạn cùng người đó vượt qua mọi tháng ngày.”

Đột nhiên nước mắt Lăng Vi rơi như mưa.

Cô hít hít mũi cố gắng nhẫn nhịn.

Kaya nhéo má cô cho cô nụ cười cổ vũ: “Cố lên tôi xem trọng cô.”

“Cảm ơn.” Lăng Vi rung động nước mắt mỉm cười nhìn Kaya.

Đột nhiên Kaya ôm lấy Lăng Vi, hôn lên má cô một cái, cô gái đáng yêu...

Chính Hiền vào cửa đột nhiên dừng chân kêu lên: “Má ơi...”

Quân Dương đứng vào người anh ta: “Trời ạ, cậu đi đường kiểu gì thế?”

Lúc Quân Dương dừng chân nhìn trong phòng khách liền thấy Lăng Vi và Kaya đang ôm hôn nhau.

“Tình huống gì vậy? Tình huống gì vậy? Hai người đàn bà sao lại hôn nhau? Đình ca, anh mặc kệ không để ý sao?”

Quân Dương như nghĩ tới điều gì, vỗ đùi một cái.

Anh ta hoảng sợ mở to mắt: “Hai người muốn làm bách hợp sao? Máy vạn đồng bào nam chúng tôi là chó đực thân làm sao mà chịu nổi?”

Lăng Vi thật muốn cho Quân Dương biết danh môn to, cô nhìn anh ta nói: “Nam nữ tỉ lên 3:1, tình nhân cần một đôi, anh muốn thoát khỏi kiếp FA nhưng muốn làm đồng tính sao?”

“Ọe...” Quân Dương buồn nôn.

Đột nhiên Chính Hiền che mặt, xấu hổ tới mức đỏ mặt xuống tận cổ.

Chương 249: Choáng váng... Tiền tiêu vật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quân Dương đột nhiên cười to: “Ha ha ha — cái này có thể có! Chờ tôi nhìn xem người an hem nào có hứng thú với tôi...”

Anh ta vừa cười vừa quay mặt nhìn Chính Hiền.

Thấy Chính Hiền đỏ mặt, Quân Dương hỏi anh ta: “Sao thế? Sao mặt đỏ như vậy? Nhìn mặt cậu như mông khỉ vậy.”

Xuyên qua kẽ ngón tay, Chính Hiền nhìn anh ta.

Chính Hiền và Quân Dương, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Chính Hiền đột nhiên duỗi tay “bóp” một phát tát vào miệng Quân Dương sau đó lộ cộc lên lâu.

Quân Dương che mặt sừng sốt nửa ngày.

Hơn nửa ngày, một lúc lâu mới há miệng gào lên: “*** nó — —tật xấu gì vậy hả?! thằng nhãi ranh nhà cậu, dám tát lão tử!”

“Đừng gào nữa!” Tần Sinh đá vào ông anh ta: “Nhanh chân lên lâu đi.”

Mấy người kia “Phần phật” tất cả lên lâu. Kaya cũng đi theo tìm Tần Sinh.

Đại sảnh lầu một nháy mắt an tĩnh lại.

“...” Đây là chuyện gì vậy? Lăng Vi ngây ngốc: “Hình như em chưa nói cái gì mà?”

Đột nhiên Diệp Đình búng trán cô: “Nghiêm túc học tập! Đầu mấy tên này đều không bình thường, không cần để ý đến bọn họ.” Thấy vẻ mặt áy náy của cô, Diệp Đình lại nhỏ giọng nói một tiếng: “Chính Hiền thật ra... Là con gái...”

“Hả?” Lăng Vi không thể tưởng tượng ngẩng đầu nhìn anh.

Diệp Đình đặt ngón tay bên môi, ý bảo cô đừng lên tiếng. Hạ giọng nói nhỏ bên tai cô: “Gia tộc của Chính Hiền trọng nam khinh nữ, vẫn luôn xem cô ấy là con trai mà nuôi. Lúc cô ấy ra nước ngoài du học cũng dùng thân phận con trai. Nhóm 10 người bọn anh... Quân Dương tiến vào cuối cùng nên không biết Chính Hiền là con gái, mỗi ngày kéo kéo ôm ôm người ta, hết sờ lại hôn, buổi tối còn kéo người ta ngủ cùng. Vốn Chính Hiền muốn nói cho cậu ta nhưng sợ cái mồm Quân Dương sẽ như cái loa truyền khắp nơi nên vẫn chưa nói...”

“...” miệng nhỏ của Lăng Vi há thành chữ O.

Diệp Đình duỗi tay nhéo nhéo má cô, buồn cười nhìn.

Lăng Vi cũng cảm thấy hứng thú.

Diệp Đình chỉ chỉ máy tính của cô: “Lo học tập đi!”

Lăng Vi vội vàng cúi đầu xem biểu đồ K, nhìn trong chốc lát, lại hỏi anh: “Diệp Đình, anh nhìn cổ phiếu này như thế nào?” Cô nhìn trúng một loại cổ phiếu, tính toán mua 5 vạn trước, cung không đủ cầu thử

xem vận may.

Diệp Đình giương mắt thoáng nhìn.

Nhìn lướt qua một lúc sau, lại cúi đầu xem văn kiện, không nói chuyện.

Lăng Vi chọc chọc cánh tay anh, anh lạnh giọng nói: “Tự mình xem đi! Tất cả mọi thứ anh đều nói cho em rồi, em còn chưa hiểu sao?”

“...” vậy thì sao, hung dữ như vậy làm cái gì?

Lăng Vi nghĩ nghĩ: “Em cảm thấy cổ phiếu này rất ổn định, sức mạnh có thừa, em đoán ngày mai sẽ một đường thẳng tắp nên muốn mua nó!”

Diệp Đình không có bình luận gì.

Một hồi lâu, lại nhìn không được nói cho cô: “Mặc kệ là kiếm thêm hay bù vào đều không cần vượt qua 10% tiền vốn.”

“Được!” Lăng Vi gật đầu, viết trên notebook lại vổ vổ ngực, tỏ vẻ dụng tâm nhớ kỹ.

Buổi sáng đang muốn mở ra, Diệp Đình có việc gấp cùng Tần Sinh đi ra ngoài.

Lăng Vi nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hưng phấn chờ. Lúc mở ra, Lăng Vi liền chuẩn bị mua thêm năm vạn.

Tin nhắn di động đột nhiên gửi tin báo.

“Tài khoản 62200..., gửi vào tài khoản 62200... số tiền 2000 vạn, thủ

tục phí đã khấu trừ...”

2000 vạn?

Ai cho cô 2000 vạn?!

Lăng Vi sửng sốt, giật mình!

Cô nhìn thẳng màn hình, vừa thấy tên, tài khoản người gửi... Diệp Đình!

Tiếp theo lại có một tin nhắn, là Diệp Đình gửi tới.

Bên trong viết ba chữ: Tiền tiêu vặt

Chương 250: Choáng váng... Tiền tiêu vật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phụt...

Bình tĩnh như Lăng Vi đều nhin không được phun trào...

Tiền tiêu vật!

2000 vạn tiền tiêu vật!

Cay mắt a a a... Có tiền anh cũng không thể tùy hứng như thế chứ?!

Đừng nói hai ngàn vạn, chính là hai tệ cô đều không tùy tiện cho người khác người khác. Liền tính là có người đưa quà cho cô đều cần tìm cơ hội để đưa.

Diệp Đình đột nhiên ném tới 2 ngàn vạn, Lăng Vi sợ tới mức đều muốn “Mang thai”.

Nàng che lại trái tim nhỏ đang đập loạn, cường em nó bình phục xuống.

Nhìn chằm chằm hai ngàn vạn, sầu đến phát hoảng. Không cần anh nói, nhất định anh muốn cười nhạo cô cứ làm ra vẻ, dùng đến chính là chạm tới nguyên tắc của cô, chạm vào điểm mấu chốt trong lòng cô.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định viết giấy nợ cho anh.

Cô viết trên tờ giấy trắng: “Hôm nay tổng giám đốc Diệp Đình của Đình phong quốc tế đầu tư cho Lăng Vi 2000 vạn, lấy giấy này làm chứng mình, nửa tháng sau trả lại.

Cô không viết thành giấy nợ cũng không biết viết có đúng hay không, dù sao ý của cô là như vậy...

Cô nhìn kĩ lại, không viết sai chỗ nào.

Chấp bút, phía dưới trình trọng kí tên: “Lăng Vi ngày xxx tháng xxx năm 20xxx.

Viết xong cho người cầm đưa cho Diệp Đình kí tên.

Chỉ một lát sau... Lăng Vi nhận được tin Diệp Đình gửi tới...

Dấu ba chấm, chính là bất đắc dĩ...

Lăng Vi nhắn lại cho anh: “Anh không kí em không cần.” cô còn dùng icon than thở.

“Kí rồi, dùng đi.”

Không bao lâu có người cầm giấy nợ trở về, bên cạnh tên của cô là chữ kí của Diệp Đình.

Chữ của anh cực kì tiêu sái, nét chữ cứng cáp,

Lăng Vi nhìn thấy anh kí, lúc này mới chấp nhận 2000 vạn này.

Một lúc sau Diệp Đình về ăn sáng với cô.

Lăng Vi nhìn chăm chăm máy tính ngay cả cơm cũng ăn không ngon.

Diệp Đình gõ đầu cô ý bảo cô ăn đi.

Lăng Vi ăn không vô, Diệp Đình chỉ vào ly sữa bò.

Lăng Vi: “...”

Lăng phí đáng xấu hổ, sữa bò còn bỏ thêm tổ yến... Lăng Vi cầm ly sữa bò ực ực uống sạch.

Ném tiền vào được một lúc, cô nhìn chăm chăm màn hình khăn trương nắm chặt tay, hy vọng cổ phiếu sẽ lên.

Kết quả, cổ phiếu đều rớt..

Lăng Vi gấp tới độ muốn khóc.

Vì cái gì chứ?

Vì sao vừa ném vào nó lại ngã xuống?

Vì sao hả?

Mất thấy, sắp ngã xuống 100 vạn!

“Không cần ngã nữa! Một trăm vạn đó!”

Lăng Vi thật muốn đập đầu vào máy tính.

Tiền này là cô mượn đấy..huhu...100 vạn, trong nháy mắt thành bọt nước!

Quả nhiên, cổ phiếu có nguy hiểm, phải vô cùng cẩn thận nha!

Nháy mắt liền hối hận: “Vì sao không ném 5 vạn thôi mà lại ném 2000 vạn chứ?!”

Thật là, nếu ban đầu gửi 5 vạn đồng cũng mới tổn thất 2 ngàn 5 trăm tệ mà thôi...

“Có nên bán đi mua cổ phiếu khác không nhỉ?” Cô rối rắm muốn chết!

Nhìn cổ phiếu một đường ngã thảm, trong lòng Lăng Vi nôn nóng, dầy vò.

Nhưng cô vẫn luôn chịu đựng không bán.

Từ đầu đến cuối cô vẫn tin tưởng cổ phiếu sẽ lên vì trước khi ra tay cô đã điều tra kĩ lưỡng tận lăm rồi. Cổ phiếu này vẫn luôn ổn định, lợi nhuận công ty liên tục tăng lên, cổ phiếu tăng là sớm hay muộn mà thôi.”

Không cần cấp! Còn chưa tới 10%, có thể quan sát thêm một chút.

Nhìn đồng tiền cứ ít đi rồi lại ít đi...

Lăng Vi đau lòng muốn chết, ruột gan còn cào!

“Rốt cuộc là ai nói, đầu cơ cổ phiếu có thể kiếm tiền, bà muốn cùng hấn liều mạng!”

Lăng Vi chịu đựng đau lòng, chờ tới 10 giờ sáng vẫn là đường màu xanh!

(Đường màu xanh ai không hiểu cứ lên sàn chứng khoán mà xem nha)

Cô cần môi, thật muốn khóc lớn một hồi! Chỉ cảm thấy cả người nhức mỏi, giống muốn phát sốt.

Không nghĩ tới phải bù vào nhiều như thế...

Chương 251: Lừa một vố lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô phiếu vừa ngã, Lăng Vi gấp tới độ cả người đều đau.

Còn ngã, còn ngã... hơn 100 vạn rồi.

Cả người cô rét run...

Đột nhiên - - “Tăng!”

10h15, cổ phiếu này đột nhiên bắt đầu tăng trở lại.

Lăng Vi nhảy dựng lên, mắt mở to nhìn chăm chăm màn hình, rất nhanh trở về vạch xuất phát.

Sau đó thế như chẻ tre, một đường tăng vọt.

Đến 1h50, vượt qua 2200 vạn, nếu cô chơi 5 vạn thì chỉ có thể tăng 5 vạn 5000 ngàn tệ.

Lăng Vi có chú lờ mờ.

“Một chút thời gian tăng 200 vạn, thật lợi hại..” một ngày này Lăng Vi như ngồi trên đỉnh núi.

Chợt cao chợt thấp như phiêu trên đám mây, buổi sáng rõ ràng mất 100 vạn, thế mà chiều lại lời, còn lời hơn 200 vạn.

Ông trời của con ơi!!!

May mắn cả sáng nhìn được không bán ra.

Không phải.. không chỉ không kiếm được 220 vạn mà còn phải bù vào 100 vạn.

May mắn, may mắn.

Đột nhiên Lăng Vi tin tưởng vào bản thân, xem ra trước khi đầu tư thì nghiên cứu doanh nghiệp, nghiên cứu xu thế thị trường chứng khoán là chuyện chắc chắn phải làm. Nếu không tin tưởng vào phán đoán của mình thì rất dễ bị thiệt thòi.

Cô yên lặng cho Diệp Đình một ánh mắt khen ngợi, sư phụ này thật tài giỏi.

Nếu không phải lúc dạy anh tràn đầy tin tưởng như vậy thì chưa chắc cô đã có thể tự tin lớn như vậy, cũng không có quyết định chính xác và kiên trì như vậy.

Nhìn cổ phiếu một đường đi lên, Lăng Vi chơi cực kì hưng phấn. Đã sớm quên việc Diệp Đình nhắc nhở cô: “Mặc kệ là kiếm được hay bù vào cũng không được vượt qua tiền vốn 10%...”

Diệp Đình ngồi bên cạnh nhìn cô, môi mỏng nhếch lên chẳng thèm nhắc nhở cô phải bán đi.

2h chiều, cô bỏ vào 2000 vạn hiện tại tăng lên 2250 vạn, chỉ 10ph tăng 50 vạn.

Lăng Vi càng nhìn càng u mê, hưng phấn nhảy dựng.

Lúc đang vui vẻ chẳng biết hướng nào, đột nhiên cảm thấy người kia như tản ra áp suất dưới 0 độ.

“Ồi chào, mém thì quên.” Lăng Vi vỗ trán.

Đột nhiên nhớ tới Diệp Đình từng nói: “Mặc kệ là kiếm được hay bù vào cũng không được vượt qua tiền vốn 10%.”

“Bán tháo, bán tháo...” cô khẩn trương bán hết cổ phiếu.

Mặc dù có hơi không nỡ nhưng mà... thầy nói nhất định phải nghe, rất nhanh có người tới mua cổ phiếu của cô.

Cô nhìn thoáng qua sắc mặt vị tôn đại thần kia dần hòa hoãn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cổ phiếu trong tay cô vừa bán hết, 15 ph ngắn ngủi cổ phiếu đột nhiên tụt mạnh...

Lăng Vi há hốc mồm, không tồi, bán được rồi, nếu không tiền vốn mất đi không trở lại nữa.

Diệp Đình không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Lăng Vi lấy lòng cười với anh “Diệp đại tiên... anh đúng là thần cơ diệu toán.” Cô giơ ngón tay cái lên: “Anh đúng là miệng vàng lời ngọc, một chữ ngàn vàng, anh nói gì đúng cái đó.”

Diệp Đình phụng phịu: “Tại sao lại nói giọng điệu đó?”

Anh hừ một tiếng: “Gọi lại.”

Cô ngừng cười nhần nhin: “Đình Đình à... anh là tuyệt nhất, lại thông minh cơ trí, nhìn cái gì chuẩn cái đó, em kiếm được tiền, mời anh ăn cơm nhé?”

“Hừ!” Diệp Đình kêu ngạo quay sang, hơn nửa ngày mới nói : “Gần đây có một nhà hàng hải sản cao cấp, hải sản chỗ đó không tệ...”

“...” Lăng Vi nhần mặt với anh, trời ạ, thật biết anh, còn là nhà hàng hải sản cao cấp...

Nhưng mà nghĩ tới cô lì 250 vạn...

Ngất mất... 250 vạn... mặt cô, dáng người cô bán được 250 vạn sao?

Chương 252: Lừa một vố lớn

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhìn biểu tình của cô, Diệp Đình rất muốn cười nhưng vẫn nhịn: “Đi, mang em đi nếm thử một chút.”

“Em không ăn hải sản.. ngửi mùi đã buồn nôn...” Lăng Vi lắc đầu.

Diệp Đình nắm tay cô, dẫn cô ra ngoài: “lén nói cho em, em đã không sợ mùi nữa rồi.”

“...” Lăng Vi nghĩ tới đầu bếp nữ nhà anh... cô gái đa di năng....

Diệp Đình ôm cô ra ngoài: “Đi thôi, ăn xong nói cho em một tin tốt.”

“Tin tốt gì?” Lăng Vi ngược mắt nhìn anh.

Anh lắc đầu không chịu nói.

Vốn cho là một nhà hàng hải sản lại không nghĩ anh mang cô tới một du thuyền.

“Tới đây làm gì?” Lăng Vi nhìn xung quanh, xung quanh đều là biển... mặt biển xanh thẳm, cực kì xinh đẹp.

Du thuyền này cực kì, cực kì lớn.

Ngoại trừ thuyền viên thì không có người khác. Hiển nhiên là du

thuyền tư nhân của Diệp Đình.

“Ăn hải sản ở đây sao?”

Diệp Đình nhéo mũi cô: “Mang em đi du lịch đại tây dương...”

“Thật sao?” Lăng Vi cực kì thích biển, nói thật... cô rất chờ mong. Cô tới lan can du thuyền dõi mắt nhìn ra xa..

Phóng mắt nhìn, đều là một mảnh xanh thẳm....

Vô biên vô hạn.

Mây trắng bay bay trên bầu trời xanh thẳm.

Trời và biển tương hỗ, đẹp làm cho người ta không nỡ nháy mắt.

Lăng Vi giang tay, tâm tình thoải mái.

Diệp Đình đi tới sau lưng cô, hai tay ôm eo cô: “Thích không?”

“Thích...” Lăng Vi gật đầu, đột nhiên cười rộ lên: “Hai chúng ta tới làm một cảnh Titanic đi.”

Nổi ong chạy tới rào chắn cạnh lan can tàu sau đó nắm lan can, giẫm lên thanh cà ngang.

Diệp Đình cắn răng, nhóc con kia không lo lắng nguy hiểm sao? Anh đi tới ôm eo cô, lớn như thế rồi... mà còn bướng bỉnh.

Lăng Vi giang hai tay, miệng thì ngâm nga “ you are here, there is nothing I fear..;”

Diệp Đình ôm cô, mặt dán vào mái tóc cô nhỏ giọng hát theo cô.

Cô cực kì hưng phấn, hát vừa hay vừa... cực kì động tình.

Lúc cô hát tới câu cuối cùng, Diệp Đình cúi đầu dán miệng bên vành tai cô: “Em có biết lời bài hát này có ý nghĩa gì không?”

Lỗ tai Lăng Vi ngửa ngửa, né sang một bên, học bộ dạng kiêu ngạo của anh hất cằm: “Đương nhiên là biết.”

“Là gì? Anh không biết, em giải thích cho anh nghe.”

Lăng Vi bĩu môi, vừa nghĩ vừa nói: “Anh ở bên cạnh em, em sẽ không còn sợ hãi... em biết trái tim em sẽ không lùi bước... chúng ta mãi mãi bên cạnh nhau... nơi này chính là bến cảng an toàn của em, My Heart Will Go On, My Heart Will Go On...”

Diệp Đình hôn cổ cô: “Nói hay lắm... Anh sẽ nhớ kỹ. Em cũng đừng đổi ý đấy...”

“...”

Lăng Vi ghen hòng, đúng là lừa một vố lớn, còn nói không biết? Anh cố ý để cô dịch ra.

Lăng Vi cực kì cảm thấy cuộc đời này đi qua con đường dài nhất chính là sách vở thuật của Diệp boss...

Cô nén cười quay đầu hỏi anh: “không phải anh nói... để em mời anh ăn hải sản sao? Trên thuyền của anh có hải sản gì đây?”

Diệp Đình cười cười, xoa xoa mái tóc cô nói, “Không có...”

“Không có?”

“Uh`m, “ Diệp Đình gật đầu, “Muốn ăn, tự mình bắt...”

Không nghe lầm chứ?

Lăng Vi trừng mắt: “Chính mình bắt?”

Chương 253: Xe lửa nhỏ của Thomas*... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Phim hoạt hình Thomas và những người bạn.

Diệp đại boss, anh còn có cái hố nào không?

Tự mò! Là cái quỷ gì?

Diệp Đình cực kỳ trình trọng chỉ chỉ biển khơi: “Tự mò, cớm no áo ấm.”

“Tiên sinh, phu nhân, chào buổi chiều.”

Lăng Vi quay đầu, thấy một soái ca mặc đồ thủy thủ đi tới, anh ta cầm hai bộ đồ lặn trong tay, còn có hai ống dưỡng khí.

Đồ lặn? Ống dưỡng khí?

Lăng Vi sợ ngây người, đây là phải lặn xuống biển, tự mò sao?

Cô chính là một con vịt ở đất gò*, lấy mười ngàn lá gan, cô cũng không dám xuống biển...

(*) Người không biết bơi.

“Đi thay đồ.” Diệp Đình kéo tay cô đi vào một căn phòng.

Căn phòng này vô cùng sang trọng, là phòng nghỉ ngơi của Diệp Đình.

Anh khóa cửa, kéo rèm màu xanh da trời. Anh lấy bikini màu xanh nhạt từ trong tủ quần áo màu trắng ném cho cô: “Mau thay, còn mè nheo nữa tới lúc thủy triều rút.”

Anh không hề cố kỵ... Thản nhiên cởi nút áo sơ mi ngay trước mặt cô.

Lăng Vi nhìn anh chằm chằm, lại thấy được cơ ngực đẹp mắt, làn da màu lúa mạch.... Và cơ ngực bền chắc có lực của anh.

Dưới cơ bụng tám múi là tuyến nhân ngư làm người ta muốn thét chói tai!

Diệp Đình cười, đi từng bước về phía cô, tới khi cách cô không tới 20cm thì dừng lại. Anh cúi người xuống, mặt kề sát cô, trêu ghẹo: “Cứ nhìn thẳng như vậy giúp em mở mang tầm mắt sao?”

Lăng Vi nuốt nước miếng, cố ý hừ một tiếng, lườm anh: “Trên thế giới này không có ai tự luyện hơn anh!”

Anh nhẹ giọng cười.

Thật ra Lăng Vi... rất tò mò... tại sao vóc người anh đẹp như vậy?

Cô chọc chọc cơ ngực anh, hỏi: “Bình thường cũng không thấy anh rèn luyện, cơ ngực và cơ bụng của anh từ đâu ra?” Chẳng lẽ là định luật của Tổng giám đốc? Không cần rèn luyện cũng có một vóc người siêu đẹp?

Anh giơ tay bóp mặt cô: “Ai nói anh không rèn luyện, mỗi ngày anh

đều dưỡng khí vận động nửa giờ, em không nhìn thấy mà thôi.”

Lăng Vi gật mạnh đầu: “Anh thật lợi hại!”

“Đi thôi, đi lặn biển.” Anh thẳng người, chỉ mặc một quần bơi bó sát người, eo hẹp và lưng rộng càng hiện rõ.

Lăng Vi đi theo anh.

Nhìn bắp thịt chắc nịch có lực của anh, cô không khống chế được, tiếp tục giơ tay chọc anh: “Em thật bội phục anh, mỗi ngày anh bận rộn như vậy, không có thời gian ngủ, lại có thời gian rèn luyện.”

Diệp Đình cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cô: “Không rèn luyện không được mà, sợ vợ khiếu nại.”

“...” Lăng Vi cau mày, không hiểu không rèn luyện và vợ khiếu nại có liên quan gì nhau?

Anh bật cười, cười ý vị sâu xa.

Đôi mắt đen như kẻ gian lướt trên người cô: “Đến lúc đó em sẽ biết chỗ tốt.”

Lăng Vi bị anh nhìn, mặt đỏ bừng, ngốc đi nữa cũng biết là ý gì... Người này nhất định là xe lửa nhỏ của Thomas... “xìch xìch xìch xìch...”

Lăng Vi thưởng anh cái liếc mắt: “Thích vận động cũng không chán chán mạnh về phương diện kia được chưa?”

“...” Khóe miệng Diệp Đình co rút, học dáng vẻ nói chuyện của cô, nói: “Phương diện kia có mạnh hay không, không đích thân thực

hành, không có quyền lên tiếng được chưa?”

Lăng Vi đỏ mặt, tay nhỏ bé đẩy cơ ngực anh: “Anh đi ra ngoài trước, em muốn thay đồ.”

Tay cô mềm nhũn, chạm vào da thịt anh, Diệp Đình chỉ cảm thấy một dòng điện vọt lên.

Lòng ngực cũng nóng lên.

“Đi mau, đi mau!” Lăng Vi đẩy anh ra ngoài, mình ở lại trong phòng thay quần áo.

Cô thay bikini, khoác áo sơ mi đi ra ngoài. Áo sơ mi của anh vừa dài vừa lớn, khoác lên người tung bay. Hai chân thon dài thẳng tắp.

Chương 254: Xe lửa nhỏ của Thomas*... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nổi trên mặt biển, nhìn lên cô... Ánh mắt đột nhiên nóng bừng, có ai từng nói phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông là chuyện đàn ông không cách nào chống cự phụ nữ nhất...

Tròng mắt đen của anh lóe sáng, chăm chú nhìn cô.

Lăng Vi bước xuống thang, đưa tay vào trong nước biển, vẩy nước lên người anh.

Diệp Đình phục hồi tinh thần, vẩy tay với cô.

“Xuống đây, dạy em kiến thức lặn xuống nước.”

Lăng Vi ngồi trên thang, chân thon dài thả vào nước biển, lúc ẩn lúc hiện.

“Em không muốn lặn, em ngay cả bơi lội cũng sẽ không.”

Diệp Đình vươn tay nắm bắp chân cô: “Em đúng là thoái hóa, càng ngày càng vô dụng!”

“Anh mới thoái hóa!” Cô đưa chân đá anh.

Diệp Đình đùa cợt cười nói: “Trước khi chúng ta được sinh ra đều biết bơi, hơn nữa, còn bơi nhanh nhất. Em không biết sao?”

“Trước khi ra đời, tại sao bơi nhanh nhất?” Lăng Vi nghe không hiểu.

Diệp Đình kéo áo sơ mi của cô, kéo cô xuống nước, đỡ eo cô, nói nhỏ bên tai cô: “Cái gì bơi nhanh nhất, cái gì mới có thể kết hợp cùng tình trùng.”

Mặt Lăng Vi đỏ bừng như lửa! Lông mi dài của anh cong cong, tôn lên đôi mắt phượng của anh cực kỳ mê hoặc! Cực kỳ hư hỏng!

Hơn nữa nụ cười xấu xa trên gương mặt tuần tú của anh khiến Lăng Vi muốn đưa tay đánh anh.

Lúc này, anh lại kề tai cô nói: “Ở trong bụng mẹ, chúng ta đều bơi lội trong nước ối, khi còn bé em bơi rất tốt, sao bây giờ không biết bơi rồi?”

Lăng Vi muốn cào anh!

“Nín thở!” Anh bỗng nhiên bóp mũi cô, kéo cô xuống nước.

Lăng Vi còn đang suy nghĩ vấn đề vừa rồi... Bất chợt bị anh kéo xuống, cô theo bản năng vươn tay ôm chặt eo anh. Cô nghe lời nín thở, ngậm miệng, nhắm mắt!

Lăng Vi cảm nhận được anh ôm cô chìm xuống, cô bị dọa sợ, lập tức dính sát anh, nâng hai chân vòng qua eo anh.

Cảm giác được thân thể mềm mại của cô quấn lấy anh, Diệp Đình thở ra một hơi.

Anh vững vàng ôm cô dưới nước mười giây.

Lăng Vi sợ hãi! Nước biển tràn qua đỉnh đầu cô, cô đặc biệt không có cảm giác an toàn, cả người đều như sắp tan vỡ.

Cô nhắm chặt mắt, chung quanh đen nhánh, lại sợ nước biển chảy vào tai, lại sợ vào mũi, cô hoàn toàn không biết làm sao, chỉ cảm nhận được hai bàn tay to đỡ eo cô, không để cô chìm xuống. Cô sợ muốn chết!

Diệp Đình ở dưới nước mở mắt nhìn cô.

Thấy biểu tình của cô hơi khó coi, giống như sắp không chịu nổi, Diệp Đình lập tức ôm cô nổi lên mặt nước.

Lăng Vi nổi lên, hai tay phui nước trên mặt, thở hổn hển.

Quá đáng sợ!

Nói thật, cô thật sự bị dọa sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, cánh tay nhỏ ôm cổ anh không chịu buông tay, mặt Diệp Đình lập tức sát tới ngực cô, anh buồn bực nói: “Sợ cái gì? Anh ở bên cạnh em, còn có thể để em chìm?”

Lăng Vi buông tay: “Anh ở bên cạnh em... mới có thể để em chìm, được chưa?”

“Nhìn gan em kìa... nhỏ như con chuột nhỏ.” Diệp Đình nhếch môi, cười nhạo cô.

Giơ tay lên, xoa xoa tóc còn ướt của cô: “Không cần sợ, có anh ở đây, không để em chết chìm. Chuẩn bị nín thở!”

“No — — No — — Đừng mà... Không muốn — —” Lăng Vi dùng sức lắc đầu, sống chết không chịu.

Diệp Đình cười thầm: “Cũng không biết thánh nhân nào nói phụ nữ đều là động vật khẩu thị tâm phi, càng nói không muốn, càng đói khát.”

Chương 255: Thám hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phốc — —

Diệp đại boss, khi anh dùng từ, có thể uyển chuyển một chút không?

Lăng Vi chê bai: “Thánh nhân này nhất định bị khuyết tim!”

Hai tay cô ôm cổ anh, ôm thật chặt. Nửa khắc cũng không chịu buông.

Cô giống như gấu koala, treo trên người Diệp Đình không chịu xuống đất. Rất sợ vừa buông tay, cô liền chìm đến đáy biển, không thể nổi lên nữa.

Diệp Đình ngược lại rất vui vẻ... Chỉ cảm thấy một thứ vừa ấm vừa mềm mại quấn lấy anh...

Anh và cô thân mật khăng khít, nước biển tới vai giống như một bàn tay ôn nhu vòng quanh hai người.

Anh hít một hơi thật sâu.

“Đừng lộn xộn... Cử động nữa, có thể anh sẽ hôn em!”

Lăng Vi trong nháy mắt muốn cười phun, cô không thể gây rối dưới đại dương... chỉ đành phải nghe lời, nghiêm túc ôm anh.

Diệp Đình chỉ chỉ má trái mình, ý là: “Không nghe lời, anh liền buông tay.”

Lăng Vi hôn má trái anh, anh lại chỉ má phải, Lăng Vi cắn răng, lại hôn má phải, anh lại chỉ trán, lại chỉ môi.

Lăng Vi ôm đầu anh, gặm một vòng như gặm dưa chuột.

Diệp Đình thỏa mãn bật cười.

Hai người liền ngâm, ôm dưới biển.

Một lát sau, Diệp Đình hỏi cô: “Một lần nữa, chuẩn bị xong chưa?”

Lăng Vi lại gật đầu.

Diệp Đình bóp mũi cô, ôm cô lặn xuống biển.

Lúc nổi lên, Lăng Vi không còn sợ như trước.

Diệp Đình dùng ánh mắt hỏi cô, vẫn ổn?

Cô gật đầu.

“Tiếp tục!” Diệp Đình lại ôm cô lặn xuống.

Anh luyện nín thở cho cô mấy lần, lá gan của Lăng Vi rốt cuộc lớn hơn một ít.

“Mặc đồ lặn vào đi, có bình dưỡng khí, cũng không cần nín thở nữa.”
Lăng Vi lập tức đi lên boong thuyền.

Nói thật, chân hơi run...

Cô mặc đồ lặn, bước đi như chim cánh cụt...

Diệp Đình cũng mặc đồ lặn.

Cô cười nói: “Ai u, anh đây là tới từ Bắc Cực à, anh em, thật trùng hợp!”

Diệp Đình giật giật khóe miệng, cúi người nói bên tai cô: “Chim cánh cụt ở Nam Cực...”

“...” Lăng Vi lúng túng. Hôm nay cô còn có thể mất mặt hơn không?

“Chuẩn bị!” Diệp Đình ôm cô ngồi trên boong.

Lăng Vi ngồi thẳng người!

Thấy cô căng thẳng như vậy, Diệp Đình không vội mang cô xuống biển.

Nắm tay cô, ngồi một hồi, kiên nhẫn nói: “Anh dạy em mấy động tác tay.”

“Động tác tay gì?”

“Lúc lặn xuống nước, phải chú ý động tác tay.” Diệp Đình vừa giúp cô đeo bình dưỡng khí vừa chỉ mấy động tác tay cho cô.

Anh nói: “Ngón tay cái giờ lên là nổi lên.”

“Nổi lên!” Lăng Vi giờ ngón cái lên theo.

Diệp Đình nói tiếp: “Ngón cái hướng xuống là lặn xuống.”

“Lặn xuống!” Lăng Vi gật đầu, biểu thị đã nhớ.

Diệp Đình lại ra dấu tay OK.

“Ok là rất tốt.”

Thấy cô gật đầu, anh lại nói tiếp: “Xua tay chính là không.”

“Ok là rất tốt, xua tay chính là không. Đã nhớ!”

Lăng Vi nhớ khẩu lệnh, lại nghe Diệp Đình nói: “Nếu ở dưới nước mà lỗ tai không thoải mái, liền bóp mũi thở mạnh, giống như lực nén của lỗ tai, tai sẽ không đau, hiểu chưa?”

“Hiểu.” Lăng Vi gật đầu, đột nhiên hỏi: “Có thể có cá mập hay không?”

Diệp Đình cười đến lồng ngực rung động, anh ôm eo cô, cười một hồi. Lại mang kính chống nước cho cô, nói bên tai cô: “Yên tâm, có anh ở đây, cá mập tới, anh cắn thùng đầu ngón tay, để nó cắn anh.”

Nói xong, anh đeo kính chống nước xong, ôm eo cô.

“Đi!”

“Tùm — —” Anh ôm cô nhảy xuống biển.

Lăng Vi ôm chặt anh, Diệp Đình chỉ bình dưỡng khí, nói: “Thử đi, dùng cái này hít hơi. Sau đó dùng mũi thở ra.” Lăng Vi thử hai lần, có bình dưỡng khí, hô hấp rất thông thuận.

“Ok — —” Không thành vấn đề! Cô ra dấu tay OK.

Anh kéo tay cô, lặn xuống. Lúc này có kính chống nước, có thể mở mắt ra.

Chương 256: Thám hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi rất hưng phấn! Cô nhìn thấy rất nhiều cá! Nước biển thật xanh... Cá cảnh nhiệt đới thành nhóm, thành đoàn, kết đội mà đi.

Có đỏ, xanh, lục, tím, ngũ sắc* rực rỡ... Lăng Vi cực kỳ hưng phấn. Cho tới nay, cô chưa từng thấy nhiều cá đẹp như vậy.

(*) Ngũ sắc: Vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

Con cá cũng không sợ cô, bơi qua bơi lại quanh cô.

Cô đưa tay sờ, một con cá màu đỏ bơi qua kẽ tay cô.

“Thật vừa lòng đẹp ý... thật kỳ diệu...” Cảm giác này quá tốt đẹp.

Diệp Đình nhéo lòng bàn tay cô, ngón tay chỉ xuống.

Lăng Vi nhìn theo ngón tay anh, wow! Lại là một đám san hô màu trắng xinh đẹp...

Bên cạnh còn có thứ mềm mại màu đỏ, cô không biết là gì, cô muốn sờ, lại không dám. Diệp Đình kéo tay cô tới, tỏ ý cô có thể sờ.

Lăng Vi sờ một cái, thịt thịt, chơi thật vui!

Cô giơ ngón cái với anh, cô muốn nói: “Thật giỏi!”

Diệp Đình dùng dấu tay hỏi cô: “Nổi lên?”

Vì giờ ngón cái lên là chỉ nổi lên, Lăng Vi nhất thời kích động lại quên, lập tức vẫy tay, lại ra dấu OK.

Diệp Đình nhéo mặt cô, lại kéo cô lặn xuống.

Cũng không biết lặn bao xa, Lăng Vi cảm thấy tai đau như kim đâm, Diệp Đình phát hiện cô hình như không thoải mái, liền tỏ ý cô bóp mũi dùng sức thở ra.

Lăng Vi liền bóp mũi, thở mạnh. Quả nhiên... Tai không sao, lại thấy anh chỉ tay phía trước.

Dưới đất có một chiếc thuyền chìm!

Anh kéo cô bơi qua, nhìn dáng vẻ quen đường của anh, liền biết anh thường xuyên đến đây lặn.

Trong chiếc thuyền tối đen, cô không dám vào.

Cảm nhận được cô giãy giụa, Diệp Đình ra dấu tay với cô: “Không sợ, tin tưởng anh.”

Lăng Vi lắc đầu: “Không dám, quá tối...”

Anh biết, nhưng vẫn kiên trì bắt cô vào, anh vỗ ngực: “Tin tưởng anh!”

Lăng Vi nắm chặt tay anh, vẫn không dám. Anh nắm tay cô có lực mà kiên định, anh tháo bình dưỡng khí, tháo mắt kính, ánh mắt kiên định nhìn cô.

Lăng Vi sợ anh bị sặc nước, lập tức ra dấu tay OK. Diệp Đình vui vẻ, hôn gò má cô.

Lăng Vi nắm tay thật chặt, mê người như người cá, tiêu soái bơi vào trong thuyền chìm. Anh ôm cô bơi vào hành lang, hành lang lại sáng...

Xảy ra chuyện gì? Tại sao nơi này có thể phát sáng? Lăng Vi cực kỳ tò mò, chốc lát sau, cô rút cuộc hiểu rõ, thì ra trên vách tường hành lang có hai viên dạ minh châu!

Dạ minh châu! Trong thuyền này lại có dạ minh châu!

Quá thần kỳ!

Lúc này, Diệp Đình bơi tới, cầm lấy dạ minh châu, lấy tay xoa xoa, dùng nước biển rửa qua.

Dạ minh châu sáng lên, Lăng Vi nhìn ngây người, trong đầu nghĩ: Hai viên dạ minh châu này không phải là do Diệp Đình đặt ở đây chứ?

Anh cầm một viên dạ minh châu trong tay, một viên khác nhét vào tay cô.

Anh kéo cô, lần lượt qua từng căn phòng. Chiếc thuyền này như thuyền buôn hiện đại, bên trong có đủ bàn ghế, băng ngồi, chén đĩa, tranh vẽ trên tường.

Lăng Vi tò mò nhìn khắp nơi như trẻ con.

Đi tới phòng cuối cùng, Diệp Đình ra hiệu với cô bên trong có đồ tốt.

Lăng Vi mở to mắt, tim đập nhanh lên, không biết bên trong có bảo bối gì? Cô mong đợi mở to hai mắt chờ anh mở cửa.

Chương 257: Phù — — Cá mập không tới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tay Diệp Đình để trên chốt cửa, cửa không khóa.

Anh nhẹ tay đẩy ra, nước biển trào ra, bên trong rất tốt, cho dù có dạ
minh châu cũng không thấy được tình cảnh bên trong.

Lăng Vi thò đầu nhìn vào trong, hoàn toàn khác tưởng tượng của cô!

Tối đen, không nhìn thấy gì.

Lúc này, thấy Diệp Đình lấy xuống một cái muôi vớt và vớng lưới trên
vách tường bên cạnh...

Lăng Vi kinh ngạc trợn to hai mắt, anh muốn làm gì?

Diệp Đình ra hiệu cô chờ ở đây, một mình anh bơi vào.

Anh vừa bơi đi, Lăng Vi liền cảm thấy da đầu tê dại!

Nói thật, vừa rồi anh luôn nắm tay cô, cô không hề sợ, lúc này, anh
vừa buông tay, cô đột nhiên sợ đông sợ tây, sợ có cá mập, sợ có
quái vật dưới biển...

Cô suy nghĩ, vẫn bơi vào theo anh.

Bơi vào trong phòng, lúc thấy Diệp Đình, cô suýt chút nữa bị nước

biển sặc chết!

Cô quá kinh ngạc!

“Khụ — —” Nước biển vào mũi! Cô muốn ho... Hé miệng ra, mắt hô hấp! Cô quơ tay, một hớp nước biển lớn vào miệng cô. Cổ họng cô đầy nước biển, cô bị sặc đến khó chịu muốn chết! Nhưng cô bình tĩnh, không hoảng, nín thở!

Diệp Đình nghe động tĩnh, vội quay đầu nhìn.

Vừa thấy cô sặc nước, mặt cũng trắng bệch, sốt ruột bơi tới cô.

Anh nhanh chóng ôm cô, môi chạm vào môi cô, bóp mũi cô, thổi khí cho cô. Cô ho khan, truyền nước biển vào miệng anh, anh không cảm thấy bất chút nào, tiếp tục thổi khí cho cô.

Hồi lâu, cô bình thường lại. Anh thổi khí vào miệng cô, tay dùng sức vỗ lưng cô.

“...” Lăng Vi rốt cuộc dễ chịu hơn một ít. Cũng may không nhiều nước, nếu không hôm nay phải ở đây!

Cô vỗ tim bị kinh sợ...

Lăng Vi nắm chặt tay Diệp Đình, lúc này nói gì cũng không chịu buông. Cô thở phì phò nhéo tay Diệp Đình, đều do tên này rảnh rỗi — —

Đại gia anh! Cô còn tưởng rằng trong phòng này có bảo bối gì!

Anh lại vợ vờ sò... còn đưa tới trước mặt cô như dâng vật quý...

Lăng Vi trực tiếp trợn trắng mắt. Nếu đang ở trên bờ, cô nhất định đập đầu anh!

“Đi!” Anh ra dấu tay “nổi lên” cho cô.

Hai người nổi lên mặt biển, khi leo lên du thuyền, Lăng Vi rớt cuộc hiểu câu “Tự mò” của anh là có ý gì...

Cái này không phải là “tự mò” sao!

Lên thuyền, Lăng Vi chạy về phòng nghỉ thay quần áo như chạy thoát thân.

Hung tợn tháo mắt kính, ném bình dưỡng khí, lột đồ lặn. Ánh mắt Diệp Đình lập tức dính vào trên người cô.

Hai tay cô khoanh lại, trợn mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Diệp Đình nhếch môi, cười nhạt.

“Cười cái rắm!”

Anh thành thật trả lời: “Cười em thì sao... Em là rắm sao?!”

Lăng Vi quơ tay cho anh một quyền: “Nói tiếng người!”

Diệp Đình: “...”

“Xoay qua chỗ khác! Không được phép nhìn!”

Mắt anh không né tránh, trực tiếp nhìn cô chăm chăm: “Vợ anh... Tại sao anh không thể nhìn?” Anh nói rất có lý.

Lăng Vi hừ một tiếng, vào phòng tắm. Chờ cô tắm xong mới phát hiện, trong phòng tắm chỉ có bikini vừa thay... căn bản không mặc được.

Cô quên mang quần áo... làm sao đây?

Chỉ đành phải quấn khăn tắm đi ra, vừa mở cửa, thấy Diệp Đình cầm áo sơ mi sạch đứng trước cửa: “Quên lấy đồ cho em, mặc của anh trước đi.”

Lăng Vi không nhận, áo sơ mi anh đã mặc... Cô mặc lên người, sẽ cảm thấy giống như anh đang ôm cô...

Rất không tự nhiên nha. Không giống vừa rồi, ít ra cách một lớp bikini, cảm giác không có không được tự nhiên như vậy.

Trong mắt cô tràn đầy do dự.

Chương 258: Phù — — Cá mập không tới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh không thúc giục cô, chẳng qua, mắt đầy ý cười nhìn cô chăm chăm, giống như xem kịch vui. Cô vừa tắm xong, tựa như tiên nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trơn bóng không thấy lỗ chân lông, trắng nõn mềm mại...

Anh bỗng nhiên bật cười. Cố ý cúi đầu ngửi ngửi sau tai cô: “Thật thơm...”

Lăng Vi nhắc chân đá anh, Diệp Đình vui vẻ nắm chân cô: “Chú ý, lộ sạch phía dưới!”

“A — —” Lăng Vi đơ mặt.

Diệp Đình thích thấy cô như vậy, tựa như cố ý chọc tức cô, cười xấu, làm bộ cúi đầu nhìn xuống dưới: “Không mặc gì à? Ai u... Không mặc gì cả, còn dám nhắc chân đá người...”

“Diệp Đình!” Lăng Vi lập tức nhảy nhảy nhảy về sau, lại không cẩn thận trượt chân, sắp ngã ra đất.

“Đừng ngã — —” Anh còn chưa nói hết, thân thể cường tráng đã ép xuống.

“A...” Đau chết được! Phản ứng đầu tiên của Lăng Vi là che ngực... “bịch” một tiếng... Khốn kiếp, ngực giữ được, mũi lại bị đè bẹp! Mày

nói mũi mày dài như vậy, cao như vậy, lúc bị đè, đáng đời mày chịu tội!

“Đứng lên...” Lăng Vi đẩy anh ra, khăn tắm rớt.

“A ——” Cô thét chói tai, lập tức che khăn tắm đến bả vai, Diệp Đình buồn cười che miệng cô: “Lần tới lỏa thể, em nên che mắt anh, thét lên không có tác dụng gì... IQ đâu? Nói em óc khô, em còn không phục!”

Lăng Vi muốn đập anh.

Diệp Đình chống người, bất đắc dĩ cười giải thích: “Không cãi nữa không cãi nữa... Anh chỉ trêu em, vừa rồi anh không nhìn thấy gì. Bây giờ... cũng không thấy!”

Lăng Vi cắn răng: “Nhìn còn không dám thừa nhận! Anh có phải đàn ông hay không?!”

“Anh là đàn ông! Thật sự là đàn ông... Nếu em không tin, có thể đích thân nghiệm chứng...” Anh nghiêm trang nói: “Anh nói không nhìn thấy là sợ em lúng túng, có phải em muốn nói anh nhìn thấy không? Vậy cũng được... Anh thừa nhận, anh nhìn thấy!”

“Anh im miệng!” Lăng Vi hận không thể dán miệng anh lại.

“Nói xin lỗi! Mau lên ——”

“Xin lỗi vợ...”

Lăng Vi cứng họng, ghen một bụng tức giận, giơ tay đẩy anh: “Anh! Xoay chỗ khác!”

Diệp Đình nhắm mắt, ngồi dậy, quay lưng lại.

Lăng Vi lập tức đứng dậy, lau khô người, nhặt áo sơ mi rơi dưới đất lên, mặc vào.

“Xong chưa?”

“Rồi!”

Anh mở mắt ra, quay người lại.

Cười đứng bên cạnh cô, vươn tay cài nút áo cho cô.

Cài xong, anh ôm lấy cô, nhẹ giọng hỏi: “Ngã đau không?”

Lăng Vi im lặng, một tay anh đưa đến dưới đầu gối cô, một tay ôm sau lưng cô, hơi dùng sức, ôm cô lên.

Đi hai bước, đột nhiên hỏi một câu: “Còn đau bụng không?”

Mặt Lăng Vi lập tức đỏ bừng, câu này của anh... rốt cuộc là hỏi cô đau bụng không, hay là hỏi dì cả của cô đi hay chưa?

Hôm nay đã cùng lặn xuống biển, rất rõ ràng đã đi rồi được chưa? Anh còn hỏi cô có đau bụng không?

Nhìn biểu tình kia của cô, Diệp Đình chợt vui vẻ: “Anh quên anh quên... Em không thu hút cá mập tới, chứng tỏ đã không sao.”

Phốc — —

Chương 259: Ngàn cánh bướm lướt qua cũng chỉ có một mình em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Aaa... lại đùa giỡn.

Lăng Vi hận không thể đánh vào cái mặt anh một chút.

Bế cô ngồi trước bàn trang điểm, Diệp Đình dụ dàng nhéo má cô: “Tự mình sấy đi, anh đi tắm rửa đã.”

Anh nhét máy sấy vào tay cô sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Lăng Vi muốn phát tác nhưng người ta đã đóng cửa mất rồi.

Lăng Vi hung hăng vung nắm đấm về phía cửa phòng tắm.

Đột nhiên cửa phòng tắm bị mở ra, gương mặt đẹp trai của Diệp Đình lộ ra: “Anh quên lấy áo sơ mi rồi, khăn tắm lại bị em dùng mất.... em... nếu không muốn anh để trần ra ngoài thì tốt nhất lấy cho anh một chiếc sơ mi qua đây.”

Anh như vậy thật giống đại gia, bộ dạng anh không ngại để trần ra ngoài đâu.

Lăng Vi dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, lại như tiểu nha hoàn đến tủ tuần áo kéo ra, tiện tay cầm chiếc sơ mi trắng và chiếc quần

đùi thoải mái ném cho anh.

Anh không ngại để trần ra ngoài nhưng mà cô ngại á.

Cô tuyệt không nghi ngờ anh vô cùng nguyên ý để trần ra ngoài...

Anh cầm quần áo, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô: “Em cố ý... không cầm đồ lót cho anh sao?”

Phụt....

Diệp boss à, anh quá đủ rồi đấy. Không phải lạnh lùng, không phải lãnh khốc, không phải kiêu ngạo sao?

Anh không nói thẳng tên ra bà đây biết được sao?

Lăng Vi đỏ mặt, bà cô tôi, lắm chuyện, có giỏi thì anh không mặc gì đi.

Đương nhiên anh không mặc... người chịu thiệt chỉ có cô thôi.

Cô tìm trong tủ quần áo, nhìn chiếc hộp gỗ cực kì tinh xảo, dùng ngón tay nhắc lên. Quả nhiên..

Bên trong đặt chính tề 12 chiếc, đen, xám, nâu... còn có hoa văn màu xanh nữa..

Lăng Vi ghét bỏ nhếch môi, đụng vào như khoai lang nóng bỏng tay, dùng đầu ngón tay nhắc lên chiếc có hoa văn màu lam vung ra sau.

“...” chắc là ném trúng rồi.

Lăng Vi quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Đình dùng tư thế quỷ dị đón lấy.

Nhưng hơn nửa người của anh đều lộ ra cửa.

Mí mắt Lăng Vi giật gật, lại gần. haha... nam chính trong truyện tranh có phần dưới eo.... Cực kì lớn, ahaha.. Lăng Vi ngửa mặt lên trời cửa 0.5s.

Bộp... cửa phòng tắm bị đóng sầm.

Nháy mắt Lăng Vi hoàn hồn che mũi. Trời ạ, vừa nãy cô thấy cái gì? Sao máu muốn chảy ngược vậy? Như vừa rớt khỏi vũ trụ, cảm giác mất trọng lực vậy...

Thái bạch kim tinh nhị đại gia nhà anh... Diệp Đình vừa nãy còn đỏ mặt. Nhưng mà... rõ ràng anh đỏ mặt còn làm bộ như không có việc gì quay vào phòng tắm.

Lăng Vi che mặt, Diệp boss, anh đột nhiên đáng yêu như vậy, trái tim nhỏ của em làm sao mà chịu nổi đây?

Thôi vậy, nhìn cũng nhìn rồi. Vừa nãy anh còn nhìn của cô đấy, cô không xem lại thì ăn thiệt nhiều rồi.

Lăng Vi đi tới cạnh tủ quần áo nhìn qua.

Bên trong đều là đồ của anh, chiều qua cô mặc chiếc váy vàng đã bị cầm đi giặt, hiện tại còn chưa thay quần áo.

Cô nhìn áo sơ mi trên người, xấu hổ che đui.

Cô không dám mặc trực tiếp như thế... bên trong còn có con sói háo sắc đó...

Lăng Vi bới tủ quần áo, phát hiện bên trong còn có một bộ nội y, cô cởi áo sơ mi ra, mặc nội y vào sau đó mới mặc lại áo sơ mi của anh, như vậy an toàn hơn.

Cô sấy tóc loạn xạ sau đó ra ngoài, ngồi trên boong tàu bên cạnh còn có một chiếc đệm, chân ngâm trong mặt biển dao động.

Vừa nãy bị sặc một phen còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô vỗ ngực ra sức ho.

“Còn ho như vậy...” Lăng Vi nghe thấy âm thanh của Diệp Đình vang lên, không nghĩ tới anh tắm nhanh như vậy.

Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đùi vàng nhạt, đẹp trai ngời ngời đi tới ngồi xuống trên chiếc đệm cạnh cô. Anh duỗi tay vỗ lưng cho cô.

Chương 260: Ngàn cánh bướm lướt qua cũng chỉ có một mình em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh trời chiều phủ xuống, gương mặt anh tuấn mỹ vô cùng, giống như được phủ một tầng ánh chiều vàng, đôi mắt đen như đầm nước mê muội, mày kiếm anh tuấn, chiếc mũi cao thẳng cực kì hoàn mỹ, còn có đôi môi mỏng khêu gợi đó luôn nở nụ cười nhẹ nhàng say lòng người. Anh đẹp trai như vậy, khí chất ngời ngời như vậy khiến cho cô như bị câu hồn đi rồi.

Lăng Vi làm bộ tức giận quay mặt đi.

Giận anh ở trong nước trêu chọc cô, còn có cái túi vỏ sò anh đưa ra nữa.

Cô cố ý bới móc hỏi: “Lén trộm đồ là phạm pháp đấy. Rõ ràng dám sò kia là có người nuôi, anh có thể tùy tiện lấy đi sao”

Diệp Đình cười nói: “Thuyền bị chìm là của anh, mười hai năm trước bị chìm ở chỗ này.”

Trong lòng Lăng Vi trầm xuống, cô kinh ngạc: “12 năm trước? Khi đó anh mới 14 tuổi?”

“Ừ.” Con người trong mắt Diệp Đình âm u.

Anh bĩu môi, vẻ mặt có chút cô đơn: Anh đầu cơ cổ phiếu lời cả thùng vàng... vừa mua một chiếc thuyền này để làm ăn buôn bán hai đầu bờ sông. Anh không có nơi nương tựa chỉ có thể dựa vào hai bàn tay của mình, anh không cố gắng kiếm tiền thì chỉ có thể đói chết, bệnh chết, không muốn chết thì phải nghĩ cách...”

“Vậy lúc nào thì thuyền bị chìm?”

Diệp Đình hít một hơi nói: “Anh mua thuyền bị lão già chết tiết biết...”

“Paul – Louis Tư?”

“Ngoại trừ ông ta còn có ai?” âm thanh Diệp Đình đột nhiên lạnh xuống, giống như hàn băng vậy.

Cô rất muốn hỏi: “Ông ta không phải... là ba anh sao?” Nhưng nghĩ tới Diệp Đình từng nói: “Ai biết ông ta có phải ba ruột của anh hay không?” Lại nghĩ tới Paul Louis Tư đã từng làm gì với Diệp Đình... cô không hỏi nữa.

Lúc này sắc mặt Diệp Đình cực kì không tốt.

Anh lạnh giọng hừ: “Lão già Paul này quả thật không có nhân tính. Ông ta như con chó điên vậy.” Diệp Đình nhìn ra mặt biển, trong mắt tràn đầy bi thương, anh nói: “Sau khi anh và ông ta giải trừ quan hệ cha con thì ông ta như phát điên vậy, cứ luôn muốn giết anh. Bản thân anh kiếm tiền mua con thuyền này ông ta chẳng thèm để ý thuyền viên trên thuyền của anh mà lệnh cho con thuyền tư nhân của ông ta đuổi theo. Anh sợ thuyền viên gặp chuyện không may lập tức ra lệnh thuyền trưởng nhanh chóng quay lại điểm xuất phát. Bởi vì chỉ cần thuyền tiếp cận bờ biển sẽ có vệ sĩ tới cứu viện nhưng ... bị kịch xảy ra. Mắt thấy thuyền sắp cập bờ, thuyền bọn anh bị đánh chìm, cuối cùng Paul bắn chìm thuyền của bọn anh...”

Lăng Vi nhìn anh, nhìn thấy... ánh mắt của anh đầy ưu thương...

Anh nắm chặt tay.

Ánh mắt hiểu rõ: “Lúc thuyền của anh bị chìm, toàn bộ thuyền viên trên thuyền đều chết. Lúc đó anh ôm cực kì đau lòng, lúc đó mới 14 tuổi mà thôi, chưa bao giờ... thấy nhiều người chết trước mặt anh như vậy....”

Lăng Vi đột nhiên đau xót.

Diệp Đình nhìn ra xa, trong mắt chua xót làm cho người ta muốn rơi nước mắt.

Anh dăm chiêu nói: “Khi đó... thuyền đã chìm, anh như lá cây trôi nổi trên biển khơi, vừa đói vừa lạnh... cả người ngấm nước biển vừa sưng vừa đỏ, mặt trời nóng chiếu trên người, giống như kim châm, giống như có con dao cắt trên người, không biết bao lâu... anh hôn mê, mất đi tri giác.”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn trời, kìm nén nước mắt muốn trào ra, cô làm bộ không để ý cầm lấy tay anh, trong lòng chua xót.

Anh lật ngược bàn tay cầm lấy tay cô.

Anh cảm ơn cô nguyện ý lắng nghe, anh cảm ơn cô hiểu anh, đau lòng anh...

Chương 261: Huân chương của anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình hít sâu một hơi.

Chịu đựng đau đớn lại nói: “Anh tỉnh lại phát hiện bị người ta đưa đến bệnh viện. Mà người cứu anh không để lại tên tuổi, hộ sĩ nói là một đôi vợ chồng đi qua gặp phải nên cứu anh... anh không dám ở lại bệnh viện dưỡng thương, sợ Paul tới tìm anh. Anh lén mang theo chút thuốc chạy khỏi bệnh viện. Anh chạy đi được một ngày liền thấy TV đưa tin bệnh viện bị phong tỏa, nói là có tội phạm giết người giấu ở bên trong... thật ra anh biết là bọn họ tới tìm anh.”

Lăng Vi muốn tiếp lời, muốn hỏi anh sau đó thế nào nhưng mà nói không ra lời, chỉ cảm thấy lồng ngực phiền muộn.

Ngay cả thờ cũng thấy đau.

Cảm xúc của anh rất tệ, còn nói: “Thuyền của anh bị chìm, trên thuyền hàng hóa hơn một nửa cần phải bồi thường. Tổn thất lớn cho chủ hàng.. không ai không muốn anh chết.”

Anh đau đớn vô cùng. Bởi vì anh, bọn họ làm ăn thất bại, có thể vợ con ly tán...

Nhưng anh không có tiền trả cho họ... còn có thuyền viên của anh, anh nợ bọn họ rất nhiều.

Anh không ăn không ngủ, bệnh tật quần người, anh tự mình cầm kim chuyền nước cho mình, anh lần lượt gõ cửa từng nhà hy vọng bọn họ cho anh chút bánh quy để ăn...anh nghĩ rằng mình sẽ chết nhưng mà anh không chết. Mỗi lần tinh thần hoảng hốt anh không ngừng hỏi chính mình: Diệp Đình, mày là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, thuyền viên của mày vô tội mà chết, mày không muốn lấy câu trả lời thỏa đáng cho bọn họ sao? Chủ hàng của mày bị tổn thất mày không muốn tra ra chân tướng sao? Paul ác độc muốn đẩy mày vào chỗ chết, mày không muốn giết lão sao?

“Anh là một đàn ông, anh phải chịu đựng!” Diệp Đình đột nhiên dừng lại, trong mắt rõ ràng như có ngọn lửa bập bùng nhưng lại không có tiêu cự.

Anh lại lâm vào trầm tư.

Từ đầu đến cuối Lăng Vi không nói gì, cô gắt gao nắm tay anh, lẳng lẳng nhìn anh.

Từ từ hít thở, mặc dù hiện tại trái tim đang run rẩy.

Đoạn hồi ức này của anh nhất định khó mà chịu nổi.

Sau khi ba mẹ cô qua đời, cô còn có chú chăm sóc, tuy thím thường ở sau lưng chú ngược đãi cô nhưng ít nhất còn có cơm mà ăn.

Mà Diệp Đình, nhất định anh từng trải qua nhiều cái đói, nếm qua nhiều đau khổ, chịu qua nhiều sự khinh thường, thậm chí đòn hiếp, còn bị khiển trách...

Nếu là cô không biết làm sao mà vượt qua...

Cô muốn ôm lấy anh.. đau lòng an ủi anh.

Cô giang tay ôm eo anh, mặt dán lên vai anh, Diệp Đình rõ ràng chấn động, anh trở tay ôm cô vào lòng, nước mắt rơi xuống thấm ướt vai áo của anh.

Hơn nửa ngày Diệp Đình vỗ về cô, hít một hơi mới nói: “Anh không nghĩ tới vậy mà mình còn sống... tìm được đường sống từ chỗ chết, anh không dám xuất hiện trước mặt công chúng, che dấu ở trên một hòn đảo nhỏ, đi tới một nhà hàng xa hoa làm công, anh không cần tiền lương, chỉ cần ông chủ cho cơm ăn chỗ ở, mặt khác hy vọng lúc anh không phải làm việc thì có thể mượn máy tính của ông chủ. Ông chủ đồng ý, anh từ từ đầu cơ cổ phiếu kiếm tiền, một năm sau anh dùng danh nghĩa nhà hàng của ông chủ mở rộng cả vùng biển.”

“Mở rộng cả vùng biển?” Lăng Vi ngược đôi mắt ướt nước nhìn anh.

Diệp Đình nhìn ra mặt biển gập ghềnh: “Biển rộng cũng giống như đất liền, có thể cho thuê. Thuyền của anh bị đắm, anh nghĩ có thể đánh bắt cá, sau đó.. anh nghĩ... anh có thể nuôi hải sản. Có thể không làm ảnh hưởng đến hoàn cảnh sinh thái của biển, có thể thỏa mãn miệng ăn của mọi người. Vì vậy anh rời khỏi nhà hàng tìm một ngôi trường tiếp tục đi học, đồng thời thuê người nuôi hải sản, cá muối... Ba năm chúng nó lớn lên, anh để ông chủ nhà hàng tiêu thụ giúp, khách hàng đầu tiên của anh đều là ông ấy giới thiệu, ông ấy cũng là ân nhân của anh. Lúc này cổ phiếu của anh tăng lên vô số lần. Anh trả hết nợ cho hàng hóa trên thuyền, anh liên hệ với tất cả người nhà của thuyền viên... tuy số tiền bồi thường bé nhỏ không đáng kể...”

Âm thanh của anh nghẹn ngào, Lăng Vi nắm chặt tay anh, lại ôm lấy anh.

Chương 262: Huân chương của anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ngẩng đầu lên trời, hít vào một hơi nói: “Anh có nhiều tiền nhưng không lập tức mở công ty mà lựa chọn về nước đi nhập ngũ. Vì anh đã 18 tuổi, sau đó được chọn vào đội súng bắn tỉa của bộ đội đặc chủng, sau đó hợp tác với bộ đội đặc chủng quốc tế, vây bắt nhiều trùm thuốc phiện quốc tế, súng đạn được buôn bán... khi đó anh trúng không ít vết súng...”

Lăng Vi đưa tay vuốt ve vết sẹo trên người anh, cô vẫn tự động xem nhẹ những vết sẹo này nhưng những vết sẹo này như là huân chương của anh vậy.

Anh đưa tay che mắt cô, ánh mắt âm trầm hỏi cô: “Có phải không còn hoàn mỹ nữa hay không hả?”

Lăng Vi chân thành nhìn anh, sâu thẳm đối mặt với ánh mắt của anh: “Nói linh tinh cái gì vậy? Diệp Đình... anh như vậy mới càng có hương vị đàn ông. Đó là vinh dự của anh, anh nên cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.” Cô sùng bái nhìn anh, bàn tay nhỏ chạm vào vết sẹo trên người anh bỗng nhiên nhớ tới bị đặc công quốc tế từng gọi anh là ‘lão Cừu.’

Thì ra anh từng là thành viên đội đặc chiến quốc tế.

“Sau đó tại sao lại rời đội đặc chiến?”

Diệp Đình ghen một chút, buồn bã nhìn trời: “Chiến hữu của anh chết trước mặt anh.. anh bắn trùm thuốc phiện, bị bắt, vì trùm ma túy rất quan trọng, chiến đội quốc tế muốn moi thêm bí mật từ ông ta.”

Đề tài này quá trầm trọng, Lăng Vi muốn nhanh chóng bỏ qua liên hỏi:”Sau khi rời đi thì sao?”

“Sau khi rời đi, anh lên đại học, mở công ty.”

“Anh thật lợi hại.” Lăng Vi từ đáy lòng khen ngợi anh: “Mặc kệ ở lĩnh vực nào anh đều có thể xông pha tạo nên một mảnh trời riêng của mình.”

Diệp Đình cười một tiếng xoa tóc cô, cô nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao nữa?”

Diệp Đình hít một hơi thật sâu nói: “Paul biết anh không chết, ông ta tức giận suýt chút nữa trúng gió...càng làm ông ta phát điên hơn là, ông ta lật cả thế giới cũng chẳng tìm được anh mãi đến khi anh mở công ty chủ động tới trước mặt ông ta ông ta mới biết anh vẫn sống dưới mí mắt của ông ta. Mà lúc này ông ta đã chẳng làm được gì anh nữa rồi.”

Anh nhếch môi, trong mắt đầy khinh thường.

Anh hừ lạnh nói: “Chỉ nghĩ tới lão già đáng chết đó, bị anh làm có tức giận điên cuồng, anh liền cảm thấy cả người sáng khoái muốn nổ tung rồi.”

“...” Không hiểu sao trong lòng Lăng Vi lại cảm thấy đau xót.

Anh nói thoải mái như vậy... nhưng thật ra chỉ cần nghĩ một chút cũng biết con đường anh từng đi.. mỗi bước chân đều cực kì gian

khổ.

Nếu không có đầu óc đó của anh, nếu không phải anh cứng cỏi, nếu không phải anh biết tiến thoái nói không chừng anh đã sớm chết dưới bàn tay lão ma quỷ Paul đó rồi.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu: “Tại sao ông ta lại đối với anh như vậy, lại nói dù sao ông ta cũng là ba anh...”

Diệp Đình lắc đầu: “Anh có nhiều lần suy đoán nhưng không có chứng cứ.”

“Anh nói là... ông ta không phải là ba anh sao?”

Diệp Đình trầm mặc, không có trả lời.

Chương 263: Thích.. Thổ lộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Mặc kệ ông ta có phải ba anh hay không anh đều hận ông ta. Anh muốn giết chết ông ta, ông ta hại chết 24 thuyền viên của anh, anh muốn ông ta đền mạng.”

Âm thanh của anh cực kì ngoan độc, mi tâm xoắn lại nhưng lại làm trái tim cô đau nát, cô nhìn anh đau xót, trong lòng lại càng đau hơn.

Cô đưa tay vuốt mi tâm của anh, nửa quỳ nhẹ nhàng hôn anh.

Diệp Đình nhắm mắt đưa tay ôm lấy cô.

Một nụ hôn an ủi làm cho lòng anh say đắm trong cõi lòng tan nát...

Vốn không nên nói những lời này với cô nhưng mà... anh không nhận được, không cách nào không kể hết cho cô, bởi vì cô là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh, cô là người phụ nữ của anh, người anh yêu nhất, muốn dâng toàn bộ sinh mạng của mình cho cô, là người mà anh muốn dành hết tình cảm chân thành nhất.

Anh ôm chặt lấy cô, nụ hôn như chuồn chuồn nước nháy mắt trở nên nồng nhiệt hơn.

Lăng Vi đau đớn muốn khóc, cô chịu đựng không muốn để anh biết rằng cô rất khó chịu.

Bỗng nhiên anh buông cô ra, đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt

cho cô. Cô hít hít mũi mím cười, nắm chặt tay anh nhẹ nhàng nói: “Có cơ hội, chúng ta đi thăm những người nhà của các thuyền viên đi.”

“Được.” Diệp Đình nói cực kì trịnh trọng.

Cô vỗ vỗ ngực anh, thật hy vọng có thể vuốt lên những vết thương trên người anh, trên lưng đeo món nợ ân tình nhiều như vậy, nhất định là anh mệt lắm, mệt muốn chết đi. Cô dịu dàng ôm lấy anh, mặt dán lên ngực anh, tuy anh là người ngậm thìa vàng mà sinh ra nhưng trải nghiệm cuộc đời của anh chính là quá khứ khó khăn nhất.

Lúc đó anh mới 14 tuổi, độ tuổi đó chỉ có thể bất lực nhưng từ đầu đến cuối anh không bị áp đảo. Hai tay cô ôm chặt lấy anh đột nhiên như cảm thấy không đủ lại dùng sức ôm thật chặt.

Anh đưa tay xoa tóc cô.

Cô hít mũi đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Sau đó anh có tìm thấy ân nhân cứu mạng không?”

“Không có...” Anh phìền muộn nói : “Mười mấy năm trước, không có máy ghi hình, bác sĩ và hộ sĩ cũng không cách nào miêu tả diện mạo của đôi vợ chồng này, bởi vì, người ngoại quốc nhìn người châu Á chúng ta đều giống nhau. Đôi vợ chồng kia cũng cố gắng che dấu danh phận của mình, bọn họ thanh toán hai tháng tiền thuốc men cho anh, lúc kí tên cũng chỉ để lại hai chữ L.S là viết tên tiếng anh.

L.S, trong đầu Lăng Vi đột nhiên dâng lên ý niệm trong đầu, còn chưa nghĩ kĩ thì Diệp Đình liền nói: “Sau đó anh tra khách du lịch trên đảo năm đó đều không tra được tin tức đôi vợ chồng đó...”

Lăng Vi gật đầu: “Anh sẽ tìm được bọn họ, bọn họ thật sự là người

đám kính... em cũng hy vọng được gặp bọn họ một lần.”

Tâm trạng của Lăng Vi cực kì ảm đạm, cô cố ý nói sang chuyện khác.

Ánh mắt lấp lánh nhìn anh “Vậy tại sao trong thuyền chèo có vỏ ốc?”

Diệp Đình cười rộ lên, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Anh cười mới đưa tay xoa mi mắt ửng hồng của cô, anh hít một hơi thật sâu giống như muốn xua tan cảm xúc trên mặt.

Anh nhìn cô nói: “Anh muốn nhìn một chút... trong đám vỏ ốc đó có trân châu hay không...”

“Haha...” Lăng Vi cười méo cả miệng, cố ý nhào vào lòng anh, cô đưa tay nhéo lồng ngực cứng rắn của anh: “Anh thật đáng yêu.”

“Đi, đi rửa vỏ ốc.” Diệp Đình mang vỏ ốc, tự tay kéo cô, hai người vào phòng bếp bận rộn.

Bọn họ đều cạy vỏ ốc ra... kết quả...

Một viên trân châu cũng không có...

Lăng Vi có chút thất vọng: “Chẳng có gì cả... có thể là tới chưa đúng lúc, có lẽ đám ốc anh nuôi đều không phải loại có trân châu.”

Diệp Đình nhìn cô: “Anh tìm được rồi.”

“Hả? Ở đâu?” Lăng Vi tò mò nhìn anh.

Chương 264: Thích.. Thổ lộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên anh cầm tay cô, Lăng Vi ngược mắt nhìn anh chỉ thấy anh đang nhìn cô, giọng điệu chân thành: “Anh tìm được một viên trân châu.”

Lăng Vi mím môi, trái tim như hòa tan, ánh mắt của anh cực kì dịu dàng.

Anh nói đó là cô...

Cô là trân châu của anh sao?

Đột nhiên nhớ tới ngày bọn họ làm giấy chứng nhận kết hôn, cô vẽ một đầu heo mà phía trước anh vẽ một cây châm.

Cô còn viết một chữ ‘giả’. Anh đổi thành ‘nhàn rồi’ nên viết thêm một chữ ‘vô’.

Lăng Vi cười rộ lên, thì thầm nói “Chẳng có trân châu...”

Diệp Đình cảm thấy cả người khô nóng, biểu tình này của cô... là vui vẻ sao? Là bắt đầu tiếp nhận anh sao?

Anh cầm ta cô, nhéo lòng bàn tay cô, bàn tay cô mềm mại không xương, cô cầm ngược bàn tay anh, khớp xương trên ngón tay anh cực kì rõ ràng.

Cổ họng anh lặn lặn, trầm trầm gọi: “Vi Vi...”

“Hả?” Cô ngược mắt nhìn anh.

Âm thanh dịu dàng động vào lòng anh, anh nhìn cô, trái tim đập bùm bùm, lại muốn làm bộ không để ý nói: “Lăng Vi, em có thích anh không?”

Hô hấp của anh cực kì trầm, loại vấn đề này không dành cho người đàn ông thành thực như anh hỏi. Nhưng mà anh thật sự không kìm nén được trong lòng cuống cuồng. Anh muốn nhanh chóng xác định, anh không muốn mỗi ngày mỗi đêm đều chịu dày vò như vậy.

Bộ dạng kiêu ngạo này... Lăng Vi mím môi, nghiêng mặt mỉm cười.

Diệp Đình khần trương nhìn cô, ngay cả ngừng thở cũng chẳng phát hiện.

Cô cắn môi, dùng ngón tay viết trong lòng bàn tay anh một chữ ‘士’ lại viết thêm chữ 口, phía dưới là hai chữ ‘一’ lại thêm chữ ‘士’.

Diệp Đình chỉ cảm thấy toàn bộ mạch máu đều chảy ngược lên đầu.

chứa chan nhiệt huyết toàn bộ tuôn đến đầu đỉnh!

“Yêu...” Thích sao?...

Cô còn đang viết chữ trong lòng bàn tay anh nhưng anh đã chẳng thể nào nghĩ tiếp được nữa rồi. Cô gái này sớm đã trộm mất trái tim anh rồi.

Anh thật muốn ở chỗ này ăn cô luôn.

Lúc này, một thuyền viên đột nhiên chạy tới nói: “Tiên sinh, phu nhân, có thể dùng cơm rồi.”

“Được, đến ngay đây.” Lăng Vi đứng lên đi ra khỏi phòng, trên tay đều là mùi hải sản.

Cô đứng trước bồn rửa tay, xoa xà phòng, Diệp Đình cũng đi tới đứng sau lưng cô, cả người dán vào lưng cô vây trụ cô.

Anh cọ cằm vào mặt cô, hai tay ôm lấy eo cô.

Lồng ngực nóng bỏng của anh dán vào lưng cô, anh nắm xà phòng tay anh xoa xoa, bàn tay dính đầy xà phòng nắm lấy tay cô giúp cô khử mùi tanh đi.

Lăng Vi bị anh ôm, hơi thở nam tính quyến rũ của anh bao phủ cô khiến cho cô hít thở cũng khó khăn.

Cả đầu không thể suy nghĩ.

Nhiệt độ lồng ngực anh nóng bỏng dọa người, làm cho cô choáng váng. Lăng Vi chỉ cảm thấy cả người khô nóng, mặt đỏ như ráng trời chiều. Anh còn cố ý cúi đầu phả hơi thở bên vành tai cô: “Vi Vi, em dùng nước hoa mật đào sao...”

Đầu ngón tay cô run lên, co lại trong lòng bàn tay anh kích thích cả người anh ngứa ngáy.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô dính bọt xà phòng trắng như tuyết.

Anh nắm lấy tay cô, lý trí trong đầu như bị rút cạn.

Anh nhanh chóng rửa hết bọt trên tay hai người, ôm ngang người cô nhanh chóng đi tới phòng nghỉ.

“Anh muốn làm gì thế?” Lăng Vi vội vàng ôm cổ anh: “Thuyền trưởng gọi ăn cơm đấy, mau thả em xuống. Để nhiều người thấy không tốt đâu.”

Dưỡng khí trong đầu anh đã loãng đi, anh không có cách nào suy nghĩ, không biết cô đang hỏi gì cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Anh hít một hơi nói: “Anh muốn làm gì em còn hỏi sao?”

Chương 265: Ha ha ha — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt Lăng Vi đỏ ửng, cả người như tôm luộc!

Cô dùng sức nhéo cánh tay anh!

“Mau thả em xuống!” Không phải muốn cự tuyệt anh, chẳng qua có quá nhiều người trên thuyền! Hơn nữa ban ngày lại đi “ăn”, nhất định sẽ bị rất nhiều người vây xem!

Cô nhéo anh, nhưng Diệp Đình hoàn toàn không cảm giác đau, cánh tay đã chết lặng!

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn dáng vẻ kia của cô, hơi giống như tức giận, lại không hoàn toàn giống...

Diệp Đình trong nháy mắt được kích lệ, đá tung cửa phòng, ôm cô đi vào. Sau đó dùng chân đóng cửa cái “rầm”.

Anh thả cô xuống, áp cô vào cửa, nửa giây cũng không chờ được, điên cuồng xé quần áo cô.

“Diệp Đình!”

Anh điên rồi — —

Tay anh níu lấy cổ áo cô, hai tay vừa kéo, nút áo sơ mi liền rớt đầy đất.

Hồ hấp anh rối loạn, hôn môi cô.

Tay cô đột nhiên che mắt anh: “Diệp Đình, đừng như vậy, thuyền trưởng đang kêu chúng ta, lát nữa sẽ có người tới!”

Giọng anh trầm đến đáng sợ: “Ai dám đi vào, anh giết chết người đó.”

“Cốc cốc cốc — — Tiên sinh, đã chuẩn bị bữa ăn xong.”

Đầu Diệp Đình đầy vạch đen, tiếp tục hôn môi cô, không chịu trả lời.

Lăng Vi “ư ư” với tới chốt cửa: “Cửa... không khóa...”

Nếu để người khác nhìn thấy... mất hết mặt mũi có được không?

Diệp Đình mút cổ cô, lưu lại một dấu hôn: “Cậu ta không dám vào.”

Thuyền viên trẻ tuổi đứng bên ngoài một hồi, gõ cửa hai lần, không ai trả lời.

Rèm cửa sổ bị kéo lại, không thấy được tình hình bên trong. Lúc này, bỗng nhiên nghe bên trong có người la lên...

“Diệp Đình... Anh làm em đau!”

Lăng Vi che cổ, anh mút rất dùng sức, nhất định tím rồi!

Bên ngoài, thuyền viên cả kinh. A! Người phụ nữ này là phu nhân!

“Sao hét thảm như vậy? Không phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

Cậu ta đưa tay vặn chốt cửa, chuyển động, muốn vọt vào, đột nhiên nghe bên trong mắng lên: “Cút xa ra — —”

A! Là giọng tiên sinh...

Mặt thuyền viên lập tức ảm đạm... Xảy ra chuyện gì? Bảo cậu ta cút xa hay là phu nhân cút xa?

Bọn họ đang đánh nhau sao? Có nên đi vào can ngăn không?

Làm sao đây? Làm sao đây? Thật rồi!

Lỡ như tiên sinh đánh phu nhân nguy hiểm đến tính mạng, cậu ta không kham nổi trách nhiệm này nha!

Tùy tiện đi vào, cậu ta lại không dám.

Suy nghĩ một lát, chạy đến phòng ăn: “Thuyền trưởng thuyền trưởng — — không tốt rồi — — xảy ra chuyện!”

“La cái gì? Gặp quỷ biển à?” Thuyền trưởng thấy cậu ta trở lại một mình, trầm mặt, hỏi cậu ta: “Tiên sinh và phu nhân đâu? Không phải bảo cậu đi gọi họ ăn cơm sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi đi gọi, nhưng... Tiên sinh và phu nhân đang đánh nhau trong phòng, phu nhân hét thảm đó! Tiên sinh còn mắng cô ấy, bảo cô ấy cút! Giọng nghe hình như giận không nhẹ...”

“Đánh nhau?” Mấy thuyền viên khác khẩn trương: “Mau mau mau — — mau đi xem xem!”

Thuyền trưởng lao đi đầu tiên, mười mấy thuyền viên chạy theo sau.

Ngoài cửa phòng nghỉ ngơi, nghe phu nhân thấp giọng kêu: “Diệp Đình — — mau dậy đi! Anh đứng lên cho em — — có người tới, em nghe được rất nhiều tiếng bước chân.”

“?” Xảy ra chuyện gì? Thuyền trưởng sửng sốt, không phải đánh nhau sao? Tại sao phải kêu tiên sinh đứng lên?

Chương 266: Ha ha ha — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, lại nghe giọng phu nhân: “Không kêu Diệp Đình thì kêu gì? A — Anh đề thịt em... Anh còn không buông tay, em sẽ gãy tay!”

Giọng phu nhân rất thảm, nhưng... lại không hoàn toàn thê thảm... câu “Anh đề thịt em...” là ý gì? Giống “Anh đề tóc em” không?

Thuyền trưởng toát mồ hôi: “Chạy chạy chạy, chạy mau!”

Trời ạ, thiếu chút nữa phá hư chuyện tốt của tiên sinh!

Những thuyền viên khác liền biết: “A a a — — biển khơi đều là nước, tuần mã có bốn chân... Thằng ranh con cậu không suy nghĩ đá há miệng!” Phu nhân người ta không phải kêu thảm thiết. Đó là không phải là... Khụ!

“Đi mau đi mau...” Thuyền viên rối rít rời đi.

“Thuyền trưởng! Anh hai! Sao hai người đi rồi?” Thuyền viên sợ choáng váng: “Phu nhân... bị đánh thành dạng gì? Hai người mặc kệ sao!”

“Im miệng!” Thuyền trưởng giơ tay gõ đầu cậu ta: “Đi — — Đi mau lên, bớt nói nhảm!”

“Nhưng phu nhân thật sự rất thảm nha!” Đây là bạo lực gia đình, cậu ta không thể không quản!

Thuyền trưởng tức giận, kéo tai cậu ta, lôi cậu ta đi.

Sau khi đuổi người đi hết, thuyền trưởng trở lại, cầm bảng: “Đang làm việc... Xin đừng quấy rầy” treo trên chốt cửa

“Xong!” Thuyền trưởng vui vẻ trở lại phòng ăn, ăn cơm cùng đoàn người.

Ông hoàn toàn quên, tất cả nhân viên trên du thuyền đều về phòng nghỉ ngơi, ông treo tấm bảng này hoàn toàn là uống công vô ích! Hơn nữa, trắng trợn nói cho hai người trong phòng, đoàn người đã tới “Học hỏi” xong! Bọn họ sẽ không tới quấy rầy nữa, xin yên tâm “làm việc”!

Cậu thuyền viên vừa ăn cơm vừa lo lắng! Cậu ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không được, phu nhân bị đánh thành như vậy, thuyền trưởng lại mặc kệ! Chính nghĩa đâu?

“Cốc cốc cốc — —” Cậu thuyền viên lại lén chạy tới gõ cửa, Diệp Đình giận đến mức muốn ném cậu ta xuống biển làm mồi cho cá!

“Ha ha ha...” Lăng Vi không nhịn được cười to: “Anh nhìn mệnh của anh đi... Kích động cũng không thể chọn thời điểm tốt?”

Diệp Đình giận đến đầu bốc khói, hung tợn liếc cô: “Em quyến rũ anh, lại không thể chọn thời điểm tốt? Gì mà dạ hắc phong cao*!”

(*) Tỷ dụ hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ.

Lăng Vi cười như bị động kinh: “Dạ hắc phong cao... là đêm giết người...” Cô đưa tay ôm anh, nói: “Ăn cơm trước đi, em đói quá.” Anh bực mình buông cô ra, Lăng Vi ôm cổ anh, bồng kề sát, thổi khí

vào tay anh: “Tối cho anh ăn.”

Nói xong, ánh mắt yêu kiều nhìn anh.

Diệp Đình nhéo mặt cô, đứng dậy tìm quần áo cho cô.

Không phải anh hạ thủ lưu tình, mà vợ anh thật sự quá đói, bụng cô kêu “òng ọc” như đánh trống vậy.

Lăng Vi xoa bụng, không ngừng nuốt nước miếng, không ăn hai bữa cơm, lại lặn xuống biển, lại bơi lội, có thể không đói bụng sao? Cô cũng không phải làm bằng sắt!

Diệp Đình đằng đằng sát khí từ phòng nghỉ ngơi đi ra, cậu thuyền viên kia vô cùng hoảng sợ nhìn Lăng Vi, định tìm ra dấu vết bị đánh trên mặt cô... nhưng mà, không có?

A? Xảy ra chuyện gì? Phu nhân không chỉ không bị đánh, sắc mặt còn đỏ thắm?

“Tiên sinh... Phu nhân... Mau đi ăn cơm đi...”

Diệp Đình hừ một tiếng, hung ác nói: “Tôi cho cá mập ăn cậu trước!”

Thuyền viên bị dọa sợ, nhanh chân chạy đi.

Lăng Vi thật sự muốn cười lớn, ôm cánh tay anh đi phòng ăn.

Thuyền trưởng chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho bọn họ, đều là thức ăn bổ sung protein...

Mặt Diệp Đình lúc đen lúc trắng... Anh nào cần bổ sung, trong thân thể có bấy nhiêu năng lượng còn không có chỗ phát tiết?

Chương 267: Ha ha ha ha

— — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vừa ăn vừa cười, quả thật cười sắp hết hơi.

Mặt Diệp Đình đầy sương lạnh liếc cô, lại mắt đầy sát khí quét qua đoàn người cúi đầu đứng thành một hàng.

Cậu thuyền viên đó mặt đầy ủy khuất đứng trước nhất.

Diệp Đình lạnh giọng hỏi cậu ta: “Cậu bao lớn?”

“Hả?” Cậu thuyền viên sững sốt, ủy khuất ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt nói: “20 rồi...”

Diệp Đình lạnh lùng trừng cậu ta: “Cơm 20 năm, cậu đều ăn chùa! Tôi thấy cậu rất có tinh lực (tinh thần + thể lực), chạy 500 vòng boong thuyền!”

Sau đó lại hỏi: “Là ai treo tấm bảng kia?”

“A?” Thuyền trưởng đứng thứ hai cũng sững sốt, hoảng sợ ngẩng đầu, vẻ mặt sợ hãi, run rẩy nói: “Tôi... Tôi tôi tôi... Tôi treo.”

“Ừ, tiền thưởng tháng này, thêm 5000!”

“Phốc — —” Một đám thuyền viên đều phun trào, trong lòng thầm kêu: Tình tiết này là dựa theo phim nào thế?

Diệp Đình liếc thuyền trưởng, hừ một tiếng, nói: “Cho cậu ta biết cậu ta làm sai cái gì!”

“Dạ dạ dạ...” Thuyền trưởng lập tức xoay nửa người, nhìn cậu thuyền viên kia, tận tình nói: “Tiểu Minh à... Tiên sinh và phu nhân không có đánh nhau, bọn họ đang thử hiểu sâu về đối phương, phải hiểu đối phương, phải biết sở thích của nhau trước, sau đó nối liền, tiếp đó phải quen thuộc kết cấu thân thể của nhau, rồi đến lượt sinh sôi, cống hiến to lớn cho nhân loại!”

“Phốc ——” Một đám thuyền viên lại cười phun, thầm nói: “Thuyền trưởng đại nhân, ông thật sự không phải tới diễn hài sao?”

Lăng Vi bụm mặt trợn trắng mắt, trong lòng thầm mắng, sao lão thuyền trưởng này nói cùng một giọng điệu với Diệp Đình? Khó trách bổ nhiệm ông làm thuyền trưởng, xem ra có di truyền với Diệp Đình?

A... Không đúng, là chân truyền, không phải di truyền, thiếu chút nữa sai cả vai vế...囧...

“Hiểu chưa?” Thuyền trưởng trừng mắt.

Cậu thuyền viên vội vàng gật đầu: “Dạ dạ dạ dạ...” Trong đầu nghĩ, tôi biết là gì!

Thuyền trưởng vui mừng gật đầu, nghĩ học không tệ...

Diệp Đình quét mắt nhìn thuyền trưởng, phát tay: “Đi ngủ hết đi, tối nay ai cũng không được phép tự tiện rời vị trí!”

“Tuân lệnh! Tiên sinh!” Thủy đoàn gật đầu, lui ra ngoài.

Diệp Đình và Lăng Vi tiếp tục ăn cơm,

Lăng Vi bình tĩnh ăn xong, Diệp Đình xấu xa cười nói với cô: “Đã nói ra coi như tính sao?”

Lăng Vi lườm anh: “Có tính hay không, không phải anh định đoạt!”
Cô ngược lại muốn không tính gì hết, anh có thể làm gì?

Diệp Đình cười tán thưởng: “Chỉ thích em vừa thông minh và ngang tàng như vậy...”

Anh đưa tay ôm ngang cô, bước nhanh chạy thẳng về phòng nghỉ ngơi! Thuyền trưởng nói đúng, vì để cô nhanh chóng quen thuộc thân thể của anh, anh phải tranh thủ từng giây từng phút...

Lúc đi trên boong, Lăng Vi ôm cổ anh, cố ý chỉ trời nói: “Trời còn chưa tối đâu...”

“Không sao, ban ngày mới thấy rõ ràng...”

Lăng Vi trong nháy mắt vùi mặt vào ngực anh.

Đi tới phòng nghỉ ngơi, cô đột nhiên muốn vào phòng vệ sinh. Nhíu mày, từ trong ngực anh nhảy xuống, vọt vào phòng vệ sinh. Lại không có cảm giác gì, cũng không biết có phải do khẩn trương hay không mà bụng căng lên.

Đi tắm trước rồi nói sau. Cô đi qua phòng tắm cách vách, cởi quần áo, mở nước nóng cọ rửa thân thể. Tắm một hồi, bụng lại đau!

“A...” Hai chân cô run rẩy, quỳ xuống sàn nhà phòng tắm, toàn thân run rẩy đứng lên.

“Đau quá...” Cô ôm bụng, đổ mồ hôi lạnh.

Trong bụng đau như bị kim châm, đau đến mức đầu cô chảy đầy mồ hôi lạnh...

“Diệp Đình...” Bụng quặn đau, miệng không ngừng chảy nước miếng ra ngoài.

“Diệp Đình...” Cô khó nhọc bò tới gõ cửa phòng tắm.

“Chồng — —”

Diệp Đình kinh hãi, anh vừa chạy vào phòng vệ sinh vừa kêu: “Vợ — — sao thế?”

“Em... Em đau bụng...” Giọng cô cực kỳ yếu ớt, hiển nhiên đau đến mức ngay cả miệng cũng không mở nổi.

Diệp Đình lập tức mở cửa, chỉ thấy cô quỳ xuống đất, co người lại.

“Sao thế? Mau đứng dậy đi...” Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, thuận tay lấy khăn tắm quấn quanh cô.

“Em muốn vào phòng vệ sinh...” Môi Lăng Vi cũng trắng, mặt đầy nước, trắng như giấy!

Chương 268: Ha ha ha ha

— — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình bị dọa sợ, hốt hoảng ôm lấy cô, nhanh chóng ôm cô qua phòng vệ sinh.

Lăng Vi ngồi trên bồn cầu, run lấy bầy.

Diệp Đình ở ngoài đi tới đi lui, đi tới đi lui! Anh càng nghĩ càng tức giận! Cô ăn cái gì? Lại biến thành như vậy?!

“Tập hợp — —” Diệp Đình nhấn nút tập hợp.

Thuyền trưởng dẫn thuyền viên rồi rít chạy tới boong tập hợp.

“Vợ tôi đau bụng! Nói — — xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân đau bụng?” Mặt thuyền trưởng đầy khiếp sợ.

Mặt đầu bếp chính đứng cạnh ông đột nhiên trắng bệch!

Đầu bếp chính tựa như nhớ đến cái gì, nói: “Tiên sinh... Nhất định là mấy con sò kia! Vò sò trong biển sâu rất lạnh, có phải phu nhân... không thích ứng không? Chúng tôi ăn quen, không cảm thấy có gì, phu nhân không ăn thường xuyên, e là bụng không chịu nổi...”

Diệp Đình xông lên, níu lấy cổ đầu bếp: “Cô ấy không chịu nổi, anh còn không nói sớm!”

Đầu bếp chính oan uổng! Thầm nghĩ, phu nhân không thích ứng, hẳn anh ra ràng hơn tôi chứ...

Diệp Đình hơi ảo não, anh quên trước kia cô căn bản không ăn hải sản, cô không quen hải sản lạnh ở biển sâu, nhất định bụng không chịu nổi.

“Tiên sinh, anh đừng sốt ruột... Chuyện này rất dễ giải quyết, phu nhân uống thuốc là được... Chúng tôi có lúc cũng sẽ như vậy.”

Mặt Diệp Đình đầy tức giận!

“Có thuốc! Còn không mau đi lấy?”

“Mau mau mau, mau đi lấy thuốc...” Thuyền trưởng vội kêu thuyền viên đi lấy thuốc. Thủy đoàn chưa từng thấy Diệp tiên sinh tức giận như vậy... không phải đau bụng thôi sao? Nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh, giống như vợ anh bị cá mập đuổi theo...

Trước kia Lăng Vi chưa bao giờ ăn hải sản, nên lần này đặc biệt nghiêm trọng.

Nhìn cô chịu đựng, Diệp Đình đau lòng, hận không thể để mình chịu thay cô...

Uống thuốc hai ngày, rốt cuộc vượt qua. Lăng Vi từ phòng vệ sinh đi ra, xoa xoa bụng: “Đau quá... Sắp trực tiếp khóc ngất trong vệ sinh.”

Diệp Đình rất muốn hỏi cô: “Không phải em vừa ở trong đó ra sao? Khóc ngất trong phòng vệ sinh, thích mùi đó à? Hay là thích chỗ đó?”

Hai ngày nay, Lăng Vi bị dày vò toàn vẹn...

Diệp Đình muốn ăn thịt cũng không ăn được. Lăng Vi ở trong ngực anh chấp tay: “Nên trao cho anh phần thưởng nam chủ kìm nén tốt nhất...”

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm, nói: “Trao em phần thưởng vai chính đặc ý nhất...”

Lăng Vi che mặt. Hai ngày nay cô gầy đi, cằm cũng nhọn, toàn thân mệt mỏi đến mức ngay cả động một cái cũng tốn sức.

Diệp Đình siết tay cô: “Nhìn tay này đi... cũng gầy thành chân gà rồi...”

Diệp Đình — — có thể nói chuyện nghiêm túc không?”

Anh kéo cô vào ngực, ôm sát, đau lòng nói: “Bảo bối của anh gầy rồi... Chờ lên bờ, phải bồi bổ thật tốt cho em.”

Lăng Vi không muốn anh ôm, cảm thấy người rất thúi. Nhưng anh không hề ngại.

Lại qua hai ngày, rốt cuộc khá hơn một chút. Diệp Đình ôm cô vào phòng tắm, tắm cho cô, sẵn tiện quen thuộc thân thể cô...

Lăng Vi bị anh trêu ghẹo đến khó nhịn: “Đừng phá!”

“Anh không có phá nha, không phải anh đang cố gắng tích cực cống hiến sự nghiệp sinh sôi cho nhân loại sao?”

Chương 269: Bão táp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cười run rẩy, nhưng người thật sự rất tệ, bây giờ cô cười một tiếng cũng cảm thấy đau ngực.

Hai ngày nay, cô có cảm giác ruột sắp bị kéo ra ngoài...

Hôm nay không đau, lại bắt đầu say sóng, nôn mửa, tiêu chảy, hành hạ cô sắp không còn hình người rồi...

“Haiz... Ai gia không thể phục vụ Hoàng thượng nữa... Xin Hoàng thượng tha mạng!”

Mỗi ngày Diệp Đình đều tắm cho cô, cho cô uống thuốc, Anh vừa tắm cô vừa hừ nói: “Nào dám bắt ái phi em phục vụ, vẫn là trẫm phục vụ nàng đi...”

Anh nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ cho cô, sau đó ôm cô đi ra ngoài, phát hiện quần áo trên người mình ướt đầm.

Quấn khăn tắm, sấy tóc cho cô xong, anh mới xoay người vào phòng tắm tắm cho mình.

Lăng Vi nhìn bóng người tiêu sái đẹp trai của anh, trong lòng ấm áp, rất muốn thét chói tai!

Cho dù người đàn ông này không chủ động ăn cô, cô cũng phải chủ động ăn anh!

Ô ô ô, dè dặt dè dặt...

Đã ra quyết định, trong lòng thả lỏng.

Lăng Vi ngồi ở mép thuyền, thả chân xuống nước biển, vẫy nước. Nước biển âm ẩm, rất thoải mái.

Lúc Diệp Đình đi ra, đẩy cô xuống biển, Lăng Vi hoảng sợ đập nước như chó đào đất... Diệp Đình tiêu sái nhảy xuống cạnh cô, kéo cô vào trong ngực, Lăng Vi trong nháy mắt quẩn lấy anh.

“Vi Vi, em nhìn xem đó là gì?” Diệp Đình giơ tay chỉ.

Lăng Vi nhìn theo tay anh, thấy một màn hình lớn xuất hiện trên boong thuyền tầng hai!

Trong màn hình là Diệp Đình ghi hình lại, đều là video những ngày qua bọn họ đi lặn...

Cô thấy khuôn mặt đẹp trai của Diệp Đình ở trước ống kính, nói: “Nha đầu này thật sự rất thích lặn, mỗi lần xuống nước, không dùng hết bình dưỡng khí, cô ấy không chịu đi lên. Mỗi lần đi lên, tay đều trắng bệch, còn nhăn nhúm... Giống như bà lão...”

Sau đó, cô thấy dáng vẻ cô hưng phấn dưới đáy biển.

“San hô đỏ — —” Cô hưng phấn làm tư thế bao bọc, Diệp Đình nhìn ống kính nói: “Tiểu nha đầu thích san hô rồi, cô ấy muốn ôm về nhà...”

“OK! Vợ lớn nhất! Vợ muốn cái gì, cho cái đó!”

Sau đó, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ:

Điều thứ hai theo đuổi vô: Vợ thích lặn!

Điều thứ ba: Ở dưới nước vợ không có cách nào, mặc anh làm xằng làm bậy. (ký hiệu mắt sáng lo lanh.) Anh hiểu đó!

Lăng Vi ngâm trong nước biển, xoa bụng cười to, bỗng nhiên không cười được, cúi đầu... chỉ thấy tay Diệp đại boss...

Trong nháy mắt lĩnh hội cái gì gọi là... làm xằng làm bậy!

Xấu xa! Biết cô không thể làm gì dưới nước đúng không?

Ăn trưa xong. Lăng Vi nằm trên boong vẽ, công ty hối thúc rất gấp, lấy hai tên cô đặt, yêu cầu cô thiết kế nội thất, cô đã giao bản thảo trước kia, nhưng bây giờ lại phải chỉnh sửa, nên cô bận rộn cả buổi chiều. Hôm nay trời nhiều mây, hơi tối, dường như sắp mưa.

Thời tiết như vậy, nước biển rất đục, không thích hợp để lặn.

Cô đang nằm sửa bản vẽ, đột nhiên nghe sau lưng có hai thuyền viên đến gần, vì có cabin ngăn trở, hai người kia không biết cô ở trên boong.

Lăng Vi nghe một người trong đó nói: “Đã rất lâu Diệp tiên sinh không đi thăm tiểu Tony rồi, nhóc kia mỗi ngày đều la hét tìm ba.” Thân thể Lăng Vi cứng đờ. Tiểu Tony là ai? Bé kêu Diệp Đình là ba?

Chương 270: Bão táp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lại nghe một người khác nói: “Đúng vậy, nhóc đó rất hiểu chuyện, đứa nhỏ như vậy, còn biết săn sóc, lo nghĩ cho người khác.”

“Đúng, đứa nhỏ luôn làm bầm ba bận rộn, ba phải kiếm tiền nuôi gia đình, nên không có thời gian thăm bé. Đứa nhỏ cỡ tuổi đó... nào có ai hiểu chuyện như nó...”

“Ừ, đứa nhỏ này hiểu chuyện. Có lẽ giờ lên bờ, tiên sinh có thời gian đi thăm nó. Lần trước tiên sinh nói sau khi tiểu Tony khỏi bệnh liền đón nó về Trung Quốc ở cùng anh ấy. Chắc tiểu Tony sẽ vui vẻ.”

“Đúng nha, tôi cũng hy vọng cha con bọn họ có thể đoàn tụ.”

Người đang nói chuyện đột nhiên dừng lại.

Vì chân anh ta vừa bước lên boong thuyền, liền thấy Lăng Vi nằm đó hưởng gió biển...

“Phu nhân?”

Lăng Vi sợ bọn họ lúng túng, nhắm mắt giả bộ ngủ...

Hai người kia đứng một hồi, thấy cô ngủ thật, mới lặng lẽ xoay người rời đi.

Lăng Vi nghe tiếng bước chân hai người họ dần biến mất, cô mới mở

mắt ra.

Một đám mây đen bay trên đỉnh đầu, che ánh mắt trời.

Trên boong thuyền đột nhiên nổi gió lớn!

Thối mặt cô đau!

Đau hơn mặt, còn có ánh mắt cô...

Mắt sưng ê ẩm, giống như dao cắt! Diệp Đình có con? Tại sao anh không ở chung với con anh? Vừa rồi người nọ còn nói, đứa nhỏ bị bệnh...

Đứa nhỏ bị bệnh, anh lại không giữ bên cạnh? Anh còn nói anh độc thân, anh độc thân, vậy đứa nhỏ từ đâu ra? Còn nữa, mẹ đứa nhỏ đâu? Anh không kết hôn với người mẹ của đứa nhỏ? Hay là đứa nhỏ này căn bản không phải của anh?

Lăng Vi bỗng nhiên nghĩ tới trước đó Diệp Đình từng nói: “Anh từng ngủ cùng người phụ nữ khác, có thể xứng với em hay không?”

Lúc ấy cô nhú mày, rùng bở liếc anh, đặc biệt nghiêm túc nói: “Có.”

Sau đó Diệp Đình giải thích: “Lúc ấy anh tuổi trẻ khí thịnh... huyết khí phương cương... Hơn nữa... Đàn ông không chịu nổi cám dỗ...”

Nhưng, sau đó anh còn nói anh chưa bao giờ có phụ nữ nào khác!

Lăng Vi tin chắc Diệp Đình không gạt cô, nhưng... hai thuyền viên kia nói, rõ ràng không giống nói dối! Đứa nhỏ kia là con nuôi của anh sao?

Gió lớn thổi qua, cô run rẩy, ngồi thẳng người. Cô nhớ anh từng nói: “Trải qua những khác tiếp xúc, em còn chưa thấy rõ bản chất của

anh? Anh sẽ không làm vậy. Yên tâm... Từ đầu tới cuối cũng không có ai khác, chỉ có một mình em...”

Lời của Diệp Đình quanh quẩn trong đầu cô.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng có người khác! Lăng Vi hoàn toàn tin tưởng lời anh! Cô sẽ không nghĩ tới mặt xấu, với hiểu biết của cô về anh, cô không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không hoài nghi anh. Có lẽ đó là con của người khác tạm thời nhờ anh nuôi, nhưng đứa nhỏ kia bệnh nặng, tại sao anh không mang theo bên người để chăm sóc? Là vì cô và anh ở bên nhau, nên mới đưa con ra nước ngoài?

Gió thổi vù vù bên tai, Lăng Vi chột giật mình.

Lúc này, cô mới cảm thấy lạnh.

“Gió lớn như vậy, sao còn ngồi ở đây?”

Diệp Đình đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, anh còn cầm khăn choàng màu lam nhạt trong tay.

Anh đi chân trần, nhẹ nhàng quàng khăn lên vai cô.

“Trời sắp mưa, mau vào khoang thuyền.” Anh đưa tay kéo cô.

Lăng Vi còn đang đi vào cõi thần tiên, không đưa tay.

Diệp Đình phát hiện cô không đúng, cúi người kề sát cô, hỏi: “Sao thế? Khó chịu chỗ nào?”

Lăng Vi lắc đầu.

“Nghĩ gì vậy?” Anh vươn tay kéo cô lên.

Lăng Vi đứng dậy, mới phát hiện Diệp Đình đứng cạnh cô.

Diệp Đình nhíu mày: “Sao thế? Sao nhìn anh bằng ánh mắt này?”

Chương 271: Khí trời tốt, sau mưa bão lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi lấy lại tinh thần, nụ cười hơi giả, nói: “Không có gì, chẳng qua chỉ đang suy nghĩ... một người phụ nữ mang thai, lại không thể ở cùng một chỗ với đứa bé, thật đáng thương...”

“Em muốn biểu đạt cái gì? Em sợ mang thai?” Anh nhìn chằm chằm cô hồi lâu, vô cùng nghiêm túc nói: “Có thai rồi thì sinh thôi! Anh không nuôi nổi sao? Em sợ anh không thích đứa bé?”

Cũng không biết tại sao, đột nhiên cô lại sợ hãi run người một cái. Ổn định lại, cô liền vội vàng nói: “Không có không có, em không hề nghĩ như vậy... Em biết anh sẽ không thể.”

Diệp Đình có cảm giác không đúng, “Hôm nay em sao thế?” Anh đưa tay sờ trán cô, “Rốt cuộc thế nào? Em nghe được ai nói bóng gió cái gì rồi hả?”

“...” Cô lắc đầu, không biết nên mở miệng thế nào. Nhưng, nếu như không hỏi cái vấn đề này, trong lòng cô sẽ luôn cảm thấy vướng mắc. Cô muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra với đứa trẻ đó?

Thế nhưng lời này phải nói như thế nào đây? Trực tiếp hỏi anh về chuyện của bé Tony, đột nhiên hỏi như thế, anh nhất định sẽ cảm thấy gượng gạo, nhất định sẽ cảm thấy là cô không tin tưởng anh.

Nhưng, nếu như không nói ra, cô lại cảm thấy kìm nén đến phát

hoàng.

Thôi vậy... yêu ai thì chính là người đó đi, cô cứ giả bộ không biết là được.

Cô chuyển đề tài, hơi cười cười, sau đó mới tiếp tục nói vấn đề vừa rồi: “Không sao... em chỉ đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Em có một người bạn nữ cùng lớp yêu một người đàn ông... Lúc người kia theo đuổi cô ấy, thì luôn đối xử rất tốt với cô ấy, hết tặng hoa, lại tặng quà, ngày ngày đưa đón cô ấy đến trường... sau đó, hai người bọn họ đi khách sạn hai lần, cô bạn kia liền mang thai...”

Diệp Đình nhìn cô qua vai.

Trong nháy mắt, Lăng Vi liền có cảm giác đề tài này dường như không được hay cho lắm...

“Sau đó thì sao?” Anh khẽ nhướn mày một chút.

Ấn đường của Lăng Vi hơi nhíu, cô nói: “Không có gì.”

“Nói, sau đó thì sao?”

Câu nói của Lăng Vi được hơn một nửa, không thể không nói tiếp, “Sau đó, người đàn ông kia không muốn cưới cô ấy, muốn để cô ấy phá... thời điểm cô ấy đến bệnh viện phá thai, đã gọi điện thoại cho người đàn ông kia,... kết quả, một người phụ nữ khác nghe điện thoại, cô ta nói mình là vợ chưa cưới của người đàn ông kia...”

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, trên mặt đầy vẻ tức giận cùng giấu cợt, “Rốt cuộc em đang muốn nói cái gì? Anh nghe không hiểu, anh không biết những người này thì có quan hệ gì với chúng ta?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Vi nhăn lại, “Em chưa từng nói là có liên quan đến chúng ta, em chỉ đột nhiên nghĩ đến chuyện này...”

“Em đang lo lắng! Em đang lo lắng anh sẽ giống như người đàn ông kia!” Sắc mặt Diệp Đình âm trầm! Đột nhiên híp mắt hỏi cô, “Lăng Vi, anh là người đàn ông như vậy sao?”

Anh đột ngột xoay người, nhắc chân lên đạp đổ chiếc bàn!

Anh giống hệt một con sư tử đang trong cơn cuồng nộ, “Lăng Vi! Em có lời gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo! Giấy kết hôn của anh và em cũng đã nhận rồi, em còn sợ anh có vợ chưa cưới? anh không tặng em hoa, không tặng em quà, thế nhưng, anh đối xử với em như thế nào, chẳng nhẽ em lại không nhìn ra? anh ôm em ngủ suốt hơn hai tháng trời, em vẫn không chịu, anh có cưỡng ép em phải làm với anh không? Em sợ mang thai sinh con? Em không muốn sinh, anh sẽ ép em sao?”

Anh tức giận đến mức đôi mắt cũng đỏ ngầu, rõ ràng là muốn giết người!

Lòng ngực của anh trướng đau! Giống như đang có chiếc xe lửa cứ lui qua lui lại nghiền ép trong lồng ngực!

Đột nhiên, anh nghiêng người, sát lại gần phía cô, nắm chặt lấy cằm cô, đôi mắt đầy lửa giận nhìn chằm chằm cô không rời, “Lăng Vi,... tấm lòng của anh, chẳng nhẽ em cũng mang đi cho chó ăn? Hả?” Từng lời từng chữ của anh, những câu nói tức giận tựa như len lỏi qua những kẽ nứt của tảng đá sắp sửa vỡ tan muốn chui ra ngoài!

Cường phong gào thét bên tai! Xé tan lời anh nói thành từng mảnh vụn!

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn mấy giây liền, Lăng Vi lắc đầu, “Anh bình tĩnh một chút, em không phải có ý đó... Em không muốn gây sự với anh, em cũng không muốn náo loạn với anh, chúng ta hãy nói ra lời được hay không? Em vừa mới nghe được, có một đứa bé tên Tony, đứa bé đó bị bệnh nghiêm trọng như vậy, lại đang ở một mình bên nước ngoài...”

Diệp Đình sửng sờ mấy giây, đột nhiên nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng, “Lăng Vi, em nghi ngờ anh...”

Chương 272: Khí trời tốt, sau mưa bão lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, anh lui từng bước đến bên lan can, “Em muốn biết, anh có thể nói cho em. Thế nhưng em không nên dùng cách thức như vậy để thương tổn anh! Đối với việc em không hề tín nhiệm anh như thế, anh khinh thường giải thích với em!”

Nói xong, anh lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên tung người một cái, từ lan can của chiếc du thuyền hai tầng, nhảy thẳng xuống biển!

“Á——” Lăng Vi thét chói tai! Chỗ nào cao đến mấy thước! Hơn nữa nơi này cũng không giống với vùng biển trước đó!

Nơi này có cá mập!

“Diệp Đình——” Lăng Vi gấp đến mức nước mắt cũng tràn lan khóe mi.

“Em có nói gì đâu? Em hoài nghi anh lúc nào chứ?”

Lăng Vi hoảng sợ chạy nhanh đến bên cạnh lan can! Cô ôm lấy đầu mình, sao anh lại phải nhảy xuống biển?

Cô chỉ hỏi chuyện của bé Tony, lại khiến anh tổn thương...

Thế nhưng... anh không giải thích, làm sao cô biết được trong đó có hiểu lầm gì?! Cô cũng không định hỏi, thế nhưng anh lại tức giận!

Lăng Vi tận mắt nhìn thấy anh rơi vào trong đại dương, trên mặt biển là những cơn sóng lớn đang dâng trào! Mà anh đã hoàn toàn biến mất tung.

Cuồng phong nổi lên trên đỉnh đầu! Mây đen ùn ùn kéo đến! Có tiếng sấm chớp rền vang phía xa xa!

“Oành — —” Một tia chớp bổ xuống từ phía trên!

Nhất thời, toàn bộ bầu trời đều được chiếu sáng!

“Oành, oành — —” Tiếng sấm đình tai nhức óc, giống hệt như đang nổ tung bên cạnh tai!

“Diệp Đình — —” Lăng Vi nhìn những cơn sóng lớn trên đại dương, sợ hãi đến mức lông tơ trên người cũng dựng đứng!

Lòng cô nóng như lửa đốt!

Anh tức giận lớn đến như thế, còn giận đến mức nhảy vào trong biển! Có khi nào anh ngã rồi hôn mê luôn không? Cao như vậy mà!

Lăng Vi có cảm giác chân mình cũng run rẩy không vững.

Có khi nào anh gặp nguy hiểm hay không? Gió lớn như vậy, sắp sửa bão táp đến nơi, có khi anh sẽ mất mạng trong đại dương bao la mất!

“Tôi phải đi cứu anh ấy — —”

Lăng Vi gần như phát điên, cô ôm mấy chiếc phao cứu hộ, nhanh chóng ném chúng xuống biển.

Lúc chỉ còn lại chiếc phao cứu hộ cuối cùng, vậy mà cô chẳng nghĩ ngợi gì, nhanh chóng leo ra ngoài lan can, nhìn xuống dưới, nhắm mắt lại, sau đó liền nhảy thẳng xuống.

Sau lưng, chỉ nghe thấy có người hoảng sợ kêu to: “Phu nhân — —”

“Thế này còn không nào loạn sao? Cô ấy không biết bơi!”

“Mau thả thuyền cứu hộ!”

Vất vả nửa tiếng trời, cuối cùng cũng kéo được hai người lên.

Lúc Diệp Đình lên thuyền, sắc mặt thúi muốn chết!

“Em có phải ngu không hả? Có thấy mình ngu lắm không? anh biết bơi, còn cần em phải chết vì tình cùng anh sao?”

Một chút thương tiếc cũng không thấy đâu, lúc đó anh chỉ thấy tâm tình mình quá tồi tệ, nghĩ rằng biển cả lạnh lẽo có thể giúp mình tỉnh táo hơn một chút, ai ngờ cô bé ngốc nghếch này — —

Diệp Đình dùng ngón tay chọc vào trán cô: “anh bảo em nhảy xuống với anh sao? anh cho phép em cùng nhảy sao? Em cho rằng mình đang diễn Titanic đó hả? anh nhảy em cũng nhảy? Mau? Nói gì đi! Lỡ như em gặp chuyện không may, em bảo anhi phải làm thế nào?”

“...” Lăng Vi chỉ nhìn anh chăm chăm, đột nhiên khịt mũi một cái, “Em đau chân...”

“Hả? Đau chân?” sắc mặt Diệp Đình thay đổi, vội vàng quỳ xuống nâng chân cô lên, mắt cá chân cô đã tím đen, sưng lên hết như chiếc bánh bao.

Diệp Đình gấp đến độ mồ hôi đầy đầu: “Có phải là gãy xương không?”

Giờ phút này, cuối cùng cơn mưa to cũng trút xuống.

“Lộp bộp...” Hạt mưa, giống như những viên đá đập thẳng vào mặt, đau vô cùng.

Nhân viên trên tàu vội vàng căng buồm lên che chắn đỉnh đầu cho họ.

Cuồng phong lại nổi lên, chiếc du thuyền cũng nghiêng nghiêng ngã ngã trên biển.

Diệp Đình mím môi, nhẹ nhàng nâng chân cô lên, thuyền nghiêng bên trái một chút, lại đảo sang phải, khuôn mặt đầy vẻ đau lòng: “

“A...” Cô rất muốn nói không đau, thế nhưng, thật sự đau quá...

“Đau— —” Giọng nói của cô cũng run run.

Chương 273: Mây tan mặt trời lên, yêu thương ngọt ngào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A——” Cô rất muốn nói không đau, thế nhưng thật sự quá đau.

“Đau——” Giọng nói cô cũng run run.

Diệp Đình gấp đến độ đôi mắt cũng đỏ bừng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhan tím lại, trên trán chảy ra những hạt mồ lớn chùng hạt đậu.

Anh đau lòng siết chặt nắm đấm. “Nhịn một chút... Chúng ta sắp sửa vào đến bờ rồi.” Thấy cô đau, còn khó chịu hơn anh gấp trăm, gấp ngàn lần! Anh đột nhiên quay đầu, hung thần ác sát quát to: “Mau vào bờ!”

Ôi trời đất thần linh! Đây là tình tiết gì vậy trời... Nhân viên làm việc trên chiếc du thuyền đều triệt để kinh ngạc! Thái độ này của Diệp boss, thay đổi cũng quá nhanh rồi?

Mới vừa rồi còn là dáng vẻ muốn giết người, vậy mà giờ đã chuyển thành bộ dạng thê nô rồi...

Thuyền trưởng bật cười không ngừng, anh có chút hoài nghi vừa nãy Diệp tiên sinh bơi trong nước, có phải bị đung đầu vào khóm san hô nào rồi không?

Rõ ràng bộ dạng thê nô thế này, không hề giống đại phú thương

đứng đầu thế giới rung trời chuyển đất, sát phạt quả quyết mà bọn họ biết một chút nào!

Trong lòng thuyền viên xoay chuyển rất nhiều lần, mỗi người ai cũng đều kinh ngạc đến mức cầm sấp sữa rơi xuống đất.

Lăng Vi quật cường nói: “Em không sao, nghỉ mấy hôm là khỏe.”

Diệp Đình lại trừng cô: “Sao lại không sao? Đã sưng thành thế này rồi!” Mới chỉ nhìn thôi mà anh đã thấy đau lòng muốn chết, cả mắt cá đều tím đen thế này, vậy mà cô vẫn nói không sao!

Diệp Đình nhìn bộ dạng kinh ngạc của nhân viên trên thuyền, đột nhiên nổi giận, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau lái thuyền, vào bờ? Không thấy chân bà xã tôi bị thương sao? Mau đỡ cô ấy vào phòng nghỉ!”

Nhân viên trên thuyền vừa muốn bước lên, bỗng nhiên Diệp Đình lại vung tay, ngồi quỳ một chân bên cạnh cô, “Lên đi!”

“...” Lăng Vi sừng sốt, “Làm cái gì?”

“Còn đứng ngây đó làm gì? Mau leo lên! anh cõng em!” Anh tự vỗ vào lưng mình, “Em có thể tự đi được sao?”

Lăng Vi thành thành thật thật vòng tay ôm lấy cổ anh, cả người dán chặt vào sau lưng anh.

Diệp Đình cõng cô lên, lại không hài lòng, “Gầy đến chỉ còn da bọc xương thế này, anh bạc đãi em sao? Bắt đầu từ mai phải ăn nhiều thêm mấy lần!”

Vào đến phòng nghỉ, Diệp Đình từ từ thả cô xuống.

Quần áo của hai người đều ướt nhẹp... Chiếc áo sơ mi rộng, sau khi bị ướt, liền dính chặt vào người cô.

“Mau thay quần áo, để như vậy sẽ không thoải mái! Em tắm nước nóng trước đi, nếu không lại cảm bây giờ!” Anh ôm ngang người cô, bước vào phòng tắm, nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên chỗ bồn rửa, xoay người đi mở nước.

Đợi nước nóng được nửa chiếc bồn, liền ôm cô vào đó. Dòng nước ấm áp chảy qua người, đột nhiên Lăng Vi thấy rung mình một cái.

Diệp Đình vội vàng giơ tay vội nút áo cho cô, Lăng Vi đẩy tay anh ra, anh không để ý, nhanh tay nhanh chân lột hết chỗ quần áo ướt sũng của cô xuống.

Lăng Vi vội vàng xoay người. Nước vẫn đang chảy ‘rào rào’, sau đó liền nghe thấy giọng nói chân chọc của anh, “Lá gan lúc nhảy xuống biển rơi đâu mấy rồi?”

Mặc dù anh tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cô từng tí một, thế nhưng, trong ngực anh hiện giờ vẫn còn đang giận phùng phùng đây.

Anh duỗi tay lấy sữa tắm, xoa lên người cô. Ra tay cũng không biết nặng nhẹ, miết cô rất đau.

Lăng Vi cũng nổi cáu, nói: “Không cần anh tắm cho em! Em bị thương ở chân, cũng không phải tay.”

Diệp Đình ‘hừ’ một tiếng, châm chọc: “Miệng lưỡi sắc bén lắm! Sao nơi bị thương không phải miệng em chứ hả?”

“Anh đi ra! Không muốn nói chuyện với anh!” Cô nghiêng đầu đi. Sau

đó, nghe thấy tiếng cửa mở ra, rồi bị sập lại.

Cô tức giận, ‘hừ hừ’ tự tằm cho mình. Cô xen vào chuyện của người khác là không đúng, thế nhưng anh lại không giải thích, làm sao cô biết được trong đó có hiểu lầm gì? Quan hệ giữa cô và anh đã gần gũi đến mức cô muốn hoàn toàn trao bản thân mình cho anh!

Chương 274: Mây tan mặt trời lên, yêu thương ngọt ngào (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bực tức tắm qua một chút, sau đó khó khăn đứng lên khỏi bồn tắm. Một chân của cô chạm đất, quần khăn tắm quanh người.

Vịn lấy bồn rửa tay, cô cố bước từng bước ra bên ngoài...

Mắt cá chân đau đớn thật khó chịu! Cả người tím bầm, chỉ hơi động một cái đã thấy khó chịu, cô đứng nguyên đó... đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Diệp Đình nghe thấy tiếng động, nhanh chóng bước đến, anh mở cửa ra, liền nhìn thấy cô quần quanh mình bằng một chiếc khăn tắm màu trắng, đang khó khăn vịn vào bồn rửa tay để đứng.

“Tắm xong rồi, sao không gọi anh?” Diệp Đình không hài lòng xịu mắt xuống, vươn tay ôm ngang người cô vào trong ngực, bước ra khỏi phòng tắm.

Sau đó đặt cô lên chiếc ghế mềm.

Xoay người, lại đi lấy hai chiếc khăn tắm khác quần cho cô. Anh lau tóc giúp cô, lại cầm máy sấy sấy khô tóc cô.

Đợi đến khi cả người và tóc cô cũng đều khô rồi, anh mới cầm một chiếc áo sơ mi mặc lên cho cô. Lại sợ cô lạnh, liền với tay xé một chiếc drap trải giường, quần quanh người cô.

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm, ngồi xuống bên cạnh cô.

Đưa tay cầm lấy chai rượu thuốc chữa trật khớp.

Anh mở nắp, đổ một ít rượu thuốc vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa xoa lên mắt cá chân cô.

Xítt— — thật đau! Không biết có phải gãy xương rồi hay không nữa, Lăng Vi cố nhịn không kêu lên.

Anh nhìn cô, lại hừ một tiếng, nói: “Nhìn cái môi em bặm hết cả vào kìa, cũng có thể treo được cả một bình dầu được rồi.”

Lăng Vi hé miệng, cô không biết mình vừa mới bặm môi...

Diệp Đình dùng sức xoa xoa.

“Á...” Đau! Lăng Vi hít một hơi, “Anh dùng nhiều sức đến vậy làm gì, muốn trả thù em hả?”

“Trả thù em? Hừ, anh mà muốn trả thù em, thì đã ném thẳng em xuống biển làm mồi cho cá mập rồi!” Khí lực trên tay anh cũng không nhẹ hơn chút nào, “Em bị trật khớp nặng rồi, máu bầm mà không tan ra, sẽ rất phiền phức!”

Cô bĩu môi, không nói tiếng nào, Diệp Đình lại ‘hừ’: “anh còn chưa hết giận đâu, vậy mà em còn dám tức...”

Lăng Vi cũng hừ một tiếng, “Sao em lại không được tức giận?.. Anh nhảy xuống biển là để thể hiện chịu trách nhiệm sao? Lỡ như anh cãi ra chuyện gì thì sao? Liệu em có phải gánh trách nhiệm hình sự hay không?”

Bàn tay anh lại đột nhiên tăng thêm chút lực, “Em có ngốc hay không thế? Chỗ đó chỉ cao có mấy thước? anh là cua lớn của đại dương, tài bơi lội siêu đỉnh... Hơn nữa, anh nháy xuống biển để tỉnh táo hơn một chút, vậy mà có thể khiến em sợ thành như thế?”

“Anh có thể nói tiếng người được hay không?” Lăng Vi dùng sức đẩy anh ra, “Trong dòng biển kia có cá mập, lỡ như anh bị cá mập ăn mất thì sao?”

Diệp Đình bình tĩnh nhìn cô, “Đến Thượng đế còn phải gọi anh là anh họ, cá mập thấy anh chẳng lẽ còn không phải đi vòng sao!”

“Không muốn nói chuyện với anh!” Lăng Vi hoàn toàn không muốn để ý đến anh nữa.

Lúc này, nhân viên trên thuyền bê hai chén canh gừng đi vào.

“Tiên sinh, phu nhân, canh gừng này có thể khu hàn. Mau uống lúc còn nóng, nếu không sẽ bị cảm mạo.”

Lăng Vi nghe thấy giọng anh ta, chính là cái người ban ngày đã nói Tony chính là con của Diệp Đình.

Lăng Vi không trực tiếp hỏi thẳng anh ta, mà chỉ ngược mắt nhìn về phía Diệp Đình: “Bé Tony bị bệnh gì? Sao lại phải ở một mình trong bệnh viện?”

Thuyền viên kia vừa nghe thấy cô nhắc đến chuyện của bé Tony...

Đột nhiên, “A——” lên một tiếng.

“Phu nhân! Cô hiểu lầm Diệp tiên sinh là vì chuyện này hay sao? Aiz

ya!”Anh ta hối hận vỗ trán mình một cái, “Bé Tony là đứa nhỏ Diệp tiên sinh nhận nuôi. Tony là một đứa trẻ mồ côi, bé bị mắc chứng bệnh tự kỷ, cần phải chữa trị khép kín. Tiên sinh để cho bé ở nước ngoài, chính là vì sắp xếp cho em ấy bác sĩ tốt nhất trên thế giới! Qua thêm khoảng nửa năm nữa, em ấy bình phục, là Diệp tiên sinh có thể đón em ấy về nhà rồi.”

Lăng Vi lại nhú mày thật sâu.

Cô vừa tức tức, lại có hơi chột dạ, nói: “Em hỏi anh chuyện của bé Tony, anh có thể nói mà! Anh không chịu nói với em, làm sao mà em biết được nội tình trong đó... Em cũng đâu có nói là nghi ngờ anh, em chỉ mới hỏi là tại sao anh không để con mình bên cạnh mà chăm sóc, vậy mà anh đã trực tiếp nhảy thẳng xuống! Anh nhảy xuống như thế, em rất sợ hãi! Anh có biết không hả?”

Diệp Đình nhìn cô một cái, cuối cùng sắc mặt cũng không còn kém như trước nữa.

Anh bưng bát canh gừng lên, kề sát bên miệng cô.

Chương 275: Ghen, là vì đặt anh trong lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh chàng thuyền viên thấy bầu không khí giữa hai người cuối cùng cũng hòa hoãn hơn, lúc này mới lui ra ngoài.

Thấy cô uống xong canh gừng, trên trán cũng toát mồ hôi, anh mới nói: “Em nằm nghỉ trước đi, anh đi lấy đá chườm cho em.”

Nói xong, liền đi ra ngoài. Lăng Vi đột nhiên giơ tay kéo tay anh, “Em không vội, anh mau đi tắm nước nóng trước đi, nếu không sẽ cảm bây giờ.”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng.

Lăng Vi nhớ đến hiểu lầm lúc nãy của mình, không khỏi cảm thấy khổ sở trong lòng...

Bất kỳ người nào bị người mình thích nghi ngờ, cũng sẽ đều phát điên?

Lòng cô lập tức mềm nhũn...

“Diệp Đình...” Cô nghiêng đầu sang bên, nhìn anh chăm chú, hỏi: “Anh còn tức giận sao?”

Diệp Đình nhìn cặp mắt đào xinh đẹp của cô, đang không ngừng chớp chớp... cắn môi tự trách, nhìn anh một cách vô tội, giọng nói

nhỏ nhẹ: “Cho tới giờ em vẫn chưa từng nghi ngờ anh, em cũng đoán đứa bé kia là anh nhận nuôi... thế nhưng, anh lại nổi giận với em, cũng không đúng... hơn nữa, chuyện em tức giận chỉ là phản ứng tự nhiên thôi mà, đúng không?”

“Tức cái gì? anh sinh con với người phụ nữ khác, em mất hứng?”

“Đương nhiên...” Lăng Vi cắn môi, làm gì có người phụ nữ nào hi vọng chồng mình có một đứa con riêng cơ chứ...

“Ngốc!” Diệp Đình tức giận trừng mắt nhìn cô, lại chọc vào trán cô một cái, “Trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện đâu đâu! Em nghĩ quá nhiều rồi! Không phải anh đã từng nói với em, chồng em chưa từng có người đàn bà nào khác rồi sao!” Anh đột nhiên ghé đến gần cô, thấp giọng nói vào lỗ tai cô: “anh cũng giống em, vẫn là xử nam, biết chưa hả?”

Anh vươn tay nhéo mặt cô một cái, xoay người bước ra ngoài.

Ha hả? Anh nói gì cơ? Lăng Vi mở to mắt nhìn bóng lưng cao lớn của anh, miệng há hốc giống hệt như một con hà mã lớn.

Cái gì?

Anh nói cái gì?

Anh vẫn là xử xử xử...? Mặc dù, đã sớm nghe anh nói qua, thế nhưng... anh lại có thể đường hoàng nói ra... thật đúng là...

Lăng Vi gơ tay ôm ngực theo bản năng, ông trời của tôi ơi... nói chuyện với anh thật sự quá luyện tim rồi.

Một tổng tài cao cấp tầm cỡ quốc tế kim quang chói ngợp, tài giỏi lóe

điện... những người phụ nữ kia mù hết rồi sao? Lại không có một người nào nhào lên! Anh trước đây, đã từng nói chưa từng yêu đương gì cả, nhưng cũng không có nghĩa là ngay cả một lần cũng chưa từng... Cái xã hội hiện giờ này, cũng có rất nhiều người không yêu mà vẫn ‘ấy’ đấy thôi!

Cô rất tin tưởng nhân phẩm của anh, thế nhưng... nghe chính miệng anh nói ra, anh vẫn còn là xử nam, đây quả thực là chuyện khó có thể tin được, đúng không?

Thời niên thiếu lông bông của anh đâu rồi? Huyết khí phương cương thì sao? Không tránh thoát được dụ hoặc thì sao?

Đang suy nghĩ, Diệp Đình đã cầm một túi đá đi vào.

Anh bước từng bước đến bên cạnh cô, ngồi xuống.

Anh không chườm chân cho cô, mà chỉ bỏ viên đá lên chiếc bàn bên cạnh. Sau đó, vươn tay ra... nâng cầm cô, rồi lại đẩy cầm cô về chỗ cũ...

Lăng Vi ngượng chết mất. Vừa nãy vì quá kinh ngạc, mà cô vẫn cứ giữ nguyên tư thế há hốc miệng như kia.

Diệp Đình nhìn cái vẻ dễ thương ngốc nghếch của cô, thật muốn dùng sức xoa xoa véo véo mặt cô.

Diệp Đình không nhịn được cười cô, Lăng Vi đẩy anh ra, “Anh mau đi tắm đi. Em tự chườm được.”

“Ừ.” Anh nhéo mặt cô một cái, cầm quần áo cần giặt, xoay người bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm nước nóng xong bước ra ngoài, Diệp Đình cảm thấy cả người sáng khoái, ngồi xuống bên cạnh cô, cầm cục đá lên chườm vào chỗ sưng trên chân cô.

“Azz — —“ Lăng Vi hít một hơi, đau quá đi mất... không phải là đau bình thường thôi đâu, cái đau này thật sự khiến cô không thể chịu nổi! Xót như xát muối...

Diệp Đình lo lắng hỏi cô: “Rất đau sao?”

Lăng Vi cố nhịn, lắc đầu một cái, “Có hơi đau, nhưng vẫn có thể nhịn được.” Nói xong, lại bồi thêm một câu: “Em đáng đời mà, anh không cần đau lòng vì em đâu.”

Chương 276: Ghen, là vì đặt anh trong lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhìn cô, nói một câu: “Ngốc.. anh không đau lòng vì em, thì đau vì ai đây? Em biết ghen, có thể thấy được ... em đã đặt anh trong lòng, anh rất vui.” Vừa nói đến đó, ưu tư trong mắt cũng hóa thành không. Lực đạo trên tay cũng dần dần nhẹ nhàng như cũ, đôi tay cầm viên đá không tự chủ mà chạm khẽ hơn.

Lăng Vi nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú của anh, ngẩn người một lúc... Anh thật sự vô cùng đẹp trai, đẹp đến mức khiến mắt những người nhìn vào cũng muốn nổ tung. Gò má sáng bóng không lộ lỗ chân lông, da dẻ màu đồng khỏe mạnh. Còn cả đôi môi xinh đẹp của anh, sống mũi thẳng tắp, đôi mày anh tuấn, thật sự hoàn mỹ đến mức khiến lòng người run sợ. Nhất là cặp mắt trắng đen rõ ràng kia... đồng tử đen nhánh hệt như vòng xoáy hút hồn người khác vào trong đó vậy. Đẹp nhất chính là đuôi mắt hơi cong lên, khiến mỗi người nhìn vào, đều chỉ muốn giơ tay sờ lên đó, lại càng muốn nghiêng người lại gần hơn lên...

Khóe mắt Diệp Đình thấy cô đang nhìn chăm chăm anh.

Anh làm như không biết gì cả, mím chặt môi, quay đôi gò má đẹp mắt của mình đối diện với cô.

Anh tự biết dù ở góc độ nào thì mình cũng đều rất đẹp trai, nhưng gò má lúc nghiêng góc 45 độ này, thật sự có thể giết người khác trong nháy mắt!

Quả nhiên, Lăng Vi liên ngay lập tức đỏ mặt.

Anh cười đắc ý. Kế theo đuổi bà xã thứ tư: Vợ, cần phải... sắc... dụ...

Suy nghĩ một chút, liền không mím môi nữa mà cười lên. Nụ cười này, khóe môi hơi cong, ánh mắt cũng cong cong... hàng lông mi dài tôn lên khuôn mặt, thật sự có thể chết người!

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, những gì cô mới vừa nghĩ đến cũng đều quên mất tiêu hết rồi.

Đột nhiên, thấy anh ngẩng đầu nhìn, cô mới chột cả kinh, phục hồi tinh thần..

Trái tim đập loạn liên hồi, cô liền nói: “Đúng rồi... vừa mới nói đến... xử, nam.”

Diệp Đình: “...” Cái từ này thật sự không phù hợp với hình tượng boss phúc hắc của anh đâu, có được không?

Lăng Vi hơi ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cũng không kìm được tò mò, cô hỏi: “Trước khi anh không phải có một cô bạn gái sao? Sở Minh Y, không phải rất thích anh đó sao?”

Chân mày Diệp Đình hơi nhướng lên, nhìn cô chăm chú, anh bật cười: “Từng là bạn gái, cũng không nhất định phải làm chuyện kia. Loại chuyện này cần phải có cảm giác! Không phải người phụ nữ nào cũng có thể khơi dậy được cảm giác muốn chiếm lấy cô gái đó làm của riêng. Hơn nữa, tinh trùng của anh đây vô cùng quý báu, có thể tùy tiện cho bừa người đàn bà nào đó được hay sao?”

“...” Lăng Vi bị anh chọc, cô vừa ngượng vừa buồn cười, “Làm chuyện kia cũng đâu nhất định phải cho tình trùng... không phải đàn ông hiện nay đều như vậy sao? Thấy thích thì liền nhào lên trước rồi có gì nói sau.”

Diệp Đình đột nhiên trợn mắt nhìn cô, lực đạo trên tay hơi tăng một chút, “anh cũng đâu phải heo giống! Đừng có so sánh anh với mấy cái loại đàn ông lợn giống kia! Là một người đàn ông dám chịu trách nhiệm, trước khi làm chuyện kia với phụ nữ, nhất định sẽ suy nghĩ xem liệu cô ấy có phải là người mà mình muốn yêu thương bảo vệ cả đời này hay không, anh tuyệt đối sẽ không coi tình yêu như trò chơi.”

Lăng Vi cười toe toét, chịu đựng cảm giác đau như kim châm... khen anh một câu: “Anh thật giỏi! Bao nhiêu phụ nữ vây xung quanh anh như vậy, mà anh vẫn có thể giữ mình, không động chút nào!”

Diệp Đình cá giận: “Người theo đuổi em còn nhiều hơn nữa kìa, em không phải là hoa khôi nữ thần của Yến đại sao? Tất cả nam sinh trong trường đều coi em như người tình trong mộng, em cũng từng lui tới tới cái gì đó Huân kia một năm trời, cũng không phải chưa từng ngủ với anh ta sao? Chuyện này thì có gì mà thắc mắc? Không gặp đúng người mà thôi. Nếu thật sự gặp được người mình muốn, đó là chuyện muốn kìm nén khống chế nhưng cũng không thể nào làm được?”

Lăng Vi đột nhiên nghĩ đến... nhiều lần Diệp boss nhà cô đều bị cô quyến rũ đến mức cũng chào cờ rồi... Nghĩ đến đây, đột nhiên cô lại đỏ mặt, cười khan hai tiếng.

Cô, đối với anh mà nói, chính là... người mà cả đời này anh muốn yêu chiều bảo hộ?

Chương 277: Lễ vật tốt nhất trong cuộc đời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chườm cũng tạm tạm rồi.” Diệp Đình đặt viên đá lên bàn.

Lăng Vi cho rằng anh muốn đi rửa tay, thế nhưng lại không nghĩ đến, sau khi anh cất đá xong thì lại cầm một chai rượu thuốc chữa trật khớp khác lên...

Anh mở nắp, đổ một chút rượu thuốc ra lòng bàn tay, vô cùng nhẹ nhàng xoa lên chỗ mắt cá chân cô.

Anh vừa xoa nhẹ chân cho cô, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào mắt cô, giọng nói trầm thấp, hỏi: “Sau này đừng có ngốc như vậy... Biết không? Anh làm việc gì cũng đều có chừng mực, em nhìn anh trông có vẻ kích động, nóng nảy, thế nhưng... anh vẫn sẽ cân nhắc đến sự an toàn của chính bản thân mình.”

Lăng Vi ngoan ngoãn gật đầu.

Anh xoa chân cho cô một hồi, thấy khoe mắt cô cũng ngân ngấn lệ, liền không xoa thêm nữa. Nhất định cô đang đau lắm... cả người cô cũng đều run lên rồi.

Mặc dù đau, thế nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn chỉ cắn môi chịu đựng.

Một cô gái vừa khả ái, lại cứng cỏi...

Diệp Đình cất chai rượu thuốc đi, đứng dậy, hôn lên trán cô một cái: “Anh biết em quan tâm đến anh, anh yêu em...” Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài rửa tay.

Nước mắt Lăng Vi không hề báo trước đột nhiên lăn xuống. Vừa nãy đau đến như vậy mà cô còn không khóc, lại bị một chữ ‘yêu’ của anh khiến cho lệ rơi đầy mặt.

Diệp Đình rửa tay xong, anh đi đến phòng của thuyền trưởng, bảo thuyền trưởng chính lái về phía cảng San Vũ.

Cảng San Vũ?

Đó chính là ... bến cảng của Paul Louis Tư!

Thuyền trưởng hoảng sợ há hốc miệng, vẫn còn chưa kịp nói gì mà Diệp Đình đã đi ra ngoài rồi. Trên boong thuyền, Diệp Đình gọi điện thoại cho bác sĩ Từ: “A lô — — bà xã tôi bị trật chân, trông có vẻ rất nghiêm trọng, anh nhanh chóng đến cảng San Vũ đợi chúng tôi!”

“Cái gì? Ông chủ anh nói gì cơ? Cảng San Vũ?”

Bác sĩ Từ khiếp sợ há hốc miệng: “Cảng San Vũ?”

Thiếu chút nữa anh ta đã đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất.

“Ông chủ, cảng San Vũ? Đó chính là, bến cảng của Quốc Tế PG!” Đó là bến cảng của Paul Louis Tư!

Hai người đã đứng ở thế nước với lửa nhiều năm như vậy, nếu ở bến cảng của họ, mà thấy thuyền của Diệp Đình...

Vậy còn không phải sẽ súng đạn không ngừng sao!

“Còn cần anh nói?” Giọng nói Diệp Đình không được tốt lắm.

“Ông chủ——” Giọng nói của bác sĩ Từ ở đầu dây bên kia đột nhiên biến thành giọng Lôi Tuấn: “Anh Đình—— anh đang ở đâu? Tại sao lại muốn cập bến tại cảng của Quốc Tế PG? Anh không sợ lão quỷ Louis Tur kia sẽ cho nổ thuyền của anh sao?”

“Tôi mà phải sợ lão ta?” Diệp Đình hừ lạnh: “Nổ rồi thì mua cái khác! Bà xã tôi không chờ được!”

Bác sĩ Từ đoạt lại điện thoại: “Không phải chỉ là trật chân thôi sao? Cũng đâu phải gãy xương, anh đi vòng qua bến cảng của chúng ta rồi cập bờ, liệu chết được sao?”

“Vậy thì sẽ lại chậm thêm một ngày! Anh nhẫn tâm nhìn cô ấy chịu đau?”

“...”

“Chuẩn bị nhân thủ cho tôi, sáng sớm ngày mai, cảng San Vũ phải đổi thành họ Diệp!” Giọng nói Diệp Đình như chém đinh chặt sắt! Không cho phép bất cứ ai xen vào!

“Anh! Anh hãy bình tĩnh một chút!” Lôi Tuấn gấp gáp: “Giành một bến cảng, đó cũng không phải là chuyện đùa đâu!”

“Tôi tự có chừng mực!” Đôi mắt Diệp Đình thâm trầm, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão quỷ Louis Tur rất coi trọng bến cảng này, có thể thấy được lão ta nhất định có hành động buôn lậu tại nơi đây! Hãy tra cho tôi về hàng hóa xuất nhập của cảng San Vũ ngày hôm nay. Một khi phát hiện vật phẩm buôn lậu, lập tức gọi điện thoại thỉnh cầu

chiến đội quốc tế chi viện, cậu phối hợp với bọn họ giành lấy cảng San Vũ!”

Nói xong, Diệp Đình cúp điện thoại luôn.

Lôi Tuấn và Từ Phi đều cảm thấy hoang mang... như thế mà cũng được sao?

Chương 278: Lễ vật tốt nhất trong cuộc đời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn phát phát tay: “Đi đến cảng San Vũ đón người?”

“Đi thật sao?”

“Nói thừa!”

Lôi Tuấn phái người đến cảng San Vũ do thám, hi vọng lão già Paul kia thật sự buồn lậu ở cảng San Vũ!

Có sự ủng hộ của chiến đội quốc tế, tối hôm nay, không chừng cảng San Vũ sẽ thật sự đổi sang họ Diệp!

Trong phòng nghỉ, Lăng Vi mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, đang ngồi dựa vào cửa sổ.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt hướng về phía xa.

Mặc dù bên ngoài cũng chỉ là một màu đen nhánh, mưa gió đang lay động, thế nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không đó, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Diệp Đình nói chuyện điện thoại xong, lại đi vào, vươn tay ôm lấy cô, nói bên tai: “Cố chịu một chút, bây giờ chúng ta liền trở về, sáng sớm mai là có thể đến.”

Lăng Vi quay mặt sang, ngược mắt nhìn anh. Cô không biết vừa nãy Diệp Đình nói gì trong điện thoại, chỉ thấy sắc mặt anh không được tốt lắm.

“Sao vậy?” Lăng Vi nhạy cảm nhận ra được điều gì đó.

Diệp Đình lại chỉ cười nhạt: “Không có gì, rất nhanh thôi, chúng ta có thể vào đến bờ rồi.”

Trong nụ cười của anh, Lăng Vi cảm nhận được một tia kiêu ngạo...

Thấy anh tràn đầy tự tin, dường như bất cứ chuyện gì cũng không thể làm khó được anh, cô yên lòng gật đầu một cái.

“Khát nước không? Anh đi rót cho em.” Diệp Đình đứng dậy, đi đến chỗ lấy nước.

Lăng Vi chăm chú nhìn bóng lưng cao ngất của anh, vô hình trung có một loại cảm giác hoảng hốt...

Trong đầu chợt hiện lên những lời anh vừa mới nói... Anh nói: “Anh biết em quan tâm anh, anh yêu em...” Những lời này, cứ như lời nguyện của ma quỷ luôn ám ảnh trong đầu cô.

Cho đến tận giờ, cô vẫn có thể nhớ rõ biểu cảm của anh khi nói những lời này... Ánh mắt anh tràn đầy thâm tình, khiến cô không dám nhìn thẳng. Giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe, nhẹ nhàng ôn nhu giống như dòng nước trong vắt, trong đó mãi tràn sự yêu chiều.

Mới vừa rồi, chữ ‘yêu’ mà anh nói ra, giống như có ai đó dùng chiếc búa, gõ liên tiếp mấy cái mãnh liệt, hằn sâu vào trong tâm khảm của cô.

Lại cũng vừa giống như một đôi tay mềm mại, khẽ diu dàng vuốt ve trái tim cô. Anh còn nói: “Anh không đau lòng em, thì đau lòng vì ai...”

Trong lòng Lăng Vi ngập tràn mật ngọt.

Rất ngọt...

Vô cùng ngọt.

Thật khó mà tưởng tượng được, Diệp Đình lại có thể nói ra những lời như vậy... Cũng không biết có phải do kiếp trước cô đã cứu vớt cả vũ trụ này hay không, mà đến kiếp này cô mới gặp được một người ưu tú như anh.

“Uống chút nước... Ấm lắm... Uống thuốc vào, rồi ngủ một giấc thật ngon.” Anh bung ly kề đến sát môi cô. Một tay khác thì đỡ sau lưng, hình như đang cầm thứ đồ gì đó.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh. Lúc này, anh cũng đang chăm chú nhìn cô, giống hệt như vừa nãy. Đôi mắt như hàm chứa điều gì muốn nói, ôn nhu thâm tình bao bọc cô.

Lăng Vi dựa nửa người vào đầu giường, cô muốn ngồi dậy, thế nhưng chân quá đau, toàn thân đều căng cứng, cho dù chỉ hơi động một chút cũng đau thấu như khoan tim đục cốt!

Diệp Đình ôm cô, khẽ đỡ cô dậy, đặt thuốc vào trong miệng cô, sau đó cô uống nửa ly nước.

Anh cẩn thận nhìn cô uống nước, thấy cô uống xong rồi, mới cất chiếc ly đi, cầm giấy lên nhẹ nhàng lau miệng cho cô.

Sau đó, anh thả bàn tay đang nắm ra... Một chiếc dây chuyền san hô

đỏ xuất hiện trước mắt cô!

“Thích không?”

Đôi mắt Lăng Vi mở lớn, là thứ san hô mà cô đã nhìn thấy ở đáy biển? Anh lại lấy một khối để làm thành dây chuyền cho cô... Viên san hô đỏ được treo vào một cái dây chuyền, chế tạo vô cùng phức tạp... Đến giờ mới được mấy hôm chứ? Hơn nữa, bọn họ vẫn luôn ở trên thuyền, tại sao anh lại làm được?

Diệp Đình cười móc chiếc dây chuyền ra, nhẹ nhàng đeo vào cổ cô, ôn nhu nói bên tai: “Ngày đó lặn xuống nước, anh thấy em thích, liền đem một khóm san hô về. Sau đó, anh gửi nó về nước, mời người chuyên khắc giúp làm thành dây chuyền, làm xong, lại để cho phi cơ trực thăng đưa đến đây.”

Cánh tay anh vòng qua đặt bên cổ cô, cẩn thận cài chắc móc dây chuyền, màu sắc của viên san hô đỏ kia vô cùng kiều diễm, giống như một giọt máu nhỏ treo trước ngực cô, đẹp không tả nổi!

Lăng Vi cúi đầu, tay sờ chiếc dây chuyền, ngón tay vuốt ve viên san hô đỏ như máy kia, chỉ cảm thấy trong lòng như có ai đó rót mật vậy, ngọt ngào khó tả.

“Em cũng có lễ vật tặng anh...” Cô ngược mắt nhìn anh, từ từ tiến lại gần phía anh.

Chương 279: Cảng San Vũ, phải đổi sang họ Diệp! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, mắt nhìn thẳng mắt anh.

Si mê...

“Lẽ vật?” Diệp Đình giật mình nhìn cô, chỉ thấy cô hơi cười xấu xa một tiếng.

Hai ngón tay cô kẹp lấy một chiếc nút áo của anh, hơi bật một cái, chiếc nút áo đã bị cởi ra.

Diệp Đình nhìn chăm chăm tay cô, bật cười.

Đây là đang muốn nháo thành thế nào đây?

Cô lại cởi chiếc nút áo tiếp theo, nghịch ngợm nháy mắt, nói: “Hoàng thượng, hôm nay không phải người lật thẻ bài của thần thiếp sao? Là muốn thần thiếp thị tẩm?”

“Ha...” Diệp Đình bật cười, thật đúng là thích diễn...

Anh bình tĩnh nói: “Em đang muốn làm gì?”

Lăng Vi cười tinh nghịch, trong mắt lóe ra ánh sáng hệt như một con hồ ly nhỏ: “Dâng chính mình cho người nha, thần thiếp phải hầu hạ Hoàng thượng thật tốt!”

“Em... lại cái biên từ đâu ra thế này? Anh tặng quà cho em, cũng không nghĩ đến việc được báo đáp...” Diệp Đình buồn cười nhìn cô.

Lăng Vi bĩu môi, trềnh anh: “Hoàng thượng đang ghét bỏ thần thiếp sao?”

Ai dô, bộ dạng nũng nịu này... vẫn là lần đầu tiên thấy.

Trong nháy mắt, Diệp Đình liền cười dài, bầu không khí căng thẳng mới vừa rồi cũng nhanh chóng trở nên ấm áp, tiểu nha đầu này thật đúng là có bản lĩnh.

Diệp Đình xụ mặt nói: “Không dám... không dám... vẫn là nên để tiểu nhân hầu hạ lão phật gia ngài thôi...”

Lăng Vi cười lên, cười đến xán lạn, cô xấu xa cười gian, ngón tay khẽ nâng cằm anh: “Đình phi thật đúng là hiểu chuyện, thưởng ngự hoa viên cho chàng.”

Diệp Đình hừ một tiếng, tăng bốc: “Lão phật gia thánh minh, tạ lão phật gia ban thưởng...”

“Phụt — — ha ha ha...” Thuyền trưởng ở bên ngoài không nhìn được liền bật cười ha ha.

Hai người này... đang định làm gì?! Đều thích diễn như thế, tại sao lại không đi làm ảnh đế ảnh hậu luôn đi?! Thuyền trưởng cố nhịn, không dám cười ra tiếng. Anh tới gọi bọn họ để đổi thuyền, lại không nghĩ đến sẽ vô tình nghe được cuộc nói chuyện như vậy.

Thôi đã, cứ chờ thêm một chút vậy... Chuyện đổi thuyền cũng không quá gấp gáp.

Hai người này khó lắm mới hòa hảo thế này, vẫn không nên quấy nhiễu bọn họ thì hơn.

Sau khi thuyền trưởng rời đi, một nhân viên trên thuyền đang chạy bộ lúc này cũng học gian, treo tấm biển, ‘Đang có việc xin chớ quấy rầy’ lên trên cánh cửa...

Mặc dù Lăng Vi rất đau chân, nhưng cô, vẫn kiên trì phải ngủ với Diệp Đình!

Lúc này Diệp Đình lại không giống bình thường, sống chết cũng đều không muốn.

Lăng Vi lột quần áo của anh, đẩy ngã anh ra, nhưng từ đầu tới cuối Diệp Đình vẫn không động: “Chân không đau nữa sao? Không muốn biến thành người què thì hãy ngủ cho ngoan đi!” Chân cũng đã đau đến thế kia rồi, chỉ hơi động đã đau đến mức như khoan tim đục cốt, nếu anh không khống chế được mà muốn cô thì cái chân này chắc chắn bị phế!

Ý chí của anh giống như sắt thép, đặt cô sang bên trong một nốt nhạc, cầm lên một tập văn kiện chăm chú phê duyệt. Lăng Vi kéo tập văn kiện trong tay anh ra, mút nhẹ lấy môi anh: “Đã nói buổi tối sẽ cho anh rồi, em không nuốt lời.” Cô nhẹ nhàng hôn lên vành tai anh: “Mặc dù chân em đau, nhưng tay đâu có đau, miệng cũng không đau... Người lại càng không đau, anh muốn cái gì, tự quyết định đi.”

Thần kinh Diệp Đình cũng sắp sửa trở nên thác loạn đến nơi, lời nói kiểu này... cô học được ở đâu ra?

Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi mắt sáng của anh nhìn chăm chăm cô, rất muốn gõ đầu cô mà hỏi: Tay cái gì? Lại còn chân cái gì? Rồi thì

người cái gì cơ? Nha đầu này! Anh hít một hơi, giả bộ như không nghe thấy, không hề nhúc nhích một chút nào, tiếp tục cầm tập văn kiện lên giả trang bình tĩnh.

Cả một lúc lâu, tập văn kiện trong tay anh, cũng chưa lật nổi một trang.

Cô cười một tiếng, đột nhiên vươn tay vào trong ngực anh. Bàn tay nhỏ bé mò đến bên hông anh tìm tòi, khiêu khích nói: “Qua thôn rồi, cũng không còn tiệm này nữa đâu.” (1)

(1): bỏ qua cơ hội lần này thì sẽ không còn lần nào khác.

Anh không để ý đến, cố nén cảm xúc, cầm bút ký tên lên. Cô lại cười, bàn tay tăng thêm chút lực, cười như hò ly nhỏ: “Tên anh ký sai rồi này.”

Diệp Đình nhìn chữ kia, lại ký thành... Lãng Vi... tròng mắt đen của Diệp Đình chăm chú nhìn cô, thân hình nhỏ nhắn lại đầy khiêu khích, anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của cô.

Chương 280: Cảng San Vũ, phải đổi sang họ Diệp! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh híp mắt, khoe môi khẽ cong lên, mạnh mẽ dùng tập tài liệu đè cô xuống, tiện tay tắt luôn đèn.

Không biết qua bao lâu, hô hấp trầm trầm của anh dần vững vàng hơn, anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều ngủ say của cô.

Đôi tay nhỏ của cô vẫn đang trong tư thế nắm chặt, Diệp Đình hôn cô một cái sau đó đi tắm rửa. Lúc trở về, anh cầm một chiếc khăn ướt lau tay cho cô. Cô giống hết một con heo nhỏ, vừa nãy anh cho cô uống một phần tư viên thuốc ngủ, bởi vì sợ cô đau chân không ngủ được, cho nên mới muốn để cô ngủ sâu một chút, giảm bớt thống khổ.

Sửa sang sạch sẽ xong, anh nằm xuống bên cạnh cô, đôi mắt dừng trên người cô, đúng là bé con không tim không phổi, chân đau như sắp gãy đến nơi rồi, mà vẫn còn muốn đè anh, sợ làm tổn thương lòng tự tôn của anh ư?

Thật là...

Anh khẽ hôn bàn tay nhỏ bé của cô, hormone lại hơi dâng lên. Anh cẩn thận vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của cô lúc ngủ, ôm lấy cô chặt hơn một chút, trong nháy mắt liền cảm thấy cả người cũng ấm áp, có một cô vợ thế này, chồng còn cầu gì hơn?

Thỏa mãn rồi.

Anh ôm lấy mặt cô, tỉ mỉ đặt từng nụ hôn lên trên đó.

Vừa mới làm thế bỗng nhiên lại thấy động tình khó nén.

...

Bốn giờ sáng.

“ — — ” Bên ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất lớn!

Cả con thuyền bắt đầu lay động kịch liệt...

Sắc mặt Diệp Đình trong nháy mắt liền biến đổi!

“Tít tít tít — — ” Tiếng máy truyền tin của Diệp Đình vang lên.

Diệp Đình dùng tay nhấn nút trả lời, liền nghe thấy thuyền trưởng báo cáo: “Diệp tiên sinh — — chạm trán với thuyền của PG rồi!”

Diệp Đình lạnh mặt, hỏi: “Lôi Tuấn đến chưa?”

Thuyền trưởng vội vàng đáp: “Đến rồi! Cậu ấy mang theo hai đội tinh anh, đang chặn lại thuyền bè của PG!”

Diệp Đình mặc quần áo rồi nói: “Chuẩn bị thuyền máy! Đưa phu nhân lên bờ trước.”

Diệp Đình giúp Lăng Vi mặc quần áo tử tế, sau đó cũng cô lên: “Đi với anh — — ”

Lăng Vi khó khăn dụi mắt, cảm giác đầu ngón tay hơi tê... giống như đã nắm một thứ đồ nào đó rất lâu, tay cũng bị chuột rút, muốn duỗi thẳng ra cũng khó khăn. Cô đột nhiên nghĩ đến lúc vừa nãy mình dùng tay giúp anh, vì thế liền theo bản năng nhìn lại người mình một chút, không biết anh còn muốn chỗ nào nữa rồi? Cô uống thuốc xong, thấy quá mệt nên mơ mơ màng màng ngủ mất... Theo như tính tình của Diệp Đình, còn không phải ăn hết một lần luôn sao? Cả người chỗ nào cũng đều đau nhức, có lẽ là làm thật rồi...

Chờ lúc về phải mua que thử thai thử một chút... cũng không biết có mang thai hay không nữa?

Cô ảo não gãi đầu, sao mình lại ngủ mất được cơ chứ? Rõ ràng lúc đó cô cũng rất kích động... Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng kêu lớn của nhân viên trên thuyền: “Thuyền của PG đến rồi! Có tận hai chiếc đang đến!”

Lăng Vi rùng mình một cái, trong nháy mắt liền tỉnh táo, đột nhiên phản ứng: “Bọn họ nói gì? Thuyền của PG?”

Thuyền của PG? Không phải là thuyền của Paul – Louis Tư đó sao?

Lăng Vi bất chợt mở mắt! Cô không dám tin vào lỗ tai của chính mình!

Hai tay cô nắm lấy bả vai Diệp Đình, trầm mặt nhìn sang một bên mặt anh.

“Tại sao lại gặp phải thuyền của PG? Bến cảng mà chúng ta muốn vào... là cảng của Paul – Louis Tư?”

Lăng Vi vô cùng giật mình!

Paul – Louis Tư, chính là tử địch của Diệp Đình! Đây chính là kẻ thù, hận không thể băm Diệp Đình thành vạn đoạn!

“Tại sao lại phải đến bến cảng của PG? Bến cảng nào mà chẳng được, tại sao lại phải chọn nơi này để dừng chân?”

Diệp Đình không nói lời nào.

Lăng Vi tức giận hỏi anh: “Sao lại chạy đến bến cảng của PG?”

Hỏi xong, cô đột nhiên nghĩ đến chân mình... chẳng lẽ Diệp Đình... là vì tiết kiệm thời gian?

Trong đầu Lăng Vi ‘ong ong’ mấy tiếng.

Cách đó không xa, phía trước con thuyền, đang có mấy chiếc thuyền của PG tiến về hướng này!

“Oành — — ”

“Oành — — ”

“Oành — — ” mấy chiếc thuyền đang hướng về phía nhau!

Trên mặt Lăng Vi đầy vẻ kinh hoàng: “Diệp Đình, tại sao lại phải vào bến cảng của PG? Cảng San Vũ, không phải là địa bàn của Paul – Louis Tư sao? Anh cập bờ ở đây, là muốn tìm cái chết sao?”

Chương 281: Chém giết — —

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Những chuyện này không cần em phải bận tâm, đi nhanh lên!” Diệp Đình đi xuống khỏi boong thuyền, bước nhanh về phía ca-nô.

Lăng Vi tức giận bùng bùng rồi!

Cô tức giận giãy mấy cái, một chân nhảy đến trên boong, nắm chặt lấy cánh tay anh: “Diệp Đình! An nguy của anh, là chuyện không liên quan đến em sao? Anh có thể đừng cứ khẳng khẳng theo như ý mình như thế được hay không? Tối hôm qua những gì anh nói với em, cũng chỉ đều là nói xạo thôi đúng không?”

Diệp Đình im lặng.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào anh, hất cánh tay của anh ra, xoay người nhìn về phía thuyền trưởng, lạnh giọng ra lệnh: “Quay đầu! Đến bến cảng của chúng ta rồi cập bờ!”

Khí thế của cô rất mạnh mẽ! Ánh mắt vô cùng kiên quyết!

Thuyền trưởng nhìn Diệp Đình một chút, lại nhìn sang Lăng Vi.

Sắc mặt Diệp Đình vẫn lạnh lẽo âm trầm, không có bất kỳ hành động nào.

Lăng Vi hung dữ nói: “Chẳng qua em cũng chỉ bị trật chân, không

chết người được! Nhanh hơn một ngày nửa ngày thì chân em có thể khỏi nhanh hơn được sao?”

Thuyền trưởng biết Diệp Đình sinh rất tôn trọng phu nhân mình, có lẽ cũng sẽ không đối nghịch với ý tứ của cô, liền cầm đèn thoại lên, ra mệnh lệnh: “Quay đầu, chúng ta đến cập bờ tại Cảng San Hô!”

Từ đầu đến cuối Diệp Đình vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, không hề tỏ ra cự tuyệt cô, nhưng vẫn ra lệnh cho thuyền trưởng từ sau lưng: “Cập bờ tại cảng San Vũ.”

Tối hôm đó, chiếc du thuyền hữu kinh vô hiểm tới được bến tài của PG.

Lôi Tuấn phong trần chạy đến: “Đình Ca... cảng San Vũ đổi sang họ Diệp rồi.”

“Bị thương bao nhiêu người?” Diệp Đình bước lên bờ, ngang tàng hét một vị đế vương.

Lôi Tuấn nói: “Không quá nhiều người bị thương, quả thật đúng như anh nói, chiến đội quốc tế tra ra được hàng hóa buôn lậu tại cảng San Vũ! Hơn nữa chúng ta đã có chuẩn bị đầy đủ, tất cả đều chỉ bị thương nhẹ. Đối phương bị chìm ba chiếc thuyền, chúng ta chìm một chiếc, cũng may đã chuẩn bị thuyền cứu hộ từ trước, nhân viên cũng không bị thương gì.”

“Ừ.” Diệp Đình vẫy vẫy tay, để cho bác sĩ Từ kiểm tra cho Lăng Vi.

Bác sĩ Từ sờ qua chân Lăng Vi, chân mày hơi nhíu: “Cũng may kịp về đến nơi! Phu nhân bị tổn thương gân cốt, không thể trì hoãn thêm được nữa, nếu không cái chân này sẽ gặp phải nguy hiểm! Phải mau chóng đưa đến bệnh viện.”

Cả người Diệp Đình chấn động mạnh!

Đau lòng — — cứ như cơn sóng mãnh liệt dội thẳng vào lồng ngực anh.

“Gãy xương rồi sao?”

“Không rõ nữa, phải trở về chụp X-quang xem sao?”

Nha đầu thối! Cô bị thương nghiêm trọng như vậy?! Mà lại không khóc không nháo không kêu không gọi! Vậy mà còn nói với anh... là cô không sao?

Còn vì chú ý đến thể diện của anh, mà muốn ngủ với anh!

Cô đau đến như vậy... Ngay cả kêu cũng không hề kêu lấy một tiếng?

Cô quá trấn định rồi!

Biểu hiện hoàn toàn không giống với dáng vẻ bị đau!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi — —” Diệp Đình ôm cô, dè dặt ôm bước lên chiếc Land Rover rộng rãi thoải mái. Sàn chiếc xe này cao, không gian bên trong xe rộng rãi, cô ngồi sẽ không cảm thấy ngột ngạt, tốc độ lại nhanh, mục tiêu cũng không quá lớn như mấy chiếc Bentley và Rolls Royce.

Đối với việc Lôi Tuấn chọn chiếc xe này, Diệp Đình vô cùng hài lòng, sau khi anh vừa lên xe xong, sau lưng đột nhiên có một tiếng ‘Uỳnh’ thật lớn vang lên! Sau đó, chỉ thấy từng làn khói đen bốc thẳng lên trên cao!

“Lão quỷ Paul vẫn còn chưa chịu ngừng!” Lôi Tuấn rút súng ra, ‘đoàng đoàng đoàng’ bắn mấy phát súng về phía sau.

Diệp Đình lập tức che mắt Lãng Vi lại: “Máu tanh, em không nên nhìn.” Anh nhìn sang Từ Phi: “Bác sĩ Từ, anh mau đưa phu nhân đi bệnh viện, tôi sẽ tới nhanh thôi.”

“Diệp Đình — — ” Lãng Vi đột nhiên kéo tay anh.

Diệp Đình cúi đầu hôn cô, vỗ vỗ tay cô: “Yên tâm, chút phiền phức như vậy, rất dễ giải quyết. Chờ anh về...” Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

“Em muốn ở chung một chỗ với anh.” Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

Chương 282: Chém giết — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, tròng mắt đen khế có chút ý cười, anh giờ tay ra xoa xoa tóc cô, đột nhiên đứng thẳng người dậy: “Ầm — —” Anh đóng chặt cửa xe lại.

“Lái xe đi!” Từ Phi nhận được mệnh lệnh, không dám chống lại, lập tức khóa cửa xe, lái xe rời đi.

Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy phía sau toàn những tiếng súng đoàn đoàn.

Cô ôm ngực, trái tim như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực. Paul — Louis Tư muốn phản công!

Lão ta bị đoạt mất địa bàn, liệu có thể từ bỏ ý đồ?!

Thật không biết Diệp Đình sẽ gặp phải nguy hiểm như thế nào!

Lăng Vi che ngực, trái tim trong lồng ngực như sắp sửa nhảy ra ngoài đến nơi! Ngay cả hít thở cô cũng cảm thấy khó khăn, cô run run nói với người ngồi đằng trước: “Bác sĩ Từ, quay đầu! Diệp Đình cần giúp đỡ! Đừng để cho anh ấy đi một mình!”

Bác sĩ Từ lại nói: “Phu nhân, tình huống hiện tại của cô như thế này... Không khiến anh ấy loạn thêm chính là lựa chọn tốt nhất.”

Lăng Vi vừa nghĩ đến chân mình, ngay lập tức liền thấy ảo não.

Cô lo lắng muốn chết!

Cho dù từ trước đến nay trong quá khứ anh đều luôn trải qua cùng cô... thế nhưng... những khó khăn và nguy hiểm mà anh gặp phải, thật sự không hề nằm trong phạm vi tưởng tượng của cô!

Lần đầu tiên cô gặp anh, cũng là trong tình trạng anh bị thương nên trốn đến nhà cô.

Cho nên, Diệp Đình ... thời thời khắc khắc đều có những người đang uy hiếp đến mạng sống của anh!

Trái tim Lăng Vi hiện giờ cảm thấy đau lắm!

Đã nhiều năm như vậy, làm sao anh có thể trải qua được...

Lăng Vi nắm chặt tay.

Nếu như đã như vậy... vậy thì cô cũng càng phải trở nên mạnh mẽ hơn mới được!

Nếu thật sự muốn ở bên anh, cô nhất định phải rèn ra được một trái tim có thể chống lại được mọi áp lực!

Chỉ có mạnh mẽ hơn, cô mới có thể sống vai cùng với anh!

“Bác sĩ Từ, mong anh hãy quay đầu xe lại... tôi muốn đi giúp anh ấy, tôi thật sự không muốn anh ấy bị thương...” Cho dù là đỡ đạn thay anh, cô cũng không hối hận.

Bác sĩ Từ coi như không nghe thấy gì, anh chỉ nghe theo mệnh lệnh

của Diệp Đình.

“Uỳnh — — ” Đúng lúc này, đột nhiên chiếc xe Land Rover mà bọn họ đang ngồi chấn động mạnh, ngay sau đó — — bên trái chiếc xe đột nhiên có mấy tiếng nổ ‘uỳnh uỳnh’ rất lớn!

Lăng Vi thấy một trận khói dày đặc đang nhào về phía chiếc xe.

“Uỳnh — — ” Bất ngờ, chiếc xe của bọn họ, bị lật nghiêng sang phía bên trái, trán bác sĩ Từ bị đập vào nóc xe, lại tiếp tục có thêm những tiếng vang lớn khác — —

Trán bác sĩ Từ cháy máu. Anh ta ôm lấy trán mình, khẽ nói một câu: “Kẻ địch đã chôn bom ở trên con đường này... chiếc xe không thể nào qua được, cô mau xuống xe trước, trốn đi...”

Chiếc xe ngừng gay giữa không trung nửa khắc, sau đó ‘Oành’ một tiếng rồi rơi xuống đất.

Lăng Vi bị một trận bom này khiến cho cả người nôn nao, đến mức cảm thấy lục phủ ngũ tạng cũng sắp phun ra ngoài, chân thì đau như sắp gãy!

Còn bác sĩ Từ đã hôn mê bất tỉnh...

Khói đen cuồn cuộn chung quanh, cũng may là chiếc xe của họ cách quả bom kia khá xa, nếu không, bọn họ đã phải để lại xác tại đây!

Cả người Lăng Vi phát run, nhưng cô ngay lập tức trấn định lại, cố nén nỗi đau trên chân, mở cửa, xuống xe.

Cô khó khăn mò đến ghế lái của tài xế trong làn khói mù mịt, sử dụng tất cả khí lực của mình, đẩy bác sĩ Từ sang bên ghế phụ.

“Xoạch Xoạch Xoạch Xoạch — — ” Một chiếc trực thăng bay đến phía cô, trên chiếc máy bay đó có tiếng loa vang lên: “Phu nhân, tiên sinh bảo tôi đến đón cô, mong cô hãy mau chóng lên phi cơ.”

Lăng Vi ngẩng đầu, nhìn về phía chiếc máy bay kia, gió mạnh thổi phần phật xung quanh.

Từ trên chiếc máy bay thả xuống một chiếc thang dây.

Cô nhìn chằm chằm chiếc thang dây kia, quyết định ngồi im không nhúc nhích, có thể thấy được chiếc trực thăng này chính là trực thăng vũ trang, nó nhất định là dùng để yểm hộ cho Diệp Đình, mà bây giờ, nó lại được phái đến đón cô!

Vậy không phải Diệp Đình và Lôi Tuấn sẽ càng nguy hiểm hơn sao? Không có trực thăng yểm hộ, một khi phát sinh nguy hiểm nào đó, thì mấy người Diệp Đình muốn lui cũng sẽ không thể nữa!

Ánh mắt Lăng Vi đầy kiên nghị nhìn chằm chằm chiếc trực thăng kia, cô lắc đầu một cái, dứt khoát ngồi vào trong chiếc Land Rover màu đen.

Chương 283: Sống chết ngay trước mắt mà vẫn không quên tán tỉnh! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ngồi vào trong chiếc xe việt dã Land Rover.

Trục thăng vẫn quanh quẩn trên đỉnh đầu cô: “Phu nhân, mong cô hãy mau chóng lên phi cơ! Phía trước có nguy hiểm, mời cô nhanh chóng lên phi cơ!”

Giống như nếu cô cứ khăng khăng làm theo ý mình thì chiếc trục thăng kia sẽ nổ súng vào chỗ cô vậy.

Lăng Vi hoàn toàn không để ý tới, cô rất sợ lái xe, đối với xe hơi, cô sợ hãi chúng ngoài tưởng tượng của bất kỳ mọi người! Hơn nữa cô cũng không thạo lái xe, nhưng vừa nghĩ đến việc Diệp Đình đang vui thân trong nguy hiểm, cô liền không để ý đến điều gì nữa cả! Quan trọng nhất chính là, nếu như cô lên trục thăng rồi thì bác sĩ Từ sẽ phải ra sao? Dường như những người kia không hề quan tâm chút nào đến bác sĩ Từ.

Trái tim Lăng Vi đột nhiên đập nhanh hơn bình thường, cô nhạy bén phát hiện mọi chuyện có vẻ không đúng, cô đang có một dự cảm xấu.

Chiếc trục thăng trên đỉnh đầu vẫn không ngừng áp bách, cuồng phong xung quanh thổi loạn, tiếng hô trên trục thăng càng ngày càng có vẻ vội vã hơn — —

Thấy cô vẫn một mực không chịu xuống xe, trên chiếc thang dây treo vào trục thẳng bỗng nhiên xuất hiện hai người nước goài mặc đồ đen bó sát. Hai người kia nhìn nhau một cái, chuẩn bị nhảy xuống chỗ xe, bắt lấy cô.

Đột nhiên Lăng Vi cảm giác được nguy hiểm đang đến gần! Cô gấp gáp khởi động chiếc xe, chân trái của cô đau như sắp gãy đến nơi nên cô liền đạp bằng chân phải, cũng may xe vẫn khởi động được, cô càng cố dùng sức đạp mạnh, sau đó lập tức đổi sang đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng lao thẳng về phía trước — —

Ngay khi chiếc xe của cô chuẩn bị lao nhanh về phía trước, đúng lúc hai người mặc đồ đen bó sát kia sắp nhảy đến chỗ chiếc xe của cô, chiếc xe lao nhanh ra ngoài, trong nháy mắt hai người kia liền ngã nhào xuống đất.

Lăng Vi chỉ cảm thấy phía sau truyền đến hai tiếng nổ ‘uỳnh uỳnh’, cô không kịp suy nghĩ thêm cái gì, mạnh mẽ đánh tay lái quay đầu xe lại.

Đúng thời khắc cô đột nhiên quay đầu xe, chiếc trục thẳng trên đỉnh đầu đột nhiên ném một quả lựu đạn xuống đất!

“Uỳnh — — ” một tiếng vang thật lớn! Lăng Vi cả kinh! Chiếc trục thẳng kia lại thả bom về phía cô?

Cmn! Chiếc trục thẳng kia không phải Diệp Đình phái đến — — cũng may cô cảnh giác được, không lên chiếc trục thẳng đó!

Sau lưng vẫn vang lên những tiếng nổ ầm ầm, trong nháy mắt khói đen cuồn cuộn nhào về phía chiếc xe, Lăng Vi toát mồ hôi đầy đầu, trái tim như sắp sửa vọt ra khỏi cổ họng! Cô cắn chặt hàm răng, đạp

chân ga đến mức mạnh nhất!

Hoàn toàn theo bản năng, cô đạp chân ga đến số năm!

Kỹ thuật lái xe của cô không được tốt, tốc độ chiếc xe lại quá nhanh, thân xe đi hơi loạn, khiến chiếc trực thăng trên đỉnh đầu không có cách nào nhắm trúng được cô. Lăng Vi thật sự không phải cố ý lái bừa, mà là... cô căn bản không biết phải điều khiển chiếc xe thế nào, chiếc Land Rover cứ thể lao thẳng đến chỗ bến cảng, chiếc trực thăng vẫn rượt đuổi theo cô đến cùng không buông!

Chiếc Land Rover giống như một con rắn, trườn qua trườn lại theo hình chữ S. Chiếc trực thăng phía sau đã phong tỏa cô, muốn bắn về phía xe cô! Đột nhiên một chiếc trực thăng quân dụng vũ trang khác nhanh chóng lao đến, Lôi Tuấn ở trên đó hô lớn: “Chị dâu — — sao chị lại quay về?” Sau đó, Lôi Tuấn duỗi tay, chỉ thẳng về phía trước: “Bắn nó cho tôi!”

“Uỳnh — — ” Một quả lựu đạn lại được thả từ chiếc trực thăng phía sau Lăng Vi.

Lăng Vi bỗng cứng đờ người, vì sao Lôi Tuấn lại ngồi trong chiếc trực thăng quân dụng vũ trang? Thân phận của anh chàng này tuyệt đối không đơn giản chút nào?! Nhìn ngày thường anh ta tùy tiện tiện thế kia, nhưng thực sự lại ẩn giấu sâu nhất!

“Uỳnh — — ” Chiếc trực thăng của Lôi Tuấn mãnh liệt bắn về phía trực thăng phía sau kia, trực thăng ngay sau cũng lập tức bắn trả lại loạt đạn đó, rồi tiếp theo, chọt bắn thẳng đại bác về phía trực thăng của Lôi Tuấn!

Trong nháy mắt, hai chiếc máy bay trực thăng liền nổ ra những tràng súng ống kịch liệt!

Chương 284: Sống chết ngay trước mắt mà vẫn không quên tán tỉnh! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong mảnh khói đen dày đặc đang cuộn cuộn, chiếc Land Rover của Lăng Vi xông ra ngoài như bay.

“Diệp Đình ở trước mặt!” Lăng Vi nhìn thấy anh, phía trước khói đen cuộn cuộn, nhưng cô vừa liếc mắt liền nhìn thấy được thân hình khỏe mạnh tiêu sái của Diệp Đình, Diệp Đình đang bị kẻ địch bao vây! Diệp Đình nhanh chóng nhảy vào trong một chiếc xe Jeep, tiếng súng xung quanh cũng dồn dập vang lên, Lăng Vi lập tức sắp khóc ra nước mắt! “Diệp Đình —— ” Cô hét lên, tê tâm liệt phế ——

Quá đáng sợ! Nhiều người như vậy bao vây quanh anh! Cô không muốn anh bị thương! Cô phải cứu anh —— phải giúp anh thoát khỏi tình cảnh nguy khốn này!

“Kịch —— ” chiếc xe của cô đột nhiên đụng phải một cái rương gỗ lớn, chột ngừng lại! Lăng Vi thấy Diệp Đình lấy xe một chiếc vali từ chỗ ngồi phía sau xe, anh mở ra, lấy một ít lựu đạn bỏ túi và khẩu súng bên trong đó!

Sau đó, ‘đoàng đoàng đoàng’ mấy tiếng, cô nhìn thấy có vô số đạn bắn về phía tấm thép chắn chiếc xe Diệp Đình!

Trái tim Lăng Vi đập nhanh giống như động cơ, thích thích thích thích

— — cho đến giờ cũng chưa bao giờ đập nhanh như vậy, cô nín thở, mở cửa xuống xe, nhịn đau leo lên ghế ngồi phía sau. Quả nhiên bên trong có một cái rương gỗ lớn.

“Á— — ” Cửa xe Land Rover đột nhiên bị một viên đạn bắn trúng, cô xuất hiện, lập tức hấp dẫn một loạt hỏa lực hướng về phía bên này! “Đoàng đoàng đoàng — — rào...” Cửa sổ thủy tinh bên phải đột nhiên bị trúng đạn vỡ tan, cô thấy có năm sáu người nước ngoài ngoại hình cao lớn để tóc vàng đang nhanh chóng chạy về phía cô! Những người đó vừa giơ súng lên bắn, vừa chửi rủa rồi chạy như điên về phía này!

Diệp Đình đột nhiên phát hiện đạn của một phía giảm đi hẳn, anh quay đầu, nhìn thấy chiếc Land Rover màu đen đang đỗ ở đó! Tròng mắt anh đột nhiên hơi co rút!

Tiểu Vi đã quay lại?! Hô hấp của anh đột nhiên ngưng trệ!

Lăng Vi nằm bò trong xe, cả người mướt mát mồ hôi, những lọn tóc đen của cô cũng dính sát trên mặt.

Cô không dám nhìn ra ngoài, run run mò lấy mấy quả lựu đạn bỏ túi, kéo sợi dây ở phía đầu ra, nhắm mắt lại ném mạnh chúng ra ngoài... Lựu đạn bỏ túi rời khỏi tay rồi, mà tay cô vẫn còn đang run, cô căn bản không biết thứ này phải sử dụng thế nào, cũng không biết mấy quả lựu đạn bỏ túi này dùng để làm gì...

Chỉ nghe thấy một tiếng “Xì xì— —” vang lên: “Khụ khụ— —” Người bên ngoài liền ho khan mãnh liệt, Lăng Vi run run nhìn ra ngoài một cái, hóa ra là một quả đạn khói...

“Đoàng đoàng đoàng...” Mấy tiếng súng vang lên liên tiếp, mấy người kia ôm lấy bắp đùi ngã xuống đất?

Chuyện gì xảy ra? Ai bắn trúng bọn họ vậy?

Lăng Vi mở to hai mắt nhìn ra ngoài. Sau đó, cô thấy một đội người đeo mặt nạ, mặc trang phục chiến đấu thuộc chiến đội quốc tế nhanh chóng bao quanh chiếc Land Rover màu đen, bọn họ mượn chiếc xe này làm chỗ nấp, nhanh chóng lao về phía trước, tốc độ của bọn họ cực nhanh, chế phục mấy người kia, dùng tay giữ chặt, sau đó, lại nhanh chóng chạy về phía Diệp Đình!

“Xoạch xoạch xoạch xoạch — — ” Một chiếc máy bay trực thăng bay ngang qua đỉnh đầu, Lăng Vi nghe thấy tiếng Lôi Tuấn hô to với cô: “Chị dâu, chị đi trước — — ” Ruột gan Lăng Vi đã trở lại trong bụng, hiển nhiên Lôi Tuấn đã tiêu diệt xong chiếc máy bay trực thăng lúc nãy của kẻ địch!

Có chiến đội quốc tế tiếp viện, cộng thêm chiếc máy bay trực thăng yểm hộ, áp lực xung quanh Diệp Đình bỗng nhiên giảm xuống! Lăng Vi muốn khóc, Diệp Đình bảo Lôi Tuấn đi đón cô, mới dẫn đến một loạt hỏa lực hướng về phía mình anh! Nếu như chiếc máy bay trực thăng của Lôi Tuấn không rời đi, Diệp Đình cũng sẽ không bị động như vậy! Sẽ không gặp nguy hiểm đến thế kia!

Đúng lúc đó, ‘cạch’ một tiếng, cửa xe Land Rover bị người khác mở ra!

Một thành viên trong đội đặc chiến quốc tế, mở cửa nhảy lên chiếc Land Rover, anh ta khởi động xe, nhanh chóng lái xe rời đi. Anh ta vừa lái xe, vừa khen ngợi: “Diệp phu nhân, cô tới thật đúng lúc, chúng tôi còn đang sắp xếp xem làm sao mới có thể đánh bất ngờ vào bên trong nữa kìa, nếu như mạnh mẽ tấn công, nhất định chúng tôi sẽ có đội viên bị thương, cũng may là có cô xuất hiện.”

Lăng Vi không nói tiếng nào.

Cô lo lắng quay đầu, dán mắt nhìn qua cửa sổ, đột nhiên thấy Diệp Đình đứng trong khói đen dày đặc đặt hai ngón tay lên môi mình, tặng một nụ hôn gió về phía cô.

Ngay lập tức hốc mắt Lăng Vi đỏ hồng, cô cũng đưa tay lên miệng, áp chặt nụ hôn gió mà anh tặng từ phía xa vào môi mình...

Cột nhà thế này! Sống chết ngay trước mắt mà vẫn không quên tán tỉnh!!

Lăng Vi nén nước mắt ngược trở về, cắn môi thầm mắng: “Diệp Đình, tốt nhất anh hãy trở về an toàn cho em! Nếu không chị đây sẽ không bỏ qua cho anh!”

Chương 285: ‘Dì cả’... nhà Chính Hiền tới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chiếc Land Rover vút thẳng một đường, tránh thoát loạt đạn bắn càn quét trùng trùng.

Rõ ràng rất nguy hiểm, nhưng Lăng Vi lại bị Diệp Đình chọc cười.

Diệp Đình trải qua nguy hiểm về đến bệnh viện tư nhân, bác sĩ kiểm tra cho cô. Lúc này bác sĩ Từ cũng đã tỉnh lại, trên trán quấn băng vải xô màu trắng.

Mặc dù Lăng Vi không bị gãy xương, thế nhưng lại bị tổn thương dây chằng nghiêm trọng! Phải nghỉ ngơi hai ba tháng mới có thể hồi phục được. Loại đau đớn này có thể nói như chết đi sống lại! Đó không phải là nỗi đau mà người bình thường có thể chịu được, chính là loại đau đớn như khoan tâm đục cốt, có thể hành hạ một người thành sống dở chết dở!

Bác sĩ già lau mồ hôi, nhìn Lăng Vi chăm chú, nói: “Phu nhân, cô thật sự rất kiên cường!”

Ông đã làm nghề y nhiều năm như vậy, mà cho tới giờ vẫn chưa thấy một người phụ nữ nào có thể dũng cảm như cô! Rõ ràng gân chân của cô đã sắp đứt đến nơi, vậy mà vẫn còn vững vàng muốn đi cứu Diệp tiên sinh!

Lăng Vi cắn chặt chiếc khăn màu trắng, thống khổ rên, những ngón

tay trắng nõn của cô túm chặt lấy tấm ga trải giường! Móng tay bấm vào bàn tay cũng đã chảy cả máu... Mồ hôi trên trán chảy đầm đìa, nước mắt tuôn trào giàn dụa giống như vòi phun nước.

Bác sĩ già vừa giúp cô bó thạch cao, vừa hít sâu một hơi: “Cũng may vẫn còn đưa đến kịp, nếu như kéo dài thêm một ngày, có lẽ cái chân này đành phải cắt bỏ.”

Bác sĩ Từ đập trán mình, âm thầm bội phục quyết tâm bảo vệ Lăng Vi của Diệp Đình, nếu như không phải đại boss như anh dứt khoát quyết định cấp bờ tại cảng San Vũ thì thuyền của bọn họ phải hai ngày nữa mới có thể trở về được. Anh ta lại càng bội phục Lăng Vi, cô gái nhỏ này... rõ ràng bề ngoài mềm yếu thế kia, nhưng nội tâm lại cường đại đến mức khiến cho một người đàn ông như anh phải cảm thấy xấu hổ!

Anh ta là bác sĩ, đương nhiên biết loại đau đớn này tê tâm liệt phế đến mức nào!

Bác sĩ Từ nhìn chăm chăm Lăng Vi, nhất thời hào khí dâng cao tận trời! Máu trong tim cũng như dâng trào! Giống như chính mình vừa mới trải qua một phen đánh nhau thừa sống thiếu chết vậy. Từ trong thâm tâm, anh ta hi vọng Diệp tiên sinh và phu nhân có thể yêu thương nhau mãi mãi, thế gian này làm gì có người phụ nữ nào có thể xứng đôi với anh như thế, cũng tương tự vậy, thế gian này không có một người đàn ông nào có thể yêu thương cô bằng một phần vạn Diệp tiên sinh.

Chờ Lăng Vi bó thạch cao xong xuôi bước ra, Diệp Đình đã chờ sẵn trong phòng bệnh.

Anh không bị thương, ngay cả tóc tai cũng không rối không loạn, thần thanh khí爽 đứng cạnh giường bệnh của cô.

Lăng Vi thả lỏng tâm trạng, còn tưởng rằng anh phải trải qua bao nhiêu kinh tâm động phách nữa kìa... nhưng sự thật, anh đã chuẩn bị chu toàn mọi thứ hết rồi.

Nếu không, anh sẽ không chọn nơi này để đặt chân! Cho dù bọn họ chỉ có nửa điểm sơ sót, cũng tương đương với việc dè dặt đầu vào miệng cọp?

Lúc Lăng Vi nhìn về phía anh, rõ ràng ánh mắt cũng khác hẳn so với trước kia.

Cô thật lòng thán phục sự tỉ mỉ và can đảm của anh.

Diệp Đình xoa xoa tóc cô: “Sao lại đột nhiên quay về?”

Lăng Vi cắn môi, không chịu lên tiếng.

Diệp Đình cúi người hôn cô: “Nha đầu ngọc...” Anh biết trong lòng cô luôn có anh, lo lắng cho anh! Bàn tay anh giữ chặt sau gáy cô, một tay khác ôm chặt cô vào ngực, lực đạo kia giống như muốn ép luôn cô vào trong thân thể mình vậy.

Nụ hôn này bá đạo triền miên, dốc hết tất cả sức lực.

Khiến cho người khác cảm động, khúc chiết!

Lăng Vi đỏ mặt, vui mặt trong hõm vai anh thờ dốc, trong lòng cảm khái muôn vàn. Bàn tay anh khẽ vuốt vuốt sau lưng cô, từng chút từng chút đều vô cùng ôn nhu.

Chương 286: ‘Dì cả’... nhà Chính Hiền tới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một lúc sau, anh thần thần bí bí lấy ra một bức ảnh, quơ quơ trước mặt cô, giống như tranh công mà kiêu ngạo cười một tiếng: “Em đoán xem người này là ai?” Khóe môi anh khẽ cong lên: “Sợ dây chuyền kia của cha mẹ em, chính là anh ta mua. Anh ta, đã đồng ý gặp em.”

“Thật sao?” Lăng Vi hưng phấn ôm chặt lấy anh, dùng sức hôn ‘chụt’ một cái trên mặt anh.

Trong đôi mắt Diệp Đình lại lóe lên ngọn lửa. Cánh tay dài duỗi ra, ôm lấy cô, sau đó cúi người, lại một lần nữa hôn sâu lên đôi môi đã đỏ mọng của cô.

Hôn đến mức động tình, người anh liền ép sát về phía cô.

Kết quả, cô bị kích rên lên một tiếng... quên mất trên chân vẫn còn đang bó thạch cao.

Diệp Đình đau lòng: “Làm em đau sao?”

“Ừm... đáng ghét!” Lăng Vi cắn răng chịu đựng. Dây chằng sắp đứt đến nơi, đau như kim châm, đau đến mức cả người cô cũng run rẩy, tê tê cả một lúc lâu.

“Trách anh, đều do anh ...” Diệp Đình nhú chặt đôi mày, lòng đau

giống như đao cút. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, cầm đặt lên trán cô, không ngừng ma sát.

Bộ dạng kia, thật giống như còn đau hơn người bị thương là cô nhiều lắm.

Một lúc lâu sau, Lăng Vi mới thấy đỡ hơn chút.

Trên trán đã toát ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Diệp Đình giơ tay lên, khẽ lau mồ hôi cho cô.

Lăng Vi nhìn đau, nhặt bức ảnh đã rơi xuống đất lên, cẩn thận nhìn người trong bức ảnh: “Trẻ tuổi như vậy? Không thể nào?”

Trong hình là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, anh ta đang đứng trên đỉnh núi tuyết, xung quanh toàn là tuyết trắng xóa, còn anh ta mặc một bộ quần áo leo núi màu đỏ thẫm.

Bởi vì mặc tương đối nhiều, nên căn bản không thể thấy rõ được bộ dạng của người này, chỉ thấy dáng người anh ta rất cao, khí vũ hiên ngang.

Nhìn chằm chằm bức ảnh, Lăng Vi lắc đầu, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Mười hai năm trước, anh ta mua sợ dây chuyền... Khi đó, anh ta mới lớn đến chừng nào? Mới mười mấy tuổi?”

Diệp Đình nói: “Những người trong miệng ngậm khóa vàng, mười mấy tuổi cũng đã ngồi trên đồng tài sản mấy tỉ, chiếc dây chuyền năm triệu cũng chẳng thấm vào đâu.”

Là như thế thật sao?

Lăng Vi gật đầu một cái, ngược mắt hỏi anh: “Bây giờ anh ta đang ở đâu? Làm sao em mới có thể gặp được anh ta?”

Diệp Đình ngồi xuống cạnh cô, nâng ngón tay lên quăn quăn lọn tóc của cô trên đó, anh hít một hơi bên tai cô, ngửi ngửi, sau đó mới nói: “Anh ta đang thám hiểm bắc cực, đợi vết thương của em lành, anh sẽ dẫn em đi.”

“Hừm... còn phải đợi lâu như vậy?” Lăng Vi nhú mày, người này biết ba mẹ cô, nói không chừng có thể cũng cấp được một chút đầu mối có ích... hơn nữa, đối với những người có ơn, đáng nhẽ theo lý cô phải đi viếng thăm mới đúng.

Diệp Đình an ủi cô: “Có lẽ mấy ngày nữa anh ta sẽ trở về.”

Lăng Vi gật đầu, hỏi anh: “Anh ta là ai vậy? Hiện giờ không thể nói cho em biết sao?”

“Anh cũng đã cho em, có bản lĩnh thì em hãy tự mình đi thăm dò.” Thấy cô hơi chu miệng, anh liền giơ tay nhéo cái miệng nhỏ nhắn của cô, cười thần bí: “Người thần bí đương nhiên phải giữ vững sự thần bí.”

“...” Lăng Vi nhú mày, phồng hai má.

Diệp Đình ôm chặt lấy mặt cô, dùng sức vuốt vuốt mấy cái: “Ngày mai chúng ta sẽ trở về Laroe, phương tiện chữa bệnh bên kia hiện đại hơn ở đây.”

Lúc này, điện thoại của Diệp Đình bỗng reo lên, anh “ừ ừ” hai tiếng,

xoa xoa tóc cô: “Các anh em đến tạm biệt, em có gặp một chút không?”

“Gặp! Em thật sự rất thích bọn họ, nhất định phải gặp.”

Diệp Đình vừa cúp điện thoại, đột nhiên Chính Hiền chạy nhanh vào, cô lúng túng nhìn Lăng Vi một chút, lại nhìn sang Diệp Đình.

Diệp Đình đoán rằng chắc cô bé có điều gì đó muốn nói riêng với Lăng Vi, liền đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

“Chị dâu... cứu mạng a...” Mặt Chính Hiền đỏ bừng, lời còn chưa nói ra, đã lúng túng đến mức như muốn độn thổ, lc kỳ quái hỏi cô: “Sao vậy?”

Chính Hiền che bụng... bộ dạng then thùng muốn chết, vội vàng nói: “Chị dâu, chị có... có mang cái băng vệ sinh kia hay không? Em đột nhiên đến sớm hơn thời hạn... bọn họ sắp vào đến nơi rồi, em phải làm thế nào đây?”

Lăng Vi đột nhiên cảm giác hơi kinh ngạc, ‘chàng trai nhỏ’ anh tuần trước mắt lại có... kinh nguyệt... phụt — — tình cảnh thật đẹp đột nhiên có một loại cảm giác như con trai nhà mình sắp sửa nhìn thấy kinh nguyệt vậy.

A... không đúng, thứ sắp đến, chính là ‘dì cả’... của Chính Hiền.

Chương 287: Phụt — — thanh niên 2b* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

*thanh niên 2b là từ dùng để hình dung mấy người ngốc ngốc, ngố ngố.

Lăng Vi nín cười, vội vàng chỉ chỉ vào chiếc cặp da bên cạnh, nói với Chính Hiền, em thử xem xem trong đó có không?” Chiếc cặp này là đồ dùng hàng ngày bác sĩ Từ mang đến, nhưng không biết có chuẩn bị cái kia hay không...

Chính Hiền cũng không nói nhiều thêm, trực tiếp mở toang chiếc cặp, kéo ra... “Má ơi! Cám ơn trời đất!” Cô xé bao túi, lôi ra một miếng băng vệ sinh, lại lấy một chiếc quần lót, nhanh chóng lao vào toilet.

Đúng ngay lúc này, Diệp Đình mở cửa bước vào, Quân Dương, Lôi Tuấn, và Tần Sinh cũng vào theo anh. Lăng Vi nhìn chằm chằm chiếc hòm đang mở toang, đột nhiên muốn cười. Túi băng vệ sinh để mở toang hoang thế kia, kẻ ngu cũng biết là chuyện gì đang xảy ra. Cô vội vàng nháy mắt ra dấu với Diệp Đình, Diệp Đình đi đến bên cạnh giường bệnh của cô, nhìn lướt qua trên đất, bình tĩnh dùng chân hất nắp chiếc cặp lại.

Chính Hiền ra khỏi toilet, mặt đỏ bừng như quả cà tím.

Quân Dương nhìn thấy ‘anh chàng’ như vậy, hỏi: “Này, mặt cậu sao lại đỏ như vậy? Có phải cậu trộm đồ của chị dâu không thế?”

“Hả? Không có!” Chính Hiền nhìn chăm chăm Quân Dương, trái tim hoảng sợ đập không ngừng.

Quân Dương quan sát ‘cậu’: “Không có? Không đúng! Tôi thấy sắc mặt cậu không đúng! Nào, để tôi kiểm tra một chút!” Nói xong, liền đi đến bên cạnh Chính Hiền, tay chân vụng về muốn sờ sờ túi áo của người ta.

“A... Không có! Thật sự không có! Cậu đừng động vào tôi — — ” Chính Hiền liều mạng tránh, cô nhìn sang phía Lăng Vi, Lăng Vi hấp tấp nói: “Đừng làm ồn, vừa nãy tôi bảo ‘cậu ấy’ đi đổ bình nước tiểu hộ tôi, lại khiến ‘cậu ấy’ ngượng thành như thế...”

“Phụt — — ” Người trong cả căn phòng đều bật cười ha ha.

Quân Dương nhú mày, đột nhiên lại cảm thấy không đúng chỗ nào, anh ta nhìn chăm chăm Chính Hiền, nói: “Gì? Tiểu tử thúì, cậu lại dùng nước hoa sao? Tại sao tôi lại ngửi thấy hương bạc hà?” Vừa nói, liền tóm lấy cổ áo Chính Hiền, dùng sức ngửi ngửi.

Lăng Vi và Chính Hiền hai mắt nhìn nhau, Chính Hiền quẫn đến mức chỉ muốn tìm kẻ hờ nào đó để chui xuống, Lăng Vi đỡ trán, thứ mùi kia không phải nước hoa, đó là băng vệ sinh hương ‘bạc hà mát rượi’ mà Chính Hiền vừa mới dùng...

Mặt Chính Hiền đỏ bừng, thật sự muốn chết luôn cho rồi, cô hết cách nhìn về phía Lăng Vi nhờ giúp đỡ, Lăng Vi lại nhìn sang Diệp Đình, Diệp Đình vươn tay xốc Quân Dương lên: “Cậu ngửi sai rồi, đó không phải là hương bạc hà, đấy là hương ô mai.”

Lăng Vi và Chính Hiền ORZ cùng nhìn về phía Diệp Đình, rốt cuộc suy nghĩ của ‘ngài’ như thế nào vậy? Hương ô mai... ‘Dì cả’...

Lăng Vi khoát tay với đoàn người, bình tĩnh nói: “Mau ngồi đi, đứng lâu mỏi chân.”

Đoàn người biểu cảm khác nhau tạo thành một vòng tròn lớn xung quanh cô, có người ngồi, có người vẫn đứng.

Lăng Vi lảng sang chuyện khác, cô cười cười với Lôi Tuấn đang ngồi: “Lôi Tuấn, không phải cậu đi tham gia hôn lễ sao? Sao đột nhiên lại chạy đến cảng San Vũ?”

“À...” Lôi Tuấn nghẹn lời, đột nhiên linh động nói: “À à... Chuyện này, tham gia hôn lễ trong rồi trở về chứ sao! Đình ca gặp nạn, em phải đến đầu tiên chứ!”

Lăng Vi gật đầu, mị mị cười một tiếng, hỏi anh: “Đi ‘tham gia hôn lễ’ nhất định rất náo nhiệt đúng không? Ảnh đâu?”

Lôi Tuấn: “...”

Lăng Vi mỉm cười: “Không phải cậu nói là có chụp một ít ảnh sao?”

“Khụ khụ — — ” Lôi Tuấn khẽ cười, cũng may anh ta đã sớm có chuẩn bị! Anh rất ‘ngghiêm túc’ giơ tay ra, vô cùng tự tin cầm lấy điện thoại đi động, ấn mở mục album ảnh.

“Yo!” Lôi Tuấn đi đến bên cạnh cô, giơ điện thoại di động lên. Lăng Vi nhìn xong, kinh ngạc máy mắt một cái: “Ừa? Thật là trùng hợp! Cô dâu này là bạn học thời đại học của tôi... Sao cô ấy kết hôn mà không báo cho tôi biết nhỉ!”

Chương 288: Phụt — — thanh niên 2b* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn sững sốt, chớp mắt một cái: “Người đàn ông kia là bạn học của em, còn vợ cậu ta thì em thật sự không biết.”

“Thế sao?” Lăng Vi kinh ngạc nói: “Người đàn ông này chính là học trưởng của khóa chúng tôi mà, hóa ra cậu cũng học ở đại học Yến Kinh hả?”

“Hả— — ” Lôi Tuấn sững người! Bức ảnh này là do cậu tùy tiện tải trên mạng xuống, không nghĩ đến lại trùng hợp như vậy!

Đột nhiên, Quân Dương cười ha ha: “Chị dâu gạt cậu đó, còn chưa kịp phản ứng sao? Ai dồ... đúng là trêu thanh niên 2b sượng thật...”

“Phụt — — ”

Chính Hiền che miệng, cười đến mức mặt cũng đỏ bừng, còn Lôi Đình đồng tình nhìn anh trai gốc của cô... thanh niên 2b này... cũng gốc ghêch quá trời luôn rồi, quỷ thần cũng phải quỷ! Thật đúng là không còn thuốc chữa!

Diệp Đình liếc nhìn Lôi Tuấn: “Chỉ số thông minh đâu?”

Tần Sinh vể mặt đồng mình vỗ bả vai Lôi Tuấn một cái.

Kaya hất mái tóc dài của mình một cái, cười đến phong tình: “Gốc

có phúc của người ngốc, tôi đoán, trong tương lai anh sẽ lấy một cô vợ ngốc.”

“...” Lôi Tuấn ORZ quỳ luôn.

Lăng Vi nói: “Nhìn gương mặt này của cậu, liền khiến tôi nghĩ đến một loài động vật.”

“Loài gì?” Lôi Tuấn có loại dự cảm xấu...

Lăng Vi nói: “Chính là loài sống dưới nước — — cua đồng!”

“Ha ha ha — — ” Quân Dương cười như bị rút gân: “Biệt hiệu này rất được, về sau cứ gọi nhị ca là cua đồng đi!”

Lăng Vi nhìn bọn họ một lượt, có chút khó hiểu: “Mọi người sắp xếp thứ tự kiểu chi vậy?” Rõ ràng Tần Sinh lớn tuổi hơn Diệp Đình, sao bọn họ lại đều gọi Diệp Đình là lão đại? Thật kỳ quái...

Vừa nhắc đến đề tài này, đoàn người cũng trái phải nhìn nhau, Lăng Vi nhìn về phía Chính Hiền, Chính Hiền thành thật nhất, xấu hổ cười một tiếng: “Mấy người bọn em, chỉ số thông minh tương đương nhau... chỉ có thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề...”

Lăng Vi kinh ngạc: “Diệp Đình là người đánh giỏi nhất trong mọi người sao?”

Quân Dương bĩu môi: “Không phải đã nói rồi sao,... chín người chúng tôi cộng lại cũng không đánh lại một mình anh ấy.”

Lăng Vi che môi cười: “Cơ bắp của Tần Sinh cũng đâu kém!” Nói xong, chỉ thấy Kaya vô cùng phong tao ôm lấy cánh tay Tần Sinh. Tần Sinh lại không hề né tránh.

Đúng lúc đó, Lăng Vi đột nhiên cảm giác được mấy cặp mắt đều đồng loạt quay sang nhìn cô.

Quân Dương cười một tiếng đầy tà khí: “Chị dâu... Em nhớ bảo trọng!”

Hai chữ ‘bảo trọng’ kia của anh ta, nói vô cùng... đầy hàm ý sâu xa...

...

Trò chuyện một lúc lâu, cuối cùng Lăng Vi cũng hiểu rõ thứ tự của họ: Diệp Đình không còn thắc mắc gì nữa chính là lão đại, sau đó Lôi Tuấn là lão nhị...

Lăng Vi kỳ quái: “Tần Sinh, một người đàn ông rắn rỏi lại còn là chuyên gia bắn tỉa như cậu rõ ràng là đánh giỏi hơn Lôi Tuấn mà nhỉ?”

Tần Sinh thừa dịp Lôi Tuấn không chú ý đến, len lén nói cho Lăng Vi biết: “Để tiểu Tuấn xếp thứ hai, chính là bởi tính tình cậu ấy tương đối phù hợp...”

“Phụt — — ” trong nháy mắt Lăng Vi liền nghĩ đến câu nói của Quân Dương: ‘trêu chọc thanh niên 2b sướng thật...’ Trong lòng cô thầm phỉ nhổ: “Các cậu trêu đùa Lôi Tuấn như thế, thật sự được sao?”

Sau đó, cô liền hiểu rõ, Tần Sinh xếp thứ ba, Lôi Đình là số năm, Quân Dương đứng thứ bảy, Kaya là lão cửu, lão thập là Chính Hiền... Trước mắt mới có vậy, cô còn chưa gặp qua lão tứ, lão lục, lão bát, nghe nói ba người kia có người đi bắc cực, có người đang ở rừng mưa nhiệt đới Amazon, có người đang nghiên cứu làm sao để lên mặt trăng.

Lăng Vi vẫn rất tò mò về ba người kia, thật mong được gặp mặt bọn họ.

Không khí trong phòng bệnh nóng như lửa, những người này, nói chuyện giết thời gian... không thấy tiết tháo đâu nữa cả...

Sau đó nghe thấy Quân Dương không ngừng ‘xỉa xói’ Chính Hiền: “Cậu thử nói xem, một đại lão gia như cậu, lại xếp thứ nhất từ dưới lên, ngay cả Kaya cậu cũng không đánh lại, vậy mà vẫn còn mặt mũi sống tiếp?”

Chính Hiền cũng muốn khóc, Lăng Vi liếc Quân Dương một cái: “Lôi Đình còn đứng trước cậu kia kìa, không phải cậu cũng là lão già rồi sao? Còn có mặt mũi mắng người khác?” Nói xong, cô nghiêng đầu nói với Chính Hiền: “Quân Dương vẫn còn sống được, thì ‘cậu’ sợ cái gì?”

Chương 289: Lấy mạng sống của mình ra đánh cuộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chính Hiền hận không thể nhào vào trong lòng Lăng Vi khóc lớn một trận: “Chị dâu, chị quả đúng là chị dâu của em — —”

Quân Dương không cam lòng nói: “Tiểu Đình à... Cô không phải được huấn luyện chuyên nghiệp rồi sao... Khụ khụ — — chờ tiểu gia tôi luyện thêm hai năm nữa, lại đấu với cô!”

Lôi Đình vỗ ngực: “Tới luôn a! Đừng nói tôi xem thường cậu nhé, với vóc dáng nhỏ nhắn kia, dù là luyện mười năm, chị đây cũng có thể vật ngã được cậu.”

“Phụt — — ” Mấy người cùng cười đến rung trời.

Lăng Vi đỡ trán, tiểu Đình à... Nói nghe ủy mị ghê? Mà một cô gái chưa chồng, cũng không nên nói cái gì mà ‘vật vật vật’ cậu kia, đúng không?

Quân Dương cũng vỗ ngực: “Sao nào? Cô muốn thi đọ ngực đó hả? Tiểu gia cũng chơi tốt!” Vừa nói, liền cố ưỡn ngực lên hết cỡ.

Lôi Đình lườm anh ta một cái, hai tay khoanh trước ngực, trợn mắt nhìn Quân Dương, nói: “Tưởng tôi ngu chắc! Chị đây còn lâu mới đấu với cậu, sợ các cậu sẽ phun máu mũi mất!”

“Phụt — — ôi má ơi...” Lăng Vi thật sự không nghĩ tới, Lôi Đình sẽ

nói chuyện mạnh bạo đến như vậy!

Lăng Vi che mặt, nhăn nhó, người ta vẫn còn là trẻ con mà, thật sự nghe không hiểu gì hết!

Người ta không quen những người này đâu! Thật sự không quen biết những người này...

Tê... những người này, nói chuyện giết thời gian... đúng là chẳng giữ tiết tháo gì cả...

Lăng Vi cười đến đau ngực ... đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, cô biết những người anh em này của Diệp Đình, chính là cố ý tới đùa để giúp cô vui hơn.

Đoàn người hàn huyên đến tận 11 giờ đêm, Tần Sinh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói với Lăng Vi: “Thập nhất, mai hai người còn phải lên máy bay, tối nay cô và A Đình hãy ngủ sớm một chút đi. Giường bệnh này quá nhỏ, hai người nhớ nhẹ nhàng với nó một chút nhé.”

Phụt — — mấy lời này cô có thể coi như không nghe thấy được không?

“Bọn em đi đây...” Mấy người đều vẫy vẫy tay với cô.

Lăng Vi coi như chấp nhận cái danh hiệu ‘Thập nhất’ này, vẫy vẫy tay với bọn họ

Vừa ra đến trước cửa, Quân Dương lại bát quái nói với cô: “Đúng rồi! Chị dâu, anh quên mất một chuyện! Nói cho em biết, chuyện này vô cùng tức cười!”

Quân Dương còn chưa bắt đầu nói, mà trước tiên chính anh ta đã vỗ

bắp đùi mình thật mạnh, cả đoàn người cũng đều vui vẻ.

Quân Dương nói: “Chị dâu, người đứng thứ tám kia, em thử đoán xem cậu ta họ gì?”

Lăng Vi mơ màng nhìn anh ta, Quân Dương lại vừa cười vừa nói: “Ha ha ha... Cậu ta họ Vương! Xếp thứ tám...”

Phụt ha ha — — Rùa đen!

Trời đất... đây không phải chính là truyện cười ngắn sao?

Lăng Vi che mặt, Quân Dương vẫn nói tiếp: “Nhất định anh chàng này rất vui khi em gia nhập, chờ ngày nào chúng ta tập trung lại, mười vị trí đầu tiên tùy chị chọn để khiêu chiến, cậu ta nhất định rất hoan nghênh em đấy, chắc chắn rất hi vọng em có thể tùy tiện chiếm luôn vị trí của người nào trước cậu ta, sau đó, cậu ta có thể xếp thứ chín rồi...”

Mấy người đều cười rộ lên: “Em mau nghỉ ngơi đi, chúng tôi đi đây.”

Lăng Vi vẫy vẫy tay với bọn họ, tiễn bọn họ đi hết, phòng bệnh nháy mắt đã trở nên yên tĩnh.

Diệp Đình đi ra ngoài tiễn bọn họ, Lăng Vi từ từ nằm xuống ngủ. Cô thật sự quá mệt nhọc, mấy ngày hôm nay đúng là giày vò cô như rút mất nửa cái mạng.

Đầu óc cô quay cuồng, vừa muốn ngủ một chút, liền nghe thấy tiếng mở cửa ‘ken két’...

Lăng Vi cho là Diệp Đình tiễn khách xong quay về, nên không để ý đến.

Đột nhiên, có mấy bóng người cao lớn vọt đến trước mặt cô, có kẻ kéo chiếc ga trải giường lên, một bàn tay to bịt chặt lấy miệng cô, một tay khác thì giữ chặt hai cánh tay cô.

“Mang đi!”

“Ư Ừ...” Lăng Vi hoảng sợ mở to hai mắt, hai tay hai chân liều mạng giãy dụa, đập đá lung tung loạn xạ! Chân cô vẫn còn đang bó thạch cao, lúc bị lôi trên mặt đất, đau đến mức khiến cho thống khổ rên lên một tiếng, trên trán tất cả đều là mồ hôi hột.

“Đàng hoàng một chút! Còn giấy nữa là ông đây phế chết cô!” Một gã đàn ông cường tráng giữ chặt lấy cô.

Lăng Vi đau chân, đau đến mức cô cắn chặt răng run rẩy — —

Cô cứ run như thế, muốn cúi người xuống xoa chân.

Chương 290: Lấy mạng sống của mình ra đánh cuộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Gã đàn ông kia lại đột nhiên dùng sức, bẻ ngoặt cánh tay cô về phía sau: “Á— — ” đau quá!! Cánh tay của Lăng Vi như bị tháo khớp!

“Á...” Lăng Vi bị bẻ ngoặt cánh tay, thống khổ kêu lên. Cô đau đến mức mồ hôi nhễ nhại, cả người cứ run lên cầm cập... Trong lòng cô lúc này chỉ muốn mắng chửi thật ro! Mấy hôm nay là ngày tai ương đổ máu sao? Chuyện bến cảng bị đột kích mới vừa ngừng, hơn nửa đêm lại đến chuyện này! Có phải đây là người của Paul – Louis Tư? Hôm nay Diệp Đình chiếm mất địa bàn của lão ta, lão bị thua thiệt nhiều, cho nên quyết đánh đến cùng, sai người đi bắt cô?

Cô đau đến mức sắp sửa bất tỉnh, dưới tình thế cấp bách liền ấn mạnh lên chiếc nhẫn kim cương, thống khổ kêu lên một tiếng, sau đó liền nghe thấy trong hành lang truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

“Rầm — — ” Đột nhiên có người đập toang cửa phòng.

“Thả cô ấy ra!” Giọng nói lạnh lẽo như băng!

Lăng Vi nhin đau ngẩng đầu lên, chỉ thấy Diệp Đình xuất hiện như thần ma vậy, cả người anh toàn là sát khí!

Hai tròng mắt đen nháu chặt một cách hung ác, trong đó hiện lên một loại sát khí cuồng bạo ngoan tuyệt — —

Khí thế của anh mạnh mẽ! Sóng dữ quanh thân tựa như có thể hủy trời diệt đất! Giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo, khiến bầu không khí xung quanh như bị đóng băng suốt mười dặm!

Súng trong tay anh giơ lên, ngoài cửa, đột nhiên lại có bốn người đeo mặt nạ khác, sau đó Lôi Tuấn, Tần Sinh, Quân Dương, Kaya, Lôi Đình, Chính Hiền cũng đều tay cầm súng nối đuôi nhau chạy vào phòng...

Sau lưng Diệp Đình còn có mười mấy người mặc âu phục màu đen, dáng người cường tráng, tay cũng đang giơ vũ khí. Một căn phòng bệnh bình thường khá rộng rãi, ngay lập tức liền có vẻ chật chội.

“Tìm...chết!” Khuôn mặt Diệp Đình lộ ra sát khí! Giọng nói băng lạnh đến cùng cực! Họng súng đen thui trong tay anh đang chỉ thẳng vào đầu của kẻ đối diện, gã này đang bóp chặt cổ Lăng Vi, một tay khác thì cầm súng chĩa thẳng vào thái dương của Lăng Vi.

“Không muốn chết, thì buông cô ấy ra!”

Gã kia không chút sợ hãi, cười lạnh một tiếng, nói: “Mày bảo tao buông, thì tao phải buông chắc? Đừng quên, người vẫn đang ở trong tay bọn tao.” Gã hung ác cười một tiếng, kéo Lăng Vi đến bên cửa sổ, gã hất cầm ra bên ngoài, tỏ vẻ bảo Diệp Đình hãy nhìn ra đó, gã cười âm u: “Nếu chúng tao đã dám đến bắt người, đương nhiên là đã có chuẩn bị. Bên ngoài có mấy chục người mai phục, chúng ta so một lần, xem tốc độ súng của ai nhanh hơn! So một lần! Xem đạn ai nhiều hơn!” Gã vừa nói, liền kéo Lăng Vi đến bên cửa sổ.

“Xoạch xoạch xoạch...” Bên ngoài có một chiếc máy bay trực thăng đang đứng im giữa không trung.

Bầu không khí căng thẳng đến mức khiến mọi người nghẹt thở, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ!

Súng của kẻ kia chĩa thẳng vào thái dương của Lăng Vi, họng súng lạnh lẽo như băng, mặc dù Lăng Vi đau đến run lẩy bẩy, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh. Cô ngược mắt nhìn chăm chăm Diệp Đình, hi vọng anh hiểu được suy nghĩ của cô, lúc này bọn họ phải phối hợp với nhau thật ăn ý!

“Mang cô ta đi — — ” Có thể thấy được Lăng Vi sắp sửa bị những người này ép mang lên máy bay trực thăng.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình chăm chú, Diệp Đình cũng nhìn cô không rời!

Lăng Vi chột cúi đầu — —

“Pằng — — ” Đột nhiên một tiếng súng nổ vang! Lăng Vi ngẩng đầu lên, chỉ thấy họng súng của Diệp Đình bốc khói, cô nghe thấy tiếng ‘pằng’ kia sát gần bên tai!

Kẻ đang giữ chặt lấy cô hét lên một tiếng thảm thiết, cái tay đang cầm súng của anh ta bị trúng đạn, máu tươi đang trào ra ngoài qua vết đạn.

Trong nháy mắt, mấy người Tần Sinh, Quân Dương bị sợ đến choáng váng! Hai người họ lại dám chơi như vậy? Súng của kẻ kia còn đang chĩa thẳng vào đầu Lăng Vi!

Diệp Đình và Lăng Vi... hai người họ thật sự không phải là người! Đến thần tiên cũng không dám lấy mạng sống của mình ra đùa như thế!

“Pằng Pằng Pằng — — ” Bên tai lại truyền đến một loạt tiếng súng nổ.

Lôi Tuấn giờ súng bắn trúng mấy kẻ đứng đằng sau Lăng Vi, mấy kẻ kia nhanh chóng ngã xuống đất rên rĩ.

Lăng Vi bị ném trên mặt thảm, ‘Ư...’ Thật là đau — —

Cánh tay cô bị trật khớp, chân cũng vô cùng đau đớn, Diệp Đình vội vàng lao đến chỗ cô, nhưng đúng lúc này có một loạt đạn từ bên ngoài bắn đến, điên cuồng nhắm thẳng về phía Diệp Đình: “Pằng Pằng Pằng Pằng” một trận tiếng động vang lên liên tiếp, Diệp Đình nhanh chóng xoay người né tránh. Lăng Vi cắn chặt răng, gắng sức lăn mình đến phía sau một chiếc ghế salon.

Xung quanh toàn những tiếng ‘pằng pằng đoàng đoàng’, rồi lại ‘rào rào’ những âm thanh đinh tai nhức óc bắn vỡ mấy tấm cửa kính.

Chương 291: Cơn giận ngút trời! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi co người lại nấp sau sofa.

Chỉ nghe thấy tiếng chai chai lọ lọ bình bình trong phòng đều bị đạn bắn vỡ.

Cô cắn răng thầm hận, thật sự là năm xưa bất lợi! Mỗi ngày bị thương, thấy máu... Ai bảo cô tìm được một người đàn ông đứng ở địa vị cao như vậy chứ... Lăng Vi co người nằm trên mặt đất, đau đến mức cử động mạnh chút cũng không dám.

Bên tai là tiếng súng kinh tâm động phách! Nằm im ở đây chẳng khác gì chờ chết cả, không khác chờ chết! Tất cả mọi người đang tìm công sự che giấu bản thân. Cô nhanh chóng lui đến giữa sofa và cái tủ góc tường.

Lăng Vi sợ muốn chết, tim cũng như muốn nhảy khỏi lồng ngực! Viên đạn Trước mắt “bang bang” bắn vào sofa và tủ, có một viên gần như sượt qua da đầu cô bắn vào tường.

“A...” Lăng Vi sợ tới mức co người lại, cố gắng co mình lại càng nhỏ càng tốt, sợ viên đạn kia không có mắt chui vào người mình.

Tiếng súng bên tai đến hồi kịch liệt nhất! Cứ như vậy, cô chắc chắn bị bắn chết!

“A——” Đột nhiên một thân ảnh khí phách, sát khí đầy người vọt tới bên cạnh cô, nháy mắt đẩy ngã sô pha, đem cô hoàn toàn bao phủ ở phía trong. Lăng Vi chỉ nghe bên ngoài Lôi Tuấn vội vàng hô to: “Anh Đình——”

“Phốc” một tiếng, có người trúng đạn.

Diệp Đình! Anh ấy bị thương! Anh là vì bảo vệ cô mà bại lộ vị trí của mình?! Lăng Vi sợ tới mức muốn xốc ghế sô pha lên, nhưng là sô pha quá nặng, cô chỉ có một tay, đẩy thế nào cũng không đẩy được.

Lăng Vi lòng nóng như lửa đốt, nếu không phải vì bảo vệ cô, anh không cần lao tới! Anh chỉ cần trốn đi sẽ không bị thương!

Không biết anh bị thương có nặng không?!

Hy vọng anh không sao cả! Ngực Lăng Vi muốn vỡ tung! Cô dùng sức đẩy sô pha, nhưng bàn tay kia làm thế nào cũng không có đủ lực! Cô nâng chân dùng sức đá sô pha!

Cô gấp đến độ cả người đều là mồ hôi.

Cũng không biết có phải vì quá gấp hay không, tai trái và chân phải của cô dùng lực đẩy, vậy mà đẩy được sô pha lên.

Bên ngoài rất tối, cô còn chưa thích ứng với bóng đêm, đột nhiên nhìn thấy... Mái nhà đối diện ngoài cửa sổ có một chấm màu đỏ!

“Diệp Đình —— có súng bắn tia! Mau tránh ra!”

Viên đạn kia đánh vỡ thủy tinh bay về phía ngực Diệp Đình——

Trong bóng đêm, Diệp Đình chỉ thấy một cô gái nhào về phía anh,

hơi thờ quen thuộc kia khiến anh nhận ra, là Lăng Vi!

Tiếp theo, một viên đạn”Vèo” một tiếng bay qua: “A ——” Ngực Lăng Vi đau xót, chỉ cảm thấy có một thứ gì đó bén nhọn đâm vào ngực! Bên tai truyền đến”răng rắc” một tiếng giòn vang —— không biết là cái gì vỡ vụn!

Diệp Đình hoảng sợ ôm cô, anh ngây người tại chỗ. Cúi đầu chỉ thấy ngực cô một mảnh huyết hoa, quần áo của cô lập tức bị nhuộm đỏ! Thân mình cô xụi lơ, rơi vào hôn mê! Diệp Đình chỉ cảm thấy máu nóng xông tới đỉnh đầu! Sợ tới mức nói không ra lời. Lôi Tuấn, Lôi Đình bọn họ toàn bộ choáng váng! Tần Sanh, Kaya không tin nổi nhìn chăm chăm Lăng Vi. Cô cần bao nhiêu dũng khí và tình cảm mới dám thay người khác đỡ đạn?! Quân Dương và Chính Hiền quả thực không thể tin được hai mắt của mình, ngực Lăng Vi trúng đạn... Không biết có thể... nguy hiểm đến tính mạng hay không...

“A ——” Quân Dương đột nhiên trúng đạn ——

“Giải quyết bọn họ trước rồi nói sau!” Tần Sanh “đoàng đoàng đoàng” nổ súng về phía kẻ địch.

Ở một góc, Diệp Đình ôm Lăng Vi, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và không dám tin, giờ này khắc này, anh ngay cả nửa lời cũng không nói lên được. Trong mắt anh dâng đầy tình cảm đau, yêu, hận mãnh liệt!

Diệp Đình hai mắt đỏ bừng, nổi giận xung thiên! Anh như phát điên, vọt tới cửa sổ, giơ súng điên cuồng bắn ra bên ngoài, hai mắt anh đỏ như máu, ấn chiếc nhẫn trên tay, lạnh lẽo ra lệnh: “Động đến người của ta, giết không tha! Toàn bộ hành động! Đem Paul - Louis Tur lên!!”

Diệp Đình giống một pho tượng ma thần phát điên sùng sững trong
khoảnh khắc trang viên Lotta rực ánh lửa!

Chương 292: Cơn giận ngút trời! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên ngoài có không ít người đều hoảng sợ lùi về phía sau, ngay cả máy bay trực thăng cũng may xa mấy chục mét. Không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ trở về chỉ có con đường chết, nhưng Diệp Đình đứng ở cửa sổ còn đáng sợ hơn cả thần chết!

Trang viên Lotta bị đốt cháy, nếu Paul - Louis bất hạnh táng thân biển lửa, vậy bọn họ còn có thể tìm được đường sống. Một vài kẻ muốn giữ mạng đã lùi lại, tiếng súng lập tức ngừng hơn phân nửa.

Diệp Đình cả người bùng bùng sát khí, anh lên một chiếc trực thăng, như ma thần chỉ tay về phía trước: “San bằng từng tấc đất gia tộc Louis lên cho tôi!”

Tiếp theo đã thấy có mấy chục kho hàng bên bờ biển: “Rầm rầm rầm rầm” nổ vang — —

Lôi Tuấn đầu óc kêu ong ong: “Anh Đình, anh điên rồi... Sắp xếp lâu như vậy, thời cơ còn chưa đến.” Nhưng Lôi Tuấn biết, là đàn ông, làm sao có thể trơ mắt nhìn người con gái mình yêu thương ngã xuống còn có thể nhịn được?

Diệp Đình đôi mắt lạnh lẽo cho trực thăng lái về phòng bệnh, anh rất nhanh vọt tới bên cạnh Lăng Vi, nhìn ngực cô tràn đầy máu tươi, cô thống khổ co người lại trên đất không ngừng run rẩy.

Diệp Đình quỳ bên cạnh cô, ngón tay run rẩy chạm vào cô, ôm thật chặt.

“Vi...” Giọng anh run run, tay anh che miệng vết thương đang chảy máu của cô, anh sắp điên lên mất!

Vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?

Anh thật vất vả... Mới tìm được cô... Thật vất vả trả giá chân tâm, đổi lấy lại là kết quả như vậy sao?

Lăng Vi nằm ở trong lòng, anh, dần dần tỉnh lại, cô hình như nghe thấy tiếng tim anh... tan vỡ.

Đau, như đào tim móc phổi!

Lăng Vi chịu đựng đau đớn, đột nhiên đưa tay lau lau ngực, nhíu mày cười khổ: “Em không sao... Anh đừng lo lắng.” Tiếp theo, cô đưa tay kéo vòng cổ ra: “Anh xem... Là nó thay em cản viên đạn...” Diệp Đình ngưng mắt, nhìn về phía vòng san hô đỏ kia...

Mặt chiếc vòng đã vỡ nát... Viên đạn bắn vào vòng cổ kim cương san hô, lệch đi, viên đạn găm vào vách tường phía sau cô, mà ngực cô chính là vòng cổ cắt qua da nên bị thương! Nhưng xung lượng viên đạn rất lớn, miệng vết thương này cũng không nông. May mà không phải vết thương trí mạng!

Máu trên đỉnh đầu Diệp Đình lập tức quay về toàn thân.

Anh đột nhiên ngã ngòai xuống đất, một tay ôm cô vào ngực, hít thở sâu, Lăng Vi Lăng Vi... Em đúng là không muốn sống nữa, cũng dám nhào tới đỡ đạn cho anh! Nếu không có cái vòng cổ kia, em với anh đã âm dương xa cách, em có biết không?

Lăng Vi cũng đưa tay ôm anh, mặt cô chôn ở ngực anh, nghe thấy tiếng trái tim anh đập thành thịch dồn dập! Hiển nhiên anh vừa rồi đã cực kỳ sợ hãi!

Mồ hôi trên người Lăng Vi đã ướt cả quần áo, ướt cả cánh tay anh. Tuy chiếc vòng cổ kia cản viên đạn lại giúp cô, nhưng lực viên đạn bắn tới vẫn rất lớn! Ngực cô đau vô cùng. Hơn nữa, cánh tay phải trật khớp, chân trái đánh bó thạch cao, quả thực không ai thảm hại hơn cô được nữa. Bao nhiêu cô gái tranh nhau tới sút đầu mẻ trán muốn được gả vào nhà giàu, không biết, nhà giàu có tốt được hay không?

Diệp Đình ôm chặt cô: “Không có việc gì, đừng sợ. Anh đưa em đi băng bó miệng vết thương.” Tay anh vuốt vuốt tóc cô.

“Ách — —” đau! Cánh tay cô trật khớp, anh dùng sức như vậy, đau đến mức cô run run, mồ hôi trên trán như hạt đậu tí tách rơi xuống.

“Làm sao vậy?” Đèn trong phòng bị bắn vỡ, dưới ánh trăng mờ, anh không phát hiện sự khác thường của cô.

Lăng Vi cắn răng hít sâu, chịu đựng đau đớn, nói: “Cánh tay bị...”

Thanh âm của cô cũng run rẩy, hiển nhiên đau cực kỳ.

Cô nghe thấy tiếng Diệp Đình hít sâu, cô ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt phượng dài nhỏ của anh đằng đằng sát khí, vội vàng nói: “Chồng ời... Mau giúp em đỡ cánh tay... Rất đau.”

Chương 293: Tùy anh xử trí!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lửa giận trong mắt Diệp Đình lại dâng lên ngút trời!

Lăng Vi đưa tay nắm chặt anh.

Diệp Đình nhắm mắt lại, hít sâu, bình tĩnh bình tĩnh — —

Anh hít sâu, đau lòng đỡ lấy bả vai cô.

“Chịu đựng: “Diệp Đình cầm cánh tay cô, nghĩ muốn chinh lại cho cô, nhưng... Như thế nào cũng không động tay được.

Cái loại đau đớn này... Anh ngấm lại, cũng không nhẫn tâm.

Tần Sanh đi tới, vỗ vỗ vai anh: “Để tôi.”

Diệp Đình hít sâu một hơi: “Không cần, cậu quá mạnh tay.” Mấy người khác hai mặt nhìn nhau... A Đình... Thật sự vào tay Lăng Vi rồi... Mà Lăng Vi, cũng thật sự đáng được anh đối xử như vậy.

Diệp Đình cầm cánh tay Lăng Vi, nặng nề hít thở: “Nhịn xuống, sẽ rất đau.”

Tần Sanh nhét một cái khăn vào miệng Lăng Vi, Lăng Vi cắn khăn mặt, gật đầu. Lôi Đình, Kaya đè Lăng Vi lại.

Diệp Đình thật cẩn thận chuyển động cánh tay của cô, ý đồ muốn cô chịu ít đau đớn nhất.

“Rắc — —” Tiếng xương cốt chuyển động: “Ưm ưm... A — —” Má ơi, thật sự rất đau!”A — — Diệp Đình!” Đau quá — — Nước mắt Lăng Vi “ào ào” rơi xuống, cô gào lên, kêu đến tê tâm liệt phế — — Lôi Tuấn và Tần Sanh lập tức xông lên hỗ trợ đè lại Lăng Vi. “Chị dâu, đừng sợ, lập tức sẽ tốt thôi!” Lôi Đình và Kaya vàng mắt đỏ bừng, nước mắt cũng suýt rơi xuống.

Đầu Diệp Đình đầy mồ hôi, anh cắn chặt răng cầm lấy cánh tay cô, anh chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết chạy thẳng lên đầu, trong lòng vô cùng đau đớn! Anh đưa tay ôm chặt cô.

“Đừng sợ đừng sợ... Ngoan... Tốt lắm tốt lắm...” Giọng anh run rẩy kịch liệt, mang theo một tia nức nở. Lăng Vi càng không ngừng run, anh ôm cô, ngón tay nhẹ nhàng mà xoa mái tóc của cô, cầm gác lên trán cô: “Tốt lắm, không có việc gì... Không đau không đau... Lập tức tốt rồi...”

Anh giữ mặt cô, cúi người ôn nhu hôn lên môi cô. Trái tim nóng bỏng như bị hỏa thiêu!

Cô run run, khóc rấm rứt, ngay cả khí lực để khóc cũng không có.

Anh ôm cô, vô cùng đau lòng. Môi anh chạm nhẹ môi cô, nhẹ nhàng ôn nhu hôn cô, anh hôn ôn nhu say lòng người, như sợ làm đau cô, ôn nhu khiến người ta lo lắng. Hô hấp giống như lông chim thoảng qua mũi cô.

Anh thâm tình hôn cô, quấn quít, mút vào, như muốn hút đi linh hồn cô, như muốn hút hết tất cả tình cảm trong lòng cô ra nội.

Cô ôm cổ anh, run rẩy cùng anh dây dưa, anh quấn quanh cô, bí mật mang theo sức mạnh cuốn hút lòng người, cô hoàn toàn sa vào nhu tình của anh, thở ra đều là hương vị ngọt ngào.

Anh là lần đầu tiên ôn nhu hôn cô như vậy, khiến cô hơi say, có chút hoảng hốt. Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, chẳng sợ có chết vì anh cũng là cam tâm tình nguyện!

Cô đột nhiên nghĩ đến, anh ở yến hội đã nói một câu: Có được nụ hôn này, cuộc đời này như vậy là đủ rồi. Khi đó, mắt anh vừa đen vừa sáng, ánh mắt kiên định, khiến người ta yên tâm. Tâm tình lúc này của cô có lẽ giống anh khi ấy đi?

Cô đưa tay ôm sát cổ anh, Diệp Đình hôn cô, hô hấp càng ngày càng nặng, lực hôn cũng càng ngày càng mạnh lên.

Lôi Đình đứng bên cạnh ngượng ngùng quay đi, làm bộ không phát hiện. Tần Sanh, Kaya mím môi, nghiền ngẫm cười cười. Kaya nhích lại gần Tần Sanh, thân mình mềm mại cố ý vô tình cọ cọ lên tay anh.

Lần này Tần Sanh không đẩy cô ra. Ngược lại cầm tay cô.

Kaya như bị điện giật, cả người run lên. Một luồng nhiệt chạy thẳng lên đầu, mặt lập tức đỏ bừng.

Tần Sanh nghiêng mặt nhìn cô, cong môi cười, biểu hiện như trưởng thành già dặn lắm, thật ra ngây ngô như trái táo xanh.

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, Kaya ngược lại cứng ngắc không dám động đậy.

Hai anh em Lôi Đình và Lôi Tuấn làm bộ cái gì cũng không phát hiện, xấu hổ ngay cả tay cũng không biết để chỗ nào.

Chương 294: Tùy anh xử trí!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một hồi lâu nhân, Lôi Đình lấy tới một chiếc hòm y tế: “Anh, mau cầm máu cho chị dâu.” Diệp Đình mở hòm y tế, quay lại lấy chiếc bao tay tiêu độc duy nhất lại, anh xé mở quần áo Lăng Vi, thủ pháp thành thạo thay cô rửa sạch miệng vết thương, cũng may miệng vết thương không sâu lắm, rất nhanh có thể khôi phục.

Trong nháy mắt, Diệp Đình đã băng bó xong miệng vết thương cho cô.

Lăng Vi ủy khuất bĩu môi. Diệp Đình xoa xoa mặt cô: “Khiến em chịu khổ rồi, nghĩ muốn phạt anh như thế nào đều tùy em.” Anh ôm cô, dán vào lỗ tai cô, thanh âm trầm thấp từ tính nói: “Chúng ta chọn lúc nào đêm dài nhân tĩnh, cho em phạt thoải mái...”

Cô thật muốn đấm anh mấy cái, không đứng đắn được chút à?!

Lôi Đình che mắt làm bộ cái gì cũng không thấy, lại cầm một chai rượu xoa bóp tới: “Chị dâu, em bóp cho chị.”

Lôi Đình mở bình rượu, Diệp Đình nhận lấy: “Để anh.” Anh nắm tay, đem rượu xoa bóp cho vào lòng bàn tay, đặt lên vai cô khẽ xoa.

Diệp Đình mạnh tay thật! Đau quá đau quá — —

Lăng Vi hít mũi, đau đến mức cô muốn giết người! Cô cố nén nước

mắt nói với Lôi Đình nói: “Lấy thuốc cầm máu tới, anh em bị thương, mau xử lý cho anh ấy.”

Diệp Đình hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ là cánh tay trầy da một chút, không sao cả.”

Lăng Vi cầm lấy tay anh, tay trái anh máu thịt mơ hồ. Là vừa rồi lúc anh thay cô nhắc xô pha lên bị người đánh tới! Nếu không phải vì bảo vệ cô, anh sẽ không bị thương.

Lôi Đình đã sớm chuẩn bị thuốc trị thương, nhưng vì anh Đình vẫn lo cho Lăng Vi, cho nên cũng chưa băng bó.

Lúc này xác định cô an toàn, Diệp Đình mới vén tay áo trái lên.

Lôi Đình lại thay Diệp Đình băng lại.

Con người Diệp Đình đen nhánh nhìn chăm chăm Lăng Vi, anh thấy khóe mắt cô còn vương lệ, vội vàng nâng tay lau cho cô: “Hôm nay dọa đến em, có sợ không?”

Cô cắn môi trừng anh, vốn không muốn nói chuyện, nhưng thật sự không nín được!

Cô giận dữ nói: “Sợ hãi! Đâu chỉ sợ hãi, em suýt bị hù chết, anh biết không?” Cô hung hăng trừng anh, dùng sức đâm vào ngực anh: “Em rất sợ em cứ như vậy chết đi, em cũng sợ anh bị thương, sợ anh trúng đạn, sợ anh bị thương chỗ nguy hiểm! Anh không biết, vừa rồi em lo lắng muốn chết!”

“Đứa ngốc...” Anh nâng lên tay dùng sức xoa đầu cô, ôm cô vào lòng, ở hôn lên trán cô.

Anh chấp nhất cầm tay cô đưa lên sờ mặt anh: “Em xem không phải anh không sao đấy còn gì. Nhưng em vừa rồi đem linh hồn nhỏ của anh dọa suýt bay mất.”

Tâm tình Lôi Tuấn, Lôi Đình đặc biệt phức tạp. Từ biết khi Lăng Vi và anh Đình có quan hệ như vậy, thái độ của bọn họ đối với cô đều không được như xưa.

Không nghĩ tới... Cô cũng dám thay anh Đình đỡ đạn!

Lăng Vi làm bộ không có việc gì cười cười: “Cũng may anh có dự kiến trước! Nếu không phải anh đưa em cái vòng cổ này, hôm nay em xong rồi. Không phải anh đã sớm biết hôm nay em xảy ra nguy hiểm đấy chứ? Xem ra chúng ta thật sự quá thông minh.”

Lúc này, Kaya đột nhiên bật cười, Lăng Vi nhìn qua phía cô, hít mũi nói: “Kaya, lá bài kia của cậu cũng quá chuẩn đi?” Nói xong nói xong, đột nhiên lại bĩu môi: “Nhưng... Cậu nói rõ ràng là đau khổ mà, đây có gì mà đau khổ?! Đây quả thực vui muốn chết a! Đặc biệt là, người ta tìm đàn ông đòi tiền, mình tìm nam nhân là muốn chết a!”

“Ha ha ——” Lôi Tuấn vô tâm vô phế cười nói: “Chị dâu, gan chị cũng lớn thật! Vừa rồi thiếu chút nữa hù chết bọn em! Chị còn có tâm tình đùa giỡn.”

Lăng Vi nở nụ cười: “Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, tôi chỉ biết tôi không chết được!”

Chương 295: Phản đồ? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy người khác đều cười theo, không khí không còn khẩn trương như vừa rồi nữa.

Lăng Vi nâng tay xoa xoa mặt Diệp Đình mặt, lo lắng nói: “Về sau làm sao bây giờ? Những người này cùng hung cực ác, nói không chừng ngày nào đó lại tới đánh lên anh!”

Còn chưa đợi Diệp Đình nói gì, Lôi Tuấn đã giành nói trước: “Chị dâu, chị cứ yên tâm đi, tính cảnh giác của anh em rất cao! Chỉ có vài người như vậy căn bản không thể tiếp cận được anh ấy. Thuật bắn súng và tính cảnh giác của anh em toàn bộ thế giới cũng không có mấy người có thể so sánh, đừng nói là hơn ba mươi người, dù có nhiều gấp mấy lần cũng tuyệt đối không có vấn đề. Vừa rồi nếu không phải anh ấy sốt ruột lại đây bảo vệ chị, anh ấy cũng sẽ không...”

Lôi Tuấn còn chưa nói xong đã nhận được “lưỡi đao mắt” Diệp Đình phóng tới!

Cậu lập tức ngậm miệng.

Lôi Đình ở bên cạnh nở nụ cười, nói: “Chị dâu, chị không cần lo lắng thay anh Đình, chỉ cần chị an toàn, anh Đình có thể an toàn.”

Lăng Vi có chút đăm chiêu gật đầu, vừa rồi anh quả nhiên là sốt ruột chạy tới bảo vệ cô... Lúc này mới bại lộ vị trí của mình.

Lăng Vi đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, kỳ quái nói: “Mấy người không phải đều đi rồi sao? Sao tự nhiên đã quay lại rồi?”

Lôi Đình vừa muốn nói là lão đại Đình của bọn họ đột nhiên cảm thấy không khí có chút không đúng mới đột nhiên quay về phòng bệnh, nhưng Diệp Đình đã giành trước nói: “Bà bói Kaya này nói, hôm nay em có huyết quang tai ương... Nói cái gì cũng không chịu đi.”

Lôi Tuấn cười hắc hắc, hùa theo Diệp Đình, tiếp tục nói: “Thật đúng là để Kaya bói đúng rồi!”

Lúc này, Lăng Vi nhìn qua phía Kaya, Kaya châm một điếu thuốc, nhìn cô cười quỷ dị, ánh mắt khẽ liếc nhìn Diệp Đình. Lăng Vi lập tức hiểu ra, nhất định là Diệp Đình lo lắng để một mình cô lại phòng bệnh không thể hoàn toàn yên tâm...

Lăng Vi cầm tay Diệp Đình, Diệp Đình xoa xoa mặt cô.

Lăng Vi đột nhiên phát hiện, Quân Dương và Chính Hiền không ở đây.

Diệp Đình thấp giọng nói: “Quân Dương bị thương, Chính Hiền dẫn anh ta đi băng bó.”

Lăng Vi gật đầu. Trái tim treo trên cổ họng cuối cùng trở về lồng ngực.

Đúng lúc này, Lôi Tuấn nói: “Anh, có người tỉnh.”

Diệp Đình quay đầu, chỉ thấy Lôi Tuấn đập vào ngực một người, chất vấn: “*** nó, nói thật cho ông, là ai phái mấy người tới?”

Người nợ cũng rất kiên cường, bụng trúng đạn cũng không khai ra người đứng sau mình. Anh ta quay mặt qua chỗ khác, cái gì cũng không nói.

Diệp Đình ôm Lăng Vi đứng lên, đặt cô lên bàn. Anh đi đến bên cạnh người nợ, dùng chân đá đá cánh tay anh ta, bình tĩnh nói: “Mafia bên Arya... Trên cánh tay thường xăm hình rắn.”

Lôi Tuấn cúi đầu xem xét, quả nhiên nhìn thấy hình xăm con rắn.

Arya?

“Công chúa Isa... Không phải là công chúa Arya sao?” Lôi Đình tàn nhẫn địa trừng người nợ, hôm nay những người này... vậy mà không phải Paul - Louis phải tới??

Người nợ nằm trên vũng máu, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói: “Mày đánh chết tao cũng sẽ không nói!”

“Cho mày mạnh miệng! Có phải tiện nhân Isa kia phải chúng mày tới?” Lôi Đình nhắc chân dùng giày cao gót đạp vào tay người nợ, người nợ hét thảm một tiếng!

Lôi Đình ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Đình, hỏi: “Anh, là người của Isa à? Em còn tưởng người của lão quỷ Paul phải tới...”

Diệp Đình cười lắc đầu: “Isa? Cô ta không ngu như vậy. Cô ta muốn tới tập kích chúng ta sẽ có cách khác. Tuyệt đối sẽ không tìm bọn mafia này. Như vậy rõ ràng khiến chúng ta nghĩ tới cô ta? Đầu óc cô ta còn không ngu ngốc như vậy.”

“Vậy là hãm hại?”

Diệp Đình đập cánh tay người nợ nói: “Hình xăm này rõ ràng mới xăm lên.”

Chương 296: Phản đồ? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh liếc nhìn tên đó một cái, thanh âm trầm lạnh lẽo nói: “Không phải thế lực của Arya... Vậy nhất định là mafia của Dia (Địch Á) rồi. Lão quỷ Paul không phải đang bồi dưỡng thế lực mafia ở Dia sao?” Nói xong, Diệp Đình đá vào quai hàm người nọ một cái: “Mafia Dia đều gắn bom mini vào răng... Mở miệng tên kia ra, nhìn một cái sẽ biết.”

Lôi Đình từ sau lưng lấy ra một cây mã tấu, nhịp nhịp trên tay: “Bây giờ thú nhận kẻ đứng phía sau, bà đây sẽ tha cho mi một con đường sống, bằng không, cho người nhà mi chơi cùng.”

Cô vừa nói xong, người nọ đột nhiên ngoan độc, cắn răng: “bụp” một tiếng, anh ta cắn vỡ bom trong miệng!

Tiếp theo, lật lên xem, đã chết.

“Nôn...” Lăng Vi che miệng lại. Diệp Đình xoay người, nâng tay che mắt Lăng Vi.

Lăng Vi ôm thắt lưng anh, nhắm mắt lại không muốn nhìn. Anh xoa đầu cô, ảo não không nên để cô nhìn thấy mấy cảnh máu tanh như vậy.

Bọn họ đã quen rồi, mà Lăng Vi chưa từng gặp qua chuyện như vậy.

Lúc này, Lôi Tuấn vỗ mạnh lên bàn một cái: “Lão quỷ Paul cũng thật buồn cười, cố ý hãm hại Isa công chúa? Đúng lúc Isa và chúng ta

cũng có khúc mắc, chiêu mượn đao giết người này dùng cũng không tệ!”

Con người Diệp Đình thâm trầm: “Lão già này luôn luôn nham hiểm.”

Giọng anh lạnh như băng, mắt phượng nguy hiểm híp lại, hừ một tiếng nói: “Ông ta muốn diệt trừ Tiểu Vi, lại không muốn gánh trách nhiệm. Một bên hợp tác với quốc vương Arya, một bên bán đứng bọn họ. Ông ta cho rằng tôi không biết ông ta bồi dưỡng mafia bên Dia à...”

“Anh, giờ phải làm sao?” Lôi Đình nhỏ giọng nói thầm: “Lão gia hỏa Paul kia tránh được một kiếp, không chết trong biển lửa ở trang viên Lotta. Chúng ta lúc này đánh vào hang ổ lão ta, nói không chừng ông ta sẽ được ăn cả ngã về không, sẽ dồn toàn lực ra đánh!”

Diệp Đình híp mắt, nở nụ cười.

Lôi Đình, Lôi Tuấn vừa nhìn thấy nụ cười này của anh, lạnh hết sống lưng.

Diệp Đình nhíu mày, hỏi Lôi Đình: “Lần này chúng ta hành động bất ngờ như vậy, ông ta vẫn có thể chạy trốn... Em nói, bên trong chúng ta có phải có nội gián không?”

Lôi Đình cả kinh: “Anh, anh hoài nghi... Ai?”

Diệp Đình liếc cô một cái, cong môi cười: “Đừng khẩn trương, khẳng định không phải em.”

Lôi Đình biểu tình thay đổi bất ngờ, cố gắng trấn định cười gượng một tiếng. Cô liều mạng nuốt nước miếng, ánh mắt anh Đình thật là đáng sợ! Như muốn ăn tươi nuốt sống người ta ấy!

Diệp Đình biểu tình thản nhiên, như chưa từng nói câu vừa rồi, tiếp theo lại hỏi Lôi Đình: “Thượng binh phạt mưu, kì thứ phạt giao, kì thứ phạt binh, kì hạ công thành (Đánh địch tốt nhất là đánh bằng mưu kế, tiếp đến là đánh bằng ngoại giao, kế tiếp là đánh vào quân địch, thấp nhất là đánh vào thành trì địch). Em nói xem đó là ý gì?”

Lôi Đình liều mạng nuốt nước miếng, nắm ngón tay run rẩy, cố gắng trấn định nói: “Nói đúng là: Để đánh thắng quân địch, tài trí nhất là biết dùng mưu, thấp hơn thì dùng các biện pháp ngoại giao, thấp hơn nữa là dùng vũ lực, hạ sách nhất mới phải đánh thành..”

Diệp Đình nheo mắt lại: “Cho nên nói: Đối phó với kẻ địch, không nhất định phải tự mình ra tay, tìm người thay chúng ta giải quyết phiền toái. Chúng ta không tốn chút công sức, cái này gọi là thượng sách.”

Lôi Đình hít sâu một hơi.

Diệp Đình hỏi cô: “Hiểu chưa?”

Lôi Đình lắc đầu, thành thật trả lời: “Ý tứ... thì hiểu, nhưng làm như thế nào, em không nghĩ ra...”

Diệp Đình liếc cô một cái, lấy di động chụp một tấm hình, gửi cho cha Isa — — quốc vương Arya Aziman.

Khóe môi Diệp Đình gợi lên một nụ cười lạnh: “Lão quỷ Paul nhất định không thể tưởng được, chúng ta sẽ trả đũa lão như thế...”

Chương 297: Trừng phạt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình gửi ảnh xong, liền ung dung ngồi cạnh chiếc bàn cạnh Lăng Vi.

Không tới nửa phút, Aziman đã gọi lại.

Diệp Đình nói: “Trên ảnh có hình xăm rằn, đây chính là mafia Arya mấy người, quốc vương đại nhân ngài thấy thế nào?”

Aziman trầm mặc một lát mới bình tĩnh nói: “Đây không phải đơn giản là bắn chết, đối phương đang muốn hãm hại Arya chúng tôi!”

Diệp Đình nở nụ cười: “Các hạ dựa vào cái gì mà nói là hãm hại? Tôi cự tuyệt công chúa Isa, cô ấy khó tránh khỏi ghen ghét. Hơn nữa, lần này người bị tập kích là vợ tôi, không phải rõ ràng là ghen tị sao? Các hạ làm như vậy, là muốn đối địch với tôi sao?”

“...” Aziman trầm mặc trong chốc lát, nói: “Mọi chuyện không đơn giản như vậy, lấy trí tuệ của các hạ, hẳn đã sớm nghĩ ra chủ mưu là ai đúng không? Nếu chúng ta có kẻ địch chung, vậy lão già tôi đây cũng không vòng vèo, chuyện này tôi có thể toàn quyền phụ trách giải quyết, các hạ thấy thế nào?”

Diệp Đình khế nói: “Làm phiền các hạ cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

Aziman trầm ngâm một tiếng, nói: “Bây giờ tôi lập tức phái người qua

đó điều tra rõ chân tướng.”

Cúp máy.

Lăng Vi nghĩ thầm: Luận phúc hắc, không ai hơn được Diệp Đình...

Đùa giỡn ám chiêu hại người, Diệp Đình khinh thường làm, nhưng không có nghĩa là không biết dùng! Dám động thủ trên đầu thái tuế, anh sẽ tuyệt đối không cho đối phương tốt đẹp gì!

“Anh, đổi phòng để chị dâu nghỉ ngơi trước đi. Nơi này em sẽ tăng nhân thủ, lão Paul bị thương nặng, sinh tử không rõ, em sẽ nhanh chóng tra ra chỗ của lão.” Lôi Tuấn nói xong, liếc mắt Lôi Đình.

Lôi Anh Đình nhíu mày, xoay người đi ra ngoài.

Lôi Tuấn đuổi theo Lôi Đình, ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng theo dõi, Lôi Tuấn thưởng thức thanh mã tấu của Lôi Đình, anh vung đao đùa giỡn hai cái, đột nhiên cầm đao trong tay, để ở cổ họng Lôi Đình: “Con nhóc thối, cánh em cứng rồi à?”

Lôi Đình nâng cằm, ánh mắt quật cường trừng Lôi Tuấn.

“Hà? Anh Đình đối với em như thế nào? Em dám bán đứng anh ấy?” Con người Lôi Tuấn đầy sát khí, biểu tình âm lãnh tàn nhẫn, đao trong tay anh cứa vào da Lôi Đình, máu tươi lập tức chảy xuống dưới. Ánh mắt anh hung ác, giống một dã thú đối mặt với con mồi, hoàn toàn không giống như đối với em gái mình.

Mặt Lôi Đình không chút thay đổi, nuốt nước miếng, quật cường nói: “Anh, em có bán đứng anh Đình hay không, anh so với em còn rõ hơn! Anh so với bất kỳ ai đều biết cái gì là kiềm chế! Ngụy Thục

Ngô... Sở dĩ có thể chân vạc, chính là bởi vì ba quốc gia kiềm chế lẫn nhau mới giữ vững được! Anh Đình khai chiến với Hoắc Ân, mà Paul lão quỷ là tử địch của Hoắc Ân, anh cảm thấy Paul chết rồi, áp lực của anh Đình sẽ tăng lên hay là giảm bớt?”

Cô nhìn thẳng vào Lôi Tuấn, ánh mắt quật cường nhìn thẳng anh: “Anh! Bây giờ Paul lão quỷ không chết, Hoắc Ân còn phải phòng bị lão ta, không dám lấy toàn lực liều chết cùng anh Đình! Anh Đình vì hạ Paul lão quỷ đã chuẩn bị kế hoạch bao nhiêu năm! Lần này vì Lăng Vi, vậy mà hành động trước! Lần này hành động hấp tấp như vậy, anh có nghĩ tới hậu quả không? Paul chết rồi, Hoắc Ân sẽ lập tức khô máu với anh Đình! Anh cảm thấy được chúng ta bây giờ đối đầu lại được chắc?”

Dao trong tay Lôi Tuấn không dời đi, vẫn để ở cổ cô! Vẻ mặt của anh càng thêm âm ngoan khinh thường: “Anh Đình quyết định như thế nào, anh ấy nhất định đã suy tính trước! Mặc kệ của xuất phát điểm của em là thế nào, lần này em phải nhận trừng phạt! Về sau cũng sẽ không được nhận nhiệm vụ quan trọng nữa!”

Nước mắt Lôi Đình lập tức rơi xuống, cắn chặt răng quát: “Em có thể không tiếp nhận nhiệm vụ quan trọng, nhưng... em không phải phản đồ! Em sẽ không nhận trừng phạt!”

Lôi Tuấn mắt lạnh nhú mày: “Em đi tìm anh Đình nói đi! Ở chỗ anh thì không qua cửa được!”

“Cạch — —” Dao trong tay Lôi Tuấn đâm vào bàn, âm thanh chấn động “boong boong” vô cùng dọa người!

Lôi Đình run run bước tới, đi vào cửa phòng bệnh mới của Lăng Vi.

Chương 298: Trừng phạt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng bệnh, Diệp Đình ngồi trên ghế cạnh giường bệnh Lăng Vi, nặng nề nói bên tai cô: “Vợ à, em tính phạt anh thế nào đây? Hiện tại dạ hắc phong cao... Em muốn phạt như thế nào anh cũng không phản kháng.”

Lăng Vi làm bộ không nghe thấy. Liếc mắt nhìn anh, cười xấu xa: “Còn không mau hầu hạ bổn đại gia rửa mặt, rửa chân, uống thuốc!”

“Tuân mệnh, phu nhân của ta...” Diệp Đình bụng tới một chén thuốc...

Lăng Vi sau đó vô cùng hận bác sĩ Từ... Uống thuốc cô không ngại, cũng không yếu ớt như vậy! Nhưng, cô có thể nói... thuốc bác sĩ Từ kê, vì cái quái gì mà đều khó uống vậy chứ?

Nói khó uống còn phải xin lỗi hai chữ “khó uống” này!

Thuốc anh ta sắc, quả thực uống vào có thể đòi mạng——

Lăng Vi nhìn thuốc mà phát sầu.

Diệp Đình ngồi bên cạnh cô, nhìn thấy biểu cảm囧囧 của cô, nở nụ cười, đặc biệt nhiệt tình nói: “Anh hút cho em...”

Lăng Vi nâng mắt, chỉ thấy anh cầm chén đặt lên miệng, ngậm thuốc, sau đó nghiêng tới gần cô...

“Ừm — —” Lăng Vi bị anh hôn, một ngụm thuốc đắng đến mức khiến cô muốn cắn lưỡi truyền sang miệng cô. Lăng Vi còn chưa phản ứng lại, anh lại uống một ngụm, hôn tới...”Ừm...” Anh nắm cằm cô, khẽ nâng lên: “ực” cô nuốt thuốc xuống, cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là cái gì... Vậy mà cảm thấy không khó uống lắm.

“Ngoan, tiếp tục.” Anh xoa xoa mặt cô, lại đặt bát lên bên môi, Lăng Vi nắm tay cổ tay anh: “Không cần anh đút, em tự uống.” Thuốc kia rất đắng! Dù sao cô vẫn phải uống, sao còn phải kéo thêm một người chịu chung.

Diệp Đình lại cầm tay cô, nở nụ cười: “Không có việc gì, anh rất hưởng thụ...”

Lăng Vi: “...”

“Chồng hại em khổ như vậy, thay em uống chút thuốc không tính cái gì.” Tiếp theo, anh uống một ngụm thuốc, lại hôn tới. Cô uống thuốc, anh lại vẫn không buông cô ra, triền miên hôn thật lâu mới buông ra, lại tiếp tục đút thuốc.

Mặt Lăng Vi đỏ bừng, không phải uống thuốc thôi sao? Thân ái anh không tiết chế phát cầu lương như vậy, sẽ không sợ “khiến người phần nộ” à?

Đút được nửa chén, cô đưa tay đẩy anh ra. Diệp Đình không để ý tới cô, kiên trì đút cho hết.

Uống xong ngụm thuốc cuối cùng, cả người Lăng Vi cũng không tốt lắm. Không phải thuốc đắng, mà là cả người nóng lên...

Anh đưa cô nước để súc miệng, đánh răng, ôn nhu hôn cô. Lăng Vi

đỏ mặt đẩy anh: “Nhanh đi lấy khăn mặt đến, còn không mau hầu hạ đại gia rửa mặt!”

Diệp Đình đứng lên, đến phòng tắm lấy chậu nước ấm, đem một cái khăn mặt ngâm trong nước, vò vò.

Anh vắt khô khăn mặt, nắm tay cô, cẩn thận giúp cô lau. Lau xong tay lại lau mặt cho cô, lau cổ, tiếp theo... Lại cởi cúc áo cô.

Lăng Vi cầm tay anh.

Diệp Đình cầm tay cô gạt ra, con người nặng nề nói: “Trên người em toàn là máu, phải lau qua, nếu không cả người đều dính dính, không thoải mái.”

Anh cầm khăn mặt ấm áp cẩn thận lau người cho cô.

Mặt Lăng Vi đỏ bừng.

Anh cẩn thận tránh vết thương trên ngực cô, nhẹ nhàng lau.

Chương 299: Phu nhân Diệp thị! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đau không?” Tay anh khẽ chạm bên miệng vết thương của cô ở.

Như sợ làm đau cô, anh thật cẩn thận, đặc biệt chuyên chú.

Lăng Vi muốn nói không đau, nhưng... còn muốn anh đau lòng một chút... Cô mắng mình một câu “tâm cơ”, sau đó bĩu môi nói: “Hơi đau...”

Diệp Đình ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy đau lòng nhìn cô, động tác lau giúp cô càng nhẹ tay: “Đều tại anh.”

“Ừ! Vốn tại anh mà!”

Anh nâng mắt nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, chọc chọc chóp mũi cô: “Tiểu bại hoại!”

Lăng Vi cũng cười: “Không đau chút nào.” Thật ra đã tê dại.

Diệp Đình vò vò khăn mặt, lại cởi hai nút áo của cô.

Lau lau, Lăng Vi phát hiện... Tay người này lại bắt đầu không thành thật!

Lăng Vi đỏ bừng mặt xem thường cầm bàn tay như có điện của anh. Diệp Đình buồn phì cười một tiếng, nâng mắt nhìn cô. Đôi mắt anh

nóng rực. Lăng Vi dùng sức nắm ngón tay anh, đặt lên miệng hung ác cắn một cái: “Vớ bệnh nhân mà cũng không thành thật được chút sao? Hành vi này của anh chính là kiểu giậu đổ bìm leo lợi dụng thời cơ, anh biết không?”

Anh thành thành thật thật rút tay ra, cầm lấy khăn mặt tiếp tục lau tay lau chân cho cô.

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn hỏi anh: Diệp đại BOSS, anh thật sự muốn nhận trừng phạt? Hay là muốn sờ tôi? Lau thì lau đi, tay sao lại không thành thật vậy hả?!

Diệp Đình không trêu cô nữa, nghiêm túc lau cho cô.

Giúp cô lau xong rồi, đóng cúc áo lại. Anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh nhìn chăm chăm cô, cực kỳ nghiêm túc nói: “Chảy nhiều máu như vậy, hình như nhỏ lại, chờ vết thương của em đỡ rồi, anh sẽ giúp em quay về 36C.”

Lăng Vi đỏ bừng! A a a a — — Ai trả lại đại BOSS cao lãnh khốc suất cường bá cho cô đi, cô không cần tên miệng tiện này!

Diệp Đình xoa mặt cô, thoải mái cười, biểu tình càng thêm nghiêm túc nói: “Anh nói là cầm, em nghĩ đi đâu vậy?”

Lăng Vi thật muốn cào tan cái gương mặt cười xấu xa kia của anh: “Cầm nhà anh có loại 36C đấy?”

Anh nghiêm trang gật đầu: “Hai cái... Có thể có...”

“Phốc — —” Vậy nó bự cỡ nào?!

Ngón tay Diệp Đình chọc chọc hai má cô, anh đứng lên đi đổ nước,

nghe thấy ngoài cửa có người hỏi: “Mấy người đến đây làm gì?”
Nghe thanh âm là Lôi Đình, tiếp sau đó lại nghe Lôi Đình nói: “Mọi người mau quay về!”

“Cốc cốc cốc — —” Lãng Vi nghe được tiếng đập cửa.

Lãng Vi nghĩ Diệp Đình ở ngoài cửa, lại không thấy anh vào, cô liền hô một tiếng: “Mời vào — —”

Lôi Đình đẩy cửa tiến vào, hít mũi, nói một tiếng: “Chị dâu, chị còn chưa ngủ ạ?” Lôi Đình vừa mới vào cửa, sáu người cao lớn mặc đồ đen phía sau cô cũng theo vào phòng bệnh.

Lãng Vi nhìn thấy cổ tay áo bọn họ đều thêu dấu hiệu “tia chớp” của Lôi Đình, hiển nhiên là bộ hạ tâm phúc của Lôi Đình.

Lãng Vi đang xoa bả vai, chuẩn bị ngủ.

Nghe thấy Lôi Đình hít mũi như muốn khóc liền quay sang liếc nhìn cô một cái, chỉ thấy Lôi Đình hai mắt rưng rưng, lã chã chực khóc.

“Làm sao vậy?”

Lãng Vi đại khái cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn quan tâm hỏi một câu.

“Chị dâu, em có lời muốn nói với chị...” Lôi Đình bĩu môi, ủy khuất giống như một cô bé.

Lôi Đình nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, cô quay đầu lại... Nhìn thấy tâm phúc của mình đều theo vào, lập tức bùng nổ, nhúu mày quát lớn: “Mấy người vào làm gì? Đi ra ngoài — — Phòng bệnh của chị dâu, mấy người có thể tùy tiện vào sao?”

Chương 300: Phu nhân Diệp thị! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáu người kia cúi đầu, quật cường đứng đó, cung kính nói với Lăng Vi: “Phu nhân! Chúng tôi nguyện lấy tính mạng ra cam đoan chị Đình trong sạch! Chúng tôi nguyện chịu phạt cùng chị ấy!” Sáu người này ý chí kiên định, thái độ kiên quyết!

Lăng Vi nhìn thoáng qua sáu người này, mấy người đó như “Định hải thần châm” đứng phía sau Lôi Đình, thái độ kiên quyết kia như muốn nói với Lôi Đình rằng chúng tôi vẫn sẽ ủng hộ, bảo vệ chị, thề cùng nhau chống chọi!

Lăng Vi phát phát tay với sáu người kia: “Tâm ý của mọi người tôi hiểu, mấy anh ra ngoài trước đi, tôi tâm sự với cô ấy.”

“Vâng, phu nhân!”

Lúc này sáu người kia mới cúi chào Lăng Vi, đều nhিপ đi ra ngoài.

Lôi Đình lấy tay xoa xoa mũi, ủy khuất nói: “Chị dâu, em làm sai một chuyện... Anh Đình có lẽ sẽ không tha thứ cho em. Nhưng em không phản bội anh ấy, em là vì tốt cho anh ấy... Sắp đặt đối phó với Paul và Hoắc Ân vẫn luôn do em đứng ra đảm nhận, không ai rõ mọi chuyện hơn so với em cả, cho nên phán đoán của em nhất định sẽ không sai! Nhưng, anh trai em và anh Đình bây giờ không ai tin em hết!”

Nói xong, nước mắt đã chảy rơi xuống, cô vẫn quật cường đứng đó không nhúc nhích, mặc cho nước mắt điên cuồng rơi xuống.

Lăng Vi trừng cô một lát, sắc mặt càng ngày càng ác liệt.

Lôi Đình nhìn thẳng vào cô, hít mũi nói: “Đuổi em ra khỏi bộ phận trung tâm em có thể chấp nhận được, nhưng em không phản bội, em không chấp nhận chịu phạt!”

Lăng Vi đột nhiên ngẩng mặt, khí thế tăng vọt!

Lôi Đình bị khí thế của cô kinh sợ, chậm rãi cúi đầu.

Lăng Vi lạnh giọng nói một câu: “Ngẩng đầu!”

Lôi Đình chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô.

Lăng Vi nắm tay, lấy thái độ chủ mẫu Diệp thị liếc Lôi Đình một cái.

Lôi Đình ngừng hô hấp, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lăng Vi nhìn chằm chằm cô, biểu tình vô cùng nghiêm túc! Ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng trịnh trọng! Cô nói: “Lôi Đình, chuyện anh trai cô tôi không tiện nhúng tay vào. Nhưng tôi cảm thấy, anh ta xử phạt như thế nào nhất định cũng phải có đạo lý! Cô đã làm sai, cả tổ chức từ trên xuống dưới không ai không biết, không ai không hiểu! Mỗi người đều đang nhìn cô, cô làm sai nhưng không chịu phạt, làm thế nào phục chúng?!”

Lôi Đình chấn động, chậm rãi cúi đầu.

Nước mắt “tí tách” rơi xuống sàn nhà.

Một hồi lâu, Lôi Đình nghiêm túc gật đầu nói: “Em đã biết... Cảm ơn chị dâu nhắc nhở.”

Lôi Đình xoay người đi ra cửa, Lăng Vi đột nhiên nở nụ cười, Lôi Đình quay đầu nhìn cô.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào cô nói: “Lần sau không nên tự quyết định, phải tin anh Đình của cô là vạn năng. Nếu anh ấy đã quyết định, nhất định đã có chuẩn bị kỹ hết mọi thứ. Kết cấu não của anh ấy phức tạp hơn người bình thường, mười người chúng ta cũng chẳng bằng mình anh ấy, cô cứ yên tâm đi theo anh ấy đi, đừng hồ nháo nữa.”

Lôi Đình bĩu môi, giống đứa nhỏ ủy khuất.

Lăng Vi bật cười, lắc lắc đầu nói: “Anh Đình của cô không thực sự trách cô đâu.”

“A?” Lôi Đình kinh ngạc há miệng thờ dốc, Lăng Vi buồn cười nói: “Anh ấy hôm nay nói vậy rõ ràng để nhắc nhở cảnh tỉnh cô chứ không phải trách cô. Cô yên tâm đi, bằng không lấy tính cách trừng mắt tất báo của anh ấy, biết rõ cô trái ý anh ấy lại còn để cô yên lành đứng chỗ này chắc... Hiển nhiên anh ấy không thật sự trách cô.”

“...” Lôi Đình nâng tay lau nước mắt cùng nước mũi, thoải mái cười: “Em biết rồi, cảm ơn chị dâu!”

Lôi Đình vui vẻ đi chịu xử phạt!

Vừa ra khỏi cửa, lại nghe Lăng Vi nói: “Bảo sáu người kia cùng đi chịu phạt với cô đi.”

“Vâng! Chị dâu!”

Lăng Vi đỡ trán, cô bé tâm tư đơn giản như vậy, thật sự thích hợp... với kiểu hành động ám sát? Nhưng, Diệp Đình nguyện ý dùng cô, đương nhiên... Là xem trọng điều đặc biệt gì đó ở cô ấy...

Lúc này, Diệp Đình đã rửa tay xong đi ra, một tay đút túi đứng ở đầu giường bệnh cô, cong môi cười: “Nói không tệ, còn có vài phần khí độ của chủ mẫu đương gia.”

Chương 301: Cô bé ngốc nghếch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi “xì” một tiếng: “Anh nói ai là đương gia chủ mẫu...”

Mặt cô đỏ bừng, mím môi nói: “Anh đừng có mà khổng tước xòe đuôi, tự mình đa tình... Em chỉ sợ Lôi Đình luẩn quẩn trong lòng, khuyên bảo cô ấy chút thôi.”

Diệp Đình híp mắt, ý cười càng sâu.

Lăng Vi đột nhiên nâng khóe tròng anh: “Cái con người nham hiểm như anh, em thật khinh thường nói chuyện với anh!”

Diệp Đình cười: “Anh nham hiểm như thế nào?”

Lăng Vi hừ một cái: “Đừng cho là em không biết! Lôi Đình khẳng định là bị anh hãm hại! Cô ấy làm chuyện anh muốn làm, lại còn phải chịu phạt thay anh!”

Diệp Đình nặng nề cười nhìn thẳng vào cô: “Nhóc này, em biết nhiều thật đấy!” Nói xong, thuận thế đè lên cô.

Lăng Vi thúc anh, hỏi: “Thì thế nào? Anh còn muốn giết người diệt khẩu à?”

Giọng nói trầm thấp của Diệp Đình vang lên bên tai cô: “Chúc mừng em, trả lời...” Nói xong, lợi dụng nụ hôn mà diệt khẩu.

Ở bệnh viện ở hai ngày, Lăng Vi càng ngày càng nôn nóng, hôm nay cô trộm bảo y tá chuẩn bị giúp cô hai que thử thai.

Cô chống gậy, chịu đựng đau đớn nhảy đến buồng vệ sinh, gậy sức ép nửa giờ, cuối cùng cũng chuẩn bị xong.

Cô đứng bên cạnh bồn rửa tay, cẩn thận nhìn chăm chăm biến hóa của vạch đỏ trên que thử: “A? Một vạch?” Chứng minh không mang thai. Cô sợ nghĩ sai, lại lật qua xem thuyết minh...

Quả thật, một vạch là không mang thai.

Tuy không mang thai, nhưng là không xác định chưa làm gì đó với Diệp Đình đúng không?

Lăng Vi mê mang, hoàn toàn nghĩ không ra! Phiền chết! Lần đầu người ta nào là đau nào là nhức! Cô lại đặc biệt, chẳng biết xác định kiểu gì, cuối cùng đã hiến thân vì sự nghiệp sinh sản vĩ đại của nhân loại hay chưa... Che mặt...

“Khụ khụ ——” Đột nhiên... Diệp Đình không biết làm sao vào được! Thanh âm trầm thấp dễ nghe của anh vang lên bên tai: “Tiểu Vi Vi, em đang làm gì thế?” Anh cúi xuống nhìn qua tay cô. Vừa nhìn, lập tức nhướn mày: “Em đang... thử thai?” Vẻ mặt của anh cực kỳ phức tạp.

Lăng Vi như bị phỏng, lập tức ném que thử thai đi, cô quay đầu hừ một tiếng: “Sao nào? Chính mình làm chuyện xấu, còn không muốn gánh vác hậu quả?”

Diệp Đình dựa tường, mím môi buồn cười nhìn cô. Biểu tình kia tựa hồ muốn nói: “Em đúng là đồ ngốc!”

Lăng Vi cau mày nhìn anh.

Chỉ thấy anh xoay người đi ra ngoài, nhấn chuông gọi y tá tới.

Sau khi y tá tới, đỡ Lăng Vi đến giường bệnh ngồi xuống. Diệp Đình cầm một quyển sách lật xem, anh không ngẩng đầu, nói với y tá: “Nói cho phu nhân nghe những kiến thức thông dụng về thử thai.”

“Vâng, tiên sinh.”

Y tá thật cẩn thận nâng chân Lăng Vi, đặt chân cô lên giường, lấy chăn nhẹ nhàng bao lại.

Lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Phu nhân, bây giờ thử thai rất đơn giản. Rất nhiều phụ nữ có thai đều dùng que thử thai để thử, nhưng que thử chỉ có tính tham khảo, không có kết quả chuẩn xác, không thể làm chuẩn, muốn xác định đã mang thai hay chưa phải đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra. Nhưng cũng có thể phán đoán bằng kinh nghiệm, nếu vợ chồng sau khi hành phòng, kinh nguyệt chưa tới có thể coi là một tiêu chuẩn. Giấy thử thai kiểm tra có thể thử được thai nhi khoảng 10-15 ngày.”

Phải 10-15 ngày? Lâu như vậy?

“Ừm...” Lăng Vi nghi hoặc hỏi: “Không phải làm xong, lập tức có thể thử được à?”

“Phốc — — khụ khụ...” Y tá che mặt ho khan.

Sóng to gió lớn thổi qua, y tá đợi đến nửa ngày mới ngừng lại được, ra vẻ trấn định nói: “Không phải, phu nhân... Có que thử thai trên bản thuyết minh nói có thể thử thai 7-10 ngày, nhưng phụ nữ có thai nồng

độ hoocmon chưa cao nên kiểm tra cũng không quá chuẩn. Có điều, nếu ngài sốt ruột muốn biết, có thể ở bệnh viện thử máu, nhanh nhất 7 ngày là có thể.”

“7 ngày? Được... Vậy tôi chờ đến 7 ngày rồi thử lại.”

Lăng Vi có chút nôn nóng... Kiến thức về sinh lý thiếu thốn, lại càng chứng minh cô là một “nam nhân”... Ai, chính cô bình thường rất ít khi chú ý tới mấy thứ tri thức đó, lại không ai dạy, bạn bè càng khó phải nói, Hạ Tiểu Hi như vậy... Còn nói với cô hôn môi sẽ mang thai kìa, so với cô còn không đáng tin hơn...

Chương 302: Cô bé ngốc nghếch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi y tá ra ngoài, Diệp Đình nâng mắt nhìn cô, Lăng Vi làm bộ trấn định hừ một tiếng: “Em không biết, vì sao lại... thử thai không phải như em nghĩ...”

Diệp Đình phì cười. Anh đột nhiên đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, vươn tay ôm cô vào trong ngực.

Anh dán vào tai cô, thanh âm từ tính nói: “Bảo bối, em thử thai không nên thử nước tiểu, hẳn là thử tay...” Nói xong, cầm tay cô, khẽ niết niết trong lòng bàn tay.

“...” Lăng Vi giương miệng, sừng sốt! Mặt “Oanh” một tiếng, giống như nổ tung, đỏ như quả chua! Lượng tin tức của mấy câu này thật lớn, từ từ — — để cô tưởng tượng!

Ánh mắt Diệp Đình thâm trầm nhìn chằm chằm vào cô.

Anh đưa tay, nhéo nhéo mặt cô, đưa sách cho cô xem: “Em xem xem, muốn hôn lễ như thế nào? Muốn tổ chức ở đâu? Hải đảo? Thảo nguyên? Hay là dưới nước? Hay là trên không?”

Lăng Vi còn chưa lấy lại tinh thần.

Diệp Đình nhìn cô một lúc lâu, khép sách lại, không nói nữa...

Anh đứng lên, nghĩ nghĩ...

Quả thật là anh quá vội vàng... Anh là rất muốn cho cô một hôn lễ thể kỷ, nhưng... Cô vợ nhỏ của anh hình như vẫn chưa sẵn sàng thì phải...

Vẫn là chờ của chân cô tốt lên rồi nói sau.

Đêm.

Nhóm mười người firewall siêu cấp đứng đầu thế giới đều online.

Chính Hiền: Nhìn chị dâu đau... Tôi thật muốn khóc, trong lòng tôi quá khó tiếp thu rồi. (biểu tình: rơi lệ)

Quân Dương: Ừ, lúc này chị dâu thật đúng là mình đầy thương tích, không biết cô ấy có thể nửa đường bỏ cuộc hay không... Một cô gái không ai lại muốn như vậy đi? Mỗi sáng tỉnh lại suy nghĩ đầu tiên là bà đây vậy mà vẫn còn sống?! Ai, giống như vậy, mỗi ngày đều cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp... Chị ấy sẽ sợ hãi đi? Không biết có lựa chọn rời xa anh Đình hay không.

Chính Hiền: (biểu tình: lửa giận) Miệng quạ đen! Chị dâu mới không yếu ớt như vậy!

Quân Dương: Cậu đừng không tin... Cái này thật sự rất khó nói... Tình yêu có vĩ đại đến đâu cũng không bằng tính mạng được! Nếu đổi là tôi, tôi khẳng định chịu không nổi...

Quân Dương: @ tất cả thành viên, đâu hết rồi? Mọi người đi đâu vậy?

Tần Sanh: Lăng Vi không yếu ớt như vậy +1

Kaya: Tần Sanh nhà tôi nói cái gì cũng đúng.

Diệp Đình: Tôi không nói lời nào, không có nghĩa là tôi không tồn tại...

Quân Dương: (biểu tình: khủng bố / nhìn trời) Tôi gì cũng chưa nói...

Vinh Tứ: Tình huống gì vậy?

Quân Dương: Móa! Tứ ca, anh ở Amazon mà vẫn có tín hiệu?

Vinh Tứ:... Sáu đứa ở Bắc Cực còn có tín hiệu, vì sao anh lại không có?! Cậu nói không có tín hiệu là Tiểu Bát à?

Vương Bát: Ông đây hận các người! (đối phương đã offline)

Yến Lục: Thuyền của chúng tôi đang phá băng, phía trước có một con thuyền du lịch của nước XM mắc cạn gần một tháng, lũ khách trên thuyền vô cùng khủng hoảng, trên thuyền đã không còn đồ ăn. Quân hạm quốc gia bọn họ đi qua không nghĩ cách cứu viện bọn họ... Bởi vì nghĩ cách cứu viện khó khăn thật sự quá lớn! Làm không tốt thì đều chết hết ở đó... Chúng tôi đang nghĩ cách cứu viện bọn họ, anh em chúc tôi may mắn đi. (đối phương offline)

Chính Hiền: (biểu tình: nhiệt lệ) Lục ca cố lên!

Vinh Tứ: Khóc cái gì? Như đàn bà! Ông đây hôm qua suýt nữa rơi vào ổ mãng xà kia... Đúng rồi, Tiểu Đình và Tiểu Tuấn đâu?

Chương 303: Người đồng cam cộng khổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quân Dương: Tiểu Đình phạm lỗi chịu phạt, anh Tuấn đang chịu phạt cùng cô ấy.

Vinh Tứ:... A Đình lại tra tấn người...

Diệp Đình: Bọn họ là tự nguyện.

Vinh Tứ: Thật vất vả tôi mới online được, để tôi nói chút, bọn họ nói chị dâu là xảy ra chuyện gì? A Đình cậu tìm được người trong lòng? Sao lại không biết tiết chế như vậy, cậu có phải lại quá mãnh liệt rồi không, làm con nhà người ta bị thương khắp nơi! Cậu không biết thương hương tiếc ngọc à? Anh nói cho cậu biết, túng dục quá độ sẽ làm tinh nguyên bị hao tổn! Dễ hư thận! Tiểu tử nhớ chú ý!

...

Đột nhiên im lặng, làm Vinh Tứ chat một câu: Móa, mạng với mèo! Lại rớt nữa rồi!

Diệp Đình:...

Quân Dương: Chúng tôi cũng chưa nói gì... (nhìn trời)

Vinh Tứ: Móa! Có chuyện mau nói, có rắc mau thả! Ông đây bị con báo cái đuổi — — đệt! (đối phương đã offline)

...

Quân Dương: Anh Đình, anh đối tốt với chị dâu một chút, cô gái như chị dâu không nhiều lắm...

Diệp Đình: Ừ.

Chính Hiền: Đau thương... Ai nha! Tứ ca! Báo cái mùa này đang đến kỳ - phát - tình! (kinh sợ)

...

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày, tiểu mỹ nữ Vương Lâm hưng phấn gọi cho Việt Dương: “Vi Vi! Vi Vi — — Lý Bằng Phi sắp trở lại! Nam thần của mình, lâu rồi mình không gặp anh ấy!! Máy hôm nay mình nằm mơ đều mơ thấy anh ấy!”

Lăng Vi lập tức kích động! Lý Bằng Phi... cuối cùng đã trở lại!

Sự thật năm đó cha mẹ cô bị hại sắp được phôi bầy! Cô phải lập tức quay về Lan Mị!

Lăng Vi lập tức nói: “Lâm Lâm, ngày mai mình quay về tổng bộ, không bằng mời mọi người tới nhà mình ăn một bữa cơm đi. Danh sách mở tiệc chiêu đãi cậu quyết định.”

“Tốt tốt! Thời gian thế nào?”

“Cuối tuần này được không?”

“Cuối tuần?” Tiểu mỹ nữ suy nghĩ một chút: “Có thể nha!” Còn mấy ngày nữa thôi, Lý Bằng Phi tuyệt đối có thể. Vương Lâm hoan hô

nhảy nhót nói: “Mình đi viết danh sách!” Cúp máy, vội vàng viết danh sách khách mời.

Lăng Vi dám chắc chắc, tên người đầu tiên cô viết nhất định là: Lý Bằng Phi!

Sáng hôm sau, trời trong nắng ấm. Diệp Đình và Lăng Vi thu dọn xong hành lý, đến bến tàu chuẩn bị rời khỏi đảo san hô. Bởi vì Lăng Vi trên người có vết thương, không thích hợp ngồi máy bay, cho nên, bọn họ sửa lại đi đường thủy.

Xe của Irene (Irene) đột nhiên xuất hiện ở bến tàu.

Xe dừng trước mặt Diệp Đình và Lăng Vi, cửa xe mở ra, Irene đội nón đen bước xuống, trộm đưa cho Diệp Đình một tờ giấy.

Lăng Vi nhìn thấy trên bàn tay Irene bị lửa đốt ra một vết sẹo khó coi!

Irene đeo găng tay trắng, nói: “Trang viên Lotta đột nhiên cháy, may là thư phòng của Paul có một cái mật đạo...” Nói xong, lại thở dài nói: “Cũng không biết là ai, vậy mà biết vị trí mật đạo của Paul, không chỉ chặn lại, còn bơm CO2 vào... May mà Paul cho người nổ ở ngoài đánh sập mật đạo, nếu không mọi người hôm nay không gặp được tôi rồi.”

Irene tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lăng Vi giống như thấy được cảnh kinh tâm động phách đêm đó!

Lăng Vi nhìn ra ngoài mặt biển rộng mênh mông, cô làm bộ không nghe thấy, ánh mắt nhìn ra rất xa.

Diệp Đình mím môi, không nói gì. Xoay người, mở tờ giấy Irene đưa cho anh ra.

Bên trong viết hai hàng chữ: “Nếu anh hẹn giúp tôi người tặng
khuyên ngực kia... Tôi sẽ nói cho anh biết sự thật về chuyện mẹ anh
qua đời...”

Sắc mặt Diệp Đình bỗng nhiên biến đổi!

Chương 304: Người đồng cam cộng khổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, nhìn lướt qua tờ giấy kia, lúc này mới hiểu được, hóa ra anh tặng bộ khuyên ngực kia cho Irene, là vì anh muốn biết một số chuyện.

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm.

Anh thẳng lưng, đôi mắt tối sầm, không biết đang nghĩ gì.

Lăng Vi chỉ thấy, dưới ánh nắng mai... Bóng lưng thẳng tắp của anh sao nhìn cô đơn lạ...

Lăng Vi giống như có thể cảm nhận được cỗ áp lực vô hình trong nội tâm anh! Thật lớn, thật nặng nề!

Mười hai năm, cô vẫn luôn một mình...

Anh, cũng đâu có khác gì?

Không hiểu sao lại đau lòng, Lăng Vi nghiêng người qua, từ phía sau ôm thắt lưng anh. Gương mặt cô dán vào lưng anh.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng thầm nói: Diệp Đình... Nếu anh đồng ý, em nguyện làm người vợ đồng cam cộng khổ đi cùng anh suốt đời.

Thân mình Diệp Đình cứng đờ, quay đầu lại, nghiêng mặt nhìn cô.

Lăng Vi làm như chuyện gì cũng không xảy ra, ngẩng đầu im lặng nhìn vào mắt anh. Diệp Đình nhìn chăm chăm cô, ánh mắt càng thêm thâm trầm. Nâng mặt cô lên, dùng hôn lên môi cô. Anh bế cô lên, bước lên bậc thang trên thuyền.

Trong khoang thuyền xa hoa u tĩnh, anh cầm tay cô, xiết chặt.

Lúc này, Irene đi lên theo, lấy từ trong túi ra một cái phong thư.

“Đây là tôi tốn hết công sức tìm trong mật thất ba anh ra, hy vọng hữu dụng với anh.”

Diệp Đình xé phong thư, lấy thư bên trong mở ra đọc.

Lăng Vi nhìn thấy sắc mặt Diệp Đình trắng bệch!

Trên thư viết gì? Khiến sắc mặt anh khó coi như vậy?

Thư đặt trước mặt cô, hoàn toàn không có ý kiêng dè cô.

Lăng Vi nghĩ nghĩ, vẫn cúi đầu, đọc lướt qua. Không phải cô tò mò nội dung bức thư, mà là cô muốn giúp anh, chẳng ngại dùng hết chút sức lực nhỏ nhoi của mình.

Bởi vì, người này khiến cô đau lòng!

Vô cùng đau lòng! Đau như tim nhỏ máu!

Cô cúi đầu, nhìn lá thư kia.

Thể chữ trên bức thư đoạn trang hùng tú, thần vận siêu dật, hiển

nhiên người viết là nữ.

Trong thư chỉ có vài câu: “Paul! Ông hủy hoại gia đình tôi, hủy hoại danh dự của tôi, hủy hoại cả đời tôi, tôi cũng có thể không tính toán với ông, nhưng xin ông đừng làm khó dễ con trai tôi! Ông thả nó đi, tôi cho ông mạng này!”

Thời gian bên dưới... Là 20 năm trước, lạc khoản là: Diệp Khanh.

Diệp Khanh... mẹ Diệp Đình!

Nhưng thời gian vì sao lại là 20 năm trước? Diệp Đình năm nay 26 tuổi, trên tư liệu lúc Diệp Đình mới sinh ra, mẹ anh đã mất...

Bức thư này rõ ràng là lúc Diệp Đình sáu tuổi mới viết.

Khi đó, Diệp Khanh chưa chết?

Lăng Vi khiếp sợ mở to mắt.

Vừa cẩn thận xem lại bức thư.

Trong thư nói, Paul, ông hủy hoại gia đình tôi, hủy hoại danh dự của tôi, hủy hoại cả đời tôi...

Vì sao bà ấy lại nói “hủy hoại gia đình tôi”?

Theo lẽ thường mà nói, nếu bà ấy và Paul tình cảm vợ chồng không hòa hợp, bà ấy hẳn nên dùng từ: “Ông hủy hoại hôn nhân của tôi...”

Mà không phải “Ông hủy hoại gia đình tôi...”

Cái này không hợp, trừ khi... Trước khi Diệp Khanh gả cho Paul đã

có gia đình...

Lăng Vi khiếp sợ nhìn về phía Diệp Đình, trong con người đen thẳm của anh sóng dữ cuộn cuộn, giống như nổi cơn giông tố.

Ngón tay cầm thư của anh khẽ run, trong con người đầy lửa giận tràn đầy ẩn nhẫn.

Lăng Vi cầm tay anh, Diệp Đình lập tức hoàn hồn.

Anh nâng mắt liếc Irene liếc một cái, lấy ra một lá thư đưa cô ta.

Irene tiếp nhận, lập tức mở ra. Nghiêm túc cầm bật lửa, đem phong thư cùng lá thư đốt sạch.

“Tôi về trước, chúng ta lợi dụng lẫn nhau, tôi khỏi nói cảm ơn.” Irene cầm lấy túi xách ra khỏi khoang thuyền.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình nói: “Tin tức này cũng không hẳn là xấu.”

Anh nâng mắt nhìn cô, Lăng Vi nắm tay anh nói: “Mẹ anh có lẽ còn sống, đây là tin tức tốt!”

Chương 305: Má ơi, tên xảo quyệt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cầm chặt tay cô, con người đen nhánh nhìn chăm chăm cô: “Em sẽ giúp anh tìm bà ấy chứ?”

“Em?” Lăng Vi cười khổ: “Năng lực của em chỉ sợ không giúp được anh, nhưng em sẽ cùng anh.”

“Được!” Diệp Đình rung động, trong mắt không giấu được kích động.

Anh cầm chặt tay cô: “Anh nhất định phải tìm được bà, cho dù phải lật tung cả thế giới anh cũng phải tìm được bà ấy!”

Lúc thuyền cập bờ đã là năm giờ chiều.

Trên đường đi, tin tức đều thay nhau đưa tới: “Buôn bán cá sấu - chủ tịch PG Paul - Louis bị vây trong biển lửa, tìm được đường sống trong chỗ chết! Tuy rằng thoát khỏi cánh cửa sinh tử lại lâm vào nguy cơ mất danh dự! Cổ phiếu của PG giảm tới đáy, cổ đông điên cuồng! Một thế hệ buôn bán đế quốc PG— — gặp phải cảnh phá sản!”

Trở lại biệt thự, Lăng Vi vừa mệt vừa oải, Diệp Đình trực tiếp ôm cô vào phòng tắm, không nói hai lời đưa tay cởi quần áo cô.

Lăng Vi rống lên một tiếng: “Làm gì vậy?”

Diệp Đình thản nhiên nhìn cô một cái: “Nhìn tay em chân em kìa, tự

tắm được?”

Cánh tay Lăng Vi trật khớp đã hoàn toàn tê dại, căn bản không nâng lên được, chân lại càng khỏi nói, sớm đã mất cảm giác.

Diệp Đình ghét bỏ nói: “Cả người gầy được có vài lạng thịt, nhỏ tới mức không thấy ngực ở đâu. Trước sau đều giống nhau, bằng phẳng.” Vừa phun tào, vừa xả nước tắm, hòa sữa tắm, ôm cô đến cạnh bồn tắm ngồi.

Lăng Vi ngồi bên cạnh bồn tắm, đưa tay đỡ lấy bờ vai anh, dùng sức lườm anh một cái: “Không biết tay ai tiện, còn ham sờ cái chỗ bằng phẳng của người ta!”

Diệp Đình hừ một tiếng, đưa tay dội nước ra sau lưng cô: “Sờ cũng không có cảm giác gì, cứ như sờ đá cẩm thạch.”

“Xì — —” Lăng Vi thật không chịu nổi: “Đá cẩm thạch nhà anh làm bằng chất liệu này chắc!” Cô cố ý lại gần anh.

Diệp Đình trấn định, Lăng Vi khiêu khích nhìn thẳng Diệp đại nhân.

Bị cô trêu chọc như vậy, Diệp đại nhân chịu áp lực đặc biệt không chịu thua kém đứng lên chào cô.

Lăng Vi cười nhạo anh: “Còn nói không có cảm giác?”

Diệp Đình đen mặt, hận không thể đè cô ra bồn tắm mà làm, nhưng giờ cái thân thể nửa tàn phế này của cô, làm sao anh động tay được.

Luyến tiếc không muốn động đến cô, chỉ có thể ủy khuất bản thân mình! Nhưng cái cảm giác bị cô trêu chọc kia đúng là đáng giận!

Lăng Vi lấy nước tạt lên người anh: “Cho anh hạ hỏa.”

Diệp Đình cười tà: “Rảnh rồi quá phải không? Hay là em cảm thấy hai chúng ta đủ quen thuộc, có thể tiến thêm một bước, làm chuyện gì đó, hả?”

Lăng Vi 囧.

Diệp Đình đột nhiên thân tay, kéo cô lên đùi mình, thô bạo hôn cô: “Nếu em vội vàng muốn hiến thân cho anh như vậy, anh sẽ không để ý chân em tay em đang đau đâu.”

Lăng Vi kinh ngạc. Anh lời này ý tứ...

Tiếp theo: “Bùm” một tiếng... Hai người đột nhiên ngã vào bồn tắm...

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vi trợn mắt... Chỉ cảm thấy cả người ê ẩm...

Đêm qua, anh “tốt bụng” giúp cô tắm rửa, sau đó không khống chế được, không cẩn thận ngã vào trong nước, kết quả thạch cao dính nước... Anh lại ôm cô đi bệnh viện một lần nữa bó thạch cao...

Lăn lộn đến nửa đêm, mệt đến xương sống thắt lưng cô đau nhức! Lăng Vi ngấm lại, thật đúng là cảm thấy buồn cười.

Cô nghiêng đầu, nhìn gương mặt tuần tú đang say ngủ của anh.

Cô muốn ngồi xuống, nhưng không đủ khí lực... Cánh tay trật khớp và mắt cá chân sưng lên như bánh mỳ, đang ẩn ẩn đau.

Chương 306: Má ơi, tên xảo quyệt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai tay Diệp Đình ôm cô, đè lên ngực cô hại cô thở không nổi. Anh ngủ rất say, dáng vẻ ngủ say an tường như vậy khiến người ta đau lòng. Anh nhất định lâu rồi không được ngủ ngon như vậy.

Lăng Vi vươn ngón tay chọc chọc chóp mũi anh, Diệp Đình... Em rất thích anh.

Trong lòng ngọt đến chảy mật, trái tim không thể khống chế đập loạn lên.

Cô đưa tay sờ mặt anh, cẩn thận đánh giá anh.

“A... Đẹp trai quá...” Cô nhin không được hôn lên mặt anh. Khuôn mặt anh cực kỳ anh tuấn, lông mi dài khiến con gái cũng phải hâm mộ. Môi hơi mỏng, độ cong hoàn mỹ.

Cô nghiêng người, hôn lên môi anh.

Khóe môi anh cong lên. Lăng Vi hoảng sợ, nghĩ anh tỉnh lại. Tim lại càng đập nhanh hơn.

Kết quả, anh còn ngủ say sưa.

A... Lăng Vi thầm nghĩ, chân chính thích một người... hóa ra là như vậy, trước kia cô và Hứa Tử Huân ở chung một năm, thế nhưng cho

tới bây giờ tim cũng chưa từng đập nhanh như vậy...

Diệp Đình còn đang ngủ, hiển nhiên là mệt chết đi...

Lăng Vi không nỡ đánh thức anh, đứng lên, mặc quần áo. Chịu đựng chân đau, chống gậy nhảy đến phòng tắm rửa mặt, sau đó nhảy đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Đầu bếp đang bận rộn, Lăng Vi tâm tình rất tốt, phát tay cho cô nghỉ ngơi.

Đầu bếp thấy cô muốn tự làm bữa sáng liền rời khỏi phòng bếp.

Lăng Vi gác chân, vừa hát vừa chiên trứng.

Làm xong bữa sáng tình yêu, Diệp Đình còn chưa tỉnh lại.

Cô trực tiếp bảo người mang bàn ăn lên lầu hai, Diệp Đình có lẽ ngủ thấy mùi đồ ăn, hơi mở mắt ra.

Trong lúc mơ mơ màng màng hình như nhìn thấy cô vợ bé nhỏ ôn nhu động lòng người của mình tâm tình tốt vui vẻ hát, còn chuẩn bị bữa sáng cho anh...

Tim Diệp Đình nháy mắt như được vùi vào bông, ôn nhu, ấm áp...

Anh hít một hơi thật sâu, trứng chiên mang theo mùi hương ngọt ngào như hòa với mật ong... Ừm, hương mật ong từ trong lòng tản ra, thơm thơm, ngọt ngào, đột nhiên khiến anh muốn ăn.

Diệp Đình ngồi xuống, vẫy gọi cô: “Lại đây.”

Lăng Vi ngồi ở bên gian nhỏ bên ngoài phòng ngủ đặt bàn ăn, mở

cửa ra nhìn, thấy anh đang gọi mình.

Cô đứng lên, chống gậy nhảy vào phòng ngủ.

Diệp Đình thấy dáng vẻ này của cô, lập tức nhíu mày: “Đứng, đừng nhúc nhích!” Anh xốc chăn lên, dáng vẻ cao lớn ánh tuấn hiện ra trước mắt cô, anh đưa tay cầm áo ngủ khoác lên.

Mới vừa tỉnh ngủ, anh còn chút mơ hồ, vậy mà quên chân cô còn bị thương.

Mấy bước đi đến trước mặt cô, ôm thắt lưng cô, đặt cô lên cạnh bàn ăn.

Lăng Vi bị anh ôm ngồi lên đùi mình.

Hai tay ôm lấy cô.

Mặt Lăng Vi đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng ửng đỏ.

Cô làm bộ trấn định, đẩy anh: “Nhanh đi rửa mặt.”

“Em đi với anh.” Diệp Đình bế cô lên vào phòng tắm.

Anh đặt cô lên bồn rửa tay.

“Kem đánh răng: “ Anh vươn tay, giống đại gia chờ người hầu hạ.

Lăng Vi cầm bàn chải, bóp kem đánh răng, nhét vào tay anh, lại cầm cốc đựng nước đặt bên miệng anh: “Hoàng Thượng, súc miệng.”

“Ừm... Không tồi. Tối nay trẫm sẽ lật bài tử của khanh.”

Lăng Vi “Xì” một tiếng bật cười, giả giọng: “Hoàng Thượng, ngài không thể hại thiếp được! Mình thiếp không chịu nổi ớn mưa móc của ngài!”

Diệp Đình: “...”

Diệp Đình nhìn chăm chăm cô, nhìn một lát, đột nhiên nói: “Dung ma ma, ngươi lại nghịch ngợm rồi.”

Lăng Vi “ha ha” cười to, cười đến bồn rửa tay cũng rung lên: “Ngay cả Dung ma ma anh cũng không buông tha! Anh đói bụng ăn quàng à?”

Chương 307: Ngược chó độc thân (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bụng đói ăn quàng...

Diệp Đình như bị sét đánh tại chỗ.

Anh che miệng cô trêu ghẹo: “Dung ma ma, ngài cười như vậy, không biết còn tưởng ngài vừa đánh Tử Vi đất.”

Lăng Vi thật muốn cười lạc cả giọng, nén cười chọc lại anh: “Anh còn biết cả Dung ma ma? Còn biết cả Tử Vi? Không tệ nha, em nghĩ anh chỉ biết xem tin tức tài chính và kinh tế.”

Diệp Đình nói: “Sinh ra trong gia đình giàu có, sống cuộc sống lạc thú, không biết Dung ma ma thì thành cái gì chứ?”

Lăng Vi châm chọc anh: “Nhưng hình như anh lớn lên ở nước ngoài...”

Diệp Đình nói: “Dù sống tha hương nhưng vẫn khôn thay đổi được gốc rễ. Anh là người yêu nước đấy.”

“Haha...” Lăng Vi chủ động khen ngợi anh: “Đình Đình, anh thật tốt.”

Đình Đình... khoe miệng Diệp Đình giật giật.

Hai người lờ qua tiếng lại độc mồm độc miệng cãi nhau âm ỉ từ

trong phòng tắm ra ngoài.

Lăng Vi ngồi đối diện đẩy đĩa đồ ăn tới trước mặt anh.

Cô nhìn ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp liền đẩy cửa sổ ra... động tác dứt khoát.

Gió mát thổi vào, Lăng Vi vừa lòng gật đầu.

“Qua đây ngồi đi.” Cô ngồi xa như vậy Diệp Đình cực kì không vui. Lúc này thật muốn ôm cô vào lòng mà hôn, hận không thể đút cơm cho cô, hận không thể mỗi ngày tắm cho cô, hận không thể mỗi ngày hôn cô đến chết đi sống lại.

Anh đứng lên đi tới cạnh cô, đưa tay kéo cô ngồi lên đùi: “Sau này chỗ này là chỗ ngồi của em, em phải giữ cho chắc đừng để cho người khác dành mất, biết chưa?”

Lăng Vi bĩu môi: “Ai mà hiếm lạ! Mau ăn cơm!”

Anh đặt cằm lên cổ cô, âm thanh nhàn nhạt vang lên lỗ tai cô: “Em đút cho anh.” Hơi thở của anh phun lên cổ cô, thật ngứa.

Lăng Vi lườm anh: “Anh không có tay sao?”

Diệp Đình khế hừ: “Đêm qua anh vất vả như vậy, em không định thưởng cho anh sao?”

“Anh vất vả chỗ nào chứ?” Lăng Vi đỏ mặt.

“Tắm rửa cho em, ôm em đi bệnh viện, vậy còn chưa đủ vất vả sao?”

“Vất vả vất vả!” Lăng Vi lấy một quả trứng bóc cho vào miệng của

anh.

Diệp Đình nhấm nháp, cắn một cái cho một nửa quả còn lại vào miệng cô.

“Không cần.” cho tới giờ Lăng Vi chưa bao giờ ăn như vậy, đỏ bừng cả mặt, cô liều mạng trốn ra sau, Diệp Đình lại mạnh mẽ giữ đầu cô, đút nửa quả trứng còn lại vào miệng cô.

Lăng Vi che miệng ra sức trừng anh, anh nuốt trứng, cười cười: “Trứng không tệ, vừa mê vừa say giống như em vậy.” Anh vùi mặt vào cổ cô ra sức ngửi ngửi.

“Anh cầm tinh con chó sao...” Lăng Vi hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Tuy dần thích anh cũng từ từ xem mình là vợ anh nhưng mà... nghe anh nói như vậy, hành động như vậy, cô vẫn không nhìn được đồ mặ.

Diệp Đình nhìn cô đỏ mặt liền cười, lại nhìn đôi mắt cô như hoa đào, quyến rũ vô cùng.

Trong mắt cô chỉ có mình anh.

Hít mùi hương trên người cô, lại hôn mấy cái trên cổ và ngực cô mới vừa ý bụng cô ra.

Lăng Vi cắn môi trừng anh.

Diệp Đình cực kì thích bộ dạng xấu hổ này của cô và biểu tình bên ngoài bình tĩnh quyết đoán này của cô.

Anh hôn cô, cầm thìa đưa đến bên miệng cô: “Biểu hiện không tệ, thưởng cho em.”

Ngón tay anh chạm vào eo cô, cô không để ý vắn vẹo.

Sau đó liền cảm giác nhiệt độ trên người anh thẳng tắp cao lên.

Cô quay đầu.

Chỉ thấy trong mắt Diệp Đình... như có hai ngọn lửa đang bùng cháy.

“Đình Đình à, bình tĩnh, bình tĩnh... em là bệnh nhân đấy.” làm bộ vô tội nháy nháy mắt... lại nháy nháy...

Bàn tay nhỏ của cô đặt trước ngực anh, Diệp Đình cup mắt, bất mãn sửa cho đúng: “Phải gọi là ông xã.”

“Ông xã Đình Đình...”

Khóe miệng Diệp Đình giật giật.

“Tiên sinh, phu nhân. Sở tiểu thư đến đây.”

Chương 308: Ngược chó độc thân (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, quản gia trẻ tuổi tới gõ cửa: “Tiên sinh, Sở tiểu thư nói có chuyện quan trọng muốn gặp ngài, cô ta đang chờ ngài ở dưới phòng tiếp khách.”

Còn chưa nổi ong, Sở Minh Y dịu dàng chạy tới cửa, giống như đang ở trong nhà mình, thuận tay mở cửa ra.

“A Đình... chuyện làm ăn của ông nội em là anh ra tay giúp đỡ sao? Nhiều ngày như vậy chuyện thu mua anh suy nghĩ như thế nào rồi? Em đưa cho anh bản kế hoạch rồi cuộc anh có xem hay không? Ngược lại anh...”

Nói đến đây... Nửa sau còn mắc kẹt ở trong cổ họng. Bởi vì... cô ta nhìn thấy Diệp Đình đang ôm một người đàn bà ăn cơm...

Sắc mặt Diệp Đình trầm xuống nặng như đeo chì, quản gia trẻ tuổi lập tức mềm cả chân.

Bởi vì quản gia Vương lớn tuổi, lần này Diệp Đình ra ngoài, quản gia Vương không đi cùng, quản gia trẻ tuổi trong tòa biệt thự này không biết Sở Minh Y và Diệp Đình có quan hệ gì, nghe msys nói là Phó tổng của Laroe nên mới cô ta vào phòng tiếp khách, lại không nghĩ tới... thế mà cô ta lại đi theo với Phòng Diệp tiên sinh.”

“... Các người...” Sở Minh Y hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Vi và

Diệp Đình vừa ngủ dậy.

Cô ta không nghĩ tới bọn họ ăn cơm với nhau.

Diệp Đình không phải chán ghét có đàn bà đụng chạm vào anh sao?

Vậy mà anh còn ôm cô ta... còn để cô ta ngồi trên đùi anh cùng ăn cơm? Còn bộ dạng anh anh em em, bộ dạng keo sơn như vậy?

Hơn nữa, quần áo của Lăng Vi không tính là chỉnh tề, cổ và ngực... còn có dấu hôn.

Cô ta biết mình không có tư cách nhưng mà vẫn ghen tỵ.

Sở Minh Y lắc đầu, quả thật không thể tin vào mắt mình.

Cô ta cũng từng là bạn gái của Diệp Đình... nhưng mà ngay cả nắm tay anh cũng phải được anh đồng ý...

Hiện tại sao lại biến thành như vậy rồi? Tại sao người đàn bà kia lại ngồi trên đùi Diệp Đình?

Sở Minh Y chết trân tại chỗ.

Diệp Đình không ngẩng đầu nhìn cô ta mà vui đầu trong cổ Lăng Vi ra sức ngửi ngửi.

“A Đình...” Sở Minh Y ngây ngốc, đột nhiên nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Diệp Đình truyền tới: “Ai cho cô vào đây? Nhà tôi là nơi cô có thể tùy tiện ra vào hay sao?”

Âm thanh của anh vô cùng lạnh lẽo.

Sở Minh Y chần trệ, lại nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của Diệp Đình vang lên: “Có chuyện mời tới công ty nói, tiểu thư Sở Minh Y, nơi này không phải là nơi cô nên tới.”

Sở Minh Y bị đè nén.

Ngay cả thờ cũng không dám thờ.

Cô ta không biết tâm trạng lúc này của mình là gì, mọi người trên thế giới này đều biết cô ta là vị hôn thê của Louis, nhưng mà... cô ta không thể dễ dàng tha thứ cho người đàn bà bên cạnh Diệp Đình.

Nhất là người đàn bà tên Lăng Vi đó.

Cô ta có tư cách gì? Cô ta không có tư cách đó.

“Sở tiểu thư, mời...”

Trên trán quản gia đều là mồ hôi lạnh, anh ta cúi người mời Sở Minh Y ra ngoài.

Nhưng mà Sở Minh Y sững sờ đứng đó vẫn không nhúc nhích.

Không khí vô cùng căng thẳng.

Lăng Vi ngồi trong lòng Diệp Đình ngược mắt nhìn cô ta, Sở Minh Y như u mê cứ ngây ngốc đứng đó.

Ánh mắt Diệp Đình tàn nhẫn lườm cô ta: “Uống chút nước ở nước ngoài liền không hiểu tiếng Trung quốc nữa hả? Go out!”

Cả người dmy run rẩy, anh bảo cô ta... cút sao?

Chương 309: Ôm kiểu công chúa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cổ họng Sở Minh Y căng chặt, hơi thở ngưng ngán ở lồng ngực.

Từ lúc nào thì biến thành như vậy...

Thái độ của Diệp Đình... đối với mình lại biến thành như vậy?

Nước mắt Sở Minh Y đảo quanh hốc mắt.

Cô ta nắm chặt nắm đấm.

Chỉ thấy Diệp Đình bùng ly sữa để bên môi Lăng Vi.

Lăng Vi ghen hống, cuối cùng vẫn uống một ngụm. Diệp Đình lại đưa tới miệng mình uống vào ngụm.

Sở Minh Y chua xót.

Hai người ân ái trước mặt cô ta, hoàn toàn xem cô ta là không khí.

Lúc này còn nhìn thấy Diệp Đình hôn môi Lăng Vi, hôn sâu, sau đó cầm thìa dứt cháo cho cô, anh ôm cô, cương chiều trong mắt không hề có chút giả bộ.

Quả thật là sự nhục nhã. Sở Minh Y giận dữ xoay người lộc cộc xuống lầu.

Lúc chạy tới đại sảnh vừa lúc thấy Lôi Tuấn và Lôi Đình.

Lôi Đình tứ giận trừng cô ta.

Sở Minh Y hất cằm nhìn cô ấy.

Âm thanh của Lôi Đình sắc bén mắng một câu: “Ai cho đồ tiện nữ này vào vậy?” Lúc trước dám bắt cá hai tay, dám phản bội Đình ca, bây giờ còn mặt mũi mà bước vào nhà Đình ca?

Người đàn bà này đúng là không biết xấu hổ vô cùng.

Lôi Đình hàm hừ trừng quản gia trẻ tuổi: “Mất mù sao? Sau này loại đàn bà không đứng đắn như vậy không cần cho vào nhà.”

Sở Minh Y đi về phía trước.

Nghe Lôi Đình nói vậy liền dừng chân, giẫm giày cao gót quay trở lại chỉ vào mặt Lôi Đình: “Cô nói ai không đứng đắn?”

Lôi Đình chỉ cảm thấy buồn cười: “Trừ cô ra còn có người khác sao?”

Sở Minh Y chỉ vào mặt Lôi Đình.

Nếu Lôi Đình còn sợ cô ta chẳng phải uống công lặn lộn bao nhiêu năm hay sao?

Cô bắt được tay Sở Minh Y ra sức đẩy một cái: “Á...” Sở Minh Y ngã ra sau, hai tay quơ trong không trung bùm một cái ngã xuống đất.

Sở Minh Y đi giày cao gót ngã một cái trật chân.

Mắt cá chân sưng một mảng lớn, nháy mắt sưng đỏ, cô ta ngã đau phát khóc.

Cô ta khóc lớn, Lăng Vi ở lâu hai cũng nghe thấy tiếng khóc của cô ta.

Lăng Vi nhướn mày.

Cô nhăn mày nhìn Diệp Đình một cái, thấy sắc mặt anh cực kì bình thường nhưng không nghe thấy, Lăng Vi nói: “Có thể nói chuyện của cô ta không?”

Diệp Đình cảm thấy ngoài ý muốn: “Em muốn biết chuyện giữa anh và cô ta sao?”

“Không phải.”

Lăng Vi lắc đầu: “Em chỉ muốn biết tại sao hai người lại chia tay? Em từng nghe cô ta nói anh tốt với cô ta thế nào... người có sức quyến rũ như anh ai mà bỏ được buông tay cơ chứ?”

Đột nhiên Diệp Đình mỉm cười: “Muốn khen anh thì cứ nói thẳng, không cần lòng vòng quanh co.”

Lăng Vi cũng bật cười.

Than một tiếng nói: “Sức quyến rũ của anh đúng là lớn mà, người ta có vị hôn phu vẫn đối với anh nhớ mãi không quên. Không thèm để ý anh có vợ hay không còn tới gặp anh. Loại tự tin này ít người làm được, nói không yêu em chẳng tin đâu.”

“Nếu yêu tại sao còn chia tay?” Diệp Đình cúi đầu nhìn cô, ánh mắt yêu thương sờ mặt cô: “Không phải ai cũng đơn thuần giống như

em.”

Lăng Vi kinh ngạc.

Diệp Đình kiên nhẫn giải thích: “21 tuổi, anh vừa ly rời khỏi đội Đặc Chiến, làm việc khiêm tốn, không có mấy ai biết chuyện của anh. Tuy anh tiêu tiền như nước nhưng không có hậu thuẫn, không có bối cảnh, người thông minh luôn chọn người có hậu thuẫn, có bối cảnh như Louis – Mattis. Cô ta lựa chọn như vậy cũng không có gì đáng trách.”

“ ... ”

Lăng Vi hiểu ra, nghĩ một chút lại nói: “Sau đó mới phát hiện... anh thành lập Đỉnh phong quốc tế. Tuy không có hậu thuẫn gì, không có bối cảnh gì nhưng còn tốt hơn Louis – Mattis sao? Hơn nữa cô ta vẫn còn yêu anh nên muốn quay lại với anh?”

“Cô ta có yêu anh hay không anh không biết... cái cô ta yêu.. anh không muốn bình luận.”

Lăng Vi dăm chiêu nhìn anh, Sở Minh Y... yêu tiền sao? Không phải là... cô ta yêu Diệp Đình, nếu không sao lại ghen tỵ nổi điên như vậy?

Chương 310: Ôm kiểu công chúa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy cô đang suy nghĩ chuyện gì, Diệp Đình khách quan nói: “Tuy Louis là người thừa kế tập đoàn Laroe nhưng trong tay không có thực quyền gì. Sở Minh Y làm vị hôn thê của anh ta, muốn mua du thuyền, mua bất động sản đều phải nói hồng cả miệng, đùa giỡn tâm cơ. Mà anh, Tập đoàn đỉnh phong quốc tế là của anh, tiền anh có thể tùy tiện chi, chỉ cầna nh muốn, mua hòn đảo tặng cho ai cũng chẳng tính là gì.”

Diệp Đình dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Lúc học đại học, anh cho cô ta thứ gì còn nhiều hơn cô ta ở bên cạnh Louis mấy năm. Cô ta không nghĩ tới người thông minh lanh lợi như cô ta lại ngu ngốc chọn sai đối tượng.”

Đột nhiên Lăng Vi nhú mày chép chép miệng.

Trước kia chắc là anh rất yêu Sở Minh Y, nếu không sao tặng cho cô ta nhiều thứ như vậy?

Không biết tại sao trong lòng lại có phần không thoải mái.

Đột nhiên Diệp Đình nắm mũi cô: “Nghĩ cái gì vậy hả? Tặng cho cô ta nên em không vui hả? Sáng mai anh cũng mua cho em.”

“Em không cần.” Lăng Vi ấp úng nói: “Em có thể ăn no ngủ được liền biết đủ rồi. Mấy thứ kia đối với em mà nói chẳng có tác dụng gì.”

Lăng Vi cảm thấy mình hơi buồn cười, cô từng yêu, dựa vào đâu người ta từng yêu người khác mà cô lại canh cánh trong lòng?

Tuy hiểu đạo lý này nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Vẻ mặt Diệp Đình cười nhạt: “Ồ, ghen sao?”

Anh sờ eo cô: “Tiền tài chính là vật ngoài thân, thứ quý giá nhất của anh không phải đều cho em rồi sao?”

“Anh cho em cái gì hả?” Lăng Vi đỏ mặt, bọn họ vẫn rất thuần khiết, cô làm gì có được thứ quý giá nhất của anh cơ chứ? Ngoại trừ lần đó cô cố gắng diễn một chuyện...

Diệp Đình hừ một tiếng: “Em cái con người này... làm rồi không nhận nợ hả? Anh thật ủy khuất...” anh nắm tay cô đặt lên môi hôn một cái.

Lăng Vi đỏ mặt, sắp ngồi không yên rồi.

Diệp Đình đưa tay lên chỉ chỉ trán cô: “Nhìn tâm tư xấu xa của em kìa, thứ quý giá nhất của anh không phải trái tim anh sao? em nghĩ gì vậy hả? Trái tim của anh đều cho em, em nhìn không hiểu, nó ủy khuất lắm em biết không hả?”

Lăng Vi che mặt... ôi chao má ơi... người này quá xấu xa rồi.

Cả người Lăng Vi sắp bị thiêu đốt, cô đứng lên, chạy ra ngoài. Vừa đi được hai bước đã bị Diệp Đình bế lên.

Anh đột nhiên cười tà: “Thân ái à, em đúng là tên háo sắc... không chỉ mơ ước dung mạo của anh mà còn mơ ước Diệp đại nhân nhà anh. Em muốn thì nói với anh, em không nói, sao anh biết là em

muốn cơ chứ?”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi, không nói được một lời. Cô ôm cổ anh, cắn răng nói: “Anh... cút....”

Diệp Đình cười rộ lên, ôm cô thay quần áo đi làm.

Tới cửa công ty, Diệp Đình xuống xe ôm ngang cô lên, dọc đường rêu rao thoải mái ôm cô vào phòng thiết kế.

Dọc đường đi không ít người chạy tới xem náo nhiệt.

“Má ơi.. tình huống gì vậy? Ôm công chúa hả?”

“Trời ạ, ngược chó độc thân như thế... thật sự hay lắm sao? Nhanh đưa tôi đến bệnh viện chữa thương đi.”

Chương 311: Trăm nhánh tường vì chỉ chọn một nhánh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Được thôi, giết chúng tôi đi.” Có người che mắt: “Thật là cay mắt mà.”

Diệp Đình không thêm để ý người ngoài nhìn bọn họ như thế nào, dọc đường ôm Lăng Vi đến văn phòng của cô, cẩn thận đặt cô xuống ghế dựa, lúc này mới hôn lên trán cô một cái: “Thân ái, tối anh tới đón em.”

Lúc nói hai chữ ‘buổi tối’ anh còn nháy mắt với cô.

Lăng Vi làm bộ bình tĩnh làm như không nghe thấy...

Diệp Đình đưa tay lên xoa tóc cô, trong mắt đầy yêu thương nhìn cô một lúc mới xoay người ra ngoài.

Trong văn phòng lặng ngắt như tờ.

Không ai hỏi xem Lăng Vi nghỉ nhiều ngày như vậy, tại sao hết nghỉ làm mà còn đến muộn...

Sắc mặt Rose cực kì thối, sắc mặt cứng như hòn đá.

Tuy cô ta rất muốn mắng Lăng Vi một trận nhưng chuyện này cô ta

không quản được. Lăng Vi đi làm, có mắng cũng chỉ là ngoài mặt.

Diệp đại thần tài ra lệnh, ai dám liều chết chống lại?

Rose đi tới ném kế hoạch trước mặt Lăng Vi: “Phần văn kiện này cần vào buổi tối, cô đề xuất ý kiến, trực tiếp gửi vào hộp thư của tôi.”

Lăng Vi gật đầu liền vùi đầu vào công việc.

Thật ra Lăng Vi nghĩ muốn châm chọc một chút, tuy cô không đi làm nhưng công việc làm không thiếu. Hai khoản xe kia đều đứng tên của cô, rose không biết, lúc này cho cô sắc mặt thật là...

Làm cho cô không thoải mái.

Đám người Tony không dám như vậy, vì phương án thiết kế đưa ra phần lớn là công lao của Lăng Vi, nửa năm tiền thưởng của bọn họ đều do cô giúp lấy về.

Lăng Vi bó thạch cao ở chân không tiện đi lại, Tony vô cùng ân cần bưng trà rót nước cho cô.

Chỉ một lúc sau có người mang một bó hoa hồng tới: “Xin hỏi Lăng tiểu thư ở đâu?”

Lăng Vi mờ mịt ngẩng đầu thấy một anh chàng ôm hoa tới.

“Là tôi...”

Anh chàng kia đi tới đặt bó hoa trước mặt cô, cung kính nói: “Lăng tiểu thư, mời cô kí nhận.”

Lăng Vi kí xong, anh chàng phát hoa đưa cho cô một tấm thiệp: “Tiểu

thư, đây là hoa ngữ.”

Lăng Vi nhìn qua tấm thiệp, phía dưới có viết: “Yêu em là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời này của anh, nhớ em là chuyện đau khổ mà ngọt ngào nhất của anh, ở cạnh em là chuyện anh kiêu ngạo nhất, không có em anh như con thuyền bị lạc, hoa này chính là cả đời chỉ đưa cho một mình em. Ngụ ý: Anh chỉ chung tình với một mình em.”

... hoa ngữ này thật say mê...

Cả đời chỉ đưa một mình em.

Cái này thì không tệ...

Lăng Vi nhìn xuống dưới.

Không có tên, chỉ có ba chữ đơn giản...”Anh yêu em.”

Tự do tiêu sái, cao quý mạnh mẽ, mỗi một chữ viết ra đều nghiêm túc, trịnh trọng, hiển nhiên là.... Chữ của Diệp Đình.

“Anh yêu em...” Lăng Vi nhìn chăm chăm ba chữ kia chỉ cảm thấy xung quanh như đều là mây hồng.

“Vi Vi, hoa này ai tặng cho em vậy?” Tony đá lông nheo với cô.

Lăng Vi cười cười: “Người yêu của tôi.”

Tony mở to mắt, vẻ mặt báỉ quái nhìn cô.

Lúc này bên trong tổ 2, 3 phòng thiết kế đều chạy tới nhìn cô.

Lăng Vi nghe thấy đồng nghiệp nữ nói: “Ai vậy? Công ty của chúng ta

không phải không cho người ngoài vào sao? Người tặng hoa là ai vậy?”

Bọn họ ở chỗ này lâu như vậy chưa từng nhận được hoa từ người khác.

Judy vẫn không ưa Lăng Vi quệt miệng đi tới, hai tay khoanh ngực giọng nói chua cay vô cùng: “Ai mà biết được... người ta có bản lĩnh mang hoa vào.” Cô ta nhìn

Lăng Vi, đột nhiên bĩu môi khinh thường nói: “Cô nhìn cái bộ dạng gãy tay chân của cô, ai có thể đưa hoa cho cô đây? Nói không chừng tự mình mua cho mình, phòng má giả làm người mập thật đáng buồn cười.”

Chương 312: Trăm nhánh tường vì chỉ chọn một nhánh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này có người đụng cánh tay cô ta: “Nhỏ miệng một chút đi... cô không thấy lúc nãy là ai ôm Vi Vi vào hả?”

“Ai hả?” Judy lờm người nọ “Chẳng lẽ là tổng giám đốc nhà chúng ta sao?”

“Xí...” Người nọ cười lạnh nhìn cô ta: “Còn lợi hại hơn tổng giám đốc nhà chúng ta.”

Sắc mặt Judy lập tức thay đổi: “Ai hả? Rốt cuộc là ai?” Cô gái kia nhìn cô ta không nói gì. Đột nhiên Judy nhớ tới thời gian trước rào xào tin tức...

Chẳng lẽ là... tổng giám đốc... Đình phong quốc tế.... Diệp Đình Diệp tiên sinh? Đại cổ đông của Laroe? Nhưng mà không phải tin tức đều nói bọn họ trở mặt sao?

Judy sợ tới mức giật này người, tin nào thì cũng là tin, chứng minh hai người có quan hệ.

Judy cảm thấy đầu ong ong, Laroe có giỏi đến đâu cũng chỉ là một xí nghiệp ô tô...

Mà Đình phong quốc tế... là bao quát các ngành toàn cầu, là xí nghiệp kiệt xuất.

Bên kia nữ đồng nghiệp thấy sắc mặt cô ta tái mét, có lẽ hiểu ra, chỉ nhún vai, ý vị thâm trường nhìn cô ta.

Chỉ thấy Judy lập tức bày bộ dạng tươi cười nịnh nọt cười xấu hổ với Lăng Vi.

Lăng Vi chẳng thèm để ý tới cô ta.

Ngày hôm sau có người tới gõ cửa, là một cô gái như học sinh cấp 3, cô bé sợ hãi dò đầu xem xét: “Xin hỏi Lăng Vi bộ phận thiết kế Lăng tiểu thư ở đây sao?”

Lăng Vi ngó đầu nhìn ra: “Tôi là Lăng Vi đây.”

Cô gái mỉm cười với cô, lộc cộc chạy tới trước mặt cô, trong lòng ôm bó hoa tươi đặt trên mặt bàn: “Xin mời kí nhận.”

Lăng Vi nhìn hoa, lại nhìn, là một cây tường vi.

Tường vi đủ màu sắc, có đỏ, trắng, tím, vàng, hồng, còn một đóa tường vi Natividade (còn có thể gọi là snow rose).

Tổng cộng có bảy đóa.

Lăng Vi kí tên, cầm một tấm thiệp hoa ngữ.

Tường vi Đỏ - tình yêu cuồng nhiệt.

Tường vi hồng – lời thề tình yêu.

Tường Vi trắng - - tình yêu thuần khiết;

Tường vi vàng - mím cười mãi mãi;

Natividade - - hồi ức về tình yêu;

Tường vi đỏ- - chỉ muốn bên cạnh em;

Tường vi tím - - anh muốn cùng em đi suốt cuộc đời;

...

Lăng Vi ngọt ngào cười, chỉ thấy phía dưới có hai chữ ‘Cố Lân...’

Vẫn là chữ của Diệp Đình nhưng tại sao lại viết là Cố Lân?

Lăng Vi nháy mắt, lên mạng tìm kiếm Cố Lân, quả nhiên có mấy thông tin.

Bên trong viết: Cố Lân, thi nhân đời Minh. Từng có một bài thơ về sắc màu Tường Vi:

“Trăm trượng cây tường vi nhánh, lượn lờ thành động phòng.

Mật Diệp thúy màn trọng, nồng đậm hoa hồng cấm tẩm.

Một cái ngọc cục cờ, khiến này Chu Hạ dài. Hương Vân lạc tay áo, một tháng lưu dư hương.”

Lăng Vi...

Câu cuối cùng còn là: Hương Vân lạc tay áo, một tháng lưu dư hương...

Lăng Vi nháy mắt đỏ mặt.

Trong lòng âm thầm châm chọc: “Diệp Boss à, anh cũng biết nói có sách, mách có chứng sao? Anh cũng hóa như vậy sao? Nghĩ đẹp như vậy sao?”

Lăng Vi nghĩ nghĩ, cầm lấy bút, viết trên tấm thiệp: “Con số nào lười biếng nhất? Con số nào chăm chỉ nhất?” Viết xong đưa thiệp cho em gái kia để cô ấy đưa cho Diệp Đình.

Diệp Đình cầm thiệp, đang lúc uống nước cũng phụt ra ngoài...

“Khụ... khụ...” đáp án là lười biếng là số 1 mà chăm chỉ nhất là số 2 (1 Không làm, 2 không nghĩ)

Chương 313: Đố kỵ điên cuồng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Buổi trưa, Diệp Đình đứng giờ tới đón cô ăn cơm, Lăng Vi đang nghiêm túc làm việc. Thấy anh đi vào, cô ngược mắt thản nhiên cười với anh.

Diệp Đình nhìn mặt cô, bộ dáng này đúng là nhìn cả trăm lần cũng không chán.

Ngay trước mặt mọi người, Diệp Đình vươn tay, ôm ngang kiểu công chúa, ôm Lăng Vi ra ngoài.

“Má ơi... Tôi không chịu nổi! Sao Diệp Tổng giám đốc lại đẹp trai như vậy? Tại sao bá đạo như vậy? Tại sao không phải là bạn trai tôi?”

“Hu hu — — Tim tôi sắp vỡ nát rồi... Tôi cũng muốn có bạn trai như vậy...”

“Tim tôi đã vỡ, tôi không kém hơn Vi Vi bao nhiêu nha, tôi có cơ hội không?”

Diệp Đình ôm Lăng Vi từ phòng làm việc đi tới cạnh chiếc Cadillac limousines màu bạc... Anh nói: “Bây giờ em đi đứng không tiện, trong chiếc xe này có trang bị một ít thiết bị chữa bệnh, sau này, em ngồi xe này.”

Chó độc thân của Laroe bị ngược không thôi. Lăng Vi dĩ nhiên thu

hoạch được ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ.

Lăng Vi che mặt, show ân ái, sẽ chết sớm!

Không chừng có bao nhiêu người mắng cô là hồ ly tinh sau lưng cô!

Một màn kịch này xảy ra... khi Sở Minh Y chống gậy đi ra, toàn bộ Laroe đều chấn động!

“Cô nhìn đi... đều là đau chân... Người ta mỗi ngày được ôm đi làm, tan việc được ôm về... Sở đại mỹ nhân của chúng ta chỉ có thể tự chống gậy.”

“Cũng không phải... Người này tức chết người kia. Các người không biết sao? Trước kia Sở đại mỹ nhân của chúng ta là bạn gái Diệp tổng, sau đó chia tay Diệp tổng, mới chọn Tổng giám đốc của chúng ta. Cô nói có phải mù không? Không phải Diệp tổng mạnh hơn Tổng giám đốc của chúng ta gấp mười ngàn lần sao?”

“Suýt — — Cô không muốn sống nữa sao? Cẩn thận cô ta nghe sẽ đuổi cô.”

Mặt Sở Minh Y đầy phẫn hận trợn mắt nhìn Lăng Vi, hận không thể dùng mắt khuấy cô thành mảnh vụn!

“Lạch cạch — —” Sở Minh Y ném gậy, nhảy nhảy đi vào, ngay cả cơm cũng không ăn!

Cả người cô ta như lửa đốt! Chuyện mất mặt nhất đời này, không cái nào bằng cái này!

Nhưng cô ta hiển nhiên đánh giá cao mình, vừa nhảy hai bước, đã không chống được, té lăn xuống đất. Nhân viên bên cạnh lập tức đi

tới đỡ cô ta, Sở Minh Y lại tức giận đẩy ra: “Cút ngay! Tôi cần các người đỡ! Cút ngay — —” Cô ta thở phì phò đẩy từng người một tới đỡ cô ta ra.

Trên mặt Sở Minh Y không nén giận được, lại đi cầm gậy, chống gậy đi vào thang máy.

Cô ta thở phì phò đi tới phòng làm việc của Lộ Dịch, thừa dịp anh ta đang nghe điện thoại, Sở Minh Y nhìn lướt qua tài liệu trên bàn làm việc anh ta, vừa vặn đề án tổ thiết kế số một vừa giao nộp, đặt trên bàn anh ta. Ở trên cùng là thiết kế của Lăng Vi.

Sắc mặt Sở Minh Y âm trầm, làm bộ chống gậy không vững, đổ ly cà phê nóng hổi lên giấy!

“Tôi cho cô đắ ý! Tôi cho cô lấy huê hồng! Tôi cho cô dụ dỗ đàn ông! Tôi cho tiện nhân cô không có được gì!” Sở Minh Y thầm nguyền rủa Lăng Vi mấy chục lần.

Lộ Dịch nghe tiếng, quay đầu nhìn, bản thiết kế của Lăng Vi đều bị cà phê làm ướt! Anh ta sững sốt, nhướn mày, dữ tợn trợn mắt nhìn cô ta: “Cô không có đầu óc?”

Điện thoại anh ta còn chưa cúp, đầu bên kia hiển nhiên sợ hết hồn.

Chương 314: Đổ kỵ điện cuồng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lộ Dịch ném điện thoại lên bàn, xoay người, đi về phía Sở Minh Y, tát lên mặt cô ta!

“Không có đầu óc thì rút về nhà cho tôi! Người vứt cô còn ít?” Lộ Dịch tức giận vỗ ngực, lại tát má phải cô ta một bạt tai.

Mặt Sở Minh Y sưng đau, chuyện xảy ra quá nhanh, cô ta nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Đồ đàn bà dâm loạn cô! Mỗi ngày đều mong tôi chết! Tôi chết, cô mới có thể đi tìm Diệp Đình đúng không?” Lộ Dịch lấy túi giấy ra, “rào” ném hình lên mặt Sở Minh Y, tất cả đều là hình sáng nay cô ta đến biệt thự Diệp Đình.

Sở Minh Y kinh ngạc, nước mắt lập tức rơi xuống.

Ủy khuất, không phục, đủ cảm giác xông lên đầu. Cổ họng cô ta nghẹn ngào, hít mũi, nước mắt chảy xuống.

Cô ta che mặt sưng, gào giọng thét: “Lộ Dịch! Tên khốn kiếp anh! Anh dám đánh tôi! Lúc anh theo đuổi tôi, còn nói giao tất cả của anh cho tôi! Anh nhìn đi, anh cho tôi cái gì?”

Sở Minh Y cuồng loạn hét: “Anh ngoại trừ cho tôi một đồng tuổi tác! Anh cho tôi cái gì? Tôi muốn mua xe mới, anh nói kinh phí eo hẹp, tôi

nói mua nhà, anh nói phải đóng thuế!”

Cô ta thở hổn hển ném gậy!

Lại ném túi xách mình, kéo quần áo mình, hét: “Anh nhìn túi này của tôi đi, đã là kiểu ba tháng trước! Anh nhìn bộ đồ này của tôi đi, đựng hàng với Lisa, anh có biết không? Còn đồng hồ đeo tay này là quà sinh nhật anh tặng tôi năm trước! Anh đã hai tháng không tặng quà tôi! Anh còn luôn miệng nói thích tôi, nói yêu tôi?”

Lộ Dịch chán ghét nhìn cô ta: “Sở Minh Y, tôi cho cô tất cả tình yêu của tôi, cái này chẳng lẽ không đáng giá bằng mấy cái đồng hồ, túi xách, quần áo rách rưới kia của cô?”

Anh ta thất vọng triệt để! Xoay người đi tới cạnh vi tính, mở văn kiện, bấm in, in bản vẽ của Lăng Vi lần nữa. Sở Minh Y giận đến mức muốn giết người! Cô ta vừa làm đồ cà phê không có tác dụng gì?

Nhìn dáng vẻ như quỷ muốn ăn thịt người của cô ta, Lộ Dịch phì cười, giơ tay, hất xấp tài liệu trên bàn!

Anh ta quay đầu, mắt lạnh liếc cô ta: “Sở Minh Y! Năm năm! Đồ tôi tặng cô ngay cả có tình yêu cũng có thể mua, có cần tôi đưa cho cô coi không?”

Anh ta đột nhiên lớn giọng, lớn đến rung trời!

Tại Sở Minh Y bị chấn động, vang ong ong.

Lộ Dịch nhíu mày, anh ta đau lòng ôm đầu! Tựa như đã hiểu thấu: “Sở Minh Y, cô không phải người tôi thích! Cô vẫn luôn không phải! Cô vẫn luôn tạo ra giả tượng cho tôi! Cô cho tôi thấy, chẳng qua là dáng vẻ hư ảo do cô tạo ra! Người tôi thích, xưa nay đều không phải

là cô! Nếu cô không chịu được tôi, vậy tôi tác thành cho cô! Chúng ta chia tay!”

Chia tay!

“Anh nói chia tay?” Nước mắt Sở Minh Y đang rơi xuống bỗng nhiên dừng lại.

Giọng cô ta run rẩy, không dám tin vào tai mình.

Lộ Dịch vô cùng kiên định nói: “Đúng, chúng ta chia tay. Điều cô muốn, tôi vĩnh viễn không thỏa mãn được. Hy vọng cô tìm được hạnh phúc thuộc về cô.”

Lộ Dịch quay mặt đi chỗ khác.

Sở Minh Y đứng như tượng gỗ. Đây là... xảy ra chuyện gì?

Tim cô ta nháy loạn. Cô ta đã hoàn toàn ngây ngốc!

Không có Lộ Dịch, sau này cô ta sống thế nào?

Diệp Đình hiển nhiên không có trong tay cô ta, sao cô ta có thể bỏ Lộ Dịch?

“Không được! Tôi không đồng ý! Có chết tôi cũng không chia tay với anh!”

Lộ Dịch cười thảm, sắc mặt ngày càng lạnh, anh ta lấy thư sa thải ra, điền tên Sở Minh Y vào.

Ký tên mình, sau đó, gửi cho giám đốc Bộ nhân sự.

Anh ta ném bút, nhìn thẳng vào Sở Minh Y.

Ánh mắt Lộ Dịch cực kỳ hung mãnh (hung dữ mạnh mẽ)! Trong nháy mắt khiến lưng Sở Minh Y phát rét — —

Lộ Dịch... Anh ta làm thật!

Chương 315: Hãm hại? Ha ha... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cầm thư sa thải của cô, cút — —”

Lộ Dịch giơ tay, ném thư sa thải vào mặt Sở Minh Y.

Sở Minh Y đưa tay ngăn — — Tờ giấy kia rơi xuống đất, mắt cô ta đỏ ngầu nhìn chăm chăm tờ giấy kia, trong lòng tràn đầy sỉ nhục!

Sỉ nhục kia làm cô ta siết chặt quả đấm, móng tay cũng đâm vào trong thịt!

Cô ta nhìn chăm chăm Lộ Dịch, chất vấn từng chữ từng chữ!

“Anh dựa vào gì mà đuổi tôi? Tôi cần cù ở công ty năm năm! Anh không có quyền này!”

Lộ Dịch lạnh lùng liếc cô ta, gằn từng chữ: “Cô làm việc ở Laroe, năm năm, thân là Phó tổng giám Bộ ý tưởng, lại không có cống hiến gì cho công ty!”

Lộ Dịch đưa tay cầm chuột, mở một văn kiện, ánh mắt anh ta hung ác, cắn răng liệt kê từng cái một: “Tháng 6 năm 2012, cô sa thải Mary chỉ vì cô ấy vô tình làm dơ quần áo cô. Tháng 7 năm 2012, cô sa thải Hill vì anh ta chỉ ra bản thiết kế của cô có vấn đề. Tháng 12 năm 2012, Bill được hạng nhất thiết kế cuối năm, cướp sự nổi trội của cô, cô đối xử anh ta và người nhà anh ta thế nào? Chuyện sau đó, còn

cần tôi liệt kê từng cái không?”

Sở Minh Y nhìn anh ta chăm chăm, ánh mắt đỏ thẫm tựa như có thể nhỏ ra máu — —

Lộ Dịch vô cùng thất vọng nhìn cô ta: “Sở Minh Y! Cô ở lại chỉ có thể mang đến tai hại cho công ty! Mời cô đi!”

“Lộ Dịch!”

Sở Minh Y xông lên cào mặt anh ta: “Anh muốn giết tôi sao? Anh trực tiếp giết chết tôi! Anh giết tôi!”

Lộ Dịch đẩy cô ta ra, đưa tay ấn điện thoại nội tuyến: “Mời bảo vệ vào!”

Sở Minh Y liên tục lui về sau...

Nhìn Lộ Dịch như nhìn quỷ, không nghĩ tới anh ta lại lòng dạ ác độc như vậy! Anh ta muốn chia tay với cô ta, còn khiến cô ta thất nghiệp!

“Đồ cầm thú anh!”

Lộ Dịch lạnh lùng liếc cô ta, sau đó, cửa mở ra, có bốn bảo vệ đi vào. Lộ Dịch vung tay, bốn người kia liền đỡ Sở Minh Y ra ngoài.

Mắt Sở Minh Y đỏ ngầu, vành mắt sắp nứt: “Lộ Dịch — — anh chết không được tử tế! Lấy tay bắn của các người ra!”

Lộ Dịch lạnh lùng nhìn cô ta.

Tựa như nhìn người xa lạ, mà không phải là vị hôn thê anh ta yêu năm năm.

Anh ta cầm điện thoại, gọi cho trợ lý: “Lập tức mở hộp báo, tôi và Sở Minh Y chính thức hủy bỏ hôn ước!”

Sở Minh Y bị sa thải! Bị từ hôn!

Lập tức gây làn sóng lớn ở đảo El Hierro*!

(*) El Hierro, cũng được gọi là Isla del Meridiano, là một hòn đảo nằm xa nhất về phía Nam cũng như về phía Tây thuộc quần đảo Canaris của Tây Ban Nha.

Khi Lăng Vi biết tin, khiếp sợ vì sự tuyệt tình của Lộ Dịch.

Bị chia tay, đối với một người phụ nữ mà nói đã là đả kích trí mạng, còn thất nghiệp cùng một lúc! Hai người còn tiết lộ hủy bỏ hôn ước trước truyền thông...

Đối với Sở Minh Y luôn sống trong nhung lụa, cao cao tại thượng mà nói, chẳng phải tương đương với tai nạn chết người sao?

Sở Minh Y luôn dựa vào đàn ông nuôi, bây giờ ngay cả công việc cũng bị mất, không phải là tương đương với đẩy cô ta xuống địa ngục sao?

Sau này... cô ta sống thế nào?

Trong lòng Lăng Vi ưu sầu, nhưng cũng sẽ không đồng tình với Sở Minh Y.

Chỉ cảm thán, Lộ Dịch thật ác: “Yêu thì nâng trên tay, ghét thì đẩy vào vực sâu....”

Lộ Dịch, người này thật đủ ác!

Cả buổi chiều, toàn bộ Laroe đều bàn luận về Sở Minh Y và Lộ Dịch.

“Nhân phẩm cô ta cũng có vấn đề, nếu không phải lòng tham không đáy, sao sẽ rơi vào kết quả này...”

“Đúng! Lộ Dịch yêu cô ta như vậy... Hận không thể giao tất cả của mình cho cô ta! Tôi thật sự thấy không đáng thay Lộ Dịch!”

Lăng Vi thầm nghĩ: Ban đầu, cô ta không quý trọng Diệp Đình là mất cô ta bị mờ! Bây giờ lại phụ lòng Lộ Dịch, hiển nhiên... nhân phẩm của Sở Minh Y có vấn đề...

Chương 316: Hãm hại? Ha ha... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lại có người nói: “Tổng giám đốc của chúng ta một lòng một dạ như vậy. Cả trái tim cũng cho cô ta, lại bị cô ta chà đạp! Đau lòng thay Lộ Dịch ba giây.”

Một người phụ nữ khác nói: “Chia tay cũng tốt, sau này chúng ta đều có cơ hội!”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười: “Đúng nha, chúng ta phải cảm ơn Sở đại mỹ nhân.”

...

Tin Sở Minh Y bị sa thải trở thành vấn đề được thảo luận trong phòng giải khát.

Rose cũng không thích cô ta, người phụ nữ kia chính là một phế vật! Làm Phó tổng bộ ý tưởng ở Laroe năm năm, lại không có đóng góp gì! Còn sa thải mười mấy nhân tài của Bộ ý tưởng.

Còn nhớ ba năm trước, Sở Minh Y phạm sai lầm lớn đủ chết người! Lại không muốn chịu trách nhiệm, liền hãm hại một nữ nhân viên.

Lúc ấy, Rose cũng biết chuyện, nhưng Sở Minh Y nói, nếu cô giữ bí mật giúp cô ta, liền đề nghị Lộ Dịch thăng chức cô làm giám đốc Bộ thiết kế.

Rose dưới sự uy hiếp dụ dỗ của cô ta, thỏa hiệp...

Sở Minh Y giữ được mình, Rose thăng chức. Còn cô gái bị Sở Minh Y hãm hãi ngồi tù thay cô ta...

Nghĩ tới những chuyện cũ này, trong lòng Rose lại không có một tia áy náy, có lẽ thời gian lâu dài, từ từ chết lặng.

Chạng vạng tối, trước khi tan sở, Rose đột nhiên nhận điện thoại từ một vị thần bí...

Rose hoài nghi bắt máy, liền nghe người trong điện thoại lạnh giọng ra lệnh: “Rose, làm bộ như không xảy ra chuyện gì, đừng ngạc nhiên!”

Rose nghe ra giọng đối phương, là Sở Minh Y... Rose “ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

Sở Minh Y hạ thấp giọng, khàn khàn nói: “Tôi rời khỏi Laroe, vị trí Phó tổng Bộ ý tưởng liền trống không. Đây là cơ hội tốt nhất của cô!”

Rose làm bộ phê chuẩn văn kiện, lạnh giọng hỏi: “Cô tốt bụng như vậy? Sẽ giúp tôi?”

Cô nghe Sở Minh Y cười lạnh: “Chúng ta đôi bên cùng có lợi. Lãng phí hại tôi lắm như vậy, dựa vào cái gì mà cô ta có thể sống thoải mái? Cô chỉ cần giúp tôi một chuyện nhỏ, tôi có thể giúp cô ngồi lên vị trí Phó tổng! Rose, bỏ qua cơ hội này, cả đời này cô không có cơ hội khác.”

Chờ Sở Minh Y nói kế hoạch xong, Rose cúp điện thoại, cầm một xấp tài liệu, đi ra phòng làm việc.

Lúc này, còn mười phút tới giờ tan việc.

Cô ta cầm xấp tài liệu, ném trước mặt Lăng Vi.

Lăng Vi đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan việc, thấy cô ta ném tài liệu, nhúu mày hỏi: “Thế nào?”

Biểu tình Rose bình tĩnh nói: “Phần bản vẽ này vô cùng quan trọng, là bản vẽ sửa đổi cuối cùng của kiểu mới đưa ta thị trường. Cấp trên muốn gấp, ngày mai phải dùng, hôm nay tổ hai và tổ ba cùng sửa cho tốt.”

Lăng Vi cầm bản vẽ, nhìn chung quanh.

Tony, Brooke, Horgos phiên não khế nguyên rửa mấy câu. Nhân viên hai tổ tới lấy bản vẽ, đều ý vị thâm trường nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi sầu não, giống như người bắt làm thêm giờ không phải là “Thịt bằm” mà là cô vậy.

Khi dễ người ta sao?

Cái nôi này, Lăng Vi tỏ ý không gánh!

Lăng Vi đứng lên, thản nhiên nói với “Thịt bằm”: “Giám đốc, tôi cũng không phải tổ trưởng, tài liệu này cũng không nên do tôi đi phát đúng không?” Nói xong, liền ném tài liệu cho Tony.

Tony ai oán nhìn Lăng Vi.

Cuối cùng vẫn nhận lấy tài liệu, oán hận trợn mắt nhìn “Thịt bằm”. Tối nay anh ta có hẹn, cực kỳ quan trọng! Anh ta và bạn trai anh ta đã

một tuần không gặp, thế rất tốt! Làm thêm giờ! Mẹ nó!

Bộ khác đều tan việc, chỉ có Bộ thiết kế toàn ở lại, cố gắng phần đấu cùng bản vẽ...

Chương 317: Bị cướp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong văn phòng tiếng oán than đầy trời...

“Thịt băm” không về văn phòng của mình mà ngồi đối diện với Lăng Vi, giống như giám thị bọn họ làm việc vậy.

Lăng Vi bất mãn nhìn cô ta.

Buồn cười, cô ngẩng đầu trừng ‘thịt băm’ đúng lúc thịt băm cũng đang trừng cô.

Phải nhin, đây là tình huống gì đây?

“Thịt băm” vì trả thù cô khiến cho toàn thể nhân viên phòng thiết kế tăng ca, vậy mà còn mặt mũi trừng người khác?

Tuy sơ đồ phác thảo cần gấp nhưng mà không phải tăng ca thì mới xong.

Lăng Vi đau chân muốn chết, ngồi lâu không hoạt động, chân tê rần không thể cử động.

Cô chẳng dám uống nước sợ uống rồi lại đi toilet, cô đi đứng bất tiện cũng không thể để Tony đỡ cô đi wc được...

Đồng hồ báo 11h, Diệp Đình gọi tới: “Vẫn chưa xong việc sao?” giọng điệu của anh không vui.

Anh vừa mở hội nghị, xử lý hết công việc thì phát hiện 11h rồi.

Không nghĩ Lăng Vi còn đang ở công ty.

Nghe giọng điệu này Lăng Vi có thể tưởng tượng được... gương mặt tuần tú kia đang đen đến mức nào...

“Anh chờ đã... em ra ngoài nói chuyện...” Lăng Vi cầm điện thoại khó khăn đứng lên, cô chống gậy ra ngoài hành lang văn phòng.

Cô dựa vào tường ủy khuất kêu một tiếng: “Em vẫn chưa xong việc... hạng mục mới cần lên gấp, cần thay đổi bản thảo.”

Diệp Đình tức giận nói: “Công ty các em lừa em mới nói vậy, không cần lừa anh.”

“...” Lăng Vi kêu la: “Anh cho là em muốn sao? Anh về nhà trước đi, tối nay em ngủ ở kí túc xá công ty.”

Nói xong liền tắt máy.

Diệp Đình vô cùng buồn bực, anh quán lý nhiều sản nghiệp như vậy cũng chẳng bận như cô.

Bụng hỏa liền gọi điện cho Henry.

“Alo... anh ba, hơn nửa đêm còn gọi tới có cho người ta ngủ không vậy?” Henry mơ màng, người đẹp trong lòng nằm đó, âm thanh của anh ta khàn khàn.

Diệp Đình hừ một tiếng, đôi mắt phượng híp lại, giọng điệu không vui trách mắng: “Đi ngủ? Ngược lại cậu còn có thể ngủ được? Bộ phận

thiết kế còn đang tăng ca đấy. Quản lý bộ phận thiết kế làm ăn kiểu gì vậy? Công việc không hoàn thành còn bắt tăng ca hoàn thành? Chút công việc còn làm không xong tại sao cô ta còn ngồi được vị trí đó?”

Henry đang ôm mỹ nữ hôn một cái, đột nhiên bị gài không khỏi sợ tới mức giật mình!

Sau lưng Henry chợt lạnh, theo bản năng phun ra một câu: “Tên nào muốn chết dám chọc anh trai em? Lão tử giết chết cô ta!”

Sa đó không nghe thấy người đối diện nói gì nữa, hơn nửa ngày Henry mới hòa hoãn lại, bộ phận thiết kế? Ai đang ở bộ phận thiết kế? Choáng... đó là... Henry cầm điện thoại vội vàng nói: “Là vì chị dâu sao? Chị dâu còn chưa tan việc sao? Anh... anh bớt giận, em lập tức gọi điện cho bộ phận thiết kế tan việc.”

Henry tắt máy lập tức gọi điện thoại cho ‘thịt băm’.

Rose vừa thấy là điện thoại của tổng giám đốc Henry, kích động ngay cả con trùng buồn ngủ cũng chạy mất.

Vội vàng hắng giọng một cái, khước miệng gọi lên.

Âm thanh sung sướng nói với loa điện thoại: “Alo... tổng giám đốc, tôi là Rose quản lý bộ phận thiết kế.”

Chỉ nghe bên kia vang lên âm thanh không kiên nhẫn: “Alo? Thịt băm sao? Nhanh cho Lăng Vi tan ca, các người tăng ca không cần bắt cô ấy theo. Cô có mắt nhìn chút đi, bớt chọc phiền toái cho tôi có biết không hả?”

“Bốp - -” cúp điện thoại.

Rose chỉ cảm thấy trước mắt băng tuyết đầy trời, mùi dấm đóng băng.

Mí mắt cô ta lập tức bắn về Lăng Vi, ánh mắt lạnh lẽo đầy mùi nhon.

Rose từ chỗ ngồi đứng lên đi về phái Lăng Vi.

Chương 318: Bị cướp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai tay khoanh ngực đứng trước mặt Lăng Vi nhìn Lăng Vi như động vật quý hiếm.

Lăng Vi bị cô ta nhìn sờn cả da gà.

“Cô có thể tan làm.” Giọng điệu băng quơ, mọi người trong văn phòng đều ngẩng đầu nhìn Lăng Vi.

Tổ 2, 3 bộ phận thiết kế đều nhìn qua.

Lần này Lăng Vi trở thành đối tượng để người ta chỉ trích.

Lăng Vi cầm bút ở đầu ngón tay xoay xoay, nhẹ nhàng hỏi: “Tôi có thể tan làm vậy người khác cũng có thể đúng không? Quản lý cô muốn tôi được đặc cách lại vừa hay kéo thêm thù hận cho tôi đấy.”

Rose đương nhiên không dám nói là ý của tổng giám đốc, ánh mắt cô ta thâm trầm như đang suy xét tiền căn hậu quả.

Hơn nửa ngày mới lạnh lùng nhìn mọi người: “Đều tan làm hết đi, có gì chưa xong ngày mai lại làm.”

Tony nháy mắt với Lăng Vi.

Đoàn người tan làm, chạy ra ngoài như điên sợ Rose đổi ý.

Tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn mình Lăng Vi. Cô cho bản thảo vào túi định về nhà cố thêm 2h làm xong.

Cô đi đứng bất tiện, chống gậy đi từng bước nhỏ ra ngoài.

Đến cửa Laroe, xe của Diệp Đình còn chưa tới.

Từ công ty Diệp Đình tới đây chừng hơn 20ph, Lăng Vi nhìn di động, chắc sắp đến rồi.

Ngoài cửa Laroe chỉ còn mình cô đứng đó.

Cô mặc váy trắng, tóc dài... đứng dưới ngọn đèn đường thật sự là... có hơi dọa người.

Cô chống gậy từ từ đi về phía trước.

Ban đêm thật lạnh, gió đêm lạnh lẽo phẩy tung lọn tóc cô.

Đi trong bóng đêm như vậy cảm giác cả người thoải mái hơn.

Đang chống gậy đi về phía trước.

Đột nhiên... Lăng Vi cảm thấy có trận gió ập tới.

Cô quay đầu chỉ thấy một kẻ lang thang gầy yếu xông tới muốn giật túi của cô.

“Á...” Lăng Vi thét chói tai, tên kia cầm được túi chạy về phía trước.

Lăng Vi cầm chặt không buông bị kéo vài bước.

Chân cô rất đau nhưng vẫn không buông, trong túi không nhiều đồ,

ngoại trừ tiền, điện thoại, chi phiếu và tư liệu bản vẽ thì còn có một thứ... rất quan trọng.

Viên đạn Diệp Đình đưa cho cô cô không muốn đánh mất.

“Buông, buông tay! Không thì tôi đục vào cô đấy.” tên lang thang kia cầm dao găm lóe sáng.

Lăng Vi nhìn chăm chăm con dao, sắc mặt trắng bệch.

Tên kia cầm dao quơ quơ như muốn dọa cô.

Lăng Vi nhìn chăm chăm con đường lại ngẩng đầu nhìn hắn ta, cô phát hiện tinh thần của hắn không bình thường, anh nhìn cô và người khác không giống lắm.

Lăng Vi có chút sợ hãi.

Tên kia thấy cô sững sốt liền vung dao đâm đâm, thấy cô ngây ngốc liền giật túi. Hắn cực kì gầy yếu, sức lực không lớn, dùng hết sức giật cái túi tóm đi.

Lăng Vi nóng nảy.

Cô đi đứng không tiện, đi một bước không đi được nữa, dưới tình thế cấp bách liền cầm gậy nện vào đầu hắn ta.

Tên kia lung lay, đầu như ong lên. Hắn ta ôm đầu xoay người hung ác nhìn cô. Hắn nhào qua giơ dao muốn đâm cô.

Lăng Vi sợ tới mức ngừng thở, sắc mặt trắng bệch giơ gậy ngăn lại, dao găm đục vào gậy.

Phập... một tiếng va chạm kinh sợ vang lên.

Chương 319: Người xa lạ.. Lại quen thuộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếng gậy và dao găm chạm vào nhau sau đó cả hai đồng thời rơi xuống đất, âm thanh vang lên cực kì thanh thúy.

Hai người đều bị chấn động.

Lăng Vi nhìn thấy được khuôn mặt kia không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy. Cô cẩn thận nhìn nhưng không thể nghĩ ra.

Hắn ta là ai vậy?

Lăng Vi cũng hiểu hắn ta không phải là dạng hung ác gì, nhất định bị đối quá mới đi cướp túi của cô. Lăng Vi theo bản năng bắt lấy tay anh ta: “Anh đói bụng hả? Tôi mang anh đi mua đồ ăn.”

Cô nói tiếng Trung, mắt nhìn chăm chăm hắn ra, biểu tình cực kì bình tĩnh.

Hắn ta nhìn cô chăm chăm không hề nhúc nhích giống như nghe hiểu lời cô. Cô không hề ghét bỏ hắn bẩn thỉu, dịu dàng nắm lấy tay hắn.

Hắn nhìn chăm chăm cánh tay trắng nõn của cô, ánh mắt đột nhiên dịu dàng.

Lăng Vi thoải mái trấn an hắn: “Tiền của tôi đều cho anh, anh đừng

sợ. Anh đói bụng sao? Tôi đưa anh đi ăn gì đó.”

“...” kẻ lang thang kia nhìn cô vẫn không nhúc nhích.

Lăng Vi chỉ chỉ chân mình, cố gắng nói nhỏ nhẹ: “Anh nhìn chân tôi đi, đi đường không được. Anh muốn cướp túi của tôi, tôi cũng không đuổi kịp. Nhưng mà bên kia có camera. Anh cướp gì của tôi nhất định sẽ bị bắt. Không tới vài ngày đồ của tôi cảnh sát sẽ tìm về. Nhưng mà thứ tôi quý trọng bị mất đi. Anh hiểu không? Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn đồ. Nó rất quan trọng với tôi, là quà người tôi yêu tặng cho tôi. Nói không phải là thứ đáng giá gì nhưng nói là minh chứng cho chúng tôi gặp nhau, tôi cực kì quý trọng nói, tôi chỉ muốn cầm lại nói.”

“...” kẻ lang thang đỏ mắt, trong mắt ngấn nước, nước mắt muốn trào ra.

Lăng Vi vội vàng nắm tay hắn ta, cảm giác quen thuộc này là sao vậy?

Nhưng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy người này càng đứng nói là quen...

Cô đưa tay lau nước mắt cho hắn ta, không hề ghét bỏ mặt hắn ta bẩn. Hắn lại né tránh nhưng cuối cùng vẫn không vùng vẫy.

Lăng Vi vỗ về mặt hắn ta, đau lòng nhìn hắn ta, thành khẩn nói: “Tôi chỉ muốn hai thứ này, còn lại đều cho anh được không?” Cô cẩn thận cầm túi, mở khóa, cầm viên đạn và bản thảo, bản thảo là cơ mật của công ty, nếu bị đối thủ nhìn thấy, cô chịu tội nhiều lắm...

Kẻ lang thang nhìn cô, lúc cô cầm bản thảo trong tay, kẻ lang thang như tan vỡ, hắn nhìn chằm chằm bản thảo, đột nhiên ôm đầu hét lên.

“Áaaa... người xấu. Các người đều là người xấu. Cô giết chết con gái tôi, giết chết vợ tôi, tôi muốn giết cô.” Đột nhiên hấn cúi người cầm dao vung về phía Lăng Vi.

Gương mặt đầy thù hận.

“Á...” quần áo Lăng Vi bị trúng dao rách ra, nháy mắt máu tươi chảy ra.

Hấn ngoan độc đẩy cô.

Lăng Vi chấn kinh, che cánh tay phải đang chảy máu ngã ngời dưới đất. Kẻ lang thang điên cuồng chạy đi, còn mang cả túi của cô đi.

Dưới tình thế cấp bách, Lăng Vi hét ‘Bạo Phong!’ Cô không muốn Bạo Phong xuất hiện tránh cho kẻ lang thang kia vị hoảng sợ, cô rõ ràng đã trấn an được hấn rồi... lại không nghĩ hấn đột nhiên nổi điên.

Lăng Vi đè lại chiếc nhẫn.

Hai chữ ‘Bạo Phong’ vừa cất lên, giây lát đó liền thấy phần phật một tiếng, mười mấy người từ những nơi khác nhau đi về phía cô.

Trong đó có bốn người đàn ông biểu tình nghiêm túc đến trước mặt cô.

Bốn người kia không hề cường tráng, có một người đeo kính cộng càng vô cùng lịch sự, có người hất tóc, có người cao lớn tóc húi cua cực kì đẹp trai, người cuối cùng mặt mày trẻ con như Conan vậy..

Chương 320: Người xa lạ.. Lại quen thuộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vội vàng giơ tay chỉ kẻ lang thang kia: “Nhanh đuổi theo hắn, mang hắn trở về gặp tôi, đừng tổn thương hắn.”

“Vâng! Phu nhân!” bốn người kia đều là tổ trưởng các tổ, lập tức hạ lệnh cho người đuổi theo người kia.

Lăng Vi cực kì đau chân, lúc này cả người chẳng còn sức lực, trong lòng đang nghĩ người kia rốt cuộc là ai.

Cô ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, trong tay nắm chặt viên đan kia...

Viên đan này... là Diệp Đình để lại trong nhà cô.

“Bùm - - bùm bùm!” Lăng Vi đột nhiên nghe thấy tiếng có người nhảy sông tự vẫn. Sau đó anh chàng tới húi cua và anh chàng đeo kính gọng vàng đi tới báo cáo với cô: “Phu nhân, lúc chúng tôi sắp đuổi kịp được người đó thì dưới tình thế cấp bách hắn liền nhảy xuống sông, số 3 và số 4 đã đuổi theo rồi.”

Lúc nói chuyện, người đàn ông đeo kính tuy diện mạo lịch sự nhưng giọng điệu nói chuyện lại không cao không thấp, cực kì cứng ngắc.

Lăng Vi nhìn bọn họ: “Xưng hô các anh như thế nào đây?”

Người đàn ông đeo kính gọng vàng tự giới thiệu: “Tôi là số 2 của Bạo

Phong, Kim Trạch.”

Nói xong lại nhìn người đàn ông tóc húi cua đẹp trai: “Đây là số 1, Chân Dũng.”

Lăng Vi gật đầu.

Kim Trạch liền hỏi: “Phu nhân có gì muốn phân phó nữa không?”

Lăng Vi lắc đầu: “Không có việc gì nữa.” vừa nói xong, một chút liền thấy hai người biến mất trong màn đêm.

Lăng Vi thầm nghĩ hơn nửa đêm các người không thể đứng thêm chút nữa sao?

Dưới ngọn đèn đường cô như cô hồn lẻ loi ngồi dưới đường.

“...” đột nhiên tiếng động cơ vang lên.

Sau đó một chiếc siêu xe Lamborghini chạy tới dừng ngay trước mắt, hốc mắt Lăng Vi nóng lên.

“Vi Vi - - “

Diệp Đình nhanh chóng dừng xe, từ trên xe nhảy xuống, anh chạy từ xa, hiển nhiên sốt ruột khi thấy cô.

Diệp Đình vọt tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, trong mắt đầy lạnh lùng và thương tiếc: “Xảy ra chuyện gì? Sao lại không ở bên trong chờ anh? Em chạy tới đây làm gì”

Anh đưa tay ôm cô lên.

Tay trái cô ôm bả vai, bàn tay đầy máu.

Trong không khí có mùi máu khiến Diệp Đình phát cuồng. Trong nháy mắt mắt ánh hừng hực ngọn lửa, Lăng Vi an ủi anh: “Em không sao, xước da một chút thôi, tay không sao cả, chân hơi đau thôi...”

Bị anh ôm như vậy, nước mắt ứa khuất rơi xuống, nước mắt đảo quanh hốc mắt nhưng nước mắt như nam châm cứ đảo quanh mãi không chịu rơi.

Diệp Đình đau lòng muốn chết, ôm cô lên xe: “Bạo Phong đâu? Em gặp nguy hiểm sao không gọi bọn họ?”

“Kêu.. nhưng mà tên lang thang kia cướp túi của em bị bọn họ đuổi theo rồi.”

Lăng Vi chôn mặt nơi hõm vai anh, cảm giác bá đạo quen thuộc khiến cho cô muốn khóc hơn.

“Không có việc gì, đừng sợ.” anh nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên ghế, xoay người khởi động xe nhanh như chớp lái tới bệnh viện gần nhất.

Lăng Vi nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, trong lòng ngàn vạn suy nghĩ.

Cô không phải là người yếu ớt, nhưng dần không chịu nổi rồi.

Thương trường... luôn có chuyện khiến người ta tan vỡ, không nhất định là nhiều dả kích nhưng lại chồng chất đau xót, nháy mắt có thể đánh gục thần kinh của một người yếu ớt.

Diệp Đình dùng một tay cầm lái, tay kia nắm chặt tay cô. Lăng Vi giãy giụa nhưng không tránh được. Cô quay đầu nhìn anh.... Gương mặt

anh như phủ một tầng băng, Lăng Vi cắn môi nói: “Trên tay em đều là máu, đừng để vết bẩn dính lên người anh.”

Anh nắm chặt bàn tay cô.

“Cũng không phải lần đầu tiên, lại vẫn già mòn cái láo cái này?” Lăng Vi nghĩ tới lần trước cô bị đau bụng... anh còn giúp cô xoa bụng. Mà lần này, anh vẫn gắt gao địa nắm tay cô... Gắt gao nắm lấy.

Nước mắt lập tức rơi xuống... như hạt trân châu cứ thế mà rơi.

Lập tức lệ chảy thành dòng.

Ủy khuất mím môi, nước mắt làm sao cũng không nhìn được.

Chương 321: Lộ vết thương cho người xem (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình dừng xe, nghiêng người ôm cô, Lăng Vi tựa vào đầu vai anh, mặt vùi vào hõm vai anh, nước mắt thấm ướt áo anh.

Diệp Đình bị nước mắt cô làm cho đau lòng, tim sắp vỡ đi.

“Đừng sợ, anh sẽ tìm ra người kia.”

Lăng Vi hít mũi nói: “Không biết tại sao, em cảm thấy anh ta như một người thân của em...”

“Người thân?” Diệp Đình nhíu mày, anh hôn trán cô, nói: “Anh tìm anh ta giúp em.”

Anh nổ máy, nhanh chóng đến bệnh viện, Diệp Đình xuống xe, đi vòng qua bên cô.

Anh đưa tay mở cửa, động tác cực nhẹ nhàng, ôm cô xuống xe.

Trên mặt Lăng Vi còn dính nước mắt, anh cúi người, khẽ hôn mặt cô: “Đau lắm không?”

“Không đau...” Lăng Vi ủy khuất sắp không khống chế được tâm tình mình.

Thật ra cánh tay chỉ rách chút da, cô ủy khuất, vô cùng ủy khuất.

Không chỉ vì những chuyện xảy ra gần đây, mà nghĩ tới nhiều năm qua luôn cô độc... Làm gì, đều có một mình cô.

Ngón tay bị thương cũng không có ai hỏi. Té bể đầu cũng không có ai quan tâm. Chân chảy máu cũng không có ai đau lòng. Ngay cả dì cả tới cũng là hàng xóm nói cho cô kiến thức căn bản.

Thời gian lâu dài, cô hiểu được, có bị thương hay không, người có thể đau lòng thay bạn, chỉ có thể là chính bạn.

Ai cũng không muốn ủy khuất, nhưng muốn không ủy khuất, phải có bản lĩnh không bị ủy khuất.

Cho nên, từ năm 12 tuổi, bất kể bị thương nặng nhẹ, bệnh nặng hay cảm nhẹ, cô đều che giấu, không để bất kỳ ai nhìn thấy.

Một lần lại một lần, một mình cắn răng chịu đựng.

Thậm chí có một lần sốt cao, chú đi vùng khác, cô không có tiền đi bệnh viện, thiếu chút nữa sốt chết, vẫn là chính cô tìm sách về thuốc, nấu nước tỏi, lấy rượu cồn lau mình hơn nửa đêm mới hạ sốt.

Nghĩ tới đây, mũi Lăng Vi lại chua xót, nước mắt ào ạt.

“Nhớ tới khi còn nhỏ?” Diệp Đình cực kỳ đau lòng. Trong tròng mắt đen của anh cũng nổi lên hơi nước, anh nhìn mặt cô, biết cô không phải vì cánh tay bị đau.

Cô khổ sở trong lòng...

Câu này của anh đâm trúng cô, nước mắt lập tức như thủy triều. Cô khóc đến mức gương mặt đỏ bừng và lông mi dính đầy nước mắt trong suốt.

Ủy khuất hít mũi, cô quật cường cắn môi.

Bị anh nhìn ra tâm sự, có hơi lúng túng, người lớn như thế rồi, còn khóc không dừng được, thật mất mặt.

Diệp Đình đau lòng nhìn cô, ôn nhu hôn trán cô, nói: “Đừng nghĩ lung tung, đều qua rồi.”

Cô khẽ gật đầu, lại có hai giọt nước mắt chảy xuống. Diệp Đình cũng không ép hỏi cô nữa, chỉ ôn nhu ôm cô vào trong ngực.

Anh muốn ôm lấy cô thật chặt, nhưng sợ vết thương của cô đau, lại không dám dùng sức.

Chỉ lặp đi lặp lại bên tai cô: “Không sao, sau này có anh ở đây, không phải sợ. Có ủy khuất gì đều có thể nói với anh...”

Cô gật đầu, khóc quá đáng thương, tim Diệp Đình sắp nát.

Diệp Đình ôm cô đi vào phòng cấp cứu, hai tay anh rất mạnh mẽ, tựa như muốn nói cho cô, anh có thể tiếp nhận tất cả đau đớn của cô.

Lăng Vi vùi đầu vào hõm vai anh, nước mắt không ngừng được. Diệp Đình ôn nhu dùng gò má cà cô, ôn nhu vén tóc cô, ôn nhu hôn trán cô.

“Em không sao.” Lăng Vi hít mũi, cong môi cười.

Thật ra đây không phải chuyện chết người gì, nhưng cô không nhận được, muốn khóc trong ngực anh.

Vui mừng biết bao vì có một người nguyện ý cho cô mượn bờ vai để

dựa vào khóc.

Thật sự rất hạnh phúc, cũng rất may mắn.

May mắn có một người quan tâm bạn không yêu cầu hồi báo, đau lòng bạn, chăm sóc bạn... trong lòng Lăng Vi đầy cảm động.

Chương 322: Lộ vết thương cho người xem (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lần đầu được người khác thương yêu chăm sóc.

Lần đầu cô dám lộ vết thương cho người xem.

Lần đầu có người thấy cô bị thương mà còn đau hơn cô!

Không phải cô chưa từng nói yêu đương, cô từng yêu một năm.

Nhưng một năm đó, lòng cô làm thế nào cũng không ấm.

Hứa Tử Huân cũng rất tốt, rất quan tâm cô.

Mùa đông tặng khăn choàng, bao tay, mùa hè tặng chiếu mát, quạt gió.

Nhưng trong lòng Lăng Vi có một chuyện vương mắc. Đó là, có một lần...

Lúc cô và anh ta cùng đi dạo phố, dì cả cô đột nhiên tới.

Đau bụng đến run lấy bầy.

Cô muốn về nhà nghỉ ngơi, nhưng Hứa Tử Huân nhất quyết kéo cô đi xem phim.

Anh ta nói bọn họ không chung lớp, ít khi gặp mặt.

Anh ta rất nhớ cô, muốn ở cùng cô thêm một hồi.

Lăng Vi có thể hiểu được tâm tình anh ta, nên cô cắn răng, siết chặt ngón tay đang run rẩy, đi xem phim cùng anh ta.

Hứa Tử Huân cảm động ôm cô: “Vi Vi, đời này anh chỉ tốt với một mình em.”

Nước mắt Lăng Vi lại rơi xuống.

Không phải vì kẻ đàn ông hèn hạ nói không giữ lời đó.

Mà là vì mình đã từng quá ngu! Sau khi xem phim về nhà, Lăng Vi ở trong nhà không ra khỏi cửa, Hứa Tử Huân đi chơi bóng rổ cùng bạn học...

Ba ngày sau, lại tới tìm cô ăn cơm, Lăng Vi liền nghĩ, anh ta canh thời gian thật chuẩn. Ba ngày sau, dì cả cô đã tạm biệt cô, anh ta lập tức xuất hiện.

Ba ngày cô đau muốn chết, Hứa Tử Huân gửi cô vài tin nhắn, nói cô uống nước nhiều nước nóng, ăn no. Nhưng nấu cơm, rót nước đều là Hạ Tiểu Hi làm cho cô.

Không có công lao của Hứa Tử Huân.

Anh ta chỉ biết kéo cô đi show ân ái khắp nơi.

Nên Lăng Vi luôn nhàn nhạt với anh ta. Cũng không phải vì cô không muốn yêu thật tốt, mà là... Hứa Tử Huân không có cách nào đi tìm hiểu sâu vào, suy xét một cách cẩn thận “Tình yêu” này đầy vết

thương.

Cũng may đều đã qua.

Đúng lúc này, Diệp Đình nói: “Đều qua rồi, đừng nghĩ quá nhiều. Sau này sẽ tốt hơn.”

Nước mắt của Lăng Vi lại vỡ đê, níu cổ áo anh, đau đến khóc thành tiếng. Cô luôn có thói quen kìm nén không khóc, lại không nghĩ rằng, bị anh nói một câu đã khiến cô... không thể khống chế.

Cô níu áo anh, khóc sảng khoái.

Anh ôm cô, ôm thật chặt. Ngồi ở hành lang bệnh viện một hồi, đợi cô dần bình tĩnh lại, anh mới hỏi: “Nghĩ tới cái gì? Có thể nói với anh không? Nói ra thì tốt.”

Lăng Vi không muốn nói, nhưng quỷ thần xui khiến nói: “Từ khi ba mẹ em qua đời, chú em ngồi tù, không có ai thật lòng thương yêu em. Thật vất vả có người bạn trai, lại phách lối...”

Anh thở dài, cũng không hỏi nữa. Ngón tay thon dài lau khóe mắt cô.

Nước mắt cô chảy xuống dọc theo ngón cái anh.

Ấm nóng.

Nóng vào tim anh, quẹt từng đao một trong lòng anh.

“Anh thương em... Sau này anh thương em.” Anh cúi đầu nhìn cô, ôn nhu như đại gia si mê cất giữ đồ cổ, thâm tình như vật báu hiếm có.

Mũi cô càng chua. Nhưng đè nén được nước mắt.

Anh yêu thương hôn tóc cô, trong đôi mắt nổi lên hơi nước chứa đầy yêu thương.

Mắt cô hồng hồng, Diệp Đình không ngừng hôn mắt cô. Môi anh rất mềm, nhẹ nhàng rơi vào trên trán và khóe mắt cô. Anh vuốt ve rất ôn nhu, nhẹ nhàng như lông chim vạch qua gò má.

Anh khẽ hôn khuôn mặt đỏ ửng của cô, cúi đầu ôn nhu hôn môi cô. Nhẹ nhàng hôn, nhẹ nhàng chạm. Anh không tiến thêm một bước đòi hỏi, chỉ muốn dùng nụ hôn và cái ôm ôn nhu nhất để hòa tan oán hận chất chứa trong cô.

Lăng Vi hít mũi, ôm chặt cổ anh: “Diệp Đình, có anh thật tốt...”

Chương 323: Chồng là dùng để làm nũng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình vuốt mặt cô, ôn nhu cắn tai cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Chồng là dùng để làm nũng. Có ủy khuất, đều phải nói cho chồng.”

Anh đau lòng hôn môi cô.

Cô hé môi, nghênh đón anh đi vào, anh nóng bỏng hôn cô, cô có thể cảm giác được trong miệng mình hơi khô, mặn mặn.

“Tất cả đều qua rồi, sau này có anh ở đây, chồng thương em...” Tay anh phủ sau ót cô, môi nóng bỏng hôn cô.

Cô đưa tay ôm cổ anh, chủ động lại trúc trắc dây dưa với anh.

Cô chủ động làm cho hô hấp của anh ngày càng loạn. Anh và cô ôm hôn nhiệt liệt, tựa như trời đất chỉ có hai người.

Trong đầu cô tựa như nổ đầy pháo hoa, cả thế giới như sắp nổ tung!

“Diệp Đình... Cảm ơn anh tốt với em...” Ủy khuất cuộn trào mãnh liệt của Lăng Vi lại bị anh hút đi từng chút một.

Một làn ấm áp và yêu thương thay thế ủy khuất, truyền tới lồng ngực, nóng lên nóng lên...

Anh ôn nhu hôn cô, đuổi sạch tất cả nỗi buồn của cô.

Cánh tay Diệp Đình ôm cô chặt thêm, hận không thể khảm cô vào trong người, cô hôn đến mức không thể hít thở, móng tay đâm vào da thịt ở cổ anh.

Cảm giác hơi đau khiến cả người anh tê dại. Thả môi cô ra, để cô hít thở. Diệp Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng mô tả.

“Mặt cũng khóc thành nở hoa rồi, giống như mèo con...” Mắt anh đầy yêu thương, ôn nhu đến nỗi có thể vắt ra nước.

Lúc này, toàn thân Lăng Vi cũng giống như sắp bị ánh mắt anh thiêu cháy.

Tâm tình không còn phiền muộn nữa.

Cô vui vẻ cười lên.

Đột nhiên cảm thấy mình thật trẻ con, rõ ràng không có chuyện gì, lại làm như ngày tận thế.

Cô cắn môi, cong môi dưới.

Đến khi tâm trạng cô ổn định, anh mới hỏi cô: “Khá hơn chưa?”

“Ừ...” Cô ngượng ngùng cúi đầu, vùi mặt vào hõm vai anh. Anh vuốt tóc cô, đưa tay ôm cô đi tới phòng cấp cứu.

Tới phòng cấp cứu, một nam bác sĩ đang ngủ gật.

Diệp Đình thả Lăng Vi xuống ghế dài, gõ bàn, bác sĩ mũi to tỉnh lại, mắt lim dim đuổi người.

“Ách... Cô ấy thế nào? Để tôi xem.” Hơn nửa đêm không có ai khám bệnh, bệnh viện cực kỳ yên tĩnh.

Bác sĩ nhìn chân cô, nhíu mày: “Chân gãy xương, phải đến khoa chỉnh hình. Chỗ tôi là cấp cứu.”

Diệp Đình mặt lạnh chỉ chỉ bả vai Lăng Vi.

Bác sĩ kia mới ngược mắt, nhìn bả vai cô: “Ách... Chảy máu! Phải mau xử lý!”

Diệp Đình hận không thể tát một cái, luộc chết ông ta!

Ai cần ông nói nhảm! Có ai không biết?

“Còn không mau lên?!”

Bác sĩ bị dọa run rẩy, hoàn toàn tỉnh táo.

Ông ta ngẩng đầu, thấy người đàn ông cao lớn này trợn mắt nhìn ông ta giống như muốn ăn thịt người.

Bác sĩ lập tức lấy vải thưa xử lý vết thương cho cô. Diệp Đình nhìn một lát, rót ly nước nóng cho Lăng Vi, lại đi ra ngoài mua khăn ướt lau mặt cho cô.

Xử lý vết thương xong, anh không vội về nhà, đặt một phòng trong khách sạn ngay cạnh bệnh viện.

“Tại sao không về nhà?”

Thật ra về biệt thự cũng không xa, nhưng anh sợ cô chịu khổ.

Anh quan tâm nói: “Trước tiên ở đây một đêm, về nhà còn phải mất hơn 10 phút, tay chân em sao có thể chịu được.”

“Hơn 10 phút, sao em không chịu nổi? Em cũng không phải gổm sủ.”

Diệp Đình ôm cô vào phòng khách sạn: “Em còn quý hơn gổm sủ, ai bảo em là vợ của Diệp Đình anh!”

“Hứ... Em còn chưa đáp ứng anh đâu! Đừng gọi bậy!”

Chương 324: Chồng là dùng để làm nũng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cười nói: “Vừa rồi không biết là ai khóc sụt mướt, trực tiếp gọi ‘Chồng... Đau quá...’”

Phốc — — Câu này... làm người ta suy nghĩ thế nào?

Lăng Vi làm bộ kinh ngạc: “Chắc chắn không phải em.”

Diệp Đình ôm cô vào phòng tắm, đặt cô xuống ghế cạnh bồn tắm, giờ tay nhéo mũi cô: “Cởi quần áo ra, tắm!”

“Anh đi ra ngoài, em tự tắm!”

“Anh có nói muốn tắm cho em?” Anh tà khí cười một tiếng, mắt phượng câu hồn đầy trêu chọc.

Lăng Vi giờ tay nhéo eo anh, hung hăng nhéo.

“Ai u, móng vuốt mèo nhỏ lại cào người...” Anh nắm tay cô, cởi quần áo cô.

Lăng Vi nhanh chóng lấy khăn tắm, hai tay khoanh trước ngực.

Diệp Đình nhìn cả người cô đều là thương tích, chân mày nhíu chặt.

Lăng Vi cúi đầu nhìn người mình...

Đúng là... Không có ai xui hơn cô!

Tay trật khớp, bả vai bị thương, chân gãy xương... Tháng này “Máu tươi nhật nguyệt” của cô!!

Diệp Đình đau lòng xoa vết thương cô, cầm vôi sen tránh vết thương cọ rửa cho cô: “Nhìn đi... cả người đều là vết thương... cũng vì anh ah... vì... em có một người chồng người cả thế giới đều dối theo, em cũng không thể sống như người bình thường.”

Lăng Vi cũng cảm thán: “Cũng không phải... Em đây chính là dùng tính mạng để nói yêu đương nha! Biết, cho là em đang nói yêu đương. Không biết, còn tưởng rằng em ra chiến trường.”

Diệp Đình không nhịn được, bật cười: “Em muốn ra chiến trường? Chồng thỏa mãn em. Công phu đánh sập lá cà của chồng em ... rất mạnh nha.”

Lăng Vi đỏ mặt, nghe ra ý anh. Cố làm vẻ dửng dưng khiêu khích: “Anh chưa từng tìm phụ nữ thử, anh cũng biết anh mạnh?”

Gương mặt tuần tú của Diệp Đình đỏ lên.

“A... Đỏ mặt!” Lăng Vi tựa như phát hiện đại lục mới, cười ha ha: “Em được hời rồi nha, đầu năm nay xử nam đều đi sao hỏa rồi.”

“Không phải em cũng là người sao hỏa sao? Nói hay lắm, giống như em từng ngủ với nhiều đàn ông vậy.” Diệp Đình bỗng nhiên nhích tới gần cô, anh ôm cô vào trong ngực, sau đó, mặt kề sát: “Diệp đại nhân nhà ta muốn tìm em khai chiến, em dám ứng chiến không?”

Lăng Vi cảm thấy cả người nóng lên.

Trong nháy mắt lúng túng đến mặt đỏ tim đập nhanh, rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Đàn ông và phụ nữ chỉ khác nhau điểm này.

Phụ nữ không biết xấu hổ thế nào đi nữa cũng không mặt dày bằng đàn ông.

Tranh cãi, bản, sao cô có thể “bản” qua anh!

Tâm tình Lăng Vi rốt cuộc ổn định lại. Anh ôm cô, ôn nhu dỗ cô chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Lăng Vi đã tới công ty.

Đột nhiên nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát. Một giọng nữ nghiêm túc nói: “Lăng tiểu thư, túi xách cô bị cướp, phải không?”

Lăng Vi vội nói: “Đúng vậy...”

Nữ cảnh sát nói tiếp: “Túi xách cô bị ném trong thùng rác, có người phát hiện, báo cảnh sát, chúng tôi phát hiện bên trong có thẻ công việc của cô. Chúng tôi liên lạc trụ sở chính Laroe, mới biết được số điện thoại cô. Bây giờ chúng tôi muốn xác nhận: Công số XXxxx trụ sở chính Laroe là của cô phải không?”

“Là của tôi.”

Nữ cảnh sát kia “ừ” một tiếng, lại hỏi cô: “Cô muốn lập án điều tra không? Nếu muốn, xin nói cho chúng tôi trong túi xách cô có vật gì?”

Lăng Vi suy nghĩ, không biết Diệp Đình có bắt tay điều tra chuyện

này không. Tối qua ngủ mơ mơ màng màng, hình như nghe anh nói tới chuyện túi xách.

Cô do dự một lát, nói: “Lập án đi. Trong túi xách có điện thoại, tiền mặt, thẻ ngân hàng, trang sức, còn có mấy bản vẽ quan trọng!”

Chương 325: Ngày xét xử cuối cùng? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nữ cảnh sát thở dài.

Tiểu Nuôi nói: “Lăng tiểu thư, tiếc là... những thứ cô nói đều không thấy. Tệ hơn là camera theo dõi quá mờ, không thấy rõ dáng vẻ nghi phạm... Hơn nữa, đó là một kẻ lang thang, mặt bần không thấy rõ hình dáng.”

Lăng Vi “ừ” một tiếng. Chỉ cảm thấy chuyện này hơi kỳ hoặc. Tại sao không thấy bản vẽ?

...

Một người vô gia cư, lấy bản vẽ làm gì? Lau mông sao?

Điều này không phải quá kỳ lạ.

Nữ cảnh sát dừng một lúc, nói tiếp: “VẬY ĐI... Nếu cô có thời gian, có thể tới đồn cảnh sát nhận túi xách của cô. Những vật phẩm cô bị cướp, chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi điều tra.”

Lăng Vi đáp: “Được, cảm ơn.”

Nữ cảnh sát kia lại hỏi: “Lăng tiểu thư, cô còn nhớ tướng mạo tên cướp không? Lúc ấy trời quá tối, camera không quay rõ.”

Lăng Vi suy nghĩ, nói: “Tôi có thể vẽ ra, nhưng lúc ấy quá tối, hơn nữa mặt anh ta rất dơ, gần như không thấy rõ bộ dạng. Tôi chỉ có thể vẽ sơ bộ.”

“Được, cảm ơn cô hợp tác.”

Lăng Vi cúp điện thoại, lấy tờ giấy trắng. Bản lĩnh khác thì không có, vẽ là bản lĩnh của cô. Lúc này cầm bút lên vẽ.

Nhưng vai phải bị thương chưa hoàn toàn lành, cầm bút cũng run cầm cập.

Cô cắn răng nhịn đau, miêu tả chi tiết và nét riêng của đối phương. Từ đầu đến cuối, cô vô hình có cảm giác quen thuộc với kẻ lang thang kia, nên có thể bắt được nét riêng của đối phương.

Cô thật sự hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra anh ta, nên vẽ cực kỳ nghiêm túc.

Tay Lăng Vi run dữ dội hơn, làm thế nào cũng không cầm chắc bút, vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo. Nhưng có thể bắt chính xác tướng mạo và nét riêng.

Sau khi vẽ xong, cô lau trán thấm mồ hôi, gửi hình ảnh cho nữ cảnh sát.

Lúc này, Rose đột nhiên khí thế hung hăng đi tới, ánh mắt mang theo sát khí như dao.

“Lăng Vi! Mời cô vào phòng họp!”

Lăng Vi nghi ngờ nhìn cô ta, chỉ thấy Rose cười lạnh với cô, xoay người đi ra ngoài.

Lăng Vi chống gậy, khập khểnh đuổi theo.

Hai người rời đi, bộ thiết kế liền nổ tung!

“Chuyện gì thế, nghiêm trọng như vậy? Còn phải đến phòng họp phê bình?”

“Không biết... Xem ra chuyện này không nhỏ!”

“... ”

Vừa đi vào phòng họp, Lăng Vi liền cảm nhận được luồng áp lực cường thế chèn ép tới cô.

Trong phòng họp có đầy đủ quản lý cấp cao của công ty! Có lão chủ tịch của Laroe, thành viên ban giám đốc, Tổng giám đốc, Tổng thanh tra, giám đốc các bộ phận.

Lăng Vi thấy nhiều người dùng ánh mắt ngờ vực, dò xét nhìn cô, sống lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Đây là ý gì?

Lăng Vi đứng ở cửa phòng họp, nhìn qua mọi người trong phòng họp một lần.

Lộ Dịch và cha Henry – Holt Matisse mặt đầy hung ác trợn mắt nhìn cô.

Những người khác cũng giống vậy, lạnh lùng nhìn cô.

Ánh mắt kia, bầu không khí kia dường như muốn xử tử cô!

Giống như — — ngày xét xử cuối cùng!

Trong những người này, chỉ có một người nhàn nhã ngồi ở vị trí thành viên ban giám đốc, anh cúi đầu nhìn laptop. Diệp Đình — —

Mắt Lăng Vi sáng rực lên, lưng thấm mồ hôi lạnh dần thẳng tắp.

Mặc dù anh không nhìn qua cô, nhưng anh chỉ ngồi đó, Lăng Vi liền trấn định lại, phảng phất có một năng lượng lớn mạnh tràn vào thân thể cô.

Rose nói: “Cô vào đi, có một số việc muốn hỏi cô.”

Lăng Vi chống gậy đi vào.

Cửa thép màu trắng của phòng họp tự động đóng lại.

Toàn bộ phòng họp càng u ám, ngột ngạt.

“Lấy ghế cho cô ấy.” Thấy cô thật sự hành động không tiện, Henry kêu người lấy ghế cho cô.

Lăng Vi ngồi cạnh bàn tròn gần cửa lớn.

Lăng Vi ngồi xuống, Rose liền ném một xấp tài liệu tới trước mặt cô.

“Lăng Vi, cô nhìn bản thiết kế xe ô tô của Ander đi! Tại sao giống như đúc bản thiết kế của chúng ta? Bọn họ làm sao lấy được bản thiết kế của chúng ta? Hôm qua chỉ có cô mang bản thiết kế về nhà, cô giải thích thế nào?”

Chương 326: Ngày xét xử cuối cùng? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn lướt qua tài liệu, bản thiết kế xe của An Đứa lại giống như đúc bản thiết kế của cô?

Chính là kiểu Volkswagen* Diệp Đình sửa giúp cô!

(*) Volkswagen là hãng sản xuất xe hơi Đức, một trong những công ty sản xuất xe hơi lớn nhất thế giới thuộc tập đoàn Volkswagen.

Đây là bản thiết kế hoàn chỉnh, mà bản hôm qua cô mang về nhà chỉ thiết kế cóp sau xe!

Cho dù bị cướp, đối phương cũng không cách nào thiết kế cả xe!

Đây rõ ràng là hãm hại!

Rõ ràng là có người cố ý trộm bản thiết kế của cô, bán cho Ander!

Còn muốn đổ tội danh này lên đầu cô?

Tiết lộ bí mật công ty thì phải ngồi tù, huống chi là chuyện nghiêm trọng như vậy! Kiểu xe này sắp đưa vào sản xuất, bản thiết kế bỗng nhiên bị trộm, tổn thất này đâu chỉ mấy trăm triệu, mấy tỉ?

Lăng Vi ngẩng đầu trừng Rose.

“Có ý gì?”

“Ý mặt chữ!” Rose lạnh giọng hừ nói: “Công ty chúng ta đang kiện Ander! Mời cô giải thích, tối qua xảy ra chuyện gì.” Rose đứng đối diện cô, hai tay chống bàn, đôi mắt lộ ra tia sáng thâm độc.

Sắc mặt Lăng Vi trầm xuống.

Cô mắt lạnh quan sát mọi người: “Ander trộm bản thiết kế của chúng ta, các người không báo cảnh sát lập án, tìm tôi tới làm gì?”

Rose hừ lạnh: “Dĩ nhiên phải tìm cô! Vì chính là tiện nhân cô bán!”

Lăng Vi đứng lên.

“Cô dựa vào cái gì kết luận là tôi bán? Miệng là dùng để nói chuyện, không dùng để đánh rắm!”

“Lăng Vi! Cô rửa sạch miệng cho tôi! Cô có biết tôn trọng người khác không?”

Lăng Vi cả giận nói: “Hừ... Nói chuyện với người khác, đương nhiên phải tôn trọng, nói chuyện với chó, đương nhiên phải dùng thái độ đối với chó! Cô tôn trọng tôi? Từ tiện nhân đối với cô mà nói là tôn trọng người hừ, đồng nghiệp của tiện nhân?”

Rose nói tiếng Anh, cô ta dùng từ “Bitch”!

Từ này là từ mắng người ác độc nhất: “Kỹ nữ, tiện nhân, đàn bà ngang tàng, chó, dâm phụ”.

Lăng Vi đáp lại cô ta một câu “đánh rắm”, đã là khách sáo!

Nhưng Rose run rẩy chỉ vào cô: “Lăng Vi — — không được cưỡng từ đoạt lý!”

“Tôi có cưỡng từ đoạt lý? Tôi còn chưa nói cô gài tang vật hãm hại!”

Rose hung tợn hét: “Đừng tưởng rằng chúng tôi không biết trò lừa bịp của cô, cô nhận tiền lương cao ở Laroe, còn bán bản thiết kế cho đối phương, lấy bốn triệu tình báo!”

Lăng Vi thật sự bị chọc điên! Cô ta nói có lý có căn cứ, ngay cả con số cũng rõ ràng, giống như là cô ta làm ra thủ đoạn bẩn thỉu kia.

Lăng Vi híp mắt, hỏi ngược lại: “Cô có chứng cứ gì nói tôi nhận bốn triệu?”

“Chứng cứ rất rõ ràng! Tối qua chỉ có cô mang bản thiết kế về nhà, cô làm bộ bị cướp bóc, sau đó bán bản thiết kế cho Ander! Ander đã sớm gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của cô, cô chờ chúng tôi quyết định bản thiết kế xong, cô mới ra tay bán nó đi!”

“Muốn thêm tội, hà hoạn vô từ*!” Lửa giận truyền tới ngực, Lăng Vi hận không thể xông lên xé miệng Rose — —

(*) Muốn đổ thêm tội người khác, không ngại tìm tội danh, chỉ người hại người khác theo ý mình.

“Đều im miệng hết cho tôi! Tranh cãi cái gì?” Holt quát!

Chương 327: Tiền bản ở đâu ra? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiền bản: Đề cập đến việc thu tiền bất hợp pháp như tham nhũng, hối lộ, và trộm cắp

Holt cá giận: “Bảo các người tới là muốn giải quyết vấn đề! Cãi nhau, ông kích nhau có thể giải quyết vấn đề sao?”

Lăng Vi nhìn ông ta.

Hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào ông ta.

Không chút nào sợ hãi!

Holt hỏi cô: “Ngày hôm qua cô bị cướp giật sao?”

“Không sai!”

“Cô cầm bản vẽ?”

“Không sai! Nhưng tôi chỉ cầm phần sau của bản thảo!”

Holt không khách khí vẫy tay: “Toàn bộ bản vẽ cô đều có, cô có cầm phần sau của bản thảo hay không căn bản là không quan trọng!”

“Tôi cảm thấy rất quan trọng!”

Lôi Dịch đột nhiên xen vào nói: “Lăng Vi, cô giải thích một chút đi, có lời gì muốn nói cứ việc nói. Chúng tôi sẽ không oan uổng cô nhưng cũng tuyệt không cho phép cô nói dối.”

A..... Lăng Vi chỉ cảm thấy buồn cười, nhướn mày nhìn Lôi Dịch, hỏi ông ta: “Khoản xe này là tôi thiết kế, đúng không?”

Lôi Dịch không nói chuyện.

Lăng Vi mắt lạnh nhìn chằm chằm ông ta.

“Có gì cô cứ việc nói thẳng!” thái độ của Holt rất ác liệt, chứng tỏ muốn phát giận.

Những người khác cũng đều phần nộ tột đỉnh!

Đây chính là tổn thất ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, đám thành viên quản trị đều hận không thể bóp chết Lăng Vi.

Lăng Vi ngồi thẳng người, hít một hơi thật sâu.

Lại hỏi lần nữa: “Khoản xe này là tôi thiết kế, đúng hay không?”

Cô cao giọng, giọng nói tràn đầy phần nộ.

Hội trường vẫn không có ai nói gì.

Lăng Vi lại hỏi: “Khoản xe này là tôi thiết kế, đúng hay không?”

Lôi Dịch rốt cuộc cũng nói: “Đúng vậy!”

“Khoản xe này là dùng danh nghĩa của tôi, chiếc xe đại chúng tên là LĂNG VI2 đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Khoản xe này ban đầu dự tính 210.000 tệ/ 1 chiếc, mỗi chiếc xe bán ra tôi được 2.100 tệ đúng không?”

“Không sai.”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi trừng ông ta.

“Các vị — — mỗi một chiếc xe bán ra tôi được 2.100 tệ. Bán ra mười chiếc tôi có 21.000 tệ. Bán ra 100 chiếc tôi có 210.000 tệ. Vậy tiêu thụ được 1000 chiếc thì thế nào? 10.000 chiếc thì tôi được bao nhiêu? Dựa theo doanh số Laroe ghi lại, xe đại chúng năm trước toàn cầu bán được 400.000 chiếc! Thu về 80 tỷ, tôi có thể kiếm được bao nhiêu? 8 ngàn 400 vạn đấy.”

Cô nhìn từng người: “Tôi kiếm nhiều lấy ít, lấy bản vẽ của mình đưa cho người khác giá 4000 vạn, tôi bị ngu hay các người ngu vậy?”

“Lăng Vi, cô không cần giáo biện.” đột nhiên Rose hét lên.

Đột nhiên ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô ta.

Ánh mắt của Rose đỏ lên, vốn dĩ số tiền này cô ta có thể lấy được trong tay.

Đều do Lăng Vi đáng giận đi con đường riêng.

Rose đỏ mắt lòng nóng như lửa đốt, còn từng kích động đám người bộ phận thiết kế cùng nhau bài xích Lăng Vi. Ngày đó cô ta quay về văn phòng nói với Tony: “Công ty dự định chia tiền cho toàn bộ nhóm thiết kế, nhóm thiết kế nhiều nhân viên như vậy tuy rằng chia hết sẽ

không còn bao nhiêu nhưng Lăng Vi không biết tốt xấu độ chiếm toàn bộ.”

Đám người Tony nghe xong chỉ cười quái lạ.

Còn có tên Brook râu xồm nói: “Tôi có thể giữ được nửa năm tiền thưởng đã thỏa mãn lắm rồi, không có Lăng Vi thì tiền lương chẳng có nói gì tiền thưởng... vốn dĩ cũng chẳng phải tôi thiết kế, chẳng cho tôi cũng chẳng sao.”

Càng đáng giận chính là Tony âm dương quái khí đâm cô ta một câu: “Cô nghĩ nhiều như vậy nhiều có mệt hay không? Lấy không nửa năm tiền thưởng, còn không khấu tiền lương, cô còn muốn tham công? Nhanh về nhà tắm rửa ngủ đi..... Xem cô chó cùng rút giậu tôi đều mệt đến phát hoảng.”

Xúi giục ly gián không thành, ngược lại bị người khác cười nhạo!

Chương 328: Tiền bản ở đâu ra? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Làm sao Rose không hận cô ta cho được! Càng đáng giận chính là, Lăng Vi thế nhưng phân chia giải thưởng cho mọi người ở trong bữa tiệc. Như vậy càng chứng minh Lăng Vi cao thượng mà cô ta thì vô cùng xấu xa!

Rose cố nén phần nộ, hạ giọng nói: “Lăng Vi, cô không cần giáo biện! Có lẽ, cô cảm thấy năm nay bán không đến 400.000 chiếc! Huống chi, không phải cô nói muốn chia tiền cho mọi người sao? Đột nhiên cô hối hận! Nghĩ thầm, còn không bằng trực tiếp lấy 4.000 vạn tiền tình báo! Huống chi, xe mới đưa vào sản xuất, lại đưa ra thị trường, lại đến khâu tiêu thụ, nhanh nhất cũng muốn một năm, có lẽ cô chờ không kịp đâu!”

Lăng Vi đột nhiên cười.

Chẳng hiểu sao Rose lại cảm thấy lạnh lẽo. Rõ ràng gương mặt Lăng Vi tươi cười, nhưng mà ánh mắt lạnh lẽo làm sống lưng người ta phát lạnh!

Lăng Vi nhìn chằm chằm Rose, ánh mắt lập lòe tia sáng lạnh.

Cô cắn răng từng chữ từng câu mà nói: “Nếu tôi thật sự muốn bán bản thiết kế cho An Đức thì trực tiếp vẽ cái mới cho bọn họ không phải càng tốt hơn sao? Có thể kiếm tiền hai bên, chẳng phải là càng sáng khoái? Tôi dùng tác phẩm của mình lên đưa đi chẳng phải ảnh

hưởng lợi ích của tôi sao? Tôi đâu có bệnh, trộm chính tác phẩm của mình làm gì, tôi cũng không phải ăn no không có việc gì làm.”

“Có lẽ linh cảm của cô khô liệt lại không thiết kế ra được bản tốt như vậy thì sao?”

Lăng Vi liếc Rose.

Rất lâu, rất lâu.

Trong phòng hội nghị lặng ngắt như tờ.

Sau một lúc lâu.

Lăng Vi mới tàn nhẫn nhìn thẳng Rose, lạnh giọng chất vấn: “Cô làm ngành này lâu như vậy linh cảm chẳng khô kiệt, một người mới như tôi có thể khô kiệt linh cảm được sao? Nói ra quỷ cũng không tin!”

Rose hừ nói: “Đừng nói này đó không phải là thực chất vấn đề. Chứng cứ bày ở trước mắt, nhân viên phòng thiết kế không ai có thể tiếp xúc toàn bộ bản thảo thiết kế! Ngay cả tôi cũng không thể lấy ra toàn bộ thiết kế ô tô! Toàn công ty, biết nhiều nhất, tiếp xúc toàn diện nhất, có hiềm nghi nhất chính là cô!”

Lăng Vi cười lạnh: “Tôi thiết kế chiếc xe này còn có tội sao?”

“Cô thiết kế chiếc xe này không có tội, nhưng mà cô bán đứng công ty, chính là tội ác tày trời!”

“Ồ.....” Lăng Vi khinh thường liếc nhìn cô ta: “Có nhiều người có thể cầm được toàn bộ bản thảo thiết kế, vì sao chỉ nhằm vào mình tôi? Chỉ bằng cô suy đoán ác ý về tôi sao?”

Rose đột nhiên hất cằm, phảng phất như cô ta nắm giữ chứng cứ.

Cô ta rút trong túi ra một thẻ ngân hàng “Bang” một chút, ném trên mặt bàn: “Bằng cái gì? Chỉ bằng cái này!”

Trong phòng hội nghị tất cả mọi người đều nhìn đồ vật trong tay cô ta.

Khuôn mặt của Holt âm trầm, quát Rose: “Cái gì đó? Còn không biết đưa cho mọi người xem sao?”

Về mặt Rose cứng đờ cầm thẻ ngân hàng ra.

Đưa trước mặt cho mọi người nhìn: “Đây là thẻ ngân hàng của Lăng Vi, là hôm qua cô ta bị mất, cảnh sát phát hiện liền gọi cho tổng bộ chúng ta. Tôi đã sớm phát hiện Lăng Vi có hành vi khả nghi cho nên đến cục cảnh sát mang về cho cô ta cũng để nhân viên phòng thiết kế kiểm tra tiền bên trong, kết quả... hừ.”

Cô ta giơ thẻ ngân hàng, chỉ Lăng Vi.

Ngữ khí âm trầm chất vấn nói: “Lăng Vi, cô nói cô không bán bán về đó vì sao thẻ ngân hàng của cô tăng lên một khoản tiền?”

Rose cầm thẻ ngân hàng đi tới máy quét thẻ.

“Đây là thẻ ngân hàng của Lăng Vi, mời mọi người xem!”

Kết quả kết nối với màn hình.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn trên màn hình lớn biểu hiện một con số lớn.

Tên, thân phận xác thật là Lăng Vi.

Bên trong, có hai dãy con số, đặc biệt dài... 20.000.000

Chương 329: Cường thế! Kinh hồn nghịch chuyển... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trên màn hình lớn, bắt đầu con số 2 sau đó là một dãy số 0.

Rose nói: “Đây là 2.000 vạn!”

Dãy số tiếp theo cũng bắt đầu từ con số 2 và sau đó là một dãy số 0.

“Cái này cũng là 2.000 vạn!”

Rose quay đầu, nhìn thẳng Lăng Vi, nói: “Có người gửi cho cô 2 lần 2.000 vạn. Hai lần 2.000 vạn đấy. Mời cô giải thích một chút 4.000 vạn này ở đâu ra?”

Lăng Vi nhìn chằm chằm con số, cuối cùng cũng hiểu.

thì ra hôm qua có người cướp thẻ của cô là vì thẻ ngân hàng và bản thảo trong túi.

Ahaa.. tăng ca, thay đổi bản thảo đều là cái có.

Hãm hại cô cấu kết đối thủ làm hại lợi ích của công ty mới là trọng điểm của bọn họ.

Khó trách hôm nay trong phòng hội nghị tất cả đều là đại lão công ty.

Giống như hỏi tội phạm nhân, tam đường hội thẩm đối với cô.

“Lăng Vi, cô tiết lộ cơ mật công ty, cô còn gì để nói?”

Ngược lại Lăng Vi rất bình tĩnh, Rose muốn đổ tội danh này cho cô làm cô cả đời này không được tốt?

Quả thực là nằm mơ!

Lăng Vi cô dễ bắt nạt vậy sao?!

Rose cứ thế nhìn chăm chăm Lăng Vi.

Giống như hồ rình mồi đưa tay chỉ Lăng Vi: “Hơn mười ngày trước, đột nhiên thẻ ngân hàng của cô tăng thêm 2.000 vạn, đây là một tài khoản dấu tên, ngay cả nhân viên kỹ thuật công ty đều không phá giải được! Nếu không có quỹ, vì sao account này phải mã hóa?! Người này cho cô 2.000 vạn, nửa tháng sau cô lại đẩy số tiền này đi ra ngoài. Nếu không phải cô chột dạ, vì sao cô muốn chuyển tiền ra ngoài?”

Mọi người đều căm tức nhìn Lăng Vi!

Chỉ có Diệp Đình diễm đạm ngồi đó. Đôi mắt trói chặt ở trên người Lăng Vi, phảng phất như muốn tạo thành bức tường lửa bảo vệ cô ở bên trong.

Nhưng mà không ích gì.

Rose giơ thẻ ngân hàng, chỉ vào màn hình lớn, nhìn Lăng Vi: “Cô còn giảo biện sao? Vừa chuyển tiền đi, tài khoản khác lại gửi tới 2.000 vạn nữa. 2.000 vạn này vẫn còn trong thẻ của cô, cô giải thích thế nào?”

Lăng Vi chỉ cảm thấy buồn cười!

Tiền đó là Diệp Đình cho cô chơi cổ phiếu.

Lần đầu tiên, cô viết giấy nợ cho anh cũng nói nửa tháng sau trả lại. Cô đầu cơ cổ phiếu kiếm hơn 700 vạn., nhưng mà để ở tài khoản thị trường chứng khoán không lấy ra. Nửa tháng cô liền trả tiền vốn cho anh. Ai mà nghĩ Diệp Đình lại nói với cô: “Tiền tiêu vặt tháng sau.”

Vẫn như cũ là 2.000 vạn.

Mà tài khoản của Diệp Đình vẫn luôn mã hóa, hiện tại không thể nói ra.

Mọi người ở đây chỉ có Diệp Đình và Henry còn lại ai cũng dùng ánh mắt phần nộ muốn giết người nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi không nói gì mà im lặng.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên gõ gõ bàn, hất cằm với Rose.

Rose sửng sốt.

Diệp Đình chỉ chỉ laptop của mình ý bảo cô ta gắn notebook của mình với màn hình lớn.

Rose cung kính đi qua, cẩn thận kết nối với màn hình lớn.

Lúc này Diệp Đình đứng lên.

Cả người diện âu phục màu đen, dáng người cao 1m89 làm cho mọi người không thể không ngửa đầu nhìn anh.

Anh ưu nhã đứng đó, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người.

Tuy anh không nói gì nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được áp lực từ phía anh.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm muốn xem rốt cuộc anh muốn làm gì, liền thấy anh dịch ghế đi ra.

Sau đó đi về phía Lăng Vi.

Lăng Vi thấy anh đi qua.. chỉ cảm thấy như có khí thế cường giả phủ tới phía mình.

Cảm giác đó làm cô thấy khó thở chứ đừng nói đám người bị anh bài xích.

Thân ái nhà cô... anh tuấn có thể so sánh với bất cứ nam minh tinh nào, lúc này cả người đầy băng lãnh.

Gương mặt đó, khí thế đó, từng bước chân có thể làm cho trái tim người ta ngừng đập, hô hấp không thuận.

Chương 330: Cường thế! Kinh hồn nghịch chuyển... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh đi tới trước mặt cô, vươn một bàn tay. Lăng Vi tìm lại được hơi thở của mình theo bản năng duỗi tay đưa cho anh.

Diệp Đình nắm tay cô dùng sức kéo cô lên.

Anh ôm eo cô từ từ đi về phía màn hình lớn, Lăng Vi đau chân, cả người dựa vào anh, anh hoàn toàn chịu được sức nặng của cô.

Sấn sóc vô cùng.

Diệp Đình đứng trước màn hình lớn, vươn ngón tay gõ phím enter trên máy tính.

Liền thấy màn hình xuất hiện ủy nhiệm chi...

Là từ thẻ ngân hàng của anh.

Tất cả mọi người ngừng thở, mở to mắt!

Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn chăm chăm màn hình lớn, mắt không nháy nổi một lần! Đây là tài khoản của Diệp boss! Cơ hội khó rình coi như vậy đời này chỉ có một lần!

Một mục giao dịch cứ thế hiện ra.

Trong đó, 2.000 vạn chuyển cho Lăng Vi, hoàn toàn trùng khớp, hơn nữa thời gian cũng hoàn toàn ăn khớp.

Diệp Đình ôm Lăng Vi, híp mắt nhìn Rose: “Còn cần giải thích sao?”

“.....” Rose cảm như hén mở to miệng mình.

Sắc mặt Diệp Đình lạnh lẽo, ánh mắt ẩn chứa sự sắc bén thâm trầm.

Rose không tự giác mà run lên.

Diệp Đình lạnh nhạt liếc cô ta: “Tôi cho phu nhân nhà tôi tiền tiêu vật còn cần cô đồng ý hay sao?”

“BỐP...” Henry vỗ bàn đứng lên chất vấn Rose: “Thấy chưa hả? Hai lần 2.000 vạn đều là anh ba đưa cho chị dâu, tài khoản thần bí này là của ai đã biết chưa? Cô còn có gì để nói không?”

Rose hoa dung thất sắc, khuôn mặt trắng bệch!

Như thế nào lại như vậy? Sở Minh Y rõ ràng nói, Lăng Vi bán bản vẽ cho An Đức.....

Nhưng vì sao số tiền này lại biến thành Diệp Đình đưa cho Lăng Vi?

Rose ngây ngốc đứng đó, gương mặt hoàn toàn như bị sét đánh.

Một lúc sau có người bảo cô ta xin lỗi Lăng Vi.

Rose giống như con rối gỗ ngây ngốc không nhúc nhích.

Trước đó cô ta tin tưởng chắc chắn Lăng Vi bán đứng công ty.

Nhưng hiện tại hình như cô ta sai lầm rồi, rốt cuộc chuyện này là sao? Chẳng lẽ Sở Minh Y lừa mình?

Rose nhìn chăm chăm Lăng Vi, đôi môi trắng bệch run rẩy nói: “Thật xin lỗi...”

Lăng Vi đứng thẳng lưng nhìn cô ta đột nhiên hơi mỉm cười: “Tôi không tiếp nhận lời xin lỗi.”

“.....”

Trong phòng hội nghị lập tức nổ tung.

Cả người Rose cứng đờ, liền động một chút cũng không thể.

Cô ta như con rối nhỏ, cho tới bây giờ vẫn chưa hòa hoãn lại.

Không tiếp thu xin lỗi? Là ý gì?

Cả người Rose như phát điên, cảm thấy từng đợt tê dại.

Bên tai vang lên âm thanh nghị luận “Ong ong”.

Tất cả mọi người nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi hất cằm nhìn thẳng vào Rose, từng câu từng chữ leng keng hữu lực mà nói: “Tôi muốn kiện cô xúi giục người khác cướp đồ của tôi!”

“Bùm” như sét đánh xuống, Rose chỉ cảm thấy đỉnh đầu đều bị bổ ra.

Chương 331: Laroe gặp nguy cơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Rose không từ giác lùi ra sau nửa bước.

Lăng Vi còn nói: “Cô không chỉ tổn hại danh dự của tôi còn đi trộm thẻ của tôi, sử dụng thủ đoạn phi pháp giải mật mã của tôi.”

Giọng điệu và vẻ mặt của cô rất nghiêm túc.

Ánh mắt giống như có thể thiêu đốt ý chí người ta!

Rose hít ngậm khí lạnh, run rẩy nói: “Không phải... Chuyện không phải như thế! Là Sở Minh Y! Là Sở Minh Y bảo tôi nói như vậy. Là cô ta gọi điện thoại cho tôi để tôi nói các người tăng ca, còn để tôi đưa bản thảo cho cô. Sở Minh Y nói lấy tính cách của cô nhất định sẽ mang bản thảo về nhà mà phần bản thảo này chỉ là phần thiết kế đuôi xe, không phải toàn bộ bản thảo... Cho nên nhất định cô sẽ không phòng bị...”

“Rose!” Henry quát to một tiếng: “Cô chia cho Lăng Vi bản thảo đuôi xe vì sao lại nói là toàn bộ bản thiết kế?”

Rose á khẩu không trả lời được! Hận không thể ngoan độc tát cho mình một tát.

Rõ ràng là đào hố..

Vậy mà mình lại tự khai ra.

“Vậy có nói xem An Đức tại sao lại có bản thiết kế của chúng ta?”
Lăng Vi cố ý dẫn đề tài trở lại, sau đó nhìn Lôi Dịch.

Sở Minh Y là vị hôn thê của anh ta!

Có thể tiếp xúc đến bản thảo, còn có thể có ai khác?

Hơn nữa Sở Minh Y và Lôi Dịch vừa trở mặt với nhau, nghĩ ra thủ đoạn bản thảo này để trả thù Laroe là quá bình thường.

Nhất định Sở Minh Y cầm tiền từ chỗ An Đức.

Lôi Dịch chỉ cam thấy trời đất đảo lộn.

Hiện tại nói gì cũng đã muộn, bản thảo bị đối thủ của công ty lấy đi, chiếc xe của bọn họ chỉ có năm ngày nữa là sản xuất, hiện tại không có bản thảo thiết kế, bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

Ba của anh ta là Lôi Dịch Holt sẽ tức giận đến chảy máu não mất.

“Cô cái đồ ngu ngốc này, trong vòng ba ngày lấy phương án mới đưa ray đây, nếu không mãi mãi lăn khỏi Laroe đi.”

Lôi Dịch hoàn toàn tức giận... tăng ca.. thiết kế lần nữa làm sao mà kịp?

Bản thảo lần trước mất ba tháng mới hoàn thành, mãi đến khi Lăng Vi tới mới định ra bản thảo cuối cùng. Chỉ là sau đó sửa đổi hơn hai tháng mới hoàn chỉnh.

Ba ngày? Ba ngày làm sao mà làm?

Ai có khả năng lớn như vậy? Ba ngày giao bản thiết kế miễn ý?

Lúc này ánh mắt mọi người gần như đều tập trung về phía Lăng Vi, bởi vì lần trước là cô ngăn cơn sóng dữ, chỉ một ngày đầu tiên đã giao ra bản thảo thiết kế làm mọi người vừa ý.

Lăng Vi quơ quơ cánh tay phải bị thương: “Là Rose ban tặng đấy, ngày hôm qua bị cướp đâm bị thương, không thể cầm bút vẽ.”

Rose run rẩy, chỉ cảm thấy ánh mắt như dao phóng tới.

“...” Đôi môi của Rose run run, nói không ra lời. Chỉ cảm thấy toàn thân rét run...

Mỗi người ngồi ở đây đều là cổ đông của Laroe, bất cứ ai động một ngón tay thôi cũng đủ đập nát cô ta.

Rose lập tức ngã ngồi dưới đất, sắc mặt xám xịt như tượng bùn đất.

Cô ta biết... cô ta xong đời rồi.

Như đoán được tương lai của mình bi thảm, Rose khóc lên, hai đầu gối quỳ xuống đất cầu xin Lôi Dịch, Henry và lão chủ tịch Holt: “Chủ tịch,... tổng giám đốc...tôi thật sự không cố ý... tôi bị người khác lợi dụng. Tôi chỉ nghĩ Lăng Vi bán đứng công ty, tôi cũng chỉ vì nghĩ cho công ty mà thôi...”

Lôi Dịch luôn trầm ổn cũng phát câu: “Cô rút đi cho tôi...”

Anh ta hận không thể một cú đạp bay cô ta ra ngoài.

“Cô không cần khóc lóc giả mù sa mưa, cô và Sở Minh Y đều là cá

mè một lúa, công ty sẽ kiện các người, các người chờ lệnh của tòa án đi.”

Chương 332: Laroe gặp nguy cơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Henry khinh miệt nhìn cô ta: “Hiện tại cô nên cầu xin Lăng Vi không kiện cô, xui người cố ý cướp bóc, lén mở mật mã thẻ ngân hàng của người ta, vu oan người khác phạm tội. Cô nghĩ những việc cô làm có đủ cho cô ăn cơm tù 20 năm hay không?”

Rose quá sợ hãi, cô ta nhìn Lăng Vi, quỳ gối trước mặt cô, nước mắt lăn dài, thành nhật nói: “Vi Vi... tôi thật sự bị Sở Minh Y lợi dụng mà thôi...”

Lăng Vi khoát tay áo bày tỏ không muốn nghe, người khác sao không bị lợi dụng mà cô bị lợi dụng? Ruồi bọ không thể đột nhập quả trứng không có lỗ hổng.

Rose khóc thành tiếng: “Tôi mà ngồi tù thì ba đứa con của tôi... phải làm gì bây giờ...”

Không ai lên tiếng, trong phòng hội nghị chỉ có tiếng khóc của Rose.

Cô ta ngồi dưới mặt đất, Henry gọi người vào kéo cô ta ra ngoài.

Hội nghị nặng nề bởi vì hiện tại Laroe rơi vào vòng xoáy sâu.

Hiện tại là thời điểm mấu chốt nhất, có hai chuyện.

Một là: Bắt Sở Minh Y, đưa cô ta vào tù.

Hai là: giành giật từng giây từng phút thiết kế là bản thảo xe hơi mới.

Bên trong hội nghị cổ đông chìm trong không khí áp lực, Lôi Dịch cau mày.

Mắt thấy thời gian sản xuất ô tô sắp đến gần, đếm ngược.. thậm chí.. có thể dùng ‘phút’ để tính.

“Nếu heienj tại không có thiết kế để sản xuất thì sẽ bỏ qua thời gian tiêu thụ nhiều nhất trong năm.” Henry gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Lôi Dịch nói: “Nếu cứ mạnh mẽ sản xuất thì sẽ không có thiết kế hoàn mỹ, sẽ không ai mua không phải càng tệ hơn sao?”

Có người đề nghị nói: “Không bằng mời Hoa tổng tới thiết kế?”

Hoa Thiếu Kiền? Có thể...

Lôi Dịch khẩn trương cho người đi sắp xếp.

Những người khác tiếp tục nghĩ đối sách.

Bởi vì sợ Hoa Thiếu Kiền không kịp, thần tiên cũng không làm được. Lôi Dịch bứt tóc, quyết định tìm bản thảo từ khắp nơi, ai vẽ ra bản thảo được sử dụng liền thưởng 20 vạn bảng Anh.

Thời gian mỗi ngày một trôi đi.

Còn một ngày cuối cùng là tới ngày sản xuất.

Tất cả Laroe âm chìm trong bầu không khí trầm trầm!

1.000.000 bản thiết kế không ai được dùng, thiết kế đương nhiên khác làm những chuyện khác.

Có chỗ suy xét không chu toàn, làm người ta không thích nổi.

Ví dụ như thiết kế thân xe, mỗi một đường nét đều có thể tạo ra thị giá khác nhau.

Lại nói thiết kế bên trong xe, nội thất khác nhau, độ rộng như thế nào để mang lại thể nghiệm thoải mái cũng khác nhau.

Thậm chí chiếc Volkswagen mà Laroe từng sản xuất một lượng lớn, vì cửa xe không chứa nổi một lọ thủy tinh, lượng tiêu thụ trì trệ không tăng lên nổi.

Có một vài chi tiết lúc thiết kế, sản xuất không chú ý tới nhưng khi tiêu thụ lại có thể hỏng bét.

“Nhanh lên!” Henry vội la lên.

“Không phải đang nhanh sao? Thiết kế ô tô không phải dễ như trong suy nghĩ của anh đâu.”

Lôi Dịch chau mày, mái tóc vàng rơi từng sợi.

Cả ngày cơm nước không vô, mặt co mày cau!

“Làm sao bây giờ? Lấy không ra bản thiết kế, làm sao mà sản xuất đây?”

Mỗi nhân viên Laroe đều cảm giác được công ty đang ở trong giai đoạn phong ba bão táp.

Đối mặt với cuồng phong bạo vũ, ai cũng muốn trở tài hết sức lực nhưng lực bất tòng tâm, sâu thẳm, lo lắng quý này không được thưởng, thậm chí công ty còn giảm biên chế.

“Tony, bộ phận thiết kế không có phương án dự phòng sao?”

Cánh cửa bộ phận thiết kế gần như bị dẫm nát, mỗi phòng đều chạy tới hỏi han.

Chương 333: Đàn ông so đo nhau (1)

Tony thay thế vị trí của Rose.

Anh ta bắt đắ dĩ dĩ môi: “Phương án dự phòng cũng giao lên rồi nhưng mà... đám người cổ đông không bỏ phiếu thông qua.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Không thể tùy tiện chọn một bản để sản xuất sao?”

Tony lắc đầu: “Cậu không hiểu, một bản thiết kế không được bỏ phiếu thông qua thì dù có sản xuất ra cũng là hàng ế, đến lúc đó công ty càng tổn thất. Vẫn từ từ thôi, nhiều người đóng góp như vậy nói không chừng sẽ chọn được.”

Còn 3h nữa là tới thời hạn.

Lôi Dịch quả thật muốn điên rồi.

Anh ta hận chết Sở Minh Y. Đồ tiện nhân này là kẻ gây họa của anh ta.

“Tích, tích, tích...” Máy tính truyền đến âm thanh có video gửi tới.

Lôi Dịch mở clip, chỉ thấy ở bên kia Hoa Thiếu Kiên nói: “Bản thảo tạm thời không nhất định kịp, nếu chỗ cậu còn chưa chọn xong thì tôi tiến cử một người.”

Lôi Dịch buồn bực hỏi: “Người nào? Hiện tại đều đã lúc nào rồi, anh

tiến cử ra người có thể trong 3h vẽ xong bản thiết kế hoàn hảo sao?”

Hoa Thiếu Kiền nhìn anh ta, ý bảo anh ta bình tĩnh.

Chờ Lôi Dịch bình tĩnh, Hoa Thiếu Kiền mới nói: “Tôi nói người này là Lăng Vi.”

“Không cần nhắc cô ta với tôi!”

Hoa Thiếu Kiền cau mày, không nói lời nào, Lôi Dịch quát lên như điên: “Cánh tay cô ta bị thương, dù cô ta có năng lực, có sáng tạo, có thiên tài thì 3h cũng không thể hoàn thành thiết kế.”

“Cậu có thể nghe tôi nói cho hết không?” Hoa Thiếu Kiền cũng nổi giận, anh đứng lên, hai tay chống lên bàn làm việc nhìn chăm chăm Lôi Dịch trong màn hình.

Lôi Dịch đen mặt không nói gì thêm.

Hai mắt nhìn thẳng Hoa Thiếu Kiền, trên thực tế Hoa Thiếu Kiền đứng lên như vậy nhìn anh ta cũng là biểu hiện không tôn trọng.

Nhưng anh ta nhin, sắc mặt âm trầm nói: “Anh nói đi.”

Lúc này Hoa Thiếu Kiền mới ngồi xuống ghế nói: “Cậu có nhớ tới trận đấu thiết kế ở Yến Đại hay không?”

Yến Đại... bản thiết kế thi đấu?

“Thông báo tuyển dụng thi đấu?”

Ánh mắt Lôi Dịch sáng lên.

“Anh nói là thiết kế ‘con ngựa hoang’ của Lăng Vi sao?”

“Đúng vậy.” Hoa Thiếu Kiền trịnh trọng gật đầu.

Lôi Dịch vỗ trán: “Không sai! Không sai! Không sai!”

Anh ta nắm chặt con chuột, mở một văn kiện, nhập mật mã, một bản thiết kế nhảy ra.

Đúng là chiếc xe việt dã ‘con ngựa hoang’ của Lăng Vi.

Kinh diễm!

Quá kinh diễm rồi!

Liếc mắt một cái, có thể cảm giác được một cỗ khí phách Vương giả đập vào mặt!

Chiếc việt dã này có ngoại hình thời thượng, đường cong tuyệt đẹp, vô cùng sống động, cực kỳ bá đạo.

Phàm là những người yêu xe nhất định sẽ muốn điều khiển nó một lần.

Lôi Dịch mừng rỡ nhưng đột nhiên lo lắng trùng trùng.

“Thiếu Kiền, nhưng mà... Nó là xe việt dã đó..”

Hoa Thiếu Kiền nhìn anh ta, trong lòng âm thầm cảm thấy tiếc nuối, nếu giao Laroe cho Lôi Dịch... Thật sự rất khó phát triển lớn mạnh hơn rồi.

Anh nhìn chăm chăm Luoís, kiên định nói: “Luoís, cậu vẫn chưa thấy

rõ xu thế hiện tại sao? Việt đã đang quật khởi, người trẻ tuổi thích việt đã ngày càng nhiều. Vượt qua cả sự tưởng tượng của chúng ta. Lôi Dịch, tôi tin tưởng một khi chiếc xe này được tung ra sẽ có lượng tiêu thụ lớn nhất từ trước tới nay của Laroe.”

Trong đầu Lôi Dịch ong ong, như có hàng ngàn dòng điện chạy qua người anh ta.

Trái tim đập loạn nhịp: “Chuyện này.. tôi không có cách nào quyết định, vẫn nên để cổ đông quyết định đi.”

Hoa Thiếu Kiền đã nói ra ý nghĩ của mình liền đóng video clip.

Lăng Vi...

Lăng Vi, Lăng Vi...

Trong đầu Hoa Thiếu Kiền đều là hình bóng của cô, chỉ nhớ kỹ tên cô trong lòng sẽ nóng cháy...

Nhưng nghĩ đến người cô thích là Diệp Đình... trái tim anh sẽ đau, đau không cách nào thờ nổi... vì sao cô lại thích Diệp Đình chứ?

Chương 334: Đàn ông so đo nhau (2)

Tony thay thế vị trí của Rose.

Vì sao chứ? Hoa Thiếu Kiền rất khó chịu, giống như có cánh tay nào đó bóp chặt cổ họng anh, có những lời không thể nào nói ra cũng không cách nào nuốt trôi.

Diệp Đình... vì sao cô lại thích một người như vậy?

Diệp Đình, anh ta là thương nhân, một thương nhân không hơn không kém...

Một thương nhân cả người đầy mùi tiền mà thôi.

Làm sao Lăng Vi có thể thích anh ta cơ chứ?

Hoa Thiếu Kiền nắm chặt nắm đấm, hận không thể đánh nát bàn làm việc. Không phải anh khoe khoang, luận về tài hoa, anh có thể vượt qua Diệp Đình cả 100 con đường.

Lăng Vi là nhà thiết kế vì sao mắt kém đến mức độ này, Hoa Thiếu Kiền anh lóa sáng trước mặt cô, vậy mà cô không nhìn thấy còn muốn chọn một thương nhân cả người đều là mùi tiền..

Nếu cô thích người có thân phận như vậy anh cũng có thể làm được, bắt đầu thành lập công ty với anh mà nói là quá dễ dàng.

Chẳng qua anh tới Laroe là vì hứa hẹn với một người.

...

Lôi Dịch tắt đi video clip, ngồi yên một lúc, nói thật... anh ta vẫn cảm thấy bản thiết kế Lăng Vi có phần mạo hiểm.

Bên kia Hoa Thiếu Kiền ngồi một hồi, nghĩ kĩ mọi chuyện một lần nữa, đột nhiên lắc đầu, kéo clip Diệp Đình nhờ cậy ra xem.

Trong lòng Lôi Dịch cực kì để tâm, bảo anh ta tiến cử tác phẩm của Lăng Vi là không thể nào.

Cho nên Hoa Thiếu Kiền nói cách nghĩ vừa rồi với Diệp Đình, Diệp Đình là đại cổ đông của Laroe, để anh mở cuộc họp cổ đông là quá thích hợp.

Diệp Đình gửi clip đi chỉ thấy Hoa Thiếu Kiền lo lắng ngồi trước máy tính.

Chưa kịp để anh mở miệng, Hoa Thiếu Kiền liền nói: “Hiện tại Laroe rơi vào cục diện bế tắc, anh nghĩ ra cách nào chưa?” Anh ta không nói thẳng chuyện đề cử Lăng Vi, anh ta muốn nhìn một chút xem Diệp Đình có nghĩ tới bản thiết kế của Lăng Vi hay không.

Hiện tại nếu bản thiết kế của Lăng Vi được chọn vậy thì sự nghiệp sau này của cô sẽ như mặt trời ban trưa.

Nếu con ngựa hoang này có thể bán được nhiều, Lăng Vi sẽ rơi vào hàng ngũ nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Diệp Đình không giấu diếm anh ta, thẳng thắn nói: “Nếu Laroe bài trừ thành kiến có thể lựa chọn bản thiết kế tiểu Vi dùng thi đấu ở Yến Đại có lẽ sẽ ngăn được cơn sóng dữ, thậm chí là bán ra với số lượng

lớn.”

“Anh cũng cảm thấy như vậy sao?” Hoa Thiếu Kiền giật mình.

“Vì sao lại không chứ?” Diệp Đình bình tĩnh nói: “Cô ấy là vợ tôi, anh có thể hiểu cô ấy hơn tôi sao?”

“Vậy nếu anh nghĩ tới điểm này rồi tại sao không nói ra?”

Diệp Đình như nắm toàn cục trong tay, cười âm ỉ: “Còn không phải có anh sao? Anh vẫn thương thức cô ấy, làm sao có thể làm mai một cô ấy. Loại chuyện này nếu anh nói ra sẽ không ai nghĩ thấy có lòng riêng. Nếu tôi nói... cô ấy tuyệt đối sẽ rơi vào phong sát.”

Hoa Thiếu Kiền đột nhiên kinh tỉnh! (kinh hách, tỉnh táo)

Diệp Đình nói đúng...

Thật sự anh ta không ngờ tới điểm này...

Hoa Thiếu Kiền như sờn mảy, cẩn thận đánh giá Diệp Đình, có lẽ người này cũng không phải ‘người đầy mùi tiền’ như mình nghĩ.

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm Diệp Đình một hồi mới ổn định cảm xúc nói: “Diệp Đình, anh cảm thấy hiện tại phương án nào là tốt nhất? Dù sao anh cũng là cổ đông của Laroe, Laroe rơi vào nguy cơ anh cũng thiệt hại, huống chi nếu thật sự là cơ hội của tiểu Vi, anh không thể khinh địch để cơ hội này trôi đi chứ?”

Diệp Đình mím môi, trịnh trọng nói: “Cô ấy và anh không thân thiết, anh có thể gọi cô ấy là Lăng tiểu thư, hoặc là tiểu thư Lăng Vi, hoặc là Diệp phu nhân, loại xưng hô tiểu Vi này không thích hợp với anh.”

Chương 335: Cảnh tàn sát khốc liệt — — cạnh tranh! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Dịch

Hoa Thiếu Kiền ghen hòng.

Hồi lâu mới bừng tỉnh, nói: “Diệp Đình, đã là lúc nào rồi? Anh có thể đừng ngây thơ như vậy không? Cô ấy là ân nhân cứu mạng của tôi! Làm sao không quen tôi? Nếu không phải anh ở giữa cản trở, tôi có thể hẹn cô ấy đi ăn, đi xem phim mỗi ngày! Nói không chừng chúng tôi đã nói yêu đương, kết hôn rồi!”

“Cô ấy chướng mắt anh.” Diệp Đình nhàn nhạt nói: “Khi một con cá ra biển khơi rộng lớn, còn muốn ở lại kênh rạch chật hẹp không?”

“...” Trong lòng Hoa Thiếu Kiền hận không thể mắng mẹ, ai là kênh rạch? Anh không biết xấu hổ tự cho mình là biển lớn? Coi người khác là kênh rạch!

Diệp Đình không vòng vo chuyện này nữa, quay lại đề tài chính: “Lôi Dịch là người của phái bảo thủ, tìm anh ta cũng vô dụng. Anh suy nghĩ đi, con trai của Holt Matisse, còn có ai thuộc phái thời đại?”

“...” Trong đầu Hoa Thiếu Kiền lập tức thoáng qua mặt Henry.

Diệp Đình nhàn nhạt hừ một tiếng: “Nghĩ ra thì đi gọi điện thoại ngay lập tức đi, bên tôi đã liên lạc một vào cổ đông phái thời đại, bọn họ

nhất định sẽ thích “Thiết kế” Mustang của Tiểu Vi. Còn đám cổ lỗ sĩ phái bảo thủ kia, cũng không cần tham gia hội nghị.”

“...” Hoa Thiếu Kiền ngăn ra, không tưởng tượng nổi nói: “Anh đã sớm biết tôi sẽ liên lạc anh, cũng đã sớm thông báo những cổ đông khác?”

Diệp Đình bình thản không có gì lạ nhún vai: “Nếu không thì sao?”

“...” Hoa Thiếu Kiền hết ý kiến lần nữa...

Có lẽ ở phương diện mưu lược, Diệp Đình thật sự... hơn anh ta một bậc...

Hoa Thiếu Kiền tắt video, một lát sau, gọi video cho Henry.

Henry đang phiền muốn chết!

Lười biếng nhận video, nghe anh ta tiến cử Lăng Vi, liền nhảy cẫng lên, hai mắt sáng rực, hô ta: “Sẵn sàng!”

“Ai nha nha!” Tôi từng thấy thiết kế của Lăng Vi! Lúc ở đại học Yến, đây chính là tác phẩm được sinh viên đại học Yến tôn là “Thiên tác” nha!”

Mắt Henry sáng rực như đèn pha!

“Thiếu Kiền! Lần này anh lập công lớn!”

Henry tắt video, lập tức in bản thiết kế của Lăng Vi.

Cậu vội vội vàng vàng thông báo thư ký xin phép chủ tịch, muốn tổ chức cuộc họp cổ đông tạm thời!

Sau khi Lôi Dịch biết, lập tức phản đối!

“Bắt đầu sử dụng thiết kế “Mustang” của Lăng Vi vẫn hơi mạo hiểm!”

Henry tức giận xông vào phòng làm việc của Lôi Dịch: “Tại sao anh phản đối mở cuộc họp cổ đông? Anh sợ mọi người đều chọn tác phẩm của Lăng Vi? Bây giờ là lúc nào rồi? Anh có thể tìm ra bản thiết kế tốt hơn cô ấy?”

Chiều cao của Lôi Dịch và Henry chênh lệch không bao nhiêu, hai người hung ác đối mặt.

Lôi Dịch lạnh giọng nói: “Đương nhiên thiết kế của Lăng Vi tốt, nhưng quá thời thượng! Không thích hợp kiểu xe đại chúng, hơn nữa còn là xe SUV, sao có thể tiến vào nghìn nhà vạn hộ? Bây giờ chúng ta cần một kiểu xe phổ thông, đại chúng có thể tiếp nhận! Dù chỉ bán một ngàn chiếc, chỉ cần có thể giữ được tiền vốn thì không sai! Nhưng xe SUV của Lăng Vi quá khoa trương! Bây giờ nhìn tốt, một khi sản xuất ra, lỡ như không có ai tiêu dùng, khó bán thì sao? Tổn thất đều là tiền! Tiền tiền tiền!”

Chương 336: Cảnh tàn sát khốc liệt — — cạnh tranh! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Anh cũng biết sẽ khó bán?” Henry tức giận cắn răng: “Anh nhìn tình hình quốc tế hiện tại đi! Người trẻ tuổi có năng lực và nhu cầu mua xe SUV đang dần tăng cao! Xe này bán thế nào, em và anh đều không có quyền lên tiếng! Có bản lĩnh, anh hãy đồng ý mở cuộc họp cổ đông! Để cổ đông tự chọn lựa đi!”

Lôi Dịch hung ác trợn mắt nhìn cậu.

“Anh không dám! Hèn nhất!” Henry xoay người đi ra ngoài, đóng cửa “ầm”.

Nửa giờ sau...

Cuộc họp cổ đông tạm thời chính thức bắt đầu.

Toàn bộ cổ đông tham gia đều bỏ phiếu.

Trong phòng họp, Lôi Dịch có vẻ giật mình.

Nói thật, anh ta không nghĩ tới nhiều người đến như vậy. Vì triệu tập khẩn cấp, nên anh ta cho là sẽ có không ít cổ đông không đến...

Lại không nghĩ rằng, lại có... 17 vị tới...

Lúc Diệp Đình đến, những cổ đông khác đã ngồi đông đủ.

Không ít người đứng lên chào hỏi, bắt tay Diệp Đình.

Diệp Đình cùng mọi người trò chuyện vui vẻ.

Hàn huyền xong, thân là đại cổ đông, anh ngồi trên Henry và Lôi Dịch.

Bên kia là cha của Henry và Lôi Dịch, Holt Matisse.

Matisse cố ý chạy tới chủ trì cuộc họp.

Người đến đông đủ, Lôi Dịch đứng lên.

Anh ta quan sát mọi người, trịnh trọng nói: “Các vị! Tập đoàn Laroe thành lập được 30 năm, cho tới nay chưa từng gặp phải khó khăn như vậy! Khó khăn của Laroe chúng ta, chắc hẳn mọi người đã biết được. Xe mới sắp sản xuất, nhưng bản thiết kế lại bị trộm...”

Lôi Dịch kêu thư ký phát tài liệu cho mọi người.

“Bây giờ chúng ta có ba bản thiết kế. Xin mọi người chọn kiểu xe mình thấy tốt nhất, bỏ phiếu.”

Lôi Dịch nhìn mọi người một vòng, biểu tình nghiêm túc nói: “Bây giờ, ba bản thiết kế hoàn chỉnh đều có trong laptop của mọi người. Xin mọi người nghiên cứu kiểu xe thật kỹ, còn có thiết kế bên trong.”

Lão Matisse tiếp lời Lôi Dịch, trịnh trọng nói: “Bỏ phiếu lần này ảnh hưởng tới số mệnh của Laroe, xin mọi người nhất định phải thận trọng!”

Lôi Dịch mở ba bản thiết kế.

Ba bản thiết kế này, một chọn từ trong tuyển dụng, một bản là Lôi Dịch đề cử — Bộ thiết kế tăng ca thiết kế “Thông thụ”, nhà thiết kế chính là Toothy cuối cùng là thiết kế Henry đề cử — “Mustang” của Lăng Vi.

Giữa những cổ đông cũng lục đục với nhau, phần lớn nâng đỡ Lôi Dịch, hầu như không có ai nâng đỡ Henry.

Cổ đông cẩn thận nghiên cứu kiểu xe và cấu tạo, Lôi Dịch nhìn từng người một bỏ phiếu.

Diệp Đình bỏ đầu tiên, anh dĩ nhiên chọn Lăng Vi!

Sau đó, cổ đông lục tục ném phiếu trong tay.

Lôi Dịch thống kê kết quả.

Chọn thiết kế từ trong tuyển dụng, 3 phiếu.

Bộ thiết kế “Toothy”, có 6 phiếu!

“Mustang” của Lăng Vi, cũng 6 phiếu!

Mấy phiếu còn lại là mấy trắng...

“Cái gì? Toothy lại có 6 phiếu?”

Mẹ nó! Henry thật sự không dám tin vào mắt mình: “Các người đều bị mù sao?”

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới kiểu xe phổ thông của Toothy lại có thể đạt được số phiếu giống như “Mustang” của Lăng Vi!

Theo suy nghĩ của cậu, Toothy hẳn không có một phiếu nào, thiết kế của Lăng Vi sẽ có nhiều phiếu hơn!

“Các người — — các người! Các người rốt cuộc có xem kỹ bản thiết kế không?” Henry giận đến đập bàn: “Thiết kế như xe đồ chơi của Toothy lại có 6 phiếu? Ai chọn? Các người bị mù sao?”

Sắc mặt cổ đông đều khác nhau, ai cũng không nói gì.

Nội tâm Lôi Dịch cũng khiếp sợ cực độ!

Toothy là anh ta đề cử, anh ta cho là bầu phiếu sẽ thắng! Vì Lôi Dịch luôn cho rằng phần lớn cổ đông đều ủng hộ anh ta!

Không nghĩ tới, lại có sáu người chọn Lăng Vi!

Thái tử sắp kế vị đột nhiên phát hiện bè đảng của mình phản bội!

Nội tâm Lôi Dịch sóng trào mãnh liệt! Bỗng phát hiện, có vài cổ đông chạy tới từ rất xa?

Chương 337: Chôn vùi hay là vùng dậy? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Dịch trong nháy mắt cảm thấy nguy cơ!

Đây là cuộc họp tạm thời... Mấy cổ đông này sao có thể chạy tới trong thời gian ngắn ngủi?

Chẳng lẽ đúng lúc bọn họ ở gần đây?

Hay là... có người thông báo cho bọn họ trước?

...

Trán Lôi Dịch chảy mồ hôi hột...

Còn Henry thật sự rất tức giận!

Henry không nghĩ đến có bao nhiêu người ủng hộ bản thân, mà cậu cảm thấy tiếc thay cho Lăng Vi.

Thấy kết quả này, Henry cương trực thật sự không thể tiếp nhận!

Cậu hừ hừ nhìn qua mọi người.

Ngón tay gõ bàn, tức giận cắn chặt răng nói: “Các người đều không có mắt nhìn xa trông rộng sao? Thiết kế của Toothy là thứ gì? Chọn thiết kế kia còn có sáng ý hơn của cô ta! Các người nhìn xem Toothy

vẽ cái gì? Tầm thường đến mức khiến người ta tức lộn ruột! Kiểu xe như vậy sản xuất ra, chỉ có thể thu lại lượng tiêu thụ bình thường! Các người nhìn tác phẩm của Lăng Vi đi, thời đại, mode, cực kỳ tỏa sáng! Thiết kế tốt như vậy lại không được dùng, tiền đồ của Laroe chúng ta, tôi thật lòng không thấy được ánh sáng...”

Theo suy nghĩ của Henry, Toothy ngay cả tư cách tranh cử cũng không có!

Nhưng Toothy đại diện Bộ thiết kế, là Lôi Dịch đề cử.

Đại diện phái bảo thủ!

Vì vậy, cậu cần phải để cô được chọn. Henry chỉ cảm thấy đau lòng...

Lôi Dịch nhìn Henry, sầm mặt nói: “Sản xuất ô tô, không phải trò đùa! Không phải em thích ai thì phải dùng thiết kế của người đó! Thiết kế của Lăng Vi tất nhiên rất tỏa sáng, nhưng quá mạo hiểm! Sao em có thể đảm bảo người tiêu thụ nhất định sẽ mua xe của cô ta? Quá thời thượng không chắc chắn có thể chiếm lĩnh thị trường! Còn thiết kế của Toothy có sách lược vững vàng, không vượt trội, bình thường, nhưng không mạo hiểm, tiêu thụ thấp nhất vẫn có thể đảm bảo. Cho nên, anh ủng hộ thiết kế của Toothy!”

Henry không cam lòng cười nói: “Anh nói gì cũng đúng, em trừ phụ nữ, không hiểu cái gì.”

Lôi Dịch trợn mắt nhìn cậu, công bố kết quả: “Bây giờ số phiếu của Toothy và Lăng Vi giống nhau...”

Cuối cùng, đưa mắt nhìn cha, Holt.

Đoàn người cũng nhìn lão chủ tịch.

Tất cả mọi người, chỉ có lão chủ tịch còn chưa bỏ phiếu, bây giờ nhìn lại, một phiếu này của ông cực kỳ quan trọng!

Holt Matisse nổi danh phái bảo thủ, nếu không cũng sẽ không giao công ty cho Lôi Dịch xử lý.

Henry giận đến ngực phập phồng! Đã đoán được Toothy sẽ chiến thắng.

Trong lòng tức tối bất mãn, lại cảm thấy không đáng giá thay Lăng Vi!

Cũng giận mình vô dụng, ai bảo địa vị của mình không bằng Lôi Dịch... Chôn vùi một nhà thiết kế thiên tài!

Cậu nhìn thiết kế của Lăng Vi, chỉ cảm thấy đau lòng — —

Thiết kế của Lăng Vi cô cùng thời đại, tỏa sáng! Sửa đổi sơ qua thì sẽ được hoan nghênh! Còn thiết kế của Toothy, đối với cậu mà nói, chính là rác rưởi! Làm không tốt, ngay cả năm ngàn chiếc cũng không bán được!

Quá tầm thường!

Không có gì nổi bật!

Sáu cổ đông ủng hộ Toothy dần yên tâm.

Vì Holt Matisse tiên sinh luôn ủng hộ phái bảo thủ, từ trước đến nay, Laroe chưa bao giờ sản xuất kiểu xe “Phá cách” như vậy.

Lão Holt cầm bút lên, đầu bút rơi vào dưới tên Toothy... Diệp Đình

đột nhiên nói: “Nếu Toothy và Lăng Vi đều rất được chú ý, tôi đề nghị mời hai người họ đến trình bày ý tưởng thiết kế cho mọi người.”

Chương 338: Chôn vùi hay là vùng dậy? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đều không lên tiếng phản đối.

Holt Matisse gật đầu, thư ký liền đi ra ngoài mời Lăng Vi và Toothy.

Lăng Vi nhận được thông báo liền đi ra, lúc vào thang máy lại gặp chàng trai ánh mặt trời đó! Chính là chàng trai mượn tiền cô lúc Hoa Thiếu Kiền bị viêm ruột thừa cấp tính!

Hôm nay chàng trai kia mặc âu phục màu trắng, tóc ngắn chải gọn gàng mát mẻ, gương mặt vui vẻ như ánh mặt trời, cực kỳ đẹp trai lại có chí tiến thủ, cộng thêm âu phục màu trắng, làm cho toàn thân cậu ta trông anh tuấn mê người.

“Vi Vi, là cô!”

Lăng Vi nhìn anh ta, cười lên: “Noob?”

Sau khi Hoa Thiếu Kiền trả tiền, Noob gọi điện thoại cho cô, hai người trò chuyện, trao đổi tên họ.

Noob nhìn chân cô, quan tâm hỏi: “Chân cô bị gì thế, nhìn qua rất nghiêm trọng.”

Lăng Vi không có gì đáng kể cười nói: “Không có chuyện gì lớn, gân bị thương, qua hai tháng là lành.”

Noob gật đầu, cười trêu chọc cô: “Cô luôn mặc đồ hồ tối màu.... Sao không mặc màu sáng?” Cậu ta nói giọng địa phương, đồng phục gọi là y hồ.

Lăng Vi cười, cúi đầu nhìn đồng phục của mình. Hôm nay cô mặc màu xám tro. Nhìn qua khôn khéo, giàu kinh nghiệm.

Bình thường cô mặc ba màu đen, trắng, xám tro, trừ phu Diệp Đình cố ý cải trang cho cô.

Nhưng... anh ta nói luôn?

Lăng Vi cười nói: “Chúng ta mới gặp mặt hai lần.”

Mặt Noob đỏ ửng, cô mới gặp anh ta hai lần... Nhưng hầu như mỗi ngày anh ta đều ở tầng trệt nhìn cô ra ra vào vào...

Cô luôn mặc đồ màu đen, trắng, xám tro.

Tuy đều là màu lạnh, nhưng cả người cô nhìn qua không hề cứng nhắc. Vì cô sẽ tùy ý biến đổi kiểu tóc.

Có lúc cô xõa tóc ngang vai. Có lúc có sẽ búi tóc. Có lúc, sẽ đeo bông tai. Những thứ đó đều làm cho cô nhìn qua hoạt bát lại không mất đi đoan trang. Hôm nay, cô búi tóc lên, lộ ra gò má trơn mềm và trán trắng nõn, cả khuôn mặt đều xinh đẹp tươi sáng!

Thần thái cô sáng láng, ngọt ngào cười, cực kỳ cảm hóa người.

Noob nhìn cô chằm chằm, nhất thời lại bị nụ cười rực rỡ của cô làm cho hoảng thần.

Vóc người cô thon thả, rất cao, mang giày sandal cao gót đã tới tai anh ta. Anh ta khẽ rũ mắt, liền thấy được khuôn mặt tinh xảo béo mập của cô, xinh đẹp nhu hòa, không thấy một lỗ chân lông.

Noob nhìn cô chăm chăm, tim đập loạn lên. Bỗng nhiên nghe Lăng Vi hỏi anh ta: “Sao mặt anh lại đỏ?”

Noob lập tức hồi phục tinh thần, lúng túng cười nói: “À... Hơi nóng.” Anh ta kéo cà vạt.

Lăng Vi nhìn trên đỉnh đầu, Laroe dùng máy lạnh chung, thổi hơi lạnh phì phò, cô cũng cóng đến sắp run rồi, anh ta lại nói “nóng”!

Noob đột nhiên run lập cập, ách xì một tiếng vang dội.

Lăng Vi mím môi cười, sợ anh ta lúng túng, cô giương mắt nhìn lên trên. Noob lấy khăn tay ra, lúng túng lau mũi và tay.

Thang máy đi lên từng tầng một, Noob hỏi cô: “Cô đi đâu?”

Lăng Vi nói: “Tôi lên phòng họp.”

Noob kinh ngạc nhìn cô: “Tôi cũng đi!”

Lăng Vi nhướn mày: “Anh là cổ đông của Laroe?”

Noob lắc đầu, cười thần bí: “Tôi là thành viên ban giám đốc.”

A... Anh ta mới bấy lớn mà? Lăng Vi thầm nghĩ, tuổi tác của thành viên ban giám đốc thật nhỏ! Nhìn qua, anh ta cũng chỉ 18 tuổi.

Trẻ tuổi như vậy đã có óc xét đoán sao?

Chẳng lẽ là con trai của lão chủ tịch Laroe?

Lăng Vi quan sát anh ta... Noob là em trai của Henry và Lôi Dịch sao?

Chương 339: Cường thế áp đảo! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi không nói gì thêm, Noob thấy mắt cô xoay rồi xoay, không biết đang nghĩ gì.

Anh ta cười với cô, sửa âu phục, sửa cà vạt, nhìn khuôn mặt đẹp trai của mình trong gương thang máy, chỉ tiếc Lăng Vi không nhìn anh ta.

“Đing — —” Thang máy vang lên. Noob ấn nút giữ cửa mở: “Cô đi từ từ, đừng té nữa.” Lăng Vi lễ độ cười với anh ta. Chống gậy đi ra thang máy.

Noob đi sau cô, tới phòng họp.

Noob quẹt thẻ, nhấn chỉ tay, phòng họp mở cửa.

Hai người một trước một sau vào phòng họp.

Người trong phòng họp thấy hai người bọn họ đi vào cùng nhau, không khỏi sửng sốt...

Lăng Vi thấy Noob ngồi xuống bên cạnh Diệp Đình, vị trí ở trên Henry và Lôi Dịch...

Sau đó, nghe Henry và Lôi Dịch gọi anh ta: “Chú.”

Lăng Vi trong nháy mắt rối loạn... Lôi Dịch cũng sắp 30 rồi phải

không? Lại gọi một người nhìn qua chỉ có 18 là chú...

Cái này... cũng quá....

Lăng Vi mím môi nín cười.

Lúc này, Diệp Đình nhìn qua cô. Biểu tình nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại mang theo một phần sắc bén. Lăng Vi mím môi cười với anh, lúc này Diệp Đình mới quay đầu nói chuyện cùng Noob.

Diệp Đình đưa một phần tài liệu cho Noob, Noob quen thuộc nói gì đó với Diệp Đình.

“Hoan nghênh Lăng Vi tiểu thư.” Lôi Dịch thấy Lăng Vi tới, không lập tức để cô thuyết trình, mà đợi Toothy tới.

Qua hai phút, Toothy mới gõ cửa đi vào.

Lúc này, Lôi Dịch đứng lên, nói: “Xin mời Lăng Vi tiểu thư và Toothy trình bày ý tưởng thiết kế cho chúng ta.”

Anh ta mời hai người tới trước màn hình lớn, mời Lăng Vi nói về ý tưởng của mình trước.

A... Tại sao để cho Lăng Vi nói trước? Lôi Dịch đương nhiên có tư tâm!

Dưới tình hình này, ra sân sau, để được người khác nhớ hơn...

Hơn nữa, sau khi so sánh, ra sân sau chiếm ưu thế.

Cho nên ai ra sân trước sẽ chịu một chút thua thiệt.

Lăng Vi cũng không để ý. Cô chống gậy, lưng thẳng tắp đi tới trước màn hình lớn, cô chỉnh sửa bản thiết kế của mình một chút, mở powerpoint, một chiếc xe huyền khốc hiện lên màn hình.

“Wow! Kiểu xe thật khốc!” Xe vừa hiện lên, lập tức truyền tới tiếng hít hơi!

Kiểu xe này cực kỳ khốc, thời thượng! Đúng là làm người ta nhìn hoài không chán!

Lăng Vi điềm đạm đứng đó, trong đôi mắt trong suốt lóe lên tia sáng giảo hoạt.

Ngón tay cô ung dung chỉ hình, giảng giải cặn kẽ. Mắt cô thông minh linh động, ngôn ngữ sinh động thú vị, toàn thân như có ma lực thu hút ánh mắt mọi người!

Cô giới thiệu điểm sáng của mỗi một chỗ đều có thể làm mắt người khác sáng lên!

Thậm chí, kiểu xe Mustang đặc biệt, lúc chạy ở vùng quê, làm tim cổ đông tại chỗ đột nhiên đập rộn!

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn cô, chú tâm nghe cô trình bày.

Nhất là Noob vừa tiến vào, anh ta nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay Lăng Vi tới đây, mắt anh ta liền tới đó.

Trong mắt lộ ra yêu thích, không hề che giấu!

“Bề ngoài huyền khốc như vậy, bên trong nhất định phải chú trọng hơn.” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Nội thất của xe cũng giống như bên trong con người. Nói cách khác, một

người bề ngoài rất đẹp, nhưng không thể biểu thị con người, mà bên trong người đó quan trọng hơn! Nếu không sẽ cho người khác cảm giác “Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa”. Thiết kế nội thất thế nào mới có thể tương xứng với vẻ ngoài huyền ảo? Mời mọi người xem nội thất.”

Chương 340: Cường thế áp đảo! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi trình bày thiết kế bên ngoài xong, lại chọn một tấm hình nội thất, mở lên màn hình lớn, cô nói: “Nội thất xe này tôi thiết kế da đen, ghế ngồi màu đen. Phối hợp bên ngoài, dựa theo khí phách vương giả anh tuấn tàn bạo!”

Cô chiếu mười mấy tấm hình nội thất, mỗi một chỗ đều độc đáo! Chi tiết tuyệt diệu, khiến lòng người kinh ngạc!

Cô bình tĩnh, tự tin diễn giải từng tấm một: “Không gian bên trong xe SUV này của tôi vô cùng rộng! Vì chi tiết tinh tế, tiết kiệm rất nhiều không gian, nên thiết kế bên trong của “Mustang” rộng hơn của SUV nhiều. Vô cùng thích hợp cho gia đình có cha mẹ, có con cái sử dụng. Thời đại này của chúng ta có rất nhiều gia đình đều là một cặp vợ chồng nuôi hai ông lão, nếu kiểu xe phổ thông, một gia đình đi ra ngoài sẽ hơi chật chội, mà xe dạng SUV này vô cùng rộng rãi. Cực kỳ thích hợp tự đi du lịch, hơn nữa thân xe lớn, gầm cao, không sợ đi đường núi gập gềnh. Tầm nhìn rộng, ông lão, trẻ con đều không dễ say xe.”

Cô càng nói, mắt mọi người càng sáng, rõ ràng đây chỉ là một kiểu xe mà thôi nhưng lại cho người khác cảm giác đây là một tác phẩm nghệ thuật khéo léo tuyệt vời!

Sắc mặt Lăng Vi trầm tĩnh, đôi mắt sáng ngời như giếng sâu ẩn chứa nguồn trí tuệ!

Cô lại mở hình chi tiết cụ thể trong xe, ví dụ như ngăn hồ sơ, tủ chứa đồ, tay lái, ghế ngồi, vân vân, đều có chỗ kỳ diệu.

Đối với một nhà thiết kế xe mà nói, không cần cho quá nhiều ý kiến về nội thất, vì có người chuyên ngành, nhưng tình hình bây giờ đặc biệt khẩn cấp, phải suy xét đến mỗi một chi tiết, chuyện đúng sai thường không dễ dàng!

Mà toàn bộ ý kiến của Lăng Vi quả thực là câu trả lời hoàn mỹ nhất, hài lòng nhất mà trời cao ban cho bọn họ!

Khi Lăng Vi nói không phát hiện điều gì, nói xong, đột nhiên phát hiện, mắt tất cả mọi người đều tỏa sáng nhìn cô! Tựa như những người này muốn khắc hoa lên mặt cô.

Lăng Vi hơi kinh ngạc, nhưng cô không biểu hiện ra, bình tĩnh khẽ gật đầu với mọi người, lui qua một bên.

Bên dưới bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay. Đoàn người đều nhìn về phía tiếng vỗ tay, lại là Noob vừa đến!

Lần đầu tiên anh ta thấy tác phẩm của Lăng Vi, khiếp sợ đến cực điểm!

Sau đó, Henry cũng vỗ tay. Những người khác cũng cùng vỗ tay.

Nhưng ngại vì Lôi Dịch nhìn chăm chăm bọn họ, có vài người vỗ hai cái, liền để tay xuống.

Diệp Đình hí mắt cười, dáng vẻ đắc ý.

Lôi Dịch nhìn Lăng Vi, lại nhìn Toothy, “khụ” một tiếng, tuyên bố: “Mời

nhà thiết kế Toothy trình bày ý tưởng của cô ấy cho chúng ta.”

Toothy mặc đầm đỏ bó sát người, lắc hông, lẳng lơ đi tới trước màn hình lớn.

Cô ta chào cúi đầu chào mọi người, bên dưới có vài cổ đông khẽ gật đầu.

Toothy mỉm cười, ưu nhã mở văn kiện thiết kế “Thông thụ” của cô ta ra.

Kiểu xe vừa hiện lên màn hình: “Ọe...”

Bên dưới bỗng nhiên truyền tới tiếng cười nhạo chán ghét chê bai. Thậm chí Noob còn “ọe” ra tiếng. Nếu không so sánh với kiểu xe của Lăng Vi, có lẽ không có cảm giác mãnh liệt như vậy!

Lúc này, kiểu xe của Toothy hiện lên màn hình...

Tầm thường đến mức làm người ta tức lộn ruột!

Liếc mắt nhìn thêm một lúc cũng cảm thấy đau mắt!

...

Chương 341: Đình ca chính là cường thế như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Judy làm bộ như không nhìn thấy gì, ra vẻ trấn tĩnh bắt đầu thuyết trình.

Cô ta thiết kế tạo hình chiếc xe rất bình thường, hơn nữa chú trọng giải thích thật làm người ta không nhận được ngủ gà ngủ gật!

Tiểu Bạch biểu hiện rõ ràng nhất, không ngừng trợn trắng mắt, thậm chí còn che miệng đánh ngáp.....

Lôi Dịch giận mà không dám nói gì, ghen đến mức khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

Tiểu Bạch hoàn toàn xem Judy là không khí, vẻ mặt chán ghét quay đầu sang chỗ khác, phảng phất như xem cô ta sẽ cưỡng gian ánh mắt của anh ta vậy.

Judy còn chưa nói xong thì sững sờ trên bục, bởi vì cô ta nhìn thấy mấy cổ đông lúc này còn gật đầu vài cái với cô ta lúc này chẳng có ai lắng nghe.

Judy nhục nhã muốn chết.

Nhưng cô ta vẫn kiên trì trình bày bản thiết kế của mình hoàn chỉnh.

“Cảm ơn ý tưởng thiết kế của Lăng Vi và Judy.” Lôi Dịch đi lên đăng

trước đưa thủ thế chỉ Lăng Vi và Judy: “Hiện tại chúng ta phải đưa ra lựa chọn, mời hai vị trở về chỗ ngồi chờ kết quả cuối cùng.”

Lăng Vi và Judy từ phòng hội nghị ra ngoài.

Lăng Vi chống gậy đi về phía thang máy, Judy đi đằng trước đột nhiên quay đầu hung ác nhìn Lăng Vi.

Judy nghĩ tới vừa rồi Lăng Vi nổi bật cô ta liền hận đến ngứa răng. Vừa rồi trong phòng hội nghị nhận hết ánh mắt khinh bỉ của cổ đông đều là vì Lăng Vi dẫm lên đỉnh đầu cô ta, Judy thù hận, hận không thể lập tức giết chết Lăng Vi, hai mắt cô ta như bốc hỏa, đột nhiên Judy đuổi chân gạt cây gậy của Lăng Vi: “Không phải què sao? Tôi cho cô què hơn chút nữa.”

Chỉ nghe cheng một tiếng, cây gậy của Lăng Vi bị ném rơi, còn may cô đang chống tường nên mới không té ngã.

“Lăng Vi! Cô đừng đắc ý! Tôi là do tổng giám đốc Lôi Dịch lựa chọn, cổ đông ủng hộ tổng giám đốc Lôi Dịch còn nhiều hơn cổ đông ủng hộ tổng giám đốc Henry đấy!”

Judy tàn nhẫn trừng Lăng Vi: “Một lát nữa sẽ cho cô biết cái gì gọi là từ thiên đường té xuống địa ngục!”

Lăng Vi lạnh lùng liếc cô ta một cái, hừ một tiếng, cười nói: “Mặc kệ kết quả như thế nào, ít nhất tôi còn có con đường khác để đi, không giống người nào đó vẫn luôn ở dưới địa ngục ngàn ngốc.”

“Cô...” Judy tức giận đến lỗ mũi phun lửa! Nhưng nơi này là cửa phòng hội nghị, cô ta không dám làm gì Lăng Vi.

Nhưng, Lăng Vi là cái loại này ăn mết mà không dám đáp trả sao?

Haha... Lăng Vi đá chiếc gậy dưới đất một cái, giày cao gót của Judy đập trên gậy, á... Judy ngã kiểu chó gặm ***.

Đầu Judy cắm xuống đất kêu đau, không biết rằng có gãy không, Judy đau tới mức mở miệng cũng cảm thấy tê rần.

“Lăng Vi! Mày cái tiện nhân! Mày dám hại tao!”

Lăng Vi khoanh tay đương nhiên nói: “Chưa từng nghe ngạn ngữ của Hoa Hạ bọn tôi sao? Gậy ông đập lưng ông! Cô không tới quấy rối tôi thì sao chiếc gậy dưới đất, nó không rơi xuống đất thì sao cô lại dẫm phải..... Cô là tự làm tự chịu, liên quan gì tới tôi.....”

Lăng Vi vừa nói vừa khom lưng nhặt gậy lên rồi vẫy tay với cô ta: Bye nha...”

Cô vừa đi được mấy bước liền thấy Jason trợ lý của Diệp Đình đi về phía cô: “Phu nhân, tổng giám đốc lo lắng cho ngài nên bảo tôi ra đây đưa ngài về phòng.”

Lăng Vi vui vẻ không ngừng gật đầu.

Hiện tại cô đang rất cần người giúp.

Diệp Đình làm việc, thật là quá chu đáo!

Lăng Vi vui vẻ cười rộ lên, cô thích anh chu đáo như vậy.

Chương 342: Đình ca chính là cường thế như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Judy vẫn còn ngồi dưới đất. Cô ta trơ mắt nhìn Jason đỡ Lăng Vi rời đi, lúc gần đi, Jason còn nheo mắt, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chăm chăm cô ta một cái.

Cả người Judy rùng mình!

Vừa rồi cô ta khó thở công tâm, thế nhưng quên mất Lăng Vi.....
Còn có một chỗ dựa... lớn như vậy!

Đột nhiên Judy có chút sợ hãi!

Tổng giám đốc Đình phong quốc tế trong truyền thuyết Diệp Đình..... Là nhân vật mặt lạnh! Thủ đoạn cực kì thiết huyết!

Đối với cô ta mà nói, anh tồn tại tựa như vị thần, mong muốn mà không thể chạm.....

Đột nhiên Judy run lập cập, là cô ta tìm chết mới đi chọc Lăng Vi chẳng?! Tuy Lôi Dịch đề cử thiết kế của cô ta nhưng mà..... Cũng chỉ là đề cử thiết kế, nói đến cùng, cô ta chỉ là nhân viên bé nhỏ trong công ty, nếu Lăng Vi cũng là một nhân viên nhỏ mà nói, cô ta có thể dùng kinh nghiệm để áp Lăng Vi nhưng mà.. hiện tại như thế nào? Hình như cô ta luôn quên mất Lăng Vi và cô ta là hai thân phận khác nhau.

Judy như bị sét đánh, cũng không rảnh nghĩ đến chuyện bị đau, té ngã lộn nhào mà bò dậy, thất tha thất thểu mà đuổi theo.

Cô ta kéo tay Lăng Vi, trình trọng xin lỗi cô: “Vi Vi... vừa nãy tôi đùa với cô thôi, cô ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Tôi chỉ nhất thời sốt ruột sợ cô vượt qua tôi. À không đúng... không phải sợ cô vượt qua tôi mà... là... là... sợ cô đoạt công đầu thiết kế. Cô có thể hiểu cho tôi không? Nhiều tiền như vậy tôi không thể nào không để ý. Vi Vi.. cô không cần giận tôi được không? Chúng ta cạnh tranh công bằng, sau này, tôi không bao giờ nói âm dương quái khí như vậy! Tôi cam đoan đấy!”

Judy nói đến đây nước mắt rơi xuống, Lăng Vi giạt mình nhìn cô ta, cô ta nói như vậy so với thuyết trình lúc nãy còn sống động hơn gấp trăm lần.

Lăng Vi nhìn cô ta liền thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, không biết nghĩ tới cái gì mà bị dọa thành như vậy.

“Vi Vi..... cô không cần giận tôi có được không?”

Lăng Vi kỳ quái nhìn cô ta. Hơn nửa ngày, cô vẫn chưa nói cái gì mà xoay người vào thang máy.

Vẻ mặt Judy ngây ngốc, nhưng thấy Lăng Vi không làm gì mình lúc này mới thoáng yên lòng.

Lăng Vi cùng Judy ra ngoài.

Diệp Đình lạnh nhạt mỉm cười.

Ngón tay gõ gõ trên bản thảo thiết kế của Lăng Vi

Tiếp theo, đôi mắt đen ngược lên, nhìn qua mọi người một lần, nhàn nhạt mà nói: “Tôi vẫn rất xem trọng thiết kế của Lăng Vi tạo hình chiếc xe này của cô ấy, nếu sản xuất ra thì Đình phong quốc tế hứa hẹn nâng lượng tiêu thụ lên 30%.”

“Cái gì?” 30%?!

“30%...” một mảnh cổ đông ồ lên! Cả kinh mở to đôi mắt!

Rốt cuộc là Boss của Đình phong quốc tế, khẩu khí lớn không phải bình thường đâu.....

“30% đấy! Cũng không phải là 3%.....”

Có người móc lỗ tai: “Không có nghe lầm chứ? Là 30%? Không phải 3% sao?”

“Là 30%” sao?”

!!!

Lôi Dịch trực tiếp đã bị chấn động đến choáng váng: “Đình thiếu, năm trước khoản xe đại chúng tiêu thụ tới 400.000 chiếc!”

Năm nay khoản “Việt dã” này

Như thế nào Tăng lên “30%”?

Có người che lại trái tim, kinh hãi nói: “Vậy chính là 512.000 chiếc? Năm trước tiêu thụ 400.000 chiếc, bây giờ là 512.000 chiếc? 400.000 chiếc đã là mốc cao nhất của Laroe rồi!”

“512.000 chiếc, nói dễ hơn làm?” Lôi Dịch không dám tin tưởng mà

lắc đầu.

Không phải anh ta nghĩ tiêu cực, mà là cái con số này, quả thực chính là con số thiên văn, đó là tuyệt đối không thể thực hiện ...

Trừ khi, mặt trời mọc từ hướng Tây!

Chương 343: Quan trọng nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Henry lại đột nhiên đứng lên, nói: “Tôi xem trọng khoản xe này! Không thử một chút, như thế nào biết không có khả năng? Tôi tôn thờ một câu danh ngôn của Hoa Hạ: Vạn sự đều có khả năng! Hơn nữa có Đình phong quốc tế cùng hợp tác với chúng ta, còn có gì để hoài nghi? Diệp tổng có năng lực như thế nào các người còn chưa biết sao?”

Đúng vậy!

Nếu là người khác nói lời này, có thể chê cười là xong.

Nhưng mà người nói chuyện chính là Diệp Đình!

Diệp Đình nói chuyện, tương đương với miệng vàng lời ngọc ... chuyện hợp tác với anh đến nay còn có hạng mục nào mà không thành?

Lúc này, tầm mắt đoàn người “Lả tả” nhìn Diệp Đình.

Chỉ thấy anh vân đạm phong khinh mà cười, phảng phất chuyện này căn bản dễ như trở bàn tay.

Anh nói trước, lập tức đánh mất bản khoản của mọi người.

Lúc này, Holt đột nhiên hỏi: “Nếu tôi nhớ không lầm, trước kia Đình

phong quốc đồng ý giúp Laroe tăng 3% lượng tiêu thụ

Diệp Đình nhún vai.

Holt cười một chút: “Vì thiết kế của Lăng Vi, cậu từ 3% tăng lên 30%? Không khỏi quá mạo hiểm rồi chẳng?”

“Mạo hiểm?” Diệp Đình nhướn mày cười: “Con người Diệp mỗ chưa bao giờ làm chuyện mạo hiểm.”

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm Holt, trịnh trọng nói: “Tôi hứa hẹn 33% mà không phải 3%.. thật ra 33% cũng không tính là nhiều. Tôi dự tính khoản xe này ít nhất có thể tiêu thụ tới 700.000 chiếc.”

“.....”

Tất cả mọi người ở đây đều bị nghẹn họng.

Có người còn nghĩ: “Anh xem ai cũng như anh sao? 700.000 chiếc? Chính mình anh mua 300.000 chiếc hả?”

Đám cổ đông ở đây đều choáng váng.

Chẳng ai nghĩ tới Holt lại đánh nhịp.

Holt tiên sinh luôn luôn vững vàng, hôm nay thế mà bị thuyết phục? Thiết kế “Con ngựa hoang” của Lăng Vi có thể nói là “Kỳ ba”!

Phái bảo thủ còn muốn nói gì đó, đột nhiên Holt phát tay: “Muốn kiếm tiền thì bớt nói nhảm đi. Các người chỉ là cổ đông nhỏ của công ty, nhưng các người không gan dạ, sáng suốt và quyết đoán như Diệp tiên sinh,! Nhớ kỹ, muốn trở thành dạng người gì thì phải theo sát bước chân người đi trước.”

Đám cổ đông ở đây đều ghen hòng.

Hội nghị cổ đông tán ra.

Tất cả mọi người rời đi, lúc sau, Lôi Dịch nhú mày, vạn phần khó hiểu.

“Ba, sao ba lại hồ nháo theo Diệp Đình? Chiếc xe kia nhìn thì đẹp nhưng mọi người chưa chắc đã thích...nhỡ may sản xuất ra hàng hóa ế ẩm thì sao? Đến lúc đó Laroe của chúng ta sẽ gặp nguy đấy.”

Holt ngược mắt nhìn anh ta một cái.

“Lôi Dịch..... Muốn làm đại sự, không có chút quyết đoán là không được. Người không thể sợ té ngã, té ngã thì lại bò dậy, không té ngã, làm sao có thể thành công?”

Ông ta thâm sâu nhìn Lôi Dịch một cái, lời nói thấm thía: “Chúng ta không chọn tác phẩm của Lăng Vi là vì không muốn bồi thường. Diệp Đình đã nguyện ý bảo đảm cũng đã cho chúng ta giảm bớt nguy hiểm rồi.”

Lôi Dịch chấn động.

Lại nghe ba mình nói: “Con còn không có thấy rõ bản chất sự tình sao? Sở dĩ ba lựa chọn thiết kế của Lăng Vi chủ yếu là muốn nhìn tiếp đến Diệp Đình sẽ làm gì. Diệp Đình vừa mới 26 tuổi, Đình phong quốc tế, lại đè ép chúng ta một cái đầu! Vì cái gì lại như vậy? Ông già như ba đều có thể bắt kịp thời đại, nắm chắc trào lưu xu thế, con còn trẻ tuổi như vậy chẳng lẽ còn không bằng lão già đầu gối như ba sao?”

“.....” Lôi Dịch nhíu mày: “Con chỉ cảm thấy Lăng Vi rất cuộc không phải nhà thiết kế nổi tiếng. Cô ta tiến vào cái ngành sản xuất này mới bao lâu?”

Holt lắc đầu: “Con vẫn còn quá non nớt!”

Chương 344: Quan trọng nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dừng một chút, lại nói: “Nhà thiết kế có thiên phú chân chính hơn mười tuổi liền có thể bộc lộ tài năng. Tuổi đời và tuổi nghề không quan trọng, chủ yếu cô ta nắm chắc phương diện phương hướng, chi tiết, chúng ta lại không phải không có nhân tài.”

Nói xong, đầy nghi hoặc đánh giá Lô Dịch: “Sao ba cứ có cảm giác con bài xích cô ta, các người từng quen biết sao?”

Lô Dịch bị hỏi nghẹn lại một chút.

Nói lời thật lòng, xác thật anh ta có thành kiến đối Lăng Vi!

Sở Minh Y bỏ anh ta nguyên nhân chủ yếu là vì Lăng Vi.

Tuy rằng nói..... Sở Minh Y làm anh ta rất thất vọng, nhưng mà.....
Rất cuộc yêu nhau nhiều năm như vậy

Holt nhìn anh ta oán hận trong lòng, ánh mắt trầm xuống, nói: “Đàn ông chỉ ở bốn phương! Đại trượng phu, là lấy sự nghiệp làm trọng! Đàn bà chỉ là chế phẩm sinh hoạt. Bỏ đi thì cuộc sống không thú vị nữa sao? Con không phải muốn nếm thử hương vị này lần nữa đấy chứ? Rời khỏi người đàn bà kia khó như vậy?”

Nói xong rõ ràng còn giận, đột nhiên ông ta trầm mặt: “Đến lúc nào con còn rối rắm chuyện này thì đừng đi làm nữa.”

Lôi Dịch đại kinh thất sắc, vội vàng nói: “Con đã không có việc gì, vừa rồi ba nhắc tới con mới cảm khái một chút.”

Holt nhìn anh ta trong chốc lát, nói: “Đi làm hợp đồng đi. Laroe chúng ta có thể phát triển cao hơn một cái bậc hay không, đây là thay đổi máu chốt!”

Lôi Dịch soạn xong hợp đồng, tìm Lăng Vi nói công việc.

Lăng Vi nhìn điều khoản hợp đồng, lắp bắp kinh hãi!

“Chuyện này quá tốt chẳng?.....” Cô ngạc nhiên phát hiện Laroe đưa ra điều kiện..... Quả thật..... tốt đến tận trời cao!

Ngoại trừ chia 1/1000% hoa hồng còn mở một tài khoản riêng, nói cách khác, toàn bộ số tiền này đều thuộc về cô, còn chuyện cô nói muốn chia hoa hồng cho đồng nghiệp, công ty sẽ có khoản khác.

Chính là Lăng Vi kiếm được nhiều hay ít cũng không cần chia cho người khác một phần mà là công ty chi trả.

Quả thật Lăng Vi cảm thấy như đang nằm mơ.....

Lôi Dịch nhìn cô từng chút nhìn kỹ điều khoản liền hỏi: “Điều khoản như vậy có vừa lòng không?”

Lăng Vi nhìn chằm chằm hợp đồng nói: “Chờ một chút, tôi muốn nhìn kỹ một chút.” Cô cẩn thận, nghiêm túc nhìn lần nữa.

Lôi Dịch duỗi tay đưa bút qua, nói: “Nếu vừa lòng liền ký tên đi.”

Lăng Vi gật gật đầu: “Cái hợp đồng này tôi vô cùng vừa lòng. Chỉ là

tôi có điểm không rõ, công ty tại sao lại cho tôi điều kiện tốt như vậy?”

Lôi Dịch nhướn mày: “Đây là điều khoản do Diệp Đình yêu cầu, cô không biết sao?”

“.....”

Diệp Đình yêu cầu điều khoản hợp đồng?

Trái tim Lăng Vi đập ‘thình thịch’. Cô hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Đình còn quan tâm tới chuyện này của cô.

Còn tranh thủ nhiều lợi ích cho cô.....

Lôi Dịch gắt gao nhìn cô rồi chỉ hợp đồng nói: “Anh ta không chỉ yêu cầu điều khoản hợp đồng, còn hứa hẹn... nâng lượng tiêu thụ năm nay lên 33%...Cũng chính là năm nay con ngựa hoang sẽ tiêu thụ ở mức 520.000trở lên!”

Lăng Vi giật mình mà há hốc mồm, trái tim giống bầy chồn đập “Thịch thịch thịch đông”!

Diệp Đình... vậy mà anh lại làm ra hứa hẹn như vậy chỉ vì muốn tranh thủ lợi ích cho cô!

Lăng Vi đang miên man suy nghĩ, lúc này, điện thoại vang lên. Cô nghe máy liền nghe được Diệp Đình nói: “Cái tên lang thang đã tìm được rồi. Buổi tối anh tới đón em, đến lúc đó lại nói tỉ mỉ.”

Chương 345: Vạch trần mạng che mặt thần bí... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tìm được kẻ lang thang kia rồi?

Lăng Vi kích động nói: “Tốt quá! Tối gặp!” Cả buổi chiều, cô đều trải qua trong lo lắng...

Vì quá muốn biết thân phận người kia!

Tối tan việc, Diệp Đình tới sớm, ôm cô ra phòng làm việc.

Hiện tại giám đốc Bộ thiết kế là Tony, người này rất ít cho làm thêm giờ, trừ phi có chuyện cực kỳ khẩn cấp.

Đảo El Hierro, trong một gian phòng đồn cảnh sát, Cục trưởng Cục cảnh sát John cung kính mời Diệp Đình và Lăng Vi vào phòng thẩm vấn.

Kẻ lang thang kia điên điên khùng khùng ngồi trên ghế, cảnh sát hỏi anh ta vấn đề gì, anh ta cũng hoảng hốt lắc đầu.

Cục trưởng John tiếc nuối lắc đầu, thở dài nói: “Đáng tiếc thần trí anh ta không tỉnh táo lắm... Không thể ra tòa án. Cho nên, hai người muốn tố cáo Sở Minh Y mua chuộc kẻ xấu cướp bóc, e là... hơi khó khăn...”

Lăng Vi nhướn mày, trong lòng giật mình! Sở Minh Y... tâm cơ hơn

cô tưởng tượng!

Sở Minh Y, thật quá biết tìm người!

Người thần trí mơ hồ, không thể ra tòa án làm chứng! Sở Minh Y đã sớm biết.

Sở Minh Y bán đứng công ty, bán tài liệu cho đối thủ, cũng nhất định làm vô cùng bí mật, những chứng cứ kia càng đừng nghĩ lấy được.

Người đàn bà này... Thật sự không thể khinh thường!

Trong lòng Lăng Vi âm thầm đề phòng.

“Diệp tiên sinh, đã tra rõ thân phận kẻ lang thang này.” Một cảnh sát cung kính hành lễ với Diệp Đình, anh ta cầm phần tài liệu tới.

Diệp Đình nhìn lướt qua, tài liệu thân phận tra rất rõ ràng, chẳng qua, rất nhiều chi tiết, không cặn kẽ bằng nhóm Âm dạ nhỏ của anh.

Anh nhìn xong, đưa tài liệu cho Lăng Vi, Lăng Vi nhìn sơ qua, hơi kinh ngạc, kẻ lang thang này... lại... đã từng là nhà thiết kế vô cùng hot ở công ty Laroe!

Trong tài liệu viết tên anh ta là Bill, sinh ra ở đảo El Hierro, chưa bao giờ rời đi.

Tài liệu này chỉ có bấy nhiêu tin tức, không có chỗ nào đặc biệt đáng giá chú ý... Xem năm sinh... cũng không phải người thân của cô... Lăng Vi hơi thất vọng.

Lúc này, giọng nói trầm thấp của Diệp Đình đột nhiên vang lên bên tai cô: “Phần tài liệu này của đồn cảnh sát không tỉ mỉ. Em muốn biết kẻ

lang thang này làm sao bị điên không?”

Lăng Vi lập tức nhìn chăm chú vào anh: “Làm sao bị điên?”

Trong mắt Diệp Đình chứa ưu tư phức tạp, anh thấp giọng nói: “Kẻ lang thang này vốn là một nhà thiết kế của Laroe, tên Bill. Tháng 12 năm 2012, trong cuộc họp thường niên của Laroe, anh ta đoạt được hạng nhất cuộc thi thiết kế, đoạt sự nổi trội của Sở Minh Y... Sở Minh Y trong cơn tức giận, cho người đốt nhà anh ta...”

Lăng Vi giật mình nhìn Diệp Đình! Tuy trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng trong mắt toát ra tia thống hận và thương tiếc.

Anh nói: “Vợ của Bill, còn có con gái anh ta... đều bị chết cháy, vốn lúc đó Bill cũng ở nhà, nhưng anh ta đột nhiên nhớ ra có một bản thiết kế quan trọng để quên ở công ty, anh ta liền lái xe tới công ty lấy... Nhưng... chờ anh ta lái xe về nhà, thấy cả ngôi nhà bị cháy thành đồng đổ nát. Anh ta nổi điên, chạy vào trong lửa đi tìm vợ và con gái anh ta, phát hiện... vợ và con gái yêu bị cháy sạch mặt mũi ở trong phòng ngủ.”

Mắt Lăng Vi đột nhiên ê ẩm, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, lúc đó Bill suy sụp thế nào! Dẫn tới anh ta bị điên!

Diệp Đình nhìn Bill bắn thủ: “Cũng may đội chữa cháy tới kịp thời cứu được anh ta. Nhưng... tinh thần đã suy sụp. Lúc ấy, anh ta luôn nói là Sở Minh Y hại anh ta, nhưng lời nói điên khùng của anh ta, quan tòa không thể nào suy xét quyết định... Từ đó trở đi, Bill từ một nhà thiết kế cao cấp trở thành một người vô gia cư. Thật đáng tiếc, Bill quả thực là một nhà thiết kế thiên tài, không nghĩ tới lại bị hủy hoại trong tay Sở Minh Y. Còn có người vợ hiền lành và con gái đáng yêu của anh ta đều vô tội.”

Chương 346: Vạch trần mạng che mặt thần bí... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi khiếp sợ nhìn Bill, thật sự không nghĩ tới thủ đoạn của Sở Minh Y lại đáng sợ như vậy!

Sở Minh Y, lại gây ra án mạng!

Chỉ vì ghen tỵ?!

Quá đáng sợ — —

Đáng sợ hơn là, Sở Minh Y không chỉ hại chết vợ con Bill, nhiều năm sau, còn xúi Bill đã bị điên cầm dao đi cướp bóc!

Người đàn bà này... lòng như rắn rết, bò cạp!

Lăng Vi không dám tin Sở Minh Y lại là người như vậy, thủ đoạn ác độc đã vượt ra khỏi hiểu biết của cô!

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, thấp giọng hỏi: “Anh đang nắm giữ những tài liệu này, đồn cảnh sát cũng không tra được phải không?”

Cô vừa xem tài liệu đồn cảnh sát cung cấp, hoàn toàn không nhắc tới Sở Minh Y.

Diệp Đình gật đầu: “Đúng vậy, nhưng tài liệu anh tra được không thể cung cấp cho tòa án. Bởi vì, những người làm chuyện này đều đã

chết.”

Qua cầu rút ván, tiêu hủy dấu vết sao? Lăng Vi chỉ cảm thấy đầu bị gõ một gậy!

Sở Minh Y... còn đáng sợ gấp trăm lần so với tưởng tượng của cô!

“Cô ta làm nhiều chuyện xấu như thế, lại mặc kệ vậy sao?”

Ngay cả Diệp Đình cũng không tìm được chứng cứ có thể tin tưởng, Sở Minh Y làm việc đúng là giọt nước cũng không lọt.

Ánh mắt Diệp Đình sa sầm, anh nhìn Lăng Vi một hồi, trầm giọng nói: “Cô ta trộm bản vẽ của Laroe, bây giờ phiền phức lớn. Chỉ cần Lôi Dịch không phải phế vật, nhất định có thể nắm được sơ hở của Sở Minh Y.”

Nói xong, anh dừng một lát, nói tiếp: “Cho dù Lôi Dịch thật sự là một phế vật, không tìm được sơ hở của Sở Minh Y, anh cũng sẽ tìm giúp anh ta.”

Lăng Vi cảm thấy khó chịu, cô nhìn Bill, bỗng nhiên đau lòng.

Anh ta vốn là một nhà thiết kế rất có tiếng tăm, anh ta vốn có một gia đình hạnh phúc, vui vẻ giản đơn. Lãi không ngờ, toàn bộ thay đổi trong một đêm!

Lăng Vi chợt nghĩ tới mình... Sở Minh Y vì cô mà chia tay với Lôi Dịch, còn bị Laroe sa thải! Thành trò cười lớn nhất của Laroe trong năm nay!

Sao Sở Minh Y có thể không hận cô?

Nếu không có Diệp Đình bảo vệ, không biết mình có trở thành Bill tiếp theo hay không?

Cũng không biết tại sao, cô nhìn Bill giống như nhìn anh cả của mình, vô cùng thân thiết.

Nghĩ tới cảnh ngộ của anh ta, Lăng Vi liền cảm thấy cả người đầy đau nhói!

Không có bất kỳ nguyên nhân gì, chỉ vô duyên vô cớ muốn vươn tay giúp anh ta.

...

Cô ôm ngực, ngắc đầu hỏi Diệp Đình: “Em có thể quan tâm anh ấy như bạn không? Hoặc là đưa anh ấy đến bệnh viện dưỡng bệnh, số tiền này em có thể chi. Anh nhìn anh ấy bây giờ đi, điên điên khùng khùng, bắn thiêu, ma ốm. Anh ấy không nên nhận lấy kết quả như vậy!”

Diệp Đình nhìn cô, mắt ngày càng sâu: “Dĩ nhiên có thể, chỉ cần em nguyện ý. Anh ta quả thật không có kết quả như vậy...”

Lăng Vi rút án, ngày hôm sau đón Bill đi.

Lăng Vi đưa anh ta tới một khu suối nước nóng, mời người tắm giúp anh ta, thay quần áo sạch, mới đưa anh ta đến viện điều dưỡng.

Nếu không, cô sợ Bill bắn thiêu sẽ phải chịu kỳ thị.

Trang hoàng cho Bill xong, Diệp Đình và Lăng Vi đích thân đưa anh ta đi.

Chương 347: Còn khó chịu hơn cái chết (1)

Hoàn cảnh viện điều dưỡng này rất tốt. Mỗi tháng chi 7000.

Lăng Vi đã trở thành nhân viên chính thức, hiện tại tiền lương của cô chỉ có 13000, lấy ra 7000, cũng còn đủ cô chi tiêu. Còn lại 6000, gửi một phần cho chú, một phần cho bọn nhỏ ở vùng núi, tiền còn lại cô làm tiền sinh hoạt. Cô cơ bản không mua đồ xa xỉ, đồ trang điểm cũng rất ít mua, Diệp Đình lại có thể lo cho ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của cô, tuy cô không có nhiều tiền, nhưng không có áp lực kinh tế.

Bill tắm xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, nếu anh ta không nói lời nào, không nhìn ra tinh thần anh ta có vấn đề gì.

Khiến Lăng Vi bất ngờ là Bill sửa tóc, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, tóc đen, tròng mắt đen, dáng dấp rất giống người Châu Á!

Cảm giác thân thiết càng thêm mãnh liệt! Tim Lăng Vi chột đập nhanh!

Nhưng trong tài liệu ghi rõ Bill sinh ở đảo El Hierro? Chẳng lẽ giấy khai sinh của anh ta... là giả?

Lăng Vi và Diệp Đình đưa anh ta tới viện điều dưỡng, Bill đến hoàn cảnh mới, tình trạng vô cùng không ổn định. Nhưng anh ta làm người rất hiền lành, nhanh chóng kết giao rất nhiều bạn.

Lăng Vi kinh ngạc, cô không nghĩ tới Bill lại có thể kết giao bạn

mới...

Dù sao... đầu óc của anh ta... không tỉnh táo lắm.

“Có lẽ là thiên tính, thiên tính của người thuần lương, rất dễ được người khác tiếp nhận.” Lăng Vi nghĩ vậy.

Lăng Vi không vội đi, cô muốn ở cùng anh ta thêm một lúc, liền hoạt động cùng anh ta, ăn trưa, nghe nhạc.

Buổi chiều, ở trong phòng âm nhạc, Lăng Vi kinh hãi lần nữa!

Bill thấy một cây đàn violon, đột nhiên sững sờ. Ngón tay anh ta nhẹ nhàng phủ lên dây đàn... Ánh mắt ôn hòa, động tác nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện với một người bạn cũ.

Sau đó, Bill cầm đàn violon gác lên cổ. Anh ta nhắm mắt, xúc động trình diễn. Lăng Vi kinh hãi! Vì bài hát anh ta đàn, lại là “Lương Chúc” nổi tiếng nhất Trung Quốc!

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài...

Nghe bài hát này, Lăng Vi đột nhiên muốn khóc! Anh họ cô – Lăng Tiêu thích kéo Lương Chúc nhất. Nếu anh Lăng Tiêu còn sống, cũng sẽ anh tuấn như Bill chứ?

Mà kỹ thuật của Bill hoàn toàn giống kỹ thuật kéo đàn của Lăng Tiêu!

Lăng Vi rưng rưng nước mắt, hỏi Bill: “Anh biết Lương Sơn Bá là ai không?”

Bill thừ ra chốc lát, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Anh ấy yêu Chúc Anh Đài...”

Nước mắt Lăng Vi lập tức rơi xuống, Bill nói đúng!

Cô lại hỏi: “Chúc Anh Đài về sau thế nào?”

Bill mở to mắt, anh ta đột nhiên nói như điên: “Cô ấy chết!”

Lăng Vi rung rung, đưa tay kéo anh ta, trịnh trọng nói: “Không đúng, lúc Lương Sơn Bá đi bái tế Chúc Anh Đài, phần mộ của Chúc Anh Đài đột nhiên nứt ra, một con bướm bay ra. Lương Sơn Bá cũng hóa thành bướm, cùng Chúc Anh Đài bay đi.”

Bill đột nhiên chảy nước mắt, anh ta nói: “Sống không thể cùng chôn, chết cũng phải cùng mộ!”

Nước mắt Lăng Vi không thể khống chế chảy xuống.

Cô lấy túi xách, lấy hình cũ của cô và ba mẹ cô ra cho anh ta xem: “Anh biết ba người này không?”

Bill nhìn hồi lâu, bỗng nhiên nhú mày, vẻ mặt ngày càng hoảng hốt. Anh ta bất chợt nhúc nhích đầu, ôm đầu đập vào đàn như điên!

Lăng Vi bị dọa sợ không dám hỏi tiếp. Vội trấn an anh ta, y tá thấy bên này xảy ra chuyện, lập tức chạy tới, dẫn anh ta đi ngủ trưa.

Chương 348: Còn khó chịu hơn cái chết (2)

Hoàn cảnh viện điều dưỡng này rất tốt. Mỗi tháng chi 7000.

Từ viện điều dưỡng đi ra, Lăng Vi ngồi trong xe, nhìn cảnh vật hai bên dần lui về sau, hốc mắt lại đỏ!

Cô quay đầu nhìn Diệp Đình, nhìn thật lâu, Diệp Đình nhìn cô, anh không hỏi cô thế nào. Đến khi nước mắt cô rơi xuống, khóc thút thít, cô mới nói: “Anh có thể tra thân phận thật của Bill giúp em không? Em có cảm giác... Anh ấy giống như anh em.”

Con của Lăng Trí và Phương Di, Lăng Tiêu!

Sau khi Vương Hân Bình gả cho Lăng Trí, Lăng Trí được quyền nuôi dưỡng Lăng Tiêu, Phương Di rời đi một mình.

Mà Lăng Tiêu ở nhà cũng không sống tốt. Vương Hân Bình thường xuyên ngược đãi anh ta sau lưng Lăng Trí.

Lăng Tiêu quật cường đột nhiên bỏ nhà ra đi, không rõ sống chết.

Lăng Trí lật tung trời đất tìm anh ta, nhưng về sau được cảnh sát chứng minh, Lăng Tiêu rơi xuống sông bị lý cuốn. Còn cho ông xem hình chụp lúc điều tra.

Khi đó Lăng Vi còn rất nhỏ, hầu như không nhớ ra được bộ dáng của Lăng Vi. Vì ba mẹ cô kết hôn muộn, nên cô nhỏ hơn Lăng Tiêu rất nhiều, lúc ấy ký ức vô cùng mơ hồ, nhưng cô nhớ mặt Lăng Tiêu rất

đẹp, hình dáng thanh lạng, thích vẽ và kéo bài Lương Chúc cho cô nghe.

Hơn nữa, người Lăng gia đều rất có thiên phú thiết kế.

Bill cũng từng là nhà thiết thiên tài nổi tiếng!

Càng nghĩ, Lăng Vi càng cảm thấy kinh hãi!

Lăng Vi có chút mâu thuẫn hy vọng... Hy vọng Bill chính là anh cô, mặc dù bây giờ tinh thần anh ta không tốt lắm, nhưng nếu hết lòng chăm sóc, anh ta sẽ khá hơn.

Ít ra cho cô biết, anh ta còn sống!

Cô không nói chuyện này cho Lăng Trí. Tuy đã hơi chắc chắn Bill chính là anh cô, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chứng thực, cô không muốn khiến chú vui vẻ rồi lại hụt hẫng.

Đáng hận! Người tốt như anh Lăng Tiêu... Lại bị Sở Minh Y hãm hại thành như vậy!

Nghĩ tới anh từng chịu đau khổ hành hạ như vậy, cô liền đau lòng đến mức ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau...

Điều duy nhất cô muốn làm lúc này là cho người đàn bà ác độc Sở Minh Y này nhận được quả báo!

...

“Mustang” của Lăng Vi xoay chuyển tình thế, kéo Laroe từ bên bờ vách đá mạnh mẽ trở lại!

Từ trên xuống dưới ở Laroe bắt đầu tăng ca sản xuất xe mới.

Trong phòng làm việc, Lôi Dịch siết chặt tấm hình!

Người trong hình chính là Sở Minh Y — — Tiện nhân này! Mắt Lôi Dịch trong nháy mắt lóe lên tia sáng lãnh khốc, cho tới nay, anh ta chưa từng căm ghét một người đàn bà như vậy.

Người đàn bà này là người anh ta dành hết tình cảm chân thành, anh ta hận không thể mang hết tất cả những gì tốt đẹp trên đời này cho cô ta, nhưng mà... cô ta tự tay đẩy mình về phía địa ngục, tự tay hủy diệt sự nghiệp của cô ta, tự tay hủy diệt nhân duyên của bọn họ, tự tay hủy diệt phần tốt đẹp của cô ta trong mắt anh ta.

Lôi Dịch nhìn người đàn bà trong hình, ánh mắt ngày càng thâm trầm, ngày càng nguy hiểm! Ánh mắt kia giống như muốn lột da tháo xương người kia, sau đó vô tình cắn nuốt như dã thú!

Bây giờ công ty được kéo lại nề nếp, anh ta rốt cuộc có thời gian chơi với Sở Minh Y!

Lúc này Sở Minh Y vô cùng chật vật.

Không có công việc, không có đàn ông nuôi, nhà cô ta cũng không phải nhà giàu có đại quý đại quý gì.

Cuộc sống trong nháy mắt quẩn bách. Cô ta quen tiêu tiền, chỉ dựa vào mấy chục triệu nhờ bán bản thiết kế kia, căn bản không đủ cho cô ta dùng!

Cô ta dùng đồ xa xỉ, bây giờ bảo cô ta tiết kiệm, sao có thể?

Chỉ có thể nhìn, không thể mua, vậy chính là còn khó chịu hơn chết!

Còn không bằng trực tiếp đòi mạng cô ta!

Chương 349: Lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y xem danh bạ điện thoại, trong đầu thoáng qua một tên, âm thầm suy nghĩ, người đàn ông nào dễ bị bắt bớ, dễ cho cô ta tiêu tiền hơn.

Cô ta không muốn sống cuộc sống nghèo nàn! Cô ta muốn rất nhiều rất nhiều túi xách nổi tiếng! Còn muốn rất nhiều quần áo nhãn hiệu nổi tiếng! Cô ta còn muốn đồng hồ đeo tay số lượng có hạn!

Cô ta muốn xe thể thao, muốn du thuyền! Muốn kim cương châu báu cao cấp nhất thế giới!

Điện thoại cô ta đột nhiên vang lên.

Trên màn hình hiện lên tên tiếng Anh, là sở tư pháp...

Sở Minh Y chột giật mình, nhận điện thoại, nghe đối phương thông báo cô: “Sở Minh Y tiểu thư, Tập đoàn Laroe đã tới đồn cảnh sát lập án, ngày X tháng X kiện tòa án...”

Sở Minh Y ngây ngốc...

Sau đó nói gì, cô ta không nghe lọt một câu, cô ta ném điện thoại như điên!

“Lôi Dịch — — tên khốn kiếp anh!” Anh ta lại kiện cô ta ra tòa! Sao

bọn họ biết được là cô ta ở sau lưng giờ trò quỷ? Đàn bà chết bầm Rose đó đã bại lộ sao?

Bọn họ không đẩy Lăng Vi xuống địa ngục, ngược lại muốn bắt cô ta sao?

Sở Minh Y không hiểu được, kế hoạch này rõ ràng rất hoàn mỹ! Cô ta cho là đã thần không không biết, quỷ không hay bán bản thiết kế cho công ty Ander... Lúc này hẳn là Lăng Vi bị đưa vào ngục, còn cô ta... có thể dễ dàng lấy tiền nha!

Bây giờ là chuyện gì?

Sao Lăng Vi có thể rửa sạch hiềm nghi? Không phải tên hacker kia nói trong tài khoản ngân hàng của Lăng Vi có số tiền không rõ lai lịch sao? Lần hăm hại này rõ ràng không chê vào đâu được...

Sở Minh Y chống trán, cực kỳ bối rối.

Cô ta bắt xe đi tới nhà Rose, kết quả Rose đã bị cảnh sát mang đi! Lúc này, đang thẩm vấn...

Sở Minh Y sợ hết hồn hết vía, chỉ cảm thấy cả người phát rét, Rose bị bắt đi? Vậy Rose có khai cô ta ra hay không? Không được không được, không thể ngồi chờ chết như vậy, cô ta phải làm chút gì mới được!

Sở Minh Y vội đội tóc giả, trang điểm, giả trang thành em gái của Rose đến đồn cảnh sát xin bảo lãnh.

Đến đồn cảnh sát, lại được báo không thể bảo lãnh Rose, Sở Minh Y lập tức xin xem xét.

Sở Minh Y dùng một số tiền lớn mua chuộc cảnh sát viên giám sát camera.

Sở Minh Y được gặp Rose trong phòng gặp mặt...

Rose cắn răng nghiêng lợi, hung tợn muốn bóp chết cô ta: “Sở Minh Y — — tiện nhân! Tiện nhân cô! Cũng vì cô — — là cô hại bà! Bà nhất định phải khai cô ra!”

Sở Minh Y cười lạnh: “Cô có chứng cứ sao? Cô muốn khai tôi ra ư? Lúc tôi gọi cho cô, cô có ghi âm không? Tôi bán bản vẽ cho Ander, tiền gửi vào tài khoản của cô, sau đó, cô vòng vo mấy chục tài khoản mới chuyển tới tài khoản hải ngoại của tôi, mấy chục thủ tục trung gian, cô cảm thấy những thứ đó có thể trở thành chứng cứ buộc tội tôi?”

“Sở Minh Y! Cô quá độc ác! Cô đã sớm mưu tính!” Rose đau lòng ôm đầu.

Mắt cô ta đỏ ngầu, căm tức nhìn Sở Minh Y, hận không thể lập tức băm Sở Minh Y thành ngàn khúc! Người đàn bà hạ tiện này — — cô ta quá thâm độc!

“Suyt... Cô tốt nhất đừng làm ầm lên...” Sở Minh Y để tay bên mép, nhẹ giọng nói với Rose: “Cô ngồi tù, ba đứa con của cô phải làm sao đây? Đưa bọn chúng đến thân thích? Những thân thích của cô, vì tranh giành tài sản mà hận mấy đứa con của cô không thể chết sớm! Chắc cô biết rõ sự thật này...”

Cả khuôn mặt của Rose đều vặn vẹo: “Cô muốn làm gì? Cô không được đụng vào con tôi!”

Chương 350: Lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y cười lạnh: “Cô nghĩ tôi là loại người gì? Hôm nay tôi tới tìm cô là muốn nói cho cô, tôi sẽ nhận nuôi ba đứa con của cô, tôi sẽ an bài người chăm sóc bọn chúng tốt nhất. Tôi sẽ cho bọn chúng học trường tốt nhất. Hẳn cô biết nên làm thế nào, nếu không... ha ha... Tôi đảm bảo lập mộ tốt cho ba đứa con của cô, để bọn chúng cùng đến dưới lòng đất tìm cô đoàn tụ!”

“Sở Minh Y! Tiện nhân!”

“Suyt...” Sở Minh Y cười độc ác, nhét hình ba đứa bé vào tay Rose.

Sở Minh Y nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Rose, vỗ tay cô ta: “Cô yên tâm ngồi tù, vì ba đứa con của cô, cô biết nên làm thế nào.”

Sở Minh Y đứng lên, có thâm ý khác nhìn Rose, xoay người rời khỏi đồn cảnh sát.

Về tới nhà, cô ta hung tợn lật ngược chậu hoa! Ném tóc giả! Lửa giận không có chỗ phát tiết!

Điện thoại cô ta reo. Cô ta cầm lên nhìn, lại là Lôi Dịch!

Cô ta nhấn nút nghe.

Đặt điện thoại bên tai, nghe Lôi Dịch đầu bên kia truyền tới giọng nói

cực kỳ tức giận: “Sở Minh Y! Tiện nhân — — Cô bán đứng tôi! Bán đứng công ty! Uổng công tôi tín nhiệm cô như vậy, cô lại trộm thiết kế của tôi bán cho Ander! Cô còn xúi giục Rose vu cáo Lăng Vi! Cô chính là đồ thối rửa! Cô chờ tòa án gọi cô đi!”

Sở Minh Y cười lạnh, mắng: “Anh mới là đồ thối rửa! Lôi Dịch — — anh cho là anh rất cao thượng sao? Anh đã từng hại chết bao nhiêu đối thủ cạnh tranh? Laroe các người đi tới hôm nay, trên tay không dính máu người khác sao? Anh có tư cách gì chỉ trích phẩm hạnh của tôi? Anh mất bản vẽ, là trừng phạt đúng tội các người! Đáng đời các người!”

Lôi Dịch tức giận nói: “Sở Minh Y — — đến bây giờ cô vẫn không biết hối cải!”

“Tôi hối cải cái gì? Cũng không phải do tôi làm! Anh nói bản vẽ là do tôi trộm? Anh cũng không phải quan tòa, anh cũng không phải là thượng đế! Anh có chứng cứ gì có thể chứng minh là tôi sai khiến Rose? Anh có chứng cứ gì có thể chứng minh là tôi bán thiết kế cho Ander?”

Cô ta đã chặn miệng Rose! Huống chi, trước khi cô ta làm, đã che giấu tất cả chứng cứ!

Hừ — —

Muốn bắt cô ta, không dễ như vậy!

Cô ta có chuẩn bị!

Lôi Dịch giận điên lên: “Sở Minh Y! Tôi hoàn toàn thất vọng về cô! Cô đã làm, bất kể cô che giấu thế nào cũng sẽ lộ dấu vết! Cho dù hôm nay cô tránh được một kiếp, một ngày nào đó, tội của cô cũng sẽ bại

lộ! Sở Minh Y! Loại đàn bà như cô, lúc đầu sao tôi có thể yêu cô?”

Lôi Dịch quăng điện thoại!

Sở Minh Y ném điện thoại về phía cửa sổ thủy tinh, một tiếng “rắc” giòn giã, miếng thủy tinh thành mảnh vụn.

“Lôi Dịch! Tên khốn kiếp anh! Tiện nhân — — anh không bằng heo chó! Đồ con nuôi anh!” Sở Minh Y điên cuồng đập những thứ Lôi Dịch tặng cô ta.

Cô ta vung vẩy, vung trúng TV 40inch, điện “chít chít” vang dội.

“Các người đều ức hiếp tôi — — tôi dễ bị ức hiếp như vậy sao?”

Cô ta khua tay, tức giận đập bẻ gương tủ quần áo!

Cô ta tức giận hét to — — trên trán trên cổ, gân xanh nổi lên như giun...

Chương 351: Vùng vẫy giãy chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng cũng không thể dập tắt lửa giận trong lồng ngực cô ta.

Cô ta phẫn nộ vọt vào bếp, mở tủ bát cầm bát đĩa trong tay, ngoan độc ném xuống đất. choang choang... cả phòng bếp bữa bãi, cô ta hung hăng ném hết xuống đất.

Cô ta có thứ mình yêu thích, những thứ bát đĩa này chẳng đáng để vào mắt nhưng giá trị lại cực kì xa xỉ.

Cô ta chẳng hề đau lòng, phát tiết đập bể toàn bộ. Cô ta hận Lôi Dịch, cô ta muốn ném hết toàn bộ những thứ anh ta đã đưa.

Cô ta cầm quần áo trong tủ, thêm túi xách, tất cả đều cắt sạch rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Trong tay cầm hộp trang sức.

Giơ tay muốn ném lại chần chờ một chút nhưng vẫn cắn răng ra sức ném ra ngoài.

Cô ta quá hận, hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến nổi trong lòng lửa giận ngập trời.

Mặc dù đập bể, ném như vậy rồi nhưng vẫn không có cách nào có thể trừ bỏ hết sự tức giận trong lòng, đối với Diệp Đình, đối với Lăng

Vi càng hận vạn lần.

Cô ta rơi nước mắt, mở lọ Whisky uống từng ngụm, cô ta sặc sụa nước mắt nước mũi chảy ròng, say đến nổi hai má đỏ bừng, dưới đất đầy miếng đồ sứ vỡ, chân không cầm di động gọi cho Lục thiếu gia, vừa khóc vừa hỏi: “Lục Ý Phàm, anh còn thích em không? trong vòng 15ph nếu anh tới đây, bà đây sẽ ngủ với anh.”

Cô ta ném điện thoại, như bà điên hò hét. Cô ta muốn giết bọn họ, muốn lợi dụng tất cả những thứ trong tay để giết chết Lôi Dịch, giết chết Diệp Đình, giết chết đồ tiện nhân chết tiệt Lăng Vi, đối phó với Lôi Dịch và Diệp Đình không dễ nhưng đối phó với Lăng Vi thì đơn giản hơn rồi.

Cô ta giơ bình rượu lên, âm thầm cười lạnh.

Không tới 15 phút, Lục Ý Phàm thật sự chạy tới...

Lục Ý Phàm nhìn căn phòng bừa bãi liên kinh ngạc sửng sốt.

Anh ta nhìn cô ta cầm bình rượu trong tay, chân không đi bộ, trên người mặc bộ nội y màu đỏ vừa đi vừa hát, hai mắt phát sáng nhanh chân chạy tới một tay ôm cô ta vào lòng.

Từ lúc học đại học anh ta đã bắt đầu theo đuổi Sở Minh Y nhưng cô ta lại lựa chọn Diệp Đình. Cô ta và Diệp Đình chia tay anh ta lại triển khai tấn công nhưng cô ta lại lựa chọn Lôi Dịch.

Gia tộc của Lục Ý Phàm làm ăn ở Đức, tuy thua Laroe nhưng trong giới ô tô cũng có vị trí đứng. Nhưng mà Sở Minh Y cứ chẳng thèm nhìn anh ta một cái.

Anh ta giận, anh ta hận.

Hôm nay nghe Sở Minh Y chủ động hiến thân, anh ta còn đang cả kinh.

Sau đó... nghĩ tới chắc chắn cô ta xảy ra chuyện gì, tò mò qua xem một cái, không nghĩ tới... thật sự như vậy.

Sở Minh Y say khướt nói năng còn chẳng rõ, nước mắt ướt nhòe lớp trang điểm, nhìn chật vật không chịu nổi.

Mascara như hai con sâu có lông bò trên mặt, lớp phấn dày cộp trên mặt lem luốc xấu xí như khe suối kênh rạch.

Lúc này, bộ dạng chật vật của cô ta...lại để cho Lục Ý Phàm nhìn mà ghê tởm.

“...”

Sở đại mỹ nhân thế mà lại biến thành cái dạng này?

Lục Ý Phàm ghét bỏ đẩy cô ta nhưng lại không cam lòng vì theo đuổi cô ta nhiều năm như vậy.

Sở Minh Y tóm lấy quần áo che kín trên người, tóc tai toán loạn chui vào ngực anh ta: “Lục Ý Phàm... anh giúp em đi. Anh giúp em xử lý một người đàn bà, em sẽ là của anh...”

Lục Ý Phàm cười lạnh: “Em còn cho là em còn là em của năm năm trước sao?”

Sở Minh Y sững sốt, cả người run rẩy.

Lục Ý Phàm đối trá cười nói: “Đùa em thôi, em biến thành bộ dạng gì

tôi đều thích...”

Chương 352: Vùng vẫy giãy chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta kéo cô ta vào ngực, nói thật ra thì đáng người Sở Minh Y không tệ... nhưng Lục Ý Phàm nghĩ tới từng bị Diệp Đình ngủ qua, bị Lôi Dịch ngủ qua, nói không chừng còn bị nhiều người đàn ông ngủ qua, anh ta thật con *** nó ghét bỏ ngay cả chạm vào cũng không muốn.

Nhưng mà vẫn không cam lòng.

Anh ta theo đuổi Sở Minh Y nhiều năm như vậy.

Cô ta *** nó ngay cả nhìn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, hiện tại rơi xuống cảnh tự chui đầu vào lòng anh ta.

Lục Ý Phàm ngoan độc đẩy ngã cô ta, nhắm mắt, tưởng tượng tới bộ dạng thanh thuần năm năm trước của cô ta liền ngủ với Sở Minh Y mấy lần.

Cả đêm điên cuồng qua đi, Sở Minh Y đau đớn xoa trán nhìn xung quanh.

Thế mà Lục Ý Phàm đi rồi, *** tên đàn ông thối nát.

Cô ta còn muốn giữ lại con rùa vàng này đấy, tuy gia tộc nhà anh ta làm ăn thua Laroe của Lôi Dịch nhưng dù sao cũng là kẻ có tiền. Sở Minh Y đứng lên gọi điện thoại cho anh ta. Tuy anh ta đã tới nhưng

không ngại làm theo kế hoạch của cô ta.

Đầu kia, Lục Ý Phàm mệt mỏi nghe máy.

Âm thanh mềm mại của Sở Minh Y vang lên kèm theo sự nén giận: “Chăn còn chưa mát anh bỏ đi được sao?”

Lục Ý Phàm chưa trở mặt với cô ta, dù sao thân thể này anh ta thích, chờ chơi ngán ném đi cũng không muộn liền nói: “Sáng nay có buổi hội nghị gấp...”

Đột nhiên như nhớ tới gì đó liền nói: “Thế nào bảo bối? Đêm qua chưa thỏa mãn em sao? Nhanh như vậy đã nhớ tôi rồi hả?”

Sở Minh Y làm bộ khó xử giận cáu anh ta một câu: “Đáng ghét, nói linh tinh gì vậy... hôm qua anh đồng ý với em khi nào thì làm giúp e,?”

Lục Ý Phàm giả ngu: “Chuyện gì nhỉ? Tôi không nghe rõ...”

Sở Minh Y âm thầm cắn răng nhưng vẫn giả mù sa mưa cười cười: “Em nói... cho anh chơi đùa một người đàn bà... người đàn bà này cực kì xinh đẹp, quả thật là cực phẩm nhân gian. Em đưa tư liệu về cô ta cho anh, nếu anh có thể tóm cô ta về tay, bảo đảm cho anh dục tiên dục tử.”

“Haha... bảo bối, trừ em ra còn có người đàn bà nào có thể khiến cho tôi dục tiên dục tử đây?”

Sở Minh Y cười nói: “Đó là đương nhiên, nhưng mà...không thể tiện nghi cho người khác đúng không?... em cứ gửi trước cho anh xem, anh nhìn kĩ rồi nói.”

Cô ta tắt máy, mở laptop, gửi hình của Lăng Vi cho Lục Ý Phàm. Những bức hình này quả thật chụp Lăng Vi đến mức siêu phàm thoát tục, vô cùng khí chất, là lúc Lăng Vi mặc chiếc váy dài màu xanh lam tham gia tiệc rượu của Laroe, còn có một tấm hình là Lăng Vi mặc váy dài màu trắng tham gia đại hội công ty, tất cả đều cực kì kinh diễm, đẹp không giống người thường.

Sở Minh Y ghen tỵ hận không thể lăng trì Lăng Vi, nhưng mà lúc này cô ta chẳng thèm bủn xỉn chọn gửi những tấm hình đẹp nhất cho Lục Ý Phàm.

Đàn ông mà.. đều háo sắc như nhau...

Đàn bà mà bọn họ ngủ, chỉ nhìn mặt mà thôi.

Mặt đẹp, hợp khẩu vị, còn tính cách, yêu thích, *** nó đều là nói nhảm.

Lục Ý Phàm mệt mỏi nằm, máy tính kêu một tiếng, chứng tỏ có thư gửi tới, anh ta miễn cưỡng mở ra, có hai tấm hình xuất hiện, ánh mắt anh ta sáng lên.

Anh ta từ trên giường nhảy dựng lên..

“*** kiếp cô gái này... ** nó xinh đẹp.”

Cả người Lục Ý Phàm nhiệt huyết, lập tức gọi điện thoại cho Sở Minh Y: “Bảo bối, cũng là em biết khẩu vị của tôi, nhanh gửi tư liệu cô gái này cho tôi, lão tử muốn chơi chiêu độc.”

Khóe môi Sở Minh Y nhếch lên: “Hahah... em không lừa anh đúng không? Chơi như thế nào không cần em dạy cho anh chứ? Ví dụ như cảnh giường chiếu, clip lên giường...”

Haha.. thật muốn nhìn một chút lúc đó Diệp Đình làm sao giẫm Lăng Vi dưới chân hung hăng phỉ nhổ.

Phu nhân của Diệp Đình Đình phong quốc tế, cảnh giường chiếu kinh diễm bị tung ra, sẽ bị cả thế giới nhạo báng, nghĩ mà sảng khoái. Lăng Vi không phải thích giả vờ làm thánh nữ sao? Để cho cô ta sống trong sỉ nhục cả đời so với trực tiếp giết chết cô ta thì càng giải hận hơn.

Sở Minh Y gửi tư liệu về Lăng Vi cho Lục Ý Phàm nhưng lại không gửi tư liệu liên quan giữa Lăng Vi và Diệp Đình.

Lục Ý Phàm nhận được tư liệu về Lăng Vi, hưng phấn gọi điện thoại cho Henry: “Anh trai Henry, thằng em đây muốn làm ăn với anh, chọn thời gian ra ngoài nói chuyện đi?”

Chương 353: Dịu dàng với em

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay Lăng Vi đang tăng ca để sửa chữa nội thất, tiểu mỹ nữ Vương Lâm đột nhiên gọi điện thoại tới: “Chị Vi Vi, tiệc tối chị chuẩn bị xong chưa?”

Lăng Vi nói “Chờ em tới.”

Đột nhiên Vương Lâm khóc nói: “Vi Vi à... em muốn nói một chuyện bất hạnh với chị... em vì nam thần của em mà mua một chiếc váy mất 3 tháng tiền lương. Em, em, em... muốn chặt tay mình.”

Lăng Vi mỉm cười: “Em cũng bỏ được...”

Vương Lâm cười hì hì: “Tuy là quý nhưng chiếc váy kia thật sự rất đẹp. lát nữa gửi hình cho chị.” Nói xong rụp, tắt máy.

Lăng Vi bật phần mềm nói chuyện, nhìn hình Vương Lâm gửi tới, vừa lúc thấy phía trên nhóm nhân viên của Laroe có một bình luận... là Sở Minh Y gửi tới icon nham hiểm.

Lăng Vi cau mày, thầm nghĩ người đàn bà này... còn có tâm tình đi bình luận sao?

Chứng minh tâm trạng không tệ? Cuộc sống trôi qua vui vẻ?

Tâm tình Lăng Vi liền không thoải mái, cuộc sống của kẻ đối đầu trôi

qua thoải mái như thế, thanh tĩnh như thế, mà mỗi ngày cô phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Làm sao mà được cơ chứ?

Đó không phải là phong cách của cô.

Lập tức gọi điện thoại cho Diệp Đình, muốn tìm số điện thoại thám tử từ anh xem nhất cử nhất động của Sở Minh Y, haha.. chờ đến khi có cơ hội lại chinh cô ta một phát.

Diệp Đình gửi tới mười mất dĩa số cho cô lựa chọn, sau đó còn hỏi: “Sao có tâm tình điều tra chồng em vậy?”

Lăng Vi đang uống nước suýt bị sặc muốn chết, đáp lại anh: “Trên đời này có ông xã nào như vậy... cứ thích ngóng trông bà xã theo dõi mình cơ chứ?”

Diệp Đình lập tức nhấn lại cho cô: “Bởi vì có ông xã cực kì giữ mình, không quan hệ nam nữ bừa bãi cho nên rất hy vọng để cho bà xã của mình biết, hơn nữa cần khen ngợi, tốt nhất là chủ động hiến thân,... vì gia phong nhà chúng ta...”

Lăng Vi bị chấn kinh không nhẹ, cười ấn bàn phím: “Vì tiếp tục biểu dương tinh thần tự nguyện giữ mình của anh, bản phu nhân quyết định nhất định phải mạnh mẽ khen thưởng. Cho nên, tiên sinh nhất định phải dẫn mình, kháng cự căm dỗ, chú trọng ngủ nghỉ, giữ mình trong sạch. Còn mong tiên sinh duy trì tinh thần này thật lâu hơn nữa...”

Diệp Đình: “Ghi nhớ lời phu nhân dạy bảo... Vi phu nhất định nghiêm chỉnh chấp hành, dịu dàng đối đãi với em...”

Lăng Vi cười haha, mười mấy ánh mắt trong văn phòng bắn về phía cô.

Sau đó chỉ thấy Diệp Đình gửi tới một tin nhắn: “Hôn em...”

Lăng Vi đỏ mặt, cô che mặt, khó khăn lắm mới nhắn được cho anh một tin: “Hôn trả...”

Lăng Vi che mặt giống như có thể tưởng tượng đến... đầu dây bên kia Diệp Đình có biểu tình gì.

...

Diệp Đình đang họp. Không khí đặc biệt nghiêm túc, mọi người đang thảo luận phương án để Laroe tăng hạn ngạch tiêu thụ lên 33%, đột nhiên điện thoại của Diệp boss có tiếng chuông.

Sau đó là...Diệp boss nhìn di động rồi mỉm cười.

Anh bỏ mặc đám tổng giám đốc và quản lý sang một bên, chăm chú nhìn di động... sau đó khuôn mặt tuấn mỹ vạn năm bất biến của Diệp boss đột nhiên có sắc thái khác...

Có ngọt ngào, có vui vẻ, có thâm tình, có cân nhắc... ngay cả ánh mắt cũng thay đổi, cặp mắt đen như mực giống như có thể ăn thịt người của anh lại nhu tình như nước.

Ôi cha mẹ ơ... đây là Diệp boss mà bọn họ biết hay sao? Tổng giám đốc, quản lý đều run lên, nghe nói Diệp boss luôn là người tiểu lý tàng đao (cười mà như mang theo dao)... tuy giờ này đang cười nhưng ai mà biết một giây sao có bao nhiêu cái hố đang chờ bọn họ nhảy vào...

Sắc mặt mọi người vẫn rất nghiêm túc, ngồi nghiêm chỉnh.

“Vừa rồi nói đến đâu rồi hả?” Diệp Đình để điện thoại xuống, biểu tình cực kỳ sung sướng!

Chương 354: Dịu dàng với em

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đám tổng giám đốc, quản lý thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghe thấy âm thanh vui vẻ của Diệp boss: “33% không thể thỏa mãn khẩu vị của chúng ta, trước hết cứ đặt ra mục tiêu nhỏ, sau đó lại nâng hạn ngạch tiêu thụ thêm 20% nữa đi.”

... đám tổng giám đốc và quản lý đều phụt máu.... 33% đã liều hết cái mạng già rồi, thế mà còn.. tăng thêm 20%?

Dù đám tổng giám đốc, quản lý đều xông pha bao nhiêu mưa to gió lớn nhưng đều bị Diệp boss nói một câu sặc muốn chết.

Diệp Đình nheo mắt nhìn mọi người, đột nhiên nghiêm mặt, ánh mắt ác liệt nhìn mọi người, ánh mắt nghiêm túc: “Thế nào, các người không tin tưởng vào thiết kế ‘con ngựa hoang’ hay sao?”

“...”

“Không dám không dám...” đám tổng giám đốc, quản lý điều thay đổi biểu tình khen ngợi: “Có tin, có tin tưởng.”

Ái dám nói không tin tưởng, còn không phải tự tìm chết sao? ... Diệp boss có tiếng bao che khuyết điểm... thậm chí đến mức người thần đều phẫn, cho nên mới nói, râu của lão hổ không dễ giật râu.

Diệp Đình vừa lòng gật đầu, nhấn nhấn trên màn hình trả lời Lăng Vi:

“Làm việc cho tốt, ông xã ủng hộ em.”

Lăng Vi nhìn tin nhắn, che môi cực kì muốn cười, cô nghĩ nghĩ liền nhắn lại cho anh: “Anh tốt như vậy, em phải làm sao mới báo đáp được anh đây?”

Nháy mắt trong đầu cô nghĩ đến một đám tin nhắn của anh nhưng anh chỉ trả lời cô một câu: “VẬY em hái sao cho anh đi.. hái không được thì tự mình làm...”

Lăng Vi nhìn di động rất lâu... nháy mắt cảm giác mình tự đào hố cho mình.

Nhưng mà lúc này... về mặt của cô có chút cô đơn.

Một chút hồi ức mãnh liệt ủa về.

Lúc còn nhỏ ba mẹ rất chiều cô, vào sinh nhật 8 tuổi của cô, ba mẹ hỏi cô muốn quà gì, cô ngốc nghếch chỉ vào màn đêm nói: “Con muốn nhiều sao...” ba mẹ cười ngửa tới ngửa lui, mẹ cười nói: “Có cơ hội mang con đến đỉnh Everest ngắm sao... nơi đó gần bầu trời, ban đêm nhất định sẽ đẹp...”

Suýt chút nữa Lăng Vi đã rơi nước mắt, ai mà nghĩ nguyện vọng này không có cách nào thực hiện được...

Lúc này đột nhiên Tony đi tới trước bàn làm việc của cô nói: “Vi Vi... có cuộc họp...”

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tony gửi cho cô một xấp tài liệu.

“Đây là tài liệu tập đoàn Wall gửi tới, quản lý Lục đang chờ em ở

phòng họp, em qua đi.”

Lăng Vi nhấn lại cho Diệp Đình một tiếng: “Không đùa nhau nữa, em phải làm việc...” cô cất di động.

Xe vừa đưa vào sản xuất, cô bận muốn chết. Hôm nay cô còn chưa uống miếng nước nào.

Cô hỏi Tony: “Sao tôi lại phải đi nói chuyện?”

Tony nói: “Tên họ Lục kia cực kì đáng ghét, chúng ta gửi tới mấy phương án thiết kế anh ta đều không chịu ký tên.”

Lăng Vi chỉ chỉ chân mình: “Anh nhìn cái bộ dạng này của tôi... thích hợp đi gặp khách sao?”

Tony để hai tay thành chữ thập, bái bái trước mặt cô: “Chị Vi à... chị thương xót cho em đi, bộ phận thiết kế của chúng ta đều nhờ chị cho miếng cơm ăn đấy....”

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn anh ta, Tony thề với trời: “Là tổng giám đốc Henry giao vụ này cho em, không liên quan gì tới tôi...”

Nói xong còn nhún vai đầy vô tội, vẻ mặt vô hại nhìn cô.

Lăng Vi không có biện pháp, chống gậy đi tới phòng họp.

Lục Ý Phàm mặc tây trang màu đen, cực kì nho nhã ngồi trên sofa, gương mặt tuấn tú, mang theo đôi mắt kính nhìn cực kì lịch sự.

Chương 355: Chiến trường của nữ hoàng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi chống gậy đi vào bên trong.

Tony đưa tay chỉ Lục Y Phàm lại giới thiệu với Lăng Vi: “Vị này là giám đốc Lục Y Phàm của tập đoàn Wall.

Lục Y Phàm ngồi trên ghế sofa, tay đặt lên đùi cũng không đứng lên.

Anh ta nhìn sau lưng Tony có chút bất mãn: “Không phải nói bảo Lăng Vi qua đây sao?”

Tony sừng sốt nửa giây, anh ta dùng tay chỉ người đằng sau: “Vị này là tiểu thư Lăng Vi, là nhà thiết kế số 1 của chúng tôi. Giám đốc Lục không phải nói rất thưởng thức thiết kế của cô ấy hay sao? Vậy mà anh lại không biết cô ấy?”

Lục Y Phàm kinh ngạc nhìn Lăng Vi... đây là cô gái Sở Minh Y bảo anh ta tới tìm?

Lục Y Phàm sừng sốt.

Đánh giá Lăng Vi từ trên xuống dưới.

Cô gái trước mặt này sao lại có gì đó không giống người đàn bà mà Sở Minh Y nói?

Trời ạ... cô gái này cả người đều bị thương, còn cái gì mà chống gậy nữa? Đây là người đàn bà trong tấm hình kia sao? Không phải buồn cười quá rồi chứ?

Lục Y Phàm không kiên nhẫn cầm di động lật xem tấm hình mà Sở Minh Y gửi cho anh ta.

Người đàn bà trong tấm hình đẹp không gì sánh được. Anh ta lại nhìn Lăng Vi trước mặt, khuôn mặt đúng là đẹp... cặp mắt đào hoa kia, cực kì trong vắt, còn vô cùng rực rỡ. Cô ấy không nói lời nào, đôi môi anh đào mím mím có vẻ không kiên nhẫn nhưng quật cường... thật làm con trùng thêm thường trong người anh ta ngóc lên.

Ánh mắt Lục Y Phàm sáng ngời nhìn thẳng mặt cô, đôi mắt câu hồn của anh ta đánh giá cô một cách cẩn thận.

Lúc ánh mắt nhìn xuống chân cô không nhìn được nhú mào, thật phá hư mỹ cảm. Cô ấy... chống cái gậy kia... sao vậy? Hiện tại thậm chí như vậy... thật làm người ta mất hứng.

Nếu không nhìn kĩ khuôn mặt căn bản anh ta chẳng thèm nhìn thêm lần thứ hai.

Đúng là người Sở Minh Y nói, Lục Y Phàm gật đầu, thái độ hoàn toàn thay đổi. Phụ nữ tính tình như Lăng Vi cần phải bộc lộ chút khí chất xấu xa. Vừa nãy giả vờ văn nhã căn bản không trị được tính tình này của cô.

Lục Y Phàm ngạo mạn đánh giá Lăng Vi, lúc này mới hất cằm sang ghế dựa bên cạnh: “Lăng tiểu thư, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đối với người này... chẳng hiểu sao Lăng Vi cảm thấy phản cảm... thật không biết lễ phép.

Nhưng đối phương là khách lớn, cô chỉ có thể ngồi xuống.

Lục Y Phàm híp mắt cười, anh ta cực kì tự tin với sức quyến rũ của mình, anh ta tin tưởng đàn bà như là nhất định sẽ thích loại người vừa có tiền vừa có khí chất ngạo mạn như anh ta, huống hồ anh ta lại có gương mặt đẹp trai.

Anh ta cầm mắt kính ném lên bàn giấy, vô cùng tinh thần nhìn Lăng Vi, cố ý dùng âm thanh trầm thấp tà khí nói: “Lăng tiểu thư, đây là yêu cầu của công ty chúng tôi, cô nhìn xem trong vòng 3 ngày có làm ra phương án chúng tôi vừa lòng hay không?”

Nháy mắt Lăng Vi cảm thấy buồn nôn, cô cầm tư liệu anh ta đưa cẩn thận nhìn qua.

Cô vừa nhìn vừa nói: “Công ty các anh muốn chúng tôi hỗ trợ thiết kế một chiếc xe có tạo hình mà các cô gái yêu thích?” Tạo hình vừa phải đẹp, tính năng lại mạnh, còn chào giá rẻ...

“Lăng tiểu thư, cảm thấy có khó khăn sao?”

Bởi vì khoản xe này yêu cầu thiết kế ban đầu nên thù lao không nhiều, rất nhiều nhãn hiệu lâu đời không chấp nhận, Lăng Vi thì không sao, trong đầu cô đã có dự tính liền gật đầu: «Buổi tối tôi vẽ phác thảo ngày mai gửi anh anh.»

Lục Y Phàm kinh ngạc mở to mắt: “Tối nay là có thể vẽ bản thảo rồi sao?”

Chương 356: Chiến trường của nữ hoàng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn dĩ anh ta tính toán năm ngày, nói ba ngày chính là có ý làm khó, không nghĩ tới... người ta mở miệng chẳng khác gì đánh vào mặt anh ta.

Lăng Vi tùy ý gật đầu: “Nếu anh sốt ruột cần gấp thì buổi chiều cũng được.”

Lục Y Phàm nhướn mày phải, cẩn thận đánh giá cô, trào phúng: “Lăng tiểu thư, không cần phải thổi phồng da trâu đâu...”

Lăng Vi liếc anh ta một cái cường thế trả lời: “Nếu anh không tin vào năng lực của tôi thì tìm người khác vậy.”

Lục Y Phàm cười cười nhìn miệng nhỏ của cô: “Nếu... Lăng tiểu thư đã tính toán như vậy, vậy Lục mỗ chờ tin tốt. Nhưng mà... bản thiết kế ngày mai lại đưa cho tôi, chậm một chút cho chắc... tôi chờ tin của cô.”

Lục Y Phàm rời đi, Lăng Vi nhanh chóng bắt tay vào vẽ, tay phải của cô bị thương nên có hơi cố, cho nên chi tiết bộ phận cô không thể nào vẽ, nếu không căn bản cô chẳng cần kéo dài tới buổi tối.

Cô định đưa kết cấu cho Tony, để Tony vẽ thay cô, buổi tối hai người hoàn thành phương án thiết kế.

Ngày hôm sau, Lục Y Phàm tự mình tới nhận bản thảo thiết kế. Vậy mà Henry cùng Louis cũng tới.

Trong phòng hội nghị, Lục Y Phàm mặt lạnh, đủ loại tật xấu, đủ loại không hài lòng! Lăng Vi mắt lạnh nhìn anh ta, trong lòng mắng tên ngốc này 180 lần, anh ta tới nói chuyện hợp tác sao?

Lục Y Phàm có tật xấu là cực kì xem thường người khác, hơn nữa còn không nói lý lẽ.

“Tôi cảm thấy thiết kế này không tệ.” Henry lập tức đứng về phía Lăng Vi.

Louis khoanh tay, sắc mặt nặng nề không nói gì. Nhưng..... người có mắt đều có thể nhìn ra khoản xe mà Lăng Vi thiết kế thật sự phù hợp yêu cầu, hơn nữa cực kì nổi bật.

Lục Y Phàm lại gõ mặt bàn nói: “Cái này mà cũng kêu không tồi? Lừa gạt trẻ con 3 tuổi sao?”

Anh ta trừng Lăng Vi: “Lăng tiểu thư! Đây là phương án thiết kế mà cô đưa ra? Nhà thiết kế số 1 Orchid Charm bất quá cũng chỉ được như thế! Thiết kế này của cô, chúng ta không cần!”

Lăng Vi nháy mắt nổi giận! Thiết kế này tuy ra trong thời gian ngắn nhưng cũng là tâm huyết cô bỏ ra. Hơn nữa tạo hình phong cách hoàn toàn phù hợp với Wall, tên đàn ông thối này trợn mắt nói dối, chửi bới thiết kế của cô.

Lục Y Phàm ném thiết kế tới trước mặt cô: “Tôi không hai lòng.”

Lăng Vi tức giận trừng anh ta, ném bản thiết kế lên bàn, xoay người cầm di động gọi cho tổng giám đốc của Wall, trực tiếp gửi bản thảo

cho anh ta.

Lục Y Phàm tức giận, vốn tưởng có thể làm khó Lăng Vi lại không nghĩ tới anh trai lại trực tiếp đồng ý...

Người đàn bà này, khó chơi đùa hơn trong tưởng tượng của anh ta nhiều.

Henry và Louis cũng ngăn người, hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Vi lại quyết đoán như vậy, sao cô ấy có thể trực tiếp liên lạc được với tổng giám đốc của Wall.

Lăng Vi tức giận trừng Lục Y Phàm, trong lòng thầm mắng ngu ngốc, còn may, Diệp Đình cho cô số điện thoại của tổng giám đốc bên Wall, nếu không không phải bị tên ngốc này chơi thành con quay hay sao?

Lăng Vi chẳng thèm để ý tới anh ta trực tiếp xoay người về văn phòng, áp chế lửa giận bắt đầu vẽ chi tiết.

Trải qua hai ngày bắt đầu, bản thảo rốt cuộc cũng qua ải.

Ban đêm, Lăng Vi nhận được điện thoại của Lục Y Phàm, anh ta nói anh ta đang ăn cơm ở nhà hàng, công ty lại gấp gáp cần bản thảo, vì phải xét duyệt nhiều cấp nên phiền Lăng Vi mang qua giúp anh ta.

Vừa hay Lăng Vi và Diệp Đình đi qua đó nên đồng ý.

Diệp Đình lái xe đến nơi liền dừng lại, nháy mắt mấy bác gái thét chói tai vây xem.

Diệp Đình duỗi tay thay cô cởi giày an toàn, Lăng Vi ngược mắt mỉm cười với anh nói cảm ơn, cô đang muốn cầm bản thảo thiết kế xuống xe lại bị Diệp Đình đè lại. Anh hôn cô nồng nhiệt làm cả người cô

cứng đờ, sao vậy? Sao lại đột nhiên hôn cô như vậy?

Chương 357: Lây nhiễm, có thể khai hỏa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai tay Diệp Đình kẹp chặt cô, ép cô ngồi trên ghế, làm nụ hôn này sâu hơn.

Đến khi Lăng Vi tỉnh hồn, anh buông cô ra, hơi thở nặng nề của anh phả lên mặt cô.

Mặt cô đỏ bừng, thật sự không hiểu, sao anh đột nhiên hôn cô?

“Làm gì?” Cô che miệng, chùi qua chùi lại: “Sao đột nhiên hôn em?”

Môi mỏng anh kề sát lần nữa, khẽ hôn lên môi cô, nói: “Hôn em còn cần lý do sao?”

Mặt Lăng Vi đỏ như bần ỉu, tức giận đẩy anh: “Đây là đường chính, không thấy chung quanh có nhiều người đang nhìn sao?”

Ngón tay Diệp Đình xoa môi cô: “Anh muốn thử xem xe này có phải kính thủy tinh một chiều hay không.” Anh nhìn ra ngoài, nói: “Em nhìn đi, người bên ngoài không hề kinh ngạc, chứng tỏ bọn họ không nhìn thấy chúng ta đang làm gì.” A... sau này làm việc này trong xe sẽ rất thuận lợi.

Lăng Vi liếc anh, tin anh mới có quỷ!

Cô gơ tay xoa môi nóng hổi, ngượng ngùng cầm tài liệu che nửa

bên mặt. Anh hôn cô không hề báo trước... Nói hôn là hôn. Anh hoàn toàn tùy tâm sở dục, chẳng phân biệt trường hợp, làm nổi bật bầu không khí.

Lăng Vi thật lâu tìm hít thở đều đều, ôm ngực. Diệp Đình nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, gờ tay vuốt má cô.

Lăng Vi cầm tài liệu muốn xuống xe, bị anh kéo lại: “Em đi bộ không tiện, anh đem đi cho.”

Lăng Vi nhìn ra ngoài, lẩm bẩm: “Vẫn là em tự đi, em còn rất nhiều chuyện muốn giao phó anh ta, anh đưa tới cũng không nói rõ.”

“Anh ôm eo đi vào.”

“Đừng... Bây giờ là giờ ăn, bên trong có rất nhiều người... Em còn mặc váy...” Cô mặc váy màu xám tro, bên ngoài là áo choàng dài, bị anh ôm... lộ sạch.

“Ừ, mười giây giao phó xong chưa?” Diệp Đình nhìn mặt cô, đôi mắt như hắc diệu thạch tựa như muốn dính vào trên mặt cô, cô muốn phun anh, mười giây, cô tàn nửa chân, ngay cả hai nấc thang cũng chưa lên tới! Cô chỉ tiệp đồ trang điểm đối diện: “Mặt nạ của em dùng hết rồi, em đau chân, băng qua đường quá phiền toái, anh có thể mua giúp em không? Anh trở lại, vừa vặn em giao tài liệu xong đi ra.”

“Em thật biết dùng người...” Nhìn cô giáo hoạt nỏ nụ cười, Diệp Đình nhướng mày, cũng phải cười lên. Một người đàn ông như anh, đường đường là Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế, cô bảo anh đi mua mặt nạ cho cô? Ha, trừ cô còn ai dám mở miệng chuyện này?

“Đúng rồi! Miếng dán mắt cũng không còn.”

“Miếng dán mắt?” Mắt Diệp Đình đột nhiên lóe sáng, anh nhớ làm... anh nhìn chăm chú vào cô, nhớ tới... lần trước anh cầm hai bao cao su như miếng dán mắt lắc lư trước mặt anh... Cô lúc đó giống như tiểu hồ ly tinh, thiếu chút nữa giết chết anh.

Anh có thâm ý khác nhìn cô nói: “Em bảo anh đi mua miếng dán mắt là ám chỉ gì với anh?” Mắt anh trong nháy mắt thâm thúy.

Lăng Vi hận không thể phun vào mặt anh, tức cười nói: “Ám chỉ chân anh dài, bước chân rộng! Bắp thịt phát triển, chạy rất có sức!”

Diệp Đình gật đầu: “Cảm ơn đã khen...”

Lăng Vi đột nhiên cười lên, nói: “Em thật sự không phải khen anh, em nhắc nhở anh đừng đi quá nhanh, tiết kiệm căng trứng!”

“...” Diệp Đình lại không thể đáp trả, không nghĩ tới tiểu nha đầu này trở nên buông thả, dám nói bần với anh rồi!

Lăng Vi thầm nghĩ, gần heo người ăn, gần mực thì đen nha! Ở chung với Diệp tổng lâu, bị anh lây... Há miệng cũng có thể khai hỏa...

Lăng Vi che mặt, nhanh chóng xuống xe, dưới ánh nhìn soi mói đàng đàng sát khí của anh, cô bình tĩnh đóng cửa xe.

Chương 358: Lây nhiễm, có thể khai hỏa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người xuống xe, Lăng Vi vào nhà hàng tây trang hoàng, Diệp Đình đi qua tiệm đối diện.

Lăng Vi vừa tới cửa nhà hàng lập tức có nhân viên mở cửa cho cô.

“Hoan nghênh đến chơi, Lăng tiểu thư...”

Trong nhà hàng đèn đuốc rực rỡ truyền tới khúc violon du dương, Lăng Vi đi vào, liền thấy trong phòng không có khách khác, chỉ có một mình Lục Y Phàm ngồi ở giữa... trên bàn còn có cây nến, cực kỳ lãng mạn.

Lăng Vi nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện... nhà hàng này... hoa hồng đỏ kiêu diễm khắp nơi. Trong không khí còn tản ra nhàn nhạt mùi thơm hoa hồng.

“Vi Vi, cô tới rồi... Tôi chờ cô rất lâu.” Lục Y Phàm thấy cô tới, đứng lên, thân sĩ đi tới trước mặt cô đỡ cô.

Lăng Vi nghe anh ta kêu “Vi Vi”, dựng cả tóc gáy.

Cô nhúu mày, bọn họ còn chưa thân quen đến mức kêu tên tắt đúng không? Hơn nữa ánh mắt và giọng điệu người này vô cùng mờ ám.

“Giám đốc Lục, anh có ý gì?” Cô cau mày, chỉ những đóa hoa hồng

kia...

Sao giống như muốn cầu hôn?

Lục Y Phàm đứng cạnh cô, gương mặt tuần tú kè sát cô, tà mị nhếch môi. Trong lòng Lăng Vi thầm mắng “Con bà nó”! Lập tức ngửa ra sau. Người này trúng gió? Hay là mắc bệnh?

Động tác tránh né của cô không chỉ không chọc giận Lục Y Phàm, mà anh ta lại ung dung cong môi.

Anh ta làm động tác tay mời: “Mời ngay... Chúng ta từ từ trò chuyện...” Anh ta kéo ghế ra cho cô: “Vi Vi, hôm nay tôi bao cả nhà hàng, cố ý mời cô tới, cảm ơn cô giải quyết vụ án khó khăn này cho công ty chúng tôi.”

Lục Y Phàm câu hồn cười một tiếng, tha thiết nhìn chăm chú vào cô, không ngừng phóng điện.

Lăng Vi không phải người ngu, cũng không phải cô bé mới ra đời không lâu, thế này cô làm sao không hiểu?

Tay cô vịn lưng ghế, sắc mặt lạnh băng quét một vòng chung quanh.

Cô không ngồi xuống, tầm mắt rơi vào trên mặt Lục Y Phàm.

Cô nhìn anh ta, giọng lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới phương thức cảm ơn của giám đốc Lục lại kỳ lạ như vậy. Laroe chúng tôi giúp đỡ được nhận thù lao... Anh phải cảm ơn là Bộ thiết kế chúng tôi, không phải mời một mình tôi ăn cơm. Bữa cơm hôm nay tôi sẽ không ăn, tôi để bản thiết kế ở đây.”

Lăng Vi lãnh đạm để tài liệu lên bàn, chống gậy đi ra ngoài.

“Lăng Vi...” Lục Y Phàm đuổi theo cô, đưa tay nắm cổ tay cô, mặt đầy áy náy nói: “Xin lỗi, là tôi đường đột. Tôi thật sự chỉ muốn cảm ơn cô, cô đừng nghi ngờ. Tôi cho người đem hoa hồng đi!”

Lăng Vi hất tay anh ta ra, không kiên nhẫn nói: “Không cần phiền toái như vậy, tôi có hẹn, xin lỗi không thể dùng cơm cùng anh.”

Lăng Vi nhìn ra ngoài, thú vị nghĩ, thật muốn thấy biểu tình của Diệp Đình khi nhìn thấy cảnh tượng này...

Vị giám của Diệp đại boss không chừng có thể phát ra mùi chua gì...

Lục Y Phàm cho rằng cô tìm cớ.

Lập tức vẫy tay, cố ra vẻ tự nhiên hô: “Người đâu ——”

Thuộc hạ anh ta nghe gọi, liền xếp hàng đi tới bên cạnh bọn họ.

Lục Y Phàm chỉ chỉ hoa hồng chung quanh: “Đem hoa hồng ra ngoài, khách tôi không thích.”

Một đám người mặc âu phục đen, mang kính râm, vóc người rắn chắc đứng mảnh lập tức vây quanh Lăng Vi!

Ai u... Bộ dạng này là muốn ép cô ở lại?

Chương 359: Bữa tối với ánh nến, thật sự không tệ... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cười nhạt, Diệp Đình ở bên ngoài, có thể giữ cô lại, coi như Lục Y Phàm có bản lĩnh!

“Chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện đi...” Lục Y Phàm cầm ly rượu: “Đây, tôi kính cô một ly, nhận lỗi với cô...”

Lăng Vi không nhận ly rượu kia, rượu không có ý tốt, cô sẽ không uống bậy! Nhất là Lục Y Phàm bày ra Hồng Môn Yến, cô không đề phòng thì cô chính là kẻ ngu.

Lục Y Phàm thấy cô không nhận ly rượu, cũng không giận, cười để ly rượu xuống. Anh ta nhìn cô, ôn hòa nói: “Vi Vi, làm khó cô, thật xin lỗi, tôi biết tôi hơi vội, cô đừng nóng giận. Chúng ta có thể từ từ tìm hiểu, tiếp xúc...”

Anh ta nhìn Lăng Vi chăm chú, cố ra vẻ mị lực cười lên. Rất nhiều phụ nữ xếp hàng dài vì anh ta đều sáng mắt lên, không khống chế được nhào tới trên người anh ta, ha... một nhà thiết kế nhỏ ở Laroe như Lăng Vi còn không phải nâng đùi, ưỡn ngực dán sát vào mặt anh ta?

Lăng Vi buồn cười nhìn anh ta.

Cố ý hỏi: “Nếu tôi không hiểu sai... Anh đang muốn theo đuổi tôi?”

Lục Y Phàm híp mắt cười.

Lăng Vi cười thành tiếng, nói: “Giám đốc Lục, anh mới đến, tin tức không thạo lắm.”

Lục Y Phàm nhướn mày: “Có ý gì?”

Lăng Vi mắt lạnh liếc anh ta.

Thật lâu, mới hừ cười, nói: “Giám đốc Lục, cả đảo này, có nửa dân số đều biết tôi có chồng, không có ai nói cho anh sao?”

Lục Y Phàm sừng sốt, cau mày: “Cái gì? Cô nói gì?”

“Cô có chồng? Cô kết hôn rồi?” Lục Y Phàm kinh ngạc há miệng, gương mặt tuần tú như bị pháo nổ, trong nháy mắt hóa đen.

Mặt anh ta đầy không tưởng tượng nổi cần thận quan sát Lăng Vi... Tại sao Sở Minh Y không nói cho anh ta? Mặc dù anh ta đào hoa khắp nơi, nhưng anh ta vẫn có giới hạn! Phụ nữ có chồng, anh ta kiên quyết sẽ không đụng, không nghĩ tới tiện nhân Sở Minh Y lại giới thiệu một phụ nữ có chồng cho anh ta?

Khốn kiếp... Sở Minh Y!

Lục Y Phàm híp mắt, siết chặt quả đấm! Thông qua hai ngày tiếp xúc, anh ta đã bị Lăng Vi thu hút! Nói thật, khuôn mặt nhỏ nhắn và dáng dấp xinh đẹp của Lăng Vi, đôi mắt vừa thanh thuần vừa giáo hoạt, trong mắt đầy tia sáng thông minh. Còn thu hút anh ta hơn là... tính cách của cô, tính tình Lăng Vi rất lạnh lùng cứng rắn, câu nói đầu tiên có thể đánh gục anh ta! Tuy anh ta tức giận, nhưng... không thể không thừa nhận, phụ nữ như vậy rất có mị lực! Đặc biệt là có thể kích thích lòng chinh phục của đàn ông đối với cô! Hơn nữa, mỗi lời

nói mỗi hành động của Lăng Vi đều dứt khoát, nội tâm mạnh mẽ, thông minh lại tỉ mỉ, anh ta đã bị câu hồn, chơi phụ nữ như Lăng Vi nhất định rất có cảm giác!

Cho nên, Lục Y Phàm đã xem Lăng Vi là con mồi.

Vào lúc này, cô lại nói cho anh ta... Cô có chồng?!

Lục Y Phàm lắc đầu, khó có thể tin nhìn cô, lặp lại: “Cô nói... Cô có chồng?”

Lăng Vi không kiên nhẫn trợn mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: “Anh có thể lên mạng tra...”

Lục Y Phàm nhìn điện thoại trên bàn, anh ta không nhúc nhích.

Anh ta nhíu chặt mày, lại ngược mắt nhìn Lăng Vi: “Sao có thể? Không phải năm nay cô mới 22 tuổi sao? Cô... sao có thể lập gia đình sớm như vậy?” Anh ta không ngừng lắc đầu: “Tôi không tin, nhất định là cô trêu chọc tôi!”

Lăng Vi cảm thấy buồn cười: “Tôi 22 tuổi, sao không thể kết hôn? 22 tuổi đã đến tuổi luật định kết hôn được không? Hơn nữa, tôi thích, tôi gả cho ai, hình như không cần thông qua sự đồng ý của anh phải không?”

Lục Y Phàm tức giận trừng cô: “Tôi không tin! Hồ sơ cá nhân của cô viết rõ cô mới tốt nghiệp vào tháng 6 năm nay, hai tháng gần ngủ, sao cô có thể đã lập gia đình chứ?”

Chương 360: Bữa tối với ánh nến, thật sự không tệ... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi thật muốn phun đầy mặt anh ta, sau đó giọng điệu và vẻ mặt nghiêm túc nói cho anh ta: “Chị còn chưa tốt nghiệp đã lập gia đình đó được không?” Cô không phạm luật, không phá hoại gia đình người khác, sao không thể lập gia đình?

Lăng Vi không nhận được liếc anh ta: “Tôi trêu chọc anh? Có ý nghĩa không? Không tin thì lên mạng tra đi, xem xem nhân dân đại chúng của đảo El Hierro có lừa anh hay không!”

Cô thật sự lười dây dưa với người này.

Loại thiếu gia như Lục Y Phàm chưa từng bị người khác cự tuyệt, đột nhiên bị cô từ chối, chắc hẳn đã kích rất lớn, rất khó tiếp nhận sự thật này.

Lăng Vi không để ý tới anh ta, bản thân từ từ tiêu hóa đi.

Cô cũng không phải Thánh mẫu mà còn phải quan tâm, an ủi người theo đuổi mình. Nếu cô phải quan tâm bọn họ thì những đàn ông nhìn cô lâu, cô phải an ủi tâm hồn bọn họ sao!

Lăng Vi chống gậy, buồn bực đi ra ngoài.

Lục Y Phàm bị tiếng gậy gõ mặt đất làm tỉnh hồn. Anh ta nhìn qua Lăng Vi...

Bỗng nhiên vênh vác cười nói: “Lăng Vi, cô tự ti nên mới nói vậy sao? Cô gái như cô, tôi đã gặp nhiều! Cô chơi trò lật mềm buộc chặt? Ha... Nói thật, trước kia tôi quả thật không muốn nghiêm túc với cô, nhưng... bây giờ, cô chọc giận tôi thành công! Không sao, cho dù cô có chồng, tôi cũng không quan tâm.”

Lăng Vi thật sự cực kỳ muốn phun chết đàn ông bỉ ổi không biết xấu hổ này, anh ta dựa vào cái gì mà nói cô tự ti? Anh ta còn nói cô lật mềm buộc chặt? Aiya, anh ta còn bị chọc giận, mẹ nó, giận không nhẹ! Anh không quan tâm, bà đây để ý à!

Lười để ý não tàn, anh ta ngu thì để anh ta ngu đi!

Lăng Vi chống gậy đi ra ngoài, Lục Y Phàm chạy tới, đưa tay ôm cô, Lăng Vi tát anh ta — —

Ngay lúc này, cửa mở ra, có người tiến vào.

Người trong nhà hàng rối rít nhìn ra cửa, hôm nay Lục thiếu gia bao cả nhà hàng, ai không hiểu quy củ gan dạ chui đầu vào như vậy, không thấy cửa có bảng “Không tiếp khách” sao?

Sau khi cửa mở ra, một khuôn mặt đàn ông lạnh lùng bước chân thon dài đi vào.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều nín thở... Nhân viên che miệng khẽ hô: “Người đàn ông này thật đẹp trai! Trời ạ — —” Anh xuất chúng ngang ngược, khí thế mạnh mẽ!

Vẻ mặt anh lạnh như băng, ánh mắt trấn định, lộ ra khí chất cao quý không thể trào tới và lạnh lùng.

Sau đó, mười mấy người đàn ông cường tráng mặc tây trang màu đen đi theo sau anh.

“Trời ơi... Bọn họ muốn làm gì? Cần báo cảnh sát không? Mau đi mời Giám đốc!” Bầu không khí trong nhà hàng trong nháy mắt căng thẳng tới cực điểm.

Nhân viên núp trong quầy bar nín thở không dám ra, nhìn người đàn ông kia đi vào nhà hàng.

Bọn họ rúc đầu, không dám lên tiếng.

Bọn họ thấy người đàn ông kia dùng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén đảo chung quanh.

Khi nhìn thấy trong nhà hàng không có khách hàng khác, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh.

Anh nhìn lướt qua mấy người đàn ông cường tráng bao vây Lăng Vi, mắt phượng khẽ híp, giọng lãnh đạm nói: “Bữa tối với ánh nến, thật sự không tệ...”

“Diệp Đình?”

Lục Y Phàm khiếp sợ cực độ! Anh ta nhận ra Diệp Đình. Sở Minh Y từng dùng cái chết để đe dọa Diệp Đình! Lục Y Phàm luôn cho rằng Diệp Đình làm lớn, không nghĩ tới hôm nay gặp được anh ở đây!

Chương 361: Ngôi sao trong mơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi thấy Diệp Đình tới, lập tức cười yếu điệu như hoa, ánh mắt cong cong.

Cô cong môi, đôi mắt linh hoạt thông minh chớp chớp, trong lòng thầm nói: “Chồng thân ái! Mau show cho anh ta xem! Ngược chết tên đàn ông thú vị không có mắt này!

Lục Y Phàm nhìn chăm chăm Diệp Đình, biểu tình phức tạp.

Mặc dù đã từng là bạn cùng trường, nhưng địa vị xã hội hiện tại... chênh lệch quá xa!

Trong lòng Lục Y Phàm thầm tìm bậc thang cho mình, tuy anh ta không thể so sánh với Diệp Đình ở phương diện sự nghiệp, nhưng vài ngày trước anh ta đã ngủ với Sở Minh Y.

Nói thế nào, anh ta cũng có thể so với Diệp Đình về mặt này đúng không?

Hơn nữa, hôm nay anh ta bao cả nhà hàng, cho dù Diệp Đình có tiền, có thể lực đi nữa, cũng không thể vô lý tới chiếm sân anh ta chứ?

Diệp Đình đứng dưới ánh đèn, nhìn Lục Y Phàm bằng nửa con mắt, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Lăng Vi. Anh quan sát Lăng Vi từ trên

xuống dưới, chắc chắn cô không bị thiếu một cọng tóc nào, ánh mắt mới hòa hoãn.

Chân mày anh khẽ động, nhìn mười mấy người đàn ông cường tráng sau lưng, bọn họ trong nháy mắt ngăn đám người bao vây Lăng Vi ở vòng ngoài.

Lục Y Phàm cực kỳ bất mãn Diệp Đình, nhưng vẻ ngoài vẫn nhường anh ba phân. Thế lực Đình Phong Quốc Tế, không phải người bình thường có thể chống lại.

Lão luyện ngoài xã hội như Lục Y Phàm sao có thể tùy tiện đắc tội nhân vật như Diệp Đình.

Anh ta khẽ gật đầu với Diệp Đình: “Diệp tiên sinh, hôm nay tôi đã bao nhà hàng này, không biết Diệp tiên sinh muốn dùng cơm ở đây sao?”

Diệp Đình liếc anh ta, cười lạnh hỏi: “Tôi thấy anh hơi quen mắt?”

Lục Y Phàm lúng túng cười một tiếng, ý câu này là... Anh là ai? Xin lỗi, không biết....

“Ách...” Lục Y Phàm hất cằm, động viên tinh thần cho mình, nói: “Tôi là Giám đốc Bộ kinh doanh xe ô tô của Wall — — Lục Y Phàm, chúng ta từng học cùng trường đại học...”

“Oh — —” Diệp Đình giống như nhớ ra anh ta, chậm rãi nói: “Thì ra là Lục tiên sinh...”

Lục Y Phàm nhất thời không thoải mái, mấy chữ Diệp Đình nói ý vị cực kỳ thâm sâu... nhất là ba chữ “Lục tiên sinh”, ý vị thật sâu xa.

Diệp Đình có ý gì?

Lục Y Phàm đang suy nghĩ, lại nghe Diệp Đình nói: “Đúng lúc tối nay nhà tôi có tiệc rượu, Lục tiên sinh cũng nể mặt tới tham gia đi.” Jason sau lưng Diệp Đình đưa danh thiếp của boss nhà anh.

Lục Y Phàm đưa hai tay nhận lấy, trong nháy mắt giống như có thể leo lên tình bạn tốt với Tổng thống!

Diệp Đình là nhân vật truyền ý được chú ý, tuy bọn họ học chung một trường đại học, nhưng ngay cả quen sơ cũng không tính... hôm nay Diệp Đình lại mời anh ta đến nhà anh tham gia tiệc rượu? Không phải xưa nay Diệp Đình không tổ chức tiệc sao? Đừng nói là chủ động mời người đến nhà anh làm khách...

Lục Y Phàm bối rối, lòng tự ái đàn ông bảo anh ta không nên nhận lời! Nhưng lợi ích của thương nhân lại bảo anh ta nhận lời! Nếu nhờ tiệc rượu lần này mà có thể kết giao bạn bè với Diệp Đình... sau này tiền đồ của Wall sẽ sáng rõ nha! Anh ta không cần nhìn sắc mặt anh cả nữa! Nói không chừng, Wall có thể phát huy trong tay anh ta! Người thừa kế của Wall chính là anh ta!

Lục Y Phàm lập tức vứt bỏ tất cả nhục nhã, vì công danh lợi lộc cười nói: “Chúng ta là bạn cùng trường nhiều năm không gặp, nên tụ họp nhiều, Diệp tiên sinh tổ chức tiệc rượu, tôi nhất định đến!”

Nói xong, Lục Y Phàm lại cảm giác được tim mình tăng tốc!

Lục Y Phàm anh ta sắp trở thành bạn của Diệp Đình rồi? Anh ta sắp phát đạt rồi!

Chương 362: Ngôi sao trong mơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay anh ta được nữ thần may mắn đi theo sao?

Lục Y Phàm khó nén kích động, dò xét hỏi Diệp Đình: “Diệp tiên sinh, Tập đoàn Wall chúng tôi đang muốn mở hạng mục mới, vô cùng hy vọng có thể hợp tác với Tập đoàn Đình Phong...”

Diệp Đình liếc anh ta, cười giễu cợt. Sau đó mặt không đổi sắc xoay người đi ra ngoài...

Lục Y Phàm mờ mịt đứng tại chỗ...

Tiếp theo, chỉ thấy mười mấy người sau lưng Diệp Đình đi tới cạnh Lăng Vi, cung kính vươn tay bảo vệ Lăng Vi, đỡ cô lên chiếc Cadillac Limousine.

Lục Y Phàm nhất thời không phản ứng kịp... sao những người đó đưa Lăng Vi đi?

Chẳng lẽ... Diệp Đình cũng xem trọng cô gái này? Hay là thuận đường đưa cô đi?

Thần kinh Lục Y Phàm hỗn loạn! Anh ta nhất thời không nghĩ ra. Vì chuyện Diệp Đình mời anh ta quả thực là một niềm vui bất ngờ! Lại không nói tăng giao tình của anh ta và Diệp Đình, có thể làm quen người có quan hệ với Diệp Đình trong tiệc rượu, có thể thúc đẩy to

lớn đến tương lai phát triển của anh ta!

Lục Y Phàm cực kỳ kích động, anh ta may mắn sao? Ha ha — —

Lăng Vi vô cùng đồng tình nhìn Lục Y Phàm: “Anh không biết Diệp tổng còn có một tên gọi là siêu cấp phúc hấp sao? Anh còn muốn tham gia tiệc rượu... Anh còn không biết cái hố của Diệp đại boss sâu bao nhiêu sao...”

Lăng Vi biểu thị đồng tình 120% với IQ và cảnh ngộ của Lục Y Phàm...

Lăng Vi ngồi lên xe, phát hiện... Diệp Đình không lên cùng.

Anh đi tới cạnh chiếc xe Lamborghini, vươn tay ném tờ giấy số điện thoại mấy người phụ nữ lưu lại vào thùng rác. Sau đó, lên xe, khởi động, vô cùng phong nhã đi trước.

Lăng Vi nhìn xe thể thao của Diệp Đình tuyệt trần rời đi, trong lòng buồn bực, lầm bầm: “Nhỏ mọn!”

Tên đàn ông họ Lục kia muốn theo đuổi cô, cô có cách gì? Cô lại không thể tiên tri trước! Cô không thể ngăn cản người ta theo đuổi cô! Huống chi, thái độ của cô vừa lạnh lùng cứng rắn lại mạnh mẽ cự tuyệt nha — —

Rốt cuộc Diệp đại boss giận cái gì?

Buồn bực trở lại biệt thự, Lăng Vi bị thứ lấp lánh trước mặt gây kinh hãi!

“Đó là gì?”

Cô nhìn chăm chăm, thì ra... cả biệt thự treo đầy đèn thủy tinh xinh đẹp...

Còn có cây cối, hoa cỏ chung quanh biệt thự... đều có đèn thủy tinh lấp lánh — —

Lăng Vi xuống xe, trong nháy mắt tựa như đi vào thế giới thiếu nhi...

Diệp Đình thay âu phục màu trắng... Tiêu soái chết người! Anh đứng dưới cây cao lớn hùng vĩ trước cửa biệt thự.

Ánh mắt chuyên chú, cầm hộp nhung đỏ trong tay đứng đó chờ cô.

Lăng Vi hoàn toàn không dám tin những gì mình thấy... Tính cách như Diệp Đình lại lãng mạn bố trí đèn cho cô sao? Không phải vừa rồi anh còn nổi giận sao?

Lăng Vi che miệng, mặt đẹp lặng lẽ đỏ lên.

Anh đi tới cô, cúi người kề tai cô nói: “Hôm nay là ngày kỷ niệm 80 ngày chúng ta kết hôn, mau tặng quà anh.” Nói xong, dáng vẻ kiêu ngạo nhìn cô.

Lăng Vi bật cười, kỷ niệm 80 ngày kết hôn... 80 ngày có đặc biệt gì sao? Hay là cột mốc gì?

Cô cười nói: “Anh mượn có cũng quá tùy tiện rồi...”

Diệp Đình lại trịnh trọng nói: “Không hề, hôm nay cực kỳ quan trọng.”

Diệp Đình chỉ đèn sáng, hơi thở nóng bỏng nói bên tai cô: “Những “ngôi sao” kia là quà anh tặng em, bây giờ mời em tặng quà cho anh... Anh sẽ miễn cưỡng nhận quà.”

Chương 363: Con rồng đen (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi bị anh dỗ cười, quay đầu nhìn qua đám ngôi sao lấp lánh...

Đột nhiên... có chút hoảng hốt... đây là nguyện vọng trong mơ của cô, là nguyện vọng ngây thơ của cô vào sinh nhật 8 tuổi. Vậy mà Diệp Đình... đánh bậy đánh bạ giúp cô thực hiện.

Cô che miệng, phảng phất như bên tai còn vang vọng âm thanh dịu dàng của ba mẹ.

Mẹ nói: “Bảo bối của mẹ, sao trên trời mới là xinh đẹp nhất.”

Ba nói: “Ngôi sao hái xuống không bằng tìm được hạnh phúc của chính mình.”

Hốc mắt Lăng Vi phấp hờng, cô hoàn toàn không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt mình...

Thì ra Diệp Đình nói anh muốn ngôi sao là vì anh muốn cho cô kinh hỉ sao? Vừa nãy từ trong khách sạn đi ra, anh lái xe nhanh như bay không phải vì tức giận mà vì phải về chỗ bố trí những ‘ngôi sao’ xinh đẹp này... để cho cô mặc bộ váy trắng thuần khiết bước vào thế giới cổ tích mà anh làm vì sao...

Lăng Vi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm đôi mắt thâm thúy mê người của anh, trái tim cô nhấc lên như muốn bay ra ngoài.

Anh hôn vào mắt cô ý bảo cô quay đầu.

Lăng Vi quay đầu, từ xa nhìn lại... nước mắt làm mờ tầm mắt... nhìn một màn sao từ trên trời rơi xuống... những ngôi sao xinh đẹp dần hiện ra dòng chữ.

“Trong giấc mộng ngôi sao, vì yêu mà tồn tại...”

Lăng Vi che lại lồng ngực, trong giấc mộng ngôi sao? Anh biết đây là mộng tưởng của cô? Giấc mộng mãi mãi không cách nào thực hiện được?

Sao anh lại biết? Còn nữa... 80 ngôi sao kết hình trái tim... có liên quan tới sinh nhật cô?

Trái tim Lăng Vi đập gia tốc! Chưa bao giờ nhanh như vậy! Cô cảm giác nàng trái tim mình như muốn bay ra rồi chui vào lồng ngực anh!

Đây là trùng hợp sao?

Diệp Đình cúi người nắm lấy tay cô, nhét hộp nhung trong tay cô: “Cho em.” Lăng Vi cầm chiếc hộp đoán.. bên trong là gì đây?

Anh mở hộp ra, Lăng Vi thấy được một chiếc đồng hồ xinh đẹp bản hạn chế màu lam...

Hải lam chi luyện độc nhất vô nhị... anh đeo lên tay giúp cô, nắm tay cô hôn lên: “Nguyện cùng người anh yêu hàng đêm làm bạn bên em như những vì sao kia.”

Chiếc đồng hồ này không biết bao nhiêu cô gái khuynh đảo, mê say... mà nó chỉ có một chiếc duy nhất trên đời. Không ít đồng nghiệp nữ trong văn phòng đều mong ước nó...

“Ừ, thật xinh đẹp...” Cô kích động duỗi tay ôm lấy cổ anh: “Những ngôi sao xinh đẹp kia là quà tặng em thích nhất...” Cô nhìn anh, từ từ nhắm mắt lại, kiễng chân nhẹ nhàng hôn anh.

Diệp Đình hôn cô, ôm chặt cô vào lòng, xoay người đỡ cô vào thân cây, trong tiếng hít thở của nhau, cô cảm giác bàn tay anh đang chui vào vạt áo của cô, theo sự va chạm đó khiến trái tim cô đập loạn lên, lòng bàn tay anh nóng hổi như muốn phải bắt được trái tim cô vào lòng bàn tay.

Cả người Lăng Vi nóng lên, anh vừa hôn cô vừa nắm tay cô đặt trước ngực mình để cô cũng cảm nhận được nhịp tim của anh.

“Thình thịch...” Tiếng tim đập vang lên bên tai làm đầu người choáng váng.

Lúc này đột nhiên Lăng Vi nghe thấy đằng xa có tiếng ô tô lại gần, cô nhớ tới sắp tổ chức yến hội.. Diệp Đình không nỡ buông cô ra, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm môi cô.

Chương 364: Con rồng đen (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu ngón tay anh vuốt ve môi cô, trong mắt càng không nở buông, hiển nhiên còn chưa nếm đủ hương vị ngọt ngào của cô, Diệp Đình vừa muốn quay đầu lại liền thấy khuôn mặt nhỏ của Lăng Vi thấu lên, dù có người tới cũng muốn ôm hôn với anh, lúc này cô chỉ nghĩ muốn cho anh một nụ hôn tình yêu thật sâu.

Anh bá đạo hôn cô chẳng thêm để ý trời đất. Đằng sau có một chiếc xe dẫn đầu lái vào biệt thự, người ngồi trong xe từ xa đã thấy dưới tang cây trong biệt thự có một đôi tuấn nam mỹ nữ đang hôn nhau nồng nhiệt... Henry, Lô Dịch và đồng nghiệp trong công ty sôi nổi đình tai... lyp ngồi đằng sau không thấy rõ, chỉ nhìn thấy Diệp Đình ôm một cô gái vào lòng hôn đến vong tình. Tư thế kia như muốn nuốt cô gái kia vào bụng vậy.

Động cơ xe càng tiến gần, Diệp Đình duỗi tay bế Lăng Vi lên nhanh chóng vào biệt thự. Lúc này gương mặt Lăng Vi hồng như cánh đào, ánh mắt như sóng nước mùa thu, tốt đẹp như vậy đương nhiên chỉ mình anh mới được nhìn đến.

Lăng Vi cắn môi ảo não kêu: “Em chưa tắm rửa, chưa trang điểm đấy.”

Diệp Đình nhìn chăm chăm bộ dạng đáng yêu của cô nháy mắt chẳng muốn tổ chức tiệc tùng gì hết..

Lúc này hao gò má ửng hồng, mặt mày xuân sắc, nhìn thế nào cũng

thấy đẹp, anh nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Bộ dạng của em như thế nào cũng vẫn đẹp.”

Nháy mắt gương mặt Lăng Vi như lửa đốt.

Anh ôm cô vào phòng tắm, nghiêm túc tắm rửa cho cô. Lăng Vi bị anh trêu chọc thành quen, đột nhiên thấy anh nghiêm túc thật có chút... khụ khụ... không quen hả?

Cô vừa hắt nước vừa chế nhạo anh: “Trời muốn đổ mưa máu sao?” Diệp Đình lại thay đổi đứng đắn...

Diệp Đình nháy mắt đã hiểu, đôi bàn tay không thành thật lên, sờ eo cô: “Em thích như vậy sao?”

“...”

Lăng Vi đỏ cả mặt.

Hận không thể tát chết mình! Ai bảo miệng cô tiện...

Diệp Đình cười nói: “Sao mặt đỏ như thế?”

Cô gạt tay anh ra, cắn răng nói: “Không muốn nghe anh nói chuyện!”

“Đúng không?” Anh đột nhiên tiến gần sát cô, âm thanh khàn khàn vang lên bên tai: “Không muốn nghe anh nói là muốn trực tiếp cùng làm sao? Có thể, ông xã còn có thể thỏa mãn em đấy.” Lăng Vi thật muốn một tát tát chết anh, bên ngoài nhiều khách chờ như vậy, cũng trách cô... Ai bảo cô lảm mồm...

Diệp Đình nhìn bộ dáng đó của cô quả thực không nhịn được muốn cười ra tiếng, Lăng Vi quẫn bách nhảy dựng lên muốn ra chạy ngoài,

kết quả... nước trên mặt đất vệt nước cô trượt ngã...á... cô và Diệp đại nhân nhà anh tiếp xúc với nhau.

Diệp Đình muốn kéo cô lên lại giữ gáy cô, Lăng Vi trực tiếp dùng mặt cúi chào Diệp đại nhân.... Muốn điên rồi.

Môi Lăng Vi vừa chạm vào nó, cô “A” một tiếng vừa vặn cắn một cái, cô hoàn toàn ngây ngốc, mơ màng bắt lấy cánh tay Diệp Đình, chịu đựng chân đau kiên cường đứng lên.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, đáy mắt tỏa sáng, như đang ở trung tâm của lốc xoáy!

Đôi môi Lăng Vi run lên.

Ánh mắt Diệp Đình nặng nề nhìn chăm chăm đôi môi của cô, giọng điệu chế nhạo cười nói: “Chân em bị thương, anh không tính toán chạm vào em nhưng là em chủ động hôn nó, là trách anh vắng vẻ em sao? Hay vẫn là khảo nghiệm lực nhẫn nại của anh?”

Lúc này Lăng Vi đỏ mặt như tôm luộc, đột nhiên cô nhếch miệng cười: “Đều do em quá đói khát... Diệp đại nhân nhà anh muốn thì làm sao bây giờ?... Em tuyệt đối không phản kháng, nhưng mời nhanh một chút, dưới lầu còn có nhiều khách chờ như vậy, còn không đi xuống thì quá thất lễ.”

Chương 365: Mượn đao giết người! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhìn cô, ánh mắt bá đạo quynh rũ: “Nhanh một chút? Vậy làm sao có thể tận hứng? Mặc kệ bọn họ, làm cho bọn họ chờ đi.”

Anh duỗi tay nắm lấy cằm cô trực tiếp đề cô lên bồn rửa mặt, cô bị đau chân, đầu lông mày không tự chủ nhíu lại. Ánh mắt anh hơi dao động, ghét bỏ xoay người rửa tay: “Nhanh dưỡng thân tàn của em khỏe đi.”

Lăng Vi sừng sốt, vậy mà bị ghét bỏ...

Từ phòng tắm đi ra, Lăng Vi còn đang ngây ngốc, thế mà cô lại được con sói kia thả ra ngoài? Chân căng cô không tiện, vậy mà có thể thi triển tốc độ báo chạy mà ra tới đây?

Diệp Đình không ra cùng cô, Lăng Vi nhanh chóng đi hóa trang, lúc trang điểm cô nhìn khuôn mặt phấn nhuận rung động lòng người của mình trong gương, chuyên gia trang điểm cười nói: “Phu nhân, hôm nay sắc mặt của ngài rất tốt, không cần đánh má hồng.”

Trong lòng cô phun trào: “Dùng mặt đo chiều dài Diệp đại nhân có thể không đỏ mặt sao?”

Trang điểm xong, lại thay quần áo, Lăng Vi và Diệp Đình mới xuống lầu. Tiệc đã bắt đầu, khách khứa sôi nổi kính rượu với cô.

“Vivi... Cảm ơn cô đã khoản đãi!”

Lăng Vi mặc váy trắng dài che đôi chân đang bị thương.

Cô khoác tay Diệp Đình, dựa vào ghế nhỏ Diệp Đình chuẩn bị cho cô lễ phép mà đáp lễ.

Vương lâm vẫn luôn uể oải ỉu xiu, bởi vì Lý bằng phi chưa tới. Cô ấy mặc chiếc váy hồng công chúa vừa mua, uống sâm banh, không ngừng nhìn ra cửa...

“Diệp tiên sinh, cảm ơn ngài thịnh tình khoản đãi...” Diệp Đình chưa bao giờ tổ chức yến hội vậy mà hôm nay vẫn luôn ngây ngốc bên cạnh Lăng Vi, chăm sóc cô.

Lục Y Phàm được Diệp Đình tự mình mời tới, lúc này đi vào cuối cùng, mặt mày hớn hờ đi vào đại sảnh yến hội.

Ngay lúc anh ta bước vào đại sảnh đột nhiên ngây ngẩn cả người!

Bởi vì, anh ta nhìn thấy...

Cánh tay Diệp Đình... lại đang ôm eo Lăng Vi! Mà cánh tay Lăng Vi vẫn luôn khoác lên cánh tay Diệp Đình...

Lục Y Phàm như bị người ta làm thuật giữ bóng, ngây ngốc đứng đó!

Vậy mà Lăng Vi ôm Diệp Đình! Anh ta dùng sức chớp chớp mắt.

Cô ấy và Diệp Đình... Bọn họ? Bọn họ... Là quan hệ gì?

Sao lại thế này? Lục Y Phàm như điên rồi giật thiệp mời trong tay người khác, phía dưới xuất hiện dòng chữ: Diệp Đình cùng phu nhân

Lăng Vi...

Như sét đánh giữa trời nắng.

“Răng rắc — —”

Diệp Đình? Là là là... Là ông xã của cô ấy?

Lục Y Phàm quả thực muốn nhảy sông chết đuối...

Anh ta thật** nó không nghĩ tới Lăng Vi đã kết hôn.

Hơn nữa... ông xã lại là...

Lục Y Phàm phát điên, đột nhiên hiểu ra.

Vì sao anh ta mời Lăng Vi ăn cơm, Diệp Đình lại đột nhiên xuất hiện trong nhà hàng... sau đó Lăng Vi leo lên chiếc Cadillac... đó là vì Lăng Vi là bà xã của anh ta?

Vừa rồi cảnh hôn nồng nhiệt ngoài cửa là Diệp Đình và Lăng Vi sao?

Lục Y Phàm thật muốn tát chết mình. Vậy mà anh ta, anh ta muốn đánh chủ ý tới Lăng Vi? Anh ta *** nó chán sao thì phải?

Khách khứa lục tục kéo tới, Diệp Đình đến bên cạnh Lục Y Phàm, ánh mắt nhìn chăm chăm anh ta: “Lục tiên sinh, đang nghĩ cái gì vậy?”

Sau lưng Lục Y Phàm phía lạnh thấu: “Không không... Không có gì...”

Diệp Đình gật gật đầu, liếc nhìn anh ta nói: “Nếu không có việc gì, chúng ta tâm sự vậy.”

Lục Y Phàm run lập cập, liền thấy Diệp Đình lạnh nhạt lắc ly rượu trong tay, âm thanh trầm thấp: “Bảo bối của Diệp Đình tôi cậu cũng dám chạm vào, tiểu thư nhà cậu gan lớn đấy...”

Chương 366: Mượn đao giết người! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Còn không đợi Lục Y Phàm nói chuyện, di động ơng ơng vang lên. Lục Y Phàm nghe máy, liền nghe được ở đầu dây kia là tiếng chửi ầm lên của ba anh ta: “Thằng nhãi ranh! Con *** nó ở bên ngoài gây họa gì cho lão tử hả?! Vốn lưu động của công ty đột nhiên không thể quay vòng! Hạng mục đang trao đổi cũng bị người chen chân! Sản xuất ô tô lại đột nhiên bị điều tra. Đây rõ ràng là thủ đoạn trả thù! Đối phương có thể lực lớn như thế nào mà có thể dễ dàng lay động hai mươi năm cơ nghiệp của Lục gia chúng ta! Con cái thằng nhãi ranh — — con *** nó lại ở bên ngoài đoạt đàn bà của ai? Không muốn lão tử phá sản thì nhanh chạy tới cúi đầu nhận sai với người ta! Con cái thằng nhãi ranh này...”

Lục Y Phàm chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thân mình trong chốc lát lạnh lẽo, trong chốc lát lại nóng lên.

Anh ta nhìn Diệp Đình, không xác định hỏi: “Mối làm ăn của nhà tôi... Là anh làm sao?”

Thái độ của Diệp Đình lãnh đạm, như không để bụng.

Phảng phất việc này đối với anh mà nói chỉ là động chút ngón tay, căn bản khinh thường phải mở miệng với những việc nhỏ như vậy.

Nháy mắt Lục Y Phàm thật muốn quỳ xuống, lập tức cười nịnh nói: “Đình thiếu! Anh buông tha cho tôi đi... Tôi hẹn Lăng Vi ăn cơm, thật

sự tất cả đều là hiểu lầm!”

Diệp Đình nhếch môi: “Không có việc gì... Đừng khẩn trương, cậu xem trọng bà xã của tôi, tôi phải khen cậu tinh mắt.”

“Đừng... Đình thiếu! Thật sự là hiểu lầm!”

Trong nháy mắt Lục Y Phàm cảm giác được áp lực lạnh lẽo đè xuống.

Trước kia anh ta từng theo đuổi Sở Minh Y nhưng biểu hiện của Diệp Đình hoàn toàn khác lúc đó. Biểu hiện lúc này của Diệp Đình chính là bảo vệ, quý trọng người đó.

Diệp Đình mặt lạnh nhìn anh ta.

Lục Y Phàm run rẩy nói: “Thật sự là hiểu lầm... Đây là Sở Minh Y tiện nhân đó... Là cô ta muốn tôi hẹn Lăng Vi, sau đó chụp ảnh cho cô ta... Lại quay clip...”

nửa câu sau mắc kẹt trong cổ họng không thể nào nói ra bởi vì sắc mặt của Diệp Đình thật sự là... Âm trầm đến đáng sợ!

Lục Y Phàm run rẩy mà đứng, liền nghe thấy Diệp Đình phát ra âm thanh từ kẽ răng: “Người thông minh, biết nên làm như thế nào chứ?”

“Biết, biết... tôi biết, tôi biết hết!” Lục Y Phàm run rẩy rời khỏi biệt thự nhà Diệp Đình, một đường đến thẳng nhà Sở Minh Y, tiện nhân này — —

Lão tử hôm nay giết chết mày! Còn may mình đánh chủ ý Lăng Vi không thành, nếu không còn mạng hay sao? Thậm chí càng đáng

sợ... Không chắc ngay cả Wall đều phải sửa họ!

Lục Y Phàm lửa giận ngập trời, xe thể thao xông thẳng tới nhà Sở Minh Y. Trên đường lão ba không ngừng gọi điện thoại oanh tạc, Lục Y Phàm rống giận hét vào điện thoại: “Đừng **** nó lại thúc dục! Lão tử không phải đang suy nghĩ biện pháp hả!”

“Bốp...” ném bay di động.

Sở Minh Y mặc áo ngủ trong suốt đi mở cửa, Lục Y Phàm hận không thể một cái tát đánh cô ta dán vào tường, nhưng anh ta vẫn nhịn xuống, cong môi tà mị cười.

“Mau tiến vào...” Sở Minh Y vặn eo, duỗi tay kéo anh ta.

Lục Y Phàm ghét bỏ mà nói: “Chỗ này của em quá loạn, đến chỗ tôi đi.”

Sở Minh Y cười phong tình, xoay người đi thay quần áo, Lục Y Phàm không kiên nhẫn, một tay giữ chặt cô ta: “Không cần thay quần áo, tốn công như vậy làm gì? Đàn bà luôn phiền não mặc gì đàn ông mới thích, nhưng kỳ thật, đàn ông chỉ thích đàn bà không mặc quần áo mà thôi.”

“Lưu manh!” Sở Minh Y mắng một câu, bị anh ta mang đi.

Lục Y Phàm âm trầm cười. Nhanh chóng chạy xe đến một biệt thự bí mật vùng ngoại ô.

Anh ta không chút nào thương tiếc mà đẩy cô ta xuống xe, bước nhanh tới gian mật thất xa hoa, một tay ném cô ta lên giường màu xanh.

Sở Minh Y có chút hoảng sợ, cảm giác hôm nay Lục Y Phàm có chút không thích hợp!

Cô ta muốn mở miệng hỏi lại thấy anh ta lấy ra một đồng công cụ lạnh băng từ nơi nào, trong tay còn cầm một cái roi — —

“Anh muốn làm gì?” Sở Minh Y rõ ràng bị dọa.

Lục Y Phàm cười nói: “Không có việc gì, gia tăng một chút tình thú mà thôi.”

Sở Minh Y sợ tới mức liên tục lui về sau, nhìn chăm chăm cánh cửa muốn chạy ra ngoài.

Nhưng Lục Y Phàm khóa trái cửa, đột nhiên nhìn chăm chăm cô ta, lạnh lùng cười: “Muốn chạy? Nghĩ đẹp quá nhỉ, còn muốn tôi giúp cô khôn?”

Chương 367: Vô cùng nhục nhã!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y như bị đẩy vào luyện ngục.

Nhưng mà một chỗ khác, bên trong biệt thự của Diệp Đình đều là tiếng cười nói hân hoan.

Tiệc tùng được tổ chức cực kì náo nhiệt, khách mời tới gần hết, Lý Bằng Phi vẫn chưa tới.

Lăng Vi có chút nóng vội.

Đột nhiên hai mắt Vương Lâm tỏa sáng, hét một tiếng: “Nam thần, nam thần của em, anh ấy tới rồi.”

Lý Bằng Phi mặc tây trang màu xám, đường cắt ngắn gọn, tôn lên dáng người đỉnh đặc nổi bật của anh ta. Gương mặt anh ta đẹp trai, giống như anh chàng mới 20 tuổi vậy.

Cử chỉ lai thành thực, có mị lực của đàn ông, khó trách tiểu mỹ nữ Vương Lâm mê anh ta đến chết đi sống lại.

Lăng Vi không nói rõ ý đồ của mình tìm anh ta mà xem như bạn bè quen biết mà nói chuyện.

Lúc nói chuyện, Lăng Vi phát hiện Lý Bằng Phi đúng là một người nghiêm cẩn, đáng tin cậy.

Không cười cũng không nói nhiều lắm.

Phần lớn đều là nghe người khác nói, rất ít phát biểu ý kiến.

“Vi Vi nữ thần... hôm nay chị cực kỳ xinh đẹp...” Henry mặt mày hớn hở đi về phía Lăng Vi kính rượu, lần này Loera có thể vượt qua nguy cơ, Lăng Vi chiếm bộ phận công lao lớn nhất!

Lý Bằng Phi cũng nâng ly kính Lăng Vi, anh ta vừa từ chỗ khác về công ty, trải qua lần sóng gió của Loera, anh ta vẫn luôn muốn gặp mỹ nữ thiên tài thiết kế có thể ngăn cơn sóng dữ kéo Loera từ vực thẳm trở lại, anh ta rất hiếu kì rốt cuộc cô là thần thánh phương nào?

Cho nên, lúc nhận được lời mời dự tiệc, anh ta liền quyết định tới nhìn mặt nhà thiết kế kim bài này.

Lúc anh ta nhìn thấy Lăng Vi, ấn tượng đầu tiên khá kinh ngạc. Anh ta hoàn toàn không nghĩ tới cô còn trẻ tuổi như vậy, chỉ tầm 22 tuổi... anh ta không nghĩ tới nữ thần ca tụng trong miệng đồng nghiệp chỉ là cô gái nhỏ vừa tốt nghiệp...

Sau khi nói chuyện với cô, Lý Bằng Phi càng thêm kinh ngạc.

Cô gái nhỏ này... Đừng nhìn tuổi còn trẻ, thế mà lại cực kì có tư tưởng, cực kì dẻo dai. Bên trong lời nói có thể cảm giác phẩm hạnh thượng thiên nhược thủy của cô, giống như ánh mặt trời tốt đẹp, có nội hàm, phản phát như có phong bị của một người trong trí nhớ của anh ta.

Cô gái này... anh ta có cảm giác rất quen thuộc...

Nhưng chỉ bắt được bóng dáng.

Chỉ chốc lát, xung quanh Lăng Vi liền vây quanh một vòng người, đoàn người vui vẻ bàn về “Con ngựa hoang” có thể sản xuất.

Lôi Dịch ở bên cạnh, biểu tình phức tạp nhìn Lăng Vi cùng mọi người chuyện trò vui vẻ. Không hiểu sao trong lòng Lôi Dịch buồn bực!

Anh ta cực kì chán ghét Lăng Vi!

Đặc biệt chán ghét! Thậm chí có cả hận! bởi vì Lăng Vi, anh ta mất đi sự coi trọng của ba mình, mất đi tình cảm chân thành của vị hôn thê, mất đi một phần lớn cổ đông ủng hộ.

Hiện tại địa vị của anh ta ở trong công ty thua xa Henry, tất cả đều do Lăng Vi ban tặng.

Nhưng mà... không hiểu tại sao, rõ ràng anh ta chán ghét cô, thậm chí là hận cô nhưng ánh mắt vẫn không nhìn được nhìn cô... nhìn gương mặt dịu dàng của cô, ánh mắt kiều diễm, tươi đẹp động lòng người.

Cô không cố tình, không làm ra vẻ.

Lời nói cử chỉ đều tự nhiên tùy tính như vậy, muốn cười thì cười to, không vui thì nhíu mày., làm cho người ta cảm giác cô rất chân thật, rất ấm áp, còn có đôi mắt của cô đặc biệt sáng ngời, làm người ta nhìn vào liền có thể cảm giác được một loại chân thành, nói chuyện phiếm với cô sẽ làm cho người ta vui vẻ.

Chương 368: Vô cùng nhục nhã!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thậm chí, sẽ làm người ta lơ đãng mà bị nụ cười của cô làm cho lây nhiễm, cười theo cô, xung quanh cô như có vô vàn ánh mặt trời.

Lôi Dịch bùng ly rượu không ngừng lắc chất lỏng màu đỏ sậm bên trong ly, đêm nay anh ta không uống rượu nhưng say ngất ngây.

Anh ta không ngừng cảnh báo chính mình, lúc nhìn cô phải nhìn bằng ánh mắt phê phán. Chờ mà nhìn cô đấu nhau đi. Hiện tại được người ta bùng lòng bàn tay, chờ đến khi ô tô sản xuất ra, không ai hỏi thăm mới rơi càng nặng. Hahaha... đến lúc đó tất cả lỗi lầm đều do Diệp Đình thanh toán.

Anh ta vui vẻ nhìn kết quả như vậy.

Lúc này Diệp Đình đến bên cạnh Lăng Vi, cánh tay thon dài ôm lấy eo cô, hai mắt Lôi Dịch như bị kim châm, cố gắng dờn tầm mắt.

Đúng lúc này đột nhiên...

Mọi người đều duỗi tay cầm di động...

Di động của Lôi Dịch cũng rung lên, anh ta vừa cầm ra nhìn, là tin tức của công ty vừa phát ra, anh ta vừa muốn tắt, đột nhiên hai mắt mở to, không dám tin nhìn thẳng tin tức, vậy mà lại xuất hiện thân thể một người đàn bà trần truồng, mà người đàn bà này... thời gian

trước là vị hôn thê mới bị anh ta từ hôn... Sở Minh Y.

Sở Minh Y?

Khuôn mặt tuần tú của Lôi Dịch đen như đáy nồi, đột nhiên ngừng đầu liền thấy mọi người ở trong bữa tiệc đều cầm di động... nhìn anh ta.

Bên trong bữa tiệc, hơn một nửa đều cầm di động... âm thanh cực kì khó nghe.

“Tôi bảo anh làm giúp tôi một chuyện anh làm rồi sao?” Người đàn bà bị trói tay giơ trên đỉnh đầu, trên đầu đeo mũ mèo, quỳ dưới đất, âm thanh yếu ớt nhưng lại giống như đang chọc tức.

Mà người đàn ông kia như phát điên hưng hăng cho cô ta một tát: “Lão tử ** nó chẳng muốn làm gì, chỉ muốn làm mày.” Anh ta nắm chặt cằm cô ta, nhắm mắt cô ta đúng ngay camera.

“Các người đang xem gì vậy? Sao ai cũng cầm di động vậy?” Người không có di động thì gấp đến nỗi xoay quanh, đuổi đầu nhìn di động của người khác: “Cái gì đấy? Cho tôi xem với nào.”

“Đừng, đừng có dành... tôi còn chưa xem xong đâu?” Trong đại sảnh ong ong, nháy mắt nổ tung... mặc kệ đàn ông hay đàn bà, mọi người đều ào ạt nhìn di động.

“Trời ạ. Người đàn bà kia quá trâu rồi, tay bị trói còn đội mũ giả mèo sao? Haha... cô ta là Sở Minh Y hả?”

“Là Sở Minh Y, người đàn ông kia là ai?”

“Không biết, có phải là Lôi Dịch hay không?” Càng nhiều người

ngẩng đầu nhìn Lôi Dịch, có người nói: “Nhất định không phải, anh ta vẫn đang ở bữa tiệc đấy, video này rõ ràng vừa mới quay. Người đàn ông này là ai? Là người công ty chúng ta sao?”

“Không biết được, cô ta vừa chia tay với Lôi Dịch đã tìm người khác rồi hả?” Tốc độ không phải quá nhanh rồi chứ?”

“Nhanh cái gì? Nói không chừng sớm đã thả câu rồi, cô nhìn Sở đại mỹ nhân xem, đói khát bao nhiêu? Má ơi... các người nhìn dưới đất đi, bao nhiêu công cụ như vậy, trời ơi... tôi thật không dám nhìn.” Có cô gái che mắt: “Thật đáng sợ, không nghĩ tới Sở Minh Y lại là loại người này.. thường ngày thì giả vờ thanh cao, thánh khiết, không nghĩ tới lại hạ tiện đến mức này.”

“Cậu đừng đùa nữa được không, cô ta lúc này thì thanh cao, thanh khiết hả? Cô ta vẫn luôn hạ tiện như vậy có được không?”

Xung quanh có người đồng ý: “Sở Minh Y chính là hạ tiện như vậy, quả thật không biết xấu hổ, lại cho Lôi Dịch đội nón xanh.”

Lập tức Lôi Dịch cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Tuy anh ta và Sở Minh Y đã chia tay nhưng mà... mọi người nhìn anh ta bằng ánh mắt vợ anh ta ngoại tình, giống như trên đầu anh ta đều là nón xanh vậy.

Chương 369: Phúc hắc cùng cực! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Dịch giận đến toàn thân run rẩy! Anh ta tức giận đến bốc lửa! Ngay cả mạch máu cũng dường như đang cháy!

Anh ta siết tay, cắn răng! Anh ta muốn giết chết Sở Minh Y mấy lần nhưng đều tận lực nhẫn nhịn không xuống tay! Anh ta còn giả tưởng có ngày nào đó cô ta không có tiền thì không sống nổi, sẽ trở lại tìm anh ta! Anh ta sẽ cho cô ta tất cả, còn trả nợ giúp ông nội và cha cô ta! Lại không nghĩ rằng, mới mấy ngày, cô ta đã không chịu được tịch mịch mà leo lên giường người đàn ông khác!

Trong video, dáng vẻ cô ta quỳ xuống dưới người người đàn ông kia nhận vui sướng thật sự hạ tiện tới cực điểm! Ánh mắt Lôi Dịch nổi lên ngọn lửa! Anh ta tức giận đập ly rượu trong tay, xông ra ngoài như điên!

Diệp Đình xem tin tức này xong, nhận được tin nhắn của Lục Y Phàm: “Đình thiếu... Anh thấy chiêu này của tôi thế nào? Ngày mai đào bới vốn liếng của cô ta, cho cô ta lên top tìm kiếm!”

Diệp Đình chưa trả lời anh ta, Lục Y Phàm lại nhắn tiếp: “Đình thiếu... Nể tình tôi ra sức như thế, tha tôi một mạng đi...” Giọng điệu khẩn cầu, sau đó, lại nhắn: “Anh yên tâm... Cả đời này tôi sẽ không để cho cô ta sống tốt! Tôi cho cô ta sống không bằng chết! Cô ta thích phóng túng như vậy, ngồi tù thật quá tiện nghi cho cô ta, chờ người anh em bán cô ta đi Châu Phi, để cô ta phóng túng!”

Diệp Đình không trả lời, điện thoại nhận được một đoạn video, là Lục Y Phàm gửi tới. Lục Y Phàm cách màn hình đập đầu Diệp Đình, sau đó đè đầu Sở Minh Y vào trong bồn cầu.

Diệp Đình chán ghét tất cả, cắt điện thoại. Lục Y Phàm không gửi tin nhắn nữa.

Lăng Vi thấy cả quá trình, cô ngược mắt nhìn chăm chú vào Diệp Đình, trong nháy mắt cảm thấy cực kỳ thoải mái! Một mũi tên này của Diệp Đình này bắn trúng bao nhiêu nạn nhân? Lục Y Phàm phải làm nô lệ cả đời cho anh, cả đời này Sở Minh Y cũng không trốn khỏi ma chướng của Lục Y Phàm! Lục Y Phàm bị gia tộc “truy nã”, muốn xoay chuyển cục diện phản nghe theo từng hiệu lệnh của Diệp Đình! Những căm hận, tức giận này của Lục Y Phàm đều phải đi phát tiết. Kết quả của Sở Minh Y, tuyệt đối đáng sợ hơn trăm ngàn lần ngồi tù!

Nhưng mà, đây không phải là toàn bộ kế hoạch của Diệp Đình! Trong bàn tính của Diệp Đình còn có Lôi Dịch... Lôi Dịch mất hết mặt mũi trong tiệc rượu! Tựa như bị người ta lột quần áo treo trên lan can cho mọi người vây xem.

Tất cả mọi người chiêm chọc, thương xót trắng trợn, ánh mắt cười nhạo khiến Lôi Dịch gần như điên lên! Anh ta có thân phận gì, người thừa kế Tập đoàn Laroe – sản xuất xe ô tô cao cấp nhất thế giới!

Hôm nay, trong tiệc rượu này, lại vì một người đàn bà náo loạn anh ta mất hết mặt mũi!

Hơi thở Lăng Vi nóng như đang phun lửa...

Quá xuyên xỏ rồi!

Tiệc rượu hôm nay còn đã ghiền hơn phim Hollywood!

Lăng Vi không khỏi nhìn Diệp Đình chăm chú... Cô chớp đôi mắt linh động kia, chỉ cảm thấy chồng thân ái vừa đáng yêu vừa phúc hắc nhà cô trong nháy mắt sáng lấp lánh, ngạo mạn như tia chớp! Hình như cô thấy hào quang trên đầu anh!

Chương 370: Phúc hắc cùng cực! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này trong sảnh tiệc loạn như chợ bán thức ăn. Lăng Vi hưng phấn đến khóe miệng co rút! Chồng nhà cô vừa diễn một vở kịch, sao cô có thể Diệt Đình diễn đơn độc, cô híp mắt, cười lên như tiểu hồ ly, giống như vô tình đến gần nữ đồng nghiệp Bộ thiết kế hỏi: “Video này chỉ lan truyền trong công ty chúng ta? Chỉ có chúng ta có thể xem thôi sao?”

Mắt nữ đồng nghiệp kia lập tức sáng lên: “Cô không nói, tôi quên mất!” Người phụ nữ này liền gửi video này cho mấy nhà báo lớn của đảo!

Nữ đồng nghiệp kia mặt đầy cảm kích nhìn Lăng Vi: “Vi Vi, ha ha ha... Cũng may có cô nhắc nhở tôi! Nếu không video này sẽ lập tức bị xóa mất.”

Lăng Vi híp mắt, dáng vẻ “Tôi nghe không hiểu gì” cười nói với cô ta: “Ha ha... Tôi chỉ tò mò hỏi thôi...”

Nữ đồng nghiệp kia hưng phấn gửi video! Gửi xong lại kéo nữ đồng nghiệp khác: “Mọi người mau đi mau đi, tôi đăng video này lên mạng rồi, mọi người mau chia sẻ đi!”

“Aiya! Cô thật nhanh tay — — Tôi cũng quên mất!” Bộ thiết kế hành động nhanh nhất, bọn họ bị Sở Minh Y chèn ép lâu dài, lúc này không trả thù, còn đợi tới lúc nào?

Có một nhà thiết kế nữ chia sẻ, tiện tay bình luận: “Người đàn bà này tác uy tác quái ở Bộ thiết kế của Laroe! Đúng là hạ tiện cực đỉnh!”

Sau đó có nhiều người chia sẻ hơn!

Trong đó có người vừa đăng ký tài khoản mới bình luận, nhất thời thu hút tầm mắt mọi người: “Đúng vậy! Người đàn bà này thật sự rất hạ tiện! Cô ta từng đuổi hai người bạn của tôi, trong đó có vợ con của một người bạn bị lừa thiêu chết, người bạn kia của tôi cũng mất tích... Tuy tôi không biết nguyên nhân, nhưng tôi cảm thấy có liên quan tới người đàn bà này! Xin lỗi, tôi không muốn để cho mọi người biết tôi là ai, vì không muốn rước lấy phiền toái, nên mọi người thảo luận chuyện này, tốt nhất đều ẩn danh.”

Sau đó liền có vô số tài khoản mới nhiệt liệt thảo luận: “Cô nói Bill sao?”

“Đúng vậy... là Bill...”

“A... Thật muốn khóc... Bill thật sự quá đáng tiếc... Tôi rất nhớ anh ấy... Tôi nhớ Bill còn lấy được giải thưởng thiết kế cuối năm của Laroe, anh ấy tài hoa như vậy... Lại đột nhiên biến mất, tâm tính thiện lương nữa chứ.”

“Các người nói gì? Sở Minh Y hại Bill?”

“Cái gì? Bill mất tích là do Sở Minh Y làm?”

“Không phải cô ta, còn có thể là ai? Tôi làm việc ở Laroe gần sáu năm! Chuyện xảy ra ở công ty, không có chuyện nào tôi không biết! Các người mới tới nên không biết chuyện trước kia, lúc ấy Sở Minh Y muốn thăng chức lên vị trí Tổng thanh tra Bộ thiết kế, kết quả Lôi

Dịch không đồng ý. Cô ta liền dựa vào nhận giải thưởng thiết kế của năm của Laroe, ai có thể ngờ lính mới Bill thiết kế một xe thể thao siêu cấp, thắng Sở Minh Y! Sau đó Bill liền mất tích, người nhà bị hỏa hoạn thiêu sạch... con gái của Bill mới có ba tháng tuổi!”

“Má ơi... Quá thảm! Tôi sắp rơi nước mắt rồi! Sao Sở Minh Y ác độc như vậy?!”

“Đúng nha! Tôi chưa từng thấy người đàn bà nào ác độc như vậy! Tại sao cô ta còn chưa bị cắn chết?!”

Trong nháy mắt — — lượt bình luận tăng lên gấp bội! Mọi người đều lập tài khoản mới ẩn danh để bình luận, nói chuyện người này không chịu trách nhiệm người kia, những chuyện gần đây ở Laroe đều bị phơi bày. Đầu tiên là Bộ thiết kế Laroe, tiếp theo là toàn bộ công ty Laroe đều mắng chửi Sở Minh Y ác độc!

Bị phê phán công khai, video Sở Minh Y trở thành top tìm kiếm, cũng không biết có ai ở sau thúc đẩy hay không, video được chia sẻ liên tục. Sau đó, có người tuyên bố — — chúng ta nhất định phải tìm được chứng cứ Sở Minh Y hại Bill!

Video dân ố như Sở Minh Y vốn sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý, nhưng liên quan tới án mạng, sẽ liên hệ tới vị hôn trê trước của người thừa kế Laroe là một tội phạm giết người... Tin tức kia như hỏa tiễn, leo lên trang đầu các báo.

Sau đó truyền về nước như bom.

Bạn, người nhà của Sở Minh Y, tất cả người biết cô ta đều thấy tin tức này...

Chương 371: Kỳ lạ 12 năm trước ... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một người đàn bà bị hủy diệt cái gì là chuyện khiến cô ta thống khổ nhất?

Mặt mũi? Tôn nghiêm? Trinh tiết? Danh dự? Tự do?

Đều không phải!

Danh tiếng một người bị hủy diệt có thể dựng lại, dung nhan một người bị hủy diệt có thể chỉnh sửa lại, nhưng hủy diệt tinh thần một người là đả kích nặng nề nhất!

Sở Minh Y bị Lục Y Phàm phá hủy dung nhan, phá hủy tôn nghiêm, phá hủy trinh tiết, phá hủy danh dự, phá hủy tự do!

Cô ta như miếng vải rách bị Lục Y Phàm xé nát, bị Lôi Dịch xé — — bị Lôi Dịch xé xong lại bị người nhà bạn bè xé!

Cuộc sống như thế quả thực sống không bằng chết — — Nhưng còn đáng sợ hơn cái chết là cô ta muốn chết cũng không chết được!

Bạn tốt trên mạng đều mắng chửi cô ta, cô ta không dám báo cảnh sát, vì cảnh sát đang toàn lực điều tra vụ án cô ta phóng hỏa mưu sát cả nhà Bill. Cô ta không dám ra ngoài, vừa ra khỏi cửa chỉ sợ có người nhận ra cô ta, nhổ nước miếng cô ta, ném đồ lên người cô ta. Cô ta cũng không dám về nước, sau khi cô ta và Lôi Dịch đính hôn,

cô ta đắc tội sạch các thân thích nhà nghèo. Bọn họ hận không thể khiến cô ta thân bại danh liệt! Bọn bè thân thích không có ai muốn gặp cô ta, thậm chí bọn họ mắng cô ta hại bọn họ mất thể diện, hận cô ta khiến bọn họ trở thành trò cười để người khác châm biếm khi uống trà! Bọn họ coi cô ta là tiện nhân bẩn thỉu nhất trên đời này! Chỉ có cha mẹ, ông nội Sở Minh Y câm miệng không nói.

Một tiệc rượu, huyên náo mưa gió!

Tiệc rượu kết thúc, mưa tạnh gió hòa, Lăng Vi muốn tặng quà Diệp Đình, nhưng còn chưa nghĩ ra tặng cái gì, cô vắt hết óc suy nghĩ, cô muốn cho anh niềm vui bất ngờ, tặng gì tốt đây?

Sau khi Lý Bằng Phi trở về, Lăng Vi thường xuyên chạy qua Bộ sửa chữa.

Trải qua hơn nửa tháng tiếp xúc, Lăng Vi chỉ cảm thấy nhân phẩm Lý Bằng Phi đáng tin, là một người đáng tin cậy.

Sắp tới ba tháng thực tập của Lăng Vi, trước khi về nước, Lăng Vi trịnh trọng hẹn gặp mặt Lý Bằng Phi.

Trong phòng tràn an tĩnh, tiếng nước chảy róc rách, Lăng Vi nói rõ mục đích đến.

Lý Bằng Phi sững sốt chừng nửa phút mới tỉnh hồn: “Cô là con gái của anh Phong, chị Nhã?”

Lăng Vi ngồi ngay ngắn.

Cô mỉm cười nhìn anh ta chốc lát, chậm rãi gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lý Bằng Phi cả kinh!

Anh ta quan sát cô từ trên xuống dưới, khó trách thấy quen thuộc như vậy...

Một chớp mắt anh ta nhìn thấy cô trong tiệc rượu liền cảm thấy dường như anh ta biết cô!

Lý Bằng Phi sững sốt: “Thì ra, cô là con gái của anh Phong và chị Nhã... vậy gần đây cô chạy qua Bộ sửa chữa chúng tôi...”

Lăng Vi thành thực đáp: “Em muốn biết chân tướng cha mẹ em bị hại!”

Bất thành lời — —

Ánh mắt Lý Bằng Phi trở nên man mác, biểu tình thống khổ. Tựa như rơi vào bóng tối... 12 năm qua, mỗi ngày mỗi đêm anh ta chịu đủ nội tâm hành hạ.

Lăng Vi nói: “Anh Bằng Phi, em muốn biết tình hình lúc đó, anh có thể nói cho em không?”

Lý Bằng Phi vẫn đang đi vào cõi thần tiên, hình như anh ta không nghe Lăng Vi nói.

Lăng Vi châm một chung trà cho anh ta: “Anh Bằng Phi, cha mẹ em đã qua đời 12 năm, em hy vọng anh có thể thoát khỏi chuyện này, em chỉ muốn biết tình hình lúc đó, em biết anh không liên quan tới chuyện này...”

“Không phải vậy! Chuyện này có liên quan tới tôi!” Không đợi cô nói xong, Lý Bằng Phi đột nhiên mở to hai mắt nhìn cô, vẻ mặt vạn phần hối tiếc.

Lăng Vi chấn động, tim đập thành thịch: “Anh nói... là ý gì?”

Lý Bằng Phi che mặt, cực kỳ thống khổ xoắn tóc mình.

Chương 372: Kỳ lạ 12 năm trước ... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng buồn buồn của anh ta truyền tới: “Hôm đó anh Phong chị Nhã vốn không cần ra ngoài, cũng vì tôi đang kiểm tra xe cho họ, nói một câu: Trạm sửa chữa khu đông Dương Minh xảy ra vấn đề, bọn họ mới vội và chạy tới.”

Tim Lăng Vi tăng tốc, cô siết chặt quả đấm.

Lý Bằng Phi ngẩng đầu, nhìn ra ngấm ngầm chịu đựng trong mắt cô, liền nói: “Nhưng thật kỳ lạ! Thời gian anh Phong và chị Nhã xảy ra chuyện, rõ ràng không đúng.”

Mặt anh ta đầy nghiêm túc, đưa tay cầm hai ly trà.

Anh ta chỉ một ly trong đó nói: “Cô nhìn đi, nơi này là công ty chính của chúng ta.” Anh ta đặt ly trà khác cách đó không xa, chỉ chỉ nói: “Nơi này là nơi anh Phong và chị Nhã xảy ra chuyện! Dựa theo tốc độ bình thường, từ công ty chính đến đây, căn bản chưa tới 10 phút. Nhưng thời gian bọn họ xảy ra chuyện là sau 20 phút, như vậy, trong vòng 10 phút này, bọn họ đi đâu?”

Tim Lăng Vi nhảy lộp bộp lộp bộp: “Lúc ấy anh không nói rõ vấn đề này cho cảnh sát sao?”

Lý Bằng Phi cười bi thương...

Trong mắt anh ta đầy thương cảm và tức giận: “Tôi nói thời gian này có vấn đề, quản lý cấp cao nội bộ công ty chúng ta chấp nhận suy đoán này của tôi, bọn họ lấy camera thu hình của cả công ty. Sau khi anh Phong và chị Nhã ra công ty, xe một mực đi về phía Bắc. Kỳ quái lạ có mấy camera thu hình đầu đường đều không ghi lại xe bọn họ!”

“Bị người ta xóa đi sao?”

“Tôi nghĩ vậy.” Lý Bằng Phi như có điều suy nghĩ nói: “Trạm sửa chữa khu đông Dương Minh rõ ràng ở phía Đông, tại sao bọn họ đi hướng Bắc? Có lẽ tạm thời nhận điện thoại gì. Nhưng sau đó cảnh sát điều tra, phát hiện điện thoại bọn họ không có lịch sử cuộc gọi khác. Nên chắc chắn là cảnh sát nói dối. Lúc ấy tôi sụp đổ! Tinh thần hoảng hốt, tôi cũng không xác định có phải trí nhớ tôi hỗn loạn hay không, thậm chí tôi hoài nghi mình rốt cuộc nói gì... Vì hướng Bắc cũng có một trạm sửa chữa, tên Lương Minh! Tôi cực kỳ hoài nghi chính tôi, lúc ấy rốt cuộc nói là Lương Minh hay Dương Minh... Cô có biết cảm nhận đó không? Mỗi ngày đều chất vấn mình, ngay cả chính tôi cũng không thể chắc chắn, sao dám hy vọng xa vời người khác tin tưởng tôi?”

“Anh Bằng Phi, bất kể anh nói gì, chuyện này nhất định đã sớm mưu tính. Nếu không ba camera thu hình đầu đường sẽ không bị xóa sạch.”

“Nói vậy nhưng nếu tôi nói sai địa chỉ, anh Phong và chị Nhã gặp điều bất trắc... Tôi phải chịu trách nhiệm lớn nhất.” Anh ta nhìn Lăng Vi, trong mắt dâng lên hơi ửng, anh ta cầm chung trà lên uống, nhắm mắt nuốt nước trà xuống.

Lăng Vi rót ly trà kia cho anh ta: “Vậy tại sao cảnh sát không bắt giữ anh?”

“Vì không có chứng cứ... Tất cả những lời đó đều nói từ miệng tôi, hôm đó camera thu hình không ghi chép gì, cảnh sát liền không có chứng cứ chứng minh tôi trong sạch, cũng không có chứng cứ chứng minh là tôi phạm tội. Mười mấy năm qua, có người hoài nghi tôi, có người tin tưởng tôi.”

“Năm đó anh vì chuyện này mà ở biệt vô âm tín ở nhà một năm, phải không?”

Lý Bằng Phi cảm thấy nhục nhã hổ thẹn: “Đúng vậy... Năm đó, tôi cho là tôi cứ thế sụp đổ, sẽ không đứng lên nổi nữa. Sau đó, một vị tiền bối ở công ty đến nhà tôi, cầm tới một bằng khen anh Phong trao tặng cho tôi!”

Hốc mắt Lý Bằng Phi tràn ra một giọt nước mắt, anh ta chịu đựng nói: “Vị tiền bối kia nói với tôi, sở dĩ anh Phong chị Nhã quyết định để tôi kiểm tra xe cho bọn họ vì họ tín nhiệm tôi! Vị tiền bối kia còn nói, nếu chuyện này thật sự có liên quan tới tôi, anh Phong chị Nhã cũng tuyệt đối sẽ không trách tôi! Từ ngày tôi vào Long Đăng, từ một lính mới, trở thành một nhân viên sửa chữa ưu tú, anh Phong chị Nhã nhìn tôi trưởng thành, bọn họ giao mạng của họ vào tay tôi chính là tin tưởng tôi vô điều kiện! Cho nên tôi cẩn thận từng chút, loại bỏ bất trắc cho bọn họ! Tôi quả thực đã làm vậy!”

Chương 373: Đệ nhất phu nhân Đình Phong Quốc Tế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một giọt nước mắt của Lý Bằng Phi rơi xuống, môi anh ta đang khẽ run.

Anh ta nhìn Lăng Vi, không biết làm sao.

Lăng Vi nắm tay đang run rẩy của anh ta: “Em sẽ tra ra chân tướng. Anh hy vọng em tra ra chân tướng không?”

Lý Bằng Phi đột nhiên lắc đầu: “Tôi không biết... Tôi muốn cô tra ra chân tướng, nhưng tôi lại sợ... Tôi sợ thật sự là tôi phạm sai lầm!”

Anh ta chợt lâm vào bi thương khó mà tự kiềm chế, Lăng Vi nhìn anh ta. Một phút sau, anh ta mới lại kiên định nhìn Lăng Vi nói: “Nếu cô có thể tra ra chân tướng, vậy tôi ủng hộ cô! Nếu quả thật là tôi phạm sai lầm, cho dù cảnh sát không bắt tôi, tôi cũng nguyện ý đền mạng cho anh Phong chị Nhã!”

Lăng Vi nhìn anh ta chăm chú, hỏi: “Anh Bằng Phi, anh nói xe ba mẹ em từ công ty chính lái ra, luôn đi về hướng Bắc. Trong đó có mấy giao lộ không có camera thu hình, bọn họ có bạn bè gì gần đó không?”

Lý Bằng Phi không chắc chắn lắc đầu.

Suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Anh Phong chị Nhã tin tưởng nhân phẩm

của tôi, nhưng tôi và bọn họ cũng không trao đổi nhiều. Tôi không biết bạn bè của bọn họ. Lúc ấy rất nhiều quản lý cấp cao đều làm thí nghiệm ở gần đó, mười mấy phút, xe có thể tới vị trí gần đó, cũng không có bạn bè thân thiết của bọn họ.”

“Anh có thể vẽ bản đồ lúc ấy lại cho em không?”

Lý Bằng Phi tìm tòi trong đầu chốc lát, lập tức cầm bút lên, nghiêm túc vẽ.

Anh ta vẽ hơi mơ hồ... áy náy nói: “Tôi chỉ nhớ nhiều đây... Chi tiết cụ thể, tôi không nhớ rõ nữa. Đại khái có ba giao lộ, bây giờ sửa đường không giống trước kia, có lẽ hai con đường này cũng không còn.”

“Được, cảm ơn anh.” Lăng Vi cất bản đồ, ôm anh ta, sau đó tạm biệt,

Đi ra phòng trà, Lăng Vi hơi hoảng hốt.

Lý Bằng Phi có mấy phần thật giả? Rốt cuộc... có thể tin tưởng anh ta hay không?

Lăng Vi ngồi cạnh suối phun ở quảng trường, suy đi nghĩ lại về Lý Bằng Phi...

Với phán đoán ban đầu của cô, có thể tin Lý Bằng Phi 90%!

Lý Bằng Phi đúng là một người thận trọng, nghiêm túc. Nhưng anh ta cũng có khuyết điểm, quan niệm thời gian của anh ta không mạnh lắm. Từ đầu đến cuối, khi anh ta kể lại, ấn tượng thời gian của anh ta về thời gian rất mơ hồ, ví dụ như anh ta nói: mấy phút, mười mấy phút, hai mươi mấy phút, nhưng khi nói đến giao lộ, anh ta có thể nói rõ ba giao lộ, ngay cả tuyến đường cũng có thể vẽ rõ ràng.

Còn nữa, từ ngữ ảnh hưởng rất lớn tới toàn bộ sự việc, ví dụ như: Chạy hướng Bắc, trạm sữa chữa Dương Minh và Lương Minh.

Những từ này, anh ta đều nhớ cực kỳ rõ ràng.

Đã từng có người thí nghiệm, nếu một người đàn ông nói dối, một tuần có thể nhớ, nhưng một tháng sau sẽ mơ hồ.

Một năm sau liền quên mất.

Ba mẹ cô qua đời 12 năm, Lý Bằng Phi vẫn có thể nhớ tình cảnh lúc đó, thậm chí chi tiết nhỏ nhỏ, chứng tỏ anh ta thật sự trải qua những chuyện kia, cho nên, những chi tiết nhỏ này mới có thể khắc thật sâu trong đầu anh ta!

Nếu anh ta đã từng nói dối, một ít chuyện sẽ dễ trở nên mơ hồ và bị quên mất.

Cũng sẽ không có thể nói rõ ràng mọi chuyện như hôm nay!

“Haiz ——” Lăng Vi thở dài, ngực khó chịu.

Vì ảnh hưởng của tâm tình, cô cũng không dám chắc chắn Lý Bằng Phi chân thật bao nhiêu. Điều duy nhất có thể chắc chắn là Lý Bằng Phi thật sự đau lòng, bi thương vì ba mẹ qua đời.

Chương 374: Đệ nhất phu nhân Đĩnh Phong Quốc Tế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cầm bản đồ và clip thu hình đi tìm Diệp Đình. Trước khi Lý Bằng Phi tới, cô đã giấu một máy thu hình trong phòng trà.

Lời Lý Bằng Phi vừa nói, cô ghi lại tất cả.

Cô tin tưởng, với lý trí và kinh nghiệm của Diệp Đình, nhất định có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác hơn cô.

Mắt cá chân cô bị trật khớp vẫn chưa lành hoàn toàn, nhưng đã bỏ thạch cao, chân còn có thể miễn cưỡng đi mấy bước. Cô chống gậy, cuối cùng không vụng về như trước nữa. Lần này chân rất nhanh, công lao lớn nhất là thuốc đặc hiệu thần kỳ Diệp Đình mang về, sau khi bôi thuốc, giảm sưng rất nhanh. Nghe nói là... Quân Dương cho. Còn có cánh tay cô, sau khi dùng thuốc này đã hoàn toàn có thể cầm bút vẽ.

Đi tới cửa cao ốc chi nhánh Đĩnh Phong Quốc Tế, cô chần chừ có nên đi vào hay không.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Trong đại sảnh, có một phụ nữ xinh đẹp bị mời ra ngoài.

Bởi vì... không có hẹn trước.

Lăng Vi thầm nghĩ: “Muốn gặp Diệp Đình còn phải hẹn trước...”

Cô suy nghĩ, lấy điện thoại ra, gọi cho Diệp Đình.

Nhưng Diệp Đình không bắt máy. Khoảng thời gian này, dường như anh đang thu mua công ty gì, nhất định bận rộn muốn chết. Có lẽ còn đang mở hội nghị quan trọng...

Lăng Vi cầm điện thoại, vừa muốn xoay người đi, bỗng nhiên nghe có người gọi: “Phu nhân, cô đến rồi!”

Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy trong quầy lễ tân có hai tiểu mỹ nữ đang đánh giá cô. Một tiểu mỹ nữ trong đó còn cầm tấm hình, nhìn cẩn thận.

Sau đó, kinh ngạc liên tục cúi người với Lăng Vi: “Phu nhân, đúng là cô đến rồi!”

Lăng Vi cả kinh.

Sau đó, tiểu mỹ nữ bỏ hình xuống, gọi nội tuyến, kích động nói: “A May, phu nhân đã tới, mau dẫn phu nhân lên lầu!”

A May lập tức từ trên lầu đi xuống, dẫn Lăng Vi lên phòng làm việc của Diệp Đình ở lầu 60.

Trước khi Lăng Vi đi lên, nhìn lướt qua hình trong quầy lễ tân...

Lại là tấm hình tự sướng của cô và Diệp Đình!

Chính là tấm hình cô đăng lên “Facebook”.

Trong hình, biểu tình của Diệp Đình... rất say mê, ánh mắt mê ly cực kỳ mê người!

Còn chính cô, cười rất ngọt ngào...

Lăng Vi 凌 凌 đi vào thang máy, nhẹ giọng hỏi A May: “Mọi người còn cố ý tải hình tôi xuống?”

A May hé miệng cười: “Không phải chúng tôi cố ý tải xuống, là boss đại nhân cố ý gửi hình cho chúng tôi.”

Nói xong, bản thân không nhịn được vui vẻ trước, nói tiếp: “Boss đại nhân sợ chúng tôi thất lễ với cô, nên cố ý dặn dò, nếu không hẹn trước, cô tới công ty, chúng tôi nhất định phải đánh bóng mắt, mời cô vào. Bất kể là anh ấy đang họp hay đang tiếp khách hàng quan trọng, đều phải giữ cô lại, hơn nữa phải phục vụ chu đáo. Nếu không...”

“Nếu không thế nào?” Lăng Vi hỏi.

A May làm động tác cắt cổ: “Nếu không, chúng tôi nhất định phải chết!”

“...” Lăng Vi toét miệng hỏi: “Có nghiêm trọng vậy sao? Tính tình Diệp Đình rất tốt nha...”

“Hả?” Nghe lời này của cô, A May kinh ngạc!

Hai vai cô ta run rẩy, không tưởng tượng nổi nói: “Phu nhân, năng lực chống chọi của cô thật mạnh nha! Boss đại nhân nổi danh Diêm La mặt lạnh đó! Anh ấy hung tàn với chúng tôi! Lúc anh ấy tức giận, tiếng gào kia có thể làm cả cao ốc chấn động đến sụp luôn!”

“Không phải chứ?” Lăng Vi cười, trêu chọc: “Boss nhà các cô muốn đập lâu không cần dùng bom mà dựa vào găm thét à?”

“Ha ha...” A May che miệng cười lên. Sau đó kinh sợ run vai: “Là thật!”

Lăng Vi sờ gáy lạnh cóng, thật sự cảm thấy Diệp Đình trừ miệng độc ra, tính cách vẫn rất ôn hòa nha, A May lại nói anh như ma quỷ vậy?

Chương 375: Yêu là ản nhĩn...

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tĩnh...”

Thang máy dừng ở tầng 60, A May lập tức thay đổi thành thái độ nghiêm cẩn.

Cô ấy cười tao nhĩ, ngọt ngào nói: “Phu nhĩn, người chờ một lát, tổng giám đốc gặp khách xong sẽ tới, thời gian còn chừng 30ph, tôi lấy cho ngài ly café, người có thể xem tạp chí hoặc là đánh bi-a hay nghe nhạc, khu nghỉ ngơi có để sẵn laptop, người có thể lên mạng chơi trò chơi...”

“Cảm ơn, vất vả cho cô rồi.” Lăng Vi gật đầu, ngồi xuống trước máy tính, bản thảo truyện tranh của cô đã kéo dài lâu rồi, độc giả và biên tập sắp phun chết cô rồi. Vì cánh tay bị thương vẫn kéo dài không vĩ, hiện tại cô phải nắm chắc thời gian bổ sung cho xong.

A May bưng một ly café nóng tới rồi ra ngoài, Lăng Vi đánh giá căn phòng nghỉ, diện tích rất lớn, có hòn non bộ giả, có nước chảy, có nhiều phương tiện giải trí.

Mấy trăm mét vuông mà chỉ có một mình cô...

Lăng Vi ngồi xuống mở mail, tải bản thảo truyện tranh xuống máy tính, chuyên chú thay đổi bản thảo.

Đúng là phải thay đổi thật...

Trong đầu cô không tự giác hiện ra lời nói vừa rồi của Lý Bằng Phi, tâm tình lại ủ dột, ép cô sắp không thở nổi.

Nghĩ cái khác đi...

Cô cố gắng dời lực chú ý, nghĩ nên đưa quà gì cho Diệp Đình đây?

Mở giao diện trò chuyện với Hạ Tiểu Hi, cô đánh mấy chữ gửi qua: “Hi Bảo bối à, chị muốn tặng quà cho Diệp Đình lại không biết đưa gì mới phù hợp...”

Hạ Tiểu Hi nhanh chóng gửi lại: “...”

“Hiện tại hai người đang ở trạng thái quan hệ nào?”

“Tốt lắm, chị thích anh ấy...” tuy ở đầu kia Hạ Tiểu Hi không nhìn thấy nhưng cô vẫn giơ tay che đôi má ửng hồng.

“Òa...”

Bên này Lăng Vi có thể cảm nhận được chữ Òa này của Hạ Tiểu Hi bạo phát uy lực như năng lượng nguyên tử như thế nào.

“Má ơi...ngược chết chó độc thân em rồi.” Hạ Tiểu Hi gửi tới icon cắn khăn tay hỏi: “Phát triển đến bước nào rồi hả?”

Lăng Vi cắn răng gõ: “Ôm ôm, hôn nhẹ, còn lại chưa có gì cả...”

“Hả... còn chưa lên giường sao?” sau đó lại gửi tới một đóng icon đỏ mặt, không chịu nổi, em còn là trẻ con, em thuần khiết không hiểu gì hết...

Lăng Vi gửi tới icon thất cổ: “Chân chị bị thương, anh ấy không đành lòng chạm vào chị, chờ chân chị tốt, chị sẽ hạ gục anh ấy.”

“Mẹ ơi...” Hạ Tiểu Hi gửi icon chảy máu mũi, cười nắc nẻ: “Em phải nhanh đi bổ sung chút chỉ số thông minh...” Lăng Vi nâng trán, tiểu Hi bị dọa u mê rồi, nói năng lộn xộn.

Một phút sau, rốt cuộc Hạ Tiểu Hi cũng bình thường trở lại, gửi tới một câu: “VẬY chị định đưa quà gì đây, tắm rửa sạch sẽ đóng gói, thất nơ bướm đưa cho anh ấy, anh ấy sẽ vui hỏng mất.”

“...”

Lăng Vi nhìn dòng chữ, hơn nửa ngày mới gõ được chữ: “Được...”

Tắt khung trò chuyện, cô nghĩ nghĩ lại gửi tin nhắn cho Tạp Nhã, dù sao Tạp Nhã và Diệp Đình quen nhau đã lâu: “Nhã Nhã, tôi muốn tặng quà cho Diệp Đình lại không biết đưa gì... hình như anh ấy chẳng thiếu gì, tôi lại muốn tặng gì đó thật sáng tạo, cô có đề nghị gì không?”

Tạp Nhã đáp lại nhanh như Hạ Tiểu Hi vậy, nháy mắt tin nhắn gửi tới: “Hả? Tình huống gì? Phát triển đến giai đoạn tặng quà rồi hả?”

“...” Lăng Vi che mặt: “Ừ, đến đó rồi.”

Một hồi lâu tạp nhã mới nhắn lại: “Đình ca rất yêu cô...”

“Thế nào? Sao đột nhiên lại nói như vậy?”

Chương 376: Yêu là ản nhĩn...

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

1 phút sau Tạt Nhĩ gửi tới một câu thâm ý, chỉ ngắn ngủi mấy chữ “Thích là sao cũng được mà yêu là ản nhĩn...”

Lãng Vi nhìn chằm chằm mấy dòng chữ, đột nhiên đầu óc không nghĩ được. Thích một người, lúc nào cũng đoán được, muốn giữ lấy, muốn tùy ý, tận tình. Mà yêu... là có nặng nhẹ, như khắc ghi trong lòng.

Yêu sâu sắc làm cho người ta hiểu được tôn trọng, hiểu được thưởng thức, hiểu được quý trọng, hiểu được nhĩn nại.

Anh yêu cô, cho nên không đành lòng nhìn cô chịu khổ, liền để mình chịu ủy khuất...

“Ừ, tôi biết, cảm ơn...” Lãng Vi tắt điện thoại, lúc này mới phát hiện cô đang cầm bút viết một chữ ‘yêu’ ở trên giấy.

“Cạch...” Diệp Đình mở cửa phòng ra, có người từ trong phòng làm việc đi tới.

Lãng Vi nhanh chóng lật tờ giấy, xếp lại, cho vào trong túi xách.

Có người đi vào.

Lãng Vi ngẩng đầu chỉ thấy Diệp Đình thoải mái đi tới, thấy anh vui

về như vậy nhất định chuyện công việc rất tốt.

Ánh mắt Diệp Đình long lanh nhìn cô chăm chăm, anh cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới cô sẽ ở đây.

Lăng Vi đẩy máy tính ra đứng lên.

Trong mắt Diệp Đình đầy ý cười, nhanh chóng đi về phía cô.

Người đàn ông trung niên đi cùng Diệp Đình như phát giác gì đó vội vàng đánh giá Lăng Vi: “Vị này là... chẳng lẽ là phu nhân vừa rồi cậu nhắc tới?”

Đôi mắt Diệp Đình đầy ý cười nhìn chăm chăm Lăng Vi, ngay cả người nọ nói gì cũng không nghe thấy.

Anh đi tới nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng cúi đầu nhìn cô: “Em đến tìm anh chẳng thềm báo trước cho anh, là muốn cho anh kinh hỉ sao?”

Lăng Vi ngẩng đầu, mặt mày đầy ý cười nhìn anh: “Đúng nha, cho anh kinh hỉ đó.” Hô hấp của anh nóng hổi phả xuống mặt cô.

“Em ngoan ngoãn như vậy anh phải khen thưởng cho em.” Đột nhiên anh ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn cô đến khi cô mềm nhũn trong lòng anh mới thôi.

Lăng Vi đỏ mặt, dùng cánh tay huých anh “Anh còn có khách đấy...” cô nháy mắt ra hiệu về phía người đàn ông kia, lúc này Diệp Đình mới phản ứng lại, còn chưa giới thiệu hai người.

Jayson đứng phía sau Diệp Đình muốn trừng lòi cả mắt, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Boss nhà anh ta mất đúng mực.

“Haha... Diệp tiên sinh và phu nhân đúng là vợ chồng tình thâm nha.” Người đàn ông trung niên không ngại, đi tới vươn tay tự giới thiệu: “Kẻ hèn này họ Hà, là người sáng lập công ty trò chơi Hoa Nhã, haha... Diệp phu nhân nội ngoại kiêm tu, tài hoa hơn người, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

***Nội ngoại kiêm tu: “Bên ngoài có tài hoa, bên trong có nội hàm

“Hoa Nhã sao?”

Lăng Vi có chút kinh ngạc, Hoa Nhã là công ty trò chơi vô cùng nổi tiếng. Ở trong nước tuyệt đối là lão đại trong ngành.

Nghe nói hiện tại đang tiến quân ra thị trường quốc tế.

Hoa Nhã vừa mới cho ra trò chơi ‘ thần điện’, cô là fan trung thành của trò chơi này.

Lăng Vi cực kì yêu thích, lễ phép bắt tay: “Hà tổng, xin chào ngài, tôi và bạn mình đều thích trò chơi của Hoa Nhã, ‘ thần điện’ có giao diện cực kì xinh đẹp, quen biết ngài đúng là cực kì vinh hạnh.”

Cô nói những lời này thật sự không sai, cô, tiểu Hi và Thiên Mặc đều chơi, đây là game siêu cấp hot, hơn nữa chơi còn có thể kiếm ra nhân dân tệ.

Chỉ là cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ tới Diệp Đình còn đầu tư chế tác trò chơi?

Lúc này lão tổng Hoa Nhã Hà tiên sinh vỗ cái bụng phình to của mình, vô tình quét mắt máy tính, nhìn thấy Lăng Vi đang sáng tác truyện tranh.

“Oà, đây là tác phẩm của Diệp phu nhân sao?” ông chủ Hà nhìn chăm chăm màn hình máy tính, đây là bộ truyện tranh Diệp tiên sinh muốn bỏ 2 triệu tiền vốn xuất bản sao?

Chương 377: Tất cả vì em mà rải đường tốt nhất... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đúng thế, đó là tác phẩm của tôi.” Lăng Vi cười đáp.

“Tôi có thể xem không?” Hà tiên sinh thấy cô gật đầu, cầm chuột lật trang truyện, kinh ngạc nói: “Tranh vẽ thật đẹp, nhân vật rất hấp dẫn. Khó trách Diệp tiên sinh muốn khai phá trò chơi từ nó... đúng là...”

“Khụ khụ - -” Diệp Đình ho khan hai tiếng.

Hà tiên sinh giật mình biết mình nhiều lời... Diệp tiên sinh không muốn để cho phu nhân biết cậu ấy đầu tư.

Ông vội vàng cười nói: “Không tệ! Không tệ! Diệp phu nhân thật sự là đất thiêng nảy sinh hiền tài, tài hoa hơn người mà! Công ty chúng tôi đang muốn chọn một bộ truyện tranh đổi thành trò chơi, hy vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Không chờ Lăng Vi nói chuyện, Diệp Đình đã nói: “Ông chủ Hà, có vừa lòng với tác phẩm của vợ tôi không?” Rõ ràng lời này được nói ra lại khiến ông chủ Hà nghe ra được sự kiêu ngạo và tự tin.

Ông chủ Hà vội vàng cười: “Diệp tiên sinh, anh nói gì thế, tác phẩm của phu nhân rất tuyệt, có thể nhìn trúng Hoa Nhã chúng tôi thì đó mới là chúng tôi cầu còn không được.”

Diệp Đình vừa lòng gật đầu.

Lăng Vi rất muốn cười... nhìn bộ dạng quần lâm thiên hạ này của Diệp Đình, ai dám nói không được chứ?

Dù trong lòng nghĩ thôi nhưng cũng không thể nói ra ngoài chứ?

Trò chơi của Hoa Nhã nhà người ta phần lớn đều cải biên tác phẩm nổi tiếng trên mạng hoặc truyện tranh, cô là con tôm nhỏ không có danh tiếng, nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Ông chủ Hà cười haha, Diệp Đình đạt được mục đích của mình, đột nhiên trong đầu ông chủ Hà xoay chuyển.. trong đầu... nảy ra chủ ý.

Ông ta nhìn Lăng Vi: “Con người của tôi ấy, thích nhất là đánh bi-a. Tôi có nhiều mối hợp tác cũng qua đánh bi-a mới thành, không bằng lão già tôi chơi với phu nhân một ván, nếu phu nhân có thể thắng tôi một ván, chúng ta xem như hợp tác thành công, được không?”

Suýt chút nữa Lăng Vi phu ngum máu.

Chơi kiểu gì vậy?

Không nhìn kĩ thuật vẽ của cô, không nhìn tình tiết truyện của cô, ngược lại muốn xem kĩ thuật đánh bi-a của cô, nói cái gì vậy?

Lăng Vi nhìn ông chủ Hà, không thể tin nổi.

Giống như đang hỏi: “Ông thật sự không phải đang đùa tôi đấy chứ?”

Ông chủ Hà trịnh trọng gật đầu: “Phu nhân vẽ tranh tôi đã xem qua, cực kì thích hợp phong cách của công ty chúng tôi, chẳng qua ông già tôi có ham mê khác, nếu không đánh bi-a thắng tôi, tôi sẽ không vui.”

Lăng Vi muốn ngắt rồi.

Ngược lại Diệp Đình rất vui, nhanh chóng để trợ lý Jayson chuẩn bị bóng.

“Phu nhân, mời cô trước...” Hà tiên sinh ra thủ thế mới Lăng Vi.

Trong lòng Lăng Vi quả thật muốn rít gào, giống như có hàng triệu con heo rừng đang lăn lộn trong bầy.

Bởi vì căn bản cô không biết chơi bi-a, làm sao mà qua đây?

“Đừng sợ, lão Hà mờ mắt, nhất định em có thể thắng ông ấy. Ông xã coi trọng em.” Diệp Đình đưa gậy cho cô, chỉ chỉ quả bóng trắng.

Lăng Vi quần bách đi tới bàn bi-a.

Đối diện với quả bóng trắng, cô đánh một gậy.

Lão Hà cười haha khen: “Hậu sinh khả úy.”

Kết quả vừa nói xong... mới phát hiện... bóng chẳng vào lỗ nào.

Không chỉ không vào mà còn lăn lông lốc dưới đất.

“Ồi... ngựa mất móng. Phu nhân quả nhiên là thiên phú dị bẩm...”

Trái tim lão Hà tan vỡ...Jayson dựng ngón tay cái, là ông chủ ngài trâu bò, ông nói lời này có lỗi với lương tâm không?

Trong lòng Lăng Vi gào thét,... cô đâu phải là ngựa mất móng, cô là con ngựa từ đầu đã chẳng có chân có được không? Lăng Vi không

nhìn được mỉm cười, tâm tình ủa đột cũng vui vẻ hơn.

Diệp Đình thấy cô mỉm cười liền đi tới cạnh cô xoa tóc cô.

Chương 378: Tất cả vì em mà rải đường tốt nhất... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Jayson nén cười nhặt bóng lên đặt lên mặt bàn, đến lượt lão Hà đánh bóng.

“Haiz... nhìn tôi này...” lão Hà cười haha, thầm nghĩ... kĩ thuật này của cô ấy... làm sao mới để cô ấy thắng được đây?

Ông ấy nhìn Diệp Đình một cái, bóp... đánh trúng quả bóng trắng, quả màu trắng đụng vào quả màu vàng.

Quả cầu... lăn... lăn đến trước miệng lỗ thì dừng lại.

Bóng trắng không vào.

Không tệ. Diệp Đình vui vẻ gật đầu. Kĩ thuật của lão Hà khá cao, vị trí này đánh rất tốt, Lăng Vi chỉ cần đụng một cái là bóng có thể vào.

Bóng này, đánh hay lắm.

Lão Hà thấy Diệp Đình vừa lòng gật đầu, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Thầm nói: “Cậu muốn truyện tranh của bà xã nhà cậu làm thành trò chơi, cần lao lực đến vậy sao? Trực tiếp làm luôn không được sao? Chơi trò này làm cái gì chứ? Haiz, hiện tại người trẻ tuổi ấy.. thật làm cho người ta không hiểu mà...”

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ông tuyệt đối không nói ra đâu.

Diệp Đình là cha mẹ cơm áo của ông đấy, cậu ta bỏ ra 2 triệu để chuyển thể truyện tranh của Lăng Vi, đó chính là đại thần tài của ông, cho nên... thấp hương mà cúng thôi.

Lúc này đến lượt Lăng Vi đánh bóng.

Đám người đều nhìn cô, lão Hà đánh quả bóng vàng đến gần miệng lỗ rồi, cô chỉ cần đụng nhẹ là vào.

Quả dễ dàng.

Nhưng mà... Lăng Vi chưa bao giờ chơi trò này... hoàn toàn không. Nên đánh thế nào đây.

Cô nhìn một chút...

Càng cảm thấy quả bóng vàng quá xa, không làm sao mà đánh trúng. Đánh quả màu xanh cạnh màu trắng đi.

Ba người bên cạnh quần bách.

Thậm chí quy tắc chơi cô cũng không biết.

Quả thật Jayson hỗn độn rồi nhưng mà tổng giám đốc đang ở đây, anh ta không dám cười mà chỉ có thể kìm nén..

9 quả bóng, bắt đầu đánh từ số ít nhất, cũng là đánh từ số 1 đến số 9...

Cô ấy thì hay rồi, chơi một phát luôn quả số 6... kết quả đánh quả số

6 bay mất, quả bóng số 6 rơi xuống đất, đập nền đá cẩm thạch kêu coong coong...

Quả thật Jayson nén cười sắp không nhịn được rồi.

Vốn lão Hà cũng chuẩn bị một bụng lời khen Lăng Vi.

Nhưng mà... hiện tại...

Jayson cùng lão Hà quả thực muốn khen ngợi cũng không biết nên khen ngợi như thế nào rồi...

Diệp Đình bình tĩnh vỗ tay: “Không tệ, đi tốt lắm, rất có tiềm chết chơi bóng. Nếu mạnh một tí nữa thì có thể vào rồi.”

Jayson thật bội phục ông chủ nhà mình.

Quả nhiên người ta có thể làm ông chủ còn anh ta chỉ có thể là trợ lý. Công lực trợn mắt nói dối căn bản không thắng nổi người ta.

Jayson nhặt quả bóng số 6 lên, đến lượt lão Hà.

Lão Hà đánh cộc trúng quả bóng trắng, quả trắng đập quả số 2 đi tới lỗ nhưng vẫn chưa vào, còn để quả trắng dừng cạnh quả số 2.

Bởi vì ông đã thăm dò được chiêu của Diệp phu nhân... cô sẽ đánh quả nào gần nhất.

Quả nhiên, Lăng Vi vui vẻ vội vàng cầm gậy, bốp... đánh quả số 2 vào lỗ.

Jayson mừng như điên: “Phu nhân uy vũ, phu nhân tuyệt quá, Phu nhân thật giỏi.”

Lão Hà ở bên cạnh lau mồ hôi, ông đã quên... quả số 1 còn chưa vào thì vào số 2 cũng vô dụng. Nhưng nhìn hai người bên cạnh mở mắt to trừng mắt nhỏ làm như không phát hiện, ông cũng chỉ có thể ngậm miệng làm bộ như không biết.

Chờ Lăng Vi đánh quả màu lam rơi xuống đất, lão Hà mới bắt đầu như bóng cho cô.

Đánh tới đánh lui 30ph, lão Hà run chân, Lăng Vi tốn chín sức trâu hai sức hổ đánh loạn xì ngầu vào lỗ.

Lão Hà nhanh chóng ném cây gậy: “Lão già tôi thua.”

Rõ ràng là thua, nhưng mà tại sao Lăng Vi lại cảm thấy ông ấy vui vẻ như vậy?

Không chỉ vui vẻ... còn có chút cảm giác như tôn Ngộ Không bị áp bách năm trăm năm... Đột nhiên giải thoát vậy?

“Phu nhân! Cô thật sự là quá lợi hại rồi! Lão Hà tôi đúng là vô địch thiên hạ không nghĩ tới hôm nay thua trong tay phu nhân... hổ thẹn, hổ thẹn...”

Trong lòng lão Hà vô cùng hối hận, ai bảo ông cứ đề nghị chơi bi-a làm gì, ông nên nói thẳng chơi đoán số, chơi đá, kéo cho xong việc...

Chương 379: Bên bờ núi cao mưa gió cùng chịu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi quần bách nói: “Ông quá khen...”

“Đâu có, đâu có, nếu lão già tôi đồng ý ký hợp đồng với cô, cái lương không bằng bạo lực, hôm nay kí luôn đi thôi.”

Lão Hà và Lăng Vi kí hợp đồng xong thì muốn chạy trốn như điên.

Diệp Đình nói: “Không tệ mà, chơi bi-a có thể nói chuyện làm ăn, ông mạnh hơn tôi nhiều.”

Lăng Vi quần bách nhìn anh, thầm nghĩ: Nếu người ta không nể mặt anh thì em thua sạch...

“Cái đó... em có việc muốn tìm anh nói chuyện.” Lăng Vi khoác tay Diệp Đình kéo anh vào văn phòng.

Jayson thấy phu nhân nhiệt tình như lửa quần lấy Boss nhà anh ta, trong lòng an ủi: Không uống phí Boss nhà anh ta vì phu nhân mà sắp xếp những thứ tốt nhất...

May mắn, cô gái Lăng Vi này không phải không chịu để tâm.

Nếu không chẳng phải anh ta phải khóc chết thay Boss nhà anh ta hay sao?

Jayson vội vàng khóa cửa, thông tri cho bộ phận thư kí hoãn lại hành trình tiếp theo... tránh cho quấy rầy chuyện tốt của hai người... bởi vì Boss đã trịnh trọng giao phó, phàm là có chuyện liên quan đến phu nhân thì phải ưu tiên trên hết. Boss nhà anh ta không sợ đắc tội với khách hàng vì trình độ của ngài ấy chỉ có ngài ấy chọn người chứ không ai dám chọn ngài ấy...

Trong văn phòng đột nhiên Lãng Vi thờ dài.

Diệp Đình lại gần cô chỉ thấy cô ngồi trước máy tính, cắm usb vào máy.

Sau đó cô mở một clip... sắc mặt càng ngưng trọng.

Diệp Đình nhìn cô sau đó mới nhìn clip.

“Em đã gặp Lý Bằng Phi?”... nháy mắt Diệp Đình cảm thấy thì ra là vừa nãy cô cười miễn cưỡng không muốn cho người khác thấy cô đang khó chịu, còn biểu hiện cực kì tự tại, nhẹ nhàng.

Ánh mắt Diệp Đình trầm xuống: “Không vui sao không trực tiếp nói cho anh?” Diệp Đình có chút tức giận, vừa nãy anh còn đùa cô như vậy... không biết trong lòng cô đau khổ thế nào.

“Không phải... anh nhìn trước đi, em rất cần ý kiến của anh.”

Diệp Đình thay đổi tầm mắt nhìn chằm chằm clip, vốn anh có thể tra giúp cô nhưng mà có một số việc anh không muốn nhúng tay quá nhiều. Ví dụ như chuyện này, nhất định Lãng Vi muốn tự mình biết rõ chân tướng. Cho nên anh vẫn bàng quan.

Diệp Đình ngồi trên ghế, nhìn xong clip, anh ngược mắt nhìn Lãng Vi: “Thả lỏng tâm tình, sớm muộn gì chân tướng cũng sẽ phơi bày. Tâm

tình của em cứ ủ dột như vậy, sớm hay muộn cũng suy sụp. Em nghĩ một chút đi, ba mẹ em hy vọng em sống yên bình, vui vẻ hay là như hiện tại buồn bức không vui?”

Trái tim Lăng Vi nhảy dựng lên, từ 10 tuổi bắt đầu cả ngày lẫn đêm cô đều bị chuyện ba mẹ qua đời mà bị hành hạ tâm lý, hiện tại chân tướng sắp phơi bày, trong lòng cô thật không biết là cảm giác gì.

Diệp Đình còn nói: “Em muốn điều tra chân tướng, muốn biết rõ sự thật không phải là để tâm tình của mình bị trói buộc, em phóng khoáng trong công việc, ở dưới hoàng tuyền bọn họ mới có thể vui vẻ...”

Cô nhìn vào mắt anh, anh cũng nhìn cô, một lúc sau cô mới cầm lấy tay anh: “Anh nói đúng... em phải nghĩ thông suốt thoải mái sống tốt.” Nhưng mà làm gì đơn giản như nói được.

“Phù...” nhưng dù sao lời này cũng có chút hữu kích, lúc cô nói xong câu này đột nhiên cảm giác trong lòng buông lỏng hơn.

Trong nháy mắt cô cảm thấy tảng đá lớn trong lòng như phịch mà rơi xuống đất. Đúng thế, cô phải nghĩ thông suốt sống thoải mái...

“Qua đây ngồi đi...” Diệp Đình vỗ vỗ chân mình.

Lăng Vi cắn môi nói: “Quần tây của anh thẳng như vậy, ngồi lên sẽ có nếp nhăn, khó coi lắm. Lát nữa anh còn phải đi họp...”

“Không sao, ngồi sẽ không nhăn.”

“Vợ chồng già, em còn sợ cái gì?” Thấy cô do dự, anh bất mãn đứng lên, một tay kéo cô ôm vào ngực ngồi xuống.

Chương 380: Bên bờ núi cao mưa gió cùng chịu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai tay anh ôm lấy cô, anh dán vào tai cô nói: “Có chuyện không vui thì phải nói với anh, không cần ngậm ngốc phiền muộn trong lòng, biết không? Ông xã sẽ bảo vệ em, thay em chia sẻ, đây là tin tưởng mà vợ chồng nên có. Bất cứ gánh nặng nào cũng có thể đặt lên vai anh, mặc kệ chuyện gì xảy ra, anh đều cùng em đi đến cuối con đường mặc kệ mưa gió, nhớ không?”

Lăng Vi mềm mại nằm trong lòng anh, anh tay anh rất có lực, hơi thở nam tính bao phủ người cô khiến cho cô cảm giác an toàn.

Đột nhiên cô rất muốn khóc lại cố gắng kìm nén. Bàn tay anh xoa mặt cô, hôn lên vành tai cô, ba mẹ đã mất ở trong lòng cô tạo nên đau đớn trong cô, đối với tương lai bâng hoàng không xác định, đối với chân tướng chưa rõ vẫn còn mê mang nhát mắt như được phóng thích, được cởi bỏ.

Cô nghiêng đầu nhìn anh chằm chằm hỏi: “Anh thấy thế nào? Anh cảm thấy Lý Bằng Phi nói có thật không?”

“Không vội, để anh nhìn lại đã.”

Diệp Đình nhìn clip mấy lần nữa.

Cầm đặt lên vai cô, hai tay ôm cô vào lòng như sợ cô bay mất.

Bị anh ôm với tư thế cứng chiều như vậy, Lăng Vi cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng nói thật thì... cảm thấy say mê.

Cực kỳ ấm lòng.

Bây giờ cô cần nhất không phải là an ủi, không phải lời nói ngọt ngào.

Mà là... muốn một cái ôm ấm áp, giống như lúc này anh đang ôm cô vậy, còn hơn thuốc chữa thương hữu hiệu nhất thế gian. Cô dán mặt gần mặt anh, trong lòng mềm mại như nước sôi, may mắn biết bao khi cô khó chịu nhất, bất lực nhất lại có anh thương yêu, làm bạn bên cạnh, thật tốt.

Diệp Đình xem clip mấy lần, anh tắt clip. Hàng mi dài cụp xuống che đi ánh mắt như đang tự hỏi.

“Thế nào? Anh cảm thấy lời Lý Bằng Phi nói có mất phần thật giả?”

Diệp Đình nhàn nhạt nói: “Anh chưa bao giờ suy đoán vô cớ, muốn biết rõ chân tướng thì phải tìm được chứng cứ...”

Lăng Vi nhìn anh, hoàn toàn không có ý tưởng: “Làm sao mà tìm đây?”

Anh lại gần cô: “Nhìn ông xã đây.”

“Được...” cả người cô dựa vào anh, cả tấm lưng dựa vào lồng ngực anh, hoàn toàn là tư thế ỷ lại. Trong lòng Diệp Đình nở hoa, hôm nay cô dịu dàng yếu ớt như vậy, giống như chị đựng một cái là có thể tan ra. Ánh mắt ngập nước đau lòng lại muốn che giấu. Nhưng mà sao

anh có thể không nhìn ra đây...

Anh hiểu cô bao nhiêu thì cảm nhận được bấy nhiêu.

Anh rất hiểu tâm tình của cô, thậm chí là bị lây nhiễm... anh có thể hiểu cô mẫn cảm, có thể hiểu tâm tình cô bị áp lực, nếu hôm nay đột nhiên có người nói cho anh mẹ anh ở đâu anh cũng sẽ khản trương, yếu ớt như vậy.

Anh gõ gõ trên máy tính, Lăng Vi không ầm ĩ hỏi anh mà lặng lẽ chờ đợi.

Diệp Đình gọi điện thoại để người ta điều tra máy ghi hình ba con đường kia. Lăng Vi có chút lo lắng, mười hai năm trước ghi hình... không biết có tìm được hay không? Hơn nữa chỗ ba mẹ cô đi qua đều bị cắt hết máy ghi hình...

Hai người chờ điện thoại.

Lăng Vi nhú mày thành một hàng.

Anh đưa tay vuốt lên mi tâm của cô: “Không cần như vậy, không muốn nhìn em nhú mày chút nào.”

Lăng Vi cắn môi, dán mặt lên má anh rầu rĩ không nói gì.

Diệp Đình đưa tay vuốt ve đôi môi cô, anh nâng cằm cô lên dịu dàng hôn xuống, phảng phất như truyền sức mạnh của anh sang cho cô, cô bị hôn mà nước mắt muốn rơi xuống.

Trong lòng cô đau đớn không chịu nổi.

Anh đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt cô.

Chương 381: Không gì không thể — — Chồng Đình Đình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi quật cường đè nén nước mắt, chỉ hít mũi.

Cô gơ tay lên nắm lòng bàn tay ấm áp của anh, mặt tựa vào trong lòng bàn tay anh.

Lúc này, điện thoại reo, Diệp Đình nhận, Lăng Vi mơ hồ nghe đối phương nói: “Thu hình 12 năm trước rất khó tìm... Hơn nữa, khi đó có camera thu hình, nhưng kỹ thuật giữ tư liệu không tân tiến như bây giờ. Phần tư liệu anh muốn tìm không thể chắc chắn... có còn giữ hay không...”

Diệp Đình nghe anh ta nói xong, chỉ ngắn gọn có lực nói một câu: “Không tiếc bất cứ giá nào!”

“...” Đối phương trầm mặc chốc lát, nói: “Được, chúng tôi nhất định sớm tìm ra tư liệu, nhưng lượng công việc này quá lớn, nhanh nhất cũng phải hai ba ngày mới có thể hoàn thành, nếu tiến hành không thuận lợi, có thể cần thời gian dài hơn.”

Diệp Đình nhàn nhạt “ừ” một tiếng: “Phương diện tiền bạc đều do tôi phụ trách.”

“Được, Diệp tiên sinh!”

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, nén nước mắt vào. Không muốn mất

khống chế trước mặt anh, tránh cho anh lại đau lòng. Nên phải chạy mau: “Em đi về trước, có tin tức, anh thông báo cho em được không?”

Diệp Đình gật đầu, đưa cô ra phòng làm việc.

Trợ lý Jason và thư ký Lynn ở ngoài bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Bộ thư ký cự tuyệt tổng cộng mấy chục cuộc gọi, dời hai hội nghị. Thư ký trưởng và Thư ký phó như chạy show.

Thấy cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc mở ra, Jason và Lynn đồng thời quay đầu, thấy ánh mắt Lăng Vi hồng hồng đi ra. Mặc dù không thấy nước mắt, nhưng khóe mắt ẩm ướt. Là sao? Lúc ký hợp đồng rõ ràng rất vui vẻ, sao đột nhiên khóc rồi?

Jason suy nghĩ, vừa rồi dường như Lăng Vi không vui, nhưng ngại làm mất mặt boss, giả vờ vui vẻ đánh bóng bàn với lão Hà? Cô gái này cũng không quá chịu đựng rồi... tất cả bọn họ đều không nhận ra sự khác thường của cô, trải qua chuyện gì mới có thể khiến cô che giấu bi thương sâu như vậy?

Còn boss đại nhân sau lưng cô mặt đầy triu mến, ánh mắt ôn nhu nhìn cô chăm chú, boss còn nâng tay lau khóe mắt cho phu nhân... chân mày boss đại nhân vẫn nhíu lại.

“Chào Tổng giám đốc, chào phu nhân...”

Lăng Vi sững sốt, xoay người, lễ độ gật đầu chào hai người bọn họ.

“Em về trước.” Cô quay đầu nói với Diệp Đình: “Anh phải chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi.”

Chân mày Diệp Đình rớt cuộc giãn ra. Nhìn cô thật lâu, ánh mắt anh ôn nhu thâm tình như bao hàm một ao nước.

Lăng Vi vẫy tay với anh, xoay người đi vào thang máy.

Diệp Đình đứng đó, ánh mắt một mực đi theo bóng lưng gầy nhỏ của cô, thẳng đến khi bóng người cô biến mất khỏi tầm mắt.

Lynn thấp giọng hỏi Jason: “Boss không phải người đưa phu nhân về sao?”

Jason thần thần bí bí nói cho cô ta: “Có nhiều người âm thầm bảo vệ phu nhân... Không cần cố ý phái người đưa đi...”

Miệng Lynn thành hình chữ O...

Trong hội nghị, Diệp Đình nói muốn thu mua một mảnh đất, chính là mảnh đất thương nghiệp gần “Lão Long Đằng”. Đó chính là hiện trường cha mẹ Lăng Vi xảy ra tai nạn xe cộ.

Hai ngày sau, Diệp Đình lấy được một đoạn video thu hình. Lăng Vi vừa tan việc, Diệp Đình lập tức phái người đón cô đến.

Trong phòng làm việc Diệp Đình, anh mở laptop, mở video: “Mấy đoạn video này... đều bị cắt.”

Lăng Vi đứng cạnh anh, tâm tình phiền muộn, gần như tuyệt vọng.

“Bị cắt thật sao? Đầu mối bị gãy... làm sao bây giờ?”

Sắc mặt cô tối tăm, ánh mắt không tia sáng, chân mày nhíu lại. Hiển nhiên, hai ngày nay cô đều tra tư liệu, căn bản không ngủ. Diệp Đình

cũng vì chuyện này mà bạn tới bây giờ.

Anh đưa tay nắm cổ tay cô, kéo cô lại, Lăng Vi tựa vào trong ngực anh, ngồi trên đùi anh.

Anh giờ tay xoa mi tâm cô.

“Đừng gấp, chồng có cách.” Lăng Vi nhìn anh, thấy mắt phượng của anh ngày càng thâm thúy, tựa như vòng xoáy trí tuệ.

Chương 382: Không gì không thể — — Chồng Đình Đình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh khẽ híp mắt! Trong lòng Lăng Vi liền có cảm giác — — biểu tình tràn đầy tự tin như vậy, ánh mắt anh ngông cuồng tự cao tự đại như vậy!

“Anh có cách rồi?”

Diệp Đình nói: “Số liệu gốc của mấy video này... Chắc anh có thể lấy được.”

“Làm sao lấy?” Lăng Vi kinh ngạc nhìn anh.

Tay Diệp Đình chỉ chỉ mặt bàn, ánh mắt thâm trầm nói: “Cắt video cũng không có ích lợi gì, những hình ảnh này nhất định được lưu lại trong đĩa cứng của máy vi tính để bàn.”

“...” Lăng Vi cau mày, hoàn toàn nghe không hiểu: “Vậy chúng ta có cần về nước không? Chuyện này đã qua 12 năm, máy tính kia đã sớm bị hỏng đúng không? Cho dù không hỏng, người ta cũng sẽ không cho chúng ta xem nha!”

“Nha đầu ngốc!” Diệp Đình bật cười: “Không phải trong số liệu của máy vi tính có lưu sao!”

“...” Lăng Vi ghen, thật lâu mới hỏi: “Anh định hack... số liệu của hệ thống giao thông?”

“Nếu không, em có cách tốt hơn?”

“ ... ”

Lăng Vi ôm ngực! Tim cô nhảy thành thịch, cô khấn trượng, lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi: “Em hơi sợ...”

“Sợ cái gì?”

“Đây chính là... hệ thống của chính phủ, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Diệp Đình nhướng mày, nhìn chăm chú vào cô: “Lo cho anh?”

Nói nhảm! Lăng Vi cắn răng.

Diệp Đình cười lên: “Không sao, đừng lo lắng.”

Anh xoa trán, suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Thật ra không cần sợ, đây không phải vấn đề cơ mật gì. Huống chi, chúng ta đã xin lập án, bây giờ yêu cầu lấy tài liệu, cảnh sát cũng sẽ giúp chúng ta, chẳng qua kỹ thuật của bọn họ có hạn, nếu bị người ta động tay động chân, bọn họ không có cách phục hồi. Bây giờ anh giúp bọn họ trả lại số liệu như cũ trước, sau đó sẽ cho bọn họ tham gia điều tra.”

“Anh có thể trả lại số liệu như cũ? Số liệu bị thủ tiêu, anh còn có thể phục hồi? Nhiều năm như vậy, có thể thật không?” Lăng Vi mở to mắt, tựa như hiểu biết của cô về Diệp Đình... có hơi nông cạn?

Trên thế giới này, còn có việc gì anh không biết?

Diệp Đình cười, cười tự đại.

“Chồng em là ai? Em còn chưa biết rõ sao?!” Một trong những hacker cao cấp nhất thế giới này!

“...” Lăng Vi sâu kín nhìn anh, hồi lâu, toét miệng cười nói: “Đã rõ! Anh thật tài!”

Diệp Đình vui vẻ. Nhìn cô cười toét miệng, lại muốn chọc cười cô. Anh đột nhiên giơ một ngón tay, gõ răng nhỏ của cô: “Aiya, đủ răng rồi.”

Lăng Vi☹, còn có người hơn 20 tuổi mà chưa đủ răng?

Anh đùa giỡn... cũng quá ngây thơ rồi.

Có điều... quả thật khiến tâm tình cô thả lỏng không ít.

Diệp Đình hack vào số liệu, quả nhiên thấy tư liệu bị cắt bỏ, nhưng muốn khôi phục... thật sự hơi phiền toái...

“Xem ra là một người trong nghề!”

Diệp Đình chuyên chú. Lăng Vi nín thở, ngồi thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, rár sợ quấy rầy suy nghĩ của anh.

Diệp Đình đang bận rộn bỗng nhiên dừng tay, Lăng Vi khẩn trương: “Sao thế? Không phục hồi được sao?”

Diệp Đình nhướn mày, mặt đầy nghiêm túc nhìn cô chốc lát: “Anh phục hồi tài liệu giúp em, em lấy gì báo đáp anh?”

“...” Lăng Vi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cô chống hông, nói: “Thời khắc quan trọng như vậy đừng có đùa được không? Cả người em đều là của anh rồi, anh còn muốn em báo đáp anh thế nào?”

Chương 383: Để cho chuyện cũ theo gió, bị thương bay xa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình quan sát cô từ trên xuống dưới, vô cùng nghiêm túc nói: “Vẫn chưa hoàn toàn....”

Lăng Vi xấu hổ trộn trắng mắt: “Rất nhanh sẽ!”

“Thật?”

“Không biết!” Lăng Vi trừng anh.

Sắc mặt Diệp Đình liền trở nên ấm áp như xuân, lời cô tương đối được lợi. Anh suy nghĩ, nói ra một điều kiện làm anh buồn bực rất lâu: “Kêu chồng một tiếng, chồng giúp em, nhưng sau này không được kêu là chồng Đình Đình nữa!”

“Vậy kêu gì?”

Anh suy nghĩ một lát, nói: “Kêu chồng yêu!”

Lăng Vi chê bai bĩu môi, sau đó thay đổi biểu tình, cong môi cười, giả mù sa mưa, ngọt ngào kêu: “Chồng yêu... Mau tra giúp em đi, cầu xin anh!”

“Ngoan...” Anh hài lòng gật đầu, tiếp đó, nâng một ngón tay chỉ

gương mặt tuần tú của mình: “Qua đây, mau hôn anh...”

“Có thể dừng giỡn nữa không?” Lăng Vi trợn mắt, anh trợn mắt lại: “Là em nói muốn “hôn hôn chồng”, tới đi! Chồng phê chuẩn!”

(*) Chữ chồng yêu và chữ hôn hôn chồng đều cùng một chữ trong tiếng Trung.

“...” Lăng Vi nổi điên, ai u, vô lại như vậy, thật sự rất là Diệp Đình!

Dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng phúc hắc trước kia đâu rồi? Tại sao biến thành một tên biến thái vô lại rồi ah!

Diệp Đình buồn cười nhìn cô, xoa chân mày đang nhíu chặt của cô: “Sau này không được phép cau mày nữa!”

“Ừ!” Cô giãn chân mày, gật đầu đáp ứng. Người này... Thì ra nói vòng vo chủ yếu là muốn nói câu này... Nên mới cố ý chọc cười cô để cô thả lỏng, không muốn cô buồn bực. Cô nhìn mắt anh, cũng toét miệng cười với anh.

Anh giơ tay vỗ mông cô, nói: “Em đi ra ngoài chơi một lát, anh cần chút thời gian.”

“Được!” Lăng Vi lập tức từ trên đùi anh bật dậy, vừa muốn đi, đột nhiên dừng lại, ôm cổ anh, hôn mặt anh: “Chồng, cố gắng lên!”

Ánh mắt Diệp Đình phức tạp nhìn cô chạy nhảy ra ngoài, nha đầu này... Nhất định chính cô cũng không biết cô lúc này cực kỳ mê người...

Diệp Đình lắc đầu, vẻ mặt chuyên chú nhìn màn hình vi tính.

...

Chỉ mất chút thời gian, cửa phòng làm việc của Diệp Đình mở ra, Lăng Vi ngẩng đầu, thấy Diệp Đình ngoắc cô.

Lăng Vi theo anh vào phòng làm việc.

Diệp Đình xoay laptop qua hướng khác cho cô xem: “Đoạn video bị xóa, anh phục hồi như cũ rồi.”

Tim Lăng Vi đập thành thịch như động cô! Nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài!

Cô đi tới bàn làm việc. Diệp Đình nắm tay cô, vô cùng trịnh trọng nói: “Bất kể thấy cái gì cũng bình tĩnh đối mặt, được chứ?”

“Được!”

Diệp Đình cầm chuột, mở video. Lăng Vi nhìn màn hình không chớp mắt, cô nhìn thấy... camera thu hình của một Bộ sửa chữa Long Đăng.

Cô mở to hai mắt nhìn cẩn thận: “Là ba mẹ em!” Hốc mắt Lăng Vi nhất thời đỏ lên, nước mắt rơi xuống! Lý trí hoàn toàn bay đi! Đau thương tràn vào tim! Nước mắt rơi xuống lã chã như mưa. Tâm tư đã chuẩn bị trước trong nháy mắt sụp đổ ——

Cô chảy nước mắt, thống khổ che miệng, Diệp Đình ôm cô, cô thấy... xe ba mẹ cô từ trong Long Đăng lái ra...

Sau đó, xe lái tới Bộ sửa chữa. Lý Bằng Phi nghiêm túc kiểm tra xe.

Tim Lăng Vi đập càng lúc càng nhanh! Anh ta làm kiểm tra xe rất bình

thường.

Lăng Vi che miệng, không dám phát ra tiếng nào.

Trong mắt cô chứa đầy đau buồn, lại thấy... Lý Bằng Phi kiểm tra xe xong. Xác nhận xe ô tô không có vấn đề gì, nói: “Xe không có vấn đề.” Sau đó, Lý Bằng Phi nhận một cú điện thoại, nói: “Bộ sửa chữa bên khu đông Dương Minh xảy ra chút chuyện, đối phương nói muốn mời giám đốc Bộ sửa chữa qua giải quyết.”

“Nhưng Giám đốc không đi làm.”

Ba mẹ nói đúng lúc bọn họ không có việc gì, có thể tới xem thử.

Chương 384: Để cho chuyện cũ theo gió, bị thương bay xa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Bằng Phi còn hơi tiếc nuối, vì ông chủ và phu nhân thật vất vả mới có một kỳ nghỉ...

Sau đó, Lăng Vi thấy xe ba mẹ mình lái ra khỏi Bộ sửa chữa của Long Đăng... Sau đó!!!

Sau đó... Lăng Vi thấy...

Lăng Trí và Vương Hân Bình... xuất hiện... ở cửa... công ty Long Đăng...

“Là bọn họ!”

Lăng Vi tức giận siết chặt quả đấm, hốc mắt đỏ ngầu! Cô cắn chặt răng!

Cô mở to mắt, thấy xe ba mẹ dừng lại trước cửa công ty, dường như nói gì với Lăng Trí.

Tiếp đó, Lăng Trí và Vương Hân Bình mở cửa xe, lên xe.

Video này kết thúc.

Nước mắt Lăng Vi rơi xuống. Cô vội giơ tay lên lau sạch.

Diệp Đình nắm tay cô, gõ bàn phím, phát một video khác.

Lăng Vi thấy ba cô lái xe đến một bãi đỗ xe gần đó...

“Vương Hân Bình động tay vào lúc này!” Lăng Vi không dám xem tiếp...

Nhưng cô lại không thể không xem.

Trong video, xe Lăng Trí và Vương Hân Bình bẻ bánh xe, lúc này đang có người tháo bánh xe bọn họ ra.

Nhưng trên xe Lăng Trí không có bánh xe sơ cua, nên dùng bánh xe trong xe Lăng Phong...

Cũng chính vào lúc này, có người mở nắp trước xe! Cắt ống dầu cạnh mô-tơ!

Động tác anh ta rất nhanh, gần như hoàn thành trong vòng mấy giây!

Mắt Lăng Vi đỏ ngầu, cả người bốc lửa, không cầm được nước mắt!

Chuyện kể tiếp, không cần nghĩ cũng biết! Cô hận không thể xông vào trong màn hình xé nát Vương Hân Bình cho chó ăn! Người đàn bà ác độc này là kẻ thù hãm hại ba mẹ cô, giết chết ba mẹ cô!

Tuy trước kia có nghi ngờ, nhưng khi chính mắt thấy được, cảm giác căm hận đó còn mãnh liệt hơn tưởng tượng gấp mười ngàn lần!

Thống khổ trong lòng Lăng Vi không cách nào nói rõ. Chẳng qua không ngờ tới Lăng Trí cũng ở đó!

“Chú em... Tại sao chú ấy cũng ở đó? Chú ấy rốt cuộc biết chuyện không?”

Diệp Đình thấy cô giận đến cả người run rẩy, vội tắt video ôm cô.

Ngón tay anh không ngừng lau khóe mắt cô... đoạn sau là tai nạn vô cùng kinh khủng, xe bị một chiếc xe buýt nghiền nát, thật sự không dám nhìn thẳng, cả xe bị đè bẹp. Anh không định để cô xem.

Diệp Đình tiện tay tắt laptop. Kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt, giờ tay xoa tóc cô.

Lăng Vi khóc thút thít, khóc đến tê tâm liệt phế! Tim Diệp Đình sắp nứt ra.

“Diệp Đình... Cảm ơn anh ở bên cạnh em...” Cảm ơn anh không để em một thân một mình rơi vào vực sâu thống khổ.

“Ngốc... Chồng sẽ luôn ở bên cạnh em.” Anh dùng sức ôm cô vào lòng, hận không thể khảm cô vào máu xương.

Không đành lòng để cô khổ sở, không đành lòng nhìn cô tan nát cõi lòng.

“Vương Hân Bình!” Nước mắt Lăng Vi như nước sông tràn lan mãnh liệt. Mắt cô bỗng hiện lên màu đỏ hận thù!

Diệp Đình âm trầm nói: “Em muốn bà ta chết, anh sẽ không để cho bà ta còn sống.”

Anh không giống đùa giỡn, Lăng Vi biết anh có bản lĩnh này. Nhưng cô lắc đầu: “Có một số việc, em muốn tự làm.”

...

Lăng Vi mang theo video đi gặp Lý Bằng Phi, Lý Bằng Phi xem xong, ôm mặt khóc lóc!

Ma chương quần lấy anh ta 12 năm rồi cuộc bị loại bỏ vào giờ phút này!

Lăng Vi rửa sạch oan khuất cho anh ta!

12 năm, anh ta không dám về nước, không dám gặp bạn bè!

Anh ta chịu nhiều tranh luận, chịu nhiều hoài nghi! Anh ta thời thời khắc khắc đều đau khổ tự trách.

Minh Dương! Anh ta quả thật nói Minh Dương! Anh ta không nói sai! Anh ta không hại anh Phong và chị Nhã!

Lý Bằng Phi khóc đến chảy nước mắt chảy nước mũi — —

Chương 385: Cam kết nhận định cả đời này (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi xoa khóe mắt, ôm anh ta: “Anh Bằng Phi, hy vọng anh có thể thoát khỏi chuyện này. Ba mẹ em đã từng tín nhiệm anh như vậy, bọn họ nhất định không hy vọng anh sống qua ngày trong thống khổ và tự trách. Bất kể là ai, thiếu công đạo bọn họ, em đều sẽ thay bọn họ đòi lại từng cái một!”

Lý Bằng Phi đưa tay ôm cô, nước mắt mãi rơi như đũa bé. Ủy khuất 12 năm rốt cuộc tìm được lối ra rồi!

Một tuần sau, trước khi về nước, Lăng Vi có lòng đặt bàn ở khách sạn năm sao, tham dự đều là nhân viên của Long Đằng trước kia. Những người này đều do Diệp Đình liên lạc.

Những nhân viên kỳ cựu của Long Đằng thấy Lăng Vi và Lý Bằng Phi trước tiên là kinh ngạc, sau đó hy vọng bọn họ có thể sống tốt từ trong thâm tâm!

Lưu Nghị Cương thờ dài nói: “12 năm... Không nghĩ tới... Đến hôm nay mới chân tướng rõ ràng!”

Du Minh ngồi cạnh anh ta đột nhiên đứng lên. Anh ta giơ ly rượu, nhìn Lý Bằng Phi: “Chú em Bằng Phi, năm đó anh đây trách lầm chú! Không ngờ chuyện này không liên quan tới chú, thật xin lỗi! Anh đây nhận lỗi với chú!”

Lý Bằng Phi nâng ly rượu, đứng lên. Lưng anh ta thẳng tắp, cùng Du Minh nhìn nhau chốc lát. Hai người cụng ly, uống cạn ly rượu.

Uống xong, Lý Bằng Phi lại rót tiếp cho mình một ly, anh ta nhìn Lăng Vi, tay cầm ly hơi run rẩy, anh ta muốn nói gì, nhưng hé miệng lại không nói nên gì.

Lăng Vi biết anh ta nói lời không tốt, liền cầm ly đứng lên, nói với anh ta: “Anh Bằng Phi, ba mẹ em qua đời, nhưng chúng ta còn sống. Chúng ta nhất định phải sống tốt, không thể khiến bọn họ thất vọng!”

Lý Bằng Phi lộ vẻ xúc động, nâng ly uống cạn.

Chu Bá Hòa than thở: “Haiz! Đáng tiếc bây giờ còn chưa định án! Mặc dù video đã đưa ra ánh sáng, nhưng vẫn chưa tìm được tên cắt ống dầu xe khốn kiếp đó... Thật hy vọng có thể tìm ra anh ta!”

“Đúng! Bắt tên đó để khai ra hung thủ, sớm lộ ra chân tướng!”

Du Minh uống một ly rượu, cảm thán: “Long Đằng... chúng ta bỏ vào bao nhiêu tâm huyết ah...”

“Đúng nha...” Lưu Nghị Cương ngồi bên cạnh anh ta cũng cảm thán: “Haiz... Thành thật mà nói, sau khi Long Đằng phá sản, anh đây sống hết sức không như ý...”

“Đúng, có ai không như vậy...”

Trước kia phúc lợi, đãi ngộ của Long Đằng rất cao. Lăng Phong và Trầm Minh Nhã là ông bà chủ có tâm nhất, công ty kiếm tiền, không đưa ra thị trường không lưu thông, tiền kiếm được quyên góp, phát phúc lợi cho nhân viên. Phúc lợi của Long Đằng khi đó quả thực vô cùng vô cùng tốt, nên rất nhiều người tài nguyện ý cùng Long Đằng

gây dựng sự nghiệp.

Khi ấy, rất nhiều nhân viên đều có thể mua nhà, mua xe, thậm chí đầu tư một ít làm ăn.

Nhưng... Long Đăng sụp đổ, bọn họ đến công ty mới làm việc, nhất thời cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội!

Lăng Vi nghe mọi người nhắc lại “Lão Long Đăng”, tưởng nhớ ba mẹ cô, trong lòng cô rất khó chịu, nhưng càng thêm kiên định và lòng tin, cô nhất định phải kiếm nhiều tiền hơn, gây dựng lại Long Đăng!

Sau tiệc này, tạm biệt các vị tiền bối, Lăng Vi về biệt thự. Cô ở trong phòng tắm nôn mấy lần, rốt cuộc không nôn được nữa. Vì dạ dày trống rỗng, không có gì để nôn tiếp.

Tâm tình cô sa sút, người cũng khó chịu. Một thân một mình vùi trong góc ở sân thượng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ nhạt. Hôm nay ánh trăng chỉ có một nửa, khó coi như bị dao cắt.

Chương 386: Cam kết nhận định cả đời này (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô uống rất nhiều rất nhiều rượu... Cho tới bây giờ chưa từng say như vậy... Đầu óc cô quay cuồng, ánh trăng trên đầu biến thành rất nhiều. Cô gơ tay xoa trán, chỉ cảm thấy tay chân không có chút sức lực nào. Trên người ngứa ngáy, dạ dày lại quặn thắt, rất khó chịu.

Cô nghiêng ngả trong bóng đêm, cầm thuốc mỡ của Quân Dương nghiên cứu chế tạo, ánh mắt mông lung nhìn ánh trăng trên trời, đột nhiên bật cười. Người có vui buồn hợp tan, trăng có trăng tròn trăng khuyết, chuyện này thật khó toàn vẹn....

Cô cầm thuốc, tùy ý nặn ra một ít, tùy tiện bôi lên mặt, lên cánh tay. Qua một tuần chuẩn bị, cô chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho Diệp Đình, vốn định hôm nay tặng anh. Nhưng không biết anh đi đâu, cũng sắp 12 giờ rồi, còn chưa về.

Lăng Vi cực kỳ buồn ngủ, nhưng cố chịu không đi ngủ. Tay cô cầm bút viết viết vẽ vẽ trên tờ giấy trắng.

Thật ra về chuyện gây dựng lại Long Đăng, cô đã có kế hoạch chu đáo.

Nhưng... Bây giờ cô không có gì, nếu lập công ty lần nữa, tất nhiên phải mua sân bãi, xây nhà xưởng, mua dụng cụ, mời nhân tài...

Mà những thứ đó không chỉ tốn nhiều vốn, còn phải hao phí tâm lực

và thời gian cực lớn.

Cô không có gì cả, không có bầu nhiệt huyết, có gì hữu dụng đâu? Cho nên, cô phải liệt kê những kế hoạch này ra, đánh hạ từng cái một!

“Đang nghĩ gì?” Không biết Diệp Đình đã đứng cạnh cô từ khi nào, anh vừa tắm xong, nước còn chưa lau khô, đồ ngủ tơ lụa màu trắng dán vào người, anh cầm khăn lông trắng lau tóc đen. Anh vốn cho là cô đã ngủ, không nghĩ rằng... lại thấy cô mặt đầy nặng nề ngồi ngoài ban công, không biết đang nghĩ tới chuyện phiền lòng gì.

“Sao còn chưa ngủ? Một mình ngồi đây làm gì?” Anh vắt khăn trên tay, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Không nghĩ gì...” Lăng Vi chậm rãi ngược đôi mắt úa nước, cảm hơi nghẹn, ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt mông lung nhìn thấy hai Diệp Đình... Dưới ánh trăng mờ nhạt như rượu, gương mặt hơi ửng đỏ của anh phá lệ mê người, có tia dự hoặc có thể dùng lời diễn tả. Hơi thở sáng khoái vừa tắm xong của đàn ông từ trên người anh làm cô muốn ngửi lấy.

Ánh trăng mông lung chiếu lên nguôi anh, anh bị phủ một vàng sáng, anh càng anh tuấn cao ngất, càng mê người, xuất chúng.

Diệp Đình đợi nửa ngày không thấy cô nói chuyện, liền không hỏi gì thêm. Biết tính cách của cô không dễ thẳng thắn mọi việc, trước khi hỏi đã chuẩn bị tâm tư sẽ không có câu trả lời.

Anh ngồi xổm xuống, lấy một tấm nệm ngồi cạnh cô. Vươn tay cầm thuốc mỡ trong tay cô, anh nặn ra đầu ngón tay, bôi lên cổ trắng hồng của cô: “Tâm tình tốt hơn không?”

Lăng Vi gật đầu, mấy ngày nay tựa như địa ngục của cô, bi thương, thống khổ bao phủ cô! Cũng may bây giờ cô sống lại lần nữa.

Diệp Đình đưa tay nhéo gò má phấn nhuận của cô: “Chân còn đau không?”

Mặt Lăng Vi trong nháy mắt đỏ bừng. Cô nghĩ tới một cam kết... Cam kết rất lâu.

Cô rũ mắt, ngượng ngùng cắn môi, cười lắc đầu nói: “Thuốc của Quân Dương rất có hiệu quả... Bây giờ gần lành rồi, không đau nữa.”

Diệp Đình thấy cô cúi đầu giống như đang trốn tránh không dám nhìn anh, liền cười chọc cô: “Mặt đỏ như vậy, nghĩ tới chuyện xấu xa gì đúng không?”

Lăng Vi ngẩng đầu, trợn mắt nhìn anh.

Anh cười lên, dùng sức nhéo gò má cô, nói: “Đã nói chân lành thì tự động hiến thân cho anh ngủ, lại lật lọng?”

Chương 387: Thư tình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cố ý nhấn mạnh cái chữ “ngủ” kia, đặc biệt ý vị sâu xa.

Lăng Vi nhìn sang anh.

Lúc này, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, đôi mắt phượng sâu thẳm hít lại thành một đường nhỏ, khóe môi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười mê hoặc nhân tâm.

Trong nụ cười đó còn lộ ra cả một chút hư hỏng.

Lăng Vi không phục, bật lại một câu: “Ai bảo lật lọng? Hôm nay em đã chờ anh cả tối, anh không nhìn ra đó sao? Buồn ngủ muốn chết đi được ấy, nhưng không phải vẫn đang chờ anh đó sao?” Mặt cô đỏ bừng giống như bị thiêu đốt rồi, nhưng vẫn còn cố cật mạnh.

Bộ dạng nhỏ xinh quật cường chọc Diệp Đình buồn cười.

“Nếu như em đã tiến bộ như vậy, ông xã anh tuyệt đối sẽ không để cho em thất vọng...” Vừa nói, cánh tay dài cũng duỗi ra, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình. Lăng Vi sợ hết hồn, hai mắt chớp chớp, hoảng sợ nhìn anh. Trên gò má anh vẫn còn đọng mấy giọt nước, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng đẹp mắt, thậm chí còn thấy ánh mắt chăm chú của anh tràn đầy dụ hoặc.

Cổ áo của anh mở rộng, cơ bắp săn chắc đập thẳng vào đáy mắt cô, khuôn mặt Lăng Vi đỏ bừng giống hệt bình nước bị nung đỏ. Anh khẽ

nắm nhẹ trên môi cô, dùng thứ giọng trầm thấp nói bên tai cô:
“Những gì anh nói không phải đùa đâu.”

“Ai đùa với anh chứ?” Cô vừa nói, vừa níu lấy cổ áo anh, cười hệt như một con hồ ly nhỏ, vươn tay lần mò khắp cơ bắp của anh, khẽ bóp: “Rõ ràng là có một ông xã tiện lợi thế này, nếu như tiện nghi cũng không chiếm, vậy thì quá thua thiệt rồi.” Vừa nói, vừa kéo cổ áo của anh lên đến trên vai: “Thịt của chồng em, đương nhiên em phải ăn cho đủ vốn!”

Cắn xong, ngẩng mặt lên, cố ý nhươn mày, nghiêng đầu cười cười với anh.

Diệp Đình cũng bật cười. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phấn nộn, đôi mắt hoa đào vì say rượu mà trở nên long lanh sáng nhuận, có thể mê hoặc chết người.

Anh nhếch miệng, cười với cô. Nha đầu này gan lớn thật! Uống một chút rượu vào liền đùa bỡn thành thế này, dám câu dẫn anh cơ đấy!

“Có bản lĩnh lớn rồi, biết ăn thịt sao?” Bàn tay Diệp Đình đè lại tay cô, khiến đôi tay nhỏ bé của cô xoa đi xoa lại trên ngực mình.

Đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô dán vào ngực anh, nhiệt độ ấm áp trên tay xuyên thấu qua da truyền đến khắp toàn thân anh...

Anh nhìn cô chăm chú, mâu quang càng ngày càng thâm trầm.

Khuôn mặt Lăng Vi mắc cỡ đỏ bừng hết lên, nhưng vẫn cố ý nhếch mép cười: “Ngây ngô bao nhiêu lâu như thế với Diệp đại nhân rồi, không biết cũng sẽ thành biết thôi.”

“Thật không? Anh thấy em giống như tự học thành tài thì đúng hơn.”

“...” Lăng Vi cười ra tiếng: “Đúng nha, em có thiên phú dị bẩm mà... Em chính là hồ ly thành tinh chuyển thế, sinh ra đã biết ăn thịt rồi!”

Diệp Đình cũng cười, môi mỏng ghé đến sát lỗ tai cô, giọng nói trầm thấp: “Mang em đi một nơi, ăn thật ngon...” Nói xong, anh khế kéo xong khoe môi tạo thành một nụ cười mê hoặc. Anh ôm ngang người cô, đứng dậy.

Đôi chân thon dài bước đi, ôm cô rời khỏi sân thượng, xuyên thẳng qua phòng khách... Lăng Vi cảm thấy quái lạ, không phải là vào phòng ngủ sao? Sao anh lại đi xuống cầu thang? Chẳng lẽ em còn muốn chọn một nơi ‘đặc biệt’ để làm?

Lăng Vi đột nhiên có một loại cảm giác hơi sờ sợ! Lần đầu tiên của bọn họ, có cần phải đến mức... kích... thích... thế không?

Cô không lên tiếng, trái tim đang đập thình thịch liên hồi. Cô mở to mắt nhìn xem rốt cục anh sẽ mang cô đến đâu...

Xuống khỏi cầu thang, Diệp Đình ôm cô vào phòng ăn.

“...” Lăng Vi quan sát Diệp Đình từ trên xuống dưới, hóa ra Diệp đại nhân vẫn chung tình với phòng ăn!

Khẩu vị này... quả nhiên đặc biệt!

Chương 388: Thư tình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh thả cô lên trên ghế, xoay người đi cầm mấy miếng bánh ngọt dâu tây đặt xuống bên cạnh cô... Sau đó, lại xoay người bước vào phòng bếp, ‘đình đình đang đang’ bỏ một đĩa trái cây mang ra.

Trong tay anh là một con thuyền chuối tiêu rất lớn, bên trong có rất nhiều loại trái cây tươi ngon, có dưa hấu, có dưa Hami, có đào, có nho, có xoài, có cả chuối tiêu...

Cô chớp mắt một cái, khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh. Anh cầm nĩa, xiên một miếng dưa hấu đặt đến bên miệng cô: “Uống nhiều rượu như vậy, dạ dày không đau sao? Mau ăn chút bánh ngọt, trái cây, để lấp đầy dạ dày nào.”

“Yo... Anh tốt vậy sao?” Lăng Vi cười, ngậm lấy miếng dưa hấu.

Diệp Đình lại xiên một miếng dưa hami, uy hiếp cô: “Mau ăn, không dứt em no, thì sao e có khí lực thân mật ‘ăn thịt’ với anh? Hừ?”

“Ha...” Thân mật ăn thịt! Lăng Vi hung hăng cắn chiếc nĩa, đẩy tay anh ra, tự mình xiên một miếng dưa hấu, hừ hừ: “Hôm nay chị đây phải giáo huấn người đàn ông không có mắt như anh! Kiểu gì chị đây cũng sẽ khiến anh biết được thế nào gọi là sức chiến đấu cường hãn!”

“À, khẩu khí không nhỏ nhỉ...” Diệp Đình nói một câu, ánh mắt trào

phúng đảo qua đảo lại trên người cô: “Nhìn tay nhỏ chân nhỏ của em mà xem, dày vò hai cái là tèo luôn rồi.” anh cầm một chiếc nĩa khác lên, xiên một miếng bánh ngọt dứt cho cô. Lăng Vi ăn như hổ đói, hiện giờ cô thật sự đói lắm, uống nhiều rượu như vậy... ới đến mức dạ dày cũng trống không rồi... Tắm xong cô liền chỉ muốn đi tìm đồ ăn, nhưng cả người lại không có chút khí lực nào, cũng lười động đây, cứ như vậy cố gắng chịu đựng cho qua cơn đói.

Lăng Vi mở miệng nhỏ ra, ăn ngoàm ngoàm, có vẻ như rất vui sướng.

“Ăn từ từ thôi, y hệt heo con ấy...” Anh lại rót cho cô một ly nước chanh.

“Cám ơn...” đúng lúc Lăng Vi đang nghẹn, anh đưa ly nước trong tay đến, Lăng Vi nghẹn đến mức chảy cả nước mắt, đúng là nhà có ông chồng hiền... như nhật được bảo vật vô giá...

Cô nâng ly nước chanh, uống ừng ực, Diệp Đình xoa xoa tóc cô: “Dáng ăn giống như... đã bị bỏ đói tám năm năm vậy.”

Lăng Vi toét miệng cười: “Đói tám trăm năm trời... đó là Tôn Ngộ Không...”

Diệp Đình bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của cô, bật cười: “Đúng rồi... hôm nay anh nhận được một bức thư tình...”

“Thư tình? Ai viết?” chân mày Lăng Vi dựng lên, thiếu chút nữa cầm phập chiếc nĩa vào đĩa dưa hấu.

Diệp Đình hạ mi xuống, một tay chống cằm, nói: “Dì Lưu phụ trách giúp việc gửi cho anh...”

“Ha... Diệp Đình! Anh đói khát đến mức đấy cơ à? Dì Lưu giúp việc cũng đã hơn 50 tuổi rồi! Vậy mà anh cũng không tha?!”

Lăng Vi nắm lấy hai vai Diệp Đình, cắn răng nghiêng lợi! Đau lòng nhức óc! “Cầu anh bỏ qua cho bác gái — — để em đến!”

Diệp Đình buồn cười nhìn chăm chăm cô, nói: “Anh nói là thư tình của bác gái đó gửi cho anh, nhưng anh đâu có nói là bác ấy viết...”

Lăng Vi cắn răng, híp mắt đầy hung ác: “Con hồ ly nào viết cho anh? Thế mà anh cũng dám nhận! Bà đây chặt tay giờ!” chỗ men rượu mới vừa được Lăng Vi áp xuống đột nhiên ‘phùng phùng’ chạy thẳng lên đến đỉnh đầu!

Diệp Đình thấy mặt cô đỏ bừng, mắt thấy lửa giận sắp sửa ‘đốt cháy’ cả tóc, vội vàng ấn chặt cô, nén cười, rồi nói: “Tự em nhìn một chút chẳng phải sẽ biết hay sao...”

Nói xong, Diệp Đình lôi một tờ giấy từ trong túi ... ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng mở tờ giấy, giơ đến trước mặt cô: “Em nhìn xem đây là cái gì?”

Ngón trỏ bên phải của anh mở tờ giấy trắng ra... Lăng Vi rũ mắt, thấy chính giữa tờ giấy viết một chữ ‘yêu’, ở giữa chữ ‘yêu’ này là một hình trái tim, còn hai bên chữ ‘yêu’, bên trái là Lăng Vi, bên phải là Diệp Đình, đọc ra chính là: “Lăng Vi... yêu... Diệp Đình...”

Trái tim Lăng Vi đột nhiên căng thẳng! Đôi mắt đào hoa mở to ngây dại... Cô ngước mắt lên nhìn anh chăm chăm. “Ừm... mắt thể diện chết, cái đó... Ai da, em uống say, trên này viết cái gì zợ? Em không thấy gì hết...”

Chương 389: Vì sao hát lại lạc điệu? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Thế sao? Không nhìn thấy sao? Anh đọc cho em, hử?” Anh cầm tờ giấy lên, giờ giờ trước mặt cô, cười trầm thấp.

“A...”

Lăng Vi giờ tay bắt lấy tay anh, đúng là mất thể diện quá đi! Không nghĩ tới anh sẽ nhìn thấy... Vốn dĩ cô giấu nó trong túi quần rồi, nhưng quên mất không lấy ra. Lúc dì giúp việc mang đồ đi giặt, liền phát hiện tờ giấy chưa bị vứt đi này... lại còn đưa đến cho Diệp Đình...

Anh chàng Diệp Đình này chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, không biết xấu hổ giễu võ dương oai trước mặt cô!

Diệp Đình dùng một tay bắt lấy đôi tay đang quơ loạn của cô, một tay khác thì chỉ vào chữ trên tờ giấy, nói: “Nào, để anh đọc một chút, xem trên này viết cái gì?” Tay phải của anh chỉ vào hai chữ “Lăng Vi”, hỏi cô: “Hai chữ này đọc thế nào?”

Lăng Vi quần đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, anh xiết chặt lấy tay cô: “Nhanh như vậy mà đã không nhận ra? Để cho chồng em dạy em biết chữ, hửm?”

Lăng Vi muốn che mặt, nhưng tay đang bị anh nắm lấy, cô quay mặt đi, giấu vào trong hõm vai anh.

Diệp Đình bật cười, nói: “Nào, để chồng dạy em chữ, hai chữ này... đọc là ‘Lăng Vi’...” Sau đó, lại chỉ vào chữ “Yêu” ở chính giữa, nói: “Hình như cái chữ này anh biết, thế nhưng... có vẻ như em viết sai rồi, cái vòng tròn khuyết mất một góc ở giữa này là cái gì nhỉ? Là trái tim của ai sao?”

Mặt Lăng Vi nóng giống hệt bình nước bị đun sôi, ngay cả hơi thở phun ra cũng có cảm giác nóng nóng. Mặt Diệp Đình khẽ chà lên gò má cô, vừa cười vừa chỉ vào tên anh ở đằng sau, nói: “Hai chữ phía sau này rất lợi hại.”

“...”

Lăng Vi bị anh nói thế khiến cho vừa bực mình vừa buồn cười: “Lợi hại cái gì?”

Anh chỉ vào hai chữ ‘Diệp Đình’, nói: “Hai chữ này, đại biểu cho người anh tuấn nhất, tiêu sái nhất, đẹp trai nhất, thông minh nhất, cơ trí nhất... trong trời đất này...” Lăng Vi đột nhiên chen vào: “Không biết xấu hổ nhất...”

“Được rồi, nếu như em đã định nghĩa cho anh như thế, vậy thì anh sẽ không biết xấu hổ cho em xem thử.” Nói xong, ngón tay giơ lên, chọc chọc vào chỗ eo cô.

“Đừng làm rộn — —” Lăng Vi tránh tránh, nhin không được liền bật cười. Nụ cười này không thu lại được, cười đến mức chảy cả nước mắt. Diệp Đình thả đôi tay nhỏ của cô ra, xoa xoa mặt cô, nói: “Vẫn là cười mới xinh, đã mấy hôm rồi không thấy em cười.”

Lăng Vi cắn môi, nhỏ giọng “ừm” một tiếng, giờ phút này cô đang cười thật lòng...

Điều thứ năm theo đuổi vợ...

Lúc vợ cảm thấy khổ sở, hãy cho cô ấy ăn đồ ngào.

Cô ăn no rồi, vỗ vỗ vào cái bụng tròn vo: “Đi thôi — — chị đây đã có sức chiến đấu!”

Diệp Đình nhìn chằm chằm cái bàn đầy thức ăn, hơi nhú mào: “Ăn có một tí như vậy?” Anh lại xiên thêm một miếng dưa hấu, dứt vào miệng cô: “Ăn thêm chút nữa đi... Ăn nhiều chút, mập thêm tí mới xinh.”

Lăng Vi trề môi, trợn trắng mắt, người ta đều ghét bỏ vợ mình đáng dấp quá mập, còn anh thì lại liều mạng dứt cho cô thành một ‘con heo mập’. Sau khi ở bên anh, cô đã tăng đến mười cân thịt lặn! Ngày nào cũng hải sâm, tổ yến cái gì gì, sắp sửa toàn mỡ với mỡ hết rồi.

Diệp Đình dứt từng miếng từng miếng dưa hấu và bánh ngọt cho cô, giống hệt như đang dứt cho mèo nhỏ nhà mình ăn vậy. Đáng vẻ nhỏ bé kia của cô vô cùng dễ cưng.

Đột nhiên, anh nhìn sang cô, nói vô cùng nghiêm túc: “Vi Vi, em... vẫn còn chưa nói yêu anh bao giờ, anh muốn nghe.”

Lăng Vi ăn no liền cảm thấy mệt mỏi rồi, vẫn đang mơ mơ màng màng ăn tiếp, không nghĩ tới suy nghĩ của anh đột nhiên nhảy tần số nhanh như vậy. Cô nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng khiến tinh thần mình tập trung, anh cũng không ép cô nói ngay, ngón tay khẽ điểm vào đôi môi phấn nhuận của cô: “Cũng có thể dùng hành động để bày tỏ.”

Chương 390: Vì sao hát lại lạc điệu? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi chăm chú nhìn ánh mắt thâm thúy mê người của anh, cô liếm liếm môi, hình như có một vài ý định không tốt nào đó, bởi vì, cô ăn rất nhiều đồ. Diệp Đình lại nói: “Em dứt cho anh chút bánh ngọt.”

Vừa nói, vừa xiên một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng cô, cô vừa cắn, tay anh cũng đỡ lấy gáy cô kéo sát về phía mình. Đôi môi đang ngậm bánh ngọt của Lăng Vi sát gần anh, anh há miệng mút miếng bánh ngọt đó vào trong miệng mình.

“Nào, thêm một miếng đào nữa.” Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn chằm chằm môi cô, Lăng Vi chỉ ngây ngốc nhìn anh, anh lại xiên một miếng mật đào bỏ vào miệng cô, lần này anh không động nữa, chờ đợi cô chủ động. Lăng Vi cắn lấy miếng đào, tiến sát gần môi anh, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, điều chỉnh tư thế ngồi quỳ ở hai bên chân anh, cả người cô mặt đối mặt với anh. Lông mi cô hơi run run, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dứt miếng đào kia tọt vào trong miệng anh.

Anh ăn xong miếng đào liền khẽ chạm một cái vào môi cô, nói: “Được rồi, bây giờ thì có thể hôn anh rồi.”

Lăng Vi: “...”

Mơ mơ màng màng, không thể hiểu nổi rốt cuộc đây là cái sáo lộ* nào nữa...

*sáo lộ: lối mòn

Anh giơ tay lên khẽ chạm vào môi cô, sau đó lại chạm một cái vào môi mình.

Cô tiến đến gần anh. Hô hấp dây dưa lượn quanh, ôn nhu hôn anh, hoàn toàn chủ động, Diệp Đình cảm nhận được sự mềm mại của đôi môi đang khẽ vuốt ve môi mình, vị đào và hương vị đôi môi hòa quyện chung một chỗ.

Bàn tay anh giữ chặt sau gáy cô, dùng sức kéo về phía mình: “Thêm chút lực nữa, quá ít.” Lăng Vi nghe lời, dùng sức hôn anh.

Hơi thở nóng bỏng của anh dán sát bên tai cô: “Vi Vi, anh muốn em hát cho anh nghe.”

Lăng Vi ủy khuất trề môi: “Em không biết hát... Vậy em sẽ hát một bài hoàn chỉnh... bằng chữ cái tiếng anh, được hay không?”

Diệp Đình bật cười: “Đổi bài khác đi, bài Happy birthday cũng được.”

Lăng Vi nghiêng đầu tựa vào bả vai anh, híp mắt nhẹ nhàng hát bên tai anh: “Happy birthday to you, happy birthday to you...”

Cô vốn hát sai hết vần điệu, sau khi uống rượu xong, đầu lười lại càng không thẳng ra được, bài hát đơn giản như mà cô cũng hát lệch điệu như James Shool đi tìm Nam Hải... một trăm con trâu cũng không thể kéo về nổi. Diệp Đình cũng đành nghe vậy thôi.

“Hát thêm lần nữa...”

Cô mơ mơ màng màng hát thêm một lần, đột nhiên cảm nhận được cơ thể nóng bừng của anh, anh đang cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô

xoa xoa ngực mình.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy đồng tử anh càng ngày càng sâu hơn, cô chớp mắt một cái, nói: “Nếu không, em đổi bài khác nhé?”

Anh lắc đầu: “Anh chỉ thích nghe bài này...”

“Oh...” Lăng Vi lại ghé đầu vào bả vai anh hát tiếp, bàn tay nhỏ bé dùng sức vươn ra, cởi nút chiếc áo ngủ của anh, đầu óc gian nan suy nghĩ rồi nói: “Ông xã... hôm nay không phải là sinh nhật anh đó chứ? Trên chứng minh thư của anh viết là tháng 11....”

Diệp Đình hơi cười, đôi mắt phượng mị mị nhìn cô. Bộ não ngái ngủ của cô cũng không muốn lằng nhằng thêm nữa, bàn tay nhỏ khế đưa xuống chỗ quần anh: “Hoàng thượng... nếu không chúng ta đi nghỉ sớm một chút đi, thiếp sắp không kìm được nữa rồi.”

Diệp Đình cười: “Chỗ nào không nhịn được?”

Lăng Vi cắn răng: “Không nhịn được, muốn ngủ rồi!” Lăng Vi không muốn tiếp tục nói nhảm thêm với anh, đột nhiên hôn anh, vừa hôn, bàn tay nhỏ bé cũng động thật nhanh.

Nhưng anh lại bấm lên bàn tay nhỏ ấy: “Biết vì sao em hát lại lệch nhạc đến thế không?”

“À..?” Lăng Vi mơ màng nhìn anh, anh nắm lấy đôi tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng nói: “Em không biết những yếu tố cơ bản của ca hát sao?”

Lăng Vi càng mông lung, chỉ thấy anh bế cô lên, đi đến chỗ cầu thang rồi lên lầu. Bước chân vững vàng, anh ôm cô đi lên từng bậc thang một, thấy cô vẫn mơ mơ hồ hồ nhìn chăm chăm mình, anh khế cong

môi cười, nói bên tai cô: “Ca hát là phải để ý đến âm luật và tiết tấu, cũng giống như đôi tay em vậy.”

“Há— —”

Chương 391: Kinh hỉ hay là kinh sợ? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ôm cô lên tầng. Bước chân anh vô cùng trầm ổn, không chút gấp gáp.

Lăng Vi lắc lắc lư lư trong ngực anh, hết như đang ngồi trên con thuyền nhỏ. Ừm... Cô còn chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho anh, thiếu chút nữa đã quên mất!

Cô vỗ mạnh trán mình, nhảy xuống khỏi ngực anh, đôi chân trần chạy nhanh về phía trước. Diệp Đình vươn tay kéo cô lại, trong nháy mắt đã áp cô sát vào tường: “Sao? Chạy cái gì?”

Lăng Vi bật cười, anh cho rằng cô lâm trận bỏ chạy ư?

Vẫn chưa kịp giải thích, bỗng thấy gương mặt đẹp trai của anh tiến sát lại, môi đã ép xuống, nụ hôn của anh mang theo ý tứ bá đạo xâm chiếm cả cổ, bả vai của cô, hung hãn mút vào.

Lăng Vi buồn cười, níu lấy cổ áo anh, sau đó đẩy anh ra, xoay người áp lưng anh vào sát tường. Cô học theo dáng vẻ của anh, cắn cắn từ cổ cho đến bả vai anh, Diệp Đình cười cười, hơi khom người xuống, cánh tay có lực lại một lần nữa ôm ngang người cô. Bước thật nhanh đến trước cửa phòng ngủ: “Rầm” anh dùng chân đá văng cánh cửa ra, đột nhiên — — phía sau cánh cửa có người hô lớn: “Đình ca — — sinh nhật vui vẻ! Happy birthday— — ”

Sau đó, đèn bật sáng! Tần Sinh, Kaya, Quân Dương, Chính Hiền, Lôi Tuấn, Lôi Đình đồng thời bắn pháo giấy trong tay mình ra — —

“Phụt Phụt Phụt Phụt Phụt Phụt — —”: “Sinh nhật vui vẻ!”: “happy birthday — — ”

Diệp Đình ôm ngang Lăng Vi, ngẩng đầu, chỉ thấy vô số cánh hoa giấy rực rỡ đủ sắc màu bay từ giữa không trung xuống.

Trong nháy mắt, rất nhiều cánh hoa đủ màu sắc rơi xuống khắp người họ.

Lúc này, mấy người Tần Sinh đều lúng túng... bởi vì... Diệp Đình đang ôm Lăng Vi...

Gò má của cả hai cũng đều ửng hồng ngay tắp lự... Nhìn bả vai và cổ của Lăng Vi đang để hở, còn mơ hồ có dấu hôn... lại thêm quần áo xốc xếch lộ ngực trần của lão đại, rồi biểu cảm đột nhiên xấu hổ muốn chết kia của Lăng Vi...tất cả những thứ này đều cho bọn họ thấy rõ một chuyện!

Đó chính là... ha ha, hờ...

Bọn họ đụng trúng ‘chuyện tốt’ của lão đại mất rồi!

Tất cả mọi người... lập tức lĩnh hội được sự khẩn trương lúc mới rồi của lão đại mình!

Lôi Đình che mặt, khó trách... Mới vừa rồi Đình ca đá cửa đến ‘rầm’ một tiếng thế kia. Hóa ra... khụ khụ! Cô cũng quá xui xẻo rồi... Chuyện tốt của Đình ca, lại bị cô đụng trúng đến hai lần, ha, ha... sắp xui xẻo rồi!

“Chuyện này... Lão đại, hình như bọn em... đến không được đúng lúc cho lắm thì phải ha?” Quân Dương cười xấu xa, gãi gãi đầu, giải thích: “Bọn em không phải là... nghĩ nay là sinh nhật anh mà, cho nên mới định... tạo cho anh một niềm vui bất ngờ...”

Ha ha, đây chính là niềm vui bất ngờ sao? Có mà là quấy rồi! Kinh sợ thì có!

Diệp Đình đen mặt. Mấy người này, nhất định là cố ý chọn khoảng thời gian này để tới... biết rõ đây là thời gian tư mật của anh, hừ!

Lôi Tuấn nhìn sang Kaya một cái, đều là cô nàng xấu xa này, nói đây là khoảng thời gian tốt...

Nhìn xem, nhìn xem, để cho cô nàng này nháo, xảy ra chuyện luôn rồi kìa!

Kaya le lưỡi một cái, tỏ vẻ vô tội.

Mấy người cũng đều cười xấu, ai cũng không nói tiếng nào.

Lăng Vi hồi hồn lại, kinh ngạc nhìn sang Diệp Đình. Cô buông lỏng tay, nhảy xuống đất, khuôn mặt đầy khiếp sợ, hỏi Diệp Đình: “Hôm nay thật sự là sinh nhật anh?”

Chuyện quan trọng như vậy, mà cô cũng không biết! Vừa nãy cô hỏi anh... nhưng anh lại không chịu nói...

Cô vợ như cô... thật đúng là không làm tròn bổn phận!

Lôi Đình cười: Chị dâu, Đình ca không nói với chị... hôm nay là sinh nhật anh ấy sao?”

Lăng Vi ‘ừ’ một tiếng, trề môi. Trên chứng minh thư của anh viết đâu phải hôm nay đâu... Anh không nói, làm sao cô biết được ngày trên chứng minh thư là sai cơ chứ!

Chương 392: Kinh hỉ hay là kinh sợ? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình lại cười khan một tiếng, giảng hòa: “Ai ya, chị dâu! Chị đừng quá để tâm, Đình ca bận rộn quá ấy mà, có khi ngay cả chính anh ấy cũng không nhớ ấy chứ.”

“Ha, ha...” Lăng Vi cười khiếp sợ... lại nghe thấy Diệp Đình nói: “Sinh nhật anh, sao anh lại quên được.”

“Hự — —” Lôi Đình trợn trắng mắt, hận không thể cào tường: “Anh, mới vừa rồi em nói chuyện thay anh mà, anh không nghe ra sao? Anh không thấy chị dâu sắp sửa tức giận rồi sao?”

Diệp Đình quay sang nhìn Lăng Vi một cái, tựa như đang hỏi, tức cái gì?

Sau đó, anh thật sự cất tiếng hỏi: “Em đang tức giận?”

Trong lòng Lăng Vi thầm ói: Diệp đại đại à! Câu này của anh, em biết phải nói tiếp thế nào đây?

Diệp Đình nói: “Không phải vừa nãy anh bảo em hát bài Happy birthday rồi đó sao?”

Trong lòng Lăng Vi có hơi bức bối: “Anh có thể nói trước cho em mà, em sẽ chuẩn bị lễ vật tặng anh.”

Diệp Đình nhàn nhạt nhướn mày: “Không phải em định mang chính mình tặng cho anh sao? Nếu như mấy tên đáng ghét này không xuất hiện...”

“Hự...” Anh vừa nói xong câu này, trong nháy mắt, mấy người kia đồng loạt đều không nhin được nữa!

Lão đại à, anh nói chuyện, có cần phải huých toẹt ra như vậy được hay không!

Bọn em vẫn đang còn là một đám chó độc thân đây này! Đâu có hiểu được cái gì gọi là ‘tình chàng ý thiếp’ kia cơ chứ?

Thêm nữa... Ý tại ngôn ngoại trong câu nói này... liệu có phải hay không là nói... từ trước tới giờ, anh vẫn chưa từng trải qua cái gì gì đó kia với Lăng Vi?

Chị dâu bọn họ, đây là lần đầu tiên... toàn cho Đình ca ăn chay sao?

Há hứ hứ hứ... Quân Dương cười xấu xa một tiếng: “Kaya, cô sắp xui xẻo rồi. Chúng tôi đã bảo mai hãy tới, mà cô cứ thích nói phải đến lúc mười hai giờ...”

Kaya trợn mắt nhìn anh ta: “Kẻ vong ân phụ nghĩa, xem kịch hay xong rồi, liền bán đứng ta! Tôi xui xẻo, anh cũng đừng mong thoát!”

Lăng Vi thật sự say đắm rồi... Vội vàng quay sang hướng khác, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Đình: “Em nói thật đó. Anh muốn gì, để mai em bù.”

Diệp Đình ôm cô vào lòng, đôi mắt đen nhìn chăm chú ánh mắt cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh chỉ muốn em.”

“ ... ”

“Phốc — —”

Kaya đã cười đến không nhìn được nữa... cánh tay cô đặt trên bả vai Tần Sinh, cười đến mức sắp sửa nội thương tới nơi.

Lôi Đình vội vàng đổi chủ đề: “À! Đúng rồi! Mau mau cắt bánh sinh nhật nào!”

Lôi Đình chỉ sang một hướng, Lôi Tuấn liền đẩy một chiếc xe bánh ga-tô năm tầng ra ngoài!

Tần Sinh ‘phụt’ một tiếng bật mở chai sâm-panh, anh ta giờ chai rượu lên, rót vào chiếc ly trên cùng. Dòng rượu cứ thế chảy xuống dưới.

Lăng Vi đột nhiên nói: “Sinh nhật mà cũng phải rót rượu sao? Tôi vẫn nghĩ rằng chỉ có kết hôn mới làm như thế.”

Tần Sinh nhìn cô với thâm ý khác: “Rượu này không phải mở ra vì sinh nhật lão đại.”

“Oh? Vậy thì vì cái gì?” Ánh mắt này của Tần Sinh khiến cho lòng Lăng Vi hơi nao nao. Nhưng suy nghĩ một chút, Tần Sinh là người đứng đắn, chắc anh ta không hư hỏng như mấy người kia.

Tần Sinh cười cười, mặt đầy đứng đắn: “Đây là rượu thoát xử.”

Muội muội anh! Từng nghe đến rượu thoát độc thân rồi, chứ chưa bao giờ nghe thấy rượu thoát xử cả! Khuôn mặt Lăng Vi đỏ bừng! Hận không thể tìm một cái lỗ nào đó để chui vào!

Mặt cô đầy cảm phẫn! Thật sự cảm thấy mình đã nhầm nhọt to to lắm rồi! Vì sao trước giờ vẫn luôn cảm thấy Tần Sinh là một người đứng đắn cơ chứ! Cô thật sự là mắt chó đui mù mà! Anh chàng này mới là kẻ hư hỏng nhất! Anh chàng này hư hỏng nhất! Anh chàng này hư hỏng nhất! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Sau này cũng không, muốn, nói, chuyện, với, những, người, này, nữa! Tất cả đều là lão tài xế*!

*lão tài xế: Ý ở đây là chỉ những người lão luyện.

Lăng Vi bị phẫn muốn chết, lúc này, Diệp Đình lại cầm một ly rượu lên, vân đạm phong khinh nói: “Năm mươi bước mà còn dám cười một trăm bước, cứ như các cô các cậu thoát xử hết rồi ấy. Ai ai cũng bảy mươi tám mươi, mà còn muốn cười nhạo tiểu thịt tươi như tôi?”

“Phốc — — ai bảy mươi tám mươi...” Tần Sinh nhìn trời, không hiểu sao lại trúng đạn. Anh ta lớn hơn Diệp Đình là thật, nhưng cũng mới 28 thôi mà! Có được không hả?!

Chính Hiền, Lôi Đình tỏ vẻ... “Ế, bọn em còn nhỏ nha, trẻ nhỏ sau 2000, hoàn toàn nghe không hiểu gì hết a, a a — — ”

Chương 393: Thời gian bị lãng phí đều phải bù lại! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kaya cười đầy nịnh bợ, hất tóc một cái...

“Sênh ca...” Cô nàng vươn tay xoa xoa ngực Tần Sênh, xoay người cầm hai ly rượu lên, đưa một ly cho Tần Sênh: “Sênh ca, lựa ngày không bằng ngay luôn thôi, hôm nay hai ta cùng thoát.”

“...” Tần Sênh tỏ vẻ, tại sao anh ta đào hố ra, kết quả lại tự chôn mình trong đó là sao?

Lăng Vi cười đến rút gân, những người này, thật đúng là đủ biểu cảm...

Lăng Vi nín cười, nâng một ly rượu lên: “Nào, chị dâu chúc hai người sớm ngày thoát xử. Ngày nào cũng làm chú rể!”

“...” Chính Hiền che mặt: “Chị dâu, chị cũng học xấu rồi đó hả? Hư quá đi... hui hui hui...”

Quân Dương nhìn ‘cậu’ như nhìn quái vật: “Thẳng lươi ra rồi hãy nói! Xem xem cậu nói bằng cái giọng gì kia? Mới đi chuyển giới ở nước T về hả?”

Lăng Vi cười như sắp đứt ruột tới nơi. Quân Dương 2b này... Đồng hành với nhau năm sáu năm trời, mà không biết Chính Hiền là con gái.

Đột nhiên lại nghe thấy Quân Dương nói: “Ừm... tôi cũng có tin tức tốt muốn nói với mọi người... cái đó... em đã tìm được bạn gái, chính là nữ tiếp viên hàng không đã gặp gỡ lúc ngồi máy bay trở về ấy. Chờ một lát nữa làm quen một chút, em sẽ dẫn cô ấy đến ra mắt mọi người.”

“Choang...” Ly rượu trong tay Chính Hiền rơi thẳng xuống đất.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Trong nháy mắt, bầu không khí đột nhiên trở nên quỷ dị, Chính Hiền “A” một tiếng, áy náy nói: “Chị dâu, thật xin lỗi, chị xem chân tay em vụng về thế đấy.” Vừa nói, vừa cúi đầu nhặt mấy miếng thủy tinh vỡ.

Lăng Vi liền vội xua tay: “Không sao, không sao, đổ vỡ là tốt lành, đừng nhặt lên, mai tới cắt bánh ngọt nào.”

Kaya cũng vội vàng gọi mọi người đi cắt bánh ngọt, Chính Hiền toét miệng cười một tiếng, lại hòa cùng với mọi người như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mấy tên này cố ý làm chuyện xấu, náo loạn cả ngày mà vẫn không chịu đi! Đến tối tắm xong lại tiếp tục uống.

Mắt thấy đã 10 giờ 22 phút đêm, sinh nhật của Diệp Đình cũng sắp sửa trôi qua, vậy mà mấy người không biết xấu hổ này vẫn đang tiếp tục náo loạn.

Diệp Đình hận không thể dùng một cước đá bay tất cả bọn họ đi, anh hơi vuốt cằm, gọi điện cho Kiệt Sâm, bảo anh ta mang theo mấy người tửu lượng tốt tới...

Nửa tiếng trời tấn công cuồn cuộn mãnh, cuối cùng cũng đánh gục hết mấy cái người không biết xấu hổ này, Lăng Vi cũng uống không ít, nhưng trước đó cô đã uống thuốc chống dị ứng, thế nên cũng không bị nổi mẩn.

Diệp Đình còn chưa kịp đòi quà Lăng Vi, cô đã trực tiếp lăn ra ghế sofa ngủ mất. Diệp Đình nhìn mấy người kia, hận không thể túm bọn họ dậy, dạy dỗ một trận.

Lúc này, quản gia đi tới, cung kính khom người hỏi: “Tiên sinh, mấy bằng hữu của ngài, nên sắp xếp thế nào ạ?”

Diệp Đình cắn răng, âm u nói một câu: “Trong nhà nhiều sofa, tùy tiện sắp xếp đi.”

Trong bụng quản gia cười thầm mấy người này gây chuyện, nhất định là lại nghịch ngợm... thế nhưng... ông biết tiên sinh nhất định sẽ không để cho bọn bè ngủ trên ghế sofa, thế nên ông liền cho người sắp xếp căn phòng tốt nhất cho bọn họ.

Diệp Đình đang buồn bực, đột nhiên nghe thấy sau lưng có giọng nói ồn ào. Anh nghiêng đầu, chỉ thấy Lăng Vi đang mơ mơ màng màng bò dậy: “Chồng... sinh nhật vui vẻ...”

Cô lão đảo đi về phía anh, Diệp Đình lập tức vươn tay ôm lấy cô: “Không phải em đã ngủ rồi sao?”

“Không có, em giả bộ ngủ đấy... Nếu như em không giả bộ, chắc chắn bọn họ vẫn còn chưa xong đâu!”

Trong nháy mắt Diệp Đình liền có cảm giác nhiệt huyết tăng cao! Anh xoa xoa mặt cô, chăm chú nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn đang ngái ngủ của cô, trong mắt cũng như bị thiêu đốt!

“Người thương... em có lễ vật tặng cho anh.” Lăng Vi kéo tay anh đi ra ngoài cửa, lại kéo anh đến một căn phòng trống, căn phòng đó đang khóa, cô moi ra một chiếc chìa khóa từ đáy tấm thảm trải.

Chương 394: Thời gian bị lãng phí đều phải bù lại! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhanh chóng mở cửa ra, Diệp Đình kinh ngạc đến mức ánh mắt cũng biến đổi! Đôi mắt anh sáng như đuốc, hai tròng mắt đen đều rất có thần! Khuôn mặt anh đầy khiếp sợ nhìn chằm chằm bức tranh vẽ người rất lớn vô cùng chân thật đang treo trên vách tường!

Đây chính là anh mà! Do Lăng Vi tự tay vẽ! Trong bức hình đó, anh để trần thân trên, cơ bụng màu sô-cô-la vô cùng quyến rũ mê người, trên khuôn mặt, và thân người vẫn còn đọng mấy giọt nước... Dòng nước làm ướt mái tóc đen, trong khí chất cao ngạo còn lộ ra một chút ý tứ lười biếng.

Anh trong bức họa đó, đôi mắt phượng sâu thẳm khẽ híp lại thành một đường hẹp nhỏ, khóe môi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười mê hoặc nhân tâm.

Trong nụ cười đó còn lộ ra một chút xấu xa...

Bối cảnh của bức tranh này là lúc bọn họ gặp nhau, chính là phòng của cô! Sau lưng anh chính là chiếc bàn viết chữ, trên đó đặt một viên đạn — —

Diệp Đình ngoảnh mặt sang chăm chú nhìn Lăng Vi, nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, đẩy cô vào căn phòng, anh điên cuồng mạnh mẽ hôn cô! “Ha — — chị dâu được lắm! Ha ha ha — — cái chiêu giả bộ ngủ này, là ai nghĩ ra được?” Bên ngoài, Quân Dương, Lôi Tuấn

dùng sức hét lớn!

“Ầm— —” Diệp Đình sập cửa, trong nháy mắt đã nhốt mấy cái người không biết xấu hổ kia ở bên ngoài, Lăng Vi xoay người khóa trái cánh cửa lại. Lưng cô tựa sát cánh cửa, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Diệp Đình, mấy người không biết xấu hổ kia vẫn cứ ở bên ngoài đập cửa rầm rầm: “Lão đại — — anh không thể vứt bỏ chúng em như thế! Phải cùng nhau thoát FA chứ — —!”

Diệp Đình nhìn chằm chằm vào mắt Lăng Vi, lấn người đến gần. Khuôn mặt anh ghé sát cô, hô hấp nóng bỏng phun lên gò má cô. Bên ngoài vẫn đang “Rầm rầm — — Đình ca! Anh không có ý tứ gì cả! Có chị dâu rồi, nên không cần bọn em nữa! Anh trọng sắc khinh bạn — — ”

Lăng Vi bật cười một tiếng. Diệp Đình hôn cô, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô: “Chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian, bắt đầu từ hôm nay, chồng sẽ bù lại cho em.”

Lăng Vi bỗng nhiên run rẩy, không biết là do cánh cửa bị đập rầm rập kia, hay là bởi cô vẫn đang bị ảnh hưởng của men say...

Cô ôm lấy cổ Diệp Đình, nhón chân lên hôn anh. Cô tự tay kéo anh đến trước bức họa, chỉ chỉ kim giờ trên đồng hồ đeo tay: “Còn năm phút nữa, vẫn kịp...” Bàn tay nhỏ bé của cô giữu lấy bả vai anh, thân người tiến sát đến gần áp anh lên trên bức vẽ vải.

Đôi mắt Diệp Đình sáng quắc nhìn cô chăm chú, hỏi: “Đây là quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh?”

Lăng Vi lắc đầu, cười giảo hoạt như một con hồ ly nhỏ: “Đây không phải là quà sinh nhật, đây là lễ vật tình yêu...”

Hai tròng mắt Diệp Đình lại sáng lên, giống như ánh lửa rực rỡ nhất, đẹp đẽ nhất trên thế giới này! Khiếp sợ trong đôi mắt đen trong có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra hết thấy cảm xúc phức tạp!

Trong nháy mắt, anh đã xoay người áp đảo cô, mấy người bên ngoài đang liều mạng đến phát điên rồi, đập cửa rầm rầm: “Đình ca! Anh cứ ngược chó FA như vậy, ra ngoài sẽ bị đánh chết đó!” Tiếng gào thét giống hệt sấm đánh!

Diệp Đình bịt tai không nghe, chẳng ngó ngang gì tới, anh bá đạo tiếp tục hôn cô, lần này, dù thế nào anh cũng không chịu buông cô ra.

“Rầm rầm rầm——! Anh không thể vứt bỏ bọn em thế được —— ”

Lăng Vi nghiêng đầu sang cười với anh, Diệp Đình cúi đầu gặm mút môi cô: “Vi Vi, anh không muốn nhịn nữa.”

Lăng Vi cắn môi, lại nghe thấy anh bình tĩnh bồi thêm một câu: “Cũng không nhịn được...”

“Ừm...” Cô đáp một tiếng, lại nghe thấy anh nói: “Anh không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện tốt vẫn chưa làm, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ luôn luôn có nhau, chúng ta cùng nhau nghênh đón những điều tốt đẹp hoặc thống khổ kia... chúng ta không còn cô đơn nữa rồi.”

“Ừm...” Cô gật đầu, hai cánh tay của Diệp Đình vẫn quấn chặt lấy cô, ôm chặt cô trong ngực: “Vi Vi... nhớ kỹ, hôm nay là 21 tháng 9.”

Cả người cô mềm oặt. Anh ôm cô vào trong lòng thật chặt, mạnh mẽ hôn.

Ngày 21 tháng 9, sinh nhật của anh...

Còn có cả... ngày kỉ niệm thoát xử.

Kim giờ, kim phút, kim giây... “tíc tíc tíc tíc” đồng loạt chạy về hướng 12 giờ nằm chính giữa hồng tâm...

Chương 395: Tập tranh manga (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nói: “Bảo bối, anh đến đây.”

“Ting — — ting — — ting — —” Bên ngoài, tiếng chuông nặng nề điểm đủ mười hai tiếng.

Diệp Đình đã nhận được lễ vật tình yêu, mà anh thích nhất kể từ lúc sinh ra đến giờ, khiến cả đời này của anh khó có thể nào quên được...

Trên cổ tay Lăng Vi, chiếc kim giờ xinh đẹp như vì sao trên biển xanh, cũng tíc tíc chạy đến con số 12.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng khuyết nửa vòng, khẽ trốn phía sau tầng mây. Ngoài cửa, mấy con người quấy rối kia, cũng đã vờn vai đi về ngủ rồi.

Buổi sáng hôm sau, hơn sáu giờ, Lăng Vi cơ hồ muốn khóc rồi, bàn tay nhỏ bé đẩy anh ra.

“Không muốn nữa đâu, cánh tay nhức mỏi, chân rã rời, eo thì đau. Em thật sự rất mệt...” Cô lui về phía sau, nhưng lại bị ‘nghiền ép’ thêm một lần.

Trên bức tranh vải sơn dầu vẽ nhân vật manga rất lớn kia, một mảnh hỗn độn, cả căn phòng trống rỗng đều là cảnh tượng kiều diễm.

Lăng Vi ôm lấy tác phẩm cô cực lực khổ sở vẽ ra khóc lóc: “Vẫn may chưa tô màu... nếu không bây giờ cả người em đã trở thành hồ ly nhuộm màu sắc sỡ rồi...”

Liên tiếp ba ngày liền, Lăng Vi cũng không rời khỏi cửa biệt thự. Thời gian thực tập lúc đầu đã hết, phải về nước báo cáo, cũng bị Diệp Đình mạnh mẽ đè ép xuống.

Hừ — — có quyền thì giỏi lắm đấy! Lăng Vi quyết định xoay người làm chủ, tự mua vé về nước!

Kết quả, lại phát hiện ra không thấy chứng minh thư đâu...

Mấy người Tần Sinh, Quân Dương không biết xấu hổ kia, kéo dài mãi không chịu đi. Ngày ngày cứ lượn qua lượn lại chỗ nhà họ muốn tạm biệt hai người. Lăng Vi sắp sửa bị Diệp Đình dày vò đến nát luôn rồi. Vết máu trên bức tranh vải, anh nói anh muốn cắt đi... làm kỷ niệm.

Lăng Vi thực sự rất muốn chết quách đi!

Mấy ngày nay, tài liệu vẽ tranh thực tế cũng tích được không ít... các loại tư thế ... đáng phải che mặt gì gì kia.

Diệp Đình đi làm rồi, Lăng Vi ở nhà dọn dẹp lại hành lý, đến chạng vạng tối, trong vườn hoa, cô ngồi bên cạnh khóm hoa, gió ẩm đang thổi nhẹ nhẹ.

Cô vừa cười vừa vé lên trang giấy, muốn bù lại cho anh một món quà sinh nhật? Lại cần phải đặc biệt, đúng thứ anh thích nữa.

Ngắm nghĩ một chút... trong đầu lại là cảnh tượng thân mật tối hôm

qua.

Cô mặt đỏ tim đập, trong đầu đều là dáng vẻ đẹp trai lưng đấm mồ hôi của Diệp Đình.

Cây bút lông trong tay khẽ động, cô bật cười...

“Hắn là nên vẽ ra những bức họa này, làm quà sinh nhật tặng anh! Đúng rồi!”

Ha ha... Lăng Vi đỏ mặt nhìn những bức tranh nhỏ lẻ tẻ. Cô vừa vẽ một bức manga nhỏ, vừa cười.

Đây chính là thời điểm mà nam chính và nữ chính ‘giao chiến’ lần đầu tiên, ngày nào nam chính cũng chuẩn bị cho nữ chính những bức tranh người lớn mô tả chiến tích anh dũng của mình, kết quả... mới mười mấy phút đã liền ‘kết thúc’.

Lăng Vi cười rút gân... ‘Nam chính’ cứ nghĩ mình thiên phú dị bẩm, bất kể ở phương diện nào cũng đều hơn hẳn người khác một bậc. Nhất là người ngày nào cũng rèn luyện như anh ta, nhất định ‘thời gian’ có thể dài hơn bất kỳ người đàn ông nào khác, nhưng kết quả, thực tế tàn khốc đã cho anh ta biết rằng, bất kỳ người đàn ông nào trong tình huống lần đầu tiên không kịp thích ứng với loại cảm giác đó cũng đều... ngán ngùi như vậy! Trong nháy mắt, vai nam chính liền có cảm giác bị hiện thực vả thẳng mặt.

Trang thứ hai, nam chính kinh ngạc trong chốc lát, nhưng vẫn không nổi giận, lập tức lao vào cuộc chiến mới. Tiếp theo nữa, cũng chính là mấy chục vạn bức tranh người lớn khó miêu tả!

Chương 396: Tập tranh manga

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trang thứ ba mươi lăm... ‘vai nam chính’ thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên sức chiến đấu của anh ta vẫn rất mạnh mẽ! Đồng hồ báo thức đang chỉ: Sáu giờ sáng, ha ha... lần đầu tiên chỉ là ngoài ý muốn mà thôi... cảm giác kia thật sự quá diệu kỳ, anh ta vẫn còn chưa kịp thích ứng mà thôi.

Chạng vạng tối, lúc Diệp Đình trở về, chỉ thấy bóng dáng kiều diễm của cô hòa vào trong nắng chiều.

Tròng mắt đen sâu thẳm của anh trong nháy mắt được điểm sáng, đôi con ngươi đen nhánh giống như hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Anh bước nhanh đến gần, nhưng bước chân lại rất khẽ, Lăng Vi đang tập trung tinh thần vẽ tranh, căn bản không hề nhận ra có người tiến lại gần.

Thân hình cao lớn của Diệp Đình đứng lại ngay sau lưng cô.

Thấy cô đang vô cùng nghiêm túc vẽ tranh, anh cũng không quấy rầy, đôi ngươi đen từ từ chuyển sang giấy vẽ của cô.

Sau đó, ngọn lửa trong đôi ngươi đỏ của Diệp Đình lại đột ngột phun trào!

Ha... cô vợ nhỏ này của anh, đang vẽ cái gì thế này?

Ánh mắt của Diệp Đình thiếu chút nữa bị hút hẳn vào trong đó — —

Hai người bọn họ, cứ như vậy, một người nghiêm chỉnh ngồi vẽ tranh, một người khác lại nghiêm túc mở to mắt xem tranh.

Cho đến khi, Lôi Đình phía sau lưng Diệp Đình gọi một tiếng: “Đình ca! Chị dâu! Ăn cơm thôi — —”

“Hả — —” Lăng Vi vốn đang chột dạ, đột nhiên nghe thấy có người gọi, tay cô run lên một cái, cả xấp tranh vẽ lật úp rơi xuống đất.

Lôi Đình đang đi về phía bên này, thấy tranh vẽ rơi đầy đất, cô liền theo bản năng nhìn xuống.

Lăng Vi ORZ, hận không thể tìm được kẻ hờ nào đó chui xuống... Diệp Đình đã về từ lúc nào?

Anh đã nhìn thấy tất cả rồi sao?

Anh thấy hết rồi thì cũng không sao... nhưng nếu như Lôi Đình nhìn thấy... má ơi! Vậy thì có khác nào toàn bộ thế giới này đều nhìn thấy, đúng không?

Lăng Vi nghĩ cũng không dám nghĩ!

Ngay tức khắc, Lăng Vi chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách đi.

Ngay khi tầm mắt Lôi Đình đang chuyển hướng sang chỗ mấy tờ giấy vẽ trên mặt đất, Diệp Đình đột nhiên bước sang nửa bước đến bên cạnh Lôi Đình, chặn lại tầm mắt Lôi Đình. Giọng nói bình tĩnh của Diệp Đình vang lên: “Mấy đứa ăn trước đi, anh và chị dâu mấy đứa có chuyện cần nói!”

Lôi Đình hoảng sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn Diệp Đình: “Hai người cãi nhau?” Sắc mặt Đình ca lạnh lùng, giọng nói trầm thấp, trong giọng nói đó của anh rõ ràng mang theo một tia không vui! Lôi Đình vội vàng gật đầu một cái, xoay người rời đi.

“Anh về lúc nào vậy?” giọng nói Lăng Vi vô cùng dễ nghe, giống như trăm con chim cùng ca hát, nhưng trong giọng nói rõ ràng lộ ra một chút quở trách.

Diệp Đình cố ý không lên tiếng, muốn khiến cô cuống lên.

Anh thích nhìn dáng vẻ cuống cuồng, giậm chân của cô.

Tầm mắt anh từ từ rơi xuống đất, nhìn mấy bức tranh vẽ kia, sắc mặt lạnh lùng của anh cũng dần dần hòa hoãn hơn chút.

Ngay cả trong đôi mắt đen thẳm cũng mang theo một tia ôn nhu.

Anh khom người, ngồi xuống, nhặt từng bức tranh vẽ trên đất lên, sau đó xếp theo đúng số thứ tự.

“Hử...” Anh nhìn bức đầu tiên, sắc mặt đen lại.

Lật tới bức thứ hai, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút.

Lại lật tới bức thứ ba, ánh lửa trong con ngươi lại tiếp tục sáng rực.

Sau đó, đến bức thứ ba mươi lăm, cảm xúc anh cố gắng kìm nén cũng có chút xao động! Hô hấp hơi loạn, con đường hoang dã thế này... anh thích!

Anh ngược mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng của

Lăng Vi, cô đang dùng hai tay che miệng, tóc mai khẽ bay trên ráng mây hồng, thật sự có thể chết người! Đôi người của cô sáng trog như ánh sao, đang nhìn anh đầy ngỡ ngàng.

Diệp Đình đột nhiên vươn tay, bá đạo ôm ngang người cô, anh bước từng bước qua cửa biệt thự, từng bước đi lên cầu thang, từng bước một trở về phòng.

Sau đó, cửa phòng liền đóng kín, khóa trái, nhanh chóng thoát hết quần áo của cô, tiếp tục cho cô thêm tài liệu thực tế...

Sau khi mấy người quấy rối kia rời đi, Diệp Đình càng cường thế ngang ngược ‘mang’ cô đi khắp nơi, phòng thể dục, phòng sách, chỗ nào cũng thử được.

Chạng vạng tối, Diệp Đình ôm Lăng Vi đi dạo trong vườn hoa, hai người cùng đi phía dưới những tán cây xếp thành hàng, nhìn từ phía xa trông giống như một con chim khổng tước đang xòe rộng đôi cánh. Sắc trời và sắc nước hòa trộn với nhau một cách hoàn mỹ, phảng phất như anh và giai nhân trong ngực là cô.

Lăng Vi nhìn cảnh tượng xinh đẹp trời nước giao nhau, đột nhiên dựa sát hơn vào ngực anh, nũng nịu cọ cọ: “Thật đau...”

“Vết thương vẫn còn chưa khỏi sao?” Diệp Đình xoa xoa tóc cô, khuôn mặt đầy đau lòng.

Lăng Vi giơ tay lên đập anh: “Không phải đau chân...”

“...” Diệp Đình vươn tay kéo cô vào trong ngực, cầm đặt lên trán cô: “Thật xin lỗi, đã khiến em mệt mỏi rồi.”

Lăng Vi che mặt: “Vậy mai em có thể xin nghỉ được không?”

Chương 397: Thế giới hai người? Hay là nuôi một bánh bao nhỏ nhỉ? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ôm cô ngồi trên ghế dài: “Cũng được, ngày mai cho em nghỉ nửa ngày.”

Lăng Vi thiếu chút nữa quỳ luôn: “Tạ Hoàng Thượng khai ân!” Cô cắn môi, vô cùng bi phần lay lay bả vai anh: “Hoàng Thượng! Người thật sự chia đều mưa móc! Một mình thần thiếp không thể ứng phó nổi ah!”

Diệp Đình bình tĩnh cười: “Phu nhân chớ sợ, sau này sẽ thích ngay thôi.”

Lăng Vi ngửa mặt lên trời, lệ rơi ròn ròn không còn lời nào để nói... Người và máy thật sự không giống nhau đâu mà! Lần đầu tiên cô có cảm giác sức chịu đựng kéo dài và động lực mạnh mẽ là một thứ vô cùng đáng sợ, huhu — —

Mấy người rời khỏi nhà Diệp Đình, trong nháy mắt liền cảm thấy không thể yêu thương... Chị dâu khiến Đình ca chìm mê, ngày nào cũng muốn làm chú rể, đã mấy ngày không lâm triều rồi a~!

Trong phút chốc Diệp Đình đã biến thành hình tượng một hôn quân...

Diệp Đình lại không hề lo lắng chút nào đến tình hình công ty, bởi vì

trong công ty, ai ai cũng tận tụy với công việc của mình, căn bản sẽ không để xảy ra chuyện lớn gì cả.

Gần đây anh tận lực không mở rộng, cho nên, có thể nhàn nhã bồi vợ ăn, uống, vui chơi...

Việc nhà mà hiện giờ Diệp Đình thích làm nhất chính là... tắm cho vợ.

Loại vận động thích nhất chính là... khụ khụ, không nói cho các người biết đâu!

Điều thứ sáu theo đuổi vợ yêu: Dải tai ba xã vô cùng miễn cảm.

Lăng Vi vẫn còn đang vui vẻ vì xin ‘nghỉ’ được nửa ngày kia, kết quả cô phát hiện ra... cô thật sự vô cùng ngốc nghếch! Bởi vì... buổi sáng ngày hôm sau phải ngồi máy bay về nước... vừa đúng nửa ngày! Lăng phí một cách vô ích cơ hội xin nghỉ đó rồi! Huhu, một tháng chỉ có thể xin nghỉ ba lần, anh không biết mệt mỏi sao hả?

Cô vừa vẽ tranh, vừa chu mỏ chọc chọc tờ giấy vẽ.

Diệp Đình mở hội nghị qua video, liếc mắt sang chỗ cô một cái: “Sao nào? Diệp đại nhân lạnh nhạt em nửa ngày? Nên em liền thấy ‘không chịu nổi’ hả?”

“Hự — —” Lăng Vi hộc máu trực tiếp! “Diệp đại nhân! Cầu ngài cứ tiếp tục lạnh nhạt em đi!”

Là đài truyền hình nào nói chứ? Lại nói là đại tổng tài của Đình Phong Quốc Tế cao lãnh cuồng phách? Bây giờ truyền thông cũng không hề đáng tin một chút nào! Tất cả tin tức đều là giả! Hàng này rõ ràng chính là Cầm, Thú!

Đầu Lăng Vi đang loạn mòng mòng, bỗng nhiên thấy Lôi Đình cầm đến một quyển sách vẽ trẻ con. “Chị dâu, chị dâu, chị mau nhìn, mấy đứa nhỏ này dễ thương quá đi mất!” Lôi Đình chỉ vào mấy đứa bé phấn điêu ngọc mài, ánh mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mĩm.

“Chị dâu, chị dâu, chị nhìn này, thật sự rất muốn bóp bóp véo véo mấy đứa nha, đáng yêu quá thể ấy!

Lăng Vi ngẩng đầu, chớp mắt với cô một cái: “Em thích trẻ con hả?”

“Đúng nha!” Khuôn mặt Lôi Đình đầy hưng phấn, cô nháy mắt cười với Lăng Vi, ý tứ đó chính là, chị dâu, chị biết em muốn nói gì đúng không?

Lăng Vi toét miệng cười với cô, tỏ vẻ cô hiểu mà.

Lôi Đình cũng cười toét miệng với cô.

Sau đó, liền nghe thấy Lăng Vi nói: “Em thích, thì có thể tự mình sinh một đứa nà.”

“Hự——” Lôi Đình hộc máu: “Chị dâu, chị trở nên hư hỏng rồi!”

Lăng Vi vô tội nói: “Chị vẫn luôn hư hỏng như vậy mà...”

Lôi Đình chỉ cảm thấy đầu gối như trúng một mũi tên —— cô nhìn về phía Diệp Đình: “Anh, hai người không định có một đứa nhỏ sao?”

Tầm mắt Diệp Đình cũng không hề ngẩng lên, đột nhiên hỏi một câu: “Mấy ngày trước không thu thập mấy đứa, lại bắt đầu đặc ý rồi đấy hả, đúng không?”

“Á! Em không nghe thấy gì hết!” Lôi Đình bị sợ thét lên một tiếng:
“Cộp cộp cộp” trên đôi giày cao gót chạy đi.

Chương 398: Thế giới hai người? Hay là nuôi một bánh bao nhỏ nhỉ? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bàn tay nhỏ bé của Lăng Vi chống cằm, nhìn về phía Diệp Đình: “Anh muốn đứa nhỏ không?”

Diệp Đình từ tốn ngược mắt lên nhìn cô: “Thế giới hai người còn chơi chưa đủ, muốn đứa nhỏ làm gì?”

Đúng lúc này, liền nghe thấy trong loa phát thanh của máy bay phát một ca khúc: “Cục cưng nhỏ bé, mau mau ra đời nhé, mong đợi đến ngày con gọi ba một tiếng papa. Giống như ba? Hay là giống mẹ con? Ba muốn thơm con một cái...”

Chỉ chốc lát sau, lại phát tiếp một đoạn: “Thơm thơm cục cưng nhỏ bé của ba, ba muốn vượt qua đại dương rộng lớn, hái sao làm đồ chơi cho con, ba muốn đích thân chạm đến vàng trắng kia, viết tên con lên đó...”

Lăng Vi: “...”

Diệp Đình: “...”

Thật đúng là Hoàng Thượng còn chưa gấp, mà Thái Giám đã loạn hết cả lên!

Suốt cả đoạn đường, đủ loại nhạc thiếu nhi được lên sóng!

Cái gì mà “Thỏ con ngoan ngoãn”: “Hai con thỏ lần con”, rồi thì “Ba con gấu”... “Vịt con nhỏ”: “Ga trống lớn” cơ chứ!

Bài khiến cho Lăng Vi cảm thấy buồn cười nhất vẫn là: “Con chuột nhỏ ở nông thôn”... Đặc biệt là đoạn con chuột nói: Lối mòn trong thành quá sâu, ta phải trở về nông thôn thôi...

Lăng Vi chụm hai tay trong ngực Diệp Đình, Diệp Đình cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Hai ngày nay được ‘tưới bón’ đầy đủ khiến giữa đôi mày cô mang một vẻ đẹp vũ mị đầy ý xuân của phụ nữ, còn phần nộn say lòng người hơn cả trước kia.

Cô ngẩng đầu, khẽ cắn bên tai anh: “Anh thật sự không muốn đưa nhỏ sao? Chúng mình không hề dùng biện pháp tránh thai nào.”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm một lúc, đột nhiên cong môi cười: “Em đang ám chỉ anh cái gì?” Vừa nói, liền cầm bàn tay nhỏ của Lăng Vi đặt lên trên khóa đai lưng. Lăng Vi vừa khẽ kéo khóa của anh xuống, vừa sợ hãi nói: “Không phải đã nói là cho nghỉ nửa ngày rồi sao?”

Diệp Đình nghiêm túc gật đầu: “Nửa ngày đã hết.”

Lăng Vi nhìn đồng hồ đeo tay: 12 giờ 01 phút...

“Anh không mệt mỏi sao?” Lăng Vi cũng không phải không muốn làm, nhưng đàn ông dù có mạnh hơn nữa, cũng không thể gieo họa như vậy mà! Cô run run nói: “Có phải anh bứt rứt quá lâu rồi, lâu chưa được lái xe, nên vừa lái một cái đã không phanh lại được?”

Diệp Đình kéo cô ngồi lên đùi mình, vén váy cô lên. Anh vươn tay nhấn chiếc điều khiển từ xa để đóng cửa khoang lái: “Em nhìn ra cửa

sổ đi.” Bên ngoài có rất nhiều mây trắng, thật xinh đẹp! Đang xúc động, đột nhiên — — “Á...” một tiếng. Cái anh chàng bại hoại này! Đôi tay nhỏ của Lăng Vi chống lên khung cửa sổ, chập chùng lên xuống giống như máy bay xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây. Chỉ chốc lát sau trên cửa sổ đã có thêm một lớp hơi thở mờ mờ... Diệp Đình nắm lấy đôi tay nhỏ của cô, đè trên cửa sổ, in lên đó một cái dấu hình bàn tay.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ... ngày nào cũng bá như vậy, muốn không nghi ngờ thì cũng không đúng với số khí lực mà Diệp Đình bỏ ra...

Vẫn may, trong khoang máy bay này có phòng tắm, Lăng Vi đột nhiên nghĩ đến: Vốn dĩ không phải là chiếc máy bay này, nhưng Diệp Đình lại đột nhiên đổi chủ ý... chẳng lẽ là? Anh chàng này... đã sớm có chủ ý đánh dã chiến?

Lăng Vi đến quỳ lạy với sức chiến đấu của ông xã Diệp luôn rồi. Chiếc máy bay từ từ hạ xuống đất, kết quả bị một màn trước mắt này gây kinh hãi!

Ngoài dự liệu của Lăng Vi... con gái Chu Vân của Vương Hân Bình, lại trở nên nổi tiếng rồi!

Trong nước, liên tục đều là quảng cáo của Chu Vân, nước gội đầu, kem đánh răng, rồi đồ trang điểm, quần áo... khắp nơi đều có thể nhìn thấy phim điện ảnh của cô ta, còn có cả tin tức phỏng vấn, rồi trên các tấm bảng quảng cáo đều có dán áp phích hình cô ta.

Nghệ danh của Chu Vân, cũng đổi luôn thành Chu Chỉ Vân.

Lăng Vi thật sự không nghĩ đến... cô em họ này của cô đúng là hot thật! Hot đến nửa bầu trời luôn rồi!!!

Đương nhiên, muốn trở nên nổi tiếng trong cái vòng luẩn quẩn này cũng không phải dễ dàng như vậy, phải có người nâng đỡ mới được. Chu Vân không biết diễn xuất, lại không biết ca hát, làm sao cô ta nổi tiếng được?

Không biết Chu Vân dựa dẫm vào ai? Ai lại nâng đỡ cô ta vậy nhỉ?

Lăng Vi nhìn chằm chằm vào Chu Vân trong màn ảnh...

Chỉ cảm thấy... gương mặt này có chút xa lạ, có thể thấy được Chu Vân đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Trước kia Chu Vân cũng không được coi là xinh đẹp, thế nhưng sau khi nâng mũi, cắt khóe mắt, gọt cằm, gọt mỏng môi, quả thật giống như biến thành một người khác hẳn, mọi người cá nhân bắn tung bốn phía, diễm quang ngời ngời.

Dường như Lăng Vi cũng không nhớ nổi dáng vẻ ban đầu của cô ta...

Trở về biệt thự, Lăng Vi đi gặp Lăng Trí. Cô muốn tìm ông ta để xác nhận một chuyện.

Chương 399: Chỉ có mình ông ấy là không thể đánh! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Phu nhân, cô đã về rồi!”

Lăng Vi đi đến bên ngoài căn nhà gỗ của Lăng Trí, Tiểu Thiển đang cắt tỉa cây liền bỏ cây kéo trong tay xuống.

Lăng Vi hỏi cô bé: “Chú tôi đâu?”

Tiểu Thiển đứng dậy, cung kính nói: “Phu nhân, Lăng lão tiên sinh đã đi gặp con trai con gái ông ấy, có lẽ buổi tối sẽ trở về, có cần gọi điện thoại cho ông ấy không ạ?”

Lăng Vi hỏi cô bé: “Chú tôi vẫn thường xuyên đi gặp Lăng Vân sao?”

Tiểu Thiển suy nghĩ một chút rồi nói: “Trước đây thì không, hai ngày hôm nay thì ngày nào cũng đi. Nhưng... lần nào lúc về cũng đều không vui.”

Lăng Vi hơi nhướn mày: “Không vui?”

“Vâng...”

Tiểu Thiển hơi ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Tối hôm qua, Lăng lão tiên sinh nói mơ, vừa nói vừa khóc, còn nói... đời trước ông ấy đã tạo nghiệt cái gì, mà sinh ra một đứa con gái như vậy, cưới phải một người vợ như vậy. Câu nói mơ đó cũng đứt quãng, đại khái là nói

con gái ông ấy mắng chửi một tràng dài, hung hăng nhục mạ ông ấy.”

Ánh mắt Lăng Vi trở nên sắc bén, hỏi: “Cụ thể ông ấy đã nói thế nào?”

“Hình như là... con gái ông ấy mắng ông vô dụng, là một phế vật... là một lão bất tử...” Tiểu Thiển vừa nói, vừa liếc trộm sắc mặt Lăng Vi, thấy khuôn mặt cô âm trầm, liền ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa.

“Phu nhân...”

Lăng Vi sững sờ rất lâu, Tiểu Thiển mới yếu ớt gọi cô một tiếng.

Lăng Vi lại hỏi: “Ông ấy còn nói gì nữa?”

Tiểu Thiển lại nghĩ một chút: “Hai hôm nay, Lăng lão tiên sinh ngủ không ngon giấc chút nào, thường xuyên nằm mơ rồi thỉnh thoảng lại kêu: “Có phải là bà làm hay không? Bà nói đi! Có phải là bà làm hay không hả?”

Tiểu Thiển dè dặt nhìn Lăng Vi, Lăng Vi suy tư chốc lát, rồi lên tiếng: “Không sao, bây giờ tôi đi tìm chú, cô cứ làm việc đi.”

Lăng Vi rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, lên internet tra một ít tư liệu gần đây của Chu Vân.

Tài liệu trên internet liên quan đến Chu Vân có rất nhiều, hóa ra bây giờ cô ta đang dựa dẫm vào một gã nhà giàu — — Lục Thiên Minh!

Tấm ảnh của Lục Thiên Minh, vô cùng anh tuấn!

Trong đầu Lăng Vi nghĩ: “Chu Vân có thể dựa vào một kẻ nhà giàu vừa đẹp trai, lại có tiền như vậy, quả nhiên là rất có thủ đoạn.”

“Chú Vương, bây giờ cháu muốn đi đến đây một chút.”

Lăng Vi đưa địa chỉ biệt thự của Lục Thiên Minh cho chú Vương xem.

“Vâng, phu nhân.” Lão Vương gạt đầy một cái, lái xe đi về phương hướng biệt thự trên đỉnh núi.

Lăng Vi ngồi trong xe, trong đầu suy ngẫm rất nhiều...

Nếu như chú đi tìm Chu Vân, chắc chắn sẽ bị Chu Vân nhục nhã!

Lăng Vi mở hé mắt, cô phải nghĩ biện pháp dạy dỗ cô ả Chu Vân kia!

Người mà Lăng Vi cô quan tâm, bất kỳ kẻ nào cũng đều không được ức hiếp họ!

Sau đó, mắt Lăng Vi lại hơi híp lại.

Cô nghĩ đến một biện pháp...

Cô mở di động ra, tìm hai nhà truyền thông của Đình Phong Kỳ Hạ, gọi điện thoại cho hai đài truyền thông có sức ảnh hưởng lớn nhất, hiện giờ Chu Vân là một ngôi sao rất nổi tiếng, tin tức cô ta vì dễ gả vào nhà giàu có mà không nhận cha ruột, cũng rất được quan tâm!

Lăng Vi lại thoải mái lấy thân phận phu nhân của Diệp Đình, hai đài truyền thông kia lập tức phái phóng viên bí mật đi theo cô quay chụp.

Giữa đường, cô gặp hai phóng viên kia. “Chào Diệp phu nhân...” Hai phóng viên đó khách khí cúi người chào cô.

Chương 400: Chỉ có mình ông ấy là không thể đánh! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn dĩ, lúc bọn họ tới còn có chút không dám chắc chắn, nhưng nhìn thấy chiếc xe Mercedes-ben cao cấp bản giới hạn này, biển số xe chính là biển số của boss lãnh đạo bọn họ, hai người lập tức tỏ thái độ cung kính.

Lăng Vi gật đầu với họ: “Chào các anh, khổ cực các anh đi một chuyện, thật không phải.”

Hai phóng viên kia vội vàng xua tay: “Phu nhân nói gì vậy chứ, có tin tức quan trọng như thế, cô có thể nhớ đến chúng tôi, đây chính là vinh hạnh của chúng tôi!”

Lăng Vi khẽ gật đầu với họ, sau đó bảo họ lên xe.

Rồi lại nói với chú Vương: “Chú Vương, lát nữa, chú hãy dừng xe ở gần biệt thự thôi, đừng đến quá gần biệt thự của Lục Thiên Minh.”

“Vâng, phu nhân.”

Chỉ một lát, chiếc Mercedes-ben cao cấp đã lái đến gần khu biệt thự.

Lăng Vi mở cửa xe, bước xuống, đi về phương hướng cổng căn biệt thự.

Hai phóng viên kia bước nhanh đuổi theo, nhắm thẳng ống kính máy

quay vào nơi hai người đang tranh cãi.

Ngay trước cổng biệt thự, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mặc trang phục của người giúp việc, khuôn mặt đánh đá trợn trừng mắt mắng Lăng Trí: “Lão già chết tiệt! Thiếu phu nhân nhà chúng tôi nói, bảo ông hãy cút đi càng xa càng tốt! Cô ấy chẳng hề quen biết ông! Ông thích đứng, thì hãy đứng cho xa xa chút! Nhìn cái bộ dạng dờ sống dờ chết của ông kìa, mau đi nhanh đi, cũng đừng có mà chết trước cửa nhà chúng tôi!”

Lăng Trí giận đến mức cả người phát run!

Ông ta nắm chặt nắm đấm, căn răng quát: “Bà mau gọi Lăng Vân, và cả Vương Hân Bình ra đây cho tôi!”

Lúc này, Lăng Vân mở cánh cửa sát ra, cô ta mặc một bộ váy màu đỏ tươi thêu hình hoa đào đầy vui mừng, điểm quang tỏa khắp bốn phía. Đôi mắt rạo rực như ngày xuân, dáng vẻ vui mừng cũng nhiễm lên giữa đôi mày, hiển nhiên là gai đình đang có chuyện vui.

Lăng Trí thấy cô ta bước ra, lập tức chất vấn: “Tiểu Vân, con mau gọi mẹ con ra đây! Ba muốn hỏi cho rõ, anh của ba và cả chị dâu, có phải là do bà ta tìm người hại chết hay không?!”

Bước chân Lăng Vi chợt ngừng lại, chú đến gặp Chu Vân, thật sự là vì chuyện này?

Chu Vân phát tay với người giúp việc, khoe miệng cười khẩy một cái, quét mắt nhìn Lăng Trí, bỗng nhiên cô ta giơ tay lên, đánh bốp một phát vào mặt Lăng Trí!

“Nhanh cút đi! Để cho người khác biết tôi có một ông bố ngồi tù, thì sau này tôi phải lẩn lộn trong giới giải trí này thế nào hả? Ông định để

cho Lục Thiên Minh nhìn tôi bằng ánh mắt thế nào?! Tôi nói cho ông biết, hôm nay là ngày vui đăng ký kết hôn của bọn tôi! Ông đừng có hòng mà phá rối! Mau rút đi — — Lăng Trí! Đừng có để tôi phải sai người đuổi ông đi, ông đã nghe thấy chưa hả?”

Chu Vân vươn tay đẩy người Lăng Trí.

Lúc ở trong tù Lăng Vi đã mắc bệnh phong thấp, đi đứng không được tốt lắm, thiếu chút nữa đã bị cô ta đẩy ngã.

Nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt lửa giận của Lăng Vi bốc lên ngùn ngụt!

Tình cảnh thảm hại của chú hiện giờ, còn không phải là do mẹ con cô ta ban tặng hay sao?! Nếu không phải là mẹ con cô ta, làm sao chú lại phải ngồi tù?!

Cô à Chu Vân bất hiếu đáng phải chịu ngàn đao này, lại dám đẩy bố cô ta! Còn dám chửi rửa bố đẻ của chính mình như thế!

Lăng Vi không thấy được vẻ mặt của Lăng Trí, chỉ thấy thân hình ông đang không ngừng run rẩy.

Chu Vân liếc nhìn Lăng Trí, lại nói: “Lăng Vân là ai? Tôi vốn dĩ chẳng biết. Mở to mắt chó của ông ra mà nhìn! Tôi họ Chu! Mau mau rút cho xa một chút cho tôi, nếu còn không rút, đừng có trách tôi gọi người đến xử lý ông!”

“Lăng Vân! Mày mày — — mày nói cái gì?!” Lăng Vi tức giận đến mức đầu óc cũng choáng váng.

Ông bị lửa giận xộc thẳng vào tim, suýt nữa ói ra một búng máu.

Lăng Vi bước ba bước thành hai, nhanh chóng đến trước mặt Chu Vân, cô dùng một tay giữ chặt cánh tay Chu Vân, tay kia thì nắm chặt lấy cằm cô ta, ‘cộp’ một tiếng, khiến gáy Chu Vân đập thẳng vào cánh cửa sắt phía sau! “Á — —”

“Mày làm gì? Dám đánh thiếu phu nhân — —” Mụ đàn bà giúp việc đứng cách đó không xa nhanh chóng gào lên chói tai, muốn xông lên đánh Lăng Vi!

Vệ sĩ sau lưng Lăng Vi lập tức bước lên trước, chế trụ mụ ta.

Lăng Vi vẫn dùng một tay nắm chặt cằm Chu Vân, tay khác thì vả vào mặt cô ta: “Ngay cả cha ruột của mình mà cũng không nhận, hả? Tôi nói cho cô biết, Chu Vân! Cả đời này của cô, ai cô cũng có thể đánh, chỉ có mình ông ấy là không thể!!”

Chu Vân hét rầm trời: “Lăng Vi con đĩ nhà mày! Mau buông tao ra!” Cô ta dùng sức tránh thoát bàn tay của Lăng Vi, bàn chân ra tức đập vào người Lăng Vi.

Lăng Vi cũng không tránh ra, mà ngoan độc níu lấy tóc cô ả: “bốp bốp” hai tiếng, cô tát thẳng vào mặt cô ta.

Chu Vân hung thần ác sát cào thẳng vào mặt Lăng Vi: “Lăng Vi, con đĩ này! Mày dựa vào cái gì mà dám đánh tao?”

Lăng Vi giữ chặt hai tay của cô ta, mạnh mẽ bẻ gãy hai chiếc móng tay của cô ta.

Chương 401: Đánh nhau! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi biết rằng mấy phương thức như níu tóc, bẻ móng tay này rất không có phong cách, thế nhưng cô thật sự không thể nhịn được nữa!

Cô dùng sức níu chặt lấy tay Chu Vân, hận không thể bẻ gãy hết tất cả móng tay của cô ta! Dám đánh bố đẻ của mình! Lại còn đánh trả cô!

Chu Vân đau đến mức gào khóc thảm thiết, móng tay bên trái đã gãy hết, lại còn chảy thêm một chút máu — — “Người đâu, mau — — mau đến đây!”

“Sao thế hả? Ai đang kêu la om sòm hết lên thế kia?”

Mẹ của Lục Thiên Minh và cha dượng Chu Trọng của Chu Vân đi ra khỏi biệt thự. Trên người mang theo vẻ phú quý, quần áo gọn gàng.

Chu Vân đang giương nanh múa vuốt ngay lập tức liền quay đầu, vẻ mặt khóc lóc uất ức: “Ba...”

Cả người Lăng Trí chấn động mạnh một cái! Cô ta gọi ai là ba hả?

Sau đó liền thấy Chu Vân đẩy Lăng Vi ra, nhào vào trong ngực một người đàn ông mập mạp: “Ba!”

Lăng Vi không dám tin trợn trừng hai mắt, hoàn toàn không dám tin

vào cảnh tượng mà ông nhìn thấy trước mắt!

Lăng Vi thấy vẻ mặt không dám tin của Lăng Trí, trong lòng vô cùng khó chịu. Đến nay mà chú vẫn còn chưa biết Vương Hân Bình đã tái giá, cũng không biết Chu Vân đã đổi sang họ Chu, cô ta đã sớm không còn mang họ Lăng nữa...

Lăng Trí run rẩy, biểu cảm trên mặt không có cách nào hình dung được... không dám tin, trái tim như bị dao cắt, dường như sắp sửa vỡ vụn rồi!

Cả người ông lão đảo, thiếu chút nữa đổ xuống, Lăng Vi vội vàng đỡ lấy ông.

Mẹ của Lục Thiên Minh – Tưởng Lệ hơi cau mày, nhưng không nói gì, hiển nhiên là rất có hàm dưỡng.

Một lúc sau, mới quay đầu nhìn về phía Chu Vân, nhẹ giọng hỏi: “Hai người này là ai?”

Chu Vân thút tha thút thít, nói nhẹ: “Bọn họ là bà con xa của con... tin tức con kết hôn truyền ra ngoài, muốn đến lừa gạt ít tiền... bây giờ người xấu đầy rẫy khắp nơi...”

Chu Vân vẫn đang vui mặt vào cánh tay Tưởng Lệ, khóc thút thít: “Đừng để ý đến bọn họ, đúng giờ phút kết hôn quan trọng của con mà lại đến phá rối, cũng không biết là mang theo cái lòng dạ gì nữa! Hai người này giống như kẻ điên vậy! Nhanh chóng sai người đuổi đi, chúng ta vào nhà thôi ạ.”

Tưởng Lệ cau mày, quay đầu lại.

Cha dượng của Chu Vân thì hừ một tiếng với Lăng Trí.

Vênh mặt hất hàm trợn mắt nhìn Lăng Trí một cái, lại hạ giọng: “Mau đi đi! Già đầu thế kia rồi, mà còn không biết phép tắc gì sao? Người dung đâu đâu tự nhiên đến náo loạn trước nhà trước cửa người ta?! Ông không biết xấu hổ, nhưng mặt mũi tiểu Vân thì phải để đâu đây hả!”

Lăng Vi sửng người, ông còn không biết đối phương là ai, thế nhưng cũng mơ hồ đoán được.

Chu Trọng nhìn bộ dạng ngớ người của Lăng Trí, trong lòng không khỏi dâng lên một trận sáng khoái, giọng điệu lại càng cay nghiệt: “Không coi Lục gia là gì phải không? Cút nhanh lên một chút! Không thấy ngay cả người quét dọn vệ sinh còn không nghèo khổ như ông!”

“Ba — — ba đừng nóng giận. Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta vào thôi.”

Cha dượng của Chu Vân lại hừ lạnh một tiếng: “Nếu thật sự muốn tốt cho con bé, thì đừng có mà đến đây lằng nhằng thêm nữa!” Ông ta đương nhiên biết rõ thân phận của Lăng Trí, thế nhưng ông ta không thể nói ra được, lúc này mà nói ra thì sẽ khiến Lục gia con thường ‘con gái’ ông ta, cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến việc làm ăn.

Chu Vân mời hai người quay về, lúc quay người lại, ánh mắt đầy ác độc lại hung hăng trừng Lăng Vi và Lăng Trí.

Lăng Vi đột nhiên cười lạnh: “Cha dượng đối xử với cô, đúng thật là không tệ...”

Tưởng Lệ đột nhiên quay đầu, lạnh mặt nhìn về phía Lăng Vi: “Cô nói gì?”

Chu Vân đột nhiên kêu lên: “Đừng có mà ở đây nói bậy nói bạ!” Vừa hét, vừa gọi người đến: “Mau đuổi bọn họ ra ngoài cho tôi!”

Ánh mắt hung ác đầy thù hận của cô ta trừng Lăng Vi.

Lăng Vi vẫn đứng nguyên, vô cùng trấn định đối mặt với Chu Vân.

Lăng Vi nhìn cô ta chăm chăm, lạnh giọng nói: “Người đang làm, trời đang nhìn. Cha ruột còn không nhận, sớm muộn gì cô cũng gặp báo ứng!”

Mắt thấy bốn gã đàn ông vạm vỡ sắp sửa xông đến muốn bắt cô, Lăng Vi vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Mau đuổi bọn họ đi cho tôi!”

Hai vệ sĩ bên cạnh Lăng Vi đột nhiên đứng chắn trước mặt cô.

Chương 402: Đánh nhau! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, nhanh chóng tung quyền: “Bụp bụp” hai tiếng đã đấm ngã hai người của Lục gia, lại tiếp nữa, hai chân vung lên đập bay hai kẻ khác.

Hai vệ sĩ này chính là người Diệp Đình phái đến bên cạnh cô, mấy loại nhân vật nhỏ bé như Lục gia này, cho dù có mười người tám người cùng xông lên, nhưng cũng không lại gần được hai người họ.

Chu Vân thật sự muốn giận điên người!

Nhưng cô ta vẫn cố nén lại, trước mặt Lục gia, cô ta muốn giữ vững hình tượng thực nữ nhu mì.

Tướng Lệ đã đi ra, phất tay với mấy bảo vệ muốn xông lên bắt Lăng Vi.

“Cô vừa mới nói cái gì?”

Lăng Vi kêu ngạo hết cỡ, ngay sau đó nhẹ nhàng cười hai tiếng: “Lời hay không nói lần thứ hai!”

Chan mào Tướng Lệ nhú chặt, trong lời nói của cô gái này ẩn chứa hàm ý, hiển nhiên là Chu Vân đã giấu diếm Lục gia chuyện gì đó.

Lăng Vi lại cười đến vui vẻ, đỡ Lăng Trí trở về xe, nghênh ngang rời đi. Cô cũng không tin, sau khi cô nói xong những lời này, mà Lục gia

lại không đi điều tra.

À... thu thập Vương Hân Bình, cũng vừa vắn phá bỏ luôn Chu Vân!

Sau đó lấy Chu Vân ra khai đao! Hai phóng viên kia hưng phấn cầm tài liệu trở về chuẩn bị đăng tin.

Trên xe, Lăng Vi nhìn Lăng Trí, tóc ông đã bạc trắng rất nhiều rồi.

Lăng Vi cầm lấy tay ông, dè dặt hỏi: “Chú, chú biết Vương Hân Bình... đã động tay động chân trong chuyện chiếc xe của ba mẹ con sao?”

Lăng Trí đột nhiên mù mờ: “Ừ... Hôm trước, chú nhìn thấy đoạn video.”

“Là Lý Bằng Phi cho chú?”

Lăng Vi lắc đầu một cái, sắc mặt xám nhợt, cố gắng nén cơn đau tim: “Chuyện này đã truyền khắp một vòng trong những công nhân Long Đăng. Hai ngày nay, có không ít nhân viên kỳ cựu của Long Đăng gọi điện thoại cho chú, nói với chú, con đã gỡ bỏ tội danh cho Lý Bằng Phi. Thế nhưng, chú không nghĩ tới...”

Ông im lặng, thật lâu sau mới tỉnh lại, nói: “Chú không nghĩ đến... ngày ba mẹ con xảy ra chuyện...”

“Chú...” Lăng Vi nắm chặt tay ông: “Vương Hân Bình đã có âm mưu từ trước! Chuyện này không hề liên quan đến chú!”

“Nhưng... dù sao bà ta cũng là vợ chú...” Lăng Vi cúi đầu, hốc mắt đỏ như thiêu đốt: “Nếu như chú không lấy bà ta, anh cả và chị dâu sẽ không bị hại, nếu chú không lấy bà ta, Long Đăng sẽ không phá

sản...”

Lăng Vi hít sâu một hơi: “Chú, chú đã phải trả một cái giá quá lớn rồi!”

Lăng Trí đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, Lăng Vi kiên định nhìn chăm chăm ánh mắt của ông, nói: “Chú, người đã mất rồi đành thôi, người sống thì phải tran trọng! Nhiều năm như vậy, chú đã ngồi tù, đã chịu tội quá nhiều rồi.”

Ánh mắt Lăng Trí đục ngầu, một giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mi.

Lăng Vi ôm lấy ông, nói: “Chú, chú tin rằng kẻ ác sẽ gặp phải ác báo không?”

Lăng Trí lắc đầu: “Không tin... Nếu như có thật, bọn họ sẽ không sống tốt như vậy...”

“Chú...” Lăng Vi nhìn ông chăm chăm, nghiêm túc nói: “Chú, con muốn góp vốn, gây dựng lại Long Đằng, đánh cả một nhà Vương thị kia xuống tận mười tám tầng địa ngục, chú có phản đối không?”

Lăng Trí sững sốt, nhìn cô chòng chọc trong chốc lát.

Lăng Vi thấy cơ mặt ông xoắn lại, ông muốn nói cái gì đó, nhưng lại nhịn xuống. Cuối cùng, gật mạnh đầu một cái: “Tiểu Vi đã trưởng thành rồi, làm những gì con muốn đi, chú già rồi, vô đức vô năng, không giúp con được cái gì.”

Lăng Vi nắm chặt tay ông: “Chú, chú là hậu thuẫn kiên cường nhất của con! Chỉ cần có chú đứng phía sau, thì con sẽ có tất cả lực lượng.”

Lăng Trí xúc động, môi mấp máy, nhưng không nói ra nửa chữ.

Thật lâu sau, Lăng Vi mới hạ thấp giọng nói: “Nếu như chú đồng ý, con có thể giúp chú hẹn gặp anh họ Lăng Tiêu...”

“Con nói.... Cái gì?” Lăng Trí khiếp sợ há to miệng: “Con nói, tiểu Tiêu... tiểu Tiêu nó... còn sống?”

Lăng Vi gật đầu, lúi vúi ra, lấy ra một bức ảnh: “Con đã gặp anh tiểu Tiêu ở quần đảo Aili.”

Lăng Vi run rẩy nhận lấy bức ảnh, nhìn người trong bức ảnh đó, trong nháy mắt lệ đã rơi đầy mặt.

Ông rất hối hận! Ông hận bản thân mình! Ông còn mặt mũi nào mà đi gặp người vợ thuở ban đầu của mình?! Ông còn mặt mũi nào mà đi gặp đứa con trai đã bị ông vứt bỏ?!

Chương 403: Họa không dừng mà tới, tự rước lấy họa — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Trí muốn nói gì đó, nhưng môi vẫn chỉ mấp máp, không kịp được run rẩy...

Ông cứng giọng, nửa chữ cũng không thốt lên được.

...

Chỉ một lát, chiếc xe đã dừng lại trước cổng viện dưỡng bệnh. Lăng Vi đỡ Lăng Trí xuống xe.

Hai người bước vào phòng đàn, chỉ thấy Bill đang kéo violon, anh ta lại một lần nữa kéo bản “Lương Chúc”...

Nước mắt Lăng Trí chảy xuống như mưa.

Cùng ngày gặp được Bill, Diệp Đình liền điều tra ra thân phận thật sự của anh ta, chính là anh họ Lăng Tiêu của cô, Lăng Vi khóc suốt một buổi tối, cuối cùng quyết định dẫn theo anh tiểu Tiêu về nước. Cô không trực tiếp để chú và anh tiểu Tiêu gặp mặt, cô muốn chắc chắn rằng chú thực sự muốn gặp anh ấy, nếu không, cô sợ sẽ bất lợi với bệnh tình của anh tiểu Tiêu.

Lăng Vi khó khăn bước từng bước tới trước mặt Lăng Tiêu, ông khẽ

giơ bàn tay gầy trơ xương ra, chạm nhẹ lên khuôn mặt Lăng Tiêu. Đôi mắt Lăng Tiêu sáng trong, giống hệt mẹ thằng bé, sống mũi cao thẳng lại giống ông... trước ngực có một nốt ruồi đen tròn, ông vẫn thường xuyên nói: “Đứa nhỏ này trong ngực mang theo chí lớn! Tôi không phải lo lắng cho tương lai thằng bé.”

Lăng Trí ôm lấy Lăng Tiêu, nước mắt chảy dọc gò má: “Con trai — — mong con hãy tha thứ cho ba!”

Lăng Trí đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Lăng Tiêu, nước mắt chảy thẳng xuống như mưa. Ông đau lòng khóc thành tiếng, liên tục lặp lại: “Tiểu Tiêu — — mong con hãy tha thứ cho ba!”

Lăng Tiêu đột nhiên hơi sững người, anh ta hoảng sợ nhìn chằm chằm người trước mắt: “Á á — —” cậu bị sợ hãi, liều mạng giãy dụa! Lăng Vi nhanh chóng chạy đến, ôm lấy Lăng Tiêu: “Anh, em là tiểu Vi, anh nhìn em đi.”

Lăng Tiêu quay đầu nhìn cô, ngừng giãy dụa.

Khuôn mặt Lăng Trí đầy vẻ mờ mịt, lúc này ông mới cảm giác được hình như ... đầu óc Lăng Tiêu... không được bình thường lắm.

“Chú...”

Lăng Vi nhìn ông đầy khó xử, kéo ông đứng dậy: “Chú...” Lăng Vi mở miệng hai lần, nhưng vẫn không nói hết câu.

Mọi chuyện mà Lăng Tiêu gặp phải... thật sự khiến cô...

Khó mà mở miệng được!

Lăng Trí run rẩy nhìn Lăng Vi, lại nhìn sang Lăng Tiêu.

Lăng Vi cắn răng, cuối cùng vẫn nói hết những chuyện đã xảy ra cho Lăng Trí. Cô nói Lăng Tiêu đã từng làm việc ở Laroe, thế nhưng... vị hôn thê của tổng tài Laroe bởi vì ghen tị mà thiêu hủy nhà của anh... còn có cả vợ và con gái của anh...

Lăng Trí ôm ngực, đau đến mức hít thở không thông!

Đó là một nỗi đau như thế nào? Tiểu Tiêu đã tận mắt nhìn thấy người vợ thân yêu và con gái của mình đốt cháy đến mức không nhận ra được mặt mũi! Vợ anh vẫn còn trẻ như vậy, đứa nhỏ cũng mới chỉ ba tháng!

Lăng Trí cảm thấy trời đất quay cuồng! Ông lão đảo, té lăn trên sàn.

...

Ở một nơi khác, Chu Vân đang tức giận phùng phùng, giận đến mức lỗ mũi cũng phun khói!

Tường Lệ đột nhiên nhìn chằm chằm Chu Vân, nghiêm túc chất vấn: “Cô hãy mau nói xem, chuyện gì đã xảy ra hả? Cái gì mà cha ruột, rồi cha dựng? Cô còn ngại chưa đủ điều tiếng hay sao?”

“Con không có... Mẹ, là bọn họ nói bậy! Đừng để ý đến hai kẻ điên kia.”

Sắc mặt Tường Lệ không tốt lắm.

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận...” Chu Vân nũng nịu ôm lấy cánh tay Tường Lệ.

Cho dù Tường Lệ có rộng lượng hơn nữa, nhưng cũng không muốn

cưới một đứa con dâu là gái điếm vào cửa!

Suy nghĩ một chút, Lục Thiên Minh đã vì Chu Vân mà suýt chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, Tường Lệ liền giận đến mức không có chỗ phát tiết.

Nói chuyện cũng mang theo gai nhọn: “Thiên Minh nhà chúng tôi lấy cô, phải thay cô chịu bao nhiêu tiếng xấu?! Cô ở trong giới giải trí kia, đã vừa ôm vừa hôn với biết bao gã đàn ông?! Nếu như không phải Thiên Minh quyết tâm không nhận bà mẹ này cũng phải cưới cô, thì hôm nay tôi đã đuổi cô ra khỏi căn nhà này rồi!”

Chu Vân không dám lên tiếng, trên mặt vẫn còn treo nụ cười lấy lòng.

Tường Lệ chán ghét trừng mắt nhìn cô ta.

Nhìn thấy nụ cười dối trá kia của Chu Vân, ngọn lửa trong lồng ngực bà ta lại bốc lên phừng phừng.

Chương 404: Họa không dừng mà tới, tự rước lấy họa — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tường Lệ hất cánh tay cô ta ra, lạnh giọng hỏi: “Vừa nãy cô gái kia nói gì? Cái gì mà cha ruột, cha dượng? Cô mau nói rõ ràng cho tôi.”

Khuôn mặt Chu Vân lập tức biến sắc, ngay cả đôi môi cũng run run.

“Cô ta nói bậy! Mẹ, mẹ đừng nghe hai người điên kia nói linh tinh, bọn họ chỉ toàn nói bậy nói bạ!”

Tường Lệ lạnh giọng: “Tôi thấy bọn họ rất bình thường, đâu có chỗ nào giống người điên?”

Chu Vân ghen hòng, cô ta thật sự không dám nói thật tất cả.

Lục Thiên Minh phục tùng cô ta vô điều kiện, cho nên cũng không điều tra rõ lai lịch của cô ta. Mà ngay từ lúc nhỏ cô ta đã đổi sang họ Chu, tài liệu hồ sơ cũng đều đã sửa lại, người ngoài không tra xét cẩn thận thì căn bản cũng không biết được cái gì. Thế nhưng... nếu thật sự muốn điều tra, dựa vào thủ đoạn của Lục gia, nhất định sẽ điều tra ra được.

Cha ruột cô ta ngồi tù, mẹ ruột tái giá, chuyện cô ta không nhận cha ruột này, nhất định không thể để cho người Lục gia biết được!

Cô ta còn là một diễn viên nhỏ dựa vào đàn ông mà lên chức. Cái thân phận này của cô ta, đã khiến Tường Lệ không ưa gì rồi, nếu như lại tra ra được lý lịch của cô ta nữa...

Hậu quả, có thể tưởng tượng được ngay! Chắc chắn Lục gia sẽ đuổi cô ta ra khỏi cửa.

Bất kể Lục Thiên Minh có đối xử tốt với cô ta thế nào... Lục gia cũng tuyệt đối không chứa chấp được cô ta!

Vẻ mặt Chu Vân đầy thành khẩn: “Mẹ, mẹ đừng tin lời nói bậy bạ của mấy người kia, bây giờ con cũng đang có chút nổi tiếng, chuyện con kết hôn truyền ra ngoài, đương nhiên có người muốn anti. Những người thân này của con, cũng là vì thấy con có danh tiếng, nên muốn đến lừa gạt ít tiền. Con nói không cho, bọn họ liền tỏ ra vô lại.”

Tường Lệ trầm mặt, lạnh giọng nói: “Vẫn còn chưa qua cửa đâu, đừng có ma gọi thân thiết như thế, cứ gọi bác gái là được rồi.”

Chu Vân lại nghẹn họng, âm thầm nghiến chặt răng.

Thế nhưng cô ta vẫn cố cười, cố nhin xuống tất cả. Cô ta dùng giọng điệu nhỏ nhẹ, ôn tồn khuyên nhủ: “Bác gái cũng đừng tức giận vì mấy chuyện không quan trọng này, có gì chúng ta cứ từ từ bàn bạc. Bác gái bớt giận đi ạ, con đi rót cho bác tách trà.”

Khuyên can mãi, cuối cùng mới trấn an được Tường Lệ, Chu Vân rời khỏi phòng khách.

Chu Trọng vẫn chưa đi, ông ta nháy mắt ra dấu với Chu Vân, hai người đi đến phía sau một gốc cây phát tài.

Chu Trọng thấp giọng nói: “Cái lão già cha cô kia, đã sai còn muốn

phá, cô hãy nhanh chóng kết hôn với Thiên Minh đi, không thể để cho bọn họ tới phá hoại!”

Chu Vân liếc mắt nhìn ông ta, hơi có ý khinh bỉ.

Giống như là nói: Còn cần ông nói chắc!

Vừa nãy Chu Vân bị tức giận, lúc này cảm xúc cũng không tốt hơn là bao, trực tiếp không giữ thể diện, nói thẳng: “Những lời như vậy, sau này ít nói ra thì hơn. Cứ trực tiếp làm luôn là được rồi!”

Chu Trọng nhìn cô ta, muốn bỏ quách cô ta cho xong.

Thế nhưng, hiện giờ Chu gia đang muốn mở rộng việc làm ăn, còn phải trông cậy vào Lục Thiên Minh, ông ta nhin.

Cười một tiếng, sau đó nói: “Được, con nhanh đi xem chừng bà già kia, đừng để cho bà ta điều tra ra, sử dụng luôn cái chiêu lừa dối Lục Thiên Minh kia đi.”

Chu Vân không nhin được: “Tưởng Lệ không phải Lục Thiên Minh, bà ta không dễ gạt như vậy! Lục Thiên Minh thích tôi, tôn trọng tôi, tôi không muốn anh ấy điều tra, thì anh ấy cũng sẽ không đi thăm dò! Thế nhưng, mẹ anh ấy lại không thế, nếu làm không tốt, chuyện này chắc chắn sẽ lộ tẩy.”

“Có thể lừa gạt được ngày nào hay ngày đó! Dù sao, hai người cũng sắp sửa kết hôn rồi. Chờ hai đứa kết hôn xong, liệu còn có ai quan tâm đến cha ruột, cha dượng? Hơn nữa, cha dượng thì đã sao? Tôi đối xử với cô, còn tốt hơn cả con gái ruột của mình ấy?”

“Nhanh chóng đi xử lý đi!” Chu Vân cả giận: “Còn không nhanh chóng nghĩ biện pháp giết chết bọn họ! Nói nhảm nhiều lời như vậy cũng

không sợ để người khác nghe thấy sao? Những lời khua môi múa mép này dễ nghe lắm sao?”

Chu Vân dùng sức liếc ông ta một cái.

Trước kia, cô ta vẫn luôn dựa vào lão để kiếm tiền, bây giờ cô ta tìm được núi dựa mới rồi, ngay cả mí mắt cũng không muốn nhìn ông ta lấy một cái.

Nếu không phải muốn bước vào Lục gia, còn cần ông bố này cho thể diện, ngay cả cửa căn biệt thự này cũng không muốn ông ta đặt chân vào!

Chu Trọng hỏi cô ta: “Lăng Trí và Lăng Vi, trực tiếp giết? Hay là bắt trói?”

Chu Vân không nhịn được nói: “Nam trực tiếp giết thẳng, nữ thì tìm người làm nhục!”

Chương 405: Không gì địch nổi yêu thương và bảo vệ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một nơi khác, trong viện dưỡng bệnh, Lăng Trí đột nhiên té xỉu, Lăng Vi nhanh chóng gọi người đỡ ông đến bệnh viện.

Tại góc bệnh viện, một gã đàn ông đang hút thuốc, vẻ mặt hung ác lộ ra một tấm ảnh, mũi dao khoang tròn một vòng trong bức hình đó. Lại nhìn sang Lăng Vi, đối chiếu với tấm hình, nói: “Chính là con bé này, và cả lão già kia, không sai một li! Trông chừng kỹ một chút, tối nay động thủ!”

“Lão đại, bên cạnh con nhóc kia có vệ sĩ! Nhìn dáng vẻ trông hơi khó đối phó...” Lão đại bọn chúng rít một hơi thuốc lá, híp mắt cười một tiếng, lộ ra hai cái kim tiêm: “Đây là thuốc tê.” Sau đó, lại lộ ra hai cây côn điện: “Cho bọn chúng đến một lượt...” mấy tên khác cũng cười ầm lên.

Lão đại bọn chúng thì ném tàn thuốc đi, nhấc một chân dẫm nát: “Người thuê đã nói, hai người kia có thể trói thì trói, không trói được thì cứ trực tiếp giết!”

“Vâng! Lão đại!”

Lúc này Lăng Vi cũng không biết nguy hiểm đang rình rập, cô vẫn ở bệnh viện chăm sóc Lăng Trí, cho đến tận tối Lăng Trí mới tỉnh lại. Hai người đi ra khỏi khu nội trú, Lăng Vi đỡ Lăng Trí đi về phía bãi đỗ xe. Hai vệ sĩ thì đi phía sau. Bãi đỗ xe ở ngay cuối góc bên ngoài

rừng ẩm, đen thui chẳng nhìn rõ thứ gì. Đột nhiên lúc này, có sáu người nhảy đến bên cạnh họ, trong nháy mắt đã vây đám người Lăng Vi vào giữa, ahi vệ sĩ sau lưng Lăng Vi đã sớm cảnh giác, đang muốn ra tay, lại đột nhiên bị tiêm thuốc tê, sau đó: “xẹt xẹt” mấy tiếng, trong nháy mắt đã bị côn điện làm cho choáng váng, trên cánh tay vẫn còn cắm hai bơm tiêm!

“Không được kêu! Không được nhúc nhích! Nếu không bọn mày cũng sẽ giống như họ!” Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy mấy gã đàn ông này hung thần ác sát, trong tay cũng cầm dao sáng choang, có kẻ còn cầm côn điện!

Gã kia hỏi: “Hai người là Lăng Vi và Lăng Trí? Có người mua mạng sống của bọn mày!” Sau khi thấy được biểu tình kinh ngạc của Lăng Vi và Lăng Trí, lập tức vuốt cằm gật đầu, rồi để thủ hạ động thủ.

Lăng Trí đột nhiên chặn trước Lăng Vi: “Các người muốn làm gì?” Ông bảo vệ Lăng Vi: “Có chuyện gì, thì cứ nhắm vào ông già này, đừng có động đến cháu gái tôi!”

Lăng Vi nắm chặt lấy quần áo Lăng Trí! Cô nổi giận! Nhưng vẫn không hề hoảng hốt, trong bóng tối có bao nhiêu người đang bảo vệ cô như thế, nếu như bị mấy kẻ phế vật này cướp đi, Diệp Đình còn không giận đến mức thất khiếu chảy máu hay sao? Chẳng qua cô không nghĩ đến việc chú mình sẽ không màng tính mạng mà lao ra trước mặt bảo vệ cô.

Lăng Vi tỉnh bơ, khẽ ấn vào chiếc nhẫn!

“Con nhóc thôi, mày đang làm gì?” Có kẻ phát hiện ra hành động của Lăng Vi, Lăng Vi vội vàng tỏ ra hoảng sợ, cố ý run giọng nói: “Tôi chẳng làm gì hết? Các người muốn cướp sao? Ở đây tôi có rất nhiều trang sức, tất cả đều cho các người...”

Vừa nói, liền tháo đồ trang sức xuống, sáu gã kia cười lạnh nhìn vào tay cô. “Đây là nhẫn kim cương, vòng tay kim cương, tất cả đều cho các người.” Lăng Vi đột nhiên tháo vòng tay xuống, hoảng sợ đưa ra trước mắt bọn chúng. Cô đảo mắt xung quanh, chỉ thấy tiểu tổ Bạo phong đã mai phục tốt đang lén về phía này. Cô không hoảng loạn, nhưng Lăng Trí lại bị sợ đến rối mù! Ông nghĩ rằng những người đó là đồng bọn với mấy kẻ này, lập tức xoay người ôm chặt Lăng Vi vào trong ngực mình.

Sáu kẻ kia có cảm giác không đúng, lập tức giơ dùi cui điện về phía Lăng Vi, Lăng Trí kinh ngạc thất sắc! Lập tức buông Lăng Vi ra ôm chặt lấy cánh tay gã kia: “Xẹt — —” trong phút chốc, mắt Lăng Trí liền trắng dã, hôn mê bất tỉnh!

Tiểu tổ Bạo phong nhanh chóng đánh ra: “Rầm rầm, bịch bịch” chỉ chốc lát đã quật ngã sáu gã kia.

Lăng Vi nhìn Lăng Trí té xỉu trên mặt đất, trong nháy mắt liền tức giận sắp nổ tung! Đôi mắt cô như phụt ra lửa! Tức giận nhắc chân đạp vào bụng gã đàn ông trên đất: “Dám động đến chú của bà đây!”

“Hự — —”

Cô nhắc chân dùng sức đạp mạnh liên tiếp! Đạp đủ rồi, cô đạp vào mặt gã được gọi là lão đại kia: “Ai sai các người đến? Nói!”

Chương 406: Không gì địch nổi yêu thương và bảo vệ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy kẻ này vẫn mạnh miệng không chịu nói, lúc này gần đó đã có người đến lấy xe, thấy tình cảnh này, liền không dám đến gần, mà xoay người bỏ chạy luôn.

Lăng Vi nghiêm giọng nói: Dẫn đi thẩm vấn!”

Trở lại biệt thự, Lăng Vi đã kìm cơn giận xuống bụng! Chu Xung?! Ông ta dám sai người đến bắt cóc cô? Lăng Vi giận đến muốn đập đổ! Nếu như không có tiểu tổ Bảo phong bảo vệ, hôm nay cô và chú sẽ không thể nào thoát được!

Diệp Đình bước vào phòng khách, chỉ thấy Lăng Vi tự ôm vai mình, ngồi trên sofa hừ hừ. Không khí xung quanh giống như bị đốt cháy, dường như cô đang ngồi giữa hỏa diệm sơn vậy, đỉnh đầu cũng bốc hơi ngùn ngụt.

Lăng Vi sắp sửa nổ tung rồi!

“Sao rồi? Ai chọc em?”

Sắc mặt Diệp Đình trong nháy mắt lạnh xuống, anh ngồi xuống cạnh cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, vươn tay cuốn mấy lọn tóc của cô: “Tóc cũng đã rối hết rồi, ra ngoài đánh nhau hử?”

Lăng Vi tức giận đến mức ánh mắt cũng đỏ lên, đột nhiên trề môi, vẻ

mặt ủy khuất nói: “Tức chết em rồi! Hôm nay có kẻ dám bắt cóc em và chú! Chú em và hai vệ sĩ đều bị dùi cui điện làm cho hôn mê!”

Đôi mắt phượng của Diệp Đình híp lại, gọi Bạo phong đến hỏi rõ tình hình.

Số hai trong Bạo phong – Kim Trạch báo cáo: “Mấy kẻ kia khai là một người tên Chu Xung bỏ tiền thuê bọn chúng.”

Diệp Đình hỏi: “Tại sao không báo cáo với tôi ngay lập tức?”

Kim Trạch nói: “Phu nhân sợ ảnh hưởng đến công việc của ngài, nói... chờ ngài về rồi nói sau.”

“Vết thương của chú em và A Khôn, A Lợi sao rồi anh?”

“Không có gì đáng ngại nữa, đã nghỉ ngơi rồi.”

Diệp Đình phất tay cho họ lui, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo, trong đó mang theo cả sát khí ác liệt. Một lúc sau, anh từ từ ôm Lăng Vi vào ngực, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô: “Chồng em giúp em hả giận? Hay tự em làm?”

Lăng Vi bĩu môi, ủy khuất nói: “Chồng có thể khiến em hả giận, đương nhiên là tốt nhất... Có chồng thương chồng chiều, hạnh phúc biết bao. Chồng em là người tốt nhất thế giới, làm bọn họ tức chết đi!”

Diệp Đình đột nhiên bị cô chọc cười, trong nháy mắt liền cảm thấy nhu tình mật ý dâng trào trong lồng ngực. Nha đầu này biết rõ anh sẽ nhúng tay từ trong tối, nhưng lại càng muốn thoải mái nói ra, để thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông như anh.

Diệp Đình tiến sát gần cô, cầm đặt trên mặt cô, khẽ chà xát: “Thật ra thì, chồng thương em chiều em, còn có một cách thức khác nữa.”

Lăng Vi cũng bị anh chọc cười, làm bộ then thùng hỏi anh: “Ngày nào anh cũng nghĩ đến chuyện này, thật sự không biết mệt sao?”

“Ngày nào tôi cũng nghĩ đến chuyện gì cơ?” Diệp Đình bày ra vẻ mặt vô tội.

Lăng Vi liếc anh: “Bớt làm bộ đi.”

Diệp Đình vươn tay ôm ngang cô lên, giọng nói trầm thấp phun bên tai cô: “Tôi nói chính là giúp em tắm, sau đó đấm bóp cho em, em lại suy nghĩ chuyện xấu nào rồi?”

“Ha — —” Đồ ngốc mới tin anh.

Ha, thấy chưa, thật đúng là bị Lăng Vi đoán trúng rồi! Anh chàng này, nói là tắm cho cô? Vậy mà chính anh cũng cởi sạch quần áo đi vào. Nói là đấm bóp cho cô, nhưng kết quả thì sao, anh chỉ ấn ấn mỗi một chỗ! Lại còn ra vẻ rất có lý, anh nói: “Không phải lần trước tôi đã nói rồi sao? Chờ vết thương của em khỏi, chồng sẽ xoa xoa cho em trở về 36C.”

Lăng Vi nhìn anh: “Không phải anh nói xoa cầm hay sao?”

Diệp Đình liền thật sự xoa cầm cô, cẩn thận nghiên cứu: “Em thật sự muốn chỗ này thành 36?”

Lăng Vi cắn răng đập vào tay anh: “Cút— —”

“Được! Đi thôi... mang em đi cút.” Diệp Đình ôm ngang cô, trầm giọng nói: “Nếu phu nhân đã yêu cầu như thế, vi phu sẽ cố hết sức

thỏa mãn yêu cầu của phu nhân.”

“Phì— —” Nhìn bộ dạng đặc ý của anh kìa, có chỗ nào giống như miễn, cưỡng, hết, sức, cơ chứ?

Chương 407: Diệp boss đã ra tay, còn muốn đường sống sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vi thức dậy từ rất sớm, bởi vì hôm nay cô phải đi báo danh. Cô vừa mới mở mắt ra, đã thấy Diệp Đình một tay chống cằm, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, nhưng ánh mắt lại lơ đãng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nghĩ gì vậy?” Lăng Vi vươn tay ôm anh, nhẹ giọng hỏi: “Đang nghĩ xem đối phó với mấy người họ Chu thế nào sao?”

Diệp Đình ngược mắt nhìn cô: “Cái đó thì cần gì nghĩ?”

Ha... Tự tin gớm ta, thật đúng là tác phong hành động của Diệp thị. Cô không kìm được liền hỏi: “Vậy anh đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ gì mà nghiêm túc như vậy?”

“Tôi đang suy nghĩ...” Diệp Đình ngừng lại, giơ tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô: “Tôi muốn hỏi em, mấy hôm gần đây giày vò em mạnh mẽ như thế, sợ em không thích...”

Phụt... “Sao tự nhiên lại nói đến những thứ này?” Mới sáng ngày ra đã thảo luận loại chuyện này, thật khó xử quá đi! Lăng Vi vùi mặt vào trong chăn.

Diệp Đình kéo chăn ra, thái độ vô cùng nghiêm túc đẩy đẩy bàn tay

nhỏ bé của cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, hỏi: “Em không thích sao?”

Lăng Vi then thùng muốn chết, trợn mắt nhìn anh: “Ai nói? Em nói không thích lúc nào chứ?”

Diệp Đình ra vẻ hiểu rõ gật đầu một cái, quả nhiên là rất thích... Diệp Đình anh là ai cơ chứ, vóc người hoàn mỹ, vợ anh phải thích muốn chết mới đúng! Anh lại đột nhiên nhìn cô chăm chú, thấp giọng nói bên tai: “Tôi nghĩ đến một nơi hay lắm, ngày mai sẽ dẫn em đi.”

“...” Mặt Lăng Vi ngớ người: “Em còn chưa tỉnh ngủ, tất cả những gì mới nói đều là nói mơ...”

Sáng sớm, Chu Vân đã gọi điện cho Chu Xung: “Không phải ông nói đã tìm người đi giải quyết Lăng Vi và Lăng Trí rồi sao? Sao đến giờ vẫn chưa có tin tức? Phía bên kia hành động như thế nào rồi?”

Chu Xung nói: “Mấy người mà hôm qua ba tìm, vẫn còn chưa trả lời. Cũng không biết xử lý đến đâu rồi, bất quá thủ đoạn của mấy kẻ này cũng ác độc lắm, là nhóm đánh thuê nổi danh không từ thủ đoạn. Con yên tâm, có tin tức gì ba sẽ báo.”

“Ông nắm cho chắc vào đấy! Nếu như Lăng Trí lại đến làm loạn, có lẽ bên chỗ tôi cũng không thể trụ nổi!”

Chu Vân đang tính toán xem làm thế nào để xử chết Lăng Trí, đột nhiên thấy một tin tức đang phát trên ti vi.

Đài giải trí Tân Châu thông báo: “Nữ minh tinh Chu Chỉ Vân, vì để gả được vào nhà giàu có mà ngay cả cha ruột cũng không nhận! Còn giận đến mức đánh luôn cả cha ruột! Nói đến chuyện hồi nhỏ của Chu Chỉ Vân, vốn dĩ tên ban đầu là Lăng Vân, cha ruột từng ngồi tù

tám năm. Sau khi cha bị phán ngồi tù, bà mẹ tái giá, Lăng Vân đổi sang họ Chu của cha dượng. Chu Chỉ Vân sắp sửa kết hôn, cha ruột đã mãn hạn tù đến tìm. Vì không muốn bại lộ thân phận, Chu Chỉ Vân đã đánh thẳng vào mặt cha ruột mình, tức giận mắng chửi ông cút đi! Quay mặt lại tỏ vẻ dối trá giả bộ nhu nhược, ôm lấy cái cộc to Lục gia...”

“Bọn tiện nhân này — —” Đôi mắt Chu Vân mở trừng trừng! “Chuyện quái gì lại xảy ra rồi?!” Hôm qua lúc Lăng Vi đến lại còn mang theo cả phóng viên? Cô ta nổi giận phừng phừng! Ngay lập tức gọi điện thoại cho Chu Xung: “Ông mau xem tin tức ngay! Hôm qua con dĩ Lăng Vi kia dẫn theo phóng viên đến! Ông mau đi xử lý cô ta ngay cho tôi, dám đối đầu với bà à! Đúng là không muốn sống nữa!”

Chu Xung lại đột nhiên run run: “Tôi đã tìm mấy kẻ kia, hình như đã xảy ra chuyện gì đó... Mới vừa rồi tôi gọi điện thoại hỏi qua, người nọ đã mắng chửi một trận, còn nói hình như Lăng Vi đã dựa dẫm được vào một nhân vật vô cùng lợi hại, là đại nhân vật mà cho dù chúng ta táng gia bại sản cũng không thể chọc nổi! Gã còn uy hiếp tôi, nói rằng nhanh chóng đi mua quan tài ngay mà nằm vào đó, nếu không sẽ còn chết thảm hại hơn nhiều!”

“Sao lại thế được?” Chu Vân thật sự tức sắp chết rồi: “Có phải ông vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh không hả? Cái đức hạnh của con Lăng Vi kia, cô ta có thể dựa dẫm vào được ai? Tôi ở trong giới giải trí hô mưa gọi gió, tất cả những chuyện trong vòng này tôi đều biết hết! Cho đến giờ vẫn còn chưa từng nghe đến, có nhà giàu nào truyền ra scandal với con ả đề tiện Lăng Vi! Ông mau đi tra ngay cho tôi!”

Các đài truyền hình trên tivi cũng đều phát tin tức cô ta ‘vả mặt Lăng Trí’! Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của cô ta! Thậm chí còn cắt đứt con đường trải đầy hoa hồng của cô ta nữa!

Chu Vân càng nghĩ lại càng tức! “n” một tiếng, hất văng chiếc điều khiển tivi! Pin của nó cũng bị văng hết ra ngoài, không ngừng lăn lông lốc trên mặt đất!

Chương 408: Diệt boss đã ra tay, còn muốn đường sống sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lục Thiên Minh đang bước từ trên tầng xuống cũng nhìn về phía cô ta, anh ta bước vào phòng khách, hai tay chống lên sofa, nhìn vào mặt cô ả: “Sao thế? Ai lại làm bảo bối của anh tức giận thế này?”

Anh ta nhìn vào tivi, bởi vì Chu Vân cũng có chút nổi tiếng, cho nên vô cùng để ý đến tin tức giải trí, sáng nào, cho dù không ăn cơm cũng đều muốn canh chừng trước tivi nhìn không chớp mắt.

Ti vi vẫn còn đang tiếp tục phát tin: “Mời quý vị xem đoạn video sau...”

Đoạn video phát ngay sau đó, chính là video mà cô ta đã tát Lăng Trí, bất kể là câu nói nào của cô ta, cũng đều bị người ta quay trộm!

“Thiên Minh... Có kẻ hãm hại em...” Chu Vân ủy khuất nhào vào ngực Lục Thiên Minh.

Lục Thiên Minh ôm cô ta, an ủi: “Không sao, giao cho anh giải quyết.”

Lục Thiên Minh thật sự rất yêu cô ta, cho dù có biết thân phận thật của cô ta thì cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn, thế nhưng... người nhà anh ta... sẽ phải tốn nhiều công sức lắm đây.

Lục Thiên Minh lập tức gọi điện đến đài truyền hình, tốn không ít tiền để kết nối, sai đối phương phát lại tin tức khác, nói là “Thật ra Chu Vân đang diễn một bộ phim về luân lý gia đình.”

Người nhận điện thoại không biết quan hệ lợi hại trong vấn đề này, liền trót miệng đồng ý ngay trong điện thoại.

Thế nhưng đến buổi chiều, người đó lại gọi điện thoại đến: “Lục thiếu gia! Chuyện này, chúng tôi không thể giúp được!”

“Tại sao?” Lục Thiên Minh là thương nhân khá có tiếng tăm trong nước, loại chuyện nhỏ như thế này, mà cũng không cho anh ta mặt mũi? Anh ta hơi bất ngờ một chút.

“Aizz, Lục thiếu à!” Đối phương vội vàng nói: “Đài truyền hình của chúng tôi thuộc công ti chi nhánh nhỏ của Đĩnh Phong Quốc Tế. Người lên tiếng lần này chính là boss lớn của chúng tôi! Anh có biết người báo chuyện này là ai không? Cô ấy là phu nhân của đại boss đó! Lục tiên sinh, không phải ngài muốn đối địch với Đĩnh Phong Quốc Tế chứ?”

“...” Gân xanh trên trán Lục Thiên Minh giật giật liên hồi.

Đĩnh Phong Quốc Tế?

Đối phương còn nói tiếp: “Ngài là thương nhân tốt, là nhà từ thiện lớn, tôi không muốn hại ngài đâu, thời gian ngắn mà ngài qua lại với Chu Chỉ Vân, người phụ nữ này cũng không hề đơn thuần như ngài nghĩ đâu. Hôm nay tôi nói thật với ngài nhé, trước kia người phụ nữ này đã từng ôm bắp đùi rất nhiều người... chẳng qua cũng không đăng trên mặt nổi mà thôi, ngài không biết bên trong vũng nước này sâu đến thế nào đâu. Hôm nay, nếu thật sự ngài muốn ra mặt thay Chu Chỉ Vân, thì phải qua được cửa ải của Diệp đại boss Diệp Đĩnh

cái đã! Mặc dù ông chủ Diệp luôn khiêm tốn, thế nhưng tin tức có liên quan đến anh ấy cũng không phải không có chút nào. Bên trong nước ta mặc dù chưa truyền ra cái gì, thế nhưng câu chuyện ân ái của Diệp tiên sinh và Diệp phu nhân tại quần đảo Aili cũng đã truyền khắp phố lớn hẻm nhỏ. Không tin ngài hãy mau lên mạng mà xem. Lời cũng chỉ có thể nói đến đây được thôi, ngài suy nghĩ lại đi nhé.”

Cúp điện thoại, trongd đầu Lục Thiên Minh giờ chỉ còn lại phong vân bão nổi!

Chu Chỉ Vân là một minh tinh, tài liệu scandal của cô ta có cả một đống, thế nhưng Lục Thiên Minh cũng không phải rất để ý đến tin tức trước kia của cô ta làm gì.

Nhưng mà, lần này... người muốn chinh Chu Chỉ Vân lại chính là Đĩnh Phong Quốc Tế!

Diệp Đình!

Cái tên này như sấm dội bên tai! Trên thế giới này liệu có mấy người chưa từng nghe đến tên Diệp Đình?! Thương nhân thế hệ trẻ hiện giờ, có ai không coi Diệp Đình là mục tiêu phấn đấu cơ chứ?

Thậm chí, anh ta đã từng coi Diệp Đình là động lực giúp anh ta tiến về phía trước.

Lục Thiên Minh ngàn vạn lần không ngờ đến... người muốn lôi Chu Chỉ Vân ra ánh sáng, lại chính là phu nhân của Diệp Đình! Lục Thiên Minh vội vội vàng vàng lên mạng, tìm kiếm tin tức về quần đảo Aili. Quả nhiên... phu nhân của Diệp Đình tên là Lăng Vi!

“Anna, mau giúp tôi hẹn gặp Diệp tiên sinh Diệp Đình của Đĩnh Phong Quốc Tế. Chờ bao lâu cũng không sao, cố gắng hẹn bằng

được!!”

Chương 409: Ai khiến vợ tôi không vui, tôi khiến người đó không vui hơn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Gặp Diệp Đình? Lục Thiên Minh không có bất kỳ hy vọng nào.

Nhưng không nghĩ đến, xế chiều, Lục Thiên Minh đột nhiên nhận được điện thoại của trợ lý Diệp Đình, nói Diệp tiên sinh bằng lòng gặp anh ta.

Lục Thiên Minh đặc biệt hưng phấn!

Diệp Đình bằng lòng gặp anh ta! Chuyện này thật sự quá ngạc nhiên!

Trong giới, mặc dù anh ta cũng rất nổi danh, nhưng đối với Diệp Đình, anh ta bất quá chỉ là một hạt đậu nhỏ mà thôi!

Hơn nữa, Diệp tiên sinh bằng lòng gặp anh ta, nói rõ chuyện của Chu Chỉ Vân này... còn có cơ hội chuyển biến.

Lục Thiên Minh cố ý mặc âu phục màu đen trang trọng, thắt cà vạt, cài kẹp cà vạt, lại cố ý bảo thợ trang điểm thiết kế cho một kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái.

Tóc chải không một chút cầu thả, giày da lau đến mức không một hạt bụi.

Lục Thiên Minh bận rộn cả giờ trước gương mới xử lý ổn thỏa tất cả, anh ta nhìn thời gian một chút, cách thời gian gặp mặt còn một giờ.

Vốn không cần đi sớm như vậy, nhưng anh ta lo lắng bị tắc đường.

Ở nhà cũng không ngồi yên được, vì vậy liền ra khỏi cửa thật sớm.

Khi đi đến sân golf Diệp Đình chọn, Lục Thiên Minh đi đến quầy phục vụ hỏi. Nhân viên phục vụ nói: “Diệp tiên sinh vẫn chưa đến, ngài đến phòng nghỉ ngơi chờ một lát.”

Lục Thiên Minh lo lắng bất an ngồi ở phòng nghỉ ngơi chờ.

Nửa giờ sau, theo thời gian đã ước định, Lục Thiên Minh nhìn thấy Diệp Đình xuất hiện! Diệp Đình thật sự chói mắt hơn nhiều so với trên tạp chí. Anh ta tràn khí mạnh mẽ, ánh mắt sáng chói! Cái loại tự tin đó, không cần dùng ngôn ngữ, không cần dùng biểu tình, chỉ cần đứng yên như vậy liền có thể ép người khác thở không thông.

Người quen biết Diệp Đình đều biết, Diệp Đình làm người khiêm tốn, tin tức đặc biệt ít.

Nhưng người trong ngành, cơ hồ không có ai không biết Diệp Đình.

Diệp Đình xuất sắc, không chỉ ở điểm anh ta đẹp trai bao nhiêu.

Coi như là một người ái mộ, Lục Hiểu Minh hiểu rõ nhất lịch sự phẫn đấu của Diệp Đình. Diệp Đình làm người bền bỉ, cố gắng, tài hoa và vô cùng trí tuệ! Tất cả chiến tích trong sự nghiệp của Diệp Đình, anh ta có thể đọc thuộc lòng trôi chảy.

Lúc này, Diệp Đình mặc một chiếc sơ mi màu trắng quần dài màu kem bình thường. Cả người nhìn trong vô cùng huu nhân, tùy ý và

khoan khoái. Lục Thiên Minh đột nhiên cảm thấy trang phục của mình quá cần trọng...

Lục Thiên Minh khẩn trương đứng lên, bước đến tiếp đón Diệp Đình, anh ta chủ động đưa tay, cung kính nói: “Diệp tiên sinh...vô cùng vinh hạnh có thể gặp được ngài, tôi là Lục Thiên Minh!”

Diệp Đình đứng yên nhìn anh ta, bắt tay với anh ta.

Lục Thiên Minh quá khẩn trương ngay cả tốc độ nói chuyện cũng không tự chủ chậm lại.

Diệp Đình dùng động tác tay “Mời.”

Hai người thay quần áo đi đến sân đánh golf.

Lục Thiên Minh cầm gậy đánh golf, từ đầu đến cuối không mở miệng nói chuyện, anh ta nhìn bãi cỏ xanh biếc, nhìn chân trời xanh thăm thẳm, chỉ cảm thấy dường như bầu trời đủ thấp đè ép anh ta không nói ra lời.

Diệp Đình cũng không có ý định nói chuyện. ‘Bạch’ một tiếng vô cùng có khí chất vung tay, đánh quả cầu màu trắng ra ngoài.

Hai người đánh mười mấy gậy, dần dần loại trừ cảm giác xa lạ, Lục Thiên Minh mới để lộ rõ ý đồ.

“Diệp tiên sinh, thứ lỗi cho tôi lỗ mǎng... tôi lần này hẹn gặp ngài chủ yếu là vì chuyện của Chu Chỉ Vân.”

“Ừ” Diệp Đình nhàn nhạt đáp một tiếng, ‘Bạch...’ đánh một quả cầu bay ra.

Lục Thiên Minh không biết nên làm sao để tiếp tục đề tài, nhưng hôm nay là cơ hội duy nhất của anh ta, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Chu Chỉ Vân là vị hôn thê của tôi, xin Diệp tiên sinh cùng phu nhân có thể nương tay... cho cô ấy một con đường.”

“A...” Diệp Đình chậm rãi đi trên sườn núi, đi đến đỉnh sườn núi, đón gió, ung dung nói: “Chu Chỉ Vân là vị hôn thê của anh sao?”

“Đúng vậy!” Lục Thiên Minh ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Đình, đáy mắt dâng lên một tia hy vọng.

Nhưng mà, Diệp Đình cười một chút nói: “Lăng Vi là vợ tôi.”

“...” Lục Thiên Minh á khẩu không trả lời được. Cái này... ý anh ta là...

Diệp Đình không nói thêm lời nào nữa.

Trái tim Lục Thiên Minh đông đông như đánh trống.

Chương 410: Ai khiến vợ tôi không vui, tôi khiến người đó không vui hơn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đứng yên, liếc anh ta một cái, lãnh đạm nói: “Tôi hôm nay hẹn anh ra, là từ sự tôn kính đối với Lục lão tiên sinh và thái độ làm việc của anh.”

“Ngài biết tôi sao?” Lục Thiên Minh cực kỳ kinh ngạc.

Diệp Đình cười nói: “Tôi năm đó nhận ân huệ của Lục lão tiên sinh, đối với chuyện của Lục gia biết một chút.”

Trong lòng Lục Thiên Minh dần ổn định, nhân lúc chuyện còn nóng truy hỏi: “Vậy chuyện của Chu Chỉ Vân...”

Diệp Đình lãnh đạm nói: “Chu Chỉ Vân là ai tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm ai chọc khiến vợ tôi không vui.” Anh ta liếc Lục Thiên Minh một cái, từng chữ từng chữ nói: “Ai khiến cô ấy không vui, tôi sẽ khiến người đó không vui hơn.”

Lục Thiên Minh cau mày, đến thở mạnh cũng không dám.

Diệp Đình dừng một chút, lên giọng mấy phần nói: “Vì vậy, chuyện Chu Chỉ Vân này, tôi nhất định sẽ làm! Tôi hôm nay hẹn anh ra, chính là báo trước cho anh, tôi sẽ không không rõ ràng đối phó với anh. Nếu không phải Lục lão tiên sinh đã từng trợ giúp tôi, tôi tuyệt đối

không để ý đến cảm thụ của anh.”

“... ”

Diệp Đình liếc anh ta một cái, nhắc nhở: “Cơ nghiệp của Lục thị đã có trăm trăm, ba năm trước, vật liệu Lục thị trích trữ bị trộm mất, khiến dây truyền sản xuất bị đứt đoạn, nguyên khí tổn thương nặng nề. Có phải có chuyện này?”

“Quả thật như vậy! Ngài biết nội tình sao? Nếu tiện, mong ngài nói rõ.” Lục Thiên Minh ngược mắt nhìn chăm chú vào anh ta, tim đập ‘thình thịch’.

Gậy đánh golf của Diệp Đình chạm đất, bàn tay chống lên trên đầu gậy.

Diệp Đình nhìn về phía trước, ánh mắt xa xăm: “Vật liệu của Lục thị bị trộm, nhưng có một công ty khác lại khởi sắc. Biết nguyên nhân vì sao không?”

“...” Lục Thiên Minh ngạc nhiên, tựa như nhớ đến cái gì liền ngây người.

Gậy đánh golf của Diệp Đình đâm xuống đất, lãnh đạm nói: “Tên trộm vật liệu kia các của các người, trở thành một thế lực mới trong ngành. Lại thiết lập quan hệ với Lục gia các người, trở thành đối tác hợp tác thân thiết.”

Lục Thiên Minh bối rối! Biểu tình trên mặt anh ta tựa như bị sét đánh vậy!

Anh ta nói người này... là...

Giống như muốn chứng minh ý nghĩ của anh ta, thanh âm Diệp Đình tựa như sấm rền nổ bên tai anh ta: “Người họ... họ Chu, tên là Chu Trọng.”

Lục Thiên Minh như bị ngũ lôi đánh trúng! Ngay cả cây gậy đánh golf rời khỏi tay từ khi nào cũng không biết.

Cả người anh ta giống như hồn lìa khỏi xác, ngây ngốc đứng ở đó.

Lại nghe Diệp Đình nói: “Lúc ấy, giúp các người vượt qua cửa ải khó khăn, là một thế lực ở nước ngoài.”

“...” Lục Thiên Minh đột nhiên chấn động một cái, giương mắt nhìn anh ta, Diệp Đình nhìn chăm chăm vào mắt anh ta nói: “Thế lực ở nước ngoài này, đầu tư cho Lục thị một ức (một trăm triệu) ba nghìn năm trăm vạn, kéo Lục thị ra khỏi vực sâu.”

“...” Cánh môi Lục Thiên Minh run rẩy, như muốn nói cái gì mà lại không nói lên lời.

Diệp Đình chậm rãi cười một tiếng.

“Diệp tiên sinh, là ngài... cứu chúng tôi...” Lục Thiên Minh run rẩy nói.

“Không sai. Tôi đã từng nói, tôi chịu ân huệ của Lục lão tiên sinh, tôi ra tay trợ giúp Lục thị cũng không cần báo đáp, chỉ là muốn gửi lời chào đến Lục lão tiên sinh.”

Diệp Đình nói xong, nhìn chăm chăm anh ta một lát rồi ngồi lên xe golf.

Lục Thiên Minh cứng đờ cả người, ngay cả một cái nhúc nhích cũng

không nổi.

Lục Thiên Minh cũng không biết đã đứng tại chỗ bao lâu...

Đánh xong một trận cầu, anh ta giống như một du hồn không có suy nghĩ vậy... tất cả trong đầu đều là lời Diệp Đình nói.

Chờ đến lúc về nhà, Chu Chỉ Vân cầm dép anh ta, chân thành tươi cười để vào bên chân anh ta.

“Anh về rồi... mệt không, mau mau nghỉ một lát đi.” Âm thanh của cô ta yêu kiều, dịu dàng mà nhu tình, vô cùng động lòng người.

Chương 411: Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lục Thiên Minh nhìn cô ta một cái.

Bởi vì gần đây bận chuyện kết hôn, vì vậy Chu Chỉ Vân đẩy về sau các dự án quảng cáo, quay phim, ngày ngày ở nhà, bố trí chỗ này, bố trí cái kia. Ra vẻ bộ dạng nữ chủ nhân Lục gia.

“Anh sao vậy?” Chu Chỉ Vân thấy anh ta dường như tâm tình không được tốt, vội vàng xoa vai anh ta. Đôi tay nhu nhược nhỏ bé như không xương của cô xoa xoa trên người anh ta.

“Công việc một ngày của anh quá mệt mỏi sao?” Cô ta ôn tình giúp anh ta cởi bỏ áo khoác, đôi đùi đẹp dán vào người anh ta, không biết vô tình hay cố ý chà sát vào chân anh ta.

Lục Thiên Minh nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Vốn đơn thuần như vậy, đôi mắt trong suốt như vậy, tại sao đột nhiên cảm thấy trở nên xảo trá?

Anh ta lắc đầu đẩy cô ta ra. Chậm rãi đi lên lầu, anh ta muốn yên tĩnh một chút.

Nếu như bình thường, Chu Chỉ Vân sẽ quần lấy anh ta, chu mỏ ra nũng nịu. Cho đến khi anh ta đẩy ngã cô xuống, để cô ngoan ngoãn

phục vụ anh ta mới xong.

Hôm nay, người đứng phía sau lại không hề nhúc nhích.

Khi Lục Thiên Minh quay đầu nhìn cô ta liền thấy cô ta đang trầm mặc, mâu quang u ám, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lục Thiên Minh như người mơ mới tỉnh!

Trước kia anh ta mù mắt rồi!

Vì vậy mới cảm thấy người phụ nữ này đơn thuần... trong sáng... thánh khiết... đáng yêu...

Vào giờ phút này, ánh mắt của cô ta tràn đầy u ám! Thật giống như đang tính toán ai đó. Ngay tại khi anh ta quay đầu, Chu Chỉ Vân phát hiện anh ta đang nhìn cô, vì vậy vội vàng đổi sang bộ dạng hờn dỗi. Cô ta cắn môi, điềm điềm đáng yêu nhìn thẳng vào anh ta. Bộ dạng như kia thật đúng khiến cho lòng người nhộn nhạo. Chân mày Lục Thiên Minh ngày càng nhíu chặt.

Biểu tình của cô ta phong tình vạn chủng, anh ta lại cảm thấy thật đáng hận!

Lục Thiên Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta một lát, xoay người tiếp tục đi lên lầu.

Chu Vân lập tức ngây ngẩn, trước kia mỗi lần cô làm ra biểu tình cắn môi đó, Lục Thiên Minh liền sẽ không cầm được kéo cô vào trong ngực liều mạng hôn, cô lại thuận theo trêu chọc một chút, anh ta liền giống như mãnh thú tấn công cô, đẩy cô ngã xuống nghiền ép cô, cô lại tiếp tục giả bộ đáng thương cầu xin tha thứ, anh ta sẽ càng kích động muốn cô ta. Hôm nay tại sao lại như vậy?

Tại sao anh ta lại bày ra biểu tình như thế kia?

Giống như rất chán ghét cô vậy!

Trong lòng Chu Vân khẽ động, chẳng lẽ công ty xảy ra vấn đề gì sao?

Cô không dám thờ ơ, vội vàng gọi điện thoại cho trợ lý của Lục Thiên Minh. Trợ lý nghe điện thoại lại nói: “Hôm nay trong công ty không xảy ra chuyện gì, tất cả đều bình thường.”

Chu Vân cúp điện thoại, càng cảm thấy kỳ quái...

Công ty không xảy ra chuyện gì, vậy vì sao anh ta bày ra bộ mặt thối như vậy? Không được! Vẫn phải đi lên nhìn một chút, có hiểu lầm gì, vẫn là nên giải quyết sớm một chút!

Chu Vân nhanh chóng đi pha cho Lục Thiên Minh một ly cà phê mà anh ta thích.

Trở lại thư phòng, Lục Thiên Minh phiền não cởi áo khoác, tháo cà vạt ra. Khi mở máy vi tính, phát hiện trong máy vi tính có một thư điện gửi đến.

Nội dung thư điện... là một đoạn video.

Là... là đoạn video kho hàng Lục gia bị trộm!

Đoạn video này lúc trước đã bị xóa! Anh ta còn tìm vài hacker muốn khôi phục số liệu, nhưng làm sao cũng không có biện pháp khôi phục

được! Anh ta nhìn người gửi thư điện, lại là... Diệp Đình!

Trời ơi! Làm sao Diệp tiên sinh lại có đoạn video này?

Trong đầu Lục Thiên Minh 'oang' vang lên một tiếng, chân tướng sắp được vạch trần, anh ta đột nhiên vô cùng khẩn trương.

Lòng bàn tay Lục Thiên Minh chảy đầy mồ hôi, anh ta cầm chuột ấn vào nút phát video.

Mắt anh ta mở to, nhìn chằm chằm vào video. Trong hình rất đen, là ban đêm...

Không bao lâu sau, có ba chiếc container lớn dừng ở bên cạnh kho hàng của Lục gia tại ngoại ô!

Chương 412: Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếp đó, có người từ trên xe bước xuống, phân công cho người phá hỏng hệ thống báo động, rồi cho người cạy cửa kho hàng.

“Tiểu Vương, mau đi xóa bỏ camera theo dõi! Không thể để camera thu lại được hình của chúng ta!” Giọng nói trong video này...

Chính là cha của Chu Chỉ Vân, Chu Xung!

Lục Thiên Minh như bị sét đánh!

“Nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Chớ lè mề... mau mang những vật dụng này lên xe!” Chu Xung không ngừng thúc giục bọn họ. Nơi này là ngoại ô, ban đêm căn bản không có xe cộ đi qua, thanh âm của bọn họ cũng đủ nhỏ, lại đã phá hỏng hệ thống báo động, cuối cùng còn xóa sạch video thu hình! Thật sự chính là thần không biết, quỷ không hay! Chuyện này đã bị bọn họ đề xuống suốt ba năm!

Chu Xung mang theo những người này, có người khuân đồ, có người canh chừng, bọn họ sắp xếp vô cùng trật tự, dường như đã làm nhiều lần, thông thạo vô cùng!

Hơn nữa, rất hiển nhiên, bọn họ đến trộm đồ là dự mưu đã có từ lâu!

Nhìn thấy tất cả những thứ này, trên người Lục Thiên Minh hiện lên sát khí đằng đằng.

Anh ta nhìn Chu Xung mang đi toàn bộ vật liệu trong kho hàng, tròng mắt đỏ bừng bừng như muốn nổ tung!

“Cốc cốc cốc...” bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Lúc này, anh ta không muốn nhìn thấy bất kỳ ai, nhưng mà, người ngoài cửa như không biết phải trái, không đợi anh ta cự tuyệt đã mở cửa ra.

Chu Vân bùng cà phê thơm nóng đi vào: “Chồng... anh làm việc một ngày rất khổ cực phải không? Uống một ly cà phê nóng giải tỏa chút áp lực đi.”

Chu Vân cố ý thay một bộ quần áo ngủ bằng tơ lụa màu đen gần như trong suốt, rất có tình thú.

Trong lúc đi lại, bộ phận trắng như tuyết dưới cổ như ẩn như hiện.

Bước chân cô ta nhỏ nhẹ đi đến trước bàn làm việc của Lục Thiên Minh. Cả người nghiêng về phía trước, để ly cà phê lên bàn, cố tình đè thấp ngực để lộ xuân quang bên trong.

Lục Thiên Minh lạnh mặt liếc nhìn cô.

Chu Vân then thùng hơi cúi thấp đầu xuống, trong nháy mắt trên mặt hiện lên một rặng mây đỏ. Giả bộ mặc một bộ y phục như vậy, không phải do cô thích, nhưng là... vì lấy lòng anh ta, cô nguyện ý thử.

Lục Thiên Minh hừ lạnh một tiếng không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt dò xét đó nhìn cô. Chu Vân kiêu mị quở trách cười một tiếng: “Tại sao nhìn em như vậy?” Cô ta cắn cắn môi, mặt đầy ủy khuất... tay

nhỏ của cô ta đặt lên bả vai Lục Thiên Minh, mùi thơm trên người tựa như có tác dụng kích thích, khiến Lục Thiên Minh càng thêm phiền toái!

Âm thanh của cô ta mềm nhũn nhỏ nhẹ nói: “Đừng quá mệt mỏi, em sẽ đau lòng.” Vừa nói, tay non mềm liền cởi bỏ cúc áo sơ mi của anh ta.

Đột nhiên “Choang” một tiếng, Lục Thiên Minh đưa tay hất ly cà phê xuống, ly rơi xuống sàn nhà, vụn vỡ.

Cà phê nóng văng khắp nơi, còn làm bỏng cả tay anh ta.

Nhưng anh ta không có chút cảm giác này, chỉ dùng đôi mắt như có thể giết chết người nhìn vào cô ta.

Chu Vân sợ hết hồn, không tự chủ được lùi về phía sau nửa bước: “Sao vậy? Anh hù dọa em!”

Lục Thiên Minh bỗng đứng đứng lên, một tay giữ chặt cằm cô ta, nhìn thẳng vào cô ta. Anh ta cố nén lại hành động muốn bóp chết cô ta! Phải ẩn nhẫn! Ẩn nhẫn! Ẩn nhẫn đến nỗi mạch máu như muốn nổ tung! Anh ta quay màn hình máy vi tính về phía Chu Vân, vô cùng khí thế ấn vào nút phát.

Chu Chỉ Vân xem video như bị sét đánh, cả người cứng đờ như một tượng gỗ.

Cả người cô ta run rẩy, âm thanh run rẩy cầu xin: “Đây là... Chu Xung làm... không liên quan đến em...”

“Ha...” Lục Thiên Minh cười nhạt, vào giờ phút này, bộ dạng điềm đạm đáng yêu của Chu Vân, nhìn thế nào cũng cảm thấy khó chịu!

Cô ta ngậm nước mắt, giả mù sa mưa tố khổ: “Em chẳng qua chỉ là con gái nuôi của ông ta, ông ta làm gì... cũng không nói với em... em làm sao biết ông ta trộm đồ nhà anh...”

Lục Thiên Minh nhìn chăm chăm cô ta, cười lạnh một tiếng: “Bây giờ, cô lại thừa nhận, cô là con gái nuôi của ông ta sao?”

Chương 413: Đàn mưu lục lục

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chu Vân ngạc nhiên, vô cùng ủy khuất cắn môi, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, yêu kiều ngẩng đầu nhìn anh ta.

Lục Thiên Minh nhìn thấy bộ dạng kia, hận không thể xé nát bộ mặt dối trá đó của cô ta!

“Thiên Minh...” Chu Vân cố nhịn nước mắt, đầu ngón tay nắm lấy vạt áo anh ta: “Thiên Minh... ông ấy là ông ấy, em là em... những chuyện này không liên quan đến em...”

Lục Thiên Minh nhìn vào bàn tay đang bám chặt vào vạt áo mình của cô ta nói: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra! Cô dám nói cô không biết chuyện này sao? Từ sau khi cô qua lại với tôi, Lục gia bị Chu gia cướp đi bao nhiêu khách hàng? Tôi yêu cô, mở một mắt nhắm một mắt giả vờ không trông thấy! Các người vậy mà được voi đòi tiên! Cô khinh thường Lục Thiên Minh tôi ngu ngốc sao? Có phải không?”

Anh ta tức giận đẩy cô ta ra, ‘A’ Chu Vân bị đẩy về đằng sau, eo đụng phải góc nhọn của giàn hoa bên cửa sổ, cô ta đau đớn đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lục Thiên Minh hận không thể đạp cô ta một cước, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn lại.

Gương mặt anh ta lạnh như sương, tức giận phất tay áo đi ra ngoài.

Nước mắt Chu Vân ‘tạch tạch’ rơi xuống, eo cô giống như bị đứt lìa, đau đớn khiến cô ta không thể nhúc nhích được.

Chỉ chốc lát sau, có vệ sĩ tiến vào đỡ cô ta dậy. Chu Vân vẫn mặt đỏ ngầu lơ lửng nửa trong suốt...

Toàn bộ thân hình bị lộ hết ra ngoài, nhưng cô ta quả thực không còn chút sức lực quản đến những thứ này, chỉ cảm thấy eo của mình như sắp đứt thành hai đoạn.

Cô ta cắn chặt răng, nước mắt như hạt mưa vậy, từng hạt từng hạt lớn rơi xuống.

Cổ áo ngực đều bị nước mắt thấm ướt, muốn có bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu chạt vật.

Nửa giờ sau, Lục Thiên Minh gọi người thay quần áo cho cô ta, cũng đưa cô ta đi bệnh viện.

Chu Vân nằm trong bệnh viện, giống như một bức tượng gỗ không có linh hồn, Chu Xung cùng với Vương Hân Bình đến bệnh viện thăm cô ta.

Sắc mặt Chu Xung âm trầm đi vào trong phòng bệnh trợn mắt nhìn cô ta: “Sao vậy? Mắt thấy đã sắp đến ngày cử hành lễ đính hôn, con còn giả bộ đại tiểu thư cái gì, mau đứng dậy!”

Chu Vân hận không ngừng cắn chặt răng, chống một cái ngòai dậy khỏi giường: “Còn không phải bởi vì ông sao? Á...” Eo cô ta rất đau, rất đau, đau khiến trán cô rịn ra một tầng mồ hôi!

Nhưng là, cô ta quá giận, quá hận!

Cô ta đưa tay cầm một chiếc usb ném vào mặt Chu Xung: “Ông nhìn chuyện tốt ông làm đi! Trước khi ông trộm đồ của Lục gia, để người khác phát hiện! Chuyện ông làm không lau sạch! Để lại bắt tôi lau sao?”

Chu Vân cắn răng nghiêng lợi nói!

Nếu không phải thắt lưng đau đớn không thể nhúc nhích, bây giờ cô ta đã xông đến, muốn cào chết ông ta!

Chu Xung vốn một bụng tức giận, nhưng vừa nghe cô ta nói... trộm đồ Lục gia đã bị người khác phát hiện, không nhịn được rung mình!

Ông ta nhặt usb rơi xuống lên, cắm vào máy vi tính.

Tiếp đó, liền thấy năm đó... một màn ông ta và một đám người cùng đi vào kho hàng...

Nếu như những chứng cứ này bị giao ra tòa án, vậy ông ta xong rồi! Đây chính là ăn trộm, hơn nữa là một số tiền lớn!

“Tiểu Vân... con cứu cha đi!” Chu Xung lập tức trợn tròn mắt!

Hai mắt Chu Vân hung tợn trợn lên nhìn ông ta một cái: “Tôi bây giờ bị ông làm hại... tự thân mình còn khó bảo toàn! Tôi sao có thể lo chuyện của ông? Ông nhìn eo tôi đi! Chính là do Lục Thiên Minh gây ra! Bây giờ anh ta nhìn thấy tôi liền như nhìn thấy đống cứt vậy! Ông muốn tôi cứu ông như thế nào!

Chu Xung lập tức bối rối!

Trước đây ông ta trộm kho hàng của không ít người... không biết

những video đó có bị người khác tìm ra hay không...

Nếu bị người khác phanh phui ra, mười cái mạng của ông ta cũng không chống đỡ nổi!

Mồ hôi Chu Xung 'lả tả' rơi xuống. Trong chốc lát, áo sơ mi liền ướt đẫm.

“Tiểu Vân, Lục Thiên Minh thích con như vậy, con sẽ có biện pháp... có phải hay không? Con nghĩ biện pháp khiến anh ta vui vẻ! Trước kia anh ta thích con như vậy, con vẫn còn thủ đoạn phải không? Cô đi tìm anh ta đi, anh ta cũng sắp kết hôn với con rồi, lần này nhất định chỉ là giả bộ mà thôi!”

“Tôi có thể có biện pháp gì? Trước kia anh ta chỉ thích tôi giả bộ đáng thương, chỉ thích tôi giả bộ nhu nhược, bây giờ những thứ này đều vô ích! Anh ta nhìn thấy bộ dạng kia của tôi, anh ta sẽ cảm thấy chán ghét! Ông biết không? Những cái này đều là bởi vì ông! Là ông hại tôi thành như vậy! Chu Xung... ông là một tên khốn kiếp!”

Chương 414: Đàn mưu lục lục

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Vương Hân Bình đột nhiên rống lên một tiếng: “Hai người các ngươi im miệng cho tôi! Ổn ào gì thế? Gây gỗ có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Chu Vân cùng Chu Xung bị dọa run lên một cái.

Gương mặt Vương Hân Bình lạnh lùng, đôi mắt giống như đao quét trên mặt hai người.

“Gặp một chút chuyện liền khóc suốt mướt, náo loạn đến như vậy! Đầu óc của các người bị sao vậy? Để cho chó ăn rồi sao?”

Chu Xung và Chu Vân ngậm miệng. Vương Hân Bình hung tợn trừng mắt nhìn hai người.

“Hai người các ngươi đều là phế vật!” Vương Hân Bình âm trầm nói: “Bây giờ quan trọng nhất là trấn an Lục Thiên Minh! Không thể để anh ta nói chuyện này ra, nếu không Tiểu Vân nhất định sẽ bị đuổi khỏi Lục gia, lão Chu, chuyện của ông bị vạch trần, còn phải nhờ ông đứng ra làm bia!”

Nói xong, nhìn Chu Xung một cái.

“Lão Chu, ông đi tìm một bác sĩ sản phụ kha, làm giả cho Tiểu Vân một phiếu mang thai. Bất kể như thế nào, phải tổ chức xong hôn lễ

rồi nói tiếp! Còn hai ngày nữa liền đến hôn lễ, nếu như Lục Thiên Minh tuyên bố muốn từ hôn, ông suy nghĩ một chút, Tiểu Vân sau này làm sao có thể lẫn lộn trong làng giải trí nữa chứ?”

Khuôn mặt Chu Vân bị dọa sợ trắng bệch.

“Mẹ... nhưng con không mang thai! Thiên Minh cũng không ngốc, anh ta sẽ không tin tưởng. Thời điểm anh ta đụng vào con cũng đều dùng bao, còn cho con uống thuốc, anh ta cho đến bây giờ chưa từng cho con cơ hội mang thai! Con đột nhiên nói mang thai, anh ta sẽ cảm thấy đó là chuyện cười!”

“Nói con ngu, con thật sự đúng là ngu! Dùng bao và dùng thuốc, cũng không nhất định có thể tránh hoàn toàn, huống chi! Con bỏ chút thuốc cho anh ta! Con cũng sẽ cố gắng một chút để mang thai! Chờ sau khi có thai, lại nghĩ biện pháp khiến cho Lục Thiên Minh bị vô sinh! Xem anh ta còn dám đụng đến con nữa không!”

Chu Vân há to miệng, không nghĩ đến... thủ đoạn của mẹ cô lại ác độc như vậy...

Vương Hân Bình trợn mắt nhìn cô ta một cái, nói: “Chờ đến khi Lục Thiên Minh không sinh con được, con mang con của anh ta đến, con suy nghĩ một chút đi, Lục gia sẽ làm gì? Sau này Lục gia sẽ phải nâng niu con, coi con như bảo bối, mà không phải con cầu xin anh ta, không phải là đã sinh con cho anh ta sao!”

Chu Vân hoàn toàn ngu ngơ.

Vương Hân Bình giơ ngón tay lên, đâm vào đầu cô ta một cái!

“Còn ngớ người ra đó làm gì? Còn không mau đi thay quần áo, hẹn Lục Thiên Minh? Không cần biết con dùng phương pháp gì, hôm nay

nhất định phải hẹn được anh ta!”

Sắc mặt Vương Hân Bình âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, tựa như chuyện này đã định, nhất định phải hoàn thành!

Chu Vân vội vàng bò dậy, chịu đựng thắt lưng đang đau đớn xuống đất đi rửa mặt, thay quần áo.

Cô ta cẩn thận trang điểm nhẹ nhàng, trước kia Lục Thiên Minh chỉ thích dáng vẻ trang điểm nhẹ nhàng của cô ta. Hôm nay, cô ta muốn đem hết thủ đoạn trên người đánh gục Lục Thiên Minh, muốn ngủ với anh ta!

Chu Vân trang điểm xong, gọi điện thoại cho Lục Thiên Minh, ra về buồn rầu khóc lên nói: “Thiên Minh... em biết em thật sự có lỗi với anh, chúng ta sớm hợp sớm tan... em muốn về nhà cầm một ít đồ.”

Lục Thiên Minh một chữ cũng không nói. Trực tiếp cúp điện thoại.

Tiếp đó, Chu Vân nhận được điện thoại của trợ lý Lục Thiên Minh, nói đã phái người đến bệnh viện đón cô ta.

Vương Hân Bình nhét một bọc thuốc vào trong tay Chu Vân: “Đem tất cả thủ đoạn của con xuất ra. Thành bại đều ở lần này!”

Chương 415: Thiện ác có báo, giờ thìn đã đến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi Chu Vân trở lại Lục gia, cô ta nhanh chóng đi đến thư phòng, cô ta đau lòng ôm đầu sám hối với Lục Thiên Minh, Lục Thiên Minh không để ý đến cô ta, chỉ lãnh đạm để cho cô ta thu dọn đồ cho nhanh rồi rút đi.

“...” Chu Vân chịu đựng lửa giận trong bụng, trong lòng mắng chửi Lục Thiên Minh trăm lần.

Nhưng là, những lửa giận này không thể phát tác với Lục Thiên Minh, chỉ có thể nhịn, còn phải luôn luôn giả bộ đáng thương với Lục Thiên Minh...

Lục Thiên Minh lạnh như một tảng đá, thật giống như nhìn cô ta lâu thêm một giây cũng cảm thấy chán ghét.

Chu Vân cắn môi, nhìn chằm chằm anh ta một lát không nói gì. Đi ra khỏi thư phòng, ánh mắt cô ta âm lãnh đi pha một ly cà phê, sau đó bỏ thuốc vào, cho người mang vào thư phòng Lục Thiên Minh, chờ thuốc phát tác!

Sau khi đưa cà phê vào, Chu Vân thấp thòm chờ ở cửa thư phòng, quả nhiên... chỉ chốc lát sau, Lục Thiên Minh liền có phản ứng, thời điểm mặt anh ta đỏ bừng muốn mở cửa đi tắm, Chu Vân lập tức nhào vào ngực anh ta. Lục Thiên Minh sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền thô lỗ ôm lấy cô ta, hung hăng hôn.

Ngày hôm nay cùng với cả một đêm, Chu Vân bị Lục Thiên Minh chơi đùa đến chết đi sống lại, anh ta dưới sự tác động của thuốc, tỉnh tựa như dùng mãi không hết! Chu Vân cắn răng chịu đựng hung ác của anh ta... Cô ta không có sự tác động của thuốc, thời gian làm càng lâu dài, cô ta càng đau đớn hơn. Đau như bị dao băm vậy!

Cũng không biết mẹ cô ta cho bao nhiêu thuốc, phải bao nhiêu lần!

Chu Vân không ngừng khóc không ngừng khóc.

Cả người giống như bị dao băm vậy.

Rốt cuộc Lục Thiên Minh phát tiết xong, tựa như vải rách ném cô xuống đất, lập tức gọi điện thoại gọi người mang thuốc tránh thai đến, tránh không cho cô ta mang thai!

Chu Vân hận Lục Thiên Minh! Anh ta phòng cô ta như phòng kẻ gian vậy!

Thời điểm cần dùng, tiện tay gọi đến, thời điểm không cần dùng, tiện tay ném đi. Khinh cô ta là giấy rách sao?

Nếu như uống thuốc, không mang thai được đứa trẻ, đau đớn trên người cô ta không phải là không công sao?

“Chồng... Anh tha thứ cho em đi... Em thật sự rất yêu anh!” Chu Vân cả người trần truồng nhào vào ngực Lục Thiên Minh, Lục Thiên Minh chán ghét đẩy cô ta ra: “Chu Vân, nể mặt cô vừa rồi phục vụ tôi, tôi không truy cứu tội của cô cùng với cha cô! Nhưng là, không có nghĩa tôi sẽ để mặc cho tất cả! Cô đừng ép tôi, cô còn chọc vào tôi nữa, Chu Vân! Tôi... sẽ khiến cô SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT!”

Lục Thiên Minh khoác áo ngủ, tuyệt tình rời đi.

Chu Vân đau khóc lên thành tiếng. Anh ta đang muốn ép cô vào đường cùng sao?

Bất kể như thế nào, thuốc này... cô tuyệt đối không uống!

Bên kia, thời gian nghỉ trưa, Lăng Vi và Diệp Đình cùng với Lăng Trí đến thăm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đang trong phòng nhạc kéo violon.

“Anh ấy kéo đàn rất tốt, rất có tình cảm.” Y tá đi đến, dặn dò tình trạng Lăng Tiêu gần đây, nói anh ta gần đây tình hình đặc biệt tốt. Cũng có thể vui vẻ sống chung với người khác.

Lăng Vi trong lòng nhẹ nhõm một chút, suy nghĩ rồi nhìn y tá nhẹ giọng hỏi: “Anh ấy, tình huống bây giờ đã ổn định như vậy, tôi muốn đón anh ấy về nhà ở mấy ngày. Được không?”

Y tá nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tốt nhất không nên như vậy.”

“...” Lăng Vi không lên tiếng, nghi ngờ nhìn y tá.

Biểu tình của y tá rất chân thực.

Cô ta vô cùng trịnh trọng nói: “Chuyện này giống như Bill vậy, nếu thường xuyên thay đổi hoàn cảnh sẽ vô cùng bất lợi với tình trạng bệnh tình. Trước kia, ở nơi này của chúng tôi cũng có một bệnh nhân như vậy. Người bệnh nhân kia chính là... Mới vừa có một chút chuyển biến tốt, người nhà liền đón cậu ấy về nhà, kết quả về nhà tham gia thọ yến bảy mươi tuổi của ông nội, thọ yến quá nhiều người, cậu ta sợ quá bệnh liền tái phát, hơn nữa bệnh tình còn

ng nghiêm trọng hơn so với trước kia.”

Lăng Vi vừa nghe liền lập tức bỏ ý định mang Tiểu Tiêu về nhà.

Y tá còn nói: “Anh ấy ở nơi này vô cùng tốt, nhân duyên cũng tốt. Mọi người đều thích anh ấy. Cho anh ấy ở đây tu dưỡng đi, cô mang anh ấy về nhà không thể lúc nào cũng có thể nói chuyện với anh ấy, anh ấy sẽ có cảm giác cô độc.”

Chương 416: Thiện ác có báo, giờ thìn đã đến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vừa nói liền cầm điện thoại của mình ra cho cô xem một vài tấm hình: “Cô nhìn một chút, anh ấy ở nơi này, có bạn bè nói chuyện phiếm, còn có thể cùng mọi người tham gia các hoạt động, còn có thể kéo đàn violon. Tốt biết bao! Loại bệnh này của anh ấy, rất sợ cô độc. Anh ấy ở nơi này, càng nhiều bạn càng có lợi cho bệnh tình. Vì vậy, tôi đề nghị nên để anh ấy ở bệnh viện điều dưỡng.”

“Được, cảm ơn cô!” Lăng Vi thành khẩn nói cảm ơn. Có một người có trách nhiệm như vậy chăm sóc Tiểu Tiêu, cô thật sự rất yên tâm.

Y tá khẽ gật đầu, sau đó vội vàng đi.

Nhìn Lăng Tiêu ở trong phòng nhạc kéo đàn violon, Lăng Vi nói: “Tiểu Tiêu rất thích kéo đàn violon, không bằng chúng ta báo danh một lớp học cho anh ấy?”

Lúc này Lăng Tiêu đang chuyên chú kéo đàn. Tiếng đàn du dương, êm tai...

Đàn violon màu nâu gác trên vai trái anh ấy, mày anh khẽ cau lại, mắt nhắm hờ, ưu nhã kéo đàn, biểu tình vô cùng chuyên tâm. Anh ấy thỉnh thoảng mở mắt ra, trong mắt tràn đầy tình cảm, cả người anh đều đắm chìm trong âm nhạc duy mỹ.

Lăng Trí nhìn Lăng Tiêu, gật đầu một cái: “Báo đi, Tiểu Tiêu thích kéo

đàn, vậy để nó đi học đi. Có lẽ như vậy, bệnh tình sẽ tốt hơn.”

Lăng Vi mở điện thoại di động, lên internet tìm một vài trung tâm dạy đàn violon.

Cô vui vẻ chỉ vào một trang mạng trong đó nói: “Chú, chú nhìn xem, trung tâm này cách đây rất gần! Hơn nữa có hoàn cảnh tốt nhất, chúng ta đưa Tiểu Tiêu đến nơi này đi.”

Lăng Trí nhìn chằm chằm điện thoại di động, trên viết: “Một giờ học 100 đồng... một tuần học một lần.”

“Tốt vô cùng, cũng không đắt.”

Lăng Vi lại lên internet tìm giá đàn violon, cô muốn mua một chiếc đàn tốt một chút cho Tiểu Tiêu.

Lăng Trí nhìn màn hình, cả kinh đôi mắt tròn to gấp đôi.

Chỉ thấy cô đang nhìn một cây đàn Amati có hoa văn lông hổ bằng gỗ sam... phía dưới ghi giá: 20680!

Hơn hai mươi nghìn!

“Đắt như vậy?” Lăng Trí chần chừ một chút nói: “Mua một cái vừa phải là được, nó kéo được gì chứ!”

Lăng Vi lại nói: “Muốn mua thì mua tốt một chút, cháu có tiền lương và tiền nhuận bút. Không sợ lãng phí.” Cô còn muốn mua một cái tốt hơn, nhưng tiền tích góp trong tay chỉ có hơn hai mươi một nghìn. Mua xong cây đàn này, chỉ còn lại hơn ba trăm đồng...

Cô nhìn trên internet một chút, không chút do dự tắt đi, bởi vì chất

lượng trên internet như thế nào, cô không nhìn được trực tiếp, tốt nhất vẫn nên đến cửa hàng đáng tin xem mua.

Lăng Trí thở dài một tiếng nói: “Bây giờ cháu phải gánh vác tiền chữa bệnh cho Tiểu Tiêu, còn phải nuôi chú, áp lực thật sự quá lớn.”

“Không sao, người một nhà chúng ta vui vẻ là được rồi, tiền tài là vật ngoài thân.” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn chú, nở một nụ cười rục rĩ với ông ta: “Chú, người yên tâm đi! Cháu có tiền.” Vừa nói vừa ôm cánh tay Diệp Đình nói: “Chờ đến khi cháu không có tiền, cháu tìm chồng cháu xin.”

Diệp Đình giơ tay lên, cứng chiều xoa mái tóc của cô.

Lăng Trí biết cô nói đùa, cô còn chưa từng đưa tay xin Diệp Đình tiền. Trong lòng Lăng Trí càng áy náy... Trước kia ông ta là một phiến toái, mà bây giờ con trai ông ta, cũng mang đến phiến toái cho cô...

Lăng Trí rất khó chịu.

Trong đầu nghĩ, mặc dù ông ta mới ra tù, nhưng có tay có chân, anh ta hẳn nên tìm chút việc để làm.

Nhưng là, tuổi của ông ta như vậy, lại mang bệnh trong mình, có thể làm gì chứ?

Chương 417: Vợ là đẽ cưng chiều (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Trí nhìn chung quanh một vòng, nói: “Không biết viện điều dưỡng này còn thuê người làm việc lật vật hay không, chú có thể đến đây hỗ trợ kiếm chút tiền, còn có thể thuận tiện chăm sóc Tiểu Tiêu một chút.”

Lăng Vi cầm tay ông ta nói: “Chú... không cần người đi ra ngoài làm việc, con bây giờ có tiền lương. Hơn nữa, con còn có thể vẽ manga, quyển manga này của con đã bán bản quyền rồi, chờ ngày con nộp bản thảo lên trên, đối phương liền đưa tiền cho con. Chú không cần quá bận tâm! Đi thôi, chúng ta đi chọn cho Tiểu Tiêu một cây đàn.”

Lăng Vi kéo Lăng Trí đi ra ngoài, Diệp Đình vẫn nhìn hai người bọn họ không nói gì. Vào lúc này, anh ta đột nhiên nói: “Hai người đi mua đàn đi, tôi có chút việc phải làm.”

Lăng Vi nhìn anh ta một cái.

Đột nhiên ý thức được, Diệp Đình chắc là muốn an bài một công việc cho chú...

Cô vội vàng đi đến bên cạnh anh ta, lăm lăm nói nhỏ: “Anh không cần giúp chú thay em, em không muốn chú ấy khổ cực như vậy. Thật sự...”

Diệp Đình cười một chút: “Em cũng biết anh sẽ an bài công việc cho

chú sao?”

Lăng Vi mím miệng một cái, nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh ta nó: “Anh cho rằng như vậy em sẽ không biết sao?” Cô giơ ngón tay lên, vẽ một vòng trên ngực anh ta nói: “Ở nơi này em đang dần dần lớn lên.”

Diệp Đình để tay lên trán cô, rồi xoa xoa tóc cô: “Em đi đi, anh sẽ không an bài công việc cho chú. Anh có việc khác.”

“Được rồi.” Lăng Vi khế hôn lên môi anh ta, khoát khoát tay: “Anh đáp ứng em rồi nha!”

Diệp Đình gật đầu một cái để cô yên tâm.

Lăng Vi cùng Lăng Trí ngồi lên xe đi mua đàn.

Diệp Đình cười một chút, trong đầu nghĩ: “Trực tiếp mua viện điều dưỡng cho chú, thì không phải thay chú an bài công việc...”

Diệp Đình đi gặp mặt viện trưởng viện điều dưỡng này, cũng nói ra điều kiện phong phú, muốn mua viện điều dưỡng.

Nhưng là, Diệp Đình đưa ra một điều kiện...

Chính là... phải giữ bí mật!

Lương viện trưởng gật đầu liên tục đáp ứng: “Điều này đơn giản! Lão Lương tôi nhất định giữ kín!”

“Lương viện trưởng, ngài xem hợp đồng một chút, nếu như không có chỗ nào muốn sửa đổi, vậy liền có thể ký tên.” Jason mang hợp đồng đẩy đến trước mặt viện trưởng.

Lương viện trưởng xem một chút, có chút cảm thán gật đầu một cái: “Không có gì cần đổi! Điều kiện của các người thật sự quá tốt. Thật sự không đổi gặt gì các người, viện điều dưỡng này của tôi cũng sắp không trụ được... Các người đưa ra giá tiền cao như vậy, thật sự khiến tôi...hazz! Thật xấu hổ!” Ông ta bắn khoắn nhìn hợp đồng, liên tục cảm khái: “Nhiều tiền như vậy, lão già tôi dùng mấy đời cũng không hết...”

Vừa nói xong, còn có chút do dự không muốn ký tên, dường như nếu ký tên thì chính là lừa người ta vậy.

Lúc này, Diệp Đình nói: “Lương viện trưởng, ngài không cần áy náy. Tôi mua viện điều dưỡng này, tất nhiên sẽ khiến nó phát triển. Ngoài ra, còn có một việc muốn thỉnh cầu ngài giúp.”

Khuôn mặt Lương viện trưởng đầy nghi ngờ ngẩng đầu lên, trợ lý Jason vội vàng giải thích: “Lương viện trưởng, chuyện này sở dĩ phải giữ bí mật, là bởi vì... tổng tài của chúng tôi không muốn để phu nhân và chú của cô ấy biết. Vì vậy... ông vẫn còn phải đảm đương chức viện trưởng. Tiền lương, chúng tôi có thể trả ngài gấp đôi.”

“A... thì ra là như vậy!” Lương viện trưởng liền vội vàng nói: “Để cho tôi làm viện trưởng, chuyện này thật tốt! Không cần cho tôi nhiều tiền như vậy, con tôi cũng không có ở bên cạnh, một lão già cô độc như tôi không tìm chút chuyện để làm, lâu dài sẽ rảnh rỗi thành bệnh. Vừa đúng vừa đúng!”

Nói xong liền cầm bút lên, vui vẻ ký tên.

Diệp Đình nhìn thấy ông ta ký tên liền nói: “Ngài xem trong viện có gì có việc gì thích hợp với chú của tôi không? Ngài có thể tùy tiện an bài một chút chuyện an nhàn cho ông ấy làm không?”

Lương viện trưởng có chút buồn rầu nói: “Nơi này của chúng ta cũng nhiều nhân viên rồi. Không có vị trí nào muốn tuyển người...”

Chương 418: Vợ là để cưng chiều (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên nói: “Chú tôi thích làm vườn trồng cây, không bằng tôi mở một cửa hàng hoa cho chú ấy, sau đó ngài mua hoa trong cửa hàng của chú, cho chú đến trong viện trồng.”

Ánh mắt Lương viện trưởng sáng lên: “Đây là một ý kiến hay! Vừa vặn khiến cho viện điều dưỡng của chúng ta thêm sắc màu!”

Sau khi Diệp Đình và Jason rời đi, Lương viện trưởng nhìn bóng lưng bọn họ cảm khái: “Thời đại này, người trẻ tuổi như vậy cũng không nhiều... lặng lẽ bỏ ra, không cần một chút báo đáp. Thay phụ nhân mua sản nghiệp cho chú cô ấy, còn không để cho người khác biết... dụng tâm này, thế gian có mấy người có thể làm được đây?”

Diệp Đình và Jason rời đi, Jason liền bắt tay đi thuê cửa hàng, làm vườn hoa.

Sau đó sẽ nghĩ biện pháp cho Lăng Vi biết có một vườn hoa muốn thuê người... lại bảo cô cho Lăng Trí thuê lại cửa hàng hoa đó.

Jason chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy vòng vo... Nhưng là, chuyện boss nhà anh ta làm, anh ấy không muốn người biết, anh ta cũng không có biện pháp.

Lăng Vi đăng ký lớp học đàn cho Lăng Tiêu, chạng vạng ngày thứ hai sau khi tan làm, cô cùng Tiểu Tiêu đi đến xem hoàn cảnh trung tâm.

Bất ngờ là... thầy dạy đàn violon nhìn thấy tình trạng của Lăng Tiêu lại cự tuyệt không thu nhận cậu bé!

Thái độ của người kia không tốt lắm, giọng cũng chanh chua, trong mắt đầy kỳ thị nhìn Lăng Tiêu một cái: “Cô nhìn anh ta một chút, thần trí không hề thanh tỉnh, còn muốn học đàn sao, thời điểm các người không có ở nơi này, anh ta phát bệnh thì phải làm sao? Những đứa trẻ học tập ở nơi này, đều là những người không giàu thì sang! Cô nói... nếu anh ta hù dọa đứa trẻ nhà khác, trách nhiệm này sẽ đổ lên đầu ai? Hơn nữa, cô nhìn một chút dáng vẻ điên điên khùng khùng kia của anh ta đi, những bạn nhỏ khác cũng không cần đi học nữa, mỗi ngày nhìn thấy cậu ta liền không muốn học rồi!”

Ánh mắt Lăng Vi lạnh lùng liếc nhìn cô ta, bởi vì sợ dọa đến Lăng Tiêu, vì vậy, Lăng Vi không gây gổ với cô ta.

Cô kéo Lăng Tiêu trực tiếp đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng!

“Vốn cho rằng nơi này của các người tương đối lớn, tư chất giáo viên cũng tương đối cao, không nghĩ đến, giáo viên nơi này tư chất thấp như vậy!” Lăng Vi nói lời vị giáo viên kia vừa nói nói lại toàn bộ cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng vậy mà lại không chút bất ngờ...

Còn nói với cô: “Loại chuyện như thế này, chúng tôi quả thật không thể nào nhận cậu ấy.”

Lăng Vi nổi cơn giận dữ! Nhưng cô cưỡng chế không nổi giận.

Cô không muốn Tiểu Tiêu nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của cô.

Cô kéo Lăng Tiêu đi ra khỏi trung tâm. Cô mở điện thoại di động gọi cho mấy trung tâm dạy đàn khác. Kết quả, vừa nghe đến bệnh của Lăng Tiêu, tất cả đều uyển chuyển cự tuyệt cô.

Lăng Vi cố nhịn cơn giận dữ trong bụng, muốn tìm một trường học cho Tiểu Tiêu khó khăn như vậy sao?

Lúc này, Jason đột nhiên gọi điện thoại đến nói: “Phu nhân, ngài đang tìm trường học cho Lăng Tiêu thiếu gia sao?”

Lăng Vi vốn không muốn phiền toái bọn họ, nhưng bây giờ cô thật sự giận điên lên rồi!

Liền nói: “Đúng vậy, Jason. Anh có trường học nào tốt đề cử sao?”

Jason nói: “Tôi có một người bạn là thầy dạy violon, cô ấy vô cùng hiền hậu. Hơn nữa kéo đàn violon cũng rất tốt, mười mấy tuổi cô ấy đã giành giải quán quân trong cuộc tranh tài cả nước. Nhưng là, cô ấy mở lớp tư nhân, không phải chính quy. Nếu không, tôi đưa địa chỉ và điện thoại của cô ấy cho cô, cô đi xem một chút, nếu như không được, tôi sẽ giới thiệu nơi khác cho cô.”

Lăng Vi trong lòng tràn đầy mật ngọt, thông minh như cô, như thế nào không biết đây là Diệp Đình an bài chứ...

Cô cũng biết, tại sao anh ta lại bỏ ra hết lòng hết sức như vậy! Bởi vì, có một loại bỏ ra gọi là... cam tâm tình nguyện! Có một loại cưng chiều gọi là... liều mạng! Có một loại yêu gọi là... yêu ai yêu cả đường đi lối về!

Chương 419: Vỡ tường Cairo...

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ngay cả suy nghĩ cũng không làm, lập tức đáp ứng: “Được, tôi đi xem một chút, anh gửi địa chỉ đến điện thoại cho tôi đi.”

Cúp điện thoại, rất nhanh liền nhận được tin nhắn Jason gửi đến.

Sau khi Lăng Vi liên lạc với vị giáo viên này liền được mời qua nói chuyện.

Đi đến ‘Mộng chi nhạc’ của Diệp Mộng Nhân. Diệp Mộng Nhân đang dạy đàn cho bọn trẻ.

Lăng Vi và Lăng Tiêu không quấy rầy cô ta, yên tĩnh ngồi ở cửa phòng học xem cô ta giảng dạy cho bọn trẻ.

Diệp Mộng Nhân quả thật giống như Jason nói, vô cùng ôn nhu. Cô ta cũng rất xinh đẹp, xinh đẹp mà đoan trang. Đặc biệt cô ta có một đôi mắt sáng ngời, tựa như khi cô ấy nhìn về phía người nào, trên người đó sẽ xuất hiện một vầng hào quang. Cô ta rất thích cười, khi cười lên khiến người khác cảm giác như gió mùa xuân, nhẹ nhàng khoan khoái.

Lăng Vi đặc biệt thích ngắm mắt cô ta, sáng rõ như vậy. Tràn đầy tinh khiết và thấu triệt.

Cô chưa từng nhìn thấy đôi mắt tốt lành như vậy.

Không phải sạch sẽ như trên mặt chữ, mà là cái loại... không có ham muốn, không có ý nghĩ tranh đoạt. Tựa như cô sinh ra trong thời hỗn loạn, nhưng cũng không tranh đấu với người nào, giống như một đoá sen xanh không nhiễm mùi bùn.

Rất nhanh liền đến thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, Diệp Mộng Nhân điềm đạm cười một tiếng, nhìn về phía Lăng Vi và Lăng Tiêu: “Chào đón hai người.”

Lăng Vi vội vàng kéo Lăng Tiêu đứng lên.

Lăng Vi nói tình huống của Lăng Tiêu cho Diệp Mộng Nhân, Diệp Mộng Nhân ôn nhu nói: “Không sao, những đứa nhỏ ở chỗ này của tôi đều vô cùng hữu hảo.” Tiếp đó, cô dùng ngón tay che môi, nhỏ giọng nói với Lăng Vi: “Nơi này của tôi, có hai bạn nhỏ có tình huống cũng gần giống với Lăng Tiêu. Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khai thông tình hữu nghị giữa các bạn nhỏ.”

“Thật sao?” Lăng Vi rất kinh ngạc!

Diệp Mộng Nhân cười một tiếng với cô, trong nụ cười tràn đầy tự tin.

Lăng Vi nhìn xung quanh một chút, quả nhiên nhìn thấy hai đứa trẻ khác với những đứa trẻ khác. Nhưng là, những đứa trẻ khác dường như cũng không bài xích hai đứa trẻ này.

Bọn chúng chơi với nhau, cùng nhau kéo đàn, cũng không bởi vì hai đứa bé kia không giống chúng mà kỳ thị.

Càng đáng quý hơn chính là, những đứa trẻ kia còn rất biết quan tâm đến người khác.

Trong lòng Lăng Vi nhẹ xuống, sau này Lăng Tiêu học ở nơi này, nhất định sẽ chung sống rất tốt với các bạn nhỏ ở đây.

“Cô Diệp, tình huống anh tôi có chút đặc biệt, vì vậy, sau này cần ngài quan tâm nhiều hơn. Học phí của anh ấy, tôi nguyện ý đóng nhiều hơn một chút.” Lăng Vi cầm hai nghìn giao cho Diệp Mộng Nhân.

Nhưng Diệp Mộng Nhân cười từ chối: “Nơi này của tôi không thu học phí như vậy.”

Cô ta lấy một tờ giấy đưa đến trước mặt Lăng Vi, chỉ lên trên đó nói: “Cô nhìn đi, nơi này của tôi mỗi ngày thu năm mươi đồng, mỗi tuần giảng dạy hai buổi, ngày nào đến thì đóng ngày đó. Bạn nhỏ có vấn đề đặc biệt, mỗi tháng đóng nhiều hơn hai trăm đồng là được rồi.”

Một ngày chỉ 50 đồng sao? ‘tiện nghi như vậy?’

Vừa rồi những trung tâm dạy đàn kia, một tiết học đều thu đến một trăm đồng tiền!

Lăng Vi ngược mắt nhìn về phía Diệp Mộng Nhân, vừa rồi nghe cô ta kéo đàn violon, trình độ vô cùng cao!

Không nghĩ đến lại thu lệ phí thấp như vậy!

Hơn nữa, mỗi tháng chỉ thu hơn hai trăm đồng, giáo viên này thật sự có lương tâm!

Chương 420: Vỡ tường Cairo...

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Mộng Nhân cười một chút nói: “Những đứa trẻ học tập ở nơi này đều rất có thiên phú, nhưng điều kiện gia đình cũng không phải đặc biệt tốt. Có gia đình bởi vì không chịu nổi học phí, vì vậy bắt buộc phải buông tha cho mơ ước của con mình. Tôi cảm thấy rất đáng tiếc... vì vậy, tôi liền mở một phòng học nhỏ như thế này. Hy vọng có thể bỏ ra một chút xiu, có thể giúp cho những đứa trẻ như thế này nhiều hơn một chút.

“Cô giáo Diệp, cô thật tốt!” Lăng Vi lập tức ra quyết định cho Lăng Tiêu học tập ở đây: “Cô giáo Diệp, anh tôi sau này liền học ở nơi này của cô, sau này phiền cô nhiều hơn rồi, khổ cực cho cô.”

“Cô quá khách khí. Hy vọng anh ấy có thể sống chung vui vẻ cùng với những cậu bé khác.”

Lăng Vi nộp sáu trăm đồng tiền học, Lăng Tiêu liền bắt đầu giờ học đầu tiên.

Lăng Vi không vội đi, vẫn ngồi ở ghế nhỏ bên cạnh phòng học quan sát bọn họ học đàn.

Tại ‘Mộng chi nhạc’, phần lớn là trẻ con, điều kiện gia đình những đứa trẻ này đa phần đều không được tốt, đàn violon trong tay chúng đều chỉ khoảng mấy trăm đồng. Đắt tiền nhất cũng không vượt quá hai nghìn đồng.

Lăng Tiêu cầm một cây đàn violon hơn hai mươi nghìn đến lớp học, tất cả đứa trẻ đều vây quanh anh ta.

Lăng Tiêu nhân duyên tốt, tính cách hiền lành, ai mượn anh ta anh ta đều không phản đối.

Bọn nhỏ cầm đàn violon của anh ta luyện tập, còn cùng anh ta nghiên cứu, đàn đất tiền và đàn bình thường thì có gì khác nhau... Lăng Tiêu cùng những người bạn nhỏ ở cùng nhau rất tốt.

Sau khi giờ học ngày hôm nay kết thúc, Lăng Tiêu vô cùng vui vẻ, anh ta lại có thêm bạn mới.

Hơn nữa, những bạn nhỏ kia đối với anh ta cũng đặc biệt tốt, càng khiến cho Lăng Tiêu vui vẻ hơn chính là, những bạn nhỏ này thiên phú đều rất cao, cùng bọn họ nghiên cứu đàn violon, đặc biệt giúp đỡ nhiều hơn cho anh ta.

Những bạn nhỏ này cũng thích anh ta, lúc nhỏ Lăng Tiêu chính là một thiên tài thiếu niên. Làm việc gì cũng vô cùng lợi hại.

Anh ta thường xuyên được mọi người gọi là ‘Con nhà người ta’.

Đi ra từ ‘Mộng chi nhạc’, Diệp Đình liền gọi điện thoại đến, thanh âm của anh ta trầm thấp dễ nghe, giọng nói nhàn nhạt hỏi: “Như thế nào? Xong rồi chứ?”

Trái tim Lăng Vi muốn say, trong lồng ngực ngọt ngào muốn nổ tung. Cô vui vẻ nói: “Chồng, giọng nói của anh thật là dễ nghe... lỡ tai cũng muốn mang thai luôn rồi, làm sao đây?”

Cô nghe thấy tiếng cười của Diệp Đình từ bên kia điện thoại truyền

đến, Lăng Vi suy nghĩ một chút hỏi anh ta: “Diệp Mộng Nhân là người thân của anh sao? Cô ấy cũng họ Diệp...” Ý tứ rất rõ ràng, em biết là anh tìm người giúp em, ân tình này em biết trả ai đây.

Thật lâu sau, Diệp Đình mới nói: “Cô ấy là em gái anh.”

“Em gái?” Lăng Vi khiếp sợ! Cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghe anh ta nói đến...

Diệp Đình trầm mặc một lát nói: “Không phải em gái ruột. Trước kia cô ấy bị mù, anh giúp cô ấy nộp tiền phẫu thuật, chữa khỏi mắt cho cô ấy.”

“Mắt của cô ấy...” Lăng Vi cả kinh chỉ nói được nửa câu.

Diệp Đình nói: “Giác mạc của cô ấy là người khác hiến.”

“Thật sự... không nhìn ra.”

Khó trách ánh mắt Diệp Mộng Nhân lại sáng ngời như vậy, thấu triệt như vậy, không một chút tạp chất. Thì ra là do cô ấy dụng tâm nhìn. Cũng chính bởi vì trước kia cô ấy không nhìn thấy cái gì, vì vậy sau khi có thể nhìn thấy được thế giới này, mới càng quý trọng hơn...

Cũng... càng biết cảm ơn.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên nói: “Anh cao ốc Quan Hải Đại Hạ, muốn qua đó không?”

Khuôn mặt Lăng Vi lập tức đỏ lên. Cao ốc Quan Hải Đại Hạ, địa điểm lãng mạn nhất của các đôi tình nhân... Tên bại hoại này, hôm qua chính anh ta nói nơi này là địa điểm tốt! Ừm, bán bánh ngọt!

Diệp Đình ở đầu dây bên kia vẫn không lên tiếng, vô cùng bình tĩnh hô hấp. Ai nha! Thật là khó xử... Lăng Vi nghĩ nửa ngày mới ‘Ừ’ một tiếng: “Em đến ngay...”

“Ừ, tầng cao nhất. Chờ em...”

Lăng Vi vừa mới đến thang máy dưới tầng một nhà hàng Quan Hải Đại Hạ, đột nhiên nghe thấy phía sau có người đang nói chuyện, giọng nói vô cùng quen thuộc... là Chu Vân? Lăng Vi nghiêng đầu, liền thấy Chu Vân mặc một bộ váy điểm lệ màu đỏ lộ vai và ôm hông, đi đôi giày cao gót mười mấy centimet, vô cùng nữ vương sai bước đi vào.

Chu Vân đeo kính râm thật to thấp giọng hỏi: “Chị Na, lát nữa chúng ta gặp người nọ, rốt cuộc là có thân phận gì?” Người phụ nữ bên cạnh cô ta thanh âm lạnh như băng nói: “Người ta có thân phận gì, cô không có tư cách biết! Cô lên tầng cao nhất, trực tiếp quỳ xuống dập đầu bồi tội! Cũng không cần nói cái gì!”

Chương 421: Vội vàng đặc ý, càng vui mừng càng tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chu Vân khó chịu, mới vừa muốn nói lại đột nhiên bị người phụ nữ kia nghiêm nghị chặn lại: “Chu Chỉ Vân! Tôi cảnh cáo cô, cô biết điểm dừng cho tôi! Đây là Lục tiên sinh cùng đạo diễn Đại Minh tranh thủ cho cô một cơ hội cuối cùng! Cô cũng đừng nghĩ nói chuyện này đơn giản như vậy! Cô đập đầu bồi tội với người ta, người ta có buông tha hay không, còn phải xem tâm tình của người ta. Cô đặc biệt giả bộ đáng thương đến cùng cho tôi! Cho dù là việc không biết xấu hổ như liếm giày cho người ta cũng phải làm cho tôi! Tôi nói cho cô! Công ty giao cho cô vở tuồng kia, nếu như vi phạm hợp đồng, cô biết tiền bồi thường là bao nhiêu không? Nếu như không xong, đảm bảo mười đời cô cũng không trả xong!”

“Tôi biết! Có thể nói nhỏ một chút hay không? Có fan hâm mộ của tôi đến!” Trong đầu Chu Vân nghĩ, Lục Thiên Minh luôn miệng nói lời tuyệt tình, nhưng đây không phải vẫn giữ lại đường lui cho cô sao? Anh ta vẫn còn yêu cô! Anh ta vẫn nguyện ý quản chuyện của cô! Chỉ là bây giờ giận dữ không muốn nhượng bộ mà thôi. Chờ qua mấy ngày, anh ta bớt giận, khi đó sẽ đến tìm cô, nâng niu cô, cưng chiều cô!

Cô ta vén tóc quăn trên trán, đối với mị lực cùng thủ đoạn của mình, cô ta vô cùng tự tin.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy xung quanh có người hét ầm lên: “Chu Chỉ Vân!”

“Chu Chỉ Vân... là Chu Chỉ Vân! A... trời ơi! Thần tượng, tôi có thể chụp chung tấm hình với cô không?” Nữ sinh bên cạnh đột nhiên kéo lấy cô ta: “Gần đây không thấy sao? Người phụ nữ này gần đây tin tức vô cùng xấu!”

“Vậy thì sao... đời này chúng ta có thể gặp được minh tinh mấy lần chứ?”

“Cũng đúng... Vậy đi ký tên đi...”

“Thần tượng, có thể ký tên cho tôi không? Tôi thật sự thích cô trong phim ‘Tình cảm cấm khu’ của cô!”

Chu Vân mặc dù đang đeo kính râm lớn nhưng vẫn bị người khác nhận ra, trong nháy mắt liền có người hâm mộ vây quanh muốn chụp hình cô, muốn cô ký tên.

“Chị Chỉ Vân, có thể ký tên cho chúng tôi không?”

Chu Vân bày ra một tư thế điển hình, cười một tiếng: “Được nha, không thành vấn đề...”

“Tôi cũng muốn! Tôi cũng muốn!”

Trong nháy mắt Chu Vân bị mọi người bao vây, cô đặc biệt kiên nhẫn ký tên cho từng người.

Sau khi ký tên cho vài fan hâm mộ, thang máy mở, hai vệ sĩ ngăn cản fan hâm mộ, Chu Chỉ Vân mặt đầy hiền hòa vẫy tay chào tạm biệt fan hâm mộ, khi cô ta quay mặt sang bên cạnh, trong nháy mắt không nhìn được đen mặt.

Cô ta bước vào thang máy, đột nhiên nhìn thấy một người khác tiến vào cùng mình, vậy là lại là Lăng Vi! Sau lưng cô ta còn có hai người đàn ông cao to mặc tây trang đi theo.

Thang máy rất lớn, đứng bảy người cũng không bị chật.

Nhưng là, Chu Vân không nghĩ đến Lăng Vi lại không biết xấu hổ đi vào trong thang máy.

Hôm nay Lăng Vi mặc quần màu đen, áo sơ mi trắng, áo buộc lên lộ ra vòng eo mảnh khảnh, còn đeo một chiếc kính thời trang màu đen, lộ ra dáng vẻ ta đây là nữ cường nhân.

Cửa thang máy đóng lại, Chu Vân xì một tiếng với Lăng Vi: “Làm sao người nào cũng dám đi vào trong này vậy? Quan Hải Đại Hạ không phải là nhà hàng cao cấp nhất Ninh Thành sao? Chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm? Một tiện nhân không cha không mẹ bị đàn ông bỏ rơi cũng có thể vào đây sao?”

Chu Vân hai ngày nay đều nhịn đến muốn nổ rồi! Đều là do Lăng Vi! Nếu không phải cô ta thuê ký giả chụp lên cô đánh Lăng Trí, cô cũng không đến nỗi bị anti, bị công ty mắng, bị Lục Thiên Minh ngược đãi, còn phải mặt dày đến đây nói xin lỗi!

“Đều là do cô đồ tiện nhân này!” Chu Vân ỷ vào mình có nhiều người, người đông thế lớn, đột nhiên đưa tay lên muốn cào vào mặt Lăng Vi.

A Lợi phía sau Lăng Vi lập tức đưa tay đỡ, sau đó đẩy Chu Vân ngã trên mặt đất!

“A...” Chu Vân ngã xuống đất, đau đớn kêu lên một tiếng. Konina kéo cô ta lên, cánh tay Chu Vân bị té bầm, chỉ vào Lăng Vi mắng: “Tiện

nhân cô, còn dám đánh trả? Tôi cào hòng mặt cô!”

Chương 422: Vội vàng đặc ý, càng vui mừng càng tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai vệ sĩ sau lưng Chu Vân ‘Răng rắc’ vang lên tiếng khớp tay, sau đó đứng lên phía trên Chu Vân.

Sau lưng Lăng Vi là A Khôn, A Lợi hai tay khoanh lại, đứng hai bên Lăng Vi.

Bốn người đàn ông cao lớn đối lập nhau, giương cung bạt kiếm!

Lăng Vi phất phất tay, A Lợi, A Khôn thu liễm lại sát khí. Lăng Vi ngược lại cũng không sợ gây chuyện, chỉ là lấy đại cuộc làm trọng, bốn người bọn họ nếu đánh nhau trong thang máy, đảm bảo bảy người bọn họ hôm nay đều không ra khỏi được cái cửa này.

Chu Vân cho rằng Lăng Vi sợ, mở miệng cay nghiệt nghiêm giọng mắng: “Một nhân viên phục vụ ở quán bar, mang theo hai vệ sĩ liền cho mình là nữ vương!” Cô ta xoa cánh tay, đi đến bên cạnh Lăng Vi, đưa tay muốn nắm lấy cổ áo sơ mi của Lăng Vi.

Trong nháy mắt Konina vịn cánh tay cô ta, quát lên: “Bây giờ cô còn ngại scandal quá ít phải không? Trong thang máy đều có camera! Cô còn muốn bị tung ra tin tức xấu nữa sao?”

Chu Vân cắn răng nghiêng lợi, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn được không động thủ, tuy vậy trong miệng vẫn không ngừng ép Lăng Vi: “Một tiện nhân ngủ với vạn người, ngay cả em gái họ mình cũng hại! Đồ kỹ nữ

tâm cơ tìm ký giả chụp lên tôi! Lại lên lên lút lút không biết xấu hổ làm ra chuyện trộm gà trộm hó! Cô chính là nhìn thấy tôi phất lên, ghen tị tôi! Cô đồ tiện nhân chính là nhìn không được người khác giả cho người khác tốt hơn cô, không nhìn được người khác tốt hơn cô! Khi cha mẹ cô chết, là ai thu nuôi cô? Là cha tôi! Là mẹ tôi! Lăng Vi, cô đồ bạch nhãn lang không biết xấu hổ, đảo mắt liền quay lại cắn chủ nhân! Nuôi cô nhiều năm như vậy, còn không bằng cho chó ăn!”

Trên mặt Lăng Vi kéo ra một nụ cười lạnh lẽo, cô từ đầu đến cuối đều không nói gì. Nhìn Chu Vân như một tên ngốc vậy. Đắc ý đi, tranh thủ đắc ý đi, càng vui mừng càng tốt!

Lăng Vi nhìn chằm chằm con số nhảy lên trong thang máy, thang máy ngừng ở tầng 68.

A Lợi, A Khôn bảo vệ cô đi ra khỏi thang máy.

Chu Vân cau mày, Lăng Vi đến đây làm gì? Cô ta vừa đi ra vừa ác độc mắng: “Tiện nhân chính là tiện nhân, bò lên được tầng cao, cũng không có nghĩa cô là nhân vật tầng cao!”

Chu Vân đeo kính râm lên, sai bước dài thành công đi lên trước Lăng Vi. Cô ta mặc dù không cao bằng Lăng Vi, nhưng giày cao gót cao mười hai centimet cũng không phải chỉ để làm cảnh! Mấy bước liền đi đến trước cánh cửa xa hoa quý phái, có đường viền mạ vàng.

Ánh mắt Lăng Vi từ đầu đến cuối đều lạnh lùng nhìn Chu Vân.

Chu Vân nhìn ánh mắt của cô, giận đến mức không có chỗ phát tiết!

Lúc này, Konina gọi điện thoại cho giám đốc nhà hàng: “Lưu giám đốc... tôi cùng Chỉ Vân đã đến tầng cao nhất Quan Hải Đại Hạ, làm phiền ngài thông báo một tiếng giúp chúng tôi...”

Đầu điện thoại bên kia ‘Ừ’ một tiếng rồi không nói nữa.

Lăng Vi mang theo A Khôn, A Lợi sai bước đi đến bên cạnh cửa lớn, cửa tự động mở ra, Diệp Đình đã sớm biết cô đi lên, tất nhiên sẽ nghênh đón cô vào.

Chu Vân vừa nhìn thấy cửa mở ra, liền lập tức cất bước đi vào.

Bên trong đột nhiên xuất hiện hai tên vệ sĩ áo đen: “Tiên sinh vẫn chưa dùng cơm, không muốn nhìn thấy các người, mời ngồi chờ ở bên ngoài.”

Chu Vân chau mày, không biết rõ là đang xảy ra chuyện gì?

Cô nhìn chùng một phút. Nhìn thấy khuôn mặt của Konina cũng đầy mờ mịt, Chu Vân không tự chủ được lui về phía sau nửa bước.

Lăng Vi bước vào bên trong, đi qua một tấm bình phong lịch sự tạo nhã vào phòng khác. Lăng Vi ngẩng nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, sáng tỏ thông suốt!

Hai tên vệ sĩ áo đen đóng cửa lại.

Chu Chỉ Vân bị nhốt ở ngoài cửa, hỏi Konina: “Lăng Vi đến nơi này làm gì? Cũng là được vị tiên sinh kia gọi đến sao? Vị tiên sinh kia là muốn phủ đầu Lăng Vi trước sao? Muốn Lăng Vi giải thích chuyện chụp lén tôi sao?”

Chương 423: Còn muốn làm thiên hậu? Sớm muộn thành hậu thiên! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Im miệng đi! Cái gì cũng không được hỏi!” Konina cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy...

Cô ta vô cùng phiền lòng, nói với Chu Vân một câu: “Vị đại nhân vật trong cửa kia, không phải ‘Hạo Vũ Ảnh Nghiệp’ của chúng ta chọn nổi! Cô đang hoàng ngồi chờ ở nơi này cho tôi! Có thể gặp người ta hay không, còn phải xem vận khí của cô!”

Chu Vân buồn bực không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đứng ở cửa chờ đợi.

Lăng Vi đi vào trong phòng khách, chỉ cảm thấy dường như mình đi vào một công viên thu nhỏ...

Cô còn tưởng rằng tầng chót chính là một căn phòng lớn, lại không nghĩ rằng... nguyên cả tầng lầu này đều được che bằng một lớp màn thủy tinh!

Toàn bộ tầng chót tươi sáng, vô cùng xanh biếc... có xanh của cây trồng, của núi non, bên trong thiết kế quầy bar, phòng tắm suối nước nóng, có phòng ăn, có màn ảnh cực lớn, có phòng nghỉ ngơi.

Màn che lưu ly bốn phía có cây mây và cây leo mọc lên xanh mướt,

cửa sổ có rèm màu xanh nhạt khẽ bay. Cửa sổ mở hé, không hề có cảm giác bức bối, vô cùng thông suốt, tầm mắt cũng rất thoải mái. Bên tai róc rách tiếng nước chảy, khiến tinh thần người ta an tĩnh.

Lúc này, một vị giám đốc cung kính giới thiệu với cô: “Phu nhân, Quan Hải Đại Hạ chúng tôi là một sản nghiệp dưới chướng Đỉnh Phong quốc tế, là kiến trúc đánh dấu cho Ninh Thành. Tất cả tám tầng lầu phía trên tòa nhà sáu mươi tầng, đều là Diệp tiên sinh thiết kế vì ngài, cũng là địa phương để ngài và tiên sinh nghỉ dưỡng.

Lăng Vi kinh hãi gật đầu một cái, cô biết cao ốc này là sản nghiệp của Diệp Đình, bởi vì... ở trong hiệp nghị được tặng khi kết hôn, cô nhìn thấy cái tên ‘Quan Hải Đại Hạ’...

Lúc ấy, cô cũng kinh ngạc một chút, nếu cô ký tên lên hợp đồng, cao ốc này chính là đứng tên Lăng Vi cô.

Khi đó... cô đại khái lường trước được, Kỳ Tha Địa Bì, cổ phần cũng không phân cao thấp so với Quan Hải Đại Hạ. Đây cũng là lý do cô không ký tên.

Lăng Vi đi vào phòng khách, liền nhìn thấy Diệp Đình mặc âu phục màu đen thẳng thớm ngồi bên cạnh cửa sổ sát đứng, đứng bên cạnh là một vị thân sĩ, đang trình bày một khúc violon.

Ngồi bên cạnh Diệp Đình... Lăng Trí...

Đứng phía sau là bốn tên tổ trưởng Bạo Phong. Dưới bàn chân Bạo Phong sỏ một đạp vào mặt một người, chính là tên lão đại côn đồ muốn ‘lấy mạng nhỏ của cô’.

Diệp Đình cùng Lăng Vi và Lăng Trí từ từ dùng cơm, A Lợi, A Khôn cùng với thành viên Bạo Phong đến một phòng khác ăn buffe hải

sản.

Ánh mắt Lăng Vi liếc nhìn xuống đất, nhìn sáu người bị đánh mặt đầy máu me đến cha mẹ cũng không thể nhận ra, cô lại bình tĩnh không có cảm giác nuốt không nổi cơm... Xem ra ở cùng Diệp Đình lâu ngày, năng lực chịu đựng trong lòng cô càng ngày càng mạnh rồi.

Sắc mặt Lăng Trí không được tốt lắm, mới vừa rồi một màn trong thang máy ông ta đều nhìn thấy được trên máy vi tính.

Mới vừa rồi những lời Lăng Vân nói còn là tiếng người hay sao? Cô ta nói gì? Cô ta lại chỉ thẳng vào mũi Lăng Vi mắng: “Cha mẹ cô chết khi đó, là ai thu nuôi cô? Là cha tôi! Là mẹ tôi! Cô đồ bạch nhãn lang không biết xấu hổ, đảo mắt liền cắn lại chủ nhân! Nuôi cô nhiều năm như vậy, còn không bằng cho chó ăn!”

Lăng Trí giận đến choáng váng đầu óc! Thời điểm ông ta nhận nuôi Lăng Vi, cũng lấy tất cả sản nghiệp của anh cả ông ta! Lăng Vi mặc dù được nuôi ở nhà ông ta, nhưng không tốn một phân tiền nào của ông ta! Ngược lại thì sao, cả nhà bọn họ mượn ánh sáng của Lăng Vi, có cuộc sống đại phú đại quý! Nhưng cuối cùng thế nào, ông ta lấy sạch di sản của Lăng Vi! Số tiền này, ân huệ này, còn chút nào chứ? Ông ta thật sự có lỗi với Lăng Vi, dùng mạng ông ta cũng không trả nổi! Con gái ông ta còn mặt dày vô sỉ mắng Lăng Vi là bạch nhãn lang?

Lăng Trí tức giận đến mức ăn không ngon! Lòng ngực như có tảng đá đè ép lại... ông ta cũng không muốn biểu hiện ra ngoài, tránh cho Tiểu Vi khó chịu. Nhưng lại không nhịn được than thở...

Cơm nước xong xuôi, ba người đi đến một phòng trà yên lặng uống trà.

Diệp Đình đánh cờ cùng với Lăng Trí, Jason đúng lúc nói chuyện vườn hoa cho Lăng Vi.

Lăng Trí cảm thấy việc làm ăn trồng hoa với viện dưỡng làm là một việc làm tốt, liền hỏi mấy câu. Vừa vặn ông ta là người thích trồng hoa cỏ. Chủ yếu hơn chính là, nếu vườn hoa này phát triển, sau này gánh nặng của Tiểu Vi cũng nhẹ bớt.

Chương 424: Còn muốn làm thiên hậu? Sớm muộn thành hậu thiên! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên ngoài, Chu Chỉ Vân đứng đến phù chân! Cô ta đi giày cao gót mười hai centimet, toàn bộ đều đứng thẳng chờ đợi, giống như đang nhảy ballet vậy. Sau khi thành danh, cho đến bây giờ chưa có người nào khiến cô ta chờ lâu như vậy!

Hai tiếng rưỡi trôi qua, các cô đến từ năm rưỡi, hiện tại cũng đã tám giờ. Mắt thấy sắp đến tám rưỡi, Cả người Chu Chỉ Vân đau xót, miệng khát yếu ớt kêu: “Chị Na, người bên trong rốt cuộc có thân phận gì? Tôi đã hèn kém đến đây xin lỗi, tôi cũng đã chờ đến ba giờ, sao vẫn không được đi vào? Chân tôi cũng sắp gãy rồi!” Hai chân cô ta run rẩy. Muốn đi nhưng cũng không dám, muốn ngồi lại không có ghế.

Trong lòng Konina cũng nổi giận: “Tôi cũng không phải đứng với cô sao? Cô suốt ngày chỉ biết gây họa! Lần này không phải tôi lau cứt cho cô sao? Chân cô đau xót, chân tôi không đau xót sao?”

Chu Chỉ Vân không nhịn được nói: “Tôi không phải có ý đó, tôi chỉ là than phiền người bên trong cũng quá lớn lối mà! Dầu gì bây giờ tôi cũng là một tiểu thiên hậu trong lòng giải trí...”

“Cô im miệng đi!” Konina hung ác trợn mắt nhìn cô ta: “Thiên hậu? Cô vẫn còn nằm mộng lớn sao! Chuyện này nếu cô không giải quyết

được! Cô cho rằng cô có thể làm thiên hậu hay sao? Cô muốn đổi thành hậu thiên hay sao? Cô cho rằng có người còn nhớ đến cô? Danh tiếng bây giờ của cô cũng vô cùng xấu rồi, nếu lần này không tẩy trắng được, cô ăn không khí đi! Công ty nâng cô là nâng, nâng người khác cũng là nâng! Cô không có núi lớn Lục tiên sinh dựa vào, cô cho rằng bằng người cha kia của cô, cô có thể trở thành thiên hậu hay sao?”

Konina càng nói càng tức, trực tiếp mở miệng mắng: “Thời điểm cô bỏ rơi cha ruột cô từng nghĩ đến ngày hôm nay! Cô bây giờ còn không biết ôm bắp đùi cha ruột mình! Cô bỏ đi tính đại tiểu thư cho tôi! Muốn người ta cho cô mặt mũi, cô cũng phải có mặt mũi thì mới được!”

Chu Chỉ Vân giận đến phát điên!

Lúc này, cửa lớn màu vàng đột nhiên mở ra: “Hai vị, mời vào trong.”

“...” Chu Chỉ Vân cùng Konina đột nhiên sửng sờ.

Hai người sửng sốt chốc lát, vội vàng nhấc chân đi vào trong, lúc này chân hai người đã tê rần, đi bộ cũng cảm thấy loạn choạng.

Hai người đi qua bình phong, khi đi vào phòng khách, chỉ cảm thấy cảnh đẹp trước mắt như muốn đập bể mắt!

Chu Chỉ Vân không nhịn được xúc động: “Đây là địa bàn của người nào nha? Thật biết hưởng thụ...” Cô ta sống hai mươi mấy năm ở Ninh Thần, cũng không biết bên trong thành phố còn có một đạo nguyên thế ngoại như vậy!

Trong đầu cô ta đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ: “Nháo với Lục Thiên Minh, cũng không nhất định là chuyện xấu... Nếu như được vị

tiên sinh này coi trọng, vấn đề cô ta gặp phải bây giờ đều sẽ được giải quyết dễ dàng!”

Chu Vân vội vàng lấy lại tinh thần, sửa sang lại mái tóc quăn, sửa sang lại quần ngắn đỏ tươi, lại kéo thấp cổ áo xuống mấy phần.

Cô ta nhấp đôi môi đỏ mọng, cánh môi khẽ dâng lên, kéo ra một nụ cười ôn uyển mị hoặc.

“Mời đi bên này...” Một vị giám đốc dẫn các cô vào phòng trà bên cạnh một rừng trúc. Bình phong cản trở tầm nhìn vào bên trong, các cô không nhìn thấy được tình hình người bên trong.

Chu Vân nhìn vào bên trong, đột nhiên... nhìn thấy Lăng Trí mặt đầy lửa giận từ bên trong đi ra!

Chương 425: Quỳ!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Trí?

“Ông đến đây làm gì?” Chu Vân kinh ngạc.

Cả người Lăng Trí đặng đặng lửa giận, trong ánh mắt xen lẫn thần sắc thất vọng.

Chu Vân khinh bỉ trợn mắt nhìn ông ta một cái: “Có phải ông lại gây ra chuyện gì điên khùng hay không?” Cô nhìn thấy Lăng Trí đầu đầy tóc trắng, trên mặt đầy nếp nhăn. Rõ ràng hơn bốn mươi tuổi, lại nhìn giống như một lão già sáu mươi tuổi!

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Lăng Trí quát lên: “Quỳ xuống!”

Chu Vân sợ hết hồn, nhưng trong lòng không phục, cô cũng coi như là một người có chút địa vị xã hội, làm sao có thể ở trước mặt nhiều người như vậy nói quỳ là quỳ!

Lăng Trí nén chịu lửa giận trong lòng ngồi xuống một chiếc ghế thái sư. Trên bàn bên cạnh tay ông ta bày ra một cây thước, chân mày Chu Vân nháy lên một cái, cứng đầu đứng đó không nhúc nhích.

“Còn không mau quỳ xuống...” Konina vợ kéo váy Chu Vân.

Chu Vân trở mặt một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Trí, trong mắt cô ta đầu phức tạp có chút không vui vẻ nói: “Có lời gì về nhà nói

không được sao? Tại sao phải gây huyên náo khó nhìn như vậy?”

“Cô im miệng đi!” Konina hận không thể véo hai lỗ tai cô ta: “Bảo cô quỳ, vậy cô quỳ đi!”

Chu Vân đứng đó không nhúc nhích, đột nhiên Lăng Vi đi ra từ phía sau bình phong.

Trong nháy mắt Chu Vân bừng lên lửa giận! Lăng Vi liếc cô ta lạnh giọng hỏi: “Con gái quỳ dưới chân cha, có gì không ổn sao?”

Chu Vân siết chặt quả đấm, cắn răng muốn mở miệng mắng to! Nhưng là, lúc này cô ta nhìn thấy rõ quan hệ lợi hại! Lăng Vi cùng Lăng Trí không biết leo lên được nhân vật lợi hại nào, lại đè ép một người như cô!

Nhưng là, người thần bí kia rốt cuộc là ai? Chị Na lại không chịu nói cho cô... Cô ta đứng bên ngoài chừng ba giờ! Bây giờ tiến vào cũng không nhìn thấy người đó, lúc này, Konina trợn mắt nhìn cô ta một cái, tựa hồ muốn ói: “Chính cô có thân phận gì còn không biết lớn nhỏ? Người ta là nhân vật lớn đến nhường nào, đâu phải là người cô muốn gặp là có thể gặp được?”

Chu Vân lại tưởng, là Lăng Vi cố ý mượn chỗ này hù dọa cô ta?

Lúc này, Lăng Vi giơ tay lên ra động tác mời với Konina: “Vị nữ sĩ này, mời ngồi xuống. Chuyện này không liên quan đến cô.”

Konina mặt đầy ngờ ngác ngồi vào ghế bên cạnh.

Trái tim Chu Vân đột nhiên tăng tốc nhảy lên, có một dự cảm vô cùng xấu!

Lăng Vi! Cô cái đồ không biết xấu hổ, cô muốn làm gì? Có lời gì thì nói thẳng? Đừng có mà giả thần giả quỷ!”

Trong phòng khác bỗng nhiên tĩnh lặng, Lăng Vi đột nhiên lạnh lùng nhìn chăm chú vào Chu Vân, quát lạnh lên một tiếng: “Dập đầu nhận sai với cha cô cho tôi...”

Chu Vân sợ hết hồn! Cô như gặp quỷ nhìn về phía Lăng Vi, đột nhiên, lúc này nhìn thấy ba mươi mấy người đàn ông áo đen vây quanh, trong đó hai người xách Chu Xung ra... tay Chu Xung bị trói ở sau lưng, ‘Bùm’ một tiếng quỳ sụp xuống đất, tóc ông ta xốc xếch, trên mặt xanh tím, lỗ mũi vừa sưng vừa đỏ! Quần áo rách tả tơi, hiển nhiên là bị người ta hung hãn đánh đập.

Chu Vân mở to mắt, hô hấp cũng có chút yếu đi. Tiếp đó, lại thấy có người ném sáu tên đàn ông cao to đi ra! Sáu người này nằm trên đất không nhúc nhích, giống như bị hành hạ vô cùng thảm thiết vậy! Chu Vân tựa như tiên đoán được dáng vẻ sau đó của mình, trong nháy mắt trên trán lấm tấm mồ hôi.

Chương 426: Quỷ!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng khách lớn như vậy rơi vào yên tĩnh quỷ dị. Chân Chu Vân đột nhiên mềm nũn! Cô ta nghe thấy tiếng nước chảy, nghe thấy tiếng gió, nghe thấy tiếng tim đập của mình, ‘Ầm’ một cái quy xuống đất.

Lăng Trí mặt lạnh như sương, hỏi cô ta: “Cô họ gì?”

Chu Vân ngược mắt ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ! Cô không nghĩ đến Lăng Trí sẽ hỏi câu hỏi như vậy! Càng không nghĩ đến, Lăng Trí nói chuyện sẽ có khí thế như thế này!

Chu Vân cũng đã nhìn thấy xã hội, nhưng không biết tại sao... đột nhiên có một áp lực ép khiến cô ta không ngẩng đầu lên được, không mở được miệng.

Cô liếc mắt nhìn Chu Xung đang thương tích đầu mình, lại len lén liếc mắt nhìn về phía Lăng Trí đang ngồi trên ghế thái sư.

Trong đầu cô ta hoàn toàn tê dại! Nhận Chu Xung, không biết thế lực sau lưng Lăng Trí có khiến cô ta thân bại danh liệt hay không? Nhận Lăng Trí, vạn nhất chuyện này không thành, cô ta còn phải nhờ vào Chu Xung nuôi...

“Bành...” Lăng Trí đột nhiên vỗ lên lưng ghế! “Cô họ gì?”

“Cha, con họ Lăng!” Nói xong liền ‘bụp bụp bụp’ đập đầu với Lăng Trí

mấy cái. Chu Xung ngẩng đầu nhìn cô ta, hung thần ác sát mắg: “Chu Vân! Đồ tiện nhân cô! Ông mầy nuôi cô mười mấy năm! Cô lại trở mặt không chịu nhận người thân!”

‘Bụp...’ Chân Dững nhắc chân đạp bay Chu Xung: “Có phần của ông nói chuyện sao?”

Chu Vân bị dọa sợ kinh hoảng thất thố, dùng đầu gối đi đến bên cạnh Lăng Trí, trong mắt đầy hoảng sợ nói: “Cha, con sai rồi! Con họ Lăng, con gọi là Lăng Vân! Là con hỗn đản! Con không nên động thủ đánh cha! Con biết lỗi rồi...”

Lăng Trí đứng lên, đi đến bên người Lăng Vi: “Nhận sai với chị cô!”

Lăng Vân ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tia máu đỏ, cô ta nhìn chăm chú vào Lăng Vi, hận không thể nói ra câu nào.

Lăng Trí tức giận nói: “Bác trai cô, bác gái cô qua đời, mặc dù chân tướng không rõ, nhưng có thể là mẹ cô xúi giục người phá hư xe của bọn họ! Cô luôn miệng mắg chị cô là bạch nhãn lang! Cô mới là bạch nhãn lang! Sau khi bác trai bác gái cô qua đời, tất cả sản nghiệp của bọn họ là tôi sang tên cho các người! Là Lăng Trí tôi vô năng! Tôi bị mù mắt! Bị mẹ cô lừa gạt! Làm hại anh chị tôi bị mất mạng, còn táng gia bại sản! Còn nuôi ra một đứa con gái bất hiếu như cô!”

Lăng Trí càng nói càng giận, nổi gân xanh nói: “Tôi Lăng Trí vô phương dạy con gái! Hôm nay người làm cha nh tôi phải dạy dỗ thật tốt đồ không có liêm sỉ nhà cô!” Lăng Trí siết chặt thớ trong tay, giận dữ chỉ vào Lăng vân: “Thước thứ nhất: Cô ăn của người ta, uống của người ta! Còn không biết cảm ơn! Còn nhục mạ ân nhân của mình! Thước đầu tiên của tôi đánh cô không có tôn ti!” Lăng Trí chọt giờ tay lên, ‘ba’ một thước hung hăng quất vào lưng Lăng Vân!

‘A...’ Lăng Vân đau nằm rạp lên đất. Cô đâu dớn nước mắt chảy ra, muốn chạy, nhưng xung quanh có ba mấy tên vệ sĩ áo đen! Chạy thế nào? Cô ta sợ cả người run rẩy, sau lưng đau dớn, quần áo dính vào lưng, đại khái là có máu chảy ra.

Lăng Trí cầm thước tức giận chỉ, cắn răng nói: “Thước thứ hai: Tôi là cha cô! Cô động thủ đánh tôi! Tôi đánh cô tội bất hiếu!” Lăng Trí tức giận vung thước, lại ‘ba’ một tiếng đánh vào lưng Lăng Vân. ‘A...’ Lăng Vân điên cuồng rống lên!

“Thước thứ ba: Cô mất trí cố tình tìm người muốn lấy mạng tôi vào chửi cô!”

‘Ba...’ thước quất vào lưng Lăng Vân vang dội!

‘A...’ thật là đau! Lăng Vân nước mắt chảy ra như suối trào! Cô ta muốn tránh, muốn chạy trốn, nhưng trong nháy mắt bị người ta ấn xuống. Cô ta kêu thảm thiết, trong lòng sợ hãi đến cực điểm!!!

Lăng Trí cắn răng tức giận nói: “Nhận sai với chị cô!”

“Chị, em sai rồi!” Lăng Vân cắn răng nói, sau đó bò đến bên cạnh Lăng Vi, cúi đầu xuống, chịu đứng khuất nhục, quỳ trước Lăng Vi.

Trong lòng ngực Lăng Vi nhiệt huyết sôi trào! Tay Lăng Trí cầm thước đi đến trước Lăng Vân chỉ một cái: “Lăng gia tôi nuôi ra một thứ bại hoại như cô!”

Konina nhìn thấy sợ mất hết hồn vía! Bây giờ là xã hội gì? Còn có người sử dụng gia pháp đánh người... còn đánh ác như vậy... còn đánh chính là một đại minh tinh...

Một nhà này, thật sự không sợ chuyện gì!

Bọn họ không sợ Chu Chỉ Vân trả thù sao? Dẫu sao, vị đại nhân vật kia để ý được một lần, không quản được cả đời! Lần này ra tay giúp Lăng Trí, lần sau thì sao? Sẽ không sợ Chu Chỉ Vân trả thù sao?

Chương 427: Mang em bay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau lưng Chu Vân rỉ ra từng giọt máu.

Cả người cô ta run cầm cập.

Tay Lăng Trí cầm thước đập mạnh lên bàn một cái: “Cô tỉnh táo lại cho tôi! Chị cô phạt cô như thế nào! Cô nhận cho tôi!”

Lăng Vi ngược mặt nhìn Lăng Vân một cái: “Cố ý thuê người giết người không thành công. Liền quỳ một nén hương đi!”

Giám đốc cầm một lư hương đến, đốt một nén hương...

Konina sững sờ, nói thật, trước khi đến... Cô ta không nghĩ đến sẽ như vậy. Cô ta cho rằng đi vào, bởi người ta ăn một bữa cơm, bởi một lễ, chuyện liền được giải quyết trên bàn rượu... Nói cái gì mà dập đầu, cũng chỉ là hù dọa Chu Vân... Lại không nghĩ đến! Nhà này lại ác đến như vậy! Đây quả thực là khủng hoảng gấp trăm lần so với dập đầu!

Trong phòng khách an tĩnh quỷ dị. Lăng Vi ngồi bên cạnh Lăng Trí, Lăng Vân bị áp giải nằm quỳ trên đất. Ước chừng quỳ xong một nén hương. Lăng Vi còn nói: “Còn không phục, quỳ thêm một nén hương nữa. Quỳ đến khi nào phục mới thôi.” Lăng Vân kinh hoàng ngẩng đầu: “Chị, em biết lỗi rồi! Chị tha thứ cho em lần này!”

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào cô ta một lát, vẫy tay nói: “Sau này thật

hiếu thảo với cha cô! Làm người thật tốt! Cút đi ra ngoài đi.”

Konina vội vàng đỡ Chu Vân ra ngoài. Tiếp theo, Chu Xung cùng với sau người kia cũng bị ném ra ngoài. Konina sợ người nhận ra Chu Vân, không trực tiếp xuống lầu mà cô ta gọi điện thoại cho người đi lên, cầm theo quần áo vây kín đầu Chu Vân, cõng cô ta đi ra ngoài.

Tiếp theo đó, ‘Hạo Vũ Ảnh Nghiệp’ tổ chức họp báo, Konina thay mặt Chu Vân làm sáng tỏ: “Tát cha đó là một cảnh trong bộ phim về luân lý gia đình, mọi người nhìn thấy video đó, là có người hâm mộ len lén đến hiện trường quay phim chụp hình. Quan hệ của Chu Chỉ Vân chúng tôi với cha mình vô cùng tốt, xin mọi người không cần đoán lung tung. Ngoài ra, hai ngày nay Chu Chỉ Vân bận chuyện hôn lễ, không an bài thông cáo, cũng không muốn bị ai vây xem, xin mọi người đưa lời chúc phúc, cũng mong Chỉ Vân có được một gia đình hạnh phúc, cảm ơn các vị.”

Chu Chỉ Vân nằm trong bệnh viện dưỡng thương, sau lưng chưa xốt đau đớn! Càng nghĩ đến càng cảm thấy tức giận, như vậy hồ đồ bị đánh cho một trận! Nhưng dù gì ‘sự kiện tát cha’ kia cũng được giải quyết.

Mặc dù chuyện đóng phim tạm thời không cần, nhưng chuyện Lục gia cô ta còn chưa giải quyết được! Hôn lễ ngày mốt phải làm sao? Tuyên bố hủy hôn, danh dự của cô toàn bộ sẽ bị quét sạch!

Lúc này, Vương Hân Bình đi vào, bà ta cầm một tờ đơn, ra vẻ đắc ý đi đến trước mặt Chu Vân ngồi xuống: “Tiểu Vân, con thật sự không chịu thua kém! Con mang thai!”

Chu Vân biết đây là bà ta tạo giả, nhưng khi cô ta nhìn thấy mẹ Lục Thiên Minh – Tương Lệ đứng ở cửa muốn đi vào, liền vội vàng nói: “Thiên Minh vẫn muốn có con, con cũng không nghĩ đến sẽ có con...”

anh ấy giải trừ hôn ước với con, con vẫn nên bỏ đứa trẻ này thôi...”

Tương Lệ đi vào trong phòng bệnh, quan sát Chu Vân, bà ta đưa tay nhận lấy phiếu siêu âm, cười lạnh nói với Vương Hân Bình: “Bà đến tìm tôi, chính là muốn cho tôi nhìn thấy cái này?”

Mắt bà ta lạnh lùng quét qua khuôn mặt Chu Vân, cười lạnh một tiếng nói: “Phụ nữ muốn sinh con cho Thiên Minh nhà tôi không thiếu. Cô không muốn, liền bỏ đi!”

...

Sau khi Tương Lệ đi, Chu Vân tức giận muốn đập đồ: “Mẹ, không phải người nói, làm hư Lục Thiên Minh sao? Vì sao bây giờ?”

Vương Hân Bình đâm vào cô ta: “Con có phải ngu quá rồi không! Con còn chưa thực sự mang thai với Lục Thiên Minh, mẹ làm anh ta không sinh được, con làm sao có thai? Con còn không biết tạo ra dư luận kìm kẹp anh ta sao?” Chu Vân nhin đau, lập tức bò dậy đăng lên weibo: “Nói cho mọi người một tin tốt, tôi với Thiên Minh có bảo bảo! Mới vừa biết được! Ngày mốt chính là hôn lễ, mau đến chúc phúc chúng ta đi! Hì hì...”

Chương 428: Mang em bay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tin tức này một khi được phát ra, Lục gia từ trên xuống dưới đều ồn ào! Cha Lục Thiên Minh đập bể một bình hoa cổ: “Chuyện đã thành như vậy! Vứt bỏ phụ nữ đã có thai như vậy, cho dù là vì lí do gì, mặt mũi của Lục gia chúng ta cũng không còn nữa! Anh muốn Lục gia chúng ta sau này làm ăn như thế nào?”

Tương Lệ cả giận nói: “Cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ, không biết đứa trẻ có phải là của Thiên Minh nhà chúng ta không, chuyện đó còn không nói được! Cô ta có thai thật hay không cũng còn chưa chắc chắn!”

Cha Lục cả giận nói: “Bất kể trong bụng cô ta có thai hay không, dự luận đã đứng về phía cô ta! Tôi đang nói đến một vụ làm ăn lớn, các người đứng kéo tôi lại! Trước tiên trấn an dư luận lại cho tôi, đừng để cô ta làm loạn!”

...

Trong phòng khách tầng chót Quan Hải Đại Hạ. Sau một trận náo loạn oanh oanh liệt liệt, chỉ còn lại hai người Diệp Đình và Lăng Vi.

Lúc này, trăng sáng treo cao, trăng giăng đầy trời, Lăng Vi gối lên cánh tay Diệp Đình, hai người nằm trên ghế, ngửa mặt ngắm sao. Lăng Vi đột nhiên nói: “Tắt đèn đi, đèn sáng quá, nhìn không rõ...”

Diệp Đình vung tay lên ‘ba’ một cái tắt đèn. Trong bóng tối, bọn họ

ngửa mặt lên ngắm trăng, tựa như rất gần trời, giống như đưa tay một cái là có thể hái sao trên trời.

Diệp Đình hạ xuống một nửa màn thủy tinh xung quanh, trong nháy mắt gió đêm thổi vào. Lăng Vi ôm chặt anh ta, tựa như đặt mình vào giữa không trung...

Diệp Đình đột nhiên hỏi cô: “Hả giận rồi chứ?”

Lăng Vi buồn buồn không lên tiếng, suy nghĩ chuyện hôm nay, chỉ thấy trong lòng nghẹn nghẹn. Không biết có phải lòng cô quá tham, vậy mà cảm thấy vẫn chưa hết giận!

“Không hả giận sao... muốn làm thế nào?” Diệp Đình đưa mặt đến, nửa người đè lên trên người cô.

Hô hấp của anh ta đốt nóng mặt cô, Lăng Vi đẩy anh ta: “Tình cảm em không tốt, chớ lộn xộn!”

Diệp Đình hôn lên khuôn mặt cô, đưa tay vào trong quần áo cô, đi lên phía trên xoa xoa: “Tình cảm không tốt mới muốn náo, để chồng khai thông, tình cảm lập tức sẽ tốt lên.”

Lăng Vi muốn ngăn cản anh ta, lại thấy anh ta đứng lên, Dáng vẻ thân sĩ khom người đưa tay về phía cô: “Nữ sĩ xinh đẹp, có thể mời người nhảy một điệu không?”

“...” Lăng Vi mím môi cười.

Anh ta giơ tay xoa eo cô: “Dưới bóng đêm nhìn em... thật đẹp...” Nhất là ánh mắt, giống như sao trên trời. Anh ta đưa tay kéo cô lên, nhấn mở âm nhạc, mở ra ánh đèn mờ ảo. Anh ta ôm cô khiêu vũ từng vòng từng vòng, Diệp Đình nhìn chăm chú vào cô, đột nhiên

đưa tay thả tóc cô ra. Mái tóc của Lăng Vi giống như yêu tinh bay lượn trong gió.

Trong nháy mắt khuôn mặt Lăng Vi đỏ lên.

Lông mi thật dài của Diệp Đình rủ xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt trơn bóng yêu kiều của cô, giơ tay lên mở một nút áo của cô: “Bộ quần áo hôm nay quá cường thế, đổi bộ khác.” Diệp Đình rút bỏ kính đen của cô xuống. Dùng ngón tay cuốn sợi tóc của cô, âm thanh trầm thấp nói bên tai cô: “Lỡ tai cũng muốn mang thai... là cái gì?”

Khuôn mặt Lăng Vi cháy sạch hồng như cánh hoa đào, anh ta ôm cô, kéo cô ra ban công bên ngoài kính thủy tinh, bên ngoài gió rất lớn! Giống như có thể thổi bay người vậy!

Từ ban công nhìn về phía xa, có thể nhìn thấy ngọn hải đăng ngoài biển. Lăng Vi nắm chặt lan can nhìn xuống... đột nhiên cảm thấy chân mềm nhũn... từ tầng sáu mươi tám của tòa nhà này nhìn xuống, từng tòa nhà của thành phố mọc lên san sát như rừng, cảm giác thật khác bình thường. Thật giống như nửa thành phố nằm cả trong tay cô vậy.

Diệp Đình cởi áo cô ra, kéo khóa quần cô. Lăng Vi nắm chặt tay anh ta, đưa tay kéo anh ta đi vào bên trong: “Coi như muốn làm, cũng không thể để cả thành phố vậy xem chứ?”

Diệp Đình nhưng kéo cô lại, đem người cô dựa trên lan can, thanh âm trầm trầm nói: “Ở nơi này.” Ánh mắt của anh ta giống như một vòng xoáy! Đốt sáng kinh người! Anh ta đưa tay nhấn một cái nút, bên ngoài ban công chậm rãi kéo lên một bức màn màu xanh nhạt. Gió thổi vào tấm màn vang lên tiếng ‘phần phật’ vang dội, trái tim Lăng Vi đập như trống đánh! Nhưng vẫn nghe thấy thanh âm anh ta trầm thấp nói: “Mang em bay...”

Chương 429: Cực hạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi từ tầng 6 đi xuống, hơi choáng váng...

Cô quay đầu lại, buồn cười nhìn Diệp Đình, không nghe nhầm đúng không? Anh muốn tại đây?

Còn nói cô phóng khoáng? Hừ — — anh không biết xấu hổ à?!

Chân Lăng Vi mềm nhũn, nhưng cũng không sợ hãi. Nhưng... Dù sao cũng là bên ngoài... Còn là tầng 6, ban công không xây rào bảo hộ, chỉ có một hàng lan can nghệ thuật.

Cô có lẳng mạn, có lớn gan thế nào đi nữa cũng không dám đứng lâu ở đó.

Hơn nữa... Anh muốn...

Lăng Vi tránh anh chạy vào trong, Diệp Đình dùng sức giữ chặt cổ tay cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy... gió xuyên qua bức màn màu lam nhạt thổi qua quần áo anh, quần áo anh giống lá trúc đập vào ngực anh.

Lăng Vi cảm giác da đầu từng đợt run lên, cũng không biết là vì... gió thổi tung tóc cô, hay là vì lúc này Diệp Đình rất bá đạo mê người...

Anh nắm chặt cửa tay cô, gương mặt tuấn mỹ như thiên thần trong

bóng đêm lộ ra một hơi thở thần bí, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô nói: “Vui vẻ một chút, Vi Vi. Khiến cho kẻ địch thống khổ nhất, không phải làm cho kẻ đó quỳ xuống xin tha, mà là em sống tốt hơn kẻ đó. Cuộc sống của em là của em, em vui vẻ hay không chỉ mình em có thể cảm nhận. Người khác ai cũng không thể nhúng tay vào.”

Gió, thổi át giọng anh, chợt xa chợt gần.

Anh dùng lực kéo cô về, Lãng Vi ngã vào lòng anh, ngửa đầu nhìn anh. Mắt anh sáng như sao, tràn đầy thâm tình. Anh bế cô lên ban công, đưa tay chỉ cô xem: “Đối với thành phố này mà nói, chúng ta rất nhỏ bé. Mà thành phố này đối với vũ trụ mà nói, chẳng qua chỉ là hạt bụi. Cho nên chút phiền não nho nhỏ này của chúng ta thật sự bé nhỏ không đáng kể.”

Anh kéo cô khiêu vũ, một vòng lại một vòng, bỗng nhiên lại nhét vào tay cô một cây súng phun nước: “Đến...” Anh nắm tay cô bắn nước lên trời, ánh bọt nước lóe lên rực rỡ như pháo hoa nở rộ.”Bọt nước nhiều màu” rơi xuống trên mặt, trên vai, khiến cô run lên, lại cực kỳ đã nghiền!

“Ha ha ——” Cô nơi nơi bắn nước, thoải mái cười to, tưới cây, sàn nhà đều ướt sũng. Thật sự vui vẻ nha! Mưa nhân tạo nè!

Cô cười lớn, xoay người... Diệp Đình bị cô bắn nước ướt hết người... Quần áo anh ướt đẫm, anh giống người khổng lồ dưới nước, cởi áo, quăng quần, đứng ở trong nước nhìn cô chăm chú. Người này... Thật sự... Rất muốn chết!

Lãng Vi ném súng bắn nước, lạch bạch chạy tới nhào vào lòng anh. Hai tay ôm cổ anh, hai chân quấn lấy thắt lưng anh.

Diệp Đình ôm cô, một vòng một vòng—— cả phòng đều quanh quẩn

giọng cười như tiếng suối của cô.

Cũng không biết là choáng đầu hay tại sao, đột nhiên nghe thấy giọng anh chột xa chột gần chui vào tai, anh nói: “Anh không chỉ muốn em vui vẻ, anh còn muốn em cảm thụ đến cực hạn!” Diệp Đình đột nhiên buông cô ra. Con người đen nặng nề nhìn chăm chăm vào cô, cô xoay người hai tay chống lên lan can ban công, qua tấm rèm che màu lam nhạt nhìn ráng mây nhiều màu, đột nhiên cảm giác anh từ sau ôm chặt lấy cô, giữ chặt cô.

Diệp Đình luôn nói cô là hồ ly tinh, thật ra chính anh mới là yêu tinh!

Anh đã mê hoặc thần trí cô! Mê hoặc đôi mắt cô, hơn nữa anh ôm cô, thanh âm động tình lại từ tính vang lên bên tai cô: “Vì sao yêu em đến thế nào cũng không thấy đủ...”

Lăng Vi nháy mắt hóa thành một vùng nước. Cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Diệp Đình lại nói... Muốn dẫn cô bay. Hóa ra... Là thật! Nếu không có bức màn chống đỡ, cô thật sự sẽ ngã từ trên này xuống! Cô muốn bay — — cô giống như được siêu thoát, phiền não gì cũng không còn nữa.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận gió thổi qua bên tai, cảm nhận cực hạn của sinh mệnh! Lúc mở mắt lại đã ngâm mình trong suối nước nóng... Được anh ôn nhu ôm.

Anh và cô mười ngón đan nhau, đầu tựa đầu, nằm ngắm sao.

“Tối nay sao trời đẹp thật...”

Cô cười nhẹ, không phải sao trở lên đẹp hơn, mà là vì... Bên người có anh.

Chương 430: Cực hạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm hôm sau, Diệp Đình đưa cô đến công ty đi làm, cô tựa vào lòng anh, lưu luyến không rời hôn tạm biệt. Anh xoa khuôn mặt cô, ở bên tai cô nói: “Ngày mai có kinh hỉ.” Nói xong, nháy mắt với cô. Lăng Vi bật cười: “Lần sau hẳn là đến phiên em.” Diệp Đình nhướn mày, nhìn cô, cong môi cười: “Được, anh chờ em.”

Cô vẫy tay với anh, bước vào cổng công ty. Thầm nghĩ: Cô nên dùng cách gì bây giờ?

Vừa mới vào ban thiết kế, chợt nghe có người đang nghị luận Chu Vân.

“Trời ạ, Chu Vân ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ! Nếu mình được tham gia thì tốt quá!”

“Không đúng? Cậu không thấy tin tức à?”

Có người nghi hoặc: “Hai hôm trước không phải báo Chu Vân và hôn phu đòi chia tay sao? Sao lại có hôn lễ?”

“Đúng rồi! Chu Vân không phải đánh ba cô ta à? Còn ngại ba cô ta nghèo, đuổi ông ấy đi! Mình xem video rồi, giờ mình cực kỳ ghét cô ta!”

“Mình cũng vậy, khuôn mặt kia nhìn đã thấy tâm cơ!”

“Này — — mấy người nói chuyện chú ý một chút được không? Cô ấy là thần tượng của tôi đấy!”

Nữ sinh này hàm hừ nói: “Lời mấy người nói là giả! Mấy người vào xem bài mới đăng trên Weibo của Chu Vân đi, cô ấy bác bỏ tin đồn, cô ấy nói đoạn video kia là cô đang quay một bộ phim. Người cô mắng là vai diễn trong phim. Tôi không tin chị Vân của tôi lại là người chanh chua như vậy.”

“ ... ”

“Ha ha...”

Nhìn thấy fan náo loạn này, rất nhiều người đều cười ha ha.

Lúc này, có người nhìn thấy Lăng Vi tiến vào, đột nhiên hô một tiếng: “Trưởng phòng Lăng! Chào buổi sáng!”

Mấy cô gái đó lập tức nói: “Trưởng phòng Lăng, vừa rồi quản lí tới nói cuối tuần sau chúng ta có buổi triển lãm ô tô Lan Mị, quản lý bảo chị qua đó thảo luận tổ chức như thế nào.”

“Không thành vấn đề. Đi làm việc đi. Mấy ngôi sao đó như thế nào không liên quan gì đến chúng ta.”

Lăng Vi nhìn mọi người một cái, đoàn người cúi đầu lập tức vui đầu vào làm việc.

Lăng Vi về nước, liền trực tiếp thăng lên làm trưởng phòng ban thiết kế.

Loại chức vị lên theo đường hàng không này rất dễ khiến người ta ghét. Tình hình chung là rất khó phục chúng, muốn hoàn toàn chinh

phục đám “thiên chi kiều tử” trong ban thiết kế, đó chính là chuyện khó hơn cả “hòa tan băng nam cừu”! Nếu không Lăng Vi cũng sẽ không cố ý đeo kính đen ăn mặc như bà cô thế này.

Giữa trưa thời gian nghỉ ngơi, lướt một vòng Weibo, phát hiện Chu Vân vừa mới đăng bài, nội dung là: “Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi và Thiên Minh quan hệ rất tốt. Mọi người không cần phải báng chúng tôi nữa. Lấy việc tư của người khác ra làm đề tài nói chuyện là không tôn trọng đương sự. Mặt khác, tin tức tốt là ~ hôn lễ ngày mai cử hành. Cảm ơn mọi người đã chúc phúc!”

“...”

Buổi tối tan tầm, Diệp Đình và Lăng Vi vừa mới vào đại sảnh tiếp khách đã thấy Lăng Trí ngồi trên sofa, bộ dáng u sầu.

“Chú làm sao vậy ạ?” Lăng Vi đi về phía ông.

Lăng Trí vẻ mặt rối rắm nói: “Ngày mai là hôn lễ Tiểu Vân. Chú mới nhận được thiệp mời của con bé...”

“Cô ấy mời ngài đi?”

Lăng Trí lấy ra hai cái thiệp mời: “Cô ấy không chỉ mời chú, còn mời con nữa.” Anh đem thiệp mời đưa tới: “Con xem...”

Chương 431: Lại muốn thiêu thân? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cô ấy còn mời con?” Lăng Vi cảm thấy kỳ quái. Chu Vân hận không thể đánh cô, lại còn có thể mời cô? Không thể không có âm mưu quỷ kế!

Còn có Lục Thiên Minh... Biết rõ Chu Xung, Chu Vân không phải người tốt, còn muốn kết hôn với cô?

Người này sao còn chưa đến bệnh viện khám mắt? Lăng Vi thậm chí cảm thấy, Lục Thiên Minh hẳn nên đến khoa thần kinh khám não thì hơn!

Lăng Vi mở thiệp mời ra nhìn lướt qua. Cô hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng xem dáng vẻ chú... Ông ấy thật sự muốn đi đi? Dù sao cũng là con gái chú ấy.

Nhưng Lăng Trí lại nói: “Chú nghĩ vẫn là không nên đi thì hơn. Tiểu Vân với cháu quan hệ không tốt, chú sợ nó lại làm ra chuyện gì quá đáng, bất lợi với cháu.”

Lăng Vi không nói gì. Cô không ngờ chú lại nghĩ thay cô như thế! Dù sao, Chu Vân mới là con gái chú ấy! Quan hệ rõ ràng trước mắt, chú ấy lại lo cho đứa cháu gái này đầu tiên... Nói không cảm động đó là giả... Lăng Vi nở nụ cười, cầm thiệp mời nghĩ nghĩ, nói: “Không vội, để cháu cân nhắc đã.”

Buổi tối, cô cầm thiệp mời đi vào thư phòng Diệp Đình. Diệp Đình nhận thiệp mời, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Muốn đi thì đi, không cần phải nghĩ lấy thân phận gì đi. Giờ em là Diệp phu nhân, không ai có thể ép buộc em làm gì. Cũng không ai có thể xúc phạm tới em. Chồng sẽ bảo vệ em chu toàn.”

Lăng Vi nhào vào lòng anh, ngồi lên đùi anh, bĩu môi nói: “Em cảm thấy... Hôn lễ này có thể không đơn giản như vậy. Nói không chừng cô ta lại làm việc thiêu thân gì.”

“Cô ta dám động vào em? Anh sẽ cho cô ta biết cái gì gọi là địa ngục trần gian!”

Lăng Vi nhếch miệng cười với anh: “Em biết, chồng em lợi hại nhất!” Cô nâng tay chống cằm nói: “Em muốn đi, cũng không thể đi tay không, em phải chuẩn bị cho cô ta một “đại lễ” mới được! Lỡ như cô ta có ý xấu gì thì sao, cô ta bây giờ rất hận em kìa.”

Ánh mắt cô đảo quanh, xấu xa cười nói: “Chu Vân lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, antifan của cô ta chắc hẳn cũng phải có nhỉ... Muốn đưa đám người đó ra hay không?”

Diệp Đình vẫn nhìn cô, lúc này, thấy đôi mắt hoa đào xinh đẹp của cô đảo đảo, còn lóe ánh sáng, dường như vừa có ý tưởng tinh nghịch nào đó, giọng anh trầm trầm, nói: “Việc này em không cần phải xen vào. Anh cho người chuẩn bị. Cô ta nếu có động tĩnh gì, cô ta dám làm gì, anh sẽ cho cô ta cả đời này không góc đầu lên được.”

“Ha ha... Thật à? Sao em lại hy vọng Chu Vân làm gì nhỉ? Có phải em biến thái rồi không?” Lăng Vi đột nhiên nhướn mày: “A? Không phải anh lại lên làm gì sau lưng em đấy chứ?”

Diệp Đình tâm tình rất tốt cong môi cười: “Lại đây, cho anh hôn một

cái anh nói cho.”

Lăng Vi liếc anh một cái: “Không đứng đấy! Không thèm nghe anh nói nữa, em đi tắm rửa.”

“Được, tắm sạch sẽ thơm tho chờ anh.” Tiếp theo, bày ra dáng vẻ quân lâm thiên hạ, trêu chọc nói: “Ái phi, ngoan. Trăm, đêm nay sẽ lật bài tử của khanh.”

Lăng Vi: “...”

Họa phong không thể khác được à?!

Cô cười híp mắt, trêu chọc nói: “Anh thích diễn như vậy, sao lại không đi giành giải Nobel đi...”

Diệp Đình cười nói: “Giải Oscar dựa vào hành động, giải Nobel dựa vào trí lực. Bằng trí tuệ và mị lực của anh, còn không phải là dễ như trở bàn tay...”

Ngất... Chỉ số thông minh của cô cũng loạn rồi!

Vậy mà nói nhầm Oscar thành Nobel...

A — — Ngốc thật!

Chương 432: Lại muốn thiêu thân? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm hôm sau, trên một hòn đảo nổi danh nhất thế giới, ngôi sao Chu Vân và nhà kinh doanh nổi tiếng Lục Thiên Minh tổ chức hôn lễ long trọng, các đài truyền thông lớn tranh nhau đưa tin!

Lăng Trí, Lăng Vi lên máy bay trực thăng bay tới đảo. Trải qua kiểm tra, hai người mới được mời đến lễ đường.

Trong hội trường yến hội, chú rể vẫn chưa xuất hiện.

Chu Vân một mình phò tất cả truyền thông, cô trang điểm lộng lẫy, mặc váy cưới, trước màn ảnh làm bộ không màng danh lợi cười dịu dàng, sau lưng cô bỏng rát, thắt lưng cũng vô cùng đau đớn, nhưng cô vì hôn lễ này hoàn toàn không để ý tới đau đớn đó, kiên trì tổ chức hôn lễ đúng thời gian.

Mất thấy thời gian tổ chức hôn lễ đã tới, Lục Thiên Minh còn chưa xuất hiện.

Lòng cô tràn đầy lo lắng!

Càng không ngừng nháy mắt với Vương Hân Bình! Nếu Lục Thiên Minh không đến, mặt mũi của cô sẽ mất hết!

“Mẹ, Thiên Minh sẽ không đến phải không? Giờ anh ấy sẽ hận chết con!”

“Xem tiền đồ của con kìa! Trong tay mẹ có nhược điểm của cậu ta! Nếu cậu ta dám không đến, bà đây thiến nó! Yên tâm, nó không thể không đến!”

“Mẹ, thật ra mẹ có nhược điểm gì của anh ấy? Mẹ nói trước với con một chút đi, nếu không con không yên lòng được?”

Vương Hân Bình trưng cô ta một cái, mở di động ra tìm một video, là Lục Thiên Minh mang một nữ ngôi sao về biệt thự. Ngôi sao đó là bạn gái cũ của Lục Thiên Minh, nhưng quan hệ của hai người không công khai, cho nên không ai biết là Chu Vân đào góc tường nhà người ta mới cướp Lục Thiên Minh tới tay được.

Chu Vân yên lòng.

Đột nhiên lại nói: “Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, anh ấy còn chưa... Rõ ràng không để con vào mắt! Cho dù con kết hôn với anh ta, anh ta cũng sẽ không tốt với con!”

Vương Hân Bình cắn răng nói: “Con ngốc à?! Con gả cho cậu ta là gả cho cậu ta chắc? Con là gả cho tiền của cậu ta! Về sau tài sản của cậu ta một nửa thuộc về con! Con và Lục Thiên Minh kết hôn, đám người nịnh bợ cậu ta đều hiểu chuyện, con còn sợ không có phim để quay? Còn sợ sự nghiệp không phát triển được?”

Chu Vân lo lắng: “Mẹ, video này có tác dụng với siêu sao, nhưng Lục Thiên Minh không phải người trong làng giải trí, đem những thứ này ra ánh sáng không biết có được lợi ích gì không...Anh ta là một người đàn ông da mặt dày, căn bản cũng không tâm đến những thứ này.”

Vương Hân Minh cốc đầu cô, lại mở ra một tài liệu khác: “Xem cái

này!”

Chu Vân nhìn màn hình, Vương Hân Bình nói: “Nhìn xem cái này, tất cả đều là tư liệu khách hàng tư mật của Lục gia! Trước kia mẹ kêu con trộm tài liệu của nó, cũng là vì ngày hôm nay!”

Chu Vân lập tức trợn to hai mắt.

Vương Hân Bình cười đắc ý: “Có những khách hàng này tài liệu, Lục gia còn không phải tùy tiện chúng ta tẩy máy!”

Chu Vân chớp mắt một cái nói: “Mẹ, chúng ta có những khách hàng này, cũng không cần dựa vào Lục gia nữa. Chúng ta đoạt lại khách hàng, mình làm lại, không phải tốt hơn?”

“Làm sao con vẫn không có đầu óc như vậy?!” Vương Hân Bình nín thở nói: “Những khách hàng này của Lục gia, độ trung thành rất cao! Cướp một hai người tạm được, cướp nhiều Lục gia sẽ phát hiện! Hơn nữa, những khách hàng này cũng chưa chắc sẽ cùng chúng ta làm ăn. Bây giờ chúng ta cầm những danh sách này, chỉ có thể kèm chế Lục gia, để cho bọn họ sợ chúng ta cầm tài liệu ra đi, bị thị trường khác giành mất! Hiểu không?”

“...” Chu Vân hít một hơi, âm thầm gật đầu: “Mẹ, gừng càng già càng cay...”

Vương Hân Bình bủm môi cười một tiếng: “Chuyện này, con cũng đừng quan tâm!”

Vương Hân Bình đi gọi điện thoại, Chu Vân lại bắt đầu với một ký giả.

“Chúc mừng cô nha, tiểu Vân.” Lăng Vi mặc một chiếc đầm màu

trắng dài, tóc đen nhẹ nhàng, trang điểm đơn giản, cả người phát ra vẻ đoan trang rạng ngời.

“Hừ...Chúc mừng tôi? Chuột hoang đi chúc tết gà, cô đang có ý gì?”

Lăng Vi cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Cô lại thừa nhận mình là gà? Cô thật là tự biết mình nha...”

Chương 433: Vở kịch đại náo hôn lễ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chu Vân lập tức nổi giận! Mặt cô ta xanh mét, trừng Lăng Vi.

“Lăng Vi con tiện nhân này! Miệng sạch sẽ một chút! Tao cảnh cáo mày! Mày chọc tao nóng lên thì đừng trách tao ra tay độc ác!”

Lăng Vi cười nhạt: “Người kính ta một thước, ta kính người một trượng! Chính cô mắng chửi người ta xong tìm khó chịu, trách tôi được à...”

Chu Vân nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô, nhưng ngại xung quanh đang có nhiều camera đang quay, cô ta không thể nổi nóng.

Lúc này, có không ít người tới đây kính rượu cô ta: “Chúc mừng chúc mừng, chúc em gái Chu Vân tìm được người chồng như ý...”

Lăng Vi cũng cầm chén rượu, cười với cô ta: “Chúc mừng chúc mừng.”

Chu Vân giả mù sa mưa tươi cười, nâng chén đáp lễ mọi người, Lăng Vi đi lướt qua cô ta, băng quơ nói: “Chúc mừng cô sắp thành trò cười trong giới giải trí...”

Chu Vân nghiêng răng nghiêng lợi! Gọi điện thoại cho Vương Hân Bình: “Mẹ, không phải mẹ muốn xử lý Lăng Trí và Lăng Vi à?!”

“Hừ!” Vương Hân Bình âm lãnh hừ một cái: “Con yên tâm đi, mẹ sẽ chuẩn bị một món quà lớn cho bọn họ! Con cứ chờ xem kịch vui đi!”

Chu Vân lại hơi lo lắng: “Mẹ, kẻ đứng sau Lăng Trí kia có thân phận gì? Chúng ta động đến Lăng Trí, kẻ đằng sau ông ta sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đi?”

“Con yên tâm, bây giờ Lục gia bị chúng ta nắm giữ, kẻ đó thế nào cũng sẽ nể mặt mũi Lục gia. Lần trước bị gọi đến giải thích, là bởi vì bọn họ nghĩ con và Lục gia quyết tuyệt với nhau, giờ con “mang thai” con cháu Lục gia, mặt mũi Lục gia, người nọ phải nể!”

“Vâng!”

Lúc này Lăng Trí đi tới, đưa món quà ông đã chuẩn bị tỉ mỉ tới.

Ông chuẩn bị chính là... Một cái lắc tay bạch kim. Tuy rằng yết giá chỉ có hơn ba nghìn, nhưng là số tiền ba tháng nay ông khai khẩn một khu đất lớn, bán đồ ăn mà kiếm được.

Chu Vân thấy Lăng Trí, liền hận đến nghiến răng! Sau lưng cô ta giờ vẫn còn rất đây! Ngày đó là có người làm chỗ dựa cho ông ta! Hôm nay thì khác! Cô lập tức sẽ thành thiếu phu nhân Lục gia, về sau trong giới giải trí là ảnh hậu, vị trí cao nhất! Có Lục gia làm hậu thuẫn, kẻ phía sau Lăng Trí tay có dài đến thế nào đi nữa cũng phải cân nhắc phân lượng của Lục gia!

Chu Vân lập tức trở mặt, đoạt lấy chiếc lắc, ghét bỏ liếc mắt một cái: “Nhỏ như vậy... Chẳng lẽ ông không muốn xuất tiền mua quà?”

Cô ta cầm chiếc vòng trên tay ước lượng: “Bây giờ tôi có thân phận địa vị gì? Không phải dân chúng bình thường!” Cô ta nâng cổ tay mình lên, đặt trước mặt Lăng Trí: “Nhìn thấy chưa? Chiếc lắc tay này

của tôi là bản giới hạn số lượng toàn cầu! Hơn ba mươi vạn! Là ba tôi cố ý mua từ nước ngoài về cho tôi!”

Mặt Lăng Trí nháy mắt cứng đờ!

Chu Vân trừng mắt nhìn ông một cái: “Hôm nay là ngày vui của tôi, ông đừng làm tôi mất mặt!”

Lúc này, có camera quay về phía Chu Vân.

Chu Vân vội vàng thay một nụ cười không màng danh lợi, xuân phong ấm áp, nói: “Cảm ơn chú, khiến ngài bận hao tâm tổn trí rồi!”

Tiếp theo, camera chuyển đi, Chu Vân lập tức lạnh mặt, cúi đầu trầm giọng nói: “Bên ngoài không ai biết ông là ba tôi! Ba tôi là Chu Xung, chủ tịch ‘Long Hưng’! Lần trước video tôi đánh ông cũng đã công khai là quay phim, ông đừng tới thêm phiền cho tôi nữa!”

Nói xong, nháy mắt ra dấu với người bên cạnh, người nọ đi đến, mời Lăng Trí sang một bên đi. Tuy rằng nói là “mời”, nhưng thật ra là áp giải hai bên!

Chu Vân lạnh mặt đi về phía Lăng Vi. Hôm nay cô ta phát thiệp mời cô đến chính là có mục đích!

Cứ nghĩ đến đoạn video là do Lăng Vi quay, Chu Vân liền tức đến phát điên!

Chương 434: Vở kịch đại náo hôn lễ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cần rắng, hung tợn thấp giọng nói: “Lăng Vi! Đừng cho là tôi mời cô đến là khách khí với cô! Thấy mấy đài truyền thông kia không? Trước đó đã nói với bọn họ đoạn video cô đưa là chuẩn bị cho một bộ phim luân lý gia đình!” Lần trước cô ta đăng lên Weibo nhưng nhiều fan không chịu tin. Công ty cưỡng chế bắt cô ta tìm Lăng Vi đến làm sáng tỏ, nhưng Lăng Vi sao có thể giúp cô, cho nên, cô chỉ có thể dùng thủ đoạn khác!

Lăng Vi chỉ cười lạnh với cô ta: “Dựa vào cái gì tôi phải nghe lời cô? Miệng mọc ở dưới mũi tôi, tôi muốn nói gì thì nói, cô quản được à?”

Chu Vân đột nhiên hí mắt cười, nhìn sang một góc.

Lăng Vi nhìn theo.

Đó là ai? Lăng Vi tập trung nhìn, đồng tử lập tức co rút lại!

“Lăng Tiêu!” Cậu ta bị hai người mặc đồ đen vây lại!

Tuy cậu ta cầm một ly đồ uống, không có gì dị thường, nhưng Lăng Vi vô cùng lo lắng.

Tình hình Lăng Tiêu vừa mới ổn định xuống, chịu không nổi kích thích, chịu không nổi kinh sợ!

Ở đây nhiều người như vậy, lỡ như có cái gì rối loạn, cậu sẽ bị kinh hách, bệnh tình chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn!

Lăng Vi phần nộ trường Chu Vân: “Cô điên rồi? Cậu ấy là anh ruột cô! Cô bắt cậu ta tới làm gì?”

“Ha ha... Anh ta là anh trai tôi, tôi phải mời anh ta tới tham gia hôn lễ của tôi chứ! Chị, còn cả ông cha tiện nghi kia tôi cũng mời đến, mời anh ta thì có gì sai sao?”

Chu Vân nói chuyện thái độ cực kỳ kiêu ngạo, Lăng Vi hận không thể tát cô ta một cái: “Chu Vân, cô còn chút lương tâm mặt mũi nào không? Bắt anh trai ruột của mình làm đá kê chân! Cô quả thực là súc sinh!”

“Xì — —” Chu Vân đột nhiên xì một tiếng: “Mặt mũi có ích gì? Mặt mũi có làm ra tiền tiêu? Tôi có mặt mũi thì bệnh của anh ta có thể khỏe lại chắc?! Lăng Vi, cô ít nói lời vô nghĩa với tôi đi! Mau lên, lát nữa phỏng vấn, cô nói năng cẩn thận cho tôi!”

Cô uy hiếp nhìn lướt qua Lăng Tiêu, Lăng Vi nháy mắt lửa giận đầy ngực! Lại nghe Chu Vân nói: “Mau đi qua, nếu không muốn nhìn thấy Lăng Tiêu nổi điên thì mau đi qua. Đừng lãng phí thời gian! Hôm nay tôi rất bận, không rảnh vô nghĩa với cô!”

Lăng Vi híp mắt, kiềm chế cổ ác khí trong ngực!

Cất bước đi về phía camera.

Lúc này, có phóng viên mắt sắc nhận ra cô, liền hỏi cô mấy vấn đề. Lăng Vi tùy ý đáp vài câu, nói lúc ấy là đang giúp Chu Vân diễn tập.

Chu Vân vừa lòng cười, liếc mắt với đám mặc đồ đen trong góc. Hai

người kia đem Lăng Tiêu đi.

Người trong tay cô, cô ta muốn nắm bóp thế nào cũng được. Bây giờ không cần anh ta, để anh ta ra chỗ nào ngồi ngốc đi!

Lỡ như kẻ điên này lại phát bệnh, phá hôn lễ của cô thì sao?

Chính là...

Lục Thiên Minh sao còn chưa đến?! Còn có người của Lục gia nhân cũng đều không tới!

Chu Vân trong lòng bồn chồn!

Cô quay đầu lại, nhìn chiếc đồng hồ lớn ở trung tâm hải đảo.

Điện lễ cử hành lúc 9: 19 phút sáng, ý tứ là trường trường cửu cửu.

Mất thấy bây giờ đã là 9: 10, Lục Thiên Minh còn chưa xuất hiện!

Trán Chu Vân cũng toát mồ hôi. Cô ta không giả bộ được nữa, quyết định đi tìm Vương Hân Bình.

“Mẹ, Thiên Minh sao còn chưa tới? Hôm qua không phải mẹ nói, Lục gia đã đồng ý tổ chức hôn lễ rồi sao?”

“Con gấp cái gì? Thời gian còn chưa tới mà, hơn nữa, cho dù qua thời gian thì thế nào. Chỉ cần kết hôn, công bố với truyền thông thôi. Scandal của con càng nhiều thì càng nổi tiếng. Thiếu kiên nhẫn như vậy, con có thật là con gái của mẹ không đấy?”

Chu Vân trong lòng mắng một câu: “Không phải bà kết hôn! Cũng không phải bà mất mặt!”

Nhưng dù sao còn phải dựa vào mẹ mình ra chủ ý giúp nên cố nhin.

“Mẹ, vậy mẹ gọi điện thoại thúc giục đi. Sắp đến thời gian tuyên thệ, chú rể vẫn không đến, con thật mất mặt a!”

Chu Vân thật sự sốt ruột!

Chương 435: Nói về thủ đoạn, cô còn kém lắm! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt Chu Vân nóng bừng, nhiều nhà truyền thông như vậy, ngôi sao trong giới cũng đều đang nhìn vào cô!

Cô còn mặc áo cưới! Làm ra vẻ mặt hạnh phúc muốn lập gia đình, nếu chú rể lỡ hẹn thì quá mất mặt?!

9: 18 phút, mục sư đi về phía Chu Vân: “Phu nhân, thời gian tuyên thệ đã tới...”

Chu Vân buồn bực rống lên: “Tôi không biết chắc?! Còn cần ông phải nói!”

Mục sư biến sắc, hiển nhiên chưa từng bị người rống như vậy!

Mấy cái camera xung quanh tất cả đều chĩa về phía Chu Vân, cô ta vội vàng ngọt ngào cười, nói với mục sư: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi nôn nóng quá.”

Mục sư sắc mặt không tốt, nhưng không nói gì.

Lăng Vi ở bên cạnh nhìn thấy, nghĩ thầm: “Lục Thiên Minh không đến mới tốt... Cho cô đẹp mặt!”

“A — — Ngài Lục đã tới!”

“Chú rể Lục, chúc mừng chúc mừng!”

“Chúc mừng chúc mừng!”

Chu Vân vừa nghe thấy vậy, tảng đá lớn trong lòng rơi ầm xuống đất!

Ngài Lục của cô, thật đúng là... Ngàn hô vạn gọi mới xuất hiện! Cha mẹ Lục Thiên Minh cũng tới. Chẳng qua sắc mặt không tốt lắm.

“Thiên Minh ——” Chu Vân đi về phía anh ta, nhăn nhó căn môi, làm nũng nói: “Anh đấy... Anh thật đúng là, thất nơ thôi mà cũng lâu như vậy. Hại em đứng đây chờ một mình...”

Nói xong còn bĩu môi.

Người xung quanh cười vang.

Lục Thiên Minh không có biểu cảm, không cười, cũng không tức giận.

Chu Vân lén thở phào một hơi. Mặc kệ thế nào, hôm nay hôn lễ này nhất định phải được tổ chức.

Cô gạt đầu khách khí với mục sư: “Tuyên thệ bắt đầu đi, vất vả ngài!”

Mục sư gạt gạt đầu, nâng tay ý bảo nhạc công chơi đàn dương cầm sư có thể diễn tấu. Nghệ sĩ chơi piano đó là nhạc công nổi tiếng khắp thế giới—— Daniel.

Ngón tay Daniel chạm vào bàn phím: “Hôn lễ khúc quân hành” lập tức vang lên.

Tiếp theo, một loạt bóng bay đủ màu sắc được thả lên trời.

Lễ đường trải một tấm màn chiếu lớn, trên đó chiếu lên ảnh chụp hôn lễ của bọn họ.

Khách mời bên dưới khe khẽ nói nhỏ, Lăng Vi đang khó chịu, đột nhiên cảm giác có một đôi tay đỡ lấy thắt lưng cô!

Hơi thở và cảm giác quen thuộc kia... Là Diệp Đình.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy anh nháy mắt cười với mình.

“Trò hay bắt đầu rồi, xem cẩn thận nha.”

Lăng Vi dõi theo anh, chỉ thấy anh vẽ mặt tà khí. Tim cô bỗng đập thình thịch. Chồng cô quả nhiên đẹp trai không ai bằng!

Lúc này, chợt nghe xung quanh truyền đến tiếng hét chói tai!

“Trên màn hình là gì vậy?” Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn.

Màn che lớn được kéo lên, ở đây tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy hình ảnh trên đó!

Lăng Vi ngẩng đầu, liền nhìn thấy... trên màn hình đang trình diễn... Một cô gái vô cùng phong tao đẩy ngã một chàng trai!

“Cô gái kia là ai?” Có người kinh hô một tiếng: “Có phải... Chu Vân?!”

“Là Chu Vân! Đúng là cô ta!”

Hiện trường xuất hiện một mảnh hỗn loạn! Đột nhiên lại có người hỏi: “Vậy chàng trai trong đó là ai? Là Lục Thiên Minh sao?”

“Hình như không phải! Cái kia cái kia cái kia... là đạo diễn của chúng ta phải không?”

“Là đạo diễn Khương!”

Có một nữ ngôi sao đột nhiên hét lên một tiếng: “Thật sự là đạo diễn của chúng ta!”

“Trời ơi! Chu Vân cũng quá không biết xấu hổ rồi?”

Chu Vân hoảng sợ quay đầu lại, vừa rồi cô ta đưa lưng về phía màn hình lớn, không nhìn thấy bên trên đang chiếu cái gì!

Nhưng nghe thấy người xung quanh nói vậy, cô lập tức xanh mét mặt.

Cô mở to mắt, quay đầu lại nhìn về phía màn hình, chỉ thấy trên màn hình lại thay đổi hình ảnh!

Vẫn là một nam một nữ liều chết quẩn lấy nhau, ánh mắt cô đánh lại, lập tức nhận ra nhân vật nữ trong đó là cô!

Mà người kia là một nhà sản xuất khá nổi danh!

Chương 436: Nói về thủ đoạn, cô còn kém lắm! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chu Vân lập tức nổi điên! Thân thể của cô ta từ nhỏ đã thiên hòa, mặt, cổ, cánh tay, chân đều đỏ bừng!

Cô ta giống bị người ném vào hỏa lò, cháy sạch lập tức sẽ nổ tung!

“Chu Vân cũng quá không biết xấu hổ! Cô tha thật ra còn thông đồng với bao nhiêu người?”

Hình ảnh ô uế trên màn hình, hết người này đến người khác, gần gần hai mươi mấy giây đã thay đổi bốn người đàn ông!

Chu Vân rống lớn một tiếng: “Tắt đi! Tắt đi cho tôi!”

Cô ta giống như phát điên, gân xanh cũng nổi lên.

Mẹ Lục Thiên Minh vọt tới trước mặt Chu Vân, giang tay tát cô ta một cái. “Xem chuyện tốt cô làm kìa! Cô khiến mặt mũi Lục gia ta mất hết! Lục gia chúng tôi không có con dâu như cô!”

Hiện trường đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Cha mẹ Lục Thiên Minh oán giận rời đi!

Lăng Vi híp mắt, nhìn thấy tất cả. Lục Thiên Minh sắc mặt âm u đứng đó, giống như việc này chẳng liên quan gì tới anh ta. Mà Chu Vân

mặc váy cưới, phần nộ nhìn về phía người phát hình: “Tên ngu ngốc này! Dám hại bà đây! Bà đây giết chết mày!” Cô ta nâng chân lên, giày cao gót một cước đá vào sau lưng người phát hình.

Người phụ trách phát hình bị đau, xoay tay lại cầm mắt cá chân cô, anh ta kéo một cái, Chu Vân”bùm” một tiếng, ngã ngửa dưới đất.

Chu Vân tức muốn điên rồi, điên cuồng đứng lên rống to: “Tắt đi! Tắt đi cho tôi!”

Mấy vệ sĩ duy trì trật tự lễ đường đều xông lên kéo màn ra, nhưng đất vấp ngã.

Hiện trường nháy mắt lâm vào im lặng quỷ dị.

Tới tham gia hôn lễ, hoặc là Đại Minh giới tinh giải trí, hoặc là doanh nhân nổi danh trong thương giới.

Lúc này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt xem náo nhiệt nhìn Chu Vân.

Cái này còn kích thích hơn phim truyền hình nhiều! Đều lấy di động ra chụp một màn hấp dẫn này lại... Hẳn là nên cho dân mạng nhìn rõ chị Ngọc tốt đẹp của bọn họ thật ra thối nát thế nào!!

Lăng Vi thật sự muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi! Chu Vân rác rưởi này không nhận cha ruột, còn bắt cóc anh trai bệnh nặng của mình! Cô ta quả thật không có nhân tính! Hai hôm trước mới vừa dạy dỗ cô ta xông, vậy mà chưa bao lâu đã quên rồi! Lăng Vi yên lặng like Diệp Đình, trò hay anh chuẩn bị này thật đúng là phấn khích! A... Cô mà không hành chết Chu Vân thì phải xin lỗi anh trai cô ta và cha cô ta rồi!

Lăng Vi cắn răng, đột nhiên phẫn nộ mắng một câu: “Lăng Vân! Cô làm ra chuyện hạ lưu này còn không biết xấu hổ?! Cô làm mất hết mặt mũi người Lăng gia chúng ta!”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Vi. Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt giận dữ, sau đó kể hết mọi chuyện ra! Cô đứng ở trên đài cao, hai mắt giống đao sắc bắn về phía Chu Vân.

Lúc này, chợt nghe có người hỏi: “Cô ấy gọi Chu Vân à? Vì sao lại là Lăng Vân?”

Đúng vậy... Vì sao lại là Lăng Vân?

“A... Tôi nhớ ra rồi! Video lúc trước mọi người có xem không? Hình như... Chu Vân mắng chính là người ày! Lúc ấy, cô ấy dẫn theo một người lớn tuổi đi tìm Chu Vân, nói là ba của Chu Vân a, Chu Vân chỉ thóa mạ bọn họ.”

“A! Tôi nhớ rõ! Chu Vân còn nói đó là tập diễn. Coi chúng ta là kẻ ngốc sao?”

“Chính là như thế!”

“Cái loại giả vờ trong sáng thánh thiện này cũng chỉ có thể lừa fan của cô ta thôi, nếu có chút lý trí, ai lại đi tin chuyện vớ vẩn này!”

“Đúng vậy! Chu Vân, thật sự rất không biết xấu hổ!”

Lễ đường lập tức ủa ra!

Lúc này, camera đột nhiên quay qua Lăng Trí. Trên màn hình lớn lập tức xuất hiện đặc tả về Lăng Trí.

Có một nữ ngôi sao kêu một tiếng: “Còn người này... Không phải là người bị Chu Vân mắng đó sao?”

“Là ba cô ấy phải không?”

“Lớn lên cũng thật giống!”

Chương 437: Không xứng làm người! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn, chỉ thấy lão nhân kia bị hai tên áo đen vây lấy, giống như bị cưỡng ép...

Lăng Vi đột nhiên lớn tiếng hỏi Chu Vân: “Lăng Vân! Cô không chấp nhận cha đẻ của mình, còn lấy ông ấy ra uy hiếp tôi, bắt tôi nói là tập diễn với cô! Lương tâm của cô ném cho chó ăn cả rồi à!”

Chu Vân tức giận đến run run: “Cô câm miệng — — khốn kiếp! Cô nói cái gì?!” Cô ta hận đến muốn giết người! Hôm nay, scandal này không thể dẹp được nữa rồi! Lăng Vi, cô dám đánh tôi trước mặt mọi người, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là nợ máu trả bằng máu!

Cô liếc nhìn mấy người áo đen trong góc, ý bảo bọn họ theo kế hoạch mà làm việc, đem Lăng Tiêu tới vách núi đẩy xuống! Hừ — — Lăng Vi, cho cô độc miệng! Cho cô nhanh mồm nhanh miệng! Bà đây hôm nay sẽ bắt cô trả giá!

Nhưng khiến Chu Vân bất ngờ là... Hai tên vệ sĩ đứng đó không làm gì cả.

Hai người kia giống như rối gỗ, đứng đó bất động.

Chu Vân buồn bực trừng sang bên đó! Lúc này, tất cả mọi người nhìn theo tầm mắt cô, nhưng không ai biết cô đang trừng cái gì.

Lăng Vi đột nhiên cười lạnh một tiếng nói: “Cô cho là cô bắt Lăng Tiêu có thể khống chế tôi? Đừng có nằm mơ! Nhìn thấy chiếc trực thăng bên kia không? Tôi đã sớm cho người đưa Lăng Tiêu qua đó rồi! Chẳng lẽ cô không phát hiện ra à?”

Chu Vân như bị sét đánh!

Logo của chiếc trực thăng kia... Là — — Đỉnh Phong Quốc Tế!

Đỉnh Phong Quốc Tế!

Tập đoàn tài chính nổi danh nhất toàn cầu!

Bọn họ đem Lăng Tiêu đi, cô lại chẳng hề hay biết! Nhân vật đứng phía sau Lăng Trí... Vậy mà là Đỉnh Phong Quốc Tế!

Chẳng lẽ trên bảo vệ trên đảo đều đã bị khống chế?

Lúc này, Vương Hân Bình đột nhiên rống lên một tiếng: “Lăng Vi! Con khốn nhà mày! Chu Vân là em gái mày! Hôn lễ em gái, mày làm loạn lên như vậy, mày có dụng ý gì?”

Lăng Vi nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: “Tôi chẳng có ý gì đâu... Tôi đã buông tha cô ta một lần! Chính cô ta lại tới chọc tôi! Là mấy người phát thiệp mời cho tôi. Là mấy người cưỡng ép chú tôi, là mấy người bắt cóc anh họ tôi! Sao? Mấy người không nghĩ là tất cả mọi người trên thế giới này đều nghe theo mấy người bài bố, ai cũng đều bị mấy người áp bức? Đột nhiên, có người biết phản kháng, mấy người liền chịu không nổi?”

Lăng Vi lạnh lẽo trừng bà ta như nhìn một kẻ ngu đần, đột nhiên còn nói: “A? Đúng rồi, Vương Hân Bình. Vậy ra bà thừa nhận Chu Vân là em gái tôi à? Ừm? Lúc bà tái giá không phải nói muốn tất cả người

nhà họ Lăng chúng tôi đều không được chết tử tế sao?!”

Lăng Vi vừa nói ra, mặt Lăng Trí trắng bệch.

Ông quay sang, ánh mắt chứa đầy hận ý nhìn Vương Hân Bình!

Toàn hội trường lập tức như muốn bùng nổ.

“Chu Vân có phải điên rồi hay không? Cưỡng ép ba mình, còn bắt cóc anh trai mình? Trời ơi, cô ta điên rồi đi?”

“Tôi thấy cô ta không điên, cô ta chính là người như vậy! Cậu quên rồi à? Lúc trước cô ta sỉ nhục coi thường mấy diễn viên nhỏ như thế nào? Chuyện của Tiểu Na, Tiểu Lâm cậu quên rồi à?”

“...”

Chu Vân ôm đầu rống to: “Đừng nói nữa! Đừng có nói nữa — — mấy người! Đi — — đi hết cả đi!”

Rõ ràng, cô nắm tất cả trong tay!

Rõ ràng, là cô cho Lăng Vi và Lăng Trí tới đây là bắt họ giúp cô tẩy trắng!

Sao tự dưng lại biến thành thanh kiếm sắc công kích cô thế này?!

Chu Vân đột nhiên phát hiện, tất cả đã hoàn toàn thoát khỏi lòng bàn tay cô!

Chương 438: Không xứng làm người! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đối mặt với đủ loại nghi ngờ và trào phúng, cô run run đứng đó, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều vụn vụn! Giống như không gian thời gian thay đổi, gương mặt mọi người mặt vụn vụn!

Cô điên cuồng chỉ vào mọi người: “Cút — — mấy người cút đi! Cút hết đi — — mau cút!”

Khách mời khó chịu không vui! Ai cũng cầm di động, đầu tiên là lên Weibo, WeChat.

Nháy mắt, hôn lễ của Chu Vân đột nhiên trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Dưới bình luận, antifan của Chu Vân còn có người hỏi: “Chị họ Lăng Vi của Chu Vân thật trâu bò! Thật muốn được cô ấy kí tên!”

“Đúng vậy! Chị họ của Lăng Vi rất đẹp a! Có khí chất mỹ nhân cổ điển, chị họ có quay phim không? Em chắc chắn sẽ là fan của chị nha!”

“Fan chị họ+1”

“Fan chị họ +10086! Cực thích kiểu con gái bạo lực như vậy!”

“Lầu trên, bạo lực em gái cậu ấy! Chị họ rõ ràng là đại mỹ nhân có

khí chất, có nội hàm.”

Hôn lễ hiện trường, khách mời đi không còn một ai. Vương Hân Bình và Chu Xung cũng bị người mang đi.

Chu Vân ôm tim, hơn nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần. May là, Lục Thiên Minh còn ở bên cạnh cô.

Cô đã đánh mất thanh danh, mất hết mặt mũi, nhưng, tốt xấu gì lúc này, cô cũng có được Lục Thiên Minh! Ít nhất còn có thể gặp may có được một nửa tài sản Lục gia.

Chu Vân nhìn về phía Lục Thiên Minh, ưỡn khuất hít mũi, đột nhiên... Cô nhìn thấy Lục Thiên Minh cười quỷ dị, sau đó, thanh âm lạnh lùng ở bên tai cô nói một câu: “Lễ vật kết hôn này, thích không?”

Chu Vân rùng mình! Cả người như bị dội nước đá, run rẩy.

“Tất cả chuyện này... Đều là anh sắp đặt?” Cô vẫn nghĩ là Lăng Vi!

Lục Thiên Minh lạnh lùng nói: “Ai sắp đặt không quan trọng, quan trọng là ... ai tới nhận lấy kết quả này.”

Mặt Chu Vân nháy mắt trắng bệch, chỉ cảm thấy máu trong thân thể đều chảy ngược!

Lục Thiên Minh làm ra vẻ sẵn sóc lại gần bên cô, thanh âm quỷ mỵ khẽ vang lên bên tai cô: “Vui không? Nếu còn chưa đủ, phía sau còn có màn hay hơn nữa kia.”

Chân Chu Vân mềm nhũn, đặt mông ngồi dưới đất.

Nhìn Lục Thiên Minh như nhìn thấy quỷ: “Tên biến thái này! Anh đối

xử với tôi như vậy?”

Lục Thiên Minh ngồi xuống, như cười như không nhìn cô: “Tôi đối với cô như thế nào cơ?”

“Anh — —”

Lục Thiên Minh tốt bụng nhắc nhở cô: “Là ai muốn công bố chuyện của tôi ra trước? Mẹ cô có được đoạn video kia, mấy người còn giờ trò gì? Chu Vân, cô chẳng lẽ lại nghĩ trên thế giới này chỉ có người cho cô hăm hại, người đó cũng không thể phản kháng đấy chứ? Anna là bạn gái cũ của tôi, cô không biết à? Cô công khai video của tôi và cô ấy là có ý gì?”

Anh ta nắm chặt cằm cô ta: “Chính cô nhìn lại dáng vẻ kia của cô đi! Cô ngủ với bao nhiêu thằng rồi? Hà?!”

Tay anh dùng sức xoay mặt cô sang một bên: “Cô bản như thế, tôi nhìn cô một cái cũng cảm thấy thật ghê tởm!!”

Chu Vân ác độc phi một cái: “Ghê tởm hay không anh cứ chậm rãi mà chịu đựng đi! Hừ — — tôi với anh đã đăng ký kết hôn rồi, anh muốn ly hôn không dễ dàng như vậy đâu!”

“Phải không?” Lục Thiên Minh đứng lên, đem giấy chứng nhận đăng ký kết hôn trên đài cầm lấy.

Mở ra.

Ngồi xuống trước mặt cô, đặt trước mắt cô ta, như cười như không nói nói: “Mua ở quán ven đường tốn 50 đồng, cô có cần gọi điện kiểm chứng không?”

Chu Vân hoảng sợ mở to mắt, nhìn anh như nhìn thấy quỷ!

“Lục Thiên Minh...”

Môi Chu Vân run run, ánh mắt hung ác nham hiểm, cả người cũng sắp hỏng mất!

Lục Thiên Minh khóe miệng khế nhếch, âm lãnh nhìn chăm chăm cô ta hừ một tiếng: “Chu Vân! Lúc hai ta chia tay, tôi có làm gì cô không? Tôi đối với cô mà nói, là nể phần tình cảm trước kia của chúng ta, tôi không truy cứu chuyện cha cô đã làm với Lục gia chúng tôi, tôi giao cho cô cái gì? Là yêu! Là khoan dung! Cô lại cho tôi cái gì? Là lừa gạt! Là phản bội!”

Giọng anh đột nhiên mang theo vài phần lệ khí: “Cô tự chủ trương muốn tổ chức hôn lễ! Cô lấy chuyện của tôi ra uy hiếp tôi! Cô cho người cưỡng ép ba mình, bắt cóc anh trai ruột của cô! Chuyện này đều là những chuyện mà một “con người” có thể làm được sao? Chu Vân! Cô không xứng làm người!”

Chương 439: Trầm oan giải tội!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chu Vân run rẩy.

Lục Thiên Minh cười lạnh một tiếng: “Đúng rồi, quên nhắc cô... Danh sách khách hàng cô lấy được trong máy tính tôi, trở về đừng quên gọi cho từng người một thử nhé.”

Chu Vân rùng mình: “Danh sách kia là giả? Lục Thiên Minh! Anh đã sớm bắt đầu đề phòng tôi có phải hay không?”

Mắt Lục Thiên Minh nheo lại: “Chu Vân! Đến tận hôm nay cô cũng không biết cô mất đi cái gì!” Anh nắm cằm cô ta, hung ác nói: “Tôi chỉ phòng kẻ trộm!”

Lục Thiên Minh đứng lên, dùng ánh mắt như liếc nhìn một con kiến mà nhìn cô: “Chu Vân, cô có kết cục ngày hôm nay đều là do cô gieo gió gặt bão! Cô đừng trách người khác!”

Lục Thiên Minh đi rồi, Chu Vân giống như rối gỗ ngồi dưới đất.

Buổi chiều năm giờ, quản lý tài vụ của đảo gọi điện thoại thúc giục cô giao tiền.

Chu Vân như bị sét đánh!

Nơi này tiền thuê đặc biệt xa xỉ! Trước hôn lễ, cô thanh toán một chút

tiền đặt cọc, nghỉ sau khi hôn lễ kết thúc, Lục Thiên Minh sẽ thanh toán nốt...

Bây giờ, Lục Thiên Minh đi rồi! Tiền này là do cô trả!

“Lục Thiên Minh! Tên súc sinh nhà mày! Bà đây sẽ không bỏ qua cho mày!”

*

Hôn lễ chấm dứt, ngày hôm sau, tin tức của Chu Vân truyền ra liên tiếp.

Fan náo loạn của Chu Vân và thủy quân cô ta mời đến cực lực bảo vệ cô ta, nói: “Người trong video căn bản không phải cô, Vân Vân cố lên! Chúng tôi ủng hộ cô!”

Tiếp theo, lại có đại V đi ra chứng minh nói: “Người trong video chính là Chu Vân.”

Lại có người phát thiệp nói: “Hôn lễ có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng tham gia. Ngày hôm qua Weibo của chị Trà không phải có nói à, hôn lễ: Ha ha... Nơi này nước rất sâu!”

Tiếp theo có vài người chia sẻ bài viết của vài ngôi sao hôm qua đã đăng lên Weibo và WeChat.

Dân mạng lập tức sôi trào — —

“Chu Vân quá tâm cơ! Còn làm như mình là ngọc nữ! Có mà ‘dục’ nữ!”

“Chu Vân, cô tiện như vậy mẹ cô có biết không? Anh đây giờ thấy

anh cô liền ghê tởm! Cô tiện đến như vậy, không phải làm... thất vọng tay phải của anh đây à? Đồng ý, giờ tay phải điểm danh, cho cô ta biết đã phụ tay phải của bao nhiêu người chúng ta, phụ chúng ta bao nhiêu ngày đêm!”

Sau đó, bài đăng của người này được lên top hơn 10 vạn người tương tác.

*

Ngày hôm sau, chạng vạng.

Lục Thiên Minh mở cuộc họp báo. Có phóng viên hỏi: “Chu Vân xuất quỹ (ngoại tình) nhiều như vậy, Lục tiên sinh đáp lại như thế nào?” Lục Thiên Minh nói: “Tôi và cùng Chu Vân đã giải trừ hôn ước, cô ta và tôi giờ không có quan hệ gì.” Nói xong, bảo trợ lý công bố một đoạn video, là video Chu Xung trộm kho hàng của Lục thị.

Truyền thông bốn phía đưa tin, Lục thị đưa Chu Xung ra hầu toà!

Cũng bắt bồi thường khoản tiền cực lớn năm đó!

Chuyện này liên tục dậy lên! Càng không thể vãn hồi — —

Lăng Vi nắm chặt thời cơ, lập tức bắt đầu thu lưới! Sắp đặt lâu như vậy, con cò Chu Vân cuối cùng phát huy hết tất cả độ hot của cô ta!

Mất thấy Chu Vân bị Lục Thiên Minh đuổi đi, tin tức phản đối một cái nhiều hơn một cái. Lực chú ý của dân mạng tăng cao chưa từng có! Fan từng chút từng chút tìm ra nội tình của Chu Vân, Lăng Vi thuận thế tung video Vương Hân Bình hãm hại ba mẹ cô! Đây mới là điểm — mấu — chốt của cô!

Lần này: “fan Chỉ Vân” truy tận gốc mọi chuyện, rất nhiều fan biến thành anti, dưới Weibo của Chu Vân, những từ như “Muru sát, kẻ trộm, xướng phụ (gái đ**m)” đứng đầu đề tài. Nháy mắt trọng tâm câu chuyện “Long Đăng” được đưa lên hàng đầu!

Dân mạng như phát điên thảo phạt Chu Vân!

Đã không còn Lục gia chống đỡ, phần lớn quảng cáo không hợp tác với cô nữa.

Thu nhập của Chu Vân giảm mạnh! Trong thời gian ngắn, danh dự mất sạch!

Chương 440: Trầm oan giải tội!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Danh dự Vương thị cũng bị liên lụy! Cảnh sát lập tức tham gia, tiến hành điều tra Vương Hân Bình! Trước đó, Diệp Đình trợ giúp lấy lại video bị xóa, Vương Hân Bình lấy tội mưu sát bị cảnh sát mang đi!

Trên tòa, Lăng Vi lạnh lẽo nhìn Vương Hân Bình.

Vương Hân Bình liệu chết không thừa nhận!

Mặc kệ quan toà hỏi như thế nào, bà ta kiên quyết phủ nhận lúc ấy đã hãm hại Lăng Phong cùng Trầm Minh Nhược!

Nhưng chứng cứ đã có, đều bị mang lên mặt bàn, ngay cả lúc ấy mấy người ra tay cũng đều thừa nhận mình bị Vương Hân Bình thu mua. Khí thế của Vương Hân Bình một kế tiếp bại lui, cuối cùng, bị cường thế áp đảo! Bà ta ngay cả đứng cũng đứng không vững, ngây người ngồi trên ghế.

Quan toà “cách” một tiếng gõ xuống, tuyên bố: “Bồi thẩm đoàn quyết định, năm 20xx, Vương Hân Bình mưu sát Lăng Phong, Trầm Minh Trà, tội danh thành lập! Phán xử tù chung thân!”

Nước mắt Lăng Vi lập tức rơi xuống!

Như nước lũ...

Không dừng lại được!

Ủy khuất mười mấy năm, lập tức phát tiết ra.

Diệp Đình đưa tay ôm cô, Lăng Vi từ từ nhắm hai mắt, nằm trong lòng anh. Trong lòng ủy khuất như nước lũ trào lên.

Cô nhớ trước đây ba mẹ dẫn cô đi công viên chơi, mua đồ ăn cho cô, mua đồ chơi cho cô, cô như công chúa được ba mẹ nâng niu trong lòng bàn. Ngay cả đồ trang sức đồ chơi trong nhà cũng đủ chất thành một tòa thành nho nhỏ.

Mười tuổi! Lúc cô mười tuổi, tất cả đều sụp đổ!

Ba mẹ qua đời, gia sản bị đoạt!

Ngay cả nơi cuối cùng đặt chân cũng bị Vương Hân Bình đoạt đi.

Cô hai bàn tay trắng!

Mười hai năm, trái tim cô nhỏ máu! Không ai biết được bao nhiêu năm qua cô trải qua như thế nào? Cô ngày ngày mang theo đau đớn, đêm đêm gian nan! Mười tuổi đã thành cô nhi, ai có thể biết hết gian khổ trong đó đây?

Mười bốn tuổi bắt đầu, phải tự kiếm tiền nuôi sống chính mình. Mười tám tuổi, bán bản quyền trả nợ thay chú!

Cô nâng tay lau nước mắt, nước mắt lại càng chảy xuống không ngừng.

Mỗi người đều nói cô là cô gái mạnh mẽ!

Cô không mạnh mẽ có thể sống đến bây giờ không? Cô không mạnh mẽ, có thể cứu được chú, đoàn viên với chú mình không?

Cô không mạnh mẽ, có thể có được thành tựu như hiện tại không?

Cô lau nước mắt, đau lòng khó chịu! Tội đĩnh...

Người khác ngủ, cô làm việc!

Người khác hát K, cô học tập!

Người khác chơi trò chơi, cô nghiên cứu động cơ.

Tất cả tất cả chuyện này, cô ôm nỗi hận nhịn xuống! Cuối cùng hôm nay!

Giây phút này — —

Cô cũng đem kẻ thù hại chết cha mẹ mình ra trước công lý!

Cô thống khoái! Nhưng cũng đau khổ! Bắt được kẻ xấu rồi, ba mẹ cô cũng không thể trở về!

Nước mắt Lăng Vi điên cuồng rơi xuống, không ngừng lại được, cô đưa tay không ngừng lau. Nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Diệp Đình ôm chặt cô, một bàn tay xoa đầu cô, một bàn tay vỗ về sau lưng cô: “Đừng sợ, em còn có anh mà.”

Lăng Vi càng khóc lớn hơn, đưa tay ôm cổ anh: “Diệp Đình...”

Diệp Đình hôn lên vành tai cô: “Tin tưởng anh, mọi chuyện rồi cũng

sẽ tốt thôi.”

Lăng Vi ôm cổ anh, khóc như một đứa trẻ. Anh không nói đừng khóc, anh nói: Đừng sợ... Em còn có anh...

“Hu hu...” Đúng vậy! Điều là vì có anh!

Không có anh, cô không tìm được chứng cứ ba mẹ bị hại!

Không có anh, cô còn đang bị Chu Vân, Vương Hân Bình bắt nạt!

Diệp Đình vỗ về cô, một lần lại một lần nói: “Tin anh, mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt thôi.” Ngữ điệu của anh tràn đầy đau lòng.

“Diệp Đình...” Tim đau quá!

Diệp Đình nhận khăn tay từ Lôi Tuấn, lau nước mắt cho cô. Hạ Tiểu Hi khóc nước mắt tèm lem! Cô rất muốn ôm Lăng Vi một cái, tim cô thật sự đau quá đau quá! Lăng Vi trải qua như thế nào, cô hiểu hơn tất cả mọi người!

Chương 441: Về sau, em không còn một mình nữa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi ôm cánh tay Lý Thiên Mặc, nước mắt ào ào rơi xuống. Lý Thiên Mặc xoa xoa đầu cô, nhỏ giọng an ủi cô: “Tiểu Vi đừng khóc, chúng ta phải vui thay cô ấy mới đúng.”

“Ừ!” Hạ Tiểu Hi nâng tay lau nước mắt. Lúc này, Lôi Tuấn lại đưa khăn tay qua.

“Cảm ơn...” Hạ Tiểu Hi nhận khăn tay lau nước mắt, Lôi Tuấn nói: “Đừng khóc, cô khóc, chị dâu tôi lại càng không nhìn được.”

“Ừ!” Hạ Tiểu Hi gật đầu, thút tha thút thít, nhưng làm thế nào nước mắt cũng không ngừng được.

Lúc này, đột nhiên một thân ảnh đỏ rực xông tới!

“Lăng Vi — — con tiện nhân này!” Chu Vân khàn cả giọng mắng, cô ta sợ bị phóng viên biết mẹ cô ta là thủ phạm giết người, cho nên trùm kín đầu ngồi trong góc! Từ đầu tới cuối không ai chú ý tới cô ta.

Lúc này, người trong toà án đi hết rồi, cô ta mới hung thần ác sát tới chỗ Lăng Vi, cô ta bị Lý Thiên Mặc cản lại, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, giơ chân mắng to! “Lăng Vi! Chính tay mày đưa cô mày vào nhà tù rồi đấy! Mày không chết tử tế được!” Chu Vân hận Lăng Vi! Hận đến muốn lột da cô, rút xương cô! Muốn xé nát cô ra, muốn giết cô, muốn băm Lăng Vi ra cho chó ăn! Cô ta bị từ hôn, sự nghiệp

rơi xuống vực, mẹ, sau ba, tất cả đều bị phán tù chung thân! Tất cả sản nghiệp Chu gia bị chủ nợ chia cắt! Gia sản phần của cô cũng không có được! Công ty quảng cáo, điện ảnh né cô như rắn rết! Chu Vân phẫn nộ! Thống hận! Giống như bị toàn bộ thế giới này ruồng bỏ! Tiện nhân cô đang nắm trong tay bây giờ đều coi cô như phân chó mà phỉ nhổ — —

“Lăng Vi! Giờ mày vừa lòng chưa? Mày giờ đắc ý lắm nhỉ! Mày trăm phương ngàn kế chinh tao thảm như thế! Mày cảm thấy mỹ mãn chưa?!”

Lăng Vi lạnh như băng liếc cô ta, cắn răng từng chữ từng chữ ngoan độc nói: “Đừng tự coi mình quan - trọng như vậy!” Lăng Vi đứng lên, từng bước ép sát Chu Vân: “Cô cho cô là ai? Nếu cô không phải con gái của tiện nhân mưu sát ba mẹ tôi, cô đối với tôi mà nói chính là một cục phân chó! Thậm chí ngay cả phân chó cũng không bằng!”

Lăng Vi khinh thường nhìn về phía cô ta: “Tất cả những gì tôi làm hôm nay, đều là vì ‘Long Đằng’ giải tội! Là thay cha mẹ tôi lấy lại công bằng! Tôi phải giúp cha mẹ tìm ra sự thật! Ô tô Long Đằng là trong sạch! Trăm phương ngàn kế chinh cô? Cô cho cô là cái — thá - gì?!”

Lăng Vi mặt lạnh như sương! Đi lướt qua Chu Vân, ra khỏi cửa tòa án. Lúc này không hề ít phóng viên xông tới: “Lăng tiểu thư, xin hỏi bây giờ có tiện nhận hiện phỏng vấn không?”

Một phóng viên nam chen đến trước, tranh nhau hỏi: “Lăng tiểu thư, tòa án phán định Lăng Phong, Trần Minh Nhược là bị mưu sát, cái này chứng minh ô tô Long Đằng không tồn tại vấn đề chất lượng. Lão Long Đằng có thể giải tội, có thể nói một chút cảm thụ hiện tại của cô không?”

“Lăng tiểu thư, mười hai năm, ngài có từng nghĩ vụ án của cha mẹ

sẽ được phúc thẩm không? Xin hỏi ngài, vì bắt được hung phạm, ngài chuẩn bị bao lâu rồi?”

“Lăng tiểu thư, bây giờ vụ án đã đã định kết quả, xin hỏi ngài, về sau có tính toán gì không?”

Tim Lăng Vi đau nhói! Cô lao lực quá độ, cái gì cũng không muốn nói, nhưng cô vẫn nhịn đau nói: “Cảm ơn mọi người quan tâm, cha mẹ tôi bị hại...” Nói chưa nói xong, nước mắt đã rơi xuống.

Diệp Đình lạnh mặt, liếc nhìn bốn phía, bộ dáng cao ngạo lạnh giọng nói: “Phu nhân của tôi cần nghỉ ngơi, có vấn đề gì, ngày mai buổi tối họp báo hỏi lại đi.”

Hai tay anh ôm cô, mạnh mẽ tạo thành một bức tường bảo vệ trong suốt bao quanh cô.

Các phóng viên không dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu bỏ đi.

*

Trong xe, Lăng Vi ổn định cảm xúc, lau khô nước mắt.

Cô cắn môi, nhìn chăm chăm Diệp Đình nói: “Em muốn đưa anh tới một chỗ.”

Cô dẫn anh tới một ngọn núi nhỏ, nắm tay anh, từng bước một đi lên.

Trên núi hoang có hai bia mộ cô đơn nằm đó.

Chương 442: Về sau, em không còn một mình nữa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đem hai bó cúc trắng anh mua đặt trước bia mộ, Lăng Vi đem hoa quả dọn xong.

Lăng Vi cầm cái cốc, sạn cỏ dại. Diệp Đình nhận cốc từ trong tay cô, thanh âm trầm thấp nói: “Để anh.” Ngữ khí ôn nhu. Lăng Vi liền buông tay, đưa cốc cho anh.

Lôi Tuấn cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh Đình làm chuyện này, lập tức cả kinh cảm cũng sắp rơi xuống đất.

Anh ta muốn gọi người lên hỗ trợ, Diệp Đình lại lắc lắc đầu. Anh không có cách nào hiếu kính ba mẹ Tiểu Vi, ngay cả việc nhỏ như dọn sạch mộ phần của bọn họ thôi cũng không làm được sao?

Diệp Đình dọn hết cỏ, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi tinh mịn. Lăng Vi từ ba lô lấy khăn tay lau cho anh.

Giống như một đôi vợ chồng già.

Diệp Đình nhìn thấy dáng vẻ ôn nhu của cô, trong lòng mềm nhũn.

Anh cầm tay cô.

Đột nhiên... Có loại cảm giác...

Muốn cầm tay cô, cả đời cũng không buông ra.

Lăng Vi nhìn thẳng vào đáy mắt anh, nghe thấy anh nhẹ giọng nói: “Đồng ý với anh đi...” Từ trong sâu thẳm trái tim, khát vọng từ linh hồn!

Lăng Vi cắn môi, liếc anh một cái: “Không đồng ý tiếp nhận anh còn mang anh đến đây làm gì? Còn dám nói em không có IQ...”

Diệp Đình vươn tay ôm cô, hai người quỳ gối trước mộ phần Lăng Phong và Trần Minh Nhược, dập đầu lạy ba cái.

Lăng Vi đem tiền vàng bỏ vào chậu than, Diệp Đình châm lửa.

Lăng Vi nhìn ánh lửa lóe lên, nhẹ nhàng khẽ gọi: “Ba mẹ, về sau, con sẽ không còn một mình nữa...”

Nước mắt lập tức dâng đầy hốc mắt. Diệp Đình nói: “Con sẽ đối xử với em ấy thật tốt...”

Anh nói câu ấy rất bình thường, nhưng vô cùng động tình.

Cũng, vô cùng kiên định!

*

Lăng Vi lấy thân phận người bị hại tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, cô tỏ vẻ muốn gầy dựng lại Long Đăng. Sau đó, còn có cổ đông cũ của Long Đăng gọi điện thoại cho cô, đều tỏ vẻ nguyện ý hỗ trợ trợ chấn Long Đăng.

Lăng Vi ở một khách sạn năm sao mở tiệc chiêu đãi các vị tiền bối.

Trong phòng, không khí đặc biệt hòa hợp.

Các tiền bối cũng đều tỏ vẻ quan ái và ủng hộ cô.

Lăng Vi nhìn mọi người, trong lòng tràn đầy cảm động.

Cô trịnh trọng giơ chén rượu lên, kính các vị tiền bối đang ngồi:

“Cháu gái xin thay mặt cha mẹ kính các vị một ly, cảm ơn mọi người ủng hộ và tin tưởng cháu. Hôm nay, cháu có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình vội vàng muốn trọng tổ Long Đằng của mọi người. Nhưng xem xét ra, lúc này chưa phải lúc trọng tổ Long Đằng. Nếu mọi người tin cháu, xin hãy cho cháu thời gian hai năm.”

“Tiểu Vi, vì sao cháu cảm thấy còn chưa đến lúc?” Long Hằng Đạt là trưởng phòng quản lý phát triển Long Đằng khi trước. Ông nhìn Lăng Vi chăm chăm, chờ cô giải thích.

Lăng Vi nhìn mọi người nở nụ cười.

Mọi người cũng đều nhìn cô, Long Hằng Đạt còn nói: “Nói thật, chỉ cần có tài chính vận tác, Long Đằng lúc nào cũng có thể trọng tổ. Bây giờ vì anh Phong, chị Nhược bị hại mà náo loạn... Bởi vì sự kiện này mới giúp mọi người tụ lại với nhau. Đây chẳng phải là lúc có lực ngưng tụ nhất sao? Nếu, bây giờ không làm gì mà tách ra, tương lai... Mọi người đều không có lòng dạ nào giúp cháu. Cháu sẽ hối hận.”

Những người khác đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý quan điểm của Long Hằng Đạt.

Tất cả mọi người nhìn Lăng Vi. Đều rất muốn biết, cô còn chưa nói ra nguyên nhân trong đó là gì.

Lăng Vi trịnh trọng nói: “Chú Long, ngài nói rất đúng, lúc này quả thật thực mấu chốt, nhưng đây chỉ là mặt ngoài.”

“A?” Long Hằng Đạt có chút kinh ngạc: “Sao lại chỉ là mặt ngoài? Cháu nói một chút.”

Lăng Vi nói: “Trọng tổ Long Đằng còn cần rất nhiều khảo nghiệm. Ví dụ như mặt hàng đầu tiên đưa ra thị trường phải sản xuất xe loại hình gì? Làm thế nào có thể khiến Long Đằng sau khi trọng tổ ra mắt thị trường trong nước và quốc tế lần đầu đã thành công? Chỉ dựa vào sự nổi tiếng trước kia hay sao? Hiển nhiên không được... Không có sản phẩm có thể rung động toàn thế giới, Long Đằng cho dù trọng tổ, cũng tuyệt đối không đạt được huy hoàng như trước kia!”

Chương 443: Lúc mới gặp, tình đã nặng sâu! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Hằng Đạt đột nhiên nhướn mày, nhìn Lăng Vi: “Cô nói có lý.”

Ông cẩn thận đánh giá Lăng Vi, giống như cô gái trước mắt này vừa đổi thành người khác.

Vừa rồi ông chỉ cảm thấy cô gái này là một người rất anh Phong chị Nhược. Mà bây giờ... Ông đột nhiên ý thức được, cô gái trước mắt tuyệt đối không phải người bình thường!

Cô có khát vọng to lớn!

Ánh mắt những vị lão tiền bối khác nhìn về phía cô cũng thoáng biến hóa.

Vốn dĩ họ chỉ nể mặt A Phong và A Nhược đến dự một chút, lại không nghĩ rằng... Hai câu nói của cô gái này lại đẩy lên ý chí chiến đấu của bọn họ.

“Con có kế hoạch rồi?” Hỏi vấn đề này là người lớn tuổi nhất ở đây. Mọi người đều gọi ông là Trầm gia.

Trầm gia nhìn chằm chằm vào cô, trong ánh mắt có đánh giá, cũng có trịnh trọng.

Lăng Vi mỉm cười nhìn về phía ông, Trầm gia tuổi ngoài bảy mươi,

ngay cả ba mẹ cô cũng phải gọi ông một tiếng “chú Trầm”.

Lăng Vi ngọt ngào kêu một tiếng: “Trầm gia gia.”

Thấy ông gật gật đầu với cô, ý bảo cô nói tiếp, Lăng Vi mới trịnh trọng nói: “Cha mẹ con qua đời là vì động cơ xe bị người ta phá hỏng nên nổ mạnh. Cũng vì điều này, ô tô Long Đăng mới bị người ta chỉ trích. Sau đó tòn động hàng. Cuối cùng đi đến phá sản! Xin mọi người hãy suy nghĩ một chút, chuyện này có ảnh hưởng lớn tới mức nào!”

Trầm tiên sinh gật gật đầu.

Lăng Vi còn nói: “Con có thể khẳng định, tất cả mọi người đều là nguyên lão Long Đăng. Mọi người đều là công thần của Long Đăng. Từ trong đáy lòng mọi người đều hướng về Long Đăng, trong lòng mọi người nghĩ về Long Đăng đều luôn tốt đẹp phải không?”

Mọi người trầm mặc...

Làm cổ đông, quản lí, tổng giám đốc của Long Đăng, khẳng định trong lòng đều hướng về Long Đăng, cái này... Một chút cũng không sai.

Lăng Vi cười khỏ, nói: “Bây giờ, mỗi người đang ngồi ở đây đều yêu Long Đăng, mỗi người ai cũng tin tưởng ba mẹ con qua đời là một âm mưu. Mỗi người đều tin có người muốn hại chết bọn họ. Nhưng, người tiêu thụ trong lòng vẫn có nghi ngờ! Tuy chúng ta có chứng cứ chứng minh ba mẹ con bị người hãm hại, toà án cũng đã thẩm án và phán quyết, nhưng vụ tai nạn năm đó đã để lại ấn tượng quá sâu cho bọn họ! Mặc kệ chúng ta đưa ra chứng cứ chứng minh đó là một vụ án mưu sát, cũng vẫn sẽ có người nghi ngờ, ít nhất không nhanh chóng tiếp nhận sự thật này nhanh như vậy.”

Lăng Vi dừng lại, đôi mắt sáng ngời nhìn phía mọi người, đảo qua gương mặt bọn họ.

Thấy bọn họ đều nếu có chút dăm chiêu trầm mặc, Lăng Vi mới thả một quả bom nặng xuống: “Chuyện bây giờ chúng ta phải làm, không phải để mọi người biết ba mẹ con bị hại là một âm mưu, cũng không phải khiến mọi người đồng tình với Long Đằng của chúng ta... Càng không thể hy vọng xa vời sau khi Long Đằng trọng tổ, mọi người sẽ vì đồng tình mà mua xe chúng ta sản xuất ra...”

Trầm gia yên lặng gật đầu, ánh mắt lợi hại như ưng nhìn thẳng Lăng Vi. Ông nói: “Cho nên, ý của con là... Chúng ta phải sản xuất ra một loại xe có thể khiến toàn thế giới kinh ngạc, một phát trúng tâm!”

“Đúng vậy!” Lăng Vi nắm chặt tay, môi hơi mím chặt, rõ ràng có chút kích động.

Cô nhìn chăm chăm Trầm gia, bình tĩnh lại.

Vô cùng nghiêm túc nói: “Cho nên, chuyện trước mắt chúng ta phải làm không phải chiếm lấy chút thị trường nho nhỏ, mà là... Chúng ta phải đi đầu trào lưu, làm tiên phong trên thị trường! Vượt qua cả những hãng xe đứng đầu thế giới, thậm chí siêu việt hơn Laroe, trở thành người đứng đầu lĩnh vực sản xuất ô tô!”

Ánh mắt mọi người sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô!

Lại nghe cô nói: “Chỉ có trọng chấn Long Đằng, một lần nữa nâng cao danh tiếng, Long Đằng của chúng ta mới có thể làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Trầm gia gật đầu thật mạnh, biểu tình trên mặt cũng chấn động.

Những người khác cũng không nghĩ tới cô nhóc Lăng Vi này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Chương 444: Lúc mới gặp, tình đã nặng sâu! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Hằng Đạt vui mừng nhìn về phía Lăng Vi, mặc kệ cô là đang nói đùa, hay thật sự muốn làm một phen, ông đều có chút kính trọng với cô gái trước mặt này. Ông đột nhiên giơ chén rượu, đứng lên, trịnh trọng nói: “Tương lai nếu có khó khăn, tôi nguyện ý dốc túi tương trợ!”

Nói xong, Long Hằng Đạt một hơi uống cạn chén.

Lăng Vi cũng bùng chén rượu lên, uống cạn một ly.

“Nhóc! Chú coi trọng con!” Một vị quản lý phát triển khác bùng chén rượu, đứng lên.

Lăng Vi uống cùng ông.

Các tiền bối khác cũng đều nâng chén với cô.

Cuối cùng khi tan cuộc, Long Hằng Đạt đưa cho Lăng Vi một tấm danh thiếp. Ông nắm tay đặt trước miệng, hạ giọng nói: “Đây là danh thiếp của con chú, nó là tiền sĩ mảng chế tạo máy móc, nếu con cần có người trợ giúp thì liên hệ với nó. Nhưng... đừng cho mấy lão già kia nghe thấy. Con chú tính tình có chút cổ quái, trước kia mấy ông ấy tới tìm nó nhờ hỗ trợ, nó cũng không chịu... Cháu gái, cháu yên tâm. Trở về chú nhất định thuyết phục nó đến giúp cháu.”

“Cảm ơn! Chú Long, cảm ơn chú!” Lăng Vi hai tay nhận lấy danh thiếp, chỉ cảm thấy phần tình nghĩa này quá mức trân quý! Bây giờ đối với cô mà nói, giúp đỡ về mặt tiền bạc cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng hơn cả là nhân lực và nhân tài!

Tạm biệt các vị tiền bối, Lăng Vi nhận được một tin nhắn, là công ty trò chơi gửi tiền bản quyền truyện tranh cho cô, sau khi trừ thuế là 102 vạn! Vốn bọn họ chỉ ký hợp đồng với 《Kẻ xâm nhập》, nhưng sau đó lại phát hiện mấy bộ truyện tranh khác của cô cũng không tệ liền mua luôn.

Lăng Vi lập tức thông qua môi giới mua lại căn nhà bị Vương Hân Bình cướp đi. Cô đứng ngoài ban công tầng 15, chậm rãi mở cửa phòng... Trong phòng tràn đầy tro bụi. Sau khi Vương Hân Bình đuổi cô đi cũng không vào đây một bước, qua tay liền treo bán, nhưng Vương Hân Bình muốn giá cao, vẫn không bán đi. Lăng Vi không chút do dự chi tiền mua về!

Trong thẻ lại trống không, giống như tất cả lại trở lại điểm bắt đầu. Nhưng... Cô đã thay da đổi thịt khác hẳn trước kia!

Cô tốt nghiệp xong có một công việc tốt, lại tìm được một người chồng tốt. Về sau có thể sẽ có con nhỏ, còn có thể sẽ trọng chấn Long Đăng!

Cô đeo tạp dề, bắt đầu lau dọn quét tước! Cô uống rượu, đầu óc choáng váng, lại làm đặc biệt hăng say!

Diệp Đình gọi điện thoại, hỏi cô ở đâu, cô cười với điện thoại: “Đang chuẩn bị kinh hỉ cho anh!” Đã nói lần này đến lượt cô! Căn nhà này, Diệp Đình nhất định sẽ thích! Tràn đầy kỷ niệm!

Cô thay ga giường, đổi thành màu lam nhạt đêm hôm đó khi anh

xông tới! Còn có vỏ viên đạn kia, cô cũng để ở đầu giường.

Lúc Diệp Đình chạy tới, con người đen láy cũng như bốc cháy! Kinh hỉ này anh rất thích!

“Vi Vi: “ Lúc Lăng Vi quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh anh tuấn cao ngất của anh đứng ở cửa, cô hét lên một tiếng “A — —”, cởi tạp dề, quăng mũ, lập tức nhào vào lòng anh. Anh ôm cô nhiệt tình hôn.

Giống như quay lại mấy tháng trước, đêm đó... Anh xông tới, bị trúng xuân dược, ép buộc muốn áp cô xuống dưới... Nhưng khi đó... Anh còn chưa giống như bây giờ ôm hôn cô, không giống như bây giờ cùng cô thân mật khăng khít!

Buổi tối bọn họ cũng không quay về biệt thự, trong phòng vệ sinh, mơ hồ còn nhớ rõ tình cảnh anh trúng đạn. Diệp Đình cầm tay cô, sờ lên vết sẹo phần eo anh, khi đó là cô thay anh lấy viên đạn ra.

Nếu khi đó, anh đoán trước được ngày hôm nay, nhất định sẽ cầm giữ không được giống như bây giờ hung hăng giữ lấy cô. A... Anh chính là cực thích cô vợ đáng yêu của mình đột nhiên về mặt ngược ngùng chạy tới cởi đồ kia...

Chương 445: Khi anh gặp em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc anh xông vào nhà cô bị trúng mị dược! Cả người đều là máu...
Lúc ấy, cô nhét anh vào tủ quần áo...

Khoảnh khắc Lăng Vi mở cửa ra, Diệp Đình lập tức áp cô xuống, hai người ngã lên một đồng quần áo. Diệp Đình thuận tay đóng cửa, ngăn tủ nháy mắt tối đen một mảng, Lăng Vi sợ tới mức đưa tay muốn mở cửa ra, Diệp Đình giữ tay cô lại, cười vỗ hông cô: “Cho em cảm nhận cảm giác buồn bực khi bị nhốt bên trong.”

“A ——” Lăng Vi bị anh áp đảo, không thể nào thoát khỏi ma chương!

Trong ngăn tủ tối như mực, Lăng Vi nghe thấy Diệp Đình nói: “Thật hối hận, khi đó anh đánh thuốc mạnh như vậy mà còn phải nhịn lại, không có xuống tay với em.”

Lăng Vi cố ý hỏi: “Làm sao?”

Diệp Đình nắm tay cô, cho cô cảm thụ một chút.

Lăng Vi hừ một tiếng, nói: “Anh cứ mơ đi! Nếu khi đó anh ra tay với em thì không có bây giờ đâu!”

“Ừm... Nhẫn nại vẫn là đáng giá...” May mắn bây giờ không cần nhịn nữa. Diệp Đình như điên rồi chiếm lấy cô, giống như bù lại hết tất cả những thứ bỏ lỡ trước kia.

Tiền nghi chiếm đủ rồi, trong ngăn tủ tất cả đều là nhiệt khí, nóng đến mức cả người cô toát mồ hôi. Lăng Vi mở cửa chui ra, Diệp Đình lại một tay bế cô tới bàn làm việc, khi đó, cô ở đây vẽ truyện tranh... Bộ truyện 《 Kẻ xâm nhập 》 , nam chính còn lấy hình ảnh của anh. Anh hôn đuôi lông mày và vành tai cô, thanh âm trầm thấp treu chọc cô: “Nam chính hôn nữ chính như thế này sao?”

Lăng Vi đột nhiên nói: “Đúng rồi! Đã bán bản quyền! Còn phải chia cho anh 25%!” Cô quên mất phí bản quyền! A... Tiền của cô đem đi mua nhà hết rồi.

Diệp Đình nói: “Căn nhà này của em có một nửa của anh!”

Lăng Vi trừng mắt nói: “Anh chiếm tiền nghi nhiều quá rồi đấy!”

Anh đột nhiên hôn cô hỏi: “Vừa rồi đi uống rượu với ai?”

“A, mùi dấm chua nồng quá đi!” Lăng Vi ngửi khí làm nũng nói: “Hôm nay em gặp mấy vị lão tiền bối Long Đăng, bọn họ đều ủng hộ em xây dựng lại Long Đăng, anh nói em có thể không uống không?”

Ngửi khí làm nũng này... Diệp Đình quả thực mê mết, càng khiến anh bất ngờ là, cô lại nói thẳng rõ ra với anh như thế...

Trước kia, cô nhóc này có tâm sự gì cũng không chịu nói. Cô hôm nay nguyện ý nói ra những gì trong lòng! Từ từ sẽ đến, muốn cạy ra ba chữ “Em yêu anh” từ miệng cô, phỏng chừng còn phải tốn chút thời gian... Không thể quá tham lam vội vàng, cô từ trong lòng tiếp nhận anh đã là tốt lắm rồi.

Diệp Đình vươn tay xoa xoa mặt cô, đem đôi chân dài trắng nõn của cô khoác lên lưng anh. Cô nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Em nói với bọn

họ, trọng tổ Long Đăng còn cần rất nhiều khảo nghiệm. Ví dụ như lần đầu ra mắt thị trường phải sản xuất xe kiểu hình gì? Làm sao có thể khiến Long Đăng sau khi trọng tổ ở thị trường trong nước thậm chí quốc lần đầu tiên đã thành công.”

Anh cổ vũ nhìn cô, cô lại tiếp tục nói: “Em nói, chỉ dựa vào sự nổi tiếng trước kia tuyệt đối không được... Không có sản phẩm có thể rung động toàn bộ thế giới, Long Đăng cho dù trọng tổ, cũng tuyệt đối không đạt được huy hoàng trước kia.”

Diệp Đình thật sự thực giật mình, tuy rằng những lời này đều phù hợp với tính cách của cô, nhưng anh không nghĩ tới cô lại có thể nghĩ nhiều như vậy, còn có thể nói hết những gì trong lòng với anh!

Lăng Vi liếm liếm môi, còn nói: “Bọn họ đều ủng hộ em, nhưng mà... em...”

Cô phát hiện, ánh mắt anh đột nhiên óng lên.

Chương 446: Khi anh gặp em

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình hít vào một hơi, áp chế cảm xúc xoa xoa tóc cô: “Em cảm thấy áp lực?”

“Ừm...” Lăng Vi gật gật đầu: “Nói thật, em không có kinh nghiệm xã hội gì, đối với việc xây xưởng, sản xuất, mời người cũng không thành thạo. Nhưng, về mặt thiết kế kiểu hình xe em còn khá tự tin. Ừm... Em còn một đoạn đường dài phải đi, còn nhiều thứ phải học tập. Có chút mê mang.”

Diệp Đình khẽ hôn lên trán cô: “Có cái gì mê mang, không hiểu thì cố gắng học. Lấy trí tuệ cùng sự dẻo dai của em, anh tin em, không có chuyện gì em không làm được. Hơn nữa, còn anh nữa mà... Anh sẽ giúp em.”

Ánh mắt anh sáng rực, lộ ra một cổ khí phách thâm trầm, trong mắt là kiêu ngạo và tự tin mà cô thấy đó chính là phong vị đàn ông!

Lăng Vi khẽ khép mắt, lắc lắc đầu: “Em biết anh sẽ giúp em. Nhưng em nói với anh những lời này, cũng không phải vì muốn anh giúp em. Em chỉ muốn nói với anh những lời trong lòng mình...”

Diệp Đình cứng đờ, cánh tay đột nhiên dùng sức ôm chặt cô vào lòng. Cầm anh tựa lên đầu cô: “Em có thể mở rộng lòng mình với anh, anh rất vui. Thật sự... Cực kỳ vui sướng. Chuyện của em anh sẽ không cố ý nhúng tay vào, ngược lại anh cảm thấy, một người muốn

thành công không thể nào không gặp phải khó khăn. Em nếu thật sự muốn trở nên mạnh mẽ, thật đúng là cần thông qua việc này để rèn luyện một chút.”

Lăng Vi cảm kích nhìn anh cười: “Cảm ơn anh đã ủng hộ em...” Cô dõi theo ánh mắt anh, may mắn Diệp Đình là người thông minh cơ trí như vậy.

Cô không muốn làm một cô công chúa bị chiều hư, cô phải cố gắng làm cho bản thân mình cường đại!

Cô lấy tay chống bàn làm việc, mắt long lanh nước nhìn anh: “Diệp Đình, trong tim em thật sự có anh, nhưng đôi khi vẫn luôn lo được lo mất... Đôi khi cảm giác cạnh anh rất gần, đôi khi lại cảm thấy cách anh rất xa... Em biết, anh đứng ở chỗ quá cao, cho nên, em phải càng không ngừng bước lên trên...”

Cô đột nhiên thở dài: “Diệp Đình, em không biết khi nào mới có thể kề vai sát cánh với anh... Cho tới bây giờ em cũng không tin được, một nam một nữ có thể vì tình yêu mà sống tới thiên trường cửu, nếu không có tâm hồn đồng điệu, không có tiếng nói chung, ngay cả một chuyện nhỏ cũng không nói rõ được với nhau, có yêu điên cuồng nồng nhiệt đến như thế nào, cũng sớm muộn gì cũng sẽ lụi tắt... Cho nên, em sẽ càng thêm cố gắng, khiến anh càng ngày càng thích em.”

Cô ôm lấy cổ anh, có chút ngượng ngùng dán lên môi anh, run rẩy, ngậm lấy. Anh ôm sát cô, hơi hơi mở miệng, để cô tiến vào.

Anh giữ chặt khuôn mặt cô, cuốn lấy đôi môi cô: “Anh sẽ không để mình em cô đơn bước lên trên, anh sẽ giúp em dựng cầu thang. Anh sẽ kéo tay em, chúng ta cùng trải qua nhân sinh điên cuồng. Anh cũng sẽ cố gắng khiến em càng ngày càng thích anh.”

Lăng Vi tim đập càng lúc càng nhanh! Chưa bao giờ kích động như vậy! Tình yêu thật đẹp... Phải may mắn đến thế nào cô mới gặp được anh, có thể cùng cô tâm ý tương thông!

Cô ôm lấy cổ anh, thân thể cuốn lấy nhau!

Cả người Diệp Đình như bập bênh trước sóng! Trong đầu Lăng Vi cũng như pháo hoa nổ tung đủ mọi sắc màu, tỏa sáng đầy trời — —

Lăng Vi chủ động nhiệt liệt hôn anh, giờ khắc này, cô cảm thấy linh hồn mình và anh như tương hợp!

Hoàn mỹ không có khuyết điểm!

“Diệp Đình, trên đời này... Người hiểu em không nhiều lắm, may mắn... để em gặp được anh...”

Từ hừng đông đến chạng vạng.

Hôn môi, ôm, dựa sát vào nhau, có được lẫn nhau!

Anh một lần lại một lần hôn cô, nhưng như thế nào cũng hôn không đủ.

Anh biết, tuy cô thích anh, ỷ lại anh, thậm chí làm bộ chủ động giao toàn bộ bản thân mình cho anh, nhưng trong lòng cô còn một bức tường vô hình, cô vẫn không thể giống anh điên cuồng yêu anh được!

Đây là một quá trình lâu dài mà lại gian nan, nhưng anh có cũng đủ kiên nhẫn.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Đình mở một bưu kiện. Đây là bác sĩ Từ

gửi tới, trên đó có viết: “Ông chủ, báo cáo kiểm tra sức khỏe của phu nhân có rồi, màng trong của tử cung phu nhân quá mỏng, cô ấy lại không biết chăm sóc bản thân mình, khiến thể chất hư hàn... Càng nghiêm trọng là hai ống dẫn trứng đều tắc đến biến hình... Cho nên, tỷ lệ thụ thai cực thấp...”

Chương 447: Tình cũ dây dưa, đào hoa không dứt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình sợ run!

Anh giống như có thể cảm nhận rõ ràng được trái tim từng chút từng chút vỡ ra!

Anh đóng bưu kiện lại, cúi người thâm tình hôn lên trán Lăng Vi.

Anh biết, thật ra cô rất muốn có cục cưng... Tuy cô không nói, nhưng anh có thể cảm nhận được!

Tối qua sau khi anh nhận được bưu kiện, cả một đêm không ngủ.

Anh chẳng chút để tâm có đứa nhỏ hay không!! Một chút cũng không để ý!! Anh chỉ cần ở cùng cô đã thỏa mãn lắm rồi!!

Nhưng cô nhất định rất muốn có cục cưng, anh vẫn biết! Mỗi lần đi ngang qua shop trang phục trẻ con, cô đều nhìn nhiều hơn một chút, nhìn thấy hình mấy đứa trẻ, cô cũng sẽ cười vẻ mặt đầy hạnh phúc, ánh mắt giống như không dứt ra được. Cô không chịu nói, là bởi vì cô sợ anh không thích đứa nhỏ. Tuy anh thực sự cảm thấy trẻ con là một sinh vật vô cùng khủng bố. Nhưng cô thích, anh vẫn làm bộ như đứa nhỏ cũng không sao.

Trong lòng Diệp Đình vô cùng khó chịu.

Một phụ nữ nếu biết mình không thể sinh dục... Anh không muốn nghĩ nữa. Anh không dám nói tin này cho Lăng Vi biết, đây chính là một đả kích đối với cô! Cô mới vừa một vực sâu gian nan leo lên đỉnh núi, sao anh dám nhấn tâm đập cô xuống lại vực sâu nữa chứ? Tuy rằng, rất lâu trước kia, bác sĩ Từ đã nhắc nhở với anh Lăng Vi rất khó mang thai, nhưng anh căn bản không cần! Anh mới không cần biết cô có thể sinh con hay không! Cái loại tư tưởng nõi dối tông đường này, với anh mà nói chính là chó má!

Nội tâm anh dày vò, suy nghĩ cả đêm, vẫn gửi lại bác sĩ Từ một phong bưu kiện: “Tỷ lệ cực thấp, là khái niệm gì?”

Rất nhanh, bác sĩ Từ trả lời: “Cơ bản chính là không thể.”

Diệp Đình lại hỏi lại: “Dù dùng mọi giá cũng không thể biến không thành có sao!”

“...” Bác sĩ Từ đáp lại ba dấu chấm im lặng tuyệt đối, nhưng vẫn đồng ý: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Lăng Vi mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, chỉ thấy Diệp Đình nằm bên cạnh cô. Anh một tay gác sau đầu, cặp mắt đen như mực mang theo thâm tình nhìn cô chăm chú, miệng anh hình như còn mang theo tươi cười...

“Sao nhìn em như thế? Đêm qua anh không ngủ?” Trong mắt anh tất cả đều là tơ máu...

Anh ôn nhu cười nói: “Có chút kích động, không ngủ được.”

“Kích động cái gì?” Lăng Vi mở to mắt nhìn anh, chỉ thấy anh khẽ cong môi nở nụ cười. Trên mặt anh tươi cười cực kỳ hạnh phúc, giống như vào ngày đông lạnh giá chợt lóe lên ánh nắng vàng, như

muốn hòa tan toàn bộ mặt băng trong mười dặm.

Lăng Vi có chút không thể tin được... Anh không phải lần đầu tiên nhìn cô chăm chú như vậy.

“Anh sao thế?”

Diệp Đình lắc đầu: “Không có gì, chỉ là thấy nhìn em thế nào cũng không đủ...”

Lăng Vi che mặt, Diệp Đại, anh ngây thơ như vậy thật sự được sao? Là thích cô tới chừng nào... Mới có thể nhìn cô chăm chú cả một đêm như vậy?

Lăng Vi cảm thấy tim mình hoảng hốt đập mạnh! Nóng rực!

Cô thật sự quá may mắn, được anh yêu thâm tình say đắm như vậy... Cô cảm giác ánh mắt Diệp Đình hôm nay đặc biệt đặc biệt ấm, so với bất cứ thời điểm nào đều khiến tim người ta đập nhanh.

“zz ZZ zz ——” Di động Diệp Đình điên cuồng chấn động, anh nghe máy, lại thấy Lôi Tuấn ở đầu bên kia nói: “Anh Đình, đã xảy ra chuyện!”

Diệp Đình phủ thêm áo ngủ, thất đại lung đi đến phòng khách nghe điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, anh trở về phòng ngủ, nhìn chăm chăm cô một lát mới nói: “Anh phải ra nước ngoài một chuyến.”

Tim Lăng Vi lập tức nảy lên: “Gặp chuyện gì phiền toái?”

Anh vốn muốn nói, không có việc gì, đừng lo lắng. Nhưng... Lập tức

lại muốn cho mình một bạt tai, đêm qua, bọn họ đã mở lòng với nhau, hôm nay anh lại còn muốn dùng mấy lời ngu ngốc đó qua loa tắc trách nói với cô?

Chương 448: Tình cũ dây dưa, đào hoa không dứt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ngồi xuống bên cạnh cô cầm tay cô, còn nghiêm túc nhìn chăm chăm cô nói: “Chỗ Tiểu Tony xảy ra chuyện, ở cạnh trại an dưỡng cậu ấy ở có một nhà xưởng bị nổ mạnh. Anh phải qua đó xem xem.”

Lăng Vi khẩn trương nắm chặt tay anh, ngồi thẳng nhìn anh: “Tiểu Tony không sao gì chứ?”

“Cậu ấy bị kinh hách một chút, tình huống không ổn định. Chờ anh tới đó có tin gì sẽ báo em ngay.” Anh hôn lên trán cô nụ hôn chào buổi sáng: “Em đi làm đi, anh phải lập tức đi.”

“Em muốn đi cùng anh.”

Diệp Đình suy nghĩ một chút nói: “Bây giờ tình hình của cậu ấy như vậy không thích hợp gặp nhiều người lắm.” Anh nâng tay xoa xoa mi tâm cô: “Đừng lo lắng, đi nhanh thôi, nói không chừng tối mai anh sẽ trở lại.” Jason đưa quần áo tới, Diệp Đình thu dọn xong xuôi, lưu luyến không rời hôn cô rồi tiếp ngồi lên trực thăng bay đi. Lăng Vi còn tại hoảng hốt, đột nhiên nhận được trợ lý Tiểu Cầm điện thoại: “Bộ trưởng! Triển xảy ra vấn đề! Người mau tới công ty! Người là triển hội người phụ trách! Công ty nói phải nghiêm trị người!”

Lăng Vi trong lòng “Lộp bộp” nhảy dựng! Mau chóng rửa mặt, thay quần áo, xuống lầu.

Vừa xuống dưới lầu liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao Laroe G20 đỗ ở cửa: “Bá — —” Hoa Thiếu Kiền ấn loa trong xe: “Mau lên xe!”

Lăng Vi vội vàng xe: “Làm sao anh biết tôi ở đây? Lại định vị di động của tôi?”

Hoa Thiếu Kiền phụng phịu, giải thích: “Tiểu Cầm nói cô ở đây, vừa lúc tôi đi ngang qua liền thuận đường tới đây đón cô.”

Lăng Vi không hỏi nhiều, đeo đai an toàn hỏi anh ta: “Triển xảy ra chuyện gì?”

Hoa Thiếu Kiền khởi động xe, nhìn chăm chăm mặt đường nói: “Công ty phục vụ cho thuê địa điểm đột nhiên nói không cho chúng ta thuê nữa.”

Lăng Vi cả giận: “Chúng ta đã bàn bạc kỹ rồi, bọn họ nói không cho thuê thì không cho thuê nữa? Không phải chúng ta có hợp đồng sao? Đột ngột hủy hợp đồng, không phải sẽ phải bồi thường gấp ba lần sao?”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Người ta thà rằng bồi thường cũng không cho chúng ta thuê.”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh: “Ai có bệnh như vậy? Không cho thuê, chúng ta sẽ không thuê chỗ khác?!”

Hoa Thiếu Kiền quay đầu nhìn cô: “Cô mới vừa về nước không lâu, đối với mọi việc trong nước còn chưa biết rồi. Hội trường lớn như ‘Thịnh Thế Tử Vi’ kia bình thường rất khó thuê. Hơn nữa, triển lãm cũng sắp tổ chức, đổi địa điểm chắc chắn không kịp!”

“Từ từ... Anh nói Thịnh Thế Tử Vi?” Tên này... Rất quen! Cô hình

như nhớ trước kia Hứa Tử Huân đã nói qua với cô: “Sau này anh muốn cho em một kinh hỉ lớn... Gọi là Thịnh Thế Tử Vi đi...”

Lăng Vi rùng mình! Da đầu như muốn nổ tung! Chẳng lẽ là... Hứa Tử Huân cố ý tìm ngược?

Lăng Vi quả thực muốn điên lên! Nếu người phía sau mấy chuyện xấu này thật sự là Hứa Tử Huân, vậy cô muốn vác dao đi chém anh ta!

Ký hợp đồng rồi lại hủy! Rõ ràng khi là bắt nạt cô phải không?

Lăng Vi tức giận đến lồng ngực bốc hỏa!

Lại nghe Hoa Thiếu Kiên nói: “Lần này người phụ trách triển lãm là cô, thuê địa điểm cũng là cô ký. Cho nên, chuyện này nếu cô làm không được, tiền thưởng ba tháng, tiền lương của cô bị trừ một nửa... Thậm chí giáng chức!”

Lăng Vi lửa giận bùng bùng nhìn thẳng Hoa Thiếu Kiên, cái này cũng quá bắt nạt người ta rồi! Rõ ràng là đang chinh cô! Con người Hoa Thiếu Kiên khế gợn sóng, anh nhìn chăm chăm cô nói: “Tôi sẽ giúp cô.”

Lăng Vi bị anh nhìn mà quẫn bách, cô vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắc nhở anh: “Nhìn đường kìa! Đừng nhìn tôi!”

Hoa Thiếu Kiên xấu hổ quay đầu nhìn phía trước, chuyên chú lái xe. Trong lòng anh rất uể oải, người ta Lăng Vi người có kinh nghiệm... Anh sao luôn không tự nhận ra như vậy?! Anh quản không được hai mắt của mình, quản không được hành vi của mình! Quản không được trái tim của mình! Làm sao bây giờ? Nghe thấy cô gặp chuyện không may, lập tức tới đây xem cô. Sau khi nhìn thấy cô, ánh mắt

hận không thể dán vào mặt cô!

Chương 449: Yêu mà không được (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền đau lòng, vì sao anh không phải người yêu cô? Anh thấy cô phải chịu ủy khuất, thật sự rất muốn ôm cô vào lòng, gắt gao, hết sức ôn nhu an ủi cô.

“Nhìn đường kia! Phía trước là đèn đỏ!” Hoa Thiếu Kiền vội phanh xe! Nhưng bánh xe đã vượt qua vạch dừng...

Lăng Vi lấy từ trong ví ra hai tờ tiền 100 nguyên mới tinh: “Tiền phạt để tôi trả.”

Hoa Thiếu Kiền không phản đối, nhìn cô để tiền xuống dưới di động của anh. Trái tim anh đập mạnh, vươn tay cầm chặt tờ tiền, gấp lại, đút vào túi quần.

Lăng Vi hỏi anh: “Có thể cho tôi số điện thoại của tổng phụ trách bên triển lãm kia không? Tôi gọi điện nói chuyện với họ một chút.”

Hoa Thiếu Kiền mở khóa di động, lướt lướt trong danh bạ, nhấn vào hai chữ “em họ”, đưa cho cô. Lăng Vi nhìn, không phải là số điện thoại di động của Hứa Tử Huân sao?!

Móa! “Hứa Tử Huân... Sao lại thành em họ của anh? Lần trước lúc thông báo tuyển dụng không phải anh gặp qua anh ta rồi à? Khi đó, hai người hình như không biết?”

Đèn xanh sáng, Hoa Thiếu Kiền khởi động xe: “Hai nhà chúng tôi quan hệ không gần lắm, tôi cũng vì chuyện triển lãm mới biết mình có thân thích.”

Lăng Vi tâm phiền ý loạn! Từ di động mình đem sổ Hứa Tử Huân từ sổ đen lôi ra.

Cô đang muốn gọi, đột nhiên lại có cuộc gọi đến, cô nhìn cũng không cần nhìn, trực tiếp nghe máy, chợt nghe bên kia vang lên một thanh âm trầm thấp: “Vi Vi, hôm nay buổi tối chờ em ở nhà hàng Felice.”

Lăng Vi nổi giận: “Xin hỏi, anh là ai vậy?”

Đối phương ước chừng trầm mặc nửa phút, hô hấp gần như ngừng lại, thanh âm áp lực đè thấp nói: “Tôi là Hứa, Tử, Huân!”

“A,” Lăng Vi thản nhiên lên tiếng. Trong lòng mắng một câu: Có bệnh! Anh là Hứa Tử Huân tôi phải nghe ra à? Ghét nhất là cái thể loại này, mở miệng ra cứ làm như cả thế giới đều nghe ra là giọng anh ta, cuồng tự đại!

Kết giao với anh thì phải nhớ kỹ giọng anh à? Đồng hồ báo thức nhà cô dùng cũng đã lâu rồi!

Cúp máy, Hoa Thiếu Kiền nói: “Buổi tối tôi đưa cô đi... Nhà hàng Felice là nhà hàng tình nhân...”

Cơn tức của Lăng Vi lại bùng lên!

Đi vào Laroe, Hoa Thiếu Kiền nhìn theo Lăng Vi ra khỏi thang máy. Anh tiếp tục theo thang máy lên trên, anh lấy từ trong túi ra hai tờ tiền Lăng Vi đưa cho anh, anh cẩn thận gấp thành hai hình trái tim... Sau đó, đem hai trái tim đặt chung một chỗ cho vào túi áo trước của sơ

mi, gắt gao dán vào ngực.

Anh có chút ảo não! Anh cũng đã trưởng thành, thế nhưng cứ như một thằng nhóc ngây thơ, cái kiểu thăm mến này, mà cô gái anh thăm mến... Còn là vợ người ta! Hoa Thiếu Kiền cảm giác cả người nóng bừng, Lãng Vi! Tôi thật sự rất thích em! Thích đến mức tôi không thể tự kiềm chế bản thân!

Trong văn phòng tràn ngập thanh âm nén giận của Lãng Vi: “Anh xem rõ ràng đã ký hợp đồng! Thật là không có đầu óc! Triển lãm này dù có làm thế nào chúng ta cũng bị trừ lương! Quả thực phiền muốn chết!” Tổ trưởng tổ hai Lusha đập văn kiện xuống bàn.

Lệ Á bên cạnh cô hát đệm nói: “Cũng không phải đâu, không chỉ không có đầu óc, nghe nói... Cô ta còn là người mới vừa tốt nghiệp được hơn ba tháng!”

“Tổng giám đốc công ty chúng ta thật là hài hước... Tìm người như vậy về làm trưởng phòng, không chừng là nịnh nọt đi cửa sau!” Miệng Lusha như súng máy liên thanh nã pháo.

Tang Du ngồi đối diện cô ta cuối cùng cũng không nghe nổi nữa. Cô đẩy kính mắt phản bác một câu: “Thật ra tôi lại thích cô ấy. Tôi cảm thấy trưởng phòng Lãng làm việc cực kỳ có nguyên tắc, không bất công, không vội vàng, đối với người và việc luôn đặc biệt công bình công chính. Còn chưa thấy cô ấy nịnh nọt ai.”

Lusha bị nói lại, trong lòng càng thêm khó chịu! “Một người vừa mới tốt nghiệp có năng lực lãnh đạo gì? Cho dù cô ta có tài hoa về thiết kế, không thể làm tốt quan hệ xã giao cũng không tốt! Ngay cả hội triển lãm cũng làm không xong, làm sao có thể phục chúng?”

Chương 450: Yêu mà không được (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tang Du liếc cô một cái, nói: “Tôi cảm thấy làm cấp dưới của cô ấy rất có cảm giác thành tựu kìa! Tập đoàn Laroe thành lập bao nhiêu năm như vậy, dùng tên nhà thiết kế đặt tên cho dòng xe cũng không nhiều, hơn nữa tổng công ty hợp hăng năm, tổng giám đốc tự mình trao tặng trường phòng Lăng giải ‘ý tưởng tốt nhất’, Lusha, cô cho đó là ‘có chút’ tài hoa? Hay là ‘rất có’ tài hoa? Đừng động đến chuyện người ta tốt nghiệp bao lâu, cái danh nhà thiết kế kim bài của Laroe của người ta cũng không phải là danh hão.”

Lusha hai tay ôm ngực, mắt lạnh liếc Tang Du nói: “Ái chà... Cô vô mộng ngựa không tề đầu! Đáng tiếc trường phòng Lăng nghe không được nha... Cô muốn vượt mộng ngựa thì đến trước mặt người ta mà nói kìa.”

Tang Du khinh bỉ liếc cô ta một cái, hừ một tiếng nói: “Lăng Vi là thần tượng của tôi, đừng nói vượt mộng ngựa, dù có bảo tôi xách giày cho cô ấy tôi cũng nguyện ý.” Tang Du cũng khoanh tay trước ngực nhìn cô ta nói: “Tôi chỉ là cảm thấy Lăng Vi là người khá bốc đồng, cả người cô ấy tràn ngập năng lượng! Cô ấy cũng là người lãnh đạo rất vô tư, cô ấy tâm toàn ý dẫn dắt mọi người phát triển. Hơn nữa, có cơ hội thăng tiến, nhất định để tất cả mọi người tham gia. Tôi cảm thấy đây là một lãnh đạo hợp mưu hợp sức!”

Lăng Vi đi vào văn phòng, nhìn thoáng qua ba người, không nói gì, vào văn phòng.

Buổi tối tan tầm, Hoa Thiếu Kiền tới đón cô. Anh đưa cô tới cửa Felice đàm phán với Hứa Tử Huân.

Lăng Vi mới vừa đến trước cửa nhà hàng, di động đột nhiên vang lên, cô lấy ra nhìn, là Lôi Tuấn!

“Chị dâu — — anh Đình... đã xảy ra chuyện! Chị phải chú ý an toàn bản thân!”

“Ông — —” Lăng Vi lập tức máu dồn lên não!

Cô sợ run cả người: “Xảy ra chuyện gì? Nói đi! Diệp Đình làm sao?”

Lôi Tuấn nói: “Em và anh Đình đến đây, vốn không có việc gì, ai ngờ... Bọn em mới vừa nhìn thấy Tiểu Tony đột nhiên bị người ta tập kích, anh Đình vì bảo vệ Tiểu Tony, trọng thương bây giờ còn đang hôn mê! Chị dâu! Kẻ này cùng hung cực ác! Em sợ bọn họ làm gì bất lợi với chị, chị nhất định phải cẩn thận!”

Lăng Vi chỉ cảm thấy cả người như bị điện giật, không ngừng run run, ngay cả răng cũng run lên: “Chỗ tôi không có việc gì, mọi người ở đâu? Tôi lập tức đến!”

Lôi Tuấn suy nghĩ một chút nói: “Chị qua đây cũng tốt... Chị dâu, chị đến sân bay, em phái máy bay đưa chị tới đây.”

Lăng Vi đau lòng đến mức cả chân cũng không nâng lên được! Ngay cả chính cô cũng không phát hiện, cô lại để ý Diệp Đình như vậy! Cô vội vàng xoay người, Hoa Thiếu Kiền đột nhiên giữ chặt cổ tay cô: “Cô đi đâu vậy? Hôm nay chúng ta là tới đàm phán!”

Lăng Vi bỏ ra tay anh, giờ tay vẫy taxi.

“Lăng Vi!”

Hoa Thiếu Kiền giữ cô lại, Lăng Vi ngẩng đầu nhìn Hoa Thiếu Kiền.

Anh cau mày nói: “Cô bỏ lại cục diện rối rắm này mặc kệ?” Hoa Thiếu Kiền muốn dùng lợi ích công ty ngăn cản cô.

Lăng Vi lập tức dấy lên lửa giận: “Tổng giám đốc Hoa, nội dung cuộc gọi tôi vừa nhận anh không nghe thấy à? Chồng tôi ở nước ngoài bị thương!”

Cô nâng tay chỉ vào nhà hàng: “Tổng giám đốc Hoa, anh cũng biết người bên trong đó là cố ý làm khó tôi, tôi đàm phán với Hứa Tử Huân có thể đàm ra được kết quả gì? Anh ta muốn bội ước nhất định sẽ bội ước! Trừ khi tôi đáp ứng điều kiện anh ta đưa ra, nhưng anh ta đưa ra điều kiện gì, chỉ sợ tôi cũng không đồng ý! Bây giờ chồng tôi xảy ra chuyện, tôi phải qua đó. Hơn nữa hiện tại là thời gian tan tầm! Dự án này tuy là tôi ký tên, nhưng phải tổ chức buổi triển lãm lớn như vậy cũng không phải một mình tôi có thể hoàn thành! Trách nhiệm này có phải hay không hẳn là một mình tôi gánh, tôi cảm thấy còn phải xem xét lại!”

Cô mở cửa xe taxi, nhìn thẳng Hoa Thiếu Kiền nói: “Công ty muốn phạt thì phạt đi! Tuy tôi cực kỳ yêu thích công việc này, tuy tôi coi trọng lợi ích công ty! Nhưng tôi không chấp nhận để việc này quan trọng hơn an nguy của chồng tôi!!”

Lăng Vi vừa muốn ngồi lên taxi, Hoa Thiếu Kiền một tay lôi cô ra: “Tôi đưa cô đi!”

Chương 451: Đặc biệt bảo vệ, đặc biệt yêu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền nhét cô vào trong xe mình, anh đóng sầm cửa xe thầm mắng chính mình, anh đúng là điên rồi mới có thể đưa người mình thích đi gặp chồng cô ấy!

Anh ghen tị thậm chí thống hận Diệp Đình, nhưng Diệp Đình bên kia xảy ra vấn đề, không đảm bảo Lăng Vi bên này không xảy ra nguy hiểm gì! Anh vẫn tự mình đưa cô đi thì tốt hơn.

Trên ban công lầu hai Felice, Hứa Tử Huân tựa cửa trơ mắt nhìn Lăng Vi rời đi...

Ngón tay cầm ly của anh ta trắng bệch!

Vừa rồi Lăng Vi rõ ràng muốn đi vào, lại bị một cuộc điện thoại gọi đi! Anh hẹn gặp mặt cô một lần, không ngờ lại gian nan như vậy!

Trước đó anh đã tập luyện rất nhiều lần lúc gặp cô phải nói gì, nhưng, cô... Thế nhưng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho anh!

Lúc này, một cô gái đeo kính mắt vuông từ trong góc đi tới, ngồi bên cạnh Hứa Tử Huân: “Hứa thiếu, anh muốn bức cô ta từ chức ở Laroe, sau đó gia nhập ‘Thịnh Thế Tử Vi’, cách này hiển nhiên không tốt lắm. Đừng nhìn Lăng Vi mới từ nước ngoài trở về không lâu, nhưng gần đây cô ta giao hai bản thiết kế, nhóm lãnh đạo đều rất vừa lòng.”

Hứa Tử Huân không mẫn không nhạt trùng cô ta một cái: “Không phải còn có cô ở bên cạnh châm ngòi thổi gió à? Cô ấy có thể bị buộc đi hay không, còn phải nhìn công lao của cô.”

Nữ nhân kia cười lạnh, xoay người đi.

Xe Hoa Thiếu Kiền mới vừa khởi động, còn chưa di chuyển, đột nhiên bị hơn mười chiếc xe màu đen có rèm che bắt dừng lại, vây ở giữa!!

“Bị mai phục? Nhanh như vậy?! Diệp Đình thật ra đã đắc tội người nào?” Sống lưng Hoa Thiếu Kiền rét run! Bọn họ hôm nay nếu bị kẻ này mang đi, vậy tuyệt đối là dữ nhiều lành ít! Hoa Thiếu Kiền lấy di động ra, nhanh chóng gọi điện thoại báo cảnh sát! Mặc kệ có hay dùng được không... Trước hết kéo dài thời gian đi! Hoa Thiếu Kiền nhìn thoáng qua bên ngoài, hơn mười chiếc xe đồng loạt mở cửa, hơn ba mươi tên áo đen theo thứ tự từ trong xe đi xuống! Những người này “rầm rập” một lát, vây kín xe bọn họ không có kẽ hở!

Lăng Vi nhìn người bên ngoài, cao to cơ bắp! Tuyệt đối đều là những kẻ tàn nhẫn! Cô khẩn trương đến toát mồ hôi, tim đập “thình thịch”, cô nhin xuống, hô to: “Bạo Phong! Tôi bị bao vây!” Lập tức lại gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, Lôi Tuấn còn chưa nghe máy, chỉ thấy đám người bên ngoài đã lao lên, lên thậm chí có người vươn tay mở cửa xe bên Lăng Vi!

Hoa Thiếu Kiền “cạch” một tiếng khóa xe!

Đám người bên ngoài nhìn thấy thế, hai mặt nhìn nhau, trái tim Lăng Vi gần như muốn nhảy ra, những người này có thể đập xe hay không? Bọn chúng có khi nào có súng không? Hoa Thiếu Kiền đột nhiên cầm lấy tay Lăng Vi: “Đừng sợ, nếu bị bắt, tôi đi cùng cô. Tôi

sẽ không bỏ mặc cô đâu!”

Lúc này, Lôi Tuấn nghe máy: “Chị dâu! Người tới đón chị tới rồi chứ? Chị mau đi theo bọn họ!”

“A?” Lăng Vi ngậy người, ngó ra bên ngoài nhìn: “Bên ngoài hơn mười chiếc xe là anh phái tới?”

“Đúng vậy! Là ám vệ anh Đình sắp xếp!”

Lăng Vi hít một hơi: “Anh không nói sớm!” Đúng là dọa cô mà... Lúc này, cô nhìn thấy bốn người Bạo Phong đi tới trước xe, bên ngoài hơn ba mươi người kia đều cúi chào họ, cũng lui ra phía sau đứng ở một bên. Lăng Vi nhìn qua Hoa Thiếu Kiền: “Tổng giám đốc Hoa... Đây là người chồng tôi sắp xếp bảo vệ tôi. Ta sẽ đi theo bọn họ, không phiền toái anh đưa tôi đi nữa, cảm ơn ý tốt của anh...”

Hoa Thiếu Kiền buông tay cô ra... Anh khó mà tin tưởng hai mắt và lỗ tai mình! Anh ngó ra ngoài nhìn một lát: “Cô xác định những người này là Diệp Đình phái tới?”

Lăng Vi khẳng định gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi biết bốn người này, bọn họ là người bảo vệ tôi.”

Hoa Thiếu Kiền cả kinh nói không ra lời, thử nghĩ... Nếu anh và Lăng Vi cùng một chỗ, có thể làm được như Diệp Đình không?

Hiển nhiên là... Không thể...

Nhìn theo Lăng Vi rời đi, Hoa Thiếu Kiền đột nhiên cảm giác ngực lạnh lẽo...

Giống như nơi đó trống rỗng...

Trái tim, như bị đao cắt!

Chương 452: Đặc biệt bảo vệ, đặc biệt yêu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Máy bay hạ cánh ở nước Y, nước Y gần Bắc Cực, mới tháng mười mà lạnh đến mức cô run lên. Lăng Vi phong trần đi tới tổng bộ “Ám ảnh”, Diệp Đình bị trọng thương không đi nghỉ ngơi vậy mà còn đang họp! Lăng Vi nổi giận dùng dùi đẩy ra cánh cửa phòng họp màu đen của “Ám ảnh”.

Cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, sắc mặt Diệp Đình lập tức tối sầm!

Anh nhú mày, con người đen nặng nề đảo qua phía cửa!

Các thành viên trung tâm của “Ám ảnh” đang họp cũng hung thần ác sát nhìn qua phía cửa! Kẻ nào không muốn sống dám đập cửa phòng họp tổng bộ của “Ám ảnh”? Những người ngồi đây, mỗi một người đều là dặm chân một cái đều có thể khiến thế cục một phương chao đảo!

Hơn nữa lão Đại của bọn họ có tiếng là thiết huyết mặt lạnh! Người tới là ai? Ngại mạng mình quá dài à?

Diệp Đình hí mắt, nhìn chăm chăm cửa, súng của anh đặt trên bàn! Họng súng đen nhánh đối diện cánh cửa! Con người lạnh lùng của anh ngưng tụ, đột nhiên nhìn thấy Lăng Vi đi đến, anh kinh ngạc, biểu tình cũng biến đổi: “Sao em lại tới đây?”

Lăng Vi nhìn thấy trong mắt anh có chút một tia kinh hãi, vội vàng chạy tới, lo lắng tới bên cạnh anh. Cô tỉ mỉ đánh giá Diệp Đình: “Anh bị thương ở đâu?” Nhìn anh hiện tại sinh long hoạt hổ thế này, như thế nào cũng không giống bị trọng thương! Vừa rồi Lôi Tuấn còn nói anh hôn mê! Lúc này, Lăng Vi mới phát hiện trong phòng hội nghị tất cả mọi người đang như hổ rình mồi nhìn chăm chăm cô, trong mắt đều mang theo sát khí!

Hơn nữa không khí của tổng bộ Âm ảnh đặc biệt ngưng trọng, đồ bài trí xung quanh cũng đều màu sắc trầm trầm, Lăng Vi lập tức rung mình.

Biểu cảm của cô cũng nghiêm túc lên, gật đầu với mọi người: “Xin lỗi, quấy rầy mọi người rồi. Tôi nghe nói Diệp Đình bị trọng thương... Nhất thời nóng vội xông vào phòng họp, thật có lỗi...”

Nhóm lão đại này tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vi, nhưng đối với thân phận và dáng vẻ Lăng Vi cũng không xa lạ gì, thấy là cô bước vào, lập tức thu liễm lệ khí, đều đứng lên, đồng loạt cúi chào cô, gọi một tiếng: “Chị dâu ——”

Thần sắc Lăng Vi nghiêm túc, thắt lưng thẳng tắp gật đầu: “Chào mọi người.”

Ở đây tất cả thành viên Âm ảnh, ai cũng tò mò đánh giá Lăng Vi... Chính là người này khiến lão Đại bọn họ yêu say đắm như vậy? Nâng trong tay sợ nát, ngậm miệng sợ tan. Anh Đình của bọn họ bảo vệ cô gái quả thực có thể nói là biến thái tới cực điểm, ngay cả con ruồi cũng không chạm được vào cô!

Lúc này, thấy lão Đại nhà mình thay đổi biểu tình, lại hiểu anh cũng chiều người này như thế nào.

Diệp Đình nhìn chăm chăm Lăng Vi một lát, biểu tình lãnh ngạnh từng chút hòa tan: “Em biết anh bị thương, cho nên cố ý chạy tới xem anh?” Anh nâng mắt trừng Lôi Tuấn một cái, Lôi Tuấn làm bộ ngẩn hoa văn trên trần nhà.

Diệp Đình vén tay áo lên cho cô nhìn: “Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ! Lôi Tuấn chuyện bé xé ra to! Em đừng để ý đến cậu ta!”

Lôi Tuấn cúi đầu, nhìn sau lưng anh, vừa muốn nói chuyện, Diệp Đình đã đưa mắt ngăn cậu ta lại!

Lôi Tuấn bĩu môi, lời muốn nói nghẹn trở về. Anh Đình đâu chỉ bị thương cánh tay... Miệng vết thương sau lưng anh... Mới là vừa lớn vừa dài!

Tay Lăng Vi khẽ kéo tay áo Diệp Đình lên trên, cánh tay anh quần một tầng băng gạc, cô mở băng gạc nhìn thoáng qua, bên trong là dấu vết viên đạn sượt qua!

“Là đạn bắn?!” Anh còn dám nói không có việc gì!

Chương 453: Chuyện thương tâm vô số, ai nói được nhiều hơn? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nổi giận, hỏi anh: “Không phải vừa rồi anh còn hôn mê à?! Anh thật ra còn bị thương ở đâu?! Sau lưng anh có phải có thương tích hay không?!”

Cô vừa nói vừa vươn tay vén áo anh, Diệp Đình cầm tay cô. Cô vội la lên: “Thật ra là ai đánh lén mọi người? Anh nhiều ám vệ như vậy, những người đó vậy mà vẫn có thể tới gần anh? Bọn họ thật ra là ai?!”

Lăng Vi biểu tình đặc biệt hung dữ, cô theo dõi anh, bày ra dáng vẻ anh đừng coi em là kẻ ngốc, nếu không nói thật em sẽ không để yên cho anh.

Ở đây tất cả mọi người trong “Ám ảnh” đều ánh mắt sáng ngời, đồng loạt nhìn về phía Lăng Vi.

Bọn họ... Cho tới bây giờ cũng chưa gặp người nào dám nói chuyện với anh Đình như vậy!

Cô gái này... Nói chuyện như đạn pháo bắn liên thanh! Ngữ khí kia, thái độ kia... Hiển nhiên quen nói chuyện với anh Đình như vậy rồi!

Phòng họp lập tức im lặng đến quỷ dị, bọn họ nghĩ lão Đại sẽ lạnh

mặt quát cô ngừng lại, cũng bắt cô đi ra ngoài. Lại không nghĩ rằng...

Diệp Đình nở nụ cười: “Không sao cả, lát nữa về nhà nói.” Nói xong, kéo cô vào trong lòng, dùng sức hôn một cái, đại tẩu của bọn họ hiển nhiên là muốn tránh ra, lại bị lão Đại của bọn họ gắt gao đè lại, đặc biệt mãnh liệt hôn cô... Wth? — —lão đại của bọn họ không phải bị ma nhập đấy chứ?!

Trong phòng hội nghị tất cả mọi người thiếu chút nữa phun máu!

Có vài người còn trẻ chưa lấy vợ bỗng nhiên cảm giác nhân sinh không thể không có tình yêu, tú ân ái tú quả thực là nghịch thiên! Cũng khiến người ta mê muội, trước mặt nhiều người như vậy, hai người tình chàng ý thiếp như vậy thật sự ổn chứ?

Mất sắp mù rồi đây này, ai tới chịu trách nhiệm?!

Hơn nửa ngày, Diệp Đình mới buông cô ra, xoa đôi má phấn nộn của cô, cúi đầu nói: “Chờ anh một lát, anh sắp họp xong rồi.”

Lăng Vi xấu hổ đến đỏ bừng mặt, lại phải làm bộ trấn định nói: “Em chờ anh ở bên ngoài nhé.”

Trong phòng hội nghị cuối cùng có người thở hổn hển một hơi.

Lôi Tuấn “Khụ” một tiếng: “Tổ điều tra, xác định là này người này làm?” Anh ném ảnh chụp lên bàn.

“Xác định!” Tổ điều tra trình ra các chứng cứ.

Con người Diệp Đình híp lại, phẩy tay. Lôi Tuấn nói: “Chờ sau khi khai ra kẻ đứng phía sau thì xử lý!” Không nghĩ tới kẻ địch càng ngày càng giáo hoạt, vậy mà lại giả trang thành bảo mẫu của Tiểu Tony!

Cũng may anh Đình cảnh giác, không bị dính vết thương trí mạng. Anh Đình bị đánh ngất, chủ yếu là vì thay Tiểu Tony cả một cú, hiện tại bảo mẫu cũng được cứu về rồi. Chỉ cần tra ra kẻ đứng phía sau, bọn họ có năng lực làm lớn một chút!

Lăng Vi bên ngoài run run ngồi, qua hai phút, Diệp Đình từ phòng họp đi ra, anh cởi áo khoác của mình phủ lên cho cô, cầm bàn tay lạnh lẽo của cô, thấp giọng nói: “Mang em đi gặp một người.”

“Cha ——”

Diệp Đình và Lăng Vi mới từ trên xe xuống dưới, chỉ thấy một cậu bé tóc vàng, mắt xanh tuần tú mặc áo lông trắng như một quả cầu tuyết nhào về phía Diệp Đình.

“Tiểu Tony?” Lăng Vi kích động!

Tiểu Tony thật dễ thương, quá đáng yêu!

Lăng Vi rất thích bé, cực kỳ muốn ôm bé!

Diệp Đình đi tới hai bước, ngồi xuống mở hai tay ra.

Tiểu Tony lập tức nhào vào lòng anh: “Cha... Con rất nhớ người!” Giọng nói non nớt vang lên nho nhỏ, thực e lệ.

Diệp Đình xoa xoa gương mặt trắng nõn của bé, ôm bé lên, đứng trước mặt Lăng Vi, nở nụ cười nói: “Gọi mẹ.”

Trái tim Lăng Vi đập loạn, cô vô cùng khẩn trương!

Ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Tiểu Tony chớp chớp đôi mắt xanh biếc xinh đẹp, ánh mắt sợ hãi nhìn cô. Khuôn mặt nho nhỏ tuần tú trốn vào hõm vai Diệp Đình né tránh, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, hiển nhiên là không quen giao tiếp với người khác.

Chương 454: Chuyện thương tâm vô số, ai nói được nhiều hơn? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Tony, ôn nhu nở nụ cười. Quả thật có thể nhìn ra bé và những đứa trẻ khác không giống nhau...

Tiểu Tony là con lai, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa ánh mắt vô cùng mê người.

Chẳng qua... Bởi vì từ nhỏ đã có chứng tự bế, bị người nhà vứt bỏ.

Lăng Vi rất thích đứa nhỏ này, nhưng cô không tới gần bé, sợ bé sợ người xa lạ.

“Gọi mẹ: “ Diệp Đình xoa đầu Tiểu Tony, lại vỗ vỗ sau lưng bé, Tiểu Tony nơm nớp nhìn Lăng Vi, cổ rụt lại khẽ gọi một tiếng: “Mẹ...”

Tim Lăng Vi lập tức tan chảy...

“A...” Hận không thể đem tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên toàn thế giới đến cho bé.

Cô thật sự rất thích bé, cực kỳ muốn ôm bé...

Diệp Đình rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tony, vỗ vỗ sau

lưng bé, ngửi khí cổ vũ nói: “Cho mẹ ôm một cái được chứ? Mẹ rất ôn nhu, cô ấy là người cha yêu nhất.” Tiểu Tony chần chờ một chút, Diệp Đình lại sửa đúng lời mình: “Cha con chỉ yêu cô ấy, duy nhất, là người yêu nhất trên đời.”

Tiểu Tony giống như hiểu được, vậy mà vươn tay ra với Lăng Vi...

Lăng Vi che miệng, vươn tay ôn nhu ôm lấy bé, Tiểu Tony ngoan ngoãn ghé vào vai cô.

Tim Lăng Vi đều run lên.

Diệp Đình vươn tay cùng chiều ôm cả hai bọn họ, dưới trời mưa tuyết, ba người ôm nhau tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp...

Diệp Đình mang cô vào phòng Tiểu Tony.

Nơi này có rất nhiều người máy xếp hình!

Lăng Vi kinh ngạc nhìn trái nhìn phải, Diệp Đình cười nói: “Tiểu Tony tuy rằng không muốn tiếp xúc với người khác, nhưng con cực kỳ thông minh, em xem mấy người máy này đều là con làm.”

Lăng Vi nhặt lên một người máy giống siêu nhân, ấn chốt mở: “Ông — —”

“Tiểu siêu nhân” vậy mà mở cánh phía sau lưng ra, bay lên. Đôi cánh nhỏ kia không ngừng vẫy, bay rất nhanh.

“Thật lợi hại...”

Đứa nhỏ này mới 5 tuổi! Thế nhưng làm được món đồ chơi phức tạp như vậy?

Diệp Đình xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tony, nói: “Có một số rất ít những đứa nhỏ tự bế thật ra là thiên tài. Bọn nó hơn hẳn người thường.”

“...” Lăng Vi hiểu được, nói: “Có phải vì bọn nó so với những đứa nhỏ bình thường lực tập trung cao hơn?”

“Đại khái là vậy.”

Lăng Vi ôm ngực, đặc biệt đặc biệt đau lòng đứa nhỏ này. Đứa nhỏ đáng yêu như vậy, sao lại bị tự bế chứ?

Cô không hiểu rõ căn bệnh này lắm, không biết có thể chữa khỏi hay không.

Cô lo lắng hỏi Diệp Đình: “Khi nào bé có thể hoàn toàn khôi phục?”

Diệp Đình lắc đầu nói: “Cái này khó nói... Có đứa nhỏ đến hơn mười tuổi còn không thể giao tiếp bình thường với người khác.”

Lăng Vi nhíu mày: “Không thể để bé ở bên cạnh chúng ta sao?”

Diệp Đình bất đắc dĩ lắc đầu: “Bệnh của bé con hơi đặc thù, rất sợ chịu kích thích, cho nên chỉ có thể tĩnh dưỡng. Lỡ như chịu chút kích thích thôi, đều có thể tạo thành hậu quả không thể tưởng tượng được...”

“A...” Lăng Vi càng đau lòng, cô ôn nhu nhìn Tiểu Tony chui vào lồng ngực người máy, giống như một nhà khoa học nhỏ mà làm thực nghiệm.

Diệp Đình cầm tay Lăng Vi, cảm giác được nội tâm cô dao động.

Lăng Vi và anh mười ngón đan nhau, tay kia thực tự nhiên ôm lấy cánh tay anh, hỏi anh: “Nơi này an toàn không? Không thể đổi chỗ ở cho Tiểu Tony sao?”

Diệp Đình nói: “Không có việc gì, yên tâm đi. Anh sắp xếp thỏa đáng rồi.”

Lăng Vi nhích lại gần vai anh, trong lòng có ý tưởng, nháy mắt mọc rể nẩy mầm nở hoa... Có một đứa nhỏ như vậy thật tốt...

Diệp Đình nhìn chăm chăm cô, trái tim nhói lên.

Chương 455: Hứa hẹn, như một mũi kim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi thật sự không hiểu, cha mẹ Tiểu Tony vì sao lại vứt bỏ bé?

Trên đời này sao lại có những cha mẹ không yêu con cái mình? Cho dù bé có sinh bệnh... Cũng không thể vứt bỏ được... Trừ khi bọn họ không trả nổi tiền thuốc men... Lăng Vi càng nghĩ càng thiên về suy nghĩ này.

Diệp Đình nắm chặt tay cô, tựa hồ nhìn thấu cô, ở cô bên tai nói nhỏ: “Chúng ta cũng sinh một đứa.”

Lăng Vi dậm chân, đấm ngực anh một cái: “Em mới không cần! Mang thai phiền toái muốn chết!” Lời tuy nói như vậy, miệng lại thiếu chút nữa cười rộng tới mang tai. Diệp Đình trái tim đau đến mức muốn nổ tung. Anh không thể nói những lời như không muốn có con, miễn cảm như cô, nhất định sẽ phát hiện anh khác thường. Cho nên, anh vẫn giống như trước, nên nói như thế nào thì nói thế ấy.

Vốn không muốn để cô đến đây, nhưng âm kém dương sai... Cô vẫn đến.

Lúc không có Tiểu Tony, cô có thể còn không có cảm xúc mạnh như vậy, lần này... Còn phải chậm rãi làm công tác tư tưởng cho cô...

Bên này tất cả Diệp Đình đều sắp xếp chu đáo, hai người suốt đêm bay về nước. Trên máy bay, Diệp Đình quán quýt lấy cô, muốn cho cô

có đứa nhỏ, Lăng Vi đau lòng phía sau lưng anh bị thương, như thế nào cũng không chịu.

Diệp Đình ôm cô vào lòng, hai tay đỡ thắt lưng cô, thanh âm mỉa mai hoặc nói bên tai cô: “Em có thể ở bên trên.”

Mặt Lăng Vi đỏ bừng.

Hôm nay Diệp Đình cực kỳ thâm tình, có mấy lần thiếu chút nữa khiến cô kêu ra tiếng. Diệp Đình dường như đặc biệt muốn nghe tiếng của cô, nhưng cô ngượng ngùng. Không chỉ là trên máy bay, bình thường cô cũng như vậy, rất ngượng ngùng. Nhưng, cô phát hiện, cô càng ngày càng khó chống cự lại sự bá đạo của anh.

Đợi đến khi “hầu hạ” anh no nê chán chê rồi, lại thay thuốc cho anh, cô vừa băng bó, vừa hỏi: “Kẻ làm anh bị thương thật ra là ai? Bọn họ còn có đến nữa không?”

Diệp Đình hôn cô nói: “Không có việc gì, anh thu dọn hết bọn chúng rồi, yên tâm đi. Sẽ không có chuyện gì nữa đâu.” Lăng Vi băng bó cho anh xong mệt muốn chết, trực tiếp nằm đó ngủ.

Diệp Đình thay cô dịch chỗ, đi ra khỏi cabin. Bên cạnh quầy bar, Diệp Đình châm một điếu thuốc, ánh đỏ nhấp nháy, anh hít thật sâu khói thuốc vào trong phổi, Lôi Tuấn rót cho anh một ly. Anh biết anh Đình lâu lắm rồi không chạm qua thứ này... Hôm nay làm sao vậy? Trong lòng phải khó chịu bao nhiêu mới có thể dựa vào thuốc lá và rượu để che đi phiền não của mình?

Diệp Đình uống cạn chén rượu, hỏi Từ Phi: “Hiện tại khoa học phát triển như vậy, tình huống của cô ấy vẫn không cải thiện được?”

Từ Phi nói: “Rất khó... Ống dẫn trứng tắc đến vận vẹo, phẫu thuật

trên cơ bản rất khó chữa trị. Nếu chỉ tắc thôi còn có khi vọng đả thông, nhưng tình huống của chị dâu phức tạp hơn thế nhiều. Hơn nữa... Cho dù mạnh mẽ đả thông, cũng đặc biệt tổn thương đến thân thể, cực kỳ ảnh hưởng tới việc thụ thai.”

Lôi Tuấn nghe được mà hết hồn! “Chị dâu... Cô ấy... Không thể mang thai?”

Từ Phi nói: “Tình huống đặc biệt phức tạp.”

Lôi Tuấn ngồi trên ghế, nhìn về phía Diệp Đình.

Diệp Đình không nói một lời, hút xong một điếu thuốc, lại châm thêm một điếu nữa. Khói thuốc lượn lờ, anh lại hỏi: “Thụ tinh ống nghiệm các thứ, cũng có thể chứ?”

Từ Phi nói: “Thụ tinh ống nghiệm có thể, nhưng tỷ lệ thành công cũng không cao. Có được một đứa, vận khí không tốt phải làm rất nhiều lần. Hơn nữa, mỗi lần lấy trứng sẽ rất đau. Thụ tinh ống nghiệm việc làm nhiều nhất chính là tiêm. Đầu tiên là tiêm đề điều hòa, sau đó là tiêm thúc đẩy trứng, khoảng cách một ngày một lần... Sau đó để giữ trứng mỗi ngày buổi tối đều tiêm một liều HCG, sau đó là giữ trứng, cấy ghép phôi thai.”

Lôi Tuấn nghe mà run run.

Chương 456: Hứa hẹn, như một mũi kim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ Phi còn nói: “Cho dù trong ống nghiệm thành công, cũng phải dựng dục trong cơ thể mẹ. Nhưng tình huống của chị dâu bây giờ... Thật không tốt. Thành tử cung của chị dâu mỏng, thân thể lại gầy yếu hư hàn, cho dù trong ống nghiệm có thành công, cũng rất dễ chết thai.”

Diệp Đình gật gật đầu, đồng tử tối đen như mực muốn vỡ vụn ra.

Yết hầu anh đột nhiên như bị thít chặt! Cảm giác hít thở không thông ủa tới!

Anh đau đầu, dường như máu trên não cũng ngừng lưu động. Cả người anh nóng bừng, giống như cảm thấy có vô số sợi dây quấn quanh mình, giống như muốn kéo anh vào bóng tối vô hạn.

Lôi Tuấn muốn tát mình một cái! Lần trước từ đảo Ariage về nước, anh còn hay bật 《nhạc thiếu nhi》...

“Anh, anh định làm sao đây?” Lôi Tuấn phát hiện giọng mình run run.

Diệp Đình ẩn mặt dưới làn sương, thanh âm gần như hóa thành tro tàn: “Anh tôn trọng lựa chọn của Tiểu Vi. Chuyện này chậm rãi nói cho cô ấy sau, cô ấy vừa mới tra ra sự thật việc cha mẹ mình qua đời... Cảm xúc vừa mới có chút chuyển biến tốt đẹp, trước mắt không thể biết chuyện này.”

Tim Lôi Tuấn còn đau đến nhói lên, hướng gò anh Đình... Lôi Tuấn uống rượu, rít một tiếng: “Chị dâu của em... Mệnh cô ấy sao lại khổ như vậy...” Đột nhiên lại tự nhủ nói: “May mà gặp được anh...”

Diệp Đình đột nhiên dụi thuốc, ánh mắt tỉnh táo lại: “Về nước mời chuyên gia tốt nhất đến, cuối tuần sau anh phải quyết định phương án.”

Trở lại Trữ Thành, đã là gần sáu giờ sáng, Diệp Đình ôm cô như ôm trân bảo về nhà, Lăng Vi tỉnh lại tắm rửa thay quần áo đi làm.

Vào công ty, Lăng Vi đang nhúc đầu chuyện hội trường, đột nhiên nhìn thấy Hoa Thiếu Kiền bước vào ban thiết kế, anh vẻ mặt ủ dột liếc vào bên trong nhìn một cái.

Lúc này, chợt nghe mấy cô bé bên ban thiết kế khe khẽ nói nhỏ: “Hoa tổng thật sự quá đẹp trai!”

“Đúng thế! Đẹp trai như vậy, còn độc thân... Chúng ta đều có hy vọng...”

Hoa Thiếu Kiền lộ mặt, con ngươi đen lãnh duệ đảo qua mọi người!

Đợi đến khi áp chế xong thanh âm nghị luận của mọi người, anh mới mở miệng nói với Lăng Vi: “Trưởng phòng Lăng, chuyện hội trường triển lãm tôi đã đàm phán xong với đối phương. Nhưng, đối phương đưa ra một điều kiện.”

Lăng Vi không có hứng thú nghe, nghĩ cũng biết không phải “điều kiện” gì hay ho!

Hoa Thiếu Kiền đến trước bàn công tác của cô, đứng đó.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, con người mình duệ của anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, sau một lúc lâu mới nói: “Đối phương muốn cô giúp thiết kế một chiếc xe đạp đôi.”

Lăng Vi sửng sốt... Lúc học đại học, Hứa Tử Huân tan học tới đón cô, đều là đi xe đạp đến... Cô ngồi phía sau anh, sợ anh vất vả liền nói: “Nếu có thể mua được loại xe đạp hai người cùng đạp thì tốt, đỡ phải để anh một mình đạp, mệt như vậy...”

Lăng Vi xoa trán, còn nhớ rõ khi đó Hứa Tử Huân nói: “Anh không sợ mệt, có thể chở em đi khắp mọi nơi, anh đã cảm thấy đó là hạnh phúc lớn nhất rồi...”

Lúc ấy, cô đặc biệt cảm động, cô và Hứa Tử Huân dưới ánh trời chiều đi trên đường xe lửa bị bỏ hoang, cô hứa hẹn nói: “Chờ sau này em làm nhà thiết kế, nhất định sẽ thiết kế một chiếc xe đạp đôi!” Anh đột nhiên nâng mắt nhìn sâu vào cô, cô nhìn ánh trời chiều, nghiêm túc nói: “Những người thực sự yêu nhau, cả hai sẽ cùng cố gắng, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau hướng tới cái đích chung của cuộc đời, mà không phải là để một người liều mạng cố gắng, một người khác đi theo phía sau, còn kéo chân sau của người kia! Tình yêu như vậy mới là tình yêu lý tưởng của em, hạnh phúc đó mới là hạnh phúc chân chính.”

Lăng Vi ném bút đi, trong lòng có chút mất hứng!

Hứa Tử Huân đây là muốn làm gì? Lấy cảm tình ép buộc cô? Cô từng đã đồng ý hứa hẹn đó...

Nhưng có những lời hứa như một mũi kim! Nhìn cực nhỏ cực nhẹ, lại bén nhọn sắc bén, có thể đâm thẳng chui vào trái tim người ta!

Lăng Vi tuy rằng trong lòng không thích, nhưng cô không nói gì thêm.

Cô gật đầu đồng ý: “Có thể! Trưa mai tôi giao bản thiết kế cho anh.”

Hoa Thiếu Kiền gật gật đầu, vừa muốn đi, đột nhiên lại ngừng lại:
“Cảm thấy ủy khuất có thể không nhận... Tôi sẽ đi nói chuyện với cậu
ấy.”

Chương 457: Quen được chồng yêu chiều, tự nhiên rất hay nóng nảy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Không cần đâu, Hoa tổng...cảm ơn anh” Lăng Vi đứng dậy đưa cho anh ta: “Thật ra không có gì hết, càng để ý càng thấy anh ta có vấn đề. Tới bây giờ đã không còn cảm gì với Hứa Tử Huân nữa rồi, anh ấy nói gì, làm gì cũng không thể làm tổn thương đến tôi được nữa.”

Hoa Thiếu Kiên không nhìn chằm chằm cô ấy nữa, ánh mắt anh dường như bị cô cô thu hút. Ánh mắt của anh sâu như vậy, dường như không thể thoát ra được. Lăng Vi liền cúi đầu, nhả tin cho Diệp Đình, lại dặn dò anh ấy đừng quên uống thuốc chống viêm.

Hoa Thiếu Kiên muốn hỏi cô ấy: “Diệp Đình thật sự tốt như vậy [VC1]sao? Em yêu [VC2]anh ấy sâu đậm vậy sao? Vì anh ấy, em có thể gạt bỏ tất cả mọi thứ ngoài kia sao...”

Lăng Vi đưa bản thảo thiết kế, cảm thấy rất hài lòng

Điều kỳ lạ là Hứa Tử Huân bên cạnh không gây khó dễ cho cô....lập tức chuẩn bị tiến hành.

Sáng thứ 6, trợ lý Tiều Cầm ôm tới một chồng giấy tờ chạy tới nói: “Trưởng bộ phận, mắt của em hôm nay cứ giật miết! Hội triển lãm bán hàng mới sắp bắt đầu rồi! Không biết có phải xảy ra chuyện gì không nữa?”

“Không có gì đâu, đừng lo lắng. Cố gắng lấy lại tinh thần, chú ý đừng để xảy ra vấn đề gì!”

“Vâng! Trưởng bộ phận, bây giờ chúng ta đi thôi!”

“Này!” Lãng Vi đi đến văn phòng chính, vỗ nhẹ vào tay mình, nói: “Tiểu Trương, Lý béo hai người các người cũng cùng đi học hỏi xem sao.”

Trương Mộng Dương, Lý Lăng Huy nghe được những lời đó, đầu tiên là sững sờ, cơ hội tham gian triển lãm cao cấp như vậy sao có thể đến lượt bọn họ vậy chứ?”

Lãng Vi lại gọi ba vị trưởng ban của bộ phận thiết kế: “Hôm nay mọi người cùng nhau đi đi, nắm bắt cơ hội này để học hỏi, nâng cao bản thân, bắt kịp xu hướng, nắm bắt được nhịp điệu của thời trang! Sau khi quay về mở cuộc họp, hy vọng mọi người có thể đưa ra một phương án thiết kế tốt hơn nữa!”

“Cảm ơn Trưởng bộ phận chiếu cố!” Ba vị trưởng phòng ngơ ngác nhìn nhau, Lusha với Maria bên cạnh khẽ lên tiếng: “Thật là biết mua chuộc lòng người! Cô xem Trương Mông Dương và Lý Băng Huy đều sẽ nhanh chóng trở thành con chó của cô ta thôi!”

Đến hội triển lãm, Lãng Vi lần lượt cổ vũ mọi người: “Mọi người cố lên!”

Hội triển lãm lần này, quy mô rất lớn, Lãng Vi là người phụ trách.

Bước vào hội trường triển lãm lớn như vậy, Hoa Thiếu Kiên cũng ở đây, hai người gật đầu chào lẫn nhau, coi như là đã chào nhau rồi.

Lăng Vi cùng mọi người rất bận rộn.

“Trưởng bộ phận Lăng!” Tổng giám đốc Lưu Quảng Nguyên của bộ phận thiết kế kêu cô ấy: “Giới thiệu với cô, vị này là Hứa tổng của “thịnh thế tử vi”!”

“Trưởng bộ phận Lăng”

Lăng Vi nghe thấy vậy lại cảm thấy không thoải mái. Lăng Vi quay đầu, liền nhìn thấy Hứa Tử Huân đứng trước mặt nhìn cô ấy, anh mặc một bộ vest đen, bên trong mặc một cái áo sơ mi màu xanh nhạt, khí chất nhẹ nhàng thoải mái, trông có vẻ trưởng thành hơn, không còn dáng vẻ của cậu bé hàng xóm trước kia.

“Hứa tổng, xin chào.” Lăng Vi khách sáo gật đầu chào anh ấy.

Hứa Tử Huân đưa tay về phía cô ấy: “Trưởng bộ phận Lăng, thiết kế của cô chúng tôi vô cùng hài lòng, để biểu đạt thành ý của mình, tối nay có thể mời cô dùng bữa tối không?”

Lăng Vi không đưa tay ra. Tay của Hứa Tử Huân cứ vậy mà lơ lửng trong không trung.

“Lăng Vi!” Tổng giám đốc Lưu Quảng Nguyên gọi cô ấy một tiếng, cho rằng cô ấy không chú ý.

Chương 458: Quen được chồng yêu chiều, tự nhiên rất hay nóng nảy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi quả nhiên vẫn không có ý định bắt tay, nhìn Hứa Tử Huân nói: “Tôi thiết kế chiếc xe này, chắc anh cũng biết vì sao mà. Nhưng mà, mong anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là đang thực hiện lời hứa với bản thân mình thôi. Tôi đã không nợ anh bất cứ thứ gì, cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa. Ăn cơm gì chứ, thôi bỏ đi. Anh cứ giữ tình cảm đó với tôi, đem công việc ra thúc ép tôi, đã khiến tôi càng ngày càng ghét anh thêm. Đừng nói là ăn cơm, bây giờ nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi. Ngại quá, tôi không muốn bắt tay với anh. Tôi còn rất nhiều chuyện phải làm rồi, không thể tiễn anh.”

Lăng Vi tức giận với anh ta, không thèm nhìn anh ta một cái.

Hay nói cách khác cả bộ phận thiết kế đều biết Hứa Tử Huân cố ý làm khó cô, muốn làm khó cô trước mặt mọi người sao! Trước mặt người này quả là không đáng!

Hứa Tử Huân rút tay về, bỏ tay vào túi quần.

Nở nụ cười có chút khó coi: “Mới mấy tháng không gặp, tính cách càng ngày càng trở nên quyết liệt hơn rồi.”

Lăng Vi lạnh nhạt nói: “Quen được chồng yêu chiều, tự nhiên rất hay

nóng nảy. Hơn nữa, tính cách của tôi thì làm sao nào, không phiền tới anh phải bình phẩm. Nếu không có chuyện gì, thì tôi đi trước vậy.”

Hứa Tử Huân gọi cô: “Trưởng bộ phận Lãng, khoan hãy đi vội, tôi giới thiệu với cô một người: “nói rồi, kêu trợ lý Anya qua.

“A...Đúng là trái đất tròn mà...thật là không phải trùng hợp vậy chứ!”Chu Vân mỉm cười nhìn Lãng Vi.

Hứa Tử Huân giới thiệu: ”Đây là người phát ngôn sản phẩm mới của chúng tôi, cô Anya, thiết kế xe đạp đôi lần này của Trưởng bộ phận Lãng, là do cô Anya làm người phát ngôn.”

Lãng Vi thật sự muốn nôn rồi! Cô muốn nổ tung!

Thật là, là ai làm phiền ai đây!

Tiện nhân Chu Vân này, cả người đều đã phẫu thuật, thậm chí cả khuôn mặt cũng không bỏ qua?

Còn có Hứa Tử Huân! Anh ta là cố tình chọc tức cô sao?

Giám đốc Lưu nói với Lãng Vi: “Trưởng bộ phận Lãng, cô làm quen với Anya đi. Công ty chúng tôi đã ký hợp đồng với Anya. Kiểu xe của kỳ tới sẽ do Anya làm người đại diện. Tôi và Hứa tổng có chuyện cần bàn bạc. Cô giúp tôi tiếp đãi Anya.” Nói xong, ông ấy cùng Hứa Tử Huân đi mất.

Chu Vân cười với Lãng Vi: “Lãng tiện nhân, dạo này sống không tốt lắm thì phải? Khiến cho Hứa tổng phải dồn ép đến mức nhảy dựng lên sao? A...Cô không phải quen với Boss của Đinh Phong quốc tế sao? Sao vẫn ở Laroe làm mãi một Trưởng bộ phận nhỏ vậy? Để Lãng Trí nói cho cô rõ, sắp xếp cho cô làm thư ký tổng giám đốc

không phải tốt hơn sao.”

Lăng Vi trực tiếp nói: “Đại Boss của Đỉnh Phong quốc tế chính là chồng của tôi, cô vẫn chưa biết sao? Lần trước từ toà án về, cô không phải đã nhìn thấy anh ấy ôm tôi sao? Lẽ nào mắt cô có vấn đề rồi sao?”

Chu Vân khó chịu cực độ hừ một tiếng: “Đại boss của Đỉnh Phong quốc tế là chồng cô sao? Cô mặt dày thật!” Mặt của Chu Vân trở nên hung dữ: “Cũng không biết tự nhìn lại đức tính của mình! Nhân vật lớn như vậy có thể nhìn trúng cô sao? Dáng vẻ này của cô có thể bước vào gia đình danh giá đó sao!”

Lăng Vi tiếc nuối nói: “Nói chuyện với người có chỉ số IQ như vậy thật sự mệt mỏi.” Cô lắc đầu, cố ý nhìn Chu Vân đánh giá từ trên xuống dưới, cười nói: “Tôi phát hiện có một câu rất đúng, người ác thì sống lâu. Cô vẫn chưa chết, đúng là ác đến cực điểm rồi.”

“Vậy phải khiến cô thất vọng rồi! Cô cho rằng cô chạy tới Lục Thiên Minh thì có thể thoát khỏi tôi sao? Cô quá ngây thơ rồi! Tôi lại không giết người, phóng hoả, cô chết tôi cũng chưa thể chết được!” Chu Vân giờ ngọc tử trước mặt Lăng Vi: “Tôi bây giờ sống rất thoải mái! Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương này của tôi không? Là do chồng tôi tặng đó!” Cô khinh miệt cười nhạo Lăng Vi, thái độ hết sức kiêu căng.

Rõ như vậy mà cũng không thấy, Chu Vân vừa bị Lục Thiên Minh bỏ rơi, lại bị lấy hết tài sản, chuyện này cũng không thể khiến cô ta tỉnh táo, Chu Vân leo lên được vị trí quyền quý như vậy, không biết đã phải đổ bao nhiêu máu!

Lăng Vi cười nhẹ, kinh ngạc nói: “Oh....Là ai có mắt như vậy, ngay cả món hàng như cô, mà cũng không buông tha sao?”

“Lăng Vi! Miệng của cô sao lại độc vậy hả?”

Chương 459: Lão nương đây mới không thềm nuông chiều anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cười nhạt: “So sánh về ti tiện, thì ai có thể sánh được với cô chứ?”

Mặt Chu Vân biến sắc!

Trề môi châm biếm nói: “Lăng Vi, tôi thật sự xem thường cô rồi! Người như cô mà cũng có thể làm nhà thiết kế sao? Lại còn là nhà thiết kế của một công ty lớn như Laroe... Tôi thật sự hoài nghi không biết cô làm cách nào để có thể được nhận vào đây đó.”

Lăng Vi liếc cô ta 1 cái: “Cũng như nhau cả thôi, cô không phải cũng làm ở đây sao. Chỉ là cách thức không giống nhau. Tôi thì dựa vào năng lực bản thân, cô thì không được như vậy...”

Lăng Vi không hề yếu thế, đồng thời giữu cột nhìn Chu Vân, còn đặc biệt nhìn phần ngực của cô ta châm biếm: “Chu Vân, cô quả nhiên lợi hại. Quảng cáo của Laroe cô đều nhận được, nhất định cái giả phải trả không hề nhỏ phải không?”

Mặt Chu Vân bỗng chốc tối sầm lại.

Lăng Vi lạnh nhạt liếc cô ta một cái, ra hiệu bên cạnh cô ta có phóng viên.

“Phóng viên có lẽ sẽ rất vui khi chụp được dáng vẻ kìm nén giận dữ này của cô, cho dù càn quấy hay là hóng hách như thế nào. Lăng Vi ngẩng đầu cười một cách nhã nhặn, diễn kịch sao, ai cũng có thể làm được?”

Chu Vân tức muốn bốc hoả, ngẩng đầu cười: “Oh! Hiện nay tôi là tiêu điểm của mọi tin tức, cũng là tin tức quan trọng nhất. Cô không xem tin tức trên tờ báo sang nay đều đã thay đổi như thế nào sao? Công ty đã trả lại sự trong sạch cho tôi rồi, cô ngay cả chuyện này cũng không biết mà còn đòi đấu với tôi sao? Đúng là ngây thơ, Thật buồn cười!”

Chu Vân từ đầu đến cuối đều mỉm cười, bảo vệ hình tượng nữ thần của bản thân.

Lăng Vi quả thật khâm phục sự giả tạo của cô ta! Nước miếng của cư dân mạng sớm đã dìm chết cô ta, vậy mà cô ta vẫn có thể bình thản như vậy....Đúng là quá hờ hững mà!

“Tôi khát rồi, phiền trưởng phòng Lăng lấy giùm tôi ly nước.” Chu Vân cố tình châm chọc Lăng Vi.

Lúc này đang có phóng viên chụp hình bọn họ, Lăng Vi nói: “Không thành vấn đề, cô đợi chút.”

Lăng Vi quay người đi đến kế bên bình nước, nghĩ kỹ thì cũng hợp tình hợp lý, Chu Vân cố gắng lấy lại danh tiếng cho bản thân, thì chỉ còn cách làm người phát ngôn của Laroe thì địa vị của cô ta mới được nâng cao.

Nghĩ kỹ thì, công ty của Chu Vân lần trước mượn đồ, sau đó mắng một trận.

Ngoài ra, người đại gia bên cạnh Chu Vân, nhất định có rất nhiều tiền! Các nữ minh tinh bây giờ, càng có nhiều scandal thì lại càng nổi tiếng, chỉ cần da mặt đủ dày là được! Nếu như lần này danh tiếng của Chu Vân thực sự trong sạch, nói không chừng sự nghiệp có thể phát triển hơn nữa.

Khi Lăng Vi quay lại, xung quanh Chu Vân có không ít phóng viên, Chu Vân tạo dáng cho từng phóng viên chụp ảnh.

Sau khi chụp hết một lượt, phóng viên quay qua chụp hình xe hơi. Chỉ còn một vài phóng viên đứng bên cạnh chỉnh ảnh.

“Anya, nước của cô đây.” Lăng Vi nở một nụ cười công nghiệp

Chu Vân không thêm cầm lấy, lại nói: “Tôi đột nhiên không muốn uống nước nữa, phiền cô mua giúp tôi một ly cà phê.”

Lăng Vi đứng yên không cử động, điềm đạm nói: “Anya, bạn sắp phải chụp ảnh quảng cáo rồi, uống cà phê rang sẽ bị đen mắt, vẫn nên uống nước suối thì tốt hơn.”

“Tôi muốn uống gì cần cô lo sao?” “Ầm” một tiếng? Chu Vân đột nhiên cố ý hất chõng tài liệu trên tay Lăng Vi.

“Ào” toàn bộ ly nước đổ lên người Lăng Vi.

Cũng may là không bỏng. Nhưng mà, cái áo sơ mi trắng và cái váy màu xám của Lăng Vi, đều bị ướt hết rồi. Một số người phóng viên bên cạnh liền bắt lấy thời cơ chụp ảnh.

“Cô làm sao vậy hả? Ngay cả ly nước cũng cầm không vững nữa! Cô xem, cô làm văng nước lên váy của tôi rồi này!” Chu Vân nắm chặt

cái váy đỏ của cô ta, trừng mắt khinh thường với Lăng Vi, khó chịu nói: “Ở Laroe mà cũng có loại nhân viên vô dụng như vậy sao, đúng là không ngờ mà!”

Trợ lý nhanh chóng đưa khăn giấy cho cô ấy.

“Anya, đừng tức giận, tức giận với loại người như vậy không đáng, cô nhìn xem....làm lem lớp trang điểm mất rồi.”

“Sao? Mau trang điểm lại cho tôi đi!”

Chu Vân liền lấy ra một cái gương nhỏ.

“Trưởng phòng Lăng, sao lại thành bộ dạng như vậy chứ?” Hoa Thiếu Kiên chỉ chú ý bên phía Lăng Vi, nhìn thấy cô bị ướt, nhanh chóng đến cạnh cô.

Anh lấy áo khoác trên tay khoác cho Lăng Vi: “Mau đi thay bộ đồ khác thôi.”

Chương 460: Lão nương đây mới không thêm nuông chiều anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phía sau, Chu Vân đột nhiên là lên: “Aiya...Thiếu Kiền à...”

Chu Vân cố ý nói to, sợ phóng viên trong hội trường không biết cô ta với Thiếu Kiền có giao tình.

Lúc này, phần lớn phóng viên đều xuất hiện để thưởng thức kịch hay giữa ba người.

Hoa Thiếu Kiền đang đỡ Lăng Vi, từ từ quay đầu lại.

Chu Vân nở nụ cười, đi đến bên cạnh anh: “Hoa thiếu, anh xem váy của tôi bị ướt hết rồi nè, tí nữa làm sao lên sân khấu biểu diễn được chứ?”

Hoa thiếu khẽ cau mày, nhìn lướt qua chiếc váy màu đỏ chói mắt của cô ta: “Chỉ có vài giọt nước thôi mà, không có gì nghiêm trọng cả.”

Giọng điệu của anh rất lịch sự, rõ ràng là muốn phân chia ranh giới rõ ràng với cô ta.

Anh cũng không muốn nói nhiều với cô ta, trực tiếp quay lại dìu Lăng Vi đến phòng thay đồ.

Chu Vân càng nghĩ càng tức, nhưng lại không thể làm gì được!

Thực ra cô ta và Hoa Thiếu Kiền chỉ mới gặp nhau có 3 lần, đều là vì chuyện liên quan đến người phát ngôn.

Bọn họ không hề thân thiết, càng không đến mức độ có thể gọi tên nhau một cách thân mật như vậy! Nhưng mà, trước mặt Lăng Vi, cô ta chính là không muốn bị yếu thế!

Tay của Chu Vân siết chặt tay tức giận nhìn hai người họ vào phòng thay đồ.

“Dựa vào cái gì chứ? Lăng Vi chỉ là một nhân viên nhỏ bé ở công ty! Tại sao Hoa Thiếu Kiền lại đích thân đưa cô ta vào phòng thay đồ chứ?!”

Chu Vân mới là nữ chính của hôm nay không phải sao?

Sắc mặt Chu Vân bỗng chốc tối sầm lại, nhưng nhớ tới có các phóng viên ở đó, lại cố gắng nở nụ cười đầy giả tạo.

“Ai dám chọc giận Anya vậy chứ?” Một người đàn ông mập mạp, bụng phệ bước tới, Chu Vân nhìn bằng tay heo to béo của ông ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cảm thấy buồn nôn chết đi được, nhưng lại không thể từ chối, bởi vì....tên đàn ông mập như heo này chính là đại gia mới bên cạnh cô! Có thể lấy lại thanh danh không đều phải dựa vào hắn ta! Cô ta phải bám chặt vào hắn!

Chu Vân luôn giữ gìn hình tượng ngọc nữ của bản thân, không muốn bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến hình ảnh này của cô.

Cô giả bộ tức giận, nhanh chóng rút tay về: “Không có gì, chỉ là tức giận tiểu nhân chút thôi mà.”

Lát sau, Lăng Vi thay một bộ đồ màu xanh xuất hiện.

Chu Vân liền chỉ Lăng Vi nói: “Aiya, anh xem, chính cô ta chọc giận em đó!”

Tên mập đó liền đỡ: “Bảo bối đừng giận, anh sẽ dìm chết cô ta cho em ha.”

Lúc này, đám phóng viên lại vây quanh Hoa Thiếu Kiền: “Hoa tổng, xin hỏi anh và trưởng phòng Lăng có quan hệ như thế nào vậy?”

Ánh mắt Hoa Thiếu Kiền lướt nhẹ qua mấy tên phóng viên, từ từ nói: “Quan hệ đồng nghiệp.”

Chu Vân đột nhiên phi cười một tiếng, dung giọng điệu nghi ngờ hỏi: “Không giống quan hệ đồng nghiệp thông thường.”

Mặc dù giọng cô ta rất nhỏ, nhưng đa phần phóng viên đều có thể nghe thấy.

Chỉ với mấy lời này, đám phóng viên nhất định sẽ bịa chuyện loạn cả lên.

Lăng Vi nheo mắt nhìn về phía Chu Vân

Lúc này, đám phóng viên đã vây quanh Chu Vân: “Anya, bên ngoài có tin, sau khi cô và Lục thiếu chia tay, thì liền được người khác bao nuôi, xin hỏi vị này và cô có quan hệ như thế nào vậy?”

Chu Vân cười lớn: “Mọi người đừng đoán già đoán non như thế chứ, chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè thôi.”

“Oh” Lăng Vi đột nhiên mỉm cười: “Mối quan hệ bạn bè mờ ám...”

Chu Vân bỗng biến sắc, Lăng Vi lại nói: “Aiya, thật ngại quá, tôi nói nhầm rồi, ai không biết Anya là người thánh thiện nhất, trước giờ không có bất cứ quan hệ nam nữ nào. Mấy lần kết hôn trước đây, chẳng phải đều do cô tự nguyện sao.”

Chương 461: Chồng của chị chính là người đẹp nhất trên đời này (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nói xong, Chu Vân quay đầu cười hoà nhã.

Chu Vân tức đến nỗi mặt trắng bệch, lớp trang điểm trên mặt không khác gì một bảng màu.

Lăng Vi che miệng, lại nói: “Các bạn phóng viên ở đây chắc đều đã biết rồi, cô bước ra từ biệt thự của Ngô tiên sinh, có thể đơn giản là tới thưởng thức đồ cổ của ông ấy, tuyệt đối không làm chuyện khiến người khác khó coi. Ngô tiên sinh cũng tuyệt nhiên không thể nào có suy nghĩ quá giới hạn với cô được, đúng không?”

“Phụt” Nhiều người không nhịn được liền bật cười.

Đây gọi là ác lai ác báo.

Mặt của Chu Vân tối sầm lại, quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Vi như muốn ăn tươi nuốt sống: “Nói như vậy là ý gì đây? Cái gì gọi là làm không làm chuyện khiến người khác khó coi?”

“Oh? Đó gọi là gì nhỉ?!” Lăng Vi cố ý nói lớn, hy vọng ông ta có thể nghe thấy.

Ngô Đạt Lợi tức đến đầu bốc khói, không thể không thừa nhận đưa

trẻ này, lớn lên vô cùng xinh đẹp! Trong lòng nhớ cô ấy chết đi được!

Một lúc sau, Lăng Vi đột nhiên giơ ngón tay cái lên nói: “Ngô tiên sinh chính là long phụng trong loài người, là nhà lãnh đạo tài ba và còn là nhân tài của đất nước. Người như ngài ấy chính là người tài đức vẹn toàn. Cho dù cô Chu nhan sắc động lòng người đây có chủ động tiếp cận ngài ấy, thì ngài ấy cũng không chút động lòng đâu. Quả thật là đáng ngưỡng mộ!”

“Ha Ha Ha”

Mọi người bật cười bởi những lời của Lăng Vi.

Chu Vân thực sự rất muốn mắng người, nhưng mà....lúc này thì, có nhiều phóng viên ở hội trường như vậy, cho dù có muốn cũng phải ráng nhẫn nhịn!

Vừa hay, buổi triển lãm sắp bắt đầu, người vào hội trường ngày càng nhiều, rất nhiều người tụ họp lại xem náo nhiệt.

“A! Mẹ! Mẹ mau nhìn xem, đó là Chu Vân kia! ” Một học sinh phấn khích chỉ tay về phía Chu Vân.

Mẹ cô ấy ngó về phía trước: “Quả thật là cô ấy! Người phụ nữ không biết xấu hổ này, chuyên đi quyến rũ đàn ông! Để mấy đứa trẻ ở đây nhất định chúng sẽ học hư theo cô ta! “ Sau đó, người phụ nữ quay lại la con mình: “Có gì mà con phải phấn khích vậy chứ? Đáng vẻ lười nhát này của cô ta, con không được học theo đâu đó! Cái gì mà thần tượng với không thần tượng chứ! Loại tiện nhân chuyên cầm sừng như cô ta, vậy mà vẫn còn mặt mũi để đi đóng quảng cáo sao?!”

Nói xong, liền xắn tay áo lên, tiện tay lấy hộp sữa chua trên tay con

gái, cứ vậy ném lên đầu của Chu Vân rồi bỏ về.

“Vụt” một tiếng, đầu của Chu Vân bị đổi thành màu trắng tinh.

“A” Chu Vân hoảng hốt la lớn. Cô ta ôm lấy trán, trừng mắt phẫn nộ với người phụ nữ vừa bỏ đi.

Vị phu nhân đó chỉ Chu Vân, mắng: “Tiện nhân chỉ biết dạy hư trẻ con như cô, bà đây không xé cô thành trăm mảnh đã là quá dễ dàng với cô rồi!”

Lúc này, những phu nhân tham gia buổi triển lãm đầu quay đầu lại nhìn. Những vị phu nhân có tuổi, ghét nhất chính là bộ dạng hồ ly tinh của Chu Vân. Đồng loạt mắng chửi cô ta: “Đuổi Chu Vân không biết xấu hổ này đi đi, chúng tôi tới đây xem triển lãm xe, chứ không phải xem cô ta diễn kịch!”

Hội trường bỗng chốc nhốn nháo.

Người quản lý nhanh chóng kêu người bảo vệ Chu Vân: “Cuộc triển lãm sắp bắt đầu rồi, Anya, mau đi trang điểm lại, rồi còn chuẩn bị để cắt băng nữa.”

Lăng Vi nhanh chóng giải quyết ổn thoả ở hiện trường.

Bất luận cô có ghét Chu Vân như thế nào đi nữa, thì cô cũng phải làm tốt công việc của bản thân.

Lăng Vi chạy tới phòng âm thanh, kêu người chỉnh nhạc đổi một bài hát nhẹ nhàng êm dịu.

Khi ca khúc được phát, các tiếng mắng chửi cuối cùng cũng vơi dần.

Lăng Vi đi tới trước sân khấu, chủ trì cuộc triển lãm. Cô cầm micro, cúi đầu chào mọi người, vừa nói vừa nở nụ cười: “Kiểu xe mới trong buổi triển lãm hôm nay, đã khiến cho mọi người chờ đợi lâu rồi. Vì để chúc mừng cho sự kiện lần này, công ty chúng tôi đã thiết kế cẩn thận một chương trình Cosplay.”

Chương 462: Chồng của chị chính là người đẹp nhất trên đời này (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếp đến, liền có các nhân vật hoạt hình từ sau khán đài xuất hiện! Lăng Vi giới thiệu với mọi người: “Chủ đề kỳ này của chúng tôi lấy ý tưởng từ Iron Man, như mọi người đã thấy, kỳ này, mẫu xe chúng tôi đưa ra thị trường đều là chú trọng tính thoải mái và thời thượng. Mặt khác, xin mời Đại Vệ bên chúng tôi, giới thiệu chi tiết hơn về dòng xe này cho các vị!”

Buổi triển lãm cuối cùng cũng náo nhiệt trở lại, những phu nhân tham dự triển lãm cũng bỏ chuyện của Chu Vân.

Chu Vân không kịp gọi đầu, nhưng lại không muốn bỏ lỡ cơ hội này, tìm đại một cái mũ để đội, cắt bớt phần bị dính đến trước mặt Lăng Vi, giận dữ nói: “Lăng Vi! Cô đợi đấy cho tôi.”

Lăng Vi cười nhạt: “Được thôi! Cô nghĩ tôi sợ cô sao?!”

Lăng Vi thật sự sợ không đủ ầm ĩ! Chơi đùa với loại người IQ kém như cô ta, đúng là không có gì có thể đơn giản hơn!

Chu Vân tức giận bỏ đi, Lăng Vi vô cùng thích thú. Cảm thấy buổi triển lãm này tổ chức vô cùng thành công.

Lúc buổi biểu diễn kết thúc, không ít quý bà đến tìm Lăng Vi, nhờ cô

ấy chú ý giúp. Lăng Vi vô cùng kiên nhẫn, dựa theo yêu cầu của mỗi người, giới thiệu từng kiểu xe phù hợp.

Cái mua cho con cháu, Lăng Vi giới thiệu những kiểu dáng thời thượng, động cơ mạnh.

Cái mua cho cha mẹ, Lăng Vi giới thiệu những mẫu xe máy ổn định, kiểu đánh nhả nhận.

Cái dành cho gia đình, Lăng Vi giới thiệu những mẫu xe có không gian rộng rãi, thoải mái.

Bận rộn cả một ngày, doanh số hôm nay rất cao!

Hoa Thiếu Kiền sau khi tiễn những vị khách cuối cùng, giả bộ không cố ý đi đến bên cạnh cô: “Lăng Vi, hôm nay em làm rất tốt.”

Lăng Vi quay đầu nhìn anh: “Anh cũng làm rất tốt! Triển lãm lần này không phải công sức của một người, mà là thành quả của tất cả mọi người.”

Hoa Thiếu Kiền khẽ mỉm cười, gật đầu. Nhưng vẫn nói: “Không ai có thể toả sáng được giống em.”

Mặc dù cô mặc bộ đồng phục rất bình thường, nhưng cả người luôn tràn đầy sức sống! Ánh mắt cô đầy lạnh lợi và khôn ngoan, lại mang đến cho mọi người cảm giác tin tưởng.

Lúc này, nhân viên bộ phận thiết kế đều đã đến hết

Nhưng mà, Hoa Thiếu Kiền dù gì cũng là cấp trên của họ, bọn họ cũng không dám nói gì nhiều. Chỉ dám dùng ánh mắt hiếu kỳ lúc nhìn Lăng Vi, lúc thì nhìn Hoa Thiếu Kiền.

Hoa Thiếu Kiền không biết phải nói gì, chỉ nói với Lăng Vi vài câu rồi đi mất.

Trợ lý Tiểu Cầm của Lăng Vi vô cùng hiếu kỳ hỏi: “Sếp à, không phải Hoa tổng thích chị đó chứ? Chị xem ánh mắt của anh ấy kìa, ầm ập biết bao, thâm tình biết bao. Nếu hai người ở cùng nhau, anh ấy nhất định sẽ rất yêu chị, nhất định sẽ đem tất cả những gì tốt nhất trên thế giới để tặng cho chị.”

Lăng Vi nhìn cô ấy mỉm cười: “Chị có chồng rồi, chị cũng đã có những thứ tốt nhất trên thế giới này rồi.” Cô ấy cảm nhận được tình cảm của Diệp Đình, so với bất cứ thứ gì trên thế giới này cũng đều tốt hơn rất nhiều, cũng đều đáng trân quý!

“Cái gì? Sếp à, chị kết hôn rồi sao? ”

Lăng Vi lấy ví của mình ra, lấy ra một tấm hình của cô và Diệp Đình “Em thấy rồi chứ! Chồng của chị quả thật rất đẹp trai!”

“A, để em xem cái nào! “ Bà tám ông tám của bộ phận thiết kế quả nhiên nhiều chuyện. Lăng Vi lần lượt đưa bức ảnh đến trước mặt bọn họ.

“Xem xong rồi phải không? Chồng của chị chính là người đẹp nhất trên đời này! “Dáng vẻ của cô lúc này hết sức kiêu ngạo.

Đáng tiếc, cô ấy chỉ đưa tấm hình thoáng qua, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ.

Lúc này, Tang Du và Lộ Toa đột nhiên ồn ào, hai bọn họ tranh cãi đến mức đánh nhau! Lăng Vi quay đầu lại giáo huấn bọn họ thì đột nhiên Tiểu Cầm sợ hãi la lớn: “Trưởng phòng, cẩn thận! “ Lăng Vi chỉ

cảm thấy đầu mình tự dưng tối sầm lại, giống như có một vật nặng đè xuống đầu cô vậy. Là Tang Du không cẩn thận làm rớt cái bảng quảng cáo! Tiểu Cầm muốn chạy lại kéo Lăng Vi ra, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chương 463: Tin tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bất ngờ khi nhìn thấy Hứa Tử Huân vội vã chạy đến, anh dang tay cố gắng đẩy nó ra- chợt phát hiện cái bảng quảng cáo bất ngờ được một người đàn ông cao lớn khác đã chặn lại rồi!

Tất cả mọi người đều dường như ngừng thở nhìn về hướng đó, Hứa Tử Huân nhìn thấy Diệp Đình! Anh ta đang đỡ bảng quảng cáo qua một bên: “Ầm” Anh ta ném nó sang một bên. Tay của Hứa Tử Huân vẫn chưa buông xuống, càng khó xử vì dáng người của anh ta không cao bằng Diệp Đình, tấm bảng quảng cáo đó anh căng bản không thể nào chạm tới được.

“Ôi mẹ ời” Tiểu Cầm đột nhiên la lên, chỉ chỉ Lăng Vi đang ở phía sau: “Sếp à! Người đàn ông của chị đúng là đẹp trai nhất trên đời này mà!”

Lăng Vi lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy Diệp Đình thần sắc khó coi đang liếc nhìn xung quanh! Ánh mắt của anh đang nhìn chằm chằm Tang Du. Tang Du nhìn về phía Hứa Tử Huân liền thấy Hứa Tử Huân đang giận dữ nhìn cô ta! Bởi vì trước đó là do anh sắp xếp cho Tang Du đẩy tấm bảng quảng cáo! Nhưng mà, tiện nhân Tang Du này, lại đẩy bảng quảng cáo sớm hơn dự tính! May là Diệp Đình đến kịp, nếu không thì cho dù anh có đỡ nổi tấm bảng quảng cáo cũng không thể đỡ cho Lăng Vi!

“Chuyện này là sao?” Mặt Tổng giám đốc Lưu Quảng Nguyên trắng bệch, đi qua đi lại: “Diệp tiên sinh, anh không bị thương chứ? ”

Hoa Thiếu Kiền cũng chạy tới: “Trưởng phòng Lăng, cô không sao chứ?”

Lăng Vi thật sự bị dọa một phen, sắc mặt nhợt nhạt, sợ hãi từ từ nắm lấy tay của Diệp Đình, tay của anh bị xước một miếng.

Mọi người xung quanh đều đang nhìn bọn họ. Người đàn ông trước mặt khô ngô tuấn tú, nét mặt lại lạnh lùng! Họ giống như một đôi uyên ương vậy! Khiến cho người khác tự giác phải rút lui. Có một số cô gái dường như quên cả thở.

Diệp Đình lạnh nhạt liếc nhìn xung quanh, toàn bộ các cô gái của bộ phận thiết kế đều cúi đầu xuống! “Woa” mọi thứ có vẻ đều ngay ngắn.

Hứa Tử Huân cố ý chất vấn Lưu Quảng Nguyên: “Mấy người không có não sao? Để cái bảng quảng cáo to như vậy, là cố ý để hại người khác sao?”

Lưu Quảng Nguyên nói: “Tấm bảng này buổi sáng vẫn chưa bố trí ở đây. Ai biết người nào đã đem nó tới đây không? “ Nói xong, đột nhiên trừng mắt kêu Lộ Toa qua.

Lộ Toa cảm thấy oan ức chết đi được, trợn mắt nói: “Chuyện này liên quan gì đến tôi chứ?”

Dường như tất cả mọi người ở bộ phận thiết kế đều cho là do Lộ Toa làm.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên cười lạnh nhìn về phía Tang Du, anh ấy không nói gì, quay qua nhìn Lăng Vi: “ Em tan sở rồi phải không?”

Lăng Vi gật đầu, Diệp Đình đột nhiên nở một nụ cười xấu xa, cúi người nói nhỏ vào tai cô: “Ông chồng đẹp nhất thế gian tới đón em tan sở, em có vui không?”

Lăng Vi nhếch môi: “Vui vô cùng!”

Cô giơ tay vẫy chào mọi người: “Chồng tôi đến đón tôi rồi, tôi về trước đây.”

“ ... ”

Hoa Thiếu Kiền, Hứa Tử Huân nét mặt rất phức tạp, nhưng tuyệt nhiên tâm tình không hề tốt.

Lưu Quảng Nguyên như vừa tỉnh mộng, ánh mắt của Diệp tiên sinh khi nãy nhìn Tang Du là ý gì chứ? Lẽ nào là do Tang Du làm sao? Chuyện này nhất định phải điều tra kỹ.

Diệp Đình và Lăng Vi đã rời đi.

Mọi người bàn tán sôi nổi: “Hoá ra chồng của sếp chúng ta lại đẹp trai đến như vậy!”

Tiểu Cầm kích động nói: “Đẹp đến nỗi khiến mọi người phải tức giận ghen tị mà!”

Đột nhiên, Trương Mộng Dương la lên: “Ôi mẹ ơi, tôi hình như đã gặp chồng của trưởng phòng trước đây rồi.”

Chương 464: Tin tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta vội vàng lấy điện thoại lên mạng tìm kiếm: “Mẹ của tôi ơi, sếp của chúng ta, chồng của cô ấy là là là....”

“Là ai vậy?”

“Là là là đại Boss của công ty quốc tế Đình Phong- Diệp Đình!”

Oh, hèn gì Lưu Quảng Nguyên lại gọi anh ta là Diệp tiên sinh!

Bộ phận thiết kế lập tức trở nên ồn ào!

Sếp của bọn họ vừa quay về chưa được bao lâu, bọn họ vẫn chưa biết cô ấy đã kết hôn rồi, không thể ngờ, chồng của cô ấy lại là ông chủ lớn của quốc tế Đình Phong nổi tiếng nhất toàn cầu.

Tôi phối hợp làm việc cả một ngày với trưởng phòng Lăng, thật là có quá nhiều chuyện khiến bản thân đau tim quá mà!

Diệp Đình ôm Lăng Vi đi từ buổi triển lãm cho đến khi cô ngồi lên ngoài xe Ultra màu đen phiên bản giới hạn của anh, Diệp Đình cười nói: “Hôm nay anh vừa có danh hiệu mới, chúng ta đi ăn mừng nào.”

Lăng Vi che mặt, cô khi nãy nói anh ấy là: “Đẹp trai nhất thiên hạ.”

Người này đúng là cầm long gà mà cứ tưởng là lệnh tiễn!

Lăng Vi che mặt, cười một cái, vui vẻ nói: “Được thôi, vậy trước tiên chúng ta đi ăn xiên nướng đi! Vừa hay có Tiểu Hi và Thiên Ma cùng ở đó!”

Diệp Đình cau mày: “Xiên nướng thì....”

Anh ấy không nói gì, chỉ cần vợ vui là được rồi.

Điều thứ 7 khi theo đuổi vợ là: Vợ thích ăn xiên nướng...phải chiều theo ý vợ.

Sau khi Hiệp Đình khởi động xe, Lăng Vi khẽ hát: “Xiên nướng, xiên nướng, xiên nướng, la la la.”

Diệp Đình bỗng quay lại nhìn cô: “Em cố ý phải không?”

“A? “ Lăng Vi ngạc nhiên hỏi: ” Sao vậy anh?”

Diệp Đình cười gian xảo, dang rộng cánh tay, đột nhiên ôm lấy cô, anh cắn tai cô nói: “Hay là mình đổi địa điểm ăn xiên nướng đi? Như ở nhà chẳng hạn? Hoặc nếu em với chúng ta ăn trên xe cũng được.”

“A ” Lăng Vi đẩy anh ấy ra “ Mau lái xe đi, sao ấy cứ nói mấy câu vô nghĩa vậy chứ!”

Diệp Đình nhìn má cô ấy ửng hồng, từ từ mỉm cười, ôm lấy cô, hôn lên khuôn mặt đang ửng hồng của cô, giờ tay vuốt tóc cô. Cô vợ nhỏ này của anh thật là....

Đáng yêu chết đi được.

Lăng Vi được anh ôm, tim cứ đập loạn nhịp, cứ như có một con mèo nhỏ đang quậy phá trong đó vậy.

Diệp Đình cúi xuống nhìn cô, ánh mắt của cô long lanh, đang ngẩng khuôn mặt không tự nhiên nhìn anh. Vốn dĩ anh chỉ định giỡn với cô mà thôi, nhưng mà bây giờ, anh đột nhiên muốn, anh cúi xuống cắn vào tai cô, những âm thanh mê hoặc nhẹ nhàng vang lên bên tai cô: “Ở trên xe nha?”

Lăng Vi mặt đỏ như gấc, lấy tay đẩy anh: “Vẫn nên đi ăn thôi, đi ăn mì chua cay cũng được.”

Diệp Đình nhìn sâu vào mắt cô, đột nhiên cười: “Ăn mì chua cay cũng có thể ăn trên xe.”

Nói rồi liền nắm bàn tay nhỏ của cô lại, khiến cô ghi nhớ sau sắc cái gì gọi là “cay”.

.....

Ở tiệm mì chua cay, Lăng Vi vừa ăn vừa lấy tay quạt, đột nhiên xúc động. Ông chủ, mì chua cay này của ông, ông có sức hấp dẫn bằng của chồng con!

Nước mắt Lăng Vi dính đầy mặt, tay của cô lúc này vừa đau vừa nóng.

*

Trong một căn phòng riêng, Hứa Tử Huân đẩy Tang Du vào bức tường, “ầm” một tiếng, đầu của Tang Du đập vào tường.

“Hứa Tử Huân, anh như vậy mà cũng là đàn ông sao? Anh tự mình muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu không thành, lại lấy tôi ra để trút giận sao?”

Hứa Tử Huân hét lên: “Tôi kêu cô đẩy tấm bảng lên, tôi cho phép cô làm tổn thương cô ấy sao? Tôi còn chưa qua tới, cô đẩy cái gì chứ?”

Tang Du tức giận nói: “Tôi còn đang cãi nhau với Lộ Toa, không nhìn thấy rõ anh có đi tới hay chưa, dù gì thì tôi cũng chỉ có hai con mắt thôi làm sao có thể nhìn thấy hết được chứ.”

Hứa Tử Huân tức giận: “Cầm lấy chi phiếu rồi rút cho tôi.”

“Ồ!” Tang Du cầm lấy tờ chi phiếu, mắng: “Chị đây có là Lăng Vi cũng không thèm chọn người như cậu! Đồ ngốc!”

Vào buổi sáng của ngày thứ 2, trong phòng khách của Diệp Đình, Từ Phi khuôn mặt rạng rỡ bước vào: “Ông chủ, có tin tốt!”

Chương 465: Vết sẹo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình Và Lôi Tuấn đang thảo luận về tai nạn lần trước thì liền thấy Từ Phi khuôn mặt rạng rỡ bước vào: “Ông chủ, có tin tốt!”

Diệp Đình và Lôi Tuấn bị làm cho giật cả mình!

Từ Phi vui vẻ lấy ra một xấp tài liệu, vội vàng nói: “Mau xem mau xem đi! Đây có thể là tin tức tốt nhất hôm nay đó!”

“Cái gì mà tin tốt chứ?” Lôi Tuấn hiếu kỳ hỏi: “Lẽ nào bệnh của chị dâu đã tìm được phương pháp chữa bệnh rồi sao?”

Từ Phi cười cởi mở: “Đến 8,9 phần là vậy rồi!”

Anh ta vui vẻ lấy ra một xấp tài liệu để tới trước mặt Diệp Đình: “Ông chủ, đây là tài liệu thông tin mật vừa tìm được!”

Diệp Đình cầm xấp tài liệu lên xem, là của một vị trung y: “Thuốc bắc sao?”

Từ Phi xúc động gật đầu: “Đúng vậy, mặc dù bệnh của phu nhân có chút phức tạp nhưng mà không phải là không thể chữa, anh xem những bệnh án này, còn phức tạp hơn phu nhân rất nhiều.”

Diệp Đình xem một cách tỉ mỉ, quả thật có rất nhiều người bị bệnh tương tự như Tiểu Vi, hơn nữa còn phức tạp hơn cô ấy nhiều, uống thuốc bắc đều đã khỏi hết rồi sao?

Lôi Tuấn hoàn toàn không dám tin: “Không thể nào? Nhiều chuyên gia như vậy đều nói không thể chữa khỏi, anh không phải nói cái gì mà tắc ống dẫn trứng sao, uống thuốc bắc được sao? Anh không phải là đang gạt chúng tôi đó chứ?”

Từ Phi chắc nịch nói: “Chứng cứ trước mắt anh đó còn gì!”

“...” Lôi Tuấn lắc đầu: “Tôi không tin. Trừ phi anh có thể tìm được những người này bế con của họ đến đây, còn không tôi thật sự không tin nổi.”

Từ Phi không thèm nói với anh ta, quay đầu nhìn Diệp Đình: “Ông chủ, anh thấy sao?”

Diệp Đình chống cằm. Từ Phi nhìn anh ấy không có gì có vẻ vui mừng, càng cho thấy anh ấy vốn dĩ không tin tưởng chuyện này chút nào.

Từ Phi nói: “Tình hình hiện nay của phu nhân, mặc dù việc phẫu thuật Tây y rất giỏi nhưng cũng không thể bảo đảm có thể trị hết được. Hiện nay bác sĩ trung y có thể chữa khỏi, tại sao lại không thử chứ? Nếu thực sự không thể trị khỏi thì lại làm phẫu thuật cũng không muộn mà!”

Diệp Đình có chút lo lắng: “Loại thuốc bắc này có ảnh hưởng gì đến sức khỏe không?”

Từ Phi nhẫn nại giải thích: “Bác sĩ Trung y giải thích là thuốc này phải điều trị lâu dài, đều là những thuốc tốt cho cơ thể, cộng thêm việc rèn luyện sức khỏe, thì cơ thể sẽ càng ngày càng tốt. Anh sợ uống thuốc này sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe là do anh nghĩ nhiều quá thôi.”

Diệp Đình gật đầu: “Oh, cậu đi lấy hai gói thuốc về đây, để cô ấy uống thử xem sao.”

Từ Phi cười khổ: “Ông chủ à, chữa bệnh không phải chữa như vậy đâu” Từ Phi lấy ra mấy bệnh án, để trước mặt Diệp Đình nói: “Anh xem, bệnh của mỗi người đều không giống nhau, vì vậy bác sĩ khi bốc thuốc cũng không giống nhau. Anh muốn trị bệnh cho phu nhân, thì phải dắt cô ấy đến chỗ Hồ tiên sinh khám thử xem sao. Bốc thuốc không phải chuyện đùa được đâu. Tình trạng của mỗi người đều không giống nhau, mỗi lượng thuốc cũng khác biệt. Hơn nữa theo dõi lâu ngày thì lượng thuốc cũng có lúc thay đổi. ”

Diệp Đình cuối cùng cũng đã hiểu: “Cậu nói có lý”

Từ Phi thấy Boss đã thay đổi suy nghĩ, liền biết anh ấy trong lòng đã muốn đi rồi., liền thành thật nói: “Đây là địa chỉ của tiên sinh, anh dành thời gian đưa phu nhân đi khám thử đi, khám rồi có thể giải toả được phiền muộn. Em đứng ra tính mời thầy đến khám cho phu nhân luôn, nhưng như vậy gây chú ý quá sợ phu nhân sẽ không vui.”

“Oh, cậu làm tốt lắm.”

Diệp Đình mở máy tính lập kế hoạch. Đầu tiên, khiến cô ấy chịu rèn luyện sức khoẻ. Tiếp đến là uống thuốc cộng với chế độ ăn uống ổn định. Mấy ngày tháng 10 có thể nghỉ phép để ra ngoài dạo chơi, như vậy quá tốt rồi.

Lôi Tuấn và Từ Phi liếc mắt nhìn nhau, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng vừa đóng lại thì Diệp Đình đột nhiên cười phá lên! Anh chịu đựng này giờ khổ chết đi được! Anh hưng phấn! Anh kích động! Anh vui! Thật sự rất vui!!! Ha ha ha! Anh muốn hét lên, muốn

nhay dựng lên thậm chí còn muốn quăng cả đồ đạc xung quanh!

Chương 466: Vết sẹo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ra sức đập bàn! Anh vo một tờ giấy trên bàn lại thành một quả bóng, hoàn toàn không khống chế được cảm xúc vui mừng của bản thân lúc này.

Anh đứng dậy, thật khó giấu được cảm xúc vui mừng lúc này, anh chạy như bay đến phòng của Lăng Vi. Lăng Vi lúc này đang chống cằm coi cổ phiếu.

Anh đến bên cạnh cô, đẩy ghế cô đang ngồi, bế cô ngồi lên chân anh, không đợi cô kịp phản ứng, ngay lập tức cắn đôi môi nhỏ của cô, rồi điên cuồng hôn lấy đôi môi ấy.

Lăng Vi không biết tại sao hôm nay anh lại đột nhiên điên cuồng như vậy, vừa trốn tránh anh vừa hỏi: “Có chuyện gì vậy? Bây giờ đang là thanh thiên bạch nhật đó? Tối qua vẫn chưa đủ sao?”

Diệp Đình vừa hôn vừa thì thầm: “Anh muốn em, không được sao?”

Lăng Vi xoa đầu anh: “Xem tv đến mức kích động vậy sao?”

Anh mỉm cười rồi cúi xuống phủ lấy môi cô, đến lúc cô dường như không thể thở được nữa anh mới chịu buông tha cho cô.

Anh ấy khiêu khích nói: “Vẫn còn phải luyện tập nhiều hơn!”

Lăng Vi hừ một tiếng, quay đầu lại xem máy tính. Diệp Đình phát

hiện, cô ấy đang nghiên cứu cổ phiếu của “Hào Nhuệ”

“Em là muốn động đến Vương Vinh Diệu? “ Diệp Đình khẽ nhướn mày. Vương Hân Bính và Chu Xung Cương vừa bị cô ấy đưa vào nhà tù, bây giờ cô ấy lại có mục tiêu mới rồi sao? Quả thật không tệ nha!

Lăng Vi đóng máy tính lại, không cho anh xem. Cô kiêu ngạo nói: “Không cần anh phải lo, tự em cũng có thể bắt được bọn chúng! Quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn! Nếu như anh giúp em báo thù, em làm sao có thể hưởng thụ khoái cảm được báo thù là như thế nào chứ, phải không?”

“Oh, có khí chất! “ Diệp Đình xoa đầu cô, cười nhẹ: “Khoái cảm, có thể đạt được trên rất nhiều phương diện. Không nhất định là báo thù mới có.”

Lăng Vi la ầm lên “Aaa...” tại sao lúc nào cũng có ý nghĩ sai lệch như vậy chứ.

Diệp Đình nhìn bộ dạng tức giận của cô ấy, nở một nụ cười xấu xa, đôi tay từ từ kéo bộ quần áo đang lộn xộn trên người cô, anh nở nụ cười xấu xa thì thào vào tai cô: “Hoá ra em luôn muốn có được khoái cảm, sao lại không nói với anh chứ, em vừa hay ở trong phòng khách này, hay là ở trên chiếc bàn này để em còn thể cảm nhận một chút?”

“A A A” Lăng Vi giữ chặt mặt của anh, cố gắng kéo anh ra: “Bây giờ là ban ngày mà, anh làm loạn gì vậy chứ?”

Diệp Đình cười lớn, tay tiếp tục quậy phá: “Không muốn làm loạn, vậy chạy bộ cùng anh đi!”

Anh lấy ra một bộ đồ thể dục màu hồng phấn đưa cho cô: “Mau đi thay đồ đi.”

Lăng Vi vừa nghe đi chyaj bộ, lập tức không đẩy anh nữa.

Cô ghét nhất chính là những thứ như chạy bộ, leo núi.

Cô chề môi, cau mày nói: “Em đột nhiên đau đầu quá.”

Diệp Đình nheo mày hỏi cô: “Sao lại tự nhiên đau đầu vậy? Lúc nãy rửa chén em cũng nói là đau đầu.”

Lăng Vi ôm đầu nói: “Đúng vậy, chạy bộ còn đáng sợ hơn rửa chén nữa.”

“.....” Diệp Đình bị cô chọc cười nói: “Một là chạy bộ cùng anh, hai là ngủ cùng anh. Em tự chọn đi. Cái nào cũng đều là vận động hết, tóm lại em không thể thoái lui được đâu.”

Lăng Vi: “.....”

Diệp Đình không hề doạ cô: “Lại đây, em không muốn tự thay thì để anh thay giùm em vậy.” Nói rồi nhanh chóng cởi bỏ đồ ngủ của cô.

Diệp Đình cố ý nhìn chăm chăm cô, nở nụ cười xấu xa: “Em xem xem, em cả ngày không chịu vận động, vết sẹo trên ngực lại dài như vậy, sắp thành 36C rồi!”

Lăng Vi tức đến nổi chỉ muốn bóp chết anh: “Vết sẹo trên ngực em cần anh lo sao? Vết sẹo có như thế nào anh vẫn thích chạm vào đó thôi!”

“A Vậy anh không phải nên massage giúp em sao?” Sau đó, liền từ

từ hôn cô, từ từ massage. Lăng Vi không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi, lúc này cửa phòng sách đột nhiên mở.

Chương 467: Không còn mặt mũi nào đối diện với mỳ chua cay nữa rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“A” Lôi Đình thảm thiết la lên.

Lăng Vi lập tức quay đầu, liền nhìn thấy Lôi Đình đang ngượng ngùng che mắt lại.

Tay còn lại đang che mắt cho Lôi Tuấn.....

Tiếp đến là Chính Hiền chỉ biết đứng ngây ngốc trước cửa

“Hai người, muốn chết phải không?” Tiếng Diệp Đình vang lên trong không trung

“A Thật ngại quá” Lôi Đình đạp chân Lôi Tuấn rồi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại còn quay đầu lại: “Cái đó, anh à, bọn em không phải cố ý đâu! Chính Hiền bị thất tình rồi, muốn tìm chị dâu nghĩ cách giúp. Hơ hơ nhưng mà thiệt không ngờ mới ban ngày mà hai người đã, vậy thôi hai người cứ tiếp tục đi nha, coi như em chưa nhìn thấy gì!”

Diệp Đình hung dữ nói: “Ra thao trường chạy 500 vòng cho tôi!”

Lôi Đình “hừ” một tiếng, thật đáng thương mà. Cô ấy sao lại đen đui vậy chứ, đã 3 lần phá hỏng chuyện tốt của sếp rồi.

Nhất định sẽ bị sắp ghim cho coi!

Lăng Vi lúc này chỉ muốn chết đi cho rồi! Cô khi nãy, cô khi nãy, quần áo đã bị Diệp Đình cởi hết, cô cô còn ngồi trên chân của anh ấy.

Diệp Đình xoa xoa trán, nhặt đồ lên cho Lăng Vi, vẫn là nên cùng cô ấy chạy bộ cho an toàn....

Hai người bọn họ ra bờ sông chạy bộ, Diệp Đình vừa chạy vừa hút sáo: “Em xem em kia vết sẹo đã nhảy lên nhảy xuống như vậy rồi mà còn không chịu vận động!”

“Diệp Đình” Lăng Vi thật muốn nướng chết anh. Diệp Đình chạy mấy bước đã chạy được rất xa rồi, sau khi chạy xa được như vậy vẫn không quên quay lại nhìn xem cô ấy chạy được tới đâu rồi. Anh chọc ghẹo cô: “Chạy mau lên, mau rèn luyện sức khỏe nào, nếu không lúc chồng em cao hứng, em không có đủ sức lực thì biết làm sao đây?”

“...” Lăng Vi dừng lại tức giận, bé Ni...sao không ai nói cho cô biết một tiếng, rốt cuộc thì đây có phải là đại Boss của tập đoàn nổi tiếng toàn cầu không vậy?

Đây đúng là hàng lỗi mà!

Lúc này, Chính Hiền chạy lại nói: “Chị dâu, Quân Dương có bạn gái rồi làm sao đây?”

Lăng Vi nghiêng răng: “Em thật vô dụng mà! Em tự mình lọt đồ đến trước mặt cậu ta, em xem lúc này anh ta cần em hay cần bạn gái anh ta!”

“A” Chính Hiền che mặt lại: “Chị dâu à, chị quá quá quá...” Chính Hiền nói chữ “quá” đó hết nửa ngày cũng chưa nói xong.

Lăng Vi ôm eo nói: “Quá mất mặt phải không? Không còn cách nào khác, chị đây là người đã ngủ với rất nhiều đàn ông rồi, nói chuyện có chút thô lỗ.”

“Ồ” Chính Hiền khóc rồi: “Em vẫn nên đi tìm Lôi Đình nói chuyện.”

Lăng Vi đột nhiên nắm lấy cổ cô ấy: “Chị nói thật cho em nghe, em đi tìm Lôi Đình nói chuyện cũng vậy thôi! Em vẫn nên nghe lời chị thì hơn, em không muốn thể hiện được sức hút phụ nữ của em thì đừng nói là Quân Dương, cho dù sau này có ngàn Quân Dương cũng sẽ bỏ chạy thôi.”

Chính Hiền đột nhiên ngừng khóc. Nét mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn, một lúc lâu, cô gật đầu nói “Chị dâu, em hiểu rồi!”

Lăng Vi giơ tay lên, cổ vũ cho cô ấy: “Cố lên! Có thể gặp được người mình thích, tuyệt đối không được hèn nhát! Cứ coi như không có kết quả đi nữa thì cũng phải cố gắng hết sức!”

“Được. Cảm ơn chị dâu. Em yêu chị!” Chính Hiền rời đi

“Nhanh chạy thôi. Không được lười biếng!” Diệp Đình vỗ mông cô

“A” Lăng Vi nhảy dựng lên, tiếp tục chạy.” reng reng” tiếng chuông điện thoại vang lên, là Hạ Tiểu Hi gọi cho cô: “Vy Vy à, cậu đang làm gì đó? Có muốn cùng mình đi mua sắm, ăn mì chua cay không?”

Lăng Vi khổ sở than khóc: “Không ăn!” Cô không còn mặt mũi nào để đối diện với mấy thứ đó nữa rồi.

“Vậy ăn gì giờ? “ Hạ Tiểu Hi hỏi “ Ăn thịt xiên không?”

“Nè Tiểu Hi, cậu ngày càng không biết điều rồi nha!”

“A? “ Hạ Tiêu Hi không hiểu gì: “Mình trước đây không biết điều sao?”

Lăng Vi cười khổ: “Không có gì. Sau này, đừng rủ mình ăn hai món đó! “ Lăng Vi khóc không ra nước mắt. Sau này cô làm sau có thể đối diện với mấy món ngon như thịt xiên nướng và mì chua cay đó đây!

Cúp điện thoại, Diệp Đình lại hối cố: “ Đi nào, đi leo núi thôi!”

“Em không muốn, em mệt muốn chết rồi.” Lăng Vi chỉ muốn băm chết anh thôi. Diệp Đình thấy Lăng Vi thực sự mệt, không ép cô ấy nữa.

Chủ nhật kế tiếp, Diệp Đình cùng Lăng Vi đến cô nhi viện dạy học, Diệp Đình nói với các bạn nhỏ: “Hôn nay chúng ta đi leo núi ngắm cảnh, có được không nào?”

“Dạ được” Các bạn nhỏ thích thú chạy ra khỏi phòng học.

Lăng Vi ngây ngốc: “Em vẫn chưa đồng ý mà” Cái tên Diệp Đình đáng ghét này. Cô không muốn leo núi đâu.

Chương 468: Không còn mặt mũi nào đối diện với mỳ chua cay nữa rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bị anh kéo đi chạy bộ hai ngày, tay chân đều đau đến mức không nhấc lên nổi.

Buổi sáng khi đi làm, Diệp Đình đưa cô đến chỗ làm, kết quả là sau lưng cô có vô số lời bàn tán: “Aiya. Mọi người mau nhìn kìa, trưởng phòng của chúng ta sau lại đau nhức cả người vậy chứ?”

“Nhất định là do Diệp tổng không biết thương hoa tiếc ngọc rồi!”

“Aiyo mỗi ngày đều là hưởng tuần trăng mật nha!”

“Ha ha. Diệp tổng cũng thật là, làm cho trưởng phòng chúng ta thành ra như vậy.”

“Chắc không phải là...he he...cậu xem trưởng phòng cậu chúng ra, cả người đều dựa vào Diệp tổng, đúng là ngọt ngào mà!”

“Phải đó, nhìn xem tư thế Diệp tổng ôm lấy trưởng phòng chúng ta giống như một con sói đang bảo vệ thỏ trắng vậy đó!:

“....” Sói bảo vệ thỏ trắng sao, từ này nghĩa là sao đây?

Tiểu Cầm nói xong, phát hiện mọi người đều quay đầu nhìn cô, liền

lập tức sửa sai: “Không phải không phải, là sói bảo vệ hồ ly mới đúng.”

“.....”

Cái này, hình như không sửa lại thì tốt hơn.

Trương Mộng Dương khẽ huých vai Tiểu Cầm: “Cái này, trợ lý Cầm, quan hệ của cô và trưởng phòng là thân thiết nhất, khi nào có chuyện gì “thú vị” cô nhất định phải tiết lộ cho chúng tôi biết với. Nếu không thì...hehehe.”

Tiểu Trương mỉm cười mờ ám: “Nếu không thì tôi sẽ đem những lời cô nói khi nãy nói cho trưởng phòng biết.”

Tiểu Cầm cay đắng nói: “Mấy người là đang uy hiếp tôi sao?”

Nghe được mấy lời không đứng đắn này, Diệp Đình liền đỡ Lăng Vi vào thang máy, kịp thời cứu nguy cho cô ấy, anh một tay ôm eo cô, một tay vuốt má cô, anh nghiêng người vừa nói vừa hôn cô: “Em xem em đã đào tạo được các nhân viên tốt rồi đó. Sức chiến đấu của anh mạnh như vậy đối với một người yếu như em vậy phải làm sao đây? Chạy có hai ngày mà em đã mệt đến bộ dạng như vậy rồi, khi em chiến đấu với anh, em không phải sẽ 3 ngày không thể xuống giường được sao. Tay chân đau như vậy, căn bản không phải là thành tích chiến đấu của anh!”

“....” Lăng Vi tức muốn thổ huyết. Khi nãy có còn cảm thấy cảm động với người đàn ông hào sắc này một tí.

Còn giờ thì hết luôn rồi.

Lúc này, Kiệt Sâm đột nhiên gọi điện: “Ông chủ, lúc này vừa nhận

được một đoạn Clip. Chị dâu bị người ta hãm hại.”

“Nói!” Mặt Diệp Đình tối sầm lại, Kiệt Sâm lo lắng nói: “Hai người trong clip là....chị dâu và Hoa Thiếu Kiền, hai người bọn họ....ở trong phòng thay đồ của buổi triển lãm...thôi anh tự mình xem đi.”

Kiệt Sâm gửi Clip cho Hiệp Định, Diệp Đình mở ra xem, thấy trong clip: quần áo của Lăng Vi bị Chu Vân làm ướt, Hoa Thiếu Kiền đưa Lăng Vi vào phòng thay đồ, sau đó không thấy hai người đi ra, tiếp đến, trong phòng thay đồ hai người không kìm chế được tình cảm hôn nhau từ cửa cho đến góc phòng, vừa ôm vừa vút bỏ quần áo sang góc tủ.

Chương 469: Lôi Đình cuối cùng cũng ra tay! Thật sự nóng giận rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai người trong clip, điên cuồng quần lấy nhau!

Kịch liệt đến nỗi khiến người xem phải đỏ mặt!

Lăng Vi vô cùng tức giận! Cô giận dữ chỉ người phụ nữ trong clip nói: “Người này sao lại giống em vậy chứ? Đây không phải em! “ Nhưng mà, rõ ràng người trong hình là cô và Hoa Thiếu Kiền! Chuyện dễ tiện vậy cũng có thể làm được! Ai lại hãm hại cô vậy chứ! Diệp Đình sẽ không hiểu lầm cô với Hoa Thiếu Kiền chứ?

Cô quay đầu lại, thấy mặt Diệp Đình tối sầm! Anh ấy hình như đang nghiến răng, giống như muốn cắn nát nướu răng của mình vậy. Anh ấy bây giờ vô cùng giận dữ, ánh mắt tràn ngập sự giận dữ, xung quanh anh dường như tỏa ra không khí lạnh lẽo vậy. Anh giống như một con sư tử đang phẫn nộ: “Ai lại nhàn rỗi như vậy. Đây là có người cố ý đóng giả, cố ý giả hoạ cho em và Hoa Thiếu Kiền.”

Lăng Vi cuối đầu khóc! Cô nép vào lòng Diệp Đình, ra sức ôm lấy anh. Diệp Đình, cảm ơn anh đã không nghi ngờ em. Lăng Vi cắn chặt môi. Chừng như có thể muốn phát điên.”Rõ ràng đây là em sao?” Kỹ thuật của những kẻ này quả thật lợi hại vậy sao? Khiến cô chịu bao nhiêu ấm ức.

Lăng Vi liền cảm thấy cả người Diệp Đình đều toả ra sát khí! Loại tin tức này cực kỳ nguy hiểm. Diệp Đình cầm điện thoại, sự tức giận càng ngày càng giống như ngọn lửa có thể đốt cháy cả nơi này. Mặc dù là giả, nhưng mà nhìn thấy Hoa Thiếu Kiên và Tiểu Vi ở cùng nhau, anh liền có cảm giác ghen tuông! Anh Đình rất tức giận. Hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Anh tức giận gọi điện cho Kiệt Sâm: “Clip này bị tung ra chưa?”

Kiệt Sâm không dám nói lời nào!

Một lúc sau mới dám lên tiếng: “Vẫn chưa. Là do người của Chu Vân gửi qua hòm thư bị chặn của Hứa Tử Huân, kế hoạch của Chu Vân là muốn đe dọa Hứa Tử Huân cho cô đầu tư cho bộ phim mới. Nếu như Hứa Tử Huân không đồng ý, cô ta sẽ tung clip này ra. Hứa Tử Huân căn bản vẫn còn yêu chị dâu, có thể sẽ giữ gìn danh dự cho chị dâu. Vì vậy đồng ý cho Chu Vân tham gia đầu tư. Clip này hiện nay vẫn chưa truyền ra ngoài.”

Sát khí trên người Diệp Đình ngày càng nhiều: “Đem toàn bộ clip này huỷ hết cho tôi!”

Giọng nói của anh như vang vọng từ địa ngục vậy: “Chu Vân đã muốn chết như vậy, tôi sẽ giúp cô toại nguyện.”

“Vâng, ông chủ”

“Rầm” điện thoại của Diệp Đình rơi xuống, tiện nhân này, anh vì nể mặt Lăng Trí nên không đụng đến cô ta, cô ta lại không biết điều lại dám gây ra chuyện này.

Lăng Vi khế sợ hãi, từ trước đến nay chưa thấy Diệp Đình giận dữ như vậy bao giờ.

Diệp Đình thực sự muốn động thủ rồi!

Lăng Vi kinh ngạc nhìn Diệp Đình: “Anh muốn động đến cô ta sao?”

Đôi mắt sâu thẳm của Diệp Đình nhìn cô, rất lâu sau mới có động tĩnh: “Xem tạo hoá của cô ta xem sao”

*

Sau khi kế hoạch với Lục Thiên Minh phá sản, sự nghiệp của Chu Vân cũng tuột dốc không phanh!

Không dễ dàng gì mới vớt được một tên đại gia, cô ta phải biết hầu hạ, phục vụ thật tốt. Hơn 11 giờ đêm, Chu Vân cắt đuôi bọn chó săn, đến biệt thự của Ngô Đạt Lợi.

Ngô Đạt Lợi hấp tấp vồ tới cởi bỏ quần áo Chu Vân như một con khi, bế cô ta vào bồn tắm, bắt đầu giày vò cô ta một cách thô lỗ. Hắn ta đem tất cả bức dọc trong cuộc sống trút hết lên người Chu Vân, đây vốn dĩ cũng chỉ là gái điểm thôi, căn bản không cần phải cảm thấy đáng thương.

Chu Vân vẫn còn dựa vào hắn, bị hắn chà đạp đau đến không chịu nổi, cũng phải giả bộ rất hưởng thụ.

Thủ đoạn của Ngô Đạt Lợi đặc biệt nhiều, Chu Vân rất chán ghét hắn nhưng phải cố gắng nhẫn nhịn. Hơn nữa, trước đây Lục Thiên Minh bị cô ta hạ thuốc, thời gian lâu ngày, khiến cô ta bị thương, Ngô Đạt Lợi này cũng rất thô bạo, Chu Vân cũng lại trở thành nạn nhân như trước kia.

Khi Ngô Đạt Lợi chơi đủ rồi, Chu Vân mới rên đau rồi chui vào lòng

hắn: “Anh yêu à, Lăng Vi đó, thật sự rất đáng chết! Anh tìm cách dìm chết cô ta cho em đi!”

“Hừm, đừng sốt ruột. Xem anh xử lý cô ta cho em!”

Chương 470: Lôi Đình cuối cùng cũng ra tay! Thật sự nóng giận rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai người mặc áo choàng đi ra, Ngô Đạt Lợi lấy điện thoại: “A Báo, anh đưa chú 10 vạn, chú bắt người phụ nữ này cho anh. Kêu các anh em thay phiên nhau làm nhục cô ta, sau đó quăng cô ta ở rãnh núi cho đói chết!”

Tiếp đó, tìm 1 tấm hình và địa chỉ làm việc của Lăng Vi đưa cho Tiền Báo.

Tiền Báo lập tức đi ngay.

Khuôn mặt Chu Vân rạn rở: “Lăng Vi, tôi xem coi cô chết như thế nào!”

Chưa kịp nói xong, đôi tay heo của hắn lại luồn vào: “xoạc” bộ đồ ngủ bị hắn xé rách, không đợi cô ta kịp chuẩn bị, lần nữa kịch liệt chiếm lấy cô ta.

Chu Vân đau đớn cắn răng.

Ngô Đạt Lợi đặc biệt yêu thích dáng vẻ Chu Vân khi bị hắn chà đạp. Một đại mỹ nhân như vậy, cuối cùng cũng ngoan ngoãn để cho hắn chơi đùa. Cái này không phải do hắn có nhiều tiền và danh tiếng đó sao? Chỉ cần muốn, có thể bỏ tiền ra mua thân thể này, đây gọi là

mua bán!

Chu Vân cắn răng, bao nhiêu nỗi hận đều trút hết lên người Lăng Vi

Cô ta bị người ta khinh bỉ, bị người ta chơi đùa, Lăng Vi dựa vào cái gì mà có thể sống tốt như vậy được chứ? Lăng Vi chỉ có thể thảm hại, thảm hại hơn cô ta!

Vì không thể để bọn chó săn phát hiện, nửa đêm rồi mà Chu Vân vẫn phải quay về nhà. Nếu không thì sáng mai rất dễ bị phát hiện.

Cô ta vừa ra tới cổng, đột nhiên bị mấy người áo đen lấy túi chùm đầu cô ta lại: “A, bỏ tôi ra, cứu mạng!”

“Bịch bịch bịch...” Chu Vân bị đánh ngất xỉu. Tiền Báo đối chiếu lại địa chỉ rồi tức hình “ Không sai, chính là người phụ nữ này, mau đi thôi.”

Đám anh em khiêng Chu Vân lên xe, Tiền Báo gọi điện cho Ngô Đạt Lợi: “Anh Ngô, người bọn em đem đi rồi.”

Nói rồi chụp vài tấm ảnh gửi đi.

Ngô Đạt Lợi cho rằng người hấn bắt đi là Lăng Vi: “Được. Trước tiên đưa cậu 5 vạn trước, đợi sau khi tôi xác nhận cô ta chết rồi sẽ gửi 5 vạn còn lại cho cậu.”

“Không thành vấn đề! Đi thôi”

Tiền Báo dẫn người lên xe, từ từ rời đi.

*

Đám người lần trước tháo tai nghe theo dõi. Đặt lên bàn hai tấm ảnh, 1 tấm là của Lăng Vi, một tấm là của Chu Vân. Ảnh là do họ hoán đổi, địa chỉ cũng do họ đổi thành của Chu Vân.

Chu Vân không phải lúc nào cũng muốn Lăng Vi chết sao? Vậy để cô ta tự mình nếm thử mùi vị bị người khác ép chết đi!

Anh Đình đã nói xem tạo hoá của cô ta, vậy phải để xem tạo hoá của bản thân cô ta rồi. Cô ta đối phó với Lăng Vi độc ác như vậy, vậy hãy để cô ta tự mình gánh chịu hậu quả đó đi!

*

Đêm thứ 2, Ngô Đạt Lợi vẫn chưa biết chuyện

Ngô Đạt Lợi vừa mở cửa, liền thấy vợ hắn giống như một người điên vậy, vừa chửi vừa đánh ông ta chảy máu: “Ngô Đạt Lợi, ông có chút tiền rồi thì không muốn ở đây nữa phải không? Nếu không phải do ba tôi chiếu cố ông, ông có được như ngày hôm nay không? Ông dám nuôi tiểu tam ở ngoài nữa sao? Tôi đánh chết ông.” Người phụ nữ này vừa vẩy tay, liền có 4 người to lớn đến vây quanh Ngô Đạt Lợi, đánh cho ông ta một trận dã man.

Ngô Đạt Lợi đau đến mức không chuyển động nổi, không ngừng van xin. Lúc này, đột nhiên có chiếc xe cảnh sát dừng trước cổng biệt thự, sau đó, cả Ngô Đạt Lợi và vợ ông ta đều bị cảnh sát còng tay đưa đi: “Ngô Đạt Lợi, ông bị cáo buộc vì tội giết cô Chu Vân, ông đã bị bắt giữ!”

“Cái gì?”

“Dẫn đi.”

Tiền Báo đang ở cửa nhà thờ đợi Ngô Đạt Lợi thanh toán số tiền còn lại, đột nhiên có một đội cảnh sát tới vây bắt, cuối cùng bắt được trọn ổ.

Hừ, muốn đấu với anh Đình sao? Tới lúc đó chết cũng không biết tại sao!

Đám người đó báo cáo cho Diệp Đình: “Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch, anh Đình còn gì dặn dò nữa không ạ?”

Chương 471: Trời quang mây tạnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cuối cùng cũng nở nụ cười

Bên ngoài xảy ra liên tiếp mấy cú sốc lớn như vậy, vậy là Lăng Vi một chút cũng không biết.

Lăng Vi đang chăm chỉ theo dõi cổ phiếu của “Hào Nhuệ”, trong lòng có chút phiền muộn: “Tại sao nó vẫn chưa giảm vậy chứ?”

Diệp Đình cao ngao ngồi gõ gõ mặt bàn, muốn nói cho cô biết lúc này nên chú ý đến một đại thần cổ phiếu siêu cấp vừa đẹp trai nhất, vừa thông minh nhất như anh đây.

Lăng Vi lâu lâu lại nheo mắt nhìn anh, bỗng dưng rất mắc cười.

Diệp Đình liếm môi ra oai: “Em mau đến cầu xin anh đi.”

Lại dùng phong cách u sầu đầy mê hoặc, mê người nhất, đẹp trai nhất để quyến rũ cô.

Lăng Vi nhìn thấy mặt anh ấy như vậy, một chút sức phản kháng cũng không có, anh thông minh như vậy, sao có thể làm ra chuyện này chứ, đúng là sai trái quá mà.

“Hừm!” Nhìn dáng vẻ sai trái của anh lúc này, Lăng Vi chỉ muốn đánh cho anh một trận, nhưng mà, nữ nhi như cô phải biết linh hoạt ứng

biến! Cô ngọt ngào gọi một tiếng: “Chồng à, có cách nào để làm một cổ phiếu có thể không vậy anh?”

Diệp Đình chỉ chỉ vào má trái.

Lại là chiêu này.

Cô cúi xuống hôn lên má trái của anh một cái.

Diệp Đình nói: “Muốn khiến cổ phiếu rớt giá, trước tiên phải khiến nhà đầu tư thất thế. Người đầu tư một khi mất niềm tin vào cổ phiếu, sẽ từ từ bán tháo cổ phiếu đang có. Lúc này giá cổ phiếu sẽ giảm, em sẽ thừa cơ hội này thu mua lại. Dùng giá thấp nhất để thu mua lại cổ phần.”

Lăng Vi đã hiểu.

Diệp Đình nói: “Ví dụ như, lúc đầu giá cổ phiếu là 4 tệ, em mua 200 cổ phiếu, là 800 tệ. Nhưng mà, nếu em gây ra một số xao động, khiến giá cổ phiếu giảm, mỗi cổ phiếu giảm 1 tệ, vậy em mua 200 cổ phiếu, chỉ mất 200 tệ.”

“Oh” Lăng Vi càng nghe càng cảm thấy thú vị.

Trong đầu của Lăng Vi, dường như đã hiểu thêm chút nữa rồi.

Cô đã từng để ý.

Lúc Long Đằng mới phá sản, đều là vì giá cổ phiếu giảm! Khi đó, lúc động cơ xe của hãng Long Đằng bị phát nổ, khiến cho người tiêu dùng cảm thấy “xe hơi của Long Đằng không an toàn!”

Những người sáng lập đều đã qua đời!

Vương Vinh Diệu sau lưng thức dậy, khổng chế dư luận, khiến các nhà đầu tư lo sợ!

Ông ta thu mua được rất nhiều cổ phiếu ở nhà đầu tư.

Trong đầu của Lăng Vi lúc này, chữ xuất hiện ba dấu chấm than.

Gậy ông đập lưng ông!

Vương Vinh Diệu lúc đó hãm hại bố mẹ cô, cô hôm nay sẽ dùng chính cách này để đối phó với Vương Vinh Diệu.

Lăng Vi liên tục tìm người điều tra nội tình bên “Hào Nhuệ”

Không lâu sau, đã tìm được một văn kiện, có rất nhiều chứng cứ bất ngờ về rút ruột công trình của “Hào Nhuệ”. “Hào Nhuệ” vì muốn giảm giá thành xe hơi, đã sử dụng loại thép rất mỏng.

Hơn nữa, xe hơi của “Hào Nhuệ” mấy năm gần đây, xảy ra rất nhiều sự cố! Lăng Vi ngay lập tức gửi tài liệu này đến đài truyền hình của công ty con của quốc tế Đình Phong.

Kết quả, tối hôm đó tin tức về xe hơi “Hào Nhuệ” có lan truyền khắp nơi.

Chương 472: Trời quang mây tạnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tuy rằng tin tức này rất chấn động, nhưng nó lại không ảnh hưởng lớn đến các nhà đầu tư, mọi người đều có thái độ lạc quan.

Lăng Vi chán nản!

Công cốc rồi!

Diệp Đình nhìn cô đang chau mày, không nhẫn nại gõ gõ bàn.

Lăng Vi ngược lên nhìn cô, anh kiêu ngạo chỉ chỉ má trái.

“....” Lăng Vi cười quyến rũ anh: “Hay mình đổi cách thức khác nhỉ?”

Diệp Đình mờ ám nói: “Em có thể lên giường cũng được.”

“Oh!” Lăng Vi đầu hàng: “Cái này anh nói không phải em.”

Diệp Đình kéo cô vào lòng, Lăng Vi ngồi trên chân anh. Anh ôm lấy cô nói: “Xem chồng của em đã giúp em làm được chuyện tốt gì rồi này.” Chân anh vững chãi, hơn nữa ôm chặt cô mà không hề dùng sức.

Lăng Vi yên tâm nhìn anh, liền thấy anh nhẹ mím cười không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Anh lấy điện thoại ra gọi điện.

Chỉ lơ đãng nói mấy câu, nhưng trong giọng nói đầy vẻ lạnh lùng. Anh ấy như một vị vua, chỉ cần anh vẫy tay là có thể khống chế được sự giàu có của một đế chế thương mại.

Anh cúp máy. Ôm cô đi ngủ, từ từ ăn thịt cô.

Sáng thứ hai thức dậy, anh ôm lấy cô cùng xem ti vi.

Lăng Vi trong lòng rất lo lắng

Cô không biết Diệp Đình đang muốn làm gì.

Sau đó liền thấy anh ấy mở ti vi, chuyển sang kênh kinh tế.

Trên ti vi, mấy vị chuyên gia thẩm định đang bàn luận về xe hơi của “Hào Nhuệ”. Thông qua các đợt kiểm tra, chứng thực xe hơi của “Hào Nhuệ” đang tồn tại các mối đe dọa tiềm ẩn về an toàn.

Lăng Vi rất kích động!

Ngoài ra kênh tin tức cũng đang đưa tin về những tai nạn nghiêm trọng trong những năm gần đây đều do xe của “Hào Nhuệ” có vấn đề!

Ngoài ra kênh Tài chính cũng đưa tin về “Hào Nhuệ”

Diệp Đình mở máy tính, đưa đến trước mặt của Lăng Vi “ Em tự xem hiệu ứng của nó đi.”

Cư dân mạng nổ ra các trận tranh cãi dữ dội.

Lăng Vi nhìn giá cổ phiếu của “Hào Nhuệ” cứ từ từ giảm, giảm đến mức vô cùng bi thảm.

Tim Lăng Vi như ngừng đập!

Vương Thị căn bản rất thịnh vượng, chút sự cố này, căn bản không thể làm tổn hại đến họ. Muốn lật đổ Lăng Thị, không phải chuyện đơn giản.

Nhưng thiệt hại lần này đã khiến cho Vương Thị tiêu hao hàng trăm triệu.

Lăng Vi thu mua cổ phiếu thành công, mặc dù mua được rất ít, nhưng đây là bước đầu tiên mạnh mẽ và vững chắc của cô để đối đầu với Vương Thị.

Hôm nay là ngày chuyển tiền nên Lăng Vi đến ngân hàng. Cô mỗi tháng đều chuyển tiền cho những đứa trẻ ở trên núi.

“Cô Lăng, xin chào. Cô lại đến chuyển tiền cho các bạn nhỏ phải không?”

“Đúng vậy.” Ở trước cửa ngân hàng, giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng đang chào hỏi cô.

Bởi vì Lăng Vi mỗi tháng đều tới chuyển tiền, vì vậy nhân viên ở đây ai cũng nhận ra cô.

Trước kia cô mỗi tháng chuyển 500 tệ, sau khi cô đi làm thì bắt đầu chuyển thành ngàn tệ. Từ sau khi cô thăng chức thành trưởng phòng của bộ phận thiết kế, tiền lương hiện tại của cô đã lên tới 10 ngàn 400 tệ. Bởi vì thời gian nhập cảnh ngắn, cô muốn trong vòng một năm, có thể tăng lên mức lương bình thường.

Trừ đi tiền chữa bệnh của Lăng Tiêu, trừ luôn 2 ngàn tệ chuyển đi thì còn lại 6 ngàn tệ, cô để lại 2 ngàn để tự chi tiêu, còn lại đều chuyển khoản cho bác.

Chào hỏi giám đốc chăm sóc khách hàng xong Lăng Vi đi vào ngân hàng.

Mới bước tới cửa, liền nhìn thấy một dáng người thân quen – Giang Quân!

“Sĩ quan Giang, thật trùng hợp.” Lăng Vi bước đến bên cạnh Giang Quân thấy anh ta đang điền đơn.

Giang Quân nghe thấy âm thanh quen thuộc này, đôi mắt cũng sáng hẳn lên.

Lăng Vi, lâu rồi không gặp.

Chương 473: Tín ngưỡng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi gật đầu chào anh.

Mặt của Giang Quân vốn đang căng thẳng, nhưng nhìn thấy cô ấy đến bên cạnh, liền nở nụ cười tươi: “Thật trùng hợp, cô Lăng, cô đến rút tiền sao?”

Lăng Vi lắc đầu khách sao nói: “Tôi đến chuyển tiền.”

“Oh” Giang Quân cũng không hỏi kỹ. Lăng Vi điền phiếu xong liền đến quầy gửi tiền.

Nhân viên ngân hàng vui vẻ nói: “Cô Lăng, hai tháng nay sao không thấy cô đến.”

Lăng Vi nhẹ nhàng giải thích: “Thời gian trước tôi ra nước ngoài thực tập.”

Nhân viên ngân hàng thu lại phiếu, nhìn thấy cô đã ở nước ngoài chuyển tiền cho trường ở vùng núi ba lần rồi.

Hoá ra, cho dù ở nước ngoài, cô vẫn không quên chuyển tiền cho trường.

Cô nhân viên mỉm cười hỏi: “Cô Lăng, số tiền của cô có phải điền sai rồi không? Trước đây không phải chuyển 500 tệ sao? Tại sao bây giờ lại chuyển tới 2 ngàn?”

Lăng Vi giải thích: “Bây giờ tôi đi làm rồi, đã có lương ổn định. Không bất ổn giống trước kia nữa. Cho nên chuyển nhiều hơn một chút. Hơn nữa nếu có thể giúp, thì giúp nhiều một chút.”

“Cô Lăng, cô thật là người tốt.” Cô nhân viên nhìn cô mỉm cười.

Lăng Vi lắc đầu cười: “Chỉ là chút tấm lòng thôi, không giúp được bao nhiêu.”

Nói xong, đột nhiên Lăng Vi cảm thấy Giang Quân đang đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn cô hình như có gì đó không đúng.

Lăng Vi quay đầu lại, liền thấy đôi mắt sáng ngời của Giang Quân đang nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Ánh mắt của anh dường như đang phát ra hào quang vậy.

Như thể chỉ cần nhìn anh ta thì cô cũng có thể phát sáng luôn vậy.

Lăng Vi cười ngại ngùng, quay lại lấy thẻ ngân hàng.

Lúc này, giám đốc ngân hàng bước tới, vừa cười vừa đùa: “Hơ hơ, thật trùng hợp vậy, hai người đã quen biết nhau rồi sao?”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn giám đốc, có gì đó kỳ lạ, sao tự nhiên lại nói những lời này.

Giang Quân cũng nhìn ông ta, liền nghe vị giám đốc này nói: “Hai vị đều là người tốt. Cô Vy, mỗi tháng đều chuyển tiền cho các trẻ em miền núi, trước đây là 500 tệ, bây giờ đã là 2 ngàn tệ. Cô ấy đã gửi liên tiếp gửi nhiều năm rồi, trước nay chưa từng có ý định ngừng lại.”

Nói xong, lại nhìn Giang Quân khen ngợi: “Giang tiên sinh lại càng lợi hại hơn, mỗi tháng đều chuyển 3 ngàn tệ, bất luận như thế nào, cũng kiên trì gửi suốt mấy năm. Trước đây đã giúp cho một cô bé tên Thái Vy. Bây giờ đang hỗ trợ cho một công trình Hy Vọng. Sự tử tế và cống hiến của hai người, có thể khiến cho những trẻ em đó có cái nhìn tích cực về cuộc sống. Tôi tin rằng những đứa trẻ ấy sẽ rất biết ơn hai người. Hai người cũng giống như tôi vậy, hy vọng bọn trẻ sẽ được trưởng thành trong sự yêu thương. A, người tốt nhất định sẽ được báo đáp, chúc hai người mọi việc luôn thuận lợi.”

Ông vừa nói xong, liền phát hiện sắc mặt của Lăng Vi và Giang Quân đều đã thay đổi rồi.

Mặt của Lăng Vi đầy ngạc nhiên, không suy nghĩ được gì!

Cô nhìn chăm chăm Giang Quân.

Mắt cô như phát hoả.

Lúc này lòng cô như có kiến cắn vậy.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được có một luồng màu nóng đang chảy trong mình!

Giang Quân rất bình tĩnh, có chút cảm thấy tội lỗi, nhìn vào đôi mắt đầy phức tạp của Lăng Vi.

“Kim tiên sinh?”

Lăng Vi như ngừng thở

“Anh là Kim tiên sinh?”

Là Kim tiên sinh luôn gửi tiền học phí giúp đỡ cô.

Lăng Vi hết sức kinh ngạc. Cái tên này, giống như cục đá đè lên người cô vậy, lòng cô giống như một mặt hồ: “ào “ một tiếng bỗng cuồn cuộn sóng.

Mắt của Lăng Vi ngấn lệ.

Tâm tình của Lăng Vi lúc này phức tạp đến nỗi không từ ngữ nào có thể hình dung được.

Cô nhìn Giang Quân, cứ nhìn mãi nhìn mãi, cô như muốn nhìn thấu anh ấy vậy.

Chỉ khi nhân viên ngân hàng trả lại thẻ ngân hàng và biên lai thì cô mới kịp định thần. Cô lùi về sau để mọi người làm thủ tục.

Giang Quân cũng lùi sang một bên. Trên tay của anh vẫn còn cầm tờ đơn. Tên người chuyển tiền trên tờ giấy quả thật là Kim tiên sinh

Chương 474: Tín ngưỡng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Anh” Lăng Vi mắt đỏ hoe, lòng như lửa đốt. Anh chính là người thân duy nhất của cô.

Anh bắt đầu giúp đỡ cô khi cô 14 tuổi, bắt đầu từ 1 ngàn tệ, 2 ngàn tệ, cuối cùng là đến 3 ngàn tệ...cứ vậy giúp đỡ đến khi cô 18 tuổi.

Đây sao có thể là một người cơ chứ? Lương của anh vốn không cao, nhưng tấm lòng của anh thì vô cùng cao thượng.

Sau này việc Lăng Vi mỗi tháng đều gửi tiền cho trẻ em vùng núi, nguyên nhân chính là do ảnh hưởng sâu sắc từ anh.

Cô thường xuyên liên lạc với anh, thường tâm sự tâm tư của mình với anh, anh ấy giống như tín ngưỡng của cô vậy, anh chính là chỗ dựa tinh thần của cô. Cô vẫn còn nhớ trong thư canh có nói 1 câu, mà câu nói đó đã ảnh hưởng sâu sắc đến cô. Anh nói: “Khi em có một đôi mắt sáng, thì có thể nhìn thấy được những cảnh đẹp mà người khác không thể nhìn thấy. Tiểu Vy, mắt của em nhất định rất sáng, hy vọng em có thể thấy được tất cả những thứ tốt đẹp trên thế gian này.”

Lăng Vi nhìn chằm chằm anh, cô ấy muốn thông qua cách này để có thể tình cờ gặp được anh, nhưng tuyệt nhiên cô chưa từng nghĩ tới thật sự có thể gặp được anh.

Giám đốc ngân hàng phát hiện hai người bọn họ không nhúc nhích,

cũng không nói tiếng nào, liền cảm thấy hối hận về mấy lời nói của mình.

Lăng Vi và Giang Quân không nói tiếng nào, cứ đứng im như vậy. Anh nhường cô, cô lại anh.

Hai người bọn họ cứ như vậy một hồi lâu.

Cuối cùng, Lăng Vi cũng nở nụ cười nói: “Anh”

Môi cô mấp máy, nắm chặt váy áo, hình như rất căng thẳng.

Giang Quân gật đầu.

“Em ôm anh có được không? “ Lăng Vi nhìn chằm chằm anh, Giang Quân dang tay, ôm cô ấy vào lòng. Lăng Vi nép vào lòng anh, Giang Quân cảm thấy cô ấy hình như cô ấy đang khóc, anh vỗ vỗ lưng cô, giống như một người anh hiền từ vậy: “ Mấy năm nay, em sống có tốt không?”

Lăng Vi bắt khóc. Vỗ vỗ lưng cô, dường như cảm nhận được hơi thở của cô. Giang Quân trong lòng khẽ lay động. Anh cũng không ngờ, có thể nhận ra cô trong trường hợp như vậy. Cuộc gặp gỡ tình cờ hôm nay, khiến anh ấy vô cùng xúc động. Anh ôm cô, cảm nhận tình cảm của mình đã dành cho cô bé mà trước đây anh từng giúp đỡ.

“Đi uống nước không?” Giang Quân nói

Lăng Vi khịt khịt mũi gật đầu.

Giang Quân bắt tay tạm biệt giám đốc ngân hàng, Lăng Vi cũng mỉm cười chào ông.

Vừa ra khỏi ngân hàng.

Đột nhiên, có một cô gái ăn mặc xinh đẹp gọi Giang Quân: “Giang Quân, cô gái này là ai?”

Giang Quân quay đầu lại, thấy cô gái này đang trừng mắt nhìn Lăng Vi.

Người phụ nữ đó chỉ mặt Lăng Vi nói: “Cô là ai? Sao cô lại đi chung với Giang Quân? Hai người có quan hệ gì?”

Giang Quân khó chịu: “Cô ấy là ai, cần phải báo cáo với cô sao? Tôi với cô ấy có quan hệ gì không cần thiết phải nói với cô. Cô VỊ, tôi cho rằng, cô nói những lời như vậy có chút không phải phép!”

Nói rồi, kéo Lăng Vi đi mất.

Người phụ nữ này chỉ Giang Quân hét lớn: “Tôi nói cho anh biết Giang Quân, với điều kiện của anh, tôi có thể khẳng định anh không có cửa đâu. Tôi ghét nhất là loại người không biết điều như anh. Tôi đường đường là đại minh tinh được nhiều người yêu mến, không phải người như anh có thể trèo cao!”

Giang Quân chỉ cảm thấy thực nhục cười.

Người phụ nữ này đúng là bị bệnh thần kinh.

Chương 475: Hoá ra em cũng ở đây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân thờ ơ nhìn cô ta: “Thật ngại quá, ngay cả tên của cô cũng tôi không thể nhớ nổi.”

Người phụ nữ này tính khí vô cùng khó chịu: “Hèn gì. Hèn gì anh nói anh không đồng ý. Hoá ra anh sớm đã có gian tình với người phụ nữ này rồi. Người giới thiệu anh cũng không tốt lành gì. Rõ ràng đã có người trong lòng vậy mà vẫn còn giới thiệu cho tôi. Mấy người đúng là cá mè một lứa mà.”

Giang Quân chỉ nhìn cô ta một cách khinh thường rồi kéo Lăng Vi đi.

Trong quán nước Vân Hào, hai người ngồi gần sân khấu, Giang Quân uống một ly whisky còn Lăng Vi bị di ứng với rượu. Nhưng mà, đối diện với “Kim tiên sinh” bị nổi dị ứng tí thì có làm sao chứ.

Cô nói với người pha chế: “Cho tôi 1 ly giống anh ấy.”

Hai người uống rượu, nói về những bức thư trước đây.

Mắt Lăng Vi ngấn lệ, Giang Quân cũng rất xúc động.

“Không ngờ có thể gặp em trong tình huống như vậy.” Giang Quân không ngẩng đầu lên nhìn cô, âm thầm nở nụ cười, anh cứ nhìn chăm chăm vào tay mình, ly rượu trên tay anh cũng dần vơi hết.

Lăng Vi cũng nhìn tay anh, nghĩ đến những chữ anh đã viết. Cô hỏi: “Anh không phải đang ở Đế Đô sao? Khi nào được điều về đây vậy? Sao chưa từng nghe anh nói đến?”

Anh không nhìn cô nói: “Chính là khi gia đình em bị vu oan, anh được điều về đây. Anh lúc đó cũng nghĩ là em rồi, nhưng mà lại sợ không có bằng chứng em sẽ không tin.”

Lăng Vi hít một hơi: “Sao lại đột nhiên bị điều về một nơi nhỏ như vậy chứ?”

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Giang Quân nhìn thấy ánh mắt của cô, lập tức nhìn xuống tay của mình. Anh nói: “Vì ở đây gần biển.”

Cô cầm ly uống một ngụm lớn. đối mắt ngấn lệ nhìn anh cười: “Sao anh có thể nhận ra em? Em bây giờ so với lúc trong ảnh đã khác nhau rất nhiều. Em lúc đó mới có 10 tuổi.”

Giang Quân từ từ ngẩng đầu nhìn cô: “Rất dễ nhận ra, vì em có một đôi mắt sáng.”

Lăng Vi mân mê ly rượu, áy náy nói: “Lần trước, em đã không nhận ra anh.”

Giang Quân mỉm cười: “Vì em chưa từng xem qua ảnh của anh.”

“Vậy sao?” Lăng Vi bùi ngùi nói: “Em cứ cho rằng, cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào em cũng có thể nhận ra anh. Haiz vẫn là do em ngốc quá đúng không?”

“Đúng là có một chút, người ngốc có lợi của người ngốc.”

Anh ấy cười, lại nói: “Sau này, em có thể nhận ra anh trong mọi hoàn

cảnh rồi.”

Lăng Vi vô cùng cảm động: “Anh Quân, cảm ơn anh.”

Giang Quân xoa xoa đầu cô: “Cô bé ngoan.”

Hai người nói chuyện rất lâu. Giống như những người bạn cũ lâu ngày không gặp vậy.

Có lúc hai người không nói gì, chỉ ngồi nhìn đối phương, môi cũng bất giác mỉm cười.

Giang Quân gọi phục vụ hát một bài, là bài Hoá ra em cũng ở đây của Lưu Nhã Anh

Ca sĩ là một người đàn ông, giọng của anh ta rất trầm.

Hai người không nói gì, đều chăm chú lắng nghe.

Quán nước bỗng chốc không một tiếng động, dường như mọi người đều đang thưởng thức bài hát.

“Có những rõ ràng là đang che giấu, mọi lời nói không thể nói ra được. Yêu, là trò đùa của ông trời. Hoá ra em cũng đang ở đây.”

Giang Quân nói: “Ca khúc này rất hay!”

Lăng Vi gật đầu đồng ý, đúng là rất hay.

Ca sĩ trên sân khấu hát xong mời rượu Lăng Vi và Giang Quân, uống hết một ly.

Nhạc được bật lên, anh ấy lại tiếp tục hát.

“Người đó, có phải chỉ tồn tại trong giấc mơ, tại sao tôi dùng hết sức mình, cũng không thể nào nhớ được hồi ức đó...”

“Nếu có hy vọng, nếu có thể cứu rỗi tình cảm này của tôi, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng nguyện chờ nơi đây...”

Chương 476: Hoá ra em cũng ở đây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không biết do nhạc bài hát này quá hay, hay là do ca từ quá sâu sắc, mà mọi người đều bật khóc.

Hai người rời khỏi, kiếm chỗ ăn cơm. Không khí của quán thịt nướng thoải mái hơn, vợ ông chủ rất hào phóng, đem ra hai thùng bia để bên cạnh họ: “Uống bao nhiêu thì cứ tự lấy.”

Giang Quân khui hai chai, đưa cho Lăng Vi. Nghĩ lại thì vẫn nên giải thích chuyện lúc nãy một chút.

Anh cười ngượng ngùng: “Nghĩ lại có chút buồn cười, có gái lúc nãy, anh vốn dĩ không quen biết.”

Lăng Vi gật gật đầu, cô có thể đoán ra.

Giang Quân nhìn cô cười: “Anh có một đồng nghiệp, là Trương béo, em đã gặp rồi đó!”

“Em vẫn còn nhớ.” Lăng Vi gật đầu nói.

Giang Quân mân mê cái ly nói: “Chính là anh ta, không biết có phải già rồi rảnh rồi không có việc gì làm nên đã giới thiệu bạn gái cho anh.”

Anh lại nói: “Cũng không biết anh ta quen được mấy cô phóng viên

này ở đâu, lại tự tiện giới thiệu cho anh. Nhưng mà, anh trước giờ không đồng ý. Trương béo liền giả vờ mời anh ăn cơm, kết quả không tới, mà cô gái kia lại tới.”

Anh nhìn Lăng Vi lại nói: “Anh tưởng anh ta lạc đường, còn cố ý gọi cho anh ta. Kết quả, anh ta nói với anh, đây là anh ta cố ý sắp xếp cho anh xem mắt.”

Anh uống một hơi: “Anh nghĩ, nếu như đã đến rồi thì thôi vậy. Cũng không nên để phụ nữ bị mất mặt. Cũng nên ăn cơm trước đã, ăn xong sẽ nói với Trương béo, anh và cô ta không hợp, nên thôi bỏ đi.”

Lăng Vi cười nói: “Cho nên, anh đi ăn với cô ta.”

“Đúng vậy. Anh ở lại ăn với cô ta một bữa cơm. Nhưng mà điều hối hận nhất của cuộc đời anh chính là cùng ăn với cô ta.”

Lăng Vi kinh ngạc nhìn anh: “Sao lại nghiêm trọng vậy chứ?”

Giang Quân cau mày nhìn Lăng Vi: “Em không biết người này có bao nhiêu ưu điểm đâu.. Mặc dù đối tượng xem mắt như anh vậy là có chút không thoả đáng, nhưng mà...ha ha!” Anh bực bội lắc đầu.

Lăng Vi giục anh: “Anh có thể nói với em. Chúng ta là anh em với nhau mà.”

Giang Quân cười nói: “Người phụ nữ này, phải nói sao ta, rất thực dụng. Vừa mở miệng là hỏi anh 1 tháng làm được bao nhiêu, có nhà có xe không. Anh vừa nói tiền lương anh không nhiều, còn mỗi tháng trợ cấp cho những đứa trẻ ở vùng núi. Cô ta liền trở mặt, gọi cho Trương béo, ở nhà hàng, còn lớn tiếng mắng chửi anh ta, nói Trương béo lừa cô ta! Trương béo nói với cô ta là anh ta không có lừa cô ta. Giang Quân rõ ràng có nhà có xe, anh sống trong biệt thự

chạy xe thể thao. Chẳng lẽ anh không nói cho cô ta biết sao?”

Giang Quân nhìn thấy Lăng Vi cười, anh cũng cười theo: “Anh trước đây cùng với một người bạn đầu tư, thua lỗ không ít. Nhưng vẫn chưa đến nổi trắng tay, lương của anh cũng thật sự không cao, cũng luôn trợ giúp cho những đứa trẻ ở miền núi. Là cô ta chê anh không có tiền, anh cũng không còn cách nào khác.”

Lăng Vi lắc đầu cười, không ngờ người nghiêm túc như anh Quân cũng biết chọc ghẹo người khác như vậy.

Đám người của A lợi đi theo bảo vệ Lăng Vi nói: “Phu nhân ban ngày mà lại uống rượu nhiều như vậy với người đàn ông khác, có cần báo cáo lại với anh Đình không?”

Chương 477: Tha cho em đi, em sẽ không vậy nữa đâu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

A Khôn nói: “Phu nhân tự biết chừng mực, chúng ta cứ đi theo quan sát là được rồi.”

Lăng Vi cụng ly với anh, Giang Quân nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, nói nữa cũng không có gì thú vị.”

Lăng Vi cười: “Ai nói chứ? Em rất thích nghe.”

Giang Quân uống một ngụm lớn, cao hứng nói: “Em có phải rất hiếu kì, muốn biết anh xấu như thế nào phải không?”

Lăng Vi cười khổ: “Người như anh thật sự em không thể nào tưởng tượng ra được.”

Giang Quân cũng mỉm cười: “Thật sự rất thú vị” Anh ấy đặt ly xuống, lại nói: “Còn có chuyện thú vị hơn nhiều.”

Anh từ từ giải thích: “Hồi đó ở nhà hàng, người phụ nữ này đã mắng 1 trận. Nói anh lừa gạt cô ta. Tuổi tác đã lớn vậy rồi, mà còn không có nhà không có xe. Không những lừa gạt tình cảm của cô ta, còn làm lãng phí thời gian của cô ta nữa. Sau đó, còn nói, người nói không chịu chỉ có thể là cô ta. Còn bắt anh nói với người giới thiệu là cô ta có bao nhiêu ưu điểm, còn anh thì một chút cũng không có, chuyện này không phải quá đáng lắm sao.”

Lăng Vi khinh ngạc: “Thật vậy sao?”

Giang Quân cười khổ: “Sau khi gặp mặt, cô ta cứ liên tục mắng chửi Trương béo, nói cô ta không đồng ý. Anh cứ nghĩ chuyện này như vậy coi như xong. Thật không ngờ, qua 2 ngày, anh lại vô tình gặp người phụ nữ này trên đường. Anh lúc đó đang cùng một đồng nghiệp nữ thảo luận vụ án, kết quả em đoán thử xem cô ta nói gì. Cô ta hung hổ bước tới, chỉ vào mặt đồng nghiệp của anh nói: Người phụ nữ này là ai? Giọng điệu cô ta lúc đó, giống như vợ bắt gặp chồng mình đang ngoại tình vậy. Trong lòng anh lúc này còn không nhớ nổi tên của cô ta.”

Anh vừa liếc nhìn Lăng Vi vừa cười nói: “Giống như lúc nãy vậy đó. Anh tự hỏi không biết có phải cô ta có vấn đề gì không nữa? Anh chả có gì với cô ta. Anh đi ăn với ai, gặp mặt ai thì có liên quan gì tới cô ta chứ? Hơn nữa, anh và cô ta đều không đồng ý, vậy tại sao lại quản chuyện của anh với người khác? Lại còn nói mấy câu giống như anh rất thích cô ta vậy. Giống như cô ta không biết xấu hổ là gì như thế nào vậy.”

Nói xong, Giang Quân tự mình bật cười.

Lăng Vi vỗ vai anh: “Anh à, vì anh có nội tâm quá tốt. Cho nên mới hấp dẫn được cô ta như vậy.”

“Cũng có thể lắm chứ!”

Lăng Vi nhìn khuôn mặt bất lực của anh, cùng anh cạn ly, hạ giọng nói: “Anh, anh có muốn thoát khỏi cô ta không? Để sau này cô ta không dám nói anh như vậy nữa, hay anh vẫn muốn bỏ chạy?”

Giang Quân nhướn mày, nhìn chằm chằm cô, cạn ly với cô: “Vẫn còn cách nào tốt hơn sao?”

Ánh mắt Lăng Vi thoáng cười, vẻ mặt đắc ý. Cô nói: “ Người phụ nữ này thích nhất là tiền. Chỉ cần anh mượn tiền cô ta, bảo đảm cô ta thấy anh sẽ bỏ chạy liền. Hơn nữa, còn chạy càng nhanh càng tốt.”

“Oh!” Mắt Giang Quân sáng lên, nhìn Lăng Vi cười.

Thật không Ngờ, Tiểu Vy của anh ấy bây giờ đã trở thành một tiểu hồ ly rồi.

Cách này anh cảm thấy quả thật không tồi, lập tức gửi in nhắn cho người phụ nữ kia.

Sau khi gửi tin nhắn được một lúc, Lăng Vi thấy cô ta gọi cho anh, Giang Quân vừa bắt máy, thì đầu dây bên kia đã không còn tín hiệu.

“Cô ta bị anh dọa sợ rồi. Ha ha còn không mau cảm ơn em” Lăng Vi cười híp mắt. Giang Quân liền cụng ly với cô: “Tiểu Vy, em đã giúp anh một chuyện lớn rồi đó! Ha ha. Khi nào có thời gian anh mời em ăn cơm.”

“Được”

Giang Quân uống hết ly này đến ly khác. Anh nói hôm nay anh rất vui.

Cuối cùng hai người bọn họ đều uống đến say. Lăng Vi cảm thấy bây giờ trong người mình đều là rượu.

Trên người toàn mùi rượu.

Cô cầm ly rượu, nhìn Giang Quân. Mười mấy năm rồi, cô đã rất cô đơn. Cô luôn cho rằng Kim tiên sinh chính là anh cả của mình, chỉ là

không ngờ có thể gặp được anh, không ngờ anh lại trẻ như vậy, chỉ mới 26 tuổi.

Khi đó anh 14 tuổi cô chỉ mới có 1 tuổi. Khi đó anh vẫn còn là học sinh.

Chương 478: Tha cho em đi, em sẽ không vậy nữa đâu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân cầm bình rượu đưa cho cô, đặc biệt xúc động nói: “Tiểu Vi à, có lúc anh cảm thấy cuộc sống này rất kỳ diệu. Trái đất rộng lớn như vậy, mà chúng ta có thể vô tình gặp được nhau.”

Anh ngẩng cô uống hết một ly, nhìn lên ánh trăng nhìn mãi nhìn mãi, say lúc nào không hay.

Lăng Vi đợi một hồi không thấy anh nói câu nào, ngẩng đầu lên đã thấy anh dựa lưng vào ghế ngủ mất rồi.

Cô cũng không biết nhà anh ở đâu, cô mơ hồ nhớ tới hình như là Trương béo biết.

Cô lấy điện thoại trên bàn nhắn tin cho Trương béo. Cô cũng uống không ít, uống đến hoa mắt chóng mặt, không dễ dàng gì mới bấm được số của Trương béo, gửi địa chỉ của quán nướng cho Trương béo.

Gửi xong tin nhắn xong, cô vẫy tay gọi phục vụ tính tiền. Bây giờ cả người cô đều rất mệt.

Tính tiền xong, Lăng Vi ngồi đợi Trương ú tới. Cô tính ngồi taxi. Đợi Trương béo đến đón Giang Quân, thuận đường về luôn.

“Vương tổng, anh nói xem lần này có thể sắp xếp cho em một vai

được không?”

Trong một phòng cách âm của Vân Hào, một người phụ nữ khoác tay một người đàn ông đi ra, vừa nói vừa gọi Tang Du: “Mau đến giúp cô gái này!”

Tang Du có chút không nhẫn nại, người phụ nữ đó kéo cô lại nói: “Em không muốn trả hết nợ sao? Laroe đã khai trừ em rồi, em còn ở đó mà kiêu ngạo.”

Tang Tử Thần là chị cô, là một diễn viên không có tên tuổi, vì muốn quay bộ phim lần này, nên kéo cô đến đây cùng tiếp rượu các nhà đầu tư. Chị cô mặc một cái váy mà đỏ rất ngắn, môi màu đỏ cam, ánh mắt mê hoặc nhìn người đàn ông đó, răng cắn môi, ra vẻ hết sức quyến rũ

Người đàn ông đó nhìn cô ta một hồi rồi nói: “Anh vẫn phải suy nghĩ thêm chút nữa.”

Tang Tử Thần vội vàng ghé tai người đàn ông nói: “VẬY ĐỂ EM GÁI CỦA EM PHỤC VỤ CHO ANH.” nói rồi, chớp chớp mắt với hắn ta.

Tên mập này cuối cùng cũng cười lớn: “Phải xem coi hàng như thế nào, mới có thể bàn tới giá cả được.”

Tang Tử Thần lập tức đẩy Tang Du vào lòng tên mập họ Vương đó. Mặt Tang Du tái mét, đột nhiên thấy Lăng Vi bước ra từ quán nướng.

Cô chắc không nhìn lầm chứ, thật sự là Lăng Vi.

Mặt Tang Du rực lửa: “Lăng Vi, là cô hại tôi ra nông nỗi này.”

Cô ta giúp Hứa Tử Huân đẩy bảng quảng cáo hạo Lăng Vi. Bị Laroe

khai trừ. Cô đi tìm Hứa Tử Huân giúp thì anh ta từ chối gặp. Khiến cho cô ta bây giờ không thể không làm trợ thủ cho chị cô ta, đến đây tiếp rượu cho mấy gã háo sắc này.

Tang Du không tiếp rượu nữa, ánh mắt rực lửa! Cô ta chạy tới túm lấy cổ áo của Lăng Vi.

Hai nút áo sơ mi của Lăng Vi bị bung ra.

Tên mập đó thấy Lăng Vi, mắt đột nhiên sáng lên

“Woa, cô quen cô gái này sao? “ Hắc nhanh chóng bước tới, cuối đầu đánh giá Lăng Vi tỉ mỉ: “Cô gái này chính là đệ nhất mỹ nhân!”

Chương 479: Thiên thần đến rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tang Du bóp cổ Lăng Vi.

Phần nộ hét lớn: “Lăng Vi, cô đã làm dùng thủ đoạn gì để mê hoặc được các lãnh đạo từ cao xuống thấp ở Laroe vậy hả? Cô khiến các sếp khai trừ tôi? Người kêu tôi đẩy bằng quảng cáo là Hứa Tử Huân, sao cô không đi tìm anh ta mà lại hại tôi chứ!”

Tên mập họ Vương này nhìn Lăng Vi không rời mắt.

Lăng Vi không uống rượu, thì vô cùng điềm tĩnh. Một khi đã uống thì tính cách trở nên khác hẳn, mặt cô đỏ như máu, dường như đánh cả hộp má hồng. Đặc biệt đôi mắt của cô, trong suốt như nước suối, góc mắt còn hiện ra nét cười.

Tên mập Vương đó khẽ nuốt nước miếng, thúc giục Tang Tử Thần: “Cô gái đó là ai? Lão tử còn chưa đụng đến mấy em gái chân chính. Cô quen cô ta sao?”

Tang Du ngăn người.

Tang Tử Thần nhay mắt với cô ta: “Để cô gái này phục vụ hần ta thì em không cần làm nữa. Còn ngây ra đó làm gì?”

“Vương tổng, đây là bạn của em gái tôi, sao vậy? Anh muốn làm quen sao?”

Tên mập đó vốn dĩ không thèm bận tâm đến cô ta, khuôn mặt gia tà nhìn Lăng Vi: “Em gái nhỏ, để anh trai đưa em về nhà có chịu không? Em uống nhiều như vậy, đi một mình không an toàn đâu. Nào đi theo anh trai, anh trai đưa em về nhà”

Đám người A Lợi và A Khôn thấy tình hình không ổn lập tức xuất hiện.

Lúc này, tên mập đang muốn kéo Lăng Vi lên xe.

“Cút. Bỏ cái thối của ông ra.” Lăng Vi đẩy hấn ra, nhưng đẩy thế nào cũng không được.

Bàn tay của tên mập này giống như cây kim vậy, chích chích vào người cô đau chết đi được. Lăng Vi với tay lấy được một chai rượu “xoảng” một tiếng, đập chai rượu vào đầu tên mập đó. A Lợi và A Khôn cũng hoảng hốt.

Chai rượu rớt xuống đất. Màu rượu hoà với màu máu trên mặt tên mập dần chảy xuống.

Lăng Vi uống rất nhiều rượu, cô vẫn còn dị ứng với rượu, uống nhiều một chút liền thay đổi tính khí.

Lúc này thấy Tang Du nắm cổ áo cô, cô lạnh nhạt nói: “Buông tay ra!”

“A” tên mập lúc này kinh hãi kêu lên, lấy tay sờ đầu, cả tay dính màu rượu hoà chung với máu.

“Máu” mặt ông ta trắng bệch.

“Máu” Tang Tử Thần hoảng hốt la lên.

“A, Vương tổng, anh bị chảy máu kìa.”

Tang Du cũng bị dọa đến ngây ngốc: “Vương tổng, ông chảy nhiều máu quá.”

Tang Tử Thần chạy đi tìm cô ta tính sổ, nhưng khi hai ánh mắt chạm nhau thì lại khiến cô ta sợ phát khiếp.

Tang Tử Thần la lên như điên: “Giết người rồi, cô giết ông ấy rồi. ”

Tang Du sợ đến phát hoảng

“Người đâu, có người giết người rồi.” Tang Tử Thần giống như một con chó điên vậy, không ngừng la hét, lúc sau, mọi người đều vây xung quanh. A Lợi, A Khôn nhanh chóng dẫn Lăng Vi đi, tránh khỏi đám người đó!

“Chuyện này là sao? Giết người xong muốn bỏ trốn sao? “ Đám đông tỏ vẻ khó hiểu, tại sao trên bàn chỉ có một người đàn ông bị đánh ngất xỉu, có một phụ nữ trên ghế, cô trông rất yếu đuối... Một tên béo, đẫm máu đang nằm trên sàn nhà... Có một phụ nữ điên cuồng và tuyệt vọng la hét... và hai người đưa kẻ giết người đi? Vậy là sao?

“Bắt bọn họ lại, không thể để họ bỏ trốn.”

Tâm trạng của đám đông càng phấn khích.

“Người này bị đánh bất tỉnh rồi, mau đưa đến bệnh viện đi.” Có người chỉ vào tên mập nói.

Tang Du đột nhiên linh hoạt nghĩ, Lăng Vi giết người rồi, cả đời này coi như xong. Đưa Vương tổng nhanh chóng đến bệnh viện, vậy nếu

ông ta chết thì sao?

Tang Du hy vọng tên mập này chết đi cho rồi.

Tốt nhất là khiến Lăng Vi thực sự giết người. Nếu không phải tại Lăng Vi, thì bây giờ cô đã thăng chức trưởng phòng chứ không phải trong tình trạng thất nghiệp phải đi bán rế nhan sắc như bây giờ.

Tang Du hận Lăng Vi, mặc dù hận không nhiều như thế nhưng cũng không muốn cô ta sống tốt.

Chương 480: Thiên thần đến rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô bình tĩnh lại ngay lập tức và không đưa tên mập đến bệnh viện. Cô cố tình hét lên với tất cả mọi người: “Tôi đã gọi 120 và tôi sẽ đến trong một thời gian, mọi người giải tán đi, không có gì náo động cả? Đi đi đi!”

Mặc dù cô ta đã lớn tiếng nói, nhưng không ai quan tâm đến cô ta, vẫn có người ở lại xem náo nhiệt.

Tang Du lấy điện thoại để chụp ảnh để giữ bằng chứng, chụp ảnh xong, giả vờ gọi điện thoại và gọi cho cảnh sát.

Tang Du nhìn chăm chăm vào Ling Wei, nở nụ cười bất thường. Cô ấy đang chờ đợi cho cảnh sát để chờ đợi cô ấy muốn bảo vệ hiện trường! Khi cảnh sát đến, tên mập Vương đã chết!

“Mọi người vui lòng nhường đường”

Bên ngoài đám đông, bất ngờ có một người đàn ông mặc đồ đen bước vào.

Lăng Vi gây ra đại họa..... nhìn thấy Diệp Đình lao về phía cô như một vị thần.

Ánh đèn đường phố mờ nhạt có một lớp vàng xung quanh anh

Quả thật rất đẹp trai.

Từ thời điểm Diệp Đình xuất hiện, những lời bàn tán xung quanh ngay lập tức dừng lại! Bầu không khí xung quanh như giảm mười độ.

“Người này là ai?”

Mọi người xung quanh thì thầm bàn tán: “Tôi không biết, người này xem ra không đơn giản...” Đám đông tự giác lùi lại.

“Sao anh lại đến đây?” Lăng Vi nhìn Diệp Đình, muốn hỏi anh, nhưng cô không mở miệng được..... sức mạnh, khắp khiễng và thậm chí nhỏ ra bất cứ điều gì cả.

Tuy nhiên, tại thời điểm nhìn thấy Diệp Đình, trái tim cô lập tức lắng xuống.

Diệp Đình đến cạnh Lăng Vi, nhìn cô. Cuối cùng, anh chỉ liếc nhìn người đàn ông béo đang nằm trên mặt đất.

Diệp Đình quay người ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô: “Em coi em kìa uống nhiều như vậy? Một mình em ra ngoài uống rượu không an toàn đâu.”

Lăng Vi chu miệng, anh lại nói: “Em không phải khi nãy mới đánh tên béo đó sao? Em làm sao gửi được tin nhắn cho anh? Em uống say rồi sao không gọi cho anh, lại đi gây chuyện với người ngoài.”

Giọng anh hơi khó chịu.

Mặc dù đó là một cáo buộc, rõ ràng là không chấp nhận, nhưng Lăng Vi cảm thấy rất ấm áp...

Cô ấy đã gửi tin nhắn sai... tới điện thoại di động của anh sao?

Oh - và cô nhớ đến lần cuối cùng cô..... lấy điện thoại để gửi tin nhắn cho Diệp Đình.....

Cô vừa say loạn choạng, mắt không thấy đường..... do đó, tin rằng nó có thể nhắn vào tên của Diệp Đình

“Anh sẽ giải quyết rắc rối.....” Diệp Đình không nói bất cứ điều gì, ôm Lăng Vi ra ngoài rời khỏi.

Tang Du đột nhiên đứng trước mặt anh: “Anh đang làm gì vậy? Anh dựa vào cái gì mà dẫn cô ta đi? Lăng Vi giết người rồi. Cảnh sát chưa tới, anh không thể đưa cô ta đi!”

Diệp Đình lạnh lùng liếc nhìn cô ta, điều đó có nghĩa là, cô muốn chống đối tôi sao?

Chương 481: Mưu đồ Bí mật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Du sợ tới mức lùi ra sau.

“Tránh ra.” Vệ sĩ bên cạnh Diệp Đình lập tức ngăn Tang Du lại, trong đó có người ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của Vương mập mập: “Còn thở, xem ra là bị dọa ngất thôi.”

Diệp Đình ý bảo anh ta ở lại chờ cảnh sát tới xử lý.

Diệp Đình còn chưa rời khỏi đám người, cảnh sát đã tới, Diệp Đình và cảnh sát can thiệp sau đó mang Lăng Vi đến bệnh viện. Lăng Vi làm cho người ta mang Giang Quân đến khách sạn, còn hai vệ sĩ gác Vương mập mập, sau đó đưa ông ta đến bệnh viện.

Chờ kết quả kiểm tra tới, bác sĩ nói: “Không có chuyện gì, trên đầu Vương tiên sinh chảy máu... chủ yếu do bình rượu làm bị thương, chúng tôi khâu giúp ông ấy là ổn.”

Diệp Đình gật đầu, không cso việc gì là tốt rồi, nhờ may có việc thì có chút phiền toái.

Vừa nãy Lăng Vi vừa say, tay chân nhũn ra, chút sức lực đó của cô thì đánh người nặng được bao nhiêu chứ? Là tên mập này không may, bị một vết thương, mình lại uống nhiều rượu, thấy máu là choáng cho nên mới ngất đi, bác sĩ chụp CT cho ông ta, não còn chẳng buồn chấn động...

Trợ lý Jayson nói: “Ông chủ, anh đừng lo, chị dâu... không có việc gì là tốt rồi.”

Anh ta cũng không nghĩ tính tình của Lăng Vi lại cương liệt như thế... cầm chai rượu lớn đập vào đầu người ta...

Nói xong còn quay đầu hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, tiền thuốc men của vị tiên sinh kia chúng tôi đã trả rồi, ông khâu cho ông ta đi.”

Anh ta cầm chi phiếu đi thanh toán sau đó nói với Diệp Đình: “Ông chủ, anh mang chị dâu về trước đi, nơi này tôi sẽ cho người trông chừng, tuyệt đối không để ông ta xảy ra việc gì.”

Diệp Đình ừ một tiếng: “Nếu ông ta mà chết, cậu tự nhìn hậu quả đấy.”

Vẻ mặt Jayson đầy nghiêm túc: “Anh yên tâm đi, tôi tuyệt đối không để ông ta có việc gì.”

Trở lại biệt thự, Diệp Đình phái thêm người để Jayson chuyển Vương mập mạo tới bệnh viện tư nhân của anh để ngăn ngừa chuyện gì không may.

“Tiên sinh, trà già rượu xong rồi.” đầu bếp nữ bưng ly trà lên, Diệp Đình cầm lấy, đỡ lưng Lăng Vi ôm cô lên.

Cô nửa dựa vào lòng anh.

Diệp Đình kiên nhẫn dứt từng muỗng cho cô, còn kiên nhẫn tắm rửa bôi thuốc cho cô.

Lăng Vi uống trà già rượu thì cảm thấy tốt hơn một chút.

Không ghê tởm tới mức muốn nôn ra.

Diệp Đình không vui nói: “Chẳng bao giờ em nhớ mang điện thoại, nhớ may em gặp chuyện gì, em chẳng tìm được ai giúp, còn có, sao đột nhiên em và Giang Quân đi uống rượu rồi hả?”

Nếu anh nhớ không nhầm thì bọn họ chẳng tính là người quen, cũng không tính là biết nhau, nhưng ánh mắt Lăng Vi nhìn Giang Quân... rõ ràng là tin tưởng và ỷ lại. cả người Diệp Đình đều là dấm chua đổ cả người.

“...” Lăng Vi nâng cánh tay mềm oặt xoa trán, rầu rĩ nói: “Anh ấy là anh trai em.”

Nói xong nhắm mắt ngủ mất.

....

Khách sạn Vân Hào.

Đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua, Tang Tử Thần nghĩ mãi không ra...

Vương Vinh Phát quần băng trắng trên đầu, gương mặt mập mạp nháy mắt biến thành cái bánh bao.

“Tiểu Thần, người đàn bà hôm qua cô quen sao?”

Tang Tử Thần không nghĩ tới Vương Vinh Phát nhớ tới Lăng Vi.

Cô ta không vui bĩu môi nói: “Người đàn bà kia là Lăng Vi... sao vậy? Anh còn muốn đánh chủ ý tới cô ta?”

Vương Vinh Phát chỉ đầu mình tức giận nói: “Đường đường là phó tổng giám đốc của xí nghiệp ô tô Hào Duệ, đã bao giờ chịu loại uất khí như vậy. Cô gái nhỏ kia không dọn dẹp một chút thì cô ta không biết trời cao đất dày là gì.”

Chương 482: Mưu đồ Bí mật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Tử Thần xoay tròn mắt, thầm nghĩ Vương Vinh Phát muốn thu thập Lăng Vi thì để ông ta thu thập, còn hơn dùng em gái cô ta.

Tang Tử Thần cười nịnh nọt, rót cho ông ta ly rượu: “Vương tổng, anh muốn thu thập cô ta thì cực kì dễ dàng...”

Cô ta vẽ vẽ lên mu bàn tay Vương Vinh Phát: “Loại đàn bà giống như Lăng Vi đề tiện muốn chết, muốn ngủ với cô ta thì đơn giản, ngày mai em hẹn cô ta ra ngoài, tùy tiện cho cô ta uống vài thứ... đến lúc đó Vương tổng mang cô ta đi muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.”

Vương Vinh Phát liếm môi, đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi cô ta: “Ngày hôm qua ai mang cô ta đi? Sau khi tôi được đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói có một người đàn ông trả tiền thuốc cho tôi, người nọ là ai?”

Tang Tử Thần giả mù sa mưa cười nói: “Ôi chao, để ý anh ta làm gì... nhất định là tên gốc mà Lăng Vi quyến rũ được. Người ta muốn ngủ với cô ta thì để ý làm gì. Nếu xảy ra chuyện rồi, gái điểm thì ai mà thật lòng giúp cô ta.”

Vương Vinh Phát hơi do dự: “Cô biết thân phận người đàn ông kia không, nghe ý bác sĩ hình như là người rất có thân phận và địa vị.”

“Ôi Vương tổng... anh nghĩ nhiều rồi. Người đàn ông kia có thân phận đi nữa, có địa vị đi nữa, tài giỏi đi nữa thì có thể giỏi như

Vương tổng anh sao? Xí nghiệp ô tô Hào Duệ ở Hoa Hạ này là tập đoàn số 1, ai dám động đến anh cũng phải cân nhắc phân lượng trước.”

“Vương tổng, em nói đúng không?”

Tang Tử Thần dựa vào người ông ta, ghé vào vành tai ông ta thổi hơi.

“Haâ...” Vương Vinh Phát cười, ánh mắt gian tà nhìn ngực cô ta: “Gọi Vương tổng gì chứ, gọi anh Phát đi.”

“Anh PHát, em gái kính anh...” Tang Tử Thần uống ngụm rượu, hôn ông ta một cái còn cho rượu vào miệng ông ta.

Vương Vinh Phát thích nhất chính là điểm này của Tang Tử Thần, phóng khoáng lắm trò.

Uống một ngụm rượu lại cảm thấy đau đầu.

Vương Vinh Phát cau mày, đưa tay xoa miệng vết thương.

Lúc này ông ta mới nhớ lời bác sĩ nói, hiện tại miệng vết thương chưa khép lại thì không được uống rượu mà quên mất...

Nâng ly rượu lên lại thả ly rượu xuống, rồi hỏi: “Tiểu Thần, người đàn bà Lăng Vi kia nhìn không dễ chọc, em có thể hẹn được cô ta sao? Ngày hôm qua tôi nhìn hai người như có thâm thù đại hận vậy.”

“Xì... đó là việc nhỏ. Mấy hôm trước em gái em và cô ta cãi nhau, vừa hay em muốn mượn cơ hội này cho em gái giải thích với cô ta. Nếu không... chúng ta tổ chức tiệc rượu tại nhà anh đi, cô ta không thể không cho anh mặt mũi chứ?”

“Được. tiểu Thần, việc này giao cho em làm, chờ người đàn bà ngủ cùng anh, nhất định sắp xếp cho em vai diễn quan trọng nhất.”

“Ồi này anh Phát... nhìn anh nói này, em giúp anh là vì em thích anh, làm gì vai diễn chứ?”

Vương Vinh Phát nở nụ cười, nắm cằm cô ta: “Tôi biết... tôi hiểu mà, làm việc tốt cho tôi, tôi không bạc đãi em.”

Tang Tử Thần cười quyến rũ ngồi vào lòng ông ta, chủ động hôn, Vương Vinh Phát thích nhất cái miệng của cô ta, lúc này cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó đang cởi dây lưng của mình liền thuận thế theo cô ta.

.....

Vương Vinh Phát lăn qua lăn lại một hồi thì phải về bệnh viện thay thuốc.

Tang Tử Thần nhìn bóng lưng ông ta, thầm mắng: “Lão heo mập.”

Cô ta nghiêng răng đi đến phòng tắm tắm rửa, ngâm trong nước, gương mặt âm u.

Cô ta gọi điện thoại cho Tang Du: “Ngày mai hẹn Lăng Vi ra ngoài, chị cho cô ta một đại lễ.”

Tang Tử Thần tắt máy, cúi đầu nhìn thấy cổ và ngực đều là vết cắn của con heo mập kia để lại: “Thật chán, lại mặc không được lễ phục trễ ngực rồi.”

Chương 483: Có thể không đùa được không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Du cầm di động, lấy thêm can đảm gọi cho Lăng Vi.

Điện thoại vẫn reo chuông, rất lâu vẫn không có người nghe máy.

“Sao Lăng Vi không nghe máy?” Tang Du cố ý mua một số di động mới.

Chỉ sợ Lăng Vi không nghe máy của cô ta.

Tang Du có chút nhụt chí, Lăng Vi và cô ta không có thù hận lớn như vậy...

“Tang Du... tuần sau còn không trả tiền tôi bắt cầu đi bán...”

“Ào...” một thùng sơn nước hắt lên tường.

...

Tang Du cầm di động ra, cô ta không muốn bị bán đi, Lăng Vi, thật xin lỗi.

Lúc này điện thoại vang lên hai lần thì có người nghe, là âm thanh một cô gái trẻ tuổi: “Alo, xin chào, đây là Diệp gia, phu nhân không ở đây, xin hỏi có chuyện gì sao? Tôi có thể chuyển lời giúp.”

Tang Du ghen lại, cô ấy đang nói gì vậy?

Cô ta buồn điện thoại xuống nhìn, không sai... là số di động của Lăng Vi.

Nhưng mà... đối phương đang nói gì mà... Diệp gia? Cái gì mà phu nhân... là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là ghi âm tổng đài hả? Á không đúng, lúc này cô ta mới nhớ tới Lăng Vi đã gả cho Diệp Đình.

Tang Du vỗ trán, hồ đồ mà. Vậy mà cô ta lại quên chuyện này.

Tang Du sợ tới mức tay run cầm cập, trực tiếp tắt máy.

Một lúc lâu sau Tang Du thầm mắng mình là kẻ ngu ngốc, đối phương là Diệp Đình thì thế nào? Cô ta dùng số lạ, căn bản đối phương không biết mình là ai.

Hoãn nữa Lăng Vi và Diệp Đình kết hôn, căn bản truyền thông bên ngoài không đưa tin...

Cũng không nghe nói ông chủ của Đình phong quốc tế tổ chức hôn lễ.

Vừa thấy Lăng Vi đã biết không phải là nhân vật quan trọng, huống hồ bọn họ có kết hôn thật hay không ai mà biết?

Không chắc là bí mật gì đó đâu.

Tang Du thoải mái hơn, rót cho mình một ly rượu, tăng thêm can đảm lại cầm di động tìm số của Lăng Vi. Hai tiếng chuông vang lên, lại là cô gái vừa rồi nghe máy: “Alo, xin chào, đây là Diệp gia, phu nhân

không ở đây, xin hỏi ngài là ai? Tôi có thể chuyển lời.”

Tang Du hít một hơi hỏi: “Đây là sổ di động của Lăng Vi sao?”

Đối phương khách khí: “Đúng vậy. Phu nhân vừa dặn dò có ai gọi tới thì bảo tôi chuyển lời giúp, tiểu thư, ngài có chuyện gì có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời cho phu nhân.”

Đôi mắt Tang Du lóe lên cười nói: “À... tôi là bạn đại học của cô ấy, tối mai có một buổi họp mặt muốn mời cô ấy tham gia. Là bữa tiệc của một người bạn của chúng tôi kết hôn, tổ chức ở số 15 biệt thự Vân Đình Sơn, tổ chức vào 8h tối, bạn học đều tới, cảm ơn cô chuyển lời.”

“Được, tiểu thư, cô họ gì?”

“À.. tôi họ.. Vương...”

“Được, Vương tiểu thư, tôi sẽ chuyển lời tới phu nhân. 30 ph nữa phu nhân sẽ trả lời cô.”

“Được được được... cảm ơn cô.”

Tang Du tắt máy sau đó ném sim vào wc.

Bữa tiệc này cô ta không cần tới, không ai biết cô ta là người hẹn.

Làm thỏa đáng, cô ta gọi cho chị mình: “Em hẹn người giúp chị rồi.”

“Được.”

Tối hôm sau, Tang Tử Thần trang điểm đậm, mặc váy dài màu đỏ, đi tới số 15 biệt thự biệt thự Vân Đình Sơn, đây là bất động sản của

Vương Vinh Phát.

Lúc cô ta tới đã có không ít minh tinh có mặt.

“Á... tiểu Thần, vậy mà cậu lại tới đây.” Một cô gái chơi thân với cô ta vẫy tay.

“Đến muộn, phát ba ly.”

“Ôi.. tiểu Thần, hôm nay sao đổi tính rồi hả? Mặc y phục kín đáo như vậy không phải là phong cách của cậu.”

Người nói chuyện không phải là người quen của cô ta, bên trong giọng nói mang theo sự chế nhạo.

Chương 484: Có thể không đùa được không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bình thường Tang Tử Thần ăn mặc rất lớn mật, nơi có thể lộ tuyệt đối sẽ không che kín. Nếu không phải hôm qua Vương Hồng Đạt để lại dấu hôn trên người cô ta thì cô ta mới không mặc kín đáo như vậy.

Tang Tử Thần không để ý cô ta, tiện tay cầm ly sâm banh uống một ngụm.

Lúc này có mấy người đàn bà đi tới, lúc đi qua người cô ta đột nhiên bĩu môi cười đầy ý bị sâu xa.

“Haiz, Tang Tử Thần, bộ lễ phục này của cô là của nhãn hiệu nào vậy?”

Người đàn bà nói chuyện là người nổi tiếng, là người đảm nhận vai nữ chính mà cô ta cũng muốn.

“Ôi.. chị Băng Thần, nếu chị không nói em còn không phát hiện... Tang Tử Thần mặc lễ phục này là hàng mô phỏng sao?”

Thẩm Băng Thần che miệng cười: “Không biết được.. nhưng mà nhìn nhà thiết kế khéo như vậy... chắc chắc...”

Cô ta vừa nói xong, mọi người đều đưa mắt nhìn Tang Tử Thần.

Tang Tử Thần xấu hổ cười, lâu rồi cô ta không đi diễn thì làm gì có tiền.

Tang Tử Thần buồn bực uống rượu giải sầu, trong lòng khẩn trương ngóng trông Lăng Vi tới. Nếu Vương Vinh Phát thu phục được Lăng Vi nói không chừng cô ta có thể làm nữ chính.

Hôm nay những người tới đây đều là minh tinh trong làng giải trí, cầm thương mang côn nói cô ta keo kiệt.

Bộ phim kia phần lớn đều là Vương Vinh Phát đầu tư.

Hừ. Thu phục đàn ông, cô ta biết cách.

Tang Tử Thần làm bộ như không nghe hiểu, rót một ly rượu cười lạnh với Thẩm Băng Thần...

“Hôm nay tôi mà bắt được Lăng Vi thì sau này đi mà xách giày cho tôi.”

8h, mắt thấy bữa tiệc sắp bắt đầu mà Lăng Vi chưa tới.

Trong lòng bàn tay Tang Tử Thần đều là mồ hôi, Vương Vinh Phát rũ tóc che băng gạc trên trán, ánh mắt nham hiểm lườm cô ta: “Không dám, bữa tiệc tối nay bắt đầu rồi, người đâu?”

Tang Tử Thần vội vàng nói: “Tôi đã hẹn cô ta, đàn bà mà... muộn là bình thường. Nóng vội không ăn hết đậu hủ hóng. Anh Phát à...anh đừng vội, em gái bảo đảm sẽ làm việc này thật xinh đẹp... anh cứ ngồi xem trò hay là được rồi.”

Wương Vinh Phát nghiêm mặt đi chiêu đãi khách khứa.

Tang Tử Thần trốn trong góc gọi điện thoại cho Tang Du.

Tang Du khẩn trương chạy tới biệt thự.

Thật ra Lăng Vi có tới tham gia hay không trong lòng cô ta không hề có chút niềm tin.

Đột nhiên Tang Du ảo não, chuyện này cô ta làm quá u mê.

Lăng Vi không phải tên ngốc... cô ta nói là bạn đại học kết hôn, Lăng Vi chỉ cần tùy tiện tìm một bạn học hỏi một chút căn bản chẳng có bạn đại học nào kết hôn.

Tang Du cào tóc, chỉ cảm thấy mình không khác gì tên ngốc.

8h30, bữa tiệc bắt đầu một lúc mà Lăng Vi còn chưa tới.

Hai người trốn ở bồn hoa bên cạnh không dám xuất hiện.

Gấp đến độ kiến bò trên chảo nóng đứng ngồi khó khăn.

Bọn họ sợ Vương Vinh Phát tìm tới lại lo lắng nhìn điện thoại.

Tích, ích... đột nhiên điện thoại của Lăng Vi vang lên: “Alo, xin chào, tôi là Lăng Vi.”

“alo... Trưởng phòng, tôi là Tang Du...” trên trán Tang Du đều là mồ hôi, cô ta gắt gao nắm chặt di động, run rẩy nói: “Trưởng phòng... tới cứu tôi với. Hiện tại tôi bị người ta uy hiếp... có nguy hiểm tới tính mạng.”

Ở đầu dây bên kia Lăng Vi im lặng một hồi mới cười hỏi: “Không phải cô đang tham gia bữa tiệc của ông chủ Vương sao? Sao lại có nguy

hiểm đến tính mạng?”

Tang Du chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Lăng Vi biết mình tham gia bữa tiệc? Còn biết là bữa tiệc của Vương tổng?

Chương 485: Thích trêu chọc phiền toái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi chân Tang Tử Thần mềm nhũn: “Trưởng phòng... ba tôi đánh bạc mắc nợ 78 vạn, Vương Vinh Phát ép tôi ngủ cùng ông ta, cô có thể giúp tôi không?”

Lăng Vi kinh ngạc nói: “Không phải cô và chị cô nợ sao? Sao lại thành ba cô nợ rồi?”

Tang Tử Thần nghẹn họng.

Lăng Vi cười nói: “Là ông ta ép cô ngủ cùng ông ta, tôi còn tưởng là cô muốn tự mình đưa tới, xem ra là tôi hiểu lầm cô...”

Tang Tử Thần cắn răng nói: “Chị Vi, chị xem em thành dạng gì rồi? Sao em có thể là người như vậy cơ chứ?”

Lăng Vi cười cười: “Xưng hô của cô thay đổi thật nhanh, ngày hôm qua tôi là tiểu tiện nhân, hôm nay thành chị gái cô rồi hả?”

“...” Tang Tử Thần nghẹn họng “Chị Vi, chị đừng hiểm hám, lúc nào thì em gọi chị vậy chứ?”

Lăng Vi cười haha hỏi cô ta: “Vậy ngày hôm qua là cô nói Hứa Tử Huân hả?”

Tang Tử Thần nghe Lăng Vi ồ một tiếng, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh

lẽo.

“Phải...”

Tút.. út... Lăng Vi tắt máy... Tang Tử Thần nhìn gương mặt âm trầm của Vương Vinh Phát xông tới: “Đồ dê tiện, người cô hẹn cho tôi đâu? Cô dám đùa bốn lão tử?”

Nói xong còn tức giận vung tay bóp, tát lên mặt Tang Tử Thần.

Tang Tử Thần che gương mặt nóng rát, nước mắt nước mũi đều rơi.

“Anh Phát, anh đừng nóng giận... em còn có cách khác.”

Vương Vinh Phát hí mắt lườm Tang Tử Thần: “Anh Phát?.. chứ Anh này tôi nhận không nổi, hẹn một người còn hẹn không được, cô trừ cái miệng biết ăn nói này ra thì có tác dụng gì?”

Vương Vinh Phát nhéo má cô ta sau đó bóp bóp bóp ra sức tát cô ta.

Tang Tử Thần có mặt dày hơn nữa bị một người đàn ông nhục nhã như vậy cũng khó mà tiếp thu.

Nhưng mà không lấy lòng được Vương Vinh Phát thì sao mà trả nợ. Cô ta còn phải dựa vào ông ta mà phong sinh tái khởi đấy.

Tang Tử Thần ngoan độc nói: “Vương tổng... ông cho tôi thêm một cơ hội, tôi có cách.”

Lúc này Vương Vinh Phát mới thu liễm tức giận.

Lúc này Vương Vinh Phát mới thu liễm sự tức giận.

Ông ta hung ác nói: “Lúc này làm mà còn có sai lầm thì đời này đừng nghĩ đến chuyện xoay người, hừ.”

“Vương tổng, ông cứ yên tâm đi...” thật ra cô ta có cách gì sao?

Vauwf dứt lời đột nhiên có nhân viên phục vụ chạy tới nói thầm bên tai Tang Tử Thần: “Chị Thần... Lăng Vi tới.”

Tang Tử Thần chấn động.

Tang Tử Thần cũng hoảng sợ.

Cô ta vừa gọi điện cho Lăng Vi, Lăng Vi biết rõ cô ta nói dối tại sao còn tới?

Quá kỳ quái rồi.

Vương Vinh Phát vừa nghe Lăng Vi tới lập tức hăng như đánh tiết gà cười rộ lên: “Mau mời vào, còn thất thần làm gì hả?”

Vương Vinh Phát nhanh chân đi tới.

Tang Tử Thần khẩn trương đi theo, không hiểu sao cảm thấy không ổn.

Lần này Lăng Vi tới tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Đại sảnh bữa tiệc, Lăng Vi mặc chiếc váy dài màu trắng, mái tóc búi cao tôn lên vóc dáng thon dài.

Cả người đầy khí chất thanh nhã, phiêu dật tự thiên tiên.

Tuy xung quanh đều là đại minh tinh nhưng khí chất của cô hoàn

toàn không thua gì đám người này, nháy mắt trở thành tiêu điểm nhưng không ít người nói: “Ồa, người đàn ông ở góc sáng bên kia thật đẹp trai.”

Không ít người hai mắt tỏa sáng: “Đúng vậy, không biết là thương nhân hay là diễn viên mới nữa.”

“Nhìn không giống diễn viên, người ta có khí chất và dáng người như thế, vừa nhìn là biết đại gia rồi.” Xung quanh vang lên âm thanh bàn tán, lập tức kéo tới sự chú ý của Tang Tử Thần, có ba người đàn ông nổi bật đứng ở góc sáng, tuy bọn họ bận rộn nhưng vẫn rất khiến người khác chú ý. Đại sảnh bữa tiệc gần như đều bị ba người này thu hút.

Chương 486: Thích trêu chọc phiền toái (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không ít mình tinh bùng rượu đi tới nhưng đối phương bày ra bộ dạng lạnh lùng cho nên không chiếm được thứ tốt.

Mà đám đàn ông trong đại sảnh đều nhìn chăm chăm Lăng Vi...

Lúc nà Lăng Vi đang mỉm cười, nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Cô điềm đạm tao nhã, má lúm đồng tiền nổi bật cứ thế mỉm cười.

Vương Vinh Phát đi tới cạnh Lăng Vi, hai mắt nhìn thẳng. Lôi Tuấn thầm nghĩ: “Hai mắt này muốn phế hạ...” Vinh Tứ ở bên cạnh lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vi, không nghĩ tới em dâu lại xinh đẹp như vậy.

Anh ta đụng Diệp Đình “Cô vợ nhỏ này của em thật không làm người ta bết lo nha... khắp nơi tìm phiền toái cho em...”

Diệp Đình vẫn là bộ dạng hưởng thụ nó: “Cứ thích cô ấy gây chuyện đấy, cô ấy không gây chuyện cho em... em không có cách nào mua Hào Duệ không phải sao?”

“Phụt...” Vinh Tứ muốn hét lên: “Em thu mua cái gì của người ta lúc nào cần lý do hả?... nhưng mà tính cách này của em và em dâu đúng là tuyệt phối.”

Diệp Đình nhìn anh ta: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Vinh Tứ khụ khụ, đúng là thê nô... khinh bỉ. “Khó khăn lắm anh mới về một lần, buổi tối ra ngoài uống rượu không?”

Diệp Đình nghĩ một chút mới nói: “Không tiện.”

“Sao vậy?”

“Bà xã đang hành kinh, em phải đốc thúc cô ấy uống thuốc...”

“Phụt...” Vinh Tứ muốn phun hết máu.

Nhất định anh ta nghe nhầm rồi, đây tuyệt đối không phải là Diệp Đình mặt lạnh, lạnh tình mà anh ta biết. Anh ta không biết con người này, không biết.

“Hoan nghênh Lăng tiểu thư. Hoan nghênh, hoan nghênh.” Vương Vinh Phát nhìn chăm chăm Lăng Vi, nói thật ra ông ta đầu tư điện ảnh không ít, dạng minh tinh nào mà không gặp qua chỉ là chưa bao giờ thấy được người như Lăng Vi, rõ ràng thanh thuần nhưng lại khiến cho người ta cảm giác được quyến rũ câu hồn.

Thật ra vấn đề mấu chốt là ở đôi mắt của Lăng Vi...

Đôi mắt của cô trong suốt, trắng đen rõ ràng, làm cho người ta nhìn liền nghĩ người này đúng là giai nhân thanh thuần.

Nhưng mà trùng hợp là... đôi mắt cô như cánh hoa đào, yêu kiều, cực kì hấp dẫn người ta.

Chỉ với đôi mắt này làm cho người ta ngửa ngáy khó nhin.

Vừa nhìn thấy Lăng Vi, Vương Vinh Phát lập tức cười thoải mái, nghênh đón “Lăng tiểu thư, haiz... khách quý tới cửa không tiếp đón từ xa, mong vạn phần bao dung cho.”

Ông ta gọi như vậy, mọi người đều quay đầu nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi cười nhẹ, kinh ngạc nói: “Ồ, vị tiên sinh này quen tôi sao?”

Nói xong còn nhăn mày làm bộ suy nghĩ...

Nghĩ nửa ngày không nhớ ra là ai: “Thật ngại quá, vị tiên sinh này, hình như tôi không biết ngài, tôi đến tìm Vương Á Đình.”

Nói xong cầm di động mở tin nhắn đưa thoáng qua cho người đàn bà bên cạnh: “Xin hỏi đây là số 15 Biệt thự Vân Đình Sơn sao?”

Người đàn bà kia chính là đại minh tinh Thẩm Băng Thần.

Thẩm Băng Thần nhìn Lăng Vi, nhàn nhạt gật đầu, giọng điệu bay bổng: “Không sai...”

Lăng Vi nói cảm ơn, kỳ quái nói: “Tin nhắn bảo nơi này cử hành hôn lễ... nhìn thì không phải. Chẳng lẽ tôi bị người ta lừa sao?” Nói xong còn tắt tin nhắn.

Tang Tử Thần sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lăng Vi đang đùa cái gì vậy? Không tệ, may mà mình đã ném sim vào bồn cầu. Nếu không Lăng Vi mà gọi nhất định sẽ gọi cho mình.

Nhưng mà lúc này âm thanh vang lên, điện thoại của Tang Tử Thần vang lên.

Mọi người đều nhìn qua.

Chương 487: IQ ngồi tại chỗ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Tử Thần đứng ở cửa, còn chưa biết chuyện gì.

Cô ta cúi đầu nhìn dãy số, không biết... Sảnh tiệc nhiều người nhìn cô ta, buộc cô ta nghe điện thoại.

Nghe đầu bên kia nói: “A lô, Vương Á Đình à! Tôi đã đến, không thấy hôn lễ nào, cô ở đâu?”

Lúc này, đột nhiên có một minh tinh cười lên, hỏi Tang Tử Thần: “Ài u, Tử Thần... Đổi tên hồi nào? Đổi thành Vương Á Đình rồi?”

“Ha ha...” Có người cười lên, cố ý đổi giọng nói: “Tang Tử Thần lại muốn chơi trò gạt người.”

“Không phải chứ, cô ta lừa đạo diễn mình là cô gái mới ra mắt, cũng không phải lần một lần hai...”

Trong sảnh tiệc, rất nhiều phụ nữ đều nở nụ cười kỳ dị.

“Đồ đàn bà không biết xấu hổ! Các người nói gì?” Tang Du nổi giận! Dám nói chị cô! Vương Vinh Phát quay đầu, nháy mắt, có hai vệ sĩ tiến lên mang Tang Du đi.

Tang Tử Thần nhú mày, xuyên qua đám người, đi tới bên cạnh Lăng Vi.

Cô ta trợn mắt nhìn Lăng Vi: “Cô gái này, tôi căn bản không biết cô! Có phải cô gọi nhầm không?”

Lăng Vi nhìn cô ta như nhìn kẻ ngốc: “Cô là ai thế? Tôi tìm Vương Á Đình, cũng không phải tìm cô. Cô không quen tôi, cô tới nói chuyện với tôi làm gì? Nơi này nhiều người như vậy, sao cô biết là tôi gọi điện thoại? Tôi đứng giữa đại sảnh, cô đứng ở cửa đại sảnh. Cách nhiều người như vậy, chẳng lẽ cô có ống nhòm?”

“Phốc — —” Trầm Băng Thần trực tiếp bật cười: “Chỉ số IQ của Tang Tử Thần này... bị thiếu hụt nha.”

Lăng Vi cười nói: “Cô ta không phải bị thiếu hụt chỉ số IQ. Chỉ số IQ của cô ta thuộc loại ngồi tại chỗ, ra ngoài cũng không có cách nào mang theo.”

Trầm Băng Thần cười nói: “Đừng nói vậy, Tang Tử Thần ít ra có điện thoại thông minh, chẳng qua bị mất thôi... Haiz! Chỉ số IQ của tôi lại để đi đâu rồi?”

Lăng Vi giơ ngón cái cho cô ta: “Chị, chị sẽ được người ta chú ý nha..”

Trầm Băng Thần câu môi cười: “Nhờ lời may mắn của em!”

Lăng Vi xua tay, nhìn Tang Tử Thần nói: “Cô giả mạo Vương Á Đình gọi điện thoại cho tôi. Còn nói dối rằng nơi đây cử hành hôn lễ? Cô lừa tôi đến, rốt cuộc có mục đích gì?”

Danh tiếng của Tang Tử Thần ở trong giới vốn không tốt, lần này tất cả mọi người đều vây lại xem náo nhiệt.

Một nữ minh tinh nhỏ trước kia từng bị Tang Tử Thần sỉ nhục nói với Trầm Băng Thần: “Trước kia Tang Tử Thần đã dùng chiêu này hại chị Mai, chị còn nhớ rõ không?”

“...”

Trong sảnh tiệc đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh!

Sau đó có tiếng nghị luận nhỏ...

Chuyện của chị Mai không tính là bí mật trong giới giải trí.

Trước kia Tang Tử Thần rất muốn diễn nữ chính của một bộ phim truyền hình.

Nhưng vị trí nữ chính đã đã định cho chị Mai.

Tang Tử Thần muốn lấy được cơ hội diễn vai này, liền tìm một cái cớ hện chị Mai đi dự tiệc rượu.

Kết quả, trong buổi tiệc, chị Mai trúng thuốc mê, nhảy thoát y ngay trước mặt mọi người, còn quần đàn ông không buông, tạo hình ảnh xấu! Nhà đầu tư tức giận đã đổi nữ chính.

Tang Tử Thần liền nhân cơ hội lấy lòng nhà đầu tư kia, thuận lợi được vai nữ chính.

Lăng Vi đứng giữ đám người, nghị luận chung quanh không nhỏ, cô nghe rõ ràng!

Trong lòng cười lạnh: “Mấy chiêu này, chơi không nổi với chị đây!”

Lúc này, Lăng Vi đột nhiên nói: “A? Tang Tử Thần, trên mặt cô... sao

có dấu tay?”

“Đúng vậy! Vừa đỏ vừa xưng, vừa rồi bị ai đánh rồi sao?” Giọng Trầm Băng Thần nhẹ bồng không lớn, lại để cho rất nhiều người nghe được.

Chương 488: IQ ngồi tại chỗ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Địa vị của cô ta ở trong giới giải trí rất cao, nên nhiều người sẽ cực kỳ chú ý lời cô ta.

Lăng Vi cười híp mắt, ánh mắt đảo qua Vương Vinh Phát.

Kết quả... tầm mắt mọi người đều rơi vào trên mặt Vương Vinh Phát.

Phải nói... Tang Tử Thần hẹn một đại mỹ nhân tới tham gia tiệc rượu còn có thể là vì cái gì? Đương nhiên là lấy lòng Vương Vinh Phát!

Hiện tại, Tang Tử Thần không có bộ phim nào, ngay cả quảng cáo cũng không, chắc chắn bứt rứt đến mức muốn tung chiêu rồi!

Trầm Băng Thần khẽ híp mắt. Tang Tử Thần hẹn Lăng Vi tới, nhất định là tặng cho Vương Vinh Phát... Bây giờ nhìn lại, Tang Tử Thần đã coi trọng vị trí trong phim nào rồi, nói không chừng... Chính là nhân vật nữ chính của cô ta!

Trầm Băng Thần có thể nghĩ ra, người khác đương nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Bất kể nhân vật lớn nhỏ, ai cũng không hy vọng mình bị thay thế, trong nháy mắt liệt Tang Tử Thần và kẻ thù chung!

Phần lớn người ở đó đều đoán được mục đích của Tang Tử Thần.

Chẳng qua không ai nói ra.

Bầu không khí lập tức quỉ dị.

Lăng Vi mặt đầy vô tội đứng đó, tức giận nói: “Nếu không phải hôn lễ của bạn tôi, vậy tôi đi! Cô bịa đặt gạt người, thật quá đáng!”

Lúc này, sắc mặt Vương Vinh Phát vốn âm trầm từ từ giãn ra, cười nói: “Lăng tiểu thư, đi vội vậy sao?! Nếu đã tới, dù sao cũng phải cho Vương mỗ kính cô một ly, nhận lỗi với cô.”

Wương Vinh Phát vừa nói xong liền nháy mắt ra hiệu cho nhân viên, tỏ ý cậu ta đem ly rượu Tang Tử Thần đã bỏ thuốc tới.

Nhân viên gật đầu, xoay người bưng một khay màu bạc đi ra, phía trên có hai ly rượu vang.

Wương Vinh Phát làm bộ lơ đãng gọi nhân viên tới: “Nếu đã đến tiệc rượu của tôi, chúng ta liền coi là bạn. Vương mỗ kính cô một ly!” Nói xong, liền cầm ly rượu kia đưa cho Lăng Vi.

Lăng Vi nhận lấy.

Chuẩn bị uống, đột nhiên không vui nhú mày.

Liếc mắt Tang Tử Thần, sau đó tựa như hỏi đám người: “Chuyện này hình như không đúng lắm? Là Tang Tử Thần gạt tôi tới, tại sao Vương tổng nhận lỗi với tôi? Hai người có quan hệ đặc biệt gì sao?”

Sắc mặt Vương Vinh Phát trong nháy mắt xanh mét.

Lăng Vi giờ ly rượu tới trước mắt Tang Tử Thần...

Ánh mắt nhìn chăm chú vào cô ta.

Thái độ kiên quyết nói: “Nếu là cô gạt tôi, vậy ly rượu nhận lỗi này hẳn là cô kính tôi!”

Trầm Băng Thần lập tức nói: “Đúng nha, Tang Tử Thần, cô gạt người trước, ly rượu này do cô mời Lãng tiểu thư mới đúng!”

Trong lòng đám người biết rõ, trong ly rượu này nhất định có thuốc... Không ít người muốn bêu xấu Tang Tử Thần, liền nói giúp: “Đúng... Ly rượu này phải do cô kính!” “Đúng! Nếu không thì thật sự không có thành ý.” “Mau mời rượu đi!” “Tang Tử Thần, rượu này cô không uống thì thật không có đạo lý! Cô còn muốn lẫn lộn trong giới giải trí hay không?”

Tang Tử Thần cưỡi lưng hổ khó xuống! Bầu không khí ngọt ngào ép cô ta không thở nổi!

Lãng Vi kiên quyết nhét ly rượu vào trong tay cô ta, lại cầm lên một ly rượu khác uống cạn.

“Aiya! Cô gái này thật rộng lượng nha! Người ta nhận lỗi cô ấy, chính cô ấy uống cạn trước!”

“Cô em, sau này em lẫn lộn cùng chị đi!” Đám người Trầm Băng Thần vỗ tay tán thưởng Lãng Vi, sau đó lại nhìn Tang Tử Thần: “Uống đi!”

Ánh mắt người chung quanh như dao nhìn cô ta chăm chăm! Tang Tử Thần đặt ly rượu bên mép... Trong lòng cô ta biết rõ ly rượu này có không ít lượng thuốc mê!

Cô ta đang chần chừ, Lăng Vi đột nhiên đưa tay, rót rượu vào trong miệng cô ta.

Chương 489: Kính tôi một thước, còn cô một trượng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Tử Thần sững sờ! Cô ta giùng giảng không muốn uống! Nhưng Lăng Vi sống chết không chịu buông tay, nhiều người nhìn cô ta uống cạn ly rượu vào bụng!

Vương Vinh Phát ở bên cạnh nhìn, từ đầu đến cuối không lên tiếng ngăn cản. Anh ta nhìn chăm chăm Lăng Vi, mắt ngày càng sáng: “Cô gái này ngang tàng nha!”

“Vương tổng, tôi hơi say, tôi phải đi trước...” Tang Tử Thần run rẩy nghĩ, uống cũng uống rồi, bây giờ phải nhanh rời đi!

Lăng Vi kéo tay cô ta lại, cười nói: “Aiya, Tang tiểu thư, hôm nay cô xinh đẹp tỏa sáng như vậy, còn chưa khiêu vũ sao đã đi rồi?”

Trầm Băng Thần bên cạnh lập tức phản ứng kịp. Vội nháy mắt ra dấu với trợ lý.

Trợ lý Trầm Băng Thần rất có phong độ mời Tang Tử Thần...

Kết quả, Tang Tử Thần bị anh ta kéo vào sàn nhảy.

Nhảy xong một khúc, Tang Tử Thần muốn thoát thân, lại bị một người đàn ông khác mời nhảy.

Nhảy liên tục hai khúc, Tang Tử Thần đột nhiên cảm thấy cả người

nóng lên... đôi mắt mông lung...

Thuốc này, không phát tác còn khó tự kiềm chế.

Lúc này, thuốc phát tác, tác dụng thuốc bùng nổ gấp bội! Tang Tử Thần nóng người, cởi đồ mình ra.

Lăng Vi cười nhạt, muốn hại tôi? Cô còn quá non nớt!

Không phải cô muốn bán thân sao? Cho cô bán! Chị đây tác thành cho cứng...

Lăng Vi tức giận, cô và Tang Tử Thần này căn bản không quen biết, cô và Tang Du cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường, không nghĩ tới vô duyên vô cớ bị bọn họ tính kế!

Hừ... Cũng may cô nổi bật! Cũng may Diệp Đình chỉ cô rất nhiều chiêu cao minh..

Ha ha ha, chồng nhà cô cực kỳ huyền khốc cuồng phách, đẹp trai vô địch! Vóc người đẹp, cơ trí bác học, có mị lực!

Nghĩ thế, cô liền gửi tin nhắn cho Diệp Đình.

“Phốc ——” Vinh Tứ ở trong góc xem náo nhiệt cười muốn nổ: “Ôi, em dâu của tôi... Ngang bướng! Tính cách này thật độc nha! A Đình, sao cậu biết cô ấy? Cô ấy còn có chị em nào không? Giới thiệu cho anh cậu đi.”

Lôi Tuấn liền nói: “Mấy chị em của cô ấy đều là cực phẩm, anh đừng nghĩ tới.”

“A...” Vinh Tứ lại hỏi: “Bạn thì sao?”

Lôi Tuấn hít một hơi giống như đau răng: “Bạn cô ấy cũng không đáng tin cậy, hai tiểu bạch thỏ ngây ngô ngu xuẩn...”

“A?” Vinh Tứ cảm thấy hứng thú: “Vậy không tệ nha... Có danh thiếp không? Cho tôi một tấm!”

Lôi Tuấn hoảng sợ nói: “Tứ ca, từ khi nào mắt anh thấp như vậy? Không phải mấy bạn gái trước của anh đều là người mẫu, minh tinh sao?”

Vinh Tứ cau mày: “Ánh mắt anh cậu từng cao sao? Lần này đổi khẩu vị!”

“...”

“Mau! Đưa cho tôi!” Vinh Tứ thúc giục anh ta: “Sao cậu lằng nhằng như vậy? Không phải bản thân nghĩ tới chứ?”

Lôi Tuấn bực bội hừ một tiếng: “Ai nói? Tôi không có số điện thoại của cô ấy!” Vinh Tứ cười cười: “Cậu không cho tôi, lát nữa tôi đi tìm em dâu...”

Khốn kiếp! Lôi Tuấn vừa nghĩ tới Vinh Tứ muốn theo đuổi Hạ Tiểu Hi, trong lòng liền không thoải mái! Vinh Tứ không phải là một cái bánh tốt! Anh ta là một đại thiếu gia mê gái!

Lúc này, Diệp Đình đang gọi điện thoại.

Vinh Tứ hỏi anh: “Cậu gọi cho ai?”

Diệp Đình lãnh đạm đáp: “Ký giả.”

Một đầu khác, sảng tiệc đã bước vào gay cấn!

Tang Tử Thần muốn chạy, nhưng đám người Trầm Băng Thần sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

Chương 490: Kính tôi một thuốc, còn cô một trượng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những người này canh chừng Tang Tử Thần còn chặt hơn canh chừng kẻ gian.

Cuối cùng, Tang Tử Thần và bọn họ động tay.

Nhưng hai tay đấu với bốn tay, Tang Tử Thần bị bọn họ mạnh mẽ giữ lại.

Tang Tử Thần kinh hãi run sợ, vì trong thân thể có luồng nhiệt không chừng lan truyền!

Tác dụng thuốc đã tràn ra toàn thân!

Cô ta tìm kiếm trợ giúp: “Vương Vinh Phát đâu? Anh ta đi đâu?”

Tang Tử Thần liều mạng giãy giụa như điên!

Cô ta chỉ muốn tìm Vương Vinh Phát nhờ giúp đỡ, nhưng Vương Vinh Phát hình như bị phụ nữ khác kéo đi, lúc này, không biết đang vui vẻ với ai, nào có thời gian lo cho cô ta.

Nhưng thật ra Vương Vinh Phát bị trói lại, cho uống thuốc, lại ném Tang Du bên cạnh anh ta, khóa cửa.

Không phải các người thích bỏ thuốc sao? Từ từ hưởng thụ mùi vị bị

bỏ thuốc đi...

Sao bên ngoài ồn ào như vậy? Lúc này, bên ngoài cửa biệt thự âm ỉ — — cũng không biết là ai... lại liên lạc ký giả của mười mấy nhà báo đài truyền hình!

Tiệc rượu tư nhân này vốn không mời ký giả đến, ai có thể ngờ, chưa tới mười mấy phút, bên ngoài biệt thự đã bị vây kín.

Cửa lớn khóa, các ký giả không vào được. Chỉ thấy trong biệt thự đèn đuốc sáng choang, cảnh tượng náo nhiệt.

Đám người Trầm Băng Thần thấy có ký giả tới, trong nháy mắt hưng phấn muốn hét chói tai — —

Là ai còn thất đức hơn bọn họ! Lại gọi ký giả tới!

Chiêu này còn cao minh hơn bọn họ nhiều! Cao minh, ha ha ha...

Trầm Băng Thần nháy mắt ra hiệu cho trợ lý, bảo anh ta đi mở cửa: “Đi đi, cho các ký giả vào!”

Lúc này, Tang Tử Thần thật sự sắp điên rồi!

Cô ta đang phóng đấng cỡi đồ!

Nhưng bảo vệ tận tụy với công việc giữ cửa, không mở cửa cho ký giả vào.

Lăng Vi nhìn ra cửa, ký giả chen chúc!

Cô híp mắt tính kế.

Ung dung đi ra cửa.

Thấy bảo vệ ngăn ký giả không cho vào, cô đột nhiên ôm bụng, khom người, cực kỳ thống khổ đi tới cạnh bảo vệ: “Tiên sinh... Tôi đau bụng... Hình như là viêm ruột thừa cấp tính...”

Bảo vệ quay đầu nhìn cô, nói xin lỗi: “Tiểu thư, bây giờ là thời gian cửa cấm, tiên sinh phân phó, trước 10 giờ, không cho phép bất kỳ ai ra vào.”

Lăng Vi “đau” đến mồ hôi lạnh chảy ròng, cô cắn răng ngã vào cửa.

Bảo vệ liền bị dọa sợ, người đến tham gia tiệc rượu đều là minh tinh, quyền quý!

Lỡ như có chuyện không may, một bảo vệ như anh ta sao có thể gánh nổi!

Bảo vệ lập tức chạy tới đỡ cô: “Tiểu thư, cô thế nào?”

Ký giả bên ngoài bỗng nhiên lớn tiếng kêu: “Mau đưa cô ấy đi bệnh viện! Viêm ruột thừa cấp tính không thể chậm trễ! Sẽ xảy ra án mạng!”

Bảo vệ bị dọa sợ, hai chân run rẩy, nhưng anh ta không thể làm chủ.

Lập tức cầm bộ đàm lên xin phép.

Quản gia nghe được, lại báo cáo ông chủ Vương, ông chủ Vương lúc này đã mất lý trí, đang “bận rộn”, nào có thời gian để ý mấy chuyện này, vừa nghe có người bệnh cấp tính, lập tức cho người mở cửa.

Bảo vệ nhận được mệnh lệnh mở cửa...

“Ào — —” Các kỹ giả tràn vào!

Còn chưa đỡ Lăng Vi dậy, kỹ giả, chuyên viên quay phim bên ngoài đã xông vào như điên...

Lăng Vi quay đầu, liền thấy mặt Tang Tử Thần đỏ bừng, đã cởi đồ ra

Đầm dài màu đỏ của cô ta bị giẫm dưới chân, bây giờ chỉ mặc áo ngực vào quần chữ đinh (丁) màu đỏ.

Cô ta đang ôm một người đàn ông, điên cuồng uốn lượn như rắn.

Chương 491: Nửa phút cũng không nhịn được? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tang Tử Thần hoàn toàn điên rồi, cô ta không biết gì, ôm chặt người đàn ông uốn lượn.

Vóc người cô ta bốc lửa, ánh mắt mông lung, cực kỳ dụ người khác phạm tội.

“Mau mau mau — — mau chụp hình!” Các ký giả rối rít chụp hình.

Muốn chụp hình độc nhất lên trang bìa!

Tuy danh tiếng Tang Tử Thần không quá nổi, nhưng nơi này chính là biệt thự Phó tổng ô tô Hào Nhuệ! Đột nhiên có ký giả hỏi: “Vương tổng đâu?” “Không biết! Đi tìm xem!”

Sau đó có một nhóm ký giả chụp hình Tang Tử Thần, một nhóm ký giả khác đi chụp hình Vương Vinh Phát.

Các ký giả cầm máy chụp hình, liên tục chụp Tang Tử Thần.

Lăng Vi mắt lạnh nhìn náo nhiệt bên trong, Tang Tử Thần đã hoàn toàn mất không chế, lượng thuốc lần này rất lớn.

Vốn thề phải chĩnh chết Lăng Vi, lại không ngờ hại mình nếm đau khổ!

Nếu bây giờ cô ta tỉnh táo, nhất định sẽ hối hận vì uống ly rượu kia... Nhưng lúc ấy Lăng Vi ép cô ta uống, cô ta căn bản không tránh được!

Đáng đời!

Cô ta sai rồi, cô ta không nghĩ tới Lăng Vi lại bắt cô ta uống rượu, cũng không nghĩ tới nhiều người đều đứng về phía Lăng Vi!

Lăng Vi làm bộ khom người, trán đầy mồ hôi hột.

Bảo vệ thấy nhiều ký giả xông vào biệt thự, lập tức sợ choáng váng, nhưng ông chủ Vương đích thân ra lệnh mở cửa, anh ta cũng không quản được nhiều như vậy.

Lúc này vẫn nhanh chóng đưa người đi bệnh viện, tránh cho xảy ra án mạng...

Bảo vệ đỡ cô ra bãi đỗ xe ngoài biệt thự, vừa muốn đi lái xe, Lăng Vi nhanh mắt phát hiện... chiếc "Damai 8" của Diệp Đình đậu cách đó không xa!

Chiếc xe của anh quá chói mắt. Trong mấy chục chiếc xe, nó thu hút ánh mắt nhất.

"Tiên sinh, cảm ơn anh... Anh thấy chiếc xe Damai 8 kia không? Đó là xe chồng tôi. Xin anh đỡ tôi đến đó."

Bảo vệ như được đại xá!

Vừa nghe nói có người quen, trong nháy mắt không còn áp lực nữa!

"Được, xin cô chịu đựng thêm một lát!" Bảo vệ đỡ cô tới chiếc xe

Damai 8 kia.

Vừa đi tới trước xe, liền nghe tiếng mở cửa xe...

Sau đó, một người đàn ông cao lớn bước xuống xe, nhanh chân đi tới anh ta.

Bảo vệ trong nháy mắt yên tâm, thật sự quen biết, nếu không sẽ không mở cửa.

“Cô ấy sao thế?” Giọng điệu người đàn ông rất khẩn trương.

Bảo vệ lập tức đáp: “Cô gái này đau bụng, hình như là viêm ruột thừa cấp tính, anh mau đưa cô ấy đi bệnh viện đi. Bệnh này không thể chậm trễ!”

Diệp Đình liền ôm ngang Lăng Vi. Ôm cô lên xe, cho xe chạy, chiếc xe chạy đi như bão táp.

Chạy được một đoạn đường, Lăng Vi không giả bộ đau bụng nữa, cô lau trán trên mồ hôi, thoải mái cười lớn.

Diệp Đình nhếch môi nhìn cô cười, một tay vịn tay lái, một tay xoa tóc cô.

“Đúng là em đang diễn... Nếu không phải anh phải lái xe, anh tuyệt đối sẽ vỗ tay cho em.”

Lăng Vi kiêu ngạo cười nói: “Ha... Diễn xuất ai không biết?! Trong sảnh tiệc nhiều minh tinh như vậy, không có ai diễn tốt hơn em!” Hừ! Cô hát cầm: “Điện ảnh thế giới thiếu em một tượng vàng Oscar!”

Diệp Đình cười sáng khoái, trêu chọc đưa tay nhéo mặt cô.

Lăng Vi đột nhiên hỏi anh: “Kịch hay không?”

Chương 492: Nửa phút cũng không nhịn được? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình mím chặt môi không nói gì. Anh không chỉ đến xem trò vui, cổ phần “Ô tô Hào Nhuệ” trong tay Vương Vinh Phát, anh lấy được 15%! Đoán chừng bây giờ Vương Vinh Phát còn đang ở trong phòng được nhóm người của anh săn sóc.. Nhất là ánh mắt! Để cho anh ta say mê nhìn vợ anh ta! Cho anh ta nhìn!

Lăng Vi vui vẻ cười cười, lại hỏi: “Mấy ký giả kia... là anh tìm tới?”

Diệp Đình thưởng cho cô một nụ cười.

“A... Thật ấm lòng...” Thật hạnh phúc mà!

Lăng Vi trong nháy mắt cảm thấy mình muốn bay!

Sao chồng thân ái nhà cô tốt như vậy? Chuyện gì cũng lo nghĩ thay cô, khi cô càn quấy, anh không chỉ không đá kích cô, không kéo chân sau cô, còn dung túng cô làm chuyện xấu...

Mặc dù Tang Tử Thần thật sự rất đáng đời, nhưng một khi chuyện này lộ ra ngoài, đời này của Tang Tử Thần coi như kết thúc. Bất kể lẫn lộn cực khổ thế nào đi nữa, cô ta cũng không nổi lên được nữa.

Nhưng Tang Tử Thần quá xấu xa! Nếu không phải cô nhìn thấu âm mưu của cô ta, bây giờ, người nhảy thoát y trong đó, bị heo mập kia gieo họa là cô!

Lăng Vi ngược mắt nhìn Diệp Đình, đột nhiên la lên: “Dừng xe!”

Diệp Đình chấn động, ngừng xe bên đường, còn chưa kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, bỗng thấy cô kề sát anh, sau đó... cô đưa tay ôm anh, môi dán lên môi anh, động tình trần trọc hôn môi anh...

Diệp Đình lập tức biến bị động thành chủ động, chòm người qua, bá đạo ép cô vào ghế ngồi không thể động đậy.

Cánh tay cô ôm cổ anh, nghe giọng anh trầm thấp mang theo tia mỉa hoặc nói bên tai cô: “Nha đầu, em muốn chơi xe chấn*? Chồng xả thân vì nghĩa, nhất định không phụ kỳ vọng của em.”

(*) xxoo trên xe.

Hô hấp Lăng Vi rối loạn. Gò má hồng hồng, trợn nhuận sáng bóng. Ánh mắt yêu kiều cười nói: “Ai sợ ai! Anh cho là em không dám à!” Nói xong, cô liền hôn anh, đưa tay tháo dây nịt và nút áo anh.

“Càng ngày càng dã!” Diệp Đình kéo áo cô lên, tay vừa chạm vào cô, đột nhiên nghe hai chiếc xe thắng gấp bên cạnh...

Diệp Đình tức giận cắn răng, quên mất Vinh Tứ và Lôi Tuấn...

Tay Diệp Đình tận lực vơ vét tiện nghi, môi mỏng hôn rồi hôn môi cô, không nỡ rời ra.

“Anh Đình, chị dâu — — sao thế?” Lúc này, Lôi Tuấn hạ cửa kính, lớn tiếng kêu: “Sao thế?” Không nghe trả lời, Lôi Tuấn cười ha ha, nói với Vinh Tứ: “Anh tôi nôn nóng như vậy... nửa phút cũng không nhịn được?!”

Lăng Vi xấu hổ...

Nôn nóng? Nôn nóng như vậy... cô biểu hiện nôn nóng như vậy thật sao?

Che mặt... ngượng ngùng...

Hai người kia lái xe đi — — Diệp Đình tiếp tục táy máy tay chân, Lăng Vi đẩy anh ra: “Hay là về nhà đi... Xe này của anh quá nổi bật...” Cả thế giới chỉ có một chiếc... Kẻ ngu cũng có thể nhận ra người trong xe là ai... Những minh tinh kia đã lục tục rời khỏi biệt thự...

Diệp Đình mất hứng, phải về nhà làm suốt đêm ah!

Sáng sớm hôm sau, giới giải trí chấn động!

Video Tang Tử Thần điên cuồng nhảy thoát y lan truyền mạnh mẽ!

Tang Tử Thần trở thành minh tinh hot nhất.

Không ít người vào weibo của Tang Tử Thần mắng: “Tiện nhân, đồ lâu xanh!”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi tụ tập, vui vẻ lướt weibo.

Hạ Tiểu Hi cực kỳ buồn cười. Thấy có người mắng Tang Tử Thần, cô lập tức like.

Vốn còn tưởng rằng fan của Tang Tử Thần sẽ nói chuyện thay cô ta, lại không ngờ còn mắng ác liệt hơn: “Rẻ tiền! Phụ lòng yêu thích của anh tôi! Lãng phí tài nguyên quý báu của anh tôi!”

...

Sắp tới ngày 1 tháng 10 (quốc khánh Trung Quốc), mọi người đều không có tâm tư đi làm, Hạ Tiểu Hi đột nhiên gửi tin nhắn tới: “Vi Vi, cái đó... cậu có biết Vinh Phỉ không?”

Chương 493: Không gặp tra nam thì làm sao gặp được tình yêu chân thực (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đáp lại: “Không phải anh ta là bạn của Diệp Đình sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao cơ? Không biết á... anh ta nói anh ta là bạn của chị, hỏi xem 11 được nghỉ có hoạt động gì không.”

“Tình huống gì?” Lăng Vi nghĩ nghĩ, Vinh Tứ sao vậy? Sao lại gọi cho tiểu Hi?

Lăng Vi vội vàng hỏi kĩ: “Sao em và anh ta quen nhau?”

“Không biết... em cũng không biết anh ta. Chỉ vừa quen thôi. Ôi chao, sắp nghỉ rồi, bữa trưa này cùng ăn bánh đâu không ạ? Em tìm được một quán cực kì ngon, lát nữa em tới tìm chị.”

“...” Lăng Vi buồn muốn chết, bà cô này ngoại trừ ăn thì chẳng quan tâm điều gì.

Từ sau khi về nước, Lý Thiên Mặc, Hạ Tiểu Hi và Lăng Vi ba người ngày ngày dính một chỗ với nhau, nháy mắt Diệp Đình cảm giác địa vị của mình bị dao động. Trước kia buổi trưa Lăng Vi đều ăn cơm cùng anh, hiện tại cả ngày chẳng thấy người đâu.

Nghỉ trưa, Hạ Tiểu Hi đến tìm Lăng Vi, vừa mới đến lầu sảnh, đột nhiên phát hiện người quen. Cô vừa thấy, đúng là... Hứa Tử Huân. Trời ạ. Tiện nam này, anh ta tới đây làm gì vậy?

Tòa cao ốc của Laroe, phải có thẻ mới được vào, sao Hứa Tử Huân vào đây được?

Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn anh ta, đồ tra nam bắt cá hai tay. Thấy anh ta liền ghê tởm.

Lúc này trong tay Hạ Tiểu Hi đang cầm bó hoa tử sắc rất to, tác phong nhanh nhẹn đứng bên cạnh quầy lễ tân như đang chờ người nào đó.

“Anh ta tìm tiểu Vi sao?” Hạ Tiểu Hi nhìn chăm chăm Hạ Tiểu Hi, thầm nghĩ vậy, tiểu Vi nhất định sẽ không muốn gặp Hạ Tiểu Hi.

Cô cũng không muốn bạn tốt của mình khó chịu. Cho dù một chút cũng không muốn.

Hạ Tiểu Hi khẩn trương gọi điện thoại cho Lăng Vi: “Nhanh nghe máy, nhanh nghe máy đi...”

Nhưng mà không trùng hợp...

Đúng lúc này... Lăng Vi bước ra khỏi thang máy...

Hứa Tử Huân nhìn thấy Lăng Vi, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Tiểu Vi!” gương mặt anh ta lập tức nở nụ cười sáng lạn, chói mắt như ánh mặt trời.

Mặt mày hớn hở đi về phía Lăng Vi.

“Tiểu Vi... chúng ta lại gặp mặt rồi... Hiện tại anh cũng đi làm ở Lanroe, sau này chúng ta có thể gặp mặt mỗi ngày rồi.”

Lăng Vi nhìn anh ta, suýt chút nữa thì buồn nôn.

Hứa Tử Huân mặc tây trang thẳng thớm, tóc chải ngược nhìn rất đẹp trai, vốn gương mặt đã trẻ con, vì ăn mặc như vậy mà nhìn thành thực quyến rũ hơn nhiều.

Vóc người anh ta cao ráo, dáng người cao to, cầm bó tử vi nhìn rất nho nhã.

Nếu không phải trước kia làm chuyện ghê tởm như vậy với cô, thậm chí cô còn đánh giá anh ta là nhân tài đấy.

Lăng Vi chịu đựng ghê tởm đi vòng qua người anh ta.

Không chỉ không nói chuyện mà ngay cả nhìn cũng chẳng thèm, cô đi về phía Hạ Tiểu Hi nắm tay cô ấy: “Chẳng muốn ăn cơm, ngán.”

Hạ Tiểu Hi cười hì hì: “Em mua chi chi ly nước ô mai khai vị vậy.”

“Được, vẫn là Hi bảo bối tốt nhất.” Hai người cùng đi tìm Lý Thiên Mặc.

Biểu tình trên gương mặt Hứa Tử Huân khá phức tạp.

Phía sau có người nghị luận: “Người đàn ông này là ai vậy? Nhìn trắng trẻo, đẹp trai mà tới làm nhân viên sao? Sao trước kia chưa nhìn thấy? Tin tức của bộ phận kinh doanh... vừa tới làm quản lý rồi, không phải anh ta đấy chứ?”

“Không biết được, chắc là vậy. Cậu nghĩ xem, thông báo tuyển dụng

vừa ra, đột nhiên quản lý tới, nhất định là đúng rồi.”

“Ai nhỉ? Anh ta ôm hoa làm gì? Muốn tặng cho ai vậy?”

“Dù sao cũng không phải tặng cho cậu... cậu chú ý làm gì...”

“Ấy, sao cậu biết anh ta không phải tặng cho tôi, chờ tôi làm quen với anh ta, không khéo soái ca liền là của tôi đấy.”

“Haha. Dung Cẩm à, nếu cậu muốn theo đuổi người ta thì điều tra gốc gác nhà người ta đi. Nhỡ may là thư sinh tốt mã thì sau này còn không phải nuôi thêm anh ta hay sao?”

Chương 494: Không gặp tra nam thì làm sao gặp được tình yêu chân thực (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người được gọi là Dung Cẩm cười quyến rũ: “Có gì đâu... cậu nhìn anh ta, mũi vừa cao vừa thẳng, phương diện kia nhất định lợi hại lắm, nếu anh ta có thể khiến cho tôi dục tiên dục tử, tôi nuôi anh ta thì sao chứ?”

“Haha...”

Hứa Tử Huân hoàn toàn không chú ý bình luận xung quanh về anh ta, trong lòng, trong mắt đều là Lăng Vi.

Anh ta ảo não.

Chuyện này sao lại biến thành tình trạng này rồi?

Lăng Vi đi qua người ta anh, còn chẳng nhìn một cái.

Trước kia... cô không phải như vậy.

ở trường, thái độ của cô đối với mình vẫn cực kì dịu dàng.

Là vì Trương Diệc Đình.

Nếu không phải người đàn bà kia bỏ thuốc mình thì làm sao xảy ra

chuyện xấu xa đó, nhất định Lăng Vi sẽ không rời khỏi mình.

“Tiểu Vi, em đừng đi - -” Hứa Tử Huân đuổi theo, nhanh chóng chặn đường của Lăng Vi.

“Tiểu Vi, mong em đừng đối xử như vậy với anh được không? Anh biết trước kia là anh làm sai, anh không cầu xin em tha thứ, chỉ cần em đừng phớt lờ anh là được. Anh có thể theo đuổi anh lần nữa, anh có thể chuộc tội... sau này anh sẽ đối tốt với em, tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em nữa.”

Lăng Vi không muốn nói chuyện với anh ta, vừa muốn đi qua thì đột nhiên Hứa Tử Huân lại chặn đường.

Lăng Vi nhìn anh ta, biểu tình lạnh nhạt: “Hứa Tử Huân, anh nói quá nghiêm trọng rồi, hai chữ ‘chuộc tội’ này tôi nhận không nổi. Nếu đã chia tay thì cố gắng để mình bình tĩnh lại. Anh nói theo đuổi tôi lần nữa gì chứ, thật không hiện thực, hiện tại tôi là Diệp phu nhân, anh không biết sao?”

Đôi mắt Hứa Tử Huân phát lạnh: “Em nói là Diệp Đình sao?”

“Đúng thế, ba tháng trước tôi và anh ấy đã lĩnh chứng rồi, không cần tôi nói nhiều nữa chứ? Hoặc là anh muốn nhìn giấy chứng nhận kết hôn của tôi?”

Hứa Tử Huân nhìn cô chằm chằm nói: “Không phải hai người ly hôn rồi sao?”

Lăng Vi nhướn mày: “Ai nói vậy với anh? Tình cảm của chúng tôi rất tốt, mỗi ngày như đi hưởng tuần trăng mật, anh không thấy hiện tại tôi vui vẻ mập lên một vòng hay sao?”

“Tiểu Vi! Sao em lại hồ đồ như vậy? Diệp Đình anh ta là thân phận gì? Anh ta có thể một lòng với em sao? Anh ta có bao nhiêu đàn bà, em biết không? Người có địa vị như anh ta không biết ngủ với bao nhiêu người? Em đừng u mê nữa được không?”

Đột nhiên sắc mặt Lăng Vi lạnh lùng: “Hứa Tử Huân, đừng lấy lòng tiểu nhân của ranh mà đi đo lòng quân tử của người khác? Diệp Đình sạch sẽ hơn anh đấy.”

Hứa Tử Huân ghen hòng, sắc mặt đỏ bừng.

Lăng Vi hé mắt nhìn, miệt thị nhìn anh ta: “Diệp Đình rất tốt với tôi. Nếu không phải bị anh phản bội, tôi sẽ không nhìn rõ cái gì mới là tốt thật sự. Cái gì là cứng chiều thật sự, cái gì là tôn trọng thật sự.”

Hứa Tử Huân không dám tin lắng đầu: “Không phải... Tiểu Vi! Nhất định em bị anh ta lừa!”

“...” nói không xong với loại đàn độn này, cô thật không muốn nhiều lời.

Hứa Tử Huân thấy cô không nói gì lập tức kiêu ngạo nói: “Tiểu Vi, anh ta lừa em đúng không? Anh ta lấy tiền bạc dụ dỗ em đúng không? Tại sao em lại gả cho anh ta? Em không phải loại vì tiền bạc và địa vị mà để mình chịu ủy khuất.”

Chương 495: Người mà ai chẳng từng mù mắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tôi như vậy đấy, thì sao nào?”

Lăng Vi không còn kiên nhẫn: “Tôi là dạng người gì, anh làm như mình hiểu tôi lắm vậy. Tôi có yêu tiền hay không, có thích danh vọng hay không đó là chuyện của tôi. Liên quan gì tới anh? Hiện tại chúng ta ngay cả bạn bè cũng chẳng tính, không cần khoa tay múa chân với tôi.”

Đột nhiên Hứa Tử Huân phẫn nộ: “Anh biết em thiếu tiền, tiểu Vi, em thiếu bao nhiêu anh đều có thể cho em. Toàn bộ của anh đều cho em, công ty của nhà anh nhưng vì em anh có thể không cần. Lần này anh tới gặp em đã trở mặt với mẹ anh rồi, công ty anh cũng không cần, cố ý chạy tới Laroe tìm em, khổ tâm của anh em có hiểu không?”

Lăng Vi phì cười nhìn anh ta: “Anh đừng như vậy, anh đi làm ở đâu là lựa chọn của anh, đừng chụp cái mũ đó lên đầu tôi, vẫn là câu nói kia... tôi chịu không nổi. Hơn nữa tôi có thiếu tiền hay không đó là chuyện của tôi, tôi có chân có tay, tự mình kiếm được. Không cần anh cho, phiền anh nhanh tránh ra, đừng có cản đường được không?”

“Tiểu Vi...” Hứa Tử Huân đưa tay kéo cô, Lăng Vi gạt tay anh ta ra: “Làm gì vậy? Hứa Tử Huân, anh đừng để tôi nói thẳng chuyện của Tang Du ra đây.”

Hứa Tử Huân chấn động.

“Em biết rồi hả?”

“Nếu không muốn người khác biết trừ khi mình đừng làm.” Lăng Vi khinh miệt trừng mắt, chẳng thèm nói lời vô nghĩa với anh ta. Cô nắm tay Hạ Tiểu Hi: “Đi thôi...”

Hạ Tiểu Hi nắm tay Lăng Vi phát hiện đầu ngón tay cô lạnh lẽo, còn hơi run rẩy.

Hạ Tiểu Hi phẫn nộ gạt tay Hứa Tử Huân: “Anh cúp đi. Người ta đã kết hôn rồi anh tới đây làm loạn là có ý gì? Lúc ngoại tình với... Trương Diệc Đình anh không nghĩ tới mình có bạn gái sao? Có trách nhiệm sao? Hiện tại vênh mặt ra nói trách nhiệm, có khổ tâm, Hứa Tử Huân, anh có tim phổi không vậy, nhanh cúp đi, hiện tại nhìn thấy anh tôi thấy buồn nôn quá.”

Hạ Tiểu Hi cố ý làm bộ ghê tởm, động tác buồn nôn.

“Tiểu Vi - - xảy ra chuyện gì?” Lúc này, đột nhiên nghe thấy có người ở đằng xa kêu lên một tiếng.

Lăng Vi nhìn qua, thấy Thiên Mặc chạy về phía bọn họ.

Lý Thiên Mặc không tìm thấy hai người, suy nghĩ đầu tiên là hai người này lại lạc đường rồi...

Nhưng mà khi anh ta chạy tới ký túc xá của Lăng Vi thì thấy tiểu Vi, tiểu Hi đang cãi nhau với một người đàn ông.

“Ai chán sống vậy? Là Hứa Tử Huân rác rưởi kia sao?” Lý Thiên Mặc

ba chân bốn cẳng nhanh chóng chạy tới, vung nắm đấm đánh vào mặt Hứa Tử Huân.

Hứa Tử Huân thấy anh ta nổi giận ùng ùng xông về phía mình theo bản năng cầm hoa ngăn lại.

“...” sau một hồi bó tử sắc vi đã tan nát dưới chân, cầm Hứa Tử Huân bị trúng một đấm của Lý Thiên Mặc.

Đóa hoa dưới đất giống như trái tim tan nát, Hứa Tử Huân cúi đầu, trong lòng quặn đau.

Anh ta lắc đầu, ngồi xổm dưới đất nhặt bó hoa lên. Bó hoa này có hoa ngữ mà chẳng ai hiểu rõ hơn Lăng Vi... tử sắc vi... tha thứ và khoan dung.

Hiện tại bị người ta đánh tan... như tình cảm của anh ta bị vỡ tan vậy.

Lúc này đột nhiên một đôi giày da đen xuất hiện trước mặt anh ta.

Đôi giày da này rất tuyệt, là mẫu mới, vừa nhìn là biết giá trị xa xỉ.

Hứa Tử Huân ngẩng đầu, thấy một người đàn ông mặc tây trang, đôi chân thon dài.. Hứa Tử Huân từ từ đứng lên, chỉ bằng khí thế đó, anh ta có thể cảm giác được áp lực ập tới.

Hứa Tử Huân ngừng thở, chỉ thấy gương mặt Diệp Đình đang nở nụ cười lạnh, bĩu môi khinh thường.

Anh chẳng nói gì, áp lực vô hình như một bàn tay lo lớn nắm lấy yết hầu của anh ta.

Diệp Đình nhìn Lăng Vi, bàn tay cho vào túi quần rút ra đưa về phía Lăng Vi, Lăng Vi giờ tay đặt vào lòng bàn tay anh.

Diệp Đình cầm tay cô, nắm chặt bàn tay cô trong lòng tay mình, phảng phất như muốn nhét hết tất cả những thứ đẹp nhất vào lòng bàn tay cô.

Chương 496: Người mà ai chẳng từng mù mắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngón tay anh vuốt ve trên mu bàn tay cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô nói: “Ai mà chẳng mù mắt vài lần, chỉ cần gặp đúng người, cứ mở to mắt là được rồi.”

Nháy mắt Hứa Tử Huân như bị thiêu đốt. Cả người bị thiêu đốt đau đớn vô cùng.

Diệp Đình không đánh anh ta nhưng cả khuôn mặt anh ta vừa nóng vừa đau.

Anh ta đứng dưới ánh mặt trời như một trang giấy, không nghe thấy âm thanh, không nhìn rõ cảnh vật.

Anh ta nhìn thấy bàn tay Lăng Vi nằm trong lòng bàn tay Diệp Đình, tín nhiệm như vậy, tự nhiên như vậy... như trời đất chỉ tồn tại một đôi tay này...

Mười ngón tay đan xen, gắt gao nắm chặt nhau như được khóa chặt với nhau.

Đôi tay này như dính lại với nhau, đời đời kiếp kiếp không chia lìa.

Hứa Tử Huân tan vỡ, không có gì có thể đả kích anh ta hơn chuyện này.

Lăng Vi đòi tiền... anh ta có thể cho. Lăng Vi muốn cưng chiều... anh ta có thể cho. Chỉ riêng cảm giác hiểu ngầm này, anh ta cố gắng theo đuổi hai năm, yêu nhau một năm, còn lâu mới bằng được cô và Diệp Đình hiểu nhau, ở chung mấy tháng, có lẽ.. loại hiểu ngầm này đời này anh ta không cách nào có được cùng cô.

Bởi vì tâm hồn không giống nhau..

Anh ta biết Lăng Vi là người tâm cao khí ngạo, cũng biết cô có tài năng, có cố gắng, cho nên anh ta vẫn kính sợ. Tuy cô đã đồng ý làm bạn gái nhưng anh ta đã sớm dự liệu sớm muộn gì cô cũng sẽ rời anh ta.

Nhưng mà đối mặt với sự thật này làm sao anh ta có thể cam tâm mà tiếp nhận đây?

Nhìn bốn người phía trước dần đi xa, Hứa Tử Huân bất lực đứng ngơ ngác.

“Soái ca à... sao uể oải như vậy... người cũ mà, cô ta không hiểu cậu, chị đây hiểu là được rồi.” Dung Cẩm đứng bên cạnh nhìn vờ kịch, lúc này mọi người trong công ty đi gần hết, bên cạnh không còn ai, Dung Cẩm đi tới, đưa tay giữ lấy Hứa Tử Huân: “Nhìn bộ dáng này mà xem, được lắm, hôm nay tâm tình chị đây rất vui vẻ, mời cậu ăn ...cơm....”

Chữ ‘ăn’ này của cô ta nói ra đầy ý vị.

Căn bản Hứa Tử Huân không chú ý cô ta nói gì, chỉ biết có người ôm lấy mình đi tới một nhà hàng.

Cậu ta ăn gì, uống gì đều cực kì máy móc. Ăn không vô mà chỉ muốn uống rượu, chỉ muốn uống rượu... thương cảm đến mức nào mà

biết cậu ta thành bộ dạng như vậy, chẳng thém nhìn cô ta một lần.

Anh ta uống lon này đến lon khác, mãi đến khi không còn nữa mới mơ mơ màng màng cảm giác được đôi môi son ẩm áp dán lên.

Hứa Tử Huân như bị điên áp đảo người kia, Lăng Vi, anh nhất định phải có em. Anh ta thô bạo phát điên, người đàn bà kia không kìm lòng được mà hờn dỗi: “Tổ tông của tôi ời, cậu muốn giết chết tôi sao?”

Diệp Đình muốn ăn trưa cùng Lăng Vi nhưng Lý Thiên Mặc nhìn anh muốn nói lại thôi. Diệp Đình tiện thể mời anh ta và Hạ Tiểu Hi đến nhà hàng.

Một gian phòng trong nhà hàng Quảng Đông tao nhã, Diệp Đình chọn mấy món ăn, chỉ thấy Lý Thiên Mặc xoa tay nói: “Diệp tổng, gần đây tôi phát hiện một bí mật.”

Hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên cực kì hưng phấn.

Lăng Vi cười hỏi: “Sao thế? Hậu viện nhà Diệp Đình bị cậu nhìn trúng rồi hả?”

Chương 497: Cực kì phức hắc

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Phụt... không phải...” Lý Thiên Mặc đổ mồ hôi.

“Cái gì mà cực kì bí mật hả?” Diệp Đình cầm ấm trà rót trà cho bọn họ. Lăng Vi muốn tiếp nhận lại bị anh cản lại: “Em nghỉ đi.”

Lý Thiên Mặc nhú mày nói: “Chúng ta không phải là người ngoài, tôi có chuyện thực tế muốn nói.”

Diệp Đình cảm giác được anh ta hưng phấn, thầm nghĩ chuyện anh ta muốn nói... nhất định không phải chuyện nhỏ.

Rót trà xong, thả ấm trà xuống nghiêm túc nhìn anh ta.

Vẻ mặt Lý Thiên Mặc đầy thần bí: “Gần đây tôi phát hiện thị trường cổ phiếu của Laroe có ... động thái lớn.”

Ánh mắt Diệp Đình trở nên sắc bén.

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm Diệp Đình: “Một tháng gần đây cổ phiếu của Laroe vẫn tụt dốc, tôi phát hiện có mấy tài khoản cố định, vẫn luôn nhân lúc cổ phiếu xuống thấp...”

Diệp Đình nhìn anh ta một cái: “Cậu tra được người này... là tôi sao?”

“Haha...Diệp tổng, người sáng không nói tiếng lóng. Quả nhiên anh là người thông minh.”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi kinh ngạc nhìn hai người bọn họ...

Hai người này vẫn chơi trò mơ hồ.

Nghe ra ý của Lý Thiên Mặc chính là... Diệp Đình cố ý hạ thấp cổ phiếu của Laroe sau đó trắng trợn thu mua sao?

Vì sao chứ?

Diệp Đình có nhiều sản nghiệp như vậy hơn nữa còn lại đại cổ đông của Laroe, cổ phiếu của Laroe hạ thấp, tài sản của anh không phải ngâm nước luôn hay sao?

Về mặt Hạ Tiểu Hi tinh bơ uống trà, đề tài cao cấp như vậy, cô bày tỏ không hiểu gì.

Ngược lại Lăng Vi có chút suy đoán, chẳng lẽ đ... muốn tiến vào hội đồng quản trị của Laroe, anh muốn có tiếng nói ở Laroe?

.....

Hiện tại anh muốn một lượng lớn cổ phiếu, chiếm càng nhiều cổ phần ở Laroe thì trọng lượng lời nói càng lớn.

Không biết có phải cô nghĩ nhiều hay không... hiện tại... cô đang đi làm ở Laroe.

Hiện tại anh muốn tiến vào hội đồng quản trị của Laroe chẳng lẽ là vì cô?

.....

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn Diệp Đình, chỉ thấy đôi mắt của anh thâm trầm, giống như hồ nước sâu không thấy đáy.

Sắc mặt của anh cực kì bình thường, ánh mắt lợi hại cô cùng.

Lý Thiên Mặc như muốn được khen ngợi, thần bí nói: “Lần này tôi có thể phá được tầng bên ngoài và phòng ngự của anh xem như có tiến bộ đúng không?”

“Khụ...”

Suýt chút nữa thì Hạ Tiểu Hi không nhận được sắc nước trà...

“Thiên Mặc à Thiên Mặc, lúc nào thì anh sa đọa đến mức này rồi hả... anh ở trong lòng bọn em vẫn như vị thần đấy... sao anh lại dùng cái từ ‘tiến bộ’... như thế... một cái từ nhược trí như vậy hả?”

Hạ Tiểu Hi Haiz một tiếng, từ lúc Lý Thiên Mặc gặp Diệp Boss, cả người đều thay đổi....

Trước kia làm bộ kén chọn, lên mặt đủ điều, toàn bộ mạng internet trên thế giới không có cái nào không đột nhập được, hiện tại ấy, vừa hay đột phá tầng ngoài và lớp phòng ngự của người ta liền vui tới mức nước mũi văng xa rồi...”

Hạ Tiểu Hi chỉ có thể... bày tỏ sự khinh bỉ vô cùng với anh ta.

Một lúc lâu chẳng ai nói chuyện.

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi chỉ hy vọng đồ ăn nhanh được mang lên một chút... nếu không thì không khí này quá xấu hổ sắp giết chết các cô

rồi.

“Dùng trà dùng trà...” Lăng Vi rót ly trà khác cho Hạ Tiểu Hi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc này Diệp Đình mới mang laptop của mình ra, gõ gõ vài cái trên bàn phím.

Lý Thiên Mặc thấy màn hình của anh xuất hiện một hàng số liệu, anh ta cũng xoay người nhanh chóng lấy laptop của mình ra.

Anh ta nhìn chăm chăm màn hình Diệp Đình, ngón tay cũng nhanh chóng gõ bàn phím.

Diệp Đình cực kì chuyên chú, mi mắt như quét qua số liệu trên màn hình như cất cánh bay lên.

Lý Thiên Mặc cũng cực kì chuyên chú, nhưng chỉ chốc lát trên trán đầy mồ hôi.

Chương 498: Cực kì phức hắc

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bàn phím gõ tách tách, hai người như tuyển thủ chạy tham gia Olympic, tốc độ nhanh nghịch thiên, Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi căn bản chẳng nhìn thấy ngón tay của hai người.

“Hai người này điên rồi.”

“Cạch...” cửa phòng đột nhiên mở ra, là người phục vụ mang thức ăn đi vào.

“ chung phòng môn đột nhiên mở. Là người phục vụ bưng đồ ăn tiến vào.

“Gà thái lát, hàu xào.”

Lăng Vi nhìn Diệp Đình đột nhiên ngừng lại, ấn phím, đột nhiên màn hình xuất hiện hình ảnh chụp chung của hai người.

Sau khi người phục vụ ra ngoài, Lăng Vi cho rằng Diệp Đình sẽ cùng thi chạy với Lý Thiên Mặc, kết quả...

Diệp Đình tắt máy, quay đầu nháy mắt với cô: “Anh đi rửa tay.”

Lý Thiên Mặc đổ đầy mồ hôi, giống như thác nước chảy.

Diệp Đình vừa đi, Lý Thiên Mặc liền vò đầu bứt tai: “Sao anh ta có

thể nhanh như vậy chứ? Tức chết tôi rồi, làm sao có thể chứ? Bàn tay của anh ta là sao vậy? Mèo cào sao?”

Lăng Vi gấp một con hầu vào bát, sau đó lại cho vào miệng, nhàn nhạt nói: “Diệp Đình cầm tinh con ngựa...”

“Phụt...” Hạ Tiểu Hi đang dùng trà nháy mắt văng cả bàn. Lăng Vi gấp gà thái và hầu tới trước mặt cô ấy: “Cho em hết đây.”

“...”

Lý Thiên Mặc hầm hừ trừng Lăng Vi: “Hừ. thấy sắc quên bạn, lúc này mới quen anh ta được mấy tháng chứ, đi học cũng ngày ngày nhắc tới anh ta.”

Lăng Vi mỉm cười, nói sang chuyện khác liền hỏi anh ta: “Anh và Diệp Đình đang làm gì vậy?”

Lý Thiên Mặc tiếp tục gõ bàn phím, xem ra không muốn nói chuyện.

Lăng Vi cố hỏi: “Anh công phá hệ thống phòng ngự của anh ấy, anh ấy đang tu bổ sao? Vừa rồi anh lại đi công kích anh ấy sao?”

“Không phải...” rốt cuộc Lý Thiên Mặc cũng gõ xong, rợn lòng nói: “Vừa rồi tôi khoác lác thôi... tôi nói công phá hệ thống tầng ngoài và phòng ngự của anh ta... thật ra tôi căn bản chẳng tiến vào được, lúc đi thực tập, quản lý bảo tôi làm một tường lửa, vì muốn khảo nghiệm tường lửa này mà xem mình như người công kích nhưng kết quả... hack vào hệ thống của Laroe... tôi cũng không biết làm sao phát hiện cổ phiếu có biến động, có lẽ là mẫn cảm.”

“...”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đưa mắt nhìn nhau...

Hơn nữa Hạ Tiểu Hi... hồng bét rồi... nghe chẳng hiểu gì cả.

Lăng Vi nâng trán: “Vậy căn bản anh chẳng biết Diệp Đình đang thu mua cổ phiếu với giá thấp ả?”

“Nhất định không biết... làm sao tôi có được khả năng đó chứ...”

“...” đột nhiên Lăng Vi cảm thấy Diệp Đình bị lừa, Lý Thiên Mặc lại đột nhiên cười haha, vô cùng gian xảo: “Tôi cảm thấy Diệp Đình như cố ý để chúng ta biết anh ta đang thu mua cổ phiếu của Laroe vậy...”

“Tại sao chứ?” Hạ Tiểu Hi tò mò: “Đây chẳng phải là cơ mật làm ăn sao? Có thể tùy tiện nói ra sao? Nhỡ may chúng ta lỡ miệng sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của anh ấy đúng không?”

Lý Thiên Mặc xua tay: “Vậy chỉ có thể nói cô quá coi thường Diệp Đình rồi. Anh ta tinh táo hơn bất cứ ai hết.”

Lý Thiên Mặc cầm đũa gắp một miếng thịt gà, chấm chút tương mới nói: “Nói thật với các cô vậy, đàn ông ai cũng có lòng hư vinh. Anh ta tốt với tiểu Vi đương nhiên muốn nói cho tiểu Vi biết, chỉ là tự mình nói ra thì có vẻ mình không có nhân phẩm lắm, không nói lại sợ người ta không biết.. haha... Diệp Đình, người này rất có ý tứ.”

Nháy mắt Lăng Vi đổ mồ hôi, ông xã nhà cô... quả thật phúc hắc cực kì phúc hắc.

Chương 499: Đừng nhìn người khác quá thấp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này Diệp Đình trở lại, anh ưu nhã ngồi xuống, hỏi Lăng Vi: “Sắp tới Quốc khánh rồi, muốn đi chơi ở đâu?”

Anh cầm đĩa gấp một miếng cá cho Lăng Vi: “Đây là cá mú, làm đẹp dưỡng da, ăn nhiều một chút...”

Lăng Vi gấp cá ăn, tay trái chống cằm, hỏi Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc: “1 tháng 10 nghỉ, hai cậu tính đi đâu?”

Hạ Tiểu Hi lắc đầu: “Không đi đâu cả, nơi nơi đều là đầu người. Cậu quên năm trước kẹt đường tới tám tiếng, ngột ngạt đến nỗi thiết chút nữa chết ngộp mình à!”

Mắt Lăng Vi sáng lên, nói: “Vậy chúng ta đừng đi ra ngoài du lịch, chúng ta đi học Thái cực đạo, hoặc là học đua xe!”

Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc đồng thời ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô. Ngay cả xe cũng không lái mà còn muốn học đua xe?

...

Chỉ có Diệp Đình điềm tĩnh mang bao tay, lột vỏ tôm cho cô.

Lột xong, chấm chút tương ớt, đút tới miệng cô: “Ăn tôm... Tôm này rất tươi, ăn nhiều một chút.”

Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc trợn trắng mắt! Hạ Tiểu Hi buồn bực lắm lắm: “Ngược chó độc thân như vậy tốt lắm sao?”

Diệp Đình lại lột mấy con tôm để trong đĩa nhỏ, tháo bao tay, lại gấp dưa biển cho cô.

“...”

Hạ Tiểu Hi làm bộ không nghe không nhìn thấy gì.

Hồi lâu, mới hỏi Lăng Vi: “Sao cậu đột nhiên muốn học Thái cực đạo và đua xe?”

Lăng Vi nói: “Không nhất định phải học Thái cực đạo, quyền khác cũng được. Chẳng qua muốn luyện thân thủ... Lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng có thể tự bảo vệ mình. Nếu không chỉ có thể chờ bị đánh!”

Diệp Đình nhìn cô, cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Jason: “Tăng thêm hai vệ sĩ cho phu nhân, gần đây cô ấy phát hiện tín hiệu gặp nguy hiểm. Phải chú ý cận kề và bảo vệ phu nhân an toàn!”

“Dạ! Ông chủ!”

Diệp Đình yên tâm, tiếp tục gấp thức ăn cho cô.

Hạ Tiểu Hi lại hỏi: “Vậy sao cậu muốn học đua xe?”

Lăng Vi cười nói: “Không nói cho cậu, sau này cậu sẽ biết. Dù sao cũng có chỗ dùng là được.”

Hạ Tiểu Hi đập bàn: “Được! Vậy thì học đua xe, mình đi cùng cậu!”

...

Ngày cuối cùng tháng chín, Hội đồng quản trị Laroe phát sinh một thay đổi trọng đại.

Diệp Đình — — Cường thế tiến vào Hội đồng quản trị!

Hàng năm Hội đồng quản trị vốn được thay đổi vào cuối năm. Nhưng lần này, Diệp Đình cường thế tiến vào, thế lực không thể chống đỡ!

Lão Matisse còn trông cậy vào anh giúp ông ta bán thêm 33% xe ô tô, hơn nữa, những năm gần đây Laroe đang đi xuống, lại có chuyện Rose thông gian cùng thành viên Hội đồng quản trị trước, bán đứng công ty, Matisse cũng cảm thấy nội bộ cần chỉnh đốn.

Nên sau khi suy xét cẩn thận, Matisse ra quyết định khó khăn này.

Laroe — —

Thay đổi Hội đồng quản trị trước thời hạn!

Diệp Đình trở thành thành viên ban quản trị mới nhất của Laroe, kiêm Tổng giám đốc thi hành. Chức vị trên Luis và Henry.

Trong lòng Luis tức tối bất bình! Tuy cực kỳ bất mãn nhưng không biết làm sao, Diệp Đình có nhiều cổ phần trong tay, muốn phản đối cũng căn bản không làm nên chuyện!

Chờ Diệp Đình đứng vững ở Laroe, quản lý cấp cao của Laroe mới tỉnh lại từ trong mộng...

Chẳng ai nghĩ tới Diệp Đình làm việc mạnh mẽ vang dội, tốc độ này

thật quá dọa người!

Nhưng mà cũng tốt... Diệp Đình vào Hội đồng quản trị, cũng đảm nhiệm Tổng giám đốc, văn kiện quan trọng đều cần anh phê duyệt và định đoạt, điều này đối với Laroe mà nói... hẳn là chuyện tốt. Ít ra năm nay sẽ nhận được rất nhiều huê hồng. Bọn họ lại mong đợi “Mustang” của Lăng Vi nhanh chóng đưa ra thị trường.

Bọn họ tin tưởng, đến lúc đó, Diệp Đình nhất định sẽ có hành động kinh người ngoài dự liệu của mọi người!

Chương 500: Đừng nhìn người khác quá thấp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngày mai là lễ Quốc khánh, mắt thấy sắp nghỉ, tất cả mọi người trong công ty đều bắt đầu nghiên cứu đến đây du lịch, đến kia ăn, đến đó chơi...

Lòng người trong công ty đều bay đi.

Bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều, mắt thấy sắp tan sở, Hứa Tử Huân đột nhiên tới Bộ thiết kế tìm cô.

Trong tay cầm bó tường vi tím: “Tiểu Vi, ngày mai sẽ nghỉ, anh muốn mời em về nhà cùng anh...”

Anh ta đi vào phòng làm việc, đóng cửa. Lăng Vi nhướn mày: “Anh muốn về nhà có liên quan gì tới tôi?”

“Anh muốn giới thiệu em cho người nhà anh...”

“Ha... Hứa Tử Huân, anh không có bệnh chứ?”

Loại yêu cầu mất trí đột nhiên muốn mời cô về nhà này! Còn trong giờ làm việc ôm một bó hoa tới phòng làm việc cô! Hành động không phân biệt công tư này cũng khiến cô cực kỳ khinh bỉ!

Bây giờ cô lại phiền chán anh ta!

“Chuyện riêng nói sau khi tan việc, mời anh đi ra ngoài!”

Hiện tại cô là Bộ trưởng Bộ thiết kế, có phòng làm việc riêng, nhưng quả thực không muốn vì những chuyện xấu này mà ảnh hưởng tới tâm tình làm việc của mình!

Hứa Tử Huân giống như không nghe được, cố chấp đứng đó, ánh mắt lóe sáng nhìn cô chằm chằm.

“Tiểu Vi... Em đừng gạt anh. Em và Diệp Đình ký hợp đồng, hai người đám cưới giả! Anh đã nói loại người như anh ta không đáng tin cậy, bây giờ hợp đồng hai người đã hết hạn, em rời khỏi anh ta! Nếu anh ta bức bách em, không cho em rời đi, em hãy nói với anh. Anh nhất định sẽ nghĩ cách giúp em.”

Lăng Vi cảm thấy đau đầu!

“Hứa Tử Huân! Não anh mở rộng quá to! Con tôi và Diệp Đình cũng sắp sinh rồi còn nói là đám cưới giả? Anh đây gọi là chó bắt chuột xen vào việc người khác, biết không? Tôi lặp lại lần nữa! Bây giờ là thời gian làm việc, phiền anh đi ra ngoài!”

Lăng Vi đứng lên, đi ra cửa phòng.

Hứa Tử Huân đột nhiên kéo cô, anh ta tức giận ép cô vào góc tường! Hai tay anh ta chống hai bên mặt cô, chân kẹp chặt chân cô, làm cô không thể động đậy! Người anh ta cũng dán sát vào cô.

Trong phòng làm việc yên tĩnh đến đáng sợ!

“Lăng Vi!” Hứa Tử Huân hung ác nâng cằm cô, bắt cô đối mặt với anh ta: “Lăng Vi, em mở mắt ra nhìn anh, em nhìn anh đi có được hay không? Anh yêu em như vậy, tại sao em không thấy được?”

“Em yêu anh như vậy, yêu đến mức lên giường người khác, phải không?”

Lăng Vi nổi giận! Mắt cô sắc bén như dao, nhìn chăm chăm Hứa Tử Huân!

Dù sao quen biết anh ta ba năm, qua lại một năm, nói không khó chịu là giả!

Hứa Tử Huân hít một hơi thật sâu, buộc mình đè nén lửa giận.

“Lần đó anh thật sự uống say! Anh theo đuổi em hai năm, qua lại với em một năm, anh có chạm vào em lần nào không?! Em không muốn ngủ cùng anh, anh có từng ép buộc em không? Trên thế giới này còn có người đàn ông nào đối xử với em như anh?”

Lăng Vi khinh thường liếc anh ta: “Hứa Tử Huân, đừng tự nhìn bản thân quá cao! Cũng đừng nhìn người khác quá thấp!”

Hứa Tử Huân cười lạnh: “Em ly dị với Diệp Đình! Cho dù em có con của anh ta, anh cũng không ngại. Tiểu Vi, đừng lừa mình dối người, anh mới là người thích hợp với em nhất. Em mở to mắt nhìn rõ, cho dù em thật sự ở bên Diệp Đình, sớm muộn cũng sẽ bị tổn thương. Hai người thật sự không thích hợp.”

Chương 501: Trong mắt chỉ có anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi không muốn nói gì, nhưng cô không nói lời nào, người đàn ông kia nhất định sẽ hôn cô, Lăng Vi chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy chán ghét. Chỉ có thể không ngừng nói chuyện với anh ta: “Hứa Tử Huân, anh buông tôi ra trước, tôi đứng như vậy rất khó chịu.”

Hứa Tử Huân cúi đầu nhìn giày cao gót của cô, đứng dựa vào tường như vậy... quả thật rất khó chịu.

Lòng anh ta lập tức mềm xuống: “Vậy em đừng đi được không? Chúng ta trò chuyện thật tốt, anh cũng sẽ không làm chuyện xấu gì với em. Em biết mà... Cho tới giờ anh đều sẽ không làm tổn thương em.”

Lăng Vi vội gật đầu: “Tôi không đi. Chúng ta trò chuyện thật tốt.”

Hứa Tử Huân lui về sau một bước, giống như sợ cô chạy trốn, không lập tức buông cô ra, thấy cô thật sự không muốn đi, mới từ từ buông tay.

Lăng Vi đi tới sofa: “Anh ngồi một lát đi, tôi đi rót trà cho anh.”

“Có phải em muốn đi ra ngoài gọi điện thoại không?” Hứa Tử Huân hỏi ra câu này, cảm thấy mình cực kỳ hẹp hòi.

Lăng Vi hít một hơi: “Tôi đã nói trò chuyện với anh.”

“Anh biết anh biết... Tiểu Vi, em biết bây giờ... anh ở trước mặt em, vô cùng không tự tin.”

Ánh mắt anh ta rất ủy khuất, trong mắt tràn đầy bi thương.

Lăng Vi gật đầu, thật nhúc đầu mà.

Cô nhìn thời gian, còn giờ làm tám phút, hy vọng tám phút này có thể giải quyết anh ta.

Nếu không, Diệp Đình đợi cô sẽ sốt ruột.

Lăng Vi rót cho anh ta một ly trà, lại rót cho mình một ly.

Tâm bình khí hòa nhìn anh ta, hỏi: “Hôm nay anh tới tìm tôi là muốn tôi về nhà cùng anh?”

Hứa Tử Huân cười thâm: “Nếu không, anh còn có thể lấy cớ gì để gặp em?”

Lăng Vi rũ mắt, nhìn ly trà: “Bất kể anh lấy cớ gì gặp tôi, thật ra tôi đều sẽ không tái hợp với anh.”

Cô giương mắt nhìn anh ta, anh ta đang uống trà, tay bưng ly trà bỗng khựng lại, ánh mắt đờ đẫn.

Anh ta sững sốt, hiển nhiên không tin điều mình nghe được..

Anh ta lặp đi lặp lại lời cô, giống như đang hỏi cô, giống như đang tự nhủ, anh ta ngược mắt nhìn vào mắt cô, nói: “Tiểu Vi, em nói... Bất kể sau này anh làm gì em, em đều sẽ không tái hợp với anh... Phải không? Em không gạt anh?”

“Tôi không gạt anh, tôi thật sự sẽ không tái hợp với anh, bất kể sau này anh làm gì, cho dù anh giao mạng của mình cho tôi, tôi cũng sẽ không quay đầu.” Biểu tình Lăng Vi rất nghiêm túc, gằn từng chữ cực kỳ rõ ràng.

Hứa Tử Huân hít thở sâu, mặt anh ta đột nhiên trắng bệch, anh ta hít hơi thật sâu, tựa như không dùng sức hít hơi thì sẽ nghẹt thở.

Thật lâu, anh ta mới lấy lại bình tĩnh, ánh mắt đau thương nhìn cô: “Em nói thật sao? Có phải em có điều gì khó nói không? Có phải Diệp Đình ép em nói vậy không? Anh ta không cho em rời khỏi anh ta, nên em không thể ở bên anh có phải không? Tiểu Vi, nếu quả thật là vậy, em không phải sợ, anh lập tức trở lại gia tộc! Anh tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, anh sẽ làm mình lớn mạnh đến mức đủ chống lại anh ta! Anh sẽ bảo vệ em, Tiểu Vi!”

Lăng Vi đỡ trán, lại không muốn nói chuyện với anh ta.

Anh ta đã chui vào ngõ cụt, bất kể cô nói thế nào, anh ta đều cho là Diệp Đình ép cô.

Lăng Vi hơi tức giận, cô nhú mày, nhìn anh ta như nhìn khác loài: “Toàn bộ những gì tôi nói với anh đều là thật, nhưng anh không tin! Tôi thật sự không biết còn phải nói gì với anh!”

Chương 502: Trong mắt chỉ có anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô tức giận trợn mắt nhìn anh ta, thái độ cũng thay đổi, không có kiên nhẫn như vừa rồi: “Hứa Tử Huân, muốn tôi nói thế nào anh mới hiểu được, tôi nói thật với anh, ban đầu là tôi và Diệp Đình ký hợp đồng, nhưng hợp đồng kết thúc, tôi thích anh ấy! Là thích thật lòng, thích ở bên anh ấy, thích được anh ấy chạm vào, thích tâm sự cùng anh ấy. Anh hiểu chưa? Cảm giác đó... từ lúc ở bên anh tới nay chưa từng có. Lúc tôi và anh ở bên nhau, tôi cho là tôi thích anh, tôi cũng từng thật lòng gửi gắm. Nhưng sau khi gặp Diệp Đình, tôi mới biết... loại thích của tôi đối với anh, thì ra gọi là... tán thưởng... Tôi thật sự từng tán thưởng anh...”

Nhưng sau đó, anh tự tay phá hỏng phần tán thưởng này... Lăng Vi nhìn anh ta, trong mắt thoáng qua tia bi thương.

Ly trà trong tay Hứa Tử Huân rơi xuống đất.

Nước trà tung tóe vào quần và giày anh ta. Nhưng anh ta không hề hay biết.

Anh ta lắc đầu, dùng sức lắc đầu: “Tán thưởng? Em chỉ tán thưởng anh?”

Anh ta không tưởng tượng nổi nhìn cô chăm chăm: “Lăng Vi, em làm tổn thương anh! Em làm tổn thương anh! Em thật sự nhẫn tâm tổn thương anh?! Lăng Vi, em biết chỗ này của anh đau lắm không?”

Anh ta chỉ tìm mình: “Chỗ này thật sự rất đau! Lăng Vi, thật sự rất đau! Em nhẩn tâm sao? Em nhẩn tâm?” Nước mắt Hứa Tử Huân rơi xuống, cả khuôn mặt vụn vẹo.

“Xin lỗi.” Lăng Vi nhắm mắt, vào giờ phút này, cô không có lời nào đáp trả.

Hứa Tử Huân không biết sao mình có thể đi ra ngoài, anh ta lão đảo, giống như cái xác không hồn biết đi.

Lúc anh ta đi ra ngoài, khoe mắt còn dính nước mắt.

Nhưng anh ta không phát hiện, anh ta chỉ muốn tìm ra sự thật! Anh ta chỉ muốn biết, Lăng Vi nói rốt cuộc có mấy phần thật, mấy phần giả?!

“Ting ——” Đồng hồ vang lên, đến giờ tan sở.

Tâm tình Lăng Vi buồn rầu, mặc dù giải quyết được phiền phức lớn là Hứa Tử Huân, nhưng tâm tình cô...

Thật sự không thể gọi là tốt được.

Lui tới hơn một năm, thế nào đi nữa cũng có tình cảm.

Kệ đi, đã qua rồi, con người dù sao cũng phải cầm được... buông được.

Đi ra công ty, thấy Diệp Đình đã đứng chờ dưới lầu. Anh đứng dưới nắng chiều, mặt mũi tuấn tú, thân hình thon dài cao ngất trong ánh hào quang khiến người khác nhìn chăm chú. Anh đứng dưới ánh nắng, không thấy rõ biểu tình, như một pho tượng thiên thần.

Nam nam nữ nữ chung quanh đều nhìn anh: “Diệp tổng! Là Diệp tổng! Anh ấy vừa vào Hội đồng quản trị rồi, bây giờ là Phó chủ tịch kiêm Tổng giám đốc của chúng ta! Hình như đã dời phòng làm việc!”

“Hả? Có thật không? Sau này Diệp tổng làm việc ngay khu đông Laroe của chúng ta? Trời ơi!”

“Tôi không phải đang nằm mơ chứ? Đường đường đại boss Đinh Phong Quốc Tế lại hạ mình tới chi nhánh khu đông của Laroe làm việc...”

Đây quả thực là huyền ảo không có khả năng nha!

“A, thật ngọt! Diệp tổng... đẹp trai qua đẹp trai quá đẹp trai quá!”

“Sai! Chữ đẹp trai này thật sự không đủ để hình dung anh ấy!”

“Àm — —” Một người phụ nữ đột nhiên đụng phải bồn hoa... chỉ vì mãi nhìn Diệp Đình mà không nhìn đường.

“Ai u, người nào đạp chân tôi vậy!”

“Đi bộ đường hoàng không được sao? Cô che tầm mắt tôi!”

Quảng trường rộng rãi lại bị những người này đi thành hình chữ S.

Còn Diệp Đình cứ đứng thế, tựa như tất cả chung quanh đều không tồn tại.

Chương 503: Đổi góc độ nhìn thế giới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dưới ánh mặt trời, Diệp Đình tựa như đứng trên con đường hào quang... Các cô gái hận không thể bước lên con đường màu vàng kia của anh.

Anh đột nhiên nhúc nhích! Có người phụ nữ kêu lên: “Diệp tổng nhìn qua tôi! Trời ạ, tôi sắp chết...”

Nhưng một giây sau khi cô ta kinh hô, tầm mắt Diệp Đình lướt qua cô ta, nhìn cửa công ty.

Còn Diệp Đình, một khắc thấy Lăng Vi xuất hiện, vẻ mặt vốn cao ngạo lập tức ôn hòa... Anh ôn nhu cười lên, đi tới đưa tay ra...

“Diệp tổng đang nhìn ai?”

Tất cả mọi người đều dừng bước nhìn sau lưng.

Nhìn thấy Lăng Vi mặc áo sơ mi trắng, váy đen, cô mang giày cao gót bảy phân đi ra.

Áo sơ mi của cô bỏ vào váy, eo thon cực kỳ hoàn mỹ, vóc người cô cao, ngực lại đầy đặn khiến người khác ghen tỵ!

Ngũ quan Lăng Vi tinh xảo, ánh mắt trong suốt sáng ngời bị nắng chiều chiếu chói lọi.

Lúc cô thấy Diệp Đình, mày vốn nhăn lại trong nháy mắt dẫn ra. Cô bước đi, nhàn nhạt cười.

Cô dưới nắng chiều, khí chất ôn uẩn, khiến đàn ông ở đó đều nín thở, không có ai có thể hít không khí... Tất cả đàn ông đều nhìn say mê... sao trước kia không thấy cô ấy đẹp như vậy?

...

Quả nhiên, một người ở một thời khắc đặc biệt mới có thể phát ra tia sáng chói mắt nhất!

Diệp Đình vươn tay về phía cô, cô đi nhanh, vừa đưa tay vừa chạy tới anh, anh cứng chiều nhìn cô: “Coi chừng ngã...” Anh ôn nhu nhìn cô. Nắm tay cô, kéo cô vào trong ngực: “Ngày mai nghỉ, dẫn em đi một chỗ đẹp.”

Sau khi hai người rời đi, đột nhiên có người kinh hô: “Tôi biết tại sao Diệp tổng bỗng nhiên chuyển sang làm việc ở Laroe rồi! Chẳng lẽ... là vì... Lăng Vi ở đó?”

“Không thể nào! Diệp tổng có thân phận gì, đừng đùa được kkkkk?”

“Vậy cô nói tại sao? Chẳng lẽ vì cô?”

...

Diệp Đình dẫn Lăng Vi tới một bãi đậu máy bay lớn.

Có một chiếc trực thăng đang bay lơ lửng.

Quạt trực thăng xoay tròn, tạo ra gió lớn!

“Đi, dẫn em đổi góc độ nhìn thế giới.” Diệp Đình nắm tay cô, đi tới trực thăng.

Trực thăng thoáng hạ xuống, hai người leo thang dây lên trực thăng.

Diệp Đình nhét máy chụp hình độ phân giải cao vào tay cô, quay đầu phân phó cơ trưởng Hoa cất cánh.

Trực thăng chậm rãi lên cao, cảm giác mất trọng lực làm đầu óc Lăng Vi choáng váng, quạt trên đỉnh đầu xoay vòng, Lăng Vi rất muốn hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu?

Nhưng thấy anh hứng thú bưng bưng, thần thần bí bí, cô không hỏi ra.

Dù sao... Nơi anh chọn, nhất định chơi rất vui.

Trực thăng nhanh chóng bay lên không trung: “Mau nhìn bên dưới.” Diệp Đình chỉ chỉ cửa khoang, cửa không khóa, gió đêm vù vù thổi vào. Cuối hè đầu thu, gió đêm không quá nóng, mát lạnh thoải mái.

Lăng Vi nhìn xuống dưới, tòa nhà chọc trời trong thành phố cũng nhỏ đi mấy trăm lần...

Tòa nhà dưới nắng chiều phản xạ tia nắng, sáng chói rực rỡ như vàng.

Lăng Vi lập tức nhớ tới trong manga mình lúc trước có vẽ thành phố nhìn xuống từ trên cao, nhưng cô không vẽ ra ý cảnh này, vì không chính mắt nhìn thấy, cô vẽ bằng tưởng tượng.

“Em muốn chụp ảnh!” Cô nhìn chăm chăm phía dưới, từ từ cầm máy

chụp hình lên.

Cảnh trí này thật khó gặp!

Mắt cô tỏa sáng lấp lánh, trong nháy mắt cảm thấy... tưởng tượng thế nào cũng không bằng tận mắt nhìn thấy!

Cô cầm máy chụp hình, “rắc rắc rắc” biến hóa góc độ, chụp mười mấy tấm.

Trong gió đêm, tóc cô bị gió thổi cuốn lên như một yêu tinh nhảy múa trong gió.

Diệp Đình sợ cô không giữ thăng bằng được, hai tay luôn giữ eo cô.

Chương 504: Đổi góc độ nhìn thế giới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi lại làm mấy động tác có độ khó cao! Hiển nhiên thấy được cảnh sắc cực hạn!

“Wow! Đẹp quá!” Cảnh đẹp này thật sự nhìn thế nào cũng không đủ. Lăng Vi tham lam ngắm nhìn, mỗi một cảnh đều muốn dùng máy chụp hình chụp lại.

Nhưng cô không thể, cô vẫn muốn dùng ánh mắt ngắm nhìn thật kỹ.

Nếu toàn bộ đều nhìn từ ống kính liền mất đi cơ hội ngắm cảnh đẹp.

Hồi lâu, cô mới lưu luyến ngồi về chỗ, cô thật không nỡ ngồi xuống, cảnh đẹp này quả thật nhìn thế nào cũng không đủ. Nhưng tê chân... hơn nữa hơi choáng váng.

Trực thăng lắc lư, cô muốn nôn.

“Đừng gấp, lần đầu tiên em ngồi phải chú ý.” Diệp Đình đưa một chai nước suối cho cô: “Uống nước, từ từ thôi.”

Lăng Vi nhận lấy, đột nhiên rất muốn cười: “Lần đầu tiên ngồi... phải chú ý...” Bất kể nói gì, để anh nói ra sao trở nên ý vị như vậy?

Lăng Vi uống nước, nước mát lạnh theo cổ họng trượt xuống, cảm giác tốt hơn nhiều.

Diệp Đình nhìn cô uống nước, cái miệng nhỏ nhắn của cô bao lấy miệng chai, ôn nhu mềm mại, cực kỳ đẹp mắt.

Lúc cô uống nước, cằm hơi ngẩng, đường cong cổ vô cùng nhu mỹ.

Diệp Đình liền nghĩ tới đêm bọn họ lĩnh giấy hôn thú...

Cô bung rượu vang, đặt bên mép, rượu vang từ từ chảy vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô... Sau đó, anh hôn cô...

Yết hầu Diệp Đình trượt lên trượt xuống, hai tay ôm eo cô, hơi dùng lực, kéo cô ngồi lên đùi anh.

Ngực anh dán chặt vào sau lưng cô, tay vẫn ôm eo cô, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt tươi cười của cô.

Lăng Vi bị chọc ngứa, nghiêng đầu nhìn anh, anh chợt cắn môi cô, dùng sức vồ lấy. Lăng Vi muốn tránh, anh đưa tay giữ cằm cô: “Um...” Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, lưỡi anh liền đi vào. Cô chủ động hôn lại anh.

Hơi thở của cô êm tai dễ nghe, như mèo nhỏ tiếng kêu cào lòng anh, trong nháy mắt khiến máu anh bùng cháy! Cô sắp không thở được, tựa như linh hồn bị anh rút đi, tay nhỏ bé dùng sức đẩy anh.

Diệp Đình lưu luyến buông môi cô ra: “Em ăn gì? Thật ngọt...” Môi hơi tê, còn nhiệt độ âm ấm khi cô gặm cắn anh.

Mắt Lăng Vi mờ lung, cô cắn môi: “Chưa ăn gì nha, chỉ uống trà thôi.” Hai tay cô ôm mặt đỏ bừng.

Anh cười nói: “Có lẽ vậy.” Lại thấp giọng nói bên tai cô: “Thích

không?”

“Hả?” Gật đầu nói: “Thích.”

“Không tệ... Anh cũng rất thích.” Tay anh nâng cằm cô: “Em thích như vậy, không bằng một lần nữa.”

Anh xấu xa cong mi mắt, bá đạo hôn lên môi cô.

Lăng Vi lúng túng, cô không nói chuyện này được không... Cô cho là anh đang hỏi cô có thích chuyển đi này hay không.

Anh bật cười, giọng mỉa mai vang lên bên tai cô: “Có muốn thử nghiệm mức cao nhất không?”

Mặt Lăng Vi trong nháy mắt đỏ cháy, mức cao nhất... Cô nghĩ tới lần trước ở tầng thượng cao ốc nhìn biển...

Chương 505: Chờ mong lần tiếp theo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đỏ mặt vô cùng khó xử gật đầu: “Anh muốn em có thể ra sức phối hợp.”

Cả người cô kiều diễm... lại... đột nhiên thấy anh cầm cái dù nhảy.

Trời ơi... Diệp Đình không phải muốn chơi cái đồ cơ chứ.

Máy bay trực thăng bay tới thành phố liền bay qua đó một đoạn.

Lúc đi qua một rừng cây lớn, máy bay trực thăng lượn một vòng ở gần bãi biển.

Diệp Đình thay trang phục nhảy dù cho cô, buộc lại túi dù sau đó kéo cô nhảy ra ngoài... Lăng Vi không có chuẩn bị trước, đột nhiên bay trên không.

Cô sợ tới mức ôm chặt lấy anh thét chói tai. Đột nhiên Diệp Đình nói bên tai cô: “Anh thích nghe em gọi như vậy.”

Lăng Vi lờm anh: “Khẩu vị của anh quá nặng rồi, á... sợ quá.” Gió gào rít bên tai, cả người bay như chim.

Diệp Đình cười lồng ngực chấn động, bộ dạng của cô quá ngọt ngào, quá đáng yêu.

Từ đầu đến cuối anh đều nắm tay cô, bọn họ bay trong không trung... cảm giác cực kì tuyệt mỹ,

“Thích...” cô mỉm cười.

“Kích thích không?”

Lăng Vi muốn chết rồi: “Vô nghĩa.”

Diệp Đình cũng cười: “Còn có chuyện càng kích thích hơn.”

Anh ôm cô vào lòng, ra sức hôn, đột nhiên anh giữ lấy tay cô đặt vào áo anh, chạm tới lồng ngực anh, mà anh cũng tiến vào quần áo cô, lắng nghe nhịp đập trái tim mình.

Nháy mắt cảm xúc lên đến đỉnh điểm, đột nhiên lại nghe anh nói: “Chờ em luyện thêm nhiều lần chúng ta có thể tiến tới độ khó hơn.” Hai mắt anh lóe sáng, Lăng Vi hiểu, đồ sói háo sắc này, làm giữa không trung, anh không sợ đứt sao?

Đột nhiên anh cười vô cùng hư hỏng: “Lần tới có thể không mang theo dù, em muốn đi đâu?”

“...”

“...” Diệp Đình kéo dù, hai người lắc lắc đi xuống dưới.

Hạ xuống bờ cát, hai chân Lăng Vi run rẩy, quỳ rạp xuống đất... cô không có hình tượng nằm chữ đại duwosi đất, Diệp Đình nhìn cô cười kéo cô lên: “Nhanh đứng lên, dưới đất rất lạnh.”

Lăng Vi không để ý được nhiều như vậy, hiện tại cô vừa choáng váng vừa hưng phấn... haha, cảm giác tuyệt mỹ mà kỳ quái.

Nói ra lời trong lòng thì cảnh sắc đẹp lắm, nhưng mà nhảy dù thật dọa người mà. Cảm giác bay trên trời thật sáng khoái, haha... thật đáng giá.

Diệp Đình đỡ cô lên trêu gọi: “Anh còn chưa nổ súng chân em đã run rồi hả?”

Lăng Vi nhắc chân đạp anh một cái: “Anh không run hả?”

“...” Diệp Đình cười cười: “Anh lớn lên ở trên máy bay, nhảy dù chỉ là chuyện bình thường, đã quen rồi.”

“Ừ...” thật vất vả... Lăng Vi ôm eo anh, trong lòng đau lòng... cô dịu dàng ôm anh, mặt dán vào lồng ngực anh, muốn cho anh một chút ấm áp.

Thật khó tưởng tượng... nhiều năm như vậy một mình anh làm sao mà trôi qua...

Diệp Đình ôm cô, cảm nhận sự dịu dàng của cô, cả trái tim ngất ngây...

“Nhanh thay quần áo đi bơi thôi.”

Diệp Đình thay đổi đồ bơi, Lăng Vi không thay. Nước biển tháng 10 khá lạnh, cô không muốn lạnh chết. Hai người nắm tay đi về phía bờ biển.

Bãi biển này rất sạch, nước rất xanh, người rất ít, nam nữ này nọ đang chơi đùa ở trên bờ cát.

“Em còn tưởng chỗ anh tới sẽ chẳng có người...”

Diệp Đình hiểu ý cô, nở nụ cười nói: “Thật ra anh thích nhiều người. Mặc dù có nguy hiểm nhưng chơi ở bờ biển, nếu không có người thì cực kì nhàm chán, căn bản chơi không vui.”

“Anh nói quá đúng.” Lăng Vi cười tươi rói: “Anh đi bơi đi, em đi chơi nước.” Anh lớn lên ở biển, đến biển chơi sao lại không bơi chứ.

Chương 506: Chờ mong lần tiếp theo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một cô gái và một chàng trai đang chơi ở bên cạnh, té nước ướt cả người Lăng Vi, cô không giận mà chỉ mỉm cười.

Đưa tay vấy nước hắt lên người Diệp Đình.

Diệp Đình mỉm cười bổ nhào vào nước, bơi một vòng.

Lăng Vi chơi ở vùng nước cạn, dẫm lên sóng biển.

Chỉ một lát sau Diệp Đình bơi về, nhìn thấy trong tay Lăng Vi là chiếc súng nước.

Cô ra ngoài không cầm tiền, súng từ đâu ra vậy?

“Anh về rồi hả?” Lăng Vi nhìn thấy Diệp Đình nhô ra từ mặt nước đặc ý giơ súng lên, anh phì phì.

Diệp Đình giơ tay chắn nước nhưng vẫn bị cô bắn lên mặt, Lăng Vi cười haha: “Vũ khí này không tệ...”

“Em làm gì vậy?” Diệp Đình đi tới cạnh cô, Lăng Vi khẩn trương đưa khăn tắm cho anh.

Cô đặc ý nói: “Là một soái ca cho em mượn.”

“Soái ca?” Diệp Đình nhăn mày, cô vợ nhỏ của anh lại gây vạ rồi.

Anh vừa rời không tới nửa phút cô đã kéo tình địch về cho anh rồi hả?

Diệp Đình lia đôi mắt đầy sát khí nhìn qua, khụ khụ... suýt chút nữa bị nước biển làm sặc chết..

Quả nhiên là tiểu soái ca..

Người ta chỉ là thằng nhóc 4, 5 tuổi gì đó.

Diệp Đình che trán, thật không nghĩ tới... cô vợ nhỏ của anh... vậy mà lại dành đồ chơi với đứa bé.

Anh nhếch môi, bảo Jayson mua cái mới: “Cái mới này đưa cho bạn nhỏ đi em thích bé thì chơi với bé.”

Lăng Vi quay đầu hỏi bé trai: “Em muốn cái nào? Cái mới hay là cái của mình?”

Bé trai không hề có lòng tham, kiên định nói: “Muốn cái của em.”

Lăng Vi trả lại khẩu súng nước cho bé: “Cảm ơn em đã cho chị mượn chơi.”

Bé trai nhếch môi cười lên: “Không cần khách khí, là em chủ động cho chị mượn, chị thích không?”

Lăng Vi gật đầu cười nói: “Đương nhiên là thích, em xem chị đã mua cái mới rồi này.”

Nói xong bắt đầu đổ nước bắn vào đứa bé.

Bé trai chơi quen, nháy mắt hỗn chiến với cô.

Diệp Đình đỏ mồ hôi...

Lực hấp dẫn của anh chẳng bằng đứa bé sao?

ở cô nhi viện đã thế, ở bờ biển cũng thế...

Xem ra đại bảo bối của anh... thích trẻ con... anh phải cố gắng thêm chút nữa.

Chờ đến khi cô mang thai, nhất định sẽ vui vẻ, hạnh phúc, anh nhìn thoáng qua căn nhà gỗ nhỏ bên bờ biển.

Anh quay đầu nhìn cô, cô chơi cực kì vui vẻ, giống như đứa bé ngây thơ.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, ánh mắt dịu dàng nồng đậm không thể tan ra.

Chơi một lúc, Lăng Vi thúc giục anh đi bơi: “Anh không cần để ý đến em.” Cô chơi rất vui.

Diệp Đình bơi hai vòng, quay đầu chỉ thấy cô đang cười haha, bên cạnh có mấy người đang chơi với cô, còn hẹn cùng nhau đi ăn đồ nướng.

Mấy người kia đều là sinh viên đại học, mang theo rất nhiều đồ ăn, giống như chuẩn bị đi dã ngoại.

Lăng Vi đang trò chuyện với bọn họ đột nhiên phát hiện đằng xa có nhiều người lén lút làm gì đó...

Lãng Vi lập tức cảnh giác.

Chương 507: Mỹ nhân cứu anh hùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô muốn gọi Diệp Đình trở lại nhưng không biết anh bơi đến đâu rồi.

Cô rất khẩn trương, nhanh chóng gọi cho Jayson: “Jayson, anh chú ý xung quanh một chút, tôi cảm thấy xung quanh có người lén la lén lút...”

Đột nhiên Jayson cười văng lên: “Không sao, không sao, cô yên tâm đi, họ là người tôi thuê đấy.”

“Sao cơ? Anh đang làm gì vậy?”

Jayson cười khở: “Tôi làm gì đương nhiên không thể nói cho cô biết rồi”... Boss nhà anh ta muốn tạo ra kinh hỉ mà...

Jayson tùy tiện bịa một câu: “Tôi đang tìm UFO...”

Lăng Vi bó tay.

Đột nhiên bên cạnh cô có một nữ sinh kêu lên: “Các người mau nhìn xem, bên kia có một người đàn ông thật đẹp trai.”

“Đúng thế, trái tim thiếu nữ của tôi..”

Bơi trong nước hơn 30ph, Diệp Đình lên bờ, dáng người như người mẫu của anh nháy mắt trở thành tiêu điểm.

“Haha... rất đẹp trai.” Lăng Vi kiêu ngạo: “Đó là người đàn ông của tôi.”

“Sao cơ?”

Mấy cô gái cười rộ lên: “Ôi trời ai, thật không nghĩ tới hai người là một đôi. Hahaha... lát nữa đi ăn đồ nướng, buổi tối chúng ta đi đốt lửa trại Jayson.”

“Được, không thành vấn đề.” Lăng Vi cao hứng đồng ý.

Lăng Vi nhanh chóng cầm khăn tới đưa cho anh quàng: “Nhanh đi tắm đi, lạnh lắm không?”

Mấy cô gái ồn ào: “Ôi ngọt chết rồi.” Sau đó cười gọi cô: “Nhanh qua đây, sắp nướng rồi.”

“Được.”

Trở lại căn nhà gỗ nhỏ bên bờ biển, Lăng Vi rót cho Diệp Đình một ly nước ấm: “Nước biển có lạnh không? Tháng 10 cũng chỉ có anh mới dám xuống biển.” Vừa nói vừa lau lưng cho anh.

Trong lòng Diệp Đình ấp áp, bảo bối nhà anh thật săn sóc... thật làm cho người ta ấm lòng: “Vận động một chút sẽ không lạnh...”

“Ừm... người xấu.” Anh ôm cô vào phòng tắm, vừa xả nước nhưng nhìn thấy cô không yên lặng nhìn anh.

Diệp Đình xoa tóc cô: “Xảy ra chuyện gì?” Hai mắt cô như con nai con ướn sững, không biết nghĩ gì đó, trong mắt đầy lo lắng.

Cô nghiêng đầu nói: “Em đồng ý với bọn họ đi ăn nướng, sợ anh không thích...”

“Chơi với bọn họ chắc... không có nguy hiểm gì chứ? Vừa nãy em thấy có người lén lút...”

“...” biểu tình của Diệp Đình có chút phức tạp, ôm cô vào lòng, trong lòng ngũ vị tạp trần, vậy mà cô lại lo lắng chuyện này...

Sống cùng anh, lúc nào cô cũng phải cẩn thận như vậy sao??

Anh đau lòng xoa tóc cô: “Không có việc gì, em yên tâm chơi cùng bọn họ đi, sau này không cần em quan tâm nữa, anh có thể mang em đến đâu thì nơi đó sẽ không có nguy hiểm, ra ngoài thì thả lỏng mà chơi.”

“Được.” Lăng Vi hôn lên má anh một cái, biết anh tới nơi này nhất định đã chuẩn bị đầy đủ, tắm xong, thay T-shirt, quần đùi.

Hai người nắm tay nhau vui vẻ chơi cùng đám người.

Cô và Diệp Đình cố ý mua đồ ăn vặt và bia mang qua.

Nhóm người tổng cộng 12 người, có ba đôi tình nhân, còn lại đều là bạn bè đi cùng, cả trai lẫn gái cãi nhau ầm ĩ, cực kì náo nhiệt.

Bọn họ đốt lửa trên bờ biển, Lăng Vi và Diệp Đình ngồi bên cạnh.

Có mấy nam sinh vừa hát vừa nướng thịt.

Còn lại đều ngồi chơi trò chơi sát thủ với nhau.

“Đến đến, sát thủ tới đây, mau nhắm mắt.”

Lăng Vi dựa gần Diệp Đình, không biết có phải Diệp Đình may mắn hay không, anh không ngừng làm sát thủ.

Kết quả Lăng Vi chưa bao giờ bị chết....

Đoàn người chơi cực kì vui vẻ, Lăng Vi và Diệp Đình gần như trở thành tiêu điểm trong đám người, đoàn người vây quanh hai người bọn họ.

Chỉ trong chốc lát lại chơi nói thật, đại mạo hiểm. Có nữ sinh hỏi Lăng Vi: “Hai người là quan hệ gì hả? Nói thật, nếu không hoặc là uống rượu hoặc là phải đại mạo hiểm.”

Lăng Vi nói thật: “Vợ chồng.”

“Ôi, kết hôn rồi sao? Kết hôn rồi hả?”

Lăng Vi gật đầu, đoàn người nhìn Diệp Đình, một đám đều đấm ngực, dậm chân không ngừng kêu rên: “Quả nhiên... anh hùng tốt đẹp nhất... chỉ là của người ta...”

Đoàn người cười haha...

Chương 508: Mỹ nhân cứu anh hùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chỉ một lúc, có nữ sinh hỏi Diệp Đình: “Tại sao hai người lại kết hôn Nói thật hoặc uống rượu.”

Lăng Vi che mặt, là vì hợp đồng... nói ra thì đám người này có phát điên không...

Diệp Đình bình tĩnh cầm ly rượu uống hết.

“Ồi chao, còn xấu hổ.” Mọi người lại ồn ào, Diệp Đình nhận đại mạo hiểm tết tóc cho một cô gái...

Diệp Đình cầm lược cẩn thận chải tóc cho Lăng Vi.

Có người trêu ghẹo: “Không phải trừng phạt, nhìn anh giống hưởng thụ thì đúng hơn, haha...”

Đoàn người cực kì vui vẻ.

Một cô gái bảo Lăng Vi kể tình sử của bọn họ.

Lăng Vi quần bách, bọn họ làm gì có tình sử... có đâu chứ?

Lúc này đột nhiên Diệp Đình nói: “Chúng tôi cưới chui, kết hôn trước yêu sau.”

Lại có đợt bùng nổ nữa.

“Mẹ của tôi ơi, các người thật tiến bộ.” đôi mắt mấy cô gái lấp lánh nhìn bọn họ.

Một cô gái ôm má nói: “Là tổng giám đốc bá đạo và cô bé lọ lem hả? Sao tôi lại... có mùi ... khoa trương giả tạo vậy...”

Bình tĩnh như Lăng Vi lúc này chẳng bình tĩnh nổi, âm thầm cho cô em này một ngón tay cái bật thẳng, trong lòng thầm nghĩ: “Em gái à, em hiểu quá đấy. Sao lại thông minh như thế chứ, mẹ em có biết không?” Lúc này trên bầu trời có vô số pháo hoa đang bắn.

“..” tiếng vang thật lớn vang lên, mọi người đều ngẩng đầu, sau đó một đợt pháo hoa nổ tung trên bầu trời...

Pháo hoa xinh đẹp như những đóa hoa nở rộ, như sao băng vậy.

Pháo hoa còn chưa bắn xong đợt này thì đợt khác đã nổ theo, từng đợt từng đợt khắp nơi như những đóa hoa đầy màu sắc.

“Pháo hoa này ai bắn vậy? Đẹp quá à.” Đám con gái lại ríu ra líu ríu kêu lên.

Jayson ở đằng xa chỉ huy đám người bắt pháo...

Lăng Vi ngẩng đầu lên, ôm chặt lồng ngực, cô nhìn Diệp Đình, chỉ thấy anh ôm cô, khoe môi mỉm cười như đang cười với cô.

Cô hít vào một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên dòng nước ấm, menh mông, mãnh liệt.

Diệp Đình nhìn cô, kể thứ tam theo đuổi vợ: “Bà xã thích náo nhiệt,

thích bạn bè, thích pháo hoa...”

Sau đó đoàn người hăng như đánh tiết gà vây hai người ở giữa truy hỏi vấn đề.

Lăng Vi đổ mồ hôi như thác nước... thật đúng là... một người là một tên bát quái...

Diệp Đình cực kì kiên nhẫn trả lời từng người.

“Tiên sinh, làm sao các người quen nhau?”

Diệp Đình nói: “Có một lần tôi bị thương xông vào nhà cô ấy, cô ấy cứu tôi.”

“Òa, anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Tiên sinh, hai người định khi nào có con vậy?”

Diệp Đình cười dịu dàng: “Nhanh thôi...”

Lăng Vi đỏ mặt, nhanh.. nhanh thôi... hai chữ này giống như con thiêu thân vẩy cánh bay qua bay lại trong đầu cô.

Chương 509: Bờ biển lãng mạn, yêu sâu đậm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi che gò má, cả người nóng lên! Cũng không biết vì lời nói của Diệp Đình hay vì gió biển... Cô đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng.

Diệp Đình vươn tay ôm cô, một cô gái chợt nói: “Chúng tôi có thể chụp hình chung với hai người không? Em cảm thấy hai người giống như đại minh tinh. Nếu sau này hai người nổi tiếng, ảnh chụp chung này rất đáng giá nha...”

Lăng Vi đỡ trán, trong đầu nghĩ: Cô gái! Tương lai không lâu, em sẽ phát hiện, hôm nay em lời lớn!

Diệp Đình ôm Lăng Vi, đám người vây sau bọn họ chụp ảnh.

Lăng Vi lại hỏi bọn họ học ngành gì, các cô gái nói bọn họ đều học chuyên ngành anime 3D, bây giờ còn chưa tốt nghiệp, nghỉ hè, bọn họ làm bài khảo sát và huấn luyện cho công ty trò chơi.

“Có điều...” Tiểu Như nói: “Chúng tôi học chuyên ngành này khó tìm công việc.”

“Tại sao?”

Tiểu Trúc hỏi: “Vì phải thức đêm, nữ sinh không chịu nổi. Cho nên công ty đều tuyển nam sinh nhiều hơn.”

Lăng Vi cùng bọn họ trò chuyện rất nhiều, còn trao đổi phương thức liên lạc với hai cô gái.

Diệp Đình bảo Jason đưa cho bọn họ một tấm danh thiếp, chính là tấm danh thiếp của công ty trò chơi anh vừa thu mua.

Các cô gái nói cảm ơn, nhận danh thiếp.

Lăng VI ấm áp ôm Diệp Đình, gò má dán vào trên cánh tay anh, cảm thấy anh thật tốt... Mặc dù ung dung thản nhiên, nhưng mấy cô gái này cầm tấm danh thiếp ấy đi xin việc nhất định sẽ có cơ hội được nhận.

“Cánh gà nướng lâu quá ——” Các nam sinh gấp cánh gà nướng xong bỏ vào mâm, để trên bàn nhỏ tự chuẩn bị của bọn họ.

Đoàn người mang bao tay, bắt đầu ăn.

Lúc này, có nữ sinh khui mấy lon bia, nói: “Đây đây đây, chơi đồ số! Thua, hoặc uống bia, hoặc biểu diễn tiết mục!”

“Được nha được nha!” Đoàn người vui vẻ quơ tay.

Kết quả, bi kịch Lăng Vi... cô đều không đoán được, cùng tham gia náo nhiệt, luôn thua... Cô lại không thể uống bia, ca hát thì lạc giọng... làm sao đây?

“Ha ha ha —— chị Vi, chị lại thua rồi! Chồng chị có thể uống thay chị mấy lon!”

Đoàn người cười ngã nghiêng ngã ngửa...

Diệp Đình cầm lon bia... im lặng uống bia, thật ra anh chơi đồ số rất

lợi hại, không thua lần nào. Nhưng không ngăn được Lăng Vi thua mọi bàn...

Lăng Vi cướp bia trong tay anh, còn chưa uống đã muốn say...

Đoàn người cười đến gặp cả người!

“Tiên sinh! Hay là anh đừng uống, anh hát một bài cho chúng tôi nghe đi!”

Một nữ sinh cầm micro đưa cho anh, Diệp Đình đưa tay nhận, tìm đàn guitar.

Lăng Vi rất kinh ngạc!

Diệp Đình còn biết đàn guitar sao?

Anh nguyện ý đàn guitar, ca hát trước mặt nhiều người như vậy?

Trên bờ biển an tĩnh, Diệp Đình ôn đàn, mắt nhìn Lăng Vi, ngón tay anh nhẹ nhàng chuyển động trên dây đàn, nhịp điệu ưu thương, thê mỹ, khiến người nghe ra “Thiên không chi thành”.

(*) Thiên không chi thành (Tenkuu no Shiro Laputa) là một bộ phim năm 1986, biên kịch và đạo diễn bởi Hayao Miyazaki.

Bài hát này làm người nghe muốn rơi nước mắt. Tiếng đàn tựa như đang kể lể: “Thân ái, anh yêu em, nhưng tình yêu anh dành cho em khiến em gặp nhiều trắc trở, anh biết em không thể nhanh chóng tiếp nhận anh, vậy hãy cho anh chờ đợi mãi. Cho dù chúng ta đều đã già đi, anh vẫn yêu em, đến khi chúng ta đều đến thiên đường, anh vẫn muốn nói với em, anh luôn yêu em sâu đậm.”

Tiếng đàn của anh như đôi cánh bay vào trong lòng cô, chạm vào mỗi một tiếng lòng của cô.

Lăng Vi bất tri bất giác rơi một giọt nước mắt, Diệp Đình, sao anh có thể tốt như vậy?

Kết thúc, Diệp Đình giờ tay lau nước mắt cho cô.

Chương 510: Bờ biển lãng mạn, yêu sâu đậm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mấy cô gái đều rất thương cảm, lập tức yên tĩnh, Tiểu Trúc len lén liếc mắt nam sinh cô ta thầm mến, tịch mịch rũ mắt.

Diệp Đình bỗng nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay anh lại rải đàn, nhịp điệu vui vẻ trong nháy mắt xua đuổi không khí đau thương, đoàn người đều nghe ra, đây là bài hát vui vẻ “Từng đóa bọt sóng”!

Mấy cô gái đều lớn tiếng hát theo: “Anh muốn em đi cùng anh, nhìn rùa biển bơi lội dưới nước, từ từ bò lên cát, đếm từng bọt sóng.

Em không cần phải sợ, cũng sẽ không tịch mịch. Anh sẽ luôn ở bên em, làm em cười vui vẻ...”

Đoàn người hi hi ha ha vừa hát vừa nhảy: “Cuộc sống qua từng ngày từng ngày, chúng ta sẽ từ từ trưởng thành, anh mặc kệ em có hiểu anh đang hát gì hay không.”

Diệp Đình lại rải đàn, nhẹ nhàng hát: “Anh biết có một ngày em nhất định sẽ yêu anh, vì anh cảm thấy anh thật sự rất tốt...”

Lãng Vi cười với anh.

“Thời gian vội vã trôi qua, sẽ không quay lại, người đẹp biến thành bà lão.

Ai ya na na na, khi đó, anh anh anh cũng đã là một lão già.”

Lăng Vi giả làm bà lão, khom người đi. Lại làm bộ vuốt râu dưới cằm Diệp Đình.

Đoàn người vui vẻ muốn điên rồi!

“La la la ~~ la la~ la la la ~ chúng ta cùng nhau tay trong tay, la la la ~ la la la ~ la la la ~~ đếm từng đóa bọt sóng!”

“Chúng ta đếm từng đóa... bọt sóng...”

(*) Link bài hát: https://www.youtube.com/watch?v=beWjTKhY_I8

Hôm nay Diệp Đình cho cô mở rộng tầm mắt!

Hôm nay Diệp Đình tỏa ra mị lực!

Thì ra anh cũng là một chàng trai thích đàn, thích ca hát... Chẳng qua, anh phải sáng lập đế quốc kinh doanh của mình, rất ít có thời gian đụng tới mấy thứ này.

Hôm nay...

Đối với Diệp Đình mà nói, cũng là một đêm rất khó quên...

Đã lâu anh không thả lỏng như vậy.

Từ thần kinh đến tâm hồn đều rất nhẹ nhõm.

Lăng Vi chuyên chú nghe anh đánh đàn. Cảnh trí như vậy, bầu không khí như vậy khiến cô rất muốn hôn anh...

Diệp Đình nhìn cô. Lúc này, ánh mắt cô nhu hòa, lóe lên tia sáng. Mặt đẹp trắng nõn, biểu tình say mê... Tựa như hạnh phúc toàn thế giới đều ở trong mắt một mình cô...

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, đột nhiên ngừng tay, anh đưa đàn cho một nam sinh khác, đi tới Lăng Vi, anh nâng mặt cô, một tay ôm eo cô, dùng sức hôn lên môi cô.

“Bùm — —” Pháo hoa bùng lên!

Mười mấy sinh viên lập tức hưng phấn hét rầm lên — —

Tiểu Vĩ phóng khoáng cầm lon bia lớn tiếng nói: “Sinh con! Sinh con! Sinh con!”

Sau đó, đoàn người lớn tiếng kêu theo!

Lăng Vi hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, cô giãy giụa, nhưng không giãy ra, tay Diệp Đình ôm cô cực chặt.

Lăng Vi thật sự không ngờ anh lại hôn cô trước mặt nhiều người như vậy.

Anh luôn trấn tĩnh, khắc chế...

Không nghĩ tới, anh cũng có thể làm ra chuyện kích động như vậy.

Diệp Đình bá đạo hôn cô, tất cả chung quanh tựa như đều vô hình, trong thế giới của anh chỉ có anh và cô. Cho tới nay, anh chưa từng kích động như vậy! Anh muốn hôn cô! Một giây cũng không muốn chờ đợi!

Hai người ôm nhau hôn kịch liệt, lúc buông ra vẫn lưu luyến không

thôi, bọn họ nhìn thấy tia sáng động tình trong mắt đối phương.

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, cảm giác hạnh phúc xưa nay anh chưa từng có được bao phủ toàn thân anh!

Chương 511: Dụng tâm lương khổ*, yêu rất nhiều rất sâu đậm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*) Vô cùng phí tâm tư, dụng ý sâu xa, âm thầm lo nghĩ cho đối phương, nhưng đều không biểu lộ rõ ràng.

Anh rốt cuộc biết được khi yêu một người, sẽ muốn giao tất cả của mình cho cô ấy! Mỗi phút mỗi giây đều muốn ôm cô, hôn cô. Hận không thể cùng cô làm một cặp liền thân, thời thời khắc khắc đều dính chung một chỗ...

Đoàn người ồn ào một trận, Diệp Đình thần nhiên tựa như không xảy ra chuyện gì, chỉ có Lăng Vi luôn vui mặt vào hõm vai anh, từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ cô vợ nhỏ bị khi dễ...

Đốt lửa tới 11 giờ đêm.

Bọn họ dựng lều vải chuẩn bị đi ngủ. Những sinh viên này đi dã ngoại, nên đều mang theo lều vải.

Cuối tháng chín, đêm hơi lạnh, Lăng Vi lo cho bọn họ: “Lạnh như vậy, mấy em ngủ ở đây, sẽ không bị cảm chứ?”

Tiểu Vĩ cười ha ha: “Không sao, không sao! Kẻ ngốc ngủ giường lạnh, hoàn toàn dựa vào sức chịu lạnh!”

Lăng Vi che miệng cười, đây là tí dụ cái gì ah...

Giúp bọn họ dựng lều vải xong.

Diệp Đình và Lăng Vi chào tạm biệt họ, hai người trở về nhà gỗ.

Lăng Vi chơi một đêm, vừa hưng phấn vừa kích động, cô thật sự mệt
lả, vui trong ngực Diệp Đình, ngủ ngon giấc...

Ngày hôm sau, 1 tháng 10.

Bảy ngày nghỉ, ngày đầu tiên.

Buổi sáng Diệp Đình đột nhiên nói đau thắt lưng... Lăng Vi cười nhạo
anh: “Cho anh không biết tiết chế! Chắc hư thận rồi!”

Jason nhin cười, bưng điểm tâm tới nói: “Có lẽ hôm qua bơi lạnh
cóng... ông chủ, tôi biết một bác sĩ trung y ở gần đây, muốn đi lấy
thuốc cảm lạnh không?”

Lăng Vi đồng ý: “Được! Thuốc bắc tốt!”

Diệp Đình không muốn, nhưng vẫn đáp ứng.

Trong lòng Jason bội phục, chiều vợ đến mức này... Thế gian hiếm
có nha!

Rõ ràng cố ý dẫn người ta tới chữa bệnh, lại không chịu nói cho
người ta... Rõ ràng mình không bị bệnh, còn phải gây bệnh, có lý do
tốt đi khám bệnh...

Ăn sáng xong, ba người đi tới phòng khám.

Hôm qua Jason đã đưa hồ sơ bệnh án của Lăng Vi cho Hồ lão tiên sinh xem, cũng đã dặn trước, nên không sợ ông lão lỡ miệng.

Vừa vào phòng khách liền thấy một phụ nữ chanh chua mặc đồ trắng đang oán trách: “Sao lão già này lớn lối như vậy? Tôi đã chờ một giờ! Chương trình của tôi sắp bắt đầu! Các người làm việc thế nào vậy? Thời gian của tôi rất quý báu! Các người không biết sao?”

“Chị Giai Ny, thật xin lỗi, bác sĩ Hồ có nhiều bệnh nhân, mọi người đều hẹn trước, chiều mới có thể đến phiên chúng ta.”

“Phế vật! Đi mua chỗ cho tôi! Xem ai chịu bán!”

Lúc này, Diệp Đình, Lăng Vi và Jason đi vào, người phụ nữ kia nhìn thấy Diệp Đình, mắt liền sáng lên!

“A — — Diệp Đình!” Người phụ nữ vô cùng vui vẻ: “Sau khi tốt nghiệp đại học nhiều năm không gặp! Không nghĩ tới gặp anh ở đây!”

Diệp Đình hờ hững liếc cô ta, không lên tiếng, nắm tay Lăng Vi đi vào phòng khám.

Người phụ nữ kia ghen hòng, tính cách Diệp Đình luôn như vậy, hơn nữa bọn họ khác ban, Diệp Đình không biết cô ta cũng bình thường...

Người phụ nữ đi tới hỏi anh: “Anh cũng đến khám bệnh?” Diệp Đình không lên tiếng, cô ta tìm lời, nói: “Đúng rồi, anh có số khám bệnh không? Bây giờ tôi có việc gấp, có thể để bác sĩ khám cho tôi trước không?”

Diệp Đình không để ý cô ta, Jason nói: “Xin lỗi, cô cản cửa.” Người phụ nữ kia đành phải lui về sau một bước, Jason đóng cửa, người

phụ nữ kia bị nhốt ở ngoài.

Cô ta giận đến cắn răng, Diệp Đình vẫn lạnh lùng như vậy! Đầu óc xoay chuyển, muốn tạo quan hệ với Diệp Đình, rất đơn giản, tìm anh làm ăn là được mà...

Cô ta cười môi, bây giờ cô ta cũng không còn là cô ta lúc đi học!

...

Bác sĩ Hồ bắt mạch cho Diệp Đình, kê một toa thuốc, cho người đi lấy thuốc.

Diệp Đình nói cảm ơn, Hồ lão tiên sinh đột nhiên nhìn qua Lăng Vi: “Đến cô.”

Lăng Vi cười nói: “Tôi không khám bệnh, tôi tới cùng chồng tôi.”

Lão tiên sinh cau mày, quan sát kỹ cô: “Mặt mày uể oải, sợ lạnh, máu ứ đọng chứng khí hư...” Nói xong, đứng lên, bắt mạch cho cô, kéo cô xuống bàn bên cạnh.

Chương 512: Dụng tâm lương khổ*, yêu rất nhiều rất sâu đậm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, thấy anh không lên tiếng, cô cũng không nói gì. Ông lão xem một hồi, chân mày nhíu chặt hơn, thật lâu mới nói: “Không có chuyện lớn gì, điều dưỡng là được.”

Tim Lăng Vi đập thành thịch — —

Sau khi Diệp Đình đi ra ngoài, Jason hỏi: “Lão tiên sinh, ông thấy...”

Lão tiên sinh vừa viết toa thuốc vừa nói: “Trước tiên uống thuốc ba tháng rồi lại tới. Tôi phải quan sát lâu dài.”

“Cảm ơn ông, ông vất vả rồi.”

Lão tiên sinh không nói rõ, nhưng kê toa vẫn có bài bản, chuẩn bị trường kỳ tác chiến.

Từ bờ biển trở về, Diệp Đình đến cô nhi viện cùng Lăng Vi. Hôm nay xảy ra một chuyện rất trùng hợp.

Lăng Vi mua rất nhiều trái cây, còn mua cặp mới, đồ dùng học tập mới cho bọn nhỏ.

Diệp Đình mua một ít màu nước và giấy vẽ.

Đến cửa cô nhi viện, Lăng Vi cười nói: “Anh xem, có phải hoàn cảnh ở đây đã khá hơn nhiều không?”

Diệp Đình gật đầu. Thiết bị công cộng cũ kỹ trước kia đều được đổi mới, phòng học cũng được tân trang, hai cây hòe lớn trong sân cũng được xây một bồn hoa nhỏ.

Lăng Vi vô cùng vui vẻ: “Ha ha, em thích nơi này, thật đẹp nha!”

Ra nước ngoài thực tập ba tháng, cô nhi viện liền đổi mới, chẳng qua... không biết là ai bỏ vốn xây cất.

“Vi Vi! Diệp tiên sinh!” Hiệu trưởng Trần vừa nhìn thấy là Lăng Vi và Diệp Đình tới, trên mặt lập tức cười như hoa.

Bà cười ha ha đi tới cạnh Lăng Vi và Diệp Đình, cười hiền hòa với Diệp Đình. Bà muốn nói cảm ơn anh, nếu không phải anh bỏ vốn sửa lại, còn mua thiết bị mới, nơi này sao có thể trở nên tốt đẹp như vậy. Môi trường xung quanh đẹp khiến người nhìn cũng cảm thấy thoải mái.

Hiệu trưởng Trần rất muốn cảm ơn anh, nhưng ngại vì Tiểu Vi ở đây, bà cười hỏi: “Hai người ăn sáng chưa?”

Diệp Đình gật đầu: “Ăn rồi.”

Hiệu trưởng Trần cười vui vẻ: “Vậy hai người đi dạy học bọn nhỏ đi, tôi đi mua thức ăn, trưa nay hai người ở lại ăn cơm.”

“Được, làm phiền bà.”

Tâm tình hiệu trưởng Trần rất tốt, xách giỏ đi chợ.

“Cô Vi Vi — — chú Diệp Đình!” Những bạn nhỏ thấy bọn họ tới, tranh nhau chạy ra ôm bọn họ: “Cô Vi Vi — — chú Diệp Đình! Con rất nhớ hai người!”

“Ngoan!” Lăng Vi ôm bọn nhỏ.

“Nhìn xem cô Vi Vi mang quà gì đến cho các con nè?” Lăng Vi phát giấy vẽ và đồ dụng học tập cho bọn họ, mỗi bé đều có một phần.

“Cảm ơn cô Vi Vi ạ!”

Lăng Vi ngồi xổm xuống, xoa mặt đứa bé: “Các con phải hiểu chuyện, không được chọc giận Hiệu trưởng, biết không?”

“Cô Vi Vi yên tâm! Chúng con rất hiểu chuyện! Chúng con sẽ giúp Hiệu trưởng và cô làm việc nhà!”

“Con sẽ quét sân!”

“Con sẽ lau bàn!”

“Con có thể giúp bưng mâm!”

“Các con thật giỏi! Cô Vi Vi rất vui!” Lăng Vi cười lên, Diệp Đình cũng ngồi xổm xuống, nói với bọn nhỏ: “Chú là chồng của cô Vi Vi, không phải các con muốn gọi chú là ba sao?” Nói xong, lấy ra một cái túi: “Ba phát hoa dâm bụt cho các con có được không?”

“Được ạ!” Các bạn nhỏ đồng thanh.

Lăng Vi cười đến chóng mặt... Tên siêu cấp phúc hắc Diệp Đình này!

Chương 513: Nhìn với cặp mắt khác xưa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình lấy ra một đồng hoa dâm bụi, đeo ở ngực cho bọn nhỏ. Đây là hoa Lăng Vi đặc biệt nhét cho anh. Muốn anh và các bạn nhỏ tạo quan hệ.

“Cảm ơn ba Diệp Đình, con thích ba!”

“Moa moa...” Tiểu Đậu Đình đột nhiên hôn má Diệp Đình.

“Moa moa moa...” Các bạn nhỏ lập tức vây quanh Diệp Đình, dùng sức hôn.

Diệp Đình bị hôn nước miếng đầy mặt... Nhưng trong lòng ấm áp.

Từ nhỏ anh không được hưởng thụ tình thương của cha mẹ, cũng không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, nhưng Vi Vi cho anh một ngôi nhà ấm áp, những đứa nhỏ này làm anh cảm thấy ấm áp, bọn chúng đều là thiên sứ nhỏ, tâm hồn bọn nhỏ thuần khiết nhất, ai tốt với chúng, chúng liền tốt với người đó.

Nụ cười của bọn nhỏ lây người nhất. Diệp Đình nhìn từng đứa nhỏ mặt mày hồn nhiên vui vẻ, đột nhiên cảm thấy cả người ung dung, tựa như trong nháy mắt tháo xuống toàn bộ gánh nặng.

Anh cười với Lăng Vi, nắm tay cô. Vợ nhỏ của anh thật hiểu lòng người, cô giao những đóa hoa này cho anh tặng là muốn anh cảm

nhận được ấm áp được tình người và sự quan tâm.

Lăng Vi và Diệp Đình bị các bạn nhỏ vây quanh đi vào phòng học, Lăng Vi bắt đầu dạy vẽ cho bọn nhỏ.

Học được một giờ, đến trưa bọn nhỏ đều đói, hiệu trưởng Trần còn chưa nấu ăn xong. Tiểu Đậu Đình la hét: “Cô Vi Vi! Con thi vẽ được giải nhất toàn thành phố! Giám khảo khen con có trí tưởng tượng! Còn nói con có một cô giáo tốt! Tiền thưởng tới 500 đồng nha, con có nhiều tiền như vậy! Hôm nay con mời cô ăn đậu hủ nóng!”

“Có thật không? Tiểu Đậu Đình thật giỏi nha!” Lăng Vi ôm bé lên, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của bé.

Lăng Vi thật tự hào! Đây là học sinh của cô đó! Dạy học thành công là vinh hạnh của cô! Cũng may cô không phụ lòng trách nhiệm này!

“Cô Vi Vi, 500 đồng có thể mua rất nhiều rất nhiều đậu hủ nóng, con muốn mọi người cùng ăn!”

“Được...”

Lúc này, các bạn nhỏ vừa nghe có đậu hủ nóng ăn, vui mừng nhảy cẫng lên: “Tiểu Đậu Đình giỏi nhất! Tiểu Đậu Đình biết kiếm tiền!”

“Mình cũng muốn tham gia thi vẽ! Chờ mình kiếm được tiền, mình sẽ mời mọi người ăn đậu hủ nóng.” Tiểu Dưa Hấu vỗ ngực.

Lăng Vi cười vui vẻ: “Các con đều rất giỏi, các con đều là niềm tự hào của cô Vi Vi!”

“Đi thôi, đi thôi! Đi ăn đậu hủ nóng!”

Trước cô nhi viện có một bà lão bán đậu hủ nóng.

Bọn nhỏ vui mừng chạy tới trước gian hàng.

Lăng Vi nói bà lão múc cho bọn họ một tô lớn, lát nữa ăn cơm, mọi người ăn chung.

Bà lão cười ha ha múc cho bọn họ một tô lớn!

“Bà, lần này là cháu trả tiền nha! Đây là tiền cháu tự kiếm được!”
Tiểu Đậu Đình kiêu ngạo lấy 500 đồng ra.

500 đồng kia đã bị bé làm nhăn nhúm.

Bà lão kinh ngạc hỏi bé: “Aiya, bạn nhỏ, cháu rất lợi hại nha, cháu làm sao kiếm được tiền? Cháu trai bà lớn hơn cháu một tuổi, nó còn chưa biết kiếm tiền đấy.”

Tiểu Đậu Đình sáng giọng nói: “Cháu thi vẽ kiếm được! Là cô Vi Vi dạy cháu vẽ.” Nói xong, kiêu ngạo hất cằm.

“A, vậy cháu thật lợi hại! Cô Vi Vi của cháu cũng rất lợi hại!” Bà lão cười vui vẻ, chỉ lấy 10 đồng.

Chương 514: Nhìn với cặp mắt khác xưa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi sợ bà lỗ vốn, muốn cho thêm ít tiền, nhưng bà lão kiên quyết không nhận. Lúc này, thấy cách đó không xa có một ông già nằm một chỗ. Ông lão bần thiêu, rất gầy rất gầy, không biết đã bao lâu không có đồ ăn.

Lăng Vi mua hơn ba chén đậu hủ, đem qua cho ông lão kia.

Cô còn chưa kịp mở miệng, ông lão kia đã chống gậy đi xa.

Lăng Vi quay lại.

Bà lão than thở: “Ông lão kia thật đáng thương... Bà già này mỗi ngày còn có thể làm chút đậu hủ để kiếm sống... Chân ông lão kia hơi khập khểnh, đi bộ cũng rất tốn sức. Ngày nào bà không bán được hết, còn lại mấy chén đều sẽ cho ông ấy ăn.”

Lăng Vi suy nghĩ, lấy 300 đồng đưa cho bà lão, thấp giọng nói: “Bà bà, đậu hủ nóng hai đồng một chén, mỗi ngày bà cho ông ấy ăn ba chén, số tiền này đủ ông ấy ăn một tháng.”

Bà lão nhận tiền, suy nghĩ một lát, nói: “Tiền còn thừa, bà lại mua bánh bao cho ông ấy.”

“Được, làm phiền bà.”

...

Thật khó có kỳ nghỉ, Lăng Vi phải nắm bắt thời gian làm chuyện của mình!

Rạng sáng hôm sau, Lăng Vi đến một kho hàng cho thuê phế liệu ở ngoại ô. Cô dùng lương cao mời tới bốn thầy dạy hàn của “Lão Long Đằng”.

Lại liên lạc con trai của Long Hằng Đạt.

Lăng Vi gọi điện thoại, nói: “Long tiên sinh, chào anh, tôi là Lăng Vi. Lần trước tôi đã gặp mặt cha anh, ông ấy đưa danh thiếp của anh cho tôi.”

Long Diệc Hân “ừ” một tiếng: “Hôm nay đúng lúc tôi rảnh rồi, cô ở đâu? Tôi đến tìm cô.”

Giọng anh ta rất trầm thấp, chẳng qua... giọng điệu cứng nhắc, không có chút cao thấp chận chùng nào...

Lăng Vi kinh ngạc... Danh hiệu “Tiến sĩ chế tạo và tự động hóa máy móc” quả nhiên danh bất hư truyền...

Ngay cả nói chuyện cũng giống như máy móc vậy!

Không có tia ưu tư nào.

Lăng Vi nói địa chỉ kho hàng, chỗ này vô cùng dễ tìm, gần đây không có kiến trúc khác.

Lúc Long Diệc Hân tới, Lăng Vi thật sự cho là anh ta đi nhầm chỗ... Anh ta mặc áo sơ mi trắng, quần màu ngà, giày trắng. Cả người

chỉnh tề khoan khoái, lối ăn mặc không lôi thôi...

“Anh là Long tiên sinh?” Lãng Vi đứng lên, đi ra cửa kho hàng, dưới ánh mặt trời, người đàn ông mang kính lịch sự liếc cô, không tự nhiên “ừ” một tiếng.

Long Diệc Hân nhìn vào kho hàng, đẩy mắt kính, quay đầu nói với Lãng Vi: “Xế chiều hôm nay tôi còn có một hội nghị nghiên cứu, tôi chỉ có chút thời gian để giúp cô.”

Anh ta nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Bây giờ đã là 10 giờ, chúng ta còn hai tiếng.”

Lãng Vi lập tức mời anh ta vào trong, trong kho hàng rất nóng, đỉnh đầu có một cái quạt trần.

Lãng Vi vừa đặt hai cây quạt đứng lớn ở trung tâm thương mại, lúc này còn chưa giao tới.

“Long tiên sinh, chỗ này hơi nóng... Xin lỗi.” Lãng Vi áy náy cười nói.

Long Diệc Hân không lên tiếng, đi tới cạnh bàn dài, cầm bản vẽ sơ bộ của cô nhìn qua: “Cô vẽ?” Mắt anh ta sáng lên nhìn cô, dường như không tin tưởng lắm.

“Ừ.” Lãng Vi gật đầu.

Long Diệc Hân lại xem tiếp. Xem một hồi, chân mày liền nhíu lên. Càng nhìn, chân mày nhíu càng cao. Lãng Vi thấy biểu tình kia của anh ta, hơi kinh hãi...

Hồi lâu, Long Diệc Hân để bản vẽ xuống, mắt lóe sáng nhìn cô: “Ý tưởng không tệ.”

“Long tiên sinh, anh có sáng kiến gì không?”

Long Diệc Hân nhìn cô nói: “Tôi chỉ lớn hơn cô vài tuổi, cô gọi tôi là anh đi, cha tôi và ba mẹ cô cũng là bạn thân. Đừng khách sáo như vậy.”

(*) Trong bản raw, Lăng Vi gọi Long Diệc Hân là ngài.

Lăng Vi kinh ngạc, vừa rồi còn là bộ dạng cứng nhắc không có tình cảm, sao đột nhiên đổi tính rồi?

Chương 515: Hôn người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy giọng điệu của anh cực kì bình tĩnh không hề lên xuống nhưng Lăng Vi lại cảm thấy cực kì ấm áp.

Lăng Vi nhìn anh mỉm cười: “Anh Hân.”

Anh nhìn cô, đẩy mắt kính cúi đầu nhìn bản phác thảo.

Nhìn một lúc anh mới nói: “Hiện tại chúng ta nói đến bản phác thảo này của em đi.”

Ngón tay thon dài của anh chỉ chỉ lên bản phác thảo, từ tận đáy lòng khen ngợi: “Ý tưởng của em rất tốt, có thể nhìn ra em đã nghiên cứu rất nhiều về hệ thống động cơ, hiểu rất sâu, nghiên cứu cực kì tỉ mỉ cẩn thận. Lấy trình độ hiện tại của em, anh gần như không thể giúp gì. Em đã hiểu biết trình độ cao như vậy, nếu đổi lại là anh, có lẽ không thể thiết kế tỉ mỉ như vậy...”

Lăng Vi nhìn anh nhưng không nói gì.

Anh còn nói: “Từ bản thiết kế này của em có thể nhìn ra hiện tại em đang làm thực nghiệm về cải tạo động cơ, cải tạo để giảm nhiên liệu dầu, tăng công suất, có thể gia tăng tốc độ lên mức tối đa.”

Lăng Vi vội vàng gật đầu.

Lăng Diệc Hân đột nhiên cười nói: “Em thiết kế cực kì tốt, muốn đạt

tới hiệu quả như của em cũng chỉ có thể thực nghiệm từng bước một, không có cách nào khác.”

“Vâng, cảm ơn anh Hân chỉ bảo.”

Trò chuyện với anh xong, Lăng Vi cảm thấy như vũ trụ nhỏ bùng nổ.

Sức mạnh hồng hoang trong người như nghịch lưu.

Năng lượng tràn trề, nháy mắt có tự tin gấp trăm lần.

Lăng Diệc Hân tìm ghế dựa ngồi xuống, trò chuyện với bốn chuyên gia, trao đổi kinh nghiệm của mình với họ.

Lăng Vi thấy bốn người chuyên gia thi thoảng mở to mắt, liên tiếp gật đầu bày tỏ tán thưởng.

Nhìn bọn họ và Lăng Diệc Hân nói chuyện cũng có ích không nhỏ.

Trong kho quá nóng, quạt chưa được mang tới, quạt trần trên đầu không có nhiều tác dụng.

Lăng Vi thấy cả người Lăng Diệc Hân đầy mồ hôi, ngay cả áo sơ mi cũng ướt. Cô sợ Lăng Diệc Hân không chịu nổi liền bảo anh về trước.

Lăng Diệc Hân nói: “Không sao, bình thường anh làm thử nghiệm còn khó chịu hơn việc này.” Nói xong xắn tay áo sơ mi lên, xoay người cùng chuyên gia hàn điện rời đi.

30ph sau, rốt cuộc quạt cũng được mang tới, Lăng Vi chọn 20 chiếc Tshirt cũng được mang tới.

Làm việc ở đây rất vất vả, quần áo cực kì dễ ướt, cho nên cô chuẩn bị nhiều trang phục cho đám chuyên gia thay đổi.

Lăng Diệp Hân rất thoải mái, không hề ghét bỏ, cởi áo sơ mi của mình mặc Tshirt vào.

Đến 12h trưa, Lăng Vi nhắc nhở anh:”Anh Hân, không phải buổi chiều anh có hội nghị nghiên cứu phải không? Hiện tại có cần về luôn không?”

Anh nhìn Lăng Vi một cái, nói: “Anh đi gọi điện thoại một chút.”

Anh cầm di động ra ngoài, một lúc sau quay về nói: “Anh xin nghỉ phép rồi, không phải hội nghị quan trọng, không cần tới.”

“Xin phép?”

Lăng Vi giật mình nhìn anh.

Hội nghị này hẳn là quan trọng lắm mà, vắng mặt không sao chứ?

Nhưng mà nhìn vẻ mặt kiên quyết của anh giống như trong lòng đã quyết, Lăng Vi không nói nhiều mà gọi đồ ăn nhanh bảo họ mang qua.

Bọn họ vất vả chờ cả ngày, vẽ rất nhiều bản thảo, chờ đến khi hơn 10h, Lăng Vi mới phát hiện mình đã ở bên ngoài rất lâu rồi.

“Trời ạ, đã hơn 10h rồi.” Muộn như vậy cô còn chưa quay về, không biết Diệp Đình có sốt ruột hay không... cô sờ điện thoại, sao lại không thấy đâu?

Lúc này Lăng Vi mới cảm thấy đầu mình phát đau.

Cô và Lăng Diệc Hân vẫn vui đầu vể, ngay cả bốn chuyện gia rời đi cũng không biết.

“Chúng ta nhanh về thôi.” Lăng Vi vừa thu dọn bản thảo vừa nhìn Lăng Diệc Hân, anh vẫn đang cầm bút sửa chữa bản thảo.

Chương 516: Hôn người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh vừa vẽ, cực kì chuyên chú, giống như một chuyên gia vậy.

Đúng lúc này bên ngoài nhà kho truyền đến tiếng bước chân xôn xao.

Sau đó vang lên âm thanh xôn xao.

“Ầm, ầm - -” là tiếng đóng cửa xe, hình như có rất nhiều xe.

Bên ngoài có người tới sao? Hình như không khí không thích hợp.

Lăng Vi hoảng sợ ngẩng đầu...

Chỉ thấy Diệp Đình vội vã đi vào nhà kho.

Anh vào cửa, nhìn thấy Lăng Vi, hàng lông mày của anh mới buông lỏng.

“Làm gì ở đây vậy? Điện thoại mất đâu cũng không biết?” âm thanh của anh mang theo sự tức giận.

Lăng Vi chạy tới nắm tay anh lắc lắc, sau đó nhếch môi cười: “Thật xin lỗi... Em không chú ý...”

Rõ ràng gương mặt anh buông lỏng.

Diệp Đình nhét di động vào tay cô: “Sau này thứ này không thể rời khỏi người biết không?”

“Biết rồi... lần tới em sẽ chú ý.”

“Trời ơi, chị dâu nói nhẹ quá.” Lôi Tuấn tức giận oán: “Chị vứt di động có biết bọn tôi tìm bao lâu không hả? Từ 4h chiều đã bắt đầu tìm rồi, còn lật khắp Giang thành mới tìm thấy cái chỗ quỷ quái này đây. Chị nói sao mà chị rộng rãi như vậy, không biết Đình ca lo lắng cho chị sao? Nhỡ may chị bị ai bắt được còn không phải Đình ca liều mạng mình đi cứu sao?”

“Ra ngoài..” Diệp Đình trừng mắt nhìn Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn cũng biết mình nói nhiều nên bĩu môi ra ngoài.

Trong kho chỉ còn lại Diệp Đình, Lăng Vi ... và Lăng Diệc Hân...

Diệp Đình nhìn Lăng Diệc Hân, chưa hỏi gì, Lăng Vi nhanh chóng giới thiệu cho cho hai người.

“Đây là tiên sinh nhà em, Diệp Đình.”

“Đây là Lăng Diệc Hân, là chuyên gia tự động hóa động cơ, em mời anh ấy tới giúp em thiết kế động cơ.”

Diệp Đình nhìn Lăng Diệc Hân, đưa tay bắt tay với anh.

Hai người chào nhau sau đó Lăng Diệc Hân rời đi.

Diệp Đình cầm một tờ bản thảo của Lăng Vi hừ một tiếng: “Chuyên gia chế tạo động cơ tự động hóa... ý kiến của ông xã là anh đấy tệ hơn anh ta sao?”

“Nói xong kéo ghế ngồi xuống, tầm mắt rơi vào bản thảo cẩn thận nghiên cứu.

Lăng Vi nghĩ... ý kiến của anh có thể tốt hơn chuyên gia sao?

.....

Em không tin đâu.

Nhìn một lúc, Diệp Đình chỉ vào bản thảo nói: “Hiện tại động cơ của ô tô đều là dạng động cơ đốt trong, thông qua nhiên liệu đốt chuyển hóa năng lượng hóa học làm thành nhiệt năng lại chuyển hóa nhiệt năng thành năng lượng cơ giới.”

“Ừ.” Lăng Vi gật đầu, cái này ai mà chả biết.

Diệp Đình còn nói: “Cho nên đối với lượng điều tiết động cơ benzen mà nói, lúc bộ phận động cơ hoạt động với cường độ nhỏ dẫn đến khí tiêu hao nhiều, do đó hạ thấp hiệu suất của động cơ.”

Lăng Vi nhìn anh nhưng không nói gì.

Lại nghe anh nói: “Hiện tại em cần phải làm là hủy bỏ cánh cửa này. Đây là biện pháp căn bản nhất, tiết kiệm nhất cho động cơ benzen. Nhưng mà... trước mắt cửa điều tiết động cơ benzen là hỗn hợp khí, nếu hủy bỏ nó động cơ sẽ tiêu hai không cách nào khống chế, cho nên em cần phải tìm cách mới.”

“...” Lăng Vi không nghĩ tới anh biết những kiến thức này.

Chuyện khó hiểu như thế làm sao anh biết được?

Diệp Đình... lại làm cho cô có nhận thức mới về anh.

Chương 517: Vì sao không yên lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Anh nói đúng không?”

Anh nhìn mồ hôi trên mặt cô, gương mặt cô ửng hồng, mồ hôi chảy xuống hai gò má.

Anh duỗi tay lau mồ hôi cho cô.

Lăng Vi cười cười: Anh nói rất đúng, để em nghĩ cách khác...”

“Nghĩ được không?” Vẻ mặt của anh rất đáng đánh.

Lăng Vi mím môi lại chu miệng lên.

Diệp Đình nói: ‘Nghĩ đi, nghĩ không được lại tìm anh nghiên cứu.’”

Lăng Vi kinh ngạc, ý của anh là..... Anh đã nghĩ ra cách sao? Nhưng mà..... Anh hy vọng cô từ từ trưởng thành, phải dựa vào mình tự nghĩ cách mới được.

“Được!” Cô gật đầu, nháy mắt dâng trào ý chí chiến đấu! “Chúng ta đi thôi, nơi này thật sự quá nóng.”

“Ừ.” Diệp Đình đứng lên, duỗi tay nắm tay cô.

Lăng Vi nhét tay vào lòng bàn tay anh, đột nhiên nói: “Ba của Diệp

Hân là giám đốc bộ phận phát triển của Long Đăng cũ...”

Diệp Đình cúi đầu nhìn cô: “Anh không bảo em giải thích, nếu em cứ tiếp xúc với người đàn ông nào đều giải thích với anh thì mỗi ngày chúng ta chẳng cần làm gì khác nữa.”

Lăng Vi nhéo eo anh: “Anh không ghen sao?”

“Ghen chứ, mùi giấm bay khắp nơi, em không ngửi được sao?” đột nhiên Diệp Đình hừ một tiếng: “Ghen thì ghen nhưng tin tưởng là tin tưởng, đó là hai chuyện khác nhau...”

Đột nhiên Lăng Vi đứng lại nhìn thẳng vào mắt anh. Cô ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời, lấp lánh. Sau đó lại nhón chân hôn lên má anh: “Ông xã Đình Đình à, anh thật tốt, anh là ông xã tốt nhất trên đời này.”

Cô nghịch ngợm cười, đột nhiên Diệp Đình duỗi tay ôm cô, ánh mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm: “Gọi gì đấy? Gọi to lên nào!”

Cô nhếch miệng cười, cố ý nói: “Ông xã Đình Đình.”

Diệp Đình duỗi tay xách cổ áo cô: “Khiêu chiến sự nhẫn nại của anh phải không? Kho này kín lắm, làm một lần ở chỗ này cũng không tệ đâu.”

Lăng Vi kinh ngạc, sau đó cười mỉa: “Ông xã thân yêu à, cái eo già của anh... có được không vậy?”

“Không có việc gì, liệu cái mạng này anh cũng có thể làm cùng em.”

Gương mặt Lăng Vi như khổ: “Em sai rồi... Ông xã thân yêu là số 1, anh là người anh minh thần võ nhất. Toàn thể đàn ông trên thế giới

nói gộp lại cũng không bằng một phần vạn trí tuệ của anh.”

Diệp Đình cười cười: “Vỗ mông ngựa đến không tời.” Rốt cuộc anh cũng buông cô ra, kéo cô ra ngoài: “Đi mau, không khí nơi này ... Thật sự là...” Ở lâu thêm một giây, anh sắp hít thở không thông rồi, khổ cho cô làm sao có thể ở chỗ này cả ngày đây?

Từ kho hàng đi ra, Diệp Đình gửi tin nhắn cho Jason, bảo anh ta tìm kho hàng tốt hơn.....

Lăng Vi mệt sắp nằm liệt, xe còn chưa về đến nhà đã ngủ trong lòng anh rồi.

“Anh, đời này em chẳng phục ai ngoài anh, sao động cơ chế tạo nào anh cũng hiểu hết vậy?” Lôi Tuấn đi đằng trên xe còn chưa tới gia liên nằm hắt trong lòng ngực ngủ rồi!

Diệp Đình nói: “Tra trên mạng!”

Phốc — —

Diệp Đình ôm Lăng Vi nói: “Chị dâu cậu khắc khổ nghiên cứu nhiều năm như vậy còn chưa hiểu hết, một người bình thường như anh làm được cái gì?”

Lôi Tuấn choáng váng: “Vậy vừa nãy anh nói thật hay là... anh nói... chị dâu không nghĩ ra được thì tìm anh là sao?”

“...” Diệp Đình nhìn anh ta: “Cho nên cậu mới không tìm được bà xã...”

Phốc — —

Diệp Đình nói: “Chủ yếu là cho cô ấy sự tin tưởng, để cô ấy không còn sợ thất bại. Kém cỏi thì còn có ông xã, anh tin tưởng cô ấy nhất định có thể làm được.”

Sao Lôi Tuấn vẫn cảm thấy bội phục cơ chứ, đơn giản là đang tự ngược mình.

Chương 518: Vì sao không yên lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

5h sáng hôm sau. Đồng hồ báo thức vang lên làm đầu cô phát đau, trời còn chưa sáng mà. Lăng Vi mê mang mở đôi mắt còn buồn ngủ ra liền thấy khuôn mặt anh tuần ngay trước mặt: “...” Lăng Vi hoảng sợ, mở to mắt liền thấy Diệp Đình, một tay anh đang chui vào áo cô, dịu dàng hôn cô.

“Đừng làm rộn nữa.” Cô cầm lấy tay anh.

“Vì sao không được làm rộn?” Anh lại tiếp tục động tác.

“Mới 5h, không lo mà nghỉ anh còn muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì em còn không biết?”

Lăng Vi đá anh: “Bà đây không muốn biết.”

Diệp Đình ngăn chân cô lại, nghiêm túc nói: “Rèn luyện thân thể, em muốn rèn luyện ở chỗ này sao? Hay là ra ngoài luyện?”

Lăng Vi thật muốn khóc...

Anh hôn nhẹ lên trán cô nói: “Nhanh lên, chạy bộ trước rồi đi đua xe, anh hẹn trường đua rồi.”

Trường đua?

Lúc này Lăng Vi mới nhớ hôm nay hẹn tiểu Hi và Thiên Mặc đi đua xe.

“Được.”

Lăng Vi nhanh chóng ngồi dậy, từ phòng tắm ra ngoài đã thấy Diệp Đình đã chọn xong quần áo cho cô.

Là bộ trang phục màu hồng nhạt, màu sắc tươi sáng...

“Thay đi.” Diệp Đình đẩy cô vào phòng thay đồ.

Lăng Vi ôm quần áo nói: “Anh ra ngoài đi, anh ở đây em thay thế nào được?”

Diệp Đình cười tà khí: “Anh ở đây, em ngại sao? Lòng em tĩnh lặng như mặt nước còn sợ anh làm gì chứ.”

Lăng Vi cắn răng căm giận: “Anh không ngày không chộc em sẽ chết có phải không? Nhanh đi ra.”

Diệp Đình dựa vào cửa không chịu đi, hôm nay anh mặc trang phục màu trắng, quần vàng thoải mái càng thêm đẹp trai, cực kì năng động.

Lăng Vi trừng anh.

Diệp Đình cười cười ra ngoài, còn đóng hộ cánh cửa.

Lăng Vi thay quần áo, buộc tóc thành đuôi ngựa.

Thanh thanh sáng sáng.

Mái tóc buộc lên lộ trán trơn bóng.

Bộ dáng như vậy, khí chất trên người đều thay đổi.

Cô nhìn mình trong gương, cảm thấy mình như học sinh cấp 3 vậy... gương mặt bị màu hồng của quần áo phản chiếu càng thêm hồng hào, như có thể véo ra nước vậy.

Cô thay xong quần áo liền ra ngoài.

Liền thấy hai mắt Diệp Đình sáng lên: “Thật mới mẻ.” Anh khen thưởng một tiếng, đuổi tay về phía cô. Lăng Vi nắm tay anh, tự nhiên kéo nhau ra ngoài biệt thự.

Từ con đường nhỏ đi tới con đường chạy bộ, không khí buổi sáng rất trong lành, chạy 2km, Lăng Vi không nhắc nổi chân... xong rồi, chạy quá xa, ngay cả đường về nhà cũng không chạy nổi... Diệp Đình cõng cô nhẹ như bay về nhà...

“Có mệt không?” Lăng Vi lau mồ hôi cho anh.

Diệp Đình cười nói: “Không mệt, như cõng sofa vậy...”

Lăng Vi cố ý dấn sát người anh: “Cảm giác sofa thế nào?”

Diệp Đình cười cười: “Mềm mại...”

Lăng Vi nhéo lỗ tai anh: “Bát giới chạy mau, Hầu ca tới rồi.”

“Ừ... cũng đúng, chúng ta về nhà sinh con khi con đi.”

5h sáng đã dậy, bị lăn lộn đến 9h30 mới đến trường dạy lái xe.

Đứng ngoài cổng đã thấy Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc chờ từ lâu.

“Vi Vi...”

Lăng Vi vừa xuống xe, Hạ Tiểu Hi đã nhào tới: “Vi Vi, chị thật xinh đẹp... làm sao mà càng trưởng thành càng nhỏ vậy hả?”

Diệp Đình hừ một tiếng, nhìn ngực Lăng Vi, nhỏ chỗ nào hả?

Lăng Vi nhéo tay anh nói với Hạ Tiểu Hi: “Bộ quần áo này nhìn giống học sinh cấp 3 đúng không?”

“Đúng thế, em cũng muốn mua một bộ như vậy, màu hồng quá đẹp.”

Lý Thiên Mặc ở bên cạnh buồn nôn: “Nếu cô mặc bộ quần áo này thì không phải là học sinh cấp 3 mà là bọn trẻ con trường mầm non...”

“Ha ha ha ——” đột nhiên Lôi Tuấn cười sảng khoái làm đám người giật mình.

“Sao anh lại tới đây?” Lăng Vi hỏi anh ta.

Lôi Tuấn sờ mũi: “Không chỉ tôi tới... anh tư cũng tới...” Vinh Tứ muốn tới, anh ta không tới lại cảm thấy không yên lòng... không biết là vì sao nữa...

Chương 519: Vô cùng xấu hổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Vương Tứ đi tới, cả người Lôi Tuấn cảm thấy khó chịu.

Vương Tứ đi tới trước mặt Hạ Tiểu Hi cười nói: “Em gái đang học lớp mấy rồi?”

Hạ Tiểu Hi thành thật nói: “Vừa tốt nghiệp, hiện đang đi làm ở Laroe.”

Lôi Tuấn sốt ruột: “Người ta còn chưa hỏi anh đi làm ở đâu, anh nói nhiều như vậy làm gì?”

“Hả?”

Vương Tứ vừa muốn nói chuyện, đột nhiên Lôi Tuấn xua tay: “Đi thôi, đi thôi, không phải muốn đưa xe phục thù sao?”

Đoàn người đi vào cửa hàng quần áo.

Quá nhiều người, Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc đến gian bên cạnh ăn kem.

Lôi Tuấn thấy hai người bạn họ ra ngoài cũng đi theo.

Trong lòng thầm nghĩ: “Hai người này biết nhiều bí mật của Lăng Vi như vậy, không bằng giúp Đình ca tìm hiểu chút tin tức, ở chung cũng không cần vất vả...”

Lôi Đình nhìn thấy Lôi Tuấn muốn đi ra ngoài.

Cô cũng đi theo tới cửa hàng kem, quả nhiên nhìn thấy.. anh trai nhà cô đang đùa giỡn Hạ Tiểu Hi.

“Anh mình đúng là mặt dày, không nghĩ tới theo đuổi em gái da mặt con dày hơn.” Lôi Đình xoay xoay tròn mắt thầm nghĩ: “Năm nay ông anh mình cũng già đầu rồi, thật vất vả mới thích một cô nhóc... phải giúp anh ấy mới được.”

Hạ quyết tâm, Lôi Đình đi vào cửa hàng liền thấy Lý Thiên Mặc và Hạ Tiểu Hi ngồi đối diện nhau...

Mà anh trai.. bị tắc nghẽn ngồi bàn bên cạnh... ngồi lẻ loi một mình...

Cô trừng Lý Thiên Mặc một cái: “Sao cậu không có mắt vậy hả?”

Không thấy anh trai cô đang muốn nói chuyện với Hạ Tiểu Hi sao?

Mắt chả thèm hoạt động, thiếu tâm nhãn mới ngồi ở đây làm bóng đèn 250V.

Lôi Đình đẩy cửa ra đi thẳng tới chỗ Lý Thiên Mặc.

“Bạn học này, có thể nhờ cậu một chút không, tôi có một quả cầu thủy tinh rơi vào trong xe của cậu, cậu có thể tìm giúp tôi không?”

Lý Thiên Mặc ngẩng đầu nghi hoặc nhìn cô lại nhìn Lôi Tuấn, thầm nghĩ: “Không phải anh cô đang ở đây sao? Muốn người ngoài như tôi giúp cái gì chứ?”

Lôi Tuấn cũng mơ hồ rồi...

Phản ứng đầu tiên trong đầu là: “Chẳng lẽ tiểu Đình coi trong tên nhóc này? Muốn chơi đùa với người ta cũng không cần lấy cớ như vậy chứ... thật không nghĩ tới em gái mình theo đuổi con trai lại phóng khoáng như vậy... không thêm diễn đã tỏ thái độ luôn rồi.”

Lôi Tuấn không nhúc nhích nhìn Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi tốt bụng thúc giục anh ta: “Đi đi, đeo mắt kính lên, nếu không anh không nhìn thấy đâu.”

Nói xong lại nhìn Lôi Đình: “Thị lực của tôi là 5.2, hay là tôi tìm giúp cô?”

Trong lòng Lôi Đình thầm nghĩ: “Tôi tạo cơ hội cho cô, cô đi theo tôi làm cái gì? Cô gái này... chỉ số thông minh thua xa thị lực.”

Lúc này Lôi Tuấn mới nói: “Để hai người họ đi tìm đi, vừa nãy không phải em đang nói chuyện Lăng Vi vẽ truyện tranh sao? Mau kể tiếp đi.”

Hạ Tiểu Hi hăng như đánh tiết gà nói thao thao bất tuyệt.

Lý Thiên Mặc bất đắc dĩ chỉ đành đi cùng Lôi Đình.

Vừa ra ngoài đã bị Lôi Đình hành hạ cả ngày... xe không đi được còn bị kéo đi dạo bờ biển cả ngày.

Vương Tứ thử xong quần áo đi vào cửa hàng bên cạnh: “Đang nói gì mà cao hứng như vậy?”

Anh ta nhìn Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi khí thế ngất trời như gặp được tri âm, anh ta cười haha: “Nói chuyện phiếm vui gì chứ, đi đấu địa chủ

không?”

Vương Tứ bảo Hạ Tiểu Hi đi thuê phòng.

Hạ Tiểu Hi ngốc nghếch gật đầu: “Thuê xong rồi.”

“Ừ, tôi vào đây...”

Hạ Tiểu Hi hỏi anh ta: “Anh biết chơi sao?”

Vương Tứ nói: “Kỹ thuật của anh trai rất tốt... “

Chương 520: Vô cùng xấu hổ

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phụt... sao Lôi Tuấn lại cảm thấy như có cơn gió thổi vào mặt... cái gì mà thuê phòng, cái gì mà tôi vào được không... Cái gì mà bảo kĩ thuật tốt... sao cứ nghe thấy mùi vị tội ác vậy nhỉ?

Lôi Tuấn nhăn nhó: “Anh Tứ, cô gái này rất ngây thơ, anh đừng dọa cô ấy...”

Vương Tứ trả lời: “Anh có gây họa cho cô ấy hay không liên quan cái *** nhà cậu hả? Ở cạnh tôi là gây họa thế ở cạnh cậu là yêu đương sao?”

Lôi Tuấn nói: “Anh, em sẽ không dùng tình cảm để diễn, em không thích ai sẽ không đánh chủ ý với người đó.”

“Bớt nói lời vô nghĩa đi, ông đây thích cô ấy thì sao?”

Lôi Tuấn cá giận nói: “Anh thích cô ấy cái gì chứ? Cô ấy yêu thích gì anh chẳng biết.”

“Ông đây thích ai chỉ cần nhìn một cái là đủ rồi. Cậu thích thì cứ xông lên. Không thích thì lặn. Có bản lĩnh, tôi*** cũng không ngăn cậu.”

Lôi Tuấn đứng đối diện Vương Tứ, sau đó cùng vào phòng chơi.

“Thuận Tử! Tam nhất!”

“Bom!”

“Tứ Nhị!”

“Vương chém!”

Hạ Tiểu Hi còn chưa đánh con bài nào thì hai tên kia đánh với nhau, cô bị kịch chịu thua. Huuh...

Không chơi đâu...

Đoàn người thử xong quần áo liền tới trường đua, chỉ còn Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi chưa thử xong.

Lôi Tuấn vừa vào phòng thử đồ thì nghe bên cạnh có người gõ cửa: “Tiểu Vi... chị ở trong sao?”

“Sao vậy?” Lôi Tuấn nhỏ giọng hỏi.

Liền nghe thấy âm thanh như sắp khóc của Hạ Tiểu Hi: “Tóc tối mắc vào khóa kéo... khó kéo ra, anh gọi tiểu Vi tới giúp tôi đi?”

Lôi Tuấn lập tức hiểu ra, khóa áo đồ đua xe cực kì chặt

Hiện tại nhất định cô ấy đang rất xấu hổ.

Lôi Tuấn nói: “Cô ấy đến sân đua rồi, cô mở cửa tôi qua.” Anh ta ra khỏi phòng thử đồ của mình liền nghe thấy cạch... cửa phòng bên cạnh mở ra.

Anh ta đi vào đóng chặt cửa.

Thấy Hạ Tiểu Hi quần bách đồ mặt, mặt mày méo mó dùng sức kéo tóc: “Đau quá.....” Tư thế này của cô thật xấu hổ, càng xấu hổ chính là vạt áo nơi ngực rộng mở.

Tóc không giật nổi, đau đến nước mắt lưng tròng.

Lôi Tuấn nóng nảy: “Đừng có gấp, tôi tới giúp cô!” Lôi Tuấn nghiêm túc gạt tay cô ra cúi đầu nhìn khoá kéo.

Cái khóa này thiết kế rất kỳ quái! Từ phía dưới đến ngực thì thẳng một đường đến ngực và bả vai lại lệch đi.

Khó trách tóc cô ấy bị kẹp vào.

Mà vì trí mắc... vừa hay...

Lôi Tuấn cúi đầu, áo ngực màu hồng của cô rơi vào tầm mắt.

Thật ra anh ta không muốn nhìn đâu...

Hắn kỳ thật không nghĩ xem.....

“.....” Hạ Tiểu Hi bấu môi, nước mắt rung rung, vội vàng giơ tay che ở trước người: “Anh mau gọi điện thoại tìm tiểu Vi lại đây, nếu không anh giúp tôi kêu nhân viên cửa hàng..... Đau quá, Lôi Tuấn!” Cô quá đau, căn bản không thể động đậy!

Lôi Tuấn xấu hổ đứng thẳng lên: “Không cần phiền toái như vậy! Tôi lập tức kéo ra cho cô.” Nói xong kéo một cái.

“Đừng có gấp..... Đừng nhúc nhích!!” Lôi Tuấn cong eo, một cây một cây mà giúp nàng cắt tóc.

“Sao mà tóc dính vào được chứ?”

Trên trán Lôi Tuấn đổ mồ hôi, “Buổi sáng không phải cô buộc tóc sao?” Nhìn cô khó chịu như thế trong lòng Lôi Tuấn có chút không thoải mái.

Anh ta vừa kéo Hạ Tiểu Hi càng đau, lại xấu hổ đến muốn chết, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Nháy mắt Lôi Tuấn nghẹn một bụng lửa, cái đồ quần áo rách nát này nên bị xé, cắt đốt đi.

Anh *** nó không biết sao lại tức giận như vậy.

Chương 521: Khí thế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“A... A...” Đau quá... “Anh nhẹ một chút đi!” Hạ Tiểu Hi xoa đầu, nhúu mày.

Nước mắt sắp rơi đến nơi rồi.

Nháy mắt Lôi Tuấn luống cuống tay chân thầm nghĩ: “Em có thể kêu dễ nghe một chút không...” nhưng động tác cũng nhẹ hơn nhiều rồi...

Hạ Tiểu Hi thút tha thút thít, buồn bực nói: “Tôi định buộc tóc rồi nhưng quần áo này chui từ đầu xuống, tôi mặc vào, kéo khóa, ôi chao...”

Cô lại kêu lên, ủy khuất nói: “Tôi không chú ý... Quần áo làm tóc tôi xoắn xuống, tôi vừa kéo khóa lại kéo luôn cả tóc.”

“Được, được, biết rồi, em đừng nói nữa.” Nhìn cô khó chịu như vậy, Lôi Tuấn hận không thể xé rách bộ quần áo này.

Anh cúi đầu cẩn thận kéo khóa, cầm con dao díp cắt đứt từng sợi tóc.

Mặt anh gần như dính sát người cô.

Hạ Tiểu Hi đẩy anh ra: “Anh giúp tôi gọi cho tiểu Vi đi, tôi đau muốn chết rồi.”

“Sắp xong rồi, gọi cô ấy tới da đầu em bị kéo rơi ra rồi.”

Hạ Tiểu Hi muốn khóc, hôm nay ra cửa không xem giờ hoàng đạo...

Hiện tại tư thế này cực kì khó coi, khó chịu, đau quá đi mất.

Đầu anh vừa hay dừng ở ngực cô, anh cúi đầu chẳng khác gì hôn cô.

Hạ Tiểu Hi quần bách đồ cả mặt...

Trang phục đưa xe này vốn dĩ kín đáo, hơn nữa phòng thử đồ thì bé.

Hiện tại cả người, cả đầu cô đều là mồ hôi, chỉ mong nhanh kéo tóc ra. Trên đời này còn có người ngu hơn cô sao? Mặc đồ còn để tóc bị kéo vào.

Hạ Tiểu Hi vì sự ngu ngốc của mình mà muốn khóc.

Lôi Tuấn kéo ra một nhúm tóc đột nhiên nhìn thấy giọt mồ hôi trong suốt từ bả vai cô chảy xuống, anh nhìn chăm chăm đường đi của nó...

Thứ kích thích thị giác này nháy mắt làm hô hấp của anh bị rối loạn.

Anh hít một hơi thật sâu, tĩnh tâm, hoàn cảnh lúc này không thích hợp suy nghĩ nhiều, anh áp chế xao động trong lòng chuyên tâm kéo tóc cho cô.

Tóc cô bị kẹp vào không ít.

Chỉ một hồi Lôi Tuấn cũng đổ mồ hôi.

Hiển nhiên làm sao ra mồ hôi... còn chờ kiểm chứng...

Hạ Tiểu Hi nhú mày, vẻ mặt đau khổ nói: “Vẫn là nên kêu nhân viên cửa hàng lại đây đi, như thế, quá phiền toái.”

Lôi Tuấn lại nói: “Không sao, sắp được rồi. Đừng có gấp, lập tức kéo ra hết đây.”

Lôi Tuấn nói xong, suýt chút nữa thì cười vắng... lời này của anh... nghe sao đen tối như vậy..

Chỉ một câu để anh nói ra... lại có thâm ý khác...

Lôi Tuấn nói xong, mặt không đổi sắc mà cúi đầu cắt đứt một sợi tóc của cô. Hạ Tiểu Hi bị đau sắp đánh mất lý trí!! Bắt lấy bờ vai của anh muốn hung hăng cắn một ngụm!

“Sắp được rồi!” May mà không còn bao nhiêu. Sắp thu phục được rồi.

Đúng lúc này... cửa két một tiếng, bị vặn ra.

“Ôi chào! Sao chỗ này lại có người?” người bên ngoài sợ tới mức thét chói tai, là cái cô gái trẻ tuổi, hiển nhiên sợ tới mức không rõ.

Mắt cô gái kia gắt gao nhìn thẳng hai người!!! Lúc cô ta mở cửa liền thấy một người đàn ông cong eo, gắt gao dán một cô gái.

Càng không biết xấu hổ chính là... mặt người đàn ông kia chôn ở ngực cô gái kia... cái này cũng quá... Cay mắt á!

“Đây chính là nơi công cộng... Các người không thể chú ý ảnh hưởng một chút sao? Trước công chúng làm cái gì vậy? Còn có đạo

đức hay không hả? Muốn hôn muốn sờ sao không về nhà mà làm?
Ở phòng thử đồ lắc qua lắc lại không xấu hổ sao?” người đàn bà bĩu
môi nói lời trào phúng.

Chương 522: Khí thế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô ta chọn một trang phục đua xe tiện nghi nhất, vô cùng ghét bỏ mà nói: “Một bộ quần áo rách nát như thế sao lại chọn cơ chứ?” Cô ta đang do dự có nên đi vào thử hay không.

Lúc này Lăng Vi, Diệp Đình, Vinh Tứ trở về tìm bọn họ: “Sao lại chậm như vậy?” Vinh Tứ không có kiên nhẫn.

Lăng Vi lập tức nhận ra người đàn bà miệng thối này đúng là người đàn bà kỳ quái ma Giang Quân đi xem mắt.

Bởi vì Giang Quân kể chuyện về cô ta nên Lăng Vi có ấn tượng đặc biệt khắc sâu với cô ta.

Hiển nhiên cô ta không nhận ra cô, ở đó hùng hùng hổ hổ.

“Các người đang làm cái gì?” Vinh Tứ lập tức nổi giận!

Lôi Tuấn xấu hổ cắt đứt sợi tóc cuối cùng cho Hạ Tiểu Hi: “Được rồi, nhanh thay quần áo đi.”

Hạ Tiểu Hi cầm khóa kéo lên: “Được rồi, cảm ơn anh.” Cô đỏ mặt, xấu hổ hận không thể chui xuống đất.

Lôi Tuấn cắt dao nhíp đi nói: “Đừng mặc bộ này nữa, đổi bộ khác đi.”

Sau đó anh đi ra ngoài, giống như không thèm để ý người khác đang

nhìn mình, đi đến quầy thanh toán mặt lạnh: “Bộ trang phục đưa xe này có vấn đề.”

Nữ nhân viên sững sốt hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao thưa Tiên sinh?”

Lúc này, Lôi Tuấn nói: “Tóc của bạn tôi bị mắc vào khóa!”

Lăng Vi nhăn mày lại, bước tới bên cạnh Hạ Tiểu Hi, nắm quần áo lên, vừa thấy khóa kéo của bộ quần áo còn dính tóc tiểu Hi! Nháy mắt liền nổi giận!

Lúc này, Vinh Tứ cũng nổi giận!

Nhìn nhân viên cửa hàng, hung tợn nói: “Đây là quần áo rách nát gì vậy? Ai thiết kế? Trong đầu nhà thiết kế đều là phân sao? Cô nhìn nơi này xem, kẹp tóc nhà người ta thành cái dạng gì?! Cô nhìn tóc cô ấy bị đứt nhiều hay ít? Cô có biết đau thế nào không hả?”

Càng đáng giận chính là, Lôi Tuấn tiểu tử thế mà lại giúp Hạ Tiểu Hi cắt tóc!!! Vừa rồi tư thế kia!! Trời ạ!!

Nhân viên cửa hàng vừa thấy, hình như có không ít tóc bị kẹp ở khóa kéo.

“Ôi...” Một nhân viên cửa hàng khác đột nhiên nhớ ra: “Lần trước có khách hàng cũng bị bộ quần áo này kẹp tóc.”

Như thế xem ra, bộ quần áo này xác thật thiết kế không tốt...

Nhân viên cửa hàng vội vàng khom lưng, xin lỗi nói: “Tiểu thư, thật xin lỗi... Tôi lại tìm bộ khác cho cô thử một chút.”

Hạ Tiểu Hi gật gật đầu, cầm bộ khác mà nhân viên cửa hàng tìm ra đi

vào phòng thử đồ.

Người đàn bà ở bên cạnh xem náo nhiệt xấu hổ mà tránh chỗ cho cô, thì ra là tóc bị mắc vào khoá kéo... Khó trách vừa rồi tư thế kia... Như vậy... Khụ! vừa rồi cô ta không cẩn thận nhìn, liền nhìn thấy một đôi nam nữ tuổi trẻ ôm nhau, liền trực tiếp cho rằng người ta ở bên trong làm cái gì không thuần khiết.

Cô cười mĩa một chút, cũng không xin lỗi.

“Tiên sinh, tiểu thư, mời uống nước, mời đến khu nghỉ ngơi chờ một chút.” Một nhân viên cửa hàng rót cho Diệp Đình, Lôi Tuấn, Lăng Vi, Vinh Tứ mấy ly nước.

Diệp Đình không nhận ly nước mà mặt lạnh nói: “Ý của cô là... Chuyện này xử lý như thế? Cô không cảm thấy bộ đưa xe có vấn đề? Làm sao còn có thể tiêu thụ?”

Chương 523: Tranh giành (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hả?” Nhân viên cửa hàng mờ mịt! Không tiếp tục tiêu thụ, chẳng lẽ muốn hủy sao?

Lời cô ta ghen trong họng, làm sao cũng không nói ra được.

Khí thế người đàn ông trước mặt thật sự quá mạnh mẽ, cô ta không dám ngẩng đầu, đứng nói chi là mạnh miệng.

Lúc này, cửa hàng trưởng đi ra, thành khẩn nói: “Làm bị thương tiểu thư, thật xin lỗi... Hóa đơn lần này của anh, tôi giảm 70%.”

Diệp Đình cười nhạt, lạnh lùng liếc cô ta: “Cô cảm thấy giảm giá là mấu chốt giải quyết chuyện này?”

Cửa hàng trưởng sững sờ, có ý gì?

Diệp Đình liếc cô ta, lạnh giọng nói: “Thân là cửa hàng trưởng, biết rõ thiết kế quần áo có vấn đề, không lập tức phản hồi lên cấp trên, ngược lại muốn lừa gạt vượt qua kiểm định, tiếp tục tiêu thụ quần áo có vấn đề lừa dối người tiêu thụ! Cô chưa từng nghĩ tới nếu sau này có người tới thử đồ đua xe, chẳng lẽ còn muốn khách hàng khác bị kẹt tóc lần nữa?”

Nói xong, gõ quầy thu ngân, không cho chen miệng vào, nói: “Đồ đua xe này không thể tiếp tục bán nữa! Muốn tiếp tục, phải sửa đến khi không tỳ vết mới thôi.”

Cửa hàng trưởng á khẩu không trả lời được.

Vẻ mặt đau khổ nói: “Tiên sinh, cái này chúng tôi cũng không có cách nào. Đồ đua xe đều dùng vật liệu đặc biệt chế tạo, mỗi cái đều có giá trị không rẻ... chúng tôi nhập một đợt hàng phải tốn rất nhiều tiền vốn, anh nói không được phép bán, cửa hàng chúng tôi nhất định sẽ hao phí rất nhiều tiền...”

Diệp Đình liếc cô ta, mặt không vui: “Vấn đề này tôi không gặp thì thôi, tôi đã gặp thì nhất định phải chỉnh sửa. Cô nói vậy chính là không chịu trách nhiệm với khách hàng! Khách hàng tới mua quần áo đua xe vốn không nhiều, các người còn không biết bảo vệ khách hàng, sau này làm ăn chỉ càng ngày càng tệ, chút đạo lý này cũng không biết sao?”

Cửa hàng trưởng kia vừa muốn nói gì, Lôi Tuấn đột nhiên vỗ bàn nói: “Cửa hàng này của cô không muốn tiếp tục nữa phải không?” Anh Đình còn nói phải trái! Bây giờ anh ta cực kỳ muốn phá cửa hàng!!!

Sau đó, thấy Vinh Phì lấy điện thoại ra, không biết gọi cho ai.

Lúc này, người phụ nữ ở bên cạnh xem náo nhiệt đột nhiên thấp giọng cười nhạo: “Cho rằng mình là Thiên tử à... Vươn tay cũng quá dài. Cửa hàng này là anh mở? Để ý thật rộng!”

Lôi Tuấn liếc mắt nhìn cô ta, quạt mũi nói: “Sao trong cửa hàng cô thú vị như vậy? Một vài người không đánh răng đã chạy ra ngoài, rất không có phẩm hạnh.”

Người phụ nữ giận đến nhéo eo: “Anh là ai?”

Lôi Tuấn nói: “Nói cô đó, vậy cũng nghe không hiểu?”

Hạ Tiểu Hi cũng trợn mắt nhìn người phụ nữ kia, từ khi bọn họ đi vào, người phụ nữ kia vẫn âm dương quái khí ở bên cạnh châm chọc, bọn họ đều không có lòng rảnh rỗi đi phản ứng cô ta, cô ta còn hăng hái hơn!

Càng nói càng khó nghe!

Hạ Tiểu Hi cá giận: “Tôi bị kẹp tóc có liên quan gì tới cô?”

Người phụ nữ kia “hừ” một tiếng, không thèm tranh cãi, chán nản xụ mặt đi chọn quần áo.

“Diệp tiên sinh!” Lúc này, Giám đốc cửa hàng đưa xe bỗng nhiên chạy vào: “Diệp tiên sinh — —”

“Vinh tiên sinh! Lôi thiếu — —” Lưu Kinh Lý chạy thẳng tới Diệp Đình, mắt lóe sáng muốn bắt tay anh, nhưng lại sợ Diệp Đình cự tuyệt. Anh ta lại đưa tay về phía Vinh Phỉ, lại không dám, nhìn Lôi Tuấn...

Anh ta vừa muốn rút tay về.

Diệp Đình rất nể mặt đưa tay ra.

Giám đốc lập tức bắt tay anh, vô cùng kích động nói: “Diệp tiên sinh, anh đích thân đến cửa hàng thị sát, quả thật là vinh hạnh của cửa hàng nhỏ! Anh muốn tới sao không báo trước... Bộ đồ đưa xe anh vừa muốn đúng là có vấn đề, đó là đợt hàng chúng tôi vừa nhập, vẫn đang khảo nghiệm. Anh cho ý kiến, chúng tôi nhất định cải thiện!”

Chương 524: Tranh giành (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói xong, mặt đầy nghiêm túc nhìn cửa hàng trưởng và nhân viên: “Đây là ông chủ lớn của chúng ta, Tổng giám đốc Đĩnh Phong Quốc Tế - Diệp Đình Diệp tiên sinh! Diệp tiên sinh trong lúc bận rộn dành thời gian tới xem xét công việc, các người có thái độ thế này sao? Còn không mau nói xin lỗi Diệp tiên sinh?!”

“Hả?...”

“Trời ạ!” Cửa hàng trưởng và nhân viên kinh ngạc há to miệng, chỉ cảm thấy mắt mình bị mù rồi!

Một nhân viên nhỏ trong cửa hàng che mặt, cô ta vừa nói gì? Cô ta nói với cửa hàng trưởng muốn mời vị tiên sinh này quay quảng cáo cho bọn họ...

Đây đúng là chuyện buồn cười nhất năm...

Cửa hàng trưởng buồn bực, vừa rồi cô ta còn khiến Diệp tiên sinh tức giận! Lỡ như tâm tình Diệp tiên sinh không tốt, sa thải cô ta thì làm sao?

Mấy nhân viên và cửa hàng trưởng vội cúi người nói xin lỗi: “Diệp tiên sinh, thật xin lỗi thật xin lỗi...”

Diệp Đình nhìn bọn họ, lãnh đạm nói: “Không cần phải nói xin lỗi tôi, người bị thương là bạn của chúng tôi. Tóc cô ấy bị kẹp một nhúm

lớn! Các người không thấy vừa rồi cô ấy đau bao nhiêu, khó chịu, lúng túng bao nhiêu sao?”

“Thật xin lỗi.... Thật xin lỗi...”

Hạ Tiểu Hi vội khoát tay: “Đây là vấn đề quần áo, cũng không phải lỗi của các người... Nhưng hy vọng các người có thể trả loạt đồ này lại nhà máy để sửa đổi, tránh cho người khác cũng bị thương.”

Giám đốc gật đầu liên tục đáp ứng: “Dạ dạ dạ phải phải phải!”

Diệp Đình trả tiền, giám đốc đích thân mang mấy bộ đồ xuống xe Diệp Đình. Lăng Vi nhón chân, hôn lên mặt Diệp Đình: “Chồng! Cung cấp năng lượng!”

Vừa rồi cô tức muốn chết!

Người chịu thiệt thòi là chị em tốt nhất của cô! Nếu Diệp Đình không giải quyết chuyện này, cô nhất định sẽ phá cửa hàng cùng Lôi Tuấn! Hừ!

Trong cửa hàng, người phụ nữ luôn ở bên cạnh xem náo nhiệt thiếu chút nữa rút tròng mắt ra ngoài!

“Người kia là Diệp Đình?”

Người phụ nữ này là một ký giả giải trí của một đài truyền hình! Cô ta mù sao? Lại không nhận ra đó là Diệp Đình?!

“Mình đúng là ngu nhất thiên hạ!” Người phụ nữ kia nắm tóc, hận không thể giết chết mình!

Nguyên nhân chính cô ta tới mua đồ thể thao là vì nhận được tin hôm

nay Diệp tiên sinh sẽ dẫn phu nhân đến trường đua tập đua xe!

Trường đua vốn đã bị phong tỏa, cô ta và Giám đốc trường đua có quan hệ mật thiết, nên Giám đốc biết cô ta sẽ không náo loạn gì, lúc này mới mở cửa sau cho cô ta!

Cô ta nắm tóc, hối tiếc đến tím cả ruột!

Cô ta vốn muốn nắm bắt cơ hội này làm một bài báo cáo thật tốt, nói không chừng cô ta có thể từ ký giả hạng hai tăng lên hạng nhất!

Thậm chí, cô ta còn nghĩ... Cô ta phải ăn mặc thật tốt một phen. Nếu đến trường đua, Diệp tiên sinh thích cô ta, có lẽ sẽ hẹn cô ta làm bạn tình... cô ta lập tức trở mình rồi!

Lại không nghĩ rằng, thật ra cơ hội ngay trước mắt, mà cô ta lại lãng phí!

Không chỉ lãng phí, cô ta còn đắc tội nam thần!

“Mình đúng là kẻ ngu ——” Cô ta nắm tóc, ngay cả đồ đua xe cũng không mua, nhanh chóng lao ra ngoài, cô ta muốn giải thích với Diệp tiên sinh! Cô ta không cố ý... Vừa rồi cô ta không biết anh là ai!

Bên cạnh trường đua xe có một bãi sân tập lái xe, Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi tập lái xe ở đây trước.

Khiến Diệp Đình khó chịu là Hoa Thiếu Kiên cũng ở đây!

Chương 525: Tâm hồn được an ủi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền thấy Lăng Vi đi vào bãi tập lái xe, trên mặt anh tuấn lập tức nở nụ cười, ngay cả mắt cũng sáng lên. Anh ta đã chờ ở đây từ sáng sớm.

“Hoa tổng, chào buổi sáng!”

Lăng Vi khẽ gật đầu với anh ta, Hoa Thiếu Kiền mặc bộ đồ nhàn hạ màu trắng, nho nhã, anh tuấn! Ánh mắt và khí chất vốn lãnh đạm, sau khi thấy Lăng Vi liền có nhiệt độ. Hôm nay cô mặc bộ đồ màu hồng, cả người trắng nõn, nhẹ nhàng khoan khoái, tôn làn da tuyết trắng của cô, vô cùng thanh thuần, mê người.

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, không tự chủ mím môi cười.

Anh ta đi tới Lăng Vi, khẽ mỉm cười, nói: “Ra ngoài không cần gọi Hoa tổng. Gọi tôi Thiếu Kiền là được. Cô đã cứu tôi một mạng, không cần lạnh nhạt như vậy.”

Khóe miệng Lăng Vi giật giật, muốn cô gọi anh ta là Thiếu Kiền, cô thật sự không gọi được.

Nhưng lúc này làm người ta bẻ mặt cũng không tốt lắm, liền gật đầu không nói gì.

Diệp Đình mặt đầy kiêu ngạo đứng đó, liếc mắt Jason, Jason liền

hiếu, lập tức ngoắc huấn luyện viên lái xe tới.

“Phu nhân, cô làm quen xe trước đi.” Jason mở cửa xe cho Lăng Vi, đúng lúc cắt đứt Lăng Vi và Hoa Thiếu Kiền trò chuyện.

Diệp Đình nghiêm túc nói: “Nhất niên chi kế tại vu xuân, nhất thiên chi kế tại vu thần*! Luyện thật giỏi, không được lười biếng!” Diệp Đình đẩy Lăng Vi lên xe.

Lăng Vi thầm nghĩ: “Cũng gần trưa rồi được chưa?”

(*) Nhất niên chi kế tại vu xuân: Mùa xuân chiếm vị trí quan trọng trong bốn mùa. Mọi người lúc con trẻ thường xưng là “Thanh xuân”, ca ngợi sức sáng tạo của mùa xuân, cường điệu mùa xuân vô giá.

Nhất thiên chi kế tại vu thần: Người quý trọng thanh xuân vô giá có thể tạo ra kỳ tích, tạo ra tài sản; ngược lại, người lãng phí thanh xuân trừ xấu hổ ra, không đoạt được gì.

...

Lăng Vi kéo Hạ Tiểu Hi ngồi lên xe, Lăng Vi ngồi ghế tài xế, Hạ Tiểu Hi ngồi phía sau.

Hạ Tiểu Hi cảm thấy hơi khẩn trương. Lôi Tuấn cũng lên xe, ngồi bên trái Hạ Tiểu Hi. Sau đó, Vinh Phỉ cũng lên xe, kẹp Hạ Tiểu Hi ở giữa.

Lôi Tuấn nói: “Chen lẩn như vậy, Tứ ca đi xe khác đi!”

Hạ Tiểu Hi nói: “Hay là tôi xuống xe...”

Hai người đàn ông đen mặt, không nói gì.

Trình độ của Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi... vẫn còn... ở giai đoạn sơ cấp.

Cũng chính là... chỉ biết khởi động, chạy thẳng tới trước...

Có điều, xúc cảm chiếc xe này rất tốt, vì Diệp Đình cố ý chuẩn bị cho hai người, hai người là người mới, nên anh đặt một chiếc thích hợp cho người mới tập.

Huấn luyện viên chào Diệp Đình, Diệp Đình gật đầu, huấn luyện viên ngồi ghế phó lái, hướng dẫn Lăng Vi lái xe.

Lăng Vi lái xe đi, Diệp Đình và Hoa Thiếu Kiền hai mắt nhìn nhau.

Hoa Thiếu Kiền lãnh đạm liếc anh.

Diệp Đình cười nhạt: “Đến đâu cũng có thể gặp anh, anh có biệt danh là “Sâu theo đuôi” à?”

“Ha...” Thái độ Hoa Thiếu Kiền cũng không tốt: “Trường đua xe cũng không phải của nhà anh mở.”

Một tay Diệp Đình đút vào túi quần, tư thái lười biếng: “Một vài người đặc biệt không tự biết mình, biết rõ người ta đã kết hôn, còn mặt dày đi tiếp cận người ta, không biết tôn trọng hôn nhân người khác à?”

Hoa Thiếu Kiền lãnh đạm nói: “Hôn nhân hai người là gì, hợp đồng mà thôi. Người cả thế giới đều biết, anh cần gì phải lừa mình dối người.”

Chương 526: Tâm hồn được an ủi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt Diệp Đình lạnh đi, Hoa Thiếu Kiền nhìn anh: “Diệp Đình, anh và Lăng Vi sống chung lâu như vậy, cô ấy có thích anh không? Cô ấy mất đi cha mẹ, trở thành cô nhi, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân, cô ấy đã từng... trải qua thống khổ như vậy, với tính cách quật cường của cô ấy sẽ không dễ dàng mở cánh cửa lòng với anh, tôi tin anh cũng biết. Qua lâu như thế, cô ấy cũng chưa từng bày tỏ tâm sự với anh, anh cũng không cần phải quấn chặt cô ấy không buông, còn không bằng thả cô ấy tự do, đối với mọi người đều có lợi.”

“Quan trọng là có lợi cho anh đúng không?” Diệp Đình lười lên tiếng.

Hoa Thiếu Kiền không phủ nhận, thành thực nói: “Không sai, tôi thật lòng hy vọng hai người có thể tách ra một khoảng thời gian. Sau khi cô ấy rời khỏi anh, cô ấy sẽ có lựa chọn chính xác.”

Diệp Đình cảm thấy buồn cười: “Anh dựa vào cái gì cho là... lựa chọn chính xác của cô ấy là anh?”

“Không phải tôi, chẳng lẽ là anh?” Hoa Thiếu Kiền vẫn nhìn chăm chăm xe Lăng Vi, anh ta nghe Diệp Đình đột nhiên lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!”

Hoa Thiếu Kiền liếc mắt nhìn Diệp Đình, lạnh lùng nói: “Diệp Đình! Sáu chữ này, tôi trả lại cho anh. Anh không có cách nào chạm sâu vào trong nội tâm cô ấy, nếu cô ấy thật sự gả cho một người đàn ông

không thật lòng thích cô ấy thì đúng là bi kịch!”

Lúc này, xe Lăng Vi chạy một vòng, lúc đi ngang qua trước mặt Diệp Đình và Hoa Thiếu Kiền, cô hạ cửa kính, giơ tay phất phất tay với Diệp Đình, đắc ý nhướn mày cười nói: “Anh nhìn em lái này!”

Diệp Đình cười với cô, giơ ngón cái, tỏ vẻ tán thưởng.

Lăng Vi như cô bé được ăn kẹo ngọt, vui vẻ lái xe tiếp.

Diệp Đình quay đầu nhìn Hoa Thiếu Kiền: “Còn không nhìn ra cô ấy thích ai sao? Trong mắt cô ấy, cho tới giờ chưa từng có anh. Trừ tôi, cô ấy gả cho bất kỳ một người nào đều là bi kịch.”

Diệp Đình vẫy tay với Lăng Vi, Lăng Vi lái xe đến bên chân anh, dừng lại. Nụ cười ấm áp ngẩng đầu nhìn anh.

“Lái không tệ.” Diệp Đình cúi đầu, nhẹ nhàng hôn trên trán cô: “Mắt phải chú ý đường, phải tập trung tinh thần nhìn đường, biết chưa? Đừng suy nghĩ chuyện khác.”

Chân mày Lăng Vi giãn ra, anh biết cô rất sợ...

Diệp Đình giơ tay vuốt tóc cô, mắt đầy cưng chiều: “Đi đi, chạy thêm hai vòng rồi đổi bạn em lái, cô ấy nhát gan, em đi cùng cô ấy.”

Luyện tập cả buổi trưa, hai người đều không chịu thua kém!

Lăng Vi còn học lái sườn núi nghiêng và khúc quanh...

Chẳng qua trạng thái vẫn chưa ổn định, còn phải luyện tập nhiều hơn.

Lúc nghỉ ngơi, Hạ Tiểu Hi bùng một ly cà phê, cực kỳ hưng phấn trò chuyện trời nam biển bắc với Lôi Tuấn. Vinh Tứ buồn bực nói: “Nói chuyện phiếm thì có gì? Đi! Chơi bài Joker!”

Lăng Vi tiến bộ thần tốc, nhưng trong lòng cô vẫn tương đối chập hờn.

Cha mẹ cô vì tai nạn xe cộ mà qua đời... Mỗi lần cô ngồi ghế tài xế, trong lòng liền sợ hãi như gông xiềng quấn lấy cô.

Thật ra, cô rất sợ lái xe.

Thật sự rất sợ rất sợ.

Nhưng cô muốn gây dựng lại Long Đăng thì nhất định phải tiếp xúc nhiều với xe!

Nên cô quyết định, không chỉ học lái xe, còn phải học đua xe!

Cô không chỉ phải học đua xe, còn phải tìm tòi học hỏi kỹ năng này tốt hơn!

Sáng này cô vô cùng khẩn trương, cũng may Diệp Đình kêu cô dừng lại, nói cô tập trung tinh thần nhìn đường, không cần suy nghĩ những chuyện khác.

Đến lúc đó, cô mới thoáng bình tĩnh lại.

Lúc ăn cơm, Hoa Thiều Kiên cũng không đi, anh ta không tập lái xe, vẫn ở khu nghỉ ngơi nhìn cô. Lăng Vi làm bộ anh ta không ở đó, bình tĩnh, ung dung luyện tập.

Nói thật, bây giờ cô rất sợ Hoa Thiều Kiên, nhất là anh và Diệp Đình

gặp nhau, cô không biết làm sao.

Ánh mắt Hoa Thiếu Kiền nhìn cô... nói thế nào đây... vô cùng nóng bỏng! Thậm chí đã vượt qua nóng bỏng của trai gái đang trong giai đoạn yêu đương mãnh liệt nhìn nhau.

Vại giấm Diệp Đình sắp đổ rồi...

Chương 527: Có được tất cả điều tốt đẹp trên thế gian (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mắt Hoa Thiếu Kiền như ngưng tụ ánh mặt trời, nóng như lửa, đốt người!

Làm bạn gái anh ta nhất định sẽ được anh ta cưng chiều lên trời, nhưng... Lăng Vi cảm thấy không được tự nhiên. Nhất là sắc mặt Diệp Đình lạnh như băng, cơm trưa cũng không ăn bao nhiêu, cô lo Diệp Đình nhất định là đang ghen!

Tâm tình lo lắng đến trưa, Lăng Vi hy vọng Hoa Thiếu Kiền mau đi.

Ăn cơm xong, lúc Lăng Vi đi vệ sinh xong đi ra, đang cúi đầu sửa sang quần áo, đột nhiên thấy một đôi giày màu nâu dừng trước mặt cô. Cô ngẩng đầu, thấy Hoa Thiếu Kiền đứng trước mặt cô.

Khuôn mặt anh tuấn của anh ta kề sát cô, anh ta nhìn cô chăm chăm, nói: “Tôi có lời muốn hỏi cô.” Nói xong, đi tới tàng cây ở chỗ rẽ, đứng lại. Lăng Vi đi theo anh ta, anh ta chợt dừng lại, quay đầu nhìn cô, hỏi: “Cô thật sự thích Diệp Đình?”

Lăng Vi sửng sốt, không ngờ anh ta cố ý gặp riêng cô lại chính là vì muốn hỏi câu này.

“Lăng Vi, cô thích anh ta thật sao? Hay là cô căn bản không biết cảm giác thích một người là gì?” Anh ta hỏi rất vội, rất sợ cô sẽ hận anh ta.

Lăng Vi nhú mày, chân mày nhú chặt của anh ta lập tức giãn ra: “Tôi cũng biết cô bị ép buộc.”

“Sao tôi lại bị ép buộc?” Lăng Vi nhìn vào mắt anh ta, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi thích anh ấy! Tôi không phải đứa trẻ ba tuổi, tôi có sự phán đoán của mình!” Kỳ lạ, cô cho người khác cảm giác rất đơn thuần rất dễ bị gạt sao? Ai cũng tới hỏi cô, có phải bị ép buộc hay không!

Cô khoát tay nói: “Cũng không phải như anh nghĩ. Anh ấy không ép buộc tôi, tính cách tôi cũng không phải dễ dàng bị ai đó ép buộc!”

Hoa Thiếu Kiền chấn động, đột nhiên giữ bả vai Lăng Vi, muốn thức tỉnh cô: “Cô căn bản không thích thật sự “thích” một người là cảm giác gì! Cô đừng bị anh ta mê hoặc, cô cần một người chân chính hiểu cô, linh hồn bạn lứa yêu thích cô, chứ không phải một người chỉ muốn “Thử ở bên nhau”, cô hiểu không?”

Lăng Vi giơ tay đẩy anh ta ra: “Anh đừng giữ tôi, đau!”

Hoa Thiếu Kiền vội buông tay, anh ta không nghĩ tới mình lại không khống chế được ưu tư, nắm đau cô.

Lăng Vi lui về sau một bước, cô ngượng cầm, ánh mắt trong suốt nhìn vào mắt anh ta, thành tâm nói: “Hoa tổng, tôi đã cứu anh một lần, tôi biết anh cảm kích tôi, cũng cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, nhưng mà... Chuyện tình cảm, dù sao cũng là chuyện riêng. Chính tôi có năng lực xử lý, tôi cũng tin tưởng chính tôi sẽ xử lý rất tốt.”

“Lăng Vi!” Anh ta đột nhiên lên giọng ngắt lời cô: “Tôi quan tâm cô không phải vì cô đã cứu tôi! Mà bởi vì tôi thích cô! Tôi chỉ hy vọng cô sống tốt, tôi hy vọng cô có thể có được thứ tốt đẹp trên thế giới.”

Nhưng Diệp Đình chưa chắc có thể làm được! Tôi hy vọng cô dịu sáng mắt, nhìn rõ anh ta!”

Lăng Vi bất đắc dĩ, Hoa Thiếu Kiền lấy điện thoại ra, tìm hình, đưa đến trước mặt cô: “Bất kể hay người kết hôn thật hay là hợp đồng, nhưng anh ta lại đi hẹn người phụ nữ khác vào khách sạn, đây chính là không hết lòng với hôn nhân! Lăng Vi, anh ta không xứng cô!”

Lăng Vi nhìn hình, cũng không có hành động thân mật gì, cô nhìn thời gian chụp, suy nghĩ một lát... mặt đỏ lên... Thời gian chụp là vài ngày trước, ở cửa cao ốc Quan Hải. Một người phụ nữ chạy tới muốn ôm anh! Nhưng căn bản chưa đụng tới vạt anh anh, hơn nữa Diệp Đình rất tức giận! Vậy làm sao có thể là chứng cứ ngoại tình chứ? Mà hôm đó... anh hẹn cô đến cao ốc Quan Hải... sau đó, anh luôn ở sân thượng cùng cô, cùng “vận động” lãng mạn...

Nói anh không hết lòng với hôn nhân, đúng là buồn cười.

Lăng Vi nhìn Hoa Thiếu Kiền, nói đúng sự thật: “Đây là hiểu lầm, hôm đó anh ấy luôn ở bên tôi. Chúng tôi ở bên nhau làm gì, cũng không cần báo cáo với anh chứ?”

Hoa Thiếu Kiền bối rối như bị sét đánh, mặt đỏ ửng!

Anh ta không tin lời Lăng Vi!

Chương 528: Có được tất cả điều tốt đẹp trên thế gian (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vô cùng kiên định nhìn vào mắt anh ta, nói: “Anh thật sự hiểu lầm anh ấy! Tôi hy vọng loại chuyện chụp lén, sau này không xảy ra nữa. Tôi tin tưởng anh ấy, giống như anh ấy tin tưởng tôi vậy!”

Sắc mặt Hoa Thiếu Kiền trong nháy mắt tái nhợt!

Đột nhiên sụp đổ lắc đầu.

Ánh mắt anh ta u ám không tia sáng, gương mặt tuần tử bao phủ một tầng sương.

Cả người tựa như rơi vào vực sâu băng hàn không đáy...

Anh ta không nói gì thêm, xoay người, lao đảo đi tới chỗ rẽ, muốn một điều thuốc từ những người bên cạnh.

Ánh lửa chiếu mặt anh, mắt đầy bi thương.

Anh ta nhắm mắt, hít một hơi khói thật dài.

Anh ta tựa lưng vào tường, giống như không có sức lực. Miệng ngậm điều thuốc, một tay khoanh trước ngực, một tay kẹp điều thuốc. Lúc mở mắt ra, ánh mắt mê ly, lạc lối, khói mù bốc lên ngày càng rõ ràng.

Lăng Vi đứng đó nhìn anh ta, cô muốn đi tới nói mấy câu an ủi. Nhưng cô không có.

Nếu... không thể cho anh ta tương lai, cũng không nên làm anh ta ôm hy vọng.

Một lát sau, Hoa Thiếu Kiền rời đi.

Tâm tình Lăng Vi phức tạp về phòng nghỉ ngơi.

Diệp Đình gọi một ly dưa hấu ép cho cô, lạnh lạnh, vô cùng ngon miệng.

Cô uống hơn nửa ly, ngẩng đầu cong môi cười với anh, nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn...”

Diệp Đình không nói gì, cầm khăn giấy lau miệng cho cô: “Em nói cho anh ta biết rồi?”

Lăng Vi gật đầu.

Diệp Đình cười cười, vuốt tóc cô: “Người ta không xấu, rất quan tâm em, có thể làm bạn. Đừng vì anh mà bỏ lỡ tình bạn em nên có được.”

Anh ôn nhu vuốt tóc cô: “Cho dù hai người thành bạn tốt, anh cũng sẽ không buồn bực.”

Tay Lăng Vi cầm ly nước lạnh, trong lòng lại có một làn nước ấm lan truyền!

Nội tâm cô như lửa cháy! Rõ ràng anh đang ghen! Nhưng lại suy nghĩ cho cô trước! Cô bật cười: “Hết Hứa Tử Huân, lại tới Hoa Thiếu

Kiên... Cười em đúng là phiền toái...”

Diệp Đình cười, nhẹ nhàng hôn trán cô, vô cùng quý trọng đưa mắt nhìn cô.

“Đó là vì em có mị lực.” Nói xong, anh cũng cười: “Yên tâm, chắc hẳn anh cũng không ít phiền toái. Em có thể ghen, có thể tức giận, nhưng không thể nghi ngờ anh.”

Lăng Vi cười lên, chìm đắm vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Ánh mắt anh kiên định, thâm tình. Anh hôn gò má cô, giọng êm ái nói: “Anh hy vọng em được nhiều người quan tâm hơn, anh hy vọng em có tất cả điều tốt đẹp trên thế gian này, anh hy vọng tất cả mọi người đều hòa nhã với em...”

Hốc mắt Lăng Vi nóng bừng.

Đây là người cô thích đó! Người chân chính hiểu cô, thương cô, quý trọng cô.

...

Xế chiều, bọn họ cùng đi học đua xe.

Lăng Vi đã điều chỉnh tâm tình ổn định lại. Cô nghiêm túc ngẩng đầu nghe huấn luyện viên giảng bài.

Huấn luyện viên đua xe da ngăm đen, mặt đầy nghiêm túc!

Anh ta mở miệng, câu đầu tiên chính là: “Một tay đua xe, nhất định phải hiểu rõ xe mình, xe chẳng khác nào sinh mạng của mình! Nếu tay đua xe không hiểu xe mình, sớm muộn có một người sẽ chết

trong tay chiếc xe!”

Chương 529: Bạn bè thực sự!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Câu nói của huấn luyện viên, giống như thổi bùng một ngọn lửa, soi sáng bóng tối trong lòng cô! Lăng Vi đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Đúng!

Không sai!

Cô cần phải hiểu chiếc xe của mình! Cô muốn hòa thành một thể với chiếc xe! Thậm chí còn đến cảnh giới... người xe hợp nhất!

Huấn luyện viên lại nói: “Mọi người đều thấy những tay đua chuyên nghiệp rồi chứ, bọn họ đều dùng chính tính mạng mình để tranh đua! Những thứ các anh các chị thấy được chằng qua cũng chỉ là sự rạng rỡ của họ, nào có ai thực sự thấy được gian khổ và chua xót phía sau bọn họ đây?”

Huấn luyện viên lại quét mắt một vòng, giọng điệu bình tĩnh: “Tiếp theo, mọi người hãy xem một đoạn video.”

Ông bấm video: “Mọi người nhìn đi... những con đường ngoằn ngoèo này, được ví như ‘đường cong ma quỷ’! Tại sao nó lại được ví như ‘đường cong ma quỷ’? Bởi vì... mỗi khi tay đua vượt qua những khúc cua như vậy, bọn họ sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp mạng sống! trong quá trình đua xe, cho dù chỉ có một chút sơ sót thôi, cũng sẽ

phải bỏ mạng!”...

“Bỏ mạng, cái từ ngữ này chắc ai cũng đều hiểu hết rồi? Đó chính là chết! Một cái chết thực sự đúng theo mặt chữ! Cho nên, mọi người muốn học đua xe, thì nhất định phải có được sự can đảm và quyết đoán này! Nếu như không chuẩn bị sẵn tâm lý như thế, như vậy tôi khuyên các vị, đừng có lấy tính mạng của mình ra đùa.”

“Cho nên, trước khi huấn luyện chính thức, mời mọi người hãy ký vào bản cam kết này.”

Lăng Vi và Diệp Đình không chút do dự, trực tiếp ký tên vào bản cam kết, đến lượt Lôi Tuấn và Vinh Phi, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, cầm bút ký tên luôn.

Chỉ có mỗi mình Hạ Tiểu Hi...

Cả khuôn mặt cũng đều trắng xanh!

“Chuyện này, tiểu Vi, tớ muốn về, tớ có chút sợ...”

Lăng Vi xoa tóc cô: “Không sao, cậu không muốn học thì cũng không cần phải học. Cậu chỉ cần biết lái xe là được, không cần phải học đua xe.”

“Ừ ừ...” Hạ Tiểu Hi không ngừng gật đầu lia lịa, đột nhiên cảm thấy... để cho bạn tốt của mình đi học, còn cô lâm trận lại lùi bước hình như không hề nghĩa khí một chút nào.

Ngược lại cô càng quyết tâm ký tên.

Lăng Vi cười với cô: “Không sao đâu, cậu không học cũng không quan trọng. Mình có Diệp Đình, Lôi Tuấn và tứ ca đồng hành rồi. Cậu

có thể làm hậu phương cho chúng mình mỗi khi cần, lúc mình khát, cậu giúp mình mua nước, chăm sóc mình kiểu vậy, cũng coi như là bầu bạn với mình rồi.”

Hạ Tiểu Hi đột nhiên muốn khóc, đôi mắt to màu tím nho nhìn Lăng Vi không chớp, đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, nói: “Mình vẫn nên học chung với các cậu đi! Mình cảm thấy chắc hẳn mình cũng dừng cảm như cậu vậy! Mình thật sự rất cần sự rèn luyện như thế này. Nếu mình cứ tiếp tục nhát gan như thế... sau này ra ngoài xã hội nhất định sẽ chịu rất nhiều thua thiệt.”

Lăng Vi cầm lấy tay cô, trong lòng biết, thật ra tiểu Hi chỉ muốn bầu bạn với cô mà thôi... Những gì mà huấn luyện viên nói vừa nãy đã khiến cô ấy sợ hãi, bảo cô ấy đi học đua xe cũng tương đương như đi nộp mạng, thế nên, là bạn bè... tiểu Hi cô ấy không thể nào trơ mắt nhìn bạn mình đi nộp mạng, còn cô ấy chỉ đứng bên cạnh bùng trà, rót nước...

Cứ lạnh lùng bàng quan như vậy, làm sao còn có thể xưng là bạn bè được nữa... giá trị của người bạn như cô cũng quá thấp rồi!

Nhưng cô ấy lại là bạn thân nhất của Lăng Vi! Là chị em tốt nhất!

Trong mắt Hạ Tiểu Hi dường như ngậm nước mắt mà ký tên.

Biểu cảm kia, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như —— thấy chết không sờn...

Chữ ký của Hạ Tiểu Hi, giống như một nét bút to lớn đánh thẳng vào nội tâm Lăng Vi!

Bạn cô lại vì cô, mà lựa chọn đối mặt trực diện với sự sợ hãi của chính mình! Đây là tình nghĩa đáng quý trọng đến nhường nào chứ!

Lăng Vi không hề ngăn cản bạn, mà vươn tay ôm lấy bả vai cô, cười nói: “Lời của huấn luyện viên, nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn thích hợp với chúng ta. Chúng ta chỉ tùy tiện vui đùa một chút, không giống với tay đua chuyên nghiệp đâu. Có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng cũng không phải loại nguy hiểm... mà từng phút từng giây đều có thể mất mạng... cậu hiểu không? Chúng ta cứ cố gắng hết mình là được.”

Hạ Tiểu Hi nghe cô nói xong, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Chương 530: Bạn bè thực sự!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc đoàn người đến khu tập lái, Lôi Tuấn đột nhiên hỏi cô: “Quý nhất gan, sao đột nhiên cô lại đồng ý ký tên? Cái tính cách thu mình như kia của cô, thật sự không giống với người sẽ làm loại chuyện như vậy.”

Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn anh ta, phản bác: “Anh mới là quý nhất gan ấy! Anh mới là bánh bao thì có!” Đi được hai bước, Hạ Tiểu Hi lại đột nhiên trề môi, nói: “Tôi cũng không biết tại sao... từ sau khi làm bạn với tiểu Vi, tôi liền trở nên dũng cảm, kiên định hơn.”

“Cô ấy dạy cô?” Lôi Tuấn tò mò.

Hạ Tiểu Hi lắc đầu: “Có lẽ là thay đổi ngấm chằng, mỗi ngày đều thấy cậu ấy tự tin, dũng cảm đối mặt với cuộc sống như vậy, tôi cũng bị ảnh hưởng.”

“...” Lôi Tuấn gật mạnh đầu, dường như đang suy nghĩ gì, nói: “Người bạn như cô... cũng không tệ.”

Vinh Phỉ thấy hai người trò chuyện với nhau, liền chen lại gần, đứng giữa hai người. Lôi Tuấn phát hiện những lúc mà tứ ca nhìn Hạ Tiểu Hi, hình như ánh mắt có gì đó không bình thường...

Qua một buổi chiều huấn luyện, đoàn người đã bước đầu hiểu biết sơ sơ về đua xe.

Hai người mới có thể nói là tiến bộ thần tốc. Người khác thi bằng lái, luyện ‘quay đầu’, ‘đi dốc nghiêng’, ‘vòng đường rấn ngoằn ngoèo’ cơ bản cũng phải mất đến một tuần. Vậy mà hai người này, chỉ gần một ngày đã nắm giữ được mấy thứ đó.

Mặc dù huấn luyện viên có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Dù sao đua xe và học lái cũng không giống nhau, đua xe là để dành cho những người có gan lớn. Hơn nữa, có Diệp tiên sinh và Lôi tiên sinh hướng dẫn bên cạnh, hai người này không tiến bộ thần tốc mới là chuyện lạ.

Lăng Vi khát nước, lúc xuống xe uống nước, lại chạm mặt người phụ nữ kia.

Đó là đối tượng hẹn hò của Giang Quân, cũng chính vào lúc vừa nãy khi cô mua quần áo, người phụ nữ đó đã chằm chọc các cô.

Người phụ nữ kia đưa một tấm danh thiếp cho Lăng Vi — — Phóng viên đài truyền hình giải trí Tân Nghệ: Lý Phân Phương.

Lăng Vi thờ ơ nhận lấy tấm danh thiếp.

Vốn dĩ cô cũng chẳng có hảo cảm gì với cô ta, nay lại xảy ra chuyện mới vừa rồi, cô lại càng thêm chán ghét cô ta hơn, làm sao có thể đồng ý cuộc phỏng vấn của cô ta được cơ chứ.

“Diệp phu nhân, tôi muốn phỏng vấn cô một lần.... về chuyện lúc nãy, thật sự rất xin lỗi, tôi không biết bạn cô... đang tức giận...”

Lăng Vi thấy buồn cười, nhìn chằm chằm cô ta.

Lý Phân Phương cố nặn ra một nụ cười giả tạo.

Lăng Vi nhíu mày, hỏi Lý Phân Phương: “Nếu không, cô Lý cảm thấy bọn họ đang làm gì?”

“À...” Lý Phân Phương cười gượng gạo một tiếng, ngượng ngùng nói: “Không... thật sự tôi không nghĩ gì cả...”

Lăng Vi lại nhìn cô ta chăm chăm, đột nhiên cười hiền hòa: “Chắc là vậy rồi... cô Lý là người chính trực như vậy, sao lại nghĩ đến mấy thứ chuyện xấu xa được nhỉ. Nghĩ xấu về người khác như vậy, nguyên nhân quan trọng chính là trong đầu mình lúc nào cũng đều mang cái suy nghĩ xấu xa như thế. Cô Lý, cô nói xem có đúng không?”

“À...” Lý Phân Phương cứng họng, lúc này, nói đúng cũng không phải mà nói không đúng cũng chẳng xong...

Thế nhưng, vừa mới nghĩ đến... người trước mặt là phu nhân của Diệp Đình...

Cuối cùng cô ta vẫn mặt dày nói ra câu: “Đúng! Cô nói không sai chút nào! Nghĩ xấu về người khác như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là do trong đầu mình lúc nào cũng tồn tại loại suy nghĩ xấu xa...”

Lăng Vi gật đầu một cái, xoay người đi thẳng.

Lý Phân Phương đột nhiên kéo cô lại: “Chuyện kia... Diệp phu nhân, thời gian phỏng vấn, cô xem lúc nào thì thích hợp? Nếu như thời gian của cô eo hẹp, thì bây giờ phỏng vấn luôn cũng được.”

Lăng Vi cười hỏi: “Tôi đã đồng ý nhận cuộc phỏng vấn của cô rồi

sao?”

“Hả...” Lý Phân Phương kinh ngạc nhìn cô: “Vừa nãy cô mới nói những lời kia với tôi, chính là vì làm nhục tôi, chứ không phải đồng ý nhận phỏng vấn?”

Chương 531: Làm người cũng cần phải giữ được một phần trái tim nguyên sơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nói một cách vô tội: “Đị não của cô hoạt động không giống người bình thường sao? Tôi nói với cô mấy câu thì phải chấp nhận phỏng vấn của cô à? Cô nghĩ chuyện này cũng thật hay đấy nhỉ? Nếu như cô làm việc ở cục dân chính, tôi nói với cô mấy câu thì phải kết hôn với cô luôn chắc? Có thể đùa như thế được không?”

Lúc này, Diệp Đình đi tới, nhắc tâm danh thiếp trong tay Lăng Vi lên nhìn một cái: “Đài truyền hình giải trí Tân Nghệ...”

Anh trả lại tấm danh thiếp, liếc mắt nhìn Lý Phân Phương, nói: “Không có ai nói cho cô biết... là chúng tôi có đội ngũ phỏng vấn chuyên nghiệp sao? Người có thể phỏng vấn chúng tôi, trước tiên phải qua được ải nhân phẩm cái đã... Cô Lý, tôi cảm thấy cửa ải này đối với cô, hình như hơi cao thì phải...”

“...”

Lăng Vi bật cười một tiếng, mặc dù rất thất lễ, thế nhưng... câu nói này của Diệp Đình, khiến cô không thể nào nhịn cười nổi.

Lý Phân Phương cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn, giận mà không dám nói gì.

Chờ sau khi Diệp Đình kéo Lăng Vi rời đi, hai mắt cô ta mới bốc lửa ngùn ngụt, nắm chặt quả đấm!

Tại sao cô ta lại đắc tội với tôn đại thần Diệp Đình này rồi?! Vừa nãy cô ta quả thật có mắt như mù! Lại không nhận ra đó là Diệp Đình! Còn lên tiếng làm nhục bạn bè của bọn họ.

Người ta làm nhục cô ta, giỡn cợt cô ta, cô ta lại không nói ra nổi nửa câu phản bác!

Nhưng mà... tấm vé của cửa ải này, cô ta phải dùng rất nhiều sức mới lấy được, sao cô ta lại có thể từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy đây?

Chỗ Diệp tiên sinh, Diệp phu nhân rất khó tìm được lối đột phá...

Cho nên, quả hồng mềm như Hạ Tiểu Hi kia, nhất định rất dễ bóp.

Lý Phân Phương đi về phía Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi, Lôi Tuấn, Vinh Phỉ đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, Lôi Tuấn mua cho Hạ Tiểu Hi một chai nước ‘tăng lực’.

“Chào em, em gái...” Lý Phân Phương tỏ vẻ thân thiện cười tươi, ngồi xuống bên cạnh Hạ Tiểu Hi.

“Em gái nhỏ, học đua xe có mệt mỏi lắm không?” Lý Phân Phương nhẹ giọng cười hỏi Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn cô ta, nhưng vẫn nói: “Tạm được!”

Lý Phân Phương thấy thái độ của Hạ Tiểu Hi đối với mình mặc dù cũng không quá tốt, nhưng ít nhất vẫn còn đáp lại mình: “Em gái nhỏ, rất vui được làm quen với em. Vừa nãy chị rất xin lỗi, chị quá vô tâm,

bởi vì làm phóng viên cũng khá lâu rồi, nên nhìn cái gì cũng giống như có chuyện cả, em có thể tha thứ cho chị được không?”

Hạ Tiểu Hi không lên tiếng, Lý Phân Phương đưa danh thiếp của mình ra.

Hạ Tiểu Hi nhận lấy danh thiếp, nhét luôn vào trong tay Lôi Tuấn, “Anh cầm dùm tôi, tôi không có túi.”

Lôi Tuấn nhìn lướt quá tấm danh thiếp: “Giải trí Tân Nghệ...”

Ha... chờ gặp xui đi! Vừa vặn gần đây anh ta cũng không có chuyện gì làm.

Vinh Phỉ đột nhiên giật lấy danh thiếp, xé rách: “Đừng có tùy tiện dạng người nào cũng tiếp xúc! Mau mau mà tập trung lái xe đi!”

Lý Phân Phương nghe xong đầu mũi cũng như phì khói!

Nhưng cô ta lại không muốn lãng phí cơ hội lần này, thế nên liền gọi điện thoại cho phụ tá của mình là Lâm Nhất Kiệt.

Lâm Nhất Kiệt là một thứ tập sinh mới tới, vừa tốt nghiệp đại học xong.

Mặc dù năng lực phỏng vấn và sáng tác rất mạnh, thế nhưng... người này lại chẳng quan tâm đến thứ gì, là một quả hồng mềm dễ bóp!

Cô ta thường xuyên cướp bài phỏng vấn của Lâm Nhất Kiệt, vậy mà tiểu tử này cũng không dám nói gì.

Chương 532: Làm người cũng cần phải giữ được một phần trái tim nguyên sơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Lâm Nhất Kiệt tới đã là nửa tiếng sau, Lý Phân Phương đã đầy một bụng tức giận rồi, nhìn thấy anh ta liền bắt đầu phun trào: “Bảo cậu nhanh nhanh một chút! Mà lại để bà đây đợi nửa tiếng đồng hồ! Cũng may Diệp tiên sinh còn chưa đi! Lỡ như mà anh ta đi rồi, thì cậu còn định phỏng vấn ai hả?”

Lâm Nhất Kiệt rất có hàm dưỡng, cũng không hề mạnh miệng, anh ta cầm giấy phỏng vấn trong tay, chỉ lạnh nhạt nói: “Không phải chị đang phỏng vấn bọn họ đó sao? Gọi tôi để làm cái gì?”

Khuôn mặt già nua của Lý Phân Phương đầy lúng túng trở nên đỏ bừng, nhưng lại không muốn mất mặt trước một thực tập sinh, liền chống nạnh nói: “Bảo cậu tới, đương nhiên là cho cậu cơ hội rèn luyện! Phí lời? Mau mau mà tìm cơ hội hẹn phỏng vấn đi! Nếu như không được, thì phỏng vấn ngay lúc này luôn!”

Cô ta dẫn Lâm Nhất Kiệt đến một khu đỗ xe, chỉ vào một chiếc xe trong đó, nói: “Thấy chưa? Trong chiếc xe kia là tổng giám đốc Diệp Đình Diệp tiên sinh của Đình Phong Quốc Tế, ngồi bên cạnh anh ta chính là Lăng Vi, vợ anh ta.”

Lâm Nhất Kiệt gật đầu.

Lý Phân Phương lại chỉ vào chiếc xe của Hạ Tiểu Hi: “Nhìn thấy chưa? Cô gái trên chiếc xe kia là bạn học của Lăng Vi, nếu như cậu muốn tìm nơi để đột phá, thì trước tiên có thể làm quen với cô ta. Dù sao hiện giờ bọn họ cũng không biết cậu là ai, cậu đừng có mà nói mình là phóng viên của Tân Nghệ. Đi mà làm quen với họ trước, chờ lúc quen biết rồi, lại nhắc đến chuyện phỏng vấn sau.”

Lâm Nhất Kiệt không lên tiếng, Lý Phân Phương liền dùng sức đẩy mạnh anh ta về phía trước: “Nhanh đi! Nhìn cái bộ dạng phế vật của cậu kìa! Ngáo ngáo ngơ ngơ! Cái dạng như cậu, cả đời này cũng không xoay mình được đâu!”

Trong đầu Lâm Nhất Kiệt nghĩ, nếu như không phải chị ý vào lớn tuổi mà cướp đi phỏng vấn của tôi, tôi đã sớm được chuyển thành chính thức rồi!

Thế nhưng, anh ta không muốn so đo mấy thứ này. Anh ta tin rằng, chỉ cần mình có năng lực, là vàng rồi sớm muộn cũng sẽ sáng lên thôi.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Vi đã luyện xong động tác quay đầu xe, liền xuống xe đi nghỉ một lát, muốn thả lỏng một hồi, sau đó bảo Diệp Đình dẫn mình đến đường đua luyện tập một chút.

Cô đang đi về khu nghỉ ngơi, Lâm Nhất Kiệt bước đến chỗ cô, mở lời trước: “Chào cô Lăng Vi. Tôi là phóng viên thực tập của đài truyền hình giải trí Tân Nghệ, vừa nãy cô Lý Phân Phương của đài chúng tôi cũng đã hẹn cô rồi, thế nhưng cô đã từ chối chị ấy, cho nên, chị ấy tìm tôi đến nói với cô một chút.”

Lăng Vi nghe anh ta nói xong, thiếu chút nữa sặc nước luôn.

Đứa nhỏ này cũng quá thành thật rồi?

Biết rõ cô đã từ chối Lý Phân Phương, vậy mà anh ta còn dám nói mình là phóng viên của Tân Nghệ...

Lăng Vi quan sát anh ta từ trên xuống dưới, rất muốn sờ thử trán anh chàng này một chút, xem có phải là bị sốt rồi hay không?

Nhưng, đối với những người thành thật, Lăng Vi lại không hề không ư chút nào, liền lễ phép nói: “Tiên sinh nhà tôi có đài truyền hình riêng, cũng có đội ngũ phỏng vấn riêng, cho nên... chúng tôi không tiện chấp nhận phỏng vấn của các anh, thật xin lỗi...”

Lâm Nhất Kiệt bừng tỉnh hiểu ra: “Hóa ra là vậy.. Vậy thật quấy rầy cô quá. Hi vọng sau này có cơ hội hợp tác khác.”

Nói xong, anh ta liền lễ phép gật đầu một cái, sau đó xoay người rời đi.

Lăng Vi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới tiểu tử này, lại đuôi dễ như vậy.

Ngay cả câu từ chối tiếp theo cô cũng đã nghĩ xong rồi... nhưng bất ngờ thật, người ta đã lanh lẹ rời đi mất.

Lăng Vi thấy anh ta vào khu nghỉ ngơi, cô cũng đi đến, nói chuyện với anh ta.

Đều là vừa mới tốt nghiệp đại học, nhắc đến, cũng dễ tìm được chủ đề trò chuyện. Bởi vì hai người đã nói rõ thân phận của mình rồi, nên cũng không còn lúng túng nữa.

Lâm Nhất Kiệt biết Lăng Vi sẽ không đồng ý nhận phỏng vấn của anh ta, cho nên cũng không đặt nặng chuyện này, tùy ý hàn huyên với cô.

Lâm Nhất Kiệt còn hơi kinh ngạc: “Tôi còn tưởng cô ẽ ghét bỏ tôi nữa kìa.”

Lăng Vi cười đầy rộng rãi: “Giao hữu cần phải có ba phần hào hiệp, làm người thì cũng cần phải giữ được một phần trái tim nguyên sơ. Anh cũng không quá trong công danh lợi lộc, làm người cũng không tệ.”

Lâm Nhất Kiệt ha ha cười to, Lăng Vi hỏi anh ta: “Anh học chuyên ngành tin tức sao?”

Lâm Nhất Kiệt lắc đầu: “Tôi học chuyên ngành kiến trúc.”

“Hờ?” Lăng Vi cảm thấy kỳ quái: “Chuyên ngành kiến trúc rất tốt mà! Sao anh lại lựa chọn đi làm phóng viên chứ?”

Đôi mắt đen của Lâm Nhất Kiệt đột nhiên trở nên ảm đạm, anh ta cúi đầu, cười khổ một tiếng: “Tôi nói ra, sợ cô sẽ cười nhạo tôi, nói tôi bất hiếu.”

“...” Lăng Vi không lên tiếng, Lâm Nhất Kiệt hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi làm phóng viên, chủ yếu là vì ông nội tôi...”

“Ồ? Vì ông nội anh?”

“Đúng vậy... ông nội tôi đã mất tích...”

Chương 533: Anh dám lái thì em cũng dám ngồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Nhất Kiệt cúi đầu, nói: “Một tháng trước ông nội tôi đi lạc... Bởi vì ba tôi đột nhiên qua đời, là một sự đả kích rất lớn đối với ông ấy. Tinh thần ông xuất hiện một vài vấn đề, tôi tìm suốt một tháng, nhưng làm thế nào cũng không tìm ra được. Tôi báo cảnh sát, còn đăng tin tìm người, thế nhưng cũng chẳng có ích gì. Sau đó, tôi đột nhiên nghĩ đến, nếu như tôi làm phóng viên thì có thể thường xuyên xuất hiện trên ti vi, nói không chừng ông nội nhìn thấy tôi rồi, thì sẽ nhớ ra tôi, nói không chừng, ông sẽ tìm về nhà.”

Lăng Vi hỏi anh ta: “Nhà anh ở đâu vậy?”

Lâm Nhất Kiệt nói một số địa chỉ.

“...” Lăng Vi nghe lời anh ta nói xong, trong đầu liền có một tia sáng lóe lên: “Đúng rồi, cô nhi viện Đông Tâm, anh có biết không? Cách chỗ nhà anh cũng không xa! Gần đó có một ông lão, mới xuất hiện khoảng một tháng gần đây... liệu có phải không...”

Lâm Nhất Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như phát sáng nhìn Lăng Vi chăm chú: “Cô! Cô nói là cô nhi viện Đồng Tâm? Tôi chưa từng đến đó! Bây giờ tôi phải qua đó ngay xem thử thế nào!”

Lăng Vi vội vàng nói địa chỉ cho anh ta.

Lâm Nhất Kiệt đột nhiên đứng lên, cúi gập người thật sâu cảm ơn cô,

sau đó nhanh chân chạy đi.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, có khi cũng chưa chắc...

Thế nhưng, cũng không biết tại sao, giác quan thứ sáu của cô cảm thấy chính là vậy...

Cô cũng hi vọng sẽ như thế. Bởi vì cô đã sống ngay người ở cô nhi viện này mấy năm, trước giờ chưa từng thấy lão ăn mày này ở gần đó... mặc dù quần áo của ông ấy có hơi nhăn nhúm bẩn thỉu, nhưng về cơ bản thì vẫn còn rất mới. Cô vừa mới nghĩ đến đó, liền cảm thấy rất giống...

Hơn năm giờ chiều, Lâm Nhất Kiệt vẫn chưa quay trở lại.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, có khi lại không phải rồi.

Luyện thêm hai ngày nữa, Lăng Vi đã tập thành thạo mấy động tác như ‘Quay xe’, ‘Xà hình’, ‘trắc phương vị’.

Một ngày, đột nhiên Diệp Đình kéo tay cô, nói: “Hôm nay trường đua xe có thi đấu, đi không em?”

Thi đấu — —

“Đi chứ! Anh cũng tham gia à?” Ánh mắt Lăng Vi đầy hưng phấn như phát sáng.

Diệp Đình cong môi, cười nhạt, hỏi ngược lại cô: “Em muốn đi không?”

“Phải đi chứ! Thật muốn thử xem bầu không khí đua xe sẽ thế nào!”

Diệp Đình dẫn cô đi đổi bộ đồ đua.

Vào đến trường đua, bầu không khí cũng thay đổi khác hẳn!

Quanh tai đều là âm thanh ‘ùng ùng’ của động cơ điện.

Lăng Vi ngồi lên xe đua, cô ngồi tại vị trí bên phải, cảm thấy khẩn trương muốn chết! Cô thắt chặt dây an toàn, hai tay nắm vào tay vịn hai bên. Loại xe đua kiểu này có thể giữ chặt được người, không khiến người ngồi trên đó bị quăng hết bên này quật đến bên kia, Lăng Vi cũng có chút yên tâm.

Diệp Đình lái chiếc xe đến vạch xuất phát của đường đua.

“Ừng — —”

Bên cạnh còn có ba chiếc xe khác nữa.

Một huấn luyện viên cầm trong tay một lá cờ nhỏ, tay đang giơ cao.

Diệp Đình nhìn cô một cái, cười nói: “Gặp người quen rồi.” Cầm anh hơi hất ra phía ngoài cửa.

“Ai vậy?” Lăng Vi nhìn ra ngoài, không phát hiện ra người nào đặc biệt.

Diệp Đình chỉ vào một chiếc xe đang dừng gần đó, nói: “Thấy chiếc số 1 kia không, chính là chiếc màu đỏ ấy?”

Theo ngón tay anh chỉ, Lăng Vi lại nhìn ra ngoài, thấy cách bọn họ không xa là một chiếc xe màu đỏ.

Cô gật đầu một cái: “Thấy, đó là xe của ai vậy anh?” Khoảng cách

cũng hơi xa, không nhìn rõ được người bên trong.

Diệp Đình chỉ cười một chút, không nói gì.

“Trong chiếc xe đó là ai vậy? Anh nhìn anh kia, sao nói được một nửa liền dừng...”

Diệp Đình nhìn sang chỗ chiếc xe đỏ, hạ thấp giọng nói: “Chiếc xe đó là của Hứa Tử Huân.”

“Ai cơ?” Đôi mắt Lăng Vi mở to!

“Hứa Tử Huân, nhanh vậy mà em đã quên anh ta rồi? Ừm... Anh rất vui.”

Lăng Vi giơ tay lên huých anh một cái, lại quay đầu nhìn ra ngoài: “Sao anh ta lại đến đưa xe? Em và anh ta biết nhau ba năm, cũng chưa từng nghe nói anh ta biết đưa xe.”

“Thật sao? Đó là do em không quá hiểu cậu ta, trong bảng xếp hạng, cậu ta đứng thứ ba đấy.”

“Lợi hại vậy sao?” Lăng Vi mở to hai mắt đầy vẻ khó tin: “Vậy đối với anh ta, quả thật... em vẫn chưa hề hiểu hết.”

Chương 534: Anh dám lái thì em cũng dám ngồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên như nhớ đến chuyện gì đó, Lăng Vi liền hơi ngẫm nghĩ, nói: “Cuối tuần nào em cũng đều đi dạy bọn nhỏ, anh ta nói... anh ta muốn ra ngoài tập lái xe... hóa ra, chính là đi luyện đua xe?!”

Hứa Tử Huân nói với cô là tập lái xe, chẳng qua chỉ là cô không nghĩ đến việc đua xe mà thôi...

Cô còn tưởng rằng chỉ là tập lái xe theo nghĩa đen thôi chứ.

Xem ra... bạn gái như cô vẫn không thích hợp rồi.

Hứa Tử Huân lựa chọn chia tay với cô, thật ra cũng coi như là một quyết định rất chính xác.

Lúc này, quả nhiên thấy Hứa Tử Huân từ bên ngoài bước tới, anh ta vòng qua chỗ cửa xe, mở cửa ra.

“Sắp bắt đầu rồi.” Bàn tay Diệp Đình khẽ đặt trên tay nhỏ của cô, giống như đang trêu ghẹo: “Bây giờ em xuống xe vẫn còn kịp, lát nữa tôi dùng tốc độ bão tố, thật sự rất nhanh. Hứa Tử Huân ở đây, anh đoán sẽ xảy ra một chút tình huống, em xuống xe trước đi, anh không muốn em bị thương.”

Lăng Vi nhàn nhạt cười, hỏi anh: “Anh chỉ tùy tiện luyện tập một chút, hay là muốn thắng anh ta?”

“Chồng em đã ra tay, đương nhiên là phải thắng rồi. Em có dám ngồi không?”

Lăng Vi bình tĩnh ngồi, mở nụ cười đầy rạng rỡ: “Anh dám lái, thì em cũng dám ngồi!”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, khẽ vuốt ngón tay trên môi cô tựa như hôn: “Yên tâm, kỹ thuật của chồng em rất tốt, nhất định sẽ không hất văng em ra ngoài đâu.”

“Ha ha.” Lăng Vi cố ý ngheo đầu nhìn anh, đôi mắt chớp chớp, tinh nghịch hỏi: “Kỹ thuật trên phương diện nào giỏi?”

Diệp Đình giơ tay nhéo mặt cô một cái: “Mặt nào cũng đều giỏi, buổi tối sẽ cho em cảm nhận một chút.

Lăng Vi cười, khuôn mặt ửng hồng.

“Đội mũ bảo hiểm chắc vào.” Diệp Đình cẩn thận đội mũ cho cô, xác nhận không có gì sai sót, sau đó mới đội mũ của mình lên.

Sau khi đội mũ bảo hiểm xong xuôi, Lăng Vi chỉ cảm thấy có chút bức bối, hơi nóng một chút, có cảm giác hít thở không thông.

“Vi Vi...” bên tai Lăng Vi truyền đến chất giọng rầu rĩ của Diệp Đình, anh đang đội mũ bảo hiểm bằng sắt, giọng nói cũng không quá gần gũi, Lăng Vi chỉ loáng thoáng nghe thấy anh nói: “Bây giờ em mà mở cửa xuống xe, anh cảm thấy có gì đó không đúng?”

“Cái gì không đúng?” Lăng Vi nhìn ra ngoài một chút, hơi suy nghĩ rồi nói: “Khó khăn lắm em mới ngồi vào hết rồi, không muốn xuống nữa đâu. Chẳng lẽ Hứa Tử Huân lại muốn đâm chúng ta?” Nếu như thật

sự là vậy, thì cô lại càng không thể xuống xe. Bất kể Hứa Tử Huân làm ra hành động gì đó, nguyên nhân cũng sẽ là vì cô. Cô có thể bỏ lại một mình Diệp Đình? Để anh đối mặt một mình được sao?

Sau đó, cô lại giống như một con chuột nhỏ, xuống xe để tránh nạn?

Đó không phải là tính cách của cô!

“Đi thôi, để cho em cảm nhận thử cảm giác nhanh như chớp xem thế nào!”

Diệp Đình không nói thêm gì nữa, huấn luyện viên huyết còi một cái, bảo các xe vào vị trí.

“Ừng— —” Diệp Đình mở máy, đợi một lúc...

Đột nhiên, nghe thấy khẩu lệnh của bên ngoài — —

“Chuẩn bị— — 3, 2, 1, xuất phát— —”

“Ừng ùng ùng ùng — — ùng ùng — —”

Tiếng động cơ, đình tai nhức óc!

Bắt đầu rồi!

Những chiếc xe hết như mũi tên rời khỏi cây cung, nhanh chóng lao vào ra ngoài — —

Chiếc xe màu đỏ của Hứa Tử Huân chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã vọt đến vị trí số một.

Chiếc xe Diệp Đình lái là chiếc màu đen, dường như cũng ngang

ngang tầm với chiếc màu đỏ!

Chiếc xe giống hệt đang bay — —

Lăng Vi có cảm giác hồn phách của mình vẫn đang ở nguyên vạch xuất phát, mà tất cả mọi người đã phóng xe được mấy trăm thước rồi.

Chương 535: Tình yêu trong chớp mắt!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Căn bản là Lăng Vi không thể nhìn rõ được cảnh vật trước mắt!

Chỉ thấy, chiếc xe màu đỏ của Hứa Tử Huân... trái trái phải phải, không ngừng lao đi.

Mặc dù chiếc xe của họ vẫn theo sát ngay phía sau xe anh ta, nhưng tốc độ cũng vô cùng vô cùng nhanh!

Cái gì Lăng Vi cũng đều không thấy rõ, chỉ thấy con người ngoằn ngoèo này nối tiếp con đường kia!

Cô chỉ cảm thấy ba hồn bảy phách của mình, lúc nghiêng sang trái, lúc lại ngả sang phải, một lát sau lại đổ ập về trước, rồi thì lại ngã ra sau, nâng lên đập xuống, mấy hồn mấy phách cũng không biết chạy hết đi đường nào luôn rồi. Thật sự cô cảm thấy rất nôn nao...

Thật sự là quá khó chịu!

Đôi môi cô run run, chỉ cảm thấy máu lên não cũng không đủ nữa, nếu như trước mặt có một chiếc gương, vậy thì trăm phần trăm sắc mặt cô lúc này sẽ là trắng bệnh không chút huyết sắc.

“Tĩnh táo một chút nào!” Lăng Vi không ngừng cổ động chính mình.

Thế nhưng, cô căn bản không thể tĩnh táo nổi!

Bên ngoài, Lôi Tuấn đang xem trận đua xe bỗng cảm thấy kỳ quái: “Sao hôm nay Đình ca lại chậm như vậy nhỉ? Đây là đang cố ý muốn nhường sao?”

“Chậm?” Hạ Tiểu Hi ôm túi bóng ngô, kinh ngạc đến mức ầm cũng suýt rơi xuống đất.

Cô cảm thấy những chiếc xe kia hết như đang bay vậy, sao cô không nhìn ra được chỗ nào ‘chậm’ vậy trời?

Lôi Tuấn nói: “Cô không hiểu đâu, tốc độ bình thường của Đình ca rất nhanh, so với những người tranh giải này, cũng chỉ như dạo chơi vậy đó. Hôm nay tôi để ý thấy anh ấy cố ý cho chiếc xe đỏ kia dẫn đầu, không biết là tại sao...”

Hạ Tiểu Hi ném bóng ngô vào trong miệng, ánh mắt đột nhiên hơi chuyển, nói: “Có thể là... Bởi vì... Tiểu Vi ở trên xe? Sợ cậu ấy không chịu nổi, cho nên cố ý thả chậm tốc độ?”

“Hừm.. cũng có thể lắm!”

Lôi Tuấn hít một hơi, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng.

“Có lẽ không phải vậy, anh ấy muốn thả chậm tốc độ thì đáng nhẽ nên chạy cuối cùng, cần gì phải để chiếc xe đỏ dẫn đầu? Cô thử nhìn xem chiếc xe đỏ và chiếc xe đen kia cách những chiếc phía sau bao xa thì biết.”

Hạ Tiểu Hi phồng má, khuôn mặt đầy vẻ mơ màng, nói: “Ai mà biết được... loại chuyện thế này chúng ta có nghĩ nát óc cũng không ra

đâu. Đợi lát nữa anh hỏi một chút không phải là sẽ biết sao.”

Vinh Phỉ chuyển chủ đề: “Xem đi! Đừng có nói nhiều như vậy!”

Lôi Tuấn không nói thêm gì nữa, nghiêm túc xem cuộc đấu.

“Á! Nguy hiểm — —” Hạ Tiểu Hi kinh hoàng hô to: “Chiếc kia xe đỏ kia tại sao lại đâm vào xe của Diệp Đình?”

Hạ Tiểu Hi giật mình nhảy bật lên! Hộp bóng ngô rơi tán loạn trên mặt đất!

Hồn vía của cô cũng bị sợ đến mức bay mất!

Lăng Vi đang ở trên chiếc xe đen đó! Chiếc xe đỏ kia đã đâm chiếc xe đen đập vào hàng rào!

“Tiểu Vi và Diệp Đình sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ?” Trong nháy mắt, ánh mắt Hạ Tiểu Hi cũng bắt đầu đỏ lên.

Lôi Tuấn cũng nhảy bật dậy, thấy Hạ Tiểu Hi không ngừng run rẩy, liền vội vàng kéo tay cô.

Vinh Phỉ cũng đứng lên. Tất cả người xem cũng đều bạo phát!
“Chiếc xe đỏ số 1 kia muốn làm gì thế?”

Trong chiếc xe đen, Lăng Vi không nhìn được muốn nôn, đột nhiên — —

Chiếc xe màu đỏ phía trước chợt đánh tay lái sang bên phải, muốn đâm vào xe họ!

“Á — — ” Lăng Vi che miệng, kinh hô thành tiếng.

Keng, hai chiếc xe đụng vào nhau.

“Ừng Òng — —m”

Chiếc xe đỏ dùng hết sức lực, muốn ép chiếc xe đen vào sát bên phải!

“Xẹt xẹt rè.....” Chiếc xe đen đã chạm sát vào hàng rào bên phải, dường như Lăng Vi còn ngửi thấy cả mùi khét.

“Ầm... rè...” Một loạt những tiếng va chạm mạnh!

Hai chiếc xe khác nhân cơ hội vượt lên trên bọn họ.

Chương 536: Tình yêu trong chớp mắt!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi chỉ cảm thấy choáng váng một trận, dạ dày như lộn tung hết cả lên, sắp sửa phun ra đến nơi.

Cô không muốn ảnh hưởng đến Diệp Đình, cho nên, liền liều mạng cắn chặt môi, nuốt hết những thứ đã trào đến cổ họng xuống dưới!

Cô nhắm mắt lại, mím chặt đôi môi, đai an toàn cũng thít chặt, cả người cô như cố định tại chỗ ngồi, không thể động đậy gì. Chiếc xe lại nghiêng sang trái, ngả sang phải thêm một lúc, lượn qua lượn lại nhanh đến mức khiến cô cảm thấy nghẹt thở.

Mặc dù cô nhắm mắt lại, nhưng là, không thể giảm bớt sự sợ hãi được một chút nào!

Trước mắt không ngừng hiện lên khung cảnh cha mẹ xảy ra tai nạn xe,, mặc dù cô không chính mắt nhìn thấy cảnh tai nạn đó, thế nhưng cảnh tượng lúc đó lại giống như đã vụt qua trong đầu cô đến mấy vạn mấy triệu lần.

Cô vừa nhắm mắt, cảnh tượng thảm thiết kia bỗng nhiên hiện ra không báo trước.

Cô nắm chặt tay vịn hai bên, bên tai toàn những tiếng xì xì rầm rầm, chấn động đến mức khiến màng nhĩ của cô sắp sửa nổ tung!

“Ừng ừng — —” Chiếc xe đỏ lại đánh tới!

Thân xe đụng nhau, khiến máu trong người Lăng Vi như chảy ngược!

Lúc này cô đột nhiên nghe thấy giọng nói của Diệp Đình, anh nói: “Nhìn về phía trước, anh sắp vượt qua anh ta!”

Lăng Vi mở to hai mắt! Chỉ thấy Diệp Đình đã tháo mũ bảo hiểm xuống!

“Sao anh lại tháo mũ bảo hộ thế hả? Quá nguy hiểm! Mau đội nó lên!”
Sẽ xảy ra án mạng đấy!!!

Thế nhưng Diệp Đình lại không để ý đến, anh đặt chiếc mũ sắt bảo hộ vào trong lòng cô, cất cao giọng: “Đã chuẩn bị xong!”

Pâng, chiếc xe của Hứa Tử Huân giống hệt quả đại bác bay thẳng ra ngoài.

Mà Diệp Đình cũng chợt tăng tốc độ: “Oong” một tiếng, nhanh hết tia chớp, chiếc xe đen nhanh chóng lao thẳng về phía trước!

“Tiểu Vi! Em nhìn em có phải cảnh vật xung quanh, đang chạy về phía sau hay không?”

Ánh mắt Lăng Vi cay xè, cô rút vai nhìn sang bên cạnh. Cô cũng muốn tháo mũ bảo hộ xuống giống như anh, nhưng cả người cô đều cứng ngắc, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Lúc này, lại nghe thấy anh nói: “Tiểu Vi, em nhìn đi... tất cả mọi thứ đều lui về phía sau! Em phải nhớ rằng, bất kể trước kia từng xảy ra cái gì, chúng ta nhất định đều phải nhìn về phía trước. Tất cả những

không vui, tất cả sự sợ hãi cũng sẽ trở thành quá khứ. Em phải dũng cảm đối mặt với chính mình, dũng cảm đối mặt với những gì mình đã mất đi!”

Câu nói của anh, giống như một quả bom, nổ ‘đoành’ một tiếng trong lòng cô.

Câu nói của anh, giống như một cỗ năng lượng vô cùng lớn, ‘oành’ một tiếng, nổ tung trong cơ thể cô.

Hốc mắt Lăng Vi nóng lên, ngay lập tức trở nên trấn định.

“Tĩnh táo một chút! Người lái xe là Diệp Đình mà, không có gì phải sợ hãi cả! Không có tài xế xe chờ hàng nào, cũng không có tai nạn xe cộ! Đừng sợ, đừng sợ... Mình phải dũng cảm đối mặt, mình phải chiến thắng sự sợ hãi! Ba mẹ rời đi rồi, chẳng qua bọn họ chỉ chuyển sang một địa phương xa xôi khác chờ mình mà thôi, bọn họ vẫn ở trên trời, đang dõi theo mình, cho tới giờ họ vẫn chưa từng rời khỏi mình. Mình biết mà...”

Cô nắm chặt nắm tay, Diệp Đình không ngừng nói chuyện với cô, Lăng Vi sợ sẽ làm anh phân tâm, cố nén sự sợ hãi trong lòng, giọng nói run run kêu lớn: “Em không sợ hãi, anh cứ lo lái xe đi! Không cần để ý đến em! Em chờ anh vượt qua anh ta!”

“Ha...” Diệp Đình cười một tiếng, đột nhiên nói: “Tiểu Vi, anh yêu em! Nếu như anh có mười nghìn cái mạng, anh cũng đều có thể cho em hết! Sau này chồng em sẽ bảo vệ em, dùng thay phần của ba mẹ em, cũng dành cho em hết. Em không cần phải sợ! Anh yêu em——”

Câu nói của anh dứt quãng, thế nhưng sức mạnh kia! Giống hạt mưa cơn mưa lớn trên biển, mạnh mẽ tựa sóng trào!

Trong lòng Lăng Vi, lập tức cảm thấy bình tĩnh lại.

Giống như quả cân nặng mười triệu kilogam, vững vững rơi xuống đất.

Cô tràn đầy nhiệt huyết, sôi trào, gào thét!

Trong đầu như nổ tung một tiếng, cô yêu Diệp Đình mất rồi!

Vừa nghĩ đến đó, cả người cô liền giống như được thiêu đốt. Trong lòng ngập tràn tình yêu, không có chỗ nào không có!

Diệp Đình không nói thêm gì nữa, bàn chân lại đạp ga mạnh hơn, đạp đến cùng, nâng tốc độ lên đến mức cao nhất!

“Xẹt — —” Vượt qua một chiếc xe màu vàng!

“Xẹt xẹt — —” Lại vượt qua một chiếc xe màu xanh!

“Xìì — —” Còn một chiếc cuối cùng nữa! Màu đỏ!

Lăng Vi mở to hai mắt!

“Xì — —” tăng tốc — — tăng tốc — — tăng tốc hết mức — —

Chương 537: Kẻ đê tiện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chiếc xe đen lao nhanh như bay!

“Xuy — —” vượt qua — — xe đỏ!

Chiếc xe của Hứa Tử Huân bị tụt lại phía sau.

“Anh đã vượt qua tất cả mọi người rồi!” Lăng Vi kích động hô to:
“Chồng, anh là số 1 rồi!”

Diệp Đình cười vui vẻ, số một hay không, không phải là thứ anh muốn, anh chỉ muốn khiến cô chiến thắng được sự sợ hãi, anh chỉ muốn khiến cô tin tưởng anh vô điều kiện. Bất kể sau này có xảy ra nguy hiểm gì, bất kể có gặp phải khó khăn gì, anh cũng hi vọng cô sẽ dũng cảm đối mặt, cũng có thể sáng vai bên anh vô điều kiện, cùng anh đối mặt với mọi khó khăn, mưa gió cùng thuyền. Anh muốn cho cô biết rằng, bất kể lúc nào anh cũng sẽ ở bên cạnh cô. Cho dù có nguy hiểm đến tính mạng, dù anh có vứt bỏ chiếc mũ bảo hộ rồi, không còn muốn sống nữa, nhưng cũng sẽ bảo vệ cô thật an toàn, cho cô lòng tin, cho cô sự an tâm.

“Pi-pô — —” Lăng Vi nghe thấy một tiếng vang, chiếc xe của họ đã lao đến điểm cuối cùng.

Bên cạnh không ngừng có người vẫy vẫy cờ.

“Pi-pô — —” Chiếc xe màu xanh cũng vượt qua điểm cuối.

Chỉ chậm hơn hai giây so với chiếc xe đen.

Nhưng, trong cuộc đấu kỹ năng chuyên nghiệp, hai giây, đối với một số người mà nói, đó chính là thứ mà cả đời này vượt mãi cũng không xong.

Mà chiếc xe đỏ, đột nhiên chạy ta khỏi đường đua!

“Ừng oàng” lăn lông lốc mấy vòng liên tiếp, đầu xe đập vào thảm cỏ màu xanh.

Sau đó, thân xe đỏ cũng đột nhiên bốc khói đen...

Hứa Tử Huân bị ngã đến mức đầu óc quay cuồng, anh ta cực kỳ giận dữ! Cả người cũng treo ngược trong xe, tư thế khó mà chịu đựng được.

Chiếc xe lăn lông lốc, khiến cả người anh ta cũng lăn theo, đau nhức như bị vỡ vụn, cả người đều đau.

Vừa nãy anh ta luôn một mực áp sát xe đen, lại không nghĩ đến việc chiếc xe đỏ đột nhiên đẩy anh ta ra, tăng nhanh tốc độ lao về phía trước.

Mà anh ta vẫn khống chế cả thân xe áp sát vào bên phải, không kịp quay trở về giữa đường đua.

Khiến cho chiếc xe đua màu đỏ của anh ta mất đi thăng bằng, lao ra khỏi hàng rào bên phải.

Trong lòng anh ta không cam tâm, anh ta tức giận, điên cuồng! Anh ta phẫn nộ gào to: “A a a — — Diệt Đình! Mày cướp phụ nữ của tao!

Đâm vào xe tao, ông đây nhất định sẽ không bỏ qua cho mày!”

Đầu Hứa Tử Huân sung huyết, lỗ mũi cũng như bốc khói, thật giống như có thể phun máu mũi ngay lập tức, thậm chí còn sắp sửa bất tỉnh luôn được.

Cả người anh ta đều đau, ngay cả một tế bào cũng thấy đau. Anh ta hận Diệp Đình! Hận Diệp Đình đã đoạt Lăng Vi đi, hận Diệp Đình thứ gì cũng đều mạnh hơn anh ta! Ngay cả thứ mà anh ta có tự tin nhất là đua xe, cũng không thể sánh bằng Diệp Đình được.

Hứa Tử Huân đột nhiên phun máu mũi, ngất đi.

“Xuống xe! Xuống xe! Cuối cùng cũng có thể xuống xe được rồi!”
Lăng Vi như sắp sụp đến nơi!

Chiếc xe màu đen cuối cùng cũng dừng lại, có người mở cửa xe ra, Lăng Vi bị một người kéo ra ngoài: “Tiểu Vi, cậu không sao chứ?”
Khuôn mặt Hạ Tiểu Hi đầy vẻ kinh hoàng: “Sao vừa nãy chiếc xe đỏ lại đụng vào các cậu? Anh ta có bệnh sao?”

Hạ Tiểu Hi mở một chai nước suối: “Mau uống chút nước cho đỡ nào.”

Lăng Vi tháo mũ bảo hiểm xuống, nhận lấy nước, chỉ thấy cả khuôn mặt Hạ Tiểu Hi đều trắng bệch. Hiển nhiên là sự mạo hiểm mới vừa rồi đã khiến cô ấy hoảng sợ đến trắng xanh.

Chương 538: Kẻ đê tiện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, nói: “Chiếc xe kia là của Hứa Tử Huân.”

“Cái gì? Ai cơ?” Hạ Tiểu Hi há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc: “Hứa Tử Huân? Anh ta biết đưa xe? Anh ta đưa thì cứ đưa đi, mắc mớ gì lại đi đụng các cậu? Bị thần kinh chắc?”

“Ai yo... Chị gái, cậu để lát nữa rồi nói tiếp được không, chân mình mềm nhũn hết cả ra rồi này...” Lăng Vi nghiêng người dựa vào vai Hạ Tiểu Hi, Hạ Tiểu Hi vội vàng đỡ cô: “Cậu còn nói mình gan lớn, nhìn xem nhìn xem, mới vừa bắt đầu thôi mà đã không chịu nổi. Cậu nhìn khuôn mặt cậu đi, trắng bệch, còn xanh xanh xao xao nữa!

“Không sao không sao, thêm một thời gian nữa là quen ấy mà. Vạn sự khởi đầu nan ấy mà, bây giờ mình đã không sợ nữa. Lần tới là có thể tự mình lái xe rồi.”

Hạ Tiểu Hi bị cô chọc cười: “Cậu lợi hại! Mình thì sẽ không dám đâu... Ai ya, tiểu Vi, sao cánh tay cậu cũng tím hết cả lên thế này? Có phải đã đập vào đâu rồi không?” Hạ Tiểu Hi lật cánh tay của Lăng Vi ra, soi từ trên xuống dưới: “Cậu xem này, cả cánh tay đều sưng, to hơn bên trái bao nhiêu! Cậu nhìn cậu đi, vừa xanh vừa tím? Có phải là do Hứa Tử Huân khiến cậu bị đập vào đâu không?”

Hạ Tiểu Hi tức giận cắn răng: “Nhất định là do lúc nãy Hứa Tử Huân đụng xe vào các cậu, đã khiến cậu bị đập rồi. Tên khốn kiếp này! Bà đây muốn tìm anh ta tính sổ!”

Lăng Vi kéo kéo cô, cả người cũng dựa sát vào: “Đừng đi, cho mình dựa thêm một lát đã nào... chân mình run hết cả lên rồi đây.”

Hạ Tiểu Hi gấp đến mức lông mày ánh mắt cũng trợn ngược, không còn cách nào khác đành ôm lấy cô.

“Chỗ nào sưng, để tôi xem một chút.” Lúc này, Diệp Đình đi từ phía bên kia xe tới. Sắc mặt anh vô cùng đen, khẩn trương nhìn cánh tay Lăng Vi, quả nhiên đen tím cả một mảng, sưng to.

Hạ Tiểu Hi vội vàng đưa nước cho anh ta, khen một tiếng: “Diệp Đình! Anh thật lợi hại! Anh không biết vừa nãy chúng tôi đều bị hù chết mất! Hừ — — hóa ra chiếc xe đỏ kia là của Hứa Tử Huân, anh cũng luôn biết là anh ta sao? Vì sao lúc đầu anh lại phải nhường Hứa Tử Huân? Rõ ràng là anh có thể lái nhanh hơn anh ta mà.”

Diệp Đình liếc sang Lôi Tuấn, Lôi Tuấn cố ý ngẩng đầu nhìn trời, tỏ vẻ cái gì cũng không nghe thấy, đột nhiên giơ ngón tay lên chỉ vào bầu trời: “Hey! Hôm nay khí trời tốt thật nhỉ!”

Hạ Tiểu Hi cũng ngẩng đầu: “Tiết trời hôm nay chỗ nào tốt hả? Anh nhìn đi? Không phải là cả một đám mây đen treo lơ lửng trên đó sao?”

Lôi Tuấn ghen hòng, ngượng ngùng cười một tiếng: “Ngày âm u thì mát mẻ....”

Mới vừa nói xong: “Đùng đùng” mấy tiếng, bỗng nhiên mưa rơi ngay được.

“Miệng quạ đen!”

Diệp Đình nhìn anh ta đầy khinh bỉ, sau đó cúi người xuống, ôm ngang Lăng Vi lên, nhẹ giọng hỏi: “Sợ hả?”

Lăng Vi một tay giữ chặt cổ áo của anh, một tay ôm lấy cổ anh: “Anh đặt em xuống đi, chỗ này bao nhiêu người nhìn như vậy. Bây giờ em không sợ nữa rồi. Em muốn xuống uống nước.”

Diệp Đình nhìn nhìn xung quanh, anh còn lâu mới quan tâm đến ánh mắt người khác. Thấy cô vẫn luôn liếm môi không ngừng, nhất định là cô khát lắm rồi, thế nên anh liền đặt cô xuống.

“Tiểu Vi...” Hứa Tử Huân đột nhiên đi tới: “Tiểu Vi... Sao em lại ở trong xe?”

“Cmm!” Vinh Phỉ đánh một quyền về phía Hứa Tử Huân — —

“Hự — —” Hứa Tử Huân ngã nhào, ôm mũi kêu la thảm thiết. Sau đó lão đảo đứng lên, Lôi Tuấn lại tàn bạo đạp cho một cước thẳng vào bụng anh ta, gân xanh Hứa Tử Huân cũng nổi rõ, ôm bụng nằm co rúc trên mặt đất.

Vinh Phỉ lại lao lên, Diệp Đình giơ tay ngăn cản anh ta.

Hứa Tử Huân lau máu trên khóe miệng, lại đứng dậy, lão đảo đi đến trước mặt Lăng Vi.

Anh ta đứng đối diện với Lăng Vi và Diệp Đình, vị trí của ba người tạo thành một thế hình tam giác đều ba cạnh.

Lăng Vi không đáp lại anh ta, giơ chai nước khoáng lên, uống liền mấy ngụm. Chân vẫn còn đang hơi run, cô liền nhích lại gần ngực Diệp Đình. Diệp Đình thuận thế ôm lấy eo cô.

Hình tam giác đều ba cạnh, lập tức biến thành... hình tam giác cân đáy bé tẹo.

Hai người đứng bên kia, ngay lập tức, nhất trí cùng gạt Hứa Tử Huân ra.

Sắc mặt Hứa Tử Huân vô cùng khó coi, chỗ lỗ mũi vẫn còn nguyên tia máu.

Anh ta quệt mũi một cái, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Diệp Đình, chất vấn: “Cuộc đua nguy hiểm như vậy, tại sao mày lại để tiểu Vi ngồi lên xe? Nguy hiểm như thế, mày không biết?”

Trong đôi mắt Diệp Đình lộ ra một tia hung ác!

“Mày cũng biết là nguy hiểm sao?” Diệp Đình đột nhiên đập Hứa Tử Huân một cái, khiến cho Hứa Tử Huân bay ra ra hai thước — — cmn!

Chương 539: Cố ý mưu sát!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một cước này của Diệp Đình như phá lôi, như kinh phong vậy!

‘Bành...’ một phát, kinh tâm động phách!!! Lôi Tuấn, Vinh Phỉ lúc này mới nhận ra, Diệp Đình đã muốn đạp một cước này từ rất lâu rồi. Cú đạp vô cùng ngoan độc, xương sườn của Hứa Tử Huân như muốn gãy ra vài chiếc!

“Ách...” Hứa Tử Huân bị ngã nằm trên đất, đau đớn khiến trên trán chảy ra mồ hôi hột, xương như muốn nứt ra...

Vừa rồi anh ta đã ngã đi một lần, nhưng đột nhiên nhìn thấy Lăng Vi đi ra từ trong xe, trong tiềm thức nghĩ đến Lăng Vi có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Anh ta cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại, vọt đến trước tiên, kết quả, lại nhìn thấy... Lăng Vi chủ động dựa vào trong ngực Diệp Đình.

Anh ta thật sự không dám tin tưởng vào mắt mình...

Anh ta cũng không muốn tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy, nhất định là anh ta hôn mê, là ảo giác, nhất định anh ta vẫn chưa tỉnh táo lại.

Hai vệ sĩ của Hứa Tử Huân vọt đến, Hứa Tử Huân giơ tay ngăn cản bọn họ.

Anh ta cố nén đau bò dậy, Diệp Đình lại đạp một cước lên mặt anh ta!

“Bên kia sao vậy? Đánh nhau sao?” Bảo an trường đua xe cầm gậy chạy qua bên này. Âm vệ bên người Diệp Đình trong nháy mắt chắn trước mặt.

Rất nhiều người cũng chen tới xem, mới vừa rồi bọn họ nhìn thấy rõ, lập tức có người nói: “Tiện nam nhân đó thật sự đáng đánh! Thi đấu nguy hiểm như vậy mà còn cố ý đụng vào xe người ta, căn bản cũng không phải là muốn cướp đường đua! Anh ta là cố ý muốn lấy mạng người ta! Quá rác rưởi, anh ta không xứng là một tay đua xe!”

Hứa Tử Huân nằm trên mặt đất đau đớn không nhúc nhích được, vệ sĩ của anh ta đỡ anh ta dậy.

“Tiểu Vi... Anh có lỗi... Anh thật sự không biết em ở trong xe...”
Thanh âm của anh ta run rẩy kịch liệt... lão đào bò dậy, đứng ở trước mặt Lăng Vi.

Ngọn lửa trong người Lăng Vi bốc lên ngàn ngọn: “Hứa Tử Huân! Tôi không có ở trong xe, anh liền có thể đâm vào người ta sao? Anh biết người trong xe là Diệp Đình, vì vậy anh muốn đâm chết anh ấy!”

Thân thể Hứa Tử Huân chao đảo một cái.

Lăng Vi cắn răng nghiêng lợi, hận đến ngứa răng: “Hứa Tử Huân! Chúng ta đã kết thúc, tôi có chồng, tôi yêu anh ấy! Mong anh không cần lấy danh nghĩa yêu tôi để che lấp đi hành vi ghen tỵ trả thù của mình! Anh ác độc với Diệp Đình bao nhiêu, tôi chán ghét anh bấy nhiêu! Tôi hận anh không thể chết đi! Hận anh không cút xa tôi một chút, hận sao anh không vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt tôi! Anh chính là đồ nhỏ mọn, ích kỷ, tự đại tự cường... một năm qua lại

với anh chính là Lăng Vi tôi mù mắt! Anh thay đổi, tôi biết hết, Hứa Tử Huân bây giờ quá đáng sợ! Mong anh cách xa chúng tôi ra một chút!”

“Vi Vi, thật sự em đã hiểu lầm anh... anh là nhất thời xung động...”

“Nhất thời xung động? Thật sự là vậy sao? Nhất thời xung động thì tại sao anh biết Diệp Đình đến đây đưa xe? Cơ hội này anh đợi bao nhiêu lâu rồi? Anh ấy lên xe trước anh, còn đội mũ bảo hiểm! Anh cũng biết người trong xe là anh ấy? Anh thật sự là nhất thời đến đây sao?”

Lăng Vi siết chặt quả đấm muốn đấm vào anh ta! Nhưng cô thật sự cảm thấy cả người anh ta đều dơ bẩn không muốn động tay vào!

Hứa Tử Huân đau lòng ôm đầu... trong nội tâm đã hoàn toàn tan vỡ!

Lăng Vi nghiêng răng nghiêm giọng nói: “Hôm nay chính là Diệp Đình không sao, nếu anh ấy bị chút xiu thương tổn nào, tôi nhất định sẽ tự tay cầm dao giết anh!”

“Vi...”

Hạ Tiểu Hi hung hăng đẩy Hứa Tử Huân một cái: “Từ nay về sau mong anh đứng cách xa Tiểu Vi một chút! Trên người anh có vi khuẩn lây truyền, chính anh không biết sao?”

Cô ta hung tợn cắn răng trợn mắt nhìn Hứa Tử Huân: “Hứa Tử Huân, cho đến bây giờ anh còn không biết rõ sao? Cho dù Tiểu Vi không có ở trên xe, anh cũng không thể tùy tiện đâm người khác! Anh đúng là mất trí rồi! Anh đồ rác rưởi, khốn kiếp, biến thái!”

Huyết dịch Hứa Tử Huân cháy bùng.

Đau đớn trên người không bằng một phần vạn đau đớn trong lòng.

Anh ta biết trong chiếc xe kia là Diệp Đình, anh ta nhìn thấy Diệp Đình liền hận không thể đâm chết anh ta!

Mới vừa rồi anh ta hưng phấn đỏ cả mắt lên!

Chương 540: Cố ý mưu sát!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngày đó, sau khi anh ta đi ra khỏi phòng làm việc của Lăng Vi, anh ta liền quyết định muốn theo dõi Lăng Vi, anh ta muốn biết một chút rốt cuộc Diệp Đình dùng thủ đoạn gì mà có thể giam cầm Tiểu Vi ở bên người.

Anh ta dám chắc, Diệp Đình nhất định cũng không dùng thủ đoạn tốt đẹp gì.

Tiểu Vi nhất định không phải là tự nguyện ở bên cạnh anh ta.

Hứa Tử Huân tiêu tốn một số tiền lớn mời một thám tử, thám tử kia đưa đến tin tức, nói Lăng Vi cùng Diệp Đình tiếp đó muốn đến trường đua xe tập lái xe.

Nhưng là trường đua xe bị phong tỏa, người không có thân phận không được phép đi vào.

Hứa Tử Huân liền vận dụng danh tiếng của gia tộc, làm một tấm thẻ hội viên kim cương.

Giám đốc trường đua xe cũng không biết ân oán giữa Diệp Đình và Hứa Tử Huân, gia đình của Hứa Tử Huân quả thật rất có thực lực ở Giang Thành, Hứa Tử Huân lại có dáng dấp thư sinh, rất ra dáng là một nhân tài, nhìn thế nào cũng không giống là đến để quấy rối, vì vậy, giám đốc liền mở ra một cửa sau cho anh ta.

Hứa Tử Huân đối với kỹ thuật đua xe của mình vô cùng tự tin.

Thậm chí anh ta đã chiếm được rất nhiều thứ hạng!

Hôm nay khi anh ta đến chính là đã chuẩn bị sẵn sàng đụng ngã Diệp Đình!

Vì vậy, anh ta vẫn luôn luôn núp trong bóng tối quan sát Diệp Đình.

Hứa Tử Huân sợ Lăng Vi nhìn thấy anh ta, anh ta ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài, vẫn luôn ẩn núp trong phòng thay đồ, âm thầm quan sát động tĩnh ở bên ngoài.

Anh ta ở trong phòng thay đồ ngây ngốc cho đến trưa, Diệp Đình vẫn luôn giúp Lăng Vi tập lái xe.

Tuy nhiên, Hứa Tử Huân cũng không nóng nảy: “Muốn làm chuyện lớn, tất nhiên phải có sức nhẫn nại hơn người thường!”

Thẳng đến buổi chiều, Lăng Vi mệt mỏi mới để cho Diệp Đình đi đua xe.

Hứa Tử Huân rốt cuộc bắt được cơ hội!

Anh ta ‘Đùng’ một cái đứng lên, lúc này mới phát hiện trên trán mình tất cả đều là mồ hôi. Tóc đen đang nhỏ từng giọt nước. Trong quần áo đua xe tất cả cũng đều là mồ hôi.

Anh ta đi vào trong phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt, cởi quần áo đua xe xuống, cầm một chiếc khăn tay lau mồ hôi.

Chính là lúc này, Lăng Vi lên xe của Diệp Đình.

Mà Hứa Tử Huân không nhìn thấy...

Nếu không, anh ta biết hành động như vậy sẽ nguy hiểm, sẽ không ép đến xe của Diệp Đình!

Nhưng là bây giờ... tựa như nói gì cũng là dối trá.

Anh ta vốn cho rằng, Diệp Đình nhất định sẽ bị ép đến lật xe, không đâm chết Diệp Đình, cũng phải khiến cho anh ta nếm chịu chút thương tích! Tốt nhất khiến anh ta mất hết mặt mũi trước mặt Lăng Vi.

Hứa Tử Huân cơ hồ xuất ra tất cả khả năng của bản thân, muốn ép xe Diệp Đình đụng vào hàng rào! Kết quả, kỹ thuật của Diệp Đình thật sự quá cao, anh ta làm sao cũng không đâm lật được Diệp Đình.

Cuối cùng, không chỉ không lật được Diệp Đình, còn bị anh ta vượt trước xe chạy về đầu tiên, mà anh ta... không chỉ bị lật xe, còn bị chảy máu, còn ngất đi, bây giờ đầu gối vẫn đang đau, không biết xương có bị gãy hay không.

“Tiểu Vi, chúng ta đi thôi, nói chuyện với loại người như vậy, cũng sẽ bị lây bệnh đó!” Hạ Tiểu Hi kéo Lăng Vi đi ra bên ngoài, Hạ Tiểu Hi cho đến bây giờ chưa từng nói lời cay nghiệt cũng trở nên không khách khí.

Từ sau khi Hứa Tử Huân và Trương Diệp Đình lăn lộn với nhau trên giường, ánh mắt của Hạ Tiểu Hi nhìn Hứa Tử Huân vẫn giống như đang nhìn đồng rác vậy, rất sợ ở cạnh anh ta lâu, mình sẽ bị lây vi khuẩn.

“Tiểu Vi...” Hứa Tử Huân đưa tay về phía Lăng Vi, anh ta muốn đuổi

theo, nhưng xương sườn, đầu gối đều vô cùng đau đớn, đau đến gập cả người, không nhấc nổi chân lên.

“Tiểu cái gì Vi? Anh còn có mặt mũi gọi sao? Anh nhìn một chút cánh tay Tiểu Vi bị anh đụng thế nào rồi đi!” Hạ Tiểu Hi đột nhiên quay đầu, cố chấp đưa cánh tay Lăng Vi đến trước mặt Hứa Tử Huân: “Anh nhìn một chút đi! Thật may Diệp Đình cùng Tiểu Vi không sao, nếu không, anh chính là cố ý mưu sát!”&

Chương 541: Mỹ nhân kế giải quyết tình địch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chúng ta đi thôi? Nhìn thấy người này liền cảm thấy chán ghét!” Hạ Tiểu Hi cũng sắp muốn ói!

Diệp Đình ôm Lăng Vi rời đi, anh ta nháy mắt ra hiệu với ám vệ. Ám vệ lập tức đi đến: “Hứa thiếu gia, xin mời! Anh cố ý mưu sát không thành công, cũng là một trọng tội, nhà tù đang chờ anh!”

Trong đầu Hứa Tử Huân ‘Ông’ lên một tiếng...

Lúc trước anh ta căn bản chưa từng nghĩ đến hậu quả!

Ngồi tù?

Làm sao có thể? Anh ta chưa bao giờ nghĩ đến!

Diệp Đình sẽ kiện anh ta sao? Lăng Vi sẽ ngăn cản Diệp Đình chứ? Tiểu Vi vẫn còn chút tình cảm đối với anh ta chứ?

Hứa Tử Huân đặt mông ngồi xuống dưới đất...

Như tượng gỗ vậy!

Anh ta đã đánh giá sai tình yêu của Lăng Vi đối với anh ta, càng đánh giá sai thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Đình đối với kẻ thù.

Sắc mặt Hứa Tử Huân trắng bệch, đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Từ trường đua xe đi ra, Lăng Vi cố nén nhịn cơn giận trong bụng.

Diệp Đình mang cô đến câu lạc bộ đánh quyền trút giận.

Một chút khí lực nhỏ nhoi của Lăng Vi, đánh vào bao cát căn bản không một chút di động nào.

“Lúc nào em có thể trở thành cao thủ võ lâm đây?” phiền muộn...

Diệp Đình nhịn không được cười ra tiếng.

Một lúc lâu sau mới nói: “Em bây giờ muốn luyện thành cao thủ võ lâm, hơi trẻ.”

Vừa nói xong liền nhét vào trong tay cô chiếc gậy phòng thân điện, to bằng ngón tay, vỏ bằng bạc, giống như một chiếc dây xích có khóa vậy.

Anh ta ấn nút khóa cho cô: “Sau này mang theo cái này, điện không thể làm chết người, nhưng có thể khiến cho đối phương lập tức mất đi sức chiến đấu.”

Ánh mắt Lăng Vi sáng lên: “Đồ này hay!”

Diệp Đình lại chỉ dụng cụ thể dục trên mặt đất nói: “Em nhìn chung quanh một chút, thật ra khắp nơi đều là vũ khí...” vừa nói vừa cầm một chiếc tạ nhỏ lên, ánh chừng ở trong tay: “Thời điểm đánh nhau thực sự, những thứ này so với quả đấm tốt hơn nhiều.”

“Oh...” cô kéo dài âm thanh gật đầu...

Dường như đã hiểu ra.

Quả thực rất có đạo lý! Lúc đánh nhau thật sự, cô cho dù lợi hại hơn nữa cũng không bằng trong tay có cây gậy hay có cục gạch!

Từ trong câu lạc bộ đánh quyền đi ra, Diệp Đình có việc gấp phải trở về công ty. Lăng Vi đi đến kho hàng lớn, vừa vào cửa liền nhìn thấy Dương sư phó và đám người Long Diệc Hân đang trò chuyện vô cùng sôi nổi.

“Anh Diệc Hân, anh cũng ở đây!”

“Ừ, rảnh rồi, không thể ở yên một chỗ được liền đến đây xem một chút.”

Lúc này điện thoại Lăng Vi vang lên tiếng kêu, cầm lên nhìn một cái, là Lâm Nhất Kiệt.

“Chị Vi... chị Vi! Cảm ơn! Cảm ơn chị... chị là đại nhân nhân của em!”

Lời nói của Lâm Nhất Kiệt quá kích động không được mạch lạc.

“Chị Vi, đã tìm được ông nội em, ở ngay bên cạnh cô nhi viện!” Giọng nói mang theo nước mắt: “Chị, chỉ ở đâu? Em muốn cảm ơn chị! Buổi tối chị có rảnh không? Em có thể mời chị ăn một bữa cơm không?”

Lăng Vi kích động: “Tìm được ông nội sao? Thật tốt!” Không nghĩ đến một việc làm vô tình của cô lại giúp được người khác lớn đến như vậy.

Cô vui vẻ nói: “Bây giờ tôi có chút việc phải làm, nếu không cậu đến

đây đi, chỗ này của tôi rất náo nhiệt, lát nữa chúng ta có thể cùng nhau đi ăn lẩu.”

“Được!” Lâm Nhất Kiệt vui vẻ đáp ứng!

Lăng Vi gửi địa chỉ cho cậu ta.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nhất Kiệt cùng cả gia đình của cậu ta liền đến đây.

Trong kho hàng lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Một nhà Lâm Nhất Kiệt vô cùng biết ơn Lăng Vi, Lăng Vi vội vàng khoát tay: “Đây đều là duyên phận...”

Chương 542: Mỹ nhân kế giải quyết tình địch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy người trò chuyện vô cùng cởi mở, Lâm lão gia mặc dù đã thay quần áo mới, nhưng vẻ mặt vẫn còn có chút hoảng hốt, ông ta nhìn kho hàng rộng lớn, lại nhìn máy móc một chút, đột nhiên “A?” một tiếng, sau đó đi đến, cầm máy hàn điện lên.

Mẹ Lâm Nhất Kiệt bị dọa sợ mặt mũi đều trắng bệch: “A! Cha... người đừng làm hư đồ của người ta!”

Dương sư phó ngăn bà ta lại nói: “Đừng quấy rầy!”

Ông ta đi đến cẩn thận quan sát Lâm lão gia hàn điện: “A... thủ pháp này thật lợi hại!”

Lâm Nhất Kiệt nói: “Trước kia ông nội tôi là công nhân hàn điện, tay nghề vô cùng tốt. Còn được khen ngợi là chiến sĩ thi đua toàn quốc.”

Lăng Vi nhìn biểu tình của Lâm lão gia đặc biệt chuyên chú, suy nghĩ một chút nói: “Sau này để cho ông nội thường xuyên đến đây đi, tôi nhìn thấy ở thời điểm hàn điện, biểu tình của ông ấy so với bình thường không giống nhau. Để cho ông ấy tiếp xúc nhiều với thứ mà ông ấy thấy hứng thú, nói không chừng sẽ rất tốt.”

Lâm Nhất Kiệt khá là đồng ý, nhưng Lâm mẹ lại có chút do dự, sợ gây thêm phiền toái cho Lăng Vi.

Lăng Vi ra về không để ý đến nói: “Chỗ này của tôi lớn, không sao cả.”

Dương sư phó cũng nói: “Lâm lão tiên sinh có thể đến nơi này của chúng tôi, đó là rất tốt, chúng tôi vừa vặn có thể thỉnh giáo ông ấy một chút.”

“Được! Vậy để ông ấy đến đây thường xuyên đi!”

Đoàn người vui vẻ đi ăn cơm.

Trong phòng làm việc của Diệp Đình, trên mặt Lôi Đình cùng Lôi Tuấn đầy tức giận!

“Anh, cái tên Hứa Tử Huân đó thật là quá đê tiện! Không giết chết hắn ta, thật có lỗi với anh cùng với chị dâu!”

Diệp Đình khoát tay một cái nói: “Để cho anh ta cùng với luật sư dày vò nhau đi, không cần để ý.”

Lôi Tuấn cả kinh, đây là Đình ca muốn bỏ qua cho Hứa Tử Huân sao? Phương pháp xử lý này thật không giống với thủ đoạn của Đình ca...

Lôi Đình cũng nói: “Tại sao vậy?” Không hiểu nha!

“Anh, con người như Hứa Tử Huân không thể nuông chiều nha! Tiểu tử này tuổi trẻ khí thịnh, không biết trời cao đất dày là gì. Không dạy dỗ anh ta một chút, sợ rằng anh ta không biết viết chữ ‘Sợ’ như thế nào!”

Diệp Đình nhìn cô ta một cái nói: “Chị dâu cô mặc dù nói rất nhiều lời độc ác, nhưng trong lòng không cứng như vậy. Khi cô ấy đi học, rất

những người theo đuổi cô ấy, cô ấy lại đáp ứng Hứa Tử Huân, nói rõ rằng tiểu tử này vẫn có thể đánh động lòng cô ấy...”

Lôi Tuấn đại khái hiểu được, người nhà Hứa Tử Huân khẳng định không từ bỏ ý đồ như vậy, Đình ca chủ yếu là không muốn bọn họ quấy rầy cuộc sống của chị dâu. Ngày ngày tức giận với đám người này thật không đáng.

Đình ca nói mặc dù đơn giản, nhưng nhất định đã suy nghĩ rất nhiều cho chị dâu.

Lôi Đình lại không nghĩ ra.

Thật không dám tin tưởng những lời này là do Đình ca nói.

Trước kia Đình ca làm việc, cho đến bây giờ đều không bận khoản nhiều như vậy...

Giờ kết hôn rồi, có vợ, chính là không giống trước kia nữa.

Diệp Đình không nói chuyện này nữa.

Gõ bàn một cái rồi nói với Lôi Tuấn: “Cậu đi tìm mười người phụ nữ đến, phải có tài hoa, phải xinh đẹp, phải có cá tính.”

‘?’ Lôi Đình cùng Lôi Tuấn trở mắt nhìn nhau.

Đình ca là đang muốn làm gì?

Hai người cũng không hỏi liên tục tiếp đi tìm người.

Chỉ chốc lát sau, tìm đến được mười đại mỹ nữ đủ các ngành nghề.

Diệp Đình nhìn các cô, đặt một xấp hình cùng với tài liệu lên mặt bàn nói: “Nhìn thấy người đàn ông này không? Sử dụng tất cả thủ đoạn của các người, ai giải quyết được anh ta sẽ được thưởng năm triệu.”

Lôi Tuấn ‘Phụt’ một tiếng, ai bị kích như vậy bị Đình ca ghim dây, ngó nhìn hình một cái... Hoa Thiếu Kiền!

Hắc hắc hắc hắc hắc

Lôi Tuấn cười muốn ngất đi.

Lôi Đình cũng cầm một phần: “Điều kiện tốt như vậy, em cũng đi thử một chút!”

Trời ơi... Lôi Tuấn dứt khoát không để ý đến! Giải quyết một con ruồi cho chị dâu cũng không phải quá vui vẻ...

Thủ đoạn giải quyết của Đình ca cũng thật quá nhiệt tình đi?

Ngày ngày ngược chó như vậy, đã từng suy xét đến cảm thụ của đám độc thân chúng ta không?

Lôi Tuấn cười nói: “Đãi ngộ của tên Hoa Thiếu Kiền này cùng với Hứa Tử Huân đúng là khác nhau một trời một vực!”

Diệp Đình vô cùng nghiêm minh nói: “Ai thật lòng đối tốt với chị dâu cậu, tôi đều biết.”

“Phụt...” Lôi Tuấn muốn nói, anh, em thấy hình như mặt mũi anh đã bay hết ra ngoài cửa sổ rồi, tại sao anh không cần chứ? Người ta là thật sự đối tốt với chị dâu, cũng không thấy anh nhường chị dâu đâu...

Chương 543: Buông tay để anh bay đến nơi xa hơn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chỉh người phúc hắc như vậy còn nói một cách nghiêm trang đạo mạo, cũng chỉ có Đình ca anh có thể làm được...

Lôi Tuấn buồn cười.

Anh ta dám khẳng định, Đình ca chính là nhìn thấy Hoa Thiếu Kiền bây giờ sống quá nhàn rồi, vì vậy muốn dày vò anh ta một chút.

Còn muốn nhìn thấy Hoa Thiếu Kiền bị mười đại mỹ nhân quần lấy, sau đó cười nhạo.

Phòng đoán thời gian này chị dâu có thể yên tĩnh.

Hoa Thiếu Kiền bận bịu ứng phó với người đẹp, khẳng định không có thời gian đến làm phiền chị dâu... chiêu này của Đình ca thật là âm hiểm...

Chuyện của Hứa Tử Huân thật sự như Diệp Đình nói.

“Diệp tiên sinh... Lãng tiểu thư...” Ba mẹ của Hứa Tử Huân hẹn gặp mặt Lãng Vi và Diệp Đình ở quán cà phê.

Trước kia Lãng Vi đã gặp Phương Lâm

Thời điểm hai người bọn họ yêu nhau, Phương Lâm kiên quyết phản

đối. Luôn luôn nói Lăng Vi có mệnh sát tinh, hại chết cha mẹ lại khắc chú, nói không chừng sau này sẽ khắc cả chồng!

Phương Lâm thật sự không nghĩ đến, người ta không gả cho con trai mình, vậy mà lại gả cho một nhà giàu thế gia khác cao hơn... cuộc sống rất tốt.

Lăng Vi không cho bọn họ sắc mặt tốt, con trai bọn họ muốn hại chết chồng cô, cô mới sẽ không giữ lại chút tình cảm nào đối với bọn họ!

“Lăng tiểu thư...”

Phương Lâm vừa mới mở miệng, Lăng Vi đột nhiên cắt đứt lời bà ta nói: “Diệp tiên sinh này là chồng tôi, chúng tôi là vợ chồng, bà gọi tôi Lăng tiểu thư, thích hợp sao?”

Phương Lâm vội vàng sửa lại lời nói: “Diệp phu nhân...” Bà ta cố đè nén xuống.

“Diệp phu nhân... hiểu lầm trước kia giữa chúng tôi hi vọng cô đại nhân không để ý đến tiểu nhân... Tử Huân của chúng tôi thật sự thích cô...”

Ở phía dưới Lăng Vi đang cầm tay Diệp Đình.

Thật khó cho anh ta, tính cách như vậy mà còn phải ở đây chịu tội này với cô.

Diệp Đình nắm ngón tay cô, bày tỏ anh ta không để ý.

Phương Lâm còn nói: “Tôi chưa từng thấy nó yêu người nào như vậy, nó lái xe đâm vào Diệp tiên sinh, tôi quả thực không nghĩ đến, lúc đấy nhất định đầu óc nó mê muội. Diệp tiên sinh, Diệp phu nhân,

các người nhìn nó nhỏ tuổi không hiểu chuyện, tha thứ cho nó lần này được không? Dẫu sao Diệp tiên sinh cũng không bị thương...”

Lăng Vi nghe xong lập tức muốn nổ tung!

Diệp Đình đề tay cô lại, lãnh đạm nói: “Hứa phu nhân khi dễ chúng tôi không hiểu luật pháp sao?”

Giọng nói của Diệp Đình vô cùng nhẹ, nhưng khiến vợ chồng Hứa thị chấn động!

“...”

Biểu tình Diệp Đình lãnh đạm, nhưng ánh mắt lại dữ tợn: “Cái gọi tội là cố ý giết người không thành, căn cứ vào điều thứ tư trong điều hai trăm ba mươi hai bộ luật nước ta... cố ý lái xe đụng người khác... thuộc về tội cố ý giết người, mặc dù không thành công, nhưng không ảnh hưởng đến định tội, chỉ ảnh hưởng đến cân nhắc hình phạt.”

Phượng mâu của anh ta híp lại, nhàn nhạt quét qua mặt hai người bọn họ: “Lái xe đụng người, chính là cố ý gây tổn thương đến an toàn của người lái xe và người thân, mặc dù tôi không bị thương, nhưng cũng là phạm pháp.”

Trong nháy mắt khuôn mặt vợ chồng Hứa thị cứng đờ!

Nhất là Phương Lâm, khuôn mặt đầy khó coi không cách nào hình dung.

Phương Lâm lại quay mặt nhìn về phía Lăng Vi: “Diệp phu nhân...”

“Diệp phu nhân, tôi biết cô hận Tử Huân...” Vừa nói vừa rơi nước mắt. Bà ta cũng nhìn thấu quan hệ, so sánh, vẫn là Lăng Vi dễ nói

chuyện hơn một chút...

Bà ta khóc thút thít nói: “Tử Huân, trước kia nó ưu tú biết bao nhiêu, là một đứa bé hiền lành thế nào cô cũng biết. Nếu không cô sẽ không chấp thuận theo đuổi của nó.”

“Lần này nó thật sự là bị ghen tỵ làm điên rồi... Vi Vi, tôi nghĩ cô có thể hiểu, dẫu sao nó cũng từng có được cô, bây giờ mất đi, làm sao có thể cam tâm...”

Chương 544: Buông tay để anh bay đến nơi xa hơn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đột nhiên nói: “Tôi thật sự không hiểu được... Hơn nữa, bà đừng hiểu nhầm, tôi với Tử Huân nói yêu nhau, trừ nắm tay cũng chưa từng làm việc khác, tôi không phải là chúa cứu thế, bà không muốn anh ta ngồi tù, hẳn nên tìm luật sư, chứ không phải tìm tôi.”

“Diệp phu nhân!” Phương Lâm đột nhiên lớn tiếng gọi Lăng Vi, phát hiện trong nháy mắt khuôn mặt Diệp tiên sinh lạnh xuống, liền vội vàng sửa lại lời nói: “Diệp phu nhân... cô hiểu lầm ý của tôi...”

Lăng Vi cầm túi xách lên chuẩn bị đi: “Phương nữ sĩ, tôi không hiểu lầm bà. Cho đến bây giờ bà vẫn luôn thiên vị con trai mình, vậy chúng ta không còn gì để nói.”

Lăng Vi đứng lên, kéo tay Diệp Đình.

Nhìn thẳng vào Phương Lâm nói: “Trên đời này, các đôi tình nhân chia tay vô cùng nhiều, mỗi một người đều đi ám sát người khác sao? Đổi lại chính bà thử một chút, người ta đâm bà một đao, bà còn phải hiểu cho người đó sao? Anh ta giết người xong còn muốn sửa lại sao? Luật pháp dùng để làm gì chứ? Chính là dùng để quy chế hành động của con người! Trước kia cho dù anh ta tốt như thế nào, bây giờ cũng chính là đã phạm sai lầm. Nếu như các người bao che cho anh ta như vậy, là vì muốn tốt cho anh ta sao, vậy chúng ta không cần phải nói thêm nữa!”

Lăng Vi nhắc chân rời đi.

Hứa Chấn Lan ngăn cô lại: “Diệp phu nhân, chúng tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng... cô có thể đi gặp Tử Huân một chút... Cô đừng hiểu lầm, gặp một lần là được. Cô không gặp nó, nó vẫn luôn ngồi trong tù, vẫn luôn suy nghĩ bế tắc.

Lăng Vi gật đầu: “Có thể!”

Lăng Vi gặp Hứa Tử Huân, cơ hồ không nhận ra anh ta. Cả người Hứa Tử Huân chán chường không giống bình thường.

Mặt anh ta sừng tấy, mặt mũi bầm dập, hai mắt đờ đẫn, như một tượng gỗ vậy.

Lăng Vi nhìn anh ta không lên tiếng.

Đột nhiên Hứa Tử Huân chảy nước mắt: “Tiểu Vi... anh thật sự quá yêu em... so với chính anh tưởng tượng còn yêu nhiều hơn!”

...

“Anh vẫn luôn xem em là nữ thần, anh ngay cả đụng vào em cũng không dám. Anh sợ sẽ khinh nhờn em... Bởi vì anh biết anh không xứng với em. Mặc dù em chấp nhận theo đuổi của anh, nhưng hai chúng ta giống như ở hai thế giới khác nhau, mặc dù anh là giáo thảo, mặc dù anh có gia thế tốt, mặc dù ở trường anh rực rỡ vô hạn, nhưng trong tâm linh, anh đều cảm thấy thua kém em.”

*Giáo thảo: Nam sinh trong trường được mọi người công nhận là đẹp trai nhất

Anh ta giơ tay lên lau nước mắt: “Con người đều có tự ái, nhất là anh

còn là một người đàn ông. Ở mọi phương diện đều kém hơn em, anh tự ti, rõ ràng ở trường học anh cũng là nam thần được rất nhiều nữ sinh để ý, bàn về tài học, bàn về gia thế, anh đều là tài năng xuất chúng. Nhưng trước mặt em anh chính là tự ti. Vì vậy, anh luôn phải không ngừng tạo ra cảm giác tồn tại, không ngừng giả bộ trước mặt em anh không quan tâm, cố ý lạnh nhạt thờ ơ em, tạo cho em một chút áp lực, để cho em cảm thấy không đối tốt với anh thì sẽ mất đi anh, nhưng là... anh càng dày vò, em lại càng không quan tâm... anh biết trong lòng em căn bản không có anh.”

Anh ta lại lau nước mắt nói: “Anh từ nhỏ đã được nuông chiều, muốn có gì thì sẽ có cái đó. Chuyện gì cũng phải đứng đầu, hết lần này đến lần khác gặp phải thất bại.”

“Em căn bản không biết, một lần đột nhiên em ôn nhu đối với anh, anh sẽ hai ngày không ngủ yên giấc! Em nói muốn thiết kế một chiếc xe đạp tình nhân, anh lập tức để mẹ anh xây nhà máy. Mẹ anh kiên quyết phản đối hai chúng ta, anh xích mích với bà, hai tháng không về nhà, đổi lấy một năm hai chúng ta sống chung...”

“Anh bị Trương Diệc Đình thiết kế, lúc anh tỉnh lại hận không thể giết cô ta! Lúc đó trong mắt anh chỉ nhìn thấy em, em ở trong lòng anh... anh hạnh phúc muốn chết! Vi Vi của anh mặc dù là băng sơn nữ thần, nhưng đối với anh nhiệt tình như lửa!

“Nhưng là anh đã sai... đó căn bản không phải là em... không phải là em...”

Anh ta khóc không nói lên lời.

Cổ họng như bị chặn lại, co rút lợi hại.

Lăng Vi đưa tay cầm lấy tay anh ta, anh ta cầm tay cô lại, nước mắt

dường như không cảm được rơi xuống.

“Tử Huân, thật sự anh đã nghĩ nhiều rồi, khi tôi ở chung một chỗ đối với anh tôi chính là thật tâm thật ý. Tôi không thích anh thì làm sao sẽ chấp nhận theo đuổi của anh chứ?”

Nước mắt của Hứa Tử Huân rơi lả tả, thật giống như lũ lụt vậy.

Cô nói: “Khi đó tôi một lòng đối với anh, bây giờ tôi cũng là một lòng đối với Diệp Đình. Anh có hiểu không? Chuyện của chúng ta đã qua rồi... tôi bây giờ là Diệp phu nhân.”

Chương 545: Không biết chân tướng chính là một loại hạnh phúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Hứa Tử Huân ‘ba ba’ vớ vẩn.

Nhưng cuối cùng cũng loại bỏ được nghi ngờ.

Anh ta nói: “Em thật sự thích anh ta sao?”

“Đúng vậy, rất thích... không nhìn thấy sẽ nhớ anh ấy. Liền chính là như vậy, một ngày anh ấy không gọi điện thoại đến, tôi sẽ lo sợ anh ấy xảy ra chuyện. Tôi cũng sẽ sợ anh ấy không thích tôi, còn thường xuyên xuất hiện trước mặt anh ấy, cố ý chiếm lấy sự chú ý của anh ấy. Có lúc sẽ tranh cãi vô lý, chỉ sợ anh ấy không nhìn thấy tôi, không đặt tôi ở trong lòng.”

Hứa Tử Huân gật đầu: “Anh biết, thì ra phụ nữ chính là phụ nữ, cho dù mạnh mẽ như thế nào đi nữa, ở trước mặt người đàn ông mình thích đều là một cô gái nhỏ, cũng có thể nhu tình như vậy... Anh chính là chưa tìm được người như vậy thuộc về anh... anh hiểu.”

Lăng Vi nhìn anh ta, không nói nữa.

Anh ta giơ tay lên lau nước mắt, đột nhiên cười: “Anh chúc phúc cho hai người. Phải thật quý trọng, gặp được người mình thích mà cũng thích mình thật không dễ dàng.”

Vừa nói, nước mắt lại chảy ra.

Lăng Vi giơ tay lên lau nước mắt cho anh ta: “Cám ơn anh cùng em trải qua một năm gian nan nhất kia.”

Hứa Tử Huân bắt lấy tay cô, che lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của anh ta.

Anh ta nhẹ nhàng hôn tay cô: “Cám ơn em nguyện ý đến gặp anh, anh yêu em như vậy, anh không hối hận. Cả đời không hối hận.”

Lăng Vi rút tay về, cắn môi nói: “Sau này anh hãy sống thật tôi, tôi sẽ bảo Diệp Đình rút đơn kiện. Đừng ngu ngốc nữa, anh vẫn ưu tú như vậy, không nên vì người con gái không thuộc về anh mà phá hủy cả cuộc đời.”

Hứa Tử Huân lắc đầu: “Anh muốn ở trong đó thanh tỉnh đầu óc một chút. Em không cần cầu xin giúp anh. Em có lòng này, anh thỏa mãn.”

Trên đường về nhà Lăng Vi lo lắng... Cô không muốn để cho Hứa Tử Huân ngồi tù. Anh ta cùng với Sở Minh Y và Chu Chỉ Vân không giống nhau. Anh ta chính là vì yêu, còn hai người kia là vì hận.

Nhưng là, để Diệp Đình rút đơn kiện, lại cảm thấy rất có lỗi với Diệp Đình...

Thật khó chịu, phải làm sao?

Lời này, cô không nói được!

Cô ngồi ở trong xe, cả người giống như lên cơn sốt vậy. Quá đau

khổ.

Trở lại biệt thự, cô đi đến cửa thư phòng của Diệp Đình, cô do dự không dám gõ cửa.

Đi đi lại lại trước cửa thư phòng, trong lòng loạn thành một đoàn.

Cô ngồi xổm xuống, khuôn mặt chôn trong lòng bàn tay, không dám đối mặt với Diệp Đình.

Đột nhiên điện thoại di động reo lên.

Lăng Vi vội vàng nhận điện thoại, nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng khóc: “Diệp phu nhân, cảm ơn cô! Cảm ơn Diệp tiên sinh rút đơn kiện! Tôi thay mặt Tử Huân cảm ơn cô!”

Lăng Vi ngó ra, chỉ thấy cửa thư phòng mở ra...

Cô ngược đầu, chỉ thấy Diệp Đình đứng trong cửa, anh ta mặc áo sơ mi trắng quần tây màu đen, đôi chân thon dài đi đến bên cạnh cô. Rũ mắt xuống nhìn thẳng vào cô.

Trong mắt Lăng Vi đều là nồng nhiệt! Anh anh tuần kiên cường!
Phong thần tài giỏi, ánh mắt của anh sáng tỏ, phong thái hiên ngang!

Cô ngồi đó không lên tiếng, đột nhiên anh ta cười.

Tròng mắt đen thẫm nhìn chăm chăm vào cô, tựa hồ biết rõ tất cả!

Trong nội tâm Lăng Vi nóng như lửa! Không nhịn được nhảy lên, vọt vào tròng ngực anh ta: “Chồng... tại sao anh lại tốt như vậy...”

Bất kể chuyện gì đều lo nghĩ thay cô. Anh ta biết cô mềm lòng, sau

khi gặp Hứa Tử Huân sẽ nhất định nói giúp anh ta.

Anh ta sợ cô khó xử!

Lại rút đơn kiện.

Cô chu mỏ: “Chồng, tại sao anh đối tốt với em như vậy... cảm giác thật có lỗi với anh!”

“Ngốc, anh không đối tốt với em thì đối tốt với anh? Cảm thấy có lỗi với anh không bằng thực tế một chút...”

Anh ta còn chưa nói hết, cô liền bưng mặt anh ta, nhiệt tình dính vào. Cô cắn môi của anh ta, động tình hôn.

Cô mặt đỏ chân run, hô hấp càng lúc càng nhanh.

Tay nhỏ bé của cô kéo vạt áo của anh ta đi lên, tiếp đó, giống như con cá nhỏ từ dưới áo của anh ta mò vào bên trong, Diệp Đình đột nhiên cứng đờ.

Hô hấp của anh ta loạn lên, giờ tay gõ lên cửa hai cái: “Nhìn nghiêm sao? Còn không đi?”

“A...” động tác của Lăng Vi ngừng lại, dờ dẫm nhìn vào trong cửa.

Ông trời ơi!!!

Bên trong lại có nhiều người như vậy! Tên bại hoại này! Trong thư phòng có nhiều người như vậy, anh ta vẫn còn muốn cô thực tế.

Trong nháy mắt Lăng Vi vùi mặt vào trong ngực anh ta. Tiếp đó, chỉ thấy Chu luật sự, Lôi Tuấn, Lôi Đình... còn có hai người cô không

biết từ bên trong đi ra...

Chương 546: Không biết chân tướng chính là một loại hạnh phúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi Lôi Tuấn đi đến bên người Lăng Vi, đặc biệt liều mạng nói: “Chị dâu, chuyện tốt của chị với anh tôi, tôi đã đụng phải ba lần rồi... Rốt cuộc là tôi xui xẻo, hay là các người không biết tiết chế đây?”

Lăng Vi muốn tát anh ta!

Diệp Đình hừm một tiếng: “Năm trăm vòng lần trước vẫn chưa chạy xong...”

“Phụt... anh, em sai rồi...”

Khuôn mặt Lôi Tuấn đầy nịnh hót: “Chị dâu em thiên kiều bá mị, anh em anh minh thần vũ! Hai người ở chung một chỗ chính là thiên lô câu động địa hỏa, ngọn lửa gặp phải củi khô cháy bùng lên!”

...

Diệp Đình một cước đá cửa, nhốt bọn họ ở bên ngoài: “Tiếp tục.”

Lăng Vi uống thuốc ba lần, Diệp Đình lại mang cô đi đến bác sĩ Hồ kiểm tra.

Lúc này lão Hồ bắt đầu bắt mạch cho cô, vừa cẩn thận tỉ mỉ hỏi tình hình Lăng Vi gần đây, Lăng Vi thành thật trả lời.

Trong đầu nghĩ: Không phải là cho Diệp Đình thấy sao? Tại sao lại coi trọng tôi như vậy?

Tuy nhiên, sau khi được ông lão cho thuốc, cảm giác bụng ấm lên, hơn nữa, tay chân cũng không lạnh như trước nữa.

Cũng không biết ông lão mở hiệu thuốc gì... hình như là chữa phụ khoa?

Sau khi hỏi xem lại bắt mạch.

Một lát lâu sau, chân mày thả xuống, lại đưa ra ba thang thuốc, bảo cô tuần sau lại đến.

“Cám ơn ngài, ngài vất vả rồi.” Lăng Vi cùng Diệp Đình lễ phép chào tạm biệt lão Hồ.

Lăng Vi cùng Diệp Đình vừa đi khỏi, Hồ Tiểu Vĩ đột nhiên chạy vọt vào phòng mạch, vô cùng sốt ruột hỏi: “Ông nội! Hai người vừa rồi bị bệnh gì vậy?”

“Hỏi bừa làm gì?”

Hồ Tiểu Vĩ nói: “Cháu không phải hỏi thăm bừa! Hai người kia là bạn cháu! Mấy ngày trước chúng cháu quen nhau trên bờ biển! Bọn cháu cùng ăn đồ nướng với nhau, cùng nhau ngắm pháo hoa, cùng nhau nói chuyện phiếm, ca hát! Hai người này có tốt không! Bọn họ đến khám bệnh sao?”

Lão Hồ ‘Ừ’ một tiếng.

Hồ Tiểu Vĩ thầm nghĩ: “Bọn họ bị bệnh gì?”

Lão Hồ không lên tiếng đáp lại.

Hồ Tiểu Vĩ nói: “Ông nội, ông chữa cho bọn họ thật tốt nha!”

Lão Hồ thở dài: “Ừ!”

Hồ Tiểu Vĩ len lén nhìn vào toa thuốc, đột nhiên cứng người lại.

Những thuốc này... là... nghi ngờ Lăng Vi không mang thai được sao?

Trong lòng Hồ Tiểu Vĩ hơi đau... Lăng Vi tốt như vậy! Diệp Đình cũng tốt như vậy! Hai người yêu nhau như vậy... Khiến cho người khác thật sự hâm mộ! Nhưng tại sao lại như vậy chứ?

Bọn họ hoàn mỹ như vậy, đã định trước cả đời không thể hoàn mỹ sao?

Trong lòng anh ta tràn đầy thương cảm gửi tin nhắn cho Lăng Vi: “Lăng Vi cố gắng lên! Tất cả sẽ tốt thôi! Đó là tiệm thuốc nhà tôi, tôi vừa trở về, nhìn thấy hai người vừa đi khỏi.”

Lăng Vi có chút ngốc: “Anh cũng cố gắng lên! Cám ơn anh khích lệ! Ông nội anh rất hiền lành.”

“Ô ô ô...” Hồ Tiểu Vĩ viết thêm: “Rồi sẽ có bảo bảo! Không nên thương tâm! Ông nội tôi rất lợi hại, cô yên tâm đi! Từ từ điều trị thì sẽ tốt thôi!”

“...” Đây là ý gì? Trong đầu Lăng Vi đột nhiên co rút!

Sẽ có bảo bảo? Ông nội tôi rất lợi hại...

Đừng thương tâm? Thuốc chữa phụ khoa?

Lăng Vi đứng lại! Ngón tay run run!!!

Diệp Đình nhìn thấy cô đột nhiên đứng lại, sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy!

“Sao vậy?”

“Không sao... đau bụng... sắp đến ngày, thật là đau...”

Cô ngồi xõm xuống, mồ hôi theo gò má chảy xuống.

Chương 547: Anh ấy tốt như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đau bụng sao?” Diệp Đình ngồi xổm xuống, dùng tay lau trán cô: “Tại sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy? Em khóc sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Diệp Đình thay đổi. Cô ấy đã biết cái gì?

“Không, là cát bay vào mắt.” Cô nhặt lên một hạt cát xoa vào trong mắt, trong nháy mắt lộ ra một nụ cười rục rịch: “Anh nhìn em thật ngốc...”

Nói xong, cô lại nhếch miệng: “Thật là đau, giúp em lấy ra...”

Diệp Đình lại gần sát cô, cẩn thận giúp cô thổi.

Lăng Vi cười lên, điện ảnh thế giới nợ cô một tượng vàng, bàn về khả năng diễn kịch, cô không thua ảnh hậu đâu a!

“Chồng, em muốn được cống.”

Diệp Đình nhéo mũi nhỏ của cô một cái, cống cô lên lưng. Lăng Vi lắc lư trên lưng anh ta, cô ngẩng đầu nhìn lên trên trời. Rốt cuộc kiềm chế không để nước mắt rơi xuống, nước mắt mặn khổ dần dần tích tụ trong tim.

Lên máy bay, cô rúc vào trong ngực Diệp Đình, một lát sau liền ngủ.

Từ bờ biển trở về, Diệp Đình có việc gấp phải về công ty, Lăng Vi đi đến viện điều dưỡng thăm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhìn thấy cô, vui vẻ cười lên, lại đột nhiên giơ tay lên xoa xoa khóe mắt cô...

Trong lòng Lăng Vi khó chịu, nước mắt không nhịn được trào ra ngoài. Lăng Tiêu đột nhiên ôm cô: “Vi Vi, không khóc... Anh trai mua đậu phộng rang cho em...”

Lăng Tiêu kéo cô đi ra ngoài. Lăng Vi xin nghỉ với y tá, hai người dắt tay nhau đi dạo phố ăn vặt.

“Tiểu Tiêu, anh nhìn xem! Đậu phộng rang... ông chủ vẫn còn ở nơi này!” Khi còn nhỏ bọn họ thích nhất chủ cửa hàng này, Tiểu Tiêu thường mua đồ cô.

Lăng Tiêu vô cùng cao hứng, bảo ông chủ cân nửa cân, nhét vào tay Lăng Vi: “Vi Vi, ăn...” Nói xong, cầm một viên đút vào miệng cô: “Đừng khóc...” Anh ta giơ tay lên lau nước mắt cho cô.

Nước mắt càng ngày càng nhiều, Lăng Tiêu nóng nảy: “Vi Vi, không khóc... còn có nữa còn có nữa. Anh, mua thêm!” Nghiêng đầu, lại bảo ông chủ cân thêm nửa cân.

Lăng Vi ôm anh ta, không cầm được rơi nước mắt...

Bọn họ ngồi bên cạnh vòi phun nước trên quảng trường, nghe âm nhạc du dương quanh đây.

Lăng Tiêu không ngừng nhét đậu vào trong miệng cô: “Vi Vi không khóc...”

Lăng Vi dựa vào bả vai anh ta, trong miệng ngậm đậu phộng rang có hương vị cô thích nhất, nhưng trong lòng đều là khổ sở.

Diệp Đình, anh ấy tốt như vậy...

Anh ta che giấu tất cả những tin tức này đối với cô....

Anh ta không muốn cô khó chịu! Anh ta tình nguyện một mình chịu khổ!

Cô biết, giấu giếm chính là vì bảo vệ, thời điểm không biết chân tướng, cô còn có thể sống vui vẻ hạnh phúc...

Chuyện gần đây phát sinh nhưng những đoạn phim, từng cảnh từng cảnh thoáng qua trước mắt cô...

Đến bờ biển nghỉ phép. Đi đến chỗ bác sĩ kia khám bệnh...

Thì ra, là bởi vì cô... không thể...

Mấy chữ kia, cô ngay cả nghĩ cũng không dám!

Tim, như bị dao đâm vậy!

Trước kia thật sự không thể hiểu tại sao tim có thể đau như bị dao cắt, bây giờ, cô thật sự đã hiểu rồi!

Lăng Vi quyết định đi đến bệnh viện làm kiểm tra. Lăng Tiêu vẫn luôn ở bên cô, anh ta mặc dù cái gì cũng không hiểu, nhưng anh ta rất quan tâm đến cô, vẫn luôn nắm bàn tay nhỏ bé của cô, không ngừng an ủi cô: “Vi Vi không sợ, tiêm không đau... tiêm xong sẽ khỏi bệnh, ngoan, không khóc.”

Lăng Vi đi vào trong phòng siêu âm, rất nhanh liền có kết quả.

Quả nhiên...

Ổng dẫn trực vận vẹo, bế tắc... không có bầu!

Ba chữ này như kim châm vậy, đâm vào mắt khiến cô đau không dám nhìn kỹ!

Nước mắt mãnh liệt chảy ra! Lăng Tiêu ôm cô, không ngừng vỗ lưng cô: “Vi Vi, không khóc, lát nữa sẽ tốt...”

Lúc này, A Khôn, A Lợi đi đến hỏi: “Phu Nhân?”

Lăng Vi khoát tay: “Không sao, tôi tùy tiện đi kiểm tra một chút, không có chuyện gì lớn. Chuyện hôm nay tôi đến bệnh viện, các người không cần nói với tiên sinh. Tôi sẽ nói với anh ấy.”

A Khôn, A Lợi yên lặng gật đầu không nói gì.

Chương 548: Anh ấy tốt như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đưa Lăng Tiêu trở về viện điều dưỡng, đi đến phòng ngủ của anh ta, Lăng Vi nhìn thấy một tấm hình... là tấm hình vợ con của anh ta. Chị dâu rất đẹp, là một cô gái tóc đen dịu dàng. Trong hình này, chị dâu đang bế bảo bảo vừa mới được ba tháng, ôn nhu hôn lên trán bảo bảo.

Hình ảnh thật đẹp, quá ấm áp, Lăng Tiêu vừa nhìn thấy tấm hình, trạng thái cả người dường như thay đổi. Anh ta đột nhiên trở nên trầm ổn, nội liễm... ánh mắt trở nên thâm tình.

Hốc mắt Lăng Vi chua xót! Không thể nhẫn nhịn được. Cô còn muốn ngồi thêm nữa, nhưng thật sự quá đau khổ.

Cô đi ra khỏi viện điều dưỡng, muốn đi tìm Diệp Đình. Mới một lát không nhìn thấy, vậy mà cô đã rất nhớ anh ấy...

Ngồi ở trong xe, Lăng Vi suy nghĩ... Chuyện này phải nói với Diệp Đình như thế nào? Cô sẽ không giấu giếm anh ấy.

Nếu hai người đã chọn ở chung với nhau, nên cùng nhau vượt qua khó khăn.

Gặp phải một chút chuyện liền rút lui, vậy mấy chục năm sau này phải ở bên nhau như thế nào chứ?

Hơn nữa, cô hiểu rất rõ tác phong làm việc của Diệp Đình, anh ấy nhất định sẽ không bởi vì chuyện này mà sẽ thay đổi tình yêu với cô.

Nhìn hành động gần đây của anh ấy liền biết... anh ấy đau lòng cô biết bao nhiêu!

Bây giờ Lăng Vi chỉ muốn nhào vào trong ngực anh ta, ôm anh ta, cho anh ta biết không quan tâm đến kết quả như thế nào, cô nhất định sẽ cùng với anh ta kiên cường đối mặt!

Lúc này, ‘Đoạt mệnh liên hoàn call’ của tiểu biên manga – Đào Hoa gọi đến.

Lăng Vi vừa mới ấn nút trả lời liền nghe thấy Đào Hoa ở đầu bên kia điện thoại gào thét...

“Tiểu Tiểu Tiểu Thái Vi Đồng Hải! Bản thảo của cô đâu?” Mỗi lần nghe điện thoại của Đào Hoa, đầu Lăng Vi đều như muốn nổ tung... thanh âm của Đào Hoa thật giống như có ma lực, đột nhiên đánh tan đau khổ buồn bực trong lòng cô!

Tinh thần Lăng Vi chấn động một cái!

“Bản thảo đâu? Cô tự nhiên dứt đoạn như vậy, không sợ phụ lòng độc giả yêu sách của cô sao?” Tính cách của Tiểu Đào Hoa giống như một tràng pháo, vừa nhiệt tình vừa cay nghiệt, thật giống như tùy tiện lúc nào cũng có thể nổ tung.

Trong nháy mắt Lăng Vi bị kéo trở về thực tế.

Đúng... cô còn rất nhiều chuyện phải làm! Không thể mang thai không phải là trời sập. Cô bây giờ không phải đang điều trị sao? Nói không chừng ngày sau sẽ tốt hơn?

“Cô có nghe tôi nói không? Vi Vi, hôm nay sao vậy?”

“A....”

Lăng Vi có chút ngây ngốc: “Lại phải đổi mới sao?”

Đào Hoa lập tức nổi giận: “Chớ có giả bộ với tôi, có thể bị thương đó! Tổ tông ơi... trước tám giờ phải giao bản thảo!”

Thật xin lỗi, tôi quên...”

“Mẹ ơi...” Đào Hoa bị hù dọa: “Vi Vi, cô rốt cuộc sao vậy? Cô có chút không đúng nhau!”

“Không sao không sao, tôi khẳng định sẽ giao.” Trong lòng Lăng Vi đang loạn cào cào.

Đào Hoa cảm giác được có gì đó không đúng: “Có phải cô đang không có tinh thần không? Nếu không trước mười hai giờ tối cô giao cho tôi...”

Lăng Vi cảm động muốn khóc, vội vàng về nhà vẽ bản thảo.

Vẽ đến đầu óc choáng váng, ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối đen. Cũng không biết Diệp Đình đang làm gì, thật là nhớ anh ta... cũng đã tám giờ tối, anh ta vẫn chưa trở về, cũng không biết ở công ty đã xảy ra chuyện gì? Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng...

Muốn đi tìm anh ta, nhưng còn phải giao manga!

Nhưng là, trong lòng tựa như trường thảo, căn bản không thể thanh tĩnh... làm sao đây? Mới mấy giờ không gặp... nhớ đến còn cào ruột

gan rồi!

Đèn đuốc trong phòng làm việc vẫn sáng choang, Diệp Đình xoa xoa trán đang phát đau.

Người khác nghỉ ngơi, nhưng anh ta vẫn ngày ngày trong công ty bận vịu đến cùng. Hôm nay lại bận rộn cả ngày, đầu óc quay cuồng, trán dường như cũng đã cương lên cứng như một hòn đá.

Trợ lý Ngải Lâm gọi điện thoại nội bộ đến: “Ông chủ, thời gian tiểu thư Trình Giai Ny hẹn đã đến.”

Chương 549: Một chút cũng không cho (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình mệt muốn chết, đầu phát đau.

Anh đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn 8h, sắc trời bên ngoài đã tối, chắc là tiểu Vi đang ở nhà đúng không?

Anh muốn lập tức về nhà trêu chọc bảo bối lớn của anh, chỉ cần nghĩ tới cô gái nhỏ đáng yêu kia, trong lòng anh như rớt thành một nùi.

Nhưng mà anh vẫn còn nhiều chuyện phải làm lắm...

“Ừ.” Diệp Đình ừ một tiếng, nhìn thấy Irene nhạy cảm, nghe thấy cảm xúc của tổng giám đốc... rất không vui.

Irene khẩn trương đi tới phòng trà muốn pha ly café cho Boss.

Lúc này Lăng Vi đi tới: “Irene, Diệp Đình tan việc chưa?”

“Phu nhân, cô tới rồi.”

Căn bản Lăng Vi không thể ngồi ở nhà được, Diệp Đình đã muộn còn chưa về, cô cực kì lo lắng, còn rất nhớ anh nữa...

Irene vội vàng nói: “Ông chủ đang làm việc... anh ấy rất vất vả, tôi đang muốn đi pha ly café cho anh ấy.”

Lăng Vi đau lòng, hôm nay rõ là ngày nghỉ... người đàn ông nhà cô còn phải làm việc. Cô rời khỏi văn phòng đi thẳng tới phòng trà, tự tay pha café cho Diệp Đình.

Phong trà cực kì sáng sủa, tao nhã, là phong cách mà cô thích.

Cô ngồi trên ghế cao, cầm máy café tự xay.

Tiếng nhà vang lên trong phòng trà: “Anh nguyện ý vì em, anh nguyện ý vì em, anh nguyện ý để em mang họ của anh... dù xuất hiện 1s trong lòng em thì có mất cả thế giới này cũng không cảm thấy đáng thương...”

Cô vừa nghe nhạc vừa xay café.

Thật ra thì... tự tay pha một ly café tinh khiết mà thơm nhất chính là chuyện tuyệt mỹ nhất.

Hơn nữa còn tự tay pha cho người mình yêu... khiến cho cô cảm thấy cô cùng ấm áp, cực kì ấm áp... như mang thai một sinh mệnh vậy.

Đột nhiên Lăng Vi nghĩ thông suốt, thật ra thế giới này có nhiều thứ tuyệt mỹ, chỉ cần tự mình làm ra thì tất cả đều có sinh mệnh.

Xay café xong, lại nấu nước pha café, vừa hay có tiếng quát bất mãn của người đàn bà truyền tới.

“Tôi đã hẹn trước rồi, tại sao không thể vào? Thời gian của tôi rất quý báu các người có biết không? Các người làm chậm trễ thời gian của tôi, có tin cô móc mắt của cô hay không?”

Lăng Vi đi tới, chỉ thấy một người đàn bà mặc bộ váy trắng gạo, tĩnh

lệ, quơ bộ móng tay đỏ chót đang như hung thần ác sát đòi móc mắt Irene.

Lăng Vi đi tới trước cửa đặt café lên bàn Irene nhìn người đàn bà kia một cái.

Ồ người đàn bà này thật quen.

Lăng Vi nghĩ nghĩ, hình như thấy ở đâu rồi... á... ở y quán của thầy thuốc râu dài.

Irene thềm nói với cô: “Đây chính là Trình Giai Ni, con gái cả của tổng giám đốc Trình Thị, là tổng biên tập đài truyền hình.”

Lăng Vi lập tức nhớ ra...

Trình Giai Ni này chính là người nổi tiếng truyền hình, mấy chương trình thăm hỏi, việc làm thương thấy cô ta xuất hiện. Bởi vì ăn nói sắc bén, Trình Giai Ni rất được chào đón.

Chỉ là không nghĩ tới hiện thực và truyền hình khác nhau lớn như vậy.

Hơn nữa... còn ỷ thế hiếp người, làm cho người ta cảm thấy... cao ngạo không xem ai ra gì.

Lăng Vi đi tới khách khí nói: “Trình tiểu thư, làm chậm trễ thời gian của cô thật là có lỗi. Diệp tổng đang bận, mời cô đến phòng chờ chờ một lát.”

Trình Giai Ni liếc cô một cái, quay đầu hừ một tiếng, nói nhỏ: “Một thư kí nhỏ cũng dám sai bảo tôi. Hiện tại tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người, vô duyên vô cớ làm thời gian chậm trễ thật không

dùng được.”

Irene đi tới trước mặt cô ta, mỉm cười, giọng nói nghiêm túc: “Trình tổng, là cô quá vội rồi, cô hẹn thời gian còn phải 10ph nữa, tổng giám đốc của chúng tôi rất đúng giờ. Cô đến phòng chờ chờ một lúc đi.”

Trình Giai Ni đương nhiên biết chưa tới thời gian gặp mặt.

Cô ta tới trước giờ hẹn.

Chẳng qua đã tới lại bị người ta từ chối ngoài cửa, thật sự có hơi mất mặt.

Cô ta không phải người bình thường, cô ta tới nơi này chính là muốn làm ăn buôn bán lớn với Diệp Đình.

Chương 550: Một chút cũng không cho (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ lần trước ở y quán Hồ gia nhìn thấy Diệp Đình, mông Trình Giai Ni như thiêu đốt, căn bản không thể ngồi yên mỗi ngày muốn đến tìm Diệp Đình.

Rốt cuộc hôm nay ba của cô ta cũng đồng ý cô ta quyết định đám hỏi với Đình phong quốc tế.

Lấy thế lực của Trình gia, xem như danh tiếng của Trình Giai Ni, người duy nhất có thể hợp với cô ta chỉ có thể là Diệp Đình.

Cho nên hôm nay cô ta tới đây chủ yếu là hỏi ý tứ của Diệp Đình.

Sự nghiệp của Diệp Đình thì không cần nói, bề ngoài lại là nhân trung long phượng, thậm chí so với minh tinh còn đẹp trai hơn nhiều.

Hơn nữa trên người Diệp Đình phát ra khí chất của người đàn ông thành thực thành công, là những khí chất mà minh tinh không có sẵn.

Đình phong thành công, có vị trí riêng ở thị trường quốc tế khốc liệt.

Năng lực của Diệp Đình tuyệt không thể nghi ngờ.

Huống hồ anh còn trẻ tuổi như vậy, anh tuần như vậy...

Trình Giai Ni hạ quyết tâm muốn đám hỏi với anh, sau đó thu liễm khí

thế, sắc mặt âm trầm đi tới phòng khách.

Lúc đi ngang qua Lăng Vi, cô ta cười lạnh hừ một tiếng: “Pha cho tôi ly café, muốn café ngay bây giờ.”

Nói xong lắc đầu, cười một cách cao ngạo: “Chỗ của Diệp Đình nhất định là café tốt nhất, hơn nữa café pha ở chỗ này rất thơm, lần trước tôi còn tự mình cùng anh ấy nhâm nhi, hương vị không tệ...”

Nói xong còn cao ngạo đi thẳng tới phòng cho khách.

Lăng Vi nhìn chằm chằm bóng lưng cô at chỉ cảm thấy tố chất của người này thật thấp.

Irene khẩn trương nói: “Phu nhân, cô đừng để trong lòng tổng giám đốc nhất định muốn gặp cô, cô vào trước đi, tôi đi pha café cho cô ta.”

Lăng Vi gạt đầu bưng vafe đi tới gõ cửa.

Liền nghe thấy bên trong nói vọng ra: “Mời vào.” Sau đó cô mới mở cửa đi vào.

Lúc này đột nhiên Trình Giai Ni xoay người đi tới văn phòng của Diệp Đình.

Lộc cộc... tiếng giày cao gót vang lên sau lưng Lăng Vi.

Cửa phòng vừa mở ra, Lăng Vi nghe thấy tiếng bước chân lại gần, theo bản năng tránh ra, kết quả... vẫn bị Trình Giai Ni đẩy một cái.

Ào... toàn bộ ly café đổ dưới đất, ly café xoảng một cái, lảo đảo vòng dưới đất, café văng đầy dưới đất, một ít vấy lên giày và váy của

Lăng Vi.

Café mới được nấu, cực kì nóng, ngón chân của Lăng Vi bị bỏng mấy chỗ đã ửng hồng.

Trình Giai Ni còn trừng mắt gây sự: “Cô làm sao vậy hả? Bưng café còn mở cửa, không thể mở ra rồi mang vào hả?”

Thn vô cùng khí thế, đánh đòn phủ đầu.

Lăng Vi nổi giận, ánh mắt sắc bén trừng qua: “Cô không cố ý đẩy tôi thì tôi có thể làm đổ sao?”

Quả thật Trình Giai Ni không thể tin vào tai mình, cô ta luôn được người ta nâng niu thành quen, chưa bao giờ có ai dám nói chuyện như vậy với cô ta.

Trình Giai Ni giờ tay muốn cho Lăng Vi một bạt tai, Lăng Vi giờ tay giữ chặt cánh tay cô ta.

“Diệp Đình, anh thuê người gì vậy?”

Trình Giai Ni quay đầu chỉ thấy Diệp Đình đang gọi điện thoại.

Chương 551: Chỉ có một mình em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ngược mắt nhìn hai người, chưa nói gì, trong điện thoại a Ly ấp úng nói: “Phu nhân tới bệnh viện...”

Diệp Đình không cắt ngang tiếp tục nghe.

Ngoài cửa Irene sợ hãi.

“Xảy ra chuyện gì, có bị bỏng tới người hay không?” Irene vội vã chạy tới, ngồi xổm xuống, cầm khăn lau giày cho Lăng Vi.

Lăng Vi nhanh chóng nắm tay cô ấy, bình tĩnh nói: “Không nóng, tốt rồi.”

“Chỉ vài giọt như vậy thì nóng gì chứ, cho rằng mình là tiểu thư khuê cách, da mịn thịt mềm hay sao? Còn già mồm cãi láo.”

Trong lòng Irene cực kỳ bất mãn, bình thường Trình Giai Ni đã thích gây sự, mỗi lần tới đầu chế nhạo bọn họ một trận. Trước kia thư kí trưởng tiếp cô ta, hôm nay thư kí trưởng và thư kí phó đều bận đi mất rồi, cho nên cô tới tiếp đãi, ai mà nghĩ nữ ma vương này lại làm phu nhân bị bỏng.

Còn ăn nói lỗ mãng như vậy...

Irene ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chanh chua của Trình Giai Ni.

Trình Giai Ni hừ một tiếng: “Còn không nhanh lau cho sạch, tôi và tổng giám đốc của các người có chuyện quan trọng cần thương lượng, nhanh lau cho sạch rồi nhanh ra ngoài luôn.”

Lúc này Diệp Đình tắt máy, âm thanh lạnh lùng: “Ai cho cô vào đây? Đi ra ngoài...”

Âm thanh của anh lạnh băng làm cho người ta lạnh sống lưng.

Trình Giai Ni cao ngạo ra lệnh cho Lăng Vi và Irene: “Bảo các người ra ngoài nghe thấy chưa?”

“Ra ngoài cho tôi.” Rõ ràng âm thanh của anh nổi giận rồi.

Trình Giai Ni kinh ngạc quay đầu, mở to mắt nhìn Diệp Đình.

Chỉ thấy sắc mặt của anh âm trầm đáng sợ, dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô ta.

“Anh nói ai hả?” quả thật Trình Giai Ni không thể tin vào mắt mình.

Cô ta đưa tay chỉ mũi mình, không thể tin hỏi: “Diệp Đình... anh nói tôi?... anh bảo tôi ra ngoài?”

“Không phải cô còn ai sao?”

Trình Giai Ni đúng là muốn điên rồi.

Cô ta nói chuyện vẫn luôn là như vậy, không phải lần đầu tiên Diệp Đình biết cô ta như vậy...

Trình Giai Ni kinh ngạc vô cùng: “Diệp Đình, anh dùng thái độ này đối

đãi với đối tác của mình sao?”

Diệp Đình lạnh lẽo nhìn cô ta, trả lời một cách mỉa mai: “Cô dùng thái độ đó để đối đãi với phu nhân của đối tác sao?”

Trình Giai Ni nghẹn họng: “Cái gì cơ? Phu nhân sao?”

Lúc này Irene khẩn trương giới thiệu với Trình Giai Ni: “Phu nhân Lăng Vi là phu nhân của tổng giám đốc nhà chúng tôi. Thời gian trước truyền thông đã đưa tin, cô không xem tin tức sao?”

Trình Giai Ni không dám tin lắng đầu, những tin đồn tình cảm này cô ta chẳng thèm nhìn, sự nghiệp thành công ai mà không có chuyện xấu... huống hồ cô ta không xem tin tức ngoài giải trí.

“Cô ta là phu nhân của anh sao? Các người kết hôn rồi hả?” Nếu không phải hôm nay chính tai nghe được, quả thật cô ta không thể tin.

Dù hiện tại tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, cô ta vẫn không dám tin.

Cô ta nhìn chằm chằm Diệp Đình, xác nhận lại: “Cô ta.... Là phu nhân của anh sao?”

“Nếu không thì thế nào? Không phải cô ấy thì là cô sao?” thái độ Diệp Đình cực kỳ ác liệt, hiển nhiên sức nhẫn nại đã là cực hạn.

Người khác bố trí anh, anh có thể mở một mắt nhắm một mắt nhưng bắt nạt Lăng Vi... hừ... cần cho bọn họ phải biết cái gì gọi là ‘bao che khuyết điểm’.

“Cô ta.. thật sự là phu nhân... của anh sao?” sắc mặt Trình Giai Ni

còn khó coi hơn cả căn *** chó, một hồi mời làm bữa ra mấy chữ:
“Hình như tôi... chưa từng tham gia hôn lễ của các người.”

Quả thật là chuyện cười khó coi.

Chương 552: Chỉ có một mình em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình không khách khí nói: “Tôi có kết hôn hay không không cần phải thông báo với cô đúng không? Tiểu thư đối tác?”

Diệp Đình vẽ vòng tròn trên lịch trình, xem ra ngày tổ chức hôn lễ phải đăng nhật báo rồi. Nếu không cả ngày tiểu Vi bị bắt nạt bị khinh bỉ.

Diệp Đình nhìn Irene: “Thời gian hẹn chưa đến, mời vị tiểu thư này đến phòng khách chờ. Nếu chờ 10ph không chờ nổi thì cô thay tôi tiễn khách đi.”

Trình Giai Ni trố mắt, hoàn toàn chưa phản ứng lại thì bị Irene mời ra ngoài.

Lăng Vi ngồi xổm xuống cầm khăn lau café trên mặt đất.

Trong lòng có chút đè nén, đây là lần đầu tiên cô tự mình pha café cho Diệp Đình, vừa rồi cảm giác lo lắng xen lẫn vui vẻ trong lòng vì người đàn bà này mà bị đánh nghiêng.

Trong lòng không thoải mái, tay chân không nặng nhẹ đột nhiên bị mảnh vỡ cắt vào tay.

Ngón tay lập tức chảy máu.

Á... cô bị đau, đè lại ngón tay, sợ Diệp Đình nhìn thấy, vội vàng làm bộ không có việc gì tiếp tục lau mặt đất.

Vừa lau được hai cái thì nghe thấy tiếng gào khóc mắng chửi từ bên ngoài của Trình Giai Ni, gian phòng này cách âm vô cùng tốt... thế mà còn nghe thấy âm thanh của Trình Giai Ni, có thể thấy cô ta tức giận đến mức nào rồi.

Lăng Vi có thể tưởng tượng được bộ dạng dậm chân của cô ta.

“Đừng lau nữa, qua đây đi.” Lúc này Diệp Đình đứng lên, từ bàn làm việc đứng lên.

Anh kéo tay cô, Lăng Vi phúi bụi trên tay: “Tay em bị bẩn, em đi rửa trước.”

Diệp Đình chẳng chê mà kéo cô đi.

Anh đứng sau lưng cô, kề sát lưng cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bôi nước rửa tay cho cô.

Đột nhiên anh nhìn thấy... ngón tay cô chảy ra giọt máu.

“Sao lại như vậy?” Diệp Đình nắm tay cô, xả nước, thế mà vẫn chảy máu.

“Vừa nãy bị cửa vào sao?” âm thanh của anh trầm xuống.

“Không sao cả, chỉ rách da một chút thôi.” Cô muốn rút tay về, đột nhiên bị anh ngậm vào miệng, dịu dàng mút ngón tay cô.

Lăng Vi á một tiếng: “Bẩn lắm, mau nhả ra.”

Diệp Đình không chịu, mút một hồi, chờ lấy ra máu không còn chảy nữa mới xoay người đi lấy băng keo cá nhân dính cho cô.

Lăng Vi cúi đầu nhìn ngón tay mình liền nghe anh hỏi: “Vừa nãy bị bỏng không?”

Hô hấp của anh phun trên mặt cô ngứa ngứa.

Cô cúi đầu nói: “Có bị bỏng... nhưng không sao cả.”

Cô vừa nói vừa lắc đầu, muốn nói: “Không nóng...” nhưng mà không biết tại sao lại muốn làm nũng với anh một chút...

Hôm nay tâm tình không tốt, cực muốn anh đau lòng một chút.

Cô xinh đẹp như vậy thật làm cho ánh mắt Diệp Đình nóng lên... rõ ràng cô tới bệnh viện, biết rõ rành rành... cô không thể mang thai nhưng vẫn không ăm ỉ không ồn áo, cứ trấn định tiếp nhận hiện thực.

Tuy cô khóc đỏ cả vành mắt nhưng mà... cô vẫn tích cực đối mặt với chân tướng máu chảy đầm đìa như vậy.

Cô gái nhỏ này, trong lòng mạnh mẽ bao nhiêu, thật khiến người ta kính nể.

Diệp Đình xoa tóc cô, dịu dàng hôn cô...

Diệp Đình hôn cô cô càng muốn khóc, muốn nói chuyện kia nhưng mà anh sắp phải tiếp khách nên chờ tối về rồi nói sau.

Lăng Vi có chút lo lắng ngẩng đầu hỏi anh: “Vừa nãy anh hung dữ với Trình Giai Ni như vậy, có ảnh hưởng tới việc làm ăn của anh hay

không?”

Trình thị đúng là đối tác cực kì quan trọng của đình phong quốc tế.

Anh cứ thế đắc tội rồi...

Không biết có nghiêm trọng gì không.

Diệp Đình nở nụ cười tự tin không ai bì nổi: “Ảnh hưởng thì như thế nào? Anh làm ăn nhiều như vậy, còn để ý chút hạt mè hạt đậu này sao?”

Chương 553: Nhà có vợ hiền, tình ý lưu luyến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi mím môi, lại nghe thấy anh nói: “Dám bắt kính với phu nhân của anh thì chẳng biết quen hay không.”

Lăng Vi bị anh chọc cười, thật sự chỉ có Diệp Đình.

Thấy cô đột nhiên mỉm cười, Diệp Đình đưa tay ôm cô.

Thấy cô mỉm cười, Diệp Đình đưa tay ôm cô.

Hôn vành tai cô, anh nói: “Lo lắng cho đám người kia làm gì, thực lực của Đình phong còn đó, cô ta muốn hợp tác với anh, anh còn chẳng thèm nhìn cô ta.”

“Ừ...” có đạo lý.

Anh còn nói: “Người muốn hợp tác với Đình phong nhiều lắm, lần này vừa lúc cho bọn họ một cơ hội. Ai có thể chịu được khảo nghiệm, anh liền hợp tác với người đó. Nhân phẩm không tốt sau này sẽ tồn tại tai họa, còn không bằng từ đầu đã để bọn họ bộc lộ, em nói đúng không?”

Cô đồng ý, gật đầu, anh nâng cằm cô lên, hôn cô: “Cho đại gia hôn cái nào.”

Lăng Vi buồn cười, hôn lên má anh một cái: “Ông xã thật đẹp trai.”

Cô ôm cổ anh, cọ cọ lên cằm đã mọc râu của anh, tê tê đại đại chơi thật hay.

Diệp Đình vô cùng vui vẻ, bị cô trêu chọc không nhịn được ôm cô hôn một trận, cuối cùng cảm thấy hôn làm sao cũng không đủ.

Cô từ trong ngực anh vùng vẫy đi ra, đỏ mặt nói: “Đáng tiếc em nấu café cho anh.. bị đổ hết rồi.”

Hai mắt Diệp Đình tỏa sáng nhìn cô chăm chăm: “Ly café vừa rồi là em nấu cho anh hả?”

Anh còn tưởng là thư kí nấu, cô mang vào giúp anh mà thôi.

Trương Giai Ni này đúng là muốn chết.

“Không sao... em có thể nấu cho anh, tấm lòng này anh nhận... chờ tối về ông xã hồi báo em.”

Lăng Vi há miệng cắn cằm anh, cắn thật mạnh.

“Cốc cốc cốc...” Irene tới gõ cửa, cách thời gian tiếp khách còn 2ph nữa.

Lăng Vi nói: “Anh bận trước đi, em ở nhà... chờ anh....”

Tâm tình Diệp Đình ấm áp, ừ một tiếng, hai mắt lấp lánh.

Một câu ở nhà... chờ anh của cô...nói ra thật kiều diễm...

Diệp Đình muốn say rồi, anh thật là yêu thăm cô vợ nhỏ ấm áp thông minh, hiểu lòng người, là con hồ ly vừa quật cường vừa đáng yêu.

Lăng Vi trở về, Diệp Đình và Trương Giai Ni nói chuyện đến 9h.

Lúc Trương Giai Ni ra ngoài, sắc mặt đen như đáy nồi.

Diệp Đình thu dọn văn kiện về nhà thì điện thoại nội tuyến vang lên.

Diệp Đình bấm nút nghe, thư kí Irene yếu ớt nói: “Tổng giám đốc, 9h30 tối nay... tổng giám đốc Dương Hồng Lợi hẹn anh ăn tối...”

Diệp Đình ừ một tiếng: “Chọn ở Đế Hào đi.” Vừa hay đúng đường về nhà.

“Vâng.”

Irene biết tâm tình của ông chủ không vui, cẩn thận tắt máy, khẩn trương gọi điện thoại cho quản lý của Đế Hào, cố ý dặn ông ta nhất định phải cẩn thận không cần trêu chọc tổng giám đốc tức giận.

Lý Kinh vội vàng đáp ứng, cảm ơn cô nhắc nhở.

Đế Hào là sản nghiệp của Đỉnh phong, phòng cao nhất dùng để tiếp khách, mở tiệc chiêu đãi khách quan trọng.

Hôm nay tổng giám đốc không vui, Lý Kinh càng áp lực, nhanh chóng mờ nghệ sĩ piano tới diễn tấu.

.....

Diệp Đình thu dọn xong, mặc áo khoác ra khỏi công ty, chiếc Roll – Royce màu đen dừng ngoài Đế Hào, người hầu đi tắt tay trắng cung kính thay anh mở cửa, Diệp Đình xuống xe, mấy quản lý cao cấp của Đế Hào đi tới tiếp đón: “Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong hết rồi,

Dương tổng đã tới.”

Jayson và Irene đi sau anh cùng vào phòng tiếp khách.

Chương 554: Nhà có vợ hiền, tình ý lưu luyến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nơi này trang trí đèn thủy tinh cực kì khí phái, đi vào đại sảnh có thể nhìn thấy ánh đèn sáng trưng.

Tiếng piano vang lên như tiếng suối chảy, tâm tình vô cùng thả lỏng.

Nhưng mà hôm nay anh không hề vui.

Anh chỉ muốn nhanh tiến Dương Hồng Lợi mà về nhà.

“Diệp tiên sinh...”

Dương Hồng Lợi thấy Diệp Đình đi tới, hai mắt sáng ngời nhìn anh.

Dương Hồng Lợi đứng lên tiếp đón Diệp Đình, chủ động vươn tay nhiệt tình dùng tiếng Hàn chào hỏi, sau đó đưa tay chỉ: “Vị này là con gái nhỏ của tôi, lần trước ở bữa tiệc của Laroe đã gặp qua ngài. Đêm nay Dương mạo muội tới gặp ngài vẫn mong Diệp tiên sinh không cảm thấy phiền, nó vừa từ nước ngoài trở về, sốt... ruột gặp tôi liền vội vàng chạy tới. Tôi để nó lên lầu cùng, nó nói muốn gặp Diệp tiên sinh trong truyền thuyết... ngài xem...”

Sắc mặt Diệp Đình lạnh nhạt, không nhìn ra biểu tình gì.

Cô gái kia không dám bắt tay, chỉ ngọt ngào cười nói: “Diệp tiên sinh, rất vinh hạnh được gặp anh.”

Cô gái kia mặc váy công chúa màu hồng, túi tóc công chúa vô cùng tỉ mỉ, trên đầu còn đeo chiếc vương niệm nhỏ.

Vừa đáng yêu vừa xinh đẹp.

Cô gái kia nghiêng đầu, xấu hổ mỉm cười.

Cô ta nhìn Diệp Đình, ngượng ngùng nói: “Diệp tiên sinh, mấy tháng trước vừa gặp anh, nay lại gặp, xem như là duyên phận cận một ly.”

Cô gái kia cười tươi, tao nhã rót rượu cho bọn họ, lúc nhìn Diệp Đình, ánh mắt không che được nhiệt tình.

Diệp Đình không phải dạng người dễ dàng bộc lộ cảm xúc, biểu tình vẫn lạnh nhạt không nhìn ra chút cảm xúc.

Dương Hồng Lợi nói: “Diệp tiên sinh, mảnh đất ngài muốn đãi khai phá trở thành đất thương nghiệp, phương diện giá cả còn cần ngài hiểu cho.”

Diệp Đình nhàn nhạt nói: “Không thành vấn đề, giá tiền này tôi tiếp nhận.” hôm nay anh tới chính là thu mua cho tiểu Vi, nơi này chính là nơi ba mẹ cô gặp chuyện không may.

“Được.”

Dương Hồng Lợi nói: “Hội đồng quản trị của chúng tôi đã thương lượng, đã trình văn kiện, chúng tôi nhanh chóng đóng dấu cho ngài.”

Diệp Đình nâng ly cùng với ông ta.

Uống mấy ly xong, cô gái kia cười cười ngồi bên cạnh Diệp Đình,

mỉm cười hỏi: “Chủ nhật này Diệp tiên sinh có rảnh không?? Tôi có hai tấm vé nghe nhạc, còn chưa biết đi cùng ai.”

Cô ta đưa ly rượu cho Diệp Đình, đáng yêu nhìn anh, ngón tay không lưu tâm chạm vào ngón út của anh.

Diệp Đình chán ghét lườm cô ta.

Đặt ly rượu xuống, lạnh nhạt nói: “Nhà có vợ hung dữ, không dám uống nhiều rượu.”

Nói xong đi về toilet rửa sạch cánh tay, chỉ thấy Dương Hồng Lợi nghi hoặc nhìn anh, Diệp Đình ném khăn tay trong tay Jayson, lạnh lùng cho tay vào túi.

Gương mặt anh lạnh lùng, gương mặt đầy kiêu ngạo, cả người bao phủ một tầng lạnh lẽo làm cho người ta nhìn không dời mắt.

Dương Hồng Lợi vội vàng hỏi: “Diệp tiên sinh... sao vậy?”

Diệp Đình nhìn Dương Hồng Lợi, nhàn nhạt nói: “Ra ngoài đã lâu nên sốt ruột về nhà với bà xã. Nếu mọi chuyện đã xong thì Diệp mỗi không phụng bồi nữa.”

Chương 555: Toàn, thế, giới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Dương Hồng Lợi và con gái ông ta trở mắt nhìn nhau.

Dương Hồng Lợi đuổi theo nói: “Diệp tiên sinh, xin lỗi, tôi không biết cậu đã có vợ.”

Diệp Đình liếc ông ta, không nói gì.

Dương Hồng Lợi vội nhét tấm danh thiếp vào tay Diệp Đình: “Diệp tiên sinh, đây là danh thiếp của con gái, sau này thuận tiện có thể đi ra uống một ly, để cho con gái bồi tội với cậu.”

Diệp Đình nhìn lướt qua tấm danh thiếp, giờ tấm danh thiếp đến trước mặt Dương Hồng Lợi, ngón tay thon dài bóp ở giữa, kéo một cái, xé tấm danh thiếp làm hai.

Dương Hồng Lợi kinh ngạc sững sốt, Diệp Đình chán ghét ném đi, không khách sáo hỏi: “Dương tổng, ông đây là muốn thay Diệp mẫu... sắp xếp ngoại tình?”

“A? Không dám không dám!” Dương Hồng Lợi khoát tay lia lịa, trong lòng suy nghĩ nhân vật như Diệp Đình, nhất định phụ nữ nhiều không kể xiết, sắp xếp phụ nữ cho anh, cũng không phải chuyện ghê gớm gì... Nhưng ông ta không dám nói ra. Không ngờ Diệp Đình lại hỏi

thằng!

Diệp Đình neho mắt, lạnh giọng hỏi: “Diệp mỗ có gia đình là thật, Diệp tổng còn chưa nghe rõ?”

“A! Nghe rõ, nghe rõ!”

Khi nhìn thấy sắc mặt Diệp Đình trầm xuống, Dương Hồng Lợi hoảng sợ mở to miệng, thật lâu mới nói: “Cậu hiểu lầm! Cậu hiểu lầm... Dương mỗ không có ý gì khác.”

Diệp Đình xoay người, ung dung đi khỏi sảnh tiệc.

Lưu lại Dương Hồng Lợi mặt đầy đờ đẫn, ông ta đứng giữa đại sảnh giống như gặp ác mộng!

Dương Hồng Lợi cau mày, trừng mắt con gái mình, cả giận nói: “Không phải bảo mày phải dè dặt một chút sao? Làm gì gấp đến độ như khỉ?”

Người phụ nữ kia ném khăn ướt trong tay, nhướn mày: “Con còn chưa đủ dè dặt? Con không trực tiếp nhào tới đã rất tốt rồi! Được chưa?”

Dương Hồng Lợi tức giận: “Mày nhìn mày đi! Đi du học mấy năm đều học quở gì? Mỗi ngày đều lêu lổng với đám đàn ông kia! Không biết liêm sỉ!”

“Ông biết liêm sỉ! Ông biết liêm sỉ, còn đưa con gái mình vào trong ngực đàn ông đã có gia đình!”

“Rắm! Sao tao biết Diệp tiên sinh đã kết hôn! Người ta có tài sản tới 1000 tỉ! Gấp mấy chục triệu lần đám bạn trai hạ cấp của mày! Nếu

không phải muốn mà sau này được sống tốt, hôm nay lão tử có thể làm ra chuyện xấu xa vậy sao?!”

Người phụ nữ kia hung tợn hí mắt: “Đừng nói nghe tốt như vậy! Vì tôi? Vì tôi cái rắm! Ông chỉ vì chính ông! Đưa tôi đi, sự nghiệp tương lai của ông có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng! Ông xem tôi là kẻ ngu à! Người ta căn bản không nhìn thẳng vào tôi, ông cho rằng tôi giả cho anh ta là có thể sống tốt? Ông xem tôi là kẻ ngu! Ông cho rằng tôi không hiểu? Tôi nói cho ông! Tôi không phải kẻ ngu, tôi có suy nghĩ! Tôi nguyện ý sống cùng ai! Không cần ông nhúng tay!”

Nói xong, cầm túi sách hất ra sau, chạy ra ngoài.

Xuống thang máy, tới đại sảnh, đúng lúc thấy bóng người cao ngất của Diệp Đình đi ra ngoài. Người phụ nữ đùa dai đụng Diệp Đình: “Này! Anh rất không lễ độ! Anh biết không? Vừa rồi anh nói chuyện như vậy khiến tôi rất mất mặt, anh phải đền bù cho tôi!” Nói xong, cố ý ôm cánh tay Diệp Đình, làm bộ nhấc chân lên muốn hôn anh.

Chương 556: Toàn, thế, giới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt Diệp Đình lạnh như sương, mắt sắc bén như dao! Anh nắm cánh tay cô ta bẻ lên cổ, đẩy ra sau, người phụ nữ ngã xuống đất.

“A ——” Đau quá! Người phụ nữ che cổ, nước mắt rơi xuống.

“Tiên sinh ——” Âm vệ của Diệp Đình trong nháy mắt từ bốn phía chạy lại.

“Tiên sinh! Anh không sao chứ?” Có người đưa khăn ướt.

Diệp Đình híp mắt, chán ghét liếc người phụ nữ kia. Anh cởi áo khoác, chán ghét ném xuống đất, áo khoác này vừa rồi đã bị người phụ nữ kia đụng vào, đã dính mùi nước hoa cô ta, thật làm người ta chán ghét!

“Tiên sinh, cô gái này thế nào?”

Diệp Đình chán ghét cực độ, mặt lạnh đi ra ngoài: “Tùy ý!” Anh vô cùng chán ghét loại xã giao này, nhất là loại người mượn cớ, mượn cơ hội nhét phụ nữ cho anh!

Anh sạch sẽ ở phương diện này, hôm nay người phụ nữ này đụng vào anh, anh hận không thể chặt đầu ngón tay cô ta!

Cũng không biết Vi Vi ở nhà làm gì? Có suy nghĩ lung tung không?

Diệp Đình muốn về nhà như mũi tên!

Rolls Royce màu đen chạy về trang viên như tia chớp!

“Tiên sinh, cậu về rồi.” Vương quản gia chào đón, thấy hôm nay Diệp tiên sinh không mặc áo khoác. Tháng 10, thời tiết hơi lạnh...

Diệp Đình đi lên cầu thang.

Vương quản gia ở sau lưng anh đột nhiên hỏi: “Tiên sinh, cậu ăn tối chưa?”

Diệp Đình quay đầu, thấy Vương quản gia muốn nói lại thôi.

Diệp Đình liền nhíu mày hỏi: “Phu nhân chưa ăn tối?”

Vương quản gia lập tức gật đầu.

Hơi lo lắng nói: “Hình như... tâm tình Phu nhân không tốt lắm. Không ăn tối, một mình trong phòng vẽ, cũng không chịu đi ra. Chúng tôi lại không dám quấy rầy cô ấy... Vất vả chờ cậu về, muốn cậu khuyên nhủ cô ấy... Dù gì cũng ăn chút bánh ngọt. Nữ đầu bếp cố ý làm chú đậu phộng rang, bánh Osmanthus, còn có bánh táo.”

Diệp Đình sâu kín nhìn ông, đây đều là công việc gốc của nữ đầu bếp nhà anh: “Là ông bảo cô ta làm?”

Vương quản gia không dám nói dối, liền gật đầu: “Là tôi bảo cô ấy làm... Lão già này nhiều chuyện, xin tiên sinh đừng trách cứ.”

Diệp Đình nhìn ông chằm chằm, không nói gì.

Hồi lâu, Diệp Đình hỏi ông: “Có phải tôi quá dễ dãi rồi không?”

“Cái gì?” Vương quản gia sừng sốt, trong đầu nghĩ tiên sinh tức giận sao?

Tiên sinh ghét người khác suy đoán tâm tư của anh nhất... Xem ra hôm nay phạm vào đại kỵ của anh rồi!

Trán Vương quản gia ửng đỏ mồ hôi.

Diệp Đình nhìn ông, một tay vịn lan can cầu thang, nhẹ nhàng gõ. Thanh âm cực thấp nói: “Không sao, chuyện tôi thích Lăng Vi... có thể cho nhiều người biết hơn. Càng nhiều người biết càng tốt. Ông làm rất tốt, cuối năm phát tiền thưởng cho ông.”

“Hả?”

Ai u...

Wương quản gia che tim, thầm nói: Tiên sinh, anh chọc lão già này như vậy vui lắm sao?

Lão già tôi lớn tuổi, không chịu nổi đả kích nha!

Hai câu đó của Diệp Đình khiến ông có cảm giác giống như ngồi hai chuyến xe qua đèo.

“Tiên sinh, cậu yên tâm. Trong vòng hai người, tất cả mọi người trong nhà chúng ta đều biết cậu xem Phu nhân là bảo bối.”

Diệp Đình giơ một ngón tay lắc lắc: “Chỉ có người nhà... Còn chưa đủ...”

Vương quán gia trợn to hai mắt, nhướng mày.

Diệp Đình thấy vẻ mặt này của ông, đột nhiên rất muốn cười. Vương quán gia đã trông coi chuyện nhà thay anh nhiều năm, cẩn trọng, lòng như Chỉ Thủy*. Diệp Đình chưa từng thấy ông lộ ra biểu tình kinh ngạc.

(*) Lòng như Chỉ Thủy: ý chỉ rong lòng bình tĩnh như nước bất động. Hình dung lòng tin kiên định, không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài. Tỷ dụ tâm tính bình tĩnh đối mặt tất cả.

Vương quán gia run rẩy hỏi: “Người nhà... còn chưa đủ? Vậy là muốn...”

Diệp Đình chậm rãi nói: “Toàn, thế, giới.”

Chương 557: Chọc cười (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tâm tình Diệp Đình không tệ đi vào phòng bếp rửa sạch tay, xếp hai đĩa bánh ngọt tinh xảo, một đĩa dưa hấu và đĩa bánh táo vào một mâm, bung lên lẩu.

Anh bước nhanh tới phòng vẽ.

Cửa phòng vẽ khép hờ, bên trong mờ nhạt.

Qua khe cửa, Diệp Đình thấy Lăng Vi đang nhú chặt mày, cúi đầu vẽ gì đó.

Dưới ánh đèn mờ, cô ngồi xếp bằng trên đệm tròn. Mặt nhỏ xinh xắn đầy ưu sầu, ngũ quan nhú lại, đôi mắt sáng ngời dưới lông mi dài phủ một tầng ánh sáng. Cô đặt bút trên giấy, hiển nhiên không vẽ gì.

Diệp Đình nhìn ra được... cô căn bản không tĩnh tâm.

Diệp Đình mở cửa đi vào, đặt mâm trên bàn dài.

Ngồi chồm hồm bên cạnh cô.

“Anh về rồi...” Thấy anh đi vào, cô đưa tay lấy một tờ giấy trắng che manga cô vừa vẽ lại.

Động tác cô rất nhanh, giống như đang tận lực che giấu cái gì...

Diệp Đình vốn không chú ý cô đang vẽ gì, nhưng động tác này của cô thu hút sự chú ý của anh.

Cũng gọi lên lòng hiếu kỳ của anh.

Anh nhìn mặt cô trong nháy mắt đỏ lên, cười tà khí. Anh kề sát cô, hỏi bên tai cô: “Đang vẽ gì mà người khác không thể thấy? Còn sợ anh nhìn thấy? Có tật giật mình, hửm?”

Lăng Vi quần bách không thôi...

Cô... cô quả thật có tật giật mình!

Bởi vì cô... vừa vẽ.... khụ — — nữ chính đang ưu sầu, nam chính đột nhiên hôn cô nóng bỏng, sau đó, lẩn... lẩn... quét bỏ khói mù trong lòng cô.

Nhưng...

Không vẽ tốt.

“Anh xem em vẽ cái gì?” Diệp Đình đưa tay muốn lật tờ giấy lên.

Lăng Vi ôm cánh tay anh: “Đừng xem! Rất khó coi!”

“Sợ cái gì? Em chột dạ à?” Một tay khác của Diệp Đình muốn lật giấy, Lăng Vi lập tức bắt tay anh.

Nhưng trọng tâm không vững, sắp ngã xuống.

Diệp Đình vội ôm cô lại. Lăng Vi đụng vào trong ngực anh, hai người ngã xuống đất.

Diệp Đình nằm trên thảm, Lăng Vi đè lên người anh, áo ngủ rộng rũ xuống, thấy trơn vẹn da thịt trắng nõn bên trong....

Điều lúng túng là Lăng Vi vừa tắm xong. Thay áo ngủ, bên trong không mặc gì. Lần này liền bị Diệp Đình nhìn trắng trợn. Vóc người của cô... không giống như dự đoán.

Diệp Đình nhìn chăm chăm, ánh mắt thâm thúy đốt người.

Yết hầu anh không tự chủ trượt lên trượt xuống, muốn há miệng cắn cô. Mùi hương trên người cô truyền vào mũi anh...

Lăng Vi quẩn bách, mặt đỏ bừng, vội lăn xuống, hai tay kéo cổ áo mình lên.

Lúc này, nghe Diệp Đình cười nói: “Em vội bỏ nhào về phía anh như vậy, chồng rất vui vẻ yên tâm, em có nhu cầu, chồng nhất định dốc sức phối hợp.”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, người này thật là.... Được tiện nghi còn khoe tài!

Diệp Đình điều chỉnh ưu tư, lấy tay chống đất ngồi dậy.

Nghiêm túc hỏi cô: “Vừa rồi thấy em buồn rầu, gặp chuyện gì? Chồng nghĩ cách giúp em.” Nói xong, vươn tay lấy đậu phộng rang đưa tới bên miệng cô.

Lăng Vi sững sốt.

Chương 558: Chọc cười (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tay nhỏ khấn trương siết bút, ngập ngừng nói: “Hôm nay em đi bệnh viện rồi...”

“À, thế nào? Không thoải mái sao?” Diệp Đình biết cô đi làm gì, nhưng muốn chính miệng cô nói ra.

Chính cô quyết định nói và bị ép nói, hiệu quả tuyệt đối không giống nhau.

Chờ đến lúc cô có thể mở cánh cửa lòng.

Cô xoắn xuýt như bánh quai chèo.

Diệp Đình nhìn cô, cho cô niềm tin.

Miệng cô hé ra lại khép, không nói nên lời.

Diệp Đình cầm đậu phộng rang để bên mép cô, tỏ ý cô ăn.

Lăng Vi há miệng mút ngón tay anh.

Môi cô mềm mại nho nhỏ, đầu lưỡi nhẹ nhàng mút ngón tay anh, khiến người anh nhũn ra.

Chỉ cảm thấy giống như có một dòng điện lan tràn toàn thân.

Đầu lưỡi Lăng Vi cuốn đậu phộng rang vào miệng.

Diệp Đình trấn định lại, cầm bánh Osmanthus đút cô, sau đó lại đút bánh táo, ăn gần hết, lại đút dưa hấu cho cô, Lăng Vi đưa tay nhận lấy, cái miệng nhỏ ăn rồi ăn.

Chờ cô ăn no, anh lấy khăn giấy cẩn thận lau miệng cho cô. Lăng Vi 囧囧 cười lên, có cảm giác giống như anh đang đút thú cưng...

“Đi rửa tay...” Lăng Vi kéo anh tới bồn rửa, cô rửa mặt, đánh răng súc miệng, Diệp Đình cho người dọn mâm.

Giải quyết vấn đề “ấm no”, Diệp Đình lại tiếp tục giải quyết chuyện phiền lòng cho cô...

Bọn họ ngồi trên đệm tròn, anh cầm cây viết vẽ loạn trên tờ giấy trắng, nhàn nhạt hỏi cô: “Làm sao đi bệnh viện? Khó chịu chỗ nào? Sao không nói cho anh?”

Cô cắn môi, do dự nói: “Không có chuyện gì, chỉ là...”

Nói một hồi, lại ghen, thật khó mở miệng.

Cô cúi đầu, vùi mặt vào trong khuỷu tay.

Diệp Đình vuốt tóc cô, nhẹ nhàng cầm rong tay, đầu ngón tay khẽ cuốn. Anh cúi đầu hôn tóc mai cô: “Không sao thì tốt. Trể rồi, đi ngủ...”

Không muốn ép cô, thấy cô khó chịu, cả người anh như bị kim đâm!

Lăng Vi đột nhiên đưa tay ôm cổ anh: “Chồng, thật xin lỗi...”

“Ngốc! Sao nói xin lỗi?”

Anh kéo cô vào trong ngực, cô ngồi lên đùi anh, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt: “Xin lỗi...”

“Nói lời ngốc gì thế?” Anh dùng sức vuốt tóc cô, hai tay dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Cô khóc thành tiếng, khóc thút thít trên bả vai anh: “Em biết... em không thể mang thai...”

Diệp Đình ngắt lời cô: “Ngốc, cũng không phải chuyện ghê gớm gì.”

Cô buồn rầu khóc, tim Diệp Đình muốn nát, nhưng đây là điều cô phải trải qua, anh không thể ngăn cản, chỉ có thể chia sẻ cùng cô, giảm tổn thương đến thấp nhất.

Anh vuốt lưng cô, ôn nhu nói: “Đều là chuyện nhỏ, không nghiêm trọng như em nghĩ. Hồ lải tiên sinh cũng nói từ từ điều dưỡng sẽ được, hơn nữa không được thì có thể làm gì? Anh cưới em, cũng không phải để em nói dối tông đường cho anh, anh yêu em, muốn ở bên em, có con hay không, không ảnh hưởng tới anh.”

Tiếng khóc cô càng lớn hơn, Diệp Đình vội đổi cách khuyên nhủ: “Bây giờ chưa chắc chắn là không thể mang thai, khoa học phát triển như vậy, nếu thuốc bắc không chữa được thì thụ tinh ống nghiệm, ống nghiệm không thành công, chúng ta liền nhận con nuôi. Chúng ta còn có tiểu Tony, còn có nhiều đứa nhỏ ở cô nhi viện mà.”

“Hu hu...” Tiếng khóc rồi cuộc nhỏ đi, Diệp Đình biết, sau này tuyệt đối không thể nói không có con cũng không sao, nhất định phải nói: “Không cần sợ, nghĩ cách...”

Bảo bối của anh nha... Trong lòng vẫn rất để ý...

Anh ôm cô vào ngực như ôm trẻ con, dỗ cô, nhỏ giọng hát, Lãng Vi đột nhiên hít mũi bật cười: “Anh hát bài quý gì thế!”

Diệp Đình thấy cô cười, xoa mặt cô: “Vây đổi bài khác, tình bạn ngày dài tháng rộng...”

Phốc — —

Chương 559: Em nguyện hóa thành đám mây cuộc đời này mãi bên cạnh anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vẫn còn thương tâm sao? Khiến cho anh muốn khóc chẳng khóc nổi...

Diệp Đình sợ cô khó chịu liền dờn lợc chú ý của cô.

Anh cầm tờ giấy hỏi cô: “Em đang vẽ gì vậy?”

Lăng Vi lau nước mắt, ngượng ngừng lấy tờ giấy lại cầm bức tranh ‘diễn hôn’ cho anh xem.

Cô hít hít mũi: “Hôm nay vẽ nó lại bị mắc kẹt... cả đêm vẽ mãi mà cứ không ra hồn...”

Diệp Đình nhận lấy bức tranh nhìn thoáng qua sau đó hỏi cô: “Kẹt ở chỗ nào hả? Anh giúp em nghĩ cách.”

Lăng Vi giữ chặt bức tranh không buông.

Diệp Đình vừa mở tay cô ra vừa nghe cô nói: “Anh không được giúp... chủ biên bảo em... bán hủ... em không thể...”

“Bán hủ?” Anh cố ý hỏi: “Là bán đậu phụ sao?”

“...Không phải bán đậu phụ...” Lăng Vi cười không được, đỏ mặt nói:
“Là diễn trò kích tình...”

Nói xong còn xấu hổ che mặt.

Diệp Đình: “...”

Diễn trò kích tình...

“Không phải mỗi ngày em đều trải qua sao? Sao còn khó làm như vậy?”

“Ý khác có được không hả? Vẽ ra còn phải diễn đạt, hơn nữa cần có tình tiết, không thể nói rõ được. Hơn nữa đâu phải mỗi ngày em đều...”

Aaa...

Lăng Vi vỗ bàn, cố ý trêu chọc cô sao?”

Diệp Đình cảm thấy buồn cười, cô vợ nhỏ đáng yêu của anh vẽ mầy cái này thôi mà đã xấu hổ rồi.

Đúng là cô gái đáng yêu.

“Có gì khó, ông xã giúp em thiết kế chi tiết.” anh cố ý cười cười: “Có ông xã ở đây, cái này sẽ không là gì...buổi tối phải phạt em.”

Nói đến xử phạt thể xác, anh cười thoải mái, Lăng Vi bị anh làm cho hoảng sợ, trừng anh: “Cười cái gì mà cười, có tặc xấu hả? Có cách thì mau nói cho em.”

Đôi mắt Diệp Đình lóe sáng, anh dán môi bên tai cô, quyến rũ nói:

“Không dễ thế đâu... ông xã hy sinh một lúc làm mẫu cho em... em cứ thế mà vẽ đi.”

Lăng Vi cũng hết cách: “Thì ra anh chạm vào em đều là tìm kế, hừ.”

Diệp Đình cười nói: “Em nói sai rồi... đến đây, chúng ta bắt đầu cảnh 1.”

Anh nâng má cô, để cô nhìn anh: “Nhìn mí mắt của anh đi, nam chính phải nhìn nữ chính như vậy.” Đôi mắt phượng của anh hí thành một đường cong, khóe mắt nhếch lên cực kì quyến rũ.

“Sau đó mới đến cảnh hôn...” anh nhìn cô sau đó ôm cô vào lòng.

Cực kì bá đạo.

Lăng Vi giang hai chân lên đùi anh, đôi mắt hoảng sợ nhìn vào mắt anh.

Tư thế này của cô rất khó chịu, váy ngủ chật hẹp bị kéo lên bấp đùi.

Anh nhìn cô, không chờ cô phản ứng lại đột nhiên hôn cô. Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn cô.

Một bàn tay nóng bỏng nắm lấy thắt lưng của cô, giữ chặt chân cô, xoa xoa người cô.

“Này, không phải hôn thôi sao? Tay anh làm gì vậy hả?” Lăng Vi giữ tay anh, không cho anh di chuyển, anh cắn cô một cái, nháy mắt cô không kịp lòng được ôm cổ anh.

“Lúc đàn ông hôn môi sẽ thường muốn tìm kiếm gì đó, đó là chuyện bình thường.”

Nụ hôn của anh càng thêm mãnh liệt như phong ba bão táp.

“Nhanh về đi.”

Đột nhiên anh buông cô ra, cả đầu cô trống rỗng.

“Còn cần làm mẫu lần nữa sao?”

“Không cần, không cần...” Cô khẩn trương cầm bút vẽ.

“Vẽ xong rồi.” cô đặt bút xuống, Diệp Đình nhìn bức tranh: “Không tệ, tình cảm mãnh liệt bắn ra xung quanh...” rất tốt.

Lăng Vi đi vào toilet, Diệp Đình giúp cô chỉnh sửa bản vẽ.

Chương 560: Em nguyện hóa thành đám mây cuộc đời này mãi bên cạnh anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên...

Anh nhìn thấy một tờ giấy viết rất nhiều dòng chữ nhỏ, anh nhìn kĩ.

Phía trên viết dòng chữ xinh đẹp: “Vì một chuyện mà xúc động cảm thấy thương tâm, nước mắt như chảy thành suối, nhưng chồng không cho, an ủi tôi sẽ bị tiêu tụy. Bàn tay trắng nõn khế nâng lên, vén mái tóc của tôi, khế hôn lên mí mắt của tôi, cực kì dịu dàng. Tôi nhả mồm mỉm cười, trong lòng tôi trống rỗng, anh thường nắm tay tôi mang tôi đi khắp đó đây. Tôi quên đi nỗi buồn, sự buồn bã như cát bụi bay đi, trong lòng đã không còn khổ sở. Tôi nguyện làm đám mây cả đời này ở bên cạnh anh, tôi nguyện làm đôi giày dù lội bại cũng không vứt bỏ, tôi nguyện làm đôi uyên ương sống chết không rời ...”

“ ... ”

Lòng ngực Diệp Đình như muốn nổ tung, lúc này Lăng Vi từ toilet đi ra bỗng nhiên anh đứng lên ôm lấy cô, gắt gao ôm cô vào lòng.

Trong lòng anh như sóng ngầm gào rít.

Khó có thể ức chết được cơn sóng mệnh mông mẫn liệt.

Anh nắm tay cô ngồi xuống, vẽ vẽ lên trang giấy trắng, chính là đang viết: “Trái tim anh đã giao ra, trong mắt không chứa nổi ai khác, cùng nhau nắm tay đi hết cuộc đời này...” Còn chưa viết xong lại bị cô hôn lấy, không biết hôn đến bao lâu...

Trong không khí đều là sự ngọt ngào, cô buông anh ra, ánh mắt mê ly.

Anh xoa mặt cô, đột nhiên cúi đầu cười cười.

“Anh cười gì chứ?” cô đỏ mặt hờn dỗi.

Anh yên lặng nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Anh thích nghe âm thanh của em.”

Lăng Vi nhú mày ngược mắt nhìn thấy ý cười xấu xa trong mắt anh, tràn đầy khó hiểu: “Âm thanh gì?”

Âm thanh của anh khàn khàn vang lên: “Lúc anh hôn em, âm thanh lúc em thở gấp.. haha... êm tai vô cùng.”

Nháy mắt gương mặt Lăng Vi đỏ ửng.

Đột nhiên anh nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Cả đầu Lăng Vi căng lên: “Không phải chúng ta đã kết hôn từ lâu rồi sao?”

Anh muốn nói vẫn chưa làm hôn lễ. Đột nhiên nhin xuống, muốn cho cô kinh hãi...

Lăng Vi vẽ xong bản thảo, giao cho Hoa Đào, cả người như hư thoát, vốn cô còn bị thương kết quả bị Diệp Đình dùng cách xử phạt thể xác

lăn qua lăn lại nửa đêm làm đủ kiểu mẫu cho cô...

Thật là quá đủ rồi.

Sáng hôm sau Lăng Vi mang đôi mắt gấu mèo chạy bộ với Diệp Đình.

Chỉ thấy mọi người trong nhà đều cười trộm.

“Chào buổi sáng tiên sinh, phu nhân...” tiểu Khiết và tiểu Nhu vui vẻ chào hai người.

Lăng Vi cảm thấy không thích hợp...

Hai cô gái này, sao ánh mắt lấp lánh như vậy?

Sau đó Lăng Vi nhìn thấy trong tay tiểu Khiết ôm khăn trải giường... màu đỏ thêu long phượng...

.....

Cô nhớ tới lời tối qua anh nói...

Lại nhìn phía sau tiểu Khiết có người bùng kẹo, có người bùng thuốc lá...

Dưới phòng khách tầng 1 còn khoa trương hơn, đều là màn lụa đỏ...

Lăng Vi cố ý hỏi: “Là muốn làm gì à? Có người muốn kết hôn sao?”

Đ nhún vai: “Ai mà biết bọn họ trúng gió gì, là bình thường anh ít về quá, không thể quản lý, để bọn họ muốn làm gì thì làm.”

Phía sau quần gia Vương bày tỏ: “Oa oa... chúng tôi không lên làm được không? Là ngài nói muốn cả thế giới đều biết...”

Tôi đã làm thỏa đáng cho ngài rồi...

Không tin ngài tự mình xem đi...

Chương 561: Tuyên bố với toàn thế giới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi rất muốn cười.

Diệp Đình con người này là chuyên gia âm mưu quỷ kế...

Sau khi chạy bộ trở về, cô nhận được điện thoại của Giang Quân, anh ấy nói từ thủ đô mang về cho cô nhiều đồ ăn, hai người hẹn hôm sau gặp mặt. Cả ngày này Lăng Vi và Lôi Tuấn làm ngoài vườn, cực kì vui vẻ.

Buổi tối Lăng Vi nhận được điện thoại của Hạ Tiểu Hi: “Tiểu Vi, chị mau nhìn Weibo, chuyện của chị và Diệp Đình bị cho ra ngoài ánh sáng rồi.”

Lăng Vi mở web ra, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Hot search... sao lại là tên của Diệp Đình... và cô?

Hot search đầu tiên: Diệp Đình tổng giám đốc Đình phong quốc tế bí mật kết hôn.

Thứ hai: Bà xã của Diệp Đình là ai?

Thứ ba: Lăng Vi là ai vậy?

Thứ tư: Đình phong quốc tế từ thiện 2000 vạn.

Đây là tình huống gì vậy?!

Trái tim Lăng Vi nhảy thành thịch, cô mở từng bài ra, bên trong đều là hình của Diệp Đình. Có lúc anh tham gia bữa tiệc, có lúc anh đang chủ trì hội nghị, có lúc anh phát biểu trong buổi từ thiện, like hơn 10 vạn.

Lăng Vi cảm thấy da đầu tê dại, cuối cùng mở link bà xã của Diệp Đình. Bên trong có hình của cô và Diệp Đình.

Trái tim Lăng Vi đập nhanh hơn.

Cô có thể cảm giác được máu trong người mình nóng lên.

Cô lập tức vào weibo của mình, đột nhiên hơn 10 vạn fan. Hai mươi mấy vạn thông báo, mấy ngàn tin nhắn, cô mở ra.

Giao diện máy tính đột nhiên ngừng khởi động, Lăng Vi khởi động lại, chờ một lúc mới mở ra.

Đột nhiên số fan tăng mạnh, nhất thời làm cô ngây ngốc.

Cô vào weibo của Diệp Đình... ánh mắt mở to.

Diệp Đình càng khoa trương hơn.

Fan hơn 50 vạn, cô f5, số fan còn tăng hơn nữa

Cô nhìn anh đăng weibo, tổng cộng có 5 cái...

Trong đó có 4 cái mới đăng ngày hôm qua... đều là hình anh từ thiện khắp nơi, quyên góp vật tư. Bình luận bên dưới đã vài vạn, like cũng

vài vụn..

Lăng Vi không biết tại sao lại như vậy.

Hình như ...cả thế giới đều chú ý tới bọn họ vậy.

Cô đi dép lê ngậy ngốc gõ cửa thư phòng, Diệp Đình đang làm việc, nghe thấy tiếng gõ cửa, không vui nói: “Vào đi.”

Lăng Vi mở chốt cầm tay, cửa mở ra, vì nghe thấy giọng điệu không vui của anh, cô có chút do dự.

Cô thò đầu vào dò xét, chỉ lộ chút ánh mắt. Lúc này Diệp Đình đang nhìn cửa, thấy cô do dự, sắc mặt anh thay đổi, dịu dàng cười vẫy tay với cô: “Sao vậy? Sao lại không vào?” anh còn tưởng là Lôi Tuấn...

Lăng Vi đi vào sau đó đóng cửa lại.

Cô đi tới bàn làm việc của anh, chớp chớp mắt, chỉ chỉ máy tính: “Anh xem tin tức chưa?”

Diệp Đình nhìn chăm chăm số liệu, vừa chỉ sofa: “Em từ từ chờ, anh còn 12ph nữa mới xong.”

Lăng Vi gật đầu đi tới sofa ngoan ngoãn ngồi xuống.

Diệp Đình thấy cô ngồi đó vô cùng ngoan ngoãn, tâm tình vui vẻ, cầm ly nước đưa lên uống lại phát hiện cốc không có nước.

“Em rót giúp anh.” Lăng Vi đứng lên cầm ly nước.

Diệp Đình buông ly, cầm tay cô: “Anh muốn uống cafe em pha,,,”

Lăng Vi vui vẻ đồng ý: “Được, nhưng mà buổi tối uống nhiều cafe sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ...”

Diệp Đình ngược mắt nhìn cô: “Không sao, đêm còn gì, không ngủ vừa hay có thể làm chuyện khác...”

Lăng Vi cầm ly phát tay với anh: “Vẫn đáng đánh đòn như vậy.”

Chương 562: Tuyên bố với toàn thế giới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô chạy đi pha cafe, pha xong anh còn duyệt văn kiện. Anh lắc đầu, hơi mệt, bả vai và cổ mỏi nhừ, động một chút là đau.

Lăng Vi buông ly cafe xuống đến sau lưng anh, bàn tay nhỏ đặt lên vai anh nhẹ nhàng xoa bóp.

Anh thoải mái hừ một tiếng, nắm tay cô: “Em.. có thể dùng sức thêm chút nữa được không?”

Lăng Vi tăng lực tay, xoa xoa vài cái.

Diệp Đình nhắm mắt khen thưởng: “Kỹ thuật không tồi..... Đừng có ngừng.”

Lăng Vi thật muốn đánh anh một trận, sao lời nào phát ra từ miệng anh cũng đều biến đổi ý nghĩ vậy...

Lăng Vi cảm thấy thật vô tội.

Chỉ một lúc sau, Diệp Đình phê duyệt xong văn kiện quay đầu hỏi cô: “Sao đột nhiên lại tới tìm anh?”

Lăng Vi rất ít khi tới thư phòng của anh, vừa nãy anh còn tưởng là đám Lôi Tuấn, Tần Sinh và Quân Dương về nước, anh chưa có thời gian gặp họ.

lúc này Lăng Vi mới nhớ tới, là chuyện hot search.

“Anh nhìn, chuyện này là sao vậy? Sao đột nhiên lại như vậy?”

Diệp Đình nhìn lượng fan của cô nói: “Sao mới có hơn 10 vạn vậy?”

“...” Lăng Vi lập tức bị anh làm cho ghen hờn: “Cái gì mà kêu... mới hơn 10 vạn hả trời, đã rất nhiều anh hiểu không?”

Diệp Đình nhướn mày nhìn cô: “Thì ra fan của em ít như vậy?”

Lăng Vi hết nói.

Diệp Đình cười cười mở xem bình luận phía dưới weibo của cô, đều đang hỏi cô làm sao quen Diệp boss, còn hỏi lúc nào bọn họ kết hôn, còn hỏi sau khi kết hôn tính phúc như thế nào...

Còn kỳ quái hơn là... có người còn nhờ cô chỉ bảo làm sao quyến rũ được tổng giám đốc.

Càng kỳ quái hơn nữa là... có nhiều người yêu cầu cô nhường anh để anh làm ông xã của bọn họ.

Diệp Đình nhíu mày, trong lòng không vui. Ai là ông xã bọn họ? Anh duỗi tay ôm eo cô, để cô ngồi lên đùi mình, cầm gác lên hõm vai cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Hai tay anh ôm eo cô, ngực anh dán vào lưng cô, cực kỳ ấm áp và mềm mại.... Anh rất thích được ôm cô như vậy, cực kỳ... cực kỳ ấm áp.

Cô cọ cọ trong ngực anh, tìm một vị trí thoải mái, đột nhiên hưng phấn nói: “Đúng rồi, fan của anh cũng lên rất nhanh.” Nói xong gạt tay anh ra khỏi con chuột.

Cô cầm chuột mở weibo của anh nói: “Anh nhìn xem, của anh nhiều hơn của em nhiều lắm đó.”

Giao diện bật lên, hai mắt Lăng Vi sáng ngời.

“Á... 60 vạn rồi? Vừa nãy mới hơn 50 vạn thôi mà.”

Lăng Vi cảm thấy thế giới này thật huyền diệu.

Diệp Đình bĩu môi: “Mới 60 vạn, vậy mà kêu nhiều?:

Lăng Vi trừng mắt: “Trước kia anh mới được mấy ngàn hả? Mới 1 ngày mà lên 60 vạn, anh còn muốn thế nào nữa? Anh muốn lên đỉnh sao?”

“Lên đỉnh?” Diệp Đình cười xấu xa, cắn lỗ tai cô nói: “Được, ông xã mang em lên đỉnh, cam đoan có thể làm cho em dục tiên dục tử.”

Lỗ tai Lăng Vi tê dại, cả người ngứa ngáy, chẳng hiểu sao những lời này...

Aaa... cô càng ngày càng không thuần khiết rồi.

Diệp Đình duỗi tay cầm con chuột thay đổi ảnh đại diện của anh thành hình chụp chung của hai người.

Sau đó hài lòng nói: “Một người đẹp trai, một người không son phấn cũng xinh, còn có thiên lý sao?”

Chương 563: Thông minh sắc xảo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“...” Lăng Vi 凌: “Anh còn có thể lên mặt sao? Đừng tự luyện như vậy được không? Tuy em cũng rất đẹp, nhưng em chưa từng khoe khoang...”

“...”

Diệp Đình cười, hôn gò má cô, giọng từ tính nói: “Không tệ nha, được anh chân truyền rồi.”

Lăng Vi tránh qua một bên, xem thường đẩy anh, đúng là kiêu ngạo! Hừ hừ hừ: “Có cần em quỳ xuống, dập đầu gọi anh là sư phụ không?”

Mắt Diệp Đình đột nhiên sáng lên: “Quỳ xuống thì được, nhưng không cần gọi sư phụ.”

“?” Lăng Vi không hiểu ý trong lời nói của anh, liền nghe anh nói bên tai cô: “Quỳ xuống, còn có thể làm rất nhiều chuyện khác.”

Lăng Vi quay đầu, mặt đỏ bừng, trời ạ! Anh nói gì thế! Còn có thể bẩn hơn không?

Lúc này, Diệp Đình bật cười: “Nghĩ gì vậy? Không phải quỳ xuống còn có thể hát chinh phục sao? Không phải còn có thể thành kính cầu nguyện sao? Nhìn em đi, trong đầu toàn bẩn! A, đúng rồi... Em rất

cuộc nghĩ tới cái gì?”

Lăng Vi che mặt! Không, muốn, nói, chuyện, này, với, anh, nữa! Hừ — — Người này thành tinh rồi!

Lại đào hố hại cô! Hu hu hu, gặp người không hiền ah!

Diệp Đình cười lớn, thật thích dáng vẻ cô bị anh chọc giận.

Cô nổi giận, anh rất vui vẻ, cũng không biết tại sao...

Chẳng lẽ... Anh có thú vị kỳ lạ này?

Hồi lâu, Lăng Vi cướp con chuột, mở trang mới: “Mau nhìn đi! Fan của em cũng sắp đạt tới 200 ngàn rồi!”

Cô nhúu mày, cực kỳ không hiểu: “Đây rốt cuộc là chuyện gì? Vô duyên vô cớ, anh không cảm thấy rất đáng sợ sao?”

Lăng Vi hơi sợ nhìn Diệp Đình, còn Diệp Đình căn bản không nhìn màn hình máy vi tính, anh nhìn cô chăm chăm...

“Này — —” Lăng Vi giơ tay quơ quơ trước mặt anh.

Diệp Đình tỉnh hồn, lãnh đạm nói: “Không phải tốt lắm sao, tránh cho sau này có người quấy rầy chúng ta.” Ha... Không nghĩ tới Vương quản gia còn rất thời đại... Lại biết dùng weibo. Còn biết mua lượt tìm kiếm... Thật biết theo xu hướng thời đại nha!

Lăng Vi lại kêu lên: “Chờ chút...”

Lời Diệp Đình vừa nói, lượng tin tức... rất lớn!

Lăng Vi quay đầu nhìn anh, đôi mắt tinh ranh lóe lên tia sáng, cô kinh ngạc hỏi: “Đây là anh an bài? Lướt tìm kiếm này là anh an bài?”

Diệp Đình bình thản gật đầu: “Ừ...”

Lăng Vi cả kinh há to miệng: “Tại sao? Như vậy sẽ có rất nhiều người nhận ra chúng ta!”

“Không cần lo mấy chuyện đó, nhận ra thì có thể làm gì? Em là vợ anh, nên để cho người của toàn thế giới biết, trước kia thật ủy khuất em.”

Lăng Vi kinh ngạc! Những lời này của anh có ý gì?

Nhưng, cô không cảm thấy ủy khuất nha! Tại sao phải cảm thấy ủy khuất?

Cho tới giờ cô chưa từng ủy khuất! Tại sao không tiết lộ lại ủy khuất chứ? Chẳng lẽ anh muốn thừa nhận với mọi người... cô là vợ anh? Anh muốn tuyên bố với toàn thế giới... cô là... vợ anh?

...

Trong lòng Lăng Vi ngọt đến mức có thể ra mật! Trong mắt đầy bất ngờ...

Vì Diệp Đình luôn khiêm tốn, anh lại có thể vì cô mà công khai chuyện riêng của mình... Còn có nhiều hình như vậy...

Anh thành đề tài người khác bàn luận khi uống trà, chỉ vì không muốn để cô... bị ủy khuất?

Cô nhìn màn hình máy vi tính, tầm mắt mơ hồ không rõ. Trong đầu

đều là lời anh nói.

Máu cô đột nhiên nóng lên!

Cô có thể cảm nhận chân thật được máu trong tim đang sôi trào!

Cô sờ mặt mình, rất giống bị sốt...

Từ không có cảm giác đến cả người như bị lửa cháy! Ngồi cũng ngồi không yên!

Chương 564: Thông minh sắc xảo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô xoay người, vòng tay qua cổ anh, người tựa sát vào ngực anh. Như có điều suy nghĩ nói: “Thân ái, anh làm vậy... sẽ không ảnh hưởng anh chứ? Trước kia không tiết lộ quan hệ của chúng ta, cho tới nay không ai quấy rầy chúng ta. Bây giờ, nhiều người biết chúng ta như vậy. Hơn nữa, trên mạng cũng không phải đều là người tốt. Còn có vài người rất đáng ghét, bọn họ sẽ cố ý tới măng chúng ta, cố ý bôi nhọ chúng ta.”

Diệp Đình ôm cô, cười nói: “Câu em vừa gọi, gọi lại lần nữa.”

Lăng Vi nhìn anh, lúc này mới phát hiện, anh căn bản không nghe cô nói chuyện!

Tròng mắt đen của anh nhìn chăm chú mắt cô, ánh mắt anh chưa từng ôn nhu như vậy... Giống như một đầm nước, nhìn chằm chằm mặt cô, nhu nhu như nước.

“Câu em vừa gọi, gọi lại lần nữa.” Anh nâng mặt cô lên.

Lăng Vi ngừng mắt, đầu óc trống rỗng... Cô... vừa rồi đã nói gì? Không nhớ.

Anh nâng cằm cô, cười nhẹ một tiếng, nhắc nhở cô: “Chữ thân ái kia không tệ.”

Mặt Lăng Vi trong nháy mắt đỏ ửng, cô vừa gọi “Cung ơ”? Chính cô cũng không phát hiện...

Nếu tận lực gọi, có lẽ cô không gọi được.

Diệp Đình hôn môi cô, cô “ưm” một tiếng, trong nháy mắt mềm nhũn.

Anh vuốt lưng cô, hôn rái tai, cổ cô.

Hôn xương quai xanh của cô, hôn bả vai của cô.

Môi anh mềm mại nóng bỏng, nắm hai tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng hôn, nụ hôn của anh thánh khiết như một tín đồ trung thành đang quỳ lại một thánh vật.

Lăng Vi nâng mặt anh, hôn khóe mắt anh, hôn mi tâm anh, hôn gò má anh, hôn cằm anh.

Diệp Đình cảm nhận được người trong ngực mềm như vũng nước, toàn thân nóng hổi...

Hơi thở của cô cũng lộ ra tia nhu mì kiều diễm...

Anh và cô mười ngón tay đan vào nhau, đột nhiên nghe cô nói: “Diệp Đình, có anh thật tốt...”

Rút sạch kiên cường, mệt mỏi bao quanh người cô. Bao dung cô, cho cô tùy hứng, thấu hiểu nỗi đau của cô.

Cô ôm lấy anh, cả người tựa vào anh.

...

Anh cảm nhận được tình yêu sâu đậm, nhưng cô còn chưa nhận ra sự quan trọng của ba chữ kia. Anh sẽ từ từ dẫn dắt, kiên nhẫn, hy vọng ngày đó sẽ không quá xa.

Ngày hôm sau, kỳ nghỉ kết thúc.

Vừa tới công ty liền bị một đám người vây quanh, một người phụ nữ nói: “Bộ trưởng Lăng, chúc mừng. Ha ha, khi nào phát kẹo mừng đây?”

Lăng Vi còn chưa nghĩ ra nói thế nào, một phụ nữ khác nói: “Còn gọi Bộ trưởng Lăng à? Phải gọi là Tổng giám đốc phu nhân mới đúng!”

“Đúng vậy...”

Lăng Vi nghe thế, răng sắp rớt!

Lại có người hỏi: “Bộ trưởng Lăng, khi nào cô và Tổng giám đốc cử hành hôn lễ, chúng tôi đều đi tham dự nha!”

Lăng Vi nói không biết, liền đến Bộ thiết kế. Lại nghe có người xì xào bàn tán: “Cô ấy là Tổng giám đốc phu nhân thật sao? Không thể nào...”

“Sao không thể, weibo cũng nổ tung rồi!”

“Ha... Tôi đã nói rồi... sinh viên vừa tốt nghiệp sao có thể trực tiếp thăng chức Bộ trưởng... Thì ra là vậy...”

Tôi khinh!

Lăng Vi quay đầu, mắt chứa sát khí quét qua mọi người. Đại sảnh bỗng hoàn toàn yên tĩnh!

Tất cả mọi người đều yên lặng không nói, rụt cổ như bị giạt mình.

Lăng Vi tự khen khí thế của bản thân, đột nhiên cảm thấy không đúng, sao tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn ra cửa?

Lăng Vi nhìn... Thì ra là Diệp Đình đi vào...

Choáng váng... Vừa rồi là cô... khổng tước mở bình, tự mình đa tình sao?

Chương 565: Hưởng ánh mặt trời mà sinh trưởng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả ngày, Lăng Vi vượt qua trong tiếng nghị luận.

Tan việc, cô đi tìm anh Quân.

Người phụ nữ bất thường Lý Phân Phương không phỏng vấn được Diệp Đình và Lăng Vi ở trường đua xe.

Cô ta hận đến nghiến răng!

Tối đó, cô ta đi uống cà phê cùng bạn, đột nhiên thấy hai bóng người quen thuộc đi ngang qua bên ngoài.

Một người trong đó chính là Lăng Vi, người còn lại là Giang Quân!

Lý Phân Phương bỏ lại bản, lập tức đi theo.

Giang Quân và Lăng Vi đi tới một tiệm quà tặng, Lăng Vi chọn một ví tiền mới cho Giang Quân, Giang Quân lấy thẻ và tiền trong ví cũ ra, để vào ví mới.

Cuối cùng, còn lấy ra một tấm hình cũ.

Lăng Vi nhìn hình, liền cười lên.

“Em khi đó thật non nớt, ha ha...” Lăng Vi nhớ sinh nhật 16 tuổi, cô

gửi một tấm hình qua bưu điện cho anh ta, nhưng... mình lúc đó và mình bây giờ thay đổi rất lớn, không nghĩ tới anh ta vừa nhìn liền nhận ra cô.

Mà Giang Quân chưa từng gửi hình qua bưu điện cho cô.

Cho nên cô căn bản không biết dáng dấp anh ta ra sao, thậm chí không chắc chắn anh ta là nam hay nữ. Chỉ bằng nét chữ và cách nói chuyện của anh ta để phân biệt ra, anh ta là một anh trai rất chính trực, rất nghiêm túc.

Sau đó... cô đến đồn cảnh sát, đột nhiên cảm nhận được hơi thở trên người Giang Quân, cô cực kỳ quen thuộc. Mùi xà phòng nhàn nhạt trên người anh có trong thư.

Anh ta từng là trụ cột tinh thần của cô, cho nên mức độ quen thuộc của cô với anh ta, ngay cả cô cũng hoàn toàn không ngờ!

Hai người nhìn hình, cười ấm áp.

Lăng Vi xem anh ta như anh trai ruột, Giang Quân xem cô như em gái ruột. Hai người đi ăn cơm, vừa vặn đi ngang qua tiệm quà, Lăng Vi liền tâm huyết dâng trào tặng quà cho anh ta.

“Đặc biệt nha!” Lý Phân Phương cách đó không xa lập tức giơ máy chụp hình chụp lại.

Hừ... Lăng Vi không phải là phu nhân của Diệp Đình sao?

Lại đi dạo phố cùng đàn ông khác, còn mua ví tiền cho anh ta? Đây quả thực là xì căng đan!

Cô không cho tôi phỏng vấn, cô cho là tôi không lôi ra được bí mật

sao?

Buồn cười! Con ruồi không chui vào trứng không kể hờ, hôm nay hai người gặp phải bà, bà liền cho hai người đẹp mắt!

Còn nữa, Giang Quân!

Anh dám cự tuyệt bà, hẹn hò với người phụ nữ khác, bà thế nào cũng phải khiến anh không còn mặt mũi!

Tốt nhất là chụp được vài tấm hình thân mật, gửi đến văn phòng của Giang Quân, hừ hừ...

Lý Phân Phương thấy hai người mua ví xong, sắp đi ra, cô ta lập tức trốn vào một tiệm khác, chờ hai người kia đi ra lại lén lút chụp tiếp. Cô ta đã quen chuyện chụp lén, vô cùng thuần thục.

Vì cách quá xa, Lý Phân Phương lại đột ngột xuất hiện, Giang Quân nhất thời không phát hiện.

“Anh, bộ đồ này rất khốc! Cực kỳ hợp với anh!” Giang Quân và Lăng Vi đi trên đường, Lăng Vi nhìn thấy cái gì cũng muốn mua cho anh ta.

Tâm tình này thật khó hình dung...

Hiện tại Lăng Vi muốn mua tất cả thứ tốt trên thế giới cho anh ta, anh ta tài trợ cho cô đã không thể coi như ân tình, từ năm 14 tuổi, cô đã lệ thuộc vào anh ta, tín nhiệm anh ta.

Bây giờ rốt cuộc gặp mặt nhận nhau, cô hận không thể moi tim mình ra cho anh ta!

Anh ta lại là một người tốt như vậy, Lăng Vi hy vọng anh ta có thể

may mắn hạnh phúc bình an.

“Không cần mua quần áo cho anh, anh đi làm chỉ có thể mặc cảnh phục.”

“Phải mua! Bình thường nghĩ anh có thể mặc mà! Anh, anh đẹp trai như vậy, không ăn diện, thật có lỗi với gương mặt này của anh nha!”

Giang Quân cười bất đắc dĩ... Không muốn cô mua nhiều đồ như vậy, nhưng không thể ngăn cô.

Chương 566: Hưởng ánh mặt trời mà sinh trưởng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cuối cùng, cô mua cho anh ta hai bộ quần áo, còn có ly giữ ấm, dép mới, một đồng hồ dùng hàng ngày...

Bình thường anh ta không chú trọng mấy thứ này, lúc này mua đầy đủ.

Giang Quân nhìn cô bận rộn, trong lòng chua xót nghĩ... Có thêm một cô em gái... cũng rất tốt.

Lăng Vi và Giang Quân đi dạo phố xong, Giang Quân xách bao lớn bao nhỏ.

Lăng Vi vui vẻ cười lên. Hôm nay cô cực kỳ cực kỳ vui vẻ, cảm giác giống như ở cùng người thân vậy.

Lúc ăn cơm, Lăng Vi gọi Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc tới, hai người họ cũng biết “Kim tiên sinh”. Nhưng khi thấy Giang Quân, hai người vẫn sợ hết hồn.

“Thì ra anh trẻ tuổi như vậy!” Hạ Tiểu Hi thật không dám tin vào mắt mình!

Lý Thiên Mặc cũng rất khiếp sợ, anh ta không nghĩ tới Kim tiên sinh lại là một người trẻ tuổi như vậy.

Bọn họ còn tưởng rằng Kim tiên sinh là một ông lão. Nếu không ở đâu ra dư tiền mà tài trợ người khác...

Lý Thiên Mặc chủ động rót rượu cho Giang Quân: “Anh Quân, anh đúng là người siêu tốt! Anh em bội phục anh!”

Giang Quân cầm ly rượu, cụng với anh ta.

Hạ Tiểu Hi nhìn mặt anh ta đầy nghiêm túc, đột nhiên bật cười, hỏi anh: “Anh Quân, tại sao lúc trước anh muốn tài trợ cho Lăng Vi? Khi đó anh mới bấy lớn?”

Giang Quân uống rượu.

Suy nghĩ một lát, nói: “Khi Tiểu Vi 14 tuổi, tôi vừa vặn 18 tuổi, tốt nghiệp trung học, lúc ấy mẹ tôi dẫn tôi đến hội triển lãm tranh... Xem toàn bộ tranh triển lãm, trong đó có một bức tranh để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho tôi.”

Anh ta nhìn Lăng Vi.

“Bức tranh kia là Tiểu Vi vẽ?” Lý Thiên Mặc rót đầy ly rượu cho anh ta.

“Đúng...”

Giang Quân gật đầu: “Tôi còn nhớ bức tranh cô ấy, vẽ một đóa hoa hướng dương rất lớn, màu sắc rực rỡ tươi đẹp, vô cùng dễ nhìn. Nhưng dưới hoa hướng dương, một cô bé đứng đó, cô bé hơi ngẩng đầu nhìn hoa hướng dương, trong mắt đầy đau buồn... Tôi thấy bức tranh đó... lòng đột nhiên bị siết chặt, rõ ràng ngụ ý của hoa hướng dương rất tươi sáng, rất tiến thủ, tại sao trong mắt cô bé lại tràn đầy đau buồn? Tôi liền viết thư cho cô ấy.”

Giang Quân từ trong ký ức tỉnh hồn lại, nhìn Lăng Vi cười, Lăng Vi đang chống cằm nghe anh ta nói, Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc cũng yên lặng nghe.

Giang Quân nói tiếp: “Tôi viết thư hỏi cô ấy, tại sao cô bé đứng dưới hoa hướng dương lại đau buồn như vậy?”

“Mấy ngày sau, Tiểu Vi trả lời tôi. Cô ấy chỉ viết ba chữ: Không vui vẻ.”

“Lúc ấy tôi đang ở trong thời kỳ thanh xuân, rất nổi loạn. Thấy cô ấy trả lời mấy chữ này, trong lòng tôi không thoải mái lắm, tôi lại viết thư hỏi cô ấy: Nếu cô dùng hoa hướng dương bày tỏ hy vọng, tại sao trong mắt còn có nhiều đau buồn như vậy? Tại sao không vui vẻ? Cô lại không thể hướng về ánh mặt trời mà sinh trưởng như hoa hướng dương sao?”

“Qua vài ngày, cô ấy hồi âm tôi: Anh nói đúng, hoa hướng dương có thể hướng ánh mặt trời mà sinh trưởng, cho nên tôi có thể leo lên hoa hướng dương, lên trời tìm ba mẹ.”

“...”

Giang Quân thấy hốc mắt Lăng Vi đỏ lên.

Hạ Tiểu Hi nắm tay Lăng Vi.

Lăng Vi cười nói: “Khi đó, em thật ngốc mà...”

Giang Quân đau lòng, từ lúc đó anh ta bắt đầu chú ý tới cô gái nhỏ này, tuy anh ta chưa từng gặp mặt cô, nhưng khi ấy cô là vương mắt trong lòng anh ta.

Hạ Tiểu Hi lại hỏi: “Anh Quân, khi đó anh mới 18 tuổi, sao anh có tiền tài trợ Tiểu Vi? Anh còn là sinh viên mà!”

Chương 567: Chấn động lòng người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc cũng nói: “Đúng thế, anh Quân. Khi đó anh mới 18!”

Lý Thiên Mặc cầm chai rượu lên, rót rượu cho Giang Quân.

Giang Quân và Lý Thiên Mặc cụng ly, uống rượu.

Suy nghĩ phiêu bạt trở lại năm 18 tuổi, anh ta cảm thán.

Khi đó, anh ta vừa tốt nghiệp trung học, bạn học khác du ngoạn khắp nơi, anh ta không có.

Anh ta và một người bạn học cùng đi bán hàng, chính là bán bánh xe thay người khác. Bán hơn một tháng, anh ta phát hiện có một loại bánh xe thường nổ, anh ta liền vạch bánh xe ra, nghiên cứu từng chút một. Kết quả phát hiện bên trong bánh xe này không đều, anh ta liền gọi điện thoại cho nhà sản xuất.

Nhà sản xuất phản hồi ý kiến của anh ta cho ông chủ, ông chủ kia không chỉ không tiếp nhận ý kiến của anh ta, còn mắng anh ta xen vào chuyện người khác!

Giang Quân và bạn học anh ta vô cùng nóng giận, bạn học anh ta cũng thẳng thắn, thề nhất định phải phát minh ra một loại bánh xe bền, cho sau này ông chủ kia không có chỗ làm ăn!

Sau đó, hai bọn họ nỗ lực đi phương hướng này.

Điều kiện gia đình của hai người cũng không tệ, hai người vừa học lên đại học vừa mở công ty sản xuất bánh xe... Trải qua mấy lần khảo sát, mở ra một con đường cho bọn họ.

Khi anh ta tốt nghiệp đại học, trong tay đã có không ít tiền để dành.

Tiền anh ta tài trợ Tiểu Vi cơ bản đều là bán bánh xe kiếm được.

Lăng Vi chống cằm, nghe cực kỳ say mê, tựa như chính cô bắt đầu một sự nghiệp vậy.

Cô vui vẻ nói: “Anh, anh bán bánh xe, bây giờ em thiết kế xe hơi, hai chúng ta sản xuất cùng một thứ nha!”

Giang Quân cũng bật cười: “Cũng đúng...” Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói với Lăng Vi: “Sau này, nếu em thiết kế ra xe hơi của mình, anh có thể cung cấp bánh xe cho em. Chất lượng tuyệt đối đảm bảo!”

Mắt Lăng Vi sáng lên, giơ tay lên, đập tay với anh ta: “Được! Cứ quyết định như vậy!”

Bốn người thật lòng hàn huyên tới khuya mới tan. Lý Thiên Mặc và Hạ Tiểu Hi đều xem anh ta như anh trai ruột, Lý Thiên Mặc xem Giang Quân là cái vò rượu mà rót.

Giang Quân và Lý Thiên Mặc đều uống say.

Hạ Tiểu Hi phụ trách đưa Thiên ma về, Lăng Vi phụ trách đưa Giang Quân.

Giang Quân cũng chưa say hoàn toàn, nhưng anh ta uống rượu

không thể lái xe, Lăng Vi liền lấy can đảm lái xe anh ta, vừa vặn có thể luyện tay lái...

Cũng may nhà Giang Quân rất gần, mười mấy phút đã tới.

Lái đến nửa đường, đột nhiên nghe ven đường có người la: “Giết người — — Giết người! Cứu mạng — —”

Giang Quân giật mình tỉnh lại: “Tiểu Vi, dừng xe bên đường, mau!”

“Hả?” Lăng Vi cả kinh! Nhìn ra ngoài theo tiếng động, thấy trên vỉa hè có một người đàn ông trẻ tuổi quơ dao đâm người phụ nữ tóc dài như điên! Toàn thân người phụ nữ kia đều là máu...

Lăng Vi bị dọa sợ, sống lưng chảy mồ hôi lạnh!

“Dừng xe bên đường, mau!” Giang Quân vội tháo dây an toàn.

Lăng Vi không lập tức dừng xe, mà đạp mạnh cần ga tăng tốc độ về phía người đang cầm dao! Người nọ phát hiện có người lao tới, liền buông người phụ nữ kia ra, chạy vào đường hẻm! Lăng Vi dừng xe ven đường.

Cô rút chìa khóa xe. Lúc này, Giang Quân đã chạy mất dạng!

Chương 568: Chấn động lòng người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi lòng như lửa đốt! Anh trai này của cô! Anh ta uống đến mức không nhìn nam bắc còn có thể bắt kẻ gian? Đây chính là tội phạm giết người — — còn cầm dao! Lăng Vi sốt ruột! Tim đập loạn! Người phụ nữ kia nằm trong vũng máu, trên đường có người tốt bụng gọi 120. Vì Lăng Vi xông tới kịp thời, người phụ nữ kia không bị thương nghiêm trọng, đưa đến bệnh viện hẳn có thể cứu lại được.

Lăng Vi sợ Giang Quân xảy ra chuyện, co chân đuổi theo.

Chạy đến trong đường hẻm, hai người đã chạy mất dạng.

Lăng Vi gấp đến độ người đầy mồ hôi, đột nhiên thấy có một dây vết máu! Cô chạy theo vết máu.

Máu kia là của ai? Có phải của anh Quân hay không? Lăng Vi căng thẳng, tim nhảy thình thịch.

Chạy không bao lâu, thấy Giang Quân và hai người đàn ông đang đánh nhau!

Một người ôm lấy Giang Quân, một người khác giơ dao, đâm mạnh xuống người Giang Quân!

Giang Quân vô cùng hung mãnh đạp ngã người nọ.

Người nọ nhin đau bò dậy, cầm dao đâm tới Giang Quân tiếp! Giang Quân giữ cổ tay người nọ, một tay khác níu lấy đầu người còn lại! Động tác anh ta tàn nhẫn lưu loát, giơ chân, đầu gối thụt vào mặt người kia, người kia kêu đau, mũi, mắt đều là máu!

“Lão tử giết chết mày — —”

Một người khác ôm chặt eo Giang Quân đung vào tường!

Sau lưng Giang Quân bị mấy cây đinh lớn đâm trúng vào thịt.

Giang Quân đau đến co rúc, người kia thuận thế cầm dao đâm lên người anh ta! Hai người này như thứ liều mạng, ánh mắt tàn bạo, khí thế hung ác tựa như muốn giết chết Giang Quân mới chịu bỏ qua!

“Anh Quân!”

Lăng Vi bị dọa sợ, cả người run lẩy bẩy, da đầu muốn nổ tung, lưng chảy đầy mồ hôi lạnh! Cô chạy tới, Giang Quân thấy cô chạy tới, liền quát to: “Đừng qua đây!”

Hai người kia sợ hết hồn, quay đầu thấy một cô gái mặc đồ trắng hiện đại nhào tới, người cầm dao đâm Giang Quân lập tức quơ đao về phía cô: “Tới chịu chết!”

Hai người kia như người điên, tinh thần đã điên dại! Lăng Vi không lùi lại, chạy lên.

Người cầm dao còn chưa kịp phản ứng, cảm thấy người tê rần — —

Lăng Vi cầm đèn pin nhỏ Diệp Đình cho cô, quơ một cái nữa, người kia trợn trắng mắt.

Mềm nhũn nằm dưới đất.

Lăng Vi thấy một người quật ngã, lại đưa tay về phía người khác, người kia có phòng bị, nhấc chân đá cô, đèn pin nhỏ đứt dây, lập tức bị đá bay.

Tim Lăng Vi đập thành thịch!

Nhưng cô không sợ, một tay níu tóc người kia, một tay siết chặt chìa khóa, chọt vào hốc mắt người kia.

Cô để đầu chìa khóa lộ ra qua kẽ ngón tay, chìa khóa sắc bén như dao!

“A! Đàn bà thúì! Lão tử giết chết mày!”

Nhưng Giang Quân đang ôm hấn, hấn không nhúc nhích được!

Người đàn ông kia rút cây dao nhỏ bên hông ra, ánh mắt tàn bạo quờ dao, Giang Quân đưa tay gắng sức chế trụ hấn.

Lăng Vi chẳng ngó ngang gì, siết chặt quả đấm, dùng sức đánh vào mắt người kia!

Tuy quả đấm cô không có sức lực gì, nhưng chìa khóa quá nhọn! Người đàn ông kia bị chìa khóa đâm vào mắt, cô sợ hãi đến run rẩy, nhưng cô không dám dừng lại, cho đến khi người kia đau đến không chịu nổi giờ tay che mắt mình.

Người đàn ông rút cuộc hết sức lực buông Giang Quân ra, Giang Quân lập tức bẻ tay người kia ra sau lưng, nhặt còng tay rơi dưới đất.

Giang Quân còng tay người kia, người kia lăn ra đất, không ngừng co giật.

“...” Lăng Vi bị dọa sợ, hai chân run rẩy. Giang Quân đỡ cô. Anh ta một tay ôm cô, một tay cầm điện thoại gọi đi.

Chương 569: Tâm đầu ý hợp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sợ sao?”

Giang Quân lau trán cho cô.

Lăng Vi muốn gào lên: Đương nhiên là sợ... hù chết người ta được không?

Giang Quân cười rộ lên: “Em cũng khỏe lắm..”

Lăng Vi cho anh ánh mắt xem thường: “Con cộp mẹ dọa được anh đúng không?”

Giang Quân lắc đầu: “Không đâu... rất đáng yêu, thật làm người ta rung động.”

“Đi thôi, mau đi bệnh viện.”

Lúc này Lăng Vi mới cảm thấy sợ, vừa nãy là tình thế cấp bách nên không gọi Phong Bạo, không nghĩ tới, cô cũng có ngày tay không đánh nhau với bọn bắt cóc... còn thành công nữa.

Cảnh sát gần đó chạy tới, mang hai người kia đi, Lăng Vi nhặt cây dù điện dưới đất lên, sau đó đỡ Giang Quân đến bệnh viện.

“Cái đó của em dùng tốt lắm.”

Lăng Vi treo nó lên: “Có ích lắm, là Diệp Đình cho em,”

Nói xong, cô cảm thấy cả người Giang Quân run lên, anh nói: “Anh ta suy nghĩ rất chu đáo.”

Đi vào bệnh viện sau đó nhanh chóng vào phòng cấp cứu.

Giang Quân bị đánh chảy máu, cả đầu gối cũng nhiễm máu.

Quần áo phía xương sườn cũng bị rách mảng lớn, hiển nhiên là bị dao rạch.

“Anh...”

Lăng Vi che môi, xốc quần áo của anh lên, thấy eo của anh bị đâm một vết dao, máu đang chảy xuống.

Hốc mắt Lăng Vi đỏ lên, thật hận lúc nãy mình đánh mấy tên xấu xa kia hơi nhẹ.

Bác sĩ xử lý miệng vết thương cho anh, tiêm thuốc uốn ván.

Giang Quân vừa tỉnh, đột nhiên Lăng Vi hối hận không nên kéo anh ra ngoài uống rượu.. nếu không anh sẽ không bị thương.

Ra khỏi bệnh viện, Lăng Vi lái xe đưa anh về nhà, cô lo lắng hỏi anh: “Anh, miệng vết thương đau lắm sao?”

Giang Quân lại nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không có chuyện gì.”

“...” Lăng Vi nhú nhú mày: “Chảy nhiều máu như vậy sao lại là vết thương nhỏ được chứ?”

Giang Quân cười nói: “Đối với anh mà nói vết thương này thật không tính là gì.”

“...” Lăng Vi ghen hòng... trái tim tê rần, nhất định trên người anh có rất nhiều vết thương.

Trình độ lái xe của Lăng Vi không tốt, dòng đường không ngừng trực trặc, may mắn trên đường không có nhiều người lại cách nhà không xa, nhưng mà... Giang Quân khá buồn bực.

Đáng thương cho Giang Quân bị thương... xe xóc nảy, gáy của anh chạm vào ghế xe.

“...” Lăng Vi áy náy nhìn anh, miệng vết thương trên người anh bị đụng vào... máu thấm ra ngoài băng gạc.

“...” Lăng Vi khó chịu trong lòng, vừa đau lòng vừa sốt ruột. Càng sốt ruột, càng mắc lỗi.

Dừng trước đèn đỏ, Lăng Vi dừng xe, Giang Quân nhìn chằm chằm đèn đỏ: “Đừng gấp, từ từ lái.”

Lăng Vi hít mũi, trấn định lại, may mắn lái xe dưới lầu nhà Giang Quân rồi.

Xuống xe, cô khóa cửa xe, Giang Quân mang theo một đồng hồ chờ cô, anh nhìn cô, ánh mắt cực kì dịu dàng.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, liền thấy anh đứng dưới ánh đèn đường, đôi mắt lóe sáng.

Một cái đèn xanh đèn đỏ đang trước, Lăng Vi đem xe dừng lại, Giang

Quân nhìn chăm chăm

Tuy anh không nói gì nhưng ánh mắt dịu dàng đó không thể nào che dấu.

Lăng Vi duỗi tay xách đồ từ tay anh: “Đưa cho em, em giúp anh mang lên, thuận đường dọn dẹp nhà anh một chút.”

Giang Quân không giành với cô, giao đồ vào tay cô.

Giang Quân ở trong tiểu khu cực kì tốt, nhà anh ở tầng 12, đi vào nhà, Lăng Vi đã chuẩn bị kết quả nhà cửa bẩn, rối loạn...

Nhưng nhà anh... sạch sẽ không cách nào hình dung được.

Không chỉ được dọn dẹp sạch sẽ mà trong nhà anh chẳng có gì mấy.

Căn nhà chừng 150m², một chiếc giường, một bàn đọc sách, một ghế sofa, một bàn ăn.

Lăng Vi bội phục mình quá, may có dự kiến từ trước.

Hôm nay mấy thứ cô mua cho anh đúng là mua chuẩn rồi.

“.. Anh đi pha trà cho em, em tùy tiện ngồi đi.”

Lăng Vi liền nói: “Không vội, em băng bó lại vết thương cho anh.”

“Được.” Giang Quân đi tới, cởi áo sơ mi ra, cởi xong... đột nhiên cảm thấy không thích hợp lại mặc vào.

Lăng Vi buồn cười nhìn anh: “Ôi chao, cởi thì cởi đi, anh không cởi làm sao em băng bó cho anh được? Anh còn xấu hổ với em sao?”

Giang Quân nghĩ nghĩ lại cởi áo sơ mi ra.

Lăng Vi buồn cười lắc đầu: “Lại đây, em nhìn xem!”

Chương 570: Tâm đầu ý hợp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang Quân đi tới cạnh cô. Lăng Vi cúi đầu: “Chảy nhiều máu quá... cầm băng gạc đến đây đi.”

“Ừ.” Giang Quân cầm hòm thuốc tới, thuận thực ném băng gạc cho cô.

Lăng Vi cầm lấy, đột nhiên cảm thấy nặng trĩu trong lòng.

Vết dao trên người anh và vết đạn trên người Diệp Đình, vì sao những người cô quen biết đều như vậy.

Đau như bị kim châm vậy.

“Anh, trước kia anh thường bị thương sao? Có phải thường làm một vài nhiệm vụ nguy hiểm hay không?” Cô cầm gạc trắng băng lại cho anh.

Trước kia cô và anh thường có thư từ qua lại nhưng không nghe anh nói anh làm nhiệm vụ nguy hiểm.

“Ừ... không phải hay bị thương, năm vài ba lần gì đó...”

“Năm vài ba lần... đều là vết thương trí mạng hả?”

“...” Giang Quân không nói chuyện, hô hấp đột nhiên ngừng lại.

Cô vòng tay qua eo anh, như đang ôm vậy, trái tim Giang Quân đập thình thịch, hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì.

Lăng Vi cho là anh không muốn nhắc lại nên không hỏi nữa.

Băng bó xong, Giang Quân vào bếp mở tủ bếp lấy lá trà.

Lăng Vi đi dép lê, cầm quần áo đặt trong chậu giặt sạch, lại cầm đồ hôm nay mua sắp xếp cho anh.

Một lúc cô phát hiện...

Đồ anh thiếu đúng là quá nhiều...

Sau này thường xuyên đặt giúp anh một ít đồ sinh hoạt vậy.

Giang Quân thay một chiếc áo sơ mi trắng mới, anh cầm bộ dụng cụ pha trà ra: “Đến uống trà, đừng nhìn nhà anh không có gì, lá trà là hàng siêu phẩm đấy.”

Lăng Vi ngồi xuống ghế nhìn anh pha trà.

Qua hai lần nước, anh rót cho cô ly nhỏ, Lăng Vi cầm ly trà uống thử một ngụm: “Đại hồng bào sao? Thật không tệ...”

Giang Quân cười, có hơi kinh ngạc: “Em có thể phẩm ra là trà gì sao?”

Anh đi vào bếp cầm bình trà ra, đúng là Đại hồng bào.

Anh đi ra đặt hộp trà trước mặt cô: “Em thích trà này không? Thích thì mang về uống, đặt ở chỗ anh cũng phí.”

Lăng Vi cười nói: ‘Không cần, em ít khi uống lắm, trước kia nghỉ hè thường ở quán trà học nghệ, cho nên có chút nghiên cứu về trà. Màu của đại hồng bào hơi tối, em không cần uống, nhìn cũng nhận ra rồi.’

Giang Quân rót ly khác cho cô, sau đó tự mình cầm ly trà uống một ngụm rồi nhìn cô: “Anh có người bạn mở trang trại trà, cậu ấy thích mang trà tới cho anh... trà nổi tiếng ở nhà anh loại nào cũng có, em thích uống loại nào nói anh, chờ thanh minh anh mang về trà mới nhất cho em.”

Lăng Vi vui vẻ cười nói: “Được ạ, anh kiếm cho em một ít trà Long Tỉnh và Vân Lưu Sơn nhé, chú em rất thích.”

“Anh, thường ngày anh ở đây một mình sao?”

Chương 571: Sợ người bị hỏi thăm tới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đúng vậy, nơi này chỉ mình anh ở, người nhà anh đều ở thủ đô.”

“Vậy sao anh lại được điều đến nơi này.” Cô hỏi xong mới nhớ trước kia cô đã từng hỏi vấn đề này.

Anh nói nơi này gần biển...

Giang Quân cầm ly trà lên, nói: “Ở thủ đô lâu ồi, cả người có chút chết lạng, chỉ muốn tới gần bờ biển có thể làm cơ thể nhẹ nhàng hơn một chút. Hơn nữa kinh tế ở Giang thành cũng rất phát triển, hoàn cảnh tốt... anh thích tiết tấu sinh hoạt ở nơi này.” Giang Quân buông ly trà xuống... lại bùng lên, nhìn có hơi khẩn trương.

Trong nhà lần đầu có con gái tới, anh không biết nên nhìn và để tay ở đâu thì tốt.

Lăng Vi gật đầu cười nói: “Sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi.”

“Đúng thế...”

Hai người nhìn nhau, cười một lúc, anh hỏi cô: “Em có muốn vào mạng chơi một lúc không?”

Trên kệ sách của anh có notebook, anh đưa tay chỉ chỉ.

Lăng Vi lắc đầu, bưng ly trà nói: “Anh uống nhiều rượu quá, nghỉ sớm đi. Vốn em định dọn dẹp nhà cửa giúp anh ai ngờ nơi này sạch ngay cả chuột cũng phải khóc rời đi....”

“Haha...” Giang Quân cười bất đắc dĩ nhìn cô nói: ‘Thường ngày công việc bận rộn không có thời gian mua đồ dùng trong nhà, hơn nữa anh cũng không thành thạo trang trí nhà cửa, anh nghĩ chờ sau này kết hôn có thể để vợ tới thiết kế, cô ấy có thể thiết kế theo phong cách cô ấy yêu thích.’

Lăng Vi ngược mắt nhìn thấy anh đang nhìn mình, không biết có phải do anh uống nhiều hay không hay là ánh đèn mờ nhạt, vốn khuôn mặt nghiêm túc của anh lúc này phá lệ dịu dàng.

Ánh mắt hôm nay của anh cũng không giống.

Thường ngày mỗi khi anh phá án, ánh mắt sắc bén, sáng ngời. Hiện tại nhìn anh, ánh mắt anh như lông chim khẽ vuốt lên má cô, cực kì mềm mại.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, nâng ly trà lên cười nói: “Nhất định chị dâu sẽ rất hạnh phúc.”

Giang Quân sững sốt nhìn cô: “Chị dâu gì?”

Lăng Vi cười dối nói: “Anh ngốc hả, anh là anh em, vợ anh không phải là chị dâu em sao?”

“Á...” Giang Quân cười cười, hai tay xoa xoa, ánh mắt ảm đạm nói: “Anh đi rửa mặt cái đã. Em ngồi chơi nhé.”

Anh đứng lên đi vào toilet, hai tay chống lên bồn rửa mặt, ánh mắt

nhìn thẳng người đang rối rắm và cau mặt trong gương.

Anh vực mặt vào làn nước, lật hất nước lên, ép mình tỉnh táo, tỉnh táo.

Lúc anh từ toilet đi ra, áo sơ mi ướt đẫm.

Lăng Vi chạy tới: “Anh, sao anh còn rửa nước lạnh, hiện tại vào thu rồi đấy.”

Giang Quân lắc đầu: “Không sao... đã quen rồi...”

Lăng Vi không hiểu sao cảm thấy lồng ngực tê rần, người này chẳng biết chăm sóc mình chút nào.

Nhưng mà... cô không có cách nào để để ý quá nhiều....

Cô hít một hơi thật sâu, hốc mắt ươn ướt. Nhìn cúc áo còn chưa gài xong, cô nhìn thấy dưới xương quai xanh của anh... có một vết sẹo sủng bắn.

Biểu tình gương mặt của Giang Quân cực kì nghiêm túc, đột nhiên cười rộ lên, lắc đầu gài khuy áo: “Đừng lo lắng, em mau về thôi, con gái không cần về quá muộn. Nếu không anh lái xe đưa em về. Em về một mình anh cũng không yên tâm.”

“Không cần ạ.: Lăng Vi xua tay: “Em về một mình là được, anh lại đưa em về, rồi em đưa anh về lần nữa hả.”

Giang Quân tiễn cô ra cửa, Lăng Vi cầm chốt cửa, quay đầu hỏi anh: “Anh, cuối tuần được nghỉ, anh có nhiệm vụ không? Nếu có thời gian, em đi siêu thị mua đồ với anh. Anh nhìn, ở đây chẳng có gì, bình thường sinh hoạt cũng không tiện.”

Biểu tình trên gương mặt Giang Quân có chút phức tạp nhìn cô, đôi mắt ẩn nhẫn cảm xúc sắp không khống chế được.

Anh đứng đó, cúi đầu nhìn cô.

Chương 572: Sợ người bị hỏi thăm tới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh vừa có đau lòng, vừa có thương yêu, vừa có không nỡ lại vừa có tiếc nuối và chua xót. Anh nhìn cô như có rất nhiều lời muốn nói với cô.

Nhưng cuối cùng anh cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất.

Sau đó nói: “Không cần phiền toái, thường ngày anh cũng ít về ở.”

“À.. vâng.”

Lăng Vi vặn chốt cửa, ra khỏi nhà anh, trong lòng nói không ra cảm xúc gì...

Đột nhiên thật muốn khóc...

Xuống lầu lại thấy đột nhiên Giang Quân chạy tới.

Lăng Vi quay đầu nghe anh nói: “Anh đưa em về, một mình em về anh không yên tâm.”

“Được rồi...” Lăng Vi không từ chối, Giang Quân nói: “Đi dạo một lúc, anh vừa uống rượu có hơi khó chịu.”

“Vâng.”

Hai người đi về phía trước, bàn chân dẫm lên lá vàng khô.

Anh nói: “Đúng rồi, anh mang quà cho cô nhi viện, đã gửi chuyển phát nhanh, chắc ngày mai có thể tới, em có rảnh thì đến mang cho bọn nhỏ.”

“Được ạ.”

Anh lại nói: “Chờ em có con, có lẽ không còn nhiều thời gian như vậy.”

Lăng Vi nhỏ giọng nói: “Vừa làm kiểm tra, tạm thời chưa mang thai, hiện tại đang uống thuốc điều trị...”

Ánh mắt Giang Quân giật giật: “Diệp Đình có biết không?”

Ánh mắt cô mờ mịt cúi đầu nói: “Anh ấy nói với em trước... anh ấy vẫn không chịu nói cho em vì sợ em thương tâm.”

Giang Quân đứng lại, một lúc sau mới nói: “Là người đàn ông tốt.” Một lúc sau lại nói: “Em tốt với anh ta một chút.”

Hai người đi một hồi, trời đã tối, bọn họ đi hết con đường nhỏ này.

Đến cuối con đường nhỏ, bóng đêm như được màu mực đen vẩy lên, xung quanh chưa lên đèn, cực kì yên tĩnh.

Giang Quân lắc đầu, nắm tay cô đi tới con đường lớn, chặn một chiếc taxi đưa cô về.

Trên đường về, anh nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, đột nhiên quay đầu hỏi cô: “Diệp Đình... đối với em như thế nào?”

Lăng Vi gật đầu, không kìm được mỉm cười: “Rất tốt ạ.”

Giang Quân gật đầu lại hỏi: “Vậy em đối với anh ta như thế nào?”

Lăng Vi cắn môi nói: “Rất thích ạ.”

“Ừ...” Giang Quân không hỏi nữa, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảm giác bóng đêm càng đen hơn.

Lúc xe tới địa giới trang viên, Lăng Vi gọi điện thoại cho quản gia, nói với ông cô ngồi taxi về, nếu không hệ thống an ninh nơi này sẽ reo.

Lái xe đưa cô đến cửa biệt thự, taxi lại đưa Giang Quân rời đi.

Trên xe, đột nhiên tài xế hỏi anh: “Cậu thích cô gái này à...”

“Hả?” Giang Quân không nghĩ tới đột nhiên tài xế lại hỏi một câu như vậy.

Anh không trả lời.

Tài xế cười nói: “Ôi chao, hiện tại mấy cô gái nhỏ thật là... thấy có tiền cái gì cũng có thể xem là nhà mình. Tôi thấy hai người rất xứng đôi, cô ấy là bạn gái cũ của cậu sao? Không phải cô ấy vì tiền đi theo người khác đấy chứ?”

“Này, anh nói lung tung gì đấy, cô ấy là em gái tôi, anh nói... không đúng. Tình cảm của cô ấy và ông xã rất tốt, sao anh lại nói như vậy, thật không có trách nhiệm.”

Giọng điệu của Giang Quân không vui, tài xế cười mỉa: “Nhìn cậu gấp kìa, còn nói em gái gì...”

Giang Quân chẳng nói nổi, không thềm nói nữa. Tài xế cũng không nói vì anh ta cảm thấy nếu anh ta còn lẩm miệng nữa thì người anh em này sẽ đánh anh ta.

Trong bóng đêm, Lý Phân Phương cầm máy ảnh trong tay, trong lòng nở hoa...

Đêm hôm nay cô bận đủ việc.

Chương 573: Nguyên tắc nhất nhân nhân tâm, bạch thủ bất tương lị* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

*: Mong được tâm của người. Bạc đầu không phân ly

Lăng Vi trở lại biệt thự, nhìn thấy Vương quản gia lo lắng sốt ruột.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trong nhà không khí có chút không thích hợp.

“Phu nhân, ngài đã trở lại!” Vương quản gia thấy cô trở về, nháy mắt như nhìn thấy cứu tinh vậy!

“Trong nhà đã xảy ra chuyện sao? Sao không khí lại nặng nề như vậy?”

Vương quản gia vội vàng nói: “Hôm nay tâm tình của Tiên sinh cực kỳ không tốt... không biết vì sao... ngài ấy và Lô thiếu gia ở trong phòng cãi nhau gì đó, vừa nãy thiếu gia Quân Dương, thiếu gia Tần Sinh đều tới, chắc là có chuyện quan trọng.

“Được rồi, tôi đi xem một chút.”

Trong lòng Lăng Vi thầm nghĩ, Diệp Đình đang tức giận sao? Vì sao chứ?

Lăng Vi đi tới cửa thư phòng của Diệp Đình.

“cốc cốc cốc...” cô gõ cửa, cửa phòng lập tức bị mở ra, Lôi Tuấn có hơi ngoài ý muốn: “Chị dâu, chị tới vừa lúc lắm...”

“Chị dâu, đã lâu không gặp,”

“Các anh đều ở đây hả?”

Cô chào hỏi mọi người, sau đó nhìn thoáng qua Diệp Đình hỏi anh cô có thể vào không.

Diệp Đình gật gật đầu.

Lăng Vi đi vào, Lôi Tuấn đóng cửa, nói với Lăng Vi: “Chúng tôi đang tìm dì Khanh, trước đó chúng tôi bắt được quản gia của Louis, và người hầu nên tìm ra được chút thông tin.”

Lăng Vi vội vàng gật đầu, nhìn dáng vẻ này... kết quả không tốt lắm.

Không khí trong thư phòng khẩn trương làm người ta thở không nổi.

Lôi Tuấn nói: “Lão quản gia Louis nói, năm Đình ca sinh ra, trang viện Lạc Tháp bị cháy, dì Khanh bị thiêu chết trong hỏa hoạn. Nhưng hiện nhiên tin tức chúng tôi tìm ra, năm Đình ca sáu tuổi, dì Khanh có viết thư cho Louis, chứng minh bà còn sống.”

“Đúng thế... lá thư kia tôi đã xem qua.”

Lôi Tuấn lại nói: “Hiện tại chúng tôi vẫn đang tìm manh mối nhưng căn bản không thấy người đâu...”

Đoàn người đều nhìn chăm chăm Lôi Tuấn, sợ anh ta nói gì đó mà mọi người không tiếp thu được.

“Tôi đoán.. dì Khanh vẫn muốn trốn tránh khỏi sự khống chế của Louis, cho nên trốn rất kĩ, cái này chúng ta có thể hiểu. Nhưng mà hiện tại thế lực của Đình ca đã hoàn toàn áp đảo Louis... hơn nữa lần này chúng ta vừa đánh cho Louis quân lính tan rã. Nếu dì Khanh biết được sẽ tới tìm chúng ta mới đúng... dù dì ấy không tới tìm, lấy năng lực người của chúng ta, tìm một người trong tám hình căn bản không phải là vấn đề gì khó.”

Lăng Vi đã hiểu.

Nhìn Tần Sinh lại nhìn Lôi Tuấn: “Ý của các anh là... mẹ chồng tôi còn sống thì sẽ chủ động tới gặp Diệp Đình nhưng bà không hề có động tĩnh, người của chúng ta cũng không tìm ra cho nên... các anh nghi ngờ bà ấy không còn sống?”

Vẻ mặt Lôi Tuấn ủ dột: “Đúng thế... lá thư lần trước cô cũng thấy rồi đấy, dì Khanh nguyện ý dùng mạng mình đổi lấy tự do của Đình ca... nếu dì ấy còn sống nhất định sẽ ở nơi nào đó âm thầm chú ý tới Đình ca. Hiện tại Đình ca quyền thế đều lớn, nếu dì ấy biết sẽ không tiếp tục trốn tránh.”

Ánh mắt Diệp Đình đầy ẩn nhẫn, đã chịu đựng tới cực điểm.

Tần Sinh khoanh tay: “Ý của tôi cũng là như vậy.”

“Ừ.” Lăng Vi cũng hiểu ý của anh ta.

Tần Sinh là người tinh táo nhất, không nói to tiếng ình cảm, chưa bao giờ vì khó chịu mà không nói thật.

Lôi Tuấn và Quân Dương còn để ý tới cảm nhận của Diệp Đình.

Diệp Đình dựa vào kệ sách, sắc mặt tối tăm.

Lôi Tuấn và Tần Sinh dám nói, Quân Dương căn bản ngay cả thờ cũng phải cẩn thận.

Lăng Vi đi tới nắm tay Diệp Đình, cả người Diệp Đình cứng lại, banh chặt.

Một lúc sau mới nắm lấy tay cô.

Lăng Vi sờ má anh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hốc mắt anh: “Gần đây có manh mối gì sao? Nói em nghe một chút.”

Lôi Tuấn vội vàng cầm cuốn sổ: “Đây là nhật kí tìm được trong tủ sắt của Louis, chỉ ghi mấy trang.”

Lăng Vi mở ra, thấy chữ viết giống như trong lá thư kia.

Chương 574: Nguyên tắc nhất nhân nhân tâm, bạch thủ bất tương lị* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trang thứ nhất có 9 chữ: “Mạc cười luyến hoa người, tìm biển phương tòng.”

Lôi tuần nói: “Lúc còn sống dì Khanh thích hoa, trong nhà Louis ai cũng biết.”

Lăng Vi lại lắc đầu: “Không đơn giản như vậy.. nhất định bà để lại tin tức gì đó..”

Cô nhìn hai chữ đầu câu: Mạc, tìm... đây là...

Bảo bọn họ đừng tìm bà sao?

Cô đưa cuốn nhật kí cho Diệp Đình: “Anh thấy thế nào?” Diệp Đình cầm bút khoanh hai chữ Mạc, tìm.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh: “Mẹ không muốn chúng ta tìm bà, anh còn muốn tìm không?”

Sắc mặt Diệp Đình nghiêm túc, ánh mắt u sầu.

Nhưng ánh mắt đó giống như dù bất cứ giá nào cũng phải tìm bằng được.

Lăng Vi cầm cuốn nhật kí tiếp tục lật trang thứ hai, nếu anh muốn tìm thì tìm giúp anh.

Cô lật các tờ tiếp theo, đều là các câu thơ ngắn, chỉ có hai câu: “Trên đường ruộng hành vân nhân mấy chỗ, tiểu kiều y liễu đãi văn trang.”

Lăng Vi nhìn mãi không tìm ra được điều gì.

Cô tiếp tục lật, vẫn là đoạn thơ ngắn: “Điệp luyện hoa tùng uyển nếu tiên, Nghê Thường Vũ Y vũ phiên dôi.”

Lăng Vi tiếp tục lật: “Tổ vũ nhẹ thường chiếu bích thủy, lâm khô giặt ảnh mượn hà hương.”

“Hồng đào đúng như ly người nước mắt, điểm điểm lạc anh tiếng trời hoa.”

...

Hoàn toàn không có manh mối.

Những câu thơ đó đều là tự bà viết, không có nguồn gốc, không cách nào tìm chứng cứ.

.....

Lăng Vi cảm thấy đau đầu.

Lôi Tuấn nói: “Chị dâu, cô học văn tốt, nhìn xem có ý gì không?”

Trên trán Lăng Vi đổ mồ hôi, cô còn tưởng mình có thể tìm ra dấu vết gì, không nghĩ tới chẳng tìm được gì...

“Việc này không cần gấp.” Diệp Đình nói: “Các cậu về trước đi, có tin tức tôi lại thông báo các cậu.”

Đám người Lôi Tuấn rời đi, Lăng Vi cả đêm không ngủ ngon, cô muốn giúp anh tìm được mẹ.

Anh đối với cô đào tim đào phổi, yên lặng trả giá, không cần báo đáp. Cô cũng muốn tốt với anh như vậy.

Cô muốn cho anh sự ấm áp, cho anh sự quan tâm, cho anh tất cả tình yêu. Dù cô có lạnh nhạt chưa bao giờ biết dịu dàng nhưng cô cũng sẽ dùng hết sức mình để mang đến sự ấm áp cho anh...

Nhưng mà ba mẹ cô mãi mãi không thể tìm về, nhưng anh vẫn còn hy vọng tìm được mẹ.

Cô nằm trên giường không làm sao ngủ được, đột nhiên Diệp Đình xoay người: “Sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được...”

Cô nắm tay anh, hiện tại nhất định anh rất yếu ớt...

Cô duỗi tay ôm anh, dịu dàng vuốt gáy anh: “Chúng ta sẽ tìm được mẹ, nếu mẹ cho chúng ta tin tức, chúng ta không thể lãng phí. Chúng ta có nhiều người giỏi như vậy, nhất định có người sẽ hiểu.”

Diệp Đình gật gật đầu.

Lăng Vi nhìn sự bi thương trong mắt anh.

Anh yếu ớt như vậy giống như chạm một cái thật nhẹ cũng có thể vỡ

tan.

Cô vuốt má anh, ngẩng đầu hôn lên trán anh.

Cô hôn nhẹ nhàng, nói nhỏ: “Đừng thương tâm được không, anh còn có em mà...”

Đây là lời anh từng nói với cô...

Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của anh lúc nói lời đó, hận không thể móc tim mình ra cho anh.

Dù muốn trái tim, máu hay cái mạng này, cô đều không luyến tiếc.

Diệp Đình áp đảo cô hung hăng hôn cô...

Chương 575: Bắt em đi bái đường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng hôm sau, Lăng Vi nhức đầu, nhưng vẫn dậy sớm chạy bộ uống thuốc.

Diệp Đình thấy cô cực kỳ phối hợp, hoàn toàn không nằm lì trên giường, cũng không ngại thuốc đắng, đột nhiên đau lòng...

Anh thật sự không muốn dày vò cô như vậy, bỗng nhiên không muốn cô có con nữa, chỉ muốn cho cô ngủ nhiều, không cần uống thuốc đắng.

Nhưng cô mặt đầy vui vẻ chạy bộ, trong miệng còn đọc mấy câu thơ kia.

Diệp Đình vừa chạy vừa nói: “Nào có dễ dàng như vậy, Lôi Dịch lấy được quyền nhật ký này đã hai mươi mấy năm, anh ta cũng nghĩ mãi không ra.”

Lăng Vi hừ một tiếng, nói: “Chỉ số IQ của anh ta có thể so sánh với chúng ta sao?”

Nói xong, toét miệng cười: “Anh ta căn bản không hiểu tinh túy của thơ ca truyền thống Trung Quốc!”

Diệp Đình lại nói: “Tối qua mấy nhóm ám dạ đã xếp lại mấy bài thơ, cũng không có đầu mối gì.”

Lăng Vi không muốn!

Nhưng thật sự... không có cách gì.

Vẫn là từ từ đi.

...

Diệp Đình bố trí hôn lễ khiêm tốn, anh cho cô một niềm vui thật lớn!
Muốn cô ngây ngất trong hạnh phúc!

Anh có một hòn đảo tư nhân ở Maldives, mỗi một chi tiết trong hôn lễ đều là anh tự bố trí.

...

Lý Phân Phương chụp một đồng hình Giang Quân và Lăng Vi, nhưng khi cô ta đưa cho Trưởng đài, Trưởng đài mắng cô ta: “Cô biết người phụ nữ cô chụp là ai không? Vợ của Diệp Đình – đại boss Đình Phong Quốc Tế!”

Lý Phân Phương nói: “Cũng vì cô ta là vợ của Diệp Đình, tin tức này mới vô cùng có giá trị!”

Trưởng đài vung tay: “Tin này tôi không dám nhận! Tân Nghệ chúng ta là miếu nhỏ, không cúng được Phật lớn như vậy!”

Lý Phân Phương giận đến muốn học máu! Cô ta có được hình này tốn bao nhiêu tâm huyết?

Từ phòng làm việc của Trưởng đài đi ra, cô ta giận đến mũi sắp lệch.

Lúc này, đột nhiên bị một người phụ nữ cản đường.

“Hay là cô bán tin này cho tôi đi...”

Lý Phân Phương ngẩng đầu nhìn thấy người phụ nữ này ngạp mặt nhìn hình trong tay cô ta.

Cô ta biết người phụ nữ này, là Trình Giai Ny tới đài truyền hình quay chương trình.

Nếu Trưởng đài không cho cô ta truyền tin, mà Trình tiểu thư muốn mua... vậy....

Cô ta hỏi: “Trình tổng muốn, vậy chúng ta dễ bàn, cô định cho bao nhiêu?”

Trình Giai Ny lấy ra một tờ chi phiếu, giá cả không cao, Lý Phân Phương không hài lòng, Trình Giai Ny lại nói: “Loại tin tức này, trừ công ty thuộc Trình thị dám đưa tin, công ty khác dám sao? Cho cô tiền là phí cực khổ! Đừng có không biết điều!”

Lý Phân Phương suy nghĩ... Quả thật như vậy, cần rằng nghiêng lợi nhận chi phiếu, bán hình.

Trình Giai Ny cười u ám, Diệp Đình, không phải anh thương vợ sao? Chị đây tặng anh một phần quà...

Hừ... Chuyện này cô ta phải làm thần không biết, quỷ không hay...

Thứ sáu, Lăng Vi đi ra nhà, đột nhiên thấy Lôi Tuấn nhìn cô cười có thâm ý khác.

Lăng Vi cảm thấy kỳ quái, nhưng không nói gì.

Vừa mới tới công ty, tổ trưởng tổ hai của Bộ thiết kế - Lusha tiến lên đón: “Bộ trưởng, đây là đồ Cảnh Thái muốn thiết kế.”

Lăng Vi nhìn kỹ, nói: “Bản thảo này không được, muốn làm lần nữa. Đối phương muốn xe giá thấp, kiểu xe các người thiết kế là kiểu xe đắt tiền, điều này khiến khách hàng mất mặt.”

Lusha trở lại phòng làm việc, hừ một tiếng: “Tự cho mình giỏi! Xe tôi thiết kế cực kỳ hoàn mỹ! Tôi muốn cho khách hàng xem!”

Lusha không qua sự đồng ý của Lăng Vi, đã tự gửi tài liệu cho Cảnh Thái. Kết quả, bị Giám đốc phụ trách của Cảnh Thái mắng cầu huyết lâm đầu!

“Lăng Vi! Cô làm gì vậy?” Giám đốc Lưu tức giận không thôi: “Bản thảo kiểu này sao có thể gửi cho khách hàng? Cô mù rồi?”

Chương 576: Bắt em đi bái đường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đầu óc mơ hồ, cầm tài liệu lên nhìn, thiếu chút nữa xỉu vì tức, đây là bản thảo bị cô từ chối, Lusha lại gửi cho khách hàng rồi?

Lusha tranh cãi: “Tôi vốn nói loại xe này quá đắt tiền, khách hàng sẽ không thích. Không phải Bộ trưởng Lăng có thể nói thử xem sao?”

Lăng Vi cười nhạt: “Chậu phân thật biết đổ tội.”

“Bớ nói nhảm! Mau đi làm lại!”

Bận rộn cả ngày, sắp đến giờ tan việc.

Trợ lý Tiểu Cầm đột nhiên chạy vào: “Bộ trưởng Bộ trưởng, mau lên sân thượng...”

“Lên sân thượng làm gì?”

Lăng Vi không hiểu, nhưng vẫn lên sân thượng, sao nhiều người như vậy? Bên ngoài gió rất lớn!

Rất nhiều người đứng trên sân thượng!

Cao ốc cô làm không cao, chỉ có hơn 10 tầng, đồng nghiệp mấy tòa nhà đồ sộ khác đều chen lấn tham gia náo nhiệt.

Cô vừa lên tới, thấy một chiếc trực thăng bay lơ lửng trên đỉnh đầu.

“Wow — —” Trong tiếng thét chói tai, Lăng Vi thấy hình ảnh lớn treo trên trực thăng!

“Là Lăng Vi, Bộ trưởng Lăng!” Người trong hình chính là — — Lăng Vi!

“Wow! Thật lãng mạn...”

Không ít người trong thành phố đều ngửa đầu nhìn.

Lúc này, màn hình lớn của quảng trường thế kỷ đối diện cao ốc Laroe xuất hiện từng tấm hình ngọt ngào của cô và Diệp Đình.

Còn kèm theo âm nhạc: “Tuyên bố toàn thế giới — —”

Lăng Vi cũng sắp điên rồi!

Phương pháp cháy túi như vậy nhất định không phải Diệp Đình nghĩ ra!

Chính là Lôi Tuấn!

Diệp Đình có thể làm chuyện này sao? Anh khiêm tốn như vậy...

Nghĩ tới đây, đột nhiên thấy Diệp Đình trên trực thăng, anh đứng trên đó, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Lăng Vi!

Tim Lăng Vi đập thành thịch thịch thịch.

Trực thăng đến gần, Diệp Đình từ trên trực thăng nhảy xuống, làm

người khác giật mình, tất cả mọi người kinh hoàng rống to! Tim Lăng Vi cũng nhảy tới cổ họng!

Diệp Đình đi tới cô, nắm tay cô, trực tiếp kéo cô lên trực thăng.

“Anh đây là muốn bắt em đi đâu?”

Diệp Đình cười nói: “Bắt em đi bãi đường!”

Tiếng thét chói tai chung quanh lẫn át tiếng trực thăng. Lăng Vi sắp bị hạnh phúc làm hôn mê!

Chung quanh đầy thanh âm “Hâm mộ ghen tỵ”.

Diệp Đình kéo cô, vừa đi tới cạnh sân thượng, bỗng thấy... màn hình lớn đối diện cao ốc đổi hình!

Lại... Đổi thành Lăng Vi và Giang Quân!

“Xảy ra chuyện gì? Sao Lăng Vi đi cùng người đàn ông khác?”

“Các người mau tra đi!”

Có người kêu một tiếng, tất cả mọi người đều lấy điện thoại ra.

“Bộ trưởng! Chị mau nhìn đi, có tin của chị...” Trợ lý Tiểu Cầm bị dọa sợ đến giọng run rẩy.

Cô ta chỉ dám cho Lăng Vi xem, không dám cho Tổng giám đốc xem. Vì sắc mặt Tổng giám đốc khó coi như muốn ăn thịt người!

Lăng Vi cầm lấy điện thoại cô ta, mở trang web weibo: “Phu nhân Diệp Đình vùng trộm cùng đàn ông!”

Lăng Vi bùng lên lửa giận!

“Ai có bệnh như vậy?” Cô mở tìm kiếm hot ra, thấy đều là hình cô và Giang Quân đi dạo phố, mua đồ, còn có cô nhận lấy túi đồ từ trong tay Giang Quân, hình cùng anh ta lên lầu, bên dưới còn có hàng chữ!

“Phu nhân Diệp Đình Tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế vụng trộm cùng bạn trai, hai người nắm tay đi dạo phố, mua đồ dùng hàng ngày. Thành thạo đưa bạn trai say rượu về nhà, ở nhà bạn trai một giờ. Sau đó hai người nắm tay đi tản bộ ở đường Lâm Ấm... Bạn trai thâm tình thành thực, Diệp phu nhân âm thầm đưa tình cùng người khác. Trở thành bóng mờ trong lòng Diệp tổng?”

Lửa giận Lăng Vi cháy bùng bùng! Muốn lập tức trào ra ngoài!

Chương 577: Ghen tỵ và bảo vệ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên dưới đều là mắng chửi: “Tiện nhân! Trả chồng chúng tôi là cho chúng tôi!” “Không biết xấu hổ! Đứng núi này còn trông núi nọ!”

“Chưa từng thấy phụ nữ lăng lơ như vậy! Diệt đại boss bỏ tiện nhân này đi!”

Tóc Lăng Vi dựng đứng lên.

“Bộ trưởng Bộ trưởng...” Tiểu Cầm bị dọa sợ, run rẩy kêu cô.

Tiểu Cầm chưa từng thấy Bộ trưởng nổi lửa lớn như vậy.

Giống như muốn tự bốc cháy tại chỗ.

Tiểu Cầm nơm nớp lo sợ cầm điện thoại mình, rất sợ Bộ trưởng ném điện thoại của cô ta...

Bắp chân Tiểu Cầm run rẩy lui về sau.

Bởi vì, dáng vẻ của Bộ trưởng và Tổng giám đốc lúc này thật sự... quá... kinh khủng!

Sắc mặt Tổng giám đốc cực kém, Tiểu Cầm không dám ngẩng đầu, cũng không dám đi ra ngoài.

Trong lòng Lăng Vi cảm thấy đau buồn kinh hãi.

Ai thiếu đức như vậy, đi chụp lén cô và Giang Quân, bọn họ không có chuyện gì lại viết thành như vậy!

Những tấm hình kia đều mượn góc độ để nhìn cô và Giang Quân thân mật, thật ra căn bản không có!

Cô và Giang Quân bắt kẻ gian, vật lộn với côn đồ, lại chụp những hình ảnh khiến người khác nghĩ xa xôi như thế! Đúng là quá ác độc!

Nhưng Diệp Đình hiểu lầm cô, cô không có lời nào để nói.

...

Cô không muốn tranh cãi với anh.

Nhưng cục diện này... phải làm sao đây? Diệp Đình đột nhiên xuất hiện...

Chung quanh nhiều ánh mắt như vậy, cô giải thích cô và Giang Quân không có gì cũng không ai tin!

Ánh mắt mọi người chung quanh đều ác độc như tia laser, muốn xuyên thấu cô!

Vừa rồi còn ngọt ngào lại bị toàn thành phố che cười sao? Trực thăng, hình chụp ấm áp, không biết phía sau còn có niềm vui bất ngờ gì đang chờ cô.

...

Bây giờ toàn bộ biến thành bọt nước!

Cả người Lăng Vi mệt mỏi như lên cơn sốt, lúc này, tiếng chỉ trích chung quanh ngày càng lớn: “Không làm Tổng giám đốc phu nhân thật tốt, lại đi vụng trộm cùng đàn ông, có phải cô ta bị bệnh không?”

“Nếu tôi là Tổng giám đốc, tôi đã đánh chết cô ta!”

Ánh mắt Diệp Đình như dao, sắc mặt âm trầm quét quanh một vòng, trong nháy mắt — — tất cả mọi người đều lấy tốc độ nhanh nhất biến mất trước mặt anh.

Sân thượng chỉ còn hai người họ.

Điện thoại Lăng Vi truyền tới tín hiệu, cô nhận cuộc gọi video, Lôi Đình bày dáng ở hòn đảo: “Chị dâu, chị đoán em ở đâu?”

Chung quanh Lôi Đình là khí cầu và băng lụa màu, cũng có không ít phú thương, truyền thông ở đó...

Bữa tiệc linh đình, trò chuyện vui vẻ.

Trên hòn đảo rất náo nhiệt, hiển nhiên vẫn chưa biết bên này xảy ra chuyện gì.

Lăng Vi chỉ cảm thấy mình gây họa lớn! Đây là... Niềm vui bất ngờ Diệp Đình chuẩn bị cho cô?

Anh mời nhiều người như vậy là muốn tuyên bố và để bọn họ chứng kiến hôn lễ của hai người?

Lăng Vi choáng váng, trước mắt tối đen. Cô lão đảo.

Diệp Đình đỡ cô.

Lăng Vi cắn môi, khó khăn nói: “Không phải như anh nghĩ...”

Diệp Đình từ trên cao nhìn xuống cô, tròng mắt đen u ám.

Trong hình, ánh mắt cô nhìn Giang Quân... thật khiến anh ghen tỵ đến nổi điên! Ánh mắt tin cậy tuyệt đối, ánh mắt tâm đầu ý hợp đó đốt lòng anh!

Anh tin tưởng cô, không hoài nghi cô! Nhưng anh không thể không ghen tỵ! Vại giấm đổ ngã! Ánh mắt cô nhìn Giang Quân làm anh nổi điên!

Anh không muốn cô khó chịu vì chút chuyện này, nên cho dù cả thế giới cho rằng anh bị đội nón xanh, cũng tình nguyện chịu đựng không bộc phát!

Chương 578: Ghen tỵ và bảo vệ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng Lăng Vi rất khó chịu, tính cách cô không quen giải thích cái gì, cô cũng không muốn giải thích, nhưng vẫn nói: “Em không phản bội anh, anh còn muốn cử hành hôn lễ của chúng ta không? Chúng ta có thể chứng minh cho bọn họ xem, em thật sự không phản bội anh. Anh ấy là anh trai em.”

Cô kéo cánh tay anh, cười lên: “Thân ái, chúng ta show ân ái làm bọn họ tức chết!”

Diệp Đình nhìn cô hồi lâu, nụ cười Lăng Vi cứng đờ. Cô buông tay...

Cô ngược mắt nhìn vào mắt anh: “Thật xin lỗi.”

Sắc mặt Diệp Đình lập tức đen như mực!

Lăng Vi lui về sau, cô hiểu... cho dù bây giờ cử hành hôn lễ cũng sẽ không có ai tin tưởng bọn họ, hơn nữa sẽ trở thành trò cười. Cô phải làm vài chuyện!

Cô chạy xuống lầu, cô muốn thanh minh chuyện này! Cô không thể để cho Diệp Đình bị tin giả này sỉ nhục!

Vừa tới dưới lầu, Giang Quân gọi tới: “Anh đã xem tin tức, xin lỗi Tiểu Vi. Anh đã hẹn ký giả, chuẩn bị mở cuộc họp ký giả, thanh minh chuyện này, nhưng phỏng vấn nhanh nhất cũng phải ngày mốt, em

muốn tới không?”

“Được! Em nhất định tới!”

Cô phải cố gắng! Cô phải bảo vệ tình yêu của mình thật tốt!

Yêu và cảm kích, cô vẫn phân rõ.

Giang Quân đối với cô mà nói giống như cha mẹ, giống như anh cả! Lấy mạng cô đổi sự bình an của anh ta, cô cũng nguyện ý!

Anh ta chính là người nhà của cô.

Chuyện này kéo anh Quân vào thật quá không nên.

Đối với cô, Giang Quân không giống bất kỳ người nào. Cô có thể không làm bạn với Hoa Thiếu Kiến, cô có thể cách xa người đàn ông khác, nhưng duy chỉ có Giang Quân là không được!

Tình cảm của cô đối với Giang Quân rất phức tạp. Cô tin tưởng anh Quân như vậy, nhưng bọn họ tuyệt đối không có yêu sâu đậm giữa nam nữ, giữa bọn họ giống như tay chân nhiều năm, đột nhiên bị chém đứt, một bên bị gắn lên cánh tay người khác, nội tâm khó mà vứt bỏ nhất định có.

Nhưng mà, nhiều hơn nữa, thật sự không có.

Cô cũng chắc chắn tâm ý của mình đối với Diệp Đình, sao có thể hai lòng với người khác?

Chuyện hôm nay khiến cô rất khó chịu...

Cô chạy về lầu 15 khu Bích Nguyên, lấy ra tất cả biên lai Giang Quân

chuyển tiền cho cô trong ổ nhỏ của cô. Lại gọi cho Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc nói xảy ra chuyện gì cho bọn họ. Sau đó đến bệnh viện gặp người phụ nữ cô và Giang Quân đã cứu, người phụ nữ kia cũng đồng ý ra mặt tham gia cuộc họp ký giả, đồng ý nói cho mọi người chân tướng không phải như hình ảnh!

Lăng Vi chạy lên chạy xuống, nghĩ ra tất cả cách có thể thanh minh! Cô giống như mô tô, dùng hết động lực!

Cô có thể mặc kệ danh dự, có thể chịu đựng khi dễ và chửi rủa! Nhưng Diệp Đình không được! Cô không đành lòng. Anh tốt như vậy, không nên bị sỉ nhục!

Đây là họa cô gây ra, không nên để anh gánh vác hậu quả.

Sáng hôm sau, trong phòng họp, bầu không khí ngột ngạt đến mức có thể giết người!

Tất cả mọi người đều không dám ngẩng đầu, Giám đốc kế toán báo sai số liệu, Diệp Đình đại phát lời đình, khấu trừ tiền thưởng nửa năm của anh ta, thiếu chút nữa cho anh ta trực tiếp cắt khỏi công ty!

Mỗi người ngồi họp đều nơm nớp lo sợ, trước khi họp đều đã nhận được tin nói tâm tình Tổng giám đốc không tốt.

Nhưng không ngờ... sẽ không tốt đến vậy...

Phàm là tim không khỏe, sẽ không chịu nổi tiết mục ngược chết người này.

Trợ lý, thư ký của Diệp Đình lại đau khổ. Sau khi tan họp, Bộ thư ký lập tức mở cuộc họp khẩn: “Không thể tiếp tục như vậy! Phải mau chóng giúp Phu nhân và lão đại hòa hợp mới được!”

Thư ký trưởng Katherine trầm ổn nhất, cô ta suy nghĩ một lát, nói:
“Sự kiện lần này xảy ra hơi đột ngột, trước tiên tra rõ là ai tung tin tức
kia, rồi tra Phu nhân và anh cảnh sát kia rốt cuộc có quan hệ gì.”

Lúc này, Jason nói: “Người tung tin đã bị lão đại chúng ta kiện ra tòa
rồi... Các người không thấy bài báo hôm nay sao? Truyền thông Ngư
Lạc đang bị Đinh Phong thu mua, Trưởng đài, thành viên ban quản trị
đều bị thay đổi.”

“À? Phía sau truyền thông Ngư Lạc còn có hắc thủ khác sao?”

Chương 579: Lão đại là vai giấm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Jason nói: “Tôi tạm thời chưa biết hắc thủ sau màn là ai. Chắc lão đại đang tra.”

Jason thường đi theo Diệp Đình ra ngoài, nên anh ta hiểu rõ những chuyện này chút ít.

Katherine lo lắng: “Sao nửa đường lại xuất hiện Giang Quân chứ?”

Jason lắc đầu... Giang Quân này, anh ta thật sự không biết là thần thánh phương nào!

Sao cảm thấy chính là một người đột nhiên lòi ra!

Trước kia, dường như Phu nhân và cảnh sát này không quen, sao hai người bỗng nhiên có quan hệ tốt? Tốc độ này cũng quá nhanh rồi!

Hình như chỉ gặp mặt một hai lần mà?

Đầu Jason cũng sắp nổ vẫn không nghĩ ra.

Cuộc họp thư ký kết thúc, Jason bắt tay xử lý chuyện này.

Anh ta nói với Lôi Tuấn trước, dù sao quan hệ của Lôi thiếu và boss tốt nhất, Lôi thiếu nói gì, boss còn có thể nghe vào.

Lôi Tuấn, Lôi Đình từ Maldives trở về, mệt mỏi nhưng không nghỉ ngơi, trực tiếp tới phòng họp. Jason hỏi: “Hôn lễ còn làm không?”

Lôi Tuấn hừ nói: “Phá sạch toàn bộ, làm cái rắm!”

Lôi Đình hỏi: “Giang Quân này?”

Lôi Tuấn thấy kỳ lạ, anh ta chưa từng nghe cái tên này!

“Người này từ đâu ra?”

Jason cũng không hiểu: “Tôi cũng không biết! Phải nói Phu nhân chúng ta mới quen không ít bạn. Như Hoa Thiếu Kiền, tiến sĩ Long Diệc Hân, Lâm Nhất Kiệt, Lý Tiểu Trúc, Hồ Tiểu Vĩ đều rất bình thường, cho tới nay chưa từng thân mật với ai như Giang Quân.”

Katherine cũng nói: “Anh nhìn mấy thứ bọn họ mua đi... Quần áo, dép, xà phòng... Tất cả đều là đồ dùng hàng ngày, nói bọn họ là bạn bè bình thường, tôi cũng không tin.”

“...”

Lôi Tuấn kinh sợ: “Cái gì? Còn mua quần áo? Còn mua dép? Trời ạ! Chuyện lớn rồi!”

Khó trách vai giám anh Đình đổ nhiều như vậy!

Jason nhú mào: “Không chỉ vậy đâu! Phu nhân còn đến nhà anh ta.... ở lại một giờ...”

“Hả?” Lôi Tuấn không tin: “Không phải chứ?”

Với hiểu biết của anh ta về Lăng Vi, cô không giống người có thể làm ra chuyện như thế, mới quen biết, tại sao cô đột nhiên mua quần áo cho người ta, còn lên nhà người ta ở lại một giờ?

Cái này không giống phong cách của Lăng Vi!

“Rốt cuộc là chuyện gì? Có phải hai người họ đã quen biết trước không?” Lôi Tuấn vẫn cảm thấy chuyện này không đúng.

Jason nói: “Chắc không có. Anh còn nhớ khi Phu nhân tới trang viên, không phải cảnh sát đó cũng có mặt sao? Lúc ấy bọn họ quen biết không?”

Lôi Tuấn suy nghĩ, thật sự không hiểu: “Vậy là chuyện gì?”

“...”

Hai người trầm mặc một hồi, Lôi Tuấn nói: “Cái đó... Chuyện này, giao cho tôi đi. Tôi đi điều tra lai lịch của Giang Quân này.”

Jason đột nhiên hỏi: “Có phải lão đại chúng ta đã sớm tra được gì không? Nếu không, sáng nay sẽ không phát lửa lớn như vậy.”

Lôi Tuấn lắc đầu: “Không hẳn. Anh Đình không hề tra chuyện của chị dâu, vì tôn trọng... Hơn nữa, chuyện này xảy ra đột ngột như vậy, tôi đoán anh Đình đang khó chịu, không chắc chắn có thể bình tĩnh đi điều tra Giang Quân này. Nhưng nhất định anh Đình bây giờ tuyệt đối muốn giết Giang Quân...”

“...” Tim Jason đập tăng tốc: “Không thể nào...”

“Không đúng... Với tính anh Đình, tôi cũng không dám đảm bảo.” Lôi Tuấn vội nói: “Anh vẫn đi xem anh Đình đi, đừng để anh ấy kích

động. Tôi lập tức đi điều tra lai lịch tên Giang Quân này.”

“Được!” Giải tán, Jason nói Irene bung một ly cà phê vào phòng Tổng giám đốc.

Irene nơm nớp lo sợ nói: “Rót ly trà được không? Lần trước Phu nhân từng pha cà phê cho lão đại một lần... Từ đó về sau, mỗi lần lão đại uống cà phê tôi pha đều chê...”

“...” Jason kinh ngạc: “Còn có chuyện này?” Anh ta liền nói: “Vậy rót ly nước nóng đi, lờ như... Phu nhân còn pha trà cho anh ấy, cô sẽ bị mắng.”

“Được!” Irene mặt đầy hoảng sợ đi rót nước, vào phòng làm việc Tổng giám đốc, phát hiện tuy sắc mặt boss rất tệ nhưng vẫn còn lý trí.

Cô ta yên tâm đi ra ngoài, ra dấu “OK” cho Jason.

Lúc này Jason mới yên lòng.

Lăng Vi ở công ty bận rộn tới trưa, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.

Chương 580: Lão đại là vai giấm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước kia đều là Diệp Đình đưa cơm tối, hoặc là gọi cô lên ăn cùng anh, nếu không sẽ đi ra ngoài ăn, hôm nay không ai tìm cô, cô cũng lười động.

Không có khẩu vị.

Nhân viên tiệm sửa xe gọi cho cô, nói xe cô muốn đã có hàng. Lăng Vi đến tiệm sửa xe. Cô có bằng lái, muốn tự luyện tập lái xe đi làm, nên mấy ngày trước đã mua một chiếc.

Mà lúc này, cô lái xe về, trong mắt người ngoài chính là muốn thoát khỏi tầm tay của đại boss!

Ngay cả xe cũng không cần dùng của boss nữa rồi!

Jason đưa tài liệu vào phòng ngay lúc boss gọi điện thoại, bỗng nghe lạnh lùng hừ một tiếng: “Xe cũng mua rồi, tiếp theo sẽ mua nhà phải không?”

Lăng Vi đang trở lại công ty nhận được cú điện thoại. Là một người bạn làm bất động sản: “Lăng tiểu thư! Nhà cô mua cho chú cô, khi nào đặt tiền cọc? Bây giờ rất nhiều người thích nhà này, nếu cô muốn mua, hai ngày nay tới đây, bằng không sẽ bị người khác cướp đi.”

Lăng Vi vội nói: “Anh giữ lại giúp tôi, tôi mua. Tan việc tôi liền qua!”

Nhà này cách vườn hoa của chú rất gần, đi bộ mấy phút liền đến. Giá tiền lại không mắc, hoàn cảnh tốt. Chú cũng thích ở đó, hơn nữa ra vào thuận lợi.

Lăng Trí ở trong trang viên Diệp Đình, luôn cảm thấy có lỗi, Tiểu Vi vừa ký manga xuất bản, tiền còn lại đều đặt cọc mua nhà này, sau này, ông có thể dùng thu nhập từ vườn hoa để bù vào.

Hai người thương lượng, đặt nhà.

Lăng Vi tan việc, không ăn cơm mà trực tiếp lái xe đi mua nhà.

Chú đã chờ ở đó. Khi giao tiền, Lăng Trí nhất quyết không cho cô viết tên ông, kiên quyết muốn Lăng Vi viết tên cô.

Lăng Vi suy nghĩ, dù sao cô và chú cũng sẽ không tranh căn nhà này, viết tên ai cũng giống nhau. Tránh cho sau này Chu Chỉ Vân nhiều chuyện!

Đoán chừng chú cũng nghĩ cho cô như vậy.

Lỡ như viết tên chú, sau này Chu Chỉ Vân lại tới tranh giành bất động sản, Lăng Vi nhất định sẽ thua thiệt.

Lăng Trí thấy Lăng Vi ký tên mình trong hợp đồng mới yên tâm.

Ông nhìn thấu cô con gái của ông... bất kể chuyện hạ tiện bao nhiêu, cô ta đều làm được!

Bây giờ ông ăn của Tiểu Vi, ở của Tiểu Vi, con gái ruột của ông lại không lo gì, ông không thể sau này còn để nhà của Tiểu Vi lại cho cô

ta!

Nếu vậy, ông ta thật sự quá có lỗi với cô cháu gái này rồi!

Ý muốn duy nhất của ông lúc này là chăm sóc tốt hoa cỏ, bán được ít tiền, chữa bệnh cho con trai.

Làm tất cả thủ tục xong đã đến tối. Lăng Vi đói bụng đến mức ngực dính sát lưng, lại sợ chú lo lắng hỏi tới, không dám nói mình chưa ăn cơm.

Hai người lại đi mua đồ dùng, thiết bị điện, rất nhanh đã đến 10 giờ rưỡi.

Chương 581: Không ôm chỉ hôn đã là không tệ rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa đi dạo trung tâm thương mại, Lăng Vi vừa mâu thuẫn, Diệp Đình vẫn không để ý đến cô..

Co có nên về biệt thự không?

Diệp Đình còn dối, không kéo thấy cô còn muốn đánh cô một trận đấy...

Haiz...

Tạo nghiệt gì không biết, cô thành thật ngoan ngoãn, giữ khuôn phép không gây chuyện, thế mà hết chuyện này đến chuyện khác cứ tới tìm cô.

Lòng thật mệt mỏi.

Cô cũng hơi tức giận, Diệp Đình biết rõ cô và Giang Quân không có gì sao còn giận dối chứ.

Cô đối với anh như thế nào anh còn không biết sao?

Giang Quân là người thân của cô, mua quần áo, mua hai đôi dép lê thì là có gian tình hả? Quá buồn cười rồi. Anh ghen, anh dối cô đều có thể hiểu, nếu đổi lại là anh mua cho người khác mấy thứ náy, nói không chừng cô còn đánh nhau với anh một trận ấy chứ...

Đột nhiên Lăng Vi bật cười, lại đột nhiên tức giận. Anh chính là bá đạo như thế, có gì cũng chẳng thèm hỏi, không cãi nhau với cô, chỉ tự mình giận đối, chọc giận mình.

Không ép cô cường ngạnh với anh.

Hừ.

Thật ra chiến tranh với Diệp Đình cô cũng khó chịu lắm... tuy giả vờ kiên cường thế thôi nhưng chỉ có... cô mới biết cô muốn khóc như thế nào....

Cô muốn gọi điện thoại cho Diệp Đình hỏi anh tối nay có ăn cơm không, tên kia cả ngày hôm nay giận đối nói không chừng giống cô còn chưa ăn gì đâu.

Nghĩ thế lại có chút đau lòng anh...

Lăng Vi cầm di động gọi cho anh.

Lúc này Diệp Đình vẫn chưa về nhà mà ở trong văn phòng phê duyệt văn kiện.

Điện thoại vang lên, anh nhìn lướt qua, là Lôi Tuấn, anh lười nghe, ấn nội tuyến để Jayson nghe.

Jayson nơm nớp lo sợ tới nghe điện thoại, nghe thấy Lôi Tuấn ở đầu dây bên kia nói: “Chị dâu mua một căn nhà...”

Thật sự Jayson có lòng muốn chết, rất muốn mắng anh ta: “Anh có bị ngu không vậy, mua thì mua, anh *** nó so còn gọi cho lão đại, anh làm vậy không phải đổ thêm dầu vào lửa sao?”

Sau đó liền nghe Lôi Tuấn nói: “Thật ra chỉ là hiểu lầm thôi... anh biết chị dâu mà... 10 tuổi đã trở thành cô nhi đúng không?”

Jayson á mộ ttieengs.

Lôi Tuấn dừng một chút lại nói: “Sau khi ba mẹ chị dâu qua đời thì ở nhà chú, nhưng thím của cô ấy không tốt với cô ấy, dờn hết tài sản đi, hại chú cô ấy bị vào tù.”

Jayson không nói một câu mà ấn loa ngoài.

Lôi Tuấn lại nói: “Lúc 14 tuổi thì chú của chị dâu bị bắt vào tù, cô ấy bị đuổi ra khỏi nhà... sau này chính là vị cảnh sát kia vẫn luôn giúp đỡ tiền học phí và sinh hoạt của cô ấy...”

“...”

Jayson ừ một tiếng, Lôi Tuấn nghe thấy đầu kia mở loa ngoài cố ý nói: “Việc này ấy... nếu là em, em cũng làm vậy. Em cảm thấy chị dâu không làm gì sai cả. 14 tuổi đó, nhà tan cửa nát... ba mẹ không còn, chú thì ngồi tù, Lãng thị phá sản, cô ấy hai bàn tay trắng, điều duy nhất có thể dựa vào chính là vị cảnh sát này.”

“Ừ.”

Lôi Tuấn thờ dài nói: “Nếu đổi lại là em thì em không còn lựa chọn nào tốt hơn.”

“Ừ.”

“.....” đầu dây bên kia Lôi Tuấn im lặng một hồi lại nói: “Chuyện này cậu đừng có gạ anh ấy, có gì hiểu lầm thì nói ra. Chị dâu cũng chưa

nói muốn làm gì với người ta, chỉ là lâu rồi không gặp đột nhiên nhận người thân, có thể không kích động sao? Hai người người ta là thanh mai trúc mã, là cây trụ tinh thần, không ôm hôn đã là may rồi. Theo tôi biết mấy hôm trước chị dâu mới nhận anh trai với người ta, hai người chẳng làm gì cả, chỉ đi uống rượu, ăn bữa cơm, chưa từng ở cạnh nhau, nếu là tôi chẳng phải mỗi ngày lì lợm la liếm dính người ta ấy chứ.”

“Ừ..”

Chương 582: Không ôm chỉ hôn đã là không tệ rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người im lặng một hồi, Jayson hỏi anh ta: “Hiện tại phu nhân về nhà chưa?”

Lôi Tuấn cười haha: “Tôi đoán... hôm nay chắc chị dâu không về nhà đâu, tính tình cô ấy quật cường như vậy, anh tôi không chủ động tìm cô ấy thì cô ấy cũng không chủ động đi tìm anh tôi đâu.”

Nói xong còn cười haha.

Jayson nghe mà phát hoảng.

Lôi Tuấn nghĩ nghĩ lại nói: “Cậu xem hiện tại đã 10h30, tôi định vị vị trí của cô ấy, cô ấy vẫn đang ở bên ngoài... có lẽ tối nay không về. Cậu nói với anh tôi một tiếng, vẫn nhanh nói chuyện với chị dâu đi, nói ra là được. Vất vả mới gặp được người mình thích... lại nói.. chị dâu tôi... rất tốt. Hơn nữa... hiện tại nhiều tình địch như vậy... để ai đó tận dụng cơ hội... sau này ai và ai ở bên nhau thì chưa biết chừng. Dù sao... tôi cảm thấy chiến tranh lạnh tuyệt đối không phải là cách làm thông minh.”

Jayson trầm nghĩ, nghe anh nói thật đơn giản, đạo lý này ai mà không biết?

Lúc làm được thì mới biết là khó.

Jayson tắt máy, nghĩ nghĩ vẫn báo cáo với Diệp Đình: “Là Lôi thiếu gia gọi tới, anh ấy nói... phu nhân...”

Còn chưa nói xong, Diệp Đình đã vung tay tỏ vẻ không nghe.

Jayson biết anh đều nghe được nhưng vẫn căng da đầu báo cáo: “Thật ra... cảnh sát kia đối với phu nhân...” có ơn.

Đột nhiên Diệp Đình ngược mắt hung ác trừng anh ta một cái.

Jayson hoảng sợ, hai chữ có ơn còn chưa nói đã nuốt trở về.

“Ra ngoài.” Diệp Đình tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Jayson căng da đầu lùi ra sau vừa nói: “Thật ra vị cảnh sát kia có...”

Hai tay Diệp Đình dùng sức bẻ gãy bút máy trong tay.

Trái tim của Jayson sắp vọt ra khỏi họng, lúc này biểu tình của Boss thật khủng bố, Jayson không nghi ngờ mình nói thêm chữ nào nữa, Boss tuyệt đối sẽ dùng bút máy đâm chết mình.

Jayson lộc cộc chảy ra cửa, lúc anh ta hoàn toàn ra ngoài đóng cửa lại. Jayson, Jayson hét một tiếng: “Vị cảnh sát kia có ơn với phu nhân...”

“——” cửa đóng lại, Jayson nghe thấy tiếng bút máy ném vào cửa.

Jayson sợ tới mức lùi ra sau, may mắn nhanh chân đóng cửa lại.

Anh ta vừa ra thì Irene xông tới nắm tay anh ta: “Jayson, không hay rồi, có chuyện lớn rồi.” Irene sắp khóc tới nơi rồi.

Jayson vội la lên: “Xảy ra chuyện gì hả?”

Irene khóc nức nở nói: “Vừa mới nhận được điện thoại..... Nói phu nhân vừa mua nhà ở. Tiền đã giao xong rồi! Đó là muốn ly hôn với lão đại sao?”

“Tôi biết chuyện này, còn có chuyện khác sao?”

Irene đột nhiên sững sốt: “Chuyện này còn chưa phải chuyện lớn sao?”

Jayson vẫy vẫy tay “Không có việc gì..... Tôi đoán không tới 30ph nữa căn hộ kia phải đổi chủ rồi... cái đó, nhanh gọi xe cho lão đại, tôi nghĩ chắc lát nữa anh ấy ra cửa rồi.”

Irene ngây ngốc nhìn Jayson, đột nhiên cảm thấy Jayson thật bình tĩnh.

Thần tượng.

Giống như Jayson đã dự liệu hết từ trước vậy.

Ngay cả lúc lão đại muốn giết người anh ta cũng dám tiến lên vuốt râu hổ, đúng là lợi hại.

Irene còn chưa cảm thán xong thì cửa phòng Boss mở ra.

Sau đó thấy Boss mặt không biểu cảm từ bên trong đi ra.

“Tổng giám đốc... ngài muốn về nhà sao? Tôi gọi xe giúp ngài...”
Irene nơm nớp rụt cổ.

Chương 583: Em phải đi lấy dưa hấu... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Diệp Đình lạnh như băng không thèm trả lời.

Irene khẩn trương gọi cho lái xe.

Lúc này Lô Tuấn, Tần Sinh đột nhiên chạy tới.

“Đình ca...”

Diệp Đình vung tay lên ý bảo bọn họ không cần nhiều lời.

Lô Tuấn ngậm miệng lại, ba người đi vào khu nghỉ ngơi.

Tần Sinh mở một chai rượu đỏ hỏi Diệp Đình: “Rốt cuộc anh nghĩ thế nào?”

Diệp Đình nâng ly rượu, lắc chất lỏng bên trong, lãnh đạm nói: “Chẳng nghĩ sao cả.”

Tần Sinh hừ một tiếng: “Sao lại không nghĩ, vậy thì ly hôn thôi. Người ta giá trị thị trường tốt, anh cũng đừng làm chậm trễ người ta, em thấy Hoa Thiếu Kiên với vị cảnh sát kia đều yêu Lăng Vi... nếu không ngại hai người có hôn ước thì người ta đã theo đuổi từ lâu rồi.”

Diệp Đình bóp bể ly rượu, chất lỏng thấm ướt bàn tay, miếng thủy

tin đâm vào bàn tay, máu từ bàn tay chảy ra.

Tần Sinh lại nói: “Anh không thích nghe nhưng em cũng phải nói, em thấy Lăng Vi rất tốt với anh, anh còn chẳng biết đủ. Anh tự đại quen rồi, ai làm gì khiến cho anh không hài lòng, anh liền tìm người ta gây phiền toái. Người ta cũng không nợ anh cái gì, lúc ở cùng với anh thì cố gắng làm việc, không lấy một phân tiền của anh, anh tặng người ta cái gì người ta đều biến đổi cách khác để tặng lại cho anh. Tình cảm mà anh trả giá người ta còn trả giá nhiều hơn, tuyệt đối không ít hơn anh, người ta và ân nhân quen nhau, mua bộ quần áo, mua đôi dép anh liền không vừa ý, sao anh nhỏ nhen như vậy?”

“Cậu có yên lặng được không?” đột nhiên Diệp Đình đứng lên, đôi mắt lạnh như băng: “Cậu nhận Đường Tăng làm ba rồi hả, nghĩ tối chỉ vì vậy mà tức giận sao?”

“Vậy anh còn giận đối cái gì chứ?” Tần Sinh cũng đứng lên, nhìn anh, hai người đứng sừng sững đối cùng nhau.

Lúc này Lôi Tuấn cũng đứng lên: “Anh, có chuyện gì thì anh phải nói ra chứ, anh đã biết chị dâu và cảnh sát kia quen nhau rồi hả?”

Diệp Đình mặt lạnh chẳng muốn nói chuyện.

Tần Sinh lại nói: “Nếu anh đã biết từ lâu thì anh hỏi cô ấy, người ta là người có tình có nghĩa, tích thủy chi ân, đừng tuyên truyền báo*** thì có gì sai chứ, tức giận như vậy anh có ngại thơ không hả?”

***: nhận một giọt nước ân nghĩa thì phải dùng cả con suối để báo đền

Diệp Đình có nhin nói: “Việc này tôi biết, tôi chỉ giận bà xã của tôi đặt người đàn ông khác lên thứ nhất, đặt tôi thứ hai.”

Tần Sinh buồn cười nói: “VẬY anh đặt mẹ anh thứ nhất hay là bà xã thứ nhất hả? Theo em thấy đàn ông với cô ấy mà nói chẳng khác gì ba cô ấy, hơn nữa Lăng Vi đặt anh ở vị trí thứ hai hả? Em thấy chỉ thiếu nâng anh lên trời thì có.”

Lôi Tuấn thấy Diệp Đình muốn bạo tẩu vợ vàng giải hòa: “Ồi chao, bớt tranh cãi chút đi, hiện tại chị dâu đang ở bên ngoài đấy. Nhanh đón người ta về nhà thôi, nhớ may bị người khác theo dõi, chúng ta còn phải gây chiến đấy.”

Diệp Đình lại nói: “Cô ấy vừa ở nhà rồi, lúc nãy mới gọi cho tôi.”

Ồi chao...

Lôi Tuấn và Tần Sinh thật muốn xông tới đánh anh một trận, không ngờ người ta đã sớm làm lành, Tần Sinh trừng mắt hỏi anh: “Vừa nãy anh từ văn phòng ra ngoài là vì nghe điện thoại của cô ấy à?”

“Ừ.”

Tần Sinh: “...” thật *** nó... Tần Sinh giận quá hóa cười: “VẬY mà anh còn không nói sớm, cô ấy giải thích với anh rồi hả?”

“...Không có... cô ấy hỏi tôi ăn cơm chưa.”

“Chao ôi, anh *** nó chỉ có chút tiền đồ đó thôi hả?” Tần Sinh không định để ý đến anh nữa: “Anh nhanh về nhà đi, hải ông đây lo lắng uống công.”

Chương 584: Em phải đi lấy dưa hấu... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình thấy anh ta rời đi liền nói: “Nếu cậu không thích Tạp Nhã thì đừng có để uổng công người ta chờ, người ta có giá trị trường tốt, lần trước không phải có người đàn ông trên Albert muốn theo đuổi cô ấy sao? Tôi thấy người đàn ông kia thật lòng với cô ấy, nếu cậu không muốn ở bên cạnh cô ấy thì sớm nói rõ với người ta đi.”

Tần Sinh ghen hòng, được lắm... vừa nãy anh ta vừa nói gì hiện tại bị trả lại hết rồi.

Diệp Đình còn nói: “Cậu không thích nghe tôi cũng phải nói, Tạp Nhã đối với cậu tốt không thể chê, cậu còn không biết đủ, Tạp Nhã người ta chẳng nợ cậu cái gì, nhiều năm như vậy thủ thân như ngọc vì cậu, người ta cần cậu báo đáp cái gì? Làm anh em với nhau tôi đều hy vọng các người hạnh phúc, đừng để đến lúc đó người ta chạy theo người khác mới hối hận.”

Tần Sinh trợn mắt tức giận nói: “Anh vẫn tự lo cho mình đi, việc của em em tự có chừng mực.”

“Anh, về nhà hả?”

“Ừ.” Diệp Đình gât đầu, đột nhiên nói: “Tôi phải đi mua dưa hấu đã.”

“...” Lôi Tuấn thật muốn quỳ với anh ta: “Anh, hiện tại là tháng 10, kiếm đâu ra dưa hấu.”

Diệp Đình nói: “Không, vừa mới chuyển tới, giờ tôi đi lấy.”

Tần Sinh và Lôi Tuấn nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra được mấy chữ: “Ngu chưa? Ai bảo cứ xen vào chuyện của người khác, hai tên ngốc.”

Diệp Đình đi lấy dưa hấu đưa về nhà để đầu bếp nữ làm salad hoa quả để người ta đưa đến phòng phu nhân.

Tâm tình của Lăng Vi phức tạp, ngay chính cô cũng không nghĩ tới vậy mà cô lại trở về như vậy.

Vốn đã hạ quyết tâm đi ở khách sạn nhưng nghe đến âm thanh của Diệp Đình, lòng cô lại mềm nhũn rồi.

Cả ngày anh còn chưa căn cớ, âm thanh cô đơn, vừa nghe máy, nghe được âm thanh của cô, cô có thể nghe thấy anh kích động.

Á... ngu ngốc.. âm thanh đáng yêu như vậy, cô thật muốn ôm một cái.

Lăng Vi nằm sấp trên giường, nửa quỳ dưới đất, đau bụng chẳng muốn động đây, quần áo chẳng thèm thay mà nằm giả chết trên giường.

“Cốc cốc...” cửa mở nhưng Lăng Vi chẳng buồn quay đầu: “Phu nhân, tôi mang salad hoa quả tới đây.”

Đầu bếp nữ mang hoa quả và các món ăn đặt lên bàn trà: “Phu nhân, người muốn ăn khuya không?” Lăng Vi ừ một tiếng nói: “Tiên sinh nhà cô cũng chưa ăn, cô nấu chút thức ăn loãng, cả ngày anh ấy chưa ăn gì, nấu chút nước canh lót dạ cho anh ấy đi.”

Đầu bếp nữ dịu dàng nói: “Vừa nãy tiên sinh cũng bảo vậy, ngài ấy nói cả ngày cô chưa ăn gì, bảo tôi nấu gì đó loãng như nước canh lút dạ, đồ ăn đã chuẩn bị xong, lúc nào cô cũng có thể xuống ăn.”

Lăng Vi: “...”

Cô nắm chặt ga giường, thầm nghĩ: “Diệp Đình chỉ được cái mạnh miệng, thật ra anh vẫn cực kì yêu thương cô, quý đáng ghét.”

Lăng Vi đói muốn chết, bụng thì đau, ôm dưa hấu ăn mấy miếng, đột nhiên cảm thấy kì quái: “Hiện tại là tháng mười, dưa hấu đâu ra vậy.”

Đầu bếp nữ nhỏ giọng nói: “Phu nhân, dưa có ngọt không?”

Lăng Vi gật gật đầu.

Dưa hấu thật ngọt, ăn vào miệng mát rượi, không giống mùi trong siêu thị, ăn đồ ngọt xong tâm tình ủ dột của Lăng Vi cũng tốt hơn.

Đầu bếp nữ mỉm cười: “Đây là tiên sinh cố ý đặt dưa qua đường hàng không chở tới, cô thích là được rồi.”

“Cái gì? Đường hàng không sao?”

Cánh tay Lăng Vi ngừng lại...

Cô nhìn mâm trái cây đựng thịt quả màu đỏ... đột nhiên cổ họng nghẹn lại.

Lăng Vi nằm sấp trên giường, một tay ôm dạ dày, một tay đặt lên ga giường.

Đột nhiên một đôi tay ôm lấy eo cô, hơi thở quen thuộc bủa vây quanh cô, lồng ngực rắn chắc của anh dán lên lưng cô: “Xuống lầu ăn cơm đi.”

Chương 585: Đồ dành, phát tiết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nháy mắt Lăng Vi muốn rơi nước mắt.

Âm thanh của anh cực kì dịu dàng, không giống bộ dạng cãi nhau chút nào.

Lăng Vi từ từ nhắm mắt, không hề động đậy. Anh quỳ một chân dưới đất, hai tay ôm eo cô, cả người đè nặng lên người cô, cảm giác cực kì phong phú, anh hôn vành tai cô nói: “Muốn ăn cơm trước hay là thay quần áo rồi đi ngủ trước?”

Lăng Vi tránh sang bên cạnh, rầu rĩ nói: “Em còn đang giận đấy, anh không dỗ em hả?”

“Được.” đột nhiên anh vươn tay cho vào áo cô, Lăng Vi cả kinh vội vàng giữ tay anh lại nhưng đột nhiên anh trượt tay, chỉ dùng hai ngón tay cởi khuy cài áo cho cô: “Cởi xong, đến lượt em dỗ anh đi.”

Lăng Vi trừng mắt.

Cô đang dỗ có được không hả? Muốn để anh dỗ omjot cái anh liền cởi khuy áo của cô.

Người này đúng là thiếu đòn mà.

“Đến lượt em dỗ anh rồi đấy.” anh nắm tay cô đặt lên dây lưng của

mình.

Lăng Vi vùng vẫy kêu: “Em đang giận dữ đấy.”

“Ờ...” Diệp Đình ngồi xuống cạnh cô, dán mặt lên mặt cô, gương mặt có râu cọ cọ má cô, âm thanh trầm thấp: “Anh cũng giận dữ, ăn xong hai chúng ta có sức mới tiếp tục giận dữ.”

“Hừ, vậy cũng không được.” Lăng Vi không chịu đựng được nhất là bộ dạng này của anh, anh cọ cọ râu lên má cô, cả người cô liền nóng lên... cô trừng anh: “Hừ...” sau đó ... đánh vào vai anh một cái, anh ôm eo cô, hơi dùng sức một cái bế cô lên.

Hai người đối mặt với nhau, anh ôm cô đột nhiên cúi đầu hôn cô.

Lăng Vi hoảng sợ, bàn tay ôm chặt eo anh, bàn tay anh rất không thành thật, nhanh chóng cởi khuy cài áo của cô, Lăng Vi thấy ngực trống không, liền nghe thấy anh nói: “Thay quần áo đi, em mặc thế này ăn cơm thì có thể ăn hết được sao?” Anh mang cô vào phòng thay quần áo, mở tủ quần áo chọn một chiếc áo ngực và bộ quần áo thoải mái, tiện tay nhét vào ngực cô.

Lăng Vi muốn trực tiếp thay áo ngủ nhưng chẳng thém mở miệng, vào phòng, thay quần áo, sau đó anh nhàn nhạt nói: “Ăn xong anh mang em đi vận động, để cho em phát tiết...”

“...”

Miệng anh chẳng nói được lời gì hay, ba chữ thì hai chữ đều nghĩ đến chuyện đen tối, cô có thể kiên quyết nói không sao?

Diệp Đình kéo tay cô xuống lầu ăn cơm.

Đầu bếp nữ đã chuẩn bị sáu món ăn, canh cà rốt loãng, đương nhiên bên trong còn có gì cô không biết, thì thấy bên trong có cà rốt và ngô thôi.

Diệp Đình múc canh cho cô, Lăng Vi uống hớp nhỏ, nhỏ giọng nói: “Cái đó... em và Giang Quân...”

Cô vừa nói đột nhiên Diệp Đình cắt ngang lời cô: “Lúc ăn cơm không cần nghĩ tới chuyện phiền lòng, sẽ đau dạ dày, ăn trước đi, ăn xong lại nói.”

“Ồ...” Lăng Vi không nói nữa, ngoan ngoãn ăn canh.

Hai người uống canh, dạ dày không đau nữa.

Diệp Đình gấp thức ăn cho cô, Lăng Vi cũng gấp cho anh.

Anh ngược mắt nhìn cô mỉm cười, Lăng Vi cũng cười, anh xoa xoa lúm đồng tiền trên má cô: “Vẫn là cười mới xinh đẹp.”

Lăng Vi cố ý dùng tay đụng anh, anh làm bộ tức giận đụng lại, hai người đụng tới đụng lui cười cười.

Chương 586: Đồ dành, phát tiết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu bếp nữa muốn cười mà còn phải nhịn, thật ngây thơ... hai người này cãi nhau nhanh, hòa hợp cũng nhanh, thật là yêu nhau cuồng nhiệt, chiến tranh một hồ cũng qua, hiểu lầm còn chưa cởi bỏ liền ngọt ngào, quả nhiên vợ chồng không có thù qua đêm...

Hai người ăn xong dùng trà, đánh cờ 30ph.

Lăng Vi đi một nước cờ nhìn Diệp Đình nói: “Sau này không cần cố ý mua dưa hấu.”

Diệp Đình vừa muốn đi bước tiếp theo đột nhiên dừng lại, từ từ ngược lên nhìn cô: “Xảy ra chuyện gì, ăn chán rồi hả?”

“Không phải...” Lăng Vi cắn môi nhẹ giọng nói: “Quả gì em cũng thích ăn, chỉ cần không phải là quả gì quá quý gì thì em đều thích.”

Diệp Đình đặt quần cờ xuống, uống một ngụm trà: “Không cần lo lắng chuyện tiền bạc, nuôi em anh vẫn nuôi nổi.”

“...” Lăng Vi chẳng biết nói tiếp thế nào.

Diệp Đình nói: “Em nên tiêu thì tiêu, em không tiêu anh phải tiêu cho người đàn bà khác, em muốn anh tiêu tiền cho người đàn bà khác sao?”

Lăng Vi trừng trắng mắt: “Nói hươu nói vượn.”

Diệp Đình nhếch môi cười cười: “Không muốn anh tiêu tiền cho người khác thì em ra sức gây họa đi, tiền đàn ông mới cháy nhanh Diệp Đìnhhuocj, sau này tiền của anh đều giao cho em quản lý, đỡ anh không quản được mình.”

...

Lăng Vi thật muốn đeo bông hoa lên đầu anh.

Đánh cờ xong, cơm cũng tiêu hóa không ít rồi, Diệp Đình liền giao hết chi phiếu lưu động và mật khẩu cho cô, Lăng Vi cầm mà cảm thấy bồng tay... chi phiếu chẳng biết bao nhiêu số 0, cô dám cầm sao?

Nghĩ nghĩ, Lăng Vi đẩy trở về, liếc mắt nhìn anh: “Cái đó... em không biết quản lý tài sản, cũng không quản được đồ của anh.”

Diệp Đình nhìn cô, gật đầu: “Cũng được.” anh cất chie phiếu, ôn hòa nói: “Nhà chúng ta phân công, sau này anh phụ trách quản lý tài sản kiếm tiền, em phụ trách mua sắm tiêu tiền.”

.....

Lăng Vi rất muốn khóc.

Ông xã tốt như vậy làm sao mà cô lừa được tới tay vậy?

Diệp Đình giơ tay nhéo má cô.

Sau đó kéo cô đi tới căn phòng mỗi ngày anh phải chiến đấu hăng hai 30ph.

Phòng này cực kì lớn, bên trong gọn gàng ngăn nắp, đủ dụng cụ tập luyện.

Có máy chạy bộ, có tạ...

Lăng Vi nhìn thấy mấy thứ này liền cảm thấy chân nặng đầu đau...

Hiện tại bảo cô chạy bộ... chạy xong không phải sẽ mỏi chân mấy ngày sao?

Cô ngẩng đầu, như lấy lòng Diệp Đình, nhếch miệng cười: “Đột nhiên em không muốn giận dữ nữa, cũng không muốn phát tiết nữa, anh tự mình phát tiết đi, không cần để ý đến em.”

Diệp Đình nắm cổ tay cô: “Vậy thì sao được, có chuyện gì thì phải nói, còn nói cho rõ nữa, nếu không giữa vợ chồng lại có ngăn cách. Hơn nữa những hiểu lầm này, dễ dàng phát sinh kẽ hở, anh thì không muốn như vậy... nên phát tiết thì vẫn phải phát tiết một phen.”

Nói xong liền cởi giày cô ra, sau đó đứng lên đưa cho cô trang bị đấm bốc: “Tới đây, muốn phát tiết thì đánh vào nó.” Anh chỉ chỉ mặt mình.

“...” Lăng Vi cũng bó tay: “Được rồi, anh đã muốn như vậy thì người làm vợ như em phải chấp nhận thôi.”

“Đến đây đi, anh thỏa mãn em, anh cần lực thật mạnh vào.”

“Phut...” ba câu mà hai câu không thối tha thì không phải là Diệp Đình...

Lăng Vi vung tay về phía mặt anh: “...” anh dùng tay chặn lại.

“Này, sao anh còn chần chừ?”

Diệp Đình mỉm cười: “Anh chưa nói là không che mà, anh bảo em đánh mặt thôi nhưng đánh không được thì không thể trách anh.

“...” Lăng Vi tức giận cắn răng, cô đánh trúng được mới là lạ.

Chương 587: Được lắm! Còn dùng mỹ nhân kế! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mẹ nó! Anh phản ứng nhanh như vậy, căn bản không đánh tới!

“Đùng đùng đùng”, lại đánh mấy quyền, anh đều đỡ được.

Lăng Vi giậm chân: “Không đánh nữa! Hừ!” Cô chống nạnh: “Qua đây, cho em hôn một cái coi như em đánh anh!”

Diệp Đình vui vẻ đưa mặt tới cho cô hôn, cô ôm cổ anh, nhấc mũi chân, hôn lên gương mặt tuấn tú của anh, Diệp Đình muốn đứng thẳng người, đột nhiên bị cô đánh lên gò má. Sau đó, đặc ý nhìn anh cười.

“Được lắm! Còn dùng mỹ nhân kế nữa!”

Cô mang bao tay đánh quyền, đánh không hề đau. Lăng Vi đặc ý làm mặt quỷ với anh, Diệp Đình chột năm tay cô, quật qua vai, cô ngã xuống đất. Cũng may dưới đất có đệm... Nếu không, tay chân của cô đã bị anh bẻ gãy!

“A ——” Đau quá!

Lăng Vi liếc anh, đây thật sự là chồng thân ái của cô sao? Ra tay ác như vậy! Vừa rồi cô còn xoay một vòng lớn giữa không trung!

Bây giờ mắt còn hình nhang chống muỗi!

Diệp Đình ngồi xổm xuống, mặt kề sát cô. Anh nhéo mặt cô, cười nhạo nói: “Ai u, đáng vè này, còn muốn đánh lén, em nhìn xem, một quyền em đánh lên mặt anh còn không đau bằng muối cắn, tới tới tới, bên mặt này của anh, em còn chưa đánh đâu.”

Nói xong, kéo cô lên.

Lăng Vi nhảy cẫng lên, nhắc chân, dùng sức đá anh.

Diệp Đình cũng không tránh, kéo chân cô, đẩy ra sau.

“Aiya — — A!” Lăng Vi lại té...

Cô ôm hông. Chơi xấu!

Thật đau...

Diệp Đình nằm xuống cạnh cô, người đè lên người cô. Lăng Vi trong nháy mắt cảm giác được áp lực của anh, anh chặn trên người cô, như ngọn núi lớn đè xuống, hô hấp Lăng Vi ngừng lại, vì mắt phượng Diệp Đình híp lại, cực kỳ nguy hiểm. Anh hỏi bên tai cô: “Anh ta quan trọng, hay là anh quan trọng?”

Lăng Vi giật mình, không trả lời, Diệp Đình đột nhiên ôm cánh tay cô, lại quật qua vai!

“Diệp Đình — — Đại gia anh!” Người xoay một vòng lớn giữa không trung, té trên đệm. Cũng may cái đệm mềm, một khắc bay lên thật dọa người, té xuống cũng không đau lắm.

Lăng Vi nằm dưới đất, đầu óc quay cuồng... Lúc này không chờ anh kéo cô, cô tự bò dậy.

Cô lại nhắc chân đá anh, Diệp Đình dùng chiêu cũ, giữ chân cô, đẩy ra sau...

Lăng Vi hét lên: “Anh không giữ chân em thì không được sao?”

Diệp Đình cười nhạo: “Em không đổi cách đá? Em ở ngoài đánh nhau với người ta, em đá như vậy, đối thủ sẽ không giữ chân em? Anh đẩy em ra đã giảm tổn thương xuống mức thấp nhất, nếu là đối thủ, bọn họ sẽ kéo chân em lại, sau đó bẻ gãy đầu gối em.”

“...” Trên trán Lăng Vi toát mồ hôi. Cô vuốt tóc ra sau, Diệp Đình đột nhiên nhắc chân, đá tới mặt cô.

“A ——” Lăng Vi sợ hãi thét to! Hai tay che mặt.

“Ngốc!”

Chương 588: Được lắm! Còn dùng mỹ nhân kế! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi xòe tay ra, nhìn qua khe hở, thấy anh tiêu sái thu chân, hai tay khoanh trước ngực, bình tĩnh không cười liếc cô.

Lăng Vi buông tay ra, chống nạnh, trợn mắt nhìn anh.

Nghe anh nói: “Em nhìn phản ứng của em đi! Lúc anh đá em, em che mặt có hữu dụng không? Vừa rồi em làm gì?”

“Lấy tay bắt được chân anh đi...” Lăng Vi không phục nói: “Một lần nữa, em sẽ bắt được!”

Không chờ cô chuẩn bị, Diệp Đình nhấc chân đá cô: “A — —”

Khốn kiếp.... Lăng Vi tuyệt vọng về mình! Cô lại giơ tay che mặt.

Mặt Diệp Đình đầy chê bai: “Thiên tài vận động như anh đây sao tìm ra tên gốc vận động như em chứ?”

Lăng Vi nổi giận: “Em là thiên tài vẽ, sao tìm được tên gốc vẽ như anh chứ! Em nói gì sao?”

“Sao có thể như vậy?” Mặt Diệp Đình nghiêm túc, nhìn cô chăm chăm nói: “Giữa vợ chồng, chung sống hài hòa nhất chính là vận động ăn ý. Gia đình ly dị nói tính cách bất hòa đều là mượn cớ, nguyên nhân thật sự là đời sống vận động không cân đối.”

Lăng Vi che mặt: “Giống như anh biết mọi chuyện... anh từng cười mấy lần rồi à.”

Diệp Đình vẽ mặt nghiêm túc nói: “Chưa từng ăn thịt heo, còn chưa từng thấy heo chạy sao? Những lời này đều không phải là anh nói, là điều tra hôn nhân thế giới uy tín ban bố.”

Lăng Vi mặt đầy khinh bỉ nhìn anh: “Sao em không thấy tin nào báo cáo về phương diện này, sao anh lại xem phương diện này?”

“...”

Lăng Vi hừ nói: “Tới đây! Lần này em phải bắt được chân anh!”

Diệp Đình đẹp trai lắc đầu, đột nhiên nhấc chân đá về phía cô, Lăng Vi nhanh chóng đưa tay, sắp bắt được! Kết quả — — anh bỗng nhiên thu chân về, đánh một quyền vào cằm Lăng Vi!

“A...”

Lăng Vi che cằm, đặt mông ngồi trên đệm: “Anh chơi xấu! Đã nói dùng chân, sao đột nhiên vùng tay?”

Diệp Đình nhún vai, cười nói: “Bình bất yếm trá! Đối thủ sẽ nói trước cho em hẳn muốn làm gì sao?”

Tức chết được!

“Được... Coi như anh ác!” Vũ trụ nhỏ của Lăng Vi bốc cháy.

Cô đứng lên, xoa xoa cổ tay, xoay cổ, lần đánh nhau này giống như so tài quyền kích.

Cô hung hãn trừng anh: “Em lên thật nha! Đả thương anh đừng trách em.”

“Ha ha...”

Mẹ nó... Đây là cười nhạo cô sao?

Lăng Vi tức giận giậm chân, cô đột nhiên vung một quyền về phía ngực Diệp Đình, Diệp Đình đỡ được.

Lại một quyền, lại đỡ được — —

Cô chợt thấy bên phải anh có một chỗ trống, cô nhấc chân trái lên, đá vào cánh tay phải của anh.

“Không tệ nha, tiếp tục.” Anh cố ý chừa một chỗ trống cho cô, xem cô có phát hiện hay không.

Cũng không tệ lắm!

Phán đoán chính xác!

Lăng Vi vẫn giống vừa rồi, tay phải đánh hai quyền, tay trái đánh một quyền.

Trong chốc lát, đầu cô đầy mồ hôi, cả người ướt đẫm... Quần áo cô dính sát vào người.

Diệp Đình đưa tay cởi đồ cô...

“A — — Anh làm gì? Sao cởi đồ em?” Lăng Vi sợ hết hồn, lập tức che ngực. Bên trong cô chỉ mặc yếm, lúc này ướt đẫm... Nói thật ra, còn

có lực sát thương hơn không mặc...

Diệp Đình mặt đầy đứng đắn nói: “Quần áo cũng ướt đẫm rồi, anh cũng không nhìn em! Không cần xấu hổ!”

Lăng Vi tức giận, nhấc chân đá vào bên hông anh.

“Được nha, có tiến bộ! Nhưng chân đá quá thấp! Lần nữa!”

Lăng Vi lại nhấc chân, đá cánh tay anh.

“Quá thấp! Cao nữa!” Lăng Vi dùng sữa mẹ, cũng chỉ có thể đá tới cùi chỏ anh. Diệp Đình đột nhiên giữ chân cô, kéo lên, kéo lên!

“Aiya... Đau quá!”

Cô cũng không phải ngựa... Giơ chân cao như vậy, sẽ chết người đó!

Diệp Đình mặc kệ cô, đưa tay kẹp người cô như con nít, áp cô vào tường, ép chân trên bệ cửa sổ: “Luyện ép chân!”

“A, anh nhẹ một chút! Đau quá!”

Người này tuyệt đối không phải chồng thân ái của cô!

Chương 589: Kabedon* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*) Kết hợp giữa từ “Kabe” – bức tường và “Don” – tiếng khi bạn đấm tay chống vào tường. Kabedon trở thành hình ảnh lãng mạn với nhiều cô gái, hy vọng chàng trai dễ thương sẽ giữ họ sát vào tường và đến gần một cách lãng mạn.

Diệp Đình giễu cợt: “Vậy đã kêu đau? Tuần này luyện ép chân trên bộ cửa sổ trước, tuần sau chân lên bả vai!”

Anh dùng sức ép chân cô.

Lăng Vi ôm chân đau nhức, liếc anh: “Ép chân cái rắm...”

Diệp Đình hừ một tiếng, nói: “Khi đánh nhau, chân là chỗ hữu dụng nhất, em lui người không dứt khoát, không có sức, đánh thế nào?”

Nói xong, Diệp Đình đưa tay vỗ cổ cô: “Luyện thật giỏi, sau này khi hai ta vận động, em cũng biết chỗ tốt.”

Lăng Vi 囧, hình như nghe được hơi bản...

Diệp Đình dứt lời, xoay người đến cạnh bao cát.

Anh nhắc chân, đá bay bao cát!

Chân anh vừa dài vừa thẳng! Động tác lưu loát! Vô cùng đẹp trai!
Mắt Lăng Vi lập tức sáng lên... Đáng vẻ thiếu nữ bị mê hoặc.

Nhưng ngay sau đó liền hừ một tiếng, mặt người dạ thú!

Anh biểu diễn xong, đi tới cạnh cô: “Hôm nay chủ yếu là luyện chân, nhất định phải mở chân ra! Nếu không, em căn bản không thể tiếp cận người anh.”

“...” Tại sao Lăng Vi nghe ra điểm như, chân mở ra... không tiếp cận được người... Nhưng cô sẽ không nói ra, cô rất thuần khiết!

Diệp Đình bảo cô ở đó áp chân, anh lên máy chạy bộ bên cạnh tập chạy.

Chạy mười mấy phút, lại đi tập cơ ngực, anh ra một thân mồ hôi, áo thun dính sát vào người, một tay cởi áo.

Thật man! Lăng Vi gian xảo nhìn chằm chằm cơ ngực, cơ bụng anh.

Vóc người anh... thật đẹp mắt. Lăng Vi đột nhiên bùng phát linh cảm! Nội dung manga là tình cảm hai người ấm lên, muốn đi ra ngoài đánh nhau, sau đó nam chủ show chút tài nghệ võ lực, show bắp thịt, sau khi đuổi được kẻ thù, cường thế jifudon*! Lăng Vi lau máu mũi không chảy xuống, suy nghĩ sắp không chịu nổi!

(*) Áp lên giường.

Cô đang thất thần, một thanh âm mị hoặc bỗng chui vào tai cô: “Lên gì?”

“Hả?” Lăng Vi sợ hết hồn, lập tức che miệng, mặt đầy hoảng sợ ngẩng đầu nhìn anh: “Em nói gì sao?”

Diệp Đình nghiêm túc gật đầu: “Em nói cường thế cái gì don?”

Lăng Vi che miệng, mặt đầy kinh hoàng: “Hình như em chưa nói gì nha!”

“Em nói cái gì don?” Anh cắn chặt không buông.

Mắt anh tối đen, giống như khối nam châm màu đen có thể hút hồn phách người khác!

Anh nhìn cô chăm chăm, thân thể khô nóng bỏng càng dựa càng gần, cô chỉ mặc áo yếm... Còn anh ở trần, cả người anh đầy mồ hôi dán sát vào người cô. Lăng Vi thu chân lui về sau, hai tay anh chống trên bệ cửa sổ, mặt anh tuấn ép tới cô, mồ hôi trên mặt khiến anh càng gợn cảm.

Anh cúi người nhìn chăm chú vào mắt cô, cười tà mị: “Cái này gọi là uorudon* đúng không?”

(*) Uoru là vách tường.

Đầu Lăng Vi “ong” một tiếng, đụng vào cửa sổ, cô run rẩy cười nói: “Cái này gọi là... kabedon...”

Diệp Đình cười lên: “Không sai...” Anh nhìn cô chăm chăm, mặt từ từ kề sát, tầm mắt rơi vào trên đôi môi mềm mại của cô, môi anh chạm nhẹ vào môi cô, tí mĩ hôn đôi môi khế run của cô.

Chương 590: Kabadon* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh đưa tay ôm cô ngồi lên bệ cửa sổ, chân cô quấn ngang hông anh, cô muốn động cũng không được, bị anh ép cả người dựa sát vào cửa kính. Anh hôn cô, không ngừng hỏi cô: “Muốn kabadon, hửm? Muốn không?”

Lăng Vi cắn chặt răng, không chịu lên tiếng. Anh hôn cổ trắng nõn của cô: “Nói! Tại sao không nói chuyện? Bình thường miệng lưỡi sắc bén, thời khắc mấu chốt liền hết điện?”

Lăng Vi ngậm miệng, anh đột nhiên cắn môi cô, trầm giọng hỏi: “Anh quan trọng hay anh ta quan trọng?”

Lăng Vi chột giật mình. Thật không hiểu tại sao anh luôn xoắn xuýt vấn đề này?

Tay cô để trước ngực anh, dùng sức đẩy. Người anh rất nóng, tay cô đều là mồ hôi. Anh cười tự giễu: “Được rồi, hôm nay bỏ qua cho em. Về thôi.” Anh hít một hơi, nhìn khuôn mặt đầy mồ hôi của cô: “Nghỉ một lát rồi tắm. Em mới ra nhiều mồ hôi, lỗ chân lông cũng hở ra, tắm liền sẽ bị phong thấp.”

Anh rời cô nửa thước, đôi mắt tối đen nhìn thẳng vào mắt cô, thật lâu mới kéo cô đi ra ngoài.

Lăng Vi đi sau anh, đột nhiên nói: “Hai người đều quan trọng như nhau! Nhưng... anh là chồng em, anh ấy là anh trai em.”

Diệp Đình quay đầu nhìn cô, mặt cô lại là biểu tình thấy chết không sờn.

Anh đưa tay xoa mặt cô, cười kéo cô vào trong ngực: “Không phải anh kiên quyết phải có đáp án, anh chỉ muốn em nhìn rõ nội tâm em...”

“...” Lăng Vi bĩu môi.

Cô còn tưởng rằng anh luôn xoắn xuýt vấn đề này vì không tín nhiệm cô.

Diệp Đình giờ tay xoa tóc cô, lòng bàn tay anh rất lớn, giống như muốn xoa cho cô tỉnh ngộ, giọng anh cũng mang theo mấy phần kiên định: “Vi Vi, không phải anh không tín nhiệm em. Anh hiểu rõ tính cách em. Em rất dễ rơi vào mơ hồ, không ép em đến đường cùng, em sẽ luôn trốn tránh.”

“...” Lăng Vi gật đầu, điểm này, cô thừa nhận...

Trước kia, cô thật sự không suy nghĩ kỹ vấn đề này, thậm chí không biết nên xử lý quan hệ của cô và Giang Quân thế nào, cũng không biết nên nói chuyện này cho Diệp Đình thế nào.

Bây giờ, cô rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người này đối với cô mà nói đều quan trọng như nhau, Giang Quân là trụ cột tâm hồn cô, Diệp Đình là tri kỷ, là bạn đời của cô.

Nhưng...

Bắt cô lựa chọn trở thành tri kỷ yêu đương nồng nhiệt, sinh sống cả

đời với ai, cô nhất định sẽ chọn Diệp Đình. Cái này, hoàn toàn là vì... yêu.

Cô đi theo Diệp Đình tới cạnh cửa, Diệp Đình vươn tay lấy một cái khăn lông khoác lên vai cô: “Hôm nay mệt rồi, nghỉ ngơi một lát, ngủ sớm.”

“Ừ.”

Anh đưa cô về phòng, Lãng Vi cho là anh sẽ đi vào, kết quả, anh xoay người rời đi.

Diệp Đình về phòng mình tắm, thay quần áo.

Diệp Đình thay đồ ngủ xong, nằm xuống làm thế nào cũng không ngủ được. Anh muốn ôm Lãng Vi ngủ, muốn ôm cô cả đời.

Nhưng hôm nay dường như cô không muốn anh chạm vào cô lắm.

Vì vừa rồi anh quả thật rất thiếu đánh! Nhất là khi tra hỏi cô, anh cũng muốn đánh mình hai quyền, nhưng, anh thật sự không nhịn được!

Vừa nghĩ tới tim cô chưa một vị trí cho người đàn ông khác, cả người anh liền bùng cháy!

Anh ghen tỵ!

Đáng giận hơn là anh hao tổn tâm huyết chuẩn bị cho cô một hôn lễ long trọng, anh muốn tuyên bố với toàn thế giới cô là vợ anh, nhưng vừa vặn cho toàn thế giới thấy chuyện cười của anh!

Từ năm 12 tuổi, anh và Lợi Dịch cắt đứt, đến 14 tuổi tự mưu sinh, anh một đường hô phong hoán vũ, cho tới bây giờ đều là người khác

nể mặt anh, đều là khiến người khác mất thể diện!

Duy chỉ có lần này — —

Nói thật, anh sắp tức chết! Nhưng cô gái nhỏ đó... anh không phá hủy cô, chỉ vì yêu, chỉ vì muốn nuông chiều... có thể làm sao đây?

Chương 591: Anh hiểu tất cả... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình muốn đánh chết mình!

Một người đàn ông già mồm.

Muốn ôm người ta ngủ, lửa giận lại không tiêu tan!

Đủ hèn!

Diệp Đình lăn qua lộn lại không ngủ được. Rốt cuộc không nằm được nữa, ngồi dậy, đi qua phòng cô.

Nha đầu thú!

Anh thật sự trúng độc của cô rồi...

Haiz! Ai bảo anh yêu cô gái này, có cá tính, có chủ kiến như vậy, lại khiến anh mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Diệp Đình ngồi xuống mép giường cô, tắt đèn tường trên đầu giường. Đã lâu cô không mở đèn lúc ngủ... Anh nắm tay cô, cô ngủ, đột nhiên sợ hết hồn.

“Đừng sợ.” Lãng Vi nghe giọng anh, lập tức bình tĩnh lại, chủ động nhích người qua, dành cho anh nửa giường.

Diệp Đình hít hơi...

Động tác này của cô làm anh nhiệt huyết cuồn cuộn!

Cô biết anh tới, không chỉ không dậy đuổi anh ra ngoài, còn nhích chỗ, là muốn anh nằm xuống ôm cô sao?

Tim Diệp Đình đập rộn lên!

Anh từ từ nằm xuống bên cạnh cô, anh muốn nhìn xem cô rốt cuộc còn làm gì.

Anh nằm xuống, thấy cô trở mình, cánh tay bấp chân đều dè lên người anh... ôm anh.

Hơi thở ngọt ngào lập tức bao phủ anh!

Phần tử xao động trong thân thể Diệp Đình sống lại.

Vi Vi, em nhất định không biết anh yêu em bao nhiêu.

Em nhất định không tưởng tượng nổi...

Anh thật sự hận không thể nhét cô vào trong thân thể mình, mỗi ngày mang đi khắp nơi cùng anh, nửa bước không rời.

Diệp Đình nhìn mặt cô, khẽ vuốt gò má cô, cô nhú mày.

Anh dùng ngón tay xoa mày giúp cô, cô cau mày, tỏ ra rất không vui.

Anh cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Chồng tới... anh ngay bên cạnh em, an tâm ngủ đi.”

Cô chu môi, chân mày từ từ giãn ra.

Diệp Đình nhìn môi cô, cảm thấy vô cùng khả ái, thật muốn cắn một cái, nuốt vào bụng.

Anh dùng ngón tay vuốt môi cô, cô theo bản năng liếm đầu ngón tay anh.

“Hm...” Xúc cảm mềm mại kia làm anh cảm thấy tê dại. Giống như một dòng điện từ đầu ngón tay lan truyền ra toàn thân.

Người anh đề xuống, tay nâng mặt cô, khẽ nâng cằm sáng bóng của cô.

Môi đặt lên, vô cùng ôn nhu hôn cô.

Cô “ưm” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng loạn, không muốn anh hôn.

“Em còn giận?”

Lăng Vi chậm rãi mở mắt, mắt mơ màng buồn ngủ nhìn mặt anh. Cô ngửi thấy mùi hương bạc hà quen thuộc trên người anh.

“Thật mệt...” Cô đưa tay ôm cổ anh, há miệng cho anh đi vào.

Cô vừa hôn anh, vừa nói: “Không giận, em nằm mơ... Mơ thấy một con chó nhỏ cắn em.”

Diệp Đình: “....”

Cô nhắm mắt lại, tay nhỏ mò vào ngực anh, thuần thục cời nút áo anh.

Thân thể Diệp Đình lập tức nóng lên.

Cô... còn chọc anh.

“Vợ, em còn giận anh sao? Anh chiến tranh lạnh với em...”

Lăng Vi “ừ” một tiếng: “Giận, anh quá chủ nghĩa đàn ông, không hề chú ý tới cảm nhận của em. Em cũng nói xin lỗi anh rồi, em thấp giọng hạ khí đi cử hành hôn lễ, anh không để ý em, còn hung dữ với em, còn chiến tranh lạnh với em! Nếu em gọi không gọi cho anh, anh ngay cả hỏi cũng không hỏi em một câu. Vừa rồi anh còn quật ngã em! Bây giờ cổ còn đau nữa!”

“Anh sai rồi...” Anh hôn môi cô, cởi áo ngủ cô ra.

Cô hừ một tiếng, cởi đồ anh như phát tiết.

Chương 592: Anh hiểu tất cả...

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình đề cô, vừa hôn vừa nói: “Lúc ấy anh quá tức giận, giận muốn điên lên. Anh nào còn lý trí, bình thường anh tốt với em bao nhiêu, anh có hung dữ với em sao? Em đổi vị trí của anh suy nghĩ xem, trong lòng vợ còn có một người đàn ông khác, em có thể chịu được không?”

Lăng Vi tức giận cắn anh: “Vậy anh đổi lập trường của em suy nghĩ đi! Có ân không báo là quân tử hay tiểu nhân? Khi đó em mới bao lớn? 14 tuổi! Không ba không mẹ, không có người thân nào! Anh ấy chính là chỗ dựa duy nhất của em! Nếu không quen anh, chắc chắn em sẽ gả cho anh ấy!”

“Không cho phép! Không cho phép nghĩ như vậy!”

Anh dùng sức hôn cô, hai tay xoa đầu cô, giống như muốn kéo người kia ra khỏi đầu cô! Anh dùng sức hôn cô: “Anh yêu em, Vi Vi, em là của anh! Không cho phép nghĩ tới người khác!”

Lăng Vi đẩy anh, nhìn vào mắt anh, nói: “Anh sai rồi! Em không phải của anh, em là của chính em. Nếu em quả thực muốn ở bên anh ấy, anh cản cũng không cản được! Em nói thật với anh, anh còn vô duyên vô cớ ghen, em không ở bên anh nữa!”

Diệp Đình đề cô lại, tròng mắt đen đầy hung ác!

“A... Anh còn muốn cường bạo!”

Lăng Vi bấm ngón tay vào thịt anh, gân xanh anh nháy nháy, nhin! Nước mắt cô đột nhiên trào ra khỏi hốc mắt: “Có phải anh bị ngốc không?”

Diệp Đình sửng sốt.

Cô ngồi dậy, đẩy anh ra, nước mắt rơi trên mặt anh: “Sao anh ngốc như vậy! Anh không nói em cưỡng từ đoạt lý? Chuyện này vốn là em làm sai, sao anh không mắng em? Em cũng đã kết hôn với anh còn đi dạo phố cùng người đàn ông khác, vào nhà người đàn ông khác, bất kể là nguyên nhân gì đều không đúng! Còn bị người ta chụp lén, khiến anh mất hết mặt mũi! Anh phí hết tâm tư bố trí một hôn lễ long trọng cho em, muốn cho em niềm vui bất ngờ, nhưng lại trở thành trò cười của cả thế giới. Anh là đàn ông, anh luôn ở trên đỉnh cao, cho tới bây giờ chưa từng mất thể diện như vậy! Sao anh không thể tức giận chứ! Anh giận là phải, anh không vứt bỏ em đã rất kiềm chế rồi! Anh không nói gì, còn sợ em khó chịu, anh sắp tức chết còn mua dưa hấu dỗ em. Anh nên đánh em, nên ly dị với em, nên bóp chết em ngay trước mặt mọi người! Chứ không phải nói với anh em anh là anh đang ghen. Anh sợ bọn họ bất kính với em, anh liền đổ mọi sai lầm lên đầu mình! Sao anh ngu như vậy, ngay cả tranh luận cũng không biết! Ngay cả gây gỗ cũng không...”

Diệp Đình xoay người đè lên người cô, cô giùng giằng muốn rút tay ra: “Thật xin lỗi, em không muốn như vậy...”

Anh siết chặt quả đấm, không đánh cô, giọng kiên định nắm tay cô: “Bởi vì anh là người đàn ông của em!”

Cô mặt đầy nước mắt đưa tay ôm anh: “Em không nghĩ tới sẽ như vậy, em chỉ muốn cho anh tất cả tình yêu, không nghĩ tới sẽ tổn

thương anh.”

Mắt anh dấy lên ánh lửa, hai tay ôm eo cô, Lăng Vi “ừm” một tiếng.

Động tác của anh đột nhiên mạnh mẽ, chưa từng điên cuồng như vậy, tựa như cuồng phong bạo vũ.

Lần này, anh nghe được thanh âm anh luôn muốn nghe.

Ngọt ngào nhỏ vun, rất dễ nghe. Rất say lòng người.

Ba giờ sáng, anh còn chưa đã ghiền, giống như vừa buông cô, cô sẽ chạy.

“Đi ngủ.” Cô ôm anh: “Em không chạy, yêu anh còn không kịp đây, sao em đồng ý rời xa anh chứ. Đời này em chỉ thích một mình anh, chỉ tốt với một mình anh.”

Anh vốn định ngủ đột nhiên nhào tới.

Lăng Vi cũng không biết câu nào đã lấy lòng anh, tại sao lại kích động?

Tối hôm sau, hội chiêu đãi ký giả, tiếng người ồn ào!

Chương 593: Làm trò yêu đương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đèn flash sáng mờ cả mắt.

Những nhà báo nổi tiếng trong nước đều được mời đến.

Hội trường vô cùng xa hoa, tổ chức ngay tại hội quán xa hoa thuộc tập đoàn Đỉnh phong, lúc này diện tích hội quán cực kì lớn, nhiều vị trí ngồi, trông cực kì khí phái.

Diệp Đình cũng tự mình tham gia chiêu đãi.

“Diệp tiên sinh, xin hỏi tại sao anh lại tham gia chiêu đãi lần này?”

Camera nhắm ngay ba người, ngay cả Lăng Vi đứng bên phải Diệp Đình cũng nổi bật.

Sắc mặt Diệp Đình lạnh lùng, môi mím nhếch lên, nhìn thoáng qua phóng viên kia.

Mọi người đều biết Diệp tiên sinh khiêm tốn, chưa bao giờ tham gia hoạt động công chúng, càng không nói đến việc tiếp đón truyền thông.

Thậm chí người phòng viên kia cảm thấy nhất định sẽ không trả lời vấn đề của anh ta.

Kết quả thật ngoài dự kiến của mọi người.

Diệp Đình nói: “Vì phu nhân của tôi.”

Đèn flash nháy điên cuồng.

Hội trường kinh ngạc, không ai dám tin đây là lời của Diệp tiên sinh, không hề lớn lối, không hề che giấu càng không hề trả lời cho qua.

Cứ nói bình thường mấy chữ như vậy.

Vì phu nhân của tôi.

.....

Đột nhiên hội trường tĩnh lặng, sau đó lại hỗn loạn rồi: “Không đúng... ngày hôm qua có người đưa tin nói.... Diệp tiên sinh và phu nhân đã ly hôn... là tin giả sao?”

“Ai biết có phải bịa đặt hay không?”

Lúc này Jayson vung tay lên áp chế dư luận của mọi người, giống như đưa tay mời phóng viên: “Mời vị phóng viên kia đặt câu hỏi.”

Vị phóng viên kia đứng lên hỏi: “Diệp tiên sinh, xin hỏi quan hệ giữa anh và phu nhân như thế nào?”

Diệp Đình ôm lấy Lăng Vi, hôn nhẹ lên trán cô: “Như anh thấy đấy.”

....

Âm thanh đèn flash không thể ngăn nổi tiếng hít không khí của mọi người...

Sao lại trả lời như vậy chứ?

Đại nhân vật như Diệp tiên sinh bị cho đội nón xanh không phải nên tức giận, mắng mỏ đôi gian phu dâm phụ sao?

Sao hỏi xong hai vấn đề, tiết tấu liền thay đổi vậy?

Không phải bọn họ đến nhằm hội trường đấy chứ?

Thậm chí có phóng viên còn dụi mắt.

Lú này có phóng viên hỏi: “Diệp tiên sinh, xin hỏi anh nhìn bức hình phu nhân cùng người đàn ông khác, tâm trạng lúc đó của anh là gì?”

Sắc mặt Diệp Đình tối đi, phóng viên kia lập tức nghĩ tới: “Nhất định vừa nãy là giả vờ, nhìn xem, sắp lộ tẩy rồi.”

Diệp Đình mặt lạnh: “Tức giận.”

Phóng viên kia vội hỏi: “Là phu nhân khiến cho danh dự của anh bị vấy bẩn sao?”

Diệp Đình thờ ơ nhìn người kia, khinh thường nói: “Tức giận vì có người bẻ cong sự thật.”

“... ”

Hiện trường vang lên âm thanh bàn tán: “Sao vậy?”

Chiều này hình như không giống ý bọn họ muốn cho lắm.

“Xin hỏi sự thật nào bị bẻ cong vậy.”

Diệp Đình vươn tay về phía Giang Quân: “Vị này chính là anh trai của phu nhân nhà tôi.”

“Sao cơ?”

“Anh sao?”

Diệp Đình mời Giang Quân nói chuyện, Giang Quân liền nói: “Tám năm trước tôi và phu nhân Lăng Vi quen nhau, lúc cô ấy 14 tuổi thì có giúp đỡ cô ấy tiền học phí, mãi đến khi cô ấy 18 tuổi thì trở thành quan hệ anh em.”

“Sao cơ?” thân phận của Diệp phu nhân là gì, tới mức cần người khác giúp đỡ tiền học phí?

Có phóng viên điều tra biết ba mẹ của Lăng Vi chính là người thành lập nên Long Đăng.

“Xin hỏi Diệp phu nhân, cô và cảnh sát Giang quen nhau lâu chưa?”

Lăng Vi nhìn người nọ: “Anh nghi ngờ lời tiên sinh nhà tôi sao?”

“...”

Phóng viên kia nghẹn họng.

Jayson mời anh ta ngồi xuống, để vị khác đặt câu hỏi.

Người phóng viên kia hỏi Lăng Vi: “Quen nhau với cảnh sát Giang lâu như vậy, tiên sinh nhà cô có biết không?”

Chương 594: Làm trò yêu đương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nói đơn giản qua chuyện của Long Đăng, sau đó nghiêm túc nói: “Tuy cảnh sát Giang giúp tôi tiền học phí nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp mặt, anh ấy gửi tiền đều dùng tên giả, quyền tiền cũng thông qua quỹ từ thiện, mấy hôm trước tôi và anh ấy trò chuyện ngẫu nhiên mà thôi, cho nên tiên sinh nhà tôi không biết chuyện này.”

Camera chiếu vào cô, sắc mặt cô trầm tĩnh, cực kì ung dung.

Có phóng viên đột nhiên hỏi: “Diệp phu nhân, cô cảm thấy hai người đàn ông ưu tú bên cạnh cô, ai quan trọng hơn?”

Lăng Vi nhìn anh ta nói: “Cảm giác như người thân và chồng vậy.”

Lucs này có phóng viên nói: “Diệp tiên sinh, anh có suy nghĩ gì về Diệp phu nhân?” có một ít phóng viên yên lặng chờ Diệp Đình bạo tẩu, tha hồ phỏng đoán.

Kết quả Diệp Đình rất không nể mặt: “Phu nhân của tôi cũng chẳng nói dối.”

Lúc này có người hỏi người đàn bà bị thương: “Phu nhân, xin hỏi vết thương của cô và chuyện này có liên quan gì với nhau?”

Người đàn bà kia nói: “Lúc đó tôi mới tan làm về nhà, chống trước của tôi dùng dao đâm tôi. Anh ta có thói bạo lực gia đình, tôi không

chịu nổi chờ anh ta đánh chết mình mới liều chết đòi ly hôn. Ngày đó vừa hay Diệp phu nhân và cảnh sát Giang đi qua cứu tôi một mạng, còn bắt được chồng tôi và một người bạn hút thuốc phiện, Diệp phu nhân và cảnh sát Giang là người tốt. Lúc đó cảnh sát Giang bị thương ở eo và lưng, là Diệp phu nhân đưa anh ấy về băng bó.”

Có phóng viên ghi chép lại.

Không nghĩ tới còn có chuyện trùng hợp thế này.

Mọi người đào bới gốc rễ hỏi mấy chuyện liên quan.

Diệp Đình cầm di động bày tỏ thời gian kết thúc, anh còn bận rộn.

Jayson tuyên bố buổi chiều đã kết thúc.

Nhưng thật ra là Diệp Đình nhắn tin cho Lăng Vi: “Bà xã, tối này muốn ăn gì?”

Lăng Vi đứng lên bày tỏ cảm ơn với đám phóng viên, cô mở chai nước vừa uống vừa nhắn: “Ăn đồ nướng.”

“Được.”

Diệp Đình nói: “Em ngực lớn, nghe lời em.”

“Phụt...” Lăng Vi đang uống nước không nhịn được phun ra bàn.

.....

Trời ạ, Lăng Vi sặc nước ra sức ho, trong lòng hậm hực tản đi bao nhiêu rồi.

Phóng viên nhao nhao nhìn cô, chỉ thấy Diệp boss đang cầm khăn tay lau miệng cho cô, cánh tay kia thì vỗ lưng cô: “Không cần thận như vậy, chẳng có ngày nào làm cho anh yên tâm được.”

Lăng Vi mỉm cười: “Vất vả cho anh rồi.”

“Haha. Không có việc gì, lần sau nhớ chú ý.”

V đưa tay đấm anh, anh cầm tay cô đặt lên môi hôn, Lăng Vi dựa vào lòng anh cười hờn dỗi.

Lăng Vi ra sức chụp hình.

Lăng Vi cho anh chút khen ngợi, anh có tiền đồ lắm.

Trong cửa hàng đồ nướng đã có Giang Quân, Lý Thiên Mặc.

Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn đều tới.

Lôi Tuấn rót rượu cho Giang Quân: “Anh Quân, anh là anh trai chị dâu, sau này là anh trai em.”

Hai người chạm ly.

Giang Quân hỏi bọn họ: “Hiện tại đã điều tra ra ai chụp hình chưa?”

Lôi Tuấn nói: “Việc này hỏi cho anh rồi. Em đang điều tra, đối thủ rất狡 hoạt, tạp chí kia là tạp chí nhỏ, bọn họ nhận được hình thì phát hiện đối phương gửi nặc danh. Em đến tiệm net kia lấy băng ghi hình thì phát hiện là học sinh, tìm người học sinh kia thì biết quả nhiên có người thuê cậu ta.”

Giang Quân gật đầu cùng ly với Diệp Đình.

Diệp Đình uống rượu, nói với Lôi Tuấn: “Không cần phiền toái như vậy, có một cách vừa đơn giản vừa hữu ích.”

Chương 595: Hiểu sâu bí mật?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn nhìn anh.

Diệp Đình uống rượu xong liền nói: “Hai ngày nữa cậu xem ai hứng thú nhất thì người đó làm.”

Trở lại biệt thự, Lăng Vi cùng anh đi dạo bộ, đi qua một cây cầu nhỏ, đến vườn hoa yên tĩnh gần đó, cô lập tức bỏ nhào vào lòng anh: “Ông xã à.” Cô ôm cổ anh: “Anh còn giận à?”

Cô nghiêng đầu cười với anh, hiển nhiên là đang lấy lòng.

Diệp Đình dùng sức xoa tóc cô, vừa muốn nói, không giận, em đã làm tốt lắm rồi nhưng nhìn bộ dáng xinh đẹp của cô, đột nhiên anh thay đổi chủ ý: “Trong lòng còn hơi buồn.”

Lăng Vi khẩn trương đưa tay đặt lên ngực anh: “Không giận, không giận nữa, em xoa xoa ngực cho anh...”

Diệp Đình: “...” bị cô đùa giỡn: “Xoa ngực cũng vô dụng, xoa cả người thì không khác lắm.”

Hừ mũi, trong lòng Lăng Vi không ngừng khinh bỉ anh nhưng gương mặt cười sáng lạn: “Không thành vấn đề, anh nằm xuống đi.”

Diệp Đình ngồi trên ghế đầu, bàn tay cô tiến vào áo khoác của anh:

“Hoàng thượng cả ngày kiếm ra bạc tỷ, vất vả quá rồi.”

Diệp Đình ừ một tiếng: “Ái phi cũng vất vả rồi.”

Lăng Vi nhin cười đấm bóp cho anh.

Đè tay cô lại, anh bất mãn nói: “Không có cơm sao? Chút sức nhỏ như vậy, vả miệng.”

“Phụt...” Lăng Vi dùng sức kêu: “Hoàng thượng tha mạng.”

Bàn tay của cô như mang theo dòng điện, còn cả hơi nóng.

Chỉ một lúc cả người Diệp Đình nóng lên.

Lăng Vi mồi cả tay, đột nhiên bị anh áp đảo: “Ái phi vất vả rồi, trăm xoa bóp cho nàng.”

Anh tự thể nghiệm xoa bóp cho cô.

Lăng Vi cho rằng anh lăn qua lăn lại một hồi không nghĩ tới lại đè lên người cô nói: “Cầm đi sẵn.”

Một mồi nửa giờ lại luyện nửa giờ nữa mới được anh bế về phòng.

Vừa tắm rửa xong, còn chưa kịp ngủ thì...

Tiếng cảnh báo chói tai như thanh kiếm sắc bén đâm vỡ màn đêm yên tĩnh.

“Tiên sinh, có người xâm nhập các đây 200m.”

“Bắt lại.”

Nháy mắt cả biệt thự sáng trưng, tiếng bước chân bên ngoài vang lên.

Diệp Đình mặc áo khoác ra ngoài, có thể xông vào cách biệt thự gần 200m nhất định không phải người dễ chọc: “Bà xã, chờ anh một lúc, lát nữa ông xã trở về thương em.”

Lăng Vi nhanh chóng mặc áo khoác ra ban công, nhìn thấy anh nhanh chóng đi về tòa nhà đằng trước.

Chỉ một lúc sau Lôi Đình đến gõ cửa, vui vẻ nói: “Chị dâu đừng sợ, là con chó xông vào.”

Lăng Vi thầm nghĩ cô cho tôi là tên ngốc sao, trình độ nói dối đó... tệ như thế.

Nhưng nhìn vẻ mặt Lôi Đình thoải mái, có lẽ Diệp Đình dễ dàng tóm được người kia nên chắc không có gì phiền toái đâu.

Cô gật đầu, bày tỏ mình biết rồi, Lôi Đình vẫy tay với cô: “Chị dâu nghỉ ngơi sớm đi, em còn phải đi thăm vấn... à... em sợ con chó kia chạy loạn nên phải đi nhìn nó.”

Lăng Vi mỉm cười: “Cô cẩn thận một chút, đừng để chó cắn cô.”

Lôi Đình haha cười lớn sau đó đóng cửa rồi đi.

Lăng Vi không ngủ được liền xem tin tức, cô có hơi lo lắng... có phải gần đây Ecourt lại có động tĩnh gì không.

Ecourt: (tiếng Pháp: Hécourt) là một thị trấn thuộc tỉnh Oise của Pháp và thuộc huyện Songrong (Beauvais)

Hay à Hoắc Ân, Louis có hành động gì.

Cô rất lo lắng Diệp Đình gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Kết quả Ecourt vẫn vậy, chiến loạn không ngừng, Hoắc Ân và Louis hình như không có hành động gì.

Chương 596: Hiểu sâu bí mật?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình trở về, thấy cô lo lắng, anh nói: “Là Louis phải người đến trộm nhật kí...”

Lăng Vi cả kinh: “Nhất định cuốn nhật kí đó không đơn giản.”

“Ừ... nếu không ông ta cũng chẳng phí sức lấy về.”

Lăng Vi lập tức mở tủ sắt ra, cô cầm một bản nhật kí từ bên trong ra.

Nhìn kĩ: “Ông xã, có phải mẹ dùng chất hóa học gì không? Ví dụ như ngâm nước mới có thể thấy chữ ấy?”

Diệp Đình nói: “Đã thử rồi, vô ích thôi,”

Đột nhiên trong lòng Lăng Vi lo lắng.

Cô nhìn chăm chăm dòng chữ, đột nhiên...

“á...”

Cô xoa trán: “Ông xã, em phát hiện chút bí mật.”

“Bí mật gì?” Diệp Đình khẩn trương theo.

Lăng Vi nghiêm túc nói: “Anh nhìn câu thơ này đi, hình như chẳng có

mối liên hệ với nhau nhưng mà... đều tả cảnh. Anh nhìn câu này đi: Mạch ngược lên Vân Nhân mấy chỗ, cầu nhỏ y liễu nán lại trể trang! Không phải là chỗ chúng ta vừa đi sao?”

Hai mắt Diệp Đình sáng như bóng đèn, chớp mắt: “Nhìn mấy câu thơ này, Diệp luyến hoa tùng chính là gần nhà ẩm tròng hoa Lan hồ điệp, còn Lâm tuyền ảo ảnh mượn hương sen thì chính là hồ sen.”

“Đúng vậy, đều là cảnh nhà cũ của chúng ta, không trách được Louis đoán không ra, người không biết nơi này căn bản nghĩ không ra. Ông xã, mẹ nhắc tới những cảnh vật này là có ý gì sao?”

Sắc mặt Diệp Đình thâm trầm: “Chắc là... gần đó chôn cái gì đó?”

“Có khả năng lắm.”

Diệp Đình khó nén được hưng phấn: “Anh cho người đi lấy.”

“Đừng gấp.” Lăng Vi giữ anh lại: “Như vậy sẽ khiến người chú ý, không bằng em nói nhà cũ bị hỏng, cần tu sửa một chút.”

“Được.”

...

Diệp Đình ra ngoài, lập tức sắp xếp, Lăng Vi vẽ bản thảo... lại lên weibo, cô và Anh Quân gây ồn ào như vậy rất khó coi... không khéo bị người ta mắng cho thành cái dạng gì rồi, rồi còn nguyên rửa người nhà cô, mắng cô là người đàn bà tâm cơ...”

Đột nhiên cô không muốn để Diệp Đình thấy có người mắng cô, bởi vì không muốn để cho anh thấy một mặt không đẹp về cô...

Cô he mặt, nếu Diệp Đình nhìn thấy những lời ô uế như vậy sẽ tức giận lắm đúng không?

Cô mở weibo, vào trang cá nhân, đột nhiên hai mắt cô sáng lên, thế mà không ai mắng cô?

Không hề có một dòng.

Quá kỳ quái rồi.

Trước kia có tin tức “Phu nhân của Diệp Đình và người đàn ông khác hẹn hò bí mật” nay đã không còn.

Cô kéo lên kéo xuống, thật sự đã không còn.

Phía dưới weibo của cô quả thật rất yên tĩnh.

Là chuyện gì xảy ra vậy?

Cô tắt web yên tâm nằm xuống.

Cùng lúc đó... Lôi Tuấn đứng trong thư phòng biệt thự cùng Hạ Tiểu Hi ấn chuột xóa thiệp.

Hạ Tiểu Hi tức giận: “Đám người kia thật xấu xa, cái gì cũng có thể mắng ra miệng. Cho rằng cách màn hình thì muốn mắng cái gì thì mắng sao? Hiện tại internet nên có quy định, bắt hết đám người này lại đi.”

Cô vừa xoa thiệp vừa tức giận nói.

Xoa hơn 2h dần mất hết cảm xúc... lại nhìn mấy dòng chữ đó đã không còn tức giận như cũ.

Xoa bình luận, Hạ Tiểu Hi nén giận nhìn Lôi Tuấn: “Phiền quá, tôi phải về trường đây, 10h30 phòng ngủ đóng cửa rồi.”

Lôi Tuấn không kiên nhẫn: “Em về trường để tôi làm một mình sao? Bạn của em bị mắng em còn mặc kệ?”

Hạ Tiểu Hi chu môi: “Tôi là con gái mà, ở đây với anh không tốt lắm.”

Cô bĩu môi, bất mãn trừng Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn chẳng thèm để ý, đẩy ly nước trước mặt cô: “Uống nước đi, lấy lại tinh thần.” thấy cô uống nước anh ta mới nói: “Sợ gì chứ? Tôi lại chẳng làm gì em.”

Chương 597: Phòng của cô ở bên trái ấy, phốc — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi vẫn quệt miệng.

“Hay là anh đưa tôi về trường học đi, nếu như anh không muốn tự mình làm... thì tìm Thiên Ma đến...”

Lôi Tuấn nhìn ngó người, trợn mắt trừng cô, “Hơn nửa đêm, tôi lại đi gọi một thằng con trai ra, phù hợp lắm hả? Tôi lại không phải gay!”

Hạ Tiểu Hi buồn ngủ muốn chết, đang ngáp dờ, đột nhiên trừng mắt nhìn anh ta một cái, “Thế hơn nửa đêm gọi một nữ sinh ra ngoài thì thích hợp chắc? Tôi còn tưởng Lôi Đình cũng ở đây nữa kìa? Anh em hai người không ở chung với nhau sao?”

Lôi Tuấn căn bản không nghe thấy cô nói gì, cái bộ dạng ngáp ngắn ngáp dài của cô ấy thật dễ thương chết mất... giống hệt một con thỏ nhỏ tai dài vậy! Đôi mắt sáng trong giống hệt hai trái nho tím! Lúc buồn ngủ thế này, ánh mắt như không có thần, Lôi Tuấn muốn giơ tay lay lay cô, để cho cô tỉnh ngủ.

Hạ Tiểu Hi che miệng ngáp một cái, giơ tay, vươn người một cái.

Lôi Tuấn đầu đầy vạch đen, thần kinh cảm xúc của cô gái này cũng quá thô rồi, động tác này của cô ấy... hoàn toàn không nhận thấy là đáng vẻ nhỏ xinh ấy của mình, quấy rầy đàn ông đến mức nào hay sao hả?

Lôi Tuấn cố ý ra vẻ không nhần được nữa, “Bảo cô xóa thì cô xóa luôn! Bạn cô gặp nạn, chẳng lẽ cô không nên vào nước sôi lửa bỏng cùng cô ấy sao?”

“Nên chứ!” Hạ Tiểu Hi gật đầu, “Thế nhưng, mấy chuyện như xóa bỏ kiểu này, tôi làm ở phòng mình cũng được chứ sao? Tại sao lại phải đến nhà anh?” Cô đột nhiên phản ứng lại được.

“...” Lôi Tuấn câm nín, đúng nhỉ... người ta cũng có thể làm vậy ở phòng ngủ của mình được mà, tại sao lại phải đến nhà anh ta...

Anh ta hơi nghĩ nghĩ một chút, cố ngang ngạnh nói: “Tốc độ web ở nhà tôi nhanh hơn...”

Hạ Tiểu Hi chu mỏ, “Phòng của bọn tôi cũng 100m mà! Mấy phút là xong 1 đoạn video!”

“...” Lôi Tuấn lại bị nghẹn, nói: “Hai người làm cùng với nhau, có động lực hơn chứ sao...”

Anh ta nói xong, cả người liền thấy ngượng ngùng, cái cớ này... thật sự là, quá nát bét rồi! Hơn nữa còn dư không thể chịu được.

Lại không nghĩ rằng, Hạ Tiểu Hi còn gật đầu một cái, “Vậy cũng được...”

Lôi Tuấn che mặt, trời đất mami ơi... nói chuyện với cô nàng 2b ngốc nghếch này, tuyệt đối không thể làm theo lẽ thường được mà!

Hai người liên tục cóa từ hơn nửa đêm đến hai giờ sáng, Hạ Tiểu Hi thật sự cảm thấy quá mệt, “Lôi Tuấn, tôi buồn ngủ...” Giọng nói của cô mềm mềm, đôi mắt màu nho tím còn mơ mơ màng màng, hai mí

mắt không ngừng dán chặt vào nhau.

Lôi Tuấn hấp tấp nói, “Vậy cô đi ngủ đi, phòng của cô ở bên trái ấy.”

“Oh...” Hạ Tiểu Hi lảo đảo lảo đảo đi vào phòng.

Bên trái, bên phải... cô nhìn sang trái một chút, cẩn thận xác định đó là bên trái rồi mới mở cửa đi vào. Tắm rửa xong, liền nhào đến chiếc giường lớn, chui vào trong chăn, vừa đặt đầu xuống là ngủ ngay.

Lôi Tuấn làm thêm một lúc nữa, thật sự cảm thấy việc này quá chán! Không làm nữa!

Anh ta ném con chuột đi, đột nhiên nghĩ đến, có thể bỏ tiền ra tìm người đến làm thay mà nhỉ! Tại sao mình lại phải ngốc ngốc nghếch nghếch ngồi xóa cơ chứ!

...

Lôi Tuấn tắt máy tính, trở về phòng. Anh cũng buồn ngủ lắm rồi, cố nén cơn buồn ngủ lại để tắm cho xong, sau đó mò đến mép giường.

Mới vừa nằm xuống

Đột nhiên — — anh cảm thấy có một thứ gì đó mềm mềm quăn lấy eo mình! “Má ơi — — có rắn — —” da đầu Lôi Tuấn cũng phát nổ! Hét một tiếng sau đó nhảy bật dậy, đập bay ‘con rắn’, sau đó nhanh chóng nhảy tót xuống đất đi bật đèn.

“Ừm... đau quá đi mất!”

Lôi Tuấn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ai đang nói chuyện thế này!

Anh vặn đèn cỡ sáng nhất — —

Anh che chỗ ánh sáng hắt vào mắt mình, chỉ thấy Hạ Tiểu Hi đang ngã lăn trên đất vừa nằm xoa xoa chỗ bị đập vừa hừ hừ...

Chương 598: Phòng của cô ở bên trái ấy, phốc — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi không mang quần áo ngủ đến, vẫn mặc quần jean mà ngủ thì rất không thoải mái, thế nên cô liền mở tủ quần áo, tùy tiện lấy ra một chiếc áo sơ mi mới mặc vào.

Chiếc áo sơ mi của Lôi Tuấn khoác lủng lẳng bên ngoài, bả vai cô cũng bị lộ ra một khoảng lớn. Mặc dù áo sơ mi của anh vừa to vừa dài, thế nhưng lúc này cô đang nằm trên đất, dường như không che chắn được một cái gì cả.

Lôi Tuấn nhìn cô chằm chằm, chỉ cảm thấy như một khối tuyết đập thẳng vào mắt, sao cô ấy lại trắng như vậy nhỉ?! So sáng với cô, anh... thật giống hệt như vừa mới chui ra khỏi mộ than vậy ấy...

Hạ Tiểu Hi bò dậy, dụi dụi mắt, đôi mắt mở trừng trừng!

“Sao anh/cô lại ở đây?!” Hai người cùng đồng thanh lên tiếng.

Lôi Tuấn nói: “Đây là phòng của tôi chứ sao!”

Hạ Tiểu Hi nghe rằng hừ hừ, ngã đầu chết mắt, chất vấn: “Đây không phải là căn phòng bên trái sao?”

Lôi Tuấn hơi suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng là bên trái.” Ánh mắt của anh ta theo bản năng liền nhìn chỗ cô đang xoa xoa. Anh ta thấy được một mảnh màu hồng hồng.

Hạ Tiểu Hi vừa thẹn vừa quẫn lòi tấm ga trải giường, đắp lên người... “Không phải anh nói, ‘Phòng của tôi ở bên trái’ sao?”

“Đúng vậy! Phòng của tôi đúng là bên trái...”

Hạ Tiểu Hi trợn trắng mắt!

“Anh vừa mới nói! Phòng, của, tôi, ở, bên, trái!” Lôi Tuấn hơi ngẫm nghĩ một chút, “Hình như đúng vậy thật... Thật xin lỗi nhé, tôi nghĩ theo thói quen ấy mà, nên cũng nói là bên trái... đáng lẽ phải là phòng của tôi ở bên trái, còn phòng cô ở đối diện... tôi nói sai rồi, thật xin lỗi!”

Hạ Tiểu Hi ủy khuất trề môi.

Hối hận quá đi mất! Lúc vừa mới đến cũng đã chín giờ rồi! Đáng nhẽ lúc đó cô không nên đến đây mới phải!

Một cô gái tới nhà một người đàn ông, liệu có thể có chuyện gì tốt chứ?!

Vốn dĩ cứ tưởng người này nghiêm trang, trông không giống người xấu! Lại không nghĩ đến! Cũng đều như nhau! Là một tên háo sắc nửa đêm canh ba bò lên giường con gái!

Mặc dù... đây chỉ là một sự hiểu lầm!

Thế nhưng, lại đạp cô ngã ra đất... ngã đau lắm đó biết không — — hu hu hu...

Cô xoa xoa cổ, bây giờ mới phát hiện ra nguy hiểm, cũng muộn xừ nó rồi! Còn mơ mơ hồ hồ tự dưng mình đến trên giường người ta

nữa chứ!

Nghĩ như vậy, miệng cô lại trề ra, sắp sửa khóc luôn rồi.

Lôi Tuấn chưa từng gặp phải loại chuyện thế này, trong lúc nhất thời tay chân cũng liền luống cuống!

“Nè nè, cô đừng khóc nha... thật xin lỗi, xin lỗi mà...” Anh nhanh chóng chạy đến an ủi cô, đột nhiên Hạ Tiểu Hi lùi về phía sau: “Anh định làm gì? Hơn nửa đêm rồi, đứng gần tôi như thế làm gì hả hả? Đi ra! Cách xa xa tôi một chút — —”

“Được được được...” Lôi Tuấn nhanh chóng lùi ra đến tận cửa, “Chuyện đó.. căn phòng này nhường lại cho cô đó. Tôi đến phòng đối diện, có chuyện gì thì cô gọi tôi nhé!”

Hạ Tiểu Hi hung hãn trừng mắt nhìn anh ta.

“Rầm — —” Lôi Tuấn đóng cửa lại, sờ sờ trán, lúc này mới phát hiện trên đó toàn mồ hôi ròng ròng!

Anh hít sâu một hơi, cơn ngái ngủ cũng bay mất tiêu rồi. Anh nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi mình khô khốc...

Đi tới phòng bếp, lôi một lon bia lạnh trong tủ ra, đổ ừng ực ừng ực vào miệng.

Ra khỏi phòng bếp, anh ta ngẩng đầu uống bia, đột nhiên, cảm thấy có một thứ mềm mềm đụng vào ngực mình, “Ái— —” Anh ta vừa cúi đầu xuống, chỉ thấy Hạ Tiểu Hi đang cau mày, xoa xoa ngực...

Lôi Tuấn ORZ luôn, khó trách lại mềm như vậy... Anh ta vội lảng sang chuyện khác, “Chuyện đó... cô uống chút nước nhé? Cô đi

đường sao lại không chút tiếng động thế chứ? Cũng không nhìn đường...”

Hạ Tiểu Hi mặt đầy vẻ ‘tôi đúng là xui xẻo chết mất’! Cô mới vừa ra khỏi phòng, mắt vẫn đang díp chặt lại, làm sao biết phía trước có người cơ chứ...

Lôi Tuấn phát hiện ra biểu cảm của cô quả nhiên phong phú, giống hệt một ssuwra trẻ lớn xác vậy đó, đáng yêu đến mức khiến người khác muốn giơ tay lên nắn nắn bóp bóp... trái tim Lôi Tuấn nhảy lên thình thịch, vừa rồi cô đụng vào anh, cái cảm giác mềm mềm đó, thật sự khiến cả người anh đều tê rần.

Anh hít sâu một hơi, sợ mình phạm phải sai lầm, vội vội vàng vàng quay người đi rót nước cho cô.

Hạ Tiểu Hi lại nức nở nói: “Vừa rồi đúng là dọa tôi sợ mà! Thật đấy! Đột nhiên tôi không ngủ được, liền muốn lên mạng, uống một chút nước.”

Chương 599: Không nhịn được cái gì, thật đáng ghét (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn đưa ly nước cho cô.

“Ừm... vậy thì cô đến phòng sách lên mạng đi, cửa thư phòng không khóa đâu, mật mã của máy tính, cô vừa mới biết rồi đó.”

“Ặc...” Cô nhận lấy chiếc ly trong tay anh. Đầu ngón tay lơ đãng đụng phải ngón út của anh. Lôi Tuấn cảm thấy giống như bị dòng điện xẹt qua vậy, tê tê, anh nhanh chóng rút trở về.

Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn anh ta một cái, “Bệnh sạch sẽ à!”

Lôi Tuấn trở về phòng, xoay bên trái lật bên phải, lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được... căn phòng hiện giờ anh ta đang ngủ là phòng cho khách, còn Hạ Tiểu Hi ngủ trong phòng anh ta.

Anh xoa xoa lồng ngực đang phập phồng của mình, cảm giác nơi này sắp sửa căng đến phát nổ mất thôi! Anh lại lăn, lại lộn, giống như con lật đật ấy, thấy mình sắp khét đến nơi luôn rồi.

Hạ Tiểu Hi... Aizz! Cũng không biết tại sao, khuôn mặt Hạ Tiểu Hi lại hiện lên trước mắt... còn có vừa nãy nữa... cái cảm giác lúc cô đắm vào anh...

Lôi Tuấn nhức đầu muốn chết. Làm kiểu gì cũng không ngủ được, dút khoát cũng lên mạng luôn, xem xem cô gái kia đang làm cái gì.

Anh khoác chiếc áo sơ mi, xuống đất đi đến cửa thư phòng. Cánh cửa không khoác chặt, anh nghe thấy bên trong có mấy tiếng “ưm ưm a a”. Mắt Lôi Tuấn giật giật một cái, cô đang xem cái gì thế hả?

Anh đẩy cửa ra, lặng yên không một tiếng động đi vào trong...

Bước đến phía sau lưng cô, chỉ thấy hai tay cô đang ôm ngực mình, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, trên màn hình máy tính...

Đang chiếu đến cảnh ma cà rồng đang quấn lấy nhau hút máu — — trong miệng còn phát ra loại giọng “ưm ưm a a” kia!

Thứ máu thịt sống đó!

Oe — — khiến Lôi Tuấn chán ghét phát ói...

Anh ói rồi thì cũng thôi! Lại khiến Hạ Tiểu Hi sợ đến mức hét lên á á...

Cô như thấy quỷ vậy, chui ra khỏi ghế, “ping” một tiếng, chân đập thẳng vào chân bàn.

“Hu...” Thật là đau mà!

Lôi Tuấn thấy cô bị đập đau, liền giơ tay đỡ cô, nhưng Hạ Tiểu Hi vẫn đang nháy chơi chơi, cánh tay anh không thể bắt lấy tay cô, không cẩn thận liền... chạm luôn vào trên ngực người ta.

Lôi Tuấn bị xẹt điện, nhanh chóng rút tay về.

Anh sợ bị đánh, liền ôm đầu ngồi co ro dưới đất...

Hạ Tiểu Hi căn bản không nhìn thấy anh, chỉ cảm thấy có một bàn tay duỗi về phía cô! Đột nhiên lại không thấy đâu nữa!

Cô điên luôn, hét “á á á” to tướng!

Hạ Tiểu Hi sợ đến mức ba hồn bảy vía cũng bay mất một nửa, Lôi Tuấn hết ORZ lại tiếp tục ORZ lần 2...

Thấy cô bị dọa sợ như thế, liền nhanh chóng đứng dậy, nói: “Là tôi! Đừng sợ!”

Hạ Tiểu Hi chợt quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt đẹp tái của Lôi Tuấn đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, đôi mắt anh rất sáng, nhưng biểu cảm có chút khinh hoàng, giống như là bị cái gì đó dọa sợ vậy!

Hạ Tiểu Hi lập tức chắc chắn rằng, anh ta cũng nhìn thấy quỷ rồi!

“Lôi Tuấn! Nhà anh có quỷ đó!”

Hạ Tiểu Hi ôm lấy cổ anh ta, nhanh chóng nhảy bổ thẳng vào ngực anh, hai tay hai chân quấn chặt trên người anh, thiếu chút nữa nước mắt cũng tuôn rơi, âm thanh run run: “Nhà anh có quỷ...”

Lôi Tuấn ORZ, không phải vừa mới nói... là anh đó sao? Sao lại còn nói là có quỷ nữa...

Cô gái này... chẳng lẽ bị sợ... đến choáng váng luôn rồi.

Lôi Tuấn cũng không biết mình nên nói cái gì cho phải, dẫu sao... mới vừa rồi anh ta... ạch... chạm vào... người ta, khụ khụ! Anh ta thừa nhận sao? Vẫn chưa thừa nhận mà?!

“Đi mau, đi mau, đừng có ngây ngốc ở chỗ này nữa, tôi sợ lắm! Mới vừa rồi có người thò tay bắt tôi!”

Khuôn mặt Hạ Tiểu Hi đầy vẻ kinh hoàng, ôm chặt lấy Lôi Tuấn! Lôi Tuấn chỉ cảm thấy cả người mềm mềm của cô dám chặt vào cơ ngực của mình.

Chương 600: Không nhịn được cái gì, thật đáng ghét (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn dang rộng hai tay, không dám chạm vào cô, phiền muộn cầu khẩn: “Cô xuống trước được không? Cô cứ ôm tôi như vậy, tôi sợ không nhịn được.”

“Không nhịn được cái gì?” Hạ Tiểu Hi mặt đầy ngờ vực.

Lôi Tuấn nói: “Cô mặc ít như thế này, ngực cô, dán sát vào tôi, tôi sẽ có phản ứng đó.”

“...” Hạ Tiểu Hi quẫn bách, chỉ hận không tìm ra được một cái lỗ nào đó để chui vào, cho dù chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng anh ta đã nói lộ liễu đến vậy rồi mà cô còn không hiểu nữa thì mới đúng là ngu ngốc!

Vội vàng nhảy xuống khỏi người người ta, “Chuyện đó... anh có thể đưa tôi về trường được không? Nhà anh âm khí quá nặng...”

Lôi Tuấn lại muốn chết thêm lần nữa, “Sao nhà tôi lại âm khí nặng được chứ? Hơn nữa đêm, là do chính cô đi xem phim ma, cô xem phim ma mà lại còn sợ hãi. Sợ hãi thì cũng thôi đi, lại còn nói nhà tôi âm khí nặng... làm gì có lý lẽ nào như vậy chứ hả?”

Hạ Tiểu Hi hoàn toàn không nghe lọt cái gì, “Chúng ta ra ngoài trước có được không? Tôi không muốn ngây ngốc ở trong căn phòng này thêm nữa...” Màn hình máy tính vẫn đang chiếu tiếp đoạn phim, hai

con ma cà rồng hút máu nhau xong, lại tiếp tục... cái cảnh giới hạn độ tuổi! Thật cay mắt quá!

Hạ Tiểu Hi cúi đầu, bịt kín mắt mình!

Lôi Tuấn cũng quần đến không thể tả được nữa, trực tiếp rút nguồn điện máy vi tính.

Kéo cô đi ra ngoài.

“Anh đi phía sau, có được không?” Hạ Tiểu Hi không dám đi phía sai, liền chạy lên trước. Lôi Tuấn cũng không nói gì, che chắn cho cô ra khỏi căn phòng.

“Bây giờ mới hơn ba giờ sáng, cô trở về trường cũng vào được hả? Nếu không, tôi dẫn cô đến khách sạn nhé.”

Hạ Tiểu Hi bám chặt lấy cánh tay anh, thật sự không muốn ngây ngô thêm ở nhà anh ta nữa, quá đáng sợ! Liền vội vàng gật đầu, “Được, vậy thì đi đến khách sạn gần trường học tôi đi. Phiền anh rồi...”

Lôi Tuấn nói: “Không có gì... hẳn là tôi phải xin lỗi cô mới đúng. Vừa nãy... người bắt lấy cô là tôi... hơn nữa, buổi tối lại còn gọi cô đến nhà tôi, tôi đúng thật là thiếu suy xét... thật sự xin lỗi...”

Hạ Tiểu Hi nhìn anh chằm chằm, lại cúi đầu ngó xuống người mình một cái, khuôn mặt lập tức đỏ rực. Hai tay cô ôm chặt trước ngực, quần đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên. Hóa ra người mới vừa rồi tập kích ngực cô chính là cái tên ghê tởm này!

Lôi Tuấn vội vàng giải thích: “Tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ muốn đỡ cô một chút... Cô chứ nhảy nhoi nhoi như thế, tôi chỉ vô tình chạm

phải... ách...”

Anh không thể nói tiếp được nữa.

Đầu Hạ Tiểu Hi cũng sắp sửa cúi sát vào ngực đến nơi rồi, cô muốn cào anh ta, nhưng thật sự là quá thẹn thùng, cả khuôn mặt không cách nào ngẩng lên được.

Lôi Tuấn ho khan một tiếng: “Cô có muốn thay sang một bộ đồ khác rồi hăng đi không?”

“Ừ...” Hạ Tiểu Hi gạt đầu một cái, mở cửa phòng ngủ của ly, bên trong tối thui, công tắc đèn lại cách chỗ cửa khá xa, cô không dám đi vào.

“Tôi giúp cô bật đèn.” Lôi Tuấn bước vào phòng ngủ.

Hạ Tiểu Hi bị hoảng sợ lại kêu lên ‘á á’, Lôi Tuấn vội vàng bước đến trước mặt cô.

“Anh đi cùng với tôi! Đừng có đi đằng trước! Tôi sợ!” Hạ Tiểu Hi nhanh chóng vọt đến trước mặt anh.

Lôi Tuấn đang là lá chắn tâm lý cho cô, chỉ cần anh ta đứng phía sau cô, thì cô mới có thể cảm thấy an toàn.

Lôi Tuấn có chút không biết làm sao, “Tôi cũng đã giải thích rồi mà, người vừa nãy là tôi, trên thế giới này làm gì có quỷ!”

“Á — —” Hạ Tiểu Hi vừa nghe thấy anh ta nhắc đến chữ ‘quỷ’, lại bị dọa sợ nhảy dựng lên.

... Lôi Tuấn câm nín, đỡ lấy vai cô, đi bật đèn.

Đèn vừa được bật, Hạ Tiểu Hi liền vào phòng tắm tìm quần áo của chính mình, vừa nãy cô tắm xong liền tiện tay ném luôn trong phòng tắm, bởi vì quá buồn ngủ, nên quên mất không thu lại.

“Xong rồi... ướm hết rồi...” chiếc quần jean ngắn của cô, rồi chiếc áo màu hồng phấn nữa, đều ướm hết cả rồi...

Lôi Tuấn nói: “Vậy thì đừng về nữa, cô cứ ngủ ở đây đi. Thật ra thì nếu lúc này cô đi khách sạn, ảnh hưởng cũng không được tốt...”

Hạ Tiểu Hi giương mắt nhìn anh, Lôi Tuấn có hơi lo lắng nói: “Bây giờ cũng ba giờ sáng rồi, tôi đưa cô đến khách sạn, lỡ bị bạn cô nhìn thấy, không chừng lại nói cô dụ dỗ được tên ngốc nào đó...”

“Anh tự nhận là mình là kẻ ngốc á?” Hạ Tiểu Hi chu miệng, ánh mắt oán hận trừng anh, thật đúng chuẩn bộ dạng chịu uất ức.

Chương 601: Làm chuyện xấu, giống chút xíu... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“...” Lôi Tuấn lại khiến cô ghen cứng họng.

“Chàng rể vàng được chưa? Kim cương ương lão ngũ đã được chưa?”

“Phi... không biết xấu hổ. Gạch đá ngô lão nhị nhà anh ấy!”

“...”

Lôi Tuấn thật muốn đánh cô!

Hạ Tiểu Hi cũng gấp rút nói: “Anh nói cũng đúng.” Nếu như đi khách sạn, không tránh được cảnh sẽ phải nhờ anh đưa lên phòng.

Nếu như bị người khác cố ý nhìn thấy, nói không chừng lại bảo cô đi khách sạn thuê phòng với đàn ông!

Hạ Tiểu Hi chỉ đành phải gật đầu, nói: “Anh nói rất có lý, vậy thì tôi ngủ ở đây... tôi không về nữa.”

“Ừ, nếu như em sợ, thì cũng đừng tắt đèn nữa.”

Hạ Tiểu Hi gật đầu, leo đến trên giường, chui vào trong chăn, đôi mắt to chớp chớp nhìn anh, khẽ mở miệng nói: “Cám ơn anh.”

“Tại sao lại cảm ơn tôi?” Lôi Tuấn vừa định đi ra ngoài, đột nhiên lại nhìn sang chỗ cô.

Não của cô gái này hình như không được bình thường thì phải...

Anh thật sự không thể theo kịp tiết tấu của cô!

Hạ Tiểu Hi nói: “Cảm ơn anh, vừa nãy vẫn luôn bồi tôi mà. Tôi thật sự rất sợ.”

Lôi Tuấn gãi gãi đầu, “Bây giờ em còn sợ không? Nếu không, thì tôi ở lại nói chuyện với em thêm một chút, dù sao tôi cũng không ngủ được.”

“Vậy cũng được.” Hạ Tiểu Hi bò dậy, ngồi vào phía trong một chút, vỗ vỗ tay xuống chỗ bên cạnh mình.

Lôi Tuấn lại ‘gào thét rầm trời’ trong lòng!

Tính cảnh giác của cô gái này cũng quá thấp rồi!

Nói thật... đây là anh chứ... nếu đổi thành một người đàn ông khác, nhận được lời mời như vậy... liệu có ai sẽ không động tâm tư được chứ?

Khuôn mặt Lôi Tuấn không tự giác liền đỏ lên.

Anh làm bộ thờ ơ đi tới, dù sao đó cũng là giường anh mà, anh rất quen thuộc với nó.

Thành thạo ngồi lên giường, vừa nhìn thấy chiếc chăn mỏng màu xanh a trời mà ngày nào anh cũng đắp đang ở trên người cô... đột nhiên, trong thân thể anh có một chút xao động khác thường.

Hạ Tiểu Hi dựa vào gối, nghiêng đầu hỏi anh: “Anh thích đọc thơ không?”

Lôi Tuấn hơi sững sốt một chút, không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Suy nghĩ một chút rồi nói: “Thích chứ! Từ nhỏ tôi đã thích đọc thơ rồi!”

Hạ Tiểu Hi vô cùng cao hứng, lập tức ngồi thẳng dậy, đôi mắt to phát ra tia sáng, hỏi anh: “Anh thích thơ của ai vậy hả?”

Lôi Tuấn nói: “Tôi thích... nhiều lắm!”

“Thật sao?” Đôi ngươi Hạ Tiểu Hi liền tràn đầy thứ ánh sáng sinh động.

Lôi Tuấn nói: “Chẳng nhẽ còn không thật!”

Hai tay cô ôm lấy tim, “Anh thật lợi hại, tôi thích nhất Ni Thái, ... anh thì sao?” Cô ngoẹo đầu nhìn anh, trong đầu Lôi Tuấn nghĩ, Ni Thái ấy hả? Chưa từng nghe qua, Ni Mã thì còn nghe rồi...

Hạ Tiểu Hi nhìn anh đầy khao khát, “Vậy anh thích ai nhất? Có thể đọc cho tôi nghe một hai bài được không?”

Lôi Tuấn ho khan một tiếng, “Đương nhiên là có thể, để tôi nghĩ một chút xem... À! Tôi đọc bài thơ mình quen thuộc nhất nhé!”

“Được a~!”

Lôi Tuấn ngồi thẳng người, hắng giọng một cái, “Cạp cạp cạp ... Cổ

cong hướng trời hát. Lông trắng nổi nước xanh, chân hồng đạp lướt sóng.”

Sắc mặt Hạ Tiểu Hi trầm xuống, nhìn anh như một tên ngốc.

Cô thật sự không muốn nói chuyện với anh ta nữa!

Lôi Tuấn đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười dài một tiếng, “Ai aizz, tôi đùa em đó...”

Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn anh ta một cái, không lên tiếng.

Lôi Tuấn thành thực nói: “Tôi đọc ít sách, mấy tác giả nước ngoài mà em nói kia, tôi thật sự không biết. Thế nhưng Trung Quốc chúng ta cũng có trên dưới năm nghìn năm lịch sử, nhiều thơ hay như vậy, cần gì phải đi học thơ của nước ngoài làm gì?”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi, “Anh nói như thế, cứ như là chính mình biết nhiều lắm ấy?”

“Ế? Chuyện này em cũng đừng có mà xem thường tôi, Đường thi, Tống từ, tôi thật sự không biết ít đâu nhé! Nhất là thơ của Tô Thức Tô Đông Pha, tôi biết gần hết đấy.”

“Thật hay giả vậy? Anh đừng có mà khoác lác! Chục năm sống thasng thầy mớ màng, câu tiếp theo là gì?”

“Chẳng tơ lường, tự tơ vương. Ngàn dặm mờ trơ, khôn xiết nổi thê lương.” Lôi Tuấn không chút nghĩ ngợi, liền bật thốt ngay. Anh nhìn Hạ Tiểu Hi một cái, “Không phải là em sợ quý sao? Hơn nửa đêm, lại đọc thơ ma quý, rồi còn mộ phần, em không sợ hả?”

Chương 602: Làm chuyện xấu, giống chút xíu... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt Hạ Tiểu Hi ngay lập tức biến đổi, vội vàng nhích lại phía anh thêm một chút.

Lôi Tuấn vội vàng nói tiếp: “Tôi kiểm tra em một đề, chắc chắn em không biết.”

“Xì — —” Hạ Tiểu Hi trợn trắng mắt, “Nói thật cho anh biết nhé, chỉ có anh không ngờ tới, chứ làm gì có chuyện tôi không biết! Biệt hiệu của tôi chính là ‘tiểu tử điển Trung Hoa’ đó! Hừ — — nói ra hù chết anh!”

“Ô yô yô...” Lôi Tuấn vỗ đùi, “Vậy thì hai ta quá có duyên rồi! Biệt hiệu của tôi chính là ‘bí tịch thơ Trung Hoa’ này...”

Hạ Tiểu Hi nhìn anh, đột nhiên cười rộ lên mấy tiếng, “Ha ha ha ha ha...”

Lôi Tuấn cũng cười, hai người cười ngả cười nghiêng.

Lôi Tuấn đụng đụng cánh tay cô, “Bạn học tử điển nhỏ này, tôi kiểm tra cô nhé.”

“Được a, anh cứ đổ đi.”

Lôi Tuấn đột nhiên nghĩ ra ý tưởng, muốn chinh cô một chút.

Thế nên anh liền cười một tiếng đầy vẻ bại hoại, “Tết Trung thu vừa mới hết, chúng ta liền nói về trăng sáng đi.” Anh thấy Hạ Tiểu Hi nghiêm túc gật đầu một cái, thái độ của anh cũng nghiêm túc theo, thậm chí đầy xúc cảm: “Ánh trăng trên cành ba phần say, hơn hẳn nhân gian rượu nửa chén... Em thử hai câu tiếp xem.”

Hạ Tiểu Hi bối rối!

Cô khoe khoang khoác lác như thế, nhưng hai câu này cô thực sự chưa từng nghe qua!

“Ánh trăng trên cành ba phần say, hơn hẳn nhân gian rượu nửa chén...” Cô lặp lại hai câu kia, thế nhưng trong lòng chẳng có tí teo ấn tượng gì về chúng cả!

Cô cẩn thận nhớ lại, ý cảnh của hai câu này thật sự rất hay! Thật giống với thơ Lý Bạch, thế nhưng, thơ Lý Bạch, căn bản cô không thể không biết... mà hai câu này, cô thật sự, thật sự không có chút ấn tượng nào!

Hạ Tiểu Hi vò đầu! Lại bị làm khó! Thật mất thể diện mà!

“Không biết đúng không?” Lôi Tuấn cong khóe miệng, cười đầy tà khí.

Thật ra thì, đây chính là câu thơ Lãng Vi mới viết... Máy trăm bài thơ mà chị dâu viết, chắc hẳn Hạ Tiểu Hi xem qua cũng không nhớ được, thật là dễ gạt, ha ha ha ha ha...

Hạ Tiểu Hi bĩu môi, không chịu thừa nhận.

Lôi Tuấn nói, “Nếu không thì vậy đi, ngày mai tôi mời em ăn cơm để bồi tội, đến lúc đó sẽ nói cho em biết.”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi, không nói lời nào.

Lôi Tuấn có chút mơ màng, “Tức giận rồi?”

Cô vẫn không nói tiếng nào.

“Được được được, tôi nói cho em, em đừng có tức giận...” Lôi Tuấn mở ngăn kéo của tủ đầu giường, lấy ra một chiếc laptop.

Anh mở đến mục thơ về tiết trời trung thu, đưa tới trước mặt cô, “Nè... đây là do tôi viết. Làm sao mà em biết được chứ.”

Trong lòng thầm mặc niệm, chị dâu tha mạng...

“Hà?” Miệng Hạ Tiểu Hi mở to hết cỡ!

Cô chau mày nhìn bản thơ đó. Chữ viết của anh thật sự rất đẹp! Cuồng thảo giống hệt nước chảy mây trôi, “Ánh trăng trên cành ba phần say, hơn hần nhân gian rượu nửa chén...Đêm qua trăng thanh cùng gió mát, khói sóng mờ ảo như bóng theo...”

“Đây là anh viết á?” Hạ Tiểu Hi sợ đến ngây người! Cô đọc đi đọc lại hai câu thơ này, thật sự cảm thấy ý cảnh của nó vô cùng hay!

Cô kinh ngạc ngược mắt nhìn anh, “Lôi Tuấn! Anh thật lợi hại!”

Nhưng mà tính cách kia của anh ta lại chẳng giống chút nào?

Làm sao có thể chứ? Gạt người đúng không?

Hạ Tiểu Hi lại rà trên trang baidu, không tìm thấy.

Thật sự là anh ta viết?

Không thể nào tin được.

Lôi Tuấn nháy mắt một cái, đặt cô vào trong mắt. Ánh mắt cô nhìn về phía anh, tràn đầy kính nể và ngạc nhiên! Thật giống như đào được vật báu vậy, Hạ Tiểu Hi đột nhiên nói: “Tôi có thể giám định bài thơ khác một chút được không?”

“Phụt——” giám định hả, nhìn nhìn nhìn đi, có văn hóa đúng là khác biệt mà, cô em này cũng tiện thể hơn hẳn người khác.

Chị dâu, anh chép thơ của anh để đùa giỡn bạn em... em đừng trách anh đó...

Chương 603: Lầu xanh gác tía, người đi qua (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn vừa nghĩ đến ánh mắt sắc bén đầy lợi hại kia của Lăng Vi, đột nhiên cảm thấy sau gáy có hơi lạnh lạnh...

“Hù....” Anh run lên cầm cập.

Nhưng cười hồ khó xuống...

Anh tùy ý gật đầu một cái. Hạ Tiểu Hi bắt đầu lật từ đầu, trang đầu tiên trong laptop chính là bài “Định phong ba” của Tô Thức: ‘Chiếc tơ mưa gió kệ thân đời.’

Hạ Tiểu Hi ngược mắt, nghiêm túc nhìn anh ta một cái, lại cúi đầu lật tiếp, càng mở càng cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi! Một người như Lôi Tuấn... làm sao biết...

Tam quan của Hạ Tiểu Hi vỡ vụn thành ngàn mảnh luôn rồi!

Cô vẫn cho rằng Lôi Tuấn là một anh chàng công tử bại gia bất cần đời...

Không nghĩ đến, anh ta lại... có tài tình như vậy...

Những câu thơ anh ta viết có ý cảnh rất đặc biệt, không chỉ giống như cái ‘làm thơ’ mà một số người khác hay gọi. Những câu thơ vụn vặt này của Lôi Tuấn, đều là tức cảnh sinh tình, có cảm xúc mà bộc

phát, hơn nữa, lại không hề khoe khoang, rất tùy ý, chính là phong cách mà cô vô cùng thích.

“Đoạn thơ này của anh, viết cũng rất hay.”

Đôi tay nhỏ bé mềm mềm của cô, chỉ vào một bài thơ khác, nhẹ nhàng đọc lên: “Mưa phùn nường lâu các, gợi chút buồn man mác. Chìm nổi trong phong ba, uẩn chuyển lưu trong lòng...”

Cô đọc xong, không khỏi thở dài một tiếng: “Thật là hay... không giống như bài thơ do một nam sinh viết.”

Lôi Tuấn hơi cười cười.

Quả nhiên thật tinh mắt... vốn dĩ cũng không phải là anh ta viết...

Anh giả bộ nghiêm trang, hắng giọng một cái.

Lại giả vờ tạo ra một bối cảnh, “Khi đó tôi vẫn còn nhỏ... lúc viết bài thơ này, là thời điểm tôi đi Giang Nam vào ba năm trước... ngày đó tôi đứng trên một tòa lầu các, nhìn thấy có một cô gái đang che chiếc ô dù bằng giấy màu xanh, bước đi chậm chậm trong cơn mưa nhỏ... cô ấy đi rất ung dung, giống hệt như đang thưởng thức cảnh sắc trong mưa vậy. Cô ấy mặc một bộ kỳ bào màu hồng, giống hệt như một mỹ nhân cổ trang... vô cùng xinh đẹp.”

Anh cứ nói cứ nói, tinh thần như bay xa tận đâu đâu, lại giống như kiểu trở về ba năm trước. Trước mắt tựa như có cơn mưa phùn bay bay, bên người tựa như có một toàn lầu các trong tranh vẽ.

Mặc dù bài thơ không phải là do anh ta viết, nhưng quả thực anh ta đã từng đến Giang Nam rồi, bởi vì cảm thấy phù hợp với cảnh sắc, cho nên liền chép lại.

“...” Hạ Tiểu Hi rũ mắt, không nói gì cả.

Lôi Tuấn nhìn bài thơ kia, hơi hoảng hốt nói: “Tôi còn chụp trộm một tấm hình của cô ấy.” Vừa nói, liền mở di động lên lật album ảnh.

“Em nhìn xem, có phải bức ảnh này vô cùng hợp với ý cảnh hay không. Có phải rất phù hợp với bầu thơ này của tôi không?”

Hạ Tiểu Hi tùy ý nhìn bức ảnh, đột nhiên — — chan mày cô hơi chau lại, ánh mắt càng ngày càng sáng, giống như nhớ đến chuyện gì đó, cô liền hít sâu một hơi, nói: “Cô nữ sinh này... anh quen biết a...”

“Hà?” Lôi Tuấn ngược mắt nhìn cô một cái, lại cúi đầu nhìn bức ảnh!

Hạ Tiểu Hi ôm ngực nói: “Anh không cảm thấy cô ấy... nhìn rất quen hay sao?”

Lôi Tuấn nhìn kỹ lại, quen mắt? Không thấy mà... đó là ở Giang Nam, ở Giang Nam anh ta đâu có người quen nào chứ...

Hạ Tiểu Hi nắm lấy tay anh, chỉ chỉ vào khuôn mặt cô gái: “Anh không thấy quen mắt một chút nào sao?” Cô đột nhiên nhảy bật lên,

Lôi Tuấn cười phun một tiếng, không thể tưởng tượng nổi, hỏi: “Là em sao?”

Hạ Tiểu Hi lập tức cười rục rịch, “Đúng vậy! Anh nhận ra rồi!”

Lôi Tuấn thành thực lắc đầu, “Không có...”

Hạ Tiểu Hi ảo não, trợn trắng mắt. “Anh đi ra chỗ khác đi, tôi buồn ngủ!”

Cô nín một bụng tức, chui vào trong chăn, phiền muộn kéo chăn trùm kín đầu!

Cô gái kia rõ ràng chính là cô mà!

Chương 604: Lầu xanh gác tía, người đi qua (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba năm trước, cô đến Giang Nam du lịch, cũng cầm chính cây dù màu xanh này, mặc đúng cái bộ kỳ bào màu hồng này. Cô cũng đi trên con đường mòn đó, có một bà chủ quán còn cố ý gọi cô lại, chụp cho cô một tấm để làm bưu thiếp!

Đúng! Cô muốn tìm ra người chủ quán đó, là có thể chứng minh được mình đã từng đi qua trấn nhỏ Giang Nam đó!

Hừ! Lôi Tuấn, ai bảo anh không tin tôi! Dù thế nào tôi cũng sẽ chứng minh cho anh xem bằng được thì thôi!

Hôm sau, Hạ Tiểu Hi liền xin nghỉ ba ngày, lên đường đến Giang Nam.

Lúc Lăng Vi gọi điện cho cô, Hạ Tiểu Hi vô cùng đặc ý nói: “Chị đây đã đến Giang Nam rồi! Đang trên đường tới khách sạn! Cậu có muốn mua chút đồ gì không? Cứ mở miệng nói với đại gia đây, cậu muốn cái gì, đại gia đều có thể thỏa mãn cậu!”

Lăng Vi đỡ trán, “Cậu bị cái gì kích thích thế hả? Lúc thì chị đây, lúc lại xưng đại gia! Thay đổi nhân vật cũng nhanh quá đấy?!”

“Ha ha ha ha...” Hạ Tiểu Hi cười một trận.

Trong nháy mắt Lăng Vi liền cảm giác chuyện này có chút không

đúng, “Rốt cuộc cậu làm sao thế hả? Sao đột nhiên lại đi Giang Nam?”

Hạ Tiểu Hi phát phát tay, “Không sao cả, chỉ là muốn đống tiền sào một chút thôi. Khăn lụa của Giang Nam rất đẹp, lúc về mình mua tặng cậu một hai chiếc. Còn cả quế hoa cao nữa!... Ha ha ha, mình ngắt máy đây! Lát nữa đến khách sạn rồi sẽ gọi điện lại cho cậu sau!”

Hạ Tiểu Hi cúp điện thoại, cầm tiền trả tài xế, sau đó liền ném thẳng chiếc túi ra sau ghế ngồi...

Cô vẫn không hề phát hiện ra, sau khi xuống khỏi xe taxi, xách hành lý đâu vào đấy, còn vẫy vẫy tay với tài xế...

Lúc vào đến khách sạn thuê phòng, cô mới bị kích phát hiện...

Trời đất thổ địa ơi! Quên mất ví tiền trên xe rồi! Cô lập tức gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu! Quay lại đuổi theo, chiếc xe taxi đã sớm đi mất dạng!

Cũng không biết tài xế kia có nhìn thấy ví tiền ở phía sau của cô không nữa...

Trên người cô lúc này không có lấy một đồng, chứng minh thư, thẻ ngân hàng cũng đều để hết trong ví!

Vị giám đốc đẹp trai của khách sạn đó đặc biệt kiên nhẫn chiêu đãi cô, còn nhắc nhở cô: “Hãy báo cảnh sát trước đi.”

Hạ Tiểu Hi cảm kích đến mức rơi nước mắt, trong đầu chỉ nghĩ người đàn ông này mới trẻ như vậy đã lên làm giám đốc, thái độ phục vụ lại còn tốt nữa, đúng là tán đổ các cô thiếu nữ luôn mà?!

Vị giám đốc kia lại dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

Thấy cô có vẻ rất khẩn trương, lại bảo người rót cho cô một ly nước, không ngừng an ủi cô, vào cô đừng sợ.

Còn gọi điện cho ngân hàng hộ cô, muốn khóa tài khoản.

Nói thật, mới vừa rồi hau chân Hạ Tiểu Hi giống như nhũn ra vậy... ở chỗ này, cô không quen thuộc với cuộc sống, trong người lại không có lấy một đồng, có thể làm thế nào được chứ! Vừa nãy cô giống như sắp khóc đến nơi, nhưng mà, người đàn ông này vẫn an ủi cô, bây giờ cô cũng không thấy quá sợ hãi nữa.

Hạ Tiểu Hi vội vàng nói lời cảm ơn anh ta.

Anh chàng giám đốc ung dung cười một tiếng, “Không có gì, ai cũng sẽ có thời điểm gặp phải khó khăn mà.” Sau đó, lại hỏi xem cô có đói bụng không, có muốn ăn chút đồ gì không?”

Hạ Tiểu Hi hơi suy nghĩ một chút, không đi...

Cô lôi di động ra gọi điện cho Lăng Vi.

Bây giờ cô cần phải có chút tiền để tiêu mà! Nếu không không phải cô sẽ đói chết ở đây hay sao?! Mặc dù vị giám đốc kia là người tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là người xa lạ...

Điện thoại di động mãi không kết nối được với Lăng Vi, cô lại gọi điện cho Thiên Ma, di động của Thiên Ma tắt máy...

Đúng lúc ấy, đột nhiên Lôi Tuấn gọi điện thoại đến. Hạ Tiểu Hi như nhìn thấy người thân vậy, thiếu chút nữa lệ tuôn trào.

“Lôi Tuấn!”

Cô không nghĩ rằng giọng nói của mình lại kích động như vậy!

Lôi Tuấn vẫn đứng đĩnh nói, “Hạ Tiểu Hi, em sao thế? Bây giờ em đang ở đâu? Hệ thống báo nguy ở chỗ tôi hiển thị rằng thẻ ngân hàng của em đang ở cách em 3km? Đã xảy ra chuyện gì thế? Ví tiền bị trộm mất? Em đến Giang Nam đã làm những gì? Sao chỗ này của tôi lại hiển thị, em ở...”

“Lôi Tuấn! Anh trai à! Di động của tôi sắp sửa hết pin rồi!”

“Tút — —”

Điện thoại di động, ... hết pin, tắt nguồn.

Chương 605: Tại Giang Nam gặp được chân mệnh thiên tử (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi vội vàng tìm sạc pin sạc nguồn.

Sau đó, chờ người đến cứu giúp, ở Giang Nam này cô đã trải qua một ngày thật nát bét!

Lúc Hạ Tiểu Hi trở về, Lăng Vi lái xe đến sân bay đón cô.

Cô nàng ngốc nghếch này làm rơi mất ví tiền, hại Lôi Tuấn phải chạy một chuyến đến Giang Nam.

Trên đường về, Lăng Vi cũng cảm giác được hai người này có gì đó không đúng lắm...

Ai cũng không nói chuyện. Bầu không khí như bị ứ nghẹn.

Lăng Vi cảm thấy quái lạ... rốt cuộc hai người này đã xảy ra cái chuyện gì thế không biết?

Đưa Tiểu Hi về nhà xong, Lăng Vi liền hỏi Lôi Tuấn, “Sao vậy?”

Lôi Tuấn hơi sững sờ một chút, chỉ thờ ơ nói: “Không có gì, ở Giang Nam cô ấy đã gặp được chân mệnh thiên tử rồi.”

Lăng Vi chớp mắt, nhìn cái bộ dạng bức bối kia của Tiểu Hi.. trông cũng không giống như gặp được chân mệnh thiên tử mà...

Hiển nhiên Lôi Tuấn cũng không muốn nhiều lời thêm trong chuyện này, Lăng Vi liền không tiếp tục hỏi nữa.

Đưa anh ta về nhà xong, trên đường trở về, Lăng Vi lại gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Hi.

“Cậu với Lôi Tuấn sao vậy?”

Hạ Tiểu Hi chỉ ậm ậm ừ ừ: “Không có gì... không phải mình mất ví tiền sao... hại anh ta phải chạy đến Giang Nam một chuyến.”

“Chuyện này mình biết rồi... Mình đã hỏi anh ấy, anh ấy cố ý đến đó một chuyến đón cậu về, vì sao cậu lại nháo loạn không vui với anh ấy?”

Hạ Tiểu Hi đột nhiên kích động, “Sao mà mình biết được chứ! Con người anh ta âm dương quái khí bỏ xừ ra được!”

“Nói vào chuyện chính!” Lăng Vi nhức đầu, tính cách cô nàng Tiểu Hi này mơ mơ hồ hồ, khiến cho người khác mất hứng, mà chính cô ấy còn không biết chuyện gì xảy ra.

Lăng Vi hỏi thẳng: “Anh ta nói cái gì mà ‘chân mệnh thiên tử’ ấy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hả! Cái gì mà chân mệnh thiên tử cơ chứ! Chính là cái anh chàng giám đốc khách sạn kia!” giọng nói của Hạ Tiểu Hi cũng nóng nảy.

Cô gấp gấp nói: “Ví tiền của mình không phải bị rơi mất sao... người ta giúp mình báo cảnh sát, lại gọi điện thoại cho ngân hàng. Thấy

mình đói, còn mời mình ăn nữa. Mình với anh ta cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, người ta tốt bụng giúp đỡ mình, dù sao mình cũng phải cảm ơn người ta một chút đúng không? Sau khi Lôi Tuấn đến, mình vay anh ta năm trăm đồng. Sau đó, mời anh chàng giám đốc ăn một bữa cơm. Kết quả, không cẩn thận, liền cọn phải một nhà hàng đắt tiền.. mình sợ không đủ tiền, nên lại mượn Lôi Tuấn thêm một ít nữa...”

Giọng nói của Hạ Tiểu Hi càng ngày càng nhỏ.

Lăng Vi nghĩ trong đầu, Tiểu Hi cũng nghĩ ra vì sao Lôi Tuấn lại tức giận rồi?

Sau đó, lại nghe thấy Hạ Tiểu Hi lẩm bẩm: “Mình mượn tiền anh ta, cũng đâu phải là không trả cơ chứ... chẳng nhẽ lại đến mức như vậy sao? Sau đó, anh chàng giám đốc kia lại không để mình bỏ tiền thanh toán, anh ta nói vốn dĩ anh ta muốn mời mình... Mình lại ăn không của người ta một nửa nữa. Sau đó, mình tự trách chứ sao! Nếu mình cứ như vậy trở về Giang Thành, thì có khác gì bấy người ta mấy lần cơ chứ? Rồi mình suy nghĩ, hay là mua chút quà gì đó tặng anh ta cũng được. Một món lễ vật cầm tay, đắt quá mình lại không mua nổi... Thế nên mình liền mua một chiếc tai nghe biến đổi âm, hơn 1800. Sau đó, Lôi Tuấn cứ như là muốn giết mình ấy, vẫn luôn không nói gì với mình cả.”

Lăng Vi hơi suy nghĩ một chút, hỏi dò: “Có phải Lôi Tuấn thích cậu hay không? Nên là ghen rồi chẳng?”

“Há?” Hạ Tiểu Hi hơi kinh ngạc, giọng nói cũng thay đổi luôn, “Cậu đừng có mà... đùa mình như thế chứ... mình nhát gan...”

Lăng Vi lại hỏi cô: “Cái anh chàng giám đốc kia? Anh ta giúp cậu như vậy, lại còn mời cậu ăn cơm, có phải là vừa ý cậu rồi hay không?”

“Ôi trời!”

Chương 606: Tại Giang Nam gặp được chân mệnh thiên tử (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cười khẽ, cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đậm chân thành thịch của Hạ Tiểu Hi ở đầu dây bên kia.

“Tiểu Vi! Cậu đừng có nói linh tinh! Người ta thật sự là người tốt mà! Hơn nữa, sau này ngay cả mặt mũi không không nhìn thấy, nói gì đến chuyện có thích hay không! Thế nhưng... anh ta nói, có thể tuần sau sẽ đến Giang Thành công tác, còn lưu số điện thoại của mình. Nếu như anh ta đến thật, mình sẽ mời anh ta ăn bữa cơm.”

“...” Lăng Vi cẩn thận suy nghĩ chuyện này, nhắc nhở cô bạn, “Mình nói với cậu nhé, loại người như thế phần lớn đều là mấy anh chàng lăng nhăng muốn tình một đêm, chính cậu phải tự cẩn thận một chút. Nếu như anh ta đến thật, mình sẽ đi cùng cậu.”

Hạ Tiểu Hi chu mỏ, “Cậu nhìn cậu xem, lại nghĩ người khác xấu xa như vậy, mình nói với cậu nè, người này thực sự rất tốt luôn ấy. Rất có lễ phép, rất có hàm dưỡng, tuyệt đối không phải cái loại người đó đâu!”

“Ha ha...” Lăng Vi nói ngắn gọn, “Cậu nhìn người không chuẩn, mình rất hoài nghi ánh mắt kết bạn của cậu.”

“...” Hạ Tiểu Hi đậm chân, nói: “Cậu không phải bạn mình sao? Ánh

mắt kết bạn của mình không được, vậy mà mình còn kết giao với cậu và Thiên Ma nữa kìa.”

Lăng Vi cười ha ha một tiếng, “Đương nhiên mình và Thiên Ma là một phần vạn trong đó rồi. Chín ngàn chín trăm chín mươi chín phần còn lại cậu đều không nhìn chuẩn.”

“Quào — —” Hạ Tiểu Hi bị đả kích, “Được rồi... Đến lúc đó nói sau!”

Lăng Vi ngắt điện thoại, lái xe về nhà.

Trên quốc lộ Hải Tân có rất ít xe chạy, con đường lại rộng rãi, vô cùng thích hợp với người mới tập lái như cô.

Lăng Vi nghiêm túc nhìn chằm chằm đường đi, đột nhiên đúng lúc này thấy một chiếc xe Jeep đánh tay lái ngang trước đầu xe mình!

“Rẹt” một tiếng, chiếc xe Jeep áp sát lại gần!

Xe của Lăng Vi và chiếc Jeep đó đụng nhau kịch liệt!

“Đình — —” Bốn chiếc túi hơi trong xe đồng căng phồng! Lăng Vi bị ép vào chính giữa, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng! Lục phủ ngũ tạng lệch khỏi vị trí, đau đến mức khiến cô run lẩy bẩy!

Lăng Vi cố nhịn cơn đau khắp người, giơ tay lên sờ một chút, dòng máu trong mũi ‘tíc tíc’ chảy xuống.

Xương sườn cô giống như bị ép chặt lại, không hề có một chút khí lực nào.

Trước lúc hôn mê, cô nắm thật chặt lấy di động, ấn vào số 1, đây là số gọi nhanh mà Diệp Đình đã cài đặt giúp cô...

“Ting — —” chỉ một tiếng, Diệp Đình đã nghe điện.

Lăng Vi cố chịu đựng cơn đau đớn cùng cực, thấp giọng hừ một tiếng, “Chồng... em xảy ra tai nạn xe rồi...”

“Rầm... cách cách — —”

Cô nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh bàn ghế bị hất đổ, hiển nhiên là Diệp Đình chạy đến.

Trước lúc hôn mê, Lăng Vi mơ hồ nghe thấy có một người phụ nữ hỏi: “Cô ấy đã chết rồi sao? Mau đặt cô ấy xuống!”

Trong đầu Lăng Vi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, “Người phụ nữ này... cố ý đụng vào cô... người phụ nữ này thấy cô không chết... nói không chừng sẽ còn bắt cóc cô....”

Lăng Vi muốn bò dậy, thế nhưng khắp người không chỗ nào không đau đớn. Ngực cô có cảm giác ngòn ngọt, miệng phun máu. Hôn mê bất tỉnh...

Nhưng mà nàng không biết, tại một nơi cách nàng năm mươi thước đã có hai chiếc xe âm thầm đi theo bảo vệ cô nhanh chóng chạy tới.

Lúc cô đang gọi điện thoại, hai chiếc xe kia cũng đã chạy đến hiện trường. Người phụ nữ lái chiếc xe Jeep đột nhiên thấy có hai chiếc xe lao nhanh tới, liền lập tức hô to, “Đi mau đi mau! Có người đuổi đến rồi!!”

Tài xế lái chiếc xe Jeep, lập tức quay đầu xe, muốn chạy.

“Nhanh lên một chút, nhanh một chút! Số lượng xe phía trước nhiều,

chúng ta chạy vào giữa dòng xe, sẽ không phải sợ gì nữa!”

Nơi này gần một khu náo nhiệt, chỉ cần lao vào trong dòng xe đang chạy, hơn nữa lại có một đám người đến xem náo nhiệt cản trở, chiếc xe phía sau cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng sẽ không đuổi kịp cô ta!

Thấy chiếc xe Jeep muốn chấu, trong chiếc xe Bạo phong số 1, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh băng! Mới vừa rồi tiên sinh hạ tử lệnh cho bọn họ! Bất kể trả giá đến thế nào, cũng phải bắt bằng được người kia về!

Lúc chiếc xe của số 1 Chân Dũng lái vượt qua chỗ xe Lăng Vi, cũng không dừng lại, mà trực tiếp đuổi theo chiếc xe Jeep.

Chân Dũng nghiêng đầu, nhìn thấy trên mặt Lăng Vi... tất cả đều là máu...

Xung quanh đã có những chiếc xe đang lái chậm dần, muốn vây lại xem.

Chân Dũng thấy tốc độ của tài xế đang muốn chậm lại, lập tức mặt lạnh quát to: “Đuổi theo! Không để cho cô ta chạy! Đụng vào cô ta!”

Chương 607: Vội vàng khẩn cấp — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Bùm — — “

Chiếc xe nhanh chóng lách qua mấy chiếc xe xung quanh: “Ầm” đâm vào đuôi chiếc xe Jeep.

Chiếc xe Jeep lại “Ầm” đụng phải một chiếc BMW màu đỏ khác đang lái tới.

Ba chiếc xe đâm vào nhau chỉ trong giây lát, chặn ngăn đường xe chạy.

Mọi người xung quanh nhốn nháo kêu lên: “Lại xảy ra tai nạn xe cộ! tai nạn xe liên hoàn!”

Một người trong đó chỉ vào chiếc xe màu đen của bạo phong số 1 hét lên: “Chủ chiếc xe này cố tình! Tôi thấy rõ!”

Người khác bên cạnh lại nói: “Anh ta đuổi theo chiếc xe gây tai nạn! Tôi vừa mới nhìn thấy, sau khi chiếc xe Jeep này đụng phải xe của người phụ nữ kia xong, muốn chạy!”

Tiếng nghị luận xung quanh càng ngày vang lên càng lớn.

“Đúng! Tôi cũng nhìn thấy!”

Mấy chiếc xe càng tụ càng nhiều, không ít người còn bước từ trên xe xuống xem náo nhiệt.

Chân Dũng số 1 bước từ trên xe xuống, đi tới trước chiếc xe Jeep kia, người trong xe Jeep đã bị bắt.

“Các anh là ai?” Một người phụ nữ bước từ trên chiếc xe Jeep xuống đàn bà, rõ ràng đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến choáng váng!

Cô ta nhìn bốn người đàn ông cao to vạm vỡ đứng xung quanh, bọn họ đều mặc âu phục đen, đeo kính đen, vừa nhìn đã biết không phải là người dễ trêu chọc.

“Này — — Cái đám chết tiệt này! Có biết chiếc xe này bao nhiêu tiền không hả!”

Thiếu gia đi chiếc xe BMW màu đỏ, đột nhiên kéo lấy cổ áo của Chân Dũng.

Chân Dũng lấy tấm chi phiếu có ký tên của Diệp Đình điền ba triệu vào, vỗ vào trên mặt anh ta: “Cút!”

Tài xế BMW lập tức cười hắc hắc, nhanh chóng đi mua xe mới.

Số 1 đi tới bên cạnh người phụ nữ kia.

Quét nhìn người phụ nữ kia, chụp máy bức ảnh gửi cho lão đại, Diệp Đình nhìn đến nổi mắt đỏ ngầu lại!

Nữ phóng viên Lý Phân Phương này giống như con ruồi vậy!

ĐM, hai ngày vừa rồi anh không đi thu thập cô ta, bây giờ ngược lại

cô ta còn tự mình xông vào điện Diêm la!

Tự tìm cái chết!

Chân đứng nhìn về phía chiếc xe của Lăng Vi, tóc bờm ngựa số 3, đã ôm Lăng Vi ra.

Chân đứng lạnh giọng nói: “Tiểu Trạch, tiểu Khải mau đưa phu nhân đi bệnh viện, những người còn lại mang người phụ nữ này đi!”

Lý Phân Phương bị dọa sợ “Á” lên rồi té lăn trên đất, cô ta ôm lấy bắp đùi của Chân Dũng, gào khóc khàn cả giọng: “Tiên sinh — — chuyện này không liên quan gì đến tôi! Thật không liên quan gì đến tôi, chúng tôi chỉ đi ngang qua nơi này, không cần thận đụng phải chiếc xe kia, các anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Lý Phân Phương bị người kéo lên, cô ta liều mạng giãy giụa!

Mấy ngày nay, cuộc sống của cô ta giống như ngã từ trên trời xuống dưới địa ngục.

Tổng biên tập đột nhiên sa thải cô ta, bởi vì tổng biên tập xem qua mấy bức ảnh cô ta chụp, sợ Diệp Đình sẽ tra được trên đầu ông ta, sợ bị liên lụy. Lập tức bắt cô ta cắt đi!

Lý Phân Phương đã nhận một khoản tiền từ Trình Giai Ny, nhưng số lượng không nhiều, cô ta không muốn bị thua thiệt.

Cô ta đi tìm Trình Giai Ny lý luận, nhưng lại bị Trình Giai Ny đánh cho một trận.

Cô ta đã đi tới bước đường cùng.

Dự tính ban đầu của cô ta là làm cho Lăng Vi xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó, làm bộ như đi ngang qua cứu Lăng Vi, đưa cô đến bệnh viện. Là ân cứu mạng, thì thế nào cũng mò được lợi ích?

Không ngờ rằng, cô ta đụng ngay miệng người ta, bị người ta chặn lại, toàn bộ kế hoạch phía sau của cô ta, đã bị hủy bỏ! Với kết quả thế này, cô ta có thể bị buộc tội cố ý giết người!

Lý Phân Phương sợ bị những người này mang đi. Cô ta không muốn chết!

Cô ta khóc lóc cầu cứu người qua đường: “Cứu mạng! Bọn họ đều là người xấu — — bọn họ cố tình đụng vào xe của tôi, ai đó làm ơn giúp tôi báo cảnh sát! Mau báo cảnh sát — — mau giúp tôi báo cảnh sát, những người này muốn lấy mạng của tôi — — tôi sẽ chết ở trong tay bọn họ mất!”

Đám người đi đường đứng xung quanh, nhìn thấy mấy người mặc âu phục đen này, đều nghĩ họ không giống người dễ trêu chọc.

Có người nhát gan sợ chết, không để ý đến. Nhưng vẫn có một số người nguyện ý tin tưởng Lý Phân Phương, giúp cô ta báo cảnh sát.

Nhưng đám quần chúng vây xem vừa mới nói chuyện điện thoại gọi cảnh sát xong, thì có hai chiếc xe cảnh sát gào thét tới.

Chương 608: Vội vàng khẩn cấp — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân bước xuống từ trên xe cảnh sát, nhìn thấy một đám người đang đứng tụ tập ở giữa đường tạo thành một vòng tròn lớn.

Anh ta đang thi hành nhiệm vụ ở nơi gần đây, thuận đường sang đây xem.

“Cảnh sát tới rồi! Cảnh sát tới rồi!” Đám người vây xem thấy có cảnh sát đi tới, lập tức nhường ra một lối đi cho anh ta.

Giang Quân đi vào trong đám người nhìn xem, lúc nhìn thấy một người đàn ông kiểu đầu bôm ngựa ôm một người phụ nữ mặt đầy máu từ trong xe ra... Đôi mắt của Giang Quân chợt co rúc lại! Là tiểu Vi!

“Tiểu Vi — — “

Trên mặt Lăng Vi dính bê bết máu tươi! Từng dòng từng dòng máu tươi, chảy xuống theo gò má của cô!

Đôi mắt của Giang Quân dần đỏ ngầu lên, anh ta xông tới! Đột nhiên, bị một người phụ nữ làm vấp chân, anh ta cúi đầu xuống, nhìn thấy Lý Phân Phương đang ôm bấp đùi một người đàn ông, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cô ta ngồi bệt dưới đất khóc lóc om sòm. Giang Quân trợn mắt trừng Lý Phân Phương! Anh ta giật cả mình, Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Anh ta nhìn về phía chiếc xe Jeep kia, rồi lại nhìn về phía Lăng Vi, nhanh chóng hiểu ra!

“Là cô đụng Lăng Vi?” Giang Quân phát điên lên! Anh ta trợn mắt nhìn Lý Phân Phương, vành mắt như sắp nứt ra! Anh ta đột nhiên nghĩ đến, mấy ngày trước anh ta và Lăng Vi đã từng gặp Lý Phân Phương...

Rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì?

Không biết tiểu Vi có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Giang Quân nhìn thấy Lăng Vi bê bết máu, chỉ cảm thấy máu trong thân thể mình như muốn trào ngược lên!

“Tiểu Vi tiểu Vi!” Giang Quân xông lên, ôm cô vào trong ngực: “Mau đưa cô ấy đi bệnh viện!”

Anh ta đưa tay ôm ngang cô lên, nhấc chân muốn chạy, lại bị một nữ cảnh sát xinh đẹp kéo lại: “Anh Quân! Anh muốn đi đến bệnh viện sao? Để bọn họ đưa là được, anh mặc kệ hiện trường sao?”

Giang Quân không để ý đến cô ta, ôm Lăng Vi đi, nữ cảnh sát kia lại tới cản anh ta: “Anh Quân, sao một mình em có thể xử lý hiện trường được? Anh để cho người khác đưa đi không được sao?”

Giang Quân tức giận trừng mắt nhìn cô ta: “Em gái cô bị thương, cô còn có tâm tư xử lý hiện trường được sao? Cô mau buông tay ra!”

Nữ cảnh sát kia bị dọa sợ đến nổi trắng bệch mặt, lập tức buông lỏng tay ra.

Giang Quân chặn một chiếc xe taxi chạy thẳng tới bệnh viện.

Nữ cảnh sát kia chưa từng thấy Giang Quân như vậy bao giờ, vừa rồi anh Quân bị dọa sợ đến nỗi ngay cả ngón tay cũng đều run rẩy! Anh Quân lo lắng cho cô ta như vậy sao?

Bên kia, Chân Dũng số 1 đang bị Lý Phân Phương ôm lấy bắp đùi, nhìn thấy một người đàn ông ôm Lăng Vi đi mất, anh ta lập tức rống lên: “Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải tôi bảo các cậu đưa phu nhân đi bệnh viện sao? Người đàn ông kia là ai?”

Kim Trạch và tiểu Khải đều nhún vai, Kim Trạch đẩy gọng kính vàng nói: “Người đàn ông kia là anh của phu nhân.”

Nghe vậy, Chân Dũng mới gật đầu, vừa rồi anh ta không chú ý đến động tĩnh chỗ bọn họ bên kia, bởi vì cách xa, anh ta cũng không nhìn thấy rõ người đó là ai.

Anh ta vung tay lên: “Mau lên xe, đến bệnh viện.” Nhưng chân của anh ta vẫn còn bị Lý Phân Phương ôm chặt lấy, số 1 chưa bao giờ là người đàn ông biết khoan dung, anh ta nóng máu lên, đá văng cô ta ra: “Mang đi!”

“Á — —” Lý Phân Phương kêu gào thảm thiết.

Nữ cảnh sát chạy ra ngăn bọn họ lại: “Tôi phải dẫn người phụ nữ này về đồn cảnh sát trợ giúp điều tra, các anh không thể mang cô ta đi được!”

“Cảnh sát cứu tôi với — —” Lý Phân Phương quên cả khóc, nhanh chóng chạy ra sau lưng nữ cảnh sát trốn.

Chân Dũng bảo Kim Trạch và tiểu Khải ở lại, nghiêm giọng giao phó:

“Canh chừng người phụ nữ này cho tôi! Nếu không, các cậu tự xách đầu đi gặp ông chủ đi.”

Anh ta mang những người còn lại chạy tới bệnh viện.

Trên đường đi bọn họ gặp được chiếc “Đại mại 8” của lão đại. chiếc đại mại 8 phóng như điên vượt qua bọn họ, chạy thẳng tới bệnh viện...

Chương 609: Ai ngờ? Gặp nhau quá sớm, duyên phận quá ít... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn, Lôi Đình, Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc đều nhận được tin, lập tức chạy tới bệnh viện.

Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ, chân mềm nhũn, ngay cả đứng cũng không vững, Lý Thiên Mặc đỡ cô ta, không ngừng an ủi: “Đừng lo lắng, Tiểu Vi sẽ không xảy ra chuyện. Nhất định là bị thương nhẹ.”

Nước mắt Hạ Tiểu Hi hơi ào ạt, cô ta dùng sức lắc đầu, tự trách lau nước mắt nói: “Tiểu Vi vì đi sân bay đón mình... Nếu cậu ấy không đi cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ! Đều tại mình!”

Lý Thiên Mặc không biết an ủi thế nào, đột nhiên nghe Diệp Đình nói: “Người đụng Tiểu Vi tên Lý Phân Phương, tai nạn xe cộ này cô ta đã sớm tính toán tốt, không liên quan tới cô. Chỉ cần thời cơ thích hợp, cô ta có thể động thủ bất cứ lúc nào.”

Hạ Tiểu Hi hít mũi vùi vào trong ngực Thiên ma khóc, cho dù Diệp Đình nói vậy, cô ta vẫn cảm thấy không còn mặt mũi.

Lúc này, Lôi Tuấn híp mắt nhìn Lý Thiên Mặc, sau đó cau mày đi qua một bên.

Sắc mặt Giang Quân cũng không tốt. Anh ta cho là vì mình, lúc này

trong lòng đau khổ không thôi.

Mỗi người đều có tâm tư.

Bầu không khí trong hành lang ngoài phòng phẫu thuật cực kỳ quỷ dị.

Giang Quân sa sút tinh thần nói: “Chuyện này nên trách tôi...”

Diệp Đình liếc anh ta, híp mắt nói: “Không liên quan tới anh, không cần đổ trách nhiệm lên người mình.”

Giang Quân không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Đình.

Lý Thiên Mặc cảm thấy có khúc mắc trong chuyện này, hỏi Diệp Đình: “Lý Phân Phương là ai? Cô ta và Tiểu Vi có xích mích gì sao?”

Diệp Đình không giải thích, Lôi Tuấn nói: “Người đàn bà này muốn phỏng vấn anh tôi và chị dâu, kết quả bất thành, từ đó hận bọn họ.”

Sắc mặt Lý Thiên Mặc khó coi, nhú mày.

Hạ Tiểu Hi giận đến giậm chân: “Người đàn bà này cũng thật xấu! Chỉ vì không được phỏng vấn mà lái xe đụng người? Cô ta thật không có nhân tính! Nếu Tiểu Vi có bất trắc gì, tôi tìm cô ta đòi mạng!”

Lý Thiên Mặc giơ tay vỗ lưng Hạ Tiểu Hi, tỏ ý cô ta đừng kích động.

Lý Thiên Mặc hỏi Diệp Đình: “Chuyện Tiểu Vi gặp tai nạn có nên nói cho chú biết không?”

Diệp Đình mặt lạnh nói: “Tạm thời đừng nói. Chờ tình trạng Tiểu Vi ổn định rồi nói sau.”

...

Đèn phòng phẫu thuật luôn sáng, Diệp Đình mời mấy bác sĩ ngoại khoa và bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng nhất cả nước đến.

Mặc dù Diệp Đình bình tĩnh, nhưng vẫn sợ Tiểu Vi bị thương quá nặng... Thật ra trong lòng anh vô cùng đau khổ, khó chịu!

Diệp Đình đứng ngoài phòng phẫu thuật, nhìn chăm chăm đèn phòng phẫu thuật, ánh mắt chua xót, cả người khó chịu!

Tưởng tượng một màn Lý Phân Phương đụng Lăng Vi, mắt Diệp Đình lóe lên, cả người tản ra lệ khí! Sắc mặt âm trầm, dáng vẻ híp mắt như muốn giết sạch cả nhà Lý Phân Phương!

Lôi Đình đột nhiên kéo tay áo anh: “Anh...”

Diệp Đình liếc cô ta, Lôi Đình nơm nớp lo sợ nói: “Chị dâu chắc chắn không có chuyện gì... Anh đừng nói gì. Nếu anh... có hành động gì, e là chị dâu...”

Diệp Đình thu hồi lửa giận, giọng lạnh lùng hỏi: “Tôi đã nói gì? Tôi làm việc còn cần cô nhắc nhở có chừng mực?”

Lôi Đình ghen hòng, biết bây giờ anh Đình không thuận khí, cô ta không dám dài dòng, rút cổ lui ra sau lưng Lôi Tuấn và Lý Thiên Mặc.

Chương 610: Ai ngờ? Gặp nhau quá sớm, duyên phận quá ít... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cũng không biết qua bao lâu, đại khái hơn hai giờ đêm, cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc mở ra, bác sĩ mồ hôi đầy đầu đi ra, y tá vội cầm khăn tay lau mồ hôi cho anh ta.

Bác sĩ nhìn Diệp Đình, áp lực to lớn nói: “Tiên sinh, Phu nhân đã qua khỏi nguy hiểm.”

Lý Thiên Mặc hỏi: “Cậu ấy thế nào? Nghiêm trọng không?”

Bác sĩ nhìn anh ta, nói: “Bị thương không nghiêm trọng lắm, cũng may xe có túi hơi. Nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

Chiếc xe này của Lăng Vi lúc mua cũng không có túi hơi, Diệp Đình sợ cô xảy ra chuyện, giấu ngấm ráp cho cô, thật may anh suy nghĩ chu đáo!

Bác sĩ nói tiếp: “Cánh tay Phu nhân bị cửa sổ thủy tinh làm rách da, tôi vá tám mũi kim cho Phu nhân. Chú ý nghỉ ngơi, đừng để nhiễm trùng vết thương là được... Những chỗ khác đều bị thương nhẹ.”

Bác sĩ nói xong, thấy sắc mặt Diệp Đình âm trầm đáng sợ, lập tức nói: “Nếu anh không yên tâm, hãy để Phu nhân nằm viện quan sát một thời gian.”

Diệp Đình “ừ” một tiếng, sắc mặt tốt cuộc hòa hoãn.

Mặt Giang Quân trắng bệch cũng khôi phục chút huyết sắc.

Lúc này, y tá đẩy Lăng Vi đi ra, tay chân, trên đầu cô đều quấn rất nhiều vải thưa.

Tim Diệp Đình bị bóp nát, quấn nhiều vải thưa như vậy còn nói không nghiêm trọng?

Anh cảm thấy mắt mình sắp cháy rồi, vừa rồi cô bị đụng phải chịu đau đớn bao nhiêu?

“Vợ...” Diệp Đình tiến lên nắm tay cô, Lăng Vi đang hôn mê, môi trắng bệch, mặt cũng trắng bệch.

“Tiên sinh, đưa Phu nhân đi nghỉ ngơi trước đi.”

Diệp Đình gạt đầu, buông tay. Đoàn người đi theo y tá tới phòng bệnh tư nhân. Diện tích phòng bệnh này rất lớn, đầy đủ thiết bị.

Diệp Đình khoát tay, bảo bọn họ đi về. Giang Quân không muốn đi, anh ta muốn ở lại chăm sóc Tiểu Vi.

Anh ta nhìn Diệp Đình, Diệp Đình không nói gì, anh ta liền ở lại.

Lôi Tuấn đưa mấy người còn lại về nhà.

Diệp Đình ngồi cạnh giường bệnh, nắm tay cô.

Giang Quân ngồi bên chân Lăng Vi, trong phòng bệnh vô cùng an tĩnh, Diệp Đình và Giang Quân đều không mở miệng nói chuyện.

Qua nửa giờ, y tá tới đổi thuốc cho Lăng Vi, đổi thuốc xong, đi ra ngoài, Giang Quân đột nhiên mở miệng: “Trước kia tôi tài trợ tiền sinh hoạt cho Tiểu Vi, cô ấy nhất định có lệ thuộc vào tôi, anh đừng để ý.”

Diệp Đình nhàn nhạt “ừ” một tiếng, nói: “Cảm ơn anh đã giúp cô ấy vào lúc cô ấy bất lực nhất, sau này có tôi ở đây, anh có thể bớt sầu.”

Lời của Diệp Đình làm Giang Quân cười khổ.

Giang Quân nói tiếp: “Duyên phận có lúc thật sự rất kỳ diệu, có lúc cũng rất đáng sợ.”

Diệp Đình không tiếp lời anh ta, chỉ nắm tay Lăng Vi, vuốt từng chút một.

Giang Quân thở dài: “Tôi và cô ấy quen biết nhiều năm như vậy... Không nghĩ tới khi nhận nhau, cô ấy đã có anh...”

Diệp Đình nhìn anh ta, nói: “Duyên phận kỳ diệu như vậy, nhưng anh không cảm thấy nắm chặt cơ hội mới quan trọng hơn sao?”

“Nắm chặt cơ hội?” Giang Quân sững sốt.

Diệp Đình lãnh đạm nói: “Đúng, nắm chặt cơ hội. Cơ hội từng đặt trước mặt anh nhiều lần, anh đều không nắm bắt, thì đừng trách cứ duyên phận trêu cợt.”

Mắt Giang Quân khựng lại, cau mày. Dường như đang suy nghĩ lời nói của Diệp Đình.

Diệp Đình cầm khăn ướt lau mặt cho Lăng Vi, vừa nhẹ nhàng lau

vừa lãnh đạm nói: “Ngày Chu Chỉ Vân đến nhà cô ấy trộm dây chuyền, không phải anh báo động sao?”

Giang Quân gật đầu: “Là tôi, khi đó tôi đã nhận ra cô ấy... chẳng qua tôi không nói...”

Diệp Đình nhướn mày, tròn mắt đen nhìn anh ta, đột nhiên cười nói: “Nếu lúc đó anh nói... thì tôi không được gì....”

“?” Giang Quân nhìn Diệp Đình: “Có ý gì?”

Chương 611: Giải thoát (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn anh ta, sắc mặt Giang Quân rất kém.

“Có ý gì?”

Giang Quân nhú mày truy hỏi.

Hai người đối mặt chốc lát, Diệp Đình nói: “Khi đó, tôi và Tiểu Vi cũng mới quen.”

Giang Quân chấn động! Mới quen? “Không phải hai người ở chung sao?”

Diệp Đình lắc đầu: “Khi đó tôi bị kẻ thù đuổi giết, trốn tới nhà cô ấy, là cô ấy cứu tôi.”

“Một tuần sau, Chu Chỉ Vân đến nhà cô ấy gây chuyện, hôm đó anh cũng có mặt.”

Lòng Giang Quân chợt đau xót!

Diệp Đình nói: “Hôm đó, cô ấy bị thím đuổi ra ngoài, không nhà để về. Tôi liền phái người đón cô ấy đến biệt thự tôi. Nếu lúc đó, anh cho cô ấy biết thân phận Kim tiên sinh của anh, anh nghĩ.... Cô ấy sẽ đi cùng tôi sao? Anh là trụ cột tinh thần của cô ấy, còn là một cảnh sát chính trực. Anh cảm thấy nếu như lúc đó... một người không quá quen thuộc, thậm chí mang đến vô tận phiền toái cho cô ấy, người

còn lại là người cô ấy vô cùng tín nhiệm, thậm chí trở thành vai nam chính cảnh sát Giang trong manga của cô ấy, anh cảm thấy, cô ấy sẽ chọn ai?”

Tim Giang Quân quặn đau.

Sắc mặt anh ta trong nháy mắt trắng bệch, tựa như máu trong thân thể đều đông lại.

Anh ta đứng lên! Anh ta nhìn chăm chăm Diệp Đình, lại nhìn chăm chú vào Lăng Vi.

Anh ta nhìn Lăng Vi một lát, lại ngược mắt nhìn Diệp Đình: “Khi đó hai người còn chưa ở bên nhau?”

Diệp Đình cũng đau lòng thay Giang Quân.

Giang Quân lui về sau, đá ngã cái ghế, còn bị ghế đập trúng.

Diệp Đình không đỡ anh ta, Giang Quân đỡ đầu, sa sút tinh thần và không dám tin!

Anh ta bỗng nhiên đứng lên, nhìn Diệp Đình hỏi: “Sau đó, cô ấy tới đồn cảnh sát của tôi trợ giúp phá án... Khi đó, hai người...”

Diệp Đình nói đúng sự thật: “Chúng tôi không có gì cả... Cô ấy chỉ ở tạm trong nhà tôi. Tôi vì báo đáp cô ấy mà tổ chức tiệc rượu Laroe. Lúc ấy cô ấy quyết định tham gia tiệc rượu xong sẽ về trường. Hôm đó, tôi biết cô ấy ở trong phòng làm việc của anh, nhưng... tôi không ngăn cản cô ấy. Tôi muốn đánh cược lớn một lần! Cô ấy ở đồn cảnh sát cùng anh suốt một ngày. Anh vẫn không tiết lộ thân phận. Tôi không muốn tước đoạt niềm vui của Tiểu Vi, lúc đó cô ấy không có thân thích gì, nếu nhận anh, ít ra cô ấy sẽ không khổ sở như vậy

nữa. Lại không ngờ anh lại bỏ lỡ cơ hội. Ha... ông trời thật nể mặt tôi. Tuy tôi không tin số mệnh, nhưng anh bỏ lỡ nhiều cơ hội.”

Giang Quân ôm ngực.

Diệp Đình nói tiếp: “Giang Quân, thật ra tôi không sợ hai người nhận nhau, cho dù hai người nhận nhau, tôi cũng sẽ không từ bỏ theo đuổi cô ấy. Cho dù hai người nhận nhau, tôi cũng có tự tin có thể làm cho cô ấy thích tôi, yêu tôi. Cho nên, tôi không muốn thay Tiểu Vi quyết định cái gì, tất cả đều thuận theo tự nhiên, cô ấy nên được vui vẻ và quan tâm cô ấy nên có. Giang Quân, đây là cuộc tỉ đấu công bằng, anh thua.”

Sắc mặt Giang Quân cực tệ.

Thật lâu không nói ra lời.

Anh ta lão đảo ngồi xuống, mắt dờ dẩn nói: “Diệp Đình... anh nói mấy chuyện này với tôi, không cảm thấy hơi thiếu lễ độ sao?”

Diệp Đình nói: “Nói thiếu lễ độ coi như là khách sáo với tôi đúng không? Trong lòng anh nghĩ ‘Diệp Đình, anh thật hèn hạ!’”

Giang Quân giương mắt nhìn anh, nói ra lời trong lòng: “Anh quả thật hèn hạ.”

Diệp Đình lắc đầu, nheo mắt cười: “Vừa vặn ngược lại. Giang Quân, tôi chỉ muốn nói cho anh, Lăng Vi đời này chỉ có thể yêu một người, người kia nhất định là tôi. Cho nên... Đời này cô ấy tuyệt đối không thể nào ở bên anh, tôi nói thế với anh là để đánh thức anh, để anh sớm giải thoát.”

Giang Quân buồn cười liếc nhìn Diệp Đình: “Anh có thể quyết định

chuyện cả đời của cô ấy?” Lời anh ta vô cùng có ý khiêu khích.

Diệp Đình thờ ơ nhún vai: “Anh muốn chui vào ngõ cụt, tôi cũng không cản anh, tôi nói những lời này với anh là tôn trọng anh là anh cả của cô ấy, là vì anh có ân với cô ấy, đổi thành người khác, tôi lười để ý sống chết của bọn họ.”

Hai người đều không nói gì thêm. Một người đầu giường người cuối giường canh giữ bên người Lăng Vi.

Chương 612: Giải thoát (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bốn giờ chiều ngày hôm sau Lăng Vi mới tỉnh.

Mắt cô không mở ra được, toàn thân đau đớn... Cô muốn động, làm thế nào cũng không động được.

Cô nhin đau, hừ một tiếng...

“Vi Vi...” Diệp Đình lập tức nắm tay cô, cúi người xuống, hỏi bên tai cô: “Em tỉnh rồi? Khát không?”

Lăng Vi gật đầu. Động nhẹ, đầu cô giống như muốn rớt ra...

Giang Quân thấy cô gật đầu, liền đứng lên đi rót nước.

Giang Quân và Diệp Đình cả ngày nay không đi làm, luôn canh giữ bên cạnh cô.

Diệp Đình cũng không đuổi Giang Quân đi, dù sao trừ Lăng Trí và Lăng Tiêu, Giang Quân được coi là người thân nhất của Lăng Vi.

Hai người luân phiên ăn cơm, tắm, ngược lại có thể ở cùng.

Lăng Vi tỉnh mới cảm thấy nhức đầu.

Cô gior tay che đầu, cắn răng chịu đựng.

Diệp Đình đau lòng sắp chảy máu: “Em mau nằm xuống đi, đừng ngồi dậy.”

“Không sao... Em nằm mệt...” Diệp Đình và Giang Quân đỡ cô, Diệp Đình ôm lưng cô, Giang Quân kéo cánh tay cô, hai người dùng sức đỡ cô dậy.

Lăng Vi nhìn Giang Quân: “Anh, anh cũng ở đây à.”

Diệp Đình trầm giọng nói: “Anh ta đã ở đây giữ một ngày.”

Lăng Vi lập tức nói: “Anh, anh mau về ngủ đi, có Diệp Đình ở đây là được rồi.”

Giang Quân thầm nghĩ: Tiểu tử Diệp Đình nói lời này chính là vì muốn Tiểu Vi đuổi anh ta đi?

Diệp Đình cũng giữ một ngày, sao không bảo anh về đi?

Giang Quân đứng lên, đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu nói với Lăng Vi: “Diệp Đình cũng giữ một ngày một đêm rồi, bảo anh ta nghỉ ngơi đi.”

Anh ta vừa dứt lời, Lăng Vi liền cắn môi nhìn Diệp Đình, ánh mắt kia có trách cứ, có đau lòng: “Hai người làm gì vậy?” Nói xong, lại ngẩng đầu nhìn Giang Quân: “Khi em ngủ, hai người cũng ngủ được mà... Hai người mệt mỏi đổ bệnh, vết thương em có thể lành lại sao?”

Giang Quân hít một hơi, đi ra ngoài. Mặc dù không nỡ, nhưng dẫu sao Tiểu Vi là vợ của Diệp Đình. Người bây giờ cô thích là Diệp Đình, lúc này bị thương, nhất định rất muốn nũng nịu với người mình yêu nhất...

Giang Quân ôm ngực đau đớn khó chịu, cố nén đi ra ngoài.

Lăng Vi cảm thấy không đúng, Diệp Đình đề cô nói: “Để anh ta yên tĩnh đi.”

Ngoài cửa bệnh viện có một sạp báo, Giang Quân đi tới, mua một quyển “Người xâm nhập”.

Anh ta vội theo đám người lên một chiếc xe buýt.

Ngồi lên xe, anh ta mới tỉnh hồn lại... Anh ta lái xe tới bệnh viện, vừa rồi lại mơ mơ màng màng lên chiếc xe buýt này, anh ta cũng không biết chiếc xe này chạy đi đâu...

Nếu đã lên, thì ngồi đến điểm cuối đi!

Dù sao, bây giờ anh ta cũng không biết đi đâu...

Giang Quân ngồi ở dãy cuối, mở manga trong tay.

Quyển manga này vẽ rất đẹp, rất chuyên tâm, nhiệt huyết!

Nội tâm nam nữ chính vô cùng mạnh mẽ, đều là tính cách bền bỉ, bất khuất đó.

Giang Quân phì cười thoải mái.

Một nữ sinh ngồi cạnh anh ta đột nhiên hỏi anh ta: “A? Tiên sinh, anh cũng thích đọc quyển manga này à?”

Chương 613: Có một loại tiệc nuối gọi là vuột mất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân nhìn cô ta, cô gái này buộc tóc đuôi ngựa, giống như sinh viên.

Giang Quân gật đầu, cô gái kia liền mặt đầy say mê nói: “Tôi cũng rất thích quyển manga này.”

“Ừ, cô ấy vẽ rất đẹp.”

Giang Quân mở manga ra, trong lòng đau đớn. Lại nghe nữ sinh kia nói: “Tình tiết câu chuyện manga này rất đặc biệt, không chỉ có nam nữ chính có mị lực, ngay cả tính cách vai phụ cũng cực kỳ nổi bật.”

Giang Quân cười khổ nói: “Thật ra... lúc đầu nam chính không phải như vậy.”

“Hả?” Nữ sinh kia sửng sốt.

Lúc này, mấy sinh viên ngồi quanh Giang Quân rớt rít quay đầu nhìn anh ta.

Giang Quân nhìn nam thứ manga nói: “Người nam thứ này, thật ra... dự tính ban đầu mới là nam chính.”

“Hả? Sao anh lại nói vậy?”

“Anh nói cảnh sát kiên cường lạnh lùng đó sao?”

Giang Quân gật đầu, anh ta cũng không biết tại sao muốn nói với bọn họ những lời này, anh ta chỉ muốn tìm người trò chuyện.

Trong túi áo anh ta có một bức thư Tiểu Vi viết cho anh ta, cô viết... nam chính trong truyện mới của cô là hình tượng anh cảnh sát cao lớn đẹp trai, lạnh lùng cơ trí kiên cường.

Bức thư này Tiểu Vi viết cho anh ta hơn ba tháng trước, nhưng khi đó anh ta xin điều đến thành phố Giang, kỳ nghỉ tháng 11 tuần trước về nhà mới nhìn thấy...

Cho nên, anh ta bỏ lỡ bức thư này.

Tim Giang Quân giống như bị người khác đào lên, lại bị ném vào tuyết lạnh lẽo, mặc cho gió rét thổi qua.

Anh ta vuốt ngực, chỉ cảm thấy tim giống như bị gió rét cắt ra, rất đau rất đau.

Thật ra... anh ta đã từng là nam chính trong sinh mạng của cô...

Nhưng sau đó... biến thành người khác...

Giang Quân hít một hơi thật sâu, cảm giác hít thở không thông khiến anh ta vô cùng khó chịu.

“Tiên sinh, sao anh biết vai nam chính dự tính ban đầu là vị cảnh sát kia chứ?”

Giang Quân lãnh đạm nói: “Tôi đoán...”

“A! Làm tôi giật cả mình! Tôi vẫn thích Dạ Hành bây giờ hơn, hy vọng anh ấy và nữ chính có thể ở bên nhau.”

“Dạ Hành rất tốt rồi! Nhưng tôi cũng rất thích chú cảnh sát ấm áp nha!”

“Đúng! Tôi cũng thích chú cảnh sát, hy vọng anh ấy có thể buông bỏ chấp niệm với nữ chính, tìm được tình yêu thuộc về anh ấy.”

Tim Giang Quân đau như sắp nứt ra.

Cô gái ngồi cạnh anh ta phìền muộn nói: “Trong manga có một cảnh tượng tôi thích vô cùng. Khi chú cảnh sát nhìn thấy Dạ Hành và nữ chính ở bên nhau, anh ấy đứng trong bóng tối đau lòng đến mức hít thở khó khăn.”

“Oh — — Tôi nhớ đoạn đó! Tôi cũng thích đoạn đó vô cùng!”

Mấy sinh viên líu ríu nói xong, thấy vị tiên sinh này cúi đầu nhìn chằm chằm cảnh tượng bọn họ đang thảo luận. Ngón tay anh vuốt lờn bọc bạch bọn họ thích nhất: “Thì ra... cõi đời này, có một loại tiếc nuối gọi là vuốt mất...”

Hốc mắt Giang Quân chột đỏ.

Anh ta cầm manga xuống xe, mấy sinh viên kia cũng xuống trạm này, bọn họ thấy tâm tình anh ta không tốt, giống như có khối đá rất lớn đè anh ta, liền mời anh ta cùng đi dạo sân trường.

...

Trong phòng bệnh, sau khi Giang Quân đi ra ngoài, tâm tình Lăng Vi phức tạp nhìn Diệp Đình.

Anh không nói gì.

Ôn nhu đưa tay vuốt gò má cô.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nghĩ nhiều.”

Lăng Vi quả thực quá đau đầu, căn bản không có dư sức lực suy nghĩ.

Cô gật đầu, nhắm mắt ngủ tiếp. Ngủ đến năm giờ chiều, cô nhận được một tin nhắn.

Mở ra xem, là Giang Quân gửi tới, anh ta nói: “Tiểu Vi, vui mừng thay anh trai đi! Anh tìm được cô gái khiến anh muốn bảo vệ cả đời rồi!”

Sau đó, anh ta gửi một tấm hình...

Trong sân trường đại học, dưới bóng cây, một cô gái thanh tú tóc dài phát phớt mặc đồ trắng ngồi trên ghế dài, cô ta đang cúi đầu đọc sách, nắng chiều xuyên qua lá cây tón lên khuôn mặt kiều diễm của cô ta.

Mắt Lăng Vi sáng lên, quả nhiên khí chất xuất trần!

Mắt anh Quân thật tốt nha.

Tim cô rộn lên, cả người nóng lên, anh Quân tìm được người trong lòng để nói yêu đương, cô còn vui mừng hơn chính cô nói yêu đương.

Lập tức trả lời: “Được! Em chờ tin tốt của anh! Cố gắng lên!”

Giang Quân trả lời: “OK!”

Chương 614: Có một loại tiệc nuối gọi là vượt mặt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tim Lăng Vi giống như từ không trung rơi xuống mặt phẳng, cô ôm ngực, trong lòng đều là chúc phúc.

Giang Quân tìm được người mình thích, cô cực kỳ vui vẻ!

Giang Quân chụp hình xong, nói cảm ơn nữ sinh kia, cô gái khoát tay, bày tỏ không thêm để ý.

Giang Quân ngồi một mình trên ghế dài, nhìn hoàng hôn, ánh mặt trời lặn xuống.

Lăng Vi ngủ hai ngày mới cảm thấy khá hơn một chút.

Diệp Đình chẳng phân biệt ngày đêm canh giữ bên cạnh cô.

Nhìn gương mặt tuấn tú của anh tiều tụy đi, Lăng Vi đau lòng ôm cổ anh.

Cô cắn môi, mặt đầy đau lòng nhìn anh.

Cô chủ động như vậy làm cho lồng ngực Diệp Đình nóng lên. Anh kề mặt qua, dùng chóp mũi chà gò má cô, giơ tay ôn nhu vuốt tóc cô, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

Cô ủy khuất gật đầu: “Đau...”

Diệp Đình trong nháy mắt tay chân luống cuống, đôi mắt đen lại đầy đau lòng.

Lăng Vi buồn cười, người này... vẫn là Tổng giám đốc bá đạo đẹp trai lãnh khốc cuồng phách sao?

Bá đạo tàn ác đối phó kẻ thù đều chạy đi rồi?

Rời nhà sao?

Cô ôm cổ anh, cố ý mếu máo: “Em khát....”

Diệp Đình lập tức bưng nước dứt cô, cô uống hết một ly, bụng kêu “ọc ọc”.

Diệp Đình nhìn bụng cô: “Đây là tiếng gì... giống như pháo vậy...”

Thấy cô囧囧 cười nói: “Thật là đói...” Hai ngày nay không ăn gì.

Bụng giống như đang hát —— vườn không nhà trống!

“Chồng xoa xoa...” Diệp Đình cắn môi cô, một tay phủ lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

Anh ấn chuông, giọng bình tĩnh nói: “Phu nhân tỉnh, chuẩn bị bữa sáng.”

“Dạ! Tiên sinh!”

Chỉ một lát sau, y tá đẩy xe thức ăn đi vào.

Xe thức ăn có mười mấy món ăn thanh đạm, mỗi món đều là một đĩa

nhỏ. Vừa đủ hai người ăn.

Diệp Đình múc một chén cháo cho cô.

Lăng Vi nhận, cầm trong tay, cảm động đến mức muốn nhảy cẫng lên hoan hô!

“Cháo đậu phộng! Thơm quá — —” Mùi thơm bay vào mũi cô, bụng đói hơn!

Diệp Đình cầm muỗng nhỏ đút cô, cô đoạt lấy, tự mình ăn.

“Anh cũng ăn chút gì đi.” Lăng Vi giương mắt nhìn anh, Diệp Đình lắc đầu: “Em ăn...”

Lăng Vi ôm chén tiếp tục ăn.

Diệp Đình cứ nhìn cô chăm chăm, tựa như nhìn cô ăn là một chuyện hưởng thụ biết bao.

Lăng Vi ăn nửa chén, cầm đũa gấp thức ăn nhét vào trong miệng anh.

Diệp Đình ăn, cô lại cầm đũa gấp thức ăn... Sau đó, bỏ vào miệng mình.

...

Diệp Đình muốn nói: “Đũa kia...” Anh dùng qua...

Nhưng Tiểu Vi không để ý.

Miệng nhỏ cô ngậm thức ăn, còn mút đũa.

Chương 615: Một giây cuối cùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hồ hấp Diệp Đình có chút rối loạn.

Lăng Vi không phát hiện chút nào, lại cầm đũa gấp thức ăn cho anh ta, anh ta không có nửa điểm do dự, ngậm đũa của cô mút lấy, thật giống như đang hôn cái miệng nhỏ của cô vậy.

Trước kia cảm thấy tiếp nhận chuyện này thật khó khăn, tại sao bây giờ đột nhiên lại cảm thấy ngọt như mật vậy...

Hai người từng miếng từng miếng ăn xong đồ ăn vặt.

Ánh mắt Diệp Đình âm trầm, cơ hồ muốn say.

Cũng không biết tại sao... đối với mọi cử động của cô, anh ta đều vô cùng si mê.

Dáng vẻ bây giờ của cô thật sự... khó coi, nhiều vải xô như vậy bao lấy đầu bao lấy cánh tay bao lấy chân cô, rất mất hình tượng, nhưng anh ta lại thích nhìn.

Sau khi ăn no, Diệp Đình đỡ cô đi bộ một vòng, sau đó lại ôm cô đi tắm.

Thương thế của Lăng Vi thật sự không quá nghiêm trọng.

Chính là hiện trường bị đâm thật sự quá dọa người.

Nhưng thực ra... cánh tay bị rách một chút, ở mũi bị chảy một chút máu mũi.

Ngay cả một chút thương tổn ở bên trong cũng không có.

Bốn cái túi hơi kia, cũng không phải là để trưng bày.

Trong phòng tắm, Lăng Vi đẩy anh ta đi ra ngoài.

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của anh ta nói: “Chính em có thể tự tắm! Thật sự, chỉ là cánh tay trái bị thương một chút, cánh tay phải cũng không sao.”

Diệp Đình không chịu, đen mặt nói: “Vợ... em có biết lần này thật sự hù dọa anh hay không?”

Anh ta vừa nói vừa cởi nút quần áo của cô.

“Vì sao sợ?” Lăng Vi vừa hỏi vừa giữ lấy cánh tay anh ta.

Diệp Đình tránh thoát khỏi tay cô, tiếp tục cởi, đột nhiên... con người tối om của anh ta nhìn chăm chăm cô, thanh âm cũng thay đổi nói: “Anh cho rằng... sẽ không còn được gặp lại em. Em biết anh sợ biết bao nhiêu không?”

“Làm sao em biết chứ... em bị thương cũng không nặng.” Lăng Vi không đẩy anh ta nữa.

Mâu quang Diệp Đình thâm sâu âm trầm nói: “Tình huống của em lúc đó rất dọa người.”

Sắc mặt anh ta tối đi mấy phần.

“A...” Lăng Vi suy nghĩ một chút tình cảnh khi xảy ra tai nạn, thật sự rất dọa người.

Trên mặt cô đều là máu... cho dù ai nhìn thấy cũng đều cho rằng cô xong rồi...

“Đại nạn không chết, về sau nhất định có phúc.” Lăng Vi tự khuyên giải chính mình, đột nhiên cười ha ha một tiếng: “Anh nói, bây giờ em đi mua vé số, không chừng có thể trúng một hai trăm triệu!”

Diệp Đình đột nhiên đưa tay sờ trán cô: “Có phải đụng trúng đầu nên phát ngốc rồi không?”

“Anh mới đụng trúng đầu phát ngốc! Em cơ trí nghĩ ra được cái này, chứng tỏ so với lúc trước em càng thông minh hơn.”

Diệp Đình đột nhiên vô cùng nghiêm túc nói: “Sinh hoạt phí cho ít đi ...”

“Phụt...” đừng nhắc đến sinh hoạt phí... vốn là nửa tháng hai chục triệu, sau khi về nước đột nhiên tăng lên đến ba chục triệu, anh ta nói: “Chính sách quốc gia tốt lắm, tiền lương của mọi người cũng tăng.”

...

Diệp Đình thừa dịp cô đang ngó người thuần thực cởi cúc áo cô ra, phát hiện bên trong vẫn mặc bộ áo lót nhỏ màu đen... “Sao lại mặc nhiều như vậy?” Anh ta không hài lòng.

Lăng Vi cởi áo bệnh nhân ra, cúi đầu nhìn áo lót nhỏ một cái, thật ra

thì... cô có thể nói... mặc cái này so với không mặc càng kích thích tuyến thượng thận tiết ra hoocmon hơn! Nhìn vào ánh mắt của Diệp Đình liền biết...

Cô hiểu vóc người của mình... chỗ nào đẹp, chỗ nào nhô, cô đều rõ ràng!

Áo lót nhỏ này, thật sự, nửa che nửa hở, càng khiến cho người ta nuốt nước bọt a!

Bầu không khí lập tức nóng lên...

“Anh mau đi ra ngoài đi!” Lăng Vi lập tức che kín hai mắt anh ta.

Vậy mà cánh tay Diệp Đình chính xác không chút nhầm lẫn đè vào nơi mềm mại.

Lăng Vi theo bản lảng hít hơi một cái: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Đây là bệnh viện, có chút tiết tháo đi được không?”

Lòng ngực Diệp Đình lập tức căng cứng lên.

Diệp Đình kéo cô vào trong ngực, cúi đầu điên cuồng gặm lấy môi cô: “Vi Vi, em không biết anh sợ biết bao nhiêu.”

Chương 616: Một giây cuối cùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cứng đờ, lại nghe anh ta vững vàng bồi thêm một câu: “Sợ đột nhiên không thấy em...”

“Ừ...” Cô đáp lại một tiếng, lại nghe anh ta nói: “Chúng ta không thể lãng phí thời gian, thế sự vô thường, ai biết một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì... Cũng có lẽ giờ phút này chính là một giây cuối cùng của sinh mạng chúng ta.”

Lăng Vi không biết nên nói gì.

Chỉ cảm thấy trong lòng đang cháy hừng hực, anh ta nhất định đã bị dọa sợ.

Hai cánh tay Diệp Đình ôm thật chặt cô, dùng hết sức lực ấn cô vào trong ngực mình: “Vi Vi, Vi Vi... tại sao anh lại yêu em nhiều đến vậy chứ?”

Cả người cô mềm nhũn. Anh ta ôm cô thật chặt vào trong ngực, hung hãn cắn cổ cô.

Anh ta vội vàng xé áo sơ mi ra, ném xuống đất thật nhanh.

Bàn tay anh ta dùng một chút lực, ôm cô lên bồn rửa tay, thô bạo hôn.

...

“Cốc cốc cốc... phu nhân phải đổi thuốc rồi.”

Y tá bên ngoài gõ cửa, Lăng Vi đã chuẩn bị xong bị dọa sợ hết hồn, nhưng Diệp Đình chẳng chút ngó ngang đến, bá đạo hôn cô, lần này, nói thế nào anh ta cũng nhất định không buông cô ra.

Y tá gõ cửa ba lần, không nghe thấy thanh âm đáp lại liền xoay người rời đi.

Diệp Đình cắn lỗ tai của cô: “Anh đến...”

Anh ta hung mãnh tựa như là đêm hôm trước của ngày tận thế vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, sáu giờ chiều, anh ta tỉnh lại, bàn tay nhỏ bé của Lăng Vi đẩy anh ta ra.

“Khắc chế một chút đi được không? Lát nữa y tá sẽ đến đổi thuốc.”
Cô lui về phía sau, nhưng lại bị bắt trở về. Trong phòng bệnh trở nên
kiêu diễm.

Ba ngày, Lăng Vi đổi thuốc cũng phải chọn thời điểm Diệp Đình
ngừng chiến mới đổi.

Sau đó, anh ta ngại phiền toái, trực tiếp học được cách đổi thuốc, ở
cửa treo bảng ‘Xin chớ quấy rầy’, không cần bác sĩ và y tá vào
phòng bệnh nữa...

Ở trong bệnh viện ngày ngốc năm ngày, Lăng Vi sắp bị anh ta dày vò
đến điên rồi.

Trong vườn hoa bệnh viện, cô đứng dưới bóng cây phong, nhặt lá

cây.

Lúc này chính là mùa hoa rơi, lá phong đỏ rực như lửa.

Cô đặt một chiếc lá phong lên mặt giấy làm mẫu vẽ.

Đột nhiên cảm giác có một đôi mắt đang nóng bỏng nhìn chăm chăm vào cô.

Cô ngược mắt liền nhìn thấy Diệp Đình đang đi đến.

Anh ta nhìn cô dùng lá cây vẽ tranh, là một chiếc quần ngắn bằng lá, một người đàn ông vô cùng xấu xí.

“...” Diệp Đình nhú mày: “Ai đây?”

Lăng Vi cười nói: “Chồng em!”

Diệp Đình biểu tình không muốn thừa nhận!

Cô bụm mặt cười, ranh mãnh như một tiểu hồ ly vậy.

Anh ta nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ửng đỏ của cô. Hai tay cô bụm lấy mặt, hai má đỏ ửng như rặng mây chiều, thật đòi mạng mà... con người cô sáng như sao tràn đầy nước, cặp mắt hoa đào giảo hoạt, qua kẽ ngón tay ngượng ngùng nhìn anh ta.

Anh ta bá đạo ôm cô lại, từng bước đưa cô đi trở về phòng bệnh.

Người trong bệnh viện cũng truyền đến điên rồi!

“Ông trời ơi, ngày ngày đều thật vui vẻ nha! Tổng tài thật quá mạnh mẽ! Động cơ vĩnh cửu nha!”

“Chớ nói càn, rõ ràng là phu nhân yêu cầu cao! Ta cảm giác cả người tổng tài đều bị hút khô rồi!”

Dưỡng thương ở bệnh viện đã mấy ngày, Lôi Tuấn hấp tấp nói: “Anh, đào được đồ Khanh Di lưu lại!”

Lăng Vi kinh ngạc, trước đó cô cũng chỉ là suy đoán lung tung, không nghĩ đến sẽ thật sự đào được đồ.

Diệp Đình cũng rất khiếp sợ, ba người vội vàng trở về trang viên biệt thự.

Cây liễu và lương đình bên cạnh cây cầu nhỏ đã bị phá bỏ.

Lăng Vi nhìn cảnh vật bên cạnh, cùng với câu thơ kia: “Mạch thượng hành vân nhân kỷ xử, tiểu kiều y liễu đợi văn trang.”

Quả nhiên là nơi này.

Lôi Đình nhìn thấy bọn họ quay về, chạy nhanh đến, cầm một bảng kim loại nhét vào trong tay Diệp Đình: “Anh, anh nhìn, phía trên có mật mã.”

“Ừ.” Diệp Đình nhận đồ nhìn lướt qua, trên đó có vài con số, trừ số 1 thì chính là số 0...

“Đây là ý gì?” Lôi Đình ngưng mi, không hiểu.

Chương 617: Số tiền lớn thứ hai! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Lôi Tuấn ngây ngốc: “Không hiểu. Đây là mật mã gì vậy?”

Phía trên viết:

1001101

1101001

1001101

1101001

Tròng mắt đen nhánh của Diệp Đình nhìn chăm chăm vào bảng kim loại này, mâu quang đột nhiên trở nên thông minh sắc bén, anh ta nói: “Đây là một mật mã hệ nhị phân đơn giản.”

Phụt... đơn giản... tin được sao?

Diệp Đình híp mắt, trong đầu ‘vèo vèo’ tính toán.

Chỉ chốc lát sau anh ta dường như đã giải được mật mã. Nhưng chân mày lại nhíu chặt lại.

“Mật mã này có ý gì?”

Mấy người Lăng Vi tò mò chết rồi.

Lăng Vi không ngừng cọ tay anh ta nói: “Nói nhanh đi!”

Diệp Đình nói, sau khi tính ra thì là hai chữ ‘Bí mật’.

“Gì?”

“Bí mật? Ai không biết là bí mật chứ...”

Diệp Đình như suy nghĩ gì đó lắc đầu: “Hoặc là phải tìm được mã khác nữa mới tìm được mật mã nguyên vẹn.”

“Đúng vậy, có đạo lý.”

Lôi Đình tò mò hỏi: “Đình ca, sao anh tính ra được vậy?”

Diệp Đình giải thích nói: “Trước đem hệ nhị phân đổi thành hệ thập phân. Giá trị của bit 0 của hệ nhị phân là phương 0 của 2, và giá trị bit 1 là phương 1 của 2... cuối cùng lấy được hai tổ số là 77 và 105... mã ascii cho 77 là ‘m’, và 105 là ‘i’...”

Cái này gọi là đơn giản? Nghe hoàn toàn không hiểu!

Thật giống như sống uổng rồi...

Lôi Đình mặt đầy ngây ngốc.

Lôi Tuấn mặt cũng đầy ngây ngốc.

Lăng Vi: “Chồng, anh thật giỏi!”

Diệp Đình biểu tình nhàn nhạt, bày tỏ đây chỉ là chuyện nhỏ.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của anh ta, cảm thấy thật buồn cười.

Cô đột nhiên nhón chân, hôn lên trên mặt anh ta một cái.

“...”

Lôi Đình biểu hiện ánh mắt cay cay...

Lôi Tuấn biểu hiện mắt đã mù...

Bọn họ lại đi đến đến hồ sen và hoa phòng khác nhìn một vòng, đáng tiếc cũng mấy nơi đó cũng không phát hiện được gì.

Đi ra khỏi nhà, Lăng Vi đi đến phòng nghỉ của bộ phận thiết kế.

“Ai ai ai? Nghe nói chưa?” Vừa đi vào bộ phận thiết kế, liền nghe thấy Trương Mộng Dương thần thần bí bí nói: “Trưởng phòng chúng ta... một tuần tới sẽ không đi làm! Tổng tài một tuần tới cũng không đi làm...”

Tiểu Cầm khẩn trương hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Có phải công ty chúng ta có biến động gì lớn không? Có thể bị cắt giảm nhân lực không?”

Khuôn mặt Tiểu Cầm đầy lo âu.

Trương Mộng Dương nhìn cô ta cười quái dị.

Tiểu Cầm giậm chân trừng anh ta: “Trương ca, anh bỉ ổi như vậy làm gì chứ?”

Tiểu Trương lại gần lỗ tai cô nói: “Cô yên tâm, tâm tình của tổng tài

đại nhân tốt! Công ty sẽ không xảy ra biến động lớn gì.”

“Tại sao?” Tiểu Cầm không tin. Tiểu Trương tựa như đang nhìn người ngu ngốc nhìn cô ta: “Tại sao cô lại dằn như vậy! Tổng tài chúng ta cùng với trưởng phòng đang ở nhà ngày ngày mật ngọt, cô nói có tâm tình tổng tài có thể không tốt sao? Nói không chừng sẽ phát tiền thưởng cho chúng ta đó.”

“Thật sao?” Hai tay Tiểu Cầm bưng ngực, mắt lồm đồm những ánh sáng nhỏ.

Lúc này, Lý Bàn vui vẻ chạy đến, vỗ tay lên bả vai Tiểu Trương nói: “Ai? Trương ca, phim xxx ngày hôm qua tôi giới thiệu cho anh như thế nào?”

Tiểu Trương thô bỉ gật đầu: “Tốt vô cùng! Người kia rất thích thú!”

Tiểu Cầm lại hỏi: “Phim gì?”

“Ách...” Tiểu Trương nghệt thở, hô lên một câu: “Cái đó cái đó, ppt hôm nay làm ra rồi? A, phim đó phải sửa lại một chút, hình như có tấm không được đúng lắm.”

Lý Bàn vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng, tôi đi sửa phim!”

Lăng Vi trừng mắt nhìn hai người này một cái, ngày ngày xem loại phim đó, cũng không sợ thẹn hư sao? Lại làm còn làm hư Tiểu Cầm nhà cô, hai người chờ bà!

“Tiểu Cầm! Đến...”

Chương 618: Số tiền lớn thứ hai! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Cầm quay đầu, liền nhìn thấy trưởng phòng đại nhân đến... cô ta lệ nóng doanh tròng nhào đến: “Trưởng phòng... em còn tưởng rằng không được nhìn thấy chị nữa!”

“Ngưng ngưng ngưng! Chị còn chưa chết... gào khóc gì chứ...” Lăng Vi nói cô, Tiểu Cầm hít mũi một cái: “Chị xảy ra tai nạn, hù chết chúng ta rồi!”

Lăng Vi cố ý nói: “Nói hay như vậy, tại sao không đến thăm chị?”

Tiểu Cầm bi thương thề với trời: “Em đi thăm chị! Đồng nghiệp mấy ngành của chúng ta đều đi thăm chị! Nhưng là y tá nói chị với tổng tài bận bịu, không cho chúng ta đi vào! Chúng ta đi liên tục mấy ngày, chị với tổng tài vẫn luôn luôn bận bịu... Sau đó, chúng ta không đi nữa.”

Lăng Vi trợn tròn mắt, muốn đâm đầu vào tường...

Diệp Đình a a a ... con heo này, hại chết cô rồi!

Sau này các đồng nghiệp sẽ nghĩ thế nào đây...

Lúc này, Tiểu Trương, Lý Bàn, còn có người của bộ phận thiết kế nghe thấy động tĩnh, một lát mọi người liền vây quanh: “Trưởng phòng...”

“Trưởng phòng!”

“Trưởng phòng... chị có thể bình an đi làm rồi! Chúng ta nhớ chị muốn chết rồi!”

Lăng Vi ôm vai nói: “Các người là muốn ta chết sao?”

“Đâu nào! Chúng ta thật sự rất nhớ chị! Trưởng phòng! Tổng tài không dày vò chị chứ?” Tiểu Trương cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới.

Lý Bàn mãnh liệt gạt đầu: “Đúng vậy, mau cho chúng tôi nhìn một chút, ai nha, trưởng phòng chị cũng thật gầy... tổng tài lại dày vò chị thành như vậy?”

Trong nháy mắt Lăng Vi lộn xộn, cái này cũng nói được sao? Dày vò thành dạng gì? Cô bây giờ vô cùng tốt.

Cùng Diệp Đình dưới ánh trăng, ngay cả trong lương đình cũng đã từng chiến đấu qua, da mặt cô bây giờ cũng rất dày rồi, biết không? Cùng với những chóc độc thân này chỉ biết độc miệng mà thôi, cô coi như là có kinh nghiệm thực chiến, hừ hừ!

Tiểu Trương đột nhiên quệt mũi chảy nước mắt giả khóc nói: “Trưởng phòng... chúng ta thật là lo lắng cho chị! Thật lo lắng cho thân thể nhỏ bé kia của chị không chịu nổi dày vò!”

“Đánh rắm!” Lý Bàn dùng sức bấm vào người anh ta một cái: “Trưởng phòng, chị đừng nghe cậu ta nói bừa, chúng ta vẫn tương đối lo lắng cho tổng tài hơn...”

Lăng Vi trợn mắt, rất muốn hét lớn một tiếng: Các người vẫn lo lắng

cho ta đi!

Lăng Vi hung ác trợn mắt nhìn bọn họ một cái: “Tất cả im miệng lại cho ta! Không được dẫn một chút nào, mau chóng đi làm việc đi! Tôi không đến làm, liền muốn tạo phản phải không? Tiểu Trương, bản thiết kế đã vẽ đến đây rồi? Lý Bàn, phim ppt đã sửa xong chưa?”

Tiểu Trương, Lý Bàn trong nháy mắt ù xù, Lý Bàn thô bỉ nói: “Trưởng phòng... sẽ xong ngày, chờ tôi sửa xong phim sẽ lập tức mang đến cho cô xem.”

Lăng Vi cắn răng, trợn mắt nhìn anh ta một cái: “Ca Ốc Ân... cút...”

Lăng Vi trở về, phòng thiết kế trở nên náo nhiệt.

“Trưởng phòng! Đến phòng họp nhỏ họp, công ty chúng ta nhận một dự án thiết kế khó giải quyết, tôi đoán chừng là muốn bàn luận về chuyện này.

Lăng Vi nhanh chóng đi đến phòng họp nhỏ.

Tổng giám đốc phòng thiết kế Lưu Nghiễm Nguyên nhíu chặt chân mày, cho trợ lý phát tài liệu cho mọi người.

“Đây là chi nhánh công ty dưới trướng Laroe chúng ta – xe điện Ludi, muốn thiết kế xe thay đi bộ cho người già. Mọi người xem tài liệu một chút.” Trường hợp này vô cùng khó giải quyết! Tóc Lưu Nghiễm Nguyên cũng sắp bạc rồi.

Trước đó, công ty đưa ra mười mấy loạt thiết kế, đều đã bị bác bỏ, anh ta không nộp cũng không nộp thêm nữa, chỉ sợ cũng lại bị phê bình...

Trải qua hai giờ thảo luận, đầu óc Lăng Vi bắt đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Lăng Vi nhớ lại ông lão bán đậu hủ bên cạnh cô nhi viện, nhớ lại Lâm lão gia nằm lẻ loi ở ven đường, trong đầu cô đột nhiên lóe ra một phương pháp mới!

Chương 619: Vui mừng ngoài ý muốn, thiện hữu thiện báo

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt của cô ngưng lại, một ý tưởng thiết kế mới mẻ độc đáo bắt đầu hình thành trong đầu...

“Nghĩ ra chủ ý tốt nào sao?”

Lưu Nghiễm Nguyên như đang ngồi bàn công!

“Chúng ta nhiều người như vậy mà không lấy ra được một ý tưởng!”
Phòng thiết kế có hai mươi mấy người, ngồi đầy phòng họp nhỏ.
Nhưng không một người nào có thiết kế khiến anh ta hài lòng.

Anh ta ‘Cộc cộc’ gõ xuống mặt bàn.

Anh ta thật giống như đã đoán trước được hình ảnh toàn thể thành viên ban giám đốc hung tợn trợn mắt nhìn anh ta... mỗi người cầm một cây đao lớn... gác trên cổ anh ta...

Thời điểm tan họp, mọi người lục đục rời khỏi phòng họp, chỉ có Lăng Vi vẫn ngồi yên tại chỗ, cô đang cẩn thận suy nghĩ một thiết kế.

“Lăng trưởng phòng, sao rồi?” Lưu Nghiễm Nguyên đi đến bên cạnh cô, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lăng Vi hoàn toàn không nghe thấy tiếng nói chuyện của anh ta, cô đang đắm chìm trong thế giới của mình, tựa như hình thành một kết giới, bóng người cùng với tiếng thảo luận xung quanh không ảnh hưởng đến cô một chút nào.

Biểu tình của cô đặc biệt chuyên chú, Lưu Nghiễm Nguyên nín lại lời trong lòng, không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Lăng Vi lóe sáng lên!

Cô nắm bút, bắt đầu vẽ lên giấy.

Não bộ giống như một chiếc máy vậ, nhanh chóng xoay chuyển...

Cô muốn thiết kế một xe thay cho đi bộ, giá cả phải rẻ một chút, chất lượng cũng rất quan trọng. Còn có nhiều chức năng!

Bởi vì, bây giờ trên thế giới đã có nơi tiêu thụ xe thay đi bộ, nhưng là, phần lớn đều là bảy tám nghìn một bộ. Rất nhiều người già căn bản không có đủ khả năng mua. Vì vậy, cô nghĩ đến thị trường cấp thấp!

Giá cả chừng ba nghìn!

Nhưng là, giá cả đó...

Nếu như là thị trường cấp thấp, chất lượng có thể sẽ không quá khả quan.

“Phải nghĩ biện pháp mới được...”

Cô xoa trán, não bộ vẫn đang nhanh chóng xoay vòng xoay vòng.

Phải làm một loại phải có chất lượng tốt, lại phải có giá cả phải

chăng, chủ yếu phải cải tiến động cơ, khung thép và bánh xe...

Cô suy nghĩ một chút, không tự chủ đi ra khỏi phòng thiết kế.

Lưu Nghiễm Nguyên nhìn bóng lưng của cô, than thở lắc đầu một cái: “Haz... ngay cả Lăng Vi cũng không trông cậy vào được rồi, xem ra khen thưởng cuối năm là cái gì, không cần phải suy nghĩ rồi...”

Lăng Vi trở lại phòng làm việc, thật nhanh tính toán phác thảo lên trên giấy.

Chỉ chốc lát sau liền làm xong bản phác thảo cho thiết kế.

Cô cân nhắc cẩn thận lại một lần, hài lòng gật đầu. Gửi bản thảo thiết kế đến hộp thư của Lưu Nghiễm Nguyên.

Trong nháy mắt Lưu Nghiễm Nguyên trở nên bối rối!

Diệp Đình vì dự án thiết kế này triển khai hội nghị.

“Tổng tài, mời ngài nhìn một chút, đây là thiết kế mới nhất mà phòng thiết kế chúng tôi vừa mới đưa ra.”

Diệp Đình nhìn về phía màn ảnh lớn, trong đó có mười mấy tấm hình phác thảo thiết kế.

Cũng không ký tên, sau khi cẩn thận xem xong bản phác thảo cuối cùng, Diệp Đình chọn một tấm mang mã ‘07’.

Ngón tay anh ta gõ lên bàn một cái nói: “Thiết kế này rất tốt. Giá thấp, tính năng cao, nhà thiết kế này vô cùng có đầu óc.”

“Đúng vậy, tôi cũng chọn số 7.”

Tác phẩm số 07 thu được số phiếu cao nhất.

Một vị thành viên ban quản trị kinh ngạc nói: “Xe thay đi bộ này, không chỉ có giá thành thấp, hơn nữa tính năng an toàn lại đặc biệt mạnh.”

“Đúng vậy, bên ngoài bánh xe thiết kế vậy, không dễ dàng bị lật hay trượt xe. Còn có giảm chấn, tính năng phanh xe, người già đúng là không yêu cầu tốc độ, chủ yếu nhất chính là an toàn, vì vậy thiết kế an toàn như vậy, rất phù hợp với xe thay đi bộ, nhất định sẽ khiến người tiêu dùng coi trọng!”

“Nhà thiết kế này thật lợi hại... vừa có ý tưởng lại có can đảm sáng tạo cái mới.”

“Giám đốc Lưu, thiết kế này là do nhà thiết kế nào vẽ ra vậy?”

Lưu Nghiễm Nguyên vội vàng đánh tên nhà thiết kế số 07 đánh vào màn ảnh lớn... Trong màn ảnh lớn liền xuất hiện một cái tên – trưởng phòng phòng thiết kế Lăng Vi!

Diệp Đình như ngơ ngác, môi mỏng khẽ dâng lên một nụ cười.

Nói thật, anh ta không hề quá bất ngờ, chỉ là không nghĩ đến, vợ bé nhỏ đáng yêu của anh ta lại mang đến ngạc nhiên mừng rỡ lớn như vậy cho anh ta.

Cô, thật sự là một nhà thiết kế thiên tài.

Chương 620: Vui mừng ngoài ý muốn, thiện hữu thiện báo

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta muốn khiến cô tỏa sáng, không thể làm mai một thiên phú của cô.

“Được, nếu mọi người đều thông qua, vậy bổ nhiệm Lăng trưởng phòng làm tổng thiết kế cho dự án ‘xe thay đi bộ ông lão’ lần này!”

“Nhưng là...” Có người lo âu: “Thiết kế có tính năng cao như vậy, thật sự có thể tạo ra với giá thành thấp như vậy sao?”

Khuôn mặt Diệp Đình lạnh lùng nói: “Ý tưởng của nhà thiết kế vô cùng tốt, có thể thành công hay không, phải xem bộ phận nghiên cứu của các anh có thể đáp ứng được hay không.”

Giám đốc bộ phận nghiên cứu tỏ vẻ có áp lực rất lớn!

Nhắm mắt nói: “Tổng tài... tôi có một thỉnh cầu...nhà thiết kế có can đảm vẽ ra thiết kế như vậy, không biết cô ấy có phương án giải quyết hay không, không bằng mời trưởng phòng Lăng đến nói cho chúng ta một chút?”

Diệp Đình ngạo nghễ gật đầu.

Lưu Nghiễm Nguyên lập tức đi tìm Lăng Vi.

Lăng Vi đến, nói: “Thiết kế của tôi hoàn toàn có thể thực hiện, chúng ta có thể thay đổi thành động cơ tiết kiệm năng lượng, khung thép siêu nhẹ và lớp chống trượt.”

Giám đốc bộ phận nghiên cứu lắc đầu: “Nào có đơn giản như vậy... nếu như động cơ có thể cải tiến tốt như vậy, có thể đến phiên Ludi chúng ta sao?”

Lăng Vi suy nghĩ một chút nói: “Tôi sẽ nghĩ ra biện pháp!”

Ánh mắt cô kiên nghị, nói ra vô cùng chắc chắn.

Hiện trường có người cười xùy ra tiếng, nhưng nghĩ đến đó là người phụ nữ bảo bối của tổng tài, lập tức thu liễm thái độ lại.

Giám đốc bộ phận nghiên cứu cau mày, lắc đầu: “Kỹ thuật của chúng ta hiện tại không đạt được yêu cầu của cô...”

Ý kia là, tôi muốn phối hợp, nhưng không đủ sức!

Lăng Vi nín nhịn cơn giận trong bụng!

Từ phòng họp đi ra, thời khắc sắp đóng cửa, Diệp Đình nói trước mặt mọi người: “Anh coi trọng em.”

Hô hấp Lăng Vi rối loạn.

Trong nháy mắt cảm giác như tiểu vũ trụ bùng nổ! Năng lượng nổ tung! Đây mới là chồng yêu của cô, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ muốn khích lệ cô trước.

Lăng Vi cười rực rỡ một tiếng, kiêu ngạo đáp: “Sẽ không để ngài thất

vọng.”

Cô trở về phòng làm việc với áp lực to lớn, trong đầu cô đều là phương pháp cải tiến động cơ cùng với khung thép.

Nói thật, cô dốc lòng nghiên cứu động cơ, cũng không phải là không có thành quả.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, buổi trưa tan việc, lập tức đón xe chạy thẳng đến kho hàng lớn.

Đi đến kho hàng lớn, nhìn thấy Lâm lão gia cũng ở đây, ông ấy đang tập trung tinh thần hàn ống thép.

Dương sư phó nói: “Lão gia thật sự rất lợi hại! Chúng tôi có rất nhiều ý nghĩ không thể thực hiện, nhưng lão gia lại có thể vô cùng ung dung hoàn thành, hơn nữa không chê vào đâu được! Tôi phỏng chừng động cơ cao tốc của chúng ta rất nhanh sẽ có thành quả!”

“Thật sao?”

Lăng Vi hưng phấn! Vậy cô phải bắt đầu dự án...

Lăng Vi đưa ra một tấm chi phiếu hai trăm nghìn, bảo Dương sư phó giao cho Lâm Nhất Kiệt: “Lão gia đến hỗ trợ, cũng không thể để người ta làm không công.”

“Được!”

Dương Danh Lý thưởng thức nhất là điểm này của Lăng Vi, rộng rãi, biết lý lẽ.

Lăng Vi đem thiết kế ‘xe thay đi bộ’ lấy ra.

Cô đem ý tưởng cùng với phương án cải tiến nói cho Dương sư phó, Dương sư phó vỗ ngực nói: “Không thành vấn đề! Nếu là trước kia tôi thật sự không dám đảm bảo, nhưng chúng ta có tay nghề của Lâm lão gia ở đây, khung thép, đệm giảm xóc, động cơ đều có thể thực nghiệm thành công! Nhưng phải có xưởng.”

“Được, không thành vấn đề!” Lăng Vi về công ty xin xưởng, lại vẽ cho anh ta thiết kế hoàn chỉnh.

Lăng Vi trở lại công ty, tim vẫn còn nhảy ‘thình thịch’.

Nói thật, cô huênh hoang nói ra như vậy, thật đúng là sợ không nghiên cứu thành công...

Vậy liền sẽ khiến cho người ta cười đến rụng răng.

Ý nghĩ thắng lợi trong lòng cô đặc biệt mãnh mẽ, trong nháy mắt cảm thấy áp lực thật lớn.

Chương 621: Phu nhân, người cực khổ... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếp theo, Lăng Vi được bổ nhiệm làm tổng thiết kế ‘Xe thay đi bộ ông lão’.

Lăng Vi có chút kinh ngạc!

“Tôi? Làm tổng thiết kế?”

Tổng thiết kế là muốn cô tham dự vào sản xuất, tuy nhiên, thay đổi suy nghĩ một chút cũng tốt... Như vậy cô có thể thời thời khắc khắc giám sát chương trình sản xuất xe thay đi bộ này, tránh cắt xén nguyên liệu.

Lăng Vi vui vẻ đáp ứng: “Được! Tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó!”

Trung tuần tháng mười một, thực nghiệm động cơ cùng với khung thép thành cô! Đệm giảm xóc cũng đã thiết kế xong.

Lăng Vi lại ở chỗ của Giang Quân đặt mua lớp đặc chế.

‘Xe thay đi bộ ông lão’ sắp được sản xuất!

Lăng Vi vô cùng vui vẻ.

Thất giống như nhìn thấy đứa con mình sinh ra vậy.

Diệp Đình cũng rất vui vẻ.

Vi Vi càng ngày càng có thành tựu, ánh sáng tự tin khiến cô ngày trở nên chói mắt.

Trong phòng họp, giám đốc tiêu thụ báo cáo công trạng tiêu thụ.

“Ừ!” Tâm tình của tổng tài đại nhân tốt lắm, nhìn cái gì cũng gật đầu nói: “Không sai.”

Giám đốc tiêu thụ đang nói đến: “Quý này, mức độ tiêu thụ tăng trưởng...” Đột nhiên phát hiện khuôn mặt tổng tài đại nhân biến sắc, giám đốc tiêu thụ lập tức khẩn trương.

Anh ta nhìn Diệp Đình, yếu ớt hỏi: “Tổng tài... tôi nói có gì không đúng sao?” Quý này rõ ràng mức độ tiêu thụ tăng trưởng mà!

Chỉ thấy Diệp Đình phát phát tay với anh ta, sau đó quay đầu nói với Jason: “Buổi trưa, bảo phu nhân chờ tôi cùng ăn cơm. Tôi quên không nói với cô ấy.”

“Phụt...”

Dáng vẻ của giám đốc tiêu thụ rất vô tội...

Tổng tài đại nhân, ngài cũng quá dọa người rồi... May là ở đây không có ai bị bệnh tim! Anh gọi phu nhân ăn một bữa cơm, có cần phải tỏ thái độ nghiêm túc đến như vậy hay không?

Giám đốc tiêu thụ khóc không ra nước mắt, tiếp tục báo cáo, Diệp Đình hài lòng nói: “Không sai, tốc độ tiêu thụ quý này tăng trưởng, số tiền này cho kế toán dự tính, phát tiền thưởng cho mọi người.”

“Ba ba ba...”, trên dưới toàn bộ công ty vỗ tay như sấm động.

“Thật sự là tôi đoán trúng! Thật sự phát tiền thưởng!”

“Đúng vậy! Đây là công lao của Diệp tổng cùng với trưởng phòng!”
Có người che miệng cười.

Từ khi Diệp tổng tài thu mua cổ phần Laroe, sau khi làm chủ Laroe, phúc lợi của bọn họ càng ngày càng tốt hơn!

Nhất là sau khi tổng tài cùng với Lăng trưởng phòng ở bệnh viện ‘bạn bậu’ một tuần lễ, ngày tốt của bọn họ liền đến ha ha!

Quản lý bộ tài vụ mang the toàn thể nhân viên kế toán đến mời rượu Lăng Vi: “Phu nhân, khổ cực cô.”

Lăng Vi 囧: “Không khổ cực...”

Giám đốc bộ phận tiêu thụ mang theo toàn thể nhân viên tiêu thụ mời rượu Lăng Vi: “Phu nhân, khổ cực ngài,”

“...” Lăng Vi gật đầu: “Không khổ cực...”

Lăng Vi muốn đi!

Kết quả, bộ phận tu sửa, bộ phận công quan, toàn bộ nhân viên đến mời rượu cô: “Phu nhân, cực khổ, có khó khăn gì có thể nói với chúng ta.”

“...” Lăng Vi muốn đập đầu vào tường: “Không khó khăn gì... nhọc các người phí tâm...”

Toàn công ty trên dưới đều đến thăm hỏi cô một lần.

Trong lòng Lăng Vi gào khóc...

Thật sự cảm thấy không còn mặt mũi ở lại công ty nữa!

Lúc này, Diệp Đình xuất hiện bên cạnh cô, đưa tay ôm ngang hông cô.

Anh ta cúi người nói bên tai cô: “Phu nhân, nhân viên công ty chăm sóc em như vậy, nói ra em rất được lòng người. Đúng rồi, gần đây có một bộ phim hay, buổi tối cùng nhau xem.”

Trong đầu Lăng Vi nghĩ: “Phim này, tuyệt đối không được đi...”

Quả nhiên, buổi tối ở trong phòng chiếu phim, Diệp Đình một bên xem phim, một bên ăn cô từ trên xuống dưới.

Phim này thì có thì hay!

Chính là một bộ JAV!

Trong phòng làm việc của Diệp Đình.

“Chồng!” Lăng Vi nhào vào trong ngực Diệp Đình. Jason ở bên ngoài đóng chặt cửa phòng làm việc.

Lăng Vi nằm trong ngực anh ta đắm đắm vào ngực anh ta một cái nói: “Chồng, anh xem... nghiên cứu động cơ cùng với khung thép này, có tính là độc quyền hay không nha? Nếu được tính là độc quyền, em hẳn có thể thu phí độc quyền với Ludi chứ?”

“Ừ, hiếm thấy em còn có một chút ý thức về bản quyền.”

Lăng Vi toét miệng cười một tiếng, móng tay phác họa cơ ngực của anh ta, lấy lòng nói: “Được lão gia thâm thúy ngài hun đúc...không thông minh thật có lỗi với dạy bảo của ngài...”

Diệp Đình hài lòng gật đầu: “Em muốn bán phí bản quyền bao nhiêu?”

Lăng Vi suy nghĩ một chút nói: “Năm triệu... nhiều không?”

Diệp Đình giữu cợt híp mắt nhìn cô.

Lăng Vi cho rằng nhiều, chu mỏ: “Ba triệu? Được không?”

Lại nghe anh ta nói: “Chút tiền đồ này của em. Phần thiết kế này của em, ít nhất có thể bán...” Anh ta giơ hai ngón tay ra “Hai mươi triệu.”

“A?”

Lăng Vi vui vẻ: “Trâu như vậy! vậy ngày mai em tìm Ludi đàm phán!”

Diệp Đình lại đột nhiên cười, chỉ vào má trái mình một cái...

Lăng Vi lập tức hiểu!!!

Chương 622: Phu nhân, người cực khổ... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ôm lấy khuôn mặt tuần tú của anh ta ‘Bẹp bẹp bẹp’ dùng sức hôn. Diệp Đình buồn cười: “Em là đang làm gì...” Nhiệt tình như vậy... hôn khiến mặt anh ta đầy nước miếng.

Lăng Vi ngạo kiều hừ một tiếng: “Em đang ăn xúc xích!”

Diệp Đình nhéo mũi cô một cái: “Ăn bên dưới mới là ăn xúc xích.”

“Gì?” Lăng Vi chớp mắt không hiểu, Diệp Đình nhéo mặt cô một cái: “Buổi tối nói cho em.”

Nói xong, từ trong ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện, cố ý không cho cô nhìn: “Nói lời dễ nghe.”

Lăng Vi giả cười, ỏn ẻn ỏn ẻn nói: “Chồng yêu yêu... cho em nhìn một chút...”

Nói xong, lại đóng đưa cánh tay: “Chồng, anh tốt nhất...”

Diệp Đình không để ý...

Thấy anh ta còn không đầu hàng, Lăng Vi đẩy anh ta đến bên cửa sổ sát đất, bàn tay nhỏ bé của cô xoa lên người anh ta: “Cho em nhìn một chút... không cho em nhìn, em sẽ để tất cả mọi người ở cao ốc đối diện anh anh mình thần vũ...”

Vừa nói vừa cời dây lưng của anh ta.

Diệp Đình nhìn ra bên ngoài một cái: “Đến, xem ai thua thiệt.”

“Hừm...” Thật bực!

Diệp Đình ấn cô lên trên bàn làm việc, hôn đến, anh ta vờ vệt đủ tiện nghi mới mở văn kiện cho cô em.

“Điều kiện, anh cũng nói cho em rồi... Em, Dương sư phó cùng với Lâm lão gia đều có cổ phần. Ngoài ra đây là chi phiếu năm triệu, tự em đi phân phối.”

“Ôi trời...” Lăng Vi ngu ngơ. Đây chính là quá kinh sợ!

Nhiều tiền như vậy... còn có cổ phần...

Cô nhào vào trong ngực anh ta, dùng sức cọ: “Chồng, anh nói đi! Anh muốn gì, vợ anh dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng muốn thỏa mãn anh!”

Diệp Đình suy nghĩ một chút, xấu xa cười một tiếng, ấn vào chóp mũi của cô nói: “Buổi tối nói cho em.”

Trong nháy mắt Lăng Vi đỏ mặt.

Lại là buổi tối?

Sẽ không phải giống như lần trước đi xem phim chứ?

Kết quả...

Chạng vạng tối, Lăng Vi bị kéo đến trường đua ngựa... cưới ngựa...

Che mặt... lúc trước tại sao cô lại nghĩ sai chứ?

Chẳng lẽ bây giờ cô lại sắc như vậy sao?

Hai người ngồi trên lưng ngựa, gió thổi vô cùng mạnh, ngấm nằng chiều dần dần rủ xuống.

Vèo vèo vèo, gió bắc thổi, Lăng Vi run lấy bầy. Nói thật, trung tuần tháng mười một, thật sự quá lạnh.

“Lạnh sao?” Cánh tay thon dài của anh ta ôm lấy cô. “Lạnh!” Lăng Vi cố ý run rẩy, đưa tay ôm lấy cánh tay anh ta: “Trời rất lạnh, đi cưới ngựa... đúng là tự ngược!”

Diệp Đình cười lên.

Thanh âm trầm thấp từ tính vang lên bên tai cô: “Vận động một chút sẽ không lạnh.”

Tay của anh ta nắm lấy eo cô.

Phụt...

Vận động ở trên ngựa?

Thật là khó xử...

Đang suy nghĩ đột nhiên bị anh ta kéo xuống ngựa... tàn khốc ép cô chạy hai cây số...

Diệp Đình! Nếu không phải bà không có sức lực, nhất định sẽ liều

mạng với anh!

Chương 623: Giả bộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chạy một vòng đến bờ sông nhỏ, trời đã tối đen như mực.

“Em nhìn xem đây là đâu?”

Lăng Vi thở hổn hển, cả người đều là mồ hôi, giọng nói cũng muốn bốc khói rồi, nào có tâm tư quan tâm đến đây là nơi nào?

Diệp Đình kéo cô đi đến bên bờ sông, đập đá cuội nói: “Đây là ngày thứ nhất em đến nơi này của anh, anh cưới ngựa mang em đến nơi này.”

Anh ta ngồi xổm xuống, lấy tay khua sóng nước.

“...” Thì ra, anh ta là muốn dẫn cô đến nơi này...

Lăng Vi cũng ngồi xổm xuống thở hổn hển, vốn chạy bộ đã khiến toàn thân toàn mồ hôi, sau khi nghe anh ta nói những lời này, khiến cô càng thêm nóng... “Làm sao? Đến đây tìm cảm giác của mối tình đầu sao?”

Cô cười, đưa tay khua vào nước.

Diệp Đình cười nhìn cô: “Hai ta không phải mỗi ngày đều là mối tình đầu sao? Còn cần tìm?”

Cánh tay nhỏ bé của Lăng Vi lạnh như băng, sờ lên mặt anh ta một

cái. Diệp Đình cũng sờ lên mặt cô. “Lạnh quá!” Cô run cầm cập nói.

Diệp Đình ôm cô, cầm bàn tay nhỏ bé của cô: “Cảnh sắc ở nơi này đẹp biết bao, chúng ta ở đây đốt một đồng lửa, nướng cá được không?”

“Phụt... anh đang viết tiểu thuyết huyền huyền sao? Giết một ma thú, đánh lấy ma hạch? Sau đó, gặp được đôi nam nữ cặn bã, ngược lại ngược... Toàn thân đều sáng khoái... ha ha...”

Diệp Đình cười lên nói: “Thói quen* của em cũng thật sâu sắc...”

*Nguyên văn: 套路: Hán Việt: Sao lộ (lối mòn) chỉ chú tâm bày kế ứng phó với tình huống nào đó, thường thường người sử dụng đã thuần thục đối với phương thức phương pháp đó, logic học nghiêng về quán tính đối với tình huống phức tạp, trong lòng thường sinh ra lệ thuộc vào phương pháp, ảnh hưởng sâu sắc đối với người đó. Hiện nay ngôn ngữ mạng thường dùng, trong một số ngữ cảnh có thể hiểu mang nghĩa xấu, chỉ người nào đó làm việc giả dối hoặc hoặc có phương pháp xử xử vô cùng thực tế.

“Thói quen của anh mới sâu sắc!” Lăng Vi không phục.

Diệp Đình quét nhìn cô từ trên xuống dưới, có thêm ý nói: “Đừng khiêm nhường... Thói quen của em sâu không lường được.”

Nói xong, lại bồi thêm một câu: “Nhất là buổi tối.”

“Anh im miệng!” Lăng Vi nổi giận, đẩy ngã anh ta. Hai người lăn trên mặt đất, thật giống như ngày đầu tiên đến nơi này vậy, cô áp chế anh ta, khi đó anh ta còn có vết thương đạn bắn. Lăng Vi ‘Phụt’ bật cười một tiếng.

Diệp Đình đột nhiên xoay người áp đảo cô: “Em nhìn em một chút, có phải lại nghĩ đến chuyện xấu gì không? Anh nói đến thói quen vẽ manga của em, em lại nghĩ gì? Càng ngày càng không thuần khiết rồi.”

“Anh đi ra! Chán ghét, anh ngoài bản lĩnh khiến em tức giận ra, còn có bản lĩnh gì nữa đây?”

“...” Diệp Đình trầm trầm cười một tiếng: “Bản lĩnh của anh, không phải đích thân em đã thể nghiệm qua rồi sao?” Thấy chân mày cô dựng lên, anh ta hấp tấp nói: “Anh đang nói là chứng khoán, làm ăn, em đừng nghĩ sai.”

“Phiền.” Lăng Vi trừng anh ta một cái, đẩy anh ta ra, muốn đứng lên.

“Ai nha...” Lăng Vi kêu lên một tiếng: “Quần ướt rồi...” Lăng Vi sờ vào đùi một cái, thật lạnh...

“Phơi lên khung hồ đi.” Chắc chắn trên mặt anh ta vô cùng vững vàng.

Lăng Vi thật muốn say, tháng mười một rồi nha... vẫn là trung tuần, mắt thấy tuyết cũng sắp rơi, còn muốn phơi lên khung hồ...

Nội tâm đang gào thét, Diệp Đình đột nhiên đưa tay bế cô lên: “A! Anh làm gì? Cho em xuống!”

Anh ta gian xảo cười uy hiếp: “Đừng kêu, nơi này trước không có nhà ơ, sau không có hàng quán, em dù kêu rất cổ hợm cũng không có ai đến cứu đâu.”

Phụt....

Diệp đại đại, thói quen của anh nhiều như vậy, anh làm thế nào sống đến giờ này chứ? Lại vẫn chưa bị ai đánh chết sao?

“Mang em đi đốt lửa.” Anh ta khiêng cô đi. Đầu cô hướng xuống phía dưới đặc biệt khó chịu: “Để em xuống, nhúc đầu.”

“Nói lời dễ nghe.”

“Chồng thân yêu, anh đẹp trai nhất, vạn người mê...” Trong lòng còn bồi thêm một câu, thiếu nữ bốn mươi năm trước...

Chương 624: Giả bộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình thật vui vẻ, cho cô xuống rồi cõng cô đi, đi qua một rừng cây nhỏ.

“A? Vậy mà có một lâu đài! Trước kia không có...” Lăng Vi vỗ vỗ trên lưng anh ta: “Anh nhanh nhìn nhanh nhìn...” cô nhìn xung quanh một chút, chỗ này cô đã đến, khi đó cô gặp phải một con rắn, ngày đó Diệp Đình xuất thủ, quăng một đao chặt đứt con rắn kia.

“Nha? Khi đó, không có lâu đài nhỏ này nha, là mới xây sao?” Lăng Vi nhìn về phía lâu đài kia. Toàn bộ kiến trúc làm bằng thủy tinh, nhìn vào vô cùng trong suốt. Màu sắc trang trí cũng đặc biệt nhu hòa, phần lớn là màu ồng, phối hợp với vàng nhạt... vô cùng mang phong cách thiếu nữ...

Trong lâu đài kia sáng đèn, đèn được rực rỡ, càng lộ ra vẻ đẹp long lanh.

Anh ta cõng cô đi về phía lâu đài. Cô lắt lư trên lưng anh ta, đột nhiên dán vào lỗ tai anh ta, mềm nhũn hỏi: “Là anh xây cho em sao?”

Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, biểu tình vẫn luôn luôn không thay đổi, nhưng là... cô phát hiện, lỗ tai anh ta đã đỏ...

A, thật đáng yêu. Lăng Vi cắn một cái lên rái tai của anh ta, lỗ tai Diệp Đình đỏ thối, sắc mặt cũng dần dần nóng lên.

Cô vui vẻ cười, dùng sức hôn. Rõ ràng nghe thấy tiếng hô hấp của anh ta ngày càng mạnh, nhưng biểu tình vẫn trang nghiêm. Lăng Vi buồn cười, được đó, anh cứ giả bộ nữa đi!

Cô ra sức hôn, chọc khiến cho anh ta đi cũng không dám đi nữa.

Đột nhiên... cửa lầu đài mở ra, chỉ nhìn thấy từ trên đỉnh lầu đài lóe ra một vầng ánh sáng, vẫn luôn chiếu lên trên bọn họ, sáng như ban ngày vậy... Lăng Vi vội vàng giơ tay lên che mắt, chỉ thấy Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc, Lôi Đình mặc quần áo cung đình, trong tay giơ pháo bông, ‘Ầm...’ pháo bông nổ tung: “Vi Vi... sinh nhật vui vẻ!”

Lăng Vi lại phun ra: “Ai sinh nhật vậy? Sinh nhật tôi còn đến nửa năm nữa!”

Lý Thiên Mặc đột nhiên rống lên một câu: “Cô giả bộ là sinh nhật cô đi...”

Đậu xanh... Những người này, lại làm cái gì vậy, ngày sinh nhật mà cũng muốn làm giả sao?

...

Lôi Tuấn bọn họ cũng là bất đắc dĩ nha, lão đạo giao cho anh ta muốn cho chị dâu ngạc nhiên vui mừng, lại không có lý do gì...

Bốn người bọn họ ở nơi cao, nhìn xuống Diệp Đình và Lăng Vi. Đột nhiên, bốn người này không nói gì, tất cả đều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Đình...

“A a a... Tại sao mặt Đình ca lại đỏ vậy?” Cái này thật là lúng túng, rõ ràng Đình ca để bọn họ đến cho Tiểu Vi kinh ngạc vui mừng, tại sao đường như lại gặp phải hai người như đang tán tỉnh vậy?

Diệp Đình cùng Lăng Vi đi vào trong lầu đài, hồng rực trên mặt dần dần rút đi. Lăng Vi cảm giác Diệp Đình thật tốt, thật là đáng yêu, là chuyện gì đang xảy ra đây?

Chỉ nhìn gò má của anh ta như vậy, lòng cô đều đã say.

“Chị dâu, nhanh đi thay quần áo. Hôm nay em đóng vai là công chúa nha.” Lôi Đình đẩy cô đi thay quần áo, Lăng Vi hỏi cô ta: “Em chuẩn bị cho chị cái gì?”

Lôi Đình xấu xa cười một tiếng nói: “Là lão vu bà Nữ hoàng!”

Lăng Vi nháy mắt cười: “Nữ hoàng... không phải mẹ công chúa sao?” Cô bé Lôi Đình này thật ngốc nha...Cô ấy có gì để đặc ý đây?

“Mau đến dùng cơm...” Hạ Tiểu Hị đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn tối, Lăng Vi cùng Diệp Đình thay quần áo quốc vương cùng với nữ hoàng vô cùng hoa lệ. Mấy người ngồi trên bàn ăn, đùa giỡn, uống rượu.

Lúc ăn cơm, Lôi Tuấn hỏi Lăng Vi: “Chị dâu, người phụ nữ kia, chị muốn xử lý như thế nào?”

Lăng Vi sững sốt một chút hỏi: “Anh nói là Lý Phân Phương?”

“Ừ.” Lôi Tuấn gật đầu một cái.

Lăng Vi cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi đau như thế nào, sẽ khiến cô ta đau như vậy. Cánh tay tôi bị đâm tám kim, cũng khiến cô ta bị đâm tám kim!”

Lôi Tuấn, Lôi Tuấn ngược mắt nhìn cô, thật lâu sau Lôi Tuấn mới nói:

“Chị dâu, chị thật hiền lành.”

Lăng Vi còn nói: “Người phụ nữ này, đưa vào trong tù còn lãng phí lương thực của quốc gia, ăn cơm chùa thật quá tiện nghi cho cô ta. Cô ta còn nợ chúng ta ba triệu đó, còn phải đòi!”

Chương 625: Ghen tuông (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cũng đúng, tiền xe kia cô còn phải đòi.

Ba triệu, gửi vào ngân hàng, ngày ngày lấy lãi cũng rất tốt... hắc hắc hắc hắc.

Dù sao sau này cũng không cần nhìn hàng này. Theo ý cô ta đi.

Ăn cơm xong, Hạ Tiểu Hi uống nhiều, ôm Lôi Tuấn gọi: “Con trai ngoan, mẹ hát cho con nghe Tiểu tinh tinh...”

Lôi Tuấn囧 囧: “Hay là cô đổi sang hát một bài hát ru đi...”

...

Ầm ỉ đến mười một giờ, đoàn người ai cũng uống quá nhiều. Nửa đêm khi Hạ Tiểu Hi đi đến phòng ăn uống nước, lúc quay về sợ đi nhầm phòng, cố ý sờ vào trong chầm một cái, chắc chắn không có người, cô mới nằm xuống ngủ tiếp. Lôi Tuấn đi vào nhà vệ sinh trở về, vừa mới nằm xuống, đột nhiên – không biết tay sờ vào thứ gì! Vừa ẩm vừa mềm...

Anh ta đột nhiên nhảy lên, nghĩ đến lần trước... Sẽ không phải là Hạ Tiểu Hi chứ?

Anh ta tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn mặt cô ta, đậu xanh... quả thật là cô

ta! Hai lần rồi mà vẫn có thể ngu ngốc như vậy... phòng mà cũng có thể đi nhầm.

Anh ta lặng yên không một tiếng động đi xuống đất, dọn dẹp đồ của mình một chút, đi vào một căn phòng khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lăng Vi và Lôi Đình đi ra vừa vặn nhìn thấy Hạ Tiểu Hi. Lăng Vi kỳ quái: “Tiểu Hi, đây không phải là phòng của cô!”

Trong nháy mắt Lăng Vi muốn nổ! Tiện nhân Lôi Tuấn này! Ăn bạn của cô sao?”

“Ken két...” cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Lôi Tuấn từ bên trong đi ra...

Lăng Vi không nói lời nào nữa.

Tiểu tử này coi như anh còn có chút lương tâm, có chút năng lực tự khống chế, nếu không bà giết chết anh!

Ở lâu đài một đêm, trải qua một buổi sinh nhật già...

Suy nghĩ liền thấy buồn cười.

Hạ Tiểu Hi làm điểm tâm cho mọi người, mỗi người hai quả trứng chiên, một cây xúc xích.

“Phụt...” Trong nháy mắt Lăng Vi phun, hình dáng này thật sự rất khác biệt! Phiền muộn... xúc xích phối hợp với hai quả trứng gà, dù gì cũng nuốt không trôi.

Trứng! Tối hôm qua ăn đủ rồi!

Diệp Đình xoa xoa khuôn mặt cô: “Em coi như hả giận.”

Trong nháy mắt Lăng Vi cầm nĩa chọc lấy xúc xích ‘đâm đâm đâm’ đâm nát! Hừ hừ...

Ăn cơm xong, Hạ Tiểu Hi liền kéo cô đi dạo phố mua quần áo mua đồ trang điểm. Hạ Tiểu Hi khẩn trương hề hề nói: “Lần trước mình nói với cậu vị giám đốc kia, cậu còn nhớ không? Chính là lần mình đi đến Giang Nam mượn tiền, người mời mình ăn cơm đó. Anh ta đến Giang Thành! Sáu giờ hơn tối nay đấy.”

Lăng Vi hỏi cô ta: “Cậu khẩn trương như vậy làm gì? Cậu có ý với người ta sao? Còn cố ý mua quần áo mới, mua đồ trang điểm? Trước kia cậu cũng không trang điểm, cũng không yêu cầu quá cao trong ăn mặc...”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi, không nói lời nào. Mua một chiếc váy màu hồng, còn cố ý chạy đi trang điểm...

Nhìn cô khẩn trương đến mức độ như vậy, vì sao lại cảm thấy ‘Con trai ngoan’ Lôi Tuấn bị thất sủng, không được coi trọng chứ?

Sáu rưỡi buổi tối, vị giám đốc đó đến. Quả nhiên là một nhân tài, khó trách Hạ Tiểu Hi lại cố ý muốn ăn mặc đẹp một chút. Người đàn ông kia thật cao, ước chừng một mét tám mươi lăm, khí chất dịu dàng nho nhã, trầm ổn nội liễm, rất có mị lực...

Bên trong áo khoác màu đen là âu phục của Ames, thời điểm anh ta đi vào trong phòng ăn, toàn bộ người trong phòng ăn đều ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Tiểu Hi, đã lâu không gặp.” Giọng nói của anh ta nhàn nhạt, vững

vàng đi đến bên cạnh Hạ Tiểu Hi, Hạ Tiểu Hi giới thiệu hai người với nhau: “Vị này là khuê mật của tôi, Lăng Vi. Vị này là Giang Tử Thành, giám đốc Giang.”

Giang Tử Thành dịu dàng cười một tiếng: “Thời điểm ăn cơm, cũng không cần gọi là giám đốc Giang.”

“Được được được.” Hạ Tiểu Hi liền vội vàng gật đầu, gọi phục vụ đến gọi thức ăn.

Lăng Vi không thích đồ ăn tây, vì vậy Hạ Tiểu Hi chọn một quán ăn Hoài Dương, nếu không cũng sợ Giang Tử Thành không quen.

Món ăn được đưa lên, bọn họ trò chuyện một lát, nói thật... ấn tượng của Lăng Vi đối với Giang Tử Thành... vô cùng tốt!

Chương 626: Ghen tuông (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn ông này chứng chạc, lại thành thực, khiến Hạ Tiểu Hi như vậy mà cũng trở nên ôn uẩn như nước. Thời điểm ăn cơm xong, người đàn ông kia muốn đi đến nhà vệ sinh. Hạ Tiểu Hi cùng Lăng Vi lúc này mới dám vung tay... ăn ăn ăn! Có một vị thân sĩ ngồi đây, hai cô nào còn tâm trạng ăn...

Lúc này, có ba người đi vào: “Mong các cô không cần đi theo tôi nữa!”

Lăng Vi vừa nghe thấy, thanh âm này... không phải Hoa Thiếu Kiền sao?

Cô quay đầu nhìn, chỉ thấy Hoa Thiếu Kiền mặt đen thui đi vào trong phòng ăn.

Sau lưng anh ta còn có hai người đẹp đi theo...

Hoa Thiếu Kiền đang gặp phải phiền phức, chớp mắt nhìn thấy Lăng Vi, thật sự quần bách muốn độn thổ.

“Tiểu Vi, cô cũng ở đây...” Hoa Thiếu Kiền đi đến bên cạnh cô chào hỏi, Lăng Vi nhàn nhạt gật đầu: “Thật trùng hợp.” Ai? Cô gái đó... thật quen mắt? Lăng Vi nhìn chăm chăm vào cô gái mặc váy đỏ sau lưng anh ta, người phụ nữ này có lối ăn mặc thật diêm dúa lòe loẹt... tại sao có cảm giác... vô cùng quen thuộc vậy? Dáng dấp cũng không tệ, chỉ là hơi đen một chút...

Hoa Thiếu Kiền ngồi đối diện Lăng Vi, hai cô gái kia, mỗi người một bên ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Lăng Vi nhìn chăm chăm người phụ nữ kia, người phụ nữ kia che mặt, xấu hổ thẹn thùng cùng với sợ hãi cúi đầu, cầm điện thoại di động lên chơi.

“Ting ting...” Lăng Vi nhận được một tin nhắn. Cô mở ra nhìn một cái, là Lôi Tuấn gửi đến: “Chị dâu, là tôi.”

“Nói nhảm sao...” Cô sao lại không biết là anh ta chứ? Trên đó không phải có viết tên sao?

Người phụ nữ đối diện kia đột nhiên phụt cười, lại viết: “Chị dâu, người phụ nữ đối diện, là tôi!”

Lăng Vi ngược mắt nhìn...

“Phụt...” Ôi mẹ ời... hủy tam quan của con rồi!

Trong nháy mắt Lăng Vi dùng sức nhìn, dùng sức nhìn, quả thật là Lôi Tuấn! Nhưng là, anh ta ăn mặc thật quán mận mà... hoàn toàn không giống đàn ông. Váy công chúa màu hồng là cái quý gì? Lại còn khuyên tai kim cương? Lại còn kẹp tóc màu hồng, thật là cay mắt a a a...

Ông trời của tôi ôi, mắt tôi mù rồi, phải không?

“Anh muốn làm gì?”

Lôi Tuấn trở về nói: “Tiểu Đình muốn thử kỹ thuật hóa trang... tôi là anh trai không thể thoái thác! Hu hu...”

Lăng Vi muốn cười to. Lại nhìn về người phụ nữ kia, thật đẹp. Lôi Tuấn gửi tin nhắn đến nói: “Đó là Lôi Tuấn.”

“Phụt...” Lăng Vi thiếu chút nữa sặc chết. Đậu xanh, trái tim bị rèn luyện nhiều quá: “Hai người đi tìm Hoa Thiếu Kiên làm gì? Ngực của anh cũng không tệ, làm sao làm được?”

Lôi Tuấn nhìn tin nhắn liền trực tiếp sụp đổ, ‘Phụt’ một tiếng phun đầy nước trà lên mặt Hoa Thiếu Kiên. Anh ta cũng không đoái hoài đến Hoa Thiếu Kiên nữa, nhấc mông lên, đến đến bàn kia của Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi. Hạ Tiểu Hi còn không biết đó là Lôi Tuấn, đột nhiên ‘A’ một tiếng.

Lúc này, Giang Tử Thành trở lại, Hạ Tiểu Hi gọi phục vụ đến trả tiền. Phục vụ đi đến nói: “Vị tiên sinh này đã thanh toán rồi.”

Hạ Tiểu Hi giờ mới hiểu được, người đàn ông này vừa mới nói đi nhà vệ sinh, thật ra là đi trả tiền, cô lập tức nôn nóng, thanh âm lúng túng đi mấy phần: “Đã nói là tôi mời. Anh đến Giang Thành, còn để cho anh mời khách, như vậy sao được?”

Người đàn ông kia tỏ vẻ không ngại: “Tôi muốn ở nơi này chơi mấy ngày, lần sau đến lượt cô mời.”

Phản ứng đầu tiên của Lăng Vi là, nam nhân này... tâm cơ nha, đây là muốn hẹn nữa sao?

Hạ Tiểu Hi ngây ngốc gật đầu: “Ừ ừ ừ, vậy lần sau nha! Nếu lần sau anh lại đòi chi, vậy chúng ta sẽ thực sự tức giận.”

“Anh đúng là đồ rể thông?” Lôi Tuấn bị gạt sang một bên, đột nhiên xách cổ Giang Tử Thành, lớn giọng kêu lên một câu.

Chương 627: Cười đến không thể ngừng được — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn như bị sét đánh san bằng — —

Tất cả mọi người trong phòng ăn cũng đều sợ hết hồn, nhưng ‘cô’ cố ý giả giọng, khiến cho người khác không phân biệt được nam hay nữ.

Người đang dùng cơm trong phòng, tất cả đều nhìn về phía này. “Cô gái à, hình như cô quá hung dữ rồi đó?” “Đúng đấy, dáng dấp nhìn đẹp thế kia mà, tại sao lại dữ như cọp thế?” “Muốn đi bắt gian sao? Cứ thử nhìn dáng vẻ ‘cô ta’ nín lấy đàn ông kia kia.”

Trong nháy mắt bát quái liền đập thẳng mặt.

Trong phòng ăn, một người thì cũng thôi đi, nay tất cả lại đều nhìn hết về bên này. Bọn họ trơ mắt nhìn một người phụ nữ mặc bộ đồ phương tây màu hồng, hung thần ác sát nhéo vào cổ một người đàn ông. Dáng dấp cô gái đó còn trông rất đẹp nữa, eo nhỏ thân dài, dáng người cao ráo hơn người đàn ông kia, mà cô gái còn không mang giày cao gót? Có lẽ là người mẫu chăng?

Hạ Tiểu Hi sợ hết hồn.

Giang Tử Thành giơ tay nắm lấy tay anh, kéo xuống, nhưng không kéo được. “Cô buông ra cái đã, cô có bệnh à? Tôi căn bản có quen biết cô đâu.”

“Anh không biết ông đây nhưng ông đây lại biết anh! Anh là cái đồ ngựa giống không biết xấu hổ! Ở Giang Nam gieo họa cho tiểu cô nương người ta còn chưa đủ, lại còn dám ngang ngược đến Giang Thành chúng tôi ấy hả!” Lôi Tuấn nhéo chặt cổ áo sơ mi của Giang Tử Thành, lai lịch của gã đàn ông này anh đã tra ra hết cả rồi! Đối bạn gái còn nhanh hơn cả thay ga trải giường, luôn luôn tỏ vẻ đạo mạo, ăn mặc áo mũ chỉnh tề, giả bộ tao nhã lịch sự, mà lại chueyen làm mấy chuyện cầm thú! Đặc biệt còn thích tán gái, tán gái mà của luôn cả bạn của anh, hôm nay mà anh không thu thập gã ta, thì anh cũng không tên là Lôi Tuấn nữa!

“Này này bắt tôi làm cái gì? Buông!” Tay Giang Tử Thành dùng lực hết cỡ, nhưng vẫn không lay động được gì: “Vị nữ sĩ này, tôi cũng đâu có nhận ra cô, cô buông tay ra cái đã nào!”

Rõ ràng là Hạ Tiểu Hi bị kinh sợ, nhưng cô không dám lên tiếng.

Khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn hai người bọn họ.

Rõ ràng Giang Tử Thành cũng tức giận rồi: “Cô mau buông cho tôi! Có phải cô nhận nhầm người không hả?” Anh ta nghiêng đầu nói với Hạ Tiểu Hi: “Em và bạn em cứ ra ngoài trước chờ anh. Anh nói rõ ràng với cô ta trước.” Hạ Tiểu Hi nắm chặt tay Lăng Vi, vẫn ngồi nguyên không động, hiển nhiên là muốn giữ lập trường kiên định đứng về phía anh ta.

Lòng ngực Lôi Tuấn đầy hỏa khí phẫn nộ, thoát cái bùng lên phùng phùng. Cô gái gốc Hạ Tiểu Hi này! Mắt để đâu đâu thế, còn chưa phân biệt được rõ địch ta ư?

Lôi Tuấn thật sự sắp bị tức chết, anh càng gắt gao nắm chặt gã đàn ông kia, cố ý tức giận mắng: “Anh thật sự không quen biết tôi? Cần

thận nhìn lại cho kỹ một chút? Ăn xong bà rồi, nên muốn phải đi chạy đúng không hả? Không có dễ dàng như vậy đâu!”

Rõ ràng Giang Tử Thành hơi sừng sốt một chút, anh ta đã thử qua không ít phụ nữ, thật sự anh ta không dám khẳng định rằng mình không quen biết người phụ nữ này.

Lôi Tuấn lập tức nổi giận. Giang Tử Thành thấy không tốt, dùng sức đẩy Lôi Tuấn ra. Hai mắt Lôi Tuấn đỏ ngầu, muốn vén tay áo, lại phát hiện ra chiếc váy mình đang mặc, cũng không có tay... càng thêm tức giận! Vung nắm đấm với cơn giận ngút trời, vô cùng hào hùng, đấm ‘bình’ một phát vào thẳng lỗ mũi Giang Tử Thành. “Má ơi! Cô gái này thật ác độc quá!” Có người thét chói tai, lại nghe thấy Giang Tử Thành “hự” một tiếng ôm lấy lỗ mũi đang chảy máu, hai mắt choáng váng ngẩng đầu lên, lại tiếp tục thấy người kia xông đến: “Bình——” tiếng nữa, thêm một quyền đánh thẳng vào mắt trái anh ta...

Giang Tử Thành ngã lăn trên đất, cả phfong ăn lập tức rối liajn: “Cô gái này không phải là luyện công phu gì đó chứ?” “Nhu đạo ư? Tuyệt đối không phải! Trăm phần trăm là luyện quyền kích rồi! Thử nhìn cái tay kia kìa! Nhanh, chính xác, đủ độc!”

Lăng Vi che mắt nhìn.

Sức chiến đấu kia của Lôi Tuấn... tiểu tổ gồm mười một người, anh ta xếp thứ hai đó!

Chương 628: Cười đến không thể ngừng được — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù dáng dấp trông như mỹ nữ, thế nhưng cánh tay, đôi chân kia, tuyệt đối chính là của một hán tử mà!

Lôi Tuấn giơ tay, lại xốc Giang Tử Thành lên, tức giận mắng mỏ: “Lắm chiêu của gái phết nhỉ! Xa thế này, hơn một nghìn km, vậy mà anh cũng chạy nghìn dặm đến cơ à! Lại còn đặc biệt gói, ăn bữa này, nghĩ đến bữa sau? Suy nghĩ của anh hay thật đấy!”

Hạ Tiểu Hi sợ đến choáng váng: “Cô làm gì? Tại sao cô lại đánh người? Mau buông anh ấy ra!” Cô vừa nói vừa run run, cho tới giờ cô cũng chưa từng trải qua chuyện này kinh tâm động phách như vậy.

Trong nháy mắt lửa giận của Lôi Tuấn lại cháy phừng: “Em có mù không hả? Tìm ra cái dạng đàn ông gì thế này? Một gã ngựa giống như vậy, mà còn định đứng về phía anh ta?” Lôi Tuấn giận đến mức phát điên, lý trí quý quái gì đều cút hết đi, anh nhấc chân đạp thẳng vào người Giang Tử Thành: “Ông đây đánh anh vẫn còn là nhẹ đấy!”

Lúc này, Giang Tử Thành đột nhiên bò dậy, lăn một vòng về phía sau. Anh ta bùng lấy lỗ mũi toàn máu là máu, chỉ thẳng vào Lôi Tuấn mà chất vấn: “Này cô kia, sao lại không có tố chất gì như vậy hả? Tôi thực sự không hề quen biết cô! Cô đừng có mà hủy hết mặt mũi của tôi trước bạn tôi!”

“Tôi chê anh, chê cái ông nội nhà anh ấy!” Lôi Tuấn lại vắn vắn tay, theo ánh mắt của anh, lại ‘bing’ một tiếng nữa: “Ông đây không đủ tố chất, còn hơn cái loại súc sinh đi lừa gạt cô gái nhỏ nhà người ta như anh gấp trăm gấp vạn lần!”

“Cộp!” Lại thêm một đá. Trong nháy mắt Giang Tử Thành lại ngã ngửa ra đằng sau.

Hạ Tiểu Hi còn không biết anh là Lôi Tuấn, tức giận chỉ trích: “Cô làm gì mà đánh người thế hả? Mọi người đều nói không quen biết cô rồi, tại sao cô vẫn còn đánh anh ấy?”

Lôi Tuấn đột nhiên cười xấu xa một tiếng, cố ý vắn eo: “Bà đây là người thứ 3681 mà anh ta cua! Sao, cô muốn làm số 3682 hả?”

Hạ Tiểu Hi tức đến bối rối, mặt đỏ giống như ăn phải hạt tiêu.

“Người ta cũng đã nói là không quen biết cô rồi! Cô đang nhận nhầm người đó biết không hả, vậy mà còn chối cãi vô lý.” Hạ Tiểu Hi tức giận lời di động ra: “Đánh đi, đánh thêm, là tôi báo cảnh sát!”

Lôi Tuấn cười lạnh một tiếng: “Ông đây không chỉ muốn đánh anh ta,” lại đột ngột nhấc chân, đạp thẳng vào người Giang Tử Thành: “Mà đặc biệt, còn muốn tiễn anh ta, ra ngoài ngàn dặm — —”, đá thẳng một cước ngang hông Giang Tử Thành, trực tiếp đạp gã ta bay ra xa một thước.

Hạ Tiểu Hi xông lên níu lấy quần áo anh: “Cái cô này, đã xảy ra chuyện gì thế hả? Mọi người đều đã nói là không quen biết cô rồi. Cô có bệnh tâm thần đúng không?”

Lôi Tuấn bị cô níu lấy, giận đến mức muốn quất chết cô, cái cô gái mù này! Đã nói thẳng đến vậy rồi, vậy mà vẫn còn muốn ra mặt thay

thằng súc sinh kia?

Lôi Tuấn gạt tay cô ra: “Cô thích thì cô cứ để người ta chơi, hừ, để cho người ta chơi! Ông đây không quan tâm cô nữa!”

Vừa nói, cổ tay lại dùng thêm chút sức, đỡ tay Hạ Tiểu Hi ra.

“Á ——” Hạ Tiểu Hi kêu thét một tiếng, đột nhiên cảm giác trán lạnh lạnh, giơ tay lên sờ một cái... một miếng cao su silic mềm mềm màu hồng phấn dính sát trên mặt cô, cô gõ xuống, còn chưa kịp nhìn rõ nó là thứ gì, mà đã nghe thấy mọi người trong phòng ăn sợ hãi kêu lên: “Má ơi! Đó là thứ đồ chơi gì thế?”

Phụt —— bộ ngực giả của Lôi Tuấn... năm tầng luôn đó, cả một tảng theo một cú hất bay đi, có cần phải đẹp như vậy hay không?

“Ha ha ha ha ha ——” trong phòng ăn bùng nổ toàn tiếng cười ầm trời! Lăng Vi không nhịn được, che miệng cười như điên.

Lễ tiết bị bể tan tành hết rồi.

Lôi Tuấn bị kịch... thứ đồ này... vừa nãy lúc Hạ Tiểu Hi níu lấy quần áo anh, anh vừa cầm tay hất tay cô, đúng lúc Hạ Tiểu Hi lôi luôn cả miếng dán ngực đó ra... Ngực anh bằng phẳng, vốn dĩ không thể giữ chặt được thứ đồ kia, chắc chắn chỉ hơi sơ sẩy cũng có thể để nó bị rơi ra!

Càng bị kịch hơn, thứ đó lại dính luôn trên đầu Hạ Tiểu Hi.

Cmn... người trong phòng ăn này thì thấy vui rồi! Một người thì cũng thôi đi, đằng này lại toàn bộ, thật muốn quỳ luôn, đã thế còn lấy điện thoại di động ra chụp.

Lôi Đình đứng ở một góc cười đến không thể ngừng được — —

Cô đã nói rồi mà, gần hai tầng là được rồi! Vậy mà anh trai cô cứ thích phải lớn cơ — — nhìn đi nhìn đi, xảy ra chuyện rồi kìa? Xảy ra chuyện rồi thì cũng đừng có mà đến tìm cô giải quyết...

Chương 629: Nhúng đầu trong bồn xí à (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ai dô, trời của tôi, người trong phòng ăn dường như cũng bùng nổ luôn vậy.

“Ai dô dô, rốt cuộc người này là nam hay nữ thế hả?” “Phụ nữ mà có thể ngực phẳng đến thế, đáng nhẽ phải tự ti chứ?” “Cũng có thể, vóc dáng cao như vậy, nhất định là Thái Bình công chúa, là sân bay ha ha ha.”

“Cũng chưa chắc mà, tôi thấy giống như một anh chàng éo là ấy? Trông không được anh khí như tôi đúng không?”

Một cô gái nhỏ, cắn răng, giậm giậm chân trên đất: “Đây nhất định là một anh chàng thụ! Anh ta là thức ăn của tôi a a a, các chị em, lui về sau, lui về sau, cấm ai được động vào!”

Lăng Vi che mặt, những người này...

Tất cả đều đứng xem náo nhiệt, không ngại mọi chuyện nháo lớn.

Lôi Tuấn ra đại chiêu, thật quá đáng sợ — — bầu không khí trong phòng ăn đúng là loạn hết cả lên, ai ai cũng hò hét.

Càng buồn cười hơn, Lôi Tuấn của bi kịch vẫn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra...

Anh giơ tay lên xoa xoa ngực, sao cứ có cảm giác ran rát, thật giống như buổi sáng wax lông chân vậy... đau đau, cả vùng ngực giống như bị dao xướt qua?

Hạ Tiểu Hi nhìn chăm chăm thứ đồ trong tay mình, hai mắt mở to, thiếu chút nữa ngất luôn...

“Á— —” quăng quăng quăng, muốn vứt văng thứ đồ đó đi, thế nhưng vật kia lại dính dính, nó dính chặt vào mu bàn tay cô, hất mãi mà không ra được. Hạ Tiểu Hi biểu cảm bất lực, mực dù chưa từng dùng qua, thế nhưng... cô cũng đâu phải không có kiến thức, thứ đồ chơi này chỉ liếc nhìn cũng biết là cái gì.

“Á á á — —” cô lại vầy vầy vầy, rốt cuộc thứ đồ cũng bay đi: “Bụp — —” một tiếng, văng thẳng vào trên mặt Lôi Đình, tiếng động vô cùng lớn.

“Ha ha ha ha ha — —” Người trong phòng ăn lại cười ngặt nghẽo, như sắp sửa đứt ruột đứt gan đến nơi rồi, cười muốn đái ra máu luôn. Nước mắt nước mũi cũng chảy giàn dụa.

Lôi Đình im lặng gỡ thứ đồ chơi kia cuống: “CMNR quỷ quái thật! Đây là nằm mà cũng trúng đạn sao...” Chẳng qua là không nghĩ đến, nằm lóp đúng là nặng thật? Vừa nãy anh trai cô đúng là đeo cả một đồng áp lực như thế này trên ngực...

Lăng Vi thật sự cười đến không thể ngừng nổi, đáng đời! Để cho hai người đắc ý đấy, cứ tiếp tục đắc ý đi, ha ha!

Càng bị kịch hơn điều này chính là... Lôi Đình vừa cầm như vậy, thế nên cũng kéo luôn tóc giả theo — —

Wow — — người trong phòng ăn lại bùng nổ: “Mới vừa rồi anh chàng

èo là kia hóa trang, cô nàng này cũng thế luôn! Hay người này làm nghề gì vậy? Đặc công à?”

Lăng Vi cười sắp điên luôn, thân... Anh biết quá nhiều rồi! Cần thận bị người ta diệt khẩu đó!

Chung quanh lại hò hét, có người chỉ vào Hoa Thiếu Kiền, nói: “Tôi đoán người đàn ông này mới là nhân vật lợi hại, nếu không tại sao hai người nữ hóa trang này lại tiếp cận anh ta?”

“No no no, tôi cảm thấy không phải. Người đàn ông này chắc chắn chính là song tính luyến! Mọi người thử nghĩ một chút mà xem, nếu như tên này trái ôm một nữ, phải ôm một nam, như vậy thì không được hay lắm đúng không? Anh ta bảo người đàn ông kia hóa trang thành nữ, như vậy lúc ra ngoài, sẽ không bị người khác vây xem.”

“Ai dô, quá có lý luôn!” Mặc dù giống như vẻ vui thôi, nhưng mọi người đều hiểu cả...

Lăng Vi bội phục sát đất cả đám người này luôn rồi... Tình tiết bổ não quá mức nặng nề, sao các người không đi làm đạo diễn luôn đi?

Lúc này, sắc mặt Hoa Thiếu Kiền vô cùng khó coi. Anh ta có thể nói rằng, mình căn bản không hề quen biết hai người này được không? Từ sáng hôm nay đã cứ như con sam bám chặt lấy anh ta vậy, anh ta báo cảnh sát, cảnh sát đến rồi, lôi hai người bọn họ đi, kết quả, chưa đến năm phút, hai người đó lại đến quấn lấy anh ta. Khoảng thời gian này cũng kỳ quái thật, bao nhiêu phụ nữ đều thích vây quanh anh ta? Giống như là ruồi bâu rồi, đuổi cũng không đi.

Hoa Thiếu Kiền buồn bực đến mức muốn chửi thề.

Cứ coi như mấy người phụ nữ này là con ruồi đi chẳng nữa, nhưng

anh ta cũng đâu phải đồng phân để họ bầu quanh!

Nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên Hoa Thiếu Kiền lại nổi giận: “Rốt cuộc các người là ai hả?” Anh ta tức giận nhìn hai người đùa dai trước mặt, chán nản hơn chính là, cho đến giờ anh ta vẫn còn chưa rõ thân phận và giới tính của hai người này.

Chương 630: Nhúng đầu trong bồn xí à (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thật ra thì, anh ta cũng không hề muốn biết. Thế nhưng, bây giờ nghĩ lại, những người này đột nhiên muốn tới gần anh, rốt cuộc là có mục đích gì? Trong đó còn có một người giả gái nữa!

Hoa Thiếu Kiền thật sự giận điên người. Dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng còn lâu mới đến mức thích đàn ông!

“Chúng tôi là người tốt mà, là người thích anh. Anh yên tâm đi, chúng tôi sẽ không làm thương tổn đến anh, nếu như muốn hại anh, thì đã sớm động thủ rồi, liệu còn chờ đến bây giờ sao?” Lôi Đình qua quýt rút luôn bộ tóc giả ra, kết quả còn rút sai hướng, mái tóc dài che phủ trước mặt, nhìn giống hệt như ma nữ...

Hoa Thiếu Kiền tức giận, đột nhiên đứng phắt dậy, anh ta muốn rời đi, thế nhưng Giang Tử Thành không ai thèm quan tâm vẫn còn đang nằm chần trên mặt đất, bên kia thì là Lôi Đình đứng, anh ta cũng không thể nào nhảy qua người Giang Tử Thành được đúng không?

Hoa Thiếu Kiền lại ngồi về vị trí.

Lăng Vi xem hết cả màn huyền ảo, tranh thủ thời gian đưa người ta đi bệnh viện, bất kể thế nào đi chăng nữa, người ta cũng từ xa tới, đặc biệt đến đây để gặp Tiểu Hi. Người ta làm việc chững chạc, đối xử với mọi người đầy tao nhã lễ phép, cũng không có ý định gì với Tiểu Hi... Mở ngoặc, trước mắt cứ thế đã, sau này thế nào nói sau,

đóng ngoặc.

Lôi Tuấn ghét bôm không muốn chạm đến gã đàn ông kia, liền gọi điện thoại cho 120.

Từ đầu Hạ Tiểu Hi vẫn luôn chau mày, cũng không biết là chỉ số thông minh của cô đột nhiên tăng lên, hay là bệnh trung nhị lại phát, cô đột nhiên nâng tay lên... chỉ vào Lôi Tuấn.

Người xung quanh cũng hít sâu một hơi, cho rằng cô đang muốn tát bay ‘người phụ nữ’ kia.

Kết quả...

Lăng Vi thấy Hạ Tiểu Hi... giơ tay lên chỉ thẳng vào cằm Lôi Tuấn, sau đó... tay cô lúi xuống dưới, chuyển xuống chạm vào cổ Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn chỉ cảm thấy cổ mình... giống như có dòng điện cao tê tê đang bào mòn.

Đôi tay cô nhỏ bé, mềm mềm, ấm ấm.

Vẫn còn chưa kịp cảm nhận cẩn thận.

Đột nhiên, da cổ anh bị kéo ra cảm thấy đau nhói, anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh, bàn tay nhỏ dùng sức, tránh thoát được... cô thấy một lớp da giả... Hạ Tiểu Hi lại ngẩng đầu, chỉ thấy vết hằn ở cổ họng của anh chuyển động lên xuống.

“Roẹt — —” Cô vươn tay giật mái tóc gài của anh xuống.

“Roẹt — —” Lại tháo xuống đôi mi giả.

Mặc dù anh hóa trang rất đẹp, thế nhưng sau khi tháo tóc giả và hai hàng mi xuống, khí chất đàn ông ngay lập tức liền đập vào trong mắt. “Lôi Tuấn?!” Hạ Tiểu Hi tức giận rống to một tiếng.

Lôi Tuấn thấy cô nghiêng rằng nghiêng lợi, giống như đang muốn cắn người, vội vàng xua tay, nói: “Hiểu lầm...”

“Hiểu lầm cái đầu anh ấy? Anh dựa vào cái gì mà dám đánh bạn tôi? Người ta đi hàng ngàn kilomet từ Giang Nam đến, lại bị đánh vô cớ, có phải là đầu anh nhúng trong bồn xí rồi không hả — — thật đúng là quá đáng?!”

Lôi Tuấn không có lời gì để nói, lúc này mà lôi ra gốc gác của gã đàn ông kia, thì quả thực chứng tỏ mình quá không có phẩm cách.

“Thật xin lỗi, tôi đưa anh ta đi bệnh viện, tiền thuốc men tôi trả.” Lôi Tuấn vươn tay muốn kéo Giang Tử Thành đứng lên, Hạ Tiểu Hi lại đẩy anh ra: “Tránh ra! Anh định đánh người rồi cứ thế là xong hả? Chờ anh ấy tỉnh, lại tính sổ với anh sau!”

Lôi Tuấn chưa từng thấy Hạ Tiểu Hi hung dữ như thế bao giờ, vẫn luôn cho rằng cô là một con cừu nhỏ, không nghĩ đến lại là một cô ngựa hoang không biết xấu hổ, đẩy anh ư? Lại còn uy hiếp anh?

Lăng Vi vẫn ngồi nguyên tại vị trí uống trà, không tham dự vào.

Trong phòng ăn loạn hết cả lên giống như một ngàn con ong mật đồng thời ào ra khỏi tổ: “Hóa ra người này thật đúng là đàn ông...” “Tôi đã nói rồi, anh ta là nam, vậy là mọi người còn không tin tôi. Bản cô nương đã duyệt qua vô số người, tuyệt đối không thể sai được.

Chờ đã, tôi muốn số điện thoại.”

Cô gái kia đi tới, lại bị ánh mắt sắc như đao của Lôi Tuấn trừng khiến cho lùi lại.

“Tiểu Tuấn, em đang làm gì vậy?” Lôi Tuấn quay đầu, nhìn thấy Vinh Phi...

Chương 631: Đứng về phía chồng trước tiên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Gì mà “Nhà dột mắc mưa cả đêm, thuyền trể lại gặp gió lớn...”

Bị chị dâu và Hạ Tiểu Hi nhìn thấy cũng được đi, lại bị Vinh Tứ bắt gặp.

Quan trọng là... Vinh Tứ đối với Hạ Tiểu Hi... còn có ý nghĩ không an phận. Lôi Tuấn thật buồn bực.

Cảm giác này, nói thế nào đây. Giống như hai công ty lớn cạnh tranh một hạng mục. Một công ty lớn mạnh, rộng rãi, xa hoa, bậc thượng cấp, một công ty để nhũn, pha trò, tầm thường...

Lôi Tuấn tức muốn chết, lại bị Tứ ca nhìn thấy bộ dáng này của anh ta. Đây không phải là cộng điểm cho tình địch sao? Một Giang Tử Thành vổng đã đủ tệ, lại còn thêm một Vinh Phỉ!

Mất thể diện vút xuống Đại Tây Dương rồi.

Lôi Tuấn trong nháy mắt cảm thấy da mặt mình có thể dắt lừa thuê năm vòng...

Diệp Đình và Vinh Tứ vào cùng. Anh tới tìm Lăng Vi, không nghĩ tới vừa xảy ra náo nhiệt. Anh hất cằm, cho người đưa Giang Tử Thành đến bệnh viện. Nháo thế nào đi nữa, người đánh cũng phải chịu trách nhiệm.

Vinh Phỉ đi tới, nhìn thấy Hạ Tiểu Hi liền bật cười.

Anh ta nói với Lôi Tuấn: “Aiya! Tôi nói... Tiểu Tuấn à, cậu đây là vì nụ cười của mỹ nữ mà hi sinh à.”

Anh biết, anh ta tuyệt đối không phải chọc cười Hạ Tiểu Hi, anh ta cố ý nói vậy, quả nhiên, Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn Lôi Tuấn.

Vinh Phỉ cảm thấy thật buồn cười. Anh ta và Tiểu Tuấn đánh cược, đã nói hai người phải cạnh tranh thực lực, xem ra... bây giờ đối thủ không chiến mà lui à?

Trang phục này của Tiểu Tuấn không có nữ sinh nào có thể rung động đúng không?

Nhìn lại nhìn, hủy hết tam quan* người ta. Gương mặt anh Tuấn đẹp trai bị vẽ xinh đẹp mê người, còn rất có mị lực... Nếu không biết Tiểu Tuấn là nam, anh ta cũng sẽ nhìn lâu thêm. Phốc — — Vinh Tứ đột nhiên bật cười, cạnh yết hầu còn có lớp da gì? Vinh Phỉ đi tới bên cạnh Lôi Tuấn, ngón tay dài nâng cằm Lôi Tuấn: “Ai u, dáng vẻ này... thật làm người ta đau lòng.”

Lôi Tuấn đánh tay anh ta, gương mặt Tuấn tú trong nháy mắt đỏ bừng.

“Cút — —” Vừa rồi, Hạ Tiểu Hi đã lấy máy đổi giọng của anh ta, bây giờ anh ta nói giọng đàn ông. Phối hợp với trang phục này, thật...

Người trong nhà hàng cười như điên, phục vụ, ôn chủ, đầu bếp đều chạy ra xem náo nhiệt. Khách tới ăn, ăn xong cũng không đi, ở lại xem kịch vui: “Những người này là ai?” “Không biết... sao người này lại đẹp trai hơn kia kia? Không phải công ty điện ảnh gì tới quay phim

chứ?” “Đúng, những người này đều đẹp trai như vậy, bảo người khác sống sao đây?” “Quan tâm nhiều như vậy làm gì? Có triển vọng thì phát triển! Nguyên tắc của tôi là nhan sắc là công chính! Ai đẹp trai, tôi hướng tới người đó.”

Vinh Phỉ cười như không cười nhìn Lôi Tuấn, ánh mắt có thâm ý khác, ý vị thâm trường, tràn đầy chế nhạo và đắc ý!

Anh ta đột nhiên nhìn sang Hạ Tiểu Hi: “Nha đầu, chưa từng xem hóa trang nhân vật trong kịch phải không? Anh em dám chơi không?” Nói xong, nhìn Lôi Tuấn cười lớn.

Sao Lôi Tuấn tức giận như vậy?

Chương 632: Đứng về phía chồng trước tiên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Xoay người muốn đi. Vinh Phỉ sĩ nhục anh ta thế nào đi nữa, anh ta cũng không động thủ, hai người là anh em, lúc này Vinh Phỉ chỉ đùa vui, Lôi Tuấn giận anh ta, nhưng không làm gì anh ta.

Lôi Tuấn muốn đi lại bị Hạ Tiểu Hi kéo lại.

Anh ta quay đầu nhìn cô ta, thấy đôi mắt màu tím nho của cô ta nhìn anh ta chằm chằm, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, nhưng ánh mắt kiên định, giống như ôm bất bình. Lôi Tuấn nhìn cô ta, không biết cô ta kéo anh ta là muốn làm gì? Cũng muốn sĩ nhục anh ta sao?

Lôi Tuấn cau mày, Hạ Tiểu Hi bỗng đưa tay lột tóc giả màu nâu của anh ta ra, cô ta nhón chân kề sát anh ta... đội lại tóc giả cho anh ta... còn sửa lại...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Hạ Tiểu Hi cũng ngây ngẩn! Chính cô ta cũng không biết tại sao mình làm vậy.

Chẳng qua... vừa rồi... Vinh Phỉ cười nhạo Lôi Tuấn, cũng không biết tại sao trong lòng cô ta không thoải mái, thậm chí rất khó chịu, đau lòng cho Lôi Tuấn... Giống như chính cô ta bị giễu cợt.

Cô ta luôn là cô gái hiền lành, quan tâm, lương thiện, không nhìn nổi người khác bị khi dễ.

Vừa rồi cô ta thấy Lôi Tuấn tịch mịch xoay người muốn đi, cô ta vô hình khó chịu. Cô ta không nhìn nổi người khác có biểu tình này.

Mọi người đều nhìn cô ta, mặt Hạ Tiểu Hi đỏ như táo, cô ta bối rối nhếch mép miến cưỡng cười nói: “Hóa trang thành chị gái xinh đẹp vẫn đẹp như vậy.”

Cô ta nghiêng đầu, nháy nháy mắt, dáng vẻ vô cùng đáng yêu. Tính cách thương xót người khác như vậy, thật khiến người khác muốn ôm hôn.

Cầm Vinh Phỉ thiếu chút nữa rớt xuống đất...

Trời ạ, hai người này. Lôi Tuấn thành như vậy còn có thể làm rung động tâm hồn thiếu nữ?

Hạ Tiểu Hi cũng vậy, đầu dừa nhỏ này là hạt dưa... Rốt cuộc có bình thường không? Hình như Vinh Phỉ thấy hai người ngoài hành tinh tới địa cầu du lịch...

Vinh Phỉ muốn tát miệng mình, có phải tối qua anh ta uống nhiều không, bây giờ còn chưa tỉnh rượu à?

Anh ta nhìn Lôi Tuấn: “Ai nha... Cậu dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào cái yên. Tiểu Tuấn thành mỹ nữ rồi? Dáng vẻ này thật dụ người nha...”

Lăng Vi buồn cười, Lôi Tuấn không có lông mi dày, không có dáng vẻ hung ác, cả người thanh thuần đi không ít...

Cô lại nhìn Hạ Tiểu Hi, chợt biết chút gì...

Tại sao Tiểu Hi phải giúp Lôi Tuấn? Có phải cậu ấy có chút thiện cảm

với Lôi Tuấn không? Nếu không, tình cảnh bây giờ của Lôi Tuấn... còn đánh bạn cậu ấy, phải bực bội mới đúng, sao còn giúp anh ta?

Chẳng lẽ, chính Tiểu Hi cũng không biết mình đối với Lôi Tuấn...?

Nghĩ tới đây, đột nhiên thấy Hoa Thiếu Kiền đứng lên, anh ta trợn mắt nhìn Diệp Đình: “Diệp Đình! Hai người này là anh sắp xếp?” Anh ta chỉ Lôi Tuấn, lại chỉ Lôi Đình. Anh ta đã rõ, người đàn ông vừa vào cùng Diệp Đình và người giả gái tên Tiểu Tuấn đã nói rõ.

Hoa Thiếu Kiền giận muốn điên: “Dạo này đột nhiên có mấy phụ nữ tiếp cận tôi, có phải đều là anh sắp xếp không? Diệp Đình, anh quá nhàm chán!”

Lăng Vi đang nhàn nhã thưởng thức trà đột nhiên ngược mắt nhìn Diệp Đình.

Sắc mặt Diệp Đình thản nhiên, nhìn Hoa Thiếu Kiền, hừ một tiếng: “Đó là tôi tốt với anh, thấy anh độc thân gần 30 năm, quả thực đáng thương.”

“Phốc ——” Có người bật cười, sao lời này giống như: Anh em, cậu độc thân 30 năm, thương tay phải của cậu, anh đây tìm phụ nữ cho cậu phát tiết, đỡ kìm nén.

Mọi người tự giác phiên dịch thành các phiên bản không có tiết tháo...

Nhà hàng trong nháy mắt muốn nổ.

Hoa Thiếu Kiền giận đến mức mặt xanh mét, nhìn Lăng Vi: “Người như vậy, em nguyện ý ở bên anh ta? Hành động tiểu nhân!”

Lăng Vi không lên tiếng. Hoa Thiếu Kiền thất vọng: “Tiểu Vi, em không nên như vậy.”

Lăng Vi không vui, đặt ly trà xuống, hỏi anh: “Vậy tôi nên thế nào?”

Chương 633: Tín nhiệm vô điều kiện! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, nghiêm túc nói: “Em nên giận anh ta, chất vấn anh ta tại sao đối xử với bạn em như vậy! Anh ta sắp xếp nhiều phụ nữ quấn lấy tôi, ảnh hưởng công việc tôi, ảnh hưởng cuộc sống tôi, ảnh hưởng tâm tình tôi. Loại tiểu nhân đâm người sau lưng, em không nên lên án mạnh mẽ sao?”

Lăng Vi cười: “Vậy chỉ có thể trách anh thật sự không hiểu tôi.”

Cô nhìn Hoa Thiếu Kiền, nói: “Hoa Thiếu Kiền, bây giờ anh còn chưa nhìn rõ. Anh thích tôi, thật ra thích tôi như tưởng tượng của anh. Tôi là một người bình thường, không phải hoàn mỹ không sót mẻ như trong tưởng tượng của anh.”

Cô cầm khăn giấy lau tay, lau miệng, nhìn sang Hoa Thiếu Kiền, cười nhạt: “Là anh nghĩ tôi quá tốt, nếu thật sự ở bên nhau, anh sẽ thất vọng. Tôi không phải nữ thần trong lòng anh, tôi cũng sẽ tức giận, cũng sẽ đùa giỡn, cũng sẽ chẳng phân biệt được chuyện đúng hay sai. Thậm chí đầu rối bù, mặt bẩn, mỗi ngày vào nhà vệ sinh nhiều lần. Hơn nữa tính cách lại quật cường, không có ai thích. Tôi thật sự không phải người trong tưởng tượng của anh.”

Hoa Thiếu Kiền vô cùng đau lòng. Lăng Vi không phải bộ dáng này, hình tượng tốt đẹp của cô trong lòng anh ta sắp tan biến.

Lăng Vi cười, đứng lên đi tới bên cạnh Diệp Đình, kéo cánh tay Diệp

Đình, cười ngọt ngào: “Chồng tôi làm gì cũng đúng. Tôi cũng cảm thấy anh ấy muốn tốt cho anh...”

Lập trường cô cực kỳ rõ ràng, đứng về phía Diệp Đình trước tiên.

Sau đó, lại nhìn Hoa Thiếu Kiền, cười nói: “Mất tôi mù, phu nô, quên nói với anh.”

“Phốc ——” Phu nô... Từng nghe thê nô, con gái nô, chưa từng nghe phu nô...

Rất nhiều người trong nhà hàng cầm điện thoại chụp hình, quay phim, thật không ngờ, ăn tối lại thu hoạch lớn như vậy.

“Đi thôi, đừng ở đây ảnh hưởng người ta làm ăn.” Diệp Đình kéo Lăng Vi đi ra ngoài.

Ông chủ mập kia còn đứng đó ngoắc lại: “Không ảnh hưởng! Không cần phải vội đi đâu! Giờ này khách tới gấp bình thường mấy lần! Mấy vị tiên sinh tiểu thư thường tới nha —— lần sau... giảm 50% cho các người!”

...

Vinh Phỉ, Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi cũng đi bệnh viện. Lôi Tuấn về nhà đi tắm, vốn muốn trêu Hoa Thiếu Kiền... một ngày thật vui vẻ, lại bị anh ta cười nhạo...

Giang Tử Thành ở bệnh viện hai ngày, không bị thương nghiêm trọng, chẳng qua mũi và mắt vừa tím vừa sưng.

Hạ Tiểu Hi chăm sóc anh ta nửa bước không rời.

Lôi Tuấn tức giận: “Chị dâu, chị cũng mặc kệ?”

Trong hành lang, Lôi Tuấn lén nhìn vào phòng bệnh, đúng lúc Hạ Tiểu Hi gọt trái cây cho Giang Tử Thành.

Lăng Vi nói: “Tiểu Hi quá đơn thuần, không để cho cậu ấy tự trải nghiệm, cậu ấy không biết.”

Lôi Tuấn cá giận: “Vậy còn phải trải nghiệm thế nào? Một cô gái khi thua thiệt, ai có thể giúp cô ấy?”

Lăng Vi chớp mắt nói: “Không phải có anh ở đây giám sát sao? Những vệ sinh chung quanh không phải do anh tìm tới?”

Lôi Tuấn ghen hòng: “Vậy tôi cũng không thể giám sát 24 giờ đúng không?”

Lăng Vi khoát tay nói: “Anh cũng đừng quá sốt ruột. Nếu quả thật là chơi đùa, anh ta không chịu được mấy ngày. Anh ta muốn chơi đùa thì chơi đi, không qua hai ngày, anh ta sẽ lộ cái đuôi hồ ly ra. Giống như tên lừa gạt vậy, người ta sẽ không dành nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm với anh, chơi xong liền đi, không chơi tiếp. Anh hãy chờ xem. Nếu người này thật lòng, tôi thấy Tiểu Hi và anh ta cũng rất tốt.”

Lôi Tuấn liền nóng nảy: “Chị dâu, tôi không tốt hơn anh ta sao?”

Lăng Vi quan sát anh ta từ trên xuống dưới: “Anh tốt?”

Ánh mắt chê bai này là ý gì?

Chương 634: Tín nhiệm vô điều kiện! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nổi giận, cúi đầu quan sát mình: “Cái kia của tôi cũng tốt hơn anh ta nha!”

Lăng Vi “xí” một tiếng: “Cho dù anh tốt hơn anh ta đi nữa. Nhưng điều kiện tiên quyết là Giang tiên sinh người ta bày tỏ thích Tiểu Hi, còn anh thì sao?”

Lôi Tuấn nghẹn họng.

Anh ta chưa từng bày tỏ sao?

Trong phòng bệnh, Hạ Tiểu Hi bận trước bận sau, không ngừng nói xin lỗi Giang Tử Thành: “Người bạn kia của tôi tương đối kích động, anh ta cho rằng anh là tên lừa gạt, nên... ra tay hơi ác, thật xin lỗi. Xin anh đừng giận.” Càng nói càng cảm thấy có lỗi với Giang Tử Thành, người ta nghỉ phép từ xa tới đây lại bị đánh vì cô ta.

Giang Tử Thành dựa vào gối, nhìn Hạ Tiểu Hi nói: “Tôi không thể nào không tức giận, tôi xuất viện liền đến tòa án kiện anh ta tụ tập đánh người.”

Hạ Tiểu Hi lập tức luống cuống: “Tôi thay anh ta nói xin lỗi anh được không? Anh đừng kiện anh ta được không? Anh ta nhất thời kích động, không có ác ý gì.”

Giang Tử Thành nhìn cô ta, cười nói: “Nếu em nói vậy... Tôi nể mặt em, không so đo với anh ta là được.”

Hạ Tiểu Hi vui vẻ cười nói: “Cảm ơn anh!” Trong lòng lặng lẽ cộng điểm cho Giang Tử Thành, người này thật tốt, thật rộng lượng.

“Tôi gọt táo cho anh.” Cô ta ngồi ghế cạnh anh a gọt táo.

Giọng cô ta mềm mại nhu nhu, cực kỳ dễ nghe. Dáng dấp cũng đẹp, lại đáng yêu. Giang Tử Thành cẩn thận quan sát cô ta, lần này tới vốn muốn chơi đùa, lúc này đột nhiên muốn đổi ý...

“Tiểu Hi...” Anh ta đưa tay nắm tay cô ta: “Đừng gọt. Em gọt xong, tôi cũng không ăn hết. Em nhìn tôi bây giờ đi, căn bản không há miệng được.”

Hạ Tiểu Hi áy náy rút tay về, nói: “Tôi cắt thành miếng nhỏ cho anh ăn, không có gì đáng ngại.”

Giang Tử Thành cười nói: “Hay là... Em hôn tôi là được rồi?”

“Hả?” Hạ Tiểu Hi sửng sốt, kinh hoàng nháy mắt, nhìn anh ta như nhìn quái vật. Giang Tử Thành cười, mặt đầy đứng đắn, ánh mắt trầm trầm nhìn cô ta, tự xưng đẹp trai cong môi cười: “Chọc em thôi.”

Lôi Tuấn ở bên ngoài bồi thêm một câu: “Chọc cười con khỉ.”

Mặt Hạ Tiểu Hi đỏ bừng, để dao và trái táo xuống, nói: “Anh nằm xuống trước đi, tôi đi mua cháo cho anh ăn.”

“Ừ...” Giang Tử Thành nhìn bóng lưng cô ta, đột nhiên cảm thấy tìm một bạn gái cố định cũng rất tốt.

“Két — —” Cửa phòng bệnh mở ra, Lôi Tuấn không đi, xách giỏ trái cây Lăng Vi giao cho anh ta, cứ đứng vậy nhìn Hạ Tiểu Hi.

“A! Sao anh ở đây?” Cô ta ngẩng đầu nhìn Lôi Tuấn: “Đúng lúc, anh mau đi nói xin lỗi người ta. Anh nhìn anh đánh người ta thành bộ dạng gì rồi?”

Lôi Tuấn lại “hứ” một tiếng, trên mặt tuấn tú tràn đầy khinh thường: “Tôi đi nói xin lỗi đồ cặn bã kia? Phi — —”

Hạ Tiểu Hi tức giận mím môi, nhúu mày.

Lôi Tuấn kéo cô ta ra cầu thang, từ trên cao nhìn xuống cô ta, thấp giọng nói bên tai cô ta: “Cô đừng tưởng rằng anh ta là người tốt lành gì!” Nói xong, lấy điện thoại ra, mở hình cho cô ta xem: “Cô xem đi, người đàn ông này đào hoa bao nhiêu.”

Hạ Tiểu Hi nhìn mấy tấm hình kia, chỉ cảm thấy mắt sắp mù... Vạch qua từng tấm một đều là chụp chung với phụ nữ khác... Dơ bẩn gì cần có đều có.

Hạ Tiểu Hi che mắt, trong nháy mắt cảm thấy bị người khác đánh một cùn.

Trong lòng đột nhiên hơi sợ hãi.

Lôi Tuấn cất điện thoại, xóa tất cả hình ảnh: “Thật ô nhiễm điện thoại tôi.” Phải đổi cái mới!

“Lôi Tuấn... Tôi biết rồi... Cảm ơn anh nhắc nhở tôi.” Hạ Tiểu Hi mím môi, giống như muốn khóc.

Lôi Tuấn hơi ngoài ý muốn, anh ta vốn cho là Hạ Tiểu Hi sẽ mắng

anh ta một trận, không nghĩ tới... lại tiếp nhận như vậy?

Chương 635: Đã nhìn thấy trong ba chàng lính ngự lâm nhiều rồi? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn hơi vui vẻ, hơi kích động.

Hạ Tiểu Hi lại tin tưởng lời của anh ta!

Là do cô ấy đã sớm nhìn thấy rõ bản chất của người đàn ông kia? Hay là lựa chọn tin tưởng lời của anh ta vô điều kiện? Dù sao công nghệ photoshop bây giờ rất hiện đại... Muốn ghép ảnh của ai, mấy phút là có thể làm xong.

Thấy cô ấy đột nhiên tin tưởng mình, Lôi Tuấn lại cảm thấy hơi không biết phải làm sao.

Đôi mắt đen của anh ta lóe sáng, nhìn thẳng vào đôi mắt của Hạ Tiểu Hi, hỏi: “Cô không nghi ngờ tôi photoshop hình của anh ta? Phỉ báng anh ta?”

Hạ Tiểu Hi đặc biệt bình tĩnh lắc đầu: “Anh sẽ không lừa gạt tôi. Tôi biết.” Cô ấy cúi đầu xuống, Lôi Tuấn không nhìn thấy rõ biểu tình của cô ấy, nhưng anh ta đột nhiên cảm giác lồng ngực trướng nóng! Giống như máu trong cả người như đang sôi trào lên vậy!

Anh ta che ngực, cảm giác được tốc độ nhịp tim của mình đập vô cùng nhanh: “Thình thịch thình thịch” giống như động cơ xe phân

khối lớn! Bởi vì chênh lệch chiều cao, anh ta phải cúi người xuống, lúc này, gương mặt của anh ta kề rất gần cô ấy, anh ta cũng có thể cảm giác hơi thở cực kỳ nóng bỏng đang phả lên mặt cô ấy. Anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ của cô ấy, cảm thấy ngọn lửa trong đôi mắt mình đang bùng cháy dữ dội có thể thiêu đốt bất cứ thứ gì. Tại sao lại có loại cảm giác này?

Thành thật mà nói, thân phận của anh ta cực kỳ đặc biệt, anh ta đã từng tham gia vô số lần diệt trừ phiến loạn, trấn áp tội phạm. Mỗi lần tham gia chiến đấu, cũng đều có thể làm anh ta phải mặc kệ sống chết, nhiệt huyết sôi trào. Mà lần này, một câu nói của Hạ Tiểu Hi, lại làm anh ta có loại cảm giác vinh dự muốn ra chiến trường, liều chết để hoàn thành sứ mệnh!

Lôi Tuấn nghĩ: Mình chắc chắn là điên rồi...

Mình muốn ngã!

Hạ Tiểu Hi cảm thấy anh ta như đang bị sốt, cô đột nhiên giơ tay lên đặt lên trán của anh ta: “Sao anh lại đổ nhiều mồ hôi vậy?” Trán của anh ta rất nóng, hô hấp nóng bỏng đến nỗi có thể thiêu đốt được mọi thứ xung quanh. Hạ Tiểu Hi bị anh ta chặn ở trong góc, muốn đi cũng không đi được, rồi Lôi Tuấn chợt nắm lấy cổ tay của cô, người ép dần về phía cô.

“Bịch ——”Cả người của Hạ Tiểu Hi dán vào trên tường, đầu cộng nhẹ vào tường. Cô cau mày, hắt càm, đôi mắt ngập nước tố cáo nhìn Lôi Tuấn.

Cả người Lôi Tuấn đều khó chịu, anh ta cảm giác luồng nhiệt trong cơ thể mình như muốn nổ tung! Cổ họng khô khốc, muốn tìm thứ giải khát. Anh ta chăm chú nhìn vào đôi môi anh đào của cô, nuốt nuốt nước bọt, ruột gan đều cảm thấy cồn cào. Giống như có thứ gì đó

đang khuấy động trong đó.

Anh ta kề sát mặt gần cô, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, đôi mắt ngập nước của cô dần dấy lên sự hoảng sợ: “Lôi Tuấn, anh sao vậy? Anh bị bệnh à?” Lôi Tuấn quét qua đôi môi của cô, nuốt nuốt nước miếng, hít thật sâu, hàu kết của anh ta lặn lên lặn xuống, buộc mình phải dời tầm mắt đi, rồi anh ta lại chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô, ần ần nói: “Lần sau đừng dùng loại ánh mắt này nhìn đàn ông.”

Anh ta buông cô ra, rời khỏi bệnh viện.

Trái tim của Hạ Tiểu Hi nhảy “Bịch bịch bịch” lên, giống như đang đánh trống liên hồi.

Ngay cả chân cũng đang run rẩy, rồi cô vô lực trượt ngồi xuống dưới đất men theo vách tường.

Cô ấy run rẩy giơ tay lên che mặt, sao mặt mình lại nóng vậy? Vừa rồi lúc Lôi Tuấn đột nhiên sát gần lại cô, nhìn chăm chăm vào miệng của cô, cô cảm giác như mình sắp bị đốt cháy.

Loại cảm giác đó... Ai nha, thật là ngượng ngùng! Cô ấy không muốn phản kháng, không muốn giãy giụa, lại không biết xấu hổ hy vọng anh ta dựa sát vào.

Má ơi! Cô ấy điên rồi sao?

Hạ Tiểu Hi hoảng hốt trở về phòng bệnh.

Giang Tử Thành kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô ấy: “Tiểu Hi, sao mặt của em đỏ vậy? Không phải em nói... Đi mua đồ ăn cho tôi sao?” Sao trong tay trống không vậy? Em lại còn hoảng hoảng hốt hốt nữa chứ?

Hạ Tiểu Hi cả kinh: “À! Tôi quên mất! Xin lỗi xin lỗi... tôi lập tức đi mua ngay đây.”

Cô “bịch bịch bịch” chạy ra ngoài.

Chương 636: Đã nhìn thấy trong ba chàng lính ngự lâm nhiều rồi? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Tử Thành ra khỏi phòng bệnh, làm thủ tục xuất viện. Hạ Tiểu Hi cùng làm thủ tục thuê phòng ở một khách sạn gần đó. Giang Tử Thành nhìn chăm chăm vào cô ấy nói: “Giúp tôi dọn hành lý lên đi?”

Hạ Tiểu Hi nhìn vào vết thương của anh ta, vội vàng đáp ứng, vội vàng kéo valy của anh ta đi về phía thang máy.

Giang Tử Thành mượn của nhân viên phục vụ cái bảng “Xin chớ quấy rầy”.

Sau khi Hạ Tiểu Hi vào phòng, Giang Tử Thành liền treo bảng ở ngoài cửa. Khóa cửa lại.

Hạ Tiểu Hi giúp anh ta cất valy hành lý, vỗ vỗ tay nói: “Hoàn cảnh ở chỗ này khá ổn, anh nghỉ ngơi đi trước. Bây giờ em phải đi làm rồi.”

Giang Tử Thành mỉm cười, nói: “Em nhìn mặt của tôi này, vừa xanh lại vừa tím đích, em không giúp tôi bôi thuốc sao?”

“À...” Hạ Tiểu Hi ngoan ngoãn đi lấy thuốc.

Cô ấy lấy bông băng, chấm ít nước thuốc ở trong lọ thuốc, bôi lên

giúp anh ta, Giang Tử Thành lập tức ôm lấy cô: “Tiểu Hi, làm sao em tốt như vậy?”

Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ hết hồn: “Á — — anh làm gì vậy?”

“Bộp — —” Lọ thuốc trong tay rơi xuống đất, vỡ tan!

Giang Tử Thành dùng sức cánh tay, thuận thế áp đảo cô: “Chúng ta đều là người lớn, đừng lãng phí thời gian của mọi người được không? Tôi đi một quãng đường xa đến đây để gặp em, chắc chắn là vì rất thấy em. Em thấy tôi thế nào? Em có thể cân nhắc thử chung một chỗ với tôi được không?”

Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch ra: “Cái gì?” Giang Tử Thành nhìn chăm chăm vào cô, không lên tiếng. Hạ Tiểu Hi liên tục đá loạn, đẩy anh ta nhưng không thể đẩy được, cô run rẩy nói: “Không phải chúng ta mới chỉ là bạn bè thôi sao? Cho dù biết tên họ đối phương thì cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi chứ mấy? Anh buông tôi ra trước đi, được không? Xin anh...”

Giang Tử Thành nhìn chăm chăm vào mặt cô, trực bạch nói: “Em không đáp ứng tôi, vậy em vào khách sạn thuê phòng với tôi làm gì?”

“...” Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ há to mồm, cô sợ hãi thét lên âm thanh bén nhọn chói tai “Á — — buông tôi ra!”

Giang Tử Thành cảm thấy hai lỗ tai của mình như thùng đến nơi, đột nhiên, cửa phòng sau lưng anh ta bị ai đó đập mạnh ra!

Hạ Tiểu Hi ngẩng đầu lên nhìn thấy Lôi Tuấn vọt vào, sau lưng Lôi Tuấn là hai cảnh sát cùng theo vào, phía sau cảnh sát, còn có mười mấy người mặc âu phục đen. Lôi Tuấn xốc cổ áo Giang Tử Thành lên, sau khi tiếng đánh “Bốp bốp bốp bốp” ngừng lại, anh ta nói

“Cảnh sát! Người này dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên!”

Hai cảnh sát kia nhìn về phía Hạ Tiểu Hi, quả thật giống trẻ vị thành niên. Bọn họ hỏi Hạ Tiểu Hi: “Bao nhiêu tuổi rồi? Có phải tự nguyện hay không?”

Hạ Tiểu Hi vọt vào trong ngực Lôi Tuấn, oa oa khóc lớn.

Lôi Tuấn tức giận gõ vào đầu cô ấy: “Có phải cô bị ngốc hay không? Không phải tôi đã nói với cô, người này không là người tốt rồi sao?”

Hạ Tiểu Hi vội vàng nói: “Tôi biết mà, vì vậy tôi định đưa anh ta lên đây, rồi tôi đi luôn.”

“...” Lôi Tuấn tức muốn chết đi được! Cái con thỏ trắng xuẩn manh này! Dùng chữ nào với cô, đều không thua thiệt!

Nhìn dáng vẻ khóc lóc đáng thương của Hạ Tiểu Hi, anh ta đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Đừng khóc... lần sau phải chú ý...” Này, nếu sau này thật sự ở cùng cô gái này, anh ta sẽ phải lo lắng nhiều thêm sao?

...

Trong biệt thự của Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi sắp khóc đến mức hôn mê. Nhà của Lôi Tuấn, có một phòng được thiết kế giống như quán bar. Lôi Tuấn ngồi ở bên cạnh quầy bar. Hạ Tiểu Hi ngồi ở trên ghế salon, cô cầm cốc bia đặt ở trên bàn trà nhỏ lên uống.

Lôi Tuấn đi tới an ủi cô: “Khóc làm cái gì? Loại đàn ông này không đáng để cô phải khóc! Mấy loại tra nam này có thể gặp đầy trong 《ba chàng lính ngự lâm》, cô chưa ăn thua thiệt là được. Đừng khóc.”

Hạ Tiểu Hi ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn anh ta hỏi:
“ Cái gì mà nhìn thấy nhiều ở trong 《 Ba chàng lính ngự lâm 》 ?”

Lôi Tuấn cười: “Không phải tác giả của 《 Ba chàng lính ngự lâm 》 ...
là Đại Trọng Mã(*) sao?”

(*) Tên tác giả Alexandre Dumas theo phiên âm tiếng Trung là Đại
Trọng Mã

Phốc... Đại, Trọng, Mã... Hạ Tiểu Hi cười phá lên.

Chắc mắt cô bị mù rồi, không tại sao lại biết tra như vậy?

Chương 637: Cô có thể thích tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nhéo cái má hồng hào của cô: “Vẫn còn cười được...”

“Á... là do tôi quá ngu ngốc.” Cô nức nở nói.

“Không phải là do cô dần, mà là đơn thuần, không rành thế sự.” Lời này của anh ta... Lập tức, chốc cho nước mắt của cô rơi xuống, Lôi Tuấn vội vàng cầm giấy ăn lên che đôi mắt của cô, lực tay hơi lớn, như muốn chặn nước mắt của cô lại.

Hạ Tiểu Hi choáng váng đẩy tay của anh ta ra, sụt sịt mũi nói: “Đau mắt!”

“À à à... xin lỗi.” Lôi Tuấn thấy cô sụt sịt mũi, lại vội vàng lấy khăn giấy che lỗ mũi của cô, Hạ Tiểu Hi vừa tức lại vừa buồn cười. Cô cầm lấy tay của anh ta, hung hăng cắn xuống.

Lôi Tuấn không cảm thấy đau, ngược lại còn cảm giác như bị mèo cắn, hơi hơi ngứa.

Anh ta để mặc cho cô cắn, nước mắt nước mũi của cô đều dính trên mu bàn tay của anh ta, anh ta cũng không ngại bẩn.

“Khóc đi khóc đi, dùng sức mà khóc, lát nữa sẽ ổn thôi.” Anh ta ngồi xuống ở bên cạnh cô, trên sàn nhà có thảm, cũng không cảm giác lạnh.

Hạ Tiểu Hi cầm lấy giấy ăn lau nước mũi, nước mắt, tức giận nói: “Anh có biết đồ người khác không đấy? Anh nói như vậy, tôi sẽ không khóc nữa sao?” giọng nói của cô mềm mại, mà tràn đầy ủy khuất.

Lôi Tuấn nhìn dáng vẻ cô khóc, trong lòng thầm hoảng hốt. Nghiêm túc suy nghĩ lại, cũng đúng... Nào có ai lúc khuyên người, còn bảo người ta dùng sức mà khóc? Anh ta cầm một lon bia lên, cụng lon với cô, uống hết một lon lại mở một lon: “Thật ra thì hai người vẫn chưa có gì, cô cũng không thích anh ta, cũng không bị anh ta lừa gạt. Anh ta vẫn chưa chiếm được tiện nghi gì, vì vậy cô không cần phải khóc...”

Hạ Tiểu Hi sụt sịt mũi nói: “Tại tôi thấy mình quá ngu ngốc, gặp ai cũng đều nhẹ dạ cả tin! Nếu không nhờ anh tới kịp thời, vậy không phải là tôi đã để anh ta chiếm tiện nghi rồi sao?”

Lôi Tuấn nhìn cô, ánh mắt đột nhiên thay đổi, anh ta nở nụ cười ấm áp, nói: “Ngốc cũng có cái hay của ngốc. Nếu ngốc đáng yêu thế này... thì cần phải khôn khéo làm gì? Không phải là càng sống mệt mỏi hơn sao? Tôi biết người đàn ông đó có vấn đề, nên nhiều ngày qua, tôi vẫn không buông lỏng cảnh giác, vì vậy, cô chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện. Cô không cần phải sợ điều này.”

Hạ Tiểu Hi nhỏ giọng nức nở nói: “ Sao anh lại tốt với tôi như vậy?”

“...” Lôi Tuấn nhích lại gần bên cạnh cô. Giọng nói trầm thấp của anh ta truyền vào lỗ tai của cô: “Không phải là với ai tôi cũng tốt như vậy đâu...”

Hạ Tiểu Hi cảm thấy cả người mình nóng bừng lên, giống như vừa bị ai đó ném vào trong lò hỏa thiêu. Hơi men làm cho cô choáng váng

đầu óc trì độn, hơi không suy nghĩ kịp.

Cô ngược mắt lên, nhìn vào khuôn mặt của anh ta

Nụ cười vui vẻ, như dính vào hơi thở của ánh mặt trời, nhìn sáng ngời đến chói mắt. Ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt đẹp trai, bờ môi mỏng hơi cong lên, mang theo vẻ khoe khoang không kiềm chế được.

Cô vừa nhìn anh ta, vừa uống rượu. Đôi mắt như không thể rút ra được khỏi anh ta.

Cẩn thận nhìn kỹ, cô dần phát hiện ra... Gương mặt tuấn tú của anh ta, đang ửng đỏ, không biết là do vừa uống rượu, hay bởi vì nguyên nhân khác.

“Anh quá đẹp trai, nên không chớp mắt được, có phải không?” Lôi Tuấn giữ nguyên tư thế bất động, cô nhìn anh ta khoảng hai phút, ngay cả con ngươi Lôi Tuấn cũng không chuyển, như đã xác định hỏi cô.

“Phốc xích —— khụ ——” Hạ Tiểu Hi phun bia ra, liên tục ho khan!

Lôi Tuấn vội vàng lại gần, vỗ vỗ lưng cô. Bàn tay của anh ta có lực, ấm áp, từng lần từng lần, theo từng nhịp một.

Cánh tay của anh ta đang choàng trên lưng cô, nhìn có vẻ như đang ôm cô vậy.

Chương 638: Cô có thể thích tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi vừa ho khan vừa nhìn chung quanh, máy điều hòa không khí mở nhiệt độ không cao lắm, nhưng sao cô đột nhiên cảm thấy nóng nực vậy?

Cô dùng sức ho khan, một lúc lâu sau, mới hết ho khan.

Cô đẩy tay của Lôi Tuấn ra, ngồi nhích sang bên cạnh, then thùng xấu hổ nói: “Lúc người ta uống rượu, đừng nói mấy chuyện buồn cười...” Nói xong cô mới phát hiện ra, cái miệng không nghe theo sự điều khiển của mình, giọng điệu nói chuyện cũng hơi khàn khàn. Tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ: “Này? Có phải bia nhà anh tác dụng chậm hay không?” Nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ.

Vừa rồi cô chẳng sao cả, mà sao đột nhiên lại thấy mặt nóng bừng lên, đầu óc choáng váng?

“Có vẻ như chất lượng của rượu này có vấn đề.”

Lôi Tuấn nói: “Vừa rồi cô uống nửa ly rượu, là rượu trắng!”

“Á — — “Cô hét lên, men rượu xộc lên, khuôn mặt chột đỏ bừng.

Lôi Tuấn chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của cô, cảm giác mình cũng bắt đầu choáng váng rồi: “ uống không được, còn khoe mẽ.” Anh ta đưa tay ra cướp lấy cái ly trong tay cô.

Cô trừng mắt nhìn anh nói: “ Hẹp hòi! Anh không nỡ bỏ rượu ra, đúng không?”

Lôi Tuấn muốn đánh cô. Nhưng mà, lúc đôi mắt ngập nước tràn đầy men say kia của cô nhìn về phía anh ta, anh ta lại chột mềm lòng xuống, không thể tức giận nổi. Hô hấp cũng trở nên rối loạn... Thậm chí anh ta còn cảm giác thấy từng tế bào trong cơ thể mình như đang gào thét muốn vùng lên.

Lúc này, cô đang nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, đôi mắt mông lung trong men say, hàng lông mi dài giống như cây quạt nhỏ, làm trái tim anh ta lúc lên cao lúc lại xuống thấp.

Lôi Tuấn đột nhiên hỏi cô: “ Hạ Tiểu Hi, Cô thích mẫu đàn ông như thế nào?”

“Hả?” Hạ Tiểu Hi mơ mơ màng màng nói: “Tôi thích người đàn ông cao lớn, đẹp trai!” Cô nói đặc biệt chính nghĩa, giống như nếu mình nói trái với lương tâm thì đúng là phải xin lỗi đảng xin lỗi nhân dân vậy.

Lôi Tuấn cầm lấy điện thoại ra, mở chức năng chụp ảnh ra, chụp một bên gò má hoàn mỹ của mình: “Tôi rất cao lớn, rất đẹp trai.”

Nói xong, anh ta đặt điện thoại di động lên trên bàn, nhích gần về phía cô. Anh ta khoe đôi chân dài ra. Tầm mắt của Hạ Tiểu Hi liền rơi vào trên đôi chân dài của anh ta, quả đúng dài thật... Cô lại từ từ nhìn lên, từ bắp chân đến đùi, đến bên hông, đến lồng ngực rắn chắc... Ánh mắt của cô như ngọn đuốc đang bùng cháy, đến mức, có thể đốt cháy tất cả tế bào trong cơ thể anh ta.

Hạ Tiểu Hi không phát hiện ra sự khác thường của anh ta, tiếp tục

nhìn lên, cô chăm chú nhìn vào hầu kết ở cổ họng anh ta, ngây ngô cười nói: “Chỗ này của anh không giống của tôi.”

Lôi Tuấn nắm lấy tay nhỏ của cô, đặt lên hầu kết ở cổ họng: “ Có rất nhiều chỗ của tôi không giống cô.”

Hạ Tiểu Hi “A” lên, rút tay về, tầm mắt lại đi lên nhìn vào mặt anh ta. Đôi môi mỏng của anh ta đặc biệt đẹp mắt, anh ta liếm liếm môi, cô lại nhìn lên, thấy sống mũi cao và đôi mắt sáng ngời mang theo sự bất cần đời của anh ta.

“Đẹp trai không?”

Cô gật đầu thật mạnh, nói đặc biệt nghiêm túc: “Đẹp trai!”

Lôi Tuấn nói: “Tôi vừa cao, lại vừa đẹp trai, em có thể thích tôi.”

Hạ Tiểu Hi không nhịn được cười phá lên, đưa tay cầm lấy lon bia đã đổ hơn nửa: “ Bạch mã của Đường Tăng còn cao lớn hơn, đẹp trai thì sao... Tôi cũng không thể thích tất cả được.”

Lôi Tuấn hít một hơi, lại hỏi: “Vậy cô... còn thích kiểu người nào nữa?”

“À...” Hạ Tiểu Hi cẩn thận nghĩ: “Tôi còn thích người có trách nhiệm, có nghĩa khí.”

“Oh! Thật đúng dịp.” Lôi Tuấn vỗ vào ngực mình, cực kỳ kiêu ngạo nói: “Tôi cũng rất có trách nhiệm, rất có nghĩa khí. Cô mau đến thích tôi đi.”

“Phốc ——” Hạ Tiểu Hi quệt miệng nói: “Anh đừng chọc cười tôi vậy chứ.”

“Ai chọc cười cô? Anh đang nói thật đấy. Này? Chẳng lẽ cô không hiểu kỳ tôi thích mẫu con gái thế nào sao?”

“Tò mò chứ!” Đôi mắt của cô đột nhiên sáng lên: “Anh thích mẫu con gái thế nào?”

Lôi Tuấn thần thần bí bí nói: “Thật ra thì tôi thích kiểu con gái ngốc nghếch, giống như cô vậy...”

Chương 639: Bày tỏ, một lòng

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phốc — — ĐM! Khụ — —” Hạ Tiểu Hi ho khan hai tiếng: “Anh đang... đang chọc cười tôi sao? Hay là muốn mắng tôi ngốc?” Cô nắm chặt quả đấm nhỏ nện cho anh ta một cái: “Đừng lấy tôi làm trò đùa.”

Lôi Tuấn muốn nói, tôi đâu có nói đùa? Nhìn mặt anh đẹp trai thế này, giống kiểu người thích nói đùa hay sau? Thấy thái độ của cô hơi mâu thuẫn, Lôi Tuấn làm bộ như nói đùa, nói: “Chọc cô đó, tôi thích kiểu người hơi ngốc, hơi ngọt ngào, vừa ngây ngô, vừa mạnh lại hơi ngốc nghếch...” Cô gái ngốc nghếch ngọt ngào xuân mạnh.

Hạ Tiểu Hi cười ha ha: “Vậy anh có thể thích chính anh!”

ĐM, một lòng quá!

Cô gái này... ngốc đến hơi đáng giận.

“Khụ — —” Lôi Tuấn muốn phát điên! Đây, anh ta đang nói chuyện với cô đấy, sao cô lại không nghe rõ vậy?

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô. Chị dâu vẫn luôn nói là do anh ta không bày tỏ, nhưng bây giờ anh ta bày tỏ, sao con gái nhà người ta lại không hiểu?

Phải làm sao bây giờ? Đúng là đau đầu!

Chẳng lẽ anh ta buộc phải ra chiều lớn?

Anh ta đột nhiên nói: “Đừng quay đầu, có ma!”

Hạ Tiểu Hi vừa thét chói tai “á”, vừa nhào vào trong ngực anh ta.

Lôi Tuấn ôm lấy cô, thân thể mềm mại rúc vào trong ngực anh ta, làm trái tim anh ta như bay lên.

Hạ Tiểu Hi đột nhiên hỏi anh ta: “Ma đâu?”

Lôi Tuấn tức giận nói: “Bị làm cho tức chết rồi!”

Lôi Tuấn chăm chú nhìn Hạ Tiểu Hi, hận không thể lấy dao mở hộp sọ của cô ra, xem trong đầu cô chứa cái gì. Hận không thể trực tiếp dùng ánh mắt nhét hết tất cả những lời muốn nói trong lòng mình vào đầu cô.

Hạ Tiểu Hi không hiểu tại sao bị anh quát, buông cổ anh ta ra, ngồi lại trên sàn, rồi đưa mắt nhìn ra bên ngoài nói: “Tôi muốn về nhà...”

Lôi Tuấn “ừ” đáp lại: “Cô khen tôi mấy câu, làm tôi thấy vui vẻ, thì tôi sẽ đưa em về. Bây giờ tôi mất hứng, lười động đây.”

Hạ Tiểu Hi lập tức hăng như đánh máu gà, mở miệng nói: “Lôi Tuấn! Anh là đẹp trai, à, còn là người tốt nhất thế giới nữa, vừa hài hước vừa rộng lượng lại vừa sáng chói như ánh mặt trời... Anh có biết không... Tôi cảm thấy anh rất có bản lĩnh, cứ thế này thêm lúc nữa, chắc chắn anh sẽ làm tôi cười vỡ bụng mất.”

“Khen rất tốt! Tới đây, cạn ly, rồi anh sẽ đưa cô về nhà.” Anh ta vừa nói, vừa vớ lấy chai rượu màu xanh. Hạ Tiểu Hi uống một hớp: “Oa! Thật là ngọt.” Cô cầm lấy ly rượu, chuyên tâm uống.

Lôi Tuấn nhìn cái cầm mịn màng đang nâng lên của cô, xuống nữa xuống nữa đến cổ họng. anh ta đột nhiên sát lại gần cô, chăm chú nhìn vào đôi môi của cô, trầm khàn nói: “Hạ Tiểu Hi, cô có biết, một người phụ nữ... đơn độc uống rượu với một người đàn ông, sẽ cực kỳ nguy hiểm hay không?”

Toàn thân Hạ Tiểu Hi dần nóng lên! Giọng nói của anh ta giống như thỏi nam châm, hút lấy ánh mắt của cô, khiến cô không tự chủ được nhìn về phía anh ta. Giọng nói của anh ta vừa trầm thấp lại vừa dễ nghe, khiến cô không tự chủ được run lên. Tay của Hạ Tiểu Hi run rẩy cầm không vững ly rượu. Có phải là do mình đã uống quá nhiều rồi hay không? Cô lắc lắc đầu, chớp chớp đôi mắt ngập nước mờ mịt vì men say, nghiêng đầu nhìn anh ta: “Nguy hiểm gì? Anh không phải là con trai của tôi sao?”

Đại gia!

“...” Lôi Tuấn nhúc nhúc đầu: Cô gái này đã thật sự uống quá nhiều rồi...

Lần trước cũng vậy, uống nhiều, rồi ôm lấy đầu anh ta gọi con trai: “Mẹ sẽ hát Ngôi sao nhỏ cho con...” Chuyện cũ đau thương vẫn còn hiện lên rành rành ở trước mắt!

Lôi Tuấn chưa từ bỏ ý định, đưa tay nắm lấy cầm của cô, chăm chú nhìn khuôn mặt của cô.

Chương 640: Bày tỏ, một lòng

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô chu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộn, đôi mắt ướt át phủ đầy sương mù. Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của cô cực kỳ dễ thương.

Lôi Tuấn kề sát bên lỗ tai của cô, nói bằng chất giọng trầm trầm đặc biệt có từ tính: “Hạ Tiểu Hi, cô đến đây mà xem, tôi là đàn ông.”

Lỗ tai của Hạ Tiểu Hi nóng bừng lên, tim đập loạn nhịp, ngoan ngoãn sát lại gần anh ta, cẩn thận nhìn.

Nhìn không rõ, cô lại nhích gần hơn, đến nỗi lỗ mũi của cô gần như dán lên lỗ mũi của anh ta. Cô chớp chớp đôi mắt ngập nước phủ đầy sương mù chăm chú nhìn vào anh ta, chỉ thấy ánh sáng trong đôi mắt của anh ta sáng như ngọn đuốc.

Anh ta cách cô cực gần, hơi thở của phái nam, mãnh liệt, bá đạo, ép khiến cho cô không thở nổi.

Cô nhìn thấy đôi mắt mông lung vì men say của anh ta, đang nhìn chăm chăm môi của cô, cô nuốt nước miếng, khẩn trương đến nỗi cả người đều nóng bừng lên.

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô, nghiêm túc nói: “tôi thích cô, cô có thích tôi không?”

Hạ Tiểu Hi ngậy ngốc hé miệng, lại thấy Lôi Tuấn dán về phía cô: “Em có thích tôi không?” Anh ta lại hỏi. Trái tim của Hạ Tiểu Hi nhảy lên “ bình bịch “! Cô đang được tỏ tình — — thật là hạnh phúc, hình như cô có điểm thích anh ta! Cô dùng sức gật đầu nói: “ Hơi hơi thích có được không?”

Lôi Tuấn chột sát lại gần, bất ngờ hôn lên môi cô. Hơi thở ấm áp của anh ta phả lên cánh mũi của cô. Đôi môi ấm áp, mềm mại của anh ta dán lên môi của cô... Cô a lên, anh thuận thế thăm dò trong khoang miệng của cô.

Cô muốn tránh, nhưng men say làm cho cô không thể nào nhúc nhích được, hoặc cũng không thể hoàn toàn trách men say được.

Cô đờ đẫn, giơ hai tay lên trời, nhìn giống như tư thế đầu hàng, đôi mắt mông lung ngập nước tràn đầy kinh hoàng mở lớn nhìn chăm chăm vào anh ta.

Lôi Tuấn vốn định hôn xuống, rồi rời đi, nhưng lại chột phát hiện ra mình đã bị hút vào. Hương vị ngọt ngào kia, đã làm anh ta say đến chết.

Lôi Tuấn đưa một tay ra giữ lấy sau ót của cô, một tay ôm lấy eo cô, chuyên tâm hôn cô. Đây là lần đầu tiên anh ta hôn con gái, đây cũng là lần đầu tiên Hạ Tiểu Hi bị hôn, răng hai người đụng vào nhau gây ra tiếng vang, mũi đụng vào nhau không biết làm thế nào.

Đầu óc của anh ta hoàn toàn trống rỗng, hô hấp loạn nhịp, tai vang lên tiếng ong ong, anh ta đột nhiên không thể khống chế được mình, lập tức áp cô xuống, Hạ Tiểu Hi sợ hết hồn: “A “ lên, lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị anh ta nuốt xuống bụng.

Lôi Tuấn duỗi thẳng chân dài, hai người nằm trên đất, anh ta hoàn

toàn áp trên người cô, điên cuồng hôn xuống.

Một tay Lôi Tuấn nắm lấy cằm của cô, một tay nắm lấy tay nhỏ. Thô bạo đưa đầu lưỡi của mình vào trong miệng cô. Hạ Tiểu Hi bị hôn đến không thể thở nổi nữa, Lôi Tuấn cũng không biết làm thế nào để lấy hơi, không hôn được nữa, liền buông ra, sau khi thở hổn hển lấy hơi xong lại tiếp tục gặm loạn.

Cũng không biết là do men say quấy phá, hay là do tính khí của anh ta bốc đồng, anh ta đột nhiên cảm thấy hơi phấn kích.

Mỗi một tế bào trong cơ thể của anh ta đều gào thét: “Lôi Tuấn! Cô gái này là định mệnh của anh!”

Nhiệt huyết của Lôi Tuấn dâng lên đến tận đỉnh đầu, mơ mơ hồ hồ nói ở bên tai cô: “Hạ Tiểu Hi! Cô mau đi đi, đi nhanh đi...” Anh ta sắp không thể khống chế được mình rồi.

Hạ Tiểu Hi cũng say đến mơ mơ hồ hồ: “Ừ ừ “ đáp lại, nhưng vẫn nằm trên sàn, hoàn toàn không nhúc nhích, để mặc cho anh ta gặm.

“Cô... có phải ngốc rồi hay không? Cô mau đẩy tôi ra!” Lôi Tuấn vừa hôn cô, vừa kéo cô lên. Anh ta đưa tay ra ôm lấy cô, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô vào trong ngực.

Nếu bình thường Hạ Tiểu Hi sẽ muốn chạy, nhưng lúc này cô đã say đến nỗi ngay cả mí mắt cũng không mở nổi nữa rồi, chứ đừng nói là cử động tay với cả chân, cô rên hừ hừ nói: “Tôi không có sức lực...” Nói xong, cô nghiêng người, thoát ra khỏi lồng ngực của anh ta: “Bốp” ngã xuống đất: “Á ——” thật là đau!

Lôi Tuấn còn đang giữ nguyên tư thế để hai tay giữa không trung, đột nhiên phát hiện ra trong vòng tay không có người? Nhìn lên trên sàn

nhà, cô gái kia đang nằm xiên xẹo trên đất miệng rên “Hừ hừ.”

“Mau dậy đi, trên sàn lạnh lắm.” Anh ta lại khom người ôm lấy cô, ôm cô đi lên phòng ngủ.

Chương 641: Mùi chua này... Thật là thoải mái! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn ôm ông, cất bước đi ra ngoài.

Lúc đi qua hành lang, Hạ Tiểu Hi cười phá lên, cô cảm giác như là đang ngồi trên thuyền nhỏ, lắc lắc lư lư, rồi cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ...

Cô say đến nỗi tay chân đều vô lực, đầu óc quay cuồng, chu mỏ lên, rồi trực tiếp đi vào giấc ngủ.

Lôi Tuấn vẫn còn trong cơn kích động, sau khi ôm cô gái này vào phòng ngủ, anh ta lại muốn hôn tiếp, nhưng rồi phát hiện ra con gái nhà người ta... Hô hấp đều đều, sắc mặt an ổn, rõ ràng là đã ngủ.

“Nhãi con!” Lôi Tuấn muốn kéo cô tỉnh dậy, đánh cho cô một trận.

Anh ta giận dữ bảo người lấy chăn và drap trải giường mới thay đi cho cô. Nhìn dáng ngủ an ổn của cô, Lôi Tuấn rất muốn dùng sức cắn cô. Anh ta nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cẩn thận đắp kín chăn cho cô, điều chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hòa không khí, nghiêng đầu chăm chú nhìn dáng vẻ cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Lôi Tuấn cảm thấy mình thật là kỳ lạ... Rốt cuộc anh ta lại nhường phòng ngủ của mình cho cô... Đệm giường trong phòng ngủ của anh ta rất mềm, không gian tốt, lại rộng rãi, ánh mặt trời chiếu vào vừa đủ, thoải mái hơn so với phòng khách rất nhiều. Anh ta sợ cô ngủ ở

phòng khách sẽ không thoải mái...

Lôi Tuấn lắc đầu, chắc chắn là do mình uống nhiều rồi... rồi anh ta cố gắng buộc mình phải đi ra khỏi phòng.

Lúc đi vào phòng khách tắm, trong đầu Lôi Tuấn đều là hương vị ngọt ngào của cô, sao cái miệng nhỏ kia lại ngọt đến vậy? Không ngờ rằng hôn một cô gái lại thái mái đến vậy, người đàn ông thô kệch như anh ta, càng nghĩ càng không thể khống chế được.

Lôi Tuấn hít một hơi, ép mình phải tỉnh táo lại.

Anh ta vội vàng tắm xong, chui vào trong chăn chìm vào ngủ.

Vừa mới đặt lưng nằm xuống, đột nhiên nghe thấy trận hỗn loạn bên ngoài. Quản gia gọi điện thoại nội tuyến nói với anh ta: “Tiên sinh, có vị Vinh Tứ đến tìm cậu.”

Lôi Tuấn mặc bộ quần áo thể thao vào, khoác chiếc áo khoác màu đen, đi đến phòng khách, Vinh Tứ vào cửa, đã giơ quyền nhắm ngay vào một bên mặt của anh ta.

Mặc dù Lôi Tuấn vừa uống rượu, nhưng sau khi tắm xong anh ta đã tỉnh táo lại không ít. Anh ta cúi người xuống, tránh cú đấm.

“Thằng nhóc nhà anh, còn dám tránh! Vị trí của Hạ Tiểu Hi vẫn luôn hiển thị ở nhà cậu! Anh đã làm gì người ta rồi? Có phải anh thừa dịp người ta gặp nguy mà làm sằng làm bậy hay không? Người ta là cô gái tốt, anh dám động vào cô ấy thử coi!”

“Sao tôi lại thừa dịp cô ấy gặp nguy mà làm sằng làm bậy? Mà tôi động vào cô ấy thì sao, cậu để ý?”

Vinh Tứ giận đến nổi nổi hết cả gân xanh lên, nhắc chân đạp về phía ngang hông của Lôi Tuấn, Lôi Tuấn đỡ lấy. Vinh Tứ lại quăng quả đấm tới, nhắm thẳng vào một bên mặt của anh ta, Lôi Tuấn bắt lấy cánh tay của anh ta, dùng đòn quật vai, ném Vinh Tứ té ngã — —

Vinh Tứ tức đến đỏ mắt. Thân thủ của Lôi Tuấn cũng không phải là người bình thường có thể đánh lại được, mặc dù Lôi Tuấn xếp thứ hai, anh xếp thứ tư, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người, cũng không quá nhiều.

Nhưng lý trí của Vinh Tứ bây giờ đã sớm bị nước rút đi, anh ta bò dậy, nhắm thẳng quả đấm về phía mặt của Lôi Tuấn.

Hai người đánh nhau ầm ĩ ở trong phòng khách. Cửa đột nhiên bị mở ra. Diệp Đình, Lăng Vi đi theo Vinh Phi tiến vào. Bọn họ vừa mới vào cửa, đã thấy hai người kia đánh nhau đến quên cả trời đất. Lăng Vi nhìn về phía Lôi Tuấn, nhìn ra anh ta đã uống không ít rượu.

Phỏng đoán... chắc tiểu Hi cũng uống nhiều...

Không biết hai người... có uống rượu say... rồi làm chuyện gì gì đó hay không?

Vinh Tứ như phát điên, đạp trúng Lôi Tuấn một cước, rồi anh ta lười ra tay tiếp với Lôi Tuấn, hung thần ác sát xông lên tầng hai.

“Hạ Tiểu Hi — — Hạ Tiểu Hi!” Anh ta vừa kêu, vừa chạy ‘bịch bịch bịch’ mấy bước, đi tới cửa phòng ngủ của Lôi Tuấn, Vinh Tứ đạp văng cánh cửa, quả nhiên — — có người trên giường nằm!

Chương 642: Mùi chua này... Thật là thoải mái! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ ba bước cũng làm hai bước đi tới mép giường, đưa tay ra vén chăn lên, nhìn thấy khuôn mặt phấn lộn nghiêng sang một bên của Hạ Tiểu Hi, dáng vẻ ngủ của cô ấy đặc biệt an ổn, giống như đang được ăn kẹo trong mộng, cái miệng anh đỏ nhỏ nhắn không ngừng chep chep.

Vinh Tứ bốc lửa giận lên đến tận đỉnh đầu!”Người còn đang nằm trong phòng ngủ của anh, anh còn muốn nói cái gì nữa?”

Vinh Tứ cũng không chờ Lôi Tuấn giải thích, đã bế Hạ Tiểu Hi lên đi ra bên ngoài.

Hạ Tiểu Hi uống rất nhiều, vốn muốn nôn, nhưng cô vẫn luôn kiềm chế. Lúc này... Đột nhiên “Oẹ — —”, nôn hết lên người Vinh Phỉ. ĐM... Mùi chua này... thật là thoải mái!

Vinh Phỉ như có cảm giác rơi vào hố phân... mùi rượu hôi xông lên đến tận mũi anh ta, anh ta rất muốn nôn. Nhưng mà... anh ta đang ôm Hạ Tiểu Hi, không thể động được. Nếu đổi lại là người khác, anh ta đã quăng người ra xa một ngàn tám trăm dặm rồi

Anh ta cố kiềm chế, thật sự nhịn được!

Cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, anh ta mới buộc mình không ném cô ra! ĐM, Vinh Phỉ cũng bội phục chính mình.

Hạ Tiểu Hi mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện ra có người đang bế mình lên, cô đánh người đó theo bản năng, yếu ớt cầu cứu: “Lôi Tuấn... Mau cứu tôi, người xấu lại tới...”

Vinh Phỉ sững sốt, Lôi Tuấn, Lăng Vi đứng ở cửa cũng kinh ngạc đến gần người ra.

Lăng Vi nhìn về phía Lôi Tuấn, lại nhìn về phía Hạ Tiểu Hi, tình cảm giữa hai người này... ấm lên nhanh đến vậy sao? Lúc Tiểu Hi cầu cứu đều gọi tên Lôi Tuấn?

Lôi Tuấn hấp tấp nói: “Tôi ở chỗ này: “ vừa nói xong, đã xông lên, đưa tay ra muốn ôm cô ấy xuống.

Vinh Phỉ đập một cước, đập tới: “Đừng động vào cô ấy!”

Diệp Đình nhìn hai người đang giằng co nhau, mở miệng nói: “Cứ để người ta xuống trước đã, mau tắt cho cô ấy rồi nói tiếp.”

Lăng Vi hấp tấp nói: “Mau, để cô ấy xuống trước đã. Cô ấy đang uống say, đừng dày vò cô ấy, sau khi tắt cho cô ấy xong, cứ để cô ấy ngủ ở đây đi.”

Vinh Tứ không đồng ý: “Không thể để cô ấy ngủ ở ổ sói được! Tôi phải mang cô ấy đi!”

Lăng Vi nói: “Vậy cũng không thể mang đến chỗ của anh được! Tối hôm nay tôi sẽ ngủ cùng cô ấy ở đây!!”

Sắc mặt của Diệp Đình chợt trở nên tối sầm lại.

Lăng Vi mặc kệ anh, đi tới ôm Hạ Tiểu Hi.

Thật ra thì, thật lòng mà nói, Lăng Vi vẫn tin tưởng vào nhân phẩm của Lôi Tuấn. Mặc dù hai anh em Lôi Tuấn, Lôi Đình có thể đánh có thể nháo, lại đã vượt qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng bản chất của hai anh em Lôi gia cũng đặc biệt thanh thuần. Không xấu bụng, cũng không lăng nhăng.

Nếu tiểu Hi thật sự thích Lôi Tuấn, vậy cũng là chuyện tốt. Tốt hơn so với thích mấy kẻ lăng nhăng ngoài kia nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Tiểu Hi mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác đầu mình nặng nề, đau như búa bổ.

Cô đột nhiên phát hiện, khung cảnh xung quanh không đúng...

Sao căn phòng này lại quen mắt như vậy?

Trời ơi! Hình như là phòng ngủ của Lôi Tuấn? Lần trước cô đã ngủ ở đây một lần rồi.

Cô bật dậy thật mạnh, phát hiện ra bên cạnh có người nằm: “A ——”
Hạ Tiểu Hi thét chói tai ——

Lăng Vi mở đôi mắt lim dim buồn ngủ ra: “Kêu cái gì mà kêu? Là mình...”

Hạ Tiểu Hi nhìn về phía Lăng Vi, cô dùng sức chớp mắt rồi lại chớp mắt, cô ấy đã hát bài hát... Hoàn toàn quên mất chuyện tối ngày hôm qua.

Lăng Vi mệt lòng, con hàng manh manh này ngày nào cũng mơ mơ hồ hồ thế này... làm sao để chinh đây?

Trong phòng ăn, ba người ngồi chung một bàn.

“Nói đi! Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Vinh Phỉ chột vồ mạnh lên bàn, Hạ Tiểu Hi sợ hết hồn, cô ấy rụt cô lại, tránh ra phía sau Lăng Vi.

Lăng Vi che lấy người cô ấy, dựng chân mày lên: “Tứ ca, anh không phải là người nhà của tiểu Hi, có kích động cũng không tới phiên anh.”

Vinh Phỉ quắc mắt liếc nhìn Lăng Vi: “Ai ôi, em đang cố gắng ngăn cái gì?”

Lăng Vi thản nhiên nói: “Tôi không nghiêng về phía Lôi Tuấn, cũng không nghiêng về phía anh. Nhưng tiểu Hi cũng không phải là một đứa trẻ, cô ấy nguyện ý chung một chỗ với ai, thì phải xem xem ý cô ấy thế nào. Tứ ca, anh cứ hùng hổ dọa người như thế này, đến tôi còn sợ anh muốn chết đi được, chứ đừng nói tới người nhát gan như tiểu Hi.”

“Vậy cô bảo cô ấy nói đi, rốt cuộc cô ấy muốn chung một chỗ với ai?”

Chương 643: Mật ngữ, thư tình dành riêng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi nuốt nước miếng không dám nói lời nào. Cũng không dám nhìn anh ta. Mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng cô vô hình hơi sợ.

Vinh Phỉ đột nhiên nhú mày, sau đó lại buông lỏng, cười với Hạ Tiểu Hi: “Thật ra tính tình tôi rất tốt, thật.” Nói xong, từ từ ngồi xuống, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa: “Ăn cơm trước, ăn xong rồi nói sau.”

“Khụ — —” Lôi Tuấn thiếu chút nữa bị sặc chết... Vinh Tứ dám nói tính tình tốt, vậy toàn thế giới không có tính tình tốt nữa rồi.

Trên bàn ăn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Vinh Phỉ.

Diệp Đình cũng kinh ngạc nhú mày, vừa rồi anh cho là Vinh Tứ sẽ trở mặt với Tiểu Vi, không nghĩ tới... bỗng nhiên hạ giọng... Thay đổi thái độ cũng không phải tác phong của Vinh Tứ. Tính tình anh ta nóng nảy, xưa nay không nhường nhịn ai.

Diệp Đình hỏi anh ta: “Anh tới thật sao?”

Vinh Tứ liền không vui: “Dựa vào cái gì mà tôi không thể tới thật?” Nói xong, thấy Lôi Tuấn bắn ánh mắt như dao tới anh ta, anh ta hừ một tiếng, nói: “Dĩ nhiên cũng có phần đánh cược.”

“Đánh cược?”

Mặt Hạ Tiểu Hi cứng đờ.

Lăng Vi lập tức nổi giận: “Có ý gì?”

Vinh Phỉ nói: “Tiểu Tuấn nói tôi mê gái, cho tới bây giờ chưa từng ở bên cô gái nào quá hai tháng. Tôi liền đánh cược, tôi làm thế nào cũng phải sống tốt cùng Hạ Tiểu Hi cả đời. Nếu trong nửa năm này, tôi tìm phụ nữ khác, tôi liền tự phế hai tay. Chúng tôi ước định, ai theo đuổi được Hạ Tiểu Hi trong vòng nửa năm, người còn lại nhất định phải không có một câu oán hận nào, cút đi càng xa càng tốt.”

Lôi Tuấn nhờ lần đánh cược này để cho Vinh Phỉ từ bỏ ý định. Nhưng, lòng Hạ Tiểu Hi như bị dao đâm.

Thì ra chỉ muốn chơi đùa. Cô cũng không phải đồ chơi của bọn họ.

Bầu không khí ngọt ngào làm người ta hít thở không thông, lúc này, điện thoại Diệp Đình đột nhiên vang lên, là ở nhà gọi tới, anh nghe máy, Vương quản gia đầu bên kia nói: “Tiên sinh, có phát hiện trọng đại!”

Diệp Đình biết lại tìm được đồ!

Anh đứng lên, kéo tay Lăng Vi đi ra ngoài. Lăng Vi vừa bị anh kéo đi vừa quay đầu kêu Hạ Tiểu Hi.

Nhưng Hạ Tiểu Hi lắc đầu: “Cậu về trước đi, mình có lời muốn nói với bọn họ.”

Sắc mặt Lôi Tuấn và Vinh Phỉ đều không tốt, dường như biết Hạ Tiểu Hi muốn nói gì...

...

Lăng Vi và Diệp Đình vội chạy về nhà.

“Tiên sinh! Cậu nhìn đi, thẻ kim loại này đào được trong hồ sen.”

Lăng Vi suy nghĩ một lát: “Tổ vũ khinh thường chiếu nước biếc, lâm khê cán ảnh tá hà hương.”

Không sai, thẻ kim loại này tương ứng với câu này.

Hai người vào thư phòng, Lăng Vi nhìn kỹ thẻ kia.

Trên đó một dãy số:

01112200

21002200

“A! Em biết rồi, đây là mật mã hệ nhị phân*!” Lăng Vi đắc ý giơ tay, lần trước từng nghe anh giảng giải.

(*) Hệ nhị phân là một hệ đếm dùng hai ký tự để biểu đạt một giá trị số, bằng tổng số các lũy thừa của 2. Hai ký tự đó thường là 0 và 1; chúng thường được dùng để biểu đạt hai giá trị hiệu điện thế tương ứng.

Diệp Đình chột trán cô, hỏi: “Mật mã hệ nhị phân do số gì tạo thành?”

Lăng Vi thành thật nói: “0 và 1!”

Diệp Đình chỉ chỉ tấm thẻ: “Vậy số 2 thì sao?”

“Ách... 1 thêm 1 thì chẳng khác nào 2 rồi...” Cô kích động, nhỏ giọng thầm thì: “Sao cách giải mật mã của hai tấm thẻ không giống nhau?”

Diệp Đình nói: “Trong này có viết số 2, hiển nhiên không phải hệ nhị phân, trên dưới có tám con số cực kỳ cân xứng, hiển nhiên là 44 thứ bách65.”

“...” Lăng Vi cho anh ngón tay cái, bởi vì nghe không hiểu.

Anh nói tiếp: “44 thứ bậc, thử xem có thể giải mật mã không.”

Chương 644: Mật ngữ, thư tình dành riêng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình chuyên chú giải, vừa giải vừa nói cho cô. Lăng Vi ngồi trên chân anh viết viết vẽ vẽ, đột nhiên nói: “Em lại nghe hiểu... Lần sau còn thế như vậy, em cũng có thể giải!”

Diệp Đình khen cô: “Em thật lợi hại.” Anh cắt hai tổ bính âm ra: “JI, DI... là địa cực hay là căn cứ?”

“A...” Lăng Vi hiểu ra: “Mật mã là: Bí mật!”

“Đúng, căn cứ bí mật?”

“Trời ạ... Mẹ thật sự rất thông minh, bà ấy dùng bính âm, không dùng tiếng Anh, cho nên tính không xác thực lại tăng lên!”

Nói xong, lại lo lắng nói: “Mẹ ở trong căn cứ bí mật? Khó trách nhiều năm qua Louis đào a thước cũng không tìm ra bà ấy... Bà ấy muốn gặp chúng ta cũng không được? Nếu không đã sớm tới gặp, chắc chắn là bà ấy bị kẹt ở căn cứ bí mật này không ra được, anh nói đúng không?”

Diệp Đình gật đầu: “Có thể...”

Lăng Vi cuống cuống: “Căn cứ bí mật này ở đâu? Không phải còn có hai nơi chứ? Không phải nói là một địa điểm nhất định sao?”

Tròng mắt đen của Diệp Đình lóe lên tia lửa, tựa như nhìn thấy tia sáng trong bóng đêm!

Lăng Vi cầm bút viết hai mật ngữ: “Hồng đào khắp tự li nhân lệ, điểm lạc anh thiên lại hoa. Diệp luyện hoa từng uyển nhĩ tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên phiên. Một người là rừng hoa đào, một người là Chi Lan Hồ Diệp trong phòng kín, nhưng mà... Tại sao không tìm được thẻ kim loại ở hai chỗ này?”

Diệp Đình nói: “Diện tích rừng hoa đào rất lớn, không biết bắt đầu từ đâu. Muốn tìm phải đi từ từ, nhưng Chi Lan Hồ Diệp trong phòng kín, lục nhiều lần cũng không tìm được.”

“Có phải chúng ta nghĩ sai rồi không? Mẹ muốn để lại tín hiệu, sẽ không để lại ở một nơi lớn như rừng hoa đào phải không?”

“Không chắc chắn... Những mật mã bà ấy để lại rất dễ hiểu, nếu loại thẻ này dễ tìm ra như vậy, mới là chuyện quá nguy hiểm. Dù sao tất cả đều ở nhà chúng ta, vì mỗi tấm thẻ kim loại đều phải đào ba thước, công trình lớn như thế, không có người nhà chúng ta cho phép, ai cũng không làm được.”

“Có đạo lý...” Lăng Vi ôm cổ anh, nói: “Chờ... Mẹ sẽ trở về nhanh thôi, anh vui vẻ lên.”

Diệp Đình miễn cưỡng cười, Lăng Vi hôn mặt anh, viết dãy số trên giấy, tất cả đều là “012” tạo thành.

Diệp Đình biết, đây là mật mã cô viết cho anh, liền giải mã.

Giải mã xong, anh nhìn chăm chú vào những chữ đó, liền đứng lên: “Chờ mẹ trở lại, cho bà ấy chủ trì hôn lễ chúng ta, không phải tốt hơn sao?”

Sắc mặt Diệp Đình thay đổi bất ngờ!

Hiển nhiên nghĩ tới hôn lễ, nghĩ tới mẹ có thể trở về chủ trì liên không khống chế được nội tâm kích động.

Lăng Vi nắm tay anh, anh trở tay, nắm tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay.

Anh cũng cầm bút viết một dãy số trên giấy, đưa cho cô.

Cô cầm lấy, nghiêm túc giải mã.

Anh viết:

20112111

22012200

22102200

Lăng Vi nghiêm túc giải, một hồi, hơi thở rối loạn.

Giải xong ba chữ, tim cô tăng đến 120...

Cô che miệng, nhìn chăm chăm ba chữ kia.... Mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, không thể khống chế.

Cô ngước mắt, thấy ánh mắt Diệp Đình thâm trầm nhìn cô.

Trong mắt anh tràn đầy tia sáng ấm áp, anh nhìn chăm chăm lại khiến cô run rẩy không thôi...

Diệp Đình ôm cô, hôn cô, giọng nói trầm thấp để nghe truyền vào tai cô: “Anh phải thực hiện như ba chữ này cả đời...”

Chương 645: Ông đây chẳng quan trọng bằng lọ nước tương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối sau khi tan tầm, Lăng Vi không vội về nhà, cô có hơi lo lắng cho Hạ Tiểu Hi, hai người sẽ gặp nhau ở nhà Hạ Tiểu Hi.

Trong phòng Hạ Tiểu Hi, Lăng Vi lo lắng hỏi: “Tiểu Hi, cậu và Lôi Tuấn có phải ngủ với nhau rồi không vậy?”

“Sao cơ?” Hạ Tiểu Hi ngây ngốc nói: “Cái gì cơ? Vi Vi, cậu đừng làm mình sợ.”

“Mình dọa cậu làm gì? Cậu có ngủ với anh ta hay không chẳng lẽ cậu không biết?”

Hạ Tiểu Hi lắc đầu: “Mình không biết mà.” Lăng Vi nhìn chăm chăm cô ấy, nhìn thấy trong mắt cô ấy đầy hoảng sợ.

Lăng Vi nhíu mày hỏi: “Ngày hôm qua mình ở nhà Lôi Tuấn uống rượu, chỉ có hai người bọn cậu... anh ta không đụng vào cậu sao? Không chạm chỗ này, chỗ này hả?” Lăng Vi đưa tay chỉ ngực cô ấy, còn chọc chọc eo của cô ấy.

Hạ Tiểu Hi không nhịn được cười haha: “Không có... anh ta không chạm vào mình.” Mà thật ra là đã quên hoàn toàn.

“Ừ, vậy thì còn may.” Lăng Vi tàn nhẫn cắn răng nói: “Nếu anh ta dám làm chuyện vô sỉ với cậu, mình sẽ giết chết anh ta.”

Hạ Tiểu Hi mơ màng nói: “Thật ra là... mình đã quên. Nhưng mà sáng hôm sau tỉnh dậy không biết tại sao phía dưới hơi đau...”

Lăng Vi cả kinh.

Hạ Tiểu Hi xoa eo, đỏ mặt nói: “Eo cũng đau, như bị chạt đứt vậy, không biết thế nào nữa...”

Vẻ mặt Lăng Vi nghiêm trọng.

Đột nhiên Hạ Tiểu Hi hỏi: “Vi Vi, lúc nào thì có cảm giác đó hả?”

Lăng Vi hoảng sợ.

Hạ Tiểu Hi che má: “Mình quên hết chuyện đêm qua rồi, chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Lăng Vi nghiêm túc nói: “Ban đầu sẽ đau, sau thì không sao hết, lâu dần sẽ phát điên đấy.”

“Sao cơ?” điên sao? Hình như không phải... Hạ Tiểu Hi không hiểu được ý của cô, ôm mặt gào khóc: “Ồi chao, đúng là không giống người kết hôn rồi... người ta vẫn là trẻ con đấy... nghe chả hiểu gì, nhưng mà Vi Vi à... cậu có thể nói thêm không, thật muốn nghe quá.”

Lăng Vi nhìn cô đầy ghét bỏ: “Cậu chẳng hiểu gì, nói gì cũng vô dụng.”

Hạ Tiểu Hi lắc tay Lăng Vi: “Cậu nói đi, cậu nói gì mình cũng hiểu.”

“Này, mình nói cậu cũng không hiểu.”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi: “Hừ, mình tự đi xem...”

Lăng Vi cả giận: “Mình nói cho cậu biết, không cần xem mấy cái phim vớ vẩn đó. Đám đàn bà đó đóng quá giả, cái gì mà dùng sức nhanh lên đều là giả, cậu đừng tin.”

“Sao cơ?”

Đột nhiên vẻ mặt Lăng Vi nghiêm túc nói: “Diệp Đình vẫn luôn bắt nạt mình như vậy.”

“Á...” Hạ Tiểu Hi khẩn trương nhíu mày: “Anh ta bắt nạt cậu?”

Lăng Vi nghiêm túc gật đầu: “Ừ! Mỗi ngày bắt nạt mình đến chết đi sống lại!”

9h tối, Diệp Đình tới đón cô, Hạ Tiểu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Vi: “Vi Vi, tối nay cậu về sao?”

Còn chưa hỏi xong, Lăng Vi đã hạnh phúc chui vào lòng Diệp Đình.

Không phải nói Diệp Đình bắt nạt chị ấy sao? Hạ Tiểu Hi lo lắng tiến Lăng Vi.

Vi Vi sợ Diệp Đình đánh cậu ấy nên làm bộ lưu luyến Diệp Đình sao?

“Không nên, không nên.....”

Phải nghĩ biện pháp! quấy rối bọn họ!

Hạ Tiểu Hi gọi điện thoại cho Lôi Tuấn để anh ta cùng Lôi Đình đi

quấy rối.

Lôi Tuấn đang xã giao, uống đến đầu u mê rồi: “Em muốn làm gì? Cho tôi một trăm lá gan, tôi cũng không dám đi quấy rầy chuyện tốt của bọn họ! Sẽ gây ra án mạng em biết không?”

Hạ Tiểu Hi mặc kệ: “Vừa nãy Vi Vi rất đáng thương..... Thật sự, anh không biết, Diệp Đình ngược đãi cô ấy!”

Lôi Tuấn ngây ngốc: “Anh trai tôi thương chị dâu còn không kịp như thế nào lại ngược đãi cô ấy? Em phát sốt hả?”

“Không có, là thật sự đấy! Vi Vi tự miệng nói với tôi!”

Lôi Tuấn nhú mày, chờ một lát liền nói: “Vậy sao? Chúng ta gặp mặt nói đi, nói trong điện thoại không rõ, tôi lập tức tới nhà em.”

Chương 646: Ông đây chẳng quan trọng bằng lọ nước tương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi chờ dưới lầu, Lôi Tuấn từ trong xe thể thao nhảy xuống, Hạ Tiểu Hi nhanh chóng chạy tới bắt lấy cánh tay anh ta: “Hiện tại Vi Vi có nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta đi cứu cô ấy đi.”

Lôi Tuấn hỏi cô: “Cô ấy nói như thế nào?”

Hạ Tiểu Hi lặp lại lời của Lăng Vi một lần, nói Diệp Đình bắt nạt cô ấy, mỗi ngày bắt nạt cô ấy đến chết đi sống lại. Không phải nguy hiểm đến tính mạng thì là gì?

Lôi Tuấn đỡ trán.. thầm nghĩ: “Nhiều đàn bà đều muốn bị bắt nạt như vậy... em có biết không hả?”

Hạ Tiểu Hi gấp đến mức giậm chân, khuôn mặt rối rắm, chiếc miệng nhỏ không ngừng lẩm bẩm, Lôi Tuấn lắc đầu, thấy cô vẫn cứ lẩm bẩm, anh ta không nghe thấy cô nói gì liền thấy cô lúc thì vầu môi khi thì xẹp xuống.

Hạ Tiểu Hi phần hận bất bình, đột nhiên phát hiện gương mặt Lôi Tuấn...sao lại dán lại gần cô làm gì? Hạ Tiểu Hi sợ tới mức lùi ra sau, Lôi Tuấn ép cô đến bức tường, Hạ Tiểu Hi chống tường, anh ta chống hai tay bên người cô, ép tới. Anh ta cúi người nhìn chằm chằm khuôn mặt cô: “Tôi nói em biết, em đừng tin Lăng Vi, cô ấy lừa

em đấy. Loại chuyện này không thể tự thử nghiệm thì đừng bao giờ nghe ai nói.”

Trái tim Hạ Tiểu Hi đập thành thịch, cô không dám ngẩng đầu, Lôi Tuấn đuổi tay nâng cằm cô lên.

Hơi thở mang theo mùi rượu phả lên mặt cô, thật muốn mạng người ta. Hạ Tiểu Hi không dám thở, nhắm mắt muốn trốn. Lôi Tuấn hôn môi cô: “Em cô gái này có bị ngốc không vậy?” Ngốc nghếch làm anh ta muốn hung hăng gõ cho cô tỉnh táo, nhưng vẫn ngốc như vậy, làm anh ta thích vô cùng... Hạ Tiểu Hi trốn tránh, liều mạng đẩy anh ta ra, Lôi Tuấn nắm lấy tay cô để lên tường, hung hăng hôn cô.

Hạ Tiểu Hi mơ màng bị kéo lên xe sau đó suýt chút nữa mất luôn lần đầu tiên ở trên xe...

Nếu không phải bên ngoài cửa xe có người gõ cửa nói bọn họ chiếm vị trí đậu xe, hôm nay cô thật sự bị hạ trong tay Lôi Tuấn... nghe thấy tiếng gõ cửa, đột nhiên Lôi Tuấn tỉnh rượu ngồi lại lái xe đi. Quần áo Hạ Tiểu Hi xốc xếch ngồi đằng sau ôm quần áo, gương mặt đỏ bừng.

Lôi Tuấn đi dạo khắp tiểu khu nhà cô một vòng sau đó lại về lại dưới tòa nhà: “Vừa nãy..”

“Không có việc gì, tôi biết anh uống nhiều.” Hạ Tiểu Hi cắn môi ngẩng đầu, kiên cường nói: “Mau dừng xe cho tôi xuống, tôi xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“...” Lôi Tuấn bị đả kích, cực kì không hài lòng nói: “Tôi uống nhiều nhưng có lý trí. Tôi biết mình đang làm gì. Hơn nữa hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, sao lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra chứ?”

Hạ Tiểu Hi cắn môi trừng anh ta, cô đã giả vờ rộng lượng rồi, sao

anh cứ phải nói thẳng như vậy chứ?

Cứ nói như vậy không biết rất đáng giận hay sao?

Đột nhiên Lôi Tuấn quay đầu, nghiêm túc nhìn cô: “Nếu không... em làm bạn gái của tôi đi...”

“Hả?” Hạ Tiểu Hi cả kinh, ánh mắt ngấn nước nhìn chằm chằm anh ta: “Cái đó... nếu anh đơn thuần bị nộ hôn này thì tôi cảm thấy không cần đâu.” Cô cực kì bình tĩnh, cánh tay đặt lên tay mở cửa kéo: “Tôi đi trước... mẹ tôi còn chờ tôi mua nước tương.”

Nháy mắt Lôi Tuấn phát cáu, ông đây chẳng bằng một lọ nước tương.

Chương 647: Có tin vui (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Tiểu Hi mở cửa xe bỏ chạy lên lầu, hoàn toàn quên luôn chuyện mua tương.

Lôi Tuấn đập đầu lên tay lái, tư vị của cô... thật ngọt ngào.

Anh thích cô gái này, thích một cách khó chịu.

Ngón tay tê dại, như bị điện giật, tất cả là cảm giác mềm mại của cô.

Hạ Tiểu Hi chạy về nhà, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của mẹ mình: “Đi mua tương sao đi lâu như vậy? Tương đâu? Miệng con sao vậy?”

Hạ Tiểu Hi che miệng, cô quên mất...cô phải đi mua tương lại vác về đôi môi sưng lên...

Hạ Tiểu Hi chạy về phòng gọi điện thoại cho Lăng Vi.

Quản gia Diệp gia nghe máy: “Phu nhân đang ăn nho với tiên sinh, tạm thời không thể nghe máy.”

Hạ Tiểu Hi hỏi: “Lúc nào thì ăn xong vậy ạ?”

Thầm nghĩ ăn nho thì sao không nghe máy được? Nhưng lại nghĩ, hai người ăn nho chắc không sao đâu. Lại yên lòng, định lên giường ngủ nhưng không ngủ được, nụ hôn của Lôi Tuấn không ngừng xuất hiện trong đầu cô.

Đôi môi bị anh hôn sưng lên, cảm giác tê dại vẫn còn, cô che môi nhìn ra cửa sổ.

Cô ngồi trên cửa sổ, mở cửa sổ nhìn xuống... đột nhiên cô thấy phía dưới có một chiếc xe... màu trắng, là xe thể thao, là chiếc vừa nãy Lôi Tuấn lái tới, anh vẫn chưa đi sao?

Trái tim Hạ Tiểu Hi đập thành thịch...

Cô nhìn thấy anh đang dựa vào xe hút thuốc, gió rất mạnh, thổi bay mái tóc cô khiến cô run cả người, giữa tháng mười trời đã rất lạnh mà anh chỉ mặc mỗi sơ mi trắng.

Lúc này anh diệt một điếu thuốc, lại đốt điếu khác, vừa hay ngẩng đầu lên, Hạ Tiểu Hi lập tức lùi ra sau nhưng mà... cửa sổ đang mở bị anh nhìn thấy.

Hạ Tiểu Hi chưa bao giờ sợ hãi như vậy, như ăn trộm vậy. Cô không làm việc gì trái lương tâm sao lại chột dạ cơ chứ? Người hôn cô nên chột dạ mới đúng.

Hạ Tiểu Hi không để ý Lôi Tuấn có nhìn thấy mình hay không, cô nhanh chóng đóng cửa sổ, leo lên giường chui vào trong chăn, dùng chăn che kín đầu.

Nằm một lúc đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

Hạ Tiểu Hi hoảng sợ, vừa đứng lên liền nghe mẹ mở cửa, kỳ quái hỏi: “Tiên sinh tìm ai vậy?”

“Chào dì, cháu là Lôi Tuấn, cháu tìm Hạ Tiểu Hi.”

Trái tim Hạ Tiểu Hi sắp bay ra ngoài rồi, gương mặt đỏ như cà chua, nhanh chóng nhảy xuống giường lao ra phòng ngủ.

“...” Hạ Tiểu Hi nhìn mẹ đang cầm bó hoa hồng của Lôi Tuấn, quay đầu nhìn Hạ Tiểu Hi nhưng chưa nói gì, chỉ thấy cô mặc áo ngủ tiểu Hùng (Quả chuối vàng á) dậm chân nói với Lôi Tuấn: “Anh muốn làm gì hả?”

Lôi Tuấn không trả lời cô mà trịnh trọng nói với mẹ Hạ Tiểu Hi, cháu tới muốn tiểu Hi làm bạn gái của cháu, hy vọng dì có thể đồng ý cho chúng cháu yêu nhau.”

Mẹ của Hạ Tiểu Hi là người dịu dàng, bà nhìn con gái nói: “Con nói đi, nói cho rõ, nếu muốn ở cùng một chỗ với cậu ấy thì mẹ không phản đối đâu.”

Nói xong bà quay lại phòng khách xem tivi.

Hạ Tiểu Hi đi ra cửa kéo Lôi Tuấn vào phòng mình.

“Anh muốn làm gì hả?” Hạ Tiểu Hi đóng cửa, then quá hóa giận rồi.

Chương 648: Có tin vui (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn xoay người áp cô lên cánh cửa, nhét hoa hồng vào tay cô: “Làm bạn gái anh đi, anh thật sự... mấy cái đánh cuộc đó em đừng để trong lòng. Đó là quy ước của Vinh Tứ, không liên quan gì với anh.”

Đôi mắt anh ta đen kịt, nhìn chăm chăm Hạ Tiểu Hi, cái đầu của cô sắp nổ tung rồi: “Anh không thấy quá nhanh rồi sao? Tôi và fanh còn chưa hiểu nhau đâu.”

“Hiện tại hiểu luôn đi, cũng chưa muộn mà...” Lôi Tuấn dán mặt lại gần cô, ngửi mùi hương trên người cô, híp mắt nói: “Thích một người và hiểu một người là hai chuyện khác nhau, thích một người không nhất định phải hiểu rõ... hiểu không?”

“Tôi không hiểu, anh đi nhanh đi, đừng để mẹ tôi hiểu làm chúng ta đang làm chuyện xấu gì ở trong này.”

“Vậy sao...” đột nhiên Lôi Tuấn nở nụ cười: “Chúng ta thì có thể làm chuyện xấu gì chứ?” anh ta nhếch môi, hôn cô một cái, Hạ Tiểu Hi ra sức trốn tránh.

Lôi Tuấn vẽ một đóa hoa hồng cắm lên vành tai cô: “Thật xinh đẹp...”

Hạ Tiểu Hi trợn mắt: “Anh uống say rồi, nhanh đi đi.”

Lôi Tuấn buông lỏng cô ra, cách cô nửa mét, hai mắt nhú lại: “Làm

bạn gái của anh, nếu không anh sẽ không đi.”

Hạ Tiểu Hi cắn răng, nhéo tay anh: “Anh đi nhanh đi, xin anh đấy... đừng ầm ĩ nữa, nếu không lát nữa mẹ tôi đánh tôi chết mất.”

Mắt cô ngấn nước, nhìn như muốn khóc, Lôi Tuấn ôm cô, hôn lên khóe mắt cô: “Mẹ em dịu dàng như vậy, bà sẽ không đánh em.”

Lôi Tuấn xoa tóc cô: “VẬY... anh đi đây, Hạ Tiểu Hi, ngày mai chúng ta gặp lại.”

Lôi Tuấn rời khỏi phòng Hạ Tiểu Hi, mẹ tiểu Hi nhìn thoáng anh, Lôi Tuấn lễ phép nói: “Dì, thật xin lỗi, hôm nay cháu có xã giao với bạn nên uống hơi nhiều. Mạo muội tới chơi vẫn mong dì tha thứ. Nhưng mà cháu bảo đảm cháu không phải người xấu đâu, cháu chỉ đơn thuần thích tiểu Hi thôi, sau này cháu có thể tới quấy rầy nhà ta, mong dì không cần trách cứ.”

Mẹ tiểu Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Lôi Tuấn rời đi.

Sáng hôm sau Lôi Tuấn mang theo một đồng quà tới cửa xin lỗi, anh đi rồi, mẹ tiểu Hi hỏi cô: “Lôi Tuấn làm nghề gì?”

Hạ Tiểu Hi nhướn mày: “Con không biết...”

Mẹ tiểu Hi cực kì bất đắc dĩ với sự mơ hồ của con gái: “Con có thể biết được gì không?”

Kết quả lúc Hạ Tiểu Hi đi làm rồi cuộc cũng phát hiện Lôi Tuấn làm nghề gì.

Anh trở thành giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của Laroe... cũng là tổng trợ lý của Boss.

“Lại có tình yêu văn phòng rồi.” Lăng Vi vừa ăn bánh ngọt vừa cười.

Hạ Tiểu Hi gãi đầu: “Nhưng mà tại sao mình cứ thấy... nhất định anh ta là ông trời cố ý phái xuống trừng phạt mình... hôm nay anh ta lăn qua lăn lại chết mình rồi.”

Vừa nghe lăn qua lăn lại là Lăng Vi rùng mình.

Gương mặt đang cười nóng lên.

Hạ Tiểu Hi không để ý tới cô còn đang rộn rạo trong người vì sao Lôi Tuấn lại được điều đến bộ phận quan hệ công chúng.

*

Bên kia, Lôi Đình cau mày đứng trước cửa phòng của Lôi Tuấn, trong lòng châm chọc ông anh trai... chẳng lẽ bị điên rồi sao? Xảy ra chuyện gì vậy? Ánh mắt đờ đẫn, miệng thì không ngừng cười....

Nhìn xem nhìn xem, hết như tên ngốc, vui đến mức tim gan đầu run... làm sao vậy?

Lôi gia sắp có chuyện vui sao?

Chương 649: Mật mã viết thư tình, chơi đùa là tình thú (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình đi tới trước mặt anh, quơ quơ ngón tay trước mặt anh.

Lôi Tuấn không kiên nhẫn gạt tay cô ra.

“Anh...” Lôi Đình kêu một tiếng thật lớn.

“Hả?” Lôi Tuấn hoảng sợ.

“Anh, anh động kinh sao? Sao cười bỉ ổi như vậy?”

Lôi Tuấn nhú mày: “Này... sao em lại nói như vậy? Đây là thái độ em gái nói chuyện với anh trai sao hả?”

Lôi Đình bị mắng, Lôi Tuấn vấy tay với cô ấy, khóe mắt mang theo ý cười: “Không sao... có thể em sắp có chị dâu đấy...”

“Sao cơ?” suýt chút nữa Lôi Đình bị dọa đái cả quần: “Ai hả?”

Vẻ mặt của cô đầy hoảng sợ.

Lôi Tuấn nhìn cô đầy xem thường: “Em có bị ngốc không vậy? Anh thích ai... em còn không rõ sao?”

“Không á...” Lôi Đình càng hoảng sợ hơn: “Anh thích ai em chưa nhận ra đâu... chỉ thấy Hạ Tiểu Hi là bị anh ghét bỏ mà thôi... hai

hôm nay anh lăn qua lăn lại người ta đến chết đi sống lại... anh chỉ biết cô gái người ta đắc tội anh rồi... làm anh tức giận hả?”

Đột nhiên Lôi Tuấn lờ mờ rồi: “Anh không ghét cô ấy... sao em cảm thấy anh ghét cô ấy chứ?”

“Ồi chao má ơi... đây chỉ là ghét thôi đâu?” Lôi Đình kêu lên: “So với kẻ thù giết cha còn đáng sợ hơn.”

“Sao cơ?” vẻ mặt Lôi Tuấn đầy hoảng sợ: “Không phải thế chứ?”

“Sao lại không thế? Trời lạnh như vậy, mỗi ngày anh bắt người ta đi mua café cho anh, mua xong còn che nóng bắt người ta đi đổi nước khoáng. Người ta đổi xong anh còn nói nước khoáng không có mùi... hơn nữa người ta là trợ lý của giám đốc phòng công chúng, đâu phải là trợ lý của anh...”

Lôi Tuấn tức giận: “Cô ấy nói nhà anh có quý, anh phải bắt cô ấy trả giá thật nhiều, làm anh không dám về nhà ngủ.”

Lôi Đình mở to hai mắt: “Mẹ ơi... lúc nào cô ấy tới nhà anh hả? Cái tổ chim đó của anh... ngay cả em cũng không được vào. Vậy mà anh lại cho một cô gái về nhà? Anh... anh không bị sốt đấy chứ? Anh là anh trai em sao? Có phải bị quỷ ám không hả?”

Lôi Đình sờ trán Lôi Tuấn: “Anh, anh đi theo em đến bệnh viện đi, không đúng... đi nhìn đại tiên mới đúng, xua ma trừ tà cho anh.”

Lôi Tuấn gạt móng vuốt của cô ra: “Đừng có nháo nữa, đi đi, không nói nữa, đi ăn cơm thôi.”

.....

Lôi Tuấn chưa có kinh nghiệm yêu đương, cả ngày gây khó khăn cho Hạ Tiểu Hi, anh còn tưởng đó là tình thú, không nghĩ tới... là lần qua lần lại người ta hả?

Nhớ tới lời Lôi Đình nói, trái tim Lôi Tuấn run rẩy: “Nếu cứ như vậy nữa thì không hay, sẽ làm tiểu Hi chạy mất... hiện tại giá thị trường của cô ấy tốt như vậy, quả thật người gặp người yêu...” Giang Thành cái quỳ gì, cắt xa, còn con sói đói Vinh Tứ nữa, không được, đó là vợ tương lai của anh, anh phải trông chừng thật kĩ.

Nhưng mà theo đuổi con gái...anh không biết.

“Nếu không... đi tìm chị dâu hỏi xem?”

Ừ, Lăng Vi hiểu tiểu Hi nhất, tìm cô ấy không sai.

Buổi trưa Lôi Tuấn đi tới bộ phận thiết kế, Lăng Vi đang cười ngây ngô với một tờ giấy...

Lôi Tuấn yên lặng không một tiếng động đi qua, vừa nhìn, là một loạt con số.

Là 0, 1, còn có 2 nữa.

Nhất định là mật mã, nhưng mà sao chị dâu nhìn mật mã xong lại cười như cô ngốc vậy?

“Chị dâu, chị đang vui về cái gì vậy?”

“Á... mẹ ời, tên xấu xa nhà anh, làm tôi sợ nhảy dựng.” Lăng Vi sợ tới mức góc gáy dựng ngược: “Anh làm sao vậy? Có việc gì sao?” cô vuốt tóc, gấp gọc tờ giấy lại.

Chương 650: Mật mã viết thư tình, chơi đùa là tình thú (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn tò mò hỏi cô: “Chị dâu, chị xem gì vậy, sao cứ cười với chuỗi mật mã vậy?”

Lăng Vi cười đắc ý: “Anh không hiểu đâu, đây là thư tình.”

“Phụt... thư tình bằng mật mã? Các người trâu bò quá...”

Lăng Vi nói: “Đương nhiên rồi.”

Tròng mắt Lôi Tuấn xoay một vòng: “Chị dâu, vậy chị dạy cho tôi đi, tôi cũng viết một bức.”

Lăng Vi ngược mắt nhìn anh: “Anh muốn viết cho tiểu Hi sao?”

“Ấy, chị dâu, chị mới là chị dâu của tôi đấy, chị biết tôi thích tiểu Hi hả?”

Lăng Vi mỉm cười: “Anh cũng không quen cô gái khác.. nhưng mà anh thích cô ấy sao?”

Lôi Tuấn vỗ ngực liên tục: “Tôi biểu hiện giả lắm sao? Sao không ai tin tôi hết vậy?”

“Không phải...” Lăng Vi thật lòng nói: “Vậy tôi dạy cho anh.”

Cô lấy giấy ra, viết dòng mật mã nói cho anh: “Đây là mật mã Morse, anh nhìn ký hiệu này đi, ấn số 0 là bày tỏ thời gian ngắn, số 1 là thời gian dài, số 2 là không cần giải thích, anh thích thích dãy này xem sao:20112111 là chữ gì?”

Lôi Tuấn nghĩ một hồi nói: “Ừ... là W và O...”

Lôi Tuấn lại nghĩ tiếp: “22012200 là A và I...”

Hàng thứ ba thì không cần giải thích nữa, nhất định là anh yêu em, Lôi Tuấn há một tiếng: “Anh trai tôi quá cổ hủ rồi, muốn nói cái gì thì nói ra đi còn viết thư tình, không có sáng tạo gì hết, ba chữ này ai mà không biết?”

Lăng Vi giật tờ giấy: “Tình nhân với nhau ba chữ kia có sức mạnh hơn bất cứ lời nói nào. Là ai cũng sẽ nói như vậy, anh có thể tìm tiểu Hi hỏi mà xem.” Cô nhếch môi lên như cười như không.

Lôi Tuấn không phục: “Tôi là người lớn, có gì mà phải xấu hổ chứ?”

Nói xong liền xoay người rời đi: “Hôm nay tôi phải nói ba chữ đó.”

Đi ra cửa đột nhiên quay đầu nói: “Chị dâu, tờ giấy kia của chị có thể cho tôi không?”

Lăng Vi nói: “Không được, anh có thể tự mình làm mật mã, mật mã này là mật mã mẹ chồng tôi để lại cho tôi và Diệp Đình, không thể tùy tiện cho người khác.”

“Vậy hả?” Lôi Tuấn ý vị thâm trường: “Vậy được, tự tôi thiết kế một mật mã, chỉ có tôi và tiểu Hi biết...”

Lôi Tuấn vui vẻ rời khỏi văn phòng bắt đầu xoạc xoạc múa bút thành

văn, vẽ ý tưởng mật mã.

Hạ Tiểu Hi đi làm, anh đã hoàn thành mật mã nhét vào tay cô: “Về nhà xem cho kĩ, đây là công việc quan trọng cuối năm, tuyệt đối không thể làm mất.”

“Biết rồi.” Hạ Tiểu Hi chu môi, suốt ngày như bệnh tâm thần, âm dương quái khí, ai trêu chọc anh ta vậy hả?

Trong lòng Lôi Tuấn cười tươi như hoa, mật mã của anh ta nghĩa là: “Anh muốn cười em, bà xã của anh, gả cho anh đi...”

Anh nhìn Hạ Tiểu Hi ra cửa còn không quên dặn dò: “Đừng quên xem đấy, không được cho người khác xem, đây là tài liệu bí mật.”

“Vậy hả...”

Hạ Tiểu Hi kéo cửa ra lại nghe anh nói: “Chờ một chút.”

Từ bàn công tác đi tới trước mặt cô.

Anh hơi cúi người, dán mặt gần mặt cô nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng hồng và đôi mắt to long lanh của cô, xúc động muốn nói: “Anh yêu em...” Nhưng mà thật khó mở miệng, anh lè mề một lúc, xoắn xuýt một hồi lại nói: “Không cho làm mất...”

“Biết rồi, cứ thích cắn nhằn như vậy.”

“Đi đi...” Lôi Tuấn phát tay với cô.

“Ừ.”

Cả ngày này trong lòng Lôi Tuấn như rót mật, ngọt ngào... trong lòng

vui sướng, sáng mai đi làm, Hạ Tiểu Hi nhất định như con chim bay vào lòng anh làm nũng: “Thân ái á.. người ta nguyện ý gả cho anh...”

Chương 651: Duy nhất toàn thế giới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn cười ngốc, lúc Lôi Đình đi vào, thiếu chút nữa rớt cằm.

“Má ơi! Anh — — Có phải anh trúng tà không? Anh không bị quỷ nhập chứ?”

Lôi Tuấn cả kinh... tối đột nhiên không về nhà là xảy ra chuyện gì?

...

Tan việc, Lôi Tuấn tới phòng làm việc của Hạ Tiểu Hi, đưa tờ giấy cho cô. Hạ Tiểu Hi gật đầu, tỏ ý nhớ.

Lôi Tuấn huýt sáo về nhà.

Sáng hôm sau, Lôi Tuấn ăn mặc anh tuấn, ngọc thụ lâm phong... Cả đường đi, các cô gái trong công ty đều không khỏi khen ngợi: “Aiya, Lôi thiếu thật đẹp trai, mê hoặc chết người!” “Đúng vậy đúng vậy! Lôi thiếu vẫn còn độc thân nha, chúng ta đều có cơ hội, anh ấy thường ăn trưa ở nhà hàng A, buổi trưa chúng ta đến đó vô tình gặp mặt thì sao?”

Lôi Tuấn hừ một tiếng: “Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu gia không còn độc thân, ha ha!”

“Sao Hạ Tiểu Hi còn chưa tới?” Lôi Tuấn vô cùng sốt ruột.

Chín giờ, mắt thấy còn hai phút, Hạ Tiểu Hi cùng mắt thâm quầng đi vào Bộ quan hệ xã hội...

Lôi Tuấn không nghĩ tới... cô lại có trạng thái này? Chẳng lẽ thấy thư tình của anh, hưng phấn đến mức cả đêm không ngủ?

Nhân dịp không có ai, Lôi Tuấn gọi Hạ Tiểu Hi vào phòng làm việc:
“Khụ — — Thư mã hóa hôm qua, em xem chưa?”

“Xem rồi!”

Lôi Tuấn hơi buồn bực, đây là thái độ gì?

Lại hỏi: “Xem rồi còn có biểu tình này? Em nghĩ thế nào?”

Hạ Tiểu Hi muốn đập bàn: “Anh viết cái quái gì? Căn bản xem không hiểu. Tôi nghiên cứu cả đêm, tôi cũng không ngủ, không biết là ý gì.”

“Phốc — —” Hộc máu, Lôi Tuấn đã chết, có chuyện gì đốt giấy tiền vàng bạc...

Hạ Tiểu Hi nhúc đầu, cả đêm không ngủ! Tức chết!

Lôi Tuấn đột nhiên sống lại, đi tới cạnh cô, kéo cô vào bàn làm việc:
“Em xem đi, số 2 thì không cần giải thích, số 0 là nét phẩy, số 1 là nét nang, em nhìn xem là ý gì?”

(*) Ghép lại thành chữ:

“A... Anh không nói sớm...” Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn đứng cạnh bàn làm việc, vóc dáng anh rất cao, đứng cạnh anh cực kỳ áp lực. Không biết làm sao tim đập nhanh, mặt đỏ bừng.

Một lát sau... Hạ Tiểu Hi tìm ra câu trả lời...

Lôi Tuấn “khụ” một tiếng, gương mặt tuấn tú kề sát cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Em nghĩ sao?”

Hạ Tiểu Hi không dám thở mạnh, mặt đỏ bừng. Anh ép tới cô như ngọn núi lớn, cô ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Lôi Tuấn gấp đến độ hận không thể ấn đầu cô để cô gật đầu.

Hạ Tiểu Hi cắn môi, đỏ mặt. Anh nói tiếp: “Anh thật sự rung động, em đừng tưởng rằng anh đang trêu đùa em.” Hạ Tiểu Hi càng khẩn trương, ấp úng nói: “Quá nhanh.”

Mặt cô sắp cháy.

Cô muốn che mặt, nhưng không giơ tay nổi.

Lôi Tuấn kề sát cô, hơi thở phả lên gò má cô: “Anh cũng không ép em lập tức kết hôn, trước tiên em hãy xem xem anh có phải là đối tượng thích hợp để kết hôn hay không. Không phải Chủ tịch Mao đã nói sao, không lấy tình yêu làm tiền đề của hôn nhân, đều là đùa giỡn lưu manh, anh muốn nói yêu đương với em, anh không muốn đùa giỡn lưu manh, vậy anh chỉ có thể cầu hôn em trước. Em đừng sợ... anh chỉ muốn bày tỏ, anh đối với em tuyệt đối không hề chơi đùa, tuyệt đối nghiêm túc.”

Hạ Tiểu Hi muốn hôn mê, Lôi Tuấn nghiêm túc, thật chết người... cũng khiến cô sợ hãi. Một người thích nói đùa, yêu chơi, đột nhiên chân tình thực ý làm tim cô đập loạn.

Cô sắp hôn mê, đầu xoay vòng.

Chương 652: Duy nhất toàn thế giới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô muốn gật đầu, nhưng căn bản không nhúc nhích được. Cô cũng thích anh, nếu không đánh cược, không có lòng trêu đùa, cô muốn phần nguyện ý.

“Em nghĩ sao?” Hô hấp Lôi Tuấn cũng nhanh hơn, hoàn toàn mất đi vẻ trầm ổn vừa rồi. Bỗng nhiên muốn cạy miệng cô, bắt cô đồng ý!

Hạ Tiểu Hi choáng váng, đưa tay cầm bút, viết hàng chữ: “Lôi Tuấn, em đồng ý.”

Hạ Tiểu Hi đỏ cả người, Lôi Tuấn kéo cô, cúi đầu hôn môi cô, không có tác dụng của rượu còn, hai người đều nóng như bàn là. Lôi Tuấn ôm chặt cô, cảm giác được cô mềm nhũn dựa vào trong ngực anh, anh như ong mề, hai tay ôm chặt cô, bá đạo mút hôn miệng nhỏ của cô, răng nhỏ cô không ngừng đụng anh, cảm xúc của Lôi Tuấn bị cô kích thích. Anh ôm cô ngồi xuống ghế, anh hôn đến trời đất tối sầm, quên hết tất cả, quá ngọt, làm thế nào cũng không nỡ buông. Đột nhiên nghe cô nói: “Sau này anh không được sai em đi mua đồ nữa.”

Lôi Tuấn gật đầu, trong đầu nghĩ, em cũng là vợ anh rồi, sau này muốn gặp em cũng không cần viện vớ, tại sao còn sai em đi mua đồ?

Hạ Tiểu Hi nói tiếp: “Anh cũng không được đánh người, nói dùng bao nhiêu thời gian theo đuổi em cái gì, quá tổn thương lòng người rồi!”

“Được.” Thì ra cô luôn để ý chuyện này.

Hạ Tiểu Hi tiếp tục nói: “Khi anh tới nhà em, không được ôm em, hôn em như bây giờ ngay trước mặt mẹ em.”

“Nói nhảm...” Lôi Tuấn đáp ứng toàn bộ, hôn mặt cô, da thịt mềm mại mịn màng, hôn rất thoải mái. Hơi thở anh càng nóng, kề tai cô hỏi: “Còn nữa không?”

Cô suy nghĩ một lát nói: “Không còn...”

“Ừ, vậy đến lượt anh.” Lôi Tuấn cắn tai cô, nói: “Sau này gặp mặt phải gọi chồng. Không gặp, phải nửa giờ gọi cho anh một lần. Không được quá gần với người đàn ông khác, nhất là Vinh Tứ.”

Hạ Tiểu Hi trong nháy mắt cảm thấy đáp ứng nói yêu đương sao lại giống bán thân vậy?

...

Trưa nay, Lăng Vi lái xe mới đến nhà kho. Chiếc xe trước bị hư, cô chưa sửa.

Chiếc xe này là chiếc J3 mua của Laroe, kiểu xe phổ thông, 17 vạn.

Diệp Đình tặng một chiếc MG V5 cho cô, cô không dám lái.

Với tài lái xe hiện tại của cô sợ sẽ đụng hư xe.

MG là xe thể thao, tăng tốc rất nhanh, cô sợ đạp nhầm cần ga khi thắng xe, đụng người đi đường sẽ không tốt.

“A? Chú Dương, sao nơi này có hai xe?” Lăng Vi tới nhà kho lớn,

thấy bốn chú đang bề bộn đến đầu đầy mồ hôi.

Lăng Vi xách táo đi rửa, nghe Dương Danh Lý khó hiểu hỏi: “Không phải cháu cho người đưa tới sao?”

Lăng Vi nói: “Cháu chỉ cho người đưa tới một chiếc xe báo hư của cháu.” Xe trước bị Lý Phân Phương đụng hư, cô không tính sửa, trực tiếp cho người lái tới cho bọn họ làm thí nghiệm.

Dương Danh Lý nói: “Đúng vậy, xe kia đưa tới cùng lúc. Động cơ xe kia rất tốt!”

“Hà?” Lăng Vi rửa táo xong, đặt vào đĩa, bưng cho mấy chú ăn.

Cô cầm khăn ướt xoa tay, đi tới trước xe khác, ngồi chồm hổm xuống: “Trời ạ!”

Đây là gì? Damai 8! Toàn thế giới chỉ có duy nhất... 1 chiếc!

Cô đột nhiên trợn to mắt: “Đây... không phải là Damai 8 của Diệp Đình sao?”

Anh phá hư?

Mang tới cho cô làm thí nghiệm?

Chương 653: Người tới có ý gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình...

Lăng Vi điên rồi! Cô muốn bạo phát!

Trời ơi trời ơi trời ơi, muốn cô nói gì cho phải đây...

“Tiểu Vi, cháu không biết chuyện này sao? Chú còn tưởng rằng xe này có vấn đề gì...”

“Cháu không biết... Nhất định là Diệp Đình cho người đưa tới.” Lăng Vi đỡ trán, liếc mắt chiếc Damai 8, bây giờ cô hoàn toàn không cảm thấy nó là một chiếc xe nữa, mà cảm thấy... đó chính là tim của Diệp Đình!

“Cháu gọi điện thoại hỏi thử...” Lăng Vi lấy điện thoại ra, đỡ trán đi ra ngoài.

Diệp Đình nhận điện thoại, lười biếng hỏi: “Thế nào? Trưa không ăn cùng anh, chạy trốn đi đâu rồi?”

Lăng Vi mấp máy môi, hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi anh: “Em tháo chiếc xe Damai 8?”

“Ừ... cũng vì chuyện này mới gọi cho anh? Anh còn tưởng em nhớ anh chứ.” Diệp Đình không hài lòng hừ một tiếng.

Lăng Vi nghiêm túc nói: “Em không giống với anh...”

Diệp Đình hờ hững nói: “Cùng lắm chỉ là một chiếc xe... có gì đâu? So với sự nghiệp của em mà nói, anh làm vậy chẳng khác nào đầu tư. Em nhớ kỹ những chuyện này, chờ em sau này phát triển Long Đăng, đến lúc đó kiếm ra tiền, em lại chia huê hồng cho anh.”

“...” Lăng Vi muốn khóc, hít một hơi nói: “Được, cảm ơn chồng.” Tim cô nóng lên, lan truyền cả người.

Diệp Đình, Diệp Đình... tại sao anh có thể tốt như vậy?

Cả người Lăng Vi căng đến mức muốn nổ tung... Cô gả cho người đàn ông này, anh còn có bao nhiêu niềm vui bất ngờ cho cô chứ? Chỉ cần là chuyện của cô, anh nhất định xông pha khói lửa, mỗi thời mỗi khắc anh đều nghĩ tới cô, mỗi phút mỗi giây đều dùng hành động để bày tỏ anh tốt với cô.

Cô cúp điện thoại, phát hiện ngón tay đang run.

Cô lấy cuốn sổ trong túi xách ra, ghi vào, chồng Diệp Đình đầu tư 2735 vạn.

Bỏ vào túi xách, nhanh chóng trở về công ty, giờ phút này rất muốn nhào vào trong ngực anh, hôn anh, trao anh nụ hôn ôn nhu nhất ấm áp nhất.

Trở lại công ty, cô đi thẳng lên phòng làm việc của Diệp Đình, Diệp Đình đang đọc sách trong phòng nghỉ ngơi, cô đạp giày cao gót đi vào.

Diệp Đình cầm sách, ngược mắt nhìn, thấy cô vừa cởi áo choàng dài

vừa cởi giày. Ai u, dáng vẻ này, sao giống như muốn cưỡng bạo anh?

Diệp Đình ngồi bất động, Lăng Vi leo lên giường, ngồi cạnh anh, đưa tay ôm eo anh. Eo anh bền chắc có lực, đều là bắp thịt rắn chắc. Anh vươn tay nắm tay cô: “Sao thế?” Ưu tư không đúng lắm.

Cô dán mặt vào cánh tay anh, lắc đầu: “Cảm động muốn khóc.”

“Ngốc.” Anh xoa đầu cô: “Anh tốt với em cũng không phải vì muốn chọc em khóc, hơn nữa, em là vợ anh, anh tốt với em là đương nhiên, không phải sao?”

Lăng Vi nắm tay anh, kéo đến bên mép hôn: “Chồng, anh tốt với em, em rất vui. Nhưng ai tốt với ai đều không sai.”

Cô nửa quỳ, vùi vào trong ngực anh, ngồi lên đùi anh. Ngực anh ấm áp, cô vừa ra ngoài về, tay chân đều lạnh băng, đột nhiên bị ấm áp tập kích, run lên, anh cười hôn trán cô: “Ăn trưa chưa?”

Cô ôm cổ anh, nói: “Không muốn ăn cơm, chỉ muốn ăn anh.”

“Tới đi, vừa vặn anh cũng chưa ăn.” Diệp Đình vươn tay ra, cô cười nói: “Haiz, dày vò mỗi ngày cũng không mang thai được, thật lãng phí.”

Chương 654: Người tới có ý gì? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhéo mũi cô: “Em không được nghĩ như vậy, chúng ta không cần phải có con, tiết kiệm tài nguyên cho quốc gia đi.”

“Phốc — —” Lăng Vi muốn hộc máu: “Chồng, anh giác ngộ thật cao!”

“Phải vậy chứ...” Anh cúi người hôn cô, cô nói: “Gần đây cực kỳ mệt mỏi... Hôm nay không muốn lắm.” Diệp Đình hôn chớp mũi cô: “Vậy thì không làm, chúng ta luyện thở.” Anh hôn môi cô, lần sau hôn càng dài hơn lần trước.

“Có tiến bộ.” Anh xoa gò má nóng bừng của cô: “Lần đầu tiên anh hôn em, em thở mạnh đến mức phổi muốn rớt ra ngoài.”

Lăng Vi đưa tay nhéo cơ ngực anh: “Đều là chồng dạy tốt.”

Diệp Đình lại cúi đầu hôn cô, tuy chỉ ôn nhu hôn, nhưng lại giống như hoa nở tháng ba, ánh mặt trời chiếu sáng cả phòng, mùi hương thơm phức.

Hai người cùng ăn cơm.

Gần hai giờ, Lăng Vi cũng nghỉ đủ, từ phòng làm việc của Diệp Đình đi ra ngoài. Vừa vào Bộ thiết kế, bỗng cảm thấy bầu không khí không đúng.

“Bộ trưởng Lăng, cô về rồi. Hoa tổng tới...” Tiểu Cầm chạy đến, nhỏ giọng nói: “Hình như có tin xấu, Bộ trưởng, cô hãy chuẩn bị tâm tư trước.”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn vào trong, Hoa Thiếu Kiên đang đứng ở cửa phòng làm việc của cô, thấy cô đi vào, anh ta lại đi ra.

“Hoa tổng, chào buổi chiều.”

Hoa Thiếu Kiên mặc âu phục màu xám tro, cao ngất đứng đó nhìn cô, hồi lâu, anh ta mới thu hồi tầm mắt, đi tới cô: “Bộ trưởng Lăng, trụ sở chính Laroe điều tới một vị Tổng thanh tra mới, tôi tới giới thiệu cho cô.”

Hoa Thiếu Kiên dẫn cô vào phòng làm việc của Tổng thanh tra, một người đẹp đứng trong phòng làm việc.

Hoa Thiếu Kiên giới thiệu: “Tổng thanh tra tiền nhiệm Bộ quan hệ xã hội trụ sở chính Laroe, hiện đảm nhiệm Tổng thanh tra Bộ thiết kế khu vực Trung Quốc — — Jennifer Cooper.”

“Lăng Vi, Bộ trưởng Bộ thiết kế khu vực Trung Quốc.”

Lăng Vi nghe tên này, đột nhiên nhíu mày.

Cô nhớ... lúc cô thực tập ở Laroe, giám đốc “Rose” đó cũng họ Cooper...

Jennifer Cooper này sẽ không phải thân thích gì của Rose đó chứ?

Lăng Vi quan sát tỉ mỉ cô ta, người phụ nữ này hơi đen, môi hơi dày. Không giống Rose lắm...

Lăng Vi đang nghi ngờ, Jennifer Cooper đưa tay về phía cô: “Rất hạnh được biết cô, Hoa thần đã từng giới thiệu cô cho tôi. Tôi cũng đã xem thiết kế Mustang của cô. Tôi rất tán thưởng cô.”

Lăng Vi và cô ta bắt tay, hào phóng khẽ mỉm cười.

Jennifer Cooper nói lỏng tay cô. Hoa Thiếu Kiên đi ra ngoài.

“Bộ trưởng Lăng...” Cô ta đột nhiên hạ thấp giọng, nói: “Cô còn nhớ Rose - cấp trên cũ của cô không? Chị ta là chị tôi.”

“...” Lăng Vi ngược mắt nhìn cô ta, Jennifer cười quỷ dị: “Tôi cảm thấy cô làm rất khá. Sau khi chị ta ngồi tù, ba tôi lập tức đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô ta. Cô vừa vắn cho tôi thêm một phần tài sản của chị ta, Bộ trưởng Vi Vi, tôi thật sự rất muốn cảm ơn cô!”

Lăng Vi nói lỏng tay, trong lòng sợ hãi.

Ánh mắt của Jennifer này làm cô rất không thoải mái!

Hơn nữa, kỳ lạ là... trước kia Jennifer làm Tổng thanh tra Bộ quan hệ xã hội ở trụ sở chính Laroe. Bây giờ đột nhiên điều đến Tổng thanh tra Bộ thiết kế khu vực Trung Quốc...

Đây là chuyện gì?

Lăng Vi làm thế nào cũng cảm thấy cô ta nhắm vào mình!

“Được rồi! Được rồi! Tôi rất vui có thể hòa nhập vào đại gia đình chúng ta. Bây giờ mọi người cố gắng làm việc đi, sau này, chúng ta là người một nhà, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!” Jennifer vẫy tay kêu cô đi ra ngoài.

Chương 655: Học cách ỷ thế hiếp người, che mặt.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù Jennifer là tổng thanh tra của phòng thiết kế, nhưng phòng làm việc của cô ta không nằm ở trong phòng thiết kế, phòng làm việc của cô ta vẫn ở khu vực quản lý cấp cao. Ở tầng 36.

Phòng thiết kế của Lăng Vi nằm ở tầng 18.

“Trưởng phòng, trưởng phòng — — người phụ nữ này có lai lịch thế nào vậy?”

“Trưởng phòng, trước kia lúc ở trụ sở chính cô đã từng gặp cô ta chưa?”

Sau khi Lăng Vi trở về, phòng thiết kế lập tức nổ tung.

Lăng Vi nói: “Cô ta là người do tổng bộ điều tới... Trước kia là tổng thanh tra phòng quan hệ công chúng.”

“Hả? Phòng quan hệ công chúng và phòng thiết kế rõ ràng là hai lĩnh vực khác nhau? Cô ta làm quan hệ công chúng, có thể biết gì về thiết kế? Trụ sở chính đang muốn làm loạn sao?”

Vẻ mặt của Lăng Vi trầm xuống.

Cô cảm giác chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Ngay cả bọn tiểu Trương tiểu Lý cũng nhìn ra điều này, hướng chỉ Jennifer là em gái của “Rose”.

Còn nữa, tại sao vừa rồi Jennifer lại bày thân phận ra cho cô nhìn?

Nếu như, cô ta ngấm ngầm động tay động chân gì đó, hẳn cô ta không nên nói thẳng ra “Rose” là chị của cô ta chứ?

Lăng Vi không thể nào hiểu được

Cô vẫn chỉ là quả dưa non ở nơi làm việc mà thôi, nghĩ mãi mà không ra chuyện gì đang xảy ra, buổi tối phải về hỏi Diệp Đình mới được.

Tiểu Cầm lo âu chạy tới, nắm lấy cánh tay của Lăng Vi: “Trưởng phòng, hình như người phụ nữ này không thân thiện với cô lắm... sau này chúng ta có bị cô ta đe dọa hay không?”

“Không sao đâu, yên tâm.”

Lăng Vi vỗ vỗ tay của cô ta.

Nói gì thì nói, mặc dù tổng thanh tra bộ phận thiết kế đề ở trên đầu cô, nhưng mà, đại BOSS của các cô lại là Diệp Đình!

Cô cũng không tin, nếu xảy ra chuyện gì, Diệp Đình lại không che chở cô!

ĐM... Trong đầu Lăng Vi đột nhiên nhảy ra một cô gái phiên bản con nít... Cô gái phiên bản con nít che mặt, giậm chân: “Đang xảy ra chuyện gì vậy? Còn học ý thế hiếp người nữa hả?”

Sau đó, lại có một chàng trai phiên bản con nít nhảy ra, ngạo kiều hất

cầm: “Có thể phải ỷ vào! Có chồng phải dùng! Chồng là tổng tài của tập đoàn, cô còn để mặc cho người ta bắt nạt, thì cô đúng là một quả dưa!”

Cô gái phiên bản con nít che mặt: “Ngân gia... Ngân gia, là giọt bạc hiền lành...”

“Phốc — —” Lăng Vi cười phì ra. Sao hình ảnh bộ não này, lại đáng yêu như vậy... nhìn giống như “ Tổng tài bá đạo lấn áp thỏ trắng nhỏ” trong manga vậy...

Chàng trai phiên bản con nít lại đột nhiên nháy ra trong đầu, giậm chân nói: “Cô còn không biết xấu hổ nói mình là thỏ trắng nhỏ sao? Cô còn hồ ly so với hồ ly ấy!”

Cô gái phiên bản con nít đột nhiên ôm lấy lồng ngực, hai mắt ngấn lệ mông lung: “Ngân gia... Ngân gia, thật sự chỉ là thỏ trắng nhỏ hiền lành!”

Lăng Vi vừa cười, vừa lấy quyển sổ ra thiết kế nhân vật.

“Đang cười cái gì vậy?”

Lăng Vi đang thiết kế nhân vật, đột nhiên nghe thấy giọng nam từ tính vang lên bên tai. Cô sợ hết hồn!

Đột nhiên nhớ ra, bây giờ là giờ tan làm.

Cô khẽ cong khóe môi, lộ ra một nụ cười công thức hóa: “Tổng tài đại nhân... Hôm nay tan làm đúng giờ vậy?”

Diệp Đình ngồi dựa ở bên cạnh bàn làm việc của cô: “Ừ... nhớ đến con thỏ trắng nhỏ của anh, nên muốn xuống ngắm.”

Lăng Vi vội vàng thu dọn mấy tờ manga đi.

Cô không hài lòng đứng lên, đưa tay ôm lấy cổ anh, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen của anh, khiêu khích cười nói: “Em giống thỏ trắng nhỏ sao? Em là hồ ly đấy chứ!”

“NO NO NO...” Diệp Đình lắc lắc ngón tay chỏ: “Em vẫn có đặc điểm giống như thỏ trắng nhỏ.” Vừa nói, ánh mắt vừa men xuống theo xương quai xanh của cô, ý vị thâm trường cười nói: “À sai rồi, là thỏ trắng lớn chứ.”

Lăng Vi then quá hóa giận, há miệng cắn lên cổ anh. Diệp Đình xoay người, ấn cô đến trên giá sách bên cạnh: “Em gấp gáp muốn ngã nhào vào người anh như vậy, anh cũng không tiện cự tuyệt em. Buổi trưa không được ăn, buổi tối muốn ăn bù, phải không?”

“Phi — — anh có bản lĩnh thì cứ cự tuyệt em đi! Nếu anh dám đụng vào em, em sẽ hét lên ở chỗ này! Em sẽ để cho mọi người trong công ty đều nghe thấy.” Cô cố tình dán sát lên người anh, biết rõ bên ngoài đều là người, anh sẽ không dám động vào cô đâu, hừ!

“Ai ôi, hồ ly nhỏ hóa thành con cọp sao? Em luyện được chiêu sư tử Hà Đông hống từ lúc nào vậy?” Diệp Đình luồn tay vào áo cô, thô bạo bóp: “Em muốn kêu thì cứ kêu đi, để cho mọi người đều nghe thấy. Xem em có thể nhịn được hay là anh có thể nhịn được, kêu đi...”

Chương 656: Học cách ỷ thế hiếp người, che mặt.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cắn răng chịu đựng, bên ngoài có rất nhiều người, nhớ có ai đó đột nhiên đi vào, cô lại chủ quan không khóa cửa, Diệp Đình tên bại hoại này.

“Đừng làm rộn, anh mau lấy tay ra đi.” Cô nắm lấy tay của anh, dùng sức kéo tay anh ra, cô lo lắng đến nổi đỏ cả mặt. Diệp Đình sát lại gần cô nói: “Không sao, lúc anh tiến vào, bọn họ đều nhìn thấy.” Ý của anh là, người ta cũng không phải là kẻ ngu, đều biết anh đi vào đây để tìm tiện nghi.

Lăng Vi cắn răng, liếc mắt nhìn ra bên ngoài: “Chỗ này là phòng làm việc... anh đừng có làm rộn, thật... lát nữa chắc chắn sẽ có người đi vào...” Cả người cô nóng bừng lên như nước sôi sùng sục.

Diệp Đình tiếp tục đòi tiện nghi: “Đi vào lại vừa vặn, em không cần phải kêu lên nữa. Miệng của đám nhân viên trong công ty này rất rộng, con lừa có thể biến thành ngựa, con ngựa có thể biến thành con lừa.”

Lăng Vi nắm lấy cổ tay của anh, không muốn để anh lộn xộn nữa, tựa đầu vào trên kệ sách nói: “Có vẻ như anh cũng không thường xuyên hóng chuyện bát quái, rõ ràng đám người này có thể biến con vịt thành con rùa đen, có thể biến con rùa đen thành con vẹt, có thể biến con vẹt thành...”

Lăng Vi còn chưa nói hết lời, cô chợt phát hiện ra ánh mắt của Diệp Đình không đúng, sao đôi mắt của anh càng ngày càng u tối vậy?

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đen u tối như hồ nước trong đêm, anh đột nhiên cắn lấy lỗ tai của cô nói: “Ý của em là muốn anh thay đổi nhiều tư thế khác?”

Lăng Vi nuốt nuốt nước bọt, cô có nói vậy lúc nào?

Diệp Đình cắn rái tai của cô nói: “Con vịt, con rùa đen, con vẹt... đây là những tư thế em muốn.”

“Anh đừng có mà nghĩ linh tinh...” Lăng Vi thấy ánh mắt của Diệp Đình nhìn mình, cô nhất thời cảm giác... không ổn...

Sau đó, cô bị anh anh giằng co mỗi một dáng vẻ một lần. Nhưng mà... tại sao cô không thể hiểu được ý nghĩa trong này? Điều nói sau khi thực hành có thể hiểu được! Cô cũng đã thực hành một lần, sao vẫn không hiểu được ý nghĩa chính xác của nó? Là do chỉ số thông minh của cô không đủ dùng sao?

Mười giờ tối, khu vực văn phòng cực kỳ yên tĩnh!

Chỉ có đèn ở phòng thiết kế và phòng quan hệ công chúng, là vẫn sáng... Hạ Tiểu Hi đang buồn rầu chiêm hình nhân! Từ sau khi đáp ứng Lôi Tuấn, ngày nào cô ấy cũng làm thêm giờ!

Phòng thiết kế tắt đèn.

Diệp Đình đi lấy xe, Lăng Vi đứng trước cửa tòa nhà chờ anh.

Lúc này, nội tâm của Lăng Vi đã tan vỡ... Vừa rồi cô vẫn đang chuyên tâm suy nghĩ, rốt cuộc những thứ “Con vịt, con rùa đen, con

vẹt” này có ý nghĩa gì? Cô chỉ tùy tùy tiện tiện nói mấy câu, sao mấy câu này có thể làm cho Diệp Đình kích động được?

Cô đầy bụng bất mãn! Lên trên mạng tìm kiếm, nhưng không tìm được lời giải thích gì cho mấy từ này!

Cả một bụng nghi vấn, cô gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Hi: “ Tiểu Hi, cậu đã nghe qua điển cố gì về "Con vịt, con rùa đen, con vẹt" chưa?”

Hạ Tiểu Hi đang chăm hình nhân, hơi sững sốt trả lời: “ "Con vịt, con rùa đen, con vẹt gì? Là chuyện tiểu lâm hả? Mình chưa từng nghe qua!”

Lăng Vi cực kỳ buồn rầu.

Lúc này, cô đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lôi Tuấn truyền tới từ đầu điện thoại bên kia: “Làm gì vậy? Không chăm chỉ làm việc, còn gọi điện thoại cho ai? Trừ tiền lương của em!”

Chương 657: Có chuyện tốt tìm anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi giận đến nổi hừ hừ mấy tiếng: “Tiểu Vi... Mình không nói chuyện với cậu nữa. Cái tên biến thái Lôi Tuấn kia, ngày nào cũng bắt mình làm thêm giờ! Bắt mình làm thêm giờ thì thôi đi! Đáng giận nhất là, anh ta chỉ để lại mỗi một mình mình làm thêm giờ! Mình hận chết anh ta! Còn không để cho mình gọi điện thoại nữa chứ!”

Lăng Vi chột cả kinh: “ Sao Lôi Tuấn lại trở thành cấp trên của cậu?”

Hạ Tiểu Hi kinh ngạc: “Cậu không biết sao? Bây giờ anh ấy là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng! Là người đứng đầu của bộ phận quan hệ công chúng! Anh ấy không chỉ là cấp trên của mình, mà còn là đại BOSS sếp lớn của mình!”

“...” này, có phải chuyện này phát triển quá nhanh hay không? Vì vậy... rõ ràng... ặc...” Hai cậu không làm chuyện gì đó chứ?”

Hạ Tiểu Hi muốn nói với cô bây giờ mình là bạn gái của Lôi Tuấn, nhưng không phải là cô ấy cảm thấy xấu hổ vì nói ở trong điện thoại. Mà chủ yếu là... Lôi Tuấn đang ở bên cạnh cô ấy.

Lúc này, Diệp Đình lái xe tới. Lăng Vi đưa tay ra kéo cửa trước, ngồi vào ghế phụ.

Diệp Đình đưa tay ra thắt đai an toàn giúp cô, lại đưa tay lên, vuốt ve gò má của cô.

Lăng Vi nhìn về phía anh, cúp điện thoại, hỏi anh: “Hình như Lôi Tuấn đang theo đuổi tiểu Hi, em thấy con người của Tuấn rất đáng tin, nếu hai người bọn họ chung một chỗ, em nghĩ sẽ cực kỳ tốt. Anh cảm thấy thế nào?”

Diệp Đình hơi nhướn mày lên, chăm chú nhìn cô nói: “Ngoài lúc hát mấy bài hát không đáng tin cậy ra... những lúc khác vẫn đủ đáng tin.”

Lăng Vi muốn đập đầu vào tường, đừng nhắc tới mấy bài hát của Lôi Tuấn kia nữa! Cái gì mà “Lu la lu la lu”, cái gì mà “Bài tập thể dục cho mắt” gì gì đó...

Tuy nhiên, nếu Diệp Đình đã nói Lôi Tuấn đáng tin, vậy cô sẽ không có gì phải lo lắng cả.

Đột nhiên, cô nhìn về phía anh, hỏi: “ Rốt cuộc con vịt, con rùa đen, con vẹt có ý nghĩa như thế nào?”

Ánh mắt của Diệp Đình chợt trầm xuống, anh giơ tay lên búng vào trán cô: “Chỉ số thông minh của em đâu rồi? Không phải vừa rồi anh đã biểu diễn cho em nhìn thấy rồi sao? Trước sau, trên dưới, bay lên trời.”

Khuôn mặt của Lăng Vi chợt đỏ bừng lên, cô che kín mặt... người này... thật là...

Cô không nhịn được khen đều anh một câu: “Tổng tài đại nhân, có phải trí tưởng tượng của ngài quá phong phú hay không?”

Diệp Đình mỉm cười với cô, nói: “Đều lấy cảm hứng từ em cả.” Lăng Vi muốn đập đầu vào tường, lại nghe anh bổ thêm một đao nữa, nói: “Quả nhiên là người vẽ mấy bức tranh mát mẻ, trong đầu đều là tư

tường đen tốt!”

Lăng Vi nổi giận! Anh mới là người vẽ mấy bức tranh mát mẻ! À, anh không vẽ mấy bức tranh mát mẻ, anh còn mát hơn so với mấy bức tranh mát mẻ.

Diệp Đình! Anh đúng là con... Heo — —

*

Mấy ngày liên tục, trong công ty gió yên biển lặng, chỗ thầy Dương bên kia tiến triển tương đối khá!

Có Diệp Đình thúc đẩy mẫu số 8... Thật chẳng khác nào có thể ghép tất cả các phần lại với nhau! Đồng nghĩa với chuyện công việc đã hoàn thành xong một nửa!

Tiết trời càng ngày càng lạnh.

Ngày kiểm kê cuối năm của Lan Mị, thời tiết bên ngoài lạnh thấu xương.

“Trưởng phòng! Jennifer gọi cô lên phòng làm việc...”

Tiểu Cầm nơm nớp lo sợ nói, Lăng Vi lập tức cảnh giác.

Hôm nay là ngày kiểm kê, tất cả các bộ phận đều bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, Jennifer đột nhiên muốn tìm cô, chắc chắn không có chuyện gì tốt!

Tiểu Cầm yếu ớt hỏi cô: “Trưởng phòng, cô có muốn nói một tiếng với tổng tài hay không?”

Lăng Vi nhướn mày nhìn cô ta, không ngờ rằng... cô ta còn rất có lòng...

“Hôm nay là ngày kiểm kê, có lẽ tổng tài sẽ bận rộn nhiều việc. Cô đi đến văn phòng tổng tài xem thế nào... tuy nhiên, vẫn đi xem Jennifer tìm tôi có chuyện gì trước đi, lỡ như là chúng ta suy nghĩ nhiều thì sao.”

Lăng Vi đi tới bên ngoài phòng làm việc của Jennifer, gõ cửa,

“Mời vào.”

Jennifer ngẩng đầu lên, nhếch môi cười, nói: “Cô ngồi đi. Tôi có chuyện muốn tìm cô.”

Lăng Vi ngồi xuống.

Jennifer đứng lên đi tới cạnh cửa: “cạch” khóa cửa lại.

Chương 658: Có chuyện tốt tìm anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi chăm chú nhìn cô ta, cô thấy Jennifer trở về bên cạnh bàn làm việc của mình, cầm lấy một túi giấy da trâu, đi tới trước mặt Lăng Vi đưa cho cô: “Lăng Vi, chúng ta là người quang minh không nói chuyện ám muội. Lần này tôi tìm cô, là muốn nhờ cô giúp tôi giết chết chị gái tôi.”

Cô ta nói đặc biệt bình tĩnh, đơn giản như kiểu kẹp chết một con ruồi vậy.

Lăng Vi không lên tiếng.

Jennifer nắm lấy túi giấy da trâu, kéo dây ra: “Cô cũng biết, tội lần trước cô ta bị kết án đó, xử không đến mấy năm. Huống chi, cô ta và Lão Đạt Lợi có một chân. Lão Đạt Lợi là ai? Ông ta là thành viên sáng lập trong hội đồng ban quản trị của Lan Mị. Nếu không có ai hỏi tới chuyện này, không quá hai năm nữa Rose sẽ được thả ra. Đến lúc đó, cô phiền toái, mà tôi cũng gặp phiền toái. Ông già nhà tôi còn chưa có chết, lỡ như sau khi cô ta đi ra, lão già nhà ta trở què, vậy tôi sẽ bị mất nhiều hơn được.”

“Cô chỉ vì cái này?” Lăng Vi không thể nào tin nổi...

Jennifer có thể nói ra những lời này, vậy cái dã tâm đó, sự tàn nhẫn đó, tùy tùy tiện tiện có thể dùng đầu ngón tay để bóp nát đồng “Thịt lợn” kia, còn phải đến tìm cô hỗ trợ làm gì?

“Ha ha... Quả nhiên là người thông minh.” Jennifer nói: “Sở Minh Y đã chạy rồi, cô có biết không?”

Lăng Vi cười ha ha: “Sự sống chết của cô ta, có liên quan gì đến tôi?”

Jennifer nhìn chằm chằm vào cô, nhìn một lúc lâu sau cô ta mới nói: “Sự sống chết của cô ta đúng là không liên quan gì đến cô, nhưng lại có liên quan rất lớn đến BILL.”

Lăng Vi chau mày, anh tiểu Tiêu?

Jennifer nói: “Cả quần đảo Avery không người nào là không biết không người nào là không hiểu chuyện Sở Minh Y hãm hại BILL. Trụ sở chính của Lan Mị bên kia đã huyên náo đến mức không thể dẹp yên, mười mấy người đã từng bị Sở Minh Y hãm hại, đều muốn kiện cô ta ra tòa.”

“...”

Jennifer gõ bàn, nói: “Bây giờ còn có một nhóm người đang truy tìm BILL, muốn anh ta ra tòa làm chứng tố cáo Sở Minh Y. Nghe nói BILL đã được cô đưa vào viện dưỡng bệnh? Nếu bệnh tình của anh ta có thể ổn định lại, sau khi hoàn toàn chuyển biến tốt, có thể ra tòa làm chứng.

Lăng Vi lạnh mắt nhìn chằm chằm vào cô ta, tình hình của anh tiểu Tiêu bây giờ không được ổn định cho lắm, nếu bảo anh ra tòa làm chứng tố cáo Sở Minh Y, vậy anh chắc chắn sẽ nhớ tới bị kịch vợ và con gái bị chết thảm do hỏa hoạn... anh ấy chắc chắn sẽ lại bị đả kích lớn, vậy cả quá trình điều trị trong giai đoạn này, đều sẽ hoàn toàn uổng phí.

Jennifer thấy ánh mắt của cô dần trầm xuống, sắc mặt liên tục thay đổi, cô ta không khỏi nở nụ cười hài lòng.

Cô ta hạ thấp giọng, nói: “ Bây giờ... tôi... biết tung tích của Sở Minh Y, nếu cô không muốn tôi để lộ thông tin cho đám người bị hại kia biết, tốt nhất là cô nên hợp tác cùng tôi, dĩ nhiên, lần này tôi đến tìm cô, bảo cô giết chết Rose chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất là... tôi nghĩ, cô hẳn nên từ bỏ quyền tác giả của ngựa hoang đi.”

“Nếu tôi từ bỏ, vậy sau đó cô sẽ làm thế nào?” Lăng Vi trào phúng nói.

Jennifer nói: “Cho ai cũng không cần cô quan tâm.”

Lăng Vi nhìn cô ta như nhìn kẻ ngốc: “ Jennifer, cô chớ rằng dùng bệnh tình của BILL, là có thể uy hiếp được tôi? Cô đúng là quá ngây thơ rồi. Bây giờ tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại, sau mười giây, tôi có thể khiến cho ngay cả một con ruồi của các cô cũng không thể tới được bên cạnh anh ấy.”

“Ha ha, cô đừng tự tin thái quá... Nếu tôi đã tìm đến cô, đương nhiên là tôi đã chăm sóc đặc biệt cho BILL rồi.”

Cô ta chuyển hướng màn hình máy vi tính xách tay về phía Lăng Vi, nhấn nút play, trong màn hình là cửa nơi Lăng Tiêu dưỡng bệnh.

Jennifer cười man rợ, cô ta nhìn về phía Lăng Vi, lạnh lùng nói: “Ra tay!”

Mấy người đàn ông trong video ném tàn thuốc đi, đi đến phòng nhạc, trước đó bọn họ đã thăm dò. Trong khoảng thời gian này, BILL chắc chắn sẽ ở phòng nhạc.

Lăng Vi ngồi yên không nhúc nhích, vẻ mặt của cô cực kỳ bình tĩnh, tựa như sự sống chết của BILL, không liên quan gì đến cô.

Jennifer nhướn mày: “Sao không gọi điện thoại?” cô ta nói bằng giọng tràn đầy giễu cợt.

Chương 659: Chồng ơ... Có người bắt nạt em.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi “xùy “: “Không cần thiết, mấy kẻ tôm tép thế này, chỉ cần một đầu ngón tay là có thể bóp chết được rồi.”

Jennifer trợn mắt nhìn cô: “Không cần cô phải phô trương thanh thế ở chỗ này!”

Hai người đều không nói thêm gì nữa, Jennifer nhìn chăm chăm vào trong màn hình, Lăng Vi lại cực kỳ nhàn nhã, Diệp Đình ở cử người canh giữ ở trong viện dưỡng bệnh, nếu mấy người này có thể bắt được anh tiểu Tiêu đi, vậy đại boss cao cấp hàng đầu thế giới- Diệp Đình thật đúng là uống công lẫn lộn.

Quả nhiên... Mấy người kia vừa mới đi tới phòng cửa nhạc, chân còn chưa bước qua được cửa, đã bị hai người mặc âu phục đen chặn lại: “Bốp bốp bốp bốp...” mấy cái quạt ngã mấy người này, lúc Lăng Tiêu nghiêng đầu nhìn về phía sau, mấy người kia đã bị người ta kéo đi, ngoài cửa chỉ còn lại hai thành viên tổ đội đang đứng trong bóng tối.

Jennifer bị dọa sợ đến choáng váng...

Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Cô ta cử sáu người đi, đối phương chỉ có hai người. Gần như là chỉ trong giây lát, cô ta còn chưa kịp chớp mắt, sáu người cô ta cử đi đều đã bị quạt ngã?

Kỹ thuật chiến đấu này, tốc độ này, thật là đáng sợ?

Quá đáng sợ!

Nếu không phải cô ta nhìn thấy tận mắt, cô ta sẽ thật sự không dám tin tưởng, mấy người cô ta cử đi kia, đừng nói là đánh lại, mà ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp, đã bị quật ngã rồi.

Lăng Vi nhàn nhã nâng tay lên, nhìn vào móng tay của mình, giống như cô đều đã nắm những chuyện phát sinh ở viện dưỡng bệnh này trong lòng bàn tay, hơn nữa hoàn toàn không gặp bất trắc gì.

So sánh với người bên cạnh, Jennifer đã giận đến nổi sắc mặt tím như gan heo.

Lăng Vi lãnh đạm nhìn cô ta: “Ha ha, ngượng ngùng, tôi thật sự không giúp được cô.”

Cô đứng lên, xoay người rời đi.

Jennifer không ngăn cô ta, nhưng cô ta đột nhiên phát ra tiếng cười quỷ dị, nói ra dự tính trong lòng: “Cô sẽ giúp tôi.”

Lăng Vi tiếp tục đi về phía trước, chợt nghe thấy giọng nói yếu ớt của Jennifer truyền vào trong tai: “Tấm ảnh này khá đẹp, vừa vặn chụp được mặt của Bill, người bị anh ta giết... chết rất thảm...”

Lăng Vi run lên bần bật! Anh tiểu Tiêu đã từng giết người?

Cô quay đầu lại, tức giận nhìn Jennifer.

Jennifer cười phách lối nói: “Không phải bây giờ bệnh tình của anh trai nhỏ nhà cô đã chuyển biến tốt rồi sao? Cô muốn... Để anh ta hồi

phục lại sức khỏe rồi lập tức đi vào tù? Ha ha...”

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào Jennifer, cô cảm thấy gương mặt này cực kỳ đáng kinh tởm!

Còn kinh tởm hơn so với Rose!

“Tôi đã nói rồi... cô sẽ giúp tôi.” Jennifer cầm một chiếc usb lên, nắm trong lòng tay cân nhắc: “Nội dung bên trong khá thú vị...”

Nói xong, cô ta ném về phía Lăng Vi: “Chúc cô thường thức vui vẻ.”

Lăng Vi nắm lấy chiếc usb, toàn thân nóng bừng lên như bị hỏa thiêu!

Jennifer thấp giọng nhắc nhở cô: “Đừng tưởng rằng có Diệp Đình làm chỗ dựa cho cô, là cô có thể bước lên trời cao, tôi đã sao chép nội dung trong usb này ra vô số bản rồi, cho dù cô có giết chết tôi, nội dung trong chiếc usb này sẽ vẫn bị phát tán ra ngoài.”

“Ầm — —” vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc của Jennifer, cô đã đụng phải tiểu Cầm.

Tiểu Cầm không quan tâm đến đau đớn, nắm lấy cánh tay của Lăng Vi, lo lắng đến sắp khóc: “Trưởng phòng... cô không sao chứ? Sắc mặt của cô rất khó nhìn.”

Lăng Vi phát phát tay, sao cô có thể nói loại chuyện này với tiểu Cầm được?!

Tiểu Cầm đi về phía thang máy theo cô, yếu ớt nói: “Trưởng phòng, vừa rồi tôi lên văn phòng của tổng tài, nhưng tổng tài vẫn đang họp... tôi không gặp được người... cũng may là cô không sao. Trưởng

phòng, giám đốc không làm khó cô chứ?”

Lăng Vi nói: “Không có chuyện gì, chỉ thảo luận với tôi về phương hướng thiết kế cho quý tới mà thôi.”

Tiểu Cầm an lòng.

Lăng Vi đau khổ trở về phòng thiết kế, bây giờ cô chỉ muốn giết chết Jennifer!

Dám lợi dụng anh tiểu Tiêu để uy hiếp cô, cô dễ dàng bị uy hiếp như vậy sao?

Cô là người dễ dàng để cho người khống chế như vậy sao?

Muốn ép cô nhượng lại quyền tác giả, muốn mượn tay cô giết người? Nghĩ Có phải cô ta đã nghĩ quá đẹp rồi hay không?

Chương 660: Chồng ơ... Có người bắt nạt em.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong giờ nghỉ trưa, mọi người đều đi ăn cơm, một mình Lăng Vi ngồi ở trong phòng làm việc xem video.

“Á...” Hình ảnh cực kỳ máu tanh — — BILL trong video cầm một cái búa tạ, đập một nhát lại một nhát lên mặt của người phụ nữ... đến mức nát bét ra.

Gần như tất cả trong video đều là máu, người trong video đập từng nhát từng nhát một giống như là kẻ điên.

“Oẹ — —” Lăng Vi cảm thấy buồn nôn, vội vàng tắt video đi.

Cô che miệng vọt vào phòng vệ sinh.

Nôn mửa rất lâu rất lâu... đến nỗi nôn cả dịch trong dạ dày ra.

Trong đầu cô không ngừng xuất hiện ánh mắt dữ tợn và khuôn mặt nhăn nhó của BILL!

Cô lấy nước hắt lên trên mặt mình, hoàn toàn không dám tin tưởng giết kẻ người điên cuồng đó là anh tiểu Tiêu!

“Sao vậy?”

Lăng Vi cúi người ở trên bồn rửa tay, cảm giác được có một bàn tay

nắm lấy bả vai mình, Lăng Vi đưa tay ra nắm lấy tay của anh. Diệp Đình nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô: “Sao vậy? Sao em lại nôn đến mức này?”

Lăng Vi khoát khoát tay, vặn vỏi nước lại.

Diệp Đình ý vị thâm trường cười nói: “Chẳng lẽ là có?”

Lăng Vi lấy tờ khăn giấy ra lau mặt, tức giận trừng mắt anh: “Nào có nhanh như vậy? Bác sỹ nói ít nhất phải nửa năm nữa mới có thể có thai được bình thường.”

Diệp Đình đột nhiên đưa tay ra kéo người cô lên, nhìn chăm chăm vào cô hỏi: “Vậy thì đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Vi chu mỏ, nũng nịu nói: “Chồng... có người bắt nạt em.” Diệp Đình mỉm cười, không tệ... lúc bị bắt nạt đã biết tìm chồng rồi.

“Ai bắt nạt em? Chồng em sẽ thu thập kẻ đó.” Diệp Đình chăm chú nhìn cô, cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt của cô: “Sao mặt đen thế này, nhìn y chang bao công vậy.”

Lăng Vi cắn môi dưới, chua xót trong lòng chột muốn nổ tung. Đoạn video vừa rồi, thật sự quá đáng sợ!

“Jennifer- uy hiếp em.” Cô cắn môi, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh. Ánh sáng trong mắt anh đột nhiên lóe lên. Anh nâng khuôn mặt của cô lên, thấy cô chau mày, anh vô thức nâng ngón tay lên, vuốt lại mi tâm giúp cô: “Sao cô ta lại làm khó em? Có chuyện gì em cứ nói với chồng em đây này.” Trong mắt anh ẩn nhẫn tia lửa giận.

Cái miệng nhỏ của Lăng Vi hé mở. Diệp Đình là chồng cô, bọn họ là người thân thiết nhất của nhau. Có chuyện gì cô đều phải nói với anh

đầu tiên. Hơn nữa, Diệp Đình là người tinh táo, cơ trí, luôn có thể nhìn thấu bản chất mọi chuyện.

Bây giờ đầu óc của cô đang quay cuồng, cần nghe anh phân tích kỹ. Bây giờ cô cực kỳ tin tưởng anh, cũng không muốn lừa gạt anh bất kỳ chuyện gì.

Cô hừ hừ nói: “Chồng, anh tới xem cái video này đi.”

Cô kéo tay anh đi, trở về trước bàn làm việc, khịt khịt mũi nói: “Anh xem người trong cái video này là ai?”

Lăng Vi mở màn hình máy vi tính ra, nhưng mà, cô không nhìn vào trên màn hình, cô thật sự không muốn nhìn mấy hình ảnh đó lần thứ hai nữa! Cô vùi ở trong ngực anh, nắm chặt lấy cổ áo của anh.

Diệp Đình thấy dáng vẻ này, động tác này của cô, trái tim như bị đánh động.

Anh đưa tay ra, ôm lấy cô vào ngực. Chăm chú nhìn video trên màn hình, hình ảnh trên màn hình đang đứng yên, là hình ảnh cực kỳ máu tanh! Anh cầm lấy con chuột, ấn nút phát video.

Loa chợt truyền tới tiếng bộp bộp đáng sợ!

Diệp Đình nhanh tay chuyển loa sang trạng thái “Im lặng”.

Chăm chú nhìn vào màn hình.

Lăng Vi không dám nhìn, trốn ở trong ngực anh, vùi mặt nhỏ vào hõm vai của anh.

Diệp Đình vừa nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, vừa xem video.

Một lúc lâu sau, Lăng Vi hỏi anh: “Còn chưa xem xong?”

Diệp Đình “ừ” đáp lại, không phải là anh chưa xem xong, mà xem đi xem lại nhiều lần. Người này... Từ dáng vẻ bên ngoài, đến khuôn mặt, vóc người, rồi đến từng hành động cử chỉ... đều thật sự giống BILL như đúc.....

Chương 661: Có mơ cũng không đẹp đến thế đâu! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đây thật sự là Lăng Tiêu?

Lại qua một lúc lâu sau, Lăng Vi hỏi anh lần nữa: “Anh xem đi xem lại à?”

Diệp Đình trầm giọng hỏi: “Đây là Jennifer đưa cho em? Cô ta có nói mục đích của cô ta là gì không?”

Lăng Vi nắm lấy cổ áo của anh, ngẩng đầu lên nhìn anh, lúc nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của anh, cô mới ổn định lại cảm xúc nói: “Là Jennifer đưa cho em, cô ta muốn em giúp cô ta giết chết Rose. Còn muốn em nhường lại quyền tác giả của ngựa hoang, cô ta còn nói có anh làm chỗ dựa cũng không hiệu quả, không biết cô ta nắm được chứng cứ gì của anh trong tay... Nếu không, cô ta sao có gan nói vậy?”

“Cô ta và Rose là chị em?”

“Đúng vậy!” Lăng Vi gật đầu: “Bọn họ là chị em ruột, Jennifer muốn nuốt trọn tài sản của Rose, nhưng lại không muốn tự ra tay. Thế lực của gia tộc cô ta rất lớn, cô ta sợ nếu tự mình ra tay, sẽ chọc cho người trong gia tộc hoài nghi.”

Ánh mắt của Diệp Đình trầm xuống: “Dám táy máy tay chân ở dưới mí mắt của anh, cô ta thật là có gan.”

Lăng Vi nói: “Em không biết cô ta nắm được cái chuỗi gì của anh, hay vẫn cho rằng em không nói chuyện này cho anh biết. Lúc ở quần đảo Avery, tin tức của hai chúng ta đã làm huyên náo cả quần đảo. Cô ta cho rằng, em sẽ cố kỵ thân phận của anh, không muốn để cho anh biết em có người họ hàng "Kinh tởm " như vậy? Nếu không, cô ta sao dám táy máy chân tay ở dưới mí mắt của anh, làm vậy chỉ có nước đâm đầu vào chỗ chết. Nếu cô ta không nắm được cái chuỗi nào của anh, vậy chắc chắn là cô ta không ngờ rằng em sẽ nói tất cả mọi chuyện cho anh biết. Bây giờ mối quan hệ giữa hai chúng ta cực kỳ chắc chắn, anh sẽ không quan tâm đến những thứ này, em cũng không quan tâm đến chuyện sau khi anh biết chuyện này sẽ ra sao. Cô ta đã đánh giá thấp tình yêu của anh và em, cũng đã đánh giá thấp sự tín nhiệm giữa hai chúng ta.”

Diệp Đình mỉm cười, đưa tay lên xoa xoa đầu cô, mâu đôi mắt chăm chú nhìn cô. Anh rất vui mừng vì cô có thể tín nhiệm, lệ thuộc vào anh thế này.

Anh tắt màn hình máy vi tính đi, kéo cô vào trong ngực, ngồi xuống: “Em nghĩ người này, có phải là an hem không?”

Lăng Vi cắn môi, cẩn thận suy nghĩ lại, như có điều suy nghĩ nói: “Mặc dù cực kỳ giống với anh ấy, nhưng mà... em có cảm giác không phải. Em cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác này. Em còn nhớ, lần đầu tiên em gặp được anh tiểu Tiêu, trái tim của em đột nhiên nháy lên. Lúc ở đồn cảnh sát cũng vậy, cái cảm giác tình thân đó cực kỳ mãnh liệt! Nhưng mà, người này... chỉ làm em cảm thấy chán ghét, cũng không làm cho em cảm thấy đau lòng.”

Diệp Đình hơi rũ mi mắt xuống, như đang chìm đắm trong suy tư.

Anh suy nghĩ thật kỹ, rồi ngược mắt lên chăm chú tiếp cô, nói: “Vi vi,

Mặc kệ người này có phải là anh em hay không. Đoạn video này cũng không thể uy hiếp được em. Nói khó nghe là, tòa án không có cách nào kết án... người bị bệnh tâm thần phạm pháp được.”

“Em biết rồi...”

Diệp Đình nghe cô nói như vậy, đột nhiên, anh nâng tầm mắt lên, chăm chú nhìn cô: “Trong tay Jennifer còn có cái chuỗi nào khác không?”

Lăng Vi gật đầu nói: “Cô ta nói, cô ta còn có không ít tài liệu trong tay. Cái này chỉ là món ăn khai vị mà thôi.”

Nhưng Diệp Đình khinh thường cười nói: “Em đừng nghe cô ta. Cô ta muốn nắm được thóp của em, chắc chắn sẽ lấy ra chứng cứ thuyết phục nhất, sao còn có thể giấu chứng cứ hữu dụng khác đi, đưa thứ vô dụng cho em xem.”

Lăng Vi nhìn thẳng vào anh, Diệp Đình tự tin cười nói: “Em cứ tin tưởng anh, cô ta tuyệt đối không có gì trong tay cả...”

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh, đôi mắt của anh trong suốt mà sáng ngời, tràn đầy sự cơ trí và tự tin.

“Được, chồng em là người giỏi nhất, anh nói gì điều đó chắc chắn đúng!” Lăng Vi ôm lấy cổ anh, dán gò má đến trên mặt anh. Mặc dù cô cảm giác người này không phải là BILL, nhưng hình ảnh này, giống như cái gai trong lòng cô, không rút ra được, nó sẽ vĩnh viễn đâm ở trong lòng cô. Lúc nhổ ra, cũng phải chịu đựng cơn đau giống như dao cắt!

Diệp Đình thấy trong lòng cô không bình tĩnh, anh không nói gì nữa.

Chương 662: Có mơ cũng không đẹp đến thế đâu! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh mang cô đi ra ngoài ăn cơm, sau đó mỗi người lại trở về phòng làm việc của mình bận rộn với công việc.

Lăng Vi muốn điều tra rõ, xem rốt cuộc người này có phải là BILL hay không, liền gọi điện thoại cho Thiên Ma, xem anh ta có cách nào tìm được nguồn gốc của đoạn video này không.

Sau đó, để phòng ngừa Jennifer giữ lại hậu chước, cô phải nhanh chóng tìm được cái đuôi của Jennifer! Đối phó với loại tiểu nhân âm hiểm như Jennifer, cô không thể dùng thủ đoạn thông thường được!

Lăng Vi liên lạc với hai văn phòng thám tử tư ở quần đảo Avery, yêu cầu bọn họ hỗ trợ thu thập tài liệu đen của Jennifer hoặc là của người nhà cô ta.

Mà Diệp Đình trở về phòng làm việc, tiện tay điều tra chân tướng của video.

Mặc dù đoạn video này, không có hiệu lực về pháp lý.

Nhưng mà, tiểu Vi cực kỳ quan tâm xem rốt cuộc người trong video có phải là anh của cô hay không.

Diệp Đình gọi mấy cuộc điện thoại, sắp xếp người điều tra ra nguồn gốc của đoạn video này.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, anh đột nhiên híp mắt lại, ánh mắt càng ngày càng lạnh: “Jennifer...” Với cái công phu mèo quào của cô, còn muốn nắm cái chuôi của tôi? Có mơ cũng không đẹp được đến thế đâu.

*

Buổi chiều, bầu không khí trong phòng làm việc đột nhiên trở nên ngọt ngào.

“Trưởng phòng — — giám đốc gọi cô lên văn phòng...” giọng nói của Tiểu Cầm càng nói càng nhỏ: “Sắc mặt của giám đốc không được tốt lắm...”

Lăng Vi không sợ cô ta: “Được, tôi sẽ lập tức đi ngay.”

Tiểu Cầm yếu ớt nhìn cô hỏi: “Trưởng phòng, có phải giám đốc muốn làm khó cô hay không? Một ngày gọi cô những hai lần...”

“Không sao, hôm nay là ngày kiểm kê, đều là công việc mà thôi. Cô đừng lo lắng. Có chuyện gì tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Được.” Tiểu Cầm ra khỏi phòng làm việc.

Lăng Vi đứng lên, lấy một chiếc máy quay phim bỏ túi từ trong ngăn kéo ra. Chiếc máy quay phim này có hình dáng như chiếc trâm cài. Là thứ cô chuẩn bị vì Chu Vân trước đây rất lâu rồi, không ngờ rằng thứ này không dùng với Chu Vân, mà lại dùng với Jennifer ở chỗ này.

Cô cài chiếc trâm lên áo khoác màu xám tro. Đi vào phòng vệ sinh, cô cẩn thận nhìn chiếc trâm cài trong gương. Chiếc trâm cài này cực

kỳ đắt tiền, kim cương đính trên trâm cài đầu là thật, cực kỳ chói mắt, vì vậy cái lỗ kim quay phim đã hoàn toàn bị ánh sáng che khuất đi. Cẩn thận nhìn kỹ, cũng không nhìn ra sơ hở, Lăng Vi yên lòng sửa sang lại quần áo, đi ra ngoài.

Lăng Vi đi tới cửa phòng làm việc của Jennifer, đè vào một viên kim cương, viên kim cương này có chức năng quay phim.

Gõ cửa, cô nghe thấy tiếng của Jennifer truyền tới từ bên trong: “Mời vào.”

Lăng Vi nắm lấy chốt mở cửa ra, đi vào.

Jennifer không mào đầu trước đã hỏi: “Cô cần nhắc thế nào rồi? Sự kiên nhẫn của tôi có hạn thôi đấy.”

Lăng Vi làm ra vẻ giật mình: “Cần nhắc cái gì?”

Ánh mắt của Jennifer lạnh dần đi: “Trưởng phòng Lăng, cô thật đúng là mau quên! Còn phải bắt tôi nhắc nhở cô lần nữa sao?” Cô ta gõ ngón tay vào túi giấy da trâu trên bàn, giọng điệu cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Lăng Vi “A “ lên: “Giám đốc, tôi còn chưa xem đoạn video cô đưa cho tôi. Hôm nay tôi quá bận rộn. Vừa rồi Tổng giám đốc còn tìm tôi bảo đổi bản vẽ.”

Jennifer híp mắt quan sát cô, thấy thái độ của Lăng Vi hơi nóng nảy, không giống như đang diễn trò, cô ta bình tĩnh lại nói: “Tốt nhất là cô đừng có mà đùa bỡn tôi!”

“Sao tôi dám đùa bỡn cô? Có cho tôi một trăm lá gan, tôi cũng không dám đâu.”

Jennifer nhìn cô nói: “Tốt nhất là cô nên thông minh hơn đi!”

Lăng Vi nuốt nuốt nước miếng, làm ra vẻ hốt hoảng lén lút liếc nhìn Jennifer: “Giám đốc, cô có thể cho tôi xem tất cả các cái chuỗi cô đang cầm trong tay, được không? Nếu không, lần này cô bắt tôi hại chị cô, lần sau, cô lại bắt tôi hại mem gái của cô, còn lần sau nữa, cô lại bắt tôi hại cha của cô... vậy cả đời này của tôi...”

Chương 663: Thu danh sơn ngược lên nhân hiểm, thường có xa thần mạnh đấu cao thấp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Im miệng.” đột nhiên Jennifer đập tay lên bàn.

Lăng Vi rút cổ làm bộ giật mình.

Âm thanh của Jennifer lạnh lẽo, hai mắt như hai thanh dao sắc bén: “Bảo cô làm cái gì thì cô làm cái đó, nói lời vô nghĩa làm cái gì”

“...” Lăng Vi đổ mồ hôi gật đầu không dám cãi.

Jennifer vừa nhìn thấy bộ dạng này của cô ngược lại yên lòng, người như vậy là dễ khống chế nhất, hòa hoãn một chút mới nói: “Tư liệu tôi đã đưa hết cho cô rồi, cô làm xong vụ này tôi lại đưa cho cô tiếp.”

Lăng Vi khẩn trương gật đầu, cô cắn môi, đỏ mặt, hít một hơi thật sâu mới hỏi: “Quản lý... cô muốn để tôi giúp cô hại Rose nhưng mà... tôi không hiểu...”

Jennifer nhìn cô như nhìn tên ngu: “Cô về trước đi, cụ thể làm sao tôi sẽ thông báo lại cho cô. Cô ở trong văn phòng của tôi lâu rồi, người khác sẽ nghi ngờ, hai ngày nữa tôi lại tới tìm cô.”

“Vâng, quản lý.”

Lăng Vi nơm nớp lùi ra sau, đột nhiên Jennifer lạnh giọng hỏi: “Cô sẽ không báo cho tổng giám đốc đấy chứ?”

Cô ta hỏi rất cẩn thận, ngay cả ánh mắt cũng lúc sáng lúc tối, hiển nhiên rất cố kị Diệp Đình.

Lăng Vi vội vàng xua tay: “Tôi không dám nói cho anh ấy... thân phận này của tôi đã bị anh ấy ghét bỏ rồi... lại thêm chuyện chú tôi từng ngồi tù, làm anh ấy mất mặt không ít, sau đó còn cô em họ kia nữa, bị người ta từ hôn đã gây nên gièm pha.. cả người thân thích toàn hàng cực phẩm đủ cho anh ấy không chịu nổi, hiện tại còn thêm ông anh họ là tội phạm giết người nữa...”

“Ừ, cô biết thế là tốt rồi.”

Lăng Vi từ văn phòng của Jennifer ra ngoài, tắt máy quay lên.

Lăng Vi cảm thấy bị đồ ngu ngốc như Jennifer làm cho phát khóc: “Mặt hàng này, chỉ số thông minh này làm sao mà làm được quản lý của Laroe đây? Chẳng lẽ đều dựa vào chồng cô ta sao? Nghe nói chồng cô ta rất giỏi, với mức độ thông minh này còn tự đi tìm ngược, đúng là bội phục khả năng của cô ta.”

Thật ra không thể nói chỉ số thông minh của cô ta thấp mà là vì quá tham, tham quá mới mất đi lý trí.

Lăng Vi nhanh chóng về phòng của mình khóa chặt cửa lại, lấy khay cài áo xuống, mở một chiếc khóa chìm ra, bên trong khay cài áo có một đầu usb nhỏ.

Lăng Vi lấy nó ra kết nối với máy tính nhanh chóng lưu đoạn quay lên

vào máy tính.

Xong xuôi liền gửi cho Diệp Đình.

Sau đó mở clip ra xem lại.

Gương mặt của Jennifer được quay rõ ràng.

Âm thanh không rõ nhưng mà độ sắc nét cực kì cao, không ảnh hưởng là bao.

Lăng Vi có chút kích động, tim đập thành thịch. Cô lưu vào mười mấy chỗ, lại lưu vào usb mang theo bên mình.

Lúc này di động đúng lúc vang lên.

Lăng Vi vừa nhìn, là thám tử Aili.

“V tiểu thư, xin chào, tôi đã gửi một phần tư liệu tới hộp thư của cô.”

“Được.” Lăng Vi mở hòm thư, ấn mở hộp thư mới, bên trong là clip Jennifer và một người đàn ông đi thuê phòng, hiển nhiên người đàn ông này không phải là chồng của Jennifer.

Jennifer leo được lên vị trí này đều nhờ chồng mình... để người đàn ông kia nhìn thấy đoạn clip này nhất định thú vị lắm đây.

Lăng Vi nói: “Cực kì tốt, đoạn clip này giá bao nhiêu?”

Đối phương nói: “Một phần này đưa cho cô, chúng ta vừa hợp tác, xem như bày tỏ thành ý của tôi, còn một phần nữa gửi cho cô lại tính phí của cô. Nhưng mà giá cả tư liệu tiếp theo hơi cao, vì tốc độ và chất lượng ở chỗ chúng tôi tốt hơn chỗ khác rất nhiều.”

“Ừ, tôi biết rồi, trước khi liên lạc với anh tôi đã hiểu về tính cách nhân phẩm của anh rồi.”

“Được rồi, V tiểu thư, vậy tôi tắt máy đây.”

Lăng Vi tắt máy, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Haha.. hình như việc này ngày càng thú vị

Chương 664: Thu danh sơn ngược lên nhân hiểm, thường có xa thần mạnh đấu cao thấp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mà bên kia, vị thám tử kia liền bấm số của Diệp Đình: “Lão đại, tự liệu đã chuyển cho chị dâu, theo anh nói không thu tiền.”

“Ừ, tiếp tục điều tra, sau này cô ấy muốn mua tin tình báo gì đều bán cho cô ấy để tránh cho cô ấy uy nghĩ nhiều, có tình huống gì đặc biệt thì báo cáo với tôi trước.”

“Vâng.”

Diệp Đình tắt máy, không mở clip của Jennifer ra cũng biết là gì, anh lại càng chán ghét.

.....

Buổi tối, Lăng Vi hứng thú xuất hiện ngoài cửa văn phòng của Diệp Đình.

Diệp Đình đang phê duyệt văn kiện, thấy cô đáng nhìn anh, lòng ngực anh nóng lên, ngoắc tay với cô: “Sao lại không vào?”

Lăng Vi mím môi cười, đi vào, khóa chặt cửa, thần bí nói: “Có tin tức

tốt... tội phạm giết người không phải là anh trai em.”

Diệp Đình nhú mồm làm bộ chần kinh mỉm cười: “Em đi điều tra chuyện này?”

“Ừ.” Lăng Vi hất cằm đắc ý.

Diệp Đình nhìn bộ dạng kiêu ngạo của cô rất muốn cười, thật ra anh đã biết chuyện đó... chính là anh để người ta đi điều tra.

Nhưng mà hiện tại nhìn thấy cô cười như vậy thật đúng là đáng yêu, thật muốn ôm một cái.

“Anh còn làm bao lâu nữa?” Lăng Vi đi tới bên cạnh anh.

Diệp Đình đưa tay kéo cô ngồi xuống đùi mình: “Sắp xong rồi.” anh phê duyệt văn kiện, Lăng Vi ôm cổ anh nhìn anh, anh chăm chú làm việc, không hề suy nghĩ đến chuyện khác mà rất chăm chú làm, ừ... đều nói đàn bà đẹp nhất... thật ra... đàn ông mới đúng là hấp dẫn nhất...

Bộ dạng anh làm việc quá quyến rũ rồi...

Nhìn nhìn, Lăng Vi lại bị mê mẩn.

Tuy Diệp Đình chuyên tâm phê văn kiện nhưng mà ánh mắt si mê của anh như ngọn lửa thiêu đốt mặt anh vậy.

Sao anh lại không cảm nhận được chứ.

Diệp Đình không nhìn cô mà điều chỉnh góc mặt đẹp trai của mình cho cô hưởng thụ tình yêu say đắm.

Anh chưa bao giờ cảm thấy... bị một người phụ nữ nhìn chăm chăm mà trong lòng dâng lên... cảm giác ngọt ngào.

Vị ngọt chảy dọc toàn thân.

Ngay cả không khí hít vào cũng đều thấy ngọt.

Cảm giác này...

Thật là...

Chưa bao giờ ngọt ngào như vậy.

Lăng Vi cứ thế nhìn anh mãi đến khi anh phê xong một phần văn kiện cuối cùng.

Anh khép văn kiện lại, lồng ngực nóng lên, lúc anh nhìn cô, ánh mắt cô... si mê như hoa tình độc.

Gương mặt cô dưới ánh đèn sáng như châu như ngọc, như phủ lên một tầng ánh sáng.

Đôi mắt như giọt nước lưu chuyển, nhẹ nhàng xao động như sóng nước.

Đột nhiên Diệp Đình cười nhẹ: “Nhìn đến mê muội rồi sao?”

“Hả?” Lăng Vi hoàn hồn.. cô mới phát hiện ra cô nhìn anh thật lâu... nhìn đồng hồ treo tường mới cảm thấy giật mình cô nhìn anh đến 30ph?

Trời ạ... thật là xấu hổ... Lăng Vi che mặt, cảm thấy mặt mình thật nóng.

Diệp Đình nhéo mũi cô: “Đi ăn trước, cho em ăn no em lại cho đút cho anh.”

Lăng Vi hiểu ý của anh, vừa nãy còn cảm thấy anh đẹp trai... huhu hiện tại cảm thấy... ngoại trừ đẹp trai còn xấu tính.

Lăng Vi hỏi anh: “Anh đã bao giờ thấy người già lái xe chưa?”

“Già lái xe thì sao, em nói nghe xem.”

Lăng Vi cười nói: “Thu danh sơn ngược lên nhân hiểm, thường có xa thần mạnh đấu cao thấp, hiện tại ngoài đường đầy xe cũ nhưng chẳng thấy người lái xe già năm đó ở đâu.”

Chương 665: Kinh hồn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phụt... khụ... khụ...” Bình tĩnh như Diệp Đình cũng không nhịn được phun ra.

Anh nhéo má cô: “Học được ở đâu ra mấy thứ vớ vẩn này hả?”

Lăng Vi nhếch môi cười: “Ông xã em hư hỏng như vậy, em không cần phải ngây thơ, trong sáng làm gì.”

Diệp Đình hôn cô một cái sau đó kéo cô đi ăn cơm.

Ăn tối xong, bọn họ không gấp gáp về nhà ngay mà kéo nhau tới công viên tản bộ.

Các đôi trai gái ở công viên cực kì nhiều, hai người bọn họ nắm tay nhau, vai dựa vai. Bọn họ quen nhau lâu như thế nhưng chưa bao giờ nắm tay nhau từ từ đi bộ trong công viên.

Đột nhiên Lăng Vi cảm thấy... cô thật sự kết hôn rồi...

Thật sự gả cho người ta rồi.

Trước kia, cảm giác này không được mạnh liệt rõ ràng.

Nhưng hôm nay thì đúng, chính là buổi tối này, đột nhiên cô có cảm giác mãnh liệt bọn họ giống như đôi vợ chồng hoạn nạn giúp đỡ nhau, nắm tay nhau đi trên đường, người kia chính là người cô muốn

nắm tay nhau, thương yêu cả đời.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cúi đầu nhìn cô...

Buổi tối gió lạnh, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô hỏi: “Có lạnh không?”

Lăng Vi xoa mũi: “Anh ôm em, em sẽ không thấy lạnh nữa.”

Diệp Đình cười cười.

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, rất sâu rất sáng.

Như ngôi sao trên trời bị hái xuống hòa vào mắt anh.

Lăng Vi ngắt ngậy trong đôi mắt của anh: “Phía trước có bán khăn lụa, đi mua một cái đi.” Lăng Vi chỉ về phía trước, hai người cùng nhau đi qua.

Diệp Đình chọn cho cô một chiếc khăn lụa màu hồng, Lăng Vi ghét bỏ: “Màu này quá trẻ, không hợp với em, em không cần.”

Cô gái bán khăn lụa hâm mộ nhìn cô, chân thành nói: “Chị, màu này rất hợp với chị đấy. Chị xinh đẹp như vậy, đeo khăn màu hồng là đẹp nhất. Chị nhìn em đen chưa này... nếu em có thể trắng như chị, đẹp như chị, em cũng muốn đeo khăn màu hồng.”

Cô vẫn muốn mua chiếc màu lam trong tay mình.

Lăng Vi nhìn cô gái một cái, thật ra cô gái này không đen, chỉ là gió thổi cộng thêm ngày ngày bán hàng ở bên ngoài.

Cô gái kia cười nói: “Chị đeo chiếc màu hồng nhất định sẽ rất đẹp,

chị phải tin tưởng vào ánh mắt của chồng mình.”

Lúc này đột nhiên Diệp Đình nhìn cô ta.

Lăng Vi đang muốn quàng khăn lên cổ thử thì đột nhiên... Diệp Đình ôm cô ngã sang bên cạnh, hai người ngã xuống đất, hai người lăn mấy vòng dưới mặt đất.

Bùm, bùm, bùm... bên tai vang lên tiếng súng, Lăng Vi nghe thấy mùi thuốc súng trong không khí.

“Đi nhanh.” Diệp Đình kéo cô lên, một chân đá bàn gỗ bên cạnh lên.

Phập... tiếng viên đạn ghim vào bàn gỗ.

“Áa.... giết người.” Người tản bộ trong công viên chạy khắp nơi, buổi tối trời lạnh, người đi bộ không nhiều, nháy mắt mọi người chạy sạch sẽ.

“Chạy nhanh, có giết người.”

Bùm bùm... tiếng súng như bùa đòi mạng vang lên bên tai.

Cả đầu Lăng Vi tê dại nhưng cô không hề hoảng sợ, trấn định nhìn xung quanh, cô nhìn thấy... thì ra người nổ súng bọn họ... lại là cô gái bán khăn lụa?

Vừa nãy cô còn cảm thấy cô gái kia rất đáng thương, trời lạnh như vậy còn phải bán hàng kiếm kế sinh nhai, lại không nghĩ tới... cô ta là sát thủ sao?

Còn may Diệp Đình cảnh giác.

Nhưng mà sao Diệp Đình phát hiện được cô gái kia có vấn đề?

Lăng Vi vừa chạy theo Diệp Đình, trong đầu lật tung trời.

Đột nhiên xung quanh nhảy ra mấy chục người áo đen cao to.

Lăng Vi hít một hơi thật sâu, trái tim vọt ra khỏi cổ họng.

Sau đó đám người kia bảo vệ Diệp Đình: “Tiên sinh, nhìn tác phong làm việc của đối phương, là người của Hoắc Ân lão quỷ.”

Diệp Đình ôm chặt Lăng Vi, cảnh giác nhìn xung quanh: “Bắt cô ta lại, tìm ra chỗ ẩn nấp của Hoắc Ân.”

“Vâng, thưa tiên sinh. Ngài và phu nhân rời khỏi chỗ này trước đi, chỗ này giao cho chúng tôi.”

“Két...” một chiếc xe thể thao dừng trước mặt Diệp Đình, Diệp Đình kéo Lăng Vi lên xe.

Xe nhanh chóng rời đi.

Chương 666: Kinh hồn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trái tim Lăng Vi đập thình thịch, cô còn chưa phản ứng lại mọi chuyện thì đã bị Diệp Đình kéo lên xe đi về phía trước.

Cô gái bán khăn lụa kia... đột nhiên bị kéo mặt nạ và tóc giả xuống.

Cô ta lắc đầu, phần nộ hét lên, lạnh lùng chống cự với ba mươi mấy người áo đen.

Ba mươi mấy người kia vây cô ta ở giữa.

Cô ta cười lạnh tùy ý ném lưu đạn khó sau đó đột kích về góc phải.

Nhưng mà ba mươi mấy người này chẳng phải dạng người chỉ biết đánh đấm.

Bọn họ là cận vệ bên cạnh Diệp Đình, cảm quan vô cùng敏锐 cảm, dù lưu đạn khói khiến bọn họ không thể nhìn rõ cảnh trước mắt nhưng dựa vào thính giác vẫn có thể phán đoán được động tĩnh, dù chỉ là tiếng vang nhỏ.

Sau đó tiếng tay đấm chân đá vang lên, người đàn bà kia giận muốn điên lên, từ trong ngực cầm ra một lưu đạn, muốn kéo chốt thì bị người ta nhắc chân đá bay.

Cô ta giờ sủng phản kháng.

Có người đá bay cổ tay cô ta, khẩu súng cứ thế bay đi.

Cô ta sờ dao găm sau lưng thì có người giật lấy tóc ra sau, một chân đá bay gao găm.

“Á...” người đàn bà kia hận nghiêng rang nghiêng lợi.

Rõ ràng bên phải là chỗ hồng.

Cô ta không thể phá vây ra ngoài được.

Súng cũng bị đá bay, cô ta ngửa đầu ra sau xoay người đá chân tránh người đang nắm tóc mình.

Vừa muốn xoay người nhặt súng thì bị một người đá vào đầu, lỗ tai on gong.

“Mang đi.” Có người giẫm tay cô ta.

Một người nắm tóc, còn có hai người giữ tay, chân, trực tiếp xách cô ta đi.

Người đàn bà tức giận la lối.

Đột nhiên có người hung hăng ấn cổ tay cô ta, hai tay bị trói ra sau, cô ta tức giận nổi đầy gân xanh cả mặt.

Cô ta là trợ thủ đắc lực của Hoắc Ân, đã từng ám sát nguyên thủ của vài nước, đã từng chiến đấu hơn trăm người mà không sợ hãi, lại không nghĩ tới bị ba mươi mấy tên lâu la chơi đùa.

Tức chết rồi, quả thật sắp bị tức chết rồi, á... vừa nãy rõ ràng đã chiếm được tiên cơ, rõ ràng có thời gian giết chết Diệp Đình.

Lại không nghĩ tới Diệp Đình lại cảnh giác như thế, trong lòng ôm cô gái kia còn có thể tránh thoát viên đạn.

Thật đáng giận.

Vừa nãy cô ta nên nhanh tay hơn một chút mới đúng, nếu rút súng nhanh hơn, Diệp Đình chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà hiện tại... cô ta còn chưa đụng đến một cọng lông tơ của người ta.

Người đàn bà tức giận chửi ầm lên: "Đồ heo các người... bà đây giết chết các người..." cô ta hoàn toàn mất đi lý trí, rơi vào trạng thái điên cuồng.

"Bộp..." đột nhiên có người dí một phát côn điện vào eo của cô ta.

Người đàn bà kia run lên... sau đó hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Đình mắt lạnh liếc cô ta: "Đánh thức cô ta, tôi còn phải về với bà xã, không có thời gian ở đây với cô ta đâu."

"Ào...", một thùng nước lạnh dội vào đầu.

Chương 667: Tâm tư kín đáo, thấy rõ tiên cơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn bà kia run lập cập, chỉ cảm thấy lạnh đến tận xương.

Diệp Đình ghét bỏ nhìn cô ta: “Có chuyện thì nói, không muốn nói thì chết sáng khoái đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.”

Người đàn bà kia nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên cắn chết Diệp Đình!

Diệp Đình không kiên nhẫn đếm ngược: “Ba!”

Người áo đen sau lưng Diệp Đình giờ súng nhắm ngay... đầu người đàn bà kia.

Người đàn bà kia cười lạnh.

“Hai.”

Người áo đen giờ họng súng to như muốn nuốt chửng một người.

Người đàn bà nhìn Diệp Đình, thấy trong mắt anh đầy lạnh lẽo.

Anh ta muốn giết người.

Không hề giả dối.

Ánh mắt người đàn bà kia ngưng trệ, trái tim co rụt.

“Một.”

“Đoàng.”

Tiếng súng khủng bố vang lên trong phòng thẩm vấn.

Người đàn bà kia cảm thấy da đầu tê rần, viên đạn ghim một mảng tóc của cô ta ngay bức tường phía sau, trên tường còn dính mảng tóc dính máu đầm đìa.

Da đầu cô ta tê dại, đau đớn... như hàng vạn cây kim đâm vào.

“á...” Cô ta rên rỉ, âm thanh tràn đầy ảm đạm, chết, cô ta không sợ, không sợ tra tấn, cô ta là người thà chết trung thành với đại nhân Hoắc Ân, tuyệt đối không thể bán đứng đại nhân Hoắc Ân.

Diệp Đình hừ lạnh: “Tay súng này của tôi nhãn lực không tốt, lần sau cô không gặp may thế đâu.”

Anh đứng lên, lạnh nhạt nhìn thoáng qua người đàn bà kia: “Cho cô 1h, có thể nói nhiều thì đừng có kiệm lời, không nói thì bấm ra ném cho chó ăn.”

Nói xong, xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Người đàn bà kia chỉ cảm thấy cả người rét run.....

*

Một giờ lúc sau, có người tới báo: “Tiên sinh, đột nhiên trong người người đàn bà kia có vi khuẩn phát tác, đã chết rồi. Cô ta chưa nói gì

hết.”

“Ừ.” Diệp Đình đã sớm dự liệu đến kết quả này, ánh mắt đen tối nhìn chăm chăm ngón tay đang gõ mặt bàn.

Lăng Vi vẫn luôn ngồi cạnh anh, đột nhiên ánh mắt biến ảo không rõ, Diệp Đình cầm tay cô: “Sao vậy?”

Lăng Vi vẫn còn đang suy tư, cô nhú mày, hiển nhiên cực kì tập trung.

Diệp Đình không quấy rầy cô, một hồi lâu, Lăng Vi đột nhiên nói: “Em muốn nhìn thi thể người đàn bà này một chút.”

“.....” Diệp Đình nhìn cô, lúc này cô nên sợ hãi mới đúng. Anh không muốn cô xem dù có thể cô sẽ phát hiện manh mối nào đó.

“Không cần.” ánh mắt Diệp Đình kiên định, phất tay với người nọ.

Lăng Vi lại đột nhiên đứng lên: “Tôi đi anh nhìn xem, vừa rồi tôi cảm giác có một chút không thích hợp.”

Diệp Đình cũng đứng lên: “Em phát giác cái gì, có thể nói với anh.”

Lăng Vi suy nghĩ một chút nói: “Em chưa nói được, muốn đi xem một chút mới được.”

Cô hơi cố chấp ngẩng đầu nhìn anh: “Ông xã, em cảm thấy, chuyện này vẫn nên nhanh chóng giải quyết mới tốt, muộn một chút sợ sẽ thay đổi, nếu có thể nhanh chóng bắt được Hoắc Ân, không phải chúng ta càng an toàn hơn sao?”

Diệp Đình vẫn kiên trì: “Những việc này anh sẽ xử lý.”

Lăng Vi thấy anh cực kì kiên định, cuối cùng cũng thỏa hiệp “Em không đi vào xem nữa, em nói với anh suy nghĩ của em.”

Diệp Đình gật gật đầu, phất tay để người nọ đi ra ngoài.

Lăng Vi suy nghĩ một chút nói: “Ngay lúc đó trường hợp cực hỗn loạn, có thể anh không chú ý nhiều như vậy. Em nhớ rõ, lúc chúng ta đang lái xe rời đi thì người đàn bà kia bị xé mặt nạ cùng tóc giả.”

Diệp Đình gật gật đầu, Lăng Vi lại nói: “Người bình thường bị xé rách mặt nạ thì làn da sẽ rất đau, tất cả mọi người sẽ theo bản năng sờ má đúng không? Nhưng cô ta không có! Cô ta không ngừng xoa cổ, em nhớ rõ lúc ấy ánh mắt của cô ta hình như có chút lo lắng.”

Chương 668: Tâm tư kín đáo, thấy rõ tiên cơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai mắt Diệp Đình sáng lên nhìn cô chăm chăm mà cô thì đặc biệt bình tĩnh.

Diệp Đình nhớ lại chuyện lúc đó, lúc đó anh vẫn nhìn eo người đàn bà kia bởi vì anh muốn biết người đàn bà này mang vũ khí thì sức chiến đấu như thế nào.

Cho nên chi tiết tiểu Vi nói bị anh bỏ qua.

“Em nói có lý.” Diệp Đình gọi điện thoại cho người cẩn thận kiểm tra cổ người đàn bà kia.

Lăng Vi mệt mỏi, hôm nay bị dọa sợ còn chưa hồi phục, Diệp Đình nâng má cô thương tiếc hôn một cái: “Đi theo anh lại làm em sợ hãi rồi.”

“Đồ ngốc.....” Lăng Vi ôm anh, mặt dán vào mặt anh: “Ở với ai rồi cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhờ may gả cho tên nghiên bạc rồi cũng sẽ có ngày bị đuổi giết.”

Diệp Đình xoa má cô cười cười: “Dù sao cũng phải trách anh.”

Lăng Vi giận anh: “Anh còn nói như vậy nữa, em sẽ tức giận, lại không phải lúc nào cũng như vậy, em tin anh có thể bảo vệ em.”

Diệp Đình dịu dàng hôn cô, chưa bao giờ cảm thấy có bà xã ấm áp như vậy là một chuyện hạnh phúc.

“Tiên sinh ——” có người tới gõ cửa, Diệp Đình hô một tiếng: “Vào đi.”

Người nọ tiến vào, bưng một cái khay, trình lên miếng da người bằng ngón tay.

Lăng Vi cau mày nhìn, Diệp Đình cho người cầm kính lúp tới.

Diệp Đình cầm một cây kẹp kẹp miếng da người lên, đặt dưới ngọn đèn nhìn kĩ.

“Hình như chỗ này có gì đó.” Diệp Đình cho người mang kính hiển vi tới.

Một lúc sao Lôi Tuấn và Lôi Đình tới, bốn người cùng xem.

“Nơi này có con chip nhỏ.....” Lôi Tuấn và Lôi Đình hai mắt nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Đình nhanh chóng phá giải: “Là một bản đồ.....”

Lôi Tuấn khen ngợi Lăng Vi một câu: “Chị dâu, cô quan sát thật cẩn thận, tấm bản đồ này nhất định vô cùng hữu ích.”

Đột nhiên Diệp Đình nói: “Sau này nên bắt thêm một ít đám thề chết trung thành với Hoắc Ân...”

Hai mắt Lôi Đình sáng ngời: “Anh, anh nói bản đồ này có nhiều tấm sao?”

“Ừ.” Diệp Đình gật đầu: “Lão già Hoắc Ân rất giáo hoạt, nhìn kích thích bản đồ này phải có đến cả trăm, hơn nữa chế tạo thành con chip, cài thêm mật mã, ngoại từ Hoắc Ân thì thủ hạ của ông ta cũng không thể mở.”

Lôi Tuấn và Lôi Đình nhìn nhau một cái, nháy mắt cảm thấy tên Hoắc Ân này đúng là cáo già quỷ quyệt, hai người ra khỏi thư phòng liền đóng cửa lại.

Lăng Vi vẫn đang nhìn kính hiển vi đột nhiên có đôi tay ôm lấy cô, hai tay vòng ra trước ngực cô: “Hôm nay em thông minh như vậy, ông xã làm sao mà thưởng cho em đây?” Vừa nói, cánh tay thêm lực đạo, hơi thở ấm áp phun lên cổ cô, anh hôn vành tai cô nói: “Bà xã, em thơm quá..” Lăng Vi đỏ mặt tai hồng, anh đẩy người cô lại, đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô: “Vốn muốn đi tản bộ với em, ai mà nghĩ tới mất hết cả hứng.”

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn anh cười nói: “Vậy hiện tại anh đi bộ cùng em đi, cả rừng cây lớn như vậy chẳng có người quấy rầy.”

Diệp Đình ôm eo cô: “Được, em muốn đi đâu chúng ta liền tới đó.”

Lăng Vi nhìn anh cười ngọt ngào, âm thanh rơi vào lỗ tai anh: “Anh dễ nói chuyện như vậy, thật làm người ta kinh ngạc... em còn tưởng anh muốn chế tạo trẻ con với em cơ đấy.”

Chương 669: Thăng chức (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói: “Không phải chứ... Thật sự bị em nói trúng?”

Lăng Vi nhú mày, cắn môi dưới: “Chồng, hai ngày nay em buồn nôn, lẽ nào có thật không?”

Diệp Đình bình tĩnh nhìn cô: “Tối mai chúng ta đến chỗ bác sĩ Hồ kiểm tra.”

“Ừ.” Cô cũng bình tĩnh gật đầu.

Hai người nhìn nhau, nhìn một hồi, đột nhiên bật cười.

Lăng Vi nhéo mặt anh: “Vui vẻ thì cười đi! Giả bộ nghiêm túc!”

Diệp Đình cười vui vẻ: “Anh rất vui, bất kể có hay không, tình cảm hai ta vẫn không hề bị anh hưởng, thật hiếm thấy...”

“Đúng...” Lăng Vi kè trán anh: “Đi ra ngoài một lát, muốn tản bộ cùng anh.”

Chạng vạng tối hôm sau, ăn cơm xong, bọn họ ngồi trực thăng đến chỗ Hồ lão tiên sinh làm kiểm tra.

“Lão tiên sinh, quấy rầy ông, gần đây vợ tôi luôn mệt mỏi, thỉnh thoảng buồn nôn, thân thể không thoải mái lắm.”

Ông lão gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh bắt mạch cho Lăng Vi.

Bắt mạch xong, nói với Diệp Đình: “Thuốc tôi cho rất có hiệu quả, nhưng bây giờ vẫn chưa chữa hết hoàn toàn, cô ấy luôn mệt mỏi và buồn nôn là vì tác dụng thuốc, không phải vì mang thai. Tôi cho thuốc thêm, cô lấy về tiếp tục uống, với tình trạng của cô thì ba bốn tháng nữa mới thấy rõ hiệu quả. Nhưng cũng không phải tuyệt đối, nói không chừng khi nào mang thai cũng không chắc chắn. Chỉ cần kiên trì uống thuốc, sẽ có cơ hội.”

Lăng Vi và Diệp Đình đều hơi kích động. Nói thật, cho dù lần này không mang thai, bọn họ cũng thật sự thở phào nhẹ nhõm!

Mấy trước tới lấy thuốc, lão tiên sinh đều không chắc chắn như vậy, lời của ông hôm nay trấn an lòng người!

Mặc dù Lăng Vi không nói gì, nhưng cô muốn sinh một bảo bảo, đứa bé tiếp diễn sinh mạng của bọn họ.

Hai người trở về nhà, tâm tình đều rất tốt. Lần này gặp quạ đen, nhưng cuối cùng thấy ánh mặt trời cách đó không xa rồi.

Ngày thứ ba sau khi về nhà, Lăng Vi bỗng nhận được điện thoại của thám tử tư ở đảo.

Anh ta nói: “V tiểu thư, tôi lấy được một phần tài liệu vô cùng quan trọng. Là chứng cứ đối phương đục khoét công ty khoản kết xù.”

Tim Lăng Vi co rút!

Jennifer đục khoét công quỹ?

Còn là khoản ketch xù!

Cô vội nói: “Anh ra giá đi, tôi đặt tiền cọc trước, anh gửi một phần tài liệu cho tôi xem trước. Nếu tôi quyết định mua tài liệu chính, sẽ trả số tiền còn lại cho anh.”

“Được.” Đối phương cũng không nói nhảm, gửi một phần tài liệu trước cho cô.

Lăng Vi xem tài liệu, quyết định mua toàn bộ tài liệu, liền gửi số tiền còn lại.

Đối phương lập tức gửi toàn bộ tài liệu đến mail cô.

Lăng Vi mở ra xem...

Đúng là đổi mới tam quan* của cô!

(*) Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Vòng tiền* của Jennifer quả thực dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

(*) Vòng tiền: Nói đơn giản là thông qua vài thủ đoạn hợp pháp móc tiền không thể về mình vào túi mình. Hành động này khác với phạm pháp truyền thống như như trộm cắp, cướp bóc, lừa gạt, vì vậy, nghiệp giới gọi chung là vòng tiền.

Cô ta và chồng cô ta nhất định chính là hai máy hút tiền siêu cấp.

Lăng Vi nhận được tài liệu, lập tức in bản chính ra, ẩn danh gửi mail cho Diệp Đình.

Lại xóa tài liệu trong máy vi tính và mail của mình.

“Tiểu Cầm, hẹn Tổng giám đốc trước giùm chị, chị có chuyện quan trọng tìm anh ấy.”

Tiểu Cầm sửng sốt.

Nghi ngờ nghĩ: “Bộ trưởng tìm Tổng giám đốc, trực tiếp gọi điện thoại là được rồi mà... Tại sao còn muốn em đi hẹn trước?”

Nhưng Bộ trưởng đã nói vậy, cô ta chỉ có thể làm theo.

Lập tức gọi điện thoại liên lạc thư ký Tổng giám đốc, nói Bộ trưởng Bộ thiết kế Lăng Vi hẹn gặp Tổng giám đốc.

Điện thoại hẹn trước vào buổi sáng, hai giờ rưỡi chiều, Lăng Vi mới đi gặp.

Lăng Vi sửa sang quần áo, nghiêm trang đi tới cửa phòng họp.

“Bộ trưởng Lăng, Tổng giám đốc và mấy vị thành viên Hội đồng quản trị đang chờ cô.” Thư ký trưởng Katherine mở cửa phòng cho cô.

“Cảm ơn.”

Lăng Vi hít thở, đạp giày cao gót đi vào.

Katherine ở ngoài đóng chặt cửa.

Trong phòng họp, Diệp Đình và mấy vị thành viên Hội đồng quản trị ngồi thành nửa vòng. Diệp Đình đang phê duyệt văn kiện. Những người khác cũng bận rộn xem văn kiện.

Lăng Vi ung dung đi tới bên cạnh Diệp Đình, đứng yên.

Diệp Đình nghe tiếng bước chân của cô, nhướn mày nhìn cô, biểu tình nghiêm túc nói: “Ngồi đi.”

Chương 670: Thăng chức (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai người quan hệ cấp trên cấp dưới.

Lăng Vi ngồi ngay thẳng, cũng không vội nói chuyện, chờ anh phê duyệt văn kiện xong.

“Nói đi, có chuyện gì?” Diệp Đình phê văn kiện, ký tên xong.

Anh khép văn kiện để qua một bên, tròn mắt đen nhìn Lăng Vi chăm chú.

Lăng Vi đứng lên, để usb lên bàn, sau đó gật đầu với những đồng nghiệp khác: “Tổng giám đốc, thành viên Hội đồng quản trị, trong usb này có một vài tài liệu tôi vô tình thấy được. Nó có thể ảnh hưởng tới tài chính thu chi của công ty chúng ta.”

Diệp Đình nghiêm túc hỏi: “Có liên quan tới tài chính của công ty chúng ta?”

Lăng Vi gật đầu: “Liên quan lớn lao!”

Diệp Đình bảo trợ lý Jason mở tài liệu lên màn hình lớn.

Sau đó, trên màn hình lớn xuất hiện chứng cứ Jennifer và Elton đục khoét công quỹ!

“Cái gì? Đây là cái gì?” Mấy thành viên Hội đồng quản trị cả kinh há

to miệng!

Có người tức giận đập bàn: “Jennifer, Elton? Bọn họ lại đục khoét nhiều tiền như vậy? Hai thứ bại hoại này!”

“Sao có thể?... Hai người này... điên rồi sao? Sao không có ai phát hiện?”

“Bọn họ nhất định có đồng bọn! Nhất định có người bao che bọn họ!”

“Các người mau nhìn nguồn của số tiền này đi, các hạng mục đều có ghi chép! Đây không chỉ đơn giản là đục khoét công quỹ! Bọn họ có móc xích!”

Sắc mặt mấy thành viên Hội đồng quản trị biến hóa khó lường. Có người tức giận mắng to: “Những người này quá đáng! Đúng là không loại trừ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào!”

Diệp Đình giơ tay dè ép, tỏ ý mọi người đừng kích động, anh nhìn Lăng Vi, hỏi: “Bộ trưởng Lăng, phần tài liệu này cô có từ đâu? Tuy tài liệu cô cung cấp rất quan trọng, nhưng chúng tôi cần kiểm chứng.”

Lăng Vi bình tĩnh nói: “Phần tài liệu này tôi thấy trong email nội bộ công ty của tôi, có lẽ mọi người trong công ty nhập địa chỉ mail sai, lại gửi đến tôi. Tôi cảm thấy phần tài liệu này rất quan trọng, nên không dám tự tiện làm chủ. Hơn nữa, không lộ ra bên ngoài.”

“Cô làm rất tốt. Tài liệu này để ở đây trước, chúng tôi sẽ lập tức kiểm chứng. Cô đi ra ngoài trước đi.”

“Được.” Lăng Vi ung dung đứng lên, đi ra ngoài.

Mấy ngày sau, nội bộ Laroe chấn động!

Jennifer và Elton trở thành đối tượng đả kích, hai người đục khoét công quỹ được chứng thực.

Trải qua chuyện này, lại bắt được mấy quản lý cấp cao và không ít nhân viên trung tầng của Laroe!

Quản lý cấp cao của Laroe lại thay đổi, thế lực mới của Diệp Đình thuận lợi lên ngôi.

Thế lực lão đầu Matisse trong nháy mắt suy yếu.

“Bộ trưởng Lăng Vi, chúc mừng cô thăng chức thành Giám đốc Bộ thiết kế Laroe khu vực Trung Quốc!”

Trong dạ tiệc ở Laroe, Hoa Thiếu Kiền tuyên bố danh sách nhân viên thay đổi lớn lần này. Jennifer bị đuổi khỏi Laroe, tội danh đục khoét công quỹ chờ tòa án phán quyết, Hội đồng quản trị nhất trí cân nhắc quyết định, bổ nhiệm Lăng Vi làm Giám đốc Bộ thiết kế.

Giám đốc Bộ thiết kế thay thế vị trí Tổng thanh tra của Jennifer.

“Chúc mừng chúc mừng... Chúc mừng Giám đốc Lăng...” Có người giọng điệu cực kỳ chanh chua.

Chương 671: Triển lãm tranh Phương Chu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng Giám đốc Lăng.”

“Chúc mừng chúc mừng — —”

“Bộ trưởng, chị thăng chức rồi!” Tiểu Cầm kích động đến mức hai mắt sáng lên, Tiểu Trương vỗ đầu cô ta: “Sao còn kêu Bộ trưởng chứ? Kêu Giám đốc!”

Tiểu Cầm liền gật đầu sửa lời: “Giám đốc Lăng!”

Lăng Vi lắc đầu, bật cười: “Kêu chị Lăng.”

“Chị Lăng.” Tiểu Cầm toét miệng. Tiểu Trương lại gần hỏi: “Chị Lăng, sau này chị thăng làm Giám đốc, vậy tách ra Bộ thiết kế chúng em rồi...”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói: “Chị tìm Hoa tổng thương lượng thử xem có thể đừng dời phòng làm việc của chị không, chị còn cùng một chỗ với mọi người. Nếu một nhà thiết kế rời khỏi bộ thiết kế thì chẳng khác nào mất đi động lực vốn có. Chị nghĩ anh ta sẽ hiểu.”

“Chị Lăng! Chị thật giỏi!”

Lăng Vi đi tìm Hoa Thiếu Kiền, nói suy nghĩ của cô. Hoa Thiếu Kiền gật đầu: “Có thể, cô vẫn muốn ở Bộ thiết kế thì phòng làm việc của

cô cũng không cần dòi.”

Lăng Vi vui vẻ hỏi anh ta: “Bây giờ vị trí Bộ trưởng Bộ thiết kế trống, do ai thay thế?”

Hoa Thiều Kiền hỏi cô: “Em có đề cử tốt nào không?”

Hoa Thiều Kiền nhìn qua Bộ thiết kế, quản lý cấp cao vẫn chưa quyết định bổ nhiệm ai làm Bộ trưởng Bộ thiết kế.

Lăng Vi suy nghĩ, nói: “Thật ra tôi cảm thấy Tiểu Cầm rất có thiên phú thiết kế, cho cô ấy làm trợ lý có chút không trọng dụng nhân tài. Nhưng tính cách cô ấy yếu đuối, trước mắt không thích hợp làm Bộ trưởng. Những người khác, tôi cảm thấy... tạm thời không thích hợp lắm.”

Hoa Thiều Kiền đồng ý gật đầu: “Không sai... Hay là như vậy đi. Điều Tiểu Cầm về Bộ thiết kế, chính tay em dẫn dắt cô ấy, sau này để cô ấy thay thế vị trí của em.”

“Được, tôi cũng có ý đó.”

Lăng Vi quyết định phải chăm sóc dạy bảo Tiểu Cầm thật tốt, để tính tình cô ta đừng mềm yếu như vậy!

“Giám đốc Lăng, chúc mừng nha!”

“Cảm ơn.”

Lăng Vi đột nhiên được thăng làm Giám đốc, một vài nhà thiết kế lâu năm không ứng phó kịp!

Những nhân viên kỳ cựu này đã dán mắt vào vị trí này rất lâu, bỗng

nhiên nửa đường lôi ra một Trình Giảo Kim, bọn họ ghen tỵ đến đỏ mắt.

Mặc dù Lăng Vi thăng chức lần nữa làm người ta ghen tỵ, nóng mắt, nhưng thành tích của Lăng Vi bày ở đó, ai cũng không nói gì.

Cô vừa trở lại khu vực Trung Quốc hơn một tháng đã tiếp nhận và giải quyết nhiều nguy cơ, nhất là lần “Xe cho người già”, thật sự vô cùng khó giải quyết.

Hơn nữa, Lăng Vi còn được bổ nhiệm làm nhà thiết kế chính “Xe cho người già”.

Sau khi thiết kế này đưa vào sản xuất, mọi người đều rất hài lòng!

Giá thấp, chất lượng cao, đáng tin, chức năng lớn mạnh thay đi ộ, nhất định sẽ tạo kỳ tích mới!

Cũng chính lần thiết kế này giúp Lăng Vi nâng cao địa vị ở Bộ thiết kế.

Phần lớn nhà thiết kế có tài ở Bộ thiết kế đều nhất trí cho rằng Lăng Vi thăng chức làm Giám đốc Bộ thiết kế là thực tới danh quy.

Nhưng cũng nhất định sẽ có bất mãn: “Các người nói xem, có phải Lăng Vi rất quá đáng không? Mình thăng làm Giám đốc còn phải bá chiếm vị trí Bộ trưởng.”

“Đúng vậy! Thật quá đáng!”

Lăng Vi bịt tai không nghe, đặt toàn bộ tinh lực lên người Tiểu Cầm, hy vọng cô ta nhanh chóng mạnh mẽ lên.

Nhân tài như Tiểu Cầm, cô không nở chôn vùi.

...

Đầu tháng 12, thời tiết cực kỳ lạnh, nhưng không có tuyết rơi. Hôm nay, bầu trời mờ mờ, giống như sắp có tuyết rơi.

Buổi trưa, cô đến nhà kho. Thầy Dương vui mừng hơn hờ cho cô xem thành quả: “Tiểu Vi, ý tưởng cháu nói lần trước đã thực hiện được! Động cơ của chúng ta thật sự rất chất, aiya, nếu có thể lấy được một chiếc xe, chúng ta thí nghiệm động cơ này thì tốt rồi.”

Lăng Vi vui vẻ muốn thét chói tai, nhưng cũng buồn rầu...

Bây giờ... túi tiền cô cạn sạch, thẻ ngân hàng lại trống rỗng. Nếu mua xe mới, phải lấy tiền từ mua chứng khoán.

Cô đang buồn rầu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Bắt máy, là người đứng ra tổ chức một triển lãm tranh gọi tới.

“Xin chào, tôi là người đứng ra tổ chức triển lãm tranh Phương Chu Quốc Tế, xin hỏi cô là Lăng tiểu thư phải không?”

Chương 672: Triển lãm tranh Phương Chu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phương Chu Quốc Tế?

Lăng Vi kinh ngạc!

Danh tiếng Phương Chu Quốc Tế lớn đến rung trời — —

Họa sĩ phái hiện đại không có ai không muốn tranh của mình được triển lãm ở Phương Chu Quốc Tế!

Lăng Vi khẩn trương nói: “Tôi là... Lăng Vi, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

Đối phương nói: “Vi Vi tiểu thư, có thể liên lạc với cô thật tốt. Tôi là nhân viên phục vụ khách hàng của Phương Chu Quốc Tế, tôi tên Daisy. Tranh cô gửi tới đã vào vòng xuất sắc...”

Không đợi cô ta nói xong, Lăng Vi “a” một tiếng. Cô chưa từng gửi tranh cho Phương Chu Quốc Tế mà...

Sao đối phương có thể tìm tới cô?

Cô sửng sốt, đối phương nói tiếp: “Tác phẩm vào vòng xuất sắc đợt này sẽ được triển lãm vào tuần tới, nếu cô có thời gian hay tới dự triển lãm, ba tác phẩm vào vòng xuất sắc sẽ được khen thưởng từng cái một. Rất nhiều tiền nha!”

“Chờ chút... Tôi nghĩ có phải các người làm rồi không?” Lăng Vi che miệng, nghĩ cẩn thận, quả thật chưa từng gửi tranh cho Phương Chu Quốc Tế...

“Thế nào? Tiểu thư?”

Lăng Vi xoa trán nói: “Các người chắc chắn là tìm tôi sao? Tôi không gửi tranh cho các người...”

Đối phương hiển nhiên dừng lại: “Cô chờ một lát...”

Lăng Vi nghe tiếng lật giấy bên kia.

Một lúc sau, đối phương nói: “Không sai, chính là cô. Có lẽ bạn cô đăng ký giúp cô... Vậy đi, tôi gửi tranh của cô cho cô, cô xem có phải do cô vẽ hay không.”

“Được...”

Lăng Vi cúp điện thoại.

Chốc lát, Daisy gửi một tấm hình.

Trời ạ!

Đây là... con hùng ưng giương cánh cao tường, ngạo mạn giữa bầu trời cô vẽ trong phòng vẽ!

“Chẳng lẽ là Diệp Đình đăng ký giúp cô?”

Lăng Vi lập tức gọi cho Diệp Đình, Diệp Đình đang họp, anh giơ tay tỏ ý mọi người chờ anh một lúc. Anh nhấn nút trả lời, Lăng Vi không

biết anh đang họp, làm bầm hỏi anh: “Triển lãm tranh Phương Chu Quốc Tế là anh đăng ký giúp em?”

Diệp Đình sững sốt: “Không được em đồng ý, sao anh có thể làm chuyện này...”

Lăng Vi suy nghĩ, cũng đúng, với tính cách của Diệp Đình, tuyệt đối sẽ không tùy tiện lấy tác phẩm cô đi triển lãm khắp nơi. Trừ Diệp Đình, vậy chỉ còn... Jim?

“Bạn” dạy cô vẽ graffiti! Người nọ làm việc tùy tính nhất, cũng không đáng tin cậy nhất, quả thật có thể là anh ta làm.

Xế chiều hôm đó, Lăng Vi liên lạc Jim, Jim hưng phấn gào khóc kêu to: “Vào vòng trong rồi? Ha ha ha ha — coi như đám cổ lỗ sĩ kia tinh mắt! Nhưng mà... vào vòng thôi chưa là gì đâu, mục tiêu của tôi là giải nhất — ngôi sao vinh quang! Tác phẩm của cô là tác phẩm sinh động, ngang ngược, có nội hàm nhất tôi đã thấy từ trước đến nay, giải nhất không cho cô, tôi phải đích thân đi “thăm hỏi sức khỏe” đám ranh già kia!

“...” Lăng Vi như bị sét đánh.

Cô ngắt lời Jim đang lải nhải không ngừng: “Xế chiều hôm nay, anh đến Phương Chu Đế Quốc cùng tôi một chuyến đi. Hình như bọn họ có chuyện muốn tìm tôi thương lượng.”

“Được! Không thành vấn đề!”

Buổi chiều, Lăng Vi và Jim cùng đến Phương Chu Đế Quốc.

Làm Lăng Vi học máu là, tranh triển lãm của cô... lại chính là...

Chương 673: Cả đời người, cơ hội trọng đại có thể có mấy lần? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

MỘT, TẮM, HÌNH...

“Em chụp một tắm hình tới triển lãm?” Lăng Vi dùng ánh mắt thần kỳ nhìn Jame, cấu tạo não người này không giống người bình thường, cho nên chuyện làm ra cũng khác với người thường!

Jame đắc ý hất cằm: “Đúng thế! Nếu không thì sao?”

Nói xong, khoác tay lên vai Lăng Vi, phong nhã nháy mắt với cô.

Anh ta nhếch môi, vẫy vẫy tóc quăn màu vàng, cười nói: “Tranh của cô là vẽ trên tường, tôi cũng không thể khiêng tường tới... Cho nên chụp một tắm hình gửi tới... Ha ha...”

Lăng Vi lau mồ hôi: “Đây là triển lãm... hình cũng có thể triển lãm sao?”

“Không sao, dù gì cũng là tác phẩm hội họa.”

Lăng Vi vẫn cảm thấy như bị sét đánh.

Trước khi tới còn buồn bực... Những người này làm sao thấy tranh cô vẽ được?

Lại không nghĩ rằng, chỉ bằng một tấm hình lại vào vòng xuất sắc của cuộc thi Phương Chu Quốc Tế? Ý của Daisy là muốn Lăng Vi mang tranh gốc tới triển lãm, lại không ngờ... Lăng Vi nói: “Bức tranh đó của tôi là vẽ trên tường...” Cô cười khổ, bất đắc dĩ nhìn Daisy.

Jame còn thản nhiên nói: “Mặt tường kia là tường chịu lực.” Ý là: Không tháo được... Không có cách đem bản gốc tới. Cho nên mới chụp hình.

“Ách...” Daisy nhúu chặt mày.

Cô ta rất nhức đầu.

Cô ta rất muốn nói với Jame: “Anh... Anh thật sự không phải đang chơi chúng em sao?”

Lăng Vi không nhịn được cười lên.

Trong đầu nghĩ, anh giai Jame! Anh còn biết đó là tường chịu lực? Anh biết rõ bức tranh kia không thể nào đem tới đây, anh còn muốn triển lãm cái gì?

Lăng Vi áy náy cười nói với Daisy: “Hay là hủy bỏ tư cách dự thi của tôi đi.”

Daisy cực kỳ tiếc nuối nói: “Vậy thì thật sự quá đáng tiếc, bức tranh này của cô vẽ rất đẹp! Khí thế và vẻ kiêu ngạo của hùng ưng được biểu thị tinh thể, nhất là đôi mắt! Vô cùng khiếp người, chúng tôi chỉ nhìn hình đã có thể cảm nhận được khí thế sắc bén, nếu chính mắt nhìn thấy tác phẩm của cô, tôi nghĩ nhất định sẽ càng rung động! Đặc biệt hơn là bức tranh này của cô là graffiti, rất tùy hứng, nhưng trong tùy hứng lại lộ ra sự dẻo dai. Họa sĩ không thể làm giống vậy.”

Daisy thấy Jame cũng gật đầu, tựa như đồng ý lời giải thích của cô ta, cảm thấy tiếc nuối...

Daisy nhìn Lăng Vi, cực kỳ nghiêm túc nói: “Nếu tranh của cô có thể tới triển lãm, tôi cảm thấy rất có lực thực vị trí á quân.”

Lăng Vi cũng rất muốn, vừa rồi cô đi vào, nhìn thấy bảng hiệu trước cửa viết: “Tiền thưởng đạt được vinh quang là 2 vạn, nếu cô có thể nhận được số tiền này, sẽ có tiền mua xe mới. Cho dù không được quán quân, được giải á quân cũng có 12 vạn...”

Lăng Vi thật tiếc.

Thật ra tiền thưởng là chuyện nhỏ, Phương Chu Quốc Tế thật sự rất nổi tiếng... truyền thuyết trong giới hội họa nha...

Được quán quân hoặc á quân cuộc thi của Phương Chu Quốc Tế đồng nghĩa với danh lợi tăng gấp đôi! Cuộc thi thế giới như vậy, rất nhiều người chú ý, tiền thưởng căn bản không là gì, quan trọng chính là cơ hội sau này!

Sẽ quen biết rất nhiều nhân vật nổi tiếng giới hội họa trong buổi triển lãm như vậy, sẽ có rất nhiều cơ hội trao đổi với bậc thầy quốc tế.

Nhưng cô không có cách tham gia.

Thật muốn khóc mà... Cả đời người, cơ hội trọng đại có thể có mấy lần?

Lăng Vi buồn phiền, thậm chí vô cùng sốt ruột, mất mát...

Tại sao ban đầu cô lại vẽ tranh lên tường... Nếu vẽ lên miếng bố to

thì sẽ không bỏ qua cơ hội này...

Lăng Vi đau lòng đến rỉ máu.

Dù sao, cơ hội như vậy, cả đời... cũng không gặp mấy lần.

...

Buổi tối, Lăng Vi phiền não.

Cô khoác áo dài ngồi trên ghế mây... cái ghế này... ừm... cô và anh từng ân ái ở đây...

Nghĩ tới chuyện hôm đó, mặt cô đỏ bừng như đang sốt.

Hôm đó, cô cầu xin anh, nói muốn xin nghỉ, anh ngoài miệng đáp ứng, kết quả... anh đè cô dưới ghế mà làm. Cô thở hổn hển cào anh, anh lại nói: “Em xin ngày mai... Dĩ nhiên hôm nay phải vận động thật tốt mới được...”

Chương 674: Cả đời người, cơ hội trọng đại có thể có mấy lần? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi che mặt, người này... thật hư! Sáng hôm sau cô phải đi làm! Anh tính toán tốt lắm! Mới cho cô nghỉ nửa ngày! Trưa hôm sau ăn trưa xong, lại đề cô trên bàn làm việc!

Lăng Vi thật sự cảm thấy mình gả cho một con cầm thú... Sao anh ưa chuộng vận động này như vậy chứ?

Lăng Vi che mặt nóng bừng, đột nhiên nghe bên tai vang lên giọng nói dịu dàng: “Đang nghĩ gì?”

“Hả?” Cô quay đầu, thấy Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, dưới ánh trăng, mặt anh cực kỳ anh tuấn, nhất là đôi mắt kia, giống như bậc thầy hạ bút vẽ ra!

Tim Lăng Vi đập loạn lên, đã thân mật với anh như vậy, bây giờ nhìn mặt anh, lại còn có thể đỏ mặt tim đập nhanh! Thậm chí càng dữ dội hơn trước kia!

Anh đưa tay ôm cô, ngồi xuống bên cạnh cô: “Lạnh không?”

Cô lắc đầu: “Không lạnh, hôm nay trời ấm, rất dễ chịu.”

Anh xoa đầu cô: “Sao ngồi một mình ở đây? Nhớ anh hửm?”

Anh nhếch môi cười xấu xa, Lăng Vi liền nghe ra vết bẩn trong lời nói của anh! Nhưng mà... không thể phủ nhận... vừa rồi cô thật sự nhớ đến ngày ấy bọn họ ở đây kích tình một đêm...

Che mặt. Cô vùi mặt vào hõm vai anh. Diệp Đình trầm giọng cười lên, anh vuốt tóc cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu nói: “Vừa rồi Jame gọi điện thoại cho anh, nói bức tranh của em được Phương Chu Quốc Tế chọn vào vòng xuất sắc, ngày mốt còn có thể tranh giải quán quân, á quân, quý quân?”

“Ừ...”

Lăng Vi không có gì, nói: “Không sao, cũng không phải cuộc thi quan trọng gì, em chính là một tác giả manga, triển lãm tranh như vậy, em không hề nghĩ tới.”

Diệp Đình ôm cô, cầm đặt trên bả vai cô, mút tai cô nói: “Có cơ hội thì hãy nắm chắc. Bây giờ em vẫn là tác giả manga nhỏ. Nếu lần này tranh giải có thể nhận được giải thưởng lớn, danh tiếng em sẽ lớn hơn nhiều, sau này, giá trị con người em cũng có thể không chỉ tăng gấp mấy trăm lần.”

Lăng Vi bị anh hôn đến run rẩy...

Mỗi lần anh cắn rái tai cô, đều khiến cô run rẩy, ngay cả đầu ngón chân cũng run.

Cô đỏ mặt đẩy anh ra, bĩu môi nói: “Bức tranh kia... em cũng vẽ trên tường rồi, cũng không thể phá tường đi triển lãm.”

Diệp Đình cười nói: “Nếu em muốn thì tháo một mặt tường, có gì đâu? Toàn bộ trang viên đều là của em... Anh cũng là của em, cái

nhà này, tùy em dày vò.”

Trong lòng Lăng Vi nóng lên.

Cô vươn tay ôm anh, hôn môi anh, giọng nói cũng mang theo mật ngọt: “Em biết anh tốt với em, em biết anh chiều chuộng em, nhưng bây giờ tháo tường cũng không kịp nữa.”

Chương 675: Chồng sẽ nghĩ cách cho em! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình bị giọng nói nhỏ nhẹ của cô khiêu khích đến nỗi cả người nóng lên, anh đưa tay ra kéo cô đến trên đùi: “Vậy em có muốn tham gia không? Nếu muốn tham gia, chồng sẽ nghĩ cách cho em.” Vừa nói, anh vừa luồn tay vào váy cô, chiếc váy len của Lăng Vi bị anh kéo đến ngang hông. Lăng Vi sợ hết hồn, kéo váy xuống thật nhanh: “Đừng gấp như vậy, được không? Nếu anh muốn, chờ đến nhà gỗ nhỏ đi...”

Cô đang cực kỳ xấu hổ.

Diệp Đình cười tà ác. Tay không ngừng cù lét cô: “Ở chỗ này cực kỳ tốt, trước hoa dưới trăng, nào có chỗ nào phù hợp hơn.”

“Hoa ở đâu ra mà hoa? Bây giờ là tháng mười hai rồi! Thân ái...”

Diệp Đình cười nói: “Vậy thì trước đèn dưới trăng.” Anh chỉ chỉ lên đèn đường...

Lăng Vi ngồi ở trên đùi anh, vừa cười, vừa tránh né.”Đừng làm rộn! Nhột lắm đấy!”

“Anh cũng nhột...” cô cứ lắc lư thế này, anh lại càng cảm thấy khô nóng trong người. Anh đột nhiên cắn lỗ tai của cô, dùng giọng nói từ tính trầm thấp nói: “Vợ ới, em thật là thơm.”

“...” Lăng Vi nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ thấy anh nhìn cô như đang say.

Lăng Vi nắm lấy cái tay đang sờ loạn của anh nói: “Anh đừng làm rộn nữa, bên ngoài lạnh lắm...” Diệp Đình nắm lấy bàn tay của cô, hôn lên môi cô nói: “Hôm nay lạnh lắm à? Không sao, vận động một lúc là người sẽ nóng lên, tin anh đi...”

Lăng Vi liền nhớ tới chuyện cưỡi ngựa lần trước, anh nói vận động một lúc là nóng lên, cô còn tưởng rằng anh muốn làm chuyện xấu, nào ai ngờ, anh kéo cô chạy hai cây số...

Lăng Vi bật cười ra tiếng. Đang nghĩ không biết anh có kéo cô chạy mấy chục cây số không, nghĩ đến đây cô lại cười phá lên...

Lần này, anh không kéo cô chạy bộ, mà là, ôm cô đứng lên ngồi xuống. Người này... đúng là luôn không hành động theo lẽ thường.

Lăng Vi khế cử động ở trong ngực anh, buổi tối tháng mười hai, cũng không lạnh như trong tưởng tượng, có lẽ là do anh quá nóng, đã truyền nhiệt lượng sang cho cô.

Trên trời... Đột nhiên có bông tuyết bay xuống, thật là kỳ quái... tuyết không lạnh. Tuyết rơi ngày hôm nay rất ấm áp, lúc tuyết rơi xuống, như muốn hòa tan ra, sẽ hòa lẫn với nhiệt lượng trong không khí, đó mới thật sự lạnh.

Trong đêm khuya thanh vắng, Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn tuyết rơi trên bầu trời, không ngờ anh lại nói đúng... trước hoa dưới trăng, thật sự không có chỗ nào phù hợp hơn... Tựa như người đàn ông này được lượng thân định tổ vì cô, hai người ở chung với nhau không có hiềm khích gì.

Gió, cuốn bông tuyết đi, từng bông tuyết nhảy múa trên không trung, đẹp đến mức nao lòng! Cả người Lăng Vi như muốn nổ tung! Từ lúc sinh ra đến giờ, cô chưa bao giờ qua cảm thấy cả thị giác lẫn các giác quan khác đều bùng nổ như vậy!

Cô cũng có thể cảm giác được sự hài lòng của Diệp Đình.

...

“Vợ ơi, em xem... biết em không được tham gia buổi triển lãm, ông trời cũng khóc thương cho em đấy.”

Lăng Vi cắn răng, nắm lấy bả vai của anh: “Em thật sự không sao mà, không được tham gia cũng không sao cả.”

“Phải không? Em lại không thành thực rồi.” Giọng nói của anh cao lên mấy quãng.

Lăng Vi nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, mím môi cười nói: “Đúng vậy, vẫn là anh hiểu em nhất... Thật ra thì, em rất muốn tham gia. Ha ha...”

Trái tim của Diệp Đình bị lay động bởi tiếng cười của cô, con tiểu hồ yêu này... sao có thể làm cho anh hồn điên phách đảo như vậy?

Đừng nói là bảo anh dỡ tường, mà dù có bảo anh đập tan căn biệt thự, anh cũng tuyệt đối không nói hai lời!

Lăng Vi nằm ở trong ngực anh, trong lòng hơi lo lắng cho cái ghế này... Cái ghế dài đã bị động tác lắc lư của anh làm cho kêu “Kéo kẹt kéo kẹt”...

Lăng Vi bị anh chơi đùa đến mệt, mệt đến nổi tay chân đều mềm

nhũn, trên người đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng: “Vậy anh có cách gì... anh thật sự muốn dỡ tường?”

Cô đặt tay lên bả vai của anh.

Anh hôn lên môi cô, dùng giọng điệu quyến rũ nói: “Có cách khác còn tốt hơn so với cách này. Nhưng phải xem biểu hiện của em.”

Lăng Vi trừng mắt nhìn anh: “Biểu hiện của em còn kém sao? Đi dã ngoại, ngồi giữa trời đông buốt giá em cũng phối hợp với anh, anh còn muốn em phải làm thế nào nữa?”

“Em đừng nói vô tội như vậy, không phải em cũng thích sao?”

“Sao em lại thích được?” Lăng Vi tức muốn chết đi được! Cô trợn mắt nhìn anh, đôi mắt nhu tình cũng bắt đầu phủ một tầng hơi nước.

Chương 676: Chồng sẽ nghĩ cách cho em! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình chặc chặc hai tiếng: “Em không thích, thì chờ anh ở chỗ này làm gì? Phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách, không thể chờ ở nơi khác sao?”

“...” Lăng Vi giận đến mức há miệng cắn ở trên cổ anh: “Em đến ngắm phòng cảnh xung quanh, không được sao? Đơn thuần ngắm phong cảnh cũng là có tội hả? Không phải tất cả mọi người cũng đều như anh, chỗ nào cũng có thể làm chiến trường được, hừ!”

Diệp Đình bị cô cắn “Á” lên, đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt cô: “Oh oh, anh chỉ thích nhìn cái dáng vẻ như gà chọi của em bây giờ.”

Lăng Vi cắn răng, mỗi lần cô hơi tức giận lên, anh lại nói cô là “Con gà chọi”!

Người này thật là, cho anh sắc mặt tốt, dịu dàng với anh, không phải là anh sẽ thoải mái hơn sao, sao cứ muốn cô phải tức giận mới được chứ.

Diệp Đình chăm chú nhìn cô, rồi cười phá lên.

Cười đặc biệt đều.

“Ghét anh!” Lăng Vi lại cắn anh lần nữa.

Mỗi lần người này nhìn thấy dáng vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi của cô, anh đều lộ ra dáng vẻ siêu cấp thoải mái!

Cô há miệng lại cắn lên cổ anh, ánh mắt của Diệp Đình càng ngày càng u tối. Lấn người, bá đạo đẩy ngã cô xuống, bắt lấy đôi môi của cô dùng sức hôn.

Nào gió, nào tuyết, uyển chuyển khiêu vũ, còn cái ghế, lại bắt đầu ca hát.

Gió đêm lạnh lẽo, làm cô không nhịn được chui vào trong ngực anh.

Anh chăm chú nhìn cô, tay đỡ lấy lưng của cô: “Lạnh không? Anh đưa em đi ngâm suối nước nóng.”

Lăng Vi lập tức bổ óc ra một “Bức họa mỹ nhân tắm “.

Lúc nói chuyện với người này, thời thời khắc khắc đều phải hiểu được ý nghĩ đen tối của anh, nếu không sẽ dễ dàng bị anh hố!

Lăng Vi vội vàng mặc quần áo lại, bọc lấy mình: “Ai nha, muộn lắm rồi, em không đi đâu. Tắm òa cái rồi đi ngủ thôi.”

Diệp Đình bá đạo kéo cô trở về trong ngực: “Ngâm suối nước nóng rồi đi ngủ, nếu không sẽ bị cảm đấy. Thời tiết ban đêm rất lạnh, vừa rồi em lại toát hết cả mồ hôi.”

“À...” Lăng Vi chợt thấy hơi cảm động, ra anh chỉ đơn thuần sợ cô bị cảm à? Vậy mà cô còn tưởng rằng, anh lại phải đối chiến trường.

Kết quả, lại nghe thấy Diệp Đình nói: “Em bị cảm, anh cũng không thể để em mang bệnh ra trận được.”

“ ... ”

ĐM! Xin mặt trời hãy tiếp thêm cho tôi sức mạnh và ban cho tôi thanh bảo kiếm! Để tôi chém chết tên cầm thú trước mặt này đi!

Hu hu hu... niềm tin của cô đã bị phá vỡ mất rồi, ai cho cô mượn sợi dây, để cô treo cổ chết là được rồi.

Diệp Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhó của cô, anh cười cợt mở miệng.

Nữ vương cao lãnh trong mắt người khác, bị anh ép đến nổi hóa thân thành con gà chọi.

Diệp Đình ôm cô đi ngâm suối nước nóng, làn sương khói bốc lên, lượn lờ xung quanh, tạo ra khung cảnh ảo mộng mộng lung.

Diện tích của suối nước nóng này cực kỳ lớn, trần tầng ba còn được trang trí bằng màn che thủy tinh.

Bình thường ngâm suối nước nóng ở chỗ này, có thể trực tiếp nhìn thấy ánh sao và ánh trăng trên đỉnh đầu. Màn che thủy tinh được thiết kế bằng kính một chiều, xung quanh quần cây mây và dây leo màu xanh, làm cho người ta không nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, bên cạnh suối nước nóng là thác nước có hình mẫu con người, nước réo rắt chảy xuống, vừa vắn che giấu tất cả hình ảnh đen tối bên trong.

Tuyết bay bay bên ngoài, không khí trong phòng lại cực kỳ ấm áp, hòa hợp.

Trong phòng massage, Diệp Đình tự mình massage cho cô: “Thấy biểu hiện vừa rồi của ái phi không tệ, trẫm quyết định thưởng ân huệ

mưa móc cho ái phi lần nữa.”

...

Lăng Vi vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nội tâm gào thét: Siêu nhân, mau mang người đàn ông này đi...

Chương 677: Anh như đang soi gương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phốc — —” Lăng Vi phun ra: “Anh chưa lại tinh lực cho ngày mai không được sao? Anh định một đêm tới mấy lần?” Lăng Vi nghiêng đầu nhìn anh: “Này? Anh thích diễn như vậy, cứ đầu tư một bộ phim là được. Sau đó em cho anh làm nhân vật chính, vậy em cũng không cần phải khổ cực vẽ manga nữa.”

Diệp Đình nhưn mày: “Bây giờ em cảm thấy rất khổ cực?”

Lăng Vi lập tức bị anh hỏi đến á khẩu.

Một lúc lâu sau, hai người cũng không nói gì nữa.

Lăng Vi đột nhiên nói: “Cũng không khổ cực lắm, chỉ là em muốn nhanh chóng đuổi kịp anh. Còn nữa... trong lòng em chứa đựng quá nhiều chuyện, vì vậy, mệt lòng...”

“Em buông lỏng đi!” Diệp Đình đưa tay xoa xoa trên vai cô: “Vi... anh sẽ không đứng yên một chỗ chờ em đuổi theo, mà anh sẽ cùng em chạy đến bến bờ hạnh phúc.”

Giọng nói của anh, vừa nghiêm túc lại vừa kiên định, lực độ trên tay cũng tăng thêm, như muốn tháo xuống tất cả những gánh nặng trong lòng cô.

“Còn nữa...”

Anh nói: “Em cứ từ từ giải quyết những chuyện trong lòng mình, không có ai có thể một bước thành công. Em chỉ cần nắm lấy mỗi một cơ hội bên cạnh mình là được. Những cơ hội này, đều sẽ trở thành kinh nghiệm cho cuộc sống của em, nói không chừng một ngày nào đó, những cơ hội này là có thể trở thành thành tựu giúp em phần đấu trong sự nghiệp.”

“Ừ... Được, em nghe anh...” Lăng Vi đột nhiên quay đầu lại, từ từ ngồi dậy, rồi cô đưa tay ôm lấy cổ anh.

Cô ngược mắt nhìn lên, đôi mắt ngập nước nhìn thẳng vào đôi mắt của anh: “Diệp Đình, cả cuộc đời này của em, bốc được quân bài đẹp nhất, chính là gặp được anh... Hy vọng quân bài đẹp này, không bị em làm bể.”

Diệp Đình dịu dàng xoa mái tóc mềm mại của cô: “Không sao, anh có thể giám sát em bất cứ lúc nào, không để cho em đánh nát nó đâu...”

Cuộc triển lãm tranh quốc tế hai ngày sau, được tổ chức ở trang viện của Diệp Đình.

“Oh! Cái bình này là hàng độc nhất vô nhị phải không?”

“Hình như là vậy...” Có mấy bậc thầy hội họa, thích sưu tầm đồ cổ, lúc đi tới phòng tiếp khách trong trang viện của Diệp Đình, lập tức bị bộ sưu tập trong nhà anh hấp dẫn.

“Này? Các ông có biết vị Diệp tiên sinh này là ai không?” Có người thần thần bí bí hỏi: “Trên thiệp mời chỉ ghi chủ nhân họ Diệp, nhưng không nói vị Diệp tiên sinh này là ai... Ai biết được đây có phải là trang viện của Diệp tiên sinh hay không?”

“Không biết... Trước đó tôi đã điều tra qua, nhưng đều không điều tra được cái gì. Xem ra chủ nhân của trang viện này rất chú trọng sự riêng tư.”

Mấy doanh nhân tụ tập với nhau bí mật thảo luận: “Diện tích của tòa trang viện này rất lớn, ông xem phong cách ở đây đi, cũng không phải là người bình thường có thể làm ra được.”

“Chẳng lẽ... là Diệp Đình? Tôi nghe nói, anh ta có một tòa trang viện ở Giang thành, chẳng qua là không biết vị trí ở chỗ nào. Bây giờ suy nghĩ lại... Không biết có phải là nơi này không?”

“Có khả năng là vậy đấy!” Có người gật đầu, đáp lại.

Vị bậc thầy hội họa thích sưu tập đồ cổ vừa nãy suy nghĩ rồi nói: “Không ngờ rằng bộ sưu tập của Diệp tiên sinh lại nhiều như vậy... Từ bộ sưu tập ở chỗ này, tôi có thể thấy được rằng, Diệp tiên sinh là người có nội hàm.”

Doanh nhân bên cạnh cũng kinh ngạc nói: “Ai nha! Không ngờ rằng tập đoàn đa quốc gia Phương Chu lại có thể mời được tiên sinh Diệp Đình làm nhà tài trợ?”

“Đúng vậy... Thật là hiếm thấy, chỉ là không thấy Diệp tiên sinh đâu — — “

“Diệp tiên sinh chắc chắn là rất bận rộn. Anh ấy có thể hợp tác với tập đoàn đa quốc gia Phương Chu, đã coi như là cho mặt mũi lớn rồi, đúng không?”

“Đúng vậy... mặc dù tập đoàn đa quốc gia Phương Chu rất nổi tiếng, nhưng dù sao cũng chỉ ở trong giới hội họa, sao có thể so sánh được với tập đoàn đa quốc gia Đình Phong được, tập đoàn đa quốc gia

Đình Phong là tập đoàn lớn nổi tiếng toàn cầu, Diệp tiên sinh đều luôn dẫn đầu trong ngành công nghiệp, tài chính, người bình thường sao có khả năng mời được.”

“Ông nói đúng, chỉ là... Theo tôi phỏng đoán, chắc Diệp tiên sinh và tiên sinh Nghiêm Phương Chu là cố giao đi, nếu không, sao có thể cho mặt mũi lớn như vậy, còn tổ chức buổi triển lãm ở ngay trong nhà mình?”

Những người này, đều không biết bởi vì Lăng Vi nên Diệp Đình mới tổ chức buổi triển lãm ở đây. Bọn họ đều cho rằng Diệp Đình cho Nghiêm Phương Chu mặt mũi.

Bởi vì bức tranh của Lăng Vi, là Jamie báo tên, lúc Jamie ghi tên, lấy bút danh “Thải Vi” của Lăng Vi.

Chương 678: Anh như đang soi gương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vào lúc này, không có mấy người biết “Thải Vi” là phu nhân của Diệp Đình.

“Hừ... Cũng chỉ có vậy mà thôi!” Trong đám người, đột nhiên có một ông lão râu tóc bạc trắng khịt mũi khinh thường. Ông ta nhìn lướt qua bộ sưu tập xung quanh, hừ bằng giọng mũi nói: “Cũng chẳng có gì cả.”

Bên cạnh có một người đàn ông trung niên, gãi đầu nghi ngờ hỏi: “Lão tiên sinh? Sao trước kia tham dự triển lãm hội họa, tôi chưa từng nhìn thấy ông nhỉ... Nhìn phong thái tiên phong đạo cốt của ông, nếu tôi đã nhìn thấy ông, nhất định sẽ có ấn tượng. Xin hỏi cao danh quý tính của ông là gì?”

“Tôi?” Ông lão đưa ánh mắt sáng quắc nhìn sang, sống lưng thẳng tắp, khinh thường nói: “Thầy của cậu không dạy, lúc hỏi tên tuổi của người khác, thì phải nói tên họ của mình trước sao?”

Người đàn ông trung niên kia vội vàng khom người nói: “Tại hạ họ Lý, tên Hội Thông.”

Ông lão liếc nhìn ông ta: “Oh, thì ra là con của lão Lý. Cha cậu không nói với cậu, trong giới hội họa, có một ông lão kỳ lạ, là Diệp Lương Sơn có ngoại hiệu “Thần quỷ thủ”, Diệp lão đầu sao?”

*

Trên phòng khách tầng hai, Diệp Đình đột nhiên giật mình! Anh nhìn thấy ông lão râu tóc bạc trắng từ trong camera giám sát!

Diệp Lương Sơn — —

Diệp Lương Sơn... là cha...của mẹ anh Diệp Khanh...

Cũng chính là, ông ngoại của anh...

Diệp Đình bỗng đứng lên, đi nhanh về phía cửa sổ phòng khách, Diệp lão gia đang nói chuyện với người xung quanh.

Mặc dù Khuôn mặt của Diệp lão gia đã hiện đầy nếp nhăn, nhưng mà...

Nhìn thần thái, cực kỳ giống... với người trong bức ảnh kia của mẹ!

Máu trong người Diệp Đình đột nhiên bốc cháy!

Vậy... đó thật sự là ông ngoại anh?

Người anh chưa từng thấy mặt!

Diệp Đình đột nhiên muốn đi xuống tầng, anh muốn xác nhận lại với ông ta.

Nhưng mà, ánh mắt của anh trở nên buồn bã, anh đột nhiên dừng lại. Mặc dù anh và ông lão này có quan hệ máu mủ ruột già, nhưng mà... ông ấy cũng không nhận ra anh!

Nếu lúc này... anh tùy tiện xuống nhận người thân, chẳng những sẽ

làm Diệp lão gia lúng túng, mà còn có thể dẫn tới sự hỗn loạn.

Anh còn đang tìm tung tích của mẹ, nếu bị người ta làm rối loạn kế hoạch... sẽ rất bất lợi với anh.

Diệp Đình tỉnh táo lại.

Anh kèm chế sự phấn khích trong lòng, lặng lẽ đứng ở cửa sổ, quan sát nhất cử nhất động của Diệp lão gia.

Dáng vẻ của Diệp lão gia kiên cường, không giống với cái vẻ khiêm tốn nên có của độ tuổi đó.

Diệp Đình chợt hơi hoảng hốt...

Anh như đang soi gương.

“Ặc...” Chẳng lẽ... tính cách của anh, hơi di truyền từ ông ngoại sao?

Chỉ là, mặc dù Diệp lão gia đã lớn tuổi, nhưng mà... Không thể phủ nhận là... khí chất, thần thái của ông có thể giết cả đám người trẻ tuổi chỉ trong giây lát!

Lúc này, Lăng Vi đột nhiên đi vào phòng khách.

“Chồng... anh lại tổ chức buổi triển lãm hội họa ở nhà mình?” Thật đúng là bất khả tư nghị, tính cách của anh thế này, trong lòng cô giãy dụa thế nào đây?

Cô cũng vừa mới biết chuyện anh tổ chức buổi triển lãm hội họa ở nhà mà thôi. Không ngờ rằng anh có thể làm tốt chuyện giữ bí mật đến vậy.

Hơn nữa, hoàn toàn là vì cô, mới quyết định như vậy...

Diệp Đình thấy cô mặc chiếc váy dài màu trắng, vóc người lồi lõm đủ cả, phác họa ra vóc người đặc biệt hoàn mỹ của cô. Đuôi váy giống như cái đuôi của mỹ nhân ngư... Đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt được.

Chương 679: Một phần vạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng, da thịt trắng nõn, xuy đan khả phá(*).

(*)xuy đan khả phá: vô cùng mịn màng

Đôi mắt trong suốt như thủy tinh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đôi môi phấn hồng, hơi cong lên nụ cười yếu ớt, đôi môi mỏng có thể cuốn cả hồn vía của người ta vào.

Diệp Đình cứ như vậy nhìn cô, liền cảm giác ngọn lửa trong lồng ngực mình dần bùng cháy lên.

Cô chớp chớp đôi mắt đào hoa xinh đẹp, cắn cắn môi, hỏi anh: “Tại sao anh không nói trước cho em biết?” Cô đứng ở bên cạnh anh, ngược mặt nhỏ lên nhìn anh.

Đôi mắt của cô sáng ngời trong suốt, thần thái rực rỡ, đặc biệt đẹp...

“Em có ngạc nhiên, kinh động không?” Diệp Đình chăm chú nhìn cô, anh đưa tay ra, ôm cô vào trong ngực.

Lăng Vi cong môi mỉm cười, ngoẹo đầu nói: “Hơi ngoài ý muốn...”

“Anh muốn làm em bất ngờ.” Anh đưa tay ra nhéo chóp mũi của cô.

Lăng Vi dựa vào trong ngực anh, nhìn xuống phòng khách tầng một, cô nhìn đám người có dáng vẻ khác nhau ở trong phòng khách tầng một, trong lòng chợt nổi lên gợn sóng... khách quý đến tham dự buổi triển lãm hôm nay, không chỉ có những bậc thầy trong giới hội họa, mà còn có cả các doanh nhân đến mua tranh...

Những người này tốt xấu lẫn lộn, không ngờ rằng Diệp Đình lại... đề nghị tổ chức buổi triển lãm tranh ở trong nhà.

Lăng Vi đỡ trán, nhân tình thế này... cô phải trả thế nào đây?

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, vợ chồng nên bỏ ra vô điều kiện vì đối phương...

Quen biết Diệp Đình lâu như vậy, cô dần hiểu biết rõ về anh.

Con người của Diệp Đình rất điệu thấp! Hơn nữa anh có tính bướng bỉnh và ưa sạch sẽ: nếu người nào mà anh không thích, đụng vào anh, anh cũng có thể chặt tay của đối phương.

Lần này, anh lại mời rất nhiều người tới nhà...

“Ông trời của tôi ơi...” Lăng Vi chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Sự hy sinh của anh... thật sự quá lớn...

Sau khi buổi triển lãm kết thúc, chẳng lẽ căn nhà này của anh... sẽ phải tân trang lại từ trong ra ngoài sao?

Diệp Đình cười nói với cô: “Em thích là được rồi, anh không có vấn đề gì cả.”

Lăng Vi che mặt: “Anh cứ nuông chiều em thế này, có tốt không?”

Diệp Đình xoa xoa mái tóc của cô, nhẹ nhàng cắn vành tai của cô: “Anh không nuông chiều em, thì anh nuông chiều ai?”

Lăng Vi cắn môi, ngượng ngùng nhìn anh. Diệp Đình đang chăm chú nhìn cô, thấy cô đột nhiên sát lại gần, đưa tay ôm lấy cổ anh, hôn mạnh lên mặt anh: “Anh chỉ có thể nuông chiều em! Phải chỉ có thể nuông chiều em!”

Diệp Đình nhéo chóp mũi của cô: “Không thành vấn đề...”

Lăng Vi toét miệng cười nói: “Vậy em cũng sẽ chỉ đối xử tốt với một mình anh.”

Đôi mắt của Diệp Đình sáng lên, giọng nói trầm thấp như men say vang lên ở bên tai cô: “Lặp lại lần nữa.”

Lăng Vi cắn lỗ tai của anh nói: “Sau này, em sẽ chỉ đối xử tốt với một mình anh mà thôi.”

Diệp Đình mỉm cười, lấy điện thoại di động ra nói: “Anh đã thu âm lời nói vừa rồi của em...”

“A?” Lăng Vi bắt lấy tay anh: “Tại sao anh có thể hư hỏng như vậy?”

Diệp Đình cười phá lên: “Anh chỉ hư hỏng với một mình em mà thôi.” Vừa nói, anh vừa cúi người cắn lên môi của cô, hôn cô đến nỗi trời đất quay cuồng.

Diệp Đình dùng sức xoa nắn ở trên ngực cô, điều làm cho anh buồn bực là, cái váy này của cô... quá dài, anh không thể luồn tay vào váy của cô được!

“ Cái... cái váy rác rưởi gì vậy?” Diệp Đình rất phiền não!

Chỉ có thể cách lớp quần áo, đúng là ngứa ngáy! Chẳng đã ghiền gì cả!

Lăng Vi cười đều “ha ha”, trong đầu nghĩ... Sau này cô có chiêu đối phó với anh rồi! Cô yêu váy dài chết đi được — — ha ha ha ha...

Diệp Đình bị cô gái đến nỗi trái tim ngứa ngáy khó nhịn, anh lại lập tức bắt lấy đôi môi của cô, cuồng nhiệt hôn xuống.

Cũng không biết có phải theo bản năng không, Diệp Đình lại mò được khóa váy của cô...

Hóa ra là ở bên phải!

Ha ha ha ha — —

Diệp Đại Đại cười lạnh. Con nhóc này, khóa váy nằm ở phía bên phải, không phải để anh dễ dàng ra tay hơn sao?

Xem em có còn có thể cười được nữa không...

“Á — — “

Lăng Vi cảm giác được có một cái bàn tay phủ lên ngực của mình...

Cô mở to hai mắt!

Chương 680: Một phần vạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình áp cô ở trên tường, Lăng Vi dùng đôi mắt ướt nhẹ như con mèo nhỏ nhìn anh, dây váy của cô đã trượt xuống tận cùi chỏ. Da thịt trắng như tuyết lập tức đập vào tổng mắt anh.

Nếu không phải chuẩn bị tham dự buổi triển lãm tranh, Diệp Đình thật sự sẽ đi vào.

Lăng Vi đỏ ửng mặt đẩy anh ta: “Chồng, anh không thể kích động thế này được, anh phải tự kiểm soát chính mình...”

Diệp Đình nhìn vào đôi mắt ngập nước của cô, nhướn mày cười xấu xa: “Tại sao anh phải kiểm chế? Người đàn ông mà ngay cả vợ mình cũng không thể thỏa mãn được, thì còn gọi gì là đàn ông?”

Lăng Vi che mặt, cô có thể nói... cô thật sự rất thỏa mãn mà!

Không chỉ là thỏa mãn, mà còn là đặc biệt đặc biệt thỏa mãn đấy, được chưa?

Anh nói: “ Số lần giao chiến càng nhiều, cuộc sống vợ chồng mới có thể càng hòa hài hơn được...”

Cô chỉ có thể nói: “Anh đang kéo trứng(*) đấy hả?”

(*)扯蛋: tùy từng vùng miền khác nhau thì có cách gọi khác nhau, và cũng do tùy văn hóa mỗi vùng miền mà nói lại có một định nghĩa

khác nhau. Thường dùng để ẩn dụ những chuyện không rõ nguồn gốc, không có cơ sở. Trong ngôn ngữ mạng hiện đại từ ‘扯’(kéo, xé) thường được sử dụng rộng rãi.

*

Hai người vui vẻ cười đùa ở trong phòng khách tầng hai, Diệp Đình mò được đủ tiện nghi, mới chịu buông cô ra.

Lúc này, dưới tầng, có một vị doanh nhân mập mạp cười thần thần bí bí. Ông ta lấy tay che miệng, nhưng âm lượng lại tăng cao gấp đôi, như sợ người khác không nghe được vậy...

Ông ta nói với người Xung quanh: “Các ông chỉ biết một, mà không biết hai! Theo tôi đoán, Diệp tiên sinh và Nghiêm tiên sinh tuyệt đối không phải là bạn bè chi giao được! Các ông suy nghĩ thử xem, Diệp tiên sinh là người khiêm tốn, anh ấy rất hiếm khi xuất hiện ở trước giới truyền thông. Một cái buổi triển lãm nhỏ thế này, sao Diệp tiên sinh có thể mời nhiều người tới nhà đến vậy. Trước kia, tôi đã từng nghe nói... Diệp tiên sinh chưa bao giờ mở tiệc đón khách nhà, trừ phi là vị khách cực kỳ quan trọng.”

Lăng Vi đang tô lại son môi trở nên căng thẳng... chân mày của cô đột nhiên giật giật!

Cô chợt nhớ tới, mấy tháng trước, ngày cô mới tới nhà của Diệp Đình...

Người đó là Lưu Tân Á? Lão tổng của tập đoàn Tân Á! Anh... nói cái gì ấy nhỉ? Anh nói: “Nếu tập đoàn Tân Á và Đình Phong hợp tác, nhất định có thể độc bá toàn thế giới!”

Lăng Vi run rẩy, Lưu Tân Á đó chắc chắn là vị khách cực kỳ quan

trọng với Diệp Đình.

Mà ngày đó... cô đã đắc tội với con gái của Lưu Tân Á... Diệp Đình còn trực bảo bọn họ cút đi...

Với Diệp Đình mà nói, Lưu Tân Á đó...

Hắn là vị khách cực kỳ quan trọng phải không?

Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng vậy — —

Lăng Vi hồi tưởng lại, từ sau ngày hôm đó, không còn ai đến biệt thự bàn chuyện kinh doanh nữa.

Cô ngược mắt lên nhìn về phía Diệp Đình, Diệp Đình rũ mi mắt nhìn vào mắt cô, hỏi “Sao vậy?”

Cô nhúu chặt mày lại, hỏi anh: “Cái người tên là Lưu Tân Á đó, có hợp tác với anh nữa không?”

“Không.” Diệp Đình nhàn nhạt lắc đầu.

“Á...” Lăng Vi ôm lấy eo anh, xấu hổ nói: “Đều do em cả...”

“Ngốc: “ Diệp Đình mỉm cười, anh đưa ngón tay vuốt ve bờ môi của cô, trầm thấp nói: “Anh đã tìm được thứ tốt hơn rồi.”

Ánh mắt của Lăng Vi sáng rực lên, cô ngẩng mặt lên nhìn anh: “Anh tìm được người hợp tác tốt hơn?”

Vậy thì quá tốt rồi!

Diệp Đình cong môi cười, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô: “Bỏ đi một

người hợp tác, lại khiến anh tìm được một người... có thể nắm tay đi hết cuộc đời với anh... Không phải tốt hơn sao?”

“...” Lăng Vi chỉ cảm thấy cả người mình nóng bừng lên. Trái tim cô như ngừng đập, hô hấp cũng ngưng lại.

Giống như một giây kế tiếp, có thể say đến chết vậy.

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ngọt như mật vậy.

Cô nên đối xử với anh thế nào, mới có thể đổi được một phần vạn của anh đây?

Chương 681: Đang có chương trình gì vậy? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi run rẩy, cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt của cô như sóng nước lưu chuyển, rực rỡ như thủy tinh dưới ánh sáng mặt trời.

Cô nhẹ nhàng mở miệng, dịu dàng gọi tên anh: “Diệp Đình...”

Anh dịu dàng nhìn về phía cô. Từ từ nắm lấy tay cô, đặt ở bên mép, cẩn thận hôn xuống.

Cả trái tim của Lăng Vi đều như tan thành nước, Diệp Đình... Sao anh lại tốt với em đến vậy?

Anh tốt với em như vậy, em phải yêu anh thế nào... mới có thể đền đáp được anh?

Mặc kệ mình bỏ ra bao nhiêu, cũng vẫn cảm thấy tình yêu của em, không đuổi kịp được một phần vạn của anh!

Diệp Đình, anh có biết không? Lúc anh dịu dàng bày tỏ tình cảm với em, lớp phòng ngực trong trái tim em từ từ sụp đổ, toàn bộ trái tim em đều trao hết cho anh. Trong lòng em, trong nỗi nhớ của em, tất cả đều là anh.

Cô đột nhiên nhón mũi chân lên, đưa tay ôm lấy cổ anh.

Lúc môi của cô càng ngày càng gần kề anh, Diệp Đình đặt đôi môi xuống đáp lại nụ hôn của cô, bá đạo si mê!

Anh chợt cảm giác được tình yêu bất tận trong trái tim cô, dường như muốn giao phó sinh mạng của cô cho anh!

“Tiên sinh, các khách mời đều đã đến đông đủ cả rồi, cậu có muốn mời bọn họ lên tầng hai hay không?”

Diệp Đình buông Lăng Vi ra, phất phất tay với Vương quản gia.

Quản gia Vương liền đi ra ngoài phòng khách.

Lăng Vi lấy đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, nhìn quản gia Vương đi xuống phòng khách tầng một, nói với mọi người: “Hoan nghênh các vị đã đến Diệp gia, mời các vị cùng lên tầng.”

Quản gia Vương ôn nhã cúi người mời mọi người đi lên tầng hai.

“Được được được, cực khổ cho ông rồi.”

Quản gia Vương dẫn đường đi trước, ông ta bước lên chiếc thảm len màu trắng.

Lăng Vi nhìn đám người này bước từng bước lên thảm, trong đầu nghĩ, lại phải thay chiếc thảm này rồi.

Sau đó, quản gia Vương dẫn mọi người đi vào phòng triển lãm ở tầng hai.

Quản gia Vương kính cẩn nói: “Các vị, nơi này chính là phòng triển lãm, xin các vị cứ tùy tiện.”

“Được được được, xin ông cứ tự nhiên.”

Phòng triển lãm ở tầng hai, đặc biệt có phong cách, vô cùng lớn. Đây là căn phòng Diệp Đình cố tình giành ra cho tập đoàn đa quốc gia Phương Chu tổ chức buổi triển lãm.

Chờ lúc mọi người đi tới phòng triển lãm, bọn họ lại kinh hãi lần nữa, diện tích của nơi này rất lớn, hơn nữa phòng triển lãm này được bố trí vô cùng chuyên nghiệp, giống như phòng triển lãm thực sự vậy.

Những bức tranh được trưng bày ở trong phòng triển lãm này, đều là những tác phẩm xuất sắc trong cuộc thi lần này.

*

“ Anh, buổi triển lãm lần này khá thú vị.” Một người cô gái mặc chiếc váy thời thượng màu be kiêu ngạo hất cằm nói: “Chỉ là, không có một bức tranh nào có thể so sánh được với bức tranh của anh Mặc Phi.” Nói xong, cô ta quay đầu tìm gì đó ở trong đám người: “Anh Mặc Phi... còn chưa tới...”

Người đàn ông anh tuấn mặc bộ âu phục màu trắng thẳng thớm lãnh đạm nhìn vào bức tranh trên tường, quả đúng như em gái anh ta nói, những bức tranh ở đây, không có bức tranh nào có thể so sánh được với bức “Thành phố phế tích” của Mặc Phi!

Triển lãm hội họa quốc tế, cũng chỉ là thế này mà thôi.

Cô gái đang đi vòng quanh một vòng trong phòng triển lãm, hơi thiếu kiên nhẫn nói: “Anh Đình đi đâu rồi? Anh từ bắc cực xa xôi chạy về tìm anh ấy, mà anh ấy lại trốn không thèm gặp anh.”

Người đàn ông nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén, tựa như đang cảnh cáo.

Cô gái lập tức ngậm miệng lại: “Em đi ra cửa nhìn xem, chắc anh Mặc Phi cũng sắp đến rồi.” Nói xong, cô ta chạy biến đi như một làn khói.

“Lão Thất!”

Người đàn ông mặc âu phục trắng nghe thấy có người gọi mình, nghiêng đầu sang, chỉ thấy Diệp Đình đang tiêu sái đi về phía anh ta.

Anh ta con môi cười, giang hai cánh tay với Diệp Đình, hai người nhiệt tình ôm nhau, Diệp Đình chăm chú nhìn anh ta: “Bắc cực đúng là thiếu ánh mặt trời, mới ngày người nửa năm ở đó, cậu đã trắng thành thế này rồi.”

Hàn Yến cười nói: “Là do quần áo thôi...”

Lăng Vi nhìn về phía người đàn ông mặc âu phục trắng, thật lòng cảm thấy người này khá là thú vị. Vừa rồi Diệp Đình gọi anh ta là lão Thất, hẳn là anh em trong “Tổ đội mười người”?

Diệp Đình giới thiệu với anh ta: “Lão thập nhất, vợ tôi, Lăng Vi.”

Chương 682: Đang có chương trình gì vậy? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi 凌薇, từ lúc nào mà cô có cái biệt hiệu siêu cấp biến thái này.

Hàn Yến đưa tay ra, gọi cô: “Chị dâu.”

Lăng Vi bắt tay với anh ta: “Xin chào. Diệp Đình thường xuyên nhắc tới anh, nói anh đi bắc cực, tôi cũng rất tò mò, hy vọng có một ngày có thể đến nhìn xem.”

Hàn Yến thu tay về, gật đầu, ánh mắt thâm thúy khó dò: “Quả thật nên đi một lần cho biết...”

“Anh Đình!”

Cô gái mặc váy màu be vừa nãy tên là Hàn Linh Tê, cô ta cười ngọt ngào nói với Diệp Đình: “Anh Đình, em quen biết anh bao nhiêu lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tới nhà anh đấy! Thì ra nhà anh sang trọng thế này, lớn thế này!”

Diệp Đình không nói gì cả, chỉ khẽ gật đầu.

Hàn Linh Tê đột nhiên “A “ lên: “Anh Mặc Phi đến rồi!” Cô ta nở nụ cười rạng rỡ.

Đạp giày cao gót: “cạch cạch cạch” chạy về phía Mặc Phi. Nhan Mặc Phi kêu ngạo nhìn xung quanh, dáng vẻ bất cần đời, như muốn nhìn

thế giới bằng nửa con mắt vậy!

Nhan Mặc Phi là?

Lăng Vi hơi kinh ngạc!

Nhan Mặc Phi... lại cũng tham dự buổi triển lãm lần này?

Anh ta... là họa sỹ đẳng cấp thế giới. Những bức tranh được vẽ theo trường phái hiện đại của anh ta nhận được rất nhiều lời ca ngợi!

Bây giờ Nhan Mặc Phi là họa sỹ nổi tiếng thế giới rồi.

Lăng Vi vẫn cho rằng anh ta có phong thái nhẹ nhàng của một học giả, nhưng hôm nay gặp mặt, mới biết thì ra anh ta là người rất hợp mốt. Kiểu tóc của anh ta rất khốc, mái tóc uốn xoắn, vén ra sau ót, tóc mái được hất sang một bên, lộ ra cái trán sáng bóng, còn cạo một phần tóc bên trái đầu nữa, làm nổi bật lên vẻ bướng bỉnh trên mặt, tầm mắt chuyên tâm nhìn về phía những bức tranh trên tường.

Anh ta cong môi, nở nụ cười giấu cợt như có như không, bộ ria mép phác thảo lên hơi thờ thẩn quyến rũ, cực kỳ có sức cuốn hút.

Cả người đều tỏa ra hơi thở nghệ thuật.

Lăng Vi nhìn về phía anh ta, đột nhiên cảm thấy Nhan Mặc Phi hẳn nên có cái dáng vẻ này.

Mặc kệ tham dự buổi triển lãm hội họa có hình thức thế nào, anh ta cũng đều ăn mặc theo phong cách thoải mái này. Người khác đều mặc âu phục thắt cà vạt, chỉ có mình anh ta mặc bộ đồ đơn giản, nhưng lại không đánh mất thần thái riêng của mình.

Lăng Vi nhìn theo tầm mắt của anh ta, nhìn lên trên tường.

Chỗ bọn họ đứng bây giờ, chính là bức tranh Nhan Mặc Phi đã vẽ — — thành phố phế tích!

Lăng Vi chăm chú nhìn bức tranh anh ta vẽ, cẩn thận nhìn từng chi tiết. Đường nét mềm mại mà tráng lệ, bố cục rộng lớn, lối vẽ kỳ lạ, nhưng lại đặc biệt có sức công phá!

Quả nhiên là thiên tài hội họa!

Nhan Mặc Phi! Lăng Vi nhìn bức tranh anh ta vẽ, lại nhìn về phía anh ta, trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh, Nhan Mặc Phi đang cầm cọ vẽ, màu vẽ vương ra khắp người, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trong bức tranh đang vẽ dở.

“Anh Mặc Phi, trong tất cả các bức tranh trưng bày ở buổi triển lãm này, chỉ có bức tranh của anh là xuất sắc nhất. Anh xem tác phẩm của anh này, xuất sắc hơn so với tác phẩm của những người khác không biết bao nhiêu lần! Đúng là có thể giết chết hết tất cả chỉ trong giây lát!”

Hàn Yến chợt nhìn về phía Hàn Linh Tô bằng ánh mắt sắc như dao: “Mỗi một người đều ý tưởng sáng tạo riêng của mình, em cảm thấy em đánh giá tác phẩm của những người khác như vậy, là lịch sự hả?”

Từ nhỏ, cô em gái này của anh ta đã bị nuông chiều hư, không xấu bụng, mềm miệng nhanh nhẩu, nhưng lại không suy nghĩ nên nói gì trước khi nói, nói mà không thềm cân nhắc, không quan tâm đến cảm thụ của người khác.

Hàn Linh Tô dẩu miệng, cúi đầu nhỏ xuống thấp.

Nhan Mặc Phi hơi cong khóe miệng lên, bắt tay với Diệp Đình, Hàn Yến, và Lăng Vi.

“Anh Mặc Phi, chúng ta qua bên kia xem đi.” Hàn Linh Tê sợ Hàn Yến lại mắng mình nữa, vội vàng ôm lấy cánh tay của Nhan Mặc Phi, lôi anh ta đi.

Chỉ chốc lát sau, biên tập bộ manga của Lăng Vi gửi cho cô một tin nhắn: “Mẹ già tới cửa rồi! Ôi mẹ của tôi ơi! Đang có chương trình gì vậy?”

Chương 683: Mặc gì mà lại trêu chọc tới cô rồi hả? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Đào gọi tới, run rẩy nói: “Tiểu Thái Vi à... cô để tôi tới chỗ nào đây? Bà mặc bộ quần áo 200 tệ, thật không dám vào á.”

Lăng Vi khẩn trương nói với Diệp Đình: “Hoa Đào đến, em đi đón cô ấy.”

Hoa Đào tới Giang thành làm việc, hành trình rất kín, các cô muốn gặp nhau, Lăng Vi không thể gặp cô ấy liền để cô ấy tới tham gia triển lãm tranh.

“Cô chờ tôi, tôi lập tức ra ngay.” Lăng Vi bảo Hoa Đào chờ cô ngoài cửa, cô vội vàng xuống lầu.

Nửa đường lại thấy Hứa Tử Huân.

Lăng Vi cảm thấy hơi xấu hổ... muốn làm bộ không phát hiện ra anh ta, hiện tại cô không muốn để anh ta nhìn thấy liền đi vào đám đông.

Hứa Tử Huân không nhìn thấy cô, chờ chiếc xe thương vụ màu đen chạy tới thì đưa tay đỡ cô gái trong xe xuống.

Lăng Vi nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp mặc váy đỏ lộ vai tên Dung Cẩm, lần trước chính là cô ấy kéo Hứa Tử Huân đi thuê phòng.

Hiện tại hai người quan hệ thân mật như vậy, tuy còn chưa công khai

nhưng cũng xem như là người yêu.

Hứa Tử Huân nắm tay Dung Cẩm đi vào đại sảnh.

Dung Cẩm giống như Vương phi được gả cho Vương gia, hất cằm, biểu tình tự phụ, nhìn người khác đầy khinh thường.

Dung Cẩm nhìn đại sảnh xa hoa, trong lòng trào dâng.

Thật không nghĩ tới... bạn trai của cô ta giỏi như vậy.

Thế mà có thể đến được bữa tiệc xa hoa như thế.

Cô ta chỉ biết gia tộc của Hứa Tử Huân ở Giang thành là số 1, số 2 nhưng lại không nghĩ tới... Hứa Tử Huân có nhân lực như vậy, còn có thể quen biết đại gia đến mức này?

Dung Cẩm và Hứa Tử Huân còn chưa biết đây là nhà của Diệp Đình, bọn họ chỉ biết chủ nhân nơi này họ Diệp.

Lăng Vi đi ra cửa nhìn thấy Hoa Đào bị lạnh đang trốn một góc.

“Hoa Đào...”

Lăng Vi vẫy tay với cô ấy, Hoa Đào mặc áo lông trắng, bên trong lộ ra lễ phục màu đen.

“Lạnh hả? Mau tới đây, tôi chuẩn bị lễ phục cho cô rồi, tôi mang cô đi thay quần áo.” Lăng Vi đi tới nắm tay Hoa Đào.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hoa Đào hoảng sợ.

Tuy nhìn qua hình nhưng mà...” Cô là Thái Vi sao?”

Lăng Vi trang điểm và mặt mộc có hơi giống... lại không giống.

“Ôi, trừ tôi ra còn ai quen cô sao?” Lăng Vi buồn cười nhìn cô ấy.

“Á.. đúng vậy.” Hoa Đào là người vừa mơ hồ vừa tùy tiện, tính cách sáng khoái.

“Đi nhanh lên, bên ngoài trời lạnh.” Lăng Vi không mặc áo khoác, chỉ mặc lễ phục nên bị lạnh run lên rồi.

“Được.” lần đầu tiên Hoa Đào đến lễ hội xa hoa như vậy, đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng.

Tiểu Vi sắp xếp như thế nào cô nghe vậy là được.

Lăng Vi dẫn cô vòng bên gnaofi đi vào, không trực tiếp đi qua đại sảnh, sợ Hoa Đào xấu hổ.

Hoa Đào sợ cô bị lạnh nên cởi áo lông ra, bọc cho hai người. Lăng Vi được hơi ấm bao lấy.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy một cô gái, người này mặc váy đỏ lộ vai, đúng là Dung Cẩm đang đứng trong góc gọi điện thoại.

Biểu tình của Dung Cẩm cực kì khoa trương: “Nơi này như cung điện vậy, quá xa hoa... đúng thế, là bạn của bạn trai tôi. Có là gì chứ, lần tới có cơ hội mang các cô đi cùng.”

Cô ta biểu hiện đầy hư binh nói phét đám người ở đây xa hoa đến mức nào.

Chương 684: Mặc gì mà lại trêu chọc tới cô rồi hả? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy Lăng Vi đi tới liền vội vàng tắt máy cười: “Không phải quản lý Lăng sao?”

Lăng Vi gật đầu.

Dung Cẩm mỉm cười: “Mặt mũi quản lý Lăng thật lớn, dạng người này mà cũng được mới tới.” Nói xong còn lườm hai người khoác chung áo khoác lông.

Sau đó bĩu môi cười.

Như chiếm được thượng phong xoay người rời đi.

Hoa Đào muốn bùng nổ, người đàn bà này cố ý tới gây khó dễ Lăng Vi sao?

Lăng Vi giữ tay cô: “Cô ta có bệnh, đừng để ý đến cô ta làm gì, làm như ba mình là hoàng đế vậy, không ngại đau răng. Người có thể nói ra lời này chắc chắn nhân cách chẳng cao quý gì, đừng chấp nhặt với cô ta làm gì mà hạ thấp cấp bậc của chúng ta.”

“Ừ.”

Đi vào bên trong, Lăng Vi lấy ra ba bộ lễ phục cho cô ấy: “Tôi đã chuẩn bị cho cô xong rồi, không biết cô thích loại nào, cô tự chọn đi.”

Hoa Đào không hiểu là nhãn hiệu gì, tùy tiện chọn chiếc váy ngắn màu đen: “Tôi mặc màu đen trông có vẻ gầy hơn.”

Lăng Vi cười lớn: “Cô gầy như vậy rồi còn muốn gầy hơn hả?”

Hoa Đào đứng lên cho Lăng Vi nhìn bụng mình: “Cô nhìn cái bụng này xem, đều là thịt... tôi lại béo hơn rồi, không biết còn tưởng tôi có thai năm tháng ấy.”

“Làm gì đến mức như cô nói chứ.” Lăng Vi kéo cô ấy nhìn một lần: “Làm gì có, căn bản không có bụng luôn. Đều là cô đoán mò thôi. Cô đừng mặc màu đen, tôi mặc màu trắng rồi, cô mặc đen nữa nhìn chúng ta như Hắc Bạch vô thương vậy... cô mặc màu hồng phấn nha, tôi cảm thấy cô mặc màu này còn gầy hơn.”

Lăng Vi cầm váy công chúa màu hồng phấn lên đo với người cô ấy: “Thật xinh đẹp, cô trắng trẻo như vậy mặc hồng phấn rất đẹp, nhanh thay đi, một lúc nữa tôi búi tóc giúp cô.”

Hoa Đào mù mờ cầm váy đi thay, thay xong, hai mắt Lăng Vi sáng lên: “Quá đẹp.... Rất hợp với cô..” đôi mắt Hoa Đào rất đẹp, như hai quả hạch đào vậy.

Lăng Vi nhanh chóng cho người trang điểm, làm tóc cho cô ấy.

Hoa Đào yếu ớt nói: “Tiểu Vi, đây là chỗ nào vậy? Sao cô lại ở đây?”

Lăng Vi nghĩ nghĩ một chút nói: “Đây là nhà chồng tôi.”

“...” Hoa Đào rụt cổ: “Chồng cô có tiền như vậy...” đột nhiên nhìn Lăng Vi đang cười, Hoa Đào thầm nghĩ, cô ấy nói là nhà chồng cũng không nói là nhà mình... chắc là bên trong có uẩn khúc.

Hoa Đào không hỏi nhiều, hóa trang xong liền theo Lăng Vi đi triểm làm tranh.

Hai người tay trong tay rời đi.

Đến tiền sảnh liền nghe Dung Cẩm nói chuyện với một người đàn bà: “Xí, xem mình là ai, chơi với bạn thế nào... mặc thành như vậy dám tới buổi triển lãm tranh cao cấp này?”

“Lẽ phục gì?” cô gái kia hỏi.

Dung Cẩm nói: “Áo lông.”

Cô gái kia cười ra tiếng.

Lăng Vi đi tới gần Dung Cẩm, chỉ thấy Dung Cẩm cao ngạo nói chuyện với một cô gái.

Dung Cẩm trợn mắt, nhếch lên nụ cười chán ghét.

Lăng Vi và Hoa Đào đi tới trước mặt Dung Cẩm.

“Quản lý Dung, sao lại nói xấu sau lưng người khác vậy? Quá thất lễ rồi.”

Âm thanh của Lăng Vi cực lạnh lẽo, như luyên ra từ hầm băng vậy.”

Dung Cẩm quay đầu, cả người sửng lại.

Chỉ thấy Lăng Vi không vui trừng cô ta, Dung Cẩm đối với Lăng Vi là bản năng đối nghịch, Lăng Vi là bạn gái trước của Hứa Tử Huân, cho tới giờ hvh vẫn nhớ mãi không quên Lăng Vi.

Dung Cẩm thấy Lăng Vi sẽ sinh lòng chán ghét, cô ta hận không thể hung hăng cấu mặt Lăng Vi.

“À.. quản lý Lăng, cô giận gì chứ? Tôi chưa nói là bạn cô, nhìn cô giận thành cái dạng gì rồi này.”

Chương 685: Mang hệ thống phát điện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi hừ lạnh: “Dám nói không dám nhận sao? Mặc áo lông thì làm sao? Mùa đông lạnh như vậy cô không mặc sao? Cô dám nói cô chưa bao giờ mặc? Cô dám nói trong nhà cô không có áo lông nào sao? Chẳng lẽ quản lý Dung tự động phát điện nên không sợ lạnh?”

“Cô...” Dung Cẩm cắn răng không phản bác được một lời.

Lăng Vi nhìn cô ta, cười khinh thường: “Trách không được quản lý Dung ăn mặc ít vải như vậy, thì ra là quản lý Dung có thể tự động nóng lên.”

Không hiểu sao có cô gái nào đó thêm một câu: “Đâu chỉ tự nóng lên, cô ta còn có thể tự động phát dục.”

“Miệng cô thú vị lắm sao?” Dung Cẩm trừng mắt.

Gương mặt vừa đỏ vừa đen như gan heo.

Dung Cẩm không khách khí trừng Lăng Vi: “Quản lý Lăng, sao cô nói quá đáng vậy, tôi ở trước mặt cô nói bậy cô sao?”

“À...” Lăng Vi cười lạnh: “Cho nên nói xấu sau lưng mới đáng xấu hổ không phải sao?”

Dung Cẩm hung hăng trừng Lăng Vi, cô ta vô tình nhìn người bên

cạnh Lăng Vi thì sừng sốt.

Cô gái này là ai, mắt tròn như hạch đào, sáng lấp lánh như vậy? Làn da trắng mịn, mặc váy hồng như công chú, mềm mại như có thể vắt ra nước vậy.

Hiển nhiên cô ta không nhận ra đó là Hoa Đào vừa nãy bị cô ta cười nhạo...

Lăng Vi chẳng thèm nói lời vô nghĩa với cô ta.

Lúc này Diệp Đình và Hàn Yến từ lầu hai đi xuống.

Nhìn thấy Lăng Vi ở đại sảnh, sắc mặt cô không tốt, sắc mặt Diệp Đình cũng trầm xuống.

“Vi Vi, sao em ở đây?” Lúc này Hứa Tử Huân đột nhiên đi tới bên cạnh Lăng Vi.

Ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm Lăng Vi, muốn nói gì đó lại nuốt trở lại.

Hứa Tử Huân nhớ thương nói: “Trời lạnh, đừng mặc ít như vậy, em sẽ đau bụng đấy.” Anh ta vừa nói, biểu tình càng trở nên phức tạp.

Dung Cẩm kéo tay anh ta: “Anh nói cái gì vậy?”

Hứa Tử Huân lấy lại tinh thần vội vàng sửa lời, lễ phép cười với Lăng Vi: “Vi Vi, em cũng đến xem triển lãm tranh sao? Triển lãm tranh hôm nay cực kì thành công, anh còn mời bạn của anh tới chẳng qua cậu ấy chưa tới. Em muốn đi xem không, nghe nói hôm nay người vẽ tranh cực giỏi.”

Lăng Vi chẳng thèm muốn nói với anh ta, gật đầu liền kéo Hoa Đào lên lầu.

Đến đầu cầu thang liền thấy Diệp Đình và hy từ trên cầu thang đi xuống.

Lúc đi qua hai người, thi nhr thoảng có thương nhân muốn chào hỏi bọn họ nhưng sợ bị Diệp Đình cự tuyệt nên không dám lại gần...

Bên cạnh cũng có nhiều cô gái do dự đi tới đi lui.

Hiển nhiên mong muốn được Diệp Đình và hy chú ý.

Lăng Vi và Hoa Đào đi tới: “Xin giới thiệu cho mọi người, vị này là biên tập truyện tranh của tôi, gọi là Hoa Đào.”

Diệp Đình và Hàn Yếnthay nhau bắt tay cô ấy, giới thiệu chính mình. hy nhìn chăm chăm Hoa Đào một lúc mới nói: “Có phải hai tháng trước cô mới đi du lịch ở Bắc cực không?”

Tính tình Hoa Đào cực kì rộng rãi, cười nói: “Đó là chị sinh đôi của tôi, chị ấy thích mạo hiểm, đi khắp nơi trên thế giới, lần trước đi Bắc cực suýt chút nữa thì không về được, bị nhốt ở chỗ kia cả tháng, may mắn được một con thuyền cứu giúp, nếu không chị ấy đã không về được rồi... chị tôi nói lần đó thật nguy hiểm vì con thuyền cứu bọn họ cũng suýt chút nữa gặp chuyện không may...”

Hoa Đào vừa nói xong lại thấy kỳ quái: “Sao anh lại biết?”

Hàn Yến nói: “Không có gì.”

Nháy mắt Lăng Vi nhớ tới Hàn Yến vừa từ bắc cực trở về, chẳng lẽ có chuyện gì với chị của Hoa Đào sao?

Lăng Vi sợ Hoa Đào xấu hổ nên nói với Diệp Đình và Hàn Yến: “Em mang cô ấy đi dạo, hai người nói chuyện nhé.”

“Ừ.” Hoa Đào muốn nhanh chóng rời đi, lúc này Hứa Tử Huân đi tới, Dung Cẩm ở bên cạnh anh ta cũng đi theo.

Chương 686: Mang hệ thống phát điện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Dung Cẩm nhìn thấy Diệp Đình, lập tức cười nịnh nọt: “Tổng giám đốc, xin chào.”

Sắc mặt Diệp Đình cực kì không tốt.

Anh không biết người đàn bà này là ai, chỉ thấy cô ta đi theo bên người Hứa Tử Huân.

Vừa nãy sắc mặt tiểu Vi lại không vui.

Hiển nhiên... người đàn bà này cngf tiểu Vi và Hoa Đào không vui vẻ lắm.

Diệp Đình lạnh lẽo nhìn cô ta.

Dám chọc bà xã nhà anh, cô ta có mấy lá gan vậy?

Diệp Đình lạnh đăm hất cằm với quản gia.

“Tiên sinh. “ Vương quản gia đi tới gần anh cúi người chào: “Tiên sinh có gì phân phó?”

Diệp Đình kỳ quái hỏi: “Thiếp mời lần này là ai làm, mời khách mà không xét duyệt qua sao?”

Dung Cẩm lườm Hoa Đào, thầm nghĩ nhìn đi, chủ nhân ghét bỏ các người keo kiệt, còn mặt mũi đúng đó, còn không cút nhanh đi?

Vương quản gia cung kính nói: “Là Phương Chu tiên sinh liệt kê.”

Diệp Đình nhìn Dung Cẩm: “Cô gái này đắc tội với phu nhân của tôi và bạn, phiền ông mời cô ta ra ngoài.”

“Cái... cái gì?” Dung Cẩm chấn kinh.

Vương quản gia lặp lại lời Diệp Đình: “Tiểu thư, tiên sinh nhà tôi mời cô ra ngoài.”

Dung Cẩm không thờ nổi.

Cả người run rẩy, hai chân mềm nhũn.

Dựa vào gì chứ: “Tổng giám đốc, tôi có làm gì đâu?”

Sắc mặt Dung Cẩm như dải lụa hồng, ngay cả môi cũng run lên.

Hứa Tử Huân vội vàng đỡ cô ta, còn chưa kịp nói thì đã nghe Diệp Đình nói: “Đại sảnh lạnh, em lên lầu đi.” Anh nói với Lăng Vi, giọng điệu vô cùng dịu dàng, ngay cả ánh mắt cũng nóng bỏng theo.

Hứa Tử Huân chỉ cảm thấy mi mắt cay cay, đôi mắt như bị dao cắt qua.

Lăng Vi...đã từng là bạn gái của anh ta, là tình cảm chân thành duy nhất trong cuộc đời anh ta... nhưng mà cô ở bên cạnh người khác, anh ta chỉ có thể bất lực... trải qua lần dạy dỗ trước, anh ta học được ngoan ngoãn, trong lòng có thích thế nào cũng không được u mê nữa. Anh ta cũng có thay đổi về quan điểm nhìn nhận đđ, Diệp Đình

đối với tiểu Vi không giống như trước kia anh ta nghĩ là giả kết hôn gì đó mà thật sự rất tốt với cô.

Hứa Tử Huân yên lặng lùi ra sau, đau lòng, anh ta vừa buông tay, Dung Cẩm ôi một tiếng suýt chút nữa ngã sắp xuống.

“A - - Tử Huân, anh làm cái gì vậy?” Dung Cẩm chật vật quơ tay.

Lăng Vi nói với Hoa Đào: “Tôi dẫn cô đi xem triển lãm tranh, lần triển lãm này có rất nhiều tác phẩm nổi tiếng.”

“Được.” Hoa Đào vui vẻ vỗ tay.

Đột nhiên nghe Hàn Yến nói: “Thập nhất, cô và a Đình tiếp khách đi, tôi đi cùng vị tiểu thư này.”

“Hả?” lạnh lùng như Hàn Yến sao lại chủ động như thế?

...

Không chờ cô nói, Hoa Đào đã bị Hàn Yến bắt cóc đi mất rồi...

Lăng Vi nhú mày liền nghe Diệp Đình cười một tiếng.

“Anh cười cái gì?” cô ngẩng đầu nhìn anh.

Biểu tình của Diệp Đình rất lạ, nghĩ nghĩ liền thầm nói bên tai cô: “Hoa đào nhà em có thể kéo đào hoa theo rồi...”

“Tại sao?” Lăng Vi nghĩ không ra.

Diệp Đình nói: “Con thuyền cứu chị của Hoa Đào chính là đám người Hàn Yến đó.”

“Hả?” anh vừa nói, Lăng Vi càng lo lắng: “Hàn Yến sẽ không muốn thông qua Hoa Đào mà làm quen chị cô ấy đấy chứ? Trên thuyền nhiều người như vậy sao anh ta chỉ nhớ mỗi mình chị Hoa Đào thôi?”

Chương 687: Bức tranh cuối cùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói: “Cái này thật ra không cần lo lắng. Hàn Yến là phái hành động, nếu thật sự muốn quen biết chị của cô ấy cũng không tới mức hai tháng không làm quen. Anh ta muốn quen ai thì dễ lắm, không cần phải thông qua Hoa Đào.”

Lăng Vi cảm thấy có lý, rốt cuộc cũng không lo lắng như vừa nãy nữa.

Nhưng mà tính cách của Hoa Đào... cùng Hàn Yến sao? Phong cách này... thật cay mắt người ta mà.

Diệp Đình không nói đến việc này nữa, triển lãm tranh sắp bắt đầu, hai người cùng lên lầu.

Dung Cẩm đứng bên cạnh sắc mặt như tro tàn, giống như chó có tang vậy, cô ta nhận ra cô gái bị Hàn Yến mang đi, là cô gái vừa nãy mặc áo lông kia sao?

Đồ nhà quê như vậy lại được người xuất sắc như Hàn tiên sinh vừa ý?

Dung Cẩm cúi đầu nhìn mình, thua người ta ở chỗ nào chứ?

Vì sao cô ta đi theo thiếu gia như Hứa Tử Huân còn bị người ta đuổi ra khỏi nhà?

Vừa nãy giọng điệu của tổng giám đốc, hình như xem mình... như rác rưởi mà ném đi vậy.

Vì mình và Lăng Vi cùng cô gái kia không vui sao? Vì chút việc nhỏ đó mà tổng giám đốc đã tức giận.

Nhưng mà sao bạn trai của mình không thèm ra mặt chứ?

Dung Cẩm tàn nhẫn trừng Hứa Tử Huân, chỉ cảm thấy người đàn ông này... thật vô dụng.

Đồ bỏ đi.

Mất thấy bạn gái mình chịu uất ức, ngay cả cái rắm anh ta cũng chẳng dám phóng.

“Ôi, sao hai vị lại đứng đây?” Lúc này Nghiêm Phương Chu tiên sinh từ trên lầu đi xuống.

Anh ta nhìn Hứa Tử Huân đứng trong đại sảnh cười nói: “Sao Hứa thiếu không lên lầu xem triển lãm tranh?”

Biểu tình của Hứa Tử Huân vô cùng phức tạp, khổ mà không thể nói, vừa rồi Diệp Đình muốn đuổi Dung Cẩm ra ngoài.

Nghiêm Phương Chu không biết việc này nên mới mời anh ta: “Đi, đi lên nhìn thôi, lần này bày ra những bức tranh này còn không phải do bạn gái anh vẽ sao?”

Anh ta nhìn Dung Cẩm, Dung Cẩm cười cười thầm nghĩ: “Triển lãm tranh lần này là Nghiêm tiên sinh tổ chức, Diệp tổng lại có thể lực, chẳng thèm để ý gì đến nội dung triển lãm.

Sau đó to gan kéo Hứa Tử Huân lên lầu.

Trên lầu, vị trí ‘Ngôi sao vinh quang’ đang được bình xét vô cùng gay cấn.

Mỗi họa sĩ ở đây đều có lựa chọn của riêng mình.

Đám bình phẩm cũng có kết luận riêng cho mình, bức họa của Nhan Mặc Phi có đường cong lưu sườn, khí thế rộng rãi, kiến trúc kỳ quái, rất có lực hấp dẫn.

Người đứng đầu danh lấy ‘Ngôi sao vinh quang’ là vô cùng xứng đáng.

Mọi người ca ngợi ‘Thành thị phế tích’ lại bị ‘Thần quỷ thủ’ Diệp Lương Sơn ghét bỏ: “Cũng chỉ được có thế, như nhau cả thôi.”

“...”

Mọi người xung quanh chưa ai dám lên tiếng, người ta là tông sư hội họa... thần quỷ thủ. Kỹ xảo vẽ tranh của người ta đã đạt cảnh giới có thể nói là ‘So với quỷ hồn có quỷ bí hơn, so với thần tiên càng có linh khí hơn’.

Đây là thế hệ tông sư... thần quỷ thủ, ngoại hiệu khác là Ngọn Nguồn.

Ông ấy nói như vậy thì chính là như vậy.

Không ai có thể phản bác.

Nhưng mà vị trí thứ hai vẫn phải chọn ra.

Còn tác phẩm còn lại... kém xa tác phẩm của Nhan Mặc Phi.

Nhưng trình độ các tác phẩm còn lại đều tương đương nên chọn ra vị trí thứ hai khá khó.

Đám bình phẩm đề cử số phiếu không giống nhau.

Vị trí thứ hai thật khó chọn.

Trong đó có nhà bình phẩm chọn tác phẩm của Dung Cẩm, nhìn mãi mới thốt thức nói: “Bức tranh này... có ý sự mới mẻ.”

Dung Cẩm lập tức tiến lên nói chuyện với nhà bình phẩm kia.

Lòng hư vinh của cô ta thật muốn nổ tung.

Không nghĩ tới.. tác phẩm cô ta tùy tiện vẽ xấu lại được họa sĩ lớn đẳng cấp thế giới thưởng thức.

Dung Cẩm đắc ý hất cằm.

Chương 688: Bức tranh cuối cùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc cô ta đang hưng phấn không kiềm chế được thì Hứa Tử Huân gật đầu với người bình phẩm kia tỏ lòng biết ơn.

Nhà bình phẩm kia vẫy tay với anh ta, tỏ vẻ quen biết đã lâu, cậu nhờ tôi chút chuyện như vậy chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới. Nhưng mà khen ngợi một câu lại không phải bắt ông ta đề cử tác phẩm rác rưởi như vậy.

Dung Cẩm hoàn toàn không biết nhà bình phẩm kia nể mặt mũi Hứa Tử Huân mà khen cô ta một câu.

Cô ta cứ cho là thật.

Nhanh chóng phát weibo khoe tác phẩm của mình, sau đó có người bình luận đáp lại “...”

Dung Cẩm thầm nghĩ... tay mọi hả? Bức tranh của bà được họa sĩ đẳng cấp thế giới chiêm ngưỡng, các người mắt mù thì biết cái gì.

Hứa Tử Huân thấy cô ta vui vẻ cũng không nói gì.

Dần dần, kết quả đề cử cũng có.

Gần như các nhà bình phẩm đều đứng trước bức tranh “Thành thị phế tích” của Nhan Mặc Phi khen không ngừng miệng.

Hàn Linh Tê vô cùng vui vẻ: “Anh Mặc Phi, em đã nói mà, ‘Ngôi sao vinh quang’ không phải của anh thì không thể.”

Nhan Mặc Phi lại thờ ơ.

Hàn Linh Tê khen: “Dù triển lãm tranh quốc tế nổi danh nhất, anh Mặc Phi, anh cũng là người xuất sắc nhất.”

Nhan Mặc Phi nhướn mày, dường như đối với loại khen ngợi này đã tập mãi thành thói quen.

Anh ta tùy ý nhìn lướt qua tiền thính, hôm nay không có gì thú vị.....

Anh ta tính toán rồi đi.

“Các vị.....”

Lúc này, đột nhiên Nghiêm Phương Chu đi lên vị trí cao nhất.

Ông đứng đó cầm Micro nghiêm túc nói: “Cảm ơn các vị đã ủng hộ Phương mỗ, cảm ơn các vị bỏ trăm công ngàn việc rút thời gian đến tham gia triển lãm tranh. Các vị ở đây đều là danh gia hội họa, là phú thương hào môn, có suy nghĩ của mình đối với hội họa, trong lòng đều đã chọn được cho mình tác phẩm ưng ý. Haha... nhưng mà đừng vội... cá bức tranh ở đại sảnh không phải là toàn bộ tác phẩm.”

“Ồ, còn nữa sao?”

“Có ý gì vậy?” Mọi người ngừng thảo luận.

Tất cả đều nghi hoặc nhìn Phương Nghiêm Chu.

Phương Nghiêm Chu nói: “Thật ra lần triển lãm này còn một tác phẩm khác chưa giới thiệu cho mọi người, mọi người có hứng thú có thể đi theo tôi chiêm ngưỡng.” Nghiêm Phương Chu đưa tay mời.

Có người nghe không hiểu: Có ý gì?”

Vương quản gia tiến lên giải thích: “Còn một tác phẩm ở bên trong, mời mọi người đi theo tôi vào thưởng thức.”

“Ồ... vậy hả? Còn có tác phẩm bên trong, vì sao không mang ra luôn?”

Vương quản gia giải thích: “Không tiện cho lắm... ngài có thể xem thì biết.”

“Được, chúng ta qua xem đi.”

Trong tiếng nghi hoặc, Vương quản gia dẫn mọi người đi về phía sau tòa nhà, đến nơi, có thể nghe thấy tiếng hít không khí.

Hiện tại là tháng 12, vừa rơi một trận tuyết, kiến trúc ngôi nhà phủ trong màn tuyết trắng được ánh nắng ấm áp phủ lên một tầng ấm áp.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, tòa kiến trúc càng phá lệ sinh động.

“Tử Huân, anh nhìn... sao bể bơi lại có hơi nước?” Dung Cẩm kéo Hứa Tử Huân: “Nhà chúng ta cũng mua bể bơi lớn như vậy đi, mùa đông nấu chút nước ấm thì bơi mới không lạnh.”

Hứa Tử Huân nhìn cô ta: “Dưới bể bơi của người ta là suối nước nóng, em nghĩ là người ta đi nấu nước nóng sao?”

Dung Cẩm bị ghen hợ.

Lại không dám nói một câu đi theo Hứa Tử Huân vào tòa nhà.

Vương quản gia khom người nói: “Một bức họa cuối cùng là ở gian vẽ tranh này, mời mọi người đi vào nhưng đừng làm hỏng đồ đạc bên trong.”

Chương 689: Thần cảnh* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Cảnh giới thần tiên, hoặc quan niệm nghệ thuật huyền diệu.

Vương quản gia dẫn bọn họ đi tới phòng vẽ của Lăng Vi.

Ông mở cửa: “Mời mọi người vào...”

“Wow — —” Đột nhiên có người kinh hô! Trên vách tường đối diện cửa là bức tranh “Tuyết điên thương lang”* của Jame!

(*) Con sói màu xám trên đỉnh núi tuyết.

Con người mọi người co rúc.

Bọn họ thấy trên mặt tường... có một con sói...

Một mình đứng trên núi tuyết, con sói đơn độc đón gió!

Con sói há miệng lộ ra răng nhọn, mắt nó màu xanh dầu, chuyên chú, cao ngạo, là máu. Lông nó bị gió thổi dựng lên, tầng tầng lớp lớp, trên lông màu xám dính đầy băng tuyết, giống như một chiến sĩ không sợ lạnh!

Phía sau con sói có sáu con sói từ rất xa điên cuồng chạy tới nó, hình ảnh lập tức trở nên sống động như thật.

Tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn, tuy bức tranh này hay hỗn

loạn, nhưng lại rất có kết cấu.

Nhất là đôi mắt xanh biếc của con sói kia và lông màu xám tro bị gió thổi, tinh tế trong hỗn loạn, cảnh giới này... thật sự khiến người ta tán thưởng!

Mọi người liền tràn vào phòng vẽ.

“Thật lợi hại, lợi hại. Không hổ là tác phẩm áp trực* nha.”

(*) Áp trực: Thuật ngữ các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc, ý là phát triển, nổi bật, khuếch trương.

“Đúng vậy, tuyệt đối không thua kém “Thành phố hoang tàn” của Nhan Mặc Phi tiên sinh...”

“Ừ... Không phân cao thấp!”

Có điều, đại đa số vẫn cảm thấy tác phẩm graffiti này... chưa đủ cấp độ trung bày...

Nếu đánh giá quan điểm, vị trí á quân, graffiti ‘Thành phố hoang tàn’ hơn hẳn.

Nhưng cũng có người bất đồng quan điểm. Có người khen bức graffiti này không dứt miệng: “Chính vì tùy ý nên càng động lòng người!”

“Đúng vậy, tùy ý khua tay lại có thể vẽ ra khí thế hùng hồn như vậy, tinh tế trong hỗn loạn, cái này đã vượt qua kỹ thuật vẽ tranh, đây là một loại thần kỳ*!”

(*) Thần kỳ: Kỹ năng thần kỳ.

Trong căn phòng nổ tung.

Các lời khen, lời tặng bốc liên tục.

Dường như muốn dờ nóc phòng.

Bỗng nhiên có người chỉ sau lưng: “Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Mọi người mau nhìn bên này — —”

Diệp Lương Sơn quay đầu nhìn theo mọi người, vẻ mặt vừa rồi còn khinh thường chợt cứng đờ!

Chỉ thấy trên vách tường là một con hùng ưng vẽ rất sống động.

Nó, đang giương cánh cao tường; nó, đang bay giữa bầu trời mênh mông; nó, đang hiên ngang bay thẳng lên trời cao; nó, đang khinh thường bầu trời — —

Nhất là cặp mắt của con hùng ưng, sắc bén, nhạy bén, đơn độc, trang nghiêm! Nó áp đảo vạn vật, uy phong凛冽, khí thế nuốt cả thiên hạ, trong mắt đầy ắp khinh thường và tự tin.

Diệp Lương Sơn nhìn chăm chăm con hùng ưng giương cánh trên tường, tim đập chậm lại theo.

Vẻ khinh thường trên mặt hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là khiếp sợ!

Diệp Đình nhìn biểu tình lão già* thay đổi, nhếch môi cười.

(*) Có ý ghét.

Không nghĩ tới một bức tranh Graffiti Tiểu Vi tùy tiện vẽ lại làm lão gia tử chấn động...

Thú vị.

Lúc này, không ít người trong phòng đều quay đầu, khi bọn họ thấy hùng ưng trên tường kia, không khỏi rớt rít hít một hơi lạnh.

Có người hưng phấn, kinh ngạc hét lên: “Đây mới là kinh điển! Đây mới là thần tới chi bút*.”

(*) Thần tới chi bút: chỉ tác phẩm do thần linh trợ giúp. Hình dung tác phẩm câu văn xuất sắc, nét vẽ sinh động, có thần.

Cùng là graffiti... lại rung động lòng người hơn bức tranh vừa rồi.

Có người khen ngợi: “Graffiti, có thể... vẽ ra thần cảnh như vậy? Quá tuyệt...”

“Đúng... Bức hùng ưng này, thật sự... quá giống thật.”

Mọi người không keo kiệt ca ngợi, thán phục.

Có vài người chen mặt tới, nhìn cẩn thận: “Mọi người nhìn đi, lông của con hùng ưng này rất sống động nha — — nhìn ánh mắt kia!”

Chương 690: Thần cảnh* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt con hùng ưng mang theo cô độc, trang nghiêm nhìn chăm chăm mọi người!

Khí thế kia giống như chúa tể áp đảo vạn vật. Nó, uy phong凛冽, kinh thường thiên hạ! Từ ánh mắt đến lông đều tản ra khí thế kinh người!

Tất cả mọi người đều nhìn bức tranh này không chớp mắt.

Hiện trường vốn hò hét ầm ĩ trong nháy mắt an tĩnh lại.

An tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim rơi. Mỗi một người đều nhìn chăm chăm con hùng ưng kia. Tựa như có một luồng ma lực thu hút bọn họ, không thể không nhìn vào nơi đó.

Hứa Tử Huân ngẩng đầu nhìn bức tranh kia, tóc gáy từ từ dựng lên.

Về mặt anh ta chuyên chú, tâm tình hòa vào bức tranh.

Tới khi Dung Cẩm kéo anh ta, anh ta phát hiện lòng bàn tay mình chảy đầy mồ hôi.

“Bức này là ai vẽ? Không có ký tên? Vẽ thật đẹp!” Dung Cẩm cũng không thể không thừa nhận, bức tranh này có thể xưng là “Thiên tác”.

Không nghe trả lời, cô ta quay đầu nhìn Hứa Tử Huân.

Hứa Tử Huân nhìn chăm chú vách tường, khẽ nhếch miệng, trong đôi mắt đen như mực đầy khiếp sợ!

Dung Cẩm hơi mất buồn bực.

Cô ta còn nhớ biểu tình của anh ta lúc nhìn tranh cô ta vẽ... biểu tình miễn cưỡng.

Hứa Tử Huân lúc ấy đang cười nhưng trong mắt không có tán thưởng.

Mặc dù giám khảo khen cô ta rất có sáng tạo...

Nhưng hoàn toàn không thể nào so sánh với bức tranh này.

Hứa Tử Huân vừa rồi chỉ có thể nói là miễn cưỡng! Nhưng Hứa Tử Huân bây giờ...

Lúc nhìn bức hùng ưng kia, ánh mắt mê ly, mặt đỏ ửng, hoàn toàn là trạng thái si mê. Giống như đang nhìn người đẹp trong lòng mình.

Bạn trai mình lại tán thưởng tác phẩm của người khác, đây là vô cùng không tôn trọng cô ta! Không nghĩ tới, cô ta nói chuyện với anh ta, anh ta cũng làm bộ như không nghe.

Mà lúc này, Hứa Tử Huân không phải giả vờ không nghe. Anh ta thật sự không nghe được.

Tim anh ta đập nhanh lên!

Anh ta có dự vọng mãnh liệt, anh ta muốn biết tác giả của bức tranh

này.

Nếu có thể cho anh ta biết tác giả, anh ta sẽ kích động đến mức tối ngủ không yên. Thậm chí đối với anh ta mà nói... đó sẽ là vinh hạnh to lớn!

Anh ta chợt nghĩ, nếu biết tác giả này, anh ta không uống sống đời này.

Rất nhiều người đều như Hứa Tử Huân.

Bọn họ bị rung động, trừ khiếp sợ, nhiều hơn là bị kinh động!

“Đây là một thiên tài!”

“Mọi người nhìn mắt con hùng ưng kia đi, đúng là quá có thần rồi! Ánh mắt là khó vẽ nhất, một bức tranh có thành công hay không chủ yếu dựa vào ánh mắt, đó là nguyên nhân rất nhiều người không vẽ nhân vật, chỉ vẽ sông núi.”

Có người vỗ tay cảm thán: “Triển lãm hôm nay thật không uống phí nha!”

“Đúng đúng đúng, cũng may tôi tới tham gia, cũng may tôi thấy được bức tranh này, nếu không tôi sẽ hối hận cả đời.”

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn bức tranh này.

Diệp Đình nhìn con hùng ưng kia, hài lòng gật đầu, mặt đầy kiêu ngạo nói: “Không hổ là vợ anh.”

“...” Lăng Vi thầm nghĩ, không hổ là Diệp đại boss... nói chuyện cũng tự đại, cuồng ngạo, tự lấy mình làm trung tâm như vậy.

Nhưng mà... cô vẫn rất thích...

Che mặt.

Lăng Vi nhìn Nghiêm Phương Chu, thấy anh ta không ngừng gật đầu, lại giống như kích động không nói nên lời.

Nghiêm Phương Chu nhìn Lăng Vi, nói tự đáy lòng: “Tôi tổ chức nhiều cuộc triển lãm như vậy, cho tới nay chưa từng rung động, chỉ có lần này!”

Lăng Vi gật đầu.

Hàn Yến đột nhiên hỏi: “Thập nhất, đây là cô vẽ?”

Chương 691: Quy nhần đại pháp? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giọng Hàn Yến rất nhỏ, không có người nào khác nghe được.

Lăng Vi khẽ gật đầu.

Hàn Yến nhướn mày, ánh mắt sâu xa nhìn cô từ trên xuống dưới.

Hồi lâu, anh ta cười nói: “A Đình nhìn đúng người.... Quả nhiên bất phàm.”

Lăng Vi☞.

Sao nói cùng một giọng điệu với Diệp Đình?

Hàn Yến quay đầu, nhìn kỹ con hùng ưng ki, lại thêm hiểu biết về Lăng Vi.

Có thể trói A Đình ở bên người, nhất định có điểm đặc biệt của cô.

Hàn Yến hí mắt, khẽ mỉm cười. Dường như anh ta biết chút ít...

“Trời ạ, bức graffiti này là ai vẽ thế?” Hoa Đào nâng hai tay, mắt lóe sáng: “Nếu có thể vẽ manga cho tôi, nhất định kiếm được lợi nhuận lớn ha ha ha ——” Cô ta cắn môi, trong mắt đầy sùng bái.

Lăng Vi cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ: “Hoa Đào đại nhân! Con

hùng ưng này xuất thân từ... một manga nhỏ dưới quyền cô... Thái Vi đó... →_→”

Mắt nhỏ nhìn tôi đầy khinh bỉ....

→_→

Tầm mắt Lăng Vi lướt qua Hứa Tử Huân, Dung Cẩm, cuối cùng rơi vào trên mặt Nhan Mặc Phi.

Bây giờ cô rất muốn xem biểu tình của người đàn ông này.

Cô muốn biết...

Người đàn ông luôn cao cao tại thượng, tự đại kiêu căng đột nhiên bị người khác chèn ép sẽ có biểu tình gì...

Lăng Vi tìm ra Nhan Mặc Phi trong đám người, anh ta đứng gần hùng ưng nhất.

Anh ta im lặng đứng đó, tựa như hòa thành một thể với bức tranh.

Anh ta nhìn chăm chăm con hùng ưng, hai mắt như bị niêm phong, không chớp mắt, mặt đầy không thể tin!

Cũng không biết tại sao, anh ta bỗng nhiên có cảm giác không thấy người nào ở chung quanh.

Tiếng huyên náo cũng biến mất...

Tựa như anh ta và bức tranh này hòa thành một thể.

Anh ta tiến vào trạng thái quên mình...

Lại có một tác phẩm có thể rung động tâm hồn anh ta?

Bức graffiti này thật sự không thể xưng là một bức tranh, anh ta thấy được toàn bộ hàm ý trong bức tranh này!

Chỉ nhìn ánh mắt con hùng ưng kia, tựa như có thể tiếp thu tầm mắt hùng ưng, nhưng nhìn kỹ khí thế kia lại có thể cảm nhận được lòng dạ và sức mạnh vật lộn với bầu trời mênh mông của con hùng ưng kia!

Anh ta không thể không thừa nhận con hùng ưng này không chỉ có khí phách, còn có khí thế cao ngạo, kiên cố.

Ánh mắt sắc bén, nhạy bén, đơn độc, trang nghiêm kia tựa như có thể nhắm thẳng vào lòng người!

Đột nhiên có người la lớn: “Bức tranh này mới xứng đáng là “Quán quân”!”

“Đúng vậy, không sai!”

Phòng vẽ vốn ngọt ngào dần vang lên tiếng ca ngợi.

Trong nháy mắt náo nhiệt.

“Bức tranh này là ai vẽ? Nhất định chính là một thiên tài!”

“Đúng! Tôi vô cùng muốn biết! Tác giả này rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Hàn Linh Tê nhú chặt mày.

Tiếng ca ngợi bên tai giống như dao đâm vào tai cô ta! Vừa rồi rõ ràng tất cả mọi người đều ca ngợi “Thành phố hoang tàn”... sao đột nhiên đều quay đầu?

Cô ta lắc đầu, không hiểu. Tác phẩm của anh Mặc Phi chính là đệ nhất thiên hạ.

Cô ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ anh Mặc Phi bị người khác giẫm dưới chân.

Hàn Linh Tô giậm chân, cao giọng nói: “Đều không phải! Bức tranh này không tốt như các người nói!”

Có không ít người nhìn cô ta.

Mặt Hàn Linh Tô đầy vội vã hét ầm lên: “Các người vừa nói tác phẩm của Nhan Mặc Phi là xứng đáng nhất! Các người quên lời các người vừa nói rồi sao? Các người nhìn bức này đi ——” Cô ta đưa tay chỉ con hùng ưng trên tường, cắn răng nghiêng lợi cao giọng kêu la: “Các người nhìn đi, đây chỉ là một bức graffiti, căn bản quá tệ để trưng bày, sao nó có thể ngang bằng với “Thành phố hoang tàn” của anh Mặc Phi?!”

Chương 692: Quy nhần đại pháp? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lời của Hàn Linh Tê làm bầu không khí trong nháy mắt giảm xuống.

Không ít người nhìn cô ta rồi nhìn bức tranh. Có người nghi ngờ, có người khinh thường, cười cô ta.

Lúc này, Nhan Mặc Phi chợt quay đầu, nhìn Hàn Linh Tê chăm chú. Ánh mắt anh ta sắc bén tựa như muốn nhận biết về cô ta từ đầu, quan sát cô ta từ trên xuống dưới.

Hàn Linh Tê bị ánh mắt này của anh ta nhìn đến hô hấp không thông.

Sắp nghẹt thở.

Mắt anh ta giống như muốn tìm hiểu cô ta lần nữa.

Hồi lâu, Nhan Mặc Phi nhíu mày, nói với Hàn Linh Tê: “Linh Tê, em học vẽ mười mấy năm... Thì ra... Ý tưởng của em nông cạn như vậy? Em cảm thấy bức graffiti này quá tệ?”

Hàn Linh Tê trợn to mắt, ghen hòng.

Cô ta muốn nói gì, nhưng môi run rẩy, nửa chữ cũng không nói được.

Nhan Mặc Phi thất vọng lắc đầu, trịnh trọng nhìn cô ta, nói: “Graffiti

thì thế nào? Tác phẩm graffiti nên được tôn trọng hơn! Tiêu chuẩn một người vẽ tranh và dày công luyện tập không thể giới hạn ở bút pháp và kỹ xảo của bản thân, mà phải nhìn thấy nội hàm và linh hồn của cả bức tranh!”

Hàn Linh Tô giống như bị anh ta vô căn cứ tát một bạt tai.

Cô ta cắn chặt môi, cảm thấy gò má đau nóng.

“Anh Mặc Phi... Em đang giúp anh nói chuyện mà! Anh lại phản bác em?”

Nhan Mặc Phi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Anh không phản bác em, anh phản bác quan điểm của em. Em không hiểu nghệ thuật, anh và em không có lời nào để nói.”

Hàn Linh Tô nhìn anh ta chằm chằm. Lời anh ta giống như tạt thau nước lạnh vào cô ta — — làm cả người cô ta run rẩy!

Môi cô ta trắng bệch, mắt rung rung chứa đầy không dám tin: “Anh Mặc Phi, anh lại nói em... không hiểu nghệ thuật? Anh lại nói... anh và em không còn lời nào để nói?”

Cô ta âm thầm thích anh ta 12 năm!

Mỗi ngày cô ta dành ba tiếng để học vẽ! 12 năm — — không có gián đoạn ngày nào!

Triển lãm tranh nổi tiếng toàn thế giới cô ta đều nhất định phải đến! Cô ta muốn cải thiện mình, cô ta không ngừng học tập, cô ta rất sợ không theo kịp bước chân anh ta — —

Cô ta làm tất cả đều là vì cái gì?

Anh ta lại nói... lại nói cô ta không hiểu nghệ thuật? Anh ta lại nói... lại nói... không còn lời nào để nói với cô ta...

Hàn Linh Tô sụp đổ!

Hốc mắt cô ta ứa nước, cắn nát răng, cô ta muốn xoay người chạy đi, nhưng cô ta không nhấc chân. Đối với cô ta mà nói, nơi có Nhan Mặc Phi thì có ánh mặt trời... Không có anh ta, nơi nào cũng là bóng đêm.

Hàn Linh Tô kéo tay Nhan Mặc Phi: “Anh Mặc Phi, thật xin lỗi... Vừa rồi em nói sai, xin anh tha thứ cho em... có được không?”

“...” Nhan Mặc Phi hất tay cô ta ra, không nói gì.

Nhưng những người bên cạnh nổi điên!

“Trời ạ... người phụ nữ này không bị điên chứ?”

“Có bệnh à?”

Người chung quanh đều không nhìn nổi. Người ta tưởng cô ta như vậy, cô ta còn nói xin lỗi, còn xin người ta tha thứ...

“Trời ạ... Có phải người phụ nữ này luyện “Quy nhãn đại pháp” không?”

Lăng Vi cay mắt.... Sự nhẫn nại của người phụ nữ này đã vượt qua hiểu biết của cô về nhân loại.

Nhìn Hàn Linh Tô, Lăng Vi không ngừng lắc đầu. Cô thật sự rất không hiểu... Một người phụ nữ lại có thể vì một người đàn ông mà

hạ mình đến mức này?

Chương 693: Sát thủ tình yêu... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hàn Linh Tê làm bộ tội nghiệp cầu xin Nhan Mặc Phi.

Lăng Vi ngửa tay, nếu đây là em gái cô, cô sẽ xông lên kéo cô ta!

Hàn Linh Tê... Sao có thể như vậy? Tôn nghiêm đâu? Cô ta thấp giọng hạ mình cầu xin, hèn mọn để cho người ta phỉ nhổ.

Đều là phụ nữ, Lăng Vi hơi tức giận.

Lúc này, tay Diệp Đình đột nhiên nhéo eo cô, Lăng Vi quay đầu nhìn anh.

Diệp Đình nhìn cô, trong mắt mang theo tia tà khí.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên nụ cười giễu cợt, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai cô: “Ánh mắt đó của em là gì? Khinh thường như vậy là sao?”

Lăng Vi bĩu môi, ngẩng đầu khiêu khích hỏi ngược lại: “Anh có thể vì em mà làm đến mức đó? Từ bỏ tôn nghiêm, bất kể đối phương đúng hay sai, bất kể đối phương có tuyệt tình mắng anh trước mặt mọi người hay anh, anh có thể từ bỏ tôn nghiêm, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không?”

Anh mím môi, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, nói: “Em sẽ không đối với

anh như vậy.”

Lăng Vi bật cười: “Không sai, anh cũng sẽ không đối với em như vậy.”

Hai người nhìn nhau cười.

“Linh Tê!” Hàn Yến đột nhiên đi tới cạnh Hàn Linh Tê, kéo cô ta: “Nhìn chút tiền đồ của em đi, xa một người đàn ông, em liền không sống nổi? Anh ta là gì chứ? Anh ta nói em không hiểu nghệ thuật, em liền không hiểu thật sao? Em có hiểu không, trừ chính em, bất kỳ người nào khác đều không có tư cách bình luận! Huống chi, cho dù em không hiểu nghệ thuật có liên quan gì tới chuyện anh ta thích con người em hay không?”

“Anh... Anh không hiểu... hội họa giống như sinh mạng của anh ấy, sao anh ấy có thể dễ dàng tha thứ cho người yêu mình không tôn trọng sinh mạng anh ấy? Cho nên em mới không thể đi vào lòng anh ấy...” Nước mắt Hàn Linh Tê rơi xuống.

Hàn Yến nhíu chặt mày, sức lực trên tay càng lớn!

Hàn Linh Tê hít mũi, yếu ớt nói: “Em không thể nào rời xa anh ấy... Em quyến luyến anh ấy...”

Nhan Mặc Phi đã cố định ở đáy lòng cô ta, là chấp niệm khó loại bỏ nhất!

Học vẽ, xem triển lãm, thăm bác anh ta... đã trở thành việc không thể thiếu trong sinh mạng cô ta. Bây giờ, phần này bị chính tay Nhan Mặc Phi phá bỏ!

Cho nên, cô ta đau lòng. Nhưng... cô ta quyến luyến.

Hàn Yến vô cùng thất vọng! Anh ta mặc kệ, cương quyết kéo cô ta tới chỗ Diệp Đình và Lăng Vi đứng.

Giọng nghiêm nghị, lãnh khốc: “Linh Tê! Em suy nghĩ thật kỹ, em rất cuộc thích con người anh ta hay là thích hào quang của anh ta?”

Hàn Linh Tê chấn động, không nói một chữ. Cắn môi, xoay người rơi nước mắt.

Lăng Vi ưu sầu nhìn hai anh em này...

Cô thật sự không nghĩ tới chỉ vì một bức tranh thông thường lại dẫn tới trận chiến không nhỏ...

Hàn Linh Tê và Nhan Mặc Phi rạn nứt, Hứa Tử Huân và Dung Cẩm cũng sắp chia tay...

Lăng Vi bỗng dâng lên cảm giác kỳ diệu...

Tranh của cô lại có lực sát thương lớn như vậy!

Diệp Đình nói bên tai cô: “Bức tranh này của em không nên được xưng là “Ngôi sao vinh quang”, nên được xưng là “Sát thủ tình yêu...”

“Đáng ghét!” Lăng Vi huých anh, Diệp Đình cười lên.

Anh vốn cho rằng chỉ là cuộc triển lãm, không ngờ lại diễn biến thành như vậy...

Diệp Đình đột nhiên phát hiện dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm bọn họ!

Ánh mắt sắc bén quét quanh, nguy hiểm kia... bỗng nhiên... biến mất!

Anh cho là mình lầm. Hoặc là... thần kinh quá nhạy?

Không! Ánh mắt vừa rồi vô cùng có lực uy hiếp!

Không phải chỉ đơn giản là âm thầm quan sát... anh tin vào trực giác của mình! Phán đoán của anh chưa từng sai.

Diệp Đình âm thầm thông báo Lôi Tuấn: “Triển lãm hôm nay... chắc có “quỷ” trà trộn vào.”

Lôi Tuấn đang giám sát: “Tiểu Đình, phòng bị! Anh Đình nói có “quỷ” trà trộn vào!”

“Được!” Lôi Đình lập tức lên tinh thần nhìn chăm chú màn hình, bày trận mà đợi.

Chương 694: Sát thủ tình yêu... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, bầu không khí hiện trường bị đẩy về phía ác liệt.

Có người chất vấn ai vẽ bức tranh này. Có người đang tranh chấp, rốt cuộc kỹ thuật của “Đỉnh núi” và “Khinh thường bầu trời” cái nào xuất sắc hơn.

Trong tiếng tranh chấp này, còn có người khàn giọng gây gỗ, ví dụ như Nhan Mặc Phi và Hàn Linh Tê...

Còn có người thất vọng như Dung Cẩm nhìn thấu Hứa Tử Huân.

Còn có người châm dầu vào lửa, hy vọng làm lớn chuyện.

Phòng vẽ liên bùng nổ, ầm ỹ vang dội.

Lúc này, Jame đột nhiên cười ha ha.

Jame liếc mắt nhìn Lăng Vi, khoác tay lên vai Lăng Vi: “Thế nào? Còn không mau cảm ơn tôi? Anh em của cô là tôi đây có thể giúp cô làm chuyện lớn đúng không?”

Lăng Vi cho anh ta ánh mắt cảm kích: “Cảm ơn anh.”

Jame không hài lòng, tay ôm ngực: “Chỉ cảm ơn là đủ rồi sao? Cô sờ trái tim nhỏ bé này của tôi đi, làm người ta tổn thương thế nào?”

Tay anh ta ôm ngực, cực kỳ đau khổ xoa ngực: “Haiz... Vừa rồi khi bọn họ khen ngợi tôi, biểu tình.... Kích động biết bao! Ca ngợi kia... chân thành biết bao! Tại sao sau khi thấy tranh của cô... Lại nhìn tranh của tôi giống như nhìn một đồng rác vậy? Bức sỏi xám của tôi cũng không tệ như vậy chứ?”

Lăng Vi che miệng, buồn cười nhưng cố nén nói: “Nhất định không tệ nha, anh là thầy của tôi mà! Không có anh khai sáng, nào có tác phẩm này của tôi!”

“Bingo!” Jame ném ánh mắt quyến rũ cho Lăng Vi: “Này! Hay là cô hôn tôi một cái, bày tỏ cảm kích với tôi, thế nào?”

Ánh mắt màu xanh biếc của Jame bắn điện, nháy mắt với Lăng Vi.

Lăng Vi cảm nhận được bên cạnh có một ánh mắt sắc bén như dao bắn tới Jame.

Lăng Vi nhin cười không lên tiếng, thấy Diệp Đình xách cánh tay Jame lên...

Mà cánh tay đó của Jame là cánh tay vừa khoác lên vai cô.

“Ách...” Jame rút tay về, nói bên tai Lăng Vi: “Chỉ yêu cầu một nụ hôn thuần khiết... Không có ý gì khác. Đồ đệ cũng có thể hôn sư phụ mà!”

Lăng Vi “khụ” một tiếng, nói: “Hai ta là bạn...”

Jame vỗ trán: “Bạn? Ha! Đúng... hai ta là bạn! Cô luôn không nhận sư phụ này! Tôi tan nát cõi lòng...”

Anh ta cần rằng: “Nhìn tôi hao phí đi, nâng cô cao như vậy, lại đạp thấp chính tôi, tôi đây là bị coi thường sao?”

Anh ta giờ tay muốn tát miệng mình.

Lăng Vi biết anh ta đùa, nhin không được bật cười, thấp giọng nói: “Không phải sắp tới sinh nhật anh sao? Tôi tặng anh một chiếc xe tôi thiết kế.”

“Thật sao?” Jame hưng phấn chà tay.

Một chiếc xe đó nha!

Hai mắt Jame lóe sáng.

Lăng Vi nháy mắt với anh ta: “Có khi nào tôi gặt anh chưa?” Xe cho người già cũng là xe nha...

“Được được được... Hôm sinh nhật tôi nhất định lái xe cô tặng, chở cô gái xinh đẹp chạy quanh phố lớn!”

Lăng Vi mím môi cười, tưởng tượng ra hình ảnh: Jame mặc âu phục chở cô gái xinh đẹp... ngồi trên xe cho người già... đi khắp thành phố... cảnh tượng bão táp...

Chương 695: Một loạt chuỗi kinh sợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vừa nghĩ đến dáng vẻ kia của Jamie, cô lại cảm thấy nóng mắt.

Lăng Vi cố gắng nín cười, cô chỉ muốn cười phì ra thôi! Bây giờ cô mới phát hiện ra, thì ra cô lại phúc hắc như thế này?

Có phải là do bị Diệp Đình lây bệnh hay không?

Đúng rồi đúng rồi đúng rồi, chắc chắn là cô bị lây từ anh! Cô phải đi tìm anh mới được!

Lúc này, trong phòng hội họa, tiếng huyền não vang vọng cả căn phòng, chợt có người vọt tới trước mặt Nghiêm Phương Chu, hỏi: “Nghiêm tiên sinh, xin hỏi, hai tác phẩm này đều là tác phẩm trong buổi triển lãm lần này sao?”

“Nghiêm tiên sinh — hai tác phẩm này đều không được ký tên, xin hỏi ai đã vẽ hai tác phẩm này?” Có người đột nhiên kêu lên: “Hai tác phẩm này đều là tác phẩm Graffiti(*), chẳng lẽ là cùng một người vẽ?”

(*)Tranh phun sơn từ gốc tiếng Anh là Graffiti bắt nguồn từ tiếng Latin: Graffiti có nghĩa là “hình vẽ trên tường” là tên gọi chung về những hình ảnh hoặc chữ viết kiểu trầy xước, nguệch ngoạc trên các bức tường ở các đường phố, khu phố và được vẽ bằng sơn hoặc đánh dấu bằng bất cứ vật liệu gì hay chỉ là vẽ bằng sơn xịt lên những nơi

có bề mặt phẳng, rộng. Đây là một loại hình nghệ thuật công cộng hay nghệ thuật đường phố có thể hình thành bằng các hình thức đơn giản trên các bức tranh tường.

“Chắc là không phải — — mặc dù đều là tác phẩm Graffiti, nhưng mà... nhìn phong cách vẽ rõ ràng không phải là cùng một người.”

Nghiêm Phương Chu giơ tay lên, đề nghị vấn của tất cả mọi người xuống: “Trong hai tác phẩm này, chỉ có bức "Ngạo thị bầu trời" là tác phẩm dự thi.”

Vừa nói, anh ta vừa chậm rãi đi tới bên cạnh Lăng Vi, giới thiệu với mọi người: “Vị nữ sĩ Lăng Vi này, chính là tác giả của bức "Ngạo thị bầu trời". Cô ấy lấy bút danh Thái Vi lúc gửi bản thảo tới.”

“Cái gì?” Peach là người đầu tiên phản ứng! “Thái Thái Thái Thái Thái... Vi...” cô ta tròn to mắt nhìn về phía Lăng Vi...

Oh my god! Hù chết tôi mất?

Chắc cô ta bị mù rồi, nên mới không nhìn ra... tác giả manga nho nhỏ cô ta đang biên tập... lại lại lại... là Thái Vi...

“Dạ dạ dạ là... là Thái Vi đó sao?”

Lăng Vi nhìn về phía Peach, sợ hù dọa đến cô ta, cô nhẹ nhàng gật đầu nói: “Là tôi... Không sai.”

“Ai nha... Ai nha... Ai nha... mẹ của tôi ơi!” Peach che tim, tròn trắng mắt.

Cô ta thật sự chỉ muốn trực tiếp ngắt đi mà thôi. Cô ta tham dự buổi triển lãm này... là để rèn luyện tim à! Sớm biết như vậy, trước khi tới

đây, cô đã tiêm một liều thuốc trợ tim rồi!

Peach che tim, hai chân như nhũn ra, Hàn Yến đỡ lấy cô ta, cúi đầu xuống ân cần hỏi cô ta: “Sao rồi?”

Peach ngây ngốc lắc đầu, nhìn về phía Lăng Vi nói: “Tiểu Vi... Tiểu Vi! Cô đừng làm mù đôi hỏa nhãn kim tinh của lão nương...”

“...” Lăng Vi 囧 囧 lúng túng cười.

Peach cảm thấy choáng váng đầu óc, cô ta không ngừng nắm lấy cổ áo của mình: “Mình đầu có tức giận, có phải là do mình mặc váy quá chật hay không?”

Hàn Yến kéo tay cô ta theo bản năng, khuôn mặt dần nóng lên.

Anh ta giả vờ như không nhìn thấy gì cả, chuyển tầm mắt đến trên mặt cô ta, bình tĩnh nói: “Có thể là do ở đây có quá nhiều người nên khá nóng nực, để tôi đưa cô ra ngoài hít thở không khí thoáng đãng.” Hàn Yến đưa tay đỡ lấy tay của Peach, đỡ lấy thân thể lão đạo như muốn ngã của cô ta, dùng ánh mắt dò hỏi cô ta, Peach gật đầu: “Được, đi ra ngoài đi. Tôi sắp chết ngộp rồi!”

Sau khi hai người đi ra ngoài, Hàn Linh Tê đứng ở bên cạnh Hàn Yến không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn Lăng Vi.

Cô ta móm móm lỗ tai.

Cho rằng mình đã nghe lầm, Hàn Linh Tê dùng ánh mắt như nhìn quái vật, nhìn về phía Lăng Vi...

“Tranh này, là cô vẽ?”

Bộ não của Hàn Linh Tê như ngừng trệ lại, cô ta không thể nào suy nghĩ được.

Chương 696: Một loạt chuỗi kinh sợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người phụ nữ này, giỏi đến vậy sao? Tác giả hung hăng giẫm anh Mặc Phi ở lòng bàn chân, lại là một cô gái?

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Hàn Linh Tê quan sát Lăng Vi từ trên xuống dưới. Cô ta còn tưởng rằng, tác giả của tác phẩm này là một ông lão...

Lăng Vi lãnh đạm nói: “Tầm tầm tuổi cô.”

Hàn Linh Tê trợn mắt: “Cô có ý gì? Cô đang lấy le đấy hả? Cô cảm thấy lần này mình đoạt được "Ngôi sao vinh dự" là có thể độc bộ thiên hạ, đúng không? Cô đang châm chọc tôi, học hội họa được mười mấy năm, còn không làm nên trò trống gì, có phải không?”

Lăng Vi lạnh nhạt liếc nhìn cô ta: “Tôi có nói qua như vậy sao?”

Có phải người phụ nữ này nhỏ mọn quá hay không?

Lăng Vi tức giận nhìn cô ta: “Hàn tiểu thư, nếu cô không viết tiểu thuyết, thì đúng là làm lu mờ tài năng của cô. Trí tưởng tượng của cô phong phú như vậy... thứ lỗi cho tôi không theo kịp được tiết tấu của cô.”

Hàn Linh Tê nghiêng răng nghiêng lợi, còn không chờ cô ta đáp lại. Đột nhiên có người đẩy Hàn Linh Tê ra: “Phiền cô nhường đường — — “

Hàn linh tê đột nhiên bị đụng lão đảo một cái.

“Tiểu Vi ——” Tay của Lăng Vi chợt bị ai đó nắm lấy: “Tiểu Vi —— tranh này là do em vẽ?”

Hứa Tử Huân như phát điên lên, đôi mắt anh ta mở lớn giống như chiếc chuông đồng lớn!

Anh ta kích động đến nổi mặt đỏ bừng lên: “Tiểu Vi! Bức tranh này là do em vẽ?”

Anh ta đưa hai tay nắm lấy bả vai của Lăng Vi, dùng sức lắc lắc: “Trời ơi! Trời ơi! Tiểu Vi —— em đúng là sự kiêu ngạo của anh! Anh đã nói gì ấy nhỉ? Anh đã nói rồi, em rất có thiên phú về hội họa! Còn nhớ mùa hè năm ấy, anh và em cùng tham gia hoạt động báo chí do nhà trường tổ chức. Lúc đó, anh đã nói là tương lai em chắc chắn sẽ trở nên nổi tiếng! Em xem, đúng là đã bị anh đoán đúng rồi! Tiểu Vi —— “

Lăng Vi bị dáng vẻ của anh ta hù dọa, Hứa Tử Huân đỏ bừng mặt, miệng mở lớn, giống như là muốn ăn thịt người!

“Buông tay ra!” Diệp Đình đột nhiên đưa tay đẩy tay của Hứa Tử Huân ra, anh lạnh mắt nhìn Hứa Tử Huân.

Hứa Tử Huân chợt phục hồi lại tinh thần, anh ta vừa làm gì thế này? Bị thu hút???... Hứa Tử Huân như bị chặn cả một miệng lông ngỗng, ngay cả nửa chữ cũng không nói được.

Gương mặt của anh ta đỏ bừng lên. Vừa rồi anh ta đã quá kích động, lại quên hết tất cả... Quên mất tiểu Vi và anh ta đã hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa.

Bây giờ... cô đã là vợ của Diệp Đình, hai người bọn họ yêu nhau sâu đậm, trong mắt của cả hai đều không thể chứa nổi thêm nửa hạt cát nào cả.

Đột nhiên — — ánh mắt của Hứa Tử Huân đông cứng lại! Không đúng — — hình như anh ta đã bỏ sót chuyện gì đó?

Diệp Đình? Bức tranh được trưng bày trong buổi triển lãm của Tiểu Vi... là vẽ ở trên tường... mà nơi này là nhà của Diệp Đình?

Hứa Tử Huân kinh ngạc nhìn Diệp Đình, hơi không xác định đặt hỏi: “Buổi triển lãm này... là do anh tổ chức?”

Chủ nhân của tòa trang viện này mang họ Diệp... Mà Diệp Đình lại xuất hiện ở trong phòng khách... Còn có nhiều người cung kính chào hỏi với Diệp Đình...

Tất cả... đều đã rõ ràng. Vậy mà bây giờ anh ta mới nhận ra...

Hứa Tử Huân cắn chặt răng, chỉ hy vọng câu trả lời của Diệp Đình là một chữ “Không”!

Nhưng, Diệp Đình chỉ nhìn lướt qua anh ta, rồi dời tầm mắt sang chỗ khác.

Sớm biết là Diệp Đình tổ chức, anh ta nhất định nhất định sẽ không tới tham dự!

Lúc này, quản gia Vương bước lên trước, khiêm tốn nói: “Đúng như lời của cậu. Buổi triển lãm hội họa lần này, được chính tiên sinh nhà tôi tổ chức.”

Hứa Tử Huân bị đá kích rất lớn... Vừa rồi anh ta còn khen ngợi phong cách thiết kế của nơi này rất đặc biệt, còn khen ngợi buổi triển lãm lần này được tổ chức rất thành công — —

Nơi này lại là nhà của Diệp Đình... Diệp Đình đã giết chết anh ta đến ngay cả một mảnh xương vụn cũng không còn dư lại chỉ trong giây lát!

Cảm giác thất bại này, giống như xoắn chặt lấy trái tim anh ta.

Nếu trước kia anh ta còn ảo tưởng một phần vụn hi vọng xa vời với Lăng Vi, thì bây giờ ngay cả một tia hi vọng này cũng đã tiêu tan theo mây khói.

Hứa Tử Huân xoay người muốn đi, anh ta cảm thấy nếu còn đứng ở trong nhà Diệp Đình nhiều thêm một giây nào nữa, anh ta cũng sẽ bị nghẹt thở mà chết mất...

Dung Cẩm giật cả mình.

Cô ta nghe thấy lời của Hứa Tử Huân, trợn to hai mắt, kinh ngạc che miệng...

Lấp ba lấp bắp nói: “Tổng tổng tổng tài... Tòa trang viện này... Là của anh?” Khó trách vừa rồi tổng tài muốn mời cô ta đi ra ngoài...

Mà bây giờ cô ta còn ở nơi này, trời ơi, trái tim của Dung Cẩm run lên cập cật.

Run run rẩy rẩy nói: “Tổng tài... Không ngờ rằng anh sẽ tổ chức buổi triển lãm hội họa ở tong nhà, vừa rồi... tôi tôi tôi tôi... không biết đây là nhà của anh...”

Chương 697: Ngọn gió (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dung Cẩm run rẩy nghĩ... tại sao Lăng Vi đứng ở bên cạnh tổng tài Diệp?

Mà tay của tổng tài Diệp, lại ôm ngang hông của Lăng Vi?

Lúc này, Vương quản gia giới thiệu với tất cả mọi người: “Tòa trang viện này, đúng là thuộc sở hữu của tiên sinh nhà tôi. Còn tiểu thư Thái Vi, chính là phu nhân nhà tôi.”

“Cái gì?” Dung Cẩm hoàn toàn ngu ngơ: “ Quản lý Lăng... là vợ của anh... vậy vậy nơi này... nơi này...”

Đây là nhà của Lăng Vi? Ôi chúa ơi!

Dung Cẩm như cảm thấy có một tia sét đánh trúng người— vừa rồi cô ta còn cười nhạo người bạn kia của Lăng Vi là một “Tên nhà quê”...

Dung Cẩm che miệng lại, cô ta đi công tác hơn một tháng, nên cô ta không biết chuyện tổng tài Diệp và Lăng Vi là vợ chồng. Nhân duyên của cô ta ở công ty cực kỳ kém, cô ta cũng lười giao tiếp với những người đó. Cô ta chỉ một lòng quan tâm nên làm thế nào để nắm chặt được Hứa Tử Huân, mà cô ta cũng chỉ biết Lăng Vi là bạn gái trước của Hứa Tử Huân.

Hai ngày trước, cô ta mới trở về nước. Vì vậy, lúc tin tức của Diệp

Đình và Lăng Vi huyên náo đến mức nóng nhất, cô ta lại không có mặt ở trong nước, nên cô ta cũng không biết chuyện này.

Trái tim của Dung Cẩm đập loạn nhịp, cô ta vốn cho rằng, tham dự yến hội lần này, là một chuyện rất đáng giá lấy le.

Bây giờ nhìn lại... cô ta chỉ giống như chú hề nhảy nhót lung tung mà thôi...

Cô ta còn ngu ngốc cười nhạo Lăng Vi và bạn của cô...

Diệp Đình nhìn thấy Dung Cẩm, sắc mặt của anh đột nhiên tối sầm xuống, anh dùng ánh mắt thiếu kiên nhẫn nhìn về phía quản gia Vương. Quản gia Vương lập tức hỏi: “Cô lên tiếng làm nhục nữ chủ nhân nhà tôi, tiên sinh nhà tôi đã mời cô đi ra ngoài, cô không nghe thấy sao?”

Dung Cẩm ngây người.

Diệp Đình đảo mắt nhìn xung quanh!

Trong nháy mắt, bốn vệ sĩ mặc âu phục đen đi từ trong góc ra.

Bốn người này chợt vây quanh Dung Cẩm. Quản gia Vương nói: “Nữ sĩ, mời cô tự trọng...”

Vệ sĩ mặc âu phục đen, mặt đầy nghiêm túc đưa tay ra, làm động tác mời Dung Cẩm đi ra ngoài.

Dung Cẩm run rẩy kéo lấy Hứa Tử Huân.

Lại nghe thấy Hứa Tử Huân đột nhiên quát khế: “Đừng đụng vào tôi — —” Anh ta tức giận hất tay của Dung Cẩm ra.

Hứa Tử Huân chưa bao giờ bị mất thể diện đến vậy: “Còn đứng ở đây làm gì? Cô còn ngại không đủ mất thể diện?” Hứa Tử Huân tức giận đi ngang qua bên cạnh cô ta.

Nhan Mặc Phi nhìn về phía Lăng Vi.

Anh ta dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, quan sát cô một lần từ trên xuống dưới: “Cô là... người vẽ bức tranh này?”

Trong mắt anh ta có sự hoài nghi, có sự khiếp sợ!

Ánh mắt kia cực kỳ phức tạp, Lăng Vi nhìn về phía anh ta, nhưng không trả lời thẳng.

Nhan Mặc Phi vừa hỏi ra lời, bầu không khí trong phòng hội họa đã chợt nổ tung.

“A —— “

“Sao tác giả của Ngạo thị bầu trời... lại có thể... trẻ đến vậy? Còn là một cô gái nữa chứ?”

“Đúng vậy... nét vẽ kia, ý cảnh kia... Ít nhất phải là người đã có kinh nghiệm trong cuộc sống, mới có thể vẽ ra được tác phẩm thể này?”

Lăng Vi không phản bác lại, mặc dù cô trẻ tuổi, nhưng kinh nghiệm sống của cô, tuyệt đối không ít hơn.

Tiếng chất vấn càng ngày càng lớn: “Là cô ấy vẽ sao? Chắc chắn không phải. Sao một cô gái có thể có nét bút hùng hồn thế này được?” Có một số người, nhìn về phía bức tranh, rồi lại nhìn về phía Lăng Vi.

Những người đứng cách khá xa đó không nhận biết Lăng Vi, không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, vì vậy bọn họ cũng không biết cô là vợ của Diệp Đình, chỉ thấy cô đứng ở bên cạnh Diệp tiên sinh. Có thể là do bọn họ quen biết nhau, nếu không, cũng sẽ không vẽ ở trên vách tường nhà của Diệp tiên sinh.

Chương 698: Ngọn gió (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong đó có một họa sỹ trung niên tên là Lý Hội Thông, gãi gãi đầu, nói: “Đúng là sự ngạc nhiên lớn, Nhan Mặc Thông đã là người trẻ tuổi tài cao rồi, không ngờ rằng tiểu thư Thái Vi, lại còn trẻ hơn so với Nhan tiên sinh...”

Có người kinh ngạc về tuổi tác của Lăng Vi, đồng thời cũng có người bán tín bán nghi, rốt cuộc có phải bức tranh này có phải là do cô vẽ hay không.

Dù sao, cái tên... Thái Vi này...

Đến bây giờ... Cũng không có danh tiếng gì...

Diệp Lương Sơn vuốt râu lắc đầu, cố tình đậm chột nói: “Có chứng cứ gì có thể chứng minh, bức tranh này là do Lăng tiểu thư vẽ không? Chúng ta vẽ xong một bức họa, sẽ in con dấu lên đó, mà bức tranh "Ngạo thị bầu trời" này lại không có con dấu, vậy sao có thể chứng minh được là cô ấy vẽ?”

“Đúng vậy! Tôi cũng không tin lắm...”

Lăng Vi đứng đung đứng đó, như không nghe được tiếng chất vấn đang vang lên bốn phía xung quanh.

Đột nhiên có một người trẻ tuổi nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư Thái Vi— xin hỏi, cô ta tác giả... của quyển manga 《Người xâm nhập》kia

sao?”

Lăng Vi nhìn về phía đối phương, người đang nói chuyện... Là Lý Thiên Mặc...

Thiên ma đến đây từ lúc nào? Cô lại không chú ý tới.

Lăng Vi khẽ gật đầu: “《 Người xâm nhập 》 là tác phẩm của tôi.”

“A ——” Lý Thiên Mặc chợt kêu lên, đôi mắt của anh ta sáng lên: “Vậy thì đúng rồi! Cách vẽ con chim ưng này hoàn toàn giống với phong cách vẽ của ‘Người xâm nhập’!”

Sau đó, anh ta hăng như đánh tiết gà nhìn về phía mọi người, trịnh trọng vỗ ngực nói: “Tôi có thể dùng nhân cách của mình ra để bảo đảm, bức tranh này tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối là tác phẩm của tiểu thư Thái Vi!”

Nói xong, anh ta còn như nhớ tới cái gì đó, ánh mắt lại sáng lên: “Hôm nay tôi vừa vận mang đến một bộ, đây —— “

Vừa nói, anh ta vừa lấy ra một quyển manga từ trong ngực.

Anh ta hất cằm, mặt đầy kiêu ngạo giơ quyển manga trong tay lên, quét mắt nhìn mọi người: “Ai nghi ngờ?”

Trong phòng khách chợt an tĩnh lại.

Diệp Lương Sơn lớn tiếng nói: “Tôi nghi ngờ!”

“Được, cho ông xem trước.” Lý Thiên Mặc đưa quyển sách cho ông ta.

Diệp lão gia cẩn thận xem từng chi tiết.

“Nhu thế nào? Nhu thế nào? Phong cách vẽ có giống nhau không?”
Không ít người xung quanh đều lại gần.

Ánh mắt của Diệp lão gia càng ngày càng sáng lên: “ Phong cách vẽ của tiểu thư Thái Vi khá là đặc biệt!”

“Đúng vậy... Tính khả dụng rất cao...” Người đàn ông trung niên kia gãi đầu nói: “ Phong cách chim ưng trong quyển truyện này đúng là cực kỳ giống với trong bức họa.”

“Cho tôi xem với — — cho tôi xem với — — “

Quyển manga của Lăng Vi, chợt được truyền cho hết người này đến người khác...

Diệp lão gia chăm chăm nhìn quyển manga được truyền qua tay hết người này đến người khác, vừa rồi ông ta mới chỉ nhìn lướt qua mấy trang, ông còn chưa xem đã đâu...

“Tôi còn chưa xem xong đâu!” Sau khi Diệp lão gia thốt ra lời này, ông ta chợt cảm thấy có điểm không đúng, ông ta nhanh chóng ngậm miệng lại, trong lòng kinh hãi!

Vừa rồi ông ta đã nói gì vậy?

Diệp lão gia cảnh giác nhìn quanh bốn phía, ông ta bao nhiêu tuổi rồi, còn cướp xem manga với đám người trẻ tuổi? Nếu để cho người ta nghe được, ông ta còn không phải bị cười đến rụng răng...

Cũng may là đám người xung quanh đã loạn thành một nồi cháo, không ai nghe được lời ông ta vừa mới nói.

Diệp lão gia híp mắt lại, cô gái này rất có thực lực...

Ha ha... Chuyện càng ngày càng trở nên thú vị.

Diệp lão gia nhìn về phía Lăng Vi, Diệp Đình đang đứng ở bên cạnh cô, dùng tư thế giống như gà mẹ bảo vệ gà con ở bên cạnh cô.

Ánh mắt của Diệp lão gia trầm xuống.

Đám con cháu trong nhà ông, ai cũng đều có cái tính bao che này... Đúng là không chữa được!

Này? Đúng rồi... Quyển manga kia tên là gì ấy nhỉ? ‘Người xâm nhập’? Có vẻ như nó khá thú vị? Trở về, ông phải bảo người mua hộ một bộ mới được, phải nghiên cứu xem thế nào.

Lúc này Lăng Vi, còn không biết quan hệ giữa Diệp lão gia và Diệp Đình...

Nếu cô biết... ông lão này chính là ông ngoại của Diệp Đình...

Cô chắc chắn sẽ cố gắng hết sức ngăn cản Diệp lão gia xem quyển manga này!

Bởi vì... Bởi vì... Phong cách vẽ quyển 《Người xâm nhập》 này... Thật sự có hơi “bẩn”!

Chương 699: Gặp gió (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cuộc bình chọn kết thúc: “Ngạo thị bầu trời” của Lăng Vi chiếm được ưu thế tuyệt đối, dành được danh hiệu “Ngôi sao vĩnh dự”.

Nhan Mặc Phi nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, nhìn khoảng mấy phút.

Đến khi người xung quanh giải tán sạch sẽ, anh ta mới xoay người rời khỏi phòng hội họa.

“Ánh mắt đó của anh ta là sao vậy?” Hàn Yến hừ bằng giọng mũi.

Diệp Đình hé mắt, thờ ơ nói: “Mặc kệ ánh mắt đó của anh ta có ý nghĩa như thế nào, vợ tôi thủy chung là vợ tôi, bất kỳ ai cũng không thể chấm dứt được!”

Hàn Yến tặng cho anh một ngón tay cái: “A Đình nhà mình, đúng là ngang ngược!”

Buổi triển lãm kết thúc bằng tiếng vỗ tay khen ngợi.

Tin tức cũng lan ra theo.

Sau đó, danh tiếng của Thái Vi đích, như — — quả bong bóng bay cao đến tận bầu trời! Chợt trở thành đề tài thảo luận của mọi người trong một thời gian dài.

Quyển manga 《Người xâm nhập》 cũng nhanh chóng được tiêu thụ

hết sạch.

Mấy quyển manga liên quan trước đó, cũng đều được bán chạy theo.

Không ít công ty giải trí vội vàng tìm tới cửa, hy vọng có thể hợp tác với cô.

Lăng Vi chọt như ngồi trên xe đi qua đỉnh núi, chìm đắm trong sương mù mờ ảo.

Quán bar Vân Hào, Peach và Hạ Tiểu Hi cùng tổ chức tiệc chúc mừng cho Lăng Vi.

Lăng Vi cầm thẻ VIP ở cửa, đi vào trong quán bar, trong giây lát, đã bị ánh đèn ngũ sắc lập lòe làm hoa cả mắt.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng bó sát người, quàng hồ chiếc khăn quàng màu be trên cổ. Lúc ánh đèn chớp lập lòe chiếu xuống, chiếc váy màu trắng của cô như nhuộm một tầng ánh sáng tím dạ quang, nhìn cực kỳ chói mắt!

Phong phạm nữ thần ưu nhã, chọt trở thành tâm điểm chú ý của cánh mày râu.

Trong quán bar, gần như tất cả đàn ông đều nhìn về phía cô.

“Đẹp...” Có người nhìn thẳng vào cô mà không thèm chớp mắt.

Làm da của Lăng Vi cực kỳ trắng, ánh đèn huỳnh quang chiếu lên trên mặt cô, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô. Đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng bóng, mi mắt đen nhánh, nhìn cả người tuyệt tục xuất trần, lại không mất đi vẻ linh động.

Cô đi vào trong phòng khách, hơi cẩn trọng. Cô rất ít khi tới những nơi thế này, vì vậy cô không thích ứng lắm.

Sự cẩn trọng này của cô, càng làm cho đám đàn ông nhìn đến nóng mắt.

Người phụ nữ có phong phạm nữ thần giống như cô là khao khát của tất cả đàn ông, bởi vì của được nữ thần, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Vi Vi — — chờ chúng mình với...” Lúc này, Hạ Tiểu Hi và Peach đi vào theo đi

Hạ Tiểu Hi mặc chiếc váy màu hồng, nhìn vừa ngọt ngào lại vừa kín đáo, một đôi mắt to giống như quả nhỏ, ngây thơ chớp chớp mắt, làm một số người đàn ông trẻ tuổi đều thất điên bát đảo.

Peach mặc chiếc áo trễ vai màu vàng, phối hợp với quần da màu đen bó sát người, nhìn phong cách cực kỳ đẹp trai, lại có sức sống.

Ba cô vừa xuất hiện, đã dẫn tới không ít tiếng xì xào vang lên.

Đám đàn ông trong quán đều dán mắt vào ba người bọn họ.

“Đẹp...”

“Không sai, ba cô gái này, đúng là... mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười!”

Hạ Tiểu Hi đột nhiên bị nhiều người nhìn chăm chăm vào như vậy, mặt của cô ấy dần trở nên đỏ như con tôm luộc. Cô ấy then thùng quần bách cúi đầu xuống, đi theo phía sau Lăng Vi và Peach né tránh.

Mặc dù Lăng Vi không quen đến những nơi thế này, nhưng mà, tính cách của cô tương đối trầm ổn, bình tĩnh, lập tức có thể Hold ở trong này.

Peach tùy tùy tiện tiện đi vào không cảm thấy bất cứ điều gì, kéo hai người đi về phía cầu thang: “Lên tầng lên tầng — — “

Tầng hai là khu vực khách VIP, có sàn nhảy và quầy rượu riêng, ba người cùng nâng ly chúc mừng.

Chỉ chốc lát sau, trong quán bar lại truyền tới tiếng hát hơi.

Chương 700: Gặp gió (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi, Peach, Hạ Tiểu Hi đồng loạt nhìn xuống dưới tầng... ngoài cửa, một người phụ nữ phách lối để tóc dài xoắn lộn, mái tóc màu đỏ rực như hồ ly lửa đập vào tầm mắt của mọi người.

Lăng Vi vẫy vẫy tay với cô ấy: “Kaya, nơi này!”

Kaya ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy ba đại mỹ nhân đang vẫy vẫy tay với mình. Kaya nâng mi mắt lên, nở nụ cười quyến rũ, lắc hông, chậm rãi bước lên tầng.

Nhiệt huyết của đám đàn ông lại tăng vọt lên!

Bốn cô gái... lại đi chung với nhau?

Mặc dù phong cách hoàn toàn khác nhau, nhưng mỗi một người đều là cực phẩm nhân gian...

Kaya đang đi lên tầng, đột nhiên nghe thấy nam ca sĩ trầm thấp: “Mặc thiếu bàn số 18, gửi đến bốn mỹ nhân ở bàn số 16 khu vực khách VIP một bài hát — — Take Me to Your Heart...” sau đó, ca sĩ cúi đầu chào bàn số 16 khu khách VIP và bàn số 18.

Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi, Peach trở mắt nhìn nhau, ai lại rảnh rồi gửi tặng các cô một bài hát vậy? Bọn họ nhìn sang bàn số 18, nơi đó có mấy người đàn ông đang ngồi.

Âm nhạc vang lên, trong tiếng hát chứa chan tình cảm của nam ca sĩ, Kaya thán nhiên đi tới trước mặt Lăng Vi.

Cô ấy giang hai tay ra: “Cực cưng, chúc mừng cậu — — mình đã nhìn thấy bức tranh cậu vẽ rồi, đúng là làm người ta vô cùng khiếp sợ!” Cả người Kaya đều một màu đỏ rực sát lại gần, Lăng Vi đứng lên, ôm chào hỏi cô ấy.

Kaya ôm lấy Lăng Vi, dùng sức “Chụt” ở trên má Lăng Vi.

Trên má Lăng Vi, chột in một vết son môi đỏ rực, tứ đại mỹ nhân cùng cười phá lên.

Không ít đàn ông xung quanh, đều nhìn về phía bốn người. Bốn người này đều có phong cách riêng.

Có quyến rũ mị hoặc, có thanh thuần tinh khiết, có năng động tràn đầy sức sống, có điềm mỹ nhân tĩnh.

Bốn người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở bàn 18 gần đó, một người trong đó nhìn chằm chằm vào Lăng Vi nói: “Mạc thiếu... tôi thích cô gái mặc váy trắng đó. Cậu xem, trong mắt của cô ấy tràn đầy sự kiên cường, nếu theo đuổi, chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Người đàn ông được gọi là Mạc thiếu, lắc ly rượu vang trong tay, nhìn chằm chằm vào Lăng Vi, từ từ giơ ly rượu lên, thả vào bên mép tinh tế thưởng thức: “Không sai, là một người phụ nữ đáng để từ từ thưởng thức.”

Hai người đàn ông còn lại, mỗi người vừa thưởng thức rượu vừa nói: “Cảm giác đó chắc chắn là rất thú vị.”

Lăng Vi không biết có người đang đàm luận về các cô, cô giơ ly rượu

lên, kính Kaya: “Yaya, lần trước cậu bói bài Tarot cho mình, thật đúng là chính xác. Mình đã kiếm được không ít tiền từ cổ phiếu đó.”

Kaya vui vẻ cụng ly với cô, nở nụ cười quyến rũ, ném cho cô ánh mắt quyến rũ: “Bảo bối, cậu sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.”

Peach chột hưng phấn nói: “Bài tarot? Yaya, cậu biết bói bằng bài tarot hả?”

Kaya cười thần bí.

Lăng Vi ôm lấy Kaya ngồi xuống, cười nói với Peach: “Cô ấy là chuyên gia đó!”

“Thật hả?” Peach lập tức xoa xoa tay: “Dạy mình đi dạy mình đi — — mình muốn học!” Vừa nói, cô ấy vừa hưng phấn dịch móng về phía đối diện, lấy móng đẩy Lăng Vi ra, ngồi sát bên cạnh Kaya.

Lăng Vi vỗ mạnh vào móng cô ấy, đổi vị trí với cô ấy, rồi cùng ngồi với Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi ôm đĩa trái cây, chuyên chú ăn. Nếu có đồ ăn, ánh mắt của cô ấy tuyệt đối sẽ không đặt ở chỗ khác. Trên weibo, wechat của Hạ Tiểu Hi, đều chỉ có ảnh các món ăn ngon hay địa điểm ăn ngon nào đó... Lăng Vi thường xuyên nói, may cho cậu đánh người là trái pháp luật, chứ nếu không phải là trái pháp luật, cậu đã sớm bị đánh chết không biết bao nhiêu lần rồi, làm gì còn có thể ngày ngày trả thù xã hội ở nơi này... Đám nhân viên phải làm thêm giờ đói meo cả bụng, đã muốn giết cậu bao nhiêu lần rồi, cậu có biết không?

Hạ Tiểu Hi không quan tâm đến xung quanh, ăn ngon ngiến.

Cô ấy thấy Lăng Vi ngồi cạnh, vội vàng đẩy đĩa trái cây đến trước

mặt cô: “Oh — — miếng dưa hấu này ngọt ghê.”

Lăng Vi giơ tay lên nhéo má cô ấy, thứ mà cái con hàng ăn vặt này... làm cho người ta ghen tỵ chính là, vóc người của Hạ Tiểu Hi... ăn thế nào cũng không mập được! Haizzz... lãng phí lương thực, ăn bao nhiêu cũng không đắp được thịt vào người, còn không phải là lãng phí sao?

Chương 701: Nụ hôn thiên sứ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cầm đĩa lên, xiên một miếng dưa hấu ăn, dưa hấu vào miệng, Lăng Vi lại cảm thấy... không ngọt như dưa hấu ở nhà?

A, Diệp Đình đã nuôi miệng cô đến mức khó chiều rồi.

...

Với tính cách của Peach, thì nhân duyên của cô ấy cực kỳ tốt. Chỉ trong chốc lát, Peach đã thân thiết với Kaya.

Lăng Vi lắc đầu, mỉm cười.

Mấy người bạn của cô, đều có tính cách khác nhau, không hiểu sao bọn họ lại chơi với nhau được.

Hạ Tiểu Hi là người an tĩnh, thích ăn quà vặt, hay mơ mộng. Tính cách của Peach thì hoạt bát, tùy tiện, thích phạm ngốc.

Kaya hoang dã, quyến rũ, thành thực, có sức cuốn hút đặc biệt của phái nữ.

“Yaya, cậu dạy mình đi? Mình rất muốn học...” Peach hưng phấn nhìn T Kaya.

Kaya nhìn đôi mắt sáng như sao của cô ấy, hơi nhướn mày, nói:

“Muốn học bói bài tarot, phải có ngộ tính.”

Peach vội vàng gật đầu: “Tôi rất có ngộ tính!”

Kaya bán tín bán nghi nhìn cô ấy, suy nghĩ kỹ, rồi lại nói: “Mình có thể dạy cậu, nhưng mình có một điều kiện!”

“Được! Cậu nói đi!” Peach hào sảng vỗ ngực nói: “Cậu có điều kiện gì, cứ việc nói!”

Kaya nói: “Mình rất thích văn hóa Trung Quốc của các cậu, mình muốn học may sườn xám, học vẽ tranh cát, học trà đạo, học thơ Đường, học viết chữ hán. Nếu cậu biết giáo viên nào tốt, có thể giới thiệu cho mình.”

Peach sững sốt, quan sát cô ấy từ trên xuống dưới, rất lâu sau cũng không nói nên lời.

Lăng Vi biết đại khái tại sao Kaya muốn học những thứ này, bởi vì... Lần trước cô đã biểu diễn vẽ tranh cát — 《 nửa hồ cát 》 trong bữa tiệc sinh nhật của Louis Tư...

Mà, Tần Sinh thích người phụ nữ có phong cách cổ điển.

Kaya muốn học những thứ này, chắc chắn là vì Tần Sinh.

Lăng Vi hơi lo lắng nhìn cô ấy: “Lần này cậu tới đây, là vì muốn học những thứ này?”

Kaya cười khỏ, rồi vẫn nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy... Mình thích anh ấy, những thứ anh ấy thích, mình đều sẵn sàng thử làm.”

Lăng Vi trầm mặc.

Kaya... có thể làm bất cứ thứ gì vì Tần Sinh.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào Kaya một lúc lâu, rồi mới nói: “Yaya, những thứ như học vẽ tranh cát, học trà đạo, học thơ Đường, đều có nơi dạy; nhưng mà... học may sườn sám, cũng không phải là người bình thường có thể học được. Chuyện đó cần phải có kỹ năng rất vững. Hơn nữa, thiết kế quần áo không chỉ xem thiên phú, mà ngày nào cũng phải chăm chỉ thực hành cắt vẽ.”

“Không sao cả, mình có sự kiên nhẫn.”

Lăng Vi thấy cô đã quyết tâm làm bằng được, nói: “Được, mình sẽ giúp cậu sắp xếp.”

Peach và Hạ Tiểu Hi không biết rõ về Kaya, nên không chen miệng vào.

Kaya nhìn về phía Peach, nở nụ cười quyến rũ, hỏi cô ấy: “Muốn học bói bài Tarot?”

Peach vội vàng gật đầu, toét miệng cười nói: “Ừ! Muốn học!”

“Được, mình sẽ dạy cậu.” Kaya không bao giờ để bài rơi người, cô ấy mở túi xách ra, lấy một bộ bài tarot cực kỳ đẹp bên trong ra.

Peach vội vàng thu dọn mặt bàn sạch sẽ.

Kaya trải một chiếc khăn nhung tinh tế màu đen ở trên mặt bàn.

Kaya cầm bài lên, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi, Peach đều mặt đầy thành kính nhìn Kaya.

Đặc biệt là Peach, đôi mắt hạnh xinh đẹp của cô ấy tròn thật to, vẻ mặt tràn đầy trang trọng, như thể cô ấy đều phải ghi nhớ mỗi một câu nói của Kaya ở trong lòng.

Lúc này, Kaya mỉm cười với các cô, rồi đột nhiên nói: “Chờ mình, mình phải đi vào phòng vệ sinh đã.”

“Phốc — — “

Peach chợt phun ra một búng máu!

Cô ấy đã làm xong công tác chuẩn bị rồi, không ngờ Kaya lại nói như vậy... cô ấy muốn đi vào phòng vệ sinh...

Chương 702: Nụ hôn thiên sứ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi Kaya đứng dậy, Lăng Vi đẩy đẩy Peach: “Cậu không đi theo?”

“Hả?” Peach mờ mịt không hiểu gì.

Lăng Vi nói: “Trước khi bói bài, phải rửa tay. Không phải cậu muốn học bói bài tarot sao?”

“A — — thì ra là vậy! Sư phụ ơ, chờ con với — —” Peach vội vàng đứng lên, đạp giày cao gót, chạy chậm theo đuôi Kaya. Nhưng cô ấy không có thói quen đi giày cao gót, đi được mấy bước đã xiêu xiêu vẹo vẹo.

Kaya quay đầu lại, khoanh hai tay ở trước ngực trêu ghẹo cô ấy: “Bát giới đừng vội...”

“Phốc — — “

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đều cười như điên như dại.

“Ồi mẹ ơ — —” Peach thiếu chút nữa là té ngã tư thế chó gặm bùn, cô ấy lao đảo đi giày cao gót nhào vào trong ngực Kaya: “Sư phụ... người nước ngoài cũng xem Tây Du ký sao?”

Kaya ôm lấy cô ấy nói: “Đúng vậy! Đây là một trong những bộ phim

mình yêu thích nhất. Nó là kiệt tác của nền phim ảnh Trung Quốc, sao mình không xem cho được?”

“Ha ha — — sư phụ đúng là si mê văn hóa Trung Quốc!” Peach cười phá lên. Hai người ôm nhau đi vào rửa tay.

Đám đàn ông vẫn luôn chú ý đến bọn họ, đều đồng loạt cười.

Tính cách của cô gái mặc áo trễ vai màu vàng đỏ... thật đúng là... hào sảng.

“Bàn số 16, đưa đến hai ly nộ hôn thiên sứ, hai ly hồng phấn giai nhân.” Người đàn ông ngồi ở bàn chủ tịch khu vực khách VIP ở tầng hai, giơ tay lên gọi nhân viên phục vụ.

“Dạ, Vinh thiếu.”

Khu vực khách VIP ở tầng hai quán bar Vân Hào, tất cả đều là công tử trẻ tuổi có mặt mũi.

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đang mỉm cười, thì nhìn thấy nhân viên phục vụ mang đến bốn ly rượu.

Lăng Vi kỳ quái chớp mắt: “Chúng tôi không gọi cái này.”

Nhân viên phục vụ kia khách khí nói: “Là bàn chủ tịch, ông chủ chúng tôi mời hai vị...”

Lăng Vi nhìn xung quanh, nhìn thấy bàn chủ tịch. Nơi đó có người hả? Lăng Vi uyển chuyển cự tuyệt: “Tôi cũng không quen biết ông chủ của các anh.”

Nhân viên phục vụ liền thấp giọng nói: “Tiểu thư, ông chủ của chúng

tôi mời rượu cô, nói rõ bàn của các cô không cần thanh toán. Cô không cần phải khách khí...”

Nói xong, nhân viên phục vụ đặt rượu ở trên bàn, rồi xoay người đi ra ngoài.

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi bốn mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía bàn chủ tịch, nào có người?

Chỉ chốc lát sau, Kaya và Peach cùng trở lại, thấy trên bàn nhiều thêm bốn ly rượu, Kaya bưng ly lên uống, Lăng Vi ngăn tay cô ấy lại, nói: “Đây không phải là chúng ta gọi, là ông chủ quán bar mời.”

Kaya cười nói: “Mời? Vậy thì quá tốt rồi! Không phải trả tiền thì sao lại không uống.”

Hạ Tiểu Hi lo lắng nói: “Không biết trong rượu này có thứ gì lạ không? Nhỡ uống vào rồi lại...”

Lăng Vi nhìn chằm chằm vào ly rượu kia nói: “Chắc là không đâu, nếu ông chủ quán bar mời rượu khách, mà uống xảy ra vấn đề, vậy ông ta cũng đừng nghĩ đến chuyện làm ăn nữa. Với lại quán bar của ông ta lớn thế này, chắc ông ta sẽ không ngu đến mức, nghĩ ra cái ý tưởng ngu ngốc đó đâu.”

“Ha ha...” Kaya uống rượu, cười với Lăng Vi. Cô ấy rất thích Lăng Vi, nhìn có thể nhìn thông suốt mọi chuyện, làm việc rộng rãi, ánh mắt của lão đại đúng là không bình thường.

“Muốn học bói bài tarot, trước hết cậu phải làm quen với ý nghĩa của từng lá bài.” Kaya không nói gì cả, trực tiếp đưa bài cho cô ấy: “Cậu xem những lá bài này trước đi, trên mỗi lá bài đều có hình vẽ, bây giờ, cậu hãy viết ra suy nghĩ trực quan của mình về những hình vẽ

trên lá bài đi.”

Kaya nhờ nhân viên phục vụ lấy giấy và bút tóí, đưa cho Peach.

Peach chăm chú nhìn hình vẽ lên lá bài.

Nghiêm túc viết viết vẽ vẽ trên giấy. Kaya châm một điếu thuốc rồi đi ra ngoài gọi điện thoại.

Lúc trở lại, cô ấy đi xuyên qua sàn nhảy, thấy đám thiếu niên thiếu nữ đang nhảy loạn với nhau, điên cuồng nhảy múa ở dưới ánh đèn chớp lập lòe nhức mắt, vui sướng, nhiệt tình, năng động, bầu không khí trên sàn nhảy cực kỳ bốc lửa.

Đang đi về phía trước, đột nhiên, cô ấy cảm giác được một cái tay đặt lên ngang hông mình.

“Oh... vóc dáng của cô gái này... không tệ.”

Chương 703: Thử thân thử (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tạp Nhã không phải là nhân vật bình thường, nháy mắt nắm tay người nọ, xoay người một cái, ném người nọ qua vai.

“á...” Sàn nhảy lập tức rối loạn.

“Á, đánh nhau...”

Người xung quanh Tạp Nhã đều lùi ra sau, Lăng Vi đứng lên nói với Hạ Tiểu Hi và Hoa Đào: “Tiểu Hi, em đi tìm quản lý của bar đến đây, Hoa Đào gọi điện báo cảnh sát.”

Nói xong Lăng Vi đi xuống lầu, Phong Bảo ở ngay bên cạnh cô còn sợ cái gì?

Người nọ bị ném là người đầu trọc đầy hình xăm.

“Bảo ca — — anh không sao chứ?” Mười mấy thủ hạ của tên Báo đầu trọc vây quanh Tạp Nhã và Lăng Vi.

Lúc này tên Báo đầu trọc bò dậy nhất thời cảm thấy mất mặt.?

Báo đầu trọc lau khóe miệng, híp mắt nói: “Em gái, ngày đầu tiên tới nơi này chơi đùa hả?”

Đám đàn em của Báo đầu trọc vây quanh Lăng Vi và Tạp Nhã.

Nam nữ trẻ tuổi tới bar đều lùi khỏi sàn nhảy, có người nhát gan thì chạy lên lầu hoặc là chạy ra cửa.

“*** nó, hai con đàn bà thối, dám ra tay với Báo ca, nhanh xin lỗi Báo ca ngay.”

ở trên lầu hai, Hoa Đào và Hạ Tiểu Hi nhìn thấy Tạp Nhã và Lăng Vi bị một đám đàn ông cao to vây quanh, Hạ Tiểu Hi sợ tới mức mặt trắng bệch, nhanh chóng đi tìm quản lý. Hoa Đào đang gọi điện thoại báo cảnh sát, báo cảnh sát xong thì ném điện thoại chạy xuống lầu.

Lúc này Tạp Nhã bị vây quanh, duỗi tay đẩy Lăng Vi ra, cô có thân thủ, đối phó đám du công lưu manh này, 5, 6 người thì không thành vấn đề. Hiện tại có mười mấy người, cô đối phó hơi tốn sức nhưng không thể kéo Lăng Vi vào được.

Lăng Vi đứng yên, ném áo choàng, vén tay áo.

Động tác này của cô khiến cả đám người mở to mắt: “Muốn làm gì đây? Hạt cay nhỏ này muốn đánh nhau với Báo ca sao?”

“Ha ha — — nhìn tay chân nhỏ bé kia... bẻ một cái là gãy, còn dám đánh nhau với chúng ta, quả thật là...”

Người đang cười nhạo Lăng Vi đột nhiên cảm thấy bóng trắng xinh đẹp vọt tới trước mặt, sau đó... lỗ mũi đau xót.

Sau đó máu mũi phun ra.

Máu đỏ rươi theo kẽ hở ngón tay chảy xuống.

Á đau quá, người nọ che mũi, chảy cả nước mắt.

Lăng Vi thu hồi nắm đấm, lạnh lẽo đứng bên cạnh Tạt Nhã, cười lạnh nhìn tên chảy máu mũi đang đau không đứng dậy nổi.

Đột nhiên Tạt Nhã cười cười: “Thân thủ không tệ...”

Lăng Vi xoa xoa ngón tay, nói: “Mỗi ngày một giờ huấn luyện ma quỷ, còn có chút tác dụng.” hiện tại cô chẳng hề sợ đám người này.

Mặc dù có đến mười mấy người nhưng không phải đám người ghê gớm gì.

Có Phong Bạo ở đây âm thầm bảo vệ cô, cô chỉ cần mở miệng là có thể tùy tiện thu thập đám người này.

Nhưng mà Lăng Vi không gấp gáp, cô và Diệp Đình luyện quyền cước nhiều ngày như vậy, lúc này cô muốn cùng đám du côn này thử thực lực.

Ánh mắt Lăng Vi lạnh lẽo.

Nhấc chân lên, giày cao gót đập ngay vào mặt một người đàn ông.

“Á...” người đàn ông đau đớn che mặt.

“Ha ha..... Cũng không tệ lắm!” Cô còn nhớ rõ, lúc Diệp Đình mới huấn luyện cô, chân cô chỉ đá đến khuỷu tay của anh... nhưng mà so sánh Diệp Đình với đám lâu la này thật quá phí.

“Ồi, ót cay nhỏ đau đây?”

Vừa nãy tên nào mù mắt kêu nữ thần hả?

Báo đầu trục và đám người kia ngây ngẩn cả người.

Chương 704: Thử thân thủ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một cú đá này của Lăng Vi vừa nhanh, chuẩn lại tàn nhẫn.

Tuy cô không có lực chân nhưng tư thế vẫn rất dọa người.

Đặc biệt ánh mắt lạnh lùng của cô cộng thêm giày cao sóc quét qua mặt người kia chảy máu, nhìn kĩ mới thấy kẽ tay của người kia còn chảy máu, trong lòng mắng to: “*** nó, không phải người bình thường mà, một cú đá này tàn đủ *** nó nhẩn

Cú đá của Lăng Vi cực kì dọa người.

Tạp Nhã nhìn Lăng Vi một lúc hạ hai tên, không khỏi híp mắt cười: “Ồ... thật nhất à, thân thủ của cô... sắp xếp trước tôi rồi.”

Tạp Nhã đứng hàng thứ 9... chỉ mạnh hơn Chính Hiền một chút...

Lăng Vi nhếch môi cười: “Hôm nào tìm cô huấn luyện.”

“***nó, không để Báo ca của chúng ta vào mắt đúng không? Đánh cho tao.”

Thủ hạ của Báo đầu trọc có hai người xông lên, Tạp Nhã duỗi tay ngăn một người, sau đó xoay người né tránh, Lăng Vi chẳng thèm tránh, trực tiếp nhấc chân đá vào bụng người kia. Sau đó thu chân hoàn toàn không để lại lỗ hổng.

*** nó đau.

“ .. ”

“Ồi mẹ ời... đau quá.” Giày cao gót đúng là vũ khí tốt, tuy sức lực Lăng Vi không lớn nhưng giày cao gót đá người đau muốn chết rồi.

“Người đàn bà này quá trâu bò, đàn bà mà có thể đánh nhau đến mức này sao?”

Lăng Vi hoàn toàn học theo Diệp Đình, Diệp Đình đánh nhau chính là như vậy, dù ai xông lên anh cũng đã trở về.

Đôi chân này của Lăng Vi thật đáng sợ.

“Người đàn bà này ** nó có phải đàn bà không vậy?” đàn bà đánh nhau không phải là túm tóc, xé áo với cào mặt sao? Người ta... trâu bò quá rồi.

Mãi một lúc sau đám người của Báo đầu trọc không ai dám di chuyển.

Sợ Lăng Vi là cảnh sát.

“Ồi này...” một tên thủ hạ của Báo đầu trọc đột nhiên ôm chân, đau đớn nhảy dựng: “Ồi chao má ời.. cái chân tôi.”

Mọi người quay đầu nhìn thấy một cô gái mặc váy vàng nhạt cũng ôm chân, nghe răng trợn mắt mà nhảy.

Hiển nhiên cô ấy vừa giẫm chân người kia... bị đau ngược.

Lăng Vi và Tạp Nhã muốn bật cười.

Rõ ràng không khí rất khẩn trương được không?

Hoa Đào, cô trời sinh có khả năng diễn hài sao?

Lúc này đột nhiên âm nhạc ngừng lại.

“A Báo... chơi không tệ nhỉ?”

Nam nữ xung quanh không biết ai nói, sau đó lại nghe thấy âm thanh trầm thấp vang lên: “Liếm cho sạch mà rút đi...”

Hình như Báo đầu trọc rất kiêng kỵ âm thanh này, là giọng của ông chủ quán bar, ai mà không biết thiếu gia Vinh Tứ cơ chứ?

Báo đầu trọc vung tay cho an hem: “Đi...” thủ hạ lập tức ngồi xuống lau sạch vết máu, lại nhặt áo choàng của Lăng Vi lên cung kính đưa cho cô, lúc này mới rời khỏi sàn nhảy.

Lăng Vi rũ áo, áo bắn chẳng muốn khoác.

Thuận tay ném xuống ghế bên cạnh quay đầu hỏi Tạp Nhã: “Nhã Nhã, cô quen ông chủ quán bar này sao?”

Lăng Vi nhìn Tạp Nhã, âm thanh vừa nãy khá quen: “Sao giống anh Vinh Tứ vậy nhỉ?” Tạp Nhã bĩu môi cười.

Chương 705: Cái tay nào làm chuyện bỉ ổi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tạp Nhã nhìn Lăng Vi đầy khen ngợi, không nghĩ tới vậy mà cô ấy đoán ra được hả?

Sức quan sát tỉ mỉ như vậy đúng là lợi hại.

Tạp Nhã che miệng, thần bí nói: “Là Tứ ca... quán bar này là của anh ấy.” Nói xong đột nhiên nghiêm mặt: “Chúng tôi tới đây chơi, không ra gặp mặt muốn làm quỷ gì vậy?” Muốn trốn người sao?

Lăng Vi giật mình, khó trách vừa nãy ông chủ mời các cô uống rượu...

Khó trách Tạp Nhã dám gây chuyện ở trong bar...

Thì ra là sản nghiệp người nhà...

“Tiểu Vi, sự phụ, hai người có bị thương không?” vẻ mặt Hoa Đào lo lắng xông tới, thấy hai người không làm sao còn cười nói như vậy mới thở ra.

Hoa Đào vỗ ngực.

Vừa nãy trái tim như văng ra khỏi cổ họng, nháy mắt cũng hạ xuống.

“Vi Vi...” Lúc này Hạ Tiểu Hi chạy tới, vừa nãy cô đi tìm quản lý, cả

người đầy mồ hôi.

Lăng Vi xoa tóc cô ấy: “Không sao, đám người kia đi rồi, chúng ta lên lầu đi.”

Từ trước tới nay Hạ Tiểu Hi đối với Lăng Vi là nói gì nghe nấy, chưa bao giờ hỏi lại cũng không phản bác, Lăng Vi bảo cô ấy làm gì thì cô ấy làm cái đó.

Lăng Vi nói xong liền lên lầu.

Đột nhiên Hoa Đào hỏi: “Còn ở lại chơi sao? Có về nhà không... Vừa nãy đám người kia có còn tới không? Thật sợ hãi..”

Tạp Nhã vén tóc, vẻ mặt chả sao cả nói: “Sợ gì chứ? Bọn họ dám đến thì đánh cho bọn họ cút đi.”

Lăng Vi bình tĩnh nói: “Bọn họ không dám tới đâu, cũng không có lá gan đó, chúng ta chơi của chúng ta, không cần để người ảnh hưởng.”

Hạ Tiểu Hi và Hoa Đào nhìn nhau, nháy mắt cảm thấy Lăng Vi và Tạp Nhã sao lại trêu vậy chứ?

Thật sùng bái quá đi....

Bốn người các cô vừa muốn lên lầu.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“Á... tiểu nhân có mắt như mù, sau này tiêu nhân không dám nữa, á....”

“Mời tiên sinh bỏ qua cho chúng tôi, Báo ca vừa từ nơi khác trở về còn chưa biết nơi này của chúng ta là do tiên sinh định đoạt.”

“Bùm...”

Lăng Vi, Tạp Nhã quay đầu thấy mặt mũi Báo ca bầm dập, bị người xách vào ném dưới chân Lăng Vi.

Sau đó bốn người mặc tây trang màu đen cao lớn từ trong đám người đi ra.

Đại sảnh nháy mắt yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Chỉ thấy một người đàn ông cao lớn từ ngoài cửa đi tới, gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt cao ngạo, thân hình cao lớn hơn người xung quanh một cái đầu, anh ta nhìn người đang kêu thảm thiết dưới đất từng bước đi tới.

“Trời ạ... người đàn ông này quá đẹp trai mà.” Vừa lạnh lùng vừa đẹp trai hơn mình tinh, đẹp làm người ta không dời mắt được, lại không dám nhìn thẳng, thật mâu thuẫn... khí thế làm người ta hít thở không thông.

Lăng Vi ngược mắt, chỉ thấy sắc mặt Diệp Đình âm trầm trùng cô.

Lăng Vi lùi ra sau.

Có phần hối hận lại gây phiền toái cho anh.

Diệp phu nhân... tới quán bar ầu đả... tin tức này truyền ra thật khó coi.

Lăng Vi bĩu môi... hình như cái người này... tức giận rồi.

Lăng Vi nhìn anh từng bước đi về phái cô.

Anh đứng trước mặt cô, ánh mắt đen thâm trầm nhìn cô chằm chằm. Nháy mắt Lăng Vi bị khí thế cường đại của anh bao phủ.

“Em không biết như vậy nguy hiểm như thế nào sao?” Anh nhíu mày, Lăng Vi hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ: “Không nguy hiểm lắm mà.” Lăng Vi lầm bầm.

Không phải mấy tên tiểu lâu la... không phải bị cô đánh cho bỏ chạy hết sao?

Hơn nữa có Phong Bạo âm thầm bảo vệ, còn có thể làm cô bị thương sao?

Sắc mặt Diệp Đình trầm xuống, nhìn cô, âm thanh ác liệt: “Nhỡ may bọn họ có dao găm, có vũ khí thì thế nào hả? Hai người là con gái tay không đánh nhau, sau đầu lại không có mắt, nhỡ may người ta dùng dao đâm đâm vào sau lưng thì thế nào?”

“...” Lăng Vi không nghĩ tới chuyện này....

Cô cúi đầu khoanh tay, theo bản năng bảo vệ mình.

Diệp Đình thấy cô rút người nhất thời cảm thấy mình hơi nặng lời, anh đưa tay nắm lấy tay cô: “Lần sau không được như vậy nữa, có chuyện gì thì để Phong Bạo giải quyết, không thể tùy hứng như vậy nữa biết không?”

Lăng Vi chẳng thể nói gì.

Còn bảo cô tùy hứng

Chương 706: Cái tay nào làm chuyện bỉ ổi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mọi người xung quanh đều nhìn các cô, Lăng Vi không muốn nói nhiều, thành thật gật đầu.

Diệp Đình nắm ta cô, cảm thấy đầu ngón tay của cô lạnh lẽo.

Lăng Vi nắm tây nh, nháy mắt cảm thấy ấm áp hằn lên. Vừa nãy khi đánh nhau, áo choàng của cô bẩn rồi, cô không mặc nữa nên hơi lạnh.

Bàn tay cô lạnh lẽo, đụng vào bàn tay ấm áp của anh đột nhiên nổi da gà.

Diệp Đình cởi áo khoác của mình ra khoác lên vai cô.

Lăng Vi nắm chặt áo khoác của anh, chỉ thấy gương mặt của Diệp Đình trầm xuống, nói nhỏ bên tai cô: "Mấy người này cũng không phải tình huống khẩn cấp không cần em phải ra tay, lần tới tìm chỗ nghỉ ngơi ant oàn, cố gắng rời xa cái chỗ này một chút."

Lăng Vi bĩu môi: "Em chỉ muốn nghiệm chứng một chút thành quả luyện tập mấy ngày này..."

Diệp Đình bất mãn đưa tay nhéo má cô: "Muốn kiểm nghiệm thành quả thật không dễ, anh tìm người cho em luyện chẳng phải sẽ biết sao? Lần tới không cần đánh nhau với đám lưu manh, xảy ra ngoài ý

muốn không ai cứu được biết chưa?”

“Vâng.”

Lăng Vi không muốn nhiều lời, tài ăn ói của anh ba ngày ba đêm cũng không nói lại anh.

Diệp Đình thuyết phục được cô lúc này mới cúi đầu trầm mặt nhìn chằm chằm Báo đầu trọc: “Không biết cô ấy là ai hả? Tay nào dám làm chuyện bỉ ổi?” âm thanh của Diệp Đình phiêu phiêu... dọa Báo đầu trọc sợ tới mức mém đá ra quần, Diệp thiếu đang muốn phế tay anh ta sao? Báo đầu trọc chịu đựng đau đớn khó khăn đứng lên run run giải thích: “Diệp thiếu, tiểu nhân không biết tốt xấu, tiểu nhân có mắt như mù, không biết phu nhân tới chơi...”

Diệp Đình không còn kiên nhẫn: “Tay nào?”

Báo đầu trọc ra sức dập đầu: “Diệp thiếu bớt giận, Diệp thiếu bớt giận, tiểu nhân không dám nữa.”

Lăng Vi kéo tay Diệp Đình nhỏ giọng: “Nhanh cho hắn ta đi đi, nhìn thật phiền.”

Loại du côn này nhìn thêm một chút thật chán, hơn nữa lần đầu tiên Hoa Đào tới nơi này chơi lại gặp chuyện này, chẳng chơi vui gì cả.

Diệp Đình ôm cô vào lòng, thờ ơ nhìn Báo đầu trọc: “Phu nhân rộng lượng không so đo, cut.”

“Vâng, Diệp thiếu yên tâm, cảm ơn Phu nhân khai ân, cảm ơn Diệp thiếu khai an.” Báo đầu trọc đứng lên cúi chào Lăng Vi: “Phu nhân, sau này tiểu Báo nguyện lý làm chó ngựa phục vụ cho ngài.”

Đám nam nữ trẻ tuổi xung quanh không khỏi chấn động, bình thường Báo đầu trọc tác oai tác quái... vậy mà nguyện ý làm đàn em cho người ta hả?

Thấy Lăng Vi ghét bỏ xí một tiếng.

Cô nhíu mày ghét bỏ nói: “Chó ngựa phục vụ? Tôi cũng không tìm anh, bộ dáng khó coi như vậy làm tôi sợ hãi...”

Chương 707: Người này còn chẳng đứng đắn bằng người kia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phụt...”

Xung quanh tiếng cười vang lên.

Lăng Vi nghĩ nghĩ đột nhiên nói: “Không đúng, không nên thả anh đi, loại người xấu chuyên ỷ thế hiếp người như anh nên bị bắt lại.” Cô nói hồn nhiên như vậy lại khiến đám người xung quanh ồn ào hẳn lên.

Báo đầu trục mặt xám mày trò nhanh chân bỏ chạy, lúc này có hai chiếc xe cảnh sát rú còi chạy tới.

“Những người tụ tập đều mang đi hết..”

Không ít thủ hạ của Báo đầu trục bị bắt, Báo đầu trục nhân cơ hội chui vào đám người chạy ra cửa sau, kết quả... cửa sau vừa hay Lôi Tuấn chờ ở đó. Lôi Tuấn đá mấy cái vào người Báo đầu trục bay đến cửa, xui xẻo bị bắt lại mang lên xe cảnh sát.

“Chúng ta về nhà hả?” Hạ Tiểu Hi yếu ớt hỏi Lăng Vi.

Hạ Tiểu Hi sợ nhất là Diệp Đình... cứ luôn cảm thấy ánh mắt Diệp Đình có thể giết người.

Cô rất bội phục, sao tiểu Vi có thể chịu đựng được áp lực như vậy cơ chứ, lại ở bên cạnh người nguy hiểm như Diệp Đình.

Lăng Vi vung tay lên: “Về nhà làm gì? Khó khăn lắm mới ra ngoài được, nhanh lên lều uống rượu. Không cần để đám người này phá hủy hứng thú của chúng ta. Đúng rồi, không phải vừa nãy Hoa Đào nói muốn hỏi Tarot sao?”

“Đúng vậy, sư phụ, cô xem tôi giải bài nha.”

Nháy mắt bốn cô gái vui vẻ chơi đùa.

Diệp Đình thấy các cô lộc cộc lên lều liền quay đầu nhìn Lôi Tuấn và Hàn Yến ngoài cửa: “Sao đột nhiên lão Tứ lại về Châu Á?”

Lôi Tuấn xấu hổ nói: “Cái đó...” Hai ngày trước Vinh Tứ tới công ty tìm Hạ Tiểu Hi, kết quả gặp được anh ta và Hạ Tiểu Hi... hôn nhau, chắc là thương tâm rồi...

Hàn Yến nhìn xung quanh: “Sao cậu ta không ở đây? Tốt xấu gì tôi cũng ở xa trở về, đã nửa năm không gặp cậu ta rồi.”

Diệp Đình nhìn Lôi Tuấn, hí mắt nói: “Nếu cậu ta không ở đây, tại sao Vi Vi và Tạp Nhã toàn thân mà lui?”

“Ừ...” Hàn Yến gật đầu, nhưng mà người đâu?

Trong lòng Lôi Tuấn chột dạ, vội vàng kéo đề tài: “Cũng đúng, chỉ bằng thân thủ của chị dâu và Tạp Nhã... hù dọa vài người thì được chứ nếu đánh nhau thật sự là hai người sẽ chịu thiệt.”

Mười mấy anh em của Báo đầu trục nếu không kiêng kị lão tứ sao lại

đi rồi.

Diệp Đình mím môi không nói gì, cho tay vào túi đi lên lầu.

Vừa đi được hai bước liền nghe phía sau có người kêu: “Cảnh sát Giang, hôm nay rảnh thì qua nhé.”

Diệp Đình quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt Giang Quân nghiêm túc đi tới, Diệp Đình lại gần, anh cũng lại gần Diệp Đình, hai người nhìn nhau.

Sau đó Giang Quân lên lầu nói với quản lý: “Vừa nãy có người tụ tập đánh nhau ở đâu đều phải mang đi ghi chép.”

Quản lý khẩn trương nói: “Mọi người đánh nhau đều bị mang đi, cảnh sát Giang không phải vừa tiến vào sao? Anh không thấy sao? Báo đầu trọc vừa bị mang đi rồi.”

Giang Quân nói: “Có người nói còn hai cô gái.”

“Hà?” Quản lý nhìn thoáng qua Diệp Đình, yếu ớt nói: “Hình như có hai cô gái nhỏ... không cần thận đá Báo đầu trọc một cái...”

Giang Quân hừ một tiếng: “Hình như dùng giày cao gót đúng không? Đi giày chỉ để giẫm đất thôi sao? Sao dưới đất có máu đây?”

Lúc này Lăng Vi nhìn xuống lầu, vui vẻ gọi Giang Quân: “Anh, sao anh cũng tới đây?”

Giang Quân vừa nhìn lên lầu: “Sao em lại ở đây?”

Lăng Vi nói: “Em có vẽ một bức tranh được giải nhất, em muốn mời mọi người đến chung vui một chút, anh tan việc rồi sao? Lên đây đi.”

Giang Quân khó xử: “Anh còn phải trực, em chơi đi.”

Nói xong nhìn Lăng Vi một lúc.

Lăng Vi gật đầu hơi thất vọng.

Quản lý khẩn trương nói: “Thật sự không ai đánh nhau đâu, vừa nãy là Báo đầu trọc gây chuyện, bị người ta thu thập một chút, Những người đó đều đi không thấy người nữa... chúng tôi không tìm thấy người ta.”

Giang Quân không nói gì mà xoay người rời đi.

Chương 708: Người này còn chẳng đứng đắn bằng người kia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lầu dưới khối phục làm ăn, âm nhạc lại vang lên, quán bar từ từ náo nhiệt lên.

Lăng Vi vẫn nhìn theo Giang Quân ra cửa bar.

Ngoài cửa bar, Giang Quân và đồng đội nói chuyện sau đó ném chìa khóa cho người nọ, người nọ lái xe rời đi.

Giang Quân quay trở lại bar.

Lăng Vi vẫy tay với anh: “Xong việc rồi hả?”

Giang Quân gật đầu nhanh chân lên lầu, anh thông thả đi tới chỗ cô nói: “Vừa nãy đang sắp hết giờ, bọn họ về đồn, anh không còn chuyện gì nữa.”

Giang Quân nói xong nháy mắt cảm thấy tầm mắt không có ý tốt nhìn anh.

Ánh mắt đầu tiên là Diệp Đình, như lưỡi hái tử thần nhìn anh.

Ánh mắt khác đương nhiên là anh em của Diệp Đình.

Ghế số 16 trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Chỉ thấy bốn người đàn ông ngồi bên cạnh bốn cô gái: Diệp Đình, Giang Quân, Lôi Tuấn, Hàn Yến.

Bốn người đàn ông này khí thế cường đại, anh tuấn đẹp trai, giống như đại minh tinh trong phim thần tượng vậy.

Dưới lầu, các cô gái thét chói tai, điên cuồng lắc eo hy vọng mấy người đàn ông trên lầu chú ý.

Nháy mắt không khí quán bar tăng vọt.

Nhưng mà chỉ những người gần đó mới thấy sắc mặt bốn người đàn ông không vui vẻ sáng sủa gì, bốn người như tứ đại kim cương, ánh mắt hung mãnh, giương cung bạt kiếm.

Bốn cô gái bên cạnh họ chẳng hề chú ý mà hưng trí bừng bừng đoán tarot.

.....

“Hoa Đào, em nói về lý giải lá bài này đi.”

Tạp Nhã rút ra một lá bài, để cho Hoa Đào giải, sau đó để Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi lý giải lá bài của mình.

Tạp Nhã lấy một lá bài ngẫu nhiên: “Người ngốc, nhìn hình trên đầu đội vòng nguyệt kế, không có vách núi đen, đầu ngẩng lên, tay phải cầm đóa hoa hồng trắng, tay phải cầm quyền trượng đầy quyền lực, phía trên còn có túi quần áo tượng trưng cho kinh nghiệm.”

Tạp Nhã rút bài để các cô nói ra phân tích của bản thân.

Hoa Đào nghĩ nghĩ nói: “Một người đàn ông đeo bao, muốn nhảy vực. Nhưng mà không muốn nhảy, trong lòng kêu rên: Tôi đến từ đâu, tôi nên đi đâu đây?” Sau đó nói một câu: Xin hỏi đường ở đâu, đường dưới chân á...” người kia kêu lên.

Trên trán Tạt Nhã chảy ba vạch đen: “Cô đang hát khúc Trung Hoa hả?”

“Haha...” Lôi Tuấn cười văng.

Hàn Yến nhìn anh ta cười lớn, ánh mắt khinh bỉ nhìn Lôi Tuấn, định lực đâu, định lực đâu?

Lôi Tuấn vội vàng che miệng, làm bộ không thấy gì.

Diệp Đình và Giang Quân chẳng có biểu hiện gì, ánh mắt nhìn nhau xoẹt xoẹt.

“Tiểu Hi, cô lý giải thế nào?” Tạt Nhã hỏi Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi nhìn chăm chăm người đàn ông trên lá bài, ấp a ấp úng nói: “Anh ta và ba mẹ cãi nhau, muốn mang theo đồ ăn vặt trốn nhà rồi đi....”

“Hahaha...” Lôi Tuấn lại cười văng lên, ôi chao má ơi... cô vợ nhỏ của anh ta ngoại trừ ăn thì chẳng nghĩ được gì khác.

Chương 709: Người người kinh hoàng muôn dạng, chỉ có một người tâm vô bàng vụ... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Tâm vô bàng vụ: Không để ý những chuyện khác, chuyên tâm làm chuyện của mình.

Lôi Tuấn vừa phun liên phun đầy mặt Hàn Yến.

Hàn Yến giơ tay lau mặt, sát trùng 360 độ mạnh mẽ giết Lôi Tuấn!
Phun đâu thế? Đây là mặt! Không phải bồn cầu!

Lôi Tuấn vội cầm khăn giấy lau mặt cho anh ta. Hàn Yến đẩy tay anh ra, đi rửa mặt.

Kaya nhìn ý nghĩa lá bài của hai người, trong nháy mắt đen mặt... Lá bài biểu thị không thể yêu...

Cô nhìn Lăng Vi: “Của Tiểu Vi thì sao?”

Lăng Vi nhìn tranh ảnh, nghiêm túc nói: “Người đàn ông này hái một đóa hoa, đang hát...”

Kaya nhúc đầu... Đúng là 1000 độc giả thì có 1000 Hamlet*.

(*) Không rõ có từ lúc nào, là ai nói. Có lẽ là một cảm nhận thông thường của độc giả, câu này còn nửa đoạn sau: “1000 độc giả thì có 1000 Hamlet, nhưng Hamlet sẽ không biến thành vua Lear.” Người đó cho thấy tính khác biệt khách quan và tính nhất trí chủ quan trong thưởng thức văn nghệ, sát hợp quy luật thẩm mỹ của mọi người, vì vậy nó trở thành ngạn ngữ một mực truyền tụng đến nay.

Không có mức hiểu biết!

Sau đó nghe Lôi Tuấn đột nhiên hát lên: “Hoa đại ven đường, em không muốn ngắt... không ngắt thì không ngắt...”

...

Hát xong, nhìn thấy mọi người đều nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường.

Lôi Tuấn lập tức im lặng, ngượng ngùng cười: “Tiếp tục tiếp tục...”

Kaya hung ác trợn mắt nhìn anh ta. Nói ý nghĩa lá bài cho mọi người.

Tiếp đó, Kaya rút lá thứ hai, The Holy Grail.

Mọi người nhìn chăm chăm hình vẽ trên lá bài. Rồi rít lắc đầu, tỏ ý không hiểu...

Hình vẽ trên lá bài này là một người mặc đồ hoa, nhìn một con cá trong ly. Cá tượng trưng cho trí tưởng tượng, đầu cá thò ra, biểu thị người này có trí tưởng tượng hơn người.

Hoa Đào chưa nghĩ ra nói thế nào, cô chống cằm nhìn chung quanh, thấy Hàn Yến trở lại, đầu lóa sáng, cười ha ha cười: “Cho anh chạy! Cho anh chạy! Nhìn xem tôi bắt anh!”

Hàn Yến ý vị thâm trường nhìn cô.

Mặt Hoa Đào đầy tranh công nhìn Kaya.

Kaya muốn khen cô vài câu, nhưng... thật sự không mở miệng được...

Kaya nhú mày...

Mức hiểu biết này... quá kém!

Kaya hơi thất vọng, mức hiểu biết của Hoa Đào, hoàn toàn chịu thua
— —

Sau đó lại hỏi Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi suy nghĩ một lát, nói: “Ha ha — — bắt một con cá, tối có thể nấu canh ăn rồi!”

Mặt Kaya xanh mét!

Hôm nay cô mang bài ra chính là một sai lầm!

Cô đã không hy vọng với câu trả lời của Lăng Vi, nghe Lăng Vi nghiêm túc nói: “Cái này không khoa học nha! Trong ly không có nước, sao con cá này không chết?”

Kaya khóc không ra nước mắt, hãy cho cô chết đi...

Kiếp sau, cô sẽ không dạy người khác bói bài Tarot nữa!

Lúc này, Lôi Tuấn đột nhiên hát: “Không có em., giống như rời khỏi

nước... sẽ không sống nổi... không thể ở bên nhau, bơi qua bơi lại...”

...

Kaya bị hành hạ đến hơn chín giờ tối, Tần Sinh tới mới giải cứu Kaya...

Kaya đi ra ngoài, giơ tay nhéo cánh tay Tần Sinh: “Đều tại anh!”

Tần Sinh thật vô tội: “Là anh cứu em ra ngoài, sao lại trách anh? Anh từ vùng khác chạy về, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn nữa.”

Kaya tức giận, trong lòng lặng lẽ hừ một tiếng, còn không phải vì anh, em mới đến Trung Quốc sao!

Nhưng cô sẽ không nói lời này ra ngoài.

Bất kể người ở nơi nào, bất kể cô học gì, làm gì, đều là cô cam tâm tình nguyện...

Cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh ta.

Không oán không hối.

Tần Sinh lái xe tìm quán ăn, Kaya bỗng nhiên cong môi, cười ấm áp với anh: “Về nhà, em nấu cơm cho anh. Em vừa học một món cay Tứ Xuyên!”

Tần Sinh thích ăn cay, Kaya cố ý đi học.

Tần Sinh ấm áp trong lòng, chuẩn bị quay đầu xe về nhà, đột nhiên nhìn tay nhỏ bé mềm mại của cô, lại đổi ý: “Hay là ăn ở ngoài đi.”

Tay cô ngay cả chén cũng chưa từng rửa, mềm mại đến mức có thể vắt ra nước.

Nấu cơm? Làm thức ăn? Anh khó có thể tưởng tượng, cũng không muốn hành hạ đôi tay nhỏ bé kia của cô.

Tần Sinh tiếp tục tìm quán ăn.

Kaya nhất thời đen mặt.

Chương 710: Người người kinh hoàng muôn dạng, chỉ có một người tâm vô bàng vụ... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quay đầu đi, không chịu nói nữa. Tần Sinh nghiêng đầu thấy cô tức giận, cười cười, định quay đầu xe về nhà. Lúc này, điện thoại anh vang lên, cầm lên nghe, là người trong đội gọi tới: “200 thước phía trước, trung tâm thương mại Phú Dân, chỗ A, xin lập tức rời khỏi trước! Hiện trường có nhân viên tháo gỡ bom đạn, nhưng quả bom này vô cùng phức tạp, rất khó gỡ. Thời gian còn lại 4 phút 27 giây — —”

Sắc mặt Tần Sinh ngưng trọng, ném điện thoại, đạp mạnh cần ga.

Đến trung tâm thương mại Phú Dân, có người lập tức mặc trang phục chống chất nổ cho anh: “Mau mau mau — — cũng may có đứa bé chui vào dưới piano, khi mẹ kéo ra, phát hiện bom, bằng không... Tòa cao ốc này sẽ gặp nguy hiểm.”

Kaya không nghe trong điện thoại Tần Sinh nói gì, đến nơi mới biết... Anh tới để gỡ bom! Cô kéo tay anh: “Anh Sinh...” Nước mắt trong mắt cô sắp tràn ra, tuy có mặc đồ chống chất nổ, nhưng một khi bom nổ, người gỡ bom hầu như không có cơ hội sống sót...

Tần Sinh nhìn cô, môi Kaya run run: “Anh Sinh, đừng đi mà, không

phải còn người khác sao?”

Tần Sinh không lên tiếng, gỡ bom phải tranh thủ từng giây từng phút! Chậm một giây, hậu quả ắt sẽ không tưởng tượng nổi! Bom còn lại một phút, Tần Sinh không mặc đồ chống chất nổ, trực tiếp đeo nút cách âm vào tai, đi gỡ bom. Kaya liền theo sau, đột nhiên bị người khác ngăn cản: “Tiểu thư, xin cô lui đến khu an toàn!”

“Không — —”

Cô hất tay người kia ra, thái độ vô cùng tàn bạo!

Cảnh sát kia nhìn cô, không rảnh xen vào nữa. Vội đi giải cứu đám người.

Hiện trường hỗn loạn, thương gia trên lầu năm liều mạng chạy ra ngoài, còn có nhiều người dân đi dạo trong trung tâm thương mại.

Khu piano ở sân thượng, may mắn không có ai xông tới ảnh hưởng Tần Sinh, tình hình vô cùng cấp bách — — thời gian trôi qua từng giây từng giây. Còn 32 giây — —

“Có bom — — Chạy mau đi! Tôi không muốn chết — —” Mọi người khủng hoảng thét lên chạy ra ngoài.

Mặc dù có một khu vực gần bom, nhưng nếu bom nổ, cả tầng lầu kia sẽ bị nổ tung.

Trong lòng Kaya tràn đầy sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, cả người phát run, cô siết chặt quả đấm! Tần Sinh ở đây, cô cũng phải ở đây!

Cảnh sát đang khẩn trương giải tán đám người, thời gian trôi qua từng giây từng phút. Kaya cũng đi theo cảnh sát giải tán đám đông,

người càng ít, áp lực của anh Sên càng nhỏ.

“Mọi người đừng chen chúc, xin trật tự! Xin mọi người trật tự ——”
Kaya vừa lau nước mắt vừa giơ tay chỉ cửa an toàn: “Bên kia có cửa an toàn, đừng chạy ra cửa chính toàn bộ ——”

Cô vừa hô xong, liền có người chạy qua.

Mọi người thét chói tai, túi giấy khắp nơi. Có vài người vì chạy thoát thân mà đồ mới mua bị rách: “A —— Túi xách của tôi!”

“Còn túi gì? Bom sắp nổ —— Chạy mau! Túi xách quan trọng hơn mạng sao?”

Chung quanh hét tán loạn.

Mọi người kinh hoàng muôn dạng, chỉ có một người tâm vô bàng vụ...

Kaya nhìn Tần Sên, nước mắt rơi xuống: “Xin mọi người đừng kinh hoàng, hãy trật tự...” Cô lau nước mắt, hít mũi, lớn tiếng kêu, nhưng bản thân lại không có sức lực... Tim quá đau... quá đau...

Chương 711: Không có anh, sinh mạng em còn có ý nghĩa gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tần Sinh đã biết cấu tạo của bom, anh cực kỳ chuyên chú. Cắt một vào sợi dây không ảnh hưởng, bây giờ chỉ còn lại một sợi màu đỏ, một sợi màu lam. Hai sợi này, cắt đúng, bom liền dừng thời gian, cắt sai liền nổ! Thời gian còn lại... 13 giây — — 12,11, Tần Sinh đặt cây kéo trên dây đỏ, 10, 9...

Cảm giác hít thở không thông mạnh mẽ áp tới.

Tần Sinh cầm dây đỏ, chuẩn bị cắt, đột nhiên thấy một đôi giày đỏ dừng lại cạnh anh, Tần Sinh cau mày, nhưng không bị quấy nhiễu. Anh dùng sức cầm chặt kéo.

Kaya đứng cạnh anh, vô cùng an tĩnh ở bên anh. Tần Sinh bỗng không dám cắt. Nếu mình anh, chết thì chết... Từ ngày bắt đầu, anh đã chuẩn bị tâm tư hi sinh bất cứ lúc nào. Nhưng mà... Kaya, tại sao em tới? Tay Tần Sinh run rẩy, thời gian còn lại 6 giây, 5 giây... Kaya tháo nút cách âm trong tai anh, nắm tay anh: “Tần Sinh, em ở bên anh. Không có anh, sinh mạng em còn có ý nghĩa gì?” Tay cô lạnh băng, run rẩy. 3, 2, 1... Nín thở! Tựa như cả thế giới đều dừng lại.

Dừng.

Dừng! Nước mắt Kaya chảy xuống theo khóe mắt, cô đưa tay ôm

Tần Sinh: “Anh Sinh...” Cô run rẩy liên tục.

Tần Sinh đưa tay ôm cô, Kaya bật khóc, cô bị dọa sợ, chân mềm nhũn ngã ngồi dưới đất, tay Tần Sinh dùng sức ôm cô thật chặt vào trong ngực: “Em có ngu không? Em vào đây làm gì?”

Kaya khóc không nói nên lời, cô toét miệng, nghẹn ngào nói: “Anh mới ngu! Anh ngu nhất! Hai mươi mấy, mắt thấy gần 30 rồi, anh còn độc thân, ngay cả hôn cô gái cũng chưa hôn, anh lại chết như vậy, anh có thiệt thòi không?!” Kaya vùng đấm, dùng sức đánh anh! Cô biết tất cả, cô biết anh sợ điều gì, anh sợ anh yêu đương, anh kết hôn, lỡ như có một ngày không thể trở về, vợ sẽ thành quả phụ, đứa nhỏ không có ba. Anh luôn đơn độc. Anh đã rất có lỗi với ba mẹ, không thể có lỗi với vợ và con tương lai nữa. Nhưng mà...

“Tần Sinh, em mặc kệ... Em mặc kệ anh có thể ở bên em bao lâu. Dù chỉ có một giây, chúng ta có thể ở bên nhau, cho dù hôm sau chết đi cũng không có tiếc nuối gì.”

Cầm Tần Sinh đặt trên trán cô, cánh tay có lực ôm chặt cô. Mắt anh dần mờ hồ, con tim chua xót, khóe mắt hơi ướt.

Kaya nhìn anh, thấy anh nhíu mày càng chặt, cô gior tay vuốt cho anh: “Anh Sinh, lúc nào anh muốn em, em liền cho anh lúc ấy. Anh không muốn em, em liền độc thân cả đời. Anh muốn em già rồi lại không có ký ức tươi đẹp để hồi tưởng sao? Anh nhấn tâm sao?”

Tần Sinh nhìn cô. Ngón tay run rẩy nâng mặt cô, Kaya cố nén nước mắt, nhìn anh ta chăm chú. Trong mắt không có thống khổ, không có cầu xin, chỉ có yêu nồng đậm, còn có mị lực dã tính không thể che giấu. Ngón tay Tần Sinh vuốt môi cô, anh đột nhiên nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Nước mắt Kaya rơi xuống, níu cổ áo anh, cắn anh thật mạnh, anh cạy răng cô ra, hôn mãnh liệt như bão táp.

Lăng Vi, Diệp Đình đều không biết bên Tần Sênh đang rung động lòng người.

Bọn họ chơi đến rất khuya, mới đi ra ngoài.

Chương 712: Không có anh, sinh mạng em còn có ý nghĩa gì? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đêm đông giá rét, gió lạnh thổi vào cổ. Lăng Vi đưa mắt nhìn Lôi Tuấn mang Hạ Tiểu Hi đi, hai người vừa lên xe vừa cãi vã: “Anh thật bội phục kẻ ăn hàng như em! Ba câu không rời khỏi ăn uống, từng chữ đều liên quan tới ăn!”

Hạ Tiểu Hi khinh thường anh: “Em bội phục kho nhạc Trung Hoa của anh, ba câu không rời khỏi ca hát, người ta nói gì anh cũng có thể hát đôi câu!”

“...”

Sau khi hai người họ lái xe đi, Lăng Vi từ giả Giang Quân.

Giang Quân thấy cô khoác áo choàng dài của Diệp Đình, dặn dò cô: “Thời tiết lạnh, phải mặc nhiều quần áo, đừng vì đẹp mà đông lạnh cơ thể.”

Lăng Vi đỏ mặt, lập tức gật đầu: “Anh, anh cũng vậy. Phải chăm sóc tốt mình, đừng vì công việc mà làm thân thể mệt mỏi sụp đổ.”

Giang Quân ấm áp trong lòng, thì ra Tiểu Vi hy vọng anh ta nhàn nhã, chủ yếu sợ anh ta làm việc quá mệt mỏi...

Quả thật, anh ta quá bận rộn. Từ khi điều về đây, mỗi ngày anh ta chỉ ngủ ba đến bốn tiếng, có lúc vì theo dõi nghi phạm mà thường xuyên thức trắng liên tục ba bốn ngày.

Hôm nay... coi như anh ta nghỉ ngơi! Nếu không phải gặp Lăng Vi, bây giờ anh ta còn đang làm thêm giờ ở đồn cảnh sát.

Sau khi Giang Quân đón xe đi, Diệp Đình lái xe tới. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, áo khoác mỏng màu xám tro, vì áo choàng dài khoác cho Lăng Vi... Lăng Vi nín áo choàng, vội chui vào xe, cô đưa tay sờ tay anh, lạnh băng...

“Anh khoác áo đi, em không lạnh.” Trong xe có mở điều hòa, cô run lập cập.

Diệp Đình biết cô lo lắng, thân nhiên nhếch môi nói: “Chồng em rèn luyện mỗi ngày, thân thể khỏe mạnh. Em khoác áo đi, vừa nóng vừa lạnh dễ bị cảm.”

Lăng Vi mím môi, vẫn cởi áo choàng ra. Tuy cô không có áo choàng, nhưng đồ cô mặc không tính là mỏng. Còn Diệp Đình cởi áo choàng dài ra, nhất định rất lạnh. Bên ngoài trời đông giá rét, trong xe có điều hòa, nhưng không mặc áo choàng vẫn sẽ lạnh.

“Anh mặc đi, em không lạnh.” Lăng Vi kiên quyết đưa áo choàng cho anh. Diệp Đình nghiêng mặt nhìn cô, bỗng nhiên cười tà khí: “Em mặc đi, em bị cảm, anh còn phải cho em nghỉ ngơi...”

Lăng Vi lập tức nghe ra điểm nhor trong lời nói của anh, trừng mắt nhìn anh, cường thế khoác áo lên người anh.

Lúc này, Hoa Đào và Hàn Yến đi ra, hai người vào phòng vệ sinh, nên ra chậm nhất.

Lăng Vi mở cửa sổ kêu Hoa Đào lên xe.

Kết quả, Hàn Yến cũng lên theo...

Rõ ràng Hàn Yến có xe riêng, anh ta không tự lái xe, lại lên xe Diệp Đình?

Xe Diệp Đình là xe mới, là chiếc MG V1 chỉ có 5 chiếc toàn thế giới, nhưng có hai chiếc ở trong garage của Diệp Đình.

Anh lấy chiếc Damai 8 cho Lăng Vi làm thí nghiệm, hiện tại anh đều lái chiếc xe này.

Xe này bề ngoài rất huyền hoặc, thân xe màu đen, hàng ghế xếp đôi, nhưng chỗ ngồi phía sau vô cùng đẹp. Hoa Đào vốn định lên sau xe nằm một lúc, không nghĩ tới Hàn Yến lại lên xe.

Lăng Vi hỏi Hàn Yến: “Không phải anh có xe riêng sao?”

Hàn Yến nhìn Hoa Đào, nói: “Uống rượu, không muốn lái.”

Hoa Đào lập tức ngồi dậy, chừa chỗ cho anh ta.

Hàn Yến ưu nhã ngồi cạnh cô ta, dáng vẻ quân tử nhún nhường.

Hàn Yến ngồi lên xe, điều chỉnh tư thế ngồi, sửa áo choàng màu trắng. Chỗ ngồi còn chút hơi ấm, anh ta không thích ứng lắm, nhưng không cảm thấy chán ghét.

Chương 713: Dễ thỏa mãn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Đào sợ anh ta không thoải mái, chừa thêm chỗ cho anh ta, Hoa Đào dấn vào bên cửa kia.

Hàn Yến không nói gì, mặt đầy hờ hững gật đầu với cô ta.

Xe chạy, Hoa Đào cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trên người Hàn Yến từ từ xâm chiếm cô ta.

Mùi hương nhẹ nhàng dễ ngửi kia dần bay vào mũi cô ta, Hoa Đào nín thở, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù cách xa người đàn ông kia, nhưng Hoa Đào vẫn cảm thấy mặt mình không ngừng nóng lên.

Xe chạy được một đoạn, Hàn Yến hỏi cô ta: “Cô tới từ đâu?”

“Hả?” Hoa Đào không nghĩ tới anh ta sẽ nói chuyện với mình, cho là anh ta hỏi Diệp Đình và Lăng Vi. Hoa Đào nhìn Lăng Vi và Diệp Đình, thấy hai người họ đều không quay đầu, lúc này mới nhìn Hàn Yến.

Hàn Yến đang nhìn cô ta chăm chăm.

Đôi mắt sáng ngời đẹp mắt của anh ta nhìn vào mắt cô ta, giống như đang nói cho cô ta biết, tôi đang nói chuyện với cô.

Hoa Đào nín thở, một lúc lâu mới trả lời: “Tôi làm việc ở Đế Đô, là biên tập manga của Tiểu Vi.”

“Ừ...”

Hàn Yến đáp. Nghe Lăng Vi nói: “Không phải hai người đã quen biết trong buổi triển lãm tranh lần trước sao?”

Hoa Đào che mặt, cô ta có thể nói... trong buổi triển lãm đó, cô ta bị đau bụng, cơ bản đều ở trong nhà vệ sinh không?

Lăng Vi thấy hai người họ đều không lên tiếng, chủ động điều hòa bầu không khí: “Hoa Đào rất lợi hại, rất nhiều tác giả nổi tiếng đều là một tay cô ấy đào tạo.”

Hàn Yến gật đầu.

Một lát sau, Hàn Yến lại hỏi: “Cô định khi nào về đây?”

Hoa Đào nín thở, yếu ớt nói: “Ngày mai còn phải họp, sáng mốt trở về...”

“Ừ...”

Hàn Yến không hỏi nữa.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, hình như đang hỏi: “Anh em của anh.... Đây là muốn làm gì? Điều tra hộ khẩu à?”

Diệp Đình nhìn cô, tựa như không hiểu gì, cũng không quan tâm.

Một hồi, Hoa Đào đột nhiên phát hiện không đúng lắm, hỏi anh ta: “Anh có việc gì thế?”

Hàn Yến nhìn cô ta, lãnh đạm nói: “Không có chuyện gì, tùy tiện hỏi

vài câu thôi.”

“À.”

Hoa Đào thầm nghĩ: “Thật sự tùy tiện...” Bỗng nhiên nghĩ tới lá bai Kaya rút được: “Cô tới từ nơi nào, muốn đi nơi nào...”

Không phải Hàn Yến hỏi hai câu này sao?

Hoa Đào bật cười, thật giống lời thoại trong Tây Du Ký: “Thí chủ từ đâu tới? Muốn đi nơi nào?”

Hoa Đào che miệng cười, Hàn Yến quay đầu nhìn cô ta, không biết tại sao cô ta cười vui vẻ như vậy.

Anh ta tâm tình tốt hỏi một câu: “Nghĩ tới gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Hoa Đào khoát tay, thấy Lăng Vi quay đầu nhìn cô ta, liền nói: “Không có gì, tôi suy nghĩ rất phong phú, cô biết đó.”

Lăng Vi nhìn Hoa Đào, thấy mặt cô ta khi cười trở nên mềm mại trơn bóng, cực kỳ yêu kiều, hài lòng người.

Còn Hàn Yến đang ý vị thâm trường nhìn cô ta chăm chăm... Hoa Đào cười một hồi, hỏi anh: “Sao thế?”

Mãi nhìn cô ta chăm chăm như vậy, rất lúng túng nha...

Hàn Yến hơi nghi hoặc.

Anh ta rũ mắt, như có điều suy nghĩ nói: “Cho tới nay, tôi chưa từng thấy... có người dễ cảm thấy vui vẻ như vậy...”

Nói xong, ngược mắt nhìn Hoa Đào.

Hoa Đào cong môi, nhíu mày, dường như không hiểu lời anh ta lắm:
“Vui vẻ thì rất dễ nha. Người càng dễ thỏa mãn thì càng dễ vui vẻ.”

Hàn Yến nhìn cô ta chăm chú, đôi mắt đen nhánh dấy lên tia sáng.

Thấy Hoa Đào lại cười nói: “Tôi nhớ trong truyện của Tiểu Vi có viết một câu: Người càng dễ thỏa mãn thì càng dễ vui vẻ. Tôi chính là loại người rất dễ thỏa mãn đó. Cho nên, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện vui, ha ha ——”

Lăng Vi quay đầu, nhìn Hoa Đào bật cười, cực kỳ chắc chắn nói:
“Đúng vậy, cô là một người rất dễ thỏa mãn.”

Hoa Đào ngẩng đầu cười lớn.

Chương 714: Dễ thỏa mãn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hàn Yến nhìn cô ta chăm chăm, không nói gì thêm... Ngoài cửa sổ tối đen, đêm rét, nhưng trong xe ấm áp, không phải vì trong xe có điều hòa, mà vì... người ngồi bên cạnh... ấm áp như ánh mặt trời, nóng ấm như cây đuốc. Thời thời khắc khắc có thể lây nhiễm người bên cạnh...

Hình như anh ta... đã rất lâu, không vui vẻ như hôm nay.

Đưa Hoa Đào đến cửa khách sạn, Lăng Vi mở cửa, muốn đưa cô ta lên lầu.

Hàn Yến đột nhiên nói: “Bên ngoài lạnh, cô và A Đình về đi. Tôi đưa cô ấy lên.”

Lăng Vi khó hiểu nhìn anh ta: “Chúng tôi về, vậy anh làm sao? Anh không lái xe, chỗ này cũng không dễ đón xe.”

Hàn Yến khoát tay, nói: “Không sao, tôi ở đây. Đúng lúc tôi tới tra sổ sách.”

Lăng Vi quay đầu nhìn Diệp Đình, Diệp Đình gật đầu, lãnh đạm nói: “Khách sạn này là sản nghiệp của cậu ấy.”

“...”

Lăng Vi cảm giác được, có phải Hàn Yến muốn theo đuổi Hoa Đào

không?

Nhưng mà... công việc của Hàn Yến không phải Nam Cực thì là Bắc Cực, hoặc là Grand Canyon,... vừa đi, liền đi hơn nửa năm không thấy người...

Hoa Đào là bạn tốt của cô, bất kể hai người sau này phát triển thế nào, cô ta nhất định chịu thiệt thòi.

Lăng Vi muốn kêu Hoa Đào nói cho cô ta.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên nắm tay cô.

Lăng Vi chuẩn bị kêu Hoa Đào liền nghẹn lại, Diệp Đình nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Bạn em cũng không ngốc, người ta tự có chừng mực.”

“...” Lăng Vi thầm nghĩ, Hoa Đào không ngốc... tìm Hoa Đào quá lớn!

Bây giờ Hoa Đào nhất định còn chưa cảm nhận được Hàn Yến có ý với cô ta.

Lăng Vi khắc khoải luống cuống.

Lúc này, Hoa Đào đi vào cửa khách sạn, cô ta quay đầu khoát tay với Lăng Vi, lắc lắc điện thoại trong tay, ý là: “Đến nhà, gọi điện thoại báo bình an cho tôi.”

Lăng Vi ra dấu tay “OK” cho cô ta.

Hoa Đào khoát tay, đi theo Hàn Yến vào thang máy.

Trên đường về nhà, Lăng Vi lo lắng.

Mắt Diệp Đình trầm xuống, nhéo mắt cô: “Sao thế? Sao có biểu tình này?”

Lăng Vi cắn răng, nói ra lo âu trong lòng: “Anh không nhìn ra anh em của anh muốn theo đuổi chị em của em sao?”

Diệp Đình mím môi, nhàn nhạt hỏi: “Thì sao?”

Lăng Vi nói: “Công việc của Hàn Yến... Hoặc đi Nam Cực, hoặc đi Bắc Cực, hay là Grand Canyon gì. Hơn nửa năm không thấy mặt một lần...”

Diệp Đình suy nghĩ một lúc, nói: “Con người lão Lục, anh hiểu rõ. Nếu cậu ấy đã động lòng, nhất định có suy xét của chính cậu ấy. Hơn nữa, hai bọn họ vừa quen, còn chưa tiếp xúc... tính cách có hợp nhau hay không, có thích nhau hay không, vẫn chưa chắc chắn đâu.”

“Cũng đúng...”

Diệp Đình vuốt tóc cô, lại nhéo tai cô: “Mỗi một người đều có duyên phận của mình, duyên phận tới, muốn ngăn cản cũng không ngăn nổi. Nếu bọn họ thật sự thích đối phương, nói không chừng Hàn Yến sẽ trở về Đế Đô, tiếp nhận sự nghiệp gia tộc. Hoặc là, nói không chừng bạn em sẽ từ chức, đi khắp thế giới theo cậu ấy...”

Chương 715: Giá trị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt của Lăng Vi sáng lên: “Cũng đúng!”

Thôi, cứ xem từ từ...

Chuyện sau này diễn biến thế nào, cũng không ai biết được.

Về đến nhà, hai người chuẩn bị lấy bộ đồ ngủ đi tắm rồi đi ngủ.

Lăng Vi đi tới phòng thay đồ để thay quần áo.

Lúc cô mở ra tủ quần áo ra, bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh hãi!

Hai hàng trang phục mùa đông được treo đầy trong tủ quần áo, những chiếc áo khoác dài... đủ các loại phong cách, các loại kiểu dáng, và đủ mọi màu sắc.

Lăng Vi không biết gì nhiều về thương hiệu này, nhưng từ tay nghề và kiểu dáng của mấy chiếc áo khoác này, cô có thể đoán ra giá trị của những trang phục này tuyệt đối không rẻ!

Lăng Vi cẩn thận nhìn kỹ.

Không thể dùng từ tinh tế để hình dung cách may của những trang phục này được, nhưng vậy là đánh giá quá hà khắc với những người may ra trang phục này. Mỗi một đường kim mỗi một chi tiết may đều

được thực hiện rất cẩn thận.

Cô nhìn về phía thương hiệu, hình như là thương hiệu thời trang cao cấp trên thế giới... GHz!

Thương hiệu thời trang này, được đánh giá là có phong cách tinh tế, biết phá cách trong việc sử dụng chất liệu vải, còn mang đậm hơi thở tiên phong của xu thế thời trang trên thế giới.

Nếu... cô nhớ không nhầm, quản gia Vương đã từng đề cập tới người này. Bộ trang phục này...

Được chính tay nhà thiết kế thời trang cao cấp nổi tiếng trên thế giới Galen thiết kế. Nói cách khác, những chiếc áo khoác này, chỉ có một... trên toàn thế giới!

Là duy nhất trên đời.

Lăng Vi nhăn mày, hơi không biết phải làm sao.

Ầy ắp hai ngăn quần áo, tất cả đều là thương hiệu thời trang cao cấp nổi tiếng trên thế giới.

Hiển nhiên... Là Diệp Đình đã định chế cho cô từ mấy tháng trước...

Trong lòng cô rất cảm động, thật sự rất cảm động.

Anh thận trọng như vậy, chu đáo như vậy.

Lúc anh đặt thiết kế những bộ trang phục này, chắc chắn đến chính anh cũng không xác định là bọn họ có thể đi thẳng đến bây giờ, phải không?

Lúc đó, bọn họ chỉ có hợp đồng ba tháng.

Hợp đồng của bọn họ kết thúc vào tháng chính, nếu có bất kỳ bên nào quyết định ngừng hợp đồng, thì toàn bộ những bộ trang phục anh đã đặt này sẽ thành làm không công.

Lăng Vi vui mừng vì mình đã không phụ tâm ý của anh.

Chỉ là... nhiều trang phục thế này, chỉ sợ là đã phải tốn mấy trăm triệu.

Cô và Diệp Đình là vợ chồng, vốn không nên để ý những chuyện này...

Nhưng mà, nói như thế nào thì nói...

Nó thật sự quá đắt.

Nếu chỉ là một hai bộ trang phục, cô có thể mua nổi.

nhưng đột nhiên.... Có nhiều thế này... khiến cô hơi bị giật mình.

“Sao vậy? Sao em thay quần áo lâu vậy?”

Lúc Diệp Đình đi tới, Lăng Vi đang chìm đắm trong vô vàn cảm xúc, cô cảm thấy có hàng trăm hàng triệu cảm xúc không tên bỗng nhảy vào trong trái tim cô.

Không biết nên nói cái gì.

Cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía anh. Đôi mắt trầm tĩnh của anh cũng đang nhìn về phía cô. Anh mặc bộ đồ thể thao đen trắng kết hợp, nhìn qua khá là thoải mái nhẹ nhàng, thân hình cao một mét

tám chín đứng chắn ở cửa, cánh tay chống ở vách tường, hai chân vắt chéo, nhìn cực kỳ nhàn nhã.

Lăng Vi đứng lên, chăm chú nhìn anh, rồi chỉ vào mấy chiếc áo khoác dài được xếp đầy trong tủ quần áo, nói: “Anh giúp em đặt?”

Diệp Đình buồn cười nhìn cô, mỉm cười.

“Nếu không thì sao? Trong phòng này... Còn có người phụ nữ khác?”

Lăng Vi “ặc “.

Diệp Đình đi tới, ôm lấy eo cô: “Sao vậy? Không đủ mặc?”

Lăng Vi trừng to mắt nhìn anh, sửa lại nói: “Quá nhiều!”

“Oh... Nhiều không?” Diệp Đình nhìn vào trong tủ quần áo: “Không nhiều lắm đâu? Còn có một phần chưa được chuyển tới đó.”

“...”

Rắc rắc — —

Một tia sét đánh trúng đỉnh đầu của Lăng Vi: “Còn có một phần chưa được chuyển tới?”

Diệp Đình gật đầu, suy nghĩ rồi lại nói: “Chắc... còn một phần lớn.”

“Còn một phần lớn?”

Trời ơi là trời! Ai có thể nói cho cô biết, cô nên làm gì đây?

Chương 716: Giá trị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cho rằng cái đồng này đã đủ nhiều rồi... vậy mà nó chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Lăng Vi nhú chặt mày lại, biểu tình phức tạp đến nỗi khiến người ta không khỏi buồn cười.

Diệp Đình không nhịn được cười ra tiếng, trước đó, anh đã thật nghĩ tới cô sẽ có biểu tình này...

Xác xác thật thật, bây giờ... cô có cái biểu tình này.

Rất bối rối...

Cũng rất đáng yêu.

Anh giơ tay lên, nhéo vào cái má hồng hào của cô: “Không phải anh đã nói rồi sao, chồng em có tiền, muốn tiêu thế nào thì tiêu thế đó, em không tiêu... Chẳng lẽ muốn tiết kiệm cho người phụ nữ khác tiêu? Dù sao quần áo cũng đã làm xong rồi, em không mặc, thì chỉ có thể lãng phí...”

“Em đã nói là em không mặc chưa!”

Lăng Vi chống eo, giọng điệu hơi tàn nhẫn.

“Em sẽ mặc!” Cô ngược mặt lên nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, nói

rõ ràng từng chữ từng chữ một: “Giá trị thực sự của một món đồ, không hoàn toàn dựa vào giá tiền của nó. Chủ yếu nhất vẫn là xem nó có thể phát huy được bao nhiêu giá trị. Ví dụ như một đôi giày thể thao trị giá mười đồng, được một vận động viên thể thao đi vào, đoạt được chức vô địch thế giới, vậy đôi giày này đã có thể thể hiện được giá trị của nó. Đổi lại, một chiếc áo khoác dài cao cấp được thiết kế riêng, giá tiền mấy trăm ngàn, nhưng mà... không được ai mặc vào. Vẫn luôn bị đặt ở trong tủ quần áo. Vậy... Nó, đã hoàn toàn mất đi giá trị.”

Không sai...

“Nói rất hay.” Diệp Đình đồng ý với quan điểm của cô. Anh chăm chú nhìn đôi mắt sáng ngời trong suốt của cô, vui vẻ vì con người cô, thông suốt giống như ánh mắt của cô vậy.

Anh biết cô sẽ hiểu rõ điều này, vì vậy, anh biết, cô chắc chắn sẽ mặc, những trang phục anh đã đặt này.

Bởi vì, giá trị quan của cô mang tầm vĩ mô.

Anh biết...

Cô sẽ đối xử tử tế với những trang phục này.

Diệp Đình hiểu rõ tính cách của cô, nghĩ đến đây, anh bỗng bật cười.

“Cười cái gì?” Lăng Vi ngược mắt lên nhìn anh.

Diệp Đình thôi không cười nữa, nghiêm túc nói: “Sắp hết năm rồi, có lẽ, em nên chuẩn bị quà tặng cho anh.”

Lăng Vi có thâm ý khác nhìn anh, đột nhiên thấy anh mỉm cười, cười

giống như con hồ ly.

Được rồi!

Thật ra thì, cô đã đang chuẩn bị món quà tặng anh, nhưng mà... bây giờ cô có thể phải thay đổi sách lược...

Buổi tối mấy ngày sau.

“Đi, đi kiểm tra thành quả tập luyện của em, nhìn xem mấy ngày qua em liên tục huấn luyện, có đạt được mục tiêu hay không!”

...

Trong phòng thể dục, Lăng Vi bị bốn người Bạo Phong vây quanh.

Bốn người bọn họ có thần thái khác nhau, nhưng ánh mắt đều vô cùng tàn bạo, không giống như dáng vẻ sẽ nhường cô.

Lăng Vi bày trận chờ đợi!

Cô nhìn chăm chăm vào bốn người trước mặt, cô đang đứng giữa bốn người bọn họ, tiểu chánh thái có vóc người thấp nhất, Lăng Vi hít mắt lại, nhanh chóng ra quyền, quét chân, nhưng mà... đều không có động tác nào đánh trúng đối thủ.

Đáng hận hơn là... Cô không ngừng bị người ta cười nhạo!

Dĩ nhiên, cái người cười nhạo cô này, ngoài tên quý đáng ghét Diệp Đình này ra, còn có người nào?

“Chú ý tốc độ! Em là con rùa đen rúc đầu hả?”

“Chú ý lực đánh! Em xem cú đấm của em này, giống như đánh vào trên bông vải vậy! Cái chân của em chỉ để trang trí thôi hả? Chú ý tập trung! Tới tiếp — — “

Cả người Lăng Vi toát hết mồ hôi, bị bốn người bọn họ đùa bỡn thành quay vòng vòng.

Lăng Vi giận đến mức cả người đều bốc lửa!

Hôm nay, lúc cô thu thập nhóm người đầu báo kia, rõ ràng là cô đã rất uy phong!

Chán nản — —

Xem ra, nhóm người đầu báo kia thật sự quá yếu...

Lúc cô chân chính đối mặt với kẻ địch hùng mạnh, người ta sẽ cười nhạo cô giống như mèo cười nhạo chuột vậy!

Lăng Vi bị bắt nạt đến nổi bụng đầy lửa giận.

Nhưng mà, chỗ tốt khi chiến đấu với đối thủ có thực lực mạnh mẽ như Bạo Phong là... Cô có thể nhập vào trong trận chiến một cách nhanh chóng.

Cũng có thể trải nghiệm được bầu không khí chiến đấu thực sự.

Lăng Vi chuyên chú cảm nhận hơi thở và tiếng động xung quanh, cô như chợt hòa nhập được với không gian xung quanh, lại nghe được có người ra quyền về phía sau lưng cô, cô nhanh chóng cúi người xuống — —

“Ầm — — phanh — —” Hai người đồng thời đánh về phía cô một

trước một sau, đột nhiên đụng vào nhau.

Chương 717: Vui vẻ nói chuyện phiếm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì, hai người bọn họ đồng thời đánh về phía trước và sau lưng của Lăng Vi, Lăng Vi nắm chắc thời cơ, bất ngờ cúi người tránh thoát, hai người kia không thu quyền lại được: “Ầm” đụng vào nhau.

Cũng may, bọn họ đều mang găng tay, còn cổ tình khổng chế lực đánh, bằng không... Nói không chừng sẽ gãy xương.

Diệp Đình nhưn mày, bày tỏ sự tán thưởng với việc cô đột nhiên lĩnh ngộ được “Chân lý” đánh nhau.

Chẳng bao lâu, thể lực của Lăng Vi dần giảm xuống, sức phán đoán cũng kém hơn rất nhiều.

Trên người, trên đầu, đều không ngừng bị đấm, bốn người Bạo Phong đều có chừng mực, ra quyền đến mức nào đó thì ngừng, cũng sẽ không làm cô bị thương.

Nhưng mà, Lăng Vi vẫn bị đánh đến hơi mệt...

Cô cắn răng kiên trì, không từ bỏ công kích cùng và tránh.

Cô quật cường cắn răng.

Diệp Đình vẫn không hề ngừng lại, anh muốn kích thích năng lượng ẩn bên trong cô! Anh muốn cho cô biết, lúc con người... cạn kiệt năng

lượng đến cuối cùng, vẫn có thể đứng lên theo bản năng, tiếp tục chiến đấu.

Đây chính là, năng lực tiềm ẩn của con người!

Lăng Vi mệt đến tê liệt, nhưng một lần lại một lần đứng lên.

Bây giờ, cô đã không giơ nổi cánh tay, chân lên được nữa, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ.

Bốn người Bạo Phong đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô...

Không ngờ rằng... phu nhân của bọn họ, lại có tính bèn bỉ như vậy.

Mới bắt đầu, bọn họ còn hơi có ý muốn trêu chọc cô, kết quả, càng đánh đấu, càng kính nể cô.

Dù sao, gả cho người như Diệp Đình, giống như một bước lên mây, chỉ trong giây lát đã có thể đứng ở trên đỉnh cao ở trên thế giới.

Vì vậy, rất dễ dàng khiến người ta khinh thường, không phục.

Nhưng mà... Lăng Vi, không hề như vậy.

Cô vẫn bèn bỉ.

Vẫn giữ nguyên nguyên tắc của mình!

Cô tích cực đi lên.

Cô cố gắng hoàn thiện bản thân của mình, chưa bao giờ nghĩ đến việc muốn phụ thuộc vào ai, muốn lợi dụng ai.

Cô... là người phụ nữ có nguyên tắc nhất bọn họ đã từng gặp.

Bốn người bọn họ, đánh đánh, rồi chột không xuống tay được nữa.

“Được rồi, hôm nay luyện tập đến đây thôi.”

Luyện tập xấp xỉ một giờ, Lăng Vi cũng sắp mệt đến tê liệt... Diệp Đình thấy bốn người Bạo Phong đều đồng thời thu tay lại, anh mới kêu ngừng.

Mặc dù anh rất muốn cô nhanh chóng tiến bộ, nhưng mà... dự tính ban đầu của anh cũng không phải là muốn mệt chết cô.

Để cô học chiến đấu, chủ yếu nhất là để giúp cô có ý thức chiến đấu, thứ yếu là để cô rèn luyện thân thể nhiều hơn, nếu không cả ngày cúi đầu vào bản vẽ, bả vai và cổ sẽ phải chịu áp lực rất lớn, nếu không mau chóng cải thiện, sẽ dễ bị mắc bệnh về vai và thoái hóa đốt sống cổ.

Sau khi bốn người Bạo Phong đi ra ngoài, Lăng Vi tức giận quăng găng tay đi.

Tối hôm nay Diệp Đình không vận động, nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở trước mặt cô.

Nếu có sự so sánh giữa hai người, rõ ràng là lửa giận của Lăng Vi cháy mạnh hơn!

A — —

Cô mệt đến nỗi muốn sống muốn chết, còn anh lại thoải mái ung dung...

Tiện nghi chết anh!

Đây không phải là phong cách của cô, hừ hừ...

Lăng Vi nheo mắt lại, cười âm hiểm.

Phải dày vò dày vò anh mới được, hừ! Không làm cho anh toát hết cả mồ, thì sao không phụ lòng cô khổ khổ sờ sờ chiến đấu cá tiếng đồng hồ được?

Diệp Đình nhìn biểu tình kia của cô, đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy, a a... làm anh thấy có loại dự cảm mãnh liệt: Con nhóc này muốn chơi lớn...

Sau đó, Lăng Vi mỉm cười nói với anh: “Chồng ời, em mệt quá...” Nói xong, cô còn hất hất tóc, vô tình hay cố ý chớp chớp mắt với anh.

Người cô đổ đầy mồ hôi, cởi bỏ chiếc áo tập của mình ra, cô cảm thấy cả người bủn rủn, lập tức ngồi xuống trên đệm mềm.

Sau đó, phát hiện ra... bây giờ ngay cả ngồi cô cũng ngồi không yên, cô dứt khoát nằm thẳng ở trên sàn.

“Trên sàn lạnh lắm, em mau dậy đi.” Diệp Đình đi tới bên cạnh cô, nhìn cô nằm thẳng dưới sàn.

Lúc này, cô chỉ mặc chiếc áo ba lỗ, lớp vải mỏng bị thấm ướt mồ hôi hoàn toàn dính vào trên người, hoàn toàn không thể nào ngăn che được cảnh tượng rục rở bên trong, dáng vẻ quyến rũ lười biếng của cô, đặc biệt có sức lôi cuốn rất lớn.

Cũng không biết có phải là cô cố tình hay không, cô chột xoay người ở trên sàn hai lần. Giống như đang điều chỉnh một tư thế thoải mái,

nhưng mà... chỉ động tác đơn giản thế này, lại đột nhiên... khụ — —
làm cho máu trong người Diệp Đình sôi trào!

Chương 718: Vui vẻ nói chuyện phiếm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt của anh thâm thúy, nhưng vẫn giữ được tia lý trí cuối cùng, bởi vì hôm nay cô đã thật sự là quá mệt mỏi, và anh đã định, để cô nghỉ ngơi thật khỏe.

Đôi mắt của anh như bốc lửa nhìn về phía cô, trong mắt có một tia ẩn nhẫn.

“Em mau dậy đi, cẩn thận kéo lạnh.” Giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe, mang theo sự từ tính, Lăng Vi biết chiêu chơi xấu của mình đã có hiệu quả, cô cũng không đứng lên, ngược lại còn nở nụ cười quyến rũ với anh.

Diệp Đình thấy cô không nghe lời, còn muốn làm ngược lại lời anh, liền đưa tay ra kéo cô lên. Đột nhiên — — Lăng Vi chợt dùng lực: “Ặc — —” Diệp Đình bị cô kéo ngã, nửa quỳ xuống.

Toàn bộ người anh đều áp ở phía trên cô. Hai cánh tay giang ra chống ở hai bên gò má của cô.

Ánh sáng trên đỉnh đầu Lăng Vi hoàn toàn bị anh che kín, anh bắt đầu mỉm cười, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, cười tà mị nói: “Em muốn đùa với lửa hả?”

Ánh mắt của anh vô cùng có tính xâm lược.

Giống như là một con sư tử đang đi săn, muốn phát động công kích bất cứ lúc nào!

Lăng Vi biết anh sẽ không làm gì mình, cô cố tình chu mỏ lên nói: “Không có, em cảm thấy... đã rất lâu rồi chúng ta không vui vẻ nói chuyện với nhau, như vậy không tốt gì cả, sẽ làm chúng ta cách xa nhau.”

“Em muốn nói chuyện gì?” Anh nắm lấy cằm của cô, ngón cái khẽ vuốt lên đôi môi căng mọng của cô.

Lăng Vi nhẹ nhàng liếm liếm ngón tay của anh.

Ánh mắt của cô cực kỳ quyến rũ, giống như yêu tinh đang câu hồn đoạt phách.

A... con nhóc này! Diệp Đình chợt cảm thấy ngón tay mình nóng rực lên, xúc cảm mềm mại kia, giống như dòng điện chạy qua người anh.

Anh đưa ngón tay vào miệng của cô, khuấy đảo...

Xúc cảm mềm mại chợt bao bọc lấy ngón tay của anh. Mềm mại, trơn nhẵn, hô hấp của anh cũng ngày càng nặng nề.

Lăng Vi hài lòng mỉm cười, từ từ giơ tay lên, vẽ vòng ở trên ngực anh. Cô nhìn về phía anh, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Nói cái gì cũng được...”

“Nếu không, nói xem bây giờ kế hoạch của em đã tiến hành đến bước nào rồi?”

“Được...” Lăng Vi đột nhiên níu lấy cổ áo của anh, kéo anh xuống, xoay mình ngồi vào bên hông của anh.

Diệp Đình nằm im, trong lòng anh hiểu rõ.

Anh biết cô đang cố ý tán tỉnh anh, vì vậy, anh không phối hợp!

Nhiệt độ trong mắt anh dần biến mất, ngược lại anh muốn xem cô còn ra chiêu nào nữa.

Lăng Vi cắn răng, ngồi bên hông anh, nửa cúi người xuống, cô biết mình có ưu thế gì.

Cô liếm liếm môi, nhẹ nhàng nói: “Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, đầu mùa xuân sang năm, chúng ta có thể làm được mô hình thử nghiệm chiếc xe đầu tiên của chúng ta.”

“Nhanh vậy sao?” Diệp Đình hơi giật mình nhìn chằm chằm vào cô. Cô kiêu ngạo cười, thần thái như một nữ vương đầy quyền lực.

Bàn tay của Diệp Đình vuốt ve phần eo của cô, xúc cảm làn da mịn màng đánh thức tỉnh tất cả dây thần kinh trên đầu ngón tay của anh, khiến cả người anh đều cảm thấy đặc biệt vui thích.

Anh híp mắt lại, chăm chú nhìn cô.

“À, trước khi ăn tết, em sẽ rất bận rộn... Thời gian có thể ở cạnh anh sẽ giảm đi rất nhiều.” Lăng Vi lắc lắc eo, tựa như là lơ đãng tựa như sửa sang lại chiếc áo ba lỗ của mình.

Diệp Đình hít hơi, như thể cố tình, anh không nhìn lên mặt cô, cũng không nhìn về phía ngực của cô.

Giống như là muốn kìm nén đến tận cùng!

Chương 719: Tiềm năng của con người, là vô hạn.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đột nhiên đưa tay ra, giữ lấy gương mặt anh tuấn của anh, điều chỉnh tầm mắt của anh.

Quả nhiên... dưới sự kiểm soát của cô, ánh mắt của Diệp Đình không tự chủ được dờn xuống.

Cô nửa cúi người xuống, dáng người uyển chuyển cực kỳ nóng bỏng, khiến người ta không đành lòng dờn tầm mắt đi.

“Vợ ơi...”

Giọng nói của anh cực kỳ quyến rũ, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng.

Thậm chí Lăng Vi có thể cảm giác được anh như vừa ăn phải cái bàn là, từng tế bào nóng ran đang liều mạng nhảy nháy nháy, chạy chạy chạy.

Cô ngồi ở ngang bụng anh, như cảm thấy chân mình bị nhiệt độ của anh hâm chín.

“Vợ ơi...” Anh nắm lấy eo cô, bàn tay dần không an phận.

Lăng Vi đánh rớt cái tay của anh, cố ý dờn vị trí: “Này? Sắp hết năm rồi, bao giờ tổ chức cuộc họp thường niên?”

“Sắp rồi: “ Diệp Đình rịn mồ hôi trên trán: “Em muốn giết chết anh hả?”

Lăng Vi rất hài lòng với hiệu quả này: “À... Không có, không phải chúng ta đang vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau sao? Đến cuộc họp hàng năm lại phải biểu diễn tiết mục, thật là buồn...”

“Không phải em thích biểu diễn nhất sao?” Diệp Đình đột nhiên xoay mình áp đảo lấy cô: “Ai nha...” Lăng Vi ngã xuống trên đệm. Anh chặn cô lại, người áp ở phía trên cô, chống cùi chỏ xuống đất. Từ phần ngực đi xuống, hai người dán sát lấy nhau.

Anh híp đôi mắt đen lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô qua khe hở. Trong mắt cô lóe lên ánh sáng giảo hoạt, giống như thấy chuyện anh bị mình moi con sâu thềm ăn ra, là chuyện đáng để kiêu ngạo đến nhường nào.

Diệp Đình cắn lên vành tai của cô, nói: “Thật ra thì em không cần phải phiền toái như vậy, chỉ cần em nói hai chữ, chồng em sẽ lập tức không quan tâm tất cả hiến thân cho em.”

Lăng Vi buồn cười nhìn anh, hỏi lại anh: “Hai chữ gì?”

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt ngập nước của cô, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô.

Nhẹ nhàng nói: “Muốn anh...”

Mặt của Lăng Vi chợt đỏ bừng lên như ngọn đuốc bùng cháy!

Cô nhìn chằm chằm vào anh, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng ran lên, cả người cũng dần nóng lên! Ánh mắt của Diệp Đình cực kỳ hoang

dã, cả người giống như là một khối đá nam châm lớn, đôi mắt của anh, giống như có ma thuật, hút lấy cô, quấn lấy cô.

Lăng Vi đột nhiên ý thức được, có vẻ như cô đang đùa với lửa.

Nếu không phải quá mệt mỏi, cô nghĩ mình sẽ thật sự bị anh chơi một lần.

Diệp Đình như nhìn thấu sự kỳ vọng và quấn quýt của cô, anh nở nụ cười xấu xa với cô, cúi người xuống, cọ cằm ở trên đôi môi cô: “Vợ ơi, em có còn nhớ mục đích khóa huấn luyện hôm nay của chúng ta không?”

Lăng Vi giật giật chân mày, cô đột nhiên cảm thấy có loại dự cảm xấu. Cô cố gắng bình tĩnh nói: “Tiềm năng của con người... Là vô hạn?”

“Chính xác!” Diệp Đình giữ lấy cằm của cô, tùy tiện hôn xuống đôi môi của cô.

“...”

Trời ơi...

Lăng Vi khổ não! Đây không phải là kết quả cô mong muốn!

Cô đang rất mệt mỏi! Tên cầm thú này định muốn cô mệt chết sao?

Ặc... Hình như là cô... tự làm tự chịu...

Tuy nhiên, nếu cứ nhận thua như thế này, cũng không phải là tính cách của cô...

Ngay lúc Diệp Đình hôn đến động tình, Lăng Vi đột nhiên đẩy anh ngã trên sàn, rồi cô lăn một vòng sang bên cạnh, nhanh chóng bật dậy rồi chạy ra ngoài: “Ha ha — — báai bai ~ “

Diệp Đình như đang bốc lửa trong người, trong lúc nhất thời ngay cả động anh cũng không cử động được.

Con nhóc hoang dã này!

Chờ — — đến tối hôm nay, thế nào anh cũng phải ăn cô đến cái xương cũng không còn!

Lăng Vi chạy trở về phòng, vừa tắm, vừa ngâm nga hát.

Tâm tình của cô đang cực kỳ tốt, cô vốn cho rằng kết hôn với Diệp Đình, sẽ là một chuyện rất nhàm chán, lại không nghĩ rằng...

Ha ha, rất ngọt ngào, còn rất thú vị nữa chứ.

“Cạch — —” cửa phòng tắm đột nhiên bị vặn ra.

Lăng Vi cả kinh, chuyện gì xảy ra vậy? Không phải cô đã khóa thêm rồi sao?

Cô khóa trái ở bên trong, bên ngoài mở thế nào được?

Chương 720: Tiềm năng của con người, là vô hạn.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đang cầm vôi hoa sen tưới nước rửa trôi bột trên khắp cơ thể, nhìn thấy Diệp Đình mặt đầy tà khí đứng dựa ở cửa, khoanh hai tay trước ngực nhìn cô.

“Ha ha... anh cũng vào tắm à, thật là trùng hợp!” Cô toét miệng cười.

“Đúng vậy! Vừa rồi em gấp gáp tán tỉnh anh, còn không kịp đợi đến lúc tắm, có phải vì phụ nên thỏa mãn em thật tốt không?”

Tầm mắt của anh dán lên trên người cô. Mặc dù trên người cô đều là bột, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện anh thường thức vẻ đẹp của cô.

Anh vừa nói, vừa bước vào trong phòng tắm.

Ánh mắt xấu xa lượn quanh khắp trên người cô.

“Á á ——” Lăng Vi đưa tay ôm lấy trước ngực, lùi về phía sau, đôi mắt của người này đã đỏ ngầu lên rồi, cô chưa từng nhìn thấy anh như vậy đâu đâu!

Đặc biệt nguy hiểm.

Cô giơ tay lên, chĩnh vôi hoa sen trên đầu nhắm ngay vào mặt anh: “Rào rào rào rào rào rào” dòng nước ấm áp phun đầy mặt anh.

Chiếc áo màu trắng và chiếc quần dài màu đen của Diệp Đình đều bị làm cho ướt nhẹp, mặt và tóc của anh tất cả đều bị ướt, anh giơ tay lên hất hất tóc ra đằng sau, rõ ràng là phải rất chặt vật mới đúng, nhưng mà... Diệp Đình bây giờ, nhìn lại hoang dã đến kinh người!

Anh cởi hai chiếc cúc áo ra, một tay đặt ở quần, môi mỏng hé mở: “Muốn tắm chung với anh đến vậy sao? Vi phu sẽ thỏa mãn cho em.”

Vừa nói, anh vừa bước đến bên cạnh cô, một tay chống ở bên cạnh cô. Lăng Vi đang tựa lưng vào vách tường, anh kéo cô đến bên cạnh: “Vách tường lạnh lắm, chồng em sẽ cho em dựa vào.”

Đôi mắt của anh tràn đầy ý cười.

Vừa nói, vừa ôm cô vào trong ngực. Nước từ từ chảy qua giữa thân thể hai người, ấm áp, ngứa ngáy, rất thoải mái.

Lăng Vi hít thật sâu, lui về phía sau.

Anh đột nhiên hỏi cô: “Em có mệt không?”

Lăng Vi vội vàng gật đầu: “Hôm nay em thật sự rất mệt mỏi...”

Anh cười xấu xa, vừa muốn há miệng nói chuyện, Lăng Vi bỗng nói ra những lời anh muốn nói: “Tiềm năng của con người... Là vô hạn...”

“Thông minh!” Diệp Đình khen cô, bá đạo hôn lên.

...

Cô vốn cho rằng, Diệp Đình sẽ không để ý đến tất cả, để cô trải nghiệm cái gì gọi là... tiềm năng của con người... là vô hạn!

Kết quả, anh vừa hôn cô, vừa tắm giúp cô, rồi ôm cô trở về phòng ngủ

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, cả người Lăng Vi đều đau nhức... ặc, là bởi vì hôm qua đánh quyền quá lâu...

Nhưng mà, cơ thể ấm áp, cô còn cảm giác ngủ rất thoải mái nữa.

Lúc cô tỉnh lại, phát hiện ra tay nhỏ của mình... Đang không đành lòng sờ mó lồng ngực của người ta.

Cô xấu hổ đến đỏ mặt, nhanh chóng thu tay về. Một đêm này, cô gối ở trên cánh tay của anh... Không biết cánh tay của anh có tê rần hay không?

Cô ngẩng đầu lên, dịch cánh tay của anh, cọ cọ ở trong ngực anh.

Cô đưa tay ra ôm lấy anh, cánh tay mịn màng, chân cũng quăn ở trên người anh, mặt dán trên ngực anh, nghe tiếng tim đập thành thịch của anh, cảm thấy cực kỳ an tâm.

Cảm giác an tâm chưa từng có này... cực kỳ tuyệt vời.

Nhớ tới sự quan tâm của anh tối qua, mặt cô lại nóng lên lần nữa.

Cô hít thật sâu, xung quanh đều là hơi thở của anh, bầu không khí đều như hóa thành vị ngọt. Cô duỗi người, thật sự chẳng muốn rời giường tí nào, bây giờ ngay cả nhúc nhích cô cũng không muốn, chứ đừng nói là ngồi dậy.

Cô híp mắt lại, nhìn đôi môi mỏng và gò má anh tuấn của cô... Cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đang tràn đầy trong lồng ngực

mình như lúc này.

Cô đưa đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên chóp mũi của anh, chợt nhìn thấy anh cong cong khóe miệng... Anh đang mỉm cười, cô giống như bị đầu độc, đột nhiên nhòe dậy, ôm lấy khuôn mặt của anh, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Ừ... con nhóc xấu xa...”

Chương 721: Em có chân mà (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cường nhiệt hôn đáp lại cô: “Con nhóc hoang dã, xem ra em ngủ rất ngon...”

Lăng Vi mỉm cười, quả thật cô ngủ rất ngon...

Tối ngày hôm qua, bọn họ đã ngủ rất lâu, hơn nữa còn ngủ đặc biệt ngon.

Có lẽ là do hôm qua tập võ vận động mạnh trong một thời gian dài, khiến cho cô mệt mỏi đến tê liệt.

Từng tế bào trong cơ thể cô đều hò hét muốn nghỉ ngơi thật khỏe.

Tay và chân của Lăng Vi, đều đang đau ê ẩm.

Diệp Đình rên khẽ, anh đưa tay ra vòng qua sau lưng cô, xoay mình áp cô lại, một tay anh giữ lấy đôi tay của cô, kéo lên đến đỉnh đầu, một tay khác thăm dò đi xuống: “Đã lâu rồi không massage, để anh kiểm tra xem có co lại hay không.” Vừa nói, vừa muốn cố gắng xoa xoa.

Diệp Đình cố gắng khống chế cảm xúc, tối hôm qua cô thật sự mệt lả, anh còn không mất trí đến mức, mới sáng sớm đã tới dày vò cô.

Anh cố đè ngọn lửa đang chỉ trực bùng cháy trong thân thể xuống,

ôm cô đi đánh răng rửa mặt, ngay cả kem đánh răng cũng lấy giúp cô. Cô đánh răng, rửa mặt xong, anh lại bế cô đi ra ngoài, đi tới trên ghế trước bàn trang điểm. Lăng Vi buồn cười nói: “Em có chân mà...”

Diệp Đình nói: “Anh có lực khí, không có chỗ sử dụng.”

Lăng Vi lườm anh: “Anh nhanh đi thay quần áo đi, sắp trễ rồi đấy.”

“Ừ...” Diệp Đình cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, xoay người đi tới phòng thay quần áo.

Lăng Vi đang bôi mỹ phẩm dưỡng da lên, chợt để ý mình trong gương có rất nhiều vết hôn đỏ chói trên cổ,.

“Haizzz — — xem ra hôm nay phải mặc áo cao cổ rồi...”

Không biết hôm qua anh đã phải nhẫn nhịn khó chịu bao nhiêu, mới ngược cái cổ của cô như thế này.

...

Sắp đến cuối năm, vốn cho rằng công việc sẽ rất nhiều.

Đi tới công ty làm việc, Lăng Vi bất ngờ phát hiện ra, công việc ngày hôm nay của cô đặc biệt ít...

Giống như công việc của cô đã được chuyển hết cho người khác làm rồi.

Làm cô cả ngày đều ngồi không trong phòng làm việc.

Từ sáng sớm đến tối, không có người nào... tới làm phiền cô?

Điều này thật là kỳ quái?

Trong phòng trà, Lăng Vi vô tình nghe thấy có hai người đang nói chuyện đến quên cả trời đất, nghe giọng nói là hai nhân viên của phòng thiết kế: Lusha và Anna.

Lăng Vi không vội đi vào, bởi vì cô nghe thấy hai người bọn họ đang thảo luận về cô.

Cô nghe thấy Lusha than phiền nói: “Haizzz... Tôi thật sự không hiểu... Lăng Vi có cái gì tốt? Sao Tổng tài chúng ta cưng chiều cô ta như vậy?”

“Ai biết được...” Anna nói: “Đã đến cuối năm rồi, ngày nào công việc cũng ngập đầu, vậy mà tổng tài còn đặc biệt chuyển công việc của cô ta cho người khác.”

Lusha không phục nói: “Điều kiện của Tổng tài tốt như vậy, loại phụ nữ nào mà không tìm được? Tại sao cứ phải thích Lăng Vi? Lần trước cô ta về nhà với người đàn ông khác, làm tổng tài mất hết cả mặt mũi, tổng tài lại vẫn không ly dị với cô ta. Hoặc là, lời đồn đại kia là thật...”

“Lời đồn đại gì?” Anna hỏi.

Lusha nói: “Tôi nghe người ta nói... Tổng tài và Lăng Vi có hợp đồng... Không biết là thật hay giả? Theo như những gì tôi thấy bây giờ, rất có thể là thật. Nếu không, sao Lăng Vi làm mất mặt của tổng tài như vậy, anh ấy cũng không tức giận. Rõ ràng là không quan tâm đến nên mới vậy, đúng không?”

Anna kinh ngạc nói: “Hả? Hợp đồng gì? Cô nghe ai nói?”

Lusha nói: “Tôi quên mất là nghe ai nói rồi... Hình như là có chuyện như vậy.”

Anna ý vị thâm trường nói: “Chẳng lẽ tổng tài cưng chiều Lăng Vi, đều là đang diễn trò? Không trách... cô ta phách lối như vậy...”

“Cũng không phải là đâu... Tổng tài chúng ta là người cao lãnh, nếu anh ấy thật sự kết hôn, che giấu còn chưa kịp, chứ sao có thể cao điệu như muốn cho toàn bộ thế giới đều biết như vậy? Nếu anh ấy thực sự quan tâm đến Lăng Vi, anh ấy sẽ không nỡ để cô ấy xuất hiện ở trước giới truyền thông đâu, đúng không?”

Anna lập tức nói: “Có đạo lý! Càng nghĩ tôi càng thấy lời đồn này là sự thật...”

Chương 722: Em có chân mà (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lusha cười lạnh ha ha, còn nói: “Thật ra thì cũng đúng, cô nhìn Lăng Vi xem, tính cách mạnh mẽ như vậy, rắn như đá vậy, người đàn ông nào có thể chịu được cô ta? Tôi thật sự không nhìn ra cô ta nữ tính ở chỗ nào...”

“Đúng vậy. Tôi cũng không nhìn ra cô ta tốt ở chỗ nào. Cô ta quá mạnh mẽ không giống phụ nữ gì cả.”

Lusha lập tức phụ họa: “Tôi cảm thấy, chắc tổng tài thích mẫu người dịu dàng như chúng ta hơn đó?”

Anna nghe Lusha nói xong, ‘Ừ’ đáp lại cô ta, hai người mỗi người đều cười cực kỳ thâm ý.

Lăng Vi đứng ở cửa phòng trà, cười phá lên “Ha ha”.

Tiếng cười này của cô, cực kỳ dọa người! Làm hai người phụ nữ đang đứng bên trong hít phải ngụm khí lạnh.

Lăng Vi nghe thấy tiếng hít thở kia, chậm rãi khoan thai nhấc chân, đi vào phòng trà.

Cô vừa đi vào, Lusha và Anna đều như bị sét đánh, sắc mặt của bọn họ lúc đỏ lúc đen.

“Cạch cạch cạch” Lãng Vi đi đôi giày cao gót cao năm phân, đứng áp sát trước mặt Lusha.

“Cô nói không ít nhỉ? Bình thường đâu thấy cô chăm chỉ làm việc như thế này.” Lãng Vi ung dung đứng nhìn vẻ mặt như ăn phải cút của Lusha.

Lãng Vi mỉm cười với cô ta, nói: “Có nữ tính hay không, không phải do phụ nữ định đoạt.”

Lãng Vi cao một mét bảy mốt, cộng thêm đôi giày cao gót của cô, trong nháy mắt đã ép cho Lusha cao một mét năm tám không thể thở nổi.

Lúc này, Lusha đứng ở bên cạnh Lãng Vi, chênh lệch chiều cao lập tức có thể làm cho người ta hiểu lầm Lusha là học sinh trung học cơ sở.

Vóc người của Anna cũng không cao, đi đôi giày cao gót 11 cm vào, miễn cưỡng lên được đến một mét sáu bảy.

Hai người đứng ở trước mặt Lãng Vi, bị khí thế của cô đè ép xuống, ngay cả đầu cũng không ngóc được lên.

Chỉ trong giây lát, khí thế của hai người bọn họ liền héo.

Lãng Vi ung dung đi tới bên cạnh tủ quầy, mở tủ quầy ra, cô cầm lấy một túi trà đen.

Hôm nay Lãng Vi mặc chiếc áo sơ mi bó sát người và chiếc áo khoác màu trắng, bên dưới mặc chiếc váy bút chì màu xanh đậm.

Đôi chân dài thẳng tắp, eo thon.

Bộ ngực có thể khiến cho rất nhiều người phụ nữ vừa ghen tỵ lại bị hạ thấp lòng tự trọng.

Áo sơ mi được cắt may tinh tế, vừa thanh lịch lại vừa đoan trang.

Nhìn cả người như đã từng trải, nhưng lại cực kỳ nữ tính.

Lusha và Anna chợt bị đánh thẳng vào mặt.

Thật ra thì Lăng Vi không thường xuyên đi giày cao gót, hôm nay cô đi chỉ vì phối hợp với bộ trang phục này, bởi vì phải che kín vết hôn Diệp Đình đánh dấu trên cổ, vạt bất đắc dĩ cô mới đi giày cao gót.

Chỉ là...

Ngoài dự liệu là... thì ra ngày hôm nay cô nhàn nhã như vậy, là do Diệp Đình gợi ý.

Khó trách không có ai đến tìm cô...

Lăng Vi đi tới cạnh máy nước uống.

Cô điềm đạm cười, nói với hai người phụ nữ đang sợ đến ngây người: “Xin nhường đường.”

“...” Lusha vội vàng đứng tránh qua bên cạnh.

Lusha và Anna nhìn nhau, bọn họ đã buôn chuyện ở chỗ này rất lâu rồi, không biết Lăng Vi nghe được bao nhiêu.

Lăng Vi liếc nhìn hai người, cầm ly lấy nước.

Lusha ấp a ấp úng hỏi: “ Quản lý Lăng... Chúng tôi không cố ý nói... nói xấu cô đâu... Không biết... cô nghe được bao nhiêu?”

Lăng Vi liếc mắt nhìn cô ta, hỏi ngược lại cô ta: “Cô muốn cho tôi nghe bao nhiêu?”

“...” Lusha lập tức á khẩu.

Lăng Vi thật ra thì không nghe được bao nhiêu, nhưng mà, nhưng cô cố ý cười nói: “Những thứ cô không muốn để cho tôi nghe thấy, tôi đều đã nghe thấy cả rồi.”

Chương 723: Lo lắng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Quản lý Lãng....”

Về mặt Lusa sợ hãi nhìn cô.

Trong lòng đầy hối hận.

Nếu Lãng Vi định làm khó dễ cô ta thì sau này nhất định cô ta sẽ không thể ở đây nữa.

Lãng Vi cầm ly của mình lên, vừa rót nước vừa hừ: “Có thời gian rảnh rồi nói luyện thuyên, làm xong việc rồi hả?”

Lusa xấu hổ nói: “Tôi đi làm việc.”

“Quản lý Lãng, thật xin lỗi... chúng tôi nói gì đó mong cô bỏ qua cho, tôi đi làm việc đây.” Anna cũng cầm ly của mình rồi rời đi.

Lãng Vi nhìn hai người kia.

Nói không thêm để ý là giả.

Đàn bà có ai nguyện ý nghe người khác nói xấu mình?

Trong lòng Lãng Vi buồn bực.

Nhưng cô không truy cứu chuyện này.

Ban đêm, Lăng Vi thực hiện xong huấn luyện ma quỷ, xoa mồ hôi rời khỏi phòng huấn luyện, cô gọi điện thoại cho chuyên gia Dương, nghiên cứu chuyện động cơ.

Tin tức tốt là... động cơ mới cơ bản định rồi, nửa tháng nữa là có thể lắp vào xe thử nghiệm.

Lăng Vi cực kì cao hứng, xem ra... năm trước cô quá vội vàng rồi.

Nói không chừng đầu năm sau Long Đằng có thể sản xuất ra khoản ô tô đầu tiên rồi.

Hôm sau Lăng Vi chạy tới kho hàng, vừa vào cửa liền thấy bốn chuyên gia đang hưng phấn thảo luận gì đó, Lăng Vi khẩn trương đặt hoa quả và nước khoáng xuống, nhanh chóng tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Chuyên gia Dương thấy cô tới liền vui vẻ ra mặt.

Ông ta đứng lên, hưng phấn chỉ dưới mặt đất: “Tiểu Vi, cô xem động cơ này thế nào?”

Nói xong mở chốt, động cơ ơng ơng khởi động.

Lăng Vi cẩn thận nhìn chăm chăm ngạc nhiên: “Có phải tốc độ nhanh hơn rồi không?”

Hai mắt chuyên gia Dương sáng lên: “Cô có thể nhận ra sao? Ôi, cô gái nhỏ này quá giỏi rồi.”

“Thật sao? Thật sự tốc độ tăng lên sao? Chúng ta có thể lắp vào xe thử nghiệm một phen.” Trái tim Lăng Vi đập thành thịch, quả thật cô

không tin vào mắt mình.

“Được, ngày mai tìm một chiếc xe phở loại thay thử xem.”

“Không được.” Lăng Vi lắc đầu: “Tôi đi mua một chiếc mới, xe cũ thử không đạt hiệu quả.”

“Xe mới? Rẻ nhất cũng hơn 10 vạn, quá lãng phí, cô có nhiều tiền vậy sao?”

Thời gian trước cô bỏ tiền trong người mua hết cổ phiếu, vừa muốn chăm sóc chú và anh ta, cô lại mua thêm xe mới, quả thật không lấy ra được hơn 10 vạn.

Cô nghĩ nghĩ nói: “Tôi để bạn mình làm thử nghiệm trước, nếu thực nghiệm thành công thì tôi đi chuẩn bị tiền.”

Nói xong thì gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc nghiên cứu máy tình đến trình độ cao nhất, làm thực nghiệm bắt chước với anh ta mà nói thật sự chỉ là bữa ăn sáng mà thôi.

Lý Thiên Mặc đến đây, hai người lái xe đến căn cứ thực nghiệm của Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc ngoại trừ mê máy tính thì chính là khoa học thực nghiệm.

Nói là căn cứ thực nghiệm thì thật ra nơi này chính là một nhà kho lớn mà thôi.

Lý Thiên Mặc kéo rèm cửa cuốn, cả nhà kho lớn bị gió thổi ào ào tới.

Sau đó anh ta lại kéo rèm cửa xuống.

“Cô ngồi trước một lúc đi, tôi làm vài thứ linh tinh trước đã.”

Lý Thiên Mặc mở laptop bắt đầu gõ gõ, Lăng Vi bày sổ vẽ ra bắt đầu vẽ tranh.

Hơn 1h sau, đột nhiên Lý Thiên Mặc lờ mờ ngẩng đầu fleen.

Sững sờ nhìn Lăng Vi, biểu tình vô cùng phức tạp.

Lăng Vi nhìn biểu tình anh ta không thích hợp, liền hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì? Làm không được sao?”

“Không phải, thực nghiêm bắt chước này rất đơn giản, tôi đã chuẩn bị xong.” Lý Thiên Mặc bất đắc dĩ bĩu môi: “Nhưng mà... tôi vừa làm xong thì máy tình đột nhiên nhiễm vi rút.”

“Sao cơ?” Lăng Vi khẩn trương chạy tới, chỉ thấy màn hình của Lý Thiên Mặc...xuất hiện nhiều dữ liệu.

Tình cảnh này sao lại quen thuộc như vậy?

Chương 724: Lo lắng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó chỉ thấy đám dữ liệu này sắp xếp chỉnh tề.

Để Lăng Vi tan vỡ chính là màn hình... xuất hiện một cái móng lắc lắc... tròn tròn béo béo... là con heo.

Lăng Vi đen mặt.

Nhất định là Diệp Đình làm.

“Là virus Diệp Đình làm hả? Anh ấy hack máy tính của anh làm gì?”

Lý Thiên Mặc nghĩ nghĩ: “Có thể là vừa rồi tôi dùng chứng minh, điện thoại còn một chút thông tin cá nhân của cô...”

“Hả?”

Lăng Vi không nghe hiểu gì cả.

Lý Thiên Mặc giải thích: “Vừa nãy tôi làm thực nghiệm, muốn làm cho cô một kho dữ liệu... cho nên điền số liệu của cô, vì sau này nhất định cô tự làm nên điền tên cô luôn.”

“Anh viết tư liệu liên quan đến tôi sao Diệp Đình biết được? Anh ấy theo dõi máy tính của anh sao?”

Lý Thiên Mặc lắc đầu, vô cùng chắc chắn: “Anh ta theo dõi tất cả

mạng máy tính mới đúng.”

“...”

Tất cả mạng máy tính?

“Anh ấy muốn làm gì chứ?”

Lý Thiên Mặc đẩy mắt kính nghiêm túc nói: “Nhất định keyword ở trên mạng tìm kiếm về trình dữ liệu có tên cô, sinh nhật, số điện thoại, địa chỉ này nọ, chỉ cần có người muốn lấy tin tức về cô, Diệp Đình có thể phá hủy máy tính đối phương trước tiên.”

Lăng Vi ngạc nhiên: “Đây là Diệp Đình muốn bảo vệ riêng tư của tôi sao?”

“Chắc không chỉ vậy mà còn lo lắng có người gây bất lợi cho cô, dù sao địa vị xã hội của anh ta còn đó, kẻ thù lại nhiều, dù anh ta có năng lực lớn đi nữa cũng không thể nào có nhiều cánh tay như vậy, cũng không thể với tay đi mọi ngõ ngách, nhưng mà hiện tại có chương trình này, quả thật có thể bảo đảm an toàn cho cô, Diệp Đình này làm việc thật là chu đáo.”

Nói xong Lý Thiên Mặc gật đầu đồng ý: “Cô đi theo anh ta, tôi thật sự rất yên tâm.”

Lăng Vi giận dữ nhìn anh ta sau đó cười một cái, lời này... giống như ba cô nên nói mới đúng, Lý Thiên Mặc nói ra cảm thấy rất có ưu tú.

“Sao cơ? Anh xác định sao?” Lăng Vi không chắc chắn.

Lý Thiên Mặc nói: “Muốn tin tức của cô có phải có ý định gì với cô hay không, nếu bọn họ còn không sợ thì chúc tỏ là tổ chức hắc đạo

gì đó, hoặc là một khu vực không an toàn, sẽ có người tự đi xác nhận tình huống.” Lý Thiên Mặc cười nói: “Diệp Đình đối với cô thật để tâm, anh ta lo lắng cho an nguy của cô chắc là sợ cô gặp nguy hiểm.”

Lăng Vi cảm thấy hơi kinh sợ.

Vậy mà Diệp Đình lại làm vậy gì cô.

Trái tim Lăng Vi nhảy thình thịch, cô cảm thấy gò má nóng lên, lồng ngực chảy qua dòng nước ấm.

Giống như hai chiếc xe lửa chạy qua người cô.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm màn hình máy tính, con heo trên màn hình đang làm nũng đáng yêu, chu môi, cầu ấm giường...

“Lý Thiên Mặc, vậy máy tính của anh phải làm sao đây?” Lăng Vi buồn rầu: “Làm sao mà diệt loại virus này? Máy tính không thể dùng nữa sao? Có cần tìm Diệp Đình giết virus không?”

Chương 725: Chu đảo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thiên Mặc bình tĩnh nói: “15ph sau tự động hóa giải.”

Lăng Vi á một tiếng: “Nó còn có thể tự động hóa giải hả?” Nhưng mà một câu của Thiên Mặc khiến cô muốn thổ huyết: “Nhưng mà trong vòng 10ph nữa lại có người áo đen xuất hiện tới mời tôi dùng trà đấy.”

Lăng Vi suyt chút nữa thì chửi văng lên, cả kinh nói: “Không phải lần đầu tiên hả?”

Thiên Mặc cực kì bình tĩnh, vươn ngón tay đếm: “Tôi nghĩ... ừ hình như lần ths ba.”

Khóe miệng Lăng Vi giật giật.

Lúc này có một chiếc xe thương vụ màu đen xa hoa xuất hiện ngoài cửa căn cứ thực nghiệm.

“Ầm...” bốn người đàn ông mặc trang phục màu đen bước xuống xe, nhìn thấy Lăng Vi đều sửng sốt...

“Phu nhân, thì ra cô ở đây.. cô lại không mang theo di động bên người sao?”

Lăng Vi ừ một tiếng, di động của cô rơi ở kho hàng lớn rồi.

Bốn người áo đen thấy cô đang bình an vô sự liền vội vàng lui ra ngoài.

Thiên Mặc đung cánh tay Lăng Vi: “Ông xã cô thật thương cô mà, cầm điện thoại đình vị hành tung của cô.”

Lăng Vi phức tạp nhìn Thiên Mặc, hai người nhìn nhau.

Đột nhiên Thiên Mặc cười vui vẻ: “Nhất định lần tới cô phải mang theo di động bên người, nếu không cô ở ngoài thành dùng máy tính của mình thì cũng bị hack thôi, haha... tôi xem như hiểu rồi, chỉ có di động của cô định vị và thông tin máy tính liên quan với nhau thì máy tính mới không bị hack...”

“...” Lăng Vi chống trán: “Hiểu rồi.”

Ở căn cứ thực nghiệm của Thiên Mặc một ngày, hai người làm mười mấy thực nghiệm mô phỏng, cải tạo động cơ thành công còn có thể nâng cao tốc độ, nhưng mà Lăng Vi cảm thấy không gian cũng rộng hơn, sau đó cùng Thiên Mặc về nhà kho của mình, nghiên cứu với bốn chuyên gia đến 8h tối mới về nhà.

Trở lại biệt thự, Diệp Đình vẫn chưa về, cô quá mệt nên tắm rửa xong liền nằm sếp trên giường ngủ mất.

Diệp Đình trở về vẻ mặt âm trầm đứng bên giường nhìn cô.

“Tiên sinh, cậu xem... phu nhân luôn quên điện thoại, như vậy quá nguy hiểm, dù không nguy hiểm nhưng khi tìm cô ấy cực rất bất tiện.”

Diệp Đình cúi đầu nhìn Lăng Vi ngủ say, anh bất đắc dĩ lắc đầu, cô gái khác mỗi ngày chẳng rời được di động, hơn nữa anh còn cố ý đưa cô khoản định chế, tính năng cực kì tốt, các loại trò chơi, phần

mềm cô muốn chơi sao thì chơi, nhưng mà... buồn thay cô luôn bỏ quên.

Vương quản gia cung kính nói: “Không bằng để a Tổ tới trồng một thiết bị truy tung trên tay của phu nhân?”

Diệp Đình ngược mắt, ánh mắt sắc bén trừng Vương quản gia, Vương quản gia toát mồ hôi lạnh.

Sau đó khom lưng nhận sai: “Tiên sinh đừng trách phạt, lão già tôi cũng chỉ quan tâm an nguy cho phu nhân mà thôi.”

Diệp Đình không nói gì, vung tay, trồng thứ kia rất đau... không phải anh chưa nếm qua cảm giác đó...

Vương quản gia rất muốn nói: “Hiện tại cậu không muốn để cho phu nhân chịu đau da thịt, sau này... nhớ may có một ngày phu nhân bị bắt đi hoặc bị bắt cóc, đến lúc đó chịu khổ đâu thua gì lúc này.”

Diệp Đình nghĩ nghĩ, ngồi xuống cạnh Lăng Vi, anh nhìn chăm chăm miệng cô một hồi mới nói với Vương quản gia: “Để nha sĩ Vương qua đây.” Nha sĩ Vương là bác sĩ có kỹ thuật cực kì cao siêu.

Chương 726: Chu đáo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương quản gia gật đầu ra ngoài, thầm nghĩ tiên sinh định để thiết bị truy tung vào răng cấm của phu nhân sao? Cũng đúng, tiên sinh đau lòng phu nhân như thế, làm sao đồng ý để thiết bị truy tung trồng trên tay phu nhân đây, nếu cho vào cánh tay trước hết phải cắt da, sau đó trồng vào thịt, khó tránh khỏi chịu đau, tiên sinh làm sao mà nỡ chứ. Cho vào răng cấm thì khác, chỉ cần mài một lỗ trong răng sau đó để thiết bị truy tung vào đó là được.

Vẫn là tiên sinh có biện pháp.

Vương quản gia ra ngoài nhanh chóng mờ nha sĩ Vương tới.

“Tiên sinh, trước hết để tôi làm kiểm tra cho phu nhân đã.” Nha sĩ Vương cung kính nói.

Diệp Đình đưa tay ngăn cản ông ta: “Chờ một chút...”

Diệp Đình không muốn đánh thức Lăng Vi, tiện thể để nha sĩ Vương cho cô một chút thuốc ngủ, Diệp Đình ngồi bên giường nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Anh để cô dựa vào anh, để đầu cô gối lên cánh tay anh, một cánh tay kia nâng lên nắm miệng cô để Vương quản gia mớm thuốc cho cô.

Diệp Đình mở miệng cô ra, hơi nâng cằm cô, nhìn cô lầm bầm nuốt thuốc sau đó để quản gia cho cô uống nước.

Vương quản gia khẩn trương cầm nước cho cô uống, Diệp Đình khép miệng cô lại, thấy cô nuốt nước mới ôm cô như ôm đứa bé, vỗ tay cô ở trong ngực dung đưa.

Lăng Vi vẫn ngủ nhưng ngủ không sâu nên Diệp Đình vẫn ôm cô.

Chờ cô ngủ sâu mới nói: “Kiểm tra răng hổng cho cô ấy đi.” Diệp Đình ôm cô rời khỏi phòng ngủ đi tới một phòng khám răng.

Vương quản gia và nha sĩ Vương nhìn nhau, nha sĩ Vương nghi hoặc nhìn Diệp Đình, ý của tiên sinh là nếu không sao thì không cần gần nữa hả?

Vương quản gia bình tĩnh bảo ông ấy không cần lắm miệng.

Chỉ hy vọng phu nhân có răng sâu, vừa hay cho thiết bị truy tung vào chỗ đó.

Nếu không có răng sâu thì phải nghĩ cách khác.

Đi tới phòng khám răng, Diệp Đình đặt Lăng Vi xuống, anh ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô.

Nha sĩ Vương khẩn trương ngồi xuống: “Tiên sinh, mờ tách miệng phu nhân ra, nhìn xem có chiếc răng cấm nào bị sâu không.”

Diệp Đình tách miệng cô ra.

Lăng Vi mở miệng, nha sĩ Vương cầm đèn pin nhỏ trong tay soi vào bên trong, nhìn một hồi cũng không thấy chiếc răng sâu nào.

Trên trán nha sĩ Vương đổ mồ hôi, cái này... có cần nói tình hình

thực tế không đây?

Tiên sinh rất hy vọng để thiết bị truy tung vào trong răng cấm của phu nhân, nhưng phu nhân không có răng hư, vậy làm sao cho vào đây?

Cố ý cho vào thì rất... đau.

Tiên sinh nhìn phu nhân, ánh mắt cứng chiều đó tuyệt đối không để ông ta dùng răng của phu nhân tới khai đao.

Tuy trước đó đã cho cô ấy uống thuốc ngủ.

“Không có răng hư sao?” Diệp Đình nhay cảm, sao lại không hiểu suy nghĩ của nha sĩ Vương cơ chứ?

Anh buông miệng Lăng Vi ra, phất tay với hai người kia.

Vương quản gia lầm bầm, kiên trì khuyên giải: “Tiên sinh, lúc này phu nhân đã uống thuốc ngủ rồi, đau đớn cũng nhẹ đi, vẫn nên để nha sĩ Vương làm giải phẫu cho cô ấy đi, với tính tình của phu nhân rất khó bị khống chế, nhờ may ngày nào đó cô ấy quên mang theo di động, nếu gặp phải cướp thì chẳng phải rất nguy hiểm hay sao? Thân phận của cậu không thể so với người bình thường, vẫn nên chuẩn bị chu đáo.”

Đột nhiên Diệp Đình rét căm nhìn ông ta.

Chương 727: Yêu, ngọt ngào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương quản gia sợ tới mức đổ mồ hôi, Vốn nha sĩ Vương cũng định nói vài câu nhưng nhìn thấy Diệp Đình đã sa sầm mặt thì liền ngậm miệng không dám nói.

Diệp Đình vẫy tay, Vương quản gia và nha sĩ Vương yên lặng lui ra ngoài, hai người không dám nói nhiều một câu.

Vương quản gia khóa cửa, lau trán mới phát hiện đều là mồ hôi rơi xuống. Đây là lần đầu tiên trong thời gian dài ông sống ở biệt thự mà được cho qua như vậy, nếu là người khác dám lăm mồm thì nhất định không thể dễ dàng mà ra ngoài.

Nha sĩ Vương run rẩy cả người: “Nên làm gì tiếp theo đây?”

Vương quản gia vung tay: “Nghe tiên sinh phân phó đi, cậu ấy sẽ có cách.”

Vào ban đêm, Diệp Đình ngồi trước máy tính cả đêm.

Anh thiết kế một chiếc di động mới dành cho Lăng Vi.

Loại di động này có thể đeo ở cổ tay, giống đồng hồ bình thường nhưng có mấy viên kim cương nhỏ có công năng đặc biệt.

Viên kim cương lớn nhất, chạm nhẹ, cánh tay sẽ xuất hiện hình

chiếu, trên đó có mấy dòng chữ sẽ tổng hợp tính năng. Tuy là thiết kế ẩn nhưng mà sản xuất ra nhanh nhất cũng cần mấy tháng...

Buổi sáng Lăng Vi tỉnh dậy, xoa trán, cảm thấy mình ngủ rất say.

Sờ bên cạnh, thế mà không có Diệp Đình ở bên.

Cô khoác áo choàng xuống lầu, ở trên hành lang nghe thấy Lôi Tuấn và Vương quản gia nói chuyện với nhau. Lăng Vi dừng chân không tiếp tục đi nữa liền nghe Lôi Tuấn nói: “Cả đêm qua Đình ca không ngủ sao? Làm gì vậy chứ?”

Vương quản gia cung kính nói: “Hình như tiên sinh đang nghiên cứu kĩ thuật mới...”

“Cái gì mà quan trọng như vậy? Thậm chí còn chẳng thèm ngủ?”

Vương quản gia nghĩ nghĩ nói: “Bởi vì phu nhân ra ngoài thường không mang theo điện thoại, tiên sinh lo lắng cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn... hôm qua tôi đề nghị nói để a Tổ trồng thiết bị truy tung trên tay phu nhân hoặc là để nha sĩ Vương trồng vào răng cấm cho cô ấy... kết quả phu nhân không có răng hư... tiên sinh sợ phu nhân không thể chịu đau nên không đồng ý. Tôi nghĩ chắc tiên sinh đang nghĩ ra một thiết bị truy tung mới...”

.....

Lăng Vi cả kinh, Diệp Đình lo lắng cho an nguy của cô đến mức này à? Chẳng lẽ gần đây mấy kẻ thù lớn của anh lại có động tác gì sao?

Hai ngày sau, lúc ăn tối, Diệp Đình và cô cùng đi ăn, Lăng Vi cười với anh, nhìn thấy trong mắt anh đầy tơ máu, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Hiển nhiên ban ngày anh bận chuyện công ty, buổi tối còn phải nghiên cứu kĩ thuật mới.

Lăng Vi cắn thức ăn, đột nhiên che má á một tiếng.

“Sao vậy?”

“Á...” cô đau đớn vùng tay: “Ăn xương không cẩn thận cắn vào răng rồi...” cô ném đĩa, hai tay che mặt: “Á... hình như cắn hỏng mất cái răng rồi.”

Diệp Đình cau mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, hôm qua nha sĩ Vương nói cô không có răng hư, hôm nay liền cắn hỏng một cái... là trùng hợp sao?

Chờ nha sĩ Vương tới thì Lăng Vi đã đánh răng chờ ông ấy tới rồi.

Nha sĩ Vương nhìn cô... nói thật loại trùng hợp này ông cũng thấy kỳ quái, nhưng không thể nói gì, để Lăng Vi nằm xuống, dùng dụng cụ soi miệng cô, không nhịn được nhíu mày: “Thật là...” ăn bữa cơm mà có thể cắn hỏng một nửa răng... phu nhân, xem như cô là tiên...

Nha sĩ Vương nhìn tiên sinh, chỉ thấy tiên sinh gật đầu, hiển nhiên ngầm đồng ý gấn thiết bị định vị.

Gài xong thiết bị, nha sĩ Vương gằn răng cho cô.

Lăng Vi che mặt bộ dạng thật xui xẻo, hằm hừ mãi mới đi ngủ.

Chương 728: Yêu, ngọt ngào (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng hôm sau, đầu bếp nữa đi tìm Diệp Đình báo cáo: “Tiên sinh...”

Diệp Đình ngược mắt thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô ta, không kiên nhẫn nói: “Tôi rất bận rộn.” Nói xong lại cúi đầu đọc báo tài chính và kinh tế.

Đầu bếp nữ khẩn trương nói: “Là về phu nhân.”

Diệp Đình ngược mắt nhìn cô ta, sau đó thả báo xuống. Đầu bếp nữ nhẹ giọng nói: “Không biết có phải phu nhân có thai hai không, hai hôm trước đột nhiên đòi uống dấm chua... còn bảo tôi mua hoa quả thật chua... tôi biết bình thường phu nhân không thích ăn chua, chỉ chua một chút đã không chịu nổi, hôm qua còn bảo tôi mua chanh... thức ăn của phu nhân rất có quy luật, đột nhiên thay đổi, tôi hơi tò mò cho nên báo cáo cho ngài.”

Diệp Đình nhìn cô ta một hồi mới chống tay lên bàn từ từ đứng lên. Anh muốn lên lầu hỏi cô tại sao cứ liều mạng uống dấm, là muốn cản hòng rằng sao?

.....

“Phu nhân...”

Lúc này trời đã tối, Lăng Vi hưng phấn gọi điện thoại cho chuyên gia

Dương: “Chú Dương, xe mới đã có, tôi vừa tham gia thiết kế được giải thưởng, bọn họ cho tôi 28 vạn, hiện tại tôi chuyển qua cho chú, ngày mai chú đi cửa hàng xe nhìn xem, chọn một chiếc tốt một chút.”

“Được.” Chuyên gia Dương cũng không từ chối.

Muốn làm chuyện lớn thì không được so đo quá nhiều, những thứ đầu tư này vẫn cần phải có.

Lăng Vi thảo luận với chuyên gia Dương khí thét ngất trời, đột nhiên Vương quản gia tới gọi cô một cái: “Phu nhân...”

Lăng Vi hưng phấn, giơ tay ra hiệu Vương quản gia chờ một chút.

Cô nói chuyện với chuyên gia Dương một lúc, xác định kết hoạch tiếp theo mới tắt máy.

Cô nhìn Vương quản gia hỏi: “Có chuyện gì không?” Lăng Vi thấy ông ấy vội vàng, trong lòng nghĩ nghĩ, không biết xảy ra chuyện gì rồi.

Vương quản gia khom lưng: “Phu nhân, có một ông cụ họ Diệp tới chơi.”

Lăng Vi nhíu mày, tròn mắt xoay một vòng: “Họ Diệp?”

“Phải, họ Diệp... ông ấy chỉ đích danh... muốn gặp phu nhân.”

“Muốn gặp tôi?”

Thật là lạ.

“Hiện tại ông ấy ở đâu?” Lăng Vi đứng lên đi tới cửa sổ.

Vương quản gia nói: “Ở bên ngoài trang viên, ở cách đó ba dặm thì bị bảo vệ bắt lại.”

“...” Lăng Vi buồn cười quay đầu nhìn Vương quản gia: “Ông ta là người thân của Diệp Đình hả? Sao không cho ông ta vào?”

Còn dùng từ ‘bắt’ ở đây nữa.

Vương quản gia có chút khó xử, suy nghĩ một hồi mới nói: “Ông cụ này... có thân phận hơi đặc biệt. Tiên sinh cho người điều tra qua, hình như... hình như là ... tiên sinh...”

“Là gì của Diệp Đình?” Lăng Vi truy vấn.

Vương quản gia thấy hai mắt cô sáng lên, như muốn hỏi đến cùng.

Liền nói thật: “Ông cụ này là... ông ngoại của tiên sinh...”

“Hả?” Lăng Vi rùng mình...

“Ông ngoại của Diệp Đình?” Cô tới trước mặt Vương quản gia, ánh mắt sáng lên hỏi: “Ông ngoại của Diệp Đình thì sao còn bắt lại? Hiểu nhầm gì sao?”

Còn chưa đợi Vương quản gia trả lời, Lăng Vi liền hỏi: “Có phải bọn họ chưa bao giờ gặp qua không? trước kia Diệp Đình vẫn không biết sự tồn tại của ông ngoại hả? Diệp Đình vẫn chưa nhận người thân với ông ấy hả?”

Nếu không sao lại bị ngăn lại ở ngoài ngoài ba dặm chứ?

Chương 729: Bảo bảo tò mò (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu Diệp Đình công nhận là ông ngoại, dĩ nhiên là người nhà, sẽ không bị ngăn cản.

Vương quản gia nói: “Cô nói đúng. Trước kia tiên sinh... không muốn nhận lão gia tử. Cuộc triển lãm lần trước, lão gia tử đột nhiên xuất hiện, tiên sinh mới bắt tay điều tra.”

Lăng Vi không hiểu: “Nếu tiên sinh đã biết ông lão đến tìm chúng tôi, tại sao còn lạnh nhạt ông lão như vậy?”

Vương quản gia cười nói: “Bởi vì... Trong cuộc triển lãm lần trước, ông lão từng làm khó cô. Nên tiên sinh đang tranh hơn thua với ông ấy.”

“Từng làm khó tôi?” Trong đầu Lăng Vi bỗng thoáng qua một ông lão râu tóc bạc trắng.

Cô cau mày, không chắc chắn hỏi: “Là lão tiên sinh chất vấn tôi?”

Cô còn nhớ, lúc đó... ông lão kia xúi giục mọi người, nói con hùng ưng kia không phải do cô vẽ.

Vương quản gia gật đầu: “Đúng vậy, chính là Diệp Lương Sơn tiên sinh.”

Lăng Vi búng tỉnh: “Thì ra là vậy...”

Lăng Vi suy nghĩ, vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như cô nghĩ.

Bây giờ Diệp Đình không có một người thân nào... Lúc anh thấy ông ngoại anh, trong lòng anh phải kích động, hưng phấn biết bao?

Anh luôn tìm tung tích của mẹ anh!

Hiện tại, ông ngoại tìm tới, chẳng phải đây là một thời cơ rất tốt sao?

Nhưng.... Tại sao Diệp Đình không nhận lão gia tử? Cô không tin vì lão gia tử làm khó cô mà không nhận ông.

Nhất định còn có chuyện khác.

Lăng Vi không muốn tùy tiện ra quyết định, nói: “Chuyện này vẫn thông báo tiên sinh trước đi. Ông ấy đồng ý gặp tôi, thì tôi gặp.”

Dù sao... đó là người thân của Diệp Đình.

Nếu Diệp Đình không đồng ý, cô cũng không thể can dự, tránh cho Diệp Đình khó chịu.

Nghĩ tới đây, Lăng Vi kinh ngạc!

“Mình quả thật đã thay đổi...” Lăng Vi ôm ngực nghĩ, hiện tại cô suy nghĩ chuyện gì, đều phải cân nhắc đến cảm nhận của Diệp Đình, còn luôn đặt anh ở vị trí thứ nhất...

Nghĩ tới đây, Vương quản gia đột nhiên nói: “Phu nhân — — lão gia tử muốn xông vào!”

Lăng Vi phục hồi tinh thần, chớp mắt: “Ai u, lão gia tử thật bá đạo...”

Vốn không muốn để ý, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng là ông ngoại của Diệp Đình, làm ông bị thương sẽ không tốt, nói: “Mời lão gia tử vào trước đi, tôi gặp ông ấy.” Nếu có hiểu lầm gì, liền tháo gỡ thay bọn họ.

“Dạ, Phu nhân!”

Lăng Vi tắm, sấy khô tóc, mặc áo len ngắn tay màu trắng, váy màu xám nhạt.

Nhàn nhã ngồi đọc manga trong phòng khách.

Một lát sau, một ông lão râu tóc bạc trắng đi vào...

Lão gia tử mặc áo choàng dài màu xám tro, đội mũ màu đen, nói lầm bầm, bọc gió lạnh đi tới.

“Đám con cháu chẳng ra gì này! Hừ — — xem lão già này là cái gì? Cho rằng hai đứa có đồng tiền túi đó thì có thể không coi tôi ra gì? Khi lão tử nghịch súng làm đạn, hai đứa còn mặc tả đấy! Dám khiêu chiến lão tử! Coi như hai nhóc con có bản lĩnh!”

Lão gia tử mặt đầy tức giận đi tới: “Ầm — —” Đập mạnh cửa, trong phòng khách chỉ còn ông, Lăng Vi và Vương quán gia.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn ông, không nghĩ tới lão gia tử nóng tính như vậy.

Để manga xuống, Lăng Vi cười, lẳng lặng đứng nhìn ông.

Lão gia tử nhìn cô, hừ nói:”Cuối cùng còn có người có mắt!”

Lăng Vi khẽ mỉm cười với ông, giọng lễ phép nhưng nhàn nhạt nói: “Mời ông ngồi.”

Sau đó, nói với Vương quản gia: “Vương quản gia, bên ngoài lạnh, ông chuẩn bị chút trà bánh cho ông lão này giảm khí lạnh đi.”

Lão gia tử lập tức không hài lòng.

Nhướng mày, hừ một tiếng, nói: “Ông lão gì? Tôi là ai, cô không biết?”

Lăng Vi kinh ngạc chớp mắt, quan sát ông từ trên xuống dưới: “Tôi phải biết ông sao?”

Chương 730: Bảo bảo tò mò (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp lão gia tử phùng mang trợn mắt: “Không phải tiểu tử thúi Diệp Đình từng điều tra tôi sao? Nó không nói với cô — — cô là cháu ngoại dâu của tôi sao?”

Lăng Vi dừng đứng đứng đó, tựa như nghe không hiểu ông nói gì.

Lão gia tử nhìn cô chăm chăm, một lúc sau, đột nhiên hí mắt cười: “Nha đầu này... còn diễn xuất với ông...”

Ông giơ ngón tay lên chỉ Lăng Vi, chọt chọt: “Quý nha đầu này! Vừa rồi ông bị ngăn cản, không phải cháu cho ông vào sao? Tiểu tử thúi Diệp Đình không cho ông vào, vẫn là cháu ra lệnh cho người đón ông vào, lão già này nói không sai chứ?”

Lăng Vi cười, không chối.

Mặc dù cô phái người đi, nhưng... Nếu Diệp Đình không cho phép, lão gia tử tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

“Lão tiên sinh, ông uống chút trà giảm lạnh.”

Người giúp việc bưng một ít trà bánh đặt trên bàn.

Diệp lão gia tử cũng không khách sáo, cởi áo choàng dài màu xám ra, đặt mông ngồi xuống sofa: “Hừ — — hai đứa cùng nhau nằm

trong nhà ấm áp, cho lão già này ở ngoài hưởng gió lạnh!”

Ông bưng ly trà, uống mấy hớp, biểu tình trên mặt hòa hoãn: “Trà này không tệ.”

Lão gia tử ăn bánh uống trà, khóe mắt liếc Lăng Vi, hỏi cô: “Cháu không tò mò chút nào sao?”

Lăng Vi cười lên, hỏi ông: “Cháu tò mò cái gì?”

Lão gia tử nhất thời cảm thấy khó chịu.

Ông ghen một bụng! Chờ cô hỏi, nhưng sao cô gái này có thể bình tĩnh, không hỏi nửa chữ?

Diệp lão gia tử nổi giận: “Cháu không hỏi ông là ai? Cháu không hỏi ông và chồng cháu có quan hệ thế nào? Cháu không hỏi ông là ông ngoại của chồng cháu, nhưng tại sao không nhận nhau? Những chuyện đó, cháu không muốn biết?”

Lăng Vi bưng ly trà, cười nói: “Không phải ông đã nói hết rồi sao? Còn cần cháu hỏi...”

“Phốc ——”

Lão gia tử phun trào...

Cũng không phải chứ... Ông đã nói ra hết!

Nhưng còn có chi tiết chưa nói mà ——

Sao cô không hỏi?

Lão gia tử tỏ vẻ rất tức giận!

Xoay người, không nhìn Lăng Vi nữa.

Lăng Vi buồn cười, lão gia tử này, nhìn qua cũng sắp 70 tuổi... lại giống như một đứa bé bướng bỉnh.

Lăng Vi chọn một chuyện không quá đau lòng hỏi: “Năm nay ông nhìn qua cũng 70 tuổi, Diệp Đình 26 tuổi, khi ba mẹ anh ấy sinh anh ấy, hình hình cũng 26 phải không? Vậy 18 tuổi, ông đã sinh mẹ Diệp Đình sao? Ông kết hôn sớm vậy ạ?”

Gương mặt già nua của lão gia tử biến sắc...

Lập tức giận đến phùng mang trợn mắt.

Cô bé này, có phải là ông trời cố ý phái xuống chọc giận ông không?

Hoặc là không hỏi gì.

Hoặc là... chuyên chọn chuyện xấu của ông để hỏi.

Lão gia tử tức giận không muốn trả lời, nhưng cháu dâu ngoại ít khi mở miệng hỏi, ông cũng không thể làm như không nghe thấy, nếu không, đứa nhỏ này không hỏi tiếp thì sao?

Ông làm bộ ho khan, hắng giọng nói: “Ông ngoại cháu đây lúc còn trẻ được nhiều cô gái vây quanh. Mỗi một người đều muốn động phòng với ông, ông tuổi trẻ khí thịnh, luôn có lúc không nhịn được.”

Lăng Vi☹️...

Đã lớn tuổi, sao còn nói chuyện như vậy?

Chương 731: Quấy rối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão gia tử thấy cô lúng túng đến mặt đỏ rần, tự giác im lặng. Đột nhiên vui vẻ, lại bổ sung thêm: “Chuyện này không thể trách ông, chính là vì... đáng dấp bà ngoại cháu quá xinh đẹp...” Nói xong, ánh mắt thay đổi...

Biểu tình kia của lão gia tử rất say mê, tựa như say mê.

Lăng Vi khó hiểu hỏi: “Ông và bà ngoại tách ra rất lâu sao?”

Sắc mặt lão gia tử chợt âm trầm, ngay cả ánh mắt cũng ảm đạm.

Lăng Vi vội nói sang chuyện khác: “Bà ngoại nhất định rất thông minh.”

“A?” Lão gia tử chớp mắt: “Sao nói vậy?”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói: “Ông anh tuần tiêu sái, nhiều cô gái thích ông, nhưng chỉ có bà ngoại làm ông động lòng, có thể thấy bà ngoại nhất định là cô gái băng tuyết thông minh.”

“Ha ha...” Lão gia tử bật cười, tiểu nha đầu này thật biết nói chuyện.

Trong nháy mắt xua đuổi buồn bã trong lòng ông.

Sau đó, lại nghe cô không biết sống chết bổ sung thêm: “Hơn nữa... Con gái ông, Diệp Đình là một nhà sinh vật học tế bào làm người ta

tôn kính. Mà ông là họa sĩ, như vậy... đầu óc thông minh của con gái ông cp1 lẽ được di truyền từ phu nhân ông đúng không ạ?”

“Phốc — —”

Lão gia tử lại hộc máu!

“Khụ — — khụ — —” Lão gia tử sắc đến đỏ mặt, ngón tay run rẩy chỉ Lăng Vi: “Nha đầu này! Không phải chính cháu cũng là họa sĩ sao? Cháu đây là thừa nhận chính cháu không thông minh phải không?”

Lăng Vi cười nói: “Cháu chắc chắn không thông minh như Diệp Đình.”

Lão gia tử tức giận.

Cô nói thật, ông lại không vui nổi.

Tức giận nửa ngày, đột nhiên hừ nói: “Hừ! Coi như tiểu tử Diệp Đình có lương tâm, nếu đổi theo họ mẹ, vậy ông chính là ông nội nó, chứ không phải ông ngoại gì. Sau này, cháu cũng phải gọi ông là ông nội, biết chưa? Cái đó... phòng ở đâu? Ông muốn đi tắm đi ngủ!”

Lăng Vi và ông đứng lên, ân cần hỏi: “Ông nội, không phải ông còn rất nhiều lời muốn nói sao? Ông không tính tán gẫu với cháu?”

Lão gia tử trợn trắng mắt, khoát tay: “Thôi khỏi, ông không muốn chết ngột! Tán gẫu với cháu, ông sẽ chết sớm 10 năm!”

Nói xong: “hừ” một tiếng, mặt đầy bất mãn.

Vừa muốn đi, chợt thấy một cuốn manga cạnh Lăng Vi.

Mắt lão gia tử sáng lên: “A? Đây là cháu vẽ đúng không?”

Lăng Vi cầm cuốn manga, nói: “Đúng vậy. Ông muốn đọc sao?”

Lão gia tử cười ha ha, cố ý hừ một tiếng: “Ai muốn đọc?”

Nói xong, xoay người đi theo Vương quản gia lên lầu.

Sau đó, Lăng Vi nghe lão gia tử lên nói với Vương quản gia: “Lát nữa ông đi trộm manga trong tay nó... Đúng đúng, thêm mấy cuốn.”

Lăng Vi nghe ông nói, khóe miệng cong lên. Cô cố ý đặt manga trên bàn trà.

Xoay người lên lầu. Cuốn manga cô để lại không phải là “Người xâm nhập”, mà là manga những thiếu nữ vô vẽ trước kia...

Vì không để cho lão gia tử cho rằng cô là tác giả vẽ bạo lực chuyên nghiệp.

Cho nên, cô cố ý lấy cuốn manga thiếu nữ cực kỳ trong sáng...

Bởi vì “Người xâm nhập” thuộc kiểu nhiệt huyết, phần lớn hình ảnh là đánh nhau, quan trọng nhất là... có hơi bẩn. Dĩ nhiên không phải quá bẩn... khi cô in bản thảo, cũng từng đổi hình ảnh bẩn thành phong trào vẽ bình thường. Cho nên, trừ nam chính lộ cơ bụng tám múi ra, không có gì cả, chẳng qua đối thoại rất lộ liễu.

Nếu để cho ông nội Diệp Đình thấy... cô thật sự hơi lúng túng.

Chương 732: Quấy rối (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa lên lầu hai liền nghe thanh âm huyền não từ phòng khách* truyền ra, Lăng Vi loáng thoáng nghe được giọng chê bai của lão gia tử: “Tiểu tử này! Biệt thự này là lão tử để lại, bây giờ lão tử muốn vào còn phải trải qua sự đồng ý của nó?”

(*) Phòng ngủ dành cho khách.

Lăng Vi đi tới cửa, thấy cửa phòng mở rộng.

Tiếp đó, nghe Vương quản gia nói: “Thiếu gia chưa từng gặp ông, đương nhiên không hiểu rõ ông. Chờ ông quen thuộc với hai người họ, dĩ nhiên cậu ấy sẽ gần gũi với ông.”

Lão gia tử “hừ” một tiếng: “Không phải nó giận tôi đoạn tuyệt quan hệ với mẹ nó sao? Nhưng đó cũng là A Khanh làm chuyện có lỗi với tôi trước! Nếu không phải nó cố ý gả cho tên kia, tôi có thể đoạn tuyệt quan hệ với nó sao?”

Lăng Vi dừng chân...

Thì ra là vậy.

Sau đó, Vương quản gia nói tiếp: “Thiếu gia quật cường, muốn nói cho cậu ấy hiểu, rất khó. Không bằng... để Thiếu phu nhân đi tới với cậu ấy. Thiếu phu nhân luôn rất thông tình đạt lý.”

“Hừ — — cô ta thông tình đạt lý? Ông đang trêu chọc tôi sao?” Lão gia tử cả giận: “Tính cách nha đầu kia cũng không quật cường sao? Ông không nhìn thấy vừa rồi cô ta có thái độ gì với tôi? Cô ta hoàn toàn đứng về phe chồng.”

Lăng Vi đứng bên ngoài bĩu môi: “Cháu có thái độ gì? Thái độ cháu rất tốt có được không? Sợ ông ở ngoài bị lạnh, còn phải người đón ông vào. Nếu không nhờ cháu, bây giờ ông còn không có gì ăn đúng không?”

Cô hừ trong cửa một tiếng. Cô còn nghĩ thời tiết lạnh, cho lão gia tử thêm một cái chần.

Bây giờ nhìn lại, miễn đi! Lăng Vi xoay người đi về phòng mình.

Sau khi Lăng Vi đi, hai người bên trong rồi rít nhìn quanh ra ngoài.

Diệp lão gia tử nhẹ giọng hỏi: “Nó nghe không?”

Vương quản gia nói: “Chắc nghe được, cửa mở lớn như vậy, không thể nào không nghe...”

Diệp lão gia tử yên tâm: “Nghe thì tốt. Ha ha ha ha...”

Vương quản gia lau mồ hôi, thật khó hiểu, tại sao lão gia tử phải làm vậy... Nói xấu người ta thì cũng được đi, kỳ quái là, nói xấu người ta, còn muốn người ta nghe được...

“Ông ra ngoài trước đi, tôi nhìn xem tiếp theo nha đầu đó đối với tôi thế nào.”

Ông muốn khảo nghiệm Lăng Vi, làm cháu dâu của Diệp gia ông, cũng không dễ dàng như vậy.

Cha mẹ Diệp Đình đều không có ở đây, ông là ông nội, tất nhiên muốn kiểm định thay anh. Nếu không phải thấy tin tức khắp nơi đều nói tiểu tử thú này kết hôn, ông sẽ không bề mặt tiếp cận.

Vương quản gia vừa đi tới cửa, lão gia tử đột nhiên gọi ông ta lại: “Này! Tiên sinh và Phu nhân nhà ông kết hôn bao lâu rồi?”

Vương quản gia nói đúng sự thật: “Gần nửa năm...”

“Gần nửa năm rồi?” Lão tử không vui! Nói tiếp: Cũng kết hôn gần nửa năm, sao vợ nó không thấy động tĩnh gì?”

“Cái gì không thấy động tĩnh?” Vương quản gia nhất thời không theo kịp.

Diệp lão gia tử vội la lên: “Tôi nói bụng cô ta, sao không thấy động tĩnh gì? Gần nửa năm rồi còn chưa mang thai?”

“...” Vương quản gia nghẹn lời, thầm nghĩ, chuyện này chúng tôi không quản được, ai dám quản? Ai dám hỏi?

“Là bọn chúng không muốn? Hay là có vấn đề gì không mang thai được?”

Vương quản gia hấp tấp nói: “Lão gia, ông đừng đoán mò... Người trẻ tuổi bây giờ đều thích sống thế giới hai người, không muốn có con sớm như vậy.”

“Vậy sao được? Chuyện này không thể trễ nãi! Phải nắm chắc!”

Chương 733: Niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão gia tử nóng nảy, chớp mắt: “Chắc chắn là các người không làm việc hết lòng! Mau lấy thực đơn cho tiên sinh, phu nhân các người tới đây cho tôi xem! Tôi sửa thực đơn cho bọn chúng, đảm bảo có thai trong vòng hai tháng.”

Vương quản gia chảy mồ hôi... thầm nghĩ: Ông muốn cho họ uống... thuốc kích tình sao?

Ông không nhiều lời, thật sự đi lấy tờ thực đơn.

Lão gia tử cầm bút ghi thêm mấy món “đại bổ”, sau đó lại len lén nói với Vương quản gia: “Mỗi tối ông cho thêm một món canh, ngày mai ông đi mua thêm một ít hương về xông. Còn có tinh dầu, sữa tắm... đều thêm tác dụng kích tình.”

“...” Vương quản gia đầu sắt đặt câu hỏi: “Những thứ ông nói đều đáng tin không? Đừng tổn hại thân thể tiên sinh, phu nhân...”

“Yên tâm! Sẽ không! Đảm bảo bọn chúng càng ngày càng chắc khỏe!”

“Phốc...” Càng ngày càng chắc khỏe, là heo sao?

“Ông mau đi làm đi!” Lão gia tử đuổi ông ta đi.

Hài lòng cười cười.

Lão gia tử quen cửa quen nẻo tìm được phòng tắm, đi tắm.

Căn nhà này là ông tự thiết kế, giám sát xây dựng, cửa nào hướng nào, ông nắm trong lòng bàn tay.

Chẳng qua sau đó mẹ Diệp Đình bỏ nhà ra đi, vợ lại bệnh qua đời. Ông quả thực thương tâm, liền bỏ lại căn nhà, một mình đi vòng quanh thế giới. Ông nhìn chung quanh, Diệp Đình thiết kế thêm không ít phòng, cũng sửa trang viên cả biệt thự rộng ra rất nhiều.

Lão gia tử khoan khoái nằm trên giường, đột nhiên phiền não.

Nhấn chuông tìm Vương quản gia, hỏi: “Manga tôi kêu ông lấy đâu?”

Vương quản gia liền nói: “Phòng khách dưới lầu có mấy cuốn manga, đều là phụ nhân vẽ, tôi mang lên giúp ông?”

“Mau mau mau ——” Lão gia tử vung tay, Vương quản gia bước nhanh ra ngoài.

“Tiểu nha đầu này...” Lão gia tử xoa xoa tay: “Hừ hừ... muốn hiểu một người, bắt đầu từ nét vẽ của người đó.”

Vương quản gia nhanh chóng đi vào phòng.

“Lão gia, manga đây.”

Vương quản gia đặt trước mặt lão gia tử, lão gia tử làm bộ khinh thường “hừ” một tiếng: “Không làm họa sĩ cho tốt, còn đi vẽ manga

gì? Diệp gia bạc đãi cô ta à? Là Diệp Đình không nuôi nổi cô ta sao?”

“Hừ — —” Lão gia tử hất cằm về phía tủ đầu giường: “Để đó đi!”

Vương quân gia đặt manga xuống, lão gia tử khoát tay, đuổi ông ta đi: “Ông đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ, lão gia. Ông nghỉ ngơi sớm, có chuyện gì, ông trực tiếp kêu tôi.”

Lão gia tử không kiên nhẫn khoát tay.

Vương quân gia cung kính lui ra ngoài, trong nháy mắt cửa được đóng lại, lão gia tử liền nhìn chòng manga, mắt sáng lên!

Diệp lão gia tử cười ha ha, nhảy qua, cầm một cuốn manga lên đọc.

Mắt ông sáng quắc nhìn chăm chú trang đầu tiên.

“Đây là cái gì?” Ông nhướn mày: “Sao toàn là nam nữ nói yêu đương?”

Ông lật sách từ đầu đến cuối, lúc này mới nhận ra... hình như bị trêu chọc?!

Cuốn manga ông thấy trong triển lãm rõ ràng không phải cuốn này.

“Nha đầu thúì này — —” Lão gia tử cắn răng nghiêng lợi.

Biết rất rõ ràng ông muốn quyền đánh đấm kia, sao cô lại lấy mấy thứ rách rưới này lừa bịp ông?

Tức chết tức chết tức chết!

Ném manga xuống đất, tiểu tử thúi Diệp Đình dám đối nghịch với ông, nha đầu thúi này cũng dám trêu chọc ông! Cho là ông già này là người dễ trêu chọc vậy sao?

Hừ hừ hừ — — nha đầu thúi, cháu chờ đó!

Lão gia tử lăn qua lộn lại không ngủ được, nhấn chuông kêu Vương quản gia.

Chương 734: Niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này không giả vờ nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Những cuốn manga rách rưới này thật sự không có ý nghĩa, ông đi trộm cuốn “Người xâm nhập” kia! Chính là cuốn đó, hình như có vẽ cháu tôi, tôi phải nhìn xem A Đình có bộ dạng gì trong lòng cô gái đó.”

Vương quản gia cười như không cười đi ra ngoài.

“Phốc ——” Rốt cuộc không nhịn được, sau khi đóng cửa liền bật cười.

Tính cách lão gia tử vẫn vậy... không hề thay đổi... quan tâm người ta thì cứ nói thẳng đi, làm thế nào cũng phải giấu diếm, thế nào cũng phải làm bộ không có vấn đề.

Tính cách kỳ quặc này nha...

Vương quản gia tới thư phòng lấy bản thảo “Người xâm nhập” cho lão gia tử.

Thật ra ông từng đọc bộ manga “Người xâm nhập”, một câu chuyện vô cùng tuyệt vời, nhiệt huyết, tích cực, khích lệ người khác, cực kỳ đáng đọc.

Nhưng... Vương quân gia không nghĩ tới... nội dung của bản thảo... ách, và nội dung công bố khác rất nhiều... trong đó còn có... lần đầu hai người giao chiến vào ngày sinh nhật Diệp Đình.

Lăng Vi về phòng, mở sáng tất cả đèn trong phòng.

Cô ngồi trên giường vẽ bản thảo, nghĩ tới vừa rồi, chỉ cảm thấy buồn cười.

Ông nội Diệp Đình, đúng là tính cách kỳ quặc.

Nhưng mà người rất tốt đúng không? Chẳng qua quá mặt mũi, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Lăng Vi chuẩn bị đi tắm đi ngủ, nghe Tiểu Nhu gõ cửa nói: “Phu nhân, tôi tới đổi sữa tắm.”

Lăng Vi thầm nghĩ, sữa tắm còn rất nhiều, sao phải đổi?

Cô cũng không nghĩ nhiều, mở cửa, thấy Tiểu Nhu bưng hai mâm đồ, Tiểu Khiết đi theo sau cô ta, bưng một chén canh vào. Lăng Vi ăn canh, Tiểu Khiết và Tiểu Nhu vào phòng tắm, đổi dầu gội đầu, sữa tắm, tinh dầu, đổi tất cả đồ dùng trong phòng tắm.

Lăng Vi muốn hỏi bọn họ sao lại đổi hết? Kaya gọi tới: “Thân ái! Tôi và Tần Sinh sắp kết hôn rồi!”

“Hả? Lúc nào?” Lăng Vi thiếu chút nữa bị hù chết, cũng quá nhanh rồi?

“Ngày nào thế?”

“A ——” Giọng Kaya kích động: “Tần Sinh nói mừng sáu năm sau!

Anh ấy nói mừng sáu có đầy đủ người nhà, vừa vắn tổ chúc hôn lễ.”

Trời ạ... ha ha...

Lăng Vi ôm ngực: “Chúc mừng cô...” Lăng Vi kích động không nói nên lời.

Kaya đã chờ Tần Sinh bao nhiêu năm ah, hôm qua còn là bạn bình thường, hôm nay đã tuyên bố kết hôn. Quả thật khiến người khác khó tin, có điều, hai người họ kết hôn, cô không quá bất ngờ, chỉ cảm thấy vui vẻ, cực kỳ cực kỳ vui vẻ.

Thật lòng hy vọng người có tình trong thiên hạ đều có thể trở thành người một nhà.

Lăng Vi liền hỏi: “Hai người đã xảy ra chuyện gì sao? Sao anh ấy đột nhiên muốn kết hôn với cô?”

Kaya hắng giọng: “Chờ gặp mặt rồi nói.”

“Được.”

Lăng Vi vừa cúp điện thoại, Hoa Đào lại gọi tới.

Lăng Vi nhận điện thoại.

Nghe Hoa Đào nói: “Bảo bối, hôm nay tôi phải về rồi, sao đây...”

Lăng Vi “a” một tiếng.

“Không phải chuyến bay của cô là sáng mai sao? Cô đổi thời gian? Cô ở sân bay à? Tôi đến tiễn cô!”

Hoa Đào ấp úng nửa ngày mới ấp a ấp úng nói: “Không cần cô tiễn tôi, cái đó... có người tiễn tôi...”

“Hà?” Lăng Vi kinh ngạc: “Ai tiễn cô?”

Hoa Đào nuốt nước miếng: “Bạn cô... Hàn Yến.”

“Hàn Yến muốn tiễn cô?”

Đây là tình huống gì?

Chương 735: Phong hỏa luân vô địch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi bị kinh động.

Giọng nói của Peach trở nên lúng túng: “Mình cũng không biết... anh ta nói, vừa vặn muốn đến để gặp bạn... thuận đường đi cùng mình luôn.”

“...” Lăng Vi hơi sửng sốt.

Hàn Yến... anh ta thật sự muốn tới?

“Cậu chờ tôi với, tôi sẽ tới sân bay ngay.”

Lăng Vi đứng lên, cầm điện thoại di động đi tới phòng thay đồ, Peach muốn đi về, mặc kệ nói thế nào, cô cũng phải đưa cô ấy đi.

Peach nói ở đầu điện thoại bên kia: “Vi Vi, cậu không cần phải tới đâu, chúng mình sắp đi rồi.”

Đầu điện thoại bên kia như truyền tới tiếng gió rất to, giọng nói của Peach cũng bị thổi tan.

Lăng Vi dừng động tác lại, chống eo, hỏi cô ấy: “Sao cậu đột nhiên đi gấp như vậy? Bây giờ các cậu đang ở sân bay à? Đã trễ thế này rồi, có máy bay cất cánh sao?”

Peach không biết nên nói làm sao, rất lâu sau, cô ấy mới yếu ớt nói: “Hàn Yến nói... Ngồi máy bay tư nhân của anh ta...”

... Một người hai người đều có tiền như vậy sao? Máy bay tư nhân, mà giống như xe đạp tư nhân vậy. Nói đi là đi được?

Cúp điện thoại.

Lăng Vi Không biết phải hình dung... tâm tình của mình như thế nào...

Đột nhiên nghĩ tới, ngày đó Diệp Đình nói: “Peach... sắp có số đào hoa.”

Ha ha... nhân phẩm của Hàn Yến không tệ, Peach cũng rất tốt.

Nếu bọn họ thật sự có thể chung một chỗ, vậy đúng... đúng là không tệ.

Hàn Yến là người phúc hắc... Peach là cô gái thích quậy phá, mặc dù tính cách của hai người này không có một điểm chung nào, nhưng mà, nếu đụng vào nhau, chắc chắn sẽ rất thú vị, chắc chắn sẽ.

Chỉ là, công việc của Hàn Yến là công việc quanh năm không được nhìn thấy người... Thật khiến cho người ta lo lắng. Cô còn cảm thấy hơi sợ, sợ Peach sẽ thua thiệt... chỉ là... Hàn Yến vẫn có thể tin tưởng được. Nếu anh ta có tâm tư với Peach, vậy anh ta sẽ nhất định suy nghĩ kỹ rồi mới hành động. Nếu không, anh ta sẽ không đi chọc cô ấy.

Lăng Vi yên lòng. Có vẻ như năm nay có rất nhiều chuyện vui? Một chuyện lại nối tiếp một chuyện...

Đặt quyển sách xuống, đi tắm.

Tắm xong, sao cô cứ có cảm giác nóng nực... cô chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ mỏng manh mà vẫn cảm thấy nóng, cô cầm remote điều khiển từ xa lên, hạ nhiệt độ thấp hơn hai độ.

Sấy khô tóc xong, cô lại nghĩ tới một chuyện... ấn chuông, gọi tiểu Nhu đi vào.

“Phu nhân, có gì cần dặn?” sau khi tiểu Nhu đi vào, hỏi Lăng Vi.

Lăng Vi ngoái đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy bông tuyết đang bay lượn trên bầu trời.

Cô nói với tiểu Nhu: “Thời tiết bây giờ khá lạnh, chặn trong phòng khách hơi mỏng, cô mang một chiếc chăn dày đến cho ông ngoại đi.”

“Dạ, phu nhân!”

“Đúng rồi: “ Lăng Vi vừa cảm quạt quạt gió, vừa gọi cô ta lại, nói: “Sau này ông ngoại sẽ sống chung một nhà với chúng ta, trong nhà có người lớn, vì vậy phải chú cách xưng hô.”

Tiểu Nhu hơi sững sốt, sau đó cô ta gật đầu nói: “Dạ, Thiếu phu nhân. Tôi sẽ nói rõ ràng với những người khác.”

“Được.”

Chín giờ tối, lúc Diệp Đình trở về, Lăng Vi đang bật đèn ngủ.

Cô ngủ đặc biệt không yên giấc... Đang mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy có người tắt đèn. Vị trí bên cạnh lún xuống, mang theo một luồng gió lạnh, đôi tay ôm lấy cô, rồi chiếc chăn cọ cọ lên

môi cô.

“Đừng làm rộn... lạnh lắm...” Lăng Vi đưa tay ra nắm lấy cổ tay của anh.

Diệp Đình luồn tay vào trong quần áo của cô, yêu thích không buông nổi tay, cũng không chịu buông tay ra. Rồi anh cúi đầu ngửi tới ngửi lui ở trên cổ cô.

“Vợ... em thơm ghê... em đổi nước hoa rồi à?” Mùi thơm này chợt khiến anh xao động. Lăng Vi bị anh làm cho nhột, hơi hé mắt nhìn anh, tay nhỏ vô lực đẩy anh ra, rồi nói: “Anh biến thành chó rồi à?”

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ dịu dàng, khiến cho cả người Diệp Đình đều cảm thấy tê dại.

“Nhớ anh không?” Anh luồn bàn tay đi xuống, níu lấy vạt áo của cô, tay hơi dùng lực, làm bộ đồ ngủ của cô trượt xuống.

Chương 736: Phong hỏa luân vô địch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi lim dim buồn ngủ, bị gió lạnh thổi qua, mắt còn không mở ra, đã bị anh cuồng nhiệt hôn lên môi. Anh đắp kín chăn cho cô, thân thể nóng bỏng sát lại gần cô.

“Sao không đợi anh về? Còn tự ý ngủ trước nữa? Ủ? Hôm nay là ngày phúc lợi hai chiều, em lại không tuân thủ ước định...” giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh làm cho từng sợi dây thần kinh của cô đều lay động.

Lăng Vi mơ mơ màng màng nhớ tới lời anh nói nói...” Mỗi tuần, ba năm bảy là ngày một phúc lợi chiều. Hai tư sáu là ngày phúc lợi hai chiều.”

Cái gọi là ngày phúc lợi một chiều... là, anh có thể tẩy máy chân tay có thể làm bất cứ điều gì với cô một chiều.

Cái gọi là ngày phúc lợi hai chiều... là, anh không những có thể tẩy máy chân tay, làm bất cứ điều gì với cô, mà cô còn phải phối hợp với anh! Hơn nữa cô còn tẩy máy chân tay, làm bất cứ điều gì với anh!

Lăng Vi phần hận muốn cắn anh.

Hai tư sáu, ba năm bảy... ngày nào cũng vận động thể này, anh thật sự không biết mệt mỏi sao? Vốn, cô còn hơi vui mừng... cũng may là còn có một ngày chủ nhật để nghỉ ngơi.

Kết quả... ĐM, anh đã đặt cho ngày — — chủ nhật là ngày phúc lợi đại tiệc “Phong hỏa luân vô địch “!

Vừa nghe thấy cái tên này, cô đã biết là sẽ không có chuyện tốt gì rồi...

Chỉ là, còn chưa tới cuối tuần, nên cô chưa biết cái ngày phúc lợi đại tiệc “Phong hỏa luân vô địch “ này như thế nào.

Hôm nay mới là thứ ba, cô còn có thời gian mấy ngày để chiến đấu.

Cô phân tâm suy nghĩ chuyện này, làm cho Diệp Đình cực kỳ bất mãn.

Diệp Đình hôn lên môi cô thật mạnh, chút bỏ hết tất cả khao khát của mình. Mấy tiếng không gặp, anh nhớ cô nhớ đến phát điên lên được.

Thậm chí anh còn cảm giác mình giống như là trúng tà!

Nếu không... thì là trúng độc của cô.

Lăng Vi bị anh hôn đến choáng váng, cảm giác buồn bực trong thân thể cũng nhất thời trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“Cộc cộc cộc — —” Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa: “Nhóc con! Đã trở lại rồi à? Hừ — — không biết ông ngoại của cháu đã tới đây sao? Hừ, cái thằng nhóc thói nhà cháu, về nhà cũng không qua chào hỏi ông một tiếng — — cút ra nhanh lên, ông có lời muốn nói!”

Lăng Vi mở hăn mắt ra, hơi xấu hổ nói: “Là ông ngoại anh.”

“Không cần quan tâm đến ông ấy, lúc ông ấy ném xuống bỏ mặc mẹ con anh, sao ông ấy không đến chào anh.”

Diệp Đình bịt tai không nghe tiếng gõ cửa này. Anh hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, hô hấp cũng trở nên rối loạn lên.”Cộc cộc cộc — — thẳng nhóc thối này! Có phải cháu giả chết ở bên trong hay không? Mau ra đây cho ông! Lớn đầu rồi còn không biết tôn trọng người lớn! Ông ngoại đây sẽ dạy dỗ cháu một trận cho biết mặt!”

“Diệp Đình... Mau dậy đi, đừng làm rộn.” Lăng Vi đưa tay đẩy anh ta: “Anh cũng không thể để ông ấy đứng ở bên ngoài gõ cửa được?”

Diệp Đình không hài lòng, bất ngờ cắn lên môi của cô.

Lăng Vi không để ý gì cả: “A — — “ lên.

Tiếng gõ cửa bên ngoài, đột nhiên dừng lại. Diệp lão gia không biết... đây là phòng của Lăng Vi, vừa rồi ông ấy nhìn thấy Diệp Đình đi vào, sau đó không thấy đi ra. Ông ấy đương nhiên cho rằng đây là phòng của Diệp Đình...

Mà, ông ấy càng không ngờ rằng... Bên trong còn có một người khác...

Hừ hừ... hai người này, muốn đi ngủ hả? Bây giờ mới mấy giờ? Chín giờ mười lăm phút... giờ này mà đã ngủ rồi? Đúng là không thể chịu nổi?

Lăng Vi 囧, bây giờ cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch... Lăng Vi nghiêng rằng nghiêng lợi trừng anh: “Diệp Đình! Hình tượng của em — — “

Hình tượng của cô đã hoàn toàn bị phá hủy rồi, phải không? Không

biết ông ngoại sẽ nghĩ cô như thế nào?

Còn chưa đến đêm, đã cuốn drap trải giường với chồng... Mới chín giờ, trời ơi!

Chương 737: Chọc cô, còn không bằng chọc Diệp Đình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi che mặt. Sau này cô phải lăn lộn thế nào ở cái nhà này đây?

Diệp Đình chợt cười phá lên, nói: “Em còn có hình tượng hả? Ông ngoại có thể đều đã xem xong mấy bộ manga em vẽ rồi đấy.”

“Hừ — —” Lăng Vi tức giận nói: “Trong mấy quyển manga của em có gì nào? Chẳng có gì cả! Lúc em gửi bản thảo, em đã bảo Peach xóa đi rồi. Ngoài nam chính lộ cơ bụng ra, những cái khác đều không có gì cả, không có gì cả!”

“Phải không?” Diệp Đình cười tà nói: “Vậy không phải là anh hy sinh vô ích rồi sao?”

Lăng Vi vừa tức vừa buồn cười.

Cô xoay mình, áp lên người anh chế trụ anh: “Đừng làm rộn, đi ra mở cửa đi. Anh cứ thế này nữa em sẽ tức giận đấy.”

Sau lưng cô còn quần drap trải giường, mặc dù đã tắt đèn, nhưng tuyết trắng xóa bay bay bên ngoài, phản chiếu làn da trắng như tuyết của cô. Đôi mắt của Diệp Đình chợt dấy lên ánh lửa: “Vợ ới, thấy em chủ động thế này, anh rất vui vẻ. Xem ra em rất thích phúc lợi hai chiều này...”

Lăng Vi giận đến nghiến răng trèo trẹo, đưa tay bóp cổ anh: “Anh có

thể không nháo được không? Ông ngoại đứng ở bên ngoài nghe thấy bây giờ!”

“Không — — ông đã đi rồi! Ông chẳng nghe thấy gì cả!” Bên ngoài, Diệp lão gia dí sát vào cửa rống lên.

Lăng Vi hận không thể đào hố chui xuống...

Ông ngoại ơi! Có phải ông không mang chỉ số thông minh ra cửa rồi hay không?

Ông nghe lén, thì cứ lén lút nghe đi...

Ông còn nói ra lời làm gì!

Lăng Vi trợn trắng mắt, nhéo cổ tay của Diệp Đình, hơi dùng lực: “Anh mau dậy đi!”

Diệp Đình cười đều nói: “Đã dậy rồi, em không cảm giác được sao?”

Lăng Vi chợt có cảm giác không thể yêu thương nổi...

Sau đó, cô lại nghe thấy tiếng Diệp lão gia gầm nhẹ ở bên ngoài: “Các cháu cứ làm việc đi! Có chuyện gì, cứ để sáng sớm ngày mai nói tiếp!” Vừa đi, còn vừa lớn tiếng rêu rao: “Người trẻ tuổi bây giờ, đúng là lúc nào cũng vội vàng, bây giờ mới có mấy giờ? Đúng là!”

Lăng Vi cảm thấy nóng bừng cả người.

Nhất thời... cảm thấy khó chịu!

“Diệp Đình — — anh cái tên khốn kiếp này — — đều do anh cả, hình tượng của em đã bị mất sạch sành sanh rồi! Còn cả chuyện manga

đó, em chưa tìm anh tính số đâu.”

“Ha ha...” Diệp Đình cười phá lên: “hình tượng có ích lợi gì? Đều là giả CẢ... Mình sống thoải mái mới là chuyện đúng đắn. Hơn nữa... quyển manga đó là do em vẽ... Tại sao em lại trách anh?”

Lăng Vi cúi người cắn mạnh ở trên cổ anh: “Đều là anh dạy em vẽ!”

“...” Diệp Đình ủy khuất: “Vậy em cũng phải phối hợp mà... em chưa từng nghe qua, một cái bạt tai đánh không vang sao? Không có em phối hợp, anh có thể làm được chuyện gì?”

“Á á á — — anh đừng nói nữa!”

Lăng Vi bịt kín lỗ tai.

Ba câu không rời khỏi công việc, không bản anh không gọi là Diệp Đình nữa!

Diệp Đình duỗi tay ra, đẩy ngã cô xuống, giữ lấy cô. Anh lấn người áp mình lên cô, cọ cọ vành tai nhỏ đáng yêu của cô, cười xấu xa nói: “Không muốn nghe anh nói? Vậy anh chỉ có thể làm...”

Lăng Vi vùi tay vào tóc anh, khều khều ngón tay: “Tới đây! Em sợ anh hả?” Diệp Đình hôn cô, mở hết hỏa lực. Cảm giác hôm nay cô hơi không giống thường ngày, hôm nay cô đặc biệt chủ động, dường như cởi mở hơn so với trước kia?

Lăng Vi cũng không hiểu tại sao, cả người đều nóng như lửa đốt, giống như trúng thuốc gì đó vậy, ngọn lửa kia từ từ trào ra ngoài. Cô mệt mỏi đến tê liệt, Diệp Đình còn chưa hài lòng: “Không phải đã nói phúc lợi hai chiều rồi sao? Em chẳng phối hợp gì cả.” Lăng Vi nhéo mạnh đầu ti của anh: “Anh lặp lại lần nữa thử xem? Bà đây chưa

cho anh hưởng phúc lợi hai chiều?”

Diệp Đình híp mắt lại: “Hình như là đã cho một hai lần thì phải...”

“Anh lặp lại lần nữa xem? Bà bị anh giơ đến ngang hông, mấy lần rồi?”

“Ặc... Bốn năm lần thì phải. Chỉ là... biểu hiện còn chưa đủ nhiệt tình, hy vọng lần sau em tiếp tục cố gắng!”

“Cố gắng cái đầu anh ấy — —” Lăng Vi cho anh ăn “Phật sơn vô ảnh cước”...

Chương 738: Chọc cô, còn không bằng chọc Diệp Đình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Vi vác theo đôi mắt thâm quầng xuống tầng.

“Khụ — —” Diệp lão gia không hài lòng chép miệng: “Người trẻ tuổi, sao không hiểu tiết chế là thế nào?”

Lăng Vi lập tức tức giận nói: “Ông ngoại! Theo như ông nói! Vậy ông không phải là người biết xấu hổ à? Dù sao Diệp Đình đã giữ gìn trinh tiết được 26 năm, còn ông thì sao? 18 tuổi, đã có một đàn con rồi!”

“Phốc...” Diệp lão gia đang cầm ly sữa bò uống, chợt phun sữa ra đầy bàn...

Con nhóc này... Tính khí còn nóng nảy hơn cả thằng cháu nhà ông...

Chọc cô, còn không bằng chọc Diệp Đình.

Diệp lão gia làm ra vẻ hung dữ, đập mạnh ly sữa xuống trên bàn: “Thằng nhóc con đâu rồi Sáng sớm, chúng ta đã ngồi đây rồi, nó còn nằm ườn ra trên giường hả? Lão Vương! Mau chuẩn bị roi da cho tôi, xem tôi có đánh chết nó không!”

Quản gia Vương toát hết cả mồ hôi hột, trong đầu nghĩ: “Lão gia, ông cứ nháo đi... Ông nói ông xem, ai là người bảo đưa canh tối hôm qua? Ai là người bảo đổi tinh dầu? Người ta cố gắng cháu trai sinh

chất trai cho ông, ông còn làm mình làm mẩy, ông không thể dừng lại được sao?”

Sau đó, đột nhiên nghe thấy tiếng cười lạnh của Diệp Đình, mọi người ngẩng đầu lên, thấy anh mặc âu phục màu đen, ung dung đứng ở trên cầu thang. Đôi mắt đen phủ một tầng sương băng, nhìn về phía Diệp lão gia.

Diệp lão gia cũng đang ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh nở nụ cười nhàn nhạt, bước từng bước từ trên cầu thang đi xuống.

Bởi vì vóc dáng của Diệp Đình rất cao, anh lại đứng ở chỗ cao, khí chất mạnh mẽ, nhìn càng đặc biệt đẹp trai!

Diệp lão gia “ Hừ “: “Nhân mô cầu dạng, còn không phải là theo ông...”

Diệp Đình đi đến trước mặt Diệp lão gia, bình tĩnh hỏi: “Ông là ai vậy? HInfh như tôi chưa gặp ông bao giờ? Xin hỏi ông là thần thánh phương nào?”

Diệp lão gia bị làm cho ghen hòng, trơ mắt nhìn Diệp Đình đi qua bên cạnh mình, bước từng bước từng đi tới.

Diệp Đình ngồi vào bên cạnh Lăng Vi, phát phát tay với nữ đầu bếp, nữ đầu bếp nhanh chóng cho người bưng bữa sáng tới.

Diệp Đình vừa muốn chạy, Lăng Vi đã nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói: “Đều là người một nhà, có gì cứ thẳng thắn nói với nhau.”

Diệp Đình ngược mắt nhìn cô.

Lăng Vi nhìn chăm chú anh.

Hai người đối mặt với nhau, Lăng Vi nghiêm túc nói: “Có lời gì, anh cố gắng nói hết ra. Đều là máu mủ ruột già, không có gì là không thể nói.”

Diệp Đình mím chặt môi lại, hiển nhiên là đang tức giận.

Lăng Vi giơ tay lên, xoa xoa ngực anh, đôi mắt trong suốt như thủy tinh nhìn thẳng vào anh.

“Ăn đi!” Diệp Đình múc tổ yến dứt cho Lăng Vi: “Tối hôm qua em đã mệt lắm rồi, chồng sẽ bồi bổ cho em.”

...

Hiển nhiên, anh không muốn nói những chuyện này.

Sắc mặt của Diệp lão gia không được tốt lắm.

Lăng Vi bị kẹp ở giữa hơi khó chịu...

Cô không có người thân, vì vậy... cô quan tâm đến chuyện, ông ngoại đột nhiên xuất hiện này.

Từ lúc Diệp Đình mới sinh ra, anh đã cô độc một mình, chưa từng được hưởng tình thương của cha, tình thương của mẹ.

Có lẽ anh không cố ý bài xích ông ngoại, mà là... có lẽ anh không biết nên sống chung với ông thế nào. Quan trọng hơn là, Diệp Đình hơi khó có thể vượt qua nỗi cửa ải trong lòng kia... sau khi mẹ Diệp Khanh của anh rời đi, không có ai trong Diệp gia quan tâm đến chuyện của Diệp Đình... Nếu không, anh cũng sẽ không bị lão Louis Tư ngược đãi nhiều như vậy. Nhưng, trong đó có chuyện gì... cô

cũng không biết được, cũng không thể kết luận được.

Chương 739: Tay tay tay tay...

Bản thảo.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ăn cơm trước đi.” Lăng Vi nắm lấy tay của Diệp Đình, cô rất hy vọng có người thân quan tâm đến anh, rất hy vọng anh cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Cho dù là ông ngoại, anh em chú bác... hay là những quan hệ khác.

Chỉ cần... anh không còn cô độc như trước nữa.

Diệp lão gia đại khái cũng nghĩ tới những chuyện này, vì vậy, ông ấy không rối rắm trong chuyện này nữa.

Một lúc lâu, Diệp Đình nói với Lăng Vi: anh đã xem xong chương mới của “《 Người xâm nhập 》” rồi, rất hay.”

“Hả?” Diệp lão gia chợt mở to hai mắt, vui mừng hỏi: “Có chương mới rồi sao? Ở đâu ở đâu? Cho ông nhìn xem!”

Lăng Vi 囧 囧 nhìn Diệp lão gia.

Vừa rồi còn làm ra vẻ coi đây là kẻ thù đấy, sao bây giờ lại đột nhiên quên mất rồi.

Lăng Vi cảm thấy bất lực, Diệp lão gia đã bằng tuổi này rồi... còn thích xem manga... Đây là sở thích gì vậy?

Lăng Vi muốn đập bàn, đúng là một ông lão không bình thường!

Cô lại nhìn về phía Diệp Đình, thấy môi của anh vểnh lên, rõ ràng là đang cười vui vẻ.

Chắc chắn là anh cố ý nói như vậy...

Diệp Đình đột nhiên gian trá híp mắt lại: “À à... Cháu xem bản thảo gốc, còn phải chờ một tuần nữa mới xuất bản...”

“Phốc — —” Rốt cuộc Diệp lão gia cũng hiểu rõ! Con thỏ nhỏ chết bầm này xem bản thảo Lăng Vi vừa mới vẽ! Còn chờ phát hành, thì phải chờ một tuần nữa!

“Đúng là đám cháu chắt không biết tôn trọng người lớn! Hừ — — “

Diệp lão gia nhảy cẫng lên, không thèm ăn sáng nữa, phất tay áo rời đi!

Lăng Vi u oán nhìn về phía Diệp Đình, giống như đang nói: “Người Sao anh lại làm quá mức vậy... Người ta là ông ngoại của anh đấy... Không biết kính già yêu trẻ hả?”

Diệp Đình học dáng vẻ của Diệp lão gia: “ Hừ “, nhíu mày nhìn cô, như muốn đáp lại: “Ai bảo nửa đêm ông ấy tới gõ cửa phòng anh! Tối hôm qua ông ấy tới gõ bảy lần! Nếu không phải ông ấy tới gõ cửa, đánh thức anh dậy, anh có thể chiến đấu với em nhiều lần như vậy sao?”

Lăng Vi che mặt, mặt nóng bừng lên... Cũng không biết có phải là Diệp lão gia bị úng não hay không, tối hôm qua tới gõ cửa mấy lần, như sợ bọn họ ngủ mất. Không ngừng tới làm ồn ầm ĩ...

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt nóng bỏng, khiến cô hết cả hồn...

Lăng Vi đung đung vào tay anh, mở miệng nói: “Dù sao ông ấy cũng là ông ngoại của anh, có hiểu lầm gì, cứ nói ra là được.”

Diệp Đình khoác tay ra sau lưng cô, lãnh đạm nói: “Em che chở cho ông ấy làm gì? Em có biết ngày hôm qua ông ấy làm gì em không? Hết làm khó em, lại muốn kiểm tra em. Em còn nói chuyện giúp ông ấy?”

“Ông ấy kiểm tra em, cũng vì muốn tốt cho anh... lẽ như em thật sự là một con hồ ly tinh, ông ấy vừa vặn có thể giúp anh kiểm tra. Nhiều lúc người ngoài thường sáng suốt hơn người trong cuộc, anh thích em, em làm gì anh cũng đều cảm thấy tốt. Bây giờ có người nhìn giúp anh, chẳng phải là chuyện tốt sao.”

Hai người đang tìm bậc thang cho nhau, chợt thấy Diệp lão gia lại đi từ trên tầng xuống.

Ông âm trầm trợn mắt nhìn Diệp Đình.

Sau đó, quay mặt sáng, liền mỉm cười nói với Lăng Vi: “Cháu dâu, cái... cái chương cháu mới vẽ đâu, cho ông nhìn thử có được không? Nói thế nào đi nữa, ông cũng là ông ngoại của cháu, chắc có cái đặc quyền... được xem trước này chứ?”

Lăng Vi chỉ cảm thấy “Bộp”, bị búa tạ đập trúng đầu!

Có phải ông ngoại trở mặt quá nhanh không?

Vừa rồi còn làm bộ “Ông muốn giết chết hai người các cháu”, làm bây giờ đã trở thành “Cháu là áo bông nhỏ thân thiết của ông” rồi?

Nhìn cái nụ cười đó...

Lăng Vi 凌 离, gật đầu nói: “ Vâng, lát nữa cháu sẽ lấy cho ông xem.”

Diệp lão gia lập tức mất hứng!

“Sao lát nữa mới lấy đưa cho ông? Bây giờ lấy cho ông không được sao?”

“ ... ”

Tâm tình của Lăng Vi vô cùng phức tạp... thấy có người thích manga của mình như vậy, cô hẳn nên cao hứng mới đúng chứ — —

Nhưng mà, tại sao cô lại cảm thấy có áp lực lớn như thế này?

Chương 740: Tay tay tay tay...

Bản thảo.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau này, sao cô còn có thể làm “Bắn bắn bắn bắn bắn” được nữa?

Được rồi, cô vốn không hợp với phong cách vẽ “bắn”, bây giờ cô càng có cơ để chuyển sang phong cách vẽ “sạch”.

Lăng Vi lặng lẽ đi lên tầng, sau khi đưa bản thảo vào phòng cho Diệp lão gia, Diệp lão gia vui vẻ gật đầu nói: “À! Cháu cứ yên tâm đi làm đi! Nhưng mà, cũng không thể trì hoãn không vẽ manga được, hắc, mặc dù tác giả truyện tranh không phải là nghề đứng đắn gì, nhưng mà... nếu đã làm, phải làm đến cùng! Không thể bỏ cuộc giữa chừng được!”

“Phi ——” Lăng Vi trợn trắng mắt, trong đầu nghĩ: “Ông ngoại ơi, rốt cuộc thì cháu phải nghe câu nào của ông đây?”

Lăng Vi cười giả lả với ông, chợt nhìn thấy một xấp... bản thảo nằm gọn gàng trên mặt tủ đầu giường!

“Ôi —— chúa ơi ——” Lăng Vi rít lên.

Đó là... Tay tay tay tay... Bản thảo...

Che mặt! 囧 chết mất, mặc dù cô đã sửa đi sửa lại nội dung rất nhiều lần, nhưng trong bản thảo này... gọn gàng cái gì cũng có!

Ôi chúa ơi!

Lăng Vi vội vàng lấy xấp bản thảo đặt ở trên tủ đầu giường, bi phần muốn chết.”A — — sao còn có một phần ở đây?” Phốc — — những thứ... cô vẽ đó... là phiên bản hạn chế cô và Diệp Đình làm... hôm sinh nhật của Diệp Đình! Lăng Vi muốn nổ tung! Cô lật xem đồng bản thảo này, phát hiện có mấy trang đã thay đổi vị trí, hiển nhiên Diệp lão gia đã xem rồi.

Oh my goddddd — — Lăng Vi muốn phát điên!

Nhưng Diệp lão gia bình tĩnh nói: “Công lực còn chưa đủ, cần tiếp tục cố gắng.”

Ý là, mấy cái phiên bản ‘bản’ cháu vẽ kia, chẳng là gì so với một ông lão đã trải qua bao sóng to gió lớn như ông.

ĐM, trời ơi là trời... điều này có nghĩa là gì vậy? Lăng Vi bày tỏ mình không thể tiếp nhận nổi...

Cô cầm lấy bản thảo, mặt lại đỏ bừng lên... cô mang theo biểu tình phức tạp đi ra khỏi phòng của Diệp lão gia.

Trong lòng cực kỳ hỗn loạn. Sau này cô phải đối mặt với ông ngoại thế nào đây?

Thấy cháu dâu mình vẽ thể loại manga đó, ông không giận đến mức chảy máu não sao?

Nhưng mà, khoảng khắc lúc Lăng Vi đi ra khỏi cửa kia, cô lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, bởi vì, dường như Diệp lão gia không ghét cô, ngược lại còn khích lệ cô mấy câu... suy nghĩ của ông ngoại không giống với người bình thường, thôi quên đi, cứ như vậy đi,

chắc chắc.

Dù sao cũng là người nhà, nếu xấp bản thảo này bị người ngoài nhìn thấy, đó mới thật sự là phiền toái.

Cô vừa muốn trở về phòng, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại quay trở lại đường cũ: “Ông ngoại ơi, cháu muốn hỏi ông một số chuyện.”

Diệp lão gia đang chuyên tâm xem chương mới của cô, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên: “Ừ, nói mau.” Rõ ràng là cực kỳ thiếu kiên nhẫn, nhưng Lăng Vi vẫn đề tâm tình kích động xuống, kiên nhẫn hỏi: “Ông ngoại, ông có biết "Điệp luyện hoa tùng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên"(*) có nghĩa gì không?”

(*) Dịch nôm na là: Bướm yêu hoa quấn quýt như thần tiên quyến lữ, điệu múa nghệ thường vũ y uyển chuyển tung bay.

Diệp lão gia tùy tiện hừ bằng giọng mũi: “Không biết. Đổng lộn xộn đó là cái gì, nghe không hiểu.”

Lăng Vi đưa tay ra, cầm lấy bản thảo: “Ông có thể nghe cháu nói không? Nếu ông không nghe, vậy sau này vẽ xong bản thảo, cháu sẽ không cho ông xem trước nữa.”

Cô nói bằng giọng điệu rất nghiêm túc, rốt cuộc Diệp lão gia cũng ngẩng đầu lên, cực kỳ không kiên nhẫn nhìn cô: “Nói đi, có chuyện gì.”

“Ông ngoại, ông cố gắng suy nghĩ thử xem, trong nhà chúng ta còn có chỗ nào tương xứng với câu thơ này không? Câu thơ cháu vừa mới đọc là đầu mối con gái ông để lại, trước đó chúng cháu đã tìm được hai nơi, lấy được hai bản mật mã, sau khi giải được mật mã thì lấy được hai chữ: Bí mật và căn cứ.”

Diệp lão gia chợt nhíu mày lại, biểu tình kia khiến Lăng Vi rất kinh ngạc, chẳng lẽ ông ngoại biết chỗ này?

Chương 741: Người trong nhà chúng ta đều là diễn viên xuất sắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ông ngoại nghĩ đến gì vậy? Ông biết căn cứ ở đâu sao?”

Ánh mắt của Diệp lão gia trở nên thâm trầm, dáng vẻ nghiêm túc hoàn toàn khác hẳn với bình thường, một lúc lâu sau ông ấy mới nói: “Có một lần ông đã... nghe thấy, lúc Khanh gọi điện thoại đã nói nèn móng đất gì gì đó, chẳng lẽ con bé chưa chết? Mà đi đến căn cứ nào đó?” Sắc mặt của Diệp lão gia đã hoàn toàn thay đổi, Lăng Vi vội vàng nói: “Chúng cháu tìm được một phong thư ở trong thư phòng của Louis Tư, là bức thư mẹ cháu viết cho Louis Tư, bức thư này được viết lúc Diệp Đình năm tuổi.”

Diệp lão gia thay đổi sắc mặt, ông ấy chăm chú nhìn cô: “Thật sao?”

“Vô cùng xác thực! Ông chờ cháu, để cháu đi lấy cho ông xem.” Lăng Vi nhanh chóng đi ra ngoài lấy bức thư và quyển nhật ký đến, sau khi Diệp lão gia xem xong, ông ấy thật sự không dám tin vào mắt mình. “Nàng Không phải con bé rất yêu Louis Tư đó sao? A đình còn bị ngược đãi? Không phải Louis Tư đó coi con bé là bảo bối sao? Sao cậu ta lại có thể ngược đãi con trai mình?”

Sắc mặt của Diệp lão gia trở nên trắng bệch...

Lăng Vi không hiểu gì: “Ông ngoại, lúc ấy mẹ đã nói như thế nào với

ông?”

Diệp lão gia ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô nói: “ Có một ngày Khanh Nhi trở về nói với ông nó đã mang thai con của một người đàn ông, muốn kết hôn với người đàn ông đó. Sau đó, Louis Tư đó tới cầu hôn, ông đã điều tra rồi phát hiện ra, mặc dù tên súc sinh kia có tiền, nhưng là một kẻ lẳng nhăng mê gái, phụ nữ thành xếp thành hàng! Lúc ấy ông kiên quyết phản đối! Nhưng nó nhất quyết đòi gả, còn nói đứa trẻ không thể không có cha! Ông liền hỏi con bé, có phải con bé bị người ta ép buộc hay không? Bởi vì ông hiểu rõ tính cách của Khanh Nhi, con bé 25 tuổi mà ngay cả một người bạn trai cũng đều chưa từng quen, sao đột nhiên có thể mang thai đứa bé được? Ông kiên quyết không đồng ý, ông nói nó sinh con ra ông sẽ nuôi, chứ ông không thể gả con gái con gái mình cho loại tra nam đó được! Lúc ấy nó tức giận đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông.”

“Ông ngoại, ý của ông là... Mẹ rất yêu Louis Tư? Nhưng mà... đọc bức thư này của mẹ, sao cháu lại cảm thấy không giống tý nào? Có phải là bên trong có ẩn tình gì hay không? Chẳng lẽ mẹ bị ép buộc? Hoặc có thể là ông có người con rể khác, mà ông không biết?”

Lăng Vi hỏi một loạt câu hỏi, trong lòng cô càng nghi ngờ nhiều hơn, Diệp Đình luôn luôn nói Louis Tư không phải là cha anh, xem thư của mẹ cũng cảm thấy không giống lắm. Nếu Louis Tư thật sự không phải là cha của Diệp Đình, vậy... rốt cuộc cha của Diệp Đình là ai? Đến nay cũng không có ai biết cả?

Ánh mắt của Diệp lão gia trở nên thâm trầm, cố suy nghĩ kỹ lại, tựa như muốn nhớ lại chuyện năm đó.

Nhưng mà, suy nghĩ rất lâu... Vẫn không có ấn tượng gì.

Lăng Vi chỉ có thể ra tay từ quyển nhật ký kia: “Ông ngoại, ông xem

quyển nhật ký này đi, ông nghĩ thử xem những câu thơ này nói về những nơi nào.” Cô nói cho ông ấy tiểu kiều y liễu (cái cầu nhỏ bắc qua) và lăm khê hoán ảnh tá hà hương (Soi bóng xuống dòng suối mượn bóng sen).

Ánh mắt của Diệp lão gia chợt sáng lên: “Hình như ông có ấn tượng... về cái điệp luyện hoa này... chờ đã...” Ông ấy xoa xoa huyệt Thái dương, làm thế nào cũng không nhớ nổi.

“Chờ đã — —” Ông ấy nhắm mắt lại nghĩ, vẫn không nhớ ra được.

Lăng Vi không quấy rầy ông ấy nữa, nếu ông ngoại có ấn tượng, vậy sớm muộn gì cũng có thể giải được mật mã này. Lăng Vi thấy sắp đi làm muộn, vội vàng ra khỏi phòng của Diệp lão gia.

Sau khi ra khỏi phòng của Diệp lão gia, Lăng Vi cầm bản thảo, lập tức trở về thư phòng, cất bản thảo khóa ở ngăn kéo cuối cùng.

Cô chuẩn bị đồ đạc, chuẩn bị đi làm, vừa mới đi tới cầu thang tầng hai, cô đã bị Diệp Đình chặn ở trên hành lang. Anh chống tay ở bên cạnh cô, chặn cô ở góc tường, sau lưng Lăng Vi là vách tường, cô ngước đầu lên nhìn anh.

Diệp Đình nhìn thẳng vào mặt cô, anh đứng ở nơi cao, bao phủ lấy cả người cô. Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên ở bên tai cô: “Hôm nay rất lạnh, em đừng đi ra ngoài. Bên ngoài tuyết rất lớn, có nơi đường xe chạy cũng bị phủ kín, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh nháy mắt trái với cô: “Ngoan ngoãn ở nhà, buổi tối chồng trở về lại thương em.”

Lăng Vi biết anh cố tình nói đùa, nhưng gò má vẫn đỏ lên.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, thấy mặt cô đã đỏ ửng lên, Diệp Đình nâng tay lên, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô, cố tình chọc tức cô nói: “Vợ... dáng vẻ này của em... Khiến anh không thể rời đi được.” Vừa nói, anh vừa sát lại gần người cô, nhìn cô như sói nhìn thấy con mồi.

Cô cực kỳ quen thuộc với cảm giác này, mỗi lần lúc anh cường thế ấn cô ngã, đều là cái dáng vẻ này.

Quyến rũ thâm tình, giống như từng đợt sóng mềm mại ngập chìm cô.

Chương 742: Người trong nhà chúng ta đều là diễn viên xuất sắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi thật sự không thích nổi cái dáng vẻ này của anh, giống như có thể ăn chắc được cô, hơn nửa đêm quấy rối cô, cô cũng không nói gì... nhưng bây giờ là ban ngày! Vẫn là ở trên hành lang, người ta nhìn thấy không tốt lắm.

Vừa rồi cô bị bản thảo vẽ tay kia kích thích đến phát điên, bây giờ, anh còn tới chọc cô, lửa giận trong lòng Lăng Vi dần bùng cháy lên, cô đẩy tay anh ra, giọng điệu thiếu kiên nhẫn nói: “Đừng làm rộn, mau buông em ra, em còn đi làm nữa, sắp trễ rồi.”

“Sao vậy?” Diệp Đình nhìn ra dường như cô hơi tức giận.

Lăng Vi không nói gì cả, giơ tay lên để ở trên ngực anh, dùng sức đẩy anh ra.

Diệp Đình cố tình cản trở cô, mặc cho cô muốn đẩy thế nào thì đẩy, anh cũng không chịu nhúc nhích.

Anh nhìn về phía cô, nâng cằm của cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào đôi mắt của anh: “Không phải đã nói cho em nghỉ rồi sao, em còn đi làm làm gì?”

Lăng Vi cắn răng: “Cấp trên vô cớ bỏ bê công việc thế này, sao có

thể khiến cấp dưới phục được? Em vừa mới thăng chức, người ta sẽ lại nói linh tinh đấy.”

“Ai thích nói, thì cứ nói. Năng lực của em mới là cái chính, mỗi lần công ty gặp phải bản thiết kế khó, còn không phải là em ra mặt giải quyết. Em sợ cái gì?”

Lăng Vi đề lửa giận xuống, tận tình nói: “Năng lực là năng lực, thái độ là thái độ... Một người chỉ có năng lực, không có thái độ làm việc tốt, để lãnh đạo nhìn thấy, người ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Diệp Đình cười nói: “Anh chính là lãnh đạo lớn nhất công ty, anh còn không làm khó dễ em, vậy ai dám bày sắc mặt ra cho em nhìn? Hôm nay đặc biệt lạnh, đừng đi ra ngoài.”

Anh cố chấp không chịu để cô đi.

“Sao có thể làm vậy được? Em cũng không thích dựa vào quan hệ của anh để giữ được công việc. Ai mà không phải đội gió tuyết lớn đi làm. Em cũng không thể kém hơn so với người khác được.”

“...” Diệp Đình nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn vào, liền xuất thần.

Lúc này, trong đôi mắt của cô lộ ra sự quật cường!

Anh thật sự không còn cách nào khác với cô, vừa khiến anh thương thức, lại vừa khiến anh đau lòng.

“Được rồi, trầm chuẩn tấu.”

“Phốc” Lăng Vi chợt cười phì ra, hôn thật kêu lên má anh. Cuộc sống sau khi kết hôn... Thật đúng là thú vị.

“Khụ — —” chính giữa hành lang, Diệp lão gia đứng ở đó... Đi về phía trước cũng không được, mà quay trở lại cũng không được...

Ông làm bộ như không nhìn thấy gì, tăng hắng giọng nói với quản gia Vương: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân nhà ông đi làm hả? Có mặc ấm không đấy?”

Quản gia Vương cúi đầu xuống, cũng làm bộ như không nhìn thấy Diệp Đình và Lăng Vi.

Ông ấy cố gắng trấn định nói: “Nếu lão gia lo lắng, có thể gọi điện thoại hỏi thử xem, chắc bây giờ thiếu gia, Thiếu phu nhân đang trên đường đến công ty.”

“À... được...”

Diệp lão gia trấn định bình tĩnh quay trở về phòng. Quản gia Vương cũng đi vào theo.

Lăng Vi nhìn hai người kia, ngẩng đầu lên hai mắt nhìn nhau với Diệp Đình.

Diệp Đình vô cùng buồn rầu, nhà nhiều thêm một người, thật đúng là không tiện!

Lăng Vi lại cười nói: “Em thật lòng cảm thấy... người trong nhà chúng ta đều là diễn viên xuất sắc...”

Chương 743: Mù quáng đánh giá linh tinh gì vậy? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm sau đó mỉm cười, dùng thế... ông ngoại và Vương quản gia hành động đúng là siêu đẳng.

“Đi nhanh đi, còn không đi làm sẽ đến muộn.” đột nhiên Diệp Đình kéo tay Lăng Vi chạy xuống lầu.

Mặc kệ Diệp Đình cưng chiều cô thế nào cũng không thể lười biếng được.

Cô có sự nghiệp của mình, có mộng tưởng của mình, cô muốn kiếm thật nhiều tiền, cô muốn xuất bản nhiều cuốn truyện tranh, cô vẫn muốn trọng chấn Long Đăng.

Tương lai sau này của cô cô phải nắm chắc, sau này công việc của cô còn nhiều lắm.

Diệp Đình lái xe, không nhận được quan sát nhất cử nhất động của cô.

Nhìn trong mắt cô đầy kiên nghị, cả người hăng hái, anh đột nhiên bị cô làm cho cảm động...

Rõ ràng là cô gái yếu ớt nhưng cứ tự tin và cứng cỏi như vậy.

“Bà xã, cố lên...”

Diệp Đình nắm tay cô, phảng phất như muốn truyền hết năng lượng trong người cho cô.

Lăng Vi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn vào mắt anh.

Lúc này anh cũng nhìn qua nhưng biểu tình... rõ ràng là động tình rồi.

Cô nhếch môi cười ngọt ngào: “Ông xã, anh cũng cố gắng lên.” Cô nắm lấy tay anh.

Diệp Đình nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy cười với cô một cái, cô cảm giác được lực nắm tay của anh càng tăng thêm.

Đi tới công ty, Diệp Đình đưa Lăng Vi đến cửa kí túc xã.

Lăng Vi xuống xe, Diệp Đình lái xe đến bãi đậu xe dưới đất.

Lăng Vi đi vào đại sảnh, hơi ngược mắt liền thấy ông cụ tinh thần quắc thước đứng trong đại sảnh.

Trợ lý mới A Lam nhanh chóng đi tới: “Quản lý Lăng, vị lão tiên sinh này là lão tổng tài của Hoa Thái, lão tiên sinh đặt của chúng ta 20 vạn chiếc, đơn hàng quá lớn nên có ảnh hưởng rất lớn tới hạn ngạch năm nay của chúng ta. Nhưng mà lão tiên sinh có chút cố kỵ, ông ấy muốn trước khi kí hợp đồng thì gặp nhà thiết kế... cho nên...”

“Được, tôi biết rồi.”

Lăng Vi đi vào đại sảnh, hơi giương mắt, tiện gặp đến trong đại sảnh đứng một vị tinh thần quắc thước lão nhân.

Lăng Vi khẽ gật đầu, nhanh chóng đi về phía lão tiên sinh.

“Nhan lão tiên sinh, ngài mạnh khỏe.” Lăng Vi lễ phép chào hỏi lão tiên sinh.

Lão tiên sinh híp mắt cười: “Quản lý Lăng, nghe danh đã lâu, hôm nay được nhìn thấy thật là vui mừng.”

Nhan lão tiên sinh mỉm cười đánh giá Lăng Vi, thì ra... đây là cô gái nhỏ khiến cháu trai của ông thần hồn điên đảo hả?

Quả nhiên ánh mắt long lanh như nước, gương mặt điềm tĩnh như họa, khí chất thanh đậm, có năng lực thiết kế ra chiếc xe cao cấp như vậy... xem ra đầu óc không đơn giản.

Cô gái này không tệ, Mặc Phi nhà ông... quả thật có mắt nhìn lắm.

Cửa hôn nhân này ông nguyện ý bảo vệ.

Ông vươn tay khách khí nói: “Khoản xe quản lý Lăng thiết kế giá cả thấp mà chất lượng lại cao, tạo hình thời thượng, công năng mạnh mẽ. Thật khiến người ta khâm phục, không nghĩ tới tuổi tác của quản lý Lăng còn trẻ như thế, thật khiến cho lão già tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

“Lão tiên sinh, ngài quá khen rồi, mời lên lầu nói chuyện. Tôi tường tận giới thiệu cho ngài về ý niệm thiết kế và chi tiết công năng.” Lăng Vi cung kính ra dấu tay mời lão tiên sinh.

Lão tiên sinh gật đầu, đi về phía thang máy.

Lăng Vi đang muốn tiến vào thang máy thì thấy Diệp Đình đi tới.

Trước kia Lăng Vi và Diệp Đình đến công ty ngẫu nhiên sẽ bị anh kéo tới thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

Nhưng mà hôm nay có khách, Lăng Vi mang ông lão đi thẳng tới thang máy chuyên dụng cho khách quý.

Diệp Đình mặt không đổi sắc đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

Diệp Đình biết cô không muốn ở công ty biểu hiện quá thân mật với anh, tránh cho bị người ta nói xấu bất tiện cho cô.

Chương 744: Mù quáng đánh giá linh tinh gì vậy? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc từ từ đóng lại, không ít người nhìn thấy.

“Quản lý Lăng không đi thang máy cùng tổng giám đốc... là vì lão tiên sinh kia sao? Hay là... cãi nhau với tổng giám đốc hả?”

“Này, các người không thấy thái độ của tổng giám đốc hả? Chắc là cãi nhau rồi, nếu không sao khách hàng quan trọng như thế lại không giới thiệu với tổng giám đốc?”

Vừa hay Dung Cẩm nhìn thấy một màn, trong lòng ác độc oán thầm: “Tốt nhất là ly hôn luôn đi, không phải hôn nhân hợp đồng sao? Làm như thật vậy.” Dung Cẩm khinh thường hừ Lăng Vi: “Một thân phận giả mà làm như nữ vương vậy, đúng là làm cho người ta ghê tởm.”

Ngày đó sau khi triển lãm kết thúc, cô ta về nhà bị dọa gần chết, một phóng viên là người bạn không tệ của cô ta nói quan hệ của Diệp Đình và Lăng Vi là giả, bọn họ ở bên nhau chỉ là diễn trò cho người ngoài xem, thật ra... giữa bọn họ chẳng có gì.

Dung Cẩm mới từ từ yên lòng.

Đột nhiên như vừa leo qua ngọn núi nguy hiểm vậy.

Dung Cẩm hung hăng trừng Lăng Vi, nếu ánh mắt có thể giết người

thì cô ta hận không thể dùng ánh mắt bắn vỡ nát Lăng Vi.

Lăng Vi không biết nhiều người hiểu lầm quan hệ của cô và Diệp Đình.

Cô và Nhan lão gia ngồi thang máy khách quý lên lầu.

Ra khỏi thang máy, đột nhiên nhìn thấy người quen đứng bên ngoài... nhưng không nghĩ ra người này là ai...

Chỉ thấy người này mặc áo sơ mi trắng thời thượng, quần tây sát người, áo khoác gió màu đen. Mái tóc được hất ra sau, hai bên thái dương cạo sạch sẽ, cả người không câu nệ tiểu tiết mà trông cực kì thời thượng, đẹp trai phát ngẫu.

Lăng Vi cẩn thận đánh giá anh ta, sau đó nhớ ra... là Nhan Mặc Phi.

Nhan Mặc Phi đứng ngoài cửa thang máy, lúc nhìn thấy Lăng Vi, hai mắt anh sáng lên khác thường.

Nhưng mà lúc nhìn thấy người bên cạnh cô, mày kiếm như dao găm của Nhan Mặc Phi đột nhiên nhíu lại.

“Ông nội...” Nhan Mặc Phi bất mãn lắc đầu, hiển nhiên không ngờ ông nội đến tìm Lăng Vi.

“...” Nhan lão tiên sinh ngượng ngừng cười.

“Nhan tiên sinh, xin chào.” Lăng Vi quen anh liền vươn tay ra bắt tay với anh.

Nhan Mặc Phi vươn tay nắm lấy tay cô: “Quản lý Lăng, xin chào, ông nội tôi đột nhiên tìm cô, quấy nhiễu cho cô rồi, thật có lỗi.”

Lăng Vi sửng sốt: “Quấy nhiều?”

Quấy nhiều đâu ra vậy.

Cô mỉm cười nói: “Nhan tiên sinh lo lắng quá rồi... Nhan lão tiên sinh đặt của chúng tôi 20 vạn chiếc xe, sắp thành khách lớn của chúng tôi, sao lại là quấy nhiều chứ? Nếu thành công không chừng tôi còn được thăng chức, tăng lương đấy.”

“20 Vạn... chiếc xe?”

Đó là gì vậy?

Đột nhiên Nhan Mặc Phi nhìn qua ông nội...

Chỉ thấy ông cụ hất cằm, ý là: “Biết cái gì gọi là gùng càng già càng cay không?”

Lăng Vi thấy hai ông cháu nhà này thật không biết nói gì.

Đột nhiên Nhan lão tiên sinh hỏi Nhan Mặc Phi: “Ông tới nói chuyện làm ăn, cháu tới đây làm gì?”

“...”

Nhan Mặc Phi mím môi, không có trả lời.

Thầm nghĩ: “Còn không phải sợ ông quấy rồi sao? Cháu nhìn chăm chăm bức tranh của người ta cả đêm thì ông liền nói cháu nhất kiến chung tình với người ta,... còn sốt ruột bế chắt nội, tìm người ta muốn làm mối người ta...”

Chương 745: Không biết sống chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhan Mặc Phi sợ ông mình dính vào, anh thường thức Lăng Vi nhưng mà... căn bản không muốn kết hôn với cô. Một Hàn Linh Tê đã đủ ầm ĩ rồi, anh không muốn lại bị một cô gái khác cuốn lấy....

Hơn nữa hình như cô gái nhà người ta đã có hộ hoa sứ giả rồi... ngày đó ở buổi triển lãm tranh... lúc quản gia giới thiệu không phải đã nói... Thái Vi chính là... Diệp phu nhân sao....

Haiz....

Ông nội thật là...

Ngay cả tình hình không biết rõ đã mù quáng tìm việc cho anh... thật sự là một bên lạnh một bên nóng.

Trong lòng Nhan Mặc Phi thầm nghĩ nhưng ngoài miệng lại nói: “Cháu đương nhiên tới nói chuyện làm ăn với ông..” anh nhìn Nhan lão gia tử, bất đắc dĩ nói: “Ông đột nhiên đầu tư lớn như vậy, cháu phải xem trọng cho ông, liên quan tới lợi ích của công ty, sao cháu lại không tới chứ?”

Lăng Vi mỉm cười với hai người, đi trước, đưa tay mời.

“Mời...” Nhan lão tiên sinh và Nhan Mặc Phi khách khí mới cô đi trước.

Lăng Vi xoay người dẫn đường, nhanh chóng tới bộ phận thiết kế. Nhan lão gia và Nhan Mặc Phi đi theo đằng sau, ông nhìn cháu, cháu nhìn ông hai người trừng nhau.

Đột nhiên truyền tới âm thanh: “Quản lý Lăng... là Thái Vi thật sao?”

“Hả?”

Trên hành lang, Lăng Vi nghe thấy người gọi cô.

Lăng Vi quay đầu phát hiện hành lang không có ai.

Đột nhiên cô cảm thấy...không khí không thích hợp.

.....

Hình như đột nhiên... có cảm giác bị nhiều người vây xem.

Lăng Vi nhìn xung quanh, ngoại trừ NHãn lão gia và Nhan Mặc Phi thì không còn ai khác.

Cô yên lặng đi về phía trước.

Lúc này Lăng Vi nghe thấy trong văn phòng bộ phận thiết kế có người nhỏ giọng nghị luận về cô: “Cô nói gì, quản lý Lăng là Thái Vi sao? Bức tranh kia là cô ấy vẽ sao?”

“Hả? Không phải vậy chứ? Quản lý Lăng lại không thiếu tiền, vẽ truyện tranh làm gì chứ?”

“Ồ sao lại không thể chứ?” Là âm thanh của cô gái khác: “Trước kia cô ta nghèo lắm, hình như phải vẽ truyện tranh để mưu sinh, nếu

không leo lên người tổng giám đốc không khéo hiện tại ăn không khí mà sống đấy.”

Sắc mặt Lăng Vi trầm xuống.

Chỉ thấy sắc mặt Nhan lão gia ở bên cạnh cũng thay đổi.

Nhan lão gia thầm nghĩ: “Thái Vi... mà ông quen không phải là Lăng Vi quản lý Lăng ở bên cạnh đấy chứ?” khoản xe này là do cô ấy là tổng phụ trách thiết kế, ngạo khí trời xanh của cô ấy đạt giải nhất ở Phương Chu quốc tế, những thứ này ông biết, còn có bức tranh kẻ đột nhập ông cũng xem qua, cực kì cố gắng. Nhưng mà người đàn bà kia vừa nói...Lăng Vi dính tổng giám đốc... là có ý gì?

Ông ngược mắt nhìn cháu trai nhà mình, ánh mắt sắc bén.

Nhan Mặc Phi nhún vai ý... cháu cũng không biết mà....

Sắc mặt Nhan lão gia hơi khó coi.

Vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lăng Vi, tỉ mỉ đánh giá cô, ánh mắt có tìm tòi, có nghiên cứu.

Lúc này Lăng Vi đứng yên, sắc mặt đen lại, nhếch môi, trong mắt đầy tức giận.

Tuy cô đang vô cùng tức giận nhưng ánh mắt đó còn có cả sự ản nhĩn.

Cô mím môi thành đường thẳng, hiển nhiên đang vô cùng ản nhĩn những lời trào phúng này.

Nhan lão gia đánh giá cô, cảm thấy... có gái này còn có lòng dạ hơn

ông tưởng tượng.

Lại nhìn cháu trai nhà mình, chỉ thấy Nhan Mặc Phi cũng đang đánh giá Lăng Vi... chỉ là ánh mắt đó còn có cả sự đau lòng.

“Hừ...” lão gia tử hừ một tiếng, đột nhiên mất hứng thú với Lăng Vi, đàn bà leo lên người đàn ông, ông chướng mắt... khoản xe này nói không chừng cũng không phải công lao của cô, đột nhiên Nhan lão gia không muốn ký hợp đồng làm ăn này.

Mà Lăng Vi...c ăn bản không biết Nhan lão gia đang suy tính gì...

Nhưng cẩn thận như Lăng Vi đã chú ý tới ánh mắt đánh giá tìm tòi của lão gia tử, còn cả thái độ nhiệt tình đột nhiên lãnh đạm của ông.

Chương 746: Không biết sống chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cũng không phải là người vô cùng để ý người khác nghị luận mình, cũng không thèm để ý người khác đối với mình ra sao. Cô chỉ cảm thấy để khách hàng nghe được cáp dưới của mình nói ra nói vào thật quá thất lễ.

Giờ phút này bên cạnh cô là hai vị khách vô cùng quan trọng...

Tình huống này chỉ có cô mới có thể cảm nhận được ... xấu hổ đến mức nào.

Lăng Vi mím môi, nhắc chân đi qua bộ phận thiết kế.

Lúc này đột nhiên có người hỏi: “Ai vậy? Các người nói truyện tranh nào? Có thể mua được ở chỗ nào?”

Đột nhiên Lusa nói: “Không biết, bức tranh kia tôi đã từng thấy, nghe nói... bức tranh kia... nội dung cực kì ghê tởm...”

“Sao cơ?” Có người la lớn.

“Bức tranh kia thế nào mà ghê tởm hả?”

Nháy mắt cả văn phòng nổ tung: “Lusa cô nói gì, cô nói bức truyện tranh của quản lý Lăng ghê tởm sao? Không phải chứ? Tôi còn định mua về xem đấy...”

“Lusa, cô thấy rồi sao? Tôi vẫn chưa thấy, có thể mua được ở chỗ nào?”

Đoàn nười vây quanh, Lusa xua tay: “Tôi không biết... tôi chưa thấy nhưng nghe Dung Cẩm nói, cô ấy nói bức vẽ cực kì máu me, cực kì ghê tởm...”

Đột nhiên cả văn phòng yên tĩnh lại, sau đó có người nói: “Dung Cẩm... là bạn gái của quản lý Hứa sao?”

“Đúng thế... mấy ngày hôm nay thường thấy bọn họ đi chung một chỗ, đôi khi còn cãi nhau.”

Người đàn bà kia xì một tiếng, cười nói: “Lời Dung Cẩm nói mà cũng tin, quản lý Hứa là bạn trai cũ của quản lý chúng ta, Dung Cẩm như vậy là ghen tỵ, sao cô ta có thể nói lời hay về quản lý của chúng ta? Cô còn tin lời Dung Cẩm... cô có bị ngốc không vậy?”

Lusa quanh co nói: “Tôi cũng không biết... tôi nghe mọi người trong văn phòng nói. Hiện tại có lẽ truyền cả công ty rồi cũng nên?”

Lăng Vi cau mày đi vào văn phòng.

“Cốc, cốc, cốc...” cô gõ cửa, mọi người trong văn phòng quay đầu nhìn xem.

Lúc nhìn thấy Lăng Vi, bọn họ hoảng sợ che miệng.

Tiểu Cầm bộ phận thiết kế số 1 đứng lên.

“Chị Lăng...” cô ta hoảng sợ nhìn Lăng Vi, lần thảo luận này, bộ phận thiết kế số 1 đều không tham gia, nhưng mà hai phòng bên hợp lại,

bộ phận thiết kế số 1 có thể nghe được. Tiểu Cầm biết Lăng Vi không phải là người như vậy nhưng không có bằng chứng cũng không biết nói giúp thế nào.

Lúc này đám thiết kế bộ phận số 1 và số 2 nhao nhao về chỗ, mỗi người cúi đầu không ai dám nói gì.

Ánh mắt Lăng Vi sắc bén nhìn mọi người.

Tất cả mọi người im lặng, thậm chí chẳng dám ngẩng đầu, cả văn phòng tranh cãi ầm ĩ đột nhiên lặng ngắt như tờ.

“Chị Lăng...”

Sắc mặt Lăng Vi không vui, tiểu Cầm chẳng dám nói, hiện tại không phải là trợ lý của Lăng Vi nên không dám nói chuyện.

Tiểu Cầm nghĩ muốn an ủi cô nhưng mà trợ lý a Lam của Lăng Vi đã tiến lên mời hai người khách ở bên ngoài vào.

Chương 747: Hít thở không thông (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi giẫm lên đôi giày cao gót đi vào phòng khách, bên ngoài, mấy nhà thiết kế bộ phận số 2 đổ mồ hôi.

Hơn nữa, Lusa...

Cô ta run rẩy nhìn những người khác cầu xin giúp đỡ: “Tiểu Cầm, tiểu Cầm... quản lý Lăng sẽ không tức giận chứ?”

Tiểu Cầm là trợ lý cũ của Lăng Vi, ở trong văn phòng có chuyện gì đều tìm Tiểu Cầm...

Trong lòng Tiểu Cầm tức giận, sau đó phát tác nói: “Tôi không phải quản lý làm sao mà biết?”

Lusa bị nói, trước mặt như bao phủ bóng đen...

Dung Cẩm chết tiệt, nói gì không nói lại nói bậy về quản lý Lăng...

Lusa hận không thể tát chết mình, nói bậy người ta còn chưa tính còn để người ta nghe thấy... người này... còn là lãnh đạo trực tiếp của mình... càng đáng sợ hơn là... sếp của mình còn là... tổng giám đốc phu nhân.

“Trời ạ...” Nháy mắt Lusa cảm thấy như ngày tận thế vậy.

...

Trong phòng khách, trợ lý a Lam pha bình trà Ô Long đặt lên bàn trà.

Nhan lão gia bưng chén trà bình phẩm: “Trà này không tệ.”

Lăng Vi mỉm cười nói: “Xe cũng chúng tôi cũng không tệ đâu.”

Nhan lão gia ngược mắt nhìn cô, thầm nghĩ cô gái này thật dám nói ra.

Nhan Mặc Phi nhân cơ hội nói: “Vậy mời quản lý Lăng giới thiệu cho chúng tôi một chút.”

Lăng Vi bưng chén trà tinh tế uống một ngụm: “Phật hiệu bản vô lực, chích độ người hữu duyên... Nhan lão tiên sinh đã không có ý định ký hợp đồng thì tôi nói nhiều cũng chẳng để làm gì.”

Nói xong nhìn thoáng qua hai người.

Nhan lão gia bĩu môi cười, tiếp tục thưởng thức trà.

Nhan Mặc Phi nói: “Nếu sản phẩm có thể mang lại lợi nhuận, tôi sẽ đệ trình với hội đồng quản trị ý kiến ký hợp đồng.”

“Được.” Chỉ chờ những lời này của anh.

Lăng Vi để a Lam lấy laptop tới, sau đó kiên nhẫn cẩn thận nói chi tiết ý niệm về chiếc xe và chi tiết từng công năng.

Nhan Mặc Phi nghe mà nhập thần...

Âm thanh của Lăng Vi cực kì dễ nghe, dịu dàng như gió xuân thổi tới,

lúc cô nói cực kì cẩn thận và kiên nhẫn.

Nhưng mà Nhan lão gia vẫn không yên lòng.

“Ồ?” Lúc này Nhan lão gia kêu một tiếng.

Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy hai mắt ông cụ căng thẳng, sắc mặt biến đổi.

“Sao vậy? Có gì không ổn sao ạ?” Lăng Vi thấy ông cụ nhìn sang vai trái của mình.

Cô theo bản năng cúi đầu nhìn mình, thì ra lúc nãy hất tóc kéo luôn cả dây chuyền, không cẩn thận mắc vào áo.

Lăng Vi vội vàng gỡ ra.

Trong đầu xuất hiện suy nghĩ kỳ quái... sao Nhan lão gia nhìn thấy sợi dây chuyền lại có vẻ mặt như vậy?

Sợi dây chuyền này là chuỗi, là ba mẹ ăn mừng Long Đăng kỷ niệm ba năm đã đặc biệt thiết kế một sợi dây với 39 viên kim cương.

“Lão tiên sinh biết nó sao?”

Lăng Vi nhìn ông ấy, thấy vẻ mặt ông ấy trầm trọng nói: “Đây là... kỷ niệm ba năm thành lập Long Đăng, tiểu Phong tặng cho Minh Nhược... nhưng mà sao chiếc vòng này lại ở chỗ cô?”

Tiểu Phong, Minh Nhược?

Trong lòng Lăng Vi chấn động.

Nghe giọng điệu của ông cụ hình như rất quen thuộc với cha mẹ?

Chương 748: Hít thở không thông (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi không trả lời ngay, cô nâng chén trà lên, nhìn a Lam: “A Lam, nơi này không có việc của cô nữa, cô đi làm việc đi.”

‘Vâng, quản lý Lăng.’ A Lam ra ngoài, đóng kín cửa.

Lăng Vi lấy vòng cổ xuống cầm trong tay, nhìn một hồi mới nói: “Đây là... di vật ba mẹ để lại cho tôi.”

“Cái gì?” Nhan lão gia chấn động, vẻ mặt không thể tin hỏi: “Cô là con gái của Tiểu Phong và Minh Nhược sao?”

Hai mắt ông trừng lớn, tỏa sáng.

Chẳng lẽ lão gia từ biết cái gì?

Lăng Vi vội vàng nói: “Vâng, 12 năm trước ba mẹ qua đời, chú của tôi là Lăng Trí đã nuôi tôi. Nhưng mà... sau đó chú bị hại phải vào tù, là một mình tôi tự nuôi mình.”

“...” Nhan lão gia nhíu mày: “Thì ra... là vậy.” Ánh mắt ông hiền lạnh, như nhìn cháu gái mình, từ ái nói: “Đứa bé, khổ cho cháu rồi.”

Trong đầu Lăng Vi lờ mờ.

Như tóm được cọng rơm cuối cùng, Lăng Vi kích động hỏi: “Lão tiên

sinh, ngài quen ba mẹ tôi sao? Có phải ngài biết chuyện gì không? Ngài có thể nói cho tôi nghe không?”

“Ừ.” Nhan lão gia không trả lời cô, ngược lại gật đầu dăm chiêu... giống như không nghe thấy câu hỏi của cô mà đang nhớ lại gì đó.

Một lúc lâu sau, Nhan lão gia mở thờ dài nói: “Ta và ba mẹ cháu không tính là quá quen nhưng lại cực kì quen với chiếc vòng cổ này.”

“Vòng cổ”? Lăng Vi nhú mày, trái tim đập thành thịch.

“Lão tiên sinh, hiện tại ngài nói cho tôi biết được không?”

Nhan lão gia gật đầu nói: “Thật ra thì... cũng không có gì. Chiếc vòng này là ba của Mặc Phi thiết kế.”

Trong đầu Lăng Vi hiện ra một hàng!!!

Sau đó Nhan Mặc Phi kinh ngạc nói: “Trách không được cháu nhìn quen như thế, trong tập tranh của ba có mẫu thiết kế này.”

“Đúng thế.” Nhan lão gia gật đầu.

Nhan lão gia im lặng một hồi, giống như nhớ lại chuyện xa xưa: “Lúc đó Minh Nhược và tiểu Phong tìm Gia Tuyên, cố ý nói ngụ ý của chiếc vòng này. Khi đó danh tiếng của Gia Tuyên cực kì lớn, vang danh ra ngoài, nhiều người tìm đến nó nhờ thiết kế, cho nên nó cực kì bận rộn, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Nhưng mà Nhược Tuyên và tiểu Phong tìm đến nó, quản gia giới thiệu thân phận của bọn họ, nói bọn họ là người mở đường cho sản phẩm ô tô trong nước, Gia Tuyên liền đẩy hết tất cả các thiết kế, không hề do dự đồng ý.”

Lăng Vi nghĩ nghĩ hỏi: “trước kia ba mẹ tôi và chú Gia Tuyên có quen biết nhau sao?”

“Ừ, trước kia thì không biết, đến thiết kế này mới biết.”

Lăng Vi do dự nói: “Lão tiên sinh, người biết sợi dây chuyền này từng bị đấu giá không?” Cô vẫn muốn tìm đến người mua được sợi dây này, nhưng người nọ cực kì bí ẩn, vẫn không chịu gặp cô. Lần trước Diệp Đình cho cô tấm hình, nói muốn gặp cô, nhưng sau khi về nước... người nọ liền mất liên hệ.

“Bán đấu giá sao? Đương nhiên biết...” Nhan lão gia gật đầu.

Nhan Mặc Phi nói: “Tôi cũng biết rõ...”

Hai mắt Lăng Vi sáng như sao nhìn anh, sau đó lại mong chờ nhìn ông cụ: “Lão tiên sinh, người cũng biết lúc đó ai mua được chiếc vòng cổ này sao?”

Đôi mắt Lăng Vi sáng bừng người.

Chương 749: Vạch trần từng lớp một (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhan lão gia tử nói: “Dĩ nhiên biết, là ông cho người đấu giá — —”

“Hả? Ông...” Lăng Vi kinh ngạc ngẩn người.

“Là ông... cho người đấu giá sợi dây chuyền này?”

Trời ạ!

Đây là một chuyện lớn, tin tức tốt... kinh người!

Nhưng... tại sao không giống Diệp Đình nói?

Tám hình Diệp Đình cho cô xem rõ ràng là đàn ông trung niên...

Cũng không phải Nhan lão gia tử...

Xem ra, trong này có ẩn tình khác — —

“Ha ha... Cái này hả...” Nhan lão gia tử cười cười, lại nói: “Cũng không hoàn toàn là vậy... Có điều, người mang tiền đến hiện trường là ông. Là ông bảo quản gia tìm một công nhân tốt bụng đấu giá giùm.”

Cái gì là... không hoàn toàn là vậy?

Lăng Vi liền nóng nảy: “Ông, ý của ông là... lúc ấy, là ông mang tiền đi đấu giá sợi dây chuyền, nhưng người đấu giá dây chuyền này, là người khác?”

“Đúng!” Lão gia tử như đinh chém sắt.

Lăng Vi lập tức truy hỏi: “Người kia là ai? Người đấu giá sợi dây chuyền này cho ông là ai?”

Lão gia tử nhíu mày, đột nhiên hỏi: “Cháu hỏi cái này để làm gì?”

Lăng Vi hít sâu một hơi: “Ông, sợi dây chuyền này là di vật ba mẹ cháu để lại cho cháu, nó gắn bó chặt chẽ với con.”

Nhan lão gia tử gật đầu.

Lăng Vi nói tiếp: “Người mua sợi dây chuyền này có ân với cháu, sao cháu có thể không sốt ruột chứ? Ông có thể hiểu được không?”

Lăng Vi lại kể chuyện trước kia Chu Vân trộm dây chuyền của cô. Cô kể rất cặn kẽ, Nhan lão gia tử xen vào vài câu, hỏi rõ ràng, rốt cuộc hiểu rõ chuyện đã xảy ra.

Lăng Vi thành khẩn nói: “Cho nên... Ông nội, cháu nghĩ ông có thể hiểu được tâm tình cháu... Bây giờ cháu rất muốn biết, sợi dây chuyền này lúc đó được ai đấu giá...”

“Cái này... Quả thật khó nói...”

Nhan lão gia tử tỏ vẻ dừng quá bối rối, thật lâu, do dự nói: “Lúc đó, người đấu giá sợi dây chuyền này cho ông là một người đồng hương... Ông già này, có giao tình với ông. Nhưng mà... theo ông biết, không phải ông ấy đấu giá sợi dây chuyền này.”

Nói xong, lại chắc chắn gật đầu: “Nhất định không phải ông ấy, bởi vì... lúc đó, ông ấy gọi điện thoại cho ông nói thế này... Ông ấy nói: Nhan lão quý — — có người nhờ tôi mua trang sức, ông giúp tôi! Lúc đó, ông không vui. Ông liền từ chối: Dựa vào cái gì mà ông bảo tôi giúp, tôi sẽ giúp?” Mặt Nhan lão gia tử đầy kiêu ngạo, nói tiếp: “Ông và lão già này có giao tình, nhưng tính cách hai người đều rất ngang ngược, luôn tranh cãi! Aiya... ông và ông ấy, cũng đã không gặp mặt hơn năm năm nay rồi!”

“Ông... Ông nói chủ đề chính... Đấu giá sợi dây chuyền...”

“Oh oh oh...” Nhan lão gia tử vỗ trán: “Sợi dây chuyền kia... Đúng!” Ông vuốt tóc hoa râm.

Suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Ông ấy nhờ ông đấu giá, ông nói không đấu giá! Ông ấy liền âm hiểm nói: Dây chuyền này là con trai ông thiết kế, ông không đấu giá thì ai đấu giá? Thiết kế đẹp như vậy, lỡ như để cho tên lưu manh nào đấu giá đi gieo họa thì làm thế nào?”

Nhan lão gia tử vỗ đùi: “Đúng vậy! Ông nghĩ một hồi... Ông ấy nói có lý! Tâm huyết của con ông, không thể để người khác sỉ nhục! Cho nên ông lấy tiền lão quý thúí đó cho ông đến hội đấu giá. Sau đó... ông đấu giá lại sợi dây chuyền kia, còn chưa tới nhà đã bị lão quý thúí cướp đi... chuyện dây chuyền, ông chỉ biết vậy. Cụ thể là ai bảo ông ấy đấu giá, ông cũng không rõ lắm.”

“...”

Lăng Vi muốn hỏi ông “Lão quý thúí” này là ai, nhưng... cô thật sự không thể nói ra.

Liền đổi từ uyển chuyển hỏi: “Ông, người bạn này của ông là ai? Có

tiện tiết lộ cho cháu không?”

“Cốc cốc cốc...” Đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa.

“Mời vào — —”

Chương 750: Vạch trần từng lớp một (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cửa phòng làm việc mở ra. A Lam mở cửa ra khẽ nhỏ, nghe bên trong ngưng nói chuyện, cô ta mới đẩy cửa đi vào: “Giám đốc Lăng... có một vị lão tiên sinh... nói muốn gặp cô gấp. Ông ấy nói... ông ấy muốn gặp Tổng giám đốc, nhưng Tổng giám đốc nói anh ấy không rảnh... Nhưng ông ấy lại nói có chuyện gấp. Cho nên?”

A Lam dè dặt quan sát sắc mặt Lăng Vi, vừa rồi cô ta nghe Irene nói giọng Tổng giám đốc rất lạnh lùng... Hơn nữa, thái độ cũng không được tốt lắm..

Cho nên, không biết Giám đốc Lăng có đồng ý gặp người này hay không...

Lăng Vi nhướn mày, liền nghĩ tới... người này có thể là ông nội?

Ông ấy tới công ty làm gì?

Cũng không biết ông có chuyện gì gấp, nói với A Lam: “Mời ông lão lên đây đi.”

A Lam lui ra ngoài, Lăng Vi đeo dây chuyền lên cổ.

“Nếu Giám đốc Lăng có khách, vậy chúng tôi liền cáo từ trước, còn chuyện dây chuyền, chúng ta sẽ giành thời gian trò chuyện nữa.”

“Được...” Lăng Vi rất muốn đào sâu đề tài này, nhưng dù sao lần đầu gặp mặt Nhan lão tiên sinh, hôm nay trò chuyện nhiều như vậy, coi như rất đặc biệt rồi.

Lão tiên sinh nói đúng, nếu muốn biết chuyện dây chuyền, sau này có thể giành thời gian tìm hiểu kỹ càng.

“Cảm ơn ông hôm nay nói nhiều chuyện cho cháu như vậy, cháu tiến ông.” Lăng Vi khách sáo đứng lên, nghĩ tới chuyện chính, lại bổ sung thêm: “Xe cho người già này thật sự vô cùng đáng để phổ biến rộng rãi, còn khẩn cầu ông cân nhắc. Giá cả xe này phù hợp thiết thực, chức năng tốt, cực kỳ bền bỉ. Không gian chúng ta mở rộng chiếc xe này quá nhỏ, quan trọng nhất là muốn mang lại lợi ích cho người lớn tuổi, cũng không hoàn toàn vì lợi ích. Ông là nhà từ thiện, càng hiểu được tấm lòng của chúng tôi hơn.”

“Được được được!” Nhan lão gia tử cười “ha ha”: “Tiểu nha đầu này!”

Aiya... quả thật thú vị, khó trách cháu trai ông thích.

Tính cách cô gái này rất tốt! Lại có tài hoa, năng lực.

Đúng là một nhân tài...

Ba người đi ra phòng làm việc, điện thoại trong phòng làm việc Lăng Vi chợt vang lên.

Nhan lão gia tử nói: “Nha đầu, cháu không cần tiến ông, cháu đi nghe điện thoại đi. Ông trở về thảo luận với Hội đồng quản trị, nếu số phiếu hơn phân nửa, ông sẽ hợp tác cùng công ty cháu!”

“Được! Cảm ơn ông cho công ty cháu một cơ hội!”

Nhan lão gia tử khoát tay đi ra ngoài.

Hai ông chú Nhan thị từ phòng làm việc của Lăng Vi đi ra ngoài, Nhan Mặc Phi hỏi: “Ông nội, ông cảm thấy xe cho người già này thế nào?”

Lão gia tử cười như không cười nói: “Cháu không có cơ hội cưới người ta về, vẫn là bớt trêu chọc thì tốt hơn.”

Nhan Mặc Phi bất đắc dĩ nói: “Cháu chỉ tán thưởng cô ấy, không phức tạp như ông nghĩ. Cháu hỏi ông xe kia thế nào. Có thể đầu tư hợp tác không?”

“Oh — — xe kia à! Cũng không tệ lắm! Có thể cân nhắc, để Hội đồng quản trị bỏ phiếu.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe trong hành lang có người hô: “Nhan lão quý — — bao nhiêu năm không gặp ông!”

Nhan lão gia tử chấn động mạnh!

Bà nội nó! Trên thế giới này chỉ có một người gọi ông như vậy: “Lão quý thú! Ông về nước hồi nào?”

Nhan lão gia tử hô to, bước nhanh tới — —

Chương 751: Phản ứng mang thai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Reng reng reng — —”

Trong phòng làm việc, điện thoại vang không ngừng, sau khi tiến Nhan lão gia tử và Nhan Mặc Phi ra ngoài, Lăng Vi xoay người đi vào nghe điện thoại.

Là Diệp Đình gọi tới, anh nói: “Vợ.... Anh muốn uống ly cà phê đen của quán Kachi. Chính là quán trên đường về nhà của chúng ta.”

Lăng Vi buồn cười: “Anh có một trợ lý, một thư ký trưởng, bốn thư ký... Chuyện mua cà phê, còn cố ý gọi em đi mua cho anh?”

Diệp Đình cười nói: “Em mua uống ngon hơn người khác mua.”

Lăng Vi dựa vào bàn làm việc, nghe bên anh truyền tới tiếng hít thở nhàn nhạt.

Cô có cảm giác lỗ tai cũng nóng lên.

Cô cười hỏi: “Không phải anh không quen uống cà phê bên ngoài sao? Phòng làm việc của anh có hạt cà phê không? Bảo bọn họ pha cho anh!”

Diệp Đình không nhanh không chậm nói: “Đột nhiên nghĩ tới mùi vị cà phê lần trước uống cũng không tệ lắm...”

“...” Lăng Vi hết ý kiến, muốn chọt anh đôi câu, nhưng... vừa nghĩ tới ánh mắt mê ly lại tràn đầy mong đợi của anh, cô liền mềm lòng, ôn nhu đáp: “Được, vậy bây giờ em đi mua, anh chờ một lát...”

“Được, vợ, anh yêu em.”

Tại Lăng Vi nóng hơn, cúp điện thoại.

Người này... Không biết đang giờ trò quỷ gì...

Cô cầm ví tiền đi ra ngoài, thầm nghĩ... Chuyện này... sao luôn có cảm giác không đúng.

Diệp Đình xưa nay đều uống cà phê của mình tự pha, hôm nay lại trúng gió gì?

Cô cảm thấy trong lời nói của anh có...

“Đúng... Nhất định có chuyện gì trong này...” Lăng Vi cảnh giác, với tính cách của Diệp Đình, rất dễ khiến người khác mắc bẫy.

Chắc chắn là anh đào hố gì, chờ cô nhảy xuống...

Lăng Vi mới ra phòng làm việc, thấy A Lam đi tới: “Giám đốc Lăng...”

Lão gia từ đâu?

“Người đâu?” Lăng Vi nhìn sau lưng cô ta: “Không phải nói cô mời ông nội lên sao?”

Còn nói có việc gấp?

A Lam lúng túng nói: “Lão tiên sinh gặp bạn, hai người đi uống rượu... ông ấy nói, không có chuyện gì lớn thì không lên đây nữa.”

“...”

Lăng Vi cắn răng, vừa rồi còn nói có chuyện gấp! Nếu không phải ông tới cắt đứt, lúc này cô đã hỏi được người thần bí kia là ai! Lăng Vi cắn răng đi vào thang máy, vừa vào thang máy, chợt “ọe”

“Ọe — —” Dạ dày không ngừng chua xót, cả người cô lạnh cóng, môi run rẩy, nước mắt chảy ra ngoài.

“Ọe — —” Cô che miệng, chạy vào phòng vệ sinh. “Ọe — —” Lăng Vi buồn nôn... Cô đưa tay mở vòi nước, rửa tay rửa mặt, nhìn mình trong gương, sắc mặt trắng bệch, còn hơi tái xanh.

“Cũng không biết là mang thai hay là tác dụng thuốc.” Hồ lão tiên sinh nói không nhanh như vậy, nhưng cũng không phải không có đột ngột, bây giờ cô hoàn toàn không nắm chắc. Ba ngày sau khi uống nước táo kia, mỗi lần cô buồn nôn càng nhiều hơn trước, cũng không biết... có phải làm mất tác dụng thuốc hay không... Càng nghĩ càng lo lắng vì lúc này nôn nhiều hơn những lần trước, cảm giác không ngừng được.

Hai chân cô run rẩy chống bồn rửa tay, lúc này A Lam chạy vào: “Giám đốc, cô không sao chứ?”

Lăng Vi khoát tay, một lúc lâu mới đỡ.

“Tôi đi ra ngoài hóng mát một lát...” Ở trong công ty khó chịu ngột ngạt, vừa vặn đi ra ngoài mua cà phê hóng gió.

Lăng Vi đi xuống lầu mua cà phê, mua xong, trở về liền đi thang máy

riêng của Tổng giám đốc lên thẳng phòng làm việc Diệp Đình.

Khi cô mở cửa vào, thấy Diệp Đình ngẩng đầu, nhìn sau lưng cô.

Lăng Vi nghi ngờ, nhìn cái gì thế? Trong đầu đột nhiên lóe lên tia sáng... Được nha — — bảo cô mua cà phê, thì ra quả thật là một cái hố!

Chương 752: Phản ứng mang thai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đã biết... anh bảo cô đi mua cà phê là muốn cô xuống lầu... Ông nội ở đại sảnh, anh cự tuyệt gặp lão gia tử, lại sợ lão gia tử khó chịu... liền gọi điện bảo cô đi xuống, sau đó mượn cớ muốn cô đi mua cà phê, để cô và lão gia tử “vô tình gặp mặt”...

Diệp Đình không biết sau khi lão gia tử bị anh cự tuyệt, ông liền tìm cô...

Sau đó, lão gia tử lại đột nhiên bị một người bạn lôi đi uống rượu...

Thật buồn cười, tính cách kỳ quặc này! Khó trách là máu mủ chí thân, một người, hai người, đều như nhau!

Nhưng mà... tính cách này của Diệp Đình, còn rất dễ thương...

Cô thêm điểm cho anh.

Lăng Vi đặt cà phê lên bàn.

Cách bàn làm việc, Diệp Đình ngược mắt nhìn cô chăm chú. Lăng Vi tức giận nói: “Muốn em đi xuống gặp ông nội, còn không nói thẳng.... Dày vò em mua đi mua cà phê cho anh!”

Diệp Đình bị cô vạch trần, mím môi thành một đường, đưa tay lấy cà phê.

“Bóp — —” Lăng Vi giơ tay đánh tay anh: “Cứ thế uống à, không bày tỏ thành ý?”

Diệp Đình nhìn cô, bỗng nhiên nhướn mày bật cười, anh đứng lên, tay lướt trên bàn, bước chân dài vòng qua bàn, đi tới trước mặt cô.

Anh đứng đối diện cô, cúi người nhìn cô, ép cô vào góc bàn: “Muốn bày tỏ thế nào?”

Hai tay anh chống trên mặt bàn, đè lên hai tay cô, mười ngón tay của anh đan vào tay cô, gương mặt tuấn tú kề sát mặt cô.

Lăng Vi ngửa người về sau, tư thế rất khó chịu. Cô đưa tay níu lấy cổ áo anh: “Mau quỳ xuống hát cho chị.”

Diệp Đình nhếch môi cười, mặt lại kề sát tới cô: “Hát? Anh không biết hát, vợ hôn hôn anh, anh sẽ hát.” Nói xong, anh cầm ly cà phê lên uống một hớp, lại dán lên môi cô, truyền cà phê vào miệng cô.

“Ừm — —” Lăng Vi quay mặt đi.

Người này, thật ác độc!

Càng ngày càng không có chừng mực.

Cô che miệng, muốn vào phòng vệ sinh phun cà phê ra ngoài, nhưng Diệp Đình nhanh chóng nâng cằm cô, thuận thế giơ tay lên: “Nương tựa lẫn nhau, vợ...”

Lăng Vi bị ép nuốt cà phê xuống, khóe miệng còn dính một giọt cà phê, anh lập tức kề sát, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cà phê vào trong miệng.

“Bùm — —” Mặt Lăng Vi trong nháy mắt đỏ bừng, tim đập nhanh lên.

“Oe — —” Cô chợt đẩy anh ra, chạy vào phòng vệ sinh.

Diệp Đình cau mày, không phải cùng uống cà phê sao? Sao phản ứng lớn như vậy? Cũng không phải trước kia chưa từng uống chung...

Anh đi vào theo, thấy cô nôn mửa đến khó chịu: “Thế nào? Hôm nay phản ứng lớn hơn bình thường, xảy ra chuyện gì?”

Lăng Vi nói: “Không biết... Hôm nay vô cùng khó chịu, còn mệt...”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, Diệp Đình cũng nhìn cô.

Hai người cứ nhìn nhau một lúc lâu, cô rối cuộc bừng tỉnh... Diệp Đình giơ tay xoa môi cô, ôn nhu kéo cô vào trong ngực, sâu sắc nói bên tai cô: “Anh không muốn có con, em khó chịu như vậy, anh không thích.” Anh vuốt tóc cô, lựa lòng bàn tay giống như muốn xoa vỡ cô.

Chương 753: Họa phúc một sớm một chiều (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi xoay người rửa tay, cẩn rằng không lên tiếng.

Anh ôm eo cô, kéo cô đi, thấp giọng nói: “Chọc em thôi.”

Lăng Vi cười, cánh tay nhẹ nhàng ôm eo anh, Diệp Đình cắn tai cô: “Tối nay lại đến chỗ Hồ lão tiên sinh khám.” Lăng Vi gật đầu, tim nháy thành thịch, cô có một dự cảm mãnh liệt... Cô có thể mang thai. Dự cảm vô cùng vô cùng mãnh liệt!

Nhưng suy nghĩ một lát, lại không đúng: “Hình như em nghĩ sai rồi, chúng ta mới trở lại từ chỗ Hồ lão tiên sinh được mấy ngày... Khi đó còn chưa mang thai... Mới vài ngày, không phản ứng nhanh như vậy... Chắc không phải là...”

Thấy cô nhú chặt mày, Diệp Đình an ủi cô: “Thuận theo tự nhiên, càng để ý càng không có được.”

Anh ôm cô đi ra, hôn sâu môi cô.

“Đừng làm vậy, bây giờ còn là giờ làm việc...” Lăng Vi bị anh hôn đến chóng mặt, đột nhiên thấy một bản đồ tuyệt đẹp trên bàn anh, cô đi tới nhìn, những bản đồ này đều là danh lam thắng cảnh vô cùng nổi tiếng trên thế giới, mấy tờ đầu là một vài hải đảo đẹp, có Maldives, có đảo san hô, Tahiti, Saipan*...

(*) Tahiti: Tahiti là đảo lớn nhất của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp. Hòn đảo được hình thành từ hoạt động của núi lửa với các rạn san hô bao quanh.

Saipan: Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương với tổng diện tích 115.4 km².

“A? Anh xem mấy thứ này làm gì? Sao lại muốn lặn biển nữa?” Cô liếc nhìn những bản đồ tuyệt đẹp kia, đột nhiên cảm thấy không đúng, bởi vì... sau mấy tờ đó là một vài vườn hoa đẹp...

Có vườn hoa Chi Oải Hương của Provence, có vườn hoa Tulip của Hà Lan, có vườn hoa hồng ở Bulgaria, còn có vườn hoa súp lơ ở núi Kỳ Liên, còn có biển hoa anh túc vô tận...

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Đình, thấy tròng mắt đen của anh sâu kín nhìn cô chăm chú, mắt anh đầy nóng bỏng, mang theo tia ôn nhu. Mặt Lăng Vi từ từ đỏ lên, cô lại lật tiếp...

Sau đó đều là danh lam thắng cảnh nổi tiếng toàn thế giới, tiếp theo... trang cuối cùng...

Cô thấy được một bộ áo cưới!

Áo cưới... trắng thuần thánh khiết, ưu nhã cao quý, thiết kế nếp uốn ở ngực có thể bao lấy đường cong phụ nữ. Bên hông đính kim cương óng ánh, sáng rực nhưng không quá mức. Duy mỹ lãng mạn, linh động như tiên tử...

Áo cưới này cực kỳ phù hợp với khí chất của cô, tựa như làm theo

yêu cầu cho riêng cô, nói là làm theo yêu cầu cũng không thể biểu đạt áo cưới này phù hợp với khí chất của cô, áo cưới ẩn chứa tiên khí này tựa như chỉ có vì một mình cô.

Trừ cô, không có người nào thích hợp.

Ngón tay cô vuốt ve nếp uốn của áo cưới...

Cô cực thích áo cưới này, bản thân là nhà thiết kế xe ô tô, lại đam mê vẽ, cô cũng cảm thán sáng ý to gan và cảm hứng thiết kế tuyệt diệu của người thiết kế áo cưới này.

Cô ngược mắt nhìn Diệp Đình, thấy anh nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, hỏi: “Thích không?”

Trong đầu Lăng Vi chợt lóe lên một suy nghĩ, suy nghĩ này như ánh sáng của sao băng rộ lên trong đầu, cô nhìn áo cưới kia, lại nhìn Diệp Đình...

“Áo cưới này, là anh... thiết kế?”

Diệp Đình đưa tay ôm cô vào trong ngực, ngồi xuống ghế: “Thỏa mãn không?”

Lăng Vi trong nháy mắt cả kinh đến mức mỗi tế bào đều phồng lên! Cô còn nhớ bức “Người đẹp Vi Vi” Diệp Đình vẽ ở cô nhi viện... nét vẽ đơn giản như quét diêm vậy... thật sự không thể nhìn nổi!

Chương 754: Họa phúc một sớm một chiều (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà bây giờ...

Anh... lại.... thiết kế ra một áo cưới hoàn mỹ như vậy?

Ngón tay cô phủ lên áo cưới đang run rẩy, Diệp Đình nắm tay cô, ôn nhu mút rái tai cô: “Anh muốn em làm cô dâu đẹp nhất trên đời.”

Lăng Vi ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt mê ly... Anh bật cười, hôn môi cô.

Cô nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được.”

Cô đã tặng anh cái gì chứ?

Thật hy vọng mai tìm được mẹ, để bà cùng tới tham gia hôn lễ hai người, bà nhất định rất vui phải không?

Đi ra phòng làm việc Diệp Đình, Lăng Vi cảm thấy chân nhẹ bồng...

Ánh mắt sâu kín của anh, quá có ma lực rồi.

Anh tài giỏi như vậy, đẹp trai như vậy, có mị lực như vậy, bảo cô làm sao có thể chống đỡ được?

Mặc dù đã thân mật với anh, nhưng... cô còn như mối tình đầu của

nữ sinh, mặt đỏ tim đập nhanh.

Rõ ràng anh không làm gì, chỉ thâm tình thành thực nhìn cô.

Cả trái tim cô, cả người cô đều sắp bay.

Ấm áp như vậy, ngọt ngào như vậy.

Không được! Không được!

Tĩnh táo hơn!

Không thể bị đầu độc!

Đây là công ty, tại sao có thể tâm viên ý mã*?

(*) Đứng núi này trông núi nọ, sớm nắng chiều mưa, thất thường.

Lăng Vi mím môi thành một đường, biểu tình trong nháy mắt trở nên nghiêm túc...

Ánh mắt sắc bén sáng ngời trở lại phòng làm việc.

Đoạn đường này, những người đi ngang cô đều âm thầm suy đoán: “Có phải Giám đốc Lăng và Tổng giám đốc gây gỗ không? Các người nhìn đi... Giám đốc Lăng vừa từ phòng làm việc Tổng giám đốc đi ra, sắc mặt âm trầm như ăn thuốc súng!”

“Hình như là vậy.... Tôi cũng nhìn thấy!”

Lúc ăn trưa, Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc đến nhà ăn, Tiểu Cầm đột nhiên đuổi theo: “Chị Lăng! Chị xem tin tức chưa?”

Lăng Vi cả kinh, chợt có cảm giác không ổn!

Bụng quặn thắt.

Cô cau mày, che bụng.

“Vi Vi, sao thế?”

Lăng Vi lắc đầu: “Không sao.”

Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc lấy điện thoại ra, thấy trên top tìm kiếm có: “Tác giả Thái Vi nhận được giải thưởng lớn trong Hội họa quốc tế, manga liên quan tới đồi trụy, bạo lực, phi pháp.”

Ngay cả Lý Thiên Mặc cũng nhú mày, anh ta là đàn ông còn không chịu nổi những lời lảm nhảm này. Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi... Có thể tưởng tượng được.

Sáng nay, toàn bộ công ty đều nói bóng gió về manga của Lăng Vi.

Mấy ngày nay, danh tiếng Thái Vi ngày càng lớn.

Còn có rất nhiều công ty trò chơi, điện ảnh và truyền hình liên lạc cô, kết quả... Đột nhiên truyền tin manga của Lăng Vi có liên quan tới đồi trụy, bạo lực, phi pháp!

Lăng Vi đứng không vững, tìm một chỗ ngồi xuống.

Lý Thiên Mặc và Hạ Tiểu Hi bối rối!

Bình luận weibo đều là chỉ trích và chửi rủa, thậm chí có rất nhiều phụ huynh học sinh yêu cầu cấm manga này.

“Thật không hiểu bọn trẻ bây giờ sao thích xem mấy thứ này? Cô nhìn cô ta vẽ gì đi? Máu tanh, bạo lực! Còn có sắc tình! Con nhà tôi học theo thì làm thế nào?”

“Đúng vậy! Con tôi mỗi ngày đều xem, suốt ngày trì hoãn việc học, đúng là ảnh hưởng xấu đến thế hệ sau!”

Trong lòng Lăng Vi nguyền lạnh.

Nói thật, manga của cô cũng không có máu tanh, bạo lực, càng không có sắc tình!

Trước kia trong bản thảo cô có rất nhiều, nhưng sau đó nghĩ lại, vẫn bỏ đi, điểm sáng của cuốn manga này không ở chỗ nam chữ chính lộ bao nhiêu thịt.

Cho nên khi xuất bản, cô bỏ đi toàn bộ.

Trừ nam nữ chính đối thoại đùa giỡn hơi bản và khi nam chính anh hùng cứu mỹ nhân lộ cơ bụng tám múi ra thì không có gì khác. Cuốn manga này của cô thật sự được coi là thuần khiết trong ngành rồi!

Nói manga cô có tình tiết sắc tình, nhất định là lời nói vô căn cứ!

Cũng không biết tại sao bụng quặn đau từng trận từng trận một... cả người lạnh lẽo, run rẩy...

Chương 755: Hành vi sai trái, nhân tâm công đạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vuốt ve bụng mình, cảm giác nhỏ hơi nóng lên. Tháng này còn chưa tới. Lần trước cô đọc sách có thấy, những người mang thai sẽ không có cảm giác thế này... Người ta mang thai đều sẽ không có cảm giác gì, thậm chí còn không biết là mình mang thai.

Cô lau mồ hôi đang rịn ra trên trán, Lý Thiên Hắc và Hạ Tiểu Hi đều đã sắp tức giận đến phát điên lên rồi.

“Ai nói các tình tiết trong manga của tiểu Vi đều là những cảnh máu tanh, bạo lực? Rõ ràng là nói không có cơ sở mà.” Hạ Tiểu Hi tức giận nói: “Mình đã đọc đi đọc lại truyện này mấy lần rồi, rõ ràng là không có!”

Trong bộ manga này của Lăng Vi, có rất nhiều tình tiết đánh nhau, nhưng mà, đâu có nhiều cảnh máu tanh đâu!

Ngược lại, nó còn giúp cho con người ta hiểu được tinh thần bách chiết bất nạo(*) “Bị đánh ngã, còn có thể ngoan cường đứng lên”, khích lệ con người ta bước lên phát huy năng lực tiềm ẩn trong người mình.

(*)Bách chiết bất nạo: trăm lần bẻ cũng không cong (~ từ chối bao lần cũng không nắn lòng).

Nhưng mà, trên weibo tràn ngập những bình luận mắng chửi thậm tệ.

Đủ các loại ô ngôn uế ngữ, cực kỳ khó coi!

Giống như hai người ở phía trên kia, còn có thể coi là có lý trí, chứ không ít người phía dưới không có lý trí, như muốn đảo cả tổ tông mười tám đời nhà tác giả lên.

Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Hắc và tiểu Cầm đọc đến nổi lửa giận bốc tới tận đỉnh đầu!

Lý Thiên Hắc chỉ muốn đập điện thoại di động đi!

Nhưng Lăng Vi đè tay của anh ta lại.

“Thật ra thì... cũng không chỉ có những lời bình luận tiêu cực đâu, các cậu nhìn xem, cũng có những người nói chuyện giúp mình.”

Mặc dù trong đồng bình luận này có rất nhiều lời bình luận mắng người, nhưng mà, vẫn còn có một nhóm người khách quan bình luận nói: “Quyển truyện này đâu đến nỗi như mọi người nói! Tôi thấy tác giả vẽ rất khá, rất đầu tư, rất nhiệt huyết, ít nhất còn có thể giúp chúng ta học được nhiều thứ từ trong này, trước kia tôi chỉ là người hèn nhát yếu đuối, nhưng từ sau khi đọc quyển truyện này, tôi đã học được tinh thần bền bỉ và kiên cường! Hơn nữa, còn học được đạo lý đừng tùy tiện từ bỏ mơ ước và hy vọng của mình! Những người gọi truyện này là truyện "Sắc"(*), liệu mấy người có biết cái gì gọi là "Sắc" không? Trong bộ manga này, ngoài nam chính lộ cơ bụng tám múi ra, còn lộ cái gì nữa? Chẳng lẽ ở trong thế giới của mấy người, cái này gọi là "Sắc"? Còn cả những người nói bộ truyện này máu tanh, bạo lực nữa, mấy người đã thật sự đọc bộ manga này chưa? Rốt cuộc nội dung của bộ truyện này nói về cái gì, mấy người có thật sự hiểu được không?”

(*) Truyện sắc: truyện có nhiều cảnh nóng

“Like!”

“Cho lâu cuối 1like!”

“Lâu cuối nói hay lắm!”

Lời bình luận này, đã được like mấy ngàn lần.

Sau đó, lại có một lời bình luận hấp dẫn được đưa lên top bình luận: “Tôi đã xem tất cả manga của chị Thái Vi rồi! Nội dung trong manga của chị ấy đều nói về tình yêu đơn thuần, ấm áp ngọt ngào. Tôi đã theo manga của chị Thái Vi từ rất nhiều năm rồi, từ lúc tôi còn là một học sinh đã bắt đầu đọc manga của chị ấy, cho đến bây giờ tôi đã thuộc tộc đi làm. Đọc manga của Thái Vi, có thể khiến con người ta tin tưởng vào tình yêu thêm lần nữa. Thành thật mà nói, trước đây không lâu, tôi vừa mới thất tình, lúc nào cũng trong trạng thái mờ mờ mịt mịt. Cho đến khi tôi đọc được bộ " Lời bày tỏ giấu ở đầu thơ" của chị Thái Vi, tôi lại chợt có niềm tin vào tình yêu. Tôi biết, trên thế giới này, chắc chắn có một người khác sẽ trân trọng sự tồn tại của cô, chỉ là, tôi còn chưa gặp được người đó... chị Thái Vi, chỉ đừng để lời nói của những người đó làm ảnh hưởng, chị chỉ cần biết, chị là một tác giả truyện tranh có tài hoa lại có nội hàm, truyện tranh của chị đã chưa khỏi vết thương lòng của em, truyện tranh của chị đã khích lệ rất nhiều giống người trẻ tuổi như em, chị không cần phải chứng minh gì với người khác, chị chỉ cần biết, có rất nhiều người đã từng bị chị làm cho cảm động.”

Chương 756: Hành vi sai trái, nhân tâm công đạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, phía dưới lại có lời bình luận của một độc giả nam: “Mặc dù tác giả Thái vi là nữ, nhưng tôi vẫn luôn trông ngóng từng chương từng chương của bộ 《Người xâm nhập》 này. Mặc dù đề tài của bộ manga này không theo thể loại chính thống(*), nhưng tác giả đã triển khai các tình tiết cực kỳ tinh tế, tựa như dẫn người đọc tới một thế giới khác. Cho người đọc thấy một thế giới hoàn toàn mới, có rất nhiều lý do để bộ truyện này được người ta yêu thích, nhưng lý do quan trọng nhất vẫn là, trí tưởng tượng của tác giả cực kỳ phong phú, còn cả những câu chuyện mang tính kích lệ con người ta tiến về phía trước nữa.”

“Tôi có đôi lời muốn nói, mặc dù tôi là lam... Nhưng tôi cảm thấy tác giả Thái Vi đã viết về phương diện tình cảm cực kỳ tinh tế. Bình thường tôi không thích xem những tình tiết liên quan đến tình cảm trong, tôi cũng không thể nào thích được, bình thường đều bỏ qua nó. Nhưng trong bộ truyện này... tôi đã xem đi xem lại tất cả những hình ảnh nam chính thể hiện tình cảm với người thân. Cái hình ảnh đơn giản mà ấm áp đó, có thể khiến người đọc lạc vào cảnh giới kỳ lạ, thậm chí, khiến tôi cảm giác được, như có cảm giác đang nói chuyện yêu thương với mối tình đầu... Quá tuyệt vời.”

“Thật không biết những người đưa ra những bình luận tiêu cực cho bộ Người xâm nhập có lối suy nghĩ thế nào? Bố cục của bộ manga này cực kỳ lớn, các tình tiết đều được chăm chút, tính cách của mỗi một nhân vật tính đều có sự độc đáo riêng. Không giống với những

bộ manga chiến đấu khác. Bộ truyện rất hay, tác giả xuất sắc, có trí tưởng tượng vô cùng phong phú! Truyện thể này mà cũng... bị phong sát(cấm)! Bồn thiếu gia chợt có xung động... muốn chết quá!”

Lý Thiên Hắc nhấn lại cho người lầu dưới: “Không biết là ai mời thủy quân tới để bôi đen tác giả, rõ ràng là đám người này chưa từng đọc manga! Ngoài những lời bình luận chửi rửa ác ý ra, không có một lời bình luận nào nói được nội dung của truyện!”

Hạ nhỏ hi cũng đăng nhập vào tài khoản của mình, like tất cả những lời bình luận tích cực về “Thải vi “.

Đột nhiên có người bật cười ở sau lưng.

“Ai ôi — — đây không phải là quản lý Lăng sao?” Một người phụ nữ quái thanh quái khí(*) cười nói phía sau bọn họ: “Gần đây danh tiếng của quản lý Lăng lớn quá, doanh số bán truyện củ cô gần đây cũng rất khá! Chúc mừng chúc mừng!”

(*)Quái dương quái khí: nói bằng giọng điệu kỳ lạ

Lăng Vi híp mắt quay đầu nhìn lại, cười nói: “Quản lý Dung có lòng tốt tới chúc mừng tôi như vậy, thật đúng là có lòng rồi!”

Tiểu Cầm siết chặt quả đấm, nghiêm mặt lại, nói với Dung Cẩm: “Quản lý Dung, cô muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, cứ nói âm dương quái khí(*) thế này, cô không biết là sẽ càng làm cho người ta ghét mình hơn sao?”

(*)Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Nói xong, cô ấy nói khế với Lăng Vi: “Chị Lăng, chị đừng để ý tới cô ta! Những lời nói bóng nói gió kia đều là do cô ta truyền ra! Người phụ nữ này ngoài một bộ, sau lưng một bộ! Không phải là người tốt lành gì!”

Lăng Vi, Lý Thiên Hắc và Hạ Tiểu Hi đồng loạt quay đầu nhìn về phía tiểu Cầm...

Đột nhiên cảm thấy tính cách của con nhóc tiểu Cầm này... hơi khác so với trước kia?

Hạ Tiểu Hi hơi không hiểu ra... rốt cuộc là tiểu Cầm đã thay đổi cái gì? Cũng không thể nói được có chỗ nào khác, chỉ là có vẻ như ánh mắt kiên định hơn so với trước kia rất nhiều.

Nếu là trước kia, tiểu Cầm sẽ trốn ở phía sau tất cả mọi người, nào dám giống như bây giờ, còn dám ra mặt thay tiểu Vi?

Lý Thiên Hắc cũng nhíu mày lại.

Quan hệ giữa bọn họ và tiểu Cầm vẫn rất tốt, cũng khá hiểu cô ấy.

Lại không nghĩ rằng... cô ấy chỉ đi theo có mấy tháng tiểu Vi, mà tính cách đã trở nên sắc bén như thế này?

Tiểu Vi đúng là lợi hại! Ngay cả cái bánh bao thịt như tiểu Cầm, cũng có thể luyện cho cô ấy lợi hại đến vậy...

Lăng Vi nhìn tiểu Cầm, khế mím môi cười.

Con nhóc này... cũng đã bắt đầu ra hình ra dáng rồi.

Đây thật sự... là rất được!

“Một trợ lý nhỏ, mà cũng dám nói chuyện với cấp trên thế này hả?”
Dung Cẩm hung hãn trợn mắt nhìn tiểu Cầm, khoảng thời gian gần đây cô ta không có ở công ty, nên cô ta còn không biết tiểu Cầm không làm trợ lý nữa.

Dung Cẩm thấy Lăng Vi lạnh lùng nhìn về phía mình, trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhưng mà, cô ta đột nhiên ý thức được, lời nói của mình hình như hơi quá nặng nề, cô ta vội vàng chậm giọng xuống, giả nhân giả nghĩa cười nói: “Tiểu Cầm, sao cô có thể nói vậy được? Tôi thật lòng tới chúc mừng quản lý Lăng, nào có âm dương quái khí gì?”

Tiểu Cầm không muốn đáp lại cô ta, nhưng lại sợ Lăng Vi bị Dung Cẩm lừa gạt, Dung Cẩm là người cực kỳ dối trá.

Chương 757: Miệng tiện! Miệng tiện! Chết đấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Cầm tức giận hừ bằng giọng mũi: “Cô thật sự tới chúc mừng sao? Thế mà những lời nói điên điên khùng khùng đang lan truyền trong công ty kia, đều là do cô truyền ra đấy!”

“Cô dựa vào cái gì mà dám nói tôi truyền ra? Chính tai cô nghe được hay sao?” Dung Cẩm trơ tráo cười phủ nhận: “Không có bằng chứng, mà cô dám nói bậy bạ?”

Tiểu Cầm bĩu môi, bực tức nói: “Cô mới là người ăn nói bậy bạ không có chứng cứ! Tôi không biết chị Lăng trước kia thế nào, nhưng tôi đã đọc manga của chị ấy! Mấy đồng nghiệp tôi quen đều nói bọn họ nghe được mấy lời bậy bạ đó từ cô, nếu cô không tung tin vịt ở trong công ty, thì tại sao lại có nhiều người không biết gì mà lại nghị luận ở sau lưng chị Lăng như vậy?”

Dung Cẩm híp mắt nói: “Đúng là giỏi nịnh bợ, nói không chừng, cô cũng nhanh được thăng chức thôi.”

Tiểu Cầm giận đến nổi cả người đều nóng lên, khuôn mặt nhỏ phồng mang trợn má đến đỏ bừng!

Xung quanh có không ít người đều lắc đầu, trong công ty có ai không biết cái ghế “Trường phòng thiết kế” vẫn đang bỏ trống, tất cả nhân viên trong phòng thiết kế đều đang liều mạng tranh cái ghế này.

Mà tiểu Cầm, là người có khả năng cạnh tranh nhất.

Bây giờ cô ấy bị Dung Cầm nói như vậy, thật giống như nếu tiểu Cầm giành được vị trí này, thì đều là do nịnh hót mà có.

Tiểu Cầm cảm thấy chua xót, cô ấy lập tức bật khóc.

Có ai biết được... Mấy ngày qua, mỗi ngày cô ấy chỉ ngủ có ba tiếng đồng hồ.

Công việc trước kia của cô ấy là trợ lý, nhưng bây giờ cô ấy đã là nhà thiết kế nổi tiếng, vì vậy, sau khi nhân viên trong phòng kiết kế xong, đều phải đưa cho cô ấy xem qua lại lần nữa.

Nhưng câu nói này của Dung Cầm, đã hoàn toàn phủ nhận tất cả cố gắng của cô ấy!

Hốc mắt của Tiểu dần ê ẩm, cô ấy cố nén, nhưng không nhịn được.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, lỗ mũi đau xót như bị kim đâm.

Lăng Vi nhìn về phía Dung Cầm, biểu tình khinh thường, lạnh lùng nói với cô ta: “Quản lý Dung, cô đừng lấy bụng ta suy ra bụng của tất cả mọi người như vậy. Ai lên chức dựa vào nịnh hót, chắc chỉ có trong lòng cô là hiểu rõ nhất!”

Dung Cầm như nuốt phải con ruồi lớn, sắc mặt của cô ta chợt trở nên đen thui: “Quản lý Lăng, tôi hảo tâm hảo ý tới chúc mừng cô, vậy mà cô lại có thái độ này với tôi? Sao cô có thể nói năng vô trách nhiệm như vậy? Cô muốn ám chỉ tôi được thăng chức dựa vào nịnh hót? Cô nói vậy, là muốn mắng cả tổng thanh tra Lương hả? Cô nói chuyện như thế với đồng nghiệp hả? Sự tôn trọng tối thiểu của cô đâu rồi?” Dung Cầm thấy cấp trên của cô ta- tổng thanh tra Lương

đang dùng cơm ở bên kia, nên cố ý nói lớn tiếng.

Lăng Vi nhìn cô ta, tôn trọng?

Thật là buồn cười!

“Cô nghĩ mình đã tôn trọng người khác rồi hả?” Lăng Vi giữ nguyên thái độ kiên quyết, khinh bỉ trợn mắt nhìn cô ta: “Cô... còn muốn tôn trọng? Cô có chỗ đáng để người khác tôn trọng sao?”

Bầu không khí chợt trở nên giương cung bạt kiếm, đột nhiên, chung quanh đều xì xèo bàn tán — —

“Tổng giám đốc!”

“Tổng giám đốc tới rồi — — “

Thấy anh tới, người trong phòng đều nhanh chóng tự động tránh tránh ra một con đường.

Lăng Vi quay đầu, nhìn thấy có người đi tới từ phía sau lưng mình. Vóc người cao ráo, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đen u tối!

“Tổng tổng tổng... Tổng giám đốc...”

Dung Cẩm nuốt nuốt nước miếng, cô ta đột nhiên bị Diệp Đình nhìn chòng chọc vào.

Dung Cẩm chợt run lên lập cập...

Cái nhìn này của tổng giám đốc Diệp, làm cô ta bị dọa sợ lui về sau một bước. Ánh mắt của Tổng giám đốc cực kỳ lạnh lẽo, giống như cất giấu hai con dao. Dung Cẩm muốn tự vả vào mặt mình một trăm

cái! Miệng tiện! Cho mày miệng tiện này! Biết rõ Lăng Vi là Tổng giám đốc phu nhân, mà mày còn trả lời tiện!

Chương 758: Miệng tiện! Miệng tiện! Chết đấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mọi người xung quanh đều mặc niệm cho Dung Cẩm, nhân duyên của cô ta ở công ty thối đến nỗi còn thối hơn cả so với cống nước, tính cách nhỏ mọn, lại thích ghen tị, ngoài nịnh hót ra, chẳng làm được gì cả, người như vậy mà có thể lên được cái chức quản lý, không biết trước kia lão tổng Laroe làm ăn thế nào.

Dung Cẩm bị dọa sợ đến chân cũng run run, cô ta vội vàng mím môi cười nói: “Tổng... Tổng giám đốc, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi tới để chúc mừng quản lý Lăng.”

Dung Cẩm nói xong, lại nuốt nước miếng, không dám nói nhảm thêm nữa, xoay người bước dài nhanh chóng chạy mất.

Diệp Đình nắm lấy tay của Lăng Vi, bất mãn nhíu mày lại.

Anh nhìn lướt qua xung quanh.

Nơi này là phòng ăn dành cho nhân viên cao cấp trong công ty. Trang hoàng cực kỳ xa hoa, đầu bếp đều mời cấp năm sao. Có rất nhiều quản lý cấp cao trong công ty không muốn chạy ra bên ngoài lúc trời lạnh, vì vậy, phần lớn mọi người đều chọn dùng cơm ở chỗ này.

Diệp Đình quét nhìn những người này.

Trong ánh mắt của anh, tựa như mang theo làn gió lạnh.

Mấy quản lý, Tổng thanh tra ngồi xung quanh vội vàng làm bộ như không thấy gì cả, nhanh chóng xoay người đi, cúi đầu, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Nhìn thấy sắc mặt của Tổng giám đốc đại nhân không dễ nhìn cho lắm, bọn họ đều lo lắng đề phòng cố gắng hạ cảm giác tồn tại của mình xuống.

“Đi ăn cơm.” Diệp Đình đề lửa giận trong lòng mình xuống.

Trùng mắt nhìn quản lý phòng nhân lực.

Diệp Đình hừ lạnh nói: “Có vài người, không chăm chỉ làm việc, chỉ thích đi truyền bá tin vịt. Nếu có bản lĩnh thật sự thì thôi đi... Nhưng không chỉ có không bản lĩnh, còn thích làm mấy hành vi sai trái, thứ người như vậy cũng có thể làm quản lý được?”

Tổng giám đốc vừa nói xong, người đang ăn cơm xung quanh đều hận không thể chui đầu vào trong bát cơm. Áp lực nặng nề đến nỗi, không ai dám thở mạnh.

Nhưng Diệp Đình còn chưa nói hết lời.

Anh lạnh lùng nhìn xung quanh: “Chẳng lẽ là, mắt của một số người bị mù?”

Những lời nói này của Diệp Đình cũng không có bao nhiêu tức giận, nhưng có sức công phá cực lớn, giống như băng đá được lấy ra từ tảng băng lớn, vừa cứng lại vừa lạnh!

Cấp trên của Dung Cẩm cảm thấy đầu trở nên nặng nề, ông ta thấy

lời nói này của tổng giám đốc giống như một, hai... vô số hòn đá nhỏ nện ở trên đầu ông ta.

Ông ta cúi đầu, trong lòng thầm mắng Dung Cẩm một trăm tám mươi lần!

Người phụ nữ này, không biết cô ta có đầu óc hay không? Chọc ai không chọc, lại cứ đi chọc quản lý Lăng?

Quản lý Lăng... là người bình thường có thể chọc nổi sao? Người ta là tâm can đại bảo bối của Tổng giám đốc đại nhân — —

“Người phụ nữ đáng chết này!” Còn mấy quản lý cấp cao khác, cũng nhìn nhau, rồi đưa mắt nhìn họ Tổng giám đốc đại nhân và Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi đi ra khỏi phòng ăn nhân viên.

“Dung Cẩm bị làm sao vậy? Thiếu não hả?”

“Thiếu não? Chắc chắn không phải, thiếu não thì trong đầu vẫn còn có não, chứ còn cô ta thì phải nói là không có não.”

Mọi người đồng loạt mắng chửi cô ta: “Nếu đổi thành những người có đầu óc bình thường, người ta vỗ mông ngựa còn không kịp, vậy mà cô ta còn dám đến chọc người ta.” “Nói vậy, chẳng lẽ là cô ta có bệnh?”

“...” Đám người trầm mặc rất lâu, cấp trên của Dung Cẩm đột nhiên bình tĩnh nói: “Vì vậy nói... đầu óc của cô ta không bình thường...”

“Phốc — —” Mấy người trẻ tuổi ngồi bàn bên cạnh không nhịn được phun ra ngoài.

Trong lòng thầm nghĩ, Tổng thanh tra đại nhân, ông thật sự là...

Dung Cẩm đi ra khỏi phòng ăn... càng nghĩ cô ta càng kinh hãi!

Đáng lẽ hôm nay cô ta không nên khiêu khích Lăng Vi, cô ta đã biết quan hệ giữa Lăng Vi và Diệp Đình, sao cô ta còn đâm đầu vào khiêu khích? Cô ta thật không muốn biến mọi chuyện làm thành thế này. Nhưng mà, cô ta biết rõ mình có tật xấu này...

Lúc nói chuyện thích kẹp thương mang gậy (*), thích âm dương quái khí...

(*)Giáp thương đái bổng/夹枪带棒: Kẹp thương mang gậy (trong lời nói ẩn ý châm chọc, mỉa mai)

Trước kia, đã có không ít người nhắc nhở cô ta. Nhưng cô ta đã quen nói vậy rồi.

Cô ta muốn nhịn, nhưng không thể nhịn được.

Vừa rồi, lúc nhìn thấy Lăng Vi, cô ta muốn nịnh nọt cô, nhưng lại không nghĩ rằng khéo quá hóa vụng.

Nên làm sao bây giờ?

Chương 759: Sẽ không bao giờ làm cô xấu hổ như thế này (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt vừa nãy của tổng giám đốc, rõ ràng là muốn đẩy cô ta vào chỗ chết... Dung Cẩm thật sự hơi sợ, cho dù tổng giám đốc có không làm gì cô ta, nhưng sợ rằng sau này cô ta sẽ không sống nổi ở công ty được nữa.

Gần đây, cô ta đã mấy lần mắc phải sai lầm lớn trong công việc, hơn nữa... đã bị lão tổng chỉ đích danh phê bình nhiều lần.

Dung Cẩm đột nhiên cảm thấy ớn lạnh! Công ty sẽ không đuổi cô ta chứ?

Trước kia, lúc tổng giám đốc Diệp còn chưa tiếp quản công ty, trong công ty có rất nhiều nhân viên có năng lực kém giống như cô ta. Từ sau khi tổng giám đốc Diệp bắt đầu chỉnh đốn, không ít nhân viên đó đều đã bị cắt bỏ...

Nghĩ tới đây, Dung Cẩm chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

“Tử Huân Tử Huân! Anh phải cứu em ——” tan việc, Dung Cẩm chạy nhanh như gió đến phòng làm việc của Hứa Tử Huân.

Kết quả, Hứa Tử Huân không có ở trong phòng làm việc.

Dung Cẩm vội vàng chạy ra cửa.

Ngoài cửa Laroe, Dung Cẩm thấy phía trước là cảnh tượng hỗn loạn, cô ta nghe thấy tiếng gầm nhẹ của Hứa Tử Huân.

Dung Cẩm bước nhanh hơn, chen vào trong đám người đang đi qua đi lại, nhìn thấy một người phụ nữ dồn Hứa Tử Huân đến cửa chiếc xe Mercedes của anh ta.

“Trương Diệc Đình! Buông tay ta!”

“Hứa... Tử... Huân — —” Dung Cẩm bốc lửa giận lên đến tận đỉnh đầu bước về phía trước!

Cô ta giơ tay lên, chỉ vào mặt của Trương Diệc Đình nói: “Người phụ nữ này là ai?”

Hứa Tử Huân liếc nhìn cô ta, từ sau khi buổi triển lãm hội họa kết thúc, bọn họ cũng không gặp mặt nữa.

Dung Cẩm cảm thấy dường như Hứa Tử Huân đang tự động rạch ra một cái giới hạn với cô ta, phân biệt rõ ràng, đã rất lâu rồi bọn họ không chung với nhau ăn cơm.

Dung Cẩm nhìn thấy người phụ nữ kia quấn lấy Hứa Tử Huân, lập tức giận dữ!

Dung Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: “Hứa Tử Huân — — Anh còn chưa chính thức chia tay với em đâuđâu, bây giờ anh lại dám chung một chỗ với người phụ nữ khác, anh đang muốn bắt cả hai tay hả?”

Hứa Tử Huân chán ghét đẩy Trương Diệc Đình ra, rống lớn với

người xung quanh: “Nhìn cái gì mà nhìn? Đi đi — — “

Mấy đồng nghiệp đang vây xem xung quanh, bảy miệng tám lưỡi thấp giọng nghị luận, có vài người đi ra ngoài, còn có một số người đứng lùi ra xa, tiếp tục nhìn về bên này.

(*)Thất chủ bát thiệt[七嘴八舌]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói

Hứa Tử Huân cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Từ sau khi chia tay với Lăng Vi, cuộc sống của anh ta bắt đầu hồng bét.

Trong ngày hội tuyển dụng của trường học, anh ta bị Diệp Đình vận gãy cánh tay, trong buổi triển lãm hội họa quốc tế Phương Chu, Diệp Đình đứng ngay trước mặt rất nhiều bậc thầy, doanh nhân, đánh vào mặt mũi của anh ta!

Mà bây giờ, anh ta đã mất đi Lăng Vi...

Còn dính dáng có quan hệ không minh bạch với hai người phụ nữ làm cho người ta chán ghét này nữa chứ.

Hứa Tử Huân chỉ cảm thấy cuộc đời mình đã rơi vào bóng tối...

Anh ta không kiên nhẫn nói với Dung Cẩm: “Dung Cẩm, em đi trước đi, lát nữa, anh sẽ liên lạc lại với em, bây giờ anh có chút chuyện riêng cần phải giải quyết.”

Dung Cẩm thật sự không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, cô ta nhúu chặt mày lại, trợn mắt nhìn hai người trước mắt.

Hứa Tử Huân không đếm xỉa tới cô ta, chỉ muốn nhanh chóng đuổi Trương Diệc Đình đi.

Bây giờ anh ta đang đứng ở cửa công ty, bị rất nhiều đồng nghiệp nhìn thấy, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn độn thổ biến mất!

Anh ta rất lo lắng, lo lắng sẽ bị Lăng Vi nhìn thấy...

Mặc dù đã chia tay với Lăng Vi, nhưng... anh ta thật sự không muốn để cho cô nhìn thấy hình ảnh xấu hổ này của mình.

Cho dù bọn họ đã thật sự chia tay, nhưng anh ta vẫn muốn để cô nhìn thấy mặt tốt của anh ta, ai biết được tương lai có thể có một ngày, cô lại hồi tâm chuyển ý hay không?

Chương 760: Sẽ không bao giờ làm cô xấu hổ như thế này

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Tử Huân cực kỳ không kiên nhẫn quay đầu nói với Trương Diệc Đình: “Trương Diệc Đình, cô đừng có mà tranh cãi vô lý. Từ trước đến giờ, tôi và cô đều chưa cùng chung một chỗ. Chính cô là người biết rõ nhất, tại sao lúc trước tôi và Lăng Vi chia tay!”

Dung Cẩm bỗng tỉnh táo lại, ôm vai điểm mũi chân, xem kịch hay của hai người này.

Trương Diệc Đình cắn răng nói: “Hứa Tử Huân! Mặc kệ lúc trước anh và Lăng Vi chia tay thế nào, thì bây giờ anh cũng là bạn trai của em!”

“Ha ha...” Hứa Tử Huân cười lạnh, gần từng chữ một lạnh giọng quát lên: “Tôi chưa bao giờ là bạn... trai... của... cô! Cô hãm hại tôi, đã làm cho tôi lạnh cả lòng! Những thủ đoạn đùa bỡn của cô, đã làm tôi biết rõ, cô là một người phụ nữ âm hiểm, độc ác! Trương Diệc Đình, cô hãy nghe cho kỹ đây! Hứa Tử Huân tôi không có bất kỳ quan hệ gì với cô! Cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với cô cả!”

Sắc mặt của Trương Diệc Đình trở nên tái nhợt.

Cô ta nhìn chăm chăm vào Hứa Tử Huân, bi thương nở nụ cười lạnh: “Hứa Tử Huân, hai chúng ta thật sự không có bất kỳ quan hệ gì

sao? Anh đã ngủ với tôi, còn nói hai chúng ta không có quan hệ?”

Sắt mặt của Hứa Tử Huân đen tui, anh ta cố gắng nhẫn nhịn cắn răng nói: “Rốt cuộc là cô ngủ với tôi? Hay là tôi ngủ với cô? Nếu cô không chuốc say ông đây, không bỏ thuốc cho ông đây, thì ông đây có thể ngủ với con tiện nhân như cô sao? Nếu không phải do con tiện nhân như cô thọc gậy, tiểu Vi sẽ rời bỏ tôi sao? Tiểu Vi sẽ thương tâm muốn chết vội vàng kết hôn với người đàn ông khác sao? Là cô — — đều là do cô! Nếu không phải do cô, ông đây đã kết hôn với Lăng Vi rồi!”

Hứa Tử Huân nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn mắng chửi: “Trương Diệc Đình! Tự cô nói xem, rốt cuộc cô có bao nhiêu ti tiện?!”

Trương Diệc Đình hận đến cắn nát cả môi, cô ta cảm thấy da đầu tê dại, thân thể nóng đến khó chịu.

Cô ta cảm thấy nhiệt độ trong người nóng đến mức như có mười ngàn con kiến nhỏ đang gặm cắn tóc tai, gặm cắn mạch máu của cô ta!

Trương Diệc Đình đỏ ngầu hai mắt nhìn Hứa Tử Huân: “Hứa Tử Huân — — anh có còn là đàn ông không? Anh có thể nói ra những lời này sao?”

Hứa Tử Huân liếc nhìn cô ta, nửa chữ cũng không muốn nói thêm nữa.

Anh ta cố gắng nhẫn nhịn, hơi hắt cằm sang bên cạnh: “Cô rút đi, tôi nhìn thấy cô chỉ cảm thấy buồn nôn mà thôi.”

“Hứa Tử Huân! Anh cứ chờ đấy cho tôi — —” Trương Diệc Đình nheo mắt lại, oán hận xoay người đi, rồi cô ta nhìn thấy người phụ nữ

thành thực đang đứng bên cạnh đó.

Lửa giận của Trương Diệc Đình bốc lên đến tận đỉnh đầu: “Khó trách gần đây Tử Huân không quan tâm đến tôi... Tiện nhân! Đều là do loại tiện nhân như cô! Là cô câu dẫn Tử Huân, có phải hay không?”

Dung Cẩm khinh thường cô ta: “Một con nhóc xấu xí chưa mọc đủ lông đủ cánh, mà muốn đoạt đàn ông với bà? Cô còn non nớt lắm!”

Nói xong, cô ta chợt thấy người phụ nữ đối diện cắn răng, gương mặt cứng đờ về phía cô ta.

Dung Cẩm đứng thẳng, hung ác trừng mắt nhìn cô ta.

“Bà giết chết con tiện nhân này ——” Trương Diệc Đình quơ móng tay dài: “Roẹt” cào vào trên má trái của Dung Cẩm.

Mặt của Dung Cẩm chợt xuất hiện một vết cào dài, máu đỏ rỉ ra... cực kỳ nhức mắt ——

Dung Cẩm đau đến nỗi “Á” lên, đưa tay ra, túm lấy tóc của Trương Diệc Đình: “Đồ gái điếm! Dám ra tay với bà?! Có phải không muốn sống nữa hay không?”

Hứa Tử Huân đi tới, rống to với hai người: “Tất cả cắt ngay đi —— bắt đầu từ hôm nay, cô, còn cả cô nữa, đều không có bất kỳ quan hệ gì với tôi nữa!”

Hứa Tử Huân hung hãn nói: “Cả đời này tôi chỉ thích Lăng Vi mà thôi!”

Nói xong, anh ta nhìn thấy có ánh đèn lóe lên giữa đám người đang vây xem, chiếc xe Spyker của tổng giám đốc đang từ từ lái qua bên

cạnh.

Trong xe, Lăng Vi ngồi ở ghế phụ, điềm tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tầm mắt... Vừa vịn rơi vào trên mặt Hứa Tử Huân.

Hứa Tử Huân đột nhiên run lên, giống như là đạp trúng điện cao thế, cả cơ thể như muốn cháy rụi.

Anh ta run rẩy, đưa tay ra về phía Lăng Vi.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào anh ta, lại nhìn về phía Trương Diệp Đình và Dung Cẩm đang đánh nhau, cô chợt cảm thấy vui mừng... Cô đã rời đi. Cô sẽ vĩnh viễn không giống như đồ phụ (người phụ nữ ghen tuông), tranh đoạt một người đàn ông với người khác ở trước mặt mọi người.

Vui mừng vì, Diệp Đình sẽ không làm cô xấu hổ như vậy.

Chương 761: Cầm sắc niên hoa tụ lý tàng(*), có tuổi thanh xuân nào mà không hoang đường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Cầm sắc niên hoa tụ lý tàng: Quan hệ vợ chồng hài hòa được giấu sau lớp áo

“Á — — con tiện nhân! Dám cướp đàn ông của bà đây à, bà giết chết mày!”

“Cô thì là loại hàng quá date! Đã một bó tuổi rồi, mặt thì đầy nếp nhăn, còn dám liếm mặt ăn tiểu thịt tươi! Tôi phải nhớ — — cô không cần thể diện sao?” Trương Diệc Đình cào Dung Cầm đến nổi mặt đầy máu.

Dung Cầm “Gào khóc” hét to, nắm lấy tóc của Trương Diệc Đình kéo như kẻ điên.

Trương Diệc Đình vừa kéo tóc của Dung Cầm, vừa nhấc chân lên đạp vào bụng Dung Cầm, Dung Cầm cũng muốn nhấc chân đạp cô ta, nhưng cô ta mặc váy bó nên không thể nhấc nổi chân.

Trương Diệc Đình chột chiếm thượng phong!

Dù sao cô ta cũng trẻ tuổi, xung quanh lại không có người nào quen

biết cô ta, bình thường cô ta cũng không biết xấu hổ là gì, đánh nhau, xé áo, không thềm kiêng dè gì.

Mặc dù Dung Cẩm cũng không phải là cái dạng hiền lành gì, nhưng cô ta đang đứng trước cửa công ty, dù thế nào cũng phải khiêm tốn. Tóc bị Trương Diệc Đình kéo đến rối bù giống như rơm rạ, tóc tai bù xù giống như một bà điên.

“Roẹt — —” Cúc áo trên trang phục của Dung Cẩm đều bị kéo rơi tung tóe, cổ áo bị hở phanh ra.

“Ồi trời ơi... Hai cô gái này là người điên hả?” “Cũng quá hồ báo đấy chứ?” “ Dung Cẩm lại là người như vậy sao? Tiểu tam hả? Tôi còn tưởng rằng cô ta chỉ biết nịnh hót thôi...” Từng tiếng nghị luận chói tai vang khắp xung quanh, Dung Cẩm giận đến mức bốc lửa: “Hứa Tử Huân! Anh còn không mau qua giúp em?”

Hứa Tử Huân thờ ơ, khinh miệt nhìn hai người bọn họ, giống như đang nhìn hai con ruồi đánh nhau.

Ngoài cửa Laroe có rất nhiều người vây quanh đến nước chảy không lọt, tất cả nhân viên bảo vệ đều chạy đến can ngăn, mắt thấy chiếc Spyker của đại BOSS bị chặn không thể ra ngoài được, đám nhân viên bảo vệ đều bị dọa sợ đến nổi trắng bệch mặt.

“Ai bảo các cô đánh nhau ở nơi này? Mau kéo hai người này đi — —”

Mấy nhân viên bảo vệ khẩn trương khai thông xe cộ.

Trương Diệc Đình và Dung Cẩm bị kéo ra, còn gương nanh múa vuốt với nhau giống như hai con sư tử cái.

Tổng thanh tra Lương cấp trên của Dung Cẩm, đã hoàn toàn muốn nổ tung, ông ta mới ra tới cửa Laroe, đã nhìn thấy Dung Cẩm mặc quần áo xốc xếch đánh nhau với một người phụ nữ khác. Đáng hận hơn là, xe của đại BOSS bị chặn ở phía trước, còn cả một đám lãnh đạo đứng ở bên cạnh khó coi nhìn chăm chăm vào ông ta.

Lão Lương chột lửa giận đằng đẵng! Ông ta nhảy xuống từ trên xe.

Ôm ngọn lửa đang cháy bùng bùng bước nhanh tới trước mặt Dung Cẩm, ông ta quát lên: “Dung Cẩm, cô đánh nhau đoạt đàn ông ở trước cửa công ty? Cô cho rằng đây là cái chợ hả? Có chuyện riêng gì, thì rút về nhà giải quyết! Ngày mai cô cũng không cần phải tới nữa — — rút cho tôi!”

Dung Cẩm lập tức ngu người, cô ta đột nhiên nghiêm nghị hét rầm lên: “Tôi là nhân viên kỳ cựu của công ty, ông dựa vào cái gì mà đuổi tôi?”

Tổng thanh tra Lương giận đến đỏ bừng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên chỉ vào mặt cô ta: “Chỉ bằng cô là một kẻ ngu — — “

Lăng Vi nhìn cảnh tượng hò hét náo nhiệt bên ngoài, đột nhiên cảm thấy... Những người này thật sự rất đáng buồn...

Thật ra thì hôm nay có kết cục như thế này, Hứa Tử Huân, Trương Diệc Đình và Dung Cẩm, ai cũng đều có trách nhiệm trong chuyện này.

Đầu tiên, sau khi Hứa Tử Huân bị buộc phải phát sinh quan hệ với Trương Diệc Đình, anh ta không nên dây dưa với cô ta nữa. Phụ nữ bị cưỡng bách thất thân tự nhiên muốn đàn ông chịu trách nhiệm, nhưng đàn ông bị cưỡng bách thất thân, chẳng lẽ còn muốn chịu trách nhiệm với phụ nữ sao?

Lúc trước, giữa anh ta và Trương Diệc Đình chính là một sai lầm, Hứa Tử Huân lại không giải quyết dứt điểm.

Anh ta vừa hận Trương Diệc Đình, lại vừa không quyết liệt với cô ta.

Lúc đang dây dưa không rõ với Trương Diệc Đình và, lại đột nhiên nhẩy ra một Dung Cẩm...

Bởi vì có rất nhiều người đang vây xem ngoài cửa công ty, vì vậy xe của Diệc Đình chạy đặc biệt chậm, Hứa Tử Huân bi thương nhìn Lăng Vi trong xe...

Lúc này, cô đang ngồi trong chiếc xe sang đẳng cấp thế giới, còn anh ta đứng ở ngoài xe. Hai người giống như người của hai thế giới, hai quỹ tích.

Đầu óc của Hứa Tử Huân trở nên trống rỗng...

Anh ta không thể suy nghĩ được gì, người cứng đờ, bước chân nặng nề, giống như cái xác chết biết đi.

Anh ta nhìn chiếc xe từ từ biến mất ở trong tầm mắt mình, anh ta biết... anh ta và Lăng Vi đã không còn trở về được nữa.

Hốc mắt của anh ta nóng lên, nước mắt dần ứa ra, cố gắng nhẫn nhịn, nhẫn đến nỗi môi phát run, nhẫn đến nỗi cả người đều run rẩy.

Hứa Tử Huân mở cửa xe, ngồi vào trong xe, khởi động xe, lái xe rời đi, không quan tâm đến Trương Diệc Đình và Dung Cẩm đang mắc xé nhau trong tức giận sau đuôi xe.

Chương 762: Cầm sắt niên hoa tụ lý tàng(*), có tuổi thanh xuân nào mà không hoang đường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngày hôm sau, Hứa Tử Huân nộp đơn xin từ chức, gửi một bức thư điện tử cho Lăng Vi.

Lăng Vi mở ra, mới biết Hứa Tử Huân từ chức.

Anh ta viết ở trong thư:

Tiểu Vi... Có thể quen biết yêu em là may mắn lớn nhất của anh trong cuộc đời này.

Có lẽ, toàn bộ may mắn của anh đã hao hết sạch trong khoảng khắc em đáp ứng làm bạn gái anh, vì vậy, sau này, xui xẻo của anh không ngừng đến tìm anh gây phiền toái.

À, anh chỉ đùa mà thôi.

Hôm nay anh viết thư này cho em, chủ yếu là muốn nói rõ với em, anh đã viết đơn xin từ chức. Tuổi tác của anh cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc anh nên cân nhắc về sự nghiệp của mình. Anh đã bị em bỏ rơi quá xa, muốn đuổi theo bước chân của em thật sự rất không dễ dàng.

Tối hôm nay tan làm, anh sẽ mời bạn bè đến sảnh Đế Hào Tử Vi tụ tập một lần, coi như là nói lời từ biệt lần cuối cùng.

Sau này... có lẽ chúng ta... rất khó có cơ hội gặp mặt nữa...

...

Anh hy vọng... cũng khẩn cầu... em tới tham gia.

Mặc dù, cái yêu cầu này có hơi quá mức. Nhưng đó là sự ích kỷ của anh, anh thật sự rất cần phần chúc phúc này của em...

Em có biết... anh khó có thể chịu đựng được thế nào không? Nhưng anh sẽ không nói gì với em, chỉ muốn gặp em một lần, để cho em thấy Hứa Tử Huân đã có một diện mạo hoàn toàn mới.

Tiểu Vi,

Anh thật sự cảm thấy áy náy... vì những vết thương đã gây ra cho em...

Thật xin lỗi.

Em phải biết, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em cả.

Không ai biết được tương lai của mình thế nào. Có lẽ anh sẽ cưới người khác, nhưng anh sẽ không thể yêu người đó giống như yêu em được nữa. Có lẽ trước kia anh đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, chúng ta còn trẻ cực kỳ lông bông, không làm mọi chuyện cho chu đáo được, nhưng mà tình yêu anh dành cho em là chân chân thật thật.

Anh thật lòng khẩn xin em tha thứ cho anh.

Bước kế tiếp, anh định thành lập một câu lạc bộ xe đua, đây là mơ ước đáng kiêu ngạo của anh... Trước kia, anh không nói với em, là sợ em lo lắng quá nhiều.

...

Sau này, anh không ở bên cạnh em nữa, em phải tự chăm sóc mình thật tốt, ăn nhiều vào, chú ý ăn thức ăn có dinh dưỡng, vận động nhiều. Anh hy vọng, lần sau chúng ta gặp mặt, chúng ta có thể mỉm cười đối mặt với nhau.

...

Hy vọng em có thể vĩnh viễn hạnh phúc

- --- Hứa Tử Huân.

...

Tắt bức thư điện tử đi, Lăng Vi ngồi yên một lúc.

Sau khi đọc một bức thư thế này... cô thật sự không thể nói ra được mình có tâm tình gì.

Lăng Vi chống tay ở trên mặt bàn, nâng cằm.

Ánh mắt hơi phiêu về phía ngoài cửa sổ, dường như những năm tháng thanh xuân kia lại hiện lên trước mắt.

Hứa Tử Huân đi ngang qua sinh mạng của cô, chứng kiến thời thanh xuân của cô, cùng cô làm bạn cùng cô lớn lên. Lúc đó bọn họ đều

nhảy cảm mà ngượng ngùng, cái thời đã từng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của đối phương là tim có thể đập rộn lên... đã dần vấy tay chào tạm biệt bọn họ.

Lăng Vi đứng lên, đi tới bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn thế giới trắng bạc bên ngoài.

Trong lòng... như nghẹn lại, rất khó chịu.

...

Hứa Tử Huân ôm thùng đồ của mình đi ra khỏi khu văn phòng làm việc, anh ta bất tri bất giác đi tới văn phòng bộ phận thiết kế.

Anh ta đứng ở trong thế giới trắng bạc, giống như một điểm đen nho nhỏ.

Gương mặt tuần tú đượm nét bi thương, lại có sự thư thái. Anh ta từ từ dời tầm mắt lên, nhìn thấy bóng người tuyệt đẹp đang đứng cạnh cửa sổ.

Cô đứng ở bên cửa sổ, một tay đặt ở trên mặt kính. Vạt áo sơ mi mềm mại nhét ở trong váy đen, nhìn tràn đầy năng lượng mà lại giàu kinh nghiệm. Đã không còn là quả xanh non nớt nữa.

Anh ta bối rối mỉm cười với cô.

Chương 763: Cuộc đời như giấc mộng, ấm lạnh tự rõ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Giám đốc Hứa, đi thôi.”

Hứa Tử Huân gật đầu với người phía sau một cái, xoay người đi về phía cửa.

Chập tối, kim đồng hồ nhích dần đến vị trí 5 giờ.

Đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế lục tục rời đi, hai tay Lăng Vi day day trán, nhìn chăm chăm bản vẽ phác thảo trên mặt bàn mà ngẩn người.

“Đang suy nghĩ về chuyện của Hứa Tử Huân?”

Giọng nói trầm thấp mà quen thuộc kéo Lăng Vi chìm trong suy nghĩ trở về thực tại.

Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy Diệp Đình cao lãnh đang đứng đó, vóc dáng của anh cao như vậy, cô đành phải giữ nguyên tư thế ngửa đầu. Khuôn mặt đẹp trai ngược sáng, không thấy rõ được biểu tình, chỉ thấy đôi mắt thâm thúy của anh sâu thăm thẳm, đang nhìn cô chăm chú.

Lăng Vi đứng dậy, nghiêng đầu nhìn anh, bao nhiêu hỗn loạn trong lòng đều tiêu tán, cô cười cười một tiếng, hít sâu một hơi rồi nói: “Là em đang suy nghĩ đến chuyện của anh ta, hôm nay anh ta gửi em

một tấm buru thiếp, nói là... sau này trời nam đất bắc mỗi người một nơi, đi trên đường cũng khó chạm mặt. Hi vọng em có thể tham gia bữa tiệc đưa tiễn anh ta.”

Diệp Đình đặt tay lên trên chiếc ghế da của cô, đôi môi mỏng mím chặt thành một đờm, thờ ơ nói: “Muốn đi thì đi, cũng không phải là chuyện lớn gì, mà đến nỗi phiền lòng như vậy? Muốn anh đi cùng em?”

Lăng Vi lắc đầu một cái: “Em không muốn đến đó.”

Diệp Đình vươn tay, ôm cô vào trong ngực: “Không muốn đi thì thôi, đừng làm khó bản thân mình. Em cũng đâu phải sống vì người khác, đừng có cân nhắc thay người khác nhiều như vậy làm gì, nếu không em sẽ mệt mỏi chết.”

Lăng Vi khẽ cong khóe miệng, vươn tay ôm lấy cổ anh, cười một tiếng: “Chồng yêu, anh đúng là người dạy đạo đời của em.”

Đúng nha, cuộc đời này cũng đâu có dài, chuyện cần phải buồn nhiều không kể xiết, mấy loại chuyện như không liên hệ với nhau kiểu này, thật sự không nên lãng phí quá nhiều tế bào não.

Câu nói của Diệp Đình đã khiến cô buông xuống đờm cả một bực lớn.

Cô thật vui mừng, vì đã gặp được anh...

Tâm trạng của Lăng Vi tốt hơn nhiều, nghiêng đầu nhìn anh: “Sắp sửa đến giáng sinh rồi, muốn đón tiểu Tony trở về không?”

Diệp Đình suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày mai anh gọi điện thoại hỏi một chút, nếu như tình hình cho phép, liền đón thẳng bé trở lại.”

“Ừ, em thích thằng bé, nếu như thằng bé về, năm nay nhà chúng ta sẽ náo nhiệt lắm.” Có ông nội, có tiểu Tony, nếu như cô lại mang thai đứa nhỏ nữa, như vậy tết năm nay sẽ rất náo nhiệt.”

Cô hôn lên môi anh một cái: “Công việc của anh xong hết rồi sao? Muốn cùng nhau về nhà không?”

Diệp Đình nhìn chăm chăm môi cô, đôi mắt đen lập tức như dập dềnh sóng nước.

Lăng Vi nâng ngón tay lên, sờ tới sờ lui trên đôi môi anh.

Giống hệt như hành động anh vuốt môi cô những lần trước, Diệp Đình cảm thấy buồn cười, bộ dạng nhỏ bé kia của cô, thật khiến người yêu thích.

Cô tỉ mỉ cầm tay chạm chạm lên môi anh, lẩm bẩm: “Mấy ngày hôm nay, hôm nào anh cũng tăng ca đến tận khuya, đừng khiến bản thân mình quá mệt mỏi.” Bởi vì sắp sửa cuối năm, những chuyện mà anh phải làm... thật sự nhiều vô cùng.

“Ừ.” Anh khẽ gật đầu: “Em về trước đi, cuối năm bận bịu khó tránh được, chỉ hận không thể phân ra thành mấy phần.”

Lăng Vi bật cười một tiếng: “Không phải anh có một phân thân rồi đó sao?”

Diệp Đình khẽ nhéo eo cô một cái: “Nào, bé con cũng biết học xấu rồi.” Lăng Vi đột nhiên cười rộ lên, chế nhạo anh: “Anh lại nghĩ đi đâu rồi? Nghĩ xấu ư? Thứ em nói là cái bóng mà.”

Nhìn bộ dạng đặc ý kia của cô, Diệp Đình mím môi cười: “Không sai,

giành được chân truyền của anh rồi.” Anh cúi người, khẽ hôn tới hôn lui trên đôi môi cô một lúc lâu.

“...” Lăng Vi không chịu nổi sự khiêu khích đó của anh, khẽ nói nhẹ một câu: “Em ở lại với anh, một mình em ở nhà cũng không có gì vui.”

Chương 764: Cuộc đời như giấc mộng, ấm lạnh tự rõ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nghe giọng nói ngọt ngào của cô, trong nháy mắt lồng ngực thấy căng trướng, nhìn khuôn mặt nhỏ đang dần dần ấm của cô, khiến đôi mắt anh như bị người đốt lên ngọn lửa. cảm giác khô nóng trong thân thể đến quá nhanh, khiến anh bất ngờ không kịp đề phòng.

Anh bá đạo hôn lên môi cô, ép lui cô về sau mấy bước, nửa người của Lăng Vi cũng ngã ra bàn làm việc.

“Hôm nay là thứ mấy rồi?” Anh khẽ mút đôi môi mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp mà từ tính quấn quanh bên tai cô: “Là phúc lợi một chiều, hay là cả hai bên cùng hưởng?”

Lăng Vi cười cười, đập anh một cái.

Người này thật đúng là quá hư!

“Đừng nháo nữa, mau đi làm việc đi. Em ở lại cùng anh.”

Diệp Đình nhéo khuôn mặt nhỏ của cô một cái: “Em về nhà đi, để một mình ông ở nhà, lại cảm thấy buồn chán. Anh sẽ về nhanh thôi. Anh bảo Lôi Tuấn đón Hồ lão tiên sinh đến, ngày mai sẽ để lão tiên sinh kiểm tra cho em, tránh việc em phải chạy tới chạy lui, lại thành ra học thói xấu.”

Lăng Vi cắn môi, đôi mắt sáng trong nhìn anh một lúc lâu: “Vâng, chồng, anh thật tốt.” Thanh âm của cô mềm mại khó cưỡng, mang theo cảm xúc ấm áp chưa từng có, khiến cho người nghe cũng có thể mềm nhũn rồi hóa thành nước.

Cô đột nhiên ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh một cái.

Diệp Đình lại nhiệt liệt dây dưa với cô: “Vợ... nếu em muốn tiếp tục như vậy nữa, anh không thể bảo đảm mình có thể giữ vững được lý trí.”

“Người xấu...” Lăng Vi cắn môi cười: “Không đứng đắn chút nào.”

Diệp Đình lại thành thực thừa nhận: “Anh đã từng đứng đắn bao giờ? Từ ngày kết hôn kia là anh đã không đứng đắn như thế, đối với em, từ trước đến nay anh đều như một.”

Lăng Vi che mặt cười, người đàn ông của cô tỏ tình cũng không giống người khác chút nào.

Mặt cô chôn trong ngực anh, cảm giác này quá ngọt ngào rồi.

Giống hệt như mật vậy.

Cô rất thích một cuộc sống bình lặng, ấm áp như thế này.

Mặc dù có chút không chân thật, nhưng cô sẽ nắm giữ nó thật chặt. Cô sẽ không giống như những cô gái khác, cô sẽ tận tình đối xử thật tốt với đoạn tình cảm này, cố gắng giảm bớt việc xảy ra những hiểu lầm, cố tăng thêm nhiều ngọt ngào và kích thích. Cũng may anh cũng giống cô, coi cô như trân bảo.

Diệp Đình trở về phòng làm việc, Lăng Vi phủ thêm một chiếc áo

choàng dài rồi đi xuống tầng, vừa mới ra khỏi tòa nhà làm việc, đột nhiên có điện thoại gọi tới: “Vi Vi...” Giọng nói của Đào Hoa ở đầu dây bên kia run run, thật giống như đang khóc...

“Sao vậy?” Trái tim Lăng Vi đập thành thịch, nghe thấy tiếng khóc đầy uất ức kia của Đào Hoa, chỉ cảm thấy cả người đều nóng hết lên, da đầu cũng tê tê dại dại.

“Vi Vi...” Đào Hoa cố nén hết sức, thật lâu sau mới nói: “Cậu phải chuẩn bị tâm lý, người xâm nhập hạ giá rồi.”

“Đang ——” như bị một tia sét đánh trúng đỉnh đầu, cả người Lăng Vi cũng lao đảo! “Người xâm nhập” hạ giá ư? Là bởi vì lần trước bị tố cáo có cảnh không phù hợp với trẻ nhỏ? Lăng Vi đứng trong gió rét, đôi tay nắm chặt lấy di động run run: “Tại sao lại hạ giá?” Đó là tâm huyết của cô! Đó là thứ cô đã dốc hết tâm huyết vẽ ra! Cô vẽ nó suốt nửa năm trời —— bên trong nó có cái gì? Thật sự có cảnh giới hạn độ tuổi, cô chắc chắn!

Không! Hề! Có!

Lăng Vi tức đến ngực phát đau, Đào Hoa nói: “Sách của cậu, cấp trên chúng ta đã khảo sát đi khảo sát lại mấy lần, cũng không hề có tình tiết nào quá đáng, thế nhưng quả thực có tồn tại một vài chi tiết nhỏ. Mặc dù, sách của cậu trong sạch hơn sách của các tác giả khác, thế nhưng... số phụ huynh gây chuyện thật sự quá nhiều, vì không chịu nổi áp lực, nếu muốn lắng mọi rắc rối xuống, thì chỉ có thể hạ giá sách.”

Lăng Vi giận đến run lấy bẫy, bụng đột nhiên thấy đau rút từng cơn ——

Cô muốn tranh biện, cô muốn nổi giận, thậm chí còn muốn phát giận

một trận thật lớn!

Thế nhưng, cô đột nhiên cảm thấy cả người không có sức lực... không biết vì sao, chính là khiến cho cô không thể sử dụng được một chút sức lực nào. Cô ôm bụng, từ từ ngồi xổm xuống, nắm chặt di động, thở hổn hển: “Không sao... hạ giá thì hạ giá đi. Cũng không phải chuyện lớn gì liên quan đến sống chết tồn vong. Cực khổ cậu rồi, nếu có tin tức gì khác, cậu hãy tiếp tục thông báo cho mình.”

Chương 765: Trong hồ Lô bán thứ thuốc gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vi Vi, cậu không sao chứ?” Đào Hoa ở đầu dây bên kia rõ ràng cũng gáp gáp.

Lăng Vi nhanh chóng đáp: “Không sao, thật sự không sao. Công việc hiện giờ của mình vô cùng bận bịu, vốn dĩ không có nhiều tâm tư về tranh, bây giờ vừa vặn nghỉ ngơi một chút. Vốn là đến cuối năm, mình còn đang buồn đây... lúc này vừa hay, có thể nghỉ một thời gian.”

“...” Đào Hoa đột nhiên nói: “Vi Vi, cậu chịu oan ức thì cậu phải nói ra chứ! Mình không quan tâm! Mình sẽ đi nói với cấp trên!”

“Tút——” Đào Hoa ở đầu dây bên kia cúp điện thoại.

Lăng Vi ngồi dưới đất, đau đến mức không thể tự đứng dậy được.

“Vi Vi —— Cậu sao thế?”

Lăng Vi vẫn giữ nguyên tư thế, đau đến khóc nhè. Chỉ thấy Hạ Tiểu Hi hùng hùng hổ hổ chạy đến: “Phù —— Vi Vi, cậu sao rồi?”

Lăng Vi từ từ đứng lên, lắc đầu: “Không có chuyện gì, tại sao giờ này cậu vẫn còn chưa về nhà?”

Hạ Tiểu Hi nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, thấy cô thật sự không sao

thì mới nói: “Aizz, đừng nói nữa! Cậu không biết sao? Hứa Tử Huân vừa mới gọi điện cho mình, anh ta nói mời cô giáo hướng dẫn của cậu ăn cơm...”

Hạ Tiểu Hi ôm cánh tay cô, cùng cô đi lấy xe.

“Thiên Ma cũng nói rằng cậu ấy đã đến Đế Hào rồi, hiện giờ rất nhiều bạn học đều đã đến. Mình tới xem thử xem cậu có đi không.

“ ... ”

Lăng Vi nhíu mày: “Tại sao Hứa Tử Huân... anh ta lại phải mời giáo viên hướng dẫn của mình, lại còn mời nhiều bạn học của bọn mình như vậy nhỉ?”

“Không biết ah~!” Hạ Tiểu Hi chớp mắt, đột nhiên thấy sắc mặt Lăng Vi không được tốt.

Hạ Tiểu Hi thử hỏi: “Hôm nay Hứa Tử Huân từ chức, liệu có phải là muốn tụ tập với bạn học một chút hay không nhỉ?”

Lăng Vi gật đầu, nói: “Có lẽ là vậy, anh ta viết cho mình một tấm bưu thiếp, hi vọng mình sẽ đến tham gia tiệc chia tay anh ta. Thế nhưng... anh ta mời giáo viên hướng dẫn của mình làm gì? Muốn dùng cô ấy để áp đảo mình sao? Mình không muốn đi.”

Hạ Tiểu Hi vỗ trán một cái, ảo não nói: “Chắc là anh ta sợ cậu không đi, cho nên mới mời giáo viên hướng dẫn của cậu đến đó?”

Lăng Vi nhíu mày, môi mím chặt lại: “Cái loại trò đùa như thế này, chỉ có thể khiến mọi người không ưa. Mình lại càng không muốn đi.” Vốn dĩ xem phong thư kia, cô còn có chút thương cảm...

Bây giờ, thật sự là...

“Ừ! Quả đúng là khiến cho người khác chán ghét! Vậy mình cũng không đi, muốn gặp giáo viên hướng dẫn thì sau này cũng có cơ hội. Chờ đến lúc năm năm, chúng ta tự đi nhà hỏi thăm sức khỏe cô, như vậy lại càng hết lòng hết ý.”

“Không sai!”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đi đến bãi đậu xe, lấy xe.

Vừa mới lái xe ra đến ngoài, di động của Lăng Vi bỗng nhiên đổ chuông.

Vừa ấn nút nghe, không ngờ lại là giáo viên hướng dẫn của cô — — Đan Nghệ Hương, cô giáo Đan.

Cô giáo nói trong điện thoại: “Tiểu Vi à, lúc nào thì em đến? Bọn nhỏ này muốn tổ chức sinh nhật cho cô... cô đã nói là không đến đâu, vậy mà mấy đứa cứ kéo cô đến. Cô nghĩ nghĩ một chút, cũng đã lâu không gặp mấy em, tới thì cũng được... Tiểu Vi à, lúc nào em đến thế? Bây giờ còn thiếu mỗi em.”

“...” Lăng Vi bị ghen những lời đang định nói.

Chắc hẳn cô Đan cũng không biết bữa cơm này là do Hứa Tử Huân sắp xếp.

...

“Tiểu Vi, cậu muốn đi không?” Hạ Tiểu Hi ngồi bên ghế phụ, thắt chặt dây an toàn: “Dù sao thì, nếu như vậy đi, thì mình cũng sẽ theo cậu. Cậu không đi, mình cũng không đi.”

Lăng Vi khởi động xe, bình tĩnh nói: “Lúc đi học, thành tích của mình tốt nhất, cô Đan cũng đối xử với mình tốt nhất... lúc đó khi mình và cậu đều không có tiền ăn cơm, không phải cô Đan còn mời chúng ta đến là hàng ăn cơm sao...”

“Ừ...” Hạ Tiểu Hi gật đầu một cái.

Chương 766: Trong hồ Lô bán thứ thuốc gì? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi lái xe ra khỏi Laroe, đi về phương hướng Đế Hào, nhìn một lúc, sau đó hít sâu một hơi rồi nói: “Một ngày là thầy, suốt đời làm cha. Sinh nhật của cô giáo, làm sao chúng ta lại có thể không đến được. Thế nhưng trong tiệc rượu, mình sẽ không nói với Hứa Tử Huân một chữ!”

“Được!” Hạ Tiểu Hi bày tỏ sẽ luôn ủng hộ quyết định của bạn. Vừa lái xe, Lăng Vi vừa cảm thấy có chút không thoải mái, lại muốn ói... liệu có phải là có rồi hay không? “Tiểu Hi... Mình không biết là có phải mình mang thai rồi hay không nữa, mình thật khó chịu, thật sự rất muốn ói...”

“Hả?” Hạ Tiểu Hi kinh ngạc hô một tiếng, cả người hoàn toàn mơ màng: “Bên kia có một chỗ đậu xe, cậu có muốn dừng một chút không?”

“Không cần, mình có thể nhìn được, cậu giúp mình tìm hiểu thử xem có thứ đồ gì không thể ăn lung tung không nhé. Mình cũng không quá hiểu về vấn đề này.” Trong đầu Lăng Vi nghĩ, lát nữa ăn thứ gì cũng phải chú ý, không thể ăn đồ lạnh, cũng không thể uống rượu. Hạ Tiểu Hi vội vàng lấy điện thoại di động search mạng, sau đó đọc cho cô nghe một loạt.

Đến cửa Đế Hào, Hạ Tiểu Hi xuống xe.

Lúc này, đột nhiên có người phụ vụ đi đến, hỏi Lăng Vi xem có cần phải đỡ xe giúp cô không. Lăng Vi lắc đầu một cái, tự mình lái xe đến bãi. Bởi vì cô không có thói quen để người xa lạ ngồi vào vị trí của mình.

Đậu xe xong xuôi, Lăng Vi khoác chiếc áo màu xám tro, đi về phía chỗ cửa vào đèn đuốc sáng trưng.

Tháng mười hai trời đông giá rét, thời tiết vô cùng lạnh.

Khí thở ra cũng là một tầng sương trắng.

Đi được mấy bước, liền nghe thấy Hạ Tiểu Hi đang nói chuyện với người khác.

Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy có một người phụ nữ mặc chiếc áo choàng dài màu đỏ hợp mốt đang tán gẫu với Hạ Tiểu Hi, trên mặt người phụ nữ kia như tràn đầy gió xuân.

Người phụ nữ kia lái một chiếc xe thể thao BMW hơn hai trăm vạn đến, thấy Lăng Vi đi về phía mình, khước môi cô ta cong lên cười một tiếng, đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, lại móc ra một trăm đồng làm phí.

“Cảm ơn quý cô.”

Người phụ nữ kia khoát tay một cái, tỏ vẻ không thèm để ý.

“Yo... Lăng Vi, đã lâu không gặp!”

“Đúng nha, Phù Mỹ Quân, đã lâu không gặp.”

Hai người nhìn nhau trân trân, đều là vẻ mặt ngoài cười nhưng trong

thì không.

Thái độ của Phù Mỹ Quân cũng không phải rất tốt, Lăng Vi cũng không cho cô ta sắc mặt gì tốt. ngay cả Hạ Tiểu Hi cũng cảm thấy được mùi thuốc súng giữa đôi bên.

Người phụ nữ này nhà cũng khá khấm, vẫn luôn luôn thích Hạ Tiểu Hi. Khi đó, theo đuổi Hứa Tử Huân bao nhiêu lâu, thế nhưng... Hứa Tử Huân lại mặt dày mày dạn theo đuổi Lăng Vi, cứ thế mà cũng đã theo đuổi suốt hai năm trời.

Ngày Lăng Vi nhận lời Hứa Tử Huân, trong cơn tức giận Phù Mỹ Quân đã tát mồm khắp người Lăng Vi, sau đó nghỉ học luôn, chuyển ra nước ngoài học tập.

Lúc này, Phù Mỹ Quân thấy Lăng Vi bước từ một chiếc xe kém cỏi xuống, đi trong gió tuyết đến phía mình, cô ta liền bĩu môi cười một tiếng... Chiếc xe này chính là một kiểu xe thường thấy, giá cũng chỉ mấy trăm nghìn.

Cô ta liếc mắt nhìn Lăng Vi, lại nhìn sang quần áo Lăng Vi mặc.

Lăng Vi khoác một chiếc áo dài màu xám, nhìn kiểu dáng, giống như là sản phẩm độc quyền do nhà thiết kế hãng Giordano nổi tiếng trên thế giới làm ra... Phù Mỹ Quân cẩn thận quan sát Lăng Vi, lại nhìn sang chiếc xe mà Lăng Vi vừa mới bước xuống, trong đầu nghĩ: lái một chiếc xe tồi tàn như vậy, làm sao có thể mặc được sản phẩm thời trang độc quyền của Giordano cơ chứ? Hừ... bộ trang phục này làm nhái cũng không tồi, khá đủ để hư vinh đấy.

“Thưa cô, chìa khóa xe của cô.” Người phục vụ đưa chiếc chìa khóa cho Phù Mỹ Quân bằng hai tay.

Phù Mỹ Quân nhận lấy chìa khóa, bỏ vào trong chiếc túi xách Lăng Vi mới nhất. Cô ta nhìn vào tay Lăng Vi, ngay cả một chiếc túi xách cũng không có, Lăng Vi... cô ta đã nghèo kiệt xác đến như vậy rồi ư?

Đáy mắt Phù Mỹ Quân bỗng nhiên lộ ra một vẻ khinh miệt cực kỳ ghét bỏ.

Hạ Tiểu Hi thấy Lăng Vi đến, giơ tay kéo lấy cánh tay Lăng Vi.

Phù Mỹ Quân cười lạnh một tiếng, trong đầu nghĩ, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã.

Cô ta lười nói chuyện với hai kẻ nghèo kiệt ác này, liền nhấc chân đi về phía thang máy.

“Để cậu ta đi trước, lát nữa chúng ta đi.”

Lăng Vi ghét mùi nước hoa trên người Phù Mỹ Quân, quá nồng nặc!

Giống như là đổ cả lọ nước hoa lên người vậy. Hiện giờ người thấy thứ mùi này, cô cũng muốn nói, trong dạ dày cũng dâng lên một chút vị chua...

“Lăng Vi...”

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi từ từ đi vào trong, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi cô. Giọng nói kia nghe trong nhuận mà lại tư tính, vô cùng quen thuộc dễ nghe, giống như...

Chương 767: Ngoài ý muốn, couple không thể ngờ tới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền? Lăng Vi quay đầu... liền thấy ở cửa ra vào có một người đàn ông đẹp trai khí thế hiên ngang, phong thần anh tuấn, đôi mắt đen sâu của anh ta đang nhìn cô chăm chăm.

Anh ta mặc một bộ vest màu xám tro thẳng thớm, lại càng bộc lộ rõ dáng người thon dài thẳng tắp.

Anh ta khẽ mím môi, nói một tiếng: “Cô cũng mới đến sao?” sau đó, liền đi về phía Lăng Vi.

Lăng Vi gật đầu với anh ta.

Hoa Thiếu Kiền bước chân vững vàng đi đến bên cạnh cô, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô: “Đến tham gia họp lớp?”

“Ừ.” Lăng Vi gật đầu một cái.

Hoa Thiếu Kiền nói: “Hứa Tử Huân cũng mời tôi.”

Lăng Vi biết anh ta có quan hệ thân thích với Hứa Tử Huân.

Nhưng, Hoa Thiếu Kiền lại nói: “Cô Đan cũng là giáo viên hướng dẫn của tôi.”

Lăng Vi gật đầu, những người học thiết kế, đương nhiên cũng đều

học qua lớp của cô giáo Đan.

“Vậy chúng ta lên thôi.”

Phù Mỹ Quân đang đợi thang máy, nghe thấy phía sau có tiếng nói chuyện, cô ta từ từ quay đầu... đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc bật thốt một tiếng: “Hoa Thần — —”

Hoa Thiếu Kiền nhìn về phía Phù Mỹ Quân, lịch sự gật đầu một cái.

Anh ta không quen biết người phụ nữ này, cho nên cũng không nói gì, nhanh chóng bước vào thang máy với Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi.

Phù Mỹ Quân vội vàng vào theo: “Hoa Thần, đã lâu không gặp...”

Hoa Thiếu Kiền tùy ý gật đầu một cái, hiển nhiên là không có ý định tán gẫu với cô ta. Cửa thang máy vừa mới khép lại, đột nhiên lại bị một người nhấn mở, Lăng Vi thấy bên ngoài có một cô gái lao nhanh đến, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác ngắn màu hồng, mặc quần da màu đen đi giày cao gót, trên đầu cô gái đó cũng đội một chiếc mũ nhỏ màu hồng. Cô gái trang điểm xinh đẹp, tóc uốn quăn, phong cách ăn mặc hợp mốt.

“Người thương à anh muốn vứt bỏ em sao? Hi hi, bị em đuổi kịp rồi.” Người phụ nữ đó cười ngọt ngào với Hoa Thiếu Kiền. Khuôn mặt Hoa Thiếu Kiền đen như đít nồi.

Trong nháy mắt Lăng Vi liền nghĩ ra... này này... đây không phải là Lô Đình đó chứ?

Chỉ thấy cô gái đó quay mặt sang, ngọt ngào gọi một tiếng: “Chị dâu, chị nhận ra em rồi sao? Ừm... hôm nay hóa trang có chút thất bại mất rồi...”

Lăng Vi hấp tấp nói: “Không, chị đâu có nhận ra... bởi vì lần trước Lôi Tuấn nói em bám theo Hoa Thiếu Kiền, nên chị vừa mới nghĩ đến xem liệu có phải là em không thôi.”

Lôi Đình nhìn cô chăm chú, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Chị thật sự không nhận ra em?”

Lăng Vi bảo đảm: “Chị thật không nhận ra là em.”

Lôi Đình nhíu mày một cái: “Vậy sao Hoa Thiếu Kiền lại nhận ra em được nhỉ? Hôm nay em đã cố ý đổi một chiếc xe, mới đi ngang qua cửa nhà anh ấy, còn chưa xuống xe, cũng không nói chuyện câu này. Vậy mà anh ấy liếc mắt một cái đã nhận ra, nhanh chóng lái xe bỏ chạy luôn, cũng may lại bị em đuổi kịp.”

“...”

Lăng Vi ngược mắt nhìn Hoa Thiếu Kiền một cái.

Sắc mặt Hoa Thiếu Kiền vô cùng cổ quái, tối sầm lại, nhưng hoàn toàn không phải đáng vẻ tức giận.

Lăng Vi hơi cười, không lên tiếng. Người thành phố cũng thật chịu chơi ghê... Không phải hai người này có cái gì đó mà sét đánh chứ? Còn nhớ lần trước Lôi Tuấn giả gái quần lấy Hoa Thiếu Kiền, trạng thái lúc đó của Hoa Thiếu Kiền có thể nói là kêu la như sấm! Mà hôm nay... lại là một trạng thái hoàn toàn khác, có vẻ quần bách, nhưng cũng không quá kìm nén phiền hà?

Thú vị rồi đây... chuyện này thật sự khiến cô vô cùng bất ngờ. nhưng mà... tính cách ngây ngốc này của Lôi Đình, thật sự khiến người khác đau đầu... mặc niệm thay Hoa Thiếu Kiền ba giây...

Đi đến cửa sảnh Đế Hào, cuối cùng Hoa Thiếu Kiền cũng mở miệng nói với Lôi Đình: “Hôm nay là sinh nhật cô giáo của cô, tôi đến đây gặp mặt, cô không tiện vào đâu.”

Mặc dù giọng nói của anh ta cũng không quá ôn hòa, nhưng cũng không mang theo ác ý ghét bỏ.

Lôi Đình hiểu chuyện gật đầu một cái: “Ừ, vậy em ở bên ngoài chờ anh.”

“Trời lạnh lắm, cô chờ cái gì mà chờ? Mau về nhà gì.”

“Em không về.” Nói xong liền lập cộc chạy đi trên đôi giày cao gót của mình.

Lăng Vi đứng đối diện với Hoa Thiếu Kiền, thấy trong đôi mắt anh ta thoáng qua vẻ lúng túng, Phù Mỹ Quân là người đầu tiên bước vào.

Chương 768: Ngoài ý muốn, couple không thể ngờ tới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi mới mở cửa đi vào trong.

Trong căn phòng Tử Vi, tám chiếc bàn tròn lớn đều đã có người ngồi kín.

Vốn dĩ Hứa Tử Huân không học chung lớp với Lăng Vi, lại cũng không cùng một khóa, cho nên những người mà bọn họ quen biết, cũng đều không giống nhau.

Đi vào cửa phòng Tử Vi, Lăng Vi nhìn lướt qua một lượt, bạn học cùng lớp với cô chỉ có hai bàn, sáu bàn còn lại đều là bạn học và bạn bè của Hứa Tử Huân.

“A! Chị dâu đến rồi.”

Một người bạn của Hứa Tử Huân cố ý lớn tiếng kêu lên.

Lăng Vi lạnh lùng trừng anh ta một cái, Hứa Tử Huân vội vàng đẩy người nọ, nói: “Đừng có gọi linh tinh! Tiểu Vi, Tiểu Hi, mau vào đi...”

Người bạn kia của Hứa Tử Huân nghe thấy, nhún vai một cái, cầm ly trà lên uống ừng ực, hiển nhiên vẫn còn tức giận vì chuyện Lăng Vi và Hứa Tử Huân chia tay, lại còn rất có oán khí là đằng khác.

Lúc này, Hoa Thiếu Kiên bước vào, khuôn mặt mới vừa rồi còn

khoáng đạt đột nhiên cũng hiện đầy sương lạnh. Anh ta liếc mắt nhìn cái chàng vừa mới gọi ‘chị dâu’ kia.

“Tổng giám đốc Hoa, tiểu Vi, sao lúc mọi người lên không gọi điện thoại cho tôi, để tôi xuống đón mọi người.” Hứa Tử Huân liền vội vàng đứng dậy, nói: “Mau mời vào.” Bên cạnh Hứa Tử Huân còn cố ý giữ một vị trí cho Hoa Thiếu Kiên, Hoa Thiếu Kiên đi về phía đó.

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đi về chỗ máy bạn học, Lý Thiên Mặc gọi một tiếng với Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi: “Tiểu Vi, Tiểu Hi, mau tới đây.” Chỗ Lý Thiên Mặc ngồi, cả bàn đều là nam sinh... qua đó ngồi cũng không hay lắm...

Lúc này, bạn học của Lăng Vi cũng ngoắc tay với cô: “A... Lăng Vi! Mau tới đây mau tới đây!”

“Đến bên này đi,..” Bên cạnh cô giáo Đan vẫn còn để trống hai vị trí.

Cô giáo Đan vẫy tay với Lăng Vi, Lăng Vi liền kéo tay Hạ Tiểu Hi, đi đến ôm lấy cô giáo Đan: “Tiểu Vi à, cũng trưởng thành thật rồi. Con gái mười tám thay đổi, càng đổi càng thấy đẹp.” Lăng Vi ôm cô giáo, thân thiết nói: “Cô, cô thì không hề thay đổi chút nào. Nửa năm nay cũng không đến thăm cô, em thật đáng đánh mà.” Cô giáo Đan vô cùng vui mừng, ánh mắt nhìn Lăng Vi cũng tràn đầy kiêu ngạo, tất cả đều là sự trù mến: “Mới vừa bước vào xã hội, cần phải làm việc cho tốt, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho cô là được, không cần cứ phải đến thăm cô thường xuyên đâu. Cô cũng chỉ hi vọng các em có thể thành công.”

Tất cả bạn học của Lăng Vi cũng đều chào hỏi cô. Nhân duyên thời còn đi học của Lăng Vi không hề tệ, quan hệ với các bạn học cũng rất tốt.

Trừ mỗi cô nàng Vu Tình ngồi gần đó, sắc mặt luôn mng theo vẻ khó chịu trừng mắt nhìn Lăng Vi.

“Tưởng mình là ai cơ chứ? Chả ra sao mà còn làm giá, nhiều người như vậy vây xung quanh, còn oai hơn cả mình tình ấy.” Vu Tình ‘hừ’ một tiếng bằng lỗ mũi, miệng hếch một cái, khinh thường liếc mắt.

Lăng Vi vịn vào chiếc ghế, vừa cởi chiếc áo khoác dài xuống, vừa nhìn về phía Vu Tình đang trợn mắt. Vu Tình ngồi cách cô hai bàn, chỗ bàn đó chính là hai mươi mấy người lần trước nhận được lời mời của Laroe. Những người khác đều làm việc ở Laroe, chỉ có mỗi mình Vu Tình không trúng tuyển, thế mà cô ta vẫn còn dám đến.

Lăng Vi lạnh lùng liếc cô ta, cười một tiếng rồi nói: “Tôi tưởng là ai cơ chứ, hóa ra là Vu Tình. Laroe không nhận cô vào, cô ghen tị với tôi đúng không?”

Vu Tình nghẹn họng, kinh ngạc nhìn về phía Lăng Vi. Hoàn toàn không nghĩ rằng Lăng Vi sẽ nói thẳng hết tất cả ra như vậy.

Cô ta càng tức, mặt đỏ bừng bừng, mắt híp chặt nhìn Lăng Vi: “Tôi ghen tị với cô? Đáng đáp cô đẹp lắm ấy?”

Lăng Vi từ chối cho ý kiến, cười nhạt: “Cũng đâu phải thế, đẹp hơn cô một chút mà thôi.”

“Phụt — — ” có một bạn học nữ bị sặc, bạn học bên cạnh vội vàng lấy khăn giấy lau hộ: “Lúc Lăng Vi nói chuyện, nghiêm cấm uống nước, cậu đã quên rồi sao?”

Vu Tình tức giận đến mức cả khuôn mặt cũng xanh luôn, Lăng Vi nhìn cằm của Vu Tình, lơ đãng nói: “Cái này cũng được mấy tháng rồi, cằm của cô đã khỏi hay chưa thế? Ăn cơm có bị rớt không? Nói

chuyện cũng không được để đầu lười thắng, chắc là thêu thào nhỉ?”

“Ha ha ha — —” Bạn học xung quanh đồng loạt cười thành một tràng dài.

Chương 769: Cuộc tụ họp bạn bè toàn sự giả dối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ấy mà... nữ thần băng sơn của bọn họ vẫn luôn sắc bén như vậy đấy.

Lăng Vi cởi áo khoác ra, người phục vụ mang áo khoác dài của cô đi treo.

Cô vừa mới nói chuyện với cô giáo Đan được hai ba câu, đột nhiên nghe thấy Phù Mỹ Quân ở phía sau hỏi: “Aizz, Lăng Vi, lúc đi học thành tích của cậu tốt nhất, tốt nghiệp rồi, giờ đang làm ở chỗ cao nào vậy? Cậu xem, tôi mới vừa từ nước ngoài trở về, cũng không biết rõ tình hình của các cậu.”

Lăng Vi nâng ly trà lên, thờ ơ uống một ngụm, cười với cô giáo một tiếng, sau đó mới lãnh đạm nói: “Trong lễ tốt nghiệp đã nhận được thông báo tuyển dụng, được Laroe mời đi.”

Phù Mỹ Quân ‘ồ’ một tiếng như có điều hơi suy nghĩ: “Đi nghiên cứu động cơ sao?” Nói xong, cô ta lại cười đầy ý vị thâm trường.

Vón tưởng rằng những lời này sẽ kéo theo một loạt những tiếng cười nhạo, thế nhưng lại không nghĩ đến trên mặt bàn vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có lấy một người đáp lời.

Phù Mỹ Quân có chút kinh ngạc...

Bởi vì, chuyên ngành của Lăng Vi từ trước tới giờ vẫn luôn bị người ta mang ra cười nhạo.

Lúc đi học, Lăng Vi vẫn luôn dựa vào học bổng, chuyện cô vẽ manga cũng không ít người biết. Khi đó, toàn bộ số tiền cô kiếm được nhờ vẽ manga tất cả đều bị mang đi để trả nợ.

Thế nên căn bản cô cũng chẳng còn lại mấy đồng, cuộc sống vô cùng mộc mạc.

Hơn nữa, cô lại còn học cái chuyên ngành kia, thuộc về mảng kỹ thuật, phần lớn là nam sinh chọn.

Còn những người nhà có tiền, vì mặt mũi của mình, đều chọn học mấy chuyên ngành như nghệ thuật, thiết kế.

Thế nên đương nhiên chuyên ngành nghiên cứu máy móc như Lăng Vi học, trong mắt những con nhà giàu đều thuộc về công nặng việc nhọc, cho nên có rất ít người chọn nó.

Nhưng mà Phù Mỹ Quân đã quên mất, những người ngồi cùng bàn với Lăng Vi đều cùng học chế tạo động cơ, ai nghe xong những lời này đều cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cho nên, hai bàn gần chỗ Lăng Vi cũng khinh bỉ trợn mắt nhìn qua chỗ Phù Mỹ Quân.

Lăng Vi biết ý tứ nằm ngoài câu nói của Phù Mỹ Quân chính là tràn đầy giễu cợt.

Cô mím môi, không đáp lại.

Mặc dù cô không nói chuyện, nhưng tất cả mọi người trong đại học

Yến Kinh đều biết vì sao Lăng Vi lại vào được Laroe.

Ngày thông báo tuyển dụng kia, Lăng Vi dùng chính thiết kế của mình, đạt được hạng nhất trong cuộc thi, sau đó được Laroe nhận vào!

Bản thiết kế “ngựa hoang” kia của cô được đánh giá cao, rất có khí thế.

Trong nháy mắt liền giết hết tất cả.

Tác phẩm đó cũng được xưng là — — do ông trời chế tác!

Ngày hôm đó, Lăng Vi là tiêu điểm của toàn trường, là sự kiêu ngạo của Yến đại!

Ngày hôm đó, cái tên Lăng Vi đã trở thành ký hiệu của đại học Yến Kinh.

Lăng Vi, ở Yến đại, chính là người đứng đầu ngọn gió không ai chen nổi!

Phù Mỹ Quân vẫn luôn ở nước ngoài, đương nhiên không biết đến mấy chuyện này, vốn còn muốn mượn chuyên ngành của Lăng Vi để cười nhạo cô một phen, lại không nghĩ rằng, Lăng Vi là một trong những sinh viên xuất sắc trong buổi tốt nghiệp của cả hai ngành bọn họ.

Lúc này, Hoa Thiếu Kiên bỗng lạnh nhạt nói: “Lăng Vi là một trong những nhà thiết kế xuất sắc nhất của tập đoàn Laroe. Lần trước, trong buổi đại hội thông báo tuyển dụng của Laroe, Lăng Vi giành được hạng nhất trong cuộc thi so tài. Cô ấy là hữu danh hữu thực.”

Phù Mỹ Quân cảm thấy chấn động!

Cái gì? Lăng Vi đang làm việc ở Laroe?

Laroe, đó chính là tập đoàn chế tạo xe hơi nổi tiếng nhất toàn cầu

— —

Ngưỡng cửa cao của Laroe — — khiến người người luôn ngược mắt trông lên!

Có thể bước vào trụ sở chính của Laroe thực tập, cũng như cá chép vượt qua Long Môn vậy.

Còn nữa, không phải Lăng Vi học ngành chế tạo động cơ hay sao?
Sao đột nhiên lại đi làm nhà thiết kế?

Còn xếp thứ nhất trong cuộc thi thiết kế nữa?

Chuyện này là học chế tạo động cơ, dù là tám cái sào cũng với không đến đúng không?

Có một bạn học tò mò hỏi: “Đúng rồi, Lăng Vi, trong cuộc so tài buổi đại hội tuyển dụng tốt nghiệp, cậu được nhận vào trụ sở chính của Laroe thực tập, sau đó thế nào? Kể cho bọn mình biết một chút đi?”

Lăng Vi vẫn nhàn nhạt nói: “Nhà thiết kế của Laroe đều là tài nghệ hàng đầu, mỗi một nhà thiết kế đều có rất nhiều ý tưởng, cả đội nhóm cũng rất đồng lòng. Trên phương diện công việc, có thể giúp cho mọi người nhanh chóng lớn mạnh.”

Phù Mỹ Quân thực sự ngốc đờ luôn rồi...

Lăng Vi lại thực tập tại trụ sở chính của Laroe?

Khuôn mặt Phù Mỹ Quân đầy vẻ ngờ vực, sắc mặt biến đổi liên tục.

Lúc này, một bạn học nữ đột nhiên nói với Lăng Vi: “Lăng Vi, cậu có thể cho mình một tấm danh thiếp được không? Rảnh rồi mình tìm cậu đi dạo phố cùng.”

Lăng Vi đang do dự, Hạ Tiểu Hi đã đưa danh thiếp của cô ra ngoài.

“Tập đoàn Laroe – bộ phận thiết kế khu đông — — giám đốc!”

“Oa — — tiểu Vi, cậu đã làm đến giám đốc rồi sao?”

Các bạn học của Lăng Vi đều khẽ kêu thành tiếng, rồi rít truyền nhau danh thiếp của Lăng Vi để nhìn. Lăng Vi túng quẫn, cô tham gia bữa tiệc tập hợp này, không hiểu sao cứ như tới để làm tượng vậy... nhưng, cô thật sự không phải cố ý...

Phù Mỹ Quân bỗng nhiên nhìn thẳng vào Lăng Vi, cô ta thực sự không dám tin!

Mới làm việc có mấy tháng, mà Lăng Vi đã lên đến chức giám đốc, Laroe cũng đâu có phải là công ty nhỏ bình thường cơ chứ...

Chương 770: Cuộc tụ họp bạn bè toàn sự giả dối (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một công ty nổi tiếng khắp toàn cầu như Laroe, chuyện thăng chức còn khó hơn cả lên trời!

Hạ Tiểu Hi đầy kiêu ngạo cười một tiếng: “Tiểu Vi không chỉ làm đến giám đốc, kiểu xe cậu ấy thiết kế cho tổng bộ Laroe, còn dùng tên cậu ấy để đặt!”

“Lợi hại như vậy sao?”

Lấy tên mình để đặt cho kiểu xe, đối với một nhà thiết kế mà nói, đó chính là vinh dự rất lớn — —

Các bạn học đều kinh ngạc nhìn Lăng Vi, ngay cả cô giáo Đan cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Cô giáo Đan nói với Lăng Vi: “Em phải thật cố gắng nhé, không được kiêu ngạo.”

Lăng Vi khiêm tốn gật đầu một cái: “Vâng ạ.”

Có bạn học lại tò mò hỏi Lăng Vi: “Lăng Vi, kiểu xe mà cậu thiết kế, được đặt tên là gì vậy? Chờ xe đó được sản xuất, chúng mình sẽ cùng đi ủng hộ!”

Lăng Vi lãnh đạm nói: “Có hai khoản xe dùng tên mình để đặt, một

loại là bản giới hạn 1-v1, kiểu còn lại là bản thường 1-v2.”

“Wow? Còn có tận hai loại?”

Cả hai loại cũng đều lấy tên của Lăng Vi để đặt?

Ông trời ơi... không chỉ lấy tên mình để đặt cho hai khoản xe, mà trong đó còn có một cái là bản giới hạn?

“Bản giới hạn?”

Phù Mỹ Quân mặt đầy nghi ngờ ‘hừ’ một tiếng: “Cậu cho rằng đó là trò chơi giả vờ sao? Cậu có biết muốn sản xuất được một chiếc xe phiên bản giới hạn phải cần bao nhiêu nhà thiết kế khổ cực thức đêm không? Cần đến bao nhiêu tâm lực và suy nghĩ của rất nhiều nhà thiết kế không? Cậu mới vừa đến Laroe nửa năm là có thể thiết kế chiếc xe phiên bản giới hạn được chắc? Khoác lác cũng đừng có mà quá đà thế chứ?”

Hạ Tiểu Hi nhú chawjtloong mày, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, vừa muốn nói chuyện thay Lăng Vi, lại nghe thấy Lăng Vi tự mình lên tiếng: “Sản xuất một chiếc xe hơi quả thực cần cả nhóm thiết kế khổ cực thức đêm, lại là thành quả mà mỗi nhân viên trong công ty vất vả làm ra, không chỉ là mỗi bản giới hạn, mà ngay cả kiểu xe bình thường cũng phải lao tâm lao lực. Thế nhưng thiết kế mẫu xe, hoàn toàn là nhờ ý tưởng của nhà thiết kế. Những người làm thiết kế đều biết, phong cách của mỗi nhà thiết kế cũng không ai giống ai, từ đường cong đến hình dáng, mỗi mục đều có thể cho thấy được phong cách sáng tác khác biệt của các nhà thiết kế.”

Có mấy bạn học cùng gật đầu.

Phù Mỹ Quân không phục, hừ một tiếng: “Ý của cậu chính là, ý

tưởng thiết kế của cậu chính là thứ mà toàn thế giới phải ca tụng chắc?”

Lăng Vi nhàn nhạt đáp lời: “Ít nhất thì Laroe cũng thưởng thức thiết kế của tôi.”

Đầy khí phách!

Câu nói của Lăng Vi vừa dứt, trên bàn ăn bỗng vang lên những tiếng bàn luận.

“Lăng Vi người ta, lợi hại chính là lợi hại mà, mấy chuyện kiểu này cũng không thể tùy tiện chém gió được! Đến lúc xe hơi được sản xuất, đương nhiên sẽ biết là có phải cô ấy khoác lác hay không rồi. Hơn nữa, Hoa Thần vẫn còn đang ngồi đây mà, Hoa Thần chính là tổng giám bộ phận thiết kế của tổng bộ Laroe đó! Người ta làm sao có thể khoác lác trước mặt Hoa Thần được chứ?”

Cả đám người đều đưa mắt nhìn về phía Hoa Thiếu Kiền.

Hoa Hoa Thiếu Kiền đang uống trà, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, không ý định lên tiếng.

Phù Mỹ Quân thoáng cái như có thêm sức mạnh!

Hừ! Hoa Thần cũng không hề giải thích cho Lăng Vi, xem ra chuyện này thật hay giả vẫn còn chưa chắc đâu!

Chương 771: Tôi ăn bàn ngay trước mặt mọi người luôn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sự im lặng này của Hoa Thiếu Kiền, Phù Mỹ Quân càng cảm thấy Lăng Vi nực cười, cô ta căn bản chẳng tin mấy chuyện Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi nói.

Dù có cho cô ta một vạn lý do, cô ta cũng không tin!

Chỉ cần hơi suy nghĩ cũng biết —— Lăng Vi chỉ là một thực tập sinh, vừa mới đến công ty được mấy hôm, mà công ty người ta lại lớn như vậy, làm sao có thể dùng một tác phẩm thiết kế của loại người vô danh cơ chứ?

Ông chủ người ta cũng đâu có mù!

Nếu như nói kiểu xe phổ thông là do cậu ta thiết kế, ít ra còn có một chút xíu xiu độ tin cậy, mặc dù độ tin cậy cũng không được cao.

Thế mà giờ lại còn nói là bản, giới, hạn!

Đó chính là bản, giới, hạn đấy!

Phù Mỹ Quân đập tay ‘rầm’ một cái lên bàn ăn: “Lăng Vi, khoác lác quả thật không bị đánh thuế, thế nhưng khoác lác thì sẽ phải trả một cái giá lươn lẹo đấy, Nếu như cậu có thể thiết kế ra được một kiểu xe phiên bản giới hạn, tôi đặt mua một lúc mười chiếc luôn!”

“Phụt — —” Hạ Tiểu Hi đột nhiên bị sắc trà qua đường mũi. Bạn học bên cạnh vội vàng giúp cô vỗ vỗ, Hạ Tiểu Hi nhanh chóng xua tay, vừa cất lực ho khan, vừa lau nước mũi, lại vừa mở di động lên thật nhanh.

Cô chuyển sang chức năng ghi hình, nhắm về chỗ Phù Mỹ Quân, hỏi cô ta: “Cậu nói cái gì cơ? Có dám nói lại một lần nữa không?”

Phù Mỹ Quân nhú mày, đứng lên: “Tôi nói, nếu như Lăng Vi có thể thiết kế ra kiểu xe phiên bản giới hạn, Phù Mỹ Quân tôi liền đặt mua một lúc mười chiếc!”

Hạ Tiểu Hi ghi lại toàn bộ câu nói này, lại ghi hình tất cả những người đang ngồi trong căn phòng Tử Vi vào video, còn đặc biệt cố ý quay hình cô giáo Đan: “Cô Đan, cô cũng nghe thấy rồi chứ ạ?”

Cô giáo Đan biểu tình phức tạp cười một tiếng.

Trong đầu cô giáo Đan nghĩ... hôm nay không phải là tổ chức sinh nhật cho bà sao? Xảy ra chuyện gì thế này? Mùi thuốc súng cũng quá đậm đặc luôn rồi.

Hạ Tiểu Hi lại hỏi Hoa Thiếu Kiên: “Hoa Thần, anh cũng nghe được rồi đúng không?”

Hoa Thiếu Kiên đặt ly trà xuống, gạt đầu một cái, dáng vẻ ngay thẳng không chút thiên vị.

Hạ Tiểu Hi quay xong video, save thật kỹ.

Cười hì hì quay đầu lại, khiêu khích nhìn cô nàng náo loạn Phù Mỹ Quân kia một cái.

Phù Mỹ Quân tức giận đến mức chỉ hận không thể xé toạc cái miệng đó ra.

Đồ tiện nhân này! Là một bè một phái với Lăng Vi kia!

Phù Mỹ Quân trợn mắt nhìn Hạ Tiểu Hi, cả giận: “Cậu thu hình cũng vô ích thôi! Tôi chờ đến ngày cái da trâu các cậu thổ bị nổ tung!”

Nói đến đây, chân mày Phù Mỹ Quân đột nhiên nhíu lại, hỏi Lăng Vi: “Da trâu cũng không phải thứ có thể tùy tiện thổi được, nếu như Laroe không ả xuất ra bản giới hạn lấy tên cậu, thì cậu làm thế nào?”

Cũng không thể để cho mỗi mình cô ta phải chịu thừa thiệt được?!

Lăng Vi phong đạm vân khinh nói: “Không sản xuất ra được, thì tôi sẽ ăn bàn.”

“Được! Đến lúc đó, tôi bảo người chuẩn bị cho cậu hẳn cái bằng gỗ hoàng hoa lê.”

Hoa Thiếu Kiền phía bên kia nhìn Lăng Vi một cái, khóe môi khẽ vương ý cười. Đây chính là cô gái mà anh ta thích... mặc dù không thuộc về anh ta, thế nhưng... anh ta vẫn rất vui vẻ.

Chỉ hận không thể móc tin móc phổi ra cho cô.

Hận không thể đưa luôn cái mạng sống này cho cô!

Nhưng mà, trái tim cô ấy đang đặt trên người một người đàn ông khác rồi...

Trong nháy mắt ánh mắt Hoa Thiếu Kiền liền trở nên ảm đạm. Mặc

dù anh ta rất thích cô, thế nhưng anh ta cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của cô, chỉ cần cô vui vẻ, hạnh phúc, cuộc sống gia đình trôi qua bình ổn, anh cũng tình nguyện làm một người thủ hộ trong im lặng.

Nhưng mà, nếu như Diệp Đình dám đối xử với cô không tốt cho dù chỉ một chút, như vậy... thì xin lỗi nhé, Hoa Thiếu Kiên anh tuyệt đối sẽ không nương tay!

Anh gian nan thu hồi tầm mắt, ra về lãnh đạm thưởng trà. Nhưng mà... chỉ có mỗi mình anh biết, muốn dời tầm mắt từ trên người cô trở về, đó là một chuyện khó khăn đến nhường nào.

Những người khác vẫn đang thảo luận về chuyện chiếc xe phiên bản giới hạn mà Lăng Vi thiết kế.

Bầu không khí trong căn phòng Tử Vi lập tức bị đẩy đến mức nóng hổi.

Các bạn học, người bên trái một câu, lại đến lượt người bên phải, bàn luận viển vông sôi nổi.

Phù Mỹ Quân rõ ràng là đang nhắm vào, khiến cho Hạ Tiểu Hi vô cùng tức giận!

Tính cách của cô vẫn luôn được người khác gọi là ‘bánh bao’, bởi vì những lúc mà cô bị người khác ức hiếp, từ trước tới nay đều luôn không đáp trả.

Thế nhưng, khi có người ức hiếp bạn của cô, cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Nhất là, Lăng Vi — —

Tiểu Vi đã trải qua biết bao nhiêu chuyện? Trong bọn họ có ai biết được?

Chương 772: Tôi ăn bàn ngay trước mặt mọi người luôn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bắt đầu từ năm mười bốn tuổi, tiểu Vi đã tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Những bạn học này là ai cơ chứ? Hai mươi mấy tuổi đầu còn ăn bám ba mẹ, có tư cách gì để cười nhạo tiểu Vi đã cố gắng phấn đấu như vậy?

Hạ Tiểu Hi càng nghĩ lại càng tức. trên mặt cô đầy hỏa khí, bĩu môi nói: “Thiết kế một kiểu xe phiên bản giới hạn thì đã là gì chứ? Các cậu có biết Laroe đã thưởng cho tiểu Vi cái gì không?”

Phù Mỹ Quân còn chưa ‘bị xay ra bã’, chỉ thấy Hạ Tiểu Hi đột nhiên ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Hai mẫu xe mà tiểu Vi thiết kế, chiếc 1-v1 kia, giá bán là 23 vạn một chiếc! Mỗi chiếc được bán ra, tiểu Vi có thể nhận được 23000 tiền thù lao. Nếu như bán ra được mười chiếc! Ha ha... Phù Mỹ Quân, đến lúc đó cậu sẽ phải chuẩn bị 2 tỉ 3 để mua xe đó nha...”

Phù Mỹ Quân chỉ cảm thấy như có gì ập thẳng vào tai mình đến phát đau.

Có người kinh hô: “thiết kế mẫu xe xong còn nhận được thù lao sao? Sao mình chưa bao giờ nghe nói qua?”

Lăng Vi nhẹ giọng giải thích: “Bởi vì lúc đó vừa vặn sắp đến ngày kỉ

niệm 30 năm thành lập Laroe, thời điểm mình gửi bản thiết kế cũng chính là lúc được thưởng lớn. Laroe thành lập bao nhiêu năm như vậy, cũng chỉ có đúng một lần này, vừa đúng lúc bị mình gặp được, nhắc tới đúng là may mắn thật...”

Phù Mỹ Quân giống như đớp phải ruồi, sắc mặt vô cùng khó coi!

Lăng Vi càng nói càng có vẻ như chuyện này là thật, giống như đúng là cô đã thiết kế ra được mẫu xe đó vậy.

Sau đó, trên bàn tiệc không ngừng có người hỏi Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi về chuyện thiết kế mẫu xe.

Hàn Cương nhỏ giọng nói với bạn học bên cạnh: “Mặc dù mẫu xe đó là phiên bản giới hạn, nghe rất có khí phách, thế nhưng tiểu Vi cũng không cầm được bao nhiêu tiền. Tôi nói cho các cậu biết, mẫu phổ thông kia mới là lợi hại nhé! Chiếc xe kia dự định được bán ra với giá 21 vạn, với mỗi chiếc xe được bán ra, tiểu Vi có thể nhận được 210 tiền thù lao.”

Cô nói xong câu này rồi, Phù Mỹ Quân nhất thời chưa phản ứng kịp, giễu cợt nói: “210 đồng? Một chút tiền còn con con như vậy, có gì hay là khoe khoang chứ?”

Sau đó, đột nhiên nghe thấy có một nam sinh bật thốt: “Mỗi chiếc xe được thưởng 210 đồng, nếu bán ra một trăm nghìn chiếc, chẳng phải là có 21 triệu rồi sao? Mình tính không sai chứ?”

“Trời ơi ——”

2100 vạn?

“Lăng Vi... sao cậu lợi hại thế?” “Laroe điên rồi sao? Bỏ ra bao nhiêu

tiền như vậy để thưởng cho nhân viên?”

Lăng Vi vội vàng nói: “Chỉ có mỗi lần này, hơn nữa... công ty vốn là muốn chia cho tất cả nhân viên...” Nhưng mà, trời xui đất khiến thế nào, một bản thiết kế đã bị mất, trong lúc lâm nguy cô đã dùng bản thảo ‘ngựa hoang’ thay thế nên mới có thể ổn định được thế cục. Hơn nữa do có Diệp Đình nhúng tay, phần thưởng này mới rơi vào túi của mình Lăng Vi.

Trong nháy mắt Lăng Vi liền khiến các bạn học mở rộng tầm mắt. Lúc này Hoa Thiếu Kiền mới nhận nhận bổ sung thêm: “Mẫu phổ biến của Laroe, đã tiêu thụ được hơn 40 vạn chiếc.”

Một sinh viên kinh ngạc thốt: “Hơn 40 vạn chiếc... không phải chứ?”

Hoa Thiếu Kiền lãnh đạm gật đầu.

“Wow! Đó không phải là có hơn 80 triệu rồi sao?”

Điều này sao có thể được chứ? Một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học... còn đang là một thực tập sinh, công ty vì sao lại phải dành đãi ngộ tốt như vậy cơ chứ?

Lúc này, Vu Tình ghen tị lắm bầm một câu: “Người ta chế tạo một chiếc xe mới kiếm được bao nhiêu tiền? Lại còn chia cho cô ta nhiều như vậy? Đầu óc ông chủ có phải bị bệnh rồi không?”

Trong đầu Lăng Vi thầm nghĩ, ông chủ không chỉ không có bệnh, mà còn muốn xin cô thiết kế luôn kìa.

Lần trước nguy cơ Laroe bị trộm bản thiết kế kia, nếu như không phải có cô ngăn lại cơn sóng dữ, tổn thất của công ty tuyệt đối phải lấy đến hàng tỉ để tính!

Chương 773: Không thể buông được, cũng không thể quên được (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hơn 80 triệu? Điên thật rồi! Phù Mỹ Quân hoàn toàn không dám tin.

Còn có Vu Tình, cô ta trợn trừng mắt nhìn Lăng Vi, hận không thể dùng ánh mắt đó đè ép chết Lăng Vi! Tiện nhân thì được người ta thương thức, mà một thân tài hoa của cô ta thì lại bị mai một! Thật đáng hận — —

Vu Tình hận đến mức nghiến răng cũng phát ra tiếng ken két.

Nhưng các bạn học khác cũng không hề nghĩ như vậy, những lời nói của học trưởng Hoa Thiếu Kiền đã thừa nhận hai mẫu thiết kế kia của Lăng Vi rồi.

Hơn nữa Lăng Vi là một sinh viên nỗ lực nhất trong lớp bọn họ, đáng tiếc cô xinh đẹp, nhưng từ trước đến giờ vẫn không ý vào việc mình xinh, mà ngược lại còn vô cùng chăm chỉ.

Có lúc, thậm chí cô còn chịu được khổ cực hơn cả những nam sinh khác trong lớp.

Lúc ở trường học, các bạn cùng lớp đều hi vọng tương lai Lăng Vi sẽ nhận được phát triển tốt.

Ai có thể nhẫn tâm nhìn một cô gái nỗ lực như vậy không thành công được đây?

Không một ai! Dường như tất cả các bạn học cùng lớp đều hi vọng cô sẽ được tốt hơn, nhưng mà tin tức hôm nay nghe được thật sự quá khiến mọi người khiếp sợ!

Có mấy bạn học nam rối rít đứng lên chúc mừng Lăng Vi: “Lăng Vi! Ông trời có mắt — cố gắng bao nhiêu năm như vậy của cậu, không hề uổng phí chút nào!”

Trước khi Lăng Vi đến đây, cô không muốn nhắc đến chuyện này.

Nhưng hiện giờ đã nói ra, cô cũng tương đối thản nhiên. Cô dựa vào tài năng của mình mà nhận được, không mất mặt chút nào.

Thậm chí, còn đáng để kiêu ngạo! Nhưng ngày hôm nay cô không dám uống rượu, Hạ Tiểu Hi nói: “Tiểu Vi bị dị ứng rượu, đổi cho cậu ấy một ly trà đi.” Các bạn học cũng thoải mái: “Nào, lấy trà thay rượu cũng được.”

Lúc này, Phù Mỹ Quân đột nhiên nói: “Ái chà... Lăng Vi thật đúng là có tiền đồ, đã làm giám đốc, lại còn kiếm tiền triệu... thật đúng là xưa không bằng nay nha. Ngay cả rượu cũng không uống, bạn học mời rượu, cũng không cho mặt mũi, đúng là thể diện lớn thật?”

Câu nói của Phù Mỹ Quân vừa dứt, mấy người bạn học cùng bàn cũng ghen tị phụ họa theo: “Đúng đấy... Có khả năng là xem thường bạn bè học cùng rồi.”

Có không ít bạn học đều thay đổi sắc mặt: “Lăng Vi, người ta chúc mừng cậu là chuyện tốt, dị ứng rượu cái gì chứ? Cũng đâu có chết người, chỗ tôi có thuốc chống dị ứng này, cậu có cần không?” Cùng

tốt nghiệp đại học Yến Kinh ra, tài hoa của Lăng Vi người ta được người ta thưởng thức, có thể kiếm được bao nhiêu tiền như vậy...

Còn các cô chỉ có thể làm việc trong một công ty nhỏ bé...

Trong lòng cũng có chút cảm giác ghen tị.

Lăng Vi đứng dậy, thản nhiên nói: “Hôm nay quả thật mình không thể uống rượu, không phải bởi vì mình bị dị ứng rượu. Mà bởi vì thân thể không thoải mái, có lẽ là mang thai rồi... uống rượu sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa nhỏ, mọi người có thể hiểu được đúng không?” Câu nói của cô còn chưa dứt, khuôn mặt đã đỏ bừng hết lên rồi.

Hoa Thiếu Kiền và Hứa Tử Huân đột nhiên đồng thời quay sang nhìn Lăng Vi, nước trà trong chiếc ly trên tay Hoa Thiếu Kiền khế tràn ra mu bàn tay, còn ly trà của Hứa Tử Huân thì rơi thẳng một đất. Phần lớn bạn học ở đây đều biết Lăng Vi đã kết hôn rồi, hơn nữa còn là gả cho Diệp Đình. Thế nhưng... một đám FA trong phòng đột nhiên nghe nói nữ thần của họ đã có đứa bé của người khác, loại tâm tình đó... giống như bức danh họa nổi tiếng thế giới đang treo trong nhà đột nhiên bị kẻ khác trộm đi vậy. Trong nháy mắt cả căn phòng bỗng bùng phát ra một loạt những tiếng rì rầm.

Lúc này, cô giáo Đan mới gõ xuống bàn một cái, nói: “Tiểu Vi mang thai, quả thực không thể uống rượu.” Bà đứng dậy, giống như lúc bình thường giảng bài cho sinh viên, nhìn khắp một vòng học sinh của mình, nói: “Trước kia cô từng nói một câu thế này, không biết các em có còn nhớ hay không...”

Tất cả học sinh đều ngẩng đầu lên, đồng loạt nhìn về phía cô giáo Đan.

Cô Đan nói: “Cô thường xuyên nói rằng, cơ hội là dành cho những người có chuẩn bị. Mỗi một học sinh đang ngồi ở đây, cơ hội của mỗi cá nhân đều không giống nhau, khả năng của mỗi cá nhân cũng đều khác biệt. Lăng Vi không chỉ có cố gắng trên phương diện nghiên cứu máy móc động cơ, mà phương diện hội họa, em ấy cũng rất có thiên phú. Các em cũng biết, từ mười mấy tuổi em ấy đã bắt đầu vẽ truyện tranh, thật ra chuyện này chính là cả một quá trình rèn luyện. Lăng Vi cố gắng bao nhiêu năm như vậy, thời điểm cơ hội tìm đến chỗ em ấy, em ấy đã thành công, chẳng lẽ lại chỉ dựa vào mỗi vận may thôi hay sao? Không phải! Cho dù em ấy có thể thành công, cũng là bởi vì em ấy đã có chuẩn bị, hơn nữa còn chuẩn bị vô cùng chu toàn!”

Mấy học sinh bên cạnh cô giáo Đan cũng đều đứng lên: “Đúng vậy... cô Đan nói không hề sai chút nào, Lăng Vi vẫn luôn là sinh viên chăm chỉ nỗ lực nhất trong chúng ta, đáng được kính phục! Nào, Lăng Vi, mình kính cậu.”

“Lăng Vi, mình cũng kính cậu!”

Lăng Vi nâng ly trà cùng ly với các bạn học. Cô cũng hơi cảm thấy có lỗi, lúc ngồi xuống, cô cảm kích cười với cô giáo Đan một tiếng, cô giáo Đan nắm lấy tay cô, khích lệ cô.

Chương 774: Không thể buông được, cũng không thể quên được (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Lăng Vi tràn đầy cảm kích. Mới vừa rồi, những lời nói của cô Đan vô cùng có sức ảnh hưởng. Bầu không khí vừa nãy trên bàn... thật đúng là quá mức gượng gạo, cũng may có cô Đan giải vây giúp cô.

Thật ra thì... Lăng Vi vẫn luôn hi vọng các bạn học của cô cũng có thể thành công, cô hi vọng tất cả bọn họ đều có tiền đồ.

Nhưng, giống như cô giáo Đan đã nói vậy, cơ hội của mỗi cá nhân là khác nhau, khả năng của mỗi người cũng không hề giống nhau, điều quan trọng nhất chính là, tính cách của mỗi người đều bất đồng, có người tích cực, có người tiêu cực.

Có thể nói như thế này... khi cùng đối mặt với một chuyện, có người có thể hoàn thành tốt chuyện đó, thế nhưng, có người lại chỉ làm mọi chuyện trở nên tệ hại hơn.

Cho nên, khi gặp được đúng cơ hội, có người có thể nắm chặt lấy, có người lại không.

Cũng ví như, một công ty lớn như Laroe, nhiều nhà thiết kế nổi danh như thế cùng nộp bao nhiêu bản thảo, cũng chưa từng được thông qua.

Duy chí có mỗi bản thảo của cô, được tất cả thông qua — — nói những lời hơi tự phụ một chút, cô có loại năng lực này!

Nếu như đổi thành một người bạn học khác, cũng chưa chắc đã có thể nắm chặt lấy cơ hội này.

Mặc dù không cùng bàn với Lăng Vi, nhưng tầm mắt Hứa Tử Huân vẫn luôn rơi vào trên người Lăng Vi. Những lời hôm nay Lăng Vi nói, khiến cho anh ta có chút không nơi dung thân. Anh ta vẫn biết Lăng Vi rất giỏi, cũng vẫn luôn tin chắc rằng cô có thể làm nên sự nghiệp thành công.

Thế nhưng, anh ta thật sự không biết Lăng Vi lại lợi hại đến như vậy...

Kiểu xe phiên bản giới hạn, còn được tổng công ty Laroe thông qua? Hai mẫu xe đều đồng thời lấy tên cô để đặt, anh ta vẫn luôn biết rằng cô rất có tài hoa, hơn nữa cực kỳ có thiên phú trên phương diện hội họa, lại thông minh chăm chỉ, rõ ràng rung động lòng người đến như vậy.

Một cô gái ưu tú như vậy là bạn gái trước kia của anh ta... đáng tiếc, anh ta đã vứt bỏ cô...

Mới tốt nghiệp nửa năm, Lăng Vi đã ngồi lên vị trí giám đốc bộ phận thiết kế, còn anh ta... vẫn là thông qua quan hệ để vào được Laroe. Mặc dù gia tộc có thể mở công ty cho anh ta, nhưng dù sao cũng không phải là dựa vào chính thực lực của anh ta.

Sắc mặt Hứa Tử Huân vừa kỳ lạ vừa khó coi, mặc dù anh ta đã chia tay với Lăng Vi, thế nhưng bạn học trong nhóm sẽ so sánh! Một thời gian trước, chuyện của hai người Lăng Vi và Diệp Đình huyền náo

khắp cả thành phố, những nữ sinh yêu thích bát quái, hiện giờ đều biết Lăng Vi là phu nhân hào môn bậc nhất.

Trong lòng Hứa Tử Huân cảm thấy ử dột, tiểu Vi không thể quay lại nữa rồi... đồng thời anh ta cũng tự khích lệ bản thân mình, nhất định phải làm nên sự nghiệp rạng rỡ! Nếu không, sau này anh ta đứng trước mặt bạn bè trong trường, căn bản sẽ phải cúi gập cả người.

Hứa Tử Huân đột nhiên đứng dậy, nâng ly với Lăng Vi: “Tiểu Vi, bao nhiêu lời muốn nói đều nằm hết trong ly rượu này, tôi hi vọng em được hạnh phúc, chúc mừng em có quý tử, chúc mẹ con em được bình an.”

Anh ta cắn răng, ngửa đầu uống hết chén rượu, lúc đặt ly xuống, giống như đã thật sự buông cô gái này ra khỏi lòng mình luôn vậy.

Nhưng mà, chỉ có mỗi mình anh ta biết, anh ta không thể nào buông được, cũng không thể quên được.

Nhưng, lại không thể không buông, không thể không quên đi.

Chương 775: Lấn hiếp người quá đáng!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Tử Huân uống mấy ly rượu trong phiên muộn, hốc mắt cũng trở nên đỏ bừng, lại nâng thêm một ly rượu lên: “Hôm nay là ngày sinh nhật của cô Đan, chúng ta cùng chúc cô Đan luôn luôn khỏe mạnh, sinh nhật vui vẻ!”

Các bạn học đang ngồi đều đứng lên, rồi rít mời rượu cô giáo Đan.

Cô giáo Đan cũng rất vui mừng khích lệ mọi người: “Muốn giỏi hơn nữa phải cố gắng thật tốt, không kiêu ngạo không vội vã.”

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hứa Tử Huân hơi có chút cảm khái: “Từ sau khi tốt nghiệp, rất nhiều bạn học cũng không liên lạc được, chúng ta có thể tụ họp với nhau lần này, thật sự không hề dễ dàng chút nào. Chúng ta đều là bạn học cùng người, hiện giờ người trong nước người nước ngoài, trời nam biển bắc, tán lạc chân trời... sau này không biết liệu có còn cơ hội gặp mặt nữa hay không, hôm nay mượn buổi tiệc đưa tiễn này, tôi kính mọi người một ly, hi vọng mỗi một bạn học đang ngồi ở đây, cũng có thể tạo ra một vùng trời cho riêng mình!”

Nói xong, lại nhìn về phía Lăng Vi, không nói thêm gì nữa, yên lặng uống cạn hết ly rượu.

Hứa Tử Huân uống xong ly rượu đó, chỉ cảm thấy yết hầu cũng cay xót, trong lòng tràn đầy đắng chát, chát đến nỗi anh ta khó có thể

miêu tả thành lời.

Thật lâu sau, anh ta hít sâu một hơi rồi lại một lần nữa mời rượu những bạn học các bàn khác, cả nhóm người cũng nâng chiếc ly trong tay lên kính ngược lại.

Anh ta, đã hạ quyết tâm rồi đi, không trở về nữa.

Có mấy sinh viên nữ phìền muộn đến muốn khóc.

Tiệc rượu bắt đầu, mọi người cũng đều uống nhiều rồi. Chỉ một lát sau, có một bạn học nữ len lén hỏi Lăng Vi: “Lăng Vi, lúc trước cậu thật sự sắp cử hành hôn lễ với Diệp tổng giám đốc rồi sao?”

Lăng Vi không muốn nói đến đề tài này, mỗi khi nhớ tới trong lòng cô đều khó chịu. Hơn nữa, mỗi khi có người khác nhắc tới, thì sẽ liên không kết thúc được.

Cô chỉ muốn đến đây ăn một bữa cơm, cũng không phải tới để trả lời phóng viên.

Cô không lên tiếng, bạn học kia cũng thức thời không hỏi nữa. Hoa Thiếu Kiên vừa vặn nghe được câu hỏi của nữ sinh này, anh ta ngược mắt lên nhìn về phía Lăng Vi. Lăng Vi cũng đúng lúc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt anh ta.

Trong đôi mắt đen kia có chứa một dấu hỏi, lại có một chút bất đắc dĩ, không biết làm thế nào mà... trong đó như chứa thêm một chút đau lòng.

Cũng không thể che giấu được.

Đột nhiên, Vu Tình ngồi đối diện lại nói một câu: “Hiệp nghị kết hôn

thì làm gì có hôn lễ! Vì sao hôn lễ lại bị nháo loạn, các người cũng không biết sao? Thật ra chính là Diệp tổng người ta không muốn làm, nên mới cố ý gây ra những chuyện kia. Cũng chẳng phải bí mật gì... mọi người đều đã biết, thế mà còn hỏi?”

Nhắc đến Diệp Đình, Vu Tình liền nghiêng răng nghiêng lợi, bộ ngực và cái cằm của cô ta cũng đều là do người đàn ông kia ban tặng! Còn cả công ty của ba cô ta nữa, cũng bị Diệp Đình làm cho tan nát... Khiến cô ta... hiện giờ gặp ai cũng đều cảm thấy mình thấp hơn ba phần!

Mặc dù cô ta hận Diệp Đình, nhưng ngoài miệng vẫn không dám nói lời gì độc miệng.

Nhưng trong lòng vô cùng uất nghẹn, không nói cái gì đó ra ngoài thì cứ như sẽ bị ngộp chết vậy.

Lúc này nghe thấy có bạn học nhắc đến Diệp Đình, Vu Tình liền nắm chặt lấy cơ hội để bêu xấu Lăng Vi! Có bạn học không tin, Vu Tình trợn mắt nhìn qua giống như nhìn một kẻ ngu si, giọng nói chanh chua: “Mấy người cũng đừng kêu không tin, cứ thử hỏi Lăng Vi mà xem, cô ta có dám nói là hiệp nghị kết hôn mình ký với Diệp tiên sinh không phải là khế ước không? Đúng là đáng cười! Một người phụ nữ vì tiền mà bán rẻ bản thân mình, các người còn coi cô ta là nữ thần! Một đại nhân vật như người ta, chẳng qua cũng chỉ muốn dùng cô ta làm công cụ phát tiết, để đối phó với thế lực của gia tộc mà thôi! Ai rảnh hơi mà sẽ thật sự quan tâm đến cô ta?”

Phù Mỹ Quân cũng đột nhiên thấp giọng lầm bầm với những người bên cạnh: “Ừ... chỉ nhìn Lăng Vi hiện giờ thì biết, lái một chiếc xe nát mấy trăm nghìn, trên người không đeo lấy một thứ trang sức nào. Nói cô ta là phu nhân chính thức của đại tổng giám đốc tập đoàn quốc tế tiền tỉ? Có quý mới tin!” Giọng nói của hai người không lớn, chỉ có những người bên cạnh mới nghe thấy.

Nữ sinh ngồi cạnh Vu Tình phản bác một câu: “Cũng không thể nói như vậy được, không có bằng chứng, cậu nói như thế là có hơi ác độc, cậu đang hủy hoại danh dự của Lăng Vi.” Một nữ sinh khác lại nói với Phù Mỹ Quân: “Hai người nhà người ta sống chung thế nào. Thì có quan hệ gì với chúng ta? Lăng Vi người ta thích mặc cái gì, thích đeo thứ đồ trang sức nào, tôi cũng không quan tâm. Chúng ta cứ biết mình là được. Lăng Vi với người ta có phải là ký hợp đồng hay không, đó là chuyện của hai người bọn họ, ba mẹ người ta không bận tâm thì thôi, cậu quan tâm làm cái quần què gì chứ?”

Chương 776: Lấn hiếp người quá đáng!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong nháy mắt Phù Mỹ Quân và Vu Tình bị ghen hòng, nhưng may là không có quá nhiều người nghe được.

Vu Tình ác độc trợn mắt trừng Lăng Vi, Phù Mỹ Quân đầy hỏa khí cố ý lớn tiếng hỏi: “Tôi đã nói rồi, nhất định là giả!”

Các bạn học xung quanh Lăng Vi đều nhìn sang chỗ Lăng Vi, rất nhiều ánh mắt gian quang lóe lên, giống như đã dò ra được một bí mật siêu siêu siêu lớn vậy. Nguồn tin của mấy cô gái này cũng đều là từ trên internet mà ra, ai biết được là thật hay giả chứ?

Hứa Tử Huân ngay lập tức nổi giận: “Tiểu Vi cũng đã mang thai rồi! Còn có thể là giả được sao?”

Lý Thiên Mặc ngồi cách đó khá xa, đột nhiên cảm giác bên này có gì đó không đúng, liền đứng lên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lăng Vi xua tay với anh. Anh lại ngồi xuống, ngay lập tức có mấy nữ sinh mắt như tóe lửa: “Lăng Vi, bạn nói cho bọn mình biết một chút đi mà! Tại sao bạn lại quen biết ông chủ tập đoàn Đình Phong Quốc Tế vậy? Một nhân vật lớn như Diệp tiên sinh, bình thường chúng ta còn ít thấy cả trên ty vi ấy chứ, tại sao bạn lại quen biết anh ta được thế?”

Nữ sinh này vừa mới hỏi xong, những bạn học khác lại rối rít chen lời, bao nhiêu câu hỏi lung tung lảng nhảng giống như tiết gà đồng

loạt bung ra.

“Đúng đó, Lăng Vi, mình còn nghe thấy có tờ báo nói... chú bạn đang ngồi tù, là Diệp tiên sinh đã cứu chú bạn ra, có đúng không?”

“Woa! Diệp tiên sinh kia thật là tốt mà.”

“Xì — —” Vu Tình đột nhiên chen giọng một câu: “Nói không chừng là dùng cái gì đấy để đổi...”

Lăng Vi híp mắt nhìn sang cô ta, lạnh lùng nói: “Chú tôi đúng thật là ngồi tù, đó là bởi vì Long Đằng phá sản, chú ấy vì bồi thường món sợ mới rơi vào vòng lao lý! Còn số tiền kia, chính là do tôi kiếm được từ việc bán bản quyền manga.”

“Xì...” Vu Tình cười nhạt, ai mà tin được!

Nhưng mà lần này cô ta cũng không lên tiếng.

Đám bạn học xung quanh cũng có rất nhiều loại ý nghĩ.

Hứa Tử Huân ngồi ở một bàn khác, hết như đang ngồi trên bàn chông! Trong lòng uất nghẹn, hòng cũng như bị chẹn, thật giống như nuốt phải một quả trứng sống nguyên, giống như bị một hòn đá chặn ngang!

Anh ta hối hận vì đã tổ chức buổi gặp mặt này. Anh ta chỉ muốn tiểu Vi đến để tiễn biệt mình, chứ không phải khiến cô bị khó chịu thế này!

Trong lòng Hứa Tử Huân tràn đầy hối hận, anh ta chỉ hi vọng cô thật sự vui vẻ, nhưng chính anh ta lại đẩy cô về phía quẫn bách và khó chịu như vậy!

Phù Mỹ Quân thấy sắc mặt anh ta không tốt, liền lớn tiếng nói một câu: “Không phải chỉ là giả cho người có tiền thôi sao? Có cái gì hay mà khoe khoang? Hiện giờ tôi lại hoài nghi những mẫu xe mà cậu đã thiết kế kia liệu có phải là có người nhà cậu giúp cậu đi lo lót hay không nữa kìa!”

Giọng nói của cô ta chính là thứ giọng trần thuật, không hề có nửa điểm ý tứ nghi vấn.

Thật giống như chém đinh chặt sắt, bác bỏ tất cả bao nhiêu công lao và sự nỗ lực của Lăng Vi.

Đôi mắt đen của Hoa Thiếu Kiền lập tức dâng lên ý giận ngút trời! “Sự quyết đoán của chủ tịch Laroe, còn không bằng cả cô chắc?”

Phù Mỹ Quân bị sợ co rúc một cái.

Hạ Tiểu Hi cũng tức: “Phù Mỹ Quân! Cô nói bậy bạ cái gì?” Lý Thiên Mặc cũng đột nhiên đứng dậy khỏi bàn nam sinh bên kia: “Phù Mỹ Quân! Cô tận mắt thấy Diệp Đình giúp Lăng Vi đi cửa sau chắc? Những lời nói này của cô tất cả chỉ đơn thuần là thứ lời xạo bừa bốc mùi! Cô thử nói lại một câu nữa cho tôi xem!”

Phù Mỹ Quân gấp một đĩa thức ăn, thờ ơ hừ một tiếng: “Dù sao chuyện cũng chẳng liên quan đến tôi, cậu ta có làm hay không, trong lòng đương nhiên tự biết hơn những người khác.”

“Cái đồ đàn bà hạ tiện như cô, có phải muốn bị ăn đòn hay không?” Lý Thiên Mặc ngay lập tức nổi giận, anh nắm tay thành quyền, chỉ muốn xông đến đánh Phù Mỹ Quân.

Chương 777: Ông xã thân thân ái à, xử chết tiện nhân kia đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy nam sinh ngồi cùng bàn với anh lập tức kéo anh lại: “Thiên Mặc đừng làm rộn! Chúng tôi tin Lăng Vi không phải loại người như vậy.”

Hốc mắt Thiên Mặc cũng đỏ bừng! Lăng Vi không ba không mẹ, toàn dựa vào chính sự nỗ lực của mình để giành được thành tựu ngày hôm nay, đám người này lại còn đỏ mắt tị nạnh, muốn ức hiếp một người lẻ loi không nơi nương tựa như cô ấy! Cô à Phù Mỹ Quân và Vu Tình kia đáng bị đánh vạ lần! Anh không thèm quan tâm xem mấy cô nàng đó là nam hay nữ, mắng chửi bạn anh thì đều không thể chấp nhận được!

Bạn học xung quanh gắng gượng đè Lý Thiên Mặc xuống, lúc này, Hứa Tử Huân đột nhiên trừng đôi mắt đỏ ngầu như máu, dùng sức hất tay cho Phù Mỹ Quân một cái tát!

“Bốp ——” Một âm thanh vang lên, toàn bộ căn phòng Tử Vi đều yên tĩnh.

Mặt Phù Mỹ Quân bị đánh lệch một bên, mái tóc quăn màu nâu cũng chạm vào chỗ thức ăn, ngay lập tức dính dầu mỡ thịt sống.

“Loạn cái gì mà loạn?” Cô giáo Đan đột nhiên đập thẳng đôi đũa lên mặt bàn!

Phù Mỹ Quân cũng không phải là học sinh của bà, căn bản không cố kỵ thân phận giáo viên của bà, Phù Mỹ Quân trợn mắt nhìn Phù Mỹ Quân, trở tay tát một cái vào mặt Hứa Tử Huân!

Cô ta cắn răng, che mặt xông ra ngoài.

Hứa Tử Huân quay mặt về, nhẩn đến mức gân xanh cũng nổi giật giật. Anh ta nhìn Lăng Vi chăm chú: “Thật xin lỗi,” nói xong, rồi hít sâu một hơi nói với mọi người: “Mọi người ăn cơm đi, quấy rầy nhã hứng của mọi người rồi, thật sự xin lỗi. Tôi tự phạt mình ba cốc!”

Vừa nói, Hứa Tử Huân liền nâng một cốc bia lên.

“Ừng ực ừng ực...”

Ba cốc bia xuống bụng, các bạn học cũng không nói thêm gì nữa, bầu không khí trầm muộn giống hệt như có phạm nhân bị áp giải lên pháp trường.

Đề tài về chuyện của Lăng Vi và Diệp Đình này cũng không được tiếp tục nữa.

Mọi người đều coi như không có gì từng phát sinh, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm.

Trong căn phòng Tử Vi, bầu không khí đang dần dần trở về quỹ đạo, đột nhiên thấy Phù Mỹ Quân đẩy cửa ra... Không biết cô ta đã uống rượu ở đâu, uống đến mức cả khuôn mặt cũng đỏ bừng, mái tóc quần dài ngổn ngang, nhưng dầu mỡ trên đó dường như đã được gột rửa.

Cô ta không coi ia ra gì bước đến, khuôn mặt đầy vẻ sát khí tới gần

chỗ Hứa Tử Huân, tay nắm lấy góc bàn, thật giống như lúc nào cũng có thể lật úp cả cái bàn đó. Hứa Tử Huân nhìn cô ta chăm chăm: “Xin lỗi, tôi xúc động quá.” Phù Mỹ Quân hừ lạnh: “Giữ cho anh mặt mũi.”

Đoàn người lại trở nên trầm mặc.

Lăng Vi thật sự cảm thấy bữa cơm này... quá mức

Cô muốn gọi điện nói Diệp Đình đến đón cô, nhưng lại quên mang điện thoại ra ngoài mà đặt ở trên xe. Cô liền chọc chọc Hạ Tiểu Hi, bảo cô bạn nghĩ biện pháp.

Hạ Tiểu Hi mặt đầy lo âu nhìn Lăng Vi: “Tiểu Vi, có phải cậu muốn đi rồi không?”

Trong nháy mắt Lăng Vi như sống lại! “Tiểu Hi, cậu đúng là một thiên sứ!” Trước kia Hạ Tiểu Hi thấy đồ ăn đều như không cần mạng, nhưng hôm nay lại tỉnh táo như vậy, an tâm rồi.

Hạ Tiểu Hi vội vàng lôi điện thoại, nhỏ giọng nói: “Mình nói với mẹ gọi điện thoại cho mình...” Cô vẫn còn chưa kịp gọi điện, trên bàn cơm lại bắt đầu mời rượu nhau, hai người không biết làm sao lại bị chúc một lượt.

Cũng may bữa cơm này kết thúc cũng khá nhanh.

Loại không khí như thế này thật sự quá bị đèn nén, nhộn nhạo!

Bữa tiệc rượu đầy khó chịu cuối cùng cũng tàn, Lăng Vi và mấy người bạn học đi cùng cô giáo Đan ra ngoài.

Vừa mới đến cửa khách sạn, Hứa Tử Huân đang từ biệt với bạn học đột nhiên kéo cánh tay Lăng Vi lại: “Tiểu Vi...”

Lăng Vi hơi nhướn mày, ngẩng lên liền thấy khuôn mặt tuấn tú của Hứa Tử Huân tràn đầy vẻ đau thương và hối tiếc.

“Tiểu Vi...” Hứa Tử Huân muốn nói lại thôi, trong mắt đều là vẻ không nỡ.

Lăng Vi lắc đầu nói: “Không sao, hi vọng anh sẽ đạt được thành tựu.”

Hứa Tử Huân gật đầu, hốc mắt như nung đỏ cũng trào ra lệ quang. Anh ta nhớ đến trong “Người xâm nhập” có một câu nói: Cuộc đời con người rất dài, luôn có người đến, cũng có người đi, nói không chừng sẽ có một người nào đó cùng anh dắt tay nhau, đi đến bạc đầu.

Lăng Vi không nói gì nữa, lúc này... xung quanh đột nhiên im ắng đến mức quỷ dị.

Chương 778: Ông xã thân thân ái à, xử chết tiện nhân kia đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một chiếc xe thể thao Morris Garages lãnh khốc màu đen nhanh như gió dừng lại trước cửa khách sạn.

“Wow — — đó là loại xe gì thế? Thật ngẫu!”

Những người trẻ tuổi đang tạm biệt nhau trước cửa khách sạn đều hơi sửng sốt một chút, đồng loạt quay đầu nhìn về phía chiếc xe kia. Wow wow! Chiếc xe thể thao đầy khí phách ngang ngược đỗ lại phía trước, có mấy nữ sinh thấp giọng hô: “Wow! Mau nhìn đi!!” “Thật ngẫu ah~!”

“Đó là loại xe gì thế? Mình cũng chưa từng thấy.”

“Đúng vậy, chiếc xe này thật là đẹp! Không biết người lái xe bộ dạng thế nào, hình như trẻ tuổi lại đẹp trai lắm! Nếu như mình quen biết người trong chiếc xe đó thì thật tốt biết bao...” Cõi lòng mấy nữ sinh như nổ tung, những đôi mắt lóe sáng như sao, đang giậm giậm chân.

Mấy nữ sinh này vừa hô xong, ngay lập tức liền nghe thấy Phù Mỹ Quân say rượu lao đảo bước đến, cười lạnh một tiếng: “Hừ — — có thể lái một chiếc xe thể thao quý giá đẹp đẽ như vậy, thân phận người ta nhất định là bất phàm, làm sao có thể biết các cậu?”

Nói xong, ánh mắt giễu cợt quét một lượt cả mấy nữ sinh kia.

Lại lắc đầu cho đỡ say, còn nói: “Chiếc xe kia của người ta là Morris Garages, cả thế giới chỉ có đúng năm chiếc, chỉ có phú hào bậc nhất thế giới mới có bản lĩnh mua được! Chẳng qua... hình như nghe nói có hai chiếc xe đều bị một người đàn ông mua mất. Giống như là lễ vật người đó muốn tặng cho phu nhân tương lai của mình. Có thể lái một chiếc xe thể thao quý giá như vậy, nhất định là thủ phủ thế giới, các cô đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

Nói xong, ánh mắt khinh bỉ lại rơi vào trên mặt Lăng Vi: “Nhân vật lớn được nhiều người chú ý đến như người ta lại có thể tùy tiện tiện để các người mơ ước được hay sao?”

Phù Mỹ Quân vừa dứt lời, lập tức đưa đến sự bất mãn của rất nhiều bạn học nữ: “Phù Mỹ Quân, nói như cậu chẳng có tí phẩm cách nào cả! Cứ như là cậu quen biết người ta không bằng ấy! Không phải ba cậu cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi thôi sao, khoe khoang cái gì chứ?”

“Ai nói là nhà giàu mới nổi?” Phù Mỹ Quân uống quá nhiều rượu, cả khuôn mặt đỏ bừng, chủ thẳng vào mũi nữ sinh kia, quát lên: “Cô thử lặp lại lần nữa xem?”

Nữ sinh kia không lên tiếng, Phù Mỹ Quân lại trợn mắt nhìn cô ta: “Cũng không biết tự mạng gương ra mà soi lại chính bản thân mình đi, người vừa lùn lại vừa xấu, còn nghèo rớt, tuổi thì một đồng ra đấy, mà vẫn còn muốn tìm anh nhà giàu đẹp trai? Nằm mơ cũng chẳng có loại chuyện tốt như thế đâu!”

Lúc này, đột nhiên có mấy chiếc xe BMW màu đen chạy thành hàng dừng lại phía sau chiếc Morris Garages kia.

Giống hệt như vệ sĩ xếp thành hàng chỉnh tề.

Nam nữ trẻ tuổi ngoài cửa khách sạn Đế Hào đồng loạt hít sâu một hơi.

Loại trận thế này!

Loại sắp xếp thành hàng kiểu này!

Đây là đang muốn làm gì?

Đi ra dọa người sao?

Sau đó, chỉ thấy cửa mười mấy chiếc xe BMW đồng loạt bật mở, bên trong mỗi chiếc xe đều có bốn người đàn ông mặc vest đen đeo kính, dáng người cường tráng bước xuống.

“Đây là muốn làm gì?”

“Giống như kiểu muốn tìm ai để đánh một trận ấy...”

Không ít bạn học không tự chủ lùi về phía sau.

Lúc này, Phù Mỹ Quân đột nhiên cười một tiếng. Cô ta kiêu ngạo hất cằm, ánh mắt nửa say nửa mê vô hạn phong tình nói: “Người trong xe tôi biết, là một người bạn của cha tôi. Các cậu ai muốn biết, tôi có thể giới thiệu cho. Vòng quen biết của chị đây, đương nhiên là không nhỏ hẹp như của các cậu rồi.”

Vừa nói, vừa quay chiếc chìa khóa BMW trong tay mình, hất mái tóc quần màu nâu ướt nhẹ, đi về phía chiếc Morris Garages màu đen siêu cấp ngầu kia.

Lúc Phù Mỹ Quân đi đến bên cạnh Lăng Vi, liền lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ... trên thế giới này không có người đàn ông nào là Phù Mỹ Quân tôi không chiếm được! Trừ phi là những người tôi không thèm!” Nói xong, liền trợn mắt nhìn Hứa Tử Huân.

Lăng Vi cảm thấy thật buồn cười, cô chỉ nằm mà cũng trúng đạn sao.

Cô ta nói cái gì cơ?

Tong lòng Lăng Vi thầm cảm thấy buồn cười, bởi vì đại khái Phù Mỹ Quân sắp sửa tự bêu xấu chính mình rồi...

Người trên chiếc xe kia là ai, người khác không biết thì thôi, nhưng cô chắc chắn không thể không biết...

Sau khi Diệp Đình tặng chiếc SUV 8 cho cô làm vật thí nghiệm, vẫn luôn lái chiếc MG này. Loại xe này Diệp Đình mua hai chiếc, một chiếc chìa khóa ở trên xe anh, còn một cái khác đang đặt trong hộp trang sức của cô.

Ha... nếu Phù Mỹ Quân cô có thể cấu kết với Diệp Đình, đầu của bà đây sẽ chặt xuống làm cầu cho cô đá!

Lăng Vi nhìn chăm chăm người trong xe, thầm nghĩ: Ông xã thân thân ái à, xử chết cô ta đi! Làm nhục cô ta! Để cho cô ta cút đi!

Chương 779: Ông xã kiêu ngạo vô địch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phù Mỹ Quân hừ một tiếng với Lăng Vi, lắc lắc mông, bước chậm từng bước về phía chiếc xe MG siêu ngầu màu đen kia.

Xung quanh có mấy bạn học nữ cũng đều ghét Phù Mỹ Quân, cười thành tiếng: “Hứa Tử Huân mà cô ta cũng không thèm ư? Câu nói này, sao lại chua như vậy chứ? Như kiểu cô ta có mị lực lớn lắm ấy, cứ hễ là đàn ông thì đều phải thích cô ta không bằng, đúng là nực cười...”

Sắc mặt Hứa Tử Huân thật sự khó coi, từ trước đến nay anh ta vẫn chưa từng có quan hệ gì với Phù Mỹ Quân, làm sao lại đột nhiên trở thành đề tài của cô ta rồi? Cảm giác mình giống như một thứ đồ bị người khác ném tới ném lui vậy.

Lúc này, chỉ thấy Phù Mỹ Quân lắc eo, đi đến bên cạnh chiếc xe thể thao MG lãnh khốc kia, gõ ‘cộc cộc cộc’ mấy tiếng lên cửa kính chiếc xe.

Cô ta cúi người xuống, lộ ra khe chữ V sâu trong cổ áo, nhìn vào bên trong chiếc xe, khung cảnh bên trong không được rõ lắm, cô ta lại hất tóc, cười mị hoặc một cái. Trong lòng hơi lạnh đi, chờ cô ta câu được người đàn ông trong xe vào tay, lập tức khiến Hứa Tử Huân và Lăng Vi phải nhìn sắc mặt cho xem!

Hai kẻ tiện nhân kia đều phải chết hết đi!

Phù Mỹ Quân cắn cắn đôi môi hồng, lắc eo, phô dáng bên ngoài cửa xe, mấy giây sau, đột nhiên thấy mấy người áo đen kia bước thành nhịp đi về chỗ cô ta. Trong nháy mắt, Phù Mỹ Quân liền cảm thấy áp lực, nếu như là một hai người, hoặc ba bốn người, cô ta sẽ không có cảm giác gì, nhưng bốn mươi mấy người đồng loạt chỉnh tề đi đến chỗ cô ta, giống như là đang ép tương vậy, tiếng động kia, khí thế kia, một mảnh đen sì sì thế kia... cô ta nín thở, đôi chân không tự chủ được mà nhũn ra, lùi lại phía sau hai bước.

Những người mặc đồ đen kia vẫn tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi vây xung quanh chiếc MG, ngăn thành một tầng bao ngoài cô ta, một người trong số đó lôi ra một chiếc khăn tay, lau sạch cửa sổ xe, sắc mặt Phù Mỹ Quân lập tức chìm xuống, bởi vì lúc này cô ta gõ vào cửa kính xe, vị trí mà người kia vừa mới lau, chính là chỗ cô ta đã gõ.

Hành động của người kia, cứ như vừa rồi cô ta gõ cửa kính, đã để lại rất nhiều vi khuẩn trên đó vậy.

Trên cửa kính có một chút dầu lưu lại, dù lau kiểu gì cũng không sạch.

“Cô gái, mời cô để lại số điện thoại.” Kiệt Sâm bước xuống từ chiếc xe, đi lên trước.

“Hả?” Phù Mỹ Quân đột nhiên vui mừng, đây ý là người trong xe vừa ý cô ta, muốn hẹn cô ta? Cô ta vội vàng gật đầu: “Được được được!” Rồi nhanh chóng đưa danh thiếp của mình ra.

Cô ta cười nũng nịu một tiếng, lại nháy mắt đầy quyến rũ, nói: “Tùy thời gọi đến ah~!”

Sau đó cô ta hất cằm về phía những người bạn đang xem trò vui.

Kiệt Sâm nhanh chóng nhận lấy danh thiếp, khách khí nói: “Cảm ơn đã phối hợp, cô hãy từ từ chờ tòa án cho mời.”

“Cái gì?” Thiếu chút nữa Phù Mỹ Quân cũng há rớt cằm mình.

Kiệt Sâm nói: “Cô đã gõ lên xe của tiên sinh nhà tôi, xe này của tiên sinh chúng tôi là MG v5 bản limited trên toàn thế giới, tiền sửa chữa dù chỉ là một vết nhỏ cũng đã mấy trăm ngàn, thậm chí còn hơn một triệu. Cô nhìn xem, chứng cứ tôi đã lưu lại.” Anh ta chỉ vào cửa sổ xe, đúng cái vị trí mà cô ta vừa mới gõ.

‘Tách tách’ chụp luôn mấy tấm ảnh.

Phù Mỹ Quân bị tức đến choáng váng!

Cô ta cho rằng người ta muốn số điện thoại là bởi vừa ý cô ta... không nghĩ rằng là muốn lừa bịp?

Bạn học xung quanh trong nháy mắt liền cười nổ: “Ha ha ha... khổng tước xòe đuôi, tự mình đa tình...” Lăng Vi muốn vỗ tay khen Diệp Đình! Ha ha — — ông xã thân thân ái nhà cô đúng là đẹp trai nhất! Đẹp trai đến mức người chết không cần mạng!

Sắc mặt Phù Mỹ Quân như bị thiêu đốt, tình cảnh túng quẫn đến mức cô ta muốn đâm vào xe.

Chương 780: Ông xã kiều ngạo vô địch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lại thêm một lát, mùi nước hoa gay mũi đã bay bớt, Kiệt Sâm mới bước đến mở cửa xe ra... sau đó, chỉ thấy một người đàn ông đẹp trai lãnh khốc xuất hiện trong tầm mắt.

Phù Mỹ Quân sửng sốt! Trái tim cũng thiếu chút nữa nhảy bật ra khỏi cổ họng.

Người đàn ông này... thật sự đẹp trai đến mức cả người lẫn thần đều phần nộ — —

Khuôn mặt anh tuấn, sắc mặt lạnh lùng, đôi tròng mắt sâu đen kia mơ hồ vương chút không vui, tầm mắt trực tiếp vụt qua khuôn mặt cô ta, ngay cả liếc một cái cũng không thêm.

Người đàn ông giơ đôi chân dài, bước xuống mặt đất, lúc anh xuống hẳn rồi đứng cạnh chiếc xe, xung quanh truyền đến từng đợt hít sâu: “Thật đúng là cao ah~ — —”

“Mẹ Ơi... người này là minh tinh sao? Thật sự quá cao, quá đẹp trai mất thôi!” “Ông trời của tôi — — chiếc xe kia đẹp như vậy, không nghĩ đến chủ nhân của nó còn đẹp gấp nhiều lần! A — — mọi người không phát hiện ra anh ấy nhìn quen lắm hay sao?”

Có người xì xào bàn tán nói: “Là Diệp tiên sinh, chồng của Lăng Vi.”

Mọi người đi ngang qua nơi này cũng đều ríu rít quay đầu nhìn, tất cả ánh mắt đều tập trung đến trên người Diệp Đình. Anh giống như một khối nam châm, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Thân hình anh cao ngất, đứng bên cạnh chiếc xe, lại khoác chiếc áo choàng dài màu đen đầy khí phách vạn phần, xét về tổng thể, độ tinh xảo đã đạt đến mức cao nhất.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, lòng tràn đầy vui mừng, cô không nghĩ tới anh vừa mới lên đài liền dẫn tới xôn xao như vậy...

Còn chưa xuống xe mà đã khiến khuôn mặt cô ả kia đen như đất nồi, ha ha ha, thật đúng là thoải mái!

Lúc này, tất cả mọi người đứng ngoài cửa khách sạn Đế Hào đều đang nhìn anh.

“Rầm — — ” đột nhiên có nữ sinh đâm sầm vào cây...

Phù Mỹ Quân chột giật mình, bàn tay nhỏ vẫy vẫy: “Hi... Tiên sinh, tôi thật sự không có ác ý, cũng không làm hỏng xe của ngài... À... hình như tôi đã từng gặp ngài trong bữa tiệc của Tề gia... cho nên muốn chào hỏi ngài một chút.” Ngoài ý muốn, giọng nói của cô ta lại hơi run rẩy...

Thật ra thì cô ta chưa gặp qua người đàn ông này, nhưng vừa nãy cô ta cũng đã khoe khoang đến thế kia, lúc này, cho dù là người đàn ông này chỉ nói một câu, cũng không coi là mất mặt mũi lắm đúng không?

Cô ta toét miệng cười, kết quả đôi môi run đến mức không cười nổi, cô ta muốn bước từng bước muốn đi đến bên cạnh người đàn ông, nhưng áp lực quá lớn lại khiến cô ta chùn bước. Tay vẫn còn đang

đặt trong không khí...

Lúc này, hộ vệ chung quanh đột nhiên chặn cô ta lại: “Cô gái, phiền toái nhường một chút, đừng có chắn đường.”

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Phù Mỹ Quân, trong đám người liền truyền đến từng tiếng cười lớn không chút cố kị nào...

Phù Mỹ Quân bị nhiều bạn học nhìn chăm chăm như vậy, chỉ cảm thấy cả khuôn mặt nóng bừng như bị thiêu cháy. Bởi vì người đàn ông kia giống như không nhìn thấy người đang đứng bên cạnh anh ta vậy, trực tiếp coi thường cô ta, đi về phía đám người đang nhìn, giống như hoàn toàn không hề nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang nở nụ cười, ném ra ánh mắt quyến rũ chào hỏi mình vậy. Thậm chí sắc mặt anh ta trông còn kém hơn trước, bởi vì ghét cái mùi nước hoa nồng nặc kia, nên liền tránh xa mấy bước.

Phù Mỹ Quân chỉ hận không thể đập đầu chết ngay lập tức! Cho dù người này chỉ hỏi cô ta một chút kiểu như ‘cô là ai?’ hoặc trực tiếp bảo cô ta cút đi, ít nhất cũng hơn nhiều bộ dạng coi cô ta như không khí giống bây giờ... như thế này, cô ta trong tình cảnh tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, gượng gạo đến mức phải treo ngược cả người lên tự sát mất thôi?

Đôi mắt của người đàn ông vừa sâu vừa trầm, khẽ đảo qua cả đám người, lập tức khóa chặt chặt vào Lăng Vi, Lăng Vi đứng giữa cả đám người, dường như khó thấy được bóng dáng. Xung quanh cô nhiều người như vậy, nhưng anh chỉ khẽ liếc một cái mà đã thấy cô ngay, hệt như trên người cô có con chip định vị vậy.

Trong cả đám người, chỉ có mỗi mình Lăng Vi là khiêm tốn nhất. Về mặt cô bình tĩnh, ánh mắt trong suốt lạnh nhạt, thật giống như không thèm quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Thế nhưng, anh có thể ngay lập tức cảm nhận được khí tức của cô, giống như có kỹ năng trời sinh thần kỳ vậy, tựa như bất kể giữa thế gian này có bao nhiêu người, anh cũng chỉ có thể liếc một một cái là có thể thấy cô ngay.

Diệp Đình không coi ai ra gì, đi về phía cô.

Đám bạn học lập tức dạt ra hai bên thành một con đường để anh đi.

Diệp Đình đi thẳng về phía Lăng Vi, lúc thấy cô đứng cạnh Hoa Thiếu Kiền và Hứa Tử Huân, không kìm được khẽ nhú mày.

Tầm mắt của Hoa Thiếu Kiền và Diệp Đình chạm vào nhau, tình địch gặp mặt, đúng là đỏ mắt! Hai người cũng không cho nhau chút sắc mặt tốt đẹp nào, ánh mắt lạnh ngạnh chiếu thẳng!

Sắc mặt Hứa Tử Huân cũng không tốt lắm, nhưng Diệp Đình hoàn toàn không hề nhìn anh ta một cái.

“Sao lại không đem di động theo?” Diệp Đình chuyển tầm mắt, nhìn về phía Lăng Vi, nhất thời ánh mắt tràn đầy xuân ý, giọng nói cũng vô cùng ấm áp.

Chương 781: Quá gây họa luôn rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong nháy mắt bạn học xung quanh đều không lên tiếng, giống như miệng cũng bị đông cứng. Xung quanh rơi vào tình trạng im lặng hoàn toàn, Vu Tình núp trong đám người, mặt cũng không dám để lộ, cúi gằm đầu xuống giảm cảm giác tồn tại của bản thân mình.

Phù Mỹ Quân vẫn đứng bên cạnh chiếc xe phía xa kia, bộ dạng đờ đẫn giống như bị sét đánh đờ luôn.

Tất cả bạn học đều nhìn chằm chằm Lăng Vi, đây chính là scandal trong truyền thuyết mà — —

Rốt cuộc Diệp tổng giám đốc và Lăng Vi là thật hay giả, giống như đã được tận mắt chứng kiến chân tướng a a a!

Sốt ruột thật — —

Có nữ sinh thích bát quái liền bưng bưng tâm can chăm chú nhìn hai người, đặc biệt hi vọng Lăng Vi nói cái gì như kiểu “Cút ngay — — đồ lẳng nhăng, cần anh quản chắc — — đúng là không biết xấu hổ, quản cái gì mà quản...”

Sau đó, lại nhìn tổng giám đốc bá đạo then quá hóa giận: “Tiểu yêu tinh không biết xấu hổ này, dám ra ngoài uống rượu, còn hẹn gặp đàn ông, em coi tổng giám đốc bá đạo như tôi là cái gì hả?”

Cả đám người đang điên cuồng bỏ não mình, đột nhiên thấy Lăng Vi cười lên.

Một trận gió lạnh lướt qua cổ Lăng Vi, cô nhún vai một cái, nói: “Túi xách rơi ở trong xe rồi.”

Diệp Đình giơ tay lên... hướng về phía Lăng Vi. Có nữ sinh gào to trong lòng — — “Đánh đánh! Sắp sửa đánh rồi! Anh ta sắp đánh Lăng Vi — —”

Kết quả, người ta đưa tay ra...

Dừng lại cổ áo choàng cho Lăng Vi, lại vươn tay ôm cô vào trong ngực: “Lần sau nhất định phải mang di động theo, em không biết anh không liên lạc được với em sẽ lo lắng thế nào sao?”

Lăng Vi dùng sức gật đầu một cái: “Em thật sự không cố ý...”

Vừa nãy lúc ngồi trên bàn cô còn sốt ruột, còn muốn gọi điện thoại cầu cứu anh nữa kìa.

Xung quanh lập tức nổ bung!

“Mẹ ơi.... Ngược chết FA tôi rồi...”

“Các cậu chắc chắn đây là tổng giám đốc Đinh Phong Quốc Tế chứ? Không phải nói là lạnh lùng lắm sao?”

Có người lập tức nói: “Không sai, đúng là lạnh lùng thật mà... vừa nãy chẳng phải đối xử lạnh lùng với Phù Mỹ Quân đấy thôi...”

“Đúng mà, thật sự là anh ta... lần trước đã từng nhìn thấy ở trường một lần, chẳng qua là hơi xa nên không thấy rõ lắm...”

“Không phải trên Weibo có hình hay sao? Mình xem rồi? Đúng là anh ta đó!”

“Má ơi — — Diệp boss trông ngầu như vậy sao? Còn đẹp trai hơn trong hình gấp một vạn lần! Thật đúng là có khí thế... Một cái bánh bao to đùng như vậy, làm sao lai đập trúng Lăng Vi cơ chứ? Ài? Các cậu thử nói xem, hai người bọn họ là thật thật hả? Liệu chúng ta có còn cơ hội không?”

Có bạn học thấp giọng nghị luận: “Cậu đừng có mà mơ nữa đi! Nhất định người ta là thật rồi... Diệp tổng giám đốc người ta mới vừa giúp Lăng Vi dựng cổ áo lên còn gì, quan tâm biết bao a, bạn trai mình cũng không làm được như thế nữa kìa!”

“Đúng đó! Còn ngay trước mặt nhiều người như vậy, ôm lấy Lăng Vi...”

“Nếu như đây là giả, không phải là diễn giỏi quá rồi sao?”

Thế nhưng, khuôn mặt đầy oán khí kia của Hoa Thần là sao chứ?

Tại sao mới vừa rồi Hoa Thần vẫn đang bình thường giờ lại đột nhiên hung ác rồi? Còn Hứa Tử Huân nữa... Rõ ràng là bạn trai cũ của Lăng Vi, làm sao lại bị coi như không khí?

Tiếng xì xào trong nháy mắt bùng nổ. âm thanh bàn tán sóng sau cao hơn sóng trước.

Diệp Đình nhìn lướt qua đám sinh viên đang ríu rít, xung quanh liền lập tức im ắng ngay!

Giống như máy phát nhạc bị nhấn off vậy, trong nháy mắt, xung

quanh liền chìm vào một đợt im lặng đến quỷ dị.

“Đình ca...” Lôi Đình bước đế bên cạnh Hoa Thiếu Kiền, nghiêng đầu cười với Diệp Đình một tiếng, giống như đang tranh công.

Diệp Đình quét mắt nhìn cô một cái, chỉ thấy cánh tay nhỏ của cô đang khoác vòng trên cánh tay Hoa Thiếu Kiền.

Mà sắc mặt Hoa Thiếu Kiền thì thật khó nhìn, muốn tránh cô ra, lại bị Lôi Đình gắt gao ôm lấy.

Hoa Thiếu Kiền muốn nổi giận, nhưng anh ta đã kìm nén xuống.

Xung quanh nháy mắt lại bùng nổ: “Cô gái kia... sao lại níu lấy cánh tay Hoa Thần? Hoa Thần của chúng ta có bạn gái ư?”

“Trời ơi — — Tại sao tất cả đàn ông tốt đều là hoa đã có chủ rồi chứ? Mình cũng muốn mà — —”

“Cầu FA bị thương một loạt hết rồi...”

“Mau đỡ mình đi bệnh viện trị thương đi...”

Lý Thiên Mặc đứng bên cạnh đột nhiên ánh mắt như cứng lại, nói: “Cô là Lôi Đình đúng không?”

Lôi Đình kinh ngạc, hơi quẩn rồi sao: “Làm sao anh biết?”

“...” Lý Thiên Mặc còn kinh ngạc hơn... “Thật sự đúng sao?”

Lôi Đình nhìn cộ tóc giả của mình, bĩu môi ảo não nói: “Hôm nay hóa trang thật thất bại... lại bị người khác nhận ra... rõ ràng hóa trang dày thế này cơ mà, còn cố ý đeo lens nữa...”

Chương 782: Quá gây họa luôn rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc lại nói: “Tôi cũng đâu có nhận ra cô, nhưng là tôi có thể biết... Bởi vì tôi đã sắp xếp số hiệu cho tất cả mọi người, cho nên, bất kể cô có biến đổi hình dạng thành thế nào đi nữa, tôi cũng có thể tìm thấy trong cả đám đông, bất kể là cô có hóa trang hay không, số hiệu cũng sẽ không thay đổi.”

“Hự....” Sao nghe kiểu gì cũng thấy mơ hồ thế này...

Lăng Vi bội phục sát đất, nhưng mà,.. đột nhiên có chút lo lắng thay Thiên Ma, giữa Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

Diệp Đình không nói gì nữa, ôm Lăng Vi thoát khỏi đám người, giọng nói bình tĩnh: “Hồ lão tiên sinh đến,” Nói xong, lại chăm chú nhìn khuôn mặt cô một lúc: “Vẫn còn khó chịu sao?”

Lăng Vi lắc đầu: “Không ngồi xe thì thôi, vừa ngồi xe là lại thấy muốn ói.”

“...” Diệp Đình kéo tay cô, đi về chỗ đầu chiếc xe nhìn một cái: “Vậy thì đi bộ về nhé?”

Lăng Vi lập tức lắc đầu: “Quá xa... đi như vậy phải mất tận một tiếng, vẫn là ngồi xe thôi.”

Diệp Đình khom người, giơ tay ôm ngang người cô: “Vừa hay mỗi ngày đều có thời gian tập dưỡng khí một tiếng. Nếu như em thật sự mang thai, hai tháng này anh sẽ không dám đụng vào em đâu, dù sao anh cũng phải tìm thứ gì đó để phát ra chứ.”

“Phụt — —” Lăng Vi thực muốn tìm một kẻ nào đó để chui xuống, cô níu lấy cổ áo anh: “Chồng, đặt em xuống trước đi đã... đằng sau có bao nhiêu bạn học nhìn thế kia, anh nhìn đôi mắt ty hí của bọn họ đang long sòng sọc lên kia kìa... Bọn họ như dùng ánh mắt ‘xoẹt xoẹt’ hai ta luôn kìa, anh ngược cầu FA như vậy, quả thật... Mau thả em xuống đi, em còn phải đưa cô giáo về nhà nữa.”

Diệp Đình còn lâu mới quan tâm điều đó, ôm cô bước từng bước dài, vững chãi đi về phía trước, sai những người bên cạnh: “Đưa cô giáo về nhà.” Bốn mươi mấy người trong nháy mắt đã xếp hàng đi tới trước mặt cô giáo Đan: “Mời ngài...”

Cô giáo Đan khuôn mặt mơ màng được mời lên xe, sau khi lên xe vẫn còn tiếp tục suy nghĩ, đây là muốn bắt cóc sao? Hay muốn giết con tin?

...

Mười mấy chiếc xe màu đen từ từ chạy đi: “Phiền toái nhường đường một chút — —”

Phù Mỹ Quân vẫn kinh ngạc chờ người đứng cản đường, cô ta bước sang bên cạnh hai bước, chỉ thấy một chiếc, hai chiếc, rồi ba chiếc... mười mấy chiếc BMW lần lượt lái vụt qua chỗ cô ta đứng... đợi đến lúc cô ta tỉnh hồn, thì đã bị ngập ngựa trong một đám khói xe để lại.

Lăng Vi che mặt, thật sự muốn cười đến phát điên luôn rồi. Cô nàng

này giả bộ x giả bộ thật hơi quá rồi, thật sự luôn ấy!

Sau lưng anh vô cùng yên tĩnh, dường như tất cả bạn học đều dùng ánh mắt nhìn chăm chăm bọn họ, lại không hề có một ai nói chuyện.

Lăng Vi cố gắng giả vờ: “Chồng, hay là chúng ta ngồi xe đi... Quá gây họa luôn rồi! Gan em cũng run hết rồi này... Tối nay chắc chắn sẽ có thêm người ghim em. Vợ anh không chịu thương nỗi đâu mà~...”

Nếu như là đổi sang bạn học khác, chắc chắn cô sẽ xông tới ném luôn cho người ta mấy câu: “Đồ thảo mai, cho cô giả bộ! Cho cô giả bộ nữa này — — đâm chết!” Chuyện này tuyệt đối có thể xảy ra thật đó...

Diệp Đình không quan tâm, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ từ phía sau truyền đến, Lăng Vi quay đầu, chỉ thấy Lôi Tuấn tao nhã đang dừng chiếc xe thể thao Lamborghini trước cửa khách sạn: “Chị dâu, lên xe thôi! Ở bên ngoài chơi hứng thú quá? Mấy giờ rồi, mà vẫn còn chưa về nhà nữa?”

Chương 783: Bảo bối bảo bối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi rúc cổ đi vào trong đám người, mặc niệm: “Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi...” Bạn học chung quanh nhìn trái nhìn phải, không biết anh chàng đẹp trai kia đang kêu ai.

Sau đó, thấy anh đẹp trai kia sắp bước đi tới cạnh Hạ Tiểu Hi, nâng cằm cô: “Tránh cái gì? Anh cũng không ăn em!”

Hai ngày nay anh hơi sốt ruột, dọa sợ bảo bối Hi nhà anh đến mức cô không dám gặp anh... nhưng mà, giữa tình nhân... không phải nên thân mật sao... Một đại lão gia như anh, lại là mối tình đầu, vừa thử nụ hôn đầu, muốn hiến dâng đêm đầu tiên, lại mãi không hiến được, anh cũng lo lắng mà...

Hạ Tiểu Hi mặt đầy đau khổ bị ép lên xe, các bạn học chung quanh náo loạn... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bạn học tụ họp biến thành đại hội cưỡng ép à?

Hoặc là bảo vệ Hoa Sứ Giả, hoặc là đi xe sang! Thế nào? Trường chúng ta không có ai làm công nhân viên chức nha? Gì mà xe taxi, xe đạp, không cần, tôi đón xe đi.

Thở ra một hơi, mọi người biến mất. Lăng Vi mặc niệm, lần tới tụ họp bạn học nói thế nào cũng không thể tới...

Rõ ràng cô định xem người khác khoe khoang thói tha, sao cô lại

thành người khoe khoang nhất rồi?

Đều do Diệp Đình, trách anh trách anh — — Tay nhỏ bé chọc cơ ngực anh: “Đều tại anh, đều tại anh... Em trở thành kẻ thù của toàn dân!”

Lăng Vi ảo não, cô là người khiêm tốn — —

Đột nhiên đi con đường hồ ly tinh lẳng lơ này, hơi then thùng nha nha nha...

Diệp Đình bỗng dừng chân, thả cô xuống, đứng một hồi.

“Sao thế?” Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh nhú mày.

Anh nhìn cô, giọng bình tĩnh nói: “Vừa rồi anh quên nói một câu...”
Vẻ mặt anh hơi tiếc nuối, tròng mắt đen sâu xa cũng lóe lên tia sáng.

Tim Lăng Vi “lộp bộp” một tiếng: “Anh quên nói gì?” Với biểu tình của anh, hình như quên một chuyện cực kỳ lớn!

Diệp Đình rũ mắt, vô cùng trịnh trọng nhìn cô chăm chú, anh giơ tay vuốt gương mặt tươi cười của cô, nói: “Vừa rồi, lúc anh đi tới bên cạnh em, quên gọi: “Vợ...”

“Phốc — —” Lăng Vi phun đầy mặt anh, kêu ngạo đến mê rồi.

Phối Lăng Vi cười muốn rớt ra ngoài, đường nào... Trời ạ, rắm!

Cô cười nói: “Không sao, anh không gọi, bọn họ cũng biết... Không phải anh ôm em đi sao? Còn ôm công chúa! Tuyên thệ chủ quyền kiểu này thì còn là ai?”

Diệp Đình lại nói: “Không giống nhau, gọi em là tôn trọng em.”

Lăng Vi nín cười nói: “Aiya, em biết anh tôn trọng em là được! Hay là anh đều gọi tất cả bọn họ trở lại để anh diễn thêm một lần?”

Diệp Đình nhéo mặt cô: “Lần sau tụ họp, em có thể ôm con đi theo, khoe chồng xong, tới khoe con.”

“Ha ha ha....” Lăng Vi sắp điên... Năm nay chó độc thân sống không tốt lắm à... mỗi ngày đều bị ngược, tăng tiền lương sao? Diễn một lần, còn là đi song song, ngay cả cơm cũng không phát...

Lăng Vi kéo tay anh, ngồi lên xe, về nhà. Phù Mỹ Quân đó lại sáng khoái, nghỉ ngơi...

Hồ lão tiên sinh đã chờ bọn họ ở phòng khách.

Trong phòng rất ấm áp, lão tiên sinh đang híp mắt nằm lim dim trên giường nhỏ mềm mại.

Lăng Vi vốn không muốn quấy rầy ông, ông lại mở mắt ra: “Các người về rồi? Qua đây, ông xem cho cháu.”

Lăng Vi vội chạy tới: “Ông nội, làm phiền ông...” Lão tiên sinh người ta lớn tuổi như vậy còn dày vò người ta chạy từ xa đến đây khám cho cô, đi mấy giờ đường đấy.

Hồ lão tiên sinh khoát tay nói: “Không sao... Tình trạng bây giờ của cháu không thể đi lại nhiều, lỡ như mang thai thật, đi đường xa như vậy cũng rất nguy hiểm. Bệnh tình của cháu hơi đặc biệt, lão già ông ở nhà cũng không có chuyện gì làm, đi nơi khác cũng tốt lắm.”

Trong lòng lại nghĩ... Công việc cháu trai lớn của ông là Diệp tiên

sinh sắp xếp, phúc lợi đãi ngộ kia không thể chê...

Chương 784: Bảo bối bảo bối

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lại còn thu khách giùm phòng khám cũ kỹ tồi tàn của ông, còn quảng cáo rộng rãi cho ông, bây giờ người tới chữa bệnh nhiều hơn trước kia, mặc dù y thuật ông cao siêu, nhưng không nhiều người biết ông, kham khổ hơn nữa đời người, không nghĩ tới già rồi còn nhờ phúc người khác mà nổi tiếng.

Hồ lão tiên sinh bắt mạch cho Lăng Vi, nhẹ nhàng nói: “Ừ... Tới lúc chuyển vận, có thể an tâm dưỡng thai rồi.”

“A... Hà?” Lăng Vi cả kinh: “Có thật?”

Có thật?

Lão tiên sinh gật đầu.

“A ——” Cô che miệng cười, muốn kìm nén lại bật cười thành tiếng.

Lão tiên sinh cũng cười: “Aiya, thật sự không nghĩ đến... lại nhanh như vậy...” Mặt ông đầy nghi ngờ, còn mang theo chút kinh ngạc.

Lăng Vi vui vẻ nhào vào trong ngực Diệp Đình, dụi lại dụi, dụi lại dụi, vui quá —— ha ha ha... Cô mang thai! Có bảo bảo!

“Chồng, có thật đấy! Em cũng không ngờ... không phải... không phải em không nghĩ tới... mà là em không dám nghĩ!”

Tâm tình này thật phức tạp...

Vui vẻ, rồi lại vô cùng sốt ruột! Bỗng nhiên muốn cào người, cảm giác giống như có hai chiếc xe lửa vui vẻ chạy qua chạy lại trong bụng. Ha! Sao vui vẻ như vậy? Ha ha — — bụng hơi nóng, cả người cũng nóng

Ngón tay cô đang run, ngay cả siết tay cũng không thể hết run.

Trước kia cô hy vọng mang thai... Nhưng, thật ra cô không dám nghĩ tới.

Lại là thật! Thật vui vẻ — — ha ha, vui vẻ vui vẻ. Cô muốn ca hát khiêu vũ! Tháng chín vừa rồi còn nói cô không thể nào mang thai, bây giờ chưa tới ba tháng, cô đã có bảo bảo rồi — — la la la!

Diệp Đình ôm cô, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn nở đầy hoa tươi của cô như dỗ trẻ con, lại nhéo cái mũi nhỏ yêu kiều của cô.

Lăng Vi cũng nhéo anh, một hồi nhéo cơ ngực, một hồi nhéo gương mặt tuấn tú của anh.

Hai người anh nhéo em, em nhéo anh.

Lão tiên sinh ở bên cạnh cười cười.

Lăng Vi đột nhiên hỏi: “Ông nội, mấy ngày nay sao cháu lại đau bụng? Còn buồn nôn, cần ăn gì điều dưỡng không ạ?”

Lão tiên sinh nhíu mày: “Đau thế nào?”

Lăng Vi nói đúng sự thật, đau từng trận, giống như có vật gì lăn lộn

trong bụng....

“À...” Lão tiên sinh trầm mặc một hồi, giống như đang suy tư.

Diệp Đình nhìn ông, khóe mắt ông lão tiếp nhận được khẩn trương và cảnh cáo từ Diệp Đình: “Ách...”

Trầm ngâm một lúc, nói: “Đó là phản ứng mang thai bình thường... Không cần lo lắng, qua một hai tháng là ổn. Không cần kén ăn, cân bằng dinh dưỡng sẽ không nôn.” Dường như còn nữa, nhưng ông không nói.

Diệp Đình và Lăng Vi đều thở phào, không lên tiếng.

Lăng Vi lại ngồi xuống.

Lăng Vi nhìn biểu tình của lão tiên sinh, trong nháy mắt khẩn trương.

Tựa như có mười lăm thùng nước treo lơ lửng trên tim, cực kỳ thấp thỏm...

Cô và Diệp Đình đều không nói gì, lẳng lặng nhìn ông lão.

Lão tiên sinh cười lên, nhìn Lăng Vi, dặn dò cẩn thận: “Đừng khẩn trương, không phải chuyện nghiêm trọng gì.”

Chương 785: Giữ thai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Vâng.....”

Lão tiên sinh nói: “Hiện tại cô mới mang thai, hỉ mạch còn yếu, vách tử cung mỏng, có dấu hiệu không ổn, phải tĩnh tâm dưỡng thai, không cần vất vả mệt nhọc.”

Trong lòng Lăng Vi lo lắng: “Không ổn? Là...” Có ý tứ gì?

Là sẽ..... Sinh non sao? Hai chữ này cô vừa nghĩ đã cảm thấy run run, làm sao cũng không thể nói nên lời.

Gương mặt bị dọa trắng bệch, Diệp Đình gắt gao nắm tay cô: “Nghĩ linh tinh gì vậy? Nghe tiên sinh nói hết đã.”

Lão tiên sinh vội vàng nói: “Không có việc gì, tôi kê thuốc, cô uống đúng giờ là được.” Ánh mắt ông liếc Diệp Đình một cái.

Bên trong đôi mắt Diệp Đình nặng nề.

Lão tiên sinh lập tức cười rộ lên, vẻ mặt hiền lành nói với Lăng Vi: “Yên tâm, cố gắng không cần tức giận, tâm tình bình thản, thuận theo tự nhiên.” Nói xong nghiêm túc cầm bút viết phương thuốc, không nói thêm gì nữa.

Lăng Vi ẩn ẩn cảm thấy gì đó nhưng không hỏi mà gật đầu...

Lão tiên sinh viết xong phương thuốc đưa cho Diệp Đình, Lăng Vi không nhịn được hỏi: “Ông, tháng 11 ông tới cháu còn chưa mang thai... vừa uống 10 ngày đột nhiên mang thai.... ông còn nói ít nhất phải điều trị nửa năm, không phải quá đột ngột chứ? Tuy cháu có uống vitamin này nọ nhưng vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ...”

“Ừ, đúng là rất đột ngột..... Nhưng mà không sao, chỉ cần ăn ngon, ngủ ngon, sẽ không có vấn đề gì hết.”

Lăng Vi lại nhịn không được hỏi: “Gần đây cháu tìm hiểu không ít tư liệu mang thai, hình như uống thuốc... ảnh hưởng tới sự phát triển của bé con, ông xem cái thai này của cháu có khỏe mạnh không?”

Lão tiên sinh cười cười, nói: “Có một vài loại thuốc ảnh hưởng tới sự phát triển của thai nhi, thậm chí biến thành dị dạng nhưng thuốc tôi kê cho cháu không đáng ngại, chủ yếu điều trị, không có tác dụng phụ gì.”

Lăng Vi yên lòng.

Lại nói: “Mấy ngày trước cháu uống nhiều dấm không cẩn thận cắn hỏng răng...có ảnh hưởng với thai nhi không?”

Đột nhiên lão tiên sinh nhướn mày: “Cháu uống nhiều dấm?”

“Vâng...”

Lăng Vi nghiêm túc gật đầu: “Uống rất nhiều dấm, còn ăn rất nhiều đồ chua..... Cháu mang thai nhanh như vậy có sao không?”

“.....”

Lão tiên sinh không trả lời ngay, nghĩ tới gì đó liền nhăn mày, Lăng

Vi không quấy rầy ông mà yên lặng ngồi đó.

Một lúc sau lão tiên sinh mới nói: “Cái này... có một chút nguyên nhân... vì dấm nên mới có thể kiềm chế điều tiết máu cân bằng, có lợi cho hấp thu dinh dưỡng nhưng trường hợp này là lần đầu tiên tôi gặp phải, không dám suy đoán lung tung. Hơn nữa thể chất mỗi người khác nhau, cháu có thể nhưng người khác chưa chắc.”

“Vâng.” Lãng Vi rất muốn cười, cô nhanh chóng mang thai là vì uống nhiều dấm sao?

Nhưng lão tiên sinh không dám xác định cô cũng không thể nói linh tinh.

Lão tiên sinh đứng lên, nói: “Thành phần thuốc chữa rằng không ảnh hưởng thai nhi phát triển, tốt nhất chờ mang thai tám tháng thì đến bệnh viện kiểm tra. Khoảng thời gian này cháu yên tâm nghỉ ngơi đi, nếu đã có thai thì cần phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, phối hợp dinh dưỡng đầy đủ nhưng không được bỏ quá. Đồ ăn lưu thông máu, hoạt thai.. đều phải chú ý không được ăn bậy. Tôi đã viết rõ ràng trên giấy rồi.” Nói xong, lão tiên sinh liền muốn cáo từ, ý bảo Diệp Đình ra ngoài cùng ông.

Chương 786: Giữ thai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn hai người đi ra ngoài, trái tim đập loạn nhịp... lão tiên sinh muốn nói gì với Diệp Đình?

Rõ ràng ông không muốn cô biết...

Cô muốn đi theo nghe một chút nhưng đột nhiên đau bụng, cô vội vàng đi vào WC, lại cảm thấy choáng đầu... cô đứng một lúc, vừa mở mắt ra liền thấy có vết máu.

Lăng Vi sợ tới mức run tay...

“Rõ ràng đã mang thai, sẽ không có kinh nguyệt, nhưng mà... vì sao lại chảy máu?”

Lăng Vi run lên rời khỏi WC.

“Ông xã...” cô hoảng sợ mở cửa liền thấy Diệp Đình đang nói chuyện với lão tiên sinh: “Tiên sinh, cháu ra máu.”

“...” Lão tiên sinh ngập ngừng: “Có nhiều không?”

“Không nhiều lắm..... Một chút thôi.”

“Sao lại ra máu?” Diệp Đình nhú màu, đau lòng ôm lấy cô: “Không có việc gì, đừng sợ.”

Anh đặt cầm lên trán cô, bàn tay lo lớn xoa tóc cô, muốn cho cô sức mạnh.

Lăng Vi dựa vào ngực anh, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy áo anh.

Lão tiên sinh cau mày hỏi cô: “Là máu đỏ hay máu trắng?”

Lăng Vi yếu ớt nói: “Là máu đỏ...”

Cô nhìn thấy gương mặt lão tiên sinh buồn lòng, sắc mặt không khó coi như ban nãy.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lão tiên sinh cẩn thận dặn dò cô: “Máu đỏ thì không sao, nếu máu trắng thì phiền toái rồi. Ta đề nghị hiện tại hai người đến bệnh viện truyền thuốc giữ thai. Lúc trước cháu không ra máu, uống thuốc giữ thai là được, như vậy sẽ không sao... Hiện tại cháu ra máu, là dấu hiệu sinh non, đi truyền thuốc thì hiệu quả hơn.”

“Được ạ.” Lăng Vi nhanh chóng về phòng thay quần áo, Hồ lão tiên sinh nói thêm: “Trong vòng ba tháng không được vận động kịch liệt, cố gắng không tức giận, tránh khấn trương. Nằm nhiều, bớt vận động, từ từ bớt việc. Còn có nghiêm cấm cùng phòng.” Nói xong nhìn Diệp Đình, Diệp Đình trịnh trọng gật đầu.

“Mau đi bệnh viện đi.” Hồ lão tiên sinh cũng mặc áo khoác, chuẩn bị về nhà.

Diệp Đình cho người đưa lão tiên sinh về sau đó nhanh chóng đưa Lăng Vi đến bệnh viện.

Vào bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng làm kiểm tra ho Lăng Vi sau đó đề nghị cô nằm viện.

“Tiên sinh, tình huống hiện tại của phu nhân vô cùng không ổn.....” ngoài hành lang, bác sĩ nhỏ giọng nói với đ: “Phu nhân vừa mang thai, hiện tại còn ra máu, đây là dấu hiệu sinh non. Đặc biệt nguy hiểm..... Cần thiết nằm viện giữ thai, trước hết quan sát ba ngày lại nói.”

Diệp Đình lo lắng gật đầu, nhanh chóng làm thủ tục nhập viện cho Lăng Vi.

Bác sĩ và hộ sĩ đều cẩn thận bởi vì sắc mặt BOSS thật sự quá đáng sợ.

Cả hành lang đặc biệt an tĩnh, sợ gây ra động tĩnh chọc BOSS bão nổi, không ai muốn cuốn gói cút đi đâu.....

Vào phòng bệnh, y tá phụ khoa tới truyền thuốc cho Lăng Vi, y tá này ở bệnh viện nổi danh “Liều một châm”.

Chính là cô ấy chỉ cần một lần ghim, từ trước đến nay chưa hề trượt.

Người khác không dám làm chỉ mình cô ấy dám.

Mạch máu Lăng Vi mỏng vô cùng, không dễ bắt. Cô ấy vỗ vỗ, không dễ làm, nhất là Diệp Boss ở bên cạnh như hổ rình mồi, cả trán đều là mồ hôi.

Ánh mắt kia Diệp BOSS rõ ràng đang cảnh cáo nếu cô dám làm bà xã tôi đau thử xem?

Nhưng mà, ghim kim..... sao lại không đau. Một kim đâm không tốt, còn phải đâm kim khác, anh cứ nhìn chăm chăm cô ấy như vậy... là ai cũng sẽ khấn trương mà.

Lăng Vi thấy y tá do dự, vì bốt đi một lần đâm kim, cô cần môi nói với Diệp Đình: “Ông xã, anh có buồn vệ sinh không, đi vào WC đi.”

Phụ.. y tá không nhin được... suýt chút nữa đi chọc luôn vào tay cô.

Chương 787: 24 giờ không ngừng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đen mặt, sao lại nói vậy cơ chứ....

Lăng Vi cười cười lấy có....

Sau đó nói: “Em khát...”

Diệp Đình thấy cô bĩu môi nhìn mình, trong lòng cảm thấy buồn cười... cô muốn anh đi vào wc chuẩn bị nước uống cho cô sao?

Lăng Vi cũng ngất mặt thôi....

Não cô bị điên nên mới nói vào wc, nói muốn uống nước...

Diệp Đình đứng lên, ánh mắt cảnh cáo nhìn Y tá sau đó mới ra ngoài rót nước cho cô.

Thật ra Jayson cũng tới nhưng bảo Jayson đi rót nước Diệp Đình lại không yên tâm, nhờ may nước nóng thì cô phải làm sao bây giờ?

Diệp Đình ra ngoài một lúc, Y tá mới thở phào một hơi.

Nhưng vẫn còn chút khẩn trương, Lăng Vi trêu chọc cô ta: “Cô đừng khẩn trương, cô đừng xem tôi là phu nhân tổng giám đốc, xem tôi như heo mà đâm kim là được rồi...”

Y tá cũng phải bật cười.

Đâm heo sao?

Cô ấy thật dám nói ra miệng, để Diệp boss nghe được mình cười bà xã là con heo còn không phải người đứng xem như cô ta sẽ gặp xui xẻo sao?

Nhưng mà trêu đùa như vậy cảm giác khẩn trương cũng biến mất.

Sau đó cầm khăn lau mu bàn tay cho Lăng Vi.

Vừa lau vừa nói: “Phu nhân, ngài cũng thật là... ngài nói... con heo này thật không dễ đâm chút nào, quá nhiều thịt.”

Lăng Vi cũng phì cười.

“Cô thật sự đâm kim cho heo rồi sao?”

“đâm rồi, vừa thi tốt nghiệp xong ngày ngày bắt heo... luyện tập.”

Lăng Vi cười run lên: “Vậy cô yên tâm mà đâm đi, nghiệp vụ này xem như thuần thục rồi. Nhưng mà có đâm thêm vài lần tôi cũng không kêu đau đâu.”

Y tá nhìn mạch máu của cô liền đâm vào, cực kì nhanh, giống như muối cắn vậy, không đau chút nào.

“Phu nhân, kim đã đâm vào rồi nhưng mà...sẽ phải chuyên hơi lâu... trong lòng cô phải có chuẩn bị đấy.”

Lăng Vi hít hà, nhìn cô ấy hỏi: “Chừng bao lâu?”

Cô ta dán băng dán lên kim sau đó nghiêm túc nói: “Phải nhìn tình huống... cơ bản là ba ngày... không được ngừng...”

Ba ngày? Còn không được ngừng...?

Còn muốn sống hay không đây?

Tim gan Lăng Vi đều muốn run lên...

Nhưng vẫn gật đầu: “Không sao, tôi có thể kiên trì.”

“Vậy được, chúc mẹ con ngài bình an.”

Y tá nhìn cô một hồi cười nói: “Phu nhân, ngài thật giỏi.”

Nếu không phải cô ấy cẩn thận hôm nay nhất định sẽ phạm sai lầm, chỉ cần một kim đâm sai thì cả đời này khó giữ.

“Ngài nghỉ ngơi cho khỏe.” Y tá cười với cô, không nghĩ phu nhân tổng giám đốc dễ nói chuyện như vậy, ở chung cực kì nhẹ nhàng, không hề làm giá.

Y tá ra ngoài, Lăng Vi nằm trên giường nhìn bình truyền dịch đang nhỏ tí tách.

Diệp Đình trở về nâng cô ngồi dậy uống nước.

Nói như Y tá vậy, nói cả ngày không ngừng.

24h không ngừng truyền thuốc giữ thai, cánh tay Lăng Vi sưng lên, vừa xanh vừa vàng, lớn hơn so với bình thường, còn không biết bao giờ mới truyền xong.

Nước truyền khiến cả người Lăng Vi đầy mùi thuốc.

Diệp Đình nhìn mà đau lòng.

Mang thai đứa bé sao gặp nhiều trắc trở như vậy chứ...

Anh cầm khăn ẩm lau mặt lau tay cho cô, truyền xong một lượt lại đổi tay khác, nếu không nước thuốc kia sẽ kích thích, một cánh tay của cô sẽ đau không chịu nổi.

Càng làm cho Diệp Đình tức giận là Y tá truyền tay khác cho cô mà mấy cái kim cũ chẳng rút ra.

Anh tức giận gọi Y tá kia lại: “Kim tiêm còn chưa rút, cô làm ăn cái gì vậy?”

Y tá run lên, sợ tới mức liên tục nuốt nước miếng.

Chương 788: 24 giờ không ngừng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hơn nửa ngày mới run thanh giải thích: “Tổng giám đốc..... Đó là kim đầu phải giữ lại trên tay phu nhân, nếu không... lần tới truyền nước lại bắt đâm lại. Ba ngày tới phu nhân phải truyền nước không ngừng, kim tiêm mà rút ra rút vào mạch máu của ngài ấy không đủ mà đâm.”

Trái tim Diệp Đình....

Đau muốn nghiền nát thành phần rời.

*** nó, nếu đàn ông có thể mang thai, anh *** nó quyết không để cô chịu khổ.

Anh nghiền răng nghiền lợi giận đưa bé trong bụng cô.

Còn chưa sinh sao *** nó làm khổ người ta vậy. Chờ đó cho ông đây, chờ con ra ngoài làm sao ông đây thu thập con!

Lăng Vi kéo tay áo Diệp Đình: “Ngày mai em muốn đến công ty xin nghỉ, em muốn ở nhà an tâm dưỡng thai...”

Công việc gì chứ, còn có thể kiếm lại, nhưng đứa bé... thật vất vả mới mang thai, cô không muốn mệt nhọc mà khiến đứa bé chịu khổ.

Lão tiên sinh muốn cô nghỉ, cô nhất định phải nghe lời.

Diệp Đình nghĩ nghĩ, nắm tay cô nói: “Chờ em xuất viện lại đi, thời tiết lạnh như vậy anh không muốn em mệt nhọc.”

Anh cho rằng cô sẽ rối rắm một thời gian đấy, vốn dĩ hiện tại sự nghiệp của cô đang đi lên, hơn nữa động cơ máy của bên Long Đăng đã nghiên cứu hoàn chỉnh, đầu xuân năm sau là có thể đưa ra sản xuất...

Hiện tại mọi chuyện đành để đến lần sau.

Trong lòng Diệp Đình rất mâu thuẫn... anh ngồi xuống mép giường ôm cô dịu dàng hôn lên thái dương của cô, tim như bị dao cắt. Hồ lão tiên sinh nói đứa bé này cơ bản không giữ được...

Lần này trùng hợp thế mà lại song thai... gia tộc bọn họ có di truyền sinh song thai, nhưng không phải ai cũng có. Không nghĩ tới... lần này sao mà trùng hợp như thế?

Nhưng mà sự trùng hợp này... đối với Lăng Vi quả thật chính là tai nạn.

Hồ lão tiên sinh nói: “Nếu một đứa còn dễ nói nhưng mà hai đứa... vách tử cung của cô ấy quá mỏng, chờ đứa bé lớn thêm một chút, tử cung của cô ấy căn bản không cách nào tiếp nhận được hai thai nhi... sinh non là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Dù hiện tại đứa bé có khỏe mạnh nhưng mà... giữ được nhất thời không giữ được mãi. Vốn dĩ vách tử cung đã mỏng, sinh non nếu lần tới mà con song thai thì còn nguy hiểm hơn... nói như vậy sẽ tạo thành thói quen sinh non. Nói dễ hiểu chính là mặc kệ sau này mang thai mấy đứa, muốn bảo vệ đứa bé... càng khó khăn hơn. Cho nên... cố gắng giữ được đứa bé này, nếu sảy thai, sau này muốn giữ càng khó.”

Diệp Đình đau lòng cả người như bị kim châm.

Anh nắm tay cô, rõ ràng đau nghiêng răng nghiêng lợi còn cố tình không muốn để cô thấy mà làm bộ cười cười.

Nhưng trong lòng lại như đang rỉ máu, gương mặt lại mím cười hạnh phúc.

“Anh xem chúng ta nên đặt đại bảo nhà chúng ta tên gì nhỉ...” Diệp Đình download một phần mềm, nhìn tên nào cũng thấy không xứng với con anh.

Rõ ràng trong lòng đang hoảng sợ nhưng anh không để ý tới.

Dù nôn nóng, dày vò, rõ ràng rất đau nhưng lại như có người cầm thanh dao cùn cứ đâm từng nhát một... anh ** nó lần đầu tiên cảm thấy kiếm nhiều tiền chẳng làm được cái gì. Ngay cả bà xã mình mang thai đều không giữ nổi, kiếm nhiều tiền làm cái gì chứ?

Anh cầm đi động muốn Jayson điều động 5 ngàn vạn đi làm từ thiện, anh ** nó mạch máu trong người muốn phá hủy rồi mà vẫn không biết làm sao.

“Tiên sinh, phu nhân lại phải thay thuốc.....” Lần này lại muốn đổi tay, Y tá bình bên tay trái của cô lại đổi sang tay phải.

Trong lòng Diệp Đình nảy sinh ác độc thật muốn giết chết Y tá này.

Chương 789: Cô gái này là ai?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh phần nộ!

Xem cái gì cũng không vừa mắt!

Nhưng mà lại không thể biểu hiện ra ngoài, khóe môi vẫn treo nụ cười, chỉ vào một cái tên, nói: “Bà xã à, em xem..... Đậu đỏ, tên này không tồi.”

Lăng Vi muốn cười chết: “Anh dám lấy tên này cho con? Anh là cha ruột của bé sao?... Con sinh ra, chuyện thứ nhất chính là cho anh một đấm.”

Diệp Đình nói: “Không tồi mà, đứa nhỏ này là thiên tài..... Khẳng định là di truyền gen vận động của anh.”

Lăng Vi không muốn nói chuyện với anh, nằm nhắm mắt lại. Trong lòng che giấu bất an... Lấy sự miễn cảm của cô đã phát giác khẳng định có chuyện gì đó... Nhưng mà bệnh viện này là bệnh viện tư nhân của Diệp Đình, nhất định đã thống nhất lời của bác sĩ, dù hỏi cũng hỏi không ra.

Cô thành thật nằm đó, không hỏi gì, làm bộ vui vẻ nói loạn xạ với anh.

Truyền thuốc ba ngày, hai tay cô gần như không nhắc nổi, còn may

chỉ chích máu một lần, truyền thuốc giữ thai xong thì không chảy máu nữa. Bác sĩ kiểm tra cẩn thận cho cô liền cho cô xuất viện.

Từ bệnh viện đi ra, Lăng Vi đi công ty từ chức, bàn giao công việc.

Lăng Vi mới vừa tới cửa tòa nhà liền thấy mấy nhân viên đang chỉ trỏ một cô gái: “Cô nhìn xem cô gái kia thế mà tự nhận mình là tổng giám đốc phụ nhân...”

“Đúng thế, nếu cô ta là phụ nhân thì quản lý Lăng của chúng ta là cái gì?”

“Ai biết được... Xem bộ dạng cô ta không giống đang lừa người... Tôi cảm thấy không chừng người ta mới là chính quy đấy...”

“Cô nói quản lý Lăng của chúng ta là tiểu tam sao?”

“Xùy — — đừng nói bừa, cô xem ai tới!”

Mấy nữ nhân viên kia thấy Lăng Vi đi vào lập tức che mặt nghiêm chỉnh ngậm miệng.

Trong đại sảnh, mọi nhân viên đều nhìn Lăng Vi, người đàn bà ngồi trên sofa cũng nhìn cô, người đàn bà này khí chất thanh nhã, ăn mặc trang phục màu trắng, nhìn khuôn mặt thanh tú, tự nhiên, không hề trang điểm rực rỡ.

Người đàn bà kia không trang điểm, tóc dài đen nhánh, nhìn qua hơi tiêu tụy, đôi mắt to xinh đẹp nhưng không có tinh thần.

Tuy không có tinh thần nhưng hai mắt đầy chuyện xưa.

Người đàn bà này trải qua chuyện xưa...

Lăng Vi đánh giá cô ta, cô ta cũng đánh giá Lăng Vi.

Lăng Vi đi tới, người đàn bà kia ngồi đó, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, ngón tay xoắn góc áo trông khá khẩn trương.

Lăng Vi nhìn bàn tay cô ta bị lạnh đỏ bừng, không biết vì sao... trời lạnh như vậy mà không mặc áo khoác?

“Xin chào, cô tìm Diệp Đình sao?” Lăng Vi nhẹ nhàng hỏi.

Người đàn bà kia đứng lên, sửa sang quần áo, ánh mắt chờ mong, cũng có né tránh, gật đầu nói: “Vâng...”

Lăng Vi nhìn cô ta chả hiểu gì, vừa rồi mấy người kia bát quái nói người đàn bà này tự xưng là tổng giám đốc phu nhân là sao vậy?

Nhìn người ta rất hiền lành, mặc dù có phòng bị nhưng hoàn toàn không giống tới gây sự. Bởi vì Lăng Vi hoàn toàn không cảm nhận được ý thù địch, dù chỉ một chút cũng không.

“Cô là...” Lăng Vi thử hỏi một câu.

Người đàn bà khách khí: “Tôi là vợ anh ấy.”

Lăng Vi hít vào một hơi, có hơi buồn cười: “Cô nói là Diệp Đình sao?”

Người đàn bà kia gật đầu, hơi lạ vì sao cô lại hỏi như vậy.

“Là Diệp Đình... tổng giám đốc đình phong quốc tế?” Lăng Vi xác nhận lần nữa.

Người kia hoảng sợ nhưng vẫn gật đầu: “Đúng thế...”

Lăng Vi giờ tay xoa trán: “Cô là vợ của anh ấy lúc nào?”

“Cái gì...cái gì mà lúc nào, tôi vẫn luôn là vợ anh ấy.” Âm thanh của người đàn bà kia rung động.

Lăng Vi hết nói, nở nụ cười, tới tìm chuyện hay tới ăn vạ đây? Cô nhìn chăm chăm cô ta: “Cô... tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

Chương 790: Cô gái này là ai?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn bà kia cẩn thận nhìn Lăng Vi, cho rằng cô là thư kí của Diệp Đình lúc này mới nhẹ giọng nói: “Thân thể tôi không thoải mái, muốn anh ấy mang tôi đi bệnh viện.”

“..” Lăng Vi thật không còn gì để nói.

Càng không hiểu gì nhưng không nói gì, nhân phẩm của Diệp Đình cô vô cùng tin tưởng, hơn nữa cô và Diệp Đình ở bên cạnh nhau đã lâu, anh có tìm đàn bà ở bên ngoài hay không cô rõ ràng hơn ai hết.

Nơi này không biết có hiểu lầm gì không, vẫn nên hỏi Diệp Đình mới được.

Cô muốn cầm di động, người đàn bà kia đột nhiên che miệng muốn nôn, cô ta vội vàng chạy về toilet.

Nhìn đi đường quen thuộc như vậy, chẳng lẽ đã chạy vào mấy lần rồi?

Người kia đi giày đế bằng, nhanh chóng chạy vào toilet, tiếng nghị luận xung quanh vang lên: “Người đàn bà kia không phải có rồi đấy chứ?”

“Cô nói mang thai sao?”

“Đúng thế. Các người không nhìn ra sau, cô ta chờ 30ph mà nôn mấy lần rồi... nhìn bộ dạng chắc phải hơn 3 tháng ấy.”

“Có thể lắm... cô nhìn cô ta còn không trang điểm.”

“Xùy... đừng nói nữa, đừng nói nữa, sắc mặt quản lý Lăng thật khó coi...”

Lăng Vi cũng không biết sắc mặt khó coi bao nhiêu thế nhưng tất cả mọi người sợ tới mức ngậm miệng.

“.....” Lăng Vi ghen một hơi, gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Lúc này, JAYSONason đột nhiên từ cổng lớn đi vào t. Kia đàn bà kia lúc này cũng từ trong phòng vệ sinh đi ra.

JAYSONason vừa thấy thấy cô ta, biểu tình cả kinh!

Nhìn biểu tình kia, Lăng Vi bị dọa run!

Trái tim cô nhảy dựng, nhìn biểu tình của Jayson, hình như quen người này?

Biểu tình của Jayson cực kì phức tạp, lại nhìn người đàn bà kia sau đó nhanh chóng tới trước mặt Lăng Vi nhỏ giọng nói: “Phu nhân...”

Nói một câu này lại im lặng, nhú mày nhìn Lăng Vi lại nhìn người đàn bà kia...

Bộ dạng khó xử... lại như muốn nói lại thôi.

Lăng Vi nhìn chăm chăm Jayson, biểu tình của Jayson cực kì rối rắm, đột nhiên Lăng Vi cảm thấy không ổn: “Người đàn bà này là?”

Không phải... có quan hệ gì với Diệp Đình đấy chứ?

Nếu không sao Jayson cứ phải bày ra bộ dáng không muốn sống, hận không thể lập tức muốn đâm tường là sao?

“Người đàn bà này là ai?” Lăng Vi đè thấp âm thanh nhưng giọng điệu đông cứng.

Jayson sợ run lên, gắt gao cau mày, nhìn chằm chằm mặt đất, một hồi mới ngẩng đầu nhìn Lăng Vi: “Phu nhân... tôi nói không rõ lắm...”

“...”

Nháy mắt lửa giận trong người Lăng Vi bốc lên: “Rốt cuộc là người thân hay là bạn hay là đính hôn từ bé?

Nói thật, đám quan hệ cô chẳng sợ, nhưng mà...

Xem biểu tình của Jayson, như thế nào cũng thấy không đơn giản như vậy!

Lăng Vi xoa huyệt thái dương đang nhảy thành thịch, đầu óc xoay chuyển hỏi: “Là người nhà của tiểu Tony sao?”

Jayson lắc đầu: “Không phải...” đơn giản như vậy anh ta đã chẳng giống như bây giờ....

“Jayson...” người đàn bà từ nhà vệ sinh đi ra, giống như nhìn thấy cứu tinh, nháy mắt vui vẻ, đi tới chỗ Jayson, cười khẽ hỏi: “A Đình ở đây sao? Tôi có việc gấp tìm anh ấy...”

Jayson xoay người gật đầu với cô ta, khách khí nói: “Phu nhân, hiện

tại tiên sinh không ở công ty, ngài đi vào phòng nghỉ chờ một chút, chờ tiên sinh tới tôi mang ngài đi gặp anh ấy.”

Phu nhân? Thế mà Jayson gọi người kia là phu nhân? Mẹ ời!

Chương 791: Tốt nhất trên đời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kiệt sâm cảm giác rõ ánh mắt sắc như dao của Lăng Vi quét tới!

Anh ta rút cổ lại, bị dọa sợ đến nỗi thiếu chút nữa bị sắc nước miếng chết, nhưng vẫn nhắm mắt nói với người phụ nữ kia: “Cô chờ ở đây một lát... Tổng tài sẽ tới đây ngay lập tức.”

“Ừ...” Người phụ nữ kia cắn môi, mang theo biểu tình cô đơn trở về cái góc vừa nãy cô ta chờ.

Lăng Vi nhìn chằm chằm vào cô ta, thấy cô ta lặng lẽ ngồi ở trên ghế sa lon, vẫn là cái vị trí vừa nãy, vẫn lo lắng vụng vụng.

Lăng Vi chợt muốn nổ tung! Ông chủ —— Mau mang đến cho bà đây một đĩa gà xào cay!

Lòng ngực của cô không ngừng phập phồng, hiển nhiên là lửa giận đã lan tràn khắp ngực! Bình tĩnh bình tĩnh —— không thể tức giận, không thể kích động! Nhưng tại sao mình lại cảm thấy tức giận như vậy?

Kiệt sâm vội vàng nói: “Phu nhân, cô đừng tức giận... trong giai đoạn mang thai, cảm xúc dễ dàng bị dao động, cô phải cố gắng kiềm chế kh...”

Kiểm chế cái đầu anh! Lăng Vi giận đến nỗi lỗ mũi đều muốn phun ra

lừa, cô không nói gì thêm, nhưng hơi muốn chửi tục!!

Kiệt sâm bị dọa sợ lui về sau một bước, không dám nói nhiều nữa.

Lăng Vi nhìn chòng chọc vào anh ta hỏi: “ Rốt cuộc người phụ nữ này là ai? Tại sao anh lại gọi cô ta là phu nhân?”

Kiệt sâm nuốt nước miếng nói: “Người phụ nữ này tên là Bạch Lộ...”

“Bạch Lộ?” Ai ôi... nghe cái tên đến là lảng lơ! Hừ — — hoàn toàn chưa từng nghe qua! Lăng Vi lạnh giọng hỏi: “Cô ta có quan hệ với Diệp Đình?”

“ Dạ: “ Kiệt Sâm gật đầu: “Là có quan hệ, nhưng... Cụ thể là quan hệ như thế nào, tôi thật sự không biết... tôi cũng không biết rõ về tiểu thư Bạch Lộ.”

Lăng Vi hơi cứng người, vẫn hỏi tiếp: “Bạn gái... trước?”

Kiệt Sâm lắc đầu: “Không phải...”

“Cái gì gọi là không phải?”

Lăng Vi lập tức muốn nổ tung!

“Chỉ phúc vi hôn? Hứa hôn từ nhỏ?”

Kiệt sâm vội vàng nói: “ Tôi thật không biết thân phận cụ thể của cô ta là gì... Nhưng cô ta đều luôn gọi boss nhà tôi là... chồng... boss... cũng... không nói gì...”

Lăng Vi cảm thấy ngực rất khó chịu, cả người cũng nóng lên như thiêu như đốt!

“Cô ta gọi Diệp Đình là chồng? Diệp Đình còn không phản đối?!”

*** kiếp, cô muốn đánh nhau với Diệp Đình, ai cũng đừng cản! Người nào ngăn cản, cô sẽ đập chết kẻ đó!

Kiệt Sâm liên tục xoa tay: “Phu nhân đừng hiểu lầm! Bọn họ không có quan hệ vợ chồng giống bình thường đâu, nhưng trong này có chuyện gì, tôi cũng thật sự không biết... Hơn nữa cô ta đã biến mất một năm rồi... Không biết tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện...”

Lăng Vi cảm thấy sắp hít thở không thông, chắc chắn trong này cất giấu một chuyện động trời, nhưng cô cũng không ép nổi cơn tức này xuống, được không?

Chính cô cũng có thể ngửi được mùi dấm đang bốc lên ngùn ngụt!

Mặc dù cô hơi muốn nổ tung, nhưng cô vẫn phải tin tưởng vào Diệp Đình, cô tuyệt đối sẽ không hiểu lầm anh gì cả, cho dù là nợ cũ, cô cũng tin tưởng Diệp Đình chắc chắn sẽ xử lý tốt.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, cô vẫn tuyệt đối tín nhiệm vô điều kiện với Diệp Đình!

Cô không tin là anh có thể làm bậy ở bên ngoài, cũng không nghĩ rằng trước kia anh có khoản nợ nào.

Nhưng, làm thế nào, cô cũng không dè bình dấm kia xuống được! Cũng không phải nói khống chế cảm xúc trong giai đoạn mang thai là có thể khống chế được.

Cô phất phất tay, dè nén nói: “Anh đi gọi điện thoại cho tiên sinh đi, nói cho anh ấy biết Bạch Lộ tới, bảo anh ấy mau chóng qua xử lý!”

“Dạ, phu nhân...” Kiệt sâm vội vàng gọi điện thoại cho boss, nhưng vẫn không gọi được, số máy của đối phương đang báo bận.

Chương 792: Tốt nhất trên đời

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đợi khoảng hai mươi phút, Diệp Đình mới xuất hiện.

Lăng Vi vẫn ôm vai đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, mấy nhân viên dè dặt đi qua phòng khách, vừa vào thang máy đã lập tức muốn nổ tung, cả tòa cao ốc đều đang đồn ầm chuyện này lên.

“Quản lý Lăng của chúng ta không phải là Tổng tài phu nhân sao? Tại sao hôm nay lại nhảy ra thêm một Tổng tài phu nhân nữa?”

“Đúng vậy! Sau khi người phụ nữ kia tới, tin tức cũng truyền khắp công ty. Tôi còn tưởng rằng là giả... thì ra lại là thật? Cô nhìn sắc mặt của quản lý Lăng chúng ta kìa... Có thể ăn thịt người đấy — — “

“Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng thấy vậy, chỉ là... giữa quản lý Lăng của chúng ta và người phụ nữ kia, ai mới là Tổng tài phu nhân?”

“Sao tôi biết được... Vừa rồi tôi nhìn thấy sắc mặt của quản lý đặc Lăng biệt dọa người, tôi đoán nhất định là tổng tài và người phụ nữ kia có chuyện...”

Đợi một lúc lâu sau, Lăng Vi từ từ bình tĩnh lại, cô vẫn không hoài nghi Diệp Đình, nhưng... cô hơi tức giận, có chuyện gì thì anh có thể nói trước cho cô mà... Chứ đột nhiên nhảy ra một bà vợ thế này, ai có thể chịu được? Cô cố gắng đè nén lửa giận, cố gắng nghĩ tới một số chuyện Diệp Đình làm cho cô vui.

Nhưng mà... càng nghĩ lại càng cảm thấy khó thở.

Lúc chiếc Rolls Royce màu đen đỗ ở cửa công ty, Lăng Vi cũng nghe thấy tiếng rằng mình nghiêng trèo trẹo.

Nhưng lúc cửa xe mở ra, khoảng khắc lúc Diệp Đình bước đôi chân thon dài xuống, tất cả lửa giận trong lòng cô chợt biến mất, anh đứng ở phía ngược ánh sáng nhìn sang phía cô. Vóc người cao ráo của anh dị thường cao ngất, gương mặt tuấn tú ngược theo chiều ánh sáng, đôi mắt thâm thúy cực kỳ quyến rũ; mày kiếm, chiếc mũi cao, môi mỏng quyến rũ khẽ nở nụ cười nhạt say lòng người. Nhìn vào khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, khí chất kinh tài phong dật của anh, ai có thể tức giận với anh cho được? Lăng Vi rất muốn đánh thức mình đây! Sao mình lại có tiền đồ nhỏ thế này...

Thế nhưng thật sự không có cách nào...

Diệp Đình thấy cô đứng ở cạnh cửa sổ sát đất, lập tức đưa tay về phía cô.

Lăng Vi đứng ở trong cửa sổ sát đất, nhìn anh, lại không tự chủ đi về phía anh.

Diệp Đình tràn đầy ý cười, bước nhanh tiến lên đón cô, nhưng đúng lúc này, người phụ nữ trong góc đột nhiên kích động kêu “A Đình ——”.

Tay của Diệp Đình và Lăng Vi gần chạm vào nhau, nhưng lúc nghe thấy tiếng gọi này, hai người đều cùng dừng lại. Quay đầu...

“Bạch Lộ...” Giọng nói của Diệp Đình có vẻ kinh ngạc, Lăng Vi lập tức quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh làm ra biểu tình phức tạp nhú mày

lại, rồi anh chợt quay mặt về phía cô, giải thích trước: “Không phải như em nghĩ đâu!”

Còn không đợi Lăng Vi nói gì, Bạch Lộ đã chạy đến bên cạnh Diệp Đình, nhìn anh bằng đôi mắt đẹp ngậm nước mắt nói: “A Đình, không phải anh vẫn muốn có con sao? Hình như em đã mang thai... Anh có vui không? Gần đây em luôn nôn nghén... rất khó chịu, em muốn đi đến bệnh viện để bác sĩ khám xem thế nào, xem nên điều trị như thế nào...”

Lăng Vi nhìn Bạch Lộ, rồi lại nhìn Diệp Đình, cô cho rằng Diệp Đình sẽ nói cự tuyệt, nhưng mà... anh lại gật đầu, nhỏ nhẹ an ủi cô ta: “Em mang thai, mà anh lại không biết... Đúng là khổ cực cho em rồi, bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Bạch Lộ lập tức khóc òa lên.

Lăng Vi nhìn Diệp Đình nhìn như quái vật, Diệp Đình bảo Bạch Lộ lên xe trước, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Vi. Anh nhìn thấy đôi mắt đào hoa xinh đẹp của cô chợt ứa ra một giọt nước mắt, nhưng lại nhanh chóng bị cô ép trở về.

Lăng Vi nhếch mép, nở nụ cười méo xệch: “Anh mau đưa cô ta đi đi, lát nữa em sẽ nghe anh giải thích.”

Diệp Đình nắm lấy tay cô, đặc biệt trịnh trọng nắm thật chắc: “Chờ anh.”

Diệp Đình mở cửa xe giúp Bạch Lộ.

Bạch lộ vừa muốn lên xe, lại chợt quay đầu nhìn về phía Lăng Vi, cô ta kéo kéo ống tay áo của Diệp Đình, nhẹ giọng nói: “Cô ta là thư ký của anh hả? Cô ấy thật sự rất tốt... Người khác đều không để ý đến

em, chỉ có một mình cô ta nói chuyện với em.”

“Ừ, cô ấy vẫn luôn rất tốt...” Cô ấy là người phụ nữ tốt nhất trên đời ở trong lòng anh... nhưng anh lại bỗng không thể nói lời này ra khỏi miệng.

Chương 793: Người phụ nữ kỳ lạ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đứng thẳng tắp ở đó, tựa như tất cả mọi thứ trong thế giới đều đồ nát. Cô không nghi ngờ Diệp Đình, nhưng... chuyện trước mắt này, lại làm cho cô rất khó chịu...

Rốt cuộc cô phải hiểu chuyện này như thế nào? Người phụ nữ kia nói mang thai, Diệp Đình lại thừa nhận? Còn đưa cô ta đi bệnh viện?

Ngay trước mặt cô...

Cô thật sự rất khó chịu, rất khó chịu, khó chịu đến nỗi lồng ngực quặn đau! Mặc dù cô đang tìm đủ mọi loại lý do cho anh, nhưng làm cách nào cũng không thể rút cái gai trong ngực ra được.

Lăng Vi cắn môi, thấy Diệp Đình nhìn về phía cô, trong đôi mắt đen của anh tràn đầy áy náy và không biết phải làm sao, anh xoay người, bóng lưng cô độc, như lại chìm vào trong bóng tối!

Lăng Vi chợt bước anh mấy bước, đuổi theo chiếc xe, dừng khí trong người bùng lên! Cô nắm lấy tay của Diệp Đình: “Em đi với anh!”

Đôi mắt của Diệp Đình nóng bừng lên, anh nuốt nước miếng, rồi thấy Lăng Vi cũng chui vào trong xe.

Anh hít thật sâu, ngồi lên xe.

Diệp Đình nhúc đầu ngồi lên xe, hai người phụ nữ trong xe, Bạch Lộ ngồi phía trên ghế dài bên trái, Lăng Vi ngồi ở phía cuối, anh ngồi ở phía bên phải...

Bạch lộ nhìn Diệp Đình rồi lại nhìn Lăng Vi...

Cô ta nói với Diệp Đình: “Chồng, nếu anh bận rộn, cứ để thư ký của anh đi cùng em cũng được. Anh không cần phải để ý đến em đâu...”

Diệp Đình nhẹ giọng an ủi cô ta: “Không có chuyện gì, anh không bận.”

Bạch Lộ thấp thỏm cười, lo lắng ngồi, không nói gì thêm nữa.

Diệp Đình nhìn về phía Lăng Vi, lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho cô.

“Tít tít tít — —” Chuông điện thoại di động của Lăng Vi reo lên, cô lấy điện thoại ra xem, là Diệp Đình gửi tới...

Cô cắn môi, mở tin nhắn ra, nhìn thấy nội dung tin nhắn: “Cô ta là... vợ của đồng đội anh...”

Nước mắt rớt xuống. Trái tim của Lăng Vi run lên bần bật! Nước mắt đang treo trên khóe mắt, chợt chảy xuống, giống như rèm châu đứt dây, rơi đến trên màn hình điện thoại di động, cô vội vàng đưa tay xoa xoa, cô không ngờ rằng tâm trạng của mình thay đổi đột ngột như vậy. Cô run rẩy ấn bàn phím: “Đồng đội của anh... đã qua đời?”

“Ừ... anh ấy là tiểu Ngũ... Lúc ấy, anh và anh ấy cùng bao vây trùm buôn bán thuốc phiện.”

Lăng Vi sục sục mũi, cô nhớ rằng anh đã từng nói... Lúc anh và đồng đội cùng bao vây trùm buôn bán thuốc phiện, đồng đội của anh đã

chết ở ngay trước mặt anh! Đích thân anh đã xử lý bằng súng ma túy đó... rồi rời khỏi đội đặc chiến quốc tế.

Cô biết, chuyện này đã đủ kích đặc biệt lớn với Diệp Đình!

Tiểu Ngũ hy sinh ở trong nhiệm vụ, khiến anh đã từng cho rằng trong đội đặc chiến quốc tế có nội gián! Thậm chí sau khi anh giải ngũ ra khỏi đội đặc chiến quốc tế, nhân sinh quan của anh cũng đã thay đổi cực lớn!

Lăng Vi nắm chặt điện thoại di động, đau lòng cho Diệp Đình. Cô rất muốn nhẹ nhàng ôm anh.

Nhưng Bạch Lộ đang ngồi ở đó, cô không thể... cô che lòng ngực đang đau nhói, ấn xuống mấy chữ: “Vậy sao cô ấy... lại gọi anh là chồng? Chuyện gì đã xảy ra?”

Diệp Đình hít thật sâu, viết mấy chữ, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Lộ, lại nhìn cô, rồi mới cúi đầu viết tiếp: “Lúc tiểu Ngũ lâm chung, anh đã từng hứa sẽ giúp anh ấy chăm sóc cho người nhà của anh ấy, anh và anh ấy là anh em vào sinh ra tử... Tiểu Ngũ qua đời, Bạch Lộ bị kích thích mạnh, đầu óc hơi không tỉnh táo.”

Chương 794: Người phụ nữ kỳ lạ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi biết, bọn họ là anh em vào sinh ra tử, vậy mà anh phải bất lực nhìn anh em mình tắt thở... Chấn chấn lúc đó Diệp Đình đã cực kỳ cực kỳ đau khổ, cô gần như có thể tưởng tượng được nội tâm của anh đã chìm trong sụp đổ và tự trách.

Anh lại tiếp tục viết: “Tin tức tiểu Ngũ hy sinh truyền tới... Bạch lộ bị rất đả kích nghiêm trọng, cô ta vẫn luôn không chịu tin tiểu Ngũ đã chết. Bạch Lộ đã trở thành đặc công. Nhằm điều tra rõ cái chết ngoài ý muốn của tiểu Ngũ, cô ta đã nằm vùng ở bên cạnh em trai trùm buôn bán thuốc phiện đã bị anh xử lý, cô ta bị tra tấn đến mức tinh thần có hơi vấn đề...”

Lăng Vi hít hơi, không ngờ rằng chuyện lại là như vậy...

Diệp Đình lại gửi tin nhắn tới, cô mở ra đọc, thấy: “Trong thời gian cô ta nằm vùng ở bên kia, đã mang về cho đội đặc chiến quốc tế nhiều tin tình báo hữu ích, nhưng cô ta thường bị tra tấn đến mức người không giống người, quỷ không giống quỷ... Anh vẫn luôn không biết cô ta thay đổi tướng mạo làm nằm vùng ở căn cứ của địch, cho đến hai năm trước, cô ta bị bại lộ, anh mới hao hết sức lực cứu cô ta lại được. Anh đưa cô ta đến một bệnh viện dưỡng bệnh, tình hình của cô ta vẫn luôn không quá ổn định, cực kỳ sợ bị người ta vứt bỏ, tinh thần hoảng loạn, vì vậy đoạn thời gian đó anh vẫn luôn ở bên cạnh cô ta...”

“Vì vậy, cô ta vẫn luôn coi anh là chồng?”

“Ừ...”

Lăng Vi không trả lời lại...

Diệp Đình nhắm mắt lại.

Rất lâu sau, anh mới mở mắt ra, tiếp tục viết: “Đầu óc của cô ấy đã bị tổn thương, không thể chịu được đả kích... sau khi anh tìm được cô ta, đã đưa cô ta đến bệnh viện dưỡng bệnh, bệnh tình của cô ta đã có tiến triển rất lớn. Cha mẹ cô ta cũng giúp cô ta tìm nhà chồng khác, nhưng cô ta vẫn luôn không chịu tái hôn. Sau khi họ nói đến chuyện tái hôn, cô ta điên điên khùng khùng đến tìm anh. Anh chỉ có thể dùng hết khả năng của mình để an ủi cô ta, chờ bệnh tình của cô ta ổn định lại, rồi đưa cô ta trở về nhà điều dưỡng. Nhưng... Một năm trước, cô ta lại thay đổi tướng mạo lần nữa, trộm trộm chạy ra ngoài. Anh biết cô ta nhất định là không cam lòng, cô ta không thể cam tâm tiếp nhận sự thật tiểu Ngũ đã hy sinh! Bạch Lộ là cao thủ thay hình đổi dạng, cô ta muốn chạy trốn khỏi tầm mắt của người nào đó, thì chắc chắn không có ai có thể nhận ra cô ta, vì vậy, anh tìm cô ta khắp thế giới, cũng không có tìm được tung tích của cô ta. Ai biết được bây giờ cô ta lại đột nhiên trở lại...”

“Cô ta có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không?”

“Chắc nguy hiểm không lớn lớn, cô ta có thể an toàn trở lại, nói rõ là cô ta đã quyết định trong lúc tỉnh táo. Nếu cô ta tỉnh táo, có thể tùy tiện hóa trang thành một người khác, cũng có thể tùy tiện bỏ rơi người giám sát cô ta. Về điều này, anh rất tự tin về cô ấy.”

Lăng Vi đọc tin nhắn, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nói cho cùng, Bạch Lộ thật sự là một người vì yêu có thể bỏ ra tất cả đáng để tôn kính,

cho dù cô ta là một người phụ nữ kỳ lạ dám bỏ ra sinh mạng của mình! Lăng Vi càng cảm thấy khâm phục và thương tiếc cô ta nhiều hơn.

Bạch Lộ... để cô ta có thể đến căn cứ địch nằm vùng vì người mình yêu, cô ấy đã phải có dũng khí và quyết tâm là như thế nào?

Lăng Vi rút khăn giấy ra xoa xoa lỗ mũi, Bạch Lộ chợt hỏi cô: “Cô thư ký ới, cô sao vậy? Cô khó chịu ở đâu à?” Giọng nói của cô ta đặc biệt êm ái, Lăng Vi bỗng muốn khóc, những bức bối trong lòng dần hóa thành nước... Cô xoa xoa tay, cười nói với Bạch Lộ: “Tôi không sao, mấy nay thời tiết trở lạnh, nên hơi cảm mạo...”

“Ừ” Bạch Lộ ộ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cô phải chú ý đến sức khỏe của mình nhiều vào, ngày nào cũng phải khổ cực đi làm, nhớ phải chú ý đến thời gian nghỉ ngơi, nếu không sẽ rất dễ bị bệnh.”

Lăng Vi mỉm cười nói: “Cô cũng phải chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình, bây giờ cô đang mang thai, sức đề kháng cũng giảm xuống, càng phải chú ý nhiều vào.”

Bạch Lộ dịu dàng cười nói: “Cô thật là chu đáo, tôi thật sự rất muốn cùng làm bạn với cô... Tôi không có người bạn nào cả, không biết có phải là do tôi đáng ghét, nên không có một người nào nguyện ý đến gần tôi hay không?... Tôi cũng không dám kết bạn với anh nữa, sợ người khác ghét tôi.”

Lăng Vi nhú mày, ngồi vào bên cạnh cô ta, cầm tay cô ta nói: “Không phải vậy, cô rất giỏi, tôi nguyện ý kết bạn với cô.”

Chương 795: Chuyển biến lớn

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Thư ký, cô thật tốt.” Bạch Lộ vui vẻ vĩnh viễn cười, cô ta thật sự rất đẹp, vẻ đẹp tự nhiên, không cần phải trang điểm gì cả...

Mặc dù cô ta đang cười, nhưng Lăng Vi có thể nhìn thấy rõ sự đau khổ trong nụ cười đó, hơn nữa, sau khi tiếp xúc với Bạch Lộ một lát, Lăng Vi phát hiện ra... Bạch Lộ rất yếu đuối, hơn nữa... từ cách nói chuyện, ánh mắt và thần thái, thật sự không giống với người bình thường lắm.

Cô ta cực kỳ nhạy cảm, giống như chỉ cần có người nào đó nói chuyện hơi lớn tiếng, cũng sẽ dọa cô ta sợ hãi co rúc người lại.

Lăng Vi hơi lo lắng cho cô ta. Người phụ nữ này là người rất tốt, bởi vì chồng mình qua đời, mà đầu óc trở nên thất thường... Cô không thể nào căm thù được người phụ nữ trọng tình trọng nghĩa như vậy được.

Dưới sự trấn an của cô, Bạch Lộ dần bình tĩnh lại. Ba người trong xe ba biểu tình khác nhau, không ai mở miệng ra nói.

Bọn họ không biết rằng, khoảng khắc lúc cửa chiếc Rolls Royce đóng lại, toàn bộ Lan Mị đều sôi trào!

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tổng giám đốc có hai phu nhân?”

“Không biết, vừa rồi vị tiểu thư họ Bạch kia gọi tổng tài là... chồng? Tôi có nghe lầm hay không?”

“Không nghe lầm đâu... Tôi cũng nghe thấy. Cô ta thật sự gọi tổng tài là chồng, tổng tài lại không phủ nhận, cũng không tức giận nữa đấy?”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Càng ngày càng có nhiều người tụ tập ở trong đại sảnh, tiếng nghị luận như làn sóng đợt này cao hơn đợt trước: “Quản lý Lăng xong rồi, là bị tam(*) hả?”

(*) Ý nói là bị tiểu tam chen chân vào.

Trong đám người, đột nhiên cười khẩy, Lộ Toa chanh chua nói: “Cô ta bị tam, hay là tam của người khác? Tôi thấy có vẻ như tổng tài càng tôn trọng vị Bạch tiểu thư kia hơn! Hơn nữa người ta đã có con, tổng tài còn dịu dàng nói chuyện với người phụ nữ kia ngay trước mặt quản lý Lăng nữa, không phải kết quả đã quá rõ ràng rồi sao!”

“Đúng vậy... Hơn nữa, người phụ nữ kia đang mang thai, quản lý Lăng còn chưa mang thai, chắc chắn địa vị của cô gái kia là cao hơn so với quản lý Lăng...”

Sau đó mùi dấm chua tràn ngập khắp phòng, những lời ghen tị, chê bai nổ vang như pháo nổ, truyền khắp toàn bộ cao ốc Lan Mị.

“Lăng Vi đúng là người không biết xấu hổ! Tổng tài phu nhân cũng đã mang thai rồi, cô ta còn mặt dày mày dạn theo lên xe, đúng là kinh tởm!”

“Nào chỉ có như vậy! Tôi thấy cô ta đang muốn làm Tổng tài phu nhân tức chết, nếu đứa bé bị xảy, cô ta có thể đánh rụng vợ cả, mình

thì ngồi lên vị trí Tổng tài phu nhân!”

“Ồi mẹ ời... Người phụ này thật là ác độc! Cũng may là hôn lễ lần trước của bọn họ không thành, nếu không, không phải là tổng tài sẽ bị cô ta hố trong tay sao?”

“Lại chẳng phải, đúng là con đĩ tâm cơ!”

“Này? Sao các cô cô thể nói như vậy được? Lăng Vi là người tốt... Người ta không đắc tội gì với các cô, sao các cô có thể nói người ta khó nghe như vậy?”

“Cô cảm thấy cô ta tốt, vậy cô đi mách với cô ta luôn đi! Nói chúng tôi nói xấu cô ta! Con đĩ tâm cơ chính là con đĩ tâm cơ, còn không để cho người ta nói sao?”

Hai phe mang hai thái độ khác nhau tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Sau khi Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc, tiểu Cầm nghe thấy những lời nói bóng gió này, giận đến mức cọng tóc cũng sắp phát nổ!

“Các cô có bằng chứng cụ thể nào không mà nói?” Hạ Tiểu Hi giống như con gà chọi gân cổ lên nói: “Chân tướng mọi việc còn chưa rõ, các cô nói bậy bạ gì vậy?” Lý Thiên Mặc và tiểu Cầm cũng cãi nhau với người khác, cả phòng thiết kế đều rơi vào hai thế lưỡng cực, một bên bên vực Lăng Vi, một bên đập Lăng Vi, nhưng chỉ có mấy cái miệng của bọn họ thì không đề ép được nhiều lưu ngôn phỉ ngữ như vậy.

“Sao đột nhiên lại nhảy ra một Bạch Lộ vậy?” Hạ Tiểu Hi tức đến phát khóc, lập tức gọi điện thoại cho Lăng Vi. Lăng Vi nhận, Hạ Tiểu Hi tức giận hỏi: “Tiểu Vi, hôm nay có một người phụ nữ kỳ quái đến công ty, cậu có nhìn thấy cô ta không? Cậu có biết Bạch Lộ là ai

không? Mọi người đều đang đồn thổi cô ta là Tổng tài phu nhân? Đây
rất cuộc là chuyện gì?”

Chương 796: Chuyển biến lớn

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đang ngồi bên cạnh Bạch Lộ, cô không có cách nào giải thích tỉ mỉ với cô ấy được, cô nói như trấn an Hạ Tiểu Hi: “Mình biết cô ta là ai, trong này có hiểu lầm, nhưng bây giờ mình không tiện nói với cậu, chờ lát nữa, mình gọi điện thoại lại cho cậu.”

“Hiểu lầm? Rốt cuộc là cái hiểu lầm gì, bây giờ cậu nói luôn với mình đi! Cậu không biết công ty cái đám người trong công ty kia đã nói cậu thành cái dạng gì đâu! Bọn họ nói cậu là tiểu tam, mắng cậu phá hủy gia đình người ta, còn nói Bạch tiểu thư cũng mang thai, cậu còn định ép người ta xảy thai, rồi lên ngôi lên vị trí Tổng tài phu nhân!”

Lăng Vi đỡ trán nói: “Không phải như cậu nghĩ đâu, mình và Diệp Đình...” cô mới nói đến đây, chợt thấy Bạch Lộ nhìn sang mình, Lăng Vi lập tức chuyển đề tài: “Mình và Diệp Đình đang đưa Bạch tiểu thư đến bệnh viện, trước... cậu không cần quan tâm đến chuyện này đâu, ai thích nói thế nào cứ để mặc cho bọn họ nói đi. Bây giờ chúng mình không có tâm tư quan tâm đến những chuyện đó, chờ qua mấy ngày nữa rồi hãy nói. Được rồi, mình không nói với cậu nữa, để sau này mình sẽ giải thích chuyện này với cậu.”

Hạ Tiểu Hi nhú chặt mày lại, cúp điện thoại, vẫn lo lắng. Tiểu Vi đang đưa Bạch Lộ đến bệnh viện? Còn đi cùng với Diệp Đình? Lúc trước Tiểu Vi vẫn luôn nói có hợp đồng hôn nhân với Diệp Đình... Chẳng lẽ Diệp Đình thật sự đã có vợ? Tiểu Vi là đồ thay thế?

Nhưng nhìn cách Diệp Đình đối xử với tiểu Vi... là rất thương rất cưng chiều! Sao có thể là giả được? Trước kia cũng không nghe thấy anh ta nói đã có gia đình gì cả, sao đột nhiên nhảy ra một người phụ nữ mang thai?

Sao chuyện này quỷ dị đến vậy? Chứng tỏ chỉ số thông minh của mình hoàn toàn không đủ dùng! Chắc mình nên đi hỏi Lôi Tuấn, anh ấy nhất định biết chân tướng sự tình! Cô chạy đến cửa phòng làm việc của anh ta, lúc này mới phát hiện ra, Lôi Tuấn đã tới muộn nửa giờ, hay là không đi làm? Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho anh ta, Lôi Tuấn đang bị sốt đến choáng váng đầu óc, vừa nghe thấy Hạ Tiểu Hi gấp đến độ muốn khóc, vội vàng bỏ dậy chạy đến công ty.

Lôi Tuấn sốt đến choáng đầu, đi tới công ty tổ chức hội nghị cao tầng: “Có phải mọi người đều rảnh rồi đến mức khó chịu quá hay không?” Anh ta dùng sức gõ bàn: “Tất cả mọi người nghe kỹ cho tôi! Tổng tài phu nhân chỉ có một! Đó chính là Lăng Vi, ai còn dám lan truyền bậy bạ, ngày mai lập tức cắt đi! Còn nữa, Hạ Tiểu Hi là vợ tôi, những ai mắng cô ấy vừa nãy, mau lăn ra xin lỗi cô ấy cho tôi! Sau này ai còn dám chọc đến cô ấy, ông đây không tốt tính như thế này đâu!”

Đi ra khỏi phòng họp, Lôi Tuấn mệt là cả người, hồ ngôn loạn ngữ, không biết anh ta đang chửi ai, Hạ Tiểu Hi thấy anh ta sốt cao, thậm chí mắt cũng đã đỏ ngầu cả lên, lòng chột nóng như lửa, vội vàng đỡ anh ta đi bệnh viện. Lôi Tuấn dựa vào người cô hừ hừ: “Đi bệnh viện cái gì, cho anh hôn một cái, ông đây sẽ lập tức sinh long hoạt hổ.”

...

Lăng Vi và Diệp Đình đưa Bạch Lộ đến tới bệnh viện tư nhân của Diệp Đình, bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho cô ta, đúng là... Mang

thai.

“Thật sự mang thai?” Con của ai?

Diệp Đình và Lăng Vi hai mắt nhìn nhau, đều cùng nghĩ tới vấn đề này. Lăng Vi nhìn ra sự lo âu trong mắt anh: “Anh hoài nghi đứa bé này là... con của trùm buôn bán thuốc phiện đó?”

Đôi mắt của Diệp Đình u tối đến không thể u tối hơn, ánh mắt lạnh như băng, giống như muốn đập vỡ tất cả mọi thứ xung quanh!

Trái tim của Lăng Vi chợt tăng tốc... Bạch Lộ nằm vùng trong căn cứ địch, vẫn luôn sống bên cạnh trùm buôn bán thuốc phiện đó... liên hệ với trạng thái của Bạch Lộ bây giờ... Nhất định là bị kích thích rất lớn mới biến thành dáng vẻ bây giờ...

Lăng Vi che miệng lại, trong lòng không thể tiếp nhận được sự thật này: “Bạch Lộ... mang thai đứa con của tên trùm buôn bán thuốc phiện đó?”

Đến cô còn không thể tiếp nhận được cái ý nghĩ này, Bạch Lộ có thể tiếp chịu được sao?

Chương 797: Bày mưu lập kế

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạch Lộ còn đang kiểm tra ở bên trong, Lăng Vi toát hết cả mồ hôi thay cô ta.

“Bây giờ Bạch Lộ còn chưa biết đứa bé là con của trùm buôn bán thuốc phiện, nếu cô ta biết, không biết sẽ suy sụp thế nào?”

Ánh mắt của Diệp Đình dị thường thâm trầm, mày nhíu chặt lại, không biết anh đang suy nghĩ gì, Lăng Vi đau lòng nắm lấy tay anh, lúc này, chợt nghe thấy có người đang gọi anh.

“Vi Vi — — “

“Anh Đình!”

Lăng Vi quay đầu lại, nhìn thấy Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi đang đi về phía bọn họ, cả người Lôi Tuấn mơ mơ hồ hồ, sốt cao đến mức ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Sức nặng nửa người Lôi Tuấn đều đè ở trên bả vai của Hạ Tiểu Hi, Hạ Tiểu Hi đỏ bừng mặt, cánh tay nhỏ vòng qua ôm lấy eo của anh ta, tỳ bả vai vào trên ngực anh ta, cũng không biết là Lôi Tuấn vô tình, hay thật sự muốn đè chết cô ấy...

Hai người lão đạo lắc lư đi tới, Lôi Tuấn thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Bạch Lộ đã trở lại?”

Diệp Đình trầm mặt nói: “Không cần cậu phải quan tâm, nhanh đi hạ sốt đi.”

“Đều đang tụ tập ở đây rồi?” Vinh tứ đi ra từ khúc quanh cầu thang.

“Tứ ca, anh không trở về Amazon sao?” Lôi Tuấn nhanh chóng buông Hạ Tiểu Hi ra, lập tức đứng thẳng người dậy, giống như lò xo mới bật ra.

Vinh Phỉ tức giận trợn mắt nhìn anh ta, rồi lại nhìn về phía Hạ Tiểu Hi đang biểu mô đầy mặt ủy khuất. Anh ta không nói gì, hất cằm tỏ ý bảo Lôi Tuấn và Diệp Đình đi cùng anh ta.

Diệp Đình kéo Lăng Vi đến cái ghế bên cạnh: “Em ngồi xuống đi, đừng đứng nữa.”

Lại sợ mặt ghế lạnh lẽo, anh cởi áo khoác dài ra trải xuống cho cô ngồi.

Các loại cảm xúc trong lòng Lăng Vi dần đan xen vào nhau.

Cô nhìn chăm chăm vào anh nói: “Anh mau đi đi.”

Diệp Đình nắm lấy tay cô, nắm thật chặt, Lăng Vi đẩy anh ra: “Mau đi đi, em sẽ đợi anh...” Anh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, rồi mới bước đi theo lên.

Trong phòng họp nhỏ của bệnh viện, Lôi Tuấn hỏi Diệp Đình: “Anh, sao lần này Bạch Lộ trở lại, mà lòng em cứ cảm thấy run run...”

Anh ta che ngực nói: “Trong này có thể có chuyện khác hay không? Bạch Lộ đã chạy đi đâu trong một năm qua? Tình hình của cô ta bây

giờ thế nào?”

Diệp Đình nói ngắn gọn: “Tôi vừa mới liên lạc với đội trưởng, đội trưởng nói cô ta đi đến căn cứ mới xây dựng của kẻ thù, Sa Khôn đã hoàn toàn dời hang ổ đến nơi nào đó. Bọn họ đang chuẩn bị bao vây. Nhưng lần này Bạch Lộ trở về... thật đúng là trùng hợp...”

“Anh hoài nghi cô ta đầu hàng Sa Khôn?”

Ánh mắt của Diệp Đình càng ngày càng u tối: “Cho dù cô ta có không phản bội, thì lần này trở về, cũng sẽ mang đến cho chúng ta phiền toái cực kỳ lớn. Các cậu nhất định phải tăng cường đề phòng.”

Nói xong, sắc mặt của anh đông lại.

Anh nhìn chăm chăm vào Lôi Tuấn và Vinh Phỉ, thấp giọng nói: “Vừa rồi, lúc kiểm tra cho Bạch Lộ, đã tìm được chip định vị ở trong thân thể cô ta. Nếu cô ta tình táo, chắc chắn sẽ biết, nhưng... cô ta cố ý muốn tới tìm tôi, sợ rằng cô biết bí mật gì đó đặc biệt quan trọng, hoặc là muốn tự mình nói với tôi điều gì đó. Nhưng thần trí của cô ta bây giờ mơ mơ hồ hồ, không thể hỏi ngay được.”

Sắc mặt của Lôi Tuấn trở nên nghiêm túc, nhưng cũng không đặc biệt kinh ngạc lắm: “Chắc chắn là có bí mật cực kỳ lớn... vậy chip định vị kia thì sao, đã lấy ra chưa?”

Diệp Đình lắc đầu: “Không lấy ra được, chip định vị bị gắn ở bên ngoài tử cung, nếu lấy ra làm đứa bé gặp nguy hiểm.”

“Bốp — —” Lôi Tuấn giơ tay lên đỡ trán: “Bạch Lộ mang thai đứa con của... thằng súc sinh Sa khôn kia?”

Trán của Lôi Tuấn đang sốt đến bỏng, nhưng lúc này, anh ta chỉ trực

đổ đổ mồ hôi lạnh.

Vinh Phỉ cũng cau mày: “ĐM lão tổ tông nhà thằng đó, ông đây đi giết chết cái thằng súc sinh đó!”

Lôi Tuấn lại hỏi: “Tình hình sức khỏe của Bạch Lộ thế nào?”

Diệp Đình phân tích nói: “Không khác gì so với trước kia, thậm chí còn tệ hơn trước. Nhưng người và đứa bé đều không sao cả, không có vấn đề gì lớn.”

“Ừ, em tin tưởng Bạch Lộ sẽ không phản bội chúng ta, chúng ta có thể tin tưởng vào nhân phẩm của cô ta.”

Chương 798: Bày mưu lập kế

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nói xong, vẫn lo âu bổ sung: “Nếu trong thân thể của cô ta có chíp định vị, vậy không phải là Sa Khôn nắm được tất cả lòng bàn tay sao? Bây giờ chị dâu vừa mới mang thai, không thể để cảm xúc dao động được, vẫn đừng nên nói chuyện này cho cô ấy biết, phải không? Tránh để cô ấy lo lắng.”

Diệp Đình gật đầu, dặn dò anh ta: “Giai đoạn hiện nay cực kỳ quan trọng với tiểu Vi, nhưng tiểu Vi không yếu ớt như vậy đâu. Cá tính của cô ấy cực kỳ mạnh mẽ, không phải là người dễ dàng bị đánh ngã.”

“ Vâng...” Lôi Tuấn chợt hiểu ra, anh Đình ở công ty không lập tức làm sáng tỏ sự thật ở trong công ty, đại khái là để lại đường sống cho chị dâu. Nếu chị dâu không mang thai, có lẽ anh Đình sẽ mặc kệ tất cả để làm vậy... Nhưng bây giờ là thời kỳ mấu chốt của chị dâu, nếu bị nhóm người của Sa Khôn để mất tới, bọn họ ở ngoài sáng, kẻ thù ở trong tối, tình cảnh của chị dâu sẽ rất nguy hiểm.

Lôi Tuấn nói: “Bây giờ nhìn lại, công ty bên kia truyền đi càng nhiều tiếng gió càng tốt. Anh, bây giờ anh phải cố gắng lãnh đạm với chị dâu nhiều vào, xung quanh chúng ta chắc chắn có tai mắt của Sa Khôn. Đây thật ra lại là chuyện tốt với chị dâu. Nếu không, kẻ thù mò tới xương sườn mềm của anh, gây bất lợi cho chị dâu thì phiền toái... đặc biệt là bây giờ chị dâu đang mang thai, cũng không thể bước sai bất cứ bước nào được...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, sắc mặt của Diệp Đình đã dần lạnh như sương băng.

Anh hung ác híp mắt phượng vào: “Một đám phụ nữ lười dài! Ai dám nói linh tinh nữa, ông đây cắt hết đầu lười!”

Rồi anh lại nói: “Tôi không lập tức làm sáng tỏ chuyện của Bạch Lộ, là vì sợ Sa Khôn hả? Tôi cũng chiều vợ mình thì cần gì quan tâm đến sự tồn tại của anh ta, tôi còn rất nhiều phương diện khác cần lo lắng. Trong khoảng thời gian này, các cậu nhớ phải cẩn thận nhiều hơn, tôi sẽ không cho bọn họ có cơ hội động đến chị dâu của các cậu đâu. Tiểu tuần, cậu nhanh đi tìm hạ sốt đi, bước tiếp theo đây tôi sẽ phải đi một bước hiểm cờ, chúng ta và sẽ chơi với Sa Khôn một ván lớn.”

Trái tim của Lôi Tuấn nhảy lên thành thạch, anh ta chợt cảm thấy mình đã giảm sốt đi rất nhiều rồi.

Vinh tứ cũng nhìn thấy mưa rền gió cuốn từ trong mắt của Diệp Đình, xem ra thằng nhóc này muốn đánh thật rồi.

Sa Khôn sắp gặp xui xẻo rồi! ĐM... nhiệt huyết trong người Vinh Phi đột nhiên dâng trào lên, đã chuyện gì xảy ra vậy? Anh ta cảm thấy cơ thể như muốn nổ tung, đã rất lâu rồi không có loại cảm xúc thiêu đốt mạnh mẽ này!

Diệp Đình nói: “Lát nữa tôi sẽ cho Vương quản gia tung chuyện tiểu Vi mang thai ra ngoài, rồi nói tôi sẽ tổ chức tiệc trong lễ giáng sinh. Vừa vặn chúc mừng chuyện vui vợ tôi mang thai.”

Lôi Tuấn đang lên cơn sốt, hơi không theo kịp tiết tấu, nhất thời không hiểu anh có ý gì...

Diệp Đình nói: “Lần trước chúng ta cố tình bỏ tên nội gián kia vào, bây giờ có chỗ dùng rồi.”

ĐM... Vinh Phỉ thật sự muốn quỳ lạy Diệp Đình...

Cũng chỉ Diệp Đình có thể làm được... chuyện nuôi nội gián trong nhà mình, anh đã tự tin đến trình độ nào, mới dám làm như vậy?

Diệp Đình cong môi cười nói: “Mấy hôm nữa sẽ cho mọi người xem kịch hay.”

Diệp Đình nói với Lôi Tuấn và Vinh Phỉ bước đầu của kế hoạch,

Diệp Đình nhìn về phía Lôi Tuấn, cảnh giác nói: “Sức khỏe của cậu luôn rất tốt, tôi ở cùng cậu mười năm tám năm cũng không thấy cậu bị bệnh một lần, chuyện này là sao vậy? Sao đột nhiên lại nghiêm trọng thế này? Là có người nào đó để mắt tới cậu? Cậu nhớ phải cẩn thận người bên cạnh mình đấy.”

Thiếu chút nữa là Lôi Tuấn xấu hổ đến chết...”Không có... Thật sự không phải...” Anh ta giơ tay lên gãi gãi đầu, hơi xấu hổ nhìn Vinh Phỉ: “Thật ra là... buổi tối em ngủ không yên giấc, nhớ vợ em, em đi đến nhà cô ấy tìm, nhưng tất cả đèn nhà cô ấy đã tắt sạch, em không nhẫn tâm làm ánh hưởng đến giấc ngủ của cô ấy... Em lại không muốn về nhà, nên ngồi cả đêm ở dưới nhà cô ấy...”

Vinh Phỉ tức giận đến muốn đánh chết anh ta!

...

Chương 799: Khen tiếp đi, em thích nghe (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi đi tiêm, Vinh Phỉ cũng đi theo.

Lăng Vi đứng ngồi không yên. Cô vẫn đang miên man suy nghĩ đến chuyện Bạch Lộ mang thai đứa con của trùm buôn bán thuốc phiện, cô nghĩ đến nổi da đầu cảm thấy tê dại, ngay cả tóc gáy cũng đều dựng cả lên.

Bạch Lộ còn đang ở trong phòng kiểm tra chưa ra, Lăng Vi hạ thấp giọng hỏi Diệp Đình: “Chắc chắn là Bạch Lộ phát hiện ra chuyện mình mang thai, nên mới lén lút trở về, phải không? Bây giờ thần chí của cô ấy không rõ, còn tưởng rằng đứa nhỏ này là của anh... Chờ cô ấy tỉnh táo lại... Nhớ ra đứa nhỏ này là của Độc Kiêu, cô ấy sẽ thế nào? Có chịu nổi không? Bạch Lộ có còn giữ đứa bé này lại không?”

Diệp Đình không biết đang tính toán cái gì, trong mắt của anh để đều là lệ khí!

Lăng Vi đau lòng nắm lấy tay anh... Lắc lắc. Diệp Đình hoàn hồn, nắm lấy tay nhỏ của cô: “Không sao, giao tất cả cho anh. Em không cần phải lo lắng. Chồng sẽ làm mọi việc ổn thỏa.” Đúng lúc ấy, Bạch Lộ đi ra khỏi phòng kiểm tra, nhìn thấy hai người nắm chặt tay nhau...

Cô ta chợt mở to hai mắt, trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ!

Cô ta đưa tay níu lấy tóc.

Vẻ mặt hoảng loạn đến độ cực đoan, ánh mắt sụp đổ như muốn lập tức tan vỡ — —

Lăng Vi vội vàng rút tay mình về, giải thích với cô ta: “Tôi đưa cho anh ấy ít đồ, cô đừng hiểu lầm...”

Biểu tình của Bạch Lộ thật sự quá đáng sợ, giống như có thể chết bất cứ lúc nào... Lăng Vi sợ cô ta bị đả kích, vội vàng bổ xung thêm: “Khách hàng gọi điện thoại tới, tôi đưa điện thoại di động cho Diệp tổng.”

Nghe Lăng Vi nói xong, hiển nhiên là Bạch Lộ thở phào nhẹ nhõm, biểu tình như sắp sụp đổ dần hòa hoãn lại.

Lăng Vi nhìn về phía Diệp Đình, anh đang nhìn chăm chăm vào Bạch Lộ, cẩn thận nhìn kỹ cô ta.

Không biết tại sao, Lăng Vi luôn cảm thấy như sắp phát sinh chuyện lớn!

Bạch Lộ cắn môi, nhìn chăm chăm Diệp vào Đình nói: “Chồng, vừa rồi em còn chưa xem kết quả siêu âm, em muốn nhìn con của chúng ta...”

Cô ta đột nhiên cười vui vẻ, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc đưa tay đi lấy tờ kết quả trong tay Diệp Đình.

Điều làm cho Lăng Vi cảm thấy vui mừng là, mặc dù cô ta gọi Diệp Đình chồng, nhưng cô ta không ôm lấy cánh tay của Diệp Đình, cũng không kéo tay của anh.

Không biết là do trước kia Diệp Đình vẫn luôn không để cho cô ta

đụng vào anh, hay là... Có nguyên nhân gì khác, từ lúc Bạch Lộ xuất hiện đến bây giờ, mặc dù cô ta đặc biệt lệ thuộc vào Diệp Đình, nhưng cô ta vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định với Diệp Đình.

Hai người không tiếp xúc tay chân một tý nào.

Bạch Lộ xem trên tờ kết quả viết “Đã mang thai 12 tuần...”

Ba tháng! Cô ta hạnh phúc nhìn chăm chăm vào chữ kia, lại chăm chú nhìn vào hình ảnh nhỏ nhỏ trên tờ kết quả siêu âm... Thật ra thì mới mang thai 12 tuần sẽ không thể nhìn thấy rõ hình dáng của đứa bé, chỉ thấy một điểm đen thui có chút ánh sáng màu trắng trong hình ảnh siêu âm. Nhìn hình dáng giống như dáng vẽ của một đứa trẻ, Bạch Lộ nhìn chăm chăm vào hình ảnh đứa bé kia, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên giấy, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, đột nhiên nước mắt chảy xuống...

Không biết tại sao, trong lòng lại quặn đau.

Cơn đau đó khiến cô ta gần như không thể đứng vững được...

Cô ta lại chột đưa tay lên nắm tóc, rồi bắt lấy tay của Diệp Đình nói: “Nguy hiểm! Nguy hiểm! Anh ta phản bội, anh phải cẩn thận!”

Diệp Đình nhìn chăm chú vào cô ta hỏi: “Ai?”

Bạch Lộ bị dọa sợ đến nỗi run rẩy cả người: “Mật mã... Á...”

Cô ta kéo tóc, khế kêu lên...

“Đừng sợ đừng sợ” Lãng Vi đau lòng đưa tay ôm lấy cô ta, Bạch Lộ tỳ vào bả vai của cô khóc nức nở.

Lăng Vi khẽ vuốt lưng của cô ta, nhẹ nhàng trấn an cô ta, dịu dàng nói với Bạch Lộ: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Cô cố tình nói sang chuyện khác: “Cục cưng, mang thai bảo bảo là chuyện tốt, đừng khóc, bây giờ luôn luôn phải giữ tâm trạng ổn định... Nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của bảo bảo.”

Bạch Lộ chấn động mạnh, rồi mới tỉnh táo lại, cô ta phối hợp gật đầu: “Ừ ừ ừ, tôi không khóc... Không thể khóc được, sẽ không tốt với bảo bảo...”

“Bạch tiểu thư: “Bên kia, y tá lại gọi đến tên cô ta, gọi cô ta đi vào xét nghiệm máu, Bạch Lộ lại vội vàng bước nhanh tới.

Tổ đội ngầm đã phong tỏa bệnh viện, bảo vệ toàn bộ hành trình của Bạch Lộ 720 độ không góc chết.

Những lời Bạch Lộ vừa mới nói, giống như khoan điện chui vào trong đầu Diệp Đình.

“Phản bội, mật mã...” Kẻ thù đã có hành động, nếu không Bạch Lộ sẽ không liều chết tới gặp anh...

Diệp Đình nhắm mắt lại, ngón tay ấn thật nhanh trên bàn phím.

Não bộ cũng đang làm việc nhanh chóng...

Vì vợ, vì con của anh, anh phải cân nhắc chu đáo mỗi một chi tiết trong chuyện này! Không thể để xảy ra bất kỳ chuyện gì!

Chương 800: Khen tiếp đi, em thích nghe (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi xoa trán, ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Đình: “Chồng, làm sao bây giờ?”

Thành thật mà nói, tình huống của Bạch Lộ rất khó giải quyết. Cảm xúc của cô ta cực kỳ không ổn định... Hơn nữa, cô ta đột nhiên biến mất, trùm buôn bán thuốc phiện bên kia không thể nào không đi tìm cô ta.

Nếu để cô ta ở bên ngoài một mình, thì thật sự không an toàn: “Hay là đưa cô ấy về nhà chúng ta đi?” Lăng Vi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Đình. Anh vẫn đang nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, Diệp Đình từ từ mở mắt ra nhìn cô.

Ánh mắt của anh thâm trầm, trong mắt lóe lên ánh sáng khôn ngoan, nhìn đặc biệt chói mắt.

Anh cẩn thận suy nghĩ, rồi gọi điện thoại cho quản gia Vương, nói: “Chuẩn bị cho Bạch tiểu thư một phòng dưỡng thai.”

Anh cúp điện thoại, sắc mặt vẫn không tốt hơn là mấy.

Dường như tâm tình đặc biệt nặng nề.

Lăng Vi biết trách nhiệm và sự áy náy trong lòng anh quá nặng nề, cô

nắm lấy tay anh, lúc kéo anh đến cửa cầu thang, cô nhón chân lên đưa tay ôm lấy cổ anh, an ủi hôn lên trên môi anh, anh ôm eo của cô. Lăng Vi dán lên môi anh, nhiệt tình trao anh nụ hôn nóng bỏng.

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực: “Vợ... Để em phải chịu ủy khuất rồi...”

“Sao anh lại nói ra lời ngu ngốc này, em là người phụ nữ của anh...”

Trái tim của Diệp Đình đập loạn nhịp, phụ nữ phụ nữ... càng tinh tế cũng càng kích thích người ta muốn bảo vệ hơn so với vợ. Phụ nữ... hai chữ giống như chứa đựng tất cả sự dịu dàng của cô, tới xua tan tất cả mệt mỏi trong anh...

Diệp Đình nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cô: “Sẽ không lâu lắm đâu, sẽ nhanh chóng ổn thôi.”

Lăng Vi không biết tại sao anh bỗng nói câu nói này, nhưng cô tin tưởng anh, không cần bất kỳ lý do gì cả, cô biết tất cả những thứ anh làm đều vì tốt cho cô, anh thà phụ lòng mình, cũng sẽ không phụ lòng cô.

Thậm chí không cần một câu giải thích của anh, cô cũng có thể tiếp nhận được tất cả những chuyện anh làm, cũng kiên định đứng ở bên cạnh anh, cho anh sự hỗ trợ và tin tưởng mạnh mẽ nhất!

Ngay chính Lăng Vi cũng không ngờ rằng, mình lại tin nhiệm, yêu Diệp Đình sâu đến mức này...

Lăng Vi mỉm cười nói: “Tại sao sẽ không lâu lắm? Anh luôn luôn rất kéo dài a... Đừng khiếm tốn!”

Diệp Đình cũng cười theo, vào lúc bầu không khí nghiêm túc thế này,

kể chuyện cười xua tan đi sự ngọt ngào là lựa chọn tốt nhất.

“Vợ, anh rất yêu em...” Anh xoay người áp cô đến trên tường, anh hôn lên môi cô, cuồng nhiệt hôn: “Cả đời này anh chẳng muốn gì cả, duy chỉ không thể không có em. Anh đã làm ra rất nhiều quyết định, chỉ có duy nhất một quyết định khiến anh vui vẻ là cưới em về nhà.”

Lăng Vi ôm anh, hôn thật sâu lên môi anh: “Anh khen tiếp đi, em thích nghe...”

Diệp Đình mỉm cười, lệ khí muốn phun ra trong lòng vừa nãy kia, cũng dần tiêu tan mất.

Anh hôn cô nói: “Em là người phụ nữ vừa thông minh, lại vừa kiên cường...”

“Còn gì nữa không?”

“Vừa xinh đẹp, lại vừa hiền lành...”

“Ừ, anh cũng là người đàn ông vừa thông minh lại vừa tài năng, vừa đẹp trai lại vừa tốt bụng.”

Diệp Đình chợt nói: “Những cái khác anh đều có thể nhận, nhưng cái cuối cùng thì... Gần đây đều không thể thỏa mãn em... Lão tiên sinh nói trong ba tháng, không thể vận động kịch liệt, phải làm thế nào?”

Lăng Vi muốn cười phá lên, nhẫn nhịn nói: “Em sẽ đưa cho anh con búp bê bơm hơi, ha ha...”

...

Chương 801: Huống chi huống chi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình bật cười, thế mà cô cũng nghĩ ra được...

Anh khen đều cô: “Em đúng là càng ngày càng thú vị. Anh rất thưởng thức em.”

Lăng Vi toét miệng cười nói: “Cám ơn lời khen của anh, em trưởng thành rất nhanh, nên đã theo anh học được rất nhiều, đến nước sông Hoàng Hà cũng đổi được nữa là....”

Diệp Đình tràn đầy ý cười, thấp giọng nói: “Đừng khiêm tốn, em đã là dải Hắc Long giang...”

Lăng Vi chột cho anh quỳ(*).

(*)跪: Quỳ: để biểu thị sự ngưỡng mộ, thờ phụng. Là ngôn ngữ mạng dùng để thể hiện sự than thở hoặc thể hiện cảm xúc trong trái tim.

Diệp Đình chăm chú nhìn cô, nhìn rất lâu, ánh mắt thâm trầm, chan chứa tình cảm... nhìn đến nỗi khiến Lăng Vi muốn say... Anh giơ tay lên xoa xoa đầu cô, từng lần từng lần một, đặc biệt có lực.

Cô ngược mặt lên nhìn anh, nghe thấy anh nói: “Đúng là trưởng thành rất nhanh, mấy cái 36c ở nhà đều mặc không vừa nữa rồi.”

“...” Lăng Vi xấu hổ: “Đều do anh chăm tốt.”

Diệp Đình nâng cằm cô lên, hôn cô: “Cũng không phải là tất cả mọi người đều còn có thể phát triển ở tuổi 22, chủ yếu là nhờ anh bóp tốt.”

“Phốc — —” tại sao cô lại nghe thấy Hoàng Hà đang gào thét a a a — —

Hắn liền nghĩ tới nàng nói kia con nít: “Tại sao phải cho ta một đôi?”

Lăng Vi nín cười nói: “Bởi vì anh lợi hại nha.”

“...” Diệp Đình cười hôn môi cô: “Em khen anh như vậy, anh sẽ kiêu ngạo đấy.”

Hô hấp của anh nóng bỏng, mặt của cô cũng nóng, Lăng Vi há miệng cắn anh: “Em muốn để anh kiêu ngạo đấy, người đàn ông của Lăng Vi em, phải là người làm em kiêu ngạo!”

Diệp Đình cười gật đầu: “Cũng đúng...” Anh liếm môi của cô, rồi đột nhiên kề sát lại gần bên tai cô nói: “Vậy anh phải nói ra yêu cầu của mình.”

“Yêu cầu gì?” Cô hỏi đến đặc biệt thuần khiết.

Diệp Đình nhìn chằm chằm vào mặt cô, một lúc lâu sau mới nói: “Muốn ngực to, giống như em...”

“Phốc — — khụ...” Xin hỏi bạn học siêu nhân vẫn còn ở đây chứ?

Xin anh hãy mang con hàng này đi đi... Hoàng Hà gầm thét cũng không chống lại được! Hắc long giang cũng không đen bằng anh

— —

Lại nói tàu hỏa nhỏ Thomas(*) cũng đã không thể thỏa mãn được nhu cầu của ông chồng nhà cô, bây giờ người ta đã chế ra tàu điện ngầm, chạy xe: “Huống chi huống chi huống chi huống chi...”

(*) Trong phim Thomas and friends (Thomas và những người bạn) là bộ phim hoạt hình nhiều tập dành cho trẻ em nổi tiếng của nước Anh, bắt đầu sản xuất từ tháng 9 năm 1984.

Lăng Vi vui ở trong ngực anh cười, tâm tình không tốt cũng chạy sạch. Cô chợt cảm thấy mình đúng là không tim không phổi, không phải bây giờ cô nên khó chịu sao? Không phải nên đánh nhau, không phải nên đối nghịch với anh sao?

Sao cô lại cười giống như kẻ ngu vậy?

Đều do anh, do anh đáng trách. Đâm anh, đâm anh, lồng ngực vẫn cứng rắn như vậy: “Chồng, anh bị thua thiệt này... Ăn nhiều như vậy cũng không lớn được...”

Diệp Đình nắm lấy tay cô, đè ở ngực mình: “Chủ yếu là do em bóp ít...”

“Phốc ——” Lăng Vi phun đầy mặt anh: “Thần thiếp biết sai rồi... Hoàng thượng tha mạng, tối nay thần thiếp sẽ xoa bóp cho ngài.”

“Ừ, ái phi ngoan, thưởng ngự hoa viên cho ái phi.”

“Ha ha ha ——” Lăng Vi cười ra nước mắt, nước mắt thật sự bị ép ra ngoài. Diệp Đình giơ tay lên lau cho cô: “Được rồi, tin tưởng chồng, cho anh hai ngày, tất cả đều sẽ khá hơn.”

“Ừ...” Cô ôm lấy cổ anh, nhón chân lên hôn anh.

“Khụ — —” Kiệt Sâm canh giữ ở bên ngoài hắng giọng, gõ cửa cầu thang.

Lăng Vi từ trong đi ra, nhìn thấy Bạch Lộ đang đi về phía cô: “ Kiểm tra xong rồi?”

Bạch Lộ gật đầu, Lăng Vi nhìn kết quả kiểm tra, kết quả không tệ lắm, chỉ là thai nhi hơi kém phát triển, bởi vì trạng thái của Bạch Lộ rất kém...

Tuy nhiên, bác sỹ đã kê đơn thuốc cho cô ta, chỉ cần điều chỉnh thật tốt, thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Trở lại biệt thự.

Bạch Lộ nơm nớp lo sợ nhìn trái nhìn phải, Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Trước kia anh chưa đưa cô ấy đến đây?”

Diệp Đình làm ra vẻ như là chuyện đương nhiên lắc đầu: “Không có.”

Quản gia Vương đột nhiên chen miệng nói: “Ngoài cô ra, tiên sinh chưa từng mang người phụ nữ khác trở về.”

Diệp Đình và Lăng Vi cùng quay đầu lại nhìn ông ấy.

Diệp Đình mỉm cười, quản gia Vương, ông đúng là thiên sứ do chúa trời phái tới giúp tôi...

Chương 802: Huống chi huống chi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghĩ trong đầu, quản gia Vương, ông đúng là có kinh nghiệm truyền thông...

Quản gia Vương khiêm tốn cười, lão phu nghe theo lời triệu tập của con tim, là cống hiến của tình yêu, đây là gió xuân của thế giới, nói thêm một câu, có thể làm cho những bông hoa hạnh phúc nở khắp nơi...

Diệp Đình nói: “Tiền thưởng cuối năm, tăng thêm 50%.”

Kiệt Sâm đứng ở bên cạnh vô cùng bội phục! Nội tâm của anh ta cũng bắt đầu gào khóc gầm thét — — quả nhiên gừng già thì càng cay... chiêu này của quản gia Vương đúng là giúp người đang gặp nạn, lấy giúp người làm niềm vui, trượng nghĩa chấp ngôn, tự hy sinh chính mình... Quả nhiên có hiệu quả rõ rệt, là tấm gương cho người trẻ tuổi noi theo, là mô hình cho tất cả đồng nghiệp làm việc bên cạnh BOSS học tập.

Ai cũng đều nín cười đi vào trong.

Bạch Lộ đi ở phía cuối, thận trọng đi từng bước từng bước một, lúc cô đi qua đại sảnh, đi ngang qua hồ bơi hình nửa vòng tròn, đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “A — — đừng đẩy tôi! Đừng đẩy tôi — — tôi không muốn... Ta không muốn chết chìm!”

Lăng Vi sợ hết hồn, vội vàng xông lên ôm lấy cô ta: “Đừng sợ, đừng sợ... Đây là nhà, đây là nhà...” Lăng Vi biết, chắc chắn cô ta vừa nhớ ra chuyện gì đó không tốt.

Hoặc là... lúc cô ta nằm vùng ở bên kia... Bị người ta dìm ở trong nước thiếu chút nữa chết chìm...

Bạch Lộ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Lăng Vi, Lăng Vi kiên định nhìn cô ta: “Đừng sợ, không phải sợ. Đây là nhà...”

Cô nói một lần lại một lần.

Bạch Lộ nhú chặt mày lại, vẻ mặt bối rối: “Nhà?”

“Ừ... Là nhà, cô đừng sợ...”

“Nhà...” Bạch lộ run rẩy nói, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

“Nhà?” Cô ta đảo mắt nhìn quanh, như nhớ ra cái gì đó rơi nước mắt.

Lăng Vi đau lòng ôm cô ta, giơ tay lên chỉ về phía trước: “Cô xem, Diệp tiên sinh chuẩn bị phòng cho cô rồi kia, là màu hồng nhạt nhu hòa, cô thích không? Cô cứ an tâm dưỡng thai ở chỗ này đi, được chứ?”

Bạch Lộ nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, nhìn thấy có mấy người giúp việc đang bận rộn ở bên cửa sổ, có người đang treo rèm cửa sổ, có người đang trải drap trải giường, có người đang treo quần áo.

Cô ta mỉm cười: “Màu hồng? À... Khi còn bé tót rất thích...”

Lăng Vi giơ tay lên, sửa lại máy sợi tóc thay cô ta, ngón tay chạm

vào khuôn mặt trắng bệch gần như tờ giấy của cô ta, lau đi nước mắt đang vương trên khóe mắt cô ta: “Cô thích là được, vào xem thử đi.”

Lăng Vi ôm cô ta đi vào trong nhà, đi qua hành lang dài, đi tới căn phòng hai người vừa mới nhìn thấy ở bên ngoài.

Bạch Lộ đi vào, liền bị thu hút, cô ta đi vòng quanh mấy vòng giống như một cô bé, vui vẻ cười “Ha ha”.

“Cô đang mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đi. Có chuyện gì, cô cứ ẩn vào chuông, sẽ có người tới giúp đỡ cô.” Lăng Vi dịu dàng nhìn cô ta, Bạch Lộ mỉm cười với cô, hơi ngượng ngùng nói: “Cô xem cách cô nói này... Tôi là chủ nhân ở đây, còn không quen thuộc nơi này bằng cô. Xem ra... bình thường cô đã chăm sóc rất tốt cho cuộc sống thường ngày của A đình... Tôi thật sự rất cảm ơn cô, mấy ngày tôi không có ở đây, đã cực khổ cho cô rồi...”

“...” Lăng Vi buồn cười, nói rõ ràng mạch lạc thế này... có chỗ nào giống bị rối loạn tâm thần?

Nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ những lời này của cô ta, cô lại cảm thấy cổ họng đắng chát.

Lăng Vi hít thật sâu. Đầu óc sắp không đủ dùng rồi...

Bây giờ cô là thư ký của Diệp Đình... Thư ký!

Chương 803: Anh dám làm gì?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù Lăng Vi rất cảm thông cho Bạch Lộ, nhưng trong lòng... cô nên nói thế nào đây, vẫn không quá thoải mái.

Cô nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này nữa, cô sẽ bị tâm thần phân liệt mất!

Bạch lộ kéo lấy tay của Lăng Vi, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô: “Thật là khổ cực cho cô rồi, thật xin lỗi... Sau này tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho a Đình. Tôi sẽ cố gắng hết sức làm tốt nghĩa vụ của một người vợ.”

“...” Lăng Vi bị cô ta làm cho á khẩu, đặc biệt muốn hỏi cô ta: Cô muốn làm... cái nghĩa vụ này như thế nào?

Lăng Vi cảm thấy muốn phát điên!

Cho dù cô có rộng rãi thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận được chuyện cùng chia sẻ chồng mình với người phụ nữ khác!

Có lẽ do đang mang thai, nên tâm tình của cô đột nhiên lên xuống thất thường.

Diệp Đình nhìn dáng vẻ đó của cô, chợt cảm thấy có một luồng nhiệt nóng len lỏi vào lồng ngực. Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, trong đầu nghĩ: “Anh cứ chờ đấy, buổi tối bốn phu nhân sẽ xoa cho anh!”

Diệp Đình hiểu ý, nói với Bạch Lộ: “Em đang mang thai, phải chú ý đến thân thể của mình nhiều vào. Có chuyện gì cứ gọi người giúp việc, đừng cậy mạnh, ngàn vạn lần đừng làm một số hoạt động mạnh.”

Bạch Lộ đỏ ửng mặt, gật đầu nói: “Vừa rồi bác sỹ cũng nói, trước bốn tháng đầu mang thai không thể cùng phòng với chồng... A Đình, anh phải ủy khuất thêm nửa tháng nữa rồi...”

Sắc mặt của Lăng Vi giống như khay màu vẽ...

Cô chống nạnh muốn cười.

Phải ủy khuất Diệp Đình nửa tháng, vậy sau nửa tháng kia thì sao? Cô còn muốn ngã nhào vào chồng tôi?

Ha ha ha ha...

Lăng Vi bĩu môi trở về phòng, Diệp Đình nhìn chăm chăm vào một người giúp việc nữ tóc ngắn vừa mới đi tới khúc quanh, mắt phượng híp lại, lạnh giọng nói: “Cô tới đây.”

Nữ giúp việc cúi đầu đi tới, Diệp Đình căn dặn: “Vị này là phu nhân mới, sau này cô sẽ theo cô ấy, nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ chỉ hỏi cô thôi đấy!”

“Dạ! Tiên sinh — — tiểu Diệp biết rồi ạ.”

Diệp Đình lãnh đạm bước đi, đi vào phòng của Bạch Lộ. Anh đóng kín cửa lại. Thử thăm dò bốn chữ ở viết trên tờ giấy: “Thanh thanh từ tâm”, đưa cho Bạch Lộ.

Bạch Lộ hoảng hoảng hốt hốt nhận lấy nhìn, sắc mặt lập tức trở nên

tái nhợt, cô ta cầm lấy bút, viết một chuỗi mật mã!

Diệp Đình nhìn mật mã, sắc mặt ngưng trọng, xé giấy ném vào bồn cầu. Đi ra khỏi phòng.

Tiểu Diệp đứng coi chừng ở bên ngoài, vẫn luôn cúi đầu xuống. Đến khi Diệp Đình biến mất ở khúc qọeo cầu thang, cô ta mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc này, quản gia Vương triệu tập mọi người đến đại sảnh họp. Lão nhân gia căn dặn nói: “Còn hai ngày nữa là đến lễ giáng sinh, trong nhà chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, phu nhân chúng ta có tin vui, đây là chuyện vui lớn. Tiên sinh định ăn mừng. Hai ngày tới đây mọi người ra ngoài chọn mua đồ, để trang trí cho bữa tiệc ngoài phòng khách.”

“Dạ, quản gia Vương.”

Tiểu Diệp rốt cuộc cũng có cơ hội đi ra khỏi Diệp gia, thừa dịp không có người chú ý, cô ta lập tức báo tất cả chuyện sắp diễn ra với sếp của mình: “Lễ giáng sinh tổ chức lúc tám giờ, tụ họp trong Diệp gia, có thể chọn lựa hành động. Điểm A, điểm C đã sắp xếp xong, đợi lệnh bất cứ lúc nào. Hết!”

Lăng Vi nằm chữ bát trên giường bĩu môi tức giận, cô phát hiện ra, cô không hào phóng như trong tưởng tượng của mình.

Biết rất rõ Diệp Đình và Bạch Lộ không có gì, nhưng... Tại sao trong lòng lại tức giận như muốn nổ tung vậy?

Mặc dù cô biết thần chí của Bạch Lộ bây giờ không rõ, không thể bị đả kích, nhưng cô thật sự rất khó chịu!

Có lẽ, không ai có thể hiểu được loại tâm tình này, có thể sẽ có người chê cười cô hẹp hòi! Nhưng... cô thật sự không thể làm ra vẻ thản nhiên để cho Bạch Lộ chen vào giữa cô và Diệp Đình.

Mặc kệ bọn họ có nỗi khổ tâm thế nào, hừ — — cô nhỏ nhen như vậy đấy! Thế nào thế nào thế nào thế nào? Có yêu, thì mới tức giận được!

Lăng Vi nằm ở trong phòng, cô nghe thấy quản gia Vương căn dặn người giúp việc trong nhà phải chú ý một số chuyện. Ví dụ như phải gọi Bạch Lộ là..."Phu nhân mới"...

Chương 804: Anh dám làm gì?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lửa trong đôi mắt của Lăng Vi bốc lên ngàn ngọn! Cô đang thật sự rất muốn cắn người!

“Cạch” cửa bị ai đó ở ra, cô nằm yên không động đậy, chôn mặt ở trong chăn, cô đột nhiên không muốn để ý đến anh nữa.

“Vợ...”

Lăng Vi cảm thấy vị trí bên cạnh mình lún xuống, Diệp Đình ngồi ở bên cạnh cô, đưa tay xoa xoa tóc cô.

Anh nằm xuống, gãi gãi ở eo cô.

“Đi ra —— “

Lăng Vi cầm gối ném vào mặt anh!

Diệp Đình thật sự đứng lên...

Lăng Vi giận đến nổi ném gối, cô nhảy cẫng lên vọt tới bên cạnh anh níu lấy cổ áo của anh: “Em bảo anh đi, anh đi thật đấy hả? Từ lúc nào anh trở nên nghe lời như vậy?”

Diệp Đình mỉm cười, chỉ chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Đã đến giờ em uống axit folic rồi, anh đứng lên rót ly nước cho em.”

Lăng Vi liếc nhìn anh: “Hừ...”

Cô buông anh ta.

Nhưng Diệp Đình kéo cô vào trong ngực, đôi mắt u tối chăm chú nhìn cô: “Ghen?”

“Ai thèm ghen? Đúng là không biết xấu hổ!”

Anh ép mặt tới gần cô, hơi thở ấm áp phả trên mặt cô: “Mùi dấm nồng nặc thế này, tất cả mọi người trên thế giới cũng có thể ngửi được... bây giờ anh mới biết em quan tâm anh đến vậy đấy.”

Anh bá đạo hôn lên môi cô, vòng tay ôm lấy cô, ép cô chạm đến trên bàn trang điểm.

Mấy chai lọ đổ ngã trên bàn trang điểm.

Cô để tay ra sau lưng, hất cằm nói: “Ai thèm ghen, anh đừng có mà tự dất vàng lên mặt mình!”

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, cúi người điên cuồng hôn cô: “Vi Vi, em nói em yêu anh đi, anh chưa từng nghe thấy em nói...” Diệp Đình không ngừng thôi miên ở bên tai cô: “Vi Vi, nói em yêu anh...”

Lăng Vi mím chặt môi: “Chờ sau khi anh giải quyết xong cục diện rối rắm này, em sẽ nói. Nói sớm quá, sợ anh lại kiêu ngạo!”

Diệp Đình cắn lỗ tai của cô: “Nói mau, không nói cẩn thận anh lại làm chuyện xấu đấy.”

Lăng Vi khiêu khích nhìn anh: “Tới đây! Để em xem anh có thể làm

được chuyện xấu gì?”

Diệp Đình cong môi cười, chụp tay tới, ôm cô vào phòng tắm.

“Nói mau! Không nói anh sẽ tắm cho em.”

Ha ha — — đồ ngốc, cái này mà gọi là uy hiếp hả? Cô quay mặt sang chỗ khác: “Có chết cũng không nói!”

Diệp Đình cười trầm thấp: “Không nói đúng không?”

Lăng Vi kêu ngạo hất cằm: “Không nói, làm sao?” Cô ưỡn ưỡn bụng lên: “Anh dám làm gì?”

Diệp Đình mỉm cười với cô: “Không nói đúng không? Khụ — — không nói, không nói... anh sẽ tắm cho em, còn có thể chiếm tiện nghi.”

“Phốc — —” Diệp Đình, anh đáng yêu thế này, chính anh có biết không?

Anh mở nước nóng ra, xả nước điều chỉnh nước ấm cho cô.

Cô ôm lấy cổ anh, nhón mũi chân lên hôn anh: “Diệp Đình... Em quyết định không nói cho anh biết, em yêu anh, em không thể rời bỏ anh, em ghen! Hừ!”

Diệp Đình chợt xoay người lại, áp cô đến trên tường. Đôi mắt đen của anh chăm chú nhìn cô, giống như có ánh lửa đang hừng hực cháy, anh xé quần áo của mình, cởi quần áo của cô. Anh ôm cô vào bồn tắm, dịu dàng ôm cô vào trong ngực, giọng nói cực kỳ động tình: “Em không nói cho anh... Anh sẽ từ từ lượn quanh trái tim em, anh sẽ tự đi tìm.”

Anh nắm tay nhỏ của cô, áp ở trên lồng ngực của mình. Tay nhỏ của Lăng Vi tinh tế giúp anh xoa, anh đè tay cô lại, dùng sức: “Bà chủ, tôi đã đặt hàng rồi, nếu không giao, tôi sẽ phản hồi lại tiêu cực!”

ĐM, mưa máu đang rơi hả... sao đại BOSS Diệp còn biết phải hỏi tiêu cực? Anh đi dạo qua cửa hàng nào đó sao? Anh đã dạo qua Đông Thương thành(*) nào đó sao?

(*) Trang web mua sắm trực tuyến nổi tiếng có độ bảo mật cao ở TQ

Anh nói qua loa cầu thả thế này, lương tâm có chú ý đến cảm thụ của người bán không?

Chương 805: Tất cả mọi thứ đều trong tầm kiểm soát (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đặt tay nhỏ lên ngực, cười híp mắt hỏi anh: “Em phát hàng cho anh, anh lấy gì trả tiền? Không có lợi ích, bà cũng không làm!”

Diệp Đình nghiêm túc nói: “Chờ em giao hàng, anh tự nhiên có nhiều lợi ích cho em, tuyệt đối sẽ là ngạc nhiên mà em không tưởng tượng được.”

“Được, em nhận đơn hàng này!”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lăng Vi bị anh hôn đến tỉnh.

Nụ hôn của anh, như mang theo ma lực, chọc cho cô run rẩy từng trận.

Dưới sự khúc xạ của ánh mặt trời, tuyết trắng ngoài cửa sổ trắng có hơi nhức mắt.

Ánh sáng trắng đó làm cô tỉnh táo, cô đưa tay che kín mắt, mơ mơ màng màng thấy Diệp Đình đè ép cô, anh mang hơi thở nóng bỏng ép tới gần cô, người của anh dán lên người cô, chỉ trong giây lát, cô đã cảm giác được Diệp Đình lại nóng lên.

Anh đưa tay ra bắt lấy tay nhỏ của cô, đặt trên ngực mình: “Bà chủ...

kỹ thuật của em không chuyên nghiệp...” Lăng Vi muốn đập chết anh:
“Bà không làm! Em muốn khiếu nại — — “

Nói là đặt hàng, kết quả, khách hàng vô đạo đức cứng rắn ấn tay nhỏ của cô xuống.

Không thanh toán tiền hàng chưa nói, còn bảo cô gửi hàng nhầm...
Đó là lỗi của cô sao? Là anh buộc tay cô ấn xuống đấy, được không?

Cô là người bán hàng có tâm... cho người mua trả lại hàng... Nhưng người ta không biết xấu hổ, kiên quyết không trả lại hàng, cô còn bị hố mấy lần! Người này đúng là hố to vạn năm không biết xấu hổ!

Nào có ai như vậy? Khách hàng có lòng dạ đen tối, không có đạo đức, không cảm thấy áy náy!

Không chỉ vu oan cô ép mua ép bán khách hàng, cho phản hồi tiêu cực lại, đã vậy còn uy hiếp cô lần tới phục vụ cho thật tốt... A a a?
Còn có vương pháp hay không?

Mặc dù khách hàng là thượng đế, nhưng cũng không thể bắt nạt người bán có tâm như vậy được — — hừ!

Hu hu... trứng cay!

Lăng Vi ấn tay nhỏ lên mặt anh: “Trư Bát Giới quảng bồ cào — — bà không phục vụ (hầu)!”

Lăng Vi đẩy anh, anh nắm lấy tay nhỏ của cô, nắm ở trong tay nói:
“Đúng rồi, ngày hôm qua anh đã lấy được một đầu đặc biệt mối quan trọng từ chỗ của Bạch Lộ.”

“Đầu mối gì?” Lăng Vi không phản kháng, nhìn thẳng vào anh, Diệp

Đình lập tức sát lại gần, vừa hôn cô vừa nói: “Thanh Thanh Tử Khâm là biệt hiệu của mẹ anh, bà ấy đã đi qua căn cứ của sa khôn.”

“A?”

Diệp Đình vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Đừng kích động, nghe anh từ từ nói.”

“Ừ...”

Một tay Diệp Đình giữ đầu, một cái tay khác vẽ vòng ở trên gương mặt phấn nộn của cô, anh nói: “Ngày hôm qua anh viết biệt hiệu của mẹ anh cho Bạch Lộ, kết quả Bạch Lộ viết cho anh một chuỗi mật mã. Anh phiên dịch mật mã ra, là: Nghiên cứu khoa học, chưa thành công, 0...”

Ánh mắt của Diệp Đình chợt trở nên thâm trầm mà xa xôi.

“Mẹ là đang làm nghiên cứu khoa học? Chồng, vậy số 0 kia nghĩa là gì?” Lăng Vi ôm lấy anh, Diệp Đình nằm xuống cùng, hai người trán tỳ trán.

Diệp Đình ôm cô nói: “0 là rời đi. 1 là hy sinh, 2 là không rõ sống chết.”

Lăng Vi khẽ gật đầu, lại hỏi anh: “Mật mã lúc trước mẹ lưu lại: Trụ sở bí mật, chẳng lẽ chính là chỉ căn cứ của Sa Không? Vậy chúng ta đoạt lấy căn cứ của Sa Không, nói không chừng có thể tìm được đầu mối!”

Diệp Đình suy nghĩ rồi nói: “Cũng không nhất định, anh đoán có lẽ bà ấy đến đó điều tra một số thứ, sau lại đi, nếu không sẽ không nói: Chưa thành công. Nếu bà ấy vẫn luôn đóng quân ở căn cứ, vậy trong

ghi chép sẽ không có từ không thành công. Nếu Bạch Lộ không có ghi chép của những mật mã khác, vậy sẽ không có thêm tin tức nữa.”

“À...” Lăng Vi hơi thất vọng gật đầu: “Có đạo lý, vậy chúng ta phải mau giải nốt mấy câu thơ còn lại mới được.” Lăng Vi vội vàng bò dậy cầm máy vi tính xách tay.

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt nóng lên, Lăng Vi chợt hỏi anh: “Sao anh nghĩ đến chuyện hỏi Bạch Lộ chuyện liên quan tới mẹ?”

Chương 806: Tất cả mọi thứ đều trong tầm kiểm soát (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở trong mắt của cô, đây là hai người hoàn toàn không có mối quan hệ nào...

Diệp Đình nói: “Anh cũng chỉ thử mà thôi... Bà ấy là nhà sinh vật học tế bào, hẳn sẽ đi thu thập các mẫu tế bào sinh vật, mà rừng mưa nhiệt đới, khu vực tam giác vàng chắc chắn có thứ bà ấy muốn.”

Đôi mắt của Lăng Vi càng ngày càng sáng lên: “Mẹ sự thật còn sống...” Tin tức của Bạch Lộ đã gián tiếp chứng minh mẹ đã từng đến khu vực tam giác vàng!

Lăng Vi chợt kích động, vội vàng lấy máy vi tính xách tay cẩn thận nghiên cứu, Diệp Đình đứng lên khoác thêm áo ngủ mềm mại cho cô.

Ôm cô, ngồi ở bên cạnh cô.

Lăng Vi chỉ ngón tay lên quyển sổ: “Chúng ta còn có hai câu chưa giải nghĩa được, một câu là: Hồng đào cáp tựa ly nhân lệ, điểm điểm lạc anh thiên lại hoa. Đây rõ ràng là viết về rừng hoa đào, nhưng chỗ chúng ta không có rừng hoa đào...”

Cô lại nhìn vào một câu: “Diệp ái hoa tùng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên. Tìm kiếm hoa lan hồ điệp trong phòng hoa... Có rất nhiều chỗ có hoa, mẹ không nhất định nói về... một chỗ

cụ thể.”

Suy nghĩ một lúc, Lăng Vi bò dậy rửa mặt, muốn đi hỏi ông ngoại.

Trên bàn ăn ở phòng khách tầng một, Bạch Lộ kinh ngạc nhìn Diệp Đình và Lăng Vi cùng đi xuống tầng...

Cô ta nhú mào, trong mắt tràn đầy hốt hoảng và nghi ngờ!

Lăng Vi với Diệp Đình nói: “Ông chủ, hôm nay chúng ta đã hẹn Hoa tiên sinh bàn chuyện về mảnh đất bên cạnh cao ốc Vân Đính, tôi đã chuẩn bị xong tài liệu rồi.”

Diệp Đình nhú mào lại, nói: “Ăn cơm đi.”

Anh không thể thích ứng được với tình hình thế này, mặc dù trước kia anh cũng đã từng chăm sóc cho Bạch Lộ, nhưng bọn họ cũng không tiếp xúc nhiều, hơn nữa anh chưa bao giờ để cô ta sống trong nhà mình. Lần này, cần phải hành động bí mật nên mới để cho cô ta vào nhà.

Nhưng cho dù như vậy, Diệp Đình vẫn không có cách nào thích ứng được chuyện nhà có nhiều thêm một người phụ nữ. Còn để tiểu Vi ủy khuất làm thư ký anh nữa...

Diệp Đình híp mắt.

Còn có một ngày nữa là đến lễ giáng sinh, anh phải diệt trừ tất cả thế lực của kẻ thù, chấm dứt hậu hoạn!

Trên bàn ăn, sắc mặt của Diệp Đình không tốt lắm, nhưng anh cũng không biểu lộ quá nhiều. Tiểu Diệp đứng ở sau lưng Bạch Lộ cẩn thận lắng nghe, cô ta vẫn luôn cúi đầu, giống như mình không tồn tại.

Diệp Đình làm như không nhìn thấy, dặn dò quản gia Vương: “Buổi tối đón tiểu Đông Ni tới đây, còn cả Lăng Tiêu và chú nữa. Chúng ta người một nhà nào nhiệt một chút.”

“Được!” Lăng Vi đặc biệt cao hứng, nếu chú biết cô mang thai, chắc hẳn chú sẽ rất vui vẻ, phải không?

Trên bàn cơm, Bạch Lộ không ngừng muốn nôn, Lăng Vi bảo tiểu Diệp đi vào phòng bếp bùng cho Bạch Lộ một ly nước táo.

Tiểu Diệp trả lời rồi đi vào phòng bếp, lúc bùng nước táo đi ra, nửa đường đột nhiên quẹo vào một căn phòng trống, bên trong có một người phụ nữ dáng dấp giống với Bạch Lộ, từ vóc người khí chất đến vẻ mặt...

Hoàn toàn giống nhau!

Tiểu Diệp lấy bánh bích quy và thịt giảm bông, kín đáo để lên thức uống đưa cho cô ta: “Tối mai sẽ hành động, cô đừng làm hỏng!”

Cô ta nói bằng tiếng ở Đông Nam Á.

“Không cần cô lắm mồm!” Người phụ nữ không nhìn được hừ bằng giọng mũi, từ sau khi buổi triển lãm hội họa kết thúc, cô ta vẫn luôn trốn ở đây, còn không phải là vì lần hành động này! Cô ta là đặc công cao cấp, còn chưa tới phiên một con nhóc quơ tay múa chân với cô ta đâu!

Tiểu Diệp còn nói: “Đã chuẩn bị xong máy bay trực thăng rồi, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải bắt được người phụ nữ họ Lăng kia!”

Ha ha... bảo bối của ông chủ quốc tế Đinh phong không phải là cô ta sao? Đến lúc đó, còn không phải là để mặc cho ông chủ của cô ta tùy tiện gây khó dễ, muốn bao nhiêu tiền bạc, muốn bao nhiêu vũ khí, đều phải nôn ra hết sao?

Chương 807: An bài (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Diệp quan sát A từ trên xuống dưới, hoàn toàn không nhìn ra sơ hở, lúc này mới an tâm.

Tai cô đặt lên cửa, cẩn thận lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Khi chắc chắn bên ngoài không có tiếng động, cô mới mở cửa đi ra ngoài. Gian phòng kế bên có thể theo dõi toàn bộ hành động, cho nên sẽ không có ai thấy cô tiến vào phòng.

Cô bùng nước táo trở về phòng, trong lòng hận Bạch Lộ đến nghiến răng! Rõ ràng Bạch Lộ đã nói ra thân phận của cô, nhưng đại lão gia không có giết cô! Mà còn cố ý bảo cô trở lại, còn nói gì mà cho cô lập công chuộc tội? Đúng là con đàn bà ti tiện không biết xấu hổ, bây giờ cô ta còn có con với lão đại! Thật đáng chết — —

Cô thật muốn tự chuốc độc chết mình, nhưng Diệp gia quả thực kiểm soát quá nghiêm ngặt, cô căn bản không có cơ hội cất giấu.

Hơn nữa, lão đại đang có kế hoạch lớn, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh những nỗ lực của cô trở nên vô ích.

A, Diệp Đình! Năm đó chính anh đã giết lão đại Lạc Khôn, anh phải trả giá đắt cho những sai lầm của mình!

Tiểu Diệp lễ phép bùng nước táo đến.

Lúc này, Diệp lão gia từ trên lầu đi xuống, tức giận trừng mắt Bạch Lộ.

“Xảy ra chuyện gì?” Ông nhìn sang Diệp Đình, tối hôm qua ông đã nghe người ở dưới bàn tán rằng... Tiên sinh mang kẻ thứ ba về nhà... Mặc dù phu nhân hơi tức giận, nhưng hình như vẫn chấp nhận...

Sắc mặt của Diệp lão gia rất tệ, dường như sắp bùng nổ!

Ông nhìn chằm chằm vào Bạch Lộ với một thái độ nghiêm túc, không giận tự uy*.

(*) Không giận tự uy: Hình dung một người không tức giận nhưng vẫn có khí chất uy nghiêm.

Bạch Lộ sợ hãi nhìn ông.

Diệp Đình cũng nhìn ông và không nói gì.

Lăng Vi là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, cô phải kiểm soát mọi chuyện.

Cô đứng lên, cầm tay Bạch Lộ trấn an, nói với cô ta: “Vị lão gia này là ông nội của Diệp Đình. Mau kêu ông nội đi...”

“Ông nội...”

“Ai là ông nội của cô?”.

Bạch Lộ hít một hơi, sợ đến khiếp vía, ánh mắt cô hoảng sợ trốn sau lưng Lăng Vi. Lăng Vi nhìn về phía Diệp Đình như muốn hỏi anh, có muốn nói ra sự thật cho ông nội biết hay không, dẫu sao người một

nhà sẽ khó tránh khỏi chạm mặt nhau, ông nội cứ bài xích Bạch Lộ như vậy, đối với bệnh tình của cô sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Ánh mắt của Diệp Đình trầm ngâm, không tỏ ra thái độ cụ thể nào.

Lăng Vi liền nói với Bạch Lộ: “Cô uống nước táo này trước đi, đây là đầu bếp của chúng tôi đã cố ý làm cho cô, uống xong dạ dày sẽ ổn, cũng sẽ không có cảm giác muốn nôn nữa.”

Bạch Lộ nhìn ly nước táo, nhưng cô không muốn uống, Lăng Vi liền vỗ tay cô nói: “Cô nôn mãi, làm sao trong bụng có dinh dưỡng? Ngay cả bản thân còn không đủ dinh dưỡng, đứa bé phải làm sao?”

“Cô nói đúng...” Bạch Lộ lập tức bùng nước táo từ từ uống.

“Hừ — — Cháu thật rộng lượng?” Sắc mặt Diệp lão gia không tốt.

Lăng Vi kéo lão gia từ, thì thầm: “Ông nội, cháu có vài lời muốn nói.”

“Có lời gì cứ nói ở đây, làm gì còn lén lén lút lút?” Tuy nói vậy, nhưng ông vẫn đi theo. Mặt ông đầy khó chịu đi theo Lăng Vi ra ngoài.

Trời lạnh, Lăng Vi khoác chiếc áo choàng dài, nghiêng đầu nhìn về phía lão gia, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lão gia đứng ở bên Lăng Vi, chau mày, mắng cô một câu: “Ngay cả chồng mình cũng không quản được! Cháu cũng chỉ là một người vô dụng! Uống công ông vẫn luôn đặt hy vọng ở cháu!”

Những lời của lão gia có vẻ nghiêm khắc, nhưng Lăng Vi chỉ xem là nói đùa.

Ông nội đứng về phía cô như vậy, ha... Thỏa mãn.

“Cười cái gì? Chồng nuôi tình nhân bên ngoài, cháu còn cười được? Hừ!” Lão gia chấp tay sau lưng đi, bày ra bộ dáng dù cô nói gì ông cũng không nghe.

Lăng vi vừa nhìn ông vừa cười.

Lão gia hất cằm, mắt nhìn chăm chăm tòa tháp xa xa, giống như nhìn Lăng Vi lâu thêm một lát cũng thấy hại mắt.

Chương 808: An bài (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bất đắc dĩ hít hơi, làm như muốn nôn, mới mở miệng nói: “Ông nội, khó trách Diệp Đình và ông không thể hòa hợp, ông không hiểu anh ấy chút nào, cho đến bây giờ ông cũng không muốn đi tìm hiểu anh ấy...”

“Này! Nha đầu thối, còn giáo huấn ông sao? Với bản lĩnh của cháu! Chồng nuôi tình nhân bên ngoài, bây giờ còn mang về nhà, cháu đây chính là hiểu nó, bao dung nó sao?”

Lão gia chính là như vậy, người khác càng nói ông như thế nào, ông càng không muốn thế đó!

Ông hừ một tiếng, nhìn chăm chú vào Lăng Vi: “Vậy cháu thử nói ông nên làm sao để hiểu được nó?”

Lăng Vi buông tay: “Đó là chuyện của ông và cháu trai ông, liên quan gì đến cháu?”

“Nha đầu thối! Trời lạnh giá tuyết thế này, ông và cháu đứng đây chịu khổ là vì cái gì? Còn không phải là vì sốt ruột thay hai miệng nhỏ này sao? Cháu còn lên lớp với ông?”

Lăng Vi che miệng cười, cảm thấy lửa giận của lão gia từ đã giảm bớt, lúc này mới nói: “Chuyện giữa Diệp Đình và Bạch Lộ không như ông nghĩ. Cụ thể là chuyện gì, cháu sẽ không nói cho ông biết, khi nào quan hệ của ông và Diệp Đình hòa hoãn, ông hãy đích thân hỏi

anh ấy.”

“Ồ — — giống như chưa nói vậy!”

Lão gia không vui, nào có như vậy, nói chuyện nói một nửa, liền nói cho bạn... hai người kia không có quan hệ gì, còn đặt tiêu chuẩn quan hệ tốt... Còn không nói cho bạn!

Lão gia tử giận giữ.

“Được! Ông lười lo cho hai đứa!”

Lão gia vung tay đi vào. Lăng vi cũng đi theo, tới phòng ăn, phát hiện ông không tới dùng cơm, cô nhìn vào phòng bếp, thấy lão gia cùng mấy tiểu nha đầu đang nói chuyện...

Lăng Vi cười lắc đầu, lão gia tử này lúc nào cũng như vậy, luôn miệng nói lười quản, nhưng xoay người liền đi tìm hiểu tin đồn...

Cơm nước xong, Diệp Đình cùng Lăng Vi đến công ty, cuối năm, Lăng Vi đột nhiên từ chức, xe cho người già còn có rất nhiều công việc phải bàn giao rõ ràng mới được.

Lúc này, Bạch Lộ đột nhiên lấy áo choàng dài đi theo ra ngoài, cô nhìn Diệp Đình nói: “Em ở nhà một mình quá buồn bực, em có thể đến công ty cùng hai người không?”

Diệp Đình nhìn ra ngoài: “Bên ngoài rất lạnh, lỡ cô bị cảm lạnh, sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.”

Bạch Lộ làm bộ tội nghiệp nói: “Trong công ty sẽ không lạnh... em không sợ... ở nhà một mình em hơi sợ...”

Diệp Đình cùng Lăng Vi nhìn nhau, cũng không có lên tiếng.

Lăng Vi đột nhiên hỏi cô: “Có phải là có người nào đó nói gì với cô không?”

Bạch Lộ vội vàng khoát tay: “Không có, không có...”

Lăng vi lập tức nghĩ, có phải người giúp việc không nể mặt cô ấy không?

Lăng Vi càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì những người giúp việc này đối với cô rất tốt, cũng đều đặc biệt tôn kính, mọi người đều bảo vệ cô, đột nhiên trong nhà xuất hiện một người “Vợ mới”, nhất định có người bất bình thay cô!

Nghĩ như vậy, càng không thể để Bạch Lộ ở nhà một mình.

Thật lâu sau, Lăng Vi nói: “Vậy thì đi chung đi.”

Diệp Đình đi ra ngoài trước, anh để cho Lăng Vi và Bạch Lộ ngồi chiếc Bentley màu bạc, anh ngồi lên chiếc Rolls-Royce màu đen.

Tới công ty, Lăng Vi trở về Bộ thiết kế, Bạch Lộ theo Diệp Đình lên lầu.

Diệp Đình mở máy vi tính ra, ngựa không ngừng vó* tăng cường kế hoạch, anh xem xét kỹ càng tất cả đồ dùng trong trang viên. Anh quen thuộc bố trí bảo động an toàn cùng thuộc hạ mai phục.

(*) Chỉ sự liên tục, không gián đoạn.

Mỗi một chi tiết, dấu vết đều không thể bỏ qua!

Anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chút bất trắc nào!

Chương 809: Chi tiết rồi ren (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mười giờ rưỡi, Diệp Đình đi tới phòng tiếp khách gặp Hoa tiên sinh, không nghĩ đến Hoa Thiếu Kiền cũng ở đây.

Hoa Thiếu Kiền ngược mắt nhìn lướt qua Bạch Lộ, lại dời tầm mắt về phía Diệp Đình, anh ta nở nụ cười châm chọc, Diệp Đình thấy nụ cười này của anh ta, thật khó chịu!

Hoa Thiếu Kiền sao không biết lời nói điên khùng trong công ty.

Mặc dù bây giờ đã bị ép xuống, nhưng tin nhảm trước đó còn truyền nhanh hơn pháo nổ.

Hôm qua anh ta cũng hận không thể tới nhà Diệp Đình, hung hăng níu lấy cổ áo Diệp Đình đánh một trận!

Hoa Thiếu Kiền tức giận ——

Anh ta rất muốn kéo cánh tay Lăng Vi, dùng sức lắc tỉnh cô, để cô nhìn rõ loại đàn ông thế nào mới xứng đáng cho cô phó thác suốt đời!

Người có thân phận phức tạp như Diệp Đình, sống chung nhất định phải vô cùng cực khổ, Lăng Vi ở bên Diệp Đình nửa năm, chịu bao nhiêu tổn thương?

Cả người lo lắng sợ hãi! Không phải bị uy hiếp thì bị ám sát, còn có tai nạn xe cộ!

Hoa Thiếu Kiền chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy mạch máu muốn chảy ngược.

Anh ta đau lòng... đau lòng người phụ nữ của anh ta phải chịu nhiều đau khổ như vậy...

Nếu Lăng Vi chọn anh ta, mà không phải Diệp Đình, căn bản không cần trải qua những trắc trở này!

Da thịt bị thương còn tốt, bây giờ thì sao? Đột nhiên lại xuất hiện thêm một “Diệp phu nhân” mới?

Kiểu hành hạ tâm hồn này còn tổn thương người ta hơn gãy tay gãy chân đúng không?

Ngay cả người ngoài như anh cũng không chịu nổi, huống chi Lăng Vi là người trong cuộc? Nếu cô không yêu Diệp Đình, thì sẽ không khó chịu chút nào, nhưng... ai biết cô yêu anh bao nhiêu chứ?

Cô yêu càng sâu, tổn thương càng đau!

Hoa Thiếu Kiền cảm thấy mình sắp hít thở không thông...

Huống chi Lăng Vi?

Hoa Thiếu Kiền không muốn nhìn Diệp Đình, anh ta thật lòng hy vọng, trên thế giới này, nếu không có Diệp Đình thì tốt bao nhiêu... Lăng Vi cũng không cần chịu khổ nhiều như vậy. Nếu ban đầu cô chọn Hoa Thiếu Kiền, anh ta nhất định sẽ cho cô tình yêu ngọt ngào nhất, cuộc sống ấm áp, tốt đẹp nhất trên thế giới.

Nhưng... Người sống trên đời này có nhiều cái không thể như vậy, yêu mà không có cách nào...

Tim Hoa Thiếu Kiền đau như sắp nứt.

Diệp Đình ngồi đối diện Hoa Thiếu Kiền, hai người nhìn nhau, không nói gì. Hai người bọn họ đều là người có chừng mực, trong trường hợp này, bọn họ đều biết tiến thoái, nhẫn nhịn.

Bàn chuyện xong đã tới trưa. Bạch Lộ ngồi đến đau eo, Diệp Đình cho người đưa cô ta về nhà trước.

Đi xuống lầu một, Bạch Lộ che miệng chạy vào nhà vệ sinh, Diệp Đình đi ra ngoài một mình, vừa ra cửa, đột nhiên thấy một đám ký giả xông tới anh như điên. Vệ sĩ của Diệp Đình trong nháy mắt vây quanh Diệp Đình, che anh ở giữa.

Các ký giả đưa micro tới trước: “Diệp tiên sinh — — vài ngày trước có người tiết lộ anh và phu nhân đang chuẩn bị cử hành hôn lễ, có phải là thật không? Xin hỏi, rốt cuộc đối tượng kết hôn với anh là Lăng Vi tiểu thư trong xì căng đan cùng anh, hay là Bạch Lộ tiểu thư bỗng nhiên xuất hiện?”

“Diệp tiên sinh — — Lăng Vi tiểu thư vẫn là phu nhân anh công khai ra ngoài, chẳng lẽ anh luôn che chở cho Bạch Lộ tiểu thư sao? Xin hỏi anh và Lăng Vi đã chia tay hay cô ấy vẫn luôn là một con cờ của anh?”

“Diệp tiên sinh! Xin hỏi... có người đăng tin Bạch Lộ tiểu thư đã mang thai, xin hỏi vì đứa bé này nên anh mới chọn Bạch Lộ mà từ bỏ Lăng Vi sao?”

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức sai người đuổi đám ký giả này đi!

Chương 810: Chi tiết rồi ren

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Bạch Lộ đi ra, Diệp Đình nháy mắt ra hiệu với vệ sĩ trong tối chung quanh, lập tức có mười mấy người đàn ông cường tráng mặc tây trang xông ra.

Bọn họ đẩy ký giả ra bên ngoài, Diệp Đình nhìn Bạch Lộ lên xe. Bạch Lộ mặt đầy hoảng sợ nhìn ký giả muốn xông tới, tay cô ta siết chặt áo.

“Bạch tiểu thư ——”

“Bạch tiểu thư! Xin hỏi cô và Diệp tiên sinh mới thật sự là một đôi, phải không?”

“Xin hỏi Diệp tiên sinh, anh và Bạch tiểu thư là vì bất ngờ có thai nên mới kết hôn sao? Sau khi Bạch tiểu thư trở lại, Giám đốc Lăng liền tự động thôi lui phải không? Hay là anh dùng tiền đuổi Giám đốc Lăng? Xin anh nói hai người phụ nữ này, rốt cuộc anh thích người nào nhất? Hay là anh còn những người phụ nữ khác?”

“Nhường đường! Xin nhường đường ——” Jason cho người vây quanh xe, ngăn ký giả.

“Bạch tiểu thư, mời cô lên xe.” Jason mở cửa xe cho cô ta.

Diệp Đình tiễn Bạch Lộ ra xe, anh không theo sau, anh nhìn Bạch Lộ,

nói: “Cô về nhà trước.” Nói xong, đóng cửa xe cho cô ta.

Các ký giả chen chúc, máy chụp hình tách tách liên tục, có một vài ký giả vừa bị ký giả kéo đi vừa đưa micro về phía trước hỏi: “Diệp tiên sinh — — sáng nay Bạch tiểu thư đến công ty cùng anh, chứng tỏ Bạch tiểu thư mới thật sự là Diệp phu nhân, phải không?”

“Xin hỏi tiểu thư bên cạnh anh... mới thật sự là Diệp phu nhân sao?”

“Trước kia, Lăng Vi ở chung với anh là tình nhân của anh sao?”

“Diệp tiên sinh, xin hỏi — — ai mới là vợ anh? Là Bạch Lộ tiểu thư hay là Lăng Vi tiểu thư.”

Sắc mặt Diệp Đình đen thui, khinh miệt trừng mắt: “Vợ tôi chỉ có Lăng Vi.”

Nói xong, xoay người đi lên lầu.

Ông chủ không bao giờ giải thích lại nói một câu như vậy? Cao ốc trong nháy mắt bùng nổ!

Dưới ánh nhìn soi mói, Diệp Đình trở lại phòng làm việc của mình. Anh còn có rất nhiều chuyện phải làm!

Anh phải tranh thủ từng giây từng phút! Chỉ có đẩy Sa Khôn vào 18 tầng địa ngục mới có thể đòi lại công đạo chân chính cho Vi Vi!

Người dưới lầu dần tản đi, vội vàng về viết bài.

Hôm nay bọn họ chụp không ít hình, không chỉ chụp được người phụ nữ thần bí vừa xuất hiện, còn chụp được Diệp tiên sinh che chở cô ta lên xe! Lúc này Diệp tổng còn không lên trang bìa sao?

Diệp Đình ngồi trước bàn làm việc, chỉ cảm thấy đau đầu! Chuyện đột nhiên khó giải quyết, rối ren.... Nếu Tiểu Vi thấy mấy bài báo này, cô sẽ nghĩ gì?

...

Anh an ủi cô trước.

Diệp Đình cầm điện thoại gọi cho Lăng Vi, Lăng Vi bắt máy, liền cười nói: “Nhớ em rồi? Em đang muốn gọi cho anh đấy.”

Trong lòng Diệp Đình nhất thời ấm áp như xuân... Cô gái anh yêu, thật sự rất hiểu ý người.

Diệp Đình xúc động... Vốn không muốn giải thích quá nhiều, nhưng vẫn nói: “Bất kể em thấy tin tức gì, cũng phải tin tưởng trong lòng anh chỉ có một mình em.”

“Ngốc, làm gì còn nói mấy cái này, em còn không hiểu anh sao? Em hiểu! Anh yên tâm làm chuyện của anh, em yên tâm chờ tin tức của anh.”

Lăng Vi nhay béo làm sao không biết xảy ra chuyện gì, bây giờ cô mang thai, Diệp Đình nhất định không muốn khiến cô lo lắng, bị kinh hãi, hôm nay có câu cam kết của anh, cô không lo gì nữa!

Vừa cúp điện thoại, Jason liền gọi tới: “Ông chủ... Có muốn cảnh cáo những nhà truyền thông này không, để bọn họ đừng viết loạn nữa?”

Diệp Đình nhắm mắt, kế hoạch diễn biến trong đầu từng lần từng lần một, cuối cùng nói: “Để bọn họ viết.”

Tình thế phát triển càng chân thực, kẻ địch càng buông lỏng cảnh giác!

Anh phải nắm chắc cơ hội lần này trừ tận gốc Sa Khôn, dám đánh chủ ý lên anh, anh có thể nhịn, muốn động Tiểu Vi, ha... Anh còn chưa có bản lĩnh đó!

Chương 811: Màu máu mệnh mông (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình ném điện thoại, xoa trán phát đau, trước kia chưa từng mệt mỏi như vậy. Đầu óc anh xoay vòng... rất mệt mỏi...

Mệt đến mức không thể suy tính.

Từ cảm giác mất mát chưa từng có, đến nội tâm điên cuồng!

Anh nhắm mắt lại, giọng nói của Tiểu Ngũ vang lên trong đầu: “Lão Cửu — — ẩn núp cẩn thận! Kẻ địch xuất hiện, ở hướng chín giờ của cậu.”

Tiểu Ngũ mặc đồ rắn ri, trên mặt bôi từng thuốc màu màu xanh đen, đó là thuốc màu của bộ đội đặc chiến khi tác chiến trong rừng cây, nó có thể phòng con trùng, phòng phản quang, có thể hòa thành một màu cùng với hoàn cảnh chung quanh, đây là nguy trang khó bại lộ mình.

Năm ấy anh 21 tuổi. Anh và Tiểu Ngũ ẩn núp trong bụi cỏ sâu trong rừng nhiệt đới, bọn họ đã ẩn núp 16 giờ.

Bọn họ bò lổm ngổm dưới đất, không nhúc nhích, tựa như mình chính là một bụi cỏ, chung quanh an tĩnh, nghe được gió thổi cỏ xanh “xào xạc”, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót.

Bất động 16 giờ, thân thể Diệp Đình cứng đờ, mắt nhìn chăm chăm

ống kính, gió thổi xào xạc bên tai, anh nghe được tiếng tim đập của mình.

Thuốc màu trên mặt anh và Tiểu Ngũ có công hiệu phòng côn trùng, nhưng cũng không thể ngăn cản con nhện, con kiến bò tới bò lui trên người bọn họ.

Có mười người xuất hiện ở đối diện, bọn họ chia thành năm tổ, đang cẩn thận đi tới bọn họ, mỗi người đều cầm súng dài trong tay, ánh mắt lạnh khốc, biểu tình dữ tợn!

Diệp Đình nhắm vào ống kính — — tiểu đội 10 người của đối phương, anh và Tiểu Ngũ có thể tiêu diệt sạch.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên lại có mười mấy người xuất hiện sau bọn họ!

Tiểu Ngũ cả kinh: “Kỳ quái... sao có thể có nhiều người như vậy? Không phải bên tình báo nói chỉ có 10 người sao?”

Diệp Đình không nói lời nào.

Tiểu Ngũ mở máy truyền tin, thấp giọng báo cáo: “Báo cáo đội trưởng! Tôi và Tiểu Cửu phát hiện kẻ địch có 27 người, giữ nguyên kế hoạch phát động tấn công hay không? Kết thúc.”

Trong mấy giây chờ ra lệnh, Diệp Đình tính toán nổ súng thế nào có thể giảm mức độ nguy hiểm của anh và Tiểu Ngũ đến mức thấp nhất!

Hai người bọn họ đối chiến 27 người... tuyệt đối phải liều mạng!

Kẻ địch đều có súng trong tay, hơn nữa còn là băng đảng ma túy lớn kinh khủng nhất tam giác vàng*, có thể nói bọn họ là thứ liều mạng

đáng sợ nhất thế giới.

(*) Tam giác vàng: Tam giác Vàng là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanma, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới.

Những người này giết người không chớp mắt, nằm trong tay bọn họ, tuyệt đối không có cơ hội sống sót!

Diệp Đình nhắm vào vai phải người đi đầu, nhiệm vụ của hai người là bắt sống đám buôn ma túy này, chứ không phải bắn chết bọn họ.

Bởi vì vũ khí đã kích tội phạm nhất không phải bắn chết bọn họ, mà là mang bọn họ ra công lý!

Bắt bọn họ khai ra nhiều địa điểm giấu ma túy hơn, lấy luật pháp làm kinh sợ may túy, còn người bị hại được trong sạch.

Cho nên Diệp Đình nhắm vào vai phải người kia là khiến bọn họ mất đi năng lực chiến đấu, chứ không phải muốn mạng bọn họ.

Tiểu Ngũ và Diệp Đình bày trận chờ lệnh!

Một khi cấp trên hạ lệnh công kích, hai bọn họ thề phải bắt những người này lại, nếu không có người về báo tin, bằng đảng lớn nhất chạy trốn, nhiệm vụ của bọn họ coi như thất bại! Bởi vì bọn họ có những đội viên khác đang bao vây hang ổ của trùm buôn ma túy!

Đội trưởng còn chưa ra lệnh.

Diệp Đình cẩn thận tính toán, toàn bộ 27 người ở trước đều trong phạm vi bắn của bọn họ, bên tai Diệp Đình truyền tới thanh âm khẩn cấp của đội trưởng: “Các điểm phía trước đã vào vị trí, tiến hành theo

kế hoạch, đảm bảo an toàn bản thân! Kết thúc!”

“Đùng — — Đùng — — Đùng ùng ùng — —” Diệp Đình và Tiểu Ngũ lập tức nổ súng, phát súng đầu tiên của Diệp Đình xuyên qua hai người, trong nháy mắt có bảy người bị đả thương mất sức chiến đấu.

“Có mai phục — — mau nằm xuống!”

“Đùng ùng ùng ùng — —” Một chuỗi đạn bắn về phía Diệp Đình và Tiểu Ngũ... Hai người bị bại lộ vị trí, lập tức lăn vào cái hố đã sớm đào xong ở bên cạnh, trên hố là bụi cỏ, hoàn toàn che đi bọn họ.

“Đùng ùng — — ùng ùng — —” Lại có bốn người bị bắn.

Kẻ địch trong nháy mắt bị tiêu diệt 11 người.

Chương 812: Màu máu mệnh mông (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trước đó lấy được tình báo tiểu đội của kẻ địch là một tổ 10 người, nên cấp trên phái hai tay súng thần là bọn họ tới đây phục kích, một khi thuận lợi, lập tức đi tiếp viện!

Nhưng khiến bọn họ bất ngờ là, kẻ địch lại nhiều hơn 17 người!

17 người, nhìn như một số lượng nhỏ, nhưng đối với tay súng bắn tỉa đã bại lộ vị trí mà nói là đồng nghĩa với cá mẶn phơi dưới ánh nắng mặt trời, đồng nghĩa với ngực mình sẽ lập tức biến thành cái rổ bị kẻ địch bắn thủng!

Kẻ địch lại bắn luồng đạn tới, trong nháy mắt bùn đất bay đầy trời
— —

“Đánh cho tao! Bắn chết hai con heo kia cho tao, không được để bọn chúng chạy!”

Độc Nhãn Long đi sau cùng giơ súng, biểu tình dữ tợn, hăn cắn răng, không ngừng phun tục.

“Đừng — — đừng — —” Diệp Đình bắn trúng vai phải một người, Tiểu Ngũ bắn trúng bắp đùi một người.

“Mẹ nó, bắn chết cho tao — —”

“Đùng ùng ùng — —” Đạn đuổi theo Diệp Đình và Tiểu Ngũ. Đối phương trong nháy mắt mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu, 14 người còn lại trở nên điên cuồng! Tiếng chửi rủa xen lẫn tiếng súng.

Diệp Đình và Tiểu Ngũ xoay người, chuyển chỗ ẩn núp.

“Đùng ùng ùng — —” Diệp Đình, Tiểu Ngũ vừa rút lui vừa nổ súng: “Đối phương còn lại 12 người!”

“Xông lên cho tao! Bắn chết bọn chúng!”

“Đùng ùng ùng...” Tiếng súng nổ vang lên bên tai.

Bấp ùi Tiểu Ngũ trúng một phát đạn! Đạn quá dày đặc, căn bản không tránh khỏi.

Diệp Đình vừa lăn vừa cầm súng nhắm ngay vai phải đối phương, người nọ hét thảm ngã xuống, che cánh tay chảy máu thống khổ lẫn lộn kêu rên.

Tiểu Ngũ núp sau một cây, mặc kệ ùi chảy máu, bắn súng hạ một tên buôn ma túy!

...

“Kẻ địch còn 10 người.”

“Xông lên — — bao vây bọn chúng!”

“Đùng ùng ùng — —” Mất đám người buôn ma túy đỏ ngầu, tức giận giơ súng, xông tới hai người họ, dùng súng càn quét.

Xương sườn Tiểu Ngũ lại trúng một phát súng.

Kẻ địch đến gần, Diệp Đình, Tiểu Ngũ lập tức ném bom bỏ túi ra.

“Ầm ầm — —” Diệp Đình nhào tới cạnh Tiểu Ngũ, kéo cánh tay anh ta, cõng anh ta, nhanh chóng lui về sau.

Sau lưng kêu la thảm thiết.

“Giết, cho, tao — —” Kẻ địch đứng phân tán, hai quả bom trúng ba người. Còn lại bảy người đỏ mắt, điên cuồng truy kích — —

“Đùng đùng — —” Bên tai đều là tiếng đạn xé gió, Diệp Đình tìm chỗ núp: “Tiểu Cửu, đừng để ý tôi, tự cậu chạy đi! Cậu cõng tôi, hai ta đều không chạy thoát!”

“Đùng — — đùng — —” Bên chân đột nhiên nổ vang.

Diệp Đình, Tiểu Ngũ bị bom nổ. Mắt Diệp Đình ứ máu, trước mắt là màu máu menh mông, mũi, miệng anh phun ra máu.

“Tiểu Cửu, mau rút lui — — đừng để ý tôi...” Là giọng nói yếu ớt của Tiểu Ngũ...

Chung quanh khói đen cuồn cuộn, trước mắt đầy máu...

Mắt Diệp Đình đỏ ngầu — — nhiệt huyết lên đỉnh, lấy ra một viên đạn hơi cay, rút súng lục màu đen, hướng ra sau bắn, dựa vào trí nhớ và phán đoán, bắn trúng hai người.

“Khụ — —” Lại có kẻ địch bị sặc.

“Đùng — —” Tiểu Ngũ nổ súng.

Kẻ địch còn sót lại ba người!

Mà ba người kia đã đến gần, điên cuồng bắn tới — —

Toàn bộ bắn về phía đầu Diệp Đình — — Tiểu Ngũ đột nhiên hung bạo, ngăn trước người Diệp Đình!

“A — —”

“Ngũ ca! Ngũ ca — —”

Chương 813: Tin tưởng, yêu sâu đậm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ngũ ca!”

“Reng — —” Tiếng chuông chói tai của điện thoại kéo Diệp Đình về thực tại, đến ngày anh và Lăng Vi đặt hẹn chụp hình cưới.

Lưu Kinh Lý làm việc ở cửa hàng áo cưới ấp a ấp úng hỏi: “Tiên sinh... Anh và phu nhân...”

Diệp Đình ngắt lời anh ta: “Dời lại sau đi.”

Lưu Kinh Lý nghe tiếng “tút tut tut”, để điện thoại xuống, quay đầu nói với nhân viên: “Nhất định tin đồn là thật...”

Các bài báo trưa nay đều nói Diệp Đình tiên sinh có niềm vui mới, có cả con. Bọn họ vốn không tin lắm, vì trước kia Diệp tiên sinh và phu nhân tới thử áo cưới vô cùng ngọt ngào, tình cảm rất tốt, không hề giống rạn nứt tình cảm... Vậy tại sao đột nhiên có con cùng phụ nữ khác?

Một thợ trang điểm nhíu này, vênh môi đả mộng nói: “Tôi đoán là vì người phụ nữ kia mang thai. Các người nghĩ đi... Diệp tiên sinh và Lăng Vi công bố tin kết hôn cũng hơn nửa năm rồi, Lăng Vi mãi không có thai... Hoặc là không thể mang thai, hoặc là không muốn. Mà chắc chắn Diệp tiên sinh muốn có con. Có người đưa tới cửa, người có thân phận như Diệp tiên sinh muốn kiểu phụ nữ gì không

có, nhất định là ai có thai trước, người đó có thể làm chính cung nha!”

Cô ta nói xong, đột nhiên thấy sắc mặt Lâm Nguyệt Kỳ bên cạnh thay đổi. Cô ta huých tay Lâm Nguyệt Kỳ: “Nguyệt Kỳ, cô sao thế? Dáng dấp cô giống Lăng Vi thôi, cũng không phải cô ta, cô đau khổ thay cô ta cái gì?”

Lâm Nguyệt Kỳ tỉnh hôn: “A...” Ngoài miệng cô ta nói không có gì, nhưng trong lòng cực kỳ sáng khoái!

Cô ta tên Lâm Nguyệt Kỳ! Nhưng không ai biết, cô ta còn có một tên khác! Sở Minh Y!

Từ sau khi bị Lục Y Phàm quán lấy, cuộc sống cô ta liền sống không bằng chết... Video dâm uế đó bị tiết lộ, sao cô ta còn sống được?

Hơn nữa Lục Y Phàm thật sự rất đáng sợ, anh ta quán lấy cô ta như quỷ hồn! Hành hạ cô ta! Khiến cô ta phải lên đến nước gần đó giải phẫu thẩm mỹ toàn thân! Ngay cả lông mi, cọng tóc cũng đổi mới! Từ đầu đến chân, đều dựa theo dáng vẻ Lăng Vi mà sửa một lần, toàn thân không có chỗ nào vốn có! Tiền để dành của cô ta cũng hết sạch, vừa tháo băng, cô ta không thể không đổi tên đổi họ về nước đi làm.

Vào lúc này... Nghe Diệp Đình bỏ Lăng Vi, còn có con với phụ nữ khác, sao cô ta có thể không kích động! Lăng Vi, đồ kỹ nữ thú! Không phải cô đẹp lắm sao? Cũng có ngày bị bỏ rơi!

Trừ kích động, Sở Minh Y chợt nghĩ ra một cách tốt khác tiếp cận Diệp Đình.

Cô ta hưng phấn siết chặt quả đấm, thì ra... Diệp Đình không thật lòng yêu người phụ nữ nào... Anh chỉ muốn một đứa con!

Ai có thể mang thai đứa con của anh, người đó chính là phu nhân chính thức của anh — —

Hơn nữa dáng dấp bây giờ của cô ta rất giống Lăng Vi, chỉ cần trang điểm sơ là có thể lấy giả đổi thật, nếu có cơ hội tìm người chuốc say Diệp Đình...

Sở Minh Yy bị suy nghĩ này làm cả kinh, tóc cũng dựng đứng lên, bởi vì... Cô ta không chỉ muốn có con của Diệp Đình, mà còn phải... giết con của người phụ nữ ti tiện kia!

Cô ta nghĩ tới những phim cổ đại trên TV, vì tranh giành sủng ái, vì của cải, một vài đàn bà lòng dạ độc ác giết con người khác!

Cô ta siết chặt quả đấm, quyết định tìm cơ hội tiếp cận người phụ nữ kia... từ từ tiến hành kế hoạch!

Chương 814: Tin tưởng, yêu sâu đậm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một đầu khác, thuộc hạ Sa Khôn ẩn trong bóng tối báo cáo: “Diệp Đình đã mắc câu. A cải trang thành Bạch Lộ đi qua đi lại Diệp gia hai lần, không bị nhận ra. Nội bộ Đình Phong xuất hiện nguy cơ, trước mắt hỗn loạn. Tiệc rượu tối mai là thời cơ tốt nhất.”

Bộ chỉ huy của Sa Khôn phát lệnh: “Tất cả làm theo kế hoạch. Tiếp tục giám sát hai con chó kia, có động tĩnh lập tức báo cáo.”

...

Lăng Vi bàn giao thủ tục xong, thầy Dương gọi cho cô: “Tiểu Vi à, tin tốt đây — — động cơ bên chúng ta có thể đặt vào xe rồi, cháu muốn tới xem thử không?”

Lăng Vi vội lái xe đi. Trong nhà kho, Long Diệc Hân cũng ở đây, anh ta đặc biệt để ý động cơ: “Hôm nay làm tiếp thí nghiệm một lần cuối cùng, ngày mai thử hiệu quả tăng tốc của động cơ.”

Nhiều ngày như vậy, rốt cuộc có việc khiến cô hài lòng rồi...

Từ nhà kho đi ra, Long Diệc Hân mời cô cùng ăn cơm. Lúc đi ăn gặp Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền, bốn người gộp lại một bàn ăn chung.

...

Bên ngoài, thám tử vừa tăng thêm tới giám sát Lăng Vi nóng lòng báo cáo: “Lăng A đi ra ngoài một mình, đang ăn cơm cùng người khác. Chung quanh không có vệ sĩ, xin hành động trước thời hạn?”

Tin tức vừa truyền đi, lập tức nghe tiếng khinh thường: “Cậu là óc heo à? Đừng tự quyết định! Cậu nhìn những vệ sĩ trong tối chung quanh đi? Ai nói cậu không có vệ sĩ?”

“Tút tut...” Điện thoại người này reo, là một tấm hình. Tấm hình này chụp vệ sĩ của Lăng Vi quanh quán ăn!

Có ở trong quán, có gặm bánh mì trong xe, có hút thuốc trên đường.

Mà Lăng Vi đang dùng cơm không hề hay biết.

Bữa cơm này Lăng Vi ăn không yên lòng, cực kỳ lo lắng cho Diệp Đình... Không biết anh có kế hoạch gì, cũng không biết ăn trưa hay chưa...

Cô ngậm thức ăn trong miệng, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh: “Chồng, ăn trưa chưa?”

Diệp Đình không trả lời. Lăng Vi sốt ruột, không ăn hết cơm, xách túi đứng lên, cô vừa đi vừa vẫy tay với mọi người: “Tôi có việc gấp, đi trước.”

Hoa Thiếu Kiền thấy cô đi vội vã, lập tức đứng lên. Anh ta đuổi ra cửa, đón gió rét hỏi cô: “Em còn đi tìm Diệp Đình?”

Lăng Vi quay đầu, sừng sốt.

Hoa Thiếu Kiền nhú mày, dáng vẻ hận không thể mài thiết thành sắt: “Anh ta cũng có người khác rồi, em còn định ở bên anh ta chịu khổ

bao lâu?”

Lăng Vi cười thắm, sao tất cả mọi người đều cho là Diệp Đình ngoại tình?

Cô lắc đầu: “Không phải như anh nghĩ...”

Hoa Thiếu Kiền ép tới cô: “Vậy em nói đi, là thế nào? Không phải hai người chuẩn bị chụp hình cưới sao? Sao không chụp nữa? Em có thể đừng ngu vậy không? Nhìn rõ sự thật đi! Diệp Đình chính là tên cặn bã! Anh ta không xứng với em, anh ta căn bản không đáng giá để em yêu anh ta như vậy!”

Lăng Vi không đợi anh ta nói xong, nghiêm mặt căn rằng nghiêng lợi nói: “Hoa Thiếu Kiền! Anh không hiểu anh ấy, sự thật không như anh nghĩ! Xin anh đừng lấy hiểu biết của anh đi suy đoán, bôi nhọ anh ấy! Xảy ra chuyện này, người khó chịu nhất, đau khổ nhất chính là Diệp Đình! Anh ấy không nói gì, nhưng trong lòng anh ấy đau khổ bao nhiêu, các người biết sao?”

Lăng Vi khinh thường liếc Hoa Thiếu Kiền, nghĩa chánh ngôn từ nói: “Các người không biết chân tướng, không có tư cách bình luận anh ấy! Diệp Đình là nam tử hán đội trời đạp đất! Anh ấy trung nghĩa với bạn, hết lòng tuân thủ lời hứa! Khoan dung rộng lượng có trách nhiệm! Anh ấy cũng không phụ lòng tôi! Anh ấy là người đàn ông hiểu rõ tôi nhất, đáng giá để tôi yêu nhất trên thế giới này! Tôi tin anh ấy, rất tin, dù người cả thế giới đều chất vấn chửi rửa anh ấy, tôi cũng sẽ không chút hoài nghi anh ấy!”

Cô giơ tay lên, chỉ thiên đối địa: “Lăng Vi tôi đời này chỉ thích một mình Diệp Đình, tôi yêu anh ấy sâu đậm! Tình yêu của tôi dành cho anh ấy tới, chết, không, đổi!”

Chương 815: Tất cả đều là ảnh đế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền tức giận sắp chảy máu não rồi: “Em yêu anh ta như vậy, anh ta yêu em sao? Anh ta để ý em sao?”

Đột nhiên “Bốp” một tiếng, Lôi Đình hung hăng cho Hoa Thiếu Kiền một tát.

Hoa Thiếu Kiền trừng cô, Lôi Đình trừng lại: “Không cho phép anh nói chị dâu tôi, không cho phép anh nói anh tôi...”

Hoa Thiếu Kiền sừng sốt, má trái nóng rát phát đau. Anh tức giận trừng Lôi Tuấn, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng cô.

Sắc mặt Lôi Đình vô cùng tàn nhẫn: “Anh mới là tên đàn ông xấu xa lòng dạ hẹp hòi.”

Hoa Thiếu Kiền nắm chặt nắm tay, trong mắt đầy lửa giận hừng hực, hiển nhiên cực kỳ ẩn nhẫn.

Lăng Vi không muốn nói gì, xoay người rời đi, camera sau lưng cô gắt gao nắm chặt biểu tình trên mặt cô.

Lăng Vi muốn điên rồi, gương mặt đỏ bừng, hô hấp khó khăn, lồng ngực như muốn nổ tung. Cô muốn chạy lại không dám chạy sợ tổn thương đứa bé. Trên trán cô đều là mồ hôi, cô đi được nửa đường mới đột nhiên nhớ tới xe dừng ở nhà hàng, lòng cô loạn như ma

không muốn quay lại lấy xe, may mà gọi được Phong Bạo tới đưa cô về công ty.

Gần nửa ngày này cô nhớ Diệp Đình... phát điên lên.

Cô yêu anh như vậy nhưng mà... lại phải cho toàn thế giới biết bọn họ đã chia tay.

Cách Laroe chừng 200m, cô xuống xe, sợ Diệp Đình chưa ăn cơm liền mua một phần pizza và một ly cafe. Cô đến công ty, mặt đỏ tai hồng, yết hầu căng lên.

Cô đi vào tòa nhà, mặc kệ người khác nhìn cô như thế nào, cô đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, đi thẳng tới văn phòng của Diệp Đình: “Diệp Đình...”

Diệp Đình đang bận tối mắt tối mũi, đột nhiên thấy cô tiến vào. Anh ngược mắt nhìn cô, thấy mắt cô ngấn nước nhào tới: “Ông xã... em yêu anh...”

Đêm Giáng Sinh, các nhà truyền thông lớn, đài truyền hình, ngoại trừ phát ra thông tin “Linh nhi nhiều người biết tới”, thì truyền phát nhiều nhất chính là Lăng Vi đứng giữa trời đất mênh mang, ánh mắt kiên nghị nói: “Diệp Đình là người đàn ông hiểu tôi nhất, đau lòng tôi nhất, đáng giá tôi yêu nhất trên thế giới này! Tôi tin anh ấy, tin vô cùng, dù cả thế giới đều nghi ngờ chửi rửa anh ấy, tôi đều không một lời nghi ngờ anh ấy!”

Cô giơ tay lên trời: “Lăng Vi tôi, kiếp này chỉ ái một người Diệp Đình, yêu vô cùng! Yêu đến chết cùng không rời!”

...

Diệp Đình nhìn không biết bao nhiêu lần... cái đầu cứng như đầu gỗ, nháy mắt dâng lên muôn ngàn gió lốc, đêm giáng sinh xem ai có thể bình an?

Anh cười vô cùng khí phách, như thiên thần đứng trên đám mây, anh giơ tay như nâng cả thế giới.

Cùng ngày, tối đêm giáng sinh.

Trang viên đặc biệt náo nhiệt.

Tiểu Tony, Lăng Tiêu, Lăng Trí đều được đón tới, Lôi Tuấn, Lôi Đình, Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc, Vinh Tứ đều có mặt.

Đại sảnh bữa tiệc, y hương tấn ảnh, hai mươi mấy nhà thiết kế của Laroe vây thành một vòng xung quanh Lăng Vi.

“Ồi quản lý, trước kia hiểu lầm ngài... ngài đại nhân đừng chấp kè tiểu nhân, không cần chấp nhặt chúng tôi...” Hiện tại Lăng Vi đã từ chức, cả bộ phận thiết kế từ chửi bới cô biến thành bắt đầu nịnh bợ cô.

Lăng Vi lạnh nhạt gật đầu, cũng chẳng có quan hệ gì với bọn họ nên tùy tiện bọn họ muốn nói gì thì nói.

“Quản lý, cô đúng là nhà thiết kế tài hoa nhất tôi từng thấy... cô rời khỏi Laroe đúng là tổn thất của công ty.”

Lăng Vi cười cười: “Bên kia có buffer, mời tự nhiên...”

“Hahaha...” Lôi Tuấn ở bên cạnh không nhịn được bật cười... chị dâu nói chuyện sao làm người ta ghen hòng như thế. Rõ ràng là đuổi người ta mau cút đi, ghét bỏ người ta nói nhiều nhanh đi ăn mà

ngậm cái miệng lại...

Hạ Tiểu Hi nhìn ra Lăng Vi không có kiên nhẫn, nhanh chóng chạy tới: “Vi Vi... em có đồ ăn ngon.”

Chương 816: Tất cả đều là ảnh đế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đi tới chỗ cô ấy, hai người và tiểu Tony, Lăng Tiêu và Lăng Trí ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Hứng thú chính là tiểu Tony chẳng để ý ai, chỉ nói chuyện với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng vậy, mãi lấy đồ ăn ngon cho cậu bé, hai người giống như ba con vậy...

Hôm nay Lăng Trí rất vui: “Tiểu Vi, hiện tại cháu vừa mang thai nhưng phải chú ý, không thể ăn linh tinh cũng không thể chạy ngược chạy xuôi được.”

“Chú, chú yên tâm đi, cháu rất chú ý mà... cháu không phải là trẻ con...”

Lăng Trí cười rộ lên: “Các cháu ở trong mắt chú đều là trẻ con hết.”

Lúc này Nghiêm lão gia đi tới, Lăng Vi vội vàng tới đón, lần trước ông ấy nói mua vòng cổ nhà Mạc mà chỉ nói một nửa, nhân lúc hôm nay hỏi cho hết.

“Ông Nghiêm mạnh khỏe...”

“Ồ nha đầu Vi Vi, đã lâu không gặp.”

“Vâng, cháu vừa từ chức, sau này khoản xe kia giao cho tiểu Cầm

giám sát, cô ấy là do cháu tự tay bồi dưỡng, năng lực rất mạnh, còn từ từ trưởng thành nữa, mong ngài yên tâm.”

“Ừ được, ông già này tin tưởng mắt nhìn người của cháu.”

Lăng Vi nói chuyện với ông một lúc, cục diện dần thoải mái, cô hỏi: “Ông, lần trước ông nói về chuyện vòng cổ, ngài có thể nói cho cháu biết không?”

“Được thôi...” ông cụ vừa nói xong đột nhiên Diệp lão gia tử chen vào: “Ai đây? Lão già thí nhà ông làm gì hả? Đó là cháu dâu tôi đấy, ông nói nửa ngày là muốn làm gì hả?”

“Sao lại nói vậy chứ? Cháu trai tôi không thua cháu trai ông đâu. Nếu không phải cháu trai ông xuống tay trước, chưa biết Lăng Vi là cháu dâu ai đâu.” Hai người lại ầm ĩ với nhau.

Lăng Vi hỏi không được, đành hẹn riêng vậy.

Bữa tiệc trôi qua một nửa, Lăng Vi cho người đưa tiểu Tony, Lăng Tiêu đến nhà gỗ nhỏ của Lăng Trí. Nơi đó kín người, yên tĩnh... tránh cho bọn họ nghe thấy chuyện gì chấn kinh.

Đại sảnh, tiểu Diệp bùng ly nước đưa cho Bạch Lộ: “Phu nhân, ngài còn buồn nôn không? Muốn vào phòng nghỉ ngơi không?”

Bạch Lộ gật đầu: “Hơi khó chịu, tôi đi nghỉ một lát.”

Cô không uống nước trái cây mà trực tiếp cùng tiểu Diệp về phòng nghỉ.

Vừa vào phòng, tiểu Diệp giơ tay đánh ngất cô ấy, Bạch Lộ lung lay ngã xuống đất, tiểu Diệp nhanh như bay buộc cô lại, che miệng nhét

vào tủ quần áo.

Một phòng khác, a Hào giả trang thành ‘Bạch Lộ’ đi ra.

Tiểu Diệp từ từ đi tới làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Đại sảnh quá buồn chán, tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút...” a Hào che miệng, giống như muốn nôn.

Tiểu Diệp lập tức nói: “Ngài vẫn là nên nói một tiếng với tiên sinh đi... Ngài tự tiện đi ra ngoài, tiên sinh tìm không thấy ngài, ngài ấy sẽ lo lắng.”

“Bạch Lộ” gật gật đầu, nơm nớp lo sợ đi tới bên cạnh Diệp Đình, biểu tình khẩn trương nói: “Ông xã, nơi này quá buồn, em muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Lúc này, vừa đi toilet ra, Lăng Vi nói: “Đúng là hơi chán, chủ yếu là quá nhiều người, tôi cùng cô đi ra ngoài một chút đi.”

“Bạch Lộ” vui vẻ cười, gật gật đầu: “Được, tiểu thư thư kí, cô thật tốt.”

Lăng Vi cười, hai người nắm tay, đi ra ngoài thông khí.

“Cái gì?” Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm Lăng Vi cùng Bạch Lộ, đột nhiên ngạc nhiên kêu một tiếng.

“Không thích hợp, người đàn bà kia không phải là Bạch Lộ kia... Tiểu Vi cũng không...”

Chương 817: Đời người như vở diễn, toàn dựa vào kỹ thuật diễn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Lý Thiên Mặc!” Diệp Đình đột nhiên kêu anh ta một tiếng.

“Hả?” Lý Thiên Mặc sửng sốt... Vội vàng đến bên cạnh Diệp Đình hạ giọng nói: “Diệp Đình, vừa rồi Bạch Lộ đi ra ngoài không phải là Bạch Lộ vừa nãy! Còn có tiểu Vi, là...”

Diệp Đình đột nhiên cắt ngang lời anh ta, nói: “Cậu đang mê sáng sao?” Vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu cho Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn giữ chặt Lý Thiên Mặc: “Tiểu tử, lại đây... Anh trai kính cậu một ly.”

“Gì cơ?”

Còn không đợi Lý Thiên Mặc phản ứng, Lôi Tuấn đột nhiên ôm cổ anh ta cường ngạnh rót một ly vào miệng Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc lung lay ngủ ở góc ghế sofa rồi.

“Mệt thật, tên tiểu tử này thực sự có mắt đấy... Thế mà có thể nhìn ra...” Lôi Tuấn thật là phục cậu ta.

Ngoài cửa, Bạch Lộ cùng Lăng Vi một trước một sau tản bộ bên ngoài biệt thự. Các cô vòng qua nửa bể bơi hình tròn.

Bạch Lộ hít một hơi nói: “Vẫn là bên ngoài thanh tịnh... Này, cô xem, nơi đó là cái gì?”

Tay cô chỉ vào mấy ngọn đèn làm ngôi sao: “Trong mộng tinh quang, vì yêu mà sống...Thật lãng mạn á...”

Lăng Vi cười cười, nói: “Nói không chừng là tiên sinh tặng cho cô kinh hỉ đấy...”

“Thật sự?”

Bạch Lộ kinh ngạc che miệng: “Tôi muốn đi nhìn một cái.”

“Được, tôi đi cùng cô.” Lăng Vi đi qua với cô ấy.

Hai người đi đến phía dưới ngọn đèn, ngẩng đầu nhìn lên trên...

“Thật là đẹp mắt... Nếu là tặng cho tôi... Có chết vì anh ấy cũng đáng giá...”

“Đúng vậy... Tôi cũng nghĩ như thế...”

“Bạch Lộ” ngẩng đầu nhìn camera trên nóc phòng nghỉ, nhìn thấy camera đột nhiên chuyển hướng liền nháy mắt ra dấu.

Đột nhiên...

Mấy bóng đen xông tới, có người bịt mũi Lăng Vi, Lăng Vi lập tức hôn mê.

Mấy người nháy mắt lao ra đánh nhau với ám vệ, mỗi người cầm chích điện trong tay, không tiếng động không hấp dẫn lực chú ý.

“Mang đi...” một lúc sau, mấy người ném đám ám vệ vào gara, sau đó nhanh chóng biến mất ở bên trong bóng đêm.

“Nhanh lên xe!” Một chiếc ô tô cực kỳ bình thường “Bạch Lộ” khinh miệt cười lạnh: “Phòng vệ trình độ này của Diệp gia, Diệp Đình chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Người vợ hãnh cưỡi cũng là con heo!”

Đây là mục đích cuối cùng lão đại bọn họ để cô ẩn nấp tiến vào Diệp phủ. Là nơi càng an toàn càng nguy hiểm. Không phải Diệp Đình tự đại sao? Không phải ra ngoài mang theo nhiều ám vệ sao? Không nghĩ người ta lại mai phục trong nhà chứ gì?

Hừ! Hệ thống phòng vệ nhà các người tôi đã cho phá hủy một nửa còn chẳng biết gì, quả thật ngu như heo.

Còn dám so với lão đại nhà chúng tôi? Hiện tại cho anh biết cái gì gọi là ngã xuống 18 tầng địa ngục.

“Đi!”

Nháy mắt mấy người mang theo Lăng Vi nhét Lăng Vi vào chiếc ô tô bình thường vì càng bình thường mới càng ít nghi ngờ.

Chiếc xe này bọn họ đã cải trang qua, ghế đằng sau lại trống không, bọn họ kéo lên, thô lỗ buộc Lăng Vi, che kín nhét vào.

Xe vừa khởi động, tiểu Diệp đột nhiên đi theo, a Hào dùng ánh mắt ngăn cô ta lại, nhỏ giọng quát: “Cô tới đây làm gì?”

Tiểu Diệp nói: “Các người không mang tôi theo sao? Các người đi rồi, không phải tôi sẽ bị lộ sao?”

Nói xong duỗi tay kéo cửa xe, a Hào quát một tiếng: “Hiện tại cô mất tích mới dễ làm người ta nghi ngờ, nhanh về đi, cô thật vất vả mới được bọn họ tin tưởng, hiện tại rời đi quá đáng tiếc.”

Nói xong nhân lúc cô ta không chú ý dùng đèn pin đánh ngất cô ta, sau đó chờ đám người kia tới phát hiện Lăng Vi bị bắt, cô ta trung thành bảo vệ chủ, bị đánh ngất là để che mắt.

Xe chạy đi, ‘a Hào’ cởi bỏ nguy trang thành người tới dự tiệc, trải qua kiểm tra nghiêm khắc thuận lợi ra ngoài trang viên.

“Tiên sinh, tiểu thư. Thật xin lỗi, bữa tiệc còn chưa kết thúc, nghĩ ra cửa lớn mời xuống xe kiểm tra.”

Đám người a Hào đám người lục tục xuống xe. Bốn bảo vệ của Diệp gia đi tới, có người kiểm tranh cốt xe, người kiểm tra chỗ ngồi, có người đập đập ghế dựa đằng sau, đang muốn kéo lên...

A Hào và mấy người kia cho nhau ánh mắt, định xử lý bốn bảo vệ.

Chương 818: Đời người như vở diễn, toàn dựa vào kỹ thuật diễn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đúng lúc này....

Đột nhiên trong đêm truyền tới tiếng còi xe cảnh sát...”Không hay rồi, không thấy phu nhân đâu, không thấy phu nhân đâu, Bạch tiểu thư và phu nhân đều không thấy đâu hết...”

Nháy mắt toàn bộ biệt thự rơi vào hỗn loạn...

“Thế này là thế nào?”

Người tới tham gia bữa tiệc đều kinh hoàng, đây chính là Diệp gia, nhà của tổng giám đốc tập đoàn Đình phong quốc tế...Diệp Đình.

“Hai người lớn đang sống sờ sờ sao lại không thấy đây? Là ra ngoài đi bộ không quay về sao?” Trong tiếng hoảng sợ, còi xe cảnh sát vang lên....

“Bảo vệ chú ý, bảo vệ chú ý.”

“Bạch tiểu thư và phu nhân đột nhiên mất tích, nhanh chóng cửa trang viên lại.”

Tiếng còi xe cảnh sát càng thêm chói tai.

“Lên xe, đi thôi.”

Lúc này cửa trang viên sắp đóng rồi.

“Đi nhanh...” Mấy người lên xe vào một cái xông ra cửa lớn.

Người trong xe, tim đập thình thịch liền nghe thấy loa cảnh báo không ngừng vang lên: “Người trong Diệp gia nghe đây... phu nhân mất tích, nhanh chóng tìm kiếm phu nhân ở đâu.”

Đột nhiên có người hô: “Tiên sinh... không hay rồi. Trong phòng Bạch tiểu thư phát hiện cô ấy bị trói tay chân.”

“Sao cơ? Chuyện này là thế nào?” Đại sảnh bữa tiệc nháy mắt loạn thành một đoàn: “Dám ở dưới mí mắt Diệp Đình bắt người, lá gan dám người này thật lớn.”

“Hả? bắt cóc thật sao? Thật là đáng sợ...”

Lúc này chuông cảnh báo vang lên: “Chiếc xe ngoài cửa trang viên rất khả nghi... ngăn lại cho tôi...”

Trong xe, mấy người đưa mắt nhìn nhau: “Sắp bị phát triển rồi sao? Diệp Đình này quả nhiên cảnh giác, nhanh lên thôi...”

“Chiếc xe đằng trước mời dừng xe, nếu không chúng tôi sẽ mở hệ thống công kích.”

Nháy mắt hai bên đường xuất hiện vô số quả cầu đen, đột nhiên nghe thấy Diệp Đình rống giận: “Vi Vi ở trong xe, anh ** nó không sợ làm cô ấy bị thương sao?”

“Thật xin lỗi... Đình ca.”

“Đuổi theo cho tôi...” Diệp Đình lao ra, nhanh chân đi tới chiếc xe thể thao V5.

Tiếng động cơ vang lên... chiếc xe lao ra ngoài: “Máy bay trực thăng đuổi theo cho tôi.”

Sau lưng, Lôi Tuấn, Vinh Tứ còn có đám ám vệ khởi động xe đuổi theo.

“Lái nhanh... lái nhanh, mau đuổi theo bọn họ.”

Tốc độ xe thể thao của Diệp Đình quá nhanh, một lúc đã lao tới đằng trước.

“Nhanh đi theo con đường nhỏ đó, nhanh đi theo con đường nhỏ đó.”

“Nhanh đi theo con đường nhỏ. Xe thể thao của bọn họ đều là sàn thấp, lên con đường nhỏ này bọn họ không có ưu thế, nhất định không đuổi kịp chúng ta đâu, nhanh lên...”

Chương 819: Ép sát từng bước — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phía sau, xe thể thao của Diệp Đình chạy nhanh như điện, càng ngày càng gần!

A trên xe trong nháy mắt cảm thấy áp lực — — cô ta lau mồ hôi trên trán, không ngừng thúc giục: “Chạy mau chạy mau!”

Đuổi tới rồi, đuổi tới rồi — —

Chiếc Laroe A1 lập tức chạy vào đường hỏ.

Xe thể thao cao cấp của Diệp Đình đuổi sát theo sau. Sau anh còn một dãy xe thể thay, thanh âm động cơ chấn động lòng người!

Mắt thấy bị đuổi kịp, Laroe A1 chạy vào lối rẽ nhỏ nhất.

Đường nhỏ gập gềnh không bằng phẳng, có rất nhiều nhánh cây, cành cây. Gầm xe thể thao của Diệp Đình quá thấp, quả thật vô cùng ảnh hưởng tốc độ.

Laroe A1 trong nháy mắt bỏ rơi Diệp Đình.

A vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên thấy trực thăng trên đỉnh đầu: “Là trực thăng — — Khốn kiếp! Diệp Đình lại điều động trực thăng?” Trực thăng bay lơ lửng trên đỉnh đầu tạo ra sóng to gió lớn.

Bão tuyết bị cuốn lên, tài xe liền mở quạt nước, tim A nhảy tới cổ họng: “Mau vào rừng cây, mau vào rừng cây — —”

Laroe A1 quẹo trái quẹo phải, chạy vào rừng cây, mặc dù mùa đông cây cối không có lá cây, nhưng trực thăng cũng không có cách nào hạ xuống, không thể đến gần, chỉ có thể đuổi theo.

“Làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ, lái mau lên! Có thể chạy thì chạy, không chạy khỏi thì giết chết cô gái này!”

Hai mươi mấy chiếc xe thể thao phía sau đuổi cùng giết tận, trực thăng quanh quẩn trên đỉnh đầu — —

Bầu không khí khẩn trương lại kích thích, làm người ta nghẹt thở!

...

Trong phòng giám sát ở trang viên Diệp Đình, Lăng Vi khoác áo choàng, cầm ly nước nóng, lo lắng nhìn Diệp Đình, Lôi Tuấn đuổi cùng giết tận tên khốn nạn kia.

Hạ Tiểu Hi ở bên cạnh ôm cô, thấp giọng an ủi: “Tiểu Vi, đừng lo lắng, đừng khẩn trương...”

“Ừ...” Tất cả đều trong kế hoạch của Diệp Đình, người bị trói đi trên xe là Lôi Đình. Kỹ năng đứng đầu thế giới của Lôi Đình là cải trang. Lôi Đình nghiêm túc, ngay cả anh cô ta cũng không nhận ra cô ta. Cho nên, lần này vì thăm dò hang ổ của kẻ địch, phải giả bộ bị kẻ địch bắt đi. Còn Lăng Vi đang có thai, một khi bị bắt đi, xe lắc như cần cẩu, tuyệt đối không giữ được đứa bé.

Cho nên Lôi Đình liền cải trang thành Lăng Vi, trước khi Bạch Lộ giả mời cô đi ra ngoài, Lăng Vi ở trong phòng vệ sinh, còn Lôi Đình cải trang thành cô, giả vờ bị Bạch Lộ bắt đi.

Lăng Vi vốn không đồng ý để cho Lôi Đình đi, dù sao bị kẻ địch bắt đi là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nói không tốt chính là phải liều mạng!

Nhưng hai mắt Lôi Đình sáng lên, dáng vẻ nóng lòng muốn thử: “Aiya, đã lâu không có nhiệm vụ chơi vui như vậy... Tôi muốn đi, tôi muốn đi!”

Diệp Đình tương đối yên tâm về Lôi Đình.

Thân thủ của Lôi Đình tốt vô cùng, hơn nữa thường xuyên đảm nhiệm nhiệm vụ nguy hiểm, lần này lại có chiến đội quốc tế cùng trong ứng ngoại hợp vây quét trùm ma túy, nên có nguy hiểm, nhưng hệ số nguy hiểm không lớn lắm.

Nhiệm vụ lần này của cô ta là phối hợp tên bắt cóc, đến nơi ẩn náu của Độc Hiêu, vào càng sâu càng tốt.

Chương 820: Ép sát từng bước — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ khi trùm ma túy Lạc Khôn bị Diệp Đình tiêu diệt, đám người Sa Khôn trở nên xảo quyệt hơn, ẩn náu nhiều nơi, cách một thời gian lại đổi chỗ đóng quân. Cho nên vô cùng khó tìm chỗ ẩn náu của bọn họ.

Lần này Diệp Đình phối hợp toàn lực với chiến đội quốc tế, làm ra kế hoạch chu đáo nhất, định đi sâu vào hang cọp!

Tất cả trong tiệc rượu trước đó đều là kế hoạch thả hổ về rừng.

Bây giờ, sở dĩ Diệp Đình đuổi cùng giết tận đám người này chính là muốn cho đối phương nhìn ra anh gấp rút! Anh càng gấp, đối phương liền cho rằng anh để ý, anh càng để ý, tù binh bọn họ bắt được lại càng có giá trị!

“Mau chạy vào rừng thông, mau — —” Laroe A1 chạy quen đường, hiển nhiên đã sớm nắm rõ hoàn cảnh nơi này như lòng bàn tay, bọn họ thành thạo, đã tạo ra vô số vết bánh xe ở tuyết gần đó, nên bọn họ lái vào rừng cây, Diệp Đình không cách nào tìm ra bọn họ dựa vào vết bánh xe.

Trục thẳng trên đỉnh đầu cũng mất tác dụng. Vì lá cây thông cực kỳ rậm rạp. “Tắt đèn — —” A tắt đèn trên xe, trục thẳng căn bản không thấy bọn họ.

Xe rẽ bảy tám lần, rốt cuộc lái tới nơi tiếp ứng bọn họ đã sớm sắp

xếp.

“Mau đổi xe!”

A mở cửa sau xe, kéo “Lăng Vi” ra ngoài: “Mau cho cô ta uống nước, đút cô ta ăn chút gì. Nếu cô ta chết, tất cả việc chúng ta làm liền uống công!”

Những người khác nhanh chân, A truyền tin: “Báo cáo lão đại! A đã mang Lăng A tới điểm G an toàn! Nhưng đoàn xe và trực thăng của Diệp Đình đang truy tìm gần đây, xin lão đại chỉ thị!”

Còn chưa nhận được lệnh, đột nhiên nghe trực thăng bay về phía bọn họ!

“Báo cáo lão đại! Có lẽ trực thăng đã phát hiện hành tung của chúng ta — —”

Đầu bên kia lập tức trả lời: “Mau đến bến tàu Đạt Thái tập hợp trước!”

“Dạ!”

“Đi mau — —”

Lôi Đình uống nước xong, ăn không ít. Bị ném vào cốp xe.

...

Trong phòng giám sát ở trang viên Diệp Đình, Lý Thiên Mặc tỉnh lại, mặt đầy mờ mịt nói: “Mình đã nói rồi... Mình đã nói rồi!” Anh ta kích động giậm chân, giậm chân, giậm chân: “Mình đã nói Bạch Lộ đó là giả!”

Anh ta lại nhìn Lăng Vi, quan sát từ trên xuống dưới, kích động nói: “Lúc ấy mình đã nhìn ra... Cậu đó, quả nhiên là Lôi Đình cải trang!”

Hạ Tiểu Hi hỏi anh ta: “Sao cậu nhìn ra được?”

Lý Thiên Mặc gãi đầu nói: “Mình không dám nói, mình nói, sợ cậu đánh mình...”

Hạ Tiểu Hi thúc giục anh ta: “Cậu nói mau!”

Lý Thiên Mặc cực kỳ nghiêm túc nói: “Thật ra.... Các cậu trong mắt mình đều là mật mã.... Ví dụ như Tiểu Vi.” Anh ta lấy Lăng Vi làm ví dụ, Lăng Vi trong nháy mắt có dự cảm xấu...

Quả nhiên, nghe Lý Thiên Mặc nói: “Tóc Tiểu Vi là licilu... hợp thành mật mã, ánh mắt, lỗ mũi, miệng và cằm là cvisldid... hợp thành. Nhưng Lôi Đình cải trang cậu ấy, mặc dù hình dáng giống, nhưng tổ hợp chung chính là sxcvsd...”

Lăng Vi trong nháy mắt cảm thấy không còn tình bạn...

Quen biết Thiên ma hơn bốn năm, ở trong mắt anh ta... cô lại là một tổ mật mã! Tên tiểu thú này, cậu còn dám nói ra?!

Nhất định không biết chữ “Chết” viết thế nào...

“Còn mình thì sao?” Hạ Tiểu Hi nghiêng đầu hỏi anh ta, Lý Thiên Mặc gãi đầu nói: “Tóc và lông mày của cậu là do tslskok hợp thành, bả vai và cánh tay là do lisikili hợp thành...”

“Lý, Thiên, Mặc ——” Hạ Tiểu Hi cắn răng nghiêng lợi, nhảy cõn lên đánh anh ta!

Giao lưu bạn bè cầu thả.... Giao lưu bạn bè cầu thả...

...

Chiếc xe ô tô màu bạc vòng tới vòng lui trong rừng cây, rồi cuộc cắt đuôi được xe và trực thăng của Diệp Đình, A khăn trương nhìn ra sau: “Cắt đuôi rồi?”

Chương 821: Truy đuổi đến cùng — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Thật sự cắt đuôi được rồi?” A không ngừng nhìn ra ngoài.

Mặt những người khác trong xe đầy lãnh khốc. Nhưng thần kinh đều khẩn trương.

Hình như trực thăng không đuổi theo nữa, hơn nữa, bọn họ ra đường lớn, xe trên đường dần nhiều, chiếc xe của bọn họ lúc này vô cùng tầm thường, chạy trên đường hoàn toàn không nhìn ra vấn đề gì.

...

Lăng Vi ở nhà, nằm trên giường, liên lạc với Diệp Đình: “Chồng, bây giờ tiến triển thế nào? Anh có mệt không...”

Diệp Đình và Lôi Tuấn ở trong xe, vừa lái xe vừa hút thuốc, đã sắp nửa đêm, thời gian này, người mệt rã rời. Diệp Đình cười nói: “Không sao, để bọn họ chạy thêm 200m... Chờ đường rộng rãi, lại đuổi theo. Đuổi sát mãi, bọn họ sẽ sợ.”

“Tiểu Đình thế nào? Anh phải coi chừng cô ấy!”

Diệp Đình hút thuốc, cười cười. Lôi Tuấn đột nhiên đoạt lấy máy truyền tin, chen vào: “Chị dâu! Chị không biết anh tôi xuất thân là gì sao? Chị đây là nhìn người qua khe cửa*, coi thường người ta?”

(*) Tương tự câu ếch ngồi đáy giếng.

“Hừ — — Chồng tôi có bản lĩnh gì, đương nhiên tôi biết. Người ta không có hiện trường, tôi sốt ruột...”

“Chị dâu, chị đừng lo, chị mau ngủ đi.”

Diệp Đình đoạt máy truyền tin lại: “Vợ, em nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ quá trễ sẽ ảnh hưởng đứa bé trở mã.”

“Ừ, em lập tức ngủ. Lo cho các người, không ngủ được.”

Diệp Đình cầm máy truyền tin, chợt nghe bên kia truyền tới tiếng “chụt”...

“Chồng, hôn anh, em nhớ anh, chú ý an toàn nha...” Tai Diệp Đình trong nháy mắt đỏ lên. Lôi Tuấn bên cạnh gào khóc, kêu thảm thiết: “Hai người thật sự đủ rồi! Vợ tôi thì sao? Vợ tôi thì sao?”

“Em ở đây...” Đầu bên kia máy truyền tin truyền tới giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Tiểu Hi.

Lôi Tuấn thiếu chút nữa bật khóc: “Vợ, mau hôn chồng...”

“Tút TUT TUT — —” Đầu kia ngắt máy.

Lôi Tuấn khóc “hu hu”.... Nha đầu thúì, em chờ đó cho anh! Chờ anh trở về, làm thế nào cũng phải trừng trị em thật tốt! Hừ! Anh không chỉ gạo sống nấu thành cơm, anh còn phải nấu thành cháo trước!

Lôi Tuấn đang bi phẫn không thôi, máy truyền tin lại vang lên, Diệp Đình ấn nút, liền nghe Hạ Tiểu Hi ở đầu bên kia nói: “Xin lỗi... Vừa

rồi Tiểu Vi đưa máy truyền tin cho em, kết quả em cảm không cần thận, ấn nút ngắt...”

“Ồi má ơi...” Lạnh lẽo trong lòng Lôi Tuấn cuốn sạch, thật ảm...

Hạ Tiểu Hi che ống nói, nói: “Anh phải chú ý an toàn, không được bị thương nha.”

“Ừ, vợ, em không hôn anh sao? Lỡ như anh bị thương, không về được thì sao?” Hạ Tiểu Hi liền nóng nảy: “Đừng nói bậy bạ! Các anh không tìm chỗ ngủ sao?”

Lôi Tuấn không vui: “Không thể ngủ, phải để cho kẻ địch có cảm giác chúng ta luôn truy đuổi, nếu không bọn họ sẽ nghi ngờ.”

“À.” Hạ Tiểu Hi cầm máy truyền tin, mặt đỏ bừng, cô ta muốn nói vài lời buồn nôn, nhưng da mặt mỏng... Thật sự không thể nói ra. Lăng Vi cười cười, cố ý duỗi người: “Mình đi rửa mặt...”

Sau khi Lăng Vi đi ra phòng ngủ, Hạ Tiểu Hi mới yếu ớt nói: “Lôi Tuấn, em nhớ anh, chờ anh trở lại nha. Chụt...”

Lập tức ngắt máy.

Lôi Tuấn muốn bay...

Tiểu vũ trụ trong nháy mắt bùng nổ: “Anh, chúng ta đuổi theo chưa? Chạy xa quá cũng không đuổi kịp!”

Diệp Đình hí mắt, hút thuốc nói: “Đuổi theo đi — —”

Một cước đạp lút cần ga. Xe thể thao MG lập tức chạy như bay.

Chương 822: Truy đuổi đến cùng — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đến chỗ bọn họ...” Đám người A lái xe tới bến tàu Đạt Thái, lúc chạm mặt người tiếp ứng A Nô đã là 3 giờ sáng.

“Đi theo tôi.” A Nô dẫn bọn họ lên chiếc thuyền câu cũ nát.

Chiếc thuyền này cùng ba chiếc thuyền bên cạnh là hang ổ bán ma túy nhỏ.

A và A Nô đỡ “Lăng Vi” đi vào khoang thuyền. A Nô vừa đen vừa gầy, ánh mắt đục ngầu, lúc đi giống như con sói.

Anh ta ngoắc ngoắc phía sau: “Mau lên đây.”

Những người khác đang nghỉ dưỡng sức, A ném “Lăng Vi” vào trong khoang thuyền, mở máy truyền tin, báo cáo lên trên: “Lão đại, chúng tôi tụ họp với A Nô ở Đạt Thái, xin chỉ thị tiếp theo.”

“Làm theo kế hoạch, bắt Diệp Đình đóng tiền chuộc!”

“Dạ! Lão đại!” Vừa dứt lời, đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới tiếng còi xe cảnh sát chói tai — —

“Xảy ra chuyện gì? Các người bị theo dõi sao?” A Nô giận không thôi!

A nói: “Chắc không có, lúc tới đây, chúng tôi vô cùng chú ý, hẳn

không bị theo dõi.”

A Nô lén lén lút lút thò đầu nhìn ra ngoài, tiếng còi xe cảnh sát chợt ngừng, chỉ thấy một tên cướp chạy về phía này, mấy cảnh sát nhanh chóng đuổi theo sau.

Khi A nhìn ra ngoài, đúng lúc thấy tên cướp đó nhảy lên thuyền bên cạnh bọn họ!

Mẹ nó — — Có cần xui xẻo vậy không? Sao tên cướp kia lại nhảy lên đó? Bến tàu có nhiều thường anh ta không trốn, sao phải trốn trên thuyền cạnh bọn họ?

“Mau giấu cô ta đi!”

A Nô lật tấm ván trên khoang thuyền: “Mau đưa cô ta vào đây!”

Mọi người vội nâng “Lăng Vi” lên, nhét vào đó. Thuyền đánh bắt như bọn họ trước sau đều thông thoáng, cabin không có cửa.

“Mau nằm xuống ngủ — —” A thấp giọng ra lệnh, tất cả mọi người đều nằm lên ghế trên khoang thuyền, nhắm mắt, che mặt, giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân của cảnh sát ngày càng gần: “Đội trưởng! Tôi thấy người kia chạy đến gần đây.”

“Lục soát!” Giọng Giang Quân lạnh lùng trầm thấp, đi chậm rãi trong khoang thuyền.

Trương Tư Minh hít hít mũi: “Trong khoang thuyền này có mùi gì?”

Tóc gáy cả người A đều dựng đứng lên, cô ta lắng tai nghe, chỉ một

lát sau, tiếng bước chân của cảnh sát đi qua bọn họ: “Đội trưởng! Anh ta ở đó!”

“Mau đuổi theo — —”

Sau khi cảnh sát đi, A nhảy cẫng lên, lật tấm ván: “Không thể ở đây, đi mau — —”

“Đi đâu? Không phải chúng ta đã bàn xong, phải ở đây đòi tiền chuộc sao? Chúng ta vẫn xin phép lão đại trước chứ?”

“Đúng nha, chị A, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Đúng vậy, xảy ra chuyện, chúng ta không chịu trách nhiệm nổi.”

A híp mắt, mở máy truyền tin: “Lão đại, vừa rồi cảnh sát đã tới khoang thuyền chúng ta. Mặc dù không phát hiện người chúng ta bắt, nhưng e là mùi trong khoang thuyền chúng ta sẽ làm cảnh sát hoài nghi, nếu không nhanh chóng đổi địa điểm, chúng ta sẽ bại lộ.”

“Ừ, lập tức rút lui! Gần bến tàu Đạt Thái có một nhà dân cư là hang ổ của chúng ta, bảo A Nô dẫn các người đi.”

A lập tức giao máy truyền tin cho A Nô, A Nô nghe chỉ thị, dẫn bọn họ đến dân cư gần đó.

Sau khi bọn họ đi, Giang Phân nhắn tin cho Diệp Đình: “Kế hoạch gài bẫy A hoàn thành, tiếp theo tới anh.”

Chương 823: Giết đến cùng!!!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân làm ký hiệu trên mấy chiếc thuyền đánh bắt, bây giờ vẫn không thể bắt người, vì còn phải thả dây dài, câu cá lớn — — con đường này quá quan trọng, tiếp theo, có thể lôi ra chuỗi ma túy lớn!

...

Lăng Vi ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng ấn máy truyền tin: “Chồng, tình hình thế nào?” Đầu bên kia truyền tới thanh âm trầm thấp của Diệp Đình: “Sắp bắt cá lớn, em ngủ tiếp đi, hôn em.”

Mặt Lăng Vi dính sát máy truyền tin, tựa như có thể cảm nhận được nụ hôn của anh. Mắt cũng không mở ra, lại mơ mơ màng màng ngủ đi. Cô vốn cho là không ngủ được, ai biết lại buồn ngủ như vậy...

Hai ngày nay cô thường đói bụng. Khi đói bụng liền khó chịu, một hai phút không ăn gì, liền muốn cào người.

Cô không biết trong bụng cô có hai đại bảo đang cướp dinh dưỡng của cô.

Cho nên, cả ngày đói bụng, buồn ngủ!

Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc luôn túc trực không ngủ, Hạ Tiểu Hi đang ở trong phòng giám sát, tuy bây giờ không có cách nào biết trước tình hình, nhưng cô ta không ngủ được.

Lo cho Lô Tuấn, lo cho Diệp Đình, lo cho Tiểu Đình.

Lý Thiên Mặc và nhóm ám dạ tra hỏi Tiểu Diệp, ngoài ra còn có ba gián điệp.

Lý Thiên Mặc thật sự mở rộng tầm mắt: “Ai u — — lão đại Diệp Đình của các người thật trâu... Lại nuôi nhiều gián điệp trong nhà như vậy, không sợ những người này hạ độc sao?”

Tiểu Kha trong nhóm ám dạ nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc...

Lý Thiên Mặc lúng túng, đoán chừng là không có cơ hội mang độc trên người.

Cảm thấy mình bị xem là kẻ ngốc, anh ta lại cười ha ha, nói: “Không hạ độc cũng có nguy hiểm mà, ví dụ như dao trong bếp... còn có gạt tàn thuốc... Tiện tay cầm một cái cũng có thể chết người nha.”

Tiểu Kha chờ anh ta nói xong mới nói cho anh ta: “Tất cả đồ dùng trong biệt thự đều có người quản lý, hơn nữa, Sa Khôn nghèo rớt mồng tơi, thứ anh ta muốn nhất là tiền. Kế hoạch của anh ta là vợ vét càng nhiều tiền càng tốt, cuối cùng mới hạ độc thủ.”

Nói xong, lấy cái lư hương, nhắc chân đập Tiểu Diệp: “Mùi hương trong lư hương này là độc dược mãn tính, nếu ngửi cái này thời gian dài, người sẽ từ từ trúng độc mà chết.”

Tiểu Diệp bị trói tay chân. Miệng bị nhét vải.

Cô ta hận đến cắn răng — — nhưng không cắn nổi, muốn cắn răng cũng không được!

Cho tới hôm nay, cô ta mới biết... hương trong phòng ngủ Lăng Vi căn bản không phải cái cô ta bỏ vào... Nhưng rõ ràng mùi giống nhau... Sao Diệp Đình phát hiện? Còn nhanh chóng tìm ra mùi hương giống, lại không có độc?

Không nghĩ ra... Không nghĩ ra!

Đáng hận hơn là Diệp Đình đã sớm biết bọn họ là gián điệp, nếu không anh sẽ không đề phòng nghiêm mật như vậy.

Tiểu Diệp đã đoán được nhiệm vụ bắt cóc thất bại, nhưng cô ta tin tưởng lão đại Sa Khôn nhất định sẽ có cách hạ gục Diệp Đình! Giết chết Diệp Đình!

...

Năm giờ sáng, trời vẫn tối, A từ nhà dân đi ra, đi tới buồng điện thoại công cộng, gọi tới trang viên Diệp Đình: “Phu nhân các người ở trong tay tôi, nói ông chủ các người chuẩn bị 200 triệu! Địa chỉ giao dịch, đợi điện thoại của tôi!”

“Tút ——”

Cúp điện thoại.

Vương quản gia lập tức báo cáo Diệp Đình, Diệp Đình nhàn nhạt nói: “Chuẩn bị tiền cho anh ta.”

Vương quản gia và Jason tới cây cầu bỏ hoang đối phương chỉ định, ném vali tiền xuống.

Mười mấy chiếc xe lấy toàn bộ vali tiền đi.

Một người ném bao bố xuống xe.

Lôi Tuấn trong góc tối lập tức lao ra, mở bao bố: “Mẹ! Tiện nhân giờ trò lừa bịp!” Người bên trong không phải Tiểu Đình!

Lôi Tuấn nổi giận: “Khốn kiếp — — Lão tử liều mạng với các người! Đuổi theo cho tôi!”

“Đùng ðùng — —”

Xe phía trước đột nhiên bắn súng: “Đùng — —”

“Mẹ nó! Mau tránh — —”

Bên tai vang tiếng ðùng ðùng, trước mắt khói đen cuồn cuộn.

“Khụ — —” Cũng may tránh mau, Lôi Tuấn nằm trong đống tuyết, bị đạn đại bác chấn động đến ngực cũng sắp vỡ vụn!

Xe đã chạy mất dạng. Lôi Tuấn ấn máy truyền tin: “Kế hoạch đưa tiền hoàn thành, hết.”

Chương 824: Giết đến cùng!!!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong xe, A mở vali, từng xấp tiền giấy làm cô ta hoa cả mắt!

“Tất cả đều là thật sao!”

“Mẹ nó — — nhiều tiền như vậy!”

Mắt tên nghiện ma túy xanh biếc, tham lam nuốt nước miếng: “Nhiều tiền như vậy!”

Gan mấy tên nghiện ma túy lập tức ngửa ngáy, hận không thể nhét tiền vào trong miệng, gặm hết.

Nhưng bọn họ không dám nuốt riêng tiền này, trong người bọn họ đều có thiết bị nổ, cầm tiền đi cũng không có mạng tiêu xài.

“Kiểm tra xem có thiết bị theo dõi không!”

A nhìn cơn thèm, cầm máy dò xét lên, dò xét quanh vali: “Tích tích — —”

“Khốn kiếp!” Quả nhiên có thiết bị theo dõi — — Diệp Đình đủ nham hiểm! Nhưng anh không nham hiểm bằng lão đại chúng tôi!

Những chiếc xe khác cũng phát hiện thiết bị theo dõi, đập nát, ném ra ngoài cửa sổ.

“Lão đại — — đã nhận được tiền! Thiết bị theo dõi bị tháo bỏ. Người đàn bà kia làm thế nào?”

Thanh âm trong máy truyền tin cười âm đặng: “Anh tôi chết trong tay anh ta! Lão tử bắt cô ta đền mạng! Đàn bà của Diệp Đình, mùi vị nhất định không tệ, mang về, cho anh em sáng khoái, sau đó bán làm gái, không phải Diệp Đình bản lĩnh lắm sao... Lão tử cho anh ta đội nón xanh mỗi ngày... Ha ha! Diệp Đình, lão tử chơi cùng anh!”

“Ha ha ha — —” Máy truyền tin truyền tới tiếng cười lớn: “Giết anh ta! Giết anh ta!”

Biên giới, A gánh “Lăng Vi” lên một chiếc trực thăng.

Khóe miệng A nở nụ cười âm lãnh: “Đi — —” Ra khỏi biên giới quốc gia, các người muốn tìm lão tử, giống như mò kim đáy biển!

Trực thăng vừa bay lên không trung không lâu, sau lưng chợt truyền tới tiếng báo động: “Đi mau — —”

Đám người A khiếp sợ, nhưng suy nghĩ một lát: “Vợ Diệp Đình còn trong tay chúng ta, bọn họ không dám động tay!”

Quả nhiên, không có đạn bắn tới, chỉ thấy hai chiếc trực thăng đuổi theo sau, nhưng cách quá xa, chỉ chốc lát, trực thăng của A liền cắt đuôi bọn họ, bay vào vùng tam giác.

Chiến đội quốc tế, đồn chỉ huy.

Trong tờ tiền ẩn thiết bị theo dõi, một đường theo A trở lại chỗ ẩn náu chính của Sa Khôn.

Thiết bị theo dõi do Diệp Đình thiết kế, cực kỳ nhỏ bé, nhưng có tác dụng, trong năm ngày, nắm trong tay toàn bộ phạm vi của anh ta.

A mang tiền qua tay rất nhiều nơi, rốt cuộc tới ở Sa Khôn! Sau đó, Sa Khôn mang một số tiền đưa đến kho bạc của anh ta!

Một số tiền khác phân phối các hang ổ nhỏ — —

Trung tâm chỉ huy chiến đội quốc tế.

“Báo cáo Thủ trưởng! 200 triệu đã đến hang ổ của Sa Khôn! Bên tôi đã theo dõi toàn bộ!”

Quan chỉ huy ra lệnh: “Được, hành động — —”

Mấy ngày kế tiếp, chiến đội quốc tế huyết tẩy hang ổ Sa Khôn! Qua mấy ngày chiến đấu đẫm máu, hang ổ bán ma túy cực kỳ lớn của Sa Khôn bị loại trừ hoàn toàn!

Lôi Đình được giải cứu, nhưng lưng cô bị trọng thương! Tình hình vô cùng nguy cấp — — chiến đội quốc tế hộ tống Lôi Đình về nước.

200 triệu đi một vòng, lại trở về trong tay Diệp Đình.

Trong nhà giam, Diệp Đình khoanh hai tay, ánh mắt khinh miệt nhìn Sa Khôn bằng nửa con mắt: “Kế hoạch rất hoàn mỹ nha...”

Mắt Sa Khôn lộ ra sát ý!

Diệp Đình cười nhạt, nhìn anh ta chăm chăm! Anh ta cắn răng, gằn từng chữ, trả lại cho anh ta: “Anh trai anh chết trong tay tôi, anh, cũng vậy!”

“A — —”

Chương 825: Mau đến xem bánh chưng lớn.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cách một lớp song sắt, chẳng khác nào cách trời à đất.

Diệp Đình hạnh phúc hoa nở ở bên ngoài, Sa Khôn đang ngã gục giữa giữa ở bên trong.

“Cứ từ từ hưởng thụ...”

Diệp Đình lạnh lùng nhìn anh ta, lái xe trở về biệt thự, đã năm ngày rồi anh không nhìn thấy Vi Vi, anh thật sự rất muốn ôm cô, rất muốn cuồng nhiệt hôn cô.

Cửa trang viện từ từ mở ra, Diệp Đình đi nhanh vào trong đại sảnh.

Còn chưa đi vòng qua hồ bơi, Lăng Vi đang đứng ở ban công lập tức kêu lên: “Chồng — — “

Diệp Đình ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy cô che miệng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc vui mừng nhìn anh.

Cô liều mạng quơ quơ tay nhỏ: “Chồng!” Đôi mắt của Diệp Đình chợt bùng cháy lên, khoảng khắc lúc nhìn thấy cô... trái tim anh, chấn động mạnh! Nhiệt huyết trong thân thể như bùng cháy lên — — nhìn thấy cô vui sướng chạy xuống tầng.

“Chồng — — “

Vi vi bước xuống bậc thang, chạy thật nhanh về phía anh, Diệp Đình giang hai cánh tay ra, cô lập tức nhảy vào trong ngực anh.

“Cẩn thận, lớn đầu mà còn giống như trẻ con thế này.” Anh ôm lấy cô, bế ngang cô lên, bước nhanh đi vào trong: “Bên ngoài lạnh thế này, em không sợ bị cảm lạnh hả?”

Lăng Vi ôm lấy cổ anh, vui vẻ nói: “Vừa nhìn thấy anh, cả người em đã nóng lên rồi, không cảm thấy lạnh gì cả!”

Diệp Đình rất vui vẻ, cả người anh cũng nóng lên... Bọn họ đang biến thành máy phát nhiệt sao?

“Chồng, anh càng ngày càng đẹp trai ra!” Cô chăm chú nhìn anh, sau đó... nhìn thấy lỗ tai của anh càng ngày càng đỏ lên, ha ha... đã là vợ chồng với nhau rồi, còn xấu hổ.

Diệp Đình tỳ trán vào trán cô, trầm thấp nói ở bên tai cô: “Em cũng càng ngày càng đẹp, còn có phong vị nữa.”

Lăng Vi vội vàng gật đầu: “Hai chúng ta cứ khen nhau thế này, khen khen, khen đến tận bầu trời, đừng có ngừng!”

“Ừ” Diệp Đình đặc biệt nghe lời gật đầu: “Vợ, làn da của em càng ngày càng đẹp hơn, vừa trắng lại vừa mềm, làm anh thật sự muốn bóp bóp.”

Lăng Vi cười trêu ghẹo: “Vừa trắng lại vừa mềm, anh đang tả lợn đó hả? Đúng là khen hay!”

Diệp Đình nhanh chóng nhìn cô cẩn thận: “Anh thấy... có vẻ như sắc mặt của em hồng nhuận hơn rất nhiều, anh không ở nhà, em dễ chịu

đến vậy sao?”

Lăng Vi cười “Ha ha”, hôn chụt lên má anh: “Em nhớ anh!”

Diệp Đình vui vẻ hỏi: “Nhớ cái gì về anh? Sao ngày nào cũng nhớ đến đỏ mặt thế này?”

“Phốc...” Lăng Vi che mặt... Người này thật là xấu... Cô kéo thấp cổ anh xuống, sát lại gần bên lỗ tai anh nói: “Tiểu biệt thắng tâm hôn, đáng tiếc, anh không ăn được em! Ha ha ha — — “

Hơi thở ấm áp của cô đều phun ở bên mặt anh, làm anh cảm thấy tê dại.

Diệp Đình cắn răng, quyến rũ nói ở bên tai cô: “Em có thể ăn được anh.”

“Đi — — ghét!” Đúng là lão xe lửa Thomas! Cô đưa tay nhỏ vỗ lên mặt anh...

Diệp Đình: “...” Anh ôm cô đi, tay không phản kích lại...

Lăng Vi hất cằm nhìn anh, anh cũng vĩnh viễn nhìn cô, hai người anh nhìn em, em nhìn anh, đều cùng cười với nhau.

Vừa mới đi tới phòng khách, cô không kịp lòng được nữa ôm hôn anh nhiệt tình, Diệp Đình ôm cô ngồi ở trên ghế sa lon. Cô ngồi ở trên đùi anh, vừa hôn anh, vừa nín lấy cổ áo của anh, bá đạo nói: “Cả người toàn là mùi thuốc lá! Sau này không cho phép hút thuốc nữa, biết không?”

Cô đưa tay sờ vào trong ngực anh... Tay nhỏ như mang điện, chỉ chốc lát sau đã mò được một bao thuốc lá bằng sắt ở trong túi áo sơ

mi của anh.

Cô lấy ra, lắc lắc lư lư ở trước mắt anh: “Phía trên viết, hút thuốc có hại cho sức khỏe, mắt to thế này, mà không nhìn thấy.”

Diệp Đình vênh môi, không lên tiếng, tiện tay ném bao thuốc và bật lửa vào trong thùng rác, dù sao sau này anh cũng không dùng nữa. Anh đưa tay ôm chặt lấy cô, chuẩn bị lên tầng tắm, mặc dù anh tắm xong rồi mới trở về, nhưng trong xe, tất cả đều là mùi thuốc lá.

Trên trang phục cũng dính không ít.

Chương 826: Mau đến xem bánh chưng lớn.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lên tầng hai, Lăng Vi đẩy anh vào phòng tắm: “Để em tới kiểm tra, nhìn xem có chỗ nào bị thương hai không.”

Diệp Đình đặc biệt phối hợp cởi quần áo ra.

Lăng Vi tỉ mỉ, nhìn trước nhìn sau, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn tất cả một lần.

Làm Diệp Đình lại... nóng lên...

Con nhóc này chắc chắn cố tình...

Bây giờ cô đang mang thai, không thể sờ, không thể đụng vào, chỉ khổ anh.

Cũng may là vợ mình thân thiện, còn có thể giúp anh giải quyết, thật hạnh phúc.

Diệp Đình tắm xong đi ra. Đến thư phòng xử lý công việc.

Đến chạng vạng tối, anh mới đi ra khỏi thư phòng. Lăng Vi ôm chặt lấy cổ anh, hỏi: “Lần này hành động có nguy hiểm không? Tiểu Đình đã trở về chưa?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy lo

âu.

Cô đã hỏi mấy người, nhưng không có ai trả lời cô cả. Kết quả, cô lại càng lo lắng hơn!

Diệp Đình là biết, tính tình của cô quật cường như thế nào.

Hôm nay cô không hỏi ra kết quả, sợ rằng sẽ ngủ không yên giấc.

“Có phải... xảy ra chuyện... hay không?” Lăng Vi nhìn sắc mặt của Diệp Đình càng ngày càng nghiêm nghị, cô lại càng lo lắng...

Cô cảm thấy... Trong lòng mình như có hai con thỏ đang chạy nhảy, tim đập càng ngày càng nhanh, cô không có cách nào suy nghĩ không bậy bạ được.

Diệp Đình thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, mím chặt môi.

Anh không trả lời ngay, không ai dám nói cho Lăng Vi, Lôi Đình bị thương.

Lôi Đình bị thương rất nặng, mọi người không dám đưa cô ấy trở lại, trực tiếp để cô ấy lại bệnh viện biên giới cấp cứu.

Diệp Đình đi tới mép giường, vững vàng đặt cô ngồi yên trên giường.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào anh, biết chuyện anh sắp nói...

Có thể sẽ rất dọa người...

Diệp Đình nửa quỳ ở bên cạnh cô, cầm lấy tay cô. Lăng Vi thấy trong đôi mắt đen của anh lộ ra tia ẩn nhẫn.

Anh nói: “Lôi Đình bị trọng thương, vẫn còn đang cấp cứu ở bệnh viện... Tạm thời chưa trở về.”

“Hà? Trọng thương? Còn phải cấp cứu?”

Vậy chẳng phải là rất nghiêm trọng?

Trái tim của Lăng Vi trở nên căng thẳng, cô cũng đều cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực!

Cô siết chặt quả đấm, muốn đứng lên: “Em muốn đi thăm cô ấy!”

Diệp Đình giữ cô lại: “Bây giờ cô ấy... Còn ở lại bệnh viện biên giới bên kia, ngày mai tiểu Tuấn sẽ đưa cô ấy trở lại. Chờ ngày mai cô ấy trở lại, em đi thăm cô ấy. Bây giờ em không thể chịu mệt nhọc được. Đường quá xa, rất nguy hiểm.”

Anh giơ tay lên xoa xoa mái tóc của cô: “Đừng lo lắng, tiểu Đình không nguy hiểm đến tính mạng. Lúc đội đặc chiến quốc tế vây công hang ổ của Sa Khôn, khay trà bằng thủy tinh bên cạnh cô ấy bị nổ nát vụn, có mấy mảnh vụn thủy tinh văng vào sau lưng cô ấy, bây giờ đã gắp hết được những mảnh vụn thủy tinh kia ra rồi, ngày mai sẽ đưa cô ấy trở lại.”

“À? Vậy chắc đau lắm nhỉ?” Lăng Vi nắm chặt lấy cổ áo, tiểu Đình đã bị thương thay cô.

Lăng Vi siết chặt quả đấm, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Cô thật sự rất muốn đi thăm Lôi Đình...”Ngày mai cô ấy sẽ trở lại à?” Nếu ngày mai cô ấy không trở lại, vậy cô sẽ ngồi máy bay qua thăm!

Diệp Đình gật đầu nói: “Đã phẫu thuật xong rồi, ngày mai trở lại sẽ

không thành vấn đề.”

Suy nghĩ lại, vẫn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại video cho Lôi Tuấn, Lôi Tuấn đứng ở bên cạnh giường bệnh của Lôi Đình, cười ha ha nói: “Tới đây tới đây tới đây, mấy người nhìn xem... Cho mấy người nhìn cái gì gọi là — —bánh chưng lớn!”

Vừa nói, vừa chĩa ống kính về phía đầu của Lôi Đình...

“Anh mới là bánh chưng lớn! Anh là anh ruột của em hả? Anh cú đi cho em— —” Lôi Đình nằm sấp ở trên giường, dáng vẻ đặc biệt khó chịu: “Chị dâu — — cứu mạng... ngày nào cũng phải nằm thế này, ngực sẽ đè bẹp mất...”

“Ha ha ha...” Lôi Tuấn, Vinh tứ không tim không phổi cười ngặt nghẽo ở bên cạnh.

Chương 827: Sương mù dày đặc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Nhìn thấy không? Ai nha, em gái của anh ơ... Khổ cho em rồi rồi
— —

“Anh còn cười nữa! Bà sẽ giết chết anh!” Lôi Đình muốn đứng dậy, nhưng lại bất lực không thể đứng dậy nổi.

Lôi Tuấn còn trêu ghẹo: “Tới đây tới đây, anh thích nhìn cái dáng vẻ em hận không thể đạp anh đến chết, nhưng lại không thể làm được gì. Ha ha ha — — “

Đúng là bỉ ổi đúng là bỉ ổi! Lôi Đình bi phẫn: “Sao em lại có một người anh ngốc nghếch thế này? Cũng may là Hạ Tiểu Hi đã tiếp quản nửa đời sau của anh.” Nói xong, chính cô lại cảm thấy buồn cười: “Em chợt cảm thất cảm thông cho Hạ Tiểu Hi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lôi Tuấn muốn đánh vào hông của cô, nhưng phát hiện ra không có chỗ ra tay...

Lôi Tuấn hét lên: “Ai nha, cho mấy người nhìn xem này, cả người chỉ có mắt là không bị băng bó, còn lại đều bị gói như cái bánh chưng, ha ha ha...”

Lôi Tuấn chuyển chuyển ống kính máy quay.

Sau đó, Lăng Vi nhìn thấy... trên đầu, trên cổ, sau lưng của Lôi Đình... Tất cả đều bị quấn bằng vải màu trắng thật dày.

Ai nha, ôi trời ơi — — đúng là làm cho người ta đau lòng muốn chết!

Diệp Đình đứng ở phía sau Lăng Vi, hai người cùng nhìn về phía Lôi Đình.

“Anh, chị dâu, xin chào...” Lôi Đình toét miệng, cười đùa vẩy vẩy tay với Lăng Vi: “Chị dâu, chị đừng lo lắng cho em, chị nhìn em mạnh như rồng như cọp thế này này! Ai ôi — — “

Cử động quá mạnh, động đến vết thương trên người, cô ấy nghe răng toét miệng cười...”Không sao, không sao, chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi!”

Lăng Vi nhìn cô ấy, vừa đau lòng lại vừa buồn cười, Lôi Đình đúng là cô gái tốt, cô gái đặc biệt tốt... Cô ấy là sợ cô lo lắng, sợ cô ấy náy, vì vậy đang đau đến nghe răng toét miệng, vẫn còn cười hi hi ha ha được... tâm tính của Lôi Đình đúng là thiện lương.

Hy vọng cô ấy có thể tìm được người đàn ông tốt, nhưng trong lòng Lăng Vi... lại chột đau đó. Lôi Đình dường như rất thích Hoa Thiếu Kiên... Nhưng có vẻ như, Hoa Thiếu Kiên vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý định.

“Haizz...” Lăng Vi càng nghĩ càng khổ sở, trong lòng đè nén lại không thể phun ra được.

Rõ ràng là Lôi Đình thích Hoa Thiếu Kiên, nhưng trong lòng Hoa Thiếu Kiên lại thích chị dâu cô ấy...

Nếu đổi là cô gái khác, không chừng đã hận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng Lôi Đình lại chẳng so đo gì cả, còn vào sinh ra tử thay

tình địch...

Lăng Vi đang suy nghĩ, Diệp Đình chợt tắt video đi, anh giơ tay lên lau trên khóe mắt của cô, lúc này Lăng Vi mới phát hiện ra, hốc mắt của cô ướt... Cô càng ngày càng khó khống chế được cảm xúc của mình? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cũng không biết tại sao: “Chồng, tại sao em lại dối?”

Trước khi Diệp Đình trở về, cô vừa mới ăn điểm tâm xong...

“Ôi trời ơi! Đừng nói là em thật sự bị trư bát giới nhập thân đấy chứ?”

“Mập mới tốt: “Diệp Đình nhéo má cô: “Mập lên cảm giác mới tốt.”

“Đi — — “

Diệp Đình cùng cô đi xuống tầng tìm đồ ăn, Bạch Lộ đang đi ra từ khúc quanh cầu thang.

Cô ta phức tạp nhìn chằm chằm vào Diệp Đình một lúc, rồi chậm rãi trở về phòng của mình.

Diệp Đình không lên tiếng.

Lăng Vi cảm giác được không khí cổ quái, cũng không nhiều miệng.

Chương 828: Sương mù dày đặc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đứng một lúc, Lăng Vi đụng vào cánh tay của anh.

“Bạch Lộ chắc hẳn muốn nói gì đó với anh.”

Diệp Đình gật đầu, nắm nhỏ của cô nói: “Đi ăn cơm trước đã, lát nữa nói sau.”

Lăng Vi lại nói: “Anh đi xem cô ta muốn nói gì trước đi, em thấy vẻ mặt của cô ta hơi kỳ lạ. Có lẽ là có chuyện rất quan trọng muốn nói.”

Diệp Đình vẫn kiên trì nói: “Ăn cơm trước, cơm nước xong, chúng ta cùng đi.”

“...” Lăng Vi gật đầu: “Vậy cũng được.”

Thật ra thì, trong mấy ngày tiếp xúc với Bạch Lộ, Bạch Lộ mang đến cho cô ấn tượng rất tốt. Đặc biệt là, trong mấy ngày Diệp Đình đi truy lùng bắt trùm buôn bán thuốc phiện, Bạch Lộ đặc biệt quan tâm chăm sóc cho cô, giống như một người chị vậy.

Chỉ là... tâm trạng của Bạch Lộ luôn không ổn định, lúc tốt lúc xấu, nhưng cũng không có gì công kích tính, vẫn luôn coi cô làm em gái để chăm sóc.

Ban đầu cô còn hoài nghi Bạch Lộ là nội gián, sau đó cô dần dần từ

bỏ cái suy nghĩ này đi, dù sao Diệp Đình đều không phòng bị cô ta, nói rõ ràng là tuyệt đối tìm được nhân phẩm của cô ta.

Hai người đi vào phòng ăn, ăn một túi bánh xù cảo, rồi nắm tay nhau đi đến cửa phòng của Bạch Lộ.

Lăng Vi đưa tay lên gõ cửa.

Bọn họ nghe thấy bên trong truyền tới tiếng bước chân, sau đó: “Cạch” Bạch Lộ kéo cửa ra. Cô ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người bọn họ, miễn cưỡng mỉm cười, hơi nghiêng người ra say, để cho bọn họ đi vào.

Diệp Đình và Lăng Vi đi vào. Bạch Lộ cắn môi, hơi khó xử đứng ở đó, tay siết chặt, lúc buông lỏng lúc lại nắm chặt vào, giống như đang cố gắng tiếp thêm can đảm cho mình... rồi mới có thể nói ra được những lời sắp nói.

“Chị Bạch, chị sao vậy? Chị có lời gì muốn nói với Diệp Đình sao? Nếu em ở đây không tiện, vậy em đi về trước...” Lăng Vi là người đầu tiên phá vỡ sự bế tắc.

Bạch Lộ vội vàng lắc đầu: “Không... chuyện không liên quan đến em.”

Cô ta siết chặt quả đấm, tìm ghế ngồi xuống. Diệp Đình và Lăng Vi đều cùng ở trên hai chiếc ghế bên mép giường.

Bạch Lộ cúi đầu, rồi che mặt, khóc òa lên.

Rồi cô ta lại buông lỏng tay ra, chăm chú nhìn Diệp Đình: “Những lời này, rất quan trọng, nhưng mà, tôi không biết nên nói với anh thế nào...”

Diệp Đình chăm chú nhìn cô ta.

Nước mắt của Bạch Lộ điên cuồng rơi xuống, cô ta khổ khổ sờ sờ lau nước mắt, rồi chợt nói: “Tiểu Ngũ không chết...”

Diệp Đình giật mình: “Ngũ ca không chết?” Tim chợt nảy lên!

Ngày đó, Ngũ ca đã chấn đạn thay anh, trên người trúng ít nhất năm sáu phát đạn — — tất cả đều là bộ phận quan trọng!

Lúc ấy anh như phát điên lên, nhào về phía kẻ thù, anh nhặt một khẩu súng trường lên, bắn loạn xạ bắn ba chết người kia, sau đó anh kéo ngũ ca đến cây đại thụ cạnh đó, bắt súng tín hiệu, chờ đợi đội cấp cứu tới đón ngũ ca. Chờ đợi ở đó, hai chiếc máy bay trực thăng có trang bị vũ trang của đội đến, nhanh chóng dẫn độ 27 người kia đi.

Tiểu Ngũ cũng được đưa lên máy bay trực thăng.

Diệp Đình lập tức leo lên một chiếc máy bay trực thăng khác, chạy thẳng tới hang ổ của Lạc Khôn. Lúc ấy anh đang rất kích động, một phát súng thùng dầu Lạc Khôn.

Sau đó, trong đội truyền tới tin tức: “Tiểu Ngũ hy sinh...”

Anh còn tham dự tang lễ của anh ta. Anh đã áy náy, tự trách bao nhiêu năm qua. Mỗi lần nhớ tới ngũ ca, trái tim của anh đều đau như muốn nứt ra.

...

Bây giờ, Bạch Lộ lại nói: “Tiểu Ngũ không chết...”

Diệp Đình chợt... như ngừng thở — — tin tức này, làm anh khiếp sợ,

thậm chí anh còn không dám tin tưởng!

Bởi vì biểu tình của Bạch Lộ... thật sự không thể làm cho anh mừng rỡ được.

Bạch lộ giơ tay lên, dùng sức nắm tóc, biểu tình của cô ta hơi dữ tợn, giống như sắp không thể khống chế được cảm xúc của mình, giống như sắp sụp đổ!

Tay của cô ta run rẩy, sắc mặt càng ngày càng trắng, đôi môi run rẩy nói: “Tiểu Ngũ không chết, anh ta ở trong căn cứ địch... Là một trùm buôn bán thuốc phiện... con của tôi là của anh ta.”

Diệp Đình trắng bệch mặt! Anh đứng bật dậy, cái ghế sau lưng anh bị ngã đổ xuống đất. Lăng Vi lập tức đứng lên, ôm lấy anh: “Đừng nóng đừng nóng, anh nghe cô ta nói xong đã...”

Diệp Đình không thể tưởng tượng nổi, sắc mặt của anh càng ngày càng trắng bệch!

Sao anh có thể tiếp thu được chuyện này?

“Tôi không tin! Nhất định là có nguyên nhân! Có phải anh ấy đi nằm vùng hay không?”

Đó là đồng đội của anh, đó là anh em của anh! Đó là người đã nguyện ý dùng người mình chặn đạn cho anh, đẩy anh trở về từ bờ vực của cái chết, mà mình lại hy sinh mạng sống- tiểu Ngũ!

Chương 829: Thay đổi tình cảm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lòng ngực của Diệp Đình như bị chặn lại, làm anh cảm thấy như không thở nổi.

Lăng Vi ôm anh thật chặt: “Chồng, em cũng tuyệt đối không tin chuyện tiểu Ngũ sẽ phản bội! Anh ta chắc chắn đã thoát khỏi cái chết, đến phe địch nằm vùng!”

Bạch Lộ đau đớn khóc thành tiếng.

“Tôi cũng không tin anh ta phản bội, nhưng không ai trên thế giới này... có thể hiểu rõ anh ta hơn tôi.”

Bạch lộ thống khổ nói: “Tôi kiên trì bao nhiêu năm qua là vì cái gì? Bởi vì tôi không tin anh ấy chết! Năm tháng trước, tôi đã gặp được anh ta ở căn cứ của Sa Khôn, anh ta đã hoàn toàn biến thành một người khác. Nhưng... chỉ cần là anh ta, tôi có thể vừa nhìn là đã nhận ra luôn được. Lúc anh ta nhìn thấy tôi, anh ta cũng ngây người, bởi vì tôi không còn đáng vẻ lúc đầu. Nhưng... chỉ cần một cái liếc mắt anh ta cũng đã nhận ra tôi.”

Bạch Lộ che ngực, giống như đau đến muốn nghẹt thở...”Tôi rất nhớ anh ta, rất nhớ anh ta... Nhưng anh ta đã thay đổi rồi. Anh ta đã trở thành người không có tội ác nào không làm! Anh ta giết người không chớp mắt... Không — — cũng không thể nói là anh ta đã thay đổi, anh ta vẫn luôn xấu xa như vậy! Là do mắt chúng ta bị mù — — anh ta

chưa bao giờ thuộc về chúng ta! Cha anh ta vốn là trùm buôn bán thuốc phiện khét tiếng nhất vùng tam giác vàng — — Nộ Đăng! Lạc Khôn và Sa Khôn đều là anh em ruột của Ngũ ca... Mặc dù hai người đó là anh em của anh ta, nhưng anh ta không hề thân cận với bọn họ, thậm chí anh ta còn hận bọn họ đến tận xương! Anh ta chỉ muốn xưng vương ở khu vực tam giác vàng! Đáng về bây giờ mới là bộ mặt thật của anh ta! Còn anh ta của trước kia, không phải là anh ta! Đó tất cả đều là lớp ngụy trang của anh ta mà thôi...”

Bạch Lộ nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống như mưa. Cô ta không dám mở mắt ra, giống như chỉ cần vừa mở ra, người nọ sẽ biến thành ma quỷ!

Cô ta ôm mặt khóc, Lăng Vi và Diệp Đình cứ đứng như vậy, nhìn cô ta.

“Không thể nào...” Lăng Vi lắc đầu liên tục, sao cô nghe thế nào, cũng đều cảm thấy đây không phải là thật. Có quá nhiều điểm khả nghi.

Vừa hỗn loạn, lại vừa mơ hồ không rõ.

Hơn nữa cảm xúc của Bạch Lộ cũng đã đến bên bờ sụp đổ.

Lăng Vi khó mà tin tưởng được. Cô không ngừng lắc đầu, sao cô có thể tin tưởng tiểu Ngũ là người xấu được? Mặc dù cô chưa từng gặp tiểu Ngũ, nhưng Diệp Đình đã từng rất tin tưởng tiểu Ngũ, tiểu Ngũ còn chặn đạn cho Diệp Đình, là chặn đạn đó — —

Có con trai của trùm buôn bán thuốc phiện nào, dám không muốn sống như vậy?

Con người ta cần phải có bao nhiêu dũng khí và tình cảm mới dám chết thay cho người khác! Nếu tiểu Ngũ không coi Diệp Đình là anh

em, sao khoảng khắc đó anh ta có thể xông lên lấy người mình đổi mạng cho anh em?

Không thể tin — —

Tuyệt đối không thể tin!

Lăng Vi nói một lần lạ một lần: “Chắc chắn tiểu Ngũ có nỗi khổ riêng. Anh ta nhất định đã nằm vùng ở tận sâu trong nội bộ của kẻ địch.”

Tim Bạch Lộ đau như sắp nứt ra, nhưng cô ta vẫn khóc nức nở nói: “Tôi biết, càng đến gần chân tướng, càng làm cho người ta khó mà tiếp nhận. Nhưng... đó chính là sự thật. Lần này tôi trở lại, bởi vì anh ta cử tôi trở lại. Tôi xin lỗi hai người... Nhưng tôi quá yêu anh ta, cho dù anh ta có biến thành dáng vẻ gì... Tôi cũng không có cách nào ngừng yêu anh ta... Tôi nên làm gì bây giờ?”

Nước mắt của Bạch Lộ chàng chảy nhiều hơn. Không cách nào ức chế được...

Chính Diệp Đình cũng không biết, anh ra khỏi phòng của Bạch Lộ như thế nào. Bên tai anh, tất cả đều là tiếng khóc của Bạch Lộ: “Nô Đãng, Lạc Khôn, Sa Khôn, kẻ thì chết người thì sa lưới, người duy nhất được lợi bây giờ chính là anh ta! Bây giờ anh ta chỉ còn lại một người anh em ruột, chỉ cần giết chết người cuối này, anh ta sẽ trở thành vua ma túy ở khu vực tam giác vàng!”

“Chồng — —” Lăng Vi lắc lắc cánh tay của anh, biểu tình của Diệp Đình rất phức tạp, anh không dám tin, sao anh có thể tiếp nhận những tin tức này được?

Chương 830: Thay đổi tình cảm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạch Lộ lặng lẽ đi theo ra ngoài, Diệp Đình quay đầu lại hỏi cô ta: “Bây giờ Ngũ ca đang ở đâu?”

Bạch Lộ nói: “Anh ta có thể bảo tôi trở lại, chắc chắn đã chuẩn bị xong tinh thần tôi phản bội anh ta rồi... vì vậy, cho dù tôi có mang theo đội đặc chiến quốc tế bao vây chỗ đó, thì cũng chỉ vô ích mà thôi. Thuận tiện, anh ta còn có thể kiểm tra mức độ trung thành của tôi với anh ta.”

Cô ta nói xong, Lăng Vi và Diệp Đình đều không hỏi gì nữa...

Đầu óc của Lăng Vi rất loạn, nhưng Diệp Đình cảm thấy không cần thiết hỏi. Người nợ là Ngũ ca của anh, chính là Ngũ ca của anh, tuyệt đối sẽ không thay đổi vì bất cứ lý do gì!

Nếu tiểu Ngũ là người xấu, vậy đã đến lượt Diệp Đình anh xuống địa ngục rồi— —

Diệp Đình nhúc nhích đầu, mặc dù không tin, nhưng anh không thể nào làm như không biết... tin tức này.

Anh muốn tra rõ chân tướng sự thật!

Đêm nay, Diệp Đình ngủ không ngon giấc, anh không ngừng gập ác mộng.

Bởi vì, nhân phẩm của Bạch Lộ chính là uy tín bảo đảm... Độ đáng tin cậy trong lời nói của cô ta rất cao. Diệp Đình gần như rơi vào bóng tối, cảm giác đó rất đau khổ, rất thống khổ!

Lăng Vi thật sự đau lòng cho anh.

Cô ôm anh, hôn anh, hy vọng cô bầu bạn ở bên cạnh có thể xua tan bóng tối trong anh.

Ngày hôm sau là ngày cuối cùng của tháng 12. Ngày mai là năm mới, cuộc họp thường niên của Đình Phong được tổ chức trong ngày hôm nay.

Bình thường cuộc họp thường niên không tổ chức muộn như vậy, năm nay đều vì chuyện bắt Sa Khôn.

Ngày 31 này, Lăng Vi mong đợi Lôi Đình trở lại.

Sáng sớm, Hạ Tiểu Hi đột nhiên gọi điện thoại tới: “Tiểu Vi, tiểu Vi! Có tin tức lớn nè!”

“Tin tức gì có thể làm cho cậu kích động thế này?”

Hạ Tiểu Hi lén lén lút lút nói: “Tối hôm qua mình tới biên giới thăm Lôi Đình, cậu đoán xem ai đi cùng với mình?”

“Thiên Ma cũng đi?”

“Không phải! Mình cho cậu xem đoạn video này, chắc chắn nó sẽ làm cậu sợ hãi!” Hạ Tiểu Hi mở video lên, Lăng Vi nhìn thấy cô ấy đi vào phòng bệnh...

Kết quả...

Cô nhìn thấy Hoa Thiếu Kiên... ở trong ống kính camera của Hạ Tiểu Hi!

Điều đáng ngạc nhiên là, Hoa Thiếu Kiên xin nghỉ phép đến biên giới...

Ha ha ha!

Hey, có có gian tình à?

Hoa Thiếu Kiên đã bị tình cảm của Lôi Đình cảm động?

Đúng là thú vị, đúng là thú vị.

Cô nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Hoa Thiếu Kiên trong ống kính camera, Lăng Vi chợt cảm thấy... mùa xuân của tiểu Đình sắp đến rồi.

Ha ha ha.

Lăng Vi yên tâm cùng Diệp Đình đến công ty, giúp anh trong cuộc họp thường niên. Diệp Đình không muốn để cô chịu mệt, nhưng Lăng Vi hơi lo lắng cho anh, sợ chuyện của tiểu Ngũ, sẽ ảnh hưởng lớn đến anh.

Lúc con người yếu đuối nhất, là lúc họ cần bầu bạn nhất.

Vì vậy, cô muốn ở bên cạnh anh, dịu dàng an ủi tâm hồn anh.

Mặc dù Hoa Thiếu Kiên cố tình chạy mấy nghìn cây số đến thăm Lôi Đình, nhưng với tính cách kia của anh ta, chắc anh ta sẽ không biểu

lộ cái gì.

Lôi Tuấn trêu ghẹo anh ta: “Ai nha, con người của công việc, anh nghỉ một ngày thế này, Lan Mị sẽ phải tổn thất bao nhiêu tiền đây?”

Hoa Thiều Kiền không để ý tới lời trêu ghẹo của anh ta, cứ ngồi ở bên cạnh Lôi Đình, lặng im không nói gì.

Hạ Tiểu Hi kéo Lôi Tuấn ra ngoài. Lôi Tuấn chỉ mong ăn cô ấy, lập tức tìm chỗ gặm cô ấy.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại Lôi Đình và Hoa Thiều Kiền. Lôi Đình nằm một lát, rên hừ hừ: “Anh có biết cứ nằm riết thế này, sẽ mệt như thế nào không?”

Hoa Thiều Kiền ngồi ở đó, nắm chặt quả đấm hỏi cô ấy: “Cô muốn ngồi dậy hả?”

Giọng nói lạnh lùng cứng ngắt, giống như đi bộ đụng phải miếng sắt.

Lôi Đình rên hừ hừ, chơi xấu nói: “Không có ông chồng quốc dân đỡ tôi, tôi không lên nổi...”

Hoa Thiều Kiền như muốn cười, nhưng nhịn được, đứng lên, đi tới bên cạnh cô ta, đưa tay đỡ lấy cánh tay của cô ta.

Lôi Đình “Gào khóc” lớn tiếng kêu: “Không được, anh đừng kéo tôi thế này, anh đang làm tôi đau đấy——”

Hoa Thiều Kiền trở nên căng thẳng...

Lôi Đình mất hứng, nhú mày nói: “Anh vẫn nên gọi y tá đến đi, cô ấy luôn ôm tôi, mới có thể đỡ tôi dậy.”

Chương 831: Làm rõ mong muốn của mình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiệu Kiền bỗng buông lỏng tay ra.

Lôi Đình ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thấy gương mặt tuần tú của anh ta đang dần đỏ ửng.

Đôi bàn tay nắm thật chặt, như đang giao chiến với người trời.

Lôi Đình bĩu môi, than thở nói: “Anh mau giúp tôi gọi y tá đi, sáng sớm tôi đánh răng rửa mặt, ăn cơm cũng phải nằm. Rất mệt mỏi, ép tới nỗi ngực cũng phát đau...”

Hoa Thiệu Kiền chợt không còn lạnh lùng nữa, cười ra tiếng. anh ta giùng giàng đưa tay đến dưới nách cô ấy...

Lôi Đình nằm đến tứ ngưỡng bát xoa(*), anh ta phải mặt đối mặt mới có thể ôm cô ấy lên được.

(*)Tứ ngưỡng bát xoa: Chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dạng chân dạng tay ra, có ý chê trách

Anh ta ngồi xổm người xuống, sát lại gần cô. Lôi Đình ngửi thấy hơi thở riêng biệt của phái nam trên người anh ta. Anh ta dùng sức, đỡ cô ấy dậy, mặt của hai người dần kề sát nhau...

Hai người chợt đều ngừng thở, bởi vì anh ta cũng cảm nhận được

mùi hương phái nữ của cô ấy, không phải mùi hương nữ tính đã bị mùi thuốc sát trùng che mất, mà là sờ được ôn nhu như nhụy ngọc trong lòng bàn tay.

Mặc dù trên người cô ấy đang quấn rất nhiều băng vải, nhưng phần ngực không quấn nhiều băng vải của cô ấy mang đến xúc cảm rất rõ ràng. Hoa Thiếu Kiền chột muốn đồ mồ hôi. Nhưng anh ta không có cách nào buông tay, lúc này Lôi Đình đang nửa quỳ, cả người đều dán vào trong ngực của anh ta, khuôn mặt nhỏ của cô tỳ ở trên hõm vai của anh ta.

Lôi Đình hít thật sâu: “Mùi hương trên người anh thật dễ chịu, làm tôi muốn cắn anh quá.”

Hoa Thiếu Kiền không biết tại sao, người hơi run rẩy, hậu tri hậu giác phát hiện ra, cảm thấy ấm áp ở cổ, thì ra cô đã há miệng, cắn lên cổ anh ta.

Hoa Thiếu Kiền chưa từng bị người nào làm cho choáng váng thế này, mặc dù anh ta được vô số phụ nữ nhớ thương, nhưng, chân chính bị chiếm tiện nghi thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Anh ta hơi dùng sức, muốn đẩy cô ấy ra. Nhưng cô ấy đau đến nỗi phát ra tiếng, anh ta lại lập tức ngừng lại.

Không bỏ được để cho nàng đau. Mặc cho nàng ở trên cổ hấn gặm cắn.

Anh ta không biết mình có loại cảm xúc này trong lòng? Đáng lẽ anh ta nên ghét Lôi Đình mới đúng, cô ấy vẫn luôn trêu cợt anh.

Lôi Đình vẫn còn đang cắn anh ta... trời ơi, muốn chết đi được! Nhiệt độ trong người Hoa Thiếu Kiền đều dần nóng lên, anh ta khấn

trương nuốt nước miếng. Lôi Đình nhìn chăm chăm vào hầu trên trên cổ họng của anh ta, rồi cắn xuống: “Oanh — —” Hoa Thiếu Kiền xong rồi...

Trong lòng anh ta hiểu rõ, Lôi Đình chỉ đơn thuần muốn cắn anh ta mà thôi, chứ không có cái lòng xấu muốn dụ anh ta lên thuyền....

Nhưng hô hấp của anh ta vẫn trở nên rối loạn... hơi thở nặng nề như hơi nước phun lên từ bình nước nóng đang sôi, Lôi Đình vẫn còn đang mãi chơi, Hoa Thiếu Kiền đã sắp không cầm được. Vội vàng kéo cô ngồi thẳng, mặc kệ cô ấy có đau đớn hay không, lập tức kéo cô ấy ra xa, tay anh ta chống đỡ lấy người cô ấy, làm ho người cô ấy cách xa anh ta khoảng cách nửa mét.

Lôi Đình cau mày, chu mỏ, nhưng lần này không rên hừ hừ nữa.

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm vào đôi môi phẩn hồng đang buồn bực trề lên của cô ta, không biết tại sao, đôi mắt của anh ta nóng bừng lên. Bởi vì vừa mới hôn cắn cổ của anh ta, nên đôi môi nhỏ của cô ấy hơi ánh nước...

“Cô và bình thường không giống nhau...” Anh ta đột nhiên nói một câu.

“Hả?” Lôi Đình nâng tầm mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Sao không giống chứ?” Nói xong, đột nhiên cười nói: “Bởi vì tôi không trang điểm!”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu: “Không trang điểm cũng thấy...” Hôn mê! Anh ta đang nói gì vậy?

Hoa Thiếu Kiền cảm thấy bối rối!

Anh ta vốn muốn tìm đề tài, xua tan bầu không khí lúng túng này...

Không ngờ rằng, người luôn ít nói chuyện như anh ta lại văng ra câu nói kinh người thế này.

Lôi Đình cũng kinh hãi, cô ấy giơ tay lên, nhịn đau sờ lên trán anh ta: “Anh đang rất nóng...”

Đôi mắt sáng như sao của cô ấy...

Chương 832: Làm rõ mong muốn của mình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền muốn nói, người đàn ông nào bị phụ nữ hôn hầu kết ở cổ họng mà không nóng, vậy chắc chắn không phải là thẳng(*).

(*) Ý muốn chỉ nói: thẳng (thích phụ nữ) và cong (thích đàn ông)

Anh ta lúng túng, muốn buông tay đi ra ngoài yên tĩnh, nhưng lại không thể buông tay...

Lôi Đình chớp mắt, buồn cười hỏi anh ta: “Là bởi vì tôi hôn anh sao?”

“Oanh...” Hoa Thiếu Kiền lại xong rồi.

Trái tim, đập loạn nhịp.

Muốn tìm người bóp bóp, xoa xoa.

Anh ta chăm chú nhìn cô ấy, nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc tại sao trước kia cô luôn đi theo tôi, ngày ngày quấn lấy tôi?”

Lôi Đình thành thật trả lời: “Bởi vì anh Đình nói muốn tìm mười người phụ nữ quấn lấy anh, tránh cho anh có thời gian nhớ thương chị dâu của tôi.”

Sắc mặt của Hoa Thiếu Kiền trở nên khó coi: “Tôi biết...” Anh ta muốn hỏi, sau đó thì sao? Có sự thay đổi nào hay không?

Bởi vì anh ta phát hiện ra, anh ta lại sinh ra phản ứng hóa học với cô ấy.

Mặc dù anh ta vẫn cho rằng, ngoài Lăng Vi ra, không có bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới này có thể cộng hưởng được với trái tim anh ta, nhưng anh ta lại nhớ đến người phụ nữ mệt nhọc này...

Chính anh ta cũng không hiểu tại sao, Lôi Đình không biết vẽ, cũng không biết thiết kế, thậm chí không thông minh, có lúc còn rất ngốc nghếch...

Nhưng mỗi lần cô ấy thay đổi cách trang điểm xuất hiện ở trước mặt anh ta, anh ta đều có thể vừa nhìn đã nhận ra cô ta, thậm chí còn bắt đầu mong đợi dáng vẻ thay đổi lần kế của cô ấy.

Anh ta đã gặp không ít phụ nữ, cũng có rất nhiều người chủ động đầu hoài tống bảo(*) với anh ta, nhưng anh ta chưa bao giờ nhìn về phía mấy người phụ nữ đó lấy một lần.

(*)投怀送抱:Đầu hoài tống bảo: Âm chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác

Kỳ quái là, anh ta không ghét Lôi Đình tới ôm anh ta, đây dựa với anh ta...

Anh ta cảm thấy bối rối... rõ ràng trong lòng anh ta có một người khác mà... như anh ta có được coi là ngoại tình bằng tinh thần hay không?

Hoa Thiệu Kiền nhú mày lại, nội tâm bùng cháy, rồi anh ta nghe thấy Lôi Đình cười nói: “Lúc mới bắt đầu tôi cảm thấy trêu chọc anh rất thú vị, sau đó lại không nhịn được muốn đi tìm anh... Tôi cũng không biết tại sao, mình rất muốn hôn anh, muốn mượn cơ hội trêu chọc anh để

chiếm người tiện nghi. Có lẽ tôi đã thích anh rồi?”

Cô nói, mặt dần đỏ ửng như quả táo. Hoa Thiếu Kiền chấn động mạnh, đầu có như bị gió lốc tàn phá qua! Anh ta nhìn chăm chăm vào cô ấy, rồi bất ngờ hôn lên môi của cô ấy...

Quả nhiên, mềm mại ngọt ngào giống như trong tưởng tượng, giống như mùi vị trong mộng.

Lôi Đình bị anh ôm đến phát đau, nhưng cô ấy không nỡ kêu lên, run run rẩy rẩy cảm thụ nụ hôn điên cuồng của anh ta.

Lôi Đình nắm lấy bả vai của anh ta suy nghĩ, quả nhiên giống như cô ấy nghĩ, người ngày như cái hũ nút! Nhưng cô ấy thích, hì hì.

Hoa Thiếu Kiền hôn lên đôi môi mềm mại của cô ấy, nghe tiếng rên vì đau đớn xen lẫn vui vẻ của cô, anh cũng có thể cảm giác rõ ràng người mình nóng lên như muốn nổ tung...

Có mấy lời đè nén trong lòng, nếu không nói ra, anh ta tin chắc mình sẽ nổ tung mất.

Môi của cô ấy giống như có ma lực, đụng vào là không thể rời ra được, anh ta buồn rầu nói: “Lôi Đình, tôi thích cô. Cô có tin không?”

“...”

Trái tim của Lôi Đình đập loạn nhịp — —

Cô lại nghe anh ta nói: “Nhưng tôi cần phải có thời gian... tôi muốn tìm ra nghi hoặc trong lòng mình...”

Lôi Đình buông anh ta ra, chăm chú nhìn. Mái tóc của anh ta rối bù

lên, môi bị cô ấy cắn đỏ.

Hoa Thiếu Kiền biết những lời của mình rất hỗn trướng! Sao người đàn ông không nhìn rõ trái tim của mình, đã tiếp nhận tình yêu mới...

Anh ta đúng là người vô liêm sỉ! Chính anh ta cũng muốn quất chết mình.

Nhưng lại nghe thấy cô ấy nói: “Không sao cả, cứ đi từ từ, em sẽ đi cùng anh.”

Hoa Thiếu Kiền lại bị chấn động, sắc mặt của anh tat hay đổi liên soành soạch, như bị kích thích dữ dội — —

Anh ta nâng cằm cô lên: “Anh nghĩ... chắc không cần chờ nữa, anh đã làm rõ mong muốn của mình...”

Ánh mắt của anh ta dần chứa đầy cảm xúc.

Anh ta giữ lấy cằm của cô, dán môi của mình lên môi cô ấy: “Anh đã làm rõ mong muốn của mình...”

Lôi Đình run rẩy, mặc dù tâm tư của cô ấy đơn thuần, nhưng không ngu ngốc.

Anh ta hôn cô ấy một lần lại một lần: “Anh đã làm rõ mong muốn của mình...” Anh ta động tình nói ở bên tai cô ấy: “Anh muốn em.”

Chương 833: Kiên quyết không cần mặt mũi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình cảm giác cả người nóng bừng, anh muốn em? Câu này... Là ý trên mặt chữ? Hay còn có ý nghĩa sâu xa nào khác?

Cô cũng hơn 20 tuổi rồi, cái này, cô bối rối...

Mặt Lôi Đình đỏ bừng, ngay cả hô hấp cũng nóng bừng, cô không dám ngẩng đầu.

Cảm giác mặt mình, nóng đến sắp chiên bánh được rồi.

Lúc này, từ bên ngoài, vài y tá lục tục tiến vào, bọn họ vừa đo nhiệt độ, đo huyết áp cho Lôi Đình, vừa trộm liếc mắt ngắm Hoa Thiếu Kiên.

Vốn công việc này chỉ cần hai y tá là được rồi, nhưng bốn người khác thế nào cũng phải làm bộ theo vào bận việc.

Bọn họ mặc dù đang làm việc, nhưng là ánh mắt không ngừng nhìn về phía Hoa Thiếu Kiên.

“Tiên sinh, ngài đến thăm bệnh sao?”

Hoa Thiếu Kiên không trả lời câu hỏi vô nghĩa này.

Y tá kia cũng không cảm thấy xấu hổ, cười cười với anh. Cười đến

về mặt xuân tâm nhộn nhạo.

Người này thật đẹp trai! Mấy y tá trực tiếp hai mắt lóe sáng.

Anh khuôn mặt lạnh lùng, dưới đôi mày kiếm là đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước mê hoặc lòng người, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng hơi mím lại thành một độ cong tuyệt đẹp.

Anh mặc một bộ tây trang màu xám, đường cong lưu loát, bao vây lấy thân ảnh cao lớn, lại không mất ổn trọng.

Ánh mắt mấy cô gái kia gần như dính trên người anh, chỉ kém móc tròng mắt ra dán lên mặt anh.

Lôi Đình tức giận phồng má, lúc Hoa Thiếu Kiên không tới, thái độ mấy y tá này cực kỳ kém, lúc này ngược lại, một đám đều cười nhẹ như hoa... Thật đáng ghét!

Hơn nữa, mấy người này rõ ràng cố ý hóa trang đến câu dẫn Hoa Thiếu Kiên! Hừ — — Ăn mặc trang điểm xinh đẹp như thế, làm cô so ra không bằng... Cô bây giờ cực kỳ đáng thương, cả người đều là vết thương...

Hu hu hu — —

Lôi Đình giận dữ bĩu môi, Hoa Thiếu Kiên đột nhiên nói: “Đo nhiệt độ xong rồi, mấy người có thể đi ra ngoài. Người bệnh cần nghỉ ngơi.”

“A?” Mấy y tá lúc này mới hoàn hồn, đều mặt đỏ tim đập. Tuy người này sắc mặt lạnh lẽo, thái độ lạnh lùng xa cách, giống như dựng thẳng một tấm sắt lạnh như khối lạnh như băng trước mặt các cô, nhưng còn muốn nhìn nhiều hơn một chút thì làm sao đây?

Quả thực đẹp trai muốn chết a...

“Còn gì khác phải kiểm tra à?” Hoa Thiếu Kiền thái độ cường ngạnh, không nể mặt mũi đuổi người ra bên ngoài.

Vài y tá kia lại lưu luyến không rời nhìn mặt anh, lúc này mới cẩn thận bước đi ra ngoài.

“Cạch — —” Một y tá đụng phải cửa...

Hoa Thiếu Kiền đóng cửa, trở về đỡ Lôi Đình, để cô ngồi xuống: “Đừng quỳ mãi như thế, đầu gối đau.”

Nhưng Lôi Đình ngồi cũng không dám ngồi, vè mặt đau khổ, hai tay, đầu gối chống giường, đặc biệt khó chịu nói: “Mông đau... Không dám ngồi.”

Tuy tùy tính cắm vào mông không nhiều lắm, nhưng ngồi xuống phải chịu sức mạnh nửa người cũng không được a.

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt đột nhiên sáng lên, anh nhìn thấy chỗ không nên nhìn...

Cô hai tay chống xuống giường như vậy, những thứ trong cổ áo hiện hết ra.

Anh hít một hơi, đối với cô bé tùy tiện này tỏ vẻ sau phải giáo dục lại một phen mới được...

Anh bắt mình phải bình tĩnh lại, vội vàng đưa tay ôm cô: “Vậy đứng một lát, em nằm úp sấp lên người anh.”

Anh đưa cánh tay cô đặt lên vai mình, hai người dán sát vào nhau,

anh đỡ cô đứng lên.

Chương 834: Kiên quyết không cần mặt mũi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình gian nan đứng vững. Phía sau lưng và mông đau đến mức cô nhếch miệng.

Cô không phải người yếu ớt, nhưng lúc này cũng không chịu nổi, mồ hôi trên trán như hạt châu trong suốt rơi xuống.

“Đau lắm à?” Hoa Thiếu Kiền hận không thể đau thay cô...

Giọng anh cũng run run, Lôi Đình nghe vào tai lại như mật ngọt...

Cô quả thực muốn say... Được người mình thích đau lòng vì mình, hóa ra lại ngọt ngào như vậy, tốt đẹp như vậy.

Cô cả người nóng lên, trong lòng loạn như con nai đi lạc.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ngay cả ánh mắt cũng ôn nhu say lòng người.

Hoa Thiếu Kiền khẽ vỗ về gương mặt ướt mồ hôi của cô, đau lòng đến mức ngay cả chính anh cũng cảm thấy bất ngờ...

Chính anh cũng không ngờ tới, nghe tin cô bị thương, anh lại liều lĩnh chạy hơn 3 nghìn km đến chỗ cô. Lúc này, nhìn thấy cô đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vậy mà lại khó chịu muốn đau thay cô.

Tốc độ tiến triển này, có phải nhanh quá rồi không?

Thân thể của cô dán sát vào mình, mềm mại, ôn nhu. Cô tuy đem toàn bộ sức nặng đè lên người anh, nhưng cũng không nặng bao nhiêu: “Em gầy quá...” Anh nhin không được nói.

Đầu óc Lôi Đình cũng không vòng vo, đột nhiên ưỡn ngực, kiêu ngạo mà nói: “Cũng không gầy lắm. Chị em còn nói còn là rất có độ cong mà?”

Hoa Thiếu Kiền 囧... Đối với kiểu con gái ngay thẳng này thật là không biết nói gì...

Lôi Đình nói xong... Đột nhiên muốn đập đầu... Cô vừa nói cái gì? Điên rồi à?

Cô thật muốn tát cho mình một cái... Không phải chỉ là trai đẹp thôi sao? Lại bị nam sắc mê hoặc thành như vậy?

Hoa Thiếu Kiền cũng không lý trí hơn cô bao nhiêu.

Lúc này, anh ôm cô, ngay cả tự hỏi cũng không thể.

Cả người giống như một lò lửa, nóng bừng bừng tỏa hơi nước... Bình thường bình tĩnh cũng không biết giờ chạy đi đâu hết rồi, mỗi lần gặp gỡ cô, anh đều cảm thấy mình như đổi thành người khác vậy.

Anh đột nhiên hỏi cô: “Từ giờ trở đi, em làm bạn gái anh nhé, em đồng ý không?”

Lôi Đình thật muốn đấm cho anh một cái, hỏi vấn đề này... Cũng quá

theo chủ nghĩa đàn ông con trai rồi! Nhưng vì sao lại thích như vậy a a?

Cô cũng có khuynh hướng bị M sao... Còn nữa, giọng anh thật hay, huhu, muốn mang thai quá phải làm sao bây giờ?

Lôi Đình làm bộ hừ một tiếng: “Anh cũng ôm em rồi, hôn em rồi, giờ mới tính bắt đầu à? Thế vừa nãy là ôm không, hôn không à?”

Hoa Thiếu Kiền kinh ngạc một chút, lập tức sửa lại: “Vậy từ vừa rồi bắt đầu.”

Anh nói rất nghiêm trang, đặc biệt nghiêm túc

Lôi Đình cắn môi, nở nụ cười, gật đầu: “Ai nha, người ta miễn cưỡng đồng ý đi. Tiện nghi đều cho anh chiếm cả rồi, không đồng ý anh thì lại có vẻ như em già mồm cãi láo...” Thật ra, nội tâm một vạn con thảo nê mã (lạc đà/ Alpaca) gào thét chạy qua! Người ta đã là bạn gái anh rồi, mau nhào tới đây chiếm tiện nghi đi! Ngốc quá — —

Hoa Thiếu Kiền cũng vui vẻ, môi khẽ cười.

Lôi Đình đột nhiên ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, nói: “Cái kia... Anh vừa rồi nói cái kia, anh muốn em... gì gì đó... Giờ em đang bị thương, không tiện lắm đâu...”

Ai nha, che mặt... Xấu hổ quá... Nhưng vì sao lại chờ mong như vậy nha?

Trong đầu một tiểu thiên sứ nháy ra, nghiêng răng nghiêng lợi: Lôi Đình! Từ lúc nào cô trở nên không biết xấu hổ như vậy?

Một tiểu ác quỷ ngạo kiều hát cảm: Từ khi nào tôi cần mặt mũi chứ...

Sau khi không biết xấu, cả người đều thoải mái hơn, được không?

Hơn nữa, không phát hiện bên ngoài còn có nhiều người khác như hổ rình mồi muốn cướp anh ấy à?

Lúc này cô chùn tay, anh ấy không biết chắc sẽ thuộc về ai đâu! Hừ — —

...

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm cô, chỉ thấy cô lúc thì cười, lúc thì nhăn mặt, sau đó lại cười... Rồi lại cắn răng, tiếp đó lại nhăn nhó...

Thật sự quá đáng yêu...

Lôi Đình còn đang lâm vào giữa cuộc chiến của thiên ma — —

Tiểu thiên sứ nhảy nhảy nhảy: Rụt rụt rụt rụt.

Tiểu ác quỷ lăm bầm hằm hừ: gục gục — —

Chương 835: Yêu, thì ra là thế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“ ... ”

Hoa Thiếu Kiền cảm lạnh nửa ngày, đặc biệt nghiêm túc nói: “Anh muốn em làm bạn gái anh không phải vì có ý nghĩ không an phận với em, em đừng hiểu lầm. Anh vừa rồi nói câu kia cũng vô cùng thuần khiết, anh là muốn bản thân mình ra quyết định. Quyết định của anh là anh chọn em. Bởi vì anh biết rõ trong lòng anh... Thích em, mà không phải loại tán thưởng đơn thuần như với Lăng Vi.”

Anh nói đến phần sau, Lôi Đình căn bản đã không nghe thấy gì nữa, đầu óc hoàn toàn dừng lại ở nửa câu đầu của anh... Anh nói, anh không có ý nghĩ không an phận gì với cô?

Lôi Đình không hài lòng: “Vì sao không thể không có suy nghĩ không an phận gì được? Em hoàn toàn có thể phối hợp...”

Hoa Thiếu Kiền lại ngây ngời...

Đột nhiên hơi hoài nghi chính mình đưa ra lựa chọn này có thật sự chính xác không?

Cô gái này... Tính cách quá phóng khoáng rồi, thật sự...

Làm cho anh, có chút... Chống đỡ không nổi.

“Ách!” Anh đột nhiên hỏi: “Em nhiều nhất có thể phối hợp đến bước nào? Ví dụ như, hôn môi, hoặc là ôm?”

Lôi Đình ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng theo dõi anh, giống như muốn ăn sạch anh: “Còn có thể làm bước sâu hơn.”

“Bước sâu hơn?” Hoa Thiếu Kiền nuốt nước miếng, thanh âm dễ nghe hỏi: “Ách... Vuốt ve?”

Lôi Đình mặt đỏ phừng phừng...”Còn có thể càng...” Ai nha, ngượng quá đi! Thật đáng ghét — — cô bĩu môi. Bộ dáng thật đáng yêu... Còn có, ánh mắt cô chờ mong như vậy là có chuyện gì?

Cô đang ám chỉ, hay là mời chào?

Hoa Thiếu Kiền cũng đỏ mặt: “Từ từ sẽ đến... Không thể sốt ruột.” Anh thanh thanh yết hầu, định nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu tính cách không thích hợp, có chia tay... Đối với em cũng là không tôn trọng.”

Lôi Đình đột nhiên nổi giận: “Vừa mới bắt đầu, anh đã nghĩ chia tay? Anh có ý gì? Không cho nghĩ! Nói lại!”

Hoa Thiếu Kiền đờ người, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt tức giận của cô, trái tim đột nhiên “Thình thịch” đập loạn, sợ cô tức giận, vì sao nhỉ? Anh cũng là thê nô sao?

“Anh nói sai rồi, anh nói lại...” Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm cô, đột nhiên nói: “Anh vừa rồi nói gì? Đột nhiên quên mất...” Cũng chỉ là nhìn chăm chăm gương mặt cô, đại não anh liền trống rỗng, đây là có chuyện gì?

Anh bây giờ trong đầu toàn là dấu chấm hỏi “?”. Từng hàng từng

hàng, anh cảm thấy tinh thần mình sắp thác loạn!

Lúc này, Lôi Đình đột nhiên túm cổ áo anh: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Đầu tiên hôn trước thích ứng. Thích ứng rồi, sẽ không có cái gọi là tính cách không hợp.”

“A ——”

Hoa Thiếu Kiền bị cưỡng hôn, đột nhiên có loại... Anh cũng bị mạnh mẽ đẩy ngã dắt lừa thuê là vì cái gì?

Quên đi, cô nói rất đúng... Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Đầu tiên hôn một chút thích ứng, thích ứng rồi, tự nhiên sẽ thích hợp... Hơn nữa, cho dù không thích hợp, anh cũng sẽ cố gắng điều chỉnh để phù hợp với cô.

Đàn ông mà, mình cứ... tùy theo mức độ hưng phấn mà biến hóa.

Trong nháy mắt! Không hẹn mà tâm hồn chạm vào nhau.

“Ồ, muộn, tao” Cánh tay Hoa Thiếu Kiền khẽ ôm cô, gắn bó cùng bá đạo xâm nhập cùng đoạt lấy, cảm giác này thật sự cực kỳ tốt, miệng cô rất nhỏ, anh cuốn lấy cô, cảm giác thật đẹp thực ngọt, thật sự thích hợp đến không thể thích hợp hơn.

Hoa Thiếu Kiền thành khách thường trú ở phòng bệnh...

Anh làm việc gợn gàng ngăn nắp, hầu hạ thuận theo Lôi Đình. Rót nước, đút thuốc, ôm cô đi lại... Vô cùng chu đáo.

Giữa trưa đút cô ăn cơm xong, thuốc mỡ đặc chế của Quân Dương đã đưa tới.

“Anh bơi giúp em.”

Hoa Thiếu Kiền rửa tay, bơi lên cho cô...

Chương 836: Yêu, thì ra là thế

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi tháo băng gạc ra, Hoa Thiếu Kiền chỉ cảm thấy ánh mắt đau đớn! Phía sau lưng cô, trên làn da tuyết trắng như vậy, tất cả đều là... vết rạch chẳng chịt máu chảy đầm đìa...

Ngón tay thon dài của anh chấm thuốc mỡ, bôi lên miệng vết thương của cô.

Ngón tay anh mỗi chạm đến miệng vết thương của cô lại không tự giác lui một chút.

Hoa Thiếu Kiền cuối cùng bôi không nổi nữa...

Tay anh dừng lại, Lôi Đình quay đầu lại nhìn anh. Chỉ thấy nhãn mặt nhũn mỳ thành hình chữ xuyên (川): “Anh đi gọi y tá.”

Nghĩ cô đau, anh làm thế nào cũng không xuống tay được.

Nhưng, lại tưởng tượng... Y tá càng không biết nặng nhẹ, bởi vì bọn họ sẽ không giống anh để ý đau đớn của cô như vậy.

Anh lại cầm lấy thuốc mỡ, chậm rãi bôi cho cô.

Lôi Đình đột nhiên cầm chặt tay trái của anh, anh bôi thuốc bằng tay phải.

Cô lại quay đầu lại nhìn anh. Sau lưng cô lộ ra, đằng trước mặc áo sơmi cũng bởi vì cô xoay lại nắm tay anh mà trượt xuống cổ tay. Hai người bọn họ đồng thời nhìn áo sơ mi trượt xuống... Tiếp theo, ánh mắt cùng nhau hướng về phía trước... Nhìn thẳng — —

Sắc mặt Lôi Đình đỏ bừng, nâng tay phải lên che. Kéo áo sơ mi lại.

Hoa Thiếu Kiền ngẩng đầu, hình như mũi sắp chảy máu... Đây là phản ứng bình thường của đàn ông con trai đi?

Lôi Đình đột nhiên nhéo lên tay trái anh một cái.

Hoa Thiếu Kiền hít sâu, tâm không tạp niệm chuyên tâm tiếp tục bôi thuốc mỡ cho cô.

Lôi Đình đột nhiên nói: “Anh tới gần chút nữa, em có lời muốn nói với anh.”

Anh nghe lời lại gần, cô đột nhiên hôn lên mặt anh một cái...

Tim Hoa Thiếu Kiền như muốn bùng phát, anh nghe thấy tiếng trái tim mình đập “thình thịch”.

Anh quăng thuốc mỡ đi, lập tức ôm cô vào lòng, điên cuồng hôn.

“Tiểu Đình... Đàn ông không thể trêu chọc như vậy, biết không?”

“Em biết chứ, người khác không thể trêu chọc như vậy. Nhưng anh là của em mà...”

Hoa Thiếu Kiền hôn cổ cô, tay nâng lên: “Anh... sẽ khinh nhờn em.”

Lôi Đình mặt đỏ tim đập ôm anh, ngón tay vói vào áo anh, ngượng

ngừng lại ngọt ngào ghé vào lỗ tai anh nói: “Người yêu nhau, không thể gọi là khinh nhờn, đó gọi là tình nồng khó tan...”

Cảm thụ được nụ hôn nóng rực của anh, trong lòng Lôi Đình tràn đầy ngọt ngào... Cô thích anh thật lâu thật lâu... Thật sự lâu lắm rồi... Từ lúc cô biết trên thế giới này có một người tên là Hoa Thiếu Kiền mà bắt đầu...

Anh, vẫn giống như thiên thần, nơi nơi đều truyền kỳ về anh.

Cô nhìn lên anh.

Thật sự động tình, là ngày đó anh uống rượu, anh tham gia hộp mặt bạn bè, anh biết chị dâu có thai con của anh Đình.

Anh liên tục ba ngày, uống say đến không còn biết gì. Anh nằm ở trên sân thượng biệt thự, ngửa mặt chỉ vào sao trời xa xa, từng chữ từng chữ, đắm sâu vào tim máu chảy đầm đìa: “Lăng Vi, Diệp Đình. Hai người có thể yêu nhau, nắm tay, gắn bó... Vì sao tôi lại vui vẻ như vậy? Trong lòng ngọt ngào, giống như chính mình đang yêu vậy, tôi có phải biến thái không? Diệp Đình, lẽ ra tôi nên hận cậu, ghen tị với cậu, giết chết cậu! Nhưng vì sao tôi lại muốn cậu đối xử tốt với cô ấy, không được phụ cô ấy... Tôi hy vọng hai người sống với nhau hạnh phúc, tôi hy vọng cậu và cô ấy đầu bạc răng long... Nhưng tình yêu của tôi thì sao? Yêu, không phải nên ích kỷ sao? Yêu, không phải muốn chiếm lấy toàn bộ sao? Có phải tôi điên rồi không? Ghen tị của tôi đâu? Oán hận của tôi đâu? Tình yêu của tôi cũng đi đâu mất rồi?”

Anh nâng tay: “Choang——” quăng vỡ bình rượu.

Anh lao đảo đứng lên, đi đến bên cạnh mái nhà. Tự sinh ra nghi ngờ với tình cảm của mình.

Gió, đặc biệt lạnh, anh lại đứng một giờ.

Cô không đành lòng, cầm tay anh, đưa anh quay về phòng ngủ, anh lại đột nhiên áp đảo cô, giống như vô cùng bất ngờ khi thấy cô. Anh lắc đầu: “Sao cô lại ở đây? Nhà tôi chưa từng có phụ nữ tới.”

Lôi Đình nâng mặt anh, nghiêm túc nói: “Là anh kéo tôi tới...”

Cô biết con gái hảnh nên rụt rè, nhưng cô rất muốn cho anh biết, tình yêu chân chính là sẽ oán hận, thật sự sẽ ghen tị! Thật sự muốn chiếm lấy toàn bộ!

Chương 837: Đản đản và côm côm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nụ hôn của Hoa Thiếu Kiền ngày càng cuồng nhiệt.

Muốn dùng sức ôm cô, sợ miệng vết thương của cô bị đau.

Vừa muốn buông cô ra lại không nỡ.

Quá nhanh, quá nhanh rồi...

Hoa Thiếu Kiền buông môi cô ra, thầm mắng mình cầm thú. Anh thật muốn đánh chết mình, tiểu Đình đang bị thương, vậy mà anh... không khống chế được mình.

Anh vẫn là người vô cùng tự chủ, đừng nói ngòi trong lòng không loạn, ngay cả đàn bà còn chưa chạm qua. Nhiều đàn bà theo đuổi anh như vậy anh còn chưa bao giờ nhìn qua bọn họ.

Hôm nay cô nghịch ngợm hôn anh làm cho anh hoàn toàn không khống chế được, còn hôn lên mặt anh nữa chứ... nếu mà hôn môi thì anh có phát điên luôn không?

Hoa Thiếu Kiền buông cô ra, đi vào nhà vệ sinh để lấy lại bình tĩnh.

Lôi Đình nhìn anh, đột nhiên đỏ mặt...

Trái tim thiếu nữ bay mất rồi....

Ồi chao, người đàn ông của cô thật đẹp trai, thật có khí độ có phong độ, vừa sẵn sóc lại hiểu chuyện, có tài hoa còn tinh mắt, cô nhìn... haha, đều là ưu điểm.

Một lúc sau anh ra khỏi toilet, sắc mặt ửng hồng.

Anh tiếp tục bôi thuốc mỡ cho cô.

Anh vừa rửa tay xong, xoa xoa tay, mãi đến khi tay khô ấm mới tiếp tục bôi thuốc cho cô.

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi vẫn chưa quay lại.

Hai người đang chạy đến rạp chiếu phim chơi đùa.

Tay trái Hạ Tiểu Hi ôm thùng Popcorn, tay phải cầm coca, bên cạnh Lôi Tuấn cầm túi khoai tây chiên lớn, sợi cá mực, thịt bò khô, chocalate, sữa chua... cô ăn ăn uống uống, hết phim cũng không biết đang xem cái gì dù sao cũng ăn no rồi.

Hết phim, Lôi Tuấn kéo cô ra ngoài.

Vừa ra tới đại sảnh đột nhiên có một cô gái nhét hộp chocalate vào tay Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn theo bản năng giữ chặt cánh tay kia...

Vệ sĩ ở chỗ tối nhanh chóng vọt tới bảo vệ anh.

“Á.. xã hội đen?” rạp chiếu phim bùng nổ rồi...

“Anh làm gì vậy? Buông tôi ra.” Cô gái bạn thân chạy tới, run run tay

mắng: “Anh là ai? Không phải cho anh số điện thoại thôi sao? Cần anh giết cô ấy sao?”

Lôi Tuấn xấu hổ buông tay...

Hai ngày này vây bắt Sa Khôn, tinh thần quá khẩn trương, đột nhiên có người tiếp cận anh, anh theo bản năng chế trụ đối thủ.

“Không thấy tôi có vợ rồi hả?” Lôi Tuấn ôm Hạ Tiểu Hi ra ngoài, không nghĩ tới dân phong ở đây trâu bò như vậy.

Anh tiện tay ném chococalate cho thủ hạ kiểm tra, xác nhận bên trong an toàn, chỉ có chocolate và số điện thoại, Lôi Tuấn ôm Hạ Tiểu Hi ra ngoài.

Cô gái kia ngây ngốc tại chỗ.

Trong lòng có chút buồn bực, bọn họ quan sát đôi nam nữ này, cô gái vẫn mãi ăn, người đàn ông chẳng chạm vào cô ta, vừa nhìn liền thấy giống anh em.

Nếu là tình nhân đối với bộ phim vừa rồi đã sớm ôm hôn nhau rồi.

Thật đáng giận.

Rời khỏi rạp chiếu phim, Hạ Tiểu Hi ôm cánh tay Lôi Tuấn khen ngợi: “Lôi Tuấn, anh thật đẹp trai...”

Lôi Tuấn đẹp trai cười nói: “Đương nhiên, chồng em là ai chứ, ngọc thụ lâm phong hơn cả Phan An, là hoa lê áp chế hải đường.”

Hạ Tiểu Hi cười haha, vẻ mặt sáng lạn: “Đúng thế.”

Trong lòng Lôi Tuấn vui vẻ.

Hạ Tiểu Hi than nhẹ, nghịch ngợm nói: “Đáng tiếc hộp chocolate đó giữ lại thì hay rồi, em ăn hết hộp này rồi.”

Lôi Tuấn gõ đầu cô: “Tiền đồ đâu hả? Người ta tặng quà đính ước cho chồng em, em cũng cần hả?” Lôi Tuấn thật muốn đánh cô.

Hạ Tiểu Hi cười haha: “Em đùa anh thôi, nhìn anh thật dễ đùa.”

Lôi Tuấn thật muốn đánh mông cô: “Em cái đồ tham ăn còn biết nói đùa.”

Chương 838: Đản đản và cơm cơm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh cũng không hiểu sao nghĩ tới gì đó, đột nhiên sa sầm mặt, đưa tay nhéo má cô: “Chúng ta là quan hệ gì rồi hả? Sao cứ gọi anh là Lôi Tuấn? Không thể đối xứng sao?”

Hạ Tiểu Hi nháy mắt nhìn anh: “Không gọi là Lôi Tuấn thì gọi là gì? Là Tuấn Tuấn hả?”

“Haha...”

Lôi Tuấn buồn bực: “Chúng ta ở Hoa Hạ, có thể gọi là: Thân ái... ông xã... gì gì đó...”

Hạ Tiểu Hi đỏ mặt, nhăn mặt với anh: “Gọi không được.” Buồn nôn như thế... thật xấu hổ....

Lôi Tuấn nói: “Chúng ta đặt tên yêu đi... ví dụ như bảo bối, điềm điềm gì đó... dù sao cũng không thể gọi cả họ được.”

Giọng điệu anh vô cùng ác độc, giống như tức giận chuyện này lâu rồi.

Hạ Tiểu Hi gật đầu: “Cũng được, nhưng mà... bảo bối, điềm điềm gì đó nghe tục quá, chúng ta gọi gì tươi mới hơn đi.”

Lôi Tuấn nhìn cô cười cười: “Em thích ăn như vậy, gọi là cơm cơm

cũng được, thật đúng, chuẩn tươi mới luôn.”

Hạ Tiểu Hi trừng anh: “Hừ, gọi em là cơm cơm thì anh là đàn đàn đi.”

Vệ sĩ ở bên cạnh nén cười, nhìn trời... làm vệ sĩ cho hai người này thật ** nó mệt lòng...

Mỗi ngày nén cười, nhịn nội thương rồi...

Lôi Tuấn trừng bọn họ, lá gan càng ngày càng lớn rồi, cũng dám cười ra tiếng.

Anh nắm tay Hạ Tiểu Hi: “Đã trưa rồi, đi ăn cơm nhé?”

Hạ Tiểu Hi sờ bụng: “Em ăn no nhưng mà đi cùng anh, anh muốn ăn gì?”

Lôi Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cơm rang trứng.”

“Haha...” nháy mắt đám vệ sĩ cười văng...

Cơm cơm, đàn đàn... cơm rang trứng... haha....

Không để ý Hạ Tiểu Hi đang lờ mờ... có gì buồn cười sao?

Sau đó chỉ thấy Lôi Tuấn kéo cô vào nhà hàng năm sao....

“Đến ăn cơm rang trứng sao?” Hạ Tiểu Hi xoay người rời đi.

Lôi Tuấn ôm eo cô, quẹt thẻ, muốn một gian phòng tổng thống. Kết quả phòng tổng thống đã bị đặt rồi: “Tiên sinh, nơi này của chúng tôi chỉ còn một gian phòng trắng mật, ngài muốn không?”

Lôi Tuấn nói: “VẬY thì càng tốt.”

Nhân viên lễ tân dẫn bọn họ đến tầng cao lớn, hì sống chết không chịu vào.

Lôi Tuấn cường ngành đẩy cô vào sau đó khóa cửa.

Hạ Tiểu Hi muốn khóc...

Đột nhiên Lôi Tuấn mỉm cười: “Anh đuổi theo Sa Khôn, đuổi theo năm ngày, quá mệt mỏi, em vào cùng anh nghỉ ngơi đi...”

“Hả?...” sao không nói sớm, cô còn tưởng anh muốn làm gì kia.

Lôi Tuấn xoa mặt cô: “Ngốc...” Nói xong tiến vào phòng tắm rửa.

Lúc ra ngoài, cô gái kia lại không để tâm mà ngồi xem tivi... yên tâm với anh như vậy hả?

Gian phòng trắng mát này, phòng tắm đều là thủy tinh trong suốt: “Vừa nãy em nhìn lên anh hả?”

Vẻ mặt Lôi Tuấn đầy mong chờ.

Hạ Tiểu Hi chính trực lắc đầu: “Em không thấy gì.”

“Hừ...” Lôi Tuấn tức giận, anh bày cơ bụng của mình, bắt thit trên người ném đi đâu rồi hả...

Đột nhiên anh đi tới trước mặt cô, khom lưng nhìn cô, chỉ thấy cô đỏ mặt, anh cố ý chỉ quần một chiếc khăn tắm, hơi thở bá đạo của người đàn ông, bắt thit chắc nịch rơi vào mắt cô, Hạ Tiểu Hi cụp mắt lại.

Lôi Tuấn kéo tay cô, cô dùng tay kia cản lại, Lôi Tuấn giữ cả hai tay cô để cô nhìn anh.

Hạ Tiểu Hi càng đỏ mặt, được thôi, không phải muốn dùng sắc quyến rũ sao? Cô ấy hả? Thành toàn cho anh thôi.

Cô cắn răng đẩy anh đứng lên... hùng dũng khí phách đi vào phòng tắm.

Hạ Tiểu Hi vừa tắm vừa giao chiến với thiên thần trong người... mà là con gái, anh ấy là bạn trai máy, là ông xã tương lai... động phòng trước mà thôi.

Chương 839: Không làm theo lễ thường an bài (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phòng tắm này thiết kế thật không an toàn...

270 độ đều là trong suốt (ý ngoài mặt tường thì 3 mặt còn lại đều trong suốt).

Không tệ, Lôi Tuấn ở bên ngoài gọi điện thoại, nếu không cô quần bách muốn chết rồi.

Phòng tắm này có rèm che màu trắng nhạt, cô kéo lại nhưng có cảm giác cái này chẳng khác gì đang chơi đùa.

Càng như ẩn như hiện.

Gian phòng tuần trăng mật này trang trí đúng là đẹp, màu phần hồng, rất có tình điệu.

Trong phòng tắm có một cái giá, bên trong có rất nhiều chai lọ nhỏ.

Mỗi chai đều có nhãn hiệu tiếng Anh, giới thiệu vật dụng tắm gội...

Cô nhìn qua một lần.

Cẩn thận nghiên cứu một chút, có một chai khắc hoa cực kì thơm, phía dưới viết tên nước hoa. Cô nhỏ một giọt, xoa xoa: “Ồi thật là thơm....”

Cô cẩn thận nhìn, có sữa tắm, có dầu gội, tinh dầu hoa hồng, còn nhiều nhãn hiệu khác, cô không hiểu, chắc là tinh dầu an thần chẳng?

Ồi thật giỏi, Hạ Tiểu Hi không dám sờ, khó trách phòng tuần trăng mật, thật đúng là thỏa mãn nhu cầu tình nhân.

Cô cẩn thận cầm lấy một lọ sữa tắm: “Ồ, lạ thật, Lôi Tuấn không dùng sữa tắm sao? Sao lọ này còn chưa mở ra?”

Cô quơ quơ, thầm nghĩ: “Đàn ông không thích dùng sữa tắm sao?”

Bên ngoài, Lôi Tuấn nói với người trong điện thoại: “Bye.” Hạ Tiểu Hi quay đầu, không thấy anh đi vào, đây không phải là phong cách của Lôi Tuấn á, vốn cô còn nghĩ, lấy tính cách thích chơi đùa của Lôi Tuấn nói không chừng sẽ giả quỷ dọa cô.. kết quả không biết người chạy đi đâu rồi.

Cô yên tâm từ từ tắm.

Tắm xong, quần khăn tắm ra ngoài, phát hiện Lôi Tuấn nằm trên giường.. ngủ rồi. Hình như anh mệt lắm, sáng hôm nay không có tinh thần. Hiển nhiên mấy hôm trước bắt kẻ xấu căn bản không ngủ đủ.

Cô nhẹ nhàng đi tới, nhìn tóc anh vẫn còn ướt: “Cái con người này, chẳng biết chăm sóc mình chút nào cả.”

Cô cầm hai chiếc khăn sạch sẽ ngồi bên cạnh lau tóc cho anh, tóc anh rất ngắn, lau một lúc thì đã khô.

Cô cầm khăn đắp cho anh, anh nhú mày, sắc mặt mệt mỏi, cô nâng tay, xoa trán, xoa huyệt thái dương cho anh.

Lôi Tuấn tỉnh lại, biết là cô nhưng chắc mở mắt mà nhắm mắt ngủ tiếp, chẳng có ý làm gì với cô, Hạ Tiểu Hi nhìn anh, ấm lòng mỉm cười.

Cúi người hôn má anh một cái lại tiếp tục mát xa.

Trong phòng có điều hòa nhưng không ấm lắm vì phòng quá lớn, cô đi chân trần, cảm thấy hơi lạnh. Cô sợ quấy rầy anh ngủ liền không sấy tóc, chỉ cầm khăn bọc tóc lại.

Cô run rẩy bò lên giường chui vào chăn.

Chiếc giường này thật là lớn.

Cô nằm bên cạnh anh, tùy tiện lắc lắc người, tránh đụng vào anh nhưng chiếc chăn này không rộng.

Cô lại gần anh.

Lôi Tuấn đưa lưng về phía cô, cô có chút yên lòng, thật ra không phải lần đầu đắp chăn ngủ với anh... hì hì... nhưng cô không đồng ý nên Lôi Tuấn không đụng vào cô.

Tuy anh thích trêu đùa nhưng rất quân tử, cực kì tôn trọng cô.

Cô ăn no, nằm ấp liền cảm thấy mệt nhọc.

Cô đúng là cầm tinh con heo, ăn no thì ngủ, ngủ đủ thì ăn.

Chương 840: Không làm theo lễ thường an bài (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô lúc này mới mở mắt ra, xoay người lại ôm cô, mũi hít hà bên vai cô.

Hả? sao lại dùng sữa tắm khác loại anh dùng, cứ là lạ.

Anh mơ màng, chẳng thèm để ý, trong lòng ôn hương nhuyển ngọc, thật là thích..

Đầu óc miên man.

Nhưng lý trí vẫn chiến thắng tình tròng, cứ thể ôm cô ngủ mất.

Mới ngủ một lúc đã thấy người trong lòng cử động, tay thì gãi chỗ này gãi chỗ kia... giống như không gãi không được.

Trước kia anh cũng từng ôm cô ngủ nhưng không giống như hôm nay.

Lôi Tuấn cảnh giác mở mắt ra, chỉ thấy sắc mặt cô ửng hồng, bàn tay không ngừng gãi cổ, ngực.

“Ôi...” cô buồn bực đập chần.

“Vợ à, em sao vậy?” Lôi Tuấn lắc vai cô, Hạ Tiểu Hi không kiên nhẫn nhúu mày, hé mắt: “Em thật khát nước, không biết tại sao mà người

rất ngứa, có phải áo tắm không sạch bị mắc cảm không?”

Lôi Tuấn cúi đầu nhìn áo tắm của cô, suýt chút nữa thì phụt máu mũi, sau đó khăn trương đắp kín người cô...

Anh chịu đựng mệt mỏi đi rót nước cho cô.

Cô ngồi dậy, uống nước xong mà vẫn ngứa.

Lôi Tuấn cảnh giác, anh đi tới người cổ cô sau đó cười haha, cười muốn điên rồi: “Em tắm cái gì vậy hả?”

Anh cầm một cái bình nhỏ đưa ra: “Đây là...” đây là cái gì đây... anh thật không nói nên lời, nhưng mà công hiệu của nó chẳng khác gì thôi tình.

Anh hưng phấn đi tới: “Em sốt ruột ngủ với anh như vậy hả?”

Hạ Tiểu Hi hận không thể đập chết anh, tức giận bĩu môi: “Lúc em lấy nó... nó đặt ngay chỗ để sữa tắm mà.”

Lôi Tuấn cứng người: “À... có thể lúc anh tắm không cẩn thận để lung tung... vừa nãy anh nhìn, chắc để sai chỗ. Anh không nghĩ tới em lại vào tắm...”

Hạ Tiểu Hi trừng anh, vênh môi lên: “Là anh cố ý.”

Lôi Tuấn vội vàng giải thích: “Anh không cố ý đâu, anh không nghĩ em sẽ vào tắm rửa.”

Hạ Tiểu Hi hít mũi, quả thật... cô này lòng tham muốn ngủ với anh mới hùng dũng hiên ngang vào tắm.

Lôi Tuấn nhìn cô không ngừng cong cổ gãi liên đầu lòng, khuôn mặt cô nhỏ nhắn ửng hồng thật muốn hạ gục cô hung hăng cắn một ngụm.

Anh cúi người gãi giúp cô: “Nếu không em vào tắm lần nữa đi, chắc lọ này có tác dụng xúc tiết tuần hoàn máu, không có tác dụng ra mồ hôi, em tắm một chút sẽ không sao đâu.”

Hạ Tiểu Hi trừng mắt, mím môi nói: “Em không muốn tắm, anh làm cho em ra mồ hôi đi.”

“Hả?” Lôi Tuấn sửng sốt, đột nhiên cảm thấy xoang mũi vừa mới vừa sưng là sao thế này? Ra mồ hôi? Làm sao mà ra? Vận động hả? haha...

Đột nhiên Hạ Tiểu Hi quỳ gối, nhắc chân che kín hai người, trong chăn khá nóng, Lôi Tuấn cảm thấy trên trán đổ mồ hôi.

Trời ạ... sao đổ mồ hôi rồi?

Được rồi... vợ nguyện ý thế nào thì thế đó, anh là thê nô thì nguyện ý chịu khổ chiều cô.

Đang suy nghĩ miên man lại cảm thấy có một đôi tay đặt lên eo mình.

Chương 841: Tin tức cực kỳ tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn trong nháy mắt cứng đờ.

Sau đó, lại thấy cô người phụ nữ bên cạnh anh nhúc nhích.

Người anh cương cứng, không dám lộn xộn, trong chần đèn nhánh, chỉ thấy cô bò tới, đầu nhỏ mềm mại vùi vào anh, cạ anh.

“Vợ?” Đây là muốn làm gì?

Lôi Tuấn kích động run rẩy, cảm nhận được tay nhỏ của cô kéo áo choàng tắm của anh.

“Tiểu Hi?” Giọng anh khó chịu.

Tràn đầy kinh ngạc!

Hai người bọn họ nằm trong chăn, cực kỳ nóng. Anh muốn bùng nổ.

Cô “ừ” một tiếng: “Mau tới đi, em không biết nên làm thế nào.”

“Bùng — —” Lôi Tuấn nổ tung! Muốn hỏi em làm gì. Nhưng anh không hỏi, hốc mắt kích động đỏ lên. Anh trực tiếp vén chăn, đè lên người cô... cường thế ép tới.

...

“Anh.”

Anh thấp giọng nỉ non bên tai cô: “Cơm cơm, trứng trứng.”

Giăng co cả một buổi chiều, Lôi Tuấn ăn nhiều hơn dự đoán: “Cơm, rang, trứng...”

Hạ Tiểu Hi đáp anh: “Sau này, anh bảo bà đây làm sao ăn cơm rang trứng trong sáng?”

Lôi Tuấn cười ngây ngô, hạnh phúc đến cả người bay bổng.

“Sau này chồng rang mỗi ngày cho em...”

“Hu hu...”

Hạ Tiểu Hi đi tắm, Lôi Tuấn lại nhận một cú điện thoại.

Lúc Hạ Tiểu Hi đi ra, thấy mặt anh đầy ảm đạm: “Sao thế?”

Anh ngẩng đầu, nhìn cô nói: “Chị dâu anh gọi tới nói, cả ngày anh anh không ăn cơm, nhốt mình trong thư phòng...”

“Hả? Xảy ra chuyện gì sao?” Hạ Tiểu Hi lo lắng.

Lôi Tuấn nói: “Anh phải về xem. Anh trai anh xưa nay chưa từng như vậy.”

“Được!” Hạ Tiểu Hi lập tức thu dọn đồ đạc.

Vừa thu dọn xong, Lăng Vi gửi thư tới, Diệp Đình mở cửa cho cô vào.

Lúc này, Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi mới yên tâm.

Có Lăng Vi, cô luôn có cách.

...

Trong thư phòng Diệp Đình.

“Chồng...” Lăng Vi đi tới trước bàn làm việc của anh. Cẩn môi nhìn anh, dáng vẻ giống như rất sợ anh, không dám đi tới.

Tim Diệp Đình lập tức thất lại.

Đưa tay về phía cô.

Lúc này Lăng Vi mới dám đi tới, ngồi trên đùi anh.

“Đang nghĩ chuyện của Ngũ ca sao?”

“...” Diệp Đình nói: “Anh đang điều tra, nhưng anh ta giấu quá kỹ, không có tiến triển gì.”

Anh cau mày, mặc dù không nghi ngờ Tiểu Ngũ, nhưng chuyện này quả thật ảnh hưởng anh quá lớn.

Lăng Vi định dời sự chú ý của anh, chuyện điều tra có nhóm ám dạ, sớm muộn cũng có thể tra ra chân tướng.

“Chồng, gần đây em nhận được rất nhiều tin nhắn, làm sao đây? Tất cả đều là mẹ những đứa bé cảm ơn anh quên tiền cứu con bọn họ. Tài giỏi tốt bụng! Ở thời đại công nghệ cao này vẫn còn có người viết thư, rất thật lòng đấy.”

Lúc này Diệp Đình mới nhớ tới, là lần trước Vi Vi khám ra mang thai, anh quyên góp 50 triệu chữa bệnh cho những phụ nữ mang thai.

Jason cảm thấy Vi Vi sẽ thích mấy tin này, liền giữ lại địa chỉ hội quỹ từ thiện Đình Phong, dùng danh nghĩa của Lăng Vi và Diệp Đình quyên tiền.

Quả nhiên, cô được khích lệ rất nhiều.

“Đi, em dẫn anh đi xem.” Lăng Vi kéo tay anh đi tới phòng hoa.

Bây giờ, cô thường xuyên ở đây vẽ vờ, cắm hoa.

Căn phòng này rất sáng, vàng nhạt, hồng nhạt, lam nhạt.

Chương 842: Tin tức cực kỳ tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cũng cảm thấy rất thoải mái, hai người ngồi mặt đối mặt bên bàn nhỏ cạnh cửa sổ, Lăng Vi đun trà, mở thư cho anh đọc.

Đọc rất nhiều thư, Diệp Đình cũng được khích lệ!

Lăng Vi thấy mắt anh không còn lạnh nữa, cô uống nửa ly trà, tiếp tục đọc cho anh.

“Diệp tiên sinh, Diệp phu nhân, cảm ơn hai người làm từ thiện. Con tôi là sinh đôi, tử cung vốn rất mỏng, dễ sảy thai, lại không có tiền chữa trị... Nhưng tôi làm thế nào cũng không nỡ bỏ hai bảo bảo...”

Tròng mắt đen của Diệp Đình sáng lên!

Lăng Vi đang đọc thư, không nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên mừng rỡ mang theo chút khiếp sợ trong mắt anh.

Cô đọc tiếp: “Được tiền quyên góp của anh và phu nhân, cứu ba mẹ con chúng tôi! Thật sự rất cảm ơn hai người, tôi tin thế giới này nhất định có thần thánh đang nhìn, bởi vì người một nhà chúng tôi đều sống lương thiện, nên lúc chúng tôi gian nan đau khổ nhất, anh và phu nhân đột nhiên rơi từ trên trời xuống, giúp đỡ chúng tôi! Muôn phần cảm ơn lòng tốt của anh, hy vọng anh một đời bình an!”

Tim Diệp Đình đập nhanh lên, anh sợ hù dọa Tiểu Vi, tận lực giữ

bình tĩnh.

Lăng Vi mở lá thư khác, Diệp Đình đưa tay lấy lá thư vừa rồi, trong thư không viết cách chữa trị, cũng không có địa chỉ. Dấu biểu điện và phong thư biểu thị một huyện thành nhỏ.

Diệp Đình cất phong thư, muốn tìm người mẹ này, hẳn không phải việc khó.

Tâm tình anh bỗng nhiên rất tốt rất tốt, tựa như xé màn đêm nhìn thấy ánh sáng!

Tựa như tất cả khói mù trong sinh mạng đều tan biến theo gió.

Anh có một người vợ đáng yêu, tương lai còn có bảo bảo đáng yêu. Anh có nhiều anh em như vậy, anh đã có quá nhiều.... nên biết đủ...

Đối với chuyện của Tiểu Ngũ, anh dần bình thường trở lại, mặc kệ chân tướng thế nào, anh đều có thể tiếp nhận.

Diệp Đình nhìn chăm chăm Lăng Vi, nhếch môi cười, vươn tay ôm cô.

Lăng Vi ngồi trên đùi anh, anh hôn cổ cô, tâm tình bỗng tốt lên.

Cô cũng cười vui vẻ: “Chồng, em kể truyện cười cho anh nha.”

“Ừ.” Diệp Đình vừa hôn rái tai cô vừa gật đầu.

Lăng Vi hỏi anh: “Muốn nghe truyện dài hay ngắn?”

Diệp Đình nói: “Ngắn.”

Lăng Vi hăng giọng: “Có một con muỗi, bay bay bay, bay bay bay, bẹp — — bị đập chết.”

Diệp Đình muốn phối hợp với cô cười lên, nhưng thật sự quá... nhạt.

Lăng Vi nói tiếp: “Còn một truyện dài, bay bay bay, bay bay bay, bay bay bay...” Cô một mực bay bay bay... bay đến một phút.

Diệp Đình hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

Cô cực kỳ nghiêm túc nói: “Bẹp — — bị đập chết.”

Diệp Đình trong nháy mắt cảm thấy bất lực, truyện cười này... Rất, nhạt, có, được, không?

Đột nhiên bị truyện cười nhạt của cô chọc cười, bởi vì quá nhạt... không có cái nào nhạt hơn cái này.

Anh phục sát đất.

Lăng Vi thấy anh cười, lập tức tranh công: “Em lợi hại không?”

“Lợi hại.” Một tuyển thủ kể truyện cười nhạt...

Lăng Vi nói: “VẬY em kể tiếp!”

Diệp Đình hôn cô, chặn miệng cô lại, miệng trừ nói chuyện, thật ra còn có tác dụng khác...

...

Trong khách sạn, Hạ Tiểu Hi còn đang buồn rầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, nói: “Tối mai Tập đoàn Đình Phong họp thường niên rồi, chúng ta về đi. Tiểu Vi và Diệp Đình nhất định vô cùng bận rộn.”

“Ừ...”

Hạ Tiểu Hi lại hỏi anh: “Chúng ta đến bệnh viện không? Hoa Thiếu Kiền ở đó, hay là đừng đi làm kỳ đà cản mũi đúng không?”

Lôi Tuấn nâng mặt cô: “Rốt cuộc thông minh một lần.”

Hừ, chê bai như vậy là có ý gì? Hừ — —

“Trong ba ngày, không được phép chạm vào em!”

Kết quả, trên trục thẳng, lại bị ăn một lần... Hu hu hu... Đàn ông không thể ăn chay, có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, sau đó liền thôi rồi.

Trong phòng bệnh sang trọng.

Lôi Tuấn xoay đủ tư thế trong ngực Hoa Thiếu Kiền. Bây giờ cô cực kỳ khó chịu... Ngồi lâu tư thế nào cũng đau.

Chương 843: Lịch sử đen của ngày đầu tiên yêu đương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền canh đúng giờ bôi thuốc cho cô, phục vụ cô uống nước, uống thuốc, ăn cơm.

Lôi Đình muốn cào tường...

Thuốc Quân Dương mang tới rất tốt, vết thương đều kết vảy, ngứa ngứa, muốn lột vảy ra!

“Ngứa quá...”

Cô trở mình trong ngực anh.

Hoa Thiếu Kiền luôn tự khống chế tốt, gân xanh cũng nháy.

Lôi Đình xoay xoay xoay, cả người Hoa Thiếu Kiền cứng đờ, môi mím lại thành một đường, sắc mặt căng thẳng. Anh ôm cô, tay vịn eo cô, mặc cho cô hành hạ anh.

Anh đang khó chịu, đột nhiên thấy cô chu miệng.

“Hừ — —”

Cũng không biết cô chột nghĩ tới điều gì... Tức giận!

Cô ngồi đối diện anh, mặt đối mặt.

Mặt đầy nghiêm túc nhìn anh chăm chăm.

Cô nhú chặt chân mày, hỏi anh: “Em tốt hay là chị dâu tốt?”

Biểu tình Hoa Thiếu Kiền hơi tức giận, anh cau mày nhìn cô, vô cùng kiên định nói: “Đương nhiên là em tốt.”

“Thật?” Lôi Đình nở gan nở ruột.

Cô cho là... anh sẽ xoắn xuýt một hồi, dù sao trước kia từng thích...

“A... Thật xin lỗi, em hỏi vậy, cũng không có ý gì khác... Chỉ muốn biết trong lòng anh nghĩ thế nào...”

Hoa Thiếu Kiền có thể hiểu được, lưng cô ngựa ngáy khó chịu, tim khô, rất bình thường.

Anh đưa tay, nắm chặt tay mềm nhỏ của cô, gương mặt tuần tú kè sát tai cô, giọng dễ nghe: “Em tốt nhất. Em vừa ôn nhu vừa xinh đẹp, luôn cười với anh.”

Lôi Đình bĩu môi... chỉ vì thế?

Cô cũng không phải ôn nhu với mọi người nha, hơn nữa, chị dâu cô cũng không phải không ôn nhu, không hay cười... Chẳng qua, anh không phải người chị ấy thích.

Hoa Thiếu Kiền đưa tay bóp miệng cô: “Có thể treo chai dầu rồi.”

Anh vươn tay ôm cô, nhẹ nhàng hôn nói bên tai cô: “Đừng nghĩ lung tung, bắt đầu từ hôm nay, anh là của một mình em, trước kia còn trẻ lông bông. Vừa rồi là anh chọc cười em, anh thích em, đương nhiên

cảm thấy em tốt nhất. Em rất thẳng thắn, không tâm cơ, lại thông minh xinh đẹp. Ở trong mắt anh, em tốt ở mọi mặt.”

Lôi Đình cười nói: “Đánh rắm cũng thơm phải không?”

Hoa Thiếu Kiền cười quái đản, tính cách sảng khoái này... Quả thật làm anh yêu thích.

Anh cực kỳ kiên định gật đầu: “Đúng!”

Lôi Đình kích động nhìn anh, hay tay nắm chặt tay anh, rất dùng sức!

Cô cắn môi nhìn anh, khẽ cau mày. Hoa Thiếu Kiền nhìn dáng vẻ của cô... Mắt nóng lên, biểu tình kia của cô thật dụ người khác phạm tội...

Đột nhiên — —

Lôi Đình đánh rắm!

Cô kéo chặt tay anh, không cho anh đi. Miệng ê ê a a nói: “Mấy ngày nay em tiêu hóa không tốt! Em bị thương, đi đứng không tiện, em cũng không thể ngửi một mình! Có chỗ tốt, phải chia sẻ cùng mọi người, không phải sao?”

Hoa Thiếu Kiền nghẹn họng, nhin đến mức gân xanh nháy ra.

Sở trường của Lôi Đình là cào ngựa anh...

“Phốc — —” Hoa Thiếu Kiền phá hỏng việc lớn...

Mẹ nó... Mùi này... rau hẹ trứng gà...

Anh nhanh chóng ôm cô, xông thẳng vào phòng vệ sinh, mùi trong phòng vệ sinh còn “thơm” hơn bên ngoài...

Hoa Thiếu Kiền muốn điên rồi, lập tức rửa mặt, rửa tay, cầm khăn lông lau mặt cho cô. Lôi Đình ngồi trên bồn rửa tay, mặt đầy biểu tình em phạm sai lầm nhìn anh: “Anh không cần em, phải không?”

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, nghiêm túc nói: “Ai nói?”

Lôi Đình cười toét miệng: “Anh vẫn thích em sao?”

“Nói nhảm!” Hoa Thiếu Kiền tiếp tục lau mặt cho cô: “Người ăn ngũ cốc*, đánh răng, đi vệ sinh, không phải rất bình thường sao... Em cũng không phải thần tiên.”

(*) Ngũ cốc: Cây lương thực như lúa, kê, mạch, đậu.

Lôi Đình cảm động sắp khóc: “Kiền Kiền, anh thật tốt...” Cô đưa tay ôm anh thật chặt, cực kỳ ôn nhu... Hôn môi anh: “Em thật sự yêu anh, làm sao đây?”

Chương 844: Lịch sử đen của ngày đầu tiên yêu đương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tim Hoa Thiếu Kiền phát run, chịu đánh rắm, đổi lấy một tình yêu, cũng không tệ lắm. Không lỗi!

Đột nhiên — —

“Chi...”

“Lôi Đình!” Hoa Thiếu Kiền nổi điên...

Từ xưa tới nay, có lẽ đây là lần đầu tiên bị đánh rắm xông tới choáng váng...

“Ha ha ha — —” Lôi Đình cười một cách hồn nhiên, cô vui mặt vào hõm vai anh: “Mau ôm em đi... Em đảm bảo mấy ngày nay không ăn trứng gà và rau họ nải!”

Chiều này, trong phòng bệnh...

Mùi kia... Hoa Thiếu Kiền mở tất cả cửa sổ, đút hai viên thuốc ruột cho cô, Lôi Đình rót cuộc khá hơn một chút.

Lôi Đình yêu cầu đổi phòng bệnh, khi đổi phòng, mấy y tá đi vào biểu tình kỳ lạ nhìn nhau...

Biểu tình “Dữ tợn” đổi phòng đơn sang trọng hơn cho cô.

Sang phòng mới, rốt cuộc không thúi nữa, Lôi Đình cũng thay đồng phục bệnh nhân. Đột nhiên cảm thấy rất mất thể diện, nước mắt là chả nhìn anh: “Chắc chắn anh không thích em. Ngày đầu tiên yêu đương... lại là lịch sử đen!”

Hoa Thiếu Kiền giơ tay xoa khóe mắt cô: “Ngốc, không phải anh đã nói sao? Anh thích em, em đánh rắm cũng thơm.”

Lôi Đình như con thuyền nhỏ, nước mắt rơi từng giọt từng giọt.

“Sao nói khóc liền khóc vậy?” Tính tình này cũng quá thẳng rồi, buồn cười liền cười, muốn khóc liền khóc. Không hề che giấu.

Lôi Đình đưa tay ôm anh: “Sau này em nhất định không xông anh nữa, em cho anh đánh rắm trước.”

“Không nói chuyện này.” Hoa Thiếu Kiền giơ tay vuốt tóc cô: “Anh lấy nước lau người cho em, em không thể tắm, như vậy đi ngủ rất khó chịu”

“Ừ, cảm ơn anh.” Lôi Đình lau sạch nước mắt như con mèo.

Hoa Thiếu Kiền đi lấy một thau nước nóng. Lại đi khóa cửa.

Cô cởi quần áo ra, nhỏ giọng nói: “Anh lau giúp em, cánh tay em đau, không làm gì được.”

Hoa Thiếu Kiền quay đầu, từ từ đi tới.

Anh cầm khăn lông, ngón tay run rẩy lau cho cô, trong lòng mặc niệm như hòa thượng niệm kinh, nhưng, không có tác dụng...

Ánh mắt anh nóng bỏng, muốn không nhìn, lại không nhịn được. Đột nhiên nghe Lôi Đình hỏi anh: “Có phải anh kích động không?”

“Hửm?” Anh ngược mắt nhìn cô chăm chú, Lôi Đình vô cùng nghiêm túc hỏi: “Bình thường anh kích động thì làm thế nào?”

Mặt Hoa Thiếu Kiên đỏ rần, đỏ đến tận cổ.

Lôi Đình chợt cười một cách hồn nhiên, câu hỏi này của cô đủ ngốc.

Cô kè sát anh: “Bạn gái cũng có rồi, nhất định không để cho anh chịu đựng.”

Cô hôn môi anh, từ từ dựa vào ngực anh. Trán Hoa Thiếu Kiên toát mồ hôi, đột nhiên cảm giác được tay cô chui vào trong áo anh.

...

Trong phòng vệ sinh, hai tay Hoa Thiếu Kiên chống bồn rửa tay, tóc ướt sũng, cả người đều là nước. Vừa tắm xong, giảm chút nóng bức trong người. Cô bị thương, sao nhẩn tâm dằn vò cô.

Nha đầu này thật sự có thể đòi mạng anh!

Ngọt cũng là cô, khổ cũng là cô, nếm các mùi vị, vẫn thích...

Anh thua trong tay cô.

Hoa Thiếu Kiên sống đến nay, sao có thể tin tưởng, anh cũng có một ngày như vậy!

Anh ngay cả mùi đánh rắm của phụ nữ cũng không ruồng bỏ... Mẹ nó, mình tiện đến mức này rồi? Anh híp mắt, nhìn chăm chăm mình

trong gương, đẹp trai trẻ trung, càng lộ vẻ đàn ông.

Anh mặc áo choàng tắm đi ra, mắt Lôi Đình nhìn anh chăm chăm.

Anh vênh môi cười. Thật thích biểu tình này của cô, răng nhỏ cắn môi, mắt sáng rực như vàng lóe sáng.

Chương 845: Anh đều nghe hết... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Aiya! Lưu manh — —” Lôi Đình che mặt, nhìn anh qua kẽ tay.

Mắt hí vừa mong đợi vừa xấu hổ.

Cô cắn môi hỏi: “Ngày mai Đình Phong họp thường niên, anh phải đi về sao?” Anh là quản lý cấp cao của Laroe, lần họp thường niên này, phàm là quản lý cấp cao thuộc Tập đoàn Đình Phong đều được mời, năm nay sẽ cực kỳ long trọng.

Dưới ánh nhìn sáng rực soi mói của cô, Hoa Thiếu Kiên bình tĩnh đi tới cô: “Anh không về, ở cùng em.”

Trong lòng Lôi Đình ngọt ngào, cười rực rỡ: “Em có thể về cùng anh. Anh đi họp thường niên có thể phát triển mạng lưới giao thiệp của anh, có chỗ tốt.”

Anh đưa tay xoa tóc cô: “Có em là đủ rồi, anh không cần nhiều người chú ý anh.”

Anh ngồi xuống cạnh cô, hơi thở đàn ông làm say lòng người. Toàn thân Lôi Đình nổi lên lửa nóng! Anh đang nói gì? Có cô là đủ rồi, thật buồn nôn nha... Nhưng mà, thích quá, quả nhiên bị cô nhìn thấu! Tên im lìm này, gì mà cao ngạo lạnh lùng chứ? Gì mà không gần người khác chứ? Nhìn cô gợi tình như vậy, người ta xấu hổ đó...

Lôi Đình vĩnh môi cười, trong lòng ngọt ngào, ngọt đến nổi bọt...

“Nghĩ gì vậy? Cười đẹp như thế?” Hoa Thiếu Kiên ôm cô, anh có thể cảm nhận được tim người phụ nữ trong ngực tăng tốc.

Cô nhìn anh chăm chăm, hô hấp nóng bỏng.

Cô cắn môi, lầm bầm: “Em đang nghĩ sao anh có thể nói ra những lời này?”

Anh hắng giọng, loại bỏ quần bách, giọng dễ nghe: “Đến lúc bôi thuốc cho em rồi.”

“À...” Lôi Đình xoay qua chỗ khác, cởi áo sơ mi, lộ lưng ra. Anh nói: “Thuốc của Quân Dương thật lợi hại, tất cả vết thương đều kín miệng. Những vết thương này của em, hai ba ngày là có thể lành.”

Lôi Đình quay đầu cười với anh.

Cười có thâm ý khác... Giống như nói cho anh, hai ba ngày sau, có lẽ anh phải tiếp chiêu nha...

Hoa Thiếu Kiên trong nháy mắt bị cô làm chấn động, ngón tay anh run run, anh là đàn ông! Ánh mắt này, anh sẽ không chịu nổi....

Ngón tay Hoa Thiếu Kiên vuốt ve lưng cô, trong lòng vạn lần không hiểu, tại sao lại bị tiểu yêu tinh này hàng phục rồi chứ?

...

Tết nguyên đán, Đình Phong Quốc Tế họp thường niên.

Trên quảng trường nổi danh nhất thế kỷ, đèn như ban ngày. Phòng

khách trong khách sạn Đế Hào xa hoa bậc nhất, tân khách tụ tập. Các quản lý cấp cao của chi nhánh công ty Đình Phong Quốc Tế mặc trang phục hoa lệ, cười nói chúc mừng năm mới.

Hôm nay, truyền thông được mời đều là anh cả trong giới giải trí.

Máy quay phim, máy chụp hình liên tục lóe lên, hoa mắt người khác.

Lôi Tuấn bùng một đĩa trái cây cho Hạ Tiểu Hi, mặt nha đầu đầy u oán trợn mắt nhìn anh, lúc nhận lấy đĩa trái cây, mới thoáng trấn an tiểu tâm linh bị tổn thương của cô.

Lăng Vi hỏi cô: “Sao thế? Tại sao không vui?”

Hạ Tiểu Hi chu miệng, nhỏ giọng lầm bầm: “Đều tại Lôi Tuấn... Mình rất cuộc hiểu rõ lời cậu nói trước đó rồi, mấy bộ phim kia đều gạt người! Cái gì dùng sức, nhanh lên, thật ép người! Anh em muốn đánh bay bà, còn phải dùng sức? Vậy không phải mình lên trời luôn sao? Còn có gì mà nhanh lên, trời ạ.... Mình không kêu được, Lôi Tuấn là động cơ lâu dài, tần số vượt bậc, nhanh hơn nữa là bà cũng có thể va chạm sinh nhiệt, đánh lửa rồi!”

“Phốc ——” Lăng Vi nhướn mày nhìn cô, chớp chớp mắt: “Cậu và Lôi Tuấn? Hai người...”

“A!” Hạ Tiểu Hi che mặt, hình như... không cẩn thận tiết lộ bí mật quan trọng rồi...

Mặt Lăng Vi đầy biểu tình “Mình cũng biết là vậy”, vô cùng đồng tình nhìn cô: “Đàn ông không thể tùy tiện khai trai, không phải mình đã nói với cậu sao? Haiz ——” Cô lắc đầu than thở: “Không nghe người già nói, thua thiệt ở trước mặt!”

Chương 846: Anh đều nghe hết... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi hít hít mũi, tỏ ý: “Bây giờ biết cũng đã muộn rồi, chờ qua kỳ nghỉ nguyên đán, anh ấy muốn kéo mình đi lĩnh chứng, mình còn không biết mẹ mình có đồng ý hay không.”

Lăng Vi cầm dưa hấu, cười lên: “Dì chỉ mong gả cậu đi thôi... Cậu đừng lo, ha ha — — không chừng dì vui vẻ biết bao đâu! Rốt cuộc có người lấy con gái ngọc ngà của tôi rồi!”

Hạ Tiểu Hi cắn răng chống nạnh, muốn cắn cô: “Mẹ mình không nỡ gả mình đi đâu, nếu mình kết hôn rồi, ai ở cùng mẹ?”

Lôi Tuấn đứng sau lưng cô, cúi người nói bên tai cô: “Đến lúc đó có thể đón mẹ, chúng ta ở chung. Cũng không phải nhà anh không có đủ chỗ.”

“A — —” Hạ Tiểu Hi quay đầu, bị dọa giật mình: “Anh tới hồi nào?” Anh nghe bao nhiêu rồi?

Lôi Tuấn cười tà mị: “Anh đứng đây từ đầu đến giờ...”

“Phốc — —” Tên này đều nghe hết?

Hạ Tiểu Hi lúng túng đỏ mặt, Lôi Tuấn hừ một tiếng: “Phụ nữ đã lập gia đình nói chuyện phiếm lại đáng sợ như vậy...” Cảm thán lại đồng tình với anh Đình, chị em thân mật đều đàm luận vấn đề này?

Anh giơ tay nâng mặt Hạ Tiểu Hi: “VẬY là em không thích lâu? Không thích sức lực hay không thích tốc độ?”

“Ách... Cái đó cái đó...” Vẻ mặt Hạ Tiểu Hi đau khổ, nhét đĩa trái cây vào trong tay anh, sau đó toét miệng cười: “Chồng... Xin lấy giúp em chút trái cây, phải thêm nhiều quả, ít chanh...”

Lôi Tuấn ghen hòng, thẳng người, bưng đĩa trái cây đi lấy.

“Ai u!” Lăng Vi rất kinh ngạc: “Mới vài ngày, Lôi Tuấn đã bị cậu trị đến ngoan ngoãn nghe lời rồi? Ai nói cậu ngốc ngếch? Cậu rất khôn khéo nha Tiểu Hi.”

Hạ Tiểu Hi chu miệng, trợn trắng mắt: “Đừng khen mình... Là Lôi Tuấn nói với mình, anh ấy nói lát nữa về khi anh ấy không nhìn được khi dễ mình, sẽ cho mình nũng nịu đáng yêu sai bảo anh ấy làm việc...”

“Ha ha...” Lăng Vi cười lớn: “Aiya, Nhị Tuấn chúng ta đúng là chồng tốt quốc dân, không tệ không tệ. Mình nỗ lực phục hai người.”

Trên khán đài, người chủ trì cuộc họp thường niên nói sơ bộ xong, kích động tuyên bố: “Cuộc họp thường niên của Tập đoàn Đĩnh Phong Quốc Tế chính thức bắt đầu! Xin mời người gây dựng kiêm Tổng giám đốc Đĩnh Phong Quốc Tế — — Diệp Đình tiên sinh khai rượu vang, đọc diễn văn cho chúng ta!”

Một khắc Diệp Đình bước lên đài, tất cả mọi người bên dưới rớt rít ngẩng đầu, dời tầm mắt lên người anh.

Tiếng nghị luận vốn náo nhiệt trong nháy mắt bị đè xuống, âm nhạc êm ái, che lấp tiếng hít thở của mọi người. Gương mặt Diệp Đình

tuấn tú nghiêm túc, lộ ra tia lạnh lùng không gần gũi, còn có tia cao ngạo trong mắt. Trên khuôn mặt anh tuấn cao quý của anh, mắt phượng tối đen như mực, sắc bén, vô cùng có lực uy hiếp.

Anh chậm rãi đi lên khán đài, dáng người cao ngất đứng giữa khán đài. Áo sơ mi trắng, tây trang đen, tôn dáng người anh cực kỳ thon dài khỏe đẹp.

Tròng mắt đen sắc bén của anh liếc nhìn bên dưới, tiếng hít thở bên dưới ngừng lại.

Trên mặt anh lộ ra khí chất hoa lệ sang trọng khó che giấu, tuấn mỹ bức người!

Diệp Đình nói gì, Lăng Vi căn bản không nghe vào, chỉ cảm thấy trái tim bị anh trêu ghẹo mà đập loạn.

Chương 847: Ngọt đến nổi... khiến người ta phải ê răng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chồng mình thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai! Không chỉ phụ nữ nhìn thấy anh muốn thét chói tai, mà ngay cả đàn ông nhìn thấy anh cũng không nhịn được vỗ tay khen anh, khuôn mặt anh tuần lảnh khốc đẹp trai đó, khí chất kinh tài phong dật đó! Trở thành tâm điểm của tất cả mọi người, toàn bộ hội trường, không ai có thể sáng bằng!

Lăng Vi đang ôm trái tim thiếu nữ mơ mộng, căn môi nhìn trên sân khấu, chợt phát hiện ra... Tất cả mọi người đều đang quay đầu nhìn về góc cô đang ngồi...

Đám đông ngồi phía trước, toàn bộ đều nghiêng đầu, như cơn sóng trào tới, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, tầm mắt đều dừng ở trên mặt cô.

Lăng Vi cả kinh: “Sao vậy?” Cô hỏi Hạ Tiểu Hi bên cạnh, Hạ Tiểu Hi đang xiên một miếng xò bỏ vào trong miệng, rõ ràng cũng không biết chuyện gì.

Lúc này, lại nghe thấy Diệp Đình đang đứng trên sân khấu dịu dàng nói: “Xin mời phu nhân của tôi lên sân khấu, cùng song ca khúc mở đầu với tôi.”

“Bộp bộp bộp ——” tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

Lăng Vi mờ mờ mịt mịt...

Ca hát? Đó không phải là sở trường của cô! Đến bây giờ mà cô còn không điều chỉnh được ngũ âm của mình chứ nói gì đến hát! Còn đọc nhạc thì cô biết, nhưng cô chưa bao giờ xem nhạc phổ...

Lăng Vi mờ mờ mịt mịt bị người ta đẩy lên sân khấu, cô nhìn chằm chằm vào Diệp Đình, giống như muốn nói: “Chồng ới, sao anh không nói trước với em... Em không có tí chuẩn bị nào cả.”

Diệp Đình ném cho cô ánh mắt an tâm, ý là có anh ở đây, đừng sợ.

Anh bước về phía cô, đưa tay nắm lấy tay cô.

Bàn tay lạnh như băng của Lăng Vi, nằm trong bàn tay ấm áp của anh, làm cô dần cảm thấy an tâm.

Tất cả mọi người phía dưới sân khấu đều lấy ánh mắt quan sát nhìn chằm chằm vào Lăng Vi.

Máy quay phim phía dưới sân khấu, cũng sắp chĩa ống kính về phía Lăng Vi, trong màn hình phóng đại phía trên sân khấu, hôm nay cô trang điểm đặc biệt đẹp, chiếc váy màu hồng nhạt càng làm nổi bật làn da trắng không tỳ vết của cô.

Diệp Đình nắm lấy tay cô, sát lại gần bên tai cô nói: “Vợ ới, hôm nay em rất đẹp...”

Cô ngược mắt lên, đôi mắt đào hoa xinh đẹp giận dữ nhìn anh, lại nghe thấy anh nói: “Vợ, anh yêu em.” Lăng Vi mỉm cười, cô lấy khuỷu tay đẩy đẩy anh, trước mặt nhiều người thế này, còn không đứng đắn như vậy. Dáng vẻ cao lãnh vừa nãy đâu rồi? Sao lại nhăng nhít như con mèo con này?

Anh thâm tình hôn lên trán cô. Ánh đèn flash của máy ảnh liên tục chớp giật! Đây chính là tin tức lớn ngàn năm có một! Nếu tin tức này được truyền ra ngoài, có thể trở thành tin tức nóng hổi!

Lần trước Bạch Lộ xuất hiện, giới truyền thông đã viết bậy viết bạ, giờ xem kỹ lại, có thể thấy đó chỉ là sự hiểu lầm, thân phận thật sự của Bạch Lộ đã bị bày ra ngoài ánh sáng, người ta là vợ của người anh em của tổng tài Diệp, vì vậy, cũng được gọi là phu nhân.

Lăng Vi vẫn luôn là đệ nhất phu nhân Diệp thị, cho tới bây giờ đều không có cái gì gọi là tiểu tam, với cả chánh cung.

Tình cảm của hai người rất tốt, còn có những cử chỉ thân mật trong buổi họp năm mới của quốc tế Đình Phong, ngược chét đám cầu độc thân mấy người!

Hai người nhìn nhìn nhau mỉm cười, thật sự có thể thắng được thiên ngôn vạn ngữ trên đời này...

Ngọt đến nỗi... khiến người ta phải ê răng!

Âm nhạc từ từ vang lên, Diệp Đình đưa cho cô một tờ giấy, Lăng Vi mở ra, thấy phía trên viết lời ca khúc, điều làm cô cảm thấy vui vẻ là... lời của cô chỉ có mấy câu, ha ha ——

Giọng hát dễ nghe của Diệp Đình hát một đoạn dài, hát đến: Anh hy vọng em sẽ thật sự hài lòng...

Lăng Vi hát xem vào: (Hy vọng anh có thể lắng nghe em)

Diệp Đình lại hát: “Em chính là ngôi sao nhỏ của anh, treo ở trên bầu trời rực rỡ. Anh đã quyết định muốn yêu em, thì sẽ không dễ dàng buông tay.”

Lăng Vi lại hát: (Hy vọng anh có thể lắng nghe em)

Diệp Đình lại hát: “Hóa bi thương thành khúc ca. lặng lẽ đứng trong góc đánh đàn cho em. Cho dù em có không nghe rõ, cũng đại biểu cho tâm ý của anh...”

Lăng Vi lại hát: (cũng đại biểu cho tâm ý của anh...)

Chương 848: Ngọt đến nổi... khiến người ta phải ê răng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Người phía dưới sân khấu nghe hát, vừa bàn luận sôi nổi: “Này? Lão Vương, ông nói xem, có phải bài hát này quá gần gũi hay không...”

“Đúng vậy! Hoàn toàn không phù hợp với hình tượng khiêm tốn cao lãnh của đại BOSS Diệp.”

“Khác với ngày thường...” Bình thường Diệp Đình cao lãnh thế nào, cao ngạo bao nhiêu, khiêm tốn đến nhường nào, sao có thể hát tình ca ở trước mặt nhiều người được?

Có vài người bày tỏ, hình ảnh này ngọt ngào, cũng quá nóng mắt!

Máy quay phim cũng bày tỏ... Ống kính sắp bị hỏng rồi, bị thương không dậy nổi...

Lôi Tuấn mặt đầy ngạo kiều, hừ hừ hừ — — anh ta là người chọn bài hát này đấy, mấy người có biết ông đây chọn bài hát cho anh Đình và chị dâu, đã mệt chết bao nhiêu tế bào não không?

Vừa phải mang đến nhiều cảm xúc sâu sắc, vừa phải có ý nghĩa, còn phải dễ nghe nữa!

Quan trọng nhất là, lời nữ phải đặc biệt ít... Tốt nhất là không cần hát, không phải...

Trái tim của Lôi Tuấn cũng đã bị treo ngược lên đấy, được không?

Anh ta nghe hai người hát bài hát này, đặc ý hát cảm, bày tỏ mình vô cùng hài lòng... với bài hát mình đã chọn này— — ha ha ha...

Giọng hát của Diệp Đình có thể khiến cho người nghe phát điên, rõ ràng là một ca khúc sôi động, qua giọng hát của anh lại biến thành một bản tình ca chan chứa tình cảm, động lòng người.

Tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc vang vọng khắp hội trường!

Lúc Lăng Vi nâng nâng đi xuống sân khấu, người xung quanh đều chân thành tán dương cô: “Phu nhân, hát rất hay!” “Phu nhân hát rất hay!”

“Giọng hát của phu nhân thật là hay — — “

Lăng Vi cảm thấy bội phục những người này, bội phục sát đất luôn! Khó trách bọn họ có thể leo lên vị trí quản lý cấp cao các chi nhánh công ty của tập đoàn Đình Phong, toàn người có bản lĩnh mở mắt nói mò, bọn họ ào ào nói — — hết người trước lại đến người sau... mặt không đỏ, tim không đập mạnh, nói như chuyện thật vậy. Giống như kiểu cô không đi lấy giải kim khúc(*), thì đúng là xin lỗi mấy câu từ cô hát đệm vào.

(*) Kim khúc: giải thưởng âm nhạc của TQ

Lăng Vi im lặng mỉm cười, khẽ gật đầu với mọi người, ra vẻ “Tôi hát hay như vậy đấy, cảm ơn mọi người đã khen ngợi”, rồi bình tĩnh trở về bên cạnh Hạ Tiểu Hi.

Hạ Tiểu Hi vừa ăn một miếng dưa hấu, vừa nói: “Tiểu Vi, mấy cái câu từ câu hát đệm vào kia, có ý nghĩa gì vậy? Mình hoàn toàn không

nghe rõ.”

Lăng Vi cũng cầm một miếng dưa hấu lên ăn, trong đầu nghĩ: Đây mới là chị em ruột...

Tuyệt đối không ném cho bạn viên kẹo.

Diệp Đình cầm chai sâm panh, đi tới bên cạnh xe sâm panh, nghiêng chai đổ từ trên xuống dưới, tư thế cực kỳ đẹp trai... Lăng Vi thật sự muốn nuốt nước miếng, ai nha! Ông trời đúng là thiên vị cho cô! Người đẹp trai như vậy, lại là chồng cô! Ha ha ha — — cô nhìn một vòng sang bên cạnh, trong lòng nghĩ: Mình không biết xấu hổ thế này, có thể bị đánh hay không?

Cũng may, người tham dự tiệc, phần lớn đều là nam, còn không đều là mấy ông lão...

Chỉ chốc lát sau, Lôi Tuấn cũng kéo Hạ Tiểu Hi lên hát, bài hát Lôi Tuấn chọn kia đặc biệt sôi động — — Vợ lớn nhất chồng thứ hai, người em là trái tim của anh, em là tâm can của anh,

Anh không làm giàu anh cũng không làm quan, cả đời này của anh đã định sẽ lớn vờn xung quanh em...

Hạ Tiểu Hi hát: “Vợ lớn nhất chồng thứ hai, anh phải đáp ứng em không tìm tiểu tam, làm bạn từ lúc trẻ tuổi cho đến khi về già, em muốn sinh con cho anh...”

“Phốc — — ha ha ha — —” một đám các ông lão đều cười không thở được...

Bài hát gì vậy? Đến sinh con cũng viết vào lời bài hát?

Hai người bọn họ càng hát, tiếng cười kia càng cao, có mấy ông lão cười đến sặc cả ra: “khụ khụ” ho khan. Không ngừng ho khan.

“Ai má ời, người ta ca hát đòi tiền, hai người bọn họ ca hát đòi mạng...”

Lăng Vi che mặt: “Tôi không quen biết hai kẻ ngốc này, tôi không quen biết hai kẻ ngốc này...”

Hai người này hát như kiểu gào khóc.

Cái gì mà chồng nhất chồng nhị gì gì đó... đúng là đủ nhị(*)...

(*) Tác giả chơi chữ: chữ hai (nhị) đồng âm với từ ngốc

Hai người này, hợp lại, chính là một cái “Giếng” a!

(*) Cái giếng (井) bốn nét, 2 chữ nhị (二) cũng bốn nét

Dù sao cũng đều là “Nhị“...

Chương 849: Dù sao cũng đều là nhị.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cười như điên...

“Ai ôi...” ông đây đã cười đến ê hết cả răng rồi: “Người trẻ tuổi bây giờ cởi mở thế này sao? Tiểu tam, sinh con cũng cho vào bài hát...”

“Đúng vậy, ai nha... đúng là thú vị...” Có những lời khác cũng không dám nói nhiều, dù sao thân phận của Lôi Tuấn người ta cũng là đặc biệt.

Ha ha... đám người còn muốn khen, một ông lão nói: “Hát rất hay! Chỉ có Lôi thiếu mới hát được bài hát này thôi, chứ người khác sao có thể hát ra mùi vị thế này.”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Đúng là gừng càng già càng cay, da mặt của ông đúng là dày! Nếu thật sự khen... Bọn họ muốn khen, cũng không tìm được ra từ...

Cuộc họp thường niên nghiêm túc, đã bị Lôi Tuấn làm cho “Sụp đổ” chỉ trong giây lát...

Rõ ràng là một đại hội nghiêm túc, chợt biến thành đại hội hài hước, hai kẻ gốc Lôi Tuấn Hạ Tiểu Hi này đúng là có bản lĩnh!

Tiếp theo, bầu không khí trở nên sôi động, mấy người trẻ tuổi khác

cũng nhảy lên sân khấu biểu diễn màn sói tru quỷ gào.

Trái tim của mấy ông cụ...

Nhảy lên thành thịch.

Lúc cuộc họp thường niên sắp kết thúc, bầu không khí rất sôi động.

Diệp Đình đi tới bên cạnh Lăng Vi, nắm lấy tay nhỏ của cô, kéo cô lên giữa sân khấu.

Anh nhìn chăm chăm vào mọi người, trịnh trọng tuyên bố trước tất cả phương tiện truyền thông: “Mùa xuân tới đây, chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ, đến lúc đó xin mời các vị đến tham dự.”

Nói xong, anh nâng mu bàn tay của Lăng Vi lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

Lăng Vi rung động, lúc trước anh đã nói, đợi đến khi nào tìm được mẹ, sẽ mời bà đến chứng kiến hôn lễ của hai người bọn họ... Bây giờ anh lại bất ngờ tuyên bố tin tức này, đúng là dọa cô giật cả mình.

Mặc dù cô rất ngạc nhiên rất hạnh phúc, nhưng cũng thật sự rất kinh sợ.

Diệp Đình nắm tay cô thật chặt, anh biết cô đang suy nghĩ cái gì, anh cúi người sát lại gần bên tai cô, thâm tình tỏ tình ở bên tai cô: “Anh không muốn chờ, cũng không chờ được nữa.”

Em ủy khuất, trái tim anh sẽ đau. Anh chỉ muốn thấy em vui vẻ, hạnh phúc. Nếu mẹ biết, bà ấy sẽ hiểu.

Lăng Vi dần đỏ ửng mặt lên... Những lời này đúng là quen tai. Giống

như trong ngày sinh nhật của anh, lúc anh không kịp chờ đợi áp đảo cô, anh cũng nói như vậy.

Lăng Vi ngược mắt lên nhìn anh, thấy anh vĩnh viễn cười. Á! Cái tên bại hoại này cố tình!

Khuôn mặt đỏ ửng của cô, đặc biệt quyến rũ.

Diệp Đình cười xấu xa.

Lăng Vi cũng cười xấu xa theo, cô nhón mũi chân lên, hôn lên má của anh. Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Đình lập tức được một tầng ánh sáng nhu hòa phủ xuống, cô cười đắc ý, lỗ tai của ông chồng nhà cô đang đỏ dần lên, ha ha ha ha...

Mấy nguyên lão dưới sân khấu, đám ký giả truyền thông đều phát điên lên — —

“Rào rào — —” Hội trường như muốn nổ tung!

Ánh đèn flash của máy ảnh không ngừng lóe lên! Tin tức này còn nóng hổi hơn so với chuyện hát tình ca kia nhiều!

ĐM, hai người này hôn đi hôn lại vui lắm sao?

Ổng kính phát hoảng, có bồi thường tiền không?

“Quá điệu cao — — đây thật sự là tổng tài quốc tế Đình Phong... Diệp Đình sao?” Bao nhiêu năm qua, đến nửa tin tức giới truyền thông cũng không sờ được, người ta điệu thấp đến mức làm cho đám người muốn bịa chuyện vô căn cứ không có tý tài liệu thực tế nào!

Vậy mà trong sáu tháng qua, kể từ khi có người phụ nữ kia bên

cạnh... anh thường xuyên phơi bày chuyện riêng tư của mình ra ngoài ánh sáng... Với người điệu thấp như anh, đây là lựa chọn gian nan đến nhường nào?

Mà bọn họ thấy Diệp đại BOSS, tựa như những thứ này cũng không coi vào đâu.

Lúc khuôn mặt tuấn tú như băng sơn vạn năm nhìn về phía người phụ nữ đó, chợt giống như ánh nắng tươi sáng.

Đôi mắt tạc từ huyền băng nghìn năm, cũng dịu dàng như hóa thành nước trong khoảng khắc này.

Có không ít quản lý cấp cao nhìn thấy Lăng Vi chỉnh lại tóc tai BOSS cho ở trong cuộc họp video...

Chương 850: Dù sao cũng đều là nhị.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đúng rồi! Từ sau lần đó, đãi ngộ của chi nhánh công ty bọn họ đã cao lên rõ rệt!

Có thể đây đều là công lao của phu nhân— —

Ai ôi... Bồ Tát sống!

“Chúc mừng chúc mừng — — Phu nhân — — “

“Chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng tiên sinh phu nhân! Chúc hai người bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm!”

Đám ký giả truyền thông, hưng phấn đến mức đôi mắt cũng trở nên xanh biếc— —

Chương trình yêu đương này, ngọt đến rụng cả răng người ta!

Bầu không khí bị đẩy lên đến điểm cao nhất.

Sau đó, chương trình khiêu vũ bắt đầu.

Bây giờ Lăng Vi không dám khiêu vũ, vì vậy trước khi rời sân khấu, Diệp Đình cũng đặc biệt tiêu sái phát tay đi.

Ý là: Vợ tôi ở đâu, tôi ở đấy. Xin lỗi, các vị cứ từ từ chơi, anh đây

phải về nhà với vợ, không tiếp các vị được...

Trở lại biệt thự, trong lòng Lăng Vi ngọt như uống mật.

Quá hạnh phúc! Đây có phải là sự thật hay không? Đến hít thở không khí cô cũng thấy ngọt.

Cô ôm anh, ngọt ngào mật ôm hôn anh, một lần lại một lần, anh vuốt ve cô nói: “Vợ ơi, từ sau khi em mang thai, da thịt càng ngày càng nhẵn nhụi...”

Làm cho anh yêu thích không nổi buông tay...

Lăng Vi cười nói: “Bởi vì tay anh ít kén đi.”

Anh lại cười nói: “Chủ yếu là bởi vì em mang thai đôi...”

“Hả? Cái gì?”

Lăng Vi khó tin!

Cô vuốt ve bụng mình — — trời ơi! Khó trách bây giờ cô giống như bị “Hạ Tiểu Hi” nhập thân... lúc nào cũng cảm thấy đói, đến mức chỉ hận không thể gặm cả cửa.

Nữ đầu bếp nhìn thấy cô cũng cảm thấy kinh ngạc, mỗi lần nhìn cô ăn gì đó, nữ đầu bếp đều lo lắng cô sẽ nuốt luôn cả cái đĩa!

Thì ra là sinh đôi!

Ngao — — “Chồng mau đỡ em đi, em muốn ngất xỉu...”

“Yên tâm, chồng vẫn luôn vòng tay qua người em.” Diệp Đình muốn

bật cười, cái dáng vẻ này của cô... rất đáng yêu.

Diệp Đình kéo cô vào phòng bếp, lấy mút quả cho cô ăn.

Anh đã ra lệnh cho đội quân ngầm tìm ra người phụ nữ viết thư đó xin bài thuốc bí truyền.

Lúc đội quân ngầm tìm được người phụ nữ kia, đã thật sự chứng minh tình huống của người phụ nữ kia cũng giống với tiểu Vi, đều có thành tử cung mỏng, lại mang thai đôi, sau đó, người ta uống thuốc bắc điều dưỡng, đã giữ được con.

Đây chính là vòng tuần hoàn nhân quả...

Nếu lúc ấy anh không quyên tặng tiền, chắc cũng không nhận được hồi báo tốt thế này... Vì vậy, người sống trên thế giới này, phải làm hết khả năng của mình. Đừng thấy việc từ thiện nhỏ bé mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà nghĩ rằng không sao.

Lăng Vi cực kỳ vui vẻ, cô muốn ca hát, giai điệu của bài hát “Ngôi sao nhỏ” nhanh chóng cuất hiện: “Anh chính là ngôi sao nhỏ của em. Treo lơ lửng tỏa sáng trên bầu trời. Em đã quyết định muốn yêu anh, sẽ không dễ dàng buông tay.”

Diệp Đình ôm cô, dịu dàng hôn cô...

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt đứt lời bài hát, Lôi Đình khóc lóc hỏi Lăng Vi: “Chị dâu! Tại sao lúc trước chị ngã nhào vào lòng anh Đình?”

Lăng Vi cầm điện thoại di động ra xa, nhìn số điện thoại, đúng là Lôi Đình... con nhóc này bị sao vậy? Sao tự dưng lại hỏi vấn đề riêng tư này.

Lăng Vi lúng túng mỉm cười với Diệp Đình, đưa tay đẩy anh ra khỏi phòng bếp...”Sao vậy? Em muốn đẩy ngã ai? Hoa Thiếu Kiên?”

“Vâng!” Lôi Đình nói chữ “Vâng” này như chém đinh chặt sắt!

Lăng Vi nói: “Chị và anh em đã trải qua rất nhiều trắc trở...” Nghĩ đến cái tháng đẫm máu kia...”Tuy nhiên, đúng là chị đã đẩy ngã anh em, hừ hừ hừ...”

Ngày đó, vết thương ở chân của cô đã hoàn toàn lành lặn, đến sinh nhật của Diệp Đình, rồi cô hát bài hát chúc mừng sinh nhật, rồi đủ các lần tán tỉnh, ha ha... nghĩ đến đây cô lại bật cười.

Lôi Đình nóng nảy hỏi: “Chị dâu, rốt cuộc là chị có nói cho em không?”

Lăng Vi “ Hừ “: “Đần!”

Còn nói: “Em thật sự đã nghĩ kỹ muốn ở cùng một chỗ với anh ta?”

Lôi Đình giơ tay lên trời thề: “Vâng! Không phải là anh ấy thì không lấy chồng!”

“Người kia cũng không phải là em sẽ không lập gia đình sao?”

Lôi Đình cười cực kỳ tự tin: “Đó là đương nhiên!”

Lăng Vi vỗ tay tỏ vẻ vui mừng: “Vậy lại chẳng quá đơn giản rồi sao, em lột sạch, đứng ở trước mặt anh ta, nhìn xem anh ta kích động hay không kích động!”

“Phốc — —” Lôi Đình run run: “Chị dâu, bạo lực như vậy, có tốt

không?”

Lăng Vi nói như chém đinh chặt sắt: “Chắc chắn!”

“Được rồi... Chị dâu, chị cứ chờ thiệp mừng của em đi...”

Chương 851: Gió bão mơ hồ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vừa mới cúp điện thoại, đã nhìn thấy nữ đầu bếp bưng một cái bát sứ đi vào...

Lăng Vi vô hình run rẩy.

Bởi vì, cách rất xa mà cô vẫn ngửi thấy được mùi... thuốc đắng... nồng nặc.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô nhăn lại, Diệp Đình rất đau lòng.

Bát nước thuốc này, không uống không được...

Từ lúc hai người bọn họ bắt đầu chung một chỗ, cô không phải uống nước thuốc nữa. Diệp Đình đưa tay ôm lấy cô, vấy tay bảo nữ đầu bếp bưng bát đi xuống.

Nhưng Lăng Vi đoạt bát lại, còn không chờ Diệp Đình phản ứng, cô đã uống hết toàn bộ nước thuốc...

Diệp Đình nhìn cô như nhìn nữ anh hùng.

Lăng Vi cắn răng chịu đựng khoát khoát tay: “Không sao không sao, uống quen sẽ không có cảm giác nữa.”

Lòng ngực của Diệp Đình nóng lên! Anh cầm lấy bát thuốc, uống nốt

mấy giọt thuốc còn lại, anh muốn nếm thử xem vị đắng này thế nào.

“Mau ăn cái này vào!” Anh nhét vào miệng cô miếng mứt táo, Lăng Vi nhai mứt táo, thật là đắng thật là đắng... Thuốc hôm nay uống còn khó uống hơn so với trước kia rất nhiều!

Này, có phải là do Diệp Đình đã đối xử với cô quá tốt, cuộc sống của hai người bọn họ quá ngọt ngào, ông trời cũng nhìn không được, nên muốn khiến cô tìm vị đắng từ nước thuốc này trở về hay không.

Không phải người xưa đã có câu: Ông trời, chưa từng bỏ qua cho ai.

Đời người chính là như vậy, có được tất có mất.

Tất cả đều vì đại bảo, nhị bảo... Nước mắt của cô rào rào rào rào rơi thành giọt...

Tuy trong miệng đắng ngắt, nhưng trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào, đáng giá! Không người mẹ nào trên thế giới này, có thể làm mẹ dễ dàng cả, bây giờ cô muốn hát trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất thôi... Ha ha ha...

Lúc thì Lăng Vi àm ra vẻ đau khổ, lúc thì lại vui vẻ, Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, hôn chụt lên má cô: “Mẹ đứa trẻ, khổ cực cho em rồi...”

“Phốc — —” Lăng Vi phun: “Không khổ cực, vì nhân dân phục vụ...” Suy nghĩ lại: “Không đúng, phải là xây dựng cho chủ nghĩa xã hội, thêm gạch thêm ngói...”

Diệp Đình nhéo khuôn mặt nhỏ của cô: “Nghịch ngợm.”

Lúc này, ông ngoại đột nhiên chạy bước nhanh từ trên cầu thang đi

xuống: “Bài thơ đó! Bài thơ đó... ông đã nhớ ra rồi!” Ông lấy tay chỉ chỉ vào mình, lại nhắm mắt lại, nhíu mày, giống như đang cố tập trung nhớ lại: “Ông nhớ ra rồi, nhớ ra rồi! Bài thơ mẹ cháu lưu lại đó... như thế nào ấy nhỉ?”

Lăng Vi lập tức nói: “Diệp luyến hoa từng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên.”

“Đúng! Đúng đúng đúng... Ông biết ở đâu! Đi mau đi mau — — “

Lăng Vi và Diệp Đình đều vạn phần ngạc nhiên mừng rỡ, nhanh chóng đứng dậy, cùng lên tầng với ông ấy.

Cửa phòng chứa đồ cổ, Diệp lão gia ấn mấy số mật mã, đẩy cánh cửa bên trong ra nói: “Ở chỗ này này!”

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn nhau, không nói gì, đi theo ông ấy vào trong.

Căn phòng tối om, mùi ẩm mốc xông vào mũi, Diệp Đình vội vàng kéo Lăng Vi lại: “Em khoan hãy vào, không khí nơi này không tốt.”

Lăng Vi gật đầu, Diệp Đình vào Diệp lão gia đi vào.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Đình mang một bức tranh từ bên trong ra...

Lăng Vi nhìn bức tranh, đầu óc trở nên mờ mịt, cô ngoẹo đầu nhìn, nó giống như một hai người...

Hoàn toàn không liên quan đến bướm yêu hoa!

“Ông ơi, nó có ý nghĩa thế nào?”

Diệp lão gia nhìn chăm chăm vào người trên bức tranh, nói: “Câu thơ này, có liên quan đến người trong bức tranh này.”

“Có liên quan đến người trong bức tranh này?” Lăng Vi nhìn chăm chăm vào bức tranh này, cau mày: “Người trong bức tranh này là ai?”

Nhìn không giống như vẽ mẹ...

Cô đã xem ảnh của mẹ Diệp Đình. Không phải là người trong bức tranh này.

Diệp lão gia vung tay lên, nói: “Đi ra ngoài, tìm một chỗ rồi từ từ nói.”

Ba người đi tới phòng trà, ngồi quanh bàn trà, Diệp lão gia uống trà rồi nói: “Người phụ nữ trong bức tranh này là Trần Tư Uyển, là khuê mật của mẹ cháu.”

“Trần Tư Uyển?” Lăng Vi kinh ngạc nói: “A — — cháu đã từng nghe qua, cái tên này...”

Diệp Đình cũng nhớ ra.

Chương 852: Gió bão mơ hồ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhà thiết kế số một của Long Đăng — — Lý Hoa Bân đã từng nói: “Trần Tư Uyển là một đại minh tinh, đã từng làm người phát ngôn cho hãng xe Long Đăng. Cô ta vô cùng mê luyến cha của Lăng Vi...”

Cha của Trần Tư Uyển là... Trần Thương, là người đứng đầu quốc tế Úc Hâm, Trần Thương đã từng muốn thu mua Long Đăng, nguyên nhân chủ yếu là, con gái Trần Tư Uyển của Trần Thương thích cha Lăng Vi... Muốn chia rẽ cha mẹ cô.

Lúc cha mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ, Trần Tư Uyển đó đang nổi tiếng... Lúc đó có một bộ phận dư luận chỉ trích bà ta vì yêu sinh hận, mưu hại cha mẹ cô.

Sau đó, Trần Thương ra tay can dự, đè tin tức này xuống. Về sau nữa Trần Tư Uyển rút khỏi vòng nghệ thuật.

Mười mấy năm qua, vẫn không lập gia đình...

...

“Ông ơi, vì sao đọc câu thơ kia, ông lại nghĩ đến bà ấy?”

Diệp lão gia chỉ vào chữ trên máy vi tính xách tay, nói: “Cháu xem câu nguyên văn của mẹ cháu này: Điệp luyến hoa từng "Uyển" nhược tiên... Các cháu nhìn cái chữ "Uyển" này này.”

“ Chữ nữ trong chữ uyển(*) này...”

(*) Trong chữ uyển (婉) có bộ nữ(女)

“Nếu bình thường dùng chữ này, muốn nói giống như tiên, hẳn không có chữ nữ bên trong...”

Lăng Vi gật đầu: “Có lý...” Có những lúc cô mặc tả, thường xuyên viết thành “Giống như tiên”.

“Thì ra ý nghĩa của chữ Uyển này là như vậy...” Lăng Vi nhắm nghĩ... Trần Tư Uyển... là khuê mật của mẹ Diệp Đình, vậy hẳn bà ấy biết rất nhiều chuyện lúc trước?

Lăng Vi lại hỏi: “Đầu mối mẹ để lại là... Trần Tư Uyển, ý là Trần Tư Uyển biết tung tích của mẹ?”

Nhưng Diệp Đình lắc đầu nói: “Chắc mẹ để lại thứ gì ở chỗ bà ấy...”

“ Ừ...” Lăng Vi như có điều suy nghĩ gật đầu... “ Cũng đúng, anh nói có lý. Vậy bây giờ chúng ta đi tìm bà ấy đi!”

Diệp Đình mau chóng cử người đi điều tra, kết quả lấy được tin tức: “Quả thật Trần Tư Uyển không kết hôn, bây giờ bà ấy cũng không có ở trong nước... Mười mấy năm trước, sau khi Lăng Phong và Trầm Minh Nhược qua đời... bà ấy rút lui khỏi vòng nghệ thuật, trở thành phóng viên chiến trường. Vị trí bây giờ của bà ấy... Là... ở trên chiến trường — —nước Ikuer!”

...

“Anh muốn tự mình đi?” Lăng Vi lo âu hỏi, biểu tình của Diệp Đình...

thật sự quá nghiêm túc!

“Chồng, anh để người của đội quân ngầm đi thăm dò trước đi...”
Khắp nơi trên nước Ikuer... đều là kẻ thù của anh! Nếu anh muốn đi, cô nhất định phải đi theo anh. Nếu không, sao cô có thể yên tâm!

...

Đôi mắt đen của Diệp Đình thâm trầm như băng, cả người anh như đang đắm chìm trong gió lốc! Ánh mắt của anh không ngừng biến ảo, Lăng Vi biết anh chắc chắn đang nghĩ kế hoạch lớn, có động thái lớn!

Chỉ chốc lát sau, Diệp Đình đứng lên, gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, Lôi Đình.

*

“Hu hu... Thật là xấu xí... làm thế nào bây giờ?” Lôi Đình đang ở trong phòng tắm, nghiêng đầu nhìn lưng của mình trên mặt gương...

Tất cả đều là sẹo... Ngón ngang, thật là xấu xí thật là xấu xí!

Cô suy sụp tinh thần ngồi bệt xuống.

Bĩu môi, muốn khóc...”Chị dâu nói, lột sạch, cho anh ấy nhìn...
Nhưng cái lưng của mình rất xấu xí. Nếu người ta nhìn không thấy đẹp, ngược lại còn muốn nôn thì phải làm thế nào?”

Đây là lần đầu cô ấy cảm thấy, vết thương lành, còn không tốt bằng chưa lành.

Lúc vết thương chưa lành, anh ấy sẽ chăm sóc cho cô ngày ngày,

đút thuốc cho cô ấy, đút cơm, còn ôm cô ấy đi khắp nơi...

Bây giờ, vết thương lành rồi, muốn gặp anh ấy cũng phí sức.

Lôi Đình buồn bã mặc áo choàng tắm vào, phiền muộn đi ra khỏi phòng vệ sinh. "A — —" cô ấy nhìn thấy, trong phòng nhiều thêm một người! Hoa Thiếu Kiền... đang ôm một bó hoa hồng đỏ trong tay... mắt chăm chú nhìn cô!

"Sao anh lại tới đây?"

Lôi Đình xấu hổ kéo căng áo choàng tắm, vừa rồi lúc cô ấy đi ra, đang vẫy tóc, vạt áo trước cũng là phanh rộng... cô ấy vội vàng cột chắc đai lưng.

Chương 853: Tha thứ cho em..

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình chỉnh trang lại quần áo, xấu hổ muốn chết...

Cô ấy vừa tắm xong, sắc mặt vốn hồng hào trơn mịn, nhưng bây giờ lại giống như quả cà chua.

Hoa Thiếu Kiền làm ra vẻ lơ đãng “Khụ “, giống muốn như nói: “Anh không nhìn thấy gì cả.”

Anh ta đứng lên từ trên ghế salon, cầm bó hoa đi tới bên cạnh cô ấy nói: “Lúc anh tới gõ cửa, dì nói, em đang ở trong phòng, bà ấy bảo anh cứ vào đây chờ em...”

Lôi Đình xấu hổ, buổi trưa hôm nay lúc đến biệt thự, cô và Hoa Thiếu Kiền ôm hôn nhau ở trong phòng khách, bị dì cô ấy bắt gặp...”Khụ — —” bây giờ dì cô ấy thấy anh ta tới, lại trực tiếp mời anh ta vào phòng ngủ của cô ấy...

Lôi Đình cắn môi, đếm số bông hoa hồng trong tay anh ta: “21 bông nha?” Hì hì... Con số này rất đẹp.

Yêu em?

Cô ấy thích... khoe miệng nở nụ cười, trái tim dần cảm thấy ấm áp...

“Không tệ lắm, còn biết mua hoa...”

Lôi Đình vênh môi, nở nụ cười ngọt ngào.

Cô nghe thấy anh ta nói: “Trợ lý a Bố của anh đã liệt kê một danh sách.”

Anh ta vừa nói, vừa lấy ra một tờ giấy. Lôi Đình nhận lấy xem, thiếu chút nữa là học máu. Bạn trai tốt phải biết: “Mua hoa, đi xem phim, cùng bước đi trong tuyết... Ngâm suối nước nóng...”

Che mặt... Ha ha ha, ngâm suối nước nóng...

Sao cái bảng danh sách này nhìn quen quen? Hình như lúc cô ta giúp cho anh Đình và chị dâu cũng đưa ra cái ý tưởng này.

Lôi Đình ngượng ngùng che mặt, cười khan.

Hoa Thiều Kiền chăm chú nhìn cô ấy, hỏi: “Em đang nghĩ đến cái gì? Mà sao lại vui vẻ đến vậy?”

Lôi Đình nín cười, nói: “Nên tăng lương cho a Bố!”

Cứ theo cái danh sách liệt kê này của a Bố, không cần cô ấy đẩy ngã anh ta... Chính anh ta cũng sẽ tự động nhảy vào trong bát của cô.

Hoa Thiều Kiền nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nghiêm túc gật đầu nói: “Có đạo lý...”

Lôi Đình nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc kia của anh ta, cười đến đặc biệt xinh đẹp.

Hoa Thiều Kiền chăm chú nhìn cô ấy.

Cô ấy vừa mới tắm xong, làn da sáng bóng, mắt ngọc mây ngài...
Đặc biệt quyến rũ.

Cô ấy vui vẻ ôm hoa vào trong ngực, kề gần bên mũi ngửi hương hoa: “Thật là thơm.”

Mái tóc của cô ấy vẫn còn đang ướt, giọt nước trên tóc chảy xuống theo ngọn tóc, rơi xuống bông hoa hồng: “Ai nha, ướt mất rồi.”

Cô ấy vội vàng vẩy tóc, vô tình, vẩy giọt nước lên trên mặt anh...

☹...

Cô ấy vội vàng giơ tay lên lau nước trên mặt cho anh ta, Anh ta nắm lấy tay nhỏ của cô, nói: “Mau sấy tóc khô đi.”

Trời lạnh thế này, để tóc ướt sẽ dễ bị cảm lạnh. Anh ta muốn nói thêm nửa câu sau, nhưng lại xấu hổ không thể nói ra lời.

Lôi Đình đi lấy máy sấy tóc.

Anh ta đi tới hỏi cô: “Anh tới giúp em?”

Vừa nói vừa đưa tay ra nhận lấy chiếc máy sấy tóc.

Lôi Đình vội vàng xua xua tay: “Không cần không cần. Anh cứ ngồi đi.”

Cô đẩy anh ta ngồi xuống trên ghế sa lon, còn mình thì đi tới bàn trang điểm sấy tóc.

Hoa Thiếu Kiên sợ cô ấy lúng túng, nên thành thành thật thật ngồi nhìn cô ấy, càng nhìn, ánh mắt càng si...

Mái tóc của cô rất dài, đen bóng, vừa dài vừa thẳng, giống như thác đổ... khuôn mặt nhỏ tinh tế lớn chừng bàn tay, vừa mới tắm xong, trong mắt còn phủ lớp sương mù. Khuôn mặt phấn nộn, mắt hạnh hàm xuân, đôi môi anh đào hơi cong lên, chóp mũi hồng hồng xinh xắn, bởi vì áo choàng tắm ướt, nên cô ấy hơi lạnh?

“ Em có lạnh không?”

“Không sao đâu, sẽ tốt thôi.” Cô giơ tay lên hất tóc, hất hất... giống như đang cào vào trái tim anh ta.

Cái áo ngủ kia của cô ấy... rất mỏng, phần lưng và vạt áo trước đều bị ướt đầm... che cũng không che giấu được dáng vẻ là ướt của cô. Huống chi, lúc trước anh ta đã nhìn thấy tất cả, còn giúp cô lau qua người...

Hoa Thiếu Kiền hít thật sâu, anh ta đặc biệt bội phục định lực của mình.

Nếu đổi lại là người đàn ông khác, chắc chắn sẽ không kịp chờ đợi mà nhào tới, hung hăng đè cô, ăn cô vào bụng!

Chương 854: Tha thứ cho em..

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta nhìn quanh một vòng, rồi lại nhìn vào trên mặt cô. Rất lâu sau, anh ta lại buộc mình phải nhìn lên trần nhà, nhưng không tự chủ được quay trở lại nhìn cô. Cô sẩy tóc, chột nhìn thẳng vào đôi mắt của anh ta, thản nhiên cười với anh ta.

Hoa Thiếu Kiền chột cảm thấy cả người nóng lên. Miệng đắng lưỡi khô, hầu kết ở cổ họng lặn lặn, không tự chủ được nuốt nước miếng.

Lôi Đình hỏi anh: “Anh đang rất nóng hả?”

Hoa Thiếu Kiền vội vàng gật đầu: “Hơi nóng.”

“Anh cởi áo khoác ra đi, Em để nhiệt độ phòng hơi cao.”

Hoa Thiếu Kiền nghe lời cởi áo vest ra, khoác lên trên ghế sa lon. Lôi Đình sẩy tóc xong, kéo kéo áo choàng tắm, đi về phía anh ta, đứng ở bên cạnh anh ta khom người, ngoẹo đầu cười.

Hoa Thiếu Kiền hít thật sâu, mắt cố gắng không nhìn vào trên ‘tài sản’ của cô.

Bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mặt cô ấy, hỏi: “Em có đói không?”

Lôi Đình lắc đầu: “Không thấy đói, anh có đói không?”

Hoa Thiếu Kiền nhìn quanh khắp người cô...

Không biết nhớ tới cái gì, anh ta đột nhiên bật cười, lắc đầu: “Không đói bụng.”

“Thật sự không đói? Em chuẩn bị cho anh ăn, lát nữa cho anh ăn.”
Cô chớp chớp mắt với anh ta, nở nụ cười rục rịch.

Hoa Thiếu Kiền bỗng muốn hỏi cô, em chuẩn bị mình sao?

“!” Anh ta đang suy nghĩ cái gì vậy?

Hoa Thiếu Kiền bị chính suy nghĩ của mình hù dọa!

Tại sao anh ta có thể có ý nghĩ xấu xa như vậy! Đây không phải là khinh nhờn cô ấy sao?

Vội vàng đuổi cái suy nghĩ này đi.

Hoa Thiếu Kiền chăm chú nhìn cô, phát hiện ra hai bên má của cô có hai cái lúm đồng tiền, rất đẹp, nhỏ nhỏ, rất sâu.

Anh ta giơ tay lên, xoa xoa ở trên má lúm đồng tiền xinh đẹp của cô.

Lôi Đình đánh rớt tay anh ta, trợn mắt nhìn anh ta nói: “Chị dâu của em cũng có má lúm đồng tiền.”

“À.” Anh ta yếu ớt đáp lại: “Anh không chú ý đến.”

Lôi Đình chu cái miệng nhỏ nhỏ, vẫn trừng anh ta.

Hoa Thiếu Kiền vĩnh viễn nói: “Sao em lại nhắc đến cô ấy? Em rất để ý đến chuyện trước kia anh thích cô ấy?”

Lôi Đình suy nghĩ, chống quai hàm nói: “Có thể. Ai mà không để ý chứ?”

Hoa Thiếu Kiền bỗng kéo người cô qua, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Khí thế của Lôi Đình nhanh chóng yếu xuống, rồi cô bật cười “Phốc “.

Cô cười đến run lấy bầy nói: “Em chỉ đùa mà thôi! Xem anh tức giận rồi kia...”

Cô ấy giơ tay lên xoa xoa khuôn mặt của anh ta: “Ai mà chưa từng thích người khác ở trong lòng, anh chưa từng hôn chị ấy, lại chưa từng chạm vào chị ấy. Chị dâu em nói, hai người còn chưa nói chuyện vượt qua hai mươi câu.”

Nhưng Hoa Thiếu Kiền sửa lại lời của cô ấy: “Chắc đã qua hai mươi câu...”

Lôi Đình “À “ lên: “Dù sao thì vẫn là ý đó!”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu, đặc biệt nghiêm túc nhìn cô ấy: “Vậy em còn để ý không?”

Lôi Đình mỉm cười, lấy ngón tay chỉ vào trên trán anh ta: “Ngốc!”

Hoa Thiếu Kiền nắm lấy tay cô ấy, chăm chú nhìn vào cô ấy. Anh ta nhúu chặt mày lại, cực kỳ nghiêm túc nói: “Sau này không cho phép em nói như vậy nữa, đùa cũng không được!”

“À à, em biết lỗi rồi...” Cô ấy nghiêng đầu cười nói, cắn cắn môi: “Anh tha thứ cho em nhé...”

...

Tha thứ cho em...

Tại sao mấy chữ này... lại quyến rũ đến vậy?

Còn cả cái biểu tình kia của cô nữa, Hoa Thiếu Kiền bỗng cảm thấy cảm xúc mạnh mẽ lắng yên mười mấy năm trong thân thể đều bị kích phát ra!

Anh ta nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của cô, nhiệt huyết như bùng cháy lên, thậm chí ý chí chiến đấu còn sôi sùng sục, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Anh ta giơ ngón tay lên để dưới lỗ mũi, tránh cho hô hấp quá nóng, đốt mình đến nổi hôn mê.

Anh ta nhìn chăm chăm vào chiếc áo đã ướt đẫm của cô, nói: “Em mau đổi thay bộ quần áo khác đi, chiếc áo choàng tắm này ướt đẫm cả rồi.”

Nói xong, trong đầu chợt “Bụp” — —

Anh ta điên rồi sao?

Ở trong nhà con gái nhà người ta... bảo con gái nhà người ta đi thay quần áo...

Sao anh ta lưu manh đến vậy...

Chương 855: Có em, cuộc sống này coi như viên mãn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đừng vội, từ từ.” Lôi Đình ôm cánh tay anh: “Đến đây, cho anh xem cái này.”

Cô kéo tay anh, đi đến bàn trang điểm của cô, đột nhiên nói: “Tay anh nóng quá...”

Từng tế bào trong thân thể Hoa Thiếu Kiền “Rầm rầm” nổ tung.

Anh bình tĩnh nói: “Là tay em lạnh, nhanh thay quần áo đi. Đừng để bị cảm.”

“Ừm, được... Chờ một chút.”

Cô kéo tay anh đến gần bàn trang điểm ngà voi, bàn trang điểm có một ngăn tủ nhỏ, cô kéo ra, lấy từ trong ra một chiếc cà- vạt.

“Tặng anh. Họa tiết màu xám, thâm trầm, ổn trọng, rất hợp với anh.”

Hoa Thiếu Kiền cởi cà vạt của mình, thử chiếc cô tặng.

Cô vui vẻ nói: “Em thật giúp anh.”

Lôi Đình kiễng chân, cánh tay thon dài khoác lên cổ anh, tay áo cô rộng, trượt xuống đầu vai, cánh tay trắng nõn vòng quanh cổ anh, hô hấp của cô đều phun trên mặt anh. Hoa Thiếu Kiền mặt nóng bừng,

vội vàng xoay người, thấp cúi đầu, Lôi Đình lại kiễng chân, mặt Hoa Thiếu Kiền thiếu chút nữa đập vào ngực cô.

“...” Ai kia còn chưa phát hiện ra, vẻ mặt hưng phấn nói: “Thật xứng với em! Xem ra mắt nhìn của em không tệ!”

Hoa Thiếu Kiền quay đầu, cúi người soi gương, thật sự rất tuần tú. Còn chưa kịp quay lại, cô đột nhiên hôn lên một cái, anh nâng mắt nhìn thẳng vào cô, chỉ thấy cô cắn môi, nháy mắt, vẻ mặt “Em không làm gì cả nha”.

Hô hấp Hoa Thiếu Kiền nóng bừng, đột nhiên đưa tay ôm cô, hai người thân mình dán sát cùng một chỗ. Môi anh dán lên muốn hôn cô.

Đột nhiên lại cảm thấy quá đột ngột, anh lùi lại một chút. Lôi Đình nâng mắt nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh nóng rực, lông mi thật dài run run.

Giống như đang cực lực ần nhẫn!

Cô đột nhiên vươn tay tóm cà- vạt của anh.

Hoa Thiếu Kiền lập tức bị cô kéo qua, cô kiễng chân, đôi môi mím chặt của anh đúng lúc dán lên môi cô.

Anh muốn đẩy cô ra, nhưng dường như lại bị cô hút chặt...

Tay cô quấn lên cổ anh, anh hoàn toàn không có lý trí, điên cuồng hôn cô, tham nhập bên trong. Tay anh ôm chặt thắt lưng cô, đem cô hung hăng xiết vào lòng.

“A...” Miệng vết thương phía sau lưng cô hơi ngứa, tuy đã kết vảy hết

rồi nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, Hoa Thiếu Kiền vội buông cô ra: “Thực xin lỗi...” Anh rất kích động: “Anh quên mất vết thương của em còn chưa khỏi.”

Anh có chút ảo não, anh luôn luôn bình tĩnh tự giữ mình, đám đàn ông tinh trùng thượng não là đáng xấu hổ nhất, không ngờ, chính anh cũng có loại đức hạnh này...

Lôi Đình vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì, không đau nữa rồi, chỉ là hơi ngứa.”

“Phải bôi thuốc mỡ nữa không?”

Cô gật gật đầu: “Còn phải bôi vài lần.”

Hoa Thiếu Kiền buông cô ra, cưỡng chế bản thân phải bình tĩnh!

Anh đi đến bàn trang điểm, giúp cô lấy thuốc mỡ. Khi trở về, cô đã kéo áo ngủ lên, cô nửa quỳ, ngón tay nắm chặt ga giường.

Lại vén mái tóc dài để lên vai, lộ ra tấm lưng xinh đẹp, tuy trên lưng cô đều là miệng vết thương, nhưng anh lại cảm thấy đó chính là mỹ cảm nghệ thuật cuộc sống mang lại cho cô.

Không phải ai cũng có thể dũng cảm như cô, dám một mình xông vào chỗ địch!

Nét đẹp của cô, vô thanh vô tức, khiến nội tâm anh choáng ngợp! Lay động mỗi sợi thần kinh của anh.

Hoa Thiếu Kiền không ngồi lên giường, mà là ngồi xuống, thay cô bôi thuốc.

Lôi Đình đột nhiên quay lại nhìn anh: “Sao anh không ngồi lên giường?”

Anh nhìn chăm chăm cô, lại thấy tay cô vỗ vỗ giường bên trái mình: “Ngồi đi!”

Lông mi anh run run: “Giường của con gái đâu thể ngồi tùy tiện được. Quần áo anh không biết nhiễm bao nhiêu vi khuẩn nữa.”

Lôi Đình buồn cười nhìn anh: “Em lấy cho anh một bộ quần áo ngủ để thay?”

Chương 856: Có em, cuộc sống này coi như viên mãn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khuôn mặt tuần tú của Hoa Thiếu Kiền nháy mắt đỏ lên, anh cũng không phải có ý kia...

Chỉ thấy cô, thật sự “lạch bạch” chạy tới phòng để đồ, cầm một bộ áo ngủ đi ra, vậy mà là kiểu nam? Còn giặt rồi?

Cô như hiến vật quý, giơ lên trước mặt anh: “Em chuẩn bị hết cho anh rồi!”

Ý đó là... Cô đã chuẩn bị trước, lúc nào cũng hoan nghênh anh tới đây đổi áo ngủ. Hơn nữa, chắc chắn... Anh sớm hay muộn cũng một ngày có thể sử dụng tới.

“Oanh ——” Hoa Thiếu Kiền cảm giác một dòng nhiệt lưu đảo quanh cơ thể!

“Tiểu Đình...” Em như vậy, anh sẽ mất lý trí!

Lôi Đình “lạch bạch” chạy tới: “Mau thay mau thay!” Cô hưng trí bừng bừng đẩy anh vào phòng tắm: “Bộ áo ngủ này em rất thích, cực kỳ hợp với anh.”

Hoa Thiếu Kiền ngồi bên thành bồn tắm, ngón tay vẽ loạn lên thành sứ trắng, anh hít sâu, không biết tiếp theo nên làm thế nào? Anh nên thay quần áo, ở lại đây? Hay là, thừa dịp bây giờ còn lý trí, mau chạy

đi?

Anh và cô vừa mới xác định quan hệ yêu đương, mới hai ngày!

Mới, hai, ngày...

Anh nếu không đi, anh sợ anh không kiềm chế nổi bản thân. Nếu anh không kiềm chế nổi mình, không phải rất khinh bạc con gái nhà người ta sao?

Anh đứng lên, buông áo ngủ xuống, vừa định mở cửa, đã nghe ngoài truyền đến tiếng nhạc, là cô mở ra TV, cô thay quần áo mặc ở nhà, là một bộ áo lông màu trắng cánh dơi, nhìn càng thêm thon gầy.

Cô ngồi trên sofa, dưới chiếc váy bảy phân lộ ra đôi chân trắng nõn gác lên trên bàn trà, không có chút hình tượng nào cầm điều khiển chuyển kênh.

Cô chuyển sang kênh giải trí, có một ca sĩ đang hát, cô cầm lấy trái nho trên bàn, cắn một miếng, cô cắn như vậy... Không phải hái một quả xuống bỏ vào trong miệng, mà là... Trực tiếp đem một chùm nho nhấc lên cắn quả dưới cùng.

Hoa Thiếu Kiền hít sâu, hầu kết di chuyển, lại ngồi trở lại thành bồn tắm.

Anh ngàn vạn lần đã nghĩ đến người vợ tương lai của mình, hẳn là một người tri thư đạt lễ, ôn nhu hiền lành, thông minh hiếu học, có tài hoa, xấu hổ nội liễm các thứ.

Lại không ngờ đến lúc chân chính kết giao lại là một người thẳng thắn sáng sủa, không câu nệ tiểu tiết như vậy.

Tính các anh và cô khác xa nhau, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đời này sẽ cùng một người như vậy trở thành vợ chồng. Anh đứng lên, tay đút vào túi quần, ở trong phòng tắm đi qua đi lại.

Cực kỳ buồn, bức!

Hai người tính cách khác biệt như vậy, thật sự có thể ở bên nhau cả đời sao?

Nhưng thật sự rất thích cô.

Thích điên cuồng!

Anh cảm giác như mình sắp bị nhân cách phân liệt, cái loại cảm giác này rất khó nói, thật giống như... Ai cũng biết anh túc có độc, lại cố tình... Nhịn không được tới gần, hơn nữa còn nghiện!

Hoa Thiếu Kiền nâng tay đỡ trán.

Chợt nghe cô đột nhiên gọi anh một tiếng: “Hoa Thiếu Kiền, anh làm gì thế? Ngồi WC à?”

Thanh âm thanh thúy nháy mắt đánh tan giãỵ dựa trong lòng anh
— —

A... Anh chính là thích cô bé này đấy, có cách nào đâu?

Anh thay áo ngủ...

Bên ngoài, trong TV, một nam ca sĩ đang hát: “Má lúm đồng tiền lông mi cong cong là ký hiệu đẹp nhất của em, anh mỗi ngày không ngủ được nhớ nụ cười của người. Em không biết em quan trọng với anh nhường nào đâu, có em cuộc sống này viên mãn.”

...

Chương 857: Điên rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mỗi người đều là một nửa hình cung, hai người yêu nhau sẽ tạo thành một hình tròn. Nhưng, có người tạo thành hình tròn, có người lại tạo ra hình méo mó.

Chỉ có một số ít mới có thể tạo thành một hình tròn đầy đủ, tròn trịa.

Hoa Thiếu Kiền cảm giác, anh đã tìm được nửa hình cung giúp anh tạo thành hình tròn hoàn chỉnh kia rồi.

Lôi Đình nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn anh, ánh mắt lập tức sáng lên: “Đẹp trai quá... Mua... Thật sự rất hợp với anh.”

Mặt Hoa Thiếu Kiền nháy mắt đỏ bừng.

Nhìn thấy anh quần bách đến mức cả cổ cả tai đều đỏ bừng, Lôi Đình cảm thấy thật thích, ha ha ha... Vì sao lại có cảm giác thành tựu khi điều giáo thành công một tên phúc hắc muộn tao như vậy?

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý cười của cô. Anh đi tới, ngồi bên cạnh cô.

Đột nhiên dán sát lỗ tai cô hỏi: “Nghĩ gì mà cười như thế?”

Hô hấp ấm áp của anh phả lên mặt, Lôi Đình lập tức mặt đỏ tim đập, người này... Thật sự là siêu cấp muộn tao!

Lôi Đình cười “Hì hì”, nhích lại gần bên anh.

Cô ôm cánh tay anh, đầu dựa lên vai anh nói: “Em nghĩ... Đến khi nào mình mới cura đồ anh.”

Thân mình Hoa Thiếu Kiền cứng đờ, Lôi Đình lập tức cảm nhận được nhiệt độ cánh tay anh truyền tới. Anh nghiêm túc ngồi thẳng lên, cố ý nói: “Cái gì gọi là cura đồ?”

Lôi Đình giương mắt nhìn anh, anh cũng nhìn chăm chăm cô.

Lôi Đình mím môi cười, cô ghé sát tai anh giải thích nói: “Cura đồ... Chính là...”

Cô đột nhiên lại không nói, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, thấy anh còn nghiêm túc thỉnh giáo, Lôi Đình đột nhiên giáo hoạt cười: “Em làm mẫu cho anh.”

Cô vén tóc ngồi khóa trên đùi anh, hai tay khoác lên vai anh thượng, dùng sức đẩy anh tới chỗ dựa trên sofa. Nhưng, không đẩy được...

Con người Hoa Thiếu Kiền “bùng bùng” nổi lửa.

Cô lại dùng lực, vẫn không đẩy được. Cô bấu môi, cố ý cọ lên đùi anh.

Trong mắt anh càng ngày càng nhiều ẩn nhẫn. Môi cô lại cố ý cọ mặt anh.

Anh không động đậy, nhẫn nhịn đến nổi gân xanh, có chút vất vả.

Lôi Đình lại đẩy anh, anh giống một ngọn núi, ngồi đặc biệt vững

chắc. Đẩy thế nào cũng đẩy không ngã. Cô một ngum cắn lên hầu kết anh!

Hôm nay không hạ thuốc cho anh, anh không biết sự lợi hại của cô, hừ...

Hoa Thiếu Kiền nhắm mắt, cảm tưởng mình sắp xong rồi.

Ngọn núi trong lòng sắp đổ...

Lôi Đình đặt tay lên ngực anh, đẩy về sau, cười hì hì: “Làm mẫu gấp chút trở ngại... Làm sao bây giờ?”

Hầu kết anh không ngừng lăn lộn, lông mi thật dài run rẩy, chậm rãi mở to mắt nhìn cô.

Ánh mắt anh càng ngày càng trầm, ánh mắt luôn luôn lãnh trầm minh duệ hoàn toàn bị lửa nóng, hiển nhiên đã nhấn tới cực hạn!

Lôi Đình đùa dai khiến anh tức giận! Thật muốn cho cô một bài học!

Lôi Đình không tim không phổi còn không biết người kia sắp bạo nổ, tay xoa vành tai người ta, không muốn sống nói: “Tai anh thật đẹp, a? Sao lại đỏ hết lên thế này?”

Vừa nói, vừa dùng cánh tay đẩy anh! Giận — — anh cố ý, chính là không để cho cô đẩy, Lôi Đình bĩu môi: “Không chơi nữa!”

Vừa muốn từ trên đùi anh xuống dưới, Hoa Thiếu Kiền đột nhiên nói: “Quy tắc không phải như thế.”

Lôi Đình hơi kinh ngạc, nâng mắt nhìn thẳng anh, đột nhiên cảm giác được tay anh đang đặt lên lưng cô.

Thanh âm trầm thấp dễ nghe của anh ở bên tai cô nói: “Em biết vì sao em đẩy anh không ngã không? Bởi vì em chọn sai chỗ rồi.”

Mặt Lôi Đình đã đỏ bừng, lại càng muốn không phục nói: “Hắn là đối đến trên giường đi?”

Hoa Thiếu Kiền hô hấp đều nóng rực, anh duỗi chân, lập tức đem cô bế đứng lên: “Đúng vậy.”

“A ——” Lôi Đình lập tức ôm cổ anh, hai chân theo bản năng quấn lấy thắt lưng anh.

Anh ôm cô lên giường, lập tức áp đảo, chóp mũi anh dán sát cô, thanh âm nặng nề nói: “Lúc này mới gọi là cưa đổ.”

Chương 858: Điên rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Lôi Đình cười đến đỏ bừng, đôi mắt mang theo men say mông lung nhìn anh. Thân thể anh dán sát vào cô. Trong TV còn đang tiếp tục tiếng ca nỉ non ở bên tai: “Má lúm đồng tiền lông mi thật dài, mê người khó cưỡng, ta thả chậm bước đi, cảm giác như là uống rượu.

Cuối cùng cũng tìm được, tâm linh tương thông thật tốt biết bao, cả đời ấm áp yên bình bên nhau, anh mãi mãi yêu em đến già...”

Lôi Đình cắn môi.

Rõ ràng cô là người đi câu dẫn người ta mà, sao lại bị lật ngược tình thế? Cô không phục đột nhiên xoay người áp anh xuống, hai chân cô khóa trên lưng anh, tay kéo cổ áo anh: “Bao nhiêu năm công phu của chị đây cũng không phải là luyện không! Đã nói không chơi nữa là không chơi nữa!”

Cô trên cao nhìn xuống nhìn anh, đắc ý cực kỳ, nhanh như vậy đã chiếm thượng phong.

Hoa Thiếu Kiền cũng không phải thích chịu ngược, bộ dạng anh thân cao chân dài cao thủ vật lộn, hơi dùng một chút lực, lại áp cô xuống: “Anh đây nhiều năm vật lộn như vậy, cũng không phải luyện không. Lần này không thể để em làm chủ!”

Lôi Đình cắn răng, muốn đẩy ngã anh, nhưng làm thế nào cũng không xuất được khí lực. Anh hai tay hai chân cuốn lấy cô.

Lưng cô kề sát giường, hai tay nhỏ bé bị anh kéo đến sau lưng anh, giữ chặt thắt lưng cô.

Sức nặng của hai người bọn họ đều đặt ở tay cô, cô nhúu mày, cắn môi: “Đau...”

Hoa Thiếu Kiền nháy mắt luống cuống tay chân, lập tức buông cô ra, kéo cô lên.

Lôi Đình đột nhiên nắm lấy cổ áo anh, dùng sức đẩy ngã anh lên giường: “Hì hì hi, bình bất yếm trá, anh trúng mỹ nhân kế của em rồi.” Nháy mắt, khóa chữ thập khóa chặt lấy anh.

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười của cô, cười cười: “Quả thật là mỹ nhân...”

Lôi Đình vui vẻ cười, tay vỗ vỗ mặt anh. “Đến nha, quần lấy nhau đi nha nha — —”

Hoa Thiếu Kiền buồn cười nhìn chăm chăm cô, thật ra anh có thể đứng lên, nhưng sợ làm cô bị thương, chỉ có thể chịu nhục tùy ý cô điều khiển...

Lôi Đình quăng cho anh một cái mị nhãn, nhún vai, nâng tay hất tóc trên trán: “Hm... Hôm nay biểu hiện không tồi, chị đây thưởng cho cưng.”

Cô chu môi, cho anh một nụ hôn gió. Đôi mắt hạnh xinh đẹp nháy mắt với anh, giống như lóe quang.

Lý trí gì đó của Hoa Thiếu Kiền đều bay lên trời hết... Bàn tay nóng bừng không tự giác vói vào quần áo cô, nắm lấy thắt lưng cô: “Phần

thường còn chưa đủ.”

Lôi Đình chấn động, nhưng không phản kháng...

Tay anh một đường hướng lên trên: “Muốn vận động chút không?”

Lôi Đình lập tức ngượng muốn nổ tung! Bởi vì thanh âm của anh rất mỉa mai... Quả thực có thể đòi mạng!

Cô run lên, cầm tay anh. Vẻ mặt của anh lại rất đứng đắn... Không giống có tạp niệm gì.

Cô hừ một tiếng, nghĩ muốn đẩy tay anh ra, anh lại dùng thêm vài phần lực. Lôi Đình nháy mắt có cảm giác bị chinh. Cô trước kia ngày nào cũng trêu anh, hiện tại anh muốn tới báo thù sao?

Lôi Đình cố ý hỏi: “Vận động như thế nào? Chạy bộ? Leo núi? Bơi lội? Vật lộn?”

Tay Hoa Thiếu Kiền đột nhiên lại xiết chặt lưng cô, kéo cô xuống: “Cũng có thể là cái khác, càng kịch liệt hơn.”

Con ngươi đen nhánh của anh nhìn chăm chăm cô, Lôi Đình nháy mắt muốn thét chói tai ra tiếng...”Vật lộn đối kháng à?”

Anh bình tĩnh thanh cười: “Chỉ cần ở trên giường, làm gì cũng được.”

Đầu Lôi Đình “ong ong” vang lên!

Hoa Thiếu Kiền hôm nay điên rồi — —

Anh điên rồi! Không biết cô nói câu kia kích thích anh? Cô vừa rồi nói

cái gì? Làm cái gì?

Đem một người trầm ổn, nội liễm như anh bức thành như vậy?

Chương 859: Gặp người lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình đưa tay sờ trán anh.

“Nóng sao?” Đột nhiên anh hỏi: “Sốt hả?”

Cô gật đầu... sốt cao thì không nhưng hơi ấm.

Cô thu tay, thầm nghĩ... quả nhiên đàn ông không thể tùy tiện trêu chọc.

Một người đàn ông chịu áp lực lâu ngày một khi bùng nổ thật quá đáng sợ. Năng lượng đó tuyệt đối có uy lực như hai quả bom hạt nhân vậy.

Mỗi ngày cô cứ gây chuyện rồi cuộc cũng khiến cho năng lượng nguyên tử trong người anh bùng nổ sao?

Đôi mắt anh như hai ngọn lửa bùng cháy.

Đột nhiên Lôi Đình không dám nói tiếp... tuy rằng cô trêu chọc anh, đùa anh nhưng mà... lúc chơi thật thì hơi ngượng ngùng... nhưng nếu anh không nhin được cô cũng sẽ không lùi bước.

Rốt cuộc đàn ông đều da mặt dày, bị cô bắt nạt lâu như vậy, rốt cuộc Hoa Thiếu Kiền cũng chiếm được chút thượng phong mềm miệng, anh lại hỏi: “Sao thối khắc mấu chốt lại không dám chơi nữa? Dám

ứng chiến không?”

Ánh mắt anh cực kì nguy hiểm.

Gương mặt Lôi Đình đỏ ửng, lại không phục: “Hiện tại là em đè anh đấy.”

“Phải không?” Hoa Thiếu Kiền cầm tay cô, kéo cô một cái, chờ tới khi cô dựa vào ngực anh, đột nhiên anh nghiêng người áp đảo cô.

“Á...” tiếng kêu của cô vô cùng kiều diễm...

Đột nhiên Hoa Thiếu Kiền như bị kích thích.

Lôi Đình bị anh giữ chặt, không thể động đậy... đột nhiên ưỡn khuỷu tay: “Đánh không lại anh... không được sao? Anh đè nặng em thật đau...”

“Bảo bối à, mỹ nhân kế không dùng được đâu.....”

Lôi Đình hầm hừ vặn người: “Vậy anh dùng mỹ nam kế giúp em đi... cảm ơn.”

“Ừ, như em mong muốn.” Đột nhiên anh cúi đầu xuống.

Vốn dĩ định dọa cô thôi, để cô ngoan ngoãn một chút, đừng có kích thích đến anh.

Nhưng mà... nụ hôn này thật ngọt, không nỡ buông ra chút nào.

Cả đầu anh như bị gột rửa, không còn lý trí.

Như muốn hư thoát vậy...

Lôi Đình cảm thấy nụ hôn này của anh không giống trước kia, tuy rằng mãnh liệt nhưng không kiều diễm.

Hôm nay nụ hôn của anh tràn đầy bá đạo, tràn đầy động tình, muốn bùng nổ.

Đột nhiên cô giữ chặt áo mình, Hoa Thiếu Kiền lại một phát xé rách quần áo ngủ, hormone nam tính bộc phát...

.....

Hoa Thiếu Kiền ngây ngốc... trời ạ, anh làm thật sao?

Cô gái nhỏ nằm bên cạnh anh ngủ ngọt ngào.

Anh vẫn đang ngây người...

Đời này anh ghét nhất là động thủ trước khi kết hôn, anh ** nó thế mà lại rơi vào trường hợp này.

Hôm nay là ngày nghỉ tết, nếu không phải Cục Dân Chính còn đang nghỉ, anh nhất định kéo cô đi lĩnh chứng.

Anh cẩn thận nghĩ lại chuyện vừa nãy... nguyên nhân vốn là do anh. Vừa nãy rõ ràng tiểu Đình có ý định bỏ chạy, là anh nhịn không được, lôi kéo ăn cô sạch sẽ.....

Anh cúi người, ngón tay lưu luyến sờ mặt cô. Anh vẫn luôn cho rằng tự chủ của anh mạnh biết bao nhiêu, hiện tại xem ra, cũng..... chỉ có như vậy.

Nếu sớm gặp được cô, có lẽ năm mười tám tuổi anh đã phá công rồi.

Anh vẫn luôn lãnh đạm là bởi vì vẫn chưa gặp được người có thể đốt lửa anh như cô...

Vì xúc cảm đầu ngón tay anh, Lăng Vi bị ngứa cười cười, sau đó mở mắt nhắm mắt nhìn anh.

“Mệt mỏi quá.....” âm thanh của cô ngọt ngào mang theo sự lười biếng. Khuôn mặt nhỏ dán lên cơ ngực kiên cố, hôn hôn: “Thân ái, đáng người anh thật tốt.”

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, nháy mắt lại muốn một lần ữa.

Anh nhấn nhẹn ôm cô, nghiêm túc nói: “Nhân lúc được nghỉ cùng anh về nhà gặp ba mẹ anh đi.”

Thân hình Lôi Đình cứng đờ, trái tim không nhịn được kinh hoàng.

Chương 860: Gặp người lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bất cứ cô gái nào nghe thấy lời âu yếm như vậy đều sẽ vui vẻ, thậm chí hưng phấn đúng không?

Về nhà gặp ba mẹ chứng minh anh muốn... mời cô về nhà, sau đó... có thể... muốn chung sống cùng cô chẳng?

Anh sẽ chuẩn bị cầu hôn cô sao?

Lăng Vi vui vẻ nhưng cũng rất sợ hãi...anh có ba mẹ nhưng mà cô không có, cô chỉ có một anh trai.

Gia tộc của anh rất giỏi, từ chính trị đến buôn bán đều là nhân trung hào kiệt.

Mà cô nhất định không phải là đối tượng thích hợp.. nhưng mà, dù không để ý đến lợi ích gia tộc thì cũng phải là hiền lương thực đức có tri thức.

Mà cô thì hoàn toàn ngược lại.

Cô không có công việc ổn định, công việc của cô là theo Đình ca vào sinh ra tử.

Trước kia cô chưa từng nghĩ tới gia đình, dòng dõi.

Hôm nay anh nói ra cô mới bỗng nhiên phát hiện... hình như mọi chuyện muốn lệch khỏi quỹ đạo.

“Nghĩ gì thế? Có phải lại tạo áp lực cho mình không?”

Đột nhiên Hoa Thiếu Kiên cười rộ lên: “Đừng lo lắng, có anh ở đây, không ai có thể làm khó em.”

Anh nói vô cùng chắc chắn.

Lôi Đình ngược mắt nhìn anh, thấy trong mắt anh đầy kiên nghị, giống như muốn nói cho cô, ai dám nhiều lời anh liền nảy sinh ác độc.

Biểu tình này của anh càng làm cho cô chắc chắn ý tưởng vừa rồi.

Lúc này, Đình ca gọi tới, anh ở bên kia hỏi: “Miệng vết thương khôi phục như thế nào?”

Lôi Đình nhìn chăm chăm Hoa Thiếu Kiên, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, cô biết cô sắp có nhiệm vụ.

Đột nhiên, nghe đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng chị dâu hỏi: “Anh gọi điện thoại cho ai vậy?”

Đình ca ở kia nói với chị dâu: “Cho tiểu Đình.....”

Đình ca còn chưa nói xong, đột nhiên chị dâu hàm hừ nói: “Này, anh thật đúng là..... chẳng biết suy nghĩ cho người khác! Cô ấy mới ra viện, thân thể còn chưa khôi phục, nói không chừng Hoa Thiếu Kiên ở chỗ cô ấy.....”

Đình ca bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nói với điện thoại: “Cứ thế đã, cho

em nghỉ một tháng.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

.....

Lôi Đình muốn khóc.

Nước mắt thật sự rớt xuống không ngăn được.

Cô không phải là người thích khóc, chắc là tuyến lệ bị đạn khó làm hỏng, mắt hơi xót, nước mắt rơi rào rạt.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, sáng ngày mai liền đến nhà anh sao?” Cô lau lau nước mắt. “Em rất cao hứng, có hơi kích động, trước giờ em chưa được gặp ba mẹ em, lúc này muốn gặp ba mẹ anh nên có hơi khùng hoảng, có chút không biết làm sao, cũng cảm ơn anh nguyện ý mang em giới thiệu cho cha mẹ anh, Thiếu Kiên, em muốn xin lỗi anh, em từng điều tra anh. Biết anh chưa bao giờ mang cô gái nào về nhà, em là người đầu tiên nên rất vui.”

Hoa Thiếu Kiên duỗi tay ôm cô, hôn lên khóe mắt dầm nước mắt của cô: “Em không chỉ là người đầu tiên mà cũng là người cuối cùng.”

Lôi Đình vui vẻ, hôn anh nói: “Thân ái, cảm ơn anh, em yêu anh.”

Vốn dĩ kế hoạch là buổi sáng ngày hôm sau đến nhà anh gặp ba mẹ anh nhưng mà hai người lại không nở xuống giường.

Hoa Thiếu Kiên khinh bỉ chính mình vạn lần, trước kia anh khinh thường nhất dạng người này, hiện tại dạng người này lại là mình.....

Hoa Thiếu Kiền anh vậy mà cũng có..... một ngày..... trầm mê....
nữ sắc.

Cả ngày Tiểu Đình nhiệt tình như lửa, thiêu đốt không còn một mảnh
như sợ sau này sẽ hối hận.

Chiêu thức ma quỷ này cứ thế thay đổi trên người anh.

Hiện tại anh mới hiểu được..: “tiểu yêu tinh” thì ra là ý này.

Mồng 4 tháng 1, hai người mang theo quà cáp về nhà Hoa Thiếu
Kiền, trong lòng Lôi Đình thấp thỏm gọi điện thoại cho Lăng Vi.

Chương 861: Cô có kiêu ngạo của cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi hung hăng dạy dỗ cô một phen: “Có gì mà sợ, so thân thể chị không mạnh hơn em, sau này người cưới em là Hoa Thiếu Kiền, thái độ người nhà anh ta là thứ yếu, quan trọng nhất là thái độ của anh ta. Em kém cỏi chỗ nào? Vừa phóng khoáng, tốt bụng, còn không tranh dành, lại dũng cảm, cứng cỏi, có lòng bao dung mà còn đẹp như vậy. Hoa Thiếu Kiền cũng không phải người mù, nếu mù thì sẽ thích em sao? Nếu anh ta đã theo đuổi em đương nhiên sẽ biết em tốt, sợ gì chứ, to gan vào.”

Đến nhà Hoa Thiếu Kiền, Lôi Đình mới nhẹ nhàng thở ra, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi...

Người nhà anh rất tốt với cô.

Ai cũng hiền lành trò chuyện với cô hoàn toàn không có cảm giác hào môn vọng tộc áp người.

Đặc biệt là ba Hoa, cười hỏi cô: Khi nào các con định làm hôn lễ để bác chuẩn bị?”

Lôi Đình lờ mờ nghĩ sao nói vậy: “Trước khi sinh con thì lúc nào cũng được ạ.”

“Haha...” cả nhà bị cô làm cho bật cười.

Em họ Hoa Thiếu Kiền vỗ vai anh: “Anh, anh... nhanh mua bảo hiểm bổ sung nha.”

“Haha...” lại từng đợt cười lớn, Hoa đại thiếu gia đứng đần nhất, trầm ổn nhất, nội liễm nhất Hoa gia nhà họ... trước khi cưới vợ lại không mua bảo hiểm....

Không thể nào...

Đó không phải là tính cách của anh!

Đám em trai, gái của Hoa Thiếu Kiền từ trên xuống dưới đánh giá Lôi Đình như muốn nhìn thấu cô.

Hoa Thiếu Kiền thản nhiên nói: “Là chị dâu các em quá mê người, là đàn ông đều không chịu được cám dỗ, anh không bảo vệ nổi cửa nhà thì chẳng phải mất mặt lắm sao?”

“Ha ha ha ha — —”

Hoa gia già trẻ đều cười vắng.

Lão thái gia vui mừng nhất, liên tục gật đầu: “Nha đầu này giỏi, nha đầu này giỏi. Ông còn tưởng Thiếu Kiền muốn xuất gia làm hòa thượng đấy.....”

“Cũng không phải vậy đâu, ông nội, cháu còn tưởng anh trai là gay đấy, haha... không nghĩ tới bị chị dâu bẻ thẳng rồi.”

Lão thái gia lớn tuổi dạy dỗ anh ta: “Sao lại nói vậy hả?” Đột nhiên quay đầu nói với Lôi Đình: “Nhanh tổ chức hôn lễ đi, tốt nhất là.. nhanh để ông nội ôm chặt trai.”

Cả ngày Lôi Đình như lọt vào sương mù, quả thật là thụ sủng nhược kinh!

Cô thích ông nội nhất, chơi cờ, nói chuyện phiếm với ông cụ. Cô không có tâm cơ, không biết lựa lời lại chọc ông cụ cười ha hả.

Không ngừng thúc giục Hoa Thiếu Kiền: “Nhanh cưới cháu dâu tốt vào nhà.”

Lôi Đình vui vẻ muốn nhảy dựng lên, sao cảm thấy ảo mộng thế này?

Không hề giống những chuyện cô nghĩ..

Sao thái độ của người nhà anh lại thế này? Chẳng lẽ tư liệu trước kia cô thu thập không chính xác?

“Vui không?”

“Ừ, ừ...” Lôi Đình gật đầu, Hoa Thiếu Kiền nhìn thấy má lúm đồng tiền của cô, kéo cô về biệt thự của mình làm chuyện nghiêng trời lệch đất.

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, ba ngày sau khi tới nhà Hoa Thiếu Kiền, mẹ của anh tới tìm cô.

Quán cafe, mẹ Hoa vẫn dịu dàng như thế.

Bà ưu nhã quấy cafe, từ từ mở miệng: “Đình Đình, dì biết cháu là cô gái tốt, cũng biết cháu yêu Thiếu Kiền, nhưng mà hai hôm nay dì điều tra qua về cháu...”

Bà ngược mắt nhìn Lôi Đình.

Kiều Chỉ Lan nhẹ nhàng buông muống nhỏ nói: “Thân thế của cháu, Thiếu Kiền đã nói qua, chúng ta cũng không có gì phản đối. Nhưng mà..... công việc hiện tại của cháu..... là Nói như thế nào nhỉ? Tay đấm của tổng giám đốc Diệp thị? Nghe nói cháu từng làm bộ đội đặc chủng?”

Bà muốn nói gì đó lại nhin trở về.

Suy nghĩ hơn nửa ngày mới ôn nhu nói: “Cháu là con gái tính cách như vậy rất tốt, chúng ta đều thích cháu, Thiếu Kiền cũng thích cháu, ai hỏi nhiều một câu, nó liền mặt lạnh. Ai dám nói cháu một câu không tốt, nó lập tức xốc bàn..... Nhưng mà, cháu cũng phải suy xét cho nó.”

Bà thấy sắc mặt Lôi Đình lạnh vài phần, do dự một chút, nhưng vẫn nói:

“Đình Đình, chúng ta không phải không đồng ý cháu gả qua nhưng mà..... Chúng ta có một yêu cầu nho nhỏ”

Chương 862: Cô có kiêu ngạo của cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt Lôi Đình đã vô cùng không tốt nhưng bà vẫn tiếp tục nói ra: “Đình đình, con gái..... Vẫn nên dịu dàng một chút, lấy gia đình làm trọng..... Nếu cháu thật sự gả cho Thiếu Kiền, chúng ta hy vọng sau này cháu có thể không làm công tác nguy hiểm như vậy Hoa gia chúng ta không cần nữ tử tài giỏi, chỉ cần an ổn giúp chồng dạy con.....”

Lôi Đình hé mắt nhìn, dọa mẹ Hoa nhảy dựng!

Lôi Đình gật đầu xin lỗi, không nói gì mà bước nhanh rời đi quán cà phê.

Lôi Đình cô cũng có tôn nghiêm! Cũng là cô gái kiêu ngạo!

Con gái sao phải giúp chồng dạy con?

Con gái sao không thể cùng người đàn ông của mình kề vai chiến đấu?

Không có những người như cô thâm nhập hang hổ, đả kích tội phạm, các người có thể an ổn, hạnh phúc an khang sao?

Lôi Đình đi đường, nước mắt rơi xuống.

Trên đường nhiều người đi đường đều ghé mắt nhìn cô, còn có cô

gái cho cô một túi khăn giấy.

Trong phòng bắn súng, Lôi Đình giơ súng lục: “Bang bang bang” mấy phát súng

Lăng Vi, Diệp Đình đứng bên ngoài nhìn cô.

Lôi Đình vẫn luôn khóc như vậy.....

Nước mắt mơ hồ tầm mắt nhưng thương pháp lại cực chuẩn, nhiều lần mười điểm.

Lăng Vi đấm Diệp Đình một quyền: “Tiểu Đình là con gái cũng phải có gia đình của mình, anh không thể giống như trước kia bảo cô ấy đi làm, cô ấy là em gái anh đấy.»

Diệp Đình khinh thường một hừ một tiếng: “Gia đình như vậy không cần cũng thể! Em gái anh tốt như vậy cũng không phải dạng người nào cũng xứng!”

Trong lòng Lăng Vi phát hoảng!

Đúng là mẹ của Hoa Thiếu Kiền nói hơi quá, làm gì có chút tôn trọng? Bà ấy dựa vào người đàn ông của mình mà sống thì mọi người đều phải như bà trái phải nhận ủy khuất cầu toàn sao?

Quả thực khinh người quá đáng!

Lăng Vi tức giận không ngăn được nước mắt.

Lôi Đình giơ súng vừa khóc, ngón tay lại không có sức bóp cò, súng rơi khỏi tay cô.

Cô nhin đau, rời khỏi phòng bắn.

Cô nhin Diệp Đình nói: “Anh em muốn đi làm nhiệm vụ lần này.”

Diệp Đình hừ lạnh một tiếng: “Đi chịu chết sao?”

Lôi Đình “huhu” khóc thành tiếng.....

Mặc kệ Diệp Đình có đồng ý hay không, cô đã làm quyết định.

Phòng vẽ tranh của Hoa Thiếu Kiền, cô ở trong lòng yên lặng tạm biệt anh.

Anh dịu dàng hôn lưng cô, Lôi Đình đột nhiên xoay người, không cho anh nhìn.

“Quá xấu, đừng nhìn.”

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm cô nửa ngày, nói: “Quá đẹp, quá đẹp, không xấu chút nào.” ngón tay anh vuốt về đầu cô, dịu dàng nói: “Em gánh vác mọi thứ trên lưng, cứng cỏi, dũng khí, thông tuệ, quyết đoán. Thắng tất cả mọi vẻ đẹp trên đời.”

Lôi Đình đột nhiên rơi nước mắt.

Anh đi tới giá vẽ cầm bút vẽ, phối màu vẽ lên vết sẹo của cô, nhìn anh trong gương cực kì chuyện chú, nghiêm túc hấp dẫn chết người...

Lôi Đình đau lòng không nhin được rơi nước mắt.

Hoa Thiếu Kiền dừng bút nhìn cô, phát giác cô không thích hợp. Cô đột nhiên nói: “Vẽ tiếp đi, sao lại không vẽ? Em thích, trái tim em

không chịu nổi.”

Hoa Thiếu Kiền cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Chờ vẽ xong, Lôi Đình nhìn sau lưng qua gương, trời ạ! Trời ạ! Quá đẹp! quá rực rỡ.....

Anh vẽ..... trên lưng cô...

Chương 863: Nhượng bộ, chỉ vì em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh vẽ một người đàn ông đang hôn lưng cô...

Người đàn ông trong bức tranh chính là bản thân Hoa Thiếu Kiền.

Nét vẽ tỉ mỉ tinh tế làm Lôi Đình bật khóc.

Trong bức tranh, ánh mắt anh ôn nhu nhìn chăm chú vết thương trên lưng cô.

Nó đánh vào thị giác khiến Lôi Đình không khỏi run rẩy.

Anh thật sự vẽ quá đẹp, không biết sao anh có thể vẽ hình chính anh trên lưng cô.

Môi anh ngay trên vết sẹo hình trăng lưỡi liềm của cô...

Anh trong bức tranh... đang thâm tình nhìn vết thương của cô, môi anh nở nụ cười, hôn lưng cô, tràn đầy nhu tình.

Vết thương khác trên lưng cô, anh vẽ thành đóa sen nhỏ, đình đình ngọc lập*.

(*) Tươi đẹp như ngọc.

Nước mắt Lôi Đình không ngừng rơi xuống.

Cô cúi đầu vùi mặt vào trong khuỷu tay. Tận lực đè nén, không chịu phát ra âm thanh.

Ngón tay anh mang theo dòng điện đánh chút thuốc màu tinh tế phác họa trên lưng cô. Cô hơi ngửa, không khỏi run rẩy.

“Sao thế?” Anh dùng mu bàn tay lau nước mắt cho cô. Nước mắt cô chảy ra ngoài như nước.

Lại rút mấy miếng khăn giấy lau nước mũi cho cô.

Lôi Đình hít mũi nói: “Em muốn đi xăm hình.” Quá đẹp, cô phải xăm nó lên người.

Hoa Thiển Kiền hôn lên lưng cô: “Không cần xăm, rất đau. Nếu em thích, sau này mỗi ngày chồng đều vẽ cho em.”

Lôi Đình lập tức vùi vào ngực anh khóc, anh nói “Chồng”...

Anh đã xem chính anh là chồng cô?

“Sao thế? Hôm nay bị gì?” Anh nâng mặt cô, hôn khóe mắt cô, hôn tất cả nước mắt của cô vào miệng, mẫn mẫn, chát chát, đặng đặng như trong lòng anh.

Lôi Đình đột nhiên cắn chặt răng, nói: “Mệt quá, muốn nghỉ ngơi...”

Tay Hoa Thiển Kiền trong nháy mắt cứng đờ, biểu tình trên mặt cũng biến hóa khôn lường.

Thông minh như lập tức hiểu ý trong câu này của cô: “Em đây là... muốn... chia tay với anh?”

Chia, tay... hai chũa này như dao cắt tim anh, anh nói ra cũng cảm thấy sắp hít thở không thông!

Lôi Đình cầm khăn lấy lau nước mũi, nói: “Thật ra cũng không thể nói là chia tay, bởi vì em và anh chưa từng chân chính bắt đầu. Em theo đuổi anh là vì anh Đình nói ai theo đuổi được anh thì có thể lấy 5 triệu, gần đây em quá thiếu tiền... Xin lỗi, đùa giỡn tình cảm của anh.”

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, nhìn chăm chăm!

Trong mắt anh nổi lên lửa giận!

“Lôi Đình!” Anh muốn đưa tay lắc cô: “Em cho là anh sẽ tin? Hoa Thiếu Kiền anh cũng không phải kẻ ngốc! Chẳng lẽ em đối với anh là thật hay giả, anh còn không phân biệt được sao?”

Lôi Đình chợt dừng khóc.

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô chăm chăm, thiên ngôn vạn ngữ đều tụ ở đáy mắt! Bao táp trong mắt anh dần rút đi.

“Anh biết em không phải người như vậy.” Ngón tay anh vuốt mặt cô, thuốc máu trên tay anh lập tức dính đầy mặt cô.

“Thành mèo nhỏ rồi.”

Lôi Đình nhìn gò má mình trong gương, quả thật... rất xấu!

Cô cười ra tiếng.

Hoa Thiếu Kiền nâng cằm cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh. Anh kề

sát cô, giọng trầm thấp nghiêm túc hỏi cô: “Hôm nay em sao thế? Có phải người nhà anh tìm em nói gì không?”

Nước mắt Lôi Đình lại rơi xuống. Cô thành thực gật đầu...

Cô không muốn có hiểu lầm gì với anh, cho dù sau này không có kết quả tốt, cô cũng không thể ngậm oan ức chết đi như vậy.

Cô khóc thút thít, ngập ngừng nói: “Mẹ anh tới tìm em, bà ấy nói người nhà anh không ghét em, nhưng mà, nếu em gả cho anh, em phải ở nhà giúp chồng dạy con, không được ra ngoài bên ba cực khổ. Bà ấy nói em đừng làm lỡ anh.”

Cô bĩu môi, chờ anh quyết định. Thật ra cô... rất muốn xem xem anh sẽ xử lý thế nào.

Chương 864: Nhượng bộ, chỉ vì em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu anh thật sự yêu cô sâu đậm, đấu tranh vì cô, thì cô cũng nguyện ý cùng anh đối mặt khó khăn.

Nếu tình yêu của anh quá nông cạn, dù đấu tranh cũng không dám, vậy coi như kết thúc... Cô vẫn không mặt dày hèn mọn đi nịnh hót một gia đình không có ai thích cô.

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, tròng mắt đen thâm trầm: “Vậy em muốn thế nào? Muốn rời khỏi anh sao?”

Lôi Đình bẹp miệng, ủy khuất khóc thành tiếng như trẻ con: “Em không muốn rời khỏi, em không nỡ. Em cũng biết anh không muốn rời khỏi em... Em cũng không có cách khác, không muốn thấy anh bị khó xử...”

Hoa Thiếu Kiền đau lòng muốn chết: “Chỉ chút chuyện này... Anh không khó xử.”

Anh đưa tay ôm cô, hôn cô, lấy một hộp nhung đỏ từ trong túi ra...

“Em xem, anh đã sớm chuẩn bị nhẫn rồi. Hẳn em hiểu tâm ý anh. Bất kể ai nói gì cũng không thể quyết định thay anh. Người muốn kết hôn với em là anh, không phải bọn họ.”

Tim Lôi Đình trong nháy mắt tựa như được gió xuân thổi qua, cô

cũng biết anh sẽ nói vậy, cô biết! Cô biết anh yêu cô — —

“Em nhìn đi, đẹp không? Nhất định em sẽ thích.” Anh mở hộp ra, bên trong là nhẫn kim cương hình trái tim.

Anh cầm tay cô, đặt bên mép hôn, nói: “Đây là tự anh thiết kế. Đặc biệt thiết kế cho em. Chỉ thuộc về em. Em không lấy anh làm chồng, anh liền giữ lại cả đời. Trừ em, anh không cưới ai khác. Em không lấy anh, anh làm hòa thượng cả đời. Em nhẫn tâm thì đi đi.”

Môi Lôi Đình run rẩy không ngừng.

Anh nói tiếp: “Nếu em không muốn ở chỗ anh, anh sẽ tới ở chỗ em. Sau này anh ở rể, nếu chúng ta có bảo bảo, cũng có thể cho đứa nhỏ theo họ em.”

Anh nắm tay cô, nghiêm túc, trịnh trọng, nhìn cô chăm chú.

Lôi Đình vĩnh môi cười, đưa tay ôm anh.

Nước mắt chảy xuống dọc theo gò má. Anh sợ cô chạy bao nhiêu mới có thể bán mình như vậy? Tâm ý Hoa Thiếu Kiền anh lại kiên định đến mức này! Vì có thể ở bên cô, mà nhượng bộ đến mức này?

Lôi Đình thật sự bị làm cho rung động!

Trong lòng tràn đầy rung động! Cô nhìn anh chăm chăm, dường như đã xem nhẹ anh!

Một người đàn ông kiêu ngạo như anh lại có thể nói ra những lời này. Trong lòng Lôi Đình có từng đợt sóng đang cuộn trào mãnh liệt! Cô thật sự kích động!

Thời gian bọn họ ở bên nhau không dài, phải nói là vô cùng vô cùng ngắn.

Từ ngày cô bắt đầu quán lấy anh, bọn họ mới tiếp xúc hơn hai tháng. Xác nhận quan hệ yêu đương, mới, năm, ngày!

Có bao nhiêu nam nam nữ nữ xác nhận quan hệ yêu đương mấy tháng cũng không chịu dẫn đối phương đi gặp gia trưởng, thậm chí bạn mình cũng không giới thiệu cho đối phương.

Gặp phải chút khó khăn liền thối lui, không hề nhượng bộ đối phương. Mà anh...

Hận không thể lập tức bắt cô dung nhập vào thế giới của anh.

Hận không thể cho tất cả mọi người đều tiếp nhận cô, thích cô!

Thật ra người nhà anh phản đối, cô đã chuẩn bị tâm lý, lại không nghĩ rằng anh chuẩn bị nhẫn cưới, chứng minh quyết tâm của anh với cô!

Thậm chí, anh nói... anh có thể đến nhà cô...

Hoa Thiếu Kiền anh là người kiêu ngạo bao nhiêu! Một người đàn ông ưu tú, kiêu ngạo như anh lại có thể vì cô mà làm đến mức đó? Cô thật sự không nghĩ tới, không dám tin tưởng!

Chương 865: Tranh thủ từng giây từng phút, cưới em, cưới em! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình biết...

Anh, từ nhỏ đến lớn luôn là nhân vật truyền kỳ trong mắt người khác.

Cũng từng nhận được quá nhiều vẻ vang, cho tới nay đều là người khác tặng bốc anh, anh chưa từng nhận nhượng người khác.

Hôm nay anh đột nhiên nói những lời này lại không chút hèn mọn nào, chỉ khiến cô cảm thấy dòng máu chảy trong thân thể anh cũng tràn đầy tình yêu đối với cô!

Yêu sâu đậm!

Sao cô có thể cự tuyệt anh?

Cô yêu anh như vậy!

Mặc dù mới yêu nhau năm ngày, nhưng cô có cảm giác hai người đã yêu nhau mấy thế kỷ... Bọn họ không quá hiểu nhau, nhưng lại tâm ý tương thông.

Năm ngày ngắn ngủi, có người vừa tỉnh giấc liền ngủ.

Nhưng đối với cô mà nói, năm ngày này chính là mấy ngày quan trọng nhất trong đời cô!

“Gả cho anh đi.” Tay anh một mực giơ cao hộp nhung đỏ kia.

Anh nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Anh không thể đảm bảo thời thời khắc khắc đều thuận theo lòng em, nhưng anh nhất định sẽ chăm chỉ yêu em, thương em. Anh biết, thời gian chúng ta tiếp xúc còn rất ngắn, đột nhiên cầu hôn em sẽ khiến em cảm thấy rất đường đột, nhưng, nếu anh không làm vậy, anh biết anh nhất định sẽ mất đi em.”

Lôi Đình nhìn anh, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Anh nói tiếp: “Anh biết hôn nhân cũng không thể trói được em. Anh cũng không muốn dùng cái này uy hiếp em. Nhưng anh thật sự không muốn để em rời xa anh... Tuy thời gian chúng ta tiếp xúc không dài, nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng nổi, anh và một người phụ nữ ngồi trò chuyện vài chuyện trong cuộc sống. Ít nhất trong vòng mấy năm, anh cũng không tiếp nhận nổi.”

Anh nói rất thành khẩn.

Đều là thẳng thắn nói thật, cũng không nói cả đời thế nào.

Thế nhưng lại làm người khác cực kỳ yên tâm.

Lôi Đình gật đầu.

Anh nói tiếp: “Anh sẽ không nói lời tốt đẹp gì làm em cảm động, cũng không muốn trói buộc cánh em. Nếu người nhà anh tổn thương em, anh cũng không thể thay bọn họ nói xin lỗi em, bởi vì như vậy không thật sự tôn trọng em.”

“Đứa ngốc... Em cũng không phải muốn nghe mấy lời này.”

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô, một người trầm ổn như vậy, ngay cả lời nói cũng không biết nên nói thế nào, nói sao cũng cảm thấy không phải điều mình muốn biểu đạt.

Tình yêu to lớn sâu trong lòng anh, sao có thể dựa vào vài ba lời mà biểu đạt được!

Tim anh khóc thầm, hận mình ăn nói vụng về!

Lôi Đình đột nhiên nắm tay anh: “Thân ái... Em cũng không để bụng mấy chuyện này, em chỉ cần ở bên anh là đủ rồi.”

Nước mắt lại tuôn rơi:”Người khác nhìn em thế nào, đối xử với em thế nào đều không quan trọng. Chỉ cần anh tốt với em, em đã mãn nguyện.”

Hoa Thiếu Kiền nhìn cô chăm chú, dường như muốn dùng ánh mắt truyền năng lượng cho cô!

Dường như muốn dùng ánh mắt nói cho cô, thiên sơn vạn thủy* trong lòng anh!

(*) Hàng vạn cảnh tượng.

Cô đều hiểu, cô nói: “Yêu và kết hôn là chuyện của hai người, hai chúng ta đứng ở hai đầu hạnh phúc, nếu hai chúng ta chỉ có một người tiến về phía trước, còn người kia chỉ đứng tại chỗ, như vậy tình cảm nhất định sẽ rất mệt mỏi. Em không muốn làm người không tiến về phía trước đó. Em cũng sẽ không lui về sau, cho nên... Nếu anh nguyện ý cùng em đi đến trung tâm hạnh phúc, vậy em nguyện ý

đáp ứng lời cầu hôn của anh.”

Cơn sóng trong lòng Hoa Thiếu Kiền dâng trào! Hàng vạn cơn sóng trong lòng muốn tràn ra ngoài!

Anh nắm tay cô trong lòng bàn tay, giống như nhét tất cả tình yêu của anh vào trong tay cô.

Anh nắm tay cô thật chặt: “Chúng ta không đứng ở hai đầu hạnh phúc, chúng phải phải đứng một đầu, cùng nhau tay trong tay tiến về phía trước. Em không có cha mẹ, nhưng sau này em sẽ trở thành mẹ của con chúng ta. Anh nguyện ý cùng em lĩnh hội tất cả chuyện tốt và không tốt trên thế gian này. Anh nguyện ý hàn huyên chuyện xảy ra hằng ngày với em trước khi ngủ và khi thức dậy. Nếu em mệt mỏi, muốn đi du lịch, cũng có thể dẫn anh theo. Nếu em chê anh phiền, muốn yên tĩnh một mình, vậy em đi chơi một mình. Chỉ cần gọi cho anh, báo tin bình an là được.”

Chương 866: Tranh thủ từng giây từng phút, cưới em, cưới em! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình chợt nhích lại gần anh. Mặt cô đầy nước mắt từ từ kề sát anh, ôn nhu hôn môi anh.

Hoa Thiếu Kiền ôn nhu hôn cô, trong miệng cô tràn đầy vị mặn chát, anh trong nháy mắt hôn toàn bộ vào miệng mình, truyền từng chút từng chút mật ngọt vào miệng cô.

Tay anh xoa ngực cô, xoa đi uất ức kia: “Tin tưởng anh, tin tưởng anh.”

“Thiếu Kiền...” Cô nỉ non.

Lúc cô động tình nhất, anh chiếm lấy thân thể cô.

“Đình Đình, gả cho anh, anh yêu em.” Sức lực anh cực kỳ bá đạo, không cho phép cô cự tuyệt! Anh luôn giữ chặt tay cô, ngón tay cô trong nháy mắt luồn vào kẽ ngón tay anh, cùng anh mười ngón tay đan vào nhau.

Anh vừa hôn cô vừa cùng cô kết hợp hoàn mỹ, vừa đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Lôi Đình nâng tay ôm cổ anh, dùng sức hôn anh hôn anh hôn anh.

Hoa Thiếu Kiền lần đầu tiên có cảm giác tim anh căng đầy.

Tựa như bị thứ gì lấp đầy, khi anh hôn cô thật sâu, dùng sức quần chặt lấy cô, anh mới hiểu được, thì ra thứ lấp đầy tim anh được gọi là hạnh phúc, được gọi là thỏa mãn.

Anh mút tai cô, đột nhiên hỏi: “Hộ tịch chuẩn bị xong chưa?”

Tim Lôi Đình run lên... Cô gật đầu, gọi điện thoại cho anh cô.

Trước cửa cục dân chính, Lôi Tuấn đã chờ sẵn ở đó.

Hoa Thiếu Kiền nắm tay Lôi Đình thật chặt, tựa như sợ cô chạy mất.

Bọn họ đi về phía Lôi Tuấn ở đối diện.

Lôi Tuấn không nói gì, cũng không hỏi gì. Trực tiếp giao hộ tịch cho Lôi Đình.

“Anh... Em sắp kết hôn rồi! Anh cũng không hỏi em nghĩ kỹ chưa sao? Em gái anh sắp lập gia đình, anh không khấn trương sao? Lỡ như em gả sai người thì sao? Anh không khảo nghiệm em rể tương lai của anh sao?” Lôi Đình nũng nịu với Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn nhìn cô, chợt cười lên. Anh ta lại nhìn Hoa Thiếu Kiền.

Hoa Thiếu Kiền cũng nhìn Lôi Tuấn.

Hai người đàn ông nhìn nhau chốc lát, Lôi Tuấn vỗ vai Hoa Thiếu Kiền: “Chăm sóc em ấy thật tốt.”

Tim Hoa Thiếu Kiền trong nháy mắt bị lấp kín.

Trước kia Lôi Tuấn luôn nhìn anh không thuận mắt, gây phiền toái cho anh, lại không nghĩ rằng, khi anh ta gả em gái lại dễ nói chuyện như vậy, ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, thật sự tín nhiệm anh ta thế sao?

Lôi Đình cầm hộ tịch, nắm tay Hoa Thiếu Kiền đi vào Cục dân chính.

Đi vào sảnh, thấy Lăng Vi và Diệp Đình cũng ở đây.

Lăng Vi nhìn Hoa Thiếu Kiền, rồi nhìn Lôi Đình, vui mừng cười lên: “Chúc mừng hai người.”

Hoa Thiếu Kiền thản nhiên gật đầu với cô, Lôi Đình đi tới ôm Lăng Vi: “Chị dâu, cảm ơn chị.”

Không có chị khích lệ, em sẽ không quyết định nhanh như vậy.

Lăng Vi vỗ lưng cô, rầu rĩ vì gả em gái bỗng nhiên tập kích.

Cô nắm tay Lôi Đình, vỗ lại vỗ: “Hai người phải sống tốt.”

Lời này của cô chọc cười Lôi Đình: “Chị dâu, sao cảm thấy chị giống như muốn gả con gái, ha ha — —”

“Không phải chứ...” Lăng Vi cũng bật cười, hai người cười một cách hồn nhiên.

Ba người đàn ông bên cạnh: “...”

Làm phụ nữ vui vẻ, thật ra khó khăn lắm...

Phải nhìn xem bạn có biết cách làm sao chọc cười cô ấy không...

Hoa Thiếu Kiền tranh thủ từng giây từng phút!

Kéo Lôì Đình đi điền đơn cùng anh.

Chương 867: Đời người khác biệt, giám định trong mộng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Lôi Đình giống như đang nằm mơ.

Cô đây là đã kết hôn rồi?

Nhưng đường sau này phải đi thế nào?

Hình như cô còn chưa nói cho anh biết... đã lĩnh giấy hôn thú.

Cô quên nói cho anh, cô sắp phải đi Ekul thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm nhất, đó chính là tìm được chị em của dì Khanh.

Mặc dù anh Đình kiên quyết phản đối cô đi làm nhiệm vụ này.

Nhưng cô đã sớm quyết định đi ra ngoài một chuyến. Cô rất muốn đi ra ngoài giải sầu.

Tuy nhiệm vụ này trong mắt người khác là nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng đối với cô mà nói, là con đường duy nhất có thể giải sầu!

Bất kể cô có gả cho Hoa Thiếu Kiền hay không, cô cũng quyết định phải đi chuyến này.

Điền đơn xong, Lôi Đình chậm chạp không ký tên.

Hoa Thiếu Kiền nhìn chăm chăm đầu bút cô, đột nhiên khản trương.

Tròng mắt đen nhìn chăm chú đầu bút kia, tựa như muốn dùng ánh mắt ép cô ký tên!

Ký tên ký tên!

Nhưng cô để bút xuống.

Hoa Thiếu Kiền ngược mắt nhìn cô, tim đập thình thịch thình thịch!

“Em do dự?”

Hô hấp anh chậm lại.

Lôi Đình nắm tay anh, kéo anh ra ngoài. Hai người đứng trong gió rét.

Lôi Đình đón gió, ngửa đầu nhìn vào mắt anh, nói: “Em sắp đi Ekul một chuyến, nơi đó chiến loạn không ngừng. Em nghĩ... hay là chờ em trở lại rồi ký tên.”

Hoa Thiếu Kiền hỏi cô: “Em phải đi thật sao?”

Lôi Đình kiên định nói: “Em và anh Đình, dù sao cũng phải có một người đi. Anh Đình đi, chị dâu nhất định phải đi theo. Bây giờ chị dâu đang mang tahi, đừng nói đi Ekul, rời khỏi thành phố Giang cũng cực kỳ nguy hiểm.”

Hoa Thiếu Kiền không hỏi nữa, anh nói: “Anh đi cùng em. Chúng ta lĩnh chứng, đi Ekul hưởng tuần trăng mật!”

Lôi Đình nhìn anh chăm chăm, đột nhiên dở khóc dở cười, người đàn ông này nha... Thật khiến cô mê đắm! Anh thật sự làm cô quyết một lòng yêu anh!

Thật ra cô muốn dò xét ý anh.

Cũng không phải cô nhất định phải đi Ekul, cũng không phải anh Đình không thể đi.

Cô khó chịu trong lòng, muốn tìm chỗ phát tiết! Cô biết... hôm nay hành hạ anh quá nhiều, cô không đành lòng dày vò anh nữa, mỉm cười với anh, ngọt ngào hôn mặt anh: “Được, vậy hai chúng ta cùng đi Ekul hưởng tuần trăng mật!”

Hoa Thiếu Kiền đưa tay ôm cô, hôn bá đạo, giống như dùng hết sức lực toàn thân anh.

Lôi Đình lập tức say mê trong cảm xúc mạnh mẽ của anh... sao cô có thể yêu anh như vậy? Trong lòng tràn đầy ngọt ngào... Hoàn toàn không có khổ sở, nụ hôn của anh chính là liều thuốc tốt nhất của cô!

Cô vươn tay ôm chặt cổ anh, hôn anh.

Hoa Thiếu Kiền bỗng nhiên hừ một tiếng, cười: “Em đừng động...”

Kôi Đình hiểu... Hình như anh bị cô khiêu khích thức tỉnh rồi.

Cô dựa vào ngực anh cười lên, hơi thở Hoa Thiếu Kiền rối loạn, ôm chặt cô bình phục: “Vợ... Vợ... Thân ái...”

Lôi Đình vẫn cười, lại nghe anh nói: “Sắp phải đổi xưng hô rồi, làm quen trước.”

“Ha ha ha ha — —” Lôi Đình cười to, Hoa Thiếu Kiền này thật là!

“Đi, chồng mời em đi kết hôn!” Anh kéo cô đi vào Cục dân chính, gần

như là áp giải cô ký tên.

Khi chụp hình xong, lĩnh chứng, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tựa như lĩnh chứng mới ổn định.

Lôi Đình buồn cười, người đàn ông này... sợ cô chạy bao nhiêu ah? Ngay cả chuyện ở rể cũng nghĩ tới.

Thật ra... Cô cam lòng.

“Vậy bây giờ chúng ta về nhà thu xếp đồ đạc, ngày mai sẽ lên đường!” Có anh đi cùng, cô vô cùng mong đợi chuyến du lịch này!

Hoa Thiếu Kiền lập tức về nhà thu xếp hành lý.

Lôi Đình đi tới tiệm xăm hình... Cô muốn xăm bức tranh của anh lên lưng! Cô muốn anh ở bên cô thời thời khắc khắc, vì trong bức tranh này có linh hồn của anh.

Chương 868: Đời người khác biệt, giám định trong mộng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong bức tranh này có tâm hồn của anh. Có tình yêu sâu đậm như đại dương mênh mông của anh.

Hoa Thiếu Kiền về đến nhà, phóng to giấy hôn thú, đóng khung để trong phòng khách!

Ba mẹ, ông nội và em họ anh nhìn mặt nhau, rồi rít cười lên.

Mẹ Hoa che miệng cười, thấp giọng nói với lão gia tử: “Ba. Ba bảo con đi tạo trở ngại cho hai đứa nó, con cũng làm theo lời ba rồi. Hôm đó cô gái ấy thật làm con giật cả mình. Sao con cảm thấy lần đổ dầu vào lửa này hiệu quả ngược rồi? Ba được xem là người tốt... Đáng tiếc, mẹ chồng này bị con dâu tốt mình hận!”

Lão gia tử bĩu môi: “Hận thì hận, con cũng sẽ không thiếu miếng thịt! Con nhìn đi, không phải bây giờ hai đứa nó vô cùng tốt sao? Hôn thú cũng lấy rồi! Nếu con không làm khó, với tính tình mạnh mẽ của cô gái kia, không chừng phải kéo dài tới sang năm, còn chưa chắc sẽ gả vào nhà chúng ta nữa. Tính cách đứa nhỏ này quá kiên trì, không kích thích, cô bé sẽ không dễ dàng nhìn thấu tình cảm của Thiếu Kiền dành cho nó. Ánh mắt Thiếu Kiền cũng không tệ, nó thích cô gái này, quả thật có lý do của nó.”

“Haiz...” Mẹ Hoa thở dài: “Đáng tiếc, sau này mẹ chồng ác độc này khó xử rồi. Hơn nữa hai đứa đi Ekul... nguy hiểm bao nhiêu? Ba yên

tâm thật sao?”

Lão gia tử không để bụng: “Bản lĩnh của cô gái kia, cũng không phải con có thể tưởng tượng được. Cô gái kia rất lợi hại. Hơn nữa, Thiếu Kiền nhà chúng ta cũng không phải kẻ vô dụng! Nói không chừng khi hai đứa trở về, chúng ta còn có hai đứa cháu. Ha ha ha — —”

Biên giới Ekul, Lôi Đình cải trang cho Hoa Thiếu Kiền như một tên du côn, cô lại ăn mặc như em gái to con.

Cô níu lấy cổ áo Hoa Thiếu Kiền: “Con chúng ta sẽ theo họ em thật sao?”

Côn đồ Hoa Thiếu Kiền ngậm điều thuốc: “phù — —”, anh thổi khói lên mặt cô: “Tùy em. Em vui, gia liền vui.”

Lôi Đình nhai kẹo cao su, bĩu môi: “Chờ tâm tình bà đây tốt sẽ sinh một cặp sinh đôi như chị dâu! Nếu không mang thai được, bà đây sinh một đứa con trai trước, lại sinh một đứa con gái, sau đó cho tên tiểu tử thúi kia theo họ em! Ừm... con gái có thể theo họ anh, còn con trai theo họ em.”

Hoa Thiếu Kiền ném tàn thuốc trong chân, lấy chân nghiền nát, ôm cô vào trong ngực: “Muốn một cặp? Vậy còn không mau làm việc.”

Nói xong liền mạnh mẽ ôm cô vào trong xe.

Trong xe Jeep ướt át. Một lát sau, hơi nóng trong xe phủ lên cửa sổ, tay cô in lên cửa kính, tạo ra dấu tay dính đầy mồ hôi.

Cô ngồi trên đùi anh, anh hôn sâu hình xăm trên lưng cô... Cô gái này quá khó điều khiển, nhưng anh rất cuộc đi theo bước chân cô, cũng cố gắng đi trước đầu cô, che mưa che gió cho cô.

Anh nguyện ý dùng thân thể mình ngăn cản gió lạnh cho cô, anh nguyện ý dùng tất cả của mình đổi lấy sự bình an và vui vẻ cho cô.

Hoa Thiếu Kiền xưa nay không biết, thì ra tình yêu có thể làm người ta điên cuồng.

Yêu sâu đậm hay nông cạn không liên quan tới thời gian yêu nhau.

Yêu là một thứ thần kỳ làm người ta mê muội, hăm sâu vào trong đó, lại không cách nào tự kiềm chế.

“Mục tiêu xuất hiện. Trạng thái phòng ngự!”

Lăng Vi dựa vào Diệp Đình cười cười, hai người này... Đúng là một đôi oan gia vui vẻ!

Lúc này, Long Diệc Hân đột nhiên gọi tới: “Tiểu Vi, mau tới nhà kho!”

Chương 869: Đau lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Sao rồi?”

Lăng Vi vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Long Diệc hân vội vàng hét lên: “Động cơ của chúng ta đã bị trộm quyền sáng chế.”

“Cái gì?” Lăng Vi cảm thấy như bị sét đánh!

...

Chẳng lẽ là do người của mình làm? Người có thể làm rò rỉ thông số kỹ thuật của động cơ... chắc chắn phải là người quen thuộc với công nghệ cốt lõi của cô!

Bởi vì, chồng cô đã sắp xếp không biết bao nhiêu vệ sỹ ngấm bảo vệ ở xung quanh, còn có hệ thống chống trộm. Nên gần như không thể nào bị trộm được.

Lăng Vi đi tới kho hàng lớn, mấy sư phụ đang kinh hoàng thất thố, lần này bọn họ đều tham gia vào việc phát triển động cơ.

Tổng cộng chỉ có mấy người bọn họ biết thông số kỹ thuật cụ thể mà thôi, bây giờ ai cũng đều có hiềm nghi.

Vẻ mặt của sư phụ Dương Danh Lý tràn đầy lừa gạt!

Bốn vị sư phụ khác đều do ông ấy giới thiệu tới, nhân phẩm đều vô cùng đáng tin! Bây giờ thông số kỹ thuật bị rò rỉ ra ngoài, Lăng tiểu thư lại đang mang thai hơn bốn tháng!

Hơn nữa...

Nghiêm trọng hơn là, đây chính là thành quả lao động trí óc của Lăng Vi! Cô phải dựa vào việc sản xuất động cơ này để hồi sinh Long Đăng!

Bây giờ, tất cả đều đã hóa thành bọt nước...

Sư phụ Dương Danh Lý đau lòng ôm đầu!

Nhìn tất cả mọi người trong kho hàng một lần.

Ngoài bốn sư phụ ra... người biết công nghệ cốt lõi, còn có Long Diệc Hân, còn có lão Lâm.

Nhân phẩm của mỗi một người đều cực kỳ chính trực!

Nếu nói bọn họ cầm thành quả lao động sáng tạo của mình đi bán lấy tiền, sư phụ Dương cũng không có cách nào tin tưởng!

Còn chưa nói đến chuyện, lúc trước Lăng Vi đã cho bọn họ một khoản thù lao lớn, ngay cả phần trăm doanh số bán xe, cô cũng chia cho bọn họ.

Trên thực tế, bọn họ cũng không thiếu tiền...

Không cần thiết phải bán trộm cái bằng sáng chế này, để kiếm đồng tiền lẻ đó...

Bởi vì, lấy tính cách của Lăng Vi mà nói, sau khi nghiên cứu động cơ thành công, Long Đăng được mở lại, bọn họ đều sẽ trở thành công thần lớn nhất! Lăng Vi tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ, nhất định có thể hồi báo phong phú cho bọn họ, thậm chí nhất định sẽ cho bọn họ cổ phần của Long Đăng.

Sau khi dòng xe mới được đưa ra thị trường, đồng nghĩa với việc bọn họ đều là cổ đông!

Ai lại ngu đến mức vậy? Không muốn tự danh chính ngôn thuận nắm được lợi ích, mà lựa chọn làm kẻ phản đồ, cầm mấy đồng tiền lẻ đó?

Càng nghĩ... càng cảm thấy kỳ quặc.

Lăng Vi tự nhiên cũng nghĩ đến những chuyện này... trước khi tới đây, cô đã nhờ đội quân ngầm hỗ trợ điều tra...

Cô tin nhiệm mỗi một người trong bọn họ! Cô tuyệt đối không tin là có bất kỳ người nào trong kho hàng này bất nghĩa với cô!

Chẳng qua là, trái tim của cô... rất đau ——

“Mọi người đã cực khổ rồi, trong khoảng thời gian gần đây, thành quả của chúng ta đã hiện ra rõ rệt. Đây đều là công lao của mọi người, cho dù động cơ của chúng ta đã bị người ta cướp quyền đăng ký bằng sáng chế, tôi cũng sẽ không bạc đãi mọi người.”

Lăng Vi lấy quyển chi phiếu ra, viết cho mỗi người tờ chi phiếu năm trăm ngàn.

Trong kho hàng, tất cả mọi người đều không đưa tay ra...

Lăng Vi cực kỳ khó chịu.

Trái tim... vừa đau... lại vừa như xoắn lại! Vừa đau... lại vừa trướng!

Khó chịu... đến tột cùng!

“Vi Vi, cháu làm gì vậy...” Sư phụ Dương và bốn vị sư phụ khác trở mắt nhìn nhau.

Đột nhiên, tầm mắt của sư phụ Dương rơi vào trên mặt Lâm lão gia...

Lăng Vi đang đưa chi phiếu cho ông ấy.

Dương Danh Lý đang hoài nghi Lâm lão gia, trước đó bọn họ đã ở cùng nhau ba tháng, vẫn luôn sống yên ổn với nhau, sao ông ấy lại là người đầu tiên xảy ra chuyện?

Không phải là ông ấy hoài nghi nhân phẩm của Lâm lão gia, mà là...

Vẻ mặt của Lâm lão gia hoảng hốt, nói không chừng lúc mắc bệnh đã nói lỡ miệng gì đó?

Hơn nữa, trong nhà Lâm lão gia có hai bệnh nhân, là người thiếu tiền nhất...

Mặc dù nhân phẩm của Lâm lão gia đặc biệt tốt, nhưng ai có thể bảo đảm lúc ông ta mắc bệnh... Có thể...

...

Mấy sư phụ khác cũng đồng loạt nhìn về phía Lâm lão gia, Lâm lão gia thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt chất vấn nhìn mình, ông ấy giận đến nổi đỏ ngầu hai mắt! Đỉnh đầu bốc khói!

Lâm lão gia giận đến nỗi môi run lấy bầy!

Chương 870: Đau lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhanh chóng nắm lấy tay của ông: “Ông Lâm, ông đừng suy nghĩ lung tung, cháu không nghĩ như vậy đâu! Ông là ông cháu, cháu tin tưởng ông chắc chắn đã cố gắng hết sức để giúp cháu. Cháu không nghi ngờ bất kỳ một ai đang đứng ở chỗ này, xin mọi người đừng nên suy đoán nghi ngờ lẫn nhau! Chắc chắn trong này có hiểu lầm! Cháu nhất định sẽ điều tra rõ, xin mọi người hãy tin tưởng cháu!”

Lâm lão gia vẫn tức đến phát run.

“Ông ơ — — “

“Lâm lão gia — — “

Sắc mặt của Lâm lão gia cực kỳ không tốt, ông ấy đột nhiên che ngực! Giống như lên cơn đau tim!

Lâm lão gia không thở nổi, cả khuôn mặt đều giận đến tím bầm — —

“Ông ơ!” Lăng Vi vội vàng tìm thuốc cho ông ấy.

“Ông ơ, ngàn vạn lần ông đừng xảy ra chuyện gì!”

“Trong túi ông ấy có thuốc trợ tim! Mau lấy nhanh — —” Sư phụ Dương lập tức xông lên tìm thuốc cho ông ấy.

Cả đám người đều quen thuộc với ông ấy: “Lọ thuốc ở túi trái!”

Quả nhiên là ở chỗ này!

Cho Lâm lão gia uống thuốc, vội vàng đưa đến bệnh viện — —

Lăng Vi đặc biệt trình trọng đưa ra quan điểm của mình: “Mỗi một người trong các ông đều là ân nhân của cháu, cháu tin tưởng tất cả mọi người! Mọi người không cần phải nghi ngờ lẫn nhau! Cháu nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng!”

Lăng Vi thật sự rất đau lòng, thành quả nghiên cứu bị trộm, các sư phụ lại nghi ngờ lẫn nhau...

Đây là bao nhiêu vết dao đâm vào trái tim cô!

Lăng Vi đau lòng ôm đầu, khó có thể diễn tả sự ủy khuất bằng lời...

Cô đều coi mỗi một người ở đây là người thân, mấy vị sư phụ kia, anh Diệc Hân, ông Lâm, mỗi một người đều giống như người thân của cô...

Lăng Vi thật sự rất muốn khóc òa lên!

Bất cứ một bí mật nào bị rò rỉ đều có thể khiến cô ốm nặng!

Hy vọng nhưng hiểu lầm này sẽ nhanh chóng được hóa giải.

Đưa Lâm lão gia đến bệnh viện, người nhà Lâm gia đều rất đau khổ, cũng may là uống thuốc kịp thời, nên không xảy ra vấn đề quá lớn, chỉ phải nghỉ ngơi cho khỏe, rồi sẽ từ từ tốt lên.

“Xin lỗi...” Lăng Vi trình trọng xin lỗi người nhà Lâm gia: “Xin lỗi, tôi sẽ

cố gắng sớm điều tra ra vấn đề, thật xin lỗi, xin mọi người hãy chăm sóc thật tốt cho ông ấy, tôi chắc chắn sẽ mau chóng điều tra ra chân tướng sự thật!”

Đi ra khỏi bệnh viện, Long Diệc Hân vẫn luôn ở bên cạnh cô, sợ cô xảy ra chuyện.

Lúc xuống tầng, Lâm Nhất Kiệt vừa vận chạy tới.

“Ông tôi thế nào rồi?”

Lăng Vi khổ sở nói: “Thật xin lỗi... tình hình của ông ấy bây giờ không được tốt cho lắm, khổ cực cậu chăm sóc cho ông ấy, tôi sẽ cố gắng điều tra ra chân tướng càng sớm càng tốt.”

Lâm Nhất Kiệt không trách móc cô: “Chị Vi, chị đừng khổ sở, cũng không cần phải nói xin lỗi, thanh giả tự thanh, em tin tưởng chỗ này chắc chắn có hiểu lầm!”

Lăng Vi cực kỳ cảm động.

“Chị Vi, bây giờ chị đang mang thai, chị mau trở về nhà nghỉ ngơi đi, đừng nên quá thương tâm, chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết.”

Lăng Vi gật đầu.

Lâm Nhất Kiệt nói: “Em đi lên tầng xem trước đây, chị đừng quá lo lắng, em cũng sẽ hỗ trợ điều tra. Em muốn xem xem, rốt cuộc kẻ thành công cướp lấy thành quả của mọi người là thần thánh phương nào!” Anh ta là phóng viên, cũng có không ít phương pháp.

Lăng Vi cảm kích gật đầu.

Ra khỏi cổng bệnh viện.

Cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, cô không muốn để cảm xúc lên xuống quá thất thường ảnh hưởng tới đại bảo nhị bảo, nhưng đau đớn trong lòng kia...

Quay cuồng... mãnh liệt... dâng trào! Giống như thanh kiếm rút ra khỏi vỏ! Đâm thẳng vào ngực của cô!

Lăng Vi đứng ở trên đường chính, nhìn người đến người đi.

Cô như nhìn thấy đám người bằng giấy, lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt cô...

Trái tim cô... rất đau, không thể nào đè nén được nỗi đau trong lòng kia.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một chiếc xe thể thao MG màu đen chạy nhanh đến — —

Chiếc xe thể thao màu đen, đỗ ở cổng bệnh viện, cô thấy cửa xe mở ra, người bên trong mở cửa, bước chân dài xuống.

Anh xuống xe, đôi mắt phượng tinh tường sắc bén mà thâm trầm.

Anh bước từ trên xe xuống, tầm mắt nhanh chóng khóa ở trên mặt cô, nâng chân dài, bước nhanh đi về phía cô.

Khuôn mặt tuấn tú cao lãnh của anh, nghiêm túc dị thường, ánh mắt của anh nhìn cô, tràn đầy đau lòng.

Lăng Vi nhìn thấy anh, nước mắt ứa khuất như đê vỡ ra: “Chồng...”

Diệp Đình đưa tay, ôm thật chặt cô vào trong ngực: “Không sao, chồng ở đây. “

Chương 871: Đánh bất ngờ, bị vây công! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, để mặc cho cô khóc nức nở.

“Về nhà trước đã, chồng ở đây, em đừng thương tâm...” Anh ôm cô, không ngừng vuốt ve tóc cô, hôn lên trán cô: “Anh yêu em, anh yêu em. Em đừng thương tâm nữa...”

Anh kéo cô lên xe, giơ tay lên lau nước mắt cho cô. Lòng ngực... đau đến nỗi ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Anh vuốt ve khóe mắt của cô: “Đừng sợ đừng sợ, chồng ở đây, chồng thương em.”

Lăng Vi gật đầu, ngả đầu ở trên bả vai của anh khóc sục sùi.

Cô muốn nhả, nhưng không nhịn được.

Diệp Đình lái xe về nhà, đưa cô trở về trên giường nghỉ ngơi đâu vào đấy, anh dịu dàng hôn cô, nhẹ nhàng bưng mặt cô lên: “Cứ giao việc này cho anh, em nghỉ ngơi cho khỏe đi, được chứ?”

Lăng Vi gật đầu, cuối cùng nước mắt cũng ngừng rơi.

Nhưng đôi mắt của cô đã đỏ bừng lên.

Diệp Đình đau lòng hôn cô, tay vuốt ve mái tóc của cô, hôn lên trán cô: “Em đi ngủ trước đi, lát nữa anh sẽ trở lại.”

Anh không nỡ để cô lại một mình, nhưng không điều tra ra chân tướng chuyện này, sao cô có thể an tâm!

Chuyện có nhẹ, nặng, chậm, khẩn cấp.

Điều quan trọng nhất bây giờ là điều tra ra chân tướng!

Anh đã gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc, nếu hai người bọn họ tới đây, chắc tâm trạng của tiểu Vi sẽ khá hơn, ít nhất có hai người bạn để tổ khổ, tâm tình sẽ không bị đè nén nữa.

Diệp Đình đi tới thư phòng, Lôi Tuấn đã chạy tới.

Lần trước anh ta đi thi hành một nhiệm vụ, mới trở về.

Phong trần mệt mỏi, cả đêm không ngủ.

“Sao lại có thể xảy ra loại chuyện này?” Lôi Tuấn bách tư bất đắc kỳ giải(*)...

(*)Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết

Mấy người cùng phấn đấu với Lăng Vi, không thể nào làm ra loại chuyện này được — —

Bọn họ bán trộm bản quyền ra ngoài, đây tuyệt đối là trăm hại mà không có lợi!

Chỉ chốc lát sau, đội quân ngầm gửi tin nhắn tới.

“Thương hiệu đăng ký bản quyền là— — công ty trách nhiệm hữu hạn Ý Vinh Thành, đây là một công ty mới thành lập, vốn đăng ký chỉ có hai mươi triệu, người đăng ký thành lập công ty là một chủ doanh nghiệp thông thường, tổng tài sản trị giá 22 vạn.”

Rõ ràng là có người đã mua ông chủ này...

Chủ công ty này chỉ dùng để ngụy trang mà thôi.

“Tiếp tục điều tra!” ánh mắt của Diệp Đình trở nên u tối khó dò, đôi mắt dị thường đáng sợ!

Lôi Tuấn cảm thấy áp lực xung quanh cực kỳ lớn.

Đã lâu lắm rồi anh Đình không tức giận, anh thật sự rất thương chị dâu.

Chuyện này phát sinh, đến Lôi Tuấn còn cảm thấy đau lòng, hướng chi là anh Đình.

Mặc dù chị dâu là người phụ nữ yếu đuối. Nhưng cô ấy vẫn luôn bền bỉ, cố gắng chăm chỉ — —

Bách chiết bất nạo(*)!

(*)Bách chiết bất nạo”百折不撓trăm lần bẻ không cong (tức là không chịu khuất phục)

Cuối cùng cũng làm ra được thành tích từ trí tuệ của mình, cuối cùng cũng có thể thực hiện mơ ước, hoàn thành lời trăn trối của cha mẹ...

Lôi Tuấn không đành lòng nghĩ đến nữa.

Bây giờ anh ta chỉ lo lắng cho đứa bé trong bụng chị dâu.

Nếu chị ấy bị sảy thai...

Sợ rằng chị ấy sẽ không muốn sống nữa?

Anh ta vội vàng gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Hi: “Vợ ời, em đã tới chưa?”

“Đến rồi, em vừa mới đến, Thiên Ma, Kaya đều tới. Bên anh thế nào rồi?”

“Đang có tiến triển rồi, em đừng lo lắng bên này, cố gắng an ủi cô ấy.”

“Ừ, em biết rồi...” Hạ Tiểu Hi đột nhiên khóc òa lên: “Ai lại thất đức như vậy, nhìn thấy tiểu Vi khó chịu, em đau lòng muốn chết đi được... Cô ấy nghiên cứu động cơ, đã nghiên cứu bao nhiêu năm trời... Cô ấy là người chăm chỉ cố gắng hơn so với bất kỳ ai khác! Sao người ta có thể đánh cắp thành quả nghiên cứu của cô ấy được chứ? Chồng, em tức muốn chết đi được!”

Lôi Tuấn cũng đau lòng: “Vợ ời, em đừng quá lo lắng, em mà khóc, chẳng phải chị dâu lại càng khó chịu hơn sao? Mau lau nước mắt đi, em cứ nói chuyện phiếm với cô ấy, cố gắng phân tán sự chú ý của cô ấy.”

“Ừ... em biết rồi. Em đang gọi điện thoại ở bên ngoài, thiên ma, Kaya đang nói chuyện với cô ấy, chúng em thay phiên nhau nhìn cô ấy, không để cho cô ấy ở một mình.”

“Được...” Lôi Tuấn nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô ấy, cảm thấy

rất đau lòng: “Vợ ời, em đừng khóc nữa. Người sống trên đời này ai cũng đều phải chịu rất nhiều ủy khuất, bây giờ còn chưa đến mức sơn cùng thủy tận(*). Chờ điều tra ra người này, chúng ta vẫn có thể lấy lại bản quyền, em cố gắng khuyên bảo cô ấy nhiều vòa. Các em chờ tin tức của bọn anh, có chồng em ở đây, có anh Đình ở đây, những chuyện này đều trở thành chuyện nhỏ, được chứ?”

(*)Sơn cùng thủy tận: là nơi cuối cùng. Cái cuối cùng của con đường, của kế sinh nhai đồng nhất với sự bế tắc, không lối thoát và tuyệt vọng. Đó là khi hoàn cảnh, cuộc sống dồn con người đến chân tường, vào ngõ hẻm, không còn con đường nào khác ngoài con đường duy nhất, con đường cuối cùng.

“Ừ, được. Anh phải cố gắng lên.”

“Được, em mau vào phòng đi.” Lôi Tuấn thật sự rất muốn hôn cô ấy, ôm cô ấy, bảo cô ấy đừng thương tâm.

Anh ta cũng lo lắng cho Lăng Vi...

Chương 872: Đánh bất ngờ, bị vây công! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Haizzzz, cực khổ bao nhiêu năm... Quay đầu lại, thành quả lại biến thành số không?

Tuyệt đối không thể!

Lôi Tuấn vội vàng bắt tay vào việc điều tra. Năng lực điều tra của đội quân ngầm rất tốt.

Nhưng mức độ tiến triển vẫn không lớn.

Trong thư phòng, Tần Sinh và Vinh tứ cũng tới.

“Đây là kẻ tiểu nhân?”

Dưới góc nhìn của Vinh tứ, chuyện này càng giống như là trả thù hơn.

Nhưng ai trong mấy người kia là người trả thù Lăng Vi? Anh ta khá hiểu tính cách của cô gái đó, vừa rộng lượng, vừa lễ phép, vừa tốt bụng lại hiểu lý lẽ.

Hơn nữa, Diệp Đình đã điều tra tất cả mấy người kia, đáng tin cậy 10000%!

Lúc này, Hàn Yến gọi điện thoại tới: “Sao rồi? Chị dâu xảy ra

chuyện?”

Diệp Đình không thông báo cho anh ta, anh ta nghe thấy Peach nói. Peach nói hôm nay tâm tình của tiểu Vi không tốt, giống như bị đá kích gì đó, cô ấy còn muốn chờ đến cuối tuần tới thăm cô.

Diệp Đình nói tóm tắt cho anh ta nghe, bây giờ vừa nghĩ tới Lăng Vi, Hàn Yến sẽ nghĩ ngay đến con chim ưng cô ấy vẽ kia — —

Đúng vậy, ngạo thế bầu trời! Cái khí phách kia, trái tim đó! Nghĩ tới đây, anh ta nhất thời cảm thấy an tâm. Người phụ nữ như vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng bị đánh ngã.

Anh ta không lo lắng lắm.

Cúp điện thoại, đội quân ngầm kết nối.

A1: Ông chủ, đầu mối lại bị gãy rồi. Người phía sau màn này, cực kỳ bí ẩn...

Không giống như... nhà giàu, phú hào... mà giống như là một tổ chức bí ẩn hơn.

Có thể lực rất lớn.

“Có nghĩa là sao?” Lôi Tuấn chưa bao giờ nghe thấy đội quân ngầm báo cáo tình huống thế này, mập mập mờ mờ không rõ đầu không rõ đuôi.

Bây giờ nhìn lại, chuyện có vẻ hơi khó giải quyết.

Diệp Đình nheo mắt lại, tiểu Vi đặc tội với người như vậy từ lúc nào?

Nếu nói là kẻ thù của anh lại không giống, bởi vì không có sự nguy hiểm.

*

Lôi Đình bị Hoa Thiếu Kiền kéo vào trong xe, bầu không khí trong xe khá ẩm ướt.

Một đôi mắt núp trong bóng tối, lóe lên ánh sáng khinh bỉ, cười nhạo.

“A, người phụ nữ hèn hạ!” Người phụ nữ núp trong bóng tối là tay sai đắc lực của Hoắc Ân. Cô ta bĩu môi khinh thường, làn da ngăm đen của cô ta chìm ngấm ở trong bóng tối, cô ta há miệng nói chuyện, lộ ra hàm răng, mới có thể nhìn thấy nơi này có một người.

Người phụ nữ da đen khinh miệt nói: “Cô ta cho rằng hóa trang, thì tôi không nhận ra được?”

“Thừa dịp cô ta bị bệnh, phải lấy được mạng của cô ta! Ở trên địa bàn của bà đây, để cho cô ta biết biết bà đây lợi hại thế nào!” Người phụ nữ ra lệnh: “Lên! Giết chết hai người trong chiếc xe kia cho tôi!”

Người đàn ông vạch kế hoạch cho người phụ nữ đó lo âu nói: “Đại tỷ, người phụ nữ trong xe rất lợi hại... Chúng ta còn không biết cô ta mang theo bao nhiêu người tới, có cần chờ hay không? Chờ thăm dò lai lịch của đối phương, rồi mới quyết định?”

Người phụ nữ rất thô lỗ: “Phi “: “Có biết cái gì gọi là xuất kỳ bất ý(*) không? Con gái điểm kia cho rằng sau khi hóa trang, có thể thần không biết quỷ không hay tới Ikuer, nhưng cô ta không biết, mỗi một hồ sơ lưu trữ nhập cảnh, đều bị chúng ta kiểm soát! Cô ta không mang theo ai cả. Chỉ đi cùng với người đàn ông kia. Chắc bọn họ tới đây để hoàn thành nhiệm vụ nào đó, nhưng không biết đã bị chúng ta

theo dõi!”

(*)Nguyên nói đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị.

◇Tôn Tử孫子: “Công kì vô bị, xuất kì bất ý”攻其無備,出其不意(Kế計).

§ Sau dùng “xuất kì bất ý”出其不意chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác.

Chương 873: Phản công! Binh bắt yếm trá(*)!(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*)Binh bắt yếm trá: câu trong Tam Quốc này là câu thành ngữ gốc Hán 兵不厌诈/ Xuất xứ câu này là của Hàn Phi Tử trong bộ “Hàn Phi Tử, chương Nan Nhất” viết: “战阵之间，不厌诈伪” (Chiến trận chia gian, bắt yếm trá ngụy) nghĩa là: Khi chiến tranh, đánh nhau thì không loại bỏ mưu kế lừa dối.

Người đàn ông vạch kế hoạch vẫn lo âu nói: “Tốt nhất là chúng ta nên thăm dò lai lịch của đối phương trước rồi mới hành động.”

Nhưng người phụ nữ da đen khinh miệt hừ bằng giọng mũi: “Không nhìn thấy người phụ nữ kia bị người đàn ông kéo lên xe sao? Gái điểm chính là gái điểm! Ở dưới mắt bà đây, còn dám hành động gì, thừa dịp cô ta không phòng bị, giết chết cô ta!”

“Dạ! Đại tỷ!”

Người phụ nữ trợn mắt nhìn tham mưu của mình: “Người làm chuyện lớn, thì phải biết nắm lấy cơ hội! Có mỗi hai con chó này cũng làm cho cậu bị dọa sợ đến nỗi tiểu ra quần?”

“Lên cho tôi!” Người phụ nữ hạ lệnh, bảy tám người dưới trướng cô ta nhanh chóng vây lại.

Chiếc xe Jeep nhanh chóng bị vây lấy, hai người ngồi trong xe dường như phát hiện ra không đúng, ngừng động tác lại, sau đó, chỉ

thấy người trong xe hoảng loạn lên.

Người phụ nữ da đen cười to “Ha ha”, bước ra khỏi bóng tối: “Nổ súng! Giết chết bọn họ cho tôi!”

“Đoàng đoàng đoàng — —” tiếng súng nổ vang — —

“Á — — “

“Á...”

Nhưng chiếc xe Jeep không sao, mà bảy tám người do người phụ nữ da đen mang tới lại bị trúng đạn, vùng vẫy ở trong vũng máu, người phụ nữ da đen kia cũng bị trúng đạn — —

“Á...” Người phụ nữ da đen ngã xuống đất, miệng phun ra búng máu...

Cô ta nhìn thấy cửa chiếc xe Jeep xe mở bằng đôi mắt mông lung sắc máu, người đàn ông và người phụ nữ bên trong bước chân dài ra, từ trên xe bước xuống, người phụ nữ “ cười Hì hì”, xua tay một cái dặm thêm ướn khí: “Ốc heo... tôi rất cảm thông cho cô.”

Hoa Thiếu Kiền cũng đi ra, nhìn chung quanh, tất cả thuộc hạ của người phụ nữ kia đều đã bị phục kích!

Tiểu Đình và anh ta cố ý tiết lộ hành tung cho kẻ địch biết, lại làm bộ ân ái ở trong xe, chỉ vì muốn dẫn xà xuất động, xem ra kế hoạch này của tiểu Đình rất tốt!

Cô thật sự đúng là người thân kinh bách chiến(*).

(*) Thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến

đầu rất phong phú

Nghĩ như vậy, Hoa Thiếu Kiền lại cảm thấy đau lòng. Có nhiều kinh nghiệm... có nghĩa là cô đã phải vào sinh ra tử vô số lần!

Cũng may là anh quen biết cô, sau này có anh ta ở bên cạnh, anh ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho cô, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, anh ta cũng nhất định sẽ nắm tay cô cùng xông lên!

Anh ta muốn cảm ơn ông trời đã cho cô hoàn hảo không hao tổn xuất hiện ở trong cuộc sống của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cho cô chu toàn, cho dù có ngàn vạn giúp cô cũng được, chỉ cần cô bình an.

“Con heo tiện nhân! Chờ bị lột da đi!” Lôi Đình đập mạnh một cước vào người phụ nữ đang nằm rên rỉ trên đất— —

“Á — — “

“Mang tất cả đi!”

Lôi Đình hất cằm, nhìn Hoa Thiếu Kiền, cô ấy mỉm cười nói: “Anh thấy hành trình trắng mặt này... thế nào?”

Anh ta mím môi, dán vào bên tai cô ấy nói: “Rất kích... thích.”

Giọng nói của anh ta trầm trầm, cực kỳ dễ nghe, hai chữ kích... thích kia được nhấn rất mạnh, đặc biệt có cảm xúc!

Lôi Đình lập tức muốn say, đúng là người xấu! Hừ — —

Cô ấy nhón chân lên, hôn lên má anh ta. Hoa Thiếu Kiền mỉm cười.

Trái tim của Lôi Đình đập “Thình thịch”, lúc làm nhiệm vụ, tim cô cũng không đập nhanh đến vậy.

Sao cái tên oan gia này... đẹp trai như vậy làm gì? Giọng nói còn dễ nghe muốn chết đi được nữa chứ! Chờ về nhà em sẽ đẩy ngã anh: “Hừ!” Anh là của bà đây!

“Chồng, chúng ta đi!” Nơi này vừa có tiếng súng vang lên, sẽ nhanh chóng có nguwofi đến.

Lôi Đình và Hoa Thiểu Kiền lập tức biến mất ở trong màn đêm.

Nước Ikuer đang trong tình trạng hỗn loạn, càng đi vào trung tâm, càng nguy hiểm! Xung quanh khắp nơi là tiếng súng, tiếng bom nổ
— —

Có thể nhìn thấy những người bị súng bắn ở khắp nơi, thi thể chết la liệt ở ven đường.

Phía trước là một biển lửa, khói đen cuồn cuộn, tiếng bom nổ ầm ầm!

Một chiếc xe Jeep khác của phóng viên chiến trường chạy qua đám khói đen như con lươn trườn qua.

Lôi Đình chỉ về phía trước: “Bà ấy ở đây!” Lôi Đình bị dọa sợ đến ngây người: “Người phụ nữ Trần Tư Uyển này thật sự không muốn sống nữa rồi! Bao nhiêu năm qua, bà ấy ở đây mà không chết, thật đúng là mạng lớn!”

Hoa Thiểu Kiền trấn định, nắm chặt tay lái, chú ý trận đánh bất ngờ, tránh qua một đồng lửa khác, anh ta tăng tốc độ lái, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với chiếc xe Jeep phía trên.

“Oanh — —” Tiếng bom điết tai nhức óc nổ bên tai— — khói đen cuộn cuộn bốc lên, không thể nhìn thấy gì ở phía trước cả, trong xe cũng tràn ngập mùi thuốc nổ!

Lôi Đình đã thành thói quen, mặc dù Hoa Thiếu Kiền chưa thích ứng, nhưng anh ta hoàn toàn có thể chịu được.

Bởi vì đang ở chiến khu, bọn họ không dám bật đèn.

Chương 874: Phản công! Binh bắt yểm trá(*)!(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù không nhìn thấy phía trước, nhưng anh ta vọt ra khỏi đồng khói đen kia dựa vào trí nhớ và trực giác của mình, lúc xe chạy ra khỏi, còn không bị mất dấu vết!

Chiếc xe Jeep của Trần Tư Uyển ở ngay ở phía trước, hơn nữa cách càng ngày càng gần!

“Chồng ời, anh thật là lợi hại!” Lôi Đình cực kỳ vui vẻ, trời sinh chồng cô đã mang theo radar sao?

Cô ấy nghiêng người, hôn thật mạnh lên má anh ta, đôi mắt của Hoa Thiếu Kiên sáng lên, càng chuyên chú nhìn phía trước.

“Pằng pằng pằng ——” một băng đạn bắn tới cửa sổ phía trước. May mà chiếc xe jeep của bọn họ đã được cải tiến, có thể chống đạn.

Năng lực đi trên địa hình hiểm trở cực mạnh, nhưng lại không dễ kiểm soát.

Hoa Thiếu Kiên lái rất khá, thông thạo, đáng vẻ tự tin lúc lái xe, đặc biệt cuốn hút, đặc biệt nam tính.

Rất nhanh, chiếc xe Jeep của bọn họ, đuổi kịp chiếc xe Jeep của Trần Tư Uyển.

Bọn họ ép bà ấy dừng xe ở trong một con hẻm nhỏ, Trần Tư Uyển kêu la như sấm!

Bà ấy nhảy từ trên xe xuống, đi về phía bọn họ, đập mạnh vào trên thân chiếc xe Jeep của bọn họ!

Lửa giận kia — —

Quá lớn!

Lôi Đình cười nói: “Dì này, thật là khốc.”

Trong bóng đêm u tối, không nhìn thấy rõ dáng vẻ người đối diện, Lôi Đình xuống xe, nhìn thấy Trần Tư Uyển giơ súng lên, chĩa về phía đầu cô ấy, Lôi Đình nhìn thấy đại khái dáng vẻ của Trần Tư Uyển, đúng là bà ấy, nhưng trời quá tối, không thấy nhìn rõ dáng vẻ cụ thể.

Chỉ thấy... trên mặt Trần Tư Uyển, có hai vết sẹo rất dài!

Một cái từ chân mày đến lỗ tai, khác một cái, từ khóe miệng dọc xuống cằm.

Lôi Đình kinh sợ!

Người phụ nữ này đã từng phong hoa tuyết đại...

Nhưng bây giờ...

Lôi Đình cầm một sợi dây chuyền ra nói: “Cháu là cháu ngoại của Diệp Khanh. Cháu là Lôi Đình, đây là chồng cháu, Hoa Thiếu Kiền.”

“A Khanh?”

Trần Tư Uyển đoạt lấy sợi dây chuyền trong tay cô ấy, một chùm ánh sáng chiếu thẳng vào trên mặt Lôi Đình, Lôi Đình híp mắt, nhưng không ngăn cản.

Trần Tư Uyển cẩn thận quan sát Lôi Đình: “Gật đầu, bây giờ dì đang phải đuổi theo bản thảo, ở quanh khu vực này, các cháu chờ dì ở đây.”

Lôi Đình lại nói: “Cháu đi cùng với dì.”

Trần Tư Uyển lạnh giọng cứng rắn nói: “Đừng theo dì, dì bận rộn rất nhiều việc, không có thời gian quan tâm đến các cháu đâu!”

Bà ấy nói xong, cầm máy ảnh, nhấc chân chạy.

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền lập tức đuổi theo.

Trần Tư Uyển chạy rất nhanh, giống như đang tránh đạn, hết tránh bên trái lại tránh bên phải.

Viên đạn kia như đi vòng qua người bà ấy, Lôi Đình cảm thấy cực kỳ rung động!

Thành thật mà nói, cô ấy tham gia huấn luyện từ rất lâu rồi, đã làm rất nhiều nhiệm vụ vào sinh ra tử, nhưng cũng không có được sự dũng mãnh như của bà ấy... Lại dám liều mạng chui đầu vào bão đạn!

Hoa Thiếu Kiền cũng cả kinh trợn mắt nhìn bà ấy, tuy nhiên anh ta cũng có thể hiểu được, dù sao bà ấy cũng đã ở đây rất nhiều năm rồi. Bà ấy cũng cực kỳ quen thuộc với mỗi một tấc đất ở đây.

Chỗ nào có thể giấu người, chỗ nào có thể phục kích, bà ấy biết rất

rõ!

Hai người chạy theo bà ấy, mặc dù tiếng súng “Pằng pằng pằng” ở bên tai, nhưng cũng là hữu kinh vô hiểm(*), vấn đề không lớn.

(*)Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

Hoa Thiếu Kiền bảo vệ ở sau lưng Lôi Đình, dùng thân thể ngăn đường đạn bắn lên thay cô.

Anh ta rất sợ, viên đạn nào không có mắt bắn trúng vợ mình!

“Trốn vào trong cái nhà kia! Dì đi chụp bức ảnh, rồi trở lại — — “

Trần Tư Uyển chạy ra ngoài, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền giờ súng lên, che chở cho bà ấy.

Chương 875: Truy tìm — — Điệp luyện hoa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trần Tư Uyển giờ máy ảnh lên chụp anh.

Đột nhiên, Lôi Đình nhìn thấy chiếc xe quân sự lái từ khúc quanh cách đó không xa— —

Lôi Đình gọi bà ấy: “Dì Uyển di, có xe quân sự!”

Trần Tư Uyển quay đầu, nghiêm chính nhìn chăm chăm vào cô ấy, tỏ ý cô ấy đừng chạy loạn đến đây!

Ánh mắt của bà ấy cực kỳ ác liệt, Lôi Đình vội vàng gật đầu.

Chiếc xe quân sự kia lái tới, mười mấy sỹ quan trên xe đồng loạt giơ súng lên, chĩa vào đầu Trần Tư Uyển!

Vẻ mặt của Trần Tư Uyển trở nên nghiêm nghị, vội vàng giơ bảng tên trước ngực lên, đầu hàng nói với quân nhân trên xe: “I am Chinese! I love Ikuer— —” (Tôi là người Trung quốc, tôi yêu Ikuer!)

Sỹ quan trên xe, đều hung thần ác sát trợn mắt nhìn bà ấy! Ngón tay móc cò súng!

“Đây là khu vực chiến sự! Ký giả không thể tiến vào.”

Trần Tư Uyển đặt tay ở ngực, chân thành nói: (Tôi muốn đưa tin tức

này đến trên toàn thế giới, để người trên toàn thế giới đều cầu nguyện cho Ikuer được hòa bình!)

Sĩ quan trên xe kia xem giấy chứng nhận của bà ấy, gật đầu: (Mời cô nhanh chóng rời đi, có phần tử khủng bố ở khu vực lân cận, nơi này vô cùng nguy hiểm!)

Trần Tư Uyển gật đầu, làm động tác tay OK.

Chiếc xe quân sự kia lại gào thét lái qua bên cạnh bà ấy!

Trần tư uyển vội vàng cầm máy ảnh chụp ảnh, đột nhiên — — Lôi Đình nhìn thấy trong góc đối diện tràn đầy khói đen, lộ ra một đoạn đầu súng AM4s1!

Trong khói dày đặc cuồn cuộn, đầu súng kia nhắm ngay kia chiếc xe quân sự kia, muốn nổ súng.

Kết quả chiếc xe quân sự kia lái đi, họng súng liền nhắm ngay vào Trần Tư Uyển — —

Đó là phần tử khủng bố!

Lôi Đình mở lớn hai mắt, chăm chú nhìn đầu súng đối diện kia, cô ấy điều chỉnh phương hướng giơ súng, tính toán đo lường khoảng cách giữa khẩu súng và thân thể, trước khi đối phương bóp cò: “Pằng — —” cô ấy quả quyết nổ súng!

“Ầm — —” vang lên cùng lúc với tiếng nổ súng của cô, là tiếng súng ở bên cạnh khác, Hoa Thiếu Kiền cũng nổ súng?!

“Á — —” bọn họ nghe thấy người phía đối diện kêu gào thảm thiết — — súng trong tay rơi xuống đất.

Người nọ ngã ở trong đám khói dày đặc! Khói đen cuồn cuộn bị người nọ xua tan, Lôi Đình thấy... cổ tay của người nọ trúng hai phát súng! Nói rõ... Hoa Thiếu Kiền cũng bắn trúng cổ tay của người đó...

Lôi Đình cực kỳ kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Thiếu Kiền.

Trước khi người này tới đây, có tham gia huấn luyện đặc biệt một ngày, kết quả... lúc bắn bia... bắn mấy phát súng, duy chỉ bắn trúng một phát, mà còn là ở “Vòng thứ ba” nữa chứ.

Lôi Đình không ôm hy vọng gì với anh ta! Không ngờ rằng... Lên chiến trường, lại đột nhiên trở thành tay thiện xạ?

“ Pằng — — ” Hoa Thiếu Kiền lại nổ súng, phần tử khủng bố bên cạnh người nọ bị bắn gục!

Lôi Đình cũng nhìn thấy, cô đang muốn nổ súng, không ngờ rằng... Hoa Thiếu Kiền còn cướp công nổ súng trước cô?! Lợi hại lợi hại! Lôi Đình nhanh chóng phục anh sát đất.

Trần Tư Uyển không kinh ngạc tí nào, vừa chụp hình, vừa rút lui về phía bọn họ, những bức ảnh này rất quan trọng! Nó đã hoàn toàn ghi chép lại hình hình nguy hiểm của khu vực chiến sự!

“Chụp xong rồi, đi mau!”

Bà ấy trở lại giữa hai người.

Ba người nhanh chóng rút lui: “ Pằng — — ”

“Pằng — —” Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền chia nhau bắn trúng tay phải của hai người khác.

“Bùm — —” đột nhiên có người ném lựu đạn về phía bọn họ!

Hoa Thiếu Kiền nhanh chóng ôm lấy Lôi Đình và dì Uyển. Anh ta bảo vệ hai người, kéo bọn họ chạy ra phía sau bức tường bên cạnh — — quả lựu đạn kia nổ tung ở sau lưng anh ta, sóng nhiệt đập vào mặt — — có thể nổ tan người!

Cũng may là Hoa Thiếu Kiền đã kéo bọn họ tránh ở phía sau bức tường, tiếng đinh tai nhức óc ầm ầm nổ bên tai!

Đầu của Hoa Thiếu Kiền bị chấn động, tiếng “Vo ve” chỉ trực vang lên trong đầu!

Lòng ngực như bị một cái búa tạ đập mạnh cả trăm cái! Anh ta hoa mắt choáng đầu, chỉ cảm thấy Lôi Đình và Trần Tư Uyển cùng nâng anh ta lên, chạy thật nhanh.

Chương 876: Truy tìm — — Điệp luyện hoa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình nói cái gì đó với anh ta, nhưng anh ta hoàn toàn không nghe được, trong lỗ tai chỉ toàn là tiếng “Ừ Ừ”.

Vụ nổ vừa rồi đã làm anh ta hoàn toàn mất đi thính giác.

“Mau đi đến chỗ đó — —” Trần Tư Uyển hét to với Lôi Đình, bà ấy chỉ về phía căn nhà trống nằm trong đám khói đen cuồn cuộn mù mịt.

Bọn họ xông vào bên trong khói đen, tiếng súng sau lưng cũng nhỏ dần.

Dưới sự tiếp ứng của đội quân ngầm, bọn họ cảm thấy áp lực nhanh chóng giảm đi rất nhiều.

“Chạy mau — —”

Ba người chạy trở về chiếc xe Jeep trong hẻm nhỏ, Lôi Đình nhảy lên ghế lái. Hoa Thiếu Kiền không tranh với cô ấy, cùng ngồi vào phía sau với dì uyển.

Lôi Đình lái xe, tăng tốc độ chạy qua làn đạn!

“Bùm — —” một chiếc xe quân sự bất ngờ lái qua bên cạnh bọn họ, phần tử khủng bố ẩn núp trong góc, ném một quả lựu đạn về phía chiếc xe quân sự kia, mà xui xẻo cho bọn họ, đúng lúc đang chạy

qua bên cạnh chiếc xe quân sự.

“Kétttt!” Lôi Đình cua mạnh tay sang bên phải, nhưng vẫn là không tránh thoát... xe của bọn họ bị nổ tung lên cách mặt đất một mét rưỡi — —

Chiếc xe quân sự kia bị lật tung lên, cản không ít lực nổ thay bọn họ.

“Ầm”, chiếc xe Jeep của bọn họ rơi xuống ầm ầm đất.

Ba người trong xe, bị chấn động đến nỗi muốn nôn ra máu.

Đặc biệt là Hoa Thiếu Kiền... Lồng ngực bị chấn động mạnh như muốn vỡ nát.

Lôi Đình không lo được nhiều như vậy, cô ấy cố nhịn đau và cơn buồn nôn chỉ trực dâng lên, đập mạnh cần ga, nhanh chóng rút lui từ trong mưa bom bão đạn — —

Chạy thẳng từ khu vực chiến sự về chỗ ở của Trần Tư Uyển, một số bộ phận của chiếc xe Jeep đã bị long ra, bị hư hại nặng nề!

Nếu không phải đã cải trang qua, ba người bọn họ đã sớm biến thành cái rở ròi.

Xuống xe, Lôi Đình giận dữ nói: “Dì Uyển, dì có biết vừa rồi nguy hiểm như thế nào hay không? Bao nhiêu người chĩa súng thẳng vào đầu dì, dì không tránh, vẫn còn tiếp tục chụp ảnh?”

Trần Tư Uyển không để ý tới cô ấy, nhấc chân vào phòng.

Lôi Đình như muốn nổ tung: “Nếu không nhờ cháu và chồng cháu, dì đã sớm biến thành đồng thịt băm rồi, dì có biết hay không?”

Trần Tư Uyển cầm lấy hai cái cốc vỡ, rót hai ly nước đục cho bọn họ, đặt ở trên chiếc bàn hồng: “Không có gì chiêu đãi các cháu, các cháu uống tạm vậy.”

Bà ấy nói xong, thấy Lôi Đình còn đang nhăn mày nhăn mặt, thở phì phò. Bà ấy cười nói: “Không phải đã có các cháu rồi sao? Nếu các Người đi không theo, dì cũng sẽ không có cái gan lớn như vậy.”

Nói xong, còn mỉm cười với Lôi Đình: “Mấy bức ảnh này cực kỳ quan trọng, các cháu đã lập được công lớn rồi!” Bà ấy lại vỗ lên bả vai của Lôi Đình: “Dì biết cháu là tay thiện xạ. Có cháu che chở cho dì, dì không lo lắng gì cả. Cháu xem, không phải cả ba chúng ta đều đã trở về nguyên vẹn rồi sao?”

Lôi Đình thật sự rất muốn tức chết.

Người phụ nữ này! Thật sự không muốn sống nữa!

Nếu bà ấy không phải là bạn tốt của dì Khanh, cô ấy có thể đã quăng quả đấm, đánh cho bà ấy một trận!

“Mau chóng đưa đồ cho chúng cháu, chúng cháu muốn rời khỏi đây ngay lập tức!” Lôi Đình nói với Trần Tư Uyển: “Có phải dì Khanh đã để lại vật dì đặc biệt ở chỗ dì hay không?”

Trần Tư Uyển suy nghĩ, hơi không xác định nói: “Dì không nhớ lắm... dì và a Khanh là bạn rất thân, cô ấy đã đưa cho dì rất nhiều thứ... sao dì biết các cháu muốn tìm cái gì?”

Lôi Đình nhú mày lại, lấy một tờ giấy từ trong túi ra: “Dì nhìn xem, câu thơ này...” Cô ấy giao tờ giấy cho Trần Tư Uyển, câu thơ trong giấy là chị dâu viết, cố tình bảo cô mang đến cho dì Uyển xem.

Chị dâu nói: Không cầm câu thơ này theo, tương đương với đi uống công.

Nhìn biểu tình thay đổi liên tục của Trần Tư Uyển, Lôi Đình biết, bà ấy nhất định đã nhớ ra cái gì đó.

Quả nhiên, Trần Tư Uyển cau mày nói: “Điệp luyến hoa từng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên? Đúng là... có vật này. Là một bức tranh. Bức tranh này là tặng quà sinh nhật của a Khanh cho dì. Tên bức tranh là Điệp luyến hoa. Nhưng mà...”

Chương 877: Sống cho... Có ý nghĩa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà dừng một chút, khó xử nói: “Nhưng bức hình để trong biệt thự nhà mẹ đẻ của dì. Dì lâu rồi chưa trở về, cũng không biết trong nhà hiện tại tình hình thế nào... Không biết đã chuyển nhà chưa, có ai vứt bức tranh đó đi đâu không? Dì chỉ nhớ lúc ấy dì treo trong thư phòng. Cái khác... Dì cũng không dám cam đoan.”

“Ừ...” Lôi Đình gật đầu, đã có manh mối, như vậy là tốt rồi. Hơn nữa, dì Uyển đã nói ra vị trí cụ thể. Rất tốt.

Trần Tư Uyển đột nhiên nói: “Chờ chút, dì có ảnh chụp bức tranh kia.” Nói xong, xoay người đi vào phòng nhỏ.

Sau khi bà ra ngoài.

Lôi Đình ném võ chén, đi đến trước mặt Hoa Thiếu Kiền: “Chồng, anh có nghe thấy thanh âm nào không? Anh có đỡ hơn chút nào không?”

Hoa Thiếu Kiền vẫn cau mày, ngón tay càng không ngừng xoa lỗ tai.

Hiển nhiên lỗ tai cực đau.

Anh gật gật đầu, dường như có thể nghe được một chút thanh âm.

Nhưng còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Lôi Đình mau chóng cho anh uống nước. Cô đưa tay xoa xoa trán anh, lại ấn ấn huyệt, Hoa Thiếu Kiền uống nước, cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, ôm cánh tay anh, đầu gác lên vai anh.

Hoa Thiếu Kiền ôm thắt lưng cô, đặt cô lên đùi mình.

Lôi Đình ngồi trên đùi đùi anh, nâng mặt anh hôn lên trán. Lại dùng sức hôn lên môi anh: “Chồng ời, anh lớn gan thật đó!”

Hoa Thiếu Kiền lập tức đỏ mặt.

Anh lại gần, hôn lên môi cô. Lôi Đình ôm cổ anh, lập tức cuốn lấy môi anh, Hoa Thiếu Kiền lập tức giữ chặt sau gáy cô, hôn sâu. Anh và cô quấn lấy nhau đến thiên hôn địa ám, giống như ngay sau đó chính là tận thế...

Hoa Thiếu Kiền giống như phát điên cuốn lấy môi cô, cô thở dốc, cực kỳ dễ nghe.

“Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm... Chồng... May mà anh bảo vệ cho em và dì Uyển, nếu không bọn em đều bị bom nổ chết.” Cô hôn anh, bàn tay đan vào tóc anh, nhào nặn.

Bên tai vang lên tiếng hô hấp dồn dập của cô, rất dễ nghe, thứ kích anh hô hấp nặng nề.

Anh và cô điên cuồng hôn nhau, giống như sống sót sau tai nạn. Ai cũng không chịu buông ra trước, cô cắn lên môi anh, anh lại càng kéo cô vào lòng cắn mút.

Nếu không phải địa điểm không thích hợp, bọn họ nhất định ở chỗ này phóng thích lẫn nhau.

Lôi Đình mặt đỏ tim đập. Thật luyến tiếc rời khỏi môi anh, nhưng... nếu hôn nữa sẽ cô không kiềm chế được, huống chi là anh.

Cô nâng cằm, anh hôn cổ cô: “Ừm...” Cô đẩy ra anh. Gối lên đầu vai anh: “Đừng nghịch nữa...” Cô chịu không nổi.

Anh thật sự không dám làm tiếp. Ôm cô, bình ổn lại.

Lôi Đình hôn lên vành tai anh. Tay vỗ về gương mặt anh: “Thật muốn mau chóng về nhà.”

Cô nghe thấy Hoa Thiếu Kiên nở nụ cười, hiển nhiên... Anh cũng rất muốn.

Lôi Đình thật sự cực kỳ vui vẻ: “Chồng ới, không ngờ kỹ thuật bắn súng của anh chuẩn như...” Nói xong, đột nhiên cười “ha ha”: “Lúc anh huấn luyện, mỗi lần đều bắn không trúng bia... Em đối với anh, quả thực...”

Còn chưa nói xong đã cười đến nói không nên lời.

Cười một lúc lâu mới nói: “Ai ngờ được, anh, cái người siêu cấp bắn không trúng bia này lên chiến trường lại biến thành tay súng thiện xạ?”

Vừa rồi, mấy phát súng kia của anh đều bắn chuẩn! Phát nào phát nấy đều trúng mục tiêu!

Cổ tay người chính là nơi rất khó bắn trúng.

Hơn nữa, lúc ấy tầm nhìn đặc biệt hạn chế, chỉ có thể nhìn thấy đầu thương, căn bản là không nhìn thấy được đối thủ.

Anh vậy mà có thể phán đoán chuẩn xác, thật đúng là quá lợi hại!

Hoa Thiếu Kiền ôm cô, nở nụ cười, nói: “Anh cũng không biết vì sao, lúc ấy thấy đối diện có người giơ súng, nhắm vào dì Uyển, anh liền nóng nảy. Nếu bà ấy bị người nọ bắn trúng, khẳng định là mất mạng...”

Nói xong, ở trong lòng bồi thêm một câu, dì Uyển mất mạng, mục tiêu kế tiếp của bọn chúng sẽ là em.

Chương 878: Sống cho... Có ý nghĩa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Suy nghĩ này đảo qua đảo lại trong đầu anh, cũng không nói ra. Anh cảm giác nói ra lời này có vẻ hơi sến. Nhưng ngay lúc đó tình huống chính là như vậy, anh tưởng tượng đến hòng súng đó sẽ chĩa vào Tiểu Đình, cả người anh đều muốn nổ tung.

Khi đó, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ muốn nổ súng bắn trúng tên kia!

Cũng may, bọn họ hữu kinh vô hiểm (gặp kinh sợ chứ không nguy hiểm).

“Tìm được rồi: “ Trần Tư Uyển trở về, cầm ra một bức ảnh.

Lôi Đình đứng lên, tiếp nhận bức ảnh nhìn thoáng qua.

Bức tranh trong ảnh vẽ ba đóa hoa mẫu đơn, trên đó có vài con bướm...

Mẫu đơn có màu đỏ, màu vàng, còn có một đóa nụ hoa hơi hé... Bên cạnh chữ nhỏ viết: “Điệp luyện hoa tòng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên. Hoa khai phú quý yểm xuân sắc, tiểu khán nhân gian tứ nguyệt thiên. “

[Dịch nghĩa: Bướm yêu hoa dịu dàng quấn quýt như thần tiên, như đang múa điệu nghệ thường. Hoa mang phú quý cất giấu sắc xuân,

ngày tháng tư ngồi cười nhìn ngắm nhân gian.

(Thực ra cái câu “Nghê thường vũ y vũ phiên thiên” nghĩa là như tấm váy nghê thường tung bay nhanh hay gì gì đó, ày, hiểu nghĩa mà khó diễn đạt ghê. Nghê thường vũ y là váy mặc khi múa nghê thường - Nghê thường vũ y vũ là múa khi mặc váy nghê thường, phiên thiên là di chuyển nhanh, bay nhanh - câu này là... hự *ôm tim ói máu*)

(Còn về cục “Hoa khai phú quý yếm xuân sắc, hoa mẫu đơn được coi là Phú Quý chi hoa (loài hoa tượng trưng cho phú quý) và trên tranh vẽ hoa mẫu đơn bao giờ cũng sẽ có câu “Hoa khai phú quý”, còn “yếm xuân sắc”. Từ yếm có nghĩa là cất giấu, che giấu, nhưng trong câu này có thể hiểu là “hoa khai phú quý” bên trong còn âm thầm mang theo sắc xuân bên trong, ẩn giấu sắc xuân bên trong chứ không phải là giấu đi sắc xuân T^T. *vò đầu bứt tóc, quay cuồng cào cấu cắn như điên T^T* À mà “hoa khai phú quý” là hoa nở mang theo phú quý T^T)

Tạm dịch thơ

Bướm yêu hoa quyến luyến tựa thần tiên

Múa khúc nghê thường múa triền miên

Hoa mang phú quý ẩn xuân sắc

Tháng tư ngồi cười ngắm thế gian

Quả thật là bức tranh này. Nhưng... Tranh này và mật mã có liên quan gì đến nhau?

Trên hai tấm kim bài kia tốt xấu gì cũng có con số, mật mã của bức tranh này ở chỗ nào?

Lôi Đình ngây ngốc, vẫn nên đem bức ảnh mang về cho anh Đình và chị dâu xem đi.

Cô nói với Trần Tư Uyển: “Dì Uyển, tấm ảnh này cháu có thể mang về không?”

Trần Tư Uyển gật gật đầu.

Lôi Đình cất ảnh chụp đi, nói: “Dì Uyển, nếu đã lấy được đồ, chúng cháu không quấy rầy ngài nữa.” Cô và Hoa Thiếu Kiền từ trong phòng đi ra, Trần Tư Uyển đi cùng tiễn bọn họ...

Lôi Đình nhìn bà cười nhẹ, hỏi bà: “Dì có muốn về cùng chúng cháu không?”

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền đều nhìn bà chăm chăm.

Chỉ thấy bà hạ mắt, lắc lắc đầu: “Mạng của dì ở trong này... Dì sẽ không đi đâu cả.”

Bà định sẽ chết ở đây, còn chưa đến thời khắc đó, bà sẽ không rời khỏi mảnh đất này.

“...” Lôi Đình nổi lên thương cảm, đột nhiên cảm thấy bàn tay Hoa Thiếu Kiền đưa tới, gắt gao xiết chặt tay cô.

Tay anh thật ấm áp, bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô cũng nắm tay anh, chặt một chút, lâu một chút.

Trần Tư Uyển đưa bọn họ đến biên cảnh, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền để xe jeep lại cho bà. Tuy chiếc xe vốn có của bà cũng có thể

chống đạn, nhưng đã có chút rách nát.

Chiếc của bọn họ là mới, hơn nữa công năng cũng mạnh hơn một chút.

“Dì thực sự không quay về cùng chúng cháu ạ?” Lúc gần đi, Lôi Đình lại quay đầu hỏi bà. Trần Tư Uyển vẫn như cũ lắc đầu, bà gỡ từ trên cổ xuống một chiếc vòng cổ, đưa cho Lôi Đình.

“Mấy đứa đến nhà dì, đưa chiếc vòng cổ này cho ba dì xem... Ông ấy sẽ không làm khó mấy đứa.”

Lôi Đình nhìn chăm chăm bà, đột nhiên muốn khóc.

Mắt cay cay, nước mắt rơi xuống, không hề có dấu hiệu...

Trần Tư Uyển vươn tay ôm cô.

Lôi Đình tựa vào vai bà khóc, nước mắt đều rơi xuống trên vai dì Uyển.

Trần Tư Uyển vỗ vỗ lưng cô: “Không cần lo cho dì, dì sống ở đây rất vui, rất có ý nghĩa... Người ta, chỉ khi sống có ý nghĩa, mới không uổng công đã xuất hiện trên cõi đời này. Mạng của dì ở đây, dì rời khỏi đây rồi chẳng khác nào không có linh hồn, tựa như một cái xác không hồn...”

Lôi Đình gật đầu: “Con hiểu, dì Uyển, dì nhớ chăm sóc bản thân.” Lôi Đình để lại khẩu súng cho bà: “Khẩu súng này con đã cải tạo lại, tốt hơn của dì một chút. Dì cầm lấy đi.”

Trần Tư Uyển không từ chối.

Nhận lấy súng của cô.

Đối với một tay súng mà nói, súng chính là “mạng” của mình! Cũng giống như bà không thể rời khỏi mảnh đất này!

Một tay súng, đem khẩu súng chính mình âu yếm, đã cải tạo lại tặng cho bạn, điều đó có nghĩa là người đó tặng cho bạn một mạng.

Chương 879: Theo thời cơ hành động! Gặp kỳ ngộ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trần Tư Uyển động lòng: “Dì nhận, hai đứa mau trở về đi.” Bà lại nhìn nhìn Hoa Thiếu Kiền, chúc phúc cười: “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn...”

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền cầm tay nhau, lên chiếc xe của Âm ảnh tới đón bọn họ.

Từ biên cảnh trở về, Lôi Đình giao nhiệm vụ.

Chuyện điều tra về bức tranh cứ giao cho anh Đình và chị dâu làm đi.

Cô và Hoa Thiếu Kiền Về đến nhà, khẩn cấp ôm lấy nhau, ngay cả tầng hai cũng không lên, trực tiếp ngay phòng nghỉ tầng một điên cuồng làm.

“Tuần trăng mật lần này... Cảm giác thế nào?” Thanh âm Lôi Đình tràn ngập mũi hoặc câu người.

Hoa Thiếu Kiền căn bản không nói lên lời, thậm muốn chiếm lấy sâu hơn.

Tuy bọn họ bị thương nhẹ, an toàn đã trở lại, nhưng... Anh càng nghĩ mà sợ! Thật sự sợ hãi! Trong hoàn cảnh chiến loạn như vậy, biết đâu

chừng một viên đạn nào đó không có mắt bắn chết bọn họ.

Bọn họ mạng lớn, đã trở lại...

Nhưng, có bao nhiêu người, bất hạnh... để lại sinh mạng mình ở đó?

Hoa Thiếu Kiền đột nhiên đặc biệt cảm khái nói: “Vẫn là xã hội chủ nghĩa của chúng ta đường đi an toàn, thẳng tắp a...” Nước ngoài nào động như vậy, trong nước chúng ta vẫn bình an, không hề có bạo động, không có đạn pháo “Rầm rầm” bắn loạn, mọi người ra ngoài, không cần lo lắng đề phòng bị bắn lén, không cần sợ hãi bị bom nổ trúng chết oan chết uổng!

Lôi Đình bị anh chọc cười, nghiêm trang gật đầu: “Ừ” một tiếng, trêu chọc nói: “Vẫn là phương châm lãnh đạo đi theo con đường xã hội chủ nghĩa của chúng ta chính xác, ha ha... Còn có, chủ yếu là nhân dân chúng ta đi theo con đường xã hội chủ nghĩa kiến thiết thật tốt!”

Hoa Thiếu Kiền cũng bị cô chọc cười.

Anh đột nhiên nói: “Vậy chúng ta liền cố gắng góp một viên gạch cho con đường xã hội chủ nghĩa đi.”

Lôi Đình phì cười: “Được, đất nước chúng ta chỉ còn thiếu nhân tài kiến thiết như anh thôi...”

Anh áp đảo cô, ngọt ngào hôn cô: “Tiểu quý gây sự...”

*

Lăng Vi nằm trên giường, động cũng không dám động.

Cô cố gắng khiến tâm tình mình vui vẻ. Trong tay cô đang cầm mấy

quyển truyện cười.

Cô lật truyện cười, đọc một lát, cười vài lần. Chuyện cướp đoạt độc quyền, cô đã lạnh nhạt tiếp nhận rồi.

Thật ra, cùng lắm thì...

Bị cướp mất bản quyền là động cơ tăng tốc nhanh nhất cô nghiên cứu ra, nhưng cô không có nổi giận!

Cô có thể nghiên cứu ra thứ tốt nhất, đương nhiên cô còn có thể nghiên cứu ra cái tốt hơn!

Bị trộm mất thì thế nào? Cô lại tạo ra một cái khác tốt hơn là được!

Cô đọc truyện cười một lát, tâm tình ử dật cuối cùng hòa hoãn hơn nhiều.

Cô cầm bút, vẽ lên giấy.

Đầu óc cô chuyển động... Giống như có ý tưởng nào đó đang muốn dâng trào ra — —

Tay cầm bút cô chuyển động cực nhanh.

Không biết vẽ bao lâu, cô cảm giác có chút mệt mỏi... Diệp Đình mở cửa đi vào. Anh trong tay bung một cái khay... Trên đó là cơm canh.

“A, chồng à...” Thật sự quá hạnh phúc, chồng mình mang cơm đến cho cô ăn.

Diệp Đình bung khay, ngồi bên cạnh cô.

Anh đặt xuống, ôm lấy cô, để cô hơi tựa vào giường.”Vợ, vất vả cho em rồi.” Tay anh xoa xoa hai má cô, anh cầm lấy thìa đút cho cô ăn.

Lăng Vi cười an ủi anh: “Em không yếu đuối như vậy! Tuy không thể đi lại, nhưng ăn cơm vẫn là có thể!” Tình hình của cô mấy ngày nay có chút nguy hiểm, vừa tiêm thuốc an thai, thầy thuốc dặn cô, chỉ có thể nằm giường, không thể đi lung tung.

Diệp Đình bưng canh lên đút cho cô: “Tiểu Đình và Thiếu Kiên đã trở lại. Bọn họ tìm được dì Uyển rồi.”

“Thật sự? Nhanh như vậy?”

“Ừ, bọn họ mang ảnh chụp về, bên kia để lại tin tức... Là một bức tranh. Anh đã cho người đi lấy.”

Chương 880: Theo thời cơ hành động! Gặp kỳ ngộ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi kích động nở nụ cười: “Với tốc độ này, rất nhanh sẽ tìm được tin tức của mẹ!”

Diệp Đình xoa xoa tóc cô: “Chuyện độc quyền đã xử lý.”

“Nhanh như vậy?” Lăng Vi vui vẻ cực kỳ!

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

Diệp Đình cười nhìn cô: “Người đã tìm được rồi, đang suy nghĩ biện pháp giải quyết.”

“A?” Lăng Vi ngây người: “Có ý gì? Tìm được rồi, quyền độc quyền không lấy lại được sao?”

Diệp Đình nói: “Em uống canh, ăn cơm trước. Em ăn xong, anh lại nói cho em biết.”

Lăng Vi vội vàng ăn cơm. Ăn xong, buông đũa ra, Diệp Đình cười hỏi cô: “Ăn no chưa?”

“Ăn no rồi!” Thanh âm của cô rất lớn, giòn vang.

Diệp Đình nở nụ cười, nói: “Chuyện này, lại nói tiếp... Có chút phức tạp. Em nghe xong nhất định phải ổn định, không thể kích động.”

“Ừ” Lăng Vi ngồi yên ổn, nâng tay đỡ tim, tỏ vẻ tim cũng ổn định:
“Anh nói đi, em khẳng định không kích động.”

Diệp Đình nắm tay cô nói: “Lần này người tiết lộ để mất bản độc quyền là... Long Diệc Hân...”

“A? Cái gì?” Lăng Vi chấn kinh rồi!

Diệp Đình cầm tay cô, nắm thật chặt. Lăng Vi nhanh chóng thả lỏng:
“Em không sao, anh nói tiếp đi. Nhất định là có nguyên nhân gì đó chứ?”

Diệp Đình gật đầu: “Ừ, đúng vậy... Long Diệc Hân đặc biệt để tâm đến động cơ này của em, anh ta lại là kỹ sư máy móc, quả thực có chút... Si mê.”

Anh nhìn chăm chăm cô, thấy cô còn rất bình tĩnh, lúc này mới nói:
“Long Diệc Hân mấy tháng nay ngày nào cũng nghĩ đến động cơ tăng tốc của em, đột nhiên có một ngày anh ta nằm mơ, mơ thấy... Anh ta có thể làm cho động cơ này tăng thêm 5 điểm tốc độ! Đây là chuyện động lòng người cỡ nào! Anh ta kích động kêu lên trong mơ... Kết quả, bị thầy giáo anh ta nghe thấy.”

“...” Lăng Vi nhú mày: “Cầu huyết như vậy?”

Diệp Đình cười: “Cũng không phải, cầu huyết hơn còn ở phía sau kia.”

Anh vừa cười vừa lắc đầu, cũng bị máu cún văng đầy mặt.

Anh nói tiếp: “Ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ, cũng là chuyện bình thường... Anh ta thật sự ngây ngốc, ngày nào cũng nghĩ đến chuyện

này, không điên lên đã tốt lắm rồi.”

Lăng Vi thúc giục anh: “Mau nói tiếp đi.”

Diệp Đình nhin không phì cười: “Thầy giáo anh ta lại càng kỳ khôi hơn...”

Nói xong, cũng không nhin được nhếch miệng.

“Thầy giáo anh ta nghe thấy anh ta gào khóc đọc một chuỗi công thức dài... Hưng phấn đến thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim! Ông ấy tưởng Long Diệc Hân đột phát ý tưởng kỳ vĩ... Với suy nghĩ này của ông ấy, sáng tạo một động cơ tốc độ cao! Cùng sử dụng tên Long Diệc Hân bí mật để người ta đăng kí một công ty, xin độc quyền. Mãi đến ngày hôm qua anh tìm được ông ấy, ông ấy mới biết hóa ra đó không phải Long Diệc Hân nằm mơ mà nghĩ ra, hóa ra đó là công thức em tính ra... Vị thầy giáo đó vô cùng đau đớn, hối hận, hối hận đến ruột cũng xanh!”

Lăng Vi cảm thấy kỳ quái: “Nếu mọi người tìm được rồi, ông ấy cũng thừa nhận, lấy lại bản quyền không được sao? Còn gì phức tạp?”

Diệp Đình nắm tay cô, nói: “Nếu... việc chỉ có thế, đã không có chuyện gì...”

“Phía sau còn có chuyện lớn gì à?” Lăng Vi đột nhiên tim đập nhanh.

Cô cầm lấy cánh tay anh: “Anh từ từ, từ từ...”

Cô hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, mới nói: “Anh nói đi, em chuẩn bị xong rồi.”

Chương 881: Thiếu tâm nhân mới dễ nuôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đừng khẩn trương.” Diệp Đình nhìn dáng vẻ kia của cô thật muốn cười.

Lăng Vi chu môi: “Nhanh nói đi!”

Anh nắm tay cô, nói: “Là chuyện tốt, đừng lo lắng.”

Nháy mắt hai mắt Lăng Vi sáng ngời: “Chuyện tốt sao?”

Đột nhiên Diệp Đình giơ tay chỉ má mình.

“.....”

Lăng Vi thật hết nói.....con cũng có rồi mà còn thế này... Lăng Vi bị anh chọc cười, duỗi tay ôm cổ anh ra sức hôn một cái thật kêu lên má anh.

Còn cười ngọt ngào thêm một câu: “Ông xã thật đẹp trai.”

Diệp Đình vừa lòng gật đầu, nói: “Long Diệc Hân có thầy giáo họ Trần, ông ấy có bản quyền động cơ, sau đó bị nhà nước nhìn trúng, được đưa vào hạng mục nghiên cứu... cho nên dù ông ấy muốn sang tên bản quyền cho em hiện tại cũng khó thực hiện. Nhưng mà Đây cũng là một cơ hội.....”

Anh nhìn cô, cười ý vị thâm trường.

“Mau nói, mau nói.”

Diệp Đình nâng má cô nói: “Động cơ này của em hiện tại được nhà nước nhìn trúng chứng minh bọn họ muốn nâng đỡ để em có thể khai phá thêm. Hiện tại chỉ cần giáo sư Trần mở miệng phía trên, để em vào viện nghiên cứu làm trợ thủ cho ông ấy, sau này bản quyền vẫn thuộc về em. Hơn nữa em càng có cơ hội học tập và phát triển hơn.”

Nháy mắt... Lặng Vi kích động...

“Vậy giáo sư Trần có nguyện ý không? Nếu người ta không muốn chẳng phải vô ích sao?”

Đột nhiên Diệp Đình nhếch môi cười.

Ý là... em xem ông xã em là ai...

Vốn dĩ việc này khó giải quyết vô cùng, còn may có tiểu Bát ra tay, bớt cho anh không ít sức lực.

Diệp Đình nói: “Nhất định giáo sư Trần sẽ nguyện ý, hiện tại ông ấy rất áy náy. Vốn ông ấy và ldn muốn tới xin lỗi em nhưng bị anh cự tuyệt, hiện tại em không thể kích động, bọn họ đến em chắc chắn sẽ kích động.”

“Ừ đúng, em chắc chắn sẽ kích động.”

Cô đột nhiên che mặt nở nụ cười.

“Từ từ..... Anh từ từ, để em tiêu hóa tin tức này cái đã.”

Trái tim Lăng Vi đập “Thình thịch” vài cái, ôm cánh tay anh lắc lắc: “Ông xã, hạng mục được nhà nước nâng đỡ là thế nào?”

Diệp Đình nói: “Chính là có nhiều quyền ưu tiên, có quỹ gây dựng, sau đó còn được nhiều ủng hộ.”

“Ông trời của em...” Lăng Vi che ngực, cảm giác được lồng ngực phồng lên, trái tim đập nhanh vô cùng... cô không nhịn được muốn hét lên.

“Muốn hét thì hét đi.” đột nhiên Diệp Đình nói một câu như vậy bên tai cô, Lăng Vi lập tức hét chói tai: “A... ông xã, em thật vui vẻ.”

Diệp Đình ôm cô, hôn lên má cô một cái.

“Chờ hai ngày nữa em ổn định rồi chúng ta đến viện nghiên cứu xem.”

“Ừ.”

Diệp Đình hôn lên trán cô: “Em nằm trước đi, hiện tại anh đi xem xử lý thế nào rồi.”

Cô đột nhiên nắm tay anh, lắc lắc không chịu buông: “Ông xã, em thật nhớ anh, chẳng muốn để anh đi đâu.”

Diệp Đình nhìn cô, ánh mắt cô nóng bỏng đành ngồi lại bên cô, duỗi tay ôm cô, cô gối đầu lên vai anh nói: “Chờ bản quyền về tay, em muốn làm thí nghiệm động cơ mới.”

Diệp Đình nhướn mày: “Lại có ý tưởng mới à?”

“Vâng.” cô tự tin gật đầu, mấy hôm nay cô nghĩ rất nhiều... sau khi bản quyền bị ‘trộm’, cô vẫn luôn nghĩ.

Con người không thể mãi ôm cái ban đầu mà gặm nhấm.

Cô không ngừng tiến thủ, tự mình cố gắng.

Lần này có Diệp Đình giúp đỡ, lấy lại bản quyền, nếu cô không có Diệp Đình thì sao? Chỉ biết ôm đầu gối khóc sao?

Tuy Diệp Đình nhẹ nhàng nói anh đã sắp xếp tất cả nhưng chỗ khó khăn anh lại chẳng nói ra.

Nghĩ cũng biết chắc chắn rất khó giải quyết.

“Ông xã, đây là bản thảo động cơ mới, anh nhìn xem như thế nào.”

Chương 882: Thiếu tâm nhân mới dễ nuôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cầm lấy, cẩn thận nhìn, người bình thường sẽ không hiểu nhưng từ ngày Diệp Đình cưới bà xã đam mê nghiên cứu động cơ thì đã học tập chuyên môn một chút.

Tuy rằng so với cô thì kém xa nhưng tốt xấu gì nhìn cũng hiểu một chút.

Diệp Đình cẩn thận nghiên cứu bản thảo: “Em tăng tốc độ động cơ lên mấy lần nữa sao?”

Lăng Vi rung đùi đắc ý, nhếch miệng cười: “Biết vì sao không? Anh nhìn đây là tạo hình em mới thiết kế, đường cong này có thể giảm bớt lực cản, cấu tạo như vậy có thể khiến cho động cơ phát huy đến mức tối đa.”

“Lợi hại!”

Diệp Đình thật bội phục cô.

Lăng Vi lại nói: “Tiềm năng của con người là vô hạn, nếu không phải lần này bản quyền đột nhiên bị người khác chiếm đoạt, em không thể tưởng nghĩ ra được ý tưởng mới này đâu!”

“Cái này gọi là tái ông thất mã yên tri phi phúc.”

tái ông thất mã yên tri phi phúc: Phúc họa ở đời khó lường.

Lăng Vi vô cùng hưng phấn: “Thật hy vọng nhanh chóng chế tạo ra động cơ này.”

Cô xòe tay lại nắm hiển nhiên muốn làm việc lớn.

Đột nhiên cô lại hỏi: “Ông xã, có cần để anh Diệc Hân và giáo sư Trần giúp đỡ không? Hiện tại nhất định bọn họ vô cùng áy náy, chắc là muốn cơ hội lập công chuộc tội.”

Diệp Đình cười rộ lên, dịu dàng xoa tóc cô, nói: “Em đó, thật rộng lượng.....”

Đổi lại là người khác nói không chừng lúc này đang tím người ta lý luận ấy chứ.....

Cô còn sợ người ta khó chịu, khắp nơi suy nghĩ cho người khác.

Lăng Vi véo eo nói: “Anh cũng nghĩ em thiếu tâm nhãn đúng không?”

Diệp Đình bị cô làm cho buồn cười: “Thiếu tâm nhãn mới dễ nuôi.”

Lăng Vi nhướn mày.

Diệp Đình nói: “Anh không phản đối.”

Anh nhắc nhở cô, nói: “Long Diệc Hân và giáo sư Trần cũng không phải là người bình thường, bọn họ nhìn thấy bản vẽ thì ý tưởng thiết kế bọn họ đều biết ngay.”

“Em không sợ.”

Lăng Vi cười xua tay: “Biết cũng không sao, nếu có thể để bọn họ nghĩ ra ý tưởng, sáng tạo ra cái mới thì không phải động cơ này của em phát minh ra càng có ý nghĩa hay sao?”

Cô đột nhiên che miệng mỉm cười, trêu đùa nói: “Nói không chừng động cơ kỹ thuật này của em có thể làm nhân loạn tiến thêm một bước mới ... haha...”

Cô cười vô cùng vui vẻ.

Diệp Đình nhìn cô chăm mà không nói chuyện, đột nhiên cảm giác bà xã anh cười lên, cả người tản ra mị lực vô cùng!

Một hồi sau anh trêu mếu nhìn cô, ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Ánh mắt dịu dàng nhìn cô: “Em vui là được rồi.”

Mấy ngày sau, giáo sư Trần cùng Long Diệc Hân vô cùng cố chấp muốn đến chào hỏi, giáo sư Trần còn mời cô đến viện nghiên cứu làm trợ lý cho ông.

Lăng Vi khách khí nói: “Viện nghiên cứu đều là tiến sĩ, sau tiến sĩ, tôi đến làm trợ lý không thích hợp lắm chẳng?”

Giáo sư Trần nói lời thật lòng: “Diệp phu nhân, nhân tài giống như ngài, hiện tại chúng ta cầu mà không được. Lúc trước mạo phạm với ngài, thật sự đặc biệt xin lỗi.....”

Long Diệc Hân cũng vô cùng tự trách..... Vốn dĩ miệng đã kín, quen Lăng Vi vài tháng cũng chưa nói đến chuyện động cơ.

.....

Không nghĩ tới, một giấc mộng, thế nhưng bán đứng cô.

Lăng Vi cười nói: “Sai rồi. Nếu không có chuyện anh nằm mơ, em cũng không chiếm được cơ hội tốt như thế. Đây là số mệnh ... ha ha.....”

Chương 883: Suy nghĩ khác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giáo sư Trần rất thích cô.

Tính cách sáng khoái của cô khiến đám đàn ông đều bái phục

Lăng Vi cũng không khách khí, vui vẻ đồng ý hôm nào đó đến viện nghiên cứu xem một chút.

Hôm sau Lăng Vi được mời tới viện nghiên cứu tham quan.

“Nơi này thật là lớn...” tòa nhà ba tầng màu bạc chạm rỗng so với tường tượng thì hoàn toàn khác nhau.

Thiết kế nơi này giống như một con thuyền không gian trong phim vậy.

Các sản phẩm công nghệ cao nhiều đếm không xuể.

Các loại công nghệ cao sản phẩm, đáp ứng không xuể.

Lăng Vi vừa tò mò, vừa hưng phấn.

Giống như đi vào mê cung, vòng tới vòng lui, đi vào một gian phòng thí nghiệm thử nghiệm điều khiển động cơ.

Bên trong có một cô gái xinh đẹp quay đầu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy

khiêu khích, không mấy thân thiện.

Lăng Vi vốn dĩ không muốn phản ứng cô ta nhưng mà cô gái kia cứ đâm họng súng tới.

“Hừ... cô gái kia ném bao cao su trong tay: “Dạng người gì cũng có thể vào viện nghiên cứu, đám người chúng tôi xem như uống phí mấy năm theo học tiến sĩ rồi.”

Ôi chao, chưa chưa kìa!

Tính cách của Lăng Vi như vậy chẳng thêm để ý cô ta.

Lăng Vi rất ghét người đàn bà này, hừ một tiếng: “Cũng không phải uống phí học nhiều năm hay sao, vất vả học tập mười mấy năm còn chẳng bằng tôi vừa tốt nghiệp đại học, không còn cách nào mà... trời sinh thông minh, chỉ cần nghĩ một chút đã nghĩ ra hạng mục thiết kế được nhà nước nâng đỡ..”

Người đàn ông kia giận tái cả mặt: “Còn không phải chút động cơ thôi sao? Có gì mà khoe khoang chứ?”

Lăng Vi nói: “Chút động cơ còn chưa nghiên cứu ra được có giá đáng cho cô mắt chó khinh thường người khác?”

Người đàn bà người muốn nổi bão thì giáo sư Trần lập tức quát lên bảo cô ta ngừng lại: “Lâm Kha, Diệp phu nhân là chúng ta dùng lương cao mời về làm trợ lý, cô ấy là cấp trên của cô, sau này cô nói chuyện nhớ chú ý cho đúng mực.”

Người đàn bà kia không phục, Lăng Vi nói: “Không có gì mà phục hay không phục, ăn nói có trước có sau, ai cũng có tiến thủ trong công việc. Cô hiểu tôi chưa chắc đã hiểu, tôi hiểu cô chưa chắc đã

biết làm, đạo lý này rất đơn giản, ai cũng như cô thích ghen ghét như vậy thì không tốt, tôi rất lo lắng cho tương lai của hạng mục thiết kế mới của tôi.”

Người đàn bà kia không nói nữa.

Lăng Vi cường thế nói: “Hy vọng sau này cô toàn lực phối hợp với tôi, bằng không tôi sẽ ghét bỏ, còn vô dụng nữa thì sẽ đối trợ lý khác.”

“.....”

Rốt cuộc người đàn bà kia cũng chịu thành thật, vốn dĩ giáo sư Trần chuẩn bị một chuỗi lời nói, không nghĩ tới chẳng cần dùng tới.

.....

Lăng Vi cùng giáo sư Trần, Long Diệc Hân làm một thí nghiệm mô phỏng, hiểu quá khá tốt.

Ra khỏi viện nghiên cứu, Long Diệc Hân gọi cho cô: “Anh giúp em xin một kho hàng mới, em có thể để cho đám người chuyên gia Dương dọn qua đó.”

Đến kho hàng liền thấy: “Trời ơi...” thiết bị đầy đủ hơn trước kia rất nhiều, các linh kiện lạ lùng đều có.

Đám người chuyên gia Dương vô cùng cao hứng, đám người đồng lòng nghiên cứu động cơ mới.

Rất nhanh, một tháng trôi qua thì tới ngày 29.

Còn một ngày nữa là tới 30 rồi.

Lăng Vi đón Lăng Trí, Lăng Tiêu và tiểu Tony về trước thời hạn.

“Đình ca, nhà Trần Tư Uyển rất không chào đón chúng ta, chúng ta tới nhiều lần rồi cũng chưa mời vào nhà.”

Thư phòng của Diệp Đình, Lôi Tuấn vừa tức giận vừa cúi kính.

Ba của Trần Tư Uyển rất cố chấp.

Mấy lần đều đuổi bọn họ về.

Lăng Vi nghĩ nghĩ, nói: “Chờ qua năm, để tiểu Đình và Thiếu Kiền qua, hai người bọn họ cứu dì Uyển ở trong nhà kho ra, chắc là sẽ nể mặt đúng không?”

Lôi Tuấn gật đầu: “Hết năm để tiểu Đình qua xem sao...”

Lôi Đình đang ăn cơm đoàn viên ở trong nhà Hoa Thiếu Kiền và người nhà của anh.

Sắc mặt Hoa Thiếu Kiền cực kì lạnh lẽo, nghiêm túc nói: “Lần này đến nhà kho, con suýt chút nữa không về được rồi, cũng may có tiểu Đình đẩy con ra, nếu không đã bị bom nổ chết rồi.”

Lôi Đình nắm tay anh, căn bản chẳng có ích gì...

Rõ ràng anh là người đẩy cô và dì Uyển ra, là ai cứu ai chứ?

Hoa Thiếu Kiền nhéo tay cô không cho cô nói chuyện.

Chương 884: Suy nghĩ khác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó anh nói với mẹ của mình: “Con và cô ấy vào sinh ra tử, mạng của cô là của cô ấy. Nếu các người cảm thấy mạng của cô không quan trọng thì cứ tiếp tục chia rẽ bọn họ đi.”

Mẹ Hoa mím môi không nói, ông cụ cười haha: “Quả nhiên cân quắc không nhường tu mi, ông già này ủng hộ cháu một phiếu.”

***cân quắc không nhường tu mi: Người phụ nữ khí phách không kém thua đàn ông.

Ba Hoa cũng gật đầu: “Con cũng ủng hộ nha đầu.”

Mẹ Hoa thật muốn trợn trắng mắt.....

Hai cái người tâm cơ kia... làm như mỗi mình bà phản đối vậy!

Hoa Thiếu Kiền nắm tay Lôi Đình, anh hy vọng người nhà anh cũng có thể đối tốt với cô như với anh biết nhường nào.

Rõ ràng ông và ba đã đầu hàng, sắc mặt của mẹ cũng thoáng thay đổi.

Lôi Đình thật cảm động, Hoa Thiếu Kiền vì cô tìm mọi cách làm người nhà của anh tiếp nhận cô.....

Nhưng mà dùng cách lừa gạt để đạt được tôn trọng, cô rất khó thừa nhận.

Cô đột nhiên đứng lên, cầm lên một chén rượu.

Cô nhìn người lớn một vòng, ánh mắt nghiêm túc nói: “Cháu rất cảm ơn ông nội đã mời cháu tới ăn bữa cơm đoàn viên nhưng ở kho... cháu không cứu mạng Thiếu Kiên... ngược lại là anh ấy... đã cứu cháu và một dì khác. Nhưng mà nói dối như vậy để nhận được sự yêu thích và thừa nhận, lương tâm của cháu sẽ bất an, thật xin lỗi.”

Cô nâng chén uống hết ly rượu.

Sau đó quay đầu nhìn Hoa Thiếu Kiên.

Cô nắm tay anh, có thể cảm nhận được lòng anh rối rắm.

“Hôm nay quấy rầy nhẽ húng của mọi người rồi, cháu không quấy rầy thêm nữa.”

Nói xong cô nhấc chân ra ngoài.

Đột nhiên Hoa Thiếu Kiên nắm tay cô cũng đứng lên theo.

Không khí lập tức, khẩn trương lên.

Vừa rồi còn hoà thuận vui vẻ, nháy mắt trở nên khẩn trương ...

Đột nhiên Hoa lão gia cầm ly rượu đặt lên bàn: “Tốt, nói đúng lắm, nha đầu cháu đủ thành thật, ông vẫn ủng hộ cháu.”

Mẹ Hoa đau đầu, vừa nãy Thiếu Kiên đã cho bậc thang leo xuống rồi... sao nha đầu này cứ huy bậc thang cho bà xuống vậy chứ...

Nhưng mà bà cũng thật lòng thích nha đầu này.

Mẹ Hoa dịu dàng cười: “Người một nhà không nói hai lời. Mẹ cũng chưa từng phản đối hai đứa, lúc trước là đùa hai đứa thôi, thật hy vọng hai đứa nhanh kết hôn...”

Bà nói xong lập tức bán luôn ông cụ: “Đều là chủ ý của ông con đấy...”

Ông cụ suýt nữa thì sặc chết.

Ông ra sức ho khan, đám người vội vỗ lưng cho ông.

Chờ ông ho xong rồi mới phát tay: “Ôi này... đã nói thẳng rồi ông cũng không giấu nữa.”

Ông nói hết mọi chuyện, Lôi Đình thật không biết làm sao...

Cả nhà này không có một ai bình thường sao?

Cô thật muốn trợn trắng mắt.

Cũng may mọi người đều là thích cô, cũng không có thật sự phản đối, thật là một chuyện tốt!

Bữa cơm ăn xong, cuối cùng không xảy ra sự cố gì nữa.

Mẹ Hoa nói: “Hôm nay muộn rồi, hai đứa ngủ ở đây đi, phòng của Thiếu Kiên mẹ đã dọn xong rồi.”

Lôi Đình gật đầu.

Hoa Thiếu Kiền kéo tay cô về phòng, nhiều năm rồi anh không ở đây.

Anh kéo tay cô hỏi: “Ăn no chưa?”

Lôi Đình sờ bụng, gật đầu: “Ăn no rồi.”

“Lạnh không?”

Lôi Đình lắc đầu: “Không lạnh.”

Hoa thiếu cười gượng. Đột nhiên nói nhỏ bên tai cô: “No ấm sinh âm dục, ăn no, lại không lạnh, cũng nên làm chuyện gì khác chứ nhỉ?”

Phụt...

Chương 885: Năm mới vui vẻ, ha ha ha (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Thiếu Kiền!!!

Hoa Thiếu Kiền luôn cao ngạo lạnh lùng, nghiêm túc đã chạy đi đâu?

Lôi Đình thật muốn móc đầu anh ra, nhìn xem có phải anh đã đổi timn khác không?

No đủ còn nghĩ tới dâm dục... Phốc — —

Sao anh nghĩ tới?

Cô còn đang ngẩn ngời, anh đột nhiên đưa tay kéo cô đi tản bộ:
“Vừa ăn no phải vận động.”

Lôi Đình rất muốn hỏi anh, vừa rồi muốn nói vài chuyện phóng dăng phải không?

Kết quả, chỉ thấy anh kéo cô đi ra, đi tới cái lu lớn, chỉ tay cô: “Nhìn thấy không? Cá bạc này, anh nuôi mười mấy năm.”

Lôi Đình trong nháy mắt hộc máu...

Mẹ nó!!!

Cá... bạc...

Dâm... dục...

(*) Hai từ đồng âm.

Cô càng nghĩ càng muốn cười: “Ha ha...” Cô đã cười sắp co rút.

Hoa Thiếu Kiền ôm eo cô từ sau: “Sau này phải thường xuyên cười như vậy...” Lôi Đình xoay người ôm anh, mặt dán vào ngực anh, cười đau bụng.

Anh ôm cô, cảm nhận độ ấm khi cô dựa vào anh, dòng điện lan truyền.

Cô cựa ngực anh, giọng nũng nịu nói: “Vậy anh phải chọc cười em mới được.”

Anh nâng cằm cô, hôn cô thật sâu: “Không thành vấn đề.”

Anh khom người ôm ngang cô: “Xem cá bạc xong rồi, chúng ta làm chút chuyện khác...”

...

Giọng anh quá dễ nghe, trong nháy mắt khiến mặt cô đỏ bừng, tay cô vòng qua cổ anh, lại nghe anh khẽ sát tai cô nói: “Em muốn ở phòng ngủ hay ở bên ngoài?”

Lôi Đình sắp muốn hôn mê...

Ở bên ngoài?

Sau đó, lại nghe anh nói: “Chúng ta ngẩng đầu ngắm trăng sáng, cúi

đầu nhớ cổ hương* một lát nha.”

(*) Thơ Lý Bạch thời Đường.

“Phốc — —” Lôi Đình muốn điên...

Cô từ trong ngực anh nhảy xuống, cười đến mức không đứng nổi.

Hoa Thiếu Kiên đưa tay ôm cô, ôm cô vào phòng ngủ “vận động”.

Sáng 30 tết, em họ Hoa Thiếu Kiên hỏi anh: “Anh, anh ở đây nghĩ gì vậy?”

Hoa Thiếu Kiên để đĩa xuống, quay đầu nhìn Lôi Đình, cười nói: “Ăn no, đang suy nghĩ vài chuyện...”

“A...” Lôi Đình che mặt, tên xấu xa này!

Ở trước mặt người nhà còn không biết xấu hổ như vậy...

Em họ anh chợt nói: “Anh, em thấy sắc mặt anh ửng đỏ, ánh mắt ôn nhu, có phải nghĩ tới chuyện.... lạc thú không?”

“Phốc... khụ — —” Cả nhà cùng sặc.

Lão gia tử mắng cô: “Miệng không kín kẽ!”

Hoa Thiếu Kiên lại nói: “Cũng không phải... sai hoàn toàn.”

“Phốc — —” Lôi Đình bị sặc.

Cả nhà cười ha ha.

Hoa Thiếu Kiền vô cùng bình tĩnh nói: “Tối qua Tiểu Đình đặt biệt danh cho con là... sắc.”

Lôi Đình che mặt, cái nhà này, thật sự không thể ở lâu.

Hoa Thiếu Kiền nói tiếp: “Con đặt biệt danh cho cô ấy là... xuân...”

“Phốc ——”

Cả nhà không sắc nữa, mà trực tiếp lật ngược bàn...

“Lách cách” Chén đĩa rơi đầy đất.

Lão gia tử vui vẻ: “Ông sẽ sớm được ôm cháu trai thôi —— ha ha ha...”

Lôi Tuấn gọi cho Lôi Đình: “Về ăn tết! Mọi người đều ở chỗ anh Đình.”

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền cùng tới.

Lôi Tuấn thấp giọng nói với Lôi Đình, nói cô sang năm đến nhà mẹ Trần Tư Uyển lấy bức tranh. Bọn họ nghi ngờ trong bức tranh kia có mật mã.

Lôi Đình đáp ứng.

Mọi người đi tới nhà gỗ nhỏ của Lăng Trí ăn tết.

Lôi Tuấn đột nhiên nói với Hạ Tiểu Hi: “Chúng ta lĩnh giấy hôn thú, nhưng thật giống còn chưa chân chính nói yêu đương.”

Hạ Tiểu Hi ngậm miếng sôcôla trong miệng, gật đầu nói: “Đúng nha,

vậy chúng ta lại nói một lần đi.”

Mắt cô lóe sáng, giống như cực kỳ mong đợi.

Lôi Tuấn nói: “Vậy chúng ta đi theo con đường của anh Đình và chị dâu đi.”

“Được.” Hạ Tiểu Hi hoàn toàn nghe anh.

Mọi người cùng uống trà, ăn lót dạ, ngồi thành một vòng nhìn hai người họ.

Chương 886: Năm mới vui vẻ, ha ha ha (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn suy nghĩ một lát, hỏi: “Anh anh và chị dâu anh làm sao quen nhau?”

Nói xong, vỗ đùi: “Bọn họ gặp nhau ở nhà chị dâu anh, anh Đình bị thương, từ sân thượng tòa nhà đối diện nhảy qua ban công nhà chị dâu anh.”

“Được, vậy hai chúng ta tái diễn.”

Hạ Tiểu Hi để sôcôla xuống, làm bộ nằm trên sofa, vẽ vẽ.

Diệp Đình và Lăng Vi không lên tiếng, nhìn hai người này nháo.

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền cũng chăm chú nhìn hai người bọn họ.

Lăng Trí và Lăng Tiêu, còn có Tiểu Tony đều tò mò nhìn hai người.

“Bắt đầu nha ——” Lôi Tuấn xoắn tay áo.

“Ừm ——” Lôi Tuấn làm bộ nhảy từ lầu đối diện qua, anh nhảy dùng lên sofa...

Hạ Tiểu Hi thật đau lòng sofa kia...

Bị anh đập một cái hố to!

Lôi Tuấn nói: “Em mau dậy đi! Lúc ấy anh anh trúng thuốc kích tình, đẩy ngã chị dâu anh.”

...

“Oh oh.” Hạ Tiểu Hi lập tức bò dậy, làm bộ kéo áo trước ngực mình: “Đừng tới đây... Đừng tới đây...”

“Phốc — —” Mọi người trong phòng bật cười...

Mỗi người tự tưởng tượng hình ảnh Lăng Vi nói “Đừng tới đây”, thật sự không dám nhìn thẳng...

Lăng Trí kéo tay Lăng Tiêu và Tiểu Tony, nói: “Ông nội dẫn cháu lên lầu chơi xếp gỗ.”

Tiểu Tony, Lăng Tiêu và Lăng Trí lên lầu.

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi đánh nhau trên sofa.

Hạ Tiểu Hi đạp rồi đẩy, Lôi Tuấn nắm tay cô, ấn cô dưới người, Hạ Tiểu Hi hô to: “Buông tôi ra, đau quá.... A....”

Lăng Vi che mặt: “Hay là chúng ta đổi cảnh đi...” Cay mắt như vậy là thế nào?

Lôi Tuấn gật đầu: “Được được được, đổi cảnh. Đổi cảnh xem phim.”

Lôi Tuấn khoác thêm một áo choàng dài, kéo tay áo lên, làm giống như lão đại băng đảng, cắn tăm xỉa răng, đeo kính mát.

Anh đi ra như con cua: “Cô bé, xem phim cùng đại gia đi!”

Hạ Tiểu Hi lắc đầu: “Người ta không đi đâu...”

“Sao không đi? Không phải lần trước xem phim, em rất kích động sao?”

“Phốc — —”

Hại mắt!

Diệp Đình nắm tay Lăng Vi, hỏi: “Em mệt không? Lên lầu không?”

Lăng Vi cùng anh lên lầu.

Còn lại Hoa Thiếu Kiền và Lôi Đình rất nể mặt, không bỏ đi.

Lôi Tuấn đột nhiên nghĩ tới một cảnh kinh điển...

Chính là cảnh chị dâu làm “Sườn xào chua ngọt” cho anh Đình, sau đó... nước sốt dính quần anh Đình, chị dâu nói xin lỗi cái mông anh Đình...

Ha ha ha ha — — Lôi Tuấn chỉ nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy chua chua.

Liền bảo Hạ Tiểu Hi đi pha một ly cà phê.

Vì làm thức ăn quá lãng phí thời gian.

Lúc Hạ Tiểu Hi trở lại, Lôi Tuấn gạc chân cô...

Quả nhiên, ly cà phê đổ lên quần Lôi Tuấn.

Theo kịch bản, Hạ Tiểu Hi nên cầm khăn giấy lau cho anh...

Kết quả — — Lại thấy Lôi Tuấn “à” một tiếng, nhảy cẫng lên: “Ai u chết tôi! Nóng như vậy — —”

Chết tiệt! Nóng chết anh em của lão tử rồi!

“A — —” Anh che quần, không ngừng nhảy nhảy nhảy — —

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền vừa lúng túng vừa buồn cười... Hai người vội lên lầu, đóng cửa phòng cười lớn.

Lôi Đình che mặt, khi nào anh cô mới không ngốc vậy nữa?

Dưới lầu, Lôi Tuấn lớn tiếng gào khóc.

Nhảy nhảy nhảy: “Em bùng nước nóng như vậy làm gì?”

Lôi Tuấn hoài nghi anh em của anh có thể bị đun chín rồi...

Mặt Hạ Tiểu Hi đầy vô tội: “Cà phê không nóng uống không ngon nha...”

Lôi Tuấn ngửa mặt căm nín hỏi trời... Nếu anh em của lão tử bị phỏng đến hỏng, xem em sau này làm thế nào!

Chương 887: Em nhìn người ta rồi nhìn lại em xem! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phòng rồi sao? Em xem.”

Hạ Tiểu Hi bị biểu tình của anh hù dọa, đuổi theo kéo áo anh lên.

“Aiya... bị phỏng đỏ.”

Bụng Lôi Tuấn hồng hồng rồi.

Hạ Tiểu Hi cắn môi, hỏi anh: “Nóng lắm sao?”

Lôi Tuấn lắc đầu: “Không sao, heo chết không sợ nước sôi!”

“Ha ha — — Anh là heo chết à?”

Hạ Tiểu Hi cười ra tiếng nhưng rất đau lòng anh: “Em nhìn bên dưới xem.”

Hạ Tiểu Hi đưa tay kéo quần anh.

“Đừng...” Lôi Tuấn ngăn tội cô: “Em muốn xem, hay là chúng ta về phòng xem đi.”

Làm chuyện này ở phòng khách, da mặt anh dày đi nữa cũng không có không biết thẹn nha... Lỡ như trẻ con xuống lầu... nhìn thấy bọn họ.... thì sao...

Hạ Tiểu Hi vội kéo anh lên phòng.

“Em xem có bị phỏng hay chưa.”

Vừa vào cửa, Hạ Tiểu Hi liền tụt quần anh.

Não Lôi Tuấn co rút, nói một câu: “Có chín hay chưa, chẳng phải em nếm thử thì biết sao?”

(*) Trong tiếng Trung, bị phỏng và đun chín cùng một từ.

“...”

Phốc — — nếm thử...

Hạ Tiểu Hi ngẩng đầu nhìn anh, mặt đầy khiếp sợ.

Lôi Tuấn cũng nhìn cô, chỉ thấy mắt cô trừng thật to.

Lôi Tuấn bối rối...

Anh ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Câu vừa rồi không phải anh nói...”

Anh rất trong sáng!

Hạ Tiểu Hi đột nhiên kéo anh vào phòng tắm.

Lôi Tuấn mờ mịt, đây là muốn làm gì? Vợ chồng tắm yên ương sao?

Hay là muốn rửa sạch giúp anh,... nếm thử giúp anh?

Lôi Tuấn đặc ý đến độ nước mũi muốn nổi bọt, thật ra, anh rất mong đợi.

Anh còn đang đặc ý, thấy vợ anh mở nước nóng, nước kia nóng hổi nóng hổi!

Bốc hơi nóng.

Một tay cô cầm vòi sen, một tay kéo quần anh: “Tới đây tới đây, em thấy em trai anh vẫn chưa chín hoàn toàn, em đun chín giúp anh...”

“Phốc — — a a a.... Vợ tha mạng!”

Lôi Tuấn trong nháy mắt mất hy vọng, đây là vợ yêu của anh sao?

Lôi Tuấn vừa lôi quần vừa chạy ra ngoài.

Hạ Tiểu Hi cười lớn: “Em chọc anh thôi, mau tới đây, em tắm cho anh, cả người anh đều là mùi cà phê.”

Cô chỉnh nước ấm, Lôi Tuấn mới dám đi vào.

Aiya... Nha đầu này, khi nào học hư rồi?

Khiến anh vui mừng là nha đầu này cực kỳ nghiêm túc tắm cho anh, tay nhỏ mang theo dòng điện, tắm sạch sẽ bụng, ngực, bắp đùi cho anh.

“Cưới vợ này thật sự không uổng.” Lôi Tuấn hài lòng, cho rằng cô tùy tiện tắm cho anh là xong chuyện, lại không ngờ... Cô tắm mãi không xong.

Lôi Tuấn chịu đựng chịu đựng, nhìn đến mức gân xanh nháy nháy.

Đột nhiên không nhin được nữa, đè đầu nhỏ cô: “Vợ, thử đi.”

...

Từ phòng tắm đi ra, Hạ Tiểu Hi che miệng, tặng anh một combo vô ảnh cước!

Lôi Tuấn mặc cho cô đánh, Hạ Tiểu Hi đánh răng, súc miệng: “Oe — —”

Thật đáng ghét! Anh lại bắt cô nếm thử!

“Vợ, anh đừng tức giận, anh quỳ bàn phím còn không được sao?”

Nói xong, liền tháo bàn phím máy vi tính, quỳ lên.

Hạ Tiểu Hi trừng anh: “Anh!”

Lôi Tuấn thật cảm động: “Vợ, anh biết em vẫn đau lòng anh...”

Hạ Tiểu Hi lại cười u ám: “Đừng... Đừng vội khen em, vô dụng!”

Dứt lời, giơ tay đập bể chén trà: “Phải quỳ cái này.”

“Phốc — — quỳ thủy tinh đã vỡ sao?”

Vợ, không thể, tim quá đen...

Lôi Tuấn ngửa mặt không nói, nước mắt chảy dài.

Hạ Tiểu Hi ước lượng chén sứ trong tay, miệng nhỏ nhếch lên:

“Hoặc là quỳ thủy tinh, hoặc là quỳ sa cầu!”

“Sa cầu là cái gì?” Lôi Tuấn vô cùng muốn sống hỏi.

Chương 888: Em nhìn người ta rồi nhìn lại em xem! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi nói cực kỳ nghiêm túc: “Chính là lấy trái banh lăn bột, quỳ một ngày cũng không thể quỳ hết bột.”

“ ... ”

Ai nói cô gái này ngốc nghếch đáng yêu?

Cô khôn khéo hơn ai khác có được không?

Hạ Tiểu Hi không vui, Lôi Tuấn ngàn dỗ vạn dỗ, dỗ không được, dứt khoát vác cô vào phòng tắm, tắm cho cô một lần. Tắm xong, trực tiếp đẩy ngã cô, ăn cô một lượt.

Buổi trưa, lúc ăn cơm đoàn viên, Lăng Trí dọn một bàn thức ăn lớn, gọi ai ai cũng không xuống.

Ông đi gõ cửa phòng Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi, Lôi Tuấn nói: “Dạ, lát nữa xuống ạ — —”

Hạ Tiểu Hi đẩy anh: “Mau lên! Chú đang gọi đấy!”

Tiểu mã của Lôi Tuấn tăng tốc, nửa giờ sau, rốt cuộc giải quyết xong!

Lúc anh xuống, phát hiện những người khác cũng không xuống.

“Mọi người đâu?”

Lăng Trí nói: “Bọn họ đều bận rộn, mặc kệ bọn họ, chúng ta uống hai chung trước!”

Lôi Tuấn thầm nghĩ, Tiểu Đình và Hoa Thiếu Kiên người ta bận khanh khanh ta ta còn nói được, anh Đình và chị dâu bận gì?

Chị dâu anh mang thai, lại không thể cái đó...

“Cháu đi gọi bọn họ!” Lôi Tuấn cắn răng: “Lão tử không được iện nghi, các người cũng không thể tiện nghi!”

“Ầm ầm ầm ——” Lôi Tuấn dùng sức đập cửa: “Tiểu Đình, Thiếu Kiên —— ăn cơm!”

“Ừ... Ọe ——”

Đây là tiếng gì?

“Ọe ——”

Lôi Đình mở cửa: “Ọe ——”

“Đây là sao?”

Sao tiếng giống lúc vợ anh giúp anh *** vậy?

Lôi Tuấn trong nháy mắt liền nghĩ bậy.

Kết quả, chỉ thấy Lôi Đình che miệng, quay đầu nói với Hoa Thiếu Kiên: “Chồng... Hình như em có...”

“Oe ——”

Chạy vào phòng vệ sinh nôn mửa.

Lôi Đình nôn đến trời đất u ám...

Lăng Vi cách vách vẻ mặt ửng đỏ đi ra: “Tiểu Đình sao thế?”

Lôi Đình khoát tay: “Không sao, chỉ buồn nôn...” Lúc này Hoa Thiếu Kiền đã đi tới cạnh cô, giơ tay vỗ lưng cho cô.

“Hình như em có...”

Trong mắt Hoa Thiếu Kiền đầy ngạc nhiên mừng rỡ! Anh thật vui vẻ, thật hạnh phúc! Tiểu Đình mang thai con anh sao?

Gần đây bọn họ quả thật rất thường xuyên, hơn nữa không có phòng tránh...

Có, rất bình thường nha!

Hoa Thiếu Kiền kích động ôm hôn cô: “Vợ, chúng ta có con!”

Lôi Đình cũng rất vui vẻ, chị dâu mang thai tốn rất nhiều sức lực, không nghĩ tới cô lại dễ mang thai như vậy?

Lôi Đình lại nói: “Còn chưa chắc chắn đâu, phải kiểm tra mới biết.”

Hoa Thiếu Kiền vội lái xe đi mua que thử thai. Người khác mua, anh không yên tâm.

Một lát sau, anh xách bao lớn bao nhỏ que thử thai về, đủ các loại...

“Vợ, mau đi kiểm tra.”

Quả nhiên, hai gạch!!!

“Mang thai? Mang thai thật?”

Lăng Trí cực kỳ vui vẻ, ông cũng xem Lôi Đình như con ông, bây giờ Tiểu Vi mang thai, còn sinh đôi, hơn nữa kiểm tra sức khỏe đều rất tốt.

Bây giờ Tiểu Đình cũng mang thai... Còn thiếu Lôi Tuấn thôi.

“Tiểu Tuấn phải cố lên nha!”

Vẻ mặt Lôi Tuấn đầy đau khổ: “Không phải cháu cố gắng là mang thai được...”

Nói xong, oán niệm nhìn Hạ Tiểu Hi: “Em nhìn người ta rồi nhìn lại em đi!”

Đều là nôn, nhưng người ta nôn ra đứa con.

Cô nôn đều là chất lỏng màu trắng!

Hạ Tiểu Hi cũng trừng anh: “Không mang thai được là vấn đề của em sao? Nói không chừng là anh không có chất lượng! Anh nhìn người ta rồi nhìn lại anh đi!”

“Phốc ——” Lôi Tuấn trong nháy mắt cảm thấy đầu gối trúng một mũi tên.

Vừa rồi anh là người đầu tiên xuống lầu, nhưng anh sợ chú chờ sốt ruột, không phải là anh không có chất lượng nha...

Hu hu — —

Nước mắt rơi ào ạt...

Chương 889: Cười ngu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn buồn bực!

“Hừ — —” Một người, hai người không biết xấu hổ!

Có con mau như vậy.

Sau này cho các người chỉ được nhìn vợ mình mà thèm, chỉ có thể nhìn, không thể sờ, không thể ăn...

Ha ha ha ha — —

Lôi Tuấn ngược lại cảm thấy không mang thai là chuyện tốt, anh có thể tùy tiện dày vò, ha ha ha...

Nhún vai, cười gian.

Ăn cơm đoàn viên xong, Lôi Tuấn vô cùng không biết xấu hổ kéo Hạ Tiểu Hi về phòng, dùng sức khiến Hạ Tiểu Hi kêu lớn tiếng!

Muốn tức chết đám ngu không biết xấu hổ có con trước anh!

“Aiya, người ta mới ăn xong, khó chịu quá, không muốn động nữa!”

Hạ Tiểu Hi chơi xấu, cô căng bụng! Thức ăn quá ngon, bây giờ cô gần như không động được!

Lôi Tuấn nhất thời nghĩ tới một cách thất đức, anh nói: “Em ăn quá nhiều, phải kêu to mới được, kêu to có thể giúp tiêu hoá!”

Hạ Tiểu Hi nửa tin nửa ngờ: “Thật hay giả? Kêu thế nào?”

Tay cô xoa dạ dày, thật quá khó chịu.

Lôi Tuấn chạy tới, ôm cô vào trong ngực, lấy tay cô ra, đưa tay xoa bụng cho cô, trong lòng nghĩ, da vợ thật mịn... vừa trơn vừa mềm, nhưng miệng lại giả vờ chê bai: “Mỗi ngày chỉ biết ăn thôi, ăn thành heo, xem em làm thế nào.”

Vừa xoa vừa bảo cô kêu: “Anh xoa cho em, thử đều, em kêu a a a.”

“A a a gì? Khó nghe như vậy, em không kêu!”

Lôi Tuấn ôm cô tới sofa gần cửa, kiên nhẫn dạy cô: “Không phải a a a, đúng... A a... A a a... Nào, em thử đi, em kêu xong liền thuận khí. Dạ dày cũng không căng phồng nữa. Mau mau mau — —”

Hạ Tiểu Hi bị anh xoa hơi khó chịu, bĩu môi, kêu lớn: “A... A a.... A a a — —”

“Phốc — —” Lôi Tuấn muốn điên, đây là hiện trường giết người sao?

“Kêu thảm như vậy làm gì? Ôn nhu một chút, làm lại — —”

Cách vách, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hạ Tiểu Hi...

Lôi Đình nói: “Chị dâu nhỏ của em sao thế? Anh em đánh chị ấy sao?”

Hoa Thiếu Kiền lại nói: “Có thể Lôi Tuấn và cô ấy đang chơi trò gì...”

“Trò chơi gì?” Lôi Đình thối phù một tiếng, bật cười: “Trò chơi giết người sao?”

Hoa Thiếu Kiền nghiêm túc nói: “Có lẽ là trò chơi tạo người.”

“Ha ha ha ha — —” Lôi Đình cười lớn, chắc chổng nhà cô đúng, nhưng sao chị dâu nhỏ thật sự kêu quá thảm — — anh cô cho người ta chơi sập đèn cây à? Hay là roi da gì? Hay là những công cụ đáng sợ cô không biết?

Đối diện, Lăng Vi cau mày: “Thằng nhóc Lôi Tuấn đang làm gì? Khi dễ chị em của em sao?”

Lăng Vi tức giận!

Đứng lên đi ra ngoài muốn đập cửa phòng bọn họ.

Diệp Đình kéo cô: “Anh hiểu tính cách của Tiểu Tuấn, cậu ấy sẽ không khi dễ Hạ Tiểu Hi, anh đoán họ đang đùa. Hẳn là cậu ấy đang bảo Hạ Tiểu Hi kêu lớn tiếng, chọc tức chúng ta.”

Lăng Vi “hừ” một tiếng. Chợt cười gian: “Được... Muốn chọc tức chúng ta đúng không? Ha ha...”

“Ha ha” của cô thật âm u.

Diệp Đình cảm thấy sắp có trò hay để xem, nhếch môi, ở một bên xem kịch vui.

Lăng Vi mở cửa phòng, đi tới cửa phòng đối diện, đứng lại.

Bên trong, Hạ Tiểu Hi vẫn còn kêu thảm thiết.

Cô đứng đó bất động.

Chương 890: Cười ngu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một lúc lâu, giọng nhỏ đi, mang theo chút nhu mì, dần không nghe được. Lãng Vi đột nhiên giơ tay gõ cửa: “Lửa cháy rồi — — Mau ra đây — —”

“Lửa cháy rồi! Mau ra đây — —”

Lúc này, Lôi Tuấn đã bùng nổ có được không? Anh sắp chết có được không? Lửa gì chứ? Vừa nghe liền biết là giả, cũng không báo động, nhưng Hạ Tiểu Hi thì khác, Lãng Vi chính là lão đại của cô, Lãng Vi nói gì, cô tin cái đó.

Hạ Tiểu Hi lập tức nhảy cõn lên, muốn chạy — —

Lôi Tuấn đẩy ngã cô: “Vợ vợ, chị ấy gạt em, em không thể bỏ mặc anh như vậy nha — —”

Bỗng nhiên bị cắt đứt, em không sợ em trai anh không dậy nổi à?

Hạ Tiểu Hi mặc kệ anh, không mặc quần áo chạy ra ngoài, lúc mở cửa, Lôi Tuấn bắt đắc dĩ tránh sau cửa...

Anh còn chưa mặc quần áo có được không?

Hạ Tiểu Hi hỏi Lãng Vi: “Bên ngoài cháy sao?”

Lãng Vi gật đầu: “Cháy rồi, nhưng không phải bên ngoài, mình nói

tiểu vũ trụ của Lôi Tuấn cháy rồi, hai người làm đến thắm như vậy, mình liền đoán cậu ấy bùng nổ rồi, đang muốn làm phiền tiểu yêu tinh cậu dập lửa cho cậu ấy... Cái đó, mình không còn chuyện gì khác, hai người tiếp tục, ha, mình chỉ muốn qua chứng thực thôi, quả nhiên là thật...”

Lăng Vi dựa vào cửa cười gian: “Cho cậu chơi, xem chúng ta ai có thể chơi qua ai?”

Sung sướng nha! Tổn thương nhau nha!

Lăng Vi còn chưa về phòng, Lôi Đình ở đối diện đột nhiên mở cửa, mặt đầy bối rối nhìn cô: “Chị dâu, em mang thai phải chú ý cái gì? Em đều không biết, chị dạy em đi.”

Lăng Vi kiên nhẫn nói: “Phải chú ý ăn uống, không thể ăn nhiều món lưu thông máu và đồ lạnh. Ví dụ như trái vải lưu thông máu, không thể ăn. Cua lạnh, không thể ăn.”

Lôi Đình lập tức gật đầu: “Được.”

Lăng Vi nói tiếp: “Còn có rất nhiều thứ không thể ăn, lát nữa chị viết ra, em chú ý là được.”

“Dạ dạ.”

Lôi Đình chuẩn bị xoay người, Lăng Vi lại nói: “Tiểu Đình, trong vòng ba tháng mang thai, không thể chung phòng, không thể vận động kịch liệt.”

Lôi Đình cau mày: “Không thể chung phòng? A, được...”

Lăng Vi nhìn biểu tình kia của cô, tại sao hơi lo lắng?

Quả nhiên... Lôi Đình vào phòng liền đuổi Hoa Thiếu Kiền ra ngoài: “Anh mau đi ra, chị dâu em nói, trong vòng ba tháng, chúng ta không thể ở chung phòng.”

Không chờ Hoa Thiếu Kiền nói chuyện, đã nhốt ở ngoài...

Nội tâm Hoa Thiếu Kiền sụp đổ, chung phòng người ta nói là cái kia... sợ vận động quá mạnh, động thai... căn bản không phải là không thể ở chung phòng!

Haiz, má ơi...

“Ha ha ha ha ——” Lăng Vi muốn cười...

“Ha ha ha...” Cười lớn hoàn toàn không ngừng được, không cần nhắc cảm nhận người trong cuộc, không sợ bị đánh sao?

Hoa Thiếu Kiền đứng trước cửa, vẻ mặt: “Lăng Vi, cô không lấy tôi làm chồng cũng được đi, xúi giục vợ tôi, cô còn cười tôi.”

“Ha ha ha ha...” Lăng Vi cười ngu, cô ngồi dưới đất, ôm bụng cười: “Bạn học Hoa Thiếu Kiền, tôi thật sự xin lỗi anh... Không nghĩ tới vợ anh đơn thuần như vậy....”

Lăng Vi che mặt.

Lúc này, Diệp Đình đi ra.

Nhìn Lăng Vi, lại nhìn Hoa Thiếu Kiền.

Diệp Đình nhíu mày, vẻ mặt: “Vợ tôi cười đến mức này là anh trêu chọc? Tiểu tử anh đã có vợ, còn chọc cười vợ tôi, anh tự tìm cái chết

đúng không?”

Hoa Thiếu Kiền tuyệt vọng...

Chị thiên sứ cho anh sợi dây để anh chết đi!

Lăng Vi cười đến điên rồi: “Ha ha ha...” Năm nay thật sự quá vui về!&

Chương 891: Vợ từ trên trời rơi xuống, ngựa mặt lên trời khóc ròng như mưa.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Buổi chiều, cả đoàn người đến thăm nhà Hạ Tiểu Hi.

Lăng Vi đã làm xong công tác chuẩn bị tư tưởng, mà vẫn phải cười to một trận.

Mẹ của Hạ Tiểu Hi đặc biệt hạnh phúc, cuối cùng cô con gái ngọc nhà mình đã gả đi được, lại còn gả cho một người đàn ông tốt nữa chứ.

Bà ấy thật sự đặc biệt đặc biệt hạnh phúc.

“Tiểu Vi cũng có bảo bảo rồi? Tiểu Đình cũng có bảo bảo rồi?”

Mẹ Hi nhìn Hạ Tiểu Hi, đầy chê trách nói: “Người ta đều đã có, còn con thì sao?”

Hạ Tiểu Hi chỉ về phía Lôi Tuấn: “Trách anh ấy trách anh ấy!”

Lôi Tuấn ôm vè mặt đau khổ, trong đầu nghĩ: cũng đâu phải là con không nóng vội... nhưng lúc con vừa mới cố gắng tạo đứa nhỏ lại bị đánh gãy... con biết tìm ai khóc đây?

Bảo bảo khổ ở trong lòng, nhưng bảo bảo không nói ra được...

Lôi Tuấn ủy khuất... Cầm ly trà lên, uống trà. Che giấu sự lúng túng của mình.

Mẹ Hi đột nhiên nói: “Không sao, không cần phải nóng nảy, cứ từ từ. Nếu có bệnh xấu gì, sớm phát hiện sớm chữa được.”

“Phốc — —” Lôi Tuấn đã chết, cần người đốt giấy.

...

Lôi Tuấn ho khan, ho khan mạnh đến nỗi phổi cũng muốn long ra. Cả đám người đều dùng sức gõ cho anh ta, đặc biệt là Lăng Vi: “Bốp bốp bốp” giống như đánh trống vậy.

Lôi Tuấn thăm nghĩ trong đầu, sau này có đắc tội ai cũng không thể đắc tội chị dâu mình, trừng mắt cũng trả, đặc biệt thù dai!

Vất vả lắm Lôi Tuấn mới tỉnh lại được, anh ta vuốt ngực nói: “Mẹ... con và tiểu Hi đều không có bệnh kén, lúc trước chúng con chưa có ý định muốn... Ngày hôm qua mới vừa định...”

“À! “ mẹ Hi gật đầu: “Đúng rồi, mấy hôm trước mẹ đi đến chùa xin mấy cái bùa hộ mệnh, cho các con mỗi người một cái.”

Mẹ Hi đi vào trong phòng lấy ra mấy cái bùa mặt vàng trang trí thêm mấy sợi dây đỏ... Đặc biệt quê mùa, đặc biệt nóng mắt...

Đầu tiên là đưa cho Diệp Đình và Lăng Vi: “Phù hộ cho các cháu, phù hộ cho bảo bảo khỏe mạnh, nhiều con nhiều phúc.”

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi: “...”

“Cám ơn dì...” Lăng Vi không ngại lắm... Dù sao đây cũng là tâm ý của dì ấy. Cô vội vàng nhận lấy, đeo lên trên cổ cho Diệp Đình.

Cho dù nội tâm của Diệp Đình có mạnh mẽ thế nào đi nữa anh cũng muốn nổ tung, từ trên xuống dưới người anh đều là đồ định chế cao cấp, bây giờ phối hợp với cái dây vàng vàng đỏ đỏ giống như của dân nhà giàu mới nổi này, nhìn có ổn không?

Nhưng anh vẫn tương đối có chừng mực, không nói gì nhiều.

Hoa Thiếu Kiên và Lôi Đình cũng đều “rất vui vẻ “ đón nhận.

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi, đều nói không nặng không nhẹ.

Đặc biệt là Hạ Tiểu Hi: “Mẹ, đây là cái đồ chơi gì vậy? Dây vàng của nhà giàu mới nổi, còn phối hợp với dây đỏ, mắt thẩm mỹ của mẹ bị làm sao vậy? Ôi trời ơi, con không đeo cái thứ này đâu! Con cũng không phải là đứa trẻ lên ba!”

Mẹ Hi mất hứng, khoanh hai tay trước ngực, bất mãn không nói lời nào.

Cả đám người đều nghĩ: Thì ra Hạ Tiểu Hi nhị như vậy... Cũng không phải là không có lý do...

Mặc dù nhìn mẹ Hi rất ôn uyển rất được lòng người, nhưng tính cách cũng như vậy...

Khụ — —

Mẹ Hi mất hứng, đứng tức giận ở đó!

Lôi Tuấn đoạt bùa hộ mệnh lại, đeo lên trên cổ cho Hạ Tiểu Hi: “Vợ ơ, đẹp lắm! Đẹp lắm đẹp lắm!”

Hạ Tiểu Hi trừng anh ta: “Dù anh có nhấn mạnh ba lần, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của em về nó đâu!”

Mẹ Hi thật sự tức giận!

Hạ Tiểu Hi vẫn còn nói lái nhại, Lôi Tuấn lập tức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô ấy...

“Oh...”

Hạ Tiểu Hi giùng giàng muốn đẩy anh ta ra, Lôi Tuấn đã hôn cô ấy đến trên ghế sa lon.

Hoa Thiều Kiền nhanh chóng che mắt của Lôi Đình, liền nghe thấy Lôi Đình trêu ghẹo nói: “ĐM, anh ơ — — đau mắt quá! Anh không thể tiết chế lại sao? Người biết thì còn biết anh đang mong ngóng có đứa nhỏ, chứ người không biết còn tưởng rằng anh cầu mà không được thỏa mãn đấy!”

Lôi Tuấn bị Hạ Tiểu Hi đạp bay, Lôi Tuấn che đang miệng đang bị “Trọng thương “ lại...

“Vợ ơ... có phải em không muốn có con đúng không? Buổi sáng em làm anh nóng người, buổi chiều em lại đá anh... em đang muốn làm anh tuyệt hậu sao?”

Rốt cuộc mẹ Hi cũng không nhìn nổi nữa, xoay người đi lấy bánh ngọt cho bọn họ...

Chương 892: Vợ từ trên trời rơi xuống, ngựa mặt lên trời khóc ròn như mưa.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau lưng, tiếng cười “Khủng bố” vang lên không ngừng — —

Mẹ Hi vừa đi, vừa lắc đầu: “Người trẻ tuổi bây giờ đúng là quá đáng sợ, quá đáng sợ... Nói gì, làm gì đều không chú ý... Haizzz! Đúng là khiến người ta phải bận tâm mà! Chỉ là... Hừ hừ, chắc bà sẽ nhanh được ôm cháu ngoại. Ai nha, các con cứ hôn đi hôn đi, coi như mình không nhìn thấy gì là được...”

Lúc Mẹ Hi mang bánh ngọt ra cho bọn họ ăn, đám người bên ngoài đã cười đến nỗi có thể phá tung nóc nhà lên rồi!

Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn cãi nhau ầm ĩ, giống như hai đứa trẻ.

Cả đám náo loạn một lúc, rồi gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc.

Mẹ Hạ Tiểu Hi không ngừng lái nhai chuyện cô ấy chưa mang thai, Hạ Tiểu Hi liền nói: “Con đã nhanh lắm rồi đấy, được không? Ít nhất là con đã lập gia đình, chứ Thiên Ma còn chưa có bạn gái đâu! Hừ — — “

Hạ Tiểu Hi trề miệng, vội vàng gọi điện thoại cho bia đỡ đạn.

Lý Thiên Mặc vẫn còn đang ở quê, phải sau mừng bốn mới có thể

tới.

Hạ Tiểu Hi trêu ghẹo anh ta: “Lớn rồi, mà còn độc thân! Cười nhạo cậu! Cười nhạo cậu!”

Lý Thiên Mặc không biết phải làm sao, tức giận nói: “Vậy tôi phải dùng cách gì bây giờ, tôi nhìn phụ nữ đều như nhìn thấy mật mã... Đến bây giờ vẫn chưa có người phụ nữ nào làm cho tôi không phân tích ra mật mã...”

Lăng Vi nói ở đầu bên kia: “Vì vậy, cả đời này của cậu chỉ có thể sống với mật mã mà thôi!”

“Ha ha ha — — “

Lý Thiên Mặc nghe thấy đầu điện thoại bên kia truyền tới rất nhiều tiếng cười nhạo...

Anh ta cũng rất phiền muộn, được không?

Anh ta cũng rất phiền não, được không?

Anh ta cũng rất muốn tìm bạn gái, được không?

Tiểu Vi, tiểu Hi, tiểu Đình đều rất tốt... Cũng đều là người đẹp, có điểm mạnh điểm yếu, nhưng cái chính là anh ta không động tâm, nhìn thấy bọn họ giống như nhìn thấy mật mã, hoàn toàn không có loại cảm giác đó, tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ anh ta... là người lãnh cảm?

Hoặc là do nguyên nhân khác? Anh ta không biết nên dùng từ gì để hình dung... có lẽ là người vô tính? Hay cái gì đó?

Haizzz! Thật là buồn rầu — —

Thật là phiền muộn a a a a...

Không được! Mình phải đi ra ngoài tìm phụ nữ!

Lý Thiên Mặc chỉnh trang cho mình đẹp trai bóng lộn, đi bộ ở trên đường chính... Kết quả phát hiện...

ĐM, hôm nay là ngày ba mươi tết... không có người nào ra phố a a a — —

Anh ta bị cô ngốc Hạ Tiểu Hi lây bệnh rồi sao?

Đều do Hạ Tiểu Hi cả, ai bảo cô ấy gọi điện thoại đến kích thích anh ta!

Tức chết đi được!

Lý Thiên Mặc đi bộ ở trên đường, ngay dưới tầng lầu nhà anh ta!
Anh ta có thu hoạch lớn!

ĐM! Không có mật mã!

Lý Thiên Mặc nhìn về phía khúc quanh, nhìn chăm chăm vào chỗ đó!
Cái cánh tay đang hất ra ngoài đó không có mật mã!!!!

Anh ta kích động!!!! Nhiệt huyết của anh ta sôi trào a a a!! Chắc chị gái thiên sứ đã nghe được lời cầu nguyện của anh ta, cho anh ta một người vợ?!

Lý Thiên Mặc khẩn trương, chăm chú nhìn về phía khúc quanh, hy

vọng người đi ra là một cô gái, không phải là một thằng nhóc...

Hy vọng cô gái đó xinh đẹp, tốt nhất là có bộ ngực... lớn...

Đôi mắt anh ta giống như hai ngọn đèn pha — —

Quét tới quét lui giống như mắt sói!

Người ở khúc quanh, đi ra từng bước từng bước...

Lý Thiên Mặc chột hộc máu...

“Phốc — —” Người đặc biệt đó... lại là một con chó!

ĐM — —

Đó là một người đàn ông đang ôm một con chó! Thì ra cánh tay không có mặt mã anh ta nhìn thấy vừa nãy, là chiếc áo khoác thật dày con chó kia đang mặc!

Lý Thiên Mặc ngửa mặt lên trời khóc ròng như mưa...

Gào to “Khóc ròng như mưa“...

Lãnh... cảm, vô tính gì đó, anh ta đều có thể cảm thấy rất thỏa mãn, dù thế nào cũng hơn hẳn so với... yêu động vật...

Lý Thiên Mặc uất ức.

Quyết định nửa tháng không ra khỏi cửa.

Anh ta phải xem phim chữa lành vết thương...

Chương 893: Cẩn thận (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Gâu gâu — — “

Trúng cai!

Lúc con chó ngu ngốc kia đi ngang qua Thiên Ma, nó còn dám sủa “Gâu gâu...” với anh ta.

Ai đó mau ngăn tôi lại đi — —

Tôi đang tức giận đây này!

Thiên Ma tức giận muốn sút cho nó một phát, người đàn ông đang ôm con chó ngu ngốc kia... siêu cấp mạnh mẽ, mặc dù... có vẻ như... có lẽ anh ta không đánh lại người ta, nhưng mà, Thiên Ma thật sự không thể nhịn được, thật sự rất muốn vén tay áo lên mắng chửi đối phương.

“Gâu gâu — — “

Con chó kia vẫn sủa ỉn ỏi, Thiên Ma tức giận trợn mắt nhìn nó. Đột nhiên — — “Oh...” Có người bịt chặt miệng và lỗ mũi của anh ta từ sau lưng.

Thiên Ma cảm thấy có mùi thuốc mê xông vào trong lỗ mũi anh ta, anh ta muốn nín thở, nhưng... Không còn kịp nữa rồi, dần dần, anh ta chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng...

Có người muốn... bắt cóc anh ta sao?

Tại sao phải làm anh ta hôn mê? Muốn bắt cóc? Đầu óc của Thiên Ma dần bị thuốc mê tri phối... anh ta oàn toàn không thể suy nghĩ được nữa.

Anh ta liều mạng giãy giụa! Muốn tránh thoát, nhưng càng bị người ta bịt chặt hơn.

Thiên Ma kéo lấy cánh tay của người kia, nhưng đã không dùng được sức lực nữa... Anh ta cố gắng suy nghĩ, hình như không có người nào thù hận anh ta... mà anh ta cũng không đắc tội với ai...

“Là anh ta hả? Thấy rõ!” giọng nói phát ra từ sau lưng anh ta đặc biệt thâm trầm, nói bằng tiếng nước ngoài. Lý Thiên Mặc nghe không hiểu, anh ta miễn cưỡng phân tích số liệu giọng nói này ở trong đầu, kết luận ra giọng nói này chưa từng lưu trữ trong cơ sở dữ liệu não của anh ta, nói rõ đây là người xa lạ.

Nghe cách phát âm... rất giống với người ngoại quốc ở biên giới bên kia.

Một người khác “ừ”: “Chính là anh ta! Không sai!”

Lý Thiên Mặc càng ngày càng choáng váng, anh ta muốn hét lên, nhưng không thể nói ra được chữ nào. Trước mắt anh ta tối sầm lại, hai chân như nhũn ra... Lão đảo lắc lư hôn mê bất tỉnh.

“Vác đi — — “

Lúc Lý Thiên Mặc tỉnh lại, anh ta phát hiện ra mình bị trói ở ghế sau một chiếc xe van.

ĐM!

“ ... ”

Lý Thiên Mặc thật sự hết ý kiến, anh ta đi ra ngoài đường tìm vợ, tại sao lại bị bắt cóc... Miệng của anh ta bị chặn lại, không phát ra được âm thanh nào, tay và chân đều bị trói chặt, siết chặt đến nỗi toàn thân đều tê tê, rất đau!

Anh ta muốn dùng sức nhúc nhích, nhưng trên người cũng không có sức.

Không nhúc nhích được tý gì.

Lý Thiên Mặc tức giận muốn chết, đầu đau khủng khiếp.

Anh ta dùng sức lắc đầu, phải nghĩ biện pháp chạy trốn mới được!

“Hừ — — hừ! Một đám số liệu, còn muốn bắt cóc tiểu gia... tiểu gia sẽ làm thịt hết các nguời...”

Lý Thiên Mặc nhắm mắt lại cẩn thận nghe tiếng động chung quanh. Hình như bên ngoài có tiếng còi tàu, đây là bên cạnh bến tàu!

Bọn họ là muốn đi đường thủy?

Nơi bọn họ muốn đưa anh ta tới, phải ngồi thuyền mới tới được?

Anh ta cẩn thận nghe, chợt nghe thấy cách đó không xa có tiếng pháo nổ, đại khái cách mấy chục mét, gần bến tàu này có khu nhà ở... Vậy chỗ này không phải là bến tàu ở Giang thành...

Bên cạnh bến tàu ở Giang thành là trường học, không có ngôi nhà nào, vậy nên chắc chắn sẽ không nghe được tiếng pháo nổ ở khoảng cách gần như vậy.

Bọn họ đã ra khỏi Giang thành, vậy... chỗ này là chỗ nào?

Lý Thiên Mặc mở mắt ra, lấy tầm nhìn hạn chế quan sát trong xe.

Chiếc xe van này rất tồi tàn, còn có mùi cá tanh, rõ ràng bình thường chiếc xe này được dùng để trữ cá.

Anh ta nhìn xuống dưới chân ghế ngồi cũ nát — —

Đó là cái gì? Dao cựa! Lý Thiên Mặc giật mình! Giết người diệt khẩu cần phải có vũ khí sắc bén — —

Tất cả đồng dao cựa dưới gầm xe kia... đều có vết máu!

Oh my god — —

Bọn họ không phải là muốn qua sông, bọn họ đang muốn tìm một bờ sông hủy thi diệt tích anh ta, ném xác anh ta vào lòng sông làm mồi cho cá?

Quả nhiên anh ta đã đoán đúng rồi!

Tiếng còi cầu cảng càng ngày càng xa, chiếc xe nhanh chóng đi vào khu dân cư đông đúc, bởi vì tiếng pháo nổ càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều.

Dựa theo tập tục ngày ba mươi tết của người dân địa phương, tám giờ tối có buổi liên hoan, sẽ có rất nhiều người ra ngoài đốt pháo!

Tiếng pháo nổ dày đặc thế này, nói rõ là vừa mới đến tối tám giờ.

Chương 894: Cẩn thận (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bầu trời bên ngoài đã tối đen, nhiệt độ trong xe vẫn là nhiệt độ vừa khô vừa lạnh của phương bắc, vì vậy mặc dù chiếc xe đã ra khỏi Giang thành, nhưng chắc vẫn còn ở vùng ngoại ô Giang thành...

Đó là Cẩm thành?

Lý Thiên Mặc gần như đã đoán ra được vị trí nơi này, dựa vào đo lường thời gian và khoảng cách, chỉ có Cẩm thành có bến tàu!

“Đến rồi, mang anh ta xuống, tôi đi tìm đồ ăn.”

Lý Thiên Mặc bị che mắt lại, bị người ta vác xuống xe, trước mắt anh ta đen như mực, nhưng không gian xung quanh khá trống trải, không khí rất trong lành, không có mùi xăng trong không khí, có mùi nhựa thông nhàn nhạt. Chắc chắn gần đây có một rừng thông!

Hơn nữa, nơi đây hẳn là cái trấn nhỏ gần trong rừng.

Từ chỗ này vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng còi tàu, nói rõ ngọn núi này cách bến tàu không xa lắm.

Lý Thiên Mặc lặng lẽ ghi nhớ, tiếng còi tàu truyền tới từ phía bên tay trái anh ta.

Bằng cách này, lúc anh ta nhìn thấy hướng mặt trời mọc, anh ta có thể xác định được phương hướng của bến tàu.

Lúc người nọ vác anh ta đi, anh ta cố ý đưa dài chân ra: “Cốc — — “

Chân của anh ta đụng phải cửa gỗ!

Đây là một căn nhà gỗ nhỏ — — căn nhà gỗ tồi tàn, thoáng mát!

Bởi vì bên tai truyền tới tiếng tấm ván kêu “Kéo kẹt “, còn có tiếng gió lạnh “Rào rào” thổi vào.

Lý Thiên Mặc hơi buồn rầu, thời tiết lạnh thế này... Đối phương lại trực tiếp ném anh ta ở cái nơi rách nát thế này, anh ta không bị đói bụng chết, thì cũng chết rét trước rồi!

Cũng may là sau khi anh ta bị ném lên một cái phản cứng, đã có người tới đốt lò lửa.

Nhìn có vẻ như đối phương còn chưa có ý định nhanh chóng giết chết con tin.

Anh ta còn có cơ hội được cứu!

Cuối cùng Lý Thiên Mặc cũng có cái để an ủi mình. Mặc dù anh ta đang hoảng sợ tột độ, nhưng vẫn coi như là bình tĩnh. Ngày ba mươi tết, không giống với những dịp khác, đã trở thế này rồi mà anh ta còn chưa về nhà, người nhà nhất định sẽ đi tìm anh ta.

Không tìm được anh ta, người nhà chắc chắn sẽ báo cảnh sát.

Cảnh sát thường lập án sau 48 giờ mất tích, nhưng cha mẹ anh ta nhất định sẽ gọi điện thoại cho tiểu Vi.

Tiểu Vi là người hiểu rõ anh ta nhất, ba mươi tết anh ta chắc chắn

chắc chắn sẽ ăn tết ở nhà.

Anh ta không ở nhà, có nghĩa là... anh ta nhất định đã xảy ra chuyện!
Hy vọng tiểu Vi đã hiểu đủ về anh ta.

Lý Thiên Mặc cố gắng nằm ngang, tiết kiệm thể lực.

Lăng Vi đang nằm trên ghế sa lon xem ti vi, mẹ của Thiên Ma đột nhiên gọi điện thoại tới: “Vi Vi— — đã trở thế này rồi mà Thiên Mặc nhà dì còn chưa về nhà, không biết có chuyện gì nữa? Dì gọi điện thoại cho nó mà gọi mãi không được.” Mẹ của Thiên Ma nói rất nhanh, rõ ràng là đang đặc biệt nóng vội: “Buổi chiều thằng nhóc này nói là muốn đi ra ngoài tản bộ, kết quả... Đã trở thế này rồi còn chưa trở lại. Dì đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại, nó đều không nhận. Có phải nó đến chỗ cháu chơi hay không?”

Trái tim của Lăng Vi nhảy “Lộp bộp”, cô giật mình!

“Đến bây giờ Thiên Mặc còn chưa về nhà?” Đây tuyệt đối không phải là tác phong của Thiên Ma? Năm nào cũng vậy, mỗi dịp năm mới, anh ta chắc chắn sẽ đón tết ở nhà, không có ngoại lệ nào cả!

Lăng Vi chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát, cô vội vàng nói: “Trước tiên dì đừng quá lo lắng, để cháu gọi điện thoại cho cậu ấy. Lát nữa, cháu sẽ liên lạc lại với dì!”

Lăng Vi vừa gọi điện thoại, vừa chạy vào thư phòng của Diệp Đình. Cô cúp điện thoại, lập tức bấm số điện thoại di động của Thiên Ma: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

“Chồng — — Thiên Ma xảy ra chuyện rồi!” Lăng Vi đẩy cửa thư phòng của Diệp Đình ra, gấp gáp vọt vào.

Diệp Đình ngẩng đầu lên, giật cả mình!

Chương 895: Truy xét — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc xảy ra chuyện?

“Sao vậy?”

Lăng Vi cầm điện thoại di động, lo lắng nói: “Bây giờ em còn chưa biết thế nào, em đoán có lẽ là mất tích, hoặc bị bắt cóc...”

Diệp Đình hơi nhíu mày lại, ném văn kiện trong tay xuống, lập tức mở máy vi tính xách tay ra: “Số điện thoại di động của cậu ấy là bao nhiêu?”

Lăng Vi vội vàng đọc số điện thoại di động cho anh, Diệp Đình gõ thật nhanh ở trên bàn phím.

“Điện thoại di động của cậu ấy, bị ném ở trong công viên gần nhà cậu ấy.”

Lăng Vi lập tức lo lắng: “Vậy khẳng định là bị người ta bắt cóc rồi! Thiên Ma vừa mới mua điện thoại di động mới, cậu ấy đặc biệt coi nó là bảo bối, tuyệt đối không thể làm mất ở trong công viên được. Hơn nữa, hôm nay là ba mươi tết, cậu ấy không thể nào không ở nhà được! Lấy hiểu biết của em về cậu ấy, cậu ấy chưa bao giờ ở ngoài đường quá tám giờ tối. Cậu ta chắc chắn sẽ cùng xem chương trình tivi cùng với người nhà, cùng ăn cơm đêm giao thừa! Chuyện này quá kỳ hoặc!”

“Ừ: “ Diệp Đình nắm tay cô nói: “Em đừng nóng vội, bây giờ anh sẽ nghĩ cách, em lập tức cử tiểu đội Âm Dạ đi bảo vệ cha mẹ của Thiên Ma đi, sau đó, gọi tiểu Tuấn tới đây.”

Lăng Vi nhanh chóng đi làm. Trước khi ra cửa, cô còn quay đầu lại nói: “Em đoán cha mẹ của Thiên Ma, nhất định sẽ báo cảnh sát... Nếu Thiên Ma thật sự bị bắt cóc, cậu ấy có thể bị nguy hiểm hay không?”

Diệp Đình an ủi cô ấy nói: “Trước tiên em đừng quá lo lắng, bình thường Thiên Ma không gây thù với người nào, những người này phần lớn là hướng về phía chúng ta. Những người bắt cóc Thiên Ma, có nhiều khả năng, không phải muốn lấy mạng cậu ấy, mà là... đòi tiền chuộc với chúng ta. Nếu bọn họ thật sự mất trí muốn giết người cho hả giận, chắc bây giờ người nhà của cậu ấy cũng đã chết oan uổng rồi.”

Lăng Vi hơi yên lòng. Cô siết chặt quả đấm, cảm thấy trong lòng cực kỳ khổ sở.

Sao cô lại quên mất Thiên Ma chứ?

Cô bình bình an an vui vẻ nằm trong ổ nhỏ của mình, nhưng lại làm hại bản mình bị bắt cóc!

Lăng Vi khó chịu muốn chết, phải cố gắng cứu Thiên Ma càng nhanh càng tốt!

Cô vội vàng gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, rồi lập tức cử tiểu đội Âm Dạ đi âm thầm bảo vệ cha mẹ của Thiên Ma, hơn nữa còn dặn dò bọn họ, nhất định phải bí mật bảo vệ, không thể để cho người ta nhìn ra bọn họ đã có hành động.

Tránh tạo thành áp lực với kẻ địch, kích thích bọn họ giết con tin.

Sau khi sắp xếp xong những chuyện này, Lôi Tuấn cũng đã chạy tới. Lúc Lăng Vi trở lại thư phòng của Diệp Đình, Lôi Tuấn và Diệp Đình đang thương lượng đối sách.

Diệp Đình nói: “Nếu không nằm ngoài dự liệu, chúng ta sẽ nhận được điện thoại của đối phương, đòi tiền chuộc với chúng ta. Sau đó, chúng ta nhất định phải cầu đối phương quay một đoạn video. Chúng ta sẽ thông qua đoạn video đó, tra tìm xem cậu ấy bị nhốt ở nơi nào.”

“Ừ, bây giờ em đi cử người điều tra.” Lôi Tuấn mặt đầy lửa giận đi ra ngoài.

Lăng Vi đứng ngồi không yên, trong lòng đau khổ đến đòi mạng.

Diệp Đình không ngừng gõ bàn phím, một lúc lâu sau, anh nói với Lôi Tuấn: “Trước tiên hãy lấy tất cả các đoạn video giám sát trên đường gần nhà của Lý Thiên Mặc.”

“Vâng, được! Em sẽ gửi cho anh ngay lập tức!” Lôi Tuấn gọi đồng thời hai cuộc điện thoại, vừa sắp xếp nhân lực, vừa sắp xếp tiểu đội điều tra lấy video.

Diệp Đình gọi điện thoại cho cục trưởng Lý của sở công an.

Cục trưởng nói Lý: “Tôi sẽ lập tức cử người qua!”

Có những lời này của ông ta, Diệp Đình biết ông ta nhất định sẽ cử những nhân viên cảnh sát từ tổ chuyên án giỏi nhất tới.

Chương 896: Truy xét — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chỉ chốc lát sau, video quay công viên gần đó được gửi tới, Lăng Vi dờn ghế, ngồi ở bên cạnh Diệp Đình xem.

“Chồng, anh xem... Nơi này nơi này! Đây là Thiên Ma!” Lăng Vi nhanh mắt phát hiện ra chiếc áo khoác dài màu xanh đậm Lý Thiên Mặc đã từng mặc qua! Anh ta đang đi bộ ở trong công viên, sau đó, có một người đàn ông ôm một con chó nhỏ đi ra từ khúc quanh bên đó, từ từ đi qua bên cạnh anh ta. Sau đó, Thiên Ma đột nhiên bị người ta che miệng!

Bây giờ nhìn rõ đoạn video, thật sự chính là bắt cóc!

Trái tim của Lăng Vi đều đã dâng lên đến tận cổ họng, vừa rồi cô còn không có lo lắng như vậy, bây giờ xác định được câu trả lời, cô thật sự lo lắng đến độ sắp điên lên rồi!

Bụng, ruột đều chao đảo, chao đảo đến nỗi cả người cô như muốn thiêu cháy.

Diệp Đình nắm lấy tay nhỏ của cô: “Em đừng có gấp, tình hình bây giờ còn chưa đặc biệt xấu, người bắt cóc cậu ấy lần này, quan trọng nhất là muốn tiền, hoặc là muốn dụ chúng ta đi ra ngoài. Ít nhất bây giờ Lý Thiên Mặc sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta nhất định phải cứu được cậu ấy, trước khi cậu ấy bị thương tổn.”

“Được!” Lăng Vi lại tiếp tục xem video, kết quả trong số mấy camera

theo dõi xung quanh, có một cái bị hỏng, không quay được cảnh người bắt cóc Thiên Ma đi chiếc xe nào.

“Chồng, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lúc này, cửa thư phòng của Diệp Đình bị người gõ: “Cốc cốc cốc — — “

Lăng Vi mau chóng đứng lên đi ra mở cửa, cô thấy Giang Quân đứng ở ngoài cửa, sau lưng anh ta còn có mấy nhân viên cảnh sát đi theo.

“Anh Quân! Thiên Mặc xảy ra chuyện rồi — —” Khoảng khắc vừa nhìn thấy Giang Quân, Lăng Vi gần như không thể khống chế được cảm xúc.

Giang quân khó chịu gật đầu, vỗ vào lưng cô, an ủi nói: “Em đừng lo lắng, chúng ta sẽ cứu cậu ấy ra ngoài.”

Lăng Vi cắn môi gật đầu, mời bọn họ vào.

Giang Quân nói với mấy nhân viên cảnh sát khác: “Mau chóng bắt tay vào điều tra, bị người hại đã mất tích xấp xỉ năm giờ, nếu không ngoài dự liệu, trước tối nay, cha mẹ của Lý Thiên Mặc hoặc là chỗ của Diệp tiên sinh sẽ nhận được điện thoại kẻ bắt cóc gọi tới đòi tiền chuộc.”

“Dạ! Sếp!” Mấy cảnh sát lập tức lắp đặt thiết bị nghe lén, dò tìm sóng điện thoại ở trên điện thoại di động của anh, tiến hành nghe lén dò tìm sóng điện thoại cuộc gọi đến ở thư phòng của Diệp Đình.

Đau khổ chờ đợi đến hơn ba giờ rạng sáng mừng một đầu năm.

Chuông điện thoại di động của Lăng Vi đột nhiên vang lên.

Cô run rẩy, Giang Quân giơ tay lên tỏ ý muốn cô bình tĩnh, chờ mấy hồi chuông điện thoại vang lên rồi mới nhận điện thoại.

Lăng Vi chờ điện thoại vang lên ba mươi mấy giây, mới làm ra vẻ uể oải, làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ, tức giận hét lên: “Ai vậy? Nửa đêm nửa hôm còn gọi điện thoại? Có để cho người ta ngủ nữa hay không?... Có chuyện gì? Mau nói đi!...”

Mấy giây sau, giọng nói âm trầm của đối phương vang lên: “Bạn của cô đang ở chỗ tôi!”

Lăng Vi mắng: “Đúng là bệnh thần kinh!”

“Tít — —” đối phương cúp điện thoại.

Phía đối phương, sắc mặt của năm người trong nhà gỗ nhỏ đồng loạt trầm xuống. Một người trong đó nói: “Lão đại...”

Người gọi điện thoại phất phất tay: “Bình bất yếm trá, gọi lại!”

“A lô — — “

Nghe thấy giọng nói cực kỳ thiếu kiên nhẫn của Lăng Vi ở đầu bên kia, người này nói rõ ràng: “ Bây giờ bạn cô, Lý Thiên Mặc đang ở trong tay chúng tôi.”

Đầu điện thoại bên kia vang lên tiếng hít thở mạnh, người này hài lòng nói: “Chúng tôi sẽ liên lạc lại với cô, nhớ! Không được báo cảnh sát!”

Nói xong, đối phương lại cúp điện thoại.

Giang Quân nhìn thời gian điện thoại nói chuyện trên điện thoại:
“Không tới 13 giây, GPS không xác định được vị trí của đối phương.
Rõ ràng đối phương là kẻ đã có tiền án tiền sự, rất có kinh nghiệm.”

Lăng Vi nói: “Vừa rồi em nghe thấy đầu bên đó đặc biệt an tĩnh...”

Cô đặt tay ở trên trán, vắt óc suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, cô cau mày nói: “Hôm nay là mừng một đầu năm, rất nhiều địa phương đều đốt pháo ở ngoài nhà, mặc dù không quá ồn ã, nhưng chắc chắn phải có tiếng động. Nhưng... vừa rồi lúc đối phương gọi điện thoại đến, xung quanh đặc biệt đặc biệt an tĩnh... Nói rõ nơi bây giờ bọn họ đang ở đặc biệt yên tĩnh...”

“Đúng...”

Giang Quân gật đầu: “Bọn họ lựa chọn khoảng thời gian ba giờ sáng này. Lý do quan trọng nhất chính là sợ xung quanh có tiếng pháo, sẽ cung cấp đầu mối vị trí của bọn họ cho chúng ta. Nhưng mà, xung quanh an tĩnh như vậy, ngược lại cũng là một đầu mối.”

Lúc này, Diệp Đình đã khoanh vùng ra mấy phạm vi ở trong máy vi tính.

Anh chỉ vào máy vi tính nói: “Những chỗ này, đều là nơi dân cư thưa thớt. Chắc bọn họ ở trong phạm vi này.”

Chương 897: Lục lực đồng tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân nhìn vào màn hình máy vi tính của anh, ánh mắt sáng lên, Diệp Đình có thể khoan vùng phạm vi chỉ trong thời gian ngắn như vậy?

Anh ta tranh thủ thời gian bảo Diệp Đình gửi phần tài liệu này trở về cục.

Giang Quân chăm chú nhìn, cau mày nói: “Những phạm vi này vẫn quá rộng, tiểu Vi, lần tới lúc em lại nghe điện thoại, cố gắng kéo dài thời gian nói chuyện với đối phương, thu gom được càng nhiều đầu mối, càng có lợi với công cuộc giải cứu bị người hại.”

Lăng Vi gật đầu, cô biết điều này.

Cô che mặt, đau lòng muốn chết. Cả đêm không ngủ, đầu của cô cũng đau như sắp nứt ra. Nhưng, càng nhiều hơn là lo lắng... lo lắng đến mức khó chịu!

Cô rất sợ Thiên Ma sẽ xảy ra chuyện... Vào giờ phút này, cô tình nguyện người bị bắt cóc chính là cô.

Hạ Tiểu Hi cũng chạy tới.

“Tiểu Vi...” Hạ Tiểu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Vi, hoàn toàn không biết phải làm sao. Lăng Vi nắm lấy tay cô ấy, tay của Hạ Tiểu Hi lạnh như

bằng. Cô ấy chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này, nên hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận.

Cô ấy bị dọa sợ đến nổi trắng bệch mặt. Lăng Vi ôm lấy cô ấy, hai người đều không lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền cũng tới.

Diệp Đình và Lôi Đình thấp giọng thương lượng cái gì đó, giống như là sắp xếp nhiệm vụ cho cô ấy.

Sắc mặt của Lôi Đình rất nghiêm nghị, liên tục gật đầu, chỉ chốc lát sau, cô ấy đi ra ngoài, Hoa Thiếu Kiền cũng đi theo cô ấy ra ngoài.

Không biết tại sao, Lăng Vi đột nhiên cảm thấy an tâm, tựa như... Tất cả mọi chuyện đều sẽ không thoát ra khỏi quỹ đạo, mặc dù bây giờ rất khó khăn, rất mạo hiểm, nhưng dường như... Tất cả mọi người đều có đầy đủ lòng tin sẽ cứu được Thiên Ma trở về.

Cô muốn trào lệ nóng, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng: “Thiên Ma, cậu nhất định phải kiên trì! Bọn mình sẽ đến cứu cậu!”

Mảnh vải bịt mắt Lý Thiên Mặc, bị người ta thô lỗ tháo ra, anh ta không mở mắt ra ngay lập tức, mà chờ đến khi mắt thích ứng được ánh sáng, mới từ từ mở mắt ra.

Anh ta nhìn thấy mấy kẻ bắt cóc da ngăm đen, lại rất gầy yếu, đang hung thần ác sát trừng mắt nhìn anh ta.

Trái tim của Lý Thiên Mặc nhảy “Thình thịch”, sát khí trên mặt những người này cực kỳ nặng! Chắc chắn đều là những kẻ liều mạng, nhìn bọn họ lựa chọn địa điểm này, còn cả cách bọn họ quen tay quen việc dùng thủ đoạn này, hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên làm

loại chuyện bắt cóc này.

“Cho anh ta ăn cái gì đó, đừng để cho anh ta chết!”

Mấy người này không phải là mấy người trong xe vừa nãy, bọn họ đều nói bằng tiếng phổ thông, hơi có khẩu âm phương nam, nhưng không nặng lắm. Có lẽ đều là những kẻ có tiền án tiền sự đến từ khắp nơi... vì vậy, khẩu âm rất kỳ lạ, không thể chắc chắn là người của địa phương nào.

Điều bây giờ Lý Thiên Mặc muốn nhất là ăn cái gì đó, chuyện duy nhất bây giờ anh ta có thể làm, chính là phải gìn giữ thể lực, bảo đảm rằng mình không chết, còn dư lại tất cả mọi chuyện, đều phải giao cho các bạn của anh ta.

Cha mẹ mình đều là những người trung thực biết điều, chắc chắn sẽ không thể trông cậy nổi. Nhưng tiểu Vi và Diệp Đình, còn có bọn Lôi Tuấn, Lôi Đình đều không phải là những chiến sĩ bình thường.

Còn chuyện các bạn mình có thể tìm được mình hay không, anh ta vẫn ôm hy vọng rất lớn.

Mấy kẻ bắt cóc này đều đặc biệt xảo quyệt, không cho anh ta ăn quá nhiều đồ, chỉ cho một miếng bánh bao, với mấy ngụm nước.

Chỉ cần giữ mạng lại cho anh ta, không để cho anh ta chết là được, sao có thể cho anh ta ăn quá nhiều đồ.

Lý Thiên Mặc cảm thấy rất khó chịu, mẹ nó... thà không cho ăn còn hơn... Chứ chỉ cho có một miếng thế này, dịch chua trong dạ dày dâng lên, lại không có đồ tiêu hóa, thì lại càng khó chịu hơn.

Anh ta nằm ngửa mặt lên, thấy vị trí của mặt trời theo hướng cửa sổ

bên trái, anh ta biết đại tiếng còi tàu truyền tới từ bến tàu tối ngày hôm qua, là ở hướng tây nam.

Bây giờ là khoảng hơn bảy giờ sáng, xung quanh vang lên tiếng pháo nổ “Bùm bùm bùm“, chứng minh có hộ dân cách đó không xa đã có sớm bắt đầu đốt pháo.

Chương 898: Lục lực đồng tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nghĩ trong đầu, nơi này chắc chắn không phải là khu vực rừng... Bởi vì bình thường người sống ở khu vực rừng không đốt pháo, sợ dọa động vật chạy mất. Vào mùa đông, thợ săn ở khu vực rừng cũng sẽ lên núi kiếm ăn. Đốt pháo lớn thế này, không phải là cách làm của thợ săn sống ở khu vực rừng.

Như vậy... vị trí bây giờ anh ta đang ở, có lẽ là ở...

Anh ta nhắm mắt lại, tế bào não nhanh chóng vận động, anh ta mở mắt ra, trong đầu khoanh vùng mấy địa danh: “ Huyện Lộc, Giáo Lâm! Cái khe núi nọ...” Trước kia anh ta đã từng tới chỗ này.

Nhưng cũng có khả năng là không phải... Tuy nhiên, cho dù không phải, cũng không quá xa.

Lý Thiên Mặc an tâm, lặng lẽ nghĩ, chờ kẻ bắt cóc liên lạc với bên ngoài, anh ta phải tìm cách nào đó truyền những tin tức này cho nhóm bạn của mình.

“Đại ca, xong hết rồi, người thuê đã bảo chúng ta gọi điện thoại thúc giục.”

Người thuê? Lý Thiên Mặc chớp được tin tức này, những người này là được người khác thuê, hẳn là được nhóm người trên xe kia thuê!

Nhóm người trên xe kia mới thật sự là hung thủ! Bọn họ nói tiếng nước ngoài... Lý Thiên Mặc chột cả kinh, những người bắt cóc anh ta... đáng đáng đến tổ chức quốc tế nào đó sao?

Mà những người trói anh ta bây giờ, chỉ là những kẻ lâu la bị thuê mà thôi.

Anh chột cảm thấy lo lắng, đối phương chỉ muốn tiền thôi sao?

Hay là... Muốn nhiều hơn... thứ đáng sợ hơn?

Anh ta nghiêm túc quan sát năm kẻ bắt cóc kia lần nữa, một người trong đó đang đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Lúc chuông điện thoại của Lăng Vi reo lên, dãy số hiện trên màn hình là một dãy số khác, rõ ràng kẻ bắt cóc này đặc biệt xảo quyệt, đã hủy bỏ số điện thoại dùng để gọi lúc ba giờ sáng.

Khó trách, cảnh sát lần theo cuộc điện thoại kia, vẫn không điều tra được đầu mối.

Lăng Vi nhận điện thoại, cố tình làm cho giọng của mình run rẩy, khóc: “Các người đã mang bạn của tôi đi đâu?” Giọng nói của cô càng nói càng lớn, Lý Thiên Mặc nằm ở trên tấm phản cứng, cũng nghe được tiếng khóc của cô.

Lý Thiên Mặc hăng máu như đánh tiết gà chỉ trong giây lát, trợn to hai mắt, đột nhiên liên lạc với mình bạn, anh ta rất hưng phấn!

Kẻ đứng đầu đám bắt cóc âm trầm uy hiếp: “Mau chuẩn bị năm mươi triệu! Chúng tôi còn muốn một người, người phụ nữ Ikuer da đen các người mới bắt được hồi đầu năm nữa! Trao đổi ở đâu, tôi sẽ gọi điện thoại lại cho cô!”

“Được! Ông muốn cái gì chúng tôi cũng cho! Nhưng ông phải cho tôi biết, bây giờ bạn tôi có an toàn hay không!” Lăng Vi nói cực kỳ nhanh, cô biết đối phương sẽ cúp điện thoại bất cứ lúc nào, nên câu nói này của cô, gần như chỉ dùng có bốn năm giây.

“Tít — —” Kẻ đứng đầu đám bắt cóc cúp điện thoại.

Lăng Vi nhìn về phía Diệp Đình, anh gật đầu với cô, bày tỏ cô nói cực kỳ giỏi, đối phương nhất định sẽ để Lý Thiên Mặc nghe điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, chuông điện thoại di động của Lăng Vi vang lên, lại là một dãy số khác.

Nhưng, vẫn là giọng nói của kẻ bắt cóc kia: “Nói chuyện!”

Lý Thiên Mặc “Hừ hừ”: “Tiểu Vi, là mình đây... Mình rất đói... Hừ hừ hừ...”

Lăng Vi cố tình lớn tiếng kêu với đầu bên kia: “Thiên Ma — — Thiên Ma! xin lỗi... mình nhất định sẽ cứu được cậu, bọn họ muốn cái gì, mình cũng cho!”

“À à à, được.”

“Tít — —” đối phương lại cúp điện thoại!

Giang Quân nói: “Mau mau, lập lại phần thu âm!”

Lý Thiên Mặc nhận cú điện thoại này, hơi không giống bình thường...

Theo logic, bình thường, lần đầu tiên những nạn nhân bị bắt cóc nói chuyện điện thoại với người nhà, sẽ kinh hoàng, sẽ hết hoảng nói:

“Tôi rất sợ hãi, các cậu mau tới cứu tôi...” gì gì đó, nhưng... Lý Thiên Mặc không như vậy!

Chương 899: Mật mã — — phá giải! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Lôi Đình, Lôi Tuấn, Hoa Thiếu Kiên trở về trong phòng vô cùng im lặng.

Lăng Vi, Diệp Đình, Giang Quân, Hạ Tiểu Hy đang nghe lại ghi âm.

Lúc Thiên Ma nghe điện thoại đầu tiên lầm bầm hai tiếng: “Tiểu Vi, tôi đây... Tôi đói quá... hừ hừ hừ...”

Sau đó, anh ta nói câu tiếp theo là: “A a a, được.”

Lăng Vi nghe ghi âm, có chút nghi hoặc nói: “Thiên Ma bình thường nói chuyện không phải như thế. Cậu ấy từ trước tới giờ không bao giờ hừ hừ a a nói ra miệng cả...”

Hạ Tiểu Hy vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng... Thiên Ma sẽ không như vậy! Cậu ấy chưa bao giờ lầm bầm hừ hừ như thế!”

Lăng Vi đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang Diệp Đình, có chút dăm chiêu nói: “Thiên Ma có khi nào để lại mật mã gì cho chúng ta không ta?”

Diệp Đình cũng nhìn cô chăm chú.

Lăng Vi vội vàng nói: “Lần trước, lúc chúng ta dùng mã Morse, em cũng dạy cho Thiên Ma, có khi nào cậu ấy...”

Lăng Vi còn chưa nói xong, Diệp Đình đã bắt đầu giải mã.

Diệp Đình vạch lên giấy, nghiêm túc nói: “Lời Thiên Ma nói tổng cộng có bảy chữ phân biệt là hai chữ, hai chữ, hai chữ, ba chữ, ba chữ. Câu cuối cùng là ba chữ, hai chữ.”

[Câu của Thiên Ma (Thiên Mặc) nếu chuyển sang mã Morse là:

[... _ _ _ _.]

Nếu chia ra có (... _ _) = 3, (_.) = N.

(... _) = V, (_ _.) = G

(...) = S, (_ _) = M, (_.) = N

Thực ra nếu chia ra còn nhiều trường hợp mã khác, nhưng trong truyện chỉ đề cập tới 3 tổ hợp V-G, S-M-N và 3-N -.-]

Diệp Đình viết lên giấy: “Hai chữ là ngắn, ba chữ là dài. Ngắn dùng dấu chấm để biểu thị, dài dùng — để biểu thị...”

Diệp Đình ở trong đầu hóa giải tổ hợp, con người lợi hại nhìn quét qua mặt giấy mấy lần, lập tức cho ra đáp án: “Như vậy... Đây sắp hàng, cho ra ba loại tổ hợp: V-G, S-M-N, hoặc là 3-N.”

Anh viết xong, lấy bút vẽ ba đường, nói: “Cả ba đều có khả năng.”

Lăng Vi thở dài: “Mấy tổ hợp này đại biểu cho điều gì? Ghép lại chẳng thành chữ Hán, cũng chẳng thành tiếng Anh...”

Cả đám đều vắt óc suy nghĩ: “VG...”

Giang Quân nói: “Thiên Mặc thật ra muốn nói gì với chúng ta? VG là tên viết tắt của thứ gì à?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta.

Giang Quân nghĩ nghĩ nói: “.vg là số hiệu lãnh thổ của quần đảo Virgin. Chẳng lẽ Thiên Mặc bị bắt tới quần đảo Virgin à?”

Anh nói xong, lại lắc lắc đầu...

Ngón tay vuốt vuốt cằm nói: “Quần đảo Virgin nằm ở phía đông bắc vùng biển Caribe, dựa vào thời gian thì không hợp... Thiên Mặc mất tích còn chưa tới năm tiếng. Nếu đưa người từ một khu phố nhỏ ở Giang Thành đến biển Caribe, nhất định phải dùng đến máy bay trực thăng. Nhưng máy bay trực thăng khi xuất cảnh mục tiêu quá lớn. Bọn cướp bình thường sẽ không lựa chọn phương tiện giao thông này.”

“...” Hình như là vậy...

Lôi Tuấn cào đầu, loại trò chơi cần chỉ số thông minh cao này hoàn toàn không hợp với cậu ta... Cậu ta vẫn là đi chuẩn bị tập kích bất ngờ thì hợp hơn.

Hoa Thiếu Kiền và Lôi Đình cũng không hiểu lắm.

Nhưng đều cảm thấy Giang Quân nói rất có lý.

Hạ Tiểu Hy lại càng không cần nói, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Lăng Vi và Diệp Đình.

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn nhau, dường như đều muốn nhìn từ trong mắt nhau ra đáp án.

Lăng Vi ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Cô nhăn mặt nhíu mày, không ngừng nói: “Còn mật mã gì khác không? Nhất định có liên quan đến mật mã gì đó...”

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, Lăng Vi cắn môi, ngón tay càng không ngừng ấn ấn mi tâm, cô nhíu chặt mày, vô cùng lo lắng!

Diệp Đình đột nhiên nói: “Là mật mã hacker.”

Tất cả mọi người ngừng thở...

Chương 900: Mật mã — — phá giải! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tất cả đều mở to hai mắt nhìn về phía Diệp Đình, chỉ thấy anh cười ngạo nghễ: “Thiên Ma là cao thủ hacker tầm cỡ đứng đầu thế giới, cậu ta biết trên thế giới này chỉ có mình anh có thể giải mật mã của cậu ta, anh tham dự lần cứu viện này, cậu ta nhất định đem “vốn áp đáy hòm” đặt lên người anh.”

Thiên Ma, cậu đúng là coi trọng tôi quá rồi đấy!

Diệp Đình cười đến không ai nhìn nổi, ngón tay thon dài của anh “lạch cạch” lướt trên bàn phím. Anh vừa nhấn vừa nói: “VG là thuật ngữ máy tính: Volume Group — — ổ đĩa ảo.”

Diệp Đình nhìn chăm chăm màn hình, con ngươi đen minh duệ, sắc bén, tràn ngập trí tuệ. Giống như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi trong đêm đen, đột nhiên khiến người ta cảm thấy áp bách!

Tất cả mọi người nín thở theo dõi anh, ai cũng không dám lên tiếng, sợ quấy rầy suy nghĩ của anh.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Diệp Đình cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt anh vô cùng chuyên chú! Môi mỏng khẽ nhếch, ngón tay giống như có ma lực: “Cạch cạch cạch — —” gõ bàn phím. Màn hình máy tính lập tức xuất hiện từng chuỗi từng chuỗi số hiệu — —

Nhanh như bay, khiến người khác không theo kịp.

Căn bản là không nhìn rõ bên trên viết cái gì, chỉ thấy ánh mắt Diệp Đình giống như Rada: “bá bá bá” cực kỳ nhanh nhìn quét qua màn hình.

Ngón tay anh theo kịp tốc độ ánh mắt, càng không ngừng gõ. Lăng Vi, Lôi Đình và Lôi Tuấn biết Diệp Đình là hacker siêu cấp.

Nhưng Giang Quân, Hoa Thiếu Càn không biết, hai người bọn họ trực tiếp trợn tròn mắt...

Hạ Tiểu Hy lại kinh ngạc đến mức tròng mắt cũng sắp rớt ra.

Cả đám tuy đều vô cùng kinh ngạc, nhưng ai cũng không phát ra âm thanh.

Rất nhanh, Diệp Đình nâng cổ tay, nhấn phím “Enter” — —

“Có chữ! Có chữ — — có chữ hiện ra kìa!” Cả đám đột nhiên kích động.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Chỉ thấy những ký tự dần dần xếp thành hình.

“Trời ạ — —”

Số hiệu trên màn hình dần dần tổ hợp... từng chút từng chút hiện ra...

Là chữ gì?

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn — —

“Cẩm Thành...”

“Ờ Cẩm Thành!” Giang Quân kích động mở máy truyền tin: “Điểm A hồi báo! Điểm A hồi báo! Đã tìm ra vị trí người bị hại! Ờ Cẩm Thành! Ờ Cẩm Thành! Báo cáo hết — —”

Trung tâm điều khiển bên kia lập tức sôi trào: “Cái gì? Đã tìm ra vị trí của người bị hại? Sao có thể? Mọi người xác định bằng cách nào vậy? Xác nhận chưa? Là tra ra từ camera ghi hình à? Hay là xe của bọn cướp?”

Giang Quân nói: “Cũng không phải, là chúng tôi phá giải... À...”

Anh muốn nói, bọn họ phá giải mật mã người bị hại để lại, nhưng mà... Hình như giải thích... Rất phiền toái. Hơn nữa, hình như cũng chẳng có mấy ai có thể tin được.

Quan trọng hơn là, nếu anh báo cáo lại, thân phận hacker của Diệp Đình hacker sẽ bại lộ.

Anh không thể làm như vậy! Diệp Đình không hề đề phòng anh, là bởi vì tình thế thật sự cấp bách, hơn nữa nhất định là tin tưởng anh, biết anh sẽ không nói lung tung.

Giang Quân suy nghĩ một chút, sửa miệng nói: “Người bị hại dùng cách của cậu ấy nhắn cho bạn cậu ấy một chuỗi mật mã. Cậu ấy và bạn thường xuyên dùng mật mã này để chơi, nên rất dễ phá giải.”

“...”

Bên trung tâm điều khiển kia, tập thể chửi thề “Má nó...” Như vậy cũng đúng?

Ngón tay Diệp Đình vẫn còn đang gõ bàn phím.

Giang Quân tắt máy truyền tin rồi, Lôi Tuấn nói với anh ta: “Bây giờ anh Đình đang phá giải đoạn mã S-M-N, em đoán chắc địa chỉ Thiên Mặc để lại cho chúng ta sẽ cụ thể hơn nữa.”

“Cụ thể hơn nữa?”

Giang Quân giật mình há to miệng, chỉ ra phạm vi Cẩm Thành đã lợi hại lắm rồi, còn có thể cụ thể hơn à?

Rất nhanh, Diệp Đình lại gõ enter: “Lộc Huyền... Giáo Lâm!”

Chương 901: Giết con tin!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Lộc Huyền... Giảo Lâm — —”

Lăng Vi che miệng, vô cùng khiếp sợ: “Chồng à, anh đẹp trai quá đi!”

Lúc Diệp Đình nhấn enter... Lăng Vi dường như nhìn thấy xung quanh Diệp Đình lấp lánh ánh sáng — —

Anh vô cùng chói mắt!

Giang Quân gần như hít thở không thông, anh theo bản năng cầm lấy máy truyền tin, thông báo: “Lý Thiên Mặc ở Cẩm Thành, Lộc Huyền... Giảo Lâm...”

“Cái gì?” Trung tâm điều khiển lập tức tuôn trào tiếng than sợ hãi: “Điểm A, xác định là ở Giảo Lâm sao? Chắc chắn như vậy?”

“Điểm A hội báo — — chắc chắn là ở Giảo Lâm!”

Đầu kia bên trung tâm điều khiển đột nhiên tập thể trầm mặc, vài giây sau, đột nhiên lại tập thể bùng nổ: “Má — —” Tốc độ trình sát cũng quá nhanh rồi đi? Từ lúc bọn cướp gọi điện tới chưa đến hai mươi mấy phút đã xác định ra vị trí cụ thể của con tin? Còn có thể đem phạm vi thu nhỏ lại đến khu rừng ở thị trấn Giảo Lâm?

“Các điểm chú ý! Các điểm chú ý! Lập tức hành động! Bảo đảm an toàn của người bị hại! Xuất phát — —”

Diệp Đình đẩy máy tính ra, chỉ cảm thấy từng đợt đau đầu.

Anh rất chuyên chú, đám số liệu này nhìn đơn giản, thật ra cực kỳ tốn não.

Tên nhóc Lý Thiên Mặc này, thật đúng là thiên tài!

“Chồng, anh đau đầu à?” Lăng Vi đau lòng tựa vào bên cạnh anh, tay ấn ấn huyết Thái Dương cho anh: “Chồng, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát đi.”

Diệp Đình gật đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lôi Tuấn, Lôi Đình, Giang Quân đã hưng phấn đến nhảy dựng lên.

Hạ Tiểu Hy vỗ tay, kinh hô: “Mọi người đều là thiên tài — — trời ạ! Điều này sao có thể?” Chỉ bằng hai câu đối thoại, có thể truyền lại nhiều tin tức như vậy?

A, quá thông minh — — cô đời này cho dù mệt chết, cho dù nghĩ muốn nổ tung đầu cũng không phá giải được loại mật mã này!

“Thiên Mặc được cứu rồi! Chúng ta có thể cứu Thiên Mặc!” Hạ Tiểu Hy kích động vừa nhảy vừa múa, cô ôm Lôi Tuấn, hôn hôn nhẹ.

Lăng Vi cắn môi, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Cô kích động vươn tay ôm Diệp Đình: “Chồng ơi... Cảm ơn, cảm ơn anh nhiều lắm.”

Diệp Đình đứng dậy, vươn tay ôm cô.

Lăng Vi chôn mặt trong ngực anh, anh nâng tay, bàn tay nhẹ nhàng

vuốt tóc cô: “Bây giờ trông chờ vào nhóm cứu viện, bọn họ hẳn là rất nhanh sẽ cứu được Lý Thiên Mặc.”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu, mũi cay cay, nước mắt lại muốn chảy ra — —

Lôi Đình và Hạ Tiểu Hy ở bên cạnh đã lau nước mắt. Hoa Thiếu Kiên ôm Lôi Đình.

Lôi Tuấn vỗ vỗ lưng Hạ Tiểu Hy, lập tức ra khỏi thư phòng, hạ mệnh lệnh bí mật tìm kiếm cho tiểu tổ của Âm Ảnh!

Hai bút cùng vẽ, hẳn là có thể tìm được người nhanh hơn một chút.

Lôi Đình cũng đi theo.

Lôi Tuấn nhìn chăm chăm cô, một lát sau mới nói: “Em vừa mới mang thai, đừng làm nhiệm vụ này. Em ở nhà chờ bọn anh.”

Lôi Đình nói: “Anh, em không theo làm nhiệm vụ, em có thể ở trên xe chỉ huy.”

“Cũng tốt!” Lôi Tuấn gật đầu đồng ý.

“Hành động — —” Lôi Tuấn Lôi Đình lập tức xuất phát — —

Giang Quân, Lăng Vi và Diệp Đình vẫn ở nhà chờ điện thoại của bọn cướp. Nhiệm vụ của hai người bọn họ bây giờ là ứng phó với bọn cướp, không thể để bọn cướp phát giác bọn họ đã có đột phá, hơn nữa đã bắt đầu hành động.

Lăng Vi lo lắng chờ đợi điện thoại, một lần lại một lần an ủi bảo chính mình an tâm an tâm.

Thiên Ma cậu ấy sẽ tự bảo vệ bản thân. Cậu ấy thông minh như vậy, cơ trí như vậy. Cậu ấy vậy mà ngay cả vị trí của mình cũng đoán ra được?

Vụ án bắt cóc bình thường, bình thường bọn cướp sẽ đánh ngất hoặc bịt mắt con tin rồi mới mang đi.

Cậu ấy dựa vào thông tin gì mà đoán được?

Thiên Ma thật sự quá lợi hại!

Lăng Vi nhìn không được kích động.

Cô nắm chặt tay, yên lặng cổ vũ Thiên Ma.

Thiên Ma không chỉ đoán được vị trí của mình, còn dùng mật mã thông báo cho họ.

Cậu ấy thật sự quá tuyệt vời! Nếu cậu ấy chỉ truyền mã Morse cho bọn họ thì không truyền lại được nhiều tin tức như vậy.

Chỉ có dùng mật mã hacker mới có thể tránh mọi người hoài nghi.

Chương 902: Giết con tin!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bởi vì, trên thế giới này ngoài Diệp Đình, bất kỳ ai cũng không giải được mật mã của Thiên Ma! Cho nên cho dù kẻ địch có phát hiện bất thường, cũng tuyệt đối không thể nghĩ tới được, cũng không giải được mật mã hacker này!

“Thật sự là thiên tài!” Giang Quân không khỏi cảm thán! Nếu tất cả những người bị hại đều biết tự cứu lấy mình như thế, như vậy tỉ lệ phạm tội trên toàn cầu sẽ giảm được bao nhiêu phần trăm?

Tổ điều tra ở phụ cận rừng cây Giảo Lâm sắp xếp điều tra, bọn họ vì cố gắng không đánh rần động cỏ, chỉ dám phái tổ điều tra và ba đội viên trong đội tác chiến xuất động trước.

Bởi vì, một khi khiến bọn cướp chú ý, rất dễ dàng chọc giận đối phương, cũng khiến bọn chúng giết hại con tin!

Tổ tiên phong xuất phát trước, chậm rãi di chuyển trong rừng.

Tuy đã xác định là khu rừng Giảo Lâm, nhưng khu rừng này diện tích cũng rất lớn, muốn tìm được Lý Thiên Mặc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, bây giờ thời gian cấp bách!

*

Trong nhà gỗ nhỏ: “Thịch — —” Lý Thiên Mặc bị đập một cái: “A” lại bị đập một cước. Gân xanh trên trán cũng bị bức ra: “Oe — —” đau quá, đệt mợ tổ tông tám đời nhà chúng mày..

Bọn cướp này cực kỳ hung tàn! Xuống tay đều cực kỳ nặng!

“Thằng nhóc thối này, mạng còn cứng nhỉ — —” bọn cướp càng hành hung anh nặng hơn! Lý Thiên Mặc mặt mũi bầm dập, da tróc thịt bong, khoe miệng và khoe mắt đều bị đánh nứt ra.

“Đại ca, để lại cho nó một hơi tàn đã — —” Trong đó một tiểu đệ châm một liều thuốc cho tên Lão Đại, “Chờ chúng ta cầm được tiền rồi giết nó cũng không muộn.”

Đầu lĩnh của bọn cướp kia cười cười, kẹp liều thuốc vào ngón tay, để cho tiểu đệ châm thuốc.

Hắn ta hút thuốc, nhắc chân đạp lên ngực Lý Thiên Mặc: “Cho mày sống thêm một giờ nữa. Bảo bọn nó mau chuẩn bị tiền, lấy được tiền lập tức chôn thằng nhóc này!”

“A? Đại ca, thật sự phải giết thằng nhóc này?”

Tên Lão Đại kia nói: “Cố chủ mới vừa gọi điện thoại tới, tuyệt không lưu người sống.”

Lý Thiên Mặc nổi giận, khinh thường nhìn qua bọn chúng: “Bọn mày không định thả tao về đúng không? Mà mẹ mười tám đời nhà bọn mày!”

“Thịch — —” lại một cước hung hăng đạp vào ngực anh.

“Oe...” Lý Thiên Mặc đau đến cuộn người lại, không ngừng run rẩy.

Anh chính là cố tình chọc giận bọn cướp, những người này từng quyền từng quyền đánh anh, sớm muộn gì cũng đánh anh chết, còn không bằng kích bọn họ đánh mạnh một chút, cũng tiện xả hận, sớm được giải thoát.

Quả nhiên, đầu lĩnh bọn cướp vút điều thuốc đi, hung ác mắng một câu: “Mẹ mày! Xương cốt cứng nhỉ! Để tao xem xương mày cứng hay xương bạn mày cứng!”

Tên lão Đại kia “Phi” một ngụm, gọi điện cho Lăng Vi: “Con kỹ nữ thối — — chuẩn bị xong tiền chưa?”

“Rầm— —” lại một cước đá vào bụng Lý Thiên Mặc: “Phốc — — Ọe...” Lý Thiên Mặc đau đến sức lực lẫn lộn cũng không có, miệng cũng phun ra máu tươi.

Lăng Vi lập tức nổi giận! “Tiền chuẩn bị xong rồi! Năm nghìn vạn tiền mặt! Còn nữa, người chúng mày muốn cũng đã dẫn tới! Chúng mày còn dám động vào cậu ấy thử xem, bà mày đây cho chúng mày chết không có chỗ chôn! Bà đây cho chúng mày một đồng một cắc tiền cũng không lấy được!” Ngực khí của cô tức giận tận trời.

“Ha ha ha — —” Đầu lĩnh bọn cướp nghe xong, tâm tình rất thư sướng, lập tức nói: “Nó không chết được! Đánh nó để chúng mày thành thật một chút! Mạng nhỏ của nó đang ở trong tay tao, ông đây nói cho mà biết, chúng mày đừng có giở trò gì. Giờ ông đây cho nó thấy máu, một giờ, không thấy người của chúng mày, thằng nhóc này nhất định phải chết!”

Chương 903: Liên hoàn kế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói xong, bọn bắt cóc lại treo điện thoại.

Đối một số khác liền gọi tới: “Đặt tiền lên một chiếc taxi, mày lái xe đến ngọn núi, đến một mình không được mang theo người khác, nhớ rõ không cần chơi chiêu.”

Giọng điệu của tên đứng đầu đám bắt cóc lạnh lẽo giống như có thể lấy đi mạng nhỏ của Lý Thiên Mặc.

Giống như chỉ cần bóp một cái, Lý Thiên Mặc sẽ tan thành bụi bặm.

Lăng Vi gấp đồ mờ hôi, cô chần chờ, làm theo nhiệm vụ Diệp Đình đã bảo cô: “Hiện tại tôi đang mang thai không tiện ra ngoài, hay là để ông xã tôi đi thay...”

Bên kia bọn bắt cóc tắt máy.

Chỉ một lúc sau thay số khác gọi tới: “Có thể! Nhưng mà, nếu các người dám chơi chiêu, bọn tao tuyệt đối sẽ giết con tin!”

Lăng Vi nhanh chóng nói: “Không dám, không dám, tiền, chúng tôi đã chuẩn bị xong. Người, chúng tôi cũng cho các anh. Tôi chỉ cần bạn của tôi an toàn trở về! Các anh không cần thương tổn anh ấy! Tôi chỉ cần bạn tôi an toàn!”

“Tút...” bọn bắt cóc lại treo điện thoại.

Lăng Vi vô cùng tức giận! Giống như có mấy xe lửa đang chạy qua chạy lại trong người cô, như muốn nghiền nát cô!

Vô cùng khó thở! Lồng ngực nghẹn đến mức muốn nổ tung, lỗ mũi chưa phát đau, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Diệp Đình vẫn như cũ nắm bàn tay cô.

Vì cho tranh thủ thời gian cho tổ điều tra thêm thời gian, Diệp Đình và Lăng Vi cố ý lâu la thêm mấy phút, không để cho đối phương phát hiện, lại có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

“Ông xã, bọn họ sẽ giết con tin đúng không?” Lăng Vi lo lắng hỏi.

Diệp Đình nói: “Bọn chúng để chúng ta lái taxi tới chính mà muốn cướp xe của chúng ta bỏ chạy. Nhìn bọn họ quen dùng cách này tuyệt đối sẽ không mang Lý Thiên Mặc theo đâu.”

Lăng Vi khiếp sợ: “Anh nói là bên này bọn họ nhận được tiền thì bên kia liền giết người?”

Diệp Đình gật đầu.

Lăng Vi xoắn góc áo, đau lòng sắp vỡ ra. Diệp Đình ôm bả vai cô, chắc chắn nói: “Phải tin tưởng nhóm ám ảnh cùng nhóm điều tra.”

“Vâng!” Lăng Vi kiên định nhìn anh: “Em chờ tin chiến thắng của mọi người.” Nói xong, nước mắt liền cuồn cuộn dâng lên.

“Ngoan.....” Anh cúi người, dịu dàng hôn cô, hy vọng lúc anh cùng bọn bắt cóc giao dịch có thể tranh thủ thêm một chút thời gian cho tổ điều tra.

Chỗ anh giao dịch càng chậm, Lý Thiên Mặc liền thêm cơ hội sống sót!

Nước mắt Lăng Vi không ngừng rơi xuống.

Cô lo lắng, lo lắng.

Diệp Đình cho người xách vali lên một chiếc xe taxi sau đó nhét người đàn bà kia lên cốp xe.

Con “Chip” dưới nách người đàn bà kia đã bị Diệp Đình phá hủy cũng giải ra mật mã.

Nhưng anh không giết cô ta, bởi vì, nh biết sau này cô ta nhất định dùng được.

Không nghĩ tới, nhanh như thế đã có ích cho anh!

Từ khi Diệp Đình lấy được con chip từ trong người cô ta đã lưu lại bản đồ.

Còn đặt con chip khác để lại nguyên trạng trong da của cô ta.

Để bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình bổ trang làn da cho cô ta, hơn nữa trong con chip còn cài thêm thiết bị truy tung mini.

Như vậy.....

Mặc kệ cô ta đi đến nơi nào, anh đều có thể truy tung được vị trí của cô ta.

Cô ta là con cò của Hoắc Ân lão quỷ, một ngày nào đó, ông ta sẽ

chết ở trong tay cô ta! Chỉ cần cô ta không chết.....

Chương 904: Liên hoàn kế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Diệp Đình sắp xếp giải phẫu đều tự mình nhìn cô ta từ lúc hôn mê đến khi hoàn thành.

Cho nên, cô ta cũng không biết Diệp Đình biết có con “Chip” tồn tại, càng không biết anh đã từng lấy “Chip” ra mà còn thêm cho cô ta con chip khác.

Lúc này cô ta được thả chằng khác nào nhét mỗi câu vào miệng Hoắc Ân, chỉ cần lão không nhịn được nhào lên đớp thì anh có thể tìm ra ngọn nguồn, bắt lão trả giá lớn.

Diệp Đình làm bộ cái gì cũng không biết, tự mình lên xe taxi.

Chỉ có một mình anh đi.

Lăng Vi từ từ đi qua duỗi tay ôm eo anh: “Ông xã.....” Cô ngẩng cằm nhìn anh: “Ông xã, anh phải chú ý an toàn.....”

Ánh mắt lấp lánh nhìn anh. Diệp Đình hôn lên trán cô: “Không cần lo lắng anh, an tâm chờ anh trở lại.”

“Ừ.” Lăng Vi chưa biết Diệp Đình động tay chân lên người người đàn bà kia.

Chỉ biết anh đi giao tiền mượn cơ hội kéo dài thời gian giao dịch.

Diệp Đình lái xe đi rồi.

Lăng Vi lo lắng ở thư phòng chờ tin tức.

Hiện tại đoàn người đều ở bên ngoài, chỉ có một mình cô chờ ở nhà.

Cô nghĩ lại chuyện này sợ có gì đó bại lộ.

Diệp Đình lái chiếc xe này cũng không trang bị máy nghe trộm này nọ.

Vì không muốn chọc giận bọn bắt cóc, Diệp Đình đặc biệt thành thật dựa theo mệnh lệnh của bọn bắt cóc mà lái xe đến nơi.

Thái độ của anh lúc nghe điện thoại có hơi không kiên nhẫn nhưng mà từ đầu đến cuối không phát cáu, vẫn luôn nén giận.

Bọn bắt cóc thấy trạng thái của anh rất “Bình thường”, hết thấy đều ở trong phạm vi khống chế. Lại cẩn thận dời mấy địa điểm, phát hiện không bị theo dõi, mới để anh ngừng xe ở bên cạnh ngã ba đường.

Ám ảnh chưa truyền tới tin tức tìm được Lý Thiên Mặc thì anh bên này cần phải nghĩ cách kéo dài.

Lão Nhị tới nhận tiền bắt cóc, gọi điện thoại cho anh: “Để xe đó, mày xuống xe giơ hai tay lên xoay người đi chỗ khác, đi...”

Diệp Đình nhảy bèn nhìn xung quanh: “Bạn của tôi đâu?”

Lão Nhị bọn bắt cóc ngang ngược nói: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Người, tao đã an bài xong, mày để tiền đó, tao liền cho mày địa chỉ.”

“Không được!” Diệp Đình lập tức lái xe đi.

Lão Nhị bọn bắt cóc lập tức nổi giận: “*** mà, mà muốn bức ông đây giết con tin đúng không?”

Diệp Đình trấn định nói: “Tôi phải thấy người mới có thể giao tiền. Người kia chẳng liên quan gì với tôi nhưng là bạn của vợ tôi, tiền chuộc là tôi đưa, tôi không thấy người vì sao phải đưa tiền cho các người?”

“*** nó.” lão Nhị bọn bắt cóc phải gọi ngay cho lão đại nhà mình.

Đột nhiên, lại thấy Diệp Đình dừng xe, anh mở cửa xe dừng ven đường, đi tới cây cầu, sau đó có một chiếc xe tới đón anh đi rồi.

“Chuyện như thế nào vậy?” lão Nhị bọn bắt cóc còn chưa phản ứng lại.

Tên đàn em kéo tay hắn ta: “Nhị ca, Nhị ca, còn muốn tiền không?”

“Vô nghĩa! Lên...” bọn họ lái chiếc xe đen cũ nát lao tới, hai người xuống xe nhanh chóng lái taxi đi.

Trên xe tên kia nói: “Nhị ca, vừa nãy là cơ hội tốt nhất vì sao không trực tiếp trói Diệp đại thiếu gia lại? Anh ta chính là tổng giám đốc của Đình phong quốc tế đấy, bắt anh ta chúng ta

muốn bao nhiêu tiền, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Lão Nhị bọn bắt cóc hung hăng đánh vào đầu tên kia: “Mày có bị ngốc không vậy? Bắt Diệp đại thiếu gia? Mày có mấy cái đầu? Lăn lộn con đường này bao nhiêu mà đòi bắt Diệp đại thiếu gia? Bắt được sao? Người ta chưa phóng cái rắm mày đã chết rồi. Trên

người người ta có bao nhiêu thiết bị truy tung mà biết không? Tay này, chân này, răng, tóc đều đội vàng đấy, mà cho là người ta là người mà có thể tùy tiện chạm vào sao? *** nó! Cảnh giác một chút cho ông đây!”

Chương 905: Bí mật của Thiên Mặc.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Thằng nhóc chết tiệt!” lão Nhị bọn bắt cóc vẫn ra sức cốc đầu tên đàn em: “Tao thấy mày không biết như thế nào gọi là nghĩ đẹp mặt nhỉ? Bắt Diệp đại thiếu gia, mày còn dám bắt trói Diệp đại thiếu gia? Sao không bảo trói luôn Thái thượng lão quân đi? Thái thượng lão quân ở trong miếu mày vào đó là có thể khiên đi đấy, Diệp đại thiếu gia người ta là người mày có thể tùy tiện bắt sao?”

Lão Nhị bọn bắt cóc lại mắng tên kia: “Có thể bắt được bạn của anh ta đã là dũng được vận *** chó rồi mày có biết không hả?”

Tên kia quệt miệng ôm đầu kêu: “Em biết rồi, em biết rồi..”

Lão Nhị càng nói càng hăng, tên kia nhanh mồm nhanh miệng nói: “Nhị ca, Nhị ca... đừng cốc đầu em, vốn dĩ em đã ngốc rồi, không phải anh càng cốc càng ngốc sao? Chúng ta đổi xe đi...”

Lúc này tên lão Nhị mời đứng tay chỉ con đường nhỏ bên cạnh: ‘Nhanh lên, không phải tiểu Tam nhi đang chờ ở đó sao?’

Tên kia lái xe taxi đi tới con đường nhỏ.

Ba người cầm vali tiền nhanh chóng kéo lên xe mình, lái kéo người đàn bà trong xe.

Người này chẳng có quan hệ gì với bọn họ, là người kia thuê bọn họ

muốn con tin này cho nên xuống tay không biết nặng nhẹ, kéo người đàn bà kia như kéo đá đưa lên xe.

“Nhị ca, sao mí mắt em cứ giật giật, người nước ngoài kia sẽ không trở mặt chứ?”

Lão Nhị trừng tên kia: “Miệng chó không phun ra ngà voi!”

Bọn họ đổi lấy tiền đổi xe sau đó gọi cho lão đại: “Đại ca, lấy được tiền rồi.”

Thủ lĩnh bọn bắt cóc cười âm lãnh: “Được, gửi cho chúng năm địa chỉ cho chúng từ từ tìm, ba người các cậu mang tiền đến nông trường, anh sẽ đến ngay.”

Nói xong hung ác nhú mày nói với tiểu Tứ: “Lấy máu. Đi.”

Tiểu Tứ ước lượng con dao trong tay rạch lên động mạch chủ của Lý Thiên Mặc.

Máu từ từ chảy ra.

“Á...”

Đau quá...*** nó, Lý Thiên Mặc không ngừng nuốt nước miếng, đau quá. Nhìn máu của mình cứ thế phun ra, Lý Thiên Mặc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng sợ hãi và tra tấn con hơn cả đau đớn bên ngoài.

Anh ** nó sao lại nhìn thấy máu mình chảy ra chứ?

Lũ rùa đen này, quá tàn nhẫn, Lý Thiên Mặc nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn cời đám dây thừng này tiến lên cắn chết đám cho hoang

này.

Trước mắt càng ngày càng đen..... tầm mắt dần dần mờ hồ vết thương bị hành hung trên người cũng không đau như vậy.....

Anh dường như nhìn thấy trong bóng tối, Tử Thần đang vẫy tay với mình.....

Nhưng mà trong lòng anh rất hận!

Ông đây còn chưa lấy vợ, ngay cả bạn gái cũng không có một mống, chết như vậy, ba mẹ phải làm sao bây giờ?

Anh nỗ lực làm chính mình mở to mắt!

“Đi...” thủ lĩnh bọn bắt cóc vẫy tay một cái, nhắc chân đá Lý Thiên Mặc một cái: “Tiểu tử, xuống âm phủ cho tốt nhé, anh đây không tiến nữa, haha...”

“Á...” Lý Thiên Mặc bị đau kêu lên...

Tên tiểu Tứ kia cũng cười haha, hai người rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

“Bùm...”

“Bùm...”

Tiếng súng van glen chấn động cả thú rừng...

Tên thủ lĩnh và tên tiểu Tứ nhìn nhau, cúi đầu nhìn đùi mình.

*** nó.

Hai người chịu đựng cơn đau che đui nhanh chóng rút súng, còn chưa kịp giơ súng thì có người nhảy ra đá vào tay cầm súng của chúng: “Không được nhúc nhích.”

“Báo cáo đội trưởng! Hai gã bắt cóc đã bị chế phục!”

Hai đội viên tiên phong dùng còng tay chế trụ hai tên bắt cóc, còn đội viên khác vọt vào nhà gỗ, người vào đầu tiên nhìn thấy vũng máu liền tới thăm dò hô hấp của Lý Thiên Mặc.

Còn may.

“Nhanh.. trước làm ngừng máu đã.” Hai đội viên khác lấy thuốc trị thương và dây buộc chặt cổ tay anh lại.

“Báo cáo đội trưởng! Người bị hại đã tìm được! Nhưng động mạch chủ bị cắt! Cần lập tức đưa tới bệnh viện!”

“Tình huống khẩn cấp! Tình huống khẩn cấp... yêu cầu máy bay trực thăng lập tức tiến đến chi viện...”

Chương 906: Bí mật của Thiên Mặc.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bệnh viện nhỏ ở huyện Lộc.

Lăng Vi ở bên ngoài phòng phẫu thuật khẩn trương muốn chết.

Bác sĩ làm phẫu thuật cầm máu cho Lý Thiên Mặc.

Ba mẹ Lý Thiên Mặc đi tới đi lui.

Căn bản bọn họ không ngồi được.

Bắt cóc đó... chỉ thấy ở trên phim, thế mà con trai của bọn họ lại bị bắt cóc...

Mẹ của Lý Thiên Mặc không ngừng rơi nước mắt, không chỉ bị bắt cóc còn bị đánh đến mức da tróc thịt bong, đám bắt cóc này còn muốn giết con tin nữa.

Cắt đứt động mạch chủ là thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào.

Nhìn người khác đau đớn lại cảm thấy vui vẻ.

Máu, máu không ngừng chảy cũng đủ làm người sống sờ sờ bị hù dọa.

Quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn rồi...

Lúc đưa ới bệnh viện, bác sĩ bỏ lại một câu bệnh tình nguy kịch.

Mẹ của Lý Thiên Mặc đứng không vững, trực tiếp ngã ngồi trên ghế.

Bà đau... thật là đau lòng.

Thiên Mặc à... con không thể có việc gì... con mà xảy ra chuyện gì, bảo mẹ và ba con làm sao bây giờ? Con để chúng ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao?

Mẹ của Lý Thiên Mặc che mặt, yên lặng rơi nước mắt, cả người đau như bị dao cắt, đau không cách nào thở nổi.

Lăng Vi áy náy ngồi xổm bên cạnh mẹ Lý Thiên Mặc, nắm chặt tay bà.

“Dì, thật xin lỗi... Thiên Mặc bị thương cũng là vì cháu...”

Lúc này mẹ của Lý Thiên Mặc mới nhìn cô, Lăng Vi nhìn thấy trong mắt bà tràn ngập oán hận, nước mắt Lăng Vi lập tức rơi xuống: “Thật xin lỗi...”

Mẹ của Lý Thiên Mặc rút tay về, quay đầu không muốn nhìn Lăng Vi.

Diệp Đình đi tới yên lặng ôm Lăng Vi lên, nói nhỏ bên tai cô: “Chờ Thiên Mặc tỉnh lại rồi nói, sau này cơ hội ở chung còn nhiều... chỉ cần cậu ấy không sao, mọi chuyện đều được tha thứ, sẽ tốt hơn mà.”

Nước mắt Lăng Vi vẫn không ngừng rơi.

Tất cả sẽ tốt hơn sao? Chỉ hy vọng như vậy, cô rất quý Thiên Mặc, không muốn mất đi người bạn này... Nhưng mà so sánh với tính

mạng của Thiên Mặc thì không có gì quan trọng hơn.

Đèn phẫu thuật vẫn chưa tắt..... Quá dày vò!

“Tích — —”

Lúc này, phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, một y tá đi ra ngoài.

Trên trán cô ta đầy mồ hôi, vội vàng nói: “Bệnh viện của chúng tôi bé, không có kho lưu trữ máu, cho nên... người bệnh gặp nguy hiểm. Chúng tôi đã mang máu từ thành phố tới nhưng tình trạng nguy cấp, mất máu quá nghiêm trọng, hiện tại nhu cầu cấp bách cần có nhóm máu A, có người nhà ở đây không? Có ai có nhóm máu A không?”

Bác sĩ nhìn ba mẹ Lý Thiên Mặc.

Nhưng mà....

Ba mẹ Lý Thiên Mặc nghẹn họng, bọn họ đều là nhóm máu b...

Lăng Vi mở to mắt, sao biểu tình của chú dì lại rối rắm như vậy?

Bọn họ không có nhóm máu A sao?

Thiên Mặc..... Không phải con ruột của bọn họ?

Trời ạ...

Đột nhiên Lăng Vi muốn ngất xỉu.

Lúc này Diệp Đình đỡ lấy cô, nói với y tá: “Tôi là nhóm máu O, chú dì lớn tuổi không thích hợp rút máu.”

Nói xong nhéo tay Lăng Vi, Lăng Vi nhanh miệng nói: “Đúng thế...”

Diệp Đình mặc quần áo cách ly đi vào phòng phẫu thuật.

013 gió nhẹ tiểu thuyết All rights reserved.

Chương 907: Sinh mệnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vội gọi điện thoại cho các bạn bè: “Có nhóm máu A mau tới! Thiên ma nguy cấp!”

Lôi Tuấn và hai thành viên ám dạ từ bên ngoài chạy vào.

Lăng Vi biết mình là nhóm máu AB, Lôi Đình là B.

Hơn nữa hai người đều là phụ nữ có thai, cho dù nhóm máu đó, bác sĩ cũng sẽ không đồng ý để hai người truyền máu.

Lôi Tuấn vén tay áo nói: “Tôi máu A! Anh Đình đâu?”

Lăng Vi nói: “Anh ấy ở bên trong...”

Lôi Tuấn gật đầu.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra: “Lượng máu không đủ, còn...”

“Tôi tôi tôi — Tôi nhiều máu, có thể rút nhiều!” Không chờ y tá nói xong, Lôi Tuấn đã chen vào.

Ba mẹ Lý Thiên Mặc cảm kích nhìn Diệp Đình.

Diệp Đình tỏ ý bọn họ không sao.

Lăng Vi chạy tới đỡ cánh tay Diệp Đình, Diệp Đình cười nói: “Rút

chút máu mà thôi, không phải chuyện lớn. Không cần khẩn trương.”

Nói xong, nói với ba mẹ Lý Thiên Mặc: “Tình hình Thiên Mặc cũng ổn định rồi, hai người không cần quá lo lắng, tối nhất là hầm cháo gà bổ sung dinh dưỡng cho cậu ấy.”

Mẹ Lý Thiên Mặc lập tức gật đầu: “Đúng đúng đúng!”

Nhưng nơi này quá xa nhà, chỉ có thể ra quán ăn mua.

Diệp Đình nhìn ra băn khoăn của bọn họ, ánh mắt thành khẩn nhìn bọn họ, nói: “Cháu có một biệt thự ở gần đây, hai người mua nguyên liệu nấu ăn xong, có thể đến đó nấu chút đồ tiêu hóa tốt, bổ máu cho Thiên Mặc.”

“Được được được! Cảm ơn cảm ơn!” Hai người nhanh chóng đứng lên.

Diệp Đình gọi điện thoại phân phó Jason: “Đưa chú dì đến biệt thự ngoại ô ở huyện Lộc, cậu đưa bọn họ đi mua nguyên liệu nấu ăn, hầm canh bổ máu.”

Jason bên kia mờ mịt... Thầm nghĩ địa phương nhỏ như huyện Lộc, boss nào có biệt thự ah?

Nhưng nếu lão đại đã phân phó, đương nhiên có dụng ý của anh. Anh ta có thể làm trợ lý nhiều năm là vì thời thời khắc khắc phụ trợ boss, liền nói: “Được! Ông chủ, tôi lập tức đi làm.”

Diệp Đình rất hiểu Jason, biết anh ta sẽ lập tức đi mua một căn biệt thự liền cúp điện thoại.

Jason lái xe chở ba mẹ Lý Thiên Mặc đến siêu thị mua đồ, hai người

đi vào, anh ta nhanh chóng gọi điện thoại mua một căn biệt thự.

Lúc hai người mua đồ ăn đi ra, tất cả... hoàn mỹ...

Hành lang ngoài phòng phẫu thuật, Lăng Vi rút cuộc thả lỏng, ba mẹ Thiên ma không ở bên cạnh, áp lực trong lòng cô liền nhỏ đi rất nhiều.

Nhất là bây giờ Thiên ma đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Diệp Đình ôm Lăng Vi ngồi trên ghế dài.

“Chồng... Cảm ơn anh.” Vừa rồi chú dì cực kỳ lúng túng...

Bọn họ nhất định không muốn người khác biết bí mật của bọn họ, càng không muốn cho Lý Thiên Mặc biết!

Vừa rồi Diệp Đình giải vây giống như một tia nắng chiếu xuống...

Diệp Đình lại kiếm cớ cho bọn họ rời đi, nếu không nhất định sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Con trai mình nguy hiểm tính mạng, ba mẹ lại không truyền máu, hoàn toàn trông cậy vào người khác...

Là thế nào?

Hơn nữa, cho hai người họ làm việc gì, bọn họ sẽ không quá lo lắng sợ hãi. Phân tán sự chú ý của bọn họ, không cho bọn họ lo nghĩ nhiều.

Ba mẹ Lý Thiên Mặc tới biệt thự, vào phòng bếp.

Trong lòng hai người đều có hàng vạn lời, nhưng cũng không muốn nói.

Bởi vì không quen hoàn cảnh, lại vì tâm tình nặng nề.

Con trai mới bị bắt cóc... Thiếu chút nữa cho người khác biết...
Thiên Mặc không phải con ruột của bọn họ...

Mẹ Lý Thiên Mặc liên tục thở dài.

“Không sao! Không phải con trai vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi sao! Bà không cần lo lắng!”

Ba Lý Thiên Mặc an ủi bà.

“Haiz — —”

Hai người yên lặng một hồi, đều không muốn nói tới đề tài kia, ba Lý Thiên Mặc đột nhiên nói: “Tiểu Vi và Diệp tiên sinh đều rất có chừng mực, bọn họ sẽ không nói cho Thiên Mặc.”

“Ừ...” Mẹ Lý Thiên Mặc lau nước mắt: “Tôi chỉ hy vọng Thiên Mặc nhà chúng ta mau khỏe lên.”

Chương 908: Sinh mệnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở bệnh viện đến mừng năm.

Hai ngày trước, Quân Dương đưa thuốc tới, tình hình Lý Thiên Mặc lập tức tốt lên!

Vết thương đều kín lại, vết sẹo xanh tím trên mặt cũng giảm đi rất nhiều.

Lăng Vi lấy một thau nước nóng, giặt khăn lau mặt cho Thiên ma.

Lý Thiên Mặc không cho cô lau, dùng sức đẩy tay cô: “Chính mình có tay! Không cần cậu lau cho mình!”

Nội tâm Lý Thiên Mặc tan vỡ, lúc Lôi Đình người ta bị thương còn có chồng... anh ta có gì? Không có!

Buồn bực!

Lăng Vi nhìn anh ta, cực kỳ buồn cười.

Lăng Vi quay đầu nói với Diệp Đình: “Chồng... ngày mai là hôn lễ của Tần Sinh, Kaya, chúng ta phải đi?”

Vốn phải đến nhà Trần Tư Uyển lấy bức tranh, nhưng Thiên ma bị bắt cóc, liền trì hoãn.

Ngày mai là hôn lễ Tần Sinh và Kaya, bọn họ không thể không đi.

Diệp Đình gật đầu: “Ngày mai tham dự hôn lễ xong, chúng ta có thể tự đi một chuyến, Trần Thương ở gần Kinh Đô.”

“Ừ.” Lăng Vi gật đầu, lại lo lắng: “Tần Sinh lớn lên ở trụ sở quân khu... Không biết người nhà Tần Sinh... có tiếp nhận Kaya không...”

Diệp Đình trầm nghĩ, điều này thật khó nói, nhưng anh không nói ra.

Lý Thiên Mặc đột nhiên hỏi: “Hai người đi tham dự hôn lễ sao? Dẫn tôi đi với... Tôi nằm viện sắp dài cổ rồi!”

Diệp Đình gật đầu.

Lăng Vi cười ha ha, chỉ khuôn mặt xanh tím của Lý Thiên Mặc: “Chỉ cần cậu dám mang gương mặt này ra ngoài, chúng tôi liền dám dẫn cậu đi! Đừng nói là hôn lễ, đi một vòng thế giới cũng được! Ha ha — —”

Ai u... Tuyệt tình cười nhạt...

Lý Thiên Mặc tuyệt vọng — —

Sáng mừng sáu.

Lý Thiên Mặc trở mình, vẫn quyết định xuất viện!

Vết thương trên người đã sớm lành, chỉ còn hơi sưng...

“Tiểu Vi, cậu lấy phấn của cậu cho mình xoa một chút!”

Lý Thiên Mặc cướp phấn trong tay Lăng Vi, phủ một lớp thật dày lên

mặt mình...

Lăng Vi cười lớn: “Anh à.... Tuấn ngốc và Hi ngốc lây bệnh ngốc cho cậu hời nào vậy?”

Kệ đi, để cho cậu ấy chơi. Chỉ cần cậu ấy vui vẻ là được.

Lý Thiên Mặc bất kể, bây giờ chỉ muốn đi ra ngoài tìm vợ!!!

Ai ngăn cản cũng không sống tốt!!!

Lý Thiên Mặc cùng bọn họ về biệt thự, thay âu phục, lại sinh long hoạt hổ.

Nhìn từ sau vẫn rất đẹp trai...

Dĩ nhiên, chỉ giới hạn ở sau.

Ba mẹ Lý Thiên Mặc thấy anh ta đã khỏe hoàn toàn, tim treo ở cổ họng lúc này mới trở về đúng vị trí.

Lý Thiên Mặc ôm bọn họ: “Ba mẹ, khiến hai người lo lắng rồi...”

“Không sao, khỏe lại thì tốt!”

Ba mẹ Lý Thiên Mặc cảm kích nhìn Lăng Vi và Diệp Đình, tối qua, bọn họ tìm Lăng Vi và Diệp Đình trò chuyện, sinh mệnh Thiên Mặc rất khổ...

Ba ruột của Thiên Mặc mắc bệnh ung thư gan...

Mẹ anh ta lại bị ung thư tử cung.

Bác sĩ đề nghị bà cắt bỏ tử cung, vậy thì không cần chết, ít ra có thể sống thêm mấy chục năm.

Nhưng người đàn bà này kiên quyết sinh Thiên Mặc.

Ba mẹ Thiên Mặc dùng đoạn sinh mệnh cuối cùng của bọn họ đưa anh ta ra đời.

Chương 909: Bánh bao nhỏ của Chính Hiền (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhiều năm qua...

Ba mẹ nuôi của Lý Thiên Mặc giữ kín như bưng.

Bọn họ không nói chân tướng cho anh ta không phải là không muốn để cho anh ta đi tìm ba mẹ ruột, mà là, không muốn khiến tâm hồn anh ta bị tổn thương.

Thiên Mặc không biết chân tướng vẫn không buồn không lo, rất vui vẻ.

Chẳng qua, bọn họ hơi lo lắng, ba mẹ ruột của Thiên Mặc đều qua đời vì ung thư, không biết bệnh này có di truyền đến trên người con bọn họ không.

Cho nên, ba mẹ Lý Thiên Mặc luôn cực kỳ chú ý chuyện này.

Hai người họ coi Lý Thiên Mặc như con ruột của mình, vì bọn họ không thể sinh, nên sau khi ba mẹ Thiên Mặc qua đời, bọn họ liền trực tiếp ôm anh ta về nhà, Lúc ấy, khi ôm Thiên Mặc, bọn họ còn có lòng thương lượng chuyện này, bọn họ giữ lại hình ba mẹ ruột Thiên Mặc.

Chờ sau này Thiên Mặc kết hôn, sinh con, lại nói thân thể cho anh ta. Khi đó, tâm trí anh ta cũng thành thực rồi, có gia đình của mình. Đối

với thân thể bất hạnh của bản thân, hẳn có đủ năng lực chịu đựng.

Lăng Vi và Diệp Đình đều hiểu khổ tâm của ba mẹ Lý Thiên Mặc, đều hứa tạm thời không nói cho Thiên Mặc.

Thuận theo tự nhiên đi.

Sinh mệnh có gì thì có, không có thì đừng cưỡng cầu.

Lăng Vi tin tưởng, bất kể lúc nào, bất kể bi thảm thế nào, Thiên ma nhất định có thể đối mặt với cuộc đời của chính anh ta.

...

Đi ra bệnh viện, bọn họ lái xe đến Kinh Đô.

Hôn lễ của Tần Sinh là buổi trưa.

Bọn họ thay đồ xong, lên đường từ huyện Lộc.

Ba Tần Sinh là Thủ trưởng quân khu, nhưng gia phong vô cùng mộc mạc.

Hôn lễ của Tần Sinh cũng cực kỳ đơn giản.

Lúc bọn họ tới, chỉ thấy nhà Tần Sinh bày năm bàn tiệc rượu.

Sau khi bọn họ ngồi vào, Tần Sinh và Kaya ra mời rượu.

Kaya mặc áo dài màu đỏ... vô cùng xinh đẹp...

Lăng Vi nhìn Kaya, thật sự bị mê hoặc. Người ngoại quốc như cô lại mặc áo dài có ý vị như vậy...

Kaya búi tóc bên phải, hơi hoạt bát, có sợi rũ xuống bên tai, rất phong tình.

“Bảo bối, cô thật đẹp.” Lăng Vi đứng lên hôn gò má cô.

Hôm nay Tần Sinh cũng vô cùng đẹp trai, rất có vị đàn ông!

Lôi Đình, Lôi Tuấn ôm bọn họ.

“Tới trễ! Tới trễ...” Quân Dương và Chính Hiền cùng chạy vào, sau lưng Quân Dương còn có một tiểu mỹ nhân...

Ba Tần Sinh nhú mày.

Quân Dương vội chào hỏi: “Chúc mừng bác trai...”

Ba Tần Sinh trợn mắt nhìn anh ta.

Quân Dương làm mặt quỷ, vẻ mặt nghiêm túc đi tới. Lão Lục Hàn Yến, lão Tứ Vinh Phi, Diệp Đình, Lôi Tuấn đang nói chuyện phiếm với ba Tần Sinh. Hàn Yến cũng lớn lên ở trụ sở, nhưng sau đó chuyển đi. Đã lâu không trở lại.

Ba Tần Sinh trợn mắt nhìn Quân Dương, nói: “Cháu nhìn Tiểu Yến rồi nhìn cháu đi. Người ta chẳng chặc như vậy, còn cháu cứ hấp tấp!”

Hàn Yến liền nói: “Quân Dương hoạt bát, rất tốt. Tính cách cháu hơi hướng nội....”

“Đúng vậy!” Quân Dương rất không muốn sống mà cười “ha ha”.

Bà Tần Sinh hỏi Hàn Yến: “Cô gái tới cùng cháu là ai?”

Hàn Yến nhìn qua Hoa Đào, cô ta đang chạy đi tìm Lăng Vi.

Hàn Yến mấp máy môi, nói: “Cô ấy là cô gái cháu thích, cháu đang theo đuổi cô ấy.”

Bác Tần gật đầu: “Dáng dấp không tệ, không biết tính cách thế nào.”

Hàn Yến nói: “Tính cách cô ấy tương đối hoạt bát, là một cô gái hiền lành.”

Chương 910: Bánh bao nhỏ của Chính Hiền (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoa Đào đi cùng Hàn Yến thấy Lăng Vi, lập tức ngoắc cô: “Tiểu Vi Tiểu Vi ——” Cô ta chạy đến cạnh Lăng Vi như chim sẻ, khoác tay Lăng Vi: “Tiểu Vi, mình nhớ cậu muốn chết!”

Lăng Vi vui vẻ cười lên: “Cậu đi cùng Hàn Yến? Aiya... Hai người có gian tình? Nói mau! Có gì che giấu?”

“Đừng nói bậy bạ!” Hoa Đào suýt một tiếng: “Không có chuyện gì, mình và anh ấy không thân, tổng cộng mới gặp mặt ba lần! Hôm nay đúng lúc là kỳ nghỉ tết mà! Hàn lão lục bảo hôm nay cậu tới tham dự hôn lễ, hỏi mình có muốn tới tham gia náo nhiệt không, mình nói chắc chắn! Vừa vừa muốn gặp cậu! Dù sao cũng ở Kinh Đô, gần như vậy, nên mình mới đi theo.”

Lăng Vi không tin: “Không nói thật với mình phải không? Hàn Yến xếp thứ sáu trong mười người cậu cũng biết, cậu còn nói hai người không thân?”

Hoa Đào cắn răng nghiêng lợi: “Thật sự không thân mà! Hôm nay, lúc tới mình kêu anh ấy này này cũng rất không lễ phép, anh ấy bảo mình kêu anh ấy Tiểu Yến... Phốc —— sao bà đây mở miệng được. Sau đó, anh ấy bảo mình kêu anh ấy là Hàn lão lục... Mình suy nghĩ một lát, danh hiệu này rất gần gũi, mới miễn cưỡng đáp ứng.”

“Chị dâu...”

Lúc này, Chính Hiền mặc nam trang khăn trương ngồi cạnh Lăng Vi, Lăng Vi hỏi cô ta: “Sao thế? Còn chưa bắt được Quân Dương?”

Chính Hiền cúi đầu, không nói lời nào.

Lăng Vi thở dài, thật hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép*.

(*) Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Hoa Đào hơi mờ mịt: “Chơi gì à? Xảy ra chuyện gì?” Cô ta vừa quen Quân Dương và Chính Hiền.... hai người đàn ông... sao... Chính Hiền phải bắt Quân Dương?

Vẻ mặt Chính Hiền đau khổ nhìn Hoa Đào, suy nghĩ một lúc, cô gái này có thể là chị dâu của cô ta sau này, cũng không gạt cô ta: “Chị Hoa Đào, thật ra... em giống chị... Mặc dù em ngực phẳng, nhưng người ta cũng cần ngồi đi vệ sinh....”

“Phốc — —” Cười thật! Hoa Đào phun một hơi lớn!

Mẹ ơi... Quá đáng sợ quá đáng sợ...

Lăng Vi muốn điên! Chính Hiền luôn nói thẳng ra như vậy sao? Cô gái ngượng ngùng trước kia đi đâu rồi?

Ngồi đi vệ sinh...

“Ha ha ha — —” Lăng Vi cười gập cả người.

Hoa Đào còn chưa tỉnh ngộ: “Không phải chứ? Anh là nữ?”

Chính Hiền gật đầu.

“Nữ thật sao?” Hoa Đào quan sát Chính Hiền từ trên xuống dưới, nữ sao? Rõ ràng là một tên nhóc.

Chính Hiền không muốn nói chuyện, buồn rầu.

Hoa Đào đưa tay, kéo cổ áo Chính Hiền, nhìn vào trong...

Lăng Vi: “...”

Chính Hiền: “...”

Hoa Đào: “Ha ha... Tôi xem rớt cuộc phẳng bao nhiêu...”

Chính Hiền: “Như cô thấy đó, không cần buộc ngực cũng không có cảm giác lồi lõm.”

“Phốc — —” Hoa Đào lại phun: “Quả thật... phẳng như mặt tường vậy.”

...

Lăng Vi nhin cười, nhin đến nội thương.

Chính Hiền muốn khóc: “Cũng không phẳng như vậy được không?”

Hoa Đào cười nói: “Bánh bao nhỏ sao? Quả thật tốt hơn đình mĩ một chút.”

“Ha ha ha...” Lăng Vi cười ngu: “Bánh bao nhỏ với đình mĩ có khác nhau sao?”

Hoa Đào cực kỳ nghiêm túc gật đầu: “Khác nhau chút xíu.” Cô ta kẹp ngón cái và ngón trỏ thành một kẽ hở nhỏ.

“...” Chính Hiền nhất thời thất vọng. Nói trắng trợn như vậy, thật sự không cân nhắc cảm nhận của người trong cuộc sao?

Diện tích bóng mờ trong lòng người ta cũng sắp lớn bằng Thái Bình Dương rồi!

Các người ai chịu trách nhiệm hả? Hà? Hà?

Chương 911: Không cách nào tạo thành mật mã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chính Hiền khóc oa oa, nhìn qua Quân Dương, càng ảm ức!

“Haiz — —” Chính Hiền uất ức. Cô ta thấy người phụ nữ kia không ngừng quẩn lầy Quân Dương. Người ta dáng dấp đẹp, ngực lại lớn... Mông vênh! Thật đau lòng!

Lăng Vi và Hoa Đào cũng phát hiện, Hoa Đào xoắn tay áo nói: “Cô thích tiểu tử Quân Dương kia đúng không? Chị đây dạy chừng!”

“Không cần... Tôi không muốn ở bên anh ấy...” Chính Hiền lắc đầu liên tục.

Hoa Đào không hiểu, hỏi cô ta: “Tại sao?”

Chính Hiền bĩu môi nói: “Không biết tại sao, không muốn thì không muốn thôi. Tôi thấy anh ấy và bạn gái rất tốt. Quân Dương nhất định thích ngực to, đùi thon, anh ấy thích tính cách hoạt bát, còn tôi quá e thẹn, lại không thích ồn ào. Tôi không phải khẩu vị của anh ấy, tôi cũng không muốn bắt công với anh ấy.”

Lăng Vi nhìn Chính Hiền, đột nhiên cảm thấy cô gái này rất thành thực.

Chính Hiền ngẩng đầu nhìn Lăng Vi, xấu hổ cười cười: “Chị dâu, có phải em rất ngốc không?”

Lăng Vi nhướn mày, không phát biểu ý kiến. Chính Hiền chu môi: “Thật ra... nguyên nhân chính em không muốn ở bên Quân Dương là... Xưa nay anh ấy đều xem em như anh em, căn bản không nhìn tới em một lần. Anh ấy chịu để tâm thì nhiều năm qua sẽ không có không phát hiện em là nữ.”

Nói xong, Chính Hiền hít một hơi thật sâu, giống như khích lệ bản thân.

Cô ta bình phục một hồi, nói tiếp: “Trong nhóm mười người chúng em, trừ Quân Dương, tất cả mọi người đều biết em là nữ. Chỉ có duy nhất anh ấy không biết! Tại sao? Anh ấy căn bản chưa từng hiểu người anh em này.”

Lăng Vi sâu kín nhìn Chính Hiền, cô gái này có thể nghĩ như vậy, thật sự rất hiếm...

Cô ta nói rất có lý.

Nhiều năm như vậy không phát hiện giới tính của bạn tốt, không thể nói Chính Hiền che giấu tốt, mà là Quân Dương thật sự chú ý cô ta quá ít.

Hơn nữa tính cách Quân Dương tùy tiện, tim lại không nhỏ...

Chính Hiền nghĩ thông suốt cũng là chuyện tốt.

Chính Hiền mấp máy môi, nâng tay chống cằm, nói: “Em nghĩ kỹ rồi... Em muốn tìm người đó, đối với em mà nói nhất định là đặc biệt... Em hy vọng bất kể em là nam hay nữ, bất kể dáng dấp em xấu xí hay xinh đẹp, anh ấy đều nguyện ý nói chuyện với em, nguyện ý ở bên em. Em hy vọng anh ấy có thể hiểu em từ nội tâm...”

Cô ta nói xong, lấy một cặp kính đen trong túi âu phục ra, đeo lên. Gọng kính này là kính lão... Hơi giống kính lúp, mắt cũng bị phóng đại. Chính Hiền đeo mắt kính liền cảm giác cô ta già đi mười mấy tuổi... Cô ta cười hì hì, lại lấy một túi nylon lớn từ trong túi ra, để trong răng...

Cô ta kéo mạnh.

Suy.... Thành răng hô rồi!

Lăng Vi và Hoa Đào trong nháy mắt rối loạn... Người ta là cô gái xấu xí cải trang thành đẹp, Chính Hiền nhà cô đang thanh tú, khả ái sao lại biến thành một bà lão răng hô...

Đang Hiền bây giờ... hoàn toàn là đáng vẻ độc giả cao tuổi!

Cực kỳ thiếu đánh!

“Thế nào?” Chính Hiền nghiêm túc nhìn hai người, răng ken két.

“Ha ha ha ——” Lăng Vi và Hoa Đào cười to. Hoa Đào hôn khuôn mặt trắng nõn của Chính Hiền. Cô gái này nha, quá đáng yêu! Cô ta muốn làm bạn cùng cô!

Người chung quanh bị tiếng cười bọn họ thu hút, rối rít nghiêng đầu nhìn sang...

Diệp Đình thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ như vậy, không biết bọn họ đang nói gì.

Sắc mặt Hàn Yến đột nhiên biến đổi, động tác vừa rồi của Hoa Đào là gì?

Ba Tần Sinh hiển nhiên thấy Hoa Đào kéo áo Chính Hiền, còn nhìn vào trong. Sau đó, hôn lên mặt nhóc kia! Bác Tần dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Hàn Yến...

Ý là: “Tiểu Yến, cháu theo đuổi mà có thể mở to hai mắt nhìn à, cô gái tùy tiện kéo áo đàn ông như vậy không được! Nếu cháu thật sự bị mê hoặc, bác không ngại báo cáo cho ba mẹ cháu đâu!”

Hàn Yến thật muốn hét lớn: “Cô ấy nhìn.... Một cô gái!”

Chương 912: Không cách nào tạo thành mật mã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng cho dù là một cô gái, ở nơi đông người... Kéo cổ áo người ta, nhìn vào trong cũng rất lưu manh.

Hàn Yến: "..."

Không thể biện bạch...

Lúc này Quân Dương cũng trợn tròn mắt: "Aiya, chị dâu của tôi thật mạnh bạo! Chị ấy muốn di tình biệt luyến sao?"

Mặt anh ta đầy hoảng sợ nhìn Hàn Yến.

Sắc mặt Hàn Yến... như ngũ sắc vậy.

(*) Ngũ sắc: Vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

Quân Dương bát quái: "Lục ca Lục ca, xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì? Chị dâu em lại... Kéo áo đàn ông trước công chúng? Quá bá đạo rồi ——" Quân Dương đột nhiên vỗ đùi: "Chị dâu còn hôn Chính Hiền à? Chị ấy đây là muốn làm gì? Trò chuyện cùng Chính Hiền cũng quá nóng rồi? Lục ca Lục ca, anh gặp nguy hiểm!"

Ba cô gái đang bị chú ý không hề cảm nhận được, lúc này đang trò chuyện đến sục sôi ngắt trời.

Lý Thiên Mặc từ phòng trang điểm đi ra, cầm cái gương nhỏ soi mặt mình, thợ trang điểm cô dâu thật đặc biệt! Kỹ thuật người ta... che đi không ít vết sưng xanh tím trên mặt anh ta, mặc dù... Khụ — — vẫn hơi giống đầu heo.

Anh ta quét quanh phòng khách một vòng, thấy Lăng Vi, vừa muốn đi tới, ánh mắt chợt trợn to! Anh ta nhìn thấy gì? Không có mật mã — — Anh ta thấy Lăng Vi ngồi cạnh một người đàn ông mặc tây trang màu đen!

Lý Thiên Mặc sửng sốt — — xoa xoa xoa... Tại sao... là đàn ông?

Lần trước là con chó, lần này là một ông lão?

Lý Thiên Mặc ngửa mặt lên trời, không nói nước mắt lớn nhỏ... Nhất thời cảm thấy...

Tuyệt vọng ah ah ah....

Không có mật mã! Tại sao lại là ông lão? Chị thiên sứ, chị đang trêu chọc em sao?

“Hu — —” Lý Thiên Mặc thật muốn khóc lớn!

Có phải anh ta đi ra không đúng cách không? Nhất định là đi ra không đúng cách!

Lý Thiên Mặc lui về sau, lui, lui! Quẹo cua, lại lui về phòng trang điểm.

Anh ta mở cửa phòng trang điểm lần nữa, lại đi ra lần nữa, nhìn về phía Lăng Vi... Tôi xoa! Mắt mù rồi! Còn là một ông lão hô đeo kính gọng đen?! Lý Thiên Mặc bị dọa sợ, run rẩy... Tại sao tên bắt cóc

không trực tiếp giết chết anh ta?

Hu hu hu...

Tiểu Vi và Diệp Đình ngàn khó vạn hiểm cứu anh ta khỏi tên bắt cóc, chính là giữ mạng cho anh ta.... Tới gặp “Tiên sinh không có mặt mã” của anh ta sao? Nhưng mà, tại sao là ông chú rằng hô?

Lý Thiên Mặc xoắn xuýt!

Là đàn ông cũng được đi... Dù gì cũng cho anh ta một người! Nhưng vì sao là một độc giả cao tuổi?

Kệ đi.... Trong 10 triệu người, không sớm một bước, cũng trễ một bước. Gặp được chính là gặp. Chứng tỏ có duyên phận.

Nói không chừng, tính cách người ta rất tốt... Lại rất có học vấn.

Mặt Lý Thiên Mặc đầy xoắn xuýt đi tới, rất có lễ độ chào hỏi ba người họ. Lăng Vi liền giới thiệu Chính Hiền cho anh ta.

Chính Hiền rằng hô cười với Lý Thiên Mặc, đưa tay bắt tay anh ta.

Tay Lý Thiên Mặc cũng toát mồ hôi, vội chà trên áo mình, chà sạch sẽ mới dám bắt tay với “anh ta”.

A? Sao da và mặt không phù hợp?

Lý Thiên Mặc lập tức mở khóa, muốn phân tích tay và mặt khác nhau, nhưng mà... Lúc này mới nhớ tới, không cách nào tạo thành mặt mã!

Chương 913: Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa cự giải và bọ cạp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhíu mày, quét nhìn Chính Hiền từ trên xuống dưới một lần, ngay cả cọng tóc và lông mi cũng nhìn chăm chăm nhìn một lần, kết quả... hoàn toàn không có mật mã!

Chính Hiền bị anh ta nhìn đến lông tóc đều dựng đứng...

Lý Thiên Mặc thầm thở phào ở trong lòng, đi sang chỗ bên Lăng Vi ngồi xuống. Anh ta ngồi cách Lăng Vi và Peach hỏi Chính Hiền: “Tiên sinh, xin hỏi tiên sinh có con gái không?” Lý Thiên Mặc nghĩ trong đầu, nói không chừng gien nhà bọn họ tương đối đặc thù, không đúng... Anh ta cũng không nhìn thấy con gái mình có mật mã, hừ hừ hừ... Mặc dù vị tiên sinh này “Răng vẩu, mắt kém”, nhưng con gái ông ấy cũng không nhất định sẽ xấu như vậy... cho dù có xấu xí, cô ấy cũng là người phụ nữ.

Nhưng anh ta là thằng nam chân chính!

Anh ta cũng không muốn cong!

Chính Hiền khách khí cười, mắt của Lý Thiên Mặc sáng lên: “Tiên sinh có con gái?”

Chính Hiền lắc đầu: “Không có!”

Trong đầu nghĩ, con gái thì tôi có một, được không? Nhưng chưa có bạn trai, được không? Ngoài để cho Quân Dương ôm mấy lần, còn chưa tiếp xúc thân thể với người phái nam nào, được không?

Lý Thiên Mặc chưa từ bỏ ý định: “Tiên sinh có con trai?”

Thôi quên đi, có con trai... cũng có thể tiếp xúc trước... ĐM! Anh ta nhất định không muốn bị làm đầu! Nếu tìm đàn ông, anh ta cũng phải là công!

Cường công! Quỷ súc công! Tổng công vạn năm! (*)

(*) Ai muốn hiểu thêm có thể hỏi mấy chuyên gia đam mỹ nhá, mình không được đam nên không rõ về mấy từ này.

Chính Hiền lại nghiêm túc lắc đầu: “Không có! Tôi còn chưa kết hôn!”

Lý Thiên Mặc tan nát cõi lòng, nhưng anh ta lại lại gật đầu nói: “Nhìn tiên sinh không còn nhỏ nữa, năm nay tiên sinh bao nhiêu tuổi?”

Chính Hiền nói: “Tôi bằng tuổi chị dâu, năm nay tôi 22 tuổi.”

“Phốc — —” Lý Thiên Mặc muốn phát điên... Anh ta hoảng sợ nhìn Chính Hiền, ôi mẹ ơi... Chẳng lẽ thật sự là người này? Định mệnh của... anh ta? Mặc dù nhìn giống như người đã bốn mươi, còn là đàn ông? Nhưng người ta mới 22, bằng tuổi anh ta!

Lý Thiên Mặc muốn qua đời, nhưng... nếu đã gặp được, nói rõ người này nhất định không... giống... với... người... bình... thường!

“Vậy...” Lý Thiên Mặc bối rối một lúc, lại hỏi: “Tiên sinh nghiên cứu cái gì?” Nhìn đối phương đeo kính lão, vậy chắc đối phương là siêu

cấp siêu cấp học phách, chuyên gia học đẳng cấp thánh thần, đại boss!

Chính Hiền nghiêm trang nói: “Tôi là chuyên gia động vật học.”

Lý Thiên Mặc kinh ngạc quan sát “Anh ta”, trong đầu nghĩ: “22 tuổi đã trở thành chuyên gia? Quả nhiên lợi hại!”

Lý Thiên Mặc càng ngày càng cảm thấy hứng thú, lại hỏi: “Tiên sinh nghiên cứu loại động vật gì? Tôi cảm thấy tương đối hứng thú với động vật máu lạnh!”

“À? Thật sao?” Chính Hiền đặc biệt hưng phấn! Cô ấy toét miệng cười, răng vẩu lập tức chìa ra khỏi miệng. Cô ấy hơi không thích ứng, lấy đầu lưỡi liếm liếm răng vẩu, rồi mới nói: “Thật là trùng hợp! Tôi cũng thích động vật máu lạnh! Ở nhà tôi nuôi một con rắn dài khoảng bảy tám mét, còn có một con cắc kè hoa vằn báo, còn có một con con nhện Hắc quả phụ! Bởi vì tôi thuộc chòm sao bọ cạp, nên tôi còn nuôi rất nhiều bọ cạp. Trong ao hoa sen nhà tôi còn có mấy con cá sấu nước mặn nữa.”

“A? Tiên sinh cũng thuộc chòm sao bọ cạp?” Lý Thiên Mặc vui vẻ nhìn anh ta, đột nhiên cảm giác “Tiên sinh kính lão, răng vẩu, không có mật mã” của mình cũng rất đáng yêu.

Chính Hiền vui vẻ chớp mắt: “Anh cũng thuộc chòm sao bọ cạp?”

Lý Thiên Mặc phấn gật đầu: “Tôi là cự giải...”

“Phốc ——” Lăng Vi và Peach đều không thể ngồi yên nghe hai người này nói chuyện được nữa, hai người cùng phì cười... Thiên Mặc rõ ràng là chòm cự giải, vậy mà còn hỏi người ta... tiên sinh cũng thuộc chòm bọ cạp?

Peach che mặt, cười như sắp nổ tung.

Lăng Vi kéo Peach nói: “Đi, chúng ta đi tìm Kaya, vừa rồi đều chúng ta đã không tìm được cơ hội nói chuyện với cô ấy rồi.”

Peach nhanh chóng đứng lên, nhường vị trí lại, bằng không... cách giữa hai người các cô, Lý Thiên Mặc và Chính Hiền sẽ giống như cách một dải ngân hà vậy...

Chương 914: Cuộc gặp gỡ định mệnh giữa cự giải và bọ cạp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Peach đi mất, Lý Thiên Mặc và Chính Hiền lại nói chuyện đến quên cả trời đất.

Chính Hiền vui vẻ vỗ tay: “A! Cự giải và bọ cạp rất xứng đôi à nha! Là hai chòm sao xứng đôi 100%! Cự giải là ấm áp nam, có trách nhiệm, mẫu đàn ông ấm áp yêu thương gia đình! Tôi rất thích cự giải nam!”

Lý Thiên Mặc đắc ý nói: “Ừ sao! Tôi chính là người đàn ông ấm áp siêu cấp có tinh thần trách nhiệm, siêu cấp yêu thương gia đình! Tôi chính là đại diện tiêu biểu cho chòm cự giải!”

“Oa! Thật là giỏi...” Chính Hiền chớp chớp mắt. Bây giờ cô ấy đang đeo kính lão, không nhìn thấy rõ khuôn mặt của Lý Thiên Mặc, chỉ thấy một cái đầu sừng sừng xanh xanh... giống như cái đầu heo...

Cô ấy bỏ mắt kính ra, để trao đổi với anh ta tốt hơn.

Hai người không tự chủ được cùng ngồi vào giữa, Lý Thiên Mặc ngồi cạnh ‘anh ta’, hỏi: “Tiên sinh, vừa rồi anh nói, trong nhà anh nuôi rất nhiều... trăn, rắn, còn có cả nhện, cá sấu. Có cơ hội, tôi có thể đến xem được không?”

Chính Hiền vừa mới tháo mắt kính xuống, lúc này đã nhìn thấy rõ

ràng mặt của Lý Thiên Mặc, mặc dù khuôn mặt của anh ta hơi xanh xanh sùng sùng, nhưng mà... Thật ư, rất đẹp trai à nha...

Đôi mắt đen nhỏ dài, nhìn cực kỳ thông minh. Sống mũi rất cao, khuôn mặt hơi xanh xao sùng lên, nhưng rất thẳng rất đẹp mắt.

Khuôn mặt anh ta cũng cực kỳ anh tuấn: “Ai nha! Vừa rồi cũng không phát hiện ra... Thật là đẹp trai... đến đòi mạng, a a a...” Chính Hiền cảm thấy xấu hổ, ngay cả lời cũng không dám nói... cô ấy lại vội vàng đeo mắt kính lên: “Hô... Vẫn là thế này tốt. Ít nhất đeo mắt kính lên, sẽ không còn cảm thấy xấu hổ nữa.”

Chờ rất lâu cũng không nghe được câu trả lời của Chính Hiền, Lý Thiên Mặc thầm nghĩ trong đầu...”Ai nha, mình quá đường đột... Lần đầu tiên gặp mặt, còn chưa thực sự quen thuộc, đã nói muốn đến nhà người ta làm khách, mình thật sự rất không lễ phép rồi.” Anh ta vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi...”

Còn chưa nói hết lời, đã nghe thấy Chính Hiền đặc biệt hưng phấn nói: “Tôi cực kỳ hoan nghênh anh đến nhà tôi chơi! Thật sự! Đám bạn bè của tôi đều sợ muốn chết, không có một ai dám tới nhà tôi làm khách! Haizzz... tôi thật sự rất cô đơn. Ngay cả cha mẹ tôi cũng không dám tới, vì vậy, mỗi tuần tôi đều phải dành thời gian đến thăm bọn họ.”

Hà...

Lý Thiên Mặc không hiểu hỏi: “ Tại sao bạn anh không dám đến nhà anh? Bọn họ thích anh, tự nhiên sẽ thích tính cách yêu động vật của anh? Anh là chuyên gia động vật học, tự nhiên anh sẽ hiểu những thói quen tập tính của chúng, vì vậy, tôi tin tưởng anh chắc chắn sẽ không để những loại động vật này làm tổn thương đến bạn bè của anh.”

“Má ơi — —” Chính Hiền kích động cầm bàn tay của Lý Thiên Mặc lên: “Tri âm a! Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít(*), người anh em, tôi muốn uống rượu với anh!”

(*) Trích trong bài Xuân nhật Tây hồ ký” của Âu Dương Tu

“Tới đây! Cùng cụng ly nào — —” Lý Thiên Mặc cầm hai ly rượu vang lên: “Tới đây, tôi thế nào cũng được, anh cạn.”

“Được được được...” Chính Hiền nâng ly rượu vang lên, uống cạn sạch cả ly rượu vang.

Lý Thiên Mặc sửng sờ, ai nha— — quả nhiên là đàn ông... coi uống rượu vang như uống bia? Rượu vang không phải là uống từ từ để bình phẩm sao? Hơn nữa, người anh em này mà cũng quá nhiệt tình rồi? Bảo anh ta cạn, anh ta cũng làm? Câu “Tôi thế nào cũng được, anh cạn” này của anh ta, rõ ràng chỉ là lời khách sáo...

Quá là thành thật.

Thôi quên đi... Dù sao anh ta cũng không biết bình phẩm rượu vang... gì gì đó, may mắn... Lý Thiên Mặc cũng ngửa cổ lên, uống cạn ly rượu vang.

Lý Thiên Mặc đột nhiên lại hỏi: “ Anh Chính Hiền, cá sấu nước mặn, hình như sống ở thời kỳ khủng long thì phải?”

“Anh hỏi cái này, là hỏi đúng người rồi đấy!” Chính Hiền để ly lên bàn một cái: “Tách — —” chân ly rượu gãy chân... Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lý Thiên Mặc vung tay lên: “Hai ta đều đừng cầm ly uống nữa, hai ta mỗi người một chai, tu luôn!”

Chương 915: Thịnh thế sủng hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đúng đúng đúng! Gặp tri kỷ, phải tu chai!” Chính Hiền cực kỳ nhiệt tình cầm chai rượu lên.

Sau khi đeo kính lên, cô ấy cảm thấy mình giống như đã thay đổi thành một người khác.

Lý Thiên Mặc cũng cầm một chai rượu vang lên, đưa tay ôm lấy bả vai của Chính Hiền: “Anh Chính Hiền, chỗ này ngọt ngọt quá, hai ta đi ra lương đình phía sau ngồi đi, này? Anh có hút thuốc không?”

Chính Hiền lắc đầu: “Tôi không hút thuốc lá.”

Lý Thiên Mặc vui vẻ cười nói: “Quá tốt! Tôi cũng không hút thuốc lá, tôi không thích đàn ông hút thuốc lá, hơi lẩm! Vậy tôi sẽ cho đàn ông hút thuốc lá gần mặt mã sick of!”

Hai người kề vai sát cánh đi ra ngoài. Chính Hiền đột nhiên cảm thấy mình giống đặc đàn ông!

“Tiểu Vi tiểu Vi ——” Peach dùng sức kéo cánh tay của Lăng Vi: “Cậu mau nhìn xem, Chính Hiền và Thiên Ma... Hai người bọn họ thật sự làm cùng một chỗ...”

“Phốc ——” Lăng Vi phun: “Cái gì gọi là làm chung một chỗ? Cái chữ làm này, không phải quá khó nghe sao? Hai người bọn họ... mới thật

sự là vượt qua ranh giới của giới tính, tuổi tác, tướng mạo...”

Peach bồi thêm một câu: “Còn có cả chủng tộc nữa...”

Lăng Vi muốn điên lên: “Dù sao, cũng chính là vượt qua tất cả chướng ngại, chân chính lưỡng tình tương duyệt! Loại yêu này, mới thật sự là yêu.”

“Có lý...” Peach cảm thấy hâm mộ chết đi được... Cũng không biết là cô ấy nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cười lớn “Ha ha”: “Này? Tiểu Vi, cậu nói xem, sau khi Thiên Mặc biết Chính Hiền chính là con gái, còn là một cô gái xinh đẹp nữa, cậu ấy sẽ có biểu tình gì?”

Lăng Vi mím môi cười: “Mình cũng rất muốn biết... Mình càng muốn biết hơn là, sau khi Thiên Ma biết Chính Hiền là một cô gái xinh đẹp, nhưng là một cô gái xinh đẹp ngực phẳng, cậu ấy sẽ có biểu tình gì...”

“Ha ha ha ——” Peach cười đau cả bụng, ngồi chồm hồm dưới đất, ôm bụng cười to ha ha.

“Chạy chạy chạy, đi tìm Kaya.”

Hai người đi tới phòng thay quần áo, khách khứa đều đã đến đông đủ, buổi lễ sắp bắt đầu, Kaya đang thay áo cưới.

Lăng Vi và Peach vừa mới đi tới cửa phòng thay đồ, đã nghe thấy bên trong có giọng người phụ nữ khinh miệt nói: “Cô cho rằng anh Sinh cưới cô, là anh ấy thích cô sao? Tôi và anh Sinh là thanh mai trúc mã, nếu không phải công việc nghiên cứu của tôi bây giờ đang bận rộn, luôn không thể về được, thì sao đến lượt cô?”

Lăng Vi và Peach dừng bước lại, Lăng Vi chợt cảm thấy giọng nói

này nghe khá quen tai, giống như cô đã nghe thấy ở đâu đó? Cô thò đầu vào trong nhìn, người phụ nữ đang nói chuyện... Lại là trợ lý của giáo sư Trần ở sở nghiên cứu kia.

Vào ngày đầu tiên cô đi làm, cô trợ lý đó đã thị uy với cô, nói cái gì mà cô ta là nữ tiến sĩ, châm chọc cô là dạng gì người cũng có thể vào sở nghiên cứu, nói cô chỉ là một cử nhân đại học nghiên cứu động cơ, còn khoe khoang cái gì gì đó... Tên cô ta là gì ấy nhỉ... Lâm Kha? Đúng rồi! Chính là cô ta!

Người phụ nữ hạ tiện này! Hôm nay là ngày Kaya kết hôn, cô ta nói những lời này thích hợp sao?

Kaya đang thay áo cưới, không có thời gian quan tâm đến cô ta.

Lâm Kha càng hăng hái hơn, cô ta khoanh hai tay trước ngực, khinh miệt nói: “Nếu không phải cô chen chân vào, anh Sinh chắc chắn sẽ cưới tôi! Cô có biết tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu vì anh ấy không? Anh ấy là chuyên gia tháo dỡ bom đạn, bây giờ rất nhiều kỹ thuật tháo dỡ bom đạn của anh ấy đều là nhờ tôi cung cấp, tôi nghiên cứu về bom đạn khắc khổ hơn so với bất cứ người nào khác! Cô lại chẳng có cái gì, chỉ có thể kéo chân anh ấy mà thôi!”

Kaya trợn mắt nhìn cô ta: “Cái gì cô cũng biết, vậy không phải là anh ấy không cần nhìn thẳng vào cô sao? Cho dù cô chính là Vương mẫu nương nương, thì người anh ấy cưới cũng là tôi!”

Chương 916: Thịnh thế sủng hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Kha nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh Sinh thật sự muốn kết hôn với cô sao? Cô đừng có tự đội đóa hoa phân lên đầu — — đồ xấu xí! Cô nhìn hôn lễ này xem... Có người đàn ông nào cưới vợ lại làm qua loa lấy lệ thế này không? Chỉ bày năm bảy bàn ở nhà? Ngoài người cực kỳ thân thiết ra, không thông báo với bất kỳ người nào khác! Tại sao? Bởi vì cô không lên được mặt bàn! Bởi vì, anh Sinh kết hôn với cô, chỉ để đối phó với người nhà mà thôi!”

Nói xong, cô ta lại lắc eo, hừ hừ nói: “Tôi thật sự không thể hiểu được, tại sao anh Sinh lại cưới cô? Còn là một người ngoại quốc nữa chứ!”

Kaya nhìn cô ta bằng ánh mắt giết người, sắc mặt của cô ấy đặc biệt khó coi!”Phu nhân, xin cô hãy hít thật sâu, tôi phải kéo khóa!” Chuyên viên trang điểm đang kéo khóa váy cho cô ấy.

Kaya nín cơn tức giận trở lại. Hôm nay là ngày vui của cô ấy và Tần Sinh, cô ấy đã đợi rất lâu rồi, không muốn chọc mấy người rảnh rỗi này nữa, buổi lễ bên ngoài sắp bắt đầu, cô ấy còn chưa mặc áo cưới xong.”Phu nhân, cô chỉ cần hít thật sâu, là được.”

Kaya lại vội vàng hít thật sâu, chuyên viên trang điểm kéo xong khóa váy cho cô ấy, quan sát cô ấy ở trong gương: “Phu nhân, cô thật là đẹp...” Chiếc váy cưới trắng tinh khôi mặc ở trên người cô ấy, làm nổi bật lên vẻ đẹp tinh khiết thánh thiện...

Bởi vì góc nhìn, Kaya không nhìn thấy Lăng Vi và Peach đang đứng ở cửa.

Chuyên viên trang điểm đội khăn voăn lên đầu cô ấy.

Lăng Vi và Peach đều cực kỳ lửa giận! Hai người cùng bước vào, ĐM! Dám bắt nạt Kaya, hôm nay bà đây sẽ bắt cô quỳ xuống hát chinh phục cho cô ấy nghe!

Lăng Vi và Peach tức giận đến mức đỏ ngầu hai mắt! Lâm Kha đang đứng ở bên trong lắc lắc lư lư.

Lâm Kha mở đôi mắt trắng dã nói: “Tôi nghe nói trên người phụ nữ nước ngoài đều có mùi rất quái lạ, sao anh Sinh của tôi có thể chịu được cô chứ! Hơn nữa, nhìn cái dáng vẻ của cô, tôi cũng biết cô không phải là loại phụ nữ đứng đắn gì, haizzzz, tôi thật lo lắng thay cho anh Sinh, thật không biết cô đã đội cho anh ấy bao nhiêu cái nón xanh nữa!”

“Bốp ——” đột nhiên, tiếng tát tai vang lên ——

Lăng Vi và Peach cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kaya tát vào trên mặt Lâm Kha! Kaya mặt đầy sát khí trừng mắt nhìn Lâm Kha!

Kaya thu tay về, dặn dò chuyên viên trang điểm: “Mau giúp tôi cài khăn voăn đội đầu đi, chồng tôi đang đợi tôi.”

Lâm Kha đột nhiên thét chói tai: “Á —— cái con hồ ly tinh này! Cô dám đánh tôi?”

Cô ta giương nanh múa vuốt nhào về trên người Kaya: “Bà sẽ giết chết mày! Đã bán mình, còn không để cho người ta nói?!”

“Yaya — — “

Lăng Vi và Peach bước nhanh chạy tới, nhanh chóng tách Lâm Kha và Kaya ra.

Nhưng khăn voăn trên đầu Kaya đã bị kéo ra... tóc tai cũng bị kéo loạn không còn dáng vẻ ban đầu.

“Sao vậy?” Tần Sinh xuất hiện ở cửa, anh ta nhìn thấy tóc của Kaya bị kéo đến rối bù lên, ánh mắt dần lạnh như băng! Kaya chỉ cảm thấy khó chịu...

Cô một thân một mình, vượt đại dương bao la đến đây...

Rốt cuộc là vì cái gì?

Người nhà của anh không thích cô, thậm chí mẹ của anh còn không đến tham dự hôn lễ của bọn họ.

Tiệc cưới, cũng chỉ bày đơn giản mấy bàn... bởi vì thật sự không muốn để bạn bè người thân biết, Tần Sinh anh sẽ cưới một cô gái người Di-gan?

Nước mắt của Kaya rơi xuống. Cô kéo khóa váy cưới ở ngay trước mặt Tần Sinh, nhanh chóng cởi áo cưới ra, vào lúc cả đoàn người đều không phản ứng kịp, cô ấy đã thay xong quần áo của mình, cô ấy mặc áo khoác dài lên, đội mũ ụp lên trên đầu.

“Xin lỗi, em muốn ở một mình...” Kaya cười nói với Tần Sinh.

Lệ trong mắt, chảy xuống khóe miệng theo nụ cười đang nở rộ trên khuôn mặt.

Tần Sinh cau mày, đột nhiên kéo lấy tay cô. Anh ta kéo tay cô đi, cất bước đi ra ngoài, bên ngoài “Nhạc hôn lễ” đã vang lên— —

Người dẫn chương kích động tuyên bố: “Bây giờ là lúc hôn lễ bắt đầu, xin mời chú rể, cô dâu vào sân!”

Tần Sinh đột nhiên đoạt lấy micro trong tay người dẫn chương trình, đôi mắt đen quét qua mặt của mọi người, biểu tình lạnh lùng nghiêm túc khiến cho người ta thở không thông, đôi mắt của anh ta lạnh lùng u tối, trầm giọng nói: “Hôm nay tôi có nhiệm vụ đặc biệt, phải lập tức rời đi. Thật xin lỗi, buổi lễ hôm nay sẽ đổi thành buổi lễ đính hôn! Hôn lễ chính thức sẽ được cử hành vào ngày mười lăm tháng giêng tới đây!”

Nói xong, anh ta bá đạo ôm ngang Kaya lên ở ngay trước mặt mọi người, bước từ trên sân khấu ra tới cửa đi.

Anh ta đúng là một kẻ vô liêm sỉ! Hôn lễ đơn giản! Đơn giản cái rắm! Anh ta sẽ đặc biệt tổ chức cho cô ấy một lễ cưới khiến cho toàn bộ người trên thế giới này đều phải ghen tỵ!

Chương 917: Em chịu nổi không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tần Sinh ôm Kaya đi thẳng lên tầng hai, bỏ lại đám bạn bè họ hàng mắt to trừng mắt nhỏ.

Lăng Vi và mấy người bạn của cô chụm đầu thảo luận với nhau, những tiếng thổn thức vang lên trong hội trường bữa tiệc rượu.

Mẹ của Tần Sinh đang ngồi thưởng thức trà trên ban công nhỏ, bà ta nhàn nhã uống trà ăn bánh, thấy Tần Sinh và Kaya đi vào, đầu tiên thì bà ta hơi sững sốt.

Nhưng, lúc nhìn thấy Kaya mặc bộ trang phục bình thường, còn cả nước mắt vương trên khóe mắt... Bà ta lập tức hiểu ra cái gì...

Sau đó, bà ta bĩu môi cười ra tiếng, nghĩ đến con nhóc Lâm Kha kia đúng là lợi hại, có thể làm cho hôn lễ rối tung rối bù lên.

Mẹ Tần Sinh vô tình nói: “Hôn lễ kết thúc sớm như vậy? Người điều khiển chương trình này kém quá!”

Lâm Kha là người bà ta nhìn từ bé đến lớn, đứa bé kia và Tần Sinh nhà bà ta là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối!

Lâm Kha người ta là tiến sĩ, bây giờ còn đang làm công việc nghiên cứu khoa học sở nghiên cứu.

Hơn với con bé Kaya này không biết bao nhiêu lần!

Còn con bé Kaya này, cũng không biết đã cho Tần Sinh uống bùa mê thuốc lú gì, vừa không có công việc cố định, lại còn là một thầy bói nữa...

Mẹ Tần Sinh nhìn thế nào cũng thấy cô không vừa mắt!

Có con dâu thế này, có mang đi ra ngoài uống trà, sao có thể giới thiệu cho bạn?

Tần Sinh vẫn đang ôm ngang Kaya lên, mẹ Tần Sinh cau mày: “Đã lớn thế này rồi, còn không tự đi được sao?” Muốn làm bà ta nóng mắt hả?

Kaya giãy giụa, muốn tự mình đi, nhưng Tần Sinh không buông tay, còn ôm chặt cô ấy hơn.

Anh bước nhanh đi vào trong phòng khách tầng hai.

Khom người, nhẹ nhàng đặt Kaya ở trên ghế sa lon, rồi anh ta cũng ngồi ở bên cạnh cô.

“Chúng ta cùng xem nên tổ chức hôn lễ thế nào!” Tần Sinh đứng dậy trở về thư phòng lấy máy vi tính xách tay ra, gõ mấy cái rồi đưa màn hình máy tính đến trước mặt cô, cũng không cố gắng hạ thấp giọng, anh ta nói: “Em xem, đây là toàn bộ tài sản của anh: “ Bên trong thẻ ngân hàng đăng ký tên anh ta, có 3514. 79 vạn...”

Anh ta nói: “Anh không quan tâm nhiều đến chuyện kiếm tiền, cũng chưa từng nghĩ phải kiếm rất nhiều tiền, số tiền này đều anh tùy tiện đầu tư với a Đình kiếm được.”

Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô, cầm chặt tay cô nói: “Đây là toàn bộ tài sản của anh, chúng ta sẽ dùng toàn bộ số tiền này, cử hành một hôn lễ sang trọng.”

Kaya chăm chú nhìn Tần Sinh.

Cô ấy cắn môi, trong lòng ngũ vị tạp trần, dựa vào vai anh ta, nói: “Anh xem, số tiền gửi ngân hàng này của anh rất thú vị, em thêm 5.21 vạn nữa, vừa đúng 3520... Sinh, em yêu anh.”

Tần Sinh cười nói: “Đúng vậy...” Anh ta cười rất vui vẻ, rồi đột nhiên lại nói: “Tuy nhiên, phải để lại một ít, nếu không hai chúng ta sẽ không có tiền sống.”

Kaya sát lại gần anh ta nói: “Không sao, em nuôi anh.”

Tần Sinh chăm chú nhìn cô, từ từ mỉm cười... Đôi mắt đen của anh ta lóe lên ánh sáng mê hoặc lòng người.

Kaya không thể cưỡng lại được ánh mắt này của anh ta nhất, lập tức say...

Hầu kết ở cổ họng của Tần Sinh lăn lăn, anh ta sát lại gần cô, muốn hôn cô, nhưng cô lại đột nhiên che miệng, lùi về phía sau.

Tần Sinh cau mày, sao cô không muốn để cho anh ta hôn?

Hay là không muốn ở ngay trước mặt mẹ anh ta?

Anh ta thấy Kaya chỉ chỉ vào mặt mình, nhỏ giọng nói: “Hôm nay trang điểm khá dày, anh không thể hôn em được, không tốt, đều là mỹ phẩm trang điểm cả.”

Tần Sinh nhìn cô cười: “Em đi rửa mặt đi, mấy loại mỹ phẩm này cũng không tốt cho da đâu.”

Kaya lại nói: “Em còn chưa muốn tẩy trang...” Cô ấy sát lại gần Tần Sinh cười nói: “Lớp trang điểm này rất đẹp, em không dỡ tẩy trang.”

Tần Sinh nhìn chăm chăm vào cô, quả thật hôm nay cô trang điểm rất đẹp mắt. Anh ta giơ tay lên, lấy điện thoại ra chụp ảnh cho cô: “Em xem, bây giờ đã lưu lại khoảng khắc xinh đẹp rồi.”

Kaya rất vui vẻ: “Tần thiếu đồ con gái như vậy sao.”

Tần Sinh nhéo má cô, trong lòng cười nói, bề ngoài thì thành thực, nhưng tính tình thì vẫn như trẻ con.

Tần Sinh trêu mếu bưng khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy lên, hôn nhẹ lên môi cô, nói: “Em thế nào cũng đều đẹp cả... Đi rửa mặt đi.”

Kaya rũ mi mắt, cười nói: “Vậy em đi tắm đây, anh chờ em nhé.”

Tần Sinh gật đầu, đưa mắt nhìn cô đi vào phòng tắm.

Chương 918: Em chịu nổi không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tần phu nhân đang ngồi ở ngoài ban công nhỏ vẫn nhìn hai người thân thân mật mật, trong lòng thầm nhạo báng.

“Lâm Kha tốt biết bao nhiêu! Rốt cuộc là con đã nghĩ như thế nào vậy?”

Tần phu nhân buông cái ly trong tay xuống, không vui nói.

Tần Sinh không ngẩng đầu lên nhìn bà ta, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính xách tay, nhàn nhạt nói: “Bà cảm thấy tốt, thì bà đi mà cưới. Cũng không phải là tôi cảm thấy tốt.”

“Con ——” Tần phu nhân tức muốn chết!

Tần Sinh trực tiếp phớt lờ cơn giận của bà ta, trịnh trọng nói: “Cả đời này tôi chỉ cưới một mình cô ấy, bà có chấp nhận hay không, tôi cũng là nhận định cô ấy.”

Tần phu nhân giận đến mức choáng váng, hoặc là không tìm, hoặc là tìm một người có thể làm bà ta tức chết!

Thái độ của Tần Sinh đặc biệt cương quyết.

“Bộp!” Tần phu nhân đặt mạnh ly trà xuống!” Mặc dù mẹ không phải là mẹ ruột của con, nhưng mẹ đối xử với con thế nào, cũng quá rõ

ràng! Sau khi mẹ ruột của con không còn, từ lúc con ba tuổi mẹ đã bắt đầu chăm con! Nhiều năm như vậy, mẹ cũng đã hết tình hết nghĩa rồi! Mẹ giới thiệu Lâm Kha cho con thì làm sao? Cô bé kia tốt biết bao nhiêu? Người ta cần học vấn có học vấn, muốn dung mạo có dung mạo, muốn gia thế có gia thế! Chẳng lẽ không hơn cái đứa con gái con mang về gấp mười ngàn lần?”

Tần Sinh liếc nhìn về phía phòng tắm, lạnh mặt cười nói: “Hơn Kaya gấp mười ngàn lần? Đó là bà nghĩ vậy! Nhưng tôi không mù! Từ nhỏ tính cách của Lâm Kha đã cực kỳ chanh chua khắc nghiệt, đến bây giờ cũng không thay đổi, cô ta làm người ta cảm thấy ghê tởm giống như bà vậy.”

Tần phu nhân tức giận đến nổi mặt tím lại!

Tần Sinh lạnh lùng nói tiếp: “Tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, bà thích, bà tự đi mà cưới, bớt lấy mẹ tôi ra để uy hiếp tôi nữa đi! Bà đối xử với tôi như thế nào, tôi đều có thể nhẫn, nhưng bà đối xử với vợ tôi như thế nào, tôi sẽ đối xử với bà lại như vậy!”

“Tần Sinh! Mẹ ghê, cũng là mẹ!”

Tần phu nhân nổi giận!”Mẹ là mẹ kế của con, nhưng mẹ đã bao giờ ngược đãi con chưa?”

Tần Sinh híp mắt, lạnh giọng hừ: “Ngược đãi, không nhất định là ra tay đánh vào thân xác đứa trẻ. Ngược đãi bằng tinh thần càng đáng sợ hơn!” Anh ta nhìn chăm chăm vào bà ta, ánh mắt lạnh như huyền băng ngàn năm!

Nếu không phải vì cho Táp Nhã tốt hơn, anh ta mới lười nói nhảm với người phụ nữ này!

“Bộp bộp bộp — —” Tần phu nhân tức giận đập lên bàn!”Mẹ ngược đãi con? Con còn có lương tâm không? Tần Sinh! Con quá ác độc! Con nói như vậy không sợ gặp báo ứng sao? Không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?”

Tần Sinh cố tình nói lớn tiếng: “Sợ, tôi sợ muốn chết đi được! Ngày nào tôi cũng chờ sét đánh chết tôi, nhưng vẫn không thấy gì. Ngày nào tôi cũng chuẩn bị bị bom đạn nổ chết, nhưng vẫn không nổ. Mạng tôi cứng lắm không chết được đâu, nhưng còn bà ấy, cứ từ từ chờ đi!”

Tần phu nhân giận đến choáng váng đầu óc, bà ta đứng bật dậy.

Giơ tay lên, chỉ thẳng vào mặt Tần Sinh: “ Tần Sinh! Con phải tôn trọng với mẹ chứ?”

Tần Sinh thản nhiên đối mặt với bà ta: “Không phải đều có qua có lại sao? Bà nghĩ hết tất cả các biện pháp phá hỏng hôn lễ của tôi! Biến tôi trở thành trò cười của Tần gia! Đây là tôn trọng? Có người mẹ nào sẽ hy vọng thấy con trai mình gặp phải tai tiếng? Hay đây mới thật sự là tình thương của mẹ? Bà làm thế nào với tôi, tôi có cần liệt kê ra từng cái không? Bà thật sự suy nghĩ cho tôi? Mẹ tôi chết như thế nào, bây giờ tôi còn phải đối chứng với bà sao? Hừ — — còn muốn bảo tôi đối xử tốt với bà, bà nghĩ mình có chịu nổi không?”

Tần phu nhân run rẩy...

“Tần Sinh! Con nói gì vậy? Thái Dịch bị bệnh chết, bà ấy bị bệnh chết! Sao con có thể trách cái chết của bà ấy lên đầu mẹ được?”

Đôi mắt đen của Tần Sinh càng ngày càng lạnh: “Thái Dịch là tên bà có thể gọi? Bà đừng có làm dơ bẩn con đường luân hồi của bà ấy!”

Chương 919: Ngược chó! Ngược cả đôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Con nói bậy bạ gì đấy?!” Tần phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con đừng có mà chụp loạn cái mũ lên trên đầu mẹ!”

Tần Sinh bỗng đứng bật dậy!

Đôi mắt dữ tợn của anh ta dán chặt vào người bà ta: “Tần phu nhân, người đang làm, trời đang nhìn! Tôi không nói, không có nghĩa là tôi không biết!”

Tần Sinh trở về thư phòng, rồi lại đi ra. Anh ta tiện tay quăng một xấp ảnh lên trên mặt Tần phu nhân, khinh miệt hất cằm, nói: “Lúc mẹ tôi bị bệnh bà đối xử với bà ấy như thế nào? Thừa dịp cha tôi đi xa, lén lút gửi bức ảnh bà và cha tôi nói chuyện cho chị em tốt của mẹ tôi, mượn góc chụp ảnh vu hãm cha tôi và bà ngoại tình? Chị em tốt của mẹ tôi tức giận cầm bức ảnh bà cho người chụp lén, để cho mẹ tôi cho rằng bà và cha tôi có gian tình! Bà sống nhìn mẹ tôi uất ức mà chết! Bao nhiêu năm qua, bà che giấu cha tôi! Khiến ông ta cho rằng bà là người hiền lương thực đức, khiến ông ta cho rằng bà là người có tâm địa hiền lành vẫn luôn chăm sóc mẹ tôi cho đến lúc lâm chung! À, Ông Giai Hồng, bà đúng là người thủ đoạn!”

Sắc mặt của Ông Giai Hồng trở nên trắng bệch, mấy bức ảnh vừa mới quăng ở trên mặt bà ta, bây giờ đang tán loạn trên đất. Chân của bà ta dần mềm nhũn, lão đảo lắc lư đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon.

“Ầm — —” Cửa phòng khách tầng hai, bị người ta đá văng!

Tần Hoài lửa giận ngút trời!

Ông ta đỏ ngầu hai mắt nhìn chăm chăm vào Ông Giai Hồng: “Bà — —” ông ta đi nhanh đến chỗ ban công nhỏ, run run tay nhặt mấy bức ảnh trên đất lên. Ông ta nhắm mắt lại, cực kỳ hối hận!

Tần Hoài tức giận đứng lên, Ông Giai Hồng bị dọa sợ đứng lên muốn chạy. Tần Hoài vung tay tát lên trên mặt Ông Giai Hồng. “Á — —” Ông Giai Hồng bị tát ngã trở về trên ghế sa lon. Bà ta ôm bên má bị tát, mắt như nổ đom đóm, có thể tưởng tượng được cái tát này của Tần Hoài một tát này có bao nhiêu ác?!

Tần Hoài giận đến nỗi run rẩy cả người, ông ta giơ tay lên chỉ vào mặt Ông Giai Hồng: “Bà cái người phụ nữ này — — ác độc!” Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi một chữ đều như nhảy từ trong khe băng ra ngoài, từng câu từng chữ đều như đâm vào trái tim bà ta!

Tần Sinh híp mắt nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra.

Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, sao Kaya có thể không thấy nghe được, cô ấy tắt thật nhanh, lúc này, cô ấy vừa mặc mới quần áo tử tế đi ra.

“ ... ”

Ba người bên ngoài, gương cung bạt kiếm — —

Tần Sinh đi về phía Kaya, anh ta đưa tay nắm lấy tay cô.

Tần Hoài giận đến choáng váng đầu óc, ông ta trợn mắt nhìn Ông Giai Hồng, chỉ tay về phía ngoài cửa: “Ông Giai Hồng, bà cút đi cho

tôi — — “

Tần Sinh cười nhạt, cũng chỉ bảo bà ta cút mà thôi? Nào có tiện nghi như vậy?! Mấy ngày hôm trước anh ta mới điều tra ra được chuyện này, hừ — — thủ đoạn của anh ta, cũng không phải chỉ đơn giản là bắt người phụ nữ này ‘cút’ như vậy đâu!

Ông Giai Hồng hoàn toàn sợ đến choáng váng, bà ta ngậy người ở trên ghế sa lon không dám làm một cử động nhỏ nào. Tần Hoài choáng váng đầu óc, ông ta không muốn nhìn thấy người phụ nữ này nữa!

Tần Hoài đỡ trán, đi nhanh ra khỏi phòng khách tầng hai.

Tần Sinh ôm Kaya, Kaya hoảng sợ nhìn chăm chăm vào anh ta, cô kéo kéo áo của anh ta, nói: “Chúng ta đi thôi?”

Tần Sinh híp mắt cười: “Đây là nhà anh, dựa vào cái gì anh phải đi?” Anh ta đột nhiên cúi người hôn lên môi của cô: “Ừ...” Anh ta bất ngờ xâm chiếm làm cô ứng phó không kịp, cả người lập tức mềm nhũn. Tần Sinh bị cái tiếng rên này của cô làm rung động tâm hồn, đưa tay ôm lấy cô, mùi hương trên người cô rất thơm, mới vừa tắm xong, làn da rất mềm.

“Đừng làm rộn...” giọng nói của Kaya cực kỳ quyến rũ, người này cũng thiệt là, vừa rồi còn mắng chửi người ta mắng ác như vậy, bây giờ lại như chó sói nhập thân vậy.

Kaya nhìn thấy sắc mặt của Ông Giai Hồng cực kỳ khó coi, lúc này, Tần Sinh bất chợt ôm ngang cô lên, bước chân dài, vững vàng đi về phía phòng ngủ của anh ta. Tần Sinh đá văng cánh cửa — — “Ầm”...

Chương 920: Ngược chó! Ngược cả đôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta lấy chân đá cửa, đóng cửa lại. Đi nhanh đến bên giường, để cô xuống.

Kaya chăm chú nhìn anh ta, hắc đôi mắt đen của anh ta đang ngắm nhìn đôi mắt của cô, anh ta cúi người khế hôn bên tai cô: “Ai bắt nạt em, cũng không được! Bất kỳ người nào cũng không được!”

Anh ta đưa tay ra, bá đạo kéo trang phục cô vừa mới mặt.

Đột nhiên... mạnh mẽ... xâm chiếm.

Ông Giai Hồng ngồi yên ở bên ngoài, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng kêu cực kỳ mất hồn...

Da đầu của bà ta cũng đã tê rần!

Chỉ trong giây lát, bà ta bị kéo trở về thực tế — — bà ta xong rồi? Bà ta xong rồi! Chuyện xấu bà ta làm, không chỉ bị Tần Sinh biết, còn bị Tần Hoài biết! Tần Hoài và bà ta có tình vợ chồng, có lẽ sẽ tha cho bà ta một con đường sống, nhưng Tần Sinh sẽ bỏ qua cho bà ta sao?

Cả người Ông Giai Hồng như bị điện giật, phát run từng trận, nóng lên! Bà ta không ngừng run rẩy, ai đó mau tới cứu bà ta đi?

Trong phòng, Kaya cắn môi, cắn chặt, không để cho mình phát ra tiếng, nhưng Tần Sinh rất xấu, anh ta cố ý! Tuyệt đối là cố ý...

Anh ta dùng sức như vậy, cô không nhịn được.

Bên ngoài, chợt vang lên tiếng “Ầm — —”, tiếng đóng cửa đặc biệt lớn.

Người phụ nữ họ Ông đấy đã đi rồi?

“Ừ...”

Tiếng rên rỉ Kaya đang cố nín, lập tức được thả ra ngoài, Tần Sinh cũng như điên cuồng, hai người dây dưa với nhau.

Kaya rất yêu anh ta, yêu anh ta sâu đậm, đã yêu rất nhiều năm, nhưng cô ấy thật sự không biết nhà Tần Sinh đã xảy ra chuyện xấu như vậy.

Ngón tay của cô vùi vào trong tóc anh ta, thật lòng giao trái tim ra, thật lòng thương anh, yêu anh.

Cô biết Tần Sinh cũng yêu cô, yêu cô sâu đậm.

Anh mạnh mẽ, cuồng nhiệt, làm cho cô thỏa mãn, làm cho cô say lòng.

Kaya không cất giấu với anh ta, toàn bộ âm thanh không cố kỵ của bọn họ, đều được truyền ra bên ngoài đi.

Bên ngoài, Lâm Kha vừa mới đi tới buồn nôn giống như nuốt phải mười nghìn con ruồi!

Cô ta nhìn thấy bác Tần tức giận đi xuống tầng, còn vui vẻ cho rằng, bác Tần chắc chắn sẽ dạy dỗ Tần Sinh một trận!

Vậy không phải là cô ta lại có cơ hội sao?

Dù sao hôn lễ vẫn chưa hoàn thành, cô ta và Tần Sinh vẫn còn có cơ hội.

Lúc cô ta chạy lên tầng hai, thấy Ông Giai Hồng đang ngồi yên ở trên ghế sa lon, trong lòng cô ta quỳnh lên: “Sao vậy nhỉ?” Cô ta vội vàng xoay tay đóng cửa, cửa kia bị gió thổi qua, gây ra tiếng động lớn.

Trong phòng, Tần Sinh và Kaya cho rằng mọi người đều đã, nên không kiêng kỵ gì nữa.

Ai có thể nghĩ rằng, người bên ngoài không chỉ chưa đi, lại còn nhiều thêm một người. Chỉ là, vừa vặn. Ngược chó ngược cả đôi, đỡ mất công!

Lâm Kha và Ông Giai Hồng ở trong phòng khách, nghe hết tiếng này đến tiếng khác....

Cũng không biết đã qua bao lâu, bóng đêm đã bao trùm mặt đất, Tần Hoài trở về.

Phòng khách và phòng ngủ chìm trong tĩnh mịch. Lâm Kha đi từ lúc nào, Ông Giai Hồng cũng hoàn toàn không phát hiện.

“Nói đi, bà muốn giải quyết chuyện này như thế nào?” Tần Hoài đi tới bên cạnh Ông Giai Hồng, nói một cách nghiêm khắc!

Ông Giai Hồng hoàn hồn, nước mắt rơi xuống: “Ông muốn làm thế nào, thì cứ làm thế đó đi, đừng giao tôi cho Tần Sinh là được...”

Tần Hoài ngồi ở đối diện bà ta, ném sấp ảnh lên bàn uống trà nhỏ trước mặt bà ta: “Thật sự là bà làm?”

Ông Giai Hồng muốn lắc đầu không thừa nhận, nhưng... Tần Sinh chắc chắn đã nắm giữ tất cả chứng cứ, nên mới dám ngửa bài với bà ta.

Bà ta cắn chặt môi, muốn gạt đầu, nhưng vẫn không dám.

Lúc này: “Cạch— —” Cửa phòng ngủ của Tần Sinh mở ra. Tần Sinh mặc bộ quần áo ngủ màu xanh đen, lười biếng đi ra. Nhưng ánh mắt kỳ lạnh, giống như đã hóa thành hai thanh kiếm đâm chết người!&

Chương 921: Khúc mắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tạp Nhã đã ngủ, Tần Sinh vẫn phiền lòng nhú mày.

Anh nghe được bên ngoài có thanh âm liền ra ngoài, chuyện này là anh gây ra, dù sao anh cũng phải đến giải quyết.

Tần Sinh ngồi trên sô pha, một tay khoác lên chỗ tựa, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào Ông Giai Hồng. Tần Sinh ngoài cười nhưng trong không cười nheo nheo mắt.

Ông Giai Hồng sợ tới mức co rụt lại, vội vàng nói với Tần Hoài: “A Hoài... Tấm ảnh kia quả thật là em cho người khác chụp... Nhưng cũng bởi vì em quá yêu anh...” Nói xong, nước mắt lập tức rớt xuống dưới.

Bà ta rút một tờ khăn giấy, che mặt khóc rống lên.

Tần Hoài nhú mày, Tần Sinh lại càng cười lạnh.

Ông Giai Hồng hỏi Tần Sinh: “Dì biết lỗi rồi, hai mươi mấy năm nay, dì đối với con cũng có ơn dưỡng dục! Không có công lao cũng có khổ lao mà? Con còn muốn như thế nào với dì nữa?”

Tần Sinh ngồi thẳng, khinh miệt cười: “Ơn dưỡng dục à? Ba tuổi rưỡi mẹ tôi qua đời, từ lúc đó tôi đã sống cùng ông nội bà nội. Lên tiểu học, tôi ở lại ký túc xá của trường. Tôi ở lại cái nhà này được bao nhiêu ngày? Bà nói bà có ơn dưỡng dục với tôi? Tiền nuôi tôi với

tiền mà bà đưa ra, có một xu nào là do chính bà kiếm được không không?”

Tần Sinh nhìn ra, Tần Hoài sẽ làm gì với Ông Giai Hồng được chứ?

Hai người đều là vợ của Tần Hoài ông ta, thậm chí họ Ông này thời gian đi theo ông ta còn lâu hơn.

Nhưng mẹ của Tần Sinh anh chỉ có một, mẹ ruột của anh bị người ta hãm hại, anh biết sự thật còn có thể khoanh tay đứng nhìn, anh còn là đàn ông không?

Tần Sinh ném chi phiếu lên bàn, nói với Tần Hoài: “Ông cầm lấy tấm chi phiếu này, mang bà ta đi đi. Hoặc là, về sau ông theo tôi, tôi dưỡng lão cho ông.”

Tần Hoài quyền cao chức trọng, đột nhiên bị đưa con chọc thẳng vào tim như thế, sắc mặt lập tức đen sì, trán nổi gân xanh. Ông nghiêm mặt, nghe Tần Sinh nói những lời này.

Đây là muốn quyết tuyệt với ông? Đây là kiên quyết muốn giết chết Ông Giai Hồng?

Ông Giai Hồng lập tức hiểu ra! “A Hoài! Em theo anh nhiều năm như vậy... Con em cũng sinh cho anh hai đứa! Tần Thu và Tần Sương cũng là con anh! Con của anh không phải chỉ có một mình Tần Sinh!”

Tần Hoài đầu đầu muốn nứt ra, ông tính tình vốn luôn nóng nảy, thậm muốn hét to một tiếng, nhanh chóng giải quyết chuyện này. Nhưng, Tần Sinh hiển nhiên không dễ nói chuyện như vậy!

Ông Giai Hồng nhìn thấy biểu cảm ngoài cười nhưng trong không

cười của Tần Sinh chỉ cảm thấy từng đợt sợ hãi ủa tới. Bà ta dựng đứng tóc gáy, Tần Sinh híp mắt, khiến bà ta có cảm giác, cặp mắt kia của anh như đang lột da rút gân bà ta ra vậy!

Rằng bà ta run cầm cập, môi đã run rẩy. Chỉ run run hỏi Tần Sinh: “Tần Sinh! Ta tốt xấu gì cũng là nữ chủ nhân ngôi nhà này! Ta tốt xấu gì cũng làm mẹ con hai mươi mấy năm! Con còn muốn đối với ta như thế nào nữa!”

Tần Sinh cười lạnh.

Anh không mở miệng, chỉ cười lạnh như vậy nhìn chăm chăm Ông Giai Hồng.

Ông Giai Hồng càng ngày càng kinh hoàng, trong lòng sợ muốn chết, theo bản năng đi tới chỗ Tần Hoài ngồi.

Sắc mặt Tần Hoài càng ngày càng kém, sao đây? Cố chấp? Muốn bức vua thoái vị?!

Tần Sinh nhìn chăm chăm Ông Giai Hồng, nhìn chòng chọc, nhìn đến mức bà ta không thể trốn vào đâu được! Anh đột nhiên mở miệng, thanh âm tàn nhẫn vang lên: “Tôi làm gì bà à? Bà có chết cũng không oan! Ngày nào bà còn chưa đền mạng cho mẹ tôi, tôi còn tra tấn bà cho đến chết!”

Tần Hoài và Ông Giai Hồng mặt bỗng nhiên biến sắc!

“Rầm— —” Tần Hoài vỗ mạnh lên bàn, đứng lên chỉ thẳng vào mũi Tần Sinh: “Mày phản rồi? Cái nhà này là ai làm chủ?!”

Chương 922: Khúc mắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tần Sinh trợn mắt nhìn, cũng đứng lên: “Ông bao che cho bà ta chính là bao che tội phạm giết người! Người bà ta hại chết là mẹ tôi, nhưng người đó không phải vợ cũ của ông sao?!” Tần Sinh từng câu chất vấn, khiến tim Tần Hoài muốn tắc nghẽn!

Tần Sinh hừ lạnh một tiếng, lười vô nghĩa với bọn họ.

Trở lại phòng ngủ, thu dọn hành lý, cái nhà này anh thật sự không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa!

Trêu đùa người, ngược đãi, từ từ sẽ đến!

Mạng của ai cũng không phải tự dưng mà có!

Cũng không thể để chết oan uổng như vậy được!

Đã dám làm, phải nghĩ đến một ngày nhận hậu quả!

Anh Tần Sinh làm người đường đường chính chính, nhưng không phải quả hồng mềm!

Lúc Táp Nhã tỉnh lại, Tần Sinh đã thu dọn xong hành lý. Hai người thay quần áo, tay cầm tay từ phòng ngủ đi ra.

Tần Hoài và Ông Giai Hồng đã đi rồi, không biết đi đâu.

Tần Sinh đối với cái nhà này cũng chẳng có gì lưu luyến, cầm tay Táp Nhã từ biệt ông nội bà nội, anh nói với Táp Nhã: “Không có ông nội, bà nội, anh cũng không sống được tới ngày hôm nay.” Táp Nhã vội vàng gật đầu nói: “Sang năm mới, chúng ta cũng chưa quỳ lạy ông bà nội, em nhớ truyền thống của người Hoa Hạ các anh mà, sang năm mới phải quỳ xuống dập đầu với ông bà nội đúng không?”

Tần Sinh nở nụ cười, nói: “Em muốn thì chúng ta làm.”

“Đi!” Hai người đặt ba lô xuống, thực sự quỳ xuống lạy ông nội bà nội.

Hai ông bà già cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn gì, còn tưởng hai người này hôm nay, vội tới dập đầu với bọn họ. Mau chóng phát bao lì xì.

Tần Sinh nói với ông bà nội: “Con và Nhã Nhã muốn ra ngoài du lịch một thời gian.”

“Được được được, đi đi! Đi đi!” Bà nội cười xua tay với anh: “Mau đi đi, mau đi đi, lúc trở về cho bà ôm một thằng cháu trai mập mập càng tốt!”

Tần Sinh và Táp Nhã quyết định du lịch khắp thế giới, đi đến đâu thì đến đó, muốn chơi thế nào thì chơi, cũng không có kế hoạch gì.

Trực tiếp đeo ba lô, làm một cuộc lữ hành muốn đi đâu thì đi.

Đặc biệt ung dung.

Ngày hôm sau, Ông Giai Hồng bị cảnh sát mang đi.

Tuy đã là vụ án rất lâu rồi, nhưng Tần Sinh có đầy đủ chứng cứ, anh

đem video quay lại ở phòng khách ngày hôm qua tất cả đều nộp lên cho cảnh sát. Từ ngày anh biết sự thật đã âm thầm lắp camera theo dõi ngay tại phòng khách.

Ông Giai Hồng chính miệng thừa nhận bà ta hại người, vậy không thể trách anh ra tay tàn nhẫn!

Thậm chí, Tần Sinh cảm thấy giao bà ta cho cảnh sát cũng không phải cách tàn khốc nhất để chinh người đàn bà này, nhưng anh không muốn làm bẩn tay mình. Không muốn để mẹ mình ở cứu tuyền nhìn thấy con trai mình vì một người phụ nữ ác độc như thế mà hai tay nhiễm “máu dơ bẩn” đó!

Khiến Tần Sinh cảm thấy thất vọng chính là... Không ngờ, ba anh cuối cùng ở lúc Ông Giai Hồng bị cảnh sát mang đi, vậy mà còn che chở cho Ông Giai Hồng... Ông ta vậy mà còn biện hộ cho bà ta...

Bà ta sinh cho ông ta một nam một nữ. Nhưng Tần Sinh anh lẽ nào không phải con của ông ấy sao, Thái Định không phải vợ ông ấy sao?

Nút thắt trong lòng Tần Sinh vĩnh viễn không cởi bỏ được.

Cũng may anh còn vợ, anh có Tạp Nhã! Tạp Nhã ôm anh, ôn nhu hôn anh. Di động của Tần Sinh đột nhiên vang lên: “Lại có nhiệm vụ...”

Tần Sinh ánh mắt tràn đầy xin lỗi, đồng ý đi cùng cô du lịch khắp thế giới, mới xuất phát một ngày... Như Ý Lệnh của Thái Thượng Lão Quân đã vội vàng thúc giục gửi tới.

Tạp Nhã ấn mở di động của anh, nói: “Có nhiệm vụ, phải đi! Dù sao, chỉ cần hai người chúng ta ở cùng nhau, đi đâu cũng vậy mà!” Cô

khoái trá đặt di động lên bên tai anh, Tần Sinh nhận nhiệm vụ, nắm tay cô lập tức quay đầu xuất phát, đi tới địa điểm xảy ra sự cố kia.

Tạp Nhã vừa thắt dây an toàn, một bên nhéo tai anh: “Em cũng không muốn còn trẻ mà đã thành góa phụ! Anh phải đem bom an toàn dỡ xuống cho em, biết không?”

Tần Sinh quay đầu, ấm lòng cười cười với cô, vươn tay chào theo nghi thức quân đội: “Tuân mệnh! Bà xã đại nhân ——”

Tần Sinh và Tạp Nhã lái xe đi tới hiện trường, Tạp Nhã đột nhiên nói: “Chồng ời... Vì sao vị trí của anh Đình và Tiểu Vi lại ở... hiện trường?”

Chương 923: Bị điên cái gì?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình và Lăng Vi ở hiện trường?

Tần Sinh nhíu mày, vội vàng nhận lấy địa chỉ trên bản đồ định vị GPS định vị gửi tới — — Long Thành - ngoại ô – Trần phủ?

Tạp Nhã cảm thấy kỳ quái: “Em thấy là trung tâm mua sắm đi, sao lại là khu biệt thự?”

Tần Sinh nhớ lại trước đó Diệp Đình từng nói với mình... Tham gia lễ thành hôn xong cậu ta còn phải đến một nhà trường bồi lấy tranh... Người nọ hình như tên là Trần Thương!

Mà vị trí trên bản đồ chính là Trần phủ...

Tần Sinh vội vã nói: “Bom này là bom di động, không phải bom hẹn giờ.” Tần Sinh vừa muốn bảo Tạp Nhã gọi điện thoại cho Diệp Đình và Lăng Vi, Tạp Nhã đã gọi điện cho họ rồi.

Tạp Nhã đặc biệt sốt ruột, A Đình và Tiểu Vi bây giờ đang ở nơi cực kỳ nguy hiểm! Đó tuy là bom di động, nhưng lúc nào cũng có thể phát nổ! Cô không muốn nhìn thấy bạn mình bị thương!

Lăng Vi nghe máy, Tạp Nhã vội vàng nói: “Tiểu Vi! Cậu và A Đình có phải ở Trần phủ Long Thành không? Nơi đó có bom, hai người mau rời đi!”

Lăng Vi trả lời cô: “Bọn mình biết rồi! Người xung quanh biệt thự đã chạy thoát hết, bọn mình cũng vừa mới rời khỏi hiện trường. Là Tần Sênh phải tới đây gỡ bom à?”

“Đúng vậy! Bọn mình khoảng mười phút nữa sẽ tới, cậu và A Đình nhanh đi xa một chút! Bom này uy lực rất mạnh!”

Lăng Vi vội vàng nói: “Được! Bọn mình đang lái xe đi, yên tâm đi.”

“Hô — —” Nghe Lăng Vi nói như vậy, Táp Nhã mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. A Đình không tiếc mạng mình, cũng nhất định sẽ quý trọng mạng Lăng Vi và cục cưng trong bụng cô! Nếu bọn họ đã biết Trần phủ có bom, nhất định sẽ không mạo hiểm chạy tới đó.

Lăng Vi cúp máy, trong lòng cực kỳ khó chịu. Thật ra, cô nói dối Táp Nhã...

Cô và Diệp Đình... Cũng không rời đi.

Bởi vì Trần Thương đặc biệt cố chấp không chịu đi, tất cả mọi người rút lui rồi, chỉ có ông ấy liều chết ôm cổng nhà mình: “Mấy đứa đừng kéo ta! Ta chết, cũng muốn chết ở trong nhà mình!”

Lăng Vi đứng khuyên ông: “Bác Trần... Nơi này cực kỳ nguy hiểm, ngài đi theo chúng cháu đi! Bom này tuy là bom di động nhưng lúc nào cũng có thể phát nổ!”

Trần Thương đột nhiên không sao cả cười một tiếng: “Hai đứa không phải muốn mang tranh đi sao? Ta nói cho hai đứa biết, trái bom kia chính là tìm thấy trong phòng vẽ tranh! Quả bom kia vẫn đang ở phòng vẽ tranh, cũng không biết còn bao nhiêu thời gian. Ta cũng không biết vì sao nó không nổ! Nói không chừng, chính là có người

muốn hủy gian phòng đó đi, không cho hai đứa có được bức tranh kia!”

Diệp Đình đột nhiên híp mắt.

Lúc này, nhân viên cảnh sát cầm loa gọi: “Mau rời khỏi nơi này — — mọi người mau rời khỏi nơi này — — nơi này là hiện trường có bom! Đặc biệt nguy hiểm! Xin mọi người phối hợp với chúng tôi, lập tức rút lui!”

Nhân viên cảnh sát lại đây khai thông hiện trường.

“Hai vị! Hai người mau rời đi! Nhân viên công tác của chúng tôi đã phát hiện ngòi nổ của bom cũng không có bị ẩm! Hơn nữa từng bị kíp nổ! Hiện tại ngòi nổ còn chưa bị dỡ bỏ, chúng tôi bom này lúc nào cũng có thể phát nổ, mọi người mau rời đi!”

Diệp Đình gật đầu, anh nhìn Lăng Vi chăm chăm, để lại cho cô một ánh mắt, Lăng Vi nhận được ánh mắt đó, gật đầu hiểu ý, vội vàng nói với Trần Thương: “Bác Trần, căn phòng kia chính là phòng của dì Uyển đúng không ạ? Ngài đã mười mấy năm không gặp dì Uyển, tranh của bà ấy nếu bị bom nổ tung nữa, ngài không thấy đau lòng sao?”

Chương 924: Bị điên cái gì?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trần Thương quay mặt qua, trừng Lăng Vi, thái độ ác liệt nói: “Tuổi còn nhỏ! Đừng có xía vào quản lý chuyện thế! Chuyện trong nhà tôi còn cần cô quan tâm à? Ách...” Ông ta mắng chửi người còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác sau cổ phát đau — —

Trần Thương muốn quay đầu lại nhìn là ai can đảm như vậy, dám đánh ông... Đầu còn chưa quay lại, cặp mắt đã trắng dã, lão đảo ngã xuống đất.

Diệp Đình vội vàng đưa tay đỡ lấy ông.

“Đi — — Rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.” Diệp Đình khiêng lão gia tử, hai người vội vàng lái xe rời đi.

Trên xe, Lăng Vi lo lắng hỏi Diệp Đình: “Quả bom kia ở ngay trong phòng vẽ tranh, lỡ như phát nổ, manh mối của chúng ta lại bị cắt đứt. Tin tức mẹ để lại cho chúng ta cũng không tìm ra được.”

Diệp Đình không nói gì, nhưng Lăng Vi biết trong lòng anh nghĩ thế nào... Bây giờ cô mang thai, mặc kệ tin tức đó quan trọng cỡ nào cũng không quan trọng bằng sinh mệnh hai mẹ con cô!

Lăng Vi trong lòng thật sự tràn đầy cảm động, đột nhiên nhớ tới cái gì, sốt ruột nói: “Lần này chuyên gia gỡ bom tới đây là... Tần Sinh!” Vừa rồi lúc cô nghe điện thoại của Tạp Nhã, Diệp Đình không nghe

thấy. Bây giờ anh còn chưa biết việc này.

Diệp Đình đột nhiên đạp chân phanh — —

Hai người liếc nhau, chỉ thấy bên cạnh một chiếc xe việt dã màu đen “vèo” một cái, chạy bay qua.

“Đó là xe của Tần Sinh và Tạt Nhã!” Lăng Vi chỉ vào chiếc xe màu đen vừa mới chạy qua.

Diệp Đình vội vàng quay đầu xe, không chờ anh quay xe lại, điện thoại của Tạt Nhã đã gọi tới: “Hai người đi mau, không cần quay lại! Tần Sinh hiện tại đã đi gỡ bom, hai người ở hiện trường, anh ấy sẽ phân tâm!”

Con người Diệp Đình nặng nề, sâu không thấy đáy. Anh giã dũa suy nghĩ một chút, liền đem xe dừng ở ven đường, gửi tin nhắn cho Lôi Tuấn và Lôi Đình, bảo hai người bọn họ qua đây ở cùng Lăng Vi, anh qua tìm Tần Sinh!

Lúc này, Lôi Tuấn và Lôi Đình đang ở cùng Quân Dương, Vinh Tứ canh giữ bên giường Lý Thiên Mặc và Chính Hiền...

Hai tên gốc này... Giữa đông còn ngồi ở chòi nghỉ mát uống rượu...

Uống uống liền uống say, hai người ngay tại chòi nghỉ mát uống gió Tây Bắc mà ngủ.

Nếu không phải tiệc cưới của Tần Sinh đã kết thúc, mọi người đều tan, còn không ai phát hiện không thấy hai người này đâu.

Lúc Quân Dương tìm thấy hai người này, chỉ thấy cánh tay Lý Thiên Mặc ôm bả vai Chính Hiền, hai người đầu chụm đầu, ngủ say, bởi vì

lạnh... Lạnh đến mức bọn họ nước mũi rùng rùng...

Quân Dương vội vàng gọi Lôi Tuấn, Vinh Tứ lại đây hỗ trợ, Quân Dương nhìn chăm chăm cái tay của Lý Thiên Mặc, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Hai đứa này bị ngốc à?! Không có đầu óc à?! Lạnh như thế, không tìm nơi nào ấm áp mà uống! Chạy tới chòi nghỉ mát uống!”

Cũng không biết vì sao... Quân Dương khó chịu, lửa trong ngực hừng hực thiêu đốt! Trong lòng tại sao lại hoảng hốt như vậy?!

Anh xoa xoa ngực, cũng không biết vì sao, buồn bực muốn chết!

Anh lấy cánh tay Lý Thiên Mặc đang quàng cổ Chính Hiền ra, khiêng Chính Hiền bước đi. Lôi Tuấn và Vinh Tứ mau chóng đỡ Lý Thiên Mặc đứng lên, Lôi Tuấn cõng Lý Thiên Mặc, đưa bọn họ đến bệnh viện.

Hai tên ngốc này, sốt cao nghiêm trọng, cảm mạo nặng!

Lôi Tuấn và Lôi Đình ở lại bệnh viện chăm sóc cho bọn họ, cho nên, không đi cùng anh Đình và Tiểu Vi đến Long Thành.

Quân Dương trong lòng vẫn khó chịu, nói thật ra... Ngày hôm qua ở tiệc cưới của anh Sanh, chị Đào Hoa ôm cổ Chính Hiền, hung hăng hôn lên mặt Chính Hiền một cái, còn kéo cổ áo Chính Hiền nhìn vào bên trong... Anh cũng chẳng có cảm giác gì.

Nhưng vừa rồi thấy Lý Thiên Mặc quàng tay ôm cổ Chính Hiền, anh lại...

Sao lại khó chịu như vậy?

Quân Dương có chút ngây ngốc, tim anh nóng rực khó chịu như vậy, rõ ràng là ăn dấm chua (ghen~) mà? Nhưng... anh thật ra ăn giấm chua của ai? Là của Chính Hiền, hay là của Lý Thiên Mặc?

Hai người đều là đàn ông... Của ai thì cũng không bình thường a...

Móa nó!

Anh, đây là bị điên cái gì?

Chương 925: Lửa sém lông mày! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Tôi *** nó có phải điên rồi hay không?” Quân Dương hung hăng nhéo má mình.

Cô bạn gái kéo anh như muốn mạng anh vậy, cứ thế kéo anh đi bằng được.

Nhưng mà không biết Quân Dương bị trúng tà gì cứ không muốn đi, cứ muốn ở lại nhìn hai tên tiểu tử thú vị kia.

Nhờ may anh đi rồi, Lý Thiên Mặc và Chính Hiền làm ra chuyện gì... làm sao mà ngăn cản đây?

Phi phi phi...

“Bốp...” anh cho mình một bạt tai... có phải não mình bị rút không, hai người đàn ông thì có thể làm được gì đây?

Nhưng mà sao anh cứ lo lắng là sao vậy?

Quân Dương ngồi bên cạnh giường bệnh của Chính Hiền.

Nhíu mà nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn của Chính Hiền, trong đầu xoay chuyển ngàn lần đều là khuôn mặt của Chính Hiền, Quân Dương luôn hoài nghi hình hướng (định hướng tình dục) của mình... Chính Hiền có sức hấp dẫn quá lớn đối với anh, anh vẫn

luôn muốn bắt cậu ta lại, muốn ôm cậu ta một cái, hôn một cái... thậm chí còn lần còn nằm mơ... mơ mình đang tìm kiếm cúc hoa (***) của Chính Hiền....

Trời ạ! Anh bị giấc mộng kia dọa sợ, cần dời đi lực chú ý mới được nên anh phải tìm được bạn gái....

Trong lòng Quân Dương hồng mắt...

Không ngừng thôi mien chính mình, ông đây thích đàn bà. Ông đây thật sự thích đàn bà. Ông phải tìm bạn gái để chứng minh trái tim thuần khiết của mình, là tính hướng của mình bình thường....

“Quân Dương, rốt cuộc anh có đi hay không hả?” Cô bạn gái của anh tức giận, dậm chân nắm lỗ tai anh.

Quân Dương hơi không kiên nhẫn, nhưng mà bạn gái là anh theo đuổi cũng không thể phụ lòng người ta... anh nghĩ nghĩ, ăn nói khép nép: “Tiểu Mỹ, bạn anh đang phát sốt, đang ốm nặng, bọn họ cần người chăm sóc, anh phải ở lại chiếu cố bọn họ.”

Đường Hân Mỹ quệt miệng, nhìn chằm chằm anh nói: “Có bọn họ, liền không có em. Có em liền không bọn họ! Nếu anh không muốn chia tay thì lập tức đi theo em! Bằng không, anh ở lại với hai người bọn họ đi!”

Quân Dương nhíu mày: “Em muốn gây rối vô có đúng không? Bạn của anh đã bệnh thành như vậy, anh ở lại chiếu cố bọn họ thì có gì sai? Em muốn đi thì đi đi!” Dù sao, ông đây còn chưa chạm qua cô, *** nó, chia tay liền chia tay, ông đây sợ cô à?

Loại đàn bà phiền toái này động một chút liền đòi chia tay để áp chế.

Đường Mỹ Hân nhú mào, lạnh lùng hừ một tiếng, gĩa tay cho Quân Dương một tát: “Hại tôi xong rồi thì phải thế, tạm biệt.”

Đường Mỹ Hân ném túi xách LV cho Quân Dương sau đó xoay người rời đi.

Không một chút lưu luyến.

Quân Dương cứ thế ăn tát, không biết làm sao, ai bảo anh trêu chọc người ta trước.

Haiz, tát nhẹ một chút không được sao...

Nhưng mà rõ ràng chia tay nhưng sao trong lòng chẳng hề khó chịu mà còn rất nhẹ nhàng?

Quân Dương thật muốn tát cho mình một cái, dể tiện như vậy thì tốt lắm sao?

Chính Hiền và Lý Thiên Mặc đều truyền nước thuốc, mãi đến sáng hôm sau vẫn chưa tỉnh.

Quân Dương, Vinh Tứ, Lôi Tuấn và Lôi Đình vẫn luôn chăm sóc cho hai người, thường đổi thuốc, lau tay, lau chân.

Diệp Đình và Lăng Vi vẫn chưa biết Lý Thiên Mặc và Chính Hiền bị bệnh, bọn họ đưa Hàn Yến và Hoa Đào đi trước, bởi vì xe của Hàn Yến đậu dưới bãi đậu xe bị một chiếc xe khác đụng vào nên không lái đi nữa mà trực tiếp đưa đi sửa.

Diệp Đình và Lăng Vi tiễn Hàn Yến và Hoa Đào xong thì đi tới nhà Trần Thương ở Long thành.

Lôi Tuấn và Lôi Đình nhận được tin của Đình ca mới biết có chuyện lớn xảy ra.

“Anh... xảy ra chuyện gì?” Lôi Đình đang ở toilet rửa mặt, lúc đi ra thấy anh trai đang cầm di động xem tin nhắn.

Lôi Tuấn nói: “Chúng ta nhanh qua đó đi...”

Đột nhiên Vinh Tứ hỏi bọn họ: “Xảy ra chuyện gì?”

Quân Dương buồn ngủ mắt chẳng mở nổi vẫn đứng lên hỏi: “Sao thế? Gấp gáp thành như vậy, bị lửa đốt mông hả?”

Chương 926: Lửa sém lông mày! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nói: “Đình ca và chị dâu đang ở nhà Trần Thương, nhưng mà... không biết ai chôn bom ở trong nhà Trần Thương, hiện tại Sênh ca và Tập Nhã đã đi rồi, Sênh ca vừa nhận được điện thoại bảo anh ấy qua phá bom. Nhưng mà bom kia vô cùng nguy hiểm, ngòi nổ đã bị châm, hiện tại không gỡ ra thì có thể nổ bất cứ lúc nào.”

Vinh Tứ: “.....”

Quân Dương: “.....”

Lôi Tuấn lại vội vã nói: “Vừa rồi Đình ca gửi tin tức nói trên bom còn có mã khóa, Sênh ca chưa phá được, hiện tại Đình ca muốn qua giúp Sênh ca nhưng mà... lo lắng cho chị dâu nên muốn chúng ta qua đó.”

“Vậy còn chờ cái gì? Đi mau!” Vinh Tứ bạo phá, đá bay ghế ngồi, còn không lửa sém lông mày, lửa sém lông mày sao?!

Lúc này, Lý Thiên Mặc đã tỉnh, lưng lay ngồi dậy duỗi tay kéo Vinh Tứ: “Tứ ca, em cũng phải đi...”

Vinh Tứ lười phản ứng lại anh, gạt tay anh muốn đi.

Lý Thiên Mặc lại ôm eo anh ta: “Tứ ca, em phải đi, nhanh lên, có lẽ em có thể giúp đỡ mọi người.”

Vinh Tứ đánh giá Lý Thiên Mặc, không nói gì khiêng anh ta đi.

Quân Dương không thể nào để mặc Chính Hiền ở lại một mình, cũng cõng Chính Hiền lên, đoàn người lập tức đuổi tới Long thành.

Trên đường thấy xe của Diệp Đình và Lăng Vi, Diệp Đình rút chìa khóa xe nhanh chóng xuống xe gõ cửa xe Quân Dương, Quân Dương mở cửa sổ xe, Diệp Đình nhổ chìa khóa xe Quân Dương, sau đó xoay người nhanh chóng chui vào xe của Vinh Tứ: “Tứ ca, đi mau.”

Vinh Tứ hiểu ý của anh, biết anh sợ Lăng Vi và Quân Dương theo kịp còn chưa chờ mấy người phản ứng, Vinh Tứ khóa xe vèo một cái lái xe đi luôn.

Trong xe có Lôi Tuấn và Lý Thiên Mặc.

Bốn người nhìn nhau, không ai có ý định xuống xe, Vinh Tứ lái xe nhanh như chớp tới hiện trường có bom.

Lúc này điện thoại của Diệp Đình bị oanh tạc, anh chặn số của Lăng Vi và mọi người.

“Có tư liệu rồi đây.” Diệp Đình truyền tư liệu mà Tần Sinh gửi tới rồi gửi cho mọi người.

Bên trên quả bom có bốn số mật mã.

Dưới tình huống bình thường Tần Sinh đã có thể phá mật mã và cắt đứt dây xanh, đỏ.

Phải cắt bốn dây mới có thể dư lại một dây dẫn tổng.

Bốn mật mã vô cùng cao cấp, bên trong đặc biệt phức tạp, muốn phá giải chúng ít nhất cần 4h.

Diệp Đình gửi hai mật mã cho Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, cậu nhìn hai mật mã này, có khả năng phá giải không?”

Diệp Đình chuyên tâm phá hai cái còn lại vì nó phức tạp hơn.

Lý Thiên Mặc bị sốt, cả người đau đớn.

Đầu óc không tỉnh táo cho lắm nhưng vì Diệp Đình tin tưởng anh, không hỏi một câu liên giao nhiệm vụ, Lý Thiên Mặc trịnh trọng gật đầu.

Sau đó mở laptop click dữ liệu.

Lúc anh nhìn dãy số liệu, lập tức như đổi thành người khác, cả người như biến thành siêu nhân.

Ngón tay lách cách trên bàn phím, Diệp Đình nghe âm thanh liên biết Lý Thiên Mặc có thể phá bỏ được mật mã, không hề hoài nghi.

Diệp Đình chuyên tâm nhìn màn hình, Lôi Tuấn phụ trách nghe máy, Tần Sinh ở bên kia vô cùng gian nan, bên ngoài biệt thự của Trần Thương bị đám phóng viên vây quanh từng lớp, cảnh sát căng dây cảnh giới, toàn bộ khu biệt thự lâm vào sợ hãi.

Chương 927: Sinh tử tương niệm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khu biệt thự, mọi người ở bên trong đều được dời ra ngoài dây cảnh giới

Camera nhắm ngay nhà Trần Thương, các phóng viên đứng trước camera của mình tiến hành đưa tin: “Chào buổi sáng tất cả mọi người, đây là khu biệt thự Long thành, hiện tại chúng tôi đang ở bên ngoài biệt thự của Trần lão tiên sinh, theo thông tin cánh sát cho biết, trong phòng vẽ của Trần lão tiên sinh phát hiện một quả bom. Bom này đã được giải kíp nổ, nhưng vì mật mã quá mức rườm rà nên mới chưa phát nổ. Hiện tại ngòi nổ vẫn chưa được gỡ ra, chứng minh bom có thể nổ bất cứ lúc nào....Đây là bản tin từ tòa soạn báo Tân Nhạc.”

Tần Hoài đang xem tin tức TV cũng cả kinh.

Tin tức bá đạo trên TV... anh ta nhìn thấy Tần Sinh và tn đi qua phóng viên vào trong.

Tần Sinh đến hiện trường phá bom sao? Vậy tn đi theo làm gì?

Tần Hoài đột nhiên đứng lên!

Lập tức gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình, hiện tại ông ta đã về hưu ở nhà nghỉ ngơi, trong tay không có thực quyền. Nhưng mà vẫn để thuộc hạ lệnh cho Tần Sinh rời khỏi hiện trường thì việc nhỏ này

vẫn làm được.

Tần Hoài nôn nóng gọi điện thoại, sợ chậm một giây, quả bom kia nổ bật, a Sênh nhà ông ở bên cạnh quả bom đấy. Đến khi bom nổ, đừng nói là nổ chết, tuyệt đối chết không toàn thân. Thậm chí nổ thành thịt nát.

Tần Hoài gấp đến độ bệnh tim tái phát!

Còn may, điện thoại gọi được, thuộc hạ tuân lệnh đi làm.

Nhưng mà Tần Sênh lại dứt khoát từ chối ý tốt của ông.

Trong lòng Tần Sênh biết quả bom này vô cùng khó hủy, mật mã và cấu tạo bom vô cùng phức tạp, phía trên còn cố ý mới anh tới phá bom, không cần nghĩ cũng biết...

Ngoại trừ anh, người khác không thể nắm chắc.

Tần Sênh không thể nào rời đi.

Trái tim Tần Hoài đột nhiên đập thành thịch: “*** nó! Thằng nhãi ranh! Từ nhỏ đến lớn làm gì, liên không có một sự kiện có thể nghe một chút ý kiến của người khác! Chính là như thế tự mình! Chưa bao giờ suy xét người nhà cảm thụ!”

Nhớ trước đây, Tần Sênh ghi danh học phá bom, Tần Hoài ra sức phản đối nhưng Tần Sênh quá cứng đầu.

Tần Hoài ném điện thoại, mặc áo khoác từ trên lầu đi xuống, hiện tại Tần Sênh muốn đâm đầu vào chỗ chết làm sao ông có thể ngồi chờ được.

Tần Hoài xuống lầu, đi tới gara, Tần Thu và Tần Sương ở phía sau gọi ông: “Ba... ba muốn đi đâu?”

Tần Hoài khởi động xe, hung hăng mắng một câu: “Ông đây đi chết, ** nó không có dứa nào bớt lo.” Tần Hoài lái xe thẳng tới Long thành.

Lăng Vi sắp tức chết rồi!

“Diệp Đình...anh cái tên hỗn đản này!”

Anh đi thì đi còn rút chìa khóa xe làm gì?

Hỗn đản!

Lăng Vi tức giận vành mắt đều đỏ, lửa giận tụ trong lồng ngực sắp vọt ra ngoài, dọc đường này không có lấy một chiếc xe, bởi vì cảnh sát đã sớm giới nghiêm.

Đừng nói là ô tô, dù là xe đồ chơi cũng không vào được.

Lăng Vi, Lôi Đình, Quân Dương, Chính Hiền mắt to trừng mắt nhỏ...

Lúc này Trần Thương đã tỉnh, ông cụ xuống xe giận đến dậm chân: “Các người còn giúp thằng nhãi ranh này, các người còn giúp con rùa đen này...”

Ông còn chưa mắng xong Lăng Vi đã hét lên một câu: “Ông câm miệng cho tôi, bốn người chúng tôi giết một ông già dễ như nghiền chết một con kiến đấy.”

Trần lão gia tử nghẹn họng....

Biểu tình của Lăng Vi cực kì tàn nhẫn như muốn giết chết ông vậy.

Ông cụ nuốt nước miếng, thầm mắng trong lòng: “Kẻ thức thời trang tuần kiệt, ông già này..... Hảo hán không đấu với đàn bà! Hừ — —”

Chương 928: Sinh tử tương niệm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng nói một câu, tốt nhất nổ chết đi cho các người tìm, tìm cái rắm ấy.

Lúc này Lôi Đình đi tới cạnh Trần Thương, không hề khách khí hỏi: “Ông, anh tôi mang quà đi thăm ngài, vì sao ông cứ đóng cửa không gặp?”

Trần Thương trừng cô: “Vì sao tôi phải gặp cậu ta? Cậu ta là ai chứ? Tôi biết cậu ta là ai sao?”

Lôi Đình nổi giận: “Trần Tư Uyển là con gái của ngài đúng không? Dì ấy làm phóng viên chiến địa, là tôi và chồng tôi cứu dì ấy đấy. Trời ạ... đây là tin vật dì ấy để lại cho tôi.” Lôi Đình cời vòng cổ Trần Tư Uyển để lại cho cô đưa cho Trần lão gia tử.

Trần lão gia tử ghét bỏ nhìn cô một cái.

Lôi Đình cá giận: “Lão tiên sinh, ngài thật làm người ta thất vọng quá. Chúng ta học tiểu học đã biết tích thủy chi ân, đừng tuyên tương báo. Tôi chính là ân nhân cứu mạng của con gái ngài, Nếu ngài không cho chúng tôi vào cửa có phải còn không bằng học sinh tiểu học hay không?”

Gương mặt già của Trần Thương lạnh lùng hừ: “Các người cứu Trần Tư Uyển liên quan gì tới tôi? Tôi đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với

nó, mười mấy năm không về nhà, tôi còn cần đưa con gái này làm gì?”

Nói xong, đôi mắt vẫn đục trừng Lôi Đình hỏi: “Học sinh tiểu học còn biết: Phụ mẫu tại, bất viendu;du tấthữuphương, biết là ý gì không? Chính là nói con cái phải ở bên cạnh phụng dưỡng cha mẹ, nếu phải đi xa cũng phải để cha mẹ biết mình đi đâu, có hiểu không?”

Trần Thương tức giận tím cả mặt, từng câu từng chữ dạy dỗ Lôi Đình: “Nói đến đó nói với tôi sao? Nó bảo đi là đi, có đặt người ba này ở trong lòng sao? Nó tổn thương trong tình cảm, nói rời nhà đi liền đi luôn, nói đi tiền tuyến thì đi tiền tuyến, có biết ba mẹ nó đau lòng thế nào không? Nhớ thế nào không? Các người cứu nó ở chiến trường sao? Đúng là mù mắt, sao không để nó chết luôn đi, đời này của ông đây chẳng thèm nhìn nó, không muốn nghe thấy tên nó.”

Lôi Đình chấn trụ.....

Đây là điều bất đắc dĩ cùng thống khổ của người làm ba.....

Bọn họ thật sự không đạo lý chỉ trích một ông cụ thương con gái cũng bị con gái vứt bỏ mười mấy năm.

Đột nhiên Lăng Vi cầm tay Trần Thương: “Bác Trần, dì Uyển vẫn rất thương ngài, năm đó bà giận dữ rời đi làm phóng viên chiến địa là xúc động nhất thời, nhưng mà... sau này vẫn muốn quay về, chỉ là... bà làm sao có mặt mũi mà về? Nếu là cháu, cháu cũng không dám đối mặt với ngài đâu.”

Trần Thương đột nhiên nhú mày, rõ ràng có chút động dung.

Lăng Vi cầm vòng cổ trong tay Lôi Đình, vuốt ve vòng cổ từ từ nói: “Nếu cháu đoán không sai... nhất định chiếc vòng này là ngài tặng dì

ấy, ngài biết nơi đó hàng năm chiến loạn... nơi đó muốn giữ gìn kỉ vật là khó khăn cỡ nào. Nói không chừng, dì ấy ở trên chiến trường, muốn đoạt lại vòng cổ cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng! Ngài xem, chiếc vòng cổ này Nơi này, đã xiêu xiêu vẹo vẹo, chứng minh tình huống lúc đó nhất định khẩn cấp. Cháu tin tưởng dì Uyển nhất định rất nhớ ngài, nếu không, sao dì ấy luôn giữ chiếc vòng cổ ngài tặng dì ấy?”

Hốc mắt Trần Thương đột nhiên đau đớn!

Đôi mắt hoen mờ đột nhiên không nhận được muốn rơi lệ.

Ở cách xa tiền tuyến đột nhiên Trần Tư Uyển nhận được một cuộc điện thoại.....

Chương 929: Dùng tính mạng để đổi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ký giả Trần, nhà bà ở Long Thành xảy ra chuyện?” Đại sứ quán đột nhiên gọi tới. Trần Tư Uyển cả kinh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên Đại sứ quán nói: “Ba bà phát hiện mộ quả bom trong phòng vẽ của bà.”

Trần Tư Uyển run lên, tại sao trong nhà có bom? Người ba bà mời đến nhà làm khác đều hiểu rõ tường tận... ai lại đi gài bom trong nhà bà?

Trần Tư Uyển vội hỏi: “Bây giờ tháo bom chưa?”

“Tạm thời chưa... Tin trong nước truyền tới, quả bom kia được lắp đặt vô cùng phức tạp, muốn tháo bỏ phải giải bốn mật mã. Quả bom này sở dĩ không nổ là vì thiết lập mật mã tương đối rườm rà, dẫn đến sai trình tự, nên vẫn chưa nổ.”

“Bom còn chưa nổ? Vậy ba tôi thì sao?” Trần Tư Uyển gấp đến độ cổ họng như lửa cháy.

“Ba bà tạm thời đã chuyển tới nơi an toàn, xin bà yên tâm.”

Tuy nói vậy, nhưng sao bà có thể yên tâm?

Cúp điện thoại, bà xoắn xuýt có cần gọi điện thoại cho ba hay không?

Hôm nay còn phải chạy đến chiến trường quay tin tức, nhưng bà không có tâm tình...

Tâm tư của bà đều treo ở chỗ ba bà, ông lão bà đơn hơn nửa đời người... Vợ mất sớm, con gái không ở bên cạnh.

Trần Tư Uyển không đi phỏng vấn, bà chạy thẳng tới Đại sứ quán! Bà phải gọi cho ba, nếu không bà không yên lòng. Bà im lặng lái xe, suy nghĩ rất cuộc là ai gài bom trong nhà bà. Còn là phòng vẽ? Còn nữa, tại sao người gài bom phải lắp đặt nhiều mật mã như vậy? Trực tiếp dùng đếm giờ không phải ít chuyện hơn, cũng sẽ không bị lỗi sao? Đối phương gài quả bom này nhất định có dụng ý.

Trần Tư Uyển tới Đại sứ quán, lập tức xin gọi điện thoại quốc nội. Bà được phê chuẩn, gọi điện thoại cho bà, nhưng nhận điện thoại không phải ba bà, mà là một vị tiên sinh tên Diệp Đình.

Trần Tư Uyển vội nói: “Diệp tiên sinh, tại sao điện thoại ba tôi ở chỗ cậu? Bây giờ tôi ở Ekul, thời gian cấp bách, xin cậu đưa điện thoại cho ba tôi.”

Diệp Đình ở đầu bên kia nói: “Xin chào dì Uyển, mẹ cháu – Diệp Khanh là chị em tốt của dì. Lần này cháu tới Trần gia vì lấy bức tranh “Diệp yêu hoa” mẹ cháu tặng dì.”

“A! Là cháu?” Trần Tư Uyển rất kinh ngạc!

Diệp Đình trầm giọng nói: “Trong nhà dì bị gài bom, chứng tỏ người này vô cùng quen thuộc với dì hoặc ba dì. Hơn nữa, đối phương không định giờ chứng tỏ người này có thể sẽ ở nhà dì một khoảng thời gian, lại không chắc chắn thời gian cụ thể. Nên chỉ có thể dùng mật mã khóa bom. Cháu nghi ngờ những chỗ khác trong nhà dì cũng có bom.”

Não Trần Tư Uyển đột nhiên khựng lại, thật lâu mới nói: “Ai đến nhà dì? Lại ở một thời gian, không phải cháu trực tiếp hỏi ba dì là được rồi sao?”

Diệp Đình nói: “Chúng cháu đã hỏi lão tiên sinh, nhưng.... Dì cũng biết tính cách của lão tiên sinh... Ông ấy giận chúng cháu không dẫn dì về nước, nên không chịu nói gì với chúng cháu.”

Trần Tư Uyển liền nói: “Dì đi hỏi ông ấy! Bây giờ an toàn là quan trọng nhất, tháo quả bom này, không biết chỗ khác trong nhà có bị gài bom hay không.”

Chương 930: Dùng tính mạng để đổi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình vội nói: “Ba dì đang ở cùng vợ cháu, dì gọi điện thoại vợ cháu là có thể liên lạc với Trần lão tiên sinh.” Sau đó, Diệp Đình đọc một dãy số điện thoại.

Trần Tư Uyển ghi nhớ, lập tức gọi đi. Liên lạc với Lăng Vi, bà nói thân phận mình, hy vọng ba Trần Thương nghe điện thoại.

Lăng Vi cười nói: “Ông nội Trần còn tức giận, phùng mang trợn mắt, ông ấy không chịu nghe điện thoại của dì.”

Trần Tư Uyển thở dài: “Tiểu Vi, cháu khuyên ông ấy giúp dì, dì có chuyện rất quan trọng muốn hỏi ông ấy. Dì không hỏi được thì không yên tâm.”

Lăng Vi quay đầu nhìn Trần Thương: “Ông nội?”

Cô quơ quơ điện thoại trong tay, mặt ông lão đầy tức giận xoay đầu đi.

Lăng Vi cười cười, biết rõ lão gia tử cái kỉnh không chịu nghe điện thoại, nhưng vênh tai lên nghe.

Lăng Vi cố ý nói: “Dì Uyển, ông nội không chịu nghe điện thoại, vậy cháu cúp đây! Gọi đường dài quốc tế rất đắt, tiền lương của dì có chút ít. Tiền lương một năm cũng không đủ gọi một cuộc này...”

“Ai bảo cháu cúp?” Trần Thương đột nhiên đưa tay cướp điện thoại trên tay cô.

Lăng Vi cố ý la lên: “Không phải ông không nghe sao? Ông cướp rồi! Dì Uyển cúp rồi!”

Trần Thương lập tức đặt điện thoại bên tai: “Tiểu Uyển! Cúp chưa?”

Ông gọi một tiếng, liền nghe đầu bên kia truyền tới tiếng khóc: “Ba...”
Tim Trần Thương run lên...

Trần Tư Uyển khóc không thành tiếng: “Ba...”

Kêu chừng mấy tiếng “Ba...”, không nói gì khác, chỉ khóc. Trần Thương xoa hốc mắt nung đỏ, đáp: “Ừ, ba ở đây.”

Trần Tư Uyển khóc thành tiếng: “Thân thể ba khỏe không?” Bà khóc ruột gan đứt từng khúc, giọng không liền mạch.

Trần Thương xoa mắt, không nói khỏe hay không, hỏi lại bà: “Khi nào về?”

Trần Tư Uyển nghẹn họng: “Con sẽ về sớm!”

“Thật?!” Trần Thương kích động ôm ngực, bất chợt nhiệt huyết dâng trào sục sôi! Cực khổ mệt nhọc hơn nửa đời người, chưa từng có lần nào kích động như bây giờ!

Trần Thương nói: “Xế chiều hôm nay về đi!”

Trần Tư Uyển mỉm cười, ba bà vẫn tùy hứng như vậy!

Bà muốn đi về, ít ra cũng phải bàn giao công việc, sao xế chiều có thể về? Trong vòng một tháng có thể về một chuyến, coi như rất tốt.

Bà ngập ngừng nói: “Ba, xế chiều hôm nay chắc chắn là không về được! Tháng này đi, con xin nghỉ về một chuyến... Được không?”

Trần Thương liền nổi giận: “Tháng này? Xin nghỉ về một chuyến?” Lão gia tử giận đến thắt tim! Sắp đứng tim rồi!

“Lập tức từ chức về không được sao? Ba con không còn sống mấy ngày đâu! Khụ — —” Lão gia tử ho khan, Lãng Vi bên cạnh vỗ lưng ông, thầm nói: “Ông nội Trần, ông diễn xuấ thật dốc sức... vừa rồi còn hoạt bát nhảy loạn, bây giờ đã ho khụ khụ, giống như mắc bệnh hiểm nghèo vậy...”

Trần Tư Uyển ở đầu bên kia cuống cuống, Trần Thương khó chịu “hừ hừ”.

Trần Tư Uyển đột nhiên nói: “Được! Xế chiều hôm nay con về!”

Trần Thương kích động, thiếu chút nữa ném điện thoại: “Chiều về?” Trần Thương chỉ cảm thấy mạch máu toàn thân vọt tới đỉnh đầu, người ông lão đảo, đụng vào cửa xe. Lãng Vi vội đỡ ông, cô cướp điện thoại, nói: “Dì Uyển, chị trở về thật sao? Không thể dỗ ông nội vui như vậy nha!”

“Ừ! Dì về! Chiều về!” Nói xong, nước mắt rơi xuống! Bây giờ bà phải lập tức đến chiến trường lấy một tin tức lớn! Nếu bà có thể lấy được một tin tức cực kỳ lớn, bà có một tháng nghỉ ngơi!

Cho dù là dùng tính mạng để đổi, bà cũng nguyện ý liều mạng lấy cơ hội về nhà một lần.

Chương 931: Tù binh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trần Tư Uyển lại dẫn dò Trần Thương: “Ba! Ba nhất định phải phối hợp với cảnh sát! Người ta hỏi gì, ba liền đáp cái đó! Chuyện này liên quan tới sinh mạng nhiều người, không được cẩu kinh!”

“Biết biết — —” Trần Thương ôm ngực, chỉ cảm thấy choáng váng: “Haiz, ông không ổn... Tiểu Vi mau đưa ông đến bệnh viện! Ông choáng váng quá!”

Lăng Vi biết ông kích động, nhưng lúc này... chìa khóa hai chiếc xe đều đưa Diệp Đình giữ. Cô kêu Bạo Phong đi ra, nhưng đám người không biết xấu hổ này không nghe lời cô, đều nói phải đợi tiên sinh ra lệnh.

Lăng Vi liền nói tình hình với Trần Tư Uyển, Trần Tư Uyển gọi cho Diệp Đình.

Diệp Đình nhận được điện thoại, đồng ý cho Bạo Phong đưa Lăng Vi, Chính Hiền, Trần lão gia tử đến bệnh viện trước.

Trên đường đến bệnh viện, Trần lão gia tử luôn “Ai u”...

Lăng Vi hỏi ông: “Ông nội, gần đây có khách đến nhà ông không? Hay là người vô cùng gần gũi, còn ở lại một khoảng thời gian không?”

Lão gia tử không vui nói: “Có thể tới nhà ông đương nhiên đều là

người ông tin tưởng, trong bụng ông thối rửa cũng tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Lăng Vi “xí” một tiếng: “Ông nói chuyện không giữ lời gì hết, vừa rồi ông đã đáp ứng dì Uyển, dì ấy nói xế chiều hôm nay về nước, nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải phối hợp với cảnh sát!”

Trần lão gia tử nói: “Nói vậy à? Sao ông không nghe?”

Lăng Vi cười ha ha: “Ông nội, ông đừng chơi xấu, lời vừa nói, cháu đều thu âm rồi...”

Trần Thương cắn răng nghiêng lợi: “Tiểu nha đầu cháu! Tâm quỷ!” Ánh mắt lại sáng lên: “Cháu thu âm toàn bộ đối thoại của ông và Tiểu Uyển?” Lòng lão gia tử ngửa ngáy: “Mau cho ông nghe!”

Lăng Vi cười hiền hòa với ông: “Được nha...”

“Mau lên! Lấy điện thoại ra!” Trần Thương đưa tay về phía cô. Lăng Vi thật sự đưa điện thoại cô.

Cô vừa đưa điện thoại vừa cười nói: “Ông và dì Uyển mấy năm không gặp mặt, gọi một cú điện thoại là tài liệu trân quý dường nào ah, dĩ nhiên cháu phải gìn giữ rồi!”

Trần Thương thầm nghĩ: “Nha đầu này lại tốt như vậy? Thấy con bé cười “Lương thiện” như thế... Sao có cảm giác bị trêu đùa?”

Lão gia tử mở màn hình... Quả nhiên! Nha đầu thú này cài mật mã: “Ai u... Đau tim...”

Lão gia tử giận đến mức muốn ném điện thoại ra ngoài!

Nhưng mà... lại không nổ. Bên trong có đối thoại của ông và con gái bảo bối.

Lăng Vi nhìn ông, cười giảo hoạt với ông, lại nhíu mày, ý là: “Ông nội, ông nói cho cháu đi...”

Trần Thương quay mặt đi, không để ý tới cô.

Lăng Vi thờ dãi, ấn mật mã, mở lịch sử ghi chép cuộc gọi, đưa cho ông: “Đây!”

Lão gia tử nhìn cô chăm chăm một hồi, đột nhiên hỏi cô: “Cháu không hỏi?”

Lăng Vi gật đầu: “Quân tử không làm người khác khó chịu! Ông không muốn nói... Chứng tỏ người này cực kỳ quan trọng với ông. Nếu bắt ông nói ra, e là ông sẽ áy náy cả đời. Vậy chúng cháu cũng không cần biết. Chẳng qua... Không biết bom có thể được tháo bỏ an toàn không... Cũng không biết những chỗ khác trong nhà ông có bị gài bom không... Haiz! Nhà ông bị nổ là chuyện nhỏ, chỉ tội cho nhiều chuyên gia tháo bom như vậy... Có thể cũng bị nổ thành thịt nát!”

Lăng Vi vốn không muốn nói những lời này, nhưng nghĩ tới Tần Sênh, Kaya, Diệp Đình, Lôi Tuấn, Thiên ma, Tứ ca đều ở hiện trường...

Sao cô có thể không lo lắng, sao có thể không sốt ruột?

Chương 932: Tù binh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trần lão gia tử mở thu âm, quả nhiên nghe Trần Tư Uyển dặn dò ông nhất định phải phối hợp với cảnh sát.

Ông đấu tranh một hồi, nói: “Lão già ông sống hơn nửa đời người, sờ dĩ làm ăn lớn như vậy, quan trọng nhất... Chính là ông coi trọng lời hứa, nói uy tín! Nếu ông đã đáp ứng Tiểu Uyển, ông nhất định sẽ nói cho cháu tất cả những gì ông biết.”

Ông suy nghĩ một lát, nói: “Nhà ông có rất ít khách tới, nên... người gài bom, ông căn bản có thể kết luận là ông ấy...”

Ông nói: “Khoảng thời gian này chỉ có em trai ông tới nhà ông, còn ở ba ngày mới đi.”

Lăng Vi nhìn chăm chú vào Trần Thương, lão gia tử nói tiếp: “Em trai ông cũng không phải như cháu nghĩ, ông ấy sẽ không vì tài sản mà mưu hại ông! Bây giờ ông đang nghi ngờ trợ lý ông ấy dẫn theo...”

Lăng Vi liền hỏi: “Trợ lý?”

“Đúng!” Trần Thương suy nghĩ, nói: “Ông vốn không để trong lòng, nhưng cháu nói xong... Ông đột nhiên nghĩ tới ông ấy mới đổi trợ lý.”

“Trợ lý mới?” Lăng Vi hỏi ông: “Làm nam hay nữ? Ông nhớ dáng dấp người đó không?”

Trần Thương gật đầu: “Là nữ, rất đẹp.” Nói xong, lại như có điều suy nghĩ lăm lăm: “Khó trách hệ thống theo dõi nhà ông đều bị phá hư... Thì ra là bọn họ phá.”

Lăng Vi xác nhận lần nữa: “Ông cảm thấy em trai ông biết không?”

Trần Thương suy nghĩ một lúc, nói: “Chắc ông ấy không biết chuyện... Em trai ông tới nhà ông ăn tết. Trợ lý ông ấy, ông ấy định cưới vào cửa... nhưng, cô ta ở nhà ông ba ngày liền khoe bụng ba ngày. Ông đoán cô ta dùng mỹ nhân kế mê hoặc em trai ông... À! Vậy không phải A Hiền gặp nguy hiểm?”

Trần Thương vội vàng gọi điện thoại cho Trần Hiền.

Lăng Vi đè tay ông lại: “Ông nội! Ông hồ đồ rồi? Nếu cô ta thật sự là người xấu, đây tuyệt đối là gián điệp vô cùng nguy hiểm! Ông lỗ mãng gọi tới như vậy, em trai ông mới nguy hiểm thật!”

“Đúng đúng!” Trần Thương vỗ trán: “Chúng ta không thể bứt giây động rùng! Ông thật hồ đồ!”

Lăng Vi lập tức gọi cho đội trưởng của Tần Sinh, chuyện này cũng không phải vụ án mưu sát, quả bom này có thể liên quan tới một âm mưu to lớn!

...

Trần Tư Uyển cúp điện thoại liền lái xe đến chiến trường, bây giờ bà chỉ muốn vọt vào chiến trường, lấy được tin tức quan trọng nhất!

Cho dù bị thương nặng! Còn lại một hơi thở cuối cùng, bà cũng phải tranh thủ cơ hội về nhà lần này!

Bà chạy xe Jeep vào trong khói đen.

Tiếng súng, tiếng nổ bên tai chấn động lòng người!

Bà đã ở chiến khu mười mấy năm, nhưng xưa giờ chưa từng cảm thấy tiếng súng đáng sợ như hôm nay!

Trước kia bà không để ý sống chết, nên không sợ chết.

Mà hôm nay, bà cực kỳ quý trọng sinh mạng...

Rất sợ viên đạn, quả bom kia không có mắt nổ trúng bà! Bây giờ bà chỉ muốn hoàn hảo không thương tổn về nhà gặp ba!

“Đùng — —” Tiếng nổ đột ngột làm bà cả kinh, hồn vía cũng bay ra.

Chờ bà hồi phục tinh thần, trong làn khói dày đặc, lại phát hiện, bà chạy vào vòng công kích của kẻ địch — —

“Đùng đùng đùng — —” Một chuỗi đạn bắn vào thân xe bà.

Cửa kính xe vỡ vụn, bà vội cúi đầu, đánh tay lái quay đầu, nhưng mà — —

Một quả bom trúng bánh xe bà: “ầm”, xe bị nổ bay hai thước — —

Chương 933: Ngưu bức hoa* tới!!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*) Hình dung hành động hoặc trạng thái đối phương, cảm thán, tán thưởng rất lợi hại, rất dũng mãnh phát ra từ nội tâm.

Xe ngã xuống đất, Trần Tư Uyển treo ngược trong xe, phun ra ngụm máu...

Mắt bà đầy máu, đau đớn cho bà biết xương ngực bà đã gãy.

Bà đau đến nghẹt thở...

Nhưng bà cố nén đau đớn, dùng sức đề cửa xe xuống! Cho dù sinh mạng bà đến một khắc cuối cùng, bà vẫn nhớ sứ mạng của mình, bà phải công bố hình ra ngoài — — vì trẻ em bị chiến tranh giết hại! Còn có dân chúng vô tội!

Bên tai truyền tới tiếng nhạo báng và chửi rủa của kẻ địch: “À tiện nhân này chụp bao nhiêu hình của chúng ta! Phải chết! Bắt bà ta về súc ruột!”

Trần Tư Uyển thật hy vọng mình chết ngay lập tức!

Bà không muốn bị bắt làm tù binh! Bị bắt làm tù binh đồng nghĩa với bị hành hạ và làm nhục vô tận!

Bà không muốn!

Bà thật hận không thể lập tức giết chết mình — —

Nhưng bà không có sức lực, bà có thể cảm giác rõ ràng sinh mạng mình đang dần biến mất, bà nhúc nhích một cái cũng không được, mắt thấy mặt kẻ địch đầy dữ tợn đi tới bà, bà cầu nguyện mình chết lập tức, nhưng mà... Bà còn chưa về nhà, còn chưa gặp người ba mà bà ngày nhớ đêm mong...

...

Khi Diệp Đình nhận được video ám dạ gửi tới, gần như nghẹt thở, có thể thấy Trần Tư Uyển bị thương nặng bao nhiêu!

Nhưng mà, khá tốt khá tốt! Vô cùng may mắn!

Lúc Trần Tư Uyển gọi cho anh, anh liền phái ám dạ đi theo âm thầm bảo vệ Trần Tư Uyển.

Ngay khi Trần Tư Uyển sắp bị bắt làm tù binh, tổ ám dạ xuất hiện kịp thời!

Bọn họ và kẻ địch giao đấu kịch liệt, hai thành viên trọng thương, mới cứu được Trần Tư Uyển.

May là mọi người đều không nguy hiểm tính mạng!

Nhưng Trần Tư Uyển quả thực bị thương quá nặng, không thích hợp trở về thành phố Long, chỉ đưa bà đến bệnh viện biên giới tiến hành cấp cứu! Trần Tư Uyển làm ký giả ở chiến khu mười mấy năm, hôm nay bị thương nặng, gần như bỏ mạng, được quốc gia trao tặng chiến công cấp hai.

Khi Trần Thương nhận được điện thoại, tim thất lại muốn vỡ vụn!

Lăng Vi lập tức chạy tới biên giới cùng ông!

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc giúp Tần Sinh giải mật mã, tháo bom, bọn họ tiếp tục ở lại biệt thự tìm kiếm bom khác.

Theo hồi tưởng của Trần Thương, nữ gián điệp đó còn đi không ít chỗ. Trần Thương không dám về lại nhà kia, cho dù chuyên gia tháo bom nói, tất cả bom đều được tháo bỏ, ông cũng không dám về nữa.

Trần Thương đi tới bệnh viện biên giới, một khắc gặp Trần Tư Uyển...

Ông chạy tới nắm tay con gái, nước mắt rưng rưng: “Tiểu Uyển ——”

Trần Tư Uyển hôn mê đột nhiên rơi nước mắt: “Ba...”

Lăng Vi che mặt khóc, vô cùng may mắn, dì Uyển đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm!

Bên Diệp Đình cũng truyền tới tin tức: “Không phát hiện những quả bom khác trong biệt thự Trần Thương. Bức tranh, cũng lấy được rồi.”

Lăng Vi vội hỏi: “Mật mã thì sao? Giải được chưa?”

Diệp Đình nói: “Vẫn chưa, anh mở khung tranh, nhưng bên trong không có gì. Phía sau giấy vẽ cũng không có mật mã gì.”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói: “Vậy em trở về...”

“Không cần! Em không thể đi tới đi lui.” Diệp Đình nói: “Anh đến tìm em, chờ em nghỉ ngơi mấy ngày rồi về.”

“Được, vậy em chờ anh.”

Chương 934: Ngưu bức hoa* tới!!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong thời gian đợi Diệp Đình tới, Lăng Vi chợt nhận được điện thoại của Long Diệc Hân và thầy Trần, Long Diệc Hân ở bên kia kích động nói: “Tiểu Vi! Ý tưởng thiết kế của cô đã xong hết! Khi nào cô tới? Chúng ta lắp ráp xe thí nghiệm! Bây giờ tốc độ máy đã tăng lên!”

Lăng Vi cực kỳ kích động: “Hiện tại tôi không ở thành phố Giang, chờ tôi về lại đi tìm anh, khoảng chừng mấy ngày nữa.”

“Được được được — — Cô mau về!”

Lăng Vi cúp điện thoại, khó nén tâm tình kích động. Mấy nghiên cứu thành công, cô trở về thì bận rộn! Gây dựng lại Long Đằng, nằm trong tầm tay rồi!

Hơn nữa, đã tìm được bức tranh, tung tích mẹ chồng cô sắp nổi lên mặt nước! Thật hả hê lòng người mà — —

Lúc Diệp Đình tới, Trần Tư Uyển đã hoàn toàn tỉnh táo, chẳng qua xương ngực bị gãy, giải phẫu lớn, người tiều tụy đi không ít.

Trần Thương cũng già đi trong nháy mắt... Tóc bạc trắng hơn phân nửa.

Trước kia, tinh thần ông luôn khỏe mạnh, trong nháy mắt lưng còng.

Nhưng cũng may tất cả đều phát triển theo hướng tốt, Trần Tư Uyên muôn phần cảm kích Diệp Đình, nếu Diệp Đình không phân phó người tới cứu bà, bây giờ bà đã bị kẻ địch bắt làm tù binh, khi dễ đến chết!

Trần Thương cũng vô cùng cảm kích Diệp Đình! Nhưng ông lão không nói ra miệng.

Chỉ kích động đến môi cũng run.

Mười mấy năm, nếu không phải Diệp Đình phái người cứu con gái ông về, ông nào còn có thể gặp bà... Vậy thì thật sự là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, ông đến dưới cửa tuyền cũng không có mặt mũi đối mặt với bạn già của ông! Thậm chí, ông chết cũng không thể nhắm mắt!

Dưới sự trấn an của Trần Thương, Lăng Vi và Diệp Đình đi tới một chỗ ở của anh ở biên giới. Diệp Đình lấy ra bức “Diệp yêu hoa” kia, giá trị bức tranh này thật sự quá lớn!

Nó có thể xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa, vậy thì bao nhiêu người nguy hiểm tính mạng đoạt nó trở lại! Nếu thật sự không tìm ra chút đầu mối nào, quả thật là một chuyện sa sút tinh thần bao nhiêu.

Lăng Vi cẩn thận quan sát bức tranh này.

Vẫn không phát hiện gì. Bức tranh này chỉ là một bức tranh mẫu đơn rất đơn giản... Một đóa mẫu đơn màu đỏ, một đóa mẫu đơn màu vàng, còn có một nụ hoa nhỏ đang chuyển màu.

Ngoài ra còn có ba con bướm, một con màu lam nhạt cạnh cây màu xanh lá. Còn một con bướm màu xanh đen nhẹ nhàng bay lượn bên

phải, trên con bướm này còn có một con bướm màu vàng nhạt nhỏ nhỏ.

“Những đóa hoa và con bướm này có thể có dụng ý gì không?” Lăng Vi suy nghĩ: “Còn có cách bố trí này... Chắc hẳn có ý định.”

Cô nhìn bức tranh chăm chăm: “Hai đóa mẫu đơn lớn, một đóa mẫu đơn nhỏ, một con bướm bên trái, hai con bướm bên phải, chẳng lẽ là... 2112?”

Diệp Đình lại nói: “Anh cũng thử rồi, mật mã không hữu dụng.”

Lăng Vi cau mày, hồi lâu, như có điều suy nghĩ nói: “Em muốn im Hoa Thiếu Kiền và Hoa Đào tới cùng nghiên cứu.”

Cô ngược mắt nhìn Diệp Đình, tròng mắt đen của anh tối tăm khó khăn.

Lăng Vi biết đây là chuyện nhà anh, anh không muốn quá nhiều người biết, nhưng Hoa Thiếu Kiền và Hoa Đào đều nghiên cứu nhiều về màu sắc và phác họa... Có lẽ bọn họ có thể có ý kiến hay.

Diệp Đình suy tư chốc lát, gật đầu nói: “Được.”

Hoa Thiếu Kiền và Hoa Đào nhanh chóng chạy tới.

Nhất là Hoa Đào, mặt đầy hưng phấn! Giống như mình sắp thăm dò một bí mật lớn! Cô ta chỉ là một biên tập mỹ thuật nhỏ nhỏ, mỗi ngày đều làm cùng một việc. Đột nhiên có thể tham gia hành động cơ mật như vậy... Ha ha ha ha.... Cô ta hưng phấn nhảy cẫng lên, chuyện gì thế?

Khống chế khống chế!

Không thể gây trò cười! Phải biểu hiện như một học giả!

“Khụ — — Khụ — —” Mặt Hoa Đào đầy giả bộ đi vào phòng vẽ.

“A! Tôi tới đây! Tôi xem thử bức tranh rốt cuộc có cách thức gì!”

Chương 935: Hoa Đào đại nhân, rụt rè một chút.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào nâng cằm, nghênh ngang đi vào.

Khóe môi cô cong lên, bày ra vẻ bí hiểm.

Hàn Yến cùng cô đi vào khóe miệng co quắp. Dáng vẻ kia của cô thật thú vị...

Bên cạnh anh không có cô gái nào như cô cả, dễ dàng vui vẻ như vậy.

Đôi khi, người khác căn bản không chơi đùa với cô, chính cô cũng có thể tìm việc vui, tự mình vui vẻ.

“Hoa Hoa, mau tới, chờ cậu mãi.” Lăng Vi vội vàng vẫy Hoa Đào:
“Đừng ở đó nữa, mau lại đây xem.”

“Nga nga nga...” Hoa Đào cười hắc hắc, uốn éo đi tới bên cạnh bàn. Cô nhìn bức tranh được trải ra trên bàn: “A” một tiếng.

Mọi người nghĩ cô có phát hiện gì, toàn bộ đều ngẩng đầu nhìn cô.

Hoa Đào nhếch miệng cười: “Đây không phải bức tranh bình thường thôi à?”

Lăng Vi gào khóc học máu: “Chính là bởi vì đây là một bức tranh bình

thường, mới tìm cậu đến xem, nếu bí mật đều viết lên giấy, còn mời lão đại ngài tới làm gì?”

“Ừ ừm...” Hoa Đào vội vàng gật đầu: “Nhưng thật ra... Đợi chị đây nhìn nó cái đã...”

“Phốc — —” Lôi Tuấn phì cười...

Vô cùng đồng tình nhìn về phía Hàn Yến, thầm nghĩ: “Lục ca... Chị dâu nhà anh so với Tiểu Hy vợ em còn siêu phàm thoát tục hơn...”

Hàn Yến nhìn qua phía cậu, giống như đang nói: “Có thể nào cũng mạnh hơn Hạ Tiểu Hy nhà cậu... Anh đây theo đuổi cô gái này tuy là ‘nhị ngốc’ (nhị = ngốc trong tiếng Trung), nhà cậu còn được công nhận ‘nhị ngốc bạch ngọt ngốc xuẩn manh’ được không?”

Hai người ở một bên mắt đấu mắt, nửa điểm cũng không ảnh hưởng tới Hoa Đào phát huy.

Cô rung đùi đắc ý, một hồi nhìn chăm chăm bức tranh nhú màu, một hồi lại ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Diệp Đình thầm nghĩ: “Cũng không biết Tiểu Vi nghĩ như thế nào... Tìm một cô gái không đáng tin như vậy đến làm gì? Chỉ thấy cô ấy làm màu là nhiều.”

Lúc này, Hoa Thiếu Kiên đi tới: “Xin lỗi, tắc đường đến hơi muộn.”

Diệp Đình vội vàng xua tay, cầm chỉ chỉ bức tranh, Hoa Thiếu Kiên liền đi tới bên cạnh bàn. Lôi Đình cười hì hì ôm anh: “Chồng ơi... Em nhớ anh, yêu yêu...”

Lôi Đình kiễng chân, hôn lên mặt Hoa Thiếu Kiên một cái.

Hoa Thiếu Kiền cũng cúi người hôn lên môi cô. Anh cũng nhớ cô...
Thật muốn mạng người ta mà.

“Khụ khụ — —” Vài người bên cạnh thật sự cảm thấy đau mắt a a a
— — Đây thật sự là nam thần siêu cấm dục Hoa Thiếu Kiền sao?

Sao so với bất kỳ ai càng cơ khát hơn vậy?

...

“Khụ khụ — —”

Tất cả mọi người thanh thanh giọng, ý bảo bọn họ “Rụt rè rụt rè — —
chú ý xung quanh chút được không?”

Ngoài Lôi Tuấn, tất cả mọi người ở đây đều có đôi có cặp, chỉ có một
mình anh một mình.

Mẹ Hạ Tiểu Hy gần đây không thoải mái, cô phải đưa mẹ đến bệnh
viện làm kiểm tra nên không đến.

Lúc này, nhìn thấy người khác khanh khanh ta ta, anh thật sự là
ngứa ngứa ruột gan.

Hoa Thiếu Kiền và Lôi Đình không coi ai ra gì, triền miên hôn một hồi
lâu mới buông nhau ra, anh khẽ hôn lên môi cô, nhẹ giọng nói: “Anh
cởi áo khoác đã, bên ngoài lạnh, áo anh mang theo gió lạnh, đừng để
lạnh đến em.”

Lôi Đình cắn môi, ngượng ngùng nhìn anh: “Chồng, anh thật tốt.” Lôi
Đình lại hôn lên mặt anh một cái. Hoa Thiếu Kiền đem áo khoác màu
xám cởi ra, Lôi Đình nhận lấy, treo lên.

“Trời ạ, thật sấn sóc...” Hoa Đào nhìn mà hai mắt lóe sáng! Vừa rồi Hoa Thiếu Kiên và Lôi Đình hôn nhau, thật sự... Thật sự làm cho người ta nhìn mà mặt đỏ tim đập a!

Hàn Yến đột nhiên khẽ thầm thì vào tai cô: “Tiểu Hoa Đào, biểu tình này của em bây giờ... có phải... Cũng rất muốn được hôn môi như vậy sao?”

Hoa Đào ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Hàn Yến nhìn chăm chăm cô, có một chút ôn nhu, có một chút thâm tình, còn có một chút chờ mong.

Chương 936: Hoa Đào đại nhân, rụt rè một chút.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào nhếch miệng cười, đặc biệt thành thật gật đầu, nói: “Lúc học đại học có một bạn nam đề tôi lên tường, dùng sức hôn tôi một cái, ai nha... Đáng tiếc đã quên là cảm giác gì rồi! Con gái chưa từng yêu đương, thật sự là bị kích a... hu hu hu...”

Khuôn mặt anh tuấn của Hàn Yến đột nhiên đen xì, con ngươi tối đen lờ lờ lửa giận, nhìn cô chăm chăm nói: “Tên đó cưỡng hôn em, đó là phi lễ! Sao em không tát anh ta? Em nên báo cảnh sát bắt tên đó lại!”

“Phốc ——” Lôi Tuấn đồng tình nhìn về phía Hàn Yến, thầm nghĩ: “Lão Lục nhà chúng ta... xong đời rồi... Chỉ số thông minh hoàn toàn giảm xuống, ngay cả loại lời này cũng nói ra được? Chẳng lẽ là bị chị Hoa Đào lây bệnh sao?”

Hoa Đào vội vàng vỗ ngực nói: “Đúng vậy! Tôi chính là hung hăng tát cậu ta! Tôi còn nhắc chân đạp vào chỗ đó cậu ta một cái!”

Tất cả cánh đàn ông trong này lập tức thấy ê ẩm giùm...

Lôi Tuấn vỗ vỗ bả vai Hàn Yến, ý tứ là: “Lão Lục, anh tự cầu nhiều phúc... Lúc chưa được đồng ý, ngàn vạn lần không được xằng bậy, miễn cho Hàn đại nhân nhà anh bị thương không cứu được!”

“...” Hàn Yến hất móng vuốt của Lôi Tuấn ra. Khinh bỉ nhìn cậu ta một

cái, dùng ánh mắt nói với Lôi Tuấn: “Anh đây là cái loại tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn như thế à?”

Lôi Tuấn trong lòng cười: “Chính bởi vì anh rất quân tử, cho nên mới luôn không theo đuổi được con gái nhà người ta...”

Hàn Yến cắn răng trừng cậu ta: “Đó là vì anh đây còn chưa theo đuổi, đến giờ anh còn chưa từng theo đuổi ai được không ta?”

Hai người như gà chọi, anh trừng tôi tôi trừng anh. Bởi vì quen thuộc với nhau, cũng không cần nói chuyện, chỉ cần dùng ánh mắt đã đối phương muốn nói gì.

“Khụ khụ — —” Diệp Đình đột nhiên nghiêm mặt, nói: “Nói chính sự!”

...

“Đúng đúng đúng...” Hoa Đào vội chạy tới giả vờ nhìn ngó bức tranh.

Nhưng mà... Nói thật ra...

Cái này chỉ là một bức tranh mẫu đơn bình thường đến không thể bình thường hơn, thật đúng là nhìn không ra có cái gì khác thường.

Hoa Thiếu Kiền nhìn một hồi lâu, đột nhiên nói: “Có thể liên quan đến số lượng hoa và bướm trên tranh không?”

Diệp Đình lắc đầu: “Cái này tôi đã thử rồi, cũng không đúng.”

Hoa Thiếu Kiền nâng ngón tay, vuốt lên tranh một cái: “Có thể liên quan đến cách vẽ không? Bức tranh mẫu thật ra rất tỉ mỉ, ví dụ kết cấu và cách vẽ tranh: “ Anh chỉ vào vải vẽ tranh sơn dầu nói: “Bức tranh mẫu đơn, đầu tiên dùng bút lông sói vẽ hoa và bình.”

Tay anh chỉ lên đóa hoa mẫu đơn, nói: “Anh xem sắp xếp ở chỗ này.”

Diệp Đình gật đầu.

Hoa Thiếu Kiền còn nói: “Vẽ xong đóa hoa, lại dùng bút lông sói nhỏ điểm ba nét nhụy, lại dùng phấn trắng làm nhị, sau đó dùng phấn điểm vàng ở đầu nhị.”

Anh chỉ nhụy hoa nói: “Anh xem cách sắp xếp nhụy hoa và phương hướng, còn có số lượng là 3, 3, 3.”

Diệp Đình gật đầu, tỏ vẻ nghe hiểu.

Hoa Thiếu Kiền còn nói: “Vẽ xong nhụy hoa, tiếp theo lại dùng bút lông sói vẽ lá non, lá lớn, gân lá, cuối cùng chỉnh sửa lại hình ảnh, khiến mẫu đơn và lá cây đan vào nhau dày dày thưa thưa, để lại ba, năm lỗ hổng trong đám lá, bức mẫu đơn này đã hoàn thành.”

Anh nói xong, nhìn về phía Diệp Đình. Hy vọng trợ giúp được đôi chút cho anh.

Diệp Đình gật gật đầu, Hoa Thiếu Kiền nói cách vẽ tranh này, bên trong có rất nhiều số liệu, quả thật giúp đỡ rất lớn!

Diệp Đình dựa theo cách vẽ của Hoa Thiếu Kiền nói, dựa theo bố cục, theo thứ tự sắp xếp viết ra dãy số.

...

Hoa Đào cảm thấy mình đến không có ích gì... Vì sao nghe hoàn toàn chẳng hiểu gì hết?

Chương 937: Phản xạ hình cung quá dài (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngoài Diệp Đình đang tính toán, mấy người khác đều thành thành thật thật đứng bên cạnh xem xét.

Cả đám đối với việc giải mã đều không lành nghề.

...

Lôi Đình ôm cánh tay Hoa Thiếu Kiền, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai anh, một lát lại ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Hoa Thiếu Kiền mím môi, cười với cô.

Lôi Đình mỗi lần thấy anh cười, cô đều không kìm lòng được mà kiễng chân, hôn anh một cái.

“Mẹ ơ...” Lôi Tuấn nhìn mà đau cả mắt, khóc gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Hy gọi điện thoại: “Vợ ơ, mẹ thân thể khá hơn chút nào chưa? Bao giờ em qua đây? Anh nhớ em muốn chết!”

Hạ Tiểu Hy thì thầm nói: “Mẹ không có chuyện gì, chỉ là mấy ngày lễ mừng năm mới gần đây, đêm nào cũng thức khuya xem TV, bác sĩ là ngủ không ngon. Nghỉ ngơi nhiều một chút là ổn.”

Cột máu của Lôi Tuấn “ào ào” dâng lên! Anh lập tức tiểu vũ trụ bùng nổ, đầy máu tức khắc, lập tức sống lại!

“Vợ ơi, vậy em mau tới đi! Những người này đều không có chút nhân tính nào! Ngược anh chỉ có một mình! Người ta đều có đôi có cặp, chỉ có mỗi mình anh cô đơn lẻ bóng thôi!”

Lúc này, Hoa Đào đột nhiên nói: “Anh Tuấn, anh nói vậy không đúng! Chẳng phải em cũng độc thân sao? Anh còn có vợ, em ngay cả bạn trai còn chưa có.”

Lôi Tuấn “Hừ” một tiếng: “Đừng đứng nói chuyện không đau thắt lưng, em rất nhanh sẽ có!”

Muộn nhất cũng không quá buổi tối hôm nay!

Em cứ nhìn cái ánh mắt muốn ăn thịt người của Hàn Yến kia đi, ối chà chà... Chỉ kém muốn nuốt em vào bụng, em còn không mau dắt lừa chạy trốn đi?

Lôi Tuấn ở trong lòng oán thầm một hồi, Hàn Yến chẳng nói gì. Trong lòng cân nhắc: “Tiểu Hoa Đào... Cô gái này có phải phản xạ hình cung quá dài rồi không, anh hẹn cô rất nhiều rất nhiều lần, mỗi lần đều đặc biệt chủ động muốn mời cô ăn cơm, xem phim. Nhưng cô ấy luôn lấy lý do tăng cả để từ chối anh. Tính cả lần này, bọn họ mới gặp mặt năm lần, còn bốn lần còn lại... Đều là vì Lăng Vi.”

Hàn Yến quay đầu, soi soi gương ở cạnh đó.

Anh nhăn mặt nhíu mày, lại nhướn mày. Con ngươi tối đen như mực tròng mình trong gương.

Theo lý thuyết... Mười người trong nhóm, ngoài Diệp Đình ra, anh hẳn là xem như trắng nhất, đẹp trai nhất... Nhị Tuấn ‘nhị’ như vậy cũng cưới được vợ (Lôi Tuấn xếp thứ hai? Còn chữ ‘nhị’ thứ hai là

ngốc:v], Hàn Yến anh kém gì chứ?

Sầu muốn chết!

Có thể là... Tính cách không tốt!

Hàn Yến vẫn ghét bỏ tính cách của mình, quá nhạt nhẽo, không đủ hoạt bát. Anh nếu có tính cách hoạt bát như Nhị Tuấn, Quân Dương thì tốt rồi.

Anh đang tự kỷ một mình, đột nhiên thấy Hoa Đào quay đầu lại đây, đứng ở cạnh anh ngó vào gương.

Cô gái này chống hai tay dưới cằm tạo dáng “đóa hoa”... Hàn Yến khóe miệng co quắp, bao nhiêu tuổi rồi? Năm tuổi à? Đi nhà trẻ chưa?

Tiếp theo, lại thấy cô trừng mắt với mình trong gương, lại vươn tay hình cái kéo, bấu môi. Tiếp theo, là “mười sáu lần liên hoàn chụp”...

Hàn Yến trước đó căn bản không biết “mười sáu lần liên hoàn chụp” là cái quỷ gì.

Từ lần trước sau khi gặp mặt Hoa Đào... Anh đã hiểu ra vài cách dùng từ kỳ quái trên internet, còn có mấy cái clip đen ngán ngán không có tiết tháo...

“Mười sáu lần liên hoàn chụp”. Ngày đó, cô gái này cũng không nói chuyện với anh, lấy di động ra: “tách tách tách” tự sướng một mình, sau đó còn lấy anh làm bối cảnh... Cô nói: “Ai nha, anh lớn lên đẹp trai như vậy, không chụp lại thật xin lỗi khuôn mặt này của anh mà!”

Hàn Yến liền nở nụ cười, nhìn vào màn hình điện thoại cô. Kết quả...

Cô nương nhà người ta rống giận mắng anh: “Cúi đầu! Cúi đầu! Anh không được ngẩng đầu! Anh đừng nhìn màn hình được không? Anh sẽ giả bộ hai ta không quen biết, tôi chụp lại sau đó khoe ảnh chụp của hai ta cho đồng nghiệp nhìn. Tôi phải khiến sắc mặt mấy cô ấy thay đổi! Để họ nhìn xem tôi tùy tiện tự sướng cũng có trai đẹp lọt vào ống kính, ha ha ha — — cấp đám kia chỉ cần nhìn một cái, tôi vô tình gặp được trai đẹp đến cỡ nào, ha ha ha — —”

Chương 938: Phản xạ hình cung quá dài (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Yến lệ nóng doanh tròn cúi đầu, nghĩ thầm: “Em muốn các cô ấy thay đổi vẻ mặt cũng đâu cần như vậy... Tôi làm bạn trai của em, lúc đó mới chọc bợn họ, như vậy có phải hơn không...”

Hàn Yến chau mày, Hoa Đào lại không vui: “Tiểu Lục Tử, sao anh nhúu mày nhăn nhó gì thế?”

“...”

Hàn Yến nhìn qua phía cô, nghĩ thầm: “Bởi vì... Cô gái nào đó quá trì độn chứ sao nữa...”

Hoa Đào chống nạnh, ra lệnh với anh: “Không cho nhúu mày!”

Hàn Yến liền thành thành thật thật giãn chân mày, mím môi cười với cô một chút. Anh thật sự cực kỳ đẹp trai, vừa trắng vừa cao lại mê người, vừa anh tuấn, giống như tiểu thị tươi vừa xuất đạo trên TV!

Thật muốn sờ sờ gương mặt tuấn tú kia của anh, làm sao bây giờ a?

Hoa Đào hai tay che miệng, nhe răng trợn mắt nói với chính mình: “Kiềm chế! Kiềm chế! Nhất định phải kiềm chế lại cái móng vuốt của mày! Hàn Yến người ta là ai? Là nhà triết học nổi tiếng cấp quốc gia, là nhà nghiên cứu Nam Cực (???)! Người ta vừa đẹp trai vừa thông minh, lại tài giỏi! Gia cảnh lại tốt, mày đừng có mà nghĩ linh tinh...”

Hoa Đào nghiêm túc giáo dục mình!

Cô đảo mắt nhìn Hàn Yến cười: “Ngoan đi, nhúu mày không đẹp trai nữa.”

Nói xong, nâng tay sờ đầu anh, giống như sờ đầu con chó nhỏ.

Hàn Yến muốn tránh, nhưng cũng không biết bị điên cái gì, vậy mà không trốn...

Anh cứ như vậy, nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của cô, nhìn chăm chăm ánh mắt cô. Chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của cô híp lại thành một đường, cười đến ngọt ngào.

Lôi Tuấn, Lăng Vi, Lôi Đình, Hoa Thiếu Kiên đều nhìn ra trong ánh mắt Hàn Yến nhìn về phía Hoa Đào... Trong triền miên lại lộ ra một tia kiêu diễm...

Tình cảm chân thành như vậy, mị hoặc động tình như vậy...

Ôi...

Nhưng, nhìn lại Hoa Đào...

Cô gái này cực thích xoa đầu người ta, còn kiễng chân...”Phốc ——” Lăng Vi buồn cười chết mất, biểu cảm kia của Hoa Đào, sao cứ giống đang dỗ con “chó Pug” của nhà mình vậy?

Sai, không phải chó Pug!

Yến Lục nhà bọn họ, như thế nào cũng coi như “Husky”... Nhưng mà cái kia: “nhị cấp” trong truyền thuyết... (chó Pug tiếng Trung là Cáp ba

cầu, Husky là Cáp sĩ kỳ, chữ nhị có thể là nhắc đến hai loại chó, cũng có thể ý nói là Husky ngốc, cái này chắc tác giả chơi chữ) Nhìn bề ngoài bộ dạng rất dọa người, cứ như sói, kết quả... Lại nhát gan, lại nhị (ngốc) đến không tưởng.

“Ha ha ha — —” Lăng Vi bụm mặt cười, cô có phải quá xấu xa rồi không? Trêu chọc bạn bè như thế có thể bị đánh không?

Hừ... Ngàn vạn lần không thể để Hoa Đào và Hàn Yến biết, nếu không, mạng nhỏ của cô không xong rồi!

Nhưng, cô so sánh như vậy đúng mà.

Đúng! “Nhị cấp” tựa như Hàn Yến!

Hàn Yến lớn lên đúng kiểu hoa hoa công tử, gương mặt tiểu thịt tươi, thật ra trầm ổn hơn ai hết, theo Diệp Đình tiết lộ, Hàn Yến đứa nhỏ này thành thật, ngay cả tay con gái còn chưa từng nắm...

Cũng không biết như thế nào, lại bị Hoa Đào câu mất rồi.

Tay Hoa Đào còn đang xoa xoa đầu Hàn Yến, Lôi Tuấn sắp không nhìn nổi rồi, Hạ Tiểu Hy nhà anh có ngốc cũng không ngốc như Hoa Đào, thật sự!

Anh tuyệt đối có thể cam đoan bằng nhân cách!

Lúc này, Diệp Đình ném bút, hai tay ôm ngực. Con người đen thẳm của anh chăm chăm công thức tính toán ra trên giấy.

Lắc đầu: “Hình như cũng không đúng. Không có tin tức nào hữu dụng.”

“A?” Hoa Đào là người đầu tiên kinh ngạc!

Cô nhướn mảy, hoàn toàn không thể tin được nhìn Diệp Đình hỏi:
“Vừa rồi Hoa Thần nói... Cũng không dùng được?”

Diệp Đình gật đầu, đưa tờ giấy cho mọi người xem: “Đó là công thức tôi tính ra, tổ hợp kiểu gì cũng không thành một câu hoàn chỉnh, cho nên... Cách này hẳn cũng sai nốt.”

“Ầy — —” Hoa Đào ôm trái tim nhỏ bé của mình, cảm giác trong lòng đột nhiên lạnh đi một nửa.

Cô nhìn chăm chăm bức tranh, đột nhiên lóe lên ý tưởng!

“A!” Cô đột nhiên hét lên một tiếng: “Tôi biết rồi!”

Cô đột nhiên vỗ tay! Hai tay dùng sức vỗ: “Chúng ta có phải nghĩ nhiều rồi không? Tôi hỏi mọi người, bức tranh này vẽ cái gì?”

Diệp Đình trả lời nói: Hoa mẫu đơn.

“Đúng!” Hoa Đào ánh mắt lóe sáng nhìn anh hỏi: “Mẫu đơn trồng ở đâu?”

Chương 939: Bắn lên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng.

Peach lại kích động hỏi: “Mẫu đơn sinh ra ở đâu?”

Lôi Tuấn tỉnh tỉnh nói: “Mẫu đơn... sinh ra ở... trong đất?” Không phải hoa đều sống trong đất sao?

Sinh ở... trong đất... cũng không sai.

“Phốc ——” tất cả mọi người đều phì cười!

Peach giơ tay lên, hung hăng gõ vào trên đầu Lôi Tuấn: “Có phải anh xem phim ‘hành động’ nhiều quá không? Trong đầu tất cả đều là Tinh! Trùng!”

Peach cá giận: “Ý tôi nói là, nơi xuất xứ của hoa mẫu đơn!”

Hàn Yến nghiêm trang nói: “Ở nước ta, mẫu đơn có xuất xứ chủ yếu từ vùng Tần Lĩnh và một dải núi thuộc khu vực núi Đại Ba.”

Peach ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta hỏi: “Nổi tiếng nhất thì sao?”

Hàn Yến nói: “Dĩ nhiên là mẫu đơn Lạc Dương.”

Peach giơ tay lên, búng ngón tay: “Vậy thì đúng rồi! Không phải mọi

người muốn tìm địa danh sao? Lạc Dương! Hoặc là Tần Lĩnh và núi Đại Ba! Hoặc là các địa phương có liên quan đến mẫu đơn!”

Cô ấy hất cằm, làm ra vẻ “Tôi chính là người thông minh nhất thế giới!”.

Thấy tất cả mọi người đều như suy nghĩ về ý tưởng của mình, Peach tự tin cười một tiếng.

Cô ấy hất cằm, nói: “Bức tranh 《 Hoa khai phú quý 》 của dì cực kỳ đẹp! Bà ấy đã vẽ mẫu đơn một cách ung dung, từng bông hoa đều được thể hiện sống động rõ nét! Vậy mọi người cùng suy nghĩ xem, tại sao dì muốn vẽ "Mẫu đơn"?”

Cô ấy nói xong, rồi nhìn lần lượt tất cả mọi người.

Còn nói: “Nói thật! Mọi người đọc bài thơ này đi: Điệp luyện hoa từng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên. Hoa khai phú quý yểm xuân sắc, tiểu khán nhân gian tứ nguyệt thiên.”

Peach chỉ vào hai câu thơ được viết bên phải mảnh vải: “Chỉ nhìn cách dì viết bài thơ này, có thể cảm giác được, tính cách của dì ấy cực kỳ tao nhã, còn mang theo tiên khí nữa chứ.”

Lăng Vi gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Peach suy nghĩ, rồi lại nói: “Mọi người nhìn xem, uyển nhược tiên... Vũ phiên thiên, yểm xuân sắc, còn cả "Tiểu khán" nhân gian tứ nguyệt thiên nữa. Tất cả các chữ trong bài thơ này, đều mang đến cho người đọc cảm giác phiêu dật. Tính cách của dì ấy tao nhã như vậy, tại sao dì ấy không vẽ thủy tiên? Không vẽ hoa sen, mà lại vẽ một bức mẫu đơn ung dung, sống động thế này?”

Cô ấy ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Đình, nhìn thấy ánh mắt của Diệp Đình thiên biến vạn hóa, Peach nghĩ trong đầu, có lẽ Diệp Đình đang suy nghĩ lời nói của mình.

Peach lại lớn mật nói: “Từ xưa đến nay, vẻ đẹp của mẫu đơn được coi là "Quốc sắc", "Quốc hương", "Quốc diễm", "Quốc mạo". Lại có danh xưng " Vua của các loại hoa ", "Quốc sắc thiên hương" nữa!”

Peach kích động vỗ tay: “Đây chính là dụng ý của dì khi vẽ bức mẫu đơn này!”

Tất cả mọi người đều bị rung động, Lăng Vi gật đầu nói: “Có lý...”

Peach tự tin nói: “Vì vậy, tin tức dì muốn để lại cho chúng ta là: Xuất xứ của mẫu đơn! Chứ không phải là cách vẽ và cấu tạo của bức tranh!”

Tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau...

Bọn họ vẫn luôn nghĩ theo hướng cách vẽ và cấu tạo của bức tranh, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến phương diện xuất xứ của hóa mẫu đơn...

“Chúng ta đã bị cho đi vòng vòng.” Hoa Thiếu Kiên gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Tôi cảm thấy Peach nói có lý, chúng ta cũng có thể bắt tay từ phương diện này.”

“Ừ” Diệp Đình cũng gật đầu: “Đây đúng là một đề nghị tốt.” Anh vừa nhìn về phía mọi người vừa nói: “Mọi người còn có ý kiến gì khác không?”

Lôi Tuấn lập tức lắc đầu: “Em không có! Em cho Peach một phiếu! Mặc dù suy nghĩ này của cô ấy rất đơn giản, thô bạo, nhưng... em

cảm thấy còn thật sự đáng tin.”

“Đúng!” Lăng Vi cũng gật đầu: “Em thích tính cách này của Peach, luôn nghiêm túc nói bậy nói bạ... Mặc dù cô ấy hay nói bậy nói bạ, nhưng luôn có thể cung cấp cho người ta nguồn cảm hứng vô hạn.”

Cô tìm Peach tới, cũng bởi vì điều này.

Suy nghĩ của cô gái này luôn rất phong phú, không có giới hạn, không cứng ngắt, vì vậy cô ấy làm biên tập cực kỳ xuất sắc, luôn có thể khai thác được tiềm năng của tác giả.

Peach 偷 偷 nhìn Lăng Vi: “Tiểu Vi, cậu đang khen mình... Hay là chê mình đấy? Thích tính cách của mình là được rồi, chứ không cần nói thêm cái chuỗi dài dằng dặc phía sau đâu. Xóa đi xóa đi... Coi như mình không nghe thấy gì!”

“Ha ha ha —— “

Chương 940: Bắn lén (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi tìm được hướng đi, tất cả mọi người đều đặc biệt cao hứng.

Tâm tình cũng trở nên thư thái.

Diệp Đình nói: “Các cậu đi từ xa tới, chúng tôi còn chưa đón gió tẩy trần cho các cậu đâu, ủy khuất các cậu rồi. Chúng tôi...”

Anh còn chưa nói hết lời, bỗng nghe thấy tiếng nổ vang “Ầm — —” bên ngoài. Hình như là tiếng nổ!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lôi Tuấn bước nhanh đến bên cửa sổ xem xét tình hình, chỉ thấy một cột khói đen đang cuồn cuộn bốc lên phía xa!

Lôi Tuấn cả kinh!

“Đó không phải là hướng bệnh viện sao?”

Diệp Đình cả kinh nói: “Dì Uyển gặp nguy hiểm?!”

“Đi mau! Đi xem thế nào!” Lôi Tuấn, Lôi Đình lập tức muốn hành động.

Nhưng Diệp Đình kéo Lôi Đình lại: “Em ở yên trong nhà đi!” Nói xong, anh nhìn về phía Hoa Thiếu Kiên: “Anh coi chừng cô ấy, đừng để cho cô ấy chạy loạn!”

Nói xong, anh lại nhìn về phía Lăng Vi: “Các em ở nhà chờ bọn anh, anh và tiểu Tuấn qua là được.”

Hàn Yến lại nói: “Em cũng cũng đi. Có Thiếu Kiên ở đây rồi, chỗ này không sao cả.”

“Ừ: “ Diệp Đình gật đầu. An ninh của căn biệt thự này vẫn được bảo đảm.

Nhưng anh cũng đã cho giám sát chặt chẽ đầu bệnh viện bên kia rồi, tại sao lại có tiếng nổ được chứ?

Tiểu đội bóng tối đang làm gì vậy? Kẻ địch đến gần, còn đặt cả bom nổ, vậy mà bọn họ không phát hiện ra?

Diệp Đình, Lôi Tuấn, Hàn Yến đang đi xuống tầng dưới, chuông điện thoại di động của Diệp Đình vang lên.

Là đội trưởng tiểu đội bóng tối: “Tiên sinh, gần bệnh viện phát sinh vụ nổ, bệnh viện nơi này tạm thời an toàn.”

Diệp Đình đứng lại, hỏi: “Là gần bệnh viện?”

“Vâng.”

Diệp Đình yên lòng: “Tăng cường phòng thủ, lập tức điều tra nguyên nhân của vụ nổ.”

“Dạ! Tiên sinh!”

Diệp Đình cúp điện thoại, nói với Lôi Tuấn cùng Hàn Yến: “Không phải nổ ở bệnh viện, là gần bệnh viện.”

Biểu tình của Lôi Tuấn nhanh chóng bùng nổ đi không ít, anh ta nói: “Chúng ta vẫn nên qua xem thế nào, lỡ như dì Uyển xảy ra chuyện, vậy chúng ta cũng cảm thấy khó chịu.”

“Ừ, đi.”

Ba người đi ra khỏi biệt thự, lái xe thật nhanh chạy tới bệnh viện. Tiểu đội bóng tối đã điều tra rõ nguyên nhân, báo cáo nói: “Tiên sinh, vụ nổ vừa rồi là do đường ống gas của một hộ gia đình rò rỉ, gây ra vụ nổ.”

Mặc dù không phải là âm mưu gì, nhưng ánh mắt của Diệp Đình trở nên thâm trầm khó dò: “Vẫn nên đưa dì Uyển về Giang thành càng sớm càng tốt thì hơn.”

Đi tới phòng bệnh, Trần Thương đang đút cháo cho Trần Tư Uyển...

Hình ảnh cha con hòa thuận nhau ấm áp, chọc cho người ta cảm thấy chua xót.

Diệp Đình chưa từng được hưởng thụ tình thương của cha, tình yêu của mẹ, còn Lôi Tuấn thì ngay cả dáng dấp của cha mẹ ra sao cũng không biết. Chỉ có Hàn Yến là khá hơn, nhưng, cũng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều với cha mẹ.

Trần Thương đút từng muỗng từng muỗng cháo cho Trần Tư Uyển.

Ba người đàn ông đứng ở cửa... chùn bước... Ai cũng không dám bước vào phòng bệnh, bởi vì... bọn họ đều không đành lòng quấy rầy.

“Đi thôi...” Diệp Đình đẩy đẩy Lôi Tuấn và Hàn Yến, ba người lại rời

khỏi bệnh viện.

Vừa mới đi tới cửa chính của bệnh viện, Diệp Đình bất ngờ cảm thấy bầu không khí xung quanh có vẻ như hơi kỳ lạ!

Lôi Tuấn cũng nhanh chóng phòng bị cấp một!

“Cảm giác này không đúng!”

Hai người bọn họ đã vào sinh ra tử vô số lần, nên đặc biệt quen thuộc với bầu không khí máu tanh này.

Diệp Đình và Lôi Tuấn vội vàng kéo Hàn Yến chạy lui vào trong đại sảnh bệnh viện: “Có tay súng bắn tĩa!”

Diệp Đình còn chưa nói xong, các thành viên tiểu đội bóng tối xung quanh đã lập tức lao ra bảo vệ ba người bọn họ ở chính giữa.

Diệp Đình nhìn về phía tòa nhà cao tầng phía xa, đột nhiên — —

“Pằng — —” bên tai truyền tới tiếng súng nổ gầm vang!

Phốc... Trước mắt, máu tươi phun ra ngoài!

Là ai bị thương?

Chương 941: Truy kích — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nhìn về phía đỉnh tòa nhà cao tầng phía xa kia, đột nhiên
— —

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Diệp Đình và Lôi Tuấn đều phát hiện ra bầu không khí không đúng, bọn họ lập tức cảnh giác. Gần như là theo bản năng, Diệp Đình nhanh chóng chặn ở trước đầu Hàn Yến.

Mà Lôi Tuấn biết, mục tiêu của kẻ địch nhất định là anh Đình! Họng súng của kẻ địch nhất định là nhắm vào đầu danh Đình!

Lôi Tuấn chợt đưa tay đẩy Diệp Đình và Hàn Yến ra — —

Tiếng súng kia vang lên quá đột ngột: “ Pằng” vang lên: “Phốc — —” Cổ tay của Lôi Tuấn trúng phải một phát đạn, máu tươi văng ra khắp mặt Diệp Đình và Hàn Yến.

Họng súng kia vốn nhắm ngay vào đầu Diệp Đình, nhưng lúc Diệp Đình ngăn ở trước đầu Hàn Yến, vị trí bị di động sang bên trái, trùng hợp là Lôi Tuấn đưa tay ra đẩy Diệp Đình, nên viên đạn kia liền bắn trúng vào cổ tay phải của Lôi Tuấn!

Máu chảy ra ồ ạt.

“Tiểu Tuấn ——” Đôi mắt của Diệp Đình và Hàn Yến đều trở nên đỏ ngầu! Diệp Đình lập tức ôm lấy Lôi Tuấn, kéo Lôi Tuấn về phía sau. Các thành viên tiểu đội bóng tối lập tức xông lên phía trước, ngăn ở trước đầu ba người bọn họ. Tay súng bắn tỉa kia bị bại lộ vị trí, lập tức thu súng rời đi ——

Đầu óc của Hàn Yến vang lên những tiếng “Vo ve”, máu che kín tầm nhìn làm trái tim anh ta đau như muốn nứt ra!”Tiểu Tuấn ——” anh ta buồn bã! Anh ta hối hận! Tiểu Tuấn và anh Đình vốn sẽ không bị thương, bọn họ đã cảnh giác được sự nguy hiểm!

Nếu hai người bọn họ không quan tâm đến an nguy của anh ta, Diệp Đình và Lôi Tuấn sẽ có thể nhanh chóng tìm được phạm vi tấn công của kẻ thù.

Đôi mắt của Diệp Đình trở nên đục ngầu, trái tim cực kỳ đau! Lôi Tuấn bị thương, cổ tay phải bị trúng đạn, sợ rằng toàn bộ tay phải đều bị phế bỏ!

Diệp Đình cảm thấy cực kỳ đau đớn, rõ ràng là tay súng bắn tỉa kia đã tính toán anh sẽ ngăn ở trước đầu Hàn Yến! Đối phương thật sự quá xảo quyệt! Quá đáng ghét!

“Bắt kẻ đó lại cho tôi ——” Diệp Đình trừng mắt sắp nứt!

Hai thành viên tiểu đội bóng tối mai phục ở vị trí gần tay súng bắn tỉa kia nhanh chóng xông lên tầng cuối: “Không được nhúc nhích —— “

Sau khi bọn họ phát hiện ra tay súng bắn tỉa kia, lập tức giơ súng lên bắn: “ Pằng pằng ——” số một và số hai bắn hai phát súng, đều bị tay súng bắn tỉa kia tránh được, tay súng bắn tỉa kia là phụ nữ, thân thủ của cô ta cực kỳ bén nhạy, thượng thoan hạ khiêu(*) giống như chỉ

mèo mun!

(*) thượng khoan hạ khiêu: nhảy nhót khắp nơi.

Chỉ nhìn vào thân thủ nhanh nhẹn này của cô ta, lập tức làm người ta gợi nhớ đến, cô ta chính là sát thủ nổi tiếng nhất thế giới — — Angel!

“Pằng pằng —” Angel nổ hai phát súng về phía số một và số hai.

Số một và số hai nhanh chóng nghiêng người, rồi nhào về phía người phụ nữ kia, người phụ nữ kia chột nhấc chân quét về phía hai người.

Số một bắt lấy chân phải của Angel, Angel chột trơn tuột giống như con cá.

Cô ta xoay tay tiếp tục bắn hai phát súng về phía số một và số hai: “Pằng pằng — —”

Số một và số hai lăn về hai phía bên trái bên phải, trong quá trình lăn lộn lại nổ súng về phía Angel!

“Pằng pằng pằng — —” Tiếng súng không ngừng vang lên ở tầng thượng! Nếu không phải thân thủ của mỗi người đều rất giỏi, thì bọn họ đã sớm bị đối phương bắn thành cái rở rồi!

Angel hơi thiếu kiên nhẫn, không ngờ rằng hai người này lại khó dây dưa như vậy, nếu muốn thoát thân từ chỗ cầu thang kia là tuyệt đối không có khả năng, cô ta đưa tay phải về phía tòa nhà đối diện: “Cạch” nối dây cáp vào vách tường phía đối diện.

Cô ta chạy đến bên mép sân thượng, tung người nhảy ra ngoài — —

Cô ta linh hoạt giống như một con mèo đêm, nắm lấy sợi dây, lập tức nhảy qua đối diện... Sợi dây cáp kéo dài ra, cô ta an toàn rơi xuống đất — —

“Hừ — —” muốn bắt bà à, luyện một trăm năm nữa đi!

Chương 942: Truy kích — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Angel nhấn cơ quan, nhanh chóng thu dây thép lại, cô ta đoạt chiếc áo khoác màu đỏ của một người đi đường, nhanh chóng biến mất ở trên đường phố. Diệp Đình mắt thấy thấy người phụ nữ kia muốn chạy trốn, anh ta lập tức nắm lấy súng, xông ra ngoài.

Nhìn thân thủ của đối phương, anh đã đoán ra được thân phận của cô gái kia, ngoài sát thủ hàng đầu thế giới Angel, không người nào có thể tùy tiện chạy khỏi sự vây công của số một và số hai như vậy.

Diệp Đình suy đoán người phụ nữ kia chắc chắn sẽ lẫn vào trong trung tâm thương mại, anh mang theo mười mấy tinh anh trong tiểu đội bóng tối nhanh chóng đi về phía trung tâm thương mại gần đó
— —

Làm Lôi Tuấn bị thương, cô còn muốn chạy?! Nằm mơ!

Diệp Đình lửa giận bùng bùng!

“Pằng — —” đại sảnh tầng một trung tâm thương mại, Diệp Đình đột nhiên nổ súng.

Một người phụ nữ mặc áo khoác dài màu vàng phổ thông đang đứng ở trong thang mái hét lên rồi ngã gục...

“Á — — giết người rồi — —” Có tiếng súng!

Trung tâm thương mại nhất thời trở nên hỗn loạn!

“Á á á! Chạy mau — — giết người!”

Các thành viên tiểu đội bóng tối không chần chờ một giây phút nào cả, lập tức có người xông lên xem xét, nếu lão đại kết luận người phụ nữ kia là Angel, vậy chắc chắn sẽ không sai!

Bọn họ xông lên, lại thấy người phụ nữ có dáng vẻ phổ thông nằm ngã lộn trên đất.

Người phụ nữ kia trúng đạn bên ngực trái, áo khoác dài màu vàng dính đầy máu tươi...

“Á...á... đau quá...”

Người phụ nữ kia đau đến mức run lẩy bẩy, dáng vẻ cực kỳ đáng thương... Chẳng lẽ lão đại bắn nhầm người?

“Bịch bịch bịch...” Trái tim của số ba và số bốn đều tăng tốc độ nhảy cẫng lên.

Đột nhiên, Diệp Đình nhanh mắt phát hiện ra sự kỳ lạ!

Anh lại nổ súng vào người phụ nữ kia: “Pằng pằng pằng — —” mỗi một phát súng đều bắn vào bộ phận quan trọng! Diệp Đình đã di chuyển đến cách không xa lắm, anh nhìn thấy rõ ràng, người phụ nữ này trúng đạn ở ngực trái. Cô ta đau đến mức run lẩy bẩy, nhưng trán của cô ta lại không chảy mồ hôi? Làm sao có thể?

Chắc chắn người phụ nữ này đã ngụy trang! Cô ta đang đeo mặt nạ da người!

“Pằng pằng pằng pằng — —” Lúc mấy phát súng của Diệp Đình bắn tới, người phụ nữ kia nhanh chóng nhảy cõn lên, tránh thoát mấy phát súng này. Bò dậy, nhanh chóng nhảy lên trên.

Số ba, số bốn nhanh chóng đuổi theo.

Người phụ nữ kia chợt xoay mình, tay phải cầm súng bắn về phía Diệp Đình: “Pằng — —” tiếng súng vang lên, cô ta lại xoay mình nhảy sang thang máy đi xuống ở bên cạnh, sau đó, cô ta “Bịch bịch bịch” mấy bước chạy tới tầng hai, Diệp Đình chạy đuổi theo, cả trung tâm thương mại đã loạn thành nồi cháo, rất nhiều người chạy tán loạn cản trở tầm nhìn của anh, nhưng anh dứt khoát quyết nhiên nổ súng: “Pằng — —” lại một súng bắn trúng cánh tay trái của cô gái kia...

“ĐM — —” cũng may là cô ta đã cảnh giác, cô ta gần như nghiêng người sang bên cạnh theo bản năng, nếu cô ta không sớm quen với cuộc sống đẫm máu, ngày ngày đều phải lần trốn tránh mưa bom bão đạn, chắc chắn, viên đạn này đã lấy mạng cô ta!

Mặc dù viên đạn vừa nãy đã bắn trúng ngực trái của cô ta, nhưng cô ta đã mặc áo chống đạn, máu vừa rồi chảy ra là từ túi máu cô ta mang theo bị vỡ.

Mà lúc này, cánh tay trái của cô ta bị thương, máu thịt lẫn lộn, chiếc áo khoác dài màu vàng dần bị thấm ướt máu.

“Pằng — —” lại một phát súng nữa vang lên, cô ta giật mình hướng sang bên cạnh, thủy tinh sau lưng vỡ vụn.

Angel nhin đau, tránh bên trái tránh bên phải, cô ta nhanh chóng vọt tới cửa an toàn: “Bịch bịch bịch” đi xuống cầu thang.

Tài bắn súng của Diệp Đình rất chính xác, hơn nữa sức phán đoán cực kỳ tinh chuẩn!

Anh vừa nhìn đã có thể nhìn thấu nguy trang của cô ta? Angel nghiêng rằng nghiêng lợi, cô ta đã nhận rất nhiều nhiệm vụ thế này, nhưng chưa lần nào bị thương nặng như vậy!

Xem ra, nhiệm vụ lần này thất bại rồi...

Diệp Đình cực kỳ mạnh mẽ, anh ra tay cũng cực kỳ quyết đoán và nhanh nhạy, đuổi theo chặn đường, chỉ trong giây lát đã ép cô ta vào đường cùng.

Chương 943: Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong khoảng khắc đường tơ kẽ tóc đó, Angel chợt phát hiện ra có một hàng kho, cô ta nhanh chóng quẹo vào.

“Pằng — —” Sau lưng, tiếng súng nổ vang bên tai. “Phốc...” Ngực trái của cô ta lại bị trúng một phát đạn. Lại còn là vị trí vừa rồi, áo chống đạn đã bị bắn nát! Hàng loạt cảm giác đau kia, gần như làm cô ta hôn mê.

Vết đạn bắn trên người, làm đầu óc của cô ta trở nên hỗn loạn, sức phán đoán cũng giảm mạnh...

Cảnh vật trước mắt đều bắt đầu lay động.

Cô ta không nghĩ ra được, tại sao Diệp Đình có thể nhận ra cô ta?

Trong trung tâm thương mại có rất nhiều người, cô ta đã thay hai bộ quần áo, tóc giả, mặt nạ da người, cô ta cũng đã đổi toàn bộ, anh lại dám dứt khoát quyết nhiên nổ súng về phía cô!

Angel phát hiện ra mình đã tính toán sai rồi!

Cô ta đã tính toán sai sức phán đoán và tinh mắt của Diệp Đình... Diệp Đình hành động rất quyết đoán, anh còn có tài bắn súng cực kỳ chính xác, tuyệt đối không phải là cái loại cặn bã vô dụng như cô ta đã nghĩ!

Lá gan của Diệp Đình cũng rất lớn.

Trong trung tâm thương mại có biết bao nhiêu người, anh ta tự tin về tài bắn súng của mình như vậy sao? Anh ta không sợ nhận lầm người? Anh ta không sợ làm bị thương dân chúng bình thường đi dạo quanh trung tâm thương mại sao?

Angel suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.

Sao anh ta dám nổ súng? Lúc ấy, cô ta đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác, sao anh ta có thể vừa nhìn đã nhận ra được?

Không nghĩ ra, không nghĩ ra!

Mặc dù không nghĩ ra, nhưng cô ta chịu phục. Mặc kệ cô ta thay đổi thành dạng người gì, người ta cũng có thể nhận ra cô ta, còn bắn trúng cô ta.

Người đàn ông này, thật sự rất cơ trí, tinh táo, mạnh mẽ!

Vì vậy, hôm nay cô ta thua ở trong tay Diệp Đình, cũng không quá mất mặt.

Dưới chân Angel như sinh gió, cô ta cố gắng chạy thật nhanh, chạy thật nhanh.

Bây giờ, suy nghĩ gì cũng chỉ là vô dụng, vào giờ phút này, điều khẩn cấp nhất là chạy thoát ra khỏi trung tâm thương mại này.

Nhưng hình như cô ta đang tiến vào vòng tuần hoàn của cái chết.

Cô ta vòng tới vòng lui ở trong kho hàng rộng lớn này... Cũng không

tìm thấy được cửa ra, cũng không phát hiện ra chỗ có thể ẩn thân.

Angel hơi tuyệt vọng, hôm nay cô ta chắc chắn sẽ bị bắt làm tù binh rồi!

Đúng lúc ấy, cô ta đảo mắt qua, đột nhiên — — cô ta phát hiện ra một cánh cửa an toàn!

Ông trời có mắt!

Trời không tuyệt đường của mình — —

Angel chạy nhanh đến cánh cửa đó, mở cửa chạy ra ngoài, rồi lập tức cầm hai cây chổi lên, chắn ngang giữa chốt cửa.

Cô ta chặn cửa lại, nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Cô ta nắm chặt cánh tay trái đang chảy đầy máu tươi, ngực đau âm ỉ, đau đến mức cô sắp không kiên trì nổi nữa.

Tầm nhìn cả cô ta dần trở nên mơ hồ, bóng dáng người trước mắt đều đung đưa giống như quỷ hồn, tiếng bước chân dồn dập vang lên ở sau lưng, nói rõ Diệp Đình đã dẫn người đuổi theo: “Ầm ầm ầm” có người đập cửa ở sau lưng! Hôm nay... cô ta... khó chạy... thoát rồi!

“Cô gái này... cô sao vậy?”

Sau khi Angel mới chạy ra khỏi cửa, cô ta đụng vào một người. Cô ta vừa nhấc mắt lên, liền nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai mặc bộ âu phục màu trắng đang ân cần nhìn chăm chăm vào cô ta.

“Có người muốn giết tôi, xin anh mau cứu tôi... Mau cứu... cứu... tôi...” Angel nhanh chóng nắm lấy cánh tay của người này: “Cầu xin anh, mau cứu tôi...”

Cô ta làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu. Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp lóe lên ánh lệ.

Người đàn ông bị cô ta đụng vào, lập tức gật đầu giống như bị cô ta đầu độc: “Được! Tôi sẽ cứu cô!”

Ánh sáng trong mắt Angel chợt lóe lên, cô ta làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn anh ta: “Mau dẫn tôi đi...”

“Được, cô đừng sợ, tôi tên là tiểu Bạch. Tôi sẽ cứu cô!” Người đàn ông tự xưng là tiểu Bạch lập tức đỡ lấy cô ta.

Không biết tại sao...

Angel chợt cả kinh!

Cô ta ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát người đàn ông trước mặt này. Cô ta phát hiện ra... thái độ của người đàn ông này hơi khác thường!

Anh ta không chỉ không sợ, mà ngược lại còn cực kỳ hưng phấn!

Đàn ông này, có điểm kỳ lạ!

Nghi ngờ trong lòng Angel dần dâng lên trùng trùng!

Chương 944: Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu người đi đường bình thường đi qua nơi này... sau khi nhìn thấy người phụ nữ bị trúng đạn, hơn nữa cả người đều là máu... Không phải là sẽ bị dọa sợ đến mức nhanh chân chạy mất sao?

Thậm chí có người nhát gan, còn có thể bị dọa sợ đến nỗi “Gào khóc” thảm thiết!

Nhưng sao vẻ mặt của người đàn ông này lại tràn đầy hưng phấn? Giống như vừa trúng được giải thưởng lớn 5 triệu vậy?

Chuyện gì xảy ra vậy?

“Không đúng không đúng!” Nhất định là có sự gia lận!

Angel chợt cảm thấy không ổn, cô ta quắc mắt giơ súng lên, chĩa thẳng vào ngực tiểu Bạch, nhưng tiểu Bạch đề hống súng của cô ta lại, nhanh chóng đoạt lấy súng của cô ta: “Tôi đã nói sẽ cứu cô rồi, cô còn cầm súng chĩa vào tôi làm gì?”

Mồ hôi lạnh của Angel toát ra như tắm, thân thủ của người đàn ông này... Cũng rất tốt!

Lại... có thể đoạt súng trong tay cô ta chỉ trong khoảng khắc?

Angel lập tức nhấn cơ quan, cánh tay phải bắn ra lưỡi dao nhọn:

“Xoẹt — —” tiểu Bạch bị cô ta vạch một nhát dao vào ngực, máu lập tức rỉ ra.

Tiểu Bạch giận đến mức gương mặt tuấn tú đã chuyển sang màu gan lợn: “Cô cái người phụ nữ này!”

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi!”Sao cô chẳng phân biệt được địch ta vậy? Đừng làm loạn! Không phải cô muốn tôi cứu cô sao? Tôi đã đáp ứng cô, tự nhiên tôi sẽ cứu cô.”

Tiểu Bạch giơ tay lên, chém mạnh một tay vào sau ót của cô ta.

“Ặc...” Người phụ nữ cũng không tin tưởng anh ta, ngay trước khi hôn mê, cô ta nhấn máy truyền tin của mình, dùng ám hiệu ra lệnh: “Tôi đã bị bắt làm tù binh, ra tay!”

Người phụ nữ muốn chạy, nhưng mắt đã hoa hết cả, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Bạch lập tức khiêng cô ta lên.

“Bịch bịch bịch — — “ Tiếng bước chân sau lưng, càng vang càng gần.

Tiểu Bạch vác Angel, nhanh chóng chạy vào trong hẻm, cửa an toàn sau lưng bị đá văng, tiếng bước chân càng ngày càng gần!

Tiểu Bạch quẹo thật nhanh vào hẻm đậu xe.

“Anh Đình — — nơi này có vết máu!”

“Đuổi!”

Tiểu Bạch mặc kệ vết máu trên đất, bước thật nhanh vác người phụ nữ tìm được xe của mình, cũng may anh ta đậu xe khá gần. Anh ta mở cửa xe ra, nhanh chóng nhét người phụ nữ vào trong xe thể thao của anh ta...

“Ầm — — oanh — — “

Lúc Diệp Đình dẫn người vọt vào bãi đậu xe, trùng hợp nhìn thấy chiếc xe này đang khởi động — —

“Pằng pằng pằng pằng — —” Diệp Đình và tinh anh tiểu đội bóng tối lập tức giơ súng lên bắn vào bánh xe!

Xe của tiểu Bạch đột nhiên thụt lùi, sau đó cua một vòng lớn tại chỗ: “Ầm”, chạy về phía ngược với phía của bọn Diệp Đình, chạy đi ra ngoài.

Diệp Đình hận đến mức muốn giết người! Anh đã nhìn thấy người trong xe, chính là tiểu Bạch bạn tốt của anh!

Cũng chính là Nhị đương gia của tập đoàn Lan Mị, chú nhỏ của Henry và Louis... Cái tên hỗn đản này! Anh ta tới đây làm loạn cái gì?

Diệp Đình rõ ràng cảm giác được cọng tóc của mình cũng dựng đứng cả lên.

Nếu không phải tiểu Bạch đột nhiên lao ra cầm một cước, anh đã sớm bắt được người phụ nữ kia rồi.

Diệp Đình lập tức gọi điện thoại cho tiểu Bạch. Tiểu Bạch nhận điện thoại, Diệp Đình lập tức mắng — — “Anh cái tên khốn kiếp này! Người phụ nữ kia đã thương Lôi Tuấn, tay phải của tiểu Tuấn bị người phụ nữ này làm hỏng! Tôi không lột da cô ta, tôi sẽ nuốt không trôi cục

tức này! Cậu mau chóng giao người phụ nữ này lại cho tôi!”

Tiểu Bạch làm việc, luôn luôn không theo lẽ thường, nếu đổi lại là Henry hoặc là người khác, Diệp Đình chắc chắn sẽ không nói nhảm nhiều với anh ta như vậy.

Nhưng... đối phương là tiểu Bạch...

Tiểu Bạch ở đầu bên kia: “Oh oh oh “ mấy tiếng: “Thì ra anh đang truy đuổi cô ta, không trách hôm nay cô ta bị thương nặng như vậy, đều đã cải trang thành người dân bình thường, mà vẫn để cho anh nhìn ra?”

“Bớt nói nhảm đi! Mau đưa người về đây! Nếu không, ngay cả anh tôi cũng cùng thu thập đấy!”

Chương 945: Sát khí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch cười “Hừ”.

Cố tình nhạo báng Diệp Đình, nói: “Người phụ nữ này ở trong tay tôi, dựa vào cái gì tôi phải đưa trở về cho anh? A Đình, người tuổi trẻ làm việc, phải bình tĩnh.”

Diệp Đình thầm mắng anh ta ở trong lòng, một thằng nhóc dứt sữa còn chưa sạch, còn làm ra vẻ người lớn ở đây?!

Tiểu Bạch đột nhiên cười “Hắc hắc”.

Anh ta nói: “Anh đừng có gấp, cứ để tôi chơi với người phụ nữ này đã. Tôi đã nhìn chăm chăm vào người phụ nữ này hơn hai tháng rồi, hôm nay vất vả lắm tôi mới đắc thủ được, đây chính là vợ tương lai của tôi, sao tôi có thể giao cô ấy cho anh được! Tôi nói với anh, người phụ nữ này là sát thủ người khác thuê tới, cô ta không thù không oán gì với anh cả, người thuê sau lưng cô ta mới là người anh phải tìm!”

Nói nhảm! Cái này còn cần anh nói hả?!

Diệp Đình không muốn nói chuyện với anh ta nữa. Anh truy kích người phụ nữ này, không phải là vì bắt cô ta, ép cô ta phải khai ra người thuê là ai?

Ai có thể ngờ, nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim!

Tiểu Bạch ở đầu bên đó, đặc biệt không muốn sống, nói: “Tôi biết ai thuê cô ta, tôi có thể nói cho anh người thuê cô ta là ai, nhưng anh không được đuổi theo chúng ta nữa!”

Diệp Đình “Hừ”, không nói gì cả.

Tiểu Bạch suy nghĩ, vừa mới muốn nói, đột nhiên... Cảm giác sau cổ phát lạnh.

Người phụ nữ kia đã tỉnh lại, đang giơ con dao... Cắt ở cổ anh ta.

Tiểu Bạch lập tức cắt đứt cuộc điện thoại, anh ta tiếp tục lái xe, không hành động thiếu suy nghĩ nữa, bởi vì người đàn bà này còn chưa giết chết anh ta, nói rõ cô ta không nghe được lời anh ta vừa mới nói.

Nếu không, lúc này anh ta đã sớm mất mạng rồi.

Phỏng đoán, là do cô ta bị thương quá nặng, tiếng động cơ xe hơi lại quá lớn, nên cô ta không nghe rõ gì cả, nhưng lấy bản năng bén nhạy và dây thần kinh vận động linh hoạt của người làm sát thủ, khoảng khắc khi cô ta vừa tỉnh dậy, sẽ lập tức ra tay, bắt giữ người có sức uy hiếp với cô ta.

“Thằng nhóc này!” Diệp Đình đập mạnh điện thoại di động, anh híp mắt, lạnh lùng nhìn về phía cửa ra ở bãi đậu xe, anh ấn vào chiếc nhẫn của mình, dặn dò tiểu đội bóng tối: “Tiếp tục đuổi theo cho tôi! Một người cũng không được bỏ qua!”

Diệp Đình nổi giận!

“Anh Đình——” Số ba của tiểu đội bóng tối đột nhiên tiến lên báo cáo:

“Anh Đình! Bệnh viện xảy ra chuyện!”

Sắc mặt của Diệp Đình lập tức đen thui.

Số ba cố gắng chịu áp lực, khó khăn báo cáo: “Lúc chúng ta đang truy đuổi kích Angel, Hàn tiên sinh đỡ Lôi thiếu lên tầng gấp đạn. Tất cả vốn đều rất thuận lợi, nhưng mà...”

Số ba chịu đựng áp lực cực mạnh từ ánh mắt có thể giết người của Diệp Đình, báo cáo đúng sự thật: “Nhưng bác sỹ gấp đạn... cho Lôi thiếu, đột nhiên nhận một cuộc điện thoại. Không biết tại sao, bác sỹ kia đột nhiên cầm một ống kim tiêm ra... bác sỹ kia... cầm kim tiêm muốn tiêm vào sau lưng Lôi thiếu... Đúng lúc bị Hàn tiên sinh phát hiện, Hàn tiên sinh giơ tay lên đỡ lấy, bác sỹ kia lên đâm kim tiêm vào cánh tay của Hàn tiên sinh...”

“Trong kim tiêm có cái gì?” Gọng nói của Diệp Đình lạnh lẽo đến đáng sợ!

“Bây giờ còn chưa biết... tiểu đội bóng tối đã bắt bác sỹ kia lại, Lôi thiếu cho người lấy máu của Hàn tiên sinh... Đã đưa qua cho tiên sinh Quân Dương. Bây giờ... đang xét nghiệm.”

Diệp Đình cảm thấy tiếng “Vo ve” vang ầm ĩ trong đầu!

Ngàn phòng, vạn phòng, không phòng được một con ruồi, con muỗi. kia Rõ ràng bọn họ đều đã kiểm tra kỹ thân phận của các bác sỹ trong bệnh viện!

Rõ ràng bọn họ đều là những bác sỹ đã công tác rất lâu năm ở trong bệnh viện. Tại sao lại đột nhiên trở thành con cò của bọn sát thủ được chứ =?

Xem ra... người phụ nữ Angel này thật sự hơi không đơn giản.
Trước khi hành động, nhất định là đã khống chế rất nhiều bác sỹ
trong bệnh viện này!

Diệp Đình lập tức hạ lệnh: “Toàn bộ rút lui khỏi bệnh viện biên giới,
trở về Giang thành!”

Mặc kệ bây giờ anh tức giận như thế nào, anh cũng phải cân nhắc
đến sự an nguy của mỗi một người bên cạnh mình. Hy vọng Hàn
Yến... Không xảy ra chuyện...

Chương 946: Sát khí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên máy bay trực thăng, đôi mắt đen của Diệp Đình u tối giống như giếng cổ vạn năm, anh đang suy nghĩ về toàn bộ quá trình trong sự kiện tập kích này.

Đầu tiên là phát hiện bom ở nhà của Trần Thương, sau đó... Trần Tư Uyển bị thương nặng, tất cả mọi người bọn họ đều tới biên giới...

Diệp Đình nghĩ thông suốt, tất cả những chuyện này đều là âm mưu đã sớm được lên kế hoạch!

Trần Hiền em trai của Trần thương... ông ta đột nhiên thay đổi trợ lý, còn đặt bom vào trong nhà Trần Thương... trợ lý mới của Trần Hiền này, chắc chắn có quan hệ với Angel!

Bọn họ là một phe!

Mục đích chủ yếu khi bọn họ đặt bom ở trong nhà Trần Thương... không phải là muốn phá hư bức họa kia, mà là... để Trần Tư Uyển biết mạng sống của cha bà ấy đang bị y hiếp!

Một khi Trần Tư Uyển biết cha mình xảy ra chuyện... sao bà ấy có thể ngồi yên? Bà ấy sẽ lập tức gọi điện thoại về hỏi tình hình trong nhà.

Hỏi tới hỏi lui, cha bà ấy chắc chắn sẽ yêu cầu bà ấy trở về.

Mà, lúc nào bà ấy trở về, lúc nào bà ấy bị thương nặng phải vào bệnh viện, tất cả những chuyện này đều được kẻ thù nắm trong lòng bàn tay!

Một khi Trần Tư Uyển bị thương nặng nằm viện, bà ấy chắc chắn sẽ phải vào bệnh viện biên giới, bởi vì chỉ có ngân hàng máu ở bệnh viện này.

Hơn nữa, bà ấy bị thương rất nặng, đến mức không thể nào chuyển trở về Giang thành.

Vì vậy... mặc kệ như thế nào...

Chỉ cần bọn họ đến thăm Trần Tư Uyển, Angel sẽ có cơ hội giết bọn họ một cách bất ngờ — —

Diệp Đình giận đến nhức đầu.

Đã lâu lắm rồi anh đã không cảm thấy khó chịu như thế này, hoàn toàn bị người ra nắm mũi dẫn đi! Anh nắm chặt chiếc bút máy trong tay, híp mắt lại, vẽ một vòng tròn thật to ở trên giấy, trong cái vòng tròn này, viết một chữ — —

“Giết” — —

Lăng Vi vẫn luôn ngồi ở bên cạnh anh, không nói lời nào.

Sát khí trên người Diệp Đình làm cho cô cảm thấy rất khó chịu. Từ lúc cô bắt đầu biết anh, ngoài cái lần anh xông vào nhà cô, lúc này trong mắt anh bùng lên ngọn lửa sát khí này ra, thì bình thường anh đều đè nén ngọn lửa này.

Mặc dù anh đã thu thập rất nhiều cá nhỏ tôm nhỏ, nhưng loại hành

động lớn giống bây giờ, gần như không có.

Cái khí thế của anh... bây giờ, thật sự làm... làm cho người ta sợ hãi!

Mặc dù Lăng Vi lo lắng muốn chết, lồng ngực cháy sặc sỡ như
giống như có người cầm súng phun lửa phun vào lồng ngực của cô!
Cổ họng của cô bị chặn lại, hô hấp cũng trở nên khó khăn, chứ nói
chỉ là mở miệng nói chuyện.

Cô muốn khuyên Diệp Đình đừng tức giận, nhưng mà, cô không thể
nói ra lời. Cổ tay phải của Lôi Tuấn... bị trúng đạn, còn không biết sau
này sẽ như thế nào...

Hàn Yến... Lại bị tiêm loại thuốc không rõ nguồn gốc... Cũng không
biết có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

Ai biết thuốc kia có chứa thành phần nguy hại gì không?

Trái tim của Lăng Vi đau đến vỡ vụn.

Từ sau khi Hàn Yến bị tiêm trúng loại thuốc kia, anh ta vẫn đang hôn
mê.

Peach mặt đầy kinh hoàng, cô ấy hoàn toàn không biết chuyện gì đã
xảy ra, chỉ biết là, cổ tay của Lôi Tuấn bị trúng một phát đạn, còn Hàn
Yến không biết bị tiêm loại thuốc nào, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Bầu không khí trong máy bay trực thăng ngọt ngào đến nỗi có thể làm
cho người ta ngê ngất!

Lần này, cùng trở về Giang thành có ba bệnh nhân, Trần Tư Uyển,
Lôi Tuấn, Hàn Yến.

Thương thế của mỗi một người đều đặc biệt nghiêm trọng!

Lòng ngực của Lăng Vi còn bị nghẹn lại, hướng chi là Diệp Đình?

Anh chắc chắn đang hận không thể cắn chết toàn bộ đám ác nhân kia! Cô nhìn về phía Diệp Đình, thấy trong mắt anh đang nổi lên gió giạt sấm rền!

Lăng Vi rõ ràng cảm giác được, trong đôi mắt của Diệp Đình đích, còn tràn ra một luồng sát khí nồng nặc.

Sợ rằng sắp có một trận đại chiến lớn — —

Chương 947: Tế bào ác, căn nuốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong máy bay trực thăng, Lăng Vi và Diệp Đình cũng không nói gì.

Không khí cực kỳ áp lực.

Bọn họ lần này quay về Giang Thành, là tách ra đi. Diệp Đình để Lôi Đình trực tiếp đưa Trần Tư Uyển và Lôi Tuấn quay về Giang Thành.

Anh và Lăng Vi, còn cả Hoa Đào, bây giờ muốn đưa Hàn Yến đến chỗ Quân Dương nơi đó.

Hoa Đào thật cẩn thận hỏi Lăng Vi: “Hàn Yến, anh làm sao vậy?”

Hoa Đào có chút không thể tiếp nhận nổi, hai tiếng trước, Hàn Yến vẫn bình thường. Khi đó, anh còn đứng bên cạnh cố, dán sát vào tai cô nói chuyện.

Sao lại đột nhiên... Người đã nằm trên giường bệnh hoàn toàn mất đi ý thức?

Trong ánh mắt Lăng Vi tràn đầy đau đớn, cô chau mày.

Lăng Vi nâng tay xoa xoa mi tâm phát đau, lắc đầu nói: “Bây giờ còn không biết là tình huống gì, chúng ta đã lấy máu cho Hàn Yến, kết quả xét nghiệm không tốt lắm... Bây giờ chúng ta đưa Hàn Yến đến chỗ Quân Dương làm kiểm tra cụ thể.”

“Quân Dương?” Hoa Đào nhớ ra, là bạn bè của Hàn Yến và Diệp Đình, hình như là vị... sinh hóa được học bác sĩ?

Hoa Đào lo lắng hỏi: “Kết quả xét nghiệm không tốt lắm? Đó là...”
Không tốt đến cỡ nào?

Lăng Vi cũng không nói ra.

Hoa Đào cũng không dám hỏi, sợ kết quả kia sẽ khiến cô hít thở không thông. Hơn nửa ngày... Hoa Đào mới thì thào hỏi: “Hàn Yến sẽ không ngủ mãi như vậy chứ?”

Cô vừa hỏi xong câu này, đột nhiên lại bắt đầu lo lắng... Trong lồng ngực có dòng cảm xúc cực kỳ lo lắng thiêu đốt! Cảm giác lo âu đó lập tức lấp đầy lồng ngực!

Không cần... Hàn Yến là người tốt như vậy... Sao có thể cứ luôn hôn mê bất tỉnh như thế?

Cô đột nhiên nhú mày, nâng tay che miệng.

Tại sao có thể như vậy?

Lôi Tuấn và Hàn Yến đều là người tốt, bọn họ tuyệt đối không thể có việc gì được!

Hốc mắt Hoa Đào đột nhiên đỏ lên.

Gần tới chạng vạng, bọn họ đi vào căn cứ thực nghiệm của Quân Dương, Hàn Yến lập tức bị đưa đi kiểm tra.

Kiểm tra xong, lúc đẩy Hàn Yến đi ra, biểu cảm của Quân Dương và

những người khác đều vô cùng nặng nề.

Tim Hoa Đào lập tức chìm xuống đáy cốc.

Cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn sang Lăng Vi và Diệp Đình. Hai người bọn họ sắc mặt cũng không tốt. Hiển nhiên, bị biểu tình của Quân Dương dọa rồi.

“Anh Đình, chúng ta vào bên trong nói chuyện.” Quân Dương gọi Diệp Đình đi.

Lăng Vi và Hoa Đào lập tức đứng lên, tay cầm chặt tay.

Hoa Đào cảm giác được lòng bàn tay Lăng Vi tất cả đều là mồ hôi, không biết Quân Dương sẽ nói gì với Diệp Đình... Nghĩ đến nhất định không phải chuyện tốt gì, nếu không cũng không nói riêng không cho hai cô biết.

Diệp Đình theo Quân Dương đi vào một gian phòng.

Quân Dương bước nhanh về bàn công tác của mình, anh mở máy tính ra: “Lạch cạch” gõ bàn phím, chỉ chốc lát sau, anh lấy ra một vài số liệu: “Anh Đình, anh xem... Trong cơ thể Lục ca có những tế bào ác có tính xâm lược rất mạnh!”

Quân Dương nhấn enter, trên màn hình máy tính xuất hiện một vài biểu đồ, Diệp Đình nhìn thấy rất nhiều tế bào màu đen đang cắn nuốt tế bào tốt màu đỏ.

Tốc độ mấy tế bào ác màu đen này cắn nuốt không nhanh, nhưng là... Đáng sợ chính là... Sau khi tế bào đó cắn nuốt xong hồng cầu, những hồng cầu này cũng biến thành những tế bào màu đen tiếp tục cắn nuốt các tế bào khác!

Nếu cứ như vậy — —

Đó chính là phát triển theo cấp số nhân! (là theo cấp lũy thừa chứ nhỉ -.-)

Diệp Đình kinh ngạc trừng to mắt, tim cũng dường như ngừng đập!

“Những tế bào ác này là gì?”

Quân Dương nói: “Những tế bào này giống như kẻ địch, đang phá hủy hệ thống miễn dịch của thân thể. Hồng cầu đó tựa như tường thành phòng ngự của thân thể. Một khi tường thành phòng ngự bị phá hủy, người ta sẽ bị bệnh tật triền miên. Một khi có chỗ hở, bệnh độc sẽ thừa cơ mà vào. Chờ đến khi những tế bào ác này hoàn toàn cắn nuốt hết hồng cầu, Lục ca về sau, chính là thờ... cũng có thể nhiễm bệnh khuẩn. Cảm mạo, sốt gì đó là bệnh vặt bình thường lúc nào cũng có thể bị lây bệnh, cũng chính vì tế bào trong thân thể Lục ca hoàn toàn không có khả năng chống lại bệnh khuẩn.”

Chương 948: Tế bào ác, căn nuốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình hít sâu một hơi: “Hiện tại, có biện pháp nào ức chế đám tế bào đó căn nuốt hồng cầu không?”

Quân Dương lắc đầu: “Loại tế bào ác này tôi còn chưa từng gặp qua. Đại khái đều từ những vật chất cặn bã biến đổi thành. Cụ thể là cái gì, hiện tại cũng không có cách nào kết luận. Bởi vì những vật biến đổi luôn phải trải qua vô số lần biến dị... Tôi chỉ có thể nói... Tôi sẽ cố gắng hết sức nghiên cứu chế tạo ra thuốc ức chế những tế bào này. Nhưng thuốc luôn có ba phần độc...”

Quân Dương khó xử nhìn Diệp Đình, nói: “Cho dù tôi có nghiên cứu ra thuốc khống chế được những tế bào này, nhưng... Đối với hồng cầu mà nói, cũng là một loại tai nạn. Tuy không có tác dụng như đối với tế bào ác, nhưng đối với hồng cầu mà nói, cũng mang tính chất phá hoại.”

Diệp Đình đau lòng đến ngay cả hô hấp cũng không nổi, anh hỏi Quân Dương: “Cô ta có thể có thuốc giải không?” Angel vậy mà cho người nghiên cứu loại bệnh độc này, dù sao cũng phải có thuốc giải chứ?

Quân Dương không trả lời, lắc lắc đầu, tỏ vẻ khó mà nói.

Ánh mắt Diệp Đình càng ngày càng lạnh, phải bắt bằng được Angel mới được! Cho dù không lấy được thuốc giải, cũng nhất định khiến

cô ta nếm thử cảm giác bị loại được vật này khổng chế!

Diệp Đình lại hỏi Quân Dương: “Tiểu Yến khi nào thì có thể tỉnh?”

Quân Dương có chút khó xử nói: “Cái này cũng khó nói... Phải dựa vào ý chí anh Yến...”

Nói xong, trầm mặc một lát, còn nói: “Tôi lập tức cấp gọi điện cho bác Hàn. Nếu bác trai bác gái tới đây, anh Yến có khi có thể tỉnh lại nhanh một chút. Anh ấy có người nhớ thương, sẽ tỉnh lại nhanh hơn. Đây cũng là một biện pháp kích thích.”

Lúc Diệp Đình đi ra bên ngoài, phát hiện chân mình như đeo chì, nửa bước cũng không đi nổi.

Chân như đeo chì nặng ngàn cân!

Anh không biết mình ra khỏi văn phòng Quân Dương như thế nào.

Lúc anh ra ngoài, Lăng Vi lập tức xông tới: “Chồng ời, tình hình của Hàn Yến thế nào rồi?”

Diệp Đình nghĩ nghĩ, nói với cô: “Quân Dương nói tình hình cậu ấy bây giờ khá nghiêm trọng, phải để cậu ấy ở đây quan sát một thời gian mới được. Có điều, Quân Dương sẽ có biện pháp.”

Diệp Đình nhìn về phía Hoa Đào, cô gái này sắc mặt trắng bệch, giống như tờ giấy.

Lần này tới vội vàng, không để cô theo thì tốt hơn.

Nhưng lúc đăng ký muốn đưa Hàn Yến đi, cô ấy không nên đi theo cùng. Anh cũng không tiện ngăn cản.

Diệp Đình nói: “Chúng ta trở về đi. Chúng ta ở trong này sẽ ảnh hưởng tới Quân Dương nghiên cứu.”

Hoa Đào lại đột nhiên hỏi một câu: “Tôi có thể ở lại không? Tôi muốn ở lại chăm sóc anh ấy. Nơi này không có hộ sĩ phải không? Nếu mời hộ sĩ tới cũng không biết có tin tưởng được. Mọi người đột nhiên bị tập kích, cũng không biết kẻ địch có thể thừa cơ trà trộn hay không!”

Lăng Vi cũng gật đầu, nhìn vào mắt Diệp Đình nói: “Chồng ời, em cũng muốn ở lại chăm sóc Hàn Yến, Hoa Đào nói đúng. Bây giờ là lúc cực kỳ nguy hiểm, không thể để kẻ địch có một nửa cơ hội nào!”

Lăng Vi hiện tại thai kỳ đã ổn định, bởi vì năm nay lễ mừng năm mới hơi muộn, cho nên, lễ mừng năm mới cũng đã qua ba tháng. Hồ lão tiên sinh đã xem qua cho cô, nói tình trạng cơ thể của cô rất tốt, đứa nhỏ phát dục cũng bình thường. Chỉ cần kiên trì uống thuốc thì không có vấn đề gì lớn.

Cô nắm tay Diệp Đình nói: “Để em ở lại đi, anh trở về nhất định có việc lớn phải làm, em đi theo bên cạnh càng khiến anh bận tâm hơn thôi. Căn cứ bí mật của Quân Dương vẫn khá an toàn, em ở lại đây anh cũng đỡ phải bận khoăn.”

Chương 949: Chật vật, trốn

— — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình trầm tư một lát, gật gật đầu. Quả thật để cô ở lại đây tốt hơn.

Lần này Hàn Yến và Lôi Tuấn, còn có dì Uyển bị thương, tất cả đều bị kẻ địch âm mưu tính kế, con mụ kia anh thề phải giết chết! Còn có kẻ đứng sau ả ta, anh cũng tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

“Được, vậy hai người ở lại chỗ này chăm sóc Tiểu Yến.”

Diệp Đình đi rồi, Lăng Vi và Hoa Đào thay nhau chăm sóc.

Hoa Đào ngồi bên cạnh Hàn Yến, lau tay lau chân cho anh, từ lúc tới đây đến lúc bác sĩ trực tiếp giữ lại, họ đang đo nhiệt độ cơ thể cho Hàn Yến.

Hoa Đào an vị bên cạnh Hàn Yến, mát xa bả vai, cánh tay và đùi cho anh. Từ Phi nói: “Hàn tiên sinh vẫn đang hôn mê, cơ thể chìm trong trạng thái ngủ trong thời gian dài dễ dẫn đến mất cân bằng nội tiết, còn có cơ thể héo rút.”

Hoa Đào từ lúc đó vẫn luôn mát xa cho anh.

Lăng Vi vội trước vội sau, Từ Phi coi cô làm trợ thủ.

Tay Hoa Đào xoa đến rút gân, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Nhìn thấy Từ Phi bận rộn vì anh đo huyết áp, đo nhiệt độ cơ thể, Hoa Đào cảm giác giống như nằm mơ.

Trong mắt cô, Hàn Yến cực kỳ hoàn mỹ. Anh thật sự cực kỳ anh tuấn, lại có học vấn, cũng rất tốt. Thái độ làm người xử sự cũng không mạnh mẽ, mà giống như rượu ngon lắng đọng lại trăm năm.

Ánh mắt anh đặc biệt thâm trầm, anh mỗi lần nghiêm túc nhìn cô, cô đều cảm thấy cả người nóng như muốn bùng cháy. Nhưng bây giờ anh cứ nhắm mắt suốt.

Cô lại không nhìn thấy cái nhìn chăm chú ấy của anh nữa.

Hoa Đào trong lòng đặc biệt khó chịu... Giống như có một bàn tay bóp chặt trái tim cô, không cho nó đập nữa.

Hàn Yến, chính là người chỉ trong giấc mơ của cô mới có thể xuất hiện. Ở cùng anh cũng như đang mơ một giấc mơ đẹp vậy.

Mọi người đều nói cô trì độn, thật ra cô mới không như vậy đâu! Cô chỉ là cảm giác Hàn Yến thích cô là một chuyện như mơ vậy...

Một người biết rõ bản thân đang nằm mơ, sao có thể coi giấc mơ là thật được?

Nhìn thấy Hàn Yến hôn mê bất tỉnh, Hoa Đào trong lòng khó chịu muốn chết, nếu cô có thể thay anh đỡ một nhát kim kia thì tốt biết bao... Hàn Yến là học giả tự nhiên, anh nhất định còn có rất nhiều rất nhiều hạng mục khoa học còn chưa hoàn thành.

Anh là người có lý tưởng, có khát vọng như vậy. Đột nhiên ngã xuống, mực nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển này chỉ

sợ bản thân Hàn Yến cũng không tiếp thu được.

Trong biệt thự của Diệp Đình, mười người thành viên của tiểu tổ tất cả đều đã trở lại.

Ngoài Quân Dương và Hàn Yến không ở trong căn cứ, ngay cả Tiểu Bát cũng trở về.

Tiểu Bát tên Vương Sưởng, lần đầu tiên Lăng Vi nhìn thấy anh trong video hoàn toàn bị chấn động. Hình tượng Tiểu Bát so với tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau... Trong tưởng tượng của cô Tiểu Bát hẳn là cái loại tóc loạn lộn xộn, độ cận thị một ngàn hai trăm độ... Mặc áo dài màu trắng, trên kính mắt đều là hình nhang muỗi đi lại lù dù.

Nhưng Tiểu Bát thật sự... Gương mặt tuấn tú trắng nõn mang theo mỉm cười ấm áp, đeo một chiếc kính vuông cũng không giấu được con ngươi đen cơ trí ẩn ẩn hào quang của cậu.

Tóc cậu cũng không phải lộn xộn, tóc ngắn gọn gàng khiến cả người cậu nhìn qua đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái, rất có tinh thần.

Ánh mắt cậu tùy ý đảo qua, liền khiến người ta cảm giác đó là người trí tuệ nhiều mưu kế, vừa thấy đã biết là người thông minh.

Vinh Phỉ nhìn thấy Lôi Tuấn bị thương cổ tay, tức giận đến gân xanh cũng nảy lên! Hạ Tiểu Hy nước mắt lưng tròng canh giữ bên cạnh Lôi Tuấn.

“Bắt con mụ thối tha kia lại cho ông! Ông đây giết chết con tiện nhân đó!” Vinh Phỉ ở Giang Thành cực có thể lực, anh lần này gần như điều động tất cả trợ thủ đến giúp Diệp Đình.

Chương 950: Chật vật, trốn — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu tổ Âm ảnh vẫn đuổi theo Tiểu Bạch và Angel không bỏ!

Tiểu Bạch có chút ngây ngời — —

“Không phải đã tôi đem tin tức cố chủ giao cho anh, anh để tôi mang cô ta đi sao?” Trong một ngõ nhỏ âm u, Tiểu Bạch gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Diệp Đình ở đầu kia hừ lạnh một tiếng: “Tôi đồng ý khi nào?”

“A Đình! A... Không đúng... Anh Đình... Cầu buông tha a!” Tiểu Bạch nhìn trái nhìn phải lén lút như tên trộm, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng: “Anh Đình anh Đình, anh đừng đuổi theo tôi nữa... Tôi cũng hai ngày không ăn cơm rồi!”

Diệp Đình thản nhiên nói: “Tôi theo đuổi cậu bao giờ? Tôi là người có vợ rồi!”

“Phốc — —” Tiểu Bạch phun tào.

Dừng lại một chút, còn nói: “Cái nhóm Âm ảnh kia của anh cũng quá trâu bò, theo như bám đuôi ấy, tôi đi đến đâu bọn họ đuổi theo tới đó... Má — — lại tới!”

Tiểu Bạch cầm di động trong tay, kéo Angel nhấc chân bỏ chạy.

Hai người xông lên xe thể thao: “Vù — —” một cái, xe khởi động, lập tức phóng như bay.

Xe của tiểu tổ Âm ảnh như bóng với hình, Tiểu Bạch chạy tới đâu bọn họ đuổi tới đó.

Điện thoại của Tiểu Bạch và Diệp Đình còn chưa cúp, Diệp Đình đầu bên kia vẫn không cúp máy, liền nghe thấy Tiểu Bạch “ngao ô” gọi bậy: “Má nhà nó — — những người này không ngủ sao? Ông đây đã hai đêm không ngủ rồi! Còn đuổi nữa — —” Tiền mặt trên người anh ta sắp không trả nổi tiền xăng rồi, ở trạm xăng mua bánh quy, nước khoáng, hai người ăn một đường.

Cánh tay Angel bị thương, dường như đang nhiễm trùng, anh ta cũng không có cách nào đưa cô ta đến bệnh viện: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.”

Anh vốn nghĩ tùy tùy tiện tiện liền có thể cắt đuôi tiểu tổ Âm ảnh, dù sao xe của anh ta cũng là xe thể thao bản limited toàn cầu, tiểu tổ Âm Ảnh lái loại xe thương vụ trên đường, sao có thể đuổi được anh ta.

Nhưng... Cũng không biết vì sao, tiểu tổ Âm Ảnh cứ như ma quỷ theo sát anh.

Rõ ràng anh đã bỏ xe sang xe khác, tiểu tổ Âm Ảnh vậy mà còn có thể tìm được anh! “Thật sự là tà môn! Diệp Đình bồi dưỡng thành viên tiểu tổ Âm Ảnh, thật đúng là dùng cách đặc biệt gì mà họ toàn là tinh anh?”

Tiểu Bạch đang mải đến vui vẻ, Ange đột nhiên mở to mắt, suy yếu nói với anh: “Không phải những người trong tiểu tổ Âm Ảnh lợi hại, là di động của anh bị Diệp Đình định vị! Anh đúng là ngu như heo!”

Hai ngày trạng thái cô ta đặc biệt kém, vẫn luôn mơ mơ hồ hồ. Vừa mới có chút thanh tỉnh liền phát hiện không thích hợp.

Tiểu Bạch chửi “Má nó” một tiếng, mở xe: “vèo — —” ném đi động vào bụi cỏ cạnh đó.

Nhưng, tiểu tổ Âm Ảnh vẫn đuổi theo anh ta...

Tiểu Bạch há hốc mồm, đâu có di động định vị, di động ném đi rồi mấy người còn đuổi theo à?

Angel lập tức nói: “Có thể đồ vật trang sức trên người anh cũng bị định vị!”

Tiểu Bạch lập tức cởi luôn áo khoác, ném xuống.

Nhẫn trên tay, vòng trên cổ, tất cả đều tháo xuống.

“Vèo — — vèo — — vèo — —” Toàn bộ ném đi — —

Tiểu Bạch nhấn mạnh ga, cuối cùng cũng thoát khỏi truy kích của tiểu tổ Âm Ảnh.

Anh ta đỗ xe ở một bãi đỗ ngầm của một bệnh viện tư, mới vừa nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên nhìn thấy có một chiếc xe thương vụ màu đen trên đường tiến vào!

Ôi má nó — —

“Làm sao vẫn còn thiết bị định vị?” Tiểu Bạch gào khóc! Không thể bắt nạt người ta như vậy!

Anh chính là quân tử, chưa bao giờ nói thô tục, nhưng... Hai ngày này thật sự rất chật vật, anh đường đường là Nhị đương gia Laroe, thế nhưng cũng có ngày trở thành chó rơi xuống nước bị người đuổi theo khắp nơi...

Chương 951: Lửa giận xung thiên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tại sao lại đuổi theo hả?”

Có còn để cho người ta sống không đây?

Tiểu Bạch lập tức lại nổ máy xe, “ong” xe lại lao ra ngoài.

Tiểu Bạch tức giận, quan sát mình từ trên xuống dưới: “Thiết bị theo dõi ở đâu vậy?”

Angel nói: “Loại người như Diệp Đình vậy có thể gắn thiết bị theo dõi ở bất cứ nơi nào trên người của người khác, nếu như em bị nằm trong danh sách của anh ấy, theo như phỏng đoán của chị ngay cả răng của em cũng có thể bị anh ấy gắn thiết bị theo dõi luôn.”

Da đầu Tiểu Bạch tê dại từng đợt: “Chị thiên sứ... Chị đây là muốn em phải nhổ sạch cả hàm răng sao??”

Hào hán tha mạng.....

Tiểu gia... tôi.... không làm được!

Tiểu Bạch thật muốn khóc lớn một trận! Nhổ sạch răng thật sự tốt sao? Nếu là Diệp Đình gắn thiết bị theo dõi vào tóc, chẳng lẽ.... còn phải nhổ sạch hết sao?

Mấy trăm triệu cọng nha.... chỉ suy nghĩ thôi đã đau muốn chết rồi....

Tiểu Bạch sắp bị tức chết! Diệp Đình đây là muốn làm gì? Tại sao phải gắn thiết bị theo dõi trên người anh?

Chẳng lẽ Diệp Đình đã biết số mạng của anh sẽ gặp phải kiếp nạn này từ sớm sao? Anh chính là anh em tốt của Diệp Đình, anh em tốt! Lần trước Lăng Vi bị rose, thù địch vây đánh ở chỗ Lan Mị, anh còn chủ động yêu cầu đi cổ động, bỏ phiếu cho Lăng Vi đâu!

Tiểu Bạch đang “gào khóc” trong lòng, đột nhiên Angel nói: “Diệp Đình đối với em.... Đúng là thật thích.”

Tiểu Bạch sửng sốt một hồi, liếc cô. Angel hừ lạnh nói: “Diệp Đình xem em là bạn, mới gắn thiết bị theo dõi trên người em. Để đến lúc em bị kẻ xấu uy hiếp, anh mới có thể dễ cứu em. Con người của Diệp Đình, tâm tư kín đáo, phòng bị toàn diện. Cha ruột của em cũng chưa chắc đã suy nghĩ chu đáo như anh ấy.”

“Két----” Đột nhiên Tiểu Bạch đạp thắng xe lại-----

“Két----Két----!” Một đoàn xe thương vụ màu đen sau lưng anh nhanh chóng thắng xe gấp trong nháy mắt, bao vây xe anh lại.

Angel cũng không trách anh, không biết trên người anh đã bị Diệp Đình gắn thiết bị theo dõi chỗ nào, cho dù bọn họ có chạy đến chân trời góc biển, cũng không cách nào chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Hơn nữa, bây giờ quả thật cô phải xử lý vết thương của mình... Vết thương đang nhiễm trùng, cô đã bị sốt liên tục hai ngày. Bây giờ, trên dưới cả người.... chỗ nào cũng đau nhức vô cùng.

Giống như bị kim đâm vậy.

Tiểu Bạch xuống xe, đỡ Angle xuống, nhìn về phía tiểu tổ số ba ngoắc ngón tay: “Cậu lại đây! Đưa điện thoại di động cho tôi!”

Số ba “Quý Túc” gật đầu, tiểu tổ tinh anh trong bóng tối lập tức bắt Tiểu Bạch cùng Angle lại!

Quý Túc lấy điện thoại ra gọi: “Anh Đình, Bạch tiên sinh đã buông tay chịu trời, bây giờ anh và Angel đều ở trên tay của chúng em.”

Diệp Đình “ừ”, cũng không kinh ngạc gì nhiều, dường như tất cả những chuyện này đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

Anh lạnh giọng nói: “Đừng để cho người phụ nữ kia chết, nhưng cũng không được để cho cô ta quá thoải mái!”

“Dạ!” Số ba Quý Túc cúp điện thoại, ngoắc tay: “Mang đi---”

Bọn họ mang theo Angle lên một chiếc xe, trong xe có phương tiện chữa bệnh. Xe này chính là đặc biệt chuẩn bị cho những thành viên của tiểu tổ phòng khi bị thương trong lúc hành động, trên xe còn có một bác sĩ.

Bác sĩ khử độc cho vết thương của Angle, may mắn đạn xuyên qua cánh tay, cho nên không cần gỡ viên đạn ra.

Nước khử trùng dính vào vết thương của cô, Angle đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 952: Lửa giận xung thiên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bác sĩ cho cô dùng thuốc cầm máu, lai cho cô uống thuốc hạ sốt, lập tức may vết thương cho cô, ông chủ đã dặn, không thể để cho cô ta chết, nhưng lại không thể để cho cô ta quá thoải mái.

Được rồi... Lúc bác sĩ may vết thương cho cô, không có chích thuốc tê, cứ để yên như vậy may từng mũi từng mũi.

Đau đến Angle kêu lên thảm thiết “A”, cô làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy, số lần bị thương càng là không đếm hết, nhưng mà.... đặc biệt.... không chích thuốc tê đã may vết thương, cái này thật.... đặc biệt..... không phải muốn mạng cô sao?

Hai tay Tiểu Bạch bị còng trên lan can sắt, “aa----”, miệng anh cũng bị nhét vải vào, muốn nói chuyện, nhưng nửa chữ cũng không nói được, anh kêu lên: “Mấy tên.... súc sinh.... các người --- buông cô ấy ra ---”

Số ba Quý Túc khinh miệt nhìn anh, đột nhiên đánh vào mắt trái tiểu Bạch “Bành---”!

Số ba Quý Túc nheo mắt lại, giọng nói lạnh như băng: “Lúc người đàn bà này nổ súng bắn ngay đầu anh Đình, sao anh không mắng cô ta là súc sinh? Lúc cánh tay phải của Lôi thiếu bị bắn xuyên, toàn bộ tay đều bị hư, sao anh không mắng người đàn bà này là súc sinh? Bây giờ Hàn công tử bị vi khuẩn lây, không rõ sống chết, sao anh không

mắng người đàn bà này là súc sinh? Trần Tư Uyển làm ký giả chiến địa mười mấy năm, vào sinh ra tử làm báo cáo vì chiến khu, người như cô ấy cũng bị người đàn bà hạ tiện này lợi dụng, bây giờ nằm ở bệnh viện, người bị thương nặng! Sao anh không mắng người đàn bà này là súc sinh?”

Giọng của số ba đã rất kích động, những người khác cũng lòng đầy phần nộ!

thật ra bọn họ đã nhìn quen sinh tử, đối với việc bị thương, chảy máu cũng không phải đặc biệt để ý.

Nhưng mà, lần này Angle này quả thật quá làm cho người ta chán ghét!

Lôi thiếu cùng Hàn công tử đều là bạn của anh Đình, những chuyện kia của bọn họ có thể xem như là bất ngờ, nhưng mà, Trần Tư Uyển đâu? Đây chính là một âm mưu to lớn đã có sẵn từ lâu!

Trong âm mưu của họ, thậm chí muốn trực tiếp giết chết cô ấy! Cho dù Trần Tư Uyển chết hay là không chết, cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn họ dù chỉ là nửa điểm.

Bởi vì, cho dù Trần Tư Uyển bị thương hay là chết, Diệp Đình cũng không thể không đến biên giới!

Người đàn bà như vậy, còn đáng giá đồng tình? Dùng tính mạng của người khác xem như tiền đặt cược cho lợi ích của mình! Chỉ là may vết thương của cô ta không chích thuốc tê, có phải là vẫn còn rất nhẹ không?

Trên đường lái xe về Giang thành, đã gặp phải trục thẳng phi cơ mà Diệp Đình phái tới.

Số ba “Quý Túc” lập tức xách Tiểu Bạch cùng Angle leo lên trực thăng phi cơ. Trực thăng phi cơ lập tức bay về Giang thành.

“Tiên sinh! Người, đã mang về!”

Số ba “Quý Túc” xách Tiểu Bạch cùng Angle đi vào phòng khách trong biệt thự của Diệp Đình, “ùm” “ùm” ném hai người xuống đất.

“Chết tiệt ta đánh chết người----” Vinh Tứ xông lên, nắm lấy cổ áo của người đàn bà hạ tiện kia lên, nắm tay lại lập tức hung hăng đâm vào càm của cô ta thật mạnh!

“Rắc”, xương càm Angle gãy lìa!

Cô đau đến kêu lên thảm thiết “ách ách”, làm sát thủ lâu như vậy, cô còn chưa từng bị làm nhục như vậy!

“Mau nói cho lão tử! Là tên tiện chủng nào phải mày tới?” Vinh Tứ lại đâm một quyền lên bụng cô ta, Vinh Tứ ra tay vô cùng ác độc, một chút cũng không xem cô ta như đàn bà.

Angle đau đến muốn hôn mê bất tử, nhưng thủy chung lại cắn răng chịu đựng không chịu nói. Làm sát thủ, làm sao có thể khai ra người thuê!

Một khi khai ra người thuê, sau này làm sao cô còn uy tín!

“Lão tử cho mày không nói này! Lão tử giẫm chết mày! Mày giữ lại bí mật đi nói với Diêm Vương đi!” Vinh Tứ hạ độc thủ muốn giết cô
“Dám phế đi một cánh tay của anh em tao, lão tử bẽ gãy hai cánh tay của mày! Trời ạ con mẹ mày!”

“Rắc --- rắc----”

Hai cánh tay của Angle bị bẽ gãy.

Chương 953: Ném vào vũ trụ, chơi một chút! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Rắc rắc ---”

Vinh Tứ bẽ gãy hai cánh tay của cô, lại tiện tay ném cô xuống đất.

“Ùm” Angle té lăn trên đất, bởi vì không có cánh tay làm điểm tựa lực, lần này té vô cùng thảm.

“Ách a ---”

Đau!

Cánh tay bị bẽ gãy, cộng thêm vết thương do đạn bắn, làm Angle gào thét thê thảm.

Sắc mặt cô ảm đạm, cả người không ngừng run run, đau đến sắp hôn mê. Những giọt mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu từ trên trán rơi xuống.

Vết thương do đạn bắn trên cánh tay đã hành hạ cô suốt cao không giảm, cả người vốn đã đau xót như bị kim châm, vào lúc này cánh tay lại bị bẽ gãy, quả thật là ngay cả sức lực để kêu cũng không có.

Tiểu tổ mười người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trừ lão nhị Lô Tuấn, còn có lão thất Quân Dương không có mặt, những người khác đều bao vây Angle lại, Tiểu Bạch đã ngắt đi.

Lão đại Diệp Đình, lão tam Tần Sinh, lão tứ Vinh Phỉ, lão ngũ Lôi Đình, lão bát Vương Sướng, lão cửu Tạt Nhã, lão thập Chính Hiền, mỗi người ánh mắt đều lạnh như băng, mặt đầy căm ghét!

Chính Hiền nói: “Anh Đình, giao người đàn bà này cho chúng tôi đi, con đại mãng xà, con bò cạp, con cá sấu, con báo vằn, con tắc kè bông rất là cô đơn, nếu không..... ném cô ta vào trong lồng, chơi chung với những người bạn nhỏ của tôi?”

Angle nằm dưới đất chợt run rẩy.

Tạt Nhã hừ: “Đó không phải là quá tiện nghi cho cô ta sao, những người bạn nhỏ kia của em dễ thương như vậy, nhốt người đàn bà này vào trong lồng, không biết cô ta vui vẻ cỡ nào. Đổi lại là anh, làm sao thì anh cũng phải để con đại mãng xà nhin đói mấy bữa mới bỏ cô ta vào. Anh còn chưa từng nhìn thấy mãng xà ăn thịt người đâu.”

Đột nhiên Angle cười khinh miệt.

Nhìn biểu tình kia của cô ta, nháy mắt Lôi Đình liền nổi giận!

Cô nhắc chân hung hăng đá một cước lên bụng Angle: “Tiện nhân! Nếu mà anh tao và anh Lục có chuyện gì không may, bà tuyệt đối sẽ chém mày thành trăm mảnh!”

Tần Sinh liền trực tiếp ném một quả lựu đạn bỏ túi lên đất, trong tay cầm một cái điều khiển từ xa. Giống như đang suy nghĩ, rốt cuộc là nổ cánh tay trước hay nổ cái chân trước.

Lôi Đình mang giày cao gót đạp một cái lên cổ tay phải của cô ta: “Để cho mày nếm thử mùi vị đau đớn như thế nào!”

Vừa nhắc tới Lôi Tuấn cùng Hàn Yên, Vinh Phỉ lại không nhịn được!

Đi lên không ngừng đá mạnh vào người cô ta!

Tiểu bát Vương Sướng đột nhiên lôi Vinh Tứ đi: “Anh Tứ, đừng phí sức lực vì người đàn bà này, xương của cô ta cứng rắn lắm. Đánh cũng là vô dụng, nếu không.... đưa cô ta cho em đi.” Anh đẩy mắt kiếng, nghiêm trang nói: “Đúng lúc căn cứ của chúng ta có một hạng mục thí nghiệm, cái đề tài này chính là nghiên cứu: “Bỏ một người vào trong khoang vũ trụ, chuẩn bị thức ăn, nước uống cùng không khí trong vòng hai mươi năm, xem người này trôi nổi ở trong vũ trụ, có thể sống được bao lâu.”

Chợt bả vai Angel co rút, run rẩy.

Ngón tay Vương Sướng đặt trên cằm, còn nói: “Em dự đoán là sống không tới năm năm, mặc dù có đầy đủ thức ăn cùng nước uống, nhưng mà, muốn cho một người cô đơn trôi lơ lửng trong vũ trụ mênh mông, sẽ cô độc và sợ hãi đến nhường nào. Bởi vì, loại cuộc sống này đúng là vô cùng vô tận. Chỉ cần cô ta còn sống một ngày, là phải đối mặt với một ngày cô độc. Người sống, rốt cuộc là vì cái gì? Không phải là vì ăn cơm, ngủ, mà là vì người thân, người yêu, và bạn bè ở chung vui vẻ. Cho nên, em cho là, người sống trên đời, cần nhất không phải là thức ăn, nước cùng không khí, mà là sống chung và bầu bạn giữa người với người.”

Angle rúc thành một đoàn, giống như đã rơi vào trong bóng tối vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt Chính Hiền, Tạt Nhã, Lôi Đình cảm giác vẫn là mình quá hiền lành. Mặc dù biết rằng tiểu bát là đang nghiêm túc nói bậy bạ, nhưng mà, anh nói quá dọa người.

Ném một người vào vũ trụ, thật đúng là trừng phạt đáng sợ hơn bất cứ trừng phạt nào.

Đột nhiên Angle ngẩng đầu nhìn Vinh Phỉ chăm chú, lại hy vọng anh tiếp tục đánh cô, dù là bị anh tươi sống đánh chết, cũng còn tốt hơn người này nói mạnh hơn gấp trăm ngàn lần.

Biểu tình của Vương Sướng đặc biệt nghiêm túc, thật giống như đang suy tư về hạng mục này vậy.

Đột nhiên Angle ôm lấy bắp đùi của Vương Sướng, cô hoảng sợ nhìn anh, biểu tình trên mặt tràn đầy cầu xin bị đánh.

Chương 954: Ném vào vũ trụ, chơi một chút! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ đá cô ta một cước văng ra, “Cút---” dám đến ôm anh, anh đặc biệt sợ bản!

“Chết tiệt...” Tiểu Bạch mới vừa tỉnh lại, ráng sức leo đến bên cạnh Angle. Anh yếu ớt vô lực mắng: “Tôi nói.... Mấy tên đàn ông không biết xấu hổ các người! Lại không biết xấu hổ khi dễ một cô gái? Cô ta chỉ là một sát thủ tiếp nhận nhiệm vụ, người thuê bảo cô ấy làm gì, thì cô ấy làm cái đó. Người ta có âm mưu kế hoạch gì, cô ấy cũng không biết..... các người đánh cô ấy, có đạo lý sao?”

Vinh Phỉ không thích nghe nhất chính là những lời nhảm nhí này! Đạp anh một cước bay ra xa: “Đã là gái điểm mà còn muốn lập đền thờ, trên thế giới này nhiều công việc như vậy không làm, chuyên làm sát thủ để làm gì!”

Tiểu Bạch ôm bụng “gào khóc” thảm thiết. Anh là bạn của Diệp Đình, nhưng mà Vinh Phỉ bọn họ lại hoàn toàn không cho anh mặt mũi! Chúng tôi biết anh là ai sao? Mẹ của anh họ gì?

Tiểu Bạch căn bản là không có bị huấn luyện đặc thù gì, bình thường cũng không rèn luyện, làm sao chịu được Vinh Phỉ đá mạnh một cước, nháy mắt lại trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh.

Diệp Đình cho người đưa Tiểu Bạch vào phòng y tế truyền nước biển.

Cái tên nào tàn, ngu ngốc này! Mặc dù mang theo người đàn bà này chạy hai ngày, nhưng mà, mạng của tiểu tử này, cuối cùng vẫn là được anh cứu lại. Tiểu tử này thường xuyên làm loại chuyện ngu ngốc, không hiểu chuyện này, anh đã thành thói quen.

Hơn nữa, Tiểu Bạch theo dõi người đàn bà này đã hai tháng, nhất định biết rất nhiều bí mật.

Mặc dù Diệp Đình không moi từ miệng người đàn bà này ra người thuê là ai.

Nhưng mà, cơ bản thì anh đã kết luận là Bảo La - Lộ Dịch Tư con tiện nhân kia!

Người cha tiện nghi kia của anh!

Bảo La - Lộ Dịch Tư vẫn luôn biết, anh đang tìm tung tích của mẹ, cũng đã xem qua quyển nhật ký đó.

Hơn nữa, anh cũng biết Trần Tư Uyển là bạn thân khuê mật của mẹ mình, cho nên đoán ra câu thơ kia là có liên quan đến Trần Tư Uyển cũng không phải là việc khó.

Nhưng mà, lấy chỉ số thông minh của Lộ Dịch Tư, muốn đoán ra ý còn lại của mấy câu thơ còn lại, cũng là không dễ dàng.

Bởi vì, anh cùng Lăng Vi phát hiện một tấm bảng làm bằng kim loại, hiện nay ở trong tay anh có mật mã, mà những mật mã này Lộ Dịch Tư cũng không biết.

Diệp Đình hí hóp mắt, trong đầu nổi lên một trận phản công lớn.

Diệp Đình đưa tay lên cảm sờ, tỏ ý số ba “Quý Túc” hãy dẫn Angle đi.

Tiểu tổ mười người tụ tập trong phòng khách, Diệp Đình nói: “Người thao túng phía sau màn, bây giờ đã có kết luận cơ bản là Bảo La - Lộ Dịch Tư.”

Lôi Tuấn cùng Lôi Đình đồng thời gật đầu, bọn họ cũng đã nghĩ được là Bảo La - Lộ Dịch Tư.

Cánh tay phải của Lôi Tuấn bị băng vải trắng bao lấy, nguyên cả cánh tay sưng to giống như thân cây cổ thụ vậy!

Diệp Đình bảo anh nghỉ ngơi, nhưng anh không chịu, Chuyện này, anh không tự mình báo thù, làm sao có thể đối mặt với cánh tay phải đã đi theo anh hai mươi mấy năm?

Diệp Đình lười biếng dựa vào bàn làm việc, cầm cây bút vẽ vẽ trên giấy, Tần Sinh, Vinh Phỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ, hai người sát vai mà đứng, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn luôn đặt trên cánh tay phải bị thương của Lôi Tuấn.

Chính Hiền quan tâm hỏi Lôi Tuấn: “Anh Tuấn, cánh tay của anh còn đau không?”

Lôi Tuấn khàn cả giọng la lên: “Đau....”

Đột nhiên, vẻ mặt anh lại như đưa đám, lắc lắc cánh tay của mình “oa oa” khóc lớn.

“Đau chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu là không sờ vợ anh được nữa!”

“Phốc ---!”

Cái tên ngu ngốc này!

Cả phòng người cười muốn lật trời.&

Chương 955: Chỉ có thể hy sinh anh, anh tư.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình đã hoàn toàn không còn lời nào để nói....

Tại sao cô lại có một người anh.... ngu ngốc như vậy chứ?

Cô sống lớn như vậy, cũng thường xuyên suy nghĩ xem Lôi Tuấn có phải là anh trai ruột của mình không.

Chính Hiền hiền lành, an ủi anh: “Không sao, anh Tuấn, anh còn có tay trái mà.”

Lôi Tuấn khó chịu: “Tay trái sờ không có cảm xúc như tay phải.”

“Phốc ----” Chính Hiền giơ tay lên che miệng lại, tha thứ cô lại phun.....

Mọi người trợn trắng mắt, xem ra tối hôm qua anh thật đúng là đã dùng tay trái sờ thử?

Vinh Phỉ rất muốn đập anh một cước cho chết!

Cái thằng nhóc con này! Cướp đi Hạ Tiểu Hi của anh không nói, còn bị tàn phế nữa! Chờ ngày nào đó tâm tình của anh tốt phải đi trêu chọc Hạ Tiểu Hi một chút, để cho cô ấy sáng mắt ra, đừng ở cùng với tên tàn phế ngu ngốc này nữa!

Dĩ nhiên, Lôi Tuấn ngu ngốc này tàn phế, không phải là.... tay tàn.... mà là não tàn!

“Anh Đình, tiếp theo chúng ta nên làm gì.” Rốt cuộc Lôi Tuấn cũng tìm về lý trí, nhặt lên một sọt tiết tháo mà anh mới vừa làm rớt xuống.

Diệp Đình nói cái nhìn và kế hoạch của anh với mọi người: “Tôi cẩn thận suy nghĩ một hồi, người thiết kế âm mưu hãm hại Trần Tư Uyển hẳn là do một tay Lộ Dịch Tư bày kế, mặc dù Angle là sát thủ đứng đầu, nhưng mà, kế hoạch kín đáo như vậy, Lộ Dịch Tư không thể nào cho cô ta biết. Những âm mưu như thế này càng ít người biết càng tốt, để tránh cho gây thêm rắc rối.”

Lôi Đình cùng Lôi Tuấn rồi rít gật đầu.

Đột nhiên Tần Sinh hỏi anh: “Lộ Dịch Tư biết Trần Tư Uyển sao?”

Diệp Đình gật đầu, nói chuyện quyền nhật ký cho họ biết. Tần Sinh cùng Vinh Phi, Vương Sướng còn chưa biết chuyện quyền nhật ký.

Tần Sinh gật đầu nói: “Lần này Lộ Dịch Tư suýt chút nữa đã hại chết Trần Tư Uyển, nếu để Trần Thương biết là do một tay Lộ Dịch Tư bày kế, anh đoán sẽ như thế nào?”

Ánh mắt cũng đám người bỗng nhiên sáng lên.

Thế lực của Trần Thương cũng không nhỏ!

Diệp Đình lại nói: “Trần Tư Uyển đã bị thương nặng, Trần lão gia tử đã rất mệt mỏi. Chuyện này coi như xong đi, tự chúng ta làm.”

Mặc dù, có Trần lão gia tử hỗ trợ sẽ dễ phản công hơn nhiều lắm, nhưng mà.... Diệp Đình thật là hơi không đành lòng, dù sao Trần Tư

Uyển cũng là bạn thân của mẹ anh, hơn nữa, dì Uyển bị thương... hoàn toàn là vì anh.

Vinh Phỉ lại lắc đầu nói: “A Đình, cậu không hiểu Trần lão gia tử rồi. Tôi tương đối thân với lão đầu đó. Lão gia tử tuyệt đối là loại người có thù tất báo! Con gái ông ta bị thương nặng như vậy, làm sao ông ta có thể ngồi yên không để ý đến? hơn nữa.... đã mười mấy năm không gặp mặt. Thật rất khó có thể thấy, còn bị đe dọa tính mạng.... Đối lại bất kỳ người nào, cũng không nuốt trôi cục tức này đúng không?”

Tần Sinh cũng gật đầu: “Không sai, đối lại là ai cũng không nuốt trôi cục tức này. Các người nhìn xem tiểu Tuấn thử thì biết.”

Cái tên này, cánh tay phải đã sưng lớn như cây cổ thụ vậy, còn “gào khóc” lớn tiếng kêu muốn giết chết lão quý Lộ Dịch Tư kia!

Huống chi, Trần Thương và con gái của ông.... suýt chút nữa đã âm dương xa cách.

Lôi Tuấn cũng tương đối đồng ý với suy nghĩ của anh tư Vinh.

Vinh tứ còn nói: “Theo như hiểu biết của em với Trần Thương, nói không chừng bây giờ ông ta đang điều tra chuyện này. Nếu chúng ta đã có kế hoạch, không bằng hỏi ý kiến của ông ta, đỡ cho ông ta phải tốn công điều tra.”

Lôi Tuấn vội vàng đề nghị: “Hai ngày nữa em đi tìm Trần lão gia tử trò chuyện một chút, em nói xa nói gần dò xét ông ta. Nếu ông ta muốn động thủ, chúng ta sẽ mời ông ta cùng nhau. Nếu là ông ta không còn lòng dạ nào tác chiến, vậy xem như là em đi thăm dì Uyển.”

Diệp Đình gật đầu: “Có thể.”

Chính Hiền gãi đầu, cô nhú máy, như đang rơi vào trong sương mù...

Chương 956: Chỉ có thể hy sinh anh, anh tư.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên mặt cô tràn đầy nghi ngờ nói: “Các người thật sự chắc chắn là Lộ Dịch Tư làm sao? Lỡ như không phải thì sao?”

Diệp Đình nói: “Cả câu chuyện, xuyên qua từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Lộ Dịch Tư là hiểu rõ mọi việc. Có thể làm ra chuyện lớn như vậy, trừ Lộ dịch Tư thì chính là Hoắc Ân cùng bên Tam Giác Vàng kia. Nhưng mà, biết rõ nhiều chi tiết như vậy, lại chỉ có một mình Lộ Dịch Tư. Huống chi, có thể thuê loại sát thủ đứng đầu quốc tế như angle này tới ám sát tôi, hiển nhiên là thủ pháp quen thuộc mà Lộ Dịch Tư hay dùng. Bởi vì Hoắc Tư và Tam giác Vàng bên kia là thuộc về nước đang chiến loạn, dưới tay bọn họ có rất nhiều thứ liều mạng, hoàn toàn không cần thiết tốn nhiều tiền mời sát thủ quốc tế như angle vậy.”

Chính Hiền gật đầu, như có hiểu ra... “Thì ra là như vậy...”

Diệp Đình còn nói: “Lui mười ngàn bước mà nói, cái lão già Lộ Dịch Tư đó... cho dù chuyện này không phải ông ta làm, cũng đã đến lúc tôi muốn thu thập anh.”

Anh nói lời này xong, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy Diệp Đình nghiêm túc đứng, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị!

Hiển nhiên kế hoạch của anh đã vô cùng chu đáo, hơn nữa, hiện tại

cũng đã đến trình độ không thể không chiến!

Quyết tâm của Diệp Đình không thể dao động.

Chính Hiền hít một hơi, không nói thêm gì nữa.

Vinh Phỉ nói: “Thật ra thì muốn người đàn bà kia nói ra, cũng không phải là việc khó. Muốn tìm bàn tay đen tối sau màn, phương pháp đơn giản nhất chính là.... để cho chính cô ta tìm ra tên kẻ địch kia.”

Diệp Đình nhìn sang Vinh Phỉ, hai người hiểu ý cười.

Hiển nhiên, Diệp Đình và anh đã có cùng suy nghĩ.

Vinh Phỉ nói: “Nhất cô ta thêm hai ngày, sau đó để Tiểu Bạch tìm cơ hội thả cô ta chạy.”

NHáy mắt Lôi Đình, Tạt Nhã, Chính Hiền đều trợn to hai mắt...

Tạt Nhã lầm bầm nói: “Để cô ta đi? Đúng... sau khi cô ta chạy ra ngoài, nhất định sẽ đi tìm người thuê, chúng ta tìm người theo dõi cô ta, nói không chừng còn có thể thăm dò được bí mật gì nữa! Tin tức của chúng ta càng nhiều thì tác chiến càng có lợi!”

Tạt Nhã càng nói càng hưng phấn: “Cái này gọi là thả hổ về rừng đúng không?”

Tần Sinh uốn nắn cô nói: “Cái này gọi là dẫn xà xuất động.”

Tạt Nhã bĩu môi: “Đều giống nhau mà! Dù sao đều có động vật...”

...

Lôi Tuấn “phốc” bật cười: “Không bằng cầm thú, còn có nhân trung long phượng, tất cả đều là động vật, vậy em nói anh Sanh là cái nào?”

Tạp Nhã trợn mắt nhìn anh, hừ lạnh: “Cánh tay kia của cậu còn chưa có hoàn toàn bị phế đúng không? Bà giúp cậu nối lỏng xương cốt một chút được không?”

Tạp Nhã bẻ khớp tay kêu lên “răng rắc”

Nháy mắt Lôi Tuấn gào khóc cầu xin tha thứ: “Không có không có.... nương nương tha mạng nha! Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám nữa!”

Đột nhiên Vinh Phỉ lại nói: “Đột nhiên em lại nghĩ đến nếu để Tiểu Bạch thả cô ta đi, thật giống như không được... Cô ta cũng không phải ngu ngốc, nhất định cô ta sẽ nghi ngờ.”

Diệp Đình gật đầu.

Lôi Tuấn cũng nói: “Không sai... mặc dù tiểu Bạch là bạn của anh Đình, nhưng mà tiểu tử này cũng đã cứu cô ta một lần, anh Đình không thể nào không phòng bị anh. Nếu như theo lẽ thường mà nói, tiểu Bạch nhất định sẽ bị nhốt lại, không thể nào để cho bọn họ gặp mặt.”

Lúc này, Diệp Đình ngẩng đầu, nhìn về phía Vinh Phỉ.

Đột nhiên Vinh Phỉ giật mình, ánh mắt này của Diệp Đình, làm cho anh có loại dự cảm xấu là sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Diệp Đình khuyên bảo Vinh Phỉ: “Anh Tư, đừng sợ, không phải để cho anh đi hiến thân. Bằng mị lực của anh tư anh, để cho một con

nhóc thích anh, còn không phải việc gì khó đâu nhỉ.”

“Phốc ---” Trời mẹ nó.... Vinh Phỉ ngoáy ngoái lỗ tay, anh thật là.... không phải nghe lộn sao?

Lôi Tuấn vội vàng giơ hai chân tán thành! (Bờ vì tay phải không thể sờ lão bà, lúc này đã không giơ lên nổi....)

Lôi Tuấn nói: “Để cho anh tư đi, là quá thích hợp rồi còn gì.” Vừa nói, vừa ai oán nhìn cánh tay phải của mình: “Anh nhìn xem em và cô tra có mối thù sâu như biển nha! Em đi dụ dỗ cô ta, cô ta cũng không tin em nha!”

Tần Sinh cũng nói: “Không sai... em cũng có vợ...”

Tạp Nhã cắn môi, dựa vào trong ngực Tần Sinh: “Anh Sanh, không cho phép anh đi tìm tiểu hồ ly tinh.”

Tiểu bát cũng đẩy mắt kiếng nói: “Em phải về căn cứ, lát nữa phải đi.”

Vinh Phỉ: “...” Nháy mắt cảm giác được, trên đời này không có hữu ái!

Chương 957: Một đám không biết xấu hổ, bức lương vì sượng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không hữu ái!

Diệp Đình nhìn Vinh Phỉ, thành khẩn nói: “Tôi thì càng không thích hợp, anh tư, chỉ có thể hy sinh anh.”

Vinh Phỉ nói: “Anh vừa nhìn thấy cô ta liền chán ghét, em bảo anh làm sao ra tay được?”

Trên mặt Diệp Đình tràn đầy thành khẩn nói: “Nào có? Dáng vẻ của người ta cũng đâu có tệ lắm phải không?”

Đối với công phu mở mắt nói dối của anh Đình, Lôi Tuấn đó là không còn lời nào để nói.... cô ta kia rõ ràng là mang mặt nạ da người... bọn họ chưa ai được nhìn thấy mặt mũi thật sự của cô ta cả!

Nói không chừng, chính là mặt dị dạng, răng hô, mũi nhọn như chim ưng, miệng rộng như cóc đầu...

Đột nhiên Tần Sinh đưa ra một câu tổng kết: “Không phải Tiểu Bạch thích cô ta sao, nhất định là dáng vẻ không tệ. Nếu không thẳng nhóc kia làm sao rơi vào vòng tình được. Tiểu Bạch biết cô ta là sát thủ rất rõ ràng, còn đi theo người ta hơn hai tháng, như vậy nói rõ là cô ta lớn lên rất đẹp, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành.”

Vinh Phỉ hít một hơi, trong lòng nghĩ: cái tên Tần Sinh này luôn ít nói, hôm nay cũng xem như vì tiểu Tuấn và tiểu Yến liều mạng nha! Lại nói nhiều như vậy chứ...

Vinh Phỉ vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Cái đám người không biết xấu hổ này, đây là bức lương vì sướng nha?!

“Cho là lão tử độc thân đi, nhưng mà... đặc biệt, để cho anh đi nói chuyện với một người đàn bà đã hại anh em của anh, nếu là anh ói ra thì làm sao?”

Đột nhiên anh nhìn sang Chính Hiền.

Chính Hiền vội vàng khoác tay hoảng sợ nói: “Anh Tư, tiểu tổ mười người chúng ta, người em sùng bái nhất là anh Tư anh! Quả là một chân hán tử nha --- hơn nữa, anh Tư anh ngao du giữa bụi hoa, cái dạng bạn gái gì cũng đã từng quen, duy chỉ có chưa từng quen với sát thủ đúng không? Vẫn còn là sát thủ đứng đầu quốc tế...”

“Cút mẹ nó đi ---” Vinh Phỉ nổi giận: “Ai ngao du giữa bụi hoa chứ? Lão tử cũng là một người đàn ông thuần khiết nha!”

“Phốc... Ha ha ha...” Lôi Tuấn, Lôi Đình, Chính Hiền, Tạp Nhã bày tỏ không thể tiếp nhận.

Trên mặt Tần Sinh tràn đầy chê bai nhìn Vinh Tứ.

Diệp Đình nhún vai, tiểu tổ mười người... trừ Vinh Phỉ, ai cũng có thể nói mình là đàn ông, cô gái thuần khiết..

Cái tên Vinh Phỉ này, mười tám tuổi đã bắt đầu tai họa cô gái nhà người ta.

Phải cố gắng tìm một cô gái để tai họa lại anh!

Tất cả mọi người có mặt tại đây, trừ Vinh Phỉ, dường như tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ này.

Lôi Tuấn gật đầu liên tục: “Anh Tư, cô gái này và anh, thật sự là.... rất hợp! Nha---”

Vinh Phỉ lại nổi giận: “Là "Phi" nha? Hay là "Phối hợp" nha?”

Hai chữ “Phối hợp” đó của Lôi Tuấn, tại sao lại nói nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy chứ?

Cái con mẹ nhà nó!

Anh là ngu ngốc cỡ nào, lúc này còn tràn đầy lửa giận muốn đòi lại công đạo cho cái tên Tuấn nào tàn kia chứ!

Nghe được Nhị Tuấn và tiểu Yến bị thương, anh giận đến muốn nổ phổi! Tên này không chỉ có cướp vợ của anh, còn ghép uyên ương loạn cho anh nữa.

Vinh Phỉ quyết định --- Tuyệt! Giao! ---- với cái đám người không biết xấu hổ này.

Tiểu Bát Vương Sướng vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nói: “Anh Tư, gần đây em mới nghiên cứu một hạng mục mới.”

“...” Vinh Phỉ không còn thiết sống nữa, đột nhiên không muốn nói chuyện...

Trên mặt Chính Hiền tràn đầy chân thành nói với Vương Sướng:

“Anh Bát, anh đang nghiên cứu hạng mục mới gì vậy?”

Vương Sướng nghiêm trang đẩy mắt kiếng: “Anh đang nghiên cứu đồng thời bỏ một người đàn ông và một người đàn bà vào không trung vũ trụ, chuẩn bị thức ăn, nước cùng không khí... Sau đó, nhìn xem người đàn ông và người đàn bà này, có thể sinh bao nhiêu đứa bé.”

“Phốc ---- ha ha ha...”

Chương 958: Một đám không biết xấu hổ, búc lương vì sượng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu tử này không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì bỗng dưng nổi tiếng!

Tiểu Bát nói xong, liền đứng lên nói: “Anh Đình, em phải trở về. Trên người em mang theo mấy chục cái thiết bị theo dõi, lần này đi ra ngoài đã là phá lệ rồi...”

Các anh em cũng đi tới ôm anh, muốn thấy tiểu Bát một lần thật là quá khó khăn, quá khó khăn.

Gần đây anh cũng không có tham gia hạng mục đặc biệt gì, mới có thể ra ngoài đi một vòng, nếu không, anh phải luôn luôn ở trong căn cứ. Bởi vì, sợ tiết lộ cơ mật.

Sau khi tiểu Bát đi, Vinh Phỉ càng không thể chối từ nữa.

Ngủ trong biệt thự của Diệp Đình một giấc, Vinh Phỉ đứng lên tắm, cạo râu. Có lúc anh thích giữ lại một chút râu, sau đó chỉnh sửa vô cùng chỉnh tề.

Anh sửa chữa râu xong, nhìn gương, quả nhiên càng lộ vẻ hào hoa phong nhã!

Anh ném dao cạo râu đi, đột nhiên nghĩ đến, hôm nay anh còn có nhiệm vụ đặc biệt!

Cái con mẹ nó....

Nhiệm vụ của anh là câu dẫn cái tên sát thủ quốc tế đó, sau đó làm bộ thích cô ta, sau đó đồng tình cảnh ngộ bi thảm của cô ta, sau đó sẽ lén lút thả cô ta đi.

Trong cơn tức giận, Vinh Phỉ lại cầm dao cạo râu lên chuẩn bị cạo sạch hết!

Nữ, trang điểm đẹp để người thương xem, anh ăn mặc đẹp trai như vậy làm gì? Để cho đám người không biết xấu hổ kia nhìn thấy, còn tưởng rằng anh rất muốn làm nhiệm vụ này vậy.

Anh đang cầm dao cạo râu chuẩn bị cạo sạch hết, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc ---” Tiếng đập cửa vô cùng mạnh mẽ.

Vinh Phỉ một bụng tức giận, ném dao cạo râu đi, đi tới mở cửa.

Lôi Tuấn ở bên ngoài, dựa tường, thấy Vinh Phỉ mở cửa, nháy mắt liền nước mắt là chả nói: “Anh tư! Hai ta có phải là anh em không?”

Vinh Phỉ trợn trắng mắt: “Đừng hòng lừa gạt lão tử! Vô dụng!”

Lôi Tuấn liền khóc lớn lên: “Oa oa, anh Tư! Anh biết ngày hôm qua cô gái xấu xa kia đã nói gì không?! Tối hôm qua lúc tra hỏi, cô ta nói muốn cắt lưỡi của em làm thức ăn nhắm rượu! Còn muốn cắt thẳng nhỏ của anh để cho anh thành thái giám!!”

Vinh Phỉ lập tức xanh cả mặt, gân trán hiện rõ lên nháy: “Đột đột”

Lôi Tuấn giả vờ lau nước mắt: “Cắt lưỡi của em, em có thể nhin! Cắt thẳng nhỏ của anh Tư em, lão tử không nuốt trôi cục tức này nha!”

“Cút ---” Vinh Phỉ đá một cước tới, “Ầm ---” cánh cửa đóng lại, nhốt Lôi Tuấn bên ngoài!

Diễn xuất kém như vậy! Đứa ngốc mới tin anh!

Lôi Tuấn ở bên ngoài cười gian “hắc hắc. Anh Tư biết rõ là anh giả vờ diễn trò, nhưng mà chắc canh, anh Tư nhất định sẽ đi tìm cô ta.

Lôi Tuấn vẩy vẩy tóc trên trán... nhìn phong lưu, tự tin vô cùng...

Vinh Phỉ ở trong phòng, giận đến sắp điên rồi, con mẹ nó --- anh phải làm gì đó để phát tiết mới được!

Anh đứng lên, xuống lầu đi ra phòng khách. Đến phòng thẩm vấn ngằm dưới lòng đất.

“Bành ---” Anh đá một cước làm bay cả cửa phòng thẩm vấn vang lên “Leng keng” thật lớn.

Người bên trong sợ hết hồn, Quý Túc vội vàng đi ra, khom người hành lễ: “Tứ gia ---”

Sắc mặt Vinh Phỉ đen sì quét mắt nhìn anh, hất cằm lên nhìn ra bên ngoài một chút, ý tỏ Quý Túc mang người đi ra ngoài, anh có lời muốn nói với cô ta.

Quý Túc vội vàng gọi những người khác ra ngoài.

Đợi sau khi Quý Túc đóng cửa lại, Vinh Phi đi tới bên cạnh cô ta, hai tay cô bị trói trên cây cột sắt, đang hung hăng trợn mắt nhìn anh.

Vinh Phi đứng trước mặt cô, ánh mắt tùy tiện quan sát trên dưới. Khóe miệng anh cười khinh miệt. Giơ tay lên, xé người ta... “Xoạt----”

Chương 959: Xem ai diễn hơn ai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ giơ tay lên xé bộ đồ màu đen bó sát người của cô ta.

Bên trong cô ta chỉ mặc một cái áo ngực màu đen. Vinh Phỉ dâm tà nhìn ngực cô chăm chăm cười: “Dáng người không tệ.”

Anh cười giống như một tên biến thái, nháy mắt đã đưa bàn tay lên xoa nắn.

“Cút ngay --- Đừng đụng tôi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, chịu đựng đau đớn trên người giơ chân đá lên đầu anh, nháy mắt Vinh Phỉ đã cầm mắt cá chân của cô ta.

Đột nhiên anh lại gần sát cô, cô rõ ràng cảm giác được sự nguy hiểm của người đàn ông này! Ánh mắt anh thâm trầm, cười nói cũng rất tùy tiện, thật giống như nhìn dáng vẻ giận dữ của cô liền thoải mái vô cùng.

Cả người của anh dính sát thân thể cô, nhất là tay còn cầm bàn chân của cô, động tác này.... thật, làm cho cô xấu hổ! Cô thật muốn giết chết người đàn ông này!

Tay trái Vinh Phỉ cầm mắt cá chân cô ta, từ đầu đến cuối vẫn không có buông ra. Tay phải của anh từ dưới người cô sờ một đường lên trên. Anh cười giống như một tên biến thái siêu cấp! Vẻ mặt vô cùng đáng ghét!

Tay phải của Vinh Phỉ mò đến bên lỗ tai của cô, cô trợn to mắt nhìn anh, đột nhiên cả người anh nghiêng về phía trước, cô đau đến hận không thể cắn chết anh, nhưng lại ngay cả nhúc nhích một chút cũng không được, “Xoạt ---” anh xé cái mặt nạ da người của cô ra.

“A... Tê ----” Mặt nạ da người trên mặt cô là có chất dính, Vinh Phỉ xé một cái, đau giống như anh thật sự xé một lớp da của cô vậy!

Vinh Phỉ ném mặt nạ da người nhìn cô chăm chú, cả khuôn mặt của cô cũng đỏ bừng, gương mặt trái xoan vừa đỏ vừa sưng, cằm bị anh đánh lệch ra, mặc dù đã được gắn trở về, nhưng mà vẫn sưng như cái bánh bao vậy.

Mặt Vinh Phỉ gần sát cô, chớp mũi hai người cơ hồ đụng vào nhau, anh nhìn cô chăm chăm ánh mắt cười nhạo: “Xấu xí giống như một con heo vậy.”

“Hứ ---” Cô hung hăng phun một ngụm nước miếng lên mặt anh, nháy mắt sắc mặt Vinh Phỉ đen thui lùì, tay phải của anh nắm cằm cô thật chặt.

“A... Ách---” Thật là đau! Đau đến cô há miệng cắn lên lỗ mũi anh.

Anh tỏ vẻ thú vị nhìn cô chăm chăm: “Ai nha, cô cũng không tệ nha, tính tình này thật là đủ cay. Chơi, nhất định là rất đã!”

Cô xấu hổ không chịu nổi, hận đến muốn giết chết anh!

Mắt cô trợn to hung ác nhìn anh, Vinh Phỉ nhìn ánh mắt cô chăm chăm cười: “Chỉ có đôi mắt này là còn dễ nhìn.”

Toàn bộ bàn tay của Vinh Phỉ nâng cằm cô ta lên, đột nhiên dùng

sức bóp một cái “A...” Cô muốn cắn răng nhịn không kêu lên, nhưng mà cái tên đàn ông biến thái chết tiệt này, biết rõ cầm của cô bị thương, còn dùng sức bóp cô hết lần này đến lần khác, anh đúng là ác độc! Chính là muốn nhìn hình dáng cô bị hành hạ thê thảm!

Từ đầu đến chân cô gái này, chính là một tên siêu cấp đại biến thái!

Cô cắn chặt hàm răng, chịu đựng đau đớn cả người, dùng sức nghiêng người, “Ách ---” Chân phải của cô cũng bị anh cầm, cô mượn sức lực này, dùng hết toàn bộ sức lực rút hai cánh tay lên!

“Bịch---” Cô nâng chân trái lên, đầu gối lại đánh về phía đầu của anh, Vinh Phỉ vừa giơ tay lên đỡ, đầu gối cô đập vào cánh tay anh.

Vinh Phỉ xoay tay, nháy mắt cầm lấy hai cái chân của cô, để kẹp ngang hông của mình. Anh ôm lấy hai chân của cô, không để cho cô động đậy.

“A a a ---” Cô thật là tức giận đến muốn điên lên! Cô nhất định phải giết anh! Giết anh! Thân thể anh ấm áp, cách áo sơ mi trắng, quần tây đen cô cũng có thể cảm giác được dây nịt da của anh cạ vào người cô.

Chương 960: Xem ai diễn hơn ai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên Vinh Phỉ đưa mặt gần sát cô: “Không nghĩ tới, cô lại có loại ham mê này, bị đánh thành như vậy, còn không quên câu dẫn đàn ông. Hà?”

“Biến...Thái!” Cô dùng sức, hai chân đột nhiên kẹp eo anh lại, lắc người một cái, muốn lật ngã anh! Cô chính là sát thủ đứng đầu từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện! Cho dù cả người tràn đầy vết thương, sức lực cũng lớn hơn người bình thường nhiều lắm!

Nhưng mà cái tên biến thái chết tiệt này lại có sức lực như vậy! Anh giống như là ngọn núi vậy, đứng trên đất vững vàng, cô dùng sức lắc người, muốn làm anh té ngã, nhưng làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Cô giận đến muốn nổ phổi! Vinh Phỉ trầm giọng cười: “Ở Amazon, cái dạng quái vật nào mà lão tử chưa từng thấy qua, con báo mẹ lão tử cũng đã từng đánh chết, huống chi chỉ là một con mèo hoang nhỏ như cô.”

“Bà muốn giết mày! Nhất định phải giết mày!”

Vinh Phỉ vô cùng vui vẻ, đôi mắt đen cũng xẹt qua tia lửa nhiệt tình, cánh tay của anh nâng chân cô lên, tay kia thì đặt ngang hông, hài hước cười: “Đến giết tôi đi, tôi chờ cô.”

Đột nhiên cô bật khóc.

Trong lòng Vinh Phỉ cảm thấy buồn cười, cô gái này muốn biểu diễn, anh không thể không phối hợp nha... Đột nhiên anh liền thay đổi sắc mặt, hung ác đến gần cô, đôi mắt đen tràn đầy lửa giận: “Khóc cái gì?”

Cô khóc thút thít, dáng vẻ vô cùng đằm đằm đáng yêu, cô quay mặt qua chỗ khác, cắn răng không chịu nói.

Lúc này, sắc mặt cô dần dần khôi phục lại bình thường, màu đỏ mà lúc nãy mặt nạ da người bị kéo ra kia cũng dần dần biến mất.

Cô giả vờ như bị làm nhục mà khóc... cả người đều run rẩy, nước mắt rơi xuống “Đùng đùng” như nước lũ vỡ đê.

Vinh Phỉ giả vờ như không nhận được: “Mẹ nó! Lão tử phiền nhất là đàn bà khóc!”

Trên mặt anh tràn đầy thất vọng nhìn cô, cô thấy chiêu này của mình có hiệu quả, lập tức khóc càng mạnh mẽ hơn, trong đầu nghĩ: Cái tên biến thái chết tiệt này! Anh chỉ thích đàn bà nào hung hăng một chút, ác độc một chút, càng hung hăng với anh, anh sẽ càng thoải mái, cái loại biến thái này, chính là dựa vào người khác chọc giận anh anh mới được thỏa mãn!

Cho nên, cái tên đàn ông chết tiệt này, đã bị bệnh biến thái thời kỳ cuối rồi.

Cô khóc như mưa rơi trên lê hoa, giả vờ như vì bị làm nhục mà uất ức, ghen ngào không ngừng.

Vinh Phỉ tỏ ra rất tức giận, cô nước mắt là chả nhìn anh: “Anh buông

tôi ra.... cánh tay của tôi bị đạn bắn, thật là đau...” cô bị treo như vậy, hai cánh tay không thể không dùng sức kéo thân thể, nếu không thì cổ của cô sẽ dán sát vào trên bụng anh.

“Thật là rất đau...” Cô cắn môi, dùng sức khóc.

Vinh Phỉ giận dữ!

Anh lòng đầy tức giận buông cô ra, xoay người đến ghế gỗ bên cạnh đó ngồi yên. Cầm ly trà bằng sứ xanh trên bàn, đập hết xuống đất “Ầm ầm phanh”

Cô nước mắt rơi là chả, trong lòng âm thầm phỉ nhổ: “Hức, cái loại biến thái chết tiệt như này là dễ đối phó nhất.”

Vinh Phỉ càng ngày càng phiền não, đứng dậy muốn đi, cô vội vàng “A a...” hai tiếng: “Tôi đói, anh có thể mang chút thức ăn cho tôi sao?”

Ánh mắt cô trong vắt nhìn anh, người đàn ông như anh vậy, nhất định là ghét nhất bị đàn bà ra lệnh, quả nhiên --- sắc mặt anh đen lại, híp mắt: “Lão tử chưa từng bị đàn bà ra lệnh, bất quá...” Đột nhiên anh đến gần cô, nói nhỏ bên tai cô: “Ngực của cô cũng không tệ, thưởng cho cô một miếng cơm ăn.”

Anh cười lên, cười đến vô cùng khó ưa!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà chọc giận anh, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt! Cô phải theo anh sờ mông cạp. Cô hít mũi, yếu ớt “Anh”: “Cám ơn...”

Vinh Phỉ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt xẹt qua một tia chán ghét, hừ lạnh: “Kêu Tứ gia.”

“Cám ơn Tứ Gia...” Cô khéo léo kêu: “Chết tiệt chết tiệt! Nhanh lên một chút! Mẹ nó--- Chờ bà chạy ra ngoài được, nhất định sẽ lột da mày ra!”

Chương 961: Tỷ Đấu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ nhấn chuông trên bàn.

Rất nhanh, Quý Túc cung kính đi vào: “Tứ gia ---”

Vinh Phỉ gật đầu: “Làm chút đồ ăn cho cô ta.”

“Dạ!”

Quý Túc đi ra ngoài, ra lệnh cho phòng bếp chuẩn bị cơm, sau đó canh giữ ngoài cửa, không có đi vào lại.

Vinh Phỉ cứ như vậy liếc mắt nhìn cô, cô vẫn luôn khóc.

Đột nhiên Vinh Phỉ hỏi cô: “Cô tên gì?”

Cô cứng người lại: “Cái gì?” Cô đâu có nói sao? Cô nói hồi nào?

Vinh Phỉ nhìn cô chăm chú hỏi: “Tên của cô gọi là gì?”

“...” Cô im lặng, suy nghĩ một chút... rồi nói: “Tôi là Angle.”

Vinh Phỉ nhíu mày: “Không phải cái này, "thiên sứ Angle" là ngoại hiệu người khác gọi cô, tên vốn có của cô là gì?”

Cô chớp mắt.

Ánh mắt chớp chớp, dụi dụi nhìn anh.

Vinh Phỉ nhìn cô chăm chăm, chỉ thấy cô nhú mày thật chắc, lại thả lỏng... dáng vẻ giống như giấy dựa rất lâu: “Tôi là Yên La.”

“...” Trong lòng Vinh Phỉ đã ói đến sắp chết rồi... mẹ nó... bịa ra tên cũng không chịu bịa tốt một chút, sao lại nghe giống như loại đàn bà kỹ viện ở thời kỳ cổ đại vậy chứ.

Cô thấy vẻ mặt anh tràn đầy chê bai, trong bụng cười thầm, cô cũng biết cái tên biến thái chết tiệt này sẽ không thích tên đó, hừ----

Vinh Phỉ nhìn cô chăm chăm, lại hỏi: “Ai đặt cho cô?”

Cô cắn môi, không chịu nói.

Đột nhiên Vinh Phỉ nói: “Cô có thể không cắn môi mình hay không?”

Biểu tình của anh vô cùng tàn bạo, thật giống như nếu cô lại cắn môi nữa, anh sẽ đánh gãy răng cô!

Cô giả vờ hơi rụt vai một chút, lại trấn định lại, ánh mắt kiên nghị nhìn anh, thật giống như muốn nói: “Tôi muốn làm gì thì làm đó, cần gì anh tới nhiều chuyện?”

Rốt cuộc Vinh Phỉ cũng bình tĩnh lại. quét nhìn cô gái nhỏ này từ trên xuống dưới, thật đúng là một cô gái thông minh....

Cô là thật thông minh, hoàn toàn có thể nắm cucu5 diện trong tay, vừa yếu thế, vừa không bị lừa. Nếu như giả vờ quá mức, sẽ làm cho người ta nổi lên lòng nghi ngờ, quá mạnh mẽ lại sẽ làm anh tức giận. Cô nắm giữ được cái độ lừa này... thật đúng là vừa đúng lúc!

Vinh Phỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt vẫn quan sát cô từ trên xuống dưới.

Cô vẫn thản nhiên đứng. Hai người không ai nói câu nào, vẫn giữ nguyên tư thế đối lập này.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, chắc là người đưa cơm.

Đột nhiên Vinh Phỉ đứng lên, đi nhanh đến bên cạnh cô, ánh mắt anh thâm trầm, kéo bộ đồ bó sát của cô lại, mặc dù bị anh xé ra, nhưng dù gì cũng có thể che một chút cảnh xuân.

Đột nhiên ánh mắt cô híp, lúc Vinh Phỉ ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt cô, cô lập tức hạ thấp tư thế, đôi mắt đẹp yêu kiều nhìn anh, môi nhỏ khẽ chu, không ngừng nuốt nước miếng, thật giống như đã đói bụng lắm vậy.

“Cộc...cộc...cộc.” Có người bưng cơm đi vào, Vinh Phỉ hất cằm lên nhìn về phía cái bàn.

Người nọ liền để mâm lên bàn, cung kính lui ra ngoài.

Vinh Phỉ liếc nhìn thức ăn trên bàn, lại nghiêng đầu nhìn hai cánh tay bị trói của cô.

“Muốn tôi đút cô?”

Cô quật cường không lên tiếng đáp lại.

Vinh Phỉ cười nhạo một tiếng: “Cô có phải là hàng giả hay không? Sát thủ quốc tế Angle cũng không có yếu ớt như cô vậy.”

Biểu tình của anh vô cùng khinh thường, trong ánh mắt thêm một chút miệt thị. Cô trơ tráo liếc mắt nhìn anh: “Phụ nữ mà... cũng có rất nhiều mặt, nhất là phụ nữ có loại thân phận này như tôi, không có vài tuyệt kỹ, sao dám làm sát thủ quốc tế.”

Rốt cuộc Vinh Phỉ cũng bật cười, sâu xa nhìn ánh mắt của cô chăm chăm: “Còn là sát thủ đứng đầu.”

Chương 962: Tỷ Đấu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng: “Bị anh nhìn ra rồi...”
Cô lười biếng đảo mắt: “Không còn cách nào, muốn sống, phải để cho mình cố gắng trải qua mọi loại hoàn cảnh.”

Vinh Phỉ nhìn cô chăm chăm, thấy trong mắt cô lóe lên một tia đau sót.

Cô nói: “Người phụ nữ nào mà không muốn được yêu thương, được cưng chiều. Ai muốn sinh ra đã làm sát thủ?”

Cô cười lạnh nói: “Tôi vừa sinh ra đã bị ôm đến căn cứ huấn luyện, tôi năm tuổi.... tôi đã không biết mình là một con "người". Tôi vẫn nghĩ rằng mình là một cỗ máy giết người.”

Cô khế hừ một tiếng, còn nói: “Huấn luyện viên của tôi vẫn luôn dạy tôi dùng dao chém thỏ, chém gà mái, chém con vịt. Tôi bảy tuổi... Đột nhiên bị giam vào trong một cái lồng sư tử, tôi phải tay không chiến đấu với sư tử! Tôi không giết nó, nó sẽ đến ăn tôi. Sư tử đã đói mấy ngày, lúc nhìn thấy tôi, ánh mắt nó đều là xanh biếc!”

“Lúc ấy tôi vô cùng khẩn trương! Vô cùng sợ hãi! Tôi thấy trên đất chất đầy vũ khí, có dao dài, dao ngắn, có súng. Tôi liền nhào lên nhặt cây súng kia, lúc đó tôi chưa từng chạm vào súng, nhưng mà tôi biết, uy lực của súng lớn hơn dao nhiều lắm! Nhưng mà, lúc tôi ôm lấy cây súng kia, mới phát hiện, cò của cây súng này đã bị người ta khóa lại! Căn bản là không bóp được! Tôi biết, súng này là do người ta cố

ý khóa! Lúc này, sư tử đã nhào về phía tôi, tôi dùng súng đập vào đầu nó một cái, trong tay tôi không có vũ khí tiện tay, đã bị mất thời cơ, thật may là sư tử kia bối rối một hồi, tôi lập tức lăn một vòng tại chỗ, nhặt một con dao dài lên chém vào cổ nó. Sư tử đau đến kêu gào “hống hống”. Nó nổi cơn điên lên! Hung hăng nhào về phía tôi --
_”

Trong mắt cô tràn đầy sợ hãi, Vinh Phỉ nhìn cô chăm chăm nói: “Cô giết nó.”

Mắt cô mơ màng, tràn đầy vẻ ưu thương: “Thật là rất khó khăn... tay trái tôi cầm dao dài hù dọa sư tử, tay phải cầm dao ngắn nhân cơ hội đâm về vị trí nguy hiểm của nó! Tôi chỉ như vậy.... theo như chiêu thức huấn luyện lúc bình thường, đâm từng dao từng dao... mỗi lần cầm dao nhỏ đến gần sư tử, tôi nghĩ là tôi sẽ chết. Nhưng mà, tôi lại không có chết... tôi cũng may mắn chạy ra được. Bởi vì, chiêu thức huấn luyện của tôi lúc bình thường rất là khắc khổ, anh không biết.... Vĩnh viễn anh cũng không nghĩ ra... Ở bên cạnh lồng sư tử... Những người bạn nhỏ của tôi, người này đến người kia đều bị sư tử cắn chết!”

Đột nhiên cô ngược mặt lên nhìn Vinh Phỉ: “Nhất định anh sẽ không nghĩ ra... Lúc ấy tôi không có bất cứ cảm giác gì... Nghe bọn họ kêu thảm thiết, thấy bọn họ từng người từng người bị cắn chết, tôi không có bất cứ cảm giác đau lòng gì! Thậm chí không có chút suy nghĩ nào. Tôi chính là một xác biết đi! Lúc tôi giết chết sư tử, thậm chí còn rất kiêu ngạo vì mình là người thắng! Lúc tôi đi ra lồng sư tử, cả người đều là máu, kiệt sức... Huấn luyện viên khen tôi là "báo săn mồi" hung mãnh nhất, bởi vì tôi biểu hiện tốt nhất, cho nên... huấn luyện viên thưởng cho tôi một bữa tiệc lớn! Chỉ là... Tôi phải một mình chiến đấu với, tất cả những người khác đi ra từ lồng sư tử.”

Vinh Phỉ cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, ánh mắt cô nhìn khắp nơi,

giống như rất sợ nhìn vào ánh mắt của anh vậy. Vinh Phỉ nói: “Cô giết chết hết tất cả mọi người.”

Ánh mắt cô nhìn bàn thức ăn chăm chăm, hốc mắt đã rung rung đột nhiên càng long lanh ánh lệ.

“Đúng vậy.”

Giọng của cô vô cùng bình tĩnh.

Vinh Phỉ cầm chìa khóa cời xích sắt trên tay cô ra: “Xin mời.”

Anh xoay người đi ra ngoài.

Quý Túc đóng chặt cửa lại.

Chương 963: Đấu trí đấu dũng khí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Toàn bộ phòng thăm vấn gió thổi cũng không lọt, bên trong trừ vài băng ghế cùng cái bàn, còn có một bộ hình cụ được trang bị đầy đủ, bên trên có ổ khóa, không còn có những thứ khác nữa.

Vinh Phỉ nhìn camera theo dõi cô, cô đang ăn ngón nghiến, ánh mắt cũng không có nhìn loạn khắp nơi.

“Người phụ nữ này.... thật là thông minh, cô ta biết trong phòng có camera, cho nên, cô ta không có làm bất cứ việc vô ích nào.”

Vinh Phỉ nhìn màn hình chăm chăm, đứng nghiêm nghị.

Tay trái anh ôm ngực, cúi chỗ tay phải thì khoác lên tay trái, sờ sờ cảm. Râu của anh đậm đậm, anh có chút vui mừng... hôm nay đã giữ lại bộ râu này.

Cô quét sạch sẽ hết tất cả cơm, thức ăn và canh.

Số lượng những thứ này đủ cho ba người ăn, rõ ràng cô đã no đến sắp ói, nhưng vẫn cắn răng ăn hết.

Bây giờ cô cần năng lượng! Không ăn cơm, là tuyệt đối không được! Hôm nay cô lừa được bữa cơm này, lần sau, còn không biết phải chờ đến khi nào.

Cô dùng thức ăn xong, đẩy cái mâm qua một bên, cũng không thèm để ý trên bàn có dầu hay không, lập tức nằm lên bàn nghỉ ngơi.

Vinh Phỉ không có trực tiếp đi vào.

Cứ đứng trước màn ảnh như vậy, nhìn cô chăm chăm. Anh muốn nhìn thử xem, người phụ nữ này có thể nhịn không cạy cái tủ chứa đầy hình cụ đó ra đến khi nào.

Sát thủ, một khi có vũ khí, đó là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, dù là cô chỉ lấy được một cây kim nhỏ, hay một con dao nhỏ.

Kim có thể dùng để đâm mù mắt hoặc là dùng dao trực tiếp cắt đứt cổ họng người khác.

Vinh Phỉ cứ đứng như vậy suốt một giờ, chân cũng đã tê rần. Anh đi tại chỗ hai vòng, hoạt động một chút, lại đi vào phòng thẩm vấn.

Cô chột giật mình, nhưng cũng không có ngồi dậy, vẫn nằm như vậy. Cô sẽ không bỏ qua bất cứ phút giây cơ hội nào có thể nghỉ ngơi!

Vinh Phỉ đi tới, ngồi lên ghế bên cạnh cô, cười nói: “Ngủ ở đây khó chịu cỡ nào chứ, tôi dẫn cô đi lên giường ngủ.”

Giọng nói của anh, mang theo một chút tà khí... Cô chán ghét cười nhạt: “Dẫn tôi lên giường của anh, thuận tiện ngủ với anh luôn. Phải không?”

Vinh Phỉ cười, giơ tay lên quấn vòng quanh sợi tóc cô: “Nếu cô thích, cũng không phải là không thể.” Từ đầu đến cuối cô vẫn không có ngẩng mặt lên, giọng nói buồn buồn: “Vậy thì đi đi. tốt nhất là có thể tắm nước nóng. Không phải anh muốn làm chuyện đó với một con heo hôi hám chứ?”

“Đúng vậy.” Vinh Phỉ lạnh giọng cười một tiếng: “Mùi hương trên người cô, thật là sắp làm tôi ngộp chết rồi.”

Cô không tức không buồn, cũng không nhúc nhích.

Vinh Phỉ nhìn chăm chăm cô một hồi: “Sao vậy? Còn muốn tôi bế cô sao?”

Cô không nhịn được ngẩng đầu: “Ôm một chút anh cũng sẽ không chết. Cả người tôi không còn sức lực, đi đến trên người anh có thể tôi sẽ trực tiếp té xỉu. Đến lúc đó, tôi cũng không dám đảm bảo mình có thể phục vụ anh được không! Uống!”

Vinh Phỉ bĩu môi, cười một tiếng: “Chỉ thích vị cay này của cô mà thôi.”

Anh đưa tay cầm áo choàng dài che kín người cô, cánh tay hơi dùng lực một chút bế cô lên bước nhanh ra ngoài, anh không có đi về nhà chính, mà là đi đến gian phòng ấm áp bên cạnh.

Trong phòng này, có rất nhiều hoa cỏ. Ở giữa có một đài lưu ly. Anh đi tới bên cạnh đài lưu ly thả cô lên.

Cô tức giận: “Tắm nước nóng đã hứa đâu? Còn giường đã hứa nữa?”

Con mẹ nó! Người đàn ông này sao lại không theo lẽ thường mà làm chứ?

Đột nhiên Vinh Phỉ cười một tiếng, anh giơ tay lên sờ dưới nách phải của cô, dùng sức gầy.

“A ---” Cô hoảng sợ trợn mắt nhìn anh.

Ngón tay Vinh Phỉ dùng lực một chút, cạo rớt một lớp da dưới nách cô.

“...” Cô muốn phản kháng, nhưng anh kẹp lấy hai chân của cô, một cánh tay khác của anh dùng sức kẹp cánh tay cô ra đằng sau lưng.

Anh xé lớp da giả dưới nách cô, cầm một con dao dài một hai cm trong đó ra! Trên lưỡi dao này có bọc một lớp ny lon, tránh cho làm chính cô ta bị thương.

“Không tệ nha.... để tôi kiểm tra thêm xem, còn chỗ nào cất giấu vũ khí nữa.

Cô không dám tin trợn mắt nhìn anh, trong lòng vạn lần không hiểu, con dao này cô đã giấu suốt mười mấy năm! Cho tới bây giờ cũng chưa từng bị phát hiện, làm sao anh biết được?

Chương 964: Đấu trí đấu dũng khí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ cầm con dao vào chậu bông bên cạnh, cười nhạo nhìn cô, buồn cười cong môi: “Tôi đoán thử xem... còn chỗ nào có?”

Ánh mắt anh nhìn về phía ngực cô, đột nhiên cô nói: “Đừng tìm, ở trong chân.”

Vinh Phỉ nói với cô: “Cởi quần!”

Mẹ nó... Đơn giản thô bạo như vậy, thật sự sẽ bị người đánh chết, anh có biết không?

Cô vô cùng biết điều, khéo léo nhảy xuống đất, đi xuống cởi quần.

Vinh Phỉ buồn cười nhìn cô chăm chăm, thấy bên trong quần cô lộ ra một góc đen, đột nhiên chân mày anh nháy một cái.

Tay của cô dừng lại, ủy khuất nhìn anh chăm chăm: “Cầu xin anh, để cho tôi đi tắm, lại làm tiếp... được không? Tất cả vũ khí tôi đã cất giữ cũng đưa cho anh.”

Vinh Phỉ cười như không cười nhìn cô chăm chăm: “Muốn làm chuyện đó với tôi như vậy? Hà? Thời gian mới qua một chút như vậy, mà cô đã nói hai lần.”

Cô ghen lời, người không phải đặc biệt là một tên cầm thú tinh trùng

lên nào sao?

Vinh Phỉ không nhin được: “Nếu không, lúc cô tắm, tôi nhìn chăm chăm xem cô tắm? Nếu không tôi không thể yên tâm được. Không tìm hết tất cả con dao cô giấu trong người ra, làm sao tôi có thể tận hứng chứ? Cô nói... một lát nữa lúc tôi và cô đang kích động, đột nhiên cô chém tôi một đao, lại thiến tôi luôn, vậy tôi tìm ai để khóc đây?”

Cô thật là tức muốn nổ phổi.

Chiêu này của cô dùng trăm lần hiệu quả cả trăm lần, còn chưa từng thất bại lần nào, tổng cộng trên người cô có chín chỗ cất giấu dao. Lần nào cô cũng chỉ có thể dựa vào những con dao này mà thành công thoát hiểm.

Đột nhiên Vinh Phỉ đưa tay bóp chân cô, trong mắt tràn đầy hài hước.

Cô cảm giác được trong mắt anh tràn ngập hơi thở "cô đừng hòng lừa gạt tôi" rất rõ ràng.

Cô nuốt nước miếng: “Còn có, lòng bàn chân cũng có.”

Cô không có mang giày, trực tiếp đưa lòng bàn chân đến trước mặt anh.

Vinh Phỉ nhíu mày, trong lòng mắng, cô bé xấu xa, thật hay lắm!

Anh nắm lấy mắt cá chân của cô, chệch bai đẩy qua bên cạnh: “Tự mình tháo.”

Cô ngoan ngoãn rút chân lại, vừa tháo con dao ra, vừa nhìn xung

quanh.

Nếu cô có thể đánh người đàn ông này ngất xỉu, thì cô có thể giả dạng làm anh để trốn ra ngoài.

Trong lòng cô đang tính toán, đột nhiên nghe được người đàn ông trước mặt trầm giọng cười một tiếng: “Thân cao của cô không đủ.”

Cô nhìn anh chăm chăm, anh nói cái gì? Anh nói cô..... thân cao không đủ để giả dạng thành anh? Cái trời đất.

Người đàn ông này... không phải là có thuật đọc suy nghĩ chứ? Sao cô suy nghĩ cái gì anh cũng biết vậy?

Vinh Phỉ cười vô cùng hiền lành nhìn cô nói: “Cô gái... cô thật không thích hợp làm sát thủ.”

Cô chu môi, mặt đầy sát khí nhìn anh chăm chú.

Vinh Phỉ lại gần sát lỗ tai cô nói: “Đừng làm sát thủ... hay là, làm vợ tôi? Anh sẽ yêu thương em thật nhiều?”

Cô cảm thấy mắc ói vô cùng.

Lời này nếu là người khác nói thì sẽ rất cảm động, nhưng mà.... từ trong miệng người đàn ông này nói ra, sao lại cảm thấy chán ghét như vậy.

Cô vẫn tỉnh bơ không cười nhìn anh chăm chăm nói: “Tôi cũng muốn lập gia đình... Nhưng mà tổ chức lại không cho phép. Anh có khả năng cứu tôi ra sao?”

Cô cười khinh miệt một tiếng: “Thế lực sau lưng tôi, cũng không phải

là người bình thường có thể rung chuyển. Rất nhiều người muốn kết hôn với tôi, đáng tiếc... không ai có thể sống đến buổi sáng ngày thứ hai. Tôi là cỗ máy giết người của tổ chức, là công cụ kiếm tiền của bọn họ, mạng của tôi... không phải do tôi...”

Chương 965: Được cái mình muốn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong đầu Vinh Phỉ nghĩ, dù cho lão tử có khả năng, cũng phải nhìn xem người cần giúp là ai.

Anh quan sát trên dưới người phụ nữ này, đáng tiếc không phải loại hình anh thích. Yêu mị, có tâm cơ thì anh gặp được nhiều, sống chung với loại đàn bà như vậy, trong lòng quá mệt mỏi.

Anh vẫn là thích loại người như Hạ Tiểu Hi vậy, ngốc manh, đơn giản, không có tâm cơ, vừa hiền lành vừa làm người khác hài lòng. Chỉ bất quá.... trên thế giới này chỉ có một Hạ Tiểu Hi.

Đột nhiên Vinh Phỉ cười một tiếng, ánh mắt anh thâm trầm khó dò, trầm giọng nói: “Cô nói không sai, thế lực sau lưng của cô đó, người bình thường không thể chọc. Tôi cũng không có hứng thú với cô, cho nên, cũng sẽ không phải bởi vì cô mà tự tìm phiền toái cho chính mình. Hôm nay tôi tới dò xét cô, cũng là bạn tôi bảo tôi tới tìm ra lai lịch của cô. Nếu hai ta đều đã hiểu rõ nhau... hay là, cô cho tôi thuốc giải, tôi dùng đi chữa khỏi cho anh em của tôi. Chúng tôi cũng không phải là muốn mạng của cô, chữa khỏi cho anh em tôi, chúng tôi có thể thả cô đi, Vinh Phỉ tôi tuyệt không hai lời.

Cô sống sót một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Vinh Phỉ sẽ nói như vậy. Đây cũng không phải là hành vi mà người bình thường sẽ làm.

Anh nói thẳng là anh cố ý tiếp cận cô, còn bảo cô không cần đóng

kịch nữa.

Vinh Phỉ nhìn ánh mắt cô chăm chăm nói: “Nếu không.... hai chúng ta đấu trí đấu dũng khí, kéo tới kéo đi cũng không có ý nghĩa.”

Cô cười “hiền lành” một tiếng: “Có thể nha... thật khó cho anh chịu thắng thắng như vậy. Vậy.... anh giúp tôi trốn ra ngoài, tôi cho anh thuốc giải. Bất quá, thuốc giải để ở chỗ nào... để tôi cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Vinh Phỉ gật đầu: “Cô có thể từ từ suy nghĩ.”

Vinh Phỉ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cong cong.

Cô cũng nhìn anh chăm chăm, ánh mắt cũng cong cong như vậy.

Hai người mỉm cười, nhìn vào ánh mắt lẫn nhau, đối diện thật lâu sau, đều là vô cùng chân thành.

A a... Nhưng, hai người đều nắm chắc một trăm phần trăm, rằng đối phương đang nói dối. Cho dù Vinh Phỉ thật sự để cho cô trở về, cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Mà, Vinh Phỉ cũng đoán được, trong tay người phụ nữ này căn bản là không có thuốc giải!

Vinh Phỉ nghĩ suốt điểm này, ánh mắt liền nguy hiểm híp lại, người phụ nữ này căn bản là không thể giữ lại.

Vinh Phỉ lười nói nhảm nhiều nữa, trực tiếp xoay người đi.

Đi tới ngoài cửa, Vinh Phỉ nhỏ giọng nói với Quý Túc đang canh giữ ngoài cửa nói: “Bỏ đói cô ta ba ngày, tôi lại đến.”

Lúc Vinh Phỉ tới, Quý Túc đã tìm được mấy chỗ để dao trên người cô ta.

Quý Túc báo cáo nói: “Tứ gia, tổng cộng tìm được bảy con dao.”

Vinh Phỉ gật đầu, cộng thêm hai cái được tìm trong phòng kia, tổng cộng là chín, cô gái này thật là biết giấu nha.

Bị trói ba ngày, lại bị đói ba ngày, lúc Vinh Phỉ đi vào, con mắt của cô sáng rực lên nhìn anh.

Vinh Phỉ nhìn ánh mắt sáng như sói kia của cô chăm chăm, môi cong lên, cười nhạo nói: “Làm sao? Mới ba ngày không thấy, đã nhớ tôi đến ánh mắt cũng thành màu xanh luôn rồi sao?”

Cô u oán nhìn anh một cái, giọng khô khốc, khàn khàn nói: “Đúng nha, trừ một bữa cơm mà Tứ gia đã thưởng cho tôi, còn những tên dê tiện xấu xa kia ngay cả miếng nước cũng không cho tôi uống.”

Giả giọng nũng nịu, đổi lại là người phụ nữ khác, có thể Vinh Phỉ sẽ cho cô ta sắc mặt tốt, nhưng mà, lời này từ miệng người phụ nữ này nói ra, thật đúng là muốn ói mà!

Vinh Phỉ nâng cằm lên một chút, tỏ ý Quý Túc hãy mang người ra ngoài.

Quý Túc liền ra lệnh tất cả mọi người theo anh ra ngoài, Vinh Phỉ ngồi trên ghế gỗ, quét mắt nhìn cô một cái: “Nếu đã nhớ ra thuốc giải để ở đâu thì chúng ta có thể đi.”

Chương 966: Được cái mình muốn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt cô sáng lên, trong lòng biết cho dù hôm nay Vinh Phỉ để cô đi, cũng nhất định đã có một âm mưu to lớn nào đó. Cô không ngốc, cô mới sẽ không dễ dàng chui đầu vào đâu, không phải muốn thuốc giải, mà là muốn biết người thuê sau lưng cô là ai sao?

A.... Tứ gia thân ái, xin lỗi... thuốc giải, không có! Người thuê, cô cũng sẽ không đi gặp.

Nhưng mà, rời khỏi nơi này, đây tuyệt đối là nhất định. Mặc kệ bọn họ có âm mưu gì, dù sao cũng phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước rồi mới nghĩ cách khác.

Người ở đây, đều mặt người dạ thú, bỏ đói cô mấy ngày, chỉ cho cô một bữa cơm, cả người cô như muốn hôn mê, soot61 cao không lùi. Không chỉ có môi muốn té ra, cô cảm giác được ngay cả cổ họng và lá phổi đều phải bốc cháy!

Vinh Phỉ hỏi cô: “Chuẩn bị đi xong rồi chưa? Chuẩn bị xong thì cười một cái cho gia xem.”

Cô nhẹ nhàng cười với anh: “Vậy thì đi thôi.”

Vinh Phỉ nhấn chuông để cho Quý Túc đi vào.

Quý túc đi vào, đóng cửa kín lại. Đi tới bên cạnh anh: “Tứ gia ---”

Vinh Phỉ nói: “Không thể để cô ta chết, mau đi phòng bếp chuẩn bị cơm.”

“Dạ! Tứ gia!” Quý Túc xoay người đi ra ngoài, trong tay Vinh Phỉ nắm một cây chích điện đâm vào sau lưng Quý túc “Tur...“.

Chỉ nháy mắt Quý Túc đã bị điện giật run rẩy, té lăn trên đất “Ừm...“. Run rẩy không ngừng.

Cô nhìn Quý Túc chằm chằm, nhìn anh vẫn luôn run rẩy trên mặt đất. Đây tuyệt đối thật sự là bị điện giật!

Vinh Phỉ đây là làm thật? Trời ạ....Vinh Phỉ người đàn ông này, diễn trò thật là trọn vẹn nha ---

Vinh Phỉ quét nhìn cô: “Đứng ngây người ra đó làm gì? Còn không mau thay quần áo, đi?”

Anh đã cầm chìa mở ổ khóa trên tay cô ra. Cô lập tức thay quần áo của Quý Túc. Vinh Phỉ mở cửa đi ra ngoài, ra lệnh đám người đi chỗ khác.

Chỉ chốc lát sau, người đều đi hết sạch. Vinh Phỉ mang cô lên xe, lái xe một đường từ khuôn viên biệt thự đi ra.

Cô nằm ở ghế ngồi đằng sau, cười nói: “Vinh tứ gia, hôm nay ngài đã cứu mạng của tiểu nữ, tiểu nữ không có gì, chỉ có thể lấy thân báo đáp.... hay là ngài chuộc thân cho Yên La, Yên La mới có thể.... hừ hạ ngài thật tốt nha...”

“Đừng diễn trò với tôi nữa! Tôi là đến lấy thuốc giải. Nếu mà cô dám lừa dối tôi, cẩn thận tôi giết chết cô.”

Cô hừ lạnh: “Đã đồng ý cho anh, thì đương nhiên sẽ cho anh. Thật là không có chút tế bào hài hước nào!”

Cô lục đồ ăn trong xe anh, thật sự là cô đã đói lắm rồi, cũng may trong xe còn có chút nước và trái cây, nếu không, có thể cô sẽ ăn cả cái ghế dựa đang ngồi.

Đi tới một nơi đổ xăng vắng vẻ, Vinh Phỉ nói: “Tôi đi đổ xăng, thuận tiện mua chút đồ ăn cho cô. Cô ở trong xe chờ tôi.”

“Được, cảm ơn.” Cô nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất thuần khiết hiền lành, cười thật lòng: “Cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai tốt với tôi như vậy.” Cô cắn môi, đôi mắt đào hoa xinh đẹp yêu kiều nhìn anh chăm chú.

Vinh Phỉ liếc nhìn cô, rút chìa khóa ra, từ trên xe bước xuống. Anh không quên đóng kỹ cửa xe lại “Ca---” nhấn nút khóa cửa.

Sau khi khóa xe thật kỹ, anh cho người đổ xăng đầy bình, trực tiếp đi tới cửa hàng mua đồ ăn.

Cô hung hăng hừ.

Cô biết, xe này của Vinh Phỉ là có cải tạo, trừ phi là dùng chìa khóa xe mở, nếu không từ bên trong là không mở được.

Cũng tuyệt đối không có khả năng trộm xe, trước kia trong tivi diễn cầm mấy sợi dây điện khều khều xe liền nổ máy, đều là giả tạo. Mười mấy năm trước kỹ thuật này có thể trộm xe. Hiện tại ở thời đại công nghệ cao này, kỹ thuật này hoàn toàn là nói chuyện vớ vẩn.

Nhất là khóa xe này của Vinh Phỉ, còn phức tạp hơn khóa xe khác

nhiều lắm.

Chìa khóa xe trong tay anh đã không phải chỉ là một cái chốt mở điện, mà là một nguồn tín hiệu, trong chìa khóa của anh có con chip, cũng chính là chỉ có chìa khóa trong tay anh mới có thể làm cho xe phát ra chỉ lệnh đốt lửa máy xe.

Hơn nữa, chỉ cần có người đưng vào tay lái, xe hơi sẽ lập tức báo cảnh sát.

Muốn chạy... vậy chỉ có thể....

Chương 967: Mời quân vào rọ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không gấp gáp chạy, yên tĩnh nằm ở trong xe.

Muốn chạy.... chỉ có thể nghĩ cách khác.

Lúc Vinh Phỉ trở lại, hài lòng cười. Anh ném một túi đồ cho cô: “Ăn đi.” Cô mở túi ra, nhúu mày, tất cả đều là thức ăn vặt mà đứa bé thích ăn... Miếng khoai tây chiên, bánh gì đó.... Căn bản là không thể chống đói được, ít nhất cũng phải có miếng socola chứ?

Kết quả là... không có bất cứ thực phẩm hữu dụng nào cả.

Cô mở hộp khoai tây chiên ra, dù gì vật này còn mang chút nhiệt độ. Nói thật, căn bản là cô chưa từng ăn miếng khoai tây chiên nào cả...

Cắn ở trong miệng, cảm giác..... lòng chua xót. Cô vô cùng hâm mộ những cô bé mỗi tuần lễ đều có thể đi dạo siêu lần mấy lần kia. Mỗi lần nhìn mấy cô bé này đẩy cái xe nhỏ, đi qua đi lại ở gian hàng thực phẩm, cô rất muốn giết chết bọn họ!

Dựa vào cái gì mà bọn họ có thể... muốn ăn gì thì ăn đó? Muốn mua gì thì mua đó?

Mà cô.... chỉ có thể trốn trốn tránh tránh, chờ cơ hội giết người thay người thuê.

Xe đổ đầy xăng, Vinh Phỉ lại lái về phía trước, lên đến một đại lộ không có người, cô nói: “Tôi muốn đi tiểu một chút...”

Vinh Phỉ không nhịn được từ kính chiếu hậu trợn mắt nhìn cô, đậu xe xong. Cô bước từ trên xe xuống, Vinh Phỉ cũng xuống theo.

Cô nhíu mày: “Tôi đi tiểu một chút, anh còn đi theo tôi? Anh nhìn xem tôi bây giờ, cả người tràn đầy vết thương, còn đói mấy ngày, có thể chạy được hay sao chứ?”

Vinh Phỉ không lên tiếng, cầm một sợi dây chuyền trói lên tay cô, bấm khóa lại ngay trên tay phải của cô.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn anh, cái con mẹ nó, chờ sau khi bà chạy được, xem bà trả thù mày như thế nào!

Cô cầm dây chuyền đi vào trong đồng cỏ, mượn dùng bụi cỏ che giấu, cô phun từ lưỡi ra một vật...

Đây là một miếng da giả, bình thường dính vào trong cổ họng của cô. Cô nhanh chóng móc miếng da này ra, lấy một cây kềm nhỏ từ bên trong ra.

“Ca....” Ổ khóa trên tay bị cô cạy ra. Cô khóa nó lên một cái cây nhỏ ở gần đó.

“Bái bai... Tứ gia...” Cô quay đầu, mỉm cười hôn gió, chạy nhanh vào rừng cây như một con mèo.

Vinh Phỉ dựa vào xe, nhìn đồng hồ đeo tay. Hai phút trôi qua, cho dù là đi đại tiện cũng phải xong rồi chứ.

Anh kéo dây chuyền trong tay, vẫn đang trói đồn.

Lại đợi mười mấy giây, anh đứng thẳng. Theo dây chuyền tìm về phía trước.

Kết quả... Anh nhú mày: “Con mẹ nó ---”

A a, người ta chạy!

Vinh Phỉ giận dữ! Đạp mạnh cái cây nhỏ kia, cô trốn ở xa xa trong rừng, từ khe hở nhìn biểu tình của Vinh Phỉ, cách xa như vậy, cô cũng có thể cảm nhận được lửa giận của anh, giống như một con sư tử bị cướp mất đồ ăn vậy.

Cô cười âm hiểm: “Ha ha.” “Hẹn gặp lại.” Cô đã chạy ra ngoài được, còn không có khai ra bất cứ tin tức hữu dụng nào.

Thời gian gần đây, chỉ cần cô không có liên lạc với người thuê, kẻ địch sẽ không còn cách nào với cô nữa, hừ ---

Sau khi cô chạy, Vinh Phỉ xoay người trở lại trong xe, cười lạnh một tiếng.

Vinh Phỉ gọi cho Diệp Đình: “Đã thả chạy, chuẩn bị tiết lộ tin tức cho tổ chức sát thủ, nói rằng cô gái này khai ra người thuê là Bảo La - Lộ Dịch Tư.”

Cô chuyển động trong rừng cây, phát tin tức cho người trong tổ chức sát thủ, nói là cô đã lén chạy ra ngoài được.

Kết quả, cô tuyệt vọng ---

Hai ngày tiếp theo... Cô phát hiện mình sai rồi! Cô thật sự.... hoàn toàn sai!

Tổ chức sát thủ của cô, lại đang truy nã mình?

Ngay cả rừng cây cô còn chưa chạy ra ngoài được đã bị tổ chức sát thủ ngăn cản trong núi. Cô núp trong một hang động, trong lòng bức bối muốn chết --- Căn bản là cô không có khai ra tin tức của người thuê! Diệp Đình, Vinh Phỉ hai tên khốn kiếp kia, lại lừa gạt cô!

Bọn họ tung tin tức ra ngoài, nói rằng cô khai ra là Bảo La - Lộ Dịch Tư!

Kết quả tổ chức lại đuổi giết cô! Không phải Diệp Đình và Vinh Phỉ nháy mắt sẽ biết.... người thuê sau lưng của cô nhất định là Bảo La - Lộ Dịch Tư sao...

Chương 968: Mời quân vào rọ

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Angle giận đến muốn đứng tim, mẹ nó.... Diệp Đình cùng Vinh Phỉ hai tên khốn kiếp này! Đuà giỡn cả tổ chức bọn họ quay vòng vòng!

Khó trách, Vinh Phỉ muốn để cô chạy thoát, thì ra, cho dù cô không có đi tìm người thuê, bọn họ cũng có cách để cô ới ra câu trả lời.

Angle giận muốn điên lên! Bây giờ căn bản là cô không dám liên lạc với tổ chức, trở về tổ chức là đường chết, mà bây giờ đi ra ngoài, chắc chắn Diệp Đình và Vinh Phỉ cũng sẽ không tha cho cô.

Lúc Vinh Phỉ trở về trang viên biệt thự của Diệp Đình, Diệp Đình đang lên kế hoạch hoàn toàn giết chết Bảo La - Lộ Dịch Tư.

Vinh Phỉ vừa đi vào phòng làm việc của Diệp Đình, điện thoại của Diệp Đình liền reo lên, là Lăng Vi gọi tới.

Hai người gọi qua video, màn hình lớn bên trái phòng làm việc của Diệp Đình xuất hiện hình ảnh của Lăng Vi, trên mặt cô tràn đầy lo âu hỏi: “Bên kia của các anh có tiến triển gì không? Người đàn bà kia giao ra thuốc giải chưa?”

Vinh Phỉ nói: “Không có thuốc giải...”

Lăng Vi nhíu chặt mày lại, ánh sáng trong mắt âm ảm xuống.

Diệp Đình hỏi cô: “Tình huống của Tiểu Yến như thế nào?”

Lăng Vi nói: “Chú Hàn và dì Hàn tới, nhưng mà Hàn Yến còn đang hôn mê, hoàn toàn không có chuyển biến tốt đẹp.”

Ba người lại trò chuyện tình trạng gần đây một hồi, sau khi tắt video, Lăng Vi liền rầu rĩ.

Khi nào Hàn Yến mới có thể tỉnh nha? Kỳ nghỉ của Đào Hoa đã sắp kết thúc, nếu cô ấy muốn tiếp tục ở lại chỗ này thì sẽ phải từ chức.

Nhưng mà, theo sự hiểu biết của cô với Đào Hoa, Đào Hoa vô cùng yêu thích công việc này, Đào Hoa tuyệt đối sẽ không tùy tiện từ chức như vậy. Đào Hoa làm công việc này ít nhất đã có bốn năm năm. Từ đầu đến cuối vẫn không có đổi qua chỗ khác. Nói rõ cô ấy làm ở trang web này thật là rất tốt, hơn nữa, đã sắp được thăng làm chủ bút... Tác giả trong tay càng nhiều, công trạng cũng nhiều hơn.

Tiền đồ tương lai cũng là bừng sáng nha, đối với một cô gái cô đơn phiêu bạt tại đế đô mà nói, cái này cũng tính là vươn người lên trước rồi chứ?

Từ đầu đến cuối Đào Hoa không có nói là phải đi về, cũng ở chung với chú Hàn và dì Hàn rất tốt.

Dù sao.... con trai bọn họ nằm đó, cô gái này không danh không phận, nhưng lại chăm sóc Hàn Yên tỉ mỉ vô cùng.

Lúc bọn họ vừa mới tới, còn tưởng rằng cô gái này là bạn gái mà Hàn Yến mới quen đâu, sau đó hỏi Lăng Vi mới biết, cô gái này với con trai của bọn họ cũng chỉ xem như là quen biết, thậm chí chỉ mới gặp mặt có mấy lần.

...

Ba mẹ Hàn Yến đều giật mình, lời nói trong lòng.... Cho dù là bạn gái cũng không có chăm sóc tỉ mỉ như cô gái này nha.

Cô gái này rõ ràng là một người rất sáng sủa, rất tùy tính, nhưng mà.... lúc đang chăm sóc Hàn Yên, lại tỉ mỉ vô cùng.

Mỗi ngày lau tay lau chân, đổi túi đi vệ sinh.... một chút cũng không ngại, đút nước đúng thời gian, đấm bóp cho... vừa đấm bóp là mấy giờ liền...

Làm cha mẹ cũng không chăm chỉ như cô ấy.

Ba mẹ Hàn Yến hỏi Lăng Vi: “Có phải cô gái này.... thích tiểu Yến của chúng ta không?”

Lăng Vi cười khổ: “Có vẻ như Đào Hoa.... không có ý đó, cô ấy chỉ là một cô gái vô cùng hiền lành, ai có khó khăn đều nguyện ý giúp.”

“À....” Hàn ba Hàn mẹ đều hơi mất mát.

Lại hỏi: “Cô gái này như thế nào nha?” Bọn họ thật lòng thích cô gái này, nếu có thể làm con dâu của bọn họ, đó là tốt đến không thể tốt hơn nữa.

Hiện tại ở xã hội này, rất nhiều người thấy lợi quên nghĩa, tiểu Yến nhà bọn họ nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, cô gái người ta còn nguyện ý giúp đỡ như vậy, phần tâm ý này... thật là quá khó được.

Chương 969: Thuốc giải! Tôi có cách --- (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nói đúng sự thật: “Đào Hoa cô gái này, thật là vô cùng tốt! Con nhớ... trước kia dưới tay Đào Hoa có một tác giả nhỏ không chút danh tiếng, không biết bị bệnh gì mà rất cần tiền... Đào Hoa còn cầm hai tháng lương ra cho tác giả đó mượn. Khi đó Đào Hoa ngày nào cũng phải ăn mì gói, nhưng mà... sau đó tác giả đó không có trả tiền cho cô ấy, trực tiếp nhảy sang trang web khác làm. Tất cả tiền Đào Hoa để dành đều trôi theo dòng nước... khi đó cô ấy sống rất khó khăn, nhờ có những người bạn thân giúp cô ấy vượt qua được. Cho dù như vậy, Đào Hoa cũng không tức giận, cô ấy còn nói... Nhất định là cô gái kia không trả nổi tiền, cuộc sống rất khó khăn. Thật ra có tiền hay không cũng không có sao... Căn bản là cô gái kia không cần thiết nhảy đi trang web khác. Cho dù là vẫn còn dưới tay cô ấy mà vẫn luôn không trả tiền, cô ấy cũng không thể đuổi theo đòi lại được.”

Ba Hàn mẹ Hàn gật đầu: “Cô gái này thật là tốt bụng.”

Lăng Vi cũng gật đầu: “Đúng nha, từ đó về sau, chúng con còn tưởng rằng Đào Hoa sẽ cẩn thận một chút, nhưng mà ai biết.... cô ấy vẫn như vậy. Ai có khó khăn cô ấy đều sẽ giúp. Tính cách của cô ấy vẫn luôn hiền lành như vậy... vô cùng nguyện ý trợ giúp người khác, cho dù là dùng tất cả tiền mình có ra để giúp đỡ.”

Hàn ba Hàn mẹ xúc động liên tục: “Đáng tiếc, nếu cô gái này thích tiểu Yến, chúng ta đều sẽ không phản đối.”

Trong đầu Lăng Vi suy nghĩ... bác trai bác gái, con có thể nói: Hai người tham muốn quá nhiều rồi sao? Hàn Yến còn đang nằm trên giường bệnh chưa có tỉnh đâu!

Trong thân thể còn có tế bào ác gì... đang phá hoại hệ thống miễn dịch.

Các người một chút cũng không lo lắng Hàn Yến sẽ không tỉnh lại sao? Còn bận tâm xem cô gái này có thích con trai của bọn họ không...

Lăng Vi cũng muốn hôn mê.

Nhưng mà, những lời này.... cô không thể nói được. Chỉ có thể nói, chú Hàn và dì Hàn quá tin tưởng Quân Dương.

Căn bản là bọn họ không nghĩ rằng Quân Dương sẽ không làm ra thuốc giải được, đây chính là một trong các tiến sĩ sinh hóa được học đứng đầu quốc tế!

Chính anh có một căn cứ nghiên cứu lớn như vậy, chỉ là nghiên cứu một thuốc giải nhỏ, hoàn toàn không có chút độ khó nha!

Nhưng mà, Lăng Vi biết... chỗ của Quân Dương tiến hành không hề thuận lợi.

Bởi vì.... những thành phần vi khuẩn trong thân thể Hàn Yến vẫn còn tiếp tục biến dị! Mỗi lần anh lấy mẫu máu từ trong người Hàn Yến ra đều phát hiện thành phần trong đó đã khác nhau rất lớn.

Thí nghiệm của Quân Dương là một mảnh sương mù buồn rầu bi thảm....

Các trợ thủ của anh cũng đã nản lòng.

Bọn họ đã nghiên cứu thành công quá nhiều dược vật, đột nhiên bị nhục, trong lòng hơi không thể tiếp nhận.

Nói thật, thủ tướng của nước nào đó mắc phải bệnh lạ, bọn họ cũng nghiên cứu thành công thuốc trị, bây giờ thủ tướng người ta sống rất thoải mái. Lại góp cho bọn họ một số vốn cùng dụng cụ lớn để nghiên cứu.

Không nghĩ tới, lại gục ngã trước Hàn Yến!

“Lão đại Quân Dương... anh xem tế bào này biến dị hoàn toàn không có chút quy luật nào, phải làm sao đây?” Bởi vì những thứ vi khuẩn có độc này đều là lấy từ trong đồng rác ra, cho nên, vật chất có hại trong đó nhiều không kể hết, các loại rắn mối trùng độc, còn có các loại vi khuẩn lên men...

“Quá khó giải quyết, nên làm cái gì?” Nếu như những thứ vi khuẩn này không biến dị, bọn họ vẫn có lòng tin sẽ nghiên cứu ra thuốc giải.

Nhưng mà, tình huống bây giờ là..... Còn chưa chờ bọn họ nghiên cứu ra thuốc giải, vi khuẩn trong cơ thể Hàn Yến lại xảy ra biến dị.

Lăng Vi buồn muốn chết, còn phải thường thường uống thuốc.

Lúc Quân Dương đi tới bên cạnh cô, đột nhiên ngửi được mùi thuốc bắc...

“Oe ---” Suýt chút nữa Quân Dương đã ói ra.

“Chị dâu, chị uống cái thứ gì vậy? Ai nha má ơi... mùi này...”

Lăng Vi đặt chai thuốc trên tay xuống, bây giờ cô cũng đã quá quen với mùi vị này rồi, căn bản là không cảm thấy có gì cả.

Cô lại bĩu môi nói: “Đây là thuốc bảo vệ thai, không phải chị mang thai đôi sao. Tử cung quá mỏng rất dễ sảy thai, cho nên liền uống thuốc bảo vệ thai này.”

Chương 970: Thuốc giải! Tôi có cách --- (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quân Dương chớp mắt: “Không thể nào đâu? Thuốc bắc còn có thể trị cái này? Có thể trị hết được không?”

Lăng Vi đương nhiên nói: “Tất nhiên có thể trị hết! Trước kia không phải ống dẫn trứng của chị bị bế tắc sao? Đều là uống thuốc bắc mà hết.”

“Thật hay giả.” Trên mặt Lăng Dương tràn đầy nghi ngờ.

Uống thuốc bắc có thể trị bế tắc ống dẫn trứng sao? Trước kia anh cũng có nghiên cứu thuốc về phương diện này, nhưng vẫn chưa có nghiên cứu thành công!

Đột nhiên, ánh mắt của Lăng Vi cùng Quân Dương đồng thời sáng lên.

Lăng Vi nói: “Hàn Yến, cái thuốc giải này có thể dùng thuốc bắc nghiên cứu một chút hay không?”

Quân Dương tròn to hai mắt, như là được tỉnh lại từ trong mộng.

“Có thể thử một chút!”

Quân Dương có chút hưng phấn! Đôi mắt cũng đã tỏa ra ánh sáng xanh.

“Chị dâu! Chị thật là thiên sứ của đời em, chị là bồ tát sống!”

Quân Dương chạy nhanh đi “Đặng đặng đặng”, nhưng mà.... một lát sau anh lại chạy trở về: “Chị dâu ---”

Quân Dương khóc lớn: “Oa oa, em không hiểu về thuốc bắc... em không quen thuộc dược liệu của mấy cái thuốc bắc kia thì cũng như không à!”

Lăng Vi lắc đầu nói: “Lúc nãy chị còn chưa nói hết em đã chạy rồi.” Cô đứng lên, đưa điện thoại cho anh: “Em xem, vị lão bác sĩ Hồ này chính là chuyên gia về phương diện thuốc bắc này. Bệnh bế tắc ống dẫn trứng kia cũng chị cũng là nhờ ông ta chữa hết. Còn có vị lão bác sĩ Chung này, chính là người chế biến ra thuốc bảo vệ thai mà chị đang uống này.

“A ---” Quân Dương vỗ bập đùi, cướp lấy điện thoại: “Quá tốt! Quá tốt!”

Lăng Vi nói: “Đây là trụ sở bí mật của em, cho nên chị không có tự tiện gọi cho bọn họ. Sợ bại lộ vị trí của em.”

Quân Dương khoác tay: “Mạng anh em của em cũng đã sắp mất, em còn để ý mấy thứ này sao!”

Nói xong, lại lén lút đưa điện thoại cho Lăng Vi: “Chị dâu, chị gọi dùm em! Chị tương đối quen thuốc với hai vị lão tiên sinh này, đột nhiên em gọi điện thoại đến thật là quá đường đột.”

“Ừ,” Lăng Vi nói chuyện điện thoại với lão bác sĩ Hồ và lão bác sĩ Chung, hai người này tỏ vẻ là rất quen thuộc với dược tính của thuốc bắc, cũng đều nguyện ý hỗ trợ nghiên cứu thuốc giải, nhưng mà, sau

khi nghe Lăng Vi giới thiệu vì khâu63n kia luôn luôn biến dị, hai người cũng không có nắm chắc.

Bất quá, thử một chút, vẫn là tốt hơn không thử mà!

Cùng đi với hai vị lão tiên sinh còn có Lý Thiên Mặc cùng Chính Hiền.

Chính Hiền là nhà sinh vật học, hiểu rõ động vật vô cùng, có lẽ cô có thể nêu ra chút ý kiến.

Quân Dương, Chính Hiền còn có hai vị lão tiên sinh tiến vào phòng thí nghiệm, Lý Thiên Mặc liền đứng nhìn ác tế bào trong vi tính cả ngày.

Lúc quân Dương cùng Chính Hiền bọn họ từ trong phòng thí nghiệm đi ra, sắc mặt đều âm trầm.

Chính Hiền cũng sắp khóc...

Trái tim Lăng Vi nhảy “lộp độp“. Nhìn dáng vẻ này, Hồ lão tiên sinh và Chung lão tiên sinh cũng không còn cách nào.

Hồ lão tiên sinh nói: “Nếu mà những tế bào này không biến dị thì còn có thể nghĩ ra cách. Nhưng mà... bây giờ nhìn lại, những thứ tế bào này sẽ biến dị thành tính chất gì, thật sự là không có một chút quy luật nào.... Chúng tôi không biết nên ra tay từ đâu nha.

Trong lòng Lăng Vi vô cùng đau đớn.

Lúc này, đột nhiên Lý Thiên Mặc đi ra, trên mặt anh tràn đầy dáng vẻ “ta chính là thiên tài” nhìn mọi người chằm chằm, đột nhiên nói: “Có vẻ như tôi đã tìm được quy luật biến dị của những tế bào này.”

“A? Thật?” Tất cả mọi người đều há to miệng nhìn Lý Thiên Mặc.

Chương 971: Lý đại năng kinh khủng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hồ lão tiên sinh và Chung lão tiên sinh giật mình nhất, bọn họ quan sát người trẻ tuổi này từ trên xuống dưới, bất quá mới hai hai, hai ba tuổi.... Không phải là anh đang nói xạo đấy chứ.

Sự biến hóa của các tế bào ác đó, bọn họ đã quan sát quá trình biến dị cùng với Quân Dương cả ngày, căn bản là không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Thằng nhóc này lại nói đã tìm ra quy luật? Đây không phải là trêu chọc bọn họ sao?

Chính Hiền vỗ tay, kinh ngạc nhìn Lý Thiên Mặc: “Oa! Anh Thiên Mặc, anh thật là quá tuyệt!”

Đột nhiên cảm thấy người này thật là lợi hại! Giống như bất cứ chuyện gì cũng hiểu, bất cứ chuyện gì cũng không làm khó anh được vậy.

Chính Hiền nhìn Lý Thiên Mặc, đây quả thật là..... đôi mắt tràn đầy ánh sao, cả người tràn đầy bong bóng trái tim màu hồng. Cô không có chút hoài nghi nào với Lý Thiên Mặc, trong mắt tràn đầy.... sùng bái....

Đột nhiên Lý Thiên Mặc hơi ngượng ngùng.

Anh đỏ mặt lên, vênh môi, cười với Chính Hiền, sau khi Chính Hiền tháo mắt kính đen cùng với khẩu trang kia ra quả thật là.... vô cùng đẹp mắt....

Bộ dạng của “anh” quả thật là rất đẹp, mặc dù là mắt một mí, nhưng lại thể hiện được trình độ cao nhất của vẻ đẹp mắt một mí.

Còn có sống mũi xinh xinh, miệng hồng nhỏ nanh, dù sao.... cũng chính là cho dù nhìn thế nào cũng không dời mắt được. Lý Thiên Mặc phien muon ngay ngày, rốt cuộc là tại vì sao?

Tại sao anh lại nhìn một người đàn ông mê mẩn như vậy? Ô ô ô....

Trừ ba mẹ ra, Chính Hiền là người duy nhất để cho Lý Thiên Mặc không nghĩ ra mật mã được. Nhưng mà, Chính Hiền là một người đàn ông... Ô ô ô....

Mặc dù anh vẫn luôn không có nghĩ tới mình sẽ yêu một người đàn ông, nhưng mà... Ô ô ô....

Thôi, nam thì nam đi, thật rất khó gặp được một người “vô mật mã”, làm sao thì cũng phải thử một chút, tranh thủ bẻ cong Chính Hiền rồi nói sau.

“Khụ khụ --” Quân Dương nhìn Chính Hiền, lại nhìn Lý Thiên Mặc... Quân Dương nhíu chặt mày lại, tại sao hai người kia lại.... liếc mắt đưa tình, then thùng thêm chút sợ hãi.... vậy chứ?

Trong lòng Quân Dương vô cùng không thoải mái.

Anh nhìn hai người, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Quân Dương mở miệng hỏi Chính Hiền: “Này? Anh nói, từ khi nào

mà hai người thân thiết đến như vậy? Hai người mới quen nhau mấy ngày thôi mà?”

Chính Hiền cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Lý Thiên Mặc nói: “Lần trước từ sau khi thấy Chính Hiền ở nhà anh Sanh, tôi liền nhớ anh Chính Hiền mãi không quên. Tôi nghĩ, đây chính là duyên phận.”

“Phốc ---” Quân Dương muốn hộc máu: “Hai thằng đàn ông mà duyên phận cái gì! Tôi thấy vẫn là con ba ba đi ị --- là một viên phân mới đúng hơn!”

Đột nhiên Chính Hiền chu miệng, nhú mày liếc Quân Dương.

Quân Dương la anh: “Làm gì? Cánh chim đầy đủ rồi? Còn dám liếc anh?”

Nói xong liền giơ tay đánh lên đầu của Chính Hiền.

Lý Thiên Mặc tức giận, vội vàng đỡ tay của Quân Dương: “Anh ấy đã là người lớn, anh còn đánh đầu anh ấy như vậy, anh ấy cũng không phải là đứa bé ba tuổi nữa! Người ta là có tự ái! Cho dù là anh em của anh, anh cũng không thể khi dễ anh ấy như vậy.”

Quân Dương cùng Chính Hiền đều sững sốt một chút, Chính Hiền đã bị Quân Dương khi dễ quen rồi.

Nhéo mặt, đánh đầu, néo lỗ tai... không phải là chuyện bình thường như cơm bữa sao?

Lý Thiên Mặc kéo Chính Hiền ra sau lưng mình, nghiêng đầu nói với Chính Hiền: “Sau này không được để cho anh ấy đánh đầu anh như

vậy, anh ấy lại đánh nữa, thì anh phải phản kháng.”

Chính Hiền yếu ớt gật đầu, đã xấu hổ đến sắp không thở nổi.

Từ nhỏ cô đã bị các anh khi dễ quen rồi, căn bản là không dám phản kháng. Kết quả của phản kháng... chính là bị đánh càng thảm hại hơn. Bởi vì, bà nội của cô trọng nam khinh nữ vô cùng nghiêm trọng, khi cô còn bé, bà già kia còn dùng kim đâm cô... Cho nên, tạo thành lúc cô tiếp xúc với người khác là gan vộ cùng nhỏ, vô cùng dễ dàng sợ hãi.

Chương 972: Lý đại năng kinh khủng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhiều năm như vậy, xông xáo ở bên ngoài, cô đã tốt hơn lúc trước rất nhiều... Một lần lúc cô trở về quê, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Cô sợ hãi bà nội lại mắng cô, cho nên mới nuôi nhiều “sủng vật” làm bạn như vậy. Bởi vì, lúc cô du học nước ngoài là dùng tên giả của một bé trai.

Lăng Vi thấy bầu không khí thật là có hơi vi diệu, liền kéo đề tài trở lại, cô hỏi Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, anh đã nhìn ra quy luật gì? Nói cho chúng tôi xem thử một chút.”

Quân Dương cũng vội vàng hỏi: “Anh thật sự nhìn ra quy luật sao?”

Quân Dương cũng không có hoài nghi Lý Thiên Mặc. Anh vẫn là có chút hiểu biết đối với Lý Thiên Mặc, lần trước chuyện Lý Thiên Mặc bị bắt cóc anh đã biết, cho dù thằng nhóc này bị che mắt, chỉ dựa vào âm thanh có thể từng bước từng bước đoán được mình bị nhốt ở nơi nào, còn dùng mật mã bí mật truyền tin tức và mật mã cho anh Đình.

Đầu óc của thằng nhóc này không giống với người thường.

Cho nên, Quân Dương cũng lập tức cùng Lăng Vi hỏi anh: “Em và các trợ thủ của em đã nghiên cứu rất nhiều ngày... Căn bản là không có chút xúu đầu mối nào! anh Thiên Mặc anh nói thử cho em xem với?”

Nói đến chuyện chính, cả đám người đều nghiêm trang lại.

Lý Thiên Mặc cũng nghiêm túc lại: “Tôi nói không như vậy sợ rằng mọi người cũng nghe không hiểu, hay là vừa nhìn hình ảnh trong máy tính vừa nói đi.”

“Được.” Quân Dương dẫn đầu đi đến phòng làm việc của mình, Chính Hiền cũng đi vào theo.

Đột nhiên Lý Thiên Mặc nói: “Máy vi tính này của em không được, phải đi phòng chủ căn cứ của các em, dùng thêm vài cái máy tính nữa anh mới có thể nói rõ với các em được.”

“Gì? Anh nói gì?” Quân dương ngơ ngàng...

“Phòng chủ căn cứ? Hôm nay anh đi đến phòng chủ căn cứ của em?” Quân Dương vô cùng kinh ngạc! Biểu tình của anh chính là đang muốn ăn thịt người.

Lý Thiên Mặc lắc đầu nói: “Anh không có đi phòng chủ căn cứ, anh nhìn xem tại phòng làm việc của em. Nhưng mà.... với năng lực tự hiểu của các em... anh nghĩ rằng ít nhất phải dùng mười cái máy vi tính thì anh mới có thể biểu diễn quy luật ra cho các em hiểu.”

Quân Dương: “...”

Chính Hiền: “...”

Lăng Vi: “...” Đây là bị chê bai sao? Chỉ số thông minh ơ? Mà đang ở nơi nào? Mà đang bị người ta chê bai một cách trắng trợn, mà có biết không?

Hồ lão tiên sinh và Chung lão tiên sinh thì trực tiếp làm như không nghe được, bọn họ vốn là không quen thuộc máy vi tính, ngay cả mở máy cũng không biết.

Cho nên, khụ khụ --- người trẻ tuổi, cậu nói cái gì? Năng lực hiểu biết của lão già tôi không theo kịp...

Quân Dương suy nghĩ một hồi nói: “Chúng ta nhìn trong máy vi tính trước thử đi, nếu thật sự không hiểu, em lại dẫn mọi người đi phòng chủ căn cứ.”

Dù sao, tất cả thành quả nghiên cứu của anh đều nằm trong máy vi tính của phòng chủ căn cứ.

Chỗ đó làm sao có thể tùy tiện cho người khác vào được.

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Ừ! Cũng được!”

Mấy người đi đến phòng làm việc của Quân dương, trên màn hình máy vi tính của Quân Dương vẫn còn hình ảnh các tế bào đang biến hóa.

Lý Thiên Mặc vừa nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức khác thường.

Sống lưng anh thẳng tắp, lập tức giống như bị cái gì nhập vào vậy, tinh thần và gương mặt cũng khác hẳn. Mọi người nhìn anh, nháy mắt cảm giác được... nhất định thằng nhóc này đã tìm ra được quy luật.

Chỉ nhìn ánh mắt kia của anh, liền cảm giác giống như có hai luồng ánh sáng mạnh chiếu ra vậy.

Lý Thiên Mặc gõ lên màn hình nói: “Bây giờ chúng ta thấy tế bào ác,

cùng tính chất lúc này chúng ta thấy là khác nhau. Nhưng mà, công thức lại giống nhau. tôi nói đơn giản hơn tí đi.”

- *

Anh liền cầm tập giấy nháp trên bàn lật vèo vèo: “Chờ một chút... tôi muốn tìm cái công thức thứ nhất của chúng ta.”

Ánh mắt của mọi người đều trừng thật to ra... mẹ của tôi ơi... một chồng giấy dày như vậy, tất cả đều là giấy nháp để anh tính toán?

Xấp giấy kia.... dày cỡ phân nửa cuốn từ điển vậy.

Quân Dương nhìn Chính Hiền, Chính Hiền nhìn Lăng Vi, trên mặt Lăng Vi tràn đầy bình tĩnh.

Hồ lão tiên sinh và Chung lão tiên sinh trở mắt nhìn nhau...

Trong nháy mắt... lại có loại cảm giác không muốn nghe anh nói nữa, xấp giấy dày như vậy, phải nói đến năm tháng nào?

Chương 973: Dày như nửa quyển từ điển vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Xem ra, cái công thức này.... là rất không đơn giản.

Cho dù Lý Thiên Mặc nói với bọn họ, cũng không biết phải đến năm tháng nào mới nói xong, mà cho dù nói xong cũng chưa chắc bọn họ có thể hiểu.

Mặc dù trong lòng ai cũng nghĩ như vậy, nhưng mà lại không ai lên tiếng.

Lỡ như nghe hiểu thì sao...

Lý Thiên Mặc lật đến công thức thứ nhất của anh: “Các người xem, tế bào ác này là do... %\$...&%#@!...”

Mấy người đứng sau lưng anh giống như đang nghe vô tự thiên thư vậy.

Hoàn toàn nghe không hiểu nghe không hiểu!

Lý Thiên Mặc đang nói, đột nhiên phát hiện trong miệng mọi người trờ phát ra những âm thanh như: “À... ừ... hả? Ừm...” thì ngay cả một vấn đề nhỏ cũng không hỏi tới.

Anh vô cùng vui mừng ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Các người nghe hiểu hết sao?”

Quân Dương nghiêm túc gật đầu: “Đã hiểu!”

Lý Thiên Mặc kích động: “Anh Quân Dương, anh thật là lợi hại!”

Quân Dương cười khở: “Em nói con số 123 anh đều hiểu hết, nhưng mà tổ hợp lại một chỗ... lại hoàn toàn không hiểu...” Hai chữ “không hiểu” kia của anh là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, chọc hai vị lão tiên sinh cười “ha ha...” không ngừng.

Lý Thiên Mặc than thở: “Quả thật... có thể là em nói quá thâm ảo rồi... những công thức này, IQ ít nhất phải là trên 180 mới có thể nghe hiểu. Như vậy đi... em giải hết tất cả công thức, sau đó viết lại đại khái một chút thì có lẽ chỉ cần IQ 140 là có thể hiểu được.”

Cái con mẹ nó.... hàng nhân hàng vạn con người nhỏ trong đầu Quân Dương đều muốn tìm cái lỗ chui xuống.

“Đừng! Đừng giải...” Quân Dương vội vàng ngăn cản anh: “Tốt nhất là em nên viết chỉ số 80 là có thể hiểu được... 140 vẫn còn quá cao.”

Đột nhiên Quân Dương có cảm giác... chỉ số IQ 80 vẫn còn quá cao.

Lý Thiên Mặc nhíu mày, buồn rầu nói: “Vậy phải viết một năm....”

Đột nhiên, còn nói: “Em đã nói rồi, phải dùng máy vi tính biểu diễn cho các người xem thì các người mới hiểu được. Bây giờ xem ra, ngay cả cái công thức thứ nhất các người còn xem không hiểu, thì em phải dùng ít nhất là 100 cái máy vi tính mới có thể biểu diễn hết cho các người xem.

Quân Dương cười: “Ha ha, một trăm cái nhất định không đủ dùng, với chỉ số thông minh này của anh.... anh nghĩ rằng ít nhất phải dùng

một ngàn cái.”

Chính hiền cũng nói theo: “Em phải dùng mười ngàn cái...”

Lăng Vi nói với Chính Hiền: “Em không có nhiều tiền như vậy...”

“Phốc ---” Chính Hiền hộc máu: “Chị dâu... Thời điểm nghiêm túc như vậy chị không nên nói đùa, sẽ chết người đó...”

Lăng Vi giơ tay lên xoa xoa tóc cô.

“Trời ạ.” Lăng Vi quay người nói với Lý Thiên Mặc: “Hay là em khỏi cần nói công thức cho chúng tôi nữa, em trực tiếp nói cho Quân Dương nên làm thế nào đi.”

Lý Thiên Mặc lại nói: “Em là muốn để cho anh ấy biết công thức thì anh ấy mới có thể nghiên cứu ra thuốc giải. Theo cái công thức này có thể suy tính ra cái tế bào ác này có thể có hơn mười ngàn loại biến hóa. Phải tùy thời biết quá trình biến hóa của các tế bào ác này mới có thể biết lúc nào nên dùng loại thuốc nào ức chế.”

“...” Những lời này éo le như vậy, cô cũng không muốn hiểu rõ.....
đừng nói là có hơn mười ngàn công thức.

Lý Thiên Mặc thấy mọi người đều nhú mày không hiểu, anh lại gấp gáp nói: “Ý của em là, sở dĩ mọi người không phát hiện quy luật biến hóa của các tế bào ác này là bởi vì người có chỉ số IQ 120 trở xuống chỉ có thể tính toán ra hai mươi mấy loại biến hóa của tế bào này, mà từ 120 đến 140 là có thể tính toán ra 50 loại biến hóa. Cho nên các người không tính toán ra quy luật biến hóa của các tế bào ác cũng là bình thường.”

Quân Dương cảm giác bị đá kích, anh dùng mấy ngày, thí nghiệm ra

hơn 300 quá trình biến dị của tế bào... Nếu như lại tiếp tục thí nghiệm cũng không phải là không thể được. Nhưng mà, khi anh thí nghiệm đến loại biến hóa thứ 300 thì tế bào ác đã biến thành hình dạng khác từ sớm, tốc độ của anh căn bản là không theo kịp! Chớ đừng nói chi đến.... làm ra thuốc giải! Căn bản là không kịp....”

Chương 974: Dày như nửa quyển từ điển vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng mà, lúc này Lý Thiên Mặc nói gì? Anh nói.... anh có thể tính ra hơn mười ngàn loại biến hóa... lại còn là chỉ dùng thời gian nửa ngày như vậy?

Rốt cuộc chỉ số IQ của người này là bao nhiêu? Sao lại còn chưa bị người ngoài hành tinh bắt đi nghiên cứu chứ?

Quân Dương sờ tóc Lý Thiên Mặc, vừa sờ vừa lầm bầm: “Cái đầu này được mọc ra như thế nào?”

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh hất tay Quân Dương xuống nói: “Mau học những công thức này nhanh lên đi! Sau khi anh học những công thức này xong là có thể lập tức chế tạo thuốc giải ra.. Lại đây, tất cả mọi người cùng nhau học ---”

“A ----” Đột nhiên Hồ lão tiên sinh ôm bụng: “Ai da.... bụng của tôi bị đau rồi... không hợp khí hậu.... ui da, không được không được, tôi phải đi vệ sinh.”

Chung lão tiên sinh lập tức nói theo: “ui da.... tui cũng bị đau bụng rồi... chạy chạy chạy, chúng ta cùng nhau chạy đi...”

Chính Hiền thật thà nhất, còn tưởng rằng hai vị tiên sinh thật sự bị

đau bụng lập tức nói: “Ông ời, con đi lấy thuốc cho hai ông!”

Hồ lão gia tử vội vàng khoác tay: “Không cần không cần, đi vệ sinh xong là tốt rồi... không có vấn đề gì lớn cả.”

Trong đầu nghĩ, sau này có cơ rồi, chỉ cần vừa nói đến công thức liền bị đau bụng... đi vệ sinh xong là được. Chờ một chút lúc trở về nếu lại đang nói công thức nữa thì liền đau bụng nữa.

Hai ông già mượn cơ đau bụng chạy.

Quân Dương cũng muốn chạy, nhưng mà, anh không thể: “Mình đường đường là một tiến sĩ sinh hóa được học sao có thể bị hơn mười ngàn công thức làm khó được chứ? Tuyệt đối không thể!”

Lăng Vi cười: “Em không phải là bị mười ngàn công thức làm khó, mà em là ngay cả công thức thứ 1 cũng không hiểu được.”

“Phốc ---” Quân Dương hộc máu.

Chính Hiền phì cười: “Chị dâu, chị thật là thần chém thêm đao...”

“Ai!...” Đột nhiên Quân Dương buồn rầu.

Lúc này là hưng phấn vô ích rồi, còn tưởng rằng đã tìm được cách giải quyết đâu. Kết quả.... vẫn là uống công, mặc dù Lý Thiên Mặc cắt nghĩa ra công thức biến đi, nhưng mà Quân Dương và hai lão tiên sinh nghe không hiểu vậy thì phải làm sau đây?

Đám người cũng buồn rầu.

Đột nhiên Lăng Vi hỏi Quân Dương: “Nếu như.... em biết tính chất của tế bào ác, vậy thì thời gian cần thiết để em làm ra thuốc giải là

bao lâu?”

Quân Dương suy nghĩ một hồi nói: “Nếu như đã xác định tính chất của tế bào này, có lẽ là cần thời gian một tuần lễ để làm ra thuốc giải... Em chỉ nói là có lẽ, hơn nữa còn chưa nhất định sẽ thành công.”

Lăng Vi vỗ tay nói: “Được rồi! Chị có một cách!”

Cô đưa tay vỗ bả vai của Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, em tính xem một tuần sau tính chất của tế bào này sẽ bị biến dị như thế nào sau đó đưa cho Quân Dương. Quân Dương liền dựa theo theo công thức mà em đưa để tạo ra thuốc giải.”

Quân Dương há to miệng...

“Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng vậy ---” Quân Dương siết chặt bả vai của Lăng Vi: “Chị dâu, chị thật là thiên tài! Cái cách hay như vậy mà chị cũng nghĩ ra được!”

Chính Hiền cũng cười hì hì lên, liên tục giơ ngón tay cái cho Lăng Vi.

Lăng vi hét lên: “Đừng lắc nữa --- đừng lắc nữa!”

Quân Dương cứ dùng sức lắc cô như vậy, bụng của cô không chịu nổi... sắc mặt Quân Dương lập tức thay đổi: “Chị dâu, chị không có sao chứ?”

Lăng Vi khoác tay: “Không sao... không sao... Chị ngồi nghỉ ngơi một hồi là được rồi.”

Lăng Vi ngồi ở ghế bên cạnh Lý Thiên Mặc, chỉ thấy Lý Thiên Mặc đang nhíu chặt mày, như là đang ngẫm nghĩ chuyện gì vô cùng khó

giải quyết.

“Thiên Mặc sao vậy? Là không tính toán được sao?”

Lý Thiên Mặc vừa cắn môi lại nhăn mặt lại chu miệng, sau khi anh làm mười mấy loại vẽ mặt sau đó vô cùng khó khăn nói: “Em tính toán ra hơn mười ngàn loại biến hóa, thời gian quan sát chỉ mất nửa ngày...”

Anh vừa chỉ chỉ xấp giấy trên bàn: “Chỉ là hơn nửa ngày đã phải dùng nhiều công thức như vậy.”

Lăng Vi: “...”

Cô hiểu... biến hóa hơn nửa ngày, phải tính toán nhiều công thức như vậy, vậy sau một tuần lễ.... xấp giấy còn phải dày cỡ nào chứ?

Chương 975: Anh phải nói “Làm ơn”! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Hơn nữa...” Lý Thiên Mặc khó xử nói: “Càng về sau càng khó tính toán, công thức đều phải tăng lên gấp bội. Chờ em tính ra công thức của một tuần sau... có lẽ em phải dùng giấy của cả căn phòng này mới đủ.”

Quân Dương lập tức vỗ ngực nói: “Em cứ dùng đi! Giấy thì cứ để anh lo! Đừng nói là một phòng, cho dù là hai căn nhà anh cũng mua cho em được.”

Lý Thiên Mặc, Lăng Vi, Chính Hiền cùng nhau trừng mắt nhìn anh. Chẳng lẽ chúng tôi đang lo lắng tiền giấy sao?

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, Quân Dương, em đây là muốn Lý Thiên Mặc mệt chết hay sao?

Quân Dương cười nhẹ: “Ha ha, em chỉ đùa một chút, đừng xem là thật...”

Lăng Vi lại hỏi Lý Thiên Mặc: “Không phải máy vi tính có thể tính toán sao? Dùng điện não có được không?”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ một hồi nói: “Có thể, nhưng mà, có thể phải giống như quân Dương nói, em phải dùng một máy chủ rất mạnh, đồng thời khổng chết một ngàn máy vi tính cùng tính toán. Như vậy, mỗi máy vi tính đều có một công thức riêng, em nghĩ có lẽ chỉ hơn

nửa ngày là có thể tính toán ra kết quả.”

“Vậy còn chờ gì nữa.” Vấn đề mà có thể giải quyết bằng tiền vậy thì tuyệt đối không phải vấn đề nữa! Không có tiền thì có thể mượn, có tiền thì có thể mua. Quân Dương, Diệp Đình, Hàn Yến cũng không thiếu tiền.

Quân Dương vô cùng trịnh trọng nói: “Những số liệu mà Thiên Mặc phải tính toán quá quan trọng, chúng ta vẫn là nên mua máy vi tính đi. Nếu là đi mượn, lỡ như tiết lộ những số liệu đó thì sẽ đưa đến phiền toái không cần thiết.”

Lăng Vi vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Đình, để cho anh giải quyết chuyện máy vi tính, đặt ở chỗ của Quân Dương là được, diện tích phòng thí nghiệm của anh rất lớn.

Giữa trưa ngày thứ hai, một máy chủ được cài đặt vô cùng mạnh mẽ và một ngàn máy vi tính được đưa tới.

Thiên Mặc theo công thức truyền mỗi công thức tính toán vào mỗi máy tính.

Sau đó, làm việc ở máy chủ, điều khiển đúng hạng đúng lúc, khống chế tốc độ của mỗi một máy vi tính, vì có thể cho Quân Dương thêm thời gian hai ngày dự bị, Lý Thiên Mặc bận rộn suốt một ngày một đêm...

Lý Thiên Mặc mệt mỏi đến chóng mặt hoa mắt. Lại không thể ngừng lại để ăn cơm, uống nước. Tinh thần vẫn luôn nằm trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Cái công thức này thật là quá hại não... thật không phải là người bình thường có thể làm được.

Sau khi công thức được đưa ra, Lý Thiên Mặc liền té xỉu.

“Mau mau, mau đỡ em ấy về phòng nghỉ ngơi.” Quân Dương vội vàng cõng Lý Thiên Mặc về phòng nghỉ ngơi.

Trí não Lý Thiên Mặc làm việc quá nhiều, thân thể đã xuất hiện báo động đỏ.

Anh thật sự không chịu nổi.... nhưng mà, anh cắn răng chịu đựng đến cuối cùng, cuối cùng cũng tính toán hoàn thành công thức.

Lý Thiên Mặc nằm trong phòng nghỉ ngơi ngủ suốt hai ngày. Chính Hiền phụ trách chăm sóc anh.

Quân Dương bên kia lại chưa kịp nghỉ ngơi đã nhanh chóng làm thí nghiệm.

Lúc Lý Thiên Mặc tỉnh lại, phát hiện Chính Hiền đang đút nước cho anh. Anh nửa dựa vào trên người Chính Hiền, đầu tựa lên bả vai, trán anh lại đang gần sát gò má cô. Ấm áp.... Gương mặt Chính Hiền rất mềm mịn, cảm giác vô cùng tốt... lại ấm áp, làm cho trái tim Lý Thiên Mặc đập rộn lên, ngay cả hơi thở cũng nóng bừng.

Tay trái của Chính Hiền đang ôm lấy người, tay phải thì cầm muỗng đút nước cho anh.

Lý Thiên Mặc “hừ hừ” hai tiếng, cọ xát vào trong ngực Chính Hiền... mềm nhũn, thật là thoải mái...

Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ, nhất định là bình thường thằng nhóc này không có vận động nhiều, không giống anh, cả người đều là bắp thịt cứng rắn.

“Em tỉnh rồi sao? Có thấy đỡ hơn không?” Chính Hiền vừa dứt nước vừa quan tâm hỏi anh.

Lý Thiên Mặc đưa tay tự bưng ly nước uống hết: “À.... quá đói...”

Chính Hiền cười không ngừng: “Mau đi ăn cơm đi, hay là anh nấu cho em một chén mì? Như vậy rất tốt cho tiêu hóa sẽ khôi phục nhanh hơn.”

“Được được được!” Từ đó đến giờ Lý Thiên Mặc vẫn luôn không kén ăn.

Anh suy yếu nằm xuống hỏi Chính Hiền: “Bên Quân Dương thế nào rồi? Có tốt hơn chút nào không?”

Chương 976: Anh phải nói “Làm ơn”! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chính Hiền đỡ anh nói: “Quân Dương bên kia đã làm thí nghiệm rồi, thời gian đầy đủ, không có vấn đề gì lớn. Anh Yến có chị Đào Hoa cùng dì Hàn chăm sóc, không có chuyện gì. Sáng sớm hôm nay Quân Dương còn nói, anh ấy dựa theo công thức của em nghiên cứu ra được một loại thuốc có thể ức chế tế bào ác sinh sôi nảy nở, xem ra, anh Yến có thể nhanh chóng tỉnh lại rồi.”

“Ah ---” Lý Thiên Mặc thở phào nhẹ nhõm: “Nhu vậy thật là quá tốt rồi, xem ra cố gắng của em cũng không có xem như là uổng phí.”

Bây giờ xem ra... Hàn Yến tỉnh lại, chẳng qua chỉ là vấn đề về thời gian! Cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Lý Thiên Mặc cũng đã buông xuống được rồi.

Lý Thiên Mặc ăn một ít thức ăn. thể lực cũng đã gần khôi phục xong, anh thần thần bí bí ôm Chính Hiền nói: “Ai? Anh em, gần đây em phát hiện một quyển truyện tranh rất hay, giới thiệu cho anh đọc thử.”

“Hả! Được...” Chính Hiền thích xem truyện tranh nhất, mấy ngày nay bận rộn vô cùng, căn bản là không có thời gian xem truyện tranh luôn.

Lý Thiên Mặc mở điện thoại mình lên, bấm vào phần mềm truyện tranh. Chính Hiền đang mang mắt kính đen, thấy bên trong thư viện của Lý Thiên Mặc toàn là truyện đam mỹ... cũng chính là... nam nam

yêu nhau.

Chính Hiền nghi ngờ: “Em thích nam nam?” Không nghĩ tới, Lý Thiên Mặc lại có loại ham mê này?!

Lý Thiên Mặc nói dối: “Trước kia không thích xem!” Nhưng mà.... Từ sau khi gặp được thằng nhóc xấu xa này, tiểu gia tôi... ngày ngày đều thôi miên mình... trong đầu nghĩ. Trong mắt nhìn, dùng sức xem! Xem nhiều rồi lại cảm thấy nam nam cũng rất tốt, rất dễ thương.

Nhưng mà, biểu tình của Chính Hiền...

Lý Thiên Mặc lo sợ hỏi: “Anh không thể tiếp nhận chuyện nam nam yêu nhau sao?”

Chính Hiền lắc đầu: “Không phải rất thích, tôi đã từng xem mấy quyển truyện tranh, cảm giác.... có vẻ như cúc hoa sẽ rất đau, hơn nữa.... còn thọt vào mộng người ta vang lên tiếng “ba ba”, rất là chán ghét...”

...

Trái tim của Lý Thiên Mặc bị tổn thương..... trong lòng “gào khóc” lớn, Lý Thiên Mặc ơi Lý Thiên Mặc, mày suy nghĩ đẹp cỡ nào, nhưng người ta không chấp nhận thì phải làm sao?

Làm sao giờ?

Không được không được, nhất định phải bồi dưỡng cái hứng thú này của Chính Hiền!

Đúng! Hôm nay cho anh xem truyện tranh, ngày mai lại cho anh xem video của hai người đàn ông! Oa ha ha... Nói không chừng, anh xem

một hồi, cũng sẽ cảm thấy rất hữu ái chứ?

Được rồi! Cứ làm như vậy!

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, Chính hiền đang nấu cơm cho mọi người.

Quân Dương, Hồ lão tiên sinh, Chung lão tiên sinh đều mệt đến không nhúc nhích được.

Thời gian buổi trưa này phải được nghỉ ngơi, nếu không thân thể thật sự là sẽ không chịu nổi. Quân Dương cùng các trợ thủ của anh còn tạm được, nhưng hai vị lão tiên sinh thật là mệt mỏi đến rã rời rồi...

Cơm nước xong, đám người ngồi xuống nghỉ ngơi, Quân Dương sai bảo Chính Hiền làm việc: “Chính Hiền, đi pha bình trà cho các anh, nhanh một chút! Chúng anh còn phải tiêu hóa thức ăn trong bụng nữa.”

Chính Hiền vội vàng đứng lên, nhưng Lý Thiên Mặc lại nắm tay Chính Hiền, bất mãn nói: “Anh ấy bảo anh đi thì anh liền đi? Anh ấy là cha của anh sao?”

Nói xong, trừng mắt nhìn Quân Dương.

Quân Dương lập tức im miệng. Nói thật.... đã quen...

Lăng Vi cong môi, nhìn nhìn ba người, cô không nói gì cả. Trong đầu lại nghĩ: “Đánh đi đánh đi... xem ai có thể thắng.”

Chỉ là cười cười, không nói lời nào. Ba người đều là bạn của cô, giúp ai cũng không được.

Lý Thiên Mặc lại đề Chính Hiền lại trên ghế, trịnh trọng nói với Quân

Dương: “Em biết anh làm việc rất khổ cực, nhưng mà, chúng em cũng khổ cực. Em sợ lần thí nghiệm này của anh không thành công, em còn chuẩn bị công thức cho lần biến dị sau. Mỗi ngày Chính Hiền phải chăm sóc lo thức ăn, lo nghỉ ngơi cho nhiều người như vậy cũng rất khổ cực. Anh muốn cho anh ấy đi châm trà cũng được! Nhưng mà, anh phải nói “làm ơn!”

Chương 977: Một loại thức ăn gieo họa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quân Dương ngây ngẩn, hoàn toàn không nghĩ tới mình lại bị Lý Thiên Mặc dạy dỗ như vậy.

Lý Thiên Mặc nhìn quân Dương chăm chăm, nghiêm túc nói: “Sau này, xin anh chú ý từng lời nói của mình, lúc anh nói chuyện với Chính Hiền phải nói là: “Chính Hiền, em làm ơn pha giúp các anh một bình trà.” mà không phải là: “Chính Hiền, mau đi pha trà cho các anh, nhanh lên một chút!” Anh nghe hiểu không?”

Sắc mặt quân Dương đen sì.

Thật giống như bị chọi một cục gạch vào vậy, vừa đỏ vừa tím.

Anh nhìn Lý Thiên Mặc chăm chăm, cũng không biết đã bị trúng tà gì, thành thật nghiêng đầu nói với Chính Hiền: “Anh em tốt, làm ơn pha bình trà giúp anh, anh hơi mệt mỏi chút... cảm ơn.”

Chính Hiền cảm động đến sắp khóc... mấy năm rồi, lần đầu tiên Quân Dương nói chuyện với cô như vậy. Cô cảm kích cười với Lý Thiên Mặc.

Rồi nói với Quân Dương: “Dạ dạ, anh muốn uống trà gì?”

Lý Thiên Mặc thật là tức muốn hộc máu, mặc kệ anh uống cái gì, tại sao phải nuông chiều anh như vậy? Không pha cho anh không được

sao? Hoặc là, tùy tiện pha cho anh cũng được, thích uống thì uống, không uống thì dẹp!

Lý Thiên Mặc thở phì phò đứng lên, nắm tay Chính Hiền mang đến phòng giải khát: “Sao anh lại ngu ngốc như vậy? Anh không mạnh mẽ hơn một chút được sao? Mỗi chúng ta đều là một cá thể độc lập, chúng ta không phải món đồ phụ thuộc của bất cứ người nào, cho nên, anh sống thì phải biết tiến tới chứ, không thể tùy tiện để người khác định đoạt được.”

Chính Hiền bĩu môi, nuồn buồn nói: “À.”

Lý Thiên Mặc thật có một loại cảm giác hận rèn sắt không thành thép, bất quá... dễ khi dễ như vậy, cũng là một loại cá tính của Chính Hiền... Thôi, chỉ cần anh không so đo, sống vui vẻ làm được rồi/

Chính Hiền đang cầm mấy lon trà ra, cô đang suy nghĩ xem nên chọn loại nào?

Hai người sóng vai mà đứng, Lý Thiên Mặc theo sát sau lưng cô... mùi hương trên người Chính Hiền bay thẳng vào trong mũi anh. Trong lòng Lý Thiên Mặc âm thầm phỉ nhổ, sao thẳng nhóc này thơm như vậy? Một chút cũng không giống một thẳng đàn ông!

Lý Thiên Mặc nhích lại gần Chính Hiền, giả vờ nhìn cái lon trong tay cô.

Chính Hiền lùn hơn anh không ít. Nhưng mà.... hai người bọn họ lại đứng gần như vậy, anh vừa cúi người, liền có thể hôn đến cái miệng nhỏ nanh của cô. Lý Thiên Mặc nhìn môi của Chính Hiền chăm chăm, đột nhiên... tâm tư trong lòng xao động! Cổ họng khô khốc, lồng ngực căng đau.

Cả người như bị lửa cháy, thật là khó chịu.

Đột nhiên anh muốn hỏi Chính Hiền: “Làm bạn gái của anh, được không?” Nhưng mà người ta.... cũng là một người đàn ông.... làm sao có thể làm bạn gái mình?

Lời này phải nói như thế nào ta? “Làm bạn trai em được không?” Chúng ta quen nhau... được không?” Lý Thiên Mặc hơi không dám nói... Sợ Chính Hiền tát anh một cái bay ra xa.

Anh là biết.... anh biết Chính Hiền tuyệt đối không thể chấp nhận nam nam, nhưng mà, anh thật sự rất muốn được ở chung với "anh"... vô cùng muốn, vô cùng muốn... Anh rất muốn hỏi "anh" một câu: “Anh có thể theo đuổi em không?” Bởi vì, không nói ra những lời này, có lẽ anh sẽ ghen chết, bởi vì anh quá muốn được biết đáp án.

Lý Thiên Mặc thật là không hít thở được nữa.

Cả người anh giống như phát sốt vậy, sắp bốc cháy rồi.

Anh lấy hết dũng khí, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Chính Hiền: “Khụ khụ ---” lời lên đến cổ họng, anh lại vô cùng khẩn trương: “Anh Chính Hiền, em biết anh không thích đàn ông... nhưng mà em...” Thật thích anh... em rất muốn được ở chung một chỗ với anh, chúng ta quen nhau đi.

Những lời này, lặp đi lặp lại trong đầu cả ngàn lần, cảm thấy rất tốt... lại khó khăn mở miệng nói: “Em thật sự rất thích....”

Chính Hiền ngẩng đầu, cũng nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh, Lý Thiên Mặc rất khẩn trương, nhưng mà giọng nói của anh lại rất ôn nhu, ánh mắt cũng ôn nhu như một dòng nước trên thiên sơn.

“Thích gì?” Chính Hiền cắn môi, ngượng ngùng nhìn anh.

Lý Thiên Mặc mím chặt môi, từ trong kẽ hở giữa răng phát ra một chữ: “Anh.....”

“Hai người đang làm gì vậy?” Lúc này, đột nhiên quân Dương đi vào! Anh nhanh chóng đi tới, trực tiếp đứng ở giữa Lý Thiên Mặc và Chính Hiền, anh nghiêng đầu hỏi Chính Hiền: “Đã pha xong chưa?” Anh cũng không biết tại sao, vẫn luôn không yên tâm để hai người đó ở riêng với nhau.

Chương 978: Một loại thức ăn gieo họa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chính Hiền không có nghe được lúc nãy Lý Thiên Mặc đã nói gì. Bởi vì tiếng hét kia của quân Dương quá lớn.

Chính Hiền bấu môi, ngẩng đầu nhìn Quân Dương, có chút không biết làm sao: “Em phải pha loại nào?”

Quân Dương nói: “Pha cái Băng Đường Cúc Hoa đi, gần đây chúng ta đều quá nóng rồi, phải hạ nhiệt độ xuống.”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc nói: “Không được...” Cúc hoa, cúc hoa của Chính Hiền sao có thể cho Quân Dương được, cho dù là pha trà cũng không được....

Mẹ nó.... Đột nhiên Lý Thiên Mặc phát hiện mình thật là đen tối.... đều là tại truyện tranh!

Gần đây anh xem rất nhiều truyện tranh đam mĩ, ô ô ô...

Quân Dương cùng Chính Hiền đồng thời nhìn về phía Lý Thiên Mặc, cũng không biết vì sao anh lại có phản ứng lớn như vậy.

Lý Thiên Mặc nhỏ giọng nói bên tai Chính Hiền: “Anh quên rồi sao? Lúc nãy anh mới nói, trà cúc hoa... thọt vào kêu lên "ba ba"... thật đáng ghét, anh có thể uống được sao?”

“Phốc ---” Chính Hiền chỉ cảm thấy lồng ngực chấn động, cúc hoa căng thẳng.

A a a.... sau này bảo cô làm sao có thể đối mặt với trà cúc hoa thuần khiết như vậy? Lý Thiên Mặc! Cậu phụ trách cho tôi!

Nháy mắt Chính Hiền liện đẩy ly trà cúc hoa lại.

Lý Thiên Mặc cười “ha ha.” hai tiếng bởi vì gian kế của mình đã thực hiện được.

Quân Dương ở bên cạnh dòm ngó hai người, vừa nói nhỏ, vừa liếc mắt đưa tình, còn có bí mật nhỏ với nhau nữa?

Con mẹ nó... Quân Dương buồn bực! Anh muốn tổng khứ tên Lý Thiên Mặc này đi.

Lý Thiên Mặc chọn một lon trà Phổ Nhị ra nói: “Mùa đông uống cái này, vậy thì pha cái này đi.”

Chính Hiền nghe lời pha trà xong.

Đám người uống trà, nghỉ ngơi một hồi lại bắt đầu bận rộn công việc của mình.

Đến buổi tối, Lý Thiên Mặc nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được... Bắt đầu từ sau khi anh tạo mật mã cho người khác, anh liên tưởng tượng “người không mật mã” của mình vô số lần trong đầu...

Đó nhất định là một mùa có nhiều cơn gió lớn thổi qua, các loại cây, còn có... đều bị gió lớn thổi ngã, cây lớn cũng bị gió thổi bật gốc, trạm an ninh còn bị gió thổi bay ra xa mấy chục mét.

Nhưng mà, sau đó anh phát hiện... Anh lớn lên ở phương Bắc, căn bản là không có cơn bão nào lớn như vậy.

Tĩnh, anh lại tự suy diễn một tình hình khác, không phải gió lớn thổi qua, vậy cũng là cát bụi đầy trời, ánh nắng chiều trên sông.

Nhưng mà, sau đó anh phát hiện... Anh lớn lên ở bình nguyên phương Bắc, căn bản là không có sa mạc....

Ai, vẫn là thực tế một chút đi, giống như rừng hoa nở rộ, tuyết bay tán loạn gì đó... rừng hoa nở rộ nữ tính quá, vẫn là tuyết bay tán loạn tốt hơn một chút!

Đúng! Cứ quyết định như vậy, nhất định phải là một mùa đông tuyết bay đầy trời!

Anh ra quyết định này, nhưng mà không nghĩ tới không nghĩ tới... lại thật sự gặp trong mùa đông tuyết bay đầy trời... Ô ô ô... Người “không mật mã” của anh lại là một thằng, nhóc, nhỏ hiền lành ngượng ngùng nhẩn nhục chịu đựng.

Lý Thiên Mặc khóc lớn “Oa oa oa.”, vừa nghĩ tới người “không mật mã” lại là một thằng, nhóc, nhỏ anh liền đau tim! Thật ra thì anh... vẫn thích nữ sinh....

Chương 979: Mẹ của tôi ơi! Bí mật lớn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn là, anh thật không nghĩ tới mình sẽ thích người “không mật mã”, cũng vẫn luôn không ôm hy vọng.

Dù sao trên thế giới này rất nhiều người rất nhiều việc, lỡ như người “không mật mã” mà anh gặp là một lão yêu quái chẳng lẽ còn phải đổi lòng mình đi thích anh.

Tuyệt đối không phải, anh mới không cần đâu, thà là cô đơn cả đời, chứ anh tuyệt đối không khuất phục trước quyền uy của tên lão quái vật đó.

Nhưng mà, để cho anh bất ngờ là... người “không mật mã” của anh, anh lại rất thích.... vô cùng thích!

Thích đến moi tim moi phổi, cho dù là lần đầu tiên lúc gặp anh, anh mang theo khẩu trang, ôm quyền sách, còn mang cặp mắt kiếng dày cộm, nhưng mà.... anh lại thích!

Sau đó, khi anh biết thằng nhóc đó chỉ mang khẩu trang để che giấu, nháy mắt Lý Thiên Mặc cảm giác: “Không xem không biết, xem một cái mới giật mình, xấu xí đổi thành anh đẹp trai, thế giới thật kỳ diệu...”

Anh thích "anh", không phải do thằng nhóc này trở nên đẹp trai, mà là.... lúc ở chung với thằng nhóc này, anh rất là vui vẻ, thấy thằng

nhóc kia bị khi dễ, anh liền giận đến căng cứng cả người! Cho nên, anh vô cùng muốn ra mặt cho thẳng nhóc kia.

Lý Thiên Mặc cũng từng nói với mình, đó là một người đàn ông, là một thẳng nam giống như mình vậy!

Nếu mình muốn ở chung với "anh", cha mẹ của mình cũng sẽ không đồng ý...

Nhưng mà, anh không thể nào khống chế hành động của mình được, cũng không thể nào ức chế mình không nhớ về "anh" nữa.

Biết rõ thẳng nhóc kia không thể tiếp nhận nam nam, nhưng mà, anh chính là muốn đi bẻ cong "anh" thì sao chứ!

Ô ô ô....

Trái tim Lý Thiên Mặc... thật là đau, vô cùng đau. Đau đến sắp nứt ra luôn rồi.

Vừa nghĩ tới anh không thể nào ở chung với thẳng nhóc kia, cả người anh lại đau nhói. Trong lòng khó chịu! Vô cùng hốt hoảng... Trái tim của anh, một trái tim cẩn thận chân thành, toàn bộ lòng ngực vừa sưng vừa nóng, thân thể giống như bị sốt 38 39 độ vậy.

Lý Thiên Mặc lăn qua lăn lại trên giường thật lâu sau, khi thì nằm xoay lên đầu giường, khi thì nằm xoay cuối giường, giống như một con lợn quằn quại vậy.... khó chịu!

Anh rất là thích Chính Hiền... thích vô cùng, không thấy được "anh" liền bắt đầu nhớ, muốn ôm "anh", muốn hôn "anh", cũng muốn khi dễ "anh", nhưng mà lại không nỡ, cho nên, lại càng muốn ra mặt dìm "anh", bất bình thay cho "anh".

Lý Thiên Mặc không nằm được nữa liền xuống đất đi bộ, anh đi tới đi lui trong phòng... Một hồi lại đi ra cửa sổ nhìn, bên ngoài cửa sổ không có gì cả, chỉ có một bãi huấn luyện rộng lớn vô cùng.

Anh lại đi về giường, cầm lấy điện thoại di động, rất hy vọng Chính Hiền sẽ nhắn tin hay gọi điện thoại gì cho mình.... Nhưng mà, bây giờ đã hơn một giờ đêm, người ta đã ngủ từ sớm rồi.

Thật ra Chính Hiền cũng không ngủ, cô cũng đang phiền lòng đâu... Thật rất khó để có cảm giác với một người đàn ông... đáng tiếc, người ta lại là GAY... cô mở thư viện truyện tranh kia lên, xem một hồi liền nước mắt lưng tròng...

Xem ra Lý Thiên Mặc thật là một hủ nam lâu năm! Anh thật sự thích đàn ông!

Truyện tranh nặng khẩu vị như vậy, anh lại.... thích xem đến thế.

Chính Hiền buồn bực... không nghĩ tới, Lý Thiên Mặc lại thích đàn ông, ô ô ô.... tại sao trong lòng lại... khó chịu như vậy chứ?

Thật muốn khóc... cô, là cô gái mà... cô, là một thằng con trai giả! Làm sao giờ?

Kiên quyết không thể để Lý Thiên Mặc biết mình là cô gái, nếu không, sau này ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không còn...

Nhất định Lý Thiên Mặc sẽ không tha thứ cho cô.

Chính Hiền càng nghĩ càng khó chịu, đột nhiên nghe được tiếng bước chân bên cách vách “Tất tất tất tất” “A ----” Có phải có con chuột không?

Chính Hiền sợ nhất là chuột! Mặc dù cô nuôi nhiều động vật đáng sợ như vậy, nhưng mà, điểm yếu duy nhất của cô, chính là ---- con chuột!

“A ---- anh! Nhà anh có con chuột lớn!”

Chương 980: Mẹ của tôi ơi! Bí mật lớn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quân Dương ở đối diện phòng của cô đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên nghe được tiếng hét của cô gái, đột nhiên giật mình, anh lập tức nhảy lên, chạy thật nhanh đá văng cửa “Ầm ---”, trực tiếp vọt đến phòng của Chính Hiền.

Giọng hét nhất đình là từ phòng của Chính Hiền truyền tới, nhưng... tại sao lại là giọng nữ?

Anh cho là mình ngủ mơ màng, trong lòng vội vàng trực tiếp đưa tay mở cửa, phát hiện cửa không khóa.

“Chính Hiền? Sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?” Trong phòng rất tối, Quân Dương lại ngủ mơ mơ màng màng, không nhìn thấy gì cả.

Quân Dương gấp gáp đi vào trong, đột nhiên nghe thấy bên trong có người nói chuyện: “Anh ấy không sao... anh ấy nghĩ rằng có con chuột, nhưng thật ra là em... em ngủ không được nên đi đi lại lại trên đất...”

“Lý Thiên Mặc? Sao em lại ở đây?” Quân Dương rất tức giận, tức đến muốn nổ phổi.

Lý Thiên Mặc đương nhiên nói: “Em nghe được tiếng kêu, nên phải đến xem thử, anh có thể qua thì tại sao em không qua được chứ?”

Quân Dương mờ mờ thấy được Lý Thiên Mặc đang đứng bên cửa sổ, thật giống như đang rót nước cho Chính Hiền. quân Dương lập tức liền nổi giận, tiện tay mở chốt điện trong tay lên.

Ánh đèn sáng bừng đồng thời làm ba người lóa mắt.

Quân Dương chờ một hồi mới thích ứng với ánh sáng được, lại phát hiện.... Không biết từ khi nào Lý Thiên Mặc đã rời khỏi cửa sổ đi đến bên mép giường của Chính Hiền, mà chỗ đứng của Lý Thiên Mặc lại vừa vặn ở giữa anh và Chính Hiền.

Lúc này, Lý Thiên Mặc nhìn Chính Hiền chăm chăm, anh phát hiện!

Anh phát hiện một bí mật lớn! Đôi mắt Lý thiên Mặc mở thật to, nhìn cổ Chính Hiền chăm chăm... cục xương ở cổ họng đâu? cục xương ở cổ họng của Chính Hiền đâu rồi? Lúc này anh thật là nghe được tiếng hét của một cô gái ---

Ta trời đất quỷ thần thiên đì!

Lý Thiên Mặc đi đến cái tủ bên giường của Chính Hiền nhìn xem, chỉ nháy mắt... cọng tóc cũng muốn dựng lên!

Mẹ tôi ơi.... hù chết tôi! Cái thứ gì đang nằm trên đầu tủ vậy? Cục xương giả sao?

A ha ha ha ha ha --- Lý thiên Mặc muốn điên rồi!

hơn nửa đêm có cần phải kích thích như vậy không --- Chính Hiền.... cô ấy là con gái? Cô ấy, là con gái? Là con gái?

Lý thiên Mặc hoàn toàn không biết làm sao, anh bối rối! Ngạc nhiên, mừng rỡ, kinh sợ... không tưởng tượng nổi! Đây là đang nằm mơ

sao? Đây không phải là thật? Các loại suy nghĩ từ trong đầu bay loạn xa.

Đây là mơ sao? Có phải mình đang mộng du không? Lý Thiên Mặc dùng sức bấm một cái lên đùi --- ai da má ơi... thật là đau!

Đây là thật, không phải mơ! Anh cực kỳ kinh ngạc: “Chính Hiền, anh anh anh anh anh anh...” Anh nửa ngày, nhìn Chính Hiền chăm chăm lại không biết nên nói gì...

A! Suýt chút nữa đã quên rồi, quân Dương vẫn còn ở! Đột nhiên Lý Thiên Mặc nhận ra, Quân Dương không biết Chính Hiền là cô gái! Lý thiên Mặc nhanh chóng chạy tới canh trước mặt Quân Dương, hành vi của anh hoàn toàn là theo bản năng, cực kỳ nhanh chóng ngăn cản giữa hai người.

Chính Hiền còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Lý Thiên Mặc hoảng sợ nhìn cô chăm chăm.

Cô vừa muốn mở miệng hỏi anh: “Em thấy cái gì đáng sợ sao?”

Còn chưa mở miệng, đã thấy Lý Thiên Mặc không ngừng ra dấu chỉ cho cô, cô nhìn theo phương hướng anh chỉ, nghiêng đầu.

Chỉ thấy... cục xương giả ở cổ họng của cô... đặt trên tủ đầu giường!
A a a a --- Trời ơi! Cô quên!

Chương 981: Tỷ thí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì cái cục xương giả này mình mang rất không thoải mái nên lúc ngủ cô sẽ lấy nó ra.

Lúc này là vì cô quá sợ hãi mới hét lên như vậy, còn để cho Lý Thiên Mặc cùng Quân Dương vào phòng ngủ.

Cô, lại quên giấu cục xương giả vào trong ---

Má ơi! Chính Hiền sợ đến bối rối! Cô nhanh chóng nắm cục xương giả lên mở chăn ra nhét vào.

Quân Dương vừa mới tỉnh ngủ, cho nên không thích ứng với ánh sáng nhanh bằng hai người được.

Lúc này, anh mới chậm rãi mở mắt ra đã thấy được bóng lưng của Lý Thiên Mặc.

Thằng nhóc này đang ngăn cản trước mặt anh, hai tay không ngừng múa loạn, nhưng mà Quân Dương ở phía sau anh cho nên không biết anh đang chỉ cái gì.

Quân Dương rất tức giận: “Hai người lại đang làm gì?” Giống như chuyện gì cũng phải che giấu anh vậy!

Quân Dương rất khó chịu! Thật giống như bảo bối mà mình yêu thương nhiều năm sắp bị người khác cướp đi mất rồi vậy.

Anh nhanh chóng bước qua Lý Thiên Mặc nhìn lên giường, chỉ thấy Chính hiền đang dùng chăn trùm kín đầu lại....

“Làm gì vậy?” Quân Dương muốn đưa tay vén chăn lên, nhưng Lý Thiên Mặc lại níu anh lại.

“Quân Dương tiên sinh --- Xin anh tôn trọng một chút? em đã nói bao nhiêu lần rồi, tại sao anh vẫn làm như vậy?”

Lý Thiên Mặc lại bắt đầu chỉ trích Quân Dương: “Bây giờ anh lại chưa được sự đồng ý của người ta lại muốn vén chăn của người ta lên, khi nãy lúc anh đi vào cũng không gõ cửa! Lỡ như.... người ta không mặc quần áo thì sao? Lỡ như, người ta đang tắm thì sao? Anh đường đột như vậy rất là không có lễ phép, anh có biết không?”

Quân Dương nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi và em ấy là anh em bao nhiêu năm, em ấy không mặc quần áo, tắm còn sợ tôi nhìn sao? Mẹ nó --- ngược lại là cậu! Hơn nửa đêm cậu còn ở trong phòng của anh em tôi đâu! Lỡ như, người ta đi vệ sinh thì sao, cậu tới ngửi mùi à?”

Lý Thiên Mặc không muốn nói chuyện với anh!

Quân Dương cũng đã giận đến không còn lý trí, hừ lạnh nói: “Nếu không phải con chuột thì không cần phải sợ. Đi ngủ đi.”

Quân Dương xoay người, vừa muốn đi trở về phòng, đột nhiên dừng bước lại.

Anh xoay người nói với Lý Thiên Mặc: “Cậu đi ra ngoài trước, tôi muốn nói mấy câu với em ấy.”

Lý Thiên Mặc buồn buồn không lên tiếng... tại sao lại là anh đi ra...

anh thật sự không muốn ra ngoài mà...

Nhưng mà, quan hệ giữa Dịch Hiền và Quân Dương.... hình như là còn tốt hơn anh nữa. Lý Thiên Mặc rất khó chịu bị bội...

Lúc này, Dịch Hiền cúi đầu nhỏ ra ngoài, Lý Thiên Mặc hỏi cô: “Quân Dương muốn nói chuyện với em, em muốn trò chuyện với anh ấy không?”

Còn chưa chờ Chính Hiền trả lời, quân Dương liền hét: “Cậu nói cái gì vậy? Em ấy là anh em của tôi, chẳng lẽ tôi còn có thể ăn em ấy luôn sao? Còn cần cậu nói nhiều chắc?”

Quân Dương thật là tức muốn chết! Anh và Chính Hiền đã là bạn bao nhiêu năm rồi? Còn cần thẳng nhóc này chỉ chỗ sao?”

Chính Hiền gật đầu với Lý Thiên Mặc, nếu Quân Dương có lời muốn nói, vậy nhất định là chuyện rất quan trọng.

“Đi ra ngoài --- mau lên một chút! Tôi có lời muốn nói!” Quân Dương thừa dịp Lý Thiên Mặc không chú ý liền đẩy anh ra.

“Cạch...” Khóa cửa.

Lý Thiên Mặc muốn đập cửa vào, nhưng mà vẫn nhịn được. Quân Dương không biết Chính Hiền là cô gái... Nếu anh có ý gì với Chính Hiền thì đã ra tay từ mấy năm trước rồi, căn bản là sẽ không cần chờ nhiều năm như vậy.

Cho dù Chính Hiền là con trai hay con gái, Lý Thiên Mặc anh cũng muốn bày tỏ tình cảm với cô. Cho dù cô là con trai hay con gái thì anh đều thích cô đến không thể nhịn được nữa.

Ý niệm muốn chung sống cùng với cô của anh đang nổ mạnh trong thân thể, dù là một giây đồng hồ anh cũng không thể chờ được, dù là tất cả người trên thế giới này đều phản đối! Dù là không được thể tục tha thứ!

Chương 982: Tỷ thí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc đứng bên ngoài cửa phòng của cô đi đi lại lại, anh không có đi xa, chỉ ở gần cnah1 cửa. Trời ơi.... Chính Hiền, cô ấy là con gái... Thật là không thể nào tin được.

Lý Thiên Mặc rơi lệ đầy mặt.

Mặc dù, anh thích cô là không liên quan đến giới tính... nhưng mà, biết cô là con gái, anh thật là mừng rỡ như điên! Anh muốn nháy! Anh muốn hét lên! Anh muốn tuyên bố với toàn thế giới, người anh thích là một cô gái, “Oa” Lý Thiên Mặc mừng đến khóc oa oa.

Anh vẫn là trai thẳng! “Oa ---” Đột nhiên Lý Thiên Mặc có loại cảm giác bị hạnh phúc đập trúng, còn vui mừng hơn là trúng hai trăm triệu nữa biết không?

*

Sau khi Lý Thiên Mặc bị Quân Dương đẩy ra ngoài, trên mặt Chính Hiền tràn đầy hoảng sợ nhìn Quân Dương.

Bởi vì, sắc mặt của Quân Dương thật sự là rất khó coi.

Trên gương mặt đẹp trai của anh giống như bị trét lên một tầng lọ nôi vậy....

Quân Dương đứng bên giường, nhìn cô chăm chăm. Chính hiền co

rút cổ lại, không dám lên tiếng.

Đột nhiên quân dương hỏi cô: “Rốt cuộc giữa em và Lý Thiên Mặc có chuyện gì? Sao cái gì em cũng nghe cậu ta? Bạn bình thường không thể làm như vậy em có biết không?”

Chính Hiền yếu ớt nhìn Quân Dương, gật đầu liên tục nói: “Em và Thiên Mặc không phải bạn bình thường, chúng em là bạn tốt.”

“Bạn tốt? Các em mới quen biết nhau bao nhiêu ngày? Thằng nhóc đó tâm cơ rất sâu em đừng có bị nó lừa!”

Chính Hiền không vui: “Cậu ấy là người rất tốt! Cậu ấy lừa gạt em cái gì? Hơn nữa, em có cái gì đáng giá để cậu ta lừa gạt?” Cô vỗ ngực, trong lòng nghĩ “Mình cũng là một người con trai, cậu ấy cũng không lừa sắc được!”

Mặc dù, có vẻ như... Lúc này đã bị Lý Thiên Mặc biết... trong lòng có chút đau xót, Lý Thiên Mặc thích con trai... thật là muốn khóc, cô là một người giả mạo, cô không phải là con trai thật sự. Nhất định Lý Thiên Mặc sẽ cảm thấy đã bị lừa gạt, bị lừa gạt....

Chính Hiền bĩu môi.

Quân Dương thấy hình dạng này của cô, lời nói ác độc sắp phun ra cũng nuốt trở về.

Nhìn một hồi, quân Dương mới nói: “Sau này cách xa cậu ta một chút, cậu ta không có lòng tốt gì đối với em đâu!”

“Mới không phải!” Chính Hiền trịnh trọng nói: “Cậu ấy rất tốt! Đối với em cũng rất tốt! Cậu ấy làm người chính trực, lại rất nhiệt tình! Cậu ấy cũng không quen biết anh Yến, vì cứu anh Yến cậu ấy đã mệt đến

té xiu, anh cũng đã nhìn thấy rồi còn gì! Em rất thích loại người có nghĩa khí như vậy! em muốn làm bạn với cậu ấy!”

Lời nói của Quân Dương bị chặn trở về, tức giận đến sắp nổ tung rồi? thích thằng nhóc kia? Cái chữ này có thể sử dụng trên người một thằng “đàn ông” hay sao chứ?

Quân Dương tức đến muốn hung hăng đánh cô một trận! Còn có Lý Thiên Mặc, anh cũng muốn đánh một trận!

Thật lâu sau, Quân Dương mới tỉnh lại, trên mặt tràn đầy cảm xúc nói: “Em còn học được cái lại? Có phải là học với thằng nhóc xấu xa kia không? Hai người mới quen biết có mấy ngày mà em đã bị cậu ta dạy hư rồi!”

“Sao lại là làm hư chứ?” Chính Hiền không phục nói: “Căn bản không phải là cậu ấy làm hư em, em cảm thấy cậu ấy dạy cho em rất nhiều thứ. Em cảm thấy rất có ích!”

“A! Em còn lý luận?” Quân Dương tức đến nhức đầu, anh nhanh chóng đi đến bên cạnh Chính Hiền, giơ tay phải cốc lên đầu cô....

Vừa mới đưa tay ra, lại cố gắng kềm lại. Đột nhiên Quân Dương nhớ ra... Lý Thiên Mặc từng nói, anh phải tôn trọng Chính Hiền, không thể luôn xem em ấy như một đứa bé.

Mẹ nó! Quân Dương càng tức giận hơn! Tại sao anh phải nghe lời thằng nhóc kia nói chứ?

Sức ảnh hưởng của thằng nhóc xấu xa Lý Thiên Mặc kia cũng quá lớn rồi chứ?

Quân Dương chịu đựng lửa giận lại hỏi Chính Hiền: “Em cảm thấy

cậu ta rất tốt, đúng không? Em thích cậu ta, đúng không? Em muốn làm bạn với cậu ta, đúng không? Em không cần anh, đúng không? Hà?”

Chính Hiền lập tức khóc lên.

Chương 983: Kết thúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quân Dương nhìn Chính hiền chăm chăm, nhưng mà Chính Hiền lại rưng rưng nước mắt, từ đầu đến cuối lại không nói câu nào.

Lửa giận trong lòng Quân Dương dâng lên bùng bùng, anh đã tức đến sắp nổ tung rồi!

Quân Dương tức giận đến đôi mắt đỏ đậm, anh đi về phía Chính Hiền chỉ trong nháy mắt đã đẩy Chính Hiền ngã xuống, môi lập tức in lên.

“Ngô ---”

Quân Dương thấy trong mắt cô đều là nước, còn chưa đợi Chính hiền phản ứng, Quân Dương đã buông cô ra.

Quân Dương cười thầm một tiếng, đứng lên, khó khăn xoay người đi ra phòng ngủ... Quân Dương vẫn luôn biết suy nghĩ của Chính Hiền vô cùng truyền thống, ghét cay ghét đắng đối với mấy thứ “Đam mỹ, nam yêu nam, GAY” này! Chỉ cần có người nói Chính Hiền nhìn rất nữ tính, là GAY, Chính Hiền sẽ tức giận đến đỏ mặt.

Anh làm bạn với cô nhiều năm như vậy, đương nhiên là hiểu rõ tính cách của cô nhất. Cho nên, anh luôn cố ý tránh đề tài như “đàn ông, đàn bà” như vậy để tránh cho Chính Hiền lúng túng.

Đã nhiều năm như vậy, cho dù là anh thích, cũng chỉ lặng lẽ giấu ở

trong lòng, bởi vì... Anh không muốn nhìn thấy em trai nhỏ của anh khổ não bởi vì anh em của mình thích một người đàn ông. Tính cách của Chính Hiền lại nhạy cảm như vậy, anh không muốn nhìn thấy cô khó chịu. Cho nên, cố ý giả vờ ngây ngốc, không dám đề cập đến phương diện kia.

Mấy ngày nay, Quân Dương có bao nhiêu buồn khổ đều chỉ có thể nuốt trong lòng.

Quân Dương mở cửa, chỉ thấy Lăng Vi cùng Lý Thiên Mặc đứng bên ngoài chờ.

Từ sau khi mang thai Lăng Vi vẫn luôn không mở mắt ra được, có lúc đứng cũng buồn ngủ... lúc này cô đã ngủ, đột nhiên nghe được có người hét lên, chắc là đã xảy ra chuyện nên cô không thể không bò dậy.

Cô mặc áo choàng nhung dài, lúc đi ra ngoài chỉ thấy Lý Thiên Mặc gấp gấp đi qua đi lại trên hành lang giống như con kiến trên chảo nóng vậy.

Lăng Vi cũng không có hỏi là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là đi đến bên cạnh lặng lẽ cùng anh.

Lý Thiên Mặc rất muốn nói chuyện của Chính Hiền, nhưng mà, trong lòng của anh rối như tơ vò, nửa chữ cũng không nói được.

“Tiểu Vi.... tiểu Vi...” Anh cứ kêu tên của Lăng Vi... bởi vì, trong lòng anh có một loại dự cảm vô cùng xấu.

Sau khi Quân Dương đi ra gật đầu với Lăng Vi liền đi về phòng của mình đóng kín cửa lại.

Lý Thiên Mặc đi chập chững từng bước.... đến cửa phòng của Chính Hiền, cô không có khóa cửa.

Lý Thiên Mặc nghe được Chính Hiền đang khóc... trái tim anh đau thắt lại.

Anh gõ cánh cửa đang khéo hờ, Chính Hiền ngẩng đầu lên nhìn anh. Hai người đối mặt trong chốc lát, Chính Hiền càng khóc càng to, nước mắt hung hăng trào ra ngoài như lũ tràn bờ đê vậy.

Cô nói: “Thật xin lỗi....”

Hốc mắt Lý Thiên Mặc lập tức đỏ lên, nước mắt chảy vào trong lòng, cô là từ chối anh.... chọn Quân Dương sao? Trái tim Lý Thiên Mặc vỡ vụn thành phần. Nhưng mà, cô khóc thật là nhiều, anh lại không có cách nào nói gì không tốt với cô, thậm chí anh buồn cười an ủi cô, nhưng mà, dù cố gắng cỡ nào cũng không cười nổi.

Anh muốn khóc--- anh cố gắng chịu đựng, ánh mắt đã nhìn đến căng cứng, anh nói: “Không sao hết không sao hết, em rất tốt! Em đừng khóc. Chỉ cần em vui vẻ là được rồi.”

Lý Thiên Mặc lui về sau một bước, đóng kỹ cửa lại. chậm một bước nữa, anh sợ sẽ để cho cô thấy anh rơi lệ.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy khóe mắt Thiên Mặc có hai hàng lệ chảy xuống, vẫn chảy đến cằm, nhỏ lên quần áo. Lý Thiên Mặc giơ tay lên lau nước mắt, nhưng mà... nước mắt vẫn rơi xuống.

Lăng Vi đi tới, ôm anh.

“...” Lý Thiên Mặc ôm lấy cô, khóc như một đứa bé.

Mối tình đầu của anh, còn chưa bắt đầu.... đã chết yếu. Anh rất đau lòng, thật khó chịu! Anh thật sự rất thích cô... vừa nghĩ đến không thể ở chung một chỗ với cô, anh liền hận đến không thể lập tức chết đi! CẢ người Lý Thiên Mặc đều rất đau... đau đến sắp vỡ nát ra. Lăng Vi ôm lấy, giơ tay lên lau nước mắt cho anh.

Chương 984: Kết thúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nước mắt của anh đúng là rất nhiều, thật giống như 20 năm chưa từng khóc, lần này nhất định phải khóc cho thật đã vậy.

Lăng Vi nhẹ vỗ sau lưng anh.

Hai người cùng im lặng.

Lăng Vi nói: “Mình đi xem em ấy một chút. Cậu đi về phòng trước đi.”

“Ừ,,,” Lý Thiên Mặc nghe lời gật đầu, trên mặt tràn đầy ủy khuất làm Lăng Vi đau lòng muốn chết. Nhưng mà, đây là quyết định của Chính Hiền, cô phải tôn trọng cô ấy.

Lăng Vi lại lau nước mắt cho anh: “Cậu đi ngủ một lúc trước, sáng sớm ngày mai mình sẽ đi tìm cậu.”

“Ừ...” Lý Thiên Mặc buồn buồn trả lời một tiếng, trở về phòng của mình.

Lăng Vi gõ cửa Chính Hiền một cái, chỉ chốc lát sau, Chính Hiền leo xuống vội tới mở cửa cho cô. Chính Hiền vừa mở cửa ra đã thấy Lăng Vi đứng đó, nước mắt của cô lại lập tức chảy ra: “Chị dâu...” Chính Hiền nhào vào trong ngực Lăng Vi, nước mắt rơi lã chã, từng giọt từng giọt rơi vào hõm vai của Lăng Vi.

Lăng Vi vuốt lưng của cô: “Lên giường đi, trên đất lạnh.”

Chính Hiền gật đầu một cái, kéo cô cùng nhau nằm vào trong chăn.

Lăng Vi dựa đầu vào tường, vuốt tóc Chính Hiền, ôn nhu nói: “Đi ngủ, đừng suy nghĩ nhiều. Sáng mai tất cả sẽ tốt đẹp.”

Chính Hiền nhắm mắt lại, nước mắt lại rơi thành hai hàng, cô khóc rấm rứt... vẫn luôn ghen ngào. Lăng Vi cầm khăn giấy lau cho cô: “Mau đi ngủ. Ngày mai nói hết mọi chuyện ra. Hai người kia đều không phải là không hiểu chuyện, cũng sẽ không có gì đâu.”

Hai người không nói gì nữa, Lăng Vi cứ ôm Chính Hiền như vậy, bàn tay trắng nõn vẫn luôn vỗ nhẹ lên người Chính Hiền. Một lát sau, Chính Hiền liền an tĩnh lại. Tên vốn có của Chính Hiền là Chính Tiên, bởi vì dùng thân phận của con trai cho nên đổi Tiên thành Hiền.

Cũng không biết cô là ngủ thật hay giả ngủ. Lăng Vi cũng nằm xuống.

Rạng sáng ngày thứ hai, trời còn chưa hoàn toàn sáng. Lăng Vi còn chưa tỉnh ngủ liền nghe được tiếng Chính Hiền đi xuống đất rửa mặt. Lăng Vi muốn mở mắt nhìn cô một cái, nhưng mà thật sự là quá mệt, ali5 nghe Chính Hiền nói: “Chị dâu, chị cứ ngủ tiếp, em đi rửa mặt. Hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm đâu.”

“Ừ.” Lăng Vi lại ngủ, ba người kia đều là người lớn, lại tỉnh táo một buổi tối, với sự hiểu biết của cô với ba người, là tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Chính Hiền thấy Lăng Vi lại ngủ tiếp cô mới rón rén đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, cô không có đeo cục xương giả lên nữa, cô rửa mặt, đánh răng thật nhanh, từ phòng tắm đi ra, cô mặc quần áo con gái vào, bắt đầu thu dọn hành lý. Cô phải trở về với chính mình!

Trong hành lý của cô luôn có một bộ đồ nữ. Cô rất muốn đổi về thân phận con gái, sau này đã có thể không cần lo sợ bị ai phát hiện nữa! Cho dù bị tổng trở về nước cô cũng không cảm thấy gì cả!

Lúc Lăng Vi tỉnh...

Phát hiện.... quần áo của Dịch Hiền đều biến mất! Con bé này chạy rồi? Cô là.... cả hai đều không chọn? Cô đi đâu được?

Trên mặt Lăng Vi ngỡ ngàng... cô đi vào vốn là muốn canh chừng Chính Hiền, kết quả ngay dưới mắt còn để cho cô trốn mất?

Lăng Vi cầm điện thoại lên xem, mới có sáu giờ!

Vội vàng xuống đất, đi gõ cửa của Quân Dương: “Quân Dương --- Chính Hiền đi rồi!”

Trong lòng Lăng Vi tính toán. Chính Hiền đi từ căn cứ ra ngoài phải dùng đến trực thăng phi cơ.... trực thăng phi cơ có được đưa người ra ngoài hay không phải được sự đồng ý của Quân Dương mới được.

Nếu quân Dương còn chưa biết chuyện mà nói, vậy rõ ràng là Chính Hiền chưa có rời đi.

Lăng Vi vừa gõ cửa liền nghe được trong phòng Quân Dương và Lý Thiên Mặc truyền đến tiếng bước chân “Đặng đặng đặng” chạy tới mở cửa. Hai người dường như là đồng loạt mở cửa, ánh mắt của cả hai đều đỏ bừng, hiển nhiên là suy nghĩ cả một buổi tối, ai cũng không có ngủ.

Lăng Vi hỏi Quân Dương: “Chính Hiền thu dọn đồ đạc, chị đoán có lẽ

là em ấy muốn rời khỏi nơi này. Nếu em ấy muốn dùng trực thăng phi cơ mà nói, không có sự đồng ý của em là không thể đi được phải không?”

Quân Dương lập tức bối rối: “Không phải vậy... em đã nói với phi cơ trưởng là nếu các người đi ra ngoài cũng có thể tùy ý... không cần phải báo cáo với em.”

Chương 985: Giang hồ Không thấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ầm ầm ---” Tiếng sấm giữa trời quang ----

Bổ trúng đỉnh đầu của ba người.

Lý Thiên Mặc lập tức nổi giận: “Tối hôm qua cậu đã nói gì với em ấy?”

Trái tim Lý Thiên Mặc đau đến muốn nứt ra! Rõ ràng Chính Hiền đã từ chối anh, nhưng mà, Quân Dương tên khốn kiếp này lại không coi chừng cô thật kỹ!

Lý Thiên Mặc giờ quả đấm lên, hung hăng đánh lên người Quân Dương, đều tại tên khốn kiếp này!

“Hôm qua cậu đã nói gì với em ấy?”

Tối ngày hôm qua, sau khi Quân Dương nói chuyện với Chính Hiền xong thì Chính Hiền vẫn luôn khóc, còn nói với anh: “Thật xin lỗi...”
Cả người Lý Thiên Mặc tức đến muốn nổ tung!

Quân Dương không có tránh, gắng gượng chịu một đấm của anh.

Nhưng mà, một đấm này Quân Dương cũng không có chịu vô ích, anh cũng giờ quả đấm lên đánh về phía Lý Thiên Mặc: “Tôi nói gì với em ấy đó là chuyện của tôi! Tôi chỉ là muốn cho em ấy biết tên khốn

kiếp cậu không có lòng tốt! Cậu biết rõ em ấy ghét nhất bị người ta nói là ẻo lả, vậy mà cậu còn cố gắng tiếp cận em ấy! Đây chính là tôn trọng mà cậu đã nói sao? Hôm nay lão tử cũng đặc biệt không biết dễ dàng tha cho cậu!”

Trên mặt Lý Thiên Mặc hung hăng bị một quyền, anh cũng không có tránh né, tiếp tục giơ quả đấm lên đánh về phía Quân Dương: “Chính Hiền là một cô gái! Cậu là bạn bè với cô ấy nhiều năm như vậy mà cũng không phát hiện, cậu có tư cách gì nhận mình là bạn của cô ấy?”

Quân Dương chợt sửng sốt một hồi! Một đấm này của Lý Thiên Mặc đã trúng ngay hai mắt của anh, con mắt của Quân Dương như bị đánh bể vậy, đau đến anh che mắt kêu rên “Tê tê”

Trước mắt Quân Dương tràn đầy sao nhỏ.

Còn chưa kịp phản ứng từ trong khiếp sợ, Lý Thiên Mặc lại đấm một quyền tới: “Chính Hiền thích cậu nhiều năm như vậy, cậu cũng không biết! Là cậu quá ngây thơ, hay căn bản là không có đặt cô ấy vào trong lòng? Cậu không để ý cảm nhận của cô ấy mà tìm bạn gái! Cô ấy đều đã buông tha cho thích cậu, cậu còn tới ép cô ấy! Cậu không để cho cô ấy và tôi sống tốt! Sao cậu lại tàn nhẫn như vậy?”

Quân Dương nghẹn lời, nửa chữ cũng không nói được. Anh không trả đũa lại, chịu một đấm lại một đấm của Lý Thiên Mặc, thật giống như nỗi đau ở trên người sẽ làm trong lòng anh dễ chịu hơn một chút.

Lăng Vi nhìn hai người đánh nhau, đột nhiên hét lên một tiếng: “Đều tỉnh táo lại đi! Còn không mau chạy ra bãi đậu máy bay xem thử, lỡ như em ấy còn chưa đi thì sao?”

Nháy mắt Lý Thiên Mặc đã thu tay lại, co giò chạy ra ngoài. Quân Dương cũng muốn đuổi theo, nhưng lại cảm thấy không còn mặt mũi....

Lăng Vi nhìn Quân Dương, khổ sở trong lòng Quân Dương cũng tràn ra hốc mắt.

Lăng Vi thở dài: “Em cũng đi đi, Thiên Mặc tuổi trẻ không hiểu chuyện, suy nghĩ của cậu ấy tương đối đơn giản, không suy nghĩ chu đáo như em. Giữ Chính Hiền lại rồi nói sau, tránh cho một mình em ấy chạy ra ngoài chúng ta cũng phải lo lắng.”

Quân Dương gật đầu xong cũng chạy ra ngoài.

Đi tới bãi đậu máy bay, Quân Dương cùng Lý Thiên Mặc phát hiện... trên bãi đậu có ba chiếc trực thăng phi cơ, bây giờ chỉ còn lại hai chiếc...

Thì ra..... là thật....

Kết thúc người đi, vườn không nhà trống...

Lý Thiên Mặc đau lòng, sa sút tinh thần... không thể hít thở được.

Quân Dương rơi lệ, cố gắng nhịn xuống nhưng làm thế nào cũng không nhịn được. Anh chỉ có thể ngước đầu lên, nhìn bầu trời xanh bao la.

Hai người không đánh nhau nữa, bởi vì đã đau đến không còn chút sức lực.

Đột nhiên Lý Thiên Mặc nói: “Tôi không xứng với cô ấy! Cậu cũng không xứng! Cô ấy đáng được thứ tốt hơn! Để cho cô ấy cden961

thế giới bên ngoài xem thử đi, trên thế giới này không phải chỉ có một Mộc Quân Dương! Cũng có rất nhiều người đàn ông tốt hơn Lý Thiên Mặc này chờ cô ấy!”

Quân Dương lập tức ngã xuống đất, nhưng mà.... trên thế giới chỉ có một Chính Hiền...

Trong lòng anh thật sự là quá đau... Nước mắt thành sông cũng chảy vào trong tim. Tiếng chuông bảy giờ vang lên, đoàn người lại bắt đầu bận rộn, thời gian làm thí nghiệm của Quân Dương đã đến. Lý Thiên Mặc còn phải tiếp tục làm công thức biến dị cho bọn họ.

Chương 986: Giang hồ Không thấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc nghiêng răng nghiêng lợi trở về phòng khách của phòng thí nghiệm, nếu không phải Hàn Yến còn chưa tỉnh, cho dù là chân trời góc biển anh cũng sẽ đi theo tìm cô! Nhưng mà, đàn ông còn có rất nhiều trách nhiệm.

Chính Hiền chạy ra ngoài, ít nhất là sẽ không bị uy hiếp đến tính mạng, mà Hàn Yến lại không chờ nổi.

Chính Hiền chỉ là muốn ra ngoài tỉnh táo một chút. Chờ sau khi tĩnh tâm lại, phải suy nghĩ đoạn cảm tình đau lòng này thật kỹ, cô sẽ hiểu được cái gì mình nên thích, cái gì nên bỏ qua. Dù là..... người cô bỏ qua là anh... anh cũng không oán không hối hận! Lý Thiên Mặc che ngực đi trở về, bởi vì, chỉ cần cô ấy.... biết trên thế giới này có hai người đàn ông là thật lòng yêu cô ấy, thật lòng hy vọng cô ấy sống thật tốt, thì anh đã rất thỏa mãn.

Đi trở về phòng khách trong căn cứ, trên mặt Lăng Vi tràn đầy lo âu nhìn anh.

Lý Thiên Mặc vừa nhìn thấy Lăng Vi, nháy mắt lại tan vỡ, Lăng Vi nhìn ánh mắt anh chằm chằm nói: “Tất cả đều là an bài tốt nhất.”

Lý Thiên Mặc đứng lại, không nhúc nhích.

Lăng Vi nói cho anh: “Có một vị hoàng đế, ông ta thích nói nhất: Tất

cả đều là an bài tốt nhất, cho dù xảy ra chuyện tốt, hay là chuyện xấu, vị hoàng đế này đều nói " Tất cả đều là an bài tốt nhất". Tế tướng của ông ấy không thể hiểu được. Bởi vì có một lần hoàng đế bị cắt đứt toàn bộ ngón út, nhưng quốc vương này vẫn nói: "Tất cả đều là an bài tốt nhất". Tế tướng cảm thấy vị hoàng đế này là một hôn quân. Kết quả có một ngày lúc vị hoàng đế này ra cung, bị bộ lạc người rừng bắt đi. Những người rừng này trói hoàng đế vào một cái bàn thờ, muốn dùng lửa thiêu chết ông ấy để hiến tế thần linh. Hoàng đế cười rồi nói "Tất cả đều là an bài tốt nhất" Ông ấy nói xong, có một vị thần bà phát hiện ông ấy đang nói nhỏ, liền đi tới kiểm tra thân thể của ông, kết quả phát hiện.... Vị hoàng đế này không có ngón tay út! Vị thần bà đó lập tức cho người thả hoàng đế ra. Bởi vì thần linh mà bộ lạc bọn họ thờ phụng chính là người không có ngón tay út. Sau khi quốc vương rời khỏi bộ lạc liền cảm khái nói: "Quả nhiên.... tất cả đều là an bài tốt nhất."

Lăng Vi nói xong, ánh mắt trong suốt nhìn Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc gật đầu: "Ừ, mình hiểu,"

Lăng Vi cười một tiếng với anh. Lý Thiên Mặc đi đến bên cạnh máy tính bắt đầu chăm chú làm việc.

Anh quyết định, chờ sau khi làm xong công thức biến dị này, anh phải từ chức đi du lịch.

Anh phải đi nơi nào có bão, còn muốn đi tìm sông lớn, sa mạc. Nếu như không có tuyết rơi bay phát phơ, vậy thì nhất định sẽ có núi hoa xinh đẹp.

Anh quyết định, sau này sẽ không tạo mật mã cho người khác nữa, cho dù trong đầu anh tự động tạo ra mật mã, vậy anh cũng phải liều mạng quên hết những mật mã này.

Cho đến khi đã quen với việc không tạo mật mã cho người khác nữa thì mới ngưng.

Còn có....

Chính Hiền từ chối anh, không phải không thích anh, mà là bây giờ cô đang rất khó khăn.

Anh và Quân Dương hai người, cho dù cô chọn ai, đều là nỗi đau, Anh biết, Quân Dương cũng giống như anh vậy, không muốn để cho cô đau.

Tĩnh táo trước một chút đi.

Tất cả đều là an bài tốt nhất, nói không chừng ngày nào đó liền đêm đi ngày lại về... mùa xuân ấm áp hoa nở.

Quân Dương lão đảo lắc lư đứng lên, lúc trở lại phòng thí nghiệm, đám người đã bắt đầu bận rộn.

Quân Dương phát hiện thí nghiệm càng ngày càng khó tiến hành. Mới thí nghiệm có hai ngày đã gặp phải nổ lọ. Mặc dù, Lý Thiên Mặc tính ra công thức, nhưng mà dùng thuốc gì, làm sao ức chế tế bào sinh trưởng, lại làm sao hoàn toàn tiêu trừ nó, lại không phá hư các tế bào còn lại, đây quả thật là một vấn đề khó khăn rất lớn!

Lúc công tác, Quân Dương chuyên chú vào công việc.

Lúc nghỉ ngơi, anh liền chăm chú nhớ Chính Hiền... cô là một cô gái. Anh đã đoán được từ sớm, nhưng mà, anh vẫn luôn không dám hỏi... cô nhạy cảm như vậy, sợ nhất là người khác lấy giới tính của cô mà đùa cợt, sợ nhất người khác nói cô nữ tính.

Chương 987: Oan gia ngõ hẹp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu anh trực tiếp hỏi: “Em là con gái sao?” Chính Hiền còn không giết anh sao?

Còn nhớ lúc lần đầu tiên gặp chị dâu, trong lúc vô tình chị dâu nói: “Tỷ lệ trai gái là 3:1, một đôi tình nhân một đôi đam mỹ.” Lúc ấy, anh chỉ là nhìn Chính Hiền, Chính Hiền liền giơ tay đánh đến.

Làm sao anh dám hỏi? Đó là cấm kỵ của cô!

Cho dù anh muốn cô là con gái mười triệu lần, anh cũng không dám nói.... Thậm chí không dám biểu hiện ra, dù chỉ là một chút xiu, Chính Hiền nhạy cảm như vậy nhất định sẽ phát hiện ra được.

...

Chuyện thật giống như.... lâm vào bế tắc...

Hàn Yến vẫn luôn không tỉnh, chất thuốc lại không phối hợp ra được. Bây giờ lại gặp phải nổ lọ, dường như dùng thuốc gì cũng là sai!

Đám người thí nghiệm cả ngày, vẫn là không có chút tiến triển nào. Toàn bộ căn cứ thí nghiệm đều lọt vào một mảnh mây đen.

Lúc Lăng Vi và Diệp Đình gọi video, bên Diệp Đình bên kia đã bắt đầu chuẩn bị đánh bất ngờ dọn dẹp các kho hàng, bến tàu của Bảo

La - Lộ Dịch Tư tại các nơi trên thế giới.

Chỉ cần cắt đứt nguồn hàng hóa của lão quỷ Bảo La này thì chẳng khác nào bóp đứt mạch sống của anh.

Long Diệp Hân lại gấp rút muốn cô trở về làm thí nghiệm, nhưng mà làm sao cô đi được chứ...

Lăng Vi nói chuyện của Chính Hiền, Quân Dương và Lý Thiên Mặc với Diệp Đình, Diệp Đình nhíu mày nói: “Anh đã gài thiết bị theo dõi trên người Chính Hiền, muốn tìm cô ấy vẫn là rất dễ dàng. Nhưng mà.... anh nghĩ bây giờ thứ cô ấy cần nhất là yên tĩnh, chúng ta chỉ cần cho người bảo vệ cô ấy trong bóng tối, đừng quấy rầy cô ấy.”

“Ừ...” Lăng Vi nhìn anh chằm chằm nói: “Chồng.... Em thật là nhớ anh, đột nhiên em muốn ôm anh một cái.”

Diệp Đình nhìn ánh mắt của cô chằm chằm, đột nhiên liền cười. Lăng Vi giang hai cánh tay ra, cách không khí ôm anh, Diệp Đình cũng ôm cô... mặc dù chỉ là ôm không khí, nhưng mà.... loại cảm giác hạnh phúc đó vẫn tràn từ trái tim ra khắp toàn thân.

Hành phúc này đến rất không dễ dàng. Bận bè bên cạnh họ, các loại hoàn cảnh nào cũng có. Có mến nhau, có kết hôn, cũng có chia ly....

“Bên tiểu Yến kia, vẫn là không có chuyển biến tốt sao? Ngày đó Thiên Mặc đưa công thức cho anh xem, anh thật là bội phục cậu ấy. Đổi lại là anh... thật rất khó để làm được như cậu ấy, tập trung tinh thần cao độ suốt một ngày một đêm.”

Lăng Vi gật đầu, cười: “Bởi vì, trong lòng anh có nhiều chuyện mà. Thiên Mặc cậu ấy đơn thuần như vậy, đơn giản như vậy, còn chưa trải qua sóng to gió lớn nào... Bất quá, lần này cũng xem như là một

loại quá trình trưởng thành của cậu ấy đi.”

...

Lăng Vi về đến phòng bệnh của Hàn Yến.

Đào Hoa cười “hì hì” một tiếng, nói với cô: “Bảo bối, mình từ chức! Sau này cậu phải đi theo biên tập khác đâu...” Lúc cô nói trên mặt tràn đầy ung dung.

Cái gì?

Lăng Vi khiếp sợ!

“Cậu.... từ chức?” Lăng Vi hoàn toàn không dám tin tưởng Đào Hoa lại làm ra quyết định dừng cảm như vậy??!

Đó là tiền đồ của cô ấy.... nói không cần là không cần.

Tháng ba này là cuộc họp hàng năm, là cô có thể thăng làm đại chủ biên tập... cảm dỗ như vậy cũng có thể bỏ qua dễ dàng sao?

Đào Hoa.... thật....Lăng Vi không biết nên nói gì cho phải. Cô và Hàn Yến.... cũng không phải là quan hệ nam nữ yêu nhau.

Đào Hoa nhìn gương mặt bối rối của cô, nhẹ nhàng cười một tiếng như không có gì: “Đừng ngạc nhiên như vậy chứ được không? Thật ra thì cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ thôi. Làm việc nhiều năm như vậy, mình thật là rất muốn nghỉ ngơi một hồi, chờ sau đợt nghỉ này mình lại tìm người khác... Trên người có mang tuyết kỹ, đi tới chỗ nào cũng có thể sống tốt mà!”

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, nói thì đơn giản... Đến lúc đó đang tìm việc

làm, mới vào trang web người ta làm sao có thể cho cậu đãi ngộ thật tốt như vậy chứ. Người ta không thể nào trực tiếp cho cậu chức đại chủ biên tập, còn không phải là làm lại từ đầu sao? Còn phải làm thêm mấy năm nữa?

Chương 988: Oan gia ngõ hẹp

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đào Hoa cảm thấy không có vấn đề, cô suy nghĩ lại cũng thấy buồn cười. Sáng sớm hôm qua, cô giao thư từ chúc không một tiếng động, sau khi tổng biên tập trang web nhận được thư liền nổ tung!

Năng lực của Đào Hoa quá rõ ràng, không biết trong tay cô đã có bao nhiêu tác giả đại thần rồi!

Vừa đưa thư, liền từ chúc? Tổng biên tập tìm mọi cách giữ cô lại, nhưng Đào Hoa lại vững vàng nói: “Làm việc mấy năm, quá cực khổ... muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Tổng biên tập thuyết trình với cô cả ngày cũng không thể thuyết phục cô được! Đúng, bốn cô nương chính là mạnh mẽ như vậy đấy!

Hàn ba Hàn mẹ đứng ở ngoài cửa vô cùng kinh ngạc!

Hai người nhìn nhau. Hai người bọn họ vừa muốn vào cửa lại nghe được Lăng Vi và Đào Hoa đang đối thoại....

“Cô gái này thật là rất tốt!” Hàn mẹ dùng cùi chỏ chọt vào bụng bự của Hàn ba. Hàn mẹ là giáo sư, Hàn ba là thương nhân, làm ăn rất lớn. Hai người đều rất sáng suốt, không giống người khác có tiền liền kiêu ngạo gì đó.

Hàn mẹ quả thật là thích Đào Hoa đến tận trong đáy lòng... Bà chỉ

mong đợi con trai mình tỉnh lại sớm một chút, mau chóng cưới cô gái này vào cửa.

...

Công thức mà Lý Thiên Mặc tính toán đã hoàn toàn định hình. Lúc anh và Quân Dương gặp mặt, thỉnh thoảng còn động tay động chân, chờ sau khi đối phương hả giận rồi mỗi người lại đi làm việc của mình.

Lúc Lý Thiên Mặc giao hết công thức cho Quân Dương, anh mạnh mẽ đánh quân Dương một quyền: “Lão tử đã đưa hình thái biến dị của tế bào cho cậu hết rồi! Nếu cậu vẫn không cứu Hàn Yên tỉnh lại được, ngày này năm sau, lão tử sẽ đi thắp nén hương cho cậu trước mộ phần!”

Quân Dương nhịn cơn tức, cố gắng nuốt về trong bụng. Anh thành thực hơn Lý Thiên Mặc, suy nghĩ nhiều hơn anh, áp lực cũng lớn hơn anh.

Lý Thiên Mặc thu dọn hành lý xong, gửi thư từ chúc, đến nơi anh muốn để đi du lịch.

Quân Dương và trợ thủ của anh bận rộn đến sứt đầu bể trán. Còn hai vị tiên sinh cùng anh làm thí nghiệm không kịp nghỉ ngơi, nhưng mà, hiển nhiên là gặp trở ngại trùng trùng.

Đột nhiên Hồ lão tiên sinh nói: “Cái thí nghiệm này rất khó khăn, tôi cảm thấy năng lực của tôi không có đạt đến khả năng có thể giúp cậu chế tạo ra thuốc giải...”

Quân Dương gật đầu, anh đã sớm hiểu được điểm này, vội vàng viết hai tấm chi phiếu đưa tới.

Hồ lão tiên sinh lại không nhận, nói: “Người trẻ tuổi, đừng có gấp. Tôi còn chưa nói hết lời. Tôi nói tôi không đủ năng lực... nhưng chưa nói, không có cách nào giải quyết vấn đề này mà.”

Quân Dương lập tức tỉnh táo lại: “Lão tiên sinh, xin ngài nói thẳng.”

Hồ lão tiên sinh nói: “Tôi có biết một vị lão tiên sinh, nếu như mời ông ấy tới, có lẽ có thể giải quyết được mọi chuyện!”

Đột nhiên Chung lão tiên sinh hỏi ông: “Có phải người ông nói là lão tiên sinh Trương Tiên Linh không?”

“Đúng! Giới trung y của chúng ta người đức cao vọng trọng nhất chính là lão tiên sinh Trương Tiên Linh, bất quá năm nay lão tiên sinh đã hơn tám mươi, vẫn luôn ẩn cư nơi vùng núi không tranh với đời. Muốn mời ông ấy, có thể nói là khó như lên trời! Bất quá.... nếu quả thật mời được lão tiên sinh Trương Tiên Linh ra tay, nói không chừng chỉ cần thời gian ba bốn ngày là có thể làm ra thuốc giải.”

Lăng Vi cùng Hàn ba lập tức lên đường mời Trương lão tiên sinh. Bởi vì Đào Hoa cùng Hàn mẹ đều phải chăm sóc Hàn Yến. Bây giờ, chỉ có cô và Hàn ba mới có thể ra ngoài được.

Địa chỉ của Trương lão tiên không khó biết được, bởi vì danh tiếng trong giới quá lớn. Có thể người trẻ tuổi không biết lão tiên sinh, nhưng mà những người học trung y có tên tuổi vậy thì thật là không ai là không biết, không ai là không hiểu.

Xe đi đường núi nửa ngày, mặc dù đường rất dốc, nhưng cũng mau không phải là rất dần. Lúc Lăng Vi xuống xe, trừ cảm thấy có chút đau lưng ra, những cái khác hoàn toàn không thành vấn đề.

Bọn họ xuống xe, còn phải đi một đoạn đường núi nữa mới có thể vào thôn, khí hậu nơi này thuộc về rừng mưa nhiệt đới, mùa đông cũng không lạnh. Rừng cây chung quanh rậm rạp, không khí vô cùng mát mẻ.

Hít thở một hơi thật sâu đều cảm thấy một loại hơi thở bùn đất.

Tòa núi cao giữa sườn núi đó là nơi Trương lão tiên sinh ở. Lúc Lăng Vi và Hàn ba xách lễ vật đến... Lăng Vi thấy được.... một người quen.... trước cửa Trương lão tiên sinh... Người quen này còn từng cướp lấy bạn trai của cô.

Chương 989: Đến từ đâu thì trở về nơi ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lại là... Trương Diệc Đình!

Lúc Trương Diệc Đình quay đầu nhìn thấy Lăng Vi cũng là giật mình!
Sao Lăng Vi lại đến cái nơi nghèo khó này chứ?

Khi Trương Diệc Đình nhìn thấy những món quà mà Lăng Vi xách theo liền lập tức bĩu môi cười một tiếng: “Ha... Sao Lăng đại nữ thân của chúng ta lại rãnh rỗi đến nhà Nhị gia của tôi vậy? Chẳng lẽ cô mắc phải bệnh gì không có thuốc chữa, muốn tìm Nhị gia tôi chữa bệnh sao? Ha ha...”

Ông nội của Trương Diệc Đình là Xích Cước thần y xếp hàng thứ bảy, là anh em với Nhị gia Trương Tiên Linh của cô, từ nhỏ Trương Diệc Đình thường hay nhìn thấy bệnh nhân đến xin thuốc, thấy Lăng Vi đến tìm Nhị gia của cô chữa bệnh, trong lòng Trương Diệc Đình thật là vui đến muốn lật trời! Thật là... kẻ ác tự có ông trời trừng phạt! Lăng Vi mà cũng có ngày hôm nay? Con tiện nhân như mày vậy nên chết sớm một chút đi!

Tuổi tác của Nhị gia cô tương đối lớn, mặc dù đã hơn tám mươi, nhưng mà mỗi năm đều có người mộ danh mà đến. Bệnh mà Nhị gia cô có thể trị cũng phải là bệnh đặc biệt nghiêm trọng, dường như đều là quan hệ đến sống chết!

“Ha ha...” Trương Diệc Đình cười lạnh lùng, cô hận Lăng Vi đến

ngừa răng! Nếu không phải tại Lăng Vi, cô đã sống thật tốt với Hứa Tử Huân! Nếu không phải Lăng Vi, những tấm hình, video bất nhã của cô sẽ không bị học sinh của toàn bộ Yến đại thấy!

Hừ.... thật là oan gia ngõ hẹp! Lăng Vi! Mà mà cũng có lúc có việc cầu xin tao sao?

Trương Diệc Đình kêu ngạo liếc mắt nhìn Lăng Vi.

Khóe môi cô nhếch lên một tia cười nhạt: “Lăng Vi, Mà? Cũng muốn đi xin thuốc? Xin lỗi... Đến từ đâu, thì trở về nơi ấy đi!”

Lăng Vi liếc cô: “Cái nhà này, là cô làm chủ sao? Trương lão tiên sinh còn chưa mở miệng đuổi người, cô là cái thá gì chứ?”

Lăng Vi vung tay lên, Bạo Phong số một Chân Dững sau lưng cô lập tức tiến lên đánh Trương Diệc Đình hôn mê...

“...” Lăng Vi nhìn Chân Dững, vẻ mặt Chân Dững lạnh lùng, không chút cảm giác.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, tôi chỉ là muốn hù dọa cô ta một chút... sao cậu lại trực tiếp đánh người ta ngất xỉu rồi... chúng ta là đi cầu người... không phải đến tìm rắc rối.

Bất quá, con tiện nhân như Trương Diệc Đình cho dù bị đánh cũng là đáng đời. Bình thường Chân Dững rất cứng chặc, hôm nay đột nhiên chủ động đi lên đánh người... Xem ra anh cũng là rất khó chịu Trương Diệc Đình này.

Trương Diệc Đình lắc lư té xuống đất: “Ai nha! Tiểu Đình! Các người muốn làm cái gì? Tiểu Đình sao rồi? Các người đã làm gì nó rồi?”

Gương mặt mẹ của Trương Diệc Đình trắng bệch, phần bên trên chắc cũng dày cả tắc. Lăng Vi còn lo lắng bà ta vừa nói chuyện phần trên mặt sẽ rơi xuống đất.

“Sao vậy? Đây là....”

Lúc này, ba của Trương Diệc Đình cũng từ trong một gian phòng bếp nhỏ đi ra, trên người anh còn choàng một cái tạp dề. Còn có Tam gia, chú, bác của Trương Diệc Đình cũng từ một gian phòng lớn đi ra, hôm nay là ngày tập hợp của gia tộc bọn họ, cho nên phải ở chung một chỗ ăn cơm, xem cách ăn mặc của bọn họ cũng biết đều là nông dân địa phương thôi.

Lăng Vi nhanh chóng tiến lên: “Thật xin lỗi, là bạn tôi lỡ mắng...” Lăng Vi tự giới thiệu mình, cũng nói rõ ý đồ.

Lại nói hết chuyện va chạm giữa mình và Trương Diệc Đình trước kia lại một lần.

Trương Diệc Đình giả vờ là bạn tốt, bỏ thuốc cho bạn trai, cướp đi bạn trai, còn làm nhục cô trước mặt mọi người. Nhưng chuyện này.... mặc dù không có hãnh diện gì, nhưng mà Lăng Vi cô cũng không phải nằm bên vô lý kia.

Người của Trương gia lại tương đối thấu tình đạt lý.

Ba của Trương Diệc Đình cũng là một người biết điều lại phúc hậu, trên mặt tràn đầy xấu hổ, rõ ràng cho thấy đang xấu hổ vì con gái của mình.

Chương 990: Đến từ đâu thì trở về nơi ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng mà, mẹ Trương lại không giống nhau, người đàn bà này chính là một con mụ chanh chua!

Nói tới nói lui, đều là chống nạnh giậm giậm, nghiêng răng nghiêng lợi!

Bà nói: “Con gái của tao có thể cướp bạn trai của mày, đó là do mày không có bản lĩnh. Diệc Đình nhà tao xinh đẹp ai mà không thích?! Hôm nay tao nói cho mày biết luôn, mày đừng chạm với Diệc Đình nhà tao, hôm nay mày muốn đến hỏi bệnh xin thuốc, cửa cũng không có!”

Lăng Vi chán ghét nhìn bà, con gái bà có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, bà lại còn có thể nói ra những lời đó?

Khó trách Trương Diệc Đình đề tiện như vậy, tất cả đều là học theo mẹ của cô ta!

Ba của Trương Diệc Đình im hơi lặng tiếng, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Đó không phải là lỗi của con gái mình sao? Mau mời người ta vào phòng mới đúng.”

“Cái nhà này, ai cho ông quyền lên tiếng.” Mẹ của Trương Diệc Đình chống nạnh, ánh mắt liếc xéo, hai cái chân mày cong như một con lươn vậy.

Bà giờ tay lên chỉ lên mặt ba Trương: “Cái nhà này tôi quản lý! Ông cút vào trong bếp cho tôi đi ---”

Ba Trương nhìn người này là biết rất không có địa vị trong nhà, đã quen bị khi dễ, mặt dù sắc mặt không tốt, nhưng giận mà không dám nói gì. Tháo tạp dề ra ôm Trương Diệc Đình vào trong nhà.

Chú, bác của Trương Diệc Đình cũng im lặng.

Lăng Vi không muốn phát biểu với mẹ của Lăng Vi, người đàn bà này quá ngang ngược, lại rất vô lý, nói chuey65n với bà ta căn bản là lãng phí miệng lưỡi!

Lăng Vi trực tiếp hỏi vị trưởng bối lớn tuổi nhất trong nhà bọn họ: “Ông ơi, chúng con đến tìm Trương lão tiên sinh Trương Tiên Linh, xin hỏi chúng con phải đi đâu để tìm ông ấy?”

Tam gia của Trương Diệc Đình cũng đã hơn bảy mươi tuổi, ông chỉ vào trong phòng một cái: “Ở trong đó đó.”

Lăng Vi gật đầu một cái: “Cám ơn.”

Nháy mắt Mẹ Trương liền ngăn cản trước mặt cô: “Người đàn bà này mày nghe không hiểu tiếng người phải không? Tao bảo mày biến đi, nghe không hiểu sao? Đánh con gái tao bị thương, mau đền tiền đây! Muốn trị bệnh cũng không có cửa đâu! Hôm nay tao đứng cản ở đây, xem mày làm sao mà bước vào được!”

Nói xong liền đưa tay đẩy Lăng Vi.

“Phu nhân ---” Tiểu tổ bốn người Bạo Phong lập tức đến ngăn cản trước mặt Lăng Vi, phu nhân bọn họ đang mang thai trong người, thân phận quý trọng, là người mà ai muốn đụng thì đụng sao?

Mẹ Trương bị dáng vẻ hung dữ của bốn người làm sợ run run.

Lúc này, ba của Hàn Yến cũng tiến lên trước, đứng ở phía trước tiểu tổ bốn người.

Ba của Hàn Yến là một thương nhân lớn, vốn là thấy giữa Lăng Vi và Trương Diệc Đình là ân oán cá nhân cho nên không có ý định nhúng tay, nhưng mà, lúc này lại thấy người đàn bà này thật là hiếp người quá đáng. Ông là tới xin thuốc chữa bệnh cho con trai, nhưng mà cũng không thể để Lăng Vi chịu loại ủy khuất này.

Ba Hàn Yến nói: “Người tới xin chữa bệnh lần này là tôi, không có liên quan đến Diệp phu nhân.”

Mẹ Trương đứng thẳng quan sát ông, phát hiện người đàn ông này rất có khí chất, nhìn một cái liền biết là người có tiền.

Mẹ Trương lập tức mềm nhũn vài phần nói: “Ông đi cầu thuốc cũng không phải là không được! Quy cũ của chúng tôi là không có kiêu lớn tám người nâng, không có ba rương bốn lễ là không gặp được bác Hai của chúng tôi!”

Lăng Vi muốn ỏi... còn kiêu lớn tám người nâng... bà nghĩ là đang gả đâu hay sao chứ?

“Ai ồn ào ở đây? Ổn ào cái gì vậy?” Trong phòng truyền ra âm thanh của một ông lão, Lăng Vi lập tức liền đoán hẳn là lão tiên sinh Trương Tiên Linh, mặc dù âm thanh này rất uy nghiêm, nhưng lại rất dịu dàng. Vừa nghe liền biết ngay là âm thanh của người biết chú ý dưỡng sinh.

Lão nhân gia đã hơn tám mươi, còn không chống gậy, hai tay chấp

sau lưng đi ra.

Tóc của ông cũng không có bạc bao nhiêu, tinh thần tỉnh táo, ánh mắt vô cùng có thần. Ông ăn mặc trang phục nhà Đường mộc mạc, Lăng Vi vừa nhìn thấy lão nhân gia, trong lòng liền xẹt qua một câu: Tiên phong đạo cốt...

Lão nhân gia nhìn bọn họ một cái rồi bảo: “Vào trong phòng nói đi.”

Chương 991: Tôi vốn rất hiền lành (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng nói của lão nhân gia cũng không có bao nhiêu tức giận.

Mà lại vô cùng khách sáo dùng động tác tay mời mọi người vào trong: “Nhà cửa đơn sơ, mong rằng chớ ngại. Kẻ hèn không có tài cán gì cao, danh tiếng đều là hư vô, mong đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Hàn ba cung kính nói: “Mong ngài đừng quá khiêm nhường.”

Đoàn người cũng đi theo vào nhà, đột nhiên mẹ của Trương Diệc Đình kêu lên: “Bác hai! Loại người như vậy sao bác còn xem bệnh cho bọn họ được.”

Lão tiên sinh Trương Tiên Linh trợn trừng mắt nhìn bà: “Đi ra ngoài --”

Mẹ của Trương Diệc Đình sợ đến co rút người lại.... Gương mặt Trương lão tiên sinh tràn đầy tức giận nhìn bà. Mẹ của Trương Diệc Đình đành phải đỏ mặt lui ra ngoài.

“Các người cũng đi ra ngoài đi.” Trương lão tiên sinh vẫy tay với những người khác: “Tấm lòng bác sĩ, có người đến xin chữa bệnh, nói rõ là người ta đã đến tình trạng lửa cháy lông mày, tại sao còn có thể đuổi người ta đi?”

Tam gia, cha, chú, bác của Trương Diệc Đình cũng đi ra ngoài. Tiểu tổ bốn người Bạo Phong giống như đại vương vậy, sắc mặt không tốt đứng canh ở cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Vi, Hàn ba và Trương lão tiên sinh.

Lăng Vi ngồi lên chiếc ghế bên cạnh bàn, trong gian nhà nồng nặc mùi thuốc bắc. Hàn ba rất không thích ứng, bị sặc đến không thở nổi.

Lăng Vi lại cười lên, cẩn thận ngửi, nói với Trương lão tiên sinh: “Ông ơi, có phải lúc này ông đang nấu thuốc đúng không?”

Trương lão tiên sinh khẽ gật đầu, hiền lành hỏi cô: “Con không sợ cái mùi này sao?”

Lăng Vi mỉm cười: “Con thường xuyên uống thuốc bắc cũng đã quen rồi. Bây giờ còn cảm thấy cái mùi này rất tốt. Có một loại cảm khác mình được tăng thêm tuổi thọ. Ông ơi, ông nấu thuốc có Bạch Thuật, có Quy Tham, có Thục Địa, có Đỗ Trọng, còn có Ngà Diệp... đúng không?”

Ánh mắt cô trong suốt, nói vô cùng nghiêm túc, lập tức kể một chuỗi tên thuốc dài.

Vốn là Hàn ba tưởng cô thuận miệng nói bậy, bởi vì những tên thuốc này ông cũng chưa từng nghe qua. Nhưng mà... lại thấy Trương lão tiên sinh gật đầu tán đồng.

Ông nói: “Không sai.”

Trên mặt Hàn ba tràn đầy khiếp sợ nhìn Lăng Vi. Con bé này lại hiểu thuốc bắc à? Còn có thể dựa vào mùi mà đoán ra tên thuốc? Cái này.... cũng quá lợi hại rồi chứ?

Càng làm cho anh cảm thấy lợi hại là, vị thuốc trong này rất hỗn tạp, cho dù là lão trung y nhiều năm cũng chưa chắc có thể ngửi ra nhiều vị thuốc như vậy.

Trương lão tiên sinh mỉm cười quan sát cô, ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Con rất hiểu biết về thuốc bắc sao?”

Lăng Vi lắc đầu, thành thật nói: “Không biết.”

“Hả?” Trương lão tiên sinh tò mò, không biết.... còn có thể kể ra nhiều tên thuốc như vậy? Con đây là đang trêu chọc ông già như tôi sao?

Lăng Vi hé miệng cười: “Ông ơi, con chỉ đùa với ông thôi...”

Cô đi đến cửa bên kia nói: “Con nhìn thấy nhà ông có một vị phụ nữ mang thai, con đoán rằng.... nhất định ông đang nấu thuốc giữ thai cho cô ấy. Mà con... hiện tại đang mang thai đôi, bởi vì tử cung mỏng, rất dễ dàng sảy thai, cho nên phải thường xuyên uống thuốc bắc đâu, tên của những vị thuốc này con đều nhớ hết, lúc này là con đang đọc thuộc tên toa thuốc.... chứ không phải ngửi ra mùi.”

“Ha ha ha ---” Trương lão tiên sinh cười sáng khoái: “Thật là một con bé quý quái.”

Ấn tượng của ông đối với Lăng Vi rất tốt, giơ tay ra bảo cô đi đến.

Lăng Vi đi tới, Trương lão tiên sinh bắt mạch cho cô: “Ừ... là dấu hiệu không tốt... con phải chú ý nhiều hơn, nuôi dưỡng thật tốt.”

Lão tiên sinh không nói muốn viết toa thuốc khác cho cô, xem ra thuốc cô vẫn luôn uống rất có tác dụng bảo vệ thai, lão tiên sinh cũng

không lắm miệng nữa.

Ông hỏi cha của Hàn Yến: “Nói chuyện của cậu thử xem.”

Trên mặt Hàn ba tràn đầy ưu sầu nói: “Con trai con... bởi vì phải cứu bạn của nó, cho nên đã đỡ một cây kim có chứa chất thuốc đầy vi khuẩn thay bạn nó. Chất thuốc này vô cùng lợi hại, nó sẽ chiếm đoạt tế bào đỏ... hơn nữa còn không ngừng biến dị, bây giờ con trai con vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Trương lão tiên sinh vẫn luôn không nói gì.

Chương 992: Tôi vốn rất hiền lành (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba của Hàn Yến nghiêm túc nói: “Bạn của con trai con là tiến sĩ sinh hóa dược học, còn có một người là chuyên gia về số liệu máy tính, chúng con cũng đã mời hai vị lão tiên sinh trung y, bọn họ đã nghiên cứu ra hình thái mà bệnh độc này sẽ biến dị, nhưng mà.... bây giờ chế biến thuốc đã bị bế tắc, giống như dùng bất cứ loại thuốc nào cũng không đúng... chúng con không biết nên làm cái gì, cho nên.... hai vị lão tiên sinh kia bảo con đến cầu xin ngài...”

Trương lão tiên sinh gật đầu, hỏi anh: “Hai vị trung y kia là ai?”

Lăng Vi nói: “Một vị là Hồ lão tiên sinh ở Long Hải Tân Giang, một vị là Chung lão tiên sinh ở Mai Lĩnh Thông Huyền.”

“À...” Hiển nhiên Trương lão tiên sinh cũng biết hai vị trung y này, ông nhíu mày nói: “Hai người kia cũng là đức cao vọng trọng trong giới trung ny.... bọn họ còn không có cách nào, lão già tôi cũng không dám mạnh miệng...”

Hàn ba thành khẩn nói: “Ngài lớn tuổi hơn, vốn là chúng con không dám làm phiền ngài, nhưng mà... thật sự chúng con.... hông còn cách khác nữa. Con thật sự không đành lòng nhìn con trai của con luôn hôn mê như vậy, đứa bé này rất tốt bụng, lại là chuyện gia địa chất của quốc gia, mùa đông năm nay mới vừa đi thi từ Nam Cực trở về. Lão tiên sinh ngài xem ở con trai con là một thiên tài trụ cột của đất nước, ngài sẽ không đành lòng bỏ mặc nó chứ?”

Anh còn chưa có báo cáo chuyện Hàn Yến hôn mê với lãnh đạo của cậu. Bởi vì, hiện tại đang là kỳ nghỉ của Hàn Yến, nửa tháng sau Hàn Yến mới phải trở về đội, khi đó lãnh đạo của cậu mới gọi điện thoại đến.

Ba của Hàn Yến lật xem danh sách điện thoại của anh, bên trong có rất nhiều số thứ tự không tên.

Đội của Hàn Yến đang làm có rất nhiều cơ mật, không phải ai cũng có thể gọi điện thoại vào. Nếu chuyện Hàn Yến hôn mê này được báo với cấp trên của anh thì quốc gia cũng phải lo lắng chứ? Nhưng mà, như vậy cũng phải chờ nửa tháng sau, Hàn Yến không chờ nổi!

Anh phải tiến hành song song, cho dù chỉ có một tia hy vọng anh cũng không muốn bỏ qua.

Trương lão tiên sinh gật đầu: “Đúng là một nhân tài.”

Nhưng mà, lão tiên sinh vẫn không nói gì nữa, xem dáng vẻ có lẽ là không muốn đi. Nếu Hồ lão tiên sinh và Chung lão tiên sinh chưa từng đi có lẽ ông có thể đi thử, vấn đề bây giờ là.... hai vị lão trung y kia là trung y vô cùng có danh tiếng trong nước, bọn họ vô cùng hiểu rõ về thuốc bắc.

Nói thật, hiểu biết của ông đối với thuốc bắc cũng chỉ là ngang bằng với hai vị kia thôi, cho dù ông có đi chuyến này cũng không có tác dụng gì.

Bầu không khí cứ cứng ngắc như vậy.

Trương lão tiên sinh nói suy nghĩ của mình ra, Hàn ba rất là sa sút tinh thần, nhưng anh vẫn kiên trì muốn mời Trương lão tiên sinh qua

xem một chút, dù sao cũng có danh tiếng bên ngoài, nói không chừng còn có manh mối nào đó mà hai vị lão tiên sinh kia chưa nhìn ra được đâu.

Lăng Vi vẫn không có chen miệng, lúc này chủ yếu vẫn là nhìn xem ý của Trương lão tiên sinh.

Lão nhân gia hành nghề chữa bệnh nhiều năm như vậy, trong lòng ông vẫn luôn tự hiểu, có thể được là có thể được, không thể được..... đi cũng là uống công.

Nếu như lão nhân gia từ chối nữa, vậy.... bệnh của Hàn Yến.... có thể rất khó để tìm được phương pháp khác nữa.

Lăng Vi khẩn trương nắm tay lại. Trái tim cô nhảy dựng “Bịch bịch” vì quá lo lắng.

“Nhị gia!” Lúc này, đột nhiên Trương Diệc Đình vốn đang hôn mê vọt vào, cô chỉ Lăng Vi mắng: “Con tiện nhân này, còn dám vào nhà của tao sao, mày cút ra ngoài cho tao ---”

Nói xong, lại quay đầu ủy khuất nói với Trương Tiên Linh: “Nhị gia --- ông đừng có giúp cô ta! Cô ta là một người đàn bà siêu cấp ác độc!”

Chương 993: Không giúp cô ấy, vậy giúp ai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trương lão tiêc sinh tức giận quát: “Nói chuyện như thế sao? Mở miệng ngậm miệng liền thô tục! Con trở về học lại tiểu học cho ông, học tư tưởng phẩm đức lại một lần nữa! Cháu gái của con còn biết lễ phép hơn con nữa!”

Trương Diệc Đình bị mắg đến mặt đỏ bừng, bình thường cô vẫn là rất sợ ông.

Vào lúc này cũng không dám nói chuyện nữa.

Cô nhin rất lâu, vừa nghĩ tới nhị gia của mình phải đi xem bệnh giúp Lăng Vi, cô không nuốt trôi cục tức này!

“Nhị gia, ông là ông của con hay là ông của cô ta? Con có thù oán với cô ta, ông còn mắg con, không thềm giúp con? Nếu ông còn là Nhị gia của con thì ông không được giúp cô ta! Nếu mà ông giúp cô ta, sau này con không thềm đến nhà của ông nữa, cả đời con cũng sẽ không nhận người ông là ông nữa!”

Trương Diệc Đình hung tợn nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Tiên Linh híp mắt: “Nói năng bậy bạ! Đi ra ngoài---”

Trương Diệc Đình cũng sững sốt, nước mắt lập tức lăn dài: “Bây giờ con liền cút ra ngoài, được chưa? Con cút ra ngoài rồi ông cũng

không được giúp cô ta! Bằng không, con sẽ hận ông! Con sẽ để cho tất cả mọi người đều biết, ông không giúp cháu gái của mình mà lại giúp người ngoài! Nếu mà ông giúp cô ta con liền uống thuốc tự tử, con sẽ nằm trước cửa nhà ông! Con sẽ để cho mọi người trong thôn đều biết, con sẽ để cho tất cả mọi người trong giới trung y đều biết, là chính ông hại chết cháu gái của mình! Hôm nay con liền uống Địch Địch Úy --- con xem ông là cứu người khác, hay là cứu cháu gái của mình!”

Nói xong cô liền nghiêng đầu, trợn mắt độc ác nhìn Lăng Vi: “Trên cái thế giới này, người nhà tao giúp ai cũng được, nhưng tuyệt đối sẽ không giúp mày!”

Lão nhân gia tức giận đến đỉnh đầu cũng bốc khói, cái con bé điên khùng này nhất định là không phải nói đùa. Nếu ông thật sự đi với hai người này, con bé khùng điên này nhất định sẽ thật sự uống Địch Địch Úy.

Lăng Vi nhìn Trương Diệc Đình chăm chăm, đột nhiên cười: “Uống Địch Địch Úy?”

Cô đứng lên, nhìn Trương Diệc Đình chăm chăm: “Không cần phiền toái như vậy, Địch Địch Úy là thuốc sát trùng, còn phải đi vào nông trại mua. Uống xong, đưa đi bệnh viện cấp cứu, như vậy cũng không chết được. Trong nhà của Nhị gia có rất nhiều cỏ độc, cô tùy tiện nhặt mấy loại ăn luôn, thần tiên cũng sẽ không cứu lại được. Ví dụ như: cỏ Ô Diệp, Nam Hạc Sắt, Nha Đám Tử, Ban Mâu, Hương Gia Bì...”

Dạo gần đây Lăng Vi tương đối có ham mê với thuốc bắc, vô cùng thích những vật hiếm lạ cổ quái này.

Cô nói những lời này xong làm Trương Diệc Đình sợ hãi đến mặt mũi

trắng bệch. Chỉ thấy Lăng Vi bước từng bước đến bên cạnh tủ thuốc.

Trương Diệc Đình lập tức bị sợ đến choáng váng, cô thấy Lăng Vi nhìn lướt qua tủ thuốc, mở hộc tủ, lấy một nắm cỏ từ bên trong ra.

Cô đi trở về, nhét hết vào trong miệng Trương Diệc Đình: “Cái này chính là cỏ Ô Diệp, ăn nhất định sẽ chết, lại đây. Không phải cô muốn nằm ăn vạ sao, mau nuốt cái này đi.”

“A --- Lăng Vi! mày điên rồi!” Trương Diệc Đình biết Lăng Vi đang hù dọa cô, nhưng mà lỡ như Lăng Vi bốc trúng loại thuốc bắc có độc thì sao.

Cô lớn lên trong gia đình trung y, vẫn là có chút hiểu biết với thuốc bắc, có loại thảo dược chế biến với loại thảo dược khác sẽ phát huy ra độc tính của nó, nhưng mà, cũng có loại thảo dược chính bản thân nó đã mang độc.

Cô cũng không biết Lăng Vi đang cầm loại nào, lúc này, thấy Lăng Vi đang muốn mạnh mẽ nhét thuốc vào miệng mình, cô liền sợ đến nhanh chóng lui về sau, cầm cổ tay của Lăng Vi lại.

“Quậy phá cái gì? Tất cả ngồi xuống cho ông!” Trương lão tiên sinh tức giận mắng.

Nháy mắt Trương Diệc Đình buông lỏng tay ra, bởi vì, cô nhìn thấy hiển nhiên Lăng Vi không muốn cãi nhau với cô.

Chân tay Trương Diệc Đình run lập cập, cô nhìn tay Lăng Vi chằm chằm, lui từng bước từng bước ra ngoài cửa! Rất sợ Lăng vi lại nổi điên nhét thảo dược vào trong miệng cô.

Cho dù thảo dược này không có độc, cũng không thể ăn nhiều như

vậy.

Chương 994: Không giúp cô ấy, vậy giúp ai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trương Diệc Đình lui đến cửa nhưng vẫn không có đi ra ngoài mà vẫn hung tợn nói: “Nhị gia! Ông đừng giúp cô ta. Ông giúp ai cũng được, chỉ là không được giúp cô ta!”

Trong lòng Lăng Vi âm thầm phỉ nhổ, Trương Diệc Đình loại đàn bà không biết xấu hổ như cô! Trước kia làm nhiều chuyện xấu xa như vậy bây giờ còn muốn làm chó điên tới cắn cô?

“Nhị gia --- mau đến ăn cơm!” Lúc này, Một đám trẻ từ bên ngoài vào tới, đã sắp đến giờ ăn cơm, bên phòng bếp kia cũng đã nấu thức ăn xong đang bắt đầu bày lên bàn.

Các thân thích cũng tới gần hết. Bởi vì, sân của Trương Tiên Linh rất là lớn, lại là trường bối lớn tuổi nhất trong thôn, cho nên, bình thường tụ họp đều là ở nhà ông.

Trương lão tiên sinh nói với ba của Hàn Yến: “Sau khi ăn xong rồi chúng ta bàn lại. Trước tiên hãy ăn một bữa cơm ở nhà tôi trước, sau khi ăn xong rồi nói.”

Ba Hàn và Lăng Vi cũng không có từ chối, đi theo Trương lão tiên sinh ra ngoài ăn cơm.

Hai người ngồi bên tay trái tay phải của Trương lão tiên sinh.

Trên bàn cơm, đột nhiên có một vị phu nhân đoan trang “Dì”, bà vẫn nhìn chăm chăm Lăng Vi: “Dường như tôi đã từng nhìn thấy cô... tôi có quen với cô à? Cô biết tôi không?”

Lăng Vi mỉm cười với bà, cũng cảm thấy vị phu nhân này....có gì đó rất quen thuộc.

Nhưng mà, Lăng Vi dám xác định, đây là lần đầu tiên cô đến chỗ này, cũng thật.... không có nhận ra vị phu nhân này.

Đám người đang ăn cơm, đột nhiên vị phu nhân kia “A” lên.

“Ai nha --- Thái Vi! Cô là Thái Vi sao? Là Thái Vi giúp trường tiểu học Vân Sơn sao! Tôi đã từng xem truyện tranh của cô! Tôi nhớ cô! Tôi nói làm sao... lại cảm thấy cô quen thuộc như vậy!”

Phu nhân kia ném đôi đũa, nhanh chóng đứng lên, bà đi đến bên cạnh Lăng Vi nắm tay cô ---

“Tiểu Thái Vi, là cô sao? Không sai không sai... Cô chính là tiểu Thái Vi... tôi là hiệu trưởng của trường tiểu học Vân Sơn! Tôi dạy học ở một cái thôn nhỏ thuộc Nam Lĩnh Ngô Huyền, mỗi tháng cô đều chuyển tiền cho chúng tôi! Tôi nghe nói, cô còn tài trợ cho rất nhiều trường học nghèo khó. Cô thật là quá hiền lành! Tôi vô cùng muốn biết cô, vẫn luôn chú ý đến cô! Không nghĩ tới, tôi vừa trở về quê một chuyến lại có thể gặp được cô!”

Lăng Vi cũng rất kích động đứng lên nói: “Trương hiệu trưởng bà có khỏe không, tôi là Thái Vi.” Nhưng mà... cô tài trợ quá nhiều trường tiểu học, thật sự mà nói cô cũng không biết trường học Vân Sơn là ở đâu.

Phu nhân vô cùng vui vẻ nắm tay cô, nắm đến tay của Lăng Vi cũng

trắng bệch, bà quá kích động.

“Thật sự là cô! Thật sự là Thái Vi! Thật là quá tốt rồi ---” Bà có chút ăn nói không rõ ràng luôn rồi: “Tôi đã từng gửi hình ảnh tập thể của trường học chúng tôi cho cô, nếu mà cô đã từng xem hẳn là cô sẽ có ấn tượng với tôi.”

“À đúng rồi...” Lăng Vi là có ấn tượng, cô đã từng xem những hình ảnh đó, cho nên mới cảm thấy hơi quen quen.

Trương hiệu trưởng lập tức đẩy đưa bé bên cạnh cô qua một bên, ngồi bên cạnh Lăng Vi.

Lăng Vi cũng ngồi xuống, Trương hiệu trưởng vô cùng kích động, nói chuyện bà dạy ở vùng núi liên miên không ngừng.

Vừa nói, vừa khen Lăng Vi, nói rõ ràng cô chỉ là một cô nhi, nhưng lại cố gắng kiếm tiền nuôi mình, còn có thể trợ giúp người khác.

Bà nói: “Thái Vi cô gái này, từ mười tám tuổi đã bắt đầu chuyển tiền cho những trường tiểu học nghèo khó, Trương Thủy Cầm tôi có thể vỗ ngực nói, tôi đứng ra đảm bảo cho cô gái này! Nhân phẩm tuyệt đối là tốt không ai bằng! Đừng nói cô ấy có tiền hay không.... chỉ cần cô ấy có tấm lòng lương thiện như vậy là được rồi! Hiện tại trong xã hội này, rất nhiều người có tiền, sau đó đem gửi ngân hàng, chỉ biết tốt cho mình, nhưng chưa chắc có thể nghĩ đến người khác.”

Trương Thủy Cầm vô cùng cảm khái nói: “Hoa hạ chúng ta có câu nói: Nghèo thì giữ được mình, giàu thì giữ cả thiên hạ. Tiểu Thái Vi chỉ 18 tuổi là có thể nghĩ đến người khác rồi. Cô ấy không có tiền còn tài trợ cho người khác! Bác hai, ngay cả cô ấy mà bác còn không giúp thì bác muốn giúp ai nữa chứ?”

Chương 995: Bất ngờ không kịp đề phòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hai của Trương Diệc Đình nói những lời này làm cho tất cả mọi người của Trương gia đều nhìn về phía Lăng Vi.

18 tuổi đã bắt đầu tài trợ cho những trường tiểu học khó khăn, quá giỏi.

Bao nhiêu đứa bé đã hai mươi mấy còn đưa tay xin tiền nhà đâu. Giống như Trương Diệc Đình vậy, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn không đi tìm công việc, hoặc là chê công ty nhỏ, hoặc là chê chức vị thấp. Cô ta chọn chức vụ, chức vụ còn chọn cô ta đâu...

Đây chính là chênh lệch...

Trương Diệc Đình ngồi ở cách vách nghe được cảm giác như bị ai đó tát vào mặt mình “Ba ba” vậy ---

“Ba ---” Trương Diệc Đình quăng đũa: “Có gì đặc biệt đâu chứ, cũng chỉ là một con tiện nhân được đàn ông bao nuôi thôi!”

Lăng Vi ngược mặt, nhàn nhạt nhìn cô, trả lời thẳng: “Cô đang nói chính mình sao?”

Sau khi Trương Diệc Đình chia tay với Hứa Tử Huân liền tìm một ông già đã có gia đình, chuyện này đã ồn ào đến tất cả bạn bè trong lớp đều biết. Cô còn không biết xấu hổ nói người ta được bao nuôi?

Mặt, ở đâu mất rồi?

Sau khi Lăng Vi nói những lời này xong, tất cả mọi người đều nhìn sang Trương Diệc Đình, khó trách gần đây có nhiều vàng bạc đeo trên người như vậy...

Ánh mắt dò xét của mọi người làm Trương Diệc Đình tức đến muốn nổ tung: “Lăng Vi, mày nói bậy cái gì đó?”

Lăng Vi không chút nhượng bộ: “Cô nói cái gì thì tôi nói cái đó....”
Hừ... Không muốn bị người khác nói, thì cũng đừng nói người khác.
Cho tới bây giờ Lăng Vi cô đều không phải là loại người dễ khi dễ, Trương Diệc Đình cô cũng không phải là không biết!

Lăng Vi cũng là đồng tình với Trương Diệc Đình, thông minh bị thông minh hại. Bây giờ lại tự tìm phiền toái ngay trước mặt người nhà mình, trách được ai?

Trước kia, Lăng Vi nói Trương Diệc Đình cướp bạn trai mình còn gửi tin nhắn để mình đi xem. Đã có không ít người của Trương gia nghe được, vào lúc này... lại nghe nói Trương Diệc Đình được người bao nuôi, Trương gia lập tức nổ tung, già trẻ lớn bé năm bàn lớn.... đều dùng ánh mắt như đang nhìn quái vật để nhìn Trương Diệc Đình.

Người trong thôn bọn họ vô cùng chất phác, Trương gia lại đòi đòi hành nghề chữa bệnh, ai cũng biết điều giữ mình.

Mấy đời, liền chỉ có một con cháu hư hỏng là Trương Diệc Đình, hoàn toàn là vì cha mẹ cô “dạy dỗ tốt”...

Mẹ của Trương Diệc Đình hấp tấp nói: “Ba, ba đừng nghe con tiện nhân kia nói bậy, đây không phải là sự thật! Miệng của con nhỏ kia

quả thật là quá ác độc, đến nhà chúng ta làm khách còn không quản lý miệng mình được, nói này nói nọ với chủ nhà! Thật là không có lễ phép, không có giáo dục!”

Vừa nói vừa liếc Lăng Vi. Ánh mắt sắc bén như dao vậy.

Lúc này, cô hai của Trương Diệc Đình là Trương Thủy Cầm không vui. Bà nắm tay Lăng Vi trừng mắt nhìn mẹ của Trương Diệc Đình: “Nói Thái Vi người ta không lễ phép? Sao tôi không nhìn thấy? Tôi chỉ nhìn thấy bà và con gái bà vừa mở miệng ra chính là “tiện nhân” này nọ, đó là từ ngữ có giáo dục sao? Còn nói người khác nữa!”

Lời nói của Trương Thủy Cầm trong gia tộc là tương đối có trọng lượng. Trong cái nhà này, bà ghét nhất chính là mẹ của Trương Diệc Đình. Tác phong của người đàn bà này quá kém! Thật là bôi xấu gia phong của Trương gia!

Thật là gia môn bất hạnh!

Trương Diệc Đình vừa nhìn thấy cô hai trực tiếp chia mũi dùi về phía mình lập tức lại nổi: “Cô hai! Cô là cô hai của con, hay là cô hai của con nhỏ kia? Mà cô lại giúp con nhỏ đó chứ không giúp con?”

Trên mặt Trương Thủy Cầm tràn đầy nghiêm túc nói: “Tôi chỉ giúp lý không giúp người nhà! Nếu cô có lý, đương nhiên là tôi sẽ giúp cô. Người ta đường xa mà tới! Cô đối xử với khách như vậy sao? Huống chi, chuyện này là do chính cô gọi lên trước, cô không nói người ta bị bao nuôi thì người ta có thể thuận miệng hỏi cô một câu sao? Sao vậy? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, còn không để cho dân chúng đốt đèn à?”

Chương 996: Bất ngờ không kịp đề phòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trương Thủy Cầm “Xí”: “Không làm chuyện trái lương tâm sẽ không sợ ma gõ cửa! Nếu cô không có chột dạ vậy cô sợ cái gì? Nếu thật sự cô chưa từng làm thì sao phải thẹn quá thành giận?”

“Được rồi được rồi!” Đột nhiên ông nội của Trương Diệc Đình hét lên một câu: “Nói ít mấy câu đi! Ăn cơm ---” Lại xé ra nữa không biết có xé ra cái con riêng gì nữa không.

Ông đang nghĩ như vậy, đột nhiên Trương Diệc Đình “Oe ---“... Tất cả mọi người đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trương Diệc Đình.

Trương Diệc Đình che miệng, vô cùng khó chịu chạy ra ngoài.... vừa chạy vừa ói....

“Oe ---”

Những người lớn tuổi đang ngồi ai mà lại không hiểu... cái này... chẳng lẽ là có tin vui? Nhưng Trương Diệc Đình còn chưa kết hôn mà! Bây giờ đã mang thai rồi? Chẳng lẽ thật sự bị người bao nuôi sao?

Ông trời của tôi..... Đứa bé này còn cần mặt mũi không?

Ông nội Trương Diệc Đình giận đến sắp bị bệnh tim luôn rồi!

Mặt mũi của gia đình nhà ông thật là bị cháu gái ông làm mất hết rồi!

Lão gia từ đứng lên đá băng ghế một cước bước ra ngoài nhanh như bay. Ngón tay ông khoác lên cổ tay Trương Diệc Đình... lập tức liền biết hết mọi chuyện!

Ông là Xích Cước thần y, hành nghề chữa bệnh đã mấy chục năm không thể nào ngay cả chẩn mạch mang thai mà cũng sai!

Sắc mặt ông giống như đáy nồi bị lửa đốt đen thui lúi vậy! Ông giận đến không kiềm được giờ tay tát một cái thật mạnh vào mặt Trương Diệc Đình.

“A ---” Trương Diệc Đình che mặt, nháy mắt cảm thấy gò má đau như bị lửa thiêu vậy! Gương mặt đã sưng lên giống cái bánh bao rồi.

Đám người đang ngồi ăn cơm trên bàn xa xa kia đều nhìn thấy....

Đột nhiên ông nội Trương Diệc Đình tức giận như vậy, nói rõ.... Trương Diệc Đình thật sự mang thai? Cái con bé không biết xấu hổ này --- Thật là bôi xấu gia phong!

Những người lớn đang ngồi trên bàn đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, ai cũng không nhịn được mắng Trương Diệc Đình.

Những người trưởng bối có mang theo em bé tới đều vội vàng nói với đám nhỏ: “Chị con làm như vậy là không đúng, các con không được học theo!”

Trương Diệc Đình giận điên lên hét với ông nội mình: “Tôi ngủ với ai liên quan gì đến ông? Tôi có con với ai có ảnh hưởng đến ông không? Dựa vào cái gì mà ông đánh tôi? Tôi cũng đâu phải do ông sinh ra! Nhiều nhất thì ông cũng chỉ là sinh ra thằng phế vật kia thôi!”

Người của Trương gia, bao gồm ba của Trương Diệc Đình đều nổi giận: “Trương, Diệc, Đình! Mà ă nói cái gì vậy?” “Mày phản rồi, dám nói chuyện với ông nội của mày như vậy à?” “Đứa con đại nghịch bất đạo này!”

Nháy mắt Trương Diệc Đình bị những tiếng mắng nhấn chìm! Tiếp theo, ngay cả mẹ cô cũng bị mọi người mắng máu chó đầy đầu.

Trương Diệc Đình híp mắt lại, cắn răng nói: “Chuyện của tôi cần các người đến quơ tay múa chân sao? Các người chê tôi mất mặt, tôi còn chê các người chẳng là cái thá gì đâu! Các người ra ngoài xem thử đi, những bạn học kia của tôi người nào mà không lái xe sang, ở biệt thự? Chỉ mình tôi! Chỉ mình tôi là nhà nghèo lại mộc mạc! Các người chê tôi mất mặt, tôi còn chê cái đám phế vật mấy người đâu!”

“Mày ---- cái thứ súc sinh này ---” Ông nội của Trương Diệc Đình giận đến xoay người liền nắm một cây chổi đánh lên mặt Trương Diệc Đình ---

“A ---” Trương Diệc Đình sợ đến ôm đầu xoay người chạy.

Cô vừa chạy vừa quay đầu mắng: “Sau này tôi sẽ không trở về cái nhà này nữa! Tôi còn lười nhận thân với đám phế vật mấy người đâu! Sau này có chuyện gì đừng có đi cầu xin tôi! Tôi không có đám thân thích nghèo như mấy người ---”

Trương Diệc Đình chạy.

Mẹ của Trương Diệc Đình phát điên chạy theo: “Con bé kia, con chạy đi đâu?”

Lăng Vi hơi lúng túng... cô không nghĩ tới là sẽ gây ra nhiều chuyện

như vậy....

Lúc này, đột nhiên cô hai của Dương Diệc Đình nói với Lăng Vi: “Cô đừng để trong lòng, cháy gái này của tôi sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện thôi! Nó đã mang thai đứa bé, giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cũng phải lộ ra ngoài!”

Trương Diệc Đình vừa chạy vừa hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho một người bạn giang hồ của mình: “Anh hai! Cho anh năm chục ngàn, hãy mang một trăm người tới, tôi muốn giết chết một người!”

Chương 997: Đánh lén (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ai nha, là ai chọc em gái của tôi tức giận vậy?” Người bên đầu dây kia nói.

Trương Diệc Đình giận đến sắp điên rồi: “Anh đừng có xía vào --- mau chóng tìm người đến, đừng ở gần nhà tôi, chờ sau khi bọn họ rời khỏi, các người chờ ở dưới chân núi, chỉ cần nói là cướp đường! Đừng có khai tôi ra.”

“Được! Chỉ cần có đủ tiền chúng tôi sẽ đến ngay! Làm ở đâu, làm như thế nào đều chỉ là một câu nói của cô em thôi.”

Trương Diệc Đình vừa chạy vừa thở gấp, cô vừa gọi điện thoại vừa mắng: “Lăng Vi! Con tiện nhân mày, mày làm cho bà mất hết mặt mũi, hôm nay bà sẽ để cho mày mất mạng tại đây!”

Không phải mày mang theo bốn tên hộ vệ sao? Tao tìm một trăm người xem có đánh chết mày được không? Cho dù bốn người kia giỏi cỡ nào cũng sẽ có lúc không bảo vệ được mày!

Không đánh chết mày thì cũng phải giết chết con của mày! Mày chờ đó mà xem!

Bên kia nói: “Người cô muốn đối phó có bao nhiêu?”

Trương Diệc Đình suy nghĩ một chút nói: “Có một người nữ, cô ta mang theo bốn hộ vệ, còn có một thương nhân đi cùng với cô ta, rất

có tiền. Nếu các người có thể bắt cóc ông ta, chuyện sau này không cần tôi phải nhắc nhở các người đi? Còn có một ông già là Nhị gia của tôi.”

Bên kia hỏi: “Nhị gia của cô, chúng tôi có cần đành không?”

Trương Diệc Đình hừ lạnh: “Tùy tiện, có đánh hay không là tùy các người. Tôi không thêm để ý đến sống chết của ông ta.”

“Má!”

Đột nhiên Trương Diệc Đình lại nói: “Hộ vệ mà người đàn bà kia mang theo rất lợi hại, anh mang nhiều người tới một chút.”

“Lợi hại? Thật lợi hại?” Bên kia cười “ha ha”: “Có lợi hại như công phu trên giường của anh sao?”

“Cút ---” Trương Diệc Đình cúp điện thoại chạy một đường đến chân núi. Cô còn chưa đi xa chỉ đứng nấp sau một tảng đá to gần đó. Cô phải nhìn xem bên kia có mang người tới không!

Quan trọng hơn là, cô phải tận mắt nhìn thấy Lăng Vi bị đánh chết, bị đánh đến tàn phế, tàn phế!

Rất nhanh, Trương Tiên Linh liền mang theo hòm thuốc đi theo Lăng Vi và Hàn ba xuống núi.

Bọn họ ra thôn đi một đường xuống chân núi. Con đường mòn vô cùng hẹp, xe không chạy đến đây được, bọn họ phải đi thẳng xuống dưới chân núi mới có thể ngồi xe được.

“Anh hai, anh xem ---- một người phụ nữ mang theo bốn hộ vệ, còn có một thương nhân và một ông già. Nhất định là mấy người này

không sai đâu.”

“Lên cho tao!”

Chu Nhị nhận được tiền mà Trương Diệc Đình chuyển qua liền lập tức chạy tới.

Có chừng một trăm tên lưu manh, nháy mắt đã vây quanh đám người Lăng Vi. Tiểu tổ bốn người Bạo Phong bẻ tay “Rốp rốp”

Bọn họ phân biệt đứng ở trước sau trái phải bảo vệ đám người Lăng Vi vào giữa.

Số một Chân Dũng quét mắt nhìn người cầm đầu nhuộm tóc vàng đối diện nói: “Được rồi, báo tên ra đi. Hôm nay có chết, cũng phải cho tội mày chết được rõ ràng.”

“Ha ha ha ha ha ha ----” Đối diện truyền đến tiếng cười to ồn ào, một tên thân hình thấp bé nói: “Thật là mạnh miệng... Ai nha má ơi! Thật là thú vị! Chúng ta có một trăm người, bọn họ bảy người... còn có lão già và phụ nữ có thai...”

“Ha ha... còn không phải vậy sao! Anh hai, báo cái tên cho bọn họ, để hôm nay cho dù bọn họ có chết cũng biết là ai đã giết mình.”

Chu Nhị nói: “Tiểu gia là người đứng đầu Chư Huyền! Hôm nay đến cướp ít tiền dùng. Lại đây! Thẻ ngân hàng cái gì cũng phải giao lên, mau nộp tiền ra hôm nay tiểu gia tao sẽ tha cho tội bây không chết!”

“Ca ---- bóp ----” Đột nhiên Chân Dũng đá một cước lên mặt Chu Nhị

Nháy mắt sống mũi của Chu Nhị sụp xuống, thân thể anh cũng bay

về phía sau đụng vào trên người các anh em của mình “Bành”

Một cước này của Chân Dũng ác độc vô cùng, dộng mấy người của Chu Nhị ngã lăn ra.

“Cái con mẹ nó đau quá --- lên cho tao!” Máu mũi của Chu Nhị phun ra ngoài xối xả, đôi mắt anh hằn lên đỏ tươi, anh không thềm quan tâm đến gì nữa mau chóng vấy tay để cho các anh em nhào lên.

Chương 998: Đánh lén (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Số hai số ba số bốn cũng là mỗi người bảo vệ một bên, bọn họ ra đòn tàn nhẫn đứng đánh trong vòng tròn nhỏ của mình, tuyệt đối sẽ không rời khỏi.

“Ầm phanh bành bành!” Một người đi lên là tàn phế một người! Nhất định là một quyền hoặc một cước giải quyết một người, tuyệt đối sẽ không để mình ra đòn lần thứ hai.

Dám người này có chừng ba mươi người bị đánh gục, nháy mắt cảm giác được chuyện lớn không tốt!

“Mẹ nó ----” Đây là loại người gì vậy? Người ta bốn người đánh mấy chục người bọn họ lại giống như là đang chơi đùa vậy một quyền một người, căn bản là không cần ra tay lần thứ hai?!

“Anh hai....” Có người bị sợ đến run chân lui về phía sau.

Chu Nhị thấy vậy cũng không tốt, lập tức liền kêu anh em rút lui:
“Đừng đánh, không thể đánh thắng được.... đi!”

Mẹ nó chứ, con đàn bà hạ tiện Trương Diệc Đình này, số tiền năm chục ngàn còn chưa đủ tiền thuốc cho anh em bọn họ vào bệnh viện đâu!

Bốn người kia ra tay ác độc vô cùng, các anh em của anh đều bị trọng thương, không phải gãy tay thì chính là gãy chân, hoặc là gãy

xương sườn!

Mỗi người đều phải mất mười ngàn tiền thuốc!

Có ba mươi người, tổng cộng là ba trăm ngàn!

Chu Nhị nghiêng răng nghiêng lợi, điện thoại của Trương Diệc Đình liền gọi tới: “Các người chạy cái gì, mau nhào lên cho tôi!”

“Lên? Lên con mẹ mày chứ lên! Mày không nhìn thấy đám người kia không phải là người bình thường sao? Hôm nay lão tử hao binh tổn tướng, cánh tay cái chân của anh em tao đều bị gãy xương hết! Lần này không có năm trăm ngàn là không trị hết được! Mau mau chóng chuyển tiền cho bọn tao!”

“Cái con mẹ mày, Chu Nhị! Đã nói năm chục ngàn mày còn trả giá à?”

“Đồ gái điếm! Lão tử trả giá đó thì sao? Mày không thấy anh em tao gãy tay gãy chân hết sao? Đứa nào nhập viện mà không phải tốn mười ngàn chứ! Lão tử đòi nhiều hơn thì có sai à?”

Trương Diệc Đình ác độc nói: “Mày đừng quan tâm đến tiền nữa, nếu mày có thể giết chết cô gái này, tao thật sự cho mày năm trăm ngàn! Nếu là mày không đánh chết liền chỉ có năm chục ngàn! Nhiều hơn một đồng cũng không có!”

“Tút ---” Chu Nhị cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn thấy bốn người đó cũng không có đuổi theo.

Anh dừng lại nói với anh em: “Chúng ta còn hơn sáu mươi người, bây giờ chia ra hai đội, anh mang năm người đi vòng ra phía sau của bọn họ. Tiểu Tam em mang theo các anh em giả vờ trở về dụ bốn

người hộ vệ kia đi ra, nếu quả thật không dụ bốn người kia ra được anh liền nhân cơ hội "chém tới"! Anh cũng không tin mình không đánh chết con nhỏ kia được!

Chu Nhị che lỗ mũi đầy máu kia lại, lúc nói chuyện đã có hơi ngọng, nhưng đám người đều nghe hiểu.

Anh hai của bọn họ có một tuyệt kỹ rất lợi hại đó chính là phi đao. Cách thật xa, chỉ cần quăng đao nhỏ một cái nhất định sẽ trúng đích.

Đám người đều gật đầu nhưng trong mắt còn lo âu.

Chu Nhị nói: “Chuyện này được đến năm trăm ngàn! Năm trăm ngàn! Chỉ cần các em hấp dẫn sự chú ý của bốn người kia là được, không cần phải thật sự xông lên! Chỉ cần anh có thể phi đao giết chết cô ta, như vậy coi như là xong chuyện! Các em nói xem có làm hay không? Không làm, thì chỉ có năm chục ngàn. Ngay cả tiền thuốc thang của anh em chúng ta đều không đủ nữa! Giết chết cô ta chính là năm trăm ngàn! Các em xem lỗ mũi của anh này!”

Anh buông tay ra, đám người liền nhìn thấy cái mũi đang chảy máu của anh cũng đều che miệng lại. Lỗ mũi của anh hai xem như là xong rồi... xương sống mũi đã hoàn toàn bể thành phần, đây vẫn chỉ là suy đoán bảo thủ thôi...

“Có làm hay không? Chúng ta còn có nhiều anh em nằm bên kia như vậy!”

“Anh hai, chúng em nghe anh!” “Chúng em nghe anh!”

“Đi --- Vậy thì làm ngay!”

Chu Nhị mang theo năm người đi từ phía rừng cây sau lưng Lăng Vi.

Chương 999: Thần đẹp trai ngang ngược (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Tam mang theo hơn sáu mươi người chạy trở lại.

Lúc này bọn họ cũng học ngoan, không còn không biết sống chết nhào lên như lúc đầu nữa.

Bọn họ vừa xông về phía trước vừa thương lượng nói: “Chúng tôi không có gây chuyện, chúng tôi chỉ muốn mang anh em của mình về mà thôi.”

“Hưu hưu hưu....” Đám lưu manh nhỏ này nâng từng người từng người về.

Tiểu tổ bốn người Bạo Phong vẫn không nhúc nhích, chỉ cần mấy người này chưa đi đến phạm vi công kích của bọn họ thì bọn họ sẽ đứng bất động, chỉ cần có người đạp vào phạm vi một bước, tiểu tổ bốn người Bạo Phong liền đá một cước bay đi.

“Đại gia tha mạng --- đại gia tha mạng!” Mười mấy tên lăn trên đất vài vòng liên liêu mạng lăn ra bên ngoài.

Bọn họ thấy anh em của mình chạy về cứu bọn họ thật là cảm kích đến rơi nước mắt. Vẫn là anh ba có nghĩa khí không bỏ rơi bọn họ.

“Ai nha má ơi.... đau chết lão tử! Anh ba cứu em... em không nhúc nhích được....”

Trên đất là một mảnh quỷ khóc sói tru.

Tiểu Tam nhìn thấy anh em của mình bị đánh đến ngay cả cha mẹ còn không nhìn ra trong lòng vô cùng khó chịu: “Mau kéo bọn họ ra ngoài ---”

“Hưu hưu hưu” Chỉ trong chốc lát đã lôi mười mấy người đi. Nhưng mà..... mấy người ở gần bốn tên hộ vệ kia liền buồn bực, không ai dám lên!

Bốn tên kia không phải là hộ vệ! Nhất định người ta là tứ đại Thiên Vương ---

Tay chân của người ta kia cũng không phải là chiến sĩ bình thường.

Một quyền một cước kia giống như bị cây búa sắt ngàn cân đập lên người vậy.

“Anh ba, còn có em nữa! Còn có em nữa! “Còn em nữa --- mẹ nó! Các người bỏ mặc lão tử sao?”

Tiểu Tam vội la lên: “Tự các người lăn đến!”

Người té dưới đất kia hét lên: “Xương sườn của lão tử bị gãy! Nếu tao có thể lăn còn chờ các người kéo sao? Cái con mẹ nhà nó!”

Hiện trường là một mảnh hỗn loạn, nhưng từ đầu đến cuối tiểu tổ bốn người Bạo Phong vẫn là đứng im tại trên dưới trái phải Lăng Vi.

Chân Dũng nói: “Phu nhân, lúc này tổng cộng đám người này có 102 người, bây giờ trừ những người nằm xuống này còn có hơn sáu mươi, trong số bọn họ đã mất đi sáu người.”

Kim Trạch số hai nói: “Bọn họ mai phục ở phía chín giờ, cái thằng nhóc lông vàng kia vẫn luôn nhìn phu nhân chăm chăm, có vẻ như trong tay có ám khí.”

“Ừ.” Chân Dũng trả lời: “Tiểu Trạch, cho anh nhìn xem sự lợi hại của cậu.”

“Được rồi.” Kim Trạch nhàn nhạt nói. Đối với bọn họ mà nói, đám người lưu manh này lại giống như chim ưng và gà con vậy.

“Anh hai, anh hai, có cơ hội ra tay không?” Năm anh em đi bọc ra đằng sau đánh lén cùng với Chu Nhị nhìn Lăng Vi và bốn người hộ vệ chăm chăm hỏi.

Một thằng em đi cùng với Chu Nhị nói: “Anh hai, có vẻ như không thể ra tay được.... đám người kia quá gian xảo.”

Chu Nhị nhíu mày, có vẻ như thật sự không có cơ hội ra tay. Nhưng mà, nếu chuyện làm ăn này không thành công, bọn họ lại phải tốn công đi ép buộc Trương Diệc Đình ói tiền ra.

Bây giờ, vẫn còn cơ hội để phi đao, anh cũng muốn thử một chút.

Đám người Chu Nhị núp sau tảng đá lớn, Chu Nhị nhìn ra ngoài từ kẽ hở giữa khe đá, anh vừa lộ ra con mắt một chút, đột nhiên liền thấy một con dao nhọn bay thẳng đến mặt của anh!

“Ai nha má ơi.... Hù chết lão tử!” Chu Nhị đặt mông ngồi trên đất, anh đưa tay sờ đáy quần... Chết tiệt! Ướt.... anh lại sợ đến vãi đái....

Quá dọa người, một dao này! Nếu không có hòn đá kia ngăn cản thì bây giờ đã ghim lên người của anh rồi.

Chu Nhị bị như thế tất cả anh em đi theo anh và bên tiểu Tam cũng đều quay ra nhìn anh.

Tiểu Tam mắng một câu: “Anh hai, mẹ kiếp! Không phải anh muốn đánh lén sao? Đánh lén có thể làm cho mình bị bại lộ mục tiêu sao?”

Chu Nhị mắng anh: “Đừng nói nhảm nữa! Mau rút lui! Mau chạy đi ---”

Chu Nhị cũng không thèm để ý phía sau có bao nhiêu người bị thương đã co giò chạy đi... Chỉ hận cha mẹ không sinh ra cho anh thêm hai cái chân nữa!

Bốn người kia tuyệt đối không phải là hộ vệ, phi đao chính xác đến làm cho người ta sợ hãi!

Sau khi Chu Nhị bỏ chạy, các anh em sau lưng thấy anh chạy cũng gào to khóc lóc chạy theo.

“Mẹ nó! Các người không thèm để ý đến chúng tôi sao?” Trên đất.... còn hơn ba mươi người đang nằm đâu...

Những người này hận Chu Nhị đến nghiêng răng nghiêng lợi. Rốt cuộc lúc này bọn họ ngu ngốc cỡ nào, còn cho rằng anh hai đến là để cứu bọn họ!”

Chương 1000: Thần đẹp trai ngang ngược (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không ngờ rằng, người ta không phải tới cứu bọn họ, người ta tới đánh lén, lúc đánh lén thuận tiện lôi bọn họ ra khỏi vòng chiến đấu mà thôi. Nhưng mà ai nghĩ tới, Chu Nhị không đánh lén được liền bỏ mặc bọn họ mà chạy trốn.

Chu Nhị! Cái con mẹ mày!

Lão tử nhớ mày cả đời!

Lăng Vi thấy đám người này chạy hết liền thở phào nhẹ nhõm. thật là sợ bóng sợ gió một trận... cũng may sách lược của tiểu tổ bốn người Bạo Phong là chính xác, không có chạy loạn lộn xộn, chỉ cần bốn người bọn họ xuất hiện một lỗ hổng nhỏ là đám người kia liền có cơ hội động đến cô!

Lăng Vi nói: “Mau lên xe, chúng ta nhanh chóng rời đi.”

Chưa quen ở đây, cường long không áp địa đầu xà, lại qua chốc lát đám người này lại kéo thêm một đám nữa đến vậy thì hôm nay bọn họ chỉ có thể bỏ mạng ở lại nơi này rồi.

Tiểu tổ bốn người Bạo Phong che chở Lăng Vi, Trương Tiên Linh và Hàn ba nhanh chóng lên xe.

Chỉ có thể hận những tên lưu manh kia đều chạy hết, nếu không phải

che chở phụ nhân, bọn họ có thể đảm bảo sẽ đánh lên đến cửa để bọn họ biết thế nào là sống không bằng chết.

Chu Nhị mang theo sáu mươi mấy người “gào khóc” trở về.

Vừa chạy đến đường lớn liền nhìn thấy một chiếc xe thương vụ màu đen lớn vụt qua!

Mà phía trước nhất là một chiếc xe thể thao siêu cấp mà bọn họ chưa từng nhìn thấy, hai cái chỗ ngồi kia vô cùng kiêu ngạo! Màu đen dưới ánh mặt trời lại lấp lánh như một viên kim cương đen.

Đám người Chu Nhị đều đứng ở ven đường nhìn những chiếc xe này mà không thèm chạy trốn nữa. mỗi người đều ngậy người nhìn.

Chỉ thấy chiếc xe thể thao siêu cấp kia ngừng lại bên cạnh họ, tiếp theo, một đoàn xe thương vụ phía sau cũng đều chạy tới đậu ở đó.

Sắp hàng vô cùng chỉnh tề, mỗi một khoảng cách giống như đã dùng máy định vị rồi vậy, không xô xịch tí nào!

Đây là đội ngũ gì?

Huấn luyện nghiêm chỉnh! Đột nhiên trong đầu Chu Nhị nhớ lại những từ này.

Tiếp theo, liền nhìn thấy cánh cửa của chiếc xe thể thao siêu cấp màu đen kia.... mở ra....

Một người đàn ông cao lớn từ bên trong đi ra, trên người anh mặc một bộ tây trang màu đen, sau khi bước xuống còn cầm thêm áo khoác dài màu đen trên xe phủ lên.

Động tác cả người ưỡn nhả, nhưng lại mạnh mẽ vô cùng! Đám người trong đoàn xe thương vụ phía sau cũng rối rít xuống xe, mỗi chiếc bốn người, ngay cả động tác mở cửa, xuống xe đều vô cùng chinh tề!

Cái con mẹ nó. Đám người Chu Nhị cũng đã ngu ngơ đứng nhìn.

Trong đầu bọn họ đều dòm ngó chiếc xe thể thao siêu cấp kia đến chảy nước miếng, đều tự nghĩ trong lòng..... chiếc xe mạnh mẽ như vậy, nếu bọn họ có thể leo lên chạy vài vòng hóng gió một chút, như vậy không phải là chuyện sung sướng nhất của cả đời người sao?!
Ha ha ha ---

Đàn ông mà, thích nhất trừ phụ nữ ra thì chính là siêu xe.

Chu Nhị bọn họ nuốt nước miếng, còn chưa phản ứng lại đột nhiên thấy người đàn ông đứng đầu kia ung dung nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Trong nháy mắt ---

“Ầm phanh bành bành....”

Chương 1001: Một ngày không thấy em đã nhớ nhung đến sắp điên lên rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đây là.... người giàu có ở đâu, mà lại tới nơi hẻo lánh này của bọn họ?

Chu Nhị, tiểu Tam đang suy nghĩ vấn đề này.

Đột nhiên liền nhìn thấy những người mặc tây trang màu đen kia có hành động, động tác của bọn họ vô cùng nhanh chóng, vừa chớp mắt đã ---

Con mắt trái của Chu Nhị lập tức bị đánh một cái “Ầm”!

“Ngao ---” Anh che mặt gào khóc thảm thiết, sức lực của một quyền này vô cùng lớn! Đánh anh té lăn nằm trên đất, anh đau đến mắt nổ đom đóm, cộng thêm cái mũi còn trào máu lúc nãy, bây giờ con mắt còn bị đánh bể, Chu Nhị giận đến cả người đều bốc lửa!

Anh vừa muốn ầm ỹ liều mạng với bọn họ, đột nhiên nghe thấy tiếng ôm đầu gào khóc thảm thiết của tiểu Tam và các anh em khác bên cạnh anh.

Chỉ nháy mắt, hơn sáu mươi tên côn đồ cắc kè mà Chu Nhị mang đến đều té xuống mặt đất kêu rên.

Chi Nhị không cam lòng mắng to: “Các người hay lắm, các người là thần tiên từ đâu tới? Lão tử có trêu chọc các người sao? Dựa vào cái gì mà đánh chúng tôi? Các người có tiền liền muốn làm gì thì làm à?”

Kiệt Sâm nói thay ông chủ của anh: “Đánh mày? Không dựa vào cái gì. Chỉ là nhìn mày không vừa mắt.”

Mẹ nó --- không còn lý do gì tốt hơn à?

Lúc này, Trương Diệp Đình cũng hoàn toàn bị sợ đến choáng váng, cô co giò muốn chạy, đột nhiên --- một người mặc áo đen đứng ngay gót chân của cô như quỷ vậy, đấm một quyền vào trên mặt của cô “Oành”

Trương Diệp Đình cũng hét thảm “Ngao” liền lắc lư té xỉu xuống đất. Kiệt Sâm lập tức báo cảnh sát để cho cảnh sát thu dọn đám côn đồ cắc kè này. Chỉ có Trương Diệp Đình bị bọn họ nhét vào trong xe.

Lăng Vi đứng xa xa nhìn.... Diệp Đình tới! Trong lòng cô tràn đầy vui mừng! Trái tim giống như nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Lúc này khi đoàn xe của Diệp Đình tới cô đã nhìn thấy, bởi vì tiếng động cơ xe của đại lão công phong tao nhà cô vô cùng lớn...

Muốn không đưa tới sự chú ý của người khác cũng không thể!

Lăng Vi thấy Diệp Đình đứng ở đó, siêu cấp, siêu cấp mạnh mẽ... Dáng người thật cao của anh đứng cạnh chiếc xe thể thao siêu cấp kia, Lăng Vi cong môi mỉm cười, giả vờ mạnh mẽ cái gì?!

Diệp Đình khoác áo choàng dài màu đen vô cùng đẹp trai, làm cho trái tim thiếu nữ của cô “gào thét” đến nổ tung rồi.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, lúc này.... nên có một cơn gió lạnh thổi qua mới đúng! Không phải trong phim đều là như vậy sao? Gió kia thổi một hơi lên vạt áo choàng dài của nam chính, trong nháy mắt --- cái gì mà khí phách vương giả... Hiệu quả kia còn không làm cho nữ sinh thét chói tai sao chứ?

Lăng Vi đang nghĩ như vậy... đột nhiên, cảm giác được một cơn gió lạnh thổi qua, tiếp theo.... chỉ thấy áo choàng dài của Diệp Đình thật sự bị thổi lên!

Mẹ nó! Có cần phải trùng hợp như vậy không?

“Ha ha ha ---” Lăng Vi cười đau bụng, Đại lão công nhà cô chờ người --- thật là đẹp trai đến người thần đều ghét! Chính là phong độ vương giả, khí phách trừ ta ra còn ai bằng kia thật là quá tuyệt vời!

Diệp Đình đứng ở đó, giống như trong thiên địa chỉ có một mình anh vậy.

Anh dùng nửa con mắt nhìn tất cả, lạnh lùng quét xung quanh, khi tầm mắt của anh rơi vào xa xa bên ngoài lập tức khóa lấy Lăng Vi, biểu tình trên mặt anh nhanh chóng thay đổi.

Nụ cười trên môi kia muốn che giấu cũng không thể che giấu được!

Lăng Vi cách xa như vậy còn thấy được anh đang cười... Ai nha má ơi.... trái tim thật là không chịu nổi nữa, làm sao đây? Nháy mắt Lăng Vi muốn nhào tới trong ngực anh, ôm anh, hôn anh, còn muốn yêu yêu cùng anh. Cô cất bước chân nhỏ chạy thật nhanh về phía anh.

Diệp Đình nhíu mày nói: “Đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận!” Anh nhanh chóng sải chân hai ba bước liền đến bên cạnh cô, Lăng Vi giang rộng hai tay nhào vào trong ngực anh như một đứa bé vậy:

“Chồng ---- em rất là nhớ anh.....” Cô hất cằm, chà xát vào ngực anh.

Diệp Đình đưa tay ôm chặt cô, nháy mắt đã hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. Anh hôn rất dùng sức, bá đạo giống như muốn nuốt cô vào trong bụng vậy.

Chương 1002: Một ngày không thấy em đã nhớ nhung đến sắp điên lên rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi hoàn toàn say mê, chồng, sao anh lại tốt như vậy.... Nụ hôn của anh quá mê người, làm cho cô chìm đắm thật lâu.

Thật là muốn hôn như vậy cả đời không buông ra nữa. Diệp Đình một tay nắm cằm, một tay ôm lấy sau ót cô, giống như sợ cô chạy vậy.

Lăng Vi lại muốn cười.... anh đây là nhớ cô đến cỡ nào...

Bên cạnh.... mấy chục người của Diệp Đình... đều len lén nhìn hai người bọn họ mà “mặt không cảm giác”

Diệp Đình chẳng thèm quan tâm, trực tiếp hôn cô đến trời đất tối sầm...: “Vợ, anh rất nhớ em, quá nhớ, quá nhớ rồi.” Nhớ đến ngày đêm không ngủ, nhớ đến không thể khống chế được mình chạy hơn một ngàn km đến tìm em.

Có một mỹ nhân, vừa thấy đã không quên được. Một ngày không thấy em, liền nhớ nhung đến điên dại.

Bây giờ anh chính là đang trong trạng thái này.

Một ngày không thấy như cách ba thu. Lúc này mới vài ngày không

thấy nhưng anh lại cảm giác như đã cách mấy thế kỷ vậy!

Cuộc sống không có cô bên cạnh... thật sự là... quá khó khăn!

“Ừ...” Lăng Vi bị anh hôn đến thở không ra hơi.

Doy965 nhiên Diệp Đình nói: “Đừng....”

Lăng Vi hất cằm hỏi anh: “Sao vậy?” Ánh mắt mờ lung men say của cô nhìn anh chăm chăm, cô liếm liếm đôi môi bị anh hôn đến sưng lên.

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn mỗi động tác nhỏ của cô, biểu tình trên mặt Diệp Đình cứng đờ, anh kề sát lỗ tai cô nói: “Hắn là em có thể cảm giác được.”

Nháy mắt Lăng Vi cứng đờ... mình choáng váng sao! Đại lão công nhà cô.... lại....

Xấu xa! Không phải chỉ mới hôn sao!

Lăng Vi bó tay... chung quanh còn rất nhiều người đứng đầu... cũng không thể để những người này vây xem chòng cô kích động.

Lăng Vi nghiêng đầu nói với Kiệt Sâm: “Cậu đưa Trương lão tiên sinh đến chỗ của Quân Dương trước, tôi còn có chuyện muốn nói với tiên sinh.”

“Dạ, phu nhân.” Kiệt Sâm trả lời, cung kính mời Trương lão tiên sinh và Hàn ba lên xe của anh. Đoàn xe chậm rãi lái đi. Diệp Đình từ từ bình phục lại.

Lúc này, một chiếc xe phòng lái đến bên cạnh Diệp Đình và Lăng Vi,

Diệp Đình ôm Lăng Vi lên, anh nhẹ hôn lên môi cô. Lăng Vi cúi vẻ hỏi anh: “Sao lại chạy xe phòng đến, thật là phiền toái.”

Diệp Đình hôn chóp mũi của cô: “Bây giờ tình huống của em rất đặc thù, cố gắng ít ngồi phi cơ lại. Không tốt với Đại Bảo, Nhị Bảo của chúng ra.”

Lăng Vi giơ tay lên đánh lên trán anh: “Anh còn biết không tốt với Đại Bảo, Nhị Bảo của chúng ta? Anh biết không tốt với bọn nó anh còn dám có phản ứng?”

Diệp Đình cong môi nở nụ cười, ôm cô đến ghế dựa trong xe phòng. Anh lại gần hôn cô, vừa hôn vừa nói: “Có phản ứng với vợ của mình không mất mặt. Đó chỉ là hiện tượng bình thường, nói rõ anh yêu em rất nhiều. Vừa đụng đến em anh liền có phản ứng. Em nên vui mừng đi chứ.”

Trong lòng Lăng Vi ngọt như được thoa mật vậy. Ngay cả dáng vẻ bật cười cũng giống như chấm đường vậy. Bên trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Diệp Đình hít một hơi: “Thật là không chịu nổi cái biểu tình này của em.”

Nháy mắt Lăng Vi cảm giác được, anh..... lại kích động.

Bây giờ Diệp Đình cũng không dám động cô, trong lòng có khổ không thể nói. Lăng Vi cười to: “Ha ha, đáng đời! Tự mình trồng đau khổ thì tự mình ăn.”

Diệp Đình mỉm môi cười: “Cũng có thể để em ăn giúp anh.”

Lăng Vi tát nhẹ lên mặt anh: “Nghĩ thật đẹp!”

Anh dùng râu chà xát mặt cô: “Vợ, để cho anh đẹp một chút thôi.”
Anh ôm cô đến phòng tắm.

Chương 1003: Trên xe nuôi một con lừa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chồng, tỉnh táo lại đi!”

Lăng Vi ôm cổ anh cười nói: “Không phải Hồ lão tiên sinh đã nói sao? Tình huống mang thai của em rất nguy hiểm, vợ chồng không thể ngủ chung!”

Diệp Đình gật đầu, nghiêm túc nói: “Chúng ta không có chung phòng... không phải chúng ta đang ở trong xe sao?”

“...” Lăng Vi không lời nào chống đỡ....

Diệp Đình còn nói: “Không quan trọng, đã sắp bốn tháng rồi, sẽ không ảnh hưởng gì cả.”

“Không được ---”

Cô cũng rất muốn anh, nhưng mà.... vẫn lo lắng.

“Không được! Kiên quyết không được!” Lăng Vi quyết tâm: “Vì Đại Bảo, Nhị Bảo, phải cho anh đói bụng rồi.”

Diệp Đình không vui...

Nhờ vợ đến ngày đêm khó ngủ! Bây giờ ôm, hôn, ngủ chung cũng không được...

“Được rồi, được rồi. Anh không lộn xộn.” Diệp Đình đi tới cửa phòng tắm: “Tắm xong anh ôm em ngủ được rồi chưa?” Diệp Đình dùng chân đá văng cửa phòng tắm đi vào nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Diệp Đình vừa hôn vừa giúp cô cởi quần áo. Không được đụng thì dù sao cũng phải hôn cho đủ vốn chứ?

Sau khi con bé này mang thai làn da còn trơn bóng hơn, cũng mịn màng hơn lúc trước nhiều,

Diệp Đình cầm vòi hoa sen xối nước cho cô, ánh mắt nồng nặc ôn nhu.

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên ngực anh giống như mang theo dòng điện vậy, mỗi lần chạm vào anh đều không nhịn được run rẩy, là bởi vì đã quá lâu anh không có chạm vào cô sao? Hay là.... chỉ bởi vì là do cô đụng chạm.

Diệp Đình lập tức lại táo bạo lên, nháy mắt dùng sức ôm lấy cô.

Lăng Vi đánh vào tay anh: “Làm gì vậy?! Tỉnh táo một chút!”

“...” Diệp Đình muốn đập đầu vào tường... muốn buông tay, lại không nỡ buông... Chỉ có thể lại cúi đầu hôn cô. Nếu cảm xúc của anh còn không thể đột phá sợ là hôm nay anh sẽ bị nổ tung mà chết.

Diệp Đình kềm chế, đành hoàng tắm cho cô xong.

Anh lau người cô sạch sẽ, lại mặc bộ quần áo ngủ thoải mái cho cô. Lăng Vi lười biếng nằm lên giường: “Ừ....” Vẫn là nằm thoải mái hơn...

Cô gối lên chân anh, ngón tay anh nhẹ nhàng xoa xoa sợi tóc của cô.

Lăng Vi ngược mặt nhìn đôi mắt đen của anh chăm chăm, cười hỏi: “Chỉ mới vài ngày không thấy đã muốn em rồi? Anh còn tiền đồ không?”

Đôi mắt đen của Diệp Đình tràn đầy ánh sáng muốn ăn thịt người nhìn cô chăm chú nói: “Từ sau khi em gả cho anh thì anh cũng đã không còn tiền đồ nữa, không phải sao?”

Lăng Vi muốn cười: “Ha ha ha... Em phải nên cảm thấy vinh hạnh sao? Nên cảm thấy kiêu ngạo sao? Hay là nên khinh bỉ anh đây?”

Diệp Đình nói: “Vợ, em đang nói cái gì... anh hoàn toàn nghe không hiểu...”

Ha ha... đây rõ ràng là phản ứng của tinh trùng lên não! Lăng Vi cười to “Ha ha”, cô cười đến đau bụng. Đại lão công nhà cô chỉ có thể ủy khuất rồi.

Nhìn ánh mắt nhẩn nhện lại ủy khuất của Diệp Đình, Lăng Vi liền đau lòng, đột nhiên có loại cảm giác áy náy....

Chồng cô... nhớ cô.... đường xá xa xôi đi cả ngàn km đến tìm cô... đã nhịn mấy tháng, cô không làm tròn nghĩa vụ vợ chồng, rất đau lòng anh.....

Đột nhiên Lăng Vi bấu môi. Cô từ ghế sa lon đứng lên ngồi trên đùi anh: “Chồng....” Cô ôm cổ anh, nũng nịu nói: “Hôm nay có thể cho anh, nhưng mà, anh không thể làm bậy. Phải nghe lời em.”

Diệp Đình không nói nhảm nữa, lập tức siết chặt cô lại vừa gặm lại cắn.

Còn chưa tới nhà, Lăng Vi đã bị anh dày vò đến muốn chết.

Như vậy không bình thường... Lại tiếp tục nữa sợ là sẽ động thai, vừa mở video trên mạng học tập vừa đánh nhau vừa cười.

Đoàn đường này làm cho người ta thật thoải mái. Tiếng cười nói vô cùng vui vẻ. Lăng Vi bị anh chơi đùa không cảm thấy đau bụng, ngược lại nguyên do đoàn đường này cô bị chọc đến cười ngả nghiêng ngả ngửa... đau bụng muốn chết, Nhưng không phải loại đau không tốt cho thai nhi đó... mà là cười đến đau bụng vẫn không nhịn được.

“Ha ha ha --- Diệp tổng tài.... anh cũng có ngày hôm nay...” Lăng Vi liếc mắt nhìn gương mặt tuần tú của anh, cô vừa cười to vừa nắc cù.

“Ợc--- Ha ha ---Ợc ---”

Diệp Đình đen mặt, giơ tay lên vỗ lưng cô: “Đừng cười nữa, người không biết còn tưởng rằng trên xe chúng ta có nuôi một con lừa đâu.”

“Ha ha ha ---Ợc... Em là lừa cái, anh chính là lừa đực!” Lăng Vi càng nắc cù nhiều hơn.

Chương 1004: Trên xe nuôi một con lừa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình rót nước cho cô để cô ấm cổ họng lại, cô vừa uống nước anh vừa xoa tóc cô nói: “Thật giống như em chiếm tiện nghi nhiều hơn anh vậy.” Anh còn có thể dùng "năm cô gái" an ủi đâu, cô là hoàn toàn không có cách nào.

Diệp Đình thật đau bụng: “Vợ, thật là ủy khuất em...”

Lăng Vi cố gắng nhịn nhất cục: “Không sao, nhịn qua đoạn thời gian này là được rồi.”

Trong đầu Diệp Đình nghĩ, cái đoạn thời gian này là mấy tháng?

Diệp Đình mặc quần áo ngủ tử tế cho cô liền ôm cô hỏi: “Em còn đi căn cứ của Quân Dương sao? Phải rời xa em, cả ngày anh đều không màng cơm nước... em xem gương mặt này của anh... cũng đã gầy lại rồi.”

Nói xong, liền cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên mặt mình.

Lăng Vi dán mặt mình vào mặt anh, quả thật là gầy hơn. Lúc này mới mấy ngày, lại nhớ cô như vậy....: “Chồng, anh như vậy là không được...” Bây giờ cô có thể ở bên anh ngày ngày, sau này thì sao... lỡ như cô xảy ra chuyện gì, chẳng phải anh sẽ phát điên sao?

Lăng Vi nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu như cô xảy ra chuyện gì

ngoài ý muốn mà mất tích, hay là trực tiếp chết đi. Thật khó tưởng tượng... Diệp Đình sẽ trở nên như thế nào?

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Lỡ như, ngày nào đó em không về được. Anh phải sống thật tốt. Tìm một người mẹ kế cho con em cũng sẽ không tức giận. Nhưng mà, phải tìm loại người ôn nhu, hiền lành. Giống như em cũng được,, còn không giống.... em cũng sẽ không tức giận. Chỉ cần đối tốt với anh và con là được.”

Đột nhiên cả người Diệp Đình cứng đờ, anh nắm cầm, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú. Lăng Vi bị biểu tình của anh làm hết hồn, tròn mắt của anh tràn đầy tức giận: “Em nói cái gì vậy?”

Lời nói của cô đã hù dọa Diệp Đình.

Biểu tình của Diệp Đình cũng rất kinh khủng, cô vội vàng cười to: “Ha ha, chỉ đùa một chút thôi, anh đừng nghĩ là thật.”

Đột nhiên Diệp Đình giơ tay lên. Hai ngón tay của anh đè huyết thái dương của cô lại, thật giống như muốn ép cái suy nghĩ kinh khủng này của cô chạy ra ngoài vậy.

Chóp mũi của anh gần sát chóp mũi cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh sẽ không để cho em đột nhiên biến mất, cũng sẽ không để cho em làm bất cứ công việc gì ở bên ngoài.”

Lăng Vi cười ấm lòng, đúng.... từ sau khi anh bắt đầu quyết định bảo vệ cô, mặc dù mạo hiểm không ngừng, nhưng mà.... anh luôn có thể bảo vệ cô an toàn.

Bắt cóc, bắn súng..... cái gì bọn họ cũng đã từng gặp, nhưng mà không lần nào để cho kẻ địch được như ý. Mỗi một lần, anh đều đánh cho kẻ địch đến tan nát, cho dù xảy ra chuyện bất ngờ gì là

bọn họ không thể khống chế được, nhưng mà.... ngay lúc nguy hiểm nhất lúc nào anh cũng xuất hiện nhanh nhất bảo vệ cô.

Lăng Vi đưa tay ôm cổ, ôn nhu hôn anh.

Đột nhiên, anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, hít một hơi thật sâu nói: “Anh thật là.... không thể sống chung một chỗ với em được.”

Lăng Vi trợn trắng mắt: “Lại tới nữa....”

Chương 1005: Ha ha, hãm hại (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi hỏi anh: “Lão công thân ái, có phải gần đây anh đã uống thuốc bổ gì rồi không?”

Đoạn đường này... không ngừng trôi qua....

Cánh tay diệp Đình ôm eo kéo cô lên người mình. Trong lòng âm thầm bật cười: “Em không phải là thuốc bổ của anh sao?”

...

Yên ổn qua hai ngày, Lăng vi đi sở nghiên cứu tìm Long Diệp Hân, bên Quân Dương kia đã có tiến triển mới!

Lão tiên sinh Trương Tiên Linh quả nhiên danh bất hư truyền!

Không chỉ mình ông có phương diện nhận xét khác với dược tính, còn kéo theo người khác sinh ra rất nhiều ý tưởng kỳ lạ.

Lão tiên sinh Trương Tiên Linh tương đối nổi danh ở giới trung y, ông lại mời thêm năm vị bạn thân hỗ trợ.

Rốt cuộc Hàn ba đã lấy được liên lạc với đội của Hàn Yến, đội khảo sát lập tức cho một đoàn đội tây y, trung y nổi danh nhất nước cùng đi hỗ trợ.

Mặc dù đoàn người chưa từng thấy mặt, nhưng mà danh vọng đều ở đó, thành viên của tiểu tổ nghiên cứu đều là tiền bối đức cao vọng trọng, mỗi người trong đoàn đội đều phát biểu ý kiến của mình, nói không chừng cái ý tưởng kia sẽ để cho mọi người cùng ngạc nhiên.

Quân Dương nói thành quả nghiên cứu thí nghiệm của mình cho mọi người nghe, các tiền bối trong tiểu tổ nghiên cứu đều cực kỳ kinh ngạc: “A.... cái ý nghĩ này, thật đúng là lợi hại!”

Bọn họ đều bắt đầu quan sát người trẻ tuổi này lại.

Nói thật ra, bọn họ đã nghiên cứu, học tập ở giới y học bao nhiêu năm.... thằng nhóc này chỉ mới hơn hai mươi tuổi lại có sức sáng tạo và năng lực thực hành như vậy, thật là quá khó được, quá khó được!

“Không nghĩ tới.... Giới y học chúng ta còn có một nhân tài như vậy... trước kia chúng ta cũng không biết.”

Quân Dương cười nói: “Con học chủ yếu là sinh hóa dược học, cho nên không có phát triển ở giới y học.

Đoàn người gật đầu, nhân tài như Quân Dương vậy cho dù ở bất cứ lĩnh vực nào cũng có thể xông ra một mảnh thiên địa của mình.

Lần này Quân Dương cũng được học tập cùng với các vị tiền bối không ít!

“Lão đại! Nhiệm vụ hôm nay lại hoàn thành ---” Các trợ thủ của Quân Dương nhảy căng lên hoan hô.

Căn cứ thí nghiệm đã lâu rồi không có náo nhiệt như vậy.

“Mau mau mau, sửa sang nghiệm vụ ngày mai một chút, mai lại tiếp

tục!”

Nghiên cứu, thí nghiệm càng ngày càng thuận lợi, thí nghiệm nghiên cứu dựa theo hình thái biến dị mà Lý Thiên Mặc tính ra thành quả càng ngày càng thuận lợi.

Lăng vi đã hoàn toàn không lo lắng bên của Hàn Yến nữa, có một đoàn đội đứng đầu quốc gia ủng hộ như vậy, chuyện tỉnh lại của Hàn Yến cũng chỉ là sớm hay muộn.

Lăng Vi đi tới sở nghiên cứu, đột nhiên... cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

Vừa tới bên ngoài phòng thí nghiệm liền nghe được Long Diệc Hân gầm thét: “Lâm Kha! Con chip kia có phải do cậu lấy hay không? Mau giao ra đây cho tôi!”

Tiếp theo, lại nghe đến Lâm Kha cao giọng kêu: “Không phải trong phòng thí nghiệm có máy thu hình sao? Cậu có thể đi điều tra. Là ai lấy sao tôi biết! Dù sao cũng không phải là tôi!”

Long Diệc Hân nghiêm giọng nói: “Cậu cho là tôi không điều tra sao?” Anh lập tức gọi điện thoại cho nhân viên an ninh tới, lúc nhân viên an ninh tới liền thấy Lăng Vi đứng ngoài cửa.

Lăng Vi khế vuốt càm với họ, cũng đi theo bọn họ vào.

Long Diệc Hân cùng Lâm Kha thấy Lăng Vi đi tới, sắc mặt của hai người đều thay đổi.

Long Diệc Hân khó nén tức giận: “Tiểu Vi, thí nghiệm mới nhất của chúng ta đã thành công! Lần trước lúc em ở biên giới anh đã đề cập với em, tần số của chúng ta đã tăng lên rất nhiều!”

Lăng Vi gật đầu.

Long Diệc Hân lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vốn là muốn tìm em trở lại làm mấy cái thí nghiệm thật nhanh để thử một chút. Lại không nghĩ rằng... con chip của công thức tính toán đó không biết đã bị ai trộm đi.

Anh nói hung tợn! Vừa nói vừa quét mắt nhìn Lâm Kha.

Anh cực kỳ hoài nghi, chính là người đàn bà này.

Chương 1006: Ha ha, hãm hại (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bắt đầu từ ngày Lăng Vi vào sở nghiên cứu, Lâm Kha liền chê bai chửi xéo các loại.

Hơn nữa, chuyện của Tần Sanh và Tạt Nhã, Lâm Kha càng hận Lăng Vi, ai bảo Tần Sanh và Tạt Nhã đều là bạn của Lăng vi! Hai người kia, Lâm Kha cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Long Diệc Hân nói: “Nếu mất con chip này, tất cả thành quả nghiên cứu của chúng ta đều sẽ.... tan, thành, bọt, biển!”

“Là ai lấy, móng tay người đó sẽ hư thối...” Lăng Vi nhìn Lâm Kha chăm chăm, từ từ cong môi lên.

Lăng Vi còn nói: “Trộm đồ của người khác, trước khi trộm đồ nhất định sẽ động tay động chân với máy thu hình. Nếu như đoạn thu hình bị biến mất hoặc không thấy rõ vậy nhất định là do người trong khoa thất của chúng ta làm.”

Sắc mặt của Lâm Kha nháy mắt đen lại.

Đột nhiên cô cười lạnh: “Lăng Vi, Long Diệc Hân... bây giờ các người, rõ ràng là hoài nghi tôi à?”

Cô tức giận kêu to với Lăng Vi: “Trong ban chúng ta có bốn người! Trần giáo sư, Long Diệc Hân, còn có tôi. Dựa vào cái gì không thể là

do bọn họ trộm, hết lần này đến lần khác hoài nghi tôi? Cũng bởi vì, tôi đã từng bài xích cô sao? Nếu quả thật là bởi vì cái suy nghĩ này, vậy cô cũng quá ngây thơ rồi! Tôi đã từng đối nghịch với cô, chẳng lẽ tôi còn trộm con chip nữa, đây không phải là chộc các người hoài nghi sao? Tôi ngu như vậy sao?! Biết rõ các người ghét tôi còn làm loại chuyện này? Để cho các người nghi kỵ tôi sao?”

Cô nói lời này, Long Diệc Hân liền nghe không lọt tai. anh làm người chính trực nhất, bình thường rất ít nói, nhưng một khi nói chuyện, đó chính là đinh là đinh, mũ là mũ, tuyệt đối không bậy bạ

Long Diệc Hân nói: “Chúng tôi sẽ không oan uổng cô. Tôi chờ giây phút chân tướng rõ ràng kia!”

Nhân viên an ninh đều đi lấy camera thu hình.

Lúc Trần giáo sư tới, đúng lúc nhân viên an ninh đang phát lại video thu hình từ nửa đêm hôm qua đến sáng sớm.

Nhân viên an ninh nói: “Quả nhiên có một đoạn video bị tối đen.”

Lăng Vi không khỏi cười nói: “Thủ pháp quá vụng về...”

Tài nghệ giống như mấy đứa mẫu giáo vậy... có lẽ chính là dùng mảnh vải che camera lại.

Nhân viên an ninh còn nói: “Thời gian là 8 giờ 15 đến 8 giờ 18 tối hôm qua.”

Tối đen, nói rõ không phải thu hình bị cắt bỏ, mà là.... có người dùng đồ che camera lại... dùng ba phút lấy con chip, tốc độ này vô cùng tốt.

Con chip của Lăng Vi có đến năm tầng mật mã, có thể giải hết toàn bộ mật mã trong vòng ba phút, nói rõ người trộm con chip là cao thủ máy tính hoặc là mời một cao thủ máy tính tới hỗ trợ.

Lăng Vi nói: “Hay là báo cảnh sát đi, gác ngoài để phòng, gác trong khóa phòng... Cảnh sát tới, điều tra thời gian quét thẻ trong sở nghiên cứu của chúng ta là sẽ biết, thời gian đó.... là ai, còn ở trong trong sở nghiên cứu.

Lâm Kha nhìn dáng vẻ nói chuyện đó của Lăng Vi liền giận đến không chỗ phát tiết!

Cô lạnh giọng cười: “Vậy thì báo cảnh sát đi, 7 giờ ngày hôm qua tôi đã tan việc! 8 giờ sáng sớm hôm nay tôi mới đến! Hoài nghi tôi? Thật là buồn cười!”

Cô còn chưa nói hết lời, Long Diệc Hân đã gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lâm Kha càng ngày càng tức giận, cô hất càm, không nửa điểm sợ sệt.

Lăng Vi nhìn cô, môi từ từ cong lên. Thật là một kẻ ngu, như vậy cho dù trước khi chết cũng không biết được mình chết như thế nào...

Chơi với tôi, vậy thì tôi chơi cùng với cô.... chơi, thật, là, lớn!

Chương 1007: Tất cả đều là an bài tốt nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cảnh sát đến rất nhanh.

Lúc Giang Quân và ba vị cảnh sát tiến vào, Lăng Vi chẳng qua là khẽ gật đầu với họ.

Giang Quân cũng gật đầu, bọn họ cũng không nói gì nhiều. Giang quân công bằng nói: “Mới vừa rồi sở cảnh sát nhận được điện thoại, tôi là Giang Quân, đội trưởng đại đội hình trình, xin hỏi là nơi này báo án sao?”

Giang quân lấy thẻ cảnh sát ra.

Long Diệc Hân nói: “Giang cảnh sát anh khỏe, là nơi này báo án.” Anh nói đại khái tình huống vừa nãy lại.

Giang quân bảo nhân viên an ninh của sở nghiên cứu mở đoạn video khi nãy lại. Quả nhiên có người che camera.

Anh nói: “Không phải sở nghiên cứu của các người có hệ thống phân biệt vân tay sao? Giờ đi làm tan sở các người cũng phải dùng vân tay mới có thể đi vào, bây giờ tôi muốn lấy video quản lý nhân viên ra vào của các người.”

Nhân viên an ninh nói: “Xin mời mấy vị đến phòng giám sát, tôi lấy tài liệu giúp các người.”

Giang Quân và đồng nghiệp của anh cũng đi theo vào phòng giám sát.

Bên trong phòng giám sát, nhân viên lục đoạn video lúc 8 giờ ngày hôm qua ra, khoa của Lăng Vi có bốn người.

Lăng Vi không tới làm, Long Diệc Hân cũng đã tan việc lúc 7 giờ rưỡi.

Lâm Kha là tan việc lúc 7 giờ.

Trần giáo sư đi tương đối sớm, ông còn có một hạng mục khác phải nghiên cứu, 6 giờ rưỡi đã tan việc, ông đi đến khoa của người khác, 8 giờ rưỡi mới rời khỏi sở nghiên cứu.

Thời gian mất con chip... là từ 8 giờ 15 đến 8 giờ 18 phút, trong khoa của bọn họ chỉ có Trần giáo sư là còn chưa rời khỏi sở nghiên cứu.

Mặc dù ông đi khoa khác, nhưng không thể đảm bảo là ông không quay trở lại. Như vậy, Trần giáo sư lại tương đối bị hoài nghi nhiều nhất.

Ngoài ra, sau khi Long Diệc Hân và Lâm Kha tan việc cũng chưa có ghi chép quay trở lại. Giang quân nhìn đi nhìn lại video, những khoa khác sau tám giờ có nhân viên nào rời đi hay không, Giang Quân đều ghi chép rõ ràng.

Khoa của Lăng Vi sau khi Long Diệc Hân rời đi cũng chưa từng mở ra... Trong hành lang, có vài người đi ngang qua, nhưng mà, cũng không có ai đến cửa phòng nghiên cứu kia.

Con chip kia là bị mất lúc 8 giờ 15.....

Sau bảy giờ, liền không có ai đi vào nữa.... con chip bị ai lấy chứ? Chẳng lẽ là ma?

Giang Quân nói: “Tôi phải mang đoạn video sau khi Long Diệc Quân rời khỏi là 7 giờ rưỡi đến 8 giờ rưỡi về sở nghiên cứu.”

Anh suy đoán.... camera thu hình bị người ta động tay động chân.

Sau khi Giang quân từ phòng giám sát trở lại, Lâm Kha lập tức hỏi anh: “Giang cảnh sát, các người điều tra thế nào? Ngài phải trả lại cho tôi trong sạch! Bọn họ đều hoài nghi đồ là do tôi lấy, nhưng mà 7 giờ hôm qua tôi đã tan việc! Sáng sớm hôm nay 8 giờ tôi mới đến! Lúc này nhân viên an ninh cũng nói, cái thứ đó là 8 giờ 15 mới mất! Ngài nói có phải bọn họ rất mắc cười không? Căn bản là tôi không có ở sở nghiên cứu thì sao trộm đồ được? Những người này thật là ức hiếp người quá đáng.

Lâm Kha càng nói càng kích động, nước mắt cũng rơi xuống: “Nếu không có camera thu hình làm chứng cho tôi thì hôm nay tôi đã bị oan uổng đến chết rồi!”

Giang quân nói: “Vị nữ sĩ này, xin cô không cần gấp gáp. Bây giờ vẫn không thể kết luận là ai lấy con chip đi, tôi phải mang video trở về cục kiểm tra, có phải oan uổng cô hay không chúng tôi sẽ sớm điều tra được.”

Sau khi Giang Quân đi, Long Diệc Hân hỏi nhân viên an ninh: “Tôi có thể xem ghi chép ra vào không?”

Nhân viên an ninh nói: “Cái video giám sát này... chúng tôi phải giữ bí mật. Có cảnh sát đang điều tra, cậu cứ yên tâm đi.”

Cái video giám sát kia.... thật ra rất bất lợi với Trần giáo sư, bởi vì theo như thời gian gây án, người có hiềm nghi lớn nhất là Trần giáo sư.

Nhưng mà, Long Diệc Hân cũng có hiềm nghi. Anh là người cuối cùng rời khỏi khoa.

Chương 1008: Tất cả đều là an bài tốt nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù thời gian 8 giờ 15 phút máy camera bị biến thành màu đen, giống như bị che lại, nhưng mà... cũng không thể chắc chắn là có phải có người cố ý đánh lừa mọi người hay không.... Nếu như Long Diệc Hân lấy con chip trước khi rời khỏi sở nghiên cứu, lại tùy tiện che video giám sát ba phút lúc 8 giờ kia cũng là có thể.

Bây giờ xem ra, khoa của bọn họ chỉ có Lâm Kha là tương đối ít hiềm nghi nhất. Mặc dù cô từng có đụng chạm với Lăng vi, nhưng mà... cô không có thời gian, cũng không có cơ hội gây án.

Trần giáo sư nhú mày, con chip của Lăng Vi đã từng bị mất trong tay ông hai lần... cái này gọi là chuyện gì?

Lần trước, Long Diệc Hân nằm mơ đọc một chuỗi công thức dài, ông còn tưởng rằng đó là thành quả tính toán của Long Diệc Hân, còn ghi danh độc quyền giúp anh. Kết quả, máy kia, căn bản không phải là Long Diệc Hân thiết kế....

Lúc này đâu... Lăng Vi vừa mới có đột phá... con chip lại bị người đánh cắp, cho dù những công thức này Lăng vi đã nhớ kỹ trong đầu, nhưng mà.... nếu nội dung của con chip kia tiết lộ ra ngoài, người khác có thể dùng con chip kia để chế tạo máy.

Như vậy, Lăng Vi còn ưu thế gì nữa?

Một món đồ mà bất cứ ai cũng có thể chế tạo đã không còn hiếm hoi nữa!

Trần giáo sư rất khó chịu... nhưng mà, ông lại không nói gì.... Hôm qua ông là người rời khỏi sở nghiên cứu trễ nhất... lại là sau khi xảy ra vụ án. Hiềm nghi của ông quá lớn, cho dù ông có trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa, trước khi cảnh sát chưa có công bố đáp án, ông cũng sẽ không nói nửa chữ.

Bầu không khí trong khoa vô cùng quý dị.

Lâm Kha rất tức giận, đập đồ khắp nơi ầm ầm: “Oan uổng tôi?! Một đám tiện nhân! Tôi dễ khi dễ như vậy sao?” Vừa nói vừa mạnh mẽ quăng bản ghi chép trong tay xuống.

Long Diệc Hân nghe cô nói chuyện không lọt tai: “Cô nói ai là tiện nhân? Là tôi oan uổng cô! Đừng mắng luôn những người khác!”

Anh tức giận nói: “Tôi oan uổng cô, cô còn oan uổng tôi đâu! Cô còn oan uổng Trần giáo sư đâu! Không phải sáng sớm hôm nay sau khi cô đến vẫn luôn nói tôi là người cuối cùng rời khỏi khoa? Không phải cô vẫn luôn nói Trần giáo sư là người cuối cùng rời khỏi sở nghiên cứu? Lúc cô oan uổng chúng tôi tại sao cô không nói? Cô oan uổng chúng tôi cũng là chỉ mặt gọi tên, oan uổng đến chót chững có cớ, tôi oan uổng cô chính là vì nhìn cô ngửa mặt. Tôi đã nói lời cụ thể gì chưa?”

Giọng của Long Diệc Hân kiên định vô cùng, anh là nửa chữ cũng chưa từng nói.

Lâm Kha “hừ”.

Cả đám người không ai nói gì nữa.

Đừng ở sở nghiên cứu một hồi, bầu không khí thật sự rất đè nén, Lăng Vi liền nói: “Ở đây không có chuyện gì gấp nữa thì tôi đi về trước. Chờ bên cảnh sát có kết quả tôi lại đến.”

Trần giáo sư vô cùng áy náy, anh biết trong lòng Lăng Vi rất khó chịu, thành quả mình khổ tâm nghiên cứu kết quả lại thay đổi bất ngờ.... nếu là cô gái khác có lẽ đã vừa khóc vừa náo loạn.

Lăng Vi lại không nói nửa chữ, chỉ là biểu tình trên mặt không thể nào dễ nhìn.

Long Diệc Hân cũng vô cùng tự trách, đều do anh mơ giấc mơ kia.... Nếu không, Lăng Vi cũng sẽ không tới sở nghiên cứu. Thành quả nghiên cứu của cô cũng sẽ không bị trộm.

Lăng Vi đi tới vỗ vai anh nói: “Anh Diệc Hân, anh đừng suy nghĩ nhiều, em nghiên cứu vật này phải gặp tai nạn như vậy. Không có đá kích sẽ không có động lực. Không có chuyện anh xin độc quyền lần trước kia cũng không kích thích tiềm năng của em ra, không phải sao? Nếu không, sao lại có thành quả nghiên cứu bây giờ.”

“Nhưng mà...” Long Diệc Hân đau lòng nói: “Nghiên cứu ra được thì để làm gì chứ? Còn không phải là làm áo cưới cho người khác sao...” Anh càng nói càng khó chịu.

Lăng Vi cười nói: “Không có gì, tất cả đều là an bài tốt nhất.”

Chương 1009: Chuyện này không nhỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Kha ở bên cạnh tức giận đến ngứa răng.

Rõ ràng Lăng Vi đã làm mất thành quả nghiên cứu, tại sao lại không chút tức giận nào?

Lăng Vi càng không tức giận, cô càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Trần giáo sư, anh Diệc Hân, em đi về trước.” Lăng Vi chậm rãi đi đến phòng làm việc của Lâm Kha, vô cùng trình trọng xin lỗi cô: “Tiểu Kha, xin lỗi, trách lầm cô.”

Lâm Kha nhìn cô chăm chăm một lúc lâu: “Ha ha...” Lâm Kha xoay mặt đi, chưa nói đến tha thứ, cũng chưa nói gì khác.

Hiển nhiên, là không muốn nói chuyện với Lăng Vi.

Lăng Vi cười, không nói thêm gì nữa. Cô từ sở nghiên cứu đi ra liền trực tiếp đến đại đội hình trình.

Giang Quân đang bận nhìn video giám sát, Lăng Vi kêu anh: “Anh Quân!”

Giang Quân nghe được giọng nói của cô, liền ngược mặt lên, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú. Anh cười: “Em đến rồi sao. Em xem hai

chúng ta, có vụ án mới có thể gặp một lần...”

“Ha ha....” Nháy mắt Lăng Vi đã bị anh chọc cười: “Khoảng thời gian này em cũng không thường ở Giang thành, phải chạy khắp nơi cũng không có thời gian tìm anh”

Giang Quân gật đầu, lần trước chuyện tháo lựu đạn ở nhà Trần Tư Uyển, anh cũng có mặt ở hiện trường. Sau đó cô đi biên giới, lại đi tìm trung y cái gì, anh đều biết. Anh cố ý nói như vậy không khí lúng túng giữa 2 người liền lập tức biến mất.

Lăng Vi hỏi anh: “Anh điều tra sao rồi?”

Giang Quân lặng lẽ nói: “Lúc này anh đưa video giám sát cho Diệp Đình xem... cậu ấy đã xác định, video trong hành lang của khoa em đã bị người ta sửa đổi.”

“À? Bị sửa đổi?” Lăng Vi cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Giang quân nói: “Sau khi Long Diệc Hân rời đi, có người đi qua khoa của các em, nhưng mà, người này lại thay đổi video thành đoạn lúc hành lang còn trống rỗng trước kia, để cho người khác không nhìn ra có người đã đến khoa của em.”

“Ừ...” Cô biết: “Vậy người này là một cao thủ máy tính. Có thể cũng là người trộm con chip luôn không? Con chip kia của em có mấy tầng mật mã. Trừ mật mã còn cần vân tay của em kiểm tra.”

Giang Quân nói: “Kiểm tra vân tay thì rất dễ làm được... Bây giờ có một loại kỹ thuật mới, có thể dùng ở trên ly mà em ấn lên hoặc là những nơi khác mà em đã để lại. Em ở trong khoa lâu như vậy, muốn được đến dấu tay của em là chuyện rất dễ dàng.”

Lăng Vi gật đầu.

Giang quân còn nói: “Diệp Đình đã sửa video lại. Em xem...” Hần bật lại video, Lăng Vi thấy trên màn hình xuất hiện.... một mảnh sương mù trắng xóa....

Giang Quân nói: “Người này dùng lựu đạn châu, sau khi đốt lựu đạn châu có thể thả ra một số lượng sương trắng lớn lại không đưa đến bình chữa lửa báo cháy. Hơn nữa tiêu tán rất nhanh, lại không mùi, sẽ không làm người khác chú ý.”

Lăng Vi nói: “Xem thủ pháp này, đây là một kẻ tái phạm sao?”

Giang Quân gật đầu: “Bây giờ tra được người này cũng không khó. Cao thủ có thể ra vào máy tính của sở nghiên cứu, không hề khó kiểm soát.”

Đột nhiên Lăng Vi cười: “Anh Quân, hai chúng ta đánh cược đi.”

“Đánh cược gì?” Giang Quân nhìn cô chằm chằm nói.

Lăng Vi thần thần bí bí: “Thì đánh cược.... xem hai ta ai phá án trước.”

Giang quân cong môi cười nói: “Được thôi, anh là chuyện nghiệp về mảng này mà.”

Lăng Vi nhướn mày nói: “Tối hôm nay là em đã có thể bắt tên trộm con chip, anh thì sao?”

Giang Quân suy nghĩ một hồi nói: “Anh tăng thêm thời gian làm việc để điều tra, có lẽ cũng là tối nay, hoặc sáng sớm ngày mai đi.”

“Được! Vậy chúng ta liền quyết định, người nào thua thì phải đi đến quảng trường suốt phun hét to anh/em yêu em/anh với một người khác phái trước mặt mọi người!”

Lăng Vi xấu xa nháy mắt với anh, nói xong, lại bổ sung một câu: “Phải tìm người trẻ tuổi, xinh đẹp! Thôi... chúng ta có thể chỉ định người phải tỏ tình cho người thua. Chính là em thua anh chỉ một người cho em. Anh thua, em chỉ người cho anh. Thế nào?”

Dáng vẻ nghịch ngợm này của cô chọc Giang Quân bật cười... vẫn luôn cười.

“Được.” Tính cách của Giang Quân tương đối chững chạc, nội liễm. Để cho anh tìm một người khác phái nói ba chữ kia trước mặt mọi người, thật đúng là làm khó anh.

Lăng Vi giơ hai ngón tay lên hình cây kéo với anh: “Vậy em đi ---”

Chương 1010: Chuyện này không nhỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi từ đại đội hình trình đi ra, bao một gian phòng trong một nhà hàng gần đó, cô trực tiếp kêu Bạo Phong đi ra.

Tiểu tổ bốn người Bạo Phong lục tục đi vào gian phòng của cô bao. Lăng Vi gật đầu, bảo bọn họ đóng cửa lại.

“Ngồi đi ---” Lăng Vi chỉ chỉ cái ghế bên cạnh bàn cơm.

“...” Bốn người Bạo Phong trở mắt nhìn nhau....

Sứ mạng của bọn họ là phải bảo vệ phu nhân an toàn, nơi nào mà có sự xuất hiện của bọn họ, tình huống nhất định là đao quang kiếm ảnh, cực kỳ nguy hiểm.

Hôm nay.... Phu nhân đây là muốn làm gì? Mời bọn họ ăn cơm à?

Chân Dũng nói: “Phu nhân, ngài có chuyện gì cứ trực tiếp ra lệnh.”

Lăng Vi nghiêm túc nói: “Chuyện của tôi, chính là tìm các người ăn cơm.” Cô lại giữ vững nói: “Ngồi đi.”

chân Dũng gật đầu với ba người kia: “Phu nhân bảo ngồi thì ngồi đi.”

Anh ngồi bên phải Lăng Vi, Kim Biên Nhãn Kính số hai Kim Trạch ngồi bên cạnh anh. Sát Mã Đặc số ba tiểu Khải, số bốn Chính Thái

theo thứ tự ngồi một vòng.

Số bốn Chính Thái theo lẽ tự nhiên được sắp xếp ngồi bên trái Lăng Vi.

“Tiểu Tứ, em thích ăn cái gì? Chị gọi cho em.”

Lăng Vi nhìn số bốn bên tay trái cô. Số bốn ăn mặc giống Kha Nam... mang mắt kiếng thật to, kiểu tóc cũng đặc biệt giống COS... thú vị nhất là sau ót cũng cột đuôi nhỏ.

Số bốn trợn trắng mắt, trong lòng nói: “Gương mặt của tôi chỉ là nhìn trẻ tuổi, năm nay tiểu gia đã 24 tuổi! Còn lớn hơn cô!”

Tiểu Tứ không lên tiếng, Lăng Vi lại hỏi ba người khác: “Các người thích ăn cái gì? Tôi gọi cho các người.”

Chân Dũng nghiêm túc nói: “Bình thường chúng tôi ăn cơm rất không có quy luật, không có sở thích đặc thù gì. Bởi vì chúng tôi phải đi theo phu nhân giờ giờ phút phút, phu nhân đi chỗ nào chúng tôi đều phải chạy tới trước, Mới có thể có một cái bánh bao nóng ăn, cũng đã là hưởng lớn nhất.”

“...”

Cho tới hôm nay, Lăng Vi mới nhận ra.... Bốn người bọn họ lại khổ cực như vậy...

Cô nói: “Sau này các người không cần bảo vệ tôi trong bóng tối nữa, cứ trực tiếp đứng bên cạnh tôi, cùng đi xe với tôi, cùng ăn cơm với tôi.”

Bốn người kia rồi rít ngược mặt nhìn cô chăm chăm.

Lăng Vi cười: “Cũng không phải là chỉ suy nghĩ cho các người, như vậy đối với tôi mà nói cũng an toàn hơn một chút.”

Lăng Vi không quẩn quít chuyện này nữa, bảo nhà hàng lên thức ăn, sau đó nói với tiểu Tứ: “Tứ nhi.... lát nữa chị phải giao cho em một nhiệm vụ nặng nề mà lại vinh quang cho một mình em...”

Tiểu Tứ đang ăn thịt lừa nướng mà anh thích nhất.

Trong lòng lặng lẽ chảy nước mắt... Quả nhiên là, ăn thịt người miệng mềm, bắt người tay ngắn mà.

Ăn thịt lừa còn chưa ra chút mùi vị nào..... đã bị cho nhiệm vụ?

Anh đang ăn miếng thịt bị nóng đến ho khan. Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, gật đầu với ba người khác và nói: “Em xem... rốt cuộc vẫn là nhỏ tuổi... sao không ổn định như ba người anh của mình.”

“...” Ba người khác yên lặng ăn cơm, trong đầu nghĩ: “Đừng cười trên sự đau khổ của người khác... bây giờ phu nhân muốn dày vò tiểu Tứ, một lát nữa sẽ dày vò bọn họ.”

Tiểu Tứ nuốt thịt lừa nướng xuống nói: “Phu nhân có yêu cầu gì cứ trực tiếp sắp xếp là được.”

Lăng Vi vỗ vai anh nói: “Chị rất thương thức em!”

Có lẽ... nhìn bộ dạng, đây không phải là chuyện nhỏ...&

Chương 1011: Thiện ác, trong nháy mắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Được.” tiểu Tứ gật đầu: “Chị cứ nói.”

Anh vừa gật đầu vừa mạnh mẽ ăn thịt lửa nướng.

Đây chính là anh dùng nhiệm vụ đổi lấy, không ăn đủ vốn chính là đã làm phụ lòng cái miệng này của mình!!!

Lăng Vi nói: “Hôm nay con chip của tôi bị trộm, tôi lên nói cho các cậu, đây là một âm mưu tôi đã thiết kế xong từ trước.”

“?” Tiểu tổ bốn người Bạo Phong ngây người, bày tỏ: Phu nhân, chỉ số thông minh của chúng tôi không theo kịp... Tốt nhất là ngài nên nói đơn giản một chút.

Lăng Vi nói: “Tôi biết rõ Lâm Kha ghét tôi, cô ta càng hận bạn tôi là Tạt Nhã cùng Tần Sanh đến tận xương. Tại sao tôi phải giữ cô ta ở lại sở nghiên cứu, còn để cho cô ta làm phụ tá của tôi. Chính là tôi muốn biết cách làm việc, ranh giới cuối cùng của người đàn bà này nằm ở đâu.”

-

Tiểu tổ bốn người Bạo Phong nghiêm túc nghe, không nghĩ tới phu nhân của bọn họ.... trước kia đã đi một nước cờ sâu xa như vậy.

Lăng Vi nói: “Cô ta đối với tôi như thế nào tôi cũng có thể nhin. Nhưng mà, cô ta lại phá hư hôn lễ của bạn tôi là Tạt Nhã và Tần Sanh! Người đàn bà này quá ác độc, tôi không thể giữ cô ta ở bên cạnh, cho nên, tôi phải đề phòng cô ta. Nếu không, một ngày nào đó cô ta nhào tới cắn tôi một cái. Quả nhiên đã bị tôi đoán trúng.

Cô cầm hai cái ly trà đặt lên bàn, bàn tay trắng dài chỉ một cái ly trong đó nói: “Tôi cũng không có thiết kế để cô ta trộm con chip của tôi, nhưng mà, tôi biết chắc sẽ có một ngày như vậy. Cho nên, tôi chỉ tương kế tựu kế! Tôi phải cho cô ta biết hậu quả của việc trộm đồ của tôi, khi dễ bạn tôi là gì!”

Chân Dũng có chút không hiểu: “Phu nhân, không phải cảnh sát bên kia đang điều tra sao? Sao cô lại xác định là Lâm Kha làm?”

Lăng Vi nói: “Trừ cô ta ra sẽ không có người khác. Người của khoa khác cũng sẽ không biết hạng mục tôi đang nghiên cứu. Cho dù không phải tự mình Lâm Kha làm, cũng nhất định là cô ta tìm người làm giúp mình. Hơn nữa, tôi đã kêu chồng gắn một thiết bị theo dõi trên con chip, bây giờ cũng xác nhận, con chip đang tại nhà của Lâm Kha. Các người không cần để ý nhiều như vậy, cứ nghe tôi sắp xếp, hôm nay dù thế nào tôi cũng phải cho cô ta nếm thử mùi vị rơi xuống địa ngục!”

Chân Dũng nói: “Phu nhân, cô ra lệnh đi.”

Lăng Vi nói: “Trong tay cô ta có con chip, cô ta không thể nào giữ trong người lâu được, vật này giống như một trái bom hẹn giờ. Nhất định cô ta sẽ mau chóng ra tay. Cô ta phải ra tay liền sẽ tìm khách hàng. Tôi sẽ chờ cô ta ra tay mới có cơ mà bắt con cá lớn này! Sỡ dĩ tôi không nói cho cảnh sát là vì không muốn để Lâm Kha biết, tôi đã biết là cô ta làm. Như vậy.... Cô ta mới dám bán con chip đi. Nếu không, một khi bên cảnh sát hoài nghi cô ta thì cô ta sẽ không dám

có hành động.”

Ánh mắt tiểu Tứ xẹt qua một tia ánh sáng: “Cô ta bán con chip đi, đây chính là phạm tội buôn bán! Trộm hạng mục độc quyền do quốc gia nâng đỡ... cô ta có mấy cái đầu cũng không đủ chém!”

“Đúng!” Lăng Vi cười tán thưởng anh: “Tôi đã nói, tôi không cố ý để cô ta trộm con chip của mình, nhưng mà cô ta không có lòng tốt, tất nhiên tôi không thể giữ cô ta lại.”

Lăng Vi nhìn tiểu Tứ, đột nhiên hé miệng cười: “Cho nên, tiểu Tứ... tiếp theo, phải để cho em ra sân. Em phải cho một người đi đối chác với Lâm Kha. Người này.... phải là một bại gia tử siêu cấp nhà giàu...”

Cô không có nói thẳng là ai, mà chỉ mập mờ nhắc đến...

Cô còn nói: “Em giả vờ làm đàn em của anh, áp giải anh đi mua con chip với Lâm Kha, cho dù bao nhiêu tiền cũng phải mua vào tay được. Sau đó, chúng ta cầm lấy chứng cứ, đến pháp đình đưa thẳng chứng cứ cho quan tòa. Đây phải là chuyện chắc chắn như đinh đóng cột! Vậy là được!”

Cô cầm ly, đập lên bàn một cái!

Còn nói: “Tiền, vẫn sẽ trở lại trong tay chúng ta, con chip cũng vẫn sẽ là của chúng ta. Mà Lâm Kha cầm con chip kia đi một vòng, tiền còn chưa cầm nóng tay đã phải vào tù ăn cơm rồi.”

“...”

Tiểu tổ bốn người Bạo Phong nghe thật sự là hết hồn hết vía!

Tiểu Tứ gật đầu: “Phu nhân, lần này cô chơi thật là đẹp.”

Chương 1012: Thiện ác, trong nháy mắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nói: “Lòng hại người không thể có. Nhưng lòng phòng bị, không thể không. Tôi không muốn hại cô ta, nhưng mà, tôi không thể không đề phòng cô ta, nếu không người chết chính là tôi. Hôm nay, cô ta đã đụng vào họng súng của tôi, tôi cũng sẽ không cố ý ép cô ta đi chết. Lại nhìn xem bước kế tiếp cô ta tính làm gì. Nếu là trong lòng cô ta áy náy trả con chip lại cho tôi, tôi sẽ tha cho cô ta một con đường sống. Nếu cô ta thật sự cầm con chip của tôi đi bán, coi thường thành quả cho chính tôi sáng tác, coi thường công sức tôi và Long Diệc Hân, Trần tiên sinh bỏ ra, vậy tôi.... thật sẽ... chỉ có thể, thật có lỗi...”

Tiểu Tử nghe lời nói của Lăng Vi, câu nói sau cùng của cô cùng những từ vô cùng bất đắc dĩ: “Thật sẽ.... chỉ có thể.... trong lòng phụ nhân vẫn rất hiền lành.

Người đàn bà kia không ép cô đến tuyệt cảnh cô cũng không muốn đưa người đàn bà kia vào chỗ chết!

Lăng Vi nói: “Hôm nay tôi còn cố ý nói xin lỗi cô ta, nói tôi trách lầm cô ta, hy vọng cô ta có thể suy nghĩ thật cẩn thận... Rốt cuộc chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.”

Sát Mã Đặc tiểu Khải vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nói: “Người đang làm, trời đang nhìn... thật là nhiều người, cho rằng mình làm chuyện xấu, là không ai biết.... Nhưng mà, chỉ có cô ta ngu xuẩn

không biết, lúc cô ta làm chuyện xấu, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn cô ta.”

Tiểu tổ Bạo Phong ăn một bữa thật no, tiểu Tứ lập tức đi tìm tên bại gia tử mà Lăng Vi chỉ định.

Người mà Lăng Vi tìm.... chính là.... Nhị đương gia tiểu Bạch của “tập đoàn Lam Mị”

Mà lúc này, tiểu Bạch vẫn còn ở trong nhà của Diệp Đình ngắm hoa đâu, Diệp Đình và Vinh Tứ đang dựa vào sát thủ Angle đó mà câu cá lớn đâu. Làm sao có thể thả tiểu Bạch.

Lúc tiểu Tứ tìm được tiểu Bạch, tiểu Bạch căn bản là không biết bọn họ muốn làm gì.

Tiểu Tứ dụ dỗ lừa gạt nói cho anh, chỉ cần đi làm một khoản giao dịch liền thả anh, còn nói vị trí mà Angle đang trốn cho anh.

Tiểu Bạch suy nghĩ một hồi, hơi lo lắng hỏi: “Các người không phải là... muốn cho tôi đi giao dịch... giả chứ... hoặc là ma túy gì đó?”

Tiểu Tứ cười nhạo anh: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, cậu sẽ giống với cảnh sát nằm vùng vậy! Hiện trường giao dịch sẽ có rất nhiều cảnh sát mai phục ở đó. Cậu xem như là giúp cảnh sát bắt kẻ xấu, Không chỉ cậu không có việc gì mà còn lập công lớn đâu!”

Tiểu Bạch nửa tin nửa ngờ... có chút không tin.

Nhưng mà, đột nhiên trong đầu lóe lên hình ảnh cảnh sát bắt kẻ ác, cùng nhau vật lộn, bắn nhau, anh có chút nhiệt huyết sôi trào! Đột nhiên cảm thấy hưng phấn... là chuyện gì xảy ra? A a a....

anh chính là thanh niên nhiệt huyết như vậy ha ha...

Tiểu Tứ còn chưa khuyên bảo bao nhiêu tiểu Bạch đã động lòng, hơn nữa còn đồng ý... Trong lòng tiểu Tứ âm thầm phỉ nhổ, đây quả thật là một người bị bệnh ngu ngốc nghiêm trọng luôn.

Não tàn là một loại bệnh, phải trị!

Người anh em này, thật là không uống với cái tên --- tiểu Bạch!

Tiểu Bạch hẹn thời gian với Lâm Kha, là hai giờ đêm.... anh cùng Lâm Kha gặp mặt. Vốn là Lâm Kha không muốn tự mình ra mặt, nhưng mà, con chip này quá quan trọng! Số tiền hai trăm triệu cô giao cho ai đều không cảm thấy yên tâm.

Cô mang mũ đen, đeo khẩu trang, kính mát lớn. Từ trên xuống dưới toàn một màu đen... hơn hai giờ đêm, trong một kho hàng trống rỗng mà Lâm Kha muốn, cô mang con chip tới....

...

Lăng Vi vẫn nhìn Lâm Kha chăm chăm, trong lòng vẫn luôn hy vọng cô ta có thể thay đổi ý định... Hy vọng cô ta không nên bán con chip, dù là cô ta chỉ có một chút xíu lương tâm phát hiện....

Lăng Vi thật lòng không hy vọng nhìn thấy..... kết cục bi thảm của Lâm Kha.

Chương 1013: Bắt cá nhỏ, câu cá lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Kha là lần đầu tiên làm loại chuyện này, cũng không biết nên làm sao mới an toàn.

Cô khẩn tvali vô cùng, đầu óc trống rỗng. Hoàn toàn không biết nên làm gì.

Sỡ dĩ cô tự mình tới, chủ yếu là bởi vì tiểu Bạch là nhị đương gia của Lan Mị, loại thân phận đó của người ta, anh sẽ không.... lừa gạt chút tiền này của cô chứ?

Mặc dù, cô không phải là đặc biệt lo lắng đối với tiểu Bạch, nhưng mà cô vì cho mình được thêm chút an tâm mà thuê mấy chục tên côn đồ ở chợ đen, bảo bọn họ mai phục ở xung quanh kho hàng.

Lỡ như tiểu Bạch muốn đến ăn đen như vậy dù gì cô cũng có thể cướp con chip đó lại.

Lúc tiểu Bạch đi vào kho hàng lớn kia, trên mặt tràn đầy dáng vẻ “Tôi chính là cái tên bại gia tử ngu ngốc siêu cấp trong truyền thuyết đó.”

“Ai nha, cô gái, cô tới thật là sớm. Đã mang đồ tới chưa?”

Lâm Kha vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh lập tức liền an tâm. Xem ra là anh thành tâm tới mua con chip, công ty lớn như Lan Mị vậy, kỹ thuật này nghiên cứu ra tới đừng nói là hai trăm triệu, hai

ngàn triệu cũng vẫn lời to.

Lâm Kha an lòng nói: “Tiền đâu? Tôi phải nhìn thấy tiền trước.”

“Không thành vấn đề!” Tiểu Bạch cầm bốn tấm thẻ ngân hàng ra quẹt vào máy quẹt thẻ mà Lâm Kha mang tới, mỗi lần quẹt là năm mươi triệu, trên giấy in rõ tổng cộng là hai trăm triệu.

Lâm Kha chắc chắn trong thẻ có tiền, mới vừa muốn lấy con chip ra, đột nhiên ---- tiếng chuông điện thoại di động của cô reo ----

Cô nhìn xem số dein965 thoại, không quen biết... nhưng mà cô vẫn nhận, giọng nữ trong điện thoại nói: “Lâm tiểu thư cô khỏe. Tôi là tiểu Kỳ, phụ tá của chủ tịch Hào Duệ Khí Xa, nghe nói trong tay cô có con chip máy xe hơi. Chủ tịch của chúng tôi muốn ra giá cao mua lại, không biết cô định giá là bao nhiêu.”

Nhất thời Lâm Kha cảm thấy máu nóng lên tới đầu!

Đây là.... một người mua khác! Đây là “Hào Duệ” Khí Xa Vinh Diệu!

Lúc trước cô đã liên lạc với Hào Duệ, nhưng mà đối phương vẫn không có trả lời, cho nên cô liền chọn người ra giá cao nhất là Lan Mị.

Không nghĩ tới, lúc cô đang muốn bán con chip cho Lan Mị, cái này.... Hào Duệ Khí Xa lại điện thoại tới cho cô ngay lúc quan trọng nhất.

Lâm Kha cũng không có gạt tiểu Bạch, liền trực tiếp hỏi ngay mặt tiểu Bạch: “Cô có thể ra giá bao nhiêu?”

Đối phương nói: “Khách hàng hiện tại của cô có thể ra giá bao nhiêu?”

Chúng tôi có thể ra nhiều hơn anh hai mươi triệu.”

Lâm Kha nói: “Hai trăm năm mươi triệu!”

Đối phương chần chờ một lát rồi nói: “Tôi phải xin phép chủ tịch một lát.”

Thật lâu sau, tiểu Kỳ trong điện thoại nói: “Chủ tịch nói, nhiều nhất chỉ có thể là hai trăm bốn mươi triệu. Với cái giá này... toàn thế giới đã không còn ai ra giá cao hơn chúng tôi nữa.”

Bên Vương Vinh Diệu kia chủ yếu là muốn ổn định Lâm Kha, anh đã phái người chạy tới kho hàng bên đây. Nếu như, mua không được.... anh cũng chỉ có thể mạnh mẽ cướp đoạt! Trước kia anh cho người theo dõi Lâm Kha cuối cùng bây giờ đã có tác dụng.

Cho dù con chip này là do ai mua đi, anh cũng sẽ cướp con chip lại giữa đường.

Cái kỹ thuật máy móc này, ai lấy được, thì chẳng khác nào nắm giữ mạch sống của nghề xe hơi này!

Vật này, bao nhiêu người đổ mắt!

Ha ha.... Các người không biết có câu nói là: Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở sau sao?

Lâm Kha cũng không biết mình bị Vương Vinh Dự theo dõi, cô nói với tiểu Kỳ: “Tôi suy nghĩ một chút.”

Cô vừa cúp điện thoại, lại tiếp được một cuộc gọi tới, là mẹ cô.

Mẹ của Lâm Kha trong điện thoại vội vàng hỏi: “Hơn nửa đêm con

chạy đi đâu? Mẹ tìm khắp nhà cũng không thấy con.”

Lâm Kha không nhìn được: “Con và bạn đang uống rượu bên ngoài, Mẹ đừng làm phiền con! Lát nữa con sẽ trở về! Đừng gọi điện thoại nữa, con đang bận! Mẹ mau ngủ đi!”

“Ca ---” Lâm Kha nhấn nút tắt điện thoại. Vừa mới cúp điện thoại mẹ cô lại gọi vào nữa: “Tiểu Kha, đừng chơi quá muộn. Con như vậy làm sao mẹ ngủ được, mau về nhà đi con, bên ngoài thật là nguy hiểm, ngày mai con còn phải đi làm nữa.”

Phiền chết: “Ai nha không nói nữa. Mẹ đừng làm phiền con nữa!”

Chương 1014: Bắt cá nhỏ, câu cá lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Kha cúp điện thoại nhìn về phía tiểu Bạch. Lúc này Hào Duệ cho cô cái giá hai trăm bốn mươi triệu!

Lâm Kha nhìn tiểu Bạch trong chốc lát, biểu tình trên mặt cũng lộ ra vẻ đắc ý.

Cô nói: “Xin lỗi, có người ra giá mua con chip của tôi là hai trăm năm mươi triệu... nếu rằng ngài không ra giá cao hơn, sợ là phải....”

Còn chưa chờ cô nói xong, Tiểu Bạch cười giễu cợt: “Rõ ràng người ta nói là hai trăm bốn mươi triệu...” anh lại không bị điếc....

Điện thoại của Lâm Kha to như vậy... chỉ số thông minh của người đàn bà này thật là thấp, còn không mau đi bổ sung thêm...

Hơn nữa, đó là con chip của Lăng Vi, sao lại thành tài sản của cô? Không biết xấu hổ!

Tiểu Bạch nói: “Tôi cũng không muốn tốn sức nữa, trực tiếp năm trăm triệu! Bán cho tôi đi.”

Dù sao.... cũng là tiền của Diệp Đình.... cho dù là hai tỉ, anh cũng sẽ không đau lòng.

Lúc này Lâm Kha cũng ngu ngơ, theo bản năng nói: “Năm trăm mườ

triệu!” Nhiều một phần là một phần, cô không dám muốn nhiều hơn, nhưng mà không tăng giá giống như lại đau lòng.

Tiểu Bạch trợn mắt nhìn cô, đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay bóp cổ Lâm Kha: “Người đàn bà này, thấy tốt thì im lặng ngoan ngoan đi! Đừng chọc tiểu gia giết chết cô làm dơ tay của tiểu gia!”

Lâm Kha lập tức sợ đến gương mặt trắng bệch, cô mở miệng run rẩy gật đầu: “Năm trăm triệu thì năm trăm triệu... anh có nhiều tiền như vậy sao?”

Tiểu Bạch buông lỏng tay, nhìn cô đã ngây ngốc liền tiện tay cầm lấy cặp da phía sau lưng. Vừa mở ra bên trong là mấy tấm thẻ ngân hàng đang nằm chỉnh tề.

anh quẹt thẻ, Lâm Kha nhìn theo, bên trong mỗi tấm đều là năm mươi triệu. Cộng thêm mấy tờ lúc trước, tổng cộng mười tờ, vừa đủ năm trăm triệu.

Tiểu Bạch nói: “Mỗi tấm năm mươi triệu, mật mã xxxxxx, mật mã của mười tấm đều giống nhau. Sợ dĩ không đặt trong một thẻ là vì, giao dịch lớn vô cùng dễ đưa tới sự chú ý. Cho nên đời mấy chục triệu, mấy triệu như vậy đi sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Được!” Lâm Kha thử mật mã đều đúng hết. Tiểu Bạch vội vàng kiểm hàng, cô liền đưa con chip ra, lúc trước cô để con chip trong áo ngực.

Lúc tiểu Bạch cầm vào tay vẫn còn nóng hổi....

Tiểu Bạch che miệng, buồn nôn từng trận...

Anh chán ghét... cầm trong tay, trực tiếp ném, cũng may là ném vào

trong vali đựng thẻ ngân hàng. Phụ tá sau lưng anh vội vàng cầm con chip lên, cắm trong chỗ đựng chip kết nối với máy tính.

Bên này kiểm hàng, nghiệm tiền, sau khi giải quyết xong hết cảnh sát cũng đã chuẩn bị bắt xong! Bởi vì, chỉ có một tay giao hàng, một tay giao tiền mới có thể xem như là giao dịch chân chính, lúc này bắt người mới là chứng cứ xác thật!

Cảnh sát vừa muốn bắt người, đột nhiên Diệp Đình gọi điện thoại cho Lăng Vi. Anh nói: “Vợ, tiểu tổ trong bóng tối mới phát hiện tình huống, người của Vương Vinh Dự đang mai phục ở kho hàng, anh đang muốn chặn cướp ngay lúc đang giao dịch, em bảo tiểu Bạch giả vờ mang con chip đi. Nhất định cảnh sát rất thích loại mua bán mua một tặng một này. Có loại tiện nghi này, không chiếm mới là đậm chân giận dữ, vợ.”

Suýt chút nữa Lăng Vi đã cười ra tiếng: “Đúng, có tiện nghi mà không chiếm thật là đậm chân giận dữ!”

Cô vội vàng thông báo Giang Quân, bắt Lâm Kha trước! Sau đó lấy lại conchip, để tiểu Bạch mang con chip giả đi.

Diệp Đình đã gửi vị trí đàn em của Vương Vinh Dự tới.

Giang Quân lập tức sắp xếp người lặn lẽ đến gần đó vây bắt.

Lâm Kha cầm mười tấm thẻ ngân hàng, đang bận đổi mật mã. Đột nhiên ---- “Không được nhúc nhích! Chúng tôi là hình cảnh của Giang thành!” Trước mắt Lâm Kha hiện lên hai mươi mấy bóng người, nháy mắt đã hoàn toàn bao vây cô --- bọn họ đều võ trang đầy đủ, tay cầm súng ống!”

Chương 1015: Một vòng bắt một vòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trái tim Lâm Kha nhảy kịch liệt.

Lúc này khi đang giao dịch, cô đã khẩn tvali đến đầu óc trống rỗng. Lại còn hưng phấn, choáng váng đến không tìm ra đông tây nam bắc.

Đột nhiên ---- trước mặt xuất hiện nhiều cảnh sát đang cầm súng như vậy, là xảy ra chuyện gì?

Lâm Kha kinh hoàng vô cùng --- cô nhìn những họng súng đen thui kia chăm chăm, nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại.

“A ---” Đột nhiên cô kêu thét lên!

“Tôi là công dân hợp pháp! Các người muốn làm gì?”

Một tên cảnh sát nói: “Cô là công dân hợp pháp, nhưng mà cô lại ăn cắp thành quả lao động của người ta một cách phi pháp, bán con chip đi với giá năm trăm triệu, đã tạo thành sự thật phạm tội cực kỳ tồi tệ!” Cảnh sát nói xong liền sai người bắt cô lại.

Lâm Kha còn chưa kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc đứng đó... sau đó trực tiếp ngã xuống đất, có người còng tay cô lại “cạch“....

Lâm Kha run run, lúc này cô mới hiểu được, mình đây là... họa lớn trước mắt?!

Bất quá, cũng còn tốt... Ba của cô có chút thế lực, có lẽ có thể cứu cô ra.

“Lâm Kha, số tiền đủ chưa?” Lúc này, Lăng Vi đi ra.

Lăng Vi đi tới, đứng bên cạnh Lâm Kha chung với tiểu Bạch. Lâm Kha nghiêng đầu, trợn to mắt hung hăng nhìn cô: “Lăng Vi ---- con tiện nhân mày, sao mày lại ở chỗ này?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi! Ánh mắt đỏ như máu.

Lăng Vi phúi phúi áo choàng dài tên người.

Lăng Vi nhìn cô chằm chằm, biểu tình không có gì vui thích, từ đầu đến cuối Lăng Vi vẫn nhíu mày nói: “Lâm Kha, cô trộm đồ của tôi, tại sao tôi không thể ở đây? Còn nữa, tất cả những cảnh sát tiên sinh này đều là do tôi mời đến.”

Lâm Kha nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: “Quả nhiên mày, rất, ti, tiện!”

Lăng Vi “Hừ” nói: “Lâm Kha, cô còn không biết sao? Tôi nghiên cứu hạng mục này, chính là hạng mục độc quyền được quốc gia nâng đỡ, cô biết bây giờ mình phạm vào tội gì không?”

Lâm Kha giật nảy mình.

Lăng vi ngồi chồm hồm xuống, nhẹ nhàng nói: “Cô... là tiết lộ cơ, mật, quốc, gia! Phải bị bắn chết! Lan Mị chính là công ty của nước ngoài, cô bán kỹ thuật nghiên cứu mới nhất của nước ta cho công ty nước ngoài... cô cảm thấy mình còn đường sống sao?”

Lâm Kha bị sợ đến trắng bệch cả mặt! Tiết lộ.... cơ, mật, quốc, gia!

Cô sợ đến hoảng hồn --- Cô vẫn nghĩ rằng chỉ cần cha cô bỏ ra ít tiền sẽ cứu cô ra được... Bây giờ xem ra, thật là quá buồn cười?

Lăng Vi nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, còn nói: “Lâm Kha, biết năm trăm triệu có khái niệm gì không?”

Lâm Kha run rẩy, chỉ nghe được âm thanh của Lăng Vi giống như ác quỷ đang nhào tới vậy: “Chính là muốn --- bắt cô năm trăm lần!”

Lâm Kha ngu ngơ, biểu tình hoàn toàn ngây ngốc, không có tức giận mắng, cũng không có thét chói tai, hoàn toàn sợ hãi đến ngu rồi, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước.

Lăng Vi lắc đầu cười khổ: “Tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng của cô bây giờ, thật đó. Tôi đã cho cô cơ hội hết lần này đến lần khác, nhưng cô vẫn u mê không tỉnh. Biết tại sao mẹ cô phải gọi điện thoại cho cô không?”

Nước mắt Lâm Kha lập tức tuôn ra ngoài.

Lăng Vi nói: “Là tôi gọi điện thoại đến nhà cô. Hy vọng mẹ cô có thể gọi cô về, chỉ cần cô không bán con chip, thành thật trả con chip về chỗ cũ, những chuyện này.... tôi đều có thể không truy cứu.”

“Nhưng mà cô thì sao? Mẹ cô kêu cô về nhà, cô mắng bà nhiều chuyện! Cô có biết lúc này mình đã đi tới đi lui giữa ranh giới sống chết bao nhiêu lần không, tất cả mọi người đều đẩy cô vào hố lửa, chỉ có mẹ cô kéo cô lên! Nhưng mà cô, cô lại rất vô tình đẩy tay bà ra!”

Lâm Kha bật khóc, khóc đến vô cùng đáng thương: “Lăng Vi, tôi sai rồi... tôi chỉ là muốn dạy dỗ cô một trận... tôi không biết sẽ như vậy, tôi không nghĩ tới chuyện sẽ lớn như vậy...”

Lăng Vi cười, không phải nụ cười đắc ý, cô cười Lâm Kha thật đáng buồn, cười Lâm Kha đáng thương. Lăng Vi nói: “Người đáng thương, nhất định sẽ có chỗ đáng hận... lời này không sai một chút nào.”

Chương 1016: Một vòng bắt một vòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đứng lên, không muốn nói thêm gì nữa. Cô vừa bước ngang qua tiểu Bạch hai bước liền quay đầu nói với Lâm Kha: “Là bây giờ cô mới biết sai? Hay vẫn luôn biết sai nhưng thủy chung vẫn không chịu sửa lại?”

Đột nhiên giọng nói của Lăng Vi lạnh xuống: “Lâm Kha... lúc ở sở nghiên cứu, tôi chủ động nói xin lỗi với cô, nói tôi oan uổng cô, khi đó cô không nhận ra mình sai lầm rồi sao? Lúc cô cầm con chip của tôi về nhà, cô không nhận ra là mình sai lầm rồi sao? Lúc cô liên lạc với người khác, cô không nhận ra mình sai lầm rồi sao? Cô tới kho hàng, vẫn còn mướn nhiều tên côn đồ ở chợ đen như vậy, để tránh bị đen ăn đen! Cô trả giá với người bán, chỉ đơn giản là muốn cho tôi một bài học như vậy thôi sao?”

Giọng nói của Lăng Vi càng ngày càng lạnh: “Hai giờ đêm! Lúc mẹ cô kêu cô về nhà, cô không có nửa điểm áy náy? Cô chỉ nghĩ, mau chóng cầm được tiền!”

“Dạy dỗ? Cho tôi chút dạy dỗ?” Lăng vi cười lạnh: “Đừng tự nói mình vô tội như vậy! Cô chính là tham tiền! Hai trăm triệu, cô liền bán đứng linh hồn của mình! Trước kia, tôi còn rất đồng tình với cô, cảm thấy cô là một nhân tài, cho nên cũng không bởi vì tôi không thích cô mà điều cô đi. Nhưng mà... tất cả những gì cô làm, thật là làm cho người ta không cách nào tha thứ! Bây giờ tôi nhìn thấy cô, đều cảm thấy chán ghét!”

Cút con mẹ nó đồng tình đi, cô đi chết sớm một chút đi!

Lăng Vi xoay người, lấy con chip của mình lại, “bịch...bịch...bịch” chỉ vài bước đã đi xa.

Đám người hình cảnh lập tức nhét Lâm Kha vào xe cảnh sát. Nhưng mà, xe không có lập tức trở về bót cảnh sát, mà là, chờ đợi bắt một con cá lớn.

Tiểu Bạch ngồi trong xe mà Diệp Đình đã sắp xếp, mơ mơ màng màng mặc cho người ta định đoạt. Bây giờ anh.... cần phải làm gì tiếp theo cũng không biết.

...

Trong ngực anh ôm chặt vali đựng con chip giả. Đến bây giờ anh còn không biết con chip này là giả đâu.

Xe chạy một đường về phía trước. anh cho là bây giờ chỉ cần cầm con chip trở về giao cho Diệp Đình là được, xem như là hoàn thành nhiệm vụ.

Trong phòng sách, Diệp Đình nắm tất cả trong tay, đang suy nghĩ.... làm sao có thể dụ đích thân Vương Vinh Diệu đi ra?

Chẳng qua là bắt đàn em của anh, không có chút tác dụng nào... chỉ có lão già kia đích thân ra tay mới xem như là bắt được ông ta. Bắt Vương Vinh Dự thì chẳng khác nào diệt trừ được một tên kình địch lớn nhất của tiểu Vi!

Năm đó, thảm án của ba mẹ tiểu Vi, mặc dù người cầm đầu là Vương Hân Bình, nhưng nhất định cũng phải có sự tham gia của

Vương Vinh Diệu. Nếu không, tại sao Vương Hân Bình lại nghi kỵ như vậy, đầu tiên là gả cho Lăng Trí, tiếp theo liền dờn tất cả tài sản của Lăng thị đi.

Không có Vương Vinh Diệu chỉ điểm sau lưng, chỉ bằng cái đầu heo Vương Hân Bình đó làm sao có thể làm mọi việc hoàn mỹ không chê vào đâu được như vậy.

Diệp Đình suy nghĩ một hồi, lập tức gọi cho tài xế của tiểu Bạch, bảo anh lập tức dừng xe!

Nháy mắt tài xế của tiểu Bạch liền đạp thắng gấp, xe “Chi ---” liền dừng! Đầu của tiểu Bạch đập vào trên ghế dựa trước mặt một ái “Ầm”: “Chết tiệt --- Cậu đang làm gì vậy? Điên rồi sao?”

Tiểu Bạch che đầu, sờ lên. Má ơi --- bị u một cục lớn!

Lớn như một quả trứng gà vậy!

Tiểu Bạch đau đến “Gào khóc” thảm thiết, không ngừng hỏi anh: “Làm gì vậy? Dừng xe làm gì? Tại sao còn chưa đi?”

Con chip vẫn còn trong tay anh, món đồ này trị giá mấy trăm triệu, tề đại cả trứng! Nếu để cho anh làm mất Diệp Đình nhất định sẽ liều mạng với anh!

Chương 1017: Tuyệt địa truy kích, chơí chính là kích thích

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch bị kích... Bây giờ còn chưa biết.... con chip trong tay anh là giả đâu...

Anh còn bận tâm như vậy.

Tài xế của tiểu Bạch căn bản là không có để ý đến anh, trong tai nghe của anh truyền tới tiếng nói của Diệp Đình: “Tôi cho trực thăng phi cơ qua đó, các người ở tại chỗ chờ lệnh! Coi chừng tiểu Bạch, đừng để cho anh rời đi!”

“Dạ, tiên sinh!”

Tài xế của tiểu Bạch... là thành viên của tiểu tổ ám ảnh. anh lập tức nháy mắt với số hai và số năm phía sai, số hai và số năm ngồi bên cạnh tiểu Bạch, kẹp anh ở giữa.

Tiểu Bạch buồn rầu: “Hai tên đàn ông các người tới gần sát tôi như vậy làm gì?” Mơ ước cúc hoa của lão tử sao? Không có cửa đâu!

Trong phòng làm việc của Vương Vinh Diệu đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Chủ tịch! Có lẽ mọi chuyện có biến! Xe của Bạch tiên sinh đột nhiên

dừng lại, bọn họ không có đi đến deim963 mai phục của chúng ta.”

Vương Vinh Diệu trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, bọn họ phát hiện có mai phục sao?”

Đối phương nói: “Có lẽ không phải.... Hẳn là trước đó bọn họ đã có kế hoạch, đại khái là sợ bị mai phục, cho nên Bạch tiên sinh còn chưa tới chỗ chúng ta mai phục anh đã dùng trực thăng phi cơ.”

“Cái gì?” Vương Vinh Diệu giật mình nói: “Tiểu Bạch dùng trực thăng phi cơ? Bây giờ con chip đang ở trên trực thăng phi cơ sao?”

“Đúng vậy.... chủ tịch. Có người thấy Bạch tiên sinh xách một cái vali lên trực thăng phi cơ.”

Vương Vinh Diệu nghiêng răng nghiêng lợi! Thăng nhóc dê tiện này, có thật nhiều tâm tư!

Xung quanh kho hàng, tiểu Bạch mai phục một số sức chiến đấu lớn, làm cho anh không thể không sắp xếp vị trí cướp bóc thật xa.

Ai có thể nghĩ đến, thăng nhóc kia lại.... còn chơi một tay như vậy... cái thăng súc, sinh này! Bình thường cũng đâu có thấy anh quý quái như vậy?

Vương Vinh Diệu lập tức gọi điện thoại, điều động trực thăng phi cơ của mình đuổi theo! Cho dù như thế nào, trước tiên phải biết được nơi đặt chân của thăng nhóc kia! hôm nay có thể cướp được thì cướp, không cướp được, thì chậm rãi bày kế hoạch!

Dù sao, cái con chip này anh là kiên quyết muốn cầm vào tay! Nhất định không thể để cho Lan Mị lấy được, càng không thể tiện nghi cho Lăng Vi con tiện nhân kia.

Trước kia anh vẫn không có để Lăng Vi trong lòng, bởi vì, anh cho là.... Lăng Vi chỉ là một con nhóc lừa đảo, có thể tạo nên sóng gió gì được? Lời nói trong lòng, anh chính là không xem trọng cô.

Nhưng mà... bây giờ nhìn lại.... con nhóc này vẫn là có chút bản lĩnh. Lại có thể nghiên cứu ra kỹ thuật tân tiến như vậy. Chỉ bất quá, chỉ số thông minh chỉ biết dùng để thiết kế mà không chia chút nào ra để phòng bị người khác.

Một người ngu ngốc như vậy, nói cho cùng, còn không phải là thiết kế, nghiên cứu ra kỹ thuật mới thay người khác sao. Cho dù là anh giành được, hay bị Lan Mị cướp đi.

Quay đầu lại, thì con nhóc lừa đảo đó vẫn là không còn gì cả!

Lan Mị ơi Lan Mị... Làm sao con chip lại đến trong tay của Lan Mị chứ?

Vương Vinh Diệu cực kỳ lo lắng Lan Mị sẽ lấy được con chip này.

Bởi vì, trong phạm vi cả nước, toàn bộ ngành xe hơi ngoại trừ “Lan Mị” thì chính là “Hào Duệ” bọn họ chiếm lĩnh mức tiêu thụ cao nhất. Mà lượng tiêu thụ trong nước lại càng chiếm số thứ tự trên thế giới.

Nếu Lan Mị lấy được con chip này, các công ty nhỏ khác lại càng không có đường sống. Mà mức tiêu thụ của Hào Duệ bọn họ cũng sẽ bị thương nặng!

Ngược lại thì sao? Nếu như bọn họ lấy được con chip này, ha ha --- lão nhị vạn năm là anh! Sẽ phải xoay mình làm chủ nhân rồi!

Đến lúc đó, Lan Mị, cũng bất quá là một con kiến nho nhỏ dưới lòng

bàn chân của anh mà thôi!

Nghĩ tới những thứ này....

Vương Vinh Diệu càng là nhất định phải cầm được con chip trong tay!

Anh điều động trực thăng phi cơ một đường đuổi theo trực thăng phi cơ của tiểu Bạch, bởi vì, mục tiêu của trực thăng phi cơ quá lớn, muốn tìm thấy bóng dáng của một trực thăng phi cơ trong thành phố là chuyện không hề có chút khó khăn nào. Nhưng mà, trực thăng phi cơ đi quá xa sẽ rất khó đuổi kịp.

Cũng may, trước khi trực thăng phi cơ của tiểu Bạch bay khỏi thành phố thì Vương Vinh Diệu đã phái trực thăng phi cơ đuổi theo.

Chương 1018: Tuyệt địa truy kích, chơi chính là kích thích

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai chiếc trực thăng phi cơ cách rất xa, nhưng mà, vẫn có thể xác định vị trí của đối phương được.

Đầu tiên, cơ trưởng của trực thăng phi cơ mà tiểu Bạch đang ngồi phát hiện khác thường, chỉ chỉ cho Kiệt Sâm đang ngồi kế tiểu Bạch.

Kiệt Sâm lập tức báo cáo với Diệp Đình: “Tiên sinh, phía sau có trực thăng phi cơ đuổi theo.”

Diệp Đình cong môi cười: “Cá mắc câu, câu nó đi. Đừng bay chậm quá, tránh cho đối phương sinh nghi, làm theo phản ứng bình thường đánh lạc hướng anh.”

“Dạ!”

Kiệt Sâm lập tức cầm máy truyền tin lên, thông qua loa của buồng phi cơ nói với tiểu Bạch: “Bạch tiên sinh ---- phía sau.... thật giống như có một chiếc trực thăng phi cơ đang đuổi theo chúng ta!”

Tiểu Bạch hoảng sợ nhìn ra ngoài qua cửa sổ, bên ngoài là một mảnh đen nhánh không thấy gì cả! Di? Cách rất xa.... dường như nhìn thấy một chấm đỏ nhỏ... vừa mới chợt lóe lên!

Tiểu Bạch nóng nảy: “Cái con mẹ nó, bay nhanh lên một chút! Bọn họ là muốn tới cướp con chip!” Tiểu Bạch cũng đổ mồ hôi, mấy trăm triệu ---- nếu con chip này bị mất, Diệp Đình còn không lấy cái mạng nhỏ của anh?

Tiểu Bạch không ngừng thúc giục: “Mau mau chạy! chạy mau lên! Sao các người lại bay chậm như vậy?”

Kiệt Sâm nói: “Tăng tốc!”

Cơ trưởng của phi cơ vẫn luôn tăng tốc độ ---

Phía sau, cơ trưởng của chiếc trực thăng phi cơ kia phát hiện trực thăng phi cơ phía trước đột nhiên tăng tốc độ, vội vàng báo cáo với Vương Vinh Diệu: “Chủ tịch! Chiếc trực thăng phi cơ phía trước phát hiện chúng ta, vẫn luôn tăng tốc độ!”

“Đuổi theo!” Nếu đã bị phát hiện liền không còn gì cố kỵ nữa!

Vương Vinh Diệu ra lệnh: “Bất kể giá nào, nhất định phải cướp được con chip! Tôi lập tức phái thêm người cho cậu!”

“Dạ! Chủ tịch!”

Cơ trưởng của trực thăng phi cơ lập tức gửi tọa độ cho Vương Vinh Diệu, Vương Vinh Diệu cho đoàn xe ở gần đó đi tiếp viện trực thăng phi cơ.

Trực thăng phi cơ của tiểu Bạch có lúc cũng sẽ phải hạ xuống, chỉ cần hạ xuống là anh có thể phái người tới cướp bóc!

Hai chiếc trực thăng phi cơ liều mạng bay về phía trước, đoàn xe phía dưới sắp hàng thành từng đội từng đội giống như con kiến vậy

chạy theo, có xe lạc đội, cũng có xe bổ sung vào.

Nháy mắt tiểu Bạch liền sợ hãi: “Đây là muốn làm gì? Còn để cho chúng ta hạ xuống hay không?” anh vội vàng chạy tới cửa buồng lái nói: “Kiệt Sâm, trực thăng phi cơ của chúng ta còn bao nhiêu xăng?”

Kiệt Sâm cũng ngây người....

Kiệt Sâm nói: “Cậu yên tâm đi, còn có thể bay sáu giờ. Sáu giờ, đã đủ để bỏ rơi bọn họ. hơn nữa, chúng ta chỉ cần tùy tiện hạ xuống vị trí nào đó đều sẽ có một nhóm chuyên gia lớn đến bảo vệ. Nhất định sẽ không để cho ngài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Ai má ới.... sao cậu không nói sớm!” Tiểu Bạch vỗ vỗ trái tim còn đang sợ hãi: “Làm tôi sợ thế này....” Hơn nửa đêm, có cần kích thích như vậy hay không? Trước là cảnh sát đại chiến kẻ trộm, sau lại là trực thăng phi cơ tuyệt địa theo dõi! Kích thích hơn chính là, anh lại là nhân vật chính --- a ha ha....

Đột nhiên Kiệt Sâm nghe được tiếng cười điên cuồng đằng sau cánh cửa...

Trong đầu Kiệt Sâm nghĩ: “Tiểu Bạch điên rồi....”

Tên này bị não tàn thời kỳ cuối, tuyệt chứng, không còn cách nào trị nữa!

Trừ phi cắt bỏ hết toàn bộ đầu óc của anh... mới có thể trị bệnh này được....

Tiểu Bạch nhìn chiếc trực thăng phi cơ phía sau chăm chú: “Làm sao vẫn gần như vậy nha! Một chút cũng không bỏ rơi bọn họ được sao?”

Kiệt Sâm mở cửa buồng lái, lại trưng cầu ý kiến của anh: “Bạch tiên sinh, vẫn luôn đuổi theo như vậy có thể chúng ta sẽ bị bọn họ đuổi kịp, không bằng tìm một chỗ hạ xuống trước rồi mau chóng di dời con chip đi?”

Tiểu Bạch không biết có bao nhiêu âm mưu trong đây, ngu ngơ gật đầu: “Được! Mau lên một chút, mau một chút đi!”

Chương 1019: Mạo hiểm mạo hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trực thăng phi cơ hạ xuống ở một nơi đất bằng tại ngoại ô.

“Đây cũng quá sai rồi chứ?” Tiểu Bạch hơi sợ. Nơi này vô cùng hẻo lánh, có một khu biệt thự bên trái cách đó không xa. Còn dư lại chính là một mảnh tuyết trắng mờ mịt. Trời, ngược lại cũng không tối lắm.

Lúc tiểu Bạch đang từ trên trực thăng phi cơ đi xuống, mắt mở to nhìn khắp nơi: “Chuyên gia bảo vệ đã nói đâu? Sao lại không có ai cả?”

Tiểu Bạch vô cùng sợ chết, anh còn tương lai tốt đẹp phía trước! Nếu anh lại chết như vậy, gia sản lớn thế kia xem như là tiện nghi cho người khác rồi!

“Gào khóc” Cơn gió bắc nhỏ thổi anh chảy nước mắt nước mũi ròng ròng. anh mặc một chiếc áo choàng dài màu xám tro che kín người, trong đầu nghi4 cảnh sát nằm vùng này cũng không dễ làm... Hơn nửa đêm không được ngủ, còn phải phập phồng lo sợ bị kẻ địch đuổi theo chạy khắp thế giới... anh giờ tay lên chà sát chóp mũi bị lạnh đến đông cứng.

Kiệt Sâm nhìn bộ dạng kia của anh thật là muốn cười. Nhưng lại phải kềm nén, Kiệt Sâm nhỏ giọng nói: “Bạch tiên sinh, xin yên tâm đi. Người bảo vệ chúng ta ở trong bóng tối, sẽ không để cho chúng ta có nguy hiểm.”

“AAA, vậy thì đi mau đi, thừa dịp bây giờ trời còn tối... mau chóng đứng lên đi.” Bây giờ cũng đã là hơn ba giờ đêm rồi, hai mí mắt của tiểu Bạch đánh nhau liên tục, đầu cũng ngã trái ngã phải... Buổi tối hôm nay, thật là vừa mệt, vừa kích thích, làm cho anh đau đầu vô cùng...

tiểu Bạch dè dặt nhìn bốn phía: “Xe của chúng ta đâu?”

“Tới rồi!” Kiệt Sâm chỉ về phía trước: “Mau lên xe, chúng ta đến chỗ tiếp ứng gần đây nghỉ ngơi tạm.”

“Quá tốt! Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi rồi!” Tiểu Bạch cảm động đến sắp khóc!

Một chiếc trực thăng phi cơ khác vẫn luôn đuổi theo không buông, cơ trưởng báo cáo với Vương Vinh Diệu: “Chủ tịch, trực thăng phi cơ của Bạch tiên sinh ngừng lại ở ngoại ô, chúng tôi không dám đáp xuống, tôi sợ ở đó có mai phục.”

Vương Vinh Dự nói: “Phát tọa độ của bọn họ cho tôi.”

Cơ trưởng phong tỏa vị trí của tiểu Bạch, phát tọa độ tới.

Vương Vinh Diệu nhìn bản đồ, đột nhiên cười to: “Ha ha ha... Chỗ đậu thật tốt! Nơi này chính là nơi đào tạo chiến lược bí mật của chúng ta! Ngừng ở nơi này, bọn họ chẳng khác nào là tự tìm cái chết!”

Vương Vinh Diệu lập tức ra lệnh: “Nghe kỹ cho tôi, kẻ địch đã đến địa bàn của chúng ta, trực thăng phi cơ đừng đuổi theo nữa, canh gác mọi nơi trên mặt đất, lập tức bao vây tiểu Bạch! Nhất định phải lấy được con chip trong tay anh! Nếu là anh dám phản kháng, giết chết hay đánh tàn phế đều không cần phụ trách.”

Vương Vinh Dự ra lệnh, các nơi trên mặt đất lập tức lựa chọn hành động! Sắc trời bên ngoài mờ mờ, chính là thời điểm tốt để giết người cướp của!

Tiểu Bạch và Kiệt Sâm thấy xe của mình tới vội vàng lên xe chạy đi, ngay tại lúc này.... đột nhiên ---- mười mấy chiếc xe hơi nhỏ màu đen từ bốn phía ập lại.

Nháy mắt những chiếc xe này đã bao vây tiểu Bạch và Kiệt Sâm. Hai người đứng giữa vòng tròn do mười mấy chiếc xe làm thành gió thổi cũng không lọt.

“Ca ca ---” Tất cả cửa xe đều mở ra, bên trong mỗi một chiếc xe đều có bốn người mặc âu phục đen, tổng cộng 12 chiếc, 48 người.

“Mẹ nó!” Tiểu Bạch mắng, hỏi Kiệt Sâm: “Đây là người của chúng ta sao?”

Kiệt Sâm nhíu mày hỏi: “Đương nhiên không phải, nhưng mà.... anh đừng lo lắng. Người của chúng ta đối phó với mấy chục người như vậy đều không thành vấn đề.”

Nói xong, liền nhìn thấy mấy chục bóng người chui ra từ chung quanh khu biệt thự: “Anhi xem, người của chúng ta tới. Đừng lên tiếng, để cho người của chúng ta đánh bất ngờ bọn họ!”

Tiểu Bạch vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng, giết bọn họ không chừa manh giáp.”

Chương 1020: Mạo hiểm mạo hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh đã sớm chờ trong bóng tối lập tức lao ra đánh nhau với mấy người kia. Kiệt Sâm vốn cho là, với thực lực của tiểu tổ Âm Ảnh, đối phó với mấy chục người như vậy còn không phải giống như mèo vờn chuột sao? Kết quả.... có vẻ như đối phương rất giỏi võ, trong lúc nhất thời lại đánh khó phân thnag81bai5.

Xung quanh đều là những tiếng kêu thảm thiết!

Tất cả đàn em của Vương Vinh Diệu đều là tinh anh! Ai ai cũng anh dũng thiện chiến! Bọn họ đều nhìn cái vali trong tay tiểu Bạch chăm chăm, mục đích vô cùng rõ ràng là đều muốn xông lên cướp tiểu Bạch. Chủ tịch đã truyền lệnh xuống, ai cướp được cái vali này sẽ được thưởng năm trăm ngàn!

Ai không liều mạng cướp chứ?

Mắt thấy một người mặc quần áo đen hung thần ác sát nhào tới, tiểu Bạch sợ ngây người! theo bản năng dùng cái vali ngăn cản trước người.

Người mặc quần áo đen kia lập tức cầm lấy cái vali ôm vào trong ngực mình, đột nhiên “Ầm”, cổ tay của anh bị người ta đá trúng một cú, nháy mắt cái vali trong tay bay ra ngoài. anh lập tức nhào qua muốn ôm cái vali --- thành viên tiểu tổ Âm Ảnh lập tức ngăn cản

trước mặt anh, đá một cước vào xương sườn anh ---

“Ngô...” Bởi vì nóng lòng cướp cái vali, năng lực đề phòng còn kém. Xương sườn người này lập tức gãy nát, lăn lộn trên mặt đất kêu la thảm thiết.

Người áo đen bên cạnh lập tức tới tiếp viện, bốn năm người đều xông lên cướp cái vali.

Thành viên tiểu tổ Âm Ảnh lập tức phân ra bốn năm người tới đánh nhau với bọn họ!

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn ---- âm thanh gào khóc “Ồ ngao” vang đầy trời!

Cái vali chứa con chip lập tức bay loạn khắp nơi giống như mọc cánh vậy...

Người của hai đội ai cũng không hề lùi, đánh vô cùng thảm thiết!

Tiểu Bạch sợ đến chân tay run lẩy bẩy! Quyền cước không có mắt, hơn một trăm người đánh nhau ở một nơi nhỏ như vậy, ai sợ ý cho anh một quyền cũng đủ cho anh nằm xuống rồi.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên ---- “Bành...”

Cùi chỏ của một người đập vào hốc mắt của tiểu Bạch, tiểu Bạch đau đến mắt nổ đom đóm, cũng không thèm để ý đến cái vali, bởi vì cái vali kia bay tới bay lui, anh muốn cướp nhưng căn bản là không thể cướp được. Người của hai phe đều quá mạnh mẽ, tiểu Bạch nhúc nhích vô cùng, trong lúc nhất thời không phân iết được đâu là người mình đâu là người muốn cướp vali.

Trái tim tiểu Bạch nhảy “bịch bịch”! Không thềm để ý đến hốc mắt bị đau, mắt ti hí nhìn cái vali kia chăm chăm, cũng không theo kịp tiết tấu, đột nhiên ----

Người cầm vali quăng đi. Cái vali kia giống như có ánh mắt vậy nhanh chóng bay về phía tiểu Bạch, tiểu Bạch sợ hãi kêu lên: “A! Cái con mẹ nó! Ai mà quăng chính xác như vậy?” Cái vali kia lập tức nện lên đầu tiểu Bạch “Bịch”

Tiểu Bạch đau đến kêu to “Oa oa”, còn chưa chờ anh sờ cục u trên đầu, tiếp theo liền nhìn thấy mười mấy người nhào về phía anh!

“Mẹ nó!” Nhiều người như vậy nhào tới, anh còn mạng hay không! Lúc này phản ứng của tiểu Bạch vô cùng nhanh, anh nắm cái vali lên nhanh chóng ném ra ngoài ---

Kiệt Sâm bị người đánh sưng mặt mày trong lòng phỉ nhổ: “Tiên sinh nhà anh nói quá đúng! Tiểu Bạch..... thật là một người siêu cấp sợ chết....”

Anh Đình thật sự là liệu việc như thần, cái vali kia căn bản là không cần người ta tới cướp, tiểu Bạch vì bảo vệ tính mạng cũng có thể cầm lấy cái vali quỳ xuống cầu xin người ta trước tiên: “Cho các người, muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu...”

Dù sao.... mạng, phải giữ lại trước, tiền gì đó.... về rồi lại nói anh phải bồi thường bao nhiêu đi. Dù sao, cha anh không thiếu tiền...

Tiểu Bạch vừa ném cái vali này ra, những người đó lập tức đổi phương hướng lại đi cướp cái vali. Cả gương mặt tiểu Bạch sưng như cái bánh bao vậy, anh ôm hốc mắt bầm tím kêu rên: “Kiệt Sâm, thừa dịp lúc bọn họ đánh nhau hai ta trộm chiếc xe chạy đi!” Quá đáng sợ!

Kiệt Sâm gật đầu nói: “Được!”

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên tiểu Bạch giơ tay lên chỉ: “Kiệt Sâm! Cậu xem! Lại có xe tới! Là người của chúng ta sao?”

Kiệt Sâm ngẩng đầu lên, giật mình sững hoi đến mặt mũi trắng bệch: “Không phải người của chúng ta! Là đối phương lại phái mười mấy chiếc xe tới!”

Chương 1021: Tiểu Bạch não tàn ngu ngốc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch vừa nghe anh nói trong lòng lạnh như băng! Thật giống như bị người ta tạt một thau nước đá vậy!

Tiểu Bạch nóng nảy: “Người của chúng ta đâu? Không phải chỉ ít như vậy chứ? Tiểu gia còn chưa có yêu đương, còn chưa có hưởng thụ chân lý của tình yêu, tiểu gia không muốn chết!”

Từ đầu đến cuối ánh mắt Kiệt Sâm vẫn trừng thật to, trong ánh mắt anh tràn đầy kinh hoàng, tiểu Bạch quay đầu, chỉ thấy người trong những cái xe đó đi xuống, mỗi người đều cầm dao nhọn, súng ống trên tay.

“Mẹ ơi... tôi... mẹ nó ---” Tiểu Bạch chửi tục, hôm nay mạng của tiểu gia phải bỏ lại nơi này!

Lúc này, đèn của các biệt thự xung quanh đều sáng lên từng nhà từng nhà, hiển nhiên, động tĩnh đánh nhau ở đây quá lớn đã ồn ào đến người ở gần đây. hơn nữa, lúc này lại có mười mấy chiếc xe nữa tới, tiếng động cơ cũng không nhỏ.

Kiệt Sâm nói: “Đừng sợ, rất nhanh sẽ có người báo cảnh sát!”

Tiểu Bạch mắng: “Chờ cảnh sát tới tôi đã sớm chết một trăm lần!”
Mắt thấy những người cầm sao kia vọt tới chỗ anh và Kiệt Sâm, trong mắt những người mặc quần áo đen này tràn đầy sát khí! Hiển

nhiên, nhiệm vụ của những người này, không phải cướp cái vali, mà là giết người diệt khẩu!”

Tiểu Bạch cùng Kiệt Sâm sợ muốn chết! Tiểu Bạch bị sợ đến muốn tiểu ra quần, Kiệt Sâm cũng không tốt hơn, run run tay chân ngay cả lời nói cũng không rõ.

Tiểu Bạch sợ hét tho “A a a --- Các người mau tới đây bảo vệ lão tử! Mẹ nó ---- những người này cầm dao muốn giết chết tiểu gia!”

Tiểu tổ Âm Ảnh vội vàng xông về phía bọn họ, nhưng mà, đột nhiên số người của đối phương tăng lên, tiểu tổ Âm Ảnh thật sự là không thể phân thân.

Trái tim của tiểu Bạch lập tức lạnh ngắt! Những người cầm dao kia bao vây anh và Kiệt Sâm vào giữa!

Trong đầu tiểu Bạch nghĩ, tiểu gia phải xong rồi.... nụ hôn đầu tiên của tiểu gia còn chưa có đưa đi đâu... vốn là muốn cho cô sát thủ kia, nhưng mà.... người ta lại không muốn!

Nhưng như vậy cũng không thể để đó!

Kiên quyết không thể giữ lại nụ hôn đầu xuống địa ngục, dưới cừu tuyền anh cũng có thể khóc tỉnh!

anh nghiêng đầu, nhìn Kiệt Sâm chăm chú, nhào tới ôm lấy dán lên môi của Kiệt Sâm không ngừng hôn bậy cắn loạn.

“Mẹ nó --- đây là tình huống gì?” Kiệt Sâm bị hôn đến ngu người... anh còn đặc biệt nín tiểu đâu, suýt chút nữa đã tiểu ra quần.

Đang suy nghĩ liền cảm giác quần mình cũng ướt, Kiệt Sâm đưa tay

sờ một cái, chắc chắn không phải mình đi tiểu... Mẹ nó, tiểu Bạch thằng nhóc này... cậu đi tiểu thì cứ đi tiểu... không biết cách xa tôi một chút sao? Cần gì phải làm ướt cả người tôi? Rốt cuộc tiểu Bạch thằng nhóc này sợ chết bao nhiêu? Sợ đến tiểu ra quần!

Những người cầm dao kia thấy hai người đàn ông hôn nhau cũng rớt rít sững sốt một hồi, bọn họ không có ra tay gấp, gian tình bắn ra khắp nơi!

Tiểu Bạch ôm đầu của Kiệt Sâm, gặm cắn liên tục như đang gặm khúc xương vậy, Nháy mắt Kiệt Sâm liền nổi giận, một thằng đàn ông, trước khi chết còn bị một thằng đàn ông cưỡng hôn, đối lại ai mà không giận?

Kiệt Sâm nắm quả đấm lại đánh một quyền lên má trái của tiểu Bạch. tiểu Bạch lập tức bị anh đánh ngã trên đất. Tiểu Bạch nằm ăn vạ ở đó mau nước mũi, rống to với những người đang cầm dao kia: “Tới! Sung sướng! Tổn thương lẫn nhau! Hôm nay các người giết chết lão tử, cha của lão tử sẽ giết chết cả nhà của các người!”

Ánh mắt tiểu Bạch vô cùng tàn bạo! Thật giống như đột nhiên đã biến thành người khác.

Những người cầm dao kia tức giận, một người trong đó cầm dao đâm lên ngực anh.

Tiểu Bạch “Oa” bật khóc: “Nụ hôn đầu của lão tử vừa mới dâng ra, có thể cho tôi thêm một giờ, để cho tôi.... dâng hiến.... đêm.... đầu sao?”

Cái con mẹ nó... nhất thời Kiệt Sâm cảm thấy cú hoa hơi đau!

Kiệt Sâm lại đấm một quyền qua: “Con mẹ nó, cái tên ngu ngốc này!”

“Ra tay!” Những người cầm dao kia không thèm để ý bọn họ là đánh tay đôi hay tay ba, nhào lên đâm một dao ra ngoài.

“A --”

“Hú hú hú hú ---” Đang lúc bọn họ muốn đâm một dao nữa, đột nhiên tiếng còi xe cảnh sát truyền đến cách đó không xa ---

“Đi mau! Cảnh sát tới --- đã lấy được cái vali rồi, tránh mau!” Xe của bọn họ quá nhiều, từng chiếc từng chiếc đi ra ngoài phải mất bao nhiêu thời gian? Những người này nhào lên xe như điên rồi vậy. Người cầm cái vali lên chiếc xe đầu tiên.

“Ông” liền lái xe đi. Những chiếc xe phía sau anh cũng là một chiếc nối tiếp một chiếc chạy ra ngoài.

Chương 1022: Tiểu Bạch não tàn ngu ngốc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mới bảy tám chiếc lái đi, một đoàn xe cảnh sát thật dài từ phái sau tiến tới, tiếng còi xe cảnh sát gào thét, hối hả chạy về phía bên này.

“Không được nhúc nhích, buông vũ khí xuống!” Một chiếc trực thăng phi cơ được trang bị đầy đủ bay tới cách đó không xa.

Đám người mặc quần áo đen trên mặt đất gom thành một vòng, đều buông tay chịu trói.

Tiểu Bạch cảm động đến phát khóc: “Vẫn là cảnh sát của chúng ta yêu dân! Tới thật đúng lúc, lại trễ hai giây nữa máu tươi của lão tử sẽ phải nhuộm đỏ cả mảnh đất này rồi.”

Kiệt Sâm âm thầm phỉ nhổ, một đứa bé lớn lên ở nước ngoài như cậu mà yêu mảnh đất này cái gì, một mình cậu ngay cả tiếng Trung còn nói chưa rành thật không biết xấu hổ, còn gặm miệng của lão tử, còn nhớ thương cúc hoa của lão tử!

Kiệt Sâm càng nghĩ càng giận! Trong trụ sở có nhiều em gái nhớ anh như vậy, anh đều không cho cơ hội, cậu đặc biệt, có chủ ý với lão tử! Còn muốn lão tử cho cậu lái cửa sau?!

“Hôm nay lão tử nhất định phải đánh cậu đến không thể tự lo liệu cuộc sống của mình!” Kiệt Sâm giờ quả đấm lên đánh mạnh lên bụng tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ôm cánh tay Kiệt Sâm, đau đến anh kêu lên thảm thiết, Tiểu Bạch khóc nói: “Ô ô ô, anh, đừng đánh... em sai rồi... chờ sau khi chúng ta trở về, em sẽ tắm thật sạch, cống hiến cúc hoa cho anh, nhất định sẽ không đổi ý, anh muốn làm thế nào thì là thế đó, đừng đánh chết em là được.”

Thấy Kiệt Sâm lại muốn đánh, tiểu Bạch vội vàng khóc nói: “Anh, đừng đánh em. Đau quá.... quần em còn ướt đâu, lạnh quá! Có thể cho em đổi cái quần trước, sau đó lại đánh em được không?”

Kiệt Sâm và tiểu Bạch cũng bị thương không nhẹ.

Mặc dù, đều là ngộ thương....

Hai người ở trong bệnh viện, Kiệt Sâm giờ phút nào cũng muốn giết chết tiểu Bạch, cái tên... nào tàn không có đầu óc! Tiểu Bạch ngu ngốc.

Kiệt Sâm muốn xé nát tiểu Bạch! anh tức giận đến bốc lửa cả người! anh chỉ là đi ra diễn kịch thôi mà... chịu đánh còn chưa nói, đặc biệt còn bị một thằng đàn ông cưỡng hôn!

Càng nghĩ càng tức giận. Lúc gọi điện thoại báo cáo với BOSS, ngũ khí không được tốt lắm.

Diệp Đình còn tưởng rằng do anh bị đánh một trận trong lòng không phục liền nói: “Cho cậu nghỉ ngơi một tuần lễ, ở bệnh viện chăm sóc thật tốt, không cần gấp trở lại.”

“Đừng!” Kiệt Sâm giật mình, ở bệnh viện này dưỡng bệnh? Còn không phải ngày ngày đều nhìn thấy tên tiểu Bạch nào tàn đó sao?

Tuyệt đối không thể! anh phải nhanh chóng trở về!

Kiệt Sâm vô cùng chân thành nói: “BOSS, nhiệm vụ hoàn thành, đặc biệt đường như đã để cho đối phương cướp cái vali. Tiếp theo, chỉ cần theo đó mò tới chỗ của Vương Vinh Diệu, để cảnh sát bắt anh là được. Bên này của em cũng không có chuyện gì.... trưa mai em sẽ trở về.”

Kiệt Sâm vừa mới dứt lời liền nghe được đại BOSS của anh ở bên kia nói: “Nếu em vội trở lại.... cũng được. Mang tiểu Bạch theo cùng nhau trở lại, không được để cho cậu ấy chạy.”

“Phốc ----” NHát mắt Kiệt Sâm hộc máu.... anh vô cùng hối hận! Hối đến ruột đều xoắn lại!

Anh khóc nói: “BOSS --- chúng ta lại thương lượng chuyện kỳ nghỉ đi...”

Chương 1023: Tiểu Bạch nào tàn, bái bai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên Diệp Đình trầm mặc một hồi.

Kiệt Sâm nói: “Hay là thôi đi.... trưa mai em trở về.”

Diệp Đình lại nói: “Lúc nào em trở lại đều được, bên đây anh cũng đã sắp xếp xong hết, tiểu Vi cũng đã trở lại. Nếu em có an bài gì cứ báo cáo với anh là được.”

Kiệt Sâm cảm động đến muốn khóc... Một buổi tối này quá kích thích, anh cần có thời gian bình phục lại, hơn nữa cả người cũng bị đánh bầm xanh bầm tím, anh thật muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút, liền không từ chối nói: “Em dưỡng thương trước, sẽ mau chóng trở về.”

“Ừ.” Diệp Đình vừa muốn cúp điện thoại, lại dặn dò anh: “Coi chừng tiểu Bạch. Nếu là cậu ấy hỏi nơi cô sát thủ đó ẩn nấp thì em cứ nói cho cậu ấy biết. Sau đó để cho tiểu tổ Âm Ảnh nhìn cậu ấy chăm chăm. Chúng ta phải câu con cá lớn sau lưng cậu ấy.”

“....” Kiệt Sâm muốn nói.... có thể không nhắc tiểu Bạch với em được không? Trong lòng bảo bảo khổ sở....

Nhưng mà, lời này anh lại không thể nói với Diệp Đình, chỉ dạ: “Vâng, em làm việc anh cứ yên tâm.”

Kiệt Sâm cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy sau cổ nóng hổi. Má ơi!

Cái thứ gì vậy? Kiệt Sâm bị sợ đến giật mình, quay đầu nhìn sang, lại là cái tên tiểu Bạch nào tàn ngu ngốc này!”

Kiệt Sâm vừa nhìn thấy liền muốn đánh hăm!

Tiểu Bạch theo bản năng ôm đầu, Kiệt Sâm tức giận hỏi anh: “Cậu lại gần sát tôi như vậy làm gì?”

Tiểu Bạch ngu ngốc nháy đôi mắt vô tội nhìn anh: “Anh đang gọi điện thoại... nhất định là sẽ nói xấu em, cho nên em phải nghe thử!”

Kiệt Sâm thật muốn bay lên một cước --- đạp, chết, anh!

“Cậu nghe được bao nhiêu?” Kiệt Sâm tức giận hỏi anh, tiểu Bạch nói: “Em vừa đi tới anh liền cúp điện thoại..”

Cú điện thoại này của anh đã làm hệ thống chống nghe lén vô cùng tốt, anh không chút nào lo lắng sẽ bị tiểu Bạch nghe được, nhưng vẫn là không yên lòng hỏi anh!

Đột nhiên tiểu Bạch hỏi anh: “Khi nào chúng ta trở về? Căn bệnh viện này quá nhiều người, tôi không muốn ở lại đây!”

Trừ tiểu tổ Âm Ảnh bị thương, còn có đám người áo đen mà cảnh sát mang tới kia, làm bệnh viện này đầy ắp chen lấn.

Kiệt Sâm suy nghĩ một hồi, tiếp theo tiểu Bạch còn có nhiệm vụ đâu, đúng là không tiện ở lâu.

Kiệt Sâm đi làm thủ tục xuất viện, mang tiểu Bạch ngồi lên một chiếc Cadillac.

Tiểu Bạch mặc đồng phục bệnh nhân chê bai nói: “Có thể đi mua hai

bộ quần áo trước không? Anh xem hiện tượng của em hiện tại....”

Kiệt Sâm tức giận đến trợn trừng mắt: “Cậu còn không biết xấu hổ nói! Cậu tiểu lên cả người tôi, tôi tốt hơn cậu được bao nhiêu? Ai mà không phải hình tượng này?”

Không phải anh cũng mặc đồng phục bệnh nhân sao?

Đột nhiên Tiểu Bạch không tim không phổi cười hì hì: “VẬY hai ta không cần thay nữa, hai ta cứ để như vậy đi trên đường, thật đúng là.... có lẽ người ta còn cho rằng đây là quần áo tình nhân mà năm nay mới ra đâu.”

“Cậu nói cái gì?” Kiệt Sâm nắm quả đấm lại muốn đánh anh. tiểu Bạch vội vàng ôm đầu nói: “Không phải quần áo tình nhân! nói sai rồi, nói sai rồi! Là quần áo cha con! Là quần áo cha con....” tiểu Bạch vui vẻ trêu chọc anh.

Kiệt Sâm giận đến trợn trắng mắt, cái tên tiểu Bạch nào tàn ngu ngốc này! anh muốn giết người! A a a!

Đột nhiên Kiệt Sâm nhớ tới nữ sát thủ đó, ném tiểu Bạch cho người đàn bà kia để cho người đàn bà kia giết chết anh!

Kiệt Sâm nói: “Không phải cậu muốn tìm nữ sát thủ đó sao? Lúc trước ông chủ của chúng tôi đã đồng ý với cậu, bây giờ tôi nói vị trí cho cậu biết.”

Tiểu Bạch lại không chút nóng nảy: “Em không muốn biết người phụ nữ kia ở đâu, loại phụ nữ kia, em không muốn!”

Tiểu Bạch thổn thức nói: “Anh không biết... mới lúc này, trong nháy mắt sinh tử đó, đột nhiên em suy nghĩ rõ ràng. Người, còn sống thật

là không dễ dàng! Chúng ta phải hưởng thụ cuộc sống thật tốt!
Chúng ta phải theo đuổi em gái! Đuổi không kịp người này thì đuổi cô khác. Hoa hạ của chúng ta có một câu danh ngôn.... Cả đời cười đàn bà cũng trăm triệu người, tiểu gia thích ngày ngày đều đổi!”

“Phi ----” Kiệt Sâm khinh bỉ anh: “Đó là mà danh ngôn của Hoa Hạ sao? Là do tên nào nói?”

Tiểu Bạch trả lời: “Là Lăng Vi nói!”

Kiệt Sâm ngây người, uốn nắn lại anh: “Còn nữa, cậu là người nước ngoài, tôi và cậu không phải chúng ta, sau này cậu phải phải biệt rõ một chút!”

Tiểu Bạch không vui: “Sao em lại là người nước ngoài, mẹ em ở Hạ Cảng Ngân.”

Chương 1024: Tiểu Bạch não tàn, bái bai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kiệt Sâm trợn trắng mắt nói: “Người Hương Cảng mới đúng, còn bị cho nghỉ việc.... Cậu đừng nói chuyện Cậu vừa nói tôi liền muốn đánh cậu!”

Tiểu Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng, một lúc lâu sau lại hỏi: “Có thể mở công suất của máy điều hòa lớn hơn một chút không? Em không có mặc áo khoác, lạnh quá!”

Kiệt Sâm không nhin được, tìm một tiệm bán quần áo, hai người mua hai bộ quần áo thay, lại mua thêm mấy bộ dự bị để trên xe.

Không khí bên trong xe được máy điều hòa làm trở nên rất ấm áp. tiểu Bạch còn nói: “Cái vali bị cướp đi, làm sao bây giờ? Diệp Đình có giết chết em không?”

Kiệt Sâm nói: “Bây giờ mới lo lắng sao? Đã trễ rồi! Anh Đình bảo tôi đưa cậu trở về, bảo cậu dùng 25% cổ phần của Lan Mi để đổi! Cậu phải biết con chip kia của phu nhân quan trọng đến nhường nào rồi chứ?”

Tiểu Bạch sợ đến co rút cổ...

Kiệt Sâm nói: “Xuất bản xe hơi, nhất định sẽ tạo nên náo động! Trị giá mấy tỉ thành phố đã theo nước trôi đi! 25% cổ phần của Lan Mi, không nhiều lắm chứ?”

Tiểu Bạch sợ đến lại muốn tè ra quần: “Hay là... anh nói với em... tên sát thủ kia ở đâu, bây giờ em đi tìm cô ta... dù sao, làm gì cũng là chết.... còn không bằng chết trong tay phụ nữ. Không phải Hoa hạ chúng ta có câu danh ngôn sao: Chết dưới hoa hồng, thành quý cũng lãng lơ....”

“Xin cậu đừng làm nhục câu nói của Hoa Hạ chúng tôi nữa, được không? Câu đó là: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu!”

“...” Tiểu Bạch không vui: “Không phải cũng như nhau sao?”

Kiệt Sâm không muốn nói chuyện với tên náo loạn ngu ngốc này!

Kiệt Sâm trực tiếp mở laptop lên, bật một tấm bản đồ ra, vẽ một vòng tròn lên trên: “Người phụ nữ đó bị nhốt trong núi này. Tôi đã chỉ chỗ cho cậu, cậu tìm được hay không không liên quan gì đến chúng tôi nữa. Chuyện ông chủ của chúng tôi đồng ý với cậu cũng đã không có nuốt lời. Hẹn gặp lại!”

Kiệt Sâm bảo tài xế dừng xe, đẩy tiểu Bạch ra ngoài, đột nhiên Kiệt Sâm mở cửa xe đạp tiểu Bạch xuống: “Tự nghĩ cách trở về, bái bai!”

Tiểu Bạch bị ném ở đường lớn, Kiệt Sâm cho anh năm đồng tiền...

Trong đầu tiểu Bạch nghĩ, bộ quần áo này mới mua, cũng không có thẻ ngân hàng, không có điện thoại di động... có cần ác như vậy hay không?

Năm đồng tiền, đủ làm cái gì? Mua chén mì nóng không có thịt cũng không đủ....

Chẳng lẽ, muốn cho anh mãi võ đầu đường sao?

Tiểu Bạch ngẩn người một hồi, đột nhiên nghĩ đến: “Năm đồng tiền... thật là đủ để gọi điện thoại.... anh ấy muốn mình gọi điện thoại gọi phụ tá đến.... là được rồi mà....”

Cái con mẹ nó! Mình thật đúng là ngu quá mà!

Tiểu Bạch liên lạc với người của mình, chuẩn bị đi tìm tên sát thủ kia. anh đã từng đồng ý với người đàn bà kia, nói phải cứu cô ta. anh không thể nuốt lời được!

Đàn em của Vương Vinh Diệu mang theo con chip trở về, Vương Vinh Diệu vô cùng cau húng! Không nghĩ tới lại thật sự cướp được, chẳng qua không biết là con chip này thật hay giả, cũng không biết bên trong có mật mã gì không.

Chương 1025: Tấm lưới lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng làm việc của Diệp Đình, Lăng Vi vẫn nhìn động tĩnh tong màn hình lớn chăm chăm.

Lăng Vi ngồi trên đùi Diệp Đình, Diệp Đình ôm cô, bàn tay ấm áp khẽ vuốt bụng cô.

Lôi Đình nói: “Anh Đình, chị dâu, bây giờ con chip giả đang ở trong nhà của Vương Vinh diệu! TRanh thủ thời gian cho cảnh sát hoạt động đi! Bây giờ qua bắt anh quả thật là đúng lúc!”

Nhưng diệp Đình lại lắc đầu nói: “Bây giờ đi bắt anh, nhiều nhất chỉ xử anh tội cướp bóc. Nửa năm cũng sẽ ra tới, tội gì chứ?”

“...” Lôi Đình nghẹn lời... cô le lưỡi, ý bảo không biết các người đang câu cá lớn, lúc nào mới có thể câu được, hay là nuôi mập thêm một lát nữa mới câu cá lớn?

Lăng Vi nhìn dáng vẻ của Lôi Đình rất muốn cười. Cô tinh tế nói cho Lôi Đình: “Tiểu Đình, đừng xem lần này gây ra động tĩnh thật lớn, nhưng thức tế, nếu bây giờ quả thật đi bắt Vương vinh Dự, rất có thể ngay cả tội cũng không định cho anh ta được.”

“Sao có thể chứ? anh sự dụng trực thăng phi cơ của mình cảnh sát cũng nhìn thấy, hơn nữa, đàn em của anh cũng bị cảnh sát bắt rất nhiều, bây giờ con chip lại ở trong nhà anh, bây giờ cảnh sát đến nhà

anh không phải là thời cơ đúng lúc sao?”

Lăng Vi nói: “Em xem Vương vinh diệu quá đơn giản rồi. Trực thăng phi cơ là của anh, nhưng anh có thể nói là con trai, cháu trai anh sử dụng, hơn nữa sử dụng trực thăng phi cơ cũng có thể là đi tán gái, đi theo đuổi gái. Ai có thể chứng minh là anh đi cướp bóc?”

Lôi Đình nhíu mày, Lăng Vi lại nói: “Cảnh sát bắt nhiều đàn em của anh như vậy, nhưng mà đàn em của anh lại không khai anh ra, như vậy không có chút quan hệ nào với anh cả.”

“...” Lôi Đình há to miệng, Lăng Vi còn nói: “Con chip là ở trong nhà của anh, nhưng mà, người nhà anh nhiều như vậy, anh có thể tùy tiện đẩy một người ra, cho dù là bất cứ ai đều có thể gánh tội cho anh.”

Lăng vi nhìn Lôi Đình chăm chú hỏi: “em nói xem, bây giờ cho cảnh sát đi bắt anh, có thể bắt được chính anh không?”

Lôi đình ngoan ngoãn lắc đầu nói: “Không bắt được...”

“Vậy là được rồi, muốn dạy dỗ anh, chúng ta phải dùng cách khác!”

còn có cách khác? Ánh mắt Lôi Đình sáng lên, nhìn Lăng vi chăm chăm hỏi: “Chị dâu, chị có cách gì?”

Lăng vi cố ý vòng vo: “Cách này chơi rất vui, em chờ xem.”

“Ai nha! Chị dâu, chị nói cho em biết đi!”

Lăng Vi không nói, nói liền chơi không vui! Con chip giả đó thật ra là một loại máy kỹ thuật phá hư mà cô thiết kế.

Nhìn bề ngoài thì đó đúng là công thức tăng tốc, nhưng, thật ra cô đã làm thay đổi ở một vị trí cực nhỏ.

Cái thay đổi này... cho ví dụ, vệ tinh muốn lên mặt trăng đều phải có quỹ đạo lúc trước, quỹ đạo lệch một chút xíu vệ tinh sẽ không thể lên mặt trăng, lần bắn này xem như thất bại.

Nguyên lý động cơ mà cô nghiên cứu đại khái là như vậy. Theo như quỹ đạo bình thường cô thiết kế máy đúng là có thể tăng tốc!

Mà, phần giả mà cô cho vương Vinh Diệu kia.... là có chút sai lệch, cho nên.... máy chế tạo dựa theo công thức đó, quả thật cũng có thể tăng tốc độ, nhưng mà, lúc đang ở trên xe hơi, ha ha.... xin lỗi, máy không thể nào làm việc bình thường được....

Có thể đánh lừa, có thể lái được xe! Xe cũng rất an toàn, nhưng mà sau khi tăng lên hơn một trăm cây số thì máy sẽ mềm nhũn. Người tiêu thụ sẽ phát hiện, loại xe “thần cấp” này, cũng không có “mạnh mẽ” như trong tưởng tượng!

Vương Vinh Dự sẽ gặp phải cái gì?

Người tiêu thụ khiếu nại! Trả hàng lại! Tin tức bị truyền thông lòi ra ánh sáng!

Khi đó, thiết kế của cô cũng được đưa ra thị trường, cô lại nhân cơ hội nói việc máy mới này.... chính là “Phế liệu” mà mình thiết kế, truyền thông đại chúng nhất định sẽ nâng cao loại xe mới của cô lên!

Không có so sánh, sẽ không có tổn hại.... Ha ha, lần quảng cáo miễn phí tốt như vậy cô là sẽ không bỏ qua.

Đây là, bước cờ đầu tiên Lãng vi chuẩn bị cho cửa hàng của mình!

Chương 1026: Tấm lưới lớn

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương Vinh Diệu cô nhất định phải đánh ngã, chẳng qua là bắt anh ngồi tù? Quá tiện nghi cho anh, nửa năm đối với lão già đó mà nói, không đau không ngứa, nói không chừng người ta ở trong tù còn ăn ngon uống say đâu.

Nói không chừng, còn có người khác thế tội, căn bản là không bắt anh được. hơn nữa, tài sản của anh lại không thiếu đồng nào, đủ cho con cháu của anh xài mấy đời!

Bây giờ thế nào? chỉ cần Vương Vinh Dự tham lam! Liền nhất định sẽ không bỏ qua cho cơ hội khó có được này!

Chỉ cần anh sản xuất xe hơi ra, Vương Vinh Diệu sẽ đối mặt với việc sắp phá sản!

Cho nên, Lăng Vi thiết kế cái bẫy này, chính là muốn Vương Vinh Chạy chế tạo ra xe, hơn nữa để cho anh vui mừng kinh ngạc mình đã chế tạo ra “Thần cấp vượt qua truyền thuyết” này.

Một khi Vương Vinh Dự chế tạo ra máy, anh sẽ sản xuất với quy mô lớn, khi đó.... Vương thị không chỉ có phá sản, mà món nợ vương thị đã thiếu để cho mấy đời bọn họ cũng trả không hết!

Lăng Vi hí hóp mắt, lặp đi lặp lại kế hoạch trong đầu, cô tin tưởng, quá trình này nhất định vô cùng thú vị, cô cũng sẽ không ngừng cho

Vương Vinh Dự thêm một chút ngạc nhiên mừng rỡ, để cho lão gia kia thật vui mừng lại tự tin nhảy nhót trên cái bầy của cô.

Lôi Đình vẫn nhìn Lăng Vi chăm chăm, cô thấy trong mắt Lăng Vi giống như tụ hợp ánh sáng chói lóa vậy.

Mỗi lần lúc chị dâu tính kể người khác đều là cái biểu tình này.

Lôi Đình run lập cập nói: “Chị dâu.... em không có đắc tội với chị chứ?” Tại sao.... sau khi nhìn thấy ánh mắt này của chị dâu, cô lại có cảm giác sống lưng mình lạnh buốt?

Lăng Vi phục hồi tinh thần lại, cười với cô.

Diệp Đình đặt tay ngang hông Lăng Vi, cảm của anh để trên hõm vai cô, nhẹ hít một hơi bên tai cô: “Vợ, em thật thơm.”

“Phốc ----” Ánh mắt Lôi đình đều bị “cay mù”: “Em còn ở đây mà! Anh có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người khác không! Ngày nào cũng diễn trò ân ái như vậy, thật đáng ghét!”

Lăng Vi bị Diệp Đình làm nhột nhột, cô đưa tay nắm lấy cổ anh. Cảm của cô hơi ngẩng lên, để cho anh hôn. Diệp Đình hôn cổ cô, hơi nóng phả vào làm cô say mê.

Lôi đình che mắt nhìn, hai cái người... không biết xấu hổ này.... xem cô như không khí.... mặc dù cô cũng là phụ nữ đã lập gia đình, nhưng mà.... chính mắt nhìn thấy động tác cao cấp hạn chế độ tuổi trước mặt, cô vẫn sẽ ngượng ngùng!

Lôi Đình xoay người đi, đột nhiên Diệp Đình nói: “Chuyện này, em đừng để ý, ở nhà dưỡng thai thật tốt đi.”

Lôi Đình cho là anh Đình đang nói chuyện với chị dâu, kết quả cô quay đầu lại, anh Đình đang nhìn cô chăm chăm nói?

Lôi Đình giơ tay lên, chỉ chỉ mình, Diệp Đình gật đầu.

Lôi Đình bĩu môi, vẫn là gật đầu: “Dạ....”

Chỉ chốc lát sau, Lôi Tuấn tới, vết thương do đạn bắn bên tay phải của anh đã lành hết, có thuốc trị thương mà Quân Dương làm ra còn chưa có vết thương nào là không trị được.

Chỉ bất quá, bây giờ cầm đũa còn có chút run rẩy, chớ đừng nói là cầm súng. Muốn khôi phục lại hoàn toàn như cũ.... ít nhất phải tập luyện một năm trở lên.

Lôi Đình mang thai, Lôi Tuấn bị thương, Diệp Đình lập tức có cảm giác bị mất cánh tay trái cánh tay phải.... Lãng vi mềm nhũn ngã vào trong ngực anh: “Còn có em mà...” Ánh mắt sương mù mờ lung của cô nhìn anh, trong mắt cô tràn đầy ôn nhu, Diệp Đình cúi đầu hôn cô: “Anh có một kinh hỉ muốn tặng cho em mà vẫn luôn quên nói.”

Lãng vi mím môi cười,, kinh hỉ mà anh nói, nhất định là kinh hỉ siêu cấp, siêu cấp, siêu cấp lớn!

Chương 1027: Đào hố cho ông từ từ nhảy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quả nhiên.... Diệp Đình hôn môi cô, giọng nói thâm trầm, nỉ non: “Anh đã cài virus vào trong con chip đó... chỉ cần Vương Vinh Diệu mở tài liệu đó ra, tài liệu trong máy vi tính của ông ta sẽ nằm hết trong máy tính của anh...”

“Phốc ---” Lăng Vi và Lôi Tuấn cùng nhau phun.

Diệp Đình còn nói: “Sau khi bệnh độc này truyền bá ra chỉ trong vòng năm giây đã ăn cắp tài liệu sau đó tự động biến mất, nhân viên kỹ thuật của bọn họ là vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện được.”

Lôi Tuấn chỉ muốn nói: Anh, chị dâu... trên thế giới này còn có người nào “thất đức” hơn hai người sao?

Chơi người.... cũng không vui lắm...

Nếu không chơi cho người ta hoàn toàn tàn phế.... mới chịu bỏ qua...

Các người như vậy rất tốt! Chỉ cần dùng đầu óc thì không cần làm cái gì nữa là đã có thể đánh địch nhân vắng vào mười tám tầng địa ngục! Cái này.... thật là.... không còn gì tốt hơn!

Vốn là diệp Đình đang nói chuyện, nhưng mà, anh vừa hôn lên môi Lăng Vi liền không nỡ buông ra.

Nụ hôn mãnh liệt làm Lôi Tuấn cũng muốn mù mắt!

Lôi Tuấn lau mũi, trợn trắng mắt nói: “Cái kia.... anh ơi, chị dâu ơi, hai người hôn tới hôn lui, thật sự xem như em không tồn tại sao? Nếu hai người bắt đầu bận làm việc, vậy hãy để em đi về ngủ trước...”

Lôi Tuấn nhận nhiệm vụ nhanh chóng đi về nhà sờ vợ mình. Ma ma ma, vẫn là vợ mình tốt nhất! Đáng người nhỏ xinh của vợ rất đẹp! Mặc dù có hơi ngây ngô ngu ngốc ngọt ngào, nhưng mà mắt mở to rất dễ thương, anh thật thích, thật yêu.

Rốt cuộc tay phải của Lôi Tuấn đã có một chút sức lực, ha ha ha ha -- anh phải nghiên cứu, cảm giác dùng tay trái và tay phải sờ lão bà của mình nó như thế nào...

Sau khi Lôi Tuấn đi ra ngoài, tay của Diệp Đình đã bắt đầu không yên ổn, anh hôn cổ cô, bàn tay chui vô quần áo vô cùng quen thuộc...

Lăng Vi cười “ha ha“. từ sau khi mang thai da của cô càng mẫn cảm, anh chỉ nhẹ nhàng đụng cô liền muốn cười, muốn kêu to, muốn run rẩy.... anh hôn dọc theo cổ cô, đến khi tới đôi môi mềm mại.... bọn họ giống như là hai cây củi đang cháy, đụng vào là bốc cháy kịch liệt trong nháy mắt.

Cô nhiệt liệt quấn quanh với anh. Hơi thở của cô rất nhẹ rất nhẹ....

Cô ngồi trên đùi anh, rõ ràng cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh dần dần nóng lên, tay của Diệp Đình rút xuống quần áo của anh: “Vợ, anh rất nhớ em. Nửa giây cũng không thể rời khỏi em.”

Lăng Vi vừa hôn vừa đưa tay mở nút áo của anh ra, cô cười thoải mái: “Chẳng lẽ em thì không....”

Em cũng rất nhớ anh....

Nhớ đến đau lòng!

*

Trong biệt thự của Vương Vinh Diệu.

Lão già thấy được con chip trong rương, hưng phấn đến tay cũng run run!

Một buổi tối này, anh đã gấp đến tóc bạc dày thêm một bó to.

Anh gấp gáp lấy con chip ra, lăn qua lăn lại trên tay mà nhìn.

Người mang cái rương về báo cáo: “Chủ tịch, hành động lần này.... chúng ta tổn thất vô cùng thảm trọng. hơn phân nửa anh em đã bị bắt hết...”

Vương Vinh Diệu khoác tay: “Không sao, lấy được đồ là tốt rồi.” Nói xong, dùng ánh mắt liếc người nọ, trấn an nói: “Tôi sẽ không bỏ mặc bọn họ, các anh em sẽ từ từ chuộc ra ngoài, chỉ phạm tội đánh nhau cũng chỉ là mấy năm.”

“Dạ, chủ tịch...” Người nọ trầm mặc, không nói nửa lời.

Vương Vinh Diệu lấy được con chip, sao còn tâm tư để ý những chuyện khác nữa!

Anh cầm cái rương đi vào phòng làm việc.

Anh mở cái rương ra, nhìn con chip kia chăm chú, thật giống như đang nhìn một bảo tàng lớn vậy!

Anh vội vàng lấy con chip ra, nhẹ nhàng đặt vào trong máy đọc con chip, kết nối đến máy tính xách tay.

Chương 1028: Đào hố cho ông từ từ nhảy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi con chip kết nối, văn kiện nhảy ra, anh mở lên, bên trong là những côn thức chế tạo động cơ và các loại thành quả của thí nghiệm!

“Con chip này là thật!” Vương Vinh Diệu kích động!

Anh nắm quả đấm lại thật chặt, hung hăng đập lên bàn ---

“Đùng ---” Tiếng anh đập vào bàn vang lên, cười to: “Ha ha”! Có con chip này, như vậy tài nguyên thật là sẽ chảy vào cuồn cuộn!

Anh mở văn kiện ra nhìn, càng xem càng hưng phấn, mặc dù anh không biết nguyên lý chế tạo động cơ, nhưng mà chỉ nhìn những văn kiện này, anh cũng biết nhất định là vô cùng có ích!

Mặc dù bây giờ là nửa đêm, nhưng anh không kiềm nén được nỗi kích động trong lòng lập tức gọi điện cho thiết kế sư đứng đầu tới: “Hưng Văn, cậu mau đến nhà tôi, chỗ này của tôi có một món đồ rất quan trọng cần cậu xem!”

Sở Hưng Văn đang ngủ mơ mơ màng màng, nhưng mà nghe được giọng nói của chủ tịch gấp như vậy, anh lập tức liền tỉnh táo vội vàng “ạ”: “Tới ngay.”

Sở Hưng Văn lớn tuổi, đột nhiên bị đánh thức đầu có hơi choáng

váng. Anh ngồi một hồi, cảm giác lỗ mũi rất khó chịu, lại còn cảm giác chảy máu mũi.

Anh mặc quần áo tử tế, đến phòng vệ sinh rửa mặt, lúc này, cánh cửa của căn phòng cách vách mở ra.

Sở Minh Y hỏi anh: “Bác hai, bác đi đâu vậy? Bây giờ còn chưa được bốn giờ đâu.” Bây giờ cô sa sút, không có chỗ đặt chân liền tạm thời ở chỗ của bác hai.

Bây giờ cô thay đổi hình dạng, các thân thích cũng không biết là cô, hàng xóm, còn có không ít bạn bè còn đang tuyên truyền Sở Hưng Văn bao nuôi một tiểu tam khắp nơi.

Mỗi ngày Sở Hưng Văn vô cùng bận bịu, căn bản là không để ý đến mấy chuyện này được. Đầu năm nay bạn già của anh đã qua đời. Hai con trai cũng đều ở để đô, hàng năm không về nhà. Sở Minh Y không có chỗ an thân, hơn nữa lúc cô đi làm còn ở gần nhà anh. Vốn là anh không muốn để ý, nhưng mà, dù sao cũng là cháu gái của anh.

Sở Hưng Văn rửa mặt xong nói với Sở Minh Y: “Chủ tịch kêu bác có chút việc, bác phải lập tức tới ngay. Đã trễ thế này còn kêu bác qua nhất định là chuyện gấp.”

Sở Minh Y vừa nghe ánh mắt lập tức chuyển động: “Bác hai, bác phải đi đến nhà của Vương chủ tịch sao?”

“Ừ.”

“Con đi chung với, con thấy bây giờ bác đang mơ mơ màng màng, liệu bác có lái xe được không?” Sở Minh y không bỏ qua chút cơ hội quen biết quyền quý nào.

Sở Hưng Văn suy nghĩ một hồi: “Có thể, vậy con lái xe chở bác qua đi.”

Sở Minh Y vội vàng trở về phòng dùng tốc độ nhanh nhất để rửa mặt, trang điểm, thay quần áo.

Dung mạo của cô vốn rất tốt, khăn cần trang điểm nhiều cũng rất đẹp. Cô cố ý mặc một chiếc quần bó sát người và cái áo cổ hình chữ V. Bên ngoài còn mặc áo khoác màu trắng dài, càng hiện rõ vẻ đẹp của cô sâu hình chữ V.

Cô soi gương, cả người nhìn rất là đẹp!

Xinh đẹp động lòng người!

Sở Minh Y lái xe cùng Sở Văn Hưng đi tới nhà của Vương Vinh Diệu.

Phòng khách trong biệt thự của Vương Vinh Diệu mở một chiếc đèn vàng nhỏ, mặc dù hơi tối nhìn không rõ, nhưng mà trang trí xa hoa và khí phái vẫn làm Sở Minh Y mê mẩn.

Đã bao lâu cô chưa ra vào nơi sang trọng như vậy, trang sức xa hoa trước mắt lập tức đánh vào nội tâm hư vinh của cô! Nhất định cô phải trở lại xã hội thượng lưu!

Vương Vinh diệu đang ngồi trong phòng khách chờ Sở Hưng Văn, vừa thấy anh đi vào, Vương Vinh diệu vội vàng từ ghế sofa đứng lên.

“Hưng Văn! Có tin tức tốt!” Trong giọng nói của Vương Vinh Diệu khó che giấu nỗi kích động!

Sở Hưng Vân hấp tấp nói: “Sao vậy? Là tin tức tốt gì?”

Lúc này, Vương Vinh Sự mới nhìn Sở Minh Y, đôi mắt mờ nhạt nháy mắt sáng lên: “Vị này là....”

Chương 1029: Chen lẩn nhẩy vào cái hố (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sơ Hưng Văn giới thiệu giả vờ nói: Đây là cháu gái một người bạn già của tôi, gọi là Lâm Nguyệt Kỳ. Nơi làm việc của nó ở kế bên tôi, cho nên tạm thời ở lại chỗ của tôi. Lúc nãy đầu của tôi có hơi choáng váng, nó sợ tôi lái xe nguy hiểm nên cố ý lái xe đưa tôi tới.”

Vương Vinh diệu quan sát “Lâm Nguyệt Kỳ” từ trên xuống, người phụ nữ này thật là đẹp, lại nhìn hơi quen...

Nhưng anh không có suy nghĩ cẩn thận quay qua nói với Sở Hưng Văn: “Chúng ta đến phòng làm việc nói đi.”

Sở Hưng Văn liền gật đầu: “Được.” lại nghiêng đầu nói với Sở Minh Y: “Con về nhà trước đi, bác và chủ tịch có chút việc cần nói.”

Sở Minh Y vô cùng không cam lòng, thất vất vả vào được lại chỉ thấy một ông già nửa nửa bước tiến vào quan tài! Cô còn không muốn đi nhanh như vậy, nhưng mà, không có cách nào....

Cô không biểu hiện ra ngoài chút nào, khéo léo gật đầu điềm đạm cười nhạt: “Dạ, bác hai, Vương chủ tịch, hai người từ từ trò chuyện, con đi về trước.”

Đôi môi cô nở nụ cười chúm chím, ánh mắt mị hoặc, liếc nhẹ Vương Vinh Diệu. Cô thấy Vương Vinh Diệu đang nhìn mình chăm chăm liền từ từ xoay người một cách ưu nhã, dáng người ổng ẹo đi từ từ về

phía cửa chính.

Ra cửa phòng khách, cô nghe được tiếng bước chân lên cầu thang.

Sở Minh Y cắn răng! Lão già chết tiệt! Đã bước nửa bước vào quan tài còn nhìn ngực con gái người ta chăm chăm, cũng không sợ liệt dương mà chết!

Nhưng mà, lão già chết tiệt kia có hứng thú với cô, tóm lại vẫn là tốt. Sau này, bắt được lão già kia, sau đó thông qua anh quen biết những người quyền quý khác cũng không phải là việc khó!

Sở Minh Y khoác áo choàng dài từ từ đi ra cửa. Cô quan sát cảnh vật bốn phía, khắp nơi đều tràn đầy xa hoa.

Cô phải có nó! Cô phải trở về xã hội thượng lưu!

Cơ đứng ở cửa, biểu tình nghiêm trọng, thật lâu sau đột nhiên nhân viên an ninh đi tới hỏi: “Cô gái, đã trễ như vậy.... cô đừng ở nơi đây.... là?”

Nhân viên an ninh biết là cô đi theo Sở thiết kế vào.

Cho nên, cũng không nói gì nặng lời.

Sở Minh Y không nhin được trợn trắng mắt nhìn anh, lười nói chuyện với người như vậy. Cô lắc đầu liền đi về phía bãi đậu xe.

Đi tới kho dừng xe, đột nhiên thấy có hai luồng ánh sáng mạnh chiếu tới, là có người từ bên ngoài tiến vào dừng xe lại.

Hơn nửa đêm mới trở về... nhất định là đi của gái.

Sở Minh Y nhìn chiếc xe kia chăm chăm, nháy mắt cả người hăng hái như đánh máu gà vậy mở mắt to ra! Chiếc xe kia chính là loại xe số lượng có hạn!

Xe thể thao màu bạc, siêu cấp mạnh mẽ!

Sở Minh Y vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực, cô giả vờ muốn lên xe, cởi áo khoác dài treo lên tay, cô cầm chìa khóa xe nghiêng người 45 độ về phía chiếc xe kia.

Cái góc độ này hiện rõ thân cao, chân dài, ngực to, mông vênh của cô lên, cô đưa tay cuốn cuốn tóc...

Hất tóc, ôn nhu nhìn chiếc xe thể thao kia.

Chiếc xe thể thao kia càng ngày càng gần, thẳng tắp dừng ngay chân Sở Minh Y.

Sở Minh Y vô cùng to gan đứng đó không nhúc nhích! Xe kia còn kém nửa tấc đã đụng vào chân cô, nhưng cô không có bất cứ biểu tình sợ hãi gì, cô khinh miệt nhìn trong xe, đôi môi xinh đẹp cong lên.

Người trong xe quay cửa sổ xuống huyết sáo.

Tiếp theo, cửa xe mở ra, một người đàn ông say xỉn từ trên xe bước xuống. Người đàn ông này vô cùng trẻ tuổi, lại rất khí phách đẹp trai.

Mặc dù anh uống rượu, nhưng mặt lại rất trắng, ánh mắt anh tràn đầy men say, cong môi cười: “Ai, cô gái này đáng vẻ không tệ, là gan cũng không nhỏ. Tiểu gia thích, là con gái nhà ai? Sao lại đậu xe trong nhà của anh chứ?”

Sở Minh Y giả vờ nhìn qua bên cạnh chu môi nói: “Tôi không biết đây

là nhà để xe của anh.”

Chương 1030: Chen lấn nháy vào cái hố (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này khi cô đưa Sở Hưng Văn tới đã cố ý chạy xe trong nhà một vòng, mới phát hiện cái kho xe này là có nhiều xe thể thao nhất. Bên cạnh những chiếc xe này còn có mấy cái phòng nhỏ riêng lẻ, nói rõ trong phòng còn có nhiều xe thể thao quý gia hơn nữa!

Phản ứng đầu tiên của cô dĩ nhiên là ngừng xe ở nơi này. Không nghĩ tới lại thật sự để cho cô đoán đúng.

Người đàn ông kia nhìn mặt cô chăm chăm, một lúc lâu sau, ánh mắt lại tùy tiện quét xuống.

Tầm mắt của anh rơi vào trên cổ áo của cô nhìn chăm chú.

Người đàn bà này thật là biết diễn trò, lúc này khi xe tiến vào anh đã nhìn thấy một bóng người màu trắng đứng ở xa, tiếp theo người phụ nữ kia cởi áo choàng, anh lập tức bị màu vàng chói sáng này làm cho lung lay ánh mắt.

Cô gái này eo nhỏ, chân dài, những nơi nên vượt trội lại rất đẹp. Thật muốn nắm vào tay.

Người đàn ông vịn cửa xe, ánh mắt nhìn cô gái xinh đẹp này chăm chăm, cô cứ mãi nhìn anh, ánh mắt vô cùng cao ngạo. Nháy mắt người đàn ông này bị kích thích một chút, anh vô cùng muốn.... hung hăng ấn người đàn bà này lên xe, lại hung hăng muốn một lần oanh

oanh liệt liệt.

Ánh mắt Sở Minh Y mờ mịt nhìn anh, cắn môi dưới: “Chỉ là chiếm chỗ đậu của anh mà thôi, keo kiệt cái gì, tôi đậu xe ở chỗ của anh là đã để mắt đến anh rồi anh biết không?”

Sở Minh Y cố ý khiêu khích trừng mắt nhìn người đàn ông kia, cô hiểu rõ loại đàn ông này nhất, loại công tử phong lưu như anh thích nhất là thần phục được cô gái kiêu ngạo.

Càng kiêu ngạo, anh càng thấy hăng hái.

Quả nhiên, khoe miệng người đàn ông kia rút rút.

Sở Minh Y cố ý đi tới bên cạnh anh, ánh mắt người đàn ông này vẫn nhìn cô chăm chăm, lúc cô đi ngang qua người anh, một làn gió thơm.... chui vào trong mũi anh, Sở Minh Y khinh thường liếc anh nói: “Uống nhiều rượu như vậy mà mặt vẫn còn trắng, tiên sinh, gan của anh không được tốt.”

Nháy mắt người đàn ông này đưa tay kéo cô vào trong lòng, gương mặt tràn đầy men say áp sát cằm lỗ tai cô: “Gan của tôi tốt hay không, đó là do em không sờ được. Anh, có một nơi tốt hơn.... cho em sờ thử một chút?”

Sở Minh Y giả vờ sợ hết hồn: “A.... anh làm gì vậy?” Người đàn ông này dán chặt cô, cô đã thân kinh bách chiến lập tức vui mừng trong lòng, chỉ đơn giản như vậy mà người đàn ông này đã muốn ngủ với cô? Quả nhiên, cô là cao thủ tình trường!

Cô cố ý dán sát vào người anh giãy dụa, hoảng sợ kêu lên: “Ừ a.... anh làm gì vậy? Buông tôi ra!” Cái câu “Ừ a....” này của cô vô cùng đen tối, nháy mắt người đàn ông này đã đè cô vào cửa sau, hai chân

thon dài kẹp lấy chân cô, cả người cũng dán chặt lên người cô.

Sở Minh Y giả vờ tức giận, giơ tay lên hất anh ra, nháy mắt anh đã nắm lấy tay của cô: “Ai nha, còn là một con mèo hoang nhỏ!”

Nháy mắt anh liền hôn lên, miệng anh tràn đầy mùi rượu làm Sở Minh Y cảm thấy chán ghét, nhưng mà, cô sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, cô vừa giả vờ giả vờ dựa vào anh vừa làm cho người đàn ông này cảm nhận được vẻ đẹp của cô.

Cô cứ nói không muốn, giơ bàn tay nhỏ bé lên đẩy anh ra.

Nháy mắt người đàn ông không chịu nổi, muốn làm với cô gái này ngay.

Nhưng mà lúc này..... người đàn ông ngủ trong xe từ từ mở mắt. Ánh mắt mờ mịt của người đàn ông kia phát hiện..... người đàn ông ngồi bên cạnh không thấy, cửa xe mở ra, thật giống như còn có giọng nói “không cần” của một người phụ nữ?

Người đàn ông trong xe lập tức nổ tung!

Cô mở cửa xuống xe, bước trên đôi giày cao gót, lắc đầu đi tới bên cạnh hai người này!

Chương 1031: Đáng đời! Không có một ai tốt! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ai nha, thật tốt, người đàn ông của lão nương mà mày cũng dám cướp!” Người đàn bà cởi đôi giày cao gót ra vô cùng ác độc đập lên trán của Sở Minh Y.

“A ----” Sở Minh Y lập tức thét chói tai! Vốn là cô có thể tránh thoát, nhưng mà, người đàn ông chết tiệt kia đè cô lại, căn bản là cô không nhúc nhích được.

Người đàn ông bị thiết hét này của Sở Minh Y làm giật mình hoàn toàn tỉnh rượu lại, trừng mắt phát hiện cô gái trong ngực anh che trán đau đến kêu to.

Anh quay đầu, chỉ thấy một chiếc giày cao gót đập về phía anh:
“Vương Tử Thần! Tên đàn ông ti tiện này! Ngay trước mặt lão nương mà anh cũng dám làm người đàn bà khác! Mắt bà bị mù rồi nên mới kết hôn với loại đàn ông ti tiện như anh!”

Giày cao gót lại bay tới, nháy mắt Vương Tử Thần đã đưa tay ra đỡ:
“Trình Giai Ny! Cô nổi điên cái gì? Hai chúng ta kết hôn còn không phải là để được cái mình muốn, cô chơi của cô, tôi chơi của tôi. Chúng ta không can thiệp chuyện của nhau! Loại đàn bà ti tiện không biết xấu hổ như cô, gặp ai cũng lên giường, cô cho rằng lão tử nguyện ý cưới cô sao?!”

Lửa giận của Trình Giai Ny bốc lên cao ba trượng: “Loạn đàn ông

ngựa đực như anh! Còn dám vu oan bà! Ông chủ Diệp Đình của Đình Phong quốc tế theo đuổi tôi tôi còn không đồng ý. Tôi mù mắt! Lại gả cho loại đoàn ông ti tiện không biết liêm sỉ như anh!”

Vương Tử Thần cười nhạt: “Ông chủ Diệp Đình của Đình Phong quốc tế theo đuổi cô? Đừng có tự dát vàng lên mặt mình, người ta có vợ có con, sẽ vừa ý loại đàn bà ai cũng lên giường được như cô sao? Nhìn xem dáng vẻ của cô đi, lớn lên giống một con dạ xoa vậy!”

Trình Giai Ny tức giận đến bối rối! Cả người đều bốc lửa! Cô xông tới tát thật mạnh lên mặt Vương Tử Thần “Ba ----”

Trình Giai Ny giận đến điên lên! Lần trước cô thu mua một người ký giả, tung chuyện Lăng Vi “thân mật” với Giang Quân ra ngoài ánh sáng trong ngày cử hành hôn lễ của Lăng Vi và Diệp Đình. Kết quả, cũng không biết là Diệp Đình biết do cô động tay động chân, hay là thế nào, mà việc làm ăn của cha cô bị phá hư chuyện này đến chuyện khác.

Bây giờ Trình gia thiếu nợ hơn bảy mươi triệu, nếu lại không lấy được vốn để xoay vòng sẽ lập tức tuyên bố phá sản, người đại biểu pháp lý là cô cũng phải ngồi tù thay người góp vốn và các đồng sự!

Làm sao cô có thể cam tâm được, lập tức liền muốn đám hỏi với người khác.

Trước kia, tất cả những người nịnh hót Trình gia đều lăn ra xa trong nháy mắt, những người mời Trình Giai Ny làm tiết mục cũng hện lần hện nữa với cô.

Lúc này Trình Giai Ny mới biết, những tiết mục mời cô làm khách quý kia không phải vì tài ăn nói của cô tốt, mà là bởi vì.... có có một người cha có tiền!

Bây giờ cha cô không xong, cây ngã mọi người đẩy! Giúp người khi hoạn nạn không có, tất cả đều là cái thứ bỏ đá xuống giếng!

Cô sa sút, tất cả bạn bè tốt của cô đều biến mất trong nháy mắt, cô bị tất cả mọi người cho vào danh sách đen.

Trình Giai Ny không còn gì cả, thiếu nợ thật mệt mỏi, đã quen với cuộc sống xa hoa, đột nhiên phải nghèo khổ vất vả... cô thật là không chịu nổi!

Loại cuộc sống này, thật là làm cho cô sống còn khó chịu hơn chết!
Cô sống vô cùng tệ hại!

Cô liền chui vào cuộc sống ngày ngày uống rượu chơi đùa, lâu ngày liền bị nghiện rượu, ma túy, cờ bạc.

Đời này của cô hoàn toàn xong rồi, cô cũng không thể để cho người khác thoải mái! Cô thay đổi cách khác, mang hết tất cả bạn bè thân thiết của cô trước kia vào cái hố sâu, bây giờ tất cả bọn họ đều giống như cô vậy ăn, uống, thuốc lắc, cờ bạc, ma túy cả năm loại độc đều có đủ hết!

Cha cô bán một số lượng cổ phiếu rất lớn cho Vương Vinh Diệu, Vương Vinh Diệu vì thuận lợi nắm được cổ quyền của Trình thị liền quyết định cho thằng con của anh là Vương Tử Thần cưới Trình Giai Ny.

Chương 1032: Đáng đời! Không có một ai tốt! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai bên đổi chác thành công, được cái mình muốn, hai người trẻ tuổi cũng đều là loại người thích chơi, nháy mắt liền rất hòa hợp mạnh ai nấy chơi.

Anh giơ chân lên đạp Trình Giai Ny một cước bay ra xa.

Trình Giai Ny mang một chiếc giày cao gót, vốn là đứng không vững nên không chống được một cước này, cả người cô ngã về phía sau “Đùng” cái ót đập vào cửa xe nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Người đàn ông này cũng là loại không có nhân tính, ngay cả liếc mắt nhìn cô cũng không chịu. Đưa tay kéo quần áo của cô gái trong ngực xuống, cúi đầu cắn lên.

Sở Minh Y biết Trình Giai Ny, nhưng mà, cô đã giải phẫu thẩm mỹ, Trình Giai Ny không nhận ra cô, trong lòng Sở Minh Y cười nhạt: “Trình Giai Ny, con đàn bà không biết xấu hổ này, còn dám nói Diệp Đình từng theo đuổi cô ta? Thật là rất không biết xấu hổ! Cho dù Diệp Đình bị mù, cũng coi thường loại đàn bà như vậy!”

“A ---” Trong lòng cô đang mắng đã ghiền đâu, đột nhiên cảm giác trước ngực là một mảnh ấm áp. Người đàn ông này ủa loạn trên người cô như một con heo nọc! Sở Minh Y lập tức liền nổi giận!

Một người đã có vợ, là không có tiền đồ gì! Cô không muốn quen với

anh, thân phận mà cô muốn không phải đơn giản như làm tiểu tam của công tử nhà giàu vậy! Cô muốn làm thiếu nữ chính cung!

Sở Minh Y tát một cái: “Cút ngay! Mày còn dám cưỡng hiếp bà sao?”

Vương tử Thần bị cô đánh tỉnh mộng, men rượu dâng lên tát một cái lại: “Một con hồ ly tinh, còn giả bộ thiếu nữ thanh khiết sao?”

Sở Minh Y bị một cái tát này đánh đến mắt nổ đom đóm, trong đầu choáng váng từng trận.

Người đàn ông đẩy cô tới trước đầu xe, kéo quần bó sát của cô xuống, phát hiện bên trong người đàn ông này không mặc gì cả: “Dâm đăng như vậy, còn giả vờ với lão tử!”

Người đàn ông lập tức kích động đè cô ngã xuống vọt vào.

Sở Minh Y thét chói tai, lúc cô giải phẫu thẩm mỹ đã cùng lúc vá lại, cô biết rõ, sau này cô phải cầu rùa vàng lần nữa, cho nên, đàn ông vô cùng thích xử nữ, đặc biệt đàn ông có tiền lại càng như vậy!

Sở Minh Y giả vờ đau đến bật khóc, cô siết chặt nắm đấm liều mạng đập lên ngực anh.

Trong bãi đậu xe.... một người đàn bà bị đập đầu ngất xỉu, trên xe lại có một người đàn bà đang lay động khóc lóc.

Lúc Trình Giai Ny tỉnh liền thấy hai tên tiện nhân kia đang làm loạn trước đầu xe: “Hai đứa tiện nhân kia!”

Ngay trước mặt cô! Muốn làm không biết tìm một chỗ kín đáo sao? Gấp gáp không thể chờ đợi như vậy?

Trình Giai Ny tức giận đến muốn tìm một cây búa tạ hung hăng đập chết hai đứa tiện nhân này! Cô cầm một chiếc giày cao gót khác xông lên đánh hai người kia.

Người đàn ông thấy Trình Giai Ny tỉnh liền kéo khóa lại đi về phía Trình Giai Ny, tát cô một cái bay ra: “Cút --- Đừng ở trước mặt làm lão tử chướng mắt nữa! Lão tử muốn làm ai thì làm người đó! Nếu cô còn dám đến phá hư chuyện tốt của lão tử! Lão tử sẽ làm ngày ngày trước mặt cô cho cô xem!”

Trình Giai Ny giận đến nổi điên, nhưng mà, cô cũng uống nhiều rồi, tay mềm chân mềm. Bây giờ muốn giết chết hai người kia căn bản là không thể. Thân thể cô mềm nhũn, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải tự tay giết chết hai đứa tiện nhân kia! Cô phải chờ đợi một cơ hội!

Vương Tử Thần ôm lấy Sở Minh Y trở về biệt thự của mình.

Trình Giai Ny thê thảm đứng đó, làm sao cô có thể cam tâm, lập tức lái xe đi tìm bạn của mình.

*

Trong phòng làm việc của Diệp Đình, một cái máy tính mới đang liên tục tiếp thu văn kiện trong máy tính của Vương Vinh Diệu.

Lăng Vi hôn lên môi anh: “Chồng! Anh thật giỏi! Anh nhìn những văn kiện này xem, là giấy chứng nhận việc anh tham ô.... Một mình anh ăn nhiều tiền của người góp vốn như vậy, anh nói xem nếu phần tài liệu này bị đưa ra ánh sáng thì những người góp vốn kia có giết anh hay không?”

Chương 1033: Trộm kỹ thuật của cô thì sao! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình vô cùng thâm trầm tự hỏi, đôi mắt đen của anh chậm rãi nâng lên, vô cùng thâm trầm nhìn cô chăm chú nói: “Những người góp vốn kia sao có thể chỉ muốn giết ông ta chứ, anh đoán có lẽ những người đó sẽ muốn giết chết cả nhà ông ta.”

Lăng vi cắn răng nói: “Đáng đời!” Ba mẹ cô xảy ra chuyện, nhất định là có phần của lão gia này nữa! Cả nhà Vương Vinh Diệu đều không có ai là người tốt!

Diệp Đình lại nói: “Đừng nóng nảy, chúng ta giữ lại những tài liệu này trước. Anh có ý tưởng càng hay hơn nữa...”

Lăng Vi cắn cắn đôi môi nhỏ, trên mặt tràn đầy vẻ cầu xin: “Còn có ý nghĩ gì tốt hơn nữa, anh nói cho em nghe với...”

Cô cố ý nũng nịu, ánh mắt Diệp Đình lại thâm trầm hơn. Anh nói: “Em chờ xem, tác dụng của con chip này còn lớn hơn bây giờ nữa!”

Lăng Vi có tinh thần hơn, cô không hỏi nữa, chỉ ngồi trên đùi anh kiên nhẫn chờ.

Diệp Đình nắm cầm hôn tới hôn lui đôi môi của cô. Lăng Vi hơi mệt nhọc muốn vùi vào trong ngực anh mà ngủ, nhưng mà.... bây giờ cô mập hơn rất nhiều, cô uốn éo người lăm bằm hỏi anh: “Bây giờ em rất là nặng, hay là anh đừng ôm em nữa, em cũng đã sắp ngồi đến

chân anh tê rần rôi. Hay là em đi đến ghế sa lon ngủ đi?”

Diệp Đình không buông tay: “Không có gì, anh ôm em ngủ.” Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn và tay của Lăng Vi hoàn toàn dán vào ngực anh, chỉ chốc lát sau cô đã ngủ say.

Lúc tỉnh, bên tai truyền đến âm thanh “Đình ---”, nói rõ trong máy tính lại có văn kiện truyền tới!

Diệp Đình kéo con chuột mở văn kiện đó ra. Lăng Vi mở mắt nhìn: “Trời ạ! Cái con chip này... bị một thiết kế sư mang về nhà?”

Bên trong văn kiện này, tất cả đều là bản vẽ thiết kế... số lượng lớn bản vẽ thiết kế! Trời của tôi ơi!

Đây chính là tính mạng của một thiết kế sư!

Lăng Vi hưng phấn nhảy dựng lên, cô cuống lấy con chuột trong tay. Diệp Đình mở các văn kiện ra, quét nhìn hết tất cả bên trong văn kiện!

“Chồng, phát tài!” Lăng Vi kêu to: “Oa oa --- Đây đều là bí mật thương nghiệp!”

Đôi mắt Lăng Vi lóe sáng như sao!

Thiết kế sư này nhất định phải là lớn tuổi vô cùng, nhất định phải rất có kinh nghiệm.

Bên trong những văn kiện này, hệ thống đặc biệt, ghi chép rõ ràng tất cả phương án thiết kế và ý tưởng thiết kế của một thiết kế sư.

Lăng Vi lật từng cái từng cái văn bản, trong đầu giống như bị điện giật

vậy, các loại ý nghĩ hiểm lạ cổ quái bay loạn bên trong.

Diệp Đình nói: “Chủ nhân của văn kiện này... nhất định là kim bài thiết kế sư - Sở Hưng Văn của Hào Duệ Khí Xa.”

Lăng Vi bĩu môi: “Anh chính là bác của Sở Minh Y sao?” Nháy mắt liền chán ghét, không có nguyên nhân!

Danh tiếng của Sở Hưng Văn vô cùng lớn, ở trong nước, ngoài nước, thậm chí là trên quốc tế đều có rất nhiều công ty chế tạo xe hơi muốn đào ông đi.

Mọi người đều biết chuyện ông là bác của Sở Minh Y này. Sở Minh Y cũng luôn nhắc đến bác trai của cô ta, bởi vì rất có mặt mũi.

“A...” Lăng Vi đối với Sở Minh Y thật là phiền đến không thể phiền hơn nữa, nhắc đến cái tên này cô cũng đã muốn ói!

Bây giờ, có nghĩa là.... tài liệu của bác cô ta, lại trời xui đất khiến đến trên tay của Diệp Đình.

Lăng Vi không thèm để ý nhiều như vậy, dù sao Sở Minh Y đã mất tích, cô ta còn có thể gây nên sóng to gió lớn gì nữa?

Cô nhìn những văn kiện này, lại dần dần xem đến mê mẩn. Diệp Đình đặt máy tính lên sa lon, sau đó đặt cô lên sa lon nằm xuống để có thể thoải mái mà xem.

Sở Hưng Văn này thật là có tài! Lăng Vi nhìn như mê như say, đưa tay nhận lấy ly nước mà Diệp Đình mang tới uống sạch. Lại nghiêng người về phía trước một chút để Diệp Đình nhét gối tựa lưng vào phía sau cô. Sau khi anh nhét gối tựa lưng xong cô liền dựa ra sao thoải mái nằm xem tiếp.

Chỉ chốc lát sau, cô há miệng, ăn miếng bánh ngọt mà Diệp Đình đưa tới.

Chỉ chốc lát sau, cô lại há miệng, ăn trái cây mà anh đưa tới.

Chương 1034: Trộm kỹ thuật của cô thì sao! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên cô giật mình lại, ngẩng đầu nhìn Diệp Đình chăm chú, anh đang cầm cái nữa trong tay, biểu tình vô cùng nghiêm túc ghim một miếng chuối tiêu, Lăng Vi nhìn gương mặt tuấn tú của anh chăm chăm, đột nhiên bị dáng vẻ nghiêm túc, quan tâm của anh làm cho mê mẩn.

Cô kìm lòng không được quỳ gối dậy, hôn lên mặt anh “Chụt ----”
Diệp Đình ngẩng mặt lên nhìn cô, chỉ thấy cô cười vô cùng ngọt ngào...

Ánh mắt của anh cong cong, cũng bật cười. Lăng vi ăn chuối nói: “Thật là ngọt, chồng....”

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, trêu nói: “Không phải em luôn nói chuối tiêu ăn không ngon sao?”

Lăng vi cười “ha ha”: “Chuối tiêu em nói không ngon..... cũng không phải loại chuối tiêu thơm ngon này!”

Diệp Đình: “...”

Bị chê, đau lòng.

Đột nhiên Lăng Vi cười to “Ha ha”, cô đẩy máy tính qua, đưa tay cầm nữa ghim một miếng đưa tới bên miệng anh: “Anh cũng ăn.”

Diệp Đình: “...”

Không xuống miệng được.

Lăng Vi cười mạnh mẽ hơn, cố ý đưa chuối tiêu vào trong miệng anh: “Lại đây, hôm nay em sẽ để cho anh nếm thử mùi vị của nó!”

Nháy mắt Diệp Đình: “...” Hôm nay anh chọn loại trái cây này, chính là một sai lầm.

Anh đưa tay gãi gãi ngang hông Lăng Vi. Lăng Vi lại cười to “Cạp cạp”, Diệp Đình thích tiếng cười này của cô nhất... vô cùng cởi mở, giống như con vịt nhỏ đang cười.

Lăng Vi cười đến sắp ngu luôn rồi: “Đừng làm rộn! Lại phá nữa lần sau em sẽ cắn đứt nó!” Cô ăn một miếng chuối tiêu, tiếng nhai nát “Ca ca---” lớn vô cùng, giống như đang nhai đậu phộng vậy.

Diệp Đình không chống đỡ được, trực tiếp cười ra tiếng.

Lăng Vi cắn chuối tiêu đứt vào miệng anh. Diệp Đình ăn chuối tiêu, lại ngậm lấy môi của cô.

Hai người cười đùa một lát, vừa ấm áp lại ngọt ngào.

Chỉ chốc lát sau, máy tính lại “Dinh ---” Lăng Vi vội vàng bấm mở văn kiện!

Rõ ràng lại là máy tính của một thiết kế sư... Hẳn là Sở Hưng Văn lại đưa con chip cho trợ thủ của ông ta....

Lăng Vi che mặt, trộm bí mật thương nghiệp của người ta như vậy

được không? Ai nha... có hơi ngượng ngùng! Đời này cô còn chưa từng trộm đồ của ai đâu.

Chủ tiệm bán hàng thối nhằm cho cô một đồng cô cũng trả lại cho người ta.... trộm cắp kỹ thuật của người ta một cách trắng trợn như vậy, cái này.... thật giống như có hơi thất đức, đúng không?

Diệp Đình ở phía sau ôm lấy cô, chiếc cằm đầy râu của anh ma sát dưới rái tai của cô.

Lăng Vi hơi ngượng ngùng mở văn kiện này ra.... đôi tay ấm áp của Diệp Đình ôm lấy ngang hông cô, da của cô mềm mại vô cùng, thật giống như làm bằng đậu hũ vậy.

“Chồng, anh nói xem.... em nên mở ra xem không?”

“Xem nè, sao lại không xem chứ? Cộn họ còn xem con chip của em đâu.” Diệp Đình nói một cách chính khí đầy ngời.

Anh nói: “Bên trong con chip đều là thiết kế của em, kỹ thuật của em cao hơn bọn họ nhiều, bọn họ học từ em cũng có thể có đột phá trong kỹ thuật! Nói không chừng còn nghĩ ra ý tưởng nào hay hơn đâu. Bọn họ học thần kỹ của em, em học kỹ thuật vụn vỡ kia của họ, em thua thiệt lớn!”

Nháy mắt Lăng Vi cảm thấy mình bị thua thiệt lớn! Quả thật là thua thiệt lớn! A a a....

Bất quá, những thiết kế kia của cô đều có thiếu sót, ha ha, cô mới không có ngu như vậy, đưa thần kỹ chân chính cho người khác xem.

Cô cho bọn họ nhìn cái thứ “thần kỹ” kia, thật ra sau khi bị người ta học sẽ lại trở thành “Mảnh vụn kỹ thuật”....

Lăng Vi hoàn toàn không có gánh chịu trong lòng, mở cái văn kiện mới này ra, lại bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

Lăng Vi nghiêm túc học tập, Diệp Đình tự chơi tự vui, anh ôm cô từ sau lưng. Bàn tay xếp chéo trên người cô, đột nhiên nói: “Vợ, áo ngực nhà chúng ta lại phải đổi số lớn rồi...”

Lăng Vi bật cười: “Ha ha, anh đây là chê em lại mập lên sao?”

Chương 1035: Có mắt không thấy thái sơn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình vô cùng nghiêm túc nói: “Không chỉ có không chê, mà còn rất thích em càng ngày càng dư thịt nữa!”

Lăng Vi hung hăng nhéo trên mu bàn tay của anh.

Cô nói: “Anh mua áo ngực cho em, phải mua số càng lớn nữa. Chưa tới mấy tháng, chờ sinh đứa bé ra rồi còn phải đổi lớn hơn đâu. Muốn bú sữa gì đó hình như sẽ lại biến lớn!”

“Cái gì?” Diệp Đình đen mặt, bú sữa! Như vậy sao được? Vợ anh, sao lại có thể cho người khác bú sữa?

Mặc dù là con trai, con gái của anh! Nhưng mà, đó cũng là nhất, quyết, không, thể!

Lăng Vi thấy sắc mặt của anh đen như đáy nồi, lại cười to: “Ha ha, ngay cả giấm chua của con trai con gái mình mà anh cũng ăn! Anh còn có thể có tiền đồ gì không?”

“Vẫn là kiên quyết không cho bọn nó bú sữa!” Diệp Đình kiêu ngạo hừ: “Nói không cho là không cho! Vợ anh, chỉ có một mình anh được đựng. Những người khác, ai đựng cũng không được.”

Râu của anh đậm đậm bên tai cô chà sát thật là nhột.

“Ha ha ha --- Em xem... Đại Bảo, Nhị Bảo của chúng ta có một người ba như anh thật là quá xui xẻo.” Lăng Vi đã cười đến sắp ngốc luôn rồi.

Diệp Đình không vui: “Sao có thể là xui xẻo chứ? Sinh ra được là có thể không cần phấn đấu sáu mươi năm như người ta.”

Nháy mắt Lăng Vi tức giận: “Không được!” Cô vô cùng nghiêm túc kéo hai tay anh xuống: “Nếu là anh có loại suy nghĩ này, vậy em sẽ tức giận!”

Cô quay mặt qua, vô cùng nghiêm túc nhìn anh chăm chăm nói: “Chúng ta sinh đứa bé ra được, phải để cho chính bọn họ ra ngoài phấn đấu, xông xáo! Nếu từ nhỏ đã nuông chiều bọn nó, lớn lên thì xong rồi! Cả ngày đánh nhau, nói không chừng còn dính vào thói quen tật xấu khác! Phải để bọn nó tự lập, tự lo cho mình từ nhỏ, không thể bởi vì cha mẹ có tiền liền kiêu căng!”

Diệp Đình nhìn gương mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc của cô đột nhiên bật cười: “Từ mẫu nhiều bại nhi, xem ra Đại Bảo, Nhị bảo của chúng ta chắc chắn sẽ không biến thành bại gia tử.”

Lăng Vi cười đắc ý: “Anh cũng không được nuông chiều bọn nó, biết không?”

“Ừ ừ!” Diệp Đình vô cùng “hiểu chuyện” gật đầu.

Anh còn nói: “Hai chúng ta nghiêm nghị như vậy, tính cách của con sẽ mềm yếu. Hay là chúng ta phân chia công tác, em làm nghiêm mẫu, anh làm từ phụ. Anh sẽ chuẩn bị cho em một roi da nhỏ, bọn nó phạm sai lầm em liền ra tay đánh bọn nó. Sau đó, bọn nó sợ sẽ chạy tối chỗ anh nói --- Ba, ba! Mẹ đánh chúng con! Vậy anh sẽ bận rộn bên trái ôm một đứa bên phải ôm một đứa, lại đây lại đây, ba

mua kẹo cho các con, mẹ là kẻ xấu, sau này không để ý đến mẹ nữa.”

“Phốc ---” Lăng Vi tức giận đến nhéo anh: “Anh lại là loại người như vậy! Diệp Đình! Thì ra anh lại là loại người như vậy!”

Diệp Đình cười không ngừng, ôm cô lại, hôn một cái lại một cái lên đôi môi nhỏ của cô. Thật ra thì, Lăng Vi biết nhất định Diệp Đình sẽ còn nghiêm nghị hơn cô.

Hai người đang chơi đùa, đột nhiên Vương quản gia tới báo cáo nói “Tiên sinh! Phu nhân! Tin tức tốt ---”

Hiếm khi Vương quản gia kích động như vậy, Lăng Vi lập tức hưng phấn: “Tin tức tốt gì?”

Vương quản gia nói: “Bên thiếu gia Quân Dương đã làm ra thuốc giải!”

“Thành công?” Diệp Đình và Lăng Vi cùng nhau hỏi.

Vương quản gia gật đầu với Diệp Đình, rồi lại gật đầu với Lăng Vi. giống như đã kích động đến không biết nên nói gì cho phải, Hàn Yến, Tần Sanh cùng Lôi Tuấn, Lôi Đình và tiên sinh nhà ông đã quen biết nhau từ nhỏ. Vương quản gia rất là thích mấy đứa bé này.

Lúc này, nghe được thuốc giải của Hàn Yến đã tạo ra, thật sự là rất vui mừng!

Diệp Đình vội vàng gọi điện thoại cho Quân Dương, điện thoại của Quân Dương tắt máy. Lăng Vi nói: “Nhất định là cậu ấy đã mệt lắm, muốn ngủ một giấc thật ngon.”

“Ừ...”

Những ngày qua Quân Dương thật sự rất cực khổ.... mệt nhọc đầu óc, càng khiến cho người khác mệt mỏi hơn là mệt nhọc thân thể.

Những công việc này của Quân Dương, tất cả đều là việc thiêu đốt trí não! Quá phí đầu óc.

Lăng Vi nói: “Em gọi điện thoại hỏi Đào Hoa một chút.”

Chương 1036: Có mắt không thấy thái sơn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô bấm số của Đào Hoa, Đào Hoa vô cùng vui vẻ nói: “Đúng, Quân Dương thật sự rất lợi hại! Còn có Trương lão tiên sinh cũng rất lợi hại! Ông còn mời rất nhiều cao thủ trung y tới, nếu không có Trương lão tiên sinh hết sức tương trợ, tuyệt đối sẽ không làm ra thuốc giải được!”

Lăng Vi đang nấu cháo điện thoại với Đào Hoa, đột nhiên Vương quản gia lại tới báo cáo: “Tiên sinh, phu nhân, có một đôi vợ chồng xông vào đường cảnh giới của chúng ta. Hai người kia đều là người quen của hai người, bọn họ là cha mẹ của Trương Diệp Đình. Bây giờ xe của bọn họ đang bị chúng ta canh phòng ngăn cản ở bên ngoài.”

Lăng Vi nói: “Tạm biệt” với Đào Hoa.

Cô bấm điện thoại trên tay, trong đầu nghĩ, lần trước Trương Diệp Đình cho một trăm người tới chặn cô, sau khi Diệp Đình tới đã mang Trương Diệp Đình đang té xỉu trở về.

Cha mẹ cô ta sao có thể không nóng nảy? Dù sao nhị gia của Trương Diệp Đình đã cứu Hàn Yến, bọn họ muốn một mạng đổi một mạng?

Lăng Vi nói: “Bảo bọn họ chờ, lát nữa tôi đi qua.” Trng viên biệt thự của Diệp Đình cũng không phải là ai cũng có thể vào được.

Diệp Đình lại nói: “Để bọn họ đến phòng khách của viện trước chờ một chút đi.”

Lăng Vi kinh ngạc ngược mặt lên nhìn anh, Diệp Đình đưa tay nhéo lên má cô: “Bên ngoài rất lạnh, em không nên chạy ra chạy vào, để cho bọn họ vào nhà cũng tiện cho em tiếp khách.”

Đột nhiên trong lòng Lăng Vi.... cảm thấy thật ấm áp giống như bị gió xuân lướt qua vậy, Diệp Đình ghét nhất là người xa lạ tới nhà. Lần trước Họa Triển đã phá lệ một lần....

“Được.” Nếu chồng thương cô như vậy, vậy thì cô nhất định phải nhận tình cảm của anh.

Lăng Vi không gấp gáp đi ra ngoài, mà là thoải mái mở nước và xà bông thơm ngát, mặc áo choàng tắm thử độ nóng. Cô vừa thêm nước, Diệp Đình vừa sấy tóc cho cô.

Diệp Đình nhìn sữa tắm trong tay cô chăm chăm hỏi: “Không phải những loại đồ trang điểm này đều có thành phần hóa học sao? Em hấp thu vào không tốt cho thân thể.”

“A! Đúng...” Chủ yếu nhất là không tốt với thai nhi! Đã rất lâu rồi cô chưa từng dùng đồ trang điểm, hôm nay muốn đi gặp khách nên cô mới muốn nhẹ thoa một ít lên mặt. Như vậy phải làm sao? Da thiếu nước cũng khó nhìn!

Diệp Đình nói: “Không phải chúng ta có dưa leo sao? Anh thấy trên tivi có phim như vậy.”

“Ha ha, chồng.... xem ra anh rất hiểu biết về mặt này?” Lăng Vi ngẩng mặt lên liếc mắt nhìn anh.

Diệp Đình nói: “Từ sau khi có vợ, cái gì cũng phải hiểu một chút. Bởi vì.... vợ thật sự là quá mơ hồ.”

Lăng Vi ngắt bên hông anh, kết quả cả người anh đều là bắp thịt, căn bản là không nhéo được.

Tiểu Khiết cắt dưa leo thành từng miếng nhỏ bung vào. Lăng Vi nhìn vào trong khay rồi nói với tiểu Khiết: “Sau này, em không cần cắt.”

Cô muốn chính tay cắt! Ha ha ha --- đột nhiên cô nghĩ đến, say này dùng dưa leo và chuối tiêu luyện tay! Ha ha ha --- cho anh dám chọc giận em! Anh lại chọc em giận nữa em liền cắt của anh!

Nháy mắt Diệp Đình cảm thấy đầu gối bị trúng một mũi tên...

Lăng Vi đắp mặt, thoải mái thay quần áo xong liền đi đến phòng khách của viện trước.

Mẹ của Trương Diệc Đình cũng thay đổi thái độ lần trước, đôi mắt sáng trưng quan sát phòng khách của Diệp Đình.

Bà thật muốn sờ những món đồ cổ trên kệ kia, còn có cánh cửa vàng óng rực rỡ kia nữa.

Lúc Lăng Vi tiến vào, bà Trương nịnh hót: “Ai nha... Diệp phu nhân, tiểu nhân có mắt không thấy thái sơn, lần trước.... ở trong nhà tôi... Ha ha ha... cô xem, Hàn tiên sinh cũng đã sắp tỉnh... có phải nên...?”

Chương 1037: Tốt thật hay giả tốt, từ từ cân nhắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi đi tới, liếc bà: “Vị phu nhân này, bà nói gì? Tôi nghe không hiểu.”

“Ách...” Mẹ của Trương Diệc Đình nghẹn lời, một chuỗi lời nói dài lúc nãy đã chuẩn bị nháy mắt bị nghẹn trở về.

Mẹ của Trương Diệc Đình lúng túng nở nụ cười: “Tôi nói.... Nhi già nhà chúng tôi đi hỗ trợ.... tìm ra thuốc giải giúp bạn tốt của cô.... Diệc Đình nhà chúng tôi.... vẫn còn ở.... nơi này của nhà.... ngài có thể.... hay không...” Bà nhìn sắc mặt của Lăng Vi nói, vô cùng cẩn thận, từ lúc bắt đầu “cô” nháy mắt đã đổi thành “ngài”, đời này của bà vẫn chưa từng nói chuyện mà dùng chữ ngài này với ai cả, nhưng hôm nay trước khi tới, cả gia đình đã dạy bà nói.

Nói thật ra, mẹ của Trương Diệc Đình cũng hơi sợ Lăng Vi, bà vẫn luôn nhìn sắc mặt của Lăng Vi nói chuyện, nếu sắc mặt của cô trầm xuống, bà sẽ không nói ra nửa chữ, nói lời cuối cùng xong, lại bị sợ đến không còn âm thanh.

Lăng Vi liếc mắt nhìn bà.

Trương mẹ nuốt nước miếng, dùng cùi chỏ đỡ tay của chồng bà.

Ba của Trương Diệc Đình vô cùng biết điều, mặc dù chưa từng gặp loại tình cảnh lớn như vậy bao giờ, nhưng mà, dù sao cũng là đứng

đầu một nhà, anh trầm ổn, vô cùng thành khẩn nhìn Lăng Vi chăm chăm nói: “Diệp phu nhân, Diệc Đình nhà chúng tôi mua người giết cô, là nó sai hoàn toàn! Nó làm ra chuyện sai lầm như vậy nên đưa vào tù bắn chết! Hôm nay, cho dù nó có chết, tôi cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc. Làm người không thể đường đường chính chính, ở lại trên đời này, cũng là gieo họa cho người khác. Nếu không, còn cần luật pháp làm gì?”

Mẹ của Trương Diệc Đình giận đến đôi mắt đỏ như máu! Bà hét: “Ngao! *** mẹ ông! Đó là con gái ông! Cho dù con gái của ông lại sai đi chẳng nữa thì nó cũng là do ông sinh ra!”

Ba của Trương Diệc Đình nói: “Nuôi mà không dạy là lỗi của cha! Tôi sinh con gái lại không có dạy dỗ thật tốt, tôi tình nguyện cùng nó đi bắn bia, tôi cũng không muốn nhìn thấy nó lại sống những ngày không biết liêm sỉ như vậy nữa.”

Mẹ của Trương Diệc Đình giận đến choáng váng đầu, bà nghiêng răng nghiêng lợi, lại không dám quá lớn tiếng, đè thấp âm thanh trong cổ họng lại, gầm nhẹ: “Ông im miệng cho tôi! Tôi cho ông tới không phải là để ông nói những điều này! Trước kia, không phải tôi đã dạy ông nói như thế nào sao? Ông điếc à?”

Sắc mặt Trương ba tái xanh nói: “Bà để cho tôi nói cái gì thì tôi phải nói cái đó sao! Trương Diệc Đình nó làm thương tổn Diệp phu nhân, mua một trăm người giết một cô gái nhỏ như vậy! Nó còn lương tri sao? Nhị gia của nó cũng ở tại chỗ đó, nó thậm chí ngay cả Nhị gia của mình mà cũng phải giết! Đây là đại nghịch bất đạo! Loại con gái như vậy, là tôi dạy không tốt! Tôi tình nguyện để quốc gia dạy thay tôi! Ăn cơm tù vẫn dạy không tốt thì bắn chết! Hy vọng lần sau nó đầu thai có thể làm một người tốt!”

Trương ba càng nói càng kích động, hiển nhiên từ đó đến giờ anh

chưa từng đường đường chính chính nói chuyện như vậy, làm mẹ của Trương Diệc Đình giật mình đến đứng ngây ngốc ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lăng Vi nhìn Trương ba chăm chăm một hồi nói: “Cô ta ở chỗ của tôi rất tốt, chú nhất định muốn để cho cô ta trở về sao?”

Trương ba và Trương mẹ cùng nhau ngây ngẩn. hai người nhanh chóng đứng dậy nhìn Lăng Vi chăm chú.

Trương mẹ vội vàng cướp lời: “Cám ơn đại ân đại đức của Diệp phu nhân! Coi ở mặt mũi của nhị gia, cám ơn diệp phu nhân tha cho Diệc Đình nhà tôi một mạng. Chúng tôi mang Diệc Đình trở về nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt! Nhất định sẽ để cho nó đến chỗ cô nhận sai!”

Lăng Vi cười lạnh, nói với bà: “Bà vẫn là đừng nói chuyện, bà vừa nói tôi lại muốn thay đổi ý định.”

Mẹ của Trương Diệc Đình bị ghen.

Lăng Vi nói với Trương ba: “Chí, lời nói của chú rất hay. Tôi có thể thả người. Nhưng mà, các người có từng nghĩ tới không.... tôi mang Trương Diệc Đình theo, cũng là đã cứu cô ta?”

TRên mặt Trương ba, Trương mẹ tràn đầy kinh ngạc nhìn cô chăm chăm.

Lăng Vi nói: “Trương Diệc Đình nổi điên, muốn hơn một trăm người tới giết tôi. Các người biết cô ta cho đám côn đồ đó bao nhiêu tiền không?”

Hai người ghen lời.

Chương 1038: Tốt thật hay giả tốt, từ từ cân nhắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi còn nói: “Những tên côn đồ đó bị hộ vệ của tôi đánh bị thương nặng khắp người, tiền thuốc thang này, các người có biết cần bao nhiêu không? Trương Diệc Đình nào có tiền? Những tên côn đồ kia không lấy được tiền còn không phải muốn mạng cô ta sao? Tôi mang cô ta trở lại, những tên côn đồ đó không tìm ra cô ta, mạng nhỏ của cô ta là tạm thời giữ được. Các người không cảm thấy là phải cảm ơn tôi sao?”

Trương ba vội vàng quỳ xuống dập đầu cho Lăng vi, Lăng Vi đi tới, thân thiết kéo tay ông: “Chú, chúng ta người thông minh không nói bậy bạ. Nếu không phải xem ở mặt mũi của Nhị gia, tôi đã đưa cô ta vào tù từ sớm. Lăng Vi tôi làm việc cũng không nương tay. Một quả bom hẹn giờ giây giây phút phút đều muốn giết tôi, thật sự là tôi không muốn giữ lại.”

Trương ba đau lòng ôm đầu: “Cô nói đúng! Căn bản là tôi không muốn đưa nó về. Nhị gia cứu bạn của ngài, đó là tấm lòng của bác sĩ, ai có bệnh đến xem bệnh chúng tôi đều sẽ trợ giúp. Cho tới bây giờ chúng tôi không có cái câu lấy mạng đổi mạng này. Từ xưa đến nay cũng không có như vậy. Làm sao, ông là bác sĩ, đi chữa hết bệnh cho bệnh nhân còn yêu cầu bệnh nhân phải trả tiền phạm giết người ra ngoài? Cái người phạm tội giết người này vẫn là đã giết chủ nhân của cậu. Không có nói như vậy được!”

Lăng Vi gật đầu, đột nhiên Trương mẹ khóc: “Diệp phu nhân.... cô

đừng nghe ba nó nói bậy.”

Đột nhiên Trương ba rống lên: “Bà im miệng đi! Cái nhà này, sau này đều là do tôi định đoạt!”

Trương mẹ chấn động, bị sợ đến co rút cổ. Giống như con rùa đen rút đầu vậy.

Lăng Vi thấy khí thế của Trương ba, không chút nào bị Trương mẹ gù dọa, lúc này mới nói: “Người, chú có thể mang đi. Cô ta ở chỗ tôi tôi còn phải cho cô ta thêm một chén gạo. Đưa vào tù cũng là lãng phí lương thực của quốc gia. Các người có dạy dỗ tốt hay không đó là chuyện của các người. Với tính tình này của Trương Diệc Đình, nếu còn tiếp tục như vậy, tôi dám cam đoan, cô ta ở bên ngoài xã hội, kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn là đi vào nhà tù lúc này.”

Nháy mắt mẹ Trương oán hận nhìn Lăng Vi chằm chằm.

Lăng Vi lười nói chuyện với bà, trực tiếp nói với Trương ba: “Ngày đó trên bàn cơm, không phải Trương Diệc Đình bị ới sao? Đó là cô ta mang thai đứa bé của người khác. Người bao nuôi cô ta đã có vợ, chú suy nghĩ một chút, phu nhân chính thức của người ta sẽ tha cho cô ta sao? Thủ đoạn của những phu nhân nhà giàu còn ác độc hơn chúng tôi nhiều. Người ta sẽ giữ một đứa con riêng cho chồng mình, tới chia tài sản với con mình hay sao? Những lời khác tôi cũng không muốn nói nhiều, điểm đến thì ngừng, có thể hiểu hay không thì chính các người suy nghĩ.”

“Cám ơn! Cám ơn!” Trương ba ngàn ân vạn tạ, ông hoàn toàn hiểu ý của Lăng Vi. Trương Diệc Đình chộc họa lớn, bây giờ không thể mang cô về nhà. Chỉ cần bước vào thôn một bước, những tên côn đồ kia sẽ đòi tiền cô, nếu không có tiền, phải giết chết cô. Cũng không thể để cho cô tiếp tục làm tiểu tam, hẳn là vợ của người đàn

ông kia đã phát hiện cái gì, nói không chừng lúc trở về, không chỉ có không sinh đứa bé ra được, mà ngay cả chính cô cũng đã chết trong tay người ta.

Lăng Vi không nói nhảm nhiều nữa, để cho Vương quản gia mang bọn họ đi gặp Trương Diệc Đình.

Với loại tính cách này của Trương Diệc Đình, Lăng Vi đều không thèm để ý đến. Chỉ cần đặt Trương Diệc Đình vào xã hội thượng lưu, chưa đầy một phút đã bị người ta giết chết.

Cần gì phải làm dơ tay của mình.

Loại người như Trương Diệc Đình sẽ có nhiều người dạy dỗ cô ta, để cho cô ta từ từ “trải nghiệm” đi, sẽ có nhiều người nguyện ý “dạy” cô ta, cái gì mới gọi là ác độc chân chính! Từ từ xem đi.”

Sau khi ba mẹ Trương Diệc Đình rời đi, Vương quản gia lại tới báo cáo: “Phu nhân, có một đôi vợ chồng họ Lâm muốn gặp ngài.”

“Họ Lâm?”

Chương 1039: Thích đến nghiến răng nghiền lợi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương quản gia nói: “Tôi mới vừa hỏi thân phận của họ, vị tiên sinh kia là quán trưởng của một võ quán, vị nữ sĩ kia dạy đại học.”

Trong lòng Lăng Vi đã đoán ra, là ba mẹ Lâm Kha?

Hai người này, cô không phải rất muốn gặp. Hơn nữa, cô rất mệt... liền nói với Vương quản gia: “Hôm nay mệt rồi, nghỉ ngơi một lúc trước.”

Vừa nói vừa đi trở về phòng ngủ.

Trong đầu Lăng vi nghĩ, xem chỗ này của cô là chỗ nào? Muốn tới thì tới? Con gái mấy người trộm con chip của tôi, còn muốn bán năm trăm triệu... tôi lại không có tình cảm gì với cô ta, tại sao lại phải gặp các người?

Lâm Kha của các người là gì? Tôi là thân thích hay bạn bè của mấy người? Các người xem tôi là cái gì? Hơn nữa, chuyện này.... đến tìm cô có ích lợi gì? Cảnh sát bên kia đã nắm giữ tất cả chứng cứ, không phải cô nói thả người là có thể thả người ra.

Cô cũng không phải là tư pháp, cô không có quyền lực lớn như vậy! Hơn nữa, cho dù cô là quan tòa, cô cũng không thể nói thả người là thả người!

Vẫn còn nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy đây, cảnh sát, quan tòa, tòa án đã bắt đầu thụ lý rồi, tìm cô có ích lợi gì?

Lăng Vi liền trực tiếp đi ngủ. Ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác bên cạnh cô có một vật nặng, cô chui về phía đó ửử, đưa tay ôm eo anh: “Chồng.... Sao trên người anh không lạnh?”

Diệp Đình cười hôn cô, trước khi anh tới đã sưởi ấm rồi, chính là sợ làm cho cô lạnh.

Diệp Đình ôm cô ngủ, Lăng Vi mơ mơ màng màng nói: “Ba mẹ Lâm Kha muốn gặp em, em không gặp.”

“Ừ.” Diệp Đình vuốt lưng cô: “Muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì cứ để bọn họ chờ ở đó.”

Lăng Vi hé miệng cười, chồng cô giống cô, chính là giả vờ như vậy, thì tính sao!

Diệp Đình đưa bàn tay ấm áp vào áo, sờ bụng cô: “Vợ, sao hai vật nhỏ này không có động tĩnh?”

Lăng Vi cảm thấy buồn cười: “Còn chưa được bốn tháng đâu? Chờ đến bốn tháng sẽ cảm nhận được máy thai. Bây giờ, còn chưa tới thời điểm.”

“Ừ...” Diệp Đình tính ngày, bốn tháng? Cũng sắp.... còn chưa được nửa tháng nữa!

Đột nhiên Diệp Đình dời bàn tay lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú: “Vợ, không cảm giác được máy thai, nhưng em lại ít vận động rồi. Em vận động nhiều một chút bọn nhỏ mới nguyện ý động đây. Em quá lười, đứa bé cũng lười như em vậy.”

Lăng Vi tát một cái qua: “Cút qua một bên đi, là chính anh muốn vận động với em! Anh nghĩ em ngu chắc? Anh chính là thiếu bị đánh! Mau ngủ, bớt nói nhảm!”

Thật ra thì Diệp Đình chỉ muốn trêu chọc cô một chút, vợ thân ái của anh lúc ngủ chu miệng nhỏ vô cùng khả ái. Gương mặt đẹp mềm mại cũng đầy đặn hơn rất nhiều, tròn vo thật là muốn nhéo mấy cái....

Diệp Đình ôm lấy, hôn gương mặt nhỏ nhắn của cô, hôn đôi môi nhỏ xinh của cô.

Lăng Vi ôm cổ, ôn nhu nhìn anh. Đột nhiên Diệp Đình bật cười: “Đi ngủ đi ngủ.... em chủ động như vậy anh sẽ không kèm ném được.”

Lăng Vi cười nhạo anh: “Anh chỉ có chút định lực đó thôi sao! Khinh bỉ anh! Anh nhìn xem em, hôn như thế nào cũng không sao!”

“Phải không?” Diệp Đình không phục: “Anh xem em là càng gấp gáp hơn anh.” Ngón tay anh từ trên eo dờ xuống, Lăng Vi đập anh một cú bay ra xa: “Cút --- bà chính là không muốn, sao vậy!”

Diệp Đình vừa cười làm làm vừa than thở nói: “Hai thằng nhóc con này! Chờ bọn nó sinh ra lão tử nhất định sẽ đánh bọn nó sưng mặt sưng mũi!”

Đột nhiên Lăng Vi nhớ tới một truyện cười, cô nói: “Lúc em lên đại học, bạn cùng phòng ngủ nói với em và Hạ Tiểu Hi một chuyện cười, hai người chúng em nghe không hiểu. Bây giờ suy nghĩ lại, thật là siêu cấp thú vị.”

Diệp Đình hỏi cô: “Chuyện cười gì, nói anh nghe thử xem.”

Chương 1040: Thích đến nghiến răng nghiền lợi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nói: “Khi đó, nữ sinh kia hỏi em và Hạ Tiểu Hi: Có một người đàn bà sinh thai đôi, lúc hai đứa bé ra đời, bé trai giơ tay chỉ lên đầu ba nó, mắng: Con chỉ vào mặt ba, ba vui mừng không? Cô bé kia nhổ nước miếng lên mặt ba nó: Con phun lên mặt ba, ba vui mừng sao?! Tại sao?”

“...”

Chân mày Diệp Đình nhíu lại, dường như nghe không hiểu. Lăng Vi bụm miệng cười: “Chồng, anh thật thuần khiết... Lúc ấy em nghe xong cũng là biểu tình này...”

Cái biểu tình này... nói cách khác, chính là mặt đầy ngu ngốc...

Diệp Đình còn đang ngu ngơ đâu, liền nghe Lăng Vi nói: “Nghe không hiểu đúng không? Ha ha ha ha ha ---- Diệp Đình... Anh cũng có ngày hôm nay, còn có chuyện mà anh nghe không hiểu, ha ha ha ---”

Diệp Đình nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu rõ: “Nghe không hiểu, tại sao cặp sinh đôi đó vừa sinh ra đã biết nói chuyện?”

“Phốc ---” Lăng Vi cười đau bụng: “Điểm chính không phải là sinh đôi biết nói chuyện! Trời đất ơi, ý ở đây.... chủ yếu là nội dung bọn nó nói! Là nội dung!”

Nội dung? Cũng không hiểu....

Lăng Vi cười đến sắp rút gân, cô bò dậy quỳ trên giường nói: “Bởi vì, sau khi đàn bà mang thai, đầu của đứa bé đều là hướng xuống dưới. Bởi vì phải vào chậu, đầu của đứa bé trút xuống dưới mới sinh ra thuận lợi được.”

Diệp Đình lại ngu ngơ, vẫn là không hiểu.... Cái này có liên quan gì đến truyện cười? Chỉ đầu ba? Nhổ nước miếng lên mặt ba... thật bẩn!

“Trời đất ơi, cười chết em rồi, ha ha ha ha...” Lăng Vi cười đến lăn lộn, đột nhiên cô nhãy cẳng lên.

Mau chóng kéo ngăn tủ ở đầu giường ra lấy cho Diệp Đình một trăm vé mời: “Mau đi phòng buôn bán bổ sung chỉ số thông mình!”

Diệp Đình muốn chết.... rốt cuộc có ý gì?

Lăng Vi nín cười, cẩn thận nói cho anh: “Bởi vì đầu của đứa bé trút xuống dưới mà! Lúc đàn ông làm cái gì đó, ai nha! Anh tự suy nghĩ, anh tự suy nghĩ một chút!”

“Phốc ---” Nghiêm túc như Diệp Đình.... cũng phun đầy mặt Lăng Vi.

Aiz! ông trời của tôi ơi.... thật là mệt chết tôi! Diệp Đình cười to “ha ha”, Lăng Vi cũng cười to “ha ha”!

Lăng Vi còn nói: “Nữ sinh kia nói chuyện cười mờ mịt này, trên mặt của em và Tiểu Hi tràn đầy ngu ngơ, cô ấy giải thích cho em xong, em giả vờ nghe hiểu, thật ra thì không biết gì cả. Cho đến khi em mang thai, thường xuyên nhìn những loại sách về phương diện này

em mới đột nhiên nghĩ ra.”

Diệp Đình ôm cô cười: “Vợ anh quá thuần khiết....”

Lăng Vi cũng ôm anh cười: “Chồng em cũng thuần khiết....”

Đột nhiên Diệp Đình nhón dậy, sờ sờ phía trên cô cười xấu xa nói: “Hay là hai chúng ta làm chút chuyện không trong sáng đi?”

Lăng Vi cắn răng trừng mắt nhìn anh: “Anh này, sao lại không thể khen như vậy chứ! Mới vừa khen anh xong, anh liền bắt đầu đắc ý!”

Diệp Đình chế nhạo cô nói: “Nhìn xem thử, nhìn xem thử, lại xấu xa nữa! Anh nói đúng, nói thêm mấy chuyện cười nữa, hai ta giải trí một chút, xem thử xem em nghĩ như thế nào?”

“...” Đột nhiên Lăng Vi muốn đánh anh một trận, đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Đình ôm cô, dùng sức bóp bóp cánh tay cô, đè môi mỏng xuống, hung hăng hôn lên môi cô, thật giống như thích cô đến nghiêng răng nghiêng lợi vậy.

“Vợ, anh thật là quá yêu em, không thể rời bỏ em.” Anh dùng sức hôn cô.

Trong lòng Lăng Vi ấm áp, thật hạnh phúc. Anh vỗ lưng của cô: “Mau đi ngủ đi. Anh ôm em ngủ.”

Chương 1041: Thật xin lỗi, em quá vô dụng.... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi chui vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ấm áp ngủ...

Đã qua nửa tháng, Lăng Vi cũng không gặp ba mẹ Lâm Kha. Cho dù bọn họ dùng hết tài sản và quan hệ vẫn không thấy Lăng Vi và Diệp Đình.

Lúc mở quan tòa, Lăng Vi chỉ lên làm chứng xong lập tức về ngay. Cảnh sát đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh Lâm Kha mua bán sản phẩm độc quyền được quốc gia nâng đỡ, số tiền to lớn, tính chất tội tặc, tội danh thành lập! Bị xử tù chung thân, lập tức thi hành!

Ba mẹ Lâm Kha đau lòng ôm đầu, nhưng mà, lại không thể làm gì. Bọn họ muốn dùng quan hệ, nhưng mà..... vụ án này quá khó để giải quyết, dù là chỉ để cho bọn họ xử nhẹ tay chút xíu, thì có cũng là chuyện phải rơi đầu!”

Ai dám? Ai cũng không dám!

Tối hôm đó, Diệp Đình, Lăng Vi, Vinh Phi, Lôi Đình, Lôi Tuấn tiến hành một cuộc hội nghị cực kỳ quan trọng trong phòng làm việc.

Lôi Tuấn nói: “Tiểu Bạch đã tìm được nữ sát thủ kia, mắc cười chính là, nữ sát thủ kia ở trong núi đã bị kèm ném đến sắp điên rồi. Cái tổ chức sát thủ bí mật kia không có tìm được cô ta, lại để cho tiểu Bạch

tìm được.”

Lôi Đình bật cười: “Phốc ---- NHất định là tiểu Bạch nghe mùi tìm. Nhất định trên người cô gái đó có mùi hương mà anh thích...”

“Ha ha ha ---” Lôi Tuấn nói: “Có ta ở trong núi đã hơn nửa tháng chưa tắm, như vậy mùi hương trên người sẽ....”

Lôi Đình vội vàng bịt mũi. Vinh Phi bĩu môi, khinh thường hừ.

Lăng Vi cong môi cười.

Lôi Tuấn lại nói tiếp: “Càng buồn cười là, lúc cô gái đó thấy tiểu Bạch liền giống như nhìn thấy người thân vậy, chỉ còn thiếu quỳ xuống dập đầu, cô ta xin tiểu Bạch bảo cậu ấy dẫn cô ta đến gặp chúng ta.”

Lôi Đình bội phục diệp Đình sát đất: “Anh, chiêu này của anh.... quả thật là quá nham hiểm. Bây giờ nữ sát thủ kia xem chúng ta như cha ruột vậy. Rất sợ chúng ta không thêm để ý cô ta! Bây giờ cô ta rơi vào trong tay chúng ta thì có thể còn con đường sống. Nhưng nếu cô ta bị tổ chức sát thủ cùng lão quỷ Bảo La tìm được, như vậy nhất định chỉ là một con đường chết. Cô ta lại không ngốc, biết nên hàng phục ai.”

“Đi thôi, đi gặp cô ta một chút.”

Trong phòng thẩm vấn dưới đất, mùi hương..... vô cùng thú vị...

quả nhiên.... để cho Lôi Tuấn nói trúng, cả người nữ sát thủ kia hơi thối vô cùng. Cô ta vừa thấy bọn họ liền giống như thấy cha ruột vậy, ánh mắt nóng bỏng nhìn Vinh Phi: “Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

Diệp Đình, Lôi đình, Lôi Tuấn đi ra ngoài. Nữ sát thủ kia nhìn tiểu

Bạch chăm chăm, bảo anh “Cút”

Tiểu Bạch chu miệng, không chịu đi. Lôi tuấn đưa tay nắm cổ anh lôi ra ngoài.

Trong phòng thẩm vấn, chỉ còn lại hai người là Vinh Phi và nữ sát thủ.

Nữ sát thủ nhìn Vinh Phi chăm chăm nói: “Tôi có thể nói hết với anh, nhưng mà, anh phải giúp tôi một chuyện.”

Vinh Phi không lên tiếng, chỉ là gật đầu, ý bảo cô nói đi.

Nữ sát thủ nói: “Từ khi tôi chào đời chưa từng được nhìn thấy cha mẹ, tôi cũng không có bất cứ người thân nào... Trên cái thế giới này, chỉ có một mình tiểu Bạch là đối xử tốt với tôi. Cậu ấy thật lòng tốt với tôi, nhưng mà, cái thân phận này của tôi, anh cũng biết.... Ngay cả tính mạng cũng không phải của mình. Tôi không muốn làm trễ nải thời gian của cậu ấy. Nếu anh có thể làm cho cậu ấy từ bỏ ý đồ với tôi, thì tôi sẽ nói hết tất cả cho cậu.

Vinh Phi cười lạnh: “Cô muốn tôi cùng diễn trò với cô? Giả vờ chúng ta là một đôi? Để cho tiểu Bạch từ bỏ ý định?”

Chương 1042: Thật xin lỗi, em quá vô dụng.... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nữ sát thủ nhìn anh chăm chăm, Vinh Phi lạnh giọng hừ: “Không cần phức tạp như vậy, cô chỉ cần trực tiếp nói với tiểu Bạch, cô có bệnh AIDS, anh sẽ lập tức đời này cũng không muốn gặp lại cô.”

Nữ sát thủ nhìn Vinh Phi chăm chăm hồi lâu sau, đột nhiên bật cười: “Ai.... Tôi thật là hận anh! Nhưng mà, tôi lại không làm gì được anh! Tôi thật là hận đến ngứa răng! Vinh Tứ gia! Đời này, chỉ cần tôi không chết, anh sẽ phải vẫn luôn đề phòng tôi! Nói không chừng ngày nào đó tôi khó chịu trong lòng sẽ tìm anh gây phiền toái!”

Vinh Phi thờ ơ nói: “Giỏi thì cứ tới.”

Nữ sát thủ cũng không nói nhảm nữa, nói hết tất cả ra. Ngay cả nơi lão quỷ Bảo La ẩn núp cũng nói ra hết.

Vinh Phi lập tức cho người mang cô ta đi tắm, tính tình của cô gái này chính là nổi đau đớn như thế nào cũng có thể nhịn được, nhưng lại không chịu nổi dơ bẩn!

Vinh Phi trở lại phòng làm việc, nói chỗ Bảo La ẩn nấp ra. Diệp Đình lập tức cho người đi chứng thật. Kết quả! Lão quỷ Bảo La thật sự ở nơi đó!

Diệp Đình hăm hở, anh lấy một tấm bản đồ đặt lên bàn, cầm cây bút chỉ lên một cái đảo nhỏ ở Đại Tây Dương nói: “Tối hôm nay, phải

xâm chiến tất cả kho hàng ở đây! Sáng mai, liền ra tay ở nơi này! Thừa dịp lão quỷ Bảo La không có ở nhà ông ta, nhất định phải thừa dịp thời cơ lần này để cho anh đầu lìa khỏi xác!”

“Được! Tối hôm nay sẽ hành động!” Nháy mắt Lôi Tuấn nhiệt huyết sôi trào! Tối hôm nay lão quỷ Bảo La nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ!

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên Quân Dương gọi điện thoại đến: “Anh! Xảy ra vấn đề!”

Giọng nói của Quân Dương làm Diệp Đình chấn động! Anh lập tức mở loa lên làm cho tất cả mọi người trong phòng đều nghe.

Quân Dương nói: “Rõ ràng đã làm ra thuốc giải, nhưng mà, sau khi anh Yến uống vẫn chưa có tỉnh lại.”

Quân Dương nói vô cùng khó khăn.... giọng của anh đều run rẩy nói: “Uống thuốc giải xong, tế bào ác.... cũng không có giảm bớt! thậm chí, rõ ràng trước kia đã áp chế tế bào ác sinh sôi, bây giờ.... sau khi uống thuốc giải này, ngược lại ngay cả áp chế tế bào sinh sôi nảy nở cũng không được nữa.”

“...” Nháy mắt trong phòng làm việc như bị đóng lại thành một tầng băng!

Thuốc giải không có tác dụng? Tế bào ác còn tăng trưởng “vù vù”?

Các vị Trung y và Tây y tham dự lần nghiên cứu này đều là những người có quyền uy và lực ảnh hưởng lớn nhất trong nước!

“Tại sao có thể như vậy?” Căn cứ thí nghiệm của Quân Dương ai ai cũng lòng đầy bàng hoàng!

“Vậy phải làm sao bây giờ??” Lúc chưa nghiên cứu ra thuốc giải, đều mong đợi thuốc giải được chế tạo xong, đó là hy vọng của bọn họ!

Nhưng mà, bây giờ.... Rõ ràng đã chế tạo thuốc giải xong!

Nhưng mà, hiệu quả.... lại không được như ý, không chỉ không cứu người tỉnh lại, ngược lại còn nghiêm trọng hơn trước kia! Như vậy còn hy vọng ở nơi nào nữa?

Tiếp theo, bọn họ phải làm sao?

Trước đây một chút, Quân Dương vốn là ngủ say mấy ngày, đột nhiên lại bị trợ thủ đánh thức: “Lão đại! Lão đại! Xảy ra chuyện, nhanh lên!”

Quân Dương vừa bò dậy liền nghe trợ thủ nói: “Chuyện không tốt! Tế bào ác còn sinh sôi nảy nở mạnh hơn trước kia nữa!”

Suýt chút nữa Quân Dương đã té xỉu! Chỉ cảm thấy đầu mình bị một cây búa tạ đập mạnh xuống!

Vội vàng gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc! Thiên Mặc! Đã xảy ra chuyện, cậu mau trở lại!”

Lý Thiên Mặc đang giơ máy ảnh muốn chụp cảnh ánh nắng chiều ở sa mạc xinh đẹp, vừa nghe đến giọng nói gấp đến sắp khóc của Quân Dương, máy ảnh trong tay lập tức rơi xuống đất “Đông”

Anh sửng sốt hồi lâu, nhặt máy chụp hình lên nhanh chân chạy trở về.

Quân Dương bức tốc, nháy mắt đã rơi vào một mảnh bóng tối. Anh

thiếu niên đặc chí, tất cả đều xuôi gió xuôi nước, cho tới bây giờ đều chưa từng bị bất cứ khó khăn nào đánh ngã.

Nhưng mà, người đang nằm đó..... là anh em tốt thân thiết nhất quý giá nhất của anh! Anh lại bó tay hết cách!

Trái tim Quân Dương, đã đau đến sắp nổ tung!

Lăng Vi và Diệp Đình đồng loạt chạy tới, lúc Quân Dương nhìn thấy Diệp Đình, đột nhiên Quân Dương.... rơi lệ đầy mặt.

Ánh mắt bị thương kia của anh làm trong lòng Diệp Đình cực kỳ khó chịu... Diệp Đình nhanh chóng đi tới, Quân Dương đứng lên ôm anh: “Thật xin lỗi.... em quá vô dụng.”

Diệp Đình vỗ lưng khích lệ của anh: “Từ từ đi, để anh xem quá trình tế bào ác đó sinh sôi như thế nào.”

Chương 1043: Gây phiền phức cho người khác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ cho Quân Dương hai quyền: “Tiền đồ đâu?”

Quân Dương khó chịu không nói nên lời.

Nhưng khi anh ta nhìn Diệp Đình và Vinh Phỉ, giống như có cây kim trong lòng.

Diệp Đình vỗ vai Quân Dương: “Không sao, sẽ có cách. Cậu dẫn ôi đi xem thử quá trình tế bào biến dị.”

Trước kia, Diệp Đình luôn chú ý tiến triển chỗ Hàn Yến, có Lý Thiên Mặc và Quân Dương ở đấy, anh cũng không lo lắng. Hơn nữa, tất cả mọi người đều rất nỗ lực, thật sự nghiên cứu ra thuốc giải.

Điều này anh cũng nghĩ gần giống, chẳng qua không nghĩ tới... Điều chế ra thuốc giải, nhưng sau khi Hàn Yến uống thuốc giải, không chỉ không khỏe lên, ngược lại nghiêm trọng hơn!

Diệp Đình đột nhiên cảm thấy tình hình nghiêm trọng, anh phải sang đây xem thử! Dù bỏ qua thời cơ tốt nhất để giết Paul Luis! Anh cũng không thể mặc kệ anh em anh!

Quân Dương biết gần đây Diệp Đình bận đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có, anh đang chuẩn bị giết Paul Luis, bây giờ xem ra, tất cả đều phải trì hoãn.

Diệp Đình ngồi trước máy vi tính nửa ngày, Lý Thiên Mặc cũng chạy về.

Lý Thiên Mặc thấy Diệp Đình, ưu tư căng thẳng sắp bùng nổ trong nháy mắt hòa hoãn lại. Không biết tại sao, vừa thấy Diệp Đình, tất cả mọi người đều bình tĩnh.

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc ngồi trước máy vi tính, cẩn thận nghiên cứu tế bào biến hóa, Diệp Đình nhìn công thức tính toán, hoàn toàn không sai.

Hơn nữa thuốc giải Quân Dương tạo ra cũng đúng hoàn toàn.

Nhưng mà... Tại sao Tiểu Yến uống xong thì càng ngày càng nghiêm trọng chứ? Lý Thiên Mặc sắp sụp đổ, bảo anh ta tính toán công thức lần nữa, không phải là không được, nhưng... Tính ra, cũng không trị hết cho Hàn Yến, vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàn toàn không thấy được hy vọng. Lý Thiên Mặc chỉ cảm thấy nhìn gì cũng đều là đen.

Buổi tối, Chính Hiền cũng trở lại, tuy cô đi lang thang bên ngoài, nhưng cô luôn chú ý tình hình nơi này.

Cô đi tới phòng bệnh của Hàn Yến, mẹ Hàn đang lau nước mắt, vẻ mặt ba Hàn buồn thiu. Đến lúc này, bọn họ mới thật sự cảm giác được nguy cơ!

Em gái Hàn Yến – Hàn Linh Tô đứng bên cửa sổ, đi qua đi lại. Ngón tay nhỏ dài xoa trán, móng tay đỏ thẫm khiến sắc mặt trông ảm đạm hơn.

Người Hàn gia thật sự lo lắng muốn chết.

Tần Sinh và Kaya thấy Chính Hiền đi vào, liền kêu cô ta qua ngồi. Lôi Đình, Hạ Tiểu Hi ngồi cạnh Chính Hiền, mọi người trong phòng không nói lời nào, Lôi Tuấn và Tần Sinh đi ra phòng bệnh, tìm Diệp Đình và Quân Dương cùng nhau nghĩ cách, ba Hàn cũng đi ra ngoài theo.

Trong phòng chỉ còn lại phụ nữ.

Hoa Đào bận bịu trước bận bịu sau, một hồi lau tay, một hồi lau chân. Một hồi đổi thuốc nước, một hồi hút nước, một hồi đổi túi đi vệ sinh.

Lôi Đình, Chính Hiền, Hạ Tiểu Hi và Kaya cùng phụ cô, mẹ Hàn khóc mãi, vừa khóc vừa dấm bóp cho con trai bà, bất tỉnh hơn nửa tháng, người cũng cứng đờ rồi!

Kaya đổi thau nước cho Hàn Yến, Hoa Đào lau mặt cho Hàn Yến.

Kaya đặt thau nước xuống, khoanh tay ngồi trên sofa, cô trừng mắt về phía cạnh cửa sổ. Kaya hừ một tiếng, nói: “Hàn Linh Tê, cô là em gái Hàn Yến, việc chăm sóc Hàn Yến, cô không chủ động gánh vác, cũng không nên chỉ đứng nhìn chứ?”

Kaya ở trong phòng bệnh cả buổi chiều, chỉ thấy Hoa Đào bận trước bận sau, mẹ Hàn, Chính Hiền, Lôi Đình, còn có Hạ Tiểu Hi đều là Hoa Đào nhờ bọn họ giúp gì, bọn họ liền giúp cái đó.

Hàn Linh Tê không động tới một đầu ngón tay.

Kaya cô là bạn của Hàn Yến, trong lòng cô sốt ruột, hy vọng Hàn Yến nhanh chóng tỉnh lại, nên cô nguyện ý phụ giúp những việc này, nhưng, cô không ưa! Đây chính là em gái ruột! Anh ruột mình hôn mê

bất tỉnh, cô ta khoanh tay đứng nhìn? Còn có nhân tính không?

Mọi người đều nói “Bệnh lâu không có con có hiếu, nhân tình ấm lạnh tôi tự biết.” Ý là, bệnh nặng nằm liệt giường thời gian quá lâu, con cái hiếu thuận đi nữa cũng có lúc chán ghét oán trách, lúc nghiêm trọng, thậm chí một bóng người cũng không thấy.

Chương 1044: Gây phiền phức cho người khác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào người ta và Hàn Yến không quen không biết, chăm sóc Hàn Yến hơn nửa tháng, gần được một tháng rồi! Người ta không có một câu oán hận nào!

Người ta còn từ chức Tổng biên tập lớn, một mực chăm sóc Hàn Yến! Những người bạn như cô cũng cảm thấy xấu hổ. Hàn Linh Tê vừa không có công việc, vừa không có nhiệm vụ đặc biệt, sao lại không chăm sóc anh mình?

Người nằm đó không phải là anh ruột cô ta?

Bình thường không đến cũng được đi, mọi người cho là Hàn Yến có thể lập tức tỉnh lại, ai ngờ vừa nằm liền nằm gần một tháng!

Uống thuốc giải xong, bệnh tình càng nghiêm trọng! Ai không lo lắng?

Kaya giận đến mức hận không thể đi lên tát Hàn Linh Tê hai bạt tai thật mạnh!

Hàn Linh Tê nhìn Kaya, lại nhìn Hoa Đào. Hàn Linh Tê nói: “Không phải có các người sao? Nếu các người không ở đây, tôi nhất định chăm sóc. Các người cũng làm hết rồi, còn bắt tôi làm gì?”

Sắc mặt mẹ Hàn trong nháy mắt trở nên khó coi, con gái này của bà thật sự quá kiêu căng rồi. Vì bà và ba Hàn vô cùng bận rộn, từ khi

Hàn Linh Tê ra đời, bọn họ chưa từng ở bên dạy dỗ ngày nào, Hàn Linh Tê luôn sống cùng ông bà nội cô ta, ông bà cưng chiều cháu mình như một tiểu công chúa. Cái gì cũng không làm, đã thành thói quen.

Trong lòng Kaya dấy lên lửa giận, hóa ra Hoa Đào người ta phụ giúp là sai lầm! Người ta bận trước bận sau, làm việc chết bỏ trái lại là cướp đoạt công việc của cô, làm xong hết chuyện của cô, người ta đáng đời à?

Kaya xưa nay không nuông chiều ai!

Kaya đứng lên, đi tới bên cửa sổ, quăng một cái tát: “Không làm gì thì rút ra khỏi phòng bệnh! Đừng ở đây làm chướng mắt!”

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nghe tiếng “ba” vang dội.

Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ, run run. Hoa Đào cực kỳ bình tĩnh tiếp tục lau ngực cho Hàn Yến, Hàn Yến vốn trắng, nằm đây... da trắng như vật thể trong suốt.

Lúc Lăng Vi đi tới, thấy trong phòng bệnh gương súng sẵn sàng.

Cô thấy tất cả mọi người đầy vây quanh giường bệnh, chỉ có Hàn Linh Tê đứng bên cửa sổ, Kaya đang xoa đầu ngón tay, giống như muốn đánh người.

Hàn Linh Tê thấy Lăng Vi đi vào, càng mất mặt, má trai cô ta đau đớn! Cô ta lớn như vậy, chưa từng bị anh tát: “Kaya cô là thá gì? Cô cũng không phải mẹ tôi! Cô có tư cách gì dạy dỗ tôi?”

Nói xong, cô ta vung tay muốn tát Kaya!

Kaya giận đến cực điểm! Đưa tay giữ lại cổ tay Hàn Linh Tê, một tay khác hung hăng tát mặt Hàn Linh Tê!

Kaya tức giận quát: “Tôi không phải mẹ cô, tôi thay anh cô dạy dỗ cô!”

Hàn Linh Tê nổi giận, cô ta hét to, muốn rút tay về, nhưng sức lực của Kaya quá lớn, siết chặt tay cô ta, cô ta động cũng không động được!

“Mẹ — — mẹ nhìn đi, cô ta đánh con!” Hàn Linh Tê tìm mẹ phân xử.

Lăng Vi cũng nổi lên lửa giận, người tốt như Hàn Yến, tại sao có thể có em gái gây phiền phức cho người khác như vậy chứ?

Chương 1045: Cô gái người người đều thích (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mẹ Hàn giận đến run lấy bầy, bà nói với Hàn Linh Tê: “Chỗ này không cần con giúp, con mau về nhà đi.”

Hàn Linh Tê tức giận, hất tay đi ra ngoài.

Lúc tới cửa phòng bệnh, cô ta liếc mắt, trừng Lăng Vi: “Nếu các người không chữa khỏi cho anh tôi, các người không yên với tôi đâu! Còn có đám chuyên gia kia, mỗi một người đều như phế vật! Chút bệnh như vậy cũng không trị hết! Còn làm chuyên gia gì!”

Lăng Vi lập tức nổi giận! Vô cùng tức giận! Cô ta bị thiếu năng phải không? Ngu dần!

Tính tình Lăng Vi vốn không tốt, trực tiếp đâm cô ta: “Cô có bị bệnh không? Chưa uống thuốc à? Đồ kiến thức nông cạn! Ai không muốn Hàn Yến sớm tỉnh lại? Ai không lo lắng bằng Hàn Linh Tê cô? Chuyên gia người ta bận đến chóng mặt, ngay cả nước bọt cũng không có thời gian nuốt, không có thời gian ngủ, hơn nửa tháng, mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba giờ! Người bình thường đều không chịu nổi! Huống chi bọn họ phải dùng lượng lớn bộ não mỗi ngày! Như thế mệt bao nhiêu, cô không biết sao? Cô bị ngu à? Đang nói tiếng người sao?”

Lăng Vi giận đến độ muốn vung tay đánh chết cô ta, nhưng Hàn Linh Tê chạy quá nhanh, cô không đuổi kịp, bằng không làm thế nào cô

cũng phải nhắc chân hung ác đạp cô ta!

“Ngu đần!” Lăng Vi mắng một câu, cô cũng không để ý mẹ Hàn ở trong phòng có nghe được hay không, cô không nhin được, cô muốn mắng người.

Lăng Vi giận đến cả người bốc cháy!

Nửa đêm, mẹ Hàn bảo mọi người đi nghỉ ngơi. Lôi Đình và Lăng Vi mang thai, thức đêm không tốt, hai người liền đi nghỉ trước. Kaya đi tìm Diệp Đình và Quân Dương xem cô có thể giúp gì không.

Việc chăm sóc người khác, cô thật sự không thể giúp gì nhiều. Lúc cô lên đại học, có học một môn thuyết tiến hóa tế bào, cũng không biết có hữu dụng hay không. Mặc kệ có giúp được không, dù sao cô cũng phải đi xem thử. Nếu không, không yên tâm.

Lúc Hàn Linh Tê tới, thấy Chính Hiền, Hoa Đào, Hạ Tiểu Hi và mẹ cô ta đang xoa vai, bóp chân cho Hàn Yến.

Mặt Hàn Linh Tê đầy không cam lòng đi vào, nhỏ giọng lầm bầm: “Đàn bà hèn hạ đó không phải cũng không ở lại sao? Còn không biết xấu hổ mà mắng tôi?”

Hạ Tiểu Hi là một trái hồng mềm, cô mơ mơ màng màng, cũng không nghe rõ Hàn Linh Tê nói gì.

Tuy Chính Hiền biết điều, tính cách tốt, thường xuyên bị khi dễ, nhưng chị em của cô bị người khác chửi rửa, cô không thể nhẫn nhịn!

Chính Hiền nói: “Kaya đến phòng thí nghiệm, người ta đi phụ giúp. Cô làm gì? Cô có tư cách gì soi mói tật xấu của cô ấy?”

Mẹ Hàn thấy bầu không khí lại căng thẳng, liền quát Hàn Linh Tê: “Hơn nửa đêm, con tới đây làm gì? Có thể giúp một tay thì giúp, không giúp được liền đi về nhà!”

Hàn Linh Tê ủy khuất nói: “Ban ngày con về nhà ngủ một giấc, nghĩ đến tối mọi người đều không có tinh thần, con tới chăm sóc anh con! Bây giờ con tới các người còn mắng con!”

Trong lòng mẹ Hàn tức giận, nhưng Hàn Linh Tê nói đúng, bây giờ Hoa Đào, Chính Hiền, Hạ Tiểu Hi đều mệt đến cay mắt, tay mỏi... Thức trắng cả đêm, sao thân thể chịu được.

Mẹ Hàn nói với bọn họ: “Các cháu đều đi nghỉ ngơi đi, dì và Linh Tê chăm sóc Tiểu Yến.”

“Được.” Ba cô gái đều không từ chối, lập tức về phòng mình ngủ. Ngày mai còn phải bận rộn. Đây là một quá trình lâu dài, phần đầu gian khổ, không phải chuyện ngày một ngày hai.

Chương 1046: Cô gái người người đều thích (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Linh Tê thấy mọi người đi hết, cô ta đặt mông ngồi cạnh mẹ mình, dấm bóp cho Hàn Yến: “Mẹ, hay là chúng ta đưa anh ra nước ngoài trị bệnh đi? Mẹ nhìn đám chuyên gia không ra gì này đi... Không hề đáng tin cậy!”

Mẹ Hàn trợn mắt nhìn cô ta: “Con động tay là được, miệng không cần động!”

Hàn Linh Tê bị mắng, trong lòng tức giận! Nhưng cô ta rất sợ mẹ... Nên nén giận, không dám lên tiếng.

Một lát sau, Hàn Linh Tê nói tiếp: “Người đàn bà tên Hoa Đào đó, con thấy liền phiền! Cô ta muốn theo đuổi anh con đúng không? Cũng không nhìn lại thân phận mình! Anh con là chuyên gia địa chất cấp quốc gia, trong tay còn nắm giữ 35% cổ phần Hàn gia chúng ta, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, một Tổng biên tập trang web nho nhỏ như cô ta mà muốn gả vào Hàn gia chúng ta? Nằm mơ giữa ban ngày!”

Mẹ Hàn nổi giận: “Không phải mẹ bảo con ngậm miệng lại sao? Nói tiếng người thì nói, không nói tiếng người thì trở về tiểu học học lại!”

Mẹ Hàn đứng lên, nhìn Hàn Linh Tê, lắc đầu không ngừng: “Là mẹ sai! Mẹ sinh con ra, không dạy dỗ con cho tốt! Mẹ thật sự sai hoàn toàn!”

Hàn Linh Tê như chộp được cái chuỗi, lập tức lấy lời này bật lại: “Mẹ còn biết mẹ sai? Ba mẹ sinh con ra, không quan tâm con một ngày nào, ném con cho ông bà nội chăm sóc, ông bà lão như họ có thể biết cái gì? Mỗi ngày trừ ép con ăn cơm, đi ngủ, không hiểu gì khác! Lúc con đi học, người ta đều là ba mẹ lái xe ô tô đón đưa, ông nội thì đạp xe đạp! Nhà con không có tiền sao? Các người chưa từng nghĩ tới tìm một bà vú chăm sóc cho con! Thà rằng ném con ở bên ngoài, mặc kệ con! Mẹ còn biết mẹ sai?”

Mẹ Hàn ôm ngực, tim đau thắt! Bà giận đến muốn đứng tim...

Mẹ Hàn nhức đầu không thôi, hơn nửa tháng không ngủ ngon giấc, lúc này, chỉ cảm thấy choáng váng.

“Ầm — —” một tiếng, mẹ Hàn lập tức hôn mê bất tỉnh. Khi mẹ Hàn ngã xuống, đụng cái bàn bên cạnh, bình nước ấm, ly nước trên bàn rơi xuống đất.

“A! Mẹ — —” Hàn Linh Tê kêu lớn, Hoa Đào ở cách vách, cô vừa tắm xong còn chưa ngủ, đột nhiên nghe tiếng vang, không mặc áo khoác đã chạy qua.

Hàn Linh Tê sợ choáng váng, thấy Hoa Đào tới, liền khóc: “Mẹ tôi ngất xỉu, cô còn sững sờ đó làm gì? Còn không mau gọi bác sĩ tới!”

Hoa Đào không để ý tới cô ta nói gì, vội đi gọi bác sĩ Từ. Từ Phi tới, lập tức đỡ Hàn phu nhân lên sofa cạnh giường.

Từ Phi kiểm tra cho bà: “Một nhọc quá độ, lại tức giận... Mọi người đừng quấy rầy bà ấy, để bà ấy nghỉ ngơi một lát.”

Hàn Linh Tê trợn mắt nhìn Hoa Đào: “Đều tại các người! Thấy mẹ tôi

cực khổ như vậy lại không cho bà ấy đi nghỉ ngơi trước? Bà ấy lớn tuổi như vậy, hơn nửa đêm, các người đều đi ngủ, để một mình bà ấy ở đây trông nom! Các người nghĩ gì thế?”

Từ Phi quay đầu, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Hoa Đào, vành mắt Hoa Đào đen như gấu mèo. Hàn Linh Tê đảo lộn thị phi, chữ chữ đáng ghét!

Một người đàn ông như Từ Phi cũng không nhịn được, hừ một tiếng, nói: “Cô biết mẹ mình cực khổ sao không đến giúp? Cô chộc mẹ cô tức giận ngất xỉu, tôi không nói thẳng, trong lòng cô không hiểu sao?”

Hàn Linh Tê ghen hòng, đen mặt. Cô ta không lên tiếng nữa, vì sắc mặt Từ Phi quả thực quá kém! Tuy lời anh ta nói không tàn bạo bao nhiêu, nhưng từng chữ một đều tát vào mặt cô ta!

Hoa Đào nhìn chằm chằm Hàn Linh Tê, đột nhiên nhếch môi cười lạnh. Cô quay đầu nói với Từ Phi: “Bác sĩ Từ, làm phiền anh rồi. Tôi quá mệt mỏi, tôi đi nghỉ ngơi trước.”

Từ Phi đau lòng nhìn cô chốc lát, gật đầu. Cô gái này quá tốt, là cô gái tốt nhất trong những người anh ta từng gặp...

Nhiều ngày như vậy, anh ta cũng thích cô gái này...

Chương 1047: Không phải chỗ tốt! Không đến cũng được! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô gái tốt như Hoa Đào, ai không thích chứ...

Mẹ Hàn, ba Hàn đều hận không thể lập tức đánh thức Hàn Yến, bảo anh nhanh chóng lấy cô gái người ta về nhà. Cô gái tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm nha!

Nhưng hơn nửa tháng qua, từ đầu đến cuối không thấy Hoa Đào có tình ý đặc biệt gì với Hàn Yến... Bọn họ cũng không nói thể nói gì.

Từ Phi kiểm tra kỹ cho Hàn phu nhân xong, đi ra ngoài gõ cửa phòng Hoa Đào.

Hoa Đào bước xuống chạy đi mở cửa, lúc mở cửa, thấy Từ Phi ở ngoài, cứng đờ như gỗ...

Từ Phi không đầu không đuôi nói một câu: “Loại gia đình bất hòa như bọn họ, không phải chỗ tốt! Không đến cũng được! Tới nhà tôi đi... Chỉ có một mình tôi, sẽ không có ai làm khó em.”

Hoa Đào sững sờ hồi lâu, cô khó khăn mở mắt. Mắt hạnh xinh đẹp chớp chớp với Từ Phi.

Từ Phi chợt vui vẻ: “Em mau đi ngủ đi.”

Hoa Đào mờ mịt gật đầu: “Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Từ Phi xoay người rời đi, đi hai bước, lại quay đầu... Vô cùng thâm tình nhìn cô chăm chăm, anh ta mấp máy môi, nói tiếp: “Tôi sẽ tốt với em. Tốt hơn bất kỳ người nào.”

Lại cảm thấy những lời này rất yếu ớt không có lực, cũng không biết trúng gió gì, lấy năm tấm thẻ ngân hàng và chứng minh nhân dân ra: “Sau này đều giao cho em giữ.”

Anh ta chỉ chứng minh nhân dân: “Ngày sinh trong chứng minh nhân dân là mật mã thẻ ngân hàng của tôi.”

Hoa Đào bị dọa sợ, mờ mịt cầm thẻ ngân hàng của anh ta, chỉ cảm thấy nóng phỏng tay nha... Cô yếu ớt hỏi: “Anh... Cái đó, ách... Tôi có thể mạo muội hỏi.... Anh muốn theo đuổi tôi sao?”

Gương mặt tuần tú của Từ Phi trong nháy mắt đỏ lên, đeo mắt kính gọng vàng cũng không che giấu được thẹn thùng lúng túng trong mắt anh ta.

Hoa Đào cười cười, cô chỉ đầu mình, nói: “Bây giờ, đầu óc không linh hoạt... Chờ tôi nghỉ ngơi thật tốt, sẽ suy nghĩ chuyện anh muốn theo đuổi tôi.”

“Được được.” Từ Phi vội gật đầu, Hoa Đào nhét thẻ ngân hàng và chứng minh nhân dân vào tay anh ta.

Tay anh ta ấm áp khiến cô cảm thấy ấm áp. Cô cũng có máu có thịt! Không nề hà cực khổ, không cầu hồi báo, vất vả chăm sóc người kia gần một tháng lại đổi lấy sỉ nhục và chửi rủa của người nhà anh, đổi lại là ai cũng tức giận.

Lúc này Từ Phi dùng lời nói và hành động chất phác nhất cho cô ấm

áp, thật sự... rất làm cô cảm động.

Nhưng bây giờ cô thật sự không thể nào suy tính, cô cực kỳ nghiêm túc cười với anh: “Tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng.”

Từ Phi rất vui. Anh ta vốn định vĩnh viễn chôn phần tình cảm này trong lòng, dù sao Yến Lục theo đuổi Đào Hoa trước anh ta, mà khi đó, anh ta cũng không có tình ý gì với cô gái này.

Nhưng tiếp xúc nhiều ngày, anh ta thật sự bị cô gái này mê hoặc. Sự kiên trì, ngốc nghếch trên người cô thật khiến người khác đau lòng! Thấy cô bị Hàn Linh Tê khi dễ, anh ta quả thực không nhìn được!

Anh ta liền nghĩ, bây giờ mình tới bày tỏ với cô, cô nhất định rất vui, một khi vui là có thể quên đi chuyện không vui.

Anh ta hy vọng cô có thể luôn cười vui vẻ, mãi cười... Anh ta không muốn nhìn thấy cô cực khổ, không vui như vậy.

Hoa Đào nhìn anh ta đi về phòng mình, lúc này mới đóng cửa. Cô hơi lơ mờ, hoàn toàn không cảm giác được Từ Phi thích cô nha...

Mẹ ơi... số đào hoa của cô tới thật sao?

Mặc kệ, quá mệt, ngủ!

Qua một đêm phấn đấu, đầu óc Diệp Đình, Lý Thiên Mặc, Quân Dương, Kaya quay cuồng.

Mấy chuyên gia cũng không nghĩ ngợi, cùng nghiên cứu suốt đêm.

Kaya nói: “Trước kia tôi từng xem ghi chép trong quyển sách cổ của gia tộc, nói là nhiễm sắc thể là tái thể DNA, cho nên khi nhiễm sắc

thể bị mất đoạn hoặc lặp đoạn, hoặc chuyển đoạn, hoặc đảo đoạn thì sẽ tạo thành hiện tượng biến dị...”

Kaya cực kỳ nắm rõ nội dung quyển sách cổ kia.

Quân Dương và các chuyên gia nghe vô cùng nghiêm túc. Rối rít gật đầu, ghi chép lại.

Ba Kaya là thủ lĩnh cao nhất ở chỗ bọn họ, nội dung sách cổ gia tộc truyền thừa không được tiết lộ ra ngoài, nhưng bây giờ cứu Hàn Yến là quan trọng nhất, cô cũng không đoái hoài được nhiều như vậy.

Mọi người nghe cô giảng giải, đột nhiên hiểu ra! Có chuyên gia nói: “Nội dung này của cô rất có ích.”

Chương 1048: Không phải chỗ tốt! Không đến cũng được! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kaya thấy mọi người nghe nghiêm túc, cô nói tiếp: “Tôi thấy tình hình Hàn Yến bây giờ ngày càng tệ hại... Tôi đoán, trong thân thể Hàn Yến nhất định có chất phóng xạ. Bởi vì chất phóng xạ có thể khiến cấu trúc nhiễm sắc thể của người hoặc động vật phát sinh thay đổi, các người thấy thế nào?”

Quân Dương gật đầu: “Đúng, anh cũng nghĩ vậy, nhưng khi hóa nghiệm máu, không tra ra chất phóng xạ nào.”

Diệp Đình suy nghĩ một lúc, nói: “Căn cứ vào tình trạng biến dị của những tế bào này, quả thật hẳn là có chất phóng xạ. Tôi đồng ý lời của Kaya.”

Lý Thiên Mặc cũng cho Kaya một phiếu.

Mấy chuyên gia cũng gật đầu, đều nghiêng về cách nói này: “Nhưng mà hóa nghiệm không ra... Chúng tôi không thể nào chứng thực là chất phóng xạ gì...” Quân Dương suy nghĩ đến tóc cũng sắp bạc.

Diệp Đình hỏi anh: “Có chất phóng xạ nào gặp phải máu hoặc vi khuẩn gây bệnh khác thì sẽ mất đặc tính của bản thân không?”

Quân Dương sửng sò!

Mắt anh xoay vòng, xoay vòng...

Anh đột nhiên nói: “Anh Đình, anh và Thiên Mặc... Mau! Mau! Mau! Mau tính kết quả biến dị tối mai cho em! Em nghĩ ra rồi!”

Quân Dương chạy đi làm thí nghiệm, Diệp Đình và Lý Thiên Mặc lập tức lập công thức tính toán biến dị lần nữa.

Sáng hôm sau, mọi người phát hiện, Hoa Đào lên trực thăng đi mất...

Đầu Từ Phi “ong ong”, là tại tối qua anh ta đột nhiên bày tỏ hù cô sao? Khiến cô cảm thấy khó xử sao?

Trong lòng Từ Phi hối tiếc! Anh ta không bày tỏ thì tốt rồi, ít ra mỗi ngày đều có thể thấy dáng vẻ cô bạn trước bạn sau...

Bây giờ... cô gái người ta trực tiếp bị hù chạy mất...

Lăng Vi phát hiện Hoa Đào mất tích, lập tức gọi cho cô, bộ dáng Hoa Đào cực kỳ mệt mỏi nói: “Ông nội mình bỗng nhiên bị bệnh, mình phải về nhà chăm sóc ông nội mình. Các cậu nhiều người chăm sóc Hàn Yến như vậy, thiếu mình cũng không sao. Các cậu ngủ đi, mình không làm ồn các cậu.”

Lăng Vi cũng không biết cô nói thật hay giả, cô đoán lời của Hàn Linh Tê hôm qua tổn thương Hoa Đào rồi...

Hoa Đào trở lại ổ nhỏ của mình ở Đế Đô, ngã đầu liền ngủ. Ông nội cô đã mất hai năm trước, làm gì còn bệnh. Cô chỉ không muốn tiếp tục ở đó.

Là con người, đều sẽ nóng nảy, đều sẽ buồn rầu. Huống chi, Hoa Đào cô cũng không phải người nhẫn nhục chịu đựng!

Bên Quân Dương đã nghiên cứu ra thuốc giải mới! Anh tìm ra chấ phóng xạ đó, anh đặt tên cho nó là “Nguyên tố X”!

Bây giờ anh chỉ cần loại bỏ được nguyên tố X này là có thể cứu Hàn Yến tỉnh lại!

Ba mẹ Hàn phát hiện Hoa Đào đã đi... Mẹ Hàn trong nháy mắt đau lòng không thôi! Lập tức quyết định mang theo quà đến nhà Hoa Đào nói xin lỗi!

Ba Hàn cũng nói: “Chúng ta phải trịnh trọng nói xin lỗi đứa nhỏ này! Lòng người đều là thịt, không thể ủy khuất người ta như vậy!”

Trong lòng Lăng Vi cực kỳ khó chịu... Bề ngoài Hoa Đào tùy tiện, nhưng thật ra cô vô cùng nhạy cảm. Lời của Hàn Linh Tê nhất định đã tổn thương cô rất sâu rất sâu.

Lăng Vi ngược lại hy vọng Hoa Đào đừng thích Hàn Yến, đỡ cho sau này có cô em chồng không bình thường, mỗi ngày còn phải giận vô cớ vì tiện nhân kia!

Chương 1049: Đen như quạ..

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cha Hàn, mẹ Hàn và Lăng Vi hỏi rõ địa chỉ nhà Peach, mang theo quà tặng, rồi trực tiếp đi tới.

Nhưng Peach không có ở nhà. Cô ấy đang ở trong căn phòng nhỏ thuê ở đế đô.

Cha Hàn mẹ Hàn đến vùng quê Giang Nam của Peach... Một mảnh sân lớn, tứ hợp viện vây thành sân nhà, phía sau là căn lầu nhỏ hai tầng lịch sự tao nhã. Phía trước lầu nhỏ có rừng trúc, có thảm cây xanh mượt, có hòn giả sơn nho nhỏ, cả hệ thống nước chảy.

Cha Hàn, mẹ Hàn lập tức thích nơi này, khó trách nơi đây có thể nuôi được cô gái tràn đầy sức sống như vậy, chỗ này, đúng là địa linh nhân kiệt.

Bọn họ lễ phép bày tỏ ý định của mình với cha mẹ Peach.

Cha mẹ Peach cũng không biết “Peach” là ai... Bởi vì, cái tên Peach này là bút danh trên trang web của cô ấy.

Cha Hàn, mẹ Hàn đều bị choáng váng, trước khi bọn họ tới đây, bọn họ đều đã quên không hỏi tên thật của Peach là gì.

Mẹ Hàn vội vàng nói: “Tôi gọi điện thoại hỏi tiểu Vi.”

Bà ấy vừa muốn gọi điện thoại, thì chợt nhìn thấy một cô gái đi ra từ trong lều nhỏ.

Cô gái này mi thanh mục tú(*), làn da mềm mại trắng nõn như có thể bóp ra nước. Vóc người của cô ấy dong dỏng cao, mặc chiếc váy màu trắng. Môi mỏng nhẹ nhàng vênh lên, mắt hạnh có thần nhìn bọn họ. Không phải là Peach sao?

(*)Mi thanh mục tú Long mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp để

Mẹ Hàn nhìn thấy “Peach” đi ra, lập tức vui vẻ, “Peach à, hai bác đến tìm cháu!”

Cô gái này không phải là Peach, cô ta là chị sinh đôi của Peach... Peach vốn tên là Giản Ninh, chị cô ấy là Giản Văn.

Giản Văn nhìn chằm chằm vào bọn họ trong chốc lát, vừa muốn nói mình không phải là Peach.

Mẹ Hàn đã trực tiếp mở lời, “Peach này, mấy ngày qua... cháu chăm sóc cho Hàn Yến, hai bác cảm kích cháu từ tận đáy lòng. Hàn Linh Tê nhà bác không hiểu chuyện, các bác đã dạy dỗ nó một trận rồi! Bọn Quân Dương đã tìm hiểu được thành phần thuốc, tiểu Yến sắp tỉnh lại rồi, cháu không đi qua thăm nó sao? Nếu tiểu Yến tỉnh lại, người đầu tiên nó muốn nhìn thấy nhất... chắc chắn là cháu... hai bác biết khoảng thời gian gần đây cháu đã phải khổ cực...”

Hàn Yến? Giản Văn lập tức dựng ngược chân mày lên, em gái cô ta đang chung một chỗ với Hàn Yến?

Giản Văn đột nhiên cảm thấy ớn lạnh!

Lần trước cô ta đi theo một tàu buôn đến vùng cực(vùng cực này là

chỉ nam cực bắc cực của trái đất nhá, nhưng ở đây tác giả không nói cụ thể nên mình chỉ để vùng cực thôi) chụp ảnh, kết quả chiếc tàu buôn kia gặp phải nguy hiểm! Người trên tàu bị mắc kẹt một tháng, là nhờ bọn Hàn Yến bất chấp nguy hiểm đến tính mạng phá vỡ lớp băng vây hãm chiếc tàu, cứu tất cả người trên tàu bọn họ về.

Lúc ấy, cô ta đã nhìn trúng Hàn Yến... Cho dù cô ta là nhiếp ảnh gia, sẽ không dễ dàng bị hấp dẫn bởi nhữ thứ tuyệt đẹp.

Nhưng sự phong độ lịch sự và anh tuấn của Hàn Yến đã làm cho cô ta thật sự say mê. Cô ta đã chụp lên rất nhiều bức ảnh của anh ta... Bây giờ, trong phòng trưng bày của cô ta, vẫn còn trưng bày rất nhiều bức ảnh của Hàn Yến với nhiều góc độ khác nhau.

Lúc ấy, cô ta còn chủ động nói chuyện với Hàn Yến, nói là cảm ơn bọn họ, muốn chụp ảnh cho tổ đội của anh ta, giúp bọn họ tuyên truyền. Kết quả, Hàn Yến trực tiếp nhìn về phía thuyền trưởng con tàu, lãnh đạm nói: “Có chuyện gì thì tìm anh ta.”

Nói xong, Hàn Yến xoay người rời đi. Cô ta quẩn luyến anh ta rất nhiều lần ở trên tàu. Nhưng Hàn Yến đều chỉ cho cô ta sắc mặt lạnh.

Giản Văn cô ta cũng là cô gái có rất nhiều người theo đuổi, lần đó chủ động lấy lòng Hàn Yến, nhưng lại bị đập thẳng mũi vào “tường”! Cho dù cô ta có thích thế nào đi nữa, cũng sẽ không mặt dày mày dạn đuổi theo! Thật ra thì, đó đều là những lời cô ta tự an ủi trong lòng mình, nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cô ta từ bỏ việc theo đuổi Hàn Yến là, thái độ của Hàn Yến thật sự... Quá lạnh! Lạnh đến để cho đời người úy, lạnh đến mức làm cho cô ta không dám đến gần.

Chương 1050: Đen như quạ..

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thậm chí anh ta không cần nhìn thẳng vào cô ta, chỉ đứng ở bên cạnh anh ta thôi, Giản Văn cũng chỉ cảm thấy duy nhất được một điều... cô ta rất — — dư thừa!

Cho dù cô gái có da mặt dày thế nào đi nữa, cũng không có cách nào sống chung với người đàn ông có thái độ như vậy. Vì vậy, Giản Văn vứt bỏ. Sau khi xuống tàu, cô ta không đánh chủ ý lên người Hàn Yến nữa.

Nhưng hôm nay... cha mẹ Hàn Yến đột nhiên đến tìm “ thanh tuyền “... Đó là em gái cô ta! Tại sao em gái cô ta lại biết Hàn Yến? Chẳng lẽ, Hàn Yến gặp em gái cô ta, đã coi em gái cô ta thành cô ta?

Giản Văn tức giận đến mức lửa giận bốc cao ba mét! Cái đứa em gái thiếu lòng đó! Chắc chắn nó đã hoa ngôn xảo ngữ lừa Hàn Yến!

Hôm nay cô ta phải đi gặp Hàn Yến nói cho rõ ràng!

Mẹ Hàn còn chưa nói hết lời, Giản Văn đã trực tiếp nói: “Bác trai bác gái, hai bác chờ cháu. Cháu sẽ đi thu dọn đồ đạc ngay bây giờ, chúng ta lập tức lên đường.”

Mẹ Hàn đột nhiên cảm thấy... giọng nói này... hơi không đúng. Ánh mắt cũng không đúng...

Bà nhìn về phía cha Hàn, cha Hàn cũng nhú mảy.

Nhưng chị gái Peach đã xoay người trở về lầu nhỏ. Chỉ chốc lát sau, cô ta thu thập đồ đạc xong, xách cặp da đi ra, “Chúng ta đi thôi.”

Cha Hàn, mẹ Hàn đều đứng yên không nhúc nhích, quan sát cô ta từ trên xuống dưới. Rõ ràng là Peach mà... Nhưng tại sao cảm giác lại không đúng nhỉ?

Ngôn từ cử chỉ... Đều giống như biến thành một người khác. Peach vẫn luôn thích cười, thấy ai khuôn mặt cũng sẽ treo hai má lúm đồng tiền, nở nụ cười ngọt ngào mà chân thành với đối phương.

Khí chất đó của Peach đặc biệt có thể lây truyền cho người. Làm người ta cảm thấy, cô gái này đặt biệt hoạt bát tràn đầy sức sống, là cô gái rộng lượng bao dung làm việc không thích tính toán xét nét.

Nhưng người trước mặt này... Không phải! Ánh mắt của cô gái này lạnh lùng mà u tối, lộ ra tâm cơ. Bọn họ đã sống hơn nửa đời người, loại người gì chưa từng thấy qua, nên vẫn là rất dễ dàng là có thể phân biệt ra được người nào với người nào từ khí chất của bọn họ.

Đặc biệt là cha Hàn, ông ta là người làm ăn, sao có thể nhận lầm người, ông ta trực tiếp hỏi cô gái này, “Cháu là Peach hả?”

Chị gái Peach không phủ nhận, “Sao vậy? Chúng ta đi nhanh đi. Không phải Hàn Yến sắp tỉnh lại rồi sao? Cháu có rất nhiều lời muốn nói với anh ta. Chúng ta đi nhanh đi!”

Cha Hàn, mẹ Hàn đầy bụng nghi ngờ. Cha Hàn còn muốn hỏi lại, lúc này, cha mẹ Giản Văn, Giản Ninh đi ra tiễn bọn họ, mẹ Peach nói: “Các bác từ xa tới đây, ngay cả ly trà cũng còn chưa uống, sao đã muốn đi rồi? Hai bác ở lại ăn bữa cơm với gia đình chúng tôi rồi mới

trở về chứ?”

Cha Hàn lịch sự từ chối nói: “ Lần này chúng tôi tới đây, chủ yếu là tới xin lỗi con gái bác. Nếu cháu ấy tha thứ cho chúng tôi, chúng tôi muốn mau chóng đưa cháu ấy trở về. Bởi vì, bây giờ con trai chúng tôi đang nằm ở trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh, chúng ta không thể ở bên ngoài lâu.”

“Ai nha!” Mẹ Giản lập tức thông cảm nói, “Vậy các bác mau trở về đi, cứ để tiểu Văn chăm sóc cho con trai các bác, này? Đúng rồi, con trai nhà bác là bạn trai của tiểu Văn?”

Từ sau khi con gái lớn nhà bà tốt nghiệp, chưa từng chia tay với bạn trai, chỉ là còn chưa nói đến chuyện cưới gả.

Mẹ Giản biết con gái lớn nhà mình có bạn trai, vì vậy, cũng không cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, thuận lý thành chương cho rằng, đây chính là cha mẹ của bạn trai cô ta.

Cha Hàn “À “, nhìn nhau với mẹ Hàn, mẹ Hàn khó xử nói: “ Bây giờ chúng tôi còn chưa chắc chắn về mối quan hệ giữa hai đứa... Ai nha, chuyện của bọn nhỏ, cứ để cho bọn họ tự lo. Chúng ta không đi theo quan tâm bậy bạ làm gì.”

“Đúng đúng đúng, thuận theo tự nhiên... Tôi tin tưởng vào ánh mắt của bọn nhỏ. Tôi cũng không hỏi nhiều về chuyện của bọn nhỏ... “
mẹ Giản cười nói, vừa đưa bọn họ ra cửa, vừa nói: “Tôi thì tôi không bận tâm về chuyện của tiểu Văn nhà tôi đâu, tôi chỉ bận tâm đến Ninh Ninh nhà tôi thôi... Đã bằng đấy tuổi rồi, còn chưa từng quen một người bạn trai nào...”

Chương 1051: Phác sọc mê ly(*) (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*)扑朔迷离: câu thành ngữ chỉ sự mơ hồ phức tạp của sự vật, không dễ dàng nhìn thấy sự thật.

Nói đến đây, mẹ Giản chợt cảm thấy có vẻ như mình nói hơi nhiều, bà ấy mỉm cười, vẫy tay tạm biệt cha Hàn, mẹ Hàn.

“Khi nào rảnh nhớ đến nhà tôi chơi nhé!” Mẹ Giản đặc biệt nhiệt tình, cha Giản đứng ở bên cạnh cười ha hả, vẫn luôn không lên tiếng.

“Được, hẹn gặp lại.” Cha Hàn, mẹ Hàn tạm biệt mẹ Giản, cha Giản. Đi ra khỏi sân nhà bọn họ.

Giản Văn đã chờ bọn họ ở phía trước.

Con hẻm nhà bọn họ đặc biệt hẹp, xe không lái vào được, vì vậy phải đi ra khỏi cái hẻm nhỏ, mới có thể ngồi lên xe, sau đó sẽ ngồi máy bay trực thăng trở về.

Giản Văn đi dẫn đầu phía trước, cha Hàn, mẹ Hàn đều cảm giác không được tự nhiên.

“Lão Hàn, sao tôi cứ cảm thấy không được thoải mái vậy?” Mẹ Hàn nhìn chăm chăm vào bóng lưng “Peach”, nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, bà cứ cảm thấy cô gái này không phải là “Peach” mà mình thích.

Cha Hàn cũng nói: “Tôi cũng cảm thấy không thoải mái...”

Mẹ Hàn nhìn chăm chăm vào cô gái đang đi dẫn đầu kia, nghi ngờ suy đoán nói: “ Không biết cô gái này có phải là chị em của Peach không?”

Cha Hàn nói: “Dù có là chị em gái, thì sao lớn lên có thể giống như vậy? Có phải Peach vẫn còn đang tức giận với chúng ta, nên làm như vậy hay không?”

“Chắc chắn là không thể nào!” Mẹ Hàn lập tức phủ nhận, “Tôi và Peach chung sống gần một tháng, cô bé ấy có tính cách như thế nào, tôi còn không biết sao?”

“ ... ”

Mẹ Hàn thấy ông không nói lời nào, lập tức mất bình tĩnh nói, “Ông nói gì đi chứ!”

Cha Hàn nói: “Tôi đang suy nghĩ mà...” Rồi ông ấy nói: “Không phải vừa rồi mẹ con bé nói, nhà bọn họ có tiểu Văn và tiểu Ninh sao? Không chừng đúng là chị em gái của Peach. Lão Hàn tôi nhìn người hay rất chính xác, có phải là một người hay không, tôi vừa nhìn là đã có thể nhận ra được. Chúng ta vẫn nên gọi điện thoại hỏi đi.”

Mẹ Hàn nói: “Ông đừng để cho người ta nghe thấy, dường như hai người chúng ta đã làm chuyện gì...”

Cha Hàn nói: “Vậy thì sao? Nếu con bé đó không phải là Peach, tôi còn phải hỏi lại cô ta đấy, vừa rồi lúc chúng ta hỏi cô ta có phải là Peach hay không, cô ta đã không phủ nhận!”

Cha Hàn nghĩ như vậy, lập tức ra quyết định, ông không thể không gọi cuộc điện thoại này được!

Ông nói: “Bà đi lên đầu, tán gẫu với cô ta, tôi gọi điện thoại cho tiểu Vi.”

Mẹ Hàn đi lên đầu, nói chuyện phiếm với Giản Văn, càng trò chuyện càng cảm thấy không đúng.

Cha Hàn gọi điện thoại cho Lăng Vi, Lăng Vi nhận, cô nghe thấy ông nói: “Tiểu Vi này, hai chú đến nhà Peach, nhưng mà... lúc chú thấy cái cô gái này... chú cảm thấy có điểm không đúng. Lời nói cử chỉ, tính cách cái gì, cũng không quá giống Peach. Có phải Peach có chị em gái có dáng dấp đặc biệt giống cô ấy hay không?”

Lăng Vi “Oh “!”Đúng vậy, Peach đã từng nói, cô ấy có một người chị sinh đôi!”

“Hả ——” Cha Hàn hít ngậm khí lạnh, “Vậy cô gái này... chắc chắn là chị của cô ấy rồi, chú vừa liếc mắt đã thấy không thoải mái rồi, nhưng mà, tại sao người chị này của cô ấy... không nói cho hai chú biết, cô ta không phải là Peach? Vừa rồi lúc gặp cô ta, rõ ràng chú cũng gọi tên Peach. Nếu cô ta không phải, tại sao không trực tiếp nói ra?”

Chương 1052: Phác sọc mê ly(*) (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cắn răng nói: “Cô gái này có tâm cơ rất sâu! Có lẽ cô ta muốn gạt hai bác, rồi cùng hai chú đến gặp Hàn Yến? Trước kia lúc cô ta đi đến vùng cực du lịch, tàu của cô ta gặp phải nguy hiểm, là đội khảo sát của bọn Hàn Yến cứu mạng cô ta và người trên tàu đó, cháu đoán có lẽ cô ta nhìn trúng Hàn Yến, muốn mượn cơ hội này tới gặp Hàn Yến?”

“Hà? Vậy rốt cuộc là tiểu Yến... thích cô gái này, hay là thích Peach?”
Lúc bọn họ nhìn thấy, tiểu Yến đã hôn mê bất tỉnh. Ai biết được, rốt cuộc cô gái nào mới là người trong lòng tiểu Yến nhà ông ta thích?

Lỡ như, tiểu Yến thích là chị, vậy cô em gái kia là giả mạo chị?

Lăng Vi cực kỳ chắc chắn nói: “Người Hàn Yến nhà bác thích là Peach! Cháu có thể bảo đảm! Lần trước nhà cháu mở buổi triển lãm trưng bày hội họa, Hàn Yến vừa nhìn thấy Peach, đã lập tức kéo con gái nhà người ta đi. Hàn Yến theo đuổi Peach, đã theo đuổi rất lâu rồi... Peach còn chưa đáp ứng anh ta, vì vậy, bọn họ... chính là như bây giờ.”

Cha Hàn cảm thấy... lòng như đang say say.

Điều kiện của tiểu Yến nhà ông ta... có đốt đèn lồng cũng khó tìm, đúng không? Nó chủ động theo đuổi con gái, mà con gái nhà người ta vẫn còn không đồng ý?

Nhưng nhìn cách Peach chăm sóc tiểu Yến, cách chăm sóc cực kỳ tỉ mỉ cẩn thận, tuyệt đối không thể nào không thích...

Ông ta còn đang suy nghĩ, Lăng Vi lại xác minh nói: “Chú, ngàn vạn lần chú đừng mang chị của Peach về! Hàn Yến thật sự không thích chị cô ấy đâu! Nếu chú dì mang chị cô ấy trở về, dù Hàn Yến có tỉnh lại, cũng sẽ trực tiếp tức giận đến nổi hôn mê bất tỉnh lại. Còn cả Peach nữa, nếu cô ấy biết chú dì mang theo chị cô ấy trở về, sau này cô ấy càng không thể đáp ứng Hàn Yến được. Bây giờ cô ấy còn đang do dự.”

Cha Hàn hơi không hiểu rõ, “Peach đang do dự cái gì?”

Lăng Vi nói: “Cô ấy do dự rất nhiều chuyện, Hàn Yến là chuyên gia địa chất cấp quốc gia, quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài. Nếu cô ấy chung một chỗ với Hàn Yến, hoặc là Hàn Yến từ chức trở về để đô, hoặc là cô ấy từ chức chạy khắp nơi với Hàn Yến...”

“À...” Cha Hàn hiểu ra, ông ấy càng nghiêng về chuyện Hàn Yến trở về để đô đón nhận công việc làm ăn của ông ấy hơn, nhưng mà... ông nói: “Peach không muốn từ chức sao? Con bé không muốn để lại cho mình con đường lui sao? Con bé muốn chạy khắp nơi với tiểu Yến nhà chú?”

Nghĩ đến đây, cha Hàn vui vẻ nói, “Cô gái này, chú thích! Ha ha ha — — là con dâu Hàn gia chúng ta!”

Lăng Vi thật sự say, “Chú Hàn, suy nghĩ của chú thật là thoáng!”

ĐM... Hàn Yến còn chưa tỉnh lại đâu, Peach nhà người ta cũng chưa chắc chắn đồng ý, không phải là con trai nhà chú thì không lấy chồng, chú vui vẻ cái gì?

Giá trị thị trường của Peach nhà người ta vẫn rất lớn... có rất nhiều thanh niên đẹp trai tài giỏi theo đuổi cô ấy... Người ta không nhất định dù thế nào cũng muốn nguyện ý đi theo con trai của chú vượt đèo lội suối chịu khổ chịu tội ở bên ngoài.

Cha Hàn hiểu đại khái tình hình, lập tức nói với Lăng Vi: “Được rồi, chú đã hiểu mọi chuyện. Bây giờ chú sẽ đi nói luôn với cô gái kia, chú tìm lộn người.”

“Được!” Lăng Vi ngàn dặn đi, vạn dặn dò: “Dù thế nào, chú dì cũng không được mang chị của Peach trở lại, Hàn Yến thật sự không thích cô ta đâu. Hàn Yến thật tâm thích Peach, Hàn Linh Tê nhà chú vốn làm cho Peach tức giận đến mức bỏ đi, nếu chú dì cho Hàn Yến thêm loạn... vậy có lẽ duyên phận giữa anh ta và Peach... cũng sẽ chấm hết.”

Cha Hàn “ừ” đáp lại. Âm thanh rất nặng, Lăng Vi nghe thấy ông đang không vui, nhưng cô thà đắc tội với người ta, cũng chắc chắn phải nói rõ ràng mọi lời.

“Được, chú biết rồi. Cảm ơn cháu đã nhắc nhở.” Cha Hàn là nhân vật nào, sao ông lại nghe không hiểu lời ý trong lời nói của người ta! Quả thật con gái của ông đã cho thêm không ít loạn, nhưng bị người ngoài chỉ rõ ra như vậy, ít nhiều trong lòng ông vẫn hơi cảm thấy khó chịu.

Lăng Vi biết rõ ông sẽ khó chịu, nhưng vẫn nói ra, cha Hàn cảm thấy, người bạn này của con trai ông... rất thẳng thắn! Người bạn này của con trai ông, không vì lợi ích riêng của mình, mà chỉ nói những lời tốt đẹp không thật lòng.

Cha Hàn cúp điện thoại, trực tiếp đi về phía mấy người đang đi trước

kia — —

Trong phòng thí nghiệm, mọi người đang như hỏa như đồ(*) nghiên cứu “Nguyên tố X”!

(*)Chữ “Đồ” là chỉ màu trắng của bông lau. Nguyên ý của câu thành ngữ này là “Đỏ như lửa, trắng như bông lau”, thường dùng để chỉ khí thế rầm rộ.

Quân Dương rầu rĩ nói với Diệp Đình: “Anh Đình... Cho dù chúng ta có nghiên cứu điều chế ra thuốc giải kiềm chế nguyên tố X, cũng không thể làm cho Lục ca hoàn toàn khôi phục sức khỏe như trước kia... Phần lớn tế bào trong thân thể anh ấy đã bị hư hại nặng nề... cho dù anh ấy có tỉnh lại, cũng...”

Chương 1053: Quyết định quan trọng mà khó khăn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cũng cái gì?” Diệp Đình trực tiếp hỏi anh ta.

Quân Dương cảm nín nửa ngày trời, khó chịu đến nỗi không thể nói ra được nửa chữ...

Bảo anh ta nói ra câu: “Cho dù Hàn Yến có tỉnh lại, cũng không thể sống được quá lâu”... anh ta thật sự là...

Quân Dương khó chịu muốn chết, trong lòng đau nhói giống như bị kim châm!

Diệp Đình trấn định nói: “Cậu cứ điều chế thuốc giải trước rồi nói tiếp. Ít nhất phải cứu người tỉnh lại trước đã, còn chuyện sau này cứ từ từ rồi tính. Có vấn đề gì cứ từ từ giải quyết. Không phải trước đó cậu còn nói không thể nghiên cứu điều chế ra được thuốc giải sao? Sao bây giờ cậu lại biết, sau này không thể tìm ra cách giải quyết? Có nhiều người giúp cậu như vậy, cậu còn sợ cái gì? Lòng tự tin của cậu đã chạy đi đâu mất rồi?”

Lần này Hàn Yến ngã xuống, đã khiến Quân Dương làm việc quá sức. Mặc dù cuối cùng tất cả các vấn đề đều đã được một tay Quân Dương giải quyết, nhưng với anh ta, trong quá trình này, anh ta giống như bị tra tấn trong địa ngục vậy.

Quân Dương lập tức gật đầu, “Đúng! Cứu người tỉnh lại trước rồi nói

sau! Sau này, em sẽ nghiên cứu về cơ chế tái tạo tế bào... em cũng không tin, em không cứu được lão Lục trở về!”

Diệp Đình vỗ vào vai anh ta, Quân Dương là thiên tài trong thiên tài, nếu không dựa vào trí thông minh của anh ta, thì quá trình cứu Hàn Yến cũng sẽ không thuận lợi thế này.

Lúc này, một vị lão chuyên gia đứng bên cạnh Quân Dương đột nhiên thở dài nói: “Thật ra thì, quốc gia chúng ta vốn có một chuyên gia Sinh vật học tế bào cực kỳ giỏi. Người phụ nữ đó thật sự rất giỏi! Đã giải quyết rất nhiều cửa ải khó khăn trong lĩnh vực Sinh vật học tế bào! Lúc đó, có rất nhiều chứng bệnh không thể nào chữa trị được, đã được cô ấy nghiên cứu khám phá ra... Mỗi khi cô ấy làm một công trình nghiên cứu, là có một chứng bệnh nan y có thể có được trị tận gốc! Danh tiếng của cô ấy... thật sự rất vang dội! Giới chuyên gia y học trong nước, và cả ở nước ngoài... Người người đều muốn gặp cô ấy! Cô ấy, thật sự là một thiên tài! Thiên tài trong thiên tài!”

Quân Dương dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía lão chuyên gia kia, nóng lòng hỏi: “Còn có người như vậy sao? Vậy chúng ta đi mời cô ấy đi!”

Lão chuyên gia nhìn chằm chằm vào Quân Dương rất lâu, tiếc nuối nói: “Hai mươi mấy năm trước... cô ấy đã qua đời rồi.”

Đôi mắt của Diệp Đình chợt trở nên thâm trầm khó dò, anh hỏi lão tiên sinh kia, “Chuyên gia sinh vật học tế bào mà ông nói... Có phải tên là— — Diệp khanh...”

“A — —” Lão tiên sinh kinh ngạc “A “ lên, quan sát Diệp Đình từ trên xuống dưới, “Không ngờ rằng... thế hệ trẻ các cậu, đã nghe đến tên của cô ấy?” Theo lý thuyết... lúc đám tiểu bối các cậu còn chưa ra đời, Diệp khanh đã không còn... Làm sao còn có người biết cô ấy?

Diệp Đình trầm giọng nói: “Diệp Khanh... là mẹ cháu.”

“A!” Thiếu chút nữa lão tiên sinh đặt móng ngã ngòi dưới đất. Cũng may Quân Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ ông ta!

Lão tiên sinh che tim, quan sát Diệp Đình từ trên xuống dưới, “Quả thật rất giống...”

Diệp Đình trầm mặt, lập tức đi tìm Lăng Vi, “Vợ... bây giờ phải lên đường đi đến một nơi.”

Anh nắm thật chặt tay cô, Lăng Vi ngẩng đầu lên, thấy biểu tình của anh nghiêm túc dị thường, hơn nữa ánh mắt cũng cực kỳ kiên nghị, dường như anh đã hạ quyết tâm, cho dù ai cũng không thể nào lay động được.

Cô không hỏi anh muốn đi đâu, cũng không hỏi anh muốn đi tìm ai. Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt này, ánh mắt này của anh, cô đã đoán ra được... anh muốn đi tìm mẹ của anh!

Lăng Vi cũng nắm tay anh thật chặt, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh nói: “Em đã nói rồi, em sẽ đi cùng với anh.”

Diệp Đình nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, rồi tầm mắt từ từ hướng xuống dưới, bây giờ bụng nhỏ của cô đã hơi nhô lên...

Nơi anh muốn đi... chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng, bầy rập khắp nơi! Sao anh nỡ để cô đi cùng?

Chương 1054: Quyết định quan trọng mà khó khăn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cắn môi nhìn anh, “Sao anh bỗng quyết định đi tìm mẹ? Không phải tiểu đội bóng tối đang tìm kiếm dựa vào đầu mối trong bức tranh kia sao? Hơn nữa, anh đã bố trí muốn đánh gãy Pual-Louis Tur... Bây giờ anh muốn đẩy kế hoạch ra sau sao?”

Diệp Đình chợt ôm cô vào trong ngực, anh ôm cô đến trên ghế sa lon ngồi yên.

Anh dán mặt của mình vào khuôn mặt lạnh như băng của cô, mấy sợi râu lún phún của anh vuốt ve vành tai cô, anh thật sự không nỡ rời xa cô... Nhưng lần hành động này, thật sự không thể để cho cô đi theo được. Nếu muốn tìm được trụ sở kia, anh chắc chắn phải đến nơi cực kỳ bí ẩn. Nói không chừng, phải thám hiểm trong núi sâu rừng thẳm.

Thần Nông Giá Núi Đại Ba và núi Vu ở cạnh nhau, dãy núi Tần Lĩnh lại giáp với những dãy núi cao chọc trời, tình hình ở vùng núi đó đặc biệt phức tạp, có nhiều ao đầm, khí độc. Anh cũng không biết căn cứ bí mật đó ở nơi nào. Nếu dễ tìm như vậy, nó đã sớm bị người ta phát hiện ra, hướng chi, tiểu đội bóng tối đã tìm hơn một tháng, nhưng đến nửa tin tức vẫn không truyền trở về.

Anh kiên quyết không thể để cô đi theo đến nơi nguy hiểm địa như vậy được. Nếu có gì bất trắc xảy ra... Đứa bé gặp nguy hiểm, mà cô cũng nguy hiểm.

Hô hấp của Diệp Đình hơi khó khăn, anh thở hổn hển ở bên tai cô, Lăng Vi cảm giác được anh đang giãy giụa.

Cô nghe thấy anh trầm thấp nói ở bên tai cô: “ Lúc nào thu thập lão quỷ Paul cũng được, nhưng tiểu Yến không chờ nổi. Vừa rồi Quân Dương đã nói, cậu ta có thể điều chế thuốc giải, nhưng... cho dù có cứu được lão Lục tỉnh lại, thì phần lớn tế bào trong thân thể lão Lục cũng đã bị phá hủy, bây giờ hệ thống miễn dịch trong thân thể cậu ta không thể đề kháng được với virus vi khuẩn, cũng đồng nghĩa với chuyện... cậu ta sẽ sống không được bao lâu...”

“...” trái tim của Lăng Vi hư chìm xuống đáy cốc! Hô hấp của cô dần nhẹ đi, giống như ngay cả thở cũng không thở nổi!

Thấy cô lo lắng, Diệp Đình vội vàng nói tiếp: “Vừa rồi có một vị lão chuyên gia nói, có một chuyên gia sinh vật học tế bào, có thể tái tạo tế bào bị tổn thương, bây giờ chỉ có nữ chuyên gia đó mới làm được kỹ thuật này... Đáng tiếc, người đó đã qua đời hai mươi mấy năm trước.”

“A ——” Lăng Vi kêu lên: “Đó là mẹ! Nhưng mẹ còn sống! Chỉ là bọn họ không biết!”

Diệp Đình gật đầu, “Chúng ta vốn có thể ngồi yên chờ tin tức của tiểu đội bóng tối. Nhưng... đã qua một tháng rồi, tiểu đội bóng tối còn chưa có tiến triển gì, anh phải tự mình đi một chuyến. Mẹ anh... có thể chờ chúng ta từ từ tìm bà, nhưng lão Lục không chờ được!”

Lăng Vi cũng kích động, “Vậy anh đi đi! Em ở nhà chờ anh!”

Diệp Đình ôm lấy cô, cuồng nhiệt hôn cô, vợ anh vĩnh viễn luôn hiểu anh, rõ ràng cô rất muốn đi cùng, nhưng lại sợ làm khó anh... nên cô

đã chủ động lui về phía sau, dùng thái độ khoan dung nhất làm cho anh cảm thấy yên tâm.

Lúc Vinh Phỉ và Lôi Tuấn tới, Diệp Đình đã nói rõ tình hình với bọn họ.

Vinh Phỉ nói: “ Ba ngày sau chúng ta sẽ lên đường, tôi phải chuẩn bị một số công cụ cần thiết.”

Anh ta ngây người ở Amazon mấy năm, nên cực kỳ quen thuộc với vùng rừng rậm đồi núi. Mặc dù, tình hình miền đồi núi Đại Ba khác biệt so với Amazon, nhưng anh ta có kinh nghiệm ở vùng rừng rậm đồi núi. Lại tìm ở hai vùng rừng núi nổi tiếng nữa, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thật ra thì Lăng Vi rất lo lắng... cô không muốn biểu hiện ra. Nhưng cô lại không giấu được, vẻ mặt đầy lo âu, chộc cho Diệp Đình rất khó chịu ở trong lòng.

Anh ôm lấy cô, nhỏ nhẹ nói, dịu dàng trấn an cô, biểu tình của Lăng Vi chợt đông cứng lại — — “Chồng! Động!” Cô đột nhiên nắm lấy tay anh, phủ lòng bàn tay ấm áp của anh ở trên bụng cô.

Cô kích động nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Chồng, con đang cử động! Em cảm giác được bào thai đang động! Giống như con sâu nhỏ đang bò... Là bảo bảo đang chào hỏi chúng ta...”

Lòng bàn tay của Diệp Đình trở nên, anh chỉ cảm thấy một dòng khí nóng truyền từ lòng bàn tay anh ta lan đến khắp toàn thân!

Anh ôm cô thật chặt, hôn cô, “Vợ, anh chắc chắn sẽ an toàn trở về gặp em, gặp Hàn Yến, còn cả bảo bảo của chúng ta nữa.”

Chương 1055: Hy vọng mới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ngắt lời anh, “Anh nói nghiêm túc như vậy làm gì? Giống như sinh ly tử biệt vậy.”

Diệp Đình bùng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, hôn mạnh.

Ba người quyết định xong, chuẩn bị muốn lên đường. Lão bác sỹ Chung nghe nói bọn họ muốn vào Tần Lĩnh, núi Đại Ba, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Lão bác sỹ Chung thần thần bí bí tìm Lăng Vi trò chuyện, “Diệp phu nhân, lão có lời muốn nói với cô.” Lão bác sỹ Chung đi vào một gian phòng họp nhỏ.

Lăng Vi đi vào theo, thấy lão bác sỹ Chung ngồi ở trên một cái ghế, cô cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh ông ta.

Lão bác sỹ Chung đưa tay ra, đặt ngón tay lên mạch của cô. Một lúc lâu sau, lão bác sỹ Chung ngưng trọng nhìn cô không nói lời nào...

Lăng Vi bị dọa sợ đến nỗi tim đập “Thình thịch”, “Sao vậy? Ông có lời gì, xin cứ nói rõ.”

Biểu tình của lão Chung hơi dọa người, trái tim của Lăng Vi cũng run run theo.

Lão Chung thu tay về, nói: “Có mấy lời, tôi vẫn không thể trực tiếp nói cho cô biết được.”

Lăng Vi thật sự rất muốn hét lên: “Vậy ông đừng nói cho tôi biết nữa!” Chắc chắn không phải là lời gì tốt đẹp rồi, nếu ông ta muốn nói con của cô không giữ được, thì bây giờ cô thật sự không muốn nghe...

Lão Chung vội vàng nói, “Cô đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải tôi muốn nói là cái thai không giữ được đâu, mà thành tử cung của cô khá mỏng, lúc mang thai đến tháng thứ bảy thứ tám, đứa bé trong bụng sẽ càng ngày càng lớn, sợ cô không đủ khả năng, dễ bị sinh non. Thậm chí có thể còn tòi tẹ hơn... sinh đôi vất vả hơn so với sinh một rất nhiều, lấy ví dụ, một người phụ nữ mang thai, đứa bé sinh ra có thể nặng bảy cân(*), nhưng đổi lại là sinh đôi, hai đứa bé cộng lại mới được bảy cân. Mỗi đứa sẽ ba cân rưỡi... Thậm chí, có thể có thể có trường hợp đứa lớn đứa nhỏ. Nhỏ đến nỗi không đến ba cân rưỡi... Nếu sinh non, sẽ rất dễ xảy ra nguy hiểm. Ý của tôi là như vậy...”

(*) Một cân ở QT bằng 0,5 kg ở VN nhé

Lăng Vi cau mày, gật đầu nói, “Tôi đã từng đọc thấy những lời của ông ở trong sách thai sản. Tôi cũng đã có chuẩn bị ở trong lòng.”

Lão bác sỹ Chung nói: “Trước đây tôi không nói cho cô, là sợ cô ngày ngày lo lắng. Nếu tâm tình của cô không tốt, không ăn uống gì, không ngủ được, đứa bé sẽ phát triển rất chậm.”

Lăng Vi nghi ngờ hỏi, “Vậy tại sao bây giờ ông lại muốn nói cho tôi biết những chuyện này?”

Lão bác sỹ Chung nói: “Bởi vì... tôi nghe nói, chồng cô muốn đi đến núi Tần Lĩnh núi Đại Ba?”

Lăng Vi hơi nhướn mày, chăm chú nhìn lão Chung, “Bọn họ đi vào trong núi, có liên quan gì tới tôi?”

“Có liên quan!”

Lão Chung xác định gật đầu nói: “Trước kia tôi đã gặp một trường hợp, tình hình của người phụ nữ đó không khác gì với cô, đều có thành tử cung đặc biệt mỏng, lại là thể hàn, đều là tình trạng nguy hiểm giống cô. Sau đó trong lúc mang thai, cô ta vô tình ăn một loại thảo dược, đã giúp thai nhi ổn định, mười tháng sau cô ta mới sinh, đứa bé rất khỏe mạnh.”

Ánh mắt của Lăng Vi tỏa sáng, cô nhìn chăm chăm vào lão Chung hỏi: “ Có thể tìm được loại thảo dược này ở núi Đại Ba? Ý của ông là... Muốn sau khi bọn Diệp Đình vào núi, giúp tôi chú ý đến loại thảo dược này?”

“Không sai!” Lão Chung mỉm cười, “Người thông minh đúng là nói mấy câu đã hiểu ra.”

“Được, không thành vấn đề!”

Lăng Vi vui vẻ cười nói: “Lát nữa tôi sẽ nói với anh ấy. Bảo anh ấy giúp chúng ta mang trở về nhiều nhiều, sau này ông cho người khác dùng, cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Lăng Vi ngọt ngào cười, thật ra thì tìm một loại thảo dược, cũng không cần chồng cô ra tay, chỉ cần tiểu đội bóng tối giúp một tay giải quyết là được.

Chương 1056: Hy vọng mới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão Chung thấy vẻ mặt hớn hờ của cô, lúng túng cười nói: “Cô đừng nóng vội... tôi còn chưa nói hết lời...”

Lăng Vi: “...”

Trong nháy mắt, lại không muốn nói chuyện với ông lão này! Thờ ờ — — chắc chắn nửa câu sau không phải là lời tốt lành gì!

Lão Chung nói: “Loại thảo dược này, rất đặc thù. Đặc biệt khó tìm thì không nói, còn... đặc biệt dễ bị khô héo...”

“Dễ bị khô héo?” Lăng Vi cau mày.

“Đúng...” Lão Chung gật đầu, nói đúng sự thật: “Loại thảo dược này gọi là cỏ khô độc, cũng gọi cỏ khô độc...” Lão tiên sinh viết một chữ “Độc” trong cỏ độc ở trên bàn, rồi lại viết một chữ “Độc” trong cỏ độc (*).

(*) Chữ độc đầu tiên(獨) có nghĩa là cô độc, một mình. Còn chữ độc thứ hai(毒) có nghĩa là thuốc độc, độc hại.

Lăng Vi nhìn ông viết hai chữ này, gật đầu, bày tỏ nghe hiểu.

Ông lão lại nói tiếp: “Loại cỏ khô độc này có một đặc tính rất đặc biệt, một khi bị hái xuống, không tới nửa giờ sau, nó sẽ bị khô héo, không

còn tý dược tính nào.”

“...” Lăng Vi nhíu chặt mày lại.

Suy nghĩ rồi lại hỏi lão tiên sinh: “Không trực tiếp hái xuống được, ngay cả đào cả cây lẫn đất lên cũng không được?”

Lão tiên sinh lắc đầu, “Vậy sao nó còn được gọi là cỏ khô độc(Độc trong nghĩa cô độc) nữa, nó sinh trưởng ở nơi cô độc, chỉ cần nơi nào có nó sinh trưởng, những loại hoa cỏ khác đều thể không sống nổi, bởi vì rễ của nó rất lớn, lại thải ra một loại độc tố, những loại hoa cỏ nhỏ sẽ không thể chịu nổi, còn chưa sinh trưởng đã bị độc chết. Vì vậy, nếu cô nhìn thấy trong diện tích một mét vuông, không có một cây hoa ngọn cỏ nào sống nổi, duy chỉ có một cây nhỏ yếu ớt sinh trưởng, đó chính là độc cỏ khô. Nếu cô cho rằng nó rất dễ tìm, vậy thì cô sai hoàn toàn rồi, loại thảo dược này, toàn bộ dãy núi Tần Lĩnh cũng chưa chắc có được hai khóm cây! Vấn đề bây giờ là... Tìm nó khó khăn, mang nó đi càng khó khăn hơn...”

Lăng Vi vẫn không hiểu, “Tại sao đào cả cây lẫn đất lên, nó vẫn còn bị khô héo? Chúng ta không phá xấu nó căn tu, nhiều đào một ít đất, để cho nó dinh dưỡng đầy đủ không được sao?”

Lão tiên sinh bất lực cười nói: “Không phải vấn đề do đất... Có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như thay đổi môi trường sống. Khí hậu trong núi Đại Ba là khí hậu ẩm ướt, cỏ khô độc có yêu cầu đặc biệt cao với độ ẩm trong không khí, nhiều thêm một phần nước, nó không sinh trưởng được, ít đi một phần nước nó cũng không sống được. Vì vậy, tôi nói dãy núi lớn Tần Lĩnh như vậy, cũng chưa chắc có được hai khóm cây. Loại thảo dược này... Còn có một đặc tính, nó sợ chấn động. Một khi có người đào nó lên, mang nó đi, gặp hết chấn động này đến chấn động khác, nó cũng sẽ từ từ khô héo.”

Lăng Vi cười nói: “Loại thảo dược này đúng là khó hầu hạ... như Hoàng đế vậy, quá căng quý(*)...”

(*)矜貴:Căng quý: Khoe khoang, tự cho mình là tôn quý, trân quý.

Bottom of Form

Trước kia cô luôn nói Diệp Đình khó hầu hạ... Bây giờ nhìn lại, ông chồng nhà cô, thật sự là... Tương đối dễ phục vụ...

Lão Chung bất đắc dĩ cười nói: “Những thứ này chưa được coi là căng quý gì cả, đừng nói là mang đi, chỉ cần gặp mưa to gió lớn, nó cũng không chịu nổi. Vì vậy nếu cô đi tìm, tốt nhất là tìm ở nơi có thể che mưa che gió. Tuy nhiên... Đây cũng chính là chỗ căng quý của cỏ khô độc.”

Lăng Vi cười khanh khách.

Đến bây giờ, Lăng Vi mới được coi là nghe hiểu toàn bộ, “Ý của ông là... chỉ khi nào tôi đi theo, tìm được rồi lập tức uống, mới có hiệu quả phải không?”

“Ừ, “ Lão Chung gật đầu nói: “Hơn nữa, bây giờ cô đang trong thời kỳ mang thai ổn định, vẫn vặn bốn tháng, thai ổn định, rất thích hợp ăn nó. Nếu muộn hơn, hiệu quả cũng sẽ không tốt được như bây giờ. Trước đây, cô còn chưa mang thai được bốn tháng, tôi không nói chuyện này, bởi vì khi đó nói ra sẽ chỉ làm cô lo lắng mà thôi.”

Lăng Vi cắn cắn môi, cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Chồng tôi nói... Nơi anh ấy muốn đi là Tàn Lĩnh, trong rừng sâu núi thẳm núi Đại Ba, đặc biệt nguy hiểm! Anh ấy sẽ không đồng ý cho tôi đi theo.”

“Ừ, vậy thì phải nhìn vào chính các cô. Tôi là một bác sỹ, tôi có trách

nhệm nói những chuyện mình biết ra. Còn có làm hay không, thì đó là chuyện của các cô...”

...

Chương 1057: Anh chính là bầu trời của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi suy nghĩ cẩn thận, nói: “Được, cảm ơn ông nói với tôi những chuyện này... Tôi tìm chồng tôi thương lượng.”

Cô đi ra phòng họp, lo lắng... Từ đầu đến cuối đều cau mày.

Trước kia, cô vẫn luôn lo lắng, sợ đứa nhỏ sẽ sinh sớm. Đứa nhỏ từ từ lớn lên, bụng cô nhất định sẽ nặng không thôi...

Tình hình chính cô, cô rõ hơn ai khác.

Bây giờ có cơ hội, cô chắc chắn phải tìm thử. Nếu bây giờ không tìm, đến tháng thứ bảy, tình hình sẽ tệ hơn.

Khi đó, nếu đứa nhỏ có nguy hiểm gì, cô còn muốn sống hay không?

Bác sĩ Chung nói với cô những điều này chứng tỏ bây giờ con cô còn nhỏ, thai ổn định. Đi ra ngoài đi đi lại lại cũng không sợ, lão tiên sinh lo lắng sau này.

Cô rất muốn đi, nhưng 180% Diệp Đình sẽ không đồng ý!

Vấn đề bây giờ là phải nói thế nào với Diệp Đình...

Tên kia cố chấp bướng bỉnh như con lừa! Anh nói không được, nhất định là không được...

Lăng Vi bấu môi, đi tới thư phòng của Quân Dương, Quân Dương, Diệp Đình, Vinh Phỉ và Tần Sinh, Lôi Tuấn đang nghiên cứu địa hình của núi Đại Ba, Tân Lĩnh.

Quân Dương đã pha thuốc giải mới xong, bây giờ phải đợi, một giờ sau, cho Hàn Yến uống thêm.

Hàn Yến uống thuốc này xong, mọi người đều thấy hiệu quả, nếu đã loại bỏ tế bào ác tính trong thân thể Hàn Yến, vậy thì thuốc giải này chế biến thành công!

Nhưng vấn đề là... cho dù loại bỏ tế bào ác tính, hồng cầu trong thân thể Hàn Yến cũng bị phá hoại hết, bọn họ phải nhanh chóng tìm mẹ Diệp Đình, cầu bà tới phẫu thuật phục hồi tế bào cho Hàn Yến.

Năm người bọn họ đang nghiên cứu địa hình, đột nhiên thấy mặt Lăng Vi đầy vẻ “Bà rất không vui, ai cũng đừng chọc bà” tức tối đi vào...

Tần Sinh, Vinh Phỉ, Quân Dương, Lôi Tuấn liếc nhau, Vinh Phỉ nói: “Đói rồi, chúng ta ăn chút gì rồi nghiên cứu tiếp.”

Lăng Vi lại nói: “Các người không cần trốn tôi, tôi có lời muốn nói với Diệp Đình, nhưng... các người cũng không cần tránh, chuyện này, tôi cũng muốn trưng cầu ý kiến các người.”

Lăng Vi ngồi xuống sofa, từ từ điều chỉnh ưu tư mình.

Một lát sau, cô tĩnh tâm lại. Điềm đạm cười nói với mọi người: “Tôi có tin tốt muốn nói cho mọi người.”

Vinh Phỉ thầm ọe: “Biểu tình cô lúc đi vào... không giống có tin tốt...”

Tần Sinh mấp máy môi, không nói gì.

Quân Dương cười “ha ha”, cũng không dám lên tiếng.

Chỉ có tên ngốc Lôi Tuấn không muốn sống hỏi một câu: “Chị dâu, chị có tin tốt gì? Không phải là ngày mai đứa nhỏ ra đời chứ? Ha ha ha ha — —”

Lăng Vi nhìn chăm chăm Lôi Tuấn, cười nói: “Cậu nói... gần đúng.”

“Phốc — —” Lôi Tuấn phun ra: “Tôi chỉ đùa thôi... Chị dâu, chị không cần phối hợp với tôi như vậy... Thật đó... Chị như bây giờ, tôi hơi pia*...”

(*) Từ mô tả tiếng bạt tai. Ý ở đây là giống như bị tát.

Lăng Vi hừ nói: “Pia cái rắm!”

Cô khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ phòng vệ nhìn mọi người, nói: “Vừa rồi bác sĩ nói với tôi màng cung tôi mỏng, đứa nhỏ ngày càng lớn, đến khi bảy, tám tháng sẽ dễ sinh sớm. Đáng đắp sinh đôi vốn nhỏ, còn sinh sớm... Đứa nhỏ rất nguy hiểm.”

Thật ra cô biết, bác sĩ đều chọn tình trạng nhẹ nhất để nói, nghiêm trọng, người ta đều giữ lại một nửa.

Mọi người đều hiểu.

Diệp Đình đứng trong bàn gỗ lim, nhìn cô hỏi: “Tin tốt thì sao?”

Lăng Vi nhướn mày, nhìn chăm chú vào anh. Cô toét miệng cười: “Tin tốt là có một loại thảo dược có thể an thai! Có một người đàn bà

cũng có màng cung nhỏ như em, cô ấy vô tình ăn được thảo dược đó, thai liền ổn định, đủ tháng mới sinh!”

Diệp Đình hỏi cô: “Thảo dược này đúng lúc ở nơi bọn anh muốn đi?”

“Aiyaya, chồng! Sao anh thông minh như vậy?” Lăng Vi liền đứng lên, chạy tới ôm cổ Diệp Đình, hôn lên mặt anh.

“Khụ — —” Vinh Phỉ khụ một tiếng, đã rất lâu anh không chạm vào đàn bà, không chịu nổi show ân ái như vậy có được không?

Tần Sinh, Lôi Tuấn đều có vợ, tỏ vẻ không ảnh hưởng gì...

Chương 1058: Anh chính là bầu trời của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt Quân Dương cũng là biểu tình “Tâm hồn lão tử rất mỏng manh, hai người đây là trắng trợn đả thương lão tử! Còn nữa, lão tử không mù, hai người không thể kích thích ánh mắt lão tử như vậy”.

Huhuhu... Người vừa thất tình, các người không hiểu...

Với sự thông minh của Diệp Đình, sao không hiểu Lăng Vi muốn nói gì.

Anh rũ mắt, dùng ánh mắt “Em lại muốn chọc phá anh” nhìn cô, giọng vững chắc hỏi: “Em còn muốn nói thảo dược này... chỉ có thể dẫn em đi theo mới hữu dụng, người khác đi đều vô dụng đúng không?”

“Hu hu hu...” Lăng Vi làm bộ lau nước mắt: “Chồng, anh thông minh như vậy, em thật cảm động nha!”

Diệp Đình hung tợn cắn răng: “Không được!”

Lăng Vi bĩu môi, cô cau mày trừng anh. Hồi lâu, cô xoay người, hừ một tiếng: “Không tốt với anh nữa!”

Cô đi tới sofa ngồi xuống.

Cô thầm suy nghĩ, tự cô nói nhất định không thuyết phục được Diệp Đình, cô phải tìm cứu binh!

Cô đi ra ngoài, mời lão Hồ, lão Chung, lão Trương tới. Còn có Kaya, Lôi Đình, Thiên ma, Hạ Tiểu Hi, Chính Hiền cũng tới theo.

Tổng hợp ý kiến của mấy vị lão chuyên gia, Lăng Vi tổng kết: “Bây giờ em mới bốn tháng, ra ngoài hẳn không thành vấn đề. Nếu tìm được thảo dược, có thể ổn định thai nhi, đứa nhỏ sẽ khỏe mạnh lớn lên, hoàn toàn không có chuyện gì. Nếu không tìm được, tình hình không khác gì bây giờ... Bây giờ em ở nhà ngồi chờ chết, đứa nhỏ đến tháng thứ sáu, thứ bảy, chúng ta phải nghe theo mệnh trời... Tại sao em không thể ra sức cho đứa nhỏ? Cho dù trong quá trình này em xảy ra bất trắc gì, ít ra em đã cô hết sức, ít ra em không phụ lòng bọn nhỏ!”

Tất cả mọi người đều nhìn cô chăm chăm. Biểu tình cô kiên nghị, ánh mắt cũng lộ ra sức mạnh chấn động lòng người!

Ban đầu Diệp Đình bị tính cách kiên cường và ánh mắt chấn động lòng người của cô mê hoặc.

Chỉ cần cô lộ ra bộ dáng này, có 10 ngàn Diệp Đình cũng không chống cự được...

Diệp Đình rút cuộc gật đầu: “Em có thể đi theo, bọn họ xem hoàn cảnh trước rồi quyết định có dẫn em đi vào trong không. Toàn bộ quá trình em phải đi theo anh, phải nghe theo chỉ huy của anh. Anh bảo em về nhà, em phải về nhà, anh bảo em đi theo, em mới có thể tiếp tục đi theo.”

“Không thành vấn đề! Chồng em nhất định sẽ không để cho em xảy ra chuyện!” Mặt Lăng Vi đầy biểu tình “Anh chính là bầu trời của em”.

Diệp Đình nhìn cô, chợt bật cười: “Qua đây...”

Lăng Vi chạy tới, Diệp Đình không có động tác gì, cô hôn lên môi anh...

Diệp Đình hài lòng nhếch môi, tỏ vẻ “Coi như em hiểu chuyện”... Lăng Vi toét miệng cười với anh.

“Khụ — —” Mọi người đồng thời trợn trắng mắt... Nhìn trần nhà... Vừa rồi bọn họ ngu bao nhiêu, còn lo lắng thay hai người họ, sợ họ gây gổ?

Một giờ sau, Lôi Đình cẩn thận bưng thuốc giải cho Hàn Yến uống.

Chương 1059: Tỉnh lại, bạch mã hoàng tử chân chính (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mọi người đi tới cửa phòng bệnh Hàn Yến, Chính Hiền chạy đầu tiên mở cửa cho bọn họ.

Vừa mở cửa, phát hiện ba Hàn, mẹ Hàn, Hàn Linh Tê, “Hoa Đào” đều ở đây...

Lăng Vi đột nhiên dừng chân.

Mọi người đều không nhìn ra Hoa Đào này có gì không đúng, chỉ có Lăng Vi vừa nhìn liền nhận ra!

“Cô ấy không phải Hoa Đào, cô ấy là chị của Hoa Đào!”

Lăng Vi chỉ cảm thấy cả phòng bệnh tối tăm hẳn đi.

Cô nhìn ba Hàn, tựa như đang hỏi: “Không phải con đã nói rõ với bác rồi sao? Tại sao bác dẫn chị cậu ấy tới?”

Ba Hàn vô cùng khó xử, ông đi ra phòng bệnh, Lăng Vi đi theo sau ông.

Ba Hàn đóng kín cửa, nói với Lăng Vi: “Bác đã nói cực kỳ rõ ràng với cô gái này, bác nói Tiểu Yến nhà bác thích em gái cô ta, cô ta khẳng định không tin. Lời tốt, lời xấu, bác và mẹ Tiểu Yến đều nói hết rồi, cũng nói cho cô ta rất rõ, người hai bác muốn tìm không phải cô ta,

nhưng cô gái này không chịu tin, nhất quyết nói phải tìm Hàn Yến ngay mặt đối mặt!”

Ông dừng một lát, nói tiếp: “Bác và mẹ Tiểu Yến cản cũng không cản được, cô gái này đòi đi theo. Còn chất vấn hai bác, cô ta nói: Là Hàn Yến chính miệng nói với hai bác anh ấy thích Giản Ninh sao? Không có đúng không? Anh ấy luôn hôn mê bất tỉnh, hai bác cũng không biết rốt cuộc trong lòng anh ấy thích người nào, đúng không?”

“...”

Lăng Vi trong nháy mắt phiều thểu người chị này của Hoa Đào!

Ba Hàn nói: “Hai bác bị cô ta quẩn lấy, không còn cách nào, không thể không mang cô ta tới, không mang cô ta đi cùng, bác và bác gái Hàn của cháu không về được! Cháu không nhìn thấy tình hình lúc đó đâu, khóc lóc om sòm trên đường chính... Nhiều người vây xem như vậy, bác và bác gái của cháu cũng mất mặt... Thật sự không có cách...”

“Dạ...” Lăng Vi có thể tưởng tượng tình cách lúc ấy, đổi lại là ai cũng không có cách.

Ba Hàn hỏi cô: “Có cần gọi cho Hoa Đào không? Bảo cô bé đến đây? Bác và bác gái cháu vốn muốn trực tiếp đi tìm Hoa Đào, nhưng không gọi được cô bé... Luôn tắt máy.”

“?” Đầu Lăng Vi “ong ong”, cô nói: “Có phải Hoa Đào đổi số điện thoại rồi không?”

Cô lập tức lấy điện thoại gọi cho Hoa Đào, đúng là tắt máy.

Cô lại lên Buckle nhắn tin cho Hoa Đào, hình đại diện của Hoa Đào

vẫn đen, nói thế nào cũng không đổi, hiển nhiên đã nhiều ngày không đăng nhập...

Lăng Vi lo lắng, nói với ba Hàn: “Cháu gửi qua bưu điện cho cậu ấy, cháu có địa chỉ cậu ấy! Bây giờ cháu nhờ người đến nhà cậu ấy xem thử.”

“Được!”

Lăng Vi tranh thủ thời gian bảo ám dạ đến nhà nhỏ của Hoa Đào điều tra.

Thành viên ám dạ ở gần Hoa Đào lập tức báo cáo: “Phu nhân, hai ngày nay Hoa Đào tiểu thư luôn ở trong nhà, vừa rồi tôi đi gõ cửa, cô ấy ngủ mơ mơ màng màng ra mở cửa... Tôi nói tôi là thợ tới sửa nước nóng, cô ấy liền đóng cửa đi ngủ...”

Lúc này Lăng Vi mới yên tâm, ba Hàn nói: “Hoa Đào thật sự mệt mỏi... Bác đoán cô bé luôn ngủ, điện thoại hết pin cũng không biết.”

“Dạ...” Lăng Vi dặn dò thành viên ám dạ canh chừng gần nhà Hoa Đào, nếu đến tối Hoa Đào vẫn chưa chịu dậy ăn cơm liền mua đồ ăn bên ngoài đến cho cô, gọi cô dậy ăn.

Thành viên ám dạ: “...” Trầm mặc chốc lát, nói: “Dạ... Phu nhân...”

Giọng điệu không biết làm sao đó... Bọn họ làm sát thủ, điều tra hành động, không phải nhân viên giao hàng...

Lăng Vi mặc kệ bọn họ, gần đây bên Đế Đô cũng không có chuyện gì làm, chút chuyện nhỏ này, các người còn dám kén chọn!

Hừ — —

Chương 1060: Tỉnh lại, bạch mã hoàng tử chân chính (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi và ba Hàn trở lại phòng bệnh, chỉ thấy mẹ Hàn, Hàn Linh Tê, Lôi Đình, Kaya, Chính Hiền luống cuống tay chân dứt thuốc cho Hàn Yển, giọng bọn họ đều không nhỏ, không ngừng ồn ào ồn ào, nhưng cuối cùng vẫn dứt cạn thuốc cho Hàn Yển.

Một lát sau, máy kiểm tra bắt đầu ca hát...

Thanh âm đó...

Tâm tình mọi người đều tốt vô cùng! Vì máy kiểm tra hiện ra diện tích tế bào ác tính giảm bớt!

Chính Hiền bay nhảy chạy ra ngoài, hô lớn: “Anh — — Các anh mau đến xem!”

Quân Dương, Lôi Tuấn, Lý Thiên Mặc nhanh chóng chạy tới, Diệp Đình, Vinh Phi, Tần Sinh cũng chạy theo sau.

Mọi người nhìn máy kiểm tra, Quân Dương hưng phấn hét lớn: “Ha ha — — Tế bào ác tính bị loại bỏ! Thí nghiệm của lão tử thành công!”

Anh kích động vừa la vừa nhảy! Nhiều ngày qua quả thật hành hạ chết anh.

Anh ôm Chính Hiền, đè ót cô, áp môi mình lên môi cô.

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn em trở lại!” Anh cảm kích ôm Chính Hiền, cũng vì cô... Tối qua anh sắp sụp đổ, cũng may Chính Hiền trở lại, cô trở lại làm việc cùng anh cả đêm!

Cô không ngừng khích lệ anh, tiếp cho anh lòng tin!

Anh rút cuộc công phá trùng trùng ải khó, điều chế ra thuốc giải!

Chính Hiền! Cậu chính là người cứu rỗi tâm hồn tôi... Không có cậu, tôi giống như bụi cỏ khô, không có cậu, sinh mạng tôi cũng từ từ khô héo...

Mặt Chính Hiền đầy ngượng ngùng... Cô đẩy Quân Dương ra, trốn sau lưng Lăng Vi.

Lý Thiên Mặc bĩu môi, anh ta cũng muốn hôn Chính Hiền.... Lần này chế biến thuốc giải thành công, công lao của anh ta cũng không nhỏ nha...

Không có anh ta tính toán công thức, sao Quân Dương biết kế quả tế bào biến dị... Nhưng, trải qua lần thử thách này... Dường như Chính Hiền rút cuộc nghĩ kỹ, ai mới là hoàng tử bạch mã không thể thay thế trong cuộc đời cô...

Chính Hiền then thùng trợn mắt nhìn Quân Dương, lại ngẩng đầu cười áy náy với Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc cười thản nhiên với cô, tỏ ý không sao. Mặc dù trong lòng đau khổ... Nhưng, anh ta vẫn cười với cô.

Mọi người đều nhìn ba người họ, thật vi diệu...

Tất cả mọi người đều lo cho ba người, chỉ có Lăng Vi bỗng nhiên buồn cười nghĩ xảy ra chuyện gì? Cô phát hiện, cô ngày càng hư rồi... Nếu không phải Lý Thiên Mặc chợt tiến tới bước này, Quân Dương vẫn không chịu thừa nhận tình cảm của anh với Chính Hiền, Chính Hiền cũng vĩnh viễn không dám nói ra mình là nữ.

Thiên ma ơi Thiên ma, cậu làm Lôi Phong sống... Nhưng không lấy được gì cả... Nhưng không sao, con người đều đang trưởng thành mà... Không có tôi luyện, sao có thể thành thực? Chờ cậu thành một người thành thực, mê người, đương nhiên sẽ tìm được mục tiêu định trước của mình, chứ không phải “Không có mặt mã”... Khi đó, cậu cũng sẽ không hối hận mình đã từng thích một cô gái như vậy.

Chờ đợi rất lâu, Hàn Yến rốt cuộc tỉnh lại.

Mọi người kích động đến đỏ mắt! Hàn Yến tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, anh thấy tất cả mọi người đều vây quanh anh... Anh suy yếu cười với mọi người, giọng dịu dàng, yếu ớt nhưng tràn đầy chân tình, anh nói: “Có thể thấy được mọi người, thật sự quá tốt... Mọi người cực khổ rồi.”

Chính Hiền, Lôi Đình lập tức bật khóc, nước mắt rơi xuống.

Mẹ Hàn, ba Hàn nắm tay Hàn Yến, nước mắt lưng tròng...

Lăng Vi vỗ tay, nói: “Hàn Yến tỉnh là chuyện tốt nha! Chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng đi!”

“Được! Ngay tại tầng trên cùng Đế Luân sang trọng nhất ở Đế Đô!”

Chương 1061: Cưới bạch mã, đều là hoàng tử (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Yến tỉnh, mọi người cực kỳ vui vẻ, mỗi một người đều mừng rỡ như điên, vỗ tay cười to.

Chị Hoa Đào bị ngăn ở phía sau cùng đẩy Hạ Tiểu Hi và Lôi Đình ra, cô ta chen lên trước, nóng lòng kêu: “Hàn Yến!”

Hàn Yến nằm trên giường bệnh, tròng mắt đen dẹt, liếc mắt qua cô ta. Một khắc thấy chị Hoa Đào, Hàn Yến đột nhiên nhú mày!

Trong mắt anh tràn đầy không vui, chân mày khẽ nhướng, nhìn sang ba mẹ mình, không đợi anh nói chuyện, mẹ Hàn vội nói: “Con hôn mê nhiều ngày như vậy, đều là Hoa Đào chăm sóc con... Đứa nhỏ kia bị em gái con chọc giận chạy mất, ba mẹ đến nhà cô bé nói xin lỗi, ai có thể ngờ... Ba mẹ nhận lầm người, mang chị Hoa Đào về đây.”

Nửa đoạn sau bà không nói là chị Hoa Đào mặt dày mày dạn khẳng định đi theo, dù sao nhiều người ở đây như vậy, cũng không thể không cho cô gái người ta mặt mũi.

Lúc này, Giản Văn nói: “Hàn Yến, anh luôn thích em có đúng không? Em gái em giả dạng em, tới tìm cách giành thiện cảm của ba mẹ anh, anh không thể cả tin cô ta!”

Sắc mặt Hàn Yến lập tức chìm xuống. Từ một khắc anh thấy chị Hoa Đào, liền không nhìn cô ta thêm lần nào nữa.

Giản Văn thấy anh không nhìn cô ta, cũng không trả lời, lửa giận liền bốc lên!

“Hàn Yến... Anh nói chuyện đi... Bây giờ ba mẹ anh đều hiểu lầm anh thích em gái em rồi...”

Hàn Yến từ đầu đến cuối không nhìn cô ta lần nào, anh nhìn sang Quân Dương, hỏi: “Bây giờ tôi không sao rồi đúng không? Có thể xuống đất đi lại chưa?”

“Hả? Có thể...” Quân Dương sừng sốt: “Có thể có thể, bây giờ anh sinh long hoạt hổ, muốn làm gì thì làm cái đó! Mau mau mau, mau xuống đất đi tới đi lui, nhiều ngày qua đều là Hoa Đào và bác gái đấm bóp cho anh, nếu không anh nằm vậy, bắp thịt dễ bị rút.”

Hàn Yến muốn xuống giường, Quân Dương và Lôi Tuấn lập tức đi lên đỡ anh.

Đỡ anh vào phòng vệ sinh rửa mặt, Hạ Tiểu HI lại nấu cháo cho anh. Hàn Yến khôi phục sức lực, tự tắm.

Cả phòng đầy ắp tiếng cười nói, Giản Văn luôn bị người khác xem là không khí, không có ai đuổi cô ta đi, cũng không có ai nói chuyện với cô ta...

Hàn Yến đang tắm, những người khác đang nói chuyện trời đất. Từng khuôn mặt đều hồng hào, Quân Dương nói: “Chỗ tôi cho tới bây giờ chưa từng nào nhiệt như vậy.”

Quay đầu nói với Chính Hiền: “Chúng ta khai rượu vang chúc mừng đi!”

Trong mắt anh lóe lên tia sáng, không còn vẻ mặt buồn rầu như trước...

Chính Hiền vui vẻ gật đầu: “Được! Em đi lấy rượu vang, mọi người chờ em nha!”

Quân Dương lại kêu: “Đừng quên lấy ly!”

“Biết rồi!”

Trong lòng Lý Thiên Mặc buồn bực!

Anh ta cực kỳ muốn níu lấy Chính Hiền, sau đó nói cho cô: “Quân Dương luôn sai em làm việc như vậy, sao em không biết phản kháng chứ? Em không thể nói một câu: ‘Sao anh luôn sai bảo em? Em cũng không phải đầy tớ của anh!’ sao?”

Nhưng Lý Thiên Mặc đè nén... nhìn dáng vẻ của Chính Hiền, cô thích bị Quân Dương sai bảo... Anh bảo cô ta chạy khắp nơi, cô tự nguyện đi.

Một lát sau, Hàn Yến tinh thần sáng khoái đi ra, thay âu phục màu trắng mẹ Hàn mới may cho anh. Hàn Yến thay âu phục, toàn thân lại có sức sống, đẹp trai, thật sự có thể mê hoặc hàng vạn thiếu nữ.

“Wow — — anh Yến của em thật đẹp trai!” Lôi Đình siết tay giậm chân!

Lôi Tuấn trêu ghẹo cô: “Em cũng có chồng có con rồi, khi nhìn đàn ông, mắt không thể sáng quắc như vậy, biết không? Cẩn thận bình giấm nhà em biết là em không xong đâu!”

Chương 1062: Cưới bạch mã, đều là hoàng tử (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn làm mặt quỷ với Lôi Tuấn: “Cảm giác em nhìn anh Yến nhà em không giống lúc nhìn đàn ông khác. Anh ấy là anh em của em mà, em thấy anh em của em đẹp trai như vậy, em cũng cảm thấy giống như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật!”

“Ha ha ha — —” Mọi người cười lên. Kaya huýt sáo.

Hàn Yến quả thật rất đẹp trai, anh vốn trắng, lại mặc âu phục màu trắng, đúng là thiên hạ vô song! Tuấn mỹ bức người!

Hàn Yến và mọi người cùng uống rượu vang, đột nhiên hỏi Quân Dương: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, đưa chìa khóa trực thăng cho tôi.”

“Phốc — — Khụ — —” Quân Dương trong nháy mắt bị sặc, sặc đến mặt đỏ bừng, anh vỗ ngực, dùng sức ho khan: “Khụ — — Anh muốn làm gì? Anh muốn tự lái trực thăng?” Chính Hiền gấp gáp đưa tay vỗ lưng cho Quân Dương.

“Khụ — —” Quân Dương sắp sặc chết!

Hàn Yến gật đầu, không trực tiếp trả lời.

Quân Dương nghiêng đầu, hít cảm hương ngoài cửa, Chính Hiền lập tức chạy ra ngoài lấy chìa khóa cho Hàn Yến.

Lý Thiên Mặc giận đến muốn giậm chân! Lại sao bảo Chính Hiền!
Sao anh nhẫn tâm như vậy chứ?

Chính Hiền nhanh chóng cầm chìa khóa tới, ném cho Hàn Yến: “Lục ca, anh mới tỉnh lại, thân thể có chịu được không?”

Mọi người đều biết Hàn Yến biết lái trực thăng. Kỹ thuật của anh luôn tốt, chỉ sợ thân thể anh không chịu nổi.

Hàn Yến dịu dàng cười với cô, phát hiện khí chất cô không giống trước kia. Tuy Chính Hiền mặc áo sơ mi và âu phục trung tính, nhưng mà...

Hàn Yến chớp mắt, Chính Hiền ngượng ngùng gật đầu với ai.

Hàn Yến bật cười. Lại liếc Quân Dương, anh không nói gì.

Cầm chìa khóa trực thăng đứng lên, hỏi mọi người: “Tôi muốn về Đế Đô, có ai muốn đi cùng tôi không?”

Ba Hàn nói: “Mọi người cũng về! Tối nay cử hành tiệc rượu ở Đế Luân, mọi người đều phải trở về!”

Hàn Yến suy nghĩ một lát, nói: “Vậy con không chung đường với mọi người. Mọi người thì để cho Quân Dương sắp xếp đi.”

“...” Ba Hàn trầm nghĩ, sao không chung đường chứ? Nhà ông cách “Đế Luân” gần như vậy... Tiểu Yến không về nhà sao?

Lúc này, Từ Phi nói: “Có lẽ tôi... chung đường với anh.”

Hàn Yến ngược mắt, nhìn chăm chú vào Từ Phi. Có ý gì? Anh muốn

đi tìm Hoa Đào, anh ta đi theo làm gì?

Mặt Từ Phi đầy nghiêm túc, lấp lánh nhìn anh chăm chăm.

Tầm mắt hai người chạm nhau trong không trung, bốc cháy!

Hàn Yến nói: “Đi.”

Từ Phi cởi áo blouse, sửa sang âu phục màu xám tro, đẩy mắt kính gọng vàng. Anh ta còn cố ý chạy đi soi gương, tháo mắt kính ra, đổi lại kính sát trùng, sửa tóc...

Sửa sang xong, từ phòng thay đồ đi ra.

“Ai u...” Kaya kinh hô.

Từ Phi tháo mắt kính, khí chất liền thay đổi! Đeo mắt kính thì bộ dạng thư sinh lịch sự, tháo mắt kính lập tức trở thành hoàng tử bạch mã!

Từ Phi đứng cạnh Hàn Yến, hai người không giống nhau, tựa như thăm tử thí!

Mọi người đều không hiểu rõ hai người muốn làm gì, vì không ai biết Từ Phi cũng từng bày tỏ với Hoa Đào.

Nhưng Hàn Yến biết. Anh biết Từ Phi muốn làm gì, nhưng anh, không, sợ!

Lăng Vi lập tức hiểu ra! Hai người này... đây là muốn thi đấu à? Ha ha... Cô thật muốn đi xem náo nhiệt, sao đây? Ha ha ha... Tha thứ cho cô không phúc hậu...

Mọi người đi ra ngoài, Quân Dương cho trực thăng đưa bọn họ đến

nhà Hàn Yến trước.

Cuối cùng, lúc chị Hoa Đào lên trực thăng cũng không có ai hỏi cô ta có muốn đi chung hay không, cũng không có ai hỏi cô ta muốn đi đâu.

Mọi người cười nói, cô ta hỏi Lăng Vi cái gì, Lăng Vi không nói nửa chữ, giống như không nghe thấy. Hạ Tiểu Hi tương đối dễ nói chuyện, Giản Văn liền kéo Hạ Tiểu Hi hỏi lung tung.

Nhưng một lát sau, Hạ Tiểu Hi lại bị Lôi Tuấn kéo đến trong góc hôn hôn sờ sờ...

Giản Văn rất ngọt ngào! Những người này có ý gì? Dù gì cô ta cũng là bạn Hàn Yến! Dù gì cô ta cũng là chị của Hoa Đào nha! Không phải bọn họ rất thân với Hoa Đào sao?

Chương 1063: Tôi đi về rửa mặt trước đã.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình, Kaya và Lăng Vi vẫn luôn nhỏ giọng thảo luận. Lôi Đình lo lắng nói: “Chúng ta đi theo xem đi! Anh Yển và anh Phi đánh nhau thế này! Chắc chắn là cực kỳ đẹp mắt! Qua thôn này, sẽ không còn cửa hàng nào như thế này nữa(*)!”

(*) Ý của câu này là nếu do dự không quyết thì mình sẽ cảm thấy hối tiếc.

Lăng Vi giả vờ “ Hừ “, “Xem em hóng bát quái kìa!” Trong lòng vẫn không ngừng hét lên, “Tiểu Đình mau giữ vững! Mau giữ vững! Chị cũng rất muốn đi xem bát quái...”

Kaya lập tức vạch trần Lăng Vi, “Cậu không muốn đi xem hả? Nhìn cái vẻ giả bộ của cậu này!”

“Phốc — —” Lăng Vi phun, “Được rồi, nếu đã bị cậu nhìn ra, vậy tôi thừa nhận! Ha ha ha... Thật muốn xem quá đi mất! Chúng ta hừ hổng như thế này... không biết có bị tiểu Yển và tiểu Phi đánh hay không thể?”

Lôi Đình 囧: “Chị dâu... chị vẫn xấu xa như vậy... vừa rồi em còn thật sự cho rằng chị không muốn xem...”

Lôi Đình nói xong, đột nhiên lại vui vẻ, nói: “Tiểu Yển... tiểu Phi... Chị dâu này, anh Yển và anh Phi đều lớn hơn so với chị, chị gọi bọn họ

như vậy, cảm giác như chị đang gọi con trai nhà mình vậy.”

Lăng Vi mặc kệ, “Chồng chị gọi như vậy, chị cứ gọi như vậy đấy!”

“Ai ôi...” Kaya bĩu môi, “Bây giờ còn bày đặt học tam tông tứ đức cơ đấy, bình thường lúc gieo họa cho Đình Đình nhà chúng ta, sao không thấy cậu nghe chồng mình gì cả.”

Lăng Vi ngạo kiều hất cằm, “Mình vậy đấy, làm sao!”

“Ha ha ha — —” Lôi Đình và Kaya đều cười đến đau cả bụng.

Hạ Tiểu Hi giãy giụa ở trong ngực Lôi Tuấn, “Buông e ra! Em cũng muốn đi nói chuyện! Anh cứ ôm em thế này, đến nhúc nhích em cũng không nhúc nhích được!”

Lôi Tuấn ôm chặt lấy cô ấy, anh ta “Gặm gặm gặm” ở trên chiếc cổ non mềm của cô, buồn bực nói: “Vợ... em cảm thấy... em còn có thể đi sao? Em muốn cho tất cả mọi người đều nhìn thấy chồng em thái sơn quật khởi đúng không?”

“...” Hạ Tiểu Hi tức giận, “Trên máy bay trực thăng bao nhiêu là người! Anh còn có thể... em thật sự phục anh đấy!”

Lôi Tuấn hôn lên xương quai xanh của cô, “Ai bảo vợ thơm như vậy.”

“Đừng làm rộn!” Hạ Tiểu Hi đẩy anh ta ra, “Muốn ồn ào, về nhà mà ồn ào!”

Lôi Tuấn mặc kệ, “Về nhà hôn tiếp, bây giờ cũng không thể lãng phí thời gian. Ngày kia anh phải lên đường rồi, bây giờ anh phải tranh thủ từng giây từng phút hôn em...”

“...” Hạ Tiểu Hi im lặng, bị anh ta hôn đến nỗi cả người cũng đổ mồ hôi...

Lăng Vi biết địa chỉ nhà Peach, đoàn người tìm một nơi rộng rãi đáp máy bay trực thăng xuống. Lăng Vi đã sớm sắp xếp xe chờ bọn họ ở đó.

Vì vậy, các cô xuống máy bay trực thăng, rồi trực tiếp lên xe đi đến nhà Peach.

Mấy người đàn ông đều đi đến nhà Hàn Yến, Chính Hiền và Quân Dương ở lại căn cứ tiếp tục nghiên cứu chủ đề tái tạo tế bào. Bởi vì, Quân Dương phải chuẩn bị trước phương án, lỡ như không tìm được dì Khanh, trợ giúp Hàn Yến khôi phục sức khỏe, vậy phải hoàn toàn dựa vào anh ta rồi!

Trụ sở, bắt đầu thanh tĩnh trở lại.

Quân Dương vốn muốn ngủ một giấc thật ngon, rồi mới tiếp tục làm thí nghiệm. Nhưng mà... anh ta hưng phấn đến nỗi làm thế nào cũng không ngủ được.

Anh ta đi dạo qua cửa phòng Chính Hiền.

Lòng mình nóng như lửa đốt! Chính Hiền ơ là Chính Hiền, “Tiên nhi” của anh ta... “cậu ấy”(*) không phải là Chính Hiền, cô ấy là Chính Tiên... cô ấy là “Tiên Nhi” của anh ta...

(*) QD đang dùng từ anh ta để nói về Chính Hiền nhưng xét về vai vế mình viết thành cậu ấy

Quân Dương đang đi bộ ở trong hành lang, đột nhiên nghe thấy “Tiên nhi” của mình hốt hoảng hét lên ở trong phòng “A a a — —”, “Anh

— — nhà anh có con chuột to!”

Quân Dương: “...”

Anh ta biến thành con chuột to...

Quân Dương gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng bước chân “Bịch bịch bịch”.

Lúc Chính Hiền mở cửa, Quân Dương nhìn thấy vẻ mặt của cô tràn đầy sợ hãi, Quân Dương ôm lấy cô ấy, “Đừng sợ, con chuột to đang ôm em đấy.”

“A — —” Chính Hiền vừa nghe thấy hai chữ “Con chuột” này, đã bị dọa sợ run lấy bầy!

Chương 1064: Tôi đi về rửa mặt trước đã.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quân Dương trực tiếp ôm ngang cô ấy lên, đá chân, đóng chặt cửa lại, anh ta ép lưng về sau cánh cửa, khóa cửa lại rồi đi vào.

Anh ta nói: “Đóng cửa lại, đỡ cho con chuột đi vào.”

“A...” Chính Hiền chôn đầu nhỏ vào thẳng trong hõm vai của anh ta.

Quân Dương hít thật sâu, không bằng hôm nay liền động phòng... anh ta nằm mơ ngày này, không biết đã nằm mơ bao nhiêu năm rồi!

Anh ta nhét cô vào trong chăn, rồi cũng chui vào theo. Anh ta ấn ngã cô xuống, rồi trực tiếp cắn lên trên miệng cô aays.

Anh ta luồn tay vào áo của cô ấy, bây giờ anh ta cực kỳ muốn kiểm tra xem, rốt cuộc Chính Hiền là cô em mềm mại, hay là đàn ông giống anh ta...

Kết quả...

Chính Hiền vẫn luôn quẩn quít, “Thật xin lỗi, anh... khi còn bé em chưa phát triển tốt...” Cô ấy lấy drap trải giường quẩn quanh mình, hu hu hu...

Chính Hiền tự ti!

Quân Dương cũng “Hu hu hu”...

“Tiên nhi, em đừng tự ti, em là con gái... Anh nằm mơ muốn thay đổi, cũng thay đổi không được! Em không biết anh mãi nguyện biết bao nhiêu đâu! Em không biết anh thích em như thế nào đâu, anh cảm thấy rất hạnh phúc, cảm thấy rất may mắn, thật sự!”

Quân Dương đưa tay ra, lập tức xé drap trải giường đang quấn quanh cô ra, “Nhìn rất đẹp, đẹp hơn so với anh.”

Cả ngày, Quân Dương đều đang hoài nghi và tự khẳng định với mình. Chính Hiền là con gái! Thật sự là một cô gái, mình không phải là GAY!

“Hu hu hu...”

Mỗi lần lúc Quân Dương hôn cô ấy, anh ta đều tự nói với mình như thế này: “Thật may mắn, giữ được hoa cúc rồi...”

Chính Hiền nhăn nhó, “Ghét! Muốn giữ được, thì cũng là em giữ được, đúng không?” Cô nghĩ nếu mình thật sự là đàn ông, cô ấy cũng sẽ bị Quân Dương cưỡng ép đẩy ngã, cô ấy tuyệt đối là tiểu thụ!

Quân Dương khẽ vuốt ve cô ấy rồi nói: “Ha ha... Thật ra thì, vai trò là như nhau...”

“Phốc — —” Chính Hiền không thể không cười được, tay của anh ta làm cô cảm thấy ngứa ngáy. Quả nhiên giống như lời chị dâu nói... Thật sự rất ngọt ngào, rất hạnh phúc!

Dưới tầng nhà Peach.

Hàn Yến và Từ Phi đứng sóng vai nhau.

Hàn Yến gọi đồ ăn ở khách sạn gần đó, nhờ người của khách sạn gọi điện thoại cho Peach, để Peach xuống lấy đồ ăn. Anh ta muốn tạo cho cô sự ngạc nhiên...

Trong bao nhiêu ngày anh ta hôn mê, anh ta cảm giác mình ngủ lâu như cả nửa thế kỷ.

Anh ta thật sự rất nhớ cô ấy... muốn nghe tiếng cười giòn tan của cô ấy, muốn nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của cô ấy. Muốn hôn lên môi cô ấy, thử xem... nó có mềm mại ngọt ngào như nụ hôn anh ta đã từng nếm qua trong giấc mơ không.

Peach còn chưa biết Hàn Yến và Từ Phi tới, cũng không biết tại sao, hôm nay lại có người đưa đồ ăn đến cho cô...

Cô ấy khoác chiếc áo khoác dài, tóc tai bù xù chạy xuống. Cô ấy đang ở nhà chạy bản thảo manga, cô ấy không muốn làm biên tập quèn, cô ấy muốn manga mình vẽ được xuất bản.

Cô ấy vẫn luôn rất thích vẽ vờ, nhưng tại sao cô ấy không thể vẽ ra được bộ manga của mình, giống như tiểu Vi?

Peach xuống thang máy, đạp dép “Bịch bịch bịch” chạy đến.

“Má ơi ——” cô ấy vừa mới lao ra khỏi cửa nhà trọ, nhìn thấy... hai người đàn ông lấp lánh ánh vàng đứng bên ngoài!

Một người mặc âu phục màu trắng, mặt như quan ngọc, phong thần anh tuấn.

Một người khác mặc âu phục màu xám tro, anh tư cao ngất, thần thái

tung bay.

Peach bị dọa sợ, rụt cổ lại, cô ấy bụm mặt, hét lên: “ Chờ đã — — tôi đi về rửa mặt trước đã...”

Tê đại trứng!

Chắc chắn là cô mở thang máy ra sai cách...

Thử lại lần nữa!

Cô ấy chạy “Bịch bịch bịch” về trong thang máy, cửa thang máy đóng lại. Cô ấy lại nhấn mở cửa thang máy ra lần nữa. Sau khi cửa thang máy mở ra, cô ấy lộ đầu nhỏ ra, nhìn ra bên ngoài...

“Phốc — —” Hai người kia vẫn còn ở, chuyện gì thế này?

Cô lấy tay kéo tóc, bày tỏ mình còn chưa tỉnh ngủ!

Chương 1065: Cho em cả đời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ấy nhấn tầng 17 nhà mình, trở về phòng, đắp chăn bắt đầu ngủ tiếp, nằm được mười mấy giây, cô ấy lại bò dậy, nhìn từ cửa sổ đi bên ngoài.

“...” Hai môn thần kia, vẫn còn ở đứng đó.

“Trời đang rất lạnh mà nhỉ... Hai người bọn họ, muốn làm gì?” Peach nhìn hai người bọn họ từ bên khung cửa sổ, hai người...

Dưới ánh mặt trời yếu ớt của mùa đông, mà bọn họ lại tỏa sáng như thế! Không ai chịu thua ai, tất cả mọi người đi ngang qua bên cạnh hai người bọn họ, thỉnh thoảng đều quay đầu quan sát hai chàng trai anh tuấn nho nhã này.

Chàng trai đưa đồ ăn từ khách sạn tới lo lắng!

Không ngừng gọi điện thoại cho cô ấy.

Peach nhận điện thoại nói: “Xin lỗi... Bây giờ tôi đang bận việc... Không thể xuống tầng... anh có thể gửi đồ ăn ở phòng bảo vệ dưới tầng được không? Tôi... lát nữa tôi sẽ xuống lấy. Đúng rồi, tôi còn chưa trả tiền... anh chờ tôi, tôi sẽ xuống ngay.”

Anh chàng đưa đồ ăn lại nói: “Cô không cần phải trả tiền đâu, tiền đã được trả tiền rồi. Tôi sẽ gửi đồ ăn ở phòng bảo vệ giúp cô, cô mau

chóng xuống lấy là được, đồ ăn nguội sẽ không ngon đâu.”

“Được! Cám ơn, cám ơn.” Peach ôm chần, nhìn ra bên ngoài. Hai người kia khẽ nâng tầm mắt lên, đều nhìn về phía cửa sổ nhà cô, Peach lập tức rút trở về.

“Bên ngoài lạnh thế này, hai người kia đều gầy yếu... đặc biệt là Hàn Yến, với mới bệnh nặng một trận... mình thông thể để bọn họ chờ đứng ở bên ngoài như vậy được...”

Peach mau chóng chạy vào phòng vệ sinh, dùng năm phút để chiến đấu, tóc cũng không sấy, đã thay quần áo lao xuống tầng.

Hàn Yến và Từ Phi thấy cô lao ra, tóc còn nhỏ nước...

Sắc mặt của hai người đều nhanh chóng tối lại!

Peach vội vàng che đầu, vẫy vẫy tay với bọn họ.

Hàn Yến và Từ Phi cùng đi về phía cô ấy. Hàn Yến đưa tay, đập cái mũ lên trên đầu cô. Từ Phi đẩy cô vào trong thang máy, “Trời lạnh thế này, sao em dám để thế này đi ra? Tóc tai ướt thế này, bị gió lạnh thổi, sẽ dễ bị thấp khớp! Chờ em già rồi, xem ai có thể đau thay em!”

Peach toét miệng cười, nói với Từ Phi: “Đúng là ba câu không rời khỏi ông cụ non...”

Hàn Yến nhấn con số “17”.

Peach “ủa”, “Anh biết nhà tôi ở tầng 17 à? Anh chưa từng tới... Đúng rồi, sao các anh tìm được nhà tôi? A? Các anh đi ngang qua sao?”

Hàn Yến giật giật khóe miệng... anh thật sự cảm thấy buồn cười...

với phản ứng này của cô... anh ta phải làm thế nào đây?

Từ Phi làm ra vẻ “Không thể yêu thương nổi”, thầm nghĩ trong đầu, bọn anh tới theo đuổi em! Vậy mà em nghĩ như thế nào... Lại có thể nghĩ rằng là bọn anh đi ngang qua?

Cho dù có dùng gót chân, cũng không thể nghĩ là đi ngang qua được!

Chẳng lẽ... những lời “Bày tỏ” rõ ràng của anh ta... đã là “công cốc” rồi sao?

Thang máy di chuyển lên một tầng lại một tầng, Peach chợt cảm thấy lo lắng. Lưng cô dán vào gương thang mái, hốt hoảng đánh giá giá hai người.

Từ Phi trấn an cô ấy nói: “Đừng lo lắng, cả hai chúng tôi đều sẽ không ăn em đâu...”

Nhưng Peach yếu ớt nói: “Không phải... tôi không sợ các anh ăn tôi... bởi... bởi... bởi vì... nhà tôi rất bừa bộn... à, hai ngày qua tôi chỉ có ngủ, không thu dọn gì cả...”

Má ơi, Peach che mặt... vừa rồi cô còn vác quả tóc tai bù xù, đầu bù mặt bẩn ra ngoài...

Chờ đã... chẳng lẽ bây giờ cô phải để cho hai người đàn chất lượng thế này đi thăm phòng nhỏ như cái “Ổ heo” của cô sao sao?

“Này...” Peach bụm mặt nói: “A — —hình như... tôi quên mang theo chìa khóa nhà rồi. Này, tôi mời hai anh đi ăn cơm... Đi thôi đi thôi, tôi biết một nhà hàng Tứ Xuyên gần đây, đồ ăn cực kỳ ngon!”

Cô ấy lập tức đưa tay ra ấn tầng một. Nhưng thang máy không nghe theo lời cô vẫn còn đi lên. Peach vẫn luôn “ấn ấn ấn”.

Hàn Yến đứng bên cạnh bảng điều khiển điện tử, cô đưa tay theo con số, mặt thiếu chút nữa sát đến trên ngực của anh ta.

Hàn Yến: “...”

Từ Phi: “...”

Chương 1066: Cho em cả đời

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Peach lúng túng, eo của cô ấy chột nhói, thiếu chút nữa ngã xuống, hai người đàn ông nhanh chóng đỡ lấy cô ấy. Mỗi người đỡ lấy một cánh tay cô ấy... Từ Phi đột nhiên chỉ chỉ vào túi áo khoác của cô ấy, Peach vừa cúi đầu, 囧 囧 phát hiện ra, chìa khóa và điện thoại di động của cô ấy nằm chung một chỗ, còn lòi một nửa ra bên ngoài túi áo...

Peach đau khổ..."Làm người phải phúc hậu... thân... Từ Phi thân ái, anh đã trở nên không phúc hậu như vậy từ lúc nào?"

Từ Phi mỉm cười, không nói gì.

Sao Từ Phi và Hàn Yến có thể đi ra ngoài ăn cơm với cô ấy được, cô ấy vừa mới gội đầu, tóc vẫn còn ướt! Bọn họ lại không muốn hại cô ấy bị bệnh, nhà bừa bọn thì có là gì?

Peach mím môi không nói gì cả, tay của hai người đàn ông này còn đỡ cánh tay của cô đấy.

Cô dùng sức vặn vẹo, tránh ra. Cô chuyển tầm mắt, trùng hợp thấy tóc mình vẫn còn chảy nhỏ giọt... Còn... nhỏ lên trên bộ âu phục trắng của Hàn Yến nữa chứ...

"Má ơi..." Peach muốn khóc, "Bộ âu phục đẹp thế này... Thật xin lỗi! Tôi làm bẩn của anh rồi!" Cô vội vàng nâng tay lên, lấy ống tay áo,

dùng sức lau cho người ta.

Hàn Yến trực tiếp cởi cúc áo, cởi áo vest ra, ném cho cô, “Đừng lau nữa, cho em.”

“Hu hu hu...” Thật là cảm động! Peach muốn lấy chiếc áo vest của anh để lau nước mũi, chuẩn bị sưng cái gì(*)?

(*) Ở đây tác giả dùng 腫麼辦 (chuẩn bị sưng cái gì)(zhǒng ma bàn) gần đồng âm với từ 腫麼办 (Phải làm gì) (zhǒng yāo bàn), bởi vì cách phát âm thú vị và khá hay nên nó được rất nhiều người thích dùng. So với từ truyền thống “Phải làm gì” thì từ “chuẩn bị sưng cái gì” nghe thú vị hơn và còn trôi chảy hơn. Thông thường người ta sử dụng nó để tạo hiệu ứng hài hước và bầu không khí vui vẻ.

Cô ấy làm biểu tình “Xin lỗi “ nhìn Hàn Yến, chỉ thấy Hàn Yến nghiêm túc nói: “Bộ âu phục này được nhà thiết kế nổi tiếng Daniel thiết kế, giá 50 vạn một bộ, cái áo này, tôi cũng không muốn lấy nhiều của em, giảm giá hai trăm ngàn cho người.”

“Phốc ——” Peach thiếu chút nữa hộc máu bỏ mạng... Hàn Yến ới là Hàn Yến! Quả nhiên quả nhiên! Tôi biết anh là “Sói xám khoác bộ lông cừu siêu cấp siêu cấp phúc hắc” mà!

Cửa thang máy mở ra. Peach đi về nhà mình, vừa muốn hát bài hát thiếu nhi: “Thỏ trắng nhỏ, đi chợ phiên. Mua củ cải đường cho rằng là quả lê... Cắn một miếng, kẻ gian cay giọt, có đeo "chuôi" nhỏ giọt nữa hay không!”

“Hai người đàn ông nhỏ giọt, đều là siêu cấp đại phúc hắc!”

Peach đi tới cửa nhà mình, mở cửa ra.

Cô nghiêng đầu nói với hai người đàn ông: “Các anh đứng chờ ở đây, tôi đi vào dọn dẹp trước, rồi các anh hẵng vào.”

Hàn Yến lại nói: “Thu dọn cái gì? Tôi thu dọn giúp em.” Nói xong, anh nhấc chân dài lên, đi vào trong phòng.

Từ Phi cũng nói: “Tôi đã ở một mình từ khi còn bé rồi, thu dọn nhà cửa là sở trường lớn nhất của tôi.”

Anh ta cũng nhấc chân dài đi vào.

Được rồi, nếu các anh nguyện ý thu dọn... Vậy tôi... Sẽ không khách khí nữa! Peach làm ra vẻ: “Đây không phải là nhà tôi”, đi vào...

Quả thật... nhà cô ấy... chỉ hơi... bừa bộn... mà thôi...

Hai người đàn ông, giống như vừa trở về nhà mình, Từ Phi mở cửa sổ ra, Hàn Yến thu dọn mặt bàn cho cô ấy, Từ Phi thu dọn quần áo vứt bừa bãi trên ghế salong mang nhét vào trong máy giặt ở trong nhà tắm.

Hàn Yến vào phòng bếp, nấu cơm cho cô ấy... bọn họ không mang hôm cơm được gửi ở phòng bảo vệ lên.

Peach ngồi ở trên ghế sa lon, như vào nhà người khác... cô ấy yếu ớt hỏi: “Này? Hai anh... xem tôi có thể làm gì không?”

Từ Phi vừa lau nhà, vừa nói, “Em cứ ngồi yên trên đó đi, không cần phải làm gì cả.”

Hàn Yến vừa rửa rau, vừa nói: “Em chẳng sóc tôi một tháng, tôi trả lại cho em cả đời.”

Chương 1067: Chờ em trở lại dùng cơm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Peach nhìn chăm chăm vào Hàn Yến, im lặng một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Hàn Yến cũng nhìn cô ấy, lúc này, ánh mắt của anh cực kỳ dịu dàng, nụ cười nhẹ nhàng, không giống như đang nói đùa.

Peach che ngực, cảm thấy trái tim mình đang nhảy loạn cả lên!
Khuôn mặt của cô chợt đỏ bừng.

Chẳng có người phụ nữ nào có thể chống cự được lời nói này...
Huống chi, đó còn là người đàn ông cô thích... còn là Hàn Yến ưu tú nữa chứ...

Ánh mắt của Từ Phi trầm xuống, anh ta không có nói gì. Buông cây lau nhà xuống, đi đến bàn trang điểm lấy máy sấy tóc đưa cho cô,
“Em sấy khô tóc trước đi, nếu không sẽ dễ bị cảm lạnh.”

“Hắt xì — —” Peach đặc biệt phối hợp... Lập tức chứng minh lời của bác sĩ Từ là chính xác.

Peach chạy nhanh đi đến bàn trang điểm sấy tóc.

Hai người đàn ông này, làm cho cô cảm thấy áp lực rất lớn... Hơi có cảm giác như không thở nổi. Cô ấy nhìn mình trong gương, khuôn mặt của mình trong gương ửng hồng... Cô ấy muốn đi uống nước,

bởi vì cổ họng... dường như rất nóng, nóng đến mức làm cô choáng váng đầu...

Cô cảm máy sấy tóc, “Rè rè” thổi bay bay sợi tóc, mái tóc đen nhánh tung bay theo làn gió máy sấy tóc thổi ra, cử chỉ vừa vui vẻ lại vừa dè dặt... giống như tâm tình của cô vậy.

Từ trong gương, cô nhìn thấy Hàn Yến bê một chiếc bát sứ đi ra. Anh ta chậm rãi đi tới sau lưng cô, Peach ấn tắt công tắc máy sấy tóc, trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Hàn Yến bê bát sứ đến trước mặt cô, anh ta nói: “Em uống bát nước gừng này đi, để trừ lạnh. Lúc tôi ở vùng cực, thường xuyên uống nước gừng, đến bây giờ chưa bao giờ bị cảm lạnh.”

Peach vội vàng buông xuống máy sấy tóc xuống, đưa tay nhận bát nước gừng trong tay anh ta. Anh ta lại không trực tiếp đưa cho cô, anh ta nói: “Còn hơi nóng, chờ hai phút.”

“Được... Cảm ơn...” Cô ấy ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta, đôi mắt của Hàn Yến rất đẹp, dịu dàng ấm áp như dòng nước.

Hàn Yến đặt bát lên bàn sách cạnh bàn trang điểm của cô, anh ta nhìn thấy manga cô vẽ...

Hàn Yến mỉm cười, bởi vì anh ta nhìn thấy được mình... ở trong manga của cô.

Hàn Yến quay đầu, Từ Phi đã đi rồi, rõ ràng... vừa rồi lúc Từ Phi đi lấy máy sấy tóc cho cô, cũng nhìn thấy những tờ bản thảo manga này.

Từ Phi thức thoir ra khỏi nhà Peach, cửa thang máy mở ra, nhưng

anh ta chậm chạp không bước vào... trái tim anh ta nhói đau, đau đến nổi... Ngay cả nửa bước anh ta cũng không di chuyển được.

Vừa rồi anh ta nhìn thấy, mấy tờ giấy vẽ trên bàn sách của Peach, trong giấy vẽ đều là hình Hàn Yến... Cô ấy vẽ đặc biệt có thần, đôi mắt của Hàn Yến cực kỳ đẹp, đặc biệt có thần, dịu dàng như ngọc, giống như dòng suối ấm áp.

Peach vẫn luôn thích Hàn Yến, nhưng cô gái này giấu ở trong lòng rất sâu... dựa vào cách cô ấy chăm sóc cho Hàn Yến bao nhiêu ngày qua, ai cũng không nhìn ra được.

Bề ngoài cô ấy luôn có vẻ tùy tiện, nhưng thật ra trong lòng cô ấy rất cẩn thận... Cô ấy nhạy cảm mà lại tùy tính, cố gái tốt như vậy, đáng tiếc... trái tim của cô ấy lại không ở chỗ anh ta.

Từ Phi tử cảm thấy... rất khó tin! Anh ta thật sự cảm thấy rất khó tin, trong một tháng ngắn ngủi như vậy, anh ta lại điên cuồng thích một cô gái. Thích đến mức... ngày nhớ đêm mong.

Vốn... trước khi chưa bày tỏ với cô, anh ta có thể làm bộ như không quan tâm cái gì cả, nhưng từ sau khi bày tỏ với cô ấy, tất cả tình cảm ẩn giấu ở trong lòng anh ta, cuồn cuộn chảy như nước lũ, không thể kiểm soát được!

Tuổi tác của anh ta cũng không còn nhỏ nữa, anh ta cho rằng mình sẽ không giống như đám nhóc vắt mũi chưa sạch, liều mạng đâm đầu theo đuổi một cô gái. Nhưng anh ta thật sự không thể khống chế được mình.

Tính cách của anh ta tương đối trầm ổn, lại không ngờ rằng, anh ta và Hàn Yến sẽ cùng làm ra loại chuyện điên cuồng như thế này.

Chương 1068: Chờ em trở lại dùng cơm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng khách, Peach phát hiện ra Từ Phi đi mất, trong lòng cô cảm thấy cực kỳ khổ sở... Cô không muốn làm cho bất kỳ ai thương tâm, nhưng chuyện tình cảm, cô không có cách vẹn cả đôi đường...

Bản tính của cô ấy đặc biệt hiền lành, vào lúc này... cô ấy chợt muốn khóc.

Cô ấy nhìn Hàn Yến, nhỏ giọng nói: “Tôi có thể đi ra ngoài được không?”

Hàn Yến ôn hòa gật đầu, “Em đi đi, tôi sẽ chờ em trở lại dùng cơm.”

Thiếu chút nữa Peach bật khóc.

Cô ấy đứng lên, chạy thật nhanh ra ngoài. Cũng may, Từ Phi còn chưa đi xa, anh ta đang đứng ở cửa thang máy, một tay che ngực, một tay vịn tường, đầu rũ thấp... nhìn giống như đang rất khó chịu, nhìn giống như thân thể sắp không chống đỡ nổi.

Từ Phi nghe thấy tiếng bước chân, anh ta lập tức đứng thẳng người. Nghiêng đầu nhìn thấy Peach chạy ra, anh ta lập tức thông suốt mỉm cười, giả bộ thờ ơ nói: “Nếu đã tìm được người đàn ông mình thích, em phải biết quý trọng, hy vọng hai người chung một chỗ, hạnh phúc.”

“...” Peach không biết nên nói cái gì cho phải, trước kia có rất nhiều người theo đuổi cô ấy. Cô ấy cũng đã cự tuyệt không ít người đàn ông ưu tú, nhưng chưa lần nào làm cô cảm thấy khó chịu như cự tuyệt Từ Phi lúc này.

Ngày anh ta tỏ tình với cô ấy, là lúc cô yếu ớt nhất cả người đều như muốn sụp đổ. Cô ấy có thể cảm giác được, anh ta như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô!

Anh ta thật sự rất tốt, anh ta biết nội tâm của cô rất nhạy cảm, anh ta biết ngày đó cô đã gần như suy sụp hoàn toàn!

Người đàn ông cô ấy thích, nằm ở trên giường bệnh, hôn mê hơn một tháng, trái tim của cô đau khổ biết nhường nào. Cô không cầu hỏi báo, hết lòng chăm sóc cho anh ta, nhưng em gái của anh ta lại dùng lời nói ác độc công kích cô ấy, cô ấy thật sự rất ủy khuất...

Lúc đó, là Từ Phi tiếp thêm sức mạnh cho cô, làm cho cô cảm thấy ấm áp. Cô ấy vẫn rất cảm kích anh ta.

Từ Phi nhìn thấy ánh lệ lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy.

Anh ta mỉm cười nói, “Đàn ông bị cự tuyệt, là chuyện rất bình thường. Tôi có thể dễ dàng điều chỉnh tâm tình của mình, không nghiêm trọng như em nghĩ đâu.”

Anh ta thông suốt mỉm cười nhìn cô ấy, thấy cô cắn môi, chớp mũi cũng đều đỏ ửng lên, anh ta tiếp tục nói: “Thật sự không có chuyện gì, lúc tôi bày tỏ với em, cũng không nghĩ đến chuyện em có thích tôi hay không... Tôi chỉ muốn em đừng khổ sở nữa. Tôi vốn không muốn nói ra chuyện thích em, bởi vì... tôi không muốn làm em cảm thấy khó xử... Là tôi quá bốc đồng, tôi muốn làm cho em vui vẻ lên thôi, chứ không có suy nghĩ gì khác.”

Peach rưng rưng nước mắt, Từ Phi lập tức trở nên luống cuống, “Em đừng khóc, gặp được người mình thích, hãy hòa hợp sống chung. Em không biết mình may mắn như thế nào đâu... Em thích Hàn Yến, anh ta cũng thích em. Hai người cùng thích nhau gặp được nhau, còn có thể vui vẻ nắm tay nhau, không phải là chuyện dễ dàng đâu.”

Peach gật đầu, nước mắt rơi vào trên áo. Từ Phi lấy khăn tay trong túi ra đưa cho cô ấy, “Em mau lau nước mắt đi, cả tôi và anh ta, đều không muốn nhìn thấy em khóc. Em không biết... lúc em mỉm cười, đẹp như thế nào đâu.”

Peach lê hoa đài vũ, kéo khoe môi, mỉm cười. Từ Phi nhấn mở thang máy, đi vào. Anh ta xoay người đối mặt với cô ấy, nhẹ giọng nói: “Em mau vào phòng đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Peach gật đầu. Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Từ Phi nhìn chăm chú nhìn cô qua khe hở cửa thang máy đang từ từ đóng chặt lại, nhìn thẳng vào mắt cô ấy nói: “Chúc các em hạnh phúc. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi đều hy vọng em có thể dũng cảm đối mặt.”

“Đinh — —” cửa thang máy đóng chặt lại, đưa Từ Phi xuống tầng một.

Lúc Peach nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ hành lang, anh ta đã đi ra khỏi cửa nhà trọ, quay đầu... nhìn về hướng phòng cô. Anh ta đứng yên ở đó nhìn rất lâu, quay đầu... Bước dài đi xa.

Chương 1069: Người đàn ông này nha.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Peach cất chân trở về nhà mình, vừa mới đẩy cửa ra, đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Hàn Yến đã làm xong hai món ăn, cải thảo hầm, khoai tây sệt chua cay... bây giờ anh ta đang xào ngồng tỏi...

Peach “Phốc xuy”, cười phun ra. Nam thần quốc dân, lại cũng có lúc làm mấy món thế này!

Cô ấy còn tưởng rằng anh ta sẽ làm món nào cho cô ăn, không ngờ rằng lại là cải thảo, khoai tây...

Peach cười vui vẻ, Hàn Yến lập tức quay đầu nhìn cô ấy. anh ta đã xào xong ngồng tỏi, múc vào trong đĩa bùng ra.

Peach đứng ở đó, vui vẻ nhìn anh ta. Hàn Yến đặt đĩa xuống, cời tạp dề ra nói: “Trước mắt... tôi chỉ biết xào mấy món đơn giản này thôi, ừ... Chủ yếu là do trong tủ lạnh nhà em không có nguyên liệu khác...”

Peach bụm mặt cười, cô ấy ở căn cứ hơn một tháng tháng, sau khi về nhà, đã đi siêu thị mua thức ăn một lần. Ngoài cải thảo, khoai tây ra, nhà cô ấy thật sự không có thứ gì khác.

Hàn Yến rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm vào ba món mình làm, cảm thấy màu sắc thức ăn cũng không tệ lắm, anh ta cười nói: “Sau này

tôi sẽ mua sách dạy nấu ăn, nghiên cứu kỹ, để ngày ngày thay đổi món ăn cho em.”

Peach cắn môi cười, đi tới bên bàn đọc sách bùng bát canh gừng vừa nãy lên uống.

Lúc trở về bàn cơm, Hàn Yến đã nấu ăn xong, bày biện bát đĩa. Hai người ngồi ở bên cạnh bàn ăn, bàn ăn nhà cô là loại bàn gỗ, được phủ một chiếc khăn trải bàn bằng plastic, Hàn Yến nhìn cô nói: “Loại khăn trải bàn làm bằng plastic này dùng lâu không tốt đâu, buổi chiều tôi sẽ đi siêu thị mua một chiếc khăn trải bàn khác về.”

“Ừ...” Peach đột nhiên che mặt... rốt cuộc người đàn ông của gia đình này mọc từ đâu ra? Tại sao anh ta lại đột nhiên chạy đến nhà cô?

Anh ta dịu dàng nhìn chăm chăm vào cô, thật sự làm cho cô chịu không nổi!

Hàn Yến không nhìn cô ấy nữa, cúi đầu ăn cơm. Lúc này Peach mới cảm thấy áp lực giảm xuống.

Dáng vẻ Hàn Yến ăn cơm cực kỳ đẹp mắt, ăn rất nhanh, nhưng vô cùng ưu nhã, quan trọng nhất là dáng vẻ đẹp mắt... nên làm cái gì cũng đẹp mắt... Peach che mặt, nhìn anh ta qua kẽ ngón tay, ôi mẹ ời... Thật sự không chịu nổi nữa! Không đứng lại đẹp trai như vậy làm gì? Hại cô ngay cả ăn cơm cũng ăn không ngon!

Khuôn mặt của Peach nóng bừng lên, bây giờ và trước kia không giống nhau... cho dù trước kia có thích, cô ấy cũng không dám biểu hiện ra.

Nhưng cô ấy chăm sóc cho anh ta một tháng, ngày ngày lau mặt, lau

chân, lau người cho anh ta. Trên người anh ta có mấy cọng tóc gáy, cô cũng biết rõ.

Vừa nghĩ tới chuyện, bây giờ người đàn ông này mạnh như rồng như cọp ngồi ở bên cạnh mình, cả người cô lại như lên cơn sốt!

Mặt cô nóng bừng lên như cái bánh kẹp hành được rán trên chảo, cả bữa cơm, cô đều không dám nhìn thẳng vào anh ta, cô ấy vẫn luôn lấy tay trái che mặt, tay phải cầm đũa, miệng nhỏ ăn từng miếng từng miếng. Thỉnh thoảng, nhìn anh ta qua kẽ ngón tay trái.

Sao người đàn ông đẹp trai như Hàn Yển lại ngồi ở bên cạnh cô ấy, cùng ăn cơm chung với cô ấy? Còn nói ở trong nhà cô ấy là... Phải chăm sóc cô cả đời!

Ôi mẹ ời... trái tim của Peach... đập loạn...

Cô ấy thật sự rất muốn móc trái tim của mình ra, gãi cho bớt ngứa...

Hàn Yển nhanh chóng ăn xong, anh ta mang bát của mình vào phòng bát rửa, đi ra nói với cô ấy: “Em cứ ăn từ từ, tôi đi đọc sách.”

Chương 1070: Người đàn ông này nha.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Peach chợt cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, cô ấy bỏ tay trái ra, lộ mắt ra nhìn chăm chăm vào anh ta, cô ấy cười nói: “Đi đi, đi đi, anh đi đọc sách đi.”

Hàn Yến ôn hòa chăm chú nhìn cô ấy, cười nói, “Em cứ ăn từ từ, ăn xong cứ để bát đĩa đấy tôi rửa.” Anh ta xoay người đi tới cạnh kệ sách.

Peach nhìn chăm chăm vào bóng lưng đẹp trai của anh ta, không dời tầm mắt đi được... cô nào còn tâm tình muốn ăn cơm! Bây giờ cô chỉ muốn ngã nhào vào người anh ngay lập tức thôi, được không?!

Peach nhéo mạnh vào má mình, “Bình tĩnh bình tĩnh! Không thể thấy sắc... đẹp, là không nhìn được muốn đẩy ngã! Dè dặt dè dặt...”

Bữa cơm này, Peach ăn mất một tiếng đồng hồ. Lúc Hàn Yến đi ra xem cô, cii mới phát hiện ra... có vẻ như mình ăn rất lâu.

Hàn Yến nhìn cô rất lâu rồi hỏi: “Em ăn no chưa? Đồ ăn đã nguội rồi, để tôi đi hâm nóng lại đồ ăn?”

“Không cần! Không cần — —” Peach vội vàng để đĩa xuống, “Tôi ăn no rồi, tôi đã sớm ăn xong rồi.”

Hàn Yến ngồi ở bên cạnh cô ấy, ôn hòa hỏi cô ấy, “Có phải tôi ở...

đây, em cảm thấy không được tự nhiên hay không?”

“Không có!” Peach xua tay lia lịa, “Thấy anh ở đây, tôi rất vui vẻ... chỉ là tôi... ôi trời ơi, tôi bỗng cảm thấy hơi xấu hổ, không biết nên ở riêng với anh như thế nào...”

“Phốc — —” Peach nói xong, tự phun ra, nàncô ấy đã nói ra, tất cả suy nghĩ trong lòng mình...

Peach 囧...

Hàn Yến cười vui vẻ, “Thành thật mà nói... Tôi cũng không biết cách nói chuyện, tôi cũng không biết nên ở riêng với em như thế nào, nếu không... em cứ coi như tôi không có ở đây, em muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó, tôi sẽ ngồi đọc sách ở ngay bên cạnh đây, sẽ không quấy rầy tới em.”

Peach thầm nghĩ trong đầu, “Anh cứ ở ngồi bên cạnh tôi thế này, tôi còn có thể muốn làm gì, thì làm cái đó? Không phải là cho dù có mót ỉa, tôi cũng phải nhịn sao?”

Nghĩ tới đây, cô bỗng cảm thấy vui vẻ.

Hàn Yến không biết cô cười cái gì, cũng cười theo. Anh ta bất ngờ nắm lấy tay cô ấy.

Peach nhìn thẳng vào mắt anh ta, Hàn Yến nhìn cô...

Cô nhìn thấy sắc mặt của anh ta dần đỏ lên, rất lâu sau, Hàn Yến nói: “Bây giờ... tôi là bạn trai của em hả?”

Peach chợt muốn độn thổ...

Khuôn mặt của cô cũng đỏ bừng lên, cô ấy không biết nên trả lời như thế nào, nói lung tung: “Anh nghĩ như thế nào, thì là thế đó đi...”

Ai nha! Ghét ghê... tự dừng lại hỏi vấn đề này!

Hàn Yến cực kỳ vui vẻ, anh ta thu dọn tất cả bát đĩa, rửa bát xong, cất vào trong tủ bát, lau tay vào khăn.

Peach đứng ở bên cạnh anh ta, thường thức dáng vẻ anh ta làm việc. Bàn tay của anh ta rất đẹp, giống như bạch ngọc vậy, không ngờ rằng, có một ngày, đôi bàn tay giống như bạch ngọc này lại nấu canh rửa bát cho cô.

Hàn Yến rửa bát xong, nghiêng đầu nhìn cô. Ánh mắt của cô dịu dàng mà si ngốc, cô vừa cong môi ngượng ngùng cười, vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của anh ta

Hàn Yến hỏi cô, “ Có phải rất đẹp trai hay không?”

“Hả?” Peach bối rối, Hàn Yến nhìn chăm chăm vào cô hỏi: “Anh rất đẹp trai, có phải hay không?”

Ôi mẹ ơi... mình không chịu nổi nữa rồi! Peach che mặt, cho dù anh có thật sự rất đẹp trai, cũng không thể nói thẳng ra như vậy chứ... anh làm như vậy sẽ khiến người ta không thể nào nói ra câu kế tiếp được đâu, anh có biết không? Anh Yến, hình như vừa rồi anh còn nói mình không biết cách nói chuyện cơ mà!

Hàn Yến nhìn cô che mặt, dáng vẻ then thùng, cảm thấy rất thú vị. Anh ta đi tới bên cạnh cô ấy, đưa tay cầm lấy tay trái của cô ấy, kéo tay đang che mặt của cô ấy xuống.

Anh ta nhìn cô ấy cực kỳ nghiêm túc, “Em không cần phải xấu hổ, cái

đẹp được tạo ra là để thưởng thức. Anh sẽ không cười nhạo em.”

Peach muốn tát anh ta một tát, không phải bà chỉ nhìn chăm chăm vào anh mấy phút thôi sao? Anh khoe khoang cái gì! Hừ — — bà đây không hiếm lạ gì nhìn anh đâu!

Peach hất tay của anh ta ra, xoay người đi tới bên bàn đọc sách ngồi vẽ.

Hàn Yến đặc biệt biết điều, ngồi ở bên cạnh giá sách đọc sách. Sách trong nhà cô ấy... Phần lớn đều là manga, còn có một bộ phận là tài liệu dạy cách vẽ, còn một phần nhỏ là ngôn tình...

Hàn Yến chọn tới chọn lui, cũng không tìm được quyển sách nào làm mình cảm thấy hứng thú, cuối cùng... đưa tay chọn bừa, cầm phải một quyển tự điển...

“Ha ha ha ha — —” Peach đến nỗi đau cả bụng.

Hàn Yến, anh thật đúng là đáng yêu, anh có biết không?

Trái tim của Peach như muốn say... người đàn ông này nha...

Chương 1071: Nam thần của tôi, bạn trai của tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào thầm nghĩ, quả thật quá ít nhà sách.

Lập tức quyết định lên mạng, mau vài quyển sách cho anh đọc...

“A?” Hoa Đào cào tóc, tại sao cô có ý nghĩ này? Cô mua sách cho anh làm gì? Chẳng lẽ hy vọng sau này anh thường xuyên ở nhà cô?

Hoa Đào bị ý tưởng theo bản năng của mình dọa sợ hết hồn! Lập tức điều chỉnh tâm trạng, vẽ! Vẽ!

Hàn Yến thật sự rất an tĩnh.

Anh xem từ điển cũng xem rất yên lặng.

Chạng vạng tối, bốn giờ hơn, Hoa Đào vẽ manga, đột nhiên ngẩng đầu hỏi anh: “Này! Anh không về nhà sao?”

Hoa Đào hỏi xong, chợt cảm thấy mình thật ngốc...

Giống như đang đuổi người ta đi...

Cô vội nói: “Không phải em đuổi anh đi, anh vừa bình phục, anh không muốn tụ họp cùng người nhà sao?”

Hàn Yến nghĩ tới... Ba anh nói tối nay sẽ tổ chức tiệc rượu.

Anh lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho ba anh: “Ba, tiệc rượu đó ngày mai hãy làm đi. Hôm nay con có chuyện cực kỳ quan trọng phải làm.”

“...” Ba Hàn ở đầu bên kia nghẹn một lát, bỗng nhiên cười “Ha ha...”
Tựa như biết gì, nói: “Được! Khi nào tổ chức cũng giống nhau, con làm chuyện chính trước đi!”

Cúp điện thoại liền nói với mẹ Hàn: “Chúng ta sắp ôm cháu!”

Mẹ Hàn vỗ tay: “Tiểu Yến ở nhà Hoa Đào đúng không?”

Ba Hàn gật đầu: “Tôi đoán vậy! Ha ha... Thằng nhóc này nói có chuyện cực kỳ quan trọng phải làm... Bà nói xem, con chúng ta... còn có chuyện gì cực kỳ quan trọng? Ngoại trừ dâng hiến trình tiết của mình cho Hoa Đào tiểu thư, không có chuyện nào quan trọng hơn chuyện này nữa?”

Mẹ Hàn trợn mắt: “Lão già không đứng đắn!”

Ba Hàn run bụng, cười lên: “Được rồi được rồi...”

Ba Hàn cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại thông báo cho mọi người tiệc rượu tối nay dời sang tối mai.

Lăng Vi và Kaya vốn đến dưới nhà Hoa Đào, kết quả không thấy náo nhiệt gì, chuẩn bị đi lại thấy Từ Phi từ nhà trọ của Hoa Đào đi ra.

Mọi người liền biết... Hàn Yến ở lại trong, nhà, Hoa, Đào!

Mẹ ơi... Hai người này, có phải muốn phát triển gian... tình... gì không? Nhanh như vậy?

Lúc này, ba Hàn gọi tới nói: “Tối nay Tiểu Yến chúng ta có chuyện rất quan trọng phải làm! Tiệc rượu dời sang tối mai, các cháu không cần quấy rầy nó nữa, ha ha ha...”

Lăng Vi và Kaya, Lôi Đình nhìn nhau, bọn họ chuẩn bị thay quần áo... Lúc này, Hàn Yến đột nhiên nói muốn dời tiệc rượu...

Lôi Đình nhướn mày, cười vô cùng xấu xa: “Anh Yến nói... Anh ấy có chuyện cực kỳ quan trọng phải làm! Chúng ta có cần đi quây động phòng không?”

Lăng Vi trừng cô: “Nha đầu em, đúng là ngày càng hư rồi!” Trong lòng thầm hô hào: “Tiểu Đình! Mau thẳng tiến! Mau thẳng tiến!”

Kaya lại vạch trần cô: “Cậu nhìn cậu đi, trên trán cậu chỉ còn thiếu mấy chữ “Tôi muốn đi xem náo nhiệt”! Giả bộ cái gì?”

“Phốc — —” Lăng Vi bật cười: “Kaya, cậu như vậy sẽ không có bạn bè, cậu biết không? Mình muốn tuyệt giao với cậu năm phút!”

Kaya cười nói: “Có bản lĩnh cậu hãy tuyệt giao với mình 10 phút! Nhìn xem chút tiền đồ của cậu!”

“Ha ha ha — —” Ba người đàn bà cùng cười lên, Hạ Tiểu Hi cũng muốn tham gia náo nhiệt với bọn họ, nhưng... Con sói Lôi Tuấn nhà cô ôm cô không buông tay, còn kéo cô vào trong phòng tối...

Hu hu hu... Ai đó mau tới cứu mình đi...

Hạ Tiểu Hi muốn chạy, Lôi Tuấn kéo cô lại, nói: “Ba người đàn bà bên ngoài đều mang thai, em không thể thua kém! Còn không mau nắm bắt!”

Hạ Tiểu Hi muốn đập hổng anh em của anh: “Anh mới đàn bà đó!
Trong lòng em, ba người họ vĩnh viễn là thiếu nữ, biết không?”

Lôi Tuấn ngốc! Dám nói Tiểu Vi, Tiểu Đình, Yaya là... đàn bà!

Nếu ba người họ nghe lời này, còn không phải lột da anh sao?

Chương 1072: Nam thần của tôi, bạn trai của tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Yến bên kia cúp điện thoại, nói với Hoa Đào: “Vừa rồi anh nói muốn đi siêu thị, em rảnh không? Nếu em không có thời gian, anh tự đi một mình.”

Hoa Đào vội đứng lên, nói: “Bây giờ em... Trừ thời gian, không có gì cả...”

Hàn Yến nhìn cô chăm chăm, suy nghĩ lời này của cô một lúc lâu, mới nghiêm túc nói: “Hình như... Cũng sắp không có thời gian...”

Hoa Đào cho là anh nói anh phải về đội khảo sát, liền không lên tiếng, lấy áo choàng dài mặc vào. Hàn Yến cũng đứng lên mặc áo khoác âu phục, Hoa Đào nói: “Anh không mặc áo choàng dài sao? Trời lạnh như thế... Lát nữa em cùng anh đi mua vài món đồ được không?”

Hàn Yến chỉ mặc một cái áo lông dê sát người trong áo khoác âu phục, buổi tối đi ra ngoài nhất định rất lạnh.

Hàn Yến gật đầu: “Anh không mang tiền theo, em đưa anh một chút được không?”

Nói xong, sợ cô không tin, đi tới kéo tay cô sờ túi áo trước ngực anh. Tay Hoa Đào trong nháy mắt nóng lên, cô rút tay về...

Hoa Đào then thùng đồ mặt, thăm nghĩ, anh trai... anh trêu em như vậy vui lắm sao?

Hàn Yến buông tay. Hoa Đào siết bàn tay nóng bỏng xoay người đi lấy ví tiền.

Tuy cô không phải nhà nghèo, nhưng... thật sự không có tiền nhiều, trong thẻ thì có tám ngàn.

Cô bĩu môi, cầm ví tiền, từ từ ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Vậy anh đừng mua đồ quá đắt được không? Quần áo mấy trăm ngàn, em không mua nổi. Trong vòng tám ngàn, em mua cho anh.”

“Được.” Hàn Yến nắm tay cô: “Em mua cái gì cho anh, anh liền mặc cái đó. Áo thun mười đồng cũng được.”

Hoa Đào không rút tay về được, mặt đỏ bừng cười nói: “Bây giờ áo thun cũng không rẻ như vậy.”

Hàn Yến nắm chặt tay cô, nhắc nhở cô: “Đừng quên lấy chìa khóa.”

Hoa Đào xoay người đi tìm chìa khóa, nhưng Hàn Yến không buông cô ra, luôn nắm tay cô, cùng cô tới bàn trang điểm cầm chìa khóa, điện thoại.

Đi ra khỏi nhà, anh nắm tay cô bước đi.

Vào thang máy, anh kéo tay cô, vô cùng tự nhiên nhét vào trong túi quần mình.

Hoa Đào mờ mịt... mờ mịt...

Đầu óc rối loạn, cô không ngừng hỏi mình: “Hàn Yến muốn làm gì?”

Tại sao nắm tay mình... nhét vào túi quần anh ấy?” A... thân là hủ nữ có thâm niên, cô này sinh rất nhiều ý tưởng bay phất phới...

Thang máy đến lầu một, Hàn Yến lại kéo tay cô ra, không có chuyện gì, đừng đoán mò!

Hoa Đào không cười nổi, cô ngồi dưới đất, cười đến mức không đứng lên nổi.

Hàn Yến vẫn nắm tay cô, quay đầu... Thấy cô ngồi chồm hồm ôm bụng cười.

“Em sao thế?” Anh chỉ thích tính cách này của cô, lúc nào ở đâu cũng có thể cười đến độ khiến người khác cười theo, vô cùng đơn thuần, vui vẻ.

Hoa Đào khoát tay, cô biết mình bây giờ nhất định cười như tên ngốc, nhưng mà... Thật sự không nhịn được...

Hàn Yến người ta là quân tử, cô lại nghĩ người ta xấu xa như vậy!

Hoa Đào cười một hồi, đứng lên nói: “Sau này anh không thể nắm tay con gái nhét vào túi quần, biết không? Cũng chỉ có em tương đối trong sáng... Đổi thành cô gái khác, lập tức nảy sinh ý tưởng gây rối với anh, biết không?”

Mặt Hàn Yến đỏ lên.

Chương 1073: Áo sơ mi màu hồng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào cười đến run người, gương mặt tuần tú của Hàn Yến đỏ như lửa cháy vậy...

Hoa Đào nhìn bộ dáng lúng túng của anh, cười lớn tiếng hơn.

Hàn Yến nhìn cô thật lâu, bị cô lây nhiễm, anh từ từ nhếch môi, cười theo.

Anh vững bước đi tới cạnh cô, kéo cô dậy, lúc Hoa Đào đứng lên, anh cúi người nói bên tai cô: “Em cũng có thể có chút ý tưởng gây rối với anh. Sao em biết anh không phải cố ý?”

Choáng váng... Hoa Đào囧, lúc này đổi thành Hàn Yến cười, mặt Hoa Đào đầy lúng túng nhìn anh.

Hàn Yến vuốt tóc cô, giọng ôn hòa nói: “Chọc em thôi, đi.”

Hoa Đào lại cười “Ha ha”: “Anh còn biết chọc cười...”

Hàn Yến nhìn vào mắt cô, nói: “Em còn cười thật...”

“Ha ha ha ——” Hoa Đào ngược đầu nhìn anh: “Cảm ơn đã khen!”

Tâm tình Hàn Yến tốt vô cùng, nắm tay cô đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh, anh lại nhét tay cô vào túi quần...

Hoa Đào cười mờ mịt, cô dựa vào ngực anh cười “ha ha”, tay nhỏ dấm tên xấu xa này...

Hàn Yến cũng mờ mịt, anh quên mất...

Hoa Đào nói: “Bên ngoài lạnh, anh mặc ít đừng đi ra. Anh đứng bên trong đợi một chút. Em đi lái xe tới đây.”

Hoa Đào đẩy anh vào đại sảnh. Cô che kín áo choàng, chạy ra ngoài. Hàn Yến nhìn cô bước chân nhanh nhẹn, cả người đầy sức sống, ngực anh căng lên, trong lồng ngực nóng bỏng, nóng đến phát đau.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho luật sư của mình: “Luật sư Triệu, xin giúp tôi chuẩn bị một phần hợp đồng chuyển tên, sáng mai tôi cần dùng... Đúng, hợp đồng chuyển tên tất cả tài sản riêng. Làm phiền anh.”

Hàn Yến vừa cúp điện thoại, Hoa Đào liền lái xe đến cửa, cô hạ cửa kính xuống, ngoắc anh: “Lên xe! Bỏn cung dẫn anh đi một vòng Du Đại Ngũ Hoàn!”

Hàn Yến ngồi lên ghế phụ, Hoa Đào lái xe đi, cô cười hì hì, nói: “Thấy xe em thế nào? Giống Mercedes không?”

Hàn Yến bị cô chọc cười: “Không tệ, nhỏ nhỏ, rất ấm áp. Thích hợp cho nữ chạy!”

Hoa Đào vừa lái xe vừa hát: “La la la.. Năm vòng nhiều hơn bốn vòng... La la la, năm vòng ít hơn sáu vòng...”

(*) Ngũ hoàn: Năm vòng.

Hàn Yếu cười không ngừng.

Hoa Đào lái xe đến cửa siêu thị, Hoa Đào kéo anh đi mua quần áo trước. Cửa hàng ngay trong siêu thị, Hoa Đào cùng Hàn Yếu đi thẳng lên lầu năm.

Lầu năm đều là đồ nam, Hoa Đào vui sướng chạy một vòng quanh cửa hàng: “Áo choàng này thật đẹp, rất hợp với anh!” Thiết kế màu trắng đơn giản, vô cùng phù hợp với khí chất dịu dàng, tuấn mỹ của Hàn Yếu.

Hoa Đào bảo nhân viên lấy size thích hợp cho Hàn Yếu thử.

Hàn Yếu đi tới trước kính thử áo, Hoa Đào và nhân viên trong cửa hàng trò chuyện, mấy nhân viên và cô trò chuyện rất vui vẻ.

Nhân viên nhỏ giọng trêu cô: “Bạn trai cô đúng là đẹp trai đệ nhất thiên hạ... Aiya, cô thật hạnh phúc! Thật hâm mộ nha...”

Mặt Hoa Đào ửng đỏ, kiều ngạo cười nói: “Chắc chắn, bạn trai tôi phải đẹp trai đệ nhất thiên hạ!”

Cô vui vẻ cười toét miệng, cũng không biết có phải Hàn Yếu nghe được không, anh từ từ quay đầu nhìn cô, cười lên.

Mi mắt anh rất đẹp, vừa cười... đột nhiên có cảm giác gió xuân hóa mưa.

“Ôi mẹ ôi... Thật muốn khóc...” Nhân viên ôm ngực, giậm chân! Có phải cô gái này kiếp trước đã cứu toàn bộ vũ trụ không? Kiếp này lại có một bạn trai tốt như vậy.

Mắt Hoa Đào sáng ngời nhìn Hàn Yếu, anh mặc áo choàng dài vài

thật sự vô cùng đẹp trai, rất phù hợp với anh.

Chương 1074: Áo sơ mi màu hồng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Màu trắng khiến anh vô cùng tuần tú, thiết kế ôm sát người khiến anh cao ngất. Nhân viên cửa hàng đều sững sờ nhìn, người mẫu nam cũng không đẹp trai như vậy có được không?

Hoa Đào hài lòng gật đầu, quả thật... Người đẹp trai, mặc cái gì cũng đẹp!

Hoa Đào lại hỏi nhân viên cửa hàng: “Các người nhìn anh ấy đi, từ trong ra ngoài đều là thuần trắng, có phải thiếu một chút sức sống không?”

Ánh mắt mấy nhân viên đều dính chặt trên người Hàn Yến, căn bản không nghe cô nói gì.

Hoa Đào cũng không hỏi lại, trực tiếp đi tới khu vực áo sơ mi chọn sơ mi cho anh.

Cô đột nhiên cầm lên một cái áo sơ mi màu hồng, cười gian: “Ai u... Giá rẻ!” Tiểu nhân trong đầu cô nhún vai cười gian: “Cho anh ấy thử! Cho anh ấy thử!”

“Được! Cho anh ấy thử áo sơ mi màu hồng này!” Hoa Đào cầm áo sơ mi đưa cho nhân viên cửa hàng, nói bọn họ đi tìm size thích hợp cho cô.

Nhân viên sừng sốt, bỗng bật cười, giơ ngón tay cái cho cô: “Thật tinh mắt! Áo sơ mi này là kiểu tình nhân mới nhất năm nay, chỗ chúng tôi còn có một khăn quàng cho nữ dùng để phối hợp với áo sơ mi nam này, tôi đi lấy cho cô thử.”

Hàn Yến bị nhét áo sơ mi màu hồng vào tay... Anh sừng sốt hồi lâu, nhìn chằm chằm Hoa Đào, ý là... giống như đang xác nhận với cô: “Em muốn anh... mặc cái này?”

Hoa Đào liên tục gật đầu, ý là... “Đúng đúng đúng! Mau thử đi! Mau thử đi!”

Hàn Yến đấu tranh thật lâu... Muốn đi vào phòng thử đồ, nhưng chân không nghe lời...

Hoa Đào nhận lấy khăn quàng cổ màu hồng nhạt nhân viên cầm tới, quàng lên cổ.

“Wow! Thật đẹp!” Nhân viên kêu lên.

Mặt Hoa Đào trắng nõn trơn mịn, da vốn mềm mại có thể bóp ra nước, lại quàng khăn màu hồng nhạt, thật...

Có một nhân viên cẩn răng nói: “Thật muốn bóp một cái mà!”

“Qua đây qua đây! Cho cô bóp!” Hoa Đào sáng khoái cười lên. Nhân viên cực kỳ thích cô.

Hoa Đào thấy Hàn Yến mãi không chịu đi thay áo, cô liền cất bước đi tới anh, đẩy anh vào phòng thử đồ: “Mau thử đi! Em muốn nhìn anh mặc cái áo này!”

Hàn Yến không thể làm gì... Anh lớn như vậy, cho tới nay chưa từng

mặc... màu hồng... A a a...

Hàn Yến ở trong phòng thử đồ giãy dựa rồi giãy dựa, anh ngồi trên cái ghế trong phòng thử đồ, không thay áo. Hoa Đào ở ngoài nói: “Mau thay đi, tiệc rượu tối mai anh mặc áo này.”

Hàn Yến: “...” Có xúc động muốn hóa xương trong phòng thử đồ, không muốn đi ra ngoài nữa.

Hoa Đào vô cùng vui vẻ, cười lớn với nhân viên!

Hàn Yến đấu tranh một hồi, nhớ tới dáng vẻ cô vui vẻ khi quàng khăn quàng cổ màu hồng... Anh bắt đầu cởi áo... cởi từng nút từng nút, mặc áo sơ mi vào.

Lúc anh đi ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn!

Nhân viên vừa ủi áo sơ mi này, rất sát người. Màu hồng nhạt đẹp mắt! Tôn lên khuôn mặt tuấn tú của anh càng dịu dàng mê người.

Hoa Đào chạy đến bên cạnh, đưa tay ôm cánh tay anh, kéo anh tới trước gương: “Thật đẹp trai nha... Rất có sức sống!”

Hình ảnh hai người lập tức xuất hiện trong gương, Hoa Đào nghiêng đầu cười với anh, mắt Hàn Yến chứa đầy tình cảm nhìn cô chăm chăm, thấp giọng nói bên tai cô: “Em cũng rất đẹp...” Trong lòng anh thầm bồi thêm một câu: Em vui vẻ là được... Em muốn anh lên núi đao xuống chảo dầu, anh cũng tuyệt đối không hai lời, đừng nói là thay áo sơ mi màu hồng.

“Ôi mẹ ời... Không chịu nổi!” Nội tâm nhân viên bắt đầu ngửa ngáy: “Thật xứng đôi!”

Hoa Đào buồn cười, thầm nghĩ: “Xứng đôi thì xứng đôi, cô làm gì cần rằng nghiêng lợi mà nói vậy?”

Chương 1075: Món quà đầu tiên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào nói: “Đẹp!” Phóng khoáng trả tiền.

Nhân viên mập mờ nháy mắt với cô: “Ài u.... Kho bạc nhỏ của bạn trai cô đều do cô trông coi nha... Cô gái à, đàn ông tốt như vậy, sao cô dụ dỗ được?”

Hoa Đào cong môi, không nói lời nào. Hàn Yến đột nhiên nói: “Tiền này là tiền của cô ấy, không phải kho bạc của tôi. Đây là món quà đầu tiên cô ấy tặng tôi. Chúng tôi mới bắt đầu lui tới.”

“Mẹ ơi...” Nhân viên lại ngửa lòng rồi!

Hoa Đào vui mặt vào ngực anh, thầm nghĩ, anh trai Yến à, sao anh thành thật như vậy... Người ta hỏi cái gì, anh liền nói cái đó... Cũng quá thành thật rồi!

Mấy nhân viên cửa hàng đều sắp điên rồi, lại giới thiệu kiểu mới cho bọn họ, Hoa Đào khoát tay nói: “Không mua, mua hai cái thôi, quà hoàn mỹ không phải ở số lượng.”

Cô tìm thẻ, áo sơ mi và áo choàng tổng cộng 8098 đồng, khăn quàng là đồ tặng kèm áo sơ mi... Nhìn qua, người cô liền tăng giá trị...

Hoa Đào không hề đau lòng, nhập mật mã, ký tên. Hàn Yến thay áo sơ mi, mặc áo choàng dài vào người.

Hoa Đào nói nhân viên ủi áo sơ mi xong thì gửi đến nhà. Hai người nắm tay đi siêu thị.

Đang đi, Hoa Đào đột nhiên đứng lại, cô hỏi Hàn Yến: “Tối nay... Anh ở lại không?”

Hàn Yến tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhưng mặt có dấu hiệu đỏ lên...

Hoa Đào cực kỳ nghiêm túc nhìn anh, Hàn Yến suy nghĩ một lúc, hỏi cô: “Em muốn cho anh ở lại không?”

“Muốn!” Hoa Đào trả lời rất dứt khoát.

Tim Hàn Yến sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, máu sôi trào khiến anh không thể nào suy tính!

Anh cảm thấy anh sắp nổ, hơi thở thở ra có thể nóng đến 7000 độ C! Máu anh như dung nham trong trái đất, tựa như thoáng động một cái là có thể dẫn tới núi lửa bùng nổ và động đất!

Máu anh sôi trào! Sôi trào!

Hoa Đào toét miệng cười với anh: “Muốn nhìn dáng vẻ anh mặc áo sơ mi màu hồng.”

Nói xong, cô vui sướng bước vào cửa hàng, mua hai bộ đồ ngủ màu lam nhạt cho Hàn Yến, còn có quần và áo trong giữ ấm.

Hàn Yến thở cũng không thể thở nữa, anh sắp nổ! Cô mua nhiều như vậy là muốn giữ anh lại bao nhiêu? Trời ạ!

Hàn Yến muốn ở lại nhà cô, thật ra... Anh không tính đụng vào cô.

Anh hiểu tình hình thân thể chính anh. Anh đến tìm cô, không phải muốn phát sinh quan hệ với cô...

Mà là muốn cho cô một tương lai tốt đẹp nhất. Anh muốn cho cô tất cả của anh, để cô nửa đời sau không cần cố gắng phấn đấu vẫn có thể không lo áo cơm. Cho dù anh rời xa cô, cô cũng có thể sống rất tốt, thậm chí cô muốn nuôi mười mấy tiểu bạch kiểm, tùy ý phung phí cũng đủ để cô sống mấy đời.

Hàn Yến mặc cô mua đồ.

Hoa Đào cà thẻ, xách đồ, hơi khó xử nói: “Những quần áo mới này đều phải giặt mới mặc được, tối nay anh không có đồ mặc, làm sao đây?”

Hàn Yến ôn hòa nhìn cô, nói: “Tối nay có thể không mặc.”

Hoa Đào tròn to mắt nhìn anh, anh thản nhiên nhìn cô, giống như câu kinh hải thế tục vừa rồi không phải từ miệng anh.

Chương 1076: Món quà đầu tiên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoa Đào thật muốn đánh mặt, cô cố ý trêu anh, không nghĩ tới... Mỗi lần đều bị anh trêu ngược lại. Ai nói Hàn Yến hướng nội? Ai nói anh im lìm? Anh là một cao thủ trêu gái đó được không?

Hai người gửi đồ xong, lại đi siêu thị. Tiền trong thẻ Hoa Đào cũng chỉ còn 190 đồng...

Vốn có hơn 8800, mua áo choàng và sơ mi chỉ còn lại hơn 700, sau đó mua đồ ngủ cho anh, chỉ còn hơn 100 đồng...

Hàn Yến hỏi cô: “Bình thường em đều tiêu tiền không có kế hoạch như vậy?” Khó trách kiếm được không ít nhưng dành dụm không nhiều. Xem ra anh cần phải tính toán.

Hoa Đào nói: “Không sợ, không phải còn có anh sao? Em không có tiền, anh có mà! Anh nói anh muốn chăm sóc em cả đời... Sau này em liền ăn của anh, mặc của anh! Anh nuôi em, có được không?”

Hàn Yến dừng bước, vô cùng thâm tình nhìn cô chăm chăm. Hoa Đào cười với anh.

Giữa biển người trong siêu thị, Hàn Yến kéo cô vào ngực, anh nhìn cô chăm chú, nhìn chăm chăm môi cô, đột nhiên hỏi: “Anh có thể hôn em không?”

Hoa Đào ngược đầu nhìn anh, giọng anh dịu dàng dễ nghe, chỉ nghe giọng anh, cô đã say...

Cô cắn môi, nhắc mũi chân, hôn lên môi anh, nhưng Hàn Yến không thỏa mãn, ôm eo cô, ôm chặt cô vào trong ngực, anh điên cuồng áp lên môi cô, xâm chiếm, cướp đoạt.

Hoa Đào sắp điên rồi, đây chính là siêu thị! Cô cho rằng anh muốn hôn... là môi nhẹ chạm môi... Nhưng anh giống như cơn lũ bất ngờ bộc phát, trong nháy mắt nuốt mất cô.

Hàn Yến không nghe được những thanh âm xung quanh, tai anh chỉ quanh quẩn tiếng cười, còn có tiếng nói giòn giã của cô, muốn anh ở lại, còn nói: “Em muốn anh nuôi em cả đời.”

Mỗi một câu nói của cô, anh đều thích. Mỗi một chuyện cô làm, anh đều thích.

Thậm chí cô nghịch ngợm, cô hờn dỗi, cô tùy hứng đều khiến anh mê hoặc, cô quan tâm càng khiến anh cảm động,...

Anh yêu cô bé này... Nhưng anh cũng biết, anh không thể yêu.

Nụ hôn đầu của Hàn Yến và Hoa Đào nhưng lại hôn giống như sắp sinh ly tử biệt.

Hoa Đào bị anh hôn đến khóc, không biết tại sao, nụ hôn ngọt ngào như vậy lại làm cho cô có cảm giác đau buồn.

Lúc Hàn Yến buông cô ra, Hoa Đào nức nở nói: “Anh nói anh muốn nuôi em cả đời, anh muốn chăm sóc em cả đời, anh không thể đổi ý.”

Ngón tay Hàn Yến vuốt ve gò má cô, mắt đầy dịu dàng... Cô gái tốt

của anh, cô gái tốt của anh... Anh ghen ngào hôn môi cô, không nở buông, cũng không nở buông.

Hoa Đào nắm tay đi siêu thị, bọn họ tính toán tỉ mỉ, mua chút thức ăn và thịt, trứng gà. Lại mua giấy ăn, khăn lông, khăn tắm, vài đồ lặt vặt tiện nghi...

Hoa Đào ghi chép, mua xong còn hơn 140 đồng, còn lại hơn 30 đồng. Cô rất hài lòng, không hết sạch!

Đi tới quầy tính tiền, Hàn Yến đứng chần chờ, Hoa Đào nhìn thấy kệ bên cạnh có một hộp bạc hà nhỏ, vừa vặn hơn 30 đồng, cô đỏ mặt ném hộp vào trong xe đẩy của bọn họ.

Hàn Yến thấy cô lấy thứ này, mặt ửng đỏ, nói khẽ với cô: “Cái này không phải kẹo cao su.”

“Phốc ——” Hoa Đào mỉm cười: “Em biết không phải kẹo cao su. Nó là bong bóng!”

“...” Hàn Yến đặt cái hộp kia trên kệ: “Chúng ta không đủ tiền.”

Hoa Đào giả vờ bình tĩnh cầm cái hộp lại, lấy một cái khăn lông trắng ra, nói: “Nhiều đây đủ rồi. Em vẫn dùng khăn cũ.”

Hàn Yến đưa tay ôm cô. Bên cạnh có không ít người đều quay mặt chỗ khác cười cười, hai người này... sao buồn cười vậy chứ... nơi đông người...

Đối diện có một chàng trai sốt ruột! Nếu người đàn ông này lại để cái hộp lên kệ, cậu sẽ hét lên: “Mua đi! Mua đi! Không đủ tiền, lão tử trả cho hai người!”

Chương 1077: Lăng Vi, cậu hư như vậy, chồng cậu biết không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về nhà, Hàn Yến đeo khăn choàng làm bếp, xuống bếp nấu cơm.

Hoa Đào giặt đồ, hơi khô, qua một, hai giờ, Hàn Yến có thể mặc.

Cô nghĩ tới chuyện vừa rồi, thật buồn cười, mỗi lần thấy Hàn Yến bị cô chọc đỏ mặt, trong lòng cô liền thoải mái, ha ha ha —

Cô biết Hàn Yến sẽ không làm gì cô, nên cô không sợ. Chẳng qua rất muốn trêu anh.

Cô giặt quần áo, khăn tắm xong hết, hơi khô, Hàn Yến cũng nấu ăn xong, từ trong bếp đi ra.

Anh cởi khăn choàng làm bếp, Hoa Đào đột nhiên nhào tới anh, tay cô ôm cổ anh, không báo trước mà hôn lên mặt anh.

Hàn Yến nhìn bộ dáng nghịch ngợm của cô, hận không thể lập tức ôm cô vào ngực, dùng sức hôn.

Anh hít thở sâu, ép mình trấn định, làm bộ bình tĩnh cười với cô: “Ăn cơm đi.”

Nhưng Hoa Đào không muốn tha cho anh, môi mềm mại dán tới, trăn

trở, hôn mút môi anh.

Hàn Yến lập tức nổ, ôm cô thật chặt, hôn lại như bão táp.

Lúc anh buông cô ra, Hoa Đào nhìn anh chăm chăm, ánh mắt yêu kiều lóe sáng, giọng vui vẻ nói: “Thích anh hôn em.”

Hàn Yến lại ôm cô vào trong lòng, hôn nhẹ nhàng, hôn đến khi cô cười không ngừng, anh lại bá đạo, điên cuồng hôn cô.

Lúc cô đẩy anh ra, Hàn Yến đi vào phòng tắm rửa mặt, hít thở sâu.

Hoa Đào cười lớn: “Ha ha ha — — nhìn chút định lực của anh kìa!”

Hàn Yến đi ra, tóc trước trán đều ướt, cô đứng lên lấy khăn lau cho anh.

Hoa Đào ôm cánh tay anh, cùng anh ngồi xuống, cô ngồi bên cạnh anh, không còn lúng túng như buổi trưa.

Hoa Đào ăn vài miếng cơm, nghiêng đầu tựa vào vai anh, hỏi anh: “Anh sẽ mãi yêu em, đúng không?”

Hàn Yến cười, hôn lên tóc cô. Hoa Đào đột nhiên đập đũa xuống bàn, hai mắt lóe sáng, nói: “Em quên! Em quên!”

“Quên cái gì?” Hàn Yến nhìn cô chăm chú.

Hoa Đào kích động cười lớn: “Em quên chụp hình gửi bạn bè! Ha ha ha — —” Cô chạy đi lấy điện thoại, chụp thức ăn trên bàn, những món đó đều do Hàn Yến nấu dựa theo công thức, vô cùng tuyệt vời!

Vừa ăn ngon, vừa nhìn đẹp! Hoa Đào chụp đồ ăn xong, lại chụp cùng

Hàn Yến, cô nói: “Em phải lớn tiếng tuyên bố với tất cả mọi người, bạn trai bà đây đẹp trai đệ nhất thiên hạ!”

Hàn Yến phối hợp với cô, anh nhìn ống kính, ôn nhu nói: “Ở trong lòng em, anh đẹp trai đệ nhất thiên hạ phải không?”

“Ừ! Còn kém chút xíu!” Hoa Đào hôn lên mặt anh, mặt Hàn Yến trong nháy mắt ửng đỏ, Hoa Đào lập tức nhìn ống kính, nhấn nút chụp!

Trời ạ... Tấm hình này, có thể nói Hàn Yến tuyệt đẹp nha! Anh quá đẹp trai, ánh mắt ôn nhu như chứa nước!

Hoa Đào cực kỳ say mê, lập tức gửi hình cho bạn bè, ra roi thúc ngựa đắc ý. Cô kèm theo hàng chữ: “Mọi người nhìn đi, chồng nhà mình xào đồ ăn, nấu cơm, nhìn xem chồng nhà mình có đẹp trai hay không!”

Chương 1078: Lãng Vi, cậu hư như vậy, chồng cậu biết không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong nháy mắt, bạn bè bùng nổ! Đủ loại trời ơi, mẹ ơi, chao ôi!

Lãng Vi: “Sương mù! Cay mắt!”

Kaya: “... Bà bấm ngón tay tính toán, gần đây trong mạng cứng hiện lên hoa đào!”

Lãng Vi trả lời Kaya: “Yaya tính giúp mình, có phải gần đây mạng mình thiếu tiền không?”

Kaya trả lời Lãng Vi: “Mạng cậu thiếu đạo đức...”

Lãng Vi trả lời Kaya: “Hừ — — tuyệt giao năm phút!”

Lôi Đình: “Mẹ ơi! Anh Yến nhà chúng ta đỏ mặt! A a a! Ánh mắt đỏ của anh Yến là thế nào?”

Lãng Vi trả lời Lôi Đình: “Ánh mắt đỏ của em là thế nào??? Chỉ nhìn thấy mắt Hàn Yến???”

Lôi Đình trả lời Lãng Vi: “... Bây giờ nhìn thấy miệng...”

Lôi Đình: “Ha ha ha — — anh Yến của em ơi, miệng anh sao thế? Bị

ai gặm đến sưng luôn rồi?”

Lăng Vi: “Nhất định không phải con mèo nhỏ cắn.”

Kaya: “Cũng không phải mình cắn.”

Hạ Tiểu Hi: “Hả? Mình cầm tinh con mèo! Ai dám cướp đồ ăn mèo của mình!”

Lôi Tuấn: “Vợ, em lại có thể lực rồi đúng không?”

Hạ Tiểu Hi: “Cút...”

Lôi Tuấn: “Được!”

Lăng Vi: “Ha ha ha — —”

Lăng Vi: “Mình sắp vấy bẩn rồi, trời ơi, có phải bây giờ mình rất hư không?”

Lôi Đình: “Vỗ tay — — chữ “cút” này, dùng rất hay! Chữ “được” này, đáp rất tốt!”

Kaya trả lời Lăng Vi: “Cho cậu 100 vali bụi, câu kia của Tiểu Đình cũng rất dơ...”

Lôi Đình: “... Mình là giọt nước trong sáng... Các cậu thật hư!”

Hoa Đào: “Nhìn chút tiền đồ của các cậu đi! Chồng mình chỉ xào đồ ăn cho mình thôi mà đã kích động các cậu! Cho các cậu nhìn thứ lợi hại hơn!”

Hoa Đào lại gửi hình đồ ngủ cô vừa mua cho Hàn Yến... Cô gửi

riêng, chỉ có bạn thân nhất của cô nhìn thấy.

Lăng Vi: “Lợi hại anh mình! Mình thấy cái, gì, thế, này?”

Lôi Đình: “Em thấy quần, lót!”

Lăng Vi trả lời Lôi Đình: “Em chỉ thấy quần lót?”

Hai phút sau, Lôi Đình: “Em rốt cuộc thấy được... bao... cao... su... Hu hu hu, không phải em thấy, là chồng em thấy...”

Lăng Vi trả lời Lôi Đình: “Chồng em hiểu rõ hơn em, bình thường.”

Lôi Đình trả lời Lăng Vi: “Phốc... Chị dâu... Hay là chúng ta nói về Hoa Đào và anh Yến đi.”

Kaya: “Mình đi vệ sinh!”

Kaya: “Mình nói này, hai người kiềm chế nha! Một hộp lớn cũng không ít đâu, đừng dùng cả đêm.”

Hoa Đào: “Các cậu đang nói gì? Không hiểu ý bảo bảo sao? Đó không phải là bong bóng sao? Chờ mình thổi lên rồi cho các cậu xem.”

Lăng Vi: “Thổi! Phải thổi! Không thổi bà đây tuyệt giao với cưng!”

Kaya: “Thổi! Mau thổi! Thổi không lên ngày mai bà cho cưng 100 hộp!”

Hoa Đào: “Mình sai rồi... Bọn mình là quan hệ nam nữ trong sáng, các cậu đừng nghĩ nhiều mà... Tối nay... mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng sẽ không xảy ra chuyện gì...”

Lôi Đình: “Ừ... Mình tin tưởng, với nhân phẩm của anh Yến, mình đảm bảo hai người trần trụi, ôm nhau ngủ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì không nên xảy ra.”

Lăng Vi: “Đúng nha, sẽ không xảy ra chuyện gì không nên xảy ra, nhưng nên xảy ra, đều sẽ xảy ra.”

Kaya: “Mình rất cuộc biết chữ “phục” viết thế nào rồi! Vi Vi, cậu hư như vậy, chồng cậu biết không?”

Lăng Vi: “Xin lỗi... Vợ tôi đi vệ sinh, bây giờ là tôi online.”

Lôi Đình: “Ha ha ha — — chị dâu! Chị phân hồn à!”

Kaya: “Đúng, anh Đình, vợ anh là một bà lão hư hỏng, em nói cho anh, anh đừng nói cho cậu ấy.”

Lăng Vi: “Mình trở lại!”

Hoa Đào cười đến run người, Hàn Yến bình tĩnh ăn cơm, bữa cơm này của Hoa Đào... phun ra vô số lần!

Hàn Yến cướp điện thoại, cho cô ăn nhiều cơm.

Hoa Đào vừa nhin cười vừa ăn. Khắp nơi trên bàn ăn đều là cơm, đồ ăn cô phun ra...

Hàn Yến cũng không ngại, chờ cô ăn xong, lại cho cô nhắn tin, anh đi dọn bàn, rửa chén, giặt khăn ăn.

Hoa Đào mở điện thoại lên, có hơn 200 tin nhắn...

Cô nhìn lướt qua, ô nhiễm ah!

Lúc Hàn Yến từ phòng bếp đi ra, Hoa Đào đã thay đồ ngủ, đang nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm...

Trong mắt hạnh xinh đẹp của cô tựa như cất giấu một tia nghịch ngợm quậy phá.

Hồ hấp Hàn Yến liền rối loạn...

Chương 1079: Giã giụa và mong đợi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Con nhóc nghịch ngợm, chỉ mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng manh!
Màu đen... Nhìn qua trong rất thần bí.

Ánh mắt của Hàn Yến lập tức đứng yên.

“Có lạnh không?” Sao cô ấy lại ăn mặc như vậy? Cô ấy muốn làm gì?
Hình như bộ đồ ngủ này là bộ đồ ngủ cô ấy vừa mới mua?

Hàn Yến vội vàng cầm áo khoác, đi về phía cô ấy.

Peach để điện thoại di động xuống, cắn môi nhìn anh ta: “Rất lạnh, anh mau ôm em lên giường đi, em đã lạnh đến nỗi không thể cử động được rồi! Ai biết được anh rửa bát lâu như vậy... Anh xem chân em này, lạnh đến mức đỏ bừng lên rồi.”

Nói xong, cô còn đặc biệt phối hợp “Hắt xì — — “

Hàn Yến bước nhanh đến bên cạnh cô ấy, khoác áo khoác lên trên vai của cô ấy. Vừa rồi anh ta giặt cả khăn trải bàn, vì vậy thời gian rửa hơi lâu.

Ai biết được... cô ấy lại mặc như vậy, đợi anh ta...

Hàn Yến không hề nghĩ ngợi, trực tiếp vòng tay qua sau lưng cô ấy, một tay khác vòng qua bắp chân của cô, hơi dùng lực ôm ngang cô

ấy lên.

Peach nhanh chóng vòng tay ôm lấy cổ anh ta. Áo khoác trên vai cô ấy trượt xuống, Peach đưa tay lấy xuống, ném ở trên ghế sa lon.

Hàn Yến nhìn một loạt động tác này của cô ấy, không biết nên dời mắt sang nơi nào... cô ấy thật sự rất đẹp... chất liệu vải mỏng manh chẳng che giấu được gì cả.

Peach nở nụ cười ngọt ngào, bề sát ở bên tai anh ta nói: “ Em thử quần áo mới mua, anh thấy có đẹp không?”

Hàn Yến ôm lấy cô, vừa đi về phòng ngủ, vừa gật đầu nói: “Đẹp.”

Peach níu cổ anh xuống, vui vẻ hôn lên má anh: “Đẹp chỗ nào?”

Cả người Hàn Yến dần nóng lên, mặt đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng đều đỏ, anh ta cảm thấy từng sợi tóc của mình như tê như dại.

Anh ôm cô, giống như đang ôm một khối nhuyễn ngọc ấm áp, Hàn Yến cảm thấy nhiệt huyết trong người mình từ từ dâng lên!

Peach vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, thấy hằn kết của anh ta lăn lên lăn xuống, anh ta hít thật sâu nói: “Đều đẹp.”

Peach lại cố ý hỏi: “Vậy đều đẹp, là đẹp chỗ nào?”

Hàn Yến chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, đột nhiên mỉm cười. khuôn mặt anh phủ một tầng phấn hồng, trong đôi mắt đen viết rõ mấy chữ: “Em quá nghịch ngợm...”

Peach cười to “Ha ha”: “Kích động không?”

Hàn Yến không trả lời, đi nhanh đến bên giường.

Anh nhét cô vào trong chăn, Peach còn ôm lấy cổ anh ta, không để cho anh ta đi...

Hàn Yến cảm thấy cả người đều rất khó chịu, anh ta không dám đụng vào cô, lại không đi được. Peach xấu xa cười nói với anh ta: “Không để cho người đi.”

Hàn Yến đỏ mặt tim đập nhanh nói: “Anh còn đang mặc áo khoác.”

Peach hôn lên má anh: “Đi tắm rồi thay quần áo đi, em chờ anh.”

Hàn Yến cầm quần áo ngủ đi vào phòng tắm. Anh ta cảm thấy mình như muốn điên lên... cảnh tượng anh ta dự tính không phải là như vậy...

Anh ta vốn muốn đến nhà cô ở cùng cô, cho dù là cùng đọc sách, tán gẫu với nhau... Cho dù là cùng cô lên mạng, chơi game, anh ta cũng đã nghĩ rồi...

Duy chỉ không nghĩ tới, con nhóc này... lại lớn mật, dám chủ động... giống như nếu hôm nay không ăn được anh, cô sẽ rất tức giận, rất thất vọng.

Hàn Yến nhìn chằm chằm vào mình trong gương, nội tâm của anh ta rất mâu thuẫn.

Nội tâm rất giãy giụa, anh ta nghĩ muốn cô gái này... Nhưng anh ta có thể muốn không? Anh ta đứng lên, chống hai tay ở trên bồn rửa mặt, kề mặt gần sát mặt gương, đôi mắt ở trong gương của anh ta cũng viết đầy hai chữ giãy giụa.

Anh ta còn có bao nhiêu ngày? Anh ta không thể ích kỷ chiếm đoạt cô gái này, anh ta tới đây, vì muốn sắp xếp cho cô ấy một tương lai tốt đẹp, chứ không muốn sau này cô phải sống trong đau khổ tột cùng.

Nhưng... Thực tế dường như đang đối nghịch với anh ta. Anh ta hoàn toàn không khống chế được sự phát triển của tình hình... Sở dĩ anh ta cảm thấy mâu thuẫn, là bởi vì, anh ta thật sự rất muốn ích kỷ một lần... người không vì mình, trời tru đất diệt! Nhưng nếu hôm nay anh ta ích kỷ đoạt lấy cô, thì sau này cô phải làm gì? Cô sẽ lún sâu vào đầm lầy đau khổ...

Chương 1080: Giấy giụa và mong đợi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Suy nghĩ của anh ta không phải như vậy, anh ta không muốn làm cô bỏ ra quá nhiều tình cảm, anh ta chỉ muốn cho cô ký tên, sau đó, tương lai cô sẽ có cuộc sống dễ dàng.

“Cốc cốc cốc — —” Hàn Yến nghe thấy tiếng gõ cửa, là cô đi xuống giường gõ cửa phòng tắm tìm anh.

“Sao vậy?” Hàn Yến hỏi cô.

Peach há miệng run rẩy hỏi anh ta: “Anh làm gì vậy? Vẫn luôn không mở nước, em tới xem xem có phải anh té xỉu ở trong nhà tắm hay không...”

Hàn Yến cười nói: “Không có... anh đang cạo râu.”

“À... em cho rằng, anh đang đợi em giúp anh tắm...”

“...” Đầu óc của Hàn Yến trở nên mơ hồ. Lại nghe thấy cô nói tiếp: “Không có gì, trong khoảng thời gian anh nằm bệnh viện một tháng kia, em đều tắm giúp anh mà.”

“...” đầu óc của Hàn Yến trở nên tỉnh táo, trong hơn một tháng qua, cô đã nhìn hết của anh từ trên xuống dưới... anh ta còn ở đây kiểu cách cái gì? Mặc dù, chưa làm chuyện gì đi quá giới hạn, nhưng cô đã... hoàn toàn coi anh làm người đàn ông của mình.

Hàn Yến cởi quần áo mở nước.

Anh ta tắm xong, lau sạch, mặc vào bộ đồ ngủ màu lam nhạt cô đã giặt sấy khô cho anh ta, trên bộ đồ ngủ này còn có mùi thơm thoang thoang.

Lúc anh ta ra khỏi phòng tắm, Peach gọi anh ta: “Anh nhanh sấy khô tóc đi.”

Hàn Yến ngoan ngoãn đi sấy tóc, nói thật... từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ sấy tóc, một người đàn ông... sấy tóc cái gì? Mái tóc của anh ta không quá dài, gặp nóng sẽ hơi cong lên, rất phong cách, rất thoải mái, không phải là kiểu tóc quá ngắn, chỉ lau lau mấy lần là khô. Vì vậy, Peach bảo anh ta sấy, anh ta liền đi sấy. Anh ta vốn không quá chú trọng về kiểu tóc, từ... sau khi gặp được cô ấy, anh ta đã đến chuyện làm đẹp mình, chỉ hy vọng có thể hấp dẫn được sự chú ý của cô...

Chưa tới hai phút, mái tóc đã khô. Anh ta nhìn mình trong gương, khuôn mặt hơi đỏ ửng. Anh ta thầm nghĩ trong đầu, chắc chắn là hơi nóng do máy sấy tóc đã làm khuôn mặt anh ta nóng lên, tuyệt đối không phải bởi vì... Trong phòng ngủ có một cô gái đang đợi anh ta...

Anh ta đi tới cửa phòng ngủ của cô, nhìn thấy cô đang mơ mơ màng màng nằm ở trong chăn, dáng vẻ lười biếng mỉm cười nhìn anh ta.

Dáng vẻ của cô cực kỳ xinh đẹp, tràn đầy hơi thở quyến rũ, phòng của cô rất giản dị, rèm cửa sổ màu xanh nhạt, drap trải giường màu xanh nhạt.

Cô nhìn thấy anh ta đi vào, liền ngồi dậy, hơi nhích vào trong.

Cô đưa tay vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình: “Anh mau tới đây...”

Chân của Hàn Yến đã không còn nghe sự điều khiển của anh ta... cô bảo anh ta làm gì, anh ta liền làm cái đó, giống như ma thuật vậy.

Anh ta hơi nóng lên...

Lúc anh ta đi tới bên cạnh cô, cô đưa tay ra kéo lấy tay anh ta: “Mau vào đây, sàn nhà lạnh lắm.”

Hàn Yến ngồi xuống, cô vén chăn lên đắp cho anh ta, cảm giác ấm áp bất ngờ ập tới làm anh ta rùng mình.

Peach ôm lấy cánh tay của anh ta, người cũng dính sát trên cánh tay của anh ta. Cô gối đầu vào trên đầu vai của anh ta, nói: “Cho anh xem nhìn manga em vẽ này.”

Cô đưa tay lấy manga ở trên tủ đầu giường, tủ đầu giường ở phía bên anh ta, cô phải vượt qua anh ta mới có thể với đến ngăn kéo kia. Hàn Yến không nói hỗ trợ, bởi vì... anh ta đã không còn cách nào để suy nghĩ, bây giờ anh ta chỉ nghĩ thấy mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt nhẹ nhàng lướt quanh ở đầu mũi của anh ta, cảm giác mềm mại ấm áp lướt qua ngực và cánh tay anh ta.

Vất vả lắm, cô mới lấy tập bản thảo manga của mình. Đây là bản thảo manga cô vẽ bằng tay, đều là mấy mẫu truyện hài vui nhộn.

Cô giải thích cho anh nội dung mấy mẫu truyện ngắn, đầu nhỏ không ngừng cọ tới cọ lui ở trong ngực anh ta. Cô ngồi một lúc, lại cảm thấy không thoải mái, kéo cánh tay của anh ta vòng qua sau lưng mình, trong khoảng khắc... anh lại ôm cô vào trong ngực.

Toàn bộ người cô đều dán lên ngực anh ta.

Chương 1081: Sao anh có thể... rời bỏ em được.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Yến cương cứng, ngay cả động cũng không thể động.

Cô ấy nói cái gì, anh ta cũng hoàn toàn không biết, trong đầu cứ vang lên tiếng “ù ù”, anh ta chỉ thấy cái miệng nhỏ đáng yêu của cô cứ mở ra rồi đóng lại...

Peach thấy anh hoàn toàn không hiểu mình đang nói cái gì, cô chợt buồn quyền sở xuống, ngoẹo đầu, mỉm cười nhìn anh ta nói: “Em quên mất, anh không thích xem manga... Nếu không, chúng ta xem tự điển?”

Hàn Yến nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt chứa đầy men say... anh ta nói: “Em cứ ở bên cạnh anh thế này, anh chẳng xem nổi gì cả.”

Ngoài nhìn em ra, anh đều không muốn nhìn gì cả...

Không bị khống chế... anh kề sát lại gần hôn cô, Peach đang bấu môi muốn đi lấy tự điển, bất ngờ bị anh hôn, không có dấu hiệu nào báo trước...

Cô ngớ người ra, rồi cảm thấy người anh như muốn bốc cháy.

Anh ôm cô vào trong ngực, hơi thở bá đạo của đàn ông bao phủ thật chặt lấy cô!

Anh ôm chặt lấy cô, giống như muốn khám người cô vào thân thể của mình. Bàn tay ấm áp của anh giữ lấy ót của cô dùng sức áp môi mình lên môi cô, nụ hôn của anh cũng đặc biệt có lực, giống như anh đang đốt cháy cô bằng tất cả sự nhiệt tình của mình.

Peach cực kỳ đau lòng... cô biết tình hình sức khỏe của anh ta, cô chăm sóc cho anh ta hơn một tháng, nên cô cũng hiểu rõ hơn ai khác!

Cô biết Hàn Yến đang giãy giụa, cô biết anh cũng không muốn động vào cô, vì vậy, cô nghĩ đủ mọi cách giữ anh ta lại, nghĩ đủ mọi cách quyến rũ anh ta. Bởi vì, cô thật sự không muốn anh phải để lại tiếc nuối, cũng không muốn để lại tiếc nuối cho mình.

Yêu nhau, chỉ tâm ý tương thông thôi cũng không đủ! Chỉ có tâm linh và thể xác hoàn toàn hòa hợp, mới thật sự là hoàn mỹ.

Nụ hôn của Hàn Yến rất nóng bỏng, rõ ràng có loại kích động muốn đốt lửa trên rừng cỏ.

Peach cực kỳ vui vẻ, vì anh có thể đi đến bước này với cô... nếu anh đã đi về phía cô, vậy cô tuyệt đối không thể đứng tại chỗ chờ anh, cô muốn chạy thật nhanh! Dùng sức chạy nhanh, nhất định phải chạy đến bên cạnh anh, trước khi anh hoàn hồn lại, đẩy anh ngã nhào!

Peach đưa tay ra cởi từng chiếc cúc áo của anh, Hàn Yến hồn nhiên không cảm giác, trầm trầm say say ở trong hương thơm nhẹ nhàng của cô.

Lúc anh ta phát hiện ra hai người đều đã nằm xuống, quần áo của cô không biết bay đi từ lúc nào, anh ta mới thấy trong đầu “Ầm” tiếng nổ vang!

Peach trức trắc hôn anh, Hàn Yến muốn đi, nhưng anh không thể khống chế được mình...

Anh ta bá đạo cúi người xuống, hơi thở của đàn ông chọt nổ tung! Peach nhắm mắt lại, nở nụ cười ngọt ngào cảm thụ nụ hôn nóng bỏng của anh.

Cô thích sự bá đạo của cô, thích anh đánh mất lý trí.

“Ầm ầm ầm — — mở cửa ra!” Đột nhiên, có người đập cửa ở bên ngoài: “Ầm ầm ầm — — Giản Ninh! Đi ra đây — — “

Peach giật mình run rẩy... sao chị cô, lại tới nhà cô?

Ánh mắt say mê Hàn Yến bỗng tỉnh táo lại, anh ta nhìn chăm chăm vào cô, thấy khuôn mặt xinh đẹp phấn nhuận của cô, đột nhiên trù lên một tầng bóng mờ.

Hàn Yến lại cúi mặt xuống hôn cô, anh ta không thích biểu tình này của cô, anh ta thích dáng vẻ động lòng người như vừa rời của cô hơn.

Peach bị anh ta hôn đến nỗi cười khanh khách, anh cố ý làm cho cô bật cười. Anh thích nhìn thấy cô cười, không muốn nhìn thấy cô tức giận.

Peach đẩy anh ta, phát hiện ra trên ngực, sau lưng anh đều là mồ hôi. Bên ngoài, tiếng gõ cửa “Ầm ầm ầm — —”, càng ngày càng lớn: “Giản Ninh! Em có ở nhà không? Sao chị gọi điện thoại, em không nhận? Có phải Hàn Yến ở chỗ em hay không? Em đừng có im lặng! Em cho rằng chị không biết hả? Vừa rồi chị nhìn thấy bạn em ở ngoài! Chị biết Hàn Yến đang ở đây! Giản Ninh, em đi ra đây cho chị!”

Peach đẩy bả vai của Hàn Yến, muốn đẩy anh lên, nhưng... lúc này, anh như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, dùng sức ngăn người cô, không để cho cô cử động.

Peach hơi mờ mịt, vừa rồi cố gắng tán tỉnh anh, anh còn giã giụa, bây giờ, anh lại không để cho cô đi?

Chương 1082: Sao anh có thể... rời bỏ em được.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên tai Hàn Yến không nghe được bất kỳ âm thanh gì, anh chỉ muốn hôn cô ấy. Nếu cô đi ra mở cửa, chị của cô chắc chắn sẽ đại náo như một người phụ nữ danh giá. Nói không chừng, sẽ còn mắng mỏ Peach mấy lời bậy bạ. Nếu Peach nghe lời của chị cô ấy, cô ấy rất có thể sẽ lùi bước... cô ấy có thương tâm... hay không? Cô ấy có... không quan tâm đến anh ta nữa hay không? Tại sao anh ta có thể chịu đựng được chuyện nhìn thấy cô đau lòng chứ?

Hàn Yến bỏ qua tất cả, che lỗ tai cô đi, cố gắng phát huy sự quyến rũ của đàn ông.

Peach bị anh mê hoặc đến mơ mơ màng màng, cô không quan tâm đến tiếng gõ cửa bên ngoài lớn như thế nào nữa, phủ chăn lên trên đầu hai người, ôm lấy cổ anh.

Vừa rời cô cố tình đặt điện thoại ở chế độ im lặng, vì không muốn bị người ta quấy rầy...

“Ầm ầm ầm — — mở cửa!” Peach không để ý đến tiếng gõ cửa bên ngoài, cô ôm lấy Hàn Yến, điên cuồng hôn đáp lại anh ta.

Khoảng khắc lúc tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại, Peach cảm giác được... anh.. tới.

Anh ta nói: “Anh sẽ cố gắng để sức khỏe của mình tốt hơn, anh sẽ

không bỏ lại em đâu. Cái gì yêu, cái gì mà ả nhả... cứ để cho nó cút đi, em là của anh... anh sẽ chăm sóc em cả đời. Sao anh có thể rời bỏ em được...”

Nước mắt của Peach rơi xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, lúc năm giờ sáng, Hàn Yến gọi điện thoại cho luật sư của anh ta.

Luật sư Triệu đã sớm chuẩn bị xong tài liệu, lúc luật sư Triệu đi tới cửa nhà Peach, ông ta không có gõ cửa. Mà gửi tin nhắn cho Hàn Yến.

Hàn Yến cố tình dặn dò ông ta, bởi vì Hàn Yến sợ đánh thức vợ mình dậy.

Hàn Yến mặc quần áo vào, xuống giường, đi ra ngoài mở cửa.

Luật sư Triệu vội vàng đưa văn kiện và bút ký cho anh.

Hàn Yến nhận lấy, nhẹ giọng nói: “Ông chờ tôi, tôi để cho cô ấy ký tên, rồi ông lập tức lấy về công chứng.”

“Được, tiên sinh.” Luật sư Triệu lặng lẽ đứng ở cửa chờ anh.

Hàn Yến khép hờ cửa lại, anh cầm tài liệu đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh cô, ngón tay chạm vào khuôn mặt của cô, anh ta cúi người xuống, dịu dàng nói ở bên tai cô: “Nhân viên giao hàng chuyển áo sơ mi hôm qua mua tới, bảo em ký nhận.”

Anh đưa tài liệu tới trước mặt cô, tối hôm qua Peach bị anh chơi đùa đến mệt lả người, hơn ba giờ đêm, người này mới để cô ngủ.

Đến mắt cô cũng không mở ra được, cầm chiếc bút anh đưa tới: “Soẹt soẹt” ký tên mình vào.

Hàn Yến nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô: “Em ngủ tiếp đi, Ninh Ninh, thân ái...”

Anh cầm tài liệu ra ngoài, đưa cho luật sư Triệu, của luật sư Triệu hơi do dự... ông ta nhắc nhở Hàn Yến: “Tiên sinh... giá trị khối tài sản riêng của anh rất lớn... Cộng thêm cổ phiếu, ký quỹ, bất động sản, cửa hàng, đất đai nữa... giá trị thị trường khoảng ba trăm triệu... anh không giữ lại phần nào, tặng tất cả cho một người phụ nữ không có quan hệ gì với anh...”

Luật sư Triệu nhíu chặt mày lại, ông ta khó khăn mở miệng nói: “Anh và cô ấy còn chưa kết hôn... Cũng chưa có con... chuyện này... có thích hợp không?”

Ông ta nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Anh đừng trách tôi lắm mồm, tôi là luật sư của anh... tôi phải có trách nhiệm hỏi đến các khoản đầu tư của anh.”

Hàn Yến nhìn chăm chăm vào ông ta, nghiêm túc nói: “Tôi và cô ấy chỉ chưa đến cục dân chúng công chứng mà thôi, nhưng không có nghĩa cô ấy không phải là vợ tôi. Tối hôm qua tôi và cô ấy đã động phòng, đã có vợ chồng chi thực. Hiệp nghị này không có sự mâu thuẫn nào cả, ông cầm đi công chứng đi.”

“Được...”

Chương 1083: Tự cứu mình

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi luật sư Triệu đi, Hàn Yến trở lại trong phòng.

Nhiệt độ trên người anh đang rất lạnh, sau khi nằm vào chăn, anh không lập tức ôm lấy cô.

Nhưng Peach phát giác ra có điều gì đó không đúng... cô mở mắt ra, cau mày nhìn anh. Hàn Yến mỉm cười với cô: “Sao em lại tỉnh?” Anh giơ ngón tay lên, vuốt ve khuôn mặt của cô.

Peach chớp chớp mắt nhìn anh: “Vừa rồi anh nói chuyện với ai? Em nghe thấy anh như vừa nói chuyện phiếm với ai đó?”

Hàn Yến nói: “Đó là do em nằm mơ thôi...” Anh ta mỉm cười, sát lại gần hôn cô: “Em ngủ tiếp đi, em mới chỉ ngủ có hai giờ.”

Peach ôm lấy anh, lắc đầu nói: “Không ngủ được...”

Anh hôn lên trên môi cô, trêu ghẹo hỏi cô: “Sao em không ngủ được? Hưng phấn?”

Peach bật cười, thành thực nói: “Ừ... Quá hưng phấn!” Cô ôm lấy anh, lại hỏi: “Anh nói thật với em, vừa rồi anh nói chuyện với ai? Em còn nghe thấy công chứng công chiếu cái gì đó?”

Hàn Yến không muốn nói dối, nhưng lại không biết nên trả lời thế

nào... Anh ta chỉ có thể hôn cô, không để cho cô tiếp tục hỏi nữa.

Anh hôn cô thật sâu, dời sự chú ý của cô đi, sau nụ hôn điên cuồng như bão táp, cô mệt mỏi tê liệt, ngủ thiếp đi.

Hàn Yến nhẹ nhàng ôm cô, gửi tin nhắn cho Quân Dương: “Hình như anh hơi sốt nhẹ.”

“Được! Em sẽ lập tức mang thuốc tới, anh đừng có chạy lung tung!”

45 phút sau, Quân Dương và Chính Hiền chạy tới, Hàn Yến mời bọn họ vào phòng khách, Quân Dương vội vàng lấy dung dịch thuốc ra, tiêm cho Hàn Yến.

Hàn Yến mê mang một lúc, rồi cảm thấy tốt hơn nhiều.

Sau khi anh ta tỉnh lại, anh ta từ từ mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Quân Dương nói: “Anh định từ chức... sau này muốn chú tâm nghiên cứu ngành khoa học sinh vật học tế bào...”

“...” Quân Dương ngây dại, rất lâu sau mới nói: “Anh, cách hành như cách sơn (*)... anh có tiếng tăm ở trong giới địa chất quốc gia... anh đang thành công như vậy, bây giờ nói bỏ là bỏ được sao?”

(*)隔行如隔山: Không trong cùng một ngành thì sao hiểu được ngành đó.

Hàn Yến cười nói: “Không quan trọng. Anh nghĩ, mình có thể phát triển tốt ở bất kỳ lĩnh vực nào.”

Anh thản nhiên nhìn Quân Dương và Chính Hiền, anh nói: “Giản Ninh là chị dâu của các em, anh đã cam kết phải chăm sóc cô ấy cả đời, anh không thể phụ lòng cô ấy được.”

Anh nói “Không thể”, mà không phải là “Không muốn”.

Không muốn, chỉ là suy nghĩ mà thôi. Còn không thể, ý nghĩa là anh đã hạ quyết tâm, không cho phép sửa đổi, cũng không cho phép lơ là. Anh muốn thực hiện nó!

Quân Dương và Chính Hiền đã đoán được nửa đoạn trước, nhưng... không nghĩ đến chuyện anh YẾN, lại muốn tự chữa bệnh cho mình?

Hàn Yến nói: “Trên thế giới này, có rất nhiều việc người ta không thể kiểm soát được. Vì vậy, trước khi anh Đình chưa tìm được dì Khanh, anh không thể ngồi yên chờ chết được. Anh không thể giao mạng sống của mình cho người khác. Nếu anh chết, anh sẽ cực kỳ có lỗi với cha mẹ anh, có lỗi với Ninh Ninh, cũng có lỗi với chính anh. Anh phải phát huy hết khả năng của mình để cứu chính mình.”

Chính Hiền cầm khăn giấy bịt mắt, rơi nước mắt “Hu hu”.

Quân Dương vỗ vào bả vai của Hàn Yến: “Được, lúc nào anh muốn đến chỗ em, anh cứ trực tiếp tới. Em sẽ chuẩn bị trước cho anh một số tài liệu.”

“Ừ. Có thể hai ngày nữa anh sẽ qua, em giúp anh chuẩn bị một phòng trắng mật, Ninh Ninh chắc chắn sẽ muốn đi cùng anh.”

Chính Hiền bật cười, cô ấy vừa lau nước mắt, vừa cười.

Quân Dương cũng mỉm cười: “Được, em sẽ chuẩn bị hai căn phòng! Em và vợ em cũng trắng mật!”

Chính Hiền then thùng giơ tay lên đánh Quân Dương.

Sau khi hai người đi, Hàn Yến mặc tạp dề vào phòng bếp nấu cháo.

Chương 1084: Tự cứu mình

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Peach tỉnh lại, cô ngửi thấy mùi thơm lan tỏa trong không khí, cô khoác chiếc áo khoác dài màu be của anh lên, tóc tai rối bời... đôi mắt vẫn lim dim chưa hoàn toàn mở ra.

Hàn Yến cười ôm cô, hôn lên trán cô: “Nhanh vậy đã tỉnh rồi? Anh còn đang suy nghĩ, có nên vào phòng gọi em hay không...”

Peach nằm trong vòng tay anh: “Anh đảm đang thế này, làm em cảm thấy có lỗi...”

Cô vốn muốn dậy sớm nấu cơm cho anh, bây giờ anh giống như đứa trẻ, không có tí sức đề kháng nào, sao cô có thể để anh làm việc nhà được. Nếu anh không nghỉ ngơi cho khỏe, sẽ rất dễ bị bệnh.

Hàn Yến lại nói: “Anh cảm thấy rất hưởng thụ khi làm những việc này, không cảm thấy mệt mỏi gì cả, anh thích chăm sóc em cho tốt.”

Peach ngược mắt lên chăm chú nhìn anh.

Cô cắn môi, trong mắt lóe lên ánh lệ, Hàn Yến đột nhiên hít thật sâu: “Anh không thể chịu nổi dáng vẻ này của em...”

“Ha ha ——” Peach bỗng cười to: “Không chịu nổi dáng vẻ gì của em? Có phải muốn cắn em hay không?”

Hàn Yến đỏ mặt: “Đúng, rất muốn căn em.”

“Tới đây! Em cho anh căn này!” Cô sát mặt lại gần, Hàn Yến cúi người căn lên khuôn mặt đang tươi cười của cô.

“...” Peach thẹn thùng lau mặt: “Em chưa rửa mặt đâu, anh căn thật hả?” Sao anh thành thật vậy... bảo anh làm gì, anh liền làm cái đó...

Hàn Yến nói: “Tôn chỉ của anh là, nghe vợ lời, đi theo vợ. Vợ nói một là một, nói hai tuyệt đối là hai.”

“Oh... anh ngoan ghê!” Cô ôm lấy cổ anh, hôn lên má anh: “Thường cho anh này!”

Cô “Bịch bịch bịch” chạy đi rửa mặt, hai người vừa mới ăn điểm tâm xong, Giản Văn lại tới gõ cửa.

Peach không tình nguyện đi ra mở cửa, Giản Văn vừa vào cửa, nhìn thấy cô mặc chiếc áo khoác dài màu be... Rõ ràng là kiểu dáng của đàn ông!

Giản Văn điên cuồng chất vấn cô: “Em đúng là đồ không biết xấu hổ! Em và Hàn Yến ở cùng một chỗ? Em không biết anh ta là con mồi của chị mình sao? Vì cái gì chị đi đến căn cứ thăm anh ta? Không phải là vì thích anh ta, muốn chung một chỗ với anh ta sao?”

Peach bị cô ta mắng đến bối rối, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Cô không biết Giản Văn đi theo đến căn cứ, cũng không biết Giản Văn có ý với Hàn Yến...

Tối hôm qua, cô còn tưởng rằng chị mình chạy tới nhà mình, là tới

bất thóp của mình... Dù sao cô cũng là một cô gái chưa lập gia đình, giữ một người đàn ông ở nhà qua đêm, là hơi không đúng...

Nhưng có vẻ như bây giờ cô mới biết... tối hôm qua chị cô chạy tới gõ cửa, là... muốn cướp Hàn Yến với cô?

Lúc này, Hàn Yến đi ra từ phòng bếp, anh đang mặc tạp dề rửa bát đĩa.

Anh mặc chiếc áo len cổ chữ V màu xám nhạt, nhìn cực kỳ đẹp trai, mặc dù đang mặc tạp dề, nhưng hoàn toàn không mang đến cảm giác lồi thối của người đàn ông đang làm việc nhà. Anh rất đẹp trai, mê người.

Anh lau sạch tay, cởi tạp dề ra, cười nói với Peach: “Vợ ời, bát đĩa rửa xong rồi, có còn cần làm việc gì khác không?”

Peach và Giản Văn đều ngẩn ra.

Hàn Yến đi tới bên cạnh Peach, cầm tay cô nói: “Nếu không còn chuyện gì khác, vậy em đi ngủ tiếp đi, từ tối hôm qua đến giờ em mới ngủ được có ba tiếng, đều do anh... không thể khống chế được...”

Peach ngây người như phỗng.

Giản Văn gần như muốn nổ tung!

“Hàn Yến! Anh... anh... anh... Các người...” Giản Văn nghiêng răng nghiêng lợi, rất lâu sau cũng chỉ nói ra được chữ “anh”.

Ngay cả liếc mắt, Hàn Yến cũng không thèm liếc nhìn cô ta, từ lúc cô ta bắt đầu vào cửa, anh đã không nhìn thẳng về phía cô ta lấy một lần, thật giống như anh không nhìn thấy gì, trong mắt anh chỉ có

Peach, còn bất kỳ người nào khác anh cũng không nhìn thấy vậy.

Giản Văn tức đến nỗi muốn phát điên lên! Cô ta xông lên muốn cho Peach một cái bạt tai. Hàn Yến đột nhiên ra tay, giữ chặt lấy cánh tay của cô ta!

Trong đôi mắt của Hàn Yến tràn đầy thù địch: “Tiểu thư, ngoài là chị gái của vợ tôi ra, chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, tôi chưa từng nói với cô đến nửa chữ, bây giờ cô đi ra ngoài ngay đi, tôi tôn trọng cô là chị của vợ tôi, nên tôi mới nói nhẹ nhàng thế này, nếu cô ý vào thân phận này không đi, xin thứ lỗi, tôi sẽ báo cho cảnh sát.”

Giản Văn nghệt thờ.

Cô ta cũng không biết mình đi ra khỏi phòng như thế nào: “Ầm — —” tiếng đóng cửa vang lên — —

Hàn Yến bế Peach lên, trở về phòng ngủ, vợ anh, anh còn thương chưa đủ... Có thể tùy tiện để cho người khác tới quấy rầy sao? Cười nhạo!

Chương 1085: Ai cũng đừng nghĩ đẹp... Người người đều có phần.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Peach nằm ở trên giường mặt đầy mộng...

Cô cau mày, hỏi Hàn Yến: “Chị em đến căn cứ?”

Hàn Yến đứng đung gật đầu: “Cô ta đi đâu, không có liên quan gì đến chúng ta cả.”

Trái tim của Hoa đào nhảy “Lộp bộp lộp bộp”...

Hàn Yến hôn lên môi cô, hỏi cô: “Lỡ như, có một ngày anh không thể ở bên cạnh em, em sẽ làm gì?”

Peach chợt chăm chú nhìn anh, cô cong khóe môi cười nói: “Không quan trọng, anh không ở cùng em, em sẽ đi tìm người khác. Em tốt thế này, luôn có người sẽ thương em.”

“Được...” Hàn Yến cười, ôm chặt cô vào trong ngực, hôn cô thật sâu: “Anh biết em chắc chắn sẽ chăm sóc cho mình.”

“Ừ: “ Peach ôm lấy cổ anh, dịu dàng hôn anh, trong lòng lạnh lẽ nói: “Em biết anh sẽ cố gắng tự giúp mình khỏe lại, anh không nỡ nhìn thấy em được người đàn ông khác ôm vào trong ngực.”

Nụ hôn của Hàn Yến, lập tức làm cô quên hết tất cả mọi điều không vui, những lời cô muốn hỏi vừa nãy, cũng đều quên hết. Cô chỉ biết là sự nhiệt tình của anh, ngọn lửa của anh, đều đang bùng cháy vì một mình cô!

Buổi trưa, Lăng Vi gọi điện thoại tới, gọi bọn họ tụ tập ở phòng thay đồ tòa nhà “Đế luân”.

Phòng thay đồ tòa nhà “Đế Luân” rất lớn, là Lăng Vi đặt trước, để chúc mừng Hàn Yến vào tối hôm nay.

Lúc Hàn Yến tới, anh ta mặc chiếc áo Peach mua... là chiếc áo sơ mi màu hồng...

Lăng Vi nhìn thấy Hàn Yến đi vào, đôi mắt sáng rực lên, cô “Oh “: “Nhìn non xanh mơn mơn nha!”

Diệp Đình giật giật khóe miệng, ôm Lăng Vi vào trong ngực, trong lòng lẩm bẩm: “Anh và Hàn Yến biết nhau bao nhiêu lâu, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy anh ta... mặc áo sơ mi... màu hồng... màu sắc nóng mắt thế này, được không? Vợ anh lại nói "Non xanh mơn mơn"? Mắt nhìn của cô thế nào vậy?”

Diệp Đình vừa muốn trêu ghẹo cái áo sơ mi của Hàn Yến, lại nghe thấy Lăng Vi vui vẻ vỗ tay nói: “Màu sắc này rất vui tươi! Rất thích hợp với Hàn Yến. Mình thật sự muốn mua cho chồng mình một cái!”

Peach kiêu ngạo nháy mắt với cô: “Chuyện! Cậu không nhìn xem ai mua cho anh ấy.”

Lăng Vi chớp chớp mắt nhìn cô ấy bằng ánh mắt đầy mập mờ: “Mình đoán là cậu mua cho anh ta, ha ha ha...” Với cái tính cách rầu thối ruột của Hàn Yến kia, sao anh ta có thể mua áo sơ mi màu hồng

được! Đánh chết anh ta cũng sẽ không mua, đúng không? Nói không chừng, lúc anh ta mặc cái áo sơ mi này, trong lòng cực kỳ giãy giụa...

Diệp Đình nhìn về mặt “Tôi là người bị hại “ của Hàn Yến, cực kỳ không phúc hậu bật cười...

Lúc này, Lăng Vi đột nhiên nghiêng đầu, hất cằm, nở nụ cười ngọt ngào với anh, nói: “Chồng, cái áo sơ mi màu hồng này rất đẹp à nha, anh cũng chưa bao giờ mặc áo sơ mi màu hồng đâu, em sẽ mua cho anh một chiếc! Hôm nay là cho Hàn Yến cử hành yến hội, chúc mừng anh ta tỉnh lại, hôm nay là ngày vui! Anh được coi là một trong những người bạn tốt nhất của anh ta, hẳn nên cùng mặc mấy màu sắc vui tươi này với anh ta đi?”

Diệp Đình chột: “...”

Hàn Yến cười ra tiếng, Peach vỗ tay nói: “Đúng vậy đúng vậy! Được được! Để bọn họ cùng mặc đi! Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ! Ha ha ha — — “

“Ai ôi! Mình thật là cơ trí!” Lăng Vi cũng cười ha ha, tranh thủ thời gian bảo Peach đọc số điện thoại của cửa hàng bán chiếc áo này.

Peach đọc số điện thoại của cửa hàng này, Lăng Vi lập tức gọi tới, nói số size của Diệp Đình, nhân viên cửa hàng nói sẽ lập tức giặt áo rồi đưa đến cho các cô.

Lăng Vi vừa mới cúp điện thoại, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền đi vào.

Chương 1086: Ai cũng đừng nghĩ đẹp... Người người đều có phần.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Đình nhìn thấy Hàn Yến, cô ấy đột nhiên hét lên: “Oa oa! Anh Yến của em... non thế này... nhìn giống như trai mười tám vậy!”

Peach bụm mặt, cười nói: “Nhờ áo sơ mi cả đấy...”

“Đúng đúng!” Lôi Đình nói: “Chọn chiếc áo sơ mi này rất hợp!”

Peach phòng mũi nói: “Mình chọn cho anh ấy...”

“Ha ha...” Lôi Đình cười phá lên, Lăng Vi bồi thêm một câu: “Chị cũng mua cho chồng chị một chiếc, sắp được đưa tới rồi.”

“A?” Trong đầu Lôi Đình “Ông” lên... Cô ấy nhanh chóng ngẩng đầu lên lên nhìn chăm chăm vào Diệp Đình: “Ha ha...” cô ấy lại cười lớn, vẻ mặt đầy cảm thông nhìn Diệp Đình, rồi lại quay sang nhìn Hàn Yến.

“Ai nha trời ơi...” Lôi Đình không nhịn được kêu to, nhìn Lăng Vi nói: “Chị dâu, em cũng mua cho chồng em một chiếc, được không?”

Lăng Vi cho cô ấy ánh mắt tán thưởng “Chị coi trọng em “.

Lôi Đình được khích lệ, vội vàng gọi điện thoại cho cửa hàng kia.

Hoa Thiếu Kiền: “...”

Anh ta nhìn Diệp Đình và Hàn Yến, trong mắt lộ ra vẻ oán hận... mình còn oan hơn so với Đậu Nga! Trong lòng thầm nói: “Các anh đúng là kẻ điên! Hai người đàn ông trưởng thành... mặc áo sơ mi màu hồng, cũng không phải là thằng nhóc mười tám mười chín tuổi nữa... các anh thích mặc áo màu hồng thì kệ các anh... sao còn kéo tôi vào làm gì?”

Lôi Đình nói chuyện điện thoại xong, Lăng Vi đột nhiên nói: “Không thể để chồng chúng ta chiếm hết chuyện tốt này được... mua cho cả Tần Sinh và Lôi Tuấn đi.”

“Phốc — — ha ha...” Peach muốn cười ngạo kiêu...”Không phải là lỗi của tôi, đều là do vàng trắng gây họa...”

Lôi Đình hơi không dám...”Tính khí của anh Sinh không được tốt lắm, em sợ anh ấy sẽ đánh em, còn cả anh trai em nữa... anh ấy sẽ phá hủy em.”

Lăng Vi nói: “Sợ cái gì? Có chị đây!”

Đầu tiên là Lăng Vi gọi điện thoại cho Kaya và Hạ Tiểu Hi trưng cầu ý kiến của hai người bọn họ, Kaya hơi do dự, nói: “Được! Anh ấy dám không mặc, tối nay mình sẽ để cho anh ấy ngủ trên sàn nhà!”

Hạ Tiểu Hi hưng phấn kêu lên: “Mình muốn! Mình muốn! Đặt cho mình cả chục cái đi! Mình sẽ bảo chồng mình mặc cả tháng liền.”

“...” Hàn Yến bày tỏ: Chuyện này không liên quan gì đến tôi.

“...” Diệp Đình bày tỏ: Người anh em, chuyện này đều từ em mà ra.

Hoa Thiếu Kiền làm ra vẻ vô tội, bày tỏ: Đều là do các anh làm hư tiểu Đình...

Lăng Vi cúp điện thoại, Lôi Đình hỏi cô: “Chị dâu, có nên đặt luôn cho Tứ ca một chiếc không? Tứ ca, còn cả Thiên Ma đều chưa có.”

Lăng Vi lắc đầu: “Bọn họ chưa có vợ, không có ai làm chủ được bọn họ... Bọn họ chắc chắn sẽ không mặc.”

“Khụ — — “

Mấy người đàn ông ở đó đều say... Em nói như vậy, có cân nhắc đến cảm thụ của mấy vị “Vợ quản nghiêm “ bọn anh không?

Lúc Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn tới, áo sơ mi đều đã được đưa tới.

Lúc Lôi Tuấn đi vào, nhìn thấy anh Đình của mình mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đi ra khỏi phòng thay đồ.

“Ồi má ơi — — Fucking! Mình đi nhầm phòng hả?”

Anh ta lại lui ra ngoài, đi vào trong lần nữa, kết quả... anh Đình còn mặc chiếc áo sơ mi màu hồng đó...

“Ai ta đi! Chuyện gì xảy ra? Mình còn chưa tỉnh ngủ?” Lôi Tuấn dùng sức dụi mắt, Diệp Đình bình tĩnh đi tới bên cạnh gạt đầu với anh ta, sau đó, anh ta lại nhìn thấy Hoa Thiếu Kiền đi ra từ phòng thay đồ cách vách...

Cũng giống vậy, một chiếc áo sơ mi màu hồng.

“Ha ha ha ha ha — — dụi... dụi... Có phải mình đang nằm mộng...

xuân... hay không? Sao hôm nay mọi người đều mặc màu hồng?”

“Khụ — —” Hàn Yến hắng giọng, bày tỏ: Nơi này còn có một người... Hàn Yến đang ngồi ở trong góc tạo kiểu tóc, thợ làm tóc che mắt người ta anh, nên lúc Lôi Tuấn đi vào, không nhìn thấy anh ta.

Lôi Tuấn vươn cổ nhìn qua chỗ anh ta bên kia, rồi lập tức cười to “Ha ha”! Anh ta vỗ bắp đùi, bỏ đá xuống giếng đất trên ghẹo nói: “ Hôm nay các anh muốn làm gì vậy? Muốn tụ họp mấy kẻ lãng nhăng hả?”

Lăng Vi cực kỳ cảm thông nhìn anh ta, thầm nói trong lòng: “Anh đừng nghĩ quá đẹp... anh cũng có phần đấy... không chỉ một chiếc đầu, cả chục chiếc đấy...”

Chương 1087: Hiệu ứng dây chuyền (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi mím môi, đặc biệt thiện lương nhìn Lôi Tuấn cười.

Lôi Tuấn bị cô cười đến sợ hãi: “Chị dâu... Chị không phải đang có chủ ý xấu gì đó chứ?”

Nhìn thấy biểu cảm của Lăng Vi, Lôi Tuấn có cảm giác bất an từ trong lòng trời dậy...

Tiếp theo, chợt nghe Hạ Tiểu Hy hỏi: “Em mua cho Lôi Tuấn một tá áo đã mang tới chưa? Mau đi tìm cho anh ấy thử một chút!”

“Má...” Lôi Tuấn quay đầu, trợn to mắt nhìn Hạ Tiểu Hy... Anh lấy tai móc móc lỗ tai tỏ vẻ: Anh nghe nhầm đúng không? Vợ à, chắc chắn em đang nói mớ rồi!

Hạ Tiểu Hy vẻ mặt chờ mong nhìn anh...

“...” Lôi Tuấn run run: “Vợ à, em muốn làm gì? Anh Đình và anh YẾN... Đều là mỹ nam! Bọn họ trắng... Mặc màu hồng nhạt có thể tôn lên, không sao cả! Em nhìn lại anh đi!”

Anh chỉ vào mặt mình: “Em nhìn anh này... Da anh màu rám nắng như vậy... Cái màu socola này...”

Hạ Tiểu Hy cắn môi nhìn anh.

Lôi Tuấn trong lòng đau khổ: “Không phải anh không muốn mặc... Nhưng em nhìn mặt anh này... Anh mặc áo sơ mi màu hồng phấn chỉ sợ dọa khách chạy hết... Người ta mua áo sơ mi hồng đáng tiền, chúng ta mua áo sơ mi hồng... Muốn chết a!”

Hạ Tiểu Hy vẫn mang vẻ mặt ủy khuất nhìn anh.

Lôi Tuấn nước mắt rùng rùng...

Chịu không nổi vẻ mặt này của cô mà...”Anh đâu có nói anh không mặc...”

Hạ Tiểu Hy lập tức nở nụ cười, nhét áo sơ mi màu hồng vào tay anh: “Mau thay!”

Lăng Vi vô cùng tán thưởng vỗ vỗ bả vai Lôi Tuấn: “Người trẻ tuổi, chị coi trọng chú!”

Lôi Tuấn muốn hỏi cô có chuyện gì xảy ra? Nhưng lại không dám sao? Anh Đình thấy anh trùng mắt với Lăng Vi, trong ánh mắt tràn ngập uy hiếp là chuyện gì xảy ra?

Lôi Tuấn không còn cách nào khác... Cầm áo sơ mi, yên lặng vào phòng thay đồ...

Tần Sanh tới hơi muộn, cũng không biết vì sao... Vợ mình ở nhà quần lấy anh hai lần, nhu tình mật ý đến mức anh mê mê không biết nay là ngày tháng năm nào.

Lúc Tần Sanh vào đến nơi, chỉ thấy Diệp Đình, Hàn Yến, Hoa Thiếu Càn, Lôi Tuấn... Bốn tên đàn ông, vậy mà vậy mà... Tần Sanh lập tức hiểu ra! Anh hiểu ra vì sao hôm nay vợ mình nhiệt tình như vậy rồi!

Âm mưu! Tất cả đều là âm mưu a!

Tạp Nhã cầm áo sơ mi hồng thử thử lên người anh: “Chồng ời, màu này rất đẹp, thật sự... Cũng không quá hồng, màu nhạt rất tôn dáng...”

Lăng Vi chọc cô: “Nhã Nhã, tiếng địa phương của cậu càng ngày càng lưu loát rồi đấy. ‘Nâng người’ cậu cũng biết?”

Tạp Nhã cười đầy phong tình: “Biết! Hôm trước chồng mình mua quần áo cho mình, nhân viên cửa hàng liên tục khen mình nói bộ đồ kia ‘nâng người’, lúc ấy mình còn nghĩ... Một bộ quần áo sao có thể nâng người lên chứ? Lẽ nào là ‘thần tiên vũ y’? Mình lập tức bảo chồng trả tiền, mua về. Về nhà mình thử đến thử đi vẫn không thấy nâng lên gì cả... Buồn bực... Cuối cùng, vẫn là chồng mình tự nâng mình lên...”

Nói xong, cười quyến rũ với Tần Sanh: “Chồng ời, đi thay.”

Tính tình Tần Sanh có chút cứng rắn, nhưng đối với Tạp Nhã... Quên đi, không nói... Không hiểu đều phải đi úp mặt vào tường.

Lúc Vinh Tứ tới thiếu chút nữa cười đến đứt ruột!

“Ôi trời! Ha ha ha ha — —” Vinh Tứ thực sự cảm thấy may mắn vì mình chưa có vợ!

Lôi Tuấn ời Lôi Tuấn! Cho cậu lúc trước tranh giành với anh! Cậu cũng có ngày hôm nay! Vinh Phỉ nhìn Hạ Tiểu Hy chuẩn bị cho Lôi Tuấn một loạt mười hai cái áo sơ mi hồng nhạt, lập tức trong lòng cảm thấy an ủi...

Có điều... Anh cũng tự an ủi bản thân một chút, nếu Hạ Tiểu Hy thật

sự theo anh, anh cũng nguyện ý mặc áo sơ mi hồng để cô vui vẻ. Vợ mình mà... Mình không thương thì để ai thương. Yên tâm, ai cũng không trốn được.

Chương 1088: Hiệu ứng dây chuyền (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ trong lòng chua xót, cũng may Lý Thiên Mặc tới. Hai tên thất tình cùng nhau uống rượu đi.

Yến hội, lúc Diệp Đình, Hàn Yến đi tới lập tức khiến một đám nam nữ trẻ tuổi kinh hô...”Trời ạ! Tới bây giờ mình còn chưa thấy anh chàng nào mặc áo sơ mi hồng nhạt đẹp như vậy đâu...”

“Đúng vậy! Về nhà mình cũng mua cho chồng một cái...”

“A? Sao tất cả đều mặc áo sơ mi hồng? +-* Mode năm nay à? Lưu hành?”

“Chắc chắn vậy rồi! Ánh mắt của Diệp tiên sinh và Hàn tiên sinh còn phải nói, chắc chắn là mode năm nay rồi!”

“Mình cũng muốn mua cho bạn trai một bộ!”

“Phốc — — Lôi thiếu... Là chuyện gì xảy ra?” Mọi người đều nhìn thấy Lôi Tuấn vừa đi tới... Tên gọi “Tuấn”, cũng quả thật rất anh tuấn...

Nhưng mà màu da anh...”Khụ khụ — —”

“Ha ha — —” Trong đại sảnh lập tức tràn ngập tiếng cười vang!

Vừa rồi đều là tiếng tán thưởng, từ lúc Lôi Tuấn đi ra lập tức thay

đổi...

Không ít người quen biết Lôi Tuấn đều cười lẫn lộn.

Tiếp theo, chính là Tần Sanh...

“Ha ha ha — —” Một người đàn ông thân thể cường tráng như vậy... Lại còn cố nặn thành kiểu ôn nhu tình cảm!

Cũng may Hoa Thiếu Càn đi cuối cùng HOLD lại được.

Yến hội này còn chưa bắt đầu cũng đã khí thế ngất trời.

Có mấy người phiền muộn, ở nhà tôi cũng có một chiếc áo sơ mi hồng nhạt... Nhưng... Vì sao người ta mặc áo sơ mi là khí thế “nam thần”? Mình mặc vào lại giống như “nhân viên phục vụ”...

Trong đại sảnh cực kỳ náo nhiệt. Không khí đặc biệt sôi động.

Ở trong góc, Tiểu Bạch lạnh lùng “Hừ” một tiếng! Khoe khoang mấy người có vợ à! Tôi cũng có! Anh vui vẻ chạy tới dẫn nữ sát thủ kia vào.

Diệp Đình định mang theo người này cùng bọn họ vào núi, bởi vì cô ta có một ngoại hiệu: “tê tê”, chính vì cô ta có một kỹ năng đặc thù hạng nhất, đó là quen thuộc với cây cối. Có cô và Vinh Phỉ dẫn đường, bọn họ nắm chắc được tám phần mười.

Chỉ cần trông chừng người này, nắm được nhược điểm của cô ta, cô ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Cô gái này, bây giờ tất cả mọi nơi đều có người đang đuổi giết cô ta, cô ta không thành thật nghe lời, Diệp Đình lập tức ném cô ta ra chịu chết.

Vinh Phỉ đùa nghịch vô đạo đức, không biết nhét loại bom gì vào đầu cô ta... Dọa cô ta hai ngày không dám ngủ, lúc nào cũng đòi phẫu thuật...

Tiểu Bạch đau lòng! Nhưng không có cách gì! Anh tức mình hừ hừ dẫn cô đi ra: “Thân ái, cô Angel, yến hội này cô muốn phá kiểu gì thì phá đi. Đừng nói tôi thả cô ra là được!”

Angel cười với anh: “Tôi sẽ quấy rối nhiệt tình.” Nghĩ thầm: Ngoài kẻ ngốc, ai cũng biết anh thả tôi ra cả...

Cô lắc lắc eo, đi về phía Vinh Phỉ: “Tứ gia... Tôi nhớ ngài quá đi...”

Vinh Phỉ tức giận: “Muốn tôi giúp cô tháo bom?”

Cô ta hờn dỗi cười: “Tứ gia đại nhân đại lượng... Tha cho tôi đi...”

Vinh Phỉ mắng một câu: “Cút ra xa một chút! Đi tẩy sạch mùi trên người cô đi!”

Cô ta “hừ” một tiếng, cô dùng loại mê hương rất nhẹ, không ngờ lại bị Vinh Phỉ ngửi được. Cô pha lẫn với nước hoa dùng, người bình thường đều không phát hiện được.

Cô ta thấy anh không động, liền hàm hừ đến một góc ngòi uống rượu, bảo cô quấy rối, cô bây giờ còn chưa có cái gan đó... Bảo vệ chỗ này có thể hù chết người, cô mới không ngốc như vậy, lấy mạng nhỏ của mình đổi với đám cá ươn tôm thối này!

Có đổi, cũng phải đổi với vợ của Diệp Đình chứ, ha hả... Đáng tiếc không có cơ hội.

Chương 1089: Trăng vàng soi sáng cố nhân (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tay Diệp Đình vẫn khoác lên hông Lăng Vi. Hai người thân mật khăng khít.

Diệp Đình vì phối hợp với chiếc áo sơ mi hồng này, cố ý mặc một bộ âu phục thuần trắng. Lăng Vi mặc váy dài hồng nhạt đứng bên cạnh anh, hai người đặc biệt xứng đôi.

Lăng Vi mang thai, không mang trang sức gì, chỉ đeo một khối ngọc phật.

Vòng ngọc mặt phật này rất khó có được, nhỏ bằng nửa lòng bàn tay, sáng bóng oánh nhuận, cô gái nào nhìn thấy cũng đều hiện lên hai chữ thèm muốn trong mắt.

Đào Hoa cũng không đeo trang sức gì, chỉ dùng một chiếc châm kim cương. Cô không biết... Chiếc châm hoa mai này là Hàn gia chuẩn bị truyền cho con dâu dùng.

Ba Hàn, mẹ Hàn không hề bất ngờ, chỉ có Hàn Linh Tê có chút mất hứng. Nhưng cô ta cũng không nói gì thêm, cô vẫn là rất sợ anh trai mình.

Hàn Yến có chuyện muốn nói với ba mình, Đào Hoa tìm Lăng Vi, Tạp Nhã chơi đùa.

Hàn Yến bưng lên một ly rượu đưa cho ba mình, anh cúi xuống nhìn ly rượu... Thật lâu thật lâu sau... Hàn Yến mới nói: “Con đem tất cả tài sản của mình đều chuyển sang danh nghĩa Giản Trữ.”

Ba Hàn chấn động!

Lại nghe Hàn Yến nói: “Chính là sản nghiệp tổ tiên ông nội để lại cho con.”

“Cạch — —” Ba Hàn bóp nát cái chén trong tay! Rượu chảy đầy tay ông.

Hàn Yến nói: “Lỡ như... Có một ngày, con không còn... Để Giản Trữ hiếu kính hai người...”

“Anh! Anh điên rồi à?!”

Hàn Linh Tê đột nhiên hét lên một tiếng: “Anh vậy mà đem sản nghiệp tổ tiên đưa cả cho chị ta? Sao anh không để cho em?”

Hàn Linh Tê muốn điên rồi! Cô chỉ muốn lấy một ly rượu uống, không ngờ lại nghe được đoạn đối thoại này!

Hàn Yến liếc cô một cái, thản nhiên nói: “Để cho em anh mới điên đấy.”

Hàn Linh Tê tức giận đến hai mắt đỏ bừng: “Đó là sản nghiệp tổ tiên ông nội chúng ta để lại! Anh dựa vào cái gì mà đưa cho người khác?”
Hàn Linh Tê hét ầm lên!

Mọi người trong đại sảnh yến hội đều lập tức quay sang nhìn cô.

Hàn Yến nhìn xung quanh, thanh âm lạnh lùng nói: “Đồ của tôi, tôi có

quyền lực chi phối.”

Ba Hàn đã từ khiếp sợ bình tĩnh lại, ông quát Hàn Linh Tê: “Đây là ở đâu? Là chỗ cho con hô to gọi nhỏ à? Không câm miệng, quay về phòng đi!”

Hàn Linh Tê rơm rớm nước mắt, hung hăng trừng Hàn Yến một cái, lại hừ với anh một tiếng, chạy khỏi đại sảnh.

Ba Hàn tức giận lắc đầu, ông suy nghĩ một lát, kỳ thật ra ông đã nghĩ kỹ rồi. Tiểu Yến quyết định như vậy chính nó có cân nhắc... Tiểu Yến biết bọn họ không thiếu tiền, bọn họ thiếu chính là con gái quan tâm bọn họ...

Lỡ như...

Lỡ như... Anh mất, bảo Hàn Linh Tê bồi dưới gối hầu hạ họ, đó tuyệt đối là người si nói mộng... Mà Đào Hoa thì khác... Đứa nhỏ này thiện lương, rộng rãi...

Cho dù không chuyển hết sản nghiệp cho cô, chỉ bằng việc cô yêu Hàn Yến, cô cũng nhất định sẽ thường xuyên đến thăm bọn họ, trò chuyện cùng bọn họ.

Nhưng ba Hàn vừa nghe được tin này, ông có chút khiếp sợ!

Ông là thương nhân, bận rộn hơn nửa đời người cũng không kiếm được nhiều bằng Tiểu Yến tùy tiện đầu tư một chút...

Còn có tổ trạch nhà bọn họ, phong thủy cực kỳ tốt. Ai ở đều đắc thế... Tiểu Yến còn hào phóng đưa cả cho Đào Hoa?

Ba Hàn có chút đau lòng! Nhưng là, thật sự giống Tiểu Yến nói,

những thứ đó đều là của nó! Nếu không phải ba năm trước Tiểu Yến mua lại căn nhà kia, ông cũng đã phá sản ngồi tù rồi...

Căn nhà này, tuy rằng trên danh nghĩa là sản nghiệp tổ tiên, nhưng thật ra đều là Tiểu Yến lấy tiền của bản thân mua về.

Tiểu Yến là người có quyền lực chi phối tài sản đó nhất.

Mẹ Hàn nghe họ nói, tâm can cũng run rẩy. Bà vốn đang muốn nói với Hàn Yến vài câu, nhưng lại bị Hàn Linh Tê làm ầm ỹ như vậy, bà thật sự hoàn toàn đứng về phía Hàn Yến.

Bà nói: “Mẹ ủng hộ quyết định của con, chuyện của con con cứ tự mình quyết định đi.” Bà nói xong, đột nhiên lại hỏi: “Con định khi nào kết hôn với Giản Trữ? Phải làm nhanh lên!”

Chương 1090: Trăng vàng soi sáng cố nhân (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mẹ Hàn nghĩ, cứ lấy người về rồi nói sau. Dù sao Giản Trữ là người Hàn gia rồi, về sau nếu cô có mang thai đứa nhỏ, sản nghiệp của nó còn không phải đều là sản nghiệp của Hàn gia bọn họ sao.

Hàn Yến lại nói: “Con không định kết hôn với cô ấy. Ít nhất trong vòng hai năm, con chưa từng nghĩ đến. Con cũng không định để cô ấy mang thai đứa nhỏ của con. Con chỉ muốn để cô ấy hưởng thụ tình yêu, không có ý nghĩ gì khác.”

“Cái gì?” Mẹ Hàn sững sốt!

Hàn Yến cười cười với bọn họ: “Cô ấy không phải người Hàn gia cũng sẽ đối tốt với hai người.”

Anh đi về phía Đào Hoa. Đào Hoa mặt mày hớn hờ nhào về phía anh, cô hỏi: “Vừa rồi Hàn Linh Tê hét gì vậy? Em không nghe thấy. Là nói em à?”

Hàn Yến ôn nhu vỗ về khuôn mặt cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Anh nói em rất đẹp, em chỉ cần nghe rõ câu này là được.”

Đào Hoa nhăn mặt với anh: “Khẳng định không phải câu này!” Nhưng cô cũng không hỏi.

Yến hội kết thúc, Diệp Đình, Lăng Vi, Lôi Tuấn, Vinh Phi lập tức xuất

phát đến Tần Lĩnh, Đại Ba Sơn.

Hàn Yến cùng Đào Hoa đến căn cứ của Quân Dương.

Đào Hoa cảm thấy, chuyện ý nghĩa nhất đời này cô từng làm, chính là cùng Hàn Yến chứng kiến kỳ tích sinh mệnh!

Nếu, cô không ở cùng Hàn Yến, cô nhất định sẽ cực kỳ hối hận.

Người, cả đời có lẽ sẽ gặp rất nhiều người rất nhiều chuyện, Hàn Yến... Là món quà quý giá nhất ông trời tặng cô, cô may mắn trong những năm tháng thanh xuân đẹp nhất của cuộc đời có thể quen biết anh, yêu nhau.

Hàn Yến cũng đặc biệt quý trọng Đào Hoa, anh lựa chọn ở cùng Đào Hoa cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu ích kỷ... Thật sự, anh sẽ dùng hết tình yêu cả đời mình đến che chở, mang lại ấm áp cho cô, cho dù anh sống không quá lâu, anh cũng muốn dạy cô kiên cường mà đối diện với đoạn tình cảm tiếp theo của mình.

Anh biết “Thân ái” của anh sẽ cùng anh làm hết những chuyện sau đó bọn họ phải làm, trở thành thực nghiệm thú vị nhất. Thực nghiệm thành công hay thất bại, cũng không phải quá mức uể oải.

Bởi vì, đời người... chẳng qua cũng ngắn ngủi mấy chục năm thôi, có người đi sớm, có người đi muộn hơn. Ai cũng tro bụi bước đến, tro bụi ra đi. Từ xưa đến nay, đều là như thế.

Không thể vì tương lai có thể anh sẽ rời đi mà không nắm giữ vui vẻ hạnh phúc ở hiện tại.

Ai có thể cam đoan mình vĩnh viễn bất tử?

Ai có thể cam đoan mình vĩnh viễn không gặp chuyện bất trắc gì?

Hôm nay cho dù cô không chọn anh mà chọn một người khác, có thể cam đoan người đó cũng sống được đến bảy mươi tám mươi tuổi?

Cho dù người nọ sống đến bảy mươi tám mươi tuổi, có thể cam đoan cùng cô tương cứu trong lúc hoạn nạn, bên nhau đến già?

Đào Hoa càng phóng khoáng hơn anh, đột nhiên thích nghiên cứu tế bào này ai cũng biết, nhưng ai cũng không biết bí mật trong đó đâu.

Máy bay trực thăng của Diệp Đình dừng ở ngoại thành phụ cận Tần Lĩnh: “Vợ, em ở đây chờ bọn anh.”

“Ừm, mọi người phải chú ý an toàn...” Lăng Vi ôm Diệp Đình, tình ý kéo dài ôm hôn anh, tạm thời phải tách xa anh... Tuy có thể một hai ngày đã gặp lại... Nhưng, thực sự luyến tiếc phải tách xa anh...

Lăng Vi không trực tiếp theo vào. Kế hoạch của bọn họ là, Diệp Đình vào trước thăm dò đường, đợi khi tìm được “Độc khô thảo”, lại mang cô vào hái.

Diệp Đình đã tìm rất nhiều tư liệu, hầu hết đều ghi lại loại cỏ này có thể an thai, hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng muốn tìm nó, quả thật còn khó hơn lên trời...

Nhưng, không thử một lần, ai lại giây tiếp theo có thể xảy ra kỳ tích hay không?

Chương 1091: Nguy cơ bủa vây bốn phía (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi và Diệp Đình ở lại trong một trấn nhỏ gần vùng núi. Lần này tiểu tổ Bạch Phong có hơn ba mươi người đến, tất cả đều là vì bảo hộ cô an toàn.

Diệp Đình và đám người Vinh Phỉ mang theo công cụ ngồi máy bay trực thăng, tiến thẳng về phía núi Đại Sơn.

Lúc Vinh Phỉ trối nữ sát thủ kia lên máy bay trực thăng: “Đồ ngốc Bạch” tiểu Bạch cũng muốn theo đi.

Diệp Đình và Vinh Phỉ đã sớm đoán được cậu ta sẽ theo tới, Vinh Phỉ mang tiểu Bạch lên máy bay trực thăng, nói với cô gái “Ê, tương tốt của cô tới rồi này.”

Ý nhạo báng trong câu nói của Vinh Phỉ rất đậm.

Chân mày nữ sát thủ hơi nhíu, lạnh nhạt nói với tiểu Bạch: “Cút — —”

Đồ ngốc Bạch lờ đi, cậu ta cọt nhả đi bên cạnh cô ta lải nhải: “Tôi lăn rồi, thì ai bảo vệ cô đây? Cô thử nhìn khuôn mặt thối của mấy gã kia mà xem, ai ai cũng dăm dăm như Bao Công ấy. Bọn họ đều muốn đổi cách thức khác để ức hiếp cô, chỉ có mỗi mình tôi là đối xử tốt với cô. Cô đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Cô gái: “...”

Trong lòng cô ta nghĩ, anh đừng có gây thêm phiền phức cho tôi là tốt lắm rồi... Cái dáng người bé nhỏ kia, còn bảo vệ tôi á... Chờ đến lúc vào rừng rồi, quái vật gì cũng có, nhất định anh sẽ là người đầu tiên bị sợ mà nằm luôn xuống ấy!

Lăng Vi vẫn còn đang thoải mái trong vườn hoa tại một khu nhà nhỏ, lúc xẩm tối ăn uống xong xuôi, cô ngồi trên chiếc ghế dài trong tiểu khu, nhìn các bà các dì trong khu đó nhảy “Vũ điệu quảng trường”...

Di động của cô đang mở chế độ video, cô nhìn thấy Diệp Đình bọn họ xuống khỏi máy bay trực thăng, mang theo công cụ, mặc quần áo chống nước và đội mũ, đi vào rừng.

Trong rừng toàn sương mù, có cái loại cảm giác ẩm ẩm ướt ướt giống hệt như sắp mưa. Hiện giờ đã gần đến đầu tháng 4, rất lạnh.

Mấy người Diệp Đình mặc không ít quần áo, trang bị lại đầy đủ, hoàn toàn không có vấn đề. Đáng thương cho tiểu Bạch... lạnh cóng đến mức hắt xì liên tục... Cậu ta muốn tới tạm thời, cho nên không chuẩn bị thứ gì cả...

Người khác có áo choàng dài, có áo chống nước, còn cậu ta chỉ mặc một bộ âu phục màu trắng... quần áo cũng ẩm ướt...

Người khác có mũ chống nước, còn cậu ta... dùng một cái túi nilon màu đỏ chụp lên đầu...

“Ha ha ha — — cay hết cả mắt...” Lăng Vi cười to mấy tiếng, hình ảnh này thật sự quá ...

Khi chiếc túi nilon màu đỏ kia bay bya vô cùng giống cái thứ đồ nhỏ nhỏ kia, mới có thể đeo vào trên đầu. Chiếc túi nilon giúp cậu ta

chống đỡ cũng bị chia năm xẻ bảy.

Trong video, tiểu Bạch khóc thảm: “Tôi sắp bị cảm rồi! Đám súc vật, a... căn bản không quan tâm đến sống chết của người ta mà!”

“Ha ha ha...” Lôi Đình cũng kết nối video với Lôi Tuấn, khiến cô và cô ấy cùng cười đến mức rút ruột.

Lăng Vi nói: “Em xem, đội cái thứ đồ thể kia, còn không bằng mặc quần áo ở trong rồi mặc đồ lót ra ngoài còn tốt hơn...”

“Phụt ha ha ha... Chị dâu... càng ngày chị càng học thói xấu rồi.” Lôi Đình cười ngất ngưỡng không dừng được. Lăng Vi nói: “Chị vốn như vậy sẵn mà...”

Tiểu Bạch ủy khuất nói: “Còn lâu tôi mới cần! Các người ức hiếp tôi!”

Lăng Vi cười: “Tại sao tôi lại ức hiếp anh chứ? Siêu nhân người ta chẳng mặc đồ lót bên ngoài đấy sao? Anh sợ cái gì? Anh đội đồ lót lên trên đỉnh đầu, vậy thì anh chính là hiệp, sĩ, đồ, lót!”

“Hu hu hu” Tiểu Bạch khóc hu hu: “Túi đựng quần áo của tôi bị rơi trên máy bay trực thăng rồi, không mang xuống...”

“Ha ha ha — —” Lăng Vi và Lôi Đình sắp cười đến phát ngốc, Lôi Đình lau dòng nước chảy ra từ khóe mắt mình, nói: “Anh ta thực sự muốn đội đồ lót lên trên đỉnh đầu mình kìa? Ha ha ha ha ...”

Chương 1092: Nguy cơ bủa vây bốn phía (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cũng cười “ha ha” không ngừng, các bà các cô trên quảng trường cũng không tiếp tục nhảy nữa, đều tò mò nhìn hai cô gái cười đến chảy nước mắt kia.

Đồ ngọc Bạch thật sự không thể chống đỡ nổi nữa, lạnh quá đi.

Diệp Đình nói: “Phía trước chắc là có khu đất trống, chúng ta đến đó dựng trại đi. Hôm nay cứ thăm dò địa hình quanh đây trước đã, ngày mai sẽ chính thức vào núi.”

“Vâng.” Vinh Phỉ và Lôi Tuấn biểu thị ý tứ đồng ý.

Tiểu Bạch mơ màng hỏi Diệp Đình: “Làm sao anh biết phía trước có đất trống? Anh nhìn bản đồ trước hả? Không đúng... Bản đồ cũng đâu chú thích mấy nơi như khu đất trống gì gì đó.”

Diệp Đình kiên nhẫn giải thích: “Nhìn mấy cây linh sam Ba sơn này, lá cây của chúng đều nghiêng về phía bắc, cho thấy hướng nam phía trước rất có khả năng có gió lớn thổi liên tục, thế nên tôi đoán khu đất trống này cũng không nhỏ.”

Vinh Phỉ gật đầu: “Không sai, chúng ta qua đó xem sao.”

Nữ sát thủ liếc mắt đánh giá Diệp Đình, không nghĩ đến đầu óc người này lại thông minh như vậy... cô ta là vua của rừng rậm, còn

có một biệt danh gọi là “Xuyên Sơn giáp”, cô ta cũng nhìn ra được phía trước có một khu đất trống rộng lớn, thế nhưng lại không nói gì. Vốn dĩ cô ta muốn đùa dai, chinh tiểu Bạch, để cho cậu ta phải chịu đông lạnh một lúc, bởi vì bộ dáng kia của tiểu Bạch thực sự quá buồn cười.

Lại không nghĩ rằng, Diệp Đình và Vinh Phỉ cũng đều quen thuộc với rừng rậm như thế.

Lăng Vi ở đầu video bên kia nhìn Diệp Đình dẫn cả đám người thật sự tìm được một khu đất trống rất lớn, Lăng Vi chớp chớp mắt, ôm ngực, thể hiện bộ dạng thiếu nữ đang cuồng, hét lớn: “Chồng, anh thật là đẹp trai... Cái gì anh cũng biết hết á, tại sao anh lại thần thông đến vậy a~!”

Tâm trạng của Diệp Đình vô cùng tốt, cả đời này được hàng vạn hàng nghìn người khen ngợi, cũng không bằng được lời ca ngợi của một mình cô.

Biết rõ là cô cố ý làm ra cái biểu cảm như kia, nhưng anh thực sự rất thích...

Diệp Đình lãnh đạm, nói với bên kia đầu dây: “Chồng em là ai, còn chưa thấy rõ sao?”

“Ha ha ha...” Lăng Vi nhìn chằm chằm khuôn mặt anh, cười nói: “Vẫn chưa thấy rõ... anh nhích mặt lại gần chút xíu...”

Diệp Đình dùng điện thoại di động, chính là cái mà lần trước anh thiết kế, có thể đeo trên cổ tay, bình thường trông giống đồng hồ đeo tay, sau đó nhấn một cái nút, trên cánh tay sẽ xuất hiện một màn hình điện thoại và bàn phím.

Hiện tại Lăng Vi cũng đang dùng chiếc di động như thế, cô có một tật xấu, chính là tùy tiện vứt di động cũ lung tung, sau khi Diệp Đình thiết kế ra chiếc điện thoại này, vật này không lúc nào tách ra khỏi người cô.

Diệp Đình lắp máy thu hình ở vành mũ phía trước đầu, chiếc máy thu hình kia được chế tạo rất đặc biệt, chia thành bốn phương hướng trái phải trước sau.

Cho nên tình huống bên Diệp Đình cũng được chia ra thành bốn khung hình nhỏ xuất hiện trên màn hình di động của Lăng Vi.

Diệp Đình đóng ba phương hướng khác của máy thu hình, chỉ giữ lại đúng cái khung chiếu vào gương mặt đẹp trai của anh.

Đôi mắt đen của anh khẽ nâng lên, anh nhướn mày nhìn vào máy thu hình, sau đó liền nghe thấy Lăng Vi ‘wow’ một tiếng: “Chồng... anh thật đẹp trai mà... em thật muốn đến đó tìm anh... người ta muốn ôm một cái...”

Diệp Đình ra vẻ bình tĩnh, góc 45 độ đã tạo ra một góc nghiêng thần thánh phô bày hết vẻ đẹp trai của anh.

“Ai yo... chồng ời, sống mũi anh cao như vậy, lại thẳng nữa... ánh mắt đen láy thế này, còn rất sáng... người ta không chịu nổi nữa rồi!”

“Phụt— —” Lôi Tuấn ở đầu bên đó đột nhiên nói một câu: “Chị dâu, chị chắc chắn mình có thể nhìn thấy được ánh mắt của Đình ca thật sao? Bên trong cái mũ kia đen như vậy...”

Lăng Vi rống anh ta: “Cần cậu quản chắc! Tôi dù có tắt đèn cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt chồng mình nhá.”

Lăng Vi cười không phanh lại được... vội vàng lôi Lăng Vi rời đi...
Các bà các cô người ta đang khiêu vũ cũng đều không nhảy nữa,
toàn nhìn các cô thế kia...

Mật thám bên phái Tam giác vàng đột nhiên báo cáo: “Lão đại! Diệp Đình và Lăng Vi đã ra ngoài! Diệp Đình ngồi máy bay trực thăng vào núi, để lại Lăng Vi trong một trấn nhỏ! Có thể chờ cơ hội động thủ!”

Sau khi yến hội Đế Luân kết thúc, Vương Vinh Diệu gọi Sở Minh Y đến thư phòng của lão ta.

Chả trách nhìn Sở Minh Y này quen mắt như thế... hóa ra khuôn mặt của cô gái này, trông rất giống Lăng Vi!

Chương 1093: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương Vinh Diệu híp mắt, lão nghĩ tới một kế hoạch âm hiểm...

Hừ hừ — — không phải Lăng Vi rất biết thiết kế sao? Vậy thì lão liền bắt cô ta đến đây, để cho cô ta làm thiết kế thay lão!

Sau khi yến hội Đế Luân kết thúc, không phải là bọn họ muốn đi đến vùng nội địa Tần Lĩnh, núi Đại Ba sao... bây giờ có một thể thân như Sở Minh Y, muốn bắt Lăng Vi thật đúng là thiên thời, địa lợi, nhân hòa!

Sở Minh Y vào đến thư phòng của Vương Vinh Diệu, biểu cảm có chút không chịu được, hiện giờ cô ta đang phục vụ Vương Tử Thần rất tốt, Trình Giai Ny kia bị cô ta chinh vô cùng thảm, không bao lâu nữa, cô ta có thể thay thế Trình Giai Ny ngồi lên vị trí thiếu nữ chính thức.

Bây giờ cô ta không để lão già trước mặt này vào mắt, mặc dù có tiền thật đấy, thế nhưng... lão thật sự quá già rồi. Cô ta còn lâu mới có tâm tình đi phục vụ một ông già!

Vương Vinh Diệu quan sát Sở Minh Y từ trên xuống dưới.

Sở Minh Y bị lão nhìn như vậy liền cảm thấy bức bối, thế nhưng cô ta không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao lão cũng là ông nội của Vương Tử Thần, về sau cô ta muốn vào được cái nhà này thì vẫn cần phải

có lão đồng ý thì mới được.

Sở Minh Y lắc eo, cười với lão già kia một chút: “Ông nội, ông gọi con đến đây, là có chuyện gì ... đặc biệt... sao?”

Sở Minh Y nhấn mạnh vào hai cái chữ ‘đặc biệt’ này.

Trong suy nghĩ của cô ta, một người đàn ông gọi một người phụ nữ đơn độc vào thư phòng mình, nhất định là có ý định gây rối gì đó, bất kể người đàn ông kia bao nhiêu tuổi đi chăng nữa.

Dù sao thì, mười gã cũng có đến chính kẻ háo sắc. Một gã còn lại, thuộc loại không bình thường... Đây chính là suy nghĩ trong đầu cô ta.

Vương Vinh Diệu quán át cô ta, nhưng vẫn đang ngẫm nghĩ... để cho cô ta trao đầu dê bán thịt chó, giả trang thành Lăng Vi!

Vương Vinh Diệu nói: “Cô đi rửa mặt sạch sẽ đi, tôi muốn xem một chút.”

Sở Minh Y lập tức cảm thấy rét lạnh, cô ta biết ý tứ của câu này chính là... cô đi tắm đi... tôi muốn chơi thứ sạch sẽ...

Sắc mặt Sở Minh Y liền cứng lại, cô ta thấy Vương Vinh Diệu thành thật nhìn chằm chằm mình, đột nhiên lại cười: “Ông nội... sao ông lại hư như vậy nha...”

Trong nụ cười đó của cô ta mang theo vẻ đau khổ, đầu thì đang nghĩ: Lúc cô ta vào đại học, bạn trai là Diệp Đình... sau khi chia tay Diệp Đình, vị hôn phu của cô ta là Lôi Dịch...

Tự cô ta chơi mình đến thảm trạng như vậy, hiện giờ không những bị

Vương Tử Thần chơi như rác rưởi, mà lại còn phải phục vụ cả ông nội hẳn ư?

Trong lòng Sở Minh Y thấy khổ sở, chua xót, nảy sinh ác độc!

Làm sao cô ta lại rơi vào tình cảnh thế này? Tất cả đều tại lỗi lầm của Lăng Vi!

Trong lòng cô ta hận! Thế nhưng khuôn mặt vẫn mang theo tươi cười, hờn dỗi một tiếng: “Ông nội, ngài chờ con một chút...” Cô ta là lướt bước vào phòng tắm đơn bên cạnh thư phòng.

Sau khi tắm rửa xong bước ra, còn cố ý mặc một tấm lụa mỏng màu trắng hồng nửa trong suốt.

Lúc trở lại thư phòng của Vương Vinh Diệu, rõ ràng cô ta nhìn thấy ánh mắt Vương Vinh Diệu ‘bùng sáng’ lên!

Lão già kinh ngạc hô một tiếng: “Quá giống — —”

Sở Minh Y ghen: “Giống cái gì?”

Lão già nhìn chằm chằm khuôn mặt cô ta, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn luôn cô ta vào bụng! À cái ăn này, không phải thứ ăn xấu xa mà cô ta nghĩ đến kia. Mà là cái loại ác độc hung hăng muốn xé nát cô ta ra mà nuốt!

Vương Vinh Diệu cười to mấy tiếng ‘ha ha’: “Tại sao lại có thể giống như vậy? Nếu như cô không phải họ Lâm, tôi còn tưởng cô chính là chị em sinh đôi với Lăng Vi.”

Sở Minh Y chấn động mạnh một cái: “Ông nội, ông nói là Lăng Vi?”

Hình như cô ta đã biết cái gì rồi!

Vương Vinh Diệu lôi một xấp ảnh trong ngăn kéo ra: “Cô nhìn người này mà xem, có phải dáng dấp rất giống cô đúng không?”

Chương 1094: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y nhìn lướt qua chỗ ảnh trên bàn, hừ một tiếng: “Không cần nhìn, mặt tôi là phẩu thuật thẩm mỹ, chỉnh theo đúng khuôn mặt này của cô ta. Có thể không được được sao...”

“Cái gì?” Vương Vinh Diệu hơi kinh ngạc: “Cô biết cô ta?”

Sở Minh Y nghiêng răng nghiêng lợi: “Đâu chỉ mỗi biết, hiện giờ tình cảnh của tôi thế này, tất cả đều là do cô ta ban tặng!”

Sở Minh Y đã sớm biết họ Vương có thâm cừu đại hận với Lăng gia! Cho nên, cô ta dám nói như vậy, cũng là vì tranh thủ sự tin tưởng sâu hơn của Vương Vinh Diệu đối với chính mình.

Vương Vinh Diệu lại nhìn kỹ khuôn mặt cô ta thêm một lần: “Rốt cuộc cô là ai? Thân phận hiện giờ của cô, không phải là thân phận thật đúng không?”

Sở Minh Y cười: “Ông nội, tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, lúc lên đại học, là bạn gái của Diệp Đình. Sau khi chia tay anh ta, lại sống cùng với công tử của tập đoàn Laroe – Lôi Dịch. Sau đó, con tiện nhân Lăng Vi này bôi xấu danh tiếng của tôi, còn muốn đưa tôi vào tù! Cô ta hại tôi bị hôn phu từ hôn, cô ta hại tôi thân bại danh liệt! Cô ta hại tôi bị một gã đàn ông thối tha chỉnh cho sống không bằng chết! Cô ta hại tôi không thể không thay hình đổi dạng, không thể không dùng tên người khác mà sống tạm qua ngày! Sở dĩ tôi phẩu thuật

chính hình giống với cô ta, chính là chờ đến một ngày có thể trả thù cô ta! Tôi muốn đích thân đẩy cô ta xuống địa ngục!”

Vương Vinh Diệu đột nhiên vô mạnh lên bàn: “Tốt!”

Vương Vinh Diệu ngoắc tay, bảo cô ta để gần: “Nếu như cô đã quen thuộc cô ta như vậy, bảo cô giả trang thành cô ta, thì càng không thành vấn đề. Kế hoạch hiện giờ cô tôi chính là Diệp Đình dẫn người tiến vào núi Đại Ba, để lại một mình Lăng Vi trong một trấn nhỏ gần đó... bây giờ cô ta muốn làm gì ở đó tôi còn không biết. Thế nhưng cô ta đã tách ra khỏi Diệp Đình, đây chính là một cơ hội tốt ngàn năm có một!”

Sở Minh Y đột nhiên cười lạnh: “Ông nội, ông nghĩ Diệp Đình và Lăng Vi quá đơn giản rồi...”

Hai tay cô ta duỗi thẳng, chống xuống bàn làm việc trước mặt Vương Vinh Diệu: “Ông nội, ông biết bên cạnh Lăng Vi có bao nhiêu vệ sĩ ngấm không?”

Vương Vinh Diệu cau mày: “Có bao nhiêu ám vệ?”

Sở Minh Y liếc nhìn lão: “Ông nội, ngay cả việc bên cạnh cô ta có bao nhiêu ám vệ cũng không biết, vậy mà còn muốn bắt cô ta? Ông nghĩ cũng quá đơn giản rồi... tôi còn tưởng rằng, kế hoạch của ông chu đáo đến thế nào nữa cơ.”

Sở Minh Y bày tỏ, lần hành động này... cô ta phải cân nhắc kỹ hơn.

Vương Vinh Diệu lại nói: “Có khuôn mặt này của cô, dù bên cạnh cô ta có bao nhiêu ám vệ đi chăng nữa, thì đã làm sao? Chúng ta dùng trí, chứ không phải đối chọi trực tiếp.”

Sở Minh Y bĩu môi: “VẬY ông thử nói về kế hoạch xem nào.”

Vương Vinh Diệu quan sát cô ta, giống như vẫn còn hoài nghi, Sở Minh Y chỉ thiếu mỗi nước lột sạch mình lao vào trong ngực lão.

Cô ta vỗ ngực, nói: “Ông nội, ông còn nghi ngờ tôi sao? Trên thế giới này, trừ tôi ra, ông có thể đi đâu tìm được một người có dáng vẻ giống Lăng Vi khác được đây? Đi đâu để tìm ra được một người phụ nữ hiểu rõ cô ta như thế này? Không phải tôi thổi phồng mình, những thói quen, hành động kia của Lăng Vi, tuy tôi không bắt chước được giống hệt, nhưng cũng có thể học được tám, chín phần. Chỉ cần tôi có ý định, lừa gạt Diệp Đình thì tôi không dám chắc, nhưng để gạt được đám ám vệ kia của cô ta, tôi chắc chắn làm được.”

Vương Vinh Diệu nói: “Cô thử làm cho tôi xem.”

Biểu cảm của Sở Minh Y giống như ngại phiền, nhưng vẫn chuẩn bị, quay về phía gương, hơi cười hềm hề một tiếng. Cô ta đứng rất trang nhã, hơi hất cằm, trong chốc lát ánh mắt liền trở nên sáng rõ trong veo, thật giống như tiên khí không nhiễm một chút bụi trần nào.

Vương Vinh Diệu nói: “Có thể, Chỉ cần ánh mắt này là đủ rồi.”

“A...” Có thể không được sao? Chỉ mỗi ánh mắt này, cô ta đã luyện mắt bao nhiêu lâu?!

Vương Vinh Diệu lôi ra một xấp tài liệu, ném lên mặt bàn. Ngón tay già cỗi của lão gõ gõ trên giấy: “Không phải Diệp Đình muốn vào núi sao? Lăng Vi qua đó cùng hắn, nhất định là có mục đích gì đó. Chúng ta chờ đến ngày kia, cô ta ngồi máy bay trực thăng vào núi...”

Chân mày Sở Minh Y vừa nâng, nhìn chăm chú vào ánh mắt gian ngoan lóe lên của lão.

Lão già đó nói: “Chờ đến trước khi lên máy bay trực thăng, chúng ta nhân cơ hội đánh tráo, đưa cô qua đó... cơ hội như vậy, nếu như không nắm được, vậy thì cô chính là một đứa bỏ đi. Nếu như lần này thất bại, chúng ta muốn tìm được một cơ hội hội tụ đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa khác sẽ càng khó khăn hơn.”

Chương 1095: Kế trong kế! Anh Đình, mãi mãi là của... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y nói: “Ông nói thì đơn giản, nhưng cô ta lên máy bay trực thăng trước, làm sao mà tôi gặp được, bên người cô ta cũng có mấy chục ám vệ.”

Vương Vinh Diệu mắng: “Óc! Heo! Ngu! Xuẩn!”

Lão nói: “Bây giờ cô ta còn đang ngây ngô ở một tiểu khu gì đó kia, nhiều người khó quan sát hết, cô giả dạng thành một bà lão tới gần cô ta, thừa dịp cô ta đi toilet, thì tráo đổi. Chuyện đơn giản như vậy, còn cần tôi dạy sao? Cô ta vào nhà xí, chẳng lẽ những kẻ hộ vệ ngầm kia cũng đi theo chắc?”

Sở Minh Y suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tôi sẽ chờ cơ hội thực hiện.”

Nếu như cô ta thật sự tráo đổi được với Lăng Vi, như vậy cô ta có thể trở về bên cạnh Diệp Đình rồi!

Sở Minh Y đột nhiên nhiệt huyết dâng trào, cả người cô ta căng cứng, kích động giống như sắp sửa lên cơn sốt.

Vương Vinh Diệu đưa Sở Minh Y đến cái trấn nhỏ mà Lăng Vi đang ngây người kia, Sở Minh Y hóa trang thành một bà lão sống trong tiểu khu, thường xuyên ngồi trên chiếc ghế dài mà Lăng Vi và Lôi Đình hay ngồi để đan áo len.

Hai ngày liên tục, các cô đều không đáp lời cô ta lấy một lần.

Buổi tối ngày thứ ba, đột nhiên Sở Minh Y thở dài một tiếng: “Haiz...”

Lôi Đình và Lăng Vi đang gọi video với Diệp Đình, Lăng Vi nói đủ mọi thứ thú vị, khiến cho tâm trạng Diệp Đình vô cùng tốt. Anh thừa dịp cả đoàn người không chú ý, liền hái một đóa hoa nhỏ màu tím, giờ đến trước ông kính: “Vợ, tặng em.”

Lăng Vi hừ một tiếng: “Phá hư hoa cỏ cây cối! Anh có biết bông hoa nhỏ kia phải chịu bao nhiêu đau đớn không? Nó đang kêu ôi chao ôi chao kia kìa, anh không nghe thấy sao?”

Diệp Đình nói: “Nghe thấy... buổi tối chính em chẳng kêu như vậy còn gì.”

“Phụt — —” Lôi Đình không chịu nổi...

Sở Minh Y ngồi bên cạnh, dùng giọng điệu khàn khàn của người già nói: “Các cháu trò chuyện thật vui, bà ngồi đây suốt hai ngày trời, nhìn các cháu ngày nào cũng vui vui vẻ vẻ. Thật tốt...”

Lôi Đình hỏi cô ta: “Bà không thấy tốt sao? Hôm nào cũng không có chuyện buồn, liền ngồi ở đây đan áo len.”

“Ài... Ai nói bà không có chuyện buồn, con gái cũng không ở bên cạnh, bạn già đã sớm mất rồi... ngày ngày, ăn cơm hay đi ngủ cũng chỉ có mỗi một mình.”

Lôi Đình đồng tình nhìn cô ta.

Lăng Vi thì không nói chuyện với cô ta, vẫn nhìn vào khuôn mặt Diệp

Đình, ánh mắt cũng không dứt ra được.

Diệp Đình vào núi được bốn ngày, đột nhiên gọi điện thoại cho Lăng Vi: “Vợ, máy bay trực thăng đến đón em rồi, em chuẩn bị ra đi — —”

Lăng Vi vẫn còn đang nằm trong chăn chưa dậy nữa kìa, cô hào hứng hô một tiếng: “Vậy là đã tìm được loại cỏ đó rồi?”

“Chưa... tôi nhớ em, muốn gặp em một chút...”

Lăng Vi trợn trắng mắt: “Tiền đồ đâu mất rồi...” Mặc dù, cô cũng rất nhớ anh...

Rõ ràng Lăng Vi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Diệp Đình cũng hơi ửng hồng, hẳn là anh rất nhớ cô? Ngày ngày gọi video, thế mà vẫn chưa đủ...

“Buổi chiều hôm nay qua đó sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Diệp Đình nói: “Bây giờ qua luôn đi, chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau, tôi mới tìm được một khu đất trống, vừa vận máy bay trực thăng có thể hạ xuống đó.”

“Được, vậy em sẽ đi ngay bây giờ.”

Lăng Vi và Lôi Đình thu dọn đồ đạc, xuống tầng, chuẩn bị ngồi xe đến bãi đậu máy bay.

Lăng Vi vừa muốn lên xe, đột nhiên hỏi Lôi Đình: “Em có muốn đi toilet một chút không? Đến vùng đất hoang vu không người, có thể sẽ không có chỗ đi vệ sinh đâu.”

Lôi Đình nói: “Em vừa mới đi xong, chị dâu đi đi.”

Lăng Vi đi vào nhà vệ sinh công cộng, Sở Minh Y cũng đi theo...

Lăng Vi đi vệ sinh xong, lúc đứng bên bồn rửa tay, đột nhiên phía sau cô có một bà lão bước đến, bà lão này là người mà mấy hôm nay cô vẫn hay gặp, chính là bà lão trong tiểu khu vẫn thường ngồi gần các cô đàn len.

Chương 1096: Kế trong kế! Anh Đình, mãi mãi là của... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà lão đứng rửa tay bên cạnh cô, đột nhiên tháo tóc giả xuống, cười với cô một tiếng: “Lăng Vi, đã lâu không gặp...”

“Ừm—” Mũi miệng Lăng Vi đột nhiên bị người bịt lại, một thứ mùi xộc thẳng vào mũi cô, trong nháy mắt cô liền hôn mê bất tỉnh.

Sở Minh Y nhanh chóng tháo bỏ ngực trang trên mặt, thay quần áo của Lăng Vi, cũng nhét bọc bụng giả vào.

“Mấy người xử lý cô ta đi!” cái người bịt mũi khiến Lăng Vi choáng váng nhanh chóng kéo Lăng Vi vào trong một căn phòng đơn.

Sở Minh Y cười đắc ý: “Bái bai...” Cô ta giả thành dáng vẻ Lăng Vi, đi ra ngoài.

Ngồi lên xe hơi, Lôi Đình cũng không có nửa điểm hoài nghi, vẫn còn đang gọi video với mọi người, ha ha cười to.

Đến bãi đậu máy bay. Sở Minh Y nhìn thấy phía sau chiếc xe cô ta ngồi có tám chiếc xe thương vụ màu đen, cũng là hộ vệ bảo vệ Lăng Vi. ‘Lăng Vi’ đi đến đâu thì bọn họ cũng đi theo đó.

Sở Minh Y cười thầm, cứ dễ dàng mà đã bị cô ta đánh tráo như vậy rồi?

Cảm giác giống hệt đang nằm mơ... làm sao lại có thứ cảm giác không chân thật thế nhỉ?

Bây giờ cô ta chỉ cần học theo dáng vẻ giống như đúc Lăng Vi là được, hi vọng có thể gạt được Diệp Đình... trong lòng cô ta có hơi thấp thỏm...

Máy bay trực thăng bay đến một khu đất trống giữa rừng, từ trên không trung, Sở Minh Y liền nhìn thấy Diệp Đình đang đứng đó một cách tiêu sái...

Anh đang ngẩng đầu nhìn cô ta.

Anh vẫn luôn anh tuấn như vậy! Sở Minh Y kích động, đã lâu lắm rồi cô ta chưa nhìn thấy Diệp Đình, người mà cô ta yêu nhất trong cuộc đời! Cô ta xa anh càng lâu, lại càng cảm thấy anh thật tốt...

Cuối cùng cô ta sẽ trở lại bên cạnh anh sao?

Sở Minh Y siết chặt nắm tay, khó ức chế được nội tâm đang kích động!

Lúc máy bay trực thăng hạ xuống, Diệp Đình giơ tay muốn đỡ cô ta, Sở Minh Y giả trang giống dáng vẻ tùy ý của Lăng Vi, hơi cười: “Không cần anh đỡ, mặc dù lão nương đang mang thai, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh!”

Diệp Đình liền thuận thế thu tay lại, không đỡ cô ta nữa. Sở Minh Y cũng không để ý.

Diệp Đình nhìn cô ta chăm chăm, đôi tròng mắt đen chan chứa ý cười.

Trong nháy mắt, Sở Minh Y liền thấy say... Diệp Đình không hề nhận ra cô ta! Cô ta thật muốn khóc... Diệp Đình nói với cô ta: “Đến bên kia đi, Tứ ca đốt lửa, rất ấm áp.”

“Ừ...” Sở Minh Y đi theo anh đến bên cạnh đồng lửa, mấy người bọn họ đang nướng thịt thú rừng.

Ăn xong bữa cơm cùng với mọi người, cũng không nói cái gì, Sở Minh Y và Lô Đình lại được đưa trở về...

Vốn dxi Sở Minh Y còn muốn gần gũi với Diệp Đình một chút, thế nhưng anh vẫn liên tục bận bịu... trong lòng cô ta liền thấy ngứa ngáy! Cô ta muốn ôm anh, muốn hôn anh, càng muốn qua đêm với anh... thế nhưng, bây giờ chưa đến thời cơ, anh vẫn bận rộn luôn chân luôn tay, ngay cả nửa đầu ngón tay cô ta cũng không chạm được đến anh!

Sở Minh Y nhẫn đến phát hoảng! Lần nào cô ta cũng luôn tự nhủ bản thân, đừng gấp... bây giờ dựa vào quá gần, cũng dễ dàng khiến Diệp Đình phát hiện... dù sao Diệp Đình cũng không nhận ra cô ta, sớm muộn gì anh cũng sẽ là của cô ta!

Cô ta còn nghe nói thai của Lăng Vi bất ổn, vừa hay giả vờ như đứa trẻ bị rớt, cố gắng để mang thai đứa con của Diệp Đình... sau này, anh sẽ thương yêu cô ta giống như bảo bối vậy...

Ha ha... Sở Minh Y chỉ suy nghĩ một chút, cũng liền cảm thấy... hạnh phúc muốn chết rồi...

Thế nhưng, trong thư phòng của Vương Vinh Diệu vẫn không nhận được tin tức Sở Minh Y đối với Lăng Vi, người trói Lăng Vi cũng không mang được Lăng Vi đến căn phòng ngầm dưới đất của gã.

Sau khi Sở Minh Y và Lôi Đình rời đi, Diệp Đình liền kết nối với Lăng Vi: “Vợ, ngủ có thoải mái không?”

Lăng Vi cắn răng ‘phì’ anh: “Anh có chạm vào cô ta không đấy? Anh có ôm cô ta không? Có hôn cô ta không? Hả? Anh nói đi!”

Diệp Đình nói: “Sao tôi lại có thể chạm vào cô ta...”

Nghe cái giọng điệu kia của cô ả, anh chỉ thấy buồn nôn...

Diệp Đình tặng cô một nụ hôn trong video: “Em ngủ một lát đi, nghỉ ngơi cho khỏe. Buổi tối chờ xem kịch hay.”

Nếu như không ngoài dự liệu... tối nay, bên phía Tam giác vàng sẽ nhân cơ hội để vây giết ‘Lăng Vi’!

Lăng Vi thầm nói trong lòng: “Cô gái bắt cóc tôi, chúc cô may mắn...”

Chương 1097: Kế hoạch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình ra ngoài, chuyện đầu tiên phải làm chính là tăng cường vệ sĩ.

Anh hứa với Lăng Vi, phải bảo vệ cô cả đời. Anh nhất định phải mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương. Bất kỳ một nơi nào, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, anh cũng nhất định phải đề phòng trước thời hạn.

Lúc bên Tam giác vàng có kế hoạch hành động, Diệp Đình cũng đã nhận được tin tức. Anh đang thực hiện kế hoạch phòng bị, đột nhiên lại phát hiện sự kỳ lạ!

Lúc Lăng Vi gọi điện thoại cho anh, nói: “Bà lão vừa nãy ngồi bên cạnh em, chắc chắn không phải dân bản xứ. Đã nhiều tuổi như vậy, mà một chút khẩu âm địa phương cũng không thấy đâu. Không giống những người trẻ tuổi sống nhiều năm bên ngoài, sẽ lẫn vào rất nhiều thứ giọng địa phương.”

Diệp Đình ‘ừ’ một tiếng, trong lòng đã có kế hoạch.

Lăng Vi còn nói: “Mặc dù thời tiết hiện giờ rất lạnh, thế nhưng, trấn nhỏ hiện tại chúng em đang ở rất ẩm ướt, cho nên có rất ít người mặc áo lông vừa dày lại vừa nặng như vậy. Chưa nói đến chuyện khó hong khô sau khi tắm rửa, nếu như chiếc áo lông mà bị ẩm ướt, thì sẽ rất nặng. Chỉ cần là người địa phương bình thường, ắt sẽ không mặc áo lông dày như vậy!”

Diệp Đình lập tức để cho tiểu tổ Âm Ảnh điều tra về lai lịch của ‘bà lão’ kia.

Qua camera được lắp trong trần nhỏ, bà lão kia quả thực chính là người bên ngoài vừa mới tới trần nhỏ đó.

Diệp Đình tìm được ‘bà lão’ này qua đoạn videp của trạm thu phí, phát hiện cô ta ngồi trên chiếc xe kia, là một chiếc xe của thuộc hạ Vương Vinh Diệu.

Diệp Đình lập tức truy xét, gần đây thường hay có một phụ nữ trẻ tuổi ra vào nhà Vương Vinh Diệu, hơn nữa... dáng dấp người phụ nữ đó lại rất giống Lăng Vi...

Diệp Đình híp mắt lại, một loạt kế hoạch hành động nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu anh.

Nếu như dáng vẻ của người phụ nữ đó giống tiểu Vi, thì ắt hẳn là muốn đánh tráo với tiểu Vi...

Anh nghĩ thông suốt chuyện này, lập tức để cho tiểu tổ Âm Ảnh đi điều tra thân phận của người phụ nữ kia.

Tiểu tổ Âm Ảnh truyền tin về: “Người phụ nữ này tên là Lâm Nguyệt Kỳ, có vẻ như xuất hiện một cách vô căn cứ, cô ta làm việc tại một ảnh lâu, hiện giờ đang sống trong nhà Sở Văn Hưng, Sở Văn Hưng là tổng thiết kế của xe hơi ‘Hào Duệ’.

“Sở Hưng Văn?” Trong đôi mắt đen của Diệp Đình đột nhiên khẽ vụt qua một tia lệ khí. Sở Hưng Văn là bác cả của Sở Minh Y!

“Lâm Nguyệt Kỳ — — Sở Minh Y... ngay cả cái tên mới cũng đặt một

cách nào tàn như vậy...” Diệp Đình vì muốn xác nhận thân phận của Lâm Nguyệt Kỳ, anh liền gọi điện cho Lục Y Phàm, lúc đầu Lục Y Phàm nhốt Sở Minh Y lại, có lẽ như... anh ta không coi chừng chặt chẽ, đã để cho Sở Minh Y trốn thoát rồi?

Lúc Lục Y Phàm nhận được điện thoại của Diệp Đình, bị sợ đến mức thiếu chút nữa tè luôn ra quần. Anh ta vội vàng khai báo đúng sự thật, quả thực đã để Sở Minh Y chạy mất, anh ta vẫn đang luôn tìm kiếm ả, thế nhưng không thể tìm thấy... Sở Minh Y đã phẫu thuật thẩm ý... khó trách anh ta tìm mãi cũng không ra. Anh ta vẫn chưa dám nói ra là vì sợ Diệp Đình sẽ xử lý mình... để cho Diệp Đình biết Sở Minh Y đã chạy mất, liệu anh ta còn có giữ được cái mạng nhỏ này hay không?

Diệp Đình xác nhận được thân phận của Lâm Nguyệt Kỳ, ánh mắt híp lại thành một đường cong đầy nguy hiểm.

“Nếu như cô đã muốn tìm cái chết, vậy thì tôi thành toàn cho cô, đúng là quá phải xin lỗi cái dáng dấp đó mà gắn với bộ óc heo thế kia.”

Ngay sau đó Diệp Đình liền tương kế tựu kế, phối hợp với Sở Minh Y và Vương Vinh Diệu hoàn thành nốt kế hoạch ‘đánh tráo’ này.

Kế hoạch của Vương Vinh Diệu chính là sắp xếp một người ẩn núp trong nhà vệ sinh công cộng, một khi Lăng Vi một thân một mình vào phòng vệ sinh, liền lập tức khiến cô hôn mê, lúc nào Sở Minh Y cũng có thể hóa trang thành bộ dạng của Lăng Vi, vệ sĩ của Lăng Vi sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường.

Chương 1098: Kế hoạch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng Diệp Đình cảm thấy buồn cười, nếu như thật sự để cho các người dễ dàng bắt trói vợ anh đi như thế, vậy thì anh cũng chẳng cần phải lặn lội tiếp làm quái gì nữa. Vợ anh đã sớm bị người ta bắt đi một trăm lẻ tám nghìn lần rồi!

Vệ sĩ ngằm bên cạnh Lăng Vi, liệu có ai không phải hỏa nhãn kim tinh, liệu có ai không phải thiếp thân hộ vệ? Lăng Vi cũng đâu có ngu ngốc mà chen đến nhà vệ sinh công cộng. Lùi mười ngàn bước mà nói, định vị trên người Lăng Vi cũng không phải để trang trí.

Dễ dàng để cho người đánh tráo như vậy, người coi mình là thần thật hả?

Cũng chỉ có mỗi cô ả Sở Minh Y kia nào tàn, còn tưởng rằng đánh tráo đơn giản thế nào, thật ra thì Diệp Đình đã sớm phát hiện ra thân phận của cô ta!

Diệp Đình cũng không lập tức giết chết ả đà bà này ngay, vừa hay bên phía Tam giác vàng có kế hoạch bắt cóc Lăng Vi, vậy thì cứ để cho Sở Minh Y đi chịu chết là được rồi. Hại chết vợ và con gái của Lăng Tiêu, cô còn muốn sống dễ dàng thoải mái sao? Nào có cánh cửa nào dễ dàng như vậy!

Ở chỗ tối, có kẻ báo cáo: “Lão đại! Lăng Vi ngồi máy bay trực thăng

tử rừng về, chúng ta có thể chặn đánh trên đường đi!”

“Được! Theo kế hoạch mà làm!”

Mười mấy kẻ núp trong bóng tối nháy mắt đã móc lựu đạn bỏ túi ra, chờ xe của Lăng Vi xuất hiện.

Sở Minh Y nhàn nhã ngồi trong một chiếc Cadillac dài màu đen, vẫn đang nằm mơ một giấc xuân thu đại mộng nửa kia. Cô ta cười đến là vui sướng, nâng một chiếc ly Laffey 82 năm đang chậm rãi thưởng thức, vẫn là Diệp Đình không tiếc gì...”

Trang sức trong chiếc xe này, rượu vang trong chiếc xe này, tất cả đều là cực phẩm trong cực phẩm...

Cô ta khẽ hừ, chậm rãi hát: “Ta đã về, mọi người có thể đều coi thường, suy nghĩ mới của chúng ta. Ngàn vạn lần đừng có đổi thay. Muốn biết bản thân mình là ai. Thật sự, chúng ta phải cẩn thận. Kiên trì, ta không cần thận thay đổi.”

Ha ha... sau này Diệp Đình chính là của cô ta... tất cả những thứ này cũng đều thuộc về cô ta!

Sở Minh Y đang thưởng thức rượu vang đỏ, đột nhiên có một tiếng nổ thật lớn — chiếc xe cô ta đang ngồi bị một quả lựu đạn nổ trúng, thân xe bị nổ bay, lại ‘ầm’ một tiếng, đập mạnh xuống đất.

Rượu vang đỏ trong tay cô ta bị hất đầy lên mặt, cô ta vẫn còn chưa chậm rãi thưởng thức xong, đã đột nhiên bị bay ra ngoài. Khói đen xung quanh cuồn cuộn — khiến cô ta bị sặc sụa, ho khù khụ.

Cô ta chưa kịp mở tiếng mắng chửi lái xe là một kẻ bỏ đi, đột nhiên, cửa kính bị người ta phá nát, một nhóm người nhanh chóng mở cửa

xe, đánh cô ta ngất xỉu, trối đi — —

Một loạt vệ sĩ lớn đi theo nahnh chóng lao đến, bên tai đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm, lại thêm một quả lựu đạn nữa, chặn đứng đường đi của đám vệ sĩ bảo vệ Lăng Vi.

“Thành công! Đi — —” nhóm người kia nhanh chóng lên chiếc xe của mình, nhanh như chớp phóng vụt đi.

Tiểu tổ Âm Ảnh vẫn đuổi theo không tha, thế nhưng... cuối cùng vẫn để cho bọn chúng “chạy thoát”.

Thành công thả cho chiếc xe kia đi, tiểu tổ Âm Ảnh quay về báo cáo lại với Diệp Đình: “Tiên sinh, đã thả cho chiếc xe kia chạy rồi.”

Diệp Đình nói: “Thả bọn chúng đi, đừng đuổi theo nữa, trực tiếp để lộ tin tức ra ngoài, nói rằng người bị bọn chúng bắt là phu nhân giả.”

“...” Tiểu tổ Âm Ảnh vẫn mù mờ không hiểu, lúc này không phải tiên sinh trên giả vờ là phu nhân thật đã bị bắt đi rồi sao? Bọn họ còn tưởng rằng tiên sinh sẽ trực tiếp phái máy bay trực thăng đi biên giới chặn đường nữa kìa... không phải là càng nhanh chóng đuổi theo thì đối phương càng dễ tin tưởng hơn sao?

Mặc dù trong lòng có nghi ngờ, thế nhưng thành viên trong tiểu tổ Âm Ảnh cũng không hề hỏi nhiều, trực tiếp theo như sự phân phó của Diệp Đình.

Nhóm người kia trối được Sở Minh Y đi, đang vui vẻ tổ chức ăn mừng, đột nhiên có người báo cáo: “Lão đại, có một tin tức không biết là thật hay giả... thám tử của chúng ta báo lại, nói rằng người bị chúng ta bắt đi là phu nhân giả!”

Sắc mặt của lão đại kia trầm xuống: “Mau khiến con ả này tỉnh dậy! Chúng ta thăm vấn xong chẳng phải là sẽ biết sao?”

Sở Minh Y bị đem đến một căn nhà gỗ nhỏ tối thui: “Rào rào — —”
Một thùng nước đá được đổ ào xuống.

Sở Minh Y bị lạnh đến mức run lập cập, thời tiết cuối tháng ba vẫn còn băng thiên tuyết địa, cả thùng nước đá đổ ập xuống người cô ta, thật đúng là lạnh thấu xương, lan vào tận cốt tủy!!

Chương 1099: Thuận thế mà làm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Minh Y thét lên chói tai: “Á— —thả tôi ra! Mau thả tôi ra! Chồng tôi sẽ giết chết hết mấy người!”

Lão đại kia tức giận đá mạnh vào bụng cô ta: “Con mẹ nó! Nói! Mà có phải là kẻ giả mạo không?”

Sở Minh Y bị sợ run, cả người đều run lẩy bẩy.

Trong lòng cô ta nghĩ, nhất định không thể nào thừa nhận mình giả mạo được... nếu như tự thừa nhận rồi, bọn chúng sẽ giết con tin ngay lập tức!

Cô ta nhất định phải cắn chặt không buông!

Chỉ khi cô ta có giá trị, tên bắt cóc mới không dễ dàng giết cô ta! Cô ta là phu nhân thật sự của Diệp Đình, Diệp Đình mới có thể bỏ ra nhiều tiền chuộc cô ta về! Dù sao, Lăng Vi cũng đã bị Vương Vinh Diệu nhốt vào trong một chốn giam bí mật. Ai cũng không biết Lăng Vi thật đang ở đâu.

Vừa nãy Diệp Đình còn không nhận ra cô ta là giả, sau khi Diệp Đình nhận được tin cô ta bị bắt cóc, nhất định sẽ dồn hết sức lực cứu cô ta ra ngoài!

Đúng! Chính là như vậy — —

Sở Minh Y cắn răng kêu lên: “Tôi là Lăng Vi! Thật hay giả csi gì? Tôi chẳng hiểu gì hết!”

“A...” Bụng cô ta bị đá một cái, đau đến mức khiến cô ta liên tục nuốt nước miếng... dã man... mấy kẻ này quá ác, ác tàn bạo! Không coi cô ta là con người!

Một kẻ trong nhóm người kia lại nói: “Lão đại, phu nhân của Diệp Đình đang mang thai. Con đàn bà này nhất định là giả... vừa nãy anh mới đá cô ta mạnh đến như thế... nếu như ả mang thai thật, nhất định sẽ bị sảy không thể nghi ngờ, máu cũng sẽ ào ào tuôn chảy?”

Những kẻ khác cũng đều rối rít phụ họa: “Đúng... nhất định con ả này là giả...”

Lão đại kai vuốt cằm, sai người kiểm tra bụng của Sở Minh Y, kết quả... lại phát hiện đó là bụng giả!

“Con mẹ nó —— dám trêu đùa ông đây!”

Lão đại kia ngay tức khắc lửa giận bốc ngùn ngụt! Nhất thời đôi mắt trợn trừng, đấm đá mạnh mẽ liên tục không ngừng tay chân ——

Sở Minh Y bị đánh quá nhiều, cũng không biết bị gãy bao nhiêu xương rồi...

Cô ta cắn chặt răng, khó khăn gầm lên: “Tôi thật sự là Lăng Vi! Tôi vẫn luôn không mang thai! Chính vì muốn giữ chân Diệp Đình lại, cho nên mới cố ý nói mình mang thai —— ”

Động tác đấm đá của đối phương cũng chậm hơn một chút.

Cô ta ngay lập tức nhin đau, gầm nhẹ: “Diệp Đình có thân phận gì kia chứ? Chẳng nhẽ anh ta thiếu phụ nữ sao? Vợ anh ta là một con gà không biết đẻ trứng, liệu anh ta có thể nhin được?”

Đánh đấm cuồng bạo của đối phương cũng dừng lại. Sở Minh Y biết lời nói của cô ta đã có tác dụng, lại cắn răng ra vẻ nghiêm túc nói tiếp: “Diệp Đình là nhân vật thế nào, muốn bao nhiêu phụ nữ còn không được chắc? Vợ anh ta không thể mang thai, nhất định anh ta sẽ đi tìm người phụ nữ khác! Ngày nào tôi cũng đều phải uống thuốc bắc, đó không phải là thuốc an thai, mà là... tôi mua chuộc bác sĩ, để ông ta chặn ra mình đã mang thai, kê đơn thuốc! Các người có thể đi tra xét — — cả hai ống dẫn trứng của tôi đều đã bị tắc, nếu muốn mang thai ít nhất phải điều dưỡng nửa năm, mới có thể mang bầu đứa trẻ... các người cảm thấy có thể sao? Ách...”

Cô ta đau đớn đến mức khí lực để nói chuyện cũng không có, nhưng vì để tự cứu bản thân mình, cô ta phải thuyết phục bằng được mấy tên bắt cóc hung thần ác sát này!

Gân xanh cũng đã nổi hết cả lên, chỗ xương gãy khiến cô ta đau đớn đến cùng cực!

Chương 1100: Thuận thế mà làm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta cố chịu đựng cơn đau tê tâm liệt phế, cắn răng nói tiếp: “Sau khi tôi giả bộ có đứa nhỏ, vẫn luôn luôn suy nghĩ, làm sao để cho đứa nhỏ này ‘bị sảy’, cho nên bác sĩ kia cũng nói với tôi, bảo tôi hãy nói là mình mang thai đôi... còn nói niêm mạc tử cung của tôi mỏng... không gánh được thai đôi. Thế nhưng, ai lại nghĩ tới, Diệp Đình tìm ra được một bài thuốc bí truyền, nói là có thể giữ được cái thai... Tôi không thể không bịa ra một lời nói xạo, nói là tìm một loại thảo dược, mới có thể giữ được đứa nhỏ.... Vốn dĩ tôi định ăn xong thứ thảo dược này thì sẽ liền sảy thai... ai có thể nghĩ đến, các người lại bắt tôi đi... các người không thể giết tôi! Không được để cho con đàn bà nào khác chiếm tiện nghi lên làm Diệp Đình được!”

Lão đại hí mắt, nghe cô ta nói hết câu.

Một tên đàn em hỏi gã: “Lão đại, làm thế nào bây giờ?”

Lão đại nói: “Bất kể như thế nào, trước tiên cứ bắt giữ ả ta đã! Nhìn xem thái độ của Diệp Đình ra sao, gã Diệp Đình này vô cùng xảo quyệt! Bên ngoài càng biểu hiện ra mình không quan tâm, như vậy ả đàn bà này nhất định là thật!”

Nói xong, liền liếc mắt nhìn ả đàn bà đang run rẩy co rúm trên mặt đất rê rỉ, độc ác nói: “Cho ả hôn mê luôn đi! Đừng để ả ở đây khiến mọi người thêm phiền!”

Tên đàn em lập tức đá một cước thẳng vào huyệt thái dương của Sở Minh Y: “Á — — á...” Sở Minh Y chỉ cảm thấy máu tụ hết lên trên đầu, trước mắt trở thành một màu đen. Cô ta ngay lập tức bị đau đến hôn mê.

Lão đại kia lại sai người trói ả đàn bà này lên một cây cột, bàn bạc với nhóm đàn em: “Chúng ta về bẩm báo với đại ca... không thể nói ả là giả được... nếu như để cho đại ca biết chúng ta bắt nhầm kẻ giả mạo, như vậy chuyển này của chúng ta chính là công cốc? Không chỉ không giành được công lao, mà có khi còn phải chết!”

“Đúng! Không sai!”

Mấy gã đàn em lại rối rít phụ họa: “Bất kể con ả này là thật hay giả, chúng ta cũng phải coi cô ta là thật.”

Lão đại kia còn nói: “Lỡ như ả là kẻ giả mạo, nhất định sau này Diệp Đình sẽ càng phòng bị chặt chẽ... chúng ta còn muốn bắt người nữa, thì sẽ không còn chút cơ hội nào! Nếu như không muốn chết, vậy thì hiện giờ chúng ta phải nhất trí đồng lòng! Chúng ta còn muốn sống, hãy nhớ thật kỹ cho tao, con ả này chính là Lăng Vi thật! Cho dù Diệp Đình không đuổi giết chúng ta, cho dù hắn không đem tiền đến chuộc con tin, đó cũng là do hắn mù, không nhận ra được vợ thật của mình! Có hiểu chưa?”

“Hiểu! Lão đại! Bọn em đã biết!”

Đám người này bàn bạc xong xuôi, liền mang Sở Minh Y về lĩnh công.

Đến lúc bọn chúng đòi tiền chuộc Diệp Đình, rõ ràng Diệp Đình có vẻ hơi ngập ngừng một chút...

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên Diệp Đình bật cười, nói: “Không biết bọn mày trói ai, cứ giết chết cô ta đi là được rồi, chẳng qua Diệp Đình tao cũng chỉ muốn một thứ công cụ để sinh con, ai có thể sinh con cho tao, thì tao liền giữ lại, vừa vặn... chúng mày vừa vặn giải quyết cái phiền phức lớn này của tao. Nếu không, với địa vị xã hội của tao hiện giờ, muốn bỏ một cái bọc vướng víu như thế, thật đúng là phải phí công phí sức. Tao còn phải cảm ơn bọn mày ấy chứ...”

“Bộp — — rắc rắc — —” đối phương quăng mạnh di động xuống đất!

“Con mẹ nó! Lột da con ả thối tha kia cho tao! Để cho các anh em cùng xông lên chơi chết nó! Cho nó chết! Mẹ nó chứ — — quan tâm đếch gì nó là thật hay giả! Con ả này nhất định không được chết tử tế!”

Vương Vinh Diệu vẫn còn chưa biết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đột nhiên xem được tin tức: “Một thị trấn nhỏ đột nhiên phát nổ, vụ án bắt cóc... tên bắt cóc cho nổ thuốc tự chế, bắt cóc một chiếc xe sang...”

Mà chiếc xe kia, lại không phải xe của Diệp Đình?

Sở Minh Y vẫn chưa có cơ hội liên lạc lại với lão, lão còn chưa biết Sở Minh Y đã đánh tráo ‘thành công’.

Giờ phú này, khi xem được bản tin này, lão lập tức hưng phấn gọi điện cho Sở Minh Y!

Vương Vinh Diệu kích động nói: “Phu nhân của Diệp Đình bị bắt cóc! Cơ hội của chúng ta đến rồi! Lúc Diệp Đình giao tiền chuộc, tôi sẽ sắp xếp cho người cứu cô về! Để cho Lăng Vi thật chết trong tay bọn bắt cóc!”

Lăng Vi siết chặt Diệp Đình, giả giọng Sở Minh Y, nhỏ nhẹ nói:
“Không cần phải phiền toái như vậy... tôi đã lẫn lộn được đến bên cạnh Diệp Đình...”

“ ... ”

Cô hơi ngừng một chút, cho Vương Vinh Diệu một chút thời gian để phản ứng.

Đợi đến lúc nghe được tiếng hít sâu của Vương Vinh Diệu ở đầu dây bên kia, Lăng Vi mới cười, nói: “Hôm trước ở nhà vệ sinh công cộng tôi đã trao đổi được với Lăng Vi thật, vốn dĩ muốn đem người về đây cho ông, ai có thể ngờ rằng... cô ta lại bị bắt cóc. Thú vị hơn là... Diệp Đình cũng không hề phát hiện là tôi...”

Chương 1101: Phát hiện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi giả dạng thành Sở Minh Y.

Trong giọng nói cô lộ ra vẻ đắc ý.

Cô cười nói: “Ông cũng biết tôi giả trang giống như thế nào rồi đấy. Không đến mấy hôm nữa, chưa biết chừng Diệp Đình sẽ thích tôi của hiện tại, thủ đoạn... và cả khả năng của tôi, ông hẳn là nên yên tâm... ông cứ chờ tin tức tốt của tôi đi. Bây giờ ông hãy giúp tôi để lộ tin tức ra ngoài, nói cái người bị bắt đi chính là Lăng Vi thật là được.”

Cô không đợi Vương Vinh Diệu nói chuyện, liền ám chỉ trước với lão ta. Lăng Vi nói: “Bây giờ chuyện cần thiết nhất chính là khiến cho nhóm người kia biết bọn chúng bắt được Lăng Vi thật, để bọn chúng nhanh chóng giết chết cô ta. Sau này có tôi gây khó dễ ở chỗ Diệp Đình, Đình Phong Quốc Tế, chính là thiên hạ của chúng ta!”

“Được! Cô nói có lý!”

Lăng Vi còn nói: “Sau này có chuyện gì, tôi sẽ liên lạc lại ông. Khoảng thời gian gần đây, tốt hơn hết là chúng ta đừng liên lạc, chờ tôi ổn định hơn chút rồi nói sai.”

“Ừ...”

Vương Vinh Diệu vui như mở cờ trong bụng! Lỗa cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy mình cũng trẻ ra mấy chục tuổi!

Cô gái Sở Minh Y này thật có bản lĩnh! Ha ha ha — —

Hiện giờ, Sở Minh Y đã lẫn lộn được đến bên cạnh Diệp Đình, sau này tài liệu nội bộ của Đĩnh Phong Quốc Tế, tài nguyên khách hàng, thậm chí là toàn bộ Đĩnh Phong Quốc Tế... còn không phải là vật trong túi bọn họ hay sao?

Ha ha ha — — chỉ mới suy nghĩ đến chuyện sau này Đĩnh Phong Quốc Tế sẽ phải đổi sang họ Vương, Vương Vinh Diệu liền cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, sục sôi!

Lăng Vi cúp điện thoại, trong đầu nghĩ: Không phải là lão tin tưởng Sở Minh Y lắm sao?

Không phải các người là châu chấu trên cùng một sợi dây sao? Vậy thì toi liền tương kế tựu kế là được rồi... dù sao, ông và Sở Minh Y cũng không quá quen thuộc nhau. Tôi thích làm thế nào thì làm thôi. Để ông cho rằng tôi chính là Sở Minh Y, đương nhiên lòng phòng bị của ông đối với tôi sẽ hạ xuống thấp nhất, thậm chí... sau này... tôi muốn chơi thế nào, thì sẽ chơi thế ấy.

Ha ha... chỉ mới tưởng tượng một chút thôi... mà đã cảm thấy rất thú vị rồi.

Vương Vinh Diệu, lão già ngu ngốc. Chúng ta cứ chơi trò mèo vờn chuột — — từ từ đi.

Lăng Vi đặt điện thoại xuống, cười cười nhìn về phía Diệp Đình.

Chỉ thấy Diệp Đình cong môi, để lộ một nụ cười đầy ý trêu đùa: “Tặng em một phần thưởng biểu diễn siêu nhất.”

Diệp Đình mới vừa từ trong rừng chạy về, anh thật sự rất ‘nhớ’ cô....
Lăng Vi cầm lấy bàn tay đang bóp loạn linh tinh của anh: “Vừa nãy ai nói, vợ tôi chỉ là công cụ sinh con ấy nhỉ? Hà? Anh ít đụng vào em đi, mau lăn đến phòng tối nhỏ úp mặt vào tường sám hối!”

Diệp Đình ôm lấy cô: “Muốn lăn thì cùng nhau lăn...”

Diệp Đình ôm cô, ‘lăn’ đến phòng tắm. Anh ở trong rừng, ăn không ngon, ngủ không yên, cuối cùng cũng có thể ôm vợ, đương nhiên anh phải ‘nắm thật chắc’.

Lăng Vi bị anh chọc, không ngừng cười ha ha.

Lăng Vi hỏi anh: “Anh nói xem, đám người bắt Sở Minh Y đi kia, liệu chúng có tin không? Không biết chúng sẽ đối xử thế nào với Sở Minh Y?”

Diệp Đình ôm cô,

“Quan tâm cô ta làm cái gì, cô ta có chết hay không thì có quan hệ gì với anh. Bây giờ mỗi khi nghe đến cái tên này, cũng liền thấy chán ghét. Em đừng có nhắc đến cô ta với anh. Còn cả... đám người kia nữa, thích tin thì tin, kẻ nào dám động đến một cọng tóc gáy của em, thì cũng nên cân nhắc xem mình có cái bản lĩnh đó hay không đã.”

“Ồ...” Lăng Vi đột nhiên kêu một tiếng: “Có phải anh đang suy nghĩ làm sao để thu thập đám người kia, đúng không?”

Nghe giọng điệu này của anh, thật kiêu ngạo biết bao...

Diệp Đình búng nhẹ vào chóp mũi cô: “Thông minh.”

Trái tim Lăng Vi đập thình thịch thịch... Vốn dĩ Diệp Đình đã xử

lý xong Paulus Lewis rồi, ai có thể nghĩ tới lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến kế hoạch của anh bị chậm trễ.

Chương 1102: Phát hiện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thế nhưng, nhìn dáng vẻ hăm hở hiện giờ của Diệp Đình, anh muốn đối phó với những kẻ này, chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Diệp Đình ôm lấy mặt cô, hôn cô: “Nghĩ gì vậy?”

Lăng Vi cười tươi: “Nghĩ xem sao mà chồng em đẹp thế... mê hoặc em đến choáng váng quay cuồng luôn rồi, biết phải làm thế nào bây giờ?”

Diệp Đình ra vẻ kinh ngạc nói: “Choáng váng quay cuồng? Vậy thì phải đến bệnh viện khám xem sao rồi...”

“Lăn sang 1 bên đi!” Lăng Vi nhắc chân muốn đạp anh.

Diệp Đình bật cười, nói bên tai cô: “Nhìn em vội vã đến thế nào kìa... anh mới trở về được có mấy phút, mà em đã gấp đến mức yêu cầu đến hai lần liền rồi...”

Lăng Vi vừa cười vừa cào anh: “Không biết xấu hổ!”

Lúc Diệp Đình rời đi, cả chân lẫn tay Lăng Vi đều mỏi nhừ... cô ngồi trên ghế salon đắp chăn len lớn, xem lại video đã quay.

Lôi Đình bung một ly sữa bò nóng đến cho cô.

Lăng Vi đang nhìn đóa hoa nhỏ màu tím mà Diệp Đình hái tặng cô, đưa tới trước mặt... cô còn nói: “Phá hư hoa cỏ cây cối! Anh có biết bông hoa nhỏ kia phải chịu bao nhiêu đau đớn không? Nó đang kêu ôi chao ôi chao kia kìa, anh không nghe thấy sao?”

Diệp Đình nói: “Nghe thấy... buổi tối chính em chẳng kêu như vậy còn gì.”

Lôi Đình đang đứng cạnh Lăng Vi, cô nghe thấy đoạn hội thoại này của hai người...

Đột nhiên Lôi Đình ngồi xuống, theo sát Lăng Vi, nhìn xuống màn hình điện thoại của cô, Lôi Đình đột nhiên nhạo báng: “Chị dâu, vừa nãy chị nói sai rồi... tại sao bông hoa kia lại có thể kêu ‘ôi chao ôi chao’ được cơ chứ? Nhất định nó sẽ kêu là ‘A... nhẹ một chút! Người ta đau lắm... Hửn là kêu như vậy nhỉ...?’

“Phụt— —” Lăng Vi đang uống sữa tươi, bị cô nói thế khiến sặc luôn, một hớp sữa bò phun thẳng lên mặt Lôi Đình.

Lôi Đình mặt đầy hoa... cô đảo đảo mắt, chỉ cảm thấy sữa bò trên mặt đang ‘tí tách’ chảy xuống...

“Ha ha ha... thật xin lỗi...” Lăng Vi cười đến rút gân, vội vàng cầm khăn giấy lau cho Lôi Đình: “Tiểu Đình à, em đúng là ngày càng hư hỏng đấy...”

Lôi Đình muốn khóc, cô phải tiện đến thế nào chứ... đây đều là cô tự tìm mà... nếu như cô không đi đùa giỡn chị dâu, thì ắt cũng sẽ không bị phun chỗ sữa bò này lên mặt!

Lôi Đình vừa khóc vừa đi vào nhà vệ sinh, rửa mặt.

Cô vừa đi, vừa nói: “Em ngày càng hư hỏng như thế, còn không phải là học chị hay sao! Chị phun cũng đủ chính xác lắm luôn ấy! Hơn phân nửa vào hết miệng em rồi này!”

Vừa nãy cô đang nói đến đoạn: “Hắn là kêu như vậy nhỉ...” cái chữ ‘nhỉ’ đó của cô còn chưa nói hết, miệng vẫn đang mở thật lớn... chị dâu liền phun thẳng...

‘Hu hu hu... lão nương đây trừ nước miếng của Hoa Thiếu Kiên ra... còn chưa từng ăn nước miếng của người khác đâu... chị dâu. Bây giờ thì tiện nghi cho chị rồi! Em liều mạng với chị!’

Lăng Vi cười rút gân: “Đáng đời! Lần tới muốn chinh chị, nhớ là phải cân nhắc kĩ một chút!”

Trong đầu Lôi Đình đến nghĩ cũng không dám nữa...

Sau này cô vẫn nên đàn ông một chút thôi, lần này bị phun đầy mặt, không biết lần tới là gì nữa...

Lỡ như chị dâu đang luyện phi tiêu... thứ kia cũng không có mắt đâu a...

Lôi Đình đi tắm, Lăng Vi lập tức kết nối video call với Diệp Đình: “Ha ha... chồng à... em nhớ anh!” cô kể lại những lời vừa nãy Lôi Đình nói với cô cho Diệp Đình nghe.

Khóe miệng Diệp Đình giật một cái, nói: “Vẫn là tiểu Đình nói đúng... đóa hoa kia quả thật kêu như vậy.”

“Ha ha...” Lăng Vi cười lớn, đột nhiên Diệp Đình nói: ‘Anh cảm giác xung quanh đây có chút không đúng... Xuyt...’

Lăng Vi lập tức khẩn trương không lên tiếng nữa, Diệp Đình lại nói: “Nơi này có một số loài cây nhỏ hình dáng kỳ quái, rõ ràng gân nghiêng về bên trái thì rất rộng, còn nghiêng về bên phải lại hẹp.”

“A?” trái tim Lăng Vi đập thành thịch, có phải Diệp Đình tìm được thứ cỏ kia rồi không?

Diệp Đình giơ lá cây đến trước ống kính, Lăng Vi nhìn chăm chăm một lúc, quả nhiên thấy đúng như lời anh nói.

Diệp Đình nói: “Bây giờ anh sẽ để máy bay trực thăng đi đón em! Những loại cây này, sờ dĩ lá của nó lệch nhau như thế, nhất định là có thứ gì đó ức chế sự sinh trưởng của nó... thế nên, chúng ta gần tiến đến gập vật kia hơn một chút nữa rồi.”

Chương 1103: Siêu cấp đại phúc hắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi tâm triều dâng trào!

Kiến thức của Diệp Đình quá uyên thâm, quan sát tỉ mỉ, ngay cả lá cây sinh trưởng nư thế nào anh cũng có thể liên hệ đến nhiều thứ như vậy...

Anh thật sự rất siêu! Cho dù không tìm được “Độc khô thảo”, Lăng Vi cũng đã bái phục, quỳ sát ‘gấu quần thạch lựu’ của anh rồi.

Diệp Đình đứng bên cạnh cái cây nhỏ, anh cẩn thận quan sát hình thù gân lá của nó.

Anh nói: “Thứ kia hẳn là cách đây không xa, trước tiên cứ tìm xung quanh một chút. lát nữa anh đến khu đất trống kia đón em.”

“Vâng, chờng. Anh thật giỏi, em yêu anh!” Lăng Vi hôn gió một cái trong ống kính.

Diệp Đình đang nhìn lá cây nheo mắt cười với ống kính, sau đó lại tiếp tục nghiên cứu lá cây.

Thật đẹp trai quá mà... Lăng Vi thật muốn ôm anh, hôn hôn anh! Cô vội khoác áo choàng dài đi xuống tầng.

Thời điểm Lăng Vi và Lôi Đình vào đến rừng, xung quanh sương mù

bao phủ dày đặc, cách xa một hai thước đã không nhìn thấy thứ gì.

Khi hít vào, đều cảm thấy ẩm ẩm.

Tiểu Bạch thấy Lăng Vi cũng giống như thấy mẹ ruột của mình vậy: “Hu hu” nhào đến chỗ Lăng Vi — — “Nữ thần Vi Vi! Quần áo của tôi đâu? Mũ của tôi nữa? Chị có mang theo giúp tôi không vậy?”

“Ồi!” Lăng Vi xin lỗi: “Quên mất!”

Tiểu Bạch lại khóc oa oa... trên đầu cậu ta vẫn còn đội cái túi ni lon đỏ đỏ đây này...

Lăng Vi chưa mua mũ cho cậu ta, chiếc túi ni lon này, cậu ta vẫn còn phải... đội thêm mấy ngày nữa!

Thật ra Lăng Vi đã mua cho cậu ta rồi, nhưng cô vẫn cố ý đùa cậu ta một chút, nhìn dáng vẻ ăn vạ của cậu ta, cô cảm thấy rất buồn cười.

Lăng Vi ấn vào viên đá kim cương sáng trên cổ tay, để lộ màn hình di động, mở chế độ chụp hình, quay ống kính thu hình về phía tiểu Bạch: “Tách tách — —” chụp cho cậu ta một bức ảnh ‘miệng trề ra gào to’.

Mặc dù xung quanh đều là sương mù, nhưng vẫn không chút ảnh hưởng đến ‘hình tượng huy hoàng’ của tiểu Bạch!

Trong khung cảnh mờ ảo, chỉ thấy một cái miệng há to như chậu máu... vô cùng nổi bật...

Diệp Đình, Lôi Tuấn, Vinh Phỉ chen nhau sang nhìn bức ảnh: “Ha ha ha — — chị dâu...” Lôi Tuấn cười nói: “Bức ảnh này, em thấy định phải gửi cho anh đấy! Anh sẽ phóng to nó hết mức, treo ngay trước

cửa tổng bộ Laroe. Anh muốn để cho tất cả nhân viên Laroe nhìn nghị đương gia của bọn họ, đẹp trai như thế nào, tiêu sái như thế nào... như thế nào... ngốc nghếch...”

Tiểu Bạch giống như một con sói, nhào đến chỗ Lăng Vi: “Không cho phép gửi cho Lôi Tuấn! Mau xóa! Mau xóa nhanh!”

Còn chưa đợi móng tay tiểu Bạch chạm vào quần áo Lăng Vi, Diệp Đình đã kéo cậu ta: “Cách vợ tôi xa ra một chút! Trên người cậu toàn mùi hôi của nước cống. Đừng để vợ tôi cũng bị lây mùi.”

“Oa huhu — —” Tiểu Bạch lại khóc óa. Sáng sớm hôm nay... cậu ta đã đập phải cống nước thải... thật sự chỉ vô tình thôi mà! Đỉnh đầu và trong tay của những người này đều có đèn điện, sương mù xung quanh lại dày đặc đến như vậy, bọn họ có đèn đương nhiên có thể nhìn thấy đường đi rồi!

Cậu ta khôn có gì cả, mắt cũng chỉ thấy mờ mờ!

Ai mà biết được... mấy ngày nay bị làm sao cơ chứ... “Hu hu hu...” Người ta thật đáng thương mà...

Lăng Vi không trêu cậu ta nữa, tháo chiếc túi trên lưng xuống, nhét vào ngực tiểu Bạch: “Đồ cũng mang đến cho anh rồi, phù hợp với bao nhiêu cổ phần, anh tự mà xem đi!”

“Phụt — —” tiểu Bạch cùng Lôi Tuấn đồng thời phun... mấy bộ quần áo rách, cũng phải lấy cổ phần để đổi...

Lòng dạ đen tối thế này, trước chưa từng có, sau này cũng không luôn ấy?

“Chị dâu... ha ha ha...” Lôi Tuấn cười lẩn: “Anh còn tưởng Đình ca là

gian thương bậc nhất thế giới rồi, không nghĩ đến chị dâu em mới là siêu cấp đại phúc hắc!”

Tiểu Bạch kéo khóa chiếc túi trong ngực, đầu tiên lôi mũ ra, kéo cái túi ni lon màu đỏ trên đầu xuống.

Cậu ta dí chiếc túi ni lon màu đỏ đó vào trước mũi, khóc ‘hu hu: “Thân ái... cảm ơn mày đã che chở gió mưa cho tao bao nhiêu ngày như thế, không có mày... tiểu gia sẽ không sống được đến hôm nay!”

Chương 1104: Siêu cấp đại phúc hắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch còn đang khóc, đột nhiên ngửi thấy cái túi nilon kia cũng đổi mùi... một thứ mùi tanh tanh... “Quáo ~”, anh ta kêu một tiếng, sau đó ‘viu’ một tiếng, tiện tay vứt luôn cái túi ni lon đó xuống đất.

Lăng Vi ‘phì’: “Mọi người nhìn xem người như anh ta kìa! Trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Kết giao bạn bè cũng không thể chọn loại người như vậy, biết không?”

Lăng Vi đi tới, nhặt chiếc túi ni lon lên, vứt vào túi đựng rác đeo bên người.

Cô nói với tiểu Bạch: “Chúng ta vào núi, không thể tạo ra thêm rác rưởi. Chồng tôi chưa dạy anh sao? Anh mà như vậy, lần sau sẽ không mang anh ra ngoài nữa!”

Tiểu Bạch trề môi: “Bình thường tôi vô cùng chú ý đấy nhé! Mới vừa rồi chỉ hơi kích động chút... nên quên mất.”

Đoàn người ‘bạo túc’, ai cũng gõ ‘cộc cộc’ trên đầu tiểu Bạch một cái...

“Làm việc đi!” Vinh Phỉ vỗ vỗ lên bả vai tiểu Bạch: “cậu đi thay đồ, bọn tôi chờ ở phía trước.”

Tiểu Bạch xấu hổ nhăn nhó: “Ở đây không có tấm che... tôi biết đổi

như thế nào chứ?”

Lăng Vi nói: “Sương mù dày đặc như thế, còn cần cái gì ngăn với chả che? Cho dù anh có thay đồ ngay trước mặt tôi, tôi cũng không thấy rõ đệ đệ nhà anh là tròn hay méo thế nào đâu!”

“Phụt — —”

“Khụ khụ — —”

Lôi Tuấn nói: “Chị dâu... chị đừng quá mạnh mẽ như thế, bọn em vẫn còn là trẻ nhỏ...”

Diệp Đình vươn tay ôm lấy Lăng Vi, kéo cô rời đi, Lôi Đình che mặt, tỏ vẻ mọi người nói gì kia chứ... một người đã lập gia đình như em còn thấy xấu hổ là chuyện gì thế này?

Vinh Phỉ vẫn nhìn nữ sát thủ kia, nữ sát thủ đó vẫn ở bên cạnh xem bọn họ nháo loạn đùa nhau, cô ta không nói chuyện, cũng không tham dự, chỉ khẽ kéo cong quá môi, đứng cạnh xem náo nhiệt.

Vinh Phỉ áp giải cô ta, người phụ nữ đó đột nhiên thờ dài.

“Than thở cái gì? Mau đi tìm độc khô thảo!” Những lời Vinh Phỉ nói với cô ta, cho tới giờ đều luôn rần ròi như thế.

Người phụ nữ cười xì một tiếng: “Tôi thật hâm mộ các anh... có nhiều bạn bè như vậy... cãi nhau ầm ĩ, thật tốt biết bao...” Cho đến giờ cô ta cũng chưa từng có bạn bè... chỉ có rất nhiều kẻ thù.

Vinh Phỉ vừa cầm đèn pin đi theo bên cạnh, vừa nói: “Bạn bè, vậy cũng cần phải dùng tấm lòng chân thành để đổi lấy. Nếu cô không chịu bỏ sự chân thành ra, đương nhiên sẽ không có ai mang chân tình đối

xử với cô.”

Vi cảm giác được... người phụ nữ này đột nhiên chấn động một cái. Cô ta cười nhạo một tiếng, nói: “Xì, ai hiểm!”

Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Không nghĩ đến, Vinh tứ gia anh lại là một người ngây thơ như vậy. Trên thế giới này không biết có bao nhiêu kẻ xấu. Cô không bỏ lòng thành ra, người ta có thể thật lòng với cô được sao. Đa số mọi người sẽ đều coi tấm lòng của cô chỉ như bùn nhão! Cô cho rằng, cô bỏ ra thật lòng là có thể đổi lấy thật lòng được sao? Đa số mọi người hiền lành, mang sự chân thành ra đổi, nhưng lại chỉ đổi được những thứ lang tâm cầu phế!”

Vinh Phỉ nói: “Cô nói đúng, thế nhưng, lại chỉ đúng một nửa.”

Anh hơi ngừng, mí mắt khẽ nâng, tròng mắt đen nhìn thẳng vào cô ta, nói: “Cô bỏ ra sự chân thành, có lẽ sẽ đổi được thật lòng, cũng có lẽ chỉ đổi được lang tâm cầu phế, thế nhưng... từ trước đến nay cô chưa từng thật lòng, thì đến một chút xíu thật lòng cô cũng không đổi được, cho nên tất cả những người mà cô từng gặp, đều là lang tâm cầu phế hết.”

Sắc mặt người phụ nữ đột nhiên trầm xuống, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ cười lạnh một tiếng, dán sát vào lỗ tai cô ta nói: “Những gì tôi nói cũng không đúng trăm phần trăm, cho đến giờ cô cũng chỉ muốn lợi dụng người khác, nhưng trên thế giới này lại có loại người góc ghech, dù cô đối xử với người ta như thế nào, thì người ta cũng đều sẽ đối xử tốt với cô. Ví dụ như... tiểu Bạch.”

Người phụ nữ đứng nguyên không đi, ánh mắt giống như dao găm nhìn chằm chằm Vinh Phỉ.

Chương 1105: Kịch độc sống tụ tập (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch thay quần áo xong, thoải mái vươn người một cái!

“Ai ya... vẫn là loại quần áo chống thấm nước thế này tốt!” Mấy ngày nay cậu ta đều phải mặc mấy cái thứ quần áo ẩm ướt kia. Bây giờ được đổi sang một bộ đồ khô, tiểu Bạch cảm thấy quá hạnh phúc, thật thích!

“Nữ thần Vi Vi... Chị chính là thiên sứ... trời cao phái đến cứu tôi...!”

Lăng Vi cười đùa: “Chim trên trời, thả bãi phân... gọi tắt là ‘phân trời’...”

‘Phụt — — khụ khụ — —’ Tiểu Bạch khóc ròng: “Sao nói là băng sơn nữ thần cơ mà... người phụ nữ trước mặt này là ai? Người này là ai? Lăng Vi! Chị bị con hồ ly tinh nào nhập vào người sao?”

Lăng Vi cười không ngừng: “Cho đến giờ tôi chưa từng cảm thấy mình là băng sơn nữ thần gì cả, tôi chỉ là một cô gái rất bình thường mà thôi. Mấy thứ biệt hiệu kia cũng đều là ấn tượng của người khác đối với tôi. Đó là biệt hiệu bọn họ đặt bừa, thật ra thì tôi vẫn luôn ... bình dị gần gũi như vậy. Đúng không? Chồng nhỉ?”

Lăng Vi đặt tay lên ngực Diệp Đình, Diệp Đình cười nói: “Đúng, em không chỉ bình dị gần gũi, mà còn ‘vô cùng nhỏ bé, nhưng chứa được rất lớn’...”

“Phụt— —” Trong nháy mắt Lôi Đình liền... hiểu hết... “Mẹ ơi... gần đây sao em lại càng đen tối thế này! Chị dâu và Đình ca nói gì, em cũng đều nghe thành mấy thứ gì kia... có phải em hết thuốc chưa rồi không?”

Lôi Tuấn an ủi cô, ‘Em gái, không phải em ngày càng đen tối, mà là hai người kia ngày ngày chạy như gió lốc, căn bản không thể ngừng được... chuyện này không liên quan đến em.’

Lăng Vi bật cười đấm Diệp Đình một cái: “ Mau đi tìm độc khô thảo cho em! Tìm không được độc khô thảo, em sẽ bắt một con nhím, cho anh quỳ!”

Quỳ... con nhím... có cần phải ác như vậy không?

Tiểu Bạch nghe thấy liền run lẩy bẩy, má ơi... cái đội ngũ này quá nguy hiểm, vẫn là nên đi tìm cô nàng sát thủ kia an toàn hơn một chút...

Lúc này tiểu Bạch cũng có đèn pin rồi, chạy mấy bước liền đuổi kịp Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi thấy tiểu Bạch đuổi theo, mặt đầy ủy khuất nói với cậu ta... Vinh tứ gia không cho phép tôi uống nước...” Cô ta cắn cắn môi, điềm điềm đáng yêu nhìn tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lập tức tháo cái túi đeo trên lưng mình xuống, lôi một chai nước suối từ bên trong ra, mở nắp rồi đưa đến miệng cô ta: “Uống đi!”

Nữ sát thủ cười với cậu ta một tiếng, thật ra thì cô ta không hề khát, cô ta chỉ muốn hưởng thụ sự đối tốt vô điều kiện mà tiểu Bạch dành

cho cô ta mà thôi...

Vinh Phỉ nói đúng, trên thế giới này, ngay cả loại người ngốc nghếch như tiểu Bạch, dù người có mắng cậu ta thế nào, lại đập ra sao, còn bảo cậu ta cút, cậu ta cũng sẽ hề hề vây quanh người, quan tâm đến người, chăm sóc người, còn đưa đồ tốt nhất của chính mình cho người nót.

Hai tay của An Kỳ Nhi bị trói, cô ta vốn muốn tự cầm nước uống, thế nhưng cô ta không đưa tay ra nhận, mà nói với tiểu Bạch: “Cậu dứt cho tôi đi, tôi bị trói lâu như vậy, thật đau... tay không có sức lực.”

Tiểu Bạch liền trợn mắt nhìn Vinh Phỉ, đều do Vinh Phỉ hết, cứ muốn trói lại! Nhìn đi nhìn đi, trói người ta đau đớn thế kia kìa!

Tiểu Bạch giơ bình nước, đặt đến bên miệng cô ta, An Kỳ Nhi ngậm miệng chai nước, uống từng chút từng chút nước vào miệng, từ từ nuốt xuống. Mâu quang của cô ta như nước, sắc môi hồng nhuận, hơi hơi ngửa lên, đặc biệt có mỹ cảm.

Vinh Phỉ và tiểu Bạch cứ nhìn chăm chăm cô ta uống nước.

Cô gái này... nhất định đã luyện thuật quyến rũ đến cấp người! Đổi lại thành người đàn ông khác, cứ nhìn cô ta uống nước như vậy, nhất định không thể nhịn được.

Thế nhưng, hai anh chàng trước mặt cô ta, đều không phải đàn ông bình thường... Một người là tiểu Bạch thanh thuần ngây thơ, ngốc ngốc nghếch nghếch đến không bình thường, người còn lại là Vinh tứ gia đã đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, duyệt qua vô số phụ nữ, không hề bình thường.

Hai người nhìn cô ta, cũng không giống như đang nhìn phụ nữ. Tiểu

Bạch nhìn cô ta, giống như đang nhìn một đứa nhỏ hay sủng vật xinh xắn. Còn Vinh Phỉ nhìn cô ta, lại như đang nhìn một con... heo nái xinh đẹp...

Chương 1106: Kịch độc sống tụ tập (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng An Kỳ Nhi thầm mắng một câu: Hai cái kẻ không bình thường này! Má nó chứ! Cô ta biết phải chạy như thế nào đây?!

Diệp Đình và Lăng Vi vô cùng cẩn thận tìm kiếm xung quanh.
“Chồng, nơi anh vừa mới nói, chính là xung quanh đây đúng không?”

Lăng Vi nhìn thấy loại cây nhỏ mà Diệp Đình đã nói kia, lá của những cây nhỏ quanh đây đều một bên to, một bên nhỏ. Mà bọn họ đã tìm vòng quanh nơi này một lúc lâu mà vẫn không phát hiện ra một khóm độc miêu nho nhỏ nào trên đất trống cả.

Cây cỏ xung quanh đây, đều mọc thành chùm... phạm vi tìm kiếm của họ không hề nhỏ, thế nhưng vẫn không tìm ra được độc khô thảo.

Lăng Vi hỏi anh: “Chồng, hình dạng khác biệt của những lá cây này, liệu có phải là do ánh mặt trời chiếu mà tạo ra hay không?”

Giống như kiểu phía nam có đủ ánh mặt trời, thì lá cây sẽ mọc dày hơn một chút.

Diệp Đình lắc đầu, nói: “Đặc điểm mà em nói này, phần lớn lá cây đều như vậy. Nhưng điểm đặc thù mà anh nói đến, lại chỉ có những cây nhỏ gần đây mới có. Bởi vì mặc dù những thứ cỏ kia có độc tính, nhưng ảnh hưởng không nhiều đến những cây lớn, chỉ có ảnh

hưởng đến những cây nhỏ mới được sinh ra. Cho nên, nếu như thật sự có loại cỏ kia, anh tin rằng nó sẽ ở quanh đây.”

Lăng Vi nhìn quanh bốn phía, những nơi gần đây bọn họ đều đã tìm hết rồi...

Lăng Vi hỏi anh: “Chồng, liệu có phải có thứ gì cũng có độc ở gần đây không?”

Diệp Đình gật đầu: “Cũng có khả năng này.”

Hai người họ đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy có một tiếng hét thảm “Á —” từ phía sau truyền đến! Là tiểu Bạch!

Diệp Đình lập tức chiếu đèn pin về phương hướng của tiểu Bạch, tiếng kêu của tiểu Bạch thê thảm khác thường!

Lại nghe vo mắng một tiếng: “Con mẹ nó! Lại dám đánh lén ông đây!”

Diệp Đình và Lăng Vi lập tức chạy qua phương hướng của Vinh Phỉ và tiểu Bạch. Sương mù xung quanh vẫn rất dày đặc, không nhìn thấy rõ bọn họ đang làm gì. Chẳng lẽ nữ sát thủ kia đã đánh lén tiểu Bạch và Vinh Phỉ?

Lăng Vi lập tức thấy gấp gáp!

Lúc Diệp Đình và Lăng Vi chạy đến gần bọn họ, chỉ thấy tiểu Bạch ngã ngời trên đất, khuôn mặt bị dọa sợ đến trắng bệch. Còn vo và nữ sát thủ kia... hai người đồng thời nắm lấy một con rắn!

Vinh Phỉ nắm lấy tắc thứ bảy của con rắn, còn người phụ nữ nắm tay anh.

“Xì — —” con rắn kia là rắn độc có từng khoanh vàng đen xem lần! Nó đang thè cái lưỡi ra ngoài — — “Xì — —”

Tiểu Bạch run rẩy nói: “Cũng may An Kỳ Nhi cảnh giác, một cước đạp con rắn kia ra... nếu không... mong tôi sẽ bị mọc thêm hai con mắt nữa mất!”

An Kỳ Nhi buông tay Vinh Phỉ ra, tay cô ta đang bị trói, lúc con rắn kia vụt đến, cô ta không nắm chắc, cũng may Vinh Phỉ nhanh tay lẹ mắt, túm thẳng vào tắc thứ bảy của con rắn.

An Kỳ Nhi khinh thường hừ một tiếng, nói: “Ít dốt vàng lên mặt mình đi! Tôi cũng không phải vì cứu cậu ta, con rắn này cắn cậu ta xong, sẽ lại muốn cắn tôi! Tôi chỉ giữ lại một đường lui cho mình thôi.”

Vinh Phỉ liếc nhìn cô ta, rõ ràng chính là vì cứu tiểu Bạch mà thiếu chút nữa cô ta bị rắn cắn, có gì xấu mà không dám thừa nhận cơ chứ?

Đúng là người phụ nữ khẩu thị tâm phi!

Lăng Vi nhìn chằm chằm con rắn kia, chỉ cảm thấy da đầu cũng tê dại từng đợt... buồn nôn!

Cô vô cùng sợ rắn!

Vừa mềm lại vừa lạnh, suy nghĩ một chút thôi cũng đã nổi hết cả da gà...

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên nói: “Loại rắn độc này có tên là hoàng hoa, chứa kịch độc, thích sống thành bầy... có một con xuất hiện ở đây... có thể thấy được xung quanh đây có rất nhiều con khác... nhất định quanh đây có rất nhiều rắn hoàng hoa...”

Tiểu Bạch bị sợ đến run lấy bầy, ngay cả đứng cũng không vững, giọng nói của cậu ta cũng run rẩy theo: “Mau giết chết nó!”

Vinh Phỉ lại nói: “Loại rắn này không thể giết! Bọn chúng sẽ tiết ra một loại mùi, nếu như giết nó rồi, những con rắn khác sẽ tới vây công người giết, để báo thù.”

Chương 1107: Ai dám đi? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mẹ ơi! Đáng sợ quá! Chúng ta mau đi nhanh đi!” Tiểu Bạch bị sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, môi cũng run lẩy bẩy.

Lôi Tuấn lôi một tiếng túi gai được chế tạo đặc biệt ra: “Tứ ca, mau bỏ con rắn vào đây.”

Đoạn đường đi này của bọn họ, bắt được không ít rắn.

Vinh Phỉ cẩn thận bỏ rắn vào trong chiếc túi gai. Lôi Tuấn buộc chặt miệng túi, ném xuống đất.

Lăng Vi gãi da đầu phát tê, nói với Diệp Đình: “Chồng, lá của những cây đó, một bên to một bên nhỏ... liệu có phải do gần đó có ổ rắn, độc tính quá lớn mới ức chế sự sinh trưởng của chúng không?”

Đôi mắt Diệp Đình phát sáng, anh hơi suy nghĩ một chút, nói: “Anh đã đọc rất nhiều tài liệu, những nơi có độc khô thảo, sẽ có rắn độc thích tụ tập! Bởi vì, rắn độc thích những thứ bổ cho dịch độc của nó. Nơi này có rắn hoàng hoa, cho thấy... gần đây rất có thể có độc khô thảo! Chẳng qua là chúng ta vẫn chưa phát hiện ra nó ở đâu.”

Lăng Vi nắm chặt cánh tay Diệp Đình.

“Chồng... em có một suy nghĩ...” Cô nắm chặt lấy cánh tay Diệp Đình, lắc lắc, đôi mắt đen của Diệp Đình nhìn cô chăm chú, giống như biết cô đang nghĩ gì, anh nói: “Ổ rắn? Em nói là trong ổ rắn

sao?”

“Á — — má ơi!” Tiểu Bạch đột nhiên hét ầm lên: “Má ơi! Lão tử không làm nữa! Lão tử muốn về nhà!”

Vinh Phỉ tát một phát trên mặt tiểu Bạch: “Cậu con mẹ nó nhỏ giọng một chút, muốn gọi hết toàn bộ rắn quanh đây ra sao hả?”

Vốn dĩ tiểu Bạch còn muốn khóc lớn oa oa, bị Vinh Phỉ dọa sợ, ngay lập tức nín nhịn.

Vinh Phỉ mắng: “Đáng nhẽ không nên mang theo cậu tới! Cậu nhìn Lôi Đình mà xem, lại nhìn Lăng Vi đi, cô gái người ta còn không bỏ đi như cậu.”

Nữ sát thủ kia đột nhiên mất hứng: “Tôi cũng là cô gái mà... sao những lời anh nói... lại phân biệt đối xử thế hả? Tôi không phải phụ nữ chắc?”

Cô ta nói xong... ngay lập tức liền hối hận. Đúng rồi... trong mắt Vinh Phỉ, cô ta chính là một con heo nái mà! Đệch!

Vinh Phỉ nói: “Hôm nay chúng ta tạm rút trước đi, tối muộn rồi, sẽ có rất nhiều nguy hiểm ẩn nấp. Chờ đến sáng mai chúng ta lại tiếp tục đi vào sau.”

“Ừ.”

Cả đoàn người cùng đồng ý với cách nói của Vinh Phỉ, bọn họ rút lui khỏi cánh rừng cây này, nghỉ ngơi trên một khu đất trống, chờ đợi máy bay trực thăng đến đón họ.

Diệp Đình ôm Lăng Vi, hỏi cô: “Đói bụng không?”

Đã chạng vạng tối rồi, lại đi tìm độc khô thảo, còn tìm kiếm lâu như vậy... chắc hẳn cô đã mệt lả, đói bụng lắm rồi.

Lăng Vi nói: “Máy bay trực thăng còn nửa tiếng nữa mới có thể đến, chúng ta nướng ít đồ ăn tại đây đi?”

Diệp Đình cười bên tai cô: “Khí hậu ở đây vô cùng ẩm ướt, căn bản không có nhánh cây nào để cho em nhóm lửa đâu.”

“Hu...” Lăng Vi che mặt, những gì cô thấy trên ti vi... người ta vẫn luôn nướng thịt heo rừng, thịt gà rừng ở trong rừng... lại còn nướng rất thơm nữa, khiến mọi người phát thèm... hóa ra, tất cả đều là gạt người.

Diệp Đình nhìn bộ dạng đỏ mặt của cô, hận không thể cắn hai cái trên mặt cô, anh nói: “Em chờ một chút, chồng em sẽ cho em thứ đồ ngon.”

Diệp Đình bảo Lôi Tuấn chăm sóc Lăng Vi, còn anh thì không biết đi đâu.

Chỉ một lát sau, lúc anh trở về, trong tay đang bung mấy thứ đồ to bằng ngón tay...

Lăng Vi chạy đế, cười lấy lòng: “Woa, chồng, anh thật lợi hại. Đây là thứ gì thế?”

Diệp Đình cố ý không nói cho cô: “Em nếm thử một chút thì biết.” Anh để vật kia xuống đất, rửa sạch, sau đó lôi một túi giấy từ trong chiếc túi đeo sau lưng ra.

Anh mở túi giấy, Lăng Vi thấy bên trong đó toàn là... vôi?

Diệp Đình đổ mấy thứ kia lên trên giấy bạc, ngâm trong vôi, sau đó rót nước lên trên đó. Bột vôi gặp nước, ngay lập tức sôi sục, bốc hơi nóng, còn cuộn lên cả bong bóng.

Chương 1108: Ai dám đi? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Đình đã lôi thứ kia ra, cho cô ăn: “Đã chín, có thể ăn được rồi.” Diệp Đình lột bỏ vỏ ngoài, đặt vào trong tay cô.

“Nóng quá...” cái miệng nhỏ của Lăng Vi nếm nếm: “Ngon thật...” vừa đưa vào miệng thì mềm mềm, lại rất thơm ngọt, nóng hôi hổi, xua đi hàn khí quanh người.

“Đây là thứ gì vậy?”

Diệp Đình nói bên tai cô: “Anh không biết tên nó là gì, trước kia lúc anh đi làm nhiệm vụ đã từng đào được nó, vẫn luôn nhớ tới hương vị này.”

Lăng Vi vui đầu trong ngực anh, ngẩng đầu lên vui vẻ: “Thật là ngọt...”

Không nghĩ đến ở trong rừng sâu núi thẳm này không thể đốt lửa, mà lại có thứ đồ nóng hổi như thế này. Cô nhét nửa cây còn lại vào trong miệng anh: “Đồ ăn ngon, phải chia sẻ với nhau.”

Mấy người bên cạnh vẫn không ngừng nuốt nước miếng... cả đám người đều đói hơn nửa ngày trời... chỉ có mỗi Lăng Vi và Diệp Đình có ăn,

Lăng Vi vội vàng đưa hai cây còn lại cho Diệp Đình một cây, lại cho An Kỳ Nhi một cây.

Lôi Đình cười hi ho, không khách khí ăn luôn. An Kỳ Nhi cầm trong tay... một lúc lâu vẫn không động. Cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, cô ta không nghĩ ra nổi... vì sao Lăng Vi lại phải cho cô ta? Tiểu Bạch, Vinh Phỉ, Lôi Tuấn... không phải là bạn của Lăng Vi hay sao?

Lăng Vi không đưa bọn họ, mà lại... cho cô ta?

Lăng Vi nói: “Ăn đi chứ!”

An Kỳ Nhi không hỏi ra lời nghi vấn này, chẳng qua chỉ nhìn mấy người khác một vòng, Lăng Vi thông minh lanh lợi thế kia, đương nhiên biết tâm tư của cô ta.

Lăng Vi nói: “Đàn ông sẽ không tranh đồ ăn với chúng ta.”

An Kỳ Nhi đột nhiên bật cười, cuối cùng cũng có người... coi cô ta là con gái rồi...

Cô ta không khách khí nữa, lột vỏ thứ kia, bỏ vào trong miệng, hương vị thơm ngọt ngào trước đây chưa từng có... hương vị được quan tâm...

Lúc máy bay trực thăng đến, tiểu Bạch là người đầu tiên lao lên, cậu ta bám chặt lấy chiếc ghế trong buồng lái không chịu buông tay: “Tiểu gia... ngày mai dù nói gì đi nữa... cũng sẽ không đến nữa đâu! Con rắn kia là đồ không có mắt... chuyên gia đi soi mông tiểu gia!”

Lăng Vi cười nhạo cậu ta: “Con rắn kia quả đúng là không có mắt... ngay cả người như cậu mà cũng có thể vừa ý. Tôi đoán... có lẽ nó là một con rắn mẹ.”

Lôi Tuấn cười phun: “Chị dâu, sao chị biết con rắn kia không có tiểu đệ đệ vậy?”

Lăng Vi trực tiếp ‘quỳ’ thẳng, nói: “Em đâu biết... muốn biết con rắn kia là đực hay cái, thì anh phải hỏi Hứa Tiên chứ... không phải hỏi em...”

“Ha ha ha— —” Vợ Hứa Tiên chính là bạch xà mà!

Lôi Đình che mặt: “Chị dâu... Chị ‘phá hỏng’ cây cỏ... giờ lại ‘gieo họa’ cho tác phẩm kinh điển...”

Làm sao để cho người ta về sau có thể xem “Tân bạch nương tử truyền kỳ” được nữa đây!

Đoàn người trở về nơi ở, nghỉ ngơi dưỡng sức một đêm, sáng sớm hôm sau lại tiếp tục vào núi. Cái túi chứa con rắn hoàng hoa hôm qua, vẫn còn nguyên tại chỗ.

Vinh Phỉ mở túi gai, thả con rắn ra ngoài. Diệp Đình dùng một thiết bị truy tìm theo dõi con rắn kia, bởi vì, một khi con rắn kia ra ngoài được, nhất định nó sẽ trở về hang ổ.

Bọn họ chỉ cần tìm được hang ổ rắn, liền có thể tìm được độc khô thảo.

Vốn dĩ tiểu Bạch không muốn theo đến, thế nhưng nếu không đến thì trong lòng lại thấy nhột nhột...

Cậu ta thấy thật mâu thuẫn! Xoá xít — — thiên nhân giao chiến, tiểu ác ma đã chiến thắng thiên sứ nhỏ, tiểu ác má nhún vai cười: “Ta muốn tận mắt nhìn thấy bọn họ bị rắn cắn, ha ha ha...”

Diệp Đình không chế đồ vật truy tìm, tìm được cửa hang ổ của loài rắn!

Quả nhiên, trong chỗ trũng trước hang ổ của loài rắn, nhìn thấy một bụi độc miêu!

“Độc khô thảo! Tìm được rồi!”

Tiểu Bạch bị sợ đến mức gan cũng toát hết mồ hôi hột... “Tìm được thì có ích gì chứ? Chỗ đó, có ai dám đi sao! Mọi người không sợ bị con rắn kia cắn chết à?”

Ái chà chà... chỉ cần hơi nghĩ một chút, da đầu cũng phát run, cả người đều nổi da gà!

Chương 1109: Đàm phán (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình nói: “Gọi đội bắt rắn chuyên nghiệp đến đây đi.”

Cửa hang rắn kia thật sự hung hiểm vạn phần! Không phải đội bắt rắn chuyên nghiệp thì ai dám động đến?

Lúc này, An Kỳ Nhi đột nhiên nói: “Không cần gọi đội bắt rắn, tôi có thể đi.”

Tất cả mọi người đều nghiêng đầu nhìn cô ta. An Kỳ Nhi... từ sau khi cô ta theo đến rừng cây đều vẫn không chủ động nói với bọn họ câu nào. Ngoài tiểu Bạch và Vinh Phỉ là cô ta có thể nói một hai câu ra, thái độ của cô ta với những người khác lại vô cùng lãnh đạm.

Mà lúc này, cô ta chủ động nói chuyện, lại là muốn giúp một tay vào hang ổ rắn hái độc khô thảo?!

Vinh Phỉ nhìn cô ta một lát nói: “Vẫn là nên tìm người chuyên nghiệp đến đây đi, chỗ đó không phải là địa phương chơi đùa được đâu. Đó là ổ rắn, bên trong toàn là rắn độc. Những con rắn độc kia, cô không chọc đến nó, nó chưa chắc đã cắn cô, nhưng nếu như cô đến tận cửa hang của nó chặn lại, đương nhiên nó sẽ bắt buộc phải quan tâm đến cô.”

An Kỳ Nhi vẫn kiên trì nói: “Tôi là vua của rừng rậm, trên thế giới này còn không có đội bắt rắn nào chuyên nghiệp hơn tôi được đâu. Không phải chỉ là rắn độc thôi sao? Có gì phải sợ? Từ nhỏ tôi đã lớn

lên trong ổ rắn, bọn chúng đánh hơi thấy mùi của tôi cũng phải đi đường vòng.”

Giọng điệu của cô ta cực kỳ bình tĩnh, thái độ kiên trì khó tả.

Từ đầu đến cuối cô ta vẫn luôn nhìn Vinh Phỉ, sự kiên trì trong ánh mắt khiến Vinh Phỉ không khỏi khẽ cười.

Vinh Phỉ hỏi cô ta: “Có yêu cầu gì? Thử nói xem xem.”

An Kỳ Nhi giao hoạt cười một tiếng: “Chỉ thích nói chuyện với người thông minh.” Cô ta nhận nhiệm vụ, từ trước tới nay chưa bao giờ không cần thù lao.

Cô ta đột nhiên đến gần Vinh Phỉ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn xoa xoa ngực anh: “Tứ gia, nếu như tôi hái được thứ cỏ kia về, vậy anh hãy lấy thứ đồ trong đầu tôi ra đi...”

Cô ta cắn môi, chớp mắt nhìn Vinh Phỉ, khuôn mặt cầu xin đầy vẻ điềm đạm đáng yêu.

Vinh Phỉ nhìn cô ta chăm chăm, hí mắt, hơi cười: “Không thể. Một kim mà huynh đệ tôi trúng kia, không thể nào chịu không được.”

Giọng điệu của Vinh Phỉ cũng rất bình tĩnh, nhưng lại đặc biệt lạnh lùng. Rõ ràng anh đang hí mắt cười, thế nhưng nụ cười kia không chạm đến đáy mắt, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

An Kỳ Nhi lập tức đứng thẳng người, đẩy anh một cái: “Hừ — —”

An Kỳ Nhi hừ một tiếng, lạnh giọng nói: “Oan có đầu, nợ có chủ! Cái kim tiêm kia cũng không phải tôi sai người đâm! Tôi chính là một sát thủ được thuê, nhiệm vụ của tôi là đánh lén Diệp boss, những

chuyện khác không hề liên quan đến tôi! Cái chuyện sai người đi chích kia, cái loại chuyện xấu xa đó, tôi khinh, còn lâu mới thèm làm!”

Vinh Phỉ cười lạnh một tiếng: “Bác sĩ kia cũng khai rồi, là co bảo anh ta chích mũi kim đó.”

An Kỳ Nhi lập tức nổi giận: “Đúng là bịa đặt! Bác sĩ kia là mèo hay chó tôi còn chả biết! Cho đến giờ tôi chưa từng gặp bác sĩ bác seo nào cả! Kỹ thuật bắn súng của tôi, đương nhiên tôi biết rõ! Giải quyết các người, còn lâu tôi mới thèm dùng mấy cái thủ đoạn ti tiện như thế!”

Diệp Đình đột nhiên nói: “Kỹ thuật bắn súng tốt của cô cũng chẳng làm gì được chúng tôi. Ngược lại, những thủ đoạn ti tiện như kia, hại người anh em của tôi nằm trên giường bệnh một tháng trời.”

An Kỳ Nhi nhìn về phía Diệp Đình, hỏi anh: “Diệp lão bản, không phải anh cũng cảm thấy một mũi tiêm kia là tôi sai người chích đó chứ?”

Diệp Đình liếc nhìn cô ta: “Nếu như thật sự là cô, liệu cô còn hào hảo mà đứng ở đây được sao?”

Chương 1110: Đàm phán (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ đột nhiên cười một tiếng, Diệp Đình người này, nhanh như vậy đã liền vạch trần đáp án, đúng là không có chút thú vị nào! Anh còn đang muốn hù dọa cô nàng nay một chút nữa mà.

Dám đánh lén bọn họ, cả thế giới cũng chỉ có mỗi cô gái này không sợ chết dám nhận nhiệm vụ thế này.

An Kỳ Nhi nghe thấy những lời này của Diệp Đình, trái tim lập tức ổn định.

Cô ta vẫn nói câu kia: “Tôi đi giúp các người hái thứ cỏ kia về, các người lấy đồ trong đầu tôi ra.”

Diệp Đình không đáp lời cô ta, mà trực tiếp mở di động, gọi điện cho đội bắt rắn chuyên nghiệp.

An Kỳ Nhi tức đến mức gân xanh cũng giật giật! Cơ hội để cô ta chạy trốn không nhiều, cô ta không biết đồ xấu xa Vinh Phỉ này đã cấy thứ gì trong não mình, thứ đồ này vẫn luôn khiến cô ta gặp phải ác mộng!

Bao nhiêu ngày nay, nay cả ngủ cô ta cũng không dám. Từ nhỏ cô ta đã sống sót trong hoàn cảnh ác liệt, không sợ hãi mấy thứ ma quỷ thần gì mà người bình thường vẫn sợ, thứ cô ta sợ nhất chính là không biết rõ...

Phàm là những thứ cô ta không nắm rõ trong tay, cô ta sẽ thấy vô

cùng sợ hãi.

Rất nhanh, đội bắt rắn đã đến, tổng cộng có bốn người.

Diệp Đình đưa thiết bị định vị cho họ nhìn, lại phát đoạn video theo dõi rắn hoàng hoa vừa quay cho họ xem.

Người đứng đầu đội bắt rắn A Khang nói: “Boss... ổ rắn này không giống những hang ổ bình thường... nhìn bên ngoài, ổ rắn này nhất định phải rất sâu và lớn! Cho thấy bên trong không chỉ có hơn một trăm con rắn độc... nhất định là vô cùng nhiều.”

Tiểu Bạch nghe xong thấy dựng đứng, bởi vì da đầu cậu ta cũng tê tê từng đợt.

Diệp Đình nói: “Chúng tôi không bảo các anh đi chọc phá ổ rắn, chúng tôi chỉ cần bụi cỏ kia. Hai được nó về đây, coi như các anh hoàn thành nhiệm vụ.”

A Khang cười khổ: “Boss, không phải chúng tôi không muốn nhận việc này, mà là... chúng tôi căn bản không có năng lực đó. Tôi nói thật nhé.. vì sao cửa vào hang rắn lại ở ngay chỗ này? Chính là bởi vì nơi đó có một bụi cỏ như vậy! Vì sao bụi cỏ này lại có tên là độc khô thảo? Không phải vì bản thân nó có độc, mà là nó có thể tập trung rất nhiều chủng loại có độc. Những thứ các anh thấy hiện tại chẳng qua cũng chỉ là rắn hoàng hoa, thế nhưng thật ra xung quanh nó còn có rất nhiều loại độc trùng cực độc khác. Bụi cỏ này, đối với những loài độc trùng kia mà nói, chính là thánh vật của bọn nó, các anh muốn động đến thánh vật của chúng, bọn độc trùng này tất sẽ nổi điên ngay! Boss, không phải chúng tôi không muốn kiếm tiền... thực sự là do năng lực của chúng tôi có hạn, không nhận được việc này, tôi khuyên mọi người hãy mau đi đi. Hai năm nay cũng có không ít người đến tìm chúng tôi, bảo chúng tôi hỗ trợ hái bụi cỏ này, thế

nhưng vẫn chưa từng có một lần nào thành công. Chúng tôi có hai huynh đệ hiện giờ còn đang nằm bệnh viện trong tình trạng liệt nửa người nữa kìa...”

An Kỳ Nhi nhìn Diệp Đình: “Xin lỗi ông chủ. Nếu như chúng tôi biết trước là mọi người muốn hái thứ cỏ này, thì chúng tôi đã trực tiếp không đến luôn rồi.”

Diệp Đình không làm khó bọn họ nữa, đưa cho họ lộ phí, lại đưa bọn họ ra ngoài.

An Kỳ Nhi vẫn đứng một bên, cười nhạt.

Cô ta hất cằm, khuôn mặt kia đầy vẻ kiêu ngạo... thiếu mỗi viết luôn trên trán hàng chữ: “Còn không mau một chút đến cầu bản cô nương! Bản cô nương phát lòng từ bi, sẽ giúp các người hái chỗ cỏ đó về!”

Lăng Vi nhìn Vinh Phỉ và Diệp Đình vẫn không có ý định để cho An Kỳ Nhi hỗ trợ, trong đầu liền nghĩ: Diệp Đình và Vinh Phỉ hận cô gái này, đúng là hận đến thấu xương không thể bù lại được!

Đoàn người vẫn đứng nguyên đó, đột nhiên tiểu Bạch lên tiếng: “Ài, có thể nhanh nhanh chút được không? Tiểu gia đói rồi! Tôi muốn ăn cơm!”

Vinh Phỉ và Diệp Đình hai mắt nhìn nhau, Vinh Phỉ nói với An Kỳ Nhi: “Cô đổi điều kiện khác, tôi sẽ suy nghĩ thử xem.”

An Kỳ Nhi không nhịn được, “Đại ca! Bây giờ là các người cầu tôi, chứ đâu phải tôi cầu các người.”

Đôi mắt đen sắc bén của Diệp Đình đảo về phía cô ta, nói: “Chúng tôi

cũng không phải bắt buộc phải cần bụi cỏ này, không lấy được nó thì đi tìm thứ khác. Hơn nữa, nếu tôi muốn lấy bụi cỏ này thì cũng có rất nhiều biện pháp. Cô thì không như thế, cô nhất định phải lấy bằng được thứ đồ kia trong đầu ra, muốn sống, thì hãy thương lượng với chúng tôi cho tốt.”

An Kỳ Nhi lập tức cười rạng rỡ: “Diệp boss, anh nói đúng... chúng ta từ từ thương lượng.”

Chương 1111: Trò chơi chỉ số thông minh cao, tôi không hiểu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

An Kỳ Nhi mặc dù đang cười nhưng biểu tình có phần mạnh mẽ.

Cô hất cằm, nói: “Cỏ này rất đặc trưng, tôi gần đây cũng biết một ít.”

Cỏ này, hái xuống ngay lập tức sẽ khô héo từ từ, đặc biệt nó còn sợ âm thanh lớn. Diệp Lão Bản, ông muốn lái máy đào tới đào sao? Chỉ e máy đào còn chưa đến, nó đã bị héo khô vì tiếng ồn? Dĩ nhiên, mọi người cũng có thể tiếp tục đi chỗ khác tìm....Nhưng ở đâu...Độc tính cỏ này vốn đặc thù như vậy, cho nên, tìm được nó ở nơi khác, hoàn cảnh cũng không có gì thay đổi, tuyệt đối sẽ không có tình huống tốt hơn bây giờ. Xin hỏi Diệp Lão Bản...Anh nói nên chọn cách nào là tốt hơn?”

Lăng Vi nghe cô nói xong lời này, đột nhiên liền cười.

Cô mở chai nước suối đưa cho An Kỳ Nhi: “Lần đầu tiên nghe cô nói nhiều như vậy, khát nước chứ? Uống nước, thấm giọng ta nói tiếp.”

An Kỳ Nhi: “...”

Cô rất muốn hét lên: “Nói chuyện nghiêm túc được không? Phu nhân Lăng Vi! cô chuyển đề tài như vậy, rất hay sao?”

An Kỳ Nhi nhận lấy chai nước Lãng Vi đưa, trong lòng rất buồn rầu, nói chuyện với những người này, thật là mệt mỏi!

Từng cái, tâm tư ma quỷ quá nhiều!

Không cẩn thận, sẽ chui vào cái bẫy đã được bố trí sẵn.

An Kỳ Nhi suy nghĩ một lúc, vì đánh vỡ sự bế tắc, cô nói: “VẬY CHÚNG TA CÙNG NHƯỜNG MỘT BƯỚC...”

Cô suy nghĩ, nhìn Vinh Phỉ nói: “Anh Vinh Tứ, anh để cho tôi suy tính về điều kiện một chút. Thật ra thì...tôi cũng không có yêu cầu gì khác....Không phải là để cho tôi đổi điều kiện sao?”

Ánh mắt cô gian xảo, tươi cười như hoa nói với Vinh Phỉ: “Anh đảm bảo tôi năm mươi năm không chết, tôi giúp các anh đem cỏ kia về. Dĩ nhiên, nếu gặp biến chứng thì không có cách nào cứu vãn. Các anh chỉ cần bảo đảm tôi không bị Sát thủ giết chết là được.”

Vinh Phỉ cười nói: “ Cô ngược lại không hề ngốc...”

Yêu cầu này, so với vừa rồi không đơn giản.

An Kỳ Nhi nhún vai, ý kia là....Cần hay không tùy các anh.

Lãng Vi dứt khoát nói: “Không cần phải dài dòng, để cô ấy đi đi.”

An Kỳ Nhi nhìn Lãng Vi thật sâu. Cô cười cười ý vị xa xăm. Lãng Vi ngược lại thái độ hờ hợt, không nói gì.

Thật ra bây giờ loại chuyện này, trừ dùng An Kỳ Nhi, cũng không có cách nào tốt hơn....Hơn nữa, cô biết anh Vinh Tứ không biết trong đầu cô ta đang nghĩ cái gì.

An Kỳ Nhi ngủ không yên giấc, gặp ác mộng, đó chỉ là cô tự hù dọa chính cô....anh Vinh tứ nói biết được cô đang toan tính những gì, đó chính là muốn hù dọa cô một chút...

Mới vừa rồi anh Vinh Tứ nói để cho An Kỳ Nhi thay đổi điều kiện, thật ra cũng vì ý này....anh căn bản không có điều kiện mà cô muốn, vốn tính cách kiêu ngạo như anh, làm sao biết cách cùng một người phụ nữ hư hư ảo ảo trao đổi điều kiện.

Lăng Vi lên tiếng, Diệp Đình cùng Vinh Phỉ đều gật đầu.

Vinh Phỉ nói: “Đi đi, không làm được, cũng không thể trách ở tôi.”

An Kỳ Nhi rất nhanh nói: “Trên đời này, An Kỳ Nhi tôi không có chuyện gì mà không làm được!”

Vinh Phỉ không độ lượng nhắc nhở cô: “Cô được thuê để giết Diệp Đình, cô không phải không làm được sao? Hiện tại cô ở đây, là vì cái gì? cô... quên nhanh như vậy à?”

An Kỳ Nhi giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Vinh Phỉ đáng ghét! Tôi hận anh! Không giết được Diệp Đình, đây là nỗi nhơ lớn nhất trong cuộc đời cô! Anh còn nhắm ngay vào việc này mà nói!

Đáng ghét! Thật là đáng ghét! An Kỳ Nhi vừa lăm bầm vừa mặc đồ trang bị.

Chương 1112: Trò chơi chỉ số thông minh cao, tôi không hiểu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tối hôm qua, cô đã chuẩn bị hết những đồ cần dùng, bởi vì cô biết, Diệp Đình sẽ không bỏ qua cho bọn họ, cuối cùng khẳng định còn phải dùng đến cô.

Cô mặc vào bộ y phục đặc chế màu xanh nhạt, trong tay cầm một con dao sắc bén.

Tiếp đến, cô đánh bật nắp chai thủy tinh nhỏ, rồi từ trong chai đổ ra một giọt chất lỏng sền sệt màu vàng.

Tiểu Bạch tò mò hỏi cô: “Đây là cái gì?”

An Kỳ Nhi nói: “Đây là chất chiết xuất từ trong da rắn chúa. Tôi lấy nó lau đế giày, các loại rắn khác sẽ không dám đếm gần tòi. Bởi vì bọn chúng sợ mùi rắn chúa! Một khi bọn chúng ngửi được mùi xà vương thì cảm giác cổ bị bức bách đến mãnh liệt, cho nên, rắn độc cũng sẽ chạy xung quanh.”

“Ồ? Vẫn có chuyện như thế sao?” Tiểu Bạch kinh ngạc nói: “Bọn chúng tại sao lại sợ xà vương. Bởi vì xà vương so với bọn chúng độc hơn sao?”

“Không phải như vậy: “An Kỳ Nhi lắc đầu nói: “Bản thân xà vương

không có độc, nhưng nó miễn dịch với tất cả các loài rắn độc còn lại, cho nên, bất kỳ rắn độc nào cũng có thể trở thành thức ăn của xà vương. Đây mới là nguyên nhân mà các loài rắn còn lại sợ xà vương.”

“Aiya...Thật là dọa người...” Tiểu Bạch không khỏi rùng mình.

An Kỳ Nhi nói: “Không có gì phải sợ, giống như chúng ta thấy, những người càng có quyền thế, càng có địa vị, có thể tùy tiện gây khó dễ, nắm giữ mạng sống chúng người khác vậy.”

Tiểu Bạch nói: “Giống như....cô thấy anh Vinh tứ đây, đúng không?”

“Phốc-----” Lôi Đình đang uống nước bên cạnh, suýt chút nữa bị những lời này của Tiểu Bạch làm cho sặc chết.

Lăng Vi cũng che miệng, cười lên. Diệp Đình ôm Lăng Vi, âm thầm lắc đầu...Anh không muốn để An Kỳ Nhi đi hái loại cỏ kia, nguyên nhân chủ yếu không phải anh để ý người đàn bà này đã từng làm rất nhiều chuyện không tốt...

Mà là, anh không muốn để cho cô cùng Vinh Phỉ có gì dính dấp với nhau.

Lúc này, chỉ thấy Vinh Phỉ nhìn về phía Tiểu Bạch đầy kỳ lạ, bày ra vẻ mặt rõ ràng là...”Anh là người hiền lành”

Mặt An Kỳ Nhi đầy dửng dưng lấy mắt giọt “Vương xà tinh hoa” lau để giày, chuẩn bị kỹ càng, một mình cô nhanh chóng chạy về phía động rắn.

Vinh Phỉ nhìn An Kỳ Nhi chạy xa, đột nhiên nói: “Một đám nam nhân chúng ta, nhìn một cô gái đi thám hiểm động rắn, việc này có được

không?”

Lăng Vi hỏi anh: “Anh Vinh Tứ, anh cảm thấy ấy nấy sao? Bây giờ anh đi vẫn còn kịp...”

Vinh Phỉ bức bối cười: “Được, mọi người ở đây chờ tôi.”

“.....” Trong lòng Lăng Vi nghĩ: “Anh Vinh tứ! em chỉ đùa một chút, anh không thể xem là thật nha!”

Kết quả, Vinh Phỉ đã hối hả đuổi theo hướng An Kỳ Nhi.

“Má ơi-----” Tiểu Bạch sợ đến mức ngồi xuống đất: “Vinh Phỉ.....Anh ta muốn làm gì? Anh ta cũng không mặc quần áo đặc chế! Chân anh cũng không thoa vương xà tinh hoa!”

Diệp Đình nói: “Đừng lo lắng, Anh Vinh Tứ ở Amazon cũng không phải không biết....Đối với mấy loại rắn này làm sao làm khó được anh.”

“À?” Tiểu Bạch thật giống như bị làm hồ đồ...

Anh châu mày nói: “Vinh Phỉ....Anh ta có thể hái được loại cỏ kia? Vậy tại sao mọi người lại đồng ý để An Kỳ Nhi đi hái?”

Mới vừa rồi, trông bọn họ không phải không còn cách nào khác, không phải là An Kỳ Nhi không biểu hiện thái độ sao?

Lôi Tuấn đưa tay kéo Tiểu Bạch lên, nói: “ Anh hãy về nhà từ từ suy nghĩ.....người thông minh như anh, có nói với anh anh cũng không thể hiểu được...”

Tiểu Bạch bối rối đứng lên, đưa tay phủi mũ, nói: “Khác nhau

nha.....anh nói cho tôi nghe một chút... nếu tôi thông minh thì anh để tôi vỗ béo anh nữa năm, tôi cũng không nghĩ ra được...”

Những người khác cũng chỉ cười, không nói gì...

Lôi Đình nhắc nhở Tiểu Bạch: “Anh Vinh tứ chỉ muốn trêu chọc cô ta một chút thôi...”

Chương 1113: Mạo hiểm mạo hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“*** kiếp! Thật buồn cười, có người trêu chọc sao?” Mình giống như đã suy nghĩ thông suốt...lại giống như không biết gì....thật là phức tạp...

Lúc này, Vinh Phỉ đi tới sau lưng An Kỳ Nhi, cô sợ hết hồn! Cô đang chuyên tâm tiến gần đến động rấn, đột nhiên nghe tiếng bước chân sau lưng.

Mặc dù tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng cô vẫn bị dọa đến giật mình!

Cô quay đầu lại, là Vinh Phỉ: “Tại sao anh lại tới đây?”

An Kỳ Nhi tròn to hai mắt, Vinh Phỉ không có mặc y phục đặc chế (ý chỉ quần áo chuyên biệt để bảo vệ), chỉ mặc quần áo thông thường, ngay cả cây “chủ thủ” cũng không có mang theo...

“Anh tới đây làm gì? Muốn chết sao?” An Kỳ Nhi nôn nóng gầm nhẹ: “Mau về đi-----”

Cô thấy Vinh Phỉ vẫn tiếp tục đi về phía cô, cô không thể không dừng bước, từ trong túi lấy ra bình “vương xà tinh hoa” đưa cho anh.

Vinh Phỉ không nhận lấy.

Anh nhìn cô cười gian xảo: “Bình của cô, tôi không cần dùng....! Trên

người tôi vốn đã toát lên khí chất đế vương, những thứ tầm thường này sẽ trực tiếp sợ hãi mà bỏ chạy.”

An Kỳ Nhi “hứ” một tiếng: “ Khí chất đế vương.....là con rùa thì có! “

Vinh Phỉ cười, nói: “Cô chú ý về hướng sáu giờ kìa!”

An Kỳ Nhi lập tức nhìn về hướng sáu giờ, chỉ thấy một con rắn Hoàng Hoa bò ra từ trong hang, thè lưỡi về phía bọn họ!

An Kỳ Nhi tiến về phía trước nửa bước, ngăn Vinh Phỉ sau lưng mình.

“.....” Vinh Phỉ trong tích tắc không còn gì để nói, anh từng sinh sống nơi hoang dã nhiều năm như vậy.....Nhưng đây là lần đầu tiên để cho một người phụ nữ bảo vệ sau lưng.

Vinh Phỉ nói: “Ơ! nhìn cô như thế này, ý muốn bảo vệ tôi sao?”

An Kỳ Nhi cẩn thận đối phó với con rắn kia, giọng lạnh nhạt hừ một tiếng: “Là anh thuê tôi, bảo vệ anh, cũng là chuyện bình thường mà tôi phải làm.”

Vinh Phỉ đột nhiên đi tới sau lưng cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Bây giờ... cô bị sa thải.”

Nói xong, với tốc độ cực nhanh Vinh Phỉ chạy lên trước mặt cô.

Con rắn Hoàng Hoa kia dường như nhìn thấy được điều gì đó cực kỳ kinh khủng, kêu lên một tiếng rồi sợ hãi lùi về sau mấy mét.

Vinh Phỉ chạy như bay tới cửa động rắn, từ sau lưng, tay anh rút ra một con dao nhọn: “két”, cắm xuống phần đất bên trong cửa động.

Rắn Hoàng Hoa giống như bị cái gì đâm xuyên mãnh liệt, đột nhiên nó như nổi điên lao về phía Vinh Phỉ -----

Vinh Phỉ thuận tay vung lên: “Giết-----” Rắn hoàng hoa bị chặt thành hai đoạn.

Động tác của anh rất dứt khoát, lưu loát! Rất mạnh mẽ, ngang ngược.

An Kỳ Nhi thấy rắn Hoàng Hoa mặc dù bị chém trúng bảy tấc, nhưng thân nó còn nằm xuống đất vằn vẹo.

An Kỳ Nhi rống to: “Anh điên à? Anh giết con rắn này, con khác sẽ bò ra! Cái tên điên này!”

An Kỳ Nhi muốn cầm dao chọc chết anh!

Lúc này, chỉ thấy Vinh Phỉ nhanh chóng đào cỏ, đem cỏ nhét vào túi áo...Kết quả! “Ồi trời ạ-----” sau lưng Vinh Phỉ “tê tê tê*” đột nhiên chui ra năm sáu con rắn Hoàng Hoa-----

*Tiếng kêu của rắn.

An Kỳ Nhi chỉ cảm thấy da đầu tê dại! Con heo Vinh Phỉ này, anh ta muốn làm gì đây? Anh hiện không có mặc đồ bảo vệ! Vương xà tinh hoa cũng vô ích, những con rắn này vẫn chưa chưa cắn anh ta....? Còn anh thì muốn chết sao?

An Kỳ Nhi thật muốn điên lên!

Chương 1114: Mạo hiểm mạo hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Vinh Phỉ đột nhiên kéo tay cô: “Cô ngốc à! Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau chạy đi?”

“Vinh Phỉ! Ông của tôi ơi!-----” An Kỳ Nhi bị anh kéo, chạy vù vù ----

Sau lưng, những con rắn kia như nổi điên: “tê tê” đuổi theo bọn họ!

An Kỳ Nhi thật muốn mắng....! Cô lớn như vậy, chưa từng phải trải qua nhiệm vụ nào chật vật như thế này! Trước kia ghê gớm lắm là bị người đuổi theo, còn bây giờ....Cô, đặc biệt....lần đầu tiên bị rắn đuổi!

Nhưng, trên giày của cô có vương xà tinh hoa, cô sợ cái gì a! Cho dù bị mấy chục con rắn bao vây, trừ việc chán ghét, cô cũng không bị ảnh hưởng gì đến tính mạng.

Bây giờ lại thất bại, cô muốn hất tay Vinh Phỉ ra, vùng vẫy cũng không ra. Người này, một bên kéo tay cô chạy, một bên còn có thể hướng sau lưng vung đao!

Cỏ sương mù----- Vinh Phỉ giống như có đôi mắt phía sau, anh không quay đầu lại, chẳng qua nghe âm thanh là có thể chính xác chém con rắn thành hai đoạn.

An Kỳ Nhi cũng lười mắng anh, thấy một con rắn lao về phía Vinh

Phi, cô giơ tay chém xuống, chạy như bay tới sau lưng giúp anh chém sạch toàn bộ rắn độc.

Hai người bận rộn đầu đầy mồ hôi! Tim của An Kỳ Nhi như đập “đùng đùng”. So với cô, Vinh Phi không khá hơn bao nhiêu nhưng anh vẫn rất điềm tĩnh, hoàn toàn không bị cảnh tượng này làm cho sợ, nhưng là...Phía sau bọn họ, rắn độc bò tới ngày càng nhiều!

Mùi vương xà bôi ở lòng bàn chân An Kỳ Nhi cũng sắp bay hết! Tụi rắn kia giống như cũng không sợ cô: “tê tê” lao tới chỗ cô.

“Vinh Phi! Cái tên đàn ông thối này! Chờ tôi trở về, không thể không nghĩ cách giết chết anh!”

An Kỳ Nhi lấy bình thủy tinh ra, chọt ném về phía sau lưng. Tụi rắn kia lập tức lui về sau, hai người nhân cơ hội chạy thật nhanh về phía trước!

Trên đầu, trực thăng đang bay lòng vòng -----

Gió thổi lớn, cản trở tốc độ bọn họ, tụi rắn độc hoàn toàn không chịu thua, trong nháy mắt lao về phía bọn họ.

Vinh Phi đột nhiên đưa tay ôm lấy eo An Kỳ Nhi, đi về phía trước nhảy lên, cánh tay anh vươn ra bắt lấy thang dây: “Đi thôi-----”

An Kỳ Nhi ngay lập tức cảm giác hai chân bị nhấc bổng khỏi mặt đất, trực thăng bay lên không trung. Dưới chân, tụi rắn độc nhảy phốc lên, Vinh Phi hất chân. “lộp bộp, lộp bộp” đập bay mấy con.

Thật là mạo hiểm!

May là tim An Kỳ Nhi cũng đập rộn lên. Cô đột nhiên muốn nghĩ cho

Vinh Phỉ một cái tát!

“Vinh Phỉ! Anh rốt cuộc có ý gì? Anh không phải đồng ý để tôi làm nhiệm vụ sao? Tôi đã nhận nhiệm vụ, sao anh lại đổi ý?

Cô giơ tay lên, chỉ chỉ trên đầu mình.

Vinh Phỉ gian xảo nhếch miệng, gương mặt đẹp trai tiến gần đến cô, nhìn cô: “Không có cách nào khác, đồ là tôi hái về, nhiệm vụ của cô thất bại. Vật kia chỉ có thể ở trong đầu cô thôi.”

“A!!!” An Kỳ Nhi liền tát anh: “Bốp-----” một tiếng giòn giã!

Má trái Vinh Phỉ trở nên cay cay, anh nhếch mép, buông eo cô ra, một mình vịn thang leo lên.

An Kỳ Nhi như muốn bùng nổ! Cô giận như điên lên!

“Tôi muốn giết anh! Tối nhất định phải giết chết anh! Vinh Phỉ-----!”

An Kỳ Nhi nghiêng răng, nghiêng lợi, vành mắt sắp nứt, cô muốn buông tay, trực tiếp từ trên thang nhảy xuống, để cho cô trở thành mồi cho bọn rắn độc!

Leo lên phi cơ, Vinh Phỉ lấy nắm cỏ trong túi ra, lại móc ra nửa đoạn thân rắn, anh nhanh nhẹn lấy ra mật rắn, tất cả đưa cho Lăng Vi: “Mau ăn...!”

Vừa mới bò lên An Kỳ Nhi lập tức trợn to hai mắt....

Vừa rồi cô cùng Vinh Phỉ trải qua toàn bộ quá trình vạn phần nguy hiểm. Trong hoàn cảnh đó, anh ta lại len lén giấu nửa thân con rắn sao?

Anh ta làm sao làm được? Anh ta lúc nào lại làm được?

An Kỳ Nhi nhìn Vinh Phỉ kỳ quặc, nói thật, chính cô đã chuẩn bị đầy đủ, đi hái cỏ kia cũng không chắc mang nửa thân con rắn trở về.

Người đàn ông này biến hóa hay sao?

Vinh Phỉ đưa mặt rắn và độc cỏ khô Diệp Đình, nghiêng đầu liếc nhìn An Kỳ Nhi: “Tại sao đột nhiên lại nhìn tôi với ánh mắt sùng bái như vậy? Thích tôi sao?”

An Kỳ Nhi liếc anh, hừ lạnh nói: “Thích anh, còn không bằng thích một con heo.”

Vinh Phỉ gật đầu nói: “Ừ, cũng không tệ.”

Chương 1115: Họa vì ai? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi cố ý hỏi: “Vinh tứ, anh nói heo không tệ? Nghĩa là anh cũng không tệ đúng chứ?”

Vinh Phỉ nói: “Không hề gì.”

An Kỳ Nhi trong nháy mắt tỉnh ngộ... Trong mắt Vinh Phỉ, cô và đầu heo chẳng có gì khác nhau, cô mà thích heo nữa thì có mà quá bất bình thường rồi.

Đột nhiên cô không muốn nói chuyện với anh nữa!

Diệp Đình mang mặt rắn và cỏ khô trong tay đi rửa sạch, Lăng Vi đi bên cạnh anh, nghe răng trợn mắt nói: “Mặt này để làm gì nữa vậy? Bác sỹ chưa từng bảo...”

Vinh Phỉ đi theo phía sau nói: “Cho em ăn thì cứ ăn, đừng nói nhảm nữa!”

Diệp Đình cụng trán mình vào trán cô, an ủi: “Trước khi đến đây, anh đã nói chuyện với anh tư rồi, chỉ có mặt đấng của rắn độc mới có thể trừ đi độc tính. Chung lão nói với anh cũng vì e em sợ nên chưa trực tiếp nói cho em biết.”

Lăng Vi cười, không thể không uống. Cô cảm nhận mùi vị... muốn ói quá, một mùi tanh nồng...

Vinh Phỉ đưa một tay đầu máu đến trước mặt Lăng Vi: “Em nhìn anh của em đây này, vì em mà... Thiếu chút đã làm thức ăn cho rắn rồi, em lại còn không uống? Như vậy lát thuốc cũng không có tác dụng gì!”

Lăng Vi nhìn máu tươi trên tay Vinh Phỉ, hốc mắt cô đột nhiên nóng lên! Cô hít vào một hơi, nhắm mắt lại, nhét cỏ khô và mật đắng vào miệng, dứt khoát nuốt xuống.

Vật kia theo cổ cô trôi xuống, đắng đến mức khiến cô muốn ói ngay lập tức. Cô cố nhẫn nhịn nuốt xuống.

Diệp Đình đau lòng ôm cô, anh đột nhiên có chút bồn khoăn... Bọn họ chịu hành hạ như vậy rốt cuộc là vì điều gì?

Anh muốn cô vui vẻ, sống một cuộc sống thanh thoi... Tại sao giờ lại giống như càng đi về phía trước thì lại càng làm cho cô cực khổ vậy?

Lăng Vi chậm chạp tiến lại ôm Diệp Đình, cô ngẩng lên nhìn anh: “Anh lại vừa suy nghĩ lung tung phải không? Chúng ta như vậy đề vì Đại Bảo, Nhị Bảo? Không có chúng, em sao có thể vui được.”

Diệp Đình nhìn cô, hai mày nhíu chặt rốt cuộc dần thả lỏng.

Cô đưa tay lên xoa nhẹ vào mi tâm anh, nói: “Em biết anh đau lòng vì em, uống cái này xong, chúng ta có thể yên tâm đợi cực cung ra đời là được rồi, vui lên đi...”

Diệp Đình nhẹ hôn lên môi cô.

“Khụ khụ -----” Lôi Tuấn làm bộ ho khan: “Ai da... Nhìn người ta ân ái đúng là kích thích ha! Không biết vợ tôi đã tỉnh chưa nữa, phải nhìn chút thôi.”

Lôi Đình lấy điện thoại gọi video cho Hoa Thiếu Kiên, đã mấy ngày không gặp, thật là nhớ anh...

Tiểu Bạch chán ốm, người ta ai cũng có đôi có cặp... Cậu cọ cọ An Kỳ Nhi bên cạnh...

An Kỳ Nhi không muốn quá thân cận với cậu, lãnh đạm đi rửa tay.

Vinh Phỉ đang rửa tay, thấy cô tới đây thì không nói gì. An Kỳ Nhi cười một tiếng với anh: "Tứ gia... lúc nào thì có thể lấy đồ cho tôi vậy? Nhiệm vụ lần này tôi cũng làm được không ít đó nha.. Đúng chứ?"

Tiểu Bạch đi theo phía sau, nghe thấy An Kỳ Nhi nói chuyện với Vinh Phỉ, cái gì mà "vậy", mà "nha", nghe như cô gái đang làm nũng với bạn trai ấy.

Nhưng lúc An Kỳ Nhi nói chuyện với mình đâu có vậy... cò lúc còn thái độ, có lúc ngay cả nhìn một cái thôi còn không có.

Chương 1116: Họa vì ai? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Tiểu Bạch phiền muộn nhưng... anh lại không khống chế được muốn ở gần cô.

Không biết nói thế nào nhưng là kiểu anh đặc biệt muốn tìm hiểu cuộc sống của cô, muốn đi vào thế giới nội tâm của cô, muốn xem xem trong lòng cô rốt cuộc là đắng hay chát?”

Vinh Phỉ rửa tay xong quay qua nhìn gương mặt trái xoan của cô: “Cho tới giờ tôi chưa từng đề thứ gì ở đầu cô cả, sau này yên tâm mà ngủ đi.”

An Kỳ Nhi đột nhiên sững sốt, nhưng căn bản là cô không tin!

Cô sờ vết sẹo sau gáy: “Anh không để thứ gì? Vết sẹo sau gáy tôi đây là vì sao chứ? Vì sao đầu tôi lúc nào cũng đau?”

Vinh Phỉ nói: “Đầu cô đau là do cô bị đập đầu khiến não bị chấn động. Về phần làm sao bị đập đầu thì cô phải hỏi mình chứ, hỏi tôi thì có ích gì?”

An Kỳ Nhi bán tín bán nghi, sau khi Vinh Phỉ đi, cô vẻ mặt nghiêm trọng rửa tay.

Tiểu Bạch nhích lại gần cô, nói: “Vinh Phỉ thật sự không để đồ ở đầu cô đâu.”

An Kỳ Nhi giật mình, gật đầu.

Lời của Tiểu Bạch... so ra còn có thể tin hơn so với Vinh Phỉ. Giờ cô tin khoảng tầm 10%.

An Kỳ Nhi không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tiểu Bạch, người này tính tình trẻ con quá ngây thơ, cô không muốn anh đến gần mình quá. Chuyện của cô, cô cũng quá rõ ràng. Máu trên tay cô.. dù có là nước sông Hoàng Hà, Trường Giang, cũng không thể rửa sạch hết được.

An Kỳ Nhi né tránh Tiểu Bạch, cố ý ngồi cạnh Lăng Vi và Lôi Đình.

Ba cô gái ngồi cùng nhau, Lôi Đình đột nhiên hỏi An Kỳ Nhi: “Tiểu Bạch và anh Tứ, cô thích ai?”

An Kỳ Nhi kinh ngạc ngược mắt nhìn thẳng vào Lôi Đình.

Lăng Vi lập tức nói: “Cô ấy đùa thôi...”

An Kỳ Nhi cười nói: “Nếu bảo là thích thì khẳng định sẽ là anh Tư nha. Gia môn anh Tư như vậy, lại khí phách, phụ nữ ai chẳng thích? Tiểu Bạch thì.. còn nhỏ quá, non quá, không nỡ gây họa cho cậu ấy.”

Lôi Đình buồn bực: “Gây họa cho Tiểu Bạch không được nhưng cho anh Tư lại được đúng không?”

An Kỳ Nhi cười cười: “Chẳng phải anh Tư của cô mới là đại họa sao?”

Lăng Vi hỏi cô: “An Kỳ Nhi, cô nói những lời này, là vì muốn anh Tư lấy đồ ra khỏi đầu cô? Tôi thấy cô một mực lấy lòng anh Tư, cô sợ anh ấy sao?”

An Kỳ Nhi "hứ" một tiếng: “Sau này không phải sợ nữa, chính anh nói, không có gì trong đầu tôi cả.”

An Kỳ Nhi nói xong nhắm mắt lại, tỏ vẻ không muốn nói nữa. Thật ra, tính cách cô rất lạnh lùng. Nhưng vì để sinh tồn, vì mạng sống, cô không thể không cùng hư tình giả ý với mấy người này, trả lời cho có lệ.

Nhiều lúc, trong lòng cô rất hận những người này nhưng lại không thể làm khác được.

An Kỳ Nhi quá mệt mỏi, một tháng gần đây, căn bản cô không hề ngủ.

Đầu óc căng như dây đàn, cảm giác mệt mỏi xuất hiện khiến cô dần ngủ thiếp. Tiểu Bạch vội tiến đến bên cạnh, để cô dựa đầu vào vai mình mà ngủ.

Tiểu Bạch không phục: “Tôi nhỏ gì mà nhỏ? Non gì mà non? Vai người đàn ông là tôi bây giờ không phải để cô dựa vào sao?”

Lăng Vi và Lôi Đình để một chỗ trống cho Tiểu Bạch ngồi, sau khi ăn cỗ kia xong, bụng Lăng Vi rất nóng, đứng ngồi không yên, cả người như bị thiêu cháy.

Trong lòng cô thầm nghĩ: cỗ này... thật sự là có hiệu quả ngay lập tức sao?

Trong lòng cô thấp thỏm, mặc dù trong sách cũng ghi độc khô thảo có tác dụng an thai, nhưng.. hiện giờ cô thật sự rất khó chịu.

Cũng không biết có phải cơ thể cô không thích nghi được hay

không?

Lỡ như.. hoàn toàn ngược lại thì sao?

Lòng ngực Lăng Vi như muốn bốc cháy, cô ngồi không yên, đứng lên vịn vách khoang đi bộ.

Diệp Đình ôm cô, đỡ cô đi. Dù trong lòng anh lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh.

Lăng Vi vừa nhìn anh, lo lắng trong lòng lập tức giảm đi không ít.

Chồng cô... thật luôn khiến cô an tâm.

Nếu anh mà cũng giống cô, cô nghĩ chắc giờ mình đã trực tiếp nhảy khỏi trực thăng rồi.

Chương 1117: Trong đầu cô chính là anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình về mặt trấn định.

Anh ôm cô, đưa cô về chỗ ngồi xong: “Hay là ngồi một chút, máy bay xóc nảy, khéo lại ngã.”

Cả người Lăng Vi như muốn nổ tung!

Cô ngồi xuống, lo lắng hỏi anh: “Cỏ này... có phải được tính quá mãnh liệt hay không? Đại Bảo, Nhị Bảo liệu có chịu được không?”

Cô giờ chỉ muốn cởi quần áo, trực tiếp ngâm người vào nước lạnh! Có thêm khối băng lớn nữa thì tốt!

Diệp Đình trấn an cô: “Không sao đâu, em nằm một lát, giờ thuốc đang phát huy tác dụng, tốt nhất em nên nằm xuống.”

Lăng Vi vội nằm xuống ghế, gối đầu lên chân Diệp Đình.

Diệp Đình đặt tay lên trán cô, dịu dàng vuốt tóc cho cô. Anh đau lòng thay cô xoa bóp huyết thái dương... Tay anh đặt trên trán cô cũng cảm nhận được cơ thể cô đang cực kỳ nóng!

Gáy cô đã lấm tấm mồ hôi, chân cô cũng ửng đỏ.

Lăng Vi không sợ nóng, không sợ nhiệt.

Cô chỉ sợ dược tính của thảo dược này quá lớn, không tốt đối với con! Vừa rồi cô còn ăn mật rắn! Cô đột nhiên thiếu kiên nhẫn hỏi Diệp Đình: “Hai thứ này rốt cuộc có thể ăn được không? Nhớ con có vấn đề gì!”

Cô gấp gáp nói!

Diệp Đình dịu dàng trấn an cô nói: “Đừng gấp, cứ từ từ nói.”

Lăng Vi phụt cười một tiếng: “Đáng ghét! Ài! Khó chịu muốn chết!”

Khó chịu cũng chỉ là khó chịu, chủ yếu là cô lo lắng thôi!

Diệp Đình không nói gì, chỉ nhẹ vỗ lên tay cô. Lăng Vi rất muốn nổi đóa nhưng Diệp Đình lúc nào cũng như vậy khiến cô không thể làm gì được.

Dần dần, tâm tình cô cũng bình ổn lại.

Diệp Đình phân phó cho trực thăng trực tiếp đi tới chỗ bác sỹ Chung. Cô được chính tai nghe lão tiên sinh chẩn đoán bệnh hẳn sẽ yên tâm hơn.

Dù anh chắc chắn thảo dược này không vấn đề gì, nhưng.. thực ra thì trong lòng anh vẫn có chút thấp thỏm.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, xoa lưng cho cô, cố gắng dời lực chú ý của cô, anh nói: Em thiết kế "Mustang" xong là muốn đưa ra thị trường ngay, còn có "Scooter dành cho người cao tuổi" cũng muốn phổ biến rộng rãi trong thành phố. Tiếp đây, em sẽ rất bận rộn rồi.”

Lăng Vi lập tức nở nụ cười.

Cô cầm tay anh: “Đúng! Còn có xe mới của em nữa, giờ trở về sẽ tiến hành thử nghiệm! Lần trước em nói đến nâng cấp toàn diện động cơ, thử nghiệm cũng hoàn thành cả rồi!”

Vừa nhắc tới xe, cô hứng phấn, hai mắt cũng sáng lên, cảm giác nóng cũng giảm bớt không ít.

Diệp Đình dịu dàng vỗ về khuôn mặt ửng hồng của cô.

Không gian yên tĩnh trên trực thăng.

An Kỳ Nhi vậy mà cũng có thể ngủ, Vinh Phỉ lạnh giọng cười nhạo: “Tính cảnh giác của sát thủ đâu rồi, nhớ trong chúng ta có một người xấu thì cô ta cũng phải chết một trăm lần rồi.”

Lăng Vi cười nói: “Cô ấy biết chúng ta ở đây không có người xấu... Người ta là sát thủ, đặc biệt có thể phân biệt ai tốt ai xấu, đơn thuần như chúng ta, người thiện lượng, trong mắt cô ấy cũng chỉ là giai đoạn nhà trẻ mà thôi.”

Vinh Phỉ cười nói: “Em cho rằng cô ta đẳng cấp cao sao? Diễn không ra, nhìn chút là người ta có thể nhìn ra ngay được.”

Lôi Đình đột nhiên xen vào nói: “Tôi không nhìn ra, tôi thấy cô ấy rất được.”

Vinh Phỉ hừ một tiếng: “Đó là bởi vì cô ngu, không phải vì cô ta tốt.”

An Kỳ Nhi mơ màng ngủ, giấc ngủ của cô không sâu, cô chưa bao giờ ngủ say. Từ lúc năm tuổi, lúc nào ngủ cô cũng phải đề phòng.

Chương 1118: Trong đầu cô chính là anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Những người bên cạnh nói gì cô cũng nghe được cả rồi, chỉ là do quá mệt mỏi, không muốn mở mắt, cũng không muốn mở miệng.

Vinh Phỉ đồ đầu heo, tùy lúc tùy chỗ thôi chứ, lại còn ở đây chửi bới cô! Cô làm sao? Cô cũng là người bị hại mà.

Cô từ khi sinh ra đã bị người ta huấn luyện làm cỗ máy giết người! Đó là ý nguyện của cô chắc? Nhiệm vụ không thành chính là ăn đòn, là điện giật, lập tức làm mồi cho sư tử!

Cô phải chịu khổ hơn biết bao nhiêu so với người khác? Đó là chuyện cô tự nguyện sao?

Từ năm mười hai tuổi bắt đầu nhận nhiệm vụ, mỗi buổi tối cô đều tự mình vượt qua hành hạ.

Rất nhiều người nói cô máu lạnh! Nhưng, máu của cô có thật sự lạnh không? Có biết tôi bề ngoài lạnh như băng chứ không phải nhu tình vạn chủng không? Sao anh biết tôi hèn hạ giấu tay chứ không phải trong lòng thiện tâm?

An Kỳ Nhi không muốn suy nghĩ... mặc dù giấc ngủ rất nông, nhưng thật sự là cô đang ngủ. Còn chưa tới năm phút đồng hồ mà cô lại lên cơn ác mộng!

Đầu cô đau muốn chết, cô dùng tay xoa lên vết sẹo...

Đột nhiên, cô nhú chặt mày, trong đầu tất cả đều là rắnn! Những con rắnn kia há miệng to muốn cắn cô, "xoẹt", Vinh Phỉ vung dao chém hết toàn bộ lũ rắnn! Trước mắt cô đều là máu ----

An Kỳ Nhi "a" một tiếng liền tỉnh!

Cô mở mắt, ảo não trừng mắt nhìn Vinh Phỉ: “Đầu tôi đau quá! Anh còn nói không để gì vào trong.”

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh cô, đột nhiên nói: “Anh ta...đang trồng... em biết anh ta đang trồng cái gì!” Tiểu Bạch nhìn Vinh Phỉ, lại nhìn An Kỳ Nhi.

Tiểu Bạch ưu thương nói: “Trong đầu cô, anh ta đã đặt chính mình vào đó, ngay cả nằm mơ cô cũng không quên anh ta được...”

Trong buồng máy bay, tất cả mọi người đều chấn động.

Thật không nghĩ tới, một khi Tiểu Bạch "triết lý" lên tiếng còn dọa người đến như vậy. Hơn nữa, An Kỳ Nhi giống như thực sự chấn động, một chút run rẩy ở cô vậy nhưng lại rất dễ nhận thấy được.

Vinh Phỉ nhìn An Kỳ Nhi, thấy sắc mặt của cô từ xanh mét chuyển sang đen.

An Kỳ Nhi nét mặt tràn đầy hận ý nhìn Vinh Phỉ, rồi thản nhiên cười: “Tứ gia... thật bản lĩnh...”

Vinh Phỉ khế hừ khinh thường, khóe môi nhếch lên cười lạnh: “Không cần phải diễn trò với tôi, vô dụng cả thôi.”

An Kỳ Nhi vẫn cười nhìn anh, nét mặt tươi như hoa, nhất thời làm cho người khác nhìn vào không biết là đang cười thật hay giả.

Máy bay bay thẳng đến trụ sở Quân Dương, Chung lão tiên sinh luôn sống ở trụ sở, mà ông giờ cũng thích ở đây, ngày ngày cùng lão Hồ, lão Trương nghiên cứu thảo luận...

Lúc Lăng Vi trở lại, cô lập tức trở thành ‘bánh bao nhỏ’

Ba vị lão nhân kia tựa như trẻ còn năm mươi tuổi, chạy "vèo vèo" đến trước mặt cô: “Lại đây, để ta xem mạch!” Lão Hồ trước nhất cướp tay Lăng Vi.

Lão Chung gấp đến độ dậm chân: “Thuốc này là do tôi nói ra, phải để tôi xem mạch trước!” Ông lập tức đoạt lấy tay Lăng Vi.

Lão Trương tuổi hơn lớn... chạy không kịp...

Chờ đến lúc ông đến trước mặt Lăng Vi thì hai người kia đã hài lòng xem mạch cho cô xong.

Lão Trương đặt tay lên cổ tay Lăng Vi: “Ừm.. Không tệ... Có thể yên tâm dưỡng thai rồi.”

Lăng Vi trong nháy mắt liền kích động! Thấy vẻ mặt cao hứng của ba người, rõ ràng là thảo dược công hiệu tốt, rất rất hiệu quả!

Lăng Vi cười vui vẻ, Diệp Đình cũng vui mừng ôm lấy cô.

Chương 1119: Chip trí mạng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đặc biệt vui vẻ, còn còn muốn hỏi cặn kẽ công hiệu của dược.

Nhưng... ba vị lão nhân kia lại vội vàng lôi kéo hỏi hab Diệp Đình, Vinh Phỉ chuyện bọn họ sao tìm được thảo dược.

Lăng Vi cười lắc đầu.

sáng sớm ngày mai, Diệp Đình còn phải vào núi tìm trụ sở, cô cũng phải trở về sở nghiên cứu, cô phải xem xe mới thực nghiệm đến đâu rồi.

Không biết bên Quân Dương, Hàn Yến nghiên cứu tế bào chữa trị thế nào rồi?

Quân Dương, Hàn Yến, Đào Hoa, Chính Hiền đang trong phòng thí nghiệm đi ra thì vui mừng phát hiện Lăng Vi, Lôi Đình đã trở lại.

Bên cạnh Lăng Vi còn có một cô gái xinh đẹp nhưng phần cằm hơi xanh tím.

Lăng Vi giới thiệu với họ: “Đây là bạn của Vinh tứ ca, An Kỳ Nhi.”

An Kỳ Nhi lãnh đạm quay mặt qua.

Lăng Vi lập tức ôm lấy Đào Hoa và Chính Hiền, hỏi bọn họ: “Thế nào rồi? Có kết quả gì mới không?”

Đào Hoa cười ôm cô, nói: “Rất rất tốt! Giờ em đã hiểu hơn nhiều rồi!”

“Thật sao?” Lăng Vi vui vẻ hỏi cô: “Có tiến triển gì thế?”

“Chị dâu, qua bên kia ngồi nói đi.” Chính Hiền kéo các cô đi đến bên cạnh bàn tròn nhỏ ngồi xuống.

Đào Hoa cười nói: “Có! Nhất định là có!”

Cô mặt mày hớn hở, đặc biệt vui vẻ nói: “Giờ em hoàn toàn bị mê hoặc rồi! Tiểu Vi, Tiểu Đình, hai người chắc chắn không biết, trong cơ thể chúng ta tế bào nhỏ nhất là hồng cầu, tế bào lớn nhất là thần kinh! Nhưng những tế bào này phải dùng kính hiển vi mới có thể quan sát được, hơn nữa... tế bào thật sự rất rất nhỏ! Hai người biết trong cơ thể chúng ta là do bao nhiêu tế bào đó tạo thành không?”

Lăng Vi cố ý mở lớn hai mắt, hỏi cô: “Bao nhiêu?”

Đào Hoa kích động nói: “Năm trăm tỷ tế bào!”

“Oa! Nhiều vậy...”

Lôi Đình kinh ngạc: “Năm trăm tỷ.. Ai bảo chúng ta không có tiền! Hóa ra, mỗi người chúng ta ai cũng giàu có như vậy...”

Lăng Vi vỗ tay Lôi Đình nói: “Đàn ông còn giàu hơn chúng ta, mỗi ngày có thể hiến vài trăm triệu...”

“Phụt -----” Đào Hoa phụt cười... Chính Hiền ôm mặt, tôi cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy.

Đào Hoa ngửa đầu haha vui mừng: “Tiểu Vi, đó là do chồng chị lợi hại...”

Lăng Vi hỏi cô: “Chồng em không lợi hại sao?”

“Khụ khụ -----” Hàn Yến ra vẻ chồng cô còn đứng ngay bên đây...

Mặt Đào Hoa hồng hồng: “Cũng không tệ lắm...”

Lăng Vi và Lôi Đình cười lớn, Lôi Đình nói: “Chồng tôi cũng không tồi.”

Hàn Yến định rời đi... “Tôi còn chút chuyện, tôi đi trước...” Đào Hoa lại kéo anh ngồi trên ghế, cô trực tiếp ngồi lên đùi anh.

Quân Dương: “....”

Anh nhìn Chính Hiền, nhướn mi mắt nhìn cô...

Chính Hiền mặt đỏ bừng, sao cô ấy không biết xấu hổ còn ngồi trên đùi anh thế... Quân Dương nhìn bộ dạng xấu hổ của cô thì trong lòng ngứa ngáy, trực tiếp kéo cô, ngồi xuống vị trí của cô, ôm cô vào ngực.

Chính Hiền ngồi trên đùi Quân Dương, tựa như ngồi trên đỉnh, không thể ngồi yên được...

Quân Dương bá đạo ấn cô xuống, làm cho cô ngồi yên.

Lăng Vi cười vui vẻ hỏi Đào Hoa: “Nói tiếp đi.. 500 tỉ, sau đó thì sao?”

Đào Hoa cười một lúc lâu, rồi nói: “Lúc em mới phát hiện thì cũng hết

hồn, năm trăm tỉ, nhiều như vậy, năm trăm vạn em còn chưa từng thấy! Sai rồi, năm mươi vạn còn chưa thấy ấy chứ, nếu là tiền thì còn tốt nữa...”

Cô ở đây mơ đẹp một hồi, nói tiếp: “Ai da... Giờ em ngày ngày quan sát tế bào trong cơ thể Hàn Yến, cảm thấy rất vui vẻ nha...”

Cô đột nhiên cảm thấy... nói như vậy quả thực không có được thực nữ lắm..

Chương 1120: Chip trí mạng

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hàn Yên ôm cô, ôn hòa cười cười, nói: “Không sao, anh cũng cảm thấy vui vẻ, hai chúng ta ở bên nhau là vui vẻ nhất rồi.”

“Ừm!” Đào Hoa gật mạnh đầu.

Rồi cô quay sang Lăng Vi nói: “Em nói với chị rồi.”

Cô đưa tay Hàn Yến ra trước mặt: “Cũng giống như chị nói, giờ thân thể Hàn Yến là một vương quốc các tế bào, trong thân thể anh ấy những tế bào ác tính là những "phần tử khủng bố", giờ những "phần tử khủng bố" đó bị tiêu diệt, nhưng... chiến trường bị hư hao sẽ biến thành phế tích, cái chúng ta muốn làm hiện giờ chính là gây dựng lại phế tích!”

Lăng Vi gật đầu.

Đào Hoa vừa nói: “Thật ra thì tế bào cũng có tuổi thọ, nhưng tuổi thọ không dài, ví dụ như bạch cầu chỉ có thể sống vài giờ, tròng tế bào thì có thể sống lâu hơn một chút.”

Lăng Vi gật đầu, Đào Hoa nói tiếp: “Tròng tế bào có thể sống được một, hai ngày.”

“Ồ...”

Lăng Vi hỏi cô: “Vậy hồng cầu thì sao?”

Đào Hoa nói: “Hồng cầu thường thì là 4 tháng.”

“Lợi hại vậy...”

“Ừm,“ Đào Hoa cười nói: “Vậy nên công việc khôi phục của chúng ta rất tốn thời gian, rất nghiêm trọng đó!”

Đoàn người cùng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu đại khái rồi.

Đào Hoa còn nói: “Mọi người biết trong cơ thể chúng ta, tế bào gì là sống được lâu nhất không?”

“Là gì?” Mọi người bị cô khơi gợi tò mò, Lăng Vi hỏi cô: “Không phải hồng cầu sao?”

“Àm ỉ quá ---” Đào Hoa đưa một ngón tay lên, nói: “Tôi nói cho mọi người nghe đây! Sống được lâu nhất chính là tế bào xương! Chúng có thể sống được từ 15 đến 20 năm!”

“Lợi hại!” Lăng Vi không kiềm được khen một tiếng.

Đào Hoa cười "hì hì" một tiếng: “Em cũng thấy tế bào xương rất lợi hại! Các tế bào khác được có mấy giờ, vậy mà chúng lại có thể sống đến tận mười mấy năm.”

Lăng Vi lại nói: “Chị là đang nói em lợi hại à! Giờ mới thấy, mới mấy ngày, em đã hiểu biết nhiều đến vậy rồi.”

Nói xong, cô bật ngón cái cho Đào Hoa.

Đào Hoa xấu hổ đỏ mặt: “Cũng là do thầy dạy tốt...” Lời nói và việc

làm của Hàn Yến mỗi ngày đều rất mẫu mực mà... Chỗ nào không nhớ rõ, chỗ nào nhớ lầm, lập tức bị xử phạt về thể xác đó...

Cô luôn lo lắng tình trạng cơ thể Hàn Yên, ai biết người này... sinh long hoạt hổ...

Lúc này, An Kỳ Nhi đứng một bên đột nhiên nhìn về phía bọn họ.

Ánh mắt An Kỳ Nhi đi một vòng, rồi nhìn Quân Dương cười nói: “Tiên sinh, trụ sở này, thật không tồi... Phương tiện ở đây hẳn rất đầy đủ phải không? Tôi là bạn của Vinh tứ... Anh có thể giúp tôi kiểm tra không?”

Thái độ của cô rất tốt, giọng nói ôn hòa, nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt cũng lộ ra thiện ý.

Quân Dương lại đặc biệt không thích bộ dạng này của cô, cũng không biết tại sao.

Anh nhìn thoáng qua Lăng Vi, Lăng Vi nói: “Cậu giúp cô ấy kiểm tra đi, trong đầu cô ấy luôn cảm giác như có gì đó, thường xuyên bị nhức đầu.”

Quân Dương gật đầu, đoàn người cũng đi theo để chụp ảnh.

Trụ sở Quân Dương này, quả thật là các loại nhân tài đều có.

Chụp xquang cho An Kỳ Nhi xong, kết quả... phát hiện kinh người, đầu cô thực sự chứa thứ gì đó... Là một miếng chip bom cỡ nhỏ.

Miếng chip này rất nhỏ, chỉ bằng cỡ móng tay của ngón út, nhưng... đầu con người đâu phải là nơi chứa đồ đâu, kể cả có là hạt cát trong óc cũng đủ đau rồi...

Huống chi đây còn là... một miếng chip kim loại?!

Quân Dương hoài nghi nhìn An Kỳ Nhi... Thân phận của cô gái này là gì? Trong đầu sao có thể có một con chip tùy lúc có thể phát nổ như thế này? Là do ai đã đặt vào?

Chương 1121: Thân phận vi diệu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quân Dương nghi hoặc nhìn về phía An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi thản nhiên nói: “Tôi không phải là bạn của Vinh Phỉ, tôi là một sát thủ.”

Sắc mặt Quân Dương lập tức thay đổi: “Đuổi giết anh Đình, hại Yến Lục năm hơn một tháng là cô?”

An Kỳ Nhi không phủ nhận, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Sắc mặt Quân Dương ngày càng kém: “Thật không sai, sát thủ quốc tế. Cố chủ cho cô thù lao bao nhiêu, tôi cho cô găt đôi, cô giết cố chủ của mình đi.”

An Kỳ Nhi cười lạnh, biết anh cố ý nói như vậy. Nhưng cô thừa nhận vụ giết người, quả thật không có gì để nói dối.

Quân Dương "hừ" một tiếng không nói thêm gì nữa, anh Đình, anh Tứ đưa cô gái này trở lại, nhất định là có mục đích.

Nếu không, họ sẽ không dẫn cô ta đến trụ sở của anh.

Trong tay nữ sát thủ này, nhất định là bí mật cực kỳ trọng yếu!

Quân Dương cầm cuộn phim, chỉ vào điểm trắng, nói: “Chip bom cỡ

nhỏ trong đầu cô ở vị trí đặc biệt nguy hiểm. Theo quan sát thì hẳn là từ khi sinh ra không lâu đã bị cài vào, hiện tại, chip này đã dính liền với vỏ đại não của cô, thậm chí, còn bị hơn phân nửa vỏ đại não bao trùm...”

“...” An Kỳ Nhi đã hiểu.

Chính là tổ chức sát thủ dùng để phòng kẻ phản bội, một khi có sát thủ phản bội tổ chức, tổ chức lập tức khởi động kíp nổ, sát thủ lập tức tử vong!

An Kỳ Nhi nói: “Tổ chức sát thủ truy sát tôi lâu như vậy, tại sao không cho nổ chip này ngay lập tức?”

Đoàn người cũng chứng kiến sự việc, Lăng Vi nói: “Có lẽ, cô biết bí mật trọng yếu gì đó, mà tổ chức sát thủ của cô muốn moi tin tức hữu dụng gì từ miệng cô?”

An Kỳ Nhi ánh mắt không đổi, thật ra, trong lòng cô cũng đã có đáp án này. lúc Lăng Vi nói ra những lời kia cũng khiến ánh mắt cô hơi run lên.

Quân Dương còn nói: “Vị trí chip trong đầu cô đặc biệt nguy hiểm, rất khó lấy ra. Trên thế giới này, kể cả là bác sĩ thần kinh giỏi nhất cũng không dám bảo đảm có thể thành công lấy chip ra được. Giờ, tôi có thể thử một chút. Nếu như tôi giúp cô lấy chip ra được, cô phải giúp tôi làm hai việc.”

An Kỳ Nhi nhìn anh, tình tảo nói: “Anh nói xem.”

Quân Dương nói: “Thứ nhất, nói hết mọi chuyện cô biết là sở Paolo - Louis cho anh Đình nghe. Thứ hai, nói hết bí mật của cô cho chúng tôi biết, cũng chính là bí mật mà tổ chức sát thủ của cô muốn biết.”

An Kỳ Nhi cười lạnh nhìn anh: “Có thể, nhưng nếu anh không thành công thì sao?”

Quân Dương nói: “Không thành công thì cô sẽ chết ngay lập tức, tôi đảm bảo cô sẽ không phải chịu bất kì đau đớn nào. Nếu lấy ra được, cô sẽ thoát khỏi sự khống chế của tổ chức sát thủ. Tôi khuyên cô mau mau lấy ra, tôi nghĩ tổ chức sát thủ của cô cũng không nhẫn nại được lâu như vậy đâu. Hơn nữa, bây giờ cô đang ở trong tay anh Đình. Tổ chức của cô... sẽ phải lo lắng về việc cô tiết lộ bí mật đến mức nào, cô hẳn sẽ sớm chết thôi.”

An Kỳ Nhi vẫn cười lạnh như vậy: “Lấy đi. Dù sao cũng vẫn là chết...”
Lúc này, ánh mắt cô lạnh như hàm băng ngàn năm.

Quân Dương nói: “Để bắt đầu, trước hết cô viết hết bí mật lên giấy, sau đó cho vào tủ sắt, tự cô lập mật mã, sau vào phòng giải phẫu có thể phá giải bằng ngoại lực, vì cho dù phẫu thuật thành công, cô cũng sẽ hôn mê trong thời gian ngắn. Tôi không muốn trong khoảng thời gian cô hôn mê bên anh Đình lại xuất hiện thêm sai lầm gì.”

Chương 1122: Thân phận vi diệu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi nghĩ thầm, người này thật thông minh, còn ở mức độ cao nữa.

Bao nhiêu tiện nghi đều bị anh ta chiếm sạch.

Cô nói: “Vạn nhất tôi chết rồi, bí mật tôi đã viết xuống, với kỹ thuật của các anh mười mấy giây hẳn là có thể phá giải được, căn bản không cần chờ tôi tỉnh lại, các người biết được bí mật rồi còn muốn cứu tôi sao? A... đến lúc đó, các người giết tôi, so với tổ chức giết có khi còn nhanh hơn.”

Quân Dương nói: “Vậy thì cũng chỉ có thể xem xem tín nhiệm của cô với chúng ta là bao nhiêu, bí mật, cô có thể viết một nửa, cũng có thể viết mấy chữ. Đợi phẫu thuật thành công hoàn toàn, chờ khi cô tỉnh táo lại, cô sẽ nói toàn bộ cho chúng tôi biết, nói cho cùng, vẫn là vấn đề tin hay không thôi.”

An Kỳ Nhi không nói nhiều nữa, cô sáng khoái gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Chính Hiền đột nhiên nắm chặt tay An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi sợ hết hồn!

An Kỳ Nhi trừng mắt nhìn Chính Hiền.

Chính Hiền bị dọa sợ rút tay lại: “Thật không phải... Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghĩ muốn nắm tay cô...” An Kỳ Nhi quá đáng thương, Chính Hiền mềm lòng, muốn an ủi cô...

Các cô là những người cùng lứa tuổi, trong khi các cô đang sống một cuộc sống tốt đẹp thì An Kỳ Nhi lại... tựa như ở địa ngục. Mặc dù biết An Kỳ Nhi từng đuổi giết anh Đình nhưng cô cũng không biết tại sao mình cảm thấy như vậy...

Quân Dương kéo Chính Hiền ra, đại bảo nhà anh lại động lòng trắc ẩn rồi, tính cách cô luôn như vậy.

An Kỳ Nhi nói: “Khi nào có thể phẫu thuật?” Với chuyện phẫu thuật, không ai có thể gấp gáp hơn cô!

Chip này giống như một quả bom hẹn giờ, một giây chưa lấy ra thì cô còn phải sống trong sợ hãi một giây nữa.

Quân Dương nói: “Phẫu thuật tùy lúc có thể tiến hành, chủ yếu là ý kiến của cô.” Vừa nói xong, anh lấy một tờ giấy cùng cái bút máy đưa cho An Kỳ Nhi.

An Kỳ Nhi không nói nhiều nữa, cầm giấy bút đi tới trong góc, xoay người sang chỗ khác không biết đang làm gì.

Chính Hiền nhỏ giọng nói: “Cô ấy sẽ viết bí mật sao? Sẽ không làm giả cho chúng ta một cái chứ?”

Quân Dương nói: “Sẽ không, cô ấy nhất định sẽ nói bí mật thật. Giờ, không ai cần mạng sống hơn cô ấy! Từ khi mới sinh ra cho tới nay, tín ngưỡng duy nhất của cô ấy là "sống sót"! Mạng sống, đối với cô ấy mà nói so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn. Cô ấy nếu biết bản lĩnh của anh Đình, hẳn sẽ viết chút tin tức có lợi với anh Đình,

nếu không, chúng ta cầm tờ giấy của cô ấy phát hiện không dùng được chỗ nào cả... Thì có cứu cô ấy hay không, còn phụ thuộc vào suy nghĩ của chúng ta nữa.”

Chính Hiền nghe được thì sợ hãi vô cùng!

Rõ ràng là một cuộc đàm phán rất thực tế, vậy mà sao lòng cô lại đau như vậy?

An Kỳ Nhi thật đáng thương...

Chính Hiền rất khó chịu, nhà của cô là nơi trọng nam khinh nữ, dù từ nhỏ cô không được người nhà yêu quý, nhưng ít nhất cô còn có ba mẹ... An Kỳ Nhi không chỉ chưa từng nhìn thấy ba mẹ mà còn bị huấn luyện thành cỗ máy giết người tàn nhẫn.

Trải nghiệm như vậy, Chính Hiền ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Lăng Vi phát hiện Chính Hiền có điểm gì đó là lạ, nắm chặt lấy tay cô, Chính Hiền nhìn Lăng Vi cười một chút.

Lúc này, An Kỳ Nhi viết xong tờ giấy, Quân Dương đưa cô tới chỗ tủ sắt, An Kỳ Nhi đặt lại mật mã, dù cô biết mật mã này với Diệp Đình mà nói... chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Quân Dương thấy An Kỳ Nhi thay mật mã xong lập tức nói: “Cô đi chuẩn bị đi, chúng ta tiến hành phẫu thuật.”

An Kỳ Nhi gật đầu, đi theo Quân Dương vào phòng phẫu thuật.

Đi được nửa đường, cửa phòng máy tính đột nhiên mở ra, Lý Thiên Mặc từ bên trong đi ra.

Anh nhìn thoáng qua An Kỳ Nhi, An Kỳ Nhi cũng ngẩng đầu nhìn anh, hai người nhìn nhau trong nháy mắt liền sửng sốt!

Chương 1123: Đại bí mật! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi bị Quân Dương đưa vào phòng phẫu thuật, Quân Dương thuộc hàng những bác sỹ phẫu thuật tốt nhất.

Đối với việc phẫu thuật có thể thành công hay không, bác sỹ cũng không nắm chắc. Nhưng anh sẽ cố gắng hết sức, việc giải phẫu không thành thì chỉ sợ trên thế giới này không còn nhiều người có thể cứu được An Kỳ Nhi nữa rồi.

Trên hành lang, Lý Thiên Mặc chăm chú nhìn An Kỳ Nhi đi vào phòng phẫu thuật.

Lăng Vi nhìn Lý Thiên Mặc hỏi: “Thiên Mặc, cậu làm sao mà sắc mặt kém vậy? Cậu biết cô ấy sao?”

Lý Thiên Mặc lắc đầu: “Tôi không nhận ra cô ấy.. Nhưng...” Anh từ từ đưa tay lên, che tim mình: “Không biết tại sao, dù chỉ nhìn thấy cô ấy trong chớp mắt... trong lòng tôi lại cảm thấy đau đớn, tim đập rất nhiều!”

Chính Hiền núp ở đằng sau Lăng Vi hỏi anh: “Anh nhìn thấy cô ấy rồi tim đập rộn lên sao? Anh thích cô ấy?”

Lý Thiên Mặc cau mày: “Không phải kiểu tim đập rộn lên như thế, tôi nhìn cô ấy, không giống với cảm giác lúc tôi nhìn cô, rất kỳ quái... nói không ra.”

Lăng Vi đột nhiên nhớ ra một bí mật...

Thiên Mặc... Cha mẹ anh... không phải là cha mẹ ruột... Thiên Mặc và An Kỳ Nhi liệu có thể có... quan hệ gì không?

Nhưng An Kỳ Nhi không hề giống Lý Thiên Mặc... Nhưng phản ứng này của Thiên Mặc.... làm cho cô không thể không suy nghĩ nhiều.

Lăng Vi để cho bọn họ đi nghỉ ngơi, chính cô cũng tới cửa phòng phẫu thuật, Quân Dương đi ra ngoài, Lăng Vi lập tức bảo anh lấy máu của An Kỳ Nhi.

Cô muốn biết An Kỳ Nhi có quan hệ máu mủ gì với Thiên Mặc hay không, chờ một lúc, bảo Thiên Mặc lấy máu, hai người xét nghiệm chẳng phải là sẽ biết kết quả sao?!

Để bảo đảm kiểm chứng, Lăng Vi bảo Quân Dương lấy ít tóc của An Kỳ Nhi lại, giám định đồng thời như vậy sẽ không sai được?

Sau khi Quân Dương vào phòng phẫu thuật, Lăng Vi lập tức bảo y tá lấy máu Lý Thiên Mặc, thuận tiện lấy vài sợi tóc nữa.

Lý Thiên Mặc hoàn toàn không biết chuyện, Lăng Vi lừa anh nói: “Lục ca và Đào Hoa bên kia muốn thí nghiệm máu, vừa lúc cậu là nhóm máu A.”

Lý Thiên Mặc cố ý trêu chọc cô: “Chồng cô cũng là nhóm máu A sao không lấy của anh ấy? Ai da... gả cho cô xong liền trọng sắc khinh bạn rồi! Hừ! Không được, cô lấy của tôi, cũng phải lấy của anh ấy nữa!”

Lăng Vi làm mặt quỷ: “Cậu trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, lại không có bạn gái, thật tốt, cái gì cũng tốt, lấy máu không sợ gì. Chồng tôi

mỗi ngày đều hết lòng hết sức, thân thể trống rỗng...

“Phụt----” Lý Thiên Mặc bật cười: “Ày, đây là Lăng Vi mà tôi biết sao? Bây giờ cô mở miệng ngậm miệng... tôi thiệt tình nhìn không ra đâu.”

Lăng Vi cá giận: “Tôi khác chỗ nào? Tại cậu hiểu sai lại còn trách tôi! Tôi nói chồng mình ngày ngày phải điều hành công ty lớn như vậy, còn phải ứng phó nhiều kẻ địch nữa! Mỗi ngày anh ấy phải nghĩ nhiều hơn chúng ta rất nhiều! Tôi nói gì đâu? Thiệt tình! Cậu đúng là muốn chọc tôi giận chết!”

Lý Thiên Mặc nghe cô nói đạo lý xong, trong lòng cảm thấy buồn cười, trong lúc đó, y tá đã lấy máu xong.

Lăng Vi đột nhiên nói: “Ày... Thiên Mặc, gần đây cậu không ngủ ngon giấc sao? Sao nhiều tóc trắng vậy?” Vừa nói, cô vừa bứt vài sợi.

“Đau-----” Lý Thiên Mặc nghiêm mặt trừng cô: “Cô hạ thủ vậy cũng quá độc ác rồi, không nói không rằng cứ thế bứt, tưởng tôi là dê để lột da hay sao hả?”

Lăng Vi nhếch miệng cười, nghĩ thầm, tôi nói trước thì cậu có mà để cho tôi lấy ấy...

Chương 1124: Đại bí mật! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong tay có nắm tóc, cô chạy ra ngoài, y tá cầm máu cũng bước nhanh ra ngoài.

Lý Thiên Mặc không phục, đi theo y tá: “Cô đi lừa chồng cổ, bảo lấy máu đi! Đúng rồi, còn cả tóc nữa, tóc trắng, không được thiếu sợi nào so với tôi! Hừ -----”

Y tá kia gật đầu, thật sự đi lấy máu Diệp Đình, còn cả râu tóc...

Diệp Đình đang bận tối mắt tối mũi, y tá run rẩy nói: “Là Lý Thiên Mặc và phu nhân bảo tôi qua... phu nhân nói thí nghiệm này rất quan trọng...”

Diệp Đình cho rằng có thí nghiệm quan trọng, cho nên cũng không có phản đối.

Y tá cầm lấy máu hai người đi tới phòng thí nghiệm, cảm thấy thế giới này đúng là vi diệu!

Người mới rồi vậy mà lại là đại tổng tài của Đình Phong --- Diệp Đình!

Vừa rồi cô nhổ tóc người ta, anh ta hẳn không giết cô đi? Mặc dù do chính cổ nhổ nhưng quá trình này... chỉ có cô biết, bản thân đã kinh tâm động phách cỡ nào!

Mới rồi cô cũng sợ chết, chân còn run rẩy...

Y tá đi vào phòng thí nghiệm, Lăng Vi đã ở đó chờ cô.

Lăng Vi vội hỏi: “Sao cô chậm vậy? Vừa đi đâu?” Vì khoảng cách hai người còn rất xa, Lăng Vi không nhìn thấy trong tay y tá là hai thanh máu.

Về mặt y tá lúc này vẫn sợ hãi "Diệp đại tổng tài liệu có giết mình hay không", nên không nghe thấy lời Lăng Vi nói.

Lăng Vi lắc đầu: “Người của trụ sở này đều không bình thường cả.”

Chuyên gia xét nghiệm bên trong đột nhiên đen mặt...

Lăng Vi nhìn chuyên gia xét nghiệm cười nói: “Trừ cậu ra...”

Chuyên gia xét nghiệm hừ một tiếng, Lăng Vi hỏi: “Khoảng khi nào thì có thể có kết quả giám định?”

“Giám định DNA không đơn giản như xét nghiệm nhóm máu, phải thông qua quy trình xét nghiệm chặt chẽ, sau đó căn cứ vào gen, phân tích rồi mới có kết quả được.”

Lăng Vi nhìn bộ dạng thao thao bất tuyệt kia thì vội ngăn lại: “Tôi chỉ hỏi mấy ngày, cô không cần nói với tôi phải giám định thế nào đâu...”

Chuyên gia xét nghiệm "hừ" một tiếng, nói: “Nếu như cô đặc biệt gấp gáp như vậy thì hai ngày là có.”

“Gấp! Cực kỳ gấp!” Lăng Vi nói: “Hai ngày sao? Mau giúp tôi xét nghiệm.”

Chuyên gia xét nghiệm "ngạo kiều" đi làm việc, Lăng Vi nghĩ thầm: “Quả nhiên... không bình thường. Ngày ngày làm thí nghiệm, làm đến u mê rồi. Ai... đứa trẻ đáng thương.”

Sau khi An Kỳ Nhi vào phòng phẫu thuật, Quân Dương liền kêu Diệp Đình mở két sắt.

Quân Dương hiện giờ, rất gấp!

Anh đặc biệt muốn biết An Kỳ Nhi để gì trong đó! Nhất định là một bí mật thiên địa! Anh chỉ nghĩ tới cũng cảm thấy máu trong người sôi sục.

Lý Thiên Mặc cũng tham gia náo nhiệt này.

“Để tôi tới thử!” Lý Thiên Mặc với mấy chữ, số hiệu cũng đặc biệt thấy hứng thú.

Diệp Đình nhượng vị trí, để anh tới thử.

Lý Thiên Mặc nhìn hồi lâu.

Đây không phải là bảo mật bình thường, trên có LCD, bên cạnh có ba đạo khóa.

Lý Thiên Mặc ngồi trên ghế, tập trung tinh thần nghiên cứu khóa.

Lăng Vi bây giờ cực kỳ nóng lòng! So với ai bây giờ cô cũng đều nóng lòng hơn.

Cô vừa nóng lòng giám định kết quả, vừa nóng lòng chuyện phẫu thuật của An Kỳ Nhi, vừa muốn biết mật mã két sắt là gì, thật chịu đựng hết nổi à!

Chương 1125: Kinh tâm... Thân thể bí mật! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi gấp đến độ ruột gan lộn tùng phèo.

Cô gấp đến độ muốn đi nhà vệ sinh...

Không đợi cô đứng lên đi, Quân Dương đã chạy trước rồi.

Nhìn dáng dấp, có vẻ không chỉ có mình anh là gấp đâu?

Lý Thiên Mặc kiên nhẫn nghiên cứu khóa, ngay cả nước miếng cũng không nuốt, an vị nghiên cứu.

Quân Dương gấp gáp: “Anh Thiên Mặc, có được không? Không được thì tới em, anh Đình, gấp lắm muốn biết bí mật lắm rồi!”

Lý Thiên Mặc không nhin được đưa tay lên: “Tôi không mở được thì cậu ta mở được? Mở mã khóa sao giỏi bằng tôi chứ!”

Quân Dương không phục, không đợi lời phản bác của anh, Lý Thiên Mặc đột nhiên kêu lớn: “Đừng cãi! Mở được ngay đây!”

Hơn bốn mươi phút đồng hồ, rốt cuộc --- két sặc "cạch" một tiếng mở ra.

Diệp Đình gật đầu nói: “Không tệ.”

Khóa này thực sự rất khó mở, muốn mở phải qua nhiều công thức toán, may mắn thì không thể nào mở được.

Tốc độ của Thiên Mặc cũng tương đối kinh ngạc rồi!

Quân Dương thấy tủ sắt mở ra thì một tay đẩy Lý Thiên Mặc sang một bên, tự tay đi lấy... móc ra một tờ giấy trắng và một cái dây chuyền.

Nhưng hận nhất là, trên tờ giấy trắng không viết gì cả!

Quân Dương trong nháy mắt cảm thấy bản thân bị chơi xỏ!

Nhưng khi nhìn thấy dây chuyền kia thì đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm trọng, thân thể không yên, lui về sau nửa bước.

Anh chỉ vào sợi dây chuyền, nói: “Sợi dây chuyền này... Tôi cũng có một cái...”

Lấy trong người ra một sợi dây chuyền giống nhau y đúc, trên mặt dây chuyền hình kiếm có khảm một viên kim cương không nhỏ.

Chỉ là màu sắc mặt chuôi kiếm khác nhau, của Lý Thiên Mặc là màu đen sẫm, còn của An Kỳ Nhi là màu đỏ sậm.

Trái tim Lý Thiên Mặc đập mạnh, anh hỏi Lăng Vi: “Thân phận của cô gái kia là gì?”

Ngày hôm qua anh chỉ nhìn cô gái đó một lần, cũng chưa hỏi thân phận của cô ấy.

Đoàn người nhìn dây chuyền, trong lúc nhất thời... không biết nên trả lời vấn đề của anh như thế nào.

Vì... hai dây chuyền giống nhau như thế.. chỉ có thể nói lên một điều...

Hoặc là, sợi dây chuyền này Lý Thiên Mặc nhặt được, hoặc là... anh và An Kỳ Nhi nhất định có quan hệ gì đó.

Mà An Kỳ Nhi là sát thủ... từ khi mới sinh ra đã bị huấn luyện thành một cỗ máy giết người!

Sự thật này, Lý Thiên Mặc liệu có thể tiếp nhận?

Lý Thiên Mặc nhìn thấy vẻ mặt đoàn người ngưng trọng, lại hỏi: “Thân phận cô gái này là gì?”

Hôm qua lúc thấy cô gái này, người cô toàn vết xanh tím, mà ánh mắt lại đặc biệt bén nhọn! Cảm giác sát khí sắc bén này có giấu cũng không hết được!

Trái tim Lăng Vi đập loạn, cô nuốt nước miếng, nghĩ thầm, chắc được tám chín phần rồi.

Thiên Mặc và An Kỳ Nhi... thật sự có khả năng là chị em ruột thịt!

Nhưng, cô không thể vội kết luận được, cô phải đợi hai ngày, nếu như kết quả giám định... thật sự chứng minh An Kỳ Nhi là chị của Thiên Mặc, khi đó cô sẽ quyết định xem có nói cho Lý Thiên Mặc chân tướng sự tình hay không.

Lăng Vi ổn định tâm tình, nói với Lý Thiên Mặc: “Cô ấy là An Kỳ Nhi, là bạn của Vinh tứ ca, gần đây cô ấy luôn bị nhức đầu, nên chúng ta mang cô ấy tới đây để Quân Dương giúp cô ấy phẫu thuật.”

Quân Dương thấy Lăng Vi cố ý không nói thân phận sát thủ của An Kỳ Nhi thì biết cô có toan tính, liền gật đầu: “Cô ấy vừa vào phòng phẫu thuật... có lẽ sẽ tiến hành trong hai ngày, cậu có lời gì, đợi sau khi cô ấy phẫu thuật xong hãy tự mình hỏi.”

Chương 1126: Kinh tâm... Thân thể bí mật! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc trầm mặc, định gọi cho bố mẹ. Vì... trên người An Kỳ Nhi mang theo sợi dây chuyền này, nói không chừng có quan hệ gì với gia đình mình. Nhớ đâu... trước khi có anh, ba mẹ đã sinh một chị gái rồi?

Lý Thiên Mặc trở về phòng của mình, gọi cho ba.

Cha Lý nghe điện: “Tiểu tử thúì, đi đâu mà hơn một tháng không thấy bóng người! Lúc nào về? Ta và mẹ con làm mỳ vằn thắn cho ăn.”

Lý Thiên Mặc im lặng một chút rồi hỏi: “Cha, hôm nay con gặp một chuyện lạ lắm.”

“Chuyện gì?” Cha Lý lập tức khẩn trương.

Lý Thiên Mặc nói: “Không phải con có một sợi dây chuyền sao?”

Cha Lý hít vào một hơi...

Lý Thiên Mặc nói: “Kỳ quái là.. Hôm nay, con nhìn thấy, sợi dây của con có chuỗi kiếm đen, con còn thấy một sợi khác có chuỗi đỏ sậm nữa...”

Cha Lý đặt mông ngồi lên ghế sofa.

Lý Thiên Mặc gọi: “Cha! Cha làm sao vậy? Cô gái có dây chuyền kia có phải chị con không? Cha và mẹ con... có phải trước khi sinh con đã từng có một đứa con khác?”

Lý Thiên Mặc hỏi xong thì nhú nhú mày, ba mẹ anh tuổi đã lớn, lúc còn trẻ muốn có con không được, bọn họ phải trung niên mới có con.

Từ nhỏ anh đã nghe ba mẹ nói, lúc mẹ anh mang thai mất khá nhiều sức, nên chỉ có mỗi mình anh.

...

Theo như lời ba mẹ thì nhất định anh sẽ không có chị gái, cũng không thể có em gái...

Cha Lý không trả lời thẳng vấn đề của anh, đột nhiên nói: “Bây giờ con đang ở đâu? Cha đi qua xem dây chuyền đó một chút.”

Lý Thiên Mặc nói: “Con ở trụ sở của bạn, con hỏi bạn con xem có thể cho trực thăng đón cha không.”

Trái tim cha Lý suýt nhảy khỏi lồng ngực!

“Trụ sở? Trụ sở gì? Con đi tới đó làm gì?”

Lý Thiên Mặc vội vàng nói: “Cha, cha đừng khẩn trương, đây là trụ sở thí nghiệm của bạn con, là tư nhân. Không phải kiểu như cha nghĩ đâu...”

“...” Cha Lý "ừm" một tiếng: “Giờ ta dọn đồ, con bảo bạn cho trực thăng tới đón đi, chuyện này rất kỳ lạ, ta phải xem tình huống cụ thể mới được.”

Lý Thiên Mặc đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, ba anh trước kia luôn nói thật... tính cách có hơi yếu đuối, hôm nay nói chuyện đặc biệt cứng cỏi, sáng suốt mà phân phó.

...

Trong lòng Lý Thiên Mặc dâng lên một loại tâm trạng thấp thòm...

Như thể bản thân đang cảm nhận được gì đó.

Lý Thiên Mặc ra khỏi phòng thì thấy Lăng Vi đang đứng ở cửa phòng anh: “Sao vậy? Tiểu Vi?”

Sắc mặt Lăng Vi không tốt lắm, dường như rất lo lắng.

An Kỳ Nhi là một sát thủ... Lý Thiên Mặc và An Kỳ Nhi đều có dây chuyền, vừa nhìn đã thấy chuyện không đơn giản!

Dây chuyền nhìn qua rất đặc biệt, tinh xảo, còn có kim cương.. vô cùng lớn! Không thể nào là tín vật người bình thường đưa cho trẻ con được!

Thân phận của Lý Thiên Mặc.. nhất định không tầm thường!

Nhưng thân phận Thiên Mặc của anh... rốt cuộc là gì? Lăng Vi vô cùng lo lắng...

Chương 1127: Anh sẽ là ánh sáng (đôi mắt) của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc ba của Lý Thiên Mặc tới, bầu trời cũng đã chuyển đen.

Lăng Vi vui vẻ đi tới chào hỏi: “Bác Lý vẫn khỏe chứ!”

Ba của Lý Thiên Mặc cũng vội vàng gật đầu với cô, dùng ánh mắt hỏi cô, có nói sự thật cho Thiên Mặc biết hay không?

Lăng Vi cười đầm đăm, không thể lắc đầu. Ánh mắt cô cũng rung rung, tỏ ý mình không có tiết lộ chuyện thân thể Thiên Mặc.

Ba Lý cảm thấy an tâm hơn, Mặc dù xuất thân của Thiên Mặc không được tốt, nhưng là..., ông vẫn hy vọng chính miệng ông sẽ đem đầu đuôi chuyện này nói rõ với Thiên Mặc.

Quân Dương thấy ba Lý Thiên Mặc đến, liền kêu mọi người cùng ăn cơm: “Có chuyện gì, từ từ nói.”

Mọi người đi theo anh đến phòng ăn lớn.

Lúc vừa mới thấy sợi dây chuyền, Lý Thiên Mặc đặc biệt biết rất rõ lai lịch của sợi dây, nhưng là...lúc này, anh thấy ba anh vội vàng từ phía sau chạy tới.....Một phần, anh cũng không muốn biết dây chuyền này là xảy ra chuyện gì.

Bởi vì...nếu như ba mẹ anh không sinh những đứa trẻ khác, vậy anh,

cũng rất có thể không phải là con ruột của ba mẹ anh.

Trong lòng Lý Thiên Mặc có phần không muốn tiếp nhận, cho nên, anh ... cái gì cũng không muốn hỏi, cái gì cũng không muốn biết.

Bởi vì, hiện tại mọi thứ đang rất tốt, chỉ e biết càng nhiều, càng cảm thấy khó chịu!

Mọi người cùng nhau ngồi vào bàn dùng cơm, bên ngoài “vui vẻ nói chuyện”.

Đột nhiên, phòng phẫu thuật bên kia tắt đèn, y tá báo cho Quân Dương: “Lão đại, xảy ra chút bất trắc.”

“Cái gì?” Quân Dương bị dọa đến giật mình. An Kỳ Nhi hiện đang phẫu thuật, ít nhất hai ngày mới có thể kết thúc, không thể nào lại nhanh như vậy!

Có chuyện gì xảy ra với cô?

Nhìn thái độ của Quân Dương, sắc mặt của mọi người trong bàn cũng thay đổi theo.

Đặc biệt là Lăng Vi, Cô nghiêm túc hỏi Quân Dương: “Thế nào?”

Quân Dương liền đứng lên, vừa chạy ra ngoài, vừa nói lớn: “Bến An Kỳ Nhi xảy ra chuyện.”

“Cái gì? Có chuyện gì?” Vinh Phỉ lập tức đứng lên.

“Đi, đi qua xem một chút!” Mọi người trong bàn cũng buông đũa, nhanh chóng cùng Quân Dương chạy tới phòng phẫu thuật.

Khi mọi người vừa đến, chỉ thấy An Kỳ Nhi đứng ở cửa, lưng dựa vào tường, trên đầu còn quấn một ít vải trắng lưa thưa.

Cô thấy mọi người chạy về phía mình, trong mắt cô thoáng qua một tia quần bách, tiếp đến...lạnh nhạt nghiêng mặt qua một bên.

Quân Dương vội vàng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra? Không phải vừa mới vào phòng phẫu thuật sao? Tại sao lại đi ra?”

Bác sỹ mặc áo Blue trắng, đeo khẩu trang giải thích với Quân Dương: “Chúng tôi vốn định cho tiểu thư An Kỳ Nhi tiến hành phẫu thuật, nhưng..., tôi vừa mới phát hiện....có tấm chip đề lên dây thần kinh thị giác....Nếu như bắt buộc phải tháo bỏ tấm chip, khả năng tiểu thư An Kỳ Nhi dù có tỉnh lại...nhất định cũng sẽ bị mù.”

Những lời của bác sỹ làm cho mọi người đều kinh hãi.

Bác sỹ nói tiếp: “Cho nên, tôi phải hỏi ý kiến người trong cuộc. Tôi đã hỏi tiểu thư An Kỳ Nhi, mặc dù tiến hành tháo bỏ thành công cũng sẽ dẫn đến mù, liệu cô ấy có muốn tiếp tục tiến hành phẫu thuật hay không? Tiểu thư An Kỳ Nhi bày tỏ không muốn mù, cho dù tấm chip có nổ trong đầu cô, cô ấy cũng không muốn trở thành kẻ mù.”

Vinh Phỉ tức giận: “Không phải là mù sao? Chẳng lẽ lại quan trọng hơn cả tính mạng?”

Chương 1128: Anh sẽ là ánh sáng (đôi mắt) của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi quay đầu lại, trợn mắt nhìn anh: “Anh quản tôi? mạng của tôi, tôi lo, không cần anh bận tâm!”

Vinh Phỉ nổi nóng, ấn cô lên tường.

An Kỳ Nhi giận đến đỏ cả mặt. Xung quanh lại có nhiều người nhìn như vậy: “Anh muốn làm gì? Buông tôi ra!”

Vinh phỉ nói: “Không phục đúng không? Tôi đây chuyên trị các loại không phục!”

Vừa nói, liền cúi người xuống, vác cô lên vai, anh sải bước đi đến cửa phòng họp.

“Rầm — —” cửa phòng họp bị Vinh Phỉ đá văng, Lăng Vi nói: “Chúng ta hay là quay về ăn cơm đi...”

Quân Dương cũng nói: “Đúng... Chúng ta nên quay về ăn cơm đi, anh Tư sẽ có biện pháp thuyết phục An Kỳ Nhi.”

Trong lòng hắn có rất nhiều vướng mắc: “Thật ra thì... tôi cảm thấy... Cần phải tôn trọng quyết định của An Kỳ Nhi... Dù sao, mạng sống là của cô, cô vốn là tính cách như vậy, làm sao có thể không có đôi mắt? Để cho cô mù, chẳng khác nào muốn lấy mạng cô, thậm chí càng nghiêm trọng hơn việc lấy mạng cô!”

Lăng vi trấn an cô nói: “Hay là đợi một chút, cô cùng anh Tư bàn bạc kết quả xem sao.”

Tiểu Bạch bên cạnh mất hứng: “Tại sao anh Tư Vinh lại cùng cô ấy bàn bạc kết quả? Tôi cũng muốn tham gia! Còn nữa... Mới vừa rồi Vinh Phỉ làm gì lại tức giận như vậy? Thật giống như nổi giận với vợ anh ta! Mình làm sao lại bận tâm chứ?!”

“ ... ”

Tiểu Bạch vừa lăm bầm, vừa đẩy cửa phòng họp, đi vào.

Anh vừa mới mở cửa, bước vào một bước, đột nhiên “A — —” kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mọi người đứng ở cửa lập tức đi vào trong, chỉ thấy An Kỳ Nhi nhiệt tình ôm Vinh Phỉ, kịch liệt cùng anh đang hôn nhau... Vinh Phỉ ấn An Kỳ Nhi trên tường, anh là người chiếm hoàn toàn thế chủ động!

“A! Các người đang làm gì?” Tiểu Bạch như phát điên! An Kỳ Nhi tại sao phải hôn Vinh Phỉ? Nhất định là Vinh Phỉ ép buộc cô?

Tiểu Bạch lập tức nổi giận!

Anh liền vén tay áo, xông lên! Quân Dương ngay lập tức tóm lấy cổ anh: “Ranh con, đây là đâu mà làm loạn? Cút đi ăn cơm đi!”

Trong phòng hai người vẫn nhiệt tình như lửa, không hề bị ảnh hưởng, giống như không

biết đến sự tồn tại của những người trước cửa. Thật lâu, cửa phòng họp bị đóng lại, An Kỳ Nhi buông Vinh Phỉ, trong mắt mang theo một

tia lãnh ý: “Chơi vui sao?”

Vinh phỉ “Hừ” một tiếng, nói: “Là cô chơi đùa? Hay là tôi chơi đùa?”

An Kỳ Nhi trừng anh: “Tôi không hiểu anh đang nói gì!” Nói xong, cô nghiêng gương mặt trái xoan của mình sang chỗ khác, không muốn nhìn anh.

“Tôi cũng không hiểu cô đang nói gì.” Vinh phỉ cương quyết tóm chặt cằm cô, xoay mặt cô lại đối diện với anh.

An Kỳ Nhi cười nhạt: “Không tiến hành phẫu thuật được, tôi cũng không còn sống mấy ngày nữa. Anh Tur... Tôi “chiếm tiện nghi” anh nha.”

Cô đột nhiên cười ngọt ngào, trong mắt hiện ra một tia nhu mì.

Tay nhỏ bé xoa ngực anh: “Anh Tur... Tôi làm nhiệm vụ đã tám năm, nhưng... vẫn còn là trinh nữ, anh tin không?”

Mắt đen của Vinh Phỉ liếc nhìn gương mặt đẹp cô, không đành lòng cười một tiếng, “Thử một chút thì biết.”

An Kỳ Nhi liền dán môi lên hôn anh: “Tới đi, ở nơi này cho anh. Nếu anh không đáp ứng, tôi đi tìm tiểu Bạch.”

Vinh Phỉ trong nháy mắt đem cô ấn ngã!

“Tiểu Bạch không thể thỏa mãn được cô!” Vinh Phỉ hôn cô như điên, nhưng anh chậm chạp bất động cô, An Kỳ Nhi tự mình cởi nút quần áo, nhưng Vinh Phỉ đè tay cô, không để cho cô cử động. Nước mắt An Kỳ Nhi đột nhiên chảy ra, không có dấu hiệu nào... Cô cau mày nói: “Tôi... lần đầu tiên khóc...”

Thật giống như không quen thuộc cảm giác này, lỗ mũi chua xót, cổ họng cũng rất đau... Thật giống như thứ gì lấp kín cô.

Cô vào sinh ra tử nhiều lần, cả người đầy vết đạn, vết thương cũng không ít. Có lúc... cũng đau đến đến rơi nước mắt, nhưng..., lần này so với trước kia không giống nhau.

Cô ôm Vinh Phỉ, gương mặt trắng noãn dựa vào ngực anh, cô buồn buồn nói: “Tôi thật sợ mù... Bởi vì tôi sợ bóng tối... Tôi sợ không nhìn thấy gì hết... Tôi không có cách nào tiếp nhận, từ nay về sau mỗi một giây đều phải trải qua trong bóng tối... Lúc đó... Tôi sợ sẽ nghĩ ngợi nhiều chuyện không tốt... Tôi rất sợ...”

Giọng nói cô run rẩy... Vinh Phỉ đột nhiên dùng sức ôm cô: “Không phải sợ, không nhìn thấy cũng không có gì... Anh nguyện ý làm ánh sáng cho em, nửa đời sau, anh sẽ là đôi mắt của em. Chỉ cần em còn sống.”

Chương 1129: Dốc lòng say đắm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nước mắt An Kỳ Nhi lập tức trào ra mãnh liệt, Cô lau nước mắt lên áo sơ mi trắng của anh.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy y phục của anh, nắm chặt trong tay, cô thút thít hỏi anh: “Tại sao...? Anh vốn không thích tôi...tôi cũng không thích anh.”

Vinh Phỉ nói: “Không thích là quan hệ thế nào, sau này từ từ thích là được.”

An Kỳ Nhi hỏi anh: “Anh nói tôi, hay là nói anh?”

Vinh Phỉ bức bối cười: “Cả hai chúng ta.”

“A...” An Kỳ Nhi muốn buông anh, nhưng hơi thở của anh làm cho cô mê muội... Không buông ra được, Vinh Phỉ có thể xem là ân nhân cứu mạng cô. Trong lòng nghĩ... Trong căn cứ nhiều người như vậy, cô chỉ muốn ở một mình cùng Vinh Phỉ, những người khác đối với cô thân thiện đi nữa, cô cũng chỉ muốn ở một mình cùng anh.

Người đàn ông đáng ghét này, luôn luôn cùng cô đối nghịch, nhưng..., cô chính là muốn cùng anh đơn độc sống chung với nhau.

An Kỳ Nhi ôm lấy eo Vinh Phỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào ngực anh, cô cười, hít mũi nói: “Anh làm ánh sáng cho em là thua

thiệt cho anh... Người như anh tứ, học vấn tốt, dáng dấp tốt, có biết bao nhiêu cô gái nằm mơ cũng muốn xếp hàng chờ anh lựa chọn...”

Tay Vinh Phỉ xoa eo cô, hài hước nói bên tai cô: “Ai nói muốn kết hôn với em? Anh chỉ nói, sẽ là người chỉ đường cho em nha....”

An Kỳ nhi cắn lên vai anh, cô hung hãn cắn một cái, một bên cắn một bên thét chói tai: “ A-----Vinh Phỉ! Có lúc em thật muốn giết anh!”

Vinh Phỉ mặc cô cắn, hai tay dùng sức kìm chặt hai cánh tay nhỏ bé của cô kéo ra sau lưng, anh ép mặt tới gần cô, vẫn như vậy cười cười không đứng đắn: “Đến lúc đó, anh cắt hết móng vuốt mèo nhỏ của em, để xem ... em làm sao “cào” người đây...”

An Kỳ Nhi lại cắn anh, Vinh Phỉ hôn cô một chút: “ Cái miệng này của em, trừ lúc cắn người và nói chuyện, những lúc khác nói thật là giỏi.”

An Kỳ Nhi nhắc chân đạp anh: “Buông em ra! Em không muốn chơi đùa cùng anh!”

Vinh Phỉ nghe những lời của cô: “Không chơi, thì phải nhanh chóng tiến hành phẫu thuật. Trước mắt phải lấy tấm chip ra rồi nói sau, tạm thời không nhìn thấy, không có nghĩa là sau này cũng không nhìn thấy. Bây giờ y học phát triển như vậy, sớm muộn đều có thể chữa hết.”

An Kỳ Nhi không nhịn được nhúu chặt chân mày, nói: “Vô dụng thôi, bị chèn ép thần kinh thị giác, không phải là tổn thương vĩnh viễn bình thường. Thần kinh thị giác một khi hư hại, căn bản là không cách nào cứu chữa.”

Vinh phỉ lại nói: “Em có thói quen trong bóng tối, không bằng sẽ còn thích bóng tối. So với việc trợn mắt nhìn những thứ những làm người

ta nôn mưa, bắn thiếu phải tốt hơn nhiều không.”

An Kỳ Nhi cả người chấn động!

“Anh nói thật đơn giản...” Cô hừ một tiếng, đột nhiên lại cười, âm thanh ngọt ngào, nói: “Nếu em mù thật, sau này cũng không nhìn thấy mặt anh...”

Vừa nói, cô vừa ngẩng cằm, đuôi mắt cũng từ từ nâng lên, chăm chú nhìn vào mặt Vinh Phỉ.

Vinh phỉ cười nói: “Anh ngược lại hy vọng, câu nói này của em là thật.”

An Kỳ Nhi lập tức mặt lạnh: “Em giống như đang nói dối sao?”

Cô trừng anh: “Không có tâm trạng!”

Cô đột nhiên lại than thở: “Haizz... Em thật muốn... trước khi chết, muốn nói một lời yêu... Giống như những cô gái khác vậy... Mặc váy hồng xinh đẹp, còn phải mang giày cao gót pha lê! Còn muốn đeo kẹp tóc, Chính là muốn có hoa, có con bướm, loại có ánh sáng lấp lánh!”

Cô nói mà nghiêng răng nghiêng lợi! Thật giống như những thứ này đối với các cô gái khác là chuyện bình thường, nhưng đối với cô mà nói đều tất cả là điều đặc biệt.

Chương 1130: Dốc lòng say đắm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ đột nhiên kéo tay cô, đan những ngón của cô vào các ngón tay của anh: “Đi, anh đưa em đi chơi. Đến khu vui chơi chơi được không?”

An Kỳ Nhi “hì hì” cười một tiếng: “Có thể.”

Vinh Phỉ kéo tay cô, vui mừng chạy. Hai người len lén chạy lên trực thăng, Vinh Phỉ đưa cô đến khu vui chơi lớn nhất.

Thế giới “tàu cao tốc trên mây”, An Kỳ Nhi mong muốn mặc váy áo xinh đẹp, cài kẹp tóc pha lê hình con bướm, giống như một nữ sinh vậy, nghiêm nghị thét chói tai! Lúc xuống nguy hiểm nhất, toàn thân mất trọng lượng, làm cho cả người cảm thấy nghẹt thở! An Kỳ Nhi cảm giác mình như rơi vào vực sâu vô tận! Cô không thở được, nhưng vẫn không nhịn được lớn tiếng gọi ra: “Vinh Phỉ! Em là sát thủ a... Em là người xấu... Những lời em nói với anh tất cả đều là giả, Em không lúc nào là không cùng anh diễn kịch... tại sao anh phải đối với em tốt như vậy chứ?”

Xung quanh tiếng gió rất lớn, thổi tan lời cô nói,gió lớn... giống như hai chỉ tay khổng lồ, lôi xé tóc cô — —

Vinh Phỉ là lần đầu tiên ngồi “tàu cao tốc trên mây”, anh vốn nghĩ cả đời này không bao giờ chơi cái trò chơi trẻ con này. Tàu cao tốc trên mây thật ra kích thích, tóc của cô bay lượn trước mắt anh, nhưng

anh vẫn tĩnh táo, một chuyện kích thích khác, lúc cùng anh ở Amazon bị báo mẹ đuổi, so với lúc ấy còn kém xa đến tám trăm lẻ tám ngàn dặm. Thời điểm ở Amazon, đây mới thật sự là khoảng thời gian chấn động lòng người!

Vinh phỉ đột nhiên nói: “Nơi này không có ý nghĩa, anh đưa em đến nơi khác vui hơn!”

Trò chơi “tàu cao tốc trên mây” chậm rãi dừng lại, xung quanh có người nôn, có người bị sợ đến nhũn cả chân, nhưng An Kỳ Nhi không bị làm sao cả. Cô cùng Vinh Phỉ trải qua nhiều chuyện như vậy, so với những thứ này kích thích hơn gấp mười ngàn lần.

Vinh phỉ đưa cô tới một cửa hàng bí mật, anh ở trong cửa hàng mua rất nhiều dụng cụ sinh tồn dã ngoại.

Mua xong đồ, anh nhét một bộ đồng phục nữ màu đen vào tay cô: “Đi thay đi, bộ đồ này rất hợp với em.” Anh đưa tay chỉ vào bộ váy cô đang mặc: “Khó coi chết đi được, còn không mau thay.”

An Kỳ Nhi trừng anh: “Mọi người đều nói váy em rất đẹp, anh lại nói khó coi! Không hiểu mắt thẩm mỹ của anh như thế nào?”

Vinh phỉ cười nói: “Váy áo chính là rất đẹp, ý anh nói, em mặc thật khó coi. Chủ yếu là không có khí chất.”

An Kỳ Nhi vừa trừng anh, vừa đưa tay cầm quần áo đi thay.

Từ phòng thử đồ đi ra, Vinh Phỉ thấy được một dáng người cực đẹp như một chú mèo hoang nhỏ, cô cười một cách xấu xa, bộ quần áo màu đen càng làm cho gương mặt đẹp đẽ của cô càng giống như bình sứ trắng, cô cắn môi dưới, đuôi mắt chậm rãi nhìn lên, trách mắng anh.

Vinh Phỉ chăm chú nhìn cô, cảm thấy vóc dáng nhỏ nhắn này như làm ngửa ngáy lòng người.

Vinh Phỉ cùng An Kỳ Nhi biến mất hai ngày, Lăng Vi ngược lại không phải lo lắng cho bọn họ. Cô bây giờ vội vàng xem kết quả giám định.

Cô kéo Diệp Đình đến thư phòng Quân Dương, xoay tay khóa kỹ cửa.

Diệp Đình thấy dáng vẻ đầy tâm sự nặng nề của cô, không thể không hỏi: “Thế nào? Lo lắng chuyện gì sao?”

Lăng Vi đi tới, mặt đầy vương mắt nhìn anh: “Ông xã, em không thể không lo lắng một chuyện....An Kỳ Nhi vốn là một sát thủ, xuất thân của cô ta là tổ chức sát thủ hẳn là một bí mật lớn! Anh cũng biết....thân thế của An Kỳ Nhi và Thiên Mặc nhất định có mối quan hệ gắn bó với nhau....”

Diệp Đình gật đầu.

Lăng Vi nói tiếp: “Nếu như Thiên Mặc và An Kỳ Nhi thật là chị em....Vậy Thiên Mặc sẽ gặp nguy hiểm!”

Cô gấp gáp hỏi anh: “Em nói, nh nghe hiểu không? Ý em là, Nếu để cho tổ chức sát thủ biết Thiên Mặc và An Kỳ Nhi có mối quan hệ...Cho dù bọn họ muốn giết An Kỳ Nhi, cũng không phải là vấn đề. Bởi vì, vẫn còn có Lý Thiên Mặc, Cho nên, xuất thân của Thiên Mặc nhất định không thể để cho tổ chức sát thủ biết. Nếu không, Thiên Mặc nhất định sẽ bị tổ chức sát thủ đuổi giết!”

Diệp Đình đưa tay ôm lấy eo cô, ở bên tai cô, anh hỏi: “Em làm sao chắc chắn An Kỳ Nhi và Lý Thiên Mặc là chị em chứ? Anh thấy bọn

họ không giống.”

Lăng Vi đột nhiên mở to hai mắt, cô chăm chú nhìn anh: “Sợ dây chuyền kia...Không phải đã nói rõ vấn đề sao?”

Diệp Đình đột nhiên cười lên, nói: “Dây chuyền kia, anh cũng có một sợi...”

“Sao?”

Chương 1131: Cấp bách-----bị đánh lén (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng vi vô cùng kinh ngạc!

“Dây chuyền kia, anh cũng có một sợi sao? Em chưa bao giờ thấy anh mang lên người?”

Diệp đình cười nói: “Tín vật quang trọng như vậy, anh làm sao lại mang lên người, em nhìn An Kỳ Nhi cũng không có đeo lên cổ, cô ta hẳn là cất sợi dây chuyền ở đâu đó trên người cô ta. Lần trước, Vinh Phi lục soát người cô ta, cũng không có thấy sợi dây chuyền này. Rõ ràng là cô ta giấu rất kỹ sợi dây chuyền.”

Lăng vi vỗ trán, cười nói: “Thiên Mặc lại không biết vật này quan trọng, còn đeo nó trên người.”

Cô nói xong, đột nhiên ánh mắt lại là sáng lên: “Ông xã! Dây chuyền kia, anh cũng có! Vậy... Thiên Mặc, An Kỳ Nhi và anh...”

Diệp Đình nói: “Đừng kích động, nguồn gốc của sợi dây chuyền, anh đã điều tra qua.” Anh đưa tay ôm lấy cô, bế cô đi đến trên ghế ông chủ ngồi yên, anh mở máy vi tính xách tay ra, lấy sổ sách ghi chép số liệu.

Lăng Vi và anh nhìn vào màn hình máy vi tính, thấy bảy sợi dây chuyền giống nhau: “Xích (đỏ nhạt), chanh (cam), hoàng (vàng), lục (xanh lá cây), thanh (màu đen), lam (xanh da trời), tử (tím).”

Sợi dây của An Kỳ Nhi có màu đỏ nhạt, là “Xích”.

Còn Lý Thiên Mặc có màu đen đậm, là “Thanh”.

Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Ông xã, sợi của anh... là màu gì?”

Diệp Đình nói: “Sợi của anh... trong này không có.”

Anh gõ lên bàn phím, hiện ra một tổ số liệu, tiếp theo..., trên màn ảnh máy vi tính... Xuất hiện bảy kết quả dây chuyền “Song Kiếm Giao Thoa.”

Chân mày Lăng Vi chau lại: “Ôi..., nhìn hình dáng, sợi dây chuyền của anh hẳn là sợi cổ nhất?”

Ngón tay Diệp Đình ở trên cầm vuốt ve, anh nói: “Mặc dù anh không nói với em, nhưng với sự thông minh của mình, hẳn em đã sớm đoán được. Thật ra..., anh đã kiểm tra qua... “Paul-Louis Tur” và anh không bất kỳ mối quan hệ ruột thịt... Nếu ông không phải là ba của anh... Vậy anh cũng không thể từ trong vách đá chui ra...”

Miệng Lăng Vi mở to hình chữ “O”: “Vậy ba ruột của anh... là ai?”

Diệp Đình nói: “Tạm thời vẫn chưa biết, so với anh, thân phận của mẹ anh còn phải bí mật hơn. Nhưng anh đoán, chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản...?”

Lăng Vi đột nhiên đưa tay ôm cổ anh: “Ông xã! Vậy còn chờ gì nữa? Đợi khi tìm được mẹ, là có thể tìm được ba rồi!”

Diệp Đình giơ ngón tay lên gãi cái mũi nhỏ của cô: “Không sai. Hai ngày nay, sương mù vây kín núi Tần Lĩnh, không vào được trong

núi. Ngày mai có thể vào được rồi.”

Lăng vi đột nhiên nắm chặt tóc nói: “Em cho An Kỳ Nhi và Lý Thiên Mặc làm xét nghiệm máu, hôm nay hẳn có thể có kết quả rồi. Chúng ta đi xem đi!”

Cô đứng lên, kéo tay anh.

Diệp Đình đình nói: “Người giám định còn chưa gọi điện thoại tới, chưa nói rõ kết quả, em gấp làm gì.”

Anh đột nhiên hỏi cô: “Ngày đó, em cho người tới lấy mẫu máu của anh, còn lấy vài cọng tóc của anh, là... vì cùng Thiên Mặc và An Kỳ Nhi cùng nhau xét nghiệm?”

“Không có!” Lăng Vi kinh ngạc nhìn anh, nói: “Em không cho người lấy mẫu máu của anh... Chuyện này, không liên quan gì đến anh! A... Nhất định là Thiên Mặc!”

Nói xong, Cô đột nhiên lại cảm giác không đúng! “Nha ——” vội vàng che môi lại: “Chuyện này... vẫn có thể có liên quan đến anh.”

Nàng đưa ngón tay chỉ vào sợi dây chuyền...

Dây chuyền này, Diệp Đình cũng có một sợi! Trời ơi... Thiên Mặc, An Kỳ Nhi và Diệp Đình... là gì... quan hệ gì?

Lăng Vi lập tức liền ngồi không yên, đưa tay kéo anh: “Đi đi đi”, đi đến phòng hóa nghiệm xem một chút! Em không chờ được rồi! Em phải đi kiểm tra! Trước tiên em phải biết kết quả!”

Chương 1132: Cấp bách-----bị đánh lén (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không nghĩ tới, trời đất xui khiến... Lại đem mẫu máu của Diệp Đình, Lý Thiên Mặc và An Kỳ Nhi mang đi hóa nghiệm!

Lăng Vi vô cùng kích động, hai người đang đi đến phòng hóa nghiệm, đột nhiên có điện thoại của ông nội Diệp Lương Sơn.

Lăng Vi bất mãn bắt máy: “Ông nội! Ông bây giờ cùng lão Nhan đi đâu? Khi nào quay về?”

Từ buổi triển lãm ở nhà, không biết lúc nào lão gia tử và nhan lão gia tử đi chung hướng, hai người hẹn nhau cùng đi một vòng thế giới, chuyện này cũng đã mấy tháng! Vẫn chưa có trở lại...

Diệp lão gia tử cười “Haha”: “Chúng ta có thể tự do tự tại, con chớ lo lắng không đâu. Cái gì đó, ông gọi điện về là để báo tin bình an cho các con, cái lão quỷ đó còn chờ ông đây, Nói cho con cái này về “lão già kia”! Lại yêu cầu nhảy Bungee ở chỗ cao nhất — — ông ta cũng không sợ mắc phải bệnh tim, tính ra... Ông liệu mình cùng ông ta một lần, ngày mai ông sẽ để cho ông ấy cùng ông leo đỉnh Everest, ha ha ha — — Ông để cho ông ấy vô cùng khó chịu, khó chịu! Chính là để ông ấy lột tẩy của ông!”

Lão gia tử cúp điện thoại, Lăng Vi trong lòng thờ dài! Lần trước triển lãm, nhan lão gia tử tới “lan mị” thảo luận chuyện hợp tác “Lão Niên Đại Bộ Xa”, Cô luôn muốn hỏi về chuyện sợi dây kia, kết quả, từ

hôm đó về sau, Nhan lão gia tử liền bị ông nội lừa đi, lần đi này chính là hết mấy tháng.

Lăng Vi buồn buồn đi theo Diệp Đình hướng về phòng giám định. Diệp đình nắm bàn tay nhỏ bé của cô... làm cho tâm tình thấp thỏm của cô được thư giãn không ít.

Đang lúc này, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền tới “Ầm — —” một tiếng nổ lớn! Lăng Vi cảm thấy sàn nhà dưới lòng bàn chân cũng đang rung chuyển.

Tiếp đến, tất cả báo động căn cứ cũng mãnh liệt kêu vang “ngao ngao”!

Lăng Vi và Diệp Đình hai mắt nhìn nhau, cô thấy tròng mắt đen của anh đột nhiên nguy hiểm híp lại.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ: “Hừ! Phải chăng có người đến đánh lén?”

Diệp Đình một cước đạp toang cửa phòng họp, anh kéo cô chạy vọt vào phòng họp, bọn họ tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài: “Là tổ chức sát thủ”

“Bọn họ đến tìm An Kỳ Nhi?” Tim của Lăng Vi như muốn nhảy tới cổ họng.

“Ầm-----” lại là một tiếng nổ lớn! tựa như đất rung núi chuyển! Trước mắt bao phủ bởi một mảnh khói màu đen cuồn cuộn...Mùi khói súng lập tức xông vào mũi, Lăng Vi vội vàng ngừng thở, bịt mũi.!

“Lạch tách, lạch tách, lạch tách-----” Bên ngoài có hai trực thăng quân sự, đang tập kích cuốn khói đen, hướng về phía phòng thí nghiệm bắn lạc đạn.

“Đi mau!” Diệp Đình bảo vệ đầu Lăng Vi, nhanh chóng dẫn cô rời phòng họp. Dưới chân là một trận rung động hỗn loạn, Lăng Vi đứng cũng không vững. Đột nhiên, Quân Dương la lớn: “Tất cả nhân viên trong căn cứ, toàn bộ đi đến phòng họp lớn số ba!”

Diệp Đình biết bên dưới phòng họp số ba có mật đạo.

Anh vừa rồi kéo Lăng Vi, chính là muốn đi đến phòng họp số ba.

Lăng Vi hỏi anh: “Tổ chức sát thủ làm sao biết An Kỳ Nhi tới nơi này? Là do trong đầu cô ấy có gắng tẩm chip có hệ thống theo dõi sao?”

Diệp Đình lắc đầu: “Không hẳn là vậy, Trong đầu An Kỳ Nhi có gắng tẩm chip thật, nhưng là lúc cô ấy sinh ra không lâu liền bị gắng tẩm chip vào đầu, lúc đó công nghệ theo dõi không có mạnh mẽ như vậy. Hơn nữa, An Kỳ Nhi sau khi bị chúng ta bắt, tất cả thiết bị theo dõi đều bị chúng ta lấy ra.”

“Đúng...anh nói có lý. Lăng Vi nói: “Hơn nữa, An Kỳ Nhi bây giờ cũng không có ở đây...Nếu như những sát thủ này theo dõi An Kỳ Nhi, thì không thể tới nơi này....Vậy bọn họ làm sao biết vị trí của căn cứ?”

Diệp Đình thanh âm thật thấp ở bên tai cô nói: “Trong căn cứ có nội gián, có người tiết lộ bí mật!”

“Có nội gián? Là ai?”

“Àm...” mặt đất lại bị một trận rung chuyển kịch liệt.

Đột nhiên Lăng Vi khẩn trương: “Ông xã, có thể hay không liên quan đến hai sợi dây chuyền kia? Còn có anh, anh cũng có sợi dây chuyền kia! Nói như vậy...ông xã, anh và Lý Thiên Mặc cùng gặp nguy hiểm

sao!"

Chương 1133: Nữ thần xuất thủ, nói có là có (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình chớp mắt.

Anh đưa ta ôm cô, kiên nhẫn trấn an: “Đừng lo lắng, chúng ta rời khỏi nơi này trước, đã có một nhóm nhỏ trong bóng tối tiếp chiến, đừng sợ.”

Diệp Đình đưa cô đến cửa phòng họp lớn số ba, đột nhiên anh nói: “Em mau vào trong, anh phải đi lấy máy vi tính, trong máy có rất nhiều tài liệu quan trọng, không thể để bọn chúng lấy đi được.”

Lăng Vi biết, máy vi tính kia rất quan trọng, giống như mạng sống của anh vậy. Muốn vào thư phòng Quân Dương phải kiểm tra dấu vân tay mới có thể đi vào, người khác không có cách nào cầm giúp anh.

Nhưng là... máy tính ở đó, một lúc nữa bọn chúng nhất định sẽ đánh vỡ bức tường, đến lúc đó, bọn chúng sẽ tìm cách điều tra thông tin của Diệp Đình từ trong máy tính.

“Em đi cùng anh-----” Lăng Vi kéo tay anh, muốn cùng đi với anh.

Diệp Đình đưa tay ngăn cô lại: “Em đi sẽ không tiện, ở đây chờ anh.”

Diệp Đình đưa cô đẩy tới cửa phòng họp lớn số ba, Quân Dương đã ở cửa nắm lấy tay Lăng Vi, Lúc này Diệp Đình mới xoay người trở về thư phòng Quân Dương.

Tuy nhiên, lúc này....Lăng Vi đột nhiên nhận ra một vấn đề lớn, đáng sợ----- kết quả xác định mẫu máu của Lý Thiên Mặc, An Kỳ Nhi, và Diệp Đình vẫn còn ở phòng hóa nghiệm! Kết quả này, nhất định không thể tiết lộ ra ngoài! Nếu không, tổ chức sát thủ, thậm chí toàn thế giới đều biết ba người bọn họ có mối quan hệ không thể tách rời!

Đầu Lăng Vi như tê dại, nếu để cho tổ chức sát thủ lấy được kết quả giám định thì Lý Thiên Mặc, An Kỳ Nhi và Diệp Đình sẽ không có ngày nào được an toàn!

Nhất Là Thiên Ma, sẽ bị dính vào vô vàng tai ương! An Kỳ Nhi đã là một sát thủ, Diệp Đình biết đối phó với kẻ thù. Mà Thiên Ma thì cái gì cũng không biết.

Tim Lăng Vi như đập loạn “đùng đùng”. Cô phải bảo vệ Thiên Mặc!

Cô phải đi lấy kết quả giám định, dù không lấy được nhất định cũng phải tiêu hủy nó!

Quân Dương đang kéo tay Lăng Vi, đột nhiên thấy sắc mặt của cô trở nên hoảng sợ khác thường, tiếp đến, cô hất tay anh ra, nhanh chân chạy, vừa chạy vừa nhìn về hướng anh nói lớn: “Tôi đi lấy kết quả giám định mẫu máu!”

Quân Dương lập tức đuổi theo cô: “Chị dâu-----chờ tôi!” Kết quả, còn chưa đuổi kịp cô, đột nhiên bị mấy tiểu phụ tá đụng phải: “Lão đại, anh đi đâu? đi mau -----”

Quân Dương bị ấy tiểu phụ tá ép buộc chạy. Quân Dương liền nổi lên nóng giận, anh dùng sức kêu: “Mọi người đến phòng họp số ba trước, tôi phải đi tìm chị dâu! Anh tôi đã giao chị ấy cho tôi, tôi không thể để chị ấy một mình chạy ra ngoài! “

Mấy tiểu phụ tá hoàn toàn không để ý anh nói gì, mạnh tay kéo anh chạy về phòng họp số ba. Bên tai đều là tiếng nổ “Ầm Ầm” Dưới chân mặt đất rung chuyển không ngừng. Bọn họ căn bản là không nghe được Quân Dương nói gì, cũng không để ý được nhiều như vậy. Một lòng chỉ nghĩ, nhanh đưa Quân Dương đến nơi an toàn.

Lăng Vi chạy nhanh tới phòng hóa nghiệm, đến cửa phòng cô từ cửa sổ nhìn lướt vào phòng, chỉ thấy bác sĩ đang giơ báo cáo hóa nghiệm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào kết quả hóa nghiệm. Tên bác sĩ này đang rất hưng phấn vừa kêu vừa nhảy nhưng nét mặt hưng phấn của hắn có chút hung ác.

Lăng Vi ngay lập tức phát hiện có gì đó không đúng-----

Tên bác sĩ có vấn đề, tại sao kết quả hóa nghiệm lại làm hắn hưng phấn đến như vậy?

Lăng Vi một cước đạp mở cửa phòng: “Đưa kết quả hóa nghiệm cho tôi!” thanh âm của cô lạnh như băng.

Tên bác sĩ kia đang hưng phấn khua tay múa chân đột nhiên bị tiếng quát chói tai của Lăng Vi làm cho giật mình đứng tại chỗ.

Chương 1134: Nữ thần xuất thủ, nói có là có (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt của hắn ta vẫn còn hưng phấn, thời điểm hắn nhìn Lăng Vi, trong mắt hắn sự hưng phấn vẫn còn hiện rõ.

Tên đó nhìn Lăng Vi rồi đột nhiên nhìn về phía trực thăng quân sự bên ngoài, hiển nhiên có chút nóng nảy.

Lăng Vi đột nhiên biết: “Anh chính là nội gián? Anh là người của tổ chức sát thủ?”

Tên bác sĩ đột nhiên” Hừ "" một tiếng: “Tôi không phải là người của bọn họ, tôi chẳng qua bán kết quả này cho bọn họ với giá cao hơn. Tuy nhiên, kết quả này vừa mới có, tôi còn chưa kịp cùng bọn họ trao đổi. Cô muốn ngăn cản tôi sao?”

Đột nhiên, tên bác cười một cách lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào bụng Lăng Vi: “Dựa vào cô, một phụ nữ đang mang thai sao? Cô tốt nhất là đi xa một chút, tôi không muốn sát hại một xác hai mạng người!”

Lăng Vi cười lạnh: “Anh có bản lĩnh đó sao?”

Tên bác sĩ cũng cười lạnh nhìn cô, tay hắn nắm chặt kết quả giám định, nhanh chân chạy về phía cửa sổ. Cửa sổ của phòng hóa nghiệm cũng bị bể, hắn muốn cầm kết quả báo cáo này lao ra ngoài, sau đó leo lên trực thăng của tổ chức sát thủ, hắn có thể đem phần báo cáo này đổi lấy tiền xài cả đời không hết.

Lăng Vi thấy hấn chạy, lập tức hô to “Bạo Phong! Bắt hấn!” Đối phó với loại tiểu nhân này, có cần cô phải xuất thủ không?

“Nhóm bốn người.” Bạo Phong lập tức tiến vào phòng hóa nghiệm!

Tên bác sĩ thấy có bốn người tiến vào, hấn lặ lặ tức luống cuống....liền chạy một về phía cửa sổ.

Lăng Vi lập tức đẩy ngã một dụng cụ điện tử trên cao, dụng cụ điện rơi xuống đập vào đầu tên bác sĩ-----

“Ầm-----” Một tiếng vang thật lớn, tên bác sĩ che đầu, hai mắt trợn lên, ngay lập tức bị bất tỉnh. Hấn ta lão đảo ngã xuống đất...

Lăng Vi không nói gì....Đối phó với loại tiểu nhân này, quả nhiên cô cần phải như vậy...

Lăng Vi buông tay: “Không còn cách nào khác, chính xác là như vậy.”

Cô bước nhanh tiến về phía tên bác sĩ: “Mau đem báo cáo giám định đến cho tôi.” cô nói với bốn người Bạo Phong.

“Phu nhân...” Bạo Phong số bốn: “Thám tử Conan”, tiện tay nhặt lên báo cáo giám định, kết quả...

Anh giờ báo cáo giám định nói: “Báo cáo giám định đã bị hủy....bên trên chữ không thấy rõ.”

Anh đưa báo cáo lấy được đến trước mặt Lăng Vi, cô đi lên nhìn lướt qua....tại vị trí ghi kết quả giám định không biết bị nước thuốc gì làm cho cháy hòng..

Tên bác sĩ này cũng thật đê tiện! Khi hắn nhìn thấy nhóm Bạo Phong bước vào đã len lén lấy thuốc làm hỏng kết quả báo cáo này!

Lăng Vi nói: “Đưa hắn và máy vi tính của hắn đi...”

Hắn ta phá hủy tờ giấy này thì có lợi ích gì? Không biết chồng cô làm cái gì? Thế giới mạnh nhất hắc đạo! Duy nhất!

Máy tính của anh cài đặt bao nhiêu mật mã, Diệp Đình nhất định có cách phá giải.

Lùi ngàn bước mà nói. Nếu như không lấy được kết quả, chúng ta có thể tiến hành hóa nghiệm lần nữa, Chỉ là...kết quả này nhất định không thể để lọt vào tay tổ chức sát thủ là được.

Lăng Vi cùng nhóm Bạo Phong chạy tới phòng họp lớn số ba, sau lưng đột nhiên truyền tới: “Ầm “ một tiếng súng vang lên. Lăng Vi hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy số hai Kim Trạch đang giơ súng bắn trúng một người phụ nữ mặc đồ đen.

“Có một bộ phận sát thủ xông vào, đi mau-----” Số một Chân Dung vác tên bác sĩ, bảo vệ Lăng Vi chạy về hướng phòng họp lớn số ba, ngoài ra ba người còn lại rút rút giơ súng, lui ngược lại bảo vệ cô.

Lăng Vi nhìn Kim Trạch, Tiểu Khải và Đan Quá, đột nhiên cô cảm thấy an tâm. Có bọn họ ở đây, cô không sợ.

Lăng Vi ôm chặt máy vi tính, lúc cô chạy đến cửa phòng họp lớn số ba đột nhiên thấy Diệp Đình trong tay xách máy vi tính bước nhanh tới.

Lăng Vi nhìn anh cười, nhưng Diệp Đình nhíu mày nói: “Không phải để em tới phòng họp số ba sao? Em đã chạy đi đâu thế?”

Lăng Vi hất cằm, đắc ý: “Em bắt được nội gián! Chính là cái tên bác sĩ đã bán đứng chúng ta, anh ta muốn bán kết quả giám định cho tổ chức sát thủ.”

Chân mày Diệp Đình như cau lại, biểu tình phức tạp cườì: “Em đó...”

Chương 1135: Cậu là mặt trời trong tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Câu kia của anh: “Em đó....” Tràn đầy sự bất lực cùng trách phạt ngọt ngào.

Diệp Đình nắm tay Lăng Vi: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước, bên ngoài giao cho nhóm bóng tối đối phó.”

Lúc Lăng Vi xuống trực thăng, cô lập tức bị mù mịt, bởi vì...cô phát hiện....Đây không phải là cái trụ sở mới vừa rời kia sao?

Nhưng...tại sao không có bất kỳ dấu vết bị pháo súng tấn công?

Quân Dương nín cười, giới thiệu cho bọn họ: “Đây là căn cứ số hai của em...Cấu tạo bề ngoài và nội bộ hoàn toàn giống căn cứ số một.”

Lăng Vi kinh ngạc “Hả?”: “Quân Dương, chú thật có tiền...”

Quân Dương cười to thoải mái: “Bây giờ từ kia đến kia, giống như căn cứ này, em còn có ba cái.”

“Phốc ----” Đây không phải là có tiền, đây là có quá nhiều tiền a...

Quân Dương tranh thủ thời gian để cho mọi người làm việc, anh vốn không nghĩ tới cái tên bác sĩ lại bán đứng bọn họ.

Cái tên đó, nhưng... anh ta là bạn cùng trường thời đại học, lúc ấy

nhân phẩm anh ta rất tốt, không thể nói là tốt hơn, tại sao đột nhiên lại biến thành loại người như thế này.

Quân Dương khó chịu đi đến phòng cứu thương, trong phòng cứu thương người bạn học kia đang nằm.

Đầu của người đó bị đập rách một mảng lớn, bác sĩ đang xử lý vết thương cho hắn ta, chuẩn bị kim khâu.

Lúc này, hắn ta đã tỉnh lại.

Quân Dương đi tới đứng cạnh hắn, trong người đầy phức tạp, ưu tư khó chịu.

Tên bác sĩ đó cười lạnh, làm bộ không để ý tới biểu tình của Quân Dương.

Quân Dương trong lòng khó chịu đến sắp hít thở không thông, hai mắt anh đỏ thắm hỏi hắn: “Tại sao cậu lại bán đứng chúng tôi? Chỉ vì chút tiền đó sao? Dương Tình Minh! Tôi có bao giờ bạc đãi cậu chưa?”

Hoàn cảnh Dương Tình Minh đặc biệt khó khăn, lúc lên đại học chính là dựa vào sự tài trợ của Quân Dương, từ đó trở đi anh ta trở thành bạn thân nhất của Quân Dương, Quân Dương đem tiền cùng anh ta hợp chung một chỗ, Mỗi tháng, Quân Dương giành năm ngàn, Dương Tình Minh giành năm trăm.

Chính là loại quan hệ này, Quân Dương vốn dĩ không để bụng. Sau khi tốt nghiệp, Quân Dương bán độc quyền sáng chế, sáng lập căn cứ cho riêng mình. Dương Tình Minh tính cách có chút tự ti, anh ta vốn được một sở nghiên cứu nhìn trúng, nhưng anh ta và những đồng nghiệp khác tính cách bất hòa, anh ta chủ động từ chức. Sau

đó, vẫn không tìm được đơn vị phù hợp.

Quân Dương liền đưa ra một mức giá cao, để cho anh ta tới căn cứ của mình. Trước đây, Dương Tình Minh ở bên ngoài sở nghiên cứu, lần cao nhất cộng cả tiền lương lẫn tiền thưởng, một tháng cũng chỉ nhận được mười tám ngàn. Quân Dương mời anh ta đến căn cứ, mỗi tháng cho anh ta năm chục ngàn. Một năm 12 tháng, 600 ngàn tiền lương.

Quân Dương thật không hiểu nổi...Anh đối với anh ta hết lòng hết dạ...anh ta lại nhẫn tâm bán đứng anh?

Bạn bè của anh rất nhiều, giống như vậy cũng không phải số ít, anh cũng từng giúp đỡ không ít bạn bè. Nhưng là...không có ai giống như Dương tình Minh...

Quân Dương thật sự buồn...

Vết thương trên đầu Dương Tình Minh hẳn rất đau, anh ta cau mày nói với Quân Dương: “Tôi không muốn nhìn thấy cậu, phiền cậu ra ngoài trước.”

Quân Dương cực kỳ thất vọng nhìn anh ta: “Cậu không muốn thấy tôi? Thế tôi liền muốn nhìn thấy cậu sao? Tôi làm gì có lỗi với cậu, để cậu lại đối xử với tôi như thế này?”

Dương Tình Minh nhắm mắt, trên mặt bắp thịt cũng bởi vì chịu đựng mà run lên dữ dội.

Đột nhiên anh ta mở mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Quân Dương: “Đừng đem ánh mắt thương xót của cậu để nhìn tôi! Lão tử hận nhất chính là điệu bộ “đại từ đại bi “của cậu. Hàng ngày cậu không giúp đỡ cái này thì là giúp đỡ cái khác! Cậu cho như vậy là vĩ

đại lắm sao? Cậu có bao giờ nghĩ đến trong lòng của những người phải nhận sự giúp đỡ cảm thấy như thế nào không? Cuộc sống của tôi luôn phải núp dưới cái bóng của cậu.”

Chương 1136: Cậu là mặt trời trong tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cậu biết tôi luôn cảm giác tự ti về bản thân, đều tại cậu chèn ép mà ra! Đều là từng ngày, từng ngày tích lũy mà thành! Vốn dĩ từ ngày đầu tiên lên đại học cậu anh liền mang hào quang là tâm điểm của tất cả, bất kỳ hạng mục thí nghiệm nào, cậu cũng luôn đứng nhất! Còn tôi ư...Vạn năm vẫn mãi mãi đứng thứ hai! Biết tại sao sau đó ngay cả vị trí thứ hai tôi cũng không cần không? Bởi vì, tôi chỉ muốn cách xa cậu một chút!

Quân Dương lòng như bị dao đâm một nhát...Môi anh run run, nhìn Dương Tình Minh: “Nếu cậu hận tôi như vậy, tại sao còn muốn kết bạn với tôi?”

Dương Tình Minh nhìn anh như một kẻ ngốc: “Bởi vì cậu có tiền! Bởi vì cậu có thể giúp tôi! Tôi chính là kẻ hèn mọn như vậy! Một bên hận cậu, môn bên dùng tiền của cậu! Nư vậy tôi mới cảm thấy thoải mái hơn! không lúc nào tôi không muốn trả thù cậu!”

Sắc mặt của Dương Tình Minh vì giận dữ mà đỏ!

Anh ta căm tức nhìn Quân Dương, thanh âm lạnh lẽo như băng: “Đừng tưởng rằng tôi không biết trong lòng cậu đang toan tính những gì! Cậu đối tốt với chúng tôi, chính là muốn lợi dụng chúng tôi! Muốn lợi dụng đầu óc của chúng tôi! Muốn lợi dụng kiến thức của chúng tôi! Chính cậu là người sáng lập ra căn cứ, cậu cần người tài năng, chính cậu không có năng lực! Cho nên, cậu liền dùng mọi cách lấy

lòng chúng tôi! Cho là chỉ cần chút tiền là có thể mua được chúng tôi sao? Cậu có phải quá ngu ngốc rồi hay không?

Lòng Quân Dương đau, rất đau....Đau đến nỗi đứng cũng không vững, tâm trí của anh như rơi vào một mảnh bóng tối.

Dương Tình Minh....là một cái tên đẹp, rất hay rất ý nghĩa, là bầu trời ánh sáng che phủ anh ta!

Chính Hiền từ ngoài cửa chạy vào thật nhanh, ôm lấy Quân Dương: “Anh... Đừng nghe anh ta nói bậy bạ! Anh là người tốt. Tiểu Ninh, Tiểu Quân bọn họ tới bây giờ không hề nghĩ như vậy.”

Ngoài cửa, bạn bè của Quân Dương ríu rít đi tới an ủi anh: “Không phải tất cả mọi người đều giống như Dương Tình Minh, Quân Dương, Bọn tớ sẽ không phản bội bạn. Chúng tớ biết bạn là người tốt. Nói ra thì anh ta là tiểu phụ tá ở đây, cũng là bạn học chung thời đại học. Chính là vậy, mới vừa rồi còn cố gắng mang anh ta về phòng họp lớn số ba.”

Quân Dương biết, bọn họ đây đối tốt với anh là thật, Ngay cả khi dao kề ở cổ, bọn họ cũng sẽ không bán đứng anh.

Tuy nhiên, Quân Dương vẫn cảm thấy không hiểu, anh vốn tâm cơ hiền lành, một lòng chỉ muốn giúp đỡ người khác, lại không nghĩ rằng...anh ta lại hành động như vậy, không chỉ bị người phỉ nhổ mà còn tự biến mình thành kẻ phạm tội....

Chính Hiền đau lòng ôm Quân Dương: “Anh, không phải tất cả mọi người đều giống như anh ta...Anh, anh không thể vì Dương tình Minh như vậy mà để cuộc sống của mình tràn đầy bóng tối, em là ánh sáng của anh a!”

Quân Dương đưa mắt nhìn cô, Chính Hiền lo lắng chăm chú nhìn anh.

Cô còn nói: “Anh, anh có nhiều bằng hữu như vậy, bọn họ đều là mặt trời trong cuộc sống của anh...Trên thế giới này, cho dù thiếu ai...Trái đất cũng sẽ không thay đổi. Anh vẫn còn có mọi người a!

Các bằng hữu của Quân Dương vây quanh anh: “Đúng vậy, Quân Dương,cậu đừng đau lòng nữa. Vì loại người như anh thật không xứng đáng!”

Quân Dương bị đoàn người vây quanh, đi ra phòng cứu thương. Lúc anh đi ra, đã thấy Diệp Đình, Lăng Vi, Lôi Tuấn, Lôi Đình, Tần Sanh, Thê Nhã, Hàn Yến, Hoa Đào đều đang nhìn anh cười.

Diệp Đình đưa tay vỗ vai anh, trịnh trọng nói: “Nếu cậu không phải là người tốt, thì Diệp Đình tôi đây làm sao cùng cậu làm anh em?”

Quân Dương ngay lập tức liền cười: “Tự đại cuồng!” (ý chỉ tự tự đề cao giá trị bản thân). Người này mở miệng sẽ để cho người phá công.

Lăng Vi cũng cười nói: “Ông xã ta, ngay cả nghiêm túc nói xằng bậy đều là để cho

“Ha ha----” tất cả mọi người đều cười lên, Lôi Tuấn vỗ vai Quân Dương, nói: “Tiểu thất a! cậu là người có tính cách tốt nhất trong mười người tiểu tổ chúng ta, tâm cơ hiền lành. Anh ngưỡng mộ cậu nhất.”

Hàn Yến cười ôn hòa nói: “nhanh làm việc đi, mạng của anh còn nằm trong tay tiểu tử nhà cậu đó”

Thẻ Nhã đưa tay tóm lấy gương mặt tuần tú của Quân Dương: “Để ta nhìn tiểu đệ một chút, lòng chính là chân thực nha.”

Mọi người bên trái một câu, bên phải một câu ồn ào vây quanh Quân Dương.

Tần Sanh đột nhiên che chở vai, nói: “Tôi không nói, không có nghĩa là không tồn tại...Tóm lại, lời bọn họ nói chính là lời ta muốn nói...Tổng kết xong.”

Chương 1137: Kết quả giám định mẫu máu-----vạch trần!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quân Dương ngà ngà say, cũng tốt....Anh có nhiều bạn bè như vậy, nhiều bằng hữu như vậy, hơn nữa, anh còn có một người vợ rất tốt...

Lòng Quân Dương tràn đầy ủy khuất và ấm áp dâng lên ngực.

Anh đột nhiên vỗ ngực, kêu lên: “Ồ...Tôi đột nhiên nghĩ tới một người, đã lâu không có nghiên cứu đề tài! Đi, đi thôi---- Thí nghiệm này nếu thành công, Mỗi người chúng ta có thể nhận được hai trăm ngàn!”

“WoW-----cái này được nha!” “ Quân Dương và tất cả mọi người đều kích động!

“Quân Dương, Quân Dương...! Cậu muôn ngàn lần không thể không cần chúng tôi....Còn là hỗ trợ rất tốt ha ha....Chúng ta sẽ nổi tiếng, cạn ly... tay trắng xây dựng sự nghiệp, làm giàu kinh tế gia đình!”

Lăng Vi囍, đột nhiên nghĩ tới câu: “”Nông thôn làm sao mới có thể giàu đây? Ít sinh con trồng nhiều cây! Nông thôn làm sao mới bắt kịp, ít sinh con nuôi chó gấu...”

“Ha ha ha ——” cô vừa nói xong, mọi người đều vui vẻ tiền ngưỡng hậu hợp. Hoa Đào đại đại liệt liệt bổ xung một câu: “Tin Xuân ca,

được sống mãi, sinh nam sinh nữ đều giống nhau...”

Ngoài cửa, cười cười nói nói. Bên trong, đầu Dương Tình Minh vô cùng đau đớn... Anh biết, tiền đồ của anh đã bị hủy hoại, Quân Dương nhất định tống anh vào tù...

Thanh xuân của anh không còn nữa, miếng ngon trong tay cũng mất rồi... Nếu như, Anh không tham lam... anh còn có thể cùng những người bạn kia như vậy hay không? Ngày ngày vui vẻ, ổn định kiếm tiền, chăm sóc gia đình, hiếu thuận với ba mẹ...

Tuy nhiên, anh không hối hận về những gì anh đã làm với Quân Dương, bởi vì, trong lòng anh, không cho phép mỗi ngày nhìn người khác mạnh hơn anh! Cho dù hôm nay anh không phản bội Quân Dương, ngày mai, ngày mốt, cuối cùng cũng có một ngày, anh vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy!

Mọi người lại bắt đầu bận rộn với công việc: “Nhóm bóng tối” nhanh chóng gửi tin tức tới: “Lão đại, tổ chức sát thủ đã bị chúng ta đánh lui, tất cả tài liệu quan trọng cũng không bị hư tổn gì.”

“Được! Tôi lập tức cho người mang tài liệu qua, sau này tôi sẽ báo cho các anh biết địa điểm.”

Kết quả này, không nằm ngoài suy đoán của Diệp Đình, căn cứ của Quân Dương chứa đựng rất nhiều thành quả thí nghiệm quan trọng, bọn họ không thể không đề phòng trước, trước là dời đi, chính xác là không muốn để cho tiểu Vi, Chính Hiền, Kaya, Hoa Đào các cô ấy bị thương.

Nếu như mấy anh em bọn họ bây giờ chưa có gia đình, bọn họ một chắc chắn sẽ ở lại căn cứ trực tiếp chiến đấu với tổ chức sát thủ. Bởi vì, bây giờ bên người bọn họ đều có thêm người bên cạnh... Cho

nên, bọn họ làm chuyện gì, cũng phải đặt người mình yêu lên vị trí đầu tiên.

Lăng Vi ôm máy tính của Dương Tình Minh, thần thần bí bí kéo Diệp Đình vào phòng họp nhỏ.

Bên ngoài, Lôi Đình nói với Lôi Luấn: “Nhìn kìa, nhìn kìa. hai người họ... Em cũng không phải cố ý muốn nói bọn họ. Có cơ hội, liền chui vào phòng tối... Nghe thấy không, khóa cửa rồi, hai người cứ như vậy liệu sẽ có khi con không! Trời cũng chưa tối... Cũng đúng, ban ngày mới thấy rõ ràng được.”

Lôi Tuấn mặt đầy kinh hãi: “Tiểu Đình, từ lúc nào em trở nên không trong sáng như vậy?”

Lôi Đình “A” một tiếng: “Em nói gì sao? Sao lại em không trong sáng chứ?” Cô lập tức che miệng, ánh mắt không ngừng hướng về Lôi Tuấn nháy nháy nháy...

Lôi Tuấn chau mày, lắc đầu nói: “Phụ nữ đã lập gia đình thật là đáng sợ...”

Mỗi lần nghe Lăng Vi, Kaya, Hoa Đào nói chuyện phiếm, cũng có thể làm cho anh hộc ba lít máu, xem ra... Tiểu Đình và Chính Hiền liệu có bị ba vị “Đàn bà” (ý là con gái đã lập gia đình) làm cho hư.

Chương 1138: Kết quả giám định mẫu máu-----vạch trần!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Diệp Đình ở trong phòng nhỏ, bí mật nghiên cứu làm thế nào để giải được mật mã. Lăng Vi ngồi trên đùi Diệp Đình định cọ xát một cái: “Ông xã... Em có phải càng ngày càng nặng?”

Diệp Đình một tay gõ bàn phím, một tay ôm eo cô, tại hông cô nhéo một cái: “Tạm được... Cảm giác so với trước tốt hơn nhiều.”

Sau đó, tiến lại gần tai cô nói: “Tối hôm qua không phải đã nói rồi sao? Mập mập một chút mới có cảm giác.”

Lăng Vi đánh cùi chỏ vào ngực anh: “Giải mật mã nhanh lên! Trước kia đều là mấy giây liền tìm ra, bây giờ tại sao lại chậm như vậy?”

Diệp Đình bình tĩnh, cười nói: “Trước kia em không ngồi lên đùi anh...”

“Ờ... Chuyện này có thể trách em sao?” Lăng Vi cười cười xấu xa, cô còn cố ý ở trên trên đùi anh cọ cọ, Diệp Đình hít một hơi, hôn lên vành tai cô: “Em ngồi trong lòng anh, còn muốn anh phải làm việc, thật là không có nhân đạo.”

“Phải không?” Lăng Vi hôn lên môi anh một cái, vạch trần anh: “Anh không phải là không dám nhìn vào kết quả sao?”

Diệp Đình hôn cô, không để cho cô nói chuyện: “Em thông minh như vậy, sẽ dễ dàng thua thiệt, biết không?”

Lăng Vi hôn lên môi anh, nói: “Em đang ăn anh đó, anh là đang "Thua thiệt" sao?”

Diệp Đình nói: “Tối hôm qua em ăn cái đó chính là "Thua thiệt".”

“Vô lại!” Lăng Vi dùng sức cắn môi anh một chút, mặt cười gian xảo nói: “Không cùng anh làm náo nữa, mau mau giải mật mã, em muốn biết kết quả.”

Diệp Đình định tâm, hai tay gõ lên bàn phím: “lỗp bốp” một hồi liền gõ ra một khung đối thoại — — “Mật khẩu đã được mở, Bạn có muốn mở file dữ liệu hay không?”

Lăng Vi đưa tay gõ một cái trở về files.

Trong file dữ liệu này, có chứa rất nhiều tài liệu. Có kết quả xét nghiệm mẫu máu của các loài “Súc vật”, có dữ liệu về sự thay đổi trong tế bào người.

Lăng Vi chỉ hai chữ “Súc vật”, nói: “Ông xã, Thông tin cá nhân của anh chắc chắn ở trong này.”

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi nhìn anh toét miệng cười, đưa tay lên gương mặt đẹp trai của anh vỗ lên một cái: “Không tin anh mở ra xem thử. Không phải em nói anh là súc vật, về chuyện này, dựa vào trực giác của phụ nữ, em khẳng định Dương Tình Minh để thông tin của anh và Quân Dương ở trong này.”

Diệp Đình xem là thật, cầm chuột nhấp vào hai chữ “Súc vật”.

Xem kia! Là có thật!

Diệp Đình ngay lập tức thông báo với tiểu tổ bóng tối: “Nhanh chóng đưa tên súc sinh đó vào tù, đối với loại tiểu nhân này kiên quyết không thể giữ lại!”

Anh hiểu tính cách Quân Dương, không chừng người ta nói hai câu lời khen, anh lại không đành lòng.

Lần này anh trực tiếp thay Quân Dương làm chủ. Anh hiểu được loại người như Dương Tình Minh, anh bỏ qua cho anh ta lần này, đảm bảo anh ta sẽ có lần thứ hai! Vì nghĩ cho Quân Dương, anh kiên quyết không giữ lại quả bom hẹn giờ này!

Diệp Đình mở ra tài liệu, bên trong ghi chép kết quả hóa nghiệm của anh, An Kỳ Nhi và Lý Thiên Mặc -----

Diệp Đình đầu tiên nhìn vào kết quả của mình và An Kỳ Nhi.

Lăng Vi tròn to hai mắt nhìn chằm chằm hàng số: “Độ trùng khớp DNA là...99.99999%...” Cô ngay lập tức bỏ qua một đoạn, tầm mắt rơi vào chỗ cuối cùng, kết quả giám định...” Diệp Đình và An Kỳ Nhi sinh đôi cùng trứng.”

Lăng Vi bỗng giật mình! Cùng trứng sinh đôi! Lăng Vi trong nháy mắt lửa nóng bay lên! Máu trong người cô giống như lửa cháy, tựa như nóng bỏng!

Cô vốn là muốn biết An Kỳ Nhi cùng Thiên Mặc rốt cuộc có quan hệ gì... Không nghĩ tới trời xui đất khiến Diệp Đình và An Kỳ Nhi lại có

quan hệ ruột thịt, An Kỳ Nhi cùng Diệp Đình... Lại là sinh đôi cùng trứng sao?

Lăng Vi lập tức liền nghĩ: “Tin được không? Cái tên Dương Tình Minh đó, nhân phẩm đã không ra gì... Số liệu làm giả, cũng không thể là không có khả năng!”

Lăng Vi vội vàng nói: “Ông xã, anh có muốn giám định lại một lần nữa hay không?”

Diệp Đình trấn an cô, nói: “Không vội, trước tiên chúng ta xem kết quả của Lý Thiên Mặc.”

Chương 1139: Đại bầy rập! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình từ từ mở máy tính của anh và Lý Thiên Mặc ra.

Thấy kết quả giám định, Diệp Đình cười "hừ" một tiếng.

Lăng Vi nhìn màn hình, nhưng bên trong lại không viết gì.

Lăng Vi nhìn bộ dạng không nhanh không chậm của Diệp Đình, thật chán mà: “Chồng à, sao anh không nóng nảy gì hết vậy?”

Diệp Đình cười hỏi cô: “Vội cái gì?”

Lăng Vi đập bàn, la vội: “Có em gái sinh đôi anh còn không kích động?”

Diệp Đình giữ tay cô lại, cười nói: “Kích động cái gì? Còn chưa chắc là thật.”

“Ờ?” Lăng Vi nhú mày, nói: “Vậy báo cáo là giả? Hừ! Em đã bảo là giả rồi, hóa ra là giả thật.”

“...” Diệp Đình nén cười hỏi cô: “Em biết là giả sao? Giả chỗ nào?”

Lăng Vi nhếch miệng cười: “Em không nói cho anh đâu, dù sao em cũng biết là giả...”

Diệp Đình gõ trán cô: “Đồ heo ngốc! Em nhìn này,” anh chỉ vào màn

hình máy tính: “Dương Tình Minh viết ở đây là sinh đôi cùng trứng, nhưng sinh đôi cùng trứng thì khi thụ tinh chia làm hai phôi thai, nên giới tính giống nhau, hơn nữa, lớn lên nhất định cũng phải rất giống nhau.”

“Chỉ có thể là cùng giới tính?”

Diệp Đình gật đầu: “Chỉ có thể là cùng giới, không thể nào là một nam một nữ được, nếu quả thật là long phượng thai, thì chỉ có thể là sinh đôi khác trứng. Chuyện này người có chút thường thức cũng biết, nhưng tại sao Dương Tình Minh lại cố ý viết sai?”

“...” Lăng Vi làm mặt quỷ với anh: “Anh là đang nói em không có thường thức đó à...”

Cô nhéo bên hông Diệp Đình, Diệp Đình cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang lộn xộn của cô.

Lăng Vi phát giận xong, không trách được người này nửa điểm nóng nảy cũng không có.

Cô hàm hừ nói: “Chuyện này không thể trách em, kể từ khi mang thai hai bảo bối, trí thông minh của em như bị chó ăn rồi, càng ngày càng không tốt. Có khi muốn nói với anh, vừa xong câu trước, câu sau đã quên rồi...”

(Đại Bảo, Nhị Bảo mất hứng, bọn con không ăn trí thông minh của mẹ, mẹ à, trước mặt ba mẹ đã từng có lúc nào thông minh?)

Diệp Đình nói: “Em đang mang thai long phượng, ngay cả điều này cũng không biết, thật đáng đánh.”

Lăng Vi mếu máo ôm cổ anh làm nũng: “Người ta sai rồi, hoàng

thượng tha mạng...”

Diệp Đình hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Tha cho em, buổi tối lo làm ấm giường cho trầm.”

“Phụt haha ---- nô tì tiếp chỉ.” Cô cười hì hì hôn lên mặt anh: “Chồng này, tại sao Dương Tình Minh lại muốn báo cáo như vậy nhỉ? Muốn lừa anh sao?”

Diệp Đình cười nói: “Lừa em còn được, lừa anh thì...”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi nhéo anh: “Anh đừng nói nữa! Em ghét anh! Bình thường em là một người rất thông minh đấy... Chỉ là không biết chuyện này thôi!”

Diệp Đình hôn lên mặt cô, đặt cằm vào vai cô, suy nghĩ nói: “Chuyện này, anh sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Anh cầm lấy bút bên cạnh máy tính, nhìn tờ giấy trắng, nói: “Dương Tình Minh này... biết rõ chúng ta chỉ cần nhìn là thấy kết quả này là giả, tại sao còn muốn làm ra một báo cáo như vậy? Kết quả giám định giả thế này cũng quá rõ ràng, cậu ta biết rõ anh có thể giải được mật khẩu máy tính mình...”

Ánh mắt Lăng Vi chột sáng: “Báo cáo bị hủy, cấp trên viết gì chúng ta cũng không biết, em đoán cậu ta sẽ không đưa báo cáo giả cho tổ chức sát thủ xem đâu? Bọn họ không ngu ngốc đến thế...”

Cô nói xong, cũng tự nhận thức chính mình...

Diệp Đình nhìn cô cười, anh cười đến gió xuân lay động, Lăng Vi giận rồi!

Lăng Vi trừng mắt nhìn anh, nói: “Em còn tưởng rằng, trong mấy tính cậu ta hẳn là sẽ gần sát chân tướng rồi, không nghĩ tới ở đây vẫn còn giả nữa.”

Chương 1140: Đại bầy rập! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đôi mắt Diệp Đình đen thẳm, híp lại nói: “Cậu ta viết cái này, là để cố tình cho chúng ta xem, vì trong trụ sở, trừ anh, không ai có thể mở được mật mã cậu ta đã thiết lập.”

Lăng Vi nhú mi: “Làm sao cậu ta biết anh có thể giải được mật mã của mình? Thân phận hacker của anh, cũng không mấy người ngoài biết!”

Diệp Đình vẽ vòng tròn trên giấy, nói: “Trong trụ sở, việc anh là cao thủ máy tính không phải là bí mật... Em quên lần trước lúc ở trước phòng phẫu thuật, An Kỳ Nhi đã nói thiết lập mật mã kết sắt thì có tác dụng gì, Diệp lão đại của các người chỉ mấy giây có thể mở được, An Kỳ Nhi làm sao mà biết anh là cao thủ máy tính, thân phận mà anh chưa từng tiết lộ qua.”

Trái tim Lăng Vi căng thẳng: “Cô ấy biết anh là cao thủ máy tính? Sao lại cố ý nói ra?”

Lăng Vi cảm thấy mình nghĩ mọi chuyện rất đơn giản.

Diệp Đình chưa trả lời, cô đột nhiên lấy điện thoại ra gọi cho nhóm bóng tối: “Trước tiên đừng động đến Dương Tình Minh!”

Anh nói với Lăng Vi: “Chờ đã, để anh suy nghĩ thật kỹ chuyện này.” Những ngày qua, anh bận quá nhiều việc, chuyện này anh chưa cần thận nghĩ.

Một lúc lâu sau, Diệp Đình nói: “An Kỳ Nhi cũng có một cái dây chuyền... Điều kiện tiên quyết để lấy dây chuyền ra là để Quân Dương làm phẫu thuật... Nhưng, em thử suy nghĩ xem, một sát thủ, biết trong đầu mình có chip, còn cố ý va chạm đầu, luôn vu cho Tứ ca làm gì đó trong đầu mình là sao?”

Lăng Vi cau mày, nghĩ không ra.

Diệp Đình nói: “Cô ta là cố ý muốn để chúng ta thấy dây chuyền. Sợi dây chuyền này rất có thể không phải của cô ấy... Mục đích lấy dây chuyền ra là để tìm người có dây chuyền khác... Trong chuyện này nhất định có bí mật! Hiện tại, mục đích của An Kỳ Nhi đã đạt được, thân phận của Thiên Mặc đã bị tổ chức sát thủ biết rồi...”

“Chồng, vậy Thiên Ma có bị nguy hiểm không?”

Diệp Đình nói: “Em không phát hiện, hai ngày nay em không gặp cậu ấy sao? Anh đã sớm phái người đưa cậu ấy đến tổng bộ của nhóm bóng tối. Tổ chức sát thủ đột nhiên đến tập kích chúng ta, rất có thể là vì sợi dây chuyền của Thiên Mặc.”

Lăng Vi khẩn trương: “Chồng, họ không biết a cũng có một sợi sao?”

Diệp Đình hí hửng nói: “Anh chưa từng tiết lộ thì sao họ biết, trên thế giới này, không phải ai cũng đơn thuần như Thiên Mặc.”

“Chồng, vậy dây chuyền cất giữ bí mật trọng yếu gì? Anh đã từng nghiên cứu qua chưa? Anh có muốn xem sợi dây chuyền Thiên Mặc đã hủy?”

Diệp Đình không nói gì, ánh mắt khó dò.

Anh tựa như không nghe thấy lời Lăng Vi hỏi: “An Kỳ Nhi lấy sợi dây chuyền ra, một mặt muốn tìm người giữ sợi dây khác, một mặt muốn chúng ta buông lỏng cảnh giác với mình... Cô ta còn cố ý tiết lộ anh là cao thủ máy tính.. Từ ngày bị chúng ta bắt được, cô ta đã bố trí một cái bẫy lớn rồi!”

Lăng Vi suy nghĩ tim đập càng nhanh!

Chương 1141: Người của tôi, không nhất định phải chiếm tiện nghi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đột nhiên nói: “Chồng, An Kỳ Nhi xấu xa như vậy, Tứ ca ở chung với cô ta liệu có nguy hiểm không?”

Diệp Đình nói: “Tứ ca biết mà, em không cần lo. Giờ anh đang nghĩ, báo cáo giám định của Dương Tình Minh này là muốn tiết lộ điều gì với anh? Cậu ta biết chỉ có anh mới có thể mở được máy tính mình, nhất định trong máy có tin gì quan trọng!”

Lăng Vi nhíu mày: “Giờ Dương Tình Minh hôn mê bất tỉnh, chúng ta chỉ có thể dựa vào mình để điều tra...”

“Chồng, nếu cậu ấy biết trong trụ sở chỉ có anh làm được thì nhất định sẽ dùng cách gì đó để lưu lại dù chỉ một ít đầu mối cho anh.”

“Đúng: “ Diệp Đình cẩn thận suy nghĩ chuyện này, anh cầm lấy bút, chấm lên giấy, một bên suy nghĩ: “Cậu ta cố ý viết một ngày nghỉ giám định kết quả chính là muốn nói cho anh biết một bí mật! Nhưng lại sợ chịu sự uy hiếp của tổ chức sát thủ, nên không dám nói...”

Diệp Đình viết mấy chữ trên giấy: “Cùng trứng, sinh đôi... nội ứng cho người khác...” Ánh mắt Diệp Đình bỗng nhiên sáng người: “Cùng trứng, sinh đôi” chính là mấu chốt ở đây.

Diệp Đình ném bút, ngón tay đặt trên bàn phím, anh gõ phím, quả nhiên --- tìm được một giấy tờ được mã hóa!

Diệp Đình cầm chuột, mở tài liệu này ra, thấy bên trong có bảy mục.

Anh lần lượt mở ra, kết quả, bên trong không có chữ gì...

“Đều trống không? Sao bên trong lại không có chữ?” Lăng Vi cau mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Diệp Đình vừa gõ bàn phím, vừa nói: “Để anh khôi phục văn bản chi tiết.”

Anh gõ hồi lâu, kết quả đều không có gì.

Diệp Đình tắt đi... đặt tay lên cằm, ngưng mắt suy nghĩ dụng ý của Dương Tình Minh.

Lúc này, Lăng Vi đột nhiên cầm tay anh: “Chồng! Em biết rồi!”

Cô nhặt bút giấy trên bàn lên, một tay chỉ vào máy tính: “Chồng, anh nhìn 7 mục tài liệu này đi, thứ nhất xerox, thứ hai itunes, thứ ba attach, thứ tư order...”

Cô vừa chỉ vừa nói vào thứ năm, sáu, bảy (jessica, update, nmlgb)

“Chồng, anh xem như vậy là có ý gì?”

Cô vừa nói, vừa viết đáp án ra: “Mỗi chữ cái đầu sẽ cho ra tổ hợp một cái tên, là “Xiao Jun.”

Diệp Đình nắm tay cô, viết: “Tiểu Quân...”

Lăng Vi ngược mắt nhìn anh.

“Tiểu Quân và Dương Tình Minh đều bị An Kỳ Nhi khống chế?”

Diệp Đình gật đầu.

Lăng Vi vội nói: “An Kỳ Nhi thật xấu xa, hay là chúng ta báo cho Tứ ca đi, để anh ấy cẩn thận với An Kỳ Nhi! Cô gái này quá nguy hiểm!”

Từ khi An Kỳ Nhi xuất hiện, cô ta đã cố tình để cho Diệp Đình bọn họ bắt được mình! Cô ta lập một âm mưu lớn, giờ còn ở chỗ Vinh Tứ ca!

Diệp Đình mặc dù không lo lắng cho Vinh Phỉ, nhưng vẫn bí mật nhắn tin cho Vinh Phỉ, ở khung tin viết: “Tứ ca, cẩn thận An Kỳ Nhi.”

Vinh Phỉ nhắn lại một chữ "ừm".

Lăng Vi gấp gáp thiếu chút muốn hộc máu, cô bùm bùm ấn phim gửi tin cho Vinh Phỉ: “Tứ ca, An Kỳ Nhi không chế Quân Dương và Dương Tình Minh, Dương Tình Minh làm một báo cáo giám định nói Diệp Đình và An Kỳ Nhi là sinh đôi cùng trứng!”

Vinh Phỉ lập tức truyền tin nói: “Đây không phải là sự thật, An Kỳ Nhi chủ động tiết lộ tuổi của mình cho anh, cô ta nói mình làm nhiệm vụ 8 năm, anh biết cô ta bắt đầu làm nhiệm vụ từ năm 14 tuổi, xác nhận giờ 22 tuổi, sao có thể sinh đôi cùng trứng với A Đình? Hơn nữa, cùng trứng không phải cùng giới tính sao?”

Lăng Vi đột nhiên cảm giác da đầu tê dại... Rốt cuộc An Kỳ Nhi muốn làm gì? Tại sao lại chủ động tiết lộ tuổi của mình cho Tứ ca?

Lăng Vi đưa mắt nhìn Diệp Đình: “Chồng, An Kỳ Nhi chủ động nói

tuổi của mình, chẳng lẽ cô ấy thay đổi tốt hơn? Thật ra thì vẫn muốn nhắc nhở chúng ta chuyện này, sợ chúng ta đi vào bẫy địch sao? Cô ấy luôn không muốn dẫn chúng ta vào âm mưu, nhưng không thể?”

Chương 1142: Người của tôi, không nhất định phải chiếm tiện nghi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình híp mắt, cười: “Sát thủ như cô ta... căn bản không có trái tim, không thể chuyển tốt được. Hiện tại, ở cùng với Tứ ca, nhất định là có mai phục.”

Lăng Vi rất muốn hỏi anh, Tứ ca đã chuẩn bị chưa, nhưng thấy Diệp Đình không vội vã, mà thái độ vừa rồi của Tứ ca nữa, không hề giống đang khẩn trương chút nào, cô liền nuốt xuống.

Vinh tứ và Diệp Đình liên tuyến sau đó ngó chừng An Kỳ Nhi chốc lát.

Anh và An Kỳ Nhi đi tới một khu riêng biệt, dẫn An Kỳ Nhi tới một phòng nhỏ, cho người khóa chặt bên ngoài.

An Kỳ Nhi kì quái nhìn anh: “Tới đây làm gì?”

Vinh Phỉ không nói gì, tà tứ cười một tiếng, đưa tay lên khiến cho đèn bàn duy nhất rơi vỡ, trong phòng nháy mắt tối om!

Gian phòng này không có cửa sổ, chút ánh sáng cũng không có, cả phòng tối đen như mực.

Ở trong phòng, đưa tay lên không thấy năm ngón, bất kỳ vật gì cũng

không thấy được, An Kỳ Nhi chỉ có thể khinh bỉ nhìn Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ đẩy cô đến giường nói: “Cho em cảm nhận một chút, cảm giác trong bóng tối, thật ra không đáng sợ đến vậy.”

An Kỳ Nhi híp mắt cười.

Vinh Phỉ không làm gì với cô, chỉ có lực ở tay An Kỳ Nhi thì mạnh hơn. Hai người nằm ở trên giường, không nhúc nhích. Hai người không ai nói lời nào, cứ như vậy nằm trong bóng đêm.

Họ không thấy gì, chỉ có thể nghe tiếng đối phương hít thở, cảm giác vi diệu này... Tim An Kỳ Nhi đập nhanh! Cô đột nhiên nói: “Tứ ca, anh sắp chết rồi, anh không sợ sao?”

Vinh Phỉ thản nhiên nói: “Tôi sao có thể so với cô chết sớm hơn chứ.”

Tay cô vẫn trong tay anh, lòng bàn tay anh rất nóng, cô không tránh, vẫn là những lời nói vô tình, nguội lạnh... cô cười "hừ" một tiếng: “Anh biết rõ tôi mai phục muốn bắt anh, sao còn muốn ở một mình với tôi?”

Vinh Phỉ nói: “Vì cô nhiệt tình, so với những người phụ nữ khác sẽ kích thích hơn.”

“A...” Đây là kiểu trả lời gì vậy?

An Kỳ Nhi cười lạnh: “Tứ ca, người của tổ chức sát thủ đang ở bên ngoài, họ đã bao vây nơi này. Anh giao sợi dây chuyền ra đi, tôi thấy được sợi dây của anh màu cam rồi.”

Vinh Phỉ cười tháo dây chuyền xuống, nhét vào tay cô: “Cô muốn thì

cứ việc nói thẳng, có gì đâu mà lòng vòng như vậy.”

An Kỳ Nhi cau mày.

Vinh Phỉ đột nhiên buồn bã nói: "Nhiều ngày như vậy, cảm giác của tôi đối với cô là gì, một chút cô cũng không cảm nhận được sao?"

An Kỳ Nhi đột nhiên cười, ngọt ngào nói: “Tứ gia anh đối với tôi thế nào, tôi thật đúng là một chút cũng không cảm giác được. Anh đối với tôi thật lòng được chứ?”

Vinh Phỉ nói: “Cô còn nhiều chỗ sơ hở lắm, tôi luôn không vạch trần cô, chuyện này còn chưa tính là tốt hay sao?”

An Kỳ Nhi đột nhiên cười: “Anh tốt với tôi như vậy thì tôi biết báo đáp anh sao? Tôi đã nói rồi, tôi làm nhiệm vụ tám năm, cũng chỉ là con chim non, Tứ ca anh sắp chết, trước khi chết, cho anh một lần làm quỷ hưởng hoa, thân thể này của tôi cho anh chiếm tiện nghi.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của cô thoát khỏi tay anh, theo thắt lưng anh đi xuống.

Vinh Phỉ giữ lại bàn tay nhỏ bé của cô, hừ một tiếng: “Người của tôi, không nhất định phải chiếm tiện nghi đâu.”

Chương 1143: Tứ diện sở ca, bách tại mi tiệp* (1)

(*) Vây kín bốn bề, vô cùng cấp bách

“Hừ ——” An Kỳ Nhi cười lạnh: “Vây xong rồi, Tứ ca, chúng ta quen biết, coi như em gái tặng quà tạm biệt cho anh, sau khi thành quỷ, nhìn phụ nữ cẩn thận...” Cô ta thối khí bên tai anh: “Tứ ca, quý trọng sinh mạng, cách xa nữ sát thủ.”

An Kỳ Nhi cười vui vẻ, nhấn nút báo động trên nhẫn cô ta, bên ngoài lập tức truyền tới tiếng nổ.

“Đùng”, khói dày đặc cuộn cuộn phòng tối bọn họ đang ở —— mặt tường bắn tung tóe gạch ngói vụn, bụi đất bay vào mũi.

An Kỳ Nhi đột nhiên hôn lên mặt Vinh Phỉ: “Bái bai... Thân ái.” Dao cô ta kề cổ Vinh Phỉ, mười mấy người đồ đen xông vào!

Bọn họ đánh nhanh chóng nhưng mãnh liệt, chọt đánh ngã An Kỳ Nhi, bao vây!

“Tứ ca, tất cả sát thủ bên ngoài đã bị xử lý! Người đàn bà này thế nào?”

Vinh Phỉ không lên tiếng, trực tiếp xuyên qua làn khói dày đặc, đi ra ngoài.

Trước mặt đổ nát, Vinh Phỉ sửa sang quần áo và tóc tai bị dính bụi, anh quay đầu nhìn An Kỳ Nhi, không nói gì, cũng không nhìn lâu

thêm, lên trực thăng.

Thuộc hạ Vinh Phỉ trố mắt nhìn nhau, cũng không biết ánh mắt này là ý gì? Ý là mang người đàn bà này về chi nhánh đúng không?

“Trói cô ta lại — — nhét vào phía sau!”

An Kỳ Nhi cười nhạt, chỉ có mấy kẻ vô tích sự này mà muốn bắt cô ta? Sau khi trực thăng của Vinh Phỉ cất cánh, An Kỳ Nhi cười lạnh nhìn hai mươi mấy côn đồ vây quanh cô ta.

An Kỳ Nhi lắc cổ tay, xoay cổ, cô ta nhanh chóng đánh đá, chỉ một lát sau đã hạ gục toàn bộ hai mươi mấy người.

Cô ta nhìn chung quanh, không có ít sát thủ trong tổ chức bị ngã trong đồng đồ nát! Vinh Phỉ — —

An Kỳ Nhi cắn răng nghiêng lợi, anh vẫn luôn biết cô ta đang mai phục anh! Anh luôn phòng bị! Nhưng vậy thì sao? Cô ta lấy được dây chuyền rồi!

Còn một sợi màu đen trong tay Lý Thiên Mặc, sẽ nhanh chóng vào trong túi cô ta!

An Kỳ Nhi cầm sợi dây chuyền, cân nhắc, không sai... giống y đúc sợi màu đỏ sậm của cô ta. Không khác biệt gì, trừ màu sắc. Cô ta cẩn thận phân biệt, xác nhận đây là dây chuyền thật.

Xa xa, trực thăng của tổ chức sát thủ đến đón cô ta ngày càng gần.

Trực thăng bay tới, An Kỳ Nhi leo lên thang... Hình ảnh cô ta và Vinh Phỉ bị rấn đuổi theo thoáng qua trong đầu cô ta.

Khi đó, anh cũng ôm cô ta leo lên trục thẳng như vậy.

An Kỳ Nhi thật sự muốn nhảy xuống, cô ta muốn thoát khỏi tổ chức sát thủ, nhưng cô ta không thể. Cô nhìn hướng Vinh Phỉ rời đi, lại quay đầu, dứt khoát leo thang dây lên trục thẳng.

Cô ta cầm dây chuyền trong tay, quỳ một chân xuống: “Ryan đại nhân, dây chuyền anh cần, tôi đã tìm được.”

Cô ta vừa giao dây chuyền ra, đột nhiên “đùng” một tiếng — — dây chuyền nổ! Chung quanh hơi nóng cuộn cuộn!

Trục thẳng trong nháy mắt đầy khói đen — — khói lửa lan tràn.

Trục thẳng nhất thời mất khổng chế, rơi thẳng xuống đất, nổ tung, bốc lên khói lửa đen!

Vinh Phỉ nhìn một màn này, liên lạc với Diệp Đình: “Dây chuyền giả nổ.”

Diệp Đình đã sớm biết sự tồn tại của dây chuyền, anh chuẩn bị trước. Khi An Kỳ Nhi cầm dây chuyền đi, Diệp Đình liền làm cái giống vậy, tinh tế từng chút một, gắn bom vào dây chuyền giả, giao cho Vinh Phỉ.

Dây chuyền của Vinh Phỉ mà An Kỳ Nhi thấy cũng là “trong lúc vô tình” cho cô ta thấy.

Ngay lúc Vinh Phỉ nói: “Anh nắm giữ ánh mắt em”, cô ta nhìn thấy sợi dây chuyền kia...

Vinh Phỉ đưa mắt nhìn hướng chiếc trục thẳng kia rơi xuống thật lâu, ánh mắt sâu thẳm, lãnh đạm nói: “Cô gái, chúng ta sớm tụ sớm tan.”

Chương 1144: Tứ diện sở ca, bách tại mi tiệp* (2)

(*) Vây kín bốn bề, vô cùng cấp bách

Một đầu khác, trong căn cứ số hai của Quân Dương, Diệp Đình và Quân Dương, Tần Sinh, Hàn Yến đang thảo luận đối sách: “Tiểu Quân mới là nội gián thật sự, căn cứ số hai này cũng không an toàn.”

Lăng Vi nói: “Khi chúng ta tới đây, nói không chừng Tiểu Quân đã gửi tín hiệu cho tổ chức sát thủ!”

Quân Dương đau lòng nói: “Vậy chúng đi nhanh đi, chậm thì sinh biến!”

Vì không muốn bứt dây động rừng, Diệp Đình lập tức bí mật đưa mọi người đi, anh không cho bọn họ ngồi trực thăng, mà bí mật đưa bọn họ đi ra từ mật thất.

Cuối cùng, mọi người đều rời đi, Quân Dương tung tin giả, anh định chỉ dẫn Hoa Đào và Hàn Yến đến căn cứ số ba.

Diệp Đình và Lăng Vi quyết định vào núi, tìm dì Khanh ở căn cứ bí mật.

Sau khi đưa tất cả mọi người đi, Quân Dương cùng Diệp Đình, Tần Sinh, Hàn Yến, còn có Tiểu Quân ngồi chiếc trực thăng cuối cùng rời khỏi căn cứ. Trên trực thăng, Quân Dương hỏi Tiểu Quân: “Bọn họ cho cậu bao nhiêu lợi ích?”

Tiểu Quân không nói gì.

“Đùng — —” Lúc bọn họ leo lên trực thăng, sau lưng truyền tới tiếng nổ!

Toàn bộ hai căn cứ của Quân Dương trong nháy mắt bị nổ thành đồng hoang tàn, ngoài cửa sổ trực thăng khói đen cuồn cuộn, tiếng nổ vang bên tai, điếc tai nhức óc! Hơi nóng truyền tới trực thăng, trực thăng nhanh chóng bay lên không trung — —

Quân Dương vô cùng đau lòng... Không phải vì hai căn cứ bị nổ, mà là... Bọn họ cùng trường nhiều năm phản bội, khiến anh khó tiếp nhận.

Tiểu Quân cúi đầu, từ đầu đến cuối không lên tiếng, trực thăng vì muốn tránh nổ, nên nhanh chóng bay lên mà chưa kịp đóng cửa khoang.

Tiểu Quân đột nhiên đứng lên, anh ta đi tới cửa khoang, nhảy xuống dưới — —

“Tiểu Quân?!” Quân Dương hoảng sợ đuổi theo.

Diệp Đình và Tần Sinh kéo anh lại.

Quân Dương thống khổ quỳ rạp xuống, Diệp Đình nói: “Tổ chức sát thủ này là do lão đại số một hắc đạo quốc tế - Hoắc Ân bồi dưỡng. Bọn họ rốt cuộc không kiềm chế được.”

Tần Sinh lo lắng: “Bây giờ anh ứng phó nổi không?”

Kế hoạch giết chết Paul Luis vì bệnh tình Hàn Yến mà lỡ việc, bây giờ kẻ thù số một của Diệp Đình – Hoắc Ân lại công kích! Chung quanh tam giác vàng cũng rục rịch...

Trước đó Tần Sinh chưa từng lo cho Diệp Đình.

Diệp Đình liếc nhìn căn cứ số hai lửa cháy cuồn cuộn, cười nói: “Bạn tới có rượu ngon, chó sói tới có súng sẵn. Chỉ sợ bọn họ không tới.”

“...” Tần Sinh bật cười, anh lắc đầu, kéo Quân Dương quỳ ngồi cạnh cửa khoang lên: “Nếu tôi đoán không sai, người nhà Tiểu Quân và Dương Tinh Minh đã bị tổ chức sát thủ khống chế. Bây giờ điều cậu phải làm là điều tra bối cảnh nhân viên trong tất cả căn cứ của cậu, rồi xem làm sao giải quyết tốt.”

Quân Dương gật đầu. Anh lập căn cứ này vì muốn có một nơi an tĩnh nghiên cứu thuốc, không nghĩ tới lại cuốn các bạn bè của anh vào màn máu tanh tàn sát này...

Hàn Yến đột nhiên nói: “A Đình, gần đây không yên ổn, hay là khoan hãy vào núi. Bây giờ quan trọng nhất là giết chết lão quỷ Paul – Luigi và Hoắc Ân!”

Chương 1145: Áp lực tăng lên gấp bội (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trở lại biệt thự trong trang viên của Diệp Đình, Lăng Vi mềm nhũn nằm trên sofa hừ hừ: “Vẫn là nhà tốt nhất... Nằm thoải mái làm sao...”

Anh trang trí lại căn phòng, màu hồng phấn, khắp nơi đều là nơ bướm... Giống như phòng cho Tiểu công chúa...

Lăng Vi 囧: “Em cũng làm mẹ rồi, màu này, những nơ con bướm này...thật sự hợp với em sao?”

Diệp Đình cười nói: “Màu này đẹp, có thể giúp em tâm khí ôn hòa. Máy nơ con bướm này cũng không tệ, cho em trở về trẻ con, không buồn không lo giống như một tiểu công chúa.”

Lăng Vi nằm trên sofa, duỗi người: “Ai u... Em phải nằm một hồi...”
Đi tới đi lui nhiều ngày như vậy, tay chân cô đều mỏi nhừ hết rồi.

Bây giờ bụng cô đã căng tròn, mỗi ngày, sáng sớm, buổi trưa, buổi tối, hai đứa nhỏ đều sẽ động thai, cô đếm cẩn thận, cảm nhận hai đứa nhỏ ngoạ nguậy như côn trùng vậy...

Diệp Đình vén đầm cô lên, tay dán vào bụng Lăng Vi. Anh nghe một hồi, nói: “Có phải đại bảo nhị bảo nhà anh... đang đi tiểu không? Anh nghe tiếng nước chảy.”

“Phốc ha ha ha ha — —” Lăng Vi cười lớn: “Chồng... Đó không phải đứa nhỏ đi tiểu đâu! Đó là nước trong bụng em! Ha ha ha... Ai u... chết cười em, còn nói em không bình thường! Khinh anh!”

Diệp Đình hôn lên bụng cô, giờ tay sờ sờ: “Nhìn cái bụng này đi, trắng như vậy... giống như heo trắng con.”

Lăng Vi nằm ngửa, đánh lên tay anh: “Heo nhà anh đẹp vậy à? Có thể đừng chọc cười nữa không?”

Diệp Đình nói: “Heo nhà anh... Anh thật sự chưa từng nhìn kỹ... Nhưng heo nhất định không đẹp như em.”

Lăng Vi nhắc chân đạp anh: “Lại lấy cái xấu làm ví dụ!”

Diệp Đình lập tức nói: “Vậy thì đổi cái tốt, ngựa nhà anh nhất định không đẹp như em.”

“Cút!” Lăng Vi giờ tay đấm anh: “Anh còn chọc em nữa, em liền không sinh! Hừ — —”

Diệp Đình vội dỗ dành cô: “Anh sai rồi... Đừng giận... Nếu em tức giận, tính cách đứa nhỏ cũng kiêu.”

“Vậy thì sao? Sinh ra rồi sẽ cùng em ức hiếp anh.”

Diệp Đình cười hôn lên bụng cô: “Ai nói, đại bảo nhị bảo của chúng ta chắc chắn tốt với anh. Anh là cha hiền mà... Muốn cái gì cho cái đó, mỗi ngày đều nuông chiều chúng, đến lúc đó anh bảo bọn nhỏ cùng anh ức hiếp em.”

Lăng Vi bĩu môi, nổi giận!

“Thời gian mang thai, anh đừng chọc em! Em sẽ cắn anh, em tố cáo anh.”

Diệp Đình cười không ngừng: “Đúng, em cầm tinh con chó, anh quên.”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, Diệp Đình chọc cười cô, Lăng Vi cười đến run người, liên tục ợ, vừa cười vừa ợ.

Diệp Đình bị dọa sợ cũng không dám chọc cười cô nữa, vội cho cô uống nước.

“Aiya...” Lăng Vi ôm ngực: “Ợ — — Sao gần đây em hay ợ?”

Mấy ngày trước cũng vậy, không có gì, bỗng nhiên ợ mãi.

Diệp Đình lập tức gọi cho Từ Phi, Từ Phi và Quân Dương, Chính Hiền và Hàn Yến, Hoa Đào đến căn cứ số ba.

Từ Phi nói: “Không sao, cái này là hiện tượng bình thường, vì chị dâu đang mang thai, đại bào nhi bảo chiếm rất nhiều chỗ trong bụng chị ấy, tử cung rộng ra sẽ dẫn đến màng thịt tăng, đè một cái, dạ dày liền chua, cho nên mới ợ. Đây là hiện tượng bình thường, uống nhiều nước ấm là được.”

“Được... Cảm ơn, tôi biết rồi.” Lăng Vi cướp lời nói cảm ơn. Cô phủ lên điện thoại, dùng sức đẩy anh: “Còn không mau đi rót nước cho Bốn cung, ợ — —”

Diệp Đình: “Sh— —”

Lăng Vi cố ý đập mông anh: “Anh ghim ai? Anh còn muốn ghim em? Bà đây là Lăng Vi, không phải Từ Vi! Ợ — —”

Diệp Đình nhin cười, không dám nói thêm gì. Cô bật cười, mãi không hết ợ được.

Diệp Đình rót nước cho cô, cô uống hết một ly, rốt cuộc khá hơn một chút.

Chạng vạng tối, hai người ăn xong, cùng vào thư phòng lập kế hoạch⁵.

Chương 1146: Áp lực tăng lên gấp bội (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiện tại bọn họ có mấy chuyện dồn chung một chỗ, nên trong nháy mắt cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, rất khó giải quyết.

Lăng Vi ngồi trên đùi Diệp Đình, hỏi anh: “Chồng, tiếp theo anh tính thế nào? Xử lý Paul trước? Hay là Hoắc Ân trước? Hay là tam giác vàng? Hay là tìm mẹ trước? Ô tô của em cũng sắp đưa ra thị trường rồi... Em phải bắt tay thiết kế xe mới...”

Sao đột nhiên cảm thấy như vậy, không thể phân thân thành mấy người, những chuyện này căn bản không làm xong ah!

Diệp Đình nhìn cô, hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Lăng Vi nói: “Thật ra... Em cảm thấy anh Yến nói đúng, bây giờ chúng ta vào núi, nhất định sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta ở ngoài sáng, kẻ địch trong tối! Trong núi vốn ẩn chứa nhiều nguy hiểm, lỡ như bị kẻ địch phục kích, rất có thể có đi không có về. Hơn nữa, tổ chức sát thủ sẽ lợi dụng sơ hở. Lần trước em gây ra vụ sơi dây chuyền kia, nổ chết anh em ruột của Hoắc Ân, còn có trợ thủ đắc lực của Ryan – An Kỳ Nhi... Cục tức này, lão Hoắc Ân sao nuốt được?”

Diệp Đình gật đầu: “Còn gì nữa không?”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói: “Đúng rồi, chúng ta còn muốn giết Hoắc Ân, thật ra không hề khó khăn... Anh quên mấy con chip kia rồi sao?”

Lăng Vi nhướng mày.

Cô nghịch ngợm chớp mắt: “Trong người tâm phúc của Hoắc Ân có con chip, ông ta còn chưa biết chúng ta đã động tay chân đâu. Gián điệp lần trước chúng ta bắt, không phải trả về chỗ cũ rồi sao? Bây giờ cô ta còn chưa liên lạc với Hoắc Ân. Chúng ta chỉ cần bắt động, chờ cô ta liên lạc Hoắc Ân, chúng ta lập tức giết lão già kia trở tay không kịp!”

Diệp Đình lại gật đầu: “Còn gì nữa không?”

Lăng Vi suy nghĩ, nói tiếp: “Bắt giặc thì phải bắt vua trước! Chúng ta trực tiếp giết chết lão quỷ Hoắc Ân, lại bắt tâm phúc của ông ta, anh em ông ta đều bị chúng ta tiêu diệt, tổ chức hắc đạo của Hoắc Ân lập tức trở thành cát bụi.”

Mắt cô xoay chuyển, nói: “Đúng rồi... Có phải anh từng trộm một con chip của lão quỷ Hoắc Ân không?”

Lăng Vi đột nhiên nghĩ tới: “Lần đầu tiên anh xông vào nhà em... Không phải vết thương bị đạn bắn cũng vì trộm con chip của Hoắc Ân sao?”

Diệp Đình không vui: “Ai trộm con chip của ông ta? Đó là anh nể mặt ông ta, tiện tay lấy chơi chút thôi.”

“Đúng đúng đúng, chồng em có bản lĩnh nhất, tiện tay cũng có thể lấy thằng nhỏ của người ta để chơi...”

Diệp Đình bật cười: “Vợ, nói chuyện phải chú ý... Thằng nhỏ của lão già Hoắc Ân, anh không thèm lấy đâu, anh khinh...”

“Phốc — —” Lăng Vi lúng túng: “Bây giờ em rất nghiêm túc thảo luận với anh! Xin anh đừng đùa được không? Lão già đó da thô thịt dày, mắt có chút xiu, ai cũng muốn đánh ông ta! Em đang rất nghiêm túc, phiền anh cũng nghiêm túc đứng đắn có được không?”

Diệp Đình gật đầu, cầm đề trên hõm vai cô: “Được, anh nghiêm túc, em nói tiếp đi.”

Lăng Vi đưa tay ôm cổ anh, hỏi: “Chồng, anh để con chip đó ở đâu? Có mở xem bên trong là gì không?”

Diệp Đình nói: “Anh xem rồi, đều là phim xxx.”

Lăng Vi 囧: “Anh nói dối... Không muốn cho em xem cứ việc nói thẳng, làm gì vu oan lão quỷ Hoắc Ân người ta là một lão háo sắc... Người ta dù gì cũng là lão đại hắc đạo có thể lực lớn nhất thế giới...”

Diệp Đình vô tội nha: “Thật sự là phim xxx, anh lừa em làm gì? Không tin anh tìm cho em xem, vừa vặn hai ta nghiên cứu thật kỹ.”

...

Chương 1147: Con chip khôi hài (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi trừng anh: “Em tin anh mới lạ! Con chip người ta coi trọng như vậy lại là phim xxx?”

Diệp Đình buồn bực lắc đầu: “Xong rồi... Vợ có đứa nhỏ không cần chồng nữa... Ăn không cho ăn, sờ không cho sờ... Bây giờ, ngay cả nói chuyện cũng không tin.”

Lăng Vi bóp mặt anh: “Có bản lĩnh thì anh lấy ra cho em xem!”

Diệp Đình cười, giơ tay vuốt tóc cô, hỏi cô: “Muốn xem phim xxx thật sao? Em làm thế nào để đền bù tâm hồn bị tổn thương của anh đây?”

“Hừ ——” Lăng Vi nói: “Nếu thật sự là phim xxx, vậy em sinh con xong sẽ dạy bọn nhỏ gọi anh là ba!”

“...” Diệp Đình cười đến lồng ngực chấn động: “Nói giống như chưa nói vậy... Con anh không gọi anh là ba thì gọi ai là ba?”

Lăng Vi mở to mắt nói: “Cũng không chắc nha! Đầu năm nay, mẹ chắc chắn là mẹ ruột, nhưng ba thì không chắc là ba ruột! Anh không thấy sao? Giám định DNA cũng không đáng tin cậy...”

Cô nói xong, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi... Anh còn giữ xét nghiệm máu mới đây không? Anh và Thiên Mặc đều có sợi dây

chuyện kia... có thể thật sự có quan hệ gì không? Lỡ như anh em chú bác thì sao?”

Ánh mắt Diệp Đình thâm trầm, nói: “Chờ giải quyết xong mọi chuyện, có thể tìm Thiên Mặc nói rõ. Đến lúc đó hỏi ý kiến cậu ấy.”

Lăng Vi gật đầu, lại hỏi anh: “Dương Tinh Minh đó... chúng ta có cần tìm anh ta không? Em thấy tình bạn giữa hai người họ rất sâu... thật ra, anh ta cũng vạn bất đắc dĩ thôi...”

Diệp Đình lại nói: “Loại người như anh ta không có gì để nói. Em đừng tưởng rằng anh ta vạn bất đắc dĩ, nếu anh ta không có lòng tham, tổ chức sát thủ cũng sẽ không tìm tới. Con ruồi không chui vào trứng không có kẻ hở. An Kỳ Nhi nhìn người luôn rất chính xác. Trong căn cứ có nhiều người như vậy, tại sao chỉ tìm Dương Tinh Minh và Tiểu Quân? Bởi vì An Kỳ Nhi có thể nhìn ra sự không cam lòng và không tin phục trong mắt bọn họ. Cho nên, loại người như vậy lợi dụng tốt nhất.”

Mặt Lăng Vi đầy mờ mịt... Hồi lâu, cô hỏi Diệp Đình: “Bọn họ đáp ứng làm việc cho An Kỳ Nhi, không hoàn toàn là bị uy hiếp... phải không?”

“Đương nhiên...” Diệp Đình vuốt tóc cô, hôn lên mặt cô, ngửi mùi thơm của cô, nói: “Trên thế giới này, rất nhiều người đều loại chỉ biết lợi ích, không tốt như em nghĩ.... Có người vì chút lợi ích mà có thể bỏ gia đình, cũng có thể bán đứng người nhà, bạn bè thân thiết gần gũi nhất. Nhưng cũng có người thà mình chết cũng sẽ không bán đứng người nhà. Đây chính là khác biệt.”

Lăng Vi đột nhiên cực kỳ nghiêm túc: “Cho dù chết, em cũng sẽ không bán đứng anh. Em cũng sẽ không bán đứng bạn bè của em. Dù cho bọn họ dùng các người uy hiếp em! Em cũng tuyệt đối không

làm chuyện đó!”

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, anh hôn tai cô, nói: “Anh ngược lại hy vọng em bán đứng anh, đổi một mạng lại rồi hẵng nói...”

Lăng Vi nhìn anh, vui vẻ cười: “Sao em bán đứng đây? Anh phải nói trước cho em vài bí mật mới được nha! Chứ đến lúc đó, người ta bắt em đi, hỏi em cái gì em cũng không biết... Em lại muốn bán đứng anh nha! Nhưng... Em không biết gì, em cũng không có năng lực!”

Diệp Đình nói: “Em biết còn ít sao? Anh đẹp trai bao nhiêu, cao bao nhiêu, tàn bạo bao nhiêu, không phải em đều biết sao? Bình thường anh ngủ mấy giờ, mấy giờ ra ngoài, mấy giờ về nhà, không phải em đều biết sao? Còn nữa, thân mật hơn một chút, anh một đêm mấy lần, không phải em cũng biết sao?”

“Phốc — — Khụ — —” Lăng Vi phun đầy mặt anh, vội giơ tay lau cho anh: “Anh đừng chọc cười em được không? Em nói những cái đó, người ta có thể bỏ qua cho em sao? Đều là chuyện hạt mè đậu xanh! Người ta vốn không muốn giết em, lúc này thì tốt rồi... Trực tiếp cho em một đao!”

Chương 1148: Con chíp khôi hài (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cười nói: “Vậy không được, thật ra em nói sai rồi. Những chuyện hạt mè đậu xanh này mới là chuyện quan trọng nhất. Em biết vụ án bắt cóc, mưu sát làm sao thành công không? Cũng vì hiểu rõ thói quen trong cuộc sống của đối phương mới tiện ra tay nhất. Em nắm chắc mấy chuyện nhỏ nhặt này mới là tin tức quan trọng để bọn họ dễ ra tay nhất!”

“Aiya...” Lăng Vi trong nháy mắt cảm thấy da đầu tê dại: “Thì ra bán đứng anh dễ dàng như vậy.... Em cũng không phát hiện... Cũng may anh nói cho em.”

Diệp Đình bật cười, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng sức hôn: “Không sao, nếu thật sự có một ngày em bị bắt. Em hãy khiến bọn họ cung phụng em như đại gia, không cho ăn ngon, uống ngon, em liền không nói gì. Bí mật của chồng em là người nào cũng có thể tùy tiện biết được sao? Bọn họ không cung phụng em, không nuôi em mập, em hãy cho bọn họ đi ăn sh*t! Chờ bọn họ phục vụ em thật tốt, em lại nói đầu đuôi gốc ngọn cho bọn họ. Chồng em có cách đối phó, em không cần lo lắng.”

“Thật?” Lăng Vi nhướn mày.

Diệp Đình vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Khẳng định.”

“Được!” Lăng Vi dùng sức gật đầu: “Vậy em nghe anh!”

“Ừ.” Diệp Đình đưa tay mở một ngăn kéo, lấy con chip ra, đặt vào đầu đọc, kết nối với máy vi tính.

Lăng Vi cười hì hì: “Là phim xxx sao?”

Diệp Đình lắc đầu: “Không phải, đây là con chip của anh. Trong này đều là tài liệu quan trọng liên quan tới anh. Trước kia không muốn em biết vì sợ em biết càng nhiều, đối với em càng bất lợi... Bây giờ anh nghĩ lại, anh cảm thấy anh nghĩ lầm rồi. Anh bảo vệ em tốt hơn nữa cũng khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Lỡ như, một ngày nào đó em thật sự bị bắt cóc, trong tay em cũng có chút tiền đặt cược mới được...”

Lăng Vi trong nháy mắt cảm thấy lỗ mũi chua xót, tựa như có kim đâm, hốc mắt cũng ê ẩm.

Cô lấy con chip ra: “Em không muốn xem!”

Diệp Đình lại cắm vào, anh cố chấp nói: “Cái này không phải tài liệu cực kỳ quan trọng gì, đều là tình hình kinh doanh của công ty. Lỡ như anh xảy ra chuyện, em cũng nên học quản lý công ty thế nào.”

“...” Lăng Vi bĩu môi, nước mắt lớn vồn trong hốc mắt sắp rơi xuống...

Cô cá giận: “Anh làm gì thế? Vốn đang rất tốt, sao đột nhiên nói mấy chuyện này!”

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực: “Sinh lão bệnh tử, không phải là chuyện rất bình thường sao? Anh dạy em cách quản lý công ty có rất nhiều điều tốt để sau này em phát triển Long Đằng. Xe mới của em sắp đưa ra thị trường, em không học tập trước, đến lúc đó làm sao

đối phó với một công ty lớn?”

“...” Lăng Vi vẫn bĩu môi tức giận, Diệp Đình tóm môi đang bĩu ra của cô: “Nhìn đi nhìn đi... Cái miệng nhỏ này, anh phải đi dặt một con lừa tới cho em trèo lên.”

Lăng Vi lập tức vui vẻ: “Đáng ghét!”

Cô suy nghĩ một lát, nói: “Tài liệu này, em từ từ xem, từ từ học. Bây giờ giải quyết chuyện chính trước! Mau lấy con chip của Hoắc Ân ra, em muốn xem cái đó.”

Diệp Đình lại kéo ngăn kéo ra, lấy một con chip, đặt vào đầu đọc, vừa kết nối với máy vi tính, Lăng Vi liền trợn trắng mắt, thiếu chút nữa tức đến ngất đi!

Mẹ nó — — Trong con chip này thật sự có rất nhiều phim xxx!

Nhưng động tác trong phim xxx này cũng không phải đơn giản như cô nghĩ!

Người ta có động tác dã chiến chính diện... Lộn mèo trước, lộn ngược ra sau, chuyển 180 độ chân chính...

Chương 1149: Hiệu ứng cánh bướm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mẹ nó!

Diệp Đình! Bà đây về sau không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa!

Diệp Đình cười nói: “Anh nói đúng phải không? Có phải hiểu được động tác trong phim không? Xem ra, con trai nhất định muốn gọi anh là cha đây mà...”

Lăng Vi “Ha ha” cười to: “Có gọi anh là ba cũng không nhất định là thân sinh của anh! Ít giả vờ đi ——”

Cô vừa nói, vừa cướp chuột của anh. Cô nhìn chăm chăm màn hình, hơi tức giận hỏi: “Đầu Hoắc Ân có phải bị thủng rồi không? Trong con chip sao lại có mấy thứ này?”

Diệp Đình nói: “Đây chỉ là bề ngoài thôi, em quên lần trước chúng ta lục tìm được trên người tâm phúc của anh ta ra hai con chip à?”

Diệp Đình gõ bàn phím, bộ phim trên màn hình lập tức bị hai khối giống nhau gì đó che mất một phần.

Diệp Đình nói: “Anh đã phá giải hai con chip này, sau đó ghép hai con chip này với con chip của Hoắc Ân, phát hiện đây là hai mảnh nhỏ của bản đồ.”

Lăng Vi gãi gãi đầu, cảm giác hơi đau đầu: “Bản đồ đầy đủ là gì? Bản đồ kho báu à?”

Diệp Đình cười nói: “Tám chín phần mười, bản đồ này là nơi Hoắc Ân tư tàng vàng thỏi và súng ống đạn dược.”

“A?” Lăng Vi kinh ngạc: “Hắn có bao nhiêu vàng chứ? Còn cố ý làm bản đồ đánh dấu?”

Diệp Đình nói: “Vàng của hắn à... Thật sự là rất nhiều...”

Kẻ đứng đầu thế lực Mafia mạnh nhất thế giới, tiền và súng ống đạn dược... Tuyệt đối không thể thiếu!

Lăng Vi không hiểu lắm: “Hắn có nhiều tiền như vậy, một mình tự biết chỗ là được rồi! Sao còn phải làm con chip này làm gì? Đây không phải rõ ràng nói chỉ cho mọi người, để mặc người ta chém giết à?”

Diệp Đình lại nở nụ cười nói: “Đây là cách sinh tồn trong hắc đạo. Nếu hắn không làm như vậy, vậy hắn giờ phút nào cũng phải lo mình bị đàn em chém chết. Bây giờ hắn đem bản đồ chia thành mấy chục bản chia đều, chính là muốn nói cho mọi người biết ai cũng có phần. Cho nên, lúc những người này ra ngoài kiếm tiền cũng sẽ càng dốc sức hoàn thành nhiệm vụ. Bởi vì, bọn họ biết tiền này mình cũng có một phần.”

Lăng Vi vẫn là không nghĩ ra, cô cau mày, nói: “Nếu em cũng có con chip, em nhất định cũng muốn có con chip của người khác! Nếu em thu lại hết tất cả con chip, không phải có thể lấy kho báu này làm của riêng sao?”

Diệp Đình nói: “Người ta khôn khéo hơn em nhiều, ai cũng nghĩ vậy,

nhưng con chip này có mật mã, bọn họ mỗi người đều nắm giữ mật mã con chip của mình, cho dù con chip bị cướp, sống chết gì cũng không nói ra mật mã, đối phương có được con chip cũng vô dụng.”

“À...”

Diệp Đình còn nói: “Thiếu mất vài con chip, bản đồ này cũng sẽ thiếu mất một phần, bọn họ cũng rất có thể không tìm được nơi giấu vàng, cho nên bọn họ chỉ có thể chung sức hợp tác. Hơn nữa, bọn họ bây giờ cũng không biết thật ra trong tay ai có con chip, bởi vì chính Hoắc Ân cũng phải giấu, nếu để thủ hạ của hắn liên hợp lại ghép ra bản đồ, mạng già của hắn cũng mất. Hiện tại, hắn có thể khống chế những người này, khiến bọn họ cố gắng hiến cho hắn, có thể đảm bảo an toàn mạng sống cho mình, lão già này rất nham hiểm...”

Lăng Vi không khỏi tặc lưỡi: “Lão già này... Rất giáo hoạt... Thật sự là cáo già! Chồng ời, bản đồ của lão ta là thật à? Chúng ta bắt hết tâm phúc của hắn tới, ghép lại bản đồ? Chờ chúng ta tìm được vàng rồi...”

Ánh mắt cô lóe sáng, lóe sáng!

Giống như vàng này tất cả đều là của cô.

Diệp Đình cười nói: “Rất khó, lâu như vậy, Âm Ảnh tiểu tổ một mực vây sát tâm phúc của Hoắc Ân nhưng cũng không tìm được con chip.”

Chương 1150: Hiệu ứng cánh bướm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đột nhiên nói: “Lần này không phải đã cho nổ tung em trai ruột của Hoắc Ân à? Em trai ruột của hắn... Hắn là có con chip chứ? Anh kiểm tra chưa?”

Diệp Đình nói: “Ám Ảnh tiểu tổ đang điều tra, bọn họ vừa mới hồi báo nói, trong thân thể Lý Ân không có con chip.”

“Không có khả năng!” Lăng Vi chắc chắn nói: “Không có khả năng không có, là bọn họ không tìm được đi?”

Diệp Đình nói: “Khó mà nói... Năng lực của Ám Ảnh tiểu tổ anh khá tin tưởng. Ngày mai anh qua nhìn một cái.”

Lăng Vi bĩu môi nói: “Em không tin không có... Khẳng định là không tìm ra. Em cũng muốn đi xem.”

Cô nói xong, còn nói: “Còn có Angel, cô ta không phải tâm phúc của Lý Ân à? Cô ta có thể có con chip hay không?”

Diệp Đình nói: “Trên người Angel bọn anh có tìm rồi, khả năng có con chip không cao. Cô ta cũng không phải nhân vật quan trọng gì.”

Lăng Vi lại chống nạnh nói: “Cũng chưa chắc! Để em tới xem! Để em tới xem!”

Diệp Đình cau mày, lắc đầu: “Lý Ân và Angel đều bị nổ tung, em vẫn đừng nên nhìn.”

“Không có việc gì! Em không sợ!” Lăng Vi vô cùng kiên trì.

Diệp Đình nhìn thời gian, mới chạng vạng năm giờ... Anh nghĩ nghĩ, gửi tin cho Âm Ảnh tiểu tổ, hỏi bọn họ tình hình thế nào rồi.

Âm Ảnh tổ C, người truyền tin số năm trả lời nói: “Lão Đại, bọn em phát hiện chỗ bất thường... Lúc chiếc máy bay này nổ mạnh hẳn là có hai người phụ nữ trên đó... Nhưng chúng ta chỉ tìm được một thi thể nữ.”

Lăng Vi vội vã hỏi: “Vì sao lại thiếu một người?”

Số năm trả lời nói: “Có lẽ là... Một người chạy trốn được...”

Lăng Vi và Diệp Đình đối diện, Diệp Đình hỏi anh: “Kẻ trốn thoát là Angel?”

Số năm trả lời nói: “Dựa vào hình thể... Người bị nổ này... Hẳn không phải là Angel. Như vậy... người chạy trốn có thể chính là Angel.”

Tim Lăng Vi lập tức vọt lên cổ họng, người này... Thật đúng là lợi hại! Máy bay trực thăng phát nổ cũng không nổ chết được cô ta? Cô ta trốn thế nào được? Anh Vinh Tứ lúc ấy không phải tận mắt nhìn thấy kia cái máy bay trực thăng đó nổ mạnh sao? Cho dù cô ta có nhảy khỏi trực thăng, anh Vinh Tứ cũng có thể nhìn thấy chứ?

Diệp Đình đang nghĩ đến chuyện này, anh chấm dứt trò chuyện với số năm, con người đen thâm trầm nhìn chằm chằm Lăng Vi nói: “Đại khái là Tứ ca... Muốn cho cô ta một đường sống, nhắc nhở cô ta trước...”

Lăng Vi cả kinh: “Tứ ca thật sự thích Angel? Trời ạ... Hy vọng Angel đừng thương tổn Tứ ca...”

Diệp Đình nói: “Nếu thực sự thích cũng không có cách nào... Tứ ca nhất định là luyện tiếu không muốn cô ta chết, cho nên lúc Angel chạy trốn, Tứ ca cũng không có đuổi theo. Angel nếu có thể trốn được, chứng minh cô ta biết dụng tâm của Tứ ca, hẳn là sẽ không làm gì Tứ ca. Tổ chức sát thủ hiện tại nhất định nghĩ Angel đã chết, cho nên, chỉ cần cô cải trang thì hoàn toàn không thành vấn đề.”

Hai người đang nói đến đó, Âm Ảnh tiểu tổ đột nhiên lại gửi đến tin tức nói: “Lão Đại! Trong thân thể Lý Ân tìm được một con chip, nhưng... Con chip bị cháy sạch rồi, cho nên, chúng tôi vừa mới tìm ra.”

Diệp Đình lập tức nói: “Lập tức đưa con chip tới đây.”

“Vâng!”

Diệp Đình nở nụ cười nói: “Con chip của Lý Ân nhất định rất quan trọng! Có được con chip này cũng như có được nửa cái mạng của lão quỷ Hoắc Ân!”

Diệp Đình lại thông báo cho Âm Ảnh tiểu tổ: “Hiện tại lão quỷ Hoắc Ân nhất định đang phái người tìm lại thi thể bọn họ, các cậu nhất định phải chú ý bí mật!”

Đúng lúc này, đầu kia máy truyền tin đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng súng, tiếng nổ mạnh — —

Âm Ảnh tiểu tổ, bị người phục kích! ·

Đầu bên kia máy truyền tin, đột nhiên nghe thấy có người dùng tiếng nước ngoài nói: “Bảo tên khốn Diệp Đình tới đây chịu chết đi! Tiểu tử này trên người không phải có vòng cổ màu đen sao? Tịch thu cho tôi!”

Lăng Vi che tim — — bọn họ bắt được Lý Thiên Mặc?!

Chương 1151: Âm mưu bày sẵn từ lâu! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vừa muốn nổi điên, đột nhiên nhìn thấy Diệp Đình mang về mặt bình tĩnh...

Diệp Đình trấn an cô nói: “Đừng nóng vội, đây là đối phương tung hỏa mù, Thiên Mặc cũng không bị bắt.”

Lăng Vi lập tức hiểu ra, Thiên Ma được Diệp Đình đưa đến tổng bộ Âm Ảnh... Nơi đó cực kỳ bí mật. Sao có thể bị lão quỷ Hoắc Ân dễ dàng tìm ra như vậy? Hơn nữa tổng bộ Âm Ảnh nếu bị đánh lén, vậy nhất định là một hồi đại chiến!

Hiện tại bên tổng bộ Âm Ảnh không truyền tới tin tức gì, hiển nhiên... Là một âm mưu.

Diệp Đình lập tức liên lạc với tổng bộ Âm Ảnh, tổng bộ bên kia báo lại nói: “Thiên Mặc thiếu gia an toàn, tổng bộ không đánh lén.”

Lăng Vi âm thầm cắn răng, Hoắc Ân cái lão già chết tiệt này giao hoạt như vậy?! Thật đúng là lắm trò!

Diệp Đình lập tức liên hệ với Âm Ảnh tổ C, số 5 báo lại nói: “Đối phương phái không ít người đến bao vây tiểu trừ chúng ta, số 3, số 4 đã bị thương.”

Diệp Đình lập tức hạ lệnh: “Không cần cứng đối cứng với đối

phương, mang tư liệu quan trọng đi trước, giữ mạng quan trọng hơn! Bọn họ có thể bao vây mọi người chứng minh xung quanh đó nhất định có rất nhiều mai phục. Mọi sự cẩn thận.”

“Vâng! Lão Đại!”

Hai tiếng sau, 7 thành viên Âm Ảnh tổ C thành công thoát hiểm. Lúc Diệp Đình đến phòng khám bí mật thăm bọn họ, nhìn thấy số 3, số 4 cả người đều là máu... Phía sau lưng là mấy vết đạn! Máu chảy ròng ròng, da thịt gần như nát hết, Diệp Đình cũng không dám nhìn nữa.

Số 5 băng lại cánh tay đang chảy máu đầm đìa, nói: “Tam ca Tứ ca vì yểm trợ cho bọn em nên trúng đạn... Lão Đại, tư liệu bọn em mang ra cả rồi. Còn cả con chip...” Cậu ta lấy từ trong lòng ra một con chip cháy đen đưa cho Diệp Đình.

Diệp Đình đưa tay nhận lấy con chip. Nhìn thấy anh em mình trên người máu tươi đầm đìa... Anh phẫn nộ! Anh hận!

Tất cả thành viên của Âm Ảnh tiểu tổ đều từng huấn luyện đặc thù, khi chiến đấu tuyệt đối sẽ không quay lưng lại với kẻ địch của mình! Nhưng, số 3, số 4 đều là trúng đạn sau lưng, chứng minh lúc đó bọn họ nhất định là không để ý đến an nguy của bản thân, dùng lưng mình chống lại kẻ địch, đổi lấy cơ hội sống sót của chiến hữu mình.

Diệp Đình cực lực ấn nhẫn, nói với bác sĩ: “Bằng tất cả mọi giá, nhất định phải cứu được bọn họ!”

Diệp Đình xoay người nói với số 5: “Anh sẽ phái người tới đây chăm sóc các cậu, các cậu không cần nghĩ nhiều, ở trong này dưỡng thương đi.”

“Cảm ơn lão Đại.”

Lăng Vi nắm chặt tay: “Chồng ời, Hoắc Ân cái lão già khốn kiếp đó rất hèn hạ, anh nhất định phải giết chết lão!”

Diệp Đình cầm tay cô: “Em nói giết chết thì chết! Không cho thương lượng!”

Diệp Đình và Lăng Vi từ phòng khám bước ra đã gần 12 giờ đêm. Bọn họ vì không muốn mang lại nguy hiểm cho Âm Ảnh tiểu tổ, chỉ lái một chiếc xe bánh mì.

Lăng Vi tựa vào lòng Diệp Đình, cảm nhận cơ thể anh căng cứng, cả người đều nhiễm lệ khí!

Lăng Vi cầm chặt tay anh, Diệp Đình cũng cầm tay cô. Về đến nhà, Diệp Đình đưa cô quay về phòng ngủ.

Anh gất gao ôm cô nói: “Vợ, anh sắp bước vào một hồi đại chiến. Anh cần sự ủng hộ của em.”

“Vâng.”

Thanh âm của cô đặc biệt bình tĩnh, cũng vô cùng kiên nghị, không có biểu cảm nào, không có ngôn từ nào có thể khiến Diệp Đình cảm nhận được lực lượng nội tâm lớn mạnh từ cô như vậy cả!

Diệp Đình vội cầm chặt tay cô, ở bên tai cô nói: “Anh muốn xâm nhập vào hang ổ của Hoắc Ân, trực tiếp bắt lão!”

Chương 1152: Âm mưu bày sẵn từ lâu! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn ngắm gương mặt anh, nhìn biểu cảm ác liệt của anh, ánh mắt cứng cỏi mang theo lạnh lùng mà kiên nghị.

Anh cúi đầu hôn cô: “Đừng lo lắng, chờ anh trở về, chúng ta cùng nhau khánh công.”

Khóe môi Diệp Đình gợi lên một nụ cười, nụ cười đó tràn đầy tự tin. Lăng Vi ôm anh, dường như ngửi thấy một mùi máu tươi rất nồng, khiến cô có loại cảm giác trước cơn bão.

Mà Diệp Đình ở ngay trung tâm cơn bão kia!

Cô nhớ trong bộ truyện tranh của mình, nam nhân vật chính xâm nhập vào đó có khả năng khống chế lôi điện, hô mưa gọi gió.

Gương mặt cô dán vào ngực anh, thanh âm trong trẻo trầm ấm nói với anh: “Chồng ơi, đi bình an vô sự.”

Diệp Đình nở nụ cười, nâng tay nhẹ nhàng xoa lưng cô: “Nam chính luôn luôn có vầng sáng nhân vật chính, yên tâm. Trên người có trúng một trăm viên đạn cũng không chết được. Ngủ đi... Anh ôm em.”

Tay anh đặt trên lưng cô khẽ xoa.

Lăng Vi sao ngủ nổi... Bọn họ hàn huyên hơn nửa đêm, Diệp Đình

đem kế hoạch tỉ mỉ nói cho cô nghe.

Rạng sáng hơn ba giờ, Lăng Vi mới mơ mơ màng màng ngủ. Diệp Đình chờ cô ngủ say, mới đứng dậy đến thư phòng.

Hiện tại tình thế càng ngày càng ác liệt, ba mặt giáp công, bốn bề thụ địch! Anh bây giờ chuyện quan trọng nhất là xử Hoắc Ân trước! Tuy đó gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Anh lúc trước tuy luôn chuẩn bị đối phó với Paul - Louis, nhưng muốn hạ gục Paul, nhất định phải chuẩn bị tác chiến trường kỳ, anh từng chút từng chút phân tán sản nghiệp của Paul.

Mà xử lý Hoắc Ân, anh có thể mưu lợi.

Đi vào thư phòng, Lôi Tuấn đã tới rồi. Diệp Đình bỏ con chip vào thiết bị đọc, con chip trong người Lý Ân bị đốt cháy, không biết còn có thể đọc được số liệu hay không. Theo lý thuyết, Hoắc Ân chế tác những con chip này đều dùng vật chất đặc thù, trải qua xử lý đặc thù, hẳn là vấn đề không lớn.

Quả nhiên, trên màn hình máy tính xuất hiện một loạt số liệu.

Diệp Đình phá giải mật mã, Lôi Tuấn pha cho mình một ly cà phê.

Lúc Lôi Tuấn trở về, chỉ thấy Diệp Đình đem màn hình quay lại, Lôi Tuấn giương mắt nhìn: “Má nó ——”

Anh thiếu chút nữa đánh rơi cốc cà phê xuống đất.

Lão già Lý Ân này cũng không hổ là em ruột Hoắc Ân! Con chip của ông ta chi chít điểm đánh dấu kho hàng giấu súng ống đạn dược!

Còn có, cứ điểm của tổ chức sát thủ nằm trong tay Lý Ân!

Lôi Tuấn đặt chén cà phê xuống trước, lúc này mới hưng phấn nhảy lên: “Anh, không ngờ lần này nổ chết lão quỷ Lý Ân vậy mà khiến chúng ta làm ít công to. Chúng ta cứ dựa vào bản đồ này hạ từng điểm một, lão quỷ Hoắc Ân không có vũ khí trợ giúp, lão ta còn khác gì gà rừng không lông, xong đời lão!”

Lôi Tuấn còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng của Lăng Vi.

Lôi Tuấn vội ra mở cửa: “Chị dâu, chị còn chưa ngủ à?”

“Ngủ không nổi...” Lăng Vi vốn đang ngủ, nhưng cô lại lo lắng, đột nhiên liền tỉnh.

Trong lòng loạn như ma, cô trần trọc, ngồi cũng không yên. Nói gì cũng không nằm ngủ nổi, chỉ có thể chạy tới thư phòng tìm Diệp Đình, nói không chừng cô có thể giúp đỡ gì đó.

Chồng cô bốn bề thọ địch, sao cô có thể an tâm ngủ nổi?!

Lăng Vi chỉ khoác hờ một chiếc áo lông màu xám, Diệp Đình vội đứng lên, kéo cô vào lòng.

Lăng Vi theo anh ngồi vào trước bàn làm việc, cô ngồi lên đùi anh, Lôi Tuấn đi đến phòng để đồ cầm áo khoác cho cô.

Lăng Vi vội mặc áo khoác của Diệp Đình vào, tầm mắt cô nhìn vào màn hình máy tính, thấy rất nhiều điểm đỏ.

Lôi Tuấn giải thích cho cô: “Mấy chấm đỏ này là nơi Lý Ân tư tàng súng ống đạn dược. Chúng ta chỉ cần bất ngờ tập kích có thể quét

sạch mấy cú điểm này.”

Diệp Đình đột nhiên giương mắt nhìn về phía Lôi Tuấn, anh hỏi Lôi Tuấn: “Cậu ngấm lại cho kỹ, đơn giản như vậy sao? Không thấy gì kỳ lạ à?”

Chương 1153: Mơ ước cuối cùng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Tuấn chớp mắt, bùng ly cà phê lên uống một hớp.

Anh ta đột nhiên nói: “Những cứ điểm này, chắc chắn là có bẫy, phải không?”

Diệp Đình nói: “Không sai! Nếu chúng ta tách riêng ra mỗi người đi đến một cứ điểm, chúng ta sẽ chẳng khác nào bánh bao thịt ném cho, có đi mà không có về.”

“Hả?” Lôi Tuấn kinh ngạc: “Anh, ý của anh là... Mấy con chip đánh dấu vị trí kho hàng này đều là giả?”

Diệp Đình nói: “Vị trí kho hàng không giả, nhưng mà, bên trong chắc chắn có mai phục.”

Lăng Vi lập tức gật đầu, đồng ý với lời giải thích của Diệp Đình: “Tôi còn nhớ Angel cố tình đề cập tới chồng tôi là cao thủ máy vi tính, nếu cô ta cũng biết chồng tôi là hacker hàng đầu... Hoắc ân và Lý Ân lại càng không thể không biết! Nói không chừng, bọn họ cố ý đưa mấy con chip này cho chúng ta nhìn!”

Nói đến đây, cô chợt hoảng sợ trợn to hai mắt nói: “Nói không chừng... Lý Ân cũng là giả!”

Diệp Đình gật đầu nói: “Rất có khả năng này.”

Lăng Vi còn nói: “Chúng ta nổ hồng máy bay trực thăng, mặc dù là chuyện xuất kỳ bất ý(*), nhưng Lý Ân là con người tự đại, giáo hoạt, mà lại ham sống sợ chết, sao Lý Ân có thể tự mình đi đón loại nhân vật nhỏ như Angel? Nói không chừng, người chết kia đã đóng giả Lý Ân! Âm mưu này... thật sự không nhỏ đâu!”

(*)出其不意 chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác

“Đúng...” Lôi Tuấn buông ly cà phê xuống, đi vòng quanh hai vòng ở trước bàn làm việc, rốt cuộc cũng cảm thấy tỉnh táo lại không ít.

Anh ta nói với Diệp Đình: “Lần này lão quỷ Hoắc Ân, chơi cú này đẹp đấy! Giả bộ đưa một con bù nhìn cho chúng ta, sau đó làm cho chúng ta nhìn thấy con chip. Một khi đầu óc của chúng ta nóng lên, bị chiến thắng làm mờ đầu óc, sẽ bước vào trong cái bẫy rập to lớn mà bọn họ đã bố trí này!”

Kẻ thù quá xảo quyệt! Quá đáng sợ!

Lôi Tuấn dần rịn mồ hôi trên trán: “Chắc chắn bọn họ đã lập kế hoạch cho lần hành động này từ rất lâu, rất lâu rồi!”

Lôi Tuấn vừa nói, vừa có cảm giác nghĩ đến mà sợ... Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, quá khó giải quyết, cảm giác duy nhất của anh ta bây giờ là mệt lử cả người... Vừa rồi, lúc anh ta nhìn thấy những cứ điểm quân hỏa bí mật này, trong lòng cảm thấy hưng phấn! Anh ta chỉ có duy nhất ý tưởng ở trong đầu, chính là lập tức đi đến hang ổ của lão quỷ Hoắc Ân!

Cũng may, anh Đình và chị dâu đều tỉnh táo, nhìn thấu bản chất mọi chuyện, nếu không... sợ rằng lần này bọn họ sẽ gặp nạn!

Ánh mắt của Lăng Vi bỗng trầm xuống, cô nói: “Thật ra thì, chúng ta có thể giả vờ như không biết gì cả, chúng ta cứ đập vào trong bẫy rập của bọn họ, làm cho bọn họ tưởng rằng chúng ta đã trúng kế của bọn họ, sau đó, chúng ta trở tay, rồi khiến đối phương trở tay không kịp!”

Lôi Tuấn bật cười “Ha ha”, nhiệt huyết nhanh chóng sôi trào lên!”Chị dâu, chị càng ngày càng có khí thế và phong phạm của chủ mẫu đương thời rồi đấy.”

Lăng Vi ngạo kiều hất cằm, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Đình, Diệp Đình cong môi mỏng, mỉm cười với cô, khen cô: “Rất đẹp.”

Lôi Tuấn xoa xoa tay nói: “Nói làm thì làm đi, tiếp theo, chúng ta phải làm sao?”

Diệp Đình suy nghĩ rồi nói với Lôi Tuấn: “Tôi và cậu sẽ đi đoạt lấy kho hàng của Hoắc Ân!” nói xong, rồi anh nói với Lăng Vi: “Vợ, bây giờ em nên làm gì, thì cứ làm cái đấy đi. Đi tham dự yến hội, tham dự buổi họp báo, thử nghiệm xe mới, hay mấy chương trình quảng bá hình ảnh dòng xe mới.”

“Được!” Lăng Vi và Lôi Tuấn và Diệp Đình vỗ tay, Lăng Vi đặc biệt lớn tiếng hét lên: “Mở toàn bộ!”

Chương 1154: Mơ ước cuối cùng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai ngày sau, Lăng Vi đi tới sở nghiên cứu, vừa đi vào phòng thí nghiệm, đã thấy Long Diệc Hân hớn hờ chạy ra nói: “Quá tuyệt vời! Tiểu Vi, bản thiết kế mới lại thành công rồi!”

Lăng Vi vội vàng tới hỏi: “Anh Diệc Hân, thí nghiệm thành công rồi?”

Giọng nói của cô cũng mang theo sự kích động!

Long Diệc Hân vừa nhìn thấy cô tới, liền vui vẻ ra mặt!

Anh ta đi thật nhanh tới bên cạnh cô, nắm chặt bả vai của cô dùng sức lắc, anh ta không nhịn được cười phá lên “Ha ha”, lớn nói: “Thành công rồi! Công sức bao nhiêu tháng trời? Ha ha — — động cơ siêu cấp! Anh thật sự cảm thấy như đang nằm mơ vậy!”

Long Diệc Hân hưng phấn đến nỗi nói năng không mạch lạc.

“Tiểu Vi! Em xem động cơ này như thế nào?”

Vừa nói, anh ta vừa kéo cô đến trước động cơ, chỉ vào cái động cơ đang “Buzz buzz” ở trên sàn.

Lăng Vi cẩn thận nhìn kỹ một lúc lâu, ngạc nhiên phát hiện ra: “Tốc độ thật sự rất nhanh!”

Lăng Vi kích động nói: “Chúng ta có thể lắp mô hình thử nghiệm động cơ mới!”

Trái tim cô nhảy cẫng lên, cô thật sự không dám tin vào mắt mình.

Đôi mắt của Long Diệc Hân cũng sáng lên, giống như lửa đốt vậy, anh ta kích động nói: “Đúng đúng đúng, lắp mô hình thử động cơ một lần!”

Lúc này, giáo sư Trần bất ngờ chạy vào, ông lão vừa lên cơn hen suyễn vừa hỏi: “Thành công không?”

“Thành công! Trên cơ sở lần trước, thì lần này đã được nâng cấp lên cao hơn rồi!” Long Diệc Hân không nhịn được dùng sức gật đầu.

Giáo sư Trần cao hứng dị thường! Lần nghiên cứu động cơ này... đúng là biến đổi bất ngờ, hết chuyện độc quyền bị người khác “Xin”, lại đến chuyện con chip bị trộm...

Mỗi lần đều thiếu chút nữa đẩy Lăng Vi ngã vào tầng mười tám địa ngục, cũng may, cô gái này đều đã vượt qua.

Cũng may, cô không có bị đánh ngã, cũng may cô đã giữ vững được ước mơ và ý tưởng của mình, không ngừng cố gắng, hoàn toàn không tức giận! Nếu cô lùi bước và oán giận dù chỉ một tý xíu, chắc cũng sẽ không có thành tích kinh người như ngày hôm nay!

Cũng may, cũng may... giáo sư Trần vỗ ngực, đúng là chuyện vô cùng hài lòng. Đúng là vạn vạn không ngờ rằng, ông ta và Long Diệc Hân lại trợ giúp cô biến vấn đề tăng tốc động cơ hoàn toàn không thể nào thực hiện này thành hiện thực!

Giáo sư Trần đi đến cảm rě trước động cơ kia, hai mắt sáng lên, cần

thận nhìn “ Thật không? Tốc độ thật sự tăng lên — — tiểu Vi này, cháu đúng là một thiên tài!”

Lúc ông ta nói chuyện, ông ta không nhìn về phía Lăng Vi, mà vẫn nhìn chăm chăm vào động cơ, ông ta không rời mắt đi được!

Siêu động cơ này, là mơ ước cuối cùng của bao nhiêu thế hệ nghiên cứu động cơ xe! Trong lúc vẫn còn sống, ông ta lại có thể tham gia vào, cùng chế tạo ra...

Giáo sư Trần cực kỳ kích động, rồi ông chợt cảm thấy nhịp đập của trái tim tăng tốc nhanh, Long Diệc Hân nhìn thấy sắc mặt của ông ta không đúng, vội vàng nói: “Giáo sư ngàn vạn lần đừng kích động, giáo sư mau đến bên cạnh nghỉ ngơi đi.”

Lăng Vi cũng vội vàng đỡ ông ta ngồi xuống cái ghế bên cạnh, giáo sư Trần xua xua tay, lấy lọ thuốc trợ tim từ trong túi áo ra, Long Diệc Hân vội vàng rót nước cho ông ta.

Sau khi giáo sư Trần tỉnh táo lại, ông ta vội vàng nói: “Đừng để ý đến tôi, mau — — mau thử nghiệm động cơ đi.”

Long Diệc Hân mau chóng gọi người đến mang động cơ đi. Ở trên quảng trường lớn trong sở nghiên cứu, Long Diệc Hân mời các chuyên gia chuyên nghiệp lắp đặt bộ phận ngoài của xe.

Loay hoay một ngày trời, đến chạng vạng tối, cỗ máy mới chính thức được lắp đặt xong.

Long Diệc Hân đặc biệt lịch sự làm động tác tay mời Lăng Vi: “Nữ vương, mời. cô trước..”

Lăng Vi không nhịn được cười ra tiếng. Long Diệc Hân và cô làm

việc chung với nhau bao nhiêu lâu, cũng bị cô lây cái tính hoạt bát, còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy anh ta, giọng điệu lúc anh ta nói chuyện, đều là đều đều...

Mặc dù Lăng Vi biết Long Diệc Hân và giáo sư Trần đều muốn lên xe đến xoắn ruột xoắn gan, nhưng mà, cô thật sự không nỡ để cơ hội này cho người khác!

Cô ngâm nga điệu nhạc, vui vẻ ngồi lên ghế lái.

Cô chờ đợi ngày này, không phải chỉ đơn giản là chờ đợi mấy tháng đâu!

Từ năm mười mấy tuổi cô đã bắt đầu nghiên cứu động cơ. Đó thật sự đúng là... một quá trình chậm chạp mà khô khan nhàm chán.

Tất cả mọi người đều chỉ thấy thành quả của cô, nhưng không ai nhìn thấy cố gắng và công sức cô đã từng bỏ ra.

Chương 1155: Đại chiến! Gió thổi bão giông tố sắp đến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ngồi vào ghế lái, từ từ thắt đai an toàn.

Cô không vội vàng khởi động xe, mà sờ bụng, nói với hai tiểu bảo bối: “Bảo nhi... mẹ muốn điên cuồng một lần, hai con đừng sợ nhé! Còn chưa ra đời, đã có thể trải nghiệm được cực hạn... các con sẽ mau chóng cảm thấy thôi... đây chính là vinh dự của hai con đấy, biết không?”

(Đại bảo, nhị bảo: Ma ma, chúng con còn chưa ra đời, mẹ đã nhồi nhét tư tưởng xấu này vào cho chúng con rồi, mẹ thật sự không sợ sau này chúng con trưởng thành sẽ thanh xuấtnhilamnhithắng vu lam sao?)

(*) Thanh xuấtnhilamnhithắng vu lam”: trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy

Lăng Vi nắm chìa khóa xe trong tay, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện: “Hy vọng tất cả đều thuận lợi! Hy vọng động cơ chạy thành công!”

“Ầm — —” Vặn chìa khóa khởi động, động cơ vang lên tiếng khởi động, vừa nghe thấy tiếng động này, Lăng Vi, giáo sư Trần, và Long Diệc Hân đều kích động đến nỗi muốn hét chói tai.

Giáo sư Trần che ngực lại, quá kích thích, tim ông không chịu nổi!

Lăng Vi nói lỏng bộ ly hợp trên xe, đạp cần ga: “Ầm — —” xe lập tức lao ra ngoài — —

Cô không chạy vòng quanh trên quảng trường trong sở nghiên cứu, mà trực tiếp lái xe ra ngoài đường.

Sở nghiên cứu nằm ở vị trí cực kỳ hẻo lánh, bên ngoài là một đoạn đường dành cho xe chạy vừa dài vừa thẳng, trên đường chỉ có chiếc xe của cô điên cuồng phóng nhanh — —

Long Diệc Hân chạy thật nhanh ra cổng sở nghiên cứu, tầm mắt dõi theo chiếc xe hơi Lăng Vi lái, nhìn thấy chiếc xe dần chạy xa khuất tầm mắt.

Dưới nắng chiều, bóng đen kia, giống như tia chớp!

Tốc độ kia, tuyệt đối có thể bỏ rơi mấy chiếc xe thể thao cao cấp hiện đại nhất hiện nay mười mấy con phố!

Lúc Lăng Vi lái xe trở về, cả người cô đều hưng phấn đến nỗi ngay cả mắt cũng đỏ lên.

Long Diệc Hân và giáo sư Trần lại càng không khá hơn so với cô là bao, nhất đặc biệt là Long Diệc Hân, trảo tâm nạo phế — — ngay cả nằm mơ cũng có thể mơ ra công thức, thì có thể tưởng tượng được, anh ta quan tâm đến động cơ này như thế nào.

Lăng Vi vội vàng mở cửa xe, bước từ trên xe xuống.

“Tiểu Vi, chúc mừng cháu!” giáo sư Trần và Long Diệc Hân nhìn về phía cô, ánh mắt nhìn cô không giống với trước kia nữa.

Long Diệc Hân thật sự rất bội phục Lăng Vi.

Bản thân anh ta là tiến sĩ về lĩnh vực cơ giới và tự động hóa, nhưng thành tựu của anh ta lại xa xa không đuổi kịp một phần trăm của Lăng Vi.

Dường như anh ta đã đoán được, Lăng Vi sẽ từng bước từng bước trở thành nhà thiết kế xe hơi đẳng cấp thế giới!

Mặc dù trong quá trình nghiên cứu đó, có không ít người trợ giúp cô, nhưng trong quá trình này, càng nhiều hơn là dựa vào nỗ lực của cô.

Bởi vì, cô dốc lòng nghiên cứu chế tạo động cơ, cô đều thuộc lòng mỗi một bộ phận cấu tạo nên xe hơi trong lòng. Cô hiểu rõ hơn so với bất kỳ người khác, nên thiết kế mẫu xe như thế nào, cô rõ ràng hơn so với bất kỳ ai khác, thiết kế động cơ như thế nào mới có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất, như thế nào mới có thể tăng tốc độ tới mức cao nhất.

Long Diệc Hân khó che giấu được sự phấn khích của mình, anh ta bước nhanh chạy đến bên cạnh cô: “Như thế nào? Chạy tốt chứ?”

Lăng Vi nhướn mày, cười nói: “Còn có thể nhanh hơn!”

“Cái gì?” Long Diệc Hân đột nhiên bị cô đánh trở tay không kịp, hơi mờ mịt hỏi: “Còn có thể nhanh hơn? Em đừng lấy anh ra làm trò đùa, anh nhát gan lắm... không chịu được bị dọa đâu.”

“Ha ha...” Lăng Vi nói: “Anh Diệc Hân, anh sáng sủa hơn so với trước kia rất nhiều.”

Chương 1156: Đại chiến! Gió thổi bão giông tố sắp đến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Diệc Hân bật cười. Lăng Vi nói: “Không phải em nói động cơ có thể nhanh lên, nó đã tới cực hạn rồi, em thật sự không có cách nào tăng tốc độ của nó lên nữa, cái em nói là bộ phận bên ngoài, còn cả thay bánh xe nữa!”

“Đúng!” Long Diệc Hân ném cho cô ánh mắt đã hiểu ra: “Chúng ta phải mau chóng thiết kế ra mẫu xe, ngày mai anh sẽ đi chọn bánh xe với em. Chúng ta phải chọn bánh xe có ít lực cản nhờ, như vậy lúc xe chạy, tốc độ sẽ nhanh hơn!”

Lăng Vi nói: “Anh lên xe chào hàng một vòng trước đi, còn chuyện bánh xe, em sẽ có cách.”

Được!” Long Diệc Hân ngồi vào ghế lái, mặt đầy hưng phấn lái xe đi.

Lăng Vi gọi điện thoại cho Giang Quân: “Anh Quân! Em đã hoàn thành việc chế tạo động cơ rồi, bánh xe của anh thế nào rồi? Có sản xuất cho em được không?”

Ngay từ lúc cô và Giang Quân bắt đầu gặp nhau, cô đã nói cho Giang Quân nghe ý tưởng thiết kế bánh xe của mình, Giang Quân lập tức đáp ứng, hứa sẽ sản xuất bánh xe chuyên dụng cho xe hơi của cô.

Giang Quân nói: “Gần đây anh có rất nhiều vụ án, không có thời gian

đi đến phân xưởng. Hai ngày trước anh gọi điện thoại hỏi bạn anh, anh ta nói đang tiến triển cực kỳ thuận lợi. Như vậy đi, ngày mai anh sẽ xin nghỉ nửa ngày, cùng em qua đó nhìn xem thế nào.”

Được!” Lăng Vi không từ chối.

Ngày hôm sau, Lăng Vi và Giang Quân đi xem bánh xe, hoàn toàn giống với thiết kế của cô! Không có tỳ vết nào!

“Anh Quân, anh giúp em sản xuất một lượng lớn!” giọng nói của cô rất mạnh mẽ.

Cô ứng trước tiền cho Giang Quân, tháng chín từ năm ngoái, nàng bắt đầu chơi cổ phiếu, lại đầu tư với Diệp Đình, kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền.

Bây giờ, rốt cuộc số tiền này cũng có đất dụng võ!

Hừ hừ... có động cơ, có bánh xe, còn thiếu mỗi phân xưởng sản xuất nữa thôi! Lăng Vi híp mắt lại, nửa năm qua, cô vẫn không xây dựng công xưởng, chỉ vì đang đánh một chủ ý.

Cô muốn lấy lại phân xưởng của Long Đằng! Cô không thể để cho con trùng thối Vương Vinh Diệu kia chiếm mảnh đất Long Đằng cả đời được!

Bây giờ, thời cơ đã chín muồi, đã lúc cô lấy phân xưởng về lại.

Lăng Vi trở về phòng nhỏ của mình, sắp xếp lại sổ cổ phần cô nắm giữ tay trong. Sổ cổ phần xe hơi “Hào duệ” của Vương thị: “Ha ha...” cô đã nắm giữ 11%!

Lăng Vi tương đối hài lòng với mấy con số này, nửa năm qua, cô vẫn

luôn thu mua cổ phiếu của xe hơi “Hào Duệ” ở trên thị trường chứng khoán.

Tiếp theo, cô không chỉ muốn lấy lại phân xưởng sản xuất của Long Đăng, cô còn phải vào “Hào Duệ”, trở thành đại cổ đông của xe hơi “Hào Duệ”! Cô muốn có quyền phát biểu của xe hơi “Hào Duệ”!

Động cơ do Lăng Vi chế tạo ra, lập tức được đưa lên trang đầu của tờ nhật báo Hoa hạ — Lăng Vi, nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong ngành công nghiệp sản xuất xe hơi.

Dự án của cô là dự án được quốc gia nâng đỡ, nên ngay lập tức đã có đài truyền hình, tạp chí muốn tiến hành phỏng vấn, viết bài về cô.

Lăng Vi còn hơi do dự... Bởi vì, dù sao xe còn chưa được sản xuất ra, gặp gió như vậy... Không tốt lắm đâu? Lỡ như có người đánh chủ ý vào “Động cơ” của cô thì sao?

Diệp Đình lại nói: “Em không cần phải sợ, mấy loại phỏng vấn thế này, em phải tham gia càng nhiều càng tốt. Đây là quá trình em hâm nóng tên tuổi, có rất nhiều người đam mê xe đều chú ý đến tin tức này. Một khi xe hơi của em được sản xuất ra, chắc chắn sẽ có một số lượng lớn người mê xe tới mua xe hơi, em tham gia mấy phỏng vấn kiểu này thì chẳng khác nào tuyên truyền quảng cáo sớm cho chiếc xe của xem, bây giờ là lúc em phải đánh vang tên tuổi của mình. Hơn nữa, em đừng quên, dự án của em được quốc gia nâng đỡ, có quốc gia làm hậu thuẫn cho em, ai dám cướp công lao của em? Bây giờ, càng nhiều người biết tin tức này, em lại càng an toàn. Em cứ yên tâm đi làm đi.”

Được, chồng, em đều nghe theo anh.” Lăng Vi hôn mạnh lên khuôn mặt đẹp trai của Diệp Đình: “Chồng ơi, anh nói cái gì cũng đúng!”

Cô lại ôm lấy cổ anh hỏi: “Hoắc Ân bên kia, anh sắp xếp thế nào rồi?”

Diệp Đình nhéo chóp mũi của cô, cười ngạo nghễ: “Đã bắt đầu đại chiến.”

Sau đó, Lăng Vi trở thành khách quen của các đài truyền hình, tờ tạp chí.

Ngày hôm nay, Lăng Vi đang bận rộn phỏng vấn, cô bất ngờ nhận được điện thoại viện trưởng cô nhi viện gọi tới, Lăng Vi tâm niệm nghĩ: “Chẳng lẽ âm mưu của bọn Hoắc Ân Là... muốn bắt đầu từ cô nhi viện?”

Cô trấn định lại, nhận điện thoại, lại nghe thấy viện trưởng nói: “Tiểu Vi này, đã lâu lắm rồi cháu không tới đây, gần đây chúng ta mới mời một giáo viên mới, cháu có muốn tới xem hay không? Không có cháu kiểm tra, bác không yên tâm.”

Chương 1157: Vẫn khỏe chứ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viện trưởng còn nói: “Trình độ của giáo viên này rất tốt, tính cách cũng rất chững chạc, bên viện chúng ta trả tiền lương không cao, lại không có phúc lợi... Bác còn sợ người ta không muốn, kết quả, người ta nhanh chóng đồng ý. Mặc dù, hình như chuyện này đã thành, nhưng... trong lòng bác vẫn cảm thấy thế nào ấy.”

Lăng Vi vội vàng nói: “Được, cháu sẽ lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại, trong lòng Lăng Vi cảm thấy hồ nghi.

Từ sau khi cô mang thai, cô không có thời gian đến cô nhi viện nữa. Lúc trước cô đưa một khoản tiền cho viện trưởng, bảo bà ấy mời một giáo viên chuyên nghiệp. Mặc dù có giáp viên tới xin việc, nhưng đều không gắn bó lâu dài. Khoảng thời gian này, đều chỉ có sinh viên mỹ thuật đến dạy bọn trẻ.

Lăng Vi cảnh giác!

Bởi vì, cô mang thai hơn bốn tháng, cô nhi viện cũng không mời được giáo viên thích hợp, vậy mà thời khắc quan trọng này lại có giáo viên đến xin việc, lại còn có điều kiện hoàn toàn phù hợp nữa?

Trong này có mờ ám.

Cô gọi Bạo Phong đi ra: “Các anh đi đến cô nhi viện cùng tôi, nếu có

nguy hiểm, không cần chờ tôi ra lệnh, các anh cứ trực tiếp ra tay.”

Dạ, phu nhân.”

Lăng Vi lái xe đến cổng cô nhi viện, cô và bốn người Bạo Phong bước từ trên xe xuống.

“Tiểu Vi, cháu tới rồi — —”viện trưởng Trần vẫn luôn chờ ở cổng, thấy cô xe lái tới, bà vội vàng đi tới kéo tay cô: “Tiểu Vi... Nhìn thấy cháu tới, trái tim của bác mới ổn định lại được...” Bà vừa nói, vừa kéo Lăng Vi đi vào trong cô nhi viện.

Viện trưởng Trần đi đến lớp học, chỉ vào trong nói: “Cháu mau tới đây, giáo viên mới đó đang dạy cho bọn trẻ. Sắp tan học rồi, cháu đi xem với bác đi.”

Vâng, bác đừng có gấp, để cháu nhìn xem thế nào.” Lăng Vi đi theo viện trưởng Trần về phía phòng học.

Trong phòng học mỹ thuật truyền tới một giọng nói ngọt ngào: “Các bạn nhỏ, hôm nay cô mang pháo bông đến cho các em, các em có vui không?”

“Vui ạ — —” Các học sinh trong lớp đồng thanh đáp.

Giọng nói ngọt ngào của cô giáo kia lại truyền ra: “Vậy bài học tiếp theo, chúng ta sẽ vẽ pháo hoa. Vì vậy, các em phải nhớ kỹ hình dáng của pháo hoa, có được không?”

Được ạ!”

Cô giáo còn nói: “Giờ mỹ thuật hôm nay đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại các em.”

“Chúng em chào cô ạ!”

Chuông tan học reo lên, các em học sinh chen chúc chạy ra khỏi phòng học.

Đi theo phía sau các em học sinh, là một người phụ nữ xinh đẹp mắt phương mắt trái xoan.

Lăng Vi chăm chú nhìn cô giáo kia, chắc chắn mình chưa từng nhìn thấy cô ta, nhưng cô... lại có một loại cảm giác quen thuộc vô hình!

Trái tim của Lăng Vi dần trở nên căng thẳng, cô nhìn chăm chăm vào cô giáo kia, cô giáo kia cũng nhìn chăm chăm vào cô.

“Cô Vi Vi——”

“Cô Vi Vi tới rồi! Cô Vi Vi, chúng em rất nhớ cô ——” Các em học sinh vui mừng nhảy loạn, quay thành một vòng bên cạnh Lăng Vi.

“Cô Vi Vi, sao bụng cô lại tròn đến vậy? Có phải cô bị bệnh hay không?” Dưa hấu nhỏ đầy lo âu hỏi.

Lăng Vi mỉm cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của dưa hấu nhỏ, nói: “Cô mang thai, bây giờ trong bụng cô Vi Vi có hai tiểu Bảo bảo, không lâu sau nữa, tiểu Bảo bảo ra đời, các em sẽ có em trai em gái, các em có vui không?”

“Oa! Vui ạ! Thật là hạnh phúc ——” tiểu Đậu đinh trực tiếp ôm bụng của Lăng Vi, hôn chụt lên.

Chương 1158: Vẫn khỏe chứ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô giáo xinh đẹp kia vẫn nhìn Lăng Vi, cô ta tự tiểu phi tiểu công công môi cười với Lăng Vi: “Cô Vi Vi, xin chào.” Nói xong, cô ta nhìn chăm chăm vào Lăng Vi trong chốc lát, sau đó mới xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Lăng Vi vẫn nhìn chăm chăm vào người phụ nữ này.

“Tiểu Vi, cháu có biết cô ta không?” viện trưởng Trần nhìn thấy biểu tình này của Lăng Vi, lập tức cảm thấy có dự cảm xấu: “Có phải người phụ nữ này có vấn đề gì hay không?” viện trưởng Trần che ngực, hít thật sâu: “Bác cảm thấy, ánh mắt của người phụ nữ này rất kỳ lạ...”

Lăng Vi nói: “Quả thật người phụ nữ này rất kỳ lạ, bác cứ đưa các em đi chơi đi, cháu sẽ xử lý chuyện này.”

Được...” viện trưởng Trần cũng không hỏi nhiều nữa, nếu tiểu Vi nói người phụ nữ này không tốt, vậy chắc chắn là không tốt!

Cũng may, bà cảnh giác gọi điện thoại cho tiểu Vi, nếu không, nói không chừng sẽ gây ra họa lớn gì...

Sau khi viện trưởng Trần mang bọn nhỏ đi, Lăng Vi gọi điện thoại cho Vinh Phỉ: “Tứ ca... em đang ở cô nhi viện, em gặp phải chút chuyện ở nơi này... Chồng em không thời gian tới đây, anh có thể tới đây

không?”

“...” Vinh Phỉ trầm mặc, rồi vui vẻ nói: “Em có thể gặp chuyện gì? Em có cả một xe chở hàng đều là vệ sỹ với vệ sỹ ngăm đấy.”

Lăng Vi không nhanh không chậm nói: “Dù sao cũng là có chuyện mà... Chuyện lớn!”

“Được rồi, em chờ anh.” Vinh Phỉ biết rõ cô đang lắc lư anh ta, nhưng vẫn phải tới, đó là em dâu của anh ta... cho dù có bảo anh ta nhảy vào chảo dầu, anh ta cũng phải nhảy.

Hơn nữa, Lăng Vi làm việc vẫn rất có phân tấc, sẽ không thể đổ bầy một chảo dầu cho anh ta nhảy vào đâu.

Vinh Phỉ ngồi ở trong xe, không ngừng suy nghĩ rốt cuộc Lăng Vi có chuyện lớn gì?

Đi tới cổng cô nhi viện, Vinh Phỉ bước ra khỏi chiếc xe MG yêu thích của mình, anh ta sửa sang lại bộ âu phục màu be trắng thơm cầu mình, một tay dứt túi quần, tiêu sái bước chân dài, đi vào cổng cô nhi viện.

Vừa đi vào cổng cô nhi viện, anh ta chợt đứng lại! Bởi vì... anh ta nhìn thấy ở dưới bóng cây... có hai cô gái xinh đẹp đang đứng, một người là Lăng Vi, một người khác...

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô gái kia, cô gái kia thấy có người đi vào cổng, liền nghiêng đầu nhìn về phía cổng.

Lúc Vinh Phỉ thấy cô ta nhìn sang, huyết dịch trong thân thể anh ta đột nhiên vọt thẳng lên đến đỉnh đầu!

Anh ta cong môi, chăm chú nhìn cô ta.

Cô gái kia vênh môi, tự tiểu phi tiểu nháy mắt với anh ta.

Vinh Phỉ đứng ở cổng, cô gái kia nói gì đó với Lăng Vi, rồi đi về phía anh ta.

Cô ta... càng đi càng gần. Hô hấp của Vinh Phỉ càng ngày càng chậm, cô gái kia đi tới bên cạnh anh ta, nở nụ cười ngọt ngào nói: “Tứ ca, từ sau khi từ biệt ở Tần Lĩnh, anh vẫn khỏe chứ...”

Vinh Phỉ nhìn chăm chăm vào cô ta, nhìn thấy ánh sáng rạo rực trong đôi mắt yêu kiều kia. Cô ta cắn môi, cười với anh ta, mặc dù cô ta thay đổi hình dáng, nhưng anh vẫn có thể vừa nhìn đã nhận ra cô ta.

Vinh Phỉ nắm lấy cổ tay của cô ta, chân bước thật nhanh kéo cô ta đến bên xe của mình, nhét cô ta vào trong xe. Lúc cửa xe đóng chặt, Lăng Vi nhìn thấy chiếc xe kia chấn động.

“...” Có cần gấp như vậy hay không...

Lăng Vi đỡ trán, khoát khoát tay với tài xế của Vinh Phỉ, tỏ ý bảo anh ta mau lái xe đi. Đây là cổng cô nhi viện, nếu trẻ con nhìn thấy, sẽ thành cái gì...

Trong xe, người phụ nữ xé mặt nạ của mình ra, để lộ ra khuôn mặt trái xoan. Cô ta đưa tay bổ về phía mặt của Vinh Phỉ, Vinh Phỉ nhanh chóng giữ lấy tay của cô ta, xoay tay kéo tay cô ta ra sau lưng.

Cô ta lại nhấc chân lên muốn đá vào bụng anh ta, Vinh Phỉ lại bắt lấy chân của cô ta, thay đổi tư thế, để cho cô ta bước ngồi ở trên đùi cô ta. Cô ta lại xoay mình, giằng tay ra muốn vùng tay lên đầu anh ta, Vinh Phỉ lại bắt lấy tay cô ta. Hai người đánh đến không thể tách rời

rở trong xe a!

Đột nhiên — — cô ta không đánh anh ta nữa, vòng hai tay ôm lấy cổ anh ta, giống như con báo mẹ nhào tới con mồi, cắn anh ta!

Vinh Phỉ không đáp lại, để mặc cho cô ta nháo.

Cô ta tức giận cắn lên hầu kết ở cổ họng anh ta, hơi thở ấm áp cũng phả ở trên cổ anh ta. Cô ta cười hừ, lẩm bẩm nói: “Tôi chưa bao giờ nhớ một người đàn ông như thế này, Tứ ca, anh là người đầu tiên đấy.”

Vinh Phỉ ép ở sau ót cô ta, để mặc cô ta dùng sức cắn mình, anh ta trầm thấp nói: “Tôi cũng chưa bao giờ để cho bất kỳ kẻ địch nào chạy mất, Angel, em cũng là người đầu tiên.”

Chương 1159: Hận yêu cuối cùng khó có thể chặt đứt, cuối cùng là con đường nhân tâm?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tôi rất vinh dự...” Angel cuồng nhiệt hôn anh ta.

Cô ta đưa tay cởi cúc áo âu phục của anh ta ra, Vinh Phỉ chăm chú nhìn cô ta, giống như đang hỏi cô ta: “Cô nhất định muốn làm như vậy?”

Angel quả trách trợn mắt nhìn anh ta.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đỏ ửng lên, không biết là do ngượng, hay là kích động.

Tóm lại... Vinh Phỉ rất thích nhìn... anh ta đưa tay kéo cúc áo sơ mi ra, cúc áo sơ mi “Rào” rơi đầy đất. Đôi mắt của Angel bỗng nóng lên: “Tôi chỉ thích người đàn ông ngang ngược giống như anh, bây giờ nhìn mấy người đàn ông khác, đều cảm thấy không có mùi vị.”

Vinh Phỉ nắm lấy tay cô ta, đặt bàn tay của cô ta lên ngực mình. Anh nói: “Sớm muộn gì, tôi cũng phải chết ở trong tay em.”

Angel cúi đầu, hôn lên ngực anh ta, cô ta ngọt ngào cười nói với anh ta: “Không nhanh như vậy...”

Vinh Phỉ cười phá lên, anh ta kéo gấu áo sơ mi từ trong quần cô ta, từ tính nói ở bên tai cô ta: “Trước hết cứ để tôi chết một lần rồi nói tiếp.”

Angel co rúc khóe miệng.

Vinh Phỉ đưa tay vuốt ve đôi môi của cô ta: “Đừng lo lắng, nếu em có nhiệm vụ muốn bắt tôi, đây không phải là cơ hội tốt sao. Mấy trường hợp này, anh đây gặp nhiều rồi, Tứ ca cũng không phải cho không.”

Angel lạnh mắt nhìn anh ta: “Được, vậy chúng ta chiến đấu một cách phóng khoáng đi. A... tôi đang suy nghĩ... Tứ ca tốt thế này, mẫu phụ nữ thế nào mới phối hợp nổi với anh?”

Vinh Phỉ cố ý nâng cằm cô ta lên, nói: “Người phụ nữ tôi có thể lên.”

Cường tự đại!” Angel “xùy “, quấn tay lên cổ anh ta nói: “Vậy tôi đúng là vinh dự, là một người phụ nữ có thể làm anh chết đi sống lại.”

Vinh Phỉ đỡ lấy eo của cô ta: “Có thể làm cho tôi chết được hay không, còn phải xem bản lĩnh của em.”

Angel nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh ta, trong lòng thật sự rất mâu thuẫn... Cô ta hoàn toàn không ngờ rằng, lần đầu tiên của mình thật sự cho Vinh Phỉ, lại còn ở trong xe anh ta ta nữa chứ.

...

Vinh Phỉ thật sự rất xấu...

Trong khoang xe, giống như vừa bị bão táp tàn phá qua. Sau khi cơn cuồng phong bạo vũ dừng lại, cô ta chịu đựng cơn đau nhức, đưa

tay mò vào hộp tủ, lấy bao thuốc và bật lửa của Vinh Phỉ ra, cô ta lấy một điếu thuốc lá, châm thuốc hút.

Lúc ánh lửa vụt tắt, cô ta phát hiện ra ngoài trời đã tối... bình thường cô ta không hút thuốc lá, nhưng mà... bây giờ muốn hút thuốc. Điều hòa trong xe được chỉnh nhiệt độ lên cao, cũng không lạnh.

Nhưng ngón tay của Vinh Phỉ vuốt ve qua lại ở trên cánh tay cô ta, làm cô ta nổi lên một tầng da gà. Anh ta cũng ngồi dậy, thì thầm hỏi bên tai cô ta: “Có vui vẻ không?”

Angel hít một hơi thuốc thật dài, phả khói thuốc ở trên mặt anh ta, nở nụ cười ngọt ngào nói với anh ta: “Tứ ca chắc chắn không tệ... giỏi giỏi...”

Vinh Phỉ cướp điếu thuốc lá trong tay cô ta, cắn đầu thuốc, cười nói: “Tôi nói là hút thuốc có vui không? Em đang nói cái gì vậy?”

Angel cắn răng, đưa tay đi lấy quần áo.

Vinh Phỉ đột nhiên nghiêng người, lại áp người cô ta ở trên ghế da dài: “Nhanh như vậy đã muốn chạy? Nhiệm vụ phức kích của em thì sao? Còn không thừa dịp tôi không mặc quần áo, nhanh chóng chạy ra uy hiếp tôi?”

Giọng điệu của anh ta rất ung dung, làm cô ta nghe mà rất muốn đánh người!

Angel hừ lạnh nói: “Biết có phức kích, còn không mau mặc quần vào! Anh là kẻ liều mạng nhất mà tôi từng gặp đó.”

Vinh Phỉ híp mắt cười nói: “Tôi cũng đã để cho em giết một lần rồi, còn số một cái gì?”

Angel cũng híp mắt lại, liếc nhìn anh ta, hỏi: “Anh đã chết rồi hả?”

Chương 1160: Hận yêu cuối cùng khó có thể chặt đứt, cuối cùng là con đường nhân tâm?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ cắn lên vành tai cô ta “ừ” đáp lại: “Lần đầu rất đẹp“. Khuôn mặt của Angel chợt đỏ bừng lên, cô ta không ngờ rằng anh ta thành thực như vậy... Cô ta đưa tay đẩy anh ta ra, xoay mình ngồi dậy, đôi mắt phượng xinh đẹp quét một vòng ở trên ghế da... Tay không ngừng gạt bỏ, giống như đang tìm đồ.

Cô ta không tìm được trên ghế da có dấu vết gì, nhú mày lại.

Vinh Phỉ cười hừ hỏi cô ta: “Tìm cái gì vậy? Ném nào đi mất hả?”

Angel trợn mắt nhìn anh ta: “Có anh mới ném nào đi ấy! Tôi tìm thứ... màu đỏ rơi ra... nhưng không thấy có, tôi không chắc có phải là lần đầu tiên không... Nói không chừng...” Cô ta cau mày, hơi không xác định nói: “Có lẽ trước kia... lúc tôi bị hôn mê choáng váng, đã mất trinh. Chỉ là chính tôi không biết mà thôi.”

Vinh Phỉ cười phá lên.

Thấy ngực anh ta không ngừng chấn động, Angel tức giận nói: “Anh cười cái gì?”

Vinh Phỉ đưa tay kéo cô ta, kéo trở về trong ngực mình: “Tôi thật sự rất hy vọng em vĩnh viễn ngốc như thế này... Không cần phải hoài nghi, tôi là người đàn ông đầu tiên của em. Em không biết, không có nghĩa là Tứ ca của em không biết.”

Angel trừng mắt nhìn anh ta: “Sao tôi lại để cho con ngựa giống như anh chiếm tiện nghi nhỉ, tôi thua thiệt lớn rồi!”

Cô ta lại đưa tay ôm lấy quần áo: “Nhanh mặc quần áo vào cho xong đi, tôi đi ra khỏi cô nhi viện, không xin phép nghỉ. Tôi còn phải chạy về đi tắm... Cô nhi viện có rất nhiều quy củ, sau chín giờ rưỡi, chắc chắn phải tắt đèn đi ngủ.”

Vinh Phỉ châm một điếu thuốc, hít một hơi: “Trở về làm gì? Em đến cô nhi viện xin việc không phải là vì muốn gặp tôi sao? Em đã gặp được tôi rồi, em cứ coi như là con chim hoàng yến tôi nhốt ở trong lồng đi, sau này không cần phải xuất đầu lộ diện ở bên ngoài nữa.”

“Xùy — — ai hiếm!” Angel mặc quần áo tử tế, rồi nói: “Tôi thật sự coi đây là một công việc nghiêm túc. Tôi và anh, nhiều lắm cũng chỉ được coi là bạn tình mà thôi, anh phải nhận rõ sự thật này. Tôi và anh không có cái loại quan hệ trối định đó đâu!”

Vinh Phỉ giật giật khóe miệng, anh ta hít một hơi thuốc lá, rồi lại nhét điếu thuốc vào miệng cô ta, anh ta phả khói thuốc ra hỏi cô ta: “Em có biết cái gì gọi là bạn tình không?”

Angel trợn mắt nhìn anh ta, Vinh Phỉ lại lấy điếu thuốc đi, rồi tự trả lời: “Với trình độ này của em, căn bản là không hợp cách. Bạn tình thực sự lợi hại, đều là ngày ba mươi ngày tháng một, một ngày ba mươi lần. Em đạt yêu cầu không?”

“Ma... anh cái đồ đầu heo này!”

Vinh Phỉ rõ ràng cảm giác được Angel đang nghiêng rằng, cô ta tức giận hừ hừ nói: “Đáng lẽ vừa rồi tôi nên trực tiếp giết chết anh!”

Vinh Phỉ cười nói: “Không phải tôi đã chết một lần rồi sao? Nhanh như vậy mà em đã quên? Muốn anh mang em đi chết lần nữa?”

Angel giận quá hóa cười: “Tôi nói cho anh biết, phía trước thật sự có phục kích, tôi thật sự không nói đùa với anh! Mục tiêu đầu tiên của Hoắc Ân, không phải là Diệp Đình, không phải là Lăng Vi! Mà là anh!”

“Oh, tôi quan trọng đến vậy sao?”

An Kỳ Nhi cắn răng: “Ai bảo anh thiếu đòn như vậy, khi không lại giấu chiếc dây chuyền màu cam đi...” Cô ta trừng anh ta hỏi: “Dây chuyền thật sự đang ở đâu? Còn không mau giao ra, nếu anh sớm giao ra, tôi cũng không cần phải tốn sức với anh thế này.”

Ánh mắt của Vinh Phỉ trở nên u tối, nói: “Tôi thật thích em tốn sức với tôi.” Ngón tay của anh ta trượt dọc lên theo đầu gối của cô ta, cô ta giữ lấy tay anh ta, lại nghe thấy anh ta nói: “Nữ sát thủ, em bán mạng tiết lộ tin tức cho tôi, anh đây không thể bạc đãi em được.”

Vừa nói, lại vừa ấn xuống...

“Tứ ca, anh thật sự phải cẩn thận.” Angel thật sự hận mình, cô ta cũng sắp thành bà mẹ già rồi.

“Cẩn thận cái gì?” Vinh Phỉ cười rất thiếu đòn, anh ta thầm nghĩ trong lòng, từ lúc chọc vào em, ông đây chưa từng nghĩ sẽ trở ra toàn thân, nhưng ngoài miệng lại trêu ghẹo hỏi: “Cẩn thận con tiểu yêu tinh này hút khô máu tươi của tôi?”

Angel nắm chắc bả vai anh ta, hung hãn mắng mỏ: “Bà đây nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại coi lời của bà đây là cái rắm!”

Chương 1161: Lòng người khó dò (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ trực tiếp mang cô trở về nhà.

Angel nhúu mày... Tuy cô trốn tới, nhưng... cái tính của tổ chức sát thủ kia, cô vẫn biết... Bọn họ âm mưu đã lâu, không có khả năng yên lặng nhiều ngày như vậy còn chưa ra tay.

Lăng Vi mỗi ngày tham gia yến hội, phỏng vấn... Sống vô cùng vui vẻ, Diệp Đình cũng không có động tác gì khác...

Quản bọn họ làm gì... Angel đột nhiên hừ một tiếng, bọn họ có chết hay không, có liên quan gì đến cô? Cô thật vất vả chạy được, cô phải hưởng thụ cuộc sống! Phải nghĩ biện pháp lấy con chip trong đầu mình ra. Ngay cả nắm giữ tự do sống chết của mình còn không có, còn nói chuyện gì về sau?

Lúc này, Vinh Phỉ bưng một ly nước chanh tiến vào, hỏi cô: “Nghĩ gì thế?”

Angel lạnh lùng liếc mắt nhìn anh: “Suy nghĩ làm thế nào hầu hạ anh cho tốt...”

Vinh Phỉ khen cô một câu: “Có tiền đồ... Em học ngoan như vậy, anh đây không thể uống phí nhiệt huyết của em được, lại đây, anh đây dạy cho.”

Angel thật sự hối hận! Vì sao mình không yên lặng uống nước trái cây đi!

Biết rõ người trước mặt là một con sói! Móa — — lại đây nhanh như vậy, không thể ôn nhu chút sao...

“Còn nữa: “cô cả giận: “Chuyện anh muốn làm không thể giống người bình thường chút à? Lần nào cũng là... Tôi mới vừa mặc quần áo... Anh lại cởi xuống, có từng nghĩ đến cảm nhận của cái áo sơ mi tôi mặc không? Má nó... Anh không biết cái nút áo sơ mi kia rất chặt à, khó đóng kính! Rất phiền anh biết không?”

Vinh Phỉ đột nhiên cười: “Nút áo đó giống em lắm đấy.”

Angel sững sốt một chút, cẩn thận cân nhắc lời anh nói, mặt lập tức đỏ bừng.

“Cút — —”

Angel ở nhà Vinh Phỉ một đêm, buổi sáng ngày hôm sau, nhìn thấy Vinh Phỉ chuẩn bị quần áo mới cho cô...

Cô lại lần nữa tắm sạch, dưới cổ đều bị anh biến thành xanh xanh tím tím! Bảo cô đi ra ngoài gặp người như thế nào bây giờ.

Cô mặc áo cao cổ, váy bó màu đen. Vừa muốn ra ngoài, Vinh Phỉ lại ngăn cô lại, anh xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: “Tuy tôi thả em đi, nhưng tổ chức sát thủ nhất định đang tìm thi thể em. Bên cạnh anh lại đột nhiên xuất hiện một cô gái, bọn họ sẽ hoài nghi, em cứ ở nhà vài ngày đã... Ngoan, nghe lời.”

Angel đẩy tay anh ra: “Tôi đã nói rồi, tôi với anh không có quan hệ đó. Tôi có tự do thân thể, tôi thích đi đâu thì đi.”

Nói xong, lấy từ trong túi ra 200 đồng, nhét vào tay anh: “Đêm qua biểu hiện không tồi, chờ khi nào chị đây tích mịch lại đến tìm cưng nhé...”

Cô không muốn sống trừng mắt nhìn anh, lắc mông phong tao đi ra ngoài.

Lúc Angel ngồi lên xe, lái xe đi về phía Vinh Phỉ xin chỉ thị, Vinh Phỉ phát phát tay: “Cô ấy muốn đi đâu thì đưa cô ấy đi. Cô ấy bao giờ muốn quay lại thì anh đưa cô ấy về.”

Lái xe dường như nghe hiểu ý Vinh tiên sinh nói, chiếc xe này... Về sau chính là xe riêng của vị này?

Lái xe gật gật đầu, đưa Angel về cô nhi viện.

Lăng Vi đang ở cô nhi viện cùng Trần viện trưởng phỏng vấn. Hôm nay có một cô giáo đến nhận lời mời, là người vừa tốt nghiệp đại học xong. Bộ dạng rất thanh tú, động lòng người.

Khi Angel trở về, thấy có người đến nhận lời mời... Sắc mặt cô không tốt lắm, đến gần Lăng Vi.

“Tôi chưa từng nói tôi không tới... Cái này là tìm người mới tới?”

Lăng Vi nâng mắt nhìn cô, cười nói: “Tôi còn nghĩ cô bị người nhận nuôi...”

Angel hừ một tiếng, trừng mắt nhìn cô gái kia một cái, lúc nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của cô gái kia, Angel ánh mắt bỗng nhiên ác độc!

Chương 1162: Lòng người khó dò (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn hai người họ, chỉ thấy Angel sắc mặt đột ngột thay đổi, đen như nhọ nồi!

Mà, cô gái kia co rụt cổ lại, dường như bị Angel dọa sợ.

Trần viện trưởng không quá thích Angel, cô luôn cảm giác cô gái này quá khí thế, đứa nhỏ trong cô nhi viện không giống những đứa trẻ khác, bọn chúng đều rất miễn cảm. Trần viện trưởng cảm thấy Angel không quá thích hợp...

Mà cô bé sinh viên này lại khác, nhìn qua văn văn nhược nhược, tính cách cũng dịu hiền, rất hợp ở lại đây dạy học.

Angel nhìn ra tâm tư Trần viện trưởng, cô nở nụ cười, nói: “Mặc kệ thế nào, dù sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ? Tôi cũng không làm sai gì, bọn nhỏ cũng thích tôi, mấy người không thể nói không cần tôi, không chọn tôi chứ? Dù sao cũng phải cho tôi lý do, giải thích để tôi chấp nhận chứ?”

Trần viện trưởng gật gật đầu: “Đúng vậy...”

Nhưng cô gái mới tới này rất ưng ý... Trần viện trưởng nhất thời có chút khó xử.

Lăng Vi nhìn thoáng qua hai người, nghiêm túc nói: “Cả hai đều ở lại

đi, một tháng thử việc, ai qua được thì ở lại ký hợp đồng.”

Lăng Vi chia hai người ra dạy mẫu giáo lớn và mẫu giáo bé, trước kia tất cả đứa nhỏ đều học cùng một chỗ, hiện tại cô để mỗi người dạy một ban.

Giữa trưa, Diệp Đình tới đón Lăng Vi cùng nhau ăn cơm. Lăng Vi chỉ cho anh xem: “Anh nhìn cô gái kia xem, có thấy quen không?”

Diệp Đình ngay cả mí mắt cũng không nâng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô. Ý là: “Ngoài em ra, những người khác anh cũng lười chẳng buồn nhìn.”

Lăng Vi nóng nảy, bảo anh nhìn: “Anh nhìn thử đi! Cô gái đó là Thù Lệ Diệp, quen Tứ ca!”

Diệp Đình lại càng không muốn nhìn: “Tứ ca thích vậy để Tứ ca nhìn đi. Anh đã nửa ngày không gặp em rồi...” Đôi mắt anh đen như mực, giống như dính vào mặt cô, luyến tiếc dờ đi.

Lăng Vi mắt tròn trắng: “Anh để ý chút tiền đồ đi...” Cô nhéo lưng anh một cái, Diệp Đình cầm lấy tay cô, đặt ở bên môi khẽ hôn.

Về đến nhà, lúc ăn cơm, Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hy và Lôi Đình, Hoa Thiếu Càn tất cả đều đến đây, bởi vì tình thế gần đây khá căng thẳng, cho nên bọn họ liền đến trang viên, trực tiếp ở lại đây.

Hạ Tiểu Hy và Lôi Tuấn hai nhị hóa (tên ngốc)...”Vợ ơi, đút một miếng nè.”

“Măm, chồng ơi, há miệng...”

Lôi Đình mắt tròn trắng, nhìn qua Hoa Thiếu Càn, ý bảo anh: “Anh

cũng học theo anh trai em đi, anh xem hai người kia buồn nôn chưa kìa!”

Mà, ánh mắt Hoa Thiếu Càn thủy chung si mê nhìn chăm chăm Lôi Đình, giống như hoàn toàn không biết xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

Lôi Đình dùng cánh tay đỡ tay anh, Hoa Thiếu Càn lấy lại tinh thần, cười với cô, hôn lên mặt cô, thật sự là rất thích cô, từng chút ái muội, mỗi ánh mắt đều khiến lòng anh say mê... Tiểu Đình muốn làm mẹ của con anh, anh vẫn luôn mê luyến cô như vậy, nên làm gì bây giờ?

Lăng Vi buông đũa, dựa vào lòng Diệp Đình: “Anh xem hết đôi này đến đôi kia, luôn tú ân ái như vậy, thật sự là đáng ghét...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liếc nhìn Diệp Đình, đột nhiên nói: “Chồng à, thật sự là khổ cho anh...” Cô mang thai lâu như vậy, vẫn khổ anh... Đến lúc cô sinh con còn rất lâu, Diệp Đình vẫn phải làm hòa thượng...

Diệp Đình ôm cô nói: “Sao khổ được? Em ở bên cạnh anh, làm gì cũng đều hạnh phúc.”

“Ừm...” Lăng Vi vươn tay ôm cổ anh: “Chồng à, lần này tú ân ái em theo mười phần!”

Ha ha ha — — tức chết hai đôi không biết xấu hổ kia!

Bọn họ đang ăn cơm, đột nhiên điện thoại của Lăng Vi vang lên. Trần viện trưởng hoang mang rối loạn nói: “Tiểu Vi! Đã xảy ra chuyện — — Tân lão sư và Angel ra ngoài đến giờ vẫn chưa về! Vừa rồi lúc Angel trở về tôi thấy tay cô ấy đều là máu — —”

Chương 1163: Vũ nhục (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tay đầy máu? Đây là muốn giết người?

Lăng Vi lập tức nói: “Cô đừng sốt ruột, tôi lập tức qua đó.” Cô nhi viện có rất nhiều ám vệ bảo hộ, Angel không tạo được sóng gió gì.

Trần viện trưởng thanh âm cũng run run: “Được được... Cô ấy hiện tại đã bị người của chúng ta khống chế. Cô mau tới đi, tôi có dự cảm không tốt...”

Lăng Vi mở loa, Lôi Tuấn lập tức hỏi cô: “Angel đã trở lại?” Cậu vừa rồi nghe thấy viện trưởng nói “Angel”...

Lăng Vi nói: “Đúng vậy, Angel đã trở lại, cô ấy làm giáo viên ở cô nhi viện.”

“...”

Mọi người vội vàng lên xe, vừa đi, Lăng Vi vừa kể mọi chuyện cho mọi người nghe.

Lôi Tuấn nói: “Người này tựa như một quả bom hẹn giờ, Tứ ca liệu quá rồi...” Cậu tuy không quá lo lắng cho an nguy Tứ ca, nhưng... Tứ ca bị người như vậy hấp dẫn, cũng là quá sức...

Lúc mọi người đuổi tới cô nhi viện, Vinh Phỉ cũng vừa tới.

Thành viên Âm ảnh tiểu tổ nhất Angel trong một gian phòng nhỏ.

Lăng Vi nói: “Thả cô ấy ra ra.”

Thành viên Âm ảnh tiểu tổ mở cửa ra, Angel từ trong bước ra, cô thấy một đoàn người đang lạnh lẽo nhìn mình. Angel không khỏi lạnh lùng cười, mang theo trào phúng cười nói: “Hôm nay đông đủ nhỉ.”

Trần viện trưởng khẩn trương hỏi Lăng Vi: “Tiểu Vi, cần báo cảnh sát không? Chúng ta mau đi tìm cô gái kia! Cũng không thể con gái nhà người ta gặp chuyện không may ở chỗ tôi được.”

Lăng Vi an ủi bà, nói: “Bà đừng nóng vội, tôi hỏi rõ mọi chuyện đã.”

Lăng Vi đi đến bên cạnh Angel, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Angel cười nói: “Nhìn cái gì? Tôi giết cô ta đấy, cô làm gì được nào? Thi thể ngay ở phía sau núi, có bản lĩnh, cô tìm chứng cứ buộc tội tôi giết người đi. Tìm không thấy chứng cứ thì đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi!”

Lăng Vi cũng cười một chút: “Người cô giết khẳng định không ít. Cũng không nhất định đều có lý do. Tôi không hiểu được, người ta là một sinh viên vừa tốt nghiệp, sao lại đắc tội cô?”

Angel hừ lạnh một tiếng: “Ít ở đây lên lớp dạy giáo dục đạo đức gì đó với tôi, cô ta là sát thủ, là tổ chức phái tới giết mấy người, cô ta không ra tay được, bị tôi ra tay lại, đơn giản như vậy.”

Lăng Vi gật đầu, Diệp Đình đã sớm tra ra cô gái kia không thích hợp, bọn họ thật ra cũng muốn thử Angel. Angel nếu còn một lòng với tổ chức sát thủ, vậy bọn họ kiên quyết không thể giữ cô lại.

Diệp Đình phái người đến sau núi tìm người. Nữ sát thủ kia không chết, nhưng là bị Angel đánh tới trọng thương, Diệp Đình để Âm ảnh tiểu tổ mang nữ sát thủ kia quay về phân bộ cứu trị, nếu có thể từ miệng người này moi ra cứ điểm bí mật thì tốt. Trong đầu Diệp Đình đột nhiên có một kế hoạch! Hoắc Ân kiểm chế không được! Thường thường đến thử anh!

Diệp Đình muốn chính là này hiệu quả này, kẻ địch càng vội, anh lại càng thả lỏng. Ai càng vội càng dễ mắc lỗi.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vi nhận được lời mời của đài truyền hình Laroe, Laroe muốn mời cô đến phỏng vấn. Dù sao Lăng Vi trước kia là trưởng ban thiết kế của Laroe. Đài truyền hình Laroe cũng muốn mượn danh tiếng cô để đánh bóng tên tuổi.

Lăng Vi nghĩ thầm, hiện tại cổ đông lớn nhất Laroe là Diệp Đình, giúp Laroe làm quảng cáo... Cũng coi như giúp đỡ chồng mình...

Lăng Vi mù mịt tiến đến quần đảo Aeri.

Cô mới vừa xuống máy bay không lâu, đột nhiên nói với bốn người tiểu tổ Bạo Phong: “Phía sau có phải có xe đi theo chúng ta?”

Ánh mắt cô đảo quanh, kẻ địch đã muốn hành động!

Chương 1164: Vũ nhục (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chân Dũng nói: “Có xe đang theo dõi chúng ta, chúng ta rất nhanh có thể cắt đuôi bọn họ.”

Lăng Vi “Ừ” một tiếng. Số 4 Tiểu Chính Thái thấy cô không chút khẩn trương, đột nhiên hỏi cô: “Phu nhân, cô không sợ sao? Quần đảo Aeri cũng không so được với quốc nội.” Cậu ta đẩy kính đen, tỏ vẻ bí hiểm.

Lăng Vi quay đầu nhìn cậu, thấy cậu ra vẻ như vậy, Lăng Vi đột nhiên rất muốn cười.

Cô thẳng thắn nói: “Sợ chắc chắn là có sợ rồi, nhưng... Kẻ địch muốn bắt cậu, cậu không chạy đi đâu được. Đừng nói là trong nước hay nước ngoài, chính là nằm ở nhà, nói không chừng cũng sẽ bị bắt đi.”

Số 3 Sa Mã Đặc Tiểu Khải đột nhiên xen vào nói: “Phu nhân, cô không cần quá lo lắng, có chúng ta đây, sẽ không để cô bị thương.”

Lăng Vi nhìn vào mắt cậu, nói: “Tôi biết.”

Tiểu Khải bị cô nhìn như vậy, có chút ngượng ngùng, liền cúi đầu. Lăng Vi cười trêu cậu: “Mặt sao lại đỏ như vậy? Biết có kẻ địch theo dõi chúng ta khiến cậu kích động thành như vậy?”

Tiểu Khải không dám nói chuyện với cô... Phu nhân lời nói thật sắc bén, bọn họ miệng lưỡi ngốc nghếch không nói lại nổi cô.

Lăng Vi hít một tiếng nói: “Mọi người bình thường đều rất ít nói chuyện, vậy mà có thể tâm sự với tôi, tôi rất vui khi được nói chuyện với mọi người.”

Số 2 Kim Trạch đẩy kính mắt nói: “Chúng tôi không phải không muốn nói chuyện với cô, là chúng tôi không giỏi ăn nói, chúng ta muốn nói chuyện với cô nhưng không biết nên nói gì.”

Lăng Vi cười nói: “Giờ cậu nói cũng hay đấy thôi, quen cậu hơn nửa năm, số từ hôm nay cậu nói xem như khá nhiều.”

Bốn người Bạo Phong biểu tình khác nhau nhìn cô, Tiểu Khải nói: “Phu nhân, cô tính cách thật tốt.” Lăng Vi cao hứng, trước kia bọn họ cũng sẽ không như vậy.

Lăng Vi nổi lên hưng trí, còn nói: “Nói chuyện phiếm thật ra rất tốt, có thể thư giải cảm giác khẩn trương, mọi người xem, phía sau có người theo dõi chúng ta, chúng ta ở đây nói chuyện phiếm, có phải không khẩn trương chút nào không?” Cô nở nụ cười nói: “Có đôi khi chúng ta có tâm sự, tìm người tâm sự, tâm tình sẽ tốt hơn nhiều.”

Kim Trạch gật đầu, Lăng Vi còn nói: “Nói chuyện phiếm cũng rất đơn giản, có thể buôn chuyện, có thể tâm sự về bạn bè người nhà, con gái còn có thể tâm sự trang phục, đồ trang điểm... Tiểu thuyết a, truyện tranh a...”

Lăng Vi phát hiện bốn bọn họ giống như đã bàn trước với nhau rồi, tất cả đều cụp mắt. Số 1 Chân Dững thấy cô không nói, liền xin lỗi nói: “Bốn chúng tôi theo nhiệm vụ là 24/24 giờ, lúc nào cũng bảo vệ bên cạnh cô, chúng tôi không có thời gian xem tin tức. Bốn chúng tôi cũng không có người nhà, bạn bè. Chúng tôi ngay cả họ thật của mình cũng không biết.”

“...” Lăng Vi há miệng thở dốc, trong lòng rất khó chịu... Hơn nửa ngày, cô đau lòng nhú mào, nhìn qua bốn người bọn họ một lần, cô nói: “Về sau, tôi chính là bạn bè người nhà của mọi người.”

Bốn người Bạo Phong đều nâng mắt nhìn cô, Lăng Vi cười cười với họ, không nói nữa.

Xe của Lăng Vi dừng ở cửa đài truyền hình, lập tức có một đám phóng viên chạy về phía cô, bốn người tiểu tổ Bạo Phong lập tức bảo vệ Lăng Vi ở bên trong.

Các phóng viên giống như bắn súng liên thanh, phải một câu, trái một câu hỏi Lăng Vi: “Diệp phu nhân, hiện tại có tin tức truyền ra, nói động cơ cô nghiên cứu là tiên sinh nhà cô bỏ tiền nhờ người khác chế tạo, sau đó dùng danh nghĩa của cô, có đúng vậy không?”

Lại có phóng viên hỏi: “Diệp phu nhân, động cơ của cô sản xuất ra được coi là truyền kỳ trong giới sản xuất ô tô, nhưng có người nói lúc cô ở Laroe thực tập ăn cắp thành quả thiết kế của Laroe? Xin hỏi, cô có cảm tưởng gì?”

Chương 1165: Kéo màn che

— — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vốn không muốn trả lời câu hỏi của ký giả, nhưng cô suy nghĩ một lát, vẫn vô cùng nghiêm túc nói: “Từ năm mươi mấy uổi, tôi đã dốc lòng nghiên cứu chế tạo động cơ. Bản quyền sáng chế phát minh này của tôi là hạng mục được quốc gia chúng ta thừa nhận và ra sức giúp đỡ. Nói chồng tôi mua bản quyền cho tôi, đây quả thực là lời nói vô căn cứ!”

Giọng cô rất lạnh, lại nhìn sang ký giả tóc xanh mắt xanh bên cạnh: “Còn nữa, vị ký giả này, cô biết ăn cắp bản quyền là gì không? Ăn cắp bản quyền là đối phương có thứ này, bị người khác chép lại. Tôi muốn hỏi cô, Laroe từng có loại kỹ thuật này sao? Laroe không có loại kỹ thuật này, người khác làm sao chép lại nó?”

Lăng Vi lạnh lùng liếc ký giả kia: “Lần sau, trước khi nói chuyện, xin động não!”

Ký giả chung quanh trong nháy mắt an tĩnh.

Dưới sự hộ tống của bốn người nhóm Bạo Phong, Lăng Vi đi vào đài truyền hình.

Lăng Vi thu tiết mục cùng người chủ trì của đài truyền hình, bốn người Bạo Phong canh chừng chặt chẽ ở bên ngoài. Có không ít ký giả của đài vốn muốn nhân cơ hội phỏng vấn Lăng Vi.

Nhưng có bốn người nhóm Bạo Phong canh chừng, một con ruồi ngoài cửa cũng không vào được, đừng nói chi là ký giả.

Chờ Lăng Vi thu hình xong, bốn người nhóm Bạo Phong che chở cô đi ra ngoài, ngay lúc này — — hành lang đột nhiên xảy ra hỏa hoạn!

Khói dày đặc nổi lên bốn phía, trong làn khói cuồn cuộn, chợt có hai người giơ súng bắn về phía Lăng Vi — —

Lăng Vi và bốn người nhóm Bạo Phong đã sớm có chuẩn bị, lập tức phản kích.

“Đùng đùng đùng — —” Mấy phát súng liên tục, bốn người nhóm Bạo Phong hạ gục hai người kia, bọn họ bảo vệ cô gió thổi không lọt.

Số hai Kim Trạch thấy một người xuất hiện trong hành lang! Anh ta trong nháy mắt ngăn trước mặt Lăng Vi, vai trái số hai bị trúng một phát đạn! Lăng Vi biết anh ta mặc áo chống đạn, nên cũng không khẩn trương, cô không muốn tạo áp lực cho bọn họ, lập tức đi vào phòng ghi hình! Số bốn Chính Thái liền đi vào theo bảo vệ cô.

Lăng Vi vừa vào phòng ghi hình, số bốn Chính Thái hạ gục tất cả mọi người trong phòng ghi hình trong nháy mắt.

Lăng Vi nhìn anh ta, tên nhóc này lợi hại... Trừ ô và chính anh ta, anh ta coi tất cả mọi người trong phòng là kẻ địch...

Số bốn đẩy gọng kính to. Hai tay khoanh trước ngực, không nói gì.

Bên ngoài, cả đài truyền hình hỗn loạn: “A — — cứu mạng! Những người đó có súng! Lại mang theo súng — —” Khi ra vào đài truyền hình đều có máy báo động, một khi có người mang theo vật phẩm nguy hiểm đi vào, hệ thống phòng bị lập tức báo cảnh sát.

Lúc cảnh sát chạy đến, liền khống chế tình cảnh. Thì ra ba người này bò vào từ cửa sổ sân thượng tầng 21. Thủy tinh công nghiệp trên cầu thang của đài truyền hình bị họ dùng thiết bị đặc biệt cắt đi.

Lăng Vi không có nguy hiểm gì về nước, lúc ký giả truyền thông phỏng vấn, cô cười nói: “Vẫn là nhà an toàn.”

Diệp Đình đích thân hộ tống cô về nhà.

Về đến nhà, Diệp Đình lập tức gọi cho đội trưởng chiến đội quốc tế: “Kẻ địch đã chó cùng rứt giậu, thời cơ chín muồi, tối nay chuẩn bị hành động.”

Đêm đó, Đại đội trưởng chiến đội quốc tế bí mật hạ lệnh: “Bắt đầu hành động! Tịch khu kho hàng của bọn họ cho tôi!”

Diệp Đình bố trí nhiều ngày như vậy, rốt cuộc thu lưới — —

Chiến đội quốc tế có cứ điểm mọi nơi, cũng phải người mai phục.

“Đối phó với tổ chức hắc đạo quốc tế này, cho dù người của chúng ta có kinh nghiệm bách chiến, cũng nhất định phải cẩn thận ứng phó!”
Đội trưởng hạ lệnh, khí thế các đội viên tăng cao!

Đại chiến không thể chình đốn!

Chương 1166: Kéo màn che

— — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vì chuẩn bị đầy đủ, nên bọn họ nhanh chóng tiếp cận kho hàng của đối phương! Đột nhiên, nhóm ám dạ có người báo lại: “Lão đại! Phát hiện mười mấy con chip trong kho hàng gần bến tàu, nhưng mấy con chip này được trang bị trong bom, chúng tôi không lấy được!”

“Được, tôi lập tức tới.” Diệp Đình gọi cho Tần Sinh, Tần Sinh vội chạy tới.

Tần Sinh mang đầy đủ công cụ, chuẩn bị cùng Diệp Đình đến hiện trường tháo bom.

Lăng Vi tiễn bọn họ tới cửa, cô bỗng nhiên kéo vạt áo Diệp Đình.

Diệp Đình nháy mắt với cô.

Diệp Đình chu cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng không tình nguyện buông tay... Diệp Đình xoa mặt cô: “Chờ anh.”

“Ừ...”

Kaya và Lăng Vi lặng lẽ nhìn bọn họ rời đi... Lôi Tuấn và Vinh Phi thương lượng, chuẩn bị hành động, Hoa Thiếu Kiền cũng đi theo.

Để lại mấy người phụ nữ ở nhà...

Hạ Tiểu Hi run lên: “Mình thật sự sợ hãi... Mình cảm giác sẽ xảy ra chuyện...”

Lôi Đình nói: “Đừng sợ, bọn họ đã sớm chuẩn bị kế hoạch, không sao. Bọn họ biết trong đó có bẫy!”

Hạ Tiểu Hi vẫn sợ... Lăng Vi nắm tay lạnh như băng của cô, trấn an cô: “Phải tin tưởng năng lực của chồng cậu. Bọn họ không sao.”

Về mặt Hạ Tiểu Hi đau khổ nói: “Tên kia có năng lực gì? Chơi trò chơi cũng không đánh lại mình. Rơi trang bị cũng là rơi “tim”, mình liền nói anh ấy: Anh nhìn đi, anh thiếu tim bao nhiêu? Rơi trang bị cũng là rơi “lòng” anh, hệ thống cũng biết bồi bổ cho anh...”

Lăng Vi giơ tay vuốt tóc cô: “Chồng cậu chơi game không đánh lại cậu... Đó không phải là cậu ấy ngốc, đó là cậu ấy nhường cậu... Với tài năng của cậu, mình nhắm mắt cũng có thể thắng cậu tám trăm lần...”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi: “Có lúc Lôi Tuấn có thể khinh người, mình mặc kệ chơi trò gì, anh ấy đều phải chiếm cái hố trong trò chơi! Nếu anh ấy không được làm chồng mình trong trò chơi! Anh ấy không chơi, anh ấy cũng phải chiếm! Mình cũng đổi hết mấy trò chơi, mình đổi một người, anh ấy đổi cùng một người. Thật chộc giận người ta mà!”

Lôi Đình trong nháy mắt cảm thấy bị nhét thức ăn cho chó...

Lăng Vi nói: “Sao mình cảm thấy cậu đây không phải đang lo lắng, mà giống đang show ân ái hơn...”

“Hừ!” Hạ Tiểu Hi cả giận: “Nếu anh ấy dám bị thương trở lại, mình kết hôn với người khác ngay trong trò chơi!”

Lôi Đình vội gọi cho anh trai: “Anh à, anh phải chú ý nha! Cũng đừng làm đầu ngón tay bị thương, đến lúc đó chị dâu nhỏ chạy theo người khác, anh đừng trách em không nhắc nhở anh nha!”

Lôi Tuấn lái xe đến một quán bar vắng vẻ, quán bar này là Vinh Phỉ mới thu mua, vị trí hơi hẻo lánh.

Ba người đến phòng thẩm vấn dưới tầng hầm xem nữ sát thủ kia. Nữ sát thủ kia không chịu nói gì.

Vinh Phỉ nói: “Từ từ tra hỏi, chúng ta lên lầu uống một ly.”

Bọn họ đi ra, đi lên lầu hai uống rượu... Lầu một, có hai người nhìn nhau, sau đó nháy mắt ra dấu cho người pha rượu. Trên người nữ sát thủ có thiết bị theo dõi nên bọn họ rất dễ tìm ra nơi này.

Người pha rượu bỏ ít đồ vào... Người phụ vụ bưng lên cho Lôi Tuấn, Vinh Phỉ và Hoa Thiếu Kiền.

Lôi Tuấn nói: “Em rể à, xe mới của Laroe sắp đưa ra thị trường, đến lúc đó tôi cũng mua một chiếc lái thử.”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Tôi đã đặt trước một chiếc số lượng hạn chế cho anh.”

Lôi Tuấn cười vui vẻ: “Vẫn là em rể anh nghĩ chu đáo.” Anh giơ ly lên, cùng ly với Hoa Thiếu Kiền. Ba người uống một hồi, Hoa Thiếu Kiền đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Hoa Thiếu Kiền xoa trán, nói: “Đã lâu tôi không uống rượu... Vừa uống chút rượu liền choáng váng đầu... Tôi muốn về trước, Tiểu Đình còn ở nhà chờ tôi.”

Lôi Tuấn cũng đứng lên, nói: “Vậy chúng ta đi cùng đi, vợ tôi cũng chờ tôi.”

Vinh Phỉ cười nhạo hai người: “Hai đồ phế vật!” Anh đứng lên tiễn bọn họ, vừa tới cửa quán bar, đột nhiên, một chiếc xe van chạy tới sau — —

Chương 1167: Đổi ảo thuật, truy kích cực nhanh — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cửa xe xe van bị kéo ra.

Ba cây điện giật, ba người đàn ông trong nháy mắt bị giật hôn mê bất tỉnh: “Bắt lên xe, đi — —”

Ba người này còn chưa bị trói lên xe đã có một nhóm vệ sĩ lớn vọt tới!

“Cũng không nhìn xe đây là địa bàn của ai! Dám đến địa bàn của Tứ gia giờ trò! Xử lý bọn họ cho tôi!”

Người bắt cóc và vệ sĩ độ sức nhau.

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn — — hai bên đều được huấn luyện đặc biệt, quyền cước vô cùng tàn nhẫn!

Có hai người bắt cóc thừa dịp lôi ba người Lôi Tuấn lên xe van: “Mau lái xe — — mang người đi trước!”

Tài xế lập tức đạp cần ga, đẩy đồng bọn họ của bọn họ xuống, trong nháy mắt lái xe đi — — đồng bọn của họ liền bị bọn vệ sĩ bao vây, cũng không ít vệ sĩ đuổi theo xe, tài xế kia đạp mạnh cần ga, nhanh chóng lái xe đi, suýt nữa bị bọn họ đuổi kịp.

Lôi Tuấn, Vinh Phỉ, Hoa Thiếu Kiền bị trói đến một căn phòng thẩm

vấn đầy dụng cụ tra tấn! Trên người bọn họ máu tươi đầm đìa.

Nhất là Vinh Phỉ, cánh tay, bắp đùi anh không có chỗ nào lành lặn, da thịt đều bị tróc ra ngoài.

Mặt Ryan đầy âm trầm, ngồi trên ghế gỗ, lắc hai chân: “Làm bọn họ tỉnh lại cho tôi!”

“Rào rào — —” Mấy thau nước lạnh tạt xuống, ba người đều tỉnh dậy, máu chảy xuống theo gấu quần bọn họ. Ryan lạnh lùng liếc nhìn bọn họ cười.

Ngón tay khô cằn của Ryan gõ lên bàn: “Không phải các người có bản lĩnh lắm sao? Không phải các người thích nhảy sao? Nhảy đi!”

Anh ta bỗng nhiên vỗ lên bàn, một tiếng vang thật lớn! Ryan vịn bàn đứng lên, anh ta đi tới cạnh Vinh Phỉ.

Ryan cầm chuôi dao sắc bén trong tay, vỗ lên mặt Vinh Phỉ: “Dùng bom của anh nổ tôi? Hử? Ngủ em tôi? Hử? Lấy bản lĩnh của anh!”

Ryan xoay tay, cây dao đập lên mặt bàn: “Lột mặt ba người này cho tôi! Bôi chút mật ong để kiến bò tới!”

...

Diệp Đình và Tần Sinh đi vào kho hàng, kho hàng này đã hoàn toàn bị chiến đội quốc tế khống chế. Diệp Đình và Tần Sinh đi tới trang bị cạnh quả bom, Tần Sinh ngồi xổm xuống, nhìn một lát, nói: “Các người lần lượt lui đi, uy lực nổ của quả bom này cũng không nhỏ.”

Tần Sinh mặc áo chống nổ xong, cẩn thận tháo bom.

Diệp Đình đi tới ngoài ranh giới, nói chuyện với đội trưởng quốc tế chiến đội.

...

Trong tối, một đôi mắt nhìn chăm chăm bọn họ. Lúc này, lão quản gia tới báo cáo: “Hoắc Ân đại nhân, ba người bạn của Diệp chó bị Ryan đại nhân bắt. Ông ấy bảo tôi báo cáo cho ông: Bây giờ ông cho nổ bom, vừa vặn có thể một lưới bắt hết bọn họ!”

Biểu tình của lão Hoắc Ân hung ác, quay đầu trừng!

Lão quản gia lập tức hoảng sợ cúi đầu. Hoắc Ân cả giận nói: “Ấu tả ——”

Phế vật Ryan này thành công chưa đủ, thất bại có thừa!

Hoắc Ân liền gọi cho Ryan: “Đồ ngu cậu —— cậu bắt ba người kia làm gì? Trên người bọn họ đều có thiết bị theo dõi! Không ngoài dự liệu, cậu đã bị bao vây! Mau rút xa chỗ đó cho tôi! Càng nhanh càng tốt! Phế vật ——”

Ryan tức giận: “Không phải là thiết bị theo dõi thôi sao? Tôi đã moi ra hết.” Nói xong, cầm máy thu hình nhắm ngay ba người kia một hồi. Ryan nói: “Tôi lục được một sợi dây chuyền màu cam trên người tên nhóc này, tôi cũng biết cậu ta có thật. Tôi cắt ra, quả nhiên là thật! Bên trong có màu đỏ sậm như sợi kia. Bây giờ tôi lập tức cho người đem qua cho ông.”

Hoắc Ân giận đến lửa giận bốc lên ba trượng!

“Cậu bớt tự cho mình thông minh đi!”

Chương 1168: Đổi ảo thuật, truy kích cực nhanh — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Ân thấy ba người kia toàn thân đều là máu, nhưng ông vẫn tức muốn chết: “Phế vật cậu! Đừng đem dây chuyền tới cho tôi! Không được làm bại lộ vị trí của tôi! Đầu ngu như heo — — cậu có thể đảm bảo moi ra tất cả thiết bị theo dõi? Ngu như heo! Nếu không phải lần trước tôi lanh lợi, tìm thể thân cho cậu, cậu có thể sống đến bây giờ? Ngu như heo — — lão tử sớm muộn cũng chết trogn tay cậu!”

“Ầm — —” Đầu bên kia video, vách tường phòng thẩm vấn của Ryan độ nhiên sụp đổ — —

“Đùng đùng đùng — —” Mấy tiếng súng vang lên, Ryan trong nháy mắt bị bắt. Hoắc Ân giận đến mức muốn chảy máu não, một người thông minh như ông lại có em trai ngu như heo! Kệ đi, ông đã dạy dỗ ông ta nhiều năm như vậy, để ông ta đi chết là được! Ngàn vạn lần đừng liên lụy ông! Ông trở nên thâm hiểm như hôm nay cũng có hơn phân nửa “công lao” của em trai ngu như heo này!

Hoắc Ân bỏ thời vàng vào nửa vali, rời đi từ mật đạo. Nửa năm trước, tổ chức của ông bị Diệp Đình tấn công một lần, từ đó trở đi, thế lực bọn họ liên lay động, hỗn loạn.

Nửa năm qua, chiến đội quốc tế không ngừng tiêu diệt bọn họ, làm ông như con chuột qua đường phố. Tổ chức cũng dần tan rã, tán loạn, thế lực lớn sau lưng ông đã không muốn bảo lãnh cho ông, bù nhìn này đến tuổi thọ rồi.

Vinh Phỉ, Lôi Tuấn, Hoa Thiếu Kiền được giải cứu, một chân Lôi Tuấn gác trên bàn, xé da giả ra: “Mẹ nó, đồ chơi này bó chặt như vậy...” Vết thương và máu trên người bọn họ đều là giả. Trên người bọn họ không có một vết thương nào.

Bởi vì hai người trói bọn họ tới và người tài xế kia đã sớm bị bọn họ mua chuộc.

Con heo Ryan này, bọn họ vốn không muốn giết chết nhanh như vậy, bởi vì ông ta sống thêm một ngày, hệ số nguy hiểm của Hoắc Ân sẽ cao hơn rất nhiều.

Lão quỷ Hoắc Ân kia âm hiểm狡 hoạt, Hoắc Ân cũng không dễ đối phó như vậy!

Nếu lần này không diệt trừ thành công, còn muốn có cơ hội như vậy, e là phải chờ nửa thế kỷ.

Tần Sinh đang chuyên tâm tháo bom, Diệp Đình thông qua cuộc gọi của Ryan và Hoắc Ân, đã phong tỏa vị trí của Hoắc Ân!

“Tổ A chiến đội quốc tế, ký hiệu tọa độ địa điểm! Hành động!”

Ngay lúc này, kho hàng chỗ Diệp Đình đột nhiên phát nổ ——

Mặt Hoắc Ân đầy hung ác nhấn nút điều khiển trong tay, hừ —— Diệp Đình, cậu muốn sống qua hôm nay, không có cửa!

Ông trơ mắt nhìn kho hàng bị nổ thành đồng đổ nát! Tần Sinh đang tháo bom trong nháy mắt bị nổ thành thịt vụn, còn có Diệp Đình, chiến đội quốc tế đều bị nổ cụt tay cụt chân! Hừ —— các người cùng xuống địa ngục đi! Đấu với lão tử, cũng không suy xét xem mình có

bao nhiêu cân lượng!”

Diệp Đình và đội trưởng chiến đội quốc tế bị ông nổ chết, bây giờ ông không sốt ruột nữa, lại đóng nửa vali thỏi vàng mang theo bên người.

Ông cầm vali vàng chạy theo đường mòn bờ sông. Ông có chuẩn bị thuyền máy bên bờ, thuyền máy là để cho ông chạy trốn, ông đã chuẩn bị mỗi ngày đều có thể bị người khác đánh lén.

Ông chạy đến bờ sông, vừa leo lên thuyền máy, đột nhiên phía sau truyền tới tiếng bước chân. Lão Hoắc Ân cả kinh, ông quay đầu nhìn, lại là Diệp Đình và Tần Sinh xuất hiện trong rừng cách đó không xa! Sau lưng hai người bọn họ còn có chiến đội quốc tế!

Hoắc Ân chấn động mạnh, hai người này không chết? Vậy mấy người bị nổ chết ông vừa thấy là sao?

Ông gặp quý sao?

Chương 1169: Mở màn cuộc chiến, giành thắng lợi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đại đối trường chiến đội quốc tế đang chỉ huy, ẩn công tắc trên màn hình máy vi tính.

Hình ảnh lão quỷ Hoắc Ân vừa thấy là cảnh tượng hoạt họa Diệp Đình đã sớm làm xong...

Diệp Đình liệu sự như thần, chỉ dùng vài ngày đã thiết kế ra một tình cảnh chấn động lòng người! Thật khiến người khác thán phục!

Cảnh tượng hoạt họa này tạo thời gian cực kỳ quý giá cho bọn họ ra trận.

Bọn họ đuổi kịp đến bờ sông, phát hiện một chiếc thuyền máy đậu đó: “Xem ra lão quỷ Hoắc Ân đã sớm chuẩn bị đường lui!”

“Con cáo già này quá xảo quyệt! Không thể để cho ông ta chạy ——”

Diệp Đình lập tức bắn vào bình xăng thuyền máy.

Phát súng của Diệp Đình chính xác, bình xăng bị bắn ba lỗ, Hoắc Ân lập tức kéo áo chạy, trở tay giơ súng bắn về phía Diệp Đình ——

“Ầm, đùng đùng ——” Diệp Đình tránh thoát.

Cũng giờ súng bắn tới Hoắc Ân. Tần Sinh và các đội viên chiến đội

quốc tế mạnh mẽ công kích Hoắc Ân.

Hoắc Ân tránh đạn, đạn khảm vào khoang thuyền máy, đội viên chiến đội quốc tế và Diệp Đình, Tần Sinh hung mãnh lạ thường.

Lãi Hoắc Ân nổi điên, đưa tay quẹt cần muốn chạy. Nếu không chạy, nào còn có mạng?

“Đùng — —” Đạn của Diệp Đình trong nháy mắt xuyên thấu cổ tay ông.

Ông đã kéo cần, nhịn đau, giơ vali vàng che đầu mình, không sợ chết nhanh chóng ngồi trước thuyền máy, đạn bắn vào vali vàng, chấn động lỗ tai ông. Trên người cũng không biết trúng bao nhiêu phát súng, máu phun ra ngoài như suối.

Mắt lão Hoắc Ân đỏ ngầu, vặn chìa khóa, thuyền máy lập tức lao đi.

Lão Hoắc Ân cười lạnh nắm chặt tay lái, lão tử trúng thương thì sao? Không phải vấn đề lão tử chạy thoát sao?!

“Đùng đùng đùng — —” Đạn không ngừng bắn tới.

Lão Hoắc Ân một tay giữ tay lái, một tay tàn phế đặt trên boong, máu chảy rào rào, eo, bắp đùi ông đều trúng đạn. Ông hung ác cười nhạt, đột nhiên nghe có người sau lưng hỏi: “Bắp đùi trúng đạn vui vậy sao?”

Hoắc Ân cả kinh, ông nghiêng đầu nhìn ra sau, chỉ thấy Diệp Đình đứng sau ông một mình như Ma thần! Trong bóng đêm, mặt Diệp Đình quý quýet lạ thường. Mắt phương của anh hơi híp, đang thưởng thức vẻ mặt như trò hề của lão Hoắc Ân.

Thành viên tổ A không đuổi kịp, chỉ có thể báo cáo lên trên: “Báo cáo đội trưởng — — chúng tôi phát hiện hành tung của Hoắc Ân! Ông ta đã ngồi lên thuyền máy chạy trốn. Cừu ca đã đuổi kịp, nhưng bình xăng thuyền máy bị thủng, thuyền máy có thể chìm bất cứ lúc nào! Xin lập tức phái trực thăng tới tiếp viện!”

Tim đội trưởng cả kinh, vội hạ lệnh: “Tổ trực thăng z-11 chuẩn bị, tọa độ xx-xx, nhất định phải cứu được Diệp Đình và bắt sống Hoắc Ân! Lên đường!”

Lão Hoắc Ân che bắp đùi đang chảy máu tươi, cười “ha ha”, đưa tay ra sau lưng âm sủng: “đùng — —” Đạn của Diệp Đình trúng cổ tay lão Hoắc Ân, hai tay ông trong nháy mắt đều bị phế. Lão Hoắc Ân thống khổ rên rỉ... Thuyền máy nhất thời bị máu tươi nhuộm đỏ, súng của Diệp Đình quá nhanh! Hoắc Ân còn chưa rút súng, chỉ có một nửa nòng súng lộ ra ngoài.

Diệp Đình cầm súng xoay vòng, chơi đùa súng, hòng súng bỗng nhiên nhắm vào đầu Hoắc Ân: “Giao sợi dây chuyền ra!”

Tay Hoắc Ân vừa buông tay lái, thuyền máy liền mất hướng, chạy tới hướng bờ sông — — Diệp Đình nhanh chóng nhảy lên trước, đánh tay lái, mắt thấy thuyền máy sắp đụng vào bờ đê — —

Diệp Đình bẻ tay lái hết cỡ!

Thuyền máy lập tức quay về hướng bên trái, rớt cuộc hướng tới tuyến đường thủy an toàn!

Chương 1170: Mở màn cuộc chiến, giành thắng lợi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Ân thống khổ rên rỉ, ông nhìn vali vàng, suy yếu nói: “Sợi dây chuyền ở trong đó... Tôi đang chuẩn bị nộp lên cho tổ chức, cậu đối nghịch với tôi lâu như vậy, chắc cũng biết tôi chính là một bù nhìn, thế lực chân chính sau lưng tôi, cậu hiểu bao nhiêu? Tôi... cũng có thể khai ra... cho cậu...”

Diệp Đình cười nói: “Thật ra hôm nay bắt ông không phải là mục đích thực sự của tôi.” Diệp Đình liếc vali vàng, cười lạnh: “Trong vali này có thiết bị nổ, không mở đúng cách sẽ bị nổ tan xương nát thịt. Ông có muốn thử cảm giác này không?”

Hoắc Ân thấy Diệp Đình từ đầu đến cuối đều híp mắt, cười lạnh nhìn ông. Ông cũng cười lạnh: “Em trai Diệp Đình.... Bình xăng không dầu, chúng ta ai cũng không chạy khỏi. Phía trước chính là ranh giới của tôi, chỉ cần thuyền máy vừa cập bờ, nay chính là ngày giỗ của cậu!”

Cách không xa phía trước, bóng người đông nghịt: “đùng đùng đùng — —” Chuỗi dài đạn bắn tới Diệp Đình, hiển nhiên đã đi vào phạm vi tầm bắn của kẻ địch! Diệp Đình lập tức tránh vào trong khoang.

Hoắc Ân cười nhạt: “Tên nhóc, cậu giết tôi. Cậu cũng không sống được!”

Diệp Đình nói: “Vậy sao? Ông nghĩ thật xa...” Anh nhìn lên trời, lão

Hoắc Ân nhìn theo anh, chỉ thấy...

Cách đó không xa, một chiếc trực thăng bay tới.

Trực thăng càng bay càng gần, thuyền máy vì tiêu hao hết xăng mà từ từ ngừng lại — —

“Là trực thăng của chiến đội quốc tế, mau rút lui — —” Người bên bờ sông liều mạng chạy trốn.

“Ha ha ha — —” Lão Hoắc Ân cười điên cuồng, ông tiến lên, muốn nhảy xuống sông, Diệp Đình nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng bắt ông lại!

Diệp Đình nhắc chân đá bụng ông, thuyền máy lay động.... trực thăng bay đến gần, quanh quẩn trên đỉnh đầu bọn họ.

Diệp Đình vừa đá ông vừa uy hiếp: “Mở vali ra, giao sợi dây chuyền cho tôi!” Bí mật của sợi dây chuyền này, Diệp Đình cũng không muốn chia sẻ với chiến đội quốc tế.

Trực thăng thả thang dây xuống, Diệp Đình chỉ cần cột ông vào thang dây, người phía trên có thể kéo ông lên.

Lão Hoắc Ân đau đến gập người: “Tôi giao sợi dây chuyền ra... cũng chết... không giao, cũng chết... Tại sao tôi phải giao cho cậu...”

Diệp Đình nói: “Không có tại sao, chỉ vì ông phải giao.” Diệp Đình nhanh chóng nói một loạt địa chỉ, Hoắc Ân co rúc! Địa chỉ đó là nơi ông giấu vợ con! Diệp Đình lại biết?

Lúc này, thang dây đã hạ xuống trong tay Diệp Đình.

Diệp Đình vừa buộc dây vào người ông vừa thấp giọng nói: “Trung Quốc chúng ta có câu ‘Dĩ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ chi thân.’* Không phải ông thích bắt cóc người nhà tôi sao? Tôi sẽ cho ông nếm thử cảm giác người nhà ông bị bắt cóc, dù sao Diệp Đình tôi cũng không phải người tốt lành gì, tôi cho ông cho chiến đội quốc tế thì quá tiện nghi cho ông, không bằng tìm người nhà ông chơi đùa một chút...”

(*) Tương tự câu “Ăn miếng trả miếng” của VN.

...

Hoắc Ân nhìn anh chăm chăm!

Diệp Đình cười lạnh nhìn ông, biểu tình anh lạnh lùng nghiêm túc, không hề giống nói đùa.

Chương 1171: Làm thế nào được, ly rượu cưới bỏ nhân sinh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sao Hoắc Ân không biết thủ đoạn của Diệp Đình... trong khoảng khắc lúc Hoắc Ân bị treo lên, anh ta nhanh chóng nói ra thủ tục mở hộp mật mã.

Hoắc Ân nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, ánh mắt lạnh như băng nói: “Ông đây đã nói hết cả rồi, anh đừng có mà động vào vợ và con gái tôi!”

“Nếu anh thật lòng yêu vợ và con gái mình, đáng lẽ lúc trước không nên mất mù lặn lộn trong hắc bang!” giọng nói của Diệp Đình cực kỳ ác liệt.

Diệp Đình buông lỏng tay ra, ra dấu tay với phía trên, tỏ ý bảo thuyền trưởng có thể kéo giây thừng.

Hoắc Ân nghiêng răng nghiêng lợi cắn tức nhìn anh!

Hoắc Ân bị mắc kẹt và bị treo lên, anh ta giống như cọng rơm rạ trôi tới trôi lui trong bóng đêm. Máu của anh ta, vẫn không ngừng rơi từ trên cao xuống, giống như bầu trời đang đổ cơn mưa máu.

Dưới sự che chở của bóng đêm, Diệp Đình lấy được thanh nam châm, sau khi thu cất bí mật, mới mang cái hộp vàng leo lên phi cơ

trực thăng.

Diệp Đình bước lên bậc thang để leo lên máy bay trực thăng.

Anh đưa cái hộp có thanh vàng giả đó giao cho thành viên chiến đội quốc tế.

Trên máy bay trực thăng, thành viên chiến đội quốc tế, đang báo lên sếp: “Báo cáo đội trưởng — — Hoắc Ân đã bị bắt!”

Ở một đầu khác, lại có người báo cáo nói: “Báo cáo đội trưởng! Người của chúng ta phát hiện ra số lượng lớn vàng, ma túy và súng ống đạn dược ở sau núi của Hoắc Ân!”

Đội trưởng chiến đội Quốc tế kết nối với Diệp Đình, trong video, đội trưởng cười dài nói: “Lần này bắt được Hoắc Ân, lão Cửu cậu là một trong những người có công đầu đấy!”

Diệp Đình nhìn vào video, híp mắt phượng lại, cười nói: “Người này không phải là Hoắc Ân thật, nửa năm trước, Hoắc Ân đã tìm người này làm thế thân.”

“...”

Máy bay trực thăng hộ tống Diệp Đình, Tần Sinh, Vinh Phỉ, Lôi Tuấn, Hoa Thiếu Kiền trở lại Giang thành, bọn họ vừa vào cửa nhà, đã bị mấy người phụ nữ vây lại.

Lăng Vi nhào vào trong ngực Diệp Đình nói: “Chồng, anh có bị thương không?” Nếu cô không mang thai, cô chắc chắn sẽ phải đi theo! Hừ — — hai cái cục nợ này, làm người ta tức chết đi được!

(Đại bảo, nhị bảo: Nào có cách khác, ai bảo mẹ và cha không biết tiết

chế! Phốc... Thật ra thì, chúng con chỉ đi ra ngoài mua nước tương mà thô(*).)

(*)我們就是出來打個醬油: Ý muốn bày tỏ mình không quan tâm hoặc không muốn trả lời một vấn đề nào đó. Câu nói này được phổ biến rộng từ năm 2008, khi một phóng viên đài truyền hình Quảng Châu phỏng vấn một người đàn ông đi đường về vụ rò rỉ ảnh nóng của Trần Quán Hy, người này đã trả lời “ Tôi chỉ đi mua nước tương”, câu nói này đã lập tức được lan truyền nhanh trên Internet.

Diệp Đình vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, cười nói: “Chồng em là người anh minh thần vũ, sao có thể bị thương được.”

Lăng Vi “Phốc xuy” cười ra tiếng: “Em phải kiểm tra cả người anh mới được.”

Diệp Đình nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt cũng đều nóng lên, anh dán bờ môi đến bên tai cô, từ tính nói: “Em muốn kiểm tra mấy lần cũng được.” Lăng Vi hờn dỗi lấy cùi chỏ đẩy cánh tay anh. Diệp Đình nắm lấy tay cô, kéo cô lên tầng.

Kaya trực tiếp trao cho Tần Sinh một nụ hôn nóng bỏng ở trong phòng khách...

Chương 1172: Làm thế nào được, ly rượu cưới bỏ nhân sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vinh Phỉ trêu ghẹo: “Phụ nữ thật là đáng sợ... Trước kia lão Tam là một người trầm ổn như thế nào, nghiêm chỉnh biết bao nhiêu... bây giờ ở cùng cô gái Kaya này lại trở nên hư hỏng bấy nhiêu.”

Kaya trừng anh ta: “Chồng tôi hư thế nào? Anh ấy có xấu thế nào đi nữa cũng không xấu bằng anh được!”

Vinh Phỉ bĩu môi, còn chưa nói tiếp, đã thấy Hạ Tiểu Hi cong môi, đưa tay ôm lấy Lôi Tuấn: “Chồng, khuôn mặt của anh bị làm sao vậy? Sao lại đỏ thế này? Anh nhìn da anh này, bong tróc hết cả ra rồi! Bình thường em bảo anh chú ý chăm sóc da, anh lại cứ khăng khăng không nghe em!”

Lôi Tuấn bắt lấy tay cô: “Chồng em là đàn ông, chăm sóc cái rắm! Da anh bong tróc hả? Anh đang dán da giả, em cẩn thận nhìn lại đi, chồng em đẹp tự nhiên(*), sao có thể bong tróc da được?”

(*) Thiên sinh lệ chất

Hạ Tiểu Hi trợn trắng mắt: “Anh đúng là biết dùng thành ngữ...”

Hạ Tiểu Hi ôm lấy cánh tay anh ta nói: “Chồng ơi, lần hành động này thật là mạo hiểm! Em cứ ở nhà lo lắng sợ hãi mãi thôi, anh viết cho

em bài thơ, giúp em thả lỏng ra nao.”

“A — — cái đó, vợ ơi... lưng anh ngứa lắm, anh muốn đi tắm, em không muốn kiểm tra giúp anh xem chỗ nào có sẹo à?”

“Không phải anh nói mình không bị thương sao?” Hạ Tiểu Hi nghi ngờ nhìn anh ta.

Lôi Tuấn khom người ôm cô kiểu ôm công chúa, anh ta vừa đi lên tầng, vừa thì thầm nói ở bên tai cô ấy: “Vợ không quan tâm đến anh, trái tim mỏng manh yếu ớt của anh bị tổn thương rồi...”

Hạ Tiểu Hi chu mỏ: “Sao em lại không quan tâm đến anh chứ! Vừa rồi em lo lắng cho anh gần chết! Em cũng đau lòng muốn chết đi được, biết không?”

“Biết, biết, tới đây... Chúng ta trở về phòng hôn hôn sờ sờ đi, để chồng xem em đau lòng như thế nào.”

Vinh Phỉ nhìn từng đôi từng đôi một rời đi, trong lòng cảm thấy rất ngứa.

Anh ta ngồi ở trên ghế sa lon một lát, không muốn về nhà lắm. Nhà anh ta lạnh như băng, nửa bóng người cũng không có, nói thế nào cô gái nhỏ Angel kia cũng muốn ở lại cô nhi viện, không chịu ở nhà anh ta. Bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, chắc chắn cô ta đang ngủ ở cô nhi viện.

Vinh Phỉ tự rót thêm cho mình một ly rượu vang, châm một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ trước mắt, anh ta chợt thấy một bóng người diêm dúa lờ lờ xuất hiện ở trong khói mù... như mộng như ảo.

Anh híp mắt lại, nhìn thấy bóng dáng kia bước từng bước một từ trên cầu thang đi xuống, về phía anh ta.

Vinh Phỉ bung ly rượu lên, nếm thử vị rượu, rượu Lafite 82, hương vị nồng nàn, giống như người phụ nữ trước mắt này vậy...

Angel đứng ở bên cạnh anh ta, Vinh Phỉ thật sự rất bất ngờ... Lãng Vi không thích Angale, mà cô lại cho phép Angel vào nhà mình... anh ta đã nhận định người em dâu này rồi.

Angel khom người, nhìn chăm chăm vào anh ta, giơ tay lên cướp lấy chiếc thuốc lá và ly rượu trong tay anh ta. Cô ta nhào vào trong ngực anh ta, cố tình hà hơi nói ở bên tai anh ta: “Tứ ca, không nhớ tôi sao? Sao lại uống rượu giải sầu một mình ở chỗ này?”

Vinh Phỉ nhìn chăm chăm vào cô ta, ngửi được mùi rượu trên người cô ta. Đôi mắt cô ta say sưa mộng lung, ngay cả giọng nói cũng đều mềm nhũn.

Vinh Phỉ vòng tay vuốt ve eo của cô, cô ta mặc bộ đồ ngủ màu đỏ tía bằng lụa, xúc cảm trơn mềm.

Cô ta cắn môi nhìn anh ta: “Anh không hỏi tại sao em lại tới nơi này sao?”

Vinh Phỉ biết cô ta sẽ nói, rất cho mặt mũi đáp lời theo cô ta: “Tại sao?”

Angel cắn vành tai của anh ta, ngọt ngào nói: “Nhớ anh... Muốn gặp anh.”

Cô ta ôm lấy cổ anh ta, uốn éo người, ngồi ở trên đùi anh ta.

Tay của Vinh Phỉ vuốt ve trượt theo eo của cô ta đi lên, cô ta mềm mại nói: “Tứ ca, em đã quyên góp tất cả số tiền tiết kiệm của mình trước kia rồi, em không muốn đụng những đồng tiền dơ bẩn kia nữa. Hôm nay em cố gắng đi làm mấy việc bán thời gian, kiếm đủ hai trăm tệ mới dám tới gặp anh...”

Cô ta cần tiền ở trong tay, nhét vào trong cổ áo sơ mi trắng của anh ta. Bàn tay với những móng tay sơn đỏ, vổ ở trên cổ áo của anh ta: “Hôm nay chị đây chọn anh, chị đây đã phải bán chút khí lực của mình để gặp anh một lần, chị đây kiếm tiền không dễ đâu.”

Cô ta đá đôi giày cao gót đi, giơ chân lên cho anh ta nhìn: “Anh nhìn xem, em phát tờ rơi cho người ta, một giờ được có sáu đồng, em đứng năm tiếng, tổng cộng mới được có ba mươi đồng... Ba mươi đồng, cũng không đủ gặp anh, em đi bán rượu cho người ta. Bán một chai rượu có thể kiếm mười đồng, nhưng nếu em không uống, những người đó sẽ không mua...”

Cô ta che cổ họng, khó chịu cau mày, đôi mắt say mông lung nhìn anh: “Mấy chai rượu trắng kia rất nặng, cổ họng em nóng ran lên rồi.”

Vinh Phỉ giơ tay lên xoa xoa mi tâm cho cô ta. Ánh mắt của cô ta trở nên chua chát, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng nhìn anh ta. “Em bán rượu đến nửa đêm, tổng cộng mới bán được mười chai... Ông chủ nói em làm rất tốt! Ông ta nói: mấy cô gái pj rượu trong quán ông ta, cả nửa tháng trời cũng không bán được mười chai. Em thầm nghĩ trong lòng, đó là bởi vì bọn họ không có người muốn gặp...”

Chương 1173: Phong đầu chính kính(*) (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

(*) Âm chỉ điều gì đó đang diễn ra mạnh mẽ

Vinh Phỉ nghiêng gò má, lau nước mắt đang vương ở khóe mắt cho cô ta.

Vinh Phỉ hôn lên khóe mắt, mi tâm của cô, cô ta “hu hu” nói: “Em thật sự không biết kiếm tiền khó đến vậy... Nhưng em đã quyết định muốn tới gặp anh, nên em không thể bỏ cuộc được, em liều mạng uống rượu, uống đến nổi nôn hết tất cả mọi thứ trong dạ dày ra... Có một khách hàng, tip cho em một trăm đồng. Em mới kiếm đủ hai trăm đồng... em còn cất ba mươi đồng đi, để lần sau gặp anh dễ dàng hơn.”

Vinh Phỉ bùng khuôn mặt của cô ta lên, tinh tế hôn lên môi cô ta: “Em khổ đến vậy sao...”

Angel cảm giác được, nước mắt của cô ta chảy vào trong miệng anh ta, bởi vì cô cũng nếm được vị mặn mặn kia. Cô ta mỉm cười, thầm nói ở trong lòng: “Vì tôn nghiêm... Vì có thể đến gần anh hơn.”

Vinh Phỉ ôm lấy cô ta, cô ta quấn chân ở bên hông của anh. Hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh, Vinh Phỉ gần như không nhìn thấy đường, nhưng cũng không biết anh đã đi đến căn phòng khách của cô ta như thế nào.

Chân của cô ta, đều là mùi hương của cô ta. Khuôn mặt của cô ửng hồng, bởi vì uống quá nhiều rượu, cả người đều mệt lả.

Vinh Phỉ vuốt ve gò má của cô, trấn an cô nói: “Em mau đi ngủ đi, em uống quá nhiều rồi.”

“Không được!” Cô ta ồn ào, dùng sức xoay mình áp đảo anh ta: “Tứ ca, em muốn anh... Tối nay, em không muốn lãng phí một giây một phút nào cả...”

Lời của cô, chợt làm cho Vinh Phỉ cảm giác được cơn đau tê tâm liệt phế.

Anh ta ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy cô.

Angel cực kỳ xinh đẹp, giống như đóa hoa đỏ tươi rạo rực ở trong biển anh túc.

Anh ta muốn để cô nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng cô ta cứ quấn chặt lấy anh không thể. Vinh Phỉ đau lòng bụng khuôn mặt của cô ta lên hôn.

Dường như cô ta muốn cháy đến chết, rồi mới chịu thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người kiệt sức, bị Lăng Vi gọi dậy ăn điểm tâm. Trên bàn ăn dài, từng đôi từng đôi một đều đến đông đủ.

Angel dịu dàng dựa ở trong ngực Vinh Phỉ, ánh mắt vẫn còn mơ mơ màng màng. Lăng Vi cười hỏi cô ta: “Mỹ nhân, tối hôm nay, chúng ta muốn mở một ến tiệc ở Đế Hào, cô nhớ tới tham dự nhé.”

Angel nở nụ cười ngọt ngào, đặt tay nhỏ lên ngực của Vinh Phỉ: “Tứ ca đi, tôi sẽ đi.”

Lăng Vi nói: “Tứ ca chắc chắn sẽ tới, dạ tiệc hôm nay là để ăn mừng cho chồng tôi, anh Sinh và cả Tứ ca nữa.”

Angel từ từ ngược mắt lên, trưng cầu ý kiến của Vinh Phỉ, Vinh Phỉ nhìn chăm chăm vào cô ta, ánh mắt tràn đầy hài hước: “Chẳng lẽ, anh còn phải mang cô gái khác theo?”

Khóe môi của Angel khẽ cong lên: “Vậy anh phải đưa em lễ phục tham dự dạ tiệc. Tiền của em, em phải tích góp để gặp anh lần tới.”

Vinh Phỉ hôn chụt lên trán cô ta: “Được...”

Lăng Vi rất muốn nói với Vinh Phỉ, cô cảm giác trạng thái của Angel hôm nay hơi kỳ lạ, nhưng nhìn hai người bọn họ, giống như đang chìm trong hũ mật, cô lại không nói ra, tránh cho mọi người mất hứng.

Buổi tối hôm đó, cao ốc Đế Hào tổ chức một buổi tiệc ăn mừng trọng thể.

Trong yến tiệc này, các nhân vật nổi tiếng trong hai giới chính thương đều tụ tập đến, có nhiều công ty truyền thông nổi tiếng tới tham dự. Đội trưởng chiến đội Quốc tế cũng nể mặt tới tham dự.

Diệp Đình, Lôi Tuấn, Tần Sinh, Vinh Phỉ, Hoa Thiếu Kiền, anh tuấn tiêu sái, người nào cũng có thể tỏa sáng một mình.

Đám ký giả nhanh chóng vây quanh bọn họ.

Chương 1174: Phong đầu chính kính(*) (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, có một phóng viên trẻ tuổi đến bên cạnh Diệp Đình, cầm micro liều mạng đi tới trước mặt anh: “Diệp tiên sinh — — tôi đã xem đi xem lại đoạn video anh truy kích hắc bang! Anh thật sự rất dũng cảm bất khả chiến bại!”

Lăng Vi cảm thấy bóng người này đặc biệt quen mắt, cô vượt qua đám người, cẩn thận nhìn lại, là Lâm Nhất Kiệt...

Thằng nhóc này đã “thăng chức” từ trợ lý thực tập lên làm phóng viên rồi sao? Có vẻ như tính cách đã hoạt bát hơn rất nhiều.

Quan hệ giữa Lâm Nhất Kiệt và Lăng Vi khá tốt, Lâm lão gia giúp cô không ít việc, Lâm Nhất Kiệt cũng đi theo đến kho hàng của cô chơi, bây giờ, đột nhiên gặp mặt cậu ta ở nơi này, Lăng Vi không khỏi bật cười.

Lâm Nhất Kiệt thấy Lăng Vi và Diệp Đình đều nhìn về phía mình, cậu ta cũng mỉm cười với bọn họ.

Từ lúc yến tiệc bắt đầu đến giờ, Diệp Đình vẫn luôn giữ biểu tình khốc khốc, khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt cao lãnh, đôi mắt sắc bén đảo qua một vòng trong đám người. Ai hỏi anh vấn đề gì, anh đều làm như không nghe thấy.

Chỉ khi Lăng Vi nói chuyện với anh, đôi mắt phượng câu người của

anh mới có thể lộ ra ánh sáng dịu dàng khác thường, ánh mắt dịu dàng lớn vờn ở trên mặt Lăng Vi.

Lúc này, tất cả các phóng viên đều thấy Diệp Đình và Lăng Vi đồng thời nhìn về phía một phóng viên, mọi người vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một thằng nhóc còn chưa dứt hết sữa đang giơ micro trong tay, cũng không biết cậu ta đang nói cái gì.

Cậu nhóc phóng viên này chưa có danh tiếng, cũng chưa từng nhìn thấy nhân vật này trong ngành, nên mọi người đều không để ý nhiều, bây giờ quay đầu lại, nhìn thấy Diệp tiên sinh và phu nhân còn đang nhìn phóng viên nhỏ kia, biểu tình trên mặt còn rất nhu hòa, khoáng đạt... thằng nhóc này có lai lịch gì?

Lúc tất cả mọi người đều đang miên man suy nghĩ, thì nghe thấy thằng nhóc phía sau kia giơ micro lên hỏi: “Diệp tiên sinh, trong tình huống cực kỳ mạo hiểm thuyền máy sắp đụng vào bờ sông, tình huống đó cực kỳ nguy cấp, lúc ấy anh đang suy nghĩ gì?”

Diệp Đình: “Không suy nghĩ gì cả.”

“...” Các phóng viên đều say, đây là câu hỏi gì, người ta chắc chắn sẽ suy nghĩ đến chuyện cố gắng điều khiển con tàu sao cho nó không đụng phải!

Còn cả... Mặc dù Diệp Đình đã rất cho mặt mũi trả lời câu hỏi, nhưng câu trả lời này... thật sự được coi là trả lời sao?

Lâm Nhất Kiệt ngượng ngùng mỉm cười, lại hỏi: “Lúc ấy anh không nghĩ tới chuyện, thuyền máy sẽ đụng vào bờ đê phát nổ sao?”

Diệp Đình nói: “Lúc ấy tôi nghĩ, vợ tôi đang ở nhà chờ tôi, có lẽ sẽ vừa ngâm nga điệu nhạc, vừa làm salad hoa quả cho tôi.”

“...”

Các ký giả vốn cũng muốn tranh nhau hỏi một vài vấn đề, nhưng lúc này, bọn họ đều bỗng bị chế trụ...

Quả nhiên đại BOSS Diệp không phải là người bình thường...

Suy nghĩ trong đầu người ta, hoàn toàn không giống với người bình thường...

Diệp Đình nhìn về phía Lăng Vi mỉm cười. Lăng Vi trợn trắng mắt trừng anh, tối ngày hôm qua sau khi anh trở về, không phải cô đã làm cho anh một đĩa salad trái cây nào chuối... nào dưa chuột rồi sao, còn phối hợp với âm nhạc “Lỡ rồi lỡ rồi...” nữa, con hàng này còn phun sốt Salad lên tay cô... Tê dại trứng, sáng sớm hôm nay cô kể câu chuyện này cho bọn Kaya nghe, Hạ Tiểu Hi lại nói nghe không hiểu.

Lăng Vi lập tức đánh bay cô ấy: “Tiểu Hi, xin cậu vui lòng trở về học lại tiểu học đi!”

Lôi Tuấn lắc đầu: “Vợ tôi không cần học lại tiểu học đâu, có tôi ở đây rồi, cô ấy cần gì học ở chỗ khác...”

Sau đó, hôm nay Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi đến yến tiệc muộn...

Lúc Hạ Tiểu Hi tới, cố ấy mang theo khuôn mặt khổ ép trừng Lăng Vi: “Cậu xong rồi! Cậu học xấu! Cậu bảo mình sau này phải đối mặt với sốt salad thuần khiến thế nào đây?”

Lăng Vi hỏi cô ấy: “Lôi Tuấn cho cậu lên mấy lớp?”

Hạ Tiểu Hi bĩu môi, bực tức nói nói: “Không đếm được, chỉ là cực kỳ... đau tay.”

Lăng Vi xiên một miếng chuối cho cô ấy: “Đừng nóng giận, bồi bổ cho cậu này...”

“Cút...” Hạ Tiểu Hi cắn răng: “Bây giờ bà đây hận chuối tiêu!”

Chương 1175: Đột biến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi và Hạ Tiểu Hi đang nháo với nhau, đột nhiên có một người phụ nữ đi tới bên cạnh Lăng Vi.

Người phụ nữ này dùng đuôi mắt, quan sát Lăng Vi từ trên xuống dưới, đột sau đó người phụ nữ này nói: “Oh, Diệp phu nhân thật là có phúc. Nghe nói cô mang thai sinh đôi gái trai? Thật là lợi hại mà... nếp tẻ đủ cả, sắp có cả hai này, bây giờ cô có thể bớt chuyện được rồi.”

Lăng Vi lười để ý đến loại náo loạn này, tôi không quen biết cô, cô dùng thái độ này ở đây, thật sự không phải là đến tìm mắng sao?

Lăng Vi không phản ứng đến cô ta, cô nhìn về phía Diệp Đình bên kia. Diệp Đình đang nói chuyện phiếm với Vinh Phỉ, Hoa Thiểu Kiền. Vóc người của anh rất cao, bộ âu phục màu đen được cắt may tinh tế làm nổi bật lên khí chất thành thục của anh, chỉ đứng xa xa nhìn anh, Lăng Vi đã cảm giác nhịp đập của trái tim mình đang gia tốc.

Lúc này, dường như Diệp Đình có thần giao cách cảm, bất ngờ nhìn về phía cô. Hai người đứng xa xa nhìn nhau, mỉm cười nhìn nhau.

Người phụ nữ kia nói chua loen loét: “Nhìn có vẻ như, cô và tổng tài Diệp thật sự yêu nhau...”

Cái giọng điệu này, thật sự khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn! Lăng Vi đặc biệt muốn đâm cô ta, cô liền cười nói: “Đúng vậy, không

yêu nhau tại sao phải kết hôn, sinh con? Chẳng lẽ lại tự làm cho mình không thoải mái?”

“Đúng vậy...” Người phụ nữ kia ngượng ngùng mỉm cười, rồi nói: “Ánh mắt tổng tài Diệp nhìn cô, thật là làm cho người ta hâm mộ... vừa sâu sắc, mà lại vừa nhu tình vạn chủng...”

Lăng Vi quay đầu lại, liếc nhìn người phụ nữ kia, cười nói: “Vậ à, tôi cũng đã bảo anh ấy đừng biểu hiện rõ ràng quá mức như vậy, nhưng anh ấy khăng khăng không nghe. Cứ thích tôi, cưng chiều tôi, tôi cũng chẳng có cách nào cả... Ai nha, tính khí của tôi không được tốt lắm, anh ấy lại cứ cưng chiều tôi, dỗ dành tôi. Haizzz... sống quá dễ chịu, cũng khiến cho người khác ghen tỵ.”

Khuôn mặt vốn tươi cười của người phụ nữ đó, chợt trở nên cứng đờ lại. Cô ta nghiêng răng, liếc mắt, trong lòng thầm mắng “Đồ gái điếm”, đúng là cái đồ không biết xấu hổ.

Lăng Vi trợn mắt nhìn người phụ nữ kia: “Không dung rành rồi quá lại muốn đến nghe chửi. Cho cô tức chết!”

Hạ Tiểu Hi che miệng cười: “Tiểu Vi, cậu thật là lợi hại... làm người phụ nữ kia giận đến nổi mặt mày xanh biếc cả rồi.”

Lăng Vi nhướn nhướn mày với cô ấy: “Chuyện, chúng ta không lợi hại, thì đám phụ nữ đó sẽ giẫm lên mặt chúng ta. Người ta nhìn cậu dễ bắt nạt, chắc chắn sẽ tới quyến rũ đàn ông nhà cậu.”

Hạ Tiểu Hi vội vàng gật đầu: “Sau này mình cũng sẽ lợi hại lên.” Hừ — — cô ấy chợt chống nạnh, sừng sộ lên, bày ra dáng vẻ “Ai dám tới đoạt đàn ông với bà, bà sẽ liều mạng với các người “.

Lăng Vi cười đau cả bụng... Cái con hàng “Ngốc nghếch ngọt ngào

ngây ngô xuẩn manh “manh này.

Lúc này, lại có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi tới làm quen với Lăng Vi: “Diệp phu nhân, chúc mừng cô nhé... động cơ mới tạo được tiếng vang, Diệp tiên sinh lại trợ giúp phá được vụ án lớn của quốc tế, trở thành nam thần quốc dân, hai vợ chồng các cô, thật đúng là phong đầu chính kính...”

Lăng Vi ôn hòa nói: “Cũng may... “ cô ta nở nụ cười nhàn nhạt nhìn người phụ nữ này.

Người phụ nữ này bưng hai ly rượu lên, đưa một ly trong đó cho Lăng Vi: “Diệp phu nhân, tôi kính cô một ly, chúc cô bán được nhiều xe mới!”

Lăng Vi nở nụ cười ôn hòa, chỉ chỉ bụng nói: “Đại bảo, nhị bảo nhà tôi sợ rượu... Phụ nữ có thai không thể uống rượu... vị tiểu thư này, cô "Trẻ tuổi" thế này, chắc chắn còn chưa lập gia đình đâu.”

“À... Xin lỗi...” Người phụ nữ này có cả một bó nếp nhăn, con cái cũng đã lên tiểu học rồi... cô ta lúng túng mỉm cười với Lăng Vi, bưng ly rượu đi.

Chương 1176: Đột biến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu, tại sao đám phụ nữ này cứ thích đến khiêu khích cô? Chồng cô, anh tuần tiêu sái, kim quang lòe lòe đang đứng ở bên kia, sao không có ai đi tìm anh nói chuyện?

Lăng Vi đang suy nghĩ, thì nhìn thấy một người phụ nữ bùng ly rượu vang, đạp đôi giày cao gót mười mấy centimét, lắc eo, đi về phía Diệp Đình. Lúc người phụ nữ đó đi gần đến chỗ Diệp Đình, Diệp Đình bất ngờ lạnh mắt liếc qua. Người phụ nữ kia bị dọa sợ thiếu chút nữa nhào xuống đất thành tư thế chó gặm cứt...

Người phụ nữ lão đạo bước đi, lập tức đổi sang hướng khác...

Lăng Vi cười nói trong lòng: “Ánh mắt của chồng cô... có thể giết người... lão đại hắc đạo Quốc tế còn gặp họa, thì con gái như cô có chọc nổi không?”

Tiệc rượu trôi quá nửa thời gian. Lăng Vi và đám chị em của mình mời rượu đám đàn ông. Lăng Vi nói với Diệp Đình: “Cực cưng, cảm ơn anh anh minh thần vũ, bảo vệ em tốt thế này.” Cô vừa cười với Lôi Tuấn, Tần Sinh, Vinh Phỉ, Hoa Thiếu Kiền vừa nói: “Cảm ơn anh rể em rể, đã thay bọn tôi ngăn cản khó khăn. Không có các anh, bọn tôi cũng sẽ không an toàn như bây giờ.”

Nếu không nhờ bọn họ giả bộ bị bắt cóc, sớm muộn gì người bị bắt cóc cũng sẽ là cô.

Mấy người đàn ông đều cười.

Các ống kính xung quanh đều chụp ảnh bọn họ, ánh đèn flash liên tục chớp lóe.

Cảnh tượng thế này, thật đúng là khó gặp!

Lúc yến tiệc sắp kết thúc, có một phóng viên đặc biệt khách khí đi tới bên cạnh Lăng Vi: “Diệp phu nhân, chào buổi tối. Tôi là phóng viên của Tân Ngu ALW, xin lỗi đã quấy rầy cô. Tôi có thể trò chuyện với cô về đề tài xe mới không?”

Lăng Vi hơi nhướn mày...”ALW...” cô đã từng nhìn thấy cái danh tự này ở trong máy vi tính của Diệp Đình... Hai ngày trước, Diệp Đình nói muốn giới thiệu các sản nghiệp và cách thức hoạt động của “Đình phong”... lúc ấy, cô đã nhìn thấy cái danh tự này.

ALW... là công ty giải trí Diệp Đình mới thành lập. Nếu cô không hiểu sai, hẳn là có ý nghĩa “Yêu Lăng Vi “...

Trong lòng Lăng Vi dâng lên một tia ngọt ngào, cô gật đầu, nói với phóng viên kia: “Đến bên kia ngồi nói đi.”

Phóng viên kia rất bất ngờ, không ngờ rằng Lăng Vi lại là người dễ nói chuyện như vậy. Phóng viên đó vội vàng đi theo cô tới khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Phóng viên đó cầm bút và quyển sổ nhỏ, vừa nghiêm túc ghi chép, vừa hỏi cô: “Phu nhân, trước khi cô đi nước ngoài đã đáp ứng lời mời đến đài truyền hình Lan Mị tham gia phỏng vấn, có rất nhiều ký giả đã nói những lời nặng nề, nói thiết kế của cô là ăn cắp bản quyền, lúc ấy cô đã mạnh mẽ đáp lại. Rất nhiều người đam mê xe hơi trong nước và nước ngoài đều có lời khen cô, cũng đang mong

đội chiếc xe hơi mới của cô được đưa ra thị trường.”

Lăng Vi gật đầu, bày tỏ đang nghiêm túc lắng nghe.

Phóng viên kia lại nghiêm túc nói: “Rạng sáng hôm nay, tiên sinh nhà cô và bạn đã trợ giúp phá được vụ án quốc tế, điều này cũng làm cho rất nhiều người trẻ tuổi phấn chấn và đánh giá cao. Tôi tin tưởng sau khi mẫu xe hơi mới của cô được tung ra thị trường, chắc chắn có thể bán được nhiều. Nhưng có rất nhiều người lại đang lo lắng cho rằng, cô chỉ nghiên cứu ra động cơ, chứ... có vẻ như còn chưa đầu tư xây dựng hãng riêng của mình, cô muốn hợp tác sản xuất với công ty xe nào sao? Xin hỏi tiếp theo cô có động thái cụ thể nào không?”

Lăng Vi mỉm cười với đối phương, xác minh nói: “Xin các bạn cứ yên tâm, tôi sẽ không hợp tác với hãng xe hơi nào sản xuất mẫu xe hơi mới này, nó sẽ xuất hiện trên thị trường với thương hiệu hoàn toàn mới.”

Phóng viên đó kích động gật đầu nói: “Chúng tôi vạn phần mong đợi được nhìn thấy nó.”

Lúc yến tiệc kết thúc, Lăng Vi nhìn thấy Diệp Đình nhận một cuộc điện thoại, sau đó, chỉ thấy chân mày của anh dần nhíu chặt lại, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Trái tim của Lăng Vi nhanh chóng đập liên hồi.

Đã xảy ra chuyện gì? Diệp Đình vừa nhận cuộc điện thoại gì?

Trong lòng Lăng Vi bỗng dâng lên cảm giác không ổn! Vẻ mặt này của Diệp Đình... chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn gì?

Da đầu cô tê dại từng trận.

Chương 1177: Lười so đo với người chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi bước nhanh tới bên cạnh Diệp Đình, cô nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của Diệp Đình, thoáng bùng lên ngọn lửa giận.

Xung quanh Diệp Đình nhanh chóng trở lên yên lặng! Có mấy phóng viên vốn muốn chuẩn bị thêm nhiều tư liệu phỏng vấn, nhìn thấy sắc mặt của tổng tài Diệp kém tới cực điểm, tất cả bọn họ đều không tự chủ được lui về phía sau.

Mấy phóng viên vây ở xung quanh Diệp Đình nhường ra một con đường cho Lăng Vi, Lăng Vi đi tới bên cạnh Diệp Đình, nắm lấy tay anh, hỏi anh: “Sao vậy?”

Diệp Đình ôm Lăng Vi thoát khỏi đám người, bình tĩnh nói: “Chú nơi đó xảy ra chuyện.”

Lăng Vi chột cả kinh!”Chú xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?”

“Chú không nói tỉ mỉ, bên chỗ chú ấy cực kỳ ồn ào, anh không nghe rõ gì cả. Nhưng em đừng quá lo lắng, bên chỗ chú có người bảo vệ rồi. Em mau mặc áo khoác dài vào, chúng ta đi qua xem thế nào.”

Lăng Vi nhanh chóng đi mặc áo khoác vào, Vinh Phỉ và Lôi Tuấn cũng đi theo, Hoa Thiếu Kiền phụ trách đưa mấy người phụ nữ về nhà.

...

Diệp Đình lái xe đến cổng vườn hoa ở khu ngoại ô.

Dưới ánh đèn ở vườn hoa, có hơn chục người đang đánh nhau, trong đó có bốn người cầm dao bị tám người bên ngoài vây công! Bọn họ đều vỡ đầu chảy máu, cả người đều là vết thương.

Lăng Vi chưa từng nhìn thấy trận đánh thế này, rõ ràng là người tiểu đội bóng tối đang thu thập đám tóe gây chuyện kia.

Cách rất xa, Lăng Vi nhìn thấy toàn bộ thủy tinh trong vườn hoa vỡ tung tóe. Bên trong bị đập tơi tả!

Xung quanh hỗn loạn.

Bốn năm mươi người nằm ngổn ngang ngoài cửa, còn cả dao mã tấu rơi đầy đất! Bọn họ đều ôm đầu, ôm bụng: “Gào khóc”! Còn có một bộ phận người chạy trốn, hiển nhiên số người tới đập phá vườn hoa không chỉ có thế này! Nhìn có vẻ như phải lên đến trên một trăm.

Tiểu đội bóng tối có tổng cộng tám người, có mạnh thế nào đi nữa cũng không thể chống đỡ được hết!

Lúc xe của Diệp Đình đến gần, bọn họ nhìn thấy bốn người vừa mới bị vây công nhanh chóng bị toàn bộ đánh ngã, bộ âu phục màu đen trên người bọn họ đều đã rách rưới vương vãi vết máu.

Thành viên tiểu đội Bóng tối nhìn thấy xe của Diệp Đình đến gần, lập tức đứng thành một hàng, hành lễ với anh.

Lăng Vi thấy trên người bọn họ đều là vết thương, rõ ràng đối phương không phải là dạng hiền lành gì! Cô lại nhìn trong vườn hoa

lần nữa, lửa giận lại chột bay lên!

Hoa cỏ trong vườn hoa đều bị quật ngã, giẫm nát. Thủy tinh vương vãi khắp nơi, giống như vừa bị quái thú hung tợn càn quét qua!

Lăng Vi siết chặt quả đấm, đôi mắt dần trở nên đỏ ngầu: “ĐM! Ai làm?”

Có bản lĩnh thì hướng về phía cô đây này! Sao lại phá vườn hoa của chú, đúng là tiện!

Lăng Vi giận đến mức muốn giết người!

Xe của Diệp Đình vẫn chưa hoàn toàn dừng lại, Lăng Vi đã mở cửa xe ra, Diệp Đình đạp gấp thắng xe, Lăng Vi nhanh chóng nhảy xuống xe. Tất cả mấy chiếc xe thương vụ đi phía sau chiếc MG của Diệp Đình đều đồng loạt dừng lại. Mấy chục người trong xe đều mở cửa xuống xe. Lăng Vi xuống xe, nóng lòng chạy vào trong vườn hoa, mới vừa chạy đến cổng vườn hoa, đã thấy Lăng Trí che đầu nằm ở cửa.

Trên mặt Lăng Trí bê bết máu, đôi mắt, lỗ mũi vừa xanh lại vừa tím, sưng như chiếc bánh bao đỏ!

Lăng Vi giống như hung thần, cả người đều tỏa ra sát khí!

“Ai đã làm chuyện này?”

Cô nghiêng răng trèo trẹo hỏi.

Ánh mắt hung ác như muốn giết người!

Ánh mắt lạnh lẽ, như thổi ra một tầng sương lạnh!

“Tiểu Vi...” Lăng Trí nhìn thấy Lăng Vi, tâm tình lo lắng lập tức được buông lỏng không ít. Ông ấy khó khăn ngồi dậy, mắt đã không thể thấy rõ mặt người, chỉ có thể nhìn được một bóng người mờ mờ ảo ảo.

Lăng Vi chạy tới đỡ ông ấy: “Chú...”

Trán Lăng Trí bị rách một đoạn dài bảy tám cm!

Trên đầu, trên quần áo dính đầy máu!

Chương 1178: Lười so đo với người chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông ấy đau đến nỗi không nhúc nhích được. Lăng Vi nhìn thấy vết máu be bét trên đầu ông ta, ngọn lửa trong mắt lại càng bùng lên dữ dội!

“Chú! Nhanh lên, cháu đưa chú đến bệnh viện!” Cô đỡ lấy Lăng Trí đang lao đảo lắc lư, Vinh Phỉ và Lôi Tuấn vội vàng giúp cô đỡ lấy Lăng Trí.

Diệp Đình nhìn những chậu hoa bị đập nát cánh hoa rơi lả tả trên đất, ánh sáng trong mắt càng ngày càng lạnh.

“Tiên sinh...”

Thành viên tiểu đội bóng tối đứng hai bên cúi đầu xin nhận tội với Diệp Đình, đội trưởng tiểu đội — Long Khôn nói: “Tiên sinh, chúng tôi không bảo vệ tốt Lăng lão tiên sinh, xin tiên sinh trách phạt.”

Diệp Đình liếc nhìn anh ta, cả người toát ra lệ khí! Anh lạnh như băng nói: “Tra rõ kẻ chủ mưu phía sau!”

Long khôn cúi đầu nói: “Dạ, tiên sinh!”

Chỉ đập một vườn hoa, mà phải cử trên trăm người! Còn mang cả dao kiếm mã tấu, đám người này tuyệt đối không phải là côn đồ bình thường!

Long Khôn đi tới bên cạnh một người trong số đang ngã lăn lộn trên mặt đất, nhấc chân đạp mạnh lên trên bụng người nọ, sau đó lại đạp vào mặt người đó hỏi: “Nói! Ai sai mấy người tới?”

Người nọ ôm lấy bắp đùi anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không biết... Chúng tôi thật sự không biết...”

Lăng Vi làm hành động tàn nhẫn, cô đi lên trước dùng gót giày cao gót đạp ở trên mu bàn tay của người kia, di di mạnh, giọng nói lạnh như băng quát hỏi: “Rốt cuộc là ai?”

“A a a — —” người nọ kêu gào thảm thiết, người phụ nữ này hạ chân quá ác! Đau đến nỗi anh ta không nhấc mắt lên được!

Anh ta muốn đẩy ngã người phụ nữ này, kết quả ngược lại bị người ta đá một cước: “Nói mau!” Vinh Phỉ nổi giận!

Người này đau đến mức gân xanh không ngừng nháy, cầu khẩn nói: “Tôi thật sự không biết là ai thuê chúng tôi... Chúng tôi là côn đồ chuyên nghiệp... Ông chủ nhận việc, bảo chúng tôi thu thập ai, chúng tôi liền thu thập người đó...”

Lúc này, Lăng Trí đang lão đảo lắc lư đi lên trên xe đột nhiên quay đầu nói: “Tôi chỉ là một ông già sắp xuống lỗ, chưa bao giờ đắc tội với ai cả, ai lại muốn làm khó tôi?”

Ông ấy vừa mới ra khỏi tù, cũng chỉ dùng mười đầu ngón tay để đếm số người đã gặp mà thôi.

Người nọ nằm trên đất ôm bụng kêu gào cầu xin tha thứ nói: “Chúng tôi thật sự không biết là ai bảo chúng tôi làm... mấy người có thể lực như vậy, muốn điều tra ra là ai ra tay với mấy người chắc không phải

là việc khó gì... mấy người muốn biết... có thể liên lạc với ông chủ của chúng tôi.”

Vừa nói người nọ vừa lấy điện thoại di động ra ném đến bên chân của Lăng Vi: “Ông muốn biết là ai đối phó ông, có thể gọi điện thoại cho ông chủ của tôi Lương Bưu... Chúng tôi chỉ là côn đồ bình thường, thật sự không biết nội tình.”

Diệp Đình nhấc điện thoại lên, chụp mấy bức ảnh, gửi tới cho Lương Bưu.

“Tít — —” điện thoại vang lên. Đầu điện thoại bên kia kết nối, lạnh lùng mắng một tiếng: “Không phải bảo đập phá vườn hoa thôi sao? Sao lại vất vả như vậy? Sao các anh em đều bị đánh thành thế này? Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Đình cười lạnh.

Lương Bưu phát giác ra không đúng, mắng chửi: “Thằng nhóc nhà mày cười cái gì? Đừng có mà giả thần giả quỷ với ông đây!” Thấy đối phương im lặng nửa ngày trời không lên tiếng, Lương Bưu mắng: “Mau là ai? Nói chuyện với ông đây đi!”

Diệp Đình lạnh lùng không cười híp mắt lại nói: “Tao là ông cụ tổ nhà mày!”

Nói xong, anh lại lạnh như băng nói một cái tên: “Đã nghe thấy Bổng tối chưa?”

“Bộp — —” điện thoại di động của đối phương bị rơi xuống đất.

Điện thoại cúp.

Không đến mười giây sau, điện thoại di động trong tay Diệp Đình lại vang lên, là một dãy số khác, rõ ràng đối phương đoạt điện thoại di động của người khác gọi tới.

Diệp Đình nhấn nút nhận cuộc gọi, liền nghe thấy người ở đầu điện thoại bên kia run run rẩy rẩy khóc lóc nói: “Tiên sinh tha mạng — — anh đại nhân đừng chấp với tiểu nhân, chúng tôi không biết chuyện này có quan hệ với anh! Công việc của chúng tôi là nhận tiền tài làm việc ác thay người khác... chúng tôi không liên quan gì đến ân oán giữa hai bên!”

Diệp Đình lạnh giọng hừ: “Tôi cho anh gấp mười lần tiền, anh trả lại chuyện này gấp mười lần cho tôi!”

“Hả? Vâng — — dạ dạ dạ! Anh không hỏi... là ai bảo chúng tôi làm sao?”

Diệp Đình khinh thường nói: “Là ai làm đều sẽ chết, tôi lười so đo với người chết.”

“Dạ dạ dạ dạ!” Lương Bru không dám thở mạnh: “Tất cả đều làm theo lời anh nói!”

Chương 1179: Mảnh đất xây dựng? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cúp điện thoại, Lương Bưu đổ mồ hôi đầy đầu.

Anh ta đã sợ đến nỗi sắp tè cả ra quần, đối phương là người của tổ chức “Bóng tối” đấy! Ôi mẹ ời... Đây chính là tổ chức ám sát trong truyền thuyết! Hoàn toàn khác với đám lưu manh đầu đường xó chợ như bọn họ.

Lương Bưu run rẩy gọi điện thoại cho các anh em, lại chào hỏi chừng một trăm người.

Trong đầu thầm nghĩ, công việc lần này thật là tồi tệ... bây giờ mình phải làm thật tốt cho người ta! Không đền hai mạng người thì không xong!

Lăng Trí ở bên cạnh nghe mà bị doạ sợ hết hồn hết vía! Ông lấy tay che vết thương nhin đau trở về, ông nhìn về phía Diệp Đình, cầm lấy chiếc điện thoại di động từ trong tay anh, nhấn gọi lại vào số điện thoại đó.

Lương Bưu thấy điện thoại reo, ý? Lại có điện thoại? Anh ta run rẩy ấn nút nghe, thấy đầu bên kia đã đổi thành giọng nói khác, giọng nói này già nua hơn và cũng thân thiện hơn so với giọng nói vừa nãy, dường như đối phương đang nhin đau, ông rên lên “Hừ hừ “ rồi mới hỏi: “Ai là người thuê các anh?”

Lương Bưu đột nhiên nghĩ đến, thuận miệng nói ra khỏi miệng: “Là phụ nữ.”

Nói xong, anh ta lại “Ai nha “, giơ tay lên tát vào cái miệng rộng của mình! Làm nghề của bọn họ là không thể tùy tiện nói tên người thuê ra. Vừa rồi anh ta bị chập mạch, mới thuận mồm nói ra.

Lăng Trí giật cả mình!

Lại hỏi: “Người phụ nữ nào?” Ông ta không biết người phụ nữ nào cả.

Lương Bưu không nói thêm gì nữa.

Lăng Trí cau mày lại, ông nghĩ mãi vẫn không nhớ nổi mình đã đắc tội với người phụ nữ nào. Ông nắm chặt điện thoại, trầm giọng nói: “Dạy dỗ người đó thật tốt là được, đừng làm xảy ra án mạng.”

“À?” Lương Bưu hơi sửng sốt, không biết rốt cuộc mình phải nghe theo lời ai... Đợi nửa phút sau, không nghe thấy người bên phía đối phương phản đối, anh ta vội vàng cung kính đáp ứng: “Được được được! Dạ dạ dạ! Tất cả đều nghe theo ông!”

Lăng Vi không nói gì nữa, vừa rồi Diệp Đình cố nói cứng rắn, là muốn cho Lương Bưu biết phải nghe theo lời ai.

“Chú đừng quan tâm đến những chuyện này nữa, để cháu đưa chú đi bệnh viện trước đã!” Lăng Vi nóng lòng muốn chết, mặt chú đã bết máu, máu cũng đã chảy đầy xuống cằm ông rồi.

...

Đi tới bệnh viện, sau khi chụp X quang đầu, bác sỹ đề nghị ông nằm

viện quan sát mấy ngày, bởi vì não có dấu hiệu bị chấn động nhẹ.

Lăng Trí phải nhập viện bệnh viện, Lăng Vi giận đến nhức cả đầu!

Diệp Đình ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc của cô nói: “Em đừng tức giận, chuyện này không kết thúc nhanh như vậy đâu. Em đừng xía vào, đừng làm bản tay mình.”

Lăng Vi nâng tầm mắt lên nhìn anh, vẻ mặt của anh cực kỳ âm trầm, đôi mắt đen chứa đầy sự tàn nhẫn.

Cô híp mắt lại, lắc đầu, dù tay cô có phải dính đầy máu, cô cũng phải thu thập đám tiện nhân này!

Buổi tối hôm đó, Lăng Vi bảo thành viên tiểu đội bóng tối theo dõi nhóm người Lương Bru.

Lăng Vi ngồi ở trong xe, thành viên tiểu tổ bóng tối lên xe, báo cáo với cô: “Phu nhân, Lương Bru đã hẹn người phụ nữ kia ra ngoài, cô xem ảnh đi.”

Lăng Vi nhận lấy điện thoại di động của anh ta, rũ mi mắt xuống nhìn lên màn hình điện thoại, Lăng Vi giận đến mức ngón tay run lẩy bẩy! Lại là Chu Vân? Cô ta còn chưa chết? Con tiện nhân này! Dám đánh cha ruột của mình!

Chương 1180: Mảnh đất xây dựng? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong con hẻm nhỏ bên ngoài xe, truyền tới tiếng hét thất thanh của phụ nữ.

Rõ ràng là Lương Bru đang thu thập Chu Vân, Lăng Vi ngồi ở trong xe, cô híp mắt nhìn chăm chăm vào hẻm nhỏ =. Chỉ chốc lát sau, Lăng Vi thấy Lương Bru cho người mang Chu Vân ra ngoài, Lương Bru hung ác mắng chửi: “ĐM, cái con đàn bà hạ tiện này, thiếu chút nữa là hại chết ông đây!” Lương Bru vẫy tay ra hiệu cho đàn em: “Mang cô ta đến bệnh viện, đừng để cho cô ta chết nhanh như vậy. Chờ chữa xong, lại đánh tiếp!”

Chu Vân gãy mấy cái xương, cô ta bị cố định người ngay cả xuống giường cũng không xuống được. Cả người tím bầm, đầu bị đánh đến rách một mảng. Từ trán đến sau ót, tóc nửa bên đầu cô ta bị cạo sạch.

Chu Vân bị đánh gãy sống mũi, mũi vừa sưng lại vừa đen, cả khuôn mặt giống như cái bánh bao đen, làm cho ai nhìn cũng cảm thấy kinh tởm.

Lăng Vi nhìn ảnh, híp mắt lại nghĩ: Đáng đời! Cho cô nếm mùi này!

Cô cho rằng mình mạng lớn? Bà đây cho cô sống qua mừng một, nhưng không sống qua mười lăm được đâu!

Lăng Vi khoác chiếc áo khoác dài màu xám tro, mang theo bốn người Bạo Phong đi đến bệnh viện.

Bây giờ cô không đi làm nhục Chu Vân, thì đúng là có lỗi với tính cách của mình!

Xe chở Lăng Vi đỗ ở cổng bệnh viện tư nhân nơi Chu Vân nhập viện. Lăng Vi mang theo bốn người Bạo Phong lên tầng.

Trên hành lang của khu điều trị tự nguyện, Lăng Vi nhìn thấy hai người đứng gác ở cửa, cô hơi hất hất cằm, bốn người Bạo Phong lập tức ra tay đánh ngất xỉu hai người đang đứng gác kia.

Động tác của bốn người bọn họ cực kỳ sạch sẽ gọn gàng, không gây ra bất cứ tiếng vang nào, sau khi quật ngã đối phương, bọn họ nhanh chóng kéo đối phương ra gầm cầu thang.

Lăng Vi chớp chớp mắt tán thưởng, bước về phía phòng bệnh.

Còn chưa đi vào phòng bệnh, Lăng Vi đã nghe được tiếng gào khóc thảm thiết: “Ông ngoại — — ông nhìn dáng vẻ của cháu này, sao sau này cháu có thể ra ngoài gặp người được...”

Vương Vinh Diệu nóng giận gầm thét: “Ông bảo cháu đi thu thập Lăng Trí, cháu tự ra mặt làm gì? Cháu không biết bảo cấp dưới ra mặt giúp mình hả? Chẳng lẽ cháu phải tự ra mặt liên lạc với bọn côn đồ hả? Cháu có bị thiếu não hay không đấy?”

Chu Vân giận đến mức phát điên lên: “Đám súc sinh này — — bà sẽ không bỏ qua cho bọn chúng đâu!”

Cô ta ôm cái đầu đau nhức của mình: “Ông ngoại! Cháu chưa từng làm những chuyện như thế này, sao cháu biết được đám người này

sẽ quay ngược lại đánh cháu! Rốt cuộc là cái thằng đàn Lương Bưu đó muốn làm gì vậy? Đâu phải cháu không trả tiền, sao bọn họ đánh ngược lại cháu? Mụ nội nhà nó... Đau chết mất!”

Vương Vinh Diệu híp mắt nói: “Có lẽ những người này bị bắt ngay tại trận.”

Lăng Vi đứng ở trên hành lang nghe rõ đoạn đối thoại của hai người bọn họ, đám người Lương Bưu đó... được Vương Vinh Diệu thuê tới? Mặc dù người ra mặt là Chu Vân, nhưng kẻ chủ mưu phía sau là Vương Vinh Diệu! Cái lão già chết tiệt này, chắc chắn là có âm mưu!

Xem ra chuyện này... không đơn giản như cô nghĩ.

Cô lại nghe thấy Vương Vinh Diệu mắng chửi: “Cháu đã không làm thành chuyện này còn muốn làm chuyện ngu xuẩn gì nữa! Bây giờ không giết chết được Lăng Trí, thì lần tới không dễ ra tay đâu.”

Ánh mắt của Lăng Vi chợt trở nên rét lạnh, cái lão súc sinh Vương Vinh Diệu này, lại nổi lên sát tâm? Muốn ra tay giết người?

Tại sao? Chú không có quyền cũng chẳng có tiền, nếu muốn dùng chú để uy hiếp cô, không phải bắt cóc là cách tốt nhất sao? Tại sao bọn họ không bắt cóc chú cô, mà muốn ra tay giết người?

Lăng Vi chợt cảm thấy, âm mưu của Vương Vinh Diệu không hề nhỏ chút nào.

Chu Vân tức giận hừ hừ nói: “Đều do cháu trai tốt Vương Tử Thần của ông! Cháu nói cử người của mình liên hệ, anh Tử Thần lại cứ khẳng khẳng nói những người này đáng tin, không cần phải sợ! Không phải anh ấy nói đám cấp dưới ngu dốt không làm được chuyện, tự mình ra mặt còn nhanh hơn? Cháu nghe theo lời khuyên

ngu xuân đó đâu! Ông nhìn gương mặt của cháu này — — cháu còn muốn tiến vào vòng giải trí lần nữa, bây giờ phải làm thế nào đây? Ông ngoại, ông có biết là cháu phải phá núi đào hầm mới trốn ra được không? Thiếu chút nữa cháu đã bị chết một trăm lần rồi!”

Vương Vinh Diệu bị mấy lời ầm ĩ này của cô ta làm cho nhức cả đầu: “Im miệng đi! Mình không có đầu óc, còn mở miệng ra trách người khác? Một hai đũa đều là phế vật!”

Chu Vân khóc lóc ầm ĩ. Cô ta lau nước mắt, nói: “Chúng ta đừng nói đến mấy chuyện vô bổ kia nữa! Bây giờ không giết được lão già bất tử kia, vậy coi như là chúng ta phải trả miếng đất lại cho ông ta! Đây là mấy trăm triệu đấy! Ông ngoại — — “

Trái tim của Lăng Vi hơi xoắn lại, mảnh đất mấy trăm triệu?

Chương 1181: Điều là của cháu! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cẩn thận suy nghĩ, cô chưa từng nghe thấy chú nói gì về đất xây dựng... Khó trách Vương gia muốn giết chết chú!

Thì ra trong chuyện này có dính dáng đến rất nhiều tiền.

Thật may là hôm nay cô đã nghe được những lời này! Lăng Vi không đi vào phòng bệnh, cô lặng lẽ lui ra ngoài, không hẳn được chuyện nhỏ sẽ làm loạn mưu lớn... Cô phải nghĩ cách thiết kế bẫy rập cho mấy con sói này chui vào...

Sau khi Lăng Vi rời đi, hai tên canh gác ngoài cửa bị bốn người Bạo Phong đánh ngất xỉu tỉnh lại, lúc hai người ra khỏi gầm cầu thang, bọn họ đều không dám lộ ra điều gì. Nếu bị ông chủ Vương biết bọn họ từng bị đánh ngất xỉu để người ta đi vào, sợ rằng bọn họ không giữ nổi công việc nữa, mà cẩn thận không chỉ không giữ nổi công việc, bọn họ còn rước thêm phiền toái vào người.

Hai người thương lượng với nhau, không ai được nói ra chuyện này.

Vì vậy, Vương Vinh Diệu và Chu Vân vẫn không biết có người từng đi vào nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Vi đi tới bệnh viện tư nhân của Diệp Đình. Trong phòng bệnh của Lăng Trí, y tá đang thay băng gạc quần đầu cho ông. Anh Lăng Tiêu cũng ở đây, anh ta đang cầm một chiếc

khăn lông, lau mặt cho Lăng Trí... hình ảnh ấm áp này, lập tức hòa tan tất cả lửa giận của Lăng Vi.

Bây giờ anh Lăng tiêu đang khôi phục rất tốt, mặc dù còn hơi khác với người bình thường, nhưng đã khá hơn nhiều nhiều so với trước kia.

Tiểu Đông Ni cầm chong chóng gió trong tay, đưa cho Lăng Trí. Bé nói bằng giọng trẻ con non nớt: “Ông nội, cho ông chong chóng gió này, ông xoay chong chóng, vết thương sẽ hết đau.”

Lăng Trí bị bé chọc cho vui vẻ, cảm tình giữa tiểu Đông Ni và Lăng Trí đặc biệt tốt, lúc tiểu Đông Ni trị liệu ở nước ngoài, Lăng Trí thường xuyên nói chuyện video với bé.

Lăng Vi xách giỏ trái cây đi vào.

“Tiểu Vi... cháu còn phải bận bịu rất nhiều việc... không cần chạy đến chỗ chú đâu. Vết thương của chú không nghiêm trọng lắm. Qua hai ngày nữa là chú có thể xuất viện, chú còn phải đi dọn dẹp lại vườn hoa nữa.”

Lăng Vi nghĩ trong đầu: Toàn bộ vườn hoa đều đã bị hỏng... gần như tất cả các chậu hoa đều bị đập vỡ... chú đã chăm sóc vườn hoa này xấp xỉ sáu tháng... ông bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và công sức, mỗi một bông hoa ngọn cỏ đều được đích thân ông trồng... Mỗi một khóm cây nhỏ đều được ông chăm chút từ những cây nhỏ.

Mỗi một bông hoa ngọn cỏ đều giống như đứa con của ông...

Ông đã trân trọng, quan tâm, thương yêu bọn chúng...

Bây giờ là tháng tư, đã vào mùa xuân... những cây hoa này sắp có

thể được chuyển qua trồng ở viện dưỡng bệnh...

Lại không ngờ rằng, chỉ trong một đêm... đã hóa thành hư không!

Lăng Vi muốn an ủi ông, nhưng bờ môi run rẩy, không phát ra được tiếng. Cô gật đầu nói theo bản năng: “Không sao, tái ông thất mã, yên tri phi phúc(*). Lần này vườn hoa bị đập không nhất định là chuyện xấu.”

(*)Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Ý muốn nói Họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó. Họa phúcở đời khó mà lường trước

Ít nhất cũng khiến cô biết được Vương Vinh Diệu đang lập kế hoạch cho một âm mưu to lớn!

Chờ y tá thay thuốc xong đi ra ngoài, Lăng Vi bảo anh Lăng Tiêu mang theo tiểu Đông Ni ra bên ngoài chơi. Cô khóa kỹ cửa lại, nhỏ giọng nói với Lăng Trí: “Chú, cháu đã cho người điều tra... chuyện vườn hoa bị đập này...”

Lăng Trí nâng mi mắt lên nhìn cô, đại khái đoán ra được cô muốn nói gì đó, ông nhìn chăm chăm vào cô, chờ cô nói tiếp.

Chương 1182: Điều là của cháu! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi Cầm quả táo lên gọt vỏ cho ông, vừa gọt, vừa nói: “Chú, cháu điều tra ra người thuê côn đồ lần này là Chu Vân... người xúi giục sau lưng là Vương Vinh Dự...” Lăng Vi nâng tầm mắt lên nhìn về phía Lăng Trí.

Lăng trí chột cả kinh! Ông như bị một quả búa tạ đập mạnh vào đầu, đôi mắt của ông trở nên mờ đục, không thể tưởng tượng nổi!

Đôi mắt của ông co rúc lại, cả người run rẩy. Người thuê côn đồ... là Chu Vân?

Con gái ruột của ông!

Nó không chỉ thuê côn đồ phá nát vườn hoa của ông, còn muốn đánh ông đến trên?

Trái tim của Lăng Trí... rét lạnh...

Lăng Vi nắm lấy tay ông, nhẹ giọng hỏi: “Có phải lần này Vương Vinh Diệu ra tay với chú... là vì muốn lấy thứ gì từ chỗ chú hay không?”

Lăng Trí nhú chặt mày lại, tay đỡ trán, cẩn thận suy nghĩ kỹ.

Suy nghĩ một lúc lâu, ông chỉ lắc đầu...

“Chú vừa mới ra khỏi tù, hai bàn tay trắng, tất cả những thứ có giá trị đều dùng để trả nợ cho ngân hàng rồi. Chú còn có thứ gì đáng để bọn họ quan tâm?”

Lăng Vi nhắc nhở ông: “Đất đai thì sao?”

“Đất đai?” Lăng Trí suy nghĩ, lại lắc đầu...

Lăng Vi vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của ông, Lăng Trí tỏ ra cực kỳ nghi hoặc, nhưng ông thật sự không thể nhớ nổi “Đất đai” gì...

Lăng Trí suy nghĩ nát cả óc ra, một lúc sau vẫn chỉ nói: “Không có...”

Trong lòng Lăng Vi biết không thể bỏ qua chuyện này, liền thành thật nói: “Chú, hôm nay cháu nghe thấy Vương Vinh Diệu và Chu Vân nói chuyện với nhau, bọn họ nói chú có mấy miếng đất giá trị mấy trăm triệu. Sở dĩ lần này bọn họ tới đập phá vườn hoa của chú, chủ yếu là... muốn mạng của chú...”

Lăng Trí cảm thấy rét lạnh!

“Bọn họ muốn ra tay giết người?”

Lăng Trí run lập cập... Nếu không nhờ Diệp Đình và tiểu Vi âm thầm phái người bảo vệ ông, chắc chắn ngày hôm qua ông đã chết ở trong vườn hoa rồi.

“Đúng vậy! Hôm nay cháu nghe thấy chính miệng bọn họ nói như vậy! Nguyên văn của Chu Vân là: bây giờ chú thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, vậy coi như là bọn họ phải trả lại toàn bộ số đất kia cho chú. Hơn nữa giá trị của mấy mảnh đất này là mấy trăm triệu, bọn họ không cam lòng!”

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào ông, còn nói: “Chú có nhớ gì đến chuyện mấy mảnh đất không? Bây giờ tình cảnh của chú cực kỳ nguy hiểm, coi như chúng ta có đề phòng bọn họ, thì cũng không thể hoàn toàn bảo đảm người Vương gia không động đến chú nữa!”

Lăng Trí tràn đầy khiếp sợ! Ông hơi há miệng, giống như là nhớ ra chuyện gì...

Ông đột nhiên nhìn về phía Lăng Vi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, ông kích động đến nỗi đôi môi run rẩy, nói: “Chú nhớ ra rồi!”

Lăng Vi chăm chú nhìn vào ông, Lăng Trí kích động, vội vàng tìm giấy và bút trong ngăn kéo.

Ông tìm được hai tờ hồ sơ bệnh án, cầm bút, vẽ thật nhanh trên giấy. Lăng Vi đứng lên ngoẹo đầu nhìn mấy nóc cao ốc ông vẽ, ông lại vẽ một khoảng đất trống gần kề tòa cao ốc.

Sau đó, ông lại một vẽ khu biệt thự ở giữa sườn núi, rồi vòng một mảnh đất ở bên cạnh khu biệt thự.

Ông nhắm mắt lại suy nghĩ, vẫn không nghĩ ra. Chân mày cũng nhíu thành chữ “Xuyên”.

Ông giơ tay lên xoa xoa trán, dùng sức nghĩ, đột nhiên — —

Ông mở mắt ra, lại vẽ một trường học. Sau đó khoanh tròn sân chơi của trường học.

“Mấy mảnh đất này đều là của chú?”

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào bức vẽ, rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao Vương Vinh Diệu và Chu Vân muốn ra tay sát hại chú! Mấy miếng

đất này... tuyệt đối rất béo bở!

Gần tòa cao ốc Tinh Vân mới khai phá khu phố buôn bán! mấy năm nay, giá đất ở đó tăng mạnh! Không biết giá trị bây giờ của nó đã tăng lên bao nhiêu lần rồi!

Còn cả đất ở khu biệt thự núi Vân Đỉnh nữa, giá đất cũng tăng mạnh mấy năm gần đây. Hồi giá nhà đất còn chưa tăng, chỉ cần dùng một chiếc xe gắn máy cũng có thể đổi được mảnh đất ở đây.

Bây giờ, giá trị mấy miếng đất đấy đang tăng lên từng ngày, đến nỗi trái tim mấy người kinh doanh bất động sản cũng nhảy lên theo mấy số không phía sau kia!

Lăng Trí cẩn thận suy nghĩ rồi lại nói: “Còn hai miếng đất nữa... cháu chờ chú, chú phải nghĩ lại đã...” Ông cầm bút, vẽ hai mảnh đất đó ra, hai mảnh đất này dính liền nhau, diện tích vô cùng lớn, ở kế cận khu nông nghiệp.

Lăng Trí nói: “Trước kia, mấy mảnh đất này không đáng tiền, nên chú quên khuấy đi mất. Bây giờ... mấy mảnh đất này còn đắt hơn cả vàng!”

Ông nói xong, giơ tay lên che ngực, nhìn Lăng Vi nói: “Tiểu Vi, chú xin lỗi cháu... Mấy mảnh đất này không phải là của chú, là của cháu! Là mấy mảnh đất cha mẹ cháu để lại cho cháu. Chú chỉ thay mặt quản lý mà thôi!”

Chương 1183: Lại dầy vò người khác... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Trí vừa vẽ vừa nói: “Sau khi ba mẹ cháu xảy ra chuyện. Vương Hân Bình nói muốn bán vài mảnh đất, chú không đồng ý. Khi đó giá mấy mảnh đất vẫn chưa đáng tiền lắm, nhưng mấy mảnh đất này là ba mẹ cháu để lại cho cháu, chú kiên quyết không bán.”

Lăng Trí vỗ ngực, thở phào một hơi: “Cũng may chú kiên quyết không bán! Bây giờ nghĩ lại, đó đều là bọn họ lừa chú!”

Ông càng nghĩ càng giận, giận đến tay run run.

Lăng Trí từ từ hồi tưởng, ông nói: “Khó trách khi ấy Vương Hân Bình gấp như vậy, bà ta một mực nói là thân thích bà ta muốn mua gấp để dùng. Chú liền nói nhất định không bán! Các người muốn dùng tôi có thể cho thuê đất, là vậy, chú ký hợp đồng thuê mười năm với bọn họ. Bây giờ tính ra... hết thời gian rồi.”

Lăng Trí càng nói tim càng thắt, nói tới đây, ông hoàn toàn nghĩ thông suốt...

“Chú biết chú biết...” Ông lắc đầu không ngừng.

Trong mắt ông tràn đầy không tưởng tượng nổi: “Nếu chú chết, những mảnh đất đó vẫn còn trên danh nghĩa chú, Chu Vân là người thừa kế tài sản duy nhất của chú... Bà ta muốn giết chú, chủ yếu nhất là muốn vài mảnh đất!

Ngực Lăng Vi hoảng sợ, có ngọn lửa giận dâng lên: “Chú, lần này bọn họ xuống tay thất bại, nhưng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, hay là chú dọn về biệt thự đi. Bên vườn hoa tạm thời không cần lo.”

“Ừ.” Tuy Lăng Trí gật đầu, nhưng biểu tình cực kỳ phức tạp, cho dù ai bị con gái mình hãm hại cũng sẽ không bình tĩnh tiếp nhận như vậy.

Lăng Trí ôm ngực, chỉ cảm thấy ngực quặn đau từng trận, ông thật sự đau lòng, tựa như có người hung ác đập tim ông.

Lăng Trí khó chịu, nội tâm Lăng Vi nổi lên lửa giận!

Chú luôn xem người ta là người thân, còn người ta xem chú là gì?

Xem ông là rác rưởi!

Thậm chí rác rưởi cũng không bằng!

Lăng Vi giận đến run lấy bẫy, khắp người cô đều là khí lửa giống như sắp nổ! Làm thế nào cũng phải hại chết đám rệp thúi này!

Lăng Trí chậm rãi nói: “Tiểu Vi, cháu kêu luật sư đến, chú chuyển tên mấy mảnh đất lại cho cháu. Lỡ như... Chú có chuyện không may...”

“Chú! Chú đừng nói bậy bạ!”

“Chú không nói bậy!” Lăng Trí cũng kích động: “Những mảnh đất này vốn là của cháu! Cháu mau kêu luật sư tới.”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, vẫn quyết định cầm về, để chú giữ chỉ có thể gây họa cho ông! Mấy mảnh đất kia là thịt béo, Vương Vinh Diệu

thấy thềm chết! Nếu cô thu hồi lại đất này, Chu Vân không có triển vọng, lập tức học máu.

Ha... Lăng Vi gọi điện thoại kêu Chu luật sư tới, thuận đường đến ngân hàng lấy giấy tờ nhà đất trong tay chú, nhưng làm thủ tục vô cùng phức tạp. Ít nhất còn phải mấy ngày, Lăng Vi phái người đón Lăng Trí về biệt thự.

Lăng Vi nhìn những đất xây dựng chú vẽ, trong đầu nảy sinh chủ ý xấu...

Chu Vân, Vương Vinh Diệu, chúng ta cứ việc chơi, ha ha ha!

Lăng Vi gọi Vương quản gia và bốn người nhóm Bạo Phong tới, cô nhìn Tiểu Khải, cười nói: “Tiểu tam, giao cho cậu một nhiệm vụ.”

Tiểu tam?

...

Tiểu Khải nhìn trái nhìn phải, đúng là đang gọi anh ta...

Anh ta nhìn Lăng Vi, hỏi: “Phu nhân có gì phân phó?”

Lăng Vi kín đáo đưa một tấm hình cho anh ta, híp mắt: “Ngày mai cậu làm một thân phận giả. Sau đó, cậu đi tìm người này nói chuyện hợp tác, cậu nói muốn mua đất xây dựng.”

“Tiểu tam” Bạo Phong nhìn hình, một lão già mập mạp, hói đầu, mặt đầy hung dữ, nhưng rất có kiểu cách.

Wang Vinh Diu?

Anh ta gặt đầu, cất hình.

Vương quản gia nói: “Chuyện thân phận có thể giao cho tôi làm.”

Lăng Vi tán thưởng gặt đầu.

Rạng sáng hôm sau, Vương quản gia và Tiểu Tam Bạo Phong báo cáo Lăng Vi. Vương quản gia nói: “Phu nhân, thân phận mới đã sắp xếp xong xuôi. Chuyện mua đất cũng theo như cô phân phó, có liên lạc với Vương gia.”

Lăng Vi gặt đầu.

Chương 1184: Lại dày vò người khác... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương quản gia nói tiếp: “Tôi nói Thiếu gia nhà tôi muốn mua hai mảnh đất xây dựng giá cao từ trong tay ông ta, ông ta đáp ứng, cũng bảo hôm nay muốn gặp mặt Thiếu gia nhà tôi một lần để nói chi tiết.”

“Được!” Lăng Vi đứng lên nói: “Chúng ta sẽ đi gặp ông ta.”

“Phu nhân...”

“Hử?”

Vương quản gia nhìn ra cửa sổ.

Đầu tháng tư, thời tiết còn lạnh.

Ông kính cẩn nói: “Phu nhân, hôm nay bên ngoài gió lớn, nhiệt độ thấp, hay là... Ngày mai hãy đi.”

Lăng Vi khoát tay, nói: “Không có gì đáng ngại.”

Bảo cô chờ một ngày? Xin lỗi, không chờ được!

Cô kéo Tiểu Khải đi vào phòng hóa trang, bảo thợ trang điểm hóa trang cho anh ta theo Long thiếu gia trong hình. Lăng Vi thầm nghĩ, Vương quản gia sẽ tìm người thật, dáng dấp Long thiếu gia trong hình và Tiểu Khải cực kỳ giống nhau!

Tiểu Khải bị đè xuống ghế, mấy cô gái đẹp vây quanh anh ta, hóa trang cho anh ta...

Chân Dũng, Kim Trạch và Tiểu Chính Thái âm thầm vui mừng, cũng may phu nhân không chọn bọn họ... Phu nhân dày vò người, xuống tay được rồi.

Nửa giờ sau, lúc Tiểu Khải đi ra, ba người kia thiếu chút nữa bị sợ ngã nhào...

Trước kia Tiểu Khải cũng đáng vẻ đầu sư tử, bộ dạng hiện tại của anh ta càng không phải xu hướng...

Hai bên tóc Tiểu Khải bị cạo sạch, một bờm ở giữa...

Nhóm Bạch Phong: "..."

Thiếu gia nhà giàu... cũng không vậy chứ?

Quá áp lực...

Lăng Vi cho anh ta một bộ âu phục đồ thẩm...

Ai u, tôi đi đây... cay mắt... May là Bạch Phong được huấn luyện phi thường, ma quỷ, cứng như thép cũng không chịu nổi kích thích này...

Tiểu Khải nhếch môi, mặt đầy cơn đỏ liếc bọn họ, hừ một tiếng: "Còn không mau bắt lửa cho tiểu gia." Anh ta đặt đầu ngón tay bên mép, làm dấu kéo.

Kim Trạch liền cầm bật lửa nhét vào đầu ngón tay anh ta, đốt cho anh ta.

Tiểu Khải hút thuốc, hỏi Lăng Vi: “Phu nhân, dáng vẻ cô vừa nói... Tôi học ổn chứ?”

Lăng Vi cười, khen một câu: “Vô cùng tốt.”

Ba người Bạo Phong im lặng: “...” Thì ra đều là phu nhân dạy...

Ba bọn họ liếc mắt nhau, trong mắt đều là “Cũng may không chọn trúng chúng ta...”

Tiểu Khải liếc mắt nhìn bọn họ, hất mũi lên trời, dáng vẻ cực kỳ thiếu đánh, hoàn toàn giống như một nhị thế tổ nào tàn kém cỏi.

Tiểu Khải giật đầu phục đồ, còn đồ trong còn đồ nhấc mũi chân, ánh mắt hơi tà khí: “Đi thôi! Đi xử lý lão già đáng chết đó.”

Anh ta hút thuốc, vuốt vuốt cái bờm trắng toát, đang đi về trước, Lăng Vi đột nhiên gọi anh ta lại: “Tiểu tam à! Tư thế cậu đi không đúng!”

Tiểu Khải quay đầu nhìn cô...

Lăng Vi nói: “Cậu phải đi như vậy!”

Nói xong, hai tay chống nạnh, cô dùng cánh tay chống áo khoác, học dáng vẻ của đồ thần, vô cùng oai phong từ trên lầu đi xuống.

Bốn người Bạo Phong: “...”

Lúc Diệp Đình về, đúng lúc nhìn thấy Lăng Vi vác bụng bự, cánh tay chống áo khoác, lảo đảo đi xuống cầu thang...

Hình ảnh này, cũng mê hoặc...

Tiểu Khai đi sau cùng... trong nháy mắt muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Hình dáng trước kia là Lô Tuấn thiết kế cho anh ta... Hình dáng hiện tại là phu nhân thiết kế cho anh ta...

Trong lòng bảo bảo đau khổ ah... Nội tâm Tiểu Khải tan vỡ!

Chương 1185: Chơi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Diệp Đình không nhịn được, cười lên.

Âu phục đỏ của Tiểu Khải như cây ớt, còn đeo cà vạt màu xanh...

Diệp Đình trong nháy mắt... muốn mù...

Lăng Vi cười ha ha, hình như hơi quá tay...

Diệp Đình nhìn dáng vẻ nghịch ngợm kia của cô, trong nháy mắt lòng hóa mềm, anh đưa tay xoa mặt cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Thế nào? Muốn đi đâu?”

Đầu ngón tay anh lạnh như băng, cô nắm tay anh, để bên mép thổi thổi. Cô chà xát bàn tay anh, nhìn vào mắt anh, nói: “Chú em bị đánh, em không thể để bọn họ hờn như vậy!” Giọng hơi tức giận, con mắt sáng ngời lóe lên tia tức giận.

Tròng mắt đen của Diệp Đình trầm xuống, xoa mặt cô, nhìn cô, nói: “Anh sẽ xử lý.”

“Em biết anh sẽ xử lý, nhưng em không đích thân trừng phạt bọn họ, em không nuốt trôi cục tức này!”

“Hả giận? Vậy có quá dễ dàng không? Bắt bọn họ tới, cho em cầm roi quất chết bọn họ, quất chết một người chưa hết giận thì quất chết hai người, đến khi em hả giận mới thôi!” Diệp Đình cầm tay cô, kéo

cô đi lên lầu.

Lăng Vi cựa tay ra, thấp giọng nói: “Em có cách tốt hơn!”

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, thấy cặp mắt đào hoa xinh đẹp của cô thông minh lanh lợi, trong lòng biết cô đã có kế hoạch.

Nhưng... thật ra anh đã bắt đầu xử lý Vương Vinh Diệu... Chỉ là không nói cho cô mà thôi.

Có điều, nếu cô muốn chơi, trước hết để cho cô chơi, chờ cô chơi không thắng, anh sẽ ra tay thu dọn cục diện rồi rắm giúp cô cũng không thành vấn đề. Dù sao, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Anh thấy cô hứng thú vui vẻ, liền gật đầu nói: “Được, em cứ việc chơi. Trời sập, chồng chống đỡ cho em.”

“Chồng, anh thật giỏi!” Lăng Vi nhón chân lên, ôm cổ anh, dùng sức hôn lên môi anh.

Diệp Đình nhìn cô vô cùng oai phong đi ra ngoài, lúc này mới lên lầu lấy tài liệu. Anh nắm giữ tất cả vốn chiều hướng của Vương Vinh Diệu gần đây. Nhưng bây giờ anh không tính động tay nhanh như vậy, anh ngược lại muốn nhìn xem đại bảo bối muốn trừng phạt con lão rùa đen kia thế nào.

Lăng Vi cùng bốn người Bạo Phong đi tới công ty xe ô tô Hào Duệ. Lăng Vi ở trong xe chỉ huy, trên cái kệ cà vạt kim cương của Tiểu Khải có máy thu hình.

Hai người vô cùng khí thế xông pha đi vào. Bọn họ đeo tai nghe ẩn hình trong tai, Lăng Vi tán dương Tiểu Khải: “Cải trang không tệ! Anh nhìn mấy cô gái xung quanh đều nhìn anh kìa.”

“...” Tiểu Khải trợn mắt nhìn qua mấy cô gái kia: “Tôi đã hẹn trước với Chủ tịch các cô, lập tức dẫn đường!”

Tiếp tân tra xét thời gian biểu: “Xin hỏi, là Long Văn tiên sinh sao?”

Tiểu Khải trừng cô ta: “Nói nhảm! Tôi không giống sao?”

Tiếp tân: “....”

Lăng Vi ở trong xe cười muốn ngu, cũng may tiếp tân “Kiến thức rộng” kia không hoảng hốt không vội vàng gọi cho thư ký Chủ tịch.

Tầng trên cùng tổng bộ xe ô tô Hào Duệ, Vương Vinh Diệu nhiệt tình tiếp đãi “Long Văn tiên sinh”.

“Long thiếu, cậu xem hai phần tài liệu này đi.”

“Ừ — —” Tiểu Khải nhìn lướt qua hai bức hình, chính là hai mảnh đất lớn nhất phu nhân bảo anh ta mua.

Anh ta hất cằm, mũi hướng lên trời, giơ tay vung áo khoác, vênh vào ngời xuống. Sau đó, vẻ mặt coi thường quan sát chung quanh, anh ta ngông cuồng tự cao tự đại nói: “Ông chủ Vương, phòng tiếp khách này của ông... cũng quá nhỏ! Còn chưa đủ lớn bằng một phòng vệ sinh trong nhà tôi! Nơi rách rưới như vậy sao có thể nói chuyện làm ăn? Ông chủ Vương, đây chính là thành ý của ông sao?” Những lời này đều là kịch bản phu nhân viết cho anh ta, bọn họ đã tập luyện trước. Tiểu Khải nói rất trôi chảy.

Chương 1186: Chơi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương Vinh Diệu đã cho người điều tra lai lịch của tên nhóc này, tên này là một đứa con riêng dốt nát. Hoàn toàn là một tên bại gia tử, cả ngày gây họa khắp nơi, cực kỳ thích khoe khoang của cải nhà mình. Nhất là nhúm lông trên đầu, ba ngày đổi hai kiểu tóc. Vương Vinh Diệu nhìn đầu anh ta, có loại kích động muốn cầm hai cây búa ta hung hăng gõ lên đầu anh ta.

Tiểu Khải chê phòng tiếp khách của ông ta.

Vương Vinh Dự cười như đóa hoa, hấp tấp nói: “Đây chính là chỗ làm việc. Nếu Long thiếu gia không thích, chúng ta đổi chỗ nói. Không bằng... đến Đế Hào?”

Tiểu Khải tùy ý phát tay: “Tùy đi!”

Vương Vinh Diệu tranh thủ thời gian bảo thư ký gọi đặt phòng bao.

Mặt Tiểu Khải đầy chê bai nói: “Dáng dấp cô gái này vừa già vừa xấu! Đừng để cô ta lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi! Ông chủ Vương, ông là người làm ăn lớn, sao mời một thư ký không mời một người tốt một chút? Ông nhìn đi, cô gái này cũng quá khó coi rồi! Thật sắp mù mắt tiểu gia tôi rồi! Ông nhìn gương mặt của cô ta đi, giống như cái xỏ giày, đây là muốn hù chết tôi sao?”

Nói xong, duỗi ngón tay, Tiểu nhị Bạch Phong lập tức tiến lên, kẹp điều thuốc vào giữa hai ngón tay anh ta, lại lấy bật lửa số lượng có

hạn ra đốt lửa cho anh ta.

Tiểu Khải hút thuốc, híp mắt thành một kẽ hở. Liếc Vương Vinh Diệu qua khóe mắt.

Trong lòng Vương Vinh Diệu mắng anh ta chừng một trăm lần, nhưng ngoài mặt cười nói: “Chỉ là một thư ký, đừng để cô ta hại mắt cậu.”

Thư ký kia trợn mắt nhìn Tiểu Khải, cô ta khó coi chỗ nào? Toàn công ty chỉ có cô ta đẹp nhất có được không?

Tiểu Khải lập tức nổi giận, ném thuốc lá trong tay, cả giận: “Thái độ gì?”

Vương Vinh Diệu vội nói: “Hay là chúng ta nói chuyện công đi.”

Tiểu Khải “hừ” một tiếng: “Mua mảnh đất cũng tốn sức như vậy! Tiểu gia rất bận rộn đấy! Lão Chu nhà tôi vừa mua chiếc Lamborghini bản hạn chế, đang chờ tôi qua chạy thử, mau lên mau lên!”

Nét mặt già nua của Vương Vinh Diệu co rút, ánh mắt hung hãn híp lại, sau đó cười nói: “Không thành vấn đề, tôi lập tức cho người đem hợp đồng tới cho cậu xem.”

Thư ký đặt phòng bao ở Đế Hào xong, hai người rời khỏi phòng tiếp khách, Lăng Vi nói qua tai nghe: “Cậu phải đi trước mặt ông ta!”

Tiểu Khải nhanh chóng đi tới trước, anh ta cũng đã quen đi theo sau người khác, nên nhất thời không sửa được.

“Mời — —” Vương Vinh Dự khách sáo nói.

Hai người rời khỏi tổng bộ Hào Duệ, đi tới một phòng bao ở Đế Hào, phòng bao này vô cùng sang trọng, trang hoàng, bắt chước kiểu cung điện Châu Âu.

Tiểu Khải hài lòng gật đầu, tùy tiện ngã lên sofa, run hai chân, hỏi Vương Vinh Diệu: “Mau lấy giấy tờ mua bán đất của hai mảnh đất kia tới cho tôi xem.”

Ánh mắt Vương Vinh Diệu đông lại, tên nhóc này không ngốc... Hấp tấp nói: “Lát nữa đem giấy tờ đất đến, cậu xem tài liệu mảnh đất trước đi.”

“Không cần xem, xem tới xem lui, mảnh đất kia không phải là đất sao? Cũng không đổi thành vàng!”

“...”

Tiểu Khải thấy Vương Vinh Diệu ghen hòng, cười nói: “Không phải ông muốn gạt tôi chứ?”

“Sao có thể?”

Tiểu Khải khựng lại, không biết tiếp theo nên làm thế nào, giọng Lăng Vi truyền tới: “Cậu nói: Khai chai XO trước, tôi mời khách.”

Tiểu Khải trợn mắt nhìn Vương Vinh Diệu, mặt đầy không kiên nhẫn, khoát tay nói: “Khai chai XO trước, tôi mời khách!”

Chương 1187: Tới đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ai u... Long thiếu, sao có thể để cậu mời, tôi mời.” Vương Vinh Diệu lập tức cho người khai một chai XO, có hai cô gái bán rượu ở lại rót rượu cho bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng bao mở ra, một thương nhân trung niên hơn 40 tuổi đi vào: “Chủ tịch, tôi mang văn kiện tới.”

Lăng Vi nói: “Người này là em rể Vương Vinh Diệu, cũng không phải người tốt!”

Vương Vinh Diệu đứng lên, đón ông ta đi vào, nói với Long Văn: “Giới thiệu với cậu, vị này là ông chủ Trịnh – Trịnh Minh. Mảnh đất này là của ông ấy...”

Lăng Vi cá giận: “Không biết xấu hổ!” Không biết xấu hổ nói là của ông ta?

Lăng Vi dạy Tiểu Khải làm gì, Tiểu Khải nói: “Thì ra mảnh đất này là của ông chủ Trịnh, thất kính thất kính!”

Nói xong, cũng không đứng lên bắt tay người ta.

Trịnh Minh không chỉ không trách cứ, còn cười vui vẻ, thậm chí nói: “Càng ngu ngốc ngông cuồng càng dễ gạt!”

Trịnh Minh trực tiếp ngồi xuống, bỏ tài liệu xuống, nói: “Long thiếu,

cậu nhìn đi... Tôi không mang tới giấy tờ đất, vì đất vùng khác phải gửi qua bưu điện, còn phải hai ba ngày. Phần tài liệu trong tay tôi là hợp đồng sử dụng đất, cậu nhìn đi.”

Tiểu Khải khoát tay, tỏ ý Tiểu nhị Bạch Phong xem tài liệu.

Bây giờ Tiểu nhị Bạch Phong là trợ lý của anh ta.

Tiểu nhị làm bộ xem kỹ xong, lại xem con dấu, dấu tay, gật đầu: “Long thiếu, hợp đồng sử dụng đất này không thành vấn đề.”

“À...” Tiểu Khải gật đầu, cuồng ngạo hất cằm hỏi Trịnh Minh: “Ông chủ Trịnh, vậy các ông tính bán bao nhiêu tiền?”

Mặt anh ta đầy vẻ không kiên nhẫn, miệng lẩm bẩm: “Lão già an bài vô tích sự này cho tôi, phiền chết!”

Trịnh Minh làm bộ không nghe thấy, cười nói: “Chúng tôi rất muốn hợp tác với cậu, cậu xem cậu có thể ra giá bao nhiêu? Chúng ta có thể bàn bạc lại.”

Tiểu Khải không kiên nhẫn phát tay: “Hai chục triệu đi!”

“Gì?” Vương Vinh Diệu đột nhiên quát lên, phát hiện mình thất lễ, vội cười cười.

Mặt Trịnh Minh đầy lúng túng: “Hai mảnh đất xây dựng lớn như vậy... Hai chục triệu thì quá ít, Long thiếu, giá tiền này của cậu... thật sự hơi thấp.”

Nói xong, cẩn thận quan sát sắc mặt Long thiếu, thấy anh ta híp mắt, biểu tình rất tức giận.

Vương Vinh Diệu vội giảng hòa: “Có lời dễ thương lượng mà...”

Tiểu Khải cười lạnh, đứng lên, hất tay đi thẳng ra ngoài. Lãng Vi nói với anh ta: “Ném máy nghe lén ra sau sofa, sau đó, hất cầm rời đi, dù sao thái độ của cậu chính là bán hay không, không bán tôi đi mua cái khác.”

Tiểu Khải làm theo.

Vương Vinh Diệu và Trịnh Minh nhìn nhau, thật sự chưa từng thấy vụ làm ăn nào như vậy... Còn chưa bàn, người đã hất tay đi...

Vương Vinh Diệu ngăn anh ta, nói: “Long thiếu, có lời dễ thương lượng mà...”

Tiểu Khải không để ý ông ta: “hừ” một tiếng, đi ra Đế Hào.

Lãng Vi ở trong xe nghe được Vương Vinh Diệu nói với Trịnh Minh: “Phải mau lấy hai mảnh đất này! Bất kể là mua hay là cướp, thu vào tay trước đã! Ông lập tức đi tìm lão quý Lãng Trí đó, tốt nhất tốn mấy triệu mua đất trước rồi nói sau. Đến lúc đó, chúng ta muốn bán bao nhiêu, còn không phải do chúng ta định đoạt sao!”

Vương Vinh Diệu và Trịnh Minh rời đi, Kim Trạch vào phòng bao lấy máy nghe lén.

Trịnh Minh lập tức cho người đi hẹn Lãng Trí, bọn họ dự tính dùng năm triệu mua hai mảnh đất.

Nhưng không hẹn được Lãng Trí.

Vương Vinh Diệu lại bảo Chu Vân đi hẹn.

Chương 1188: Tới đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên mặt, trên người Chu Vân đều là vết thương, chân trái gãy xương bó thạch cao, mũi cô ta vừa đen vừa sưng, giống như một cái bánh bao đen.

Nhưng ông ngoại ra lệnh cho cô ta, bảo cô ta nhất định phải làm thành công chuyện này! Nếu không, sau này cắt đứt nguồn kinh tế của cô ta!

Chu Vân cắn răng, gọi cho Lăng Trí.

Đêm đó, Lăng Trí đã nằm ngủ, đột nhiên bị chuông điện thoại đánh thức.

Ông cầm điện thoại lên nhìn, lại là... Chu Vân?

Ông do dự, không nghe máy.

Vừa nhấn từ chối, điện thoại lại vang lên.

Lăng Trí do dự một lúc, vẫn nghe, ông đặt điện thoại bên tai, không lên tiếng, đối phương cũng không lập tức nói chuyện, hiển nhiên không nghĩ tới ông sẽ nghe điện thoại.

Chu Vân sừng sốt một lát, yếu ớt kêu: “Ba...”

Lăng Trí chấn động mạnh!

Hai người trầm mặc hồi lâu, Chu Vân mới nói: “Ba... ông ngoại con đánh con...”

“ ... ”

Chu Vân là con gái ông, nhưng ông đã hoàn toàn thất vọng về đứa con gái này.

Lăng Trí từ đầu đến cuối không lên tiếng, Chu Vân lập tức khóc lên, thút thít nói: “Ba... Con biết sai rồi. Bây giờ con biến thành bộ dạng này, không thể gả vào nhà giàu, lại không thể làm ngôi sao điện ảnh, con bây giờ không đáng giá một đồng, ngay cả lập gia đình cũng khó, con không có giá trị lợi dụng, ông ngoại con liền đánh con mỗi ngày... Còn có anh họ con, mỗi ngày đều quyền cước đấm đá con...”

Lăng Trí vẫn không nói chuyện, Chu Vân nói tiếp: “Ba, ba hiểu con nhất... Bây giờ con bị bọn họ đuổi đi, không nhà để về...”

“Con có thể đến chỗ ba không?...” Cô ta đột nhiên dừng lại, bởi vì bầu không khí thật sự quá lúng túng.

Lăng Trí từ đầu đến cuối không nói gì, ông không phải đứa bé mười mấy tuổi, bắp bênh hơn nửa đời người, trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu ông không phân rõ chuyện thật hay giả thì uông công ông ngồi tù nhiều năm!

Lăng Trí không nói lời nào, Chu Vân gấp đến độ muốn lên lầu!2

Cô ta khổ sở cầu khẩn: “Ba... Ba nhẫn tâm nhìn con lưu lạc đầu đường sao? Bên ngoài rất lạnh... Bây giờ con đang ở một trung tâm thương mại. Trung tâm thương mại này sắp đóng cửa, làm sao đây? Ba! Hình như có người xấu đi về phía con!”

Lăng Trí rất muốn mềm lòng, nhưng ông không có, ông biết Chu Vân đang diễn... Bên cô ta cực kỳ an tĩnh, nếu cô ta ở ngoài, chắc chắn có tiếng gió, nếu cô ta ở trung tâm thương mại, chắc chắn có tiếng ồn ào, nhưng mà... đều không có.

Lăng Trí bình tĩnh lạ thường, lòng dạ ông cứng rắn, giọng nói cũng lạnh lùng cứng rắn: “Ba cô họ Chu, tôi không có con gái như cô!”

“Tút — —”

Lăng Trí cúp điện thoại, nhắm mắt lại, hít hơi thật sâu, lòng tràn đầy đau đớn, hốc mắt ông nóng lên!

Kiếp trước ông tạo nghiệt gì mà kiếp này phải tiếp nhận trừng phạt như vậy?

Lăng Trí dựa vào đầu giường, che mặt, ông nhìn qua vô cùng bi thương, thống khổ tựa như đợt sóng che mắt ông.

Lăng Vi đứng ở cửa, nhẹ nhàng gõ cửa, nội dung cuộc điện thoại của Lăng Trí và Chu Vân vừa rồi, cô nghe được toàn bộ.

Lăng Trí ngẩng đầu nhìn cô. Lăng Vi đi tới ông, chân mày ông nhíu chặt lại, hốc mắt đỏ bừng.

Lăng Vi đi tới, cầm tay ông, nhẹ giọng kêu: “Chú...”

Lăng Trí trong nháy mắt rơi giọt nước mắt...

Lăng Vi chậm rãi nói: “Chú, Chu Vân nhất định là bị Vương gia lợi dụng, với tình hình cô ta hiện tại, tuyệt đối hoàn toàn bị Vương gia khống chế. Cô ta không có năng lực kinh tế, muốn có tiền xài, phải

nghe bọn họ định đoạt. Chú, bây giờ cháu có một kế hoạch...”

Lăng Trí nhìn cô, giọng run run: “Cháu nói đi, chú phối hợp với cháu...”

Chương 1189: Lừa gạt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cong môi, cô hơi khó mở miệng... nói ra kế hoạch này...

Cô suy nghĩ kỹ, rồi vẫn quyết định nói ra: “Chú, kế hoạch của cháu là như thế này.” Cô cầm ly nước trên bàn lên, rót cho chú một ly nước.

Lăng Trí uống một hớp nước, cô mới nói: “Chúng ta sẽ nói với Chu Vân là sẽ thuê nhà cho cô ta, rồi chú đón cô ta qua ở đó. Chú có thể giả vờ tiết lộ mảnh đất kia đang ở trong tay chú, hơn nữa chú có thể bán đi, sau đó để lại tiền cho cô ta.”

Bây giờ suy nghĩ của Lăng Trí đang rất loạn, ông nhất thời không hiểu rõ tiểu Vi muốn làm gì.

Lại nghe cô nói: “Chú, mảnh đất này rất quan trọng, làm xong... cháu có thể chinh chết Vương Vinh Diệu!”

Lăng Trí hơi nhíu mày lại: “Cháu có kế hoạch lớn đến vậy sao?”

Lăng Vi gật đầu: “Nhưng là, chỉ cần trong này có một chỗ sơ sót, thì tất cả đều thành công cốc...”

Lăng Trí đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng vào cô.

Lăng Vi có thể cảm giác được lực nắm tay cô của Lăng Trí đột nhiên tăng thêm, Lăng Vi cũng không biết rốt cuộc mình để chú tham gia vào chuyện này có đúng không nữa... Nhưng nếu không phơi bày bộ

mặt của Chu Vân và Vương gia ra, chú vĩnh viễn sẽ mềm yếu với bọn họ!

Cô muốn giúp chú đi từ bên trong ra, không muốn những người này ảnh hưởng đến cuộc sống của ông ấy nữa, mặc dù vết sẹo bị xé rách đến chảy máu sẽ rất đau, nhưng mà, chú còn có Lăng Tiêu, cũng không phải là không có gì cả.

Lăng Trí không hỏi kế hoạch cụ thể của cô, chỉ nói với cô, chờ lúc Chu Vân gọi điện thoại cho ông ấy lần nữa, ông ấy sẽ giả vờ mềm lòng, nói cho cô ta biết mình đã cho thuê căn phòng đó.

Lúc Lăng Trí nhận điện thoại của Chu Vân, Chu Vân tỏ ra cực kỳ vui vẻ, cô ta vội vàng nói cho Lăng Trí biết vị trí chỗ ở của cô ta. Lăng Trí ngồi xe đi tới cửa trung tâm thương mại kia, nhìn thấy Chu Vân há miệng run rẩy đứng trong gió lạnh, trên đùi còn bó thạch cao...

Mặc dù cả khuôn mặt của cô ta vừa xanh lại vừa tím, nhưng vẫn không che giấu được nụ cười hưng phấn của cô ta.

“Cha! Con biết cha hiểu con nhất!” Chu Vân cười híp mắt ôm lấy cánh tay của Lăng Trí.

Lăng Trí nhìn nụ cười kia của cô ta, ông chỉ cảm thấy nhức mắt, trước khi tới đây, Lăng Vi đã cho ông xem một đoạn video... nội dung trong video là Vương Vinh Diệu dẫn dò Chu Vân lấy lòng ông thế nào, lừa mảnh đất đó ra sao.

Lăng Trí giả bộ không biết mấy vết thương này của cô ta, hỏi cô ta: “Sao con lại bị mấy vết thương này?”

Chu Vân hơi sững sốt, rồi khóc lóc nói: “Đều là ông ngoại đánh con!”

Lăng Trí giận đến mức nhú chặt mày lại, đưa tay đỡ lấy cô ấy nói: “Cha sẽ thuê cho con một căn phòng. Con cứ dọn ra bên ngoài, không cần nhìn sắc mặt của những người đó nữa.”

Lăng Trí nhờ người đỡ Chu Vân lên xe, ông ấy thông qua môi giới tìm được một căn nhà trọ.

Chu Vân đặc biệt kích động chặt lấy ông khóc lóc nói: “Cha... Chỉ có cha là tốt với con nhất nhất... Con đã như thế này rồi, chỉ có cha quan tâm đến con!”

Lăng Trí nói: “Con cứ ở đây đi, cha sẽ thuê hai điều dưỡng đến chăm sóc con. Lại thuê một người giúp việc đến nấu cơm cho con.”

“Vâng...” Chu Vân giơ tay lên lau nước mắt.

Sau khi Lăng Trí trở về, buổi sáng ngày hôm sau điều dưỡng và dì giúp việc đến. Buổi trưa, Chu Vân gọi điện thoại cho ông bảo ông tới cùng ăn cơm.

Chương 1190: Lừa gạt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Lăng Trí đến, ông vào ngồi ở trong phòng khách, Chu Vân bảo dì giúp việc ông mời đến làm một bàn đồ ăn. Lúc ăn cơm, Chu Vân cho điều dưỡng và dì giúp việc đi về.

Cô ta mở một chai rượu vang ra.

Lăng Trí nói: “Cả hai chúng ta đều bị thương, đừng uống rượu.”

Chu Vân rơi nước mắt nói: “Không có gì đáng ngại cả, cha... đã lâu lắm rồi con không cùng ăn cơm với cha...”

Cô ta vừa rót rượu cho Lăng Trí, vừa nói: “Chờ chân con lành hẳn, con sẽ ra ngoài tìm việc... Chờ cha già rồi, con lại chăm sóc cho cha. Cha đã ngồi tù bao nhiêu lâu, thể trạng không tốt... Phải chú ý đến sức khỏe của mình.”

Cô ta yếu ớt nói, rung rung nước mắt, dáng vẻ như đang cực kỳ quan tâm đến cha mình.

Lăng Trí gạt đầu, nói: “Con hiểu chuyện thì được rồi... Lần này vườn hoa của cha bị đập phá, cha cũng đã nghĩ kỹ rồi... Cũng chỉ vì mảnh đất trong tay cha mà thôi.”

Máu trong người Chu Vân đột nhiên bốc cháy, cô ta không ngờ rằng Lăng Trí sẽ chủ động nhắc tới.

Cô ta nín thở, giả vờ hỏi: “Đất gì?”

Lăng Trí thở dài, kể chuyện đất cát cho cô ta.

Nói xong, ông lại than thở: “Với tình hình này của con, đừng nghĩ tới chuyện đi ra ngoài xin việc nữa, con cứ dưỡng bệnh cho tốt rồi lại nói tiếp. Giữ miếng đất này lại trong tay rất phiền toái, sớm muộn gì nó cũng sẽ gieo họa! Không bằng... bán xừ nó đi, chờ lấy được tiền, con cầm lấy số tiền đấy đi ra nước ngoài điều trị vết thương trên mặt.”

Chu Vân hơi sững sốt, hỏi: “Cha... cha nói, cha cho con số tiền này c?”

Chu Vân cực kỳ kinh ngạc, thậm chí còn hơi mơ hồ, cô ta không dám tin Lăng Trí nói bán đất, lại càng không dám tin ông ấy nói sẽ cho cô ta số tiền này! Chu Vân biểu tình phức tạp hỏi lại một lần: “Chaa, cha nói sẽ cũng cho con tiền bán đất?”

Lăng Trí nói như là chuyện đương nhiên: “Con là con gái của cha, cha không cho con thì cho ai? Bây giờ cha ở chỗ của tiểu Vi, áo cơm không lo, cha cũng không chuyện gì phải tiêu tiền. Con còn trẻ, thiếu chút nữa bị hủy dung, lỡ như sau này khuôn mặt của con không chữa được... Sau này...”

Biểu tình của Chu Vân cực kỳ phức tạp, cô ta nói “Cha, mấy mảnh đất đó đều là của Lăng Vi...”

Lăng Trí nói: “Tiểu Vi đã lấy chồng rồi, con bé không quan tâm đến chút tiền này. Ngược lại là con, không chữa khỏi mặt, sao sau này con có thể lập gia đình được?”

Chu Vân nhìn Lăng Trí một lúc lâu, cô ta vừa khóc vừa cười rót một ly rượu cho Lăng Trí: “Cha, con nghĩ cha đã nói đúng rồi, mấy mảnh

đất đó là củ khoai lang nóng bỏng, cha vẫn nên nhanh chóng bán đi thì hơn. Con có mấy người bạn kinh doanh bất động sản, con có thể giúp cha liên lạc. Bây giờ con thật sự rất đau khổ, rất muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này ngay lập tức.”

Lăng Trí trầm mặc rất lâu, rồi nói: “Được, con xem thế nào bán đi.”

Chu Vân tiếp tục nói: “Cha, hình như gần đây có người đang hỏi thăm hai lô đất ở gần khu đất nông nghiệp đó, giá trị hai lô đất đó rất lớn, đại khái có thể bán được hơn năm trăm vạn!”

Lăng Trí không nói gì, ông làm như đang suy nghĩ tìm hiểu tình huống rồi gật đầu nói: “Con xem rồi bán đi, cha mới ra khỏi tù, không biết gì nhiều về chuyện của thành phố. Bây giờ giá thị trường thế nào, cha cũng không biết. Dù sao tiền đều cho con, con tự tranh thủ bán giá cao vào.”

“Được! Ba, cha cứ yên tâm giao chuyện này cho con!”

Hai người cơm nước xong, Lăng Trí nói phải đi về, Chu Vân liền vòng vo hỏi ông ấy: “Cha, vậy giấy tờ nhà đất vẫn còn ở trong tay cha chứ? Bao giờ cha có thời gian rảnh, cha cầm tới đây cho con xem thế nào, để ngửa xem có gì sơ sót không.”

“Được, lần sau cha sẽ mang tới.”

...

Lăng Trí ra khỏi nhà trọ của Chu Vân, ngồi lên xe hơi, Lăng Vi đưa máy vi tính xách tay cho ông ấy. Lăng Trí nhận lấy, nhìn thấy trong video Chu Vân đang gọi điện thoại cho Vương Vinh Diệu: “Ông ngoại — — cháu đã nói với ông rồi! Lăng Trí là kẻ đần! Hôm nay ông ta nói với cháu, ông ta muốn bán miếng đất kia đi, sau đó đưa tiền cho

cháu!”

Chu Vân nói xong, cô ta lại hối hận! Tại sao cô ta lại nói chuyện bán đất... cho ông ngoại cô ta biết? Nếu ông ngoại cô ta chen chân vào, chắc chắn cô ta sẽ không cầm được một đồng tiền nào cả!”

Chu Vân suy nghĩ: “Mình phải nghĩ cách, bán miếng đất kia đi, sau đó mình sẽ lấy tiền đi! Số tiền này là của mình, không thể tiện nghi cho ông già sắp xuống lỗ Vương Vinh Diệu đó được! Dựa vào người không bằng dựa vào mình, chỉ có tiền ở trong tay mình, mới không cần lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người ta!”

...

Chương 1191: Như cá uống nước, lạnh ấm tự biết.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chu Vân cười lạnh, cô ta vội vàng gọi điện thoại cho một ông chủ cô ta quen trước kia. Cô ta quyết định lừa gạt cả Lăng Trí và ông ngoại mình lấy miếng đất, rồi cô ta lại cầm tiền chạy.

Lăng Trí ngồi trong xe nhìn thấy tất cả cảnh tượng này, trái tim đã trở nên nguội lạnh.

Ông nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Tim đau đến nỗi như có người cầm dao xéo từng miếng thịt của mình vậy!

Ông tắt video đi, mắt không thấy tim không phiền.

Lăng Vi lập tức bảo Bạo Phong tiểu tam gọi điện thoại cho Vương Vinh Diệu nói, có thể trả ba mươi triệu mua mấy mảnh đất kia!

Wương Vinh Diệu lập tức gọi điện thoại cho Chu Vân, hỏi cô ta chuyện tiến triển như thế nào rồi.

Chu Vân cầm điện thoại, sốt ruột nói: “Hôm nay cháu và ông già kia vừa mới gặp mặt, có thể tiến triển được gì?! Nếu cháu nói thẳng chuyện mua đất, chẳng lẽ ông ta lại không nổi lòng nghi ngờ? Đợi thêm hai ngày nữa, cháu định đợi thêm hai ngày, chờ lần sau gặp mặt sẽ lại từ từ nói.”

Wương Vinh Diệu cúp điện thoại, híp đôi mắt sắc bén lại, ông ta cảm

giác được cảm xúc của Chu Vân hơi chập chờn...

Trước đó, cô ta đặc biệt mâu thuẫn với chuyện này, bảo cô ta đi gặp Lăng Trí, giống như treo ngược cô ta lên vậy, vậy mà bây giờ cô ta lại chủ động nói... lần sau gặp mặt?

Vương Vinh Diệu là con cáo già trên thương trường, ông ta lập tức bén nhạy phát hiện ra trong chuyện này có điều gì đó không đúng.

Ông ta tỉnh bơ, giả vờ đáp ứng, rồi lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Minh, bảo ông ta hẹn Lăng Trí ra ngoài, nói muốn tiếp tục ký hợp đồng thuê hai mảnh đất kia. Sau đó, mượn cơ hội này lấy giá thấp mua hai thổ đất này vào tay, rồi lại chuyển bán cho thằng ngốc nhị thế tổ kia!

Con nhóc Chu Vân này, có thể đã phát sinh dị tâm, để tránh đêm dài lắm mộng, ông ta quyết định vẫn tự mình ra tay thì tốt hơn.

Được phí trung gian hơn mấy triệu... lại không phí nhiều sức! Có kẻ ngu mới không làm!

Trịnh Minh lập tức gọi điện thoại cho Lăng Trí.

Lăng Trí nhận được điện thoại, liền đồng ý hẹn gặp mặt ở một tiệm trà.

Trong phòng trà yên tĩnh, Trịnh Minh khai môn kiến sơn(*) nói: “Lăng tiên sinh, tôi còn muốn thuê mảnh đất lần trước ông cho tôi thuê thêm năm năm nữa.”

(*)Khai môn kiến sơn: có thể nhìn thấy ngọn núi bằng cách mở cửa. Ẩn dụ để chỉ chuyện nói chuyện hay viết bài đi thẳng vào vấn đề không vòng vo.

Vừa nói, ông ta vừa châm mỗ tách Lư Sơn Vân Vụ(*) cho Lăng Trí.

(*)Tên một loại trà xanh nổi tiếng của TQ

Lăng Trí vừa thưởng thức trà vừa nói: “Tạm thời tôi không muốn tiếp tục cho thuê mảnh đất kia nữa, gần đây con gái tôi gặp phải một số khó khăn, tôi muốn bán mảnh đất đó đi, đưa tiền cho con bé vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“À? Ông muốn bán hai miếng đất thổ địa kia đi?” Ánh mắt của Trịnh Minh lập tức sáng lên, không ngờ rằng kẻ ngốc này lại chủ động đụng vào giữa họng súng của ông ta!

Mặc dù ông ta kích động đến nỗi hai mắt sáng lên, nhưng vẫn cố đè nén cơn mừng như điên trong lòng xuống, trầm ngâm rồi nói: “Nếu ông muốn bán hai mảnh đất đó đi, tôi... có thể mua lại, chỉ là về giá tiền... ông có thể ưu đãi cho tôi hay không?”

Lăng Trí nói: “Anh Trịnh, tôi... vừa mới từ trong ra... nên không biết nhiều về giá thị trường bây giờ. Anh muốn mua, cứ xem đi. Chúng ta đều là người quen biết đã lâu, tôi cũng không lấy của anh giá quá cao đâu.”

“Ai nha! Nếu ông anh đã nể mặt tôi như vậy, tôi sẽ bảo kế toán làm một bản dự toán cho tôi. Anh chờ tôi một lúc tôi đi gọi điện thoại.”

“Được, xin anh cứ tự nhiên.”

Trịnh Minh khẽ gật đầu với ông, ông ta đi tới bên cửa sổ giả vờ đi gọi điện thoại.

Chương 1192: Như cá uống nước, lạnh ấm tự biết.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chỉ chốc lát sau, ông ta ‘nói chuyện điện thoại xong’ trở lại nói: “Ông anh, đại khái tôi đã nắm được giá cả bên kia rồi, mặc dù diện tích của hai miếng đất kia rất lớn, nhưng vị trí của nó lại không phải nằm trong khu buôn bán, vì vậy... có lẽ chúng tôi có thể ra giá...” Ông ta dùng tay trái giơ bốn ngón tay lên: “Bốn triệu, ông anh thấy thế nào?”

Lăng Trí nhíu mày lại: “Hôm qua con gái tôi nói, chỗ bạn nó có thể ra giá năm triệu...”

Trịnh Minh chợt cảm thấy rét lạnh!

Không phải bởi vì giá tiền này... Mà là, Lăng Trí vừa mới nói: “Con gái ông nói... cô ta có người bạn có thể ra giá năm triệu!” Trịnh Minh khẽ giật mình, không phải hôm qua Chu Vân nói... cô ta còn chưa nói giá tiền với Lăng Trí sao? Còn nói chờ lần sau gặp lại, rồi nói tiếp?

Cái con nhóc lão toét này, rõ ràng là nói dối lừa gạt bọn họ!

Trịnh Minh nghĩ vẫn nên nói rõ chuyện này với anh rể của mình trước thì hơn, ông ta nói với Lăng Trí: “Ông anh này, chắc người nói với ông anh kha xong xênh, một triệu với người ta chẳng thấm vào đâu cả, nhưng... với tiểu đệ... vẫn hơi... ha ha...”

Ông ta nói xong, hơi dừng lại, rồi giữ lại đường sống cho mình nói: “Ông anh, nếu không thì như thế này đi... Tôi đi về trước thương

lượng xem thế nào, ngày mai tôi sẽ cho ông anh câu trả lời chính xác. Nếu bên ông anh có gì thay đổi, ông anh cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi vẫn rất có thành ý mua mảnh đất này.”

“Ừ, được! anh cứ đi về thương lượng trước đi, có chuyện gì, chúng ta sẽ liên lạc lại sau.”

Sau khi Lăng Trí đi, Trịnh Minh lập tức đi gặp Vương Vinh Diệu.

“Cái gì? Tiểu Vân đã nói với cậu ta?”

“Thiên chân vạn xác!” Trịnh Minh kể lại nguyên văn lời nói của Lăng Trí một lần.

Vương Vinh Diệu cười nhạt, được lắm! Đúng là nuôi một con sói mắt trắng!

Con nhóc láo toét này! Cho nó ăn, cho nó ở, thế mà lúc mấu chốt như thế này, lại dám đâm sau lưng ông ta!

Vương Vinh Diệu dặn dò Trịnh Minh: “Cậu cứ coi như là không biết chuyện này. Bây giờ nó chưa cầm được tiền bán đất, cũng không tìm ra người đầu tư cho nó đâu.” Trịnh Minh gật đầu nói: “Anh rể, anh không cần quá lo lắng chỗ Chu Vân bên kia đâu, chúng ta vẫn nên lấy mảnh đất đó trước, để tránh đêm dài lắm mộng!”

“Ừ, cậu đi tìm Lăng Trí ép giá trước, tránh cho cậu ta cho rằng bán năm triệu là tiện nghi, không chịu bán cho chúng ta nữa.”

“Được!”

...

Lăng Trí trở lại biệt thự nhà gỗ nhỏ ở trang viện, bầu không khí trong phòng cực kỳ ấm áp. Ông ấy đứng ở ngoài cửa nhìn Lăng Vi và Diệp Đình, còn cả tiểu Tiêu đang ngồi ở bên cạnh lò sưởi cùng tiểu Đông Ni làm chong chóng gió, trong phòng còn phát ra tiếng nhạc êm ái.

Ngọn lửa trong lò sưởi, chiếu lên gương mặt của bọn họ, tiểu Vi dịu dàng xinh đẹp động lòng người, Diệp Đình đẹp trai anh tuấn, nhỏ Tiêu trầm tĩnh, tiểu Đông Ni ngây thơ đáng yêu. Tiểu Vi và Diệp Đình vừa nói vừa cười, tiểu Tiêu và tiểu Đông Ni ngồi ở bên cạnh cũng sẽ chen vào mấy lời, bốn người đều vui vẻ cười đùa, mang đến hình ảnh đặc biệt ấm áp.

Lăng Trí nhìn chăm chăm vào bọn họ, làm thế nào cũng không dời mắt đi được. Tiểu Vi cầm sợi dây chuyền bằng giấy đeo vào cổ tiểu Đông Ni, là sợi dây chuyền mặt chong chóng gió lúc trước cô vẽ, sợi dây chuyền này được làm bằng giấy, nhưng tiểu Đông Ni đặc biệt vui vẻ, lại chủ động ôm Lăng Vi, hôn lên má cô.

Diệp Đình vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, tiểu Vi cười cực kỳ dịu dàng. Ánh mắt của Diệp Đình vừa dịu dàng lại vừa cứng chiều, giống như say như mê...

Diệp Đình rõ ràng là một người cao ngạo, nhưng lúc ở trước mặt tiểu Vi, anh lại như biến thành một người khác, dịu dàng lại biết quan tâm chăm sóc...

Nếu đây là con rể của ông thì tốt biết bao nhiêu... Lăng Trí chợt giật mình, tại sao ông lại sinh ra cái ý tưởng này? Mặc dù Tiểu Vi là cháu gái của ông, nhưng... ông ấy thật sự coi cô đối đãi với cô như con gái ruột, đặc biệt là từ sau khi anh chị qua đời, ông lại càng coi cô là con ruột của mình hơn.

Ông vỗ trán, lắc đầu. Mình đúng là lão hồ đồ, cháu gái có thể móc tim

móc phổi ra dưỡng lão cho ông ta, nhưng con gái... lại muốn thuê người giết ông.

“Haizzz...” Trong lòng chua chát đến lợi hại.

Lăng Trí thờ dài, Lăng Vi và Diệp Đình mới phát hiện ra ông đang đứng ở cửa không đi vào. Lăng Tiêu cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

“Chú —— “

“Cha...”

“Ông nội.”

Tiếng gọi này làm ông cảm thấy cực kỳ ấm áp. Lăng Trí mở cửa đi vào, cười vui vẻ nói: “Các con đều ở đây sao...”

Chương 1193: Anh muốn về nhà.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vui vẻ đứng lên, kéo lấy tay Lăng Tiêu và tiểu Đông Ni, đi tới cửa.

Lăng Vi đi cởi áo khoác dài giúp Lăng Trí, Lăng Tiêu cũng đi theo cô cùng đưa tay ra. Lăng Trí nhanh chóng cảm giác được ấm áp bao vây lấy mình, cái loại ấm áp đó là sự ấm áp của gia đình đã lâu lắm rồi ông không được cảm nhận... làm ông chợt cảm động đến nỗi ngay cả cử động cũng không thể.

“Chú, bên ngoài lạnh lắm, chú mau qua bên cạnh lò sưởi sưởi ấm đi.” Lăng Vi nhận lấy áo khoác dài của Lăng Trí, đưa cho Lăng Tiêu, tỏ ý bảo anh ta hỗ trợ treo lên.

Lăng Tiêu cầm lấy áo khoác dài, run run tay, treo ở trên kệ áo bên cửa.

Lăng Trí vui vẻ mỉm cười, đôi mắt chứa đựng những thăng trầm của cuộc đời dần tràn đầy ánh sáng. Ông đưa tay ra đặt lên bả vai của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cúi đầu xuống mỉm cười.

“Chú, chú mau vào bên trong sưởi ấm đi, ngoài cửa lạnh lắm.” Lăng Vi gọi bọn họ đi vào. Lăng Trí gật đầu rồi đi vào trong.

Thật ra thì Diệp Đình có lắp máy điều hòa không khí ở trong phòng, căn phòng không lạnh tý nào, đã là tháng tư rồi, còn lại cái gì nữa?

Bọn họ lấp lò sưởi để tạo cảm giác ấm cúng mà thôi. Trái tim của Lăng Trí dần trở nên ấm áp, mọi phiền muộn vừa nảy cũng đều bị ánh lửa này xua tan.

Ông kéo tay Lăng Tiêu và tiểu Đông Ni, mỉm cười đi tới bên cạnh lò sưởi, hỏi Diệp Đình: “Gần đây công việc của cháu thế nào? Đầu mùa xuân, đặc biệt bận bịu phải không?”

Diệp Đình đứng lên, cầm một cái đệm dày, Lăng Trí nhận lấy, cùng ngồi chung ở trên thảm len với bọn họ. Lửa trong lò sưởi rất vượng, bên cạnh còn bày nhiều loại chong chóng gió, đặc biệt có bầu không khí.

Diệp Đình nói: “Đúng là hơi bận rộn. Vì vậy khoảng thời gian này cháu rất ít khi sang đây thăm chú.”

“Ừ, người trẻ tuổi phải lấy sự nghiệp làm trọng! Chú ở đây rất tốt, chỉ là đáng tiếc cho mấy khóm hoa kia...”

Diệp Đình thấy ông có vẻ cực kỳ phiền muộn, anh mỉm cười nói: “Chú, cháu biết chú có tình cảm đặc biệt với những bông hoa kia, nhưng xin chú đừng khổ sở, lần trước vườn hoa xảy ra chuyện, mặc dù chậu hoa bị đánh vỡ nát, nhưng có rất nhiều cây hoa không bị làm sao, cháu đã cho người chăm sóc lại rồi, vẫn còn hơn phân nửa vườn hoa không sao.”

“Thật?” Lăng Trí cực kỳ kinh ngạc, ngày đó đầu ông bị thương rất nghiêm trọng, không chú ý được tình hình trong vườn hoa. Ông nằm viện mất mấy ngày, sau đó cũng chưa trở về qua đó.

Diệp Đình gật đầu nói: “Cháu đã cho người chuyển mấy cây hoa này đến vườn kính trong trang viên rồi, khi nào chú rảnh rỗi có thể đi xem.”

Lăng Trí nhanh chóng đứng lên: “VẬY BÂY GIỜ CHÚ ĐI QUA!”

“Chú — — vất vả lắm anh tiểu Tiêu mới tới đây, chú ở cùng với anh ấy trước đi!” Lăng Vi kéo Lăng Trí lại.

Lăng Trí vỗ trán, cười ha ha: “ĐÚNG ĐÚNG ĐÚNG, NHÌN CHÚ NÀY... ĐÚNG LÀ LÃO HỒ ĐỒ MÀ!”

Lăng Vi còn nói: “BÊN NGOÀI LẠNH LẮM, TRƯA MAI LÚC MẶT TRỜI LÊN CAO, CHÚ ĐI QUA CŨNG ĐƯỢC.”

“Ừ...” Tâm tình của Lăng Trí nhanh chóng khá hơn rất nhiều.

Diệp Đình pha một bình trà thơm, đưa cho Lăng Trí một ly, Lăng Trí nhận lấy, nhanh chóng cảm thấy nhiệt độ ấm áp từ ly trà truyền tới những ngón tay sần sùi, đã bao nhiêu lâu rồi... ông không được cảm thụ cảm giác ấm áp này?

Lăng Trí thưởng thức ly trà, đèn nén ngọn lửa trong mắt xuống...

Diệp Đình lại châm một ly trà giúp ông, thành khẩn nói: “Chú, bây giờ cháu có một ý nghĩ...”

Chương 1194: Anh muốn về nhà.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Trí thấy anh nói chuyện rất trịnh trọng, ông đặt ly trà xuống, cẩn thận nghe anh nói chuyện.

Diệp Đình nói: “Sau khi chuyện này xảy ra, cháu đã suy nghĩ rất nhiều. Chú, thật ra thì nếu chú muốn làm vườn, cũng không nhất định phải đi ra bên ngoài thuê một khu đất làm vườn, trong trang viên này của cháu, có rất nhiều khoảng đất trống, không bằng, chú cứ ở chỗ này làm một vườn hoa, chú thấy thế nào?”

“Hả?” Lăng Trí hơi sửng sốt.

Lăng Vi cũng ngược mắt lên, nhìn Diệp Đình.

Vẻ mặt của Diệp Đình cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt của anh tràn đầy chân thành: “Mặc dù vườn hoa bên ngoài đã được xây sửa xong, nhưng không ai có thể bảo đảm Vương Vinh Diệu và Chu Vân có còn lại tìm người gây phiền toái cho chú nữa hay không...”

Lăng Trí chần chừ rồi gật đầu.

Diệp Đình còn nói: “Nếu chú cảm thấy dùng đất của cháu không thoải mái, chú có thể đóng tiền thuê đất cho cháu. Nhưng cháu sẽ không động vào số tiền này, cháu có thể giúp chú làm một quỹ cho vườn hoa, coi như là chú dùng số tiền thuê đất này quyên tặng cho những người thật sự cần nó.”

“...”

Lăng Trí ngạc nhiên, trái tim ông như vừa bị thứ gì đó chạm vào, những lời nói của Diệp Đình làm ông cảm thấy cực kỳ xúc động!

Đứa nhỏ này... thật sự rất quan tâm đến ông!

Lăng Trí bị anh thuyết phục, cho thuê vườn hoa bên ngoài, Diệp Đình khẳng định sẽ phải cử nhiều người bảo vệ trong bóng tối... Nói không chừng sẽ còn gặp phải nguy hiểm gì.

Nếu ông làm vườn chăm sóc hoa ở trong trang viên này, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Lăng Trí động tâm, nhưng ông không đồng ý ngay lập tức, ông ấy nghiêng đầu nhìn về phía Lăng Vi.

Lăng Vi mỉm cười, nói bằng giọng khẳng định: “Chú, anh ấy là chồng cháu, chúng cháu biểu chú là phải! Chú cũng đừng khách khí với chúng cháu, ngày mai cháu sẽ giúp chú chọn một khoảng đất lớn.”

“Được!” Lăng Trí thống khoái đáp ứng.

Lúc này, Lăng Tiêu đột nhiên cúi đầu, nói: “Anh muốn về nhà một chuyến...” Tầm mắt của anh ta rơi vào ngày mừng năm tháng tư trên tờ lịch.

“Cái gì?”

Về nhà?

Lăng Tiêu muốn về nhà nào?

Lăng Vi, Diệp Đình, Lăng Trí, tất cả đều nhìn về phía anh ta, anh ta nói nhà... Là... ngôi nhà đã bị thiêu hủy ở quần đảo Avery đó sao?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn về Lăng Tiêu, không biết tại sao anh ta lại đột nhiên nói muốn trở về “Nhà”?

Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào ngày mừng năm tháng tư, trong mắt tràn đầy bi thương...

Anh ta nói: “Đã lâu lắm rồi... hoa nhà anh không được tưới nước...”

Trong lòng anh ta rất khó chịu, anh ta từ từ ngược mắt lên nhìn về phía Lăng Trí, rồi nhìn về phía Lăng Vi, rồi lại nhìn về phía Diệp Đình, sau đó bi thương cúi đầu.

Lăng Vi đưa tay nắm lấy tay anh ta, cô biết... ngày mừng năm tháng tư là tiết thanh minh... Lăng Vi nhẹ giọng nói: “Anh tiểu Tiêu, anh muốn trở về, thì cứ trở về đi. Em sẽ trở về cùng anh.”

Lăng Trí cũng nói: “Cha cũng cùng đi...”

Con dâu và cháu gái của ông còn lẻ loi ngoài đó, ông còn chưa đi tế bái bọn họ...

Tiểu Đông Ni thấy Lăng Tiêu đột nhiên buồn bã, bé chu cái miệng nhỏ nhắn, leo vào trong ngực Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ôm lấy bé, tiểu Đông Ni chớp chớp đôi mắt xanh biếc xinh đẹp, nói: “Đông Ni cũng đi với cha.”

“Ừ: “Lăng Tiêu hôn lên khuôn mặt nhỏ của bé, Lăng Trí giơ tay lên, xoa xoa đầu nhỏ của tiểu Đông Ni, đúng là áo bông nhỏ vừa tri kỷ lại

vừa đáng yêu là.

Ông rất hy vọng tiểu Tiêu và tiểu Đông Ni sẽ nhanh chóng khỏe lên. Khi đó, ngôi nhà này sẽ ấm áp biết bao.

Chuông điện thoại di động của Lăng Trí đột nhiên vang lên.

Ông lấy điện thoại ra nhìn, là Trịnh Minh.

Vẻ mặt của ông lập tức lạnh xuống, Trịnh Minh nói muốn mua đất, giá cả dễ thương lượng. Lăng Trí nói: “Hai ngày tới đây tôi có mấy chuyện phải làm, chờ qua hai ngày tới rồi nói tiếp.”

Cũng không chờ Trịnh Minh đáp lại, Lăng Trí đã trực tiếp tắt máy. Cả nhà bọn họ đều đang vui vẻ hạnh phúc, ông không muốn bị những người này khuấy động bầu không khí. Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu, phớt lờ đám rùa đen này mấy ngày cũng được.

Hơn mười giờ tối, Diệp Đình và Lăng Vi vui vẻ tạm biệt bọn họ. Hai người ra khỏi nhà gỗ nhỏ, Lăng Vi trở về phòng của mình chuẩn bị hành trang cho chuyến đi đến quần đảo Avery ngày mai.

Cô vừa sắp xếp quần áo, Diệp Đình vừa nháo với cô: “Vợ bớt giận chưa?”

Lăng Vi xếp quần áo: “Chắc chắn là chưa tiêu! Chờ em cùng anh tiểu Tiêu đi bái tế chị dâu về, em sẽ thu thập đám rùa đen khốn kiếp này!”

Diệp Đình ôm lấy cô vào ngực: “Em đừng nóng giận, đừng nóng giận. Cứ từ từ rồi nói.”

Lăng Vi bị anh chọc cho cười phá lên, cái tên bại hoại này! Đột nhiên có người tới gõ cửa. Lăng Vi đi ra ngoài, nhìn thấy Angel mặc bộ đồ

jeans, có vẻ như muốn ra ngoài.

Bây giờ là mấy giờ rồi?

Còn không đợi Lăng Vi hỏi mình, Angel đã chủ động nói: “Tiểu Vi, tôi muốn xin cô giúp tôi một chuyện.”

“Giúp cái gì? Cô cứ nói đi.”

Chương 1195: Linh hồn của trái tim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Angel nhìn chăm chăm vào cô, đặc biệt nghiêm túc nói: “Tôi muốn lấy con chip ở trong đầu tôi ra.”

Cô ta nâng tay phải lên, chỉ chỉ vào đỉnh đầu của mình.

Lăng Vi nhìn chăm chăm vào cô ta hỏi: “Cô nhất định phải lấy ra sao? Lý Ân đã bị bắt, con chip này không còn uy hiếp gì lớn với cô nữa.”

Còn nhớ lần trước ở căn cứ của Quân Dương lúc, bác sỹ kia chẩn đoán cho cô ta đã nói, nếu cưỡng ép lấy con chip kia ra, cô ta có thể sẽ bị mù.

Angel mím môi, biểu tình phức tạp thấp giọng nói: “Ở trong mắt cô... vật này giống như một quả bom. Nhưng với tôi mà nói... nó là một vết nhơ không thể nào rửa sạch. Tôi muốn rửa sạch những vết nhơ này đi. Bắt đầu từ hôm nay, tôi muốn đi chuộc tội của chính mình... Nó ở trong đầu tôi, giống như một sợi dây vô tình trói buộc linh hồn tôi... vì vậy, tôi phải lấy nó ra.”

Lăng Vi gật đầu: “Nếu cô đã thật sự quyết định, vậy tôi sẽ liên lạc với Quân Dương, xem xem lúc nào thuận lợi sẽ đón cô qua.”

“Được, cảm ơn cô.” Trạng thái của Angel bây giờ, rất giống với con nhím đã bị nhổ hết gai nhọn. Cô ta cảm kích nhìn Lăng Vi, rồi nói: “Xin cô đừng nói chuyện tôi muốn loại bỏ con chip này cho Tứ ca

biết. Chờ khi nào tôi bình phục, tôi sẽ trở lại tìm anh ấy.”

“Được, chỉ là...” Lăng Vi dừng lại, rồi nói: “Cô không nói cho Tứ ca, anh ấy cũng sẽ đoán được... Nếu anh ấy tự đoán được, thì cô đừng trách tôi không giữ bí mật đấy nhé.”

Angel cười nói: “Lăng Vi, nhìn bên ngoài cô rất mạnh mẽ, nhưng thật ra lòng dạ của cô rất mềm.”

Lăng Vi cười nói: “Cô đang khen tôi đấy à?”

Angel mỉm cười: “Dĩ nhiên... là tôi thật lòng.”

Ngày hôm sau, người một nhà đều cùng Lăng Tiêu trở về quần đảo Avery, lúc Lăng Tiêu xuống máy bay, tâm trạng của anh ta hơi kích động.

Nhưng điều làm cho Lăng Vi bất ngờ là, bây giờ anh tiểu Tiêu đã biết cách kiềm chế tâm tình của mình!

Trước kia, anh ta rất sợ bị đá kích, anh ta của bây giờ, thật sự đã tốt hơn trước kia rất nhiều, rất nhiều. Hôm nay anh ta mặc một bộ âu phục màu đen nhìn đặc biệt đẹp trai, tay xách hộp đàn violon.

Biểu tình trên mặt anh ta rất nghiêm túc, đôi mắt đen che giấu nỗi buồn khôn nguôi. Người không biết anh ta, sẽ hoàn toàn không ngờ rằng, anh ta đã từng có một đoạn hồi ức buồn đến nỗi khiến cho lòng người chua xót.

Lăng Tiêu mang bọn họ đi tới trước phế tích một căn nhà cũ đã bị thiêu hủy ở ngoại ô, nước dần trào ra khỏi khe mắt của anh ta, làm thế nào cũng không kìm nén được...

Từng mảnh vụn trong đồng đồ nát, đều chứa đựng những hồi ức đau đớn anh ta không muốn nhớ lại! Vợ và con gái của anh ta đã bị thiêu chết ở chỗ này, anh ta đau lòng ôm đầu! Anh ta hận mình bị đau đớn làm đánh mất tinh thần, ngay cả một tang lễ đàng hoàng cũng không cho bọn họ được... tro cốt của bọn họ... vẫn còn ở trong đồng đồ nát này.

Lăng Tiêu đứng ở đó, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Anh ta đẩy cánh cửa gỗ đã bị thiêu đốt ra, đi vào phòng ngủ của mình và vợ, tro cốt của vợ và con gái anh ta đang được đặt ở trên bệ cạnh cửa.

Anh ta đưa tay ra, chạm vào hai hộp tro cốt màu xám xanh, nước mắt của anh ta đã rơi đầy mặt. Lăng Trí đi lên, ôm lấy bả vai của anh ta, Lăng Tiêu khó mà ức chế được nỗi đau trong lòng, anh ta run rẩy mở hộp đàn violon ra, cầm đàn violin đặt ở bả vai, anh ta ngậm lệ nóng, nhìn bức ảnh đen trắng của người vợ yêu và con gái ngoại của mình...

Emily xinh đẹp trẻ trung dịu dàng lại thiện lương tốt bụng... Bella đáng yêu... chỉ mới 3 tháng tuổi...

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống lăn qua gò má, anh ta cố chấp kéo dây đàn, từ từ trình diễn bản nhạc buồn “Linh hồn của trái tim” cho vợ yêu và con gái ngoan của mình...

Chương 1196: Linh hồn của trái tim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong tiếng đàn, anh ta nhìn thấy vợ mình đang mỉm cười với mình, anh ta nhìn thấy con gái mình đang ê a tập nói.

Lăng Tiêu khóc không thành tiếng.

Lăng Vi nằm ở trong ngực Diệp Đình, Diệp Đình cảm giác được cô đang run rẩy, cảm nhận được nỗi buồn của cô, cảm giác được nước mắt của cô thấm ướt áo anh.

Anh ôm lấy cô thật chặt, vuốt ve mái tóc của cô, hôn lên trán cô.

Lăng Tiêu trình diễn xong bản nhạc, cất đàn violon vào trong hộp, anh ta ôm hai hộp tro cốt, nói với Lăng Trí: “Con muốn mang bọn họ trở về an táng, sau này con có thể thường xuyên đến thăm bọn họ, bọn họ cũng sẽ không cô đơn nữa.”

Lăng Trí giơ tay lau sạch nước mắt đang vương trên đôi mắt già nua: “Được, mang con dâu và cháu gái nhỏ của cha về nhà.”

Tiểu Đông Ni kéo vạt áo của Lăng Tiêu, bé đầy mắt ủy khuất... Nhưng bé không biết nên diễn tả thế nào.

Lăng Tiêu ngồi xổm người xuống, hôn lên trán bé...

Tất cả mọi người đều rất an tĩnh, không ai nói với ai câu gì, bọn họ

rời khỏi quần đảo Avery, đưa Emily và Bella về nước. Bọn họ mua một mảnh đất ở một nghĩa trang công cộng, trong ngày tiết thanh minh đó, bọn họ mời bạn bè tới dự tang lễ, làm lễ hạ tang cho Emily và Bella. Tất cả mọi người đều lặng lẽ cầu nguyện, hy vọng Emily và Bella có thể yên nghỉ ở trên thiên đường...

Sau khi tang lễ kết thúc, Lăng Vi sợ Lăng Tiêu sẽ gặm nhấm nỗi buồn một mình, như vậy đặc biệt không tốt với quá trình hồi phục của anh ta. Lăng Vi quyết định mang chú, anh tiểu Tiêu và tiểu Đông Ni ra ngoài chơi.

Diệp Đình vốn có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng anh vẫn ném tất cả công việc xuống, cùng đi dã ngoại với bọn họ.

Trên đời này, có bao nhiêu người có thể hiểu được có thứ còn quan trọng hơn so với tiền tài danh lợi, đó chính là là người nhà của mình. Quan trọng hơn tất cả những lời hỏi thăm sức khỏe, là thật lòng bầu bạn.

Diệp Đình tự lái xe, mang bọn họ đến thủy cung.

Lúc xem biểu diễn cá heo, huấn luyện viên thú chuyên nghiệp giới thiệu nói: “Cá heo là động vật đặc biệt thông minh, nghe nói, sóng siêu âm do cá heo phát ra có tác dụng kích hoạt não bộ cho những người bị chứng tự kỷ....”

Lăng Vi chột cả kinh!

Sóng siêu âm do cá heo phát ra... có công hiệu này? Có thể mang tiểu Đông Ni thử xem thế nào!

Lăng Vi nhìn về phía Diệp Đình, mắt mắt của Diệp Đình lóe sáng, hiển nhiên anh cũng đang suy nghĩ chuyện này.

Lăng Vi nhẹ giọng nói: “Chúng ta có thể mang tiểu Đông Ni thử một lần. Anh xem thằng bé thích cá heo như vậy, chúng ta có thể để thằng bé tiếp xúc nhiều với cá heo xem sao. Cho dù sóng siêu âm của cá heo không có tác dụng gì với thằng bé, nhưng lúc thằng bé nhìn thấy cá heo sẽ rất vui vẻ, rõ ràng có ảnh hưởng tích cực với bệnh này.”

Diệp Đình gật đầu, lúc này, Lăng Tiêu đột nhiên nói: “Anh có thể tới đây xin việc làm, vậy thì tiểu Đông Ni có thể thường xuyên đến đây chơi.”

Lăng Vi suy nghĩ, cảm thấy cách này cực kỳ tốt. Nếu chữa trị cho tiểu Đông Ni bằng phương pháp chính quy đặc biệt an toàn, tiểu Đông Ni có thể sẽ kháng cự...

Nhưng nếu Lăng Tiêu tới đây làm việc, tiểu Đông Ni có thể tiếp xúc với càng nhiều người hơn, hơn nữa, huấn luyện viên thú chuyên nghiệp cũng cực kỳ có tính kiên nhẫn, nói không chừng tiểu Đông Ni có thể hòa hợp với bọn họ... Còn về vấn đề an toàn, cô chỉ cần sắp xếp người bảo vệ bọn họ là được.

Lăng Vi càng nghĩ càng cảm thấy có thể thử cách này xem thế nào.

Chỉ là... không biết được... quản lý của thủy cung có nguyện ý nhận Lăng Tiêu vào làm việc hay không. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Đình, chỉ thấy khóe miệng của Diệp Đình hơi cong lên, trong mắt anh tràn đầy ánh sáng, làm Lăng Vi biết, Diệp Đình chắc chắn sẽ sắp xếp xong tất cả chuyện này.

Cô ôm lấy cánh tay anh, kề sát khuôn mặt nhỏ ở bên gò má của anh, nhẹ nhàng thì thầm bên tai anh nói: “Chồng, có anh thật tốt...”

Anh hơi nghiêng mặt sang, nở nụ cười đẹp trai, nói với cô: “Thế lực tốt?” Lăng Vi tức giận trừng anh.

Diệp Đình cười phá lên, nắm tay cô, nói ở bên tai cô: “Có thể tốt với em, là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này của anh.”

Chương 1197: Mong ngóng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi chương trình biểu diễn cá heo kết thúc, Lăng Vi và Diệp Đình đi tìm quản lý thủy cung. Quản lý nhìn thấy Lăng Tiêu và tiểu Đông Ni, gật đầu nói: “Chỗ chúng tôi vừa vặn muốn thuê người, nhưng công việc này rất khô khan, vì vậy không người nào nguyện ý tới...”

Ông ta nhìn Lăng Tiêu nói: “Nếu cậu muốn tới nơi này làm việc, cậu có thể đến thử làm công việc này.”

Lăng Tiêu nghiêm túc gật đầu: “Được, mặc kệ là công việc gì, tôi đều sẽ cố gắng thích ứng.”

Quản lý nói: “Công việc của chúng tôi, chủ yếu là muốn cậu nói chuyện với cá heo... Ở chỗ chúng tôi, hàng ngày huấn luyện viên thú đều phải huấn luyện cho cá heo, nhưng cá heo rất hiếu động. Vì vậy, công việc của cậu là sau khi huấn luyện viên huấn luyện cá heo, cậu phải đi xoa dịu tâm trạng của cá heo. Nhưng... công việc này đòi hỏi cậu phải ở chung nói chuyện với cá heo trong khoảng thời gian rất dài, nên mấy người trẻ tuổi đến đây xin việc lúc trước, mới đầu còn cảm thấy mới mẻ sau đó không kiên trì nổi nữa, đều chê công việc này vừa khô khan lại vừa không bình thường, có người còn nói giống bệnh thần kinh...”

Lăng Tiêu trịnh trọng gật đầu, bày tỏ anh ta hoàn toàn hiểu tính chất của công việc này.

Quản lý còn nói: “Công việc của huấn luyện viên thú rất khổ cực, nếu

cậu có thể tới chia sẻ công việc với bọn họ, bọn họ sẽ rất chào đón cậu gia nhập.”

Quản lý nghiêm túc nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nghe hiểu, anh ta cười bảo đảm: “Tôi nhất định có thể làm tốt công việc này.”

Quản lý mang anh ta đến khu vực dành cho huấn luyện viên cá heo, Lăng Tiêu là một người có tính kiên nhẫn, hơn nữa trong lòng anh ta còn có đức tin, anh ta phải cố gắng chữa khỏi chứng tự bế cho tiểu Đông Ni!

Mặc dù mấy chú cá heo nhỏ rất bài xích người lạ, nhưng cứ từ từ tiếp xúc, mấy chú cá heo nhỏ sẽ dần quen thuộc.

Quản lý thấy Lăng Tiêu làm việc vừa nghiêm túc lại vừa cố gắng, quyết định để anh ta thử việc ở nơi này một thời gian.

Cứ như vậy, Lăng Tiêu và tiểu Đông Ni đều ở lại chỗ này. Diệp Đình sắp xếp nhân lực ở chỗ này bảo vệ bọn họ.

Ra khỏi thủy cung, bọn họ trở về nhà. Lúc về đến nhà, Lăng Vi nhìn thấy Vinh Phi đang ngưng trọng ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh hút thuốc.

Vinh Phi thấy có phụ nữ mang thai, trẻ con ở ngưỡng cửa, anh ta vội vàng dập tắt điếu thuốc lá trong tay.

Diệp Đình nhướn mày, giống như đang hỏi anh ta “Sao vậy?”

Trong lòng Lăng Vi biết... chắc chắn Tứ ca tới đây để hỏi chuyện của Angel. Lăng Vi mỉm cười với anh ta.

Vinh Phỉ cau mày lại: “Em đưa cô ấy đến căn cứ?”

Lăng Vi cười khổ

Mình còn chưa nói gì...” Vừa rồi cô chỉ mới mỉm cười, Tứ ca đã có thể đoán ra được câu trả lời? Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu, Angel này... tôi không có tiết lộ bí mật nha... là do Tứ ca quá thông minh.

Vinh tứ hỏa tốc chạy tới căn cứ số ba của Quân Dương.

Ngay sau đó, Quân Dương nói Angel không có ở căn cứ!

Quân Dương còn nói, Angel đã từng đến căn cứ, nhưng sau đó cô ta không phẫu thuật, mà trực tiếp rời đi mất... Quân Dương rất buồn bực, bác sỹ phẫu thuật đã chuẩn bị xong hết rồi, sao cô ta lại đi mất?

Chẳng lẽ, Angel coi anh ta là trạm xe chuyển giữa chặng?

Bây giờ, không biết người đi đâu mất... Quân Dương lấy phong thư đưa cho Vinh Phỉ, là Angel nhờ anh ta chuyển giúp. Vinh Phỉ xé phong bì bên ngoài, lấy bức thư ra đọc, bên trong chỉ có mấy chữ ngắn ngủi: “Tứ ca, Em phải đi chuộc tội lỗi của mình, đừng mong ngóng em.”

Vinh Phỉ tức giận xé bức thư! Vung tay ném bức thư đi.

Anh ta tức giận đến phát điên lên!

Chương 1198: Mong ngóng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn thấy Vinh Phỉ giận đến nổi muốn giết người ở trong video, cô nói: “Tứ ca, trước tiên anh cứ bình tĩnh đã, Angel nói đi chuộc tội, vậy chúng ta có thể điều tra xem, cô ta đã từng nhận những nhiệm vụ gì. Chúng ta thử tìm hiểu những người bị cô ấy ám sát... Nếu cô ta hoàn thành nhiệm vụ, người nhà của những người đó sẽ sống trong khốn cùng, nói không chừng cô ta đi trợ giúp bọn họ...”

Lăng Vi còn chưa nói hết lời, Vinh Phỉ đã tắt video đi, xông lên máy bay trực thăng đi mất.

“...”

Lăng Vi mỉm cười lắc đầu, tính tình của Tứ ca thật là hất tấp lại dễ nóng giận... Không ngờ rằng anh ta lại thua ở trong tay Angel.

Vinh Phỉ nhờ Diệp Đình giúp anh ta điều tra danh sách nhiệm vụ của Angel, Vinh Phỉ bắt đầu tìm cô ta trên khắp thế giới.

...

Hai người này đúng là... giáu diễm giỏi. Bình thường không nhìn ra được bọn họ quan tâm đến đối phương bao nhiêu, nhưng... một khi gặp phải chuyện, Tứ ca chắc chắn không bỏ được Angel, Angel cũng không bỏ được Tứ ca...

Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu, đây chính là oan gia phải không?

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Lăng Tiêu, Lăng Vi chuẩn bị giỏ trái cây và hoa tươi lên núi lễ bái tế cha mẹ. Cha mẹ cô giỗ vào ngày 7 tháng 4, vì vậy, hàng năm cứ đến ngày này, cô đều lên núi tảo mộ cha mẹ.

Trước kia, lúc cha mẹ cô mới qua đời, là chú đưa cô tới. Sau này, chú cô bị đi tù, cô đều tới một mình.

Năm nay, người trong nhà tới đặc biệt đông đủ. Lăng Trí, Lăng Tiêu, tiểu Đông Ni, Diệp Đình, còn cả hai bảo bối trong bụng cô cũng cùng tới với cô.

Diệp Đình và Lăng Tiêu nhổ sạch cỏ quanh mộ, Lăng Vi lấy nước lau mồ hôi giúp bọn họ.

Diệp Đình nắm lấy tay cô, nói: “Có nên đưa cha mẹ đến chỗ Emily và Bella không? Bọn họ ở nơi này cũng rất cô đơn.”

Lăng Vi suy nghĩ, cảm thấy Diệp Đình nói rất có đạo lý. Ngọn núi này thật sự quá vắng vẻ. Lăng Vi gật đầu rồi nhìn về phía Lăng Trí, Lăng Trí cũng gật đầu, nói: “Ừ, chú cũng nghĩ chuyển mộ bọn họ tới nghĩa trang công cộng thì tốt hơn. Nếu các cháu cảm thấy thích hợp, vậy chờ chú trở về tìm người xem ngày.”

“Vâng...”

Người một nhà dập đầu thắp hương ở trước mộ của Lăng Phong và Trần Minh Nhược. Lăng Vi quỳ xuống đất, thầm nói với cha mẹ ở trong lòng: “Cha mẹ, con rất nhớ cha mẹ... Cha mẹ nhìn xem, con cũng sắp làm mẹ rồi.”

Cô vuốt ve bụng mình, thầm nói trong lòng: “Cha mẹ xem, con đang

mang thai rồi, năm tháng nữa cháu trai cháu gái của cha mẹ sẽ ra đời. Chờ hai đứa ra đời, con sẽ đưa hai đứa đến dập đầu chào cha mẹ. Còn cả chồng con...”

Cô nhìn về phía Diệp Đình, Diệp Đình đang nhắm mắt, chấp hai tay, không biết đang cầu nguyện điều gì... Lăng Vi cũng nhắm mắt lại, lặng lẽ nói ở trong lòng: “Cha mẹ, cha mẹ nhìn Diệp Đình đi... anh ấy cực kỳ cực kỳ tốt với con. Anh ấy chưa bao giờ làm con tức giận, cực kỳ cưng chiều con... Cha mẹ cũng phải phù hộ cho anh ấy đấy nhé, để anh ấy được bình an.”

Lăng Vi dập đầu ba lần, chấp hai tay phía trước mặt, cô lại nhắm mắt lặng lẽ nói: “Còn cả anh tiểu Tiêu nữa, bệnh tình của anh ấy đã không còn nghiêm trọng như trước, qua vài này nữa con sẽ đưa cha mẹ đến chỗ vợ và con gái của anh tiểu Tiêu, cha mẹ nhớ phù hộ cho anh tiểu Tiêu sớm hồi bệnh. Còn nữa, hy vọng tiểu Đông Ni cũng nhanh chóng tốt lên, mặc dù đứa nhỏ này mắc chứng tự bế, nhưng thằng bé thật sự là một thiên tài, thằng bé có thể làm những con robot nhỏ. Sau này, con sẽ mang tới cho cha mẹ nhìn.”

Lăng Vi lại miễn cưỡng dập đầu ba lần, bởi vì bụng đã bắt đầu vượt mặt, nên cô khom người rất khó khăn.

Cô đứng thẳng người, mắt nhìn về phía Lăng Trí, không biết Lăng Trí đang nghĩ tới điều gì, vẻ mặt cực kỳ bi thương... Lăng Vi biết chắc chắn chú lại đang tự trách...

Lăng Vi rú mi mắt xuống, lặng lẽ nói với cha mẹ: “Cha mẹ, cả đời này... chú không có mấy ngày hạnh phúc... khi còn trẻ chú cưới dì Phương, sinh ra anh Lăng Tiêu, bọn họ vốn có gia đình cực kỳ hạnh phúc. Kết quả lại bị Vương Hân Bình phá hủy... Vương Hân Bình đã chuyển hết tất cả sản nghiệp của Lăng gia đến Vương gia, bây giờ, đứa con gái Vương Hân Bình sinh ra kia còn thuê người muốn giết

chú, đó là cha ruột của cô ta! Vậy mà cô ta cũng ra tay được?”

Chương 1199: Cá nhỏ cắn câu

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cực kỳ khó chịu. Vừa nghĩ tới những chuyện Chu Vân đã làm, còn cảm thấy tức muốn chết, huống chi là chú...

Lăng Vi càng nghĩ càng giận, trong lòng lặng lẽ nói: “Cha mẹ, cha mẹ phải nhìn Chu Vân. Đứa con gái này của chú này đúng là không có tính người! Hung thủ hại chết cha mẹ năm đó chính là người nhà Vương gia, bây giờ bọn họ còn muốn giết chú, nói không chừng, bọn họ còn muốn giết cả con nữa, con sẽ không buông tha cho gia đình này đâu! Cha mẹ ở trên trời nhìn con, con sẽ từng bước từng bước đòi lại tất cả mọi thứ của cha mẹ.”

Hai ngày sau, rạng sáng ngày 9 tháng 4, bọn họ chuyển mộ của cha mẹ Lăng Vi đến chỗ Emily và Bella.

Lăng Tiêu còn trình trọng giới thiệu với bọn họ

Bác trai, bác gái, các bác nhìn sang bên cạnh, hàng xóm mới của hai bác là vợ và con gái yêu của cháu... cháu tin, mọi người sẽ sống chung với nhau rất tốt.”

Nước mắt của Lăng Tiêu đột nhiên rơi xuống, anh ta lặng lẽ nghĩ: “Năm đó ai đã hại chết vợ và con gái cháu? Là Sở Minh Y! Bây giờ cô ta bị trùm ma túy ở tam giác vàng bên kia bắt đi, bị bán sang biên giới làm gái mại dâm! Nhưng... vợ và con gái cháu vĩnh viễn đều không về được.”

Lăng Trí đưa tay vuốt ve bức ảnh đen trắng của Lăng Phong và Trầm Minh Nhược, trong lòng lặng lẽ nói: “Anh, chị dâu... Em đã thiếu anh chị rất nhiều, cả đời này em cũng không trả hết được... sau này, tiểu Vi chính là con gái em. Anh chị nhớ phù hộ bọn nhỏ đều bình an... có tai nạn gì cứ để ông già em đây hứng chịu thay bọn họ.”

Chuyện dời mộ bận rộn đến giữa trưa mới xong. Từ nghĩa trang công cộng trở về, Lăng Vi cảm thấy cả người đều mệt mỏi.

Cố nén nước mắt hai ngày, rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa, cô lặng lẽ khóc ở trong thư phòng nhỏ của mình, lúc Diệp Đình tìm được cô, trên bàn sách trước mặt cô, đã chất cả đống khăn giấy.

Diệp Đình đi tới, ôm lấy cô vào ngực.

Lăng Vi kìm nén khóc, vùi mặt vào ngực anh. Diệp Đình ôm cô ngồi vào trên ghế sa lon, anh không nói gì, chỉ ngồi ôm cô, vuốt mái tóc của cô, hết lần này đến lần khác...

Một lúc lâu sau, Diệp Đình đi lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, nước mắt của cô nhanh chóng thấm ướt khăn giấy.

Diệp Đình cầm từng tờ từng tờ khăn giấy một lau giúp cô, anh vuốt ve khuôn mặt cô, trái tim đau nhói như có người bóp chặt lấy trái tim anh.

Nước mắt của cô, có thể khiến anh nghẹt thở!

Anh đau lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, dịu dàng hôn lên mi mắt của cô. Anh không nói câu gì, anh biết, bất cứ câu nói gì bây giờ cũng có thể khiến trái tim cô đau khổ hơn bất cứ lúc nào hết.

Diệp Đình không nói “Đừng khóc”, ngược lại, anh càng hy vọng cô khóc to lên. Thật ra thì khóc cũng là một loại phát tiết, anh hy vọng cô có thể phát tiết hết tất cả những cảm xúc tiêu cực trong trái tim cô ra. Bằng không, cô cứ đè nén như vậy, sẽ dễ ảnh hưởng đến sức khỏe. Lăng Vi khóc đến khi mệt lả, cô nằm ở trong ngực Diệp Đình ngủ thiếp đi.

Diệp Đình không nhúc nhích, cứ như vậy ôm cô, thủ thủ an ủi bên tai cô một lần lại một lần: “Tất cả đều sẽ ổn thôi, bảo bối thân yêu nhất của anh.”

Lại qua hai ngày, hai lão vương bát đản Trịnh Minh và Vương Vinh Diệu kia không nhả nãi được nữa! Lăng Vi thâm nghĩ trong đầu, đúng lúc lắm!

Trịnh Minh gọi điện thoại cho Lăng Trí. Lăng Trí do do dự dự nói: “Nếu ông anh... có thành ý như vậy, vậy chúng ta gặp mặt rồi từ từ nói chuyện đi.”

Chương 1200: Cá nhỏ cắn câu

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong quán trà, Trịnh Minh nói vòng và vòng vèo, cuối cùng ông ta nói: “Liên quan tới chuyện mảnh đất này... tôi đã trở về thương lượng với đối tác, chúng tôi có thể ra giá đến năm trăm năm mươi vạn, ông thấy thế nào?”

Lăng Trí nói: “Giá tiền thì được rồi... nhưng chủ yếu là, tôi phải trở về thương lượng với con gái tôi nữa, tôi không biết con gái tôi và người mua đất bên kia thương lượng thế nào rồi, tôi phải trở về hỏi nó xem, nếu nó chưa đáp ứng người ta, tôi mới có thể bán cho ông được.”

Trịnh Minh vội vàng la lên: “Ai nha! Còn thương lượng cái gì nữa?! Ông không cần thương lượng lại đâu, cho dù con gái ông có đáp ứng người ta, người ta cũng không có khả năng ra giá cao như tôi đâu!”

Nhưng Lăng Trí khoát tay nói: “Làm người không thể như vậy được! Tôi vẫn nên trở về hỏi một câu xem thế nào, chờ lát nữa tôi sẽ trả lời ông!”

Cũng không chờ Trịnh Minh nói thêm gì nữa, Lăng Trí khoát quyết nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Trịnh Minh thầm nghĩ trong đầu, nếu không... bọn họ trực tiếp ra giá sáu triệu? Nhưng vừa nghĩ tới chuyện phải trả nhiều thêm năm trăm ngàn, ông ta lại không chịu.

Ông ta cứ ngồi yên do dự như vậy, Lăng Trí đã đi ra khỏi phòng bao.

Lăng Trí ra khỏi quán trà, trở về nhà. Lúc ông đi đến nhà kính mới mở, nhìn thấy Lăng Vi đang làm hoa cỏ giúp ông...

Tiểu Vi chuyển một cây lại một cây hoa vào trong chậu mới mua.

“Ai nha...” Lăng Trí lo lắng bước nhanh tới

Tiểu Vi, bây giờ cháu đang mang thai đấy, cháu không thể ngồi lâu được, mau đứng dậy đi.”

Lăng Vi mỉm cười nói

Không sao đâu chú, cháu cũng vừa mới qua.” Cô chống hai tay ở trên đầu gối, từ từ đứng lên, Lăng Trí vội vàng đưa tay đỡ cô dậy.

Lăng Vi thật sự cảm thấy hơi đau hông... cô đi tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Lăng Trí bê chậu cây Nguyệt Quý cô vừa mới chuyển chậu sang bên cạnh.

Đều làm Lăng Trí vui mừng là... đúng như Diệp Đình đã nói, có hơn phân nửa hoa cỏ đều tốt. Bởi vì lúc ấy các chậu hoa đều bị đập vỡ, nên nhìn cảnh tượng đó rất dọa người.

Lăng Trí đau lòng nâng những cây hoa nhỏ bé này, dè dặt đem dời chúng vào trong chậu.

Lăng Vi cầm ly lên, rót một ly nước đưa cho Lăng Trí

Chú uống nước đi, nghỉ ngơi đã rồi hãy làm.”

“Được...” Lăng Trí chà xát tay, đến bên cạnh rửa tay, sau đó mới quay lại nhận ly nước. Ông vừa uống nước, vừa nghe cô hỏi: “Chú, hôm nay chú và Trịnh Minh gặp mặt, hai người đã nói chuyện những chuyện gì?”

Lăng Trí nói: “Ông ta nói có thể tăng giá tiền lên năm trăm năm mươi vạn.”

Lăng Vi híp mắt lại, khòe miệng hơi nhếch lên. Lăng Trí vốn đang cho rằng cô sắp nói gì đó, lại thấy cô đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài, biểu tình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lăng Trí sợ quấy rầy cô suy nghĩ, nên không đuổi theo hỏi.

Lăng Vi ra khỏi nhà kính, suy nghĩ kỹ càng lại tất cả mọi chuyện, sau đó lập tức gọi điện thoại cho tiểu tam Bạch Phong

Tiểu Khải, bây giờ anh lập tức tung tin tức ra ngoài, khiến Chu Vân biết anh muốn mua đất.”

Tiểu Khải làm theo.

Chu Vân bên kia đang bốc lửa giận lên đến tận đỉnh đầu, những gã nhà giàu cô ta quen biết, tất cả đều cực kỳ không đáng tin! Cô ta nói với bọn họ, cô muốn bán miếng đất, người ta trực tiếp mắng cô ta là đồ gái điếm, tiện nhân. Cái đám súc sinh này, mắt chó coi thường người! Vừa nhìn thấy khuôn mặt vừa sưng vừa tím bầm của cô ta, đám chó này đã bị hù chạy mất dép, ai cũng không chịu tin tưởng cô ta thật sự có đất muốn bán!

Chu Vân giận đến nổi phát điên lên, hôm nay ông ngoại cô ta lại bảo Trịnh Minh hẹn Lăng Trí ra ngoài! Bọn họ nhất định có thể trả giá cao!

“Fucking — —” Cả người Chu Vân đều đang đau nhức, bây giờ cô ta lại tức giận đến nỗi đầu cũng muốn nổ tung.

Cô ta đang tức giận, đột nhiên nhận được điện thoại của một thiên kim danh môn cô ta quen trước kia, người phụ nữ kia hẹn cô ta đi dạo phố, Chu Vân càng tức giận hơn! Cô ta đang bị gãy chân, đi dạo phố cái đầu nó ấy!

Người phụ nữ kia liền than phiền nói: “Mấy ngày nay, ngày nào bạn trai tôi cũng mãi mê chuyện mua đất! Chẳng ở cùng tôi gì cả, tức chết đi được!”

Đôi mắt của Chu Vân sáng lên!

Cô ta đảo đảo tròn mắt, vội vàng hỏi: “Bạn trai cô là ai? Vừa vặn tôi đang có hai miếng đất muốn bán, cô hỏi xem bạn trai cô có muốn mua hay không?”

“Cái gì?” Người phụ nữ kia hơi sửng sốt.

Chu vân vội vàng nói: “Bây giờ tôi đang cần tiền, cha tôi có hai miếng đất muốn bán! Cô giúp tôi hỏi xem bạn trai cô có muốn tới xem hai miếng đất của tôi hay không, tôi và cô là chỗ quen biết với nhau, tôi nhất định sẽ lấy giá ưu đãi cho anh ta!”

Người phụ nữ kia “A” lên, gọi: “Long văn — — có người tìm anh bán đất!”

Chương 1201: Tiếp tục diễn

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Khải mắng: “ĐM! Những bạn bè của cô đều là đồ vô tích sự! Đừng chậm trễ lão tử nói làm ăn đằng hoàng!”

Người đàn bà kia mắng: “Tin hay không thì tùy anh!”

“Ba — —” Người đàn bà kia quăng điện thoại.

Chu Vân liền sốt ruột, vội cầm về cho cô ta, khuyên can mãi, hẹn người đàn bà này và bạn trai cô ta ra.

Chu Vân dẫn bọn họ đến nông trường gần đó, nhìn hai mảnh đất kia, đưa bản sao giấy tờ đất cho anh ta xem.

Bản sao này là tối qua ba cô ta đưa tới.

“Long tiên sinh, anh xem đi... Diện tích hai mảnh đất này bao lớn! Hiện tại chỗ này vẫn chưa mở rộng, nên chưa đáng tiền, nếu sau này mở rộng, không biết giá tiền gấp bao nhiêu lần!”

Tiểu Khải “hú” một tiếng: “Chờ nơi này mở rộng, không chừng còn phải 20 năm sau! 20 năm, số tiền này của tôi không biết đảo lộn bao nhiêu lần, dựa vào hai mảnh đất này, không phải tôi chết đói sao?”

Chu Vân hấp tấp nói: “Đúng đúng đúng... Anh là chuyên gia đầu tư, không giống tôi... không hiểu cái gì.”

Tiểu Khải nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt vòng vo một hồi, đột nhiên hỏi cô ta: “Lão quý Vương Vinh Diệu kia... và cô là quan hệ thế nào?”

Chu Vân cứng đờ, thầm nghĩ... Long tiên sinh đã tra ra lai lịch của cô ta rồi?

Cô ta không dám nói dối, nói đúng sự thật: “Ông ấy là ông ngoại tôi...”

Cô ta nói xong, Long tiên sinh tựa như biết gì, chậm rãi “ừ” một tiếng: “Khó trách cô cũng muốn bán mảnh đất này... Hai ngày nay tôi muốn mua hai mảnh đất xây dựng trong tay Vương Vinh Diệu và Trịnh Minh, nhưng hai lão già chết tiệt kia cần 4000 vạn không buông! Tôi cho ông ta 30 triệu, ông ta còn không bán!”

“Hà?” Chu Vân chợt kêu lên: “30 triệu?” Má ơi... Thổ hào này! Cô ta vốn định bán 5 triệu là được!

Thổ hào ngu đần này lại nói: “30 triệu!”

Chu Vân liền nói: “Anh không cần trả giá với hai lão già kia, mảnh đất này căn bản không phải của bọn họ! Mảnh đất này là của ba tôi! Hai lão già chết tiệt kia là người trung gian, nhất định là muốn kiếm số lớn phí trung gian từ anh! Anh Long, nếu anh thật sự muốn mua đất, tôi bán 2900 vạn cho anh! Tôi bớt cho anh 1 triệu, coi như làm quen, sau này tôi có đất muốn bán, tôi tìm anh Long đầu tiên, thế nào?”

“Thật sự có chuyện tốt như vậy?” Tiểu Khải nhướn mày, mặt đầy cơn đồ quan sát Chu Vân từ trên xuống dưới.

Chu Vân bị anh ta nhìn hơi khó chịu, bởi vì hình tượng... Thật sự quá có lỗi với người nhìn.

Nhưng bây giờ cô ta một lòng chỉ muốn đòi tiền, đòi tiền, đòi tiền! Cô ta nói: “Thật đó, anh Long, anh nhìn tên trên giấy tờ đất này đi, là tên ba tôi! Không tin chúng ta lập tức đi công chứng.”

Tiểu Khải hí hóp mắt: “Được! Chúng ta đi công chứng, nếu mảnh đất này thật sự của ba cô, tôi lập tức trả tiền mặt cho cô!”

“Được! Chỉ thích loại người nhanh gọn như anh Long đây!”

Chu Vân và Tiểu Khải đi làm công chứng, kết quả công chứng rất nhanh có, quả nhiên người đứng tên hai mảnh đất này là – Lăng Trí!

Chu Vân cầm giấy đất.

Chu Vân đắc ý nói: “Anh Long, tôi không lừa gạt anh đúng không!”

Tiểu Khải cười nói: “Cô em quả nhiên miệng vàng lời ngọc, vậy cô trở về thương lượng với ba cô đi, 2900 vạn được thì tôi chuyển tiền cho cô bất cứ lúc nào.”

Chu Vân vội la lên: “Còn thương lượng gì nữa, không cần thương lượng, bây giờ tôi liền gọi cho ông ấy. Tôi nói ông ấy mang giấy tờ đất đến, chúng ta lập tức sang tên.”

Tiểu Khải nhìn cô ta: “Tùy cô... Nếu hôm nay có thể làm xong thủ tục sang tên thì tốt, tiểu gia còn bận rộn rất nhiều chuyện.”

Chu Vân vội gọi cho Lăng Trí.

Chương 1202: Tiếp tục diễn

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng điện thoại của Lăng Trí tắt máy! Chu Vân gấp đến độ toát ra lửa!

“A...” Chu Vân gấp rút, đột nhiên nghĩ tới hôm qua ba cô ta mang bản sao đến cho cô ta... Hình như còn lén lút lút lút che giấu một phần văn kiện!

Cô ta suy nghĩ cẩn thận, dường như Lăng Trí lén lút đặt phần văn kiện kia trong tủ TV!

Có phải phần văn kiện kia là bản chính giấy tờ đất không?

Chu Vân nói với Long Văn: “Anh Long, anh chờ tôi một lát, tôi lập tức đem giấy tờ đất tới.”

Chu Vân về đến nhà, mệt mỏi ngay cả thở cũng không thở nổi, toàn thân cô ta đau đớn... Nhưng, cô ta không để ý. Chạy đến tủ TV, đưa tay kéo tủ, phát hiện hộc tủ khóa rồi!

Chu Vân liền leo lên xe lăn, đi vào bếp tìm dao. Cô ta thật sự mất sức lực lớn mới cầm dao cạy ra hộc tủ kia!

Nếu đây là lúc bình thường, cô ta nhất định không làm được, nhưng mà — — 2900 vạn đó!

Cô ta cực kỳ mệt mỏi nhưng còn một chút sức lực cuối cùng cũng phải cạy tủ ra.

Chu Vân lấy túi giấy ra, nhanh chóng mở ra nhìn: “Ha ha ha — —”
Bên trong có giấy tờ đất! Còn có chứng minh thổ địa, ngồn ngang, cái gì cũng có.

Chu Vân mang tài liệu đi sang tên, nhưng người ta nói cô ta đủ giấy tờ hết, nhưng nhất định phải đích thân tới ký tên, in dấu tay mới được.

“Mẹ nó, phiền toái như vậy!” Chu Vân hừ hừ, vẫn phải tìm Lăng Trí!

Cô ta suy nghĩ, cô ta sang tên hai mảnh đất của Lăng Trí cho cô ta trước... Sau đó, cô ta bán!

Nghĩ vậy, Chu Vân để tài liệu vào học tủ. Cô ta đóng học tủ, mắng: “Đúng là ngày chó! Dày vò hơn nửa ngày! Mình là tên ngốc!”

Chờ Lăng Trí tới nhà cô ta, cô ta liền xin Lăng Trí sang tên đất cho cô ta.

Lăng Trí bị cô ta làm cho bối rối, chóng mặt, liền sang tên cho cô ta.

Chờ Lăng Trí lăn dấu tay, Chu Vân cầm tài liệu, vô cùng phấn khởi bán đất cho Long Văn tiên sinh...

Tiểu Khải cho cô ta một tấm thẻ ngân hàng, Chu Vân ôm tầm thẻ... ngồi lên trực thăng, cười lạnh hôn gió ra ngoài cửa sổ: “Bái bai...”

Cô ta mang 2900 vạn cao chạy xa bay.

Chờ khi Lăng Trí đến tìm Chu Vân, mới phát hiện... đã là nhà không

lầu trống...

Ông đau lòng, thất vọng... Lúc này Trịnh Minh gọi tới, Lăng Trí cả giận nói: “Còn bán cái gì mà bán? Mảnh đất kia bị con gái tôi lén bán rồi! Súc sinh này! Ngay cả một cuộc gọi cũng không gọi cho tôi! Bây giờ không biết đã chạy đi đâu! Ba — —” Lăng Trí đập điện thoại!

Trịnh Minh lập tức trợn tròn mắt, vội gọi lại cho Lăng Trí, nhưng Lăng Trí tắt máy!

Trịnh Minh khẩn trương cho người hỏi thăm là ai mua đất của Lăng Trí...

Kết quả... Mẹ nó! Lại là Long Văn mua hai mảnh đất kia, vẫn là 2900 vạn! Tên thổ hào này thật có tiền!

Tim Trịnh Minh thất lại! Nếu lúc ấy ông ta ra giá sáu triệu, có phải lão quỷ liền bán đất cho ông hay không? Ông ta lại bán cho Long Văn, sang tên một cái liền có 230 triệu!

Trịnh Minh thật đau lòng ôm đầu!

Vương Vinh Diệu lập tức bệnh, tiểu tiện nhân Chu Vân này, sao cô ta liên lạc được với Long thiếu gia?

230 triệu ah! Trôi mất rồi — —

Chương 1203: Chồng — — Đa mưu túc trí (1)

Trịnh Minh tới bệnh viện gặp Vương Vinh Diệu, hấp tấp nói: “Anh rể, anh rể! Hai mảnh đất này đã bán rồi, chúng ta cũng đừng quản nó nữa, không phải trong tay lão quỷ Lăng Trí kia còn ba mảnh đất sao? Chúng ta nghĩ cách lấy ba mảnh đất đó!”

Lăng Vi ở nhà chờ Trịnh Minh gọi tới, điện thoại Lăng Trí vừa reo, Lăng Vi liền nói: “Chú, nếu bọn họ nhắc lại chuyện mua đất, chú một lời đã định, kiên quyết không bán đất!”

Lăng Trí gật đầu, nhận điện thoại.

Trịnh Minh tận tình nói: “Chú em à, đất xây dựng của chú bị con gái chú lén bán, chú không lấy được một phân tiền nào! Tôi lại liên lạc người bán cho chú, chú có muốn cân nhắc bán một mảnh đất không?”

Lăng Trí thất vọng nói: “Không bán, không bán...” Trong giọng nói lộ ra tia lửa giận.

Trịnh Minh khuyên nhủ: “Chú em à, chú đừng nghĩ không thoág! Trong tay chú có nhiều đất như vậy, bây giờ không bán sẽ bị ử trong tay! Chú lấy đất đổi tiền dưỡng lão tốt biết bao! Mấy chục triệu, đủ nửa đời sau chú khoan khoái vào quan tài!”

“Nói gì đó?!!!” Lăng Trí cúp điện thoại.

Lăng Vi nói: “Chú, chờ Trịnh Minh lại gọi tới, chú cự tuyệt ông ta mấy

lần, chắc chắn ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định. Đến lúc đó, chú nói sẽ suy tính. Chờ thời cơ chín muồi, chú nói muốn bán hai mảnh đất đắt tiền nhất, chú gửi tài liệu của mảnh đất cạnh cao ốc Tinh Vân và khu biệt thự núi Vân Đình cho bọn họ.”

“Ừ.” Lăng Trí cũng không biết Tiểu Vi có kế hoạch gì, nhưng đời này ông nợ Tiểu Vi quá nhiều, ông không thể làm gì khác cho cô... Chỉ hy vọng làm xong chuyện này cho cô, khiến chó già Vương Vinh Diệu kia bị thiệt hại lớn! Giành lại cho anh và chị dâu ông!

Khi Trịnh Minh gọi tới lần nữa, Lăng Trí làm theo Tiểu Vi giao phó.

Nửa tháng sau, Lăng Trí rút cuộc nhả ra, hai người gặp mặt nói chuyện mua đất.

Nửa tháng này, Lăng Vi mua vật liệu xe ô tô khắp nơi. Trước kia ba mẹ cô để lại một quyển sổ vô cùng dày, bên trong ghi chép tất cả số điện thoại, địa chỉ, còn có đường dây nhà phân phối giao hàng cho xe ô tô Long Đăng.

Mẹ cô – Trần Minh Nhã là một người phụ nữ vô cùng thận trọng, sau mỗi nhà phân phối giao hàng, bà đều ghi chép nhân phẩm, uy tín ông chủ, còn có thời gian mua vật liệu và thời gian thanh toán.

Từ ghi chép trong quyển sổ, ba mẹ cô rất có uy tín. Nhà phân phối nào hợp tác với bọn họ đều kéo dài rất nhiều năm, luôn giao hàng cho Long Đăng.

Lăng Vi cầm quyển sổ này, tâm tình cực kỳ phức tạp... Có quyển sổ này thì có thể giảm bớt rất nhiều thời giờ và tinh lực cho cô.

Ngón tay cô vuốt chữ viết...

Hình như lại thấy ba mẹ đứng bên cạnh, cười ấm áp với cô... Quyển sổ này đã úa vàng, còn có vài tờ giấy đã mốc, tuy cô luôn giữ gìn quyển sổ này rất tốt, nhưng vẫn không chống nổi năm tháng ăn mòn.

Năm đó cảnh sát tới kiểm tra và niêm phong gia sản, bắt chú đi ngồi tù, chú cô dứt khoát nhét quyển sổ vào trong ngực cô, ông nhìn vào mắt cô, lên nói với cô: “Tiểu Vi, giữ gìn quyển sổ này thật tốt, đây là món quà trân quý nhất ba mẹ cháu để lại cho cháu. Cháu có thể học được rất nhiều đạo lý làm người từ đó. Chú vô năng... Không thể bảo vệ cháu nữa. sau này cháu phải học cách tự chăm sóc mình, người Lăng gia chúng ta không thể dễ dàng bị đánh ngã như vậy! Tiểu Vi, cháu phải kiên cường!”

Tầm mắt Lăng Vi dần mờ hồ...

Chương 1204: Chồng — — Đa mưu túc trí (2)

Chuyện cũ như cuốn phim hiện ra từng chút từng chút trước mắt cô. Lúc Diệp Đình đi vào thư phòng, cô khép quyển sổ lại, nước mắt rưng rưng ngẩng đầu nhìn anh.

Diệp Đình thấy hốc mắt cô lại đỏ, không khỏi đau lòng. Anh đi tới cạnh cô, đưa tay kéo cô vào trong ngực: “Ai làm bảo bối của anh đau lòng?”

Lăng Vi hít mũi nói: “Khoảng thời gian này em đang liên hệ nhà phân phối giao hàng. Xe ô tô của em sắp sản xuất, em phải chuẩn bị vật liệu trước.”

Cô mở quyển sổ ra, đưa tới trước mặt Diệp Đình, Diệp Đình ôm cô ngồi trên ghế trước kệ sách.

Diệp Đình cầm quyển sổ lên, xem nghiêm túc, càng xem càng cảm thấy quyển sổ này nhất định là để lại cho Tiểu Vi... Anh cười hỏi cô: “Em liên lạc với bao nhiêu người rồi?”

Mặc dù đã qua hơn 10 năm, nhưng những nhà phân phối này hẳn còn rất nhiều người làm nghề.

Lăng Vi tựa vào trong ngực anh, nói: “Nửa tháng nay, em liên lạc 18 nhà phân phối, có Tam gia không liên lạc được, những người khác đều liên lạc. Đúng rồi...” Cô đột nhiên mở máy vi tính, mở một vài số liệu nói: “Chồng, anh nhìn mấy thứ này đi...”

Diệp Đình nhìn qua màn hình máy vi tính, thấy trên đó viết ngày x tháng x năm x, xe ô tô Long Đăng nhập 20 ngàn thắng đĩa trước của xe, tiền ứng trước: xx, tiền chưa trả: 50 ngàn.

Lăng Vi suy nghĩ một lúc, nói: “Sau khi ba mẹ em qua đời, Long Đăng lại kiên trì mấy năm. Sau đó, khi Long Đăng bị sụp đổ, thiếu tiền rất nhiều nhà phân phối vật liệu...”

Diệp Đình gật đầu, anh hiểu ý cô: “Em muốn trả lại số tiền đó?”

“Ừ.” Lăng Vi gật đầu: “Chú để lại mấy tài liệu này, chú ấy nói năm đó chú ấy còn một số tiền, nhưng... Còn số tiền lớn chưa trả hết nợ. Bất kể em có năng lực hay không, em cũng phải thay ba mẹ em trả hết số nợ đó. Nhưng mà... Chồng, anh nghĩ đi, 50 ngàn mười năm trước và 50 ngàn bây giờ, giá trị có giống nhau không? Em hơi vướng mắc vấn đề này...”

Diệp Đình nói: “Em không thể nào so sánh mấy thứ này... Nhưng mà, anh có ba cách cho em tham khảo, thứ nhất, tính lãi suất cao nhất tương đương vay ngân hàng cho bọn họ.”

Diệp Đình cầm tay cô, nói: “Còn có một cách, em có thể trực tiếp đi tìm những nhà phân phối mình còn thiếu nợ, bàn với họ, xem số tiền này hẳn còn bao nhiêu. Em cho bọn họ ra giá. Nếu hai bên đều cảm thấy thích hợp, em trả tiền.”

“Được...” Lăng Vi gật đầu, cô nghiêng về cách này.

“Còn gì nữa không?”

Diệp Đình nói: “Một cách khác chính là em phải gầy dựng lại Long Đăng, sau này nhất định sẽ còn mua số lượng lớn vật liệu xe, em trả hết nợ trước, sau đó có thể cam kết sau này tiếp tục mua hàng của

bọn họ, dĩ nhiên với điều kiện có chất lượng.”

Sợ cô nghe không hiểu, anh dừng một lát, chờ cô tiêu hóa, mới tiếp tục nói: “Em có thể cam kết tổng số lượng hoặc thời hạn mua hàng của bọn họ. Nhiều đơn đặt hàng lớn ổn định, rất nhiều nhà phân phối đều thích. Vì có vài xí nghiệp mô hình nhỏ muốn mở rộng sản xuất, nhưng lại sợ sản xuất ra không bán được/ Nếu em có thể cho bọn họ đơn đặt hàng lượng lớn, giúp bọn họ có thể yên tâm phát triển nghiệp vụ, còn hơn em trả tiền họ mấy trăm lần.”

“A... Cách này tốt...” Lăng Vi há miệng, không ngờ... cô không nghĩ tới cái này!

Chương 1205: Từng cánh hoa anh đào rơi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô suy nghĩ làm sao có thể trả người ta ít tiền. Chẳng qua không nghĩ tới, thật ra nhà phân phối muốn nhất là đại quy mô phát triển lâu dài, ổn định.

Trong lòng cô cảm thấy thật có lỗi với những nhà phân phối này, cho nên cô luôn muốn tận lực bồi thường người ta...

Bây giờ, chồng cô nói cách này, quả thực tốt hơn cách cô nghĩ nhiều!

“Chồng... anh thật lợi hại!” Lăng Vi cười tươi như hoa, cô ôm cổ anh, ngọt ngào, ôn nhu hôn lên môi anh.

Diệp Đình cười lên, nhéo mũi cô: “Còn có nghi hoặc gì đều hỏi anh đi.”

Lăng Vi nói: “Tạm thời không còn gì, chờ em nghĩ ra lại hỏi anh.”

“Ừ.” Diệp Đình ôm cô, đột nhiên hôn lên rái tai cô, râu mới mọc của anh nhẹ nhàng chạm vào da thịt cô, giọng nói từ tính dễ nghe của anh vang lên bên tai cô: “Lợi ích đều cho em, đến lượt anh lấy phúc lợi...”

Lăng Vi cắn răng nghiêng lợi đưa tay lôi mặt anh: “Ha ha... Anh đẹp trai biến thành dã thú! Nhìn cái mũi điều hâu, miệng con cóc, mắt con

chuột, chân voi!”

Diệp Đình: “...”

Em phỉ báng anh như vậy, không sợ “Tiểu Đình” làm chết em sao?

Diệp Đình mặc cô cười ha ha, dù sao, anh phải lấy đủ tiện nghi... Sau khi nha đầu này mang thai, nở nang không ít, làn da khiến anh yêu thích không nở buông tay...

Anh đang hôn cô say sưa, bên ngoài bỗng nhiên có người tới gõ cửa. Giọng Lôi Tuấn truyền vào: “Anh — — ám dạ truyền tin tức về!”

Diệp Đình kêu anh ta đi vào.

Lôi Tuấn mở cửa đi vào, chỉ thấy Lăng Vi đang cúi đầu, cài nút áo...

“...” Lôi Tuấn có lòng muốn chết... Thầm nghĩ hai người thân mật thì thân mật, cũng không cần sửa sang quần áo rồi kêu tôi vào chứ?

Lôi Tuấn trợn trắng mắt, làm bộ ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Lăng Vi đỏ mặt quở trách Diệp Đình: “Anh thiệt là, gấp làm gì!”

Lôi Tuấn hấp tấp nói: “Không có chuyện gì, chị dâu, tôi không nhìn thấy gì...”

Mặt Lăng Vi càng đỏ hơn, tên ngốc Lôi Tuấn này... là ngốc thật... cậu nói lời này, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Lôi Tuấn đứng ngoài bàn làm việc, nhón mũi chân, giọng the thé ca: “Tôi nhìn thấy từng ngọn núi... Từng ngọn núi an an an xuyên.... Từng ngọn núi an an xuyên, hiên hiên ngang ngang...”

Diệp Đình đen mặt: “Cút ra ngoài — —”

Lôi Tuấn cười ha ha: “Giỡn thôi, thật sự không nhìn thấy gì.”

Lăng Vi sửa quần áo ngay ngắn, hừ một tiếng: “Mau nói, chuyện gì?”

Lôi Tuấn “a” một tiếng: “Đúng đúng đúng, thiếu chút nữa quên chuyện chính!” Lôi Tuấn dựa vào bàn, nói: “Nhóm ám dạ vừa gửi tin tức tìm được một căn cứ cỡ nhỏ ở núi Đại Ba!”

“Thật?” Lăng Vi trong nháy mắt kích động: “Ở nơi nào? Mau mở video!”

Mắt phượng của Diệp Đình lóe lên, hiển nhiên anh cũng rất kích động.

Lúc này, anh đã dùng máy vi tính của Lăng Vi kết nối tín hiệu với ám dạ. Thấy thấp thoáng dưới rừng cây, trên màn hình xuất hiện một căn cứ cỡ nhỏ vút đi. Căn cứ nhỏ này đúng là đủ nhỏ! Thật ra chính là năm nhà gỗ nhỏ, chung quanh nhà gỗ nhỏ đều là đại thụ che trời! Chụp từ trên cao, căn bản không chụp được nhà gỗ nhỏ.

Nếu không phải ám dạ dùng máy lục soát, cũng không tìm ra nơi này có mấy nóc kiến trúc nhỏ như vậy.

Diệp Đình bình tĩnh hỏi: “Trong nhà gỗ nhỏ có gì?”

Chương 1206: Từng cánh hoa anh đào rơi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ám dạ báo: “Chúng ta vừa tìm kiếm trong nhà gỗ nhỏ, năm nhà gỗ nhỏ đều trống không, vô cùng gọn gàng ngăn nắp. Nhưng chúng tôi phát hiện một mảnh vụn thủy tinh trong kẽ hở sàn nhà bằng gỗ. Hiển nhiên có nhóm người thực nghiệm từng ở đây.”

Lăng Vi nói: “Mảnh vụn ly thủy tinh này có thể là ai đó vô tình làm vỡ, khi dọn dẹp, để lại một mảnh vụn nhỏ trong kẽ hở sàn nhà, không phát hiện...”

Ám dạ hồi báo: “Đúng, phu nhân, chúng tôi cũng suy đoán như vậy.”

Lăng Vi nhíu mày, nói khẽ với Diệp Đình: “Cho dù từng có nhóm người từng thực nghiệm ở đây... Vậy cũng không thể chứng tỏ là căn cứ mẹ nói...”

Cô hỏi thành viên ám dạ: “Các cậu kiểm tra thời gian nhà gỗ nhỏ này xây dựng.”

Khi mẹ để lại máy vi tính xách tay đó đã có căn cứ. Đã 20 năm trước. Nếu nhà gỗ này mới xây dựng gần đây, vậy chứng tỏ... nhà gỗ nhỏ này không phải căn cứ bọn họ muốn tìm.

Không bao lâu, ám dạ truyền tới tin tức: “Những tấm gỗ xây nhà gỗ này ngắn nhất là 12 năm.”

Lăng Vi và Diệp Đình đối mặt: “Hiển nhiên không phải căn cứ chúng ta muốn tìm...”

Diệp Đình lệnh ám dạ tiếp tục tìm kiếm, anh định đích thân đến nhà gỗ này xem thử, có lẽ có thể phát hiện bất ngờ khác.

Lúc này, mắt Lăng Vi chợt lóe, cô nói: “Chồng! Em đột nhiên nghĩ ra một chuyện!”

Tim Diệp Đình cả kinh, trong lòng biết cô nhất định lại nghĩ ra cách kỳ diệu gì! Anh bình ổn tâm trạng, hỏi cô: “Em nghĩ ra điều gì?”

Lăng Vi kéo ngăn kéo nhỏ trên kệ sách, cô lấy quyển nhật ký trong ngăn kéo ra. Cô lật tới trang thứ tư: “Chồng, anh nhìn đi... Chúng ta còn có một bài thơ chưa giải!” Cô chỉ thơ, đọc: “Hồng đào tựa như cách nước mắt người, từng cánh hoa anh đào rơi.”

“Ừ...” Ánh mắt Diệp Đình thâm trầm nhìn hàng chữ kia, nói: “Chúng ta sai phương hướng...”

Anh luôn cho người đào đồ trong rừng hoa đào ở trang viên.

Nhưng mà... Ý bài thơ này... Hẳn là nói cho bọn họ căn cứ này trong trong một rừng hoa đào?

Hiển nhiên Lăng Vi cũng nghĩ vậy, cô kích động nói: “Mau tìm đi, Tần Lĩnh, nơi nào trong núi Đại Ba có rừng hoa đào!”

Diệp Đình lập tức kéo máy vi tính tới trước mặt, tay anh gõ thật nhanh trên bàn phím.

Lôi Tuấn bị gạt sang một bên nhàm chán ca hát: “Tôi không có số mệnh đó, luân phiên cũng không đến phiên tôi... Anh hùng và mỹ

nhân là một phe...”

Diệp Đình trợn mắt nhìn anh ta, Lôi Tuấn cười hi hi, ngậm miệng.

Lăng Vi cười, nhìn Lôi Tuấn

Kho nhạc Trung Hoa” này... không có một giây ngừng lại.

Diệp Đình nhanh chóng phong tỏa mấy vị trí, liền gửi cho ám dạ: “Lập tức tìm kiếm mấy chỗ này! Phải chú ý căn cứ dưới lòng đất!”

Lòng Lăng Vi đột nhiên trầm xuống, cũng không biết làm sao, cô có dự cảm xấu... Có lẽ, tìm được căn cứ này cũng chưa chắc có thể tìm được mẹ Diệp Đình...

Cô luôn có cảm giác, cho dù căn cứ này tồn tại, cũng không còn một người nào ở đó...

Dù sao đã qua nhiều năm như vậy... căn cứ bí mật là thế nào? Chính là nơi không thể nào bị người khác tìm ra, nơi bí mật như vậy, không thể đóng căn cứ bên trong ở thời gian dài.

Diệp Đình hiển nhiên cũng nghĩ đến những điều này, nhưng hai người đều không nói ra...

Tìm được căn cứ trước rồi hãy nói, lỡ như có manh mối ngoài ý muốn...

Chương 1207: Chồng ời, giúp chút đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn chăm chăm màn hình máy tính, chỉ chỉ một nơi có tên là “Đào hoa cốc” nói: “Chồng ời, cái tên ‘đào hoa cốc’ nghe hay thật... Nghe dường như có câu chuyện xưa nào đó.”

Diệp Đình gật đầu, anh bảo Âm Ảnh tiểu tổ chú ý điều tra nơi này.

Lăng Vi ôm cổ Diệp Đình, nhỏ giọng ghé vào tai anh nói: “Trong tiểu thuyết võ hiệp không phải đều viết vậy sao... Anh bảo Âm Ảnh tiểu tổ tìm cẩn thận một chút. Nói không chừng trong Đào hoa cốc này còn bí tịch thất truyền gì đó.”

“Phốc — — ha ha...” Lôi Tuấn bật cười, cậu bụm miệng nói: “Chị dâu à, chị nằm mơ đấy à? Sức tưởng tượng phong phú như vậy, không viết tiểu thuyết thì đúng là nhân tài không được trọng dụng.”

Diệp Đình bảo cậu ta ra ngoài, tên gốc không biết để ý xung quanh, không thấy Lăng Vi đang nhu tình nhìn anh sao?

Lôi Tuấn làm mặt quỷ với hai người, ba bước thành hai đi ra ngoài.

“Chồng ời, giúp một chút.” Lăng Vi ôm Diệp Đình, cô nhìn anh, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi nước long lanh, nhu tình vạn chủng.

Cô chậm rãi chớp chớp hàng mi dài, không ngừng phóng điện với anh.

Diệp Đình nhìn thấy dáng vẻ kia của cô, biết ngay chắc chắn cô có việc.

Chỉ thấy cô cắn môi dưới, cố ý làm ra mấy biểu cảm mỉa mai hoặc, đuôi mắt hơi nhếch lên, đặc biệt câu nhân. Diệp Đình nghĩ thầm, chuyện này... Chắc chắn không thoát được.

Anh cố ý ra vẻ làm khó cô

Tìm người giúp đỡ thì phải có ưu đãi chứ? Bao ăn một bữa à?”

“Phốc... Khụ khụ — —” Lăng Vi cười tròng anh. Cô bình tĩnh lại, lại giữ nguyên biểu cảm trên đùa anh, cô cắn tai anh, khẽ liếm một chút.

Diệp Đình quả quyết, mắt phượng nheo lại, hỏi cô: “Có chuyện gì? Làm khó em thành như vậy?”

Lăng Vi ngồi khóa trên đùi anh, đầu gối quỳ trên ghế. Bàn tay cô men theo ngực anh xoa nắn, ánh mắt Diệp Đình mê say nhìn chăm chăm cô, chỉ thấy cô cắn môi dưới, khẽ nói: “Muốn anh bàn việc làm ăn giúp em.”

Tay Diệp Đình dừng trên lưng cô, muốn cô dựa gần vào người hơn... Kết quả, Lăng Vi đột nhiên phì cười, má... Cái bụng này là chuyện gì... Ở giữa hai người, muốn lại gần cũng không lại gần được.

Diệp Đình cũng cười, Lăng Vi nhéo lưng anh một cái

Ai bảo anh không biết tiết chế, ở giữa còn người cản trở kìa!” Diệp Đình nâng tay xoa xoa mặt cô nói

Là anh không biết tiết chế? Là nhu cầu của em lớn thì có?”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng liếc anh một cái, Diệp Đình cười nói: “Anh nói lượng cơm em ăn lớn, em lại nghĩ đi đâu thế?”

Lăng Vi đột nhiên cười xấu xa: “Anh đoán là em nghĩ đi đâu?” Vừa nói, vừa cời dây lưng của anh. Diệp Đình đè lại tay cô

Vợ à, em đột nhiên chủ động như vậy, đột nhiên nhiệt tình như vậy, anh phải nghĩ lại chuyện em muốn nhờ anh... Khó đến mức nào...”

Lăng Vi đặc biệt ngây thơ trong ánh liếc nhìn anh.

“Đừng sợ, không phải chuyện lớn gì. Em chủ yếu là sợ anh ghen lâu quá hỏng mất, em muốn phát phúc lợi cho anh thôi... Sao anh lại nghĩ xấu cho em thế... Hừ!”

Diệp Đình buồn cười muốn chết, ôi, dáng vẻ này... Còn chưa thấy cô như vậy bao giờ.

Diệp Đình nâng cằm cô, nghiêng qua bá đạo hôn lên môi cô.

“Nếu phu nhân nhiệt tình như thế, vi phu tuyệt đối không thể làm mất nhã hứng của phu nhân được, phu nhân có việc gì khó cứ nói.”

Lăng Vi cời thắt lưng anh, kéo khóa quần. Diệp Đình buông cô ra... Nhìn chăm chăm tay cô, chỉ thấy tay cô đột nhiên dừng lại, Diệp Đình nhìn qua chỗ cô, chỉ thấy cô trừng mắt nhìn anh

“Chúng ta bàn điều kiện trước? Hay làm việc trước?”

Diệp Đình nhin cười nói: “Tùy em.”

Chương 1208: Chồng ời, giúp chút đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cười với anh, anh tay chống lên vai anh làm bộ đứng dậy, cô vừa định đi, vừa nói: “Dù sao cũng tùy, vậy buổi tối nói sau. Giờ em muốn đi vệ sinh.”

Diệp Đình giữ cổ tay cô lại, kéo cô vào lòng, tiểu bại hoại này! Đúng là muốn mạng của anh mà!

Muốn lấy cơ đi vệ sinh để chạy, anh có ngốc như vậy à?

Lăng Vi bị anh kéo lại, cô “khanh khách” nở nụ cười

Chồng à, thật ra em muốn tìm anh chơi cờ, vừa này em chỉ đùa anh chút thôi!”

Cô vừa nói, vừa mở trò chơi trên máy tính

Nào, chơi trò chơi, giúp cho cả thể xác và tinh thần khỏe mạnh.”

Lăng Vi giả hoạt hướng anh nháy mắt

Người nghĩ muốn hạ cái gì kì? Ta đi thuê phòng.”

Diệp Đình cắn răng, ở bên tai cô nói: “Cờ thú, hội có biết không?”

Lăng Vi lập tức phì cười

Phi cầm tẩu thú (Chim bay cá nhảy)? Hay là... Trăn cầm dị thú (Chim quý thú lạ)?”

Diệp Đình nói: “Y quan cầm thú.”

“Ha ha...” Lăng Vi buồn cười muốn chết

Thực sự chưa từng thấy ai nói mình như vậy...”

Bên ngoài, Lôi Tuấn đến đây hai lần rồi, đang đi bộ ngoài hành lang...”Mình có nên vào không?” Vừa rồi lúc cậu ra ngoài, rõ ràng nhìn ra... Anh Đình, có thể sẽ cùng chị dâu ở thư phòng thân thiết...

Lôi Tuấn buồn bực! Vô cùng lo lắng! Cậu có chuyện cực kỳ quan trọng muốn báo với Diệp Đình, nhưng... lỡ như hai người kia đang làm việc hăng say thì sao?

Lôi Tuấn hỏi bốn người nhóm Bạo Phong: “Anh tôi và chị dâu... Bọn họ ra ngoài chưa?”

Chân Dững lắc đầu.

Lôi Tuấn thầm nghĩ, chuyện này thực sự khẩn cấp, không báo lại không được! Nhưng, cậu lại không muốn làm người xấu, Lôi Tuấn cười xấu xa, liếc nhìn bốn người Bạo Phong một cái

A, tiểu tam... Kiểu tóc không tệ nhỉ!”

Tiểu Khải lộ vẻ mặt biểu cảm y như tú lơ khơ ra nhìn cậu, Lôi Tuấn trong lòng biết thằng nhóc này chưa biết chừng trong lòng muốn đè anh ra đánh lăm đây... Quên đi, vẫn không nên chọc đến cậu ta thì hơn.

Lôi Tuấn lại nhìn qua chỗ Tiểu Chính Thái

Ai nha, Tiểu Kha Nam, tạo hình khốc thật!”

Tiểu Chính Thái đẩy mắt kính, nghiêm trang nói: “Tiên sinh và phu nhân đang trao đổi sâu về phương diện kỹ thuật, người ngoài không được quấy rầy! Mời Lôi thiếu mau tránh ra, miễn cho phu nhân phát hỏa làm oan cho người vô tội.”

“Phốc — — ha ha ha — —” Lôi Tuấn buồn cười muốn điên

Trâu! Cậu trâu bò thật! Còn trao đổi sâu về phương diện kỹ thuật, cậu đúng là bá đạo!”

Lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng chị dâu cười: “Ha ha — —”, Lôi Tuấn nâng tay gõ lên đầu Tiểu Chính Thái một cái

Cậu xem, để anh tôi và chị dâu nghe thấy rồi!”

Không đợi bọn họ nói gì nữa nữa, chợt nghe tiếng chị dâu cười

Diệp Đình! Có để yên không! Bà đây mặc kệ! Mỏi tay lắm rồi, tay sắp gãy rồi!”

“...”

Năm người bên ngoài đều ngẩng đầu nhìn trần nhà, Lôi Tuấn đột nhiên nói: “A? Hoa văn trên trần nhà đẹp thật.”

“Ừ.”

“Phải...”

“Cũng tạm được.”

“Ha hả...”

“Diệp Đình! Em nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, khẳng định là tên gốc Lô Tuấn kia đã trở lại! Anh có nhanh lên không?”

Lôi Tuấn buồn bực, bên ngoài rõ ràng có năm người, vì sao chỉ gọi tên nhắc họ mỗi mình anh?

Lôi Tuấn mặc kệ, đứng trước cửa gọi vào

Chị dâu, chị đừng đổ oan cho em, bên ngoài cũng đâu phải mình em nghe lén! Tứ đại kim cương của chị cũng ở ngoài này này!” Cậu nói xong, đột nhiên cười “ha ha”: “A! Tiểu Đình cũng đến đây!”

Lôi Tuấn ngoắc Lôi Đình đến

Đến đến đến, Tiểu Đình mau tới. Mau tới vây xem lão đại và chị dâu đánh nhau!”

Chương 1209: Người lừa ta gạt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đánh nhau?” Lôi Đình mở to hai mắt, lo lắng.

Lôi Tuấn dựng một ngón tay đặt ở bên môi

Suyt... Không phải đánh nhau thật, là vật lộn cận chiến!”

“Phốc — —” Lôi Đình vội vàng chạy tới, dán lỗ tai lên cửa, chợt nghe bên trong có người “bộp bộp bộp” đập bàn

Nhanh lên! Có nhanh lên không! A — — Anh còn đi lại? Chơi xấu, em không chơi với anh nữa!”

“...” Lôi Đình mắt tròn trắng... Cô hoài nghi... Tại anh cô có phải có vấn đề không...

Hai người người ta rõ ràng đang chơi cờ, anh lại nói thành cái gì! Cái con heo trong đầu toàn cảm heo này!

Lôi Đình gõ gõ cửa, chợt nghe Lãng Vi ở bên trong hô lên: “Vào đi.”

Lôi Đình xoay nắm tay, mở cửa. Chỉ thấy hai người chơi “Cờ thú” trên máy tính...

“...” Má... Lôi Tuấn mắt tròn trắng, có làm không? Hai người chơi cờ, vậy kêu đến “Phong tao” như vậy làm gì? Hại cậu bên ngoài miên

man suy nghĩ...

Lôi Đình và Lôi Tuấn đi vào thư phòng, Lôi Đình báo cáo trước: “Chu Vân ở nước JP, bị người đưa đi rồi. Là người của Vương Diệu Hoa tìm được cô ta, Chu Vân bây giờ hai chân đều gãy, nửa chết nửa sống, so với chết còn khó chịu hơn. Vương Diệu Hoa đang ép cô ta nhả hai ngàn chín trăm vạn kia ra, chị dâu, số tiền kia của cô ta khi nào thì đòi lại được?”

Lăng Vi vừa chơi cờ, vừa nói: “Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội. Cứ để cho Chu Vân chịu đau vài ngày, chờ vết thương cô ta đỡ hơn rồi, tôi sẽ cho cô ta đau hơn nữa.”

Lôi Đình nhếch miệng, bả vai run run. Chiêu mượn đao giết người này của chị dâu... Đúng là vừa nhanh vừa ác!

Lôi Đình báo cáo xong, Lôi Tuấn mới bắt đầu nói: “Anh Đình, Âm Ảnh tiểu tổ bên kia nói: “Đào hoa cốc này rất khó tiến vào, vị trí của nó nhỏ hẹp, xung quanh có rất nhiều đầm lầy, chướng khí.”

Diệp Đình nói

Cho máy bay trực thăng chụp toàn cảnh xung quanh, có manh mối rồi thì không để gì buông tha bất cứ dấu vết nào để lại.”

“Được.”

Lôi Tuấn gật gật đầu.

Diệp Đình nói: “Ngày mai tôi vào núi thử xem.”

Anh nhìn Lôi Tuấn nói: “Ngày mai cậu cũng theo tôi, đi chuẩn bị công cụ đi.”

“Được! Anh Đình, vậy em ra ngoài trước.” Lôi Tuấn và Lôi Đình rời khỏi thư phòng.

Diệp Đình đột nhiên kéo thắt lưng Lăng Vi

Chơi xong cờ rồi, điều kiện cũng bàn xong rồi, phúc lợi đưa tới cửa chưa?”

Lăng Vi quay đầu nhìn anh, cô nhếch miệng cười

“Không thành vấn đề. Đào hoa cốc khó vào như vậy, anh cũng vào được, hưởng gì em là vợ anh...”

Diệp Đình cười nhìn cô, anh hôn khẽ lên môi cô, thanh âm mê say nói: “Rất thích em... Không còn thuốc chữa...” Anh bá đạo hôn cô, cái miệng khéo léo của cô, ngoài nói chuyện ra làm cái khác cũng hăng hái lắm.

Lăng Vi cũng nghịch đủ rồi, vươn tay ôm cổ anh, động tình hôn anh.

Ngày hôm sau, Diệp Đình và Lôi Tuấn vào núi, đến năm gian nhà gỗ nhỏ tìm manh mối.

Lăng Vi không đi cùng, cô phải cùng Trịnh Minh, Vương Diệu Hoa hai cái lão vương bát (con rùa) kia bàn bạc chuyện mua đất “.

Hôm nay, Trịnh Minh gọi điện tới. Lăng Vi nhẹ giọng nói với Lăng Trí: “Chú, chú đồng ý gặp lão ta ở quán trà đi.”

“Được.”

Lăng Trí giả vờ bị Trịnh Minh nói đến động lòng... Lăng Trí do dự một

chút, đồng ý gặp mặt Trịnh Minh.

Chương 1210: Người lừa ta gạt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước khi Lăng Trí ra ngoài, Lăng Vi giao cho ông máy nghe ẩn hình, Lăng Vi thử âm một chút, Lăng Trí tỏ vẻ nghe thấy, âm lượng vừa đủ.

Đi vào quán trà “Tử trúc đình”, Trịnh Minh mời Lăng Trí vào tiểu đình xung quanh nước chảy róc rách. Bầu không khí cổ kính, u tĩnh thanh nhã, rất thích hợp bàn chuyện làm ăn.

Trịnh Minh rửa chén pha trà, rót đầy hai chén xong mới nhìn Lăng Trí nói: “Lăng lão đệ, ông thấy lời lão ca này nói không lọt tai, như vậy ông có lỗi với tôi rồi... Vốn, miếng đất kia của ông tôi rất có thành ý muốn mua, giá nào tôi cũng chịu, ông còn lén lút bán cho người ta! Ông ngẫm lại đi, ông làm như vậy có phải là hơi quá đáng rồi không?”

Trịnh Minh vẻ mặt oán khí, hơn nửa tháng qua rồi, lão còn so đo chuyện này.

Lăng Trí mất hứng, nói với ông ta một câu: “Người ta ra giá hai ngàn chín trăm vạn! Ông ra giá năm trăm năm mươi vạn! Trịnh lão ca, hai ta thật ra ai có lỗi với ai?”

“A... Này...” Trịnh Minh câm nín không nói gì được.

Lăng Trí không khách khí trừng mắt liếc ông một cái.

Trịnh Minh xấu hổ khô khốc cười

Ha ha.”

Lăng Trí hừ một tiếng, nói: “Lúc tôi bán ra tôi rõ ràng có nói với ông, tôi nói tôi ở trong tù lâu quá rồi, không biết giá thị trường bên ngoài. Lão ca, hai ta thật ra là ai quá đáng? Hai ngàn chín trăm vạn, trừ đi năm trăm năm mươi vạn, ông tính giúp tôi đi, chênh lệch giá là bao nhiêu... Đầu tôi có hỏng cũng tính sơ qua được khoản này, chênh nhau những hơn 2 ngàn mấy trăm vạn! Lão ca, ông đây là muốn hãm hại tôi đúng không?”

“...” Trịnh Minh câm lặng nửa ngày

Ha ha” cười gượng một tiếng

Khi đó tôi cũng không biết hai miếng đất này của giá trị bao nhiêu tiền mà... Thằng nhóc Long gia nhà người ta là nhà giàu có tiếng, nhị thế tổ của bọn họ, cũng không biết kiếm tiền không dễ dàng... Bọn họ đều là xằng bậy.”

Lăng Trí cười lạnh một tiếng, không nói nữa.

Trong phòng, hương trà bốn phía, không khí lại cứng ngắc đến mức có thể đông chết người!

Trịnh Minh vội vàng châm trà cho Lăng Trí

Ai nha, Lăng lão đệ... Chuyện quá khứ, chúng ta đừng nói nữa! Chúng ta nói đến chuyện ông muốn bán hai miếng đất này đi.”

Lăng Trí nói: “Hai miếng đất này của tôi có đáng giá, tôi muốn bán

cũng sẽ không bán cho mấy người! Mấy người chính là gian thương, muốn mua rẻ của tôi bán đắt cho người khác, mấy người định tay không bắt sói trắng đấy à! Giờ tôi muốn bán, nhưng tôi muốn trực tiếp bán cho người mua, tôi cũng không giống lần trước bị mấy người che mắt nữa!”

Trịnh Minh “A” một tiếng

Ai nói chúng tôi là gian thương? Lần này mua, tôi thật sự muốn mua. Tôi mua để chính mình dùng mà.”

“A...” Ánh mắt trào phúng của Lăng Trí đáng giá ông ta từ trên xuống dưới một lần, đột nhiên “Hừ” nở nụ cười một tiếng

Không phải lão đệ tôi nói năng lỗ mãng, Trịnh lão ca này, người nhà ông...” Lăng Trí vươn năm ngón tay, ngữ khí châm chọc nói: “Tài sản của ông có nhân lên 5 lần cũng cũng không đủ mua một phần tư hai miếng đất của tôi!”

Ánh mắt Trịnh Minh u ám, biểu tình trên mặt cũng là lập tức cứng đờ!

Ông ta thái độ hung dữ, cả giận nói: “Lão đệ, dù ông không muốn bán cho tôi cũng không thể nhục nhã tôi vậy chứ?! Trịnh Minh tôi ở thương giới vẫn có chút danh vọng! Vốn lưu động trong tay tôi tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trong tay tôi có cổ phần công ty, còn có đất, ông biết giá trị bao nhiêu không?”

Lăng Trí khoát tay áo, ông cũng không phải dáng vẻ dễ bắt nạt lúc trước.

Lăng Trí vẻ mặt âm trầm nói: “Nói cái này cũng chẳng ích gì!”

Ông nâng chung trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, thanh âm chắc

chắc nói: “Trịnh lão ca, nếu chúng ta đã nói thẳng với nhau rồi, tôi cũng không vòng vèo với ông nữa. Hai miếng đất này của tôi, ai đưa tôi nhiều tiền tôi sẽ bán cho người đó. Ông có thể ra giá bao nhiêu? Nói cho tôi nghe một chút, tôi lần này tính toán — — bán cho người ra giá cao! Thật sự không được, tôi lấy hai miếng đất này đi đấu giá. Ai trúng thầu thì của người đó. Tôi cũng không muốn ở đây tốn công đấu võ miệng với ông!”

Trịnh Minh vừa nghe ông nói đấu giá, lập tức liền nóng nảy.

Chương 1211: Lão quỷ đa nghi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trịnh Minh tức giận quát ầm lên

Lăng lão đệ, làm người sao có thể như vậy được?”

Trịnh Minh như sắp bốc lửa

Lăng lão đệ, ông vốn không muốn bán hai lô đất xây dựng kia, là tôi tận tình khuyên bảo, coi ông là tâm can. Bây giờ ông muốn bán đất, sao lại muốn bỏ qua tôi?”

Lăng Trí cũng chẳng thêm cho ông ta sắc mặt tốt. Hừ bằng giọng mũi nói: “Tôi làm người thế nào? Không phải bây giờ tôi đang thương lượng giá tiền với ông sao? Ông vẫn luôn không ra giá cụ thể, cứ lần chần với thế này, rốt cuộc là ông có ý gì? À... bây giờ ông nói tôi là tâm can", tôi phải bán đất rẻ cho ông sao? Theo thuyết pháp này của ông, chỉ cần bà mối nói con gái nhà ai là tâm can, cô gái đó sẽ phải gả cho bà mối? Cả đời bà mối mai mối cho không biết bao nhiêu người, phải cưới bấy nhiêu bà vợ, vậy không tiện nghi chết bà ta sao?”

Trịnh Minh bị chọc tức đến nỗi nói không ra lời, chó cùng đường cắn dậu, ông ta gân cổ lên nói lại

Ý tôi không phải như vậy! Ý tôi nói là, làm người phải có nguyên tắc...”

“Trịnh Minh! Rốt cuộc trong hai người chúng ta, ai mới là người không có nguyên tắc?”

Lăng Trí cầm ly trà

Bộp — —” đặt mạnh lên khay trà

Hôm nay tôi đi ra đây nói chuyện làm ăn với ông, đã coi như là bán mặt mũi cho một mình ông rồi, ông đừng có mà đập lên mặt tôi!”

Trịnh Minh chợt bốc lửa giận lên đến tận đỉnh đầu, ông ta rất muốn mắng thẳng vào mặt ông: “Cái lão chó má bất tử này! Ông nói thế nào vậy?” Nhưng ông ta còn muốn mua đất... nếu mua được hai lô đất xây dựng kia, ông ta sẽ được hưởng chênh lệch mấy triệu!

Trịnh Minh cố gắng nhịn xuống, dù sao ông ta cũng lăn lộn trong xã hội bao nhiêu lâu rồi, ông ta cười to “Ha ha“...

Ông ta nói: “Ông xem này... vừa rồi còn vui vẻ nói chuyện với nhau, sao bây giờ đã tức giận rồi? Tới đây tới đây tới đây, chúng ta tiếp tục nói đến chuyện bán đất nào...”

Lăng Trí không nói gì cả.

Trịnh Minh đảo đảo tròn mắt, nói: “Nếu không... ông nói cho tôi biết xem, ông định bán hai lô đất xây dựng đó giá bao nhiêu tiền? Tôi cũng dễ... dự trù ở trong lòng, nếu không, bây giờ ông bảo tôi đưa ra giá, cũng khó cho tôi...”

Lăng Trí liếc nhìn ông ta, cười nói: “Thế này mới giống thái độ nói chuyện làm ăn chứ!”

Trịnh Minh thầm mắng Lăng Trí một ngàn tám trăm lần ở trong lòng! Lão quỷ bất tử này, sao ông ta đột nhiên như biến thành một người khác vậy?

Trong tai nghe bluetooth của Lăng Trí, giọng nói của Lăng Vi truyền tới, Lăng Vi nói: “Chú, chú cho ông ta nhìn dự toán giá cả do luật sư Chu làm đi.”

Lăng Trí lấy một túi giấy da trâu màu vàng từ trong túi xách màu đen ra. Ông từ từ mở túi giấy ra. Lăng Vi nói: “Chú để ông ta tự xem tài liệu, con số trên đó, chắc chắn có thể dọa ông ta sợ đến nổi ngã nhào nhất!”

Lăng Trí hơi nâng tầm mắt, nhìn Trịnh Minh, ông làm ra vẻ cân nhắc túi giấy da trâu ở trong tay, sau đó tiện tay ném tài liệu lên trên bàn trà.

Ông hất hất cằm, tỏ ý bảo Trịnh Minh tự mở ra xem.

Trịnh Minh liếc mắt nhìn túi tài liệu, rồi lại liếc mắt nhìn Lăng Trí. Trạng thái của người này không còn giống như trước kia nữa... sao ông ta lại đột nhiên lợi hại như vậy?

“...” Trịnh Minh cầm cái túi giấy da trâu đó lên, híp mắt nhìn vào trong miệng túi, Lăng Trí nhìn biểu tình gian trá kia của ông ta, cũng không nhìn được muốn phun ra.

“Chú, bây giờ chú bùng ly trà lên uống, làm ra biểu tình khinh thường, nhìn ông ta bằng nửa con mắt.”

Chương 1212: Lão quỷ đa nghi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Trí nghe cô nói xong, liền bùng ly trà lên, liếc mắt nhìn Trịnh Minh.

Trịnh Minh nhìn về phía Lăng Trí, cái biểu tình này của Lăng Trí làm ông ta muốn đập ông một trận! Trịnh Minh dùng hai ngón tay, lấy tài liệu bên trong ra...

Là hai tờ giấy. Ông ta nhìn lướt qua tờ giấy lớn tờ giấy nhỏ trong tay, kết quả — —

Ông ta trợn to hai mắt!

“270 triệu?! Ông điên rồi hả?!” Trịnh Minh nhìn chăm chăm vào tờ giấy một lúc lâu, sau đó đập tờ giấy lên trên bàn

Mặc dù hai lô đất này rất đáng tiền, nhưng cũng không có giá trị nhiều như vậy!”

Trịnh Minh thầm tính toán trong lòng, ông ta và Vương Vinh Diệu dự trù mua hai lô đất này, bởi vì nó có thể bán được 250 triệu trở lên. Nhưng đó là số tiền bọn họ bán được, chứ không phải là giá tiền bọn họ dự trù mua hai lô đất này!

Nếu bọn họ dùng 270 triệu mua lại hai lô đất này, lại chuyển tay bán đi, vậy bọn họ sẽ không có lãi lời gì!

Lăng Trí cười nói: “Đây là tài liệu tôi mời luật sư chuyên nghiệp đánh giá cho tôi, thấp hơn cái giá tiền này, tôi sẽ không cân nhắc.”

Trịnh Minh thầm mắng trong lòng: “Bây giờ lão già Lăng Trí này cũng học đòi làm gian! Còn học tìm luật sư thẩm định! Cái lão già này!”

Cục tức trong lòng Trịnh Minh dần phình to ra, nhưng ông ta lại không thể biểu hiện quá mức, vừa nãy ông ta chỉ có một suy nghĩ, mình phải mua được hai lô đất xây dựng này...

Nếu khách hàng bình thường nhìn thấy cái giá tiền này, có lẽ bọn họ sẽ kinh ngạc, nhưng tuyệt đối sẽ không thẹn quá hóa giận.

Trịnh Minh bật cười “Ha ha”

Lăng lão đệ... Cái giá tiền này quá cao, ông nhìn xem...”

Ông ta còn chưa nói hết lời, Lăng Trí đã vung tay lên, cắt đứt lời của ông ta — — “Là cái giá này, một đồng tiền cũng không thể thiếu! Ông không mua, sẽ có người khác cướp lấy!”

Lăng Trí cầm tài liệu trên bàn lên, bỏ vào túi, đứng lên nói: “Trịnh lão ca, ông cứ từ từ suy nghĩ đi, tôi có thời gian, nhưng tôi cũng không thiếu khách hàng. Hôm nay chúng ta nói tới đây thôi.”

Trước khi ông đi ra ngoài, Trịnh Minh nói vọng theo: “Lão đệ, trước ông đừng có gấp. Tôi cũng chưa nói là tôi sẽ không mua, nhưng mà... đây là chuyện làm ăn, một mình tôi không thể làm chủ được. Tôi phải trở về thương lượng với đối tác của tôi.”

Lăng Trí nghiêng đầu, khinh thường nhìn ông ta nói

Ông cứ từ từ thương lượng. Nhưng đừng có chờ đến lúc ông thương lượng xong, tôi đã bán xong hai lô đất này rồi.”

Lăng Trí đi ra khỏi quán trà, Trịnh Minh giận đến mức cầm ly trà lên

Bộp” đập xuống đất!

Trịnh Minh trở về tìm Vương Vinh Diệu thương lượng chuyện mua đất, Trịnh Minh hơi sợ hãi nói

Anh rể, hai lô đất này... vốn là của Lăng Vi. Mặc dù người bán đất là Lăng Trí, nhưng... Lăng Vi không thể không biết người muốn mua đất là chúng ta, phải không? Cho dù cô ta không có đầu óc, thì chồng cô ta cũng không phải là nhân vật bình thường... Chúng ta mua đất phải chú ý cẩn thận vào, em lo lắng chuyện trong này sẽ không đơn giản như vậy... Có phải là Diệp Đình thiết kế bẫy rập cho chúng ta nhảy vào hay không?”

Vương Vinh Diệu gật đầu nói

Cái con nhóc Lăng Vi thối tha này! Còn tưởng rằng tôi không biết Sở Minh Y bị người ta bắt đi! Cái đứa con hoang này, còn muốn lừa dối tôi! Nếu cô ta muốn dùng thân phận của Sở Minh Y đến tìm tôi, tôi sẽ "Chăm sóc" cô ta thật tốt!”

Vương Vinh Diệu nghĩ tới chuyện này, liền giận đến nhức đầu.

Trịnh Minh nói

Chúng ta có lá bài tẩy, không sợ cô ta làm ầm ĩ! Chúng ta vẫn nên suy nghĩ chuyện mua đất này đi.”

Vương Vinh Diệu hoàn hồn lại suy nghĩ rồi nói: “Lăng Vi biết cậu là

em rể của tôi... cô ta cũng không thể không biết chuyện Lăng Trí trộm bán đất của cô ta được. Lần trước Chu Vân tìm người đánh Lăng Trí, còn muốn ra tay giết người, sao Lăng Vi có thể không cảnh giác cho được?”

“Đúng vậy...” Trịnh Minh như có điều suy nghĩ nói: “Lần trước chúng ta mua đất, là hành động bất ngờ ngoài dự liệu của bọn họ, kết quả không mua được. Vậy bây giờ bọn họ chắc chắn là có phòng bị.”

Vương Vinh Diệu nói: “Mấy ngày nay tôi vẫn đang suy nghĩ về chuyện này... Nếu cậu cũng nghĩ đến, vậy chúng ta phải càng thêm cẩn thận. Bây giờ cậu đi điều tra ngay xem, Lăng Vi và Diệp Đình có biết chuyện Lăng Trí trộm bán đất của bọn họ hay không.”

“Được.” Trịnh Minh đáp lại, đi ra ngoài.

Trịnh Minh điều tra xong, ông ta háo hức đi tìm Vương Vinh Diệu. Trịnh Minh nói: “Mấy ngày gần đây Diệp Đình đều không ở Giang thành, có lẽ anh ta không có tâm tư để ý đến chuyện này. Xế chiều hôm nay, Lăng Vi và Lăng Trí đi đến thủy cung, bọn họ cãi nhau một trận ở thủy cung... cũng vì chuyện đất đai này.”

Vương Vinh Diệu sắc bén hỏi

Lăng Vi biết Lăng Trí muốn bán đất cho chúng ta?”

Chương 1213: Chuyện vui gì lớn? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trịnh Minh lắc đầu

Cô ta biết Lăng Trí muốn bán mảnh đất của cô ta, nhưng Lăng Trí không nói là muốn bán cho chúng ta. Anh rể, lão già Lăng Trí kia cố tình không nói chúng ta muốn mua đất, nói rõ lão già này vẫn muốn bán đất cho chúng ta.”

“Đừng nghĩ đơn giản như vậy...” Vương Vinh Diệu đa mưu túc trí, ông ta gian trá híp mắt lại

Cậu đi hỏi dò Long gia trước xem, nếu Lăng Trí muốn bán đất, ông ta không thể không liên lạc với Long gia được.”

“Được, em sẽ lập tức đi ngay.”

Trịnh Minh vừa muốn đi ra ngoài, ông ta bỗng quay người lại hỏi Vương Vinh Diệu

Anh rể, thằng nhóc là ở thủy cung còn cả thằng oắt con bé tý kia nữa, đều là người thân của Lăng Vi và Diệp Đình, chúng ta có nên ra tay từ chỗ hai thằng nhóc đó hay không?”

Wương Vinh Diệu trợn mắt nhìn ông ta

Đừng gây thêm rắc rối nữa! Nếu cậu muốn thu thập bọn họ, sau này

sẽ có cơ hội, trong thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này, đừng để cho bọn họ lại nổi lên nghi ngờ!”

“Được, vậy bây giờ em sẽ đi tìm hiểu tin tức của Long gia.”

Trịnh Minh nhờ cháu trai của ông ta, hẹn thiếu gia Long gia ra ngoài, hai người uống rượu ở trong quầy bar. Cháu trai của Trịnh minh bắt đầu huyên thuyên nói chuyện với thiếu gia Long gia.

Hai người uống say trợn mắt nhìn, thằng nhóc này bắt đầu lái nhái, anh ta nói: “Quả thật... hai ngày trước... ông già nhà tôi định mua đất, hình như là muốn mua... mảnh đất bên cạnh cao ốc Tinh Vân... Còn có một lô đất nữa... Hình như là ở khu biệt thự núi Vân Đỉnh?”

Cháu trai Trịnh Tiểu Kiếm của Trịnh Minh hỏi anh ta

Không phải nhà anh mới mua hai lô đất sao? Còn muốn mua nữa?”

Thằng nhóc kia mơ mơ hồ hồ nhìn về phía anh ta, ợ ra hơi rượu

Ai biết đầu lão già đó bị trúng gió gì? Được rồi... không phải là bảo thằng nhóc Long Văn kia đi mua đất sao, ý của ông ta là, muốn để Long Văn làm chuyện gì đó. Anh cũng biết mà, thằng nhóc con Long Văn kia, là do vợ hai sinh ra, nếu ông già nhà tôi mặc kệ nó nữa, thì nó coi như xong rồi.”

Trịnh Tiểu Kiếm hỏi anh ta

Lão già nhà anh để Long Văn mua đất, mà không để các anh mua, các anh cũng chịu sao?”

Thằng nhóc kia mở to hai mắt, nhìn anh ta nói

Anh đúng là thằng đàn... bây giờ ông già nhà tôi mua đất, mới là chia cho mấy anh em chúng tôi! Anh đúng là thằng đàn! Ông ta không cho chúng tôi mua, chúng tôi có thể làm gì? Chẳng lẽ ông ta muốn đuổi chúng tôi đi hả, không dễ vậy đâu!”

Trịnh Tiểu Kiếm cười lạnh, trợn mắt nhìn anh ta, muốn lấy chai rượu đập vào mặt anh ta!

Nhưng Trịnh Tiểu Kiếm nhịn được.

Trịnh Tiểu Kiếm về nhà báo cáo, thuật lại lời nói của thằng nhóc Long gia này lại một lần.

Trịnh Minh và Vương Vinh Diệu bí mật thương lượng với nhau ở trong thư phòng

Anh rể, nếu Long gia thật sự muốn mua đất, vậy chúng ta phải ra tay mua đất trước bọn họ. Nhưng cái giá này không được tốt cho lắm... Anh rể, nếu chúng ta còn muốn mua hai lô đất xây dựng này, lại không thể tự mình ra mặt, vậy chúng ta phải tìm người mua giúp chúng ta.”

Vương Vinh Diệu gật đầu, nói: “Không gấp... cứ để anh suy nghĩ chuyện này cho thật kỹ đã.”

Chương 1214: Chuyện vui gì lớn? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi ở nhà, vào nhà kính tưới nước cho hoa với Lăng Trí

Chú, bây giờ trời ấm lên rồi, chúng ta chuyển những chậu hoa này qua viện dưỡng bệnh đi.”

“Được được, ngày hôm qua chú đã liên lạc với viện trưởng, ông ấy nói, hai ngày nay khí trời rất tốt, có thể chuyển hoa qua. Ngày mai tiểu Tiêu nghỉ, vừa vận bảo nó và tiểu Đông Ni cùng đi chuyển hoa luôn.” Lăng Trí nở nụ cười vui vẻ, ông vất vả nửa năm, cuối cùng cũng đã có thành quả.

Mặc dù quá trình hơi trắc trở, nhưng cuối cùng là hữu kinh vô hiểm(*) đi qua.

(*) Hữu kinh vô hiểm: bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

“Được!” Lăng Vi vui vẻ nói: “Anh tiểu Tiêu và tiểu Đông Ni chắc chắn sẽ rất vui!”

Ngày hôm sau, Lăng Vi và Lăng Trí bận rộn mang hoa đi tặng viện dưỡng bệnh. Trong xe tải trở đầy hoa tặng, tài xế ngâm nga một bài hát cũ: “Hoa dại ven đường... bạn không muốn hái...”

Lăng Trí cười nói

Đây đều là hoa nhà chúng tôi trồng, không phải là hoa dại...”

Tài xế kia “ cười to “Ha ha, đổi một bài khác: “Đóa hoa nhài xinh đẹp...” Lãng Vi thầm nghĩ trong đầu, thằng ngốc Lôi Tuấn này sắp khó giữ được địa vị rồi, có người muốn tranh danh hiệu “Kho chứa bài hát Trung Hoa” với anh ta...

Lúc công nhân di chuyển các chậu hoa xuống, Lãng Trí hỏi Lãng Vi

Lão già Vương Vinh Diệu kia cũng không phải là thứ tốt gì, cháu nhớ phải phòng bị ông ta nhiều vào, nói không chừng, bây giờ ông ta đang cử người theo dõi chúng ta, nhìn xem có phải chúng ta đang thông đồng lừa gạt ông ta hay không.”

Lãng Vi mỉm cười cười đáp lại: “Không có chuyện gì, chú đừng lo lắng, cháu đều đã sắp xếp xong rồi.”

Vương Vinh Diệu nào chỉ theo dõi bọn họ, ngay cả Long gia lão cáo già này cũng cho người đi dò xét! Tuy nhiên... lão cáo già này càng đa nghi, ông ta sẽ vui lấp càng sâu, bởi vì tất cả đều do chính ông ta điều tra được, cuối cùng ông ta thật sự bị lừa, thì đó cũng là do ông ta từng bước từng bước nhảy vào trong hố, ha ha...

Lãng Vi đã sớm tính đến chuyện Vương Vinh Diệu sẽ đi điều tra Long gia, vì vậy trước đó cô đã nhờ Diệp Đình giúp cô nói chuyện làm ăn, đó là để Diệp Đình đi tìm Long gia nói chuyện hợp tác.

Diệp Đình là ai, tổng tài quốc tế Đình Phong!

Anh muốn tìm ai nói chuyện hợp tác, đối phương cũng đều phải nghìn ân vạn tạ! Có thể hợp tác với Diệp Đình, tổ tiên nhà người ta không thiêng chắc chắn sẽ không có cơ hội này! Mặc dù cô khen chồng mình như vậy, hơi không biết xấu hổ tự hào, nhưng Diệp Đình

đã ngạo mạn hò hét muốn làm chuyện này.

Không chỉ khiến Long gia động tâm muốn mua đất của cô, cô còn ném chuyện tiểu Khải mua đất xuống trên đầu Long Văn. Cứ như vậy, Vương Vinh Diệu có đập vỡ đầu ra, cũng không ngờ rằng Long Văn đó là giả.

Lăng Vi ngâm nga điệu nhạc, đi tới viện dưỡng bệnh với Lăng Trí. Có thể làm thành chuyện Vương Vinh Diệu là tốt nhất, không làm được cô cũng không tổn thất gì, dù sao chỉ cần có thể làm cho lão già kia chịu ấm ức, là cô đã rất vui vẻ rồi. Huống chi, không làm được chuyện này, cô vẫn còn hậu chiêu! Vương Vinh dự xe mới không phải muốn đưa ra thị trường sao...

Dù lão già kia đã biết chuyện Sở Minh Y bị bắt đi, nhưng ông ta không nghi ngờ gì về chuyện con chip, ông ta vẫn cho rằng con chip đó là thật. Bởi vì, ngoài Lăng Vi ra, không có bất cứ ai biết được bí ẩn trong con chip này.

Đây mới là con bài cuối cùng của Lăng Vi, cô để lộ chuyện của Sở Minh Y ra cho Vương Vinh Diệu biết, để tránh cho ông ta suy nghĩ bậy bạ, như vậy ông ta mới yên tâm sản xuất xe hơi!

Lúc Diệp Đình trở về từ trong núi, anh mang về một cái nút kim loại. Anh không vội vàng trở về công ty, mà đổi đường tới viện dưỡng bệnh, cùng trồng hoa với Lăng Vi và Lăng Trí. Hôm nay là ngày nghỉ của Lăng Tiêu, anh ta và tiểu Đông Ni cũng ở đây.

Mấy người chia nhau, người đào hố, người bê chậu hoa, người chuyển bầu hoa vào trong hố, lấp đất, tưới nước...

Tiếng cười nói vang vọng khắp khuôn viên viện dưỡng bệnh, bầu không khí cực kỳ hài hòa.

Mấy ông lão bà lão trong viện dưỡng bệnh đều cảm thấy cực kỳ vui vẻ, sau khi những khóm hoa ngọn cỏ được trồng xuống, không gian xung quanh viện dưỡng bệnh đều trở nên tràn đầy sức sống.

Một cụ ông khoảng 80 tuổi, đi bộ cũng run run... còn giúp trồng hoa hả! Làm cả đoàn người vui vẻ... cười như nắc nẻ.

Tiểu Đông Ni cũng vui vẻ theo, Lăng Vi ôm lấy tiểu Đông Ni vào trong ngực. Trước kia, thằng bé chỉ cần nhìn thấy người cười to, hoặc là ầm ĩ, thằng bé cũng bị dọa sợ tránh về phía sau, hôm nay... thằng bé không lẩn tránh, còn cười đùa theo, mặc dù bé còn xấu hổ cúi thấp đầu, nhưng rõ ràng là đã tốt hơn so với trước kia rất nhiều.

Lăng Vi xoa xoa eo nói: “Ai nha... Không làm nổi nữa rồi, mọi người cứ tiếp tục làm đi.” Cô đi đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh, tay cầm nhánh cây, làm bộ hách dịch nói: “Đều làm tốt cho tôi! Ai không làm xong tôi cho người đó nghỉ!”

“Ha ha ha ——” cả đám người đều vui vẻ cười ầm trời...”Lão địa chủ... Tiểu Vi này!”

Lúc này, chuông điện thoại di động của Diệp Đình reo lên, anh nhận... Lăng Vi nhìn thấy anh hơi hóp mắt, cong môi cười.

Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu

Có chuyện vui! Chuyện vui lớn!” Bây giờ cô cực kỳ hiểu Diệp Đình, chỉ cần anh kéo mông xuống, cô cũng biết anh muốn kéo phân có màu gì...

Chương 1215: Tự mang yêu khí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vui vẻ “Xì” ra tiếng, cô bị cái ý nghĩ này của mình, chọc cho... cười phun ra.

Mông gì chứ... phân gì chứ... có tốt không? Nó có ảnh hưởng đến hình tượng không?

Ngàn vạn lần không thể để cho Diệp Đình biết được... khụ!

Cô đang vui vẻ uy nghĩ, Diệp Đình chợt nghiêng đầu ang, nhìn về phía cô

Em cười gì vậy? Lại có ý tưởng xấu gì hả?”

“Không có!” Lăng Vi cây ngay không sợ chết đứng nói!

Diệp Đình cong khóe môi, mỉm cười với cô, mang hàm ý là: “Chỉ bằng em... có thể lừa gạt được anh sao?”

Lăng Vi giả mù sa mưa hóm hỉnh hỏi anh: “Vậy con tiểu hồ ly tinh nào gọi điện thoại cho anh? Anh nuôi tiểu tam từ lúc nào? Nó làm gì khiến anh vui vẻ đến vậy?”

Diệp Đình còn chưa lên tiếng, đã thấy tiểu tam Bạch Phong nhìn về phía cô...

“Ha ha ha — —” Sao hình ảnh này... lại nóng mắt đến vậy! Diệp Đình bao... tiểu tam Bạo phong...

“Fuck! Tôi vừa mới nhìn thấy gian... tình?” Lôi Tuấn chạy tới, anh ta nhìn về phía tiểu Khải, rồi lại nhìn về phía Diệp Đình

Ha ha ha ha ha ha ha — — hai người chung một chỗ với nhau từ lúc nào?” Lôi Tuấn cười lăn ra đến nỗi đặt mông ngồi dưới đất.

“Vút — —” Diệp Đình tiện tay ném cái xẻng trong tay về phía Lôi Tuấn, Lôi Tuấn bị dọa sợ hét thảm “Ngao”, anh ta lăn một vòng ngay tại chỗ... tránh khỏi thảm cảnh nguy hiểm — —

Lôi Tuấn bò dậy, vỗ vỗ trái tim bị kinh sợ

Ôi trời ơi... anh Đình, anh chơi đòn hiểm?”

Diệp Đình liếc nhìn anh ta nói: “Tôi thử thân thủ của cậu, xem cậu có phản ứng kịp hay không!”

ĐM... Lôi Tuấn hừ bằng giọng mũi, anh ta trốn vào góc tường nguyên rủa anh!

Lăng Vi đứng lên, đi tới ôm lấy eo của Diệp Đình

Chồng ơi, vừa rồi ai gọi điện thoại cho anh vậy? Nhìn anh vui vẻ thế này, là có tin tức tốt gì à?”

Bây giờ bụng của cô không nhỏ... cô... vốn muốn vòng tay ôm lấy cổ anh... Kết quả, bị bụng ngăn trở, cô không làm được...

Cô muốn vòng tay ôm lấy eo của anh, lại phát hiện... hai tay ôm không tới... Cuối cùng, cô chỉ có thể nghiêng người, ôm eo anh bằng

một tay...

Cô ngước mắt lên nhìn anh, Diệp Đình đứng ở dưới ánh mặt trời, đúng là đẹp trai không có thiên lý, ánh nắng chiếu vào trên khuôn mặt của anh, thật là... quyến rũ chết người...

Ánh mắt si mê chuyên chú của cô, làm Diệp Đình vô cùng hưởng thụ.

Diệp Đình đưa tay vuốt ve mặt cô, thấp giọng nói: “Cuối tháng này, dòng xe mới của Lan Mị sẽ được đưa ra thị trường, chương trình tiếp thị quảng bá do chúng ta làm có hiệu quả rất tốt. Anh đã sắp xếp thời gian đưa dòng xe mới ra ngoài thị trường là vào đợt nghỉ lễ dài hạn, anh tin tưởng, dòng xe mới này có thể phá vỡ kỷ lục tiêu thụ.”

Lăng Vi nhìn thấy dáng vẻ tự tin của anh, nụ cười như lóe kim quang, trong khoảng khắc, cô chợt cảm giác có rất nhiều tiền giấy từ trên trời rơi xuống, ha ha ha — — xấu hổ quá... nhưng ai bảo bây giờ cô đang thiếu tiền...

Đôi mắt của Lăng Vi sáng lên, cô toét miệng cười vui vẻ, cô trở thành người tham tiền như thế này từ lúc nào?

Diệp Đình nhìn dáng vẻ mê tiền của cô, anh bật cười, nhéo lên chóp mũi của cô nói: “Con mèo hoa nhỏ...”

Chương 1216: Tự mang yêu khí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô thấy tất cả mọi người đều nhìn mình cười.

Lăng Vi lập tức phản ứng, cô chạy đến trước gương soi... cái tên gia hỏa này... tay đầy bùn đất của Diệp Đình... quệt lên đầy mặt cô!

Tên bại hoại này!

Cả đám người vừa cười, vừa làm việc. Hiếm khi có thời gian rảnh rỗi thư giãn thế này, mỗi người bọn họ đều rất hưởng thụ.

Đặc biệt là người bận rộn như Diệp Đình, anh cực kỳ khó có thể trộm nghỉ nửa ngày nghỉ ngơi thư giãn thế này.

Bọn họ trồng hai cây hoa đào nhỏ ở trong viện dưỡng bệnh, còn cả hoa hướng dương, cúc vạn thọ và hoa cẩm chướng.... Lại trồng những chậu hoa nguyệt quý, hoa nhài, hoa giấy và lục thảo trở ở phòng âm nhạc và phòng đọc sách.

Sau khi trồng cây xong, viện dưỡng bệnh vốn ảm đạm u tối, lập tức tràn ngập màu sắc bừng lên sức sống.

Bọn họ đứng giữa vườn hoa, vừa cười vừa nháo...

Lão viện trưởng cực kỳ vui vẻ, ông ta nhìn Lăng Tiêu, vui mừng nói: “Xem ra tiểu Tiêu đã hồi phục lại rất tốt rồi, lúc cậu ấy mới tới, cậu ấy

không dám nói chuyện với ai. Nhìn cậu ấy bây giờ xem, luôn miệng mỉm cười, hòa đồng vừa nói vừa cười với mọi người.”

Đã hơn nửa tháng nay Lăng Tiêu không trở lại đây, khoảng thời gian này, anh ta vẫn luôn ở tại trang viện, bây giờ trở lại, mấy người bạn của anh ta đều vây quanh bên cạnh. Lăng Tiêu đặc biệt mua quà tặng cho bọn họ, còn nói cho bọn họ biết, bây giờ anh ta đã đi làm.

Bọn họ trang hoàng lại viện dưỡng bệnh cực kỳ đẹp mắt, cảnh xuân tươi đẹp bừng bừng sức sống, khiến bất cứ ai nhìn đều cảm thấy thoải mái.

Sau khi ra khỏi viện dưỡng bệnh, Lôi Tuấn và Lăng Vi đi theo Diệp Đình tới công ty. Dòng xe mới sắp được tung ra thị trường, nhưng việc lựa chọn người phát ngôn quảng bá cho xe lại nảy ra chút vấn đề.

Bọn họ vốn đã ký hợp đồng quay quảng cáo với một nữ ngôi sao lớn, kết quả, lúc nữ ngôi sao lớn này đóng phim, vô tình bị trật chân. Nếu đổi lại là quảng cáo khác, cũng có thể tạm chụp, nhưng chiếc ngựa hoang này được Lăng Vi thiết kế theo kiểu dáng mạnh mẽ năng động!

Bộ phận quan trọng nhất trong quảng cáo này là chân! Trật chân, vậy sao được?

Đôi bên thương lượng với nhau cố gắng giải quyết ổn thỏa. Công ty đối phương giới thiệu mấy diễn viên người mẫu trực thuộc công ty bọn họ, nhưng mấy người này đều không thể làm Diệp Đình và những đồng nghiệp khác hài lòng.

Bọn họ yêu cầu người mẫu quay quảng cáo này rất cao, thứ nhất, phải có hình tượng thanh thuần, đôi mắt trong suốt, vừa giống như

tiên nữ, nhưng lại phải mang theo một loại... yêu khí..., rất khó để diễn tả cảm giác đó thành lời.

Ví dụ như Lăng Vi, dáng dấp của cô nhìn rất thanh thuần, đôi mắt như nước, tinh khiết sạch sẽ, khí chất của cô cũng thuần khiết mang theo tiên khí, dù mang khí chất như vậy, nhưng đôi mắt của cô lại là đôi mắt đào hoa, khóe mắt hơi nhếch lên, mang điểm nghịch ngợm... đặc điểm đó rất khó có được, và đấy cũng chính là hiệu quả mà bọn họ mong muốn.

Nhưng bây giờ bụng của Lăng Vi đã rất lớn, không thích hợp để quay quảng cáo này, bởi vì trong cả quá trình quay đoạn quảng cáo này, đều phải lặp đi lặp lại những động tác chạy, nhảy, vượt chướng ngại vật, cuối cùng còn phải treo dây treo.

Nếu cứ theo y nguyên khuôn mẫu của Lăng Vi, chắc chắn sẽ không thể nào tìm được ai, cô muốn lên thử, nhưng Diệp Đình ngăn cản không cho! Con hổ lớn này không đồng ý, vậy ai dám nói đồng ý.

Trưởng thư ký Catherine của Diệp Đình cầm một xấp ảnh đi vào

Tổng tài, đây là ảnh của tất cả các nghệ sỹ trực thuộc công ty giải trí AX.”

Kiệt Sâm nhận lấy xấp ảnh, đặt trước bàn làm việc của Diệp Đình, Diệp Đình lật lật mấy bức ảnh, rồi ném ảnh qua một bên.

Thành thật mà nói, không có một bức ảnh nào khiến anh để tâm!

Diệp Đình nhìn Lăng Vi, bất đắc dĩ mỉm cười, không một người phụ nữ nào trong xấp ảnh này, có thể đuổi kịp được vợ anh.

Lăng Vi cũng đi tới, lật xem ảnh. Mấy người phụ nữ trong ảnh, không

trang điểm quá đậm thì giải phẫu thẩm mỹ làm mất hết nét đặc sắc riêng của mình.

Cô lật từng bức ảnh lên xem... Quả thật không chọn được người bọn họ mong muốn.

Lôi Tuấn ở bên cạnh trêu ghẹo nói: “Chị dâu, nếu không chị tự mình ra trận đi!”

Lăng Vi chỉ chỉ vào bụng mình, nói: “Anh có thể biến bụng tôi trở về như cũ, là tôi có thể tự mình ra trận!”

Lôi Tuấn cười lắc đầu

Cái này thì chị tìm sai người rồi... Ai làm bụng của chị lớn, chị cứ tìm người đó... chứ cái này em không làm được, ha ha ha — — “

“Hừ — —” Một ánh mắt sắc như dao bắn về phía Lôi Tuấn, Lôi Tuấn cười nịnh hót, sau đó lại nói: “Nếu không, chúng ta đến trường đại học chọn... sinh viên đi, bọn họ khá là tự nhiên, không giống với mấy ngôi sao này, trước khi xuất đạo đã phải chinh cả người mình hết một lượt rồi.”

Lăng Vi chột “A” lên

Em nghĩ tới một người!”

Chương 1217: Từ từ... Chờ đợi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Người nào?” Lôi Tuấn gấp gáp hỏi.

Lăng Vi vội vàng lục trong điện thoại di động! Vừa tìm, vừa nói: “Em nhớ đến một cô gái!” Cô ngẩng đầu suy nghĩ lại, cô nhớ Giang Quân đã gửi cho cô một bức ảnh, anh Quân còn nói, đó là bạn gái của anh ta — —

Lúc ấy, anh Quân đứng ở trong sân trường đại học chụp bức ảnh đó, cô gái kia mặc bộ váy trắng thuần, ngồi ở trên ghế dài, dưới ánh nắng... len lỏi qua tán cây, cô ta cầm một quyển sách, biểu tình điềm đạm, an tĩnh ngồi đọc sách...

Bức ảnh này đã để lại cho cô ấn tượng đặc biệt sâu sắc!

Bởi vì, khí chất tươi mới của cô gái đó cực kỳ hấp dẫn người khác. Với lại, cộng thêm nắng chiều rực rỡ, lại càng làm nổi bật sức cuốn hút của cô gái đó.

Lăng Vi tiếp tục tìm trong điện thoại di động, vừa tìm vừa nóng lòng nói

“Đi đâu rồi? Đi đâu rồi?”

Cô gấp gáp tìm kiếm — — “A! Tìm được rồi!”

Cô mở bức ảnh ra, cẩn thận nhìn thật kỹ

Quá tuyệt vời!” Giống y chang với ấn tượng của cô, không khác gì cả!

Lôi Tuấn chụm đầu lại

Cho em nhìn với — — chị dâu! Xem ai có thể khiến chị kích động nào!”

Kiệt Sâm và Catherine cũng đến xem.

“Khụ — —” Diệp Đình hắng giọng, mấy người kia lại lui về vị trí cũ của mình. Lăng Vi không nhịn được cười, động tác của ba người này nhanh ghê... bọn họ sợ Diệp Đình đến vậy sao?

Cô tiện tay gửi bức ảnh vào máy vi tính, Diệp Đình in bức ảnh này ra.

Năm người trong phòng làm việc cùng xem.

“Oh — —” kiệt Sâm nói: “Xinh đẹp!” anh ta... thích cô gái này rồi đấy!

Lăng Vi đột nhiên nói: “Đừng đánh chủ ý lên người cô gái này! Cô ta là chị dâu tương lai của tôi đấy.”

Diệp Đình biết đây là bức ảnh Giang Quân gửi tới, nhưng lấy hiểu biết của anh với Giang Quân, lý do chủ yếu anh ta gửi bức ảnh này tới, là để tránh tiểu Vi cảm thấy gánh nặng trong lòng?

Nếu nói cô gái này và Giang Quân có quan hệ như thế nào đó, thì anh không quá tin tưởng.

Lăng Vi hỏi bọn họ: “Như thế nào? Khí chất của cô gái này được đấy

chứ? Chúng ta có nên hẹn thử cô gái này một lần hay không?”

Kiệt Sâm nói: “Cô gái này không học ở học viện điện ảnh, không biết cô ta có nguyện ý đi quay quảng cáo không?”

Lôi Tuấn nói: “Gọi điện thoại hỏi thì chẳng phải sẽ biết sao, lỡ như người ta nguyện ý thì sao? Nếu đổi lại là tôi, tôi chắc chắn sẽ nguyện ý...”

Lăng Vi mỉm cười đăm anh ta một nhát

Cậu nguyện ý nhưng người quay quảng cáo lại không muốn dùng anh, vì mặt anh quá đen! Người ta phải chát lên mặt anh bao nhiêu tấn phấn, phải dùng đèn công suất chiếu sáng bao nhiêu, mới có thể làm cho mặt anh sáng lên.”

“...” Lôi Tuấn che mặt

Làn da của em quyến rũ như thỏi soocola ngọt ngào vậy, bao nhiêu người đàn ông hâm mộ còn không được đâu, chị dâu hiểu gì chứ...”

Lăng Vi tiếp tục trêu ghẹo anh ta

Tôi mới chỉ nghe nói cơ bụng tám khối sô cô la (ý là cơ bụng tám múi á) làm cho người ta hâm mộ, chứ chưa từng nghe thấy... làn da sô cô la làm cho người ta hâm mộ.”

Lôi Tuấn nóng nảy nói

Em cũng có cơ bụng sô cô la! Không tin chị cứ hỏi vợ em đi!”

“...” Kiệt Sâm nhìn trần nhà.

Catherine giả vờ xem ảnh.

Diệp Đình nói: “Gọi điện thoại hẹn cô gái kia đi.”

Chương 1218: Từ từ... Chờ đợi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi vội vàng gọi điện thoại cho Giang Quân, Giang Quân bị cô hỏi đến sững sốt

Cô gái nào?” Sau khi hỏi xong, anh ta mới phản ứng lại

À... Được, để anh hỏi cô ấy...”

Giang Quân cúp điện thoại, trầm nghĩ trong đầu... mình đi đâu tìm cô gái đó đây?

Ngày hôm đó, anh giúp đỡ cô gái đó một chuyện... Sau đó, bọn họ cũng không gặp lại nhau nữa, bây giờ Lăng Vi đột nhiên hỏi xin anh ta số điện thoại của cô gái đó... anh ta phải đi đâu tìm cô gái đó đây?

Giang Quân suy nghĩ, lần trước bọn họ gặp nhau ở sân trường đại học, nếu không... anh ta thử qua trường đó thử vận may xem thế nào?

Anh ta cảm thấy nhức đầu... sao mình lại tự đào một cái hố sâu cho mình như vậy?

Anh ta vốn định nói với Lăng Vi... anh ta và cô gái kia không thích hợp, sau đó không liên lạc với nhau nữa. Nhưng lời đến khóe miệng, anh ta lại không nói ra được... anh ta nghĩ, tiểu Vi muốn tìm cô gái đó như vậy, anh ta vẫn nên giúp cô đi tìm thì hơn...

Giang Quân xin nghỉ nửa này, đi tới trường đại học đó.

Hôm đó, anh ta ra khỏi phòng bệnh của Lăng Vi, hoảng hoảng hốt hốt đi lạc vào khuôn viên trường này, là cô gái đó giúp đỡ anh ta, theo lý anh ta nên cảm ơn cô gái đó, nhưng sau đó vì quá bận rộn... anh ta đã ném chuyện này ra sau óc.

Giang Quân tìm được cái ghế dài kia, anh ta sửa sang lại chiếc áo khoác dài màu xám tro của mình, ngồi xuống trên ghế dài. Chạng vạng tối tháng tư, vẫn còn hơi lạnh. Cũng may, ánh tà dương vẫn còn dư lại hơi ấm. Khiến anh ta ngồi trong gió lạnh, cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Chẳng qua là hơi cô đơn...

Thời gian này, là thời gian sinh viên tan học, anh ta ngồi ở trên ghế dài, nhìn từng khuôn mặt không buồn không lo vui vẻ đi thoáng qua trước mắt anh ta.

Chỗ ngồi hiện tại của anh ta cách phòng học rất gần, vì vậy, chỉ cần cô gái kia đi ra sân trường, là chắc chắn có thể nhìn thấy anh ta.

Nhưng con gái nhà người ta... còn có thể nhớ anh ta không? Mặc dù anh ta chụp ảnh người ta, nhưng anh ta cũng quét mắt xù nó mặt người ta rồi...

Giang Quân ngồi chờ ở trên ghế dài đến khoảng sáu giờ chiều, vẫn không nhìn thấy cô gái đó. Mặt trời đã hoàn toàn ẩn vào đường chân trời, sắc trời dần dần tối.

Anh ta vẫn không có ý định đi. Mặc dù, đã rất đói, nhưng anh ta vẫn còn kiên trì. Anh ta không dễ dàng xin nghỉ được một lần, hôm nay

không chờ được cô gái này, ngày mai cũng chưa chắc đã có thời gian đến đây.

Giang Quân ngồi cứng đờ ở trên ghế dài, chân cũng đã tê rần. Anh ta đứng lên chạy một vòng, lại ôm áo khoác dài ngồi xuống.

Anh ta cảm thấy mình hơi buồn cười, thằng đàn ông hai mươi mấy tuổi đầu rồi, còn giống như thằng nhóc đầu để chỏm, ngồi ở đây chờ...

Anh ta trực tiếp cầm ảnh đi đến phòng giáo vụ hỏi không được sao? Nhưng lại cảm thấy cách đó không được lịch sự cho lắm.

Anh ta quyết định chờ thêm một lát nữa, nếu đợi thêm không thấy, anh ta sẽ mang ảnh đi hỏi.

Anh ta ngồi đây hai tiếng đồng hồ, trong đầu vẫn đang suy nghĩ: Nếu cô gái đó đi ngang qua nơi này, phát hiện ra anh ta đang ngồi ở chỗ này... Sau đó, cô ta bước chậm đi về phía anh ta... rồi mỉm cười nói với anh ta: “Tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hình ảnh này cũng cực kỳ đẹp. Giang quân tự giễu nói: “Ai nói mình không lãng mạn? Không phải là mình cũng có tế bào lãng mạn hay sao?”

Anh ta đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy có một cô gái nhẹ giọng nói ở sau lưng: “Xin hỏi, anh là cảnh sát Giam phải không? Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi, tôi vẫn còn lưu ảnh của anh ở trong điện thoại di động.”

Vành tai của Giang Quân nóng lên, anh ta từ từ quay đầu lại nhìn về phía cô gái kia, anh ta mỉm cười, trong lòng thầm nói: “Tôi đã đợi cô lâu lắm rồi.”

Giang Quân đứng lên, nói với cô gái đó: “Đúng vậy, hôm nay tôi đến vì bức ảnh đó đây.”

Cô gái đó mặc áo khoác dài màu be, vạt áo bay bay trong gió lạnh, cô ta cười nói: “Tôi hơi đói, chúng ta đi ăn cơm trước rồi hãy nói.”

Giang Quân ngửi thấy mùi thơm của thức ăn... Kết quả, anh ta vừa mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm mơ...

Ngày hôm qua anh ta không đợi được người, về đến nhà vẫn còn suy nghĩ chuyện này... Không ngờ rằng, nằm mơ còn mơ thấy người ta... Nhưng mùi thơm này từ đâu bốc ra vậy? Anh ta đi ra ban công, nhìn sang phòng trọ cách vách.

Mùi thơm này bay ra từ căn phòng cách vách.

Phòng cách vách mới đổi khách trọ, là người thuê nhà mới dọn đến mấy ngày trước, cũng không biết người này có phải là đầu bếp khách sạn năm sao hay không... Nấu ăn cực kỳ giỏi... Mỗi lần đều đánh thức anh ta bằng đồ ăn.

Chiên trứng, còn có thể chiên thơm đến vậy, đúng là không có thiên lý mà!

Chương 1219: Trữ Hạ xinh đẹp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang Quân buồn bực... Trong nhà anh, cái gì cũng không có... Anh muốn nấu gì ăn cũng không có cách nào...

Không có so sánh, sẽ không có tổn thương! Đáng thương...

Giang Quân bụng đói kêu vang chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo, đi làm.

Bữa sáng của anh... Trên cơ bản đều là giải quyết ở trên đường.

Anh vừa muốn xoay người, đột nhiên nhìn thấy ở ban công cách vách có một cô gái bước ra... Cô gái này mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, quần dài màu trắng bó sát người, cô buộc tóc đuôi ngựa, trong tay cầm hai mảnh vỏ trứng, hiển nhiên là ra ban công vứt rác.

Giang Quân nhìn thấy cô, giống như tiến vào giấc mộng của mình, ánh mắt anh sáng bừng, lập tức nhìn chăm chăm cô. Đạp phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công). Là cô — —

Cô gái đó cũng nhìn thấy trên ban công cách vách có một người đang đứng, cô lập tức nhìn qua chỗ anh. “A...” Cô gái đó đột nhiên nhìn thẳng vào anh, gương mặt tươi cười ửng đỏ, cũng không biết vì sao, cô đột nhiên lại rời khỏi ban công.

Hình như là thẹn thùng, chạy trốn, lại hình như là hoảng sợ.

Kim giây nhảy đến số 21, cô gái đó lại từ phòng bếp đi tới, cô đầu tiên là nghiêng nửa người nhìn sang ban công của Giang Quân bên này, phát hiện anh còn đứng đó...

Cô lập tức không biết làm gì. Trong tay còn cầm vỏ trứng... Hình như ngại đi tới, nhưng cũng muốn vứt rác...

Ban công nhà Giang Quân không phải loại khép kín, chỉ là một lan can nhỏ vây quanh. Cách vách cũng vậy, hai người đứng trong, mắt to trừng mắt nhỏ, lập tức thấy hơi ngốc nghếch...

Giang Quân đột nhiên mở miệng hỏi cô: “Cô không nhớ ra tôi à? Lúc ở trường học các cô, tôi nhờ cô chụp ảnh ấy.”

Cô bé kia cười đến mặt đỏ bừng, cô tuy biết người ở cách vách, nhưng căn bản không thấy rõ mặt anh. Nghe anh hỏi như vậy, cô mới khé chớp chớp mắt, nhìn qua hướng anh.

Giang Quân mặt cũng chưa rửa... Tóc ngắn sát đầu còn dựng lên một dúm, cô gái đó lập tức vui vẻ: “Tôi nhận ra anh.” Nhưng là... cái tạo hình tùy tính hôm nay tuy rằng cũng đẹp trai, nhưng không thể so với lần trước anh tuần tiêu sái như vậy...

Giang Quân đột nhiên phản ứng lại, anh còn chưa rửa mặt, râu cũng chưa cạo... Lập tức đỏ mặt. Anh vội vàng xoay người trở về, mới vừa đi hai bước, đột nhiên lại quay đầu lại, nhìn cô gái kia nói: “Ảnh của cô tôi còn chưa trả lại, ngày đó, tôi còn chưa kịp nói cảm ơn cô cô đã đi rồi. Tôi còn có một việc quan trọng muốn nói với cô, trưa nay chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm?”

“A, được...” Cô gái đó đỏ mặt, đi đến bên cạnh lan can, cô lấy từ túi

quần ra di động của mình đưa cho anh: “Anh lưu số lại, tan học tôi gọi điện thoại cho anh.”

Giang Quân cũng đi đến cạnh lan can, anh vươn tay nhận lấy di động của cô, nhiệt độ trên đó còn ấm... Cô gái này, phòng bị tâm cũng quá kém đi? Cứ như vậy đưa di động cho một “ngườ đàn ông xa lạ”? Lỡ như anh là người xấu thì sao?

Cô gái đó dường như nhìn ra suy nghĩ của anh, đột nhiên khẽ cười, cô lấy tay che miệng, nói: “Tôi biết anh là cảnh sát, hơn nữa, anh còn ở cách vách nhà tôi, anh không chạy được!”

Chương 1220: Trữ Hạ xinh đẹp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang Quân quần bách, đầu anh chắc chắn bị cửa đụng rồi... Đường đường là cảnh sát trinh thám, khả năng quan sát, phán đoán, tự hỏi đột nhiên bị cầu ăn hết rồi, không nghĩ được gì hết.

Anh cầm di động của cô, ấn dãy số của mình, lưu lại... Trong di động cô đã lưu số anh.

Anh trả di động về, chợt nghe phía sau cô gái đó có một người đàn ông gọi: “Bữa sáng xong rồi? Nói chuyện với ai vậy?”

Cô gái đó đỏ mặt, xấu hổ đút di động vào túi, tay kia của cô vẫn còn cầm vỏ trứng, vội vàng lên tiếng: “Được rồi, mau ăn đi, lát nữa anh còn phải đi làm, đừng đi muộn.”

“Vậy chúng ta trưa nay gặp: “ Cô gái đó nghiêng đầu, nhìn Giang Quân tươi cười. Vỏ trứng cuối cùng cũng rời tay, bị cô ném vào thùng rác.

Giang Quân nhìn thấy cô vui vẻ xoay người rời khỏi ban công...

Giang Quân yên lặng xoay người đi tắm rửa. Ngày hôm qua vì xin nghỉ nửa ngày, hôm nay anh cực kỳ bận, bữa sáng cũng không ăn, trực tiếp nhịn đến trưa, nhưng... Trưa rồi cũng không đợi được điện thoại.

Anh không lưu số cô gái kia, muốn gọi điện thoại đến hỏi cũng không được.

Chờ buổi tối về nhà rồi nói sau...

Anh đói bụng một ngày, công việc quá bận... Ngay cả thời gian gặm bánh mì cũng không có. Tăng ca đến mười giờ, anh xuống tiểu siêu thị dưới nhà mua hai gói mì, lên lầu, vào bếp.

Anh mở cửa ban công, đi đến ban công, chống lên lan can ngó sang nhà bên, nhà cô gái kia không sáng đèn... Anh nhìn đồng hồ, mười giờ mười lăm phút, cô không về? Hay đi ngủ rồi?

Giang Quân vừa muốn quay về, đột nhiên nghe được cách vách có tiếng bước chân: “Lẹp xẹp” chạy ra. Cô gái đó xoa tóc dài, mặc áo ngủ hình con gấu... Cô xin lỗi cười cười với anh, vội vã nói: “Thật xin lỗi... Sáng nay anh trai tôi cầm nhầm di động... Anh ấy cầm di động của tôi, trưa nay tôi không liên lạc với anh được. Tôi vốn định... gọi điện thoại cho anh ấy bảo anh ấy nhắn lại số anh cho tôi, nhưng sáng nay sau khi anh trả điện thoại tôi còn chưa kịp lưu tên, ta còn chưa kịp tồn tên (1)... Số điện thoại chưa lưu tên trong máy tôi không ít... Anh trai tôi tính tình không tốt, anh ấy không chịu tìm giúp. Thật xin lỗi... Anh ấy bây giờ vẫn chưa tan ca, tôi nghĩ chờ anh về sẽ giải thích với anh, không ngờ anh cũng về muộn như vậy.”

Giang Quân đột nhiên nở nụ cười: “Không có việc gì...”

Anh và cô gái này thật ra cũng không tính là quen biết gì... Cô ấy giải thích cho anh... Thật sự ấm lòng.

Giang Quân nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười tràn đầy xin lỗi của cô, đột nhiên cảm giác rất đói, rất đói... Đói đến dạ dày cồn cào.

Giang Quân nói: “Cô cho tôi biết số cô đi... Không thì giờ tôi đọc lại số tôi cho cô.” Giang Quân nói với cô, em gái và em rể tôi muốn chụp quảng cáo nhưng vẫn không tìm được người thích hợp... Bọn họ thấy ảnh của cô, cảm thấy hình tượng của cô rất hợp, muốn mời cô thử xem có được hay không.

Giang Quân nói xong, lập tức muốn tát cho mình hai bạt tai... Anh nói lời này sao lại cảm thấy... Giống lừa đảo vậy nhỉ... Vừa mở miệng, chính là mấy lời không tin nổi được này...

Anh và cô gái này cũng đâu có quen thân gì, ngay cả quen biết cũng không tính, ngay cả người ta tên là gì cũng không biết...

Giang Quân thật muốn đập chết mình!

Sáng nay anh không rửa mặt, buổi tối lại là phong trần mệt mỏi, bụng đói kêu vang. Còn giống mấy tên lưu manh... Há miệng ra chính là muốn mời người ta chụp quảng cáo.

Với ấn tượng này, anh trai nhà bên chắc biến thành bố già rồi?

Cô gái kia lại nở nụ cười, nói: “Có thể, anh đề cử nhất định không tệ. Nhưng tôi hơi ngại ngùng chút... Nếu anh chịu đi cùng, tôi đại khái... Có thể thử.”

Đầu Giang Quân lập tức như bị thứ gì đập trúng...

Anh lung lay, nhìn chằm chằm cô, thật muốn hỏi cô: “Sao đề cử của tôi sẽ không tệ? Cô hiểu tôi được bao nhiêu? Cho dù tôi là cảnh sát... Cũng không nhất định nhân phẩm đáng tin!”

Cô gái kia đã giao số điện thoại cho anh, nhưng anh cơ bản không nghe được...

Chỉ nghe cô nói: “Tôi là Trữ Hạ.”

Chương 1221: Lúc này mới gọi là duyên phận.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong đầu Giang Quân lập tức bay ra ra một đoạn nhạc: “Ngày hè yên ả, bầu trời đầy ánh sao... Trong lòng có chút nhớ mong, nhớ gương mặt em...”

Lúc này, cách vách truyền đến tiếng mở cửa: “Hạ Hạ! Đang ngủ à? Đói chết anh, mau lấy cơm cho anh ăn...”

Trữ Hạ cười với Giang Quân, nói: “Đây là nhà anh tôi thuê, bình thường tôi không hay qua đây. Nhưng lo lắng anh ấy bận không ăn uống đầy đủ, tôi sẽ bớt thời gian tới đây nấu cơm cho anh ấy.”

Giang Quân gật gật đầu, thật muốn nói...”Tôi cũng muốn có... một em gái như cô, tôi cũng đang đói này...”

Trữ Hạ chạy về phòng bếp, Giang Quân lại ngửi thấy mùi đồ ăn. Hiển nhiên có thịt xào tỏi, gà Kung Pao (gà cung bảo)... Anh nhìn đói, về phòng bếp nhà mình úp mì...

Còn gà Cung Bảo chắc bên mình cũng nhiều người biết rồi.

Anh vừa yên lặng pha mì, vừa gọi điện thoại cho Lăng Vi, điện thoại vừa ấn xong, đột nhiên nghĩ giờ cô đang mang thai, hơn mười giờ chắc là ngủ rồi?

Vội cúp máy, gọi cho Diệp Đình. Nhưng còn chưa kịp bấm số,

chuông điện thoại của anh vang, là Tiểu Vi gọi lại cho anh.

“Anh!” Lãng Vi thanh âm giòn vang, tâm tình Giang Quân lập tức tốt hơn: “Khuya như vậy còn chưa ngủ?”

“Vâng, đang dưỡng thai... Ha ha ha...” Lãng Vi cười ha ha, nói: “Đại bảo nhị bảo đáng thương nhà em, lão cha bọn nó cho nó nghe bản tin tài chính kinh tế kìa...”

Giang Quân phì cười.

Lãng Vi cũng cười: “Đúng là... Có ông ba làm thương nhân thật là tốt chỗ! Hừ, người ta dưỡng thai nghe nhạc, bọn nó dưỡng thai nghe tin tức tài chính kinh tế...”

Lãng Vi còn nói: “Anh không biết đâu, Diệp Đình ngày nào lúc nào cũng lên cơn... Ngày nào cũng giảng thị trường chứng khoán, đầu tư các thứ cho con nghe... Em nói với anh ấy, lúc hai đứa bé sinh ra kiểu gì mắt cũng xoay tròn hình nhang muỗi...”

Giang Quân cũng cười. Hai người hàn huyên một lát, Giang Quân nói với cô: “Người bạn kia của anh đồng ý thử rồi. Hai đứa lúc nào có thời gian rảnh, anh sắp xếp qua đó.”

Lãng Vi vui vẻ kêu lên: “A? Người bạn kia của anh đúng là đủ sáng khoái! Bên bọn em lúc nào cũng được, bao giờ các anh tới gọi điện cho em là được.”

“Được: “ Giang Quân lại dặn cô sớm nghỉ ngơi một chút, lúc này mới cúp điện thoại.

Anh nhấn nút kết thúc cuộc gọi, phát hiện di động có mấy tin nhắn gửi tới...

Anh mở ra nhìn, là cô gái nhà bên gửi tới: “Đây là số di động của tôi, anh lưu lại nhé. Tôi là Trữ Hạ.”

“Đúng rồi, vừa rồi quên hỏi, anh chắc bề bộn nhiều việc lắm nhỉ?”

“Tôi mới nhớ ra, anh muện như vậy mới tan tầm... Hẳn là có rất nhiều vụ án phải phá đi?”

“Nếu anh không tiện, tôi có thể bảo anh trai tôi đi cùng.”

...

Sau đó không còn gì nữa. Giang Quân nhìn mì trong nồi, ùng ục ùng ục sôi nổ tan bọt nước... Lại thấy cô gửi tới một tin: “Tôi nghĩ thấy mùi mì ăn liền... Anh sẽ không... Vất vả cả ngày cũng chỉ ăn mì ăn liền chứ?”

“...”

Giang Quân tắt bếp, trả lời cô: “Tôi cũng không biết nấu nướng món khác.”

Cô gửi tin nhắn lại: “Anh có Weibo không? Weibo của tôi chính là số điện thoại di động, anh add tôi đi.”

“...”

Giang Quân cảm thấy hơi nóng, anh cởi một nút áo sơ mi, di động của anh căn bản không có Weibo. Anh ngồi xuống ghế dựa, loay hoay nửa ngày, lại tải Weibo xuống, sau đó dùng số di động của mình đăng kí một tài khoản.

Chương 1222: Lúc này mới gọi là duyên phận.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, anh phát hiện... Má, anh không biết thêm bạn!

Giang Quân cảm giác mình cứ như người từ sao Hỏa tới, anh quá bận, đâu có thời gian nghịch thứ này... Nhưng Trương Tư Minh hình như hay phát lì xì trên Weibo, anh gọi điện thoại qua hỏi.

Trương Tư Minh hung hăng cười nhạo anh, sau đó dạy anh thêm bạn như thế nào...

Cuối cùng cũng thêm cô ấy làm bạn bè... Cô ấy gửi tin nhắn tới trước, (mặt cười)...

“A, anh đăng ký tài khoản mới à... Tường nhà anh không có gì cả.”

Giang Quân “...” Vậy mà bị phát hiện... Cái phần mềm này thật là, sao không có tí tính bảo mật nào vậy?

Cô ấy còn nói: “Anh đến WeChat của tôi xem đi, cam đoan khiến anh chảy nước miếng.”

Giang Quân “...” Tay anh run run, chảy nước miếng?

Anh tìm nửa ngày, ần ần một cái, may mà, anh chỉ có một người bạn... Có gốc cũng tìm ra WeChat của cô.

Anh vào Weibo, chỉ thấy tất cả đều là đồ ăn ngon!

Đau cả mắt!

Giang Quân đang đói nha...

Anh muốn khóc, thật sự... Anh nhìn đồ ăn cô đăng, yên lặng nhai mì ăn liền...

Cô ấy gửi tin nhắn tới: “Anh muốn ăn cùng không? Tôi nói với anh trai rồi, anh ấy mời anh sang ăn cùng.”

Giang Quân thiếu chút nữa đánh rơi di động xuống bát mì.

Anh vội vàng trả lời nói: “Quấy rầy hai người thật ngại quá, tôi là Giang Quân.” Vốn, anh muốn nói: Muộn rồi, tôi không tiện quấy rầy... Nhưng mà tay lại nhanh hơn não!

Chủ yếu là... Anh rất đói được không...

Anh nghe thấy tiếng nhà bên cạnh mở cửa, Giang Quân do dự, ra khỏi nhà.

Cô ấy đang mở cửa, ngoắc anh: “Mau tới. Dù sao cũng chỉ thêm một đôi đũa một cái bát thôi, anh trai tôi muốn hỏi anh chuyện chụp quảng cáo.”

Giang Quân trầm ổn gật đầu, vội bước qua, đi vào nhà anh trai cô.

Trong nhà khá sạch sẽ, cũng giống nhà anh, không có mấy gia cụ...

Anh trai cô ở phía đông, cô ở phía tây. Cách phòng anh chỉ một bức tường.

Anh trai Trữ Hạ tên là Trữ Viễn, là một người rất đẹp trai, khá nhiệt tình, cũng khá thoải mái. Trữ Hạ mời Giang Quân tới, bảo anh ngồi xuống ăn cơm.

Trữ Viễn bảo Trữ Hạ quay về phòng ngủ. Hai người nhìn cô quay về phòng ngủ. Trữ Viễn hỏi Giang Quân: “Công ty của bạn anh tên là gì?”

Xem ra, anh vẫn lo lắng em gái bị mắc lừa.

Giang Quân muốn nói là “Laroe”, ông chủ là tổng giám đốc Đinh Phong Quốc Tế Diệp Đình... Nhưng nếu nói ra lời này, phỏng chừng... anh cô sẽ lấy nồi cơm đập thẳng vào đầu anh.

Giang Quân rối rắm một lát, nói: “Là một công ty khá danh tiếng, ngày mai tôi bảo bọn họ đem tư liệu của công ty gửi cho anh xem.”

“Được.” Trữ Viễn gật đầu, lại hỏi: “Anh và em gái tôi... Quen biết thế nào vậy?”

Giang Quân nói chi tiết: “Năm trước tôi đến trường học của cô ấy, nhờ cô ấy giúp tôi một việc. Khi đó, tôi chụp ảnh cô ấy, nhờ cô ấy giả làm bạn gái tôi... Sau đó chúng tôi đều quên đi chuyện này. Em gái tôi gần đây đúng lúc muốn chụp quảng cáo, lại nhớ tới tấm hình của cô ấy, hôm qua tôi tới trường tìm Trữ Hạ, kết quả không tìm thấy... Ai ngờ sáng nay đột nhiên ở ban công thấy cô ấy.”

Trữ Viễn gật đầu, không khác lời em gái mình nói mấy.

Hai người vừa ăn cơm vừa tán gẫu, Giang Quân hỏi anh: “Anh làm việc ở đâu?” Trữ Viễn nói: “Tôi làm ở công ty trò chơi Dt, dân kỹ thuật.”

Giang Quân đột nhiên “cạch”: “Dt... Công ty đó hình như là chi nhánh công ty của em rể tôi, bọn họ gần đây đang phát triển một game tên là ‘kẻ xâm nhập’, là cái biên dựa theo một bộ truyện tranh, đúng không?”

“Đúng vậy!” Trữ Viễn tròn mắt, nhìn Giang Quân: “Ông chủ chúng tôi là em rể anh?”

Trữ Viễn gấp hai cái cọng hoa tỏi, bỏ vào miệng, đột nhiên nở nụ cười hỏi: “Ông chủ nào trong công ty tôi là em rể anh vậy?” Cổ đông công ty bọn họ khá nhiều...

Giang Quân nghĩ thầm, vẫn là chờ ngày mai... Chính anh xem tư liệu đi...

Chương 1223: Tin tưởng vô hình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn là hai người xa lạ cùng ăn cơm với nhau hẳn nên thật lúng túng.... NHất là, Giang Quân không giỏi nói chuyện phiếm. Ai lại nghĩ tới.... bữa cơm này vẫn là ăn rất tốt.

Có thể là.... quá đói sao?

Giang quân ăn Ninh Hạ xào tỏi, thịt xào và Bảo Kê Đinh, trong lòng thật cảm động.... tấm lòng của hai anh em này thật hiền lành, đổi lại là người khác, tuyệt đối sẽ không mời một người xa lạ là anh ăn cơm.

Cũng có thể, anh cho người ta cảm giác được anh là một người rất chính nghĩa? Cho nên người ta không có lòng phòng bị đối với anh?

Giang quân cơm nước xong chủ động yêu cầu rửa chén. anh đã ăn không một bữa, dù sao cũng phải làm chút việc cho người ta chứ? Nếu không... không còn mặt mũi...

Ninh Viễn không phản đối, cũng không xem anh là khách, dù sao anh ghét rửa chén nhất, ai thích rửa thì người đó rửa! anh phải dọn dẹp trở về phòng tắm rồi ngủ.

Giang Quân cầm chén bỏ vào bồn, vừa mới mở vòi nước, liền nghe thấy tiếng mở cửa của phòng Ninh Hạ, Ninh Hạ đi ra nói lớn về phía phòng Ninh Viễn: “Anh! Anh có biết xấu hổ không? Người ta là

khách... anh còn để cho người ta rửa chén sao?”

Giọng của Ninh Viễn truyền tới: “Là chính anh ta chủ động muốn rửa chén... người ta có yêu cầu này, anh cũng không thể nào không thỏa mãn người ta nha... Hơn nữa, không phải lúc em mời anh ta ăn cơm đã nói Giang Quân không phải là người ngoài sao.... anh cũng không có xem anh ta là người ngoài nha...”

“Trời đất ơi....” Quả thật là một kẻ chuyên hố em gái mình 20 năm!

Ninh Hạ thật muốn bóp chết anh! Những lời này đúng là cô đã nói với anh mình, nhưng mà, cô không nghĩ tới anh sẽ nói ra nha!

Mặt của Ninh Hạ nóng đến đỏ bừng... cô khoác một cái áo lông mỏng màu trắng lên, vừa xoắn tay áo vừa đi tới chỗ bồn nước: “Anh Quân... để em làm cho, sao có thể bảo anh rửa chén được chứ...”

Cô đưa bàn tay nhỏ bé lên cầm chén, Giang Quân nói: “Không sao, cũng không thể ăn cơm chùa của em được.”

Ninh Hạ hơi xấu hổ, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh chăm chăm, cười hỏi: “Ăn ngon không?” Cô cười vô cùng ngọt ngào, mi mắt xinh đẹp cong cong. Giang Quân bị nụ cười của cô làm ấm lòng vô cùng, gương mặt đẹp trai tuấn tú của anh cũng trở nên ấm áp vài phần, anh cười nhàn nhạt: “Rất tốt.”

Ninh Hạ vô cùng vui mừng, nháy mắt với anh nói: “Ngày mai anh còn tới ăn chung không?” Lông mi của cô dài vô cùng.... chớp chớp làm trong lòng anh ngứa ngáy, mặt cũng đỏ lên.

Mặt của cô cũng rất đỏ, hiển nhiên cô cũng không biết rằng chính mình lại hỏi ra một câu như vậy! Đột nhiên cô che mặt, xấu hổ đến muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Giang quân vội vàng cúi đầu rửa chén, không biết nên trả lời như thế nào.

Anh giả vờ bình tĩnh hỏi cô: “Lúc này em gái của tôi gọi điện thoại cho tôi, em ấy nói chỗ của em ấy đang rất rảnh rỗi, bởi vì cuối tháng phải đưa mẫu xe mới ra thị trường, cho nên phải nắm chắc thời gian quay phim, mấy ngày nay em có thể nhín ra chút thời gian không? Có thể quay cái quảng cáo này sẽ rất khổ cực, tôi nghe em ấy nói.... hậu kỳ còn phải bị treo lên nữa.”

“Bị treo lên là gì?” Cô vừa mới hỏi xong đột nhiên: “À....”: “Em biết, có phải là treo lên cái dây cáp kia? Sau đó diễn viên sẽ bay tới bay lui trên trời?”

“Đúng, treo cái đó rất cực khổ, còn phải làm động tác ở trên trời, còn phải xinh đẹp ưu nhã..... Có diễn viên ngay lúc đang treo lên thì bị ngất xỉu, còn có rất nhiều người bị thương. Em có sợ hay không?”

Chương 1224: Tin tưởng vô hình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bả vai Ninh Hạ sụp xuống, hiển nhiên là bị anh hù dọa, nhưng mà, cô cười lắc đầu. Cũng chưa nói có sợ hay không mà chỉ nói: “Em muốn thử xem.”

Giang Quân gật đầu, cô gái này nhìn bên ngoài thì có vẻ rất nhu nhược, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ kiên định. Giang Quân không lo lắng gì nhiều cho cô.

Cũng không biết vì sao, giống như đã quen biết cô từ rất lâu vậy.

Giang Quân rửa chén xong, Ninh Hạ cầm chén lau khô bỏ vào trong tủ, cô cười nói với anh: “Cám ơn, cực khổ cho anh rồi.” Giang Quân sống sót, một lúc sau mới nghĩ ra, cô là cám ơn anh đã rửa chén giúp?

Anh lau sạch tay, hơi ngượng ngùng nói: “Cám ơn em và anh trai em mời anh dùng cơm, ăn ngon hơn mì gói nhiều.”

Ninh Hạ che mặt cười, mặt cô rất đỏ, muốn che giấu cũng không được. Giang Quân đi tới cửa, Ninh Hạ tiễn anh ra ngoài, Giang Quân rũ mắt xuống, nhìn gương mặt bở bưng của cô chăm chú, lại nói tiếng cám ơn.

“Đừng khách sáo...” Ninh Hạ mở cửa, nhìn anh chậm rãi đi ra ngoài, cô phất phất tay với anh nói: “Anh giới thiệu công việc giúp em, em

phải mời anh ăn bữa tiệc lớn. Em cũng đã sắp tốt nghiệp, rất nhiều bạn học còn chưa tìm được công việc thích hợp để thực tập đâu. Em có thể kiếm tiền nhanh như vậy, rất nhiều bạn học của em đều rất hâm mộ. Mặc dù, công việc này, còn chưa chắc sẽ thành công, nhưng mà, em sẽ cố gắng tranh thủ.”

Đột nhiên Giang Quân muốn đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của cô.... Anh rất thích loại cô gái tự lập, tự cường, tự tin này.

Giang Quân lấy chìa khóa mở cửa ra, đột nhiên Ninh Hạ hỏi anh: “Mì gói của anh làm thế nào?”

“?” Giang Quân dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy hai tay cô ôm ngực, ánh mắt lóe sáng nhìn anh chằm chằm nói: “Nếu anh không ăn mì thì cho em đi, em đem xuống lầu cho mèo ăn, nếu không để ở nhà cũng hư. Dưới lầu có một con mèo hoang nhỏ, nó thật đáng thương. Em muốn ôm trở về nuôi, nhưng mà, anh trai em bị dị ứng với lông của động vật, anh ấy không cho em nuôi.”

Giang Quân nói: “Anh đi cho mèo ăn với em đi, trong nhà anh còn chỗ, có thể mang con mèo này về nhà anh nuôi.” Nói xong, lại nhíu mày: “Nhưng mà, anh rất bận rộn công việc.... ngay cả mình mà anh còn không nuôi sống nổi, ôm nó trở về cũng là không có trách nhiệm....”

Ninh Hạ “Phốc” bật cười: “Đây là lần đầu tiên em nghe có người nói mình như vậy đó...” Đột nhiên cô vỗ ngực nói: “Sau này, anh thường xuyên đến nhà em ăn cơm, sẽ không sợ không nuôi sống mình được.”

Giang Quân nhìn cô chằm chằm một lát, anh vặn chìa khóa, mở cửa ra.

Bên trong nhà anh, đây là lần thứ hai có cô gái bước vào. Lần trước là anh và tiểu Vi đuổi côn đồ, anh bị thương. Tiểu Vi tới băng bó giúp anh. Lần này, là Ninh Hạ..... Cô vào phòng bếp, bỏ mì gói vào trong túi xách mang đi cho mèo ăn.

Giang Quân theo cô xuống lầu, anh nhấn nút thang máy, hỏi cô: “Mèo, ăn mì sao?”

Lại còn là mì ăn liền... không phải mèo thích ăn cá sao? Cho dù anh chưa từng nuôi, nhưng có lẽ mèo sẽ không ăn mì gói chứ?”

“Nha!” Ninh Hạ ảo não: “Em không biết nha.... mấy hôm trước em đều mang cơm thừa, đồ ăn thừa, lúc em tan học trở về thấy đồ ăn trong chén đều bị mất nha.”

“Có phải là con chuột ăn không?”

Ninh Hạ rụt vai, hơi hoảng sợ ngược mặt nhìn anh, ánh mắt cô giống như muốn nói: “Anh cũng đừng có dọa em....”

Giang Quân nói: “Chúng ta thử đi, nếu thật sự không được, liền mua chút thức ăn mèo cho nó.”

“Đúng vậy! Anh thật thông minh nha! Suy nghĩ rất chu đáo!”

Hai người từ trong thang máy đi ra, gió lạnh lập tức thổi vào cổ, Ninh Hạ co rút thành một cục.

Bên ngoài thật lạnh, hai người bọn họ đều không mặc áo khoác, run rẩy đi cho mèo ăn. Con đường này còn thật xa, Ninh Hạ lạnh đến run lập cập, cô nhìn qua Giang Quân, trong đầu nghĩ Giang Quân thật là người tốt, nếu đổi lại là người đàn ông khác, nhất định sẽ nhân cơ hội này ôm cô để chiếm tiện nghi.

Giang Quân muốn cho cô trở về mặc một cái áo khoác rồi hãy xuống, cô lắc đầu nói: “Sắp tới rồi.”

Chương 1225: Cục cảnh sát có hồ Sơ của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi tới bên một chậu cây nhỏ ngoài tiểu khu, Ninh Hạ nhìn thấy cái chén của mình để đó....

Cô bỏ mì sợi vào trong cái chén đó. Cô và Giang Quân đi ra ngoài, Giang Quân đứng ở phía trước chắn gió cho cô. Chỉ chốc lát sau, con mèo nhỏ nghe mùi thơm mò tới ăn, kết quả..... con mèo nhỏ người ta ngạo kiều, thật không ăn mì.... phe phẩy đuôi chạy đi mất...

Ninh Hạ xấu hổ muốn chết....

Giang Quân cười nói: “Chúng ta đi mua một ít thức ăn cho mèo đi.”

“Dạ!” Ninh Hạ đồng ý một cách sáng khoái, Giang Quân nhìn chung quanh, nói: “Hôm nay trễ rồi, ngày mai sau khi anh tan làm có được không?”

“Cũng được....” Rõ ràng Ninh Hạ muốn đi mua ngay bây giờ, nhưng mà, cô chưa nói. Cô biết Giang Quân làm việc một ngày, nhất định rất mệt mỏi. Cô định về nhà với anh trước rồi chính mình thay quần áo đi ra ngoài mua.

Giang Quân rất nhạy bén, làm sao có thể không biết chút ý nghĩ nhỏ này của cô.

Hai người về đến nhà, Giang Quân khoác áo choàng dài, cầm ví tiền

và chìa khóa đứng trước cửa chờ cô.

Quả nhiên... cô gái này mặc một chiếc áo khoác lông màu trắng đi ra...

Giang Quân rất muốn cười: “Có lạnh như vậy sao?” Có lẽ lúc này thật sự làm cô lạnh cóng.

Ninh Hạ thật bất ngờ, ngẩng đầu nhìn Giang Quân cao lớn đẹp trai đang đứng trước cửa: “Anh cũng muốn đi ra ngoài sao? Ất xì ---” Cô cầm khăn giấy lau mũi, cả người run lên: “Lạnh quá...”

Giang quân hơi áy náy, tại sao lúc này anh không có ôm cô chứ? Thật là muốn chặt tay của mình! Nhưng mà, thật sự là quá đường đột, anh không làm được! Con gái nhà người ta không có quan hệ gì với mình, tại sao có thể tùy tiện chạm vào người ta? Nhưng mà, bây giờ nhìn cô lạnh đến sắp bị cảm, anh lại muốn tát mình.

“Anh đi mua thức ăn cho mèo với em sao?”

“Ừ.” Giang Quân gật đầu, bọn họ cùng nhau xuống lầu, Giang Quân đi lấy xe. Mười giờ rưỡi, bên ngoài vừa tối vừa lạnh, cũng may cửa hàng thú cưng chưa có đóng cửa, hai người đi mua thức ăn cho mèo, lại dứt mèo ăn, làm nhiều việc như vậy, về đến nhà cũng đã hơn mười một giờ.

Lúc Giang Quân mở cửa, đột nhiên nói với ninh Hạ: “Hay là.... anh đưa một chiếc chìa khóa nhà anh cho em, em ôm mèo trở về nuôi?”

“Hả? Được nha!” Ninh Hạ đồng ý rất sáng khoái, đồng ý xong, lại cảm thấy có gì đó không đúng, đó là nhà người ta nha, một cô gái xa lạ như cô lấy chìa khóa nhà người ta, đây là chuyện gì chứ?

Cô vội vàng khoác tay: “Như vậy sao được... con mèo nhỏ không hiểu chuyện, làm hư đồ dùng trong nhà anh thật là ngại lắm...”

Giang Quân nói: “Bên trong nhà anh không có đồ dùng gì cả, em yên tâm nuôi đi.”

Ninh Hạ nghiêng đầu, nhìn ánh mắt anh chăm chăm. Giang Quân cũng không biết mình làm có gì không đúng.... trực tiếp kéo cửa tủ trong góc lấy chìa khóa ra nhét vào tay cô.

Hai người ngó ra. Trong lòng cô kêu gào nói: “Chuyện này thật sự có được không nha? Mới quen có một ngày nha! Lỡ như cô là người xấu thì sao? Cô giữ chìa khóa nhà anh, lỡ như thấy tiền nổi lòng tham, dọn hết đồ vật đáng tiền trong nhà anh đi thì sao giờ?”

Ninh Hạ cầm chìa khóa nói: “Hay là, em đưa anh một bản căn cước photo được không?”

Đột nhiên Giang Quân cười: “Không cần, trong cục cảnh sát có hồ sơ của em...”

Chương 1226: Cục cảnh sát có hồ Sơ của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nháy mắt Ninh Hạ che mặt, người ta là đại thám tử... đương nhiên sẽ suy nghĩ sâu xa hơn cô... Khó trách dám đưa chìa khóa cho cô, thì ra người ta đã chuẩn bị xong ý định “truy nã” mình....

Cô biết đây là đùa giỡn, nhất thời cười đến sắp bị sặc. Cô che má, hôm nay.... thật sự là mặt quá nóng, có thể là đã bị sốt...

Giang Quân tắm xong, nằm xuống, đã hơn mười hai giờ... Nhưng mà, không ngủ được. Đã rất lâu không có loại cảm giác ngọt ngào này...

Giữa trưa ngày thứ hai, Giang Quân bận rộn đến chân không chạm đất, đột nhiên Cảnh Hoa Đồng Dao mặt đầy sát khí đi vào phòng làm việc của anh: “Anh Quân, có một cô gái... tìm anh.... cùng nhau ăn cơm...”

“...” Giang Quân lập tức liền nghĩ đến Ninh Hạ, anh vội vàng thả công việc trong tay xuống, nhanh chóng bước ra ngoài. Đồng Dao nhíu mày, lúc này kêu anh cùng nhau ăn cơm, anh nói công việc quá nhiều không có thời gian. Bây giờ có cô gái tìm đến anh liền lập tức đi ra ngoài...

“Anh Quân....” Ninh Hạ cười híp mắt hỏi: “Có quấy rầy công việc của anh không?”

Lúc Giang Quân thấy Ninh Hạ, tâm tình nghiêm túc, khẩn trương lập tức bình tĩnh lại. Ninh Hạ nói: “Cho dù công việc lại bận rộn như thế nào đi nữa cũng phải ăn cơm, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi.”

Giang Quân gật đầu: “Em chờ anh một chút.” Anh xoay người vào phòng làm việc cầm cặp táp, đột nhiên Đồng Dao chặn ngay cửa ngăn cản đường đi, ánh mắt cô sắc bén nhìn anh chăm chăm: “Cô gái kia là ai vậy?”

Giang Quân liếc cô nói: “Không cần phải báo cáo với cô.”

Đồng Dao lập tức nổ tung: “Anh Quân, em thích anh rất nhiều năm... Từ kinh thành đuổi theo đến Giang thành.... em có chỗ nào không tốt?”

Giang quân cũng không có nhìn cô, ánh mắt nhìn phía trước nói: “Tôi cũng từ chối cô rất nhiều năm. Cô rất tốt, chẳng qua là tôi không thích.”

Từ nhỏ bọn họ đã quen nhau, lời quá ác độc thì anh không nói ra được. Nhưng mà, từ chối cô rõ ràng, thì anh đã làm rất nhiều lần. Chẳng qua là, cô gái này không thêm để ý.... cứng đầu cứng cổ, đâm đầu vào tường cũng không quay lại!

Giang Quân đi vào phòng làm việc, cầm cặp táp, bỏ điện thoại, chìa khóa và ví tiền vào bên trong.

Anh cùng Ninh Hạ từ cục cảnh sát đi ra, hẹn Lăng Vi cùng nhau ăn cơm. Cơm nước xong, bọn họ cùng đi tới Lan Mị, hai giờ chiều, bọn họ cùng đi phòng chụp ảnh.

Căn bản Ninh Hạ cũng không nghĩ tới... công ty mà Giang Quân nói... lại là Lan Mị! Em gái anh, lại là Lăng Vi mở ra loại “máy siêu

cấp” kia, em rể của anh lại là đại tổng tài --- Diệp Đình của “Đình Phong quốc tế”

Mặc dù Ninh Hạ không mấy quan tâm đến những nhân vật nổi tiếng này, nhưng mà, trong khoảng thời gian này Lăng Vi và Diệp Đình thật sự rất nổi tiếng! Bất cứ lúc nào cô cũng nghe mọi người nói về loại máy Lăng Vi nghiên cứu đã được quốc gia thành lập là mục tiêu nâng đỡ, số tiền nghiên cứu, sau khi nghiên cứu thành công lập tức liền bước lên hàng ngũ kỹ thuật cao cấp nhất quốc tế!

Lăng Vi thật sự rất lợi hại! Còn có Diệp Đình cũng thật lợi hại, anh không chỉ tự mình thành lập đế quốc buôn bán, còn giúp phía cảnh sát bắt trùm ma túy, trước đây không lâu, còn giúp chiến đội quốc tế đả kích một thế lực đen mạnh nhất quốc tế!

Trong mắt của cô đôi vợ chồng này chính là nhân vật trong truyền thuyết nha.... nhân vật truyền kỳ như vậy, hôm nay cô lại được gặp, lại còn ăn cơm chung, cô còn có thể quay quần cáo cho bọn họ? Nếu bọn họ thật sự mướn cô, nhất định cô phải liều mạng hoàn thành cái quảng cáo này ở mức tốt nhất!

Chỉ một buổi trưa, Ninh Hạ giống như đang bay trong đám sương mù vậy. Những người này đều là “người thật” sao? Cô rất là muốn chạm vào mặt Lăng Vi.... luôn có cảm giác, thật không chân thật...

Ninh Hạ được mang đi thử sức, Lăng Vi và Giang Quân ở bên ngoài vừa chờ cô vừa nghiên cứu vấn đề sản xuất bánh xe.

Mặc dù Giang Quân không rảnh để ý đến chuyện bánh xe của công ty, nhưng mà, những đơn đặt hàng lớn này đa số đều là do anh kéo tới, đám cộng sự của anh ngày ngày đều la hét: “Năm nay thành tích hơn gấp đôi nha! Chúng ta phải mời Lăng Vi ăn cơm nha....”

Trong đầu Giang Quân nghĩ, mời em gái tôi ăn cơm.... đó là tùy tiện
bất cứ ai cũng mời được sao?

Chương 1227: Có triển vọng, có triển vọng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ninh Hạ quay thử cũng không thuận lợi...

Lăng Vi ở bên ngoài, nghe được đạo diễn đang mắng người!

Lăng Vi và Giang Quân mở cửa đi vào, chỉ thấy đạo diễn nhíu mày nói: “Biểu tình của cô quá cứng nhắc! Biểu cảm của lạnh lùng, dã tính không phải giống như cô vậy! Cô như vậy là muốn giết người! Không phải dã tính hiểu không? Còn nữa, câu kịch bản này cô tập cả chục lần mà vẫn chưa nói được! Cô có biết nhiều người cùng tập luyện với cô như chúng tôi vậy phải lãng phí bao nhiêu thời gian không?”

Ninh Hạ đứng tại dưới ánh đèn chói mắt, từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười nhìn đạo diễn....

Lăng Vi nói với đạo diễn: “Cô ấy không phải học sinh của học viện điện ảnh, từ đó đến giờ vẫn chưa tham gia huấn luyện biểu diễn chuyên nghiệp, chúng ta từ từ đi. Trước tiên để cô ấy thích ứng một chút.”

Đạo diễn lại nói: “Phu nhân, cái quảng cáo này của chúng ta đang cần rất gấp. Mặc dù dáng vẻ của cô gái này rất xinh đẹp, nhưng mà, để cho cô ấy quay cái quảng cáo này thật là quá không thích hợp.

Lăng Vi nhìn đạo diễn, lại nhìn sang Ninh Hạ, hai tay Lăng Vi sờ cằm, cười với Ninh Hạ, nói: “Sao lại không thích hợp? Tôi thấy vô cùng

thích hợp.”

“Gì?” Đạo diễn nhíu chặt mày hơn, Lăng Vi nói: “Không có ai hiểu rõ xe của tôi hơn tôi cả.”

Mustang là do chính cô thiết kế, ai dám nói hiểu rõ xe của cô hơn cô? Cô gái Ninh Hạ này, bề ngoài có vẻ nhu nhược, nhưng mà ánh sáng trong mắt, đầu óc thông minh, nhất là, ánh mắt quật cường không khuất phục của cô đã nói rõ hết thảy!

Đạo diễn mắng chửi người không nề mặt như vậy, nếu đổi lại là cô gái khác đã sớm bỏ việc khóc chạy đi, nhưng Ninh Hạ không có! Từ đầu đến cuối cô vẫn mỉm cười, cẩn thận nghiêm túc nghe xem đạo diễn nói thế nào.

Thậm chí, lúc đạo diễn mắng cô, cô cũng nhớ những lời đạo diễn đã mắng vào trong lòng. Cô đã hạ quyết tâm khi về nhà phải luyện tập thật tốt.

Cô gái như vậy, từ nội tâm đến tư tưởng, đều hoàn toàn phù hợp khí chất của Mustang, chỉ cần làm một ít thay đổi ở phần ngoại hình, nhất định cô sẽ có thể thả cái loại khí chất bá đạo, ngỗ ngược đó ra ngoài.

Lăng Vi nói: “Trang điểm cho cô ấy trước để cô ấy cảm nhận một chút.”

Đạo diễn chứa một bụng tức giận, nhin một hồi vẫn là nói ra: “Phu nhân, cho dù khí chất của cô gái này thật sự thích hợp, nhưng mà cô ta không thể hiện ra cái hiệu quả đó như vậy không phải uổng công sao? Tôi lấy tiền của cô và Diệp tổng, nhất định tôi phải cho cô một video hài lòng, bây giờ.... cô tìm một người ngoài không có kinh nghiệm như vậy đến quay quảng cáo, tôi thật....”

Lăng Vi nói: “Mặc dù thời gian cấp bách, nhưng cũng không gấp nửa ngày này, bây giờ, trang điểm cho cô ấy trước, để cho cô ấy cảm nhận được yếu tố mà nhân vật muốn biểu hiện, chúng ta tập luyện một buổi chiều trước. Nếu mà chiều mai cô ấy lại không thử được, vậy thì chúng ta hãy suy nghĩ tìm người thay đổi. Tôi cảm thấy cô gái này có thể được!”

Đạo diễn không thể làm gì, mặc dù rất muốn rời khỏi, nhưng mà, thù lao Diệp tiên sinh cho rất nhiều, cơ hội này người khác muốn giành cũng không giành được, cho dù anh có lại bất mãn đi nữa cũng chỉ có thể kèm chế tiếp tục hướng dẫn cô gái kia.

Lúc Ninh Hạ đi trang điểm, Lăng Vi gọi điện thoại cho Diệp Đình: “Chồng.... em đang quay phim.... bên này xảy ra chút vấn đề, anh có thể tới đây không?”

“Anh qua đó, có ích sao?”

“Có ích nha! Mustang mà em thiết kế chính là cảm giác bá đạo, cao ngạo, ngổ ngược mà.... Chồng, không phải tính cách của anh là loại này sao? Anh tới, cũng không cần làm mẫu, cô gái kia chỉ cần bắt chước giống như anh một lần, vững vàng là có thể qua ải!”

Diệp Đình: “...”

Đây là lý do gì nha....

Chương 1228: Có triển vọng, có triển vọng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cười, cố ý mềm giọng nói: “Vợ, anh vẫn là rất thân dân.... đúng không?”

Lăng Vi “Xí”: “Trừ lúc nói chuyện với em anh chưa từng có lúc nào mà thân dân cả được không?”

Diệp Đình cười: “Thật sự muốn anh qua đó sao?”

“Ừ!”

Diệp Đình cố ý chọc tức cô: “Muốn gặp anh thì cứ nói thẳng đi, còn phải tìm lý do làm gì....”

“Hừ ---- không biết xấu hổ!”

Diệp Đình vừa đứng lên đi ra ngoài vừa nói: “Đã sớm không có mặt mũi rồi, chờ anh qua đó em gắn mặt lại giúp anh....”

Lăng Vi cười to: “Ha ha, mau tới nhanh đi, em chuẩn bị cho anh. Chờ anh tới em sẽ gắn mặt lại cho.”

...

Trong phòng hóa trang.

Lăng Vi nói với thợ trang điểm: “Phải trang điểm một cách hiện đại, phải có cảm giác.”

Lăng Vi nói xong liền đi ra ngoài chờ Diệp Đình.

Giang Quân đi vào phòng trang điểm. anh tới bên cạnh Ninh Hạ, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu sau, thấy ánh mắt cô yêu kiều, gò má đỏ bừng, nhưng dường như có dấu hiệu đã khóc.

anh muốn an ủi cô, lại không biết nên mở miệng như thế nào...

Ninh Hạ lại cười với anh: “Đừng lo lắng cho em, em cảm thấy từ từ đã tìm được cảm giác. Lúc này là do em quá khẩn trương, đối mặt với nhiều ống kính như vậy, còn có nhiều người xa lạ nhìn em chăm chăm.... em thật ngượng ngùng.”

Giang Quân nhìn cô bây giờ giống như rất có trạng thái liền không nói thêm gì.

Ninh hạ còn nói: “Anh còn phải đi làm mà? Anh mau đi cục cảnh sát đi. Một mình em ở đây là được, Mặc dù đạo diễn luôn mắng em, nhưng bây giờ em cũng có thể hiểu ông ấy một chút. Còn có nhiều người như vậy, em cũng đã biết gần hết. Chờ lát nữa nhất định em sẽ không còn khẩn trương như vậy. Em sẽ biểu hiện tốt, anh đừng lo lắng cho em.”

Giang Quân nhìn mặt cô, ánh mắt cũng dần dần mềm mại. Lúc này anh thật là lo lắng, nhưng không lo cô không diễn tốt, mà là lo lắng cô không chịu nổi đạo diễn trách mắng.

Dù sao cũng ngay trước mặt nhiều người như vậy... Giang Quân biết da mặt cô gái này rất mỏng, có lẽ bây giờ cô nói rất ung dung, nhưng khi về nhà lại ôm gối khóc.

Nhưng mà, để cho Giang quân vui vẻ yên tâm, cũng rất thương thức ở chỗ.... mặc dù trong lòng cô gái này ủy khuất, nhưng cô không có chạy mất dạng, cô còn muốn cố gắng thử nghiệm.

Giang Quân hỏi cô: “Lúc anh không có ở đây.... em có thể được không?”

Ninh Hạ nhìn anh, ánh mắt trong suốt, rõ ràng rất là hy vọng anh ở lại. Nhưng mà, cô biết rõ anh thật sự bận rộn nhiều việc.

Nghe đồng nghiệp của anh nói, bình thường thời gian ăn cơm của Giang Quân đều khống chế trong vòng ba phút.

Ninh Hạ cắn môi nói: “Em có thể được! Anh trở về đi!”

Giang Quân gật đầu đi ra ngoài.

Nhưng, vẫn là có chút không yên tâm, không biết là nào anh bị rút, hay tại do quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Sau đó, anh xin nghỉ nửa ngày...

Trong cục cảnh sát, lập tức nổ tung!

Trương Tư Mi kêu lên: “Hư hư, nhất định là thằng nhóc này đã động lòng!”

Hả bát quái với tiểu Lưu và tiểu Lý: “Cho tới bây giờ thằng nhóc này vẫn chưa bao giờ dùng hộp thư... Tối hôm qua lại hỏi tôi trong hộp thư làm sao kết bạn được?”

Tiểu Lý gật đầu: “Cây sắt là anh Quân sắp nở hoa rồi! Từ đó tới giờ chưa từng xin nghỉ, nhưng trong tuần này cậu ấy lại xin nghỉ nửa

buổi hai lần rồi!”

Tiểu Lưu hấp tấp nói: “Đúng vậy! Còn là vì một cô gái!”

Trương Tư Mi vỗ đùi: Má ơi ---- cậu không nói, tôi còn không nghĩ tới, lần trước anh xin nghỉ nửa ngày là vì đi vào trường đại học của một cô gái! Ai nha má ơi! Hôm nay cô gái nhà người ta đến tìm cậu ấy, cậu ấy lập tức lại xin nghỉ nửa ngày! Có triển vọng có triển vọng! Hai người này có triển vọng!

Chương 1229: Sai có lỗi... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Ha ha ha --- có triển vọng! Tôi xem nhất định là có phim hay xem!”
Tiểu Lưu và tiểu Lý kích động.

Tiểu Lý hâm mộ nói: “Dáng vẻ của cô gái kia rất xinh đẹp, nếu đổi lại là mình, mình cũng sẽ thích...”

Đột nhiên tiểu Lưu nói: “Suýt..... nhỏ giọng một chút! Đừng để cho đồng sư tỷ của chúng ta nghe... sư tỷ của chúng ta cũng xinh đẹp, lại anh dũng hiên ngang, đáng tiếc anh quân không thích cũng không còn cách nào.”

“Khụ khụ ---” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng mắng của một người phụ nữ: “Giờ làm việc, nói năng ồn ào cái gì? Mau làm việc đi!”

Đồng Dao sắp tức chết rồi! Cô muốn phát biểu!

Cô đã theo đuổi Giang Quân nhiều năm như vậy... giả vờ nhu nhược, giả vờ hiền thê lương mẫu. Ngày ngày mua thức ăn sáng, mua thức ăn trưa cho anh, ngày ngày ân cần hỏi han, theo đuổi anh từ trời nem đến biển bắc, lại chỉ đổi được một bộ lòng lang dạ sói! Mặc dù.... đúng là do cô tự tìm....

Giang Quân người ta đã từ chối cô vô số lần, từ chối rất rõ ràng.

Nhưng mà, làm sao cô có thể cam tâm!

Cô có điểm nào thua kém người khác nha!

Đồng Dao nghiêng răng nghiêng lợi, cô muốn nhìn thử xem, rốt cuộc Ninh Hạ này đã sử dụng thủ đoạn hồ ly tinh gì, mà lại đoạt Giang Quân từ trong tay cô!

Đồng Dao lửa giận khắp người lái xe rời khỏi cục cảnh sát.

Cô đứng bên ngoài phòng quay phim, thấy bên trong có một cô gái, mặc một bộ đồ da bó sát người màu đen, khoe mắt hơi nhếch lên, trang điểm rất bá đạo, rất ngỗ ngược, làm cho ánh mắt cô gái này lập tức bộc phát ra vẻ cao ngạo nhìn tất cả mọi thứ bằng nửa con mắt.

Cô gái kia hơi mở mắt, cao ngạo cười, cái ghế sau lưng giống như xe cô ngồi vậy, cô duỗi đôi chân dài, giống như đang ở trong sân đua xe để so tài!

Diệp Đình, Lăng Vi, Kiệt Sâm cùng Giang Quan vô cùng ngạc nhiên nhìn Ninh Hạ...

Cô gái này, sau khi trang điểm xong, giống như bị ai đó nhập vậy!

Đột nhiên biến thành một người khác, ngay cả đạo diễn cũng hô to: “Tốt tốt tốt! Vô cùng tốt! Sau đó ---”

Đồng Dao ở bên ngoài tức giận đến muốn phát điên, cô đi tới cánh cửa gỗ: “Cốc cốc cốc! Tôi là đội phó đội hình trình của Giang thành, có người tố cáo, nói chỗ của các người tụ tập gây chuyện!”

Giang quân lạnh mắt, trợn mắt nhìn cô. Không phải anh không biết vì sao Đồng Dao lại tới nơi này!

Hiện trường quay phim nháy mắt bị cắt đứt. Ninh Hạ vừa mới tìm

được loại cảm giác đó, đột nhiên lại biến mất....

Đạo diễn chỉ có thể chửi má nó.

Lăng Vi hỏi Đồng Dao: “Như cô thấy, chúng tôi có tụ tập gây chuyện sao?”

Đồng Dao cười lạnh, quan sát cô từ trên xuống dưới. Lăng Vi không chút sợ hãi cô quan sát, chỉ lạnh giọng nói: “Có lệnh khám xét không? Không có lệnh khám xét, ai cho phép cô tiến vào?”

Bầu không khí ngọt ngào làm cho người ta ngệt thở! Kiệt Sâm lập tức làm một động tác tay “mời” với Đồng Dao, ý bảo cô rời đi.

Đột nhiên Đồng Dao hừ lạnh nói: “Không phải là quay quảng cáo sao? Có gì đặc biệt hơn người? Chỉ là loại nhân vật rách nát này, tôi còn diễn sống động hơn cô ta nhiều.”

Cô là cảnh sát bắt tội phạm nhiều không kể hết. Không phải là muốn ánh mắt “cao ngạo” đó sao? Nếu như đổi lại là cô quay phim, tuyệt đối sẽ mạnh hơn cái cô Ninh Hạ gì đó gấp mười ngàn lần!

Chương 1230: Sai có lỗi... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên Lăng Vi cổ tay nói: “Được... nếu Đồng cảnh sát có nhã hứng, vậy thì tới thử đi.”

Đạo diễn và đoàn làm phim đều kinh ngạc nhìn Lăng Vi, rõ ràng là vị sĩ quan cảnh sát này tới gây chuyện... bọn họ còn tưởng rằng Lăng Vi sẽ đuổi cô ta ra ngoài đâu...

Không nghĩ tới, Lăng Vi lại để cho vị sĩ quan cảnh sát này tới diễn thử? Không làm theo lẽ thường như vậy, bọn họ có chút không thể tiếp nhận nha....

Trong đầu đạo diễn nghĩ: “Tiểu tổ quay phim này của chúng ta còn có thể rối loạn hơn nữa không?”

....

Tính cách của Đồng Dao vô cùng quật cường, trước kia, cô tìm mọi cách lấy lòng Giang Quân, nhu tình muôn phần. Sau lưng, lại chanh chua khó chịu.

Không phải là diễn thôi sao? Cô cũng không tin, lịch luyện trong xã hội lâu như vậy cô còn không bằng một nữ sinh viên đại học!

Không phải cô sinh viên đại học kia chưa từng học quay phim sao? Có thể mạnh hơn cô bao nhiêu chứ?

Đồng Dao lập tức tiến vào phòng trang điểm, cô đổi một bộ quần áo màu đỏ sậm, dáng vẻ của cô rất đẹp, ánh mắt to thông minh, cô cũng có thần!

Ánh đèn vừa chiếu vào phía cô, cô dáng vẻ oai hùng, không cần diễn cũng lộ ra một cổ khí chất chính nghĩa rộng rãi phong độ!

Ngay trong lúc tầm mắt của mọi người đều bị cô hấp dẫn. ánh mắt Đồng Dao khẽ híp, cong môi cười không sợ trời không sợ đất nói: “Tất cả đứng lại cho tôi, không được nhúc nhích!”

“Phốc ---” Nháy mắt đạo diễn hộc máu... muốn ngừng, cũng không ngừng được... hiện trường tràn đầy tiếng cười ---

Kiệt Sâm tốt bụng giải thích cho cô: “Bây giờ cô không phải cảnh sát... mà là một tay đua xe...” Nói xong, chỉ chỉ cái ghế sau lưng cô: “Cái đó là dụng cụ quay phim.... xe hơi....”

“À...” Đồng Dao tức giận hừ lạnh, đặt mông ngồi lên ghế: “Sao lại không nói sớm....”

“Ha ha ha ----” đoàn làm phim cười đến đau bụng..... Lăng Vi cũng cười không ngừng, nữ cảnh sát này thật thú vị.... đến quậy phá thì quậy phá đi, còn mang theo hệ thống chọc cười đến....

Ninh Hạ cũng cười theo, cô nhìn Đồng Dao, đột nhiên vô cùng có cảm giác, cô lại đi lên đài, đứng bên cạnh Đồng Dao.

Đồng Dao liếc mắt quan sát cô: “Sao vậy? Gây chuyện à?”

Ninh Hạ không chút yếu thế, cô giơ một chân khoác lên ghế, cánh tay khoác lên đầu gối, híp mắt cười, khiêu khích nói với Đồng Dao: “Quậy phá tôi đã gặp nhiều rồi, có bản lĩnh thì thắng tôi nha!”

“Ai ---- giọng cũng không nhỏ! Lúc bà học đua xe, cô vẫn còn nằm trong nước ối trong bụng mẹ đâu!”

“Phốc ---” Đạo diễn muốn điên, nhưng mà lại thấy đoạn này vô cùng xuất sắc! anh quay đầu nhìn lại, Lăng Vi bảo quay phim cả hai người!

Quả thật hợp ý anh, anh cũng cảm thấy đoạn này vô cùng có cảm giác.

Hai cô gái cãi nhau, Kiệt Sâm vô cùng có ánh mắt, lập tức dọn một cái ghế đến cho Ninh Hạ. Ninh Hạ mới vừa ngồi xuống, đột nhiên Đồng Dao giơ chân dài lên đập về phía Ninh Hạ.

Cũng không biết Ninh Hạ thật sự đã nhập vai, hay là thế nào mà phản ứng vô cùng nhanh, cúi đầu nghiêng người lập tức tránh khỏi một cước này.

Đồng Dao thu chân lại, lại đấm lên cảm Ninh Hạ một cái, giòn giã vang lên “Bá ----” Giang Quân chụp được nắm đấm của cô!

Ánh mắt Giang Quân vô cùng lạnh lẽo, Ninh Hạ bị sợ đến cứng ngắc, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng! Cũng may Giang Quân tới kịp lúc... mới lúc này, Một quyền kia của Đồng Dao thật sự là quá nhanh! Cô chỉ là một sinh viên đại học bình thường, giao đấu với một vị nữ cảnh sát, đó không phải là muốn chết sao?

Chết tiệt là đạo diễn còn chưa hô ngừng!

Nháy mắt Đồng Dao thu quả đấm lại, ác độc đập Giang Quân một cước. Giang Quân cầm lấy bắp chân lập tức đẩy cô xuống dưới, Ninh Hạ nóng nảy, giống như thật sự thấy được cảnh xe lật vậy, cô lập tức nhảy lên giả vờ “xuống xe”

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, cô gái này thật là chuyên nghiệp...

Đột nhiên đạo diễn hô lên một câu: “Nói lời kịch!”

Chợt Ninh Hạ quay đầu, nhìn về phía máy chụp hình, theo bản năng nói một câu: “Mustang cưỡi gió bay lên, mặc người bước đến cùng bay lên mây!”

“Thẻ ----”

Ninh Hạ mới phản ứng lại được, cô đây là.... thông qua sao?

Lúc này hỗn loạn như vậy, cô hoàn toàn không phát hiện máy quay phim đang quay mình.

Lăng Vi và Diệp Đình cũng mơ màng.... hai người bọn họ thương lượng một hồi, cuối cùng ký hiệp ước với Đồng Dao, Giang Quân và Ninh Hạ... Ninh Hạ nữ chính, Đồng Dao nữ phụ ác độc, Giang Quân nam chính.

Chương 1231: Sau này không thể để cho anh đói bụng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối lúc hoàn thành, Lăng Vi cùng Diệp Đình mời đám người cùng nhau ăn cơm, ngay cả đạo diễn và mọi người trong đoàn làm phim cũng được mời.

Giang Quân cũng nhân cơ hội mời cộng sự của anh tới, thằng nhóc này ngày nào cũng la hét muốn mời Lăng Vi ăn một bữa tiệc lớn, lúc này có thể xem như thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của anh. cơm nước xong, thằng nhóc này còn tranh cướp nhau đi trả tiền, mọi người không ai dám cướp với anh.

Người cộng sự này của Giang Quân nói nhiều vô cùng. Bầu không khí được anh điều hòa tốt vô cùng.

Cơm nước xong, Ninh Hạ và Lăng Vi đi ở cuối cùng, Lăng Vi hỏi cô: “hôm nay lúc đạo diễn mắng cô, có phải rất ủy khuất không?”

Ninh Hạ thành thật gật đầu: “Là rất ủy khuất....” Cái chữ “rất” đó của cô nói vô cùng sâu xa. Lập tức liền chọc Lăng Vi cười to “Ha ha”. Ninh Hạ cũng cười theo.

Ninh Hạ nói: “Bất quá, em thấy đạo diễn mắng đúng, mặc dù ông ấy đang mắng người, nhưng mà, em cảm thấy ông ấy cho em rất nhiều ý kiến chính diện, rất có trợ giúp cho em học hỏi trưởng thành.”

Lăng Vi cười nói: “Cố gắng lên! Còn hơn nửa tháng nữa, tôi có một

loại xe muốn đẩy ra thị trường, đến lúc đó nha, còn muốn tìm cô quay quảng cáo.

“Thật sao?” Ninh Hạ kinh ngạc vô cùng.

Trong lòng Lăng Vi âm thầm cười trộm, rất muốn nói cho cô, đúng nha.... là: “Loại xe thay, đi, bộ xưa nha!”

Lăng Vi mím môi cười, không có nói ra ngoài, cô rất là muốn biết, đến lúc đó đi tìm Ninh Hạ thì biểu tình của Ninh Hạ sẽ như thế nào, ha ha ha.... sao cô càng ngày càng xấu xa vậy...

Lăng Vi lne lên nói với cô: “Tôi nói cho cô biết nha, đạo diễn nói cô rất có thiên phú quay phim! Đạo diễn không có trực tiếp nói với cô là vì sợ cô kiêu ngạo. Tôi lên nói cho cô, cô cũng không thể kiêu ngạo nha.”

Đột nhiên Ninh Hạ đứng lại, cô vô cùng cảm kích nhìn Lăng Vi. Bất thành linh, Ninh Hạ giống như được tiếp thêm loại sức mạnh đặc thù gì để cho cô có năng lực đặc biệt!

Cô dùng sức gật đầu, nhất định cô phải chuẩn bị tinh thần tốt nhất để quay phim.

Lăng Vi đưa Ninh Hạ đi, đạo diễn đi tới bên cạnh Lăng Vi lắc đầu: “Cô gái này đã dần dần nhập môn, nhưng vẫn là thiếu chút độ lửa.”

Lăng Vi nhìn đạo diễn nói: “Sớm muộn gì ông cũng sẽ thấy một vị thiên tài từ trong tay ông ra đời.”

“...” Đạo diễn kinh ngạc nhìn Lăng Vi: “Phu nhân, cô đây là muốn giúp Ninh Hạ?”

Lăng Vi nhún vai: “Một người chân chính có tài, thì cho dù ở bất cứ nơi đâu cũng sẽ chiếu sáng lấp lánh. Ninh Hạ căn bản là không cần giúp, chỉ cần quảng cáo được lên hình, trình độ của cô ấy nhất định sẽ vượt qua sự tưởng tượng của ông.

Đạo diễn nhìn cô chăm chú, dùng loại vẻ mặt không thể tin tưởng được đó.

Lăng Vi thấy anh bĩu môi theo bản năng, hiển nhiên là rất khinh thường! anh không tin lời cô nói!

Thật ra thì, lúc này cô nói đạo diễn nói cô rất có thiên phú, đó chỉ là lời để khích lệ Ninh Hạ, đạo diễn chưa từng nói như vậy, thậm chí đạo diễn vẫn luôn muốn thay đổi người.

Nhưng mà, Lăng Vi vô cùng thích Ninh Hạ, cũng muốn kích thích ra tiềm chất của cô, cho nên mới múc một chén cháo gà tâm linh cho cô. Hy vọng Ninh Hạ thật sự có thể vùng cánh tay lên, làm mấy cái người không coi trọng cô này chấn động đến ngã nhào.

Chương 1232: Sau này không thể để cho anh đói bụng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngày thứ hai, Ninh Hạ trở lại trường học, cầm gương soi mặt nhỏ luyện tập ánh mắt. Hôm qua cô cũng đã tập luyện một buổi tối.

Mỗi lần lúc đôi mắt mệt mỏi sưng ê ẩm, mất đi lòng tin, thì lại nhớ tới lời Lăng vi đã nói....

Lăng Vi nói cô rất có thiên phú! Cô không thể phụ lòng mong đợi của Lăng Vi! Càng nghĩ càng có động lực, nháy mắt cảm thấy, càng luyện càng có hiệu quả!

Bạn tốt của Ninh Hạ là tiểu Oản ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: “Hạ Hạ, làm gì vậy?”

Ninh Hạ nói: “Mình đang luyện tập dã tính và cô lãnh...” Vừa nói vừa nhìn sang tiểu Oản.

“Ai nha ---” Tiểu Oản kêu lên: “Ánh mắt thật là sắc bén, làm mình giật cả mình!” Tiểu Oản biết Ninh Hạ đi quay thử, hai người xì xào bàn tán, Ninh Hạ nói toàn bộ quá trình cho cô nghe.

Ninh Hạ là hoa khôi của hệ, thỉnh thoảng có nam sinh vây quanh cô nói này nói nọ. Ninh Hạ ở trường học đều rất cao ngạo lạnh lùng, nhiều nam sinh theo đuổi cô như vậy đều chưa từng có ai được cô nhìn thẳng.

Các nam sinh cũng đã quen rồi, không có được cơ hội gì, mà tất cả đều bị từ chối xấu hổ rời đi.

Đột nhiên tiểu Oản như là nghĩ tới điều gì, nghĩ ra một ý cho Ninh Hạ: “Hạ Hạ, mình nhớ trước kia lúc nhìn thấy phòng vấn Tây Du Ký, thầy Chương --- Lục Tiểu Linh Đồng đóng vai Tôn Ngộ Không đã nói... lúc ông ấy luyện ánh mắt đều là nhìn bóng đèn chăm chăm mà luyện. Chính là vì ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bóng đèn, như vậy ánh mắt sẽ vô cùng có thần. Nhưng mà.... chỉ sợ nhìn đến hư mắt thôi. Ai.... chúng ta lên internet xem thử trên đó nói như thế nào đi.”

Hai người lên internet tìm video xem, quả nhiên có một đoạn phòng vấn như vậy.

Ninh Hạ ghi nhớ trong lòng, trên đường về nhà đi mua một cái bóng đèn nhỏ, vừa về nhà liền nhìn bóng đèn chăm chăm, kết quả, ánh mắt đều đã nhìn đến sắp mù....

Cái phương pháp này... thật không phải người bình thường có thể tập được. Cô là càng ngày càng bội phục thầy Chương, Ninh Hạ quyết tâm lập ra một kế hoạch....

Cô hẳn là tiến hành theo trình tự, đầu tiên là nhìn mười lăm giây, sau đó nghỉ mấy phút, lại nhìn mười tám giây. dựa theo tiến độ này, nhất định ánh mắt của cô cũng có thể tăng lên một “cảnh giới” rất cao.

Cô vừa viết luận văn vừa luyện ánh mắt. đột nhiên nghe được tiếng mở cửa ở cách vách. Giang Quân trở về sớm như vậy? Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới hơn năm giờ, cô còn chưa nấu cơm đâu!

Ninh Hạ chạy ra cửa, lúc mở cửa thì nhìn thấy Giang Quân đang rút

chìa khóa: “Anh Quân, sao hôm nay anh trở về sớm vậy?”

Giang Quân nói: “Không phải em muốn ôm con mèo nhỏ về nuôi sao? Anh sợ em đi một mình nên trở về sớm.”

“...” TRái tim ninh Hạ say mê, sao anh lại tốt bụng như vậy nha.... nói thật, cô thật là rất ngại đi vào nhà anh... nếu không, cô đã sớm đi ôm con mèo về.

Ninh Hạ cứ nhìn anh chăm chăm như vậy, ánh mắt ôn nhu, thật giống như một mỹ nhân hôn lên mặt anh vậy.

Mặt Giang Quân đỏ bừng, anh để cặp táp vào trong hộc tủ, để chìa khóa và ví tiền vào túi.

anh đóng kín cửa, hỏi cô: “Bây giờ chúng ta đi được chưa?”

“Ừ ừ....” Ninh Hạ chạy trở về phòng, đột nhiên lại chạy ra, anh nhìn ánh mắt anh chăm chăm nói: “Hay là ăn cơm xong rồi đi đi, em cũng đã bảo đảm với anh, có em ở đây, sau này sẽ không thể để cho anh đói bụng.”

“...” ánh mắt Giang Quân ôn nhu nhìn cô chăm chăm, Ninh Hạ bảo anh vào nhà: “Anh ngồi một lúc trước, em sẽ làm xong rất nhanh.”

Cô nhanh chóng rửa tay, nấu cơm, xào thức ăn. Cô làm những chuyện này vô cùng quen thuộc, giống như đã làm mấy chục năm rồi vậy.

Giang Quân cảm thấy cô cùng kỳ lạ, anh đứng ở cửa phòng beo61 nhìn cô bận trước bận sau.

anh không nhịn được hỏi cô:”Trước kia em thường xuyên tự mình

làm cơm à?”

“Đúng nha.” Ninh Hạ nghiêng đầu, nở nụ cười nhìn anh.

Cô nói: “Lúc em được bảy tám tuổi đã bắt đầu tự mình nấu cơm. Lúc đó chiều cao của em chắc chỉ mới tới đầu của bình gas thôi. Ba mẹ em rất bận rộn, bọn họ đi làm việc, hai tháng cũng chưa chắc về một lần, bà vú bọn họ thuê từ chức không làm, em và anh trai em liền không còn ai quan tâm.... chúng em chỉ có thể tự mình nấu ăn, em phụ trách lật hành, lột tỏi, anh trai em phụ trách xào thức ăn, sau đó anh trai em phải vào trường học bán túc, anh ấy dạy em cách nấu đồ ăn, em liền tự mình học nấu cơm.”

Giang quân gật đầu, đi tới bên cạnh cô, rửa tay sạch sẽ bắt đầu lột tỏi, lật rau dùm cô.

“Nha.... không cần đâu! Anh còn chưa mặc tạp dề đâu.” Ninh Hạ muốn đẩy anh ra, nhưng mà tay rất ướt, Giang Quân lãnh đạm nói: “Không có sao, anh cảm thấy.... có một số việc hai người cùng làm càng thú vị hơn.”

...

Giang quân nói xong, hít một hơi thật sâu, anh nói cái gì vậy nha? Tại sao lời này.... nghe vào tai, lại có cảm giác không đứng đắn như vậy?

Cũng may Ninh Hạ không có nghĩ đến chỗ “xấu xa” kia.

Chương 1233: Không nên để cho anh ấy khổ cực như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Bây giờ làm gì?” anh bấm tỏi xong hỏi cô.

Ninh Hạ nói: “Chúng ta không có nhiều thời gian, chỉ làm vài món đơn giản một chút. Khoai tây xào chua cay, một quả trứng gà nướng, cái món thịt xào tỏi hôm qua em thấy anh ăn rất nhiều, hẳn là anh thích món này? Hôm nay chúng ta xào cái này. Em lại làm một nồi canh trứng, hôm nay chỉ đơn giản như vậy là được rồi.”

Trong đầu Giang Quân nghĩ: “Cái này mà còn gọi là..... làm đơn giản?” Đối với “chuyên gia mì gói” là anh mà nói, cái này..... thật có thể gọi là “Mãn hán toàn tịch” nha!

Bọn họ cùng nhau làm thức ăn xong,, cùng nhau ăn thật ngon.

“Ăn ngon không?” Ninh Hạ hỏi anh giống như muốn giành công vậy. Biểu tình của Giang Quân vô cùng phức tạp, phức tạp đến làm cô không nhìn ra là tốt hay xấu.

Thật lâu sau, anh mới nói: “Thật..... thật lâu rồi chưa được ăn cơm nhà làm.” Lần trước lúc anh trở lại kinh thành, ba mẹ làm sủi cảo cho anh, cũng đã qua nửa năm rồi...

Ninh Hạ ôn nhu ngược mặt,, ánh mắt mơn trớn trên mặt anh, cô nói:

“Sau này.... cũng sẽ để cho anh ăn ở nhà.”

Giang Quân nhìn cô chăm chăm, thấy cô vô cùng nghiêm túc nhìn vào đáy mắt anh.

Giang Quân phát hiện, gương mặt của Ninh Hạ và anh đều đỏ bừng giống nhau...

“Anh ăn no chưa, em đi rửa chén...”

Đột nhiên Giang Quân nói: “Anh còn chưa ăn no...”

“Ha ha --- xin lỗi...” Ninh Hạ lại ngồi về, chờ anh ăn no... anh ăn thật nhiều, Ninh Hạ hỏi anh: “Bình thường không phải anh đã quy định thời gian ăn cơm của chính mình là không thể vượt qua ba phút sao?”

Giang Quân nói: “Đó là lúc bận rộn, bây giờ không bận, anh phải từ từ hưởng thụ.”

Ninh Hạ nghiêng đầu cười với anh, đột nhiên cô cảm khái nói: “Thật tốt... thức ăn mình làm, có người hưởng thụ, loại cảm giác này thật ấm lòng. Không giống anh trai em, em nấu cơm, làm thức ăn cho anh ấy, anh ấy ăn như chết đói lâu năm xong rồi không có biểu hiện gì cả!”

Giang Quân theo lời cô nói một câu: “Cậu ấy đây là thân đang ở trong phúc mà không biết phúc.”

“Đúng vậy!”

Lúc Giang Quân ăn cơm, Ninh Hạ lén lút nhìn anh thông qua kẽ hở giữa tay. anh ăn vô cùng nghiêm túc, cái loại nghiêm túc đó thật có

thể làm cô bật khóc....

Trong lòng cô rất ấm áp, cũng rất kho chịu, hận sau này không thể ngày ngày nấu cơm cho anh ăn...

Ninh Hạ sợ anh lúng túng liền dùng điện thoại di động luyện ánh mắt, một 5khi tìm được cảm giác cô liền vội vàng chụp lại. Cô gửi cho Lăng Vi một tấm, phát cho tiểu Oản một tấm. Xem phản ứng của bọn họ thử xem.

Lăng Vi đều là: “Oa! Tuyệt lắm, cố gắng lên! Thật là đẹp, rất tốt!”

Tiểu Oản đều là: “Ai nha, lại có thần thêm một chút! Cái ánh đen đó cũng không phải là nhìn không công mà!”

Ninh Hạ ở bên cạnh Giang Quân đang vô cùng nghiêm túc ăn cơm tự chơi tự vui.

Giang Quân ăn no, Ninh Hạ kiên quyết rửa chén, cô vừa lau tay vừa nói: “Anh chờ một chút, em lấy áo khoác dài.”

Cô chạy về phòng, cầm lấy một áo khoác hồng phủ lên, lúc chạy ra còn dặn dò anh: “Đừng quên mang thức ăn cho mèo theo.”

Giang Quân chỉ chỉ vào túi của mình, hiển nhiên lúc này anh đã về phòng lấy thức ăn cho mèo ra.

Ninh Hạ cười với anh... anh thật là rất tử tế.

Bọn họ cùng nhau xuống lầu, lúc đi qua con đường mòn kia, Ninh Hạ hơi lo lắng hỏi: “Anh Quân.... Anh thật thích mèo sao? Nuôi mèo ở nhà anh, có thể quấy rầy đến cuộc sống của anh không? Bình thường anh làm việc bận rộn như vậy, buổi tối nếu con mèo nhỏ

ngịch ngợm sẽ làm ồn ào đến giấc ngủ của anh... bình thường thời gian ngủ của anh.... cũng đã rất ít....”

Giang Quân suy nghĩ nói: “Anh có hai căn phòng ngủ, anh sẽ cho nó ngủ ở căn phòng phía tây, nó không làm ồn anh được....”

“Dạ....” Ninh Hạ ngọt ngào cúi đầu cười.

Chương 1234: Không nên để cho anh ấy khổ cực như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người đi tới chậu cây nhỏ đó liền nhìn thấy cái chén nhỏ Ninh Hạ đặt ở đó, sợi mì trong chén cũng đã mất, hẳn là.... đã bị con chuột ăn sạch?

Ninh Hạ bĩu môi: “Lại là cho chuột.”

Giang Quân lại nói: “Cho chuột hay cho mèo an8cung4 như nhau thôi, đều không có lãng phí nha.”

Ninh Hạ nhú mày nói: “Sao giống nhau được? Con chuột rất xấu nha! Nếu như trên thế giới này không có con chuột thật là tốt biết mấy!”

Giang Quân nhìn cô, giọng ôn hòa nói: “Trên cái thế giới này, bất cứ con vật nào cũng có giá trị tồn tại của chính nó. Sinh vật đều là bình đẳng, chúng ta không thể tùy tiện phán định sinh tử của bất cứ loài vật nào. Mỗi một con vật tồn tại, đều có ý nghĩa của nó.”

Ninh Hạ ngẩng đầu nhìn ánh mắt anh chăm chú, chỉ thấy trong mắt anh lóe lên tia sáng thông thấu, anh nói: “Giống như anh bắt kẻ ác vậy, mặc dù trong tay anh có súng, nhưng anh không có quyền lực bắn chết phạm nhân, cho dù là anh phạm tội giết người.”

Ninh Hạ suy nghĩ sâu xa: “Anh chỉ có thể bắt người xấu, sau đó giao cho quan tòa, để cho quan tòa định tội của anh.”

“Không sai...”

Ninh Hạ vẫn nhìn anh chăm chăm, thật giống như trên đỉnh đầu anh có một vòng ánh sáng vậy.

Giang Quân thả hai viên thức ăn cho mèo vào chén, chỉ chốc lát sau con mèo nhỏ liền “meo meo” khắp khểnh chạy tới.

Ninh Hạ bĩu môi nói: “Chân của con mèo nhỏ bị chảy máu....”

Giang Quân đạ nhìn thấy từ sớm, nhất định là bị va quệt ở đâu đó. Phải mang con mèo nhỏ này tới bệnh viện thú y chữa trị mới được.

Con mèo nhỏ chạy đến bên cạnh chén, người thức ăn cho mèo, nó đưa đầu lưỡn cuốn thức ăn vào trong miệng mình.

Ăn hai viên thức ăn cho mèo, rõ ràng là chưa no.

Con mèo nhỏ ngược đôi mắt xanh biếc lên, nhìn túi thức ăn cho mèo trong tay cô chăm chăm, không ngừng kêu to “meo meo”, nó thềm ăn đến vừa cào đất vừa liếm môi...

Giang Quân cố ý chưa cho nó ăn no. Nếu con mèo nhỏ ăn no, chắc chắn sẽ không để cho bọn họ bắt nó.

Giang quân đưa thức ăn cho Ninh Hạ, anh mang cái bao tay lần trước, động tác bắt mèo vô cùng nhanh chóng.

“Meo ----”

Ninh Hạ sợ hết hồn, hoàn toàn không nghĩ tới động tác của Giang Quân lại nhanh như vậy! đột nhiên chụp lấy, cô còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy anh đã nắm con mèo nhỏ trong tay.

“Mang nó đi bệnh viện chích ngừa trước.”

Ninh Hạ liền vội vàng gật đầu: “Dạ.” Cô cầm túi thức ăn cho mèo trên tay, cũng mang bao tay nhân lấy con mèo nhỏ. Mèo hoang nhỏ rất dơ, bọn họ phải mang nó đi bệnh viện thú cưng tắm rửa trước, chích thuốc xong mới mang nó về nhà dưỡng bệnh,

Vẫn bận rộn đến chín giờ tối hai người mới mang con mèo nhỏ về nhà. Sau khi con mèo nhỏ tắm rửa sạch sẽ, vô cùng đẹp mắt, bộ lông toàn thân trắng muốt, ánh mắt màu xanh, ăn no xong nó liền buồn ngủ. con mèo nhỏ này cũng không nhỏ lắm, dài chừng 20cm.

Bởi vì Ninh Hạ luôn đi cho nó ăn, cho nên nó cũng không xa lạ với Ninh Hạ.

Ninh Hạ lấy một cái gối của mình cho con mèo nhỏ làm ổ. Hai người lại đi siêu thị mua dụng cụ “xúc cứt”...

Lại sắp xếp cho con mèo nhỏ một “khu vui chơi”

Trong phòng nhỏ phía tây nhà Giang Quân, nháy mắt đã biến thành thế giới vui vẻ, Giang Quân và Ninh Hạ bận trước bận sau, làm một cái ổ ấm áp cho nó.

Ninh Hạ ôm nó vào trong ngực, xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại: “Gọi em là gì bây giờ?”

Cô ngước mặt, đột nhiên nhìn Giang Quân cười xấ xấ, cô mở lỗ tai con mèo nhỏ lên nói nhỏ: “Chủ nhân của em là Giang Quân, vậy gọi

em là Thái Tử. Sau này em sẽ quản lý anh ấy, bảo anh ấy dùng cơm đúng hạn, ngủ đúng hạn, đừng để cho anh ấy khổ cực như vậy.”

Chương 1235: Chuyện sớm hay muộn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang quân bị cô chọc cười, anh đưa tay ôm lấy mèo sờ nói: “Chủ nhân của nó là em, em là Ninh Hạ, vậy gọi nó là Hạ Thiên.

Con mèo nhỏ liếm liếm lòng bàn tay của Giang Quân.

“...” Giang Quân chỉ cảm thấy lòng bàn tay chợt tê dại.

Nháy mắt mắt của Ninh Hạ đỏ bừng, con mèo nhỏ nằm trong ngực anh lẫn lộn, giống như cô đang nằm trong ngực anh lẫn lộn vậy

Hiển nhiên con mèo nhỏ thích cái tên “Hạ Thiên” này.

Ninh Hạ ngượng ngùng đến gương mặt đỏ bừng, cô ôm mèo về, cúi đầu, kéo tóc lên trước che kín gò má nóng bỏng. cô nói: “Không được gọi nó là Hạ Thiên, phải gọi nó là Thái Tử.”

Giang Quân cười nói: “Nhưng mà, nó là mèo cái. Hơn nữa, em phải tôn trọng lựa chọn của chính nó.”

Nói xong, Giang Quân vầy vầy tay với con mèo nhỏ: “Hạ Thiên, lại đây.”

Con mèo nhỏ kêu “meo meo” muốn nhào vào trong ngực Giang Quân, bởi vì lúc này Giang Quân cầm thức ăn cho mèo đút nó, trên tay anh có mùi của thức ăn cho mèo...

Giang Quân biết con mèo nhỏ muốn tới liếm tay anh, cho nên anh chắc chắn con mèo nhỏ kia sẽ nhào tới.

Ninh Hạ không biết, Ninh Hạ thấy con mèo nhỏ nhào về phía Giang Quân giận đến nghiến răng: “Thái Tử! Không được đi!”

Nhưng mà con mèo nhỏ không thèm để ý tới cô, liều mạng nhào về phía Giang Quân, Ninh Hạ trừng mắt, không thể nào tưởng tượng được nói: “Mèo mà cũng háo, sắc sao? Thấy anh đẹp trai liền muốn nhào lên nha?”

Cô giận đến bĩu môi, giơ tay chỉ lên đầu nó: “Em cái tên không tim không phổi này! Chị cho em ăn nhiều ngày như vậy! Thấy sắc quên bạn!”

Cô buông lỏng tay, con mèo nhỏ liền lập tức nhảy qua, nhào về phía ngực của Giang Quân, kêu meo meo liếm lòng bàn tay của anh.

Giang Quân được như ý, cong môi cười. Cả người con mèo nhỏ mềm nhũn, ôm rất thoải mái.

Ninh Hạ “hừ” nói: “Trễ quá rồi, em phải về nhà.” Giang Quân thấy cô đứng lên, đột nhiên trong lòng trống rỗng, hơi không nỡ để cô đi.

Cô ở trong phòng này, khắp nơi đều tràn đầy tiếng cười nói, khắp nơi đều là mùi thơm ngọt ngào. Cô vừa rời đi..... chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo.

Nhưng mà, anh cũng không có lý do giữ cô lại, dù sao cũng đã quá trễ.

Ninh Hạ chạy tới cửa thay giày, cũng sắp mười giờ rưỡi, anh cô còn

chưa tan làm, không phải mỗi ngày cô đều tới, vậy nên cho dù có anh trai cô ở nhà, cũng không biết có phải cô đã tới hay không.

Ninh Hạ đi tới cửa, đột nhiên tìm chìa khóa khắp nơi.

Cô vỗ trán: “Quên lấy chìa khóa theo rồi!” Cô mở cửa, chạy về nhà gõ cửa, anh cô thật sự chưa tan làm.

Ninh Hạ gọi điện cho anh trai mình, Ninh Viễn nói: “Hôm nay phải làm thêm đến hai giờ, anh sắp mệt chết rồi.... Em đang ở trường học sao? Nghỉ ngơi sớm, ngày mai cũng không cần tới nấu cơm cho anh, gần đây anh rất bận.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, Ninh Viễn đã cúp điện thoại.

“...” Ninh Hạ nhìn đồng hồ. 10 giờ 25 phút, trở về trường học cũng không kịp, trường học 10 giờ rưỡi đã đóng cửa!

Giang Quân giả vờ không biết gì cả, mở ti vi lên, tùy tiện chỉnh kênh, vừa lúc trong ti vi đang phát một ca khúc “Ở lại, ở lại.... cho dù không yêu, anh vẫn sẽ thực hiện ước muốn mà em luôn mong chờ.

Ở lại, ở lại, ở lại trong lòng anh, đừng hòng ước mơ anh sẽ thả em rời đi....”

Ninh Hạ nghiêng đầu, nhìn anh. Giang Quân hỏi cô: “Sao vậy?”

Ninh Hạ chu môi: “Em không mang chìa khóa theo. Hơn nửa đêm anh trai em mới trở về, trường học cũng đã khóa cửa...”

“À....” Giang Quân thật không nhịn được muốn cười ra tiếng.

Chương 1236: Chuyện sớm hay muộn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ninh Hạ cắn môi nói: “Em không mang ví tiền theo, đi ra ngoài ở còn phải dùng thẻ căn cước, em không có gì cả.... Em có thể ở nhà anh một lúc được không?”

Giang Quân nghiêm túc nói: “Cứ ở nha, chỗ này của anh không có thu tiền.”

Ninh Hạ lại cởi giày, đi vào. Sao lại cảm thấy trong mắt anh xẹt qua ý cười?

Con mèo nhỏ nằm trong ngực Giang Quân ngủ, Giang Quân tắt ti vi. Bọn họ sắp xếp con mèo nhỏ vào trong cái ổ êm ái của nó.

Vốn là, nhà anh có hai phòng ngủ, bây giờ bị con mèo nhỏ này chiếm, chỉ còn lại một căn phòng ngủ. Ha ha ha --- đột nhiên rất muốn cười, là xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Giang Quân nghĩ, không tệ, viết kịch bản rất có tài nghệ.... tác giả, tôi rất thưởng thức cô!

Trong lòng Ninh Hạ nghĩ.... có làm hay không nha, mới quen biết có mấy ngày, đã vào ở nhà của người ta? Tác giả, có phải đầu óc của cô bị vào nước rồi không?

Bọn họ sắp xếp cho con mèo xong hết, trở về phòng khách như

không có gì xảy ra, Giang Quân vừa mới tắt ti vi, bây giờ lại bật lên, như vậy có vẻ đầu óc anh rất không được bình thường.

Cho nên anh liền không có bật, chỉ ngồi trên ghế sa lon. Ngược mặt nhìn vào hư không như có chuyện gì muốn suy nghĩ.

Ninh Hạ chơi điện thoại di động, mở hộp thư ra thì thấy thư của Lăng Vi gửi tới, Lăng Vi nói: “Hạ Hạ! Tôi kéo cô vào nhóm, trong nhóm có đạo diễn, có nhân viên làm việc, mọi người cùng giao lưu ở trong đó, tôi cũng đã kéo Đồng Dao vào, anh Quân không có tài khoản, ngày mai tôi sẽ làm cho anh ấy.”

Ninh Hạ trả lời: “Anh ấy có tài khoản, hai ngày trước mới đăng ký....”

“À....” Lăng Vi “à” ý nghĩa sâu xa. Nháy mắt mặt của Ninh Hạ đỏ bừng, trả lời nói: “Tôi kéo anh ấy vào.”

Đột nhiên Lăng Vi nói một câu: “Phát triển thật tốt!”

Ninh Hạ cảm thấy nóng quá, dương mặt cũng nóng đến sắp nướng bánh được rồi! Cô không biết Lăng Vi là bảo cô và Giang Quân phát triển thật tốt, hay là bảo cô làm việc phát triển thật tốt.

Ninh Hạ chỉ cảm thấy cả người đều bốc khói.

Cánh tay và quần áo đều ướt đầm mồ hôi.

Ninh Hạ mơ mơ màng màng kéo Giang Quân vào nhóm, vừa bấm tên anh vừa nói: “Anh Quân, tiểu Vi nói muốn kéo anh vào tiểu tổ làm phim, em kéo anh vào nha!”

Giang Quân: “Ừ.”, lấy điện thoại di động ra mở hộp thư lên.

Kết quả, mở nhóm ra nhìn: “Ninh Viễn, Ninh Bá Đào, Ninh Hạ, Trầm Dung..... đây là nhóm gì vậy?”

Ninh Hạ kêu “nha nha”, cô mở nhóm nói chuyện ra nhìn: “Trời đất! Em kéo lộn rồi, em kéo anh vào nhóm nói chuyện của nhà em...”

Ninh Viễn: “Ây? Em rể? Thành lập quan hệ nhanh như vậy sao?”

Ninh Bá Đào: “?”

Trầm Dung: “Cái gì? Rốt cuộc con gái tốt của mẹ cũng đã chịu tìm bạn trai?”

Nói nhỏ: “Con trai! Nhân phẩm của cậu trai này như thế nào?”

Ninh Viễn nói nhỏ với Trầm Dung: “Mẹ, mẹ yên tâm, con đã kiểm tra nhân phẩm của em rể rất kỹ! Đội trưởng đại đội hình trình, vô cùng ngay thẳng! Người lại đẹp trai! con nhìn còn thích! Tuyệt đối là trai tốt trong tất cả trai tốt!”

Một chuỗi khen ngợi dài làm Trầm Dung rất yên tâm.

Trầm Dung gửi một “gương mặt biểu cảm cười to” qua: “Vậy để mẹ đi xem thử! Lập tức hẹn ngày đi!”

“Đừng! Mẹ đừng chế tạo áp lực cho bọn họ, từ từ đi. Chờ thời cơ thích hợp đương nhiên Hạ Hạ sẽ mang cậu ấy về thăm nhà.”

Trầm Dung gửi qua một gương mặt “Không vui”....

Đột nhiên lại hỏi: “Có hình không? Gửi cho mẹ một tấm.” Sau đó còn thêm một câu: “Đây là ba con gửi. Ông ấy gấp gáp muốn nhìn thấy con rể.”

“...” Ninh Viễn: “Tạm thời không có, ngày mai con lên chụp một tấm gửi cho hai người xem!”

“Ha ha ha ---- vẫn là con trai ngoan! Ha ha ha ---”

Ninh Viễn nhìn cũng biết là ba anh.

...

Bên kia, ninh Hạ và Giang Quân nhìn nhau, Ninh Hạ che môi xin lỗi nói: “Xin lỗi, em kéo lộn nhóm rồi.”

Giang Quân trấn an cô nói: “Không sao.” Dù sao, sớm hay muộn cũng phải vào.

Chương 1237: Còn một bao lì xì em chưa có lấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt Ninh Hạ hồng hồng, vô cùng xin lỗi.

Ánh mắt cô không xác định nhìn Giang Quân hỏi: “Hay là, anh thoát ra đi?”

Giang Quân nói: “VẬY không được tốt lắm, ba mẹ em sẽ mắng em. Trước kia em còn giúp anh đâu, bây giờ anh cũng giúp em.”

Ninh Hạ không biết nên nói cái gì, đột nhiên đầu óc không còn sử dụng được nữa.

Giang Quân suy nghĩ một hồi, tra tìm nút ẩn phát bao lì xì, lần đầu tiên nhìn thấy ba mẹ cô, phải hiểu chuyện. Nếu không, thật không có lễ phép.

anh biết trong hộp thư có chức năng phát bao lì xì, nhưng mà không biết ở đâu, tìm một hồi cuối cùng cũng tìm được!

anh thả hai ngàn đồng tiền, bấm gửi, kết quả, hệ thống nhắc nhở anh: Cần số tài khoản ngân hàng, anh gửi số tài khoản ngân hàng. Hệ thống lại nhắc nhở, tối đa chỉ có thể là hai trăm đồng tiền.

Phiền phức như vậy? Hai trăm đồng tiền quá ít.... không dám tặng ra ngoài nha!

Được rồi --- Giang Quân suy nghĩ một hồi, một lần chỉ có thể phát hai trăm, vậy thì tách ra phát, phát mười cái đi!

“Ba ba ba-----”

Một hàng bao lì xì “Chúc mừng phát tài!”

Nháy mắt Ninh ba, Ninh mẹ, Ninh Viễn không trò chuyện nữa, đều nhanh chóng chạy về cướp bao lì xì.

“Oa ----” Ninh Viễn vừa nhào lên liền giành được vài cái! Đoạt thêm mấy cái nữa cũng gần một ngàn đồng!

Ninh Viễn “gào khóc” kêu lớn tiếng: “Em rě, em muốn làm gì?”

Giang Quân nói: “Phát bao lì xì....” anh còn chưa có phát xong.

Phát xong mười cái. Thấy Ninh ba, Ninh mẹ cướp sung sướng như vậy, anh lại tiếp tục phát mười cái nữa.

Đột nhiên Ninh Hạ chạy tới đè tay anh lại: “Anh làm gì vậy?”

Lần này, anh đã phát suốt bốn ngàn đồng tiền?!

“Anh điên rồi sao? Phát nhiều như vậy làm gì?” Ninh Hạ cướp điện thoại của anh đi, giấu ra sau lưng, tiền lương cả tháng của anh mới có bao nhiêu nha? Đều là anh dùng mạng để đổi lấy!

Mới lúc đầu Ninh ba Ninh mẹ còn cướp lì xì đâu, sau đó, đột nhiên không cướp nữa mà chạy tới chỗ “nói chuyện riêng” hỏi: “Tiểu Viễn, xảy ra chuyện gì? Sao mỗi một bao đều nhiều tiền như vậy? Mẹ còn tưởng rằng đều là mười đồng đâu cho nên tùy ý mở ra...”

Ninh Viễn cũng ngây ngẩn: “Mẹ.... con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì... hai người đừng hỏi con, con cũng đang ngu rồi.”

Ninh Hạ nhú mày nhìn Giang Quân chăm chăm.

Giang Quân nói: “Vậy lần sao anh phát ít chút...”

Ninh Hạ trả điện thoại cho anh: “Không cho phép vượt qua mười đồng tiền!”

Giang Quân nghe lời gật đầu, cầm lấy điện thoại gửi một tờ mười đồng tiền, lại sợ người nhà cô không dám cướp nên nói trong khẩu lệnh: “Đây là mười đồng tiền, xin yên tâm mà lấy...”

“Ha ha ha ----” Ninh Viễn cười đến sắp ngất xỉu rồi, đưa em rể này, anh thích!

Vốn là hai người cũng buồn ngủ, lần này, đột nhiên tinh thần không ngủ được. Nhận bao lì xì, cũng bắt đầu phát bao lì xì.

Giang Quân nhận lấy một bao lì xì hai trăm mà Giang ba phát, đặc biệt ông còn ghi khẩu lệnh “Bao lì xì dành riêng.”

Giang Quân nói với Ninh Hạ: “Lần đầu tiên anh được nhận bao lì xì...”

Ninh Hạ nói: “Lần đầu tiên của anh, lại.... cho ba em?”

“...” Hai người trở mắt nhìn nhau, Ninh Hạ cười to “Ha ha ha ---”! Giang Quân không nói, cũng cười lên.

Chương 1238: Còn một bao lì xì em chưa có lấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ninh Hạ ngồi xuống bên cạnh anh, người một nhà đang trò chuyện, Ninh mẹ hỏi anh: “Con tên gì, ba mẹ con làm gì? Hôm nào hẹn ra ăn cơm chung đi. Bình thường công việc của con có bận rộn hay không? các con quen biết như thế nào? Gửi một tấm hình tới cho chúng ta nhìn xem thử đi?”

Ninh Hạ đưa tay che màn hình của anh: “Anh cứ xem như không nhìn thấy đi....”

Giang Quân nói: “Như vậy sao được? Mẹ em hỏi anh, nếu anh không trả lời, như vậy thật không có lễ phép.”

Giang Quân đều trả lời hết. Vô cùng hiểu chuyện, vô cùng thành thật, hỏi cái gì thì nói cái đó. anh nói: “Ba mẹ con đều là nhân viên cán bộ, chờ có thời gian con an bài để cho mọi người gặp mặt một lần. Bình thường con bề bộn nhiều việc, thường xuyên không ăn cơm được. Cũng may, sau khi gặp Hạ Hạ xong, em ấy nói phải chăm sóc cái bụng của con. Con rất cảm ơn em ấy, cũng rất thích em ấy. Con quen biết với em ấy ở trong sân trường đại học. Vâng, lát nữa con sẽ chụp một tấm hình gửi cho mọi người.”

Ninh Hạ che mặt: “Anh như vậy là không được! bọn họ sẽ hiểu lầm anh thật là bạn trai của em, sau này phải làm sao đây?”

Giang Quân ngược mặt nhìn cô chăm chú nói: “Vậy cứ để cho bọn

họ tiếp tục hiểu lầm đi.”

“...” Ánh mắt Ninh Hạ chớp chớp: “Tiếp tục hiểu lầm?”

Đột nhiên Giang Quân đưa tay xoa xoa đầu cô, vô cùng ôn nhu....

anh nói: “Đúng, để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm.”

Đột nhiên Ninh Hạ muốn chạy trốn, cô nóng quá! Má ơi! Đây là xảy ra chuyện gì? Cô không thể suy nghĩ nữa! Cô thật thích Giang Quân... thật rất thích, càng tiếp xúc lại càng thích...

anh tốt như vậy, làm thế nào đây? anh nói có ý gì nha? anh để cho cô tới nhà anh nuôi mèo, lại cho cô chìa khóa, cô kéo anh vào lộn nhóm, anh không có thoát ra ngoài, còn trò chuyện với ba mẹ cô rất tốt...

Cái này làm cho cô.... nghĩ như thế nào nha? Cô không muốn hiểu lầm, cũng không được nha!

Đột nhiên cô run run nhìn anh chăm chăm nói: “Có phải anh.... thích em không?”

Đôi mắt đen của Giang Quân nhìn cô chăm chú, anh đỏ mặt cười nói: “Em nghĩ sao?”

Ninh Hạ che mặt lắc đầu: “Không biết...”

Giang Quân đi đến bên cạnh cô ngồi, Ninh Hạ cảm giác cả người đều bốc cháy. Lại nghe anh nói: “Có một bao lì xì, em còn chưa có lấy.”

“À à à ----” Cô vội vàng cầm điện thoại lên, mở bao lì xì ra.

Đột nhiên Giang Quân hôn lên mặt cô “Chụt”, vô cùng nhẹ. Ninh Hạ ngây ngẩn, quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh nhìn cô chăm chăm, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô.

Cả người cô cũng run rẩy, Giang Quân xoa xoa đầu cô: “Đi ngủ đi, trễ quá rồi. Anh thay một tấm ga trải giường cho em, em ngủ trong phòng anh đi.”

Hôm nay anh chuẩn bị ngủ ghế sa lon.

Đột nhiên Ninh Hạ nói: “Hai ta đều ngủ trong phòng đi, em không có ý gì khác. Em tin tưởng nhân phẩm của anh, em không muốn anh ngủ ghế sa lon.”

Giang Quân nhìn cô chăm chăm, đột nhiên bật cười, trong đầu nghĩ, em tin tưởng anh, nhưng mà anh còn chưa chắc chắn tin tưởng chính mình... em cũng đừng xem thường đàn ông....

Ninh Hạ xấu hổ đỏ mặt chạy vào trong phòng của anh. thượng đế ơi! Lúc này cô vừa nói cái gì đó? Cô là con gái đứng đắn mà! Sao cô có thể mời một người đàn ông ngủ chung giường với mình chứ?

Ninh Hạ vừa tắm vừa che mặt. Cô thật là mắc cỡ chết đi được, nhưng mà, lại có chút vui mừng! Cô mâu thuẫn nha! quẩn quít nha! Một cô gái lại không biết xấu hổ ở trong nhà của một người đàn ông, như vậy được không? Mới quen biết có mấy ngày.... gấp gáp muốn ngủ chung giường với người ta như vậy. Má ơi! Người lúc này nói lời này chắc chắn không phải là cô!

Lời như vậy, sao cô có thể nói ra được?

Nóng quá!

Chương 1239: Quan tâm ấm áp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặt của Ninh Hạ thật là nóng! Cô vừa tắm vừa nghĩ, cái này có tính là dùng chung một phòng tắm với người đàn ông bên ngoài kia không?

Mặc dù cô đang đóng cửa, nhưng mà.... ị giống như người bên ngoài có thể nhìn thấy cô vậy, thật là xấu hổ chết được.... Lúc này đầu óc của cô bị vào nước, tại sao phải ở nhà anh?

Ở lại thì ở lại, tại sao còn phải tắm? Còn chằm chiếc quần sọt của anh.... chờ anh cô trở lại, cô lại về nhà rồi tắm không được sao? Căn bản là không phải đầu óc cô bị vào nước! Mà là đầu cô bị cánh cửa kẹp rồi...

“Ai nha...” Cô đang muốn gọi đầu, đột nhiên phát hiện, nước quả thật là rất nóng! Ô ô.... cô chỉ là suy nghĩ chút chuyện thôi, sao lại đối xử với cô như vậy?

Cô chỉnh độ nóng thấp, chu miệng nghĩ. Cũng là bởi vì, hôm nay bọn họ ấm mèo về, lúc ôm con mèo hoang nhỏ đi bệnh viện, cả người rất bẩn thỉu, cô và Giang Quân lại cùng tắm cho nó, phải giằng co đến mấy tiếng đồng hồ. Bây giờ cô quả thật... còn hôi hơn con mèo nhỏ lúc này nữa....

anh sẽ không suy nghĩ nhiều chứ? Ngô.... thì ra thích một người lại quan tâm đến suy nghĩ của người khác như vậy sao? Trước kia cho

tới giờ cô cũng không có như vậy...

Cô để vòi sen phun nước xuống, đột nhiên phát hiện một cây bàn chải đánh răng trên cái kệ rửa mặt bên cạnh, bàn chải đánh răng màu hồng.... còn để trong cái ly màu cam hồng, hiển nhiên cái ly cũng là mới.... Nháy mắt mặt của cô đỏ bừng, lúc nãy khi cô đi tới, Giang Quân lén lút đưa cho cô một cái khăn tắm mới.... cái khăn này cũng màu hồng nha....

Những thứ này của anh.... là chuẩn bị cho ai? Không biết có phải.... cố ý chuẩn bị cho cô không?

Chẳng lẽ anh đã tiên tri được trước, hôm nay cô phải ở nhà anh không đi? Hay là biết trước nhất định cô sẽ ở nhà anh?

Ninh Hạ hoàn toàn không đoán được... tâm tư của người này rất tinh tế. Cô lẳng nhẳng trong phòng tắm không muốn đi ra ngoài. Thật là bất tiện.... mặc dù cô cầm cái quần sọt của anh đi vào, nhưng cô lại không dám mặc.

Tắm xong, cô chà sơ nhà tắm một lần, bởi vì ở đó có rất nhiều tóc của cô.... Lát nữa anh còn phải vào tắm, để cho anh thấy nhiều tóc của cô như vậy, thật là lúng túng nha...

Ninh Hạ chuẩn bị xong, lại tùy tiện xối nước một lần, lúc này mới lau khô mình, cô lại cầm quần jean của mình mặc lại, cũng còn tốt hơn mặc cái.... quần sọt đó của anh, mặc dù rất lớn, nhưng mà.... tóm lại là vẫn phải lộ ra rất nhiều.

Cô đang mặc quần đâu, đột nhiên cô kêu:A...“. Má ơi! Cô bị tới kinh nguyệt! Máy tới thì tới nha, sao lại không chào hỏi trước chứ nha?

Ô ô.... lại là ở nhà của một người đàn ông, cô nam quả nữ sống

chung một phòng! Đây là muốn hại chết mình nha?

Giang Quân lập tức gõ cửa: “Sao vậy? Ngã xuống sao?” Giang Quân nghĩ, ngày mai phải mua một tấm đệm chống trơn.

Ninh Hạ thật là muốn điên lên! Lời này để cho cô nói như thế nào nha? Cô cô.... cô... cô xấu hổ đến muốn độn thổ, run rẩy nói: “Cái đó... anh quân, em em...”

Em không ra....

Giang Quân ở bên ngoài nói: “Em nói cái gì? Anh nghe không rõ?”

Ninh Hạ ném quần jean qua một bên, trùm khăn tắm lên mở cửa ra khe nhỏ, lộ ánh mắt ướt nhẹp, tội nghiệp nhìn Giang Quân.

Trên mặt Giang Quân tràn đầy vội vàng: “Sao vậy?”

Ninh Hạ nuốt nước miếng, ấp úng nói: “Người thân nhà em tới...”

“A?” Giang Quân nhìn ra bên ngoài: “Đã trễ thế này... là ba mẹ em đến sao? Anh đi đón bọn họ.”

“Phốc --- không phải!” Ninh Hạ muốn cười lăn, bị anh ngây ngô chọc như vậy, không còn xấu hổ nữa.... cô cắn răng, lấy can đảm nói: “Người thân mà một tháng tới một lần đó!”

Nếu là anh lại không hiểu nữa, cô cũng không biết nên nói như thế nào.... thật là muốn khóc lớn một trận.... là người nào thất đức viết kịch bản như vậy nha, bà muốn liều mạng với mì!

Chương 1240: Quan tâm ấm áp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, đột nhiên Giang Quân nghiêng đầu nhìn cô.... cô nhìn ánh mắt cô chăm chăm, giống như đang tìm hỏi... Ninh Hạ gật đầu.

anh nhú mày, không xác định hỏi: “Em đau bụng?”

“Đúng!” Ninh Hạ muốn khóc.

Giang Quân nhú mày, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, như đang suy nghĩ gì đó....

Sau một hồi suy nghĩ, anh hỏi cô: “Em là muốn.... phải dùng cái đó.... ách.... là đi tiểu không ướt?”

“Phốc! Ha ha ha ---- Không phải đi tiểu không ướt!” Ninh Hạ muốn dein96 rồi, đi tiểu không ướt là cái quỷ quái gì?

“A... anh biết, anh nói sai rồi...” Giang Quân cũng sắp điên rồi: “Em chờ anh, anh lập tức đi mua.” anh là một người đàn ông, thật chưa từng mua vật kia bao giờ. Trong lúc nhất thời không nhớ nổi nó tên gì.

Giang Quân lập tức đi lấy ví tiền, chìa khóa. Trước khi anh ra cửa còn dặn dò cô: “Em đừng để bị lạnh, tắm thêm một hồi đi. Anh đi sẽ trở về rất nhanh.”

anh quả thật rất nhanh! Ninh Hạ cũng không quần quít nữa, đang ở đó giặt quần áo, nghịch nước đầu mà anh đã trở lại.

anh gõ cửa phòng tắm, Ninh Hạ mở ra cái khe nhỏ, thấy anh không có ở ngoài cửa, chỉ có một túi đồ lớn ở ngoài đó.

anh thật rất chu đáo... anh sợ cô lúng túng sao? Ninh Hạ vội vàng kéo túi đồ vào phòng tắm: “Oa....” anh mua nhiều đồ như vậy?

Nguyên một túi lớn.

Ninh Hạ lật ra xem, anh mua giúp cô mười mấy loại băng vệ sinh.... phẩm chất nào cũng có. Phốc ---- nghĩ cô bị băng huyết sao? Nhiều như vậy! Một năm cũng chưa dùng hết! Anh Quân, anh nghĩ như thế nào vậy?

Trong túi còn có một cái bọc nhỏ, anh còn mua..... áo ngực cho cô.... còn là hai cái! Một bộ màu hồng một bộ màu trắng.

Che mặt.... Ninh Hạ xé túi đựng, bắt đầu mở áo ngực ra, mặc kệ mình giặt nó lại chưa, bây giờ không phải lúc suy nghĩ cái đó, mặc vào trước rồi nói.

anh còn mua hai bộ áo ngủ cho cô.... đều là loại vải mềm mại cực kỳ thoải mái. Một bộ màu hồng in hình con gấu, một bộ màu trắng in hình con mèo nhỏ.

Cô cũng thật thích.

Sửa soạn xong rồi, Ninh Hạ chần chừ chờ chờ mở cửa, cô đưa đầu nhỏ ra, nhìn xung quanh.... cũng may Giang Quân không có ở trong phòng khách, cô xách quần áo vừa thay ra khi này đi lên sân thượng. Loại nhà như của bọn họ đều có sân thượng riêng, bên trong để máy

giặt quần áo mà giá phơi đồ, bình thường giặt quần áo xong có thể phơi nắng ở đây luôn.

Cô lặng lẽ đi vào, thấy quần áo cảnh sát của anh và.... cái gì đó....treo ở kia. Màu đen.... cô cẩn thận nhìn.... nháy mắt Ninh Hạ mặt đỏ tim đập, vội vàng treo quần áo của mình lên bên cạnh. Khu khu ---- cũng là cách quần áo của anh.

Trên đầu cô còn quấn khăn lông, bởi vì mới gội đầu nên tóc còn mướt.

Cô trở về phòng lấy máy sấy tóc, máy sấy tóc cũng là anh mới mua.... bởi vì bình thường anh không cần! Biết cô có thể sử dụng, cho nên, lúc này khi đi mua đồ, đã mua hết lại sao?

Trái tim Ninh Hạ đập điên cuồng! Cả người cô, nháy mắt ấm áp giống như được gió xuân vuốt ve vậy, cô ngọt ngào nghĩ: “Anh.... nhất định rất thích mình.... nếu không, sẽ không chu đáo như vậy.” Ngô, thật là đẹp nha..... trong lòng ngọt ngào, mắc cỡ chết đi được...

“Lạnh không? Mau uống canh gừng đi.” Giang Quân từ trong phòng bếp đi ra, trong tay anh bưng một chén canh gừng nấu với nước đường.

Ninh Hạ từ từ ngước mặt, trong mắt long lanh giọt nước.... cô đưa tay ra cầm lấy chén: “Cám ơn....” Giọng cô nhỏ nhẹ rất dễ nghe.

Chương 1241: Lén lút (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa uống nước đường vừa cười nói: “Anh giống như cái gì cũng biết hết.... sao anh lại biết nhiều như vậy nha?”

Giang Quân bảo cô ngồi xuống uống, anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Một tay anh đặt lên bàn ăn, xấu hổ rồi nói: “Anh cũng không hiểu, lúc này đi siêu thị, anh hỏi một người bán hàng. Lúc cô ấy lựa đồ cho anh, anh lên internet tìm hiểu. Khụ.....”

Ninh Hạ mắc cỡ đến khuôn mặt đỏ bừng, cô quay mặt đi từ từ uống nước canh gừng. Thật.... thật là ngọt....

Giăng co hơn một giờ, cuối cùng có thể nằm xuống ngủ!

Eo của Ninh Hạ cũng đã sắp gãy...

Giang Quân để cho cô ngủ trong phòng ngủ, chính anh ôm một cái chăn đi đến ghế sa lon.

Ngủ đến nửa đêm, Ninh Hạ đứng lên đi vệ sinh, lúc đi ngang qua phòng khách, cô có chút lo lắng anh sẽ bị lạnh... trong phòng khách rất lạnh.

Cô lặng lẽ mò tới bên cạnh ghế sa lon, đưa tay cầm lấy chăn đắp lên người anh, đã lớn như vậy, còn đá chăn.....

Cô rón rén đắp mềm thật kín cho anh có thể ngủ ngon. Gương mặt

anh tuấn vô cùng trầm tĩnh, cô nhìn anh chăm chăm một hồi, lén lút cười lên.

anh thật là đẹp trai, thật là đáng yêu..... Tính cách tốt, người lại tốt như vậy, cô thật sự rất thích anh. Cô vuốt mái tóc dài, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, thừa dịp người ta ngủ lén lút hôn người ta... loại chuyện như vậy, cô lại.... làm?!

Trái tim Ninh Hạ nhảy thích thích, tiếng lớn như động đất vậy! Cô ôm tim, nhanh chóng phóng về phòng ngủ, lúc này cô vừa làm cái gì vậy?

Nữ lưu manh nha!

Trời ơi, lúc này anh vẫn còn đang ngủ không có tỉnh đúng không? Hôm nay cô thật là điên rồi! Nhưng mà... thật sự rất thích anh, không nhịn được liền muốn hôn anh nha....

“Hô ---” Nhất định là nước tắm hôm nay quá nóng! Nóng đến đầu óc cô bị hư rồi!

Giang Quân chậm rãi mở mắt ra, anh nằm trên ghế sa lon.... không nhúc nhích.

Với tính cảnh giác của anh, dù trong nhà chỉ có một chút động tĩnh nhỏ anh cũng sẽ tỉnh. Lúc cô xuống đất đi vệ sinh anh đã tỉnh.

Nhưng mà, sợ cô lúng túng nên anh không có ngồi dậy.

Ai lại nghĩ tới, con bé ngốc này..... không chỉ có chạy tới đắp chăn cho anh, còn... lén lút.... hôn anh?

Mặc dù, chỉ là nhẹ nhàng chạm, nhưng mà, cảm giác mềm nhũn kia,

anh là chân chính cảm nhận được.

Giang Quân tròn tròn mắt, ánh mắt sáng ngời, cô gái này.... rất thích anh nha?

Trái tim của anh, đột nhiên giống như đang mọc cỏ vậy, trở nên rối loạn ----

Thật vất vả cầm cự đến buổi sáng, Giang Quân đứng lên nấu bữa ăn sáng cho cô, Ninh Hạ ngủ thật ngon.... hơn bảy giờ rưỡi mới tỉnh lại....

Cho tới bây giờ Giang Quân chưa từng nấu bữa ăn sáng! Gạo để bao nhiêu nước anh cũng không biết... vốn là muốn nấu cháo, kết quả để qua nhiều gạo.... còn đặt trong nồi cơm điện nấu, các người hiểu, chào lỏm lại trực tiếp bị nấu thành cơm.

Lúc anh mở nồi cơm điện ra sững sốt một hồi.

“?” Sao lại không phải cháo?

anh cúi đầu, cẩn thận nghiên cứu một hồi, lúc này rõ ràng anh đã ấn nút nấu cháo....

Cái nồi quỷ quái gì vậy?

Ô ô ô.... cái nồi cơm điện cũng ủy khuất..... anh Quân, anh không biết nấu cũng đừng ý lại vào em nha! Nỗi oan ức này, em không muốn gánh giùm nha!

Giang Quân nhúc đầu... bình thường sau khi anh thức dậy đều là tắm liền trực tiếp đi.

Bữa ăn sáng của anh đều là giải quyết trên đường, nếu quả thật quá gấp, anh cũng sẽ không ăn.

Làm sao bây giờ?

Chương 1242: Lén lút (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh đang quần quít đâu, chỉ thấy Ninh Hạ vuốt mặt, mặc quần áo ngủ con gấu màu hồng đi ra, tóc cô rối loạn, ánh mắt vẫn mơ màng, hình dạng vô cùng đáng yêu.

Ninh Hạ mơ mơ màng màng đi vào phòng beo61, thấy anh đang nhăn nhó nhìn nồi cơm điện.

“Sao vậy?” Cô đi tới bên cạnh anh, nhìn vào nồi cơm điện, chỉ chốc lát liền cười phun ra ngoài: “Anh nấu?”

“...” Giang Quân thật.... không muốn thừa nhận.....

Ninh Hạ che miệng cười: “Để em đi.... anh chờ nha, em đi rửa mặt.”

Cô đi vào phòng tắm tắm sơ, sáng khoái tinh thần bước ra.

Cô múc cơm trong nồi ra bỏ vào nồi khác, lại đổ nước sôi vào, nấu một hồi: “Có thể uống cháo rồi!”

Nháy mắt Giang Quân cảm thấy..... thật thần kỳ....

Lúc này sao anh không nghĩ tới.

Ninh Hạ làm một ít rau, hai người vui vẻ ăn với nhau xong, hôm nay Ninh Hạ cố ý xin nghỉ một ngày, đi chỗ làm phim quay quảng cáo.

Buổi trưa lúc Giang Quân tới, chỉ thấy trên mặt Lăng Vi tràn đầy nụ cười sắp đặt nội dung với công ty quảng cáo.

Vốn, công ty quảng cáo sắp đặt là, để cho nam chính và nữ chính đứng bên cạnh xe, nhìn nhau thâm tình.... nhưng mà, sau khi Lăng Vi xem, cô cũng không hài lòng!

Cô nói: “Nhìn nhau thâm tình? Vậy thì có là gì? Ôm hôn thâm tình mới đủ nha!”

Cô cầm một cây bút lên gạch hai chữ “nhìn nhau” trên bản thảo đi, vô cùng tiêu sái đổi thành hai chữ “ôm hôn” to!

Ha ha ha ---- Con người nhỏ bé trong đầu Lăng Vi chống nạnh cười to. Anh Quân, Ninh Hạ, đừng nói em không giúp hai người nha....

Dạo diễn nhìn hai chữ này, đột nhiên vui vẻ: “Đúng vậy, thay đổi như thế thật là không tệ! Vậy thì thử như vậy đi....”

Lúc Giang Quân và Ninh Hạ bị kéo đến sân, hai người nhìn nhau thâm tình. Đang lúc muốn ôm hôn, Ninh Hạ liền cười lẩn.... quá khó diễn nha!

Cô và Giang Quân cũng không phải quan hệ tình nhân, hôn môi..... thật xấu hổ nha!

Đồng Dao nhăn nhó đến mức đau tim! Cô cười thâm, muốn rời đi.

Rốt cuộc cô tới đây để làm gì? Để cô làm chuyện phá hoại, cô thật không làm được. Cô là thích Giang Quân, nhưng mà, nếu Giang Quân thật lòng thích Ninh Hạ, Ninh Hạ cũng thật thích anh, Đồng Dao cô cũng không thể làm chuyện xấu xa gì chọc bọn họ chán ghét. Đó không phải là tính cách của cô, cũng không phải nhân phẩm của cô.

Đồng Dao đang khó chịu, chỉ tùy tiện ứng phó, cô từ trong đoàn làm phim đi ra. Lăng Vi thấy tâm tình cô không được tốt liền nháy mắt ra dấu cho Kiệt Sâm, Kiệt Sâm vội vàng đi theo.

Đồng Dao lái xe, đi tới một quán bar uống rượu giải sầu. Những tân côn đồ các ké ở đây cũng không nhận ra cô, chỉ thấy một đại mỹ nữ đi ra uống rượu giải sầu đều háo sắc tới mời cô uống rượu. Đồng Dao không biết uống gì mấy, tâm tình lại không tốt, những tên không biết xấu hổ kia còn dùng sức chuốt cô, chỉ chốc lát sau cô liền sau...

Những tên côn đồ các ké kia cười âm thầm, bỏ chút đồ vào ngực cô.... những người này, thấy cô thật là say, vừa muốn mang cô đi, đột nhiên, thấy một người đàn ông ăn mặc lịch thiệp đi tới sau lưng cô, anh hơi nghiêng người, nháy mắt đã ôm cô lên.

“Ai? Anh em, sao lại không hiểu chuyện như vậy? Không thấy bọn anh vừa ý cô ta sao?”

Kiệt Sâm không thèm để ý, trực tiếp ôm Đồng Dao lên bước ra ngoài, anh liếc mắt nhìn ra sau lưng, vung tay lên: “Tôi không thích quán bar này, xử lý.”

Kiệt Sâm đặt Đồng Dao vào trong xe, rời khỏi quán bar.

Phía sau, nháy mắt quán bar đã bị cảnh sát bao vây... dám giấu ma túy, các người không muốn sống, cũng đừng hận người khác ra tay ác độc!

Đồng Dao ngủ trong phòng của quán bar một hồi, lúc tỉnh liền nhìn thấy Ninh Hạ và Lăng Vi đang lau mặt cho cô.

Cô rất đau đầu, Lăng Vi nói: “Tôi đi kêu phòng bếp nấu cho cô một ly

canh giải rượu.”

Chương 1243: Thích (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Lăng Vi ra ngoài, Ninh Hạ ngồi bên cạnh lau tay lau chân lau mặt cho Đồng Dao.

Đồng Dao trợn tròn mắt, mơ hồ nhìn Ninh Hạ....

“Đau đầu quá....” Đồng Dao xoa xoa huyệt thái dương, cô nhìn Ninh Hạ chăm chăm, lúc nhìn Ninh Hạ trong mắt Đồng Dao tràn đầy bi thương.

Đột nhiên Đồng Dao nói: “Ninh Hạ, cô có tim không? Mà lại thân với Lăng Vi như vậy.... Giang Quân thích Lăng Vi rất nhiều năm, cô không ngại chút nào sao? Tại sao tôi nhìn thấy Lăng Vi liền muốn bóp chết cô ta?”

Đột nhiên Ninh Hạ ngừng tay lại ----

Đồng Dao lập tức che miệng lại, nháy mắt thanh tỉnh: “Thật xin lỗi.... tôi uống nhiều rồi, tôi nói bậy bạ!”

Đồng Dao hận không thể đánh chết mình!

Ninh Hạ không biết.... cô không biết Giang Quân vẫn luôn thích Lăng Vi!

Trời ơi, lúc này cô vừa nói cái gì vậy? Trong mắt Đồng Dao tràn đầy áy náy, cô miễn cưỡng ngồi dậy xin lỗi nhìn Ninh Hạ: “Thật sự là tôi

uống nhiều rồi, tôi nói bậy bạ, lúc này tôi vừa nói cái gì? Có phải cô chưa từng nghe cái gì không?”

Ninh Hạ lại nói: “Tôi nghe, cô nói Giang Quân thích Lăng Vi.”

“Thật xin lỗi...” Với loại tính cách quật cường này của Đồng Dao, cô chưa từng xin lỗi ai... mặc dù cô rất thích Giang Quân, nhưng cô vẫn chưa từng nghĩ rằng sẽ dùng loại thủ đoạn hạ lưu này để phá hư tình cảm của Giang Quân và Ninh Hạ.

Bây giờ, một câu nói vô tâm của cô, dường như.... đã đẩy chính mình vào hàng ngũ một người đàn bà tâm cơ...

Đồng Dao không muốn giải thích cái gì, cũng không biết nên nói cái gì. Lời đã nói ra, dường như xin lỗi cũng không còn tác dụng gì....

Đột nhiên Ninh Hạ cắn môi dưới, nhìn cô chăm chú nói: “Chuyện cô nói, mặc dù tôi không biết, nhưng mà tôi tin tưởng Giang Quân. Cho dù trước kia anh ấy thích ai, bây giờ người anh ấy thích nhất chính là tôi.”

Đồng Dao chấn động.

Cô mở to mắt nhìn Ninh Hạ, không nghĩ tới lời này lại phát ra từ miệng một cô gái nhìn yếu ớt mảnh mai như vậy!

Đồng Dao không dám tin tưởng, cô gái này.... có thể dũng cảm biểu đạt tình yêu như vậy sao?

Lúc này, Lăng Vi đẩy cửa đi vào, trong tay bưng một chén canh giải rượu.

Đồng Dao nhìn Lăng Vi, trong mắt tràn đầy áy náy. Lăng Vi không

biết lúc này bọn họ vừa nói cái gì, nhưng mà nhạy cảm như cô đã cảm giác được, đột nhiên thái độ của Ninh Hạ đối với cô.... lạnh đậm hơn....

Lăng Vi bèn nhạy nghĩ đến, có lẽ là Đồng Dao đã nói..... chuyện của cô và Giang Quân? Nói thì nói đi, vàng thật không sợ lửa, cô và Giang Quân không có gì cả, còn sợ người ta nói sao?

Dù sao, chuyện anh Quân trợ giúp mình, sớm muộn gì Ninh Hạ cũng sẽ biết. Nếu là.... ngay cả cái này Ninh Hạ cũng không tiếp thu nổi, vậy nhân lúc còn sớm hãy chia tay với anh Quân. Loại con gái nhỏ mọn như vậy, sau này sống chung, cũng rất mệt mỏi!

Đồng Dao uống canh giải rượu, kéo mền lên, giả vờ ngủ.

Lăng Vi và Ninh Hạ từ trong phòng đi ra....

Ninh Hạ đi ở phía trước, nghe được tiếng đóng cửa, cô quay đầu nhìn Lăng Vi. Ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.... cô từ từ mở lời, giọng có chút chói tai, mang theo một tia khàn khàn....

Ninh Hạ hỏi cô: “Anh Quân, trước kia thích cô sao?”

Lăng Vi nghe vậy cười ra tiếng: “Đúng vậy!”

Chương 1244: Thích (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nháy mắt Ninh Hạ chu miệng lên, Lăng Vi nói: “Trước kia anh quân thích tôi, là thương tiếc. Còn thích cô, là nóng bỏng. Tôi mười tuổi đã mất cha mẹ, anh quân là tôi gặp được từ năm mười bốn tuổi đến mười tám tuổi. Khi đó, chúng tôi là bạn bè thân thiết không có gì giấu nhau, cũng không có đi tới bước làm người yêu. Nhiều hơn nữa, tôi sẽ không nói, nếu cô muốn biết anh ấy nghĩ như thế nào, cô phải đi hỏi anh ấy.”

Ninh Hạ gật đầu: “Cũng không có gì để nói.... nếu các người trở thành người yêu, như vậy sẽ không có anh Quân.”

Lăng Vi rất muốn xoa xoa đầu nhỏ của cô, mặc dù.... đạo lý này ai cũng hiểu. Nhưng mà bức tường trong lòng này, thật không tốt lắm. Để cho chính cô từ từ suy nghĩ đi.

Ninh Hạ bĩu môi, trở về phòng quay phim.

Trạng thái của cô lúc sáng vô cùng tốt, đạo diễn vẫn khen cô không ngừng.

Bởi vì Lăng Vi đã từng nói với cô, đạo diễn khen cô có thiên phú biểu diễn, cho nên lúc cô đối mặt với đạo diễn, đối mặt với ống kính vô cùng tự tin!

Cũng chính bởi vì phần tự tin này, nháy mắt đã làm cho cô trở nên chói mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Buổi sáng tốt bao nhiêu, buổi chiều thì tệ thảm bấy nhiêu...

Trong lòng cô hoàn toàn không bình tĩnh, cô muốn làm một người chuyên nghiệp, nhưng mà..... thật không có cách nào. Trong lòng thật chua, thật đau....

Chạng vạng tối, lúc Giang Quân tan việc đến nơi, chỉ thấy Ninh Hạ bị mắng máu chó đầy đầu.... Nháy mắt anh nhíu mày, đi vào phòng quay phim, dáng người cao ngất đứng ở giữa Ninh Hạ và đạo diễn. anh thấy Ninh Hạ cố nén nước mắt, nhìn đến hốc mắt đỏ bừng. anh đi về phía cô: “Sao vậy? Hôm nay trạng thái không tốt à?”

Ninh Hạ lắc đầu, không nói lời nào. Đột nhiên Giang Quân cầm tay cô.... anh quay đầu nói với đạo diễn: “Nghỉ ngơi một chút đã.”

Đạo diễn chỉ có thể đồng ý.

Giang Quân kéo Ninh Hạ ra ngoài, anh kéo cô đến trong góc, chỗ này đầy ắp các loại trang phục và dụng cụ quay phim, chỉ có một chỗ trống nhỏ vừa vặn hai người đứng.

anh đứng cùng với cô trong góc nhỏ, sau lưng cô dựa vào tường.

anh đứng trước gót chân cô, hai tay đặt hai bên, từ trên cao nhìn xuống cô: “Sao vậy?”

Ninh Hạ bĩu môi, cúi đầu nói: “Hôm nay em nghe có người nói.... anh vẫn luôn thích Lăng Vi.”

“À....” Giang Quân buông tay ra, đứng thẳng người lại, cầm hai tay vào túi quần.

Ninh Hạ ngược mặt nhìn anh: “Anh không muốn giải thích gì sao?” Miệng cô chu ra hơn, cô cũng biết.... anh không thèm để ý cô! Thích gì chứ.... đều là chó má! Đúng rồi, căn bản là người ta chưa từng nói thích cô mà, ngày hôm qua, cô nào rút hỏi anh: “Có phải anh thích em không?”

anh cũng không trả lời! Hừ ---- mặc dù hôn cô, nhưng, vậy là sao chứ? Chiếm tiện nghi đúng không?

Giang Quân nhìn cô chăm chăm một lát.

anh nói: “Anh thật thích em ấy. Bắt đầu từ năm anh mười tám tuổi. Cho đến nửa năm trước, em ấy gả cho Diệp Đình...”

anh không nói nữa, tim muốn tan vỡ.

Nhưng mà, anh phải nói. anh hít một hơi nói: “Chính là đêm hôm đó, anh quyết định chúc phúc bọn họ, anh hoảng hốt đi vào sân trường của em, xin em chụp một tấm hình giúp anh. Lúc ấy anh nói với em, anh muốn xin em giả vờ làm bạn gái anh, anh phải gửi tấm hình này cho một cô gái anh thích xem. Bây giờ em ấy có người thích, tìm được hạnh phúc của chính mình, nhưng mà.... tình huống có chút phức tạp. Bởi vì, anh có ân đối với em ấy.... đối với em ấy anh là đặc biệt.... anh không muốn buột một gông xiềng vào trong lòng em ấy, cho nên, anh xin em giúp một chuyện....”

Ninh Hạ nhớ lại, đêm hôm đó, quả thật anh nói như vậy.

Cho nên, nửa năm qua, cô vẫn là nhớ mãi không quên đối với anh... hốc mắt của cô đỏ bừng.

Đột nhiên cô giang tay ôm eo, chôn mặt vào ngực anh, nước mắt của cô lăn xuống. Giọng buồn buồn: “Bây giờ anh thế nào, là thích em?”

Hay là thích cô ấy?”

Giang Quân không lên tiếng, rất là muốn cười.

anh thật cười ra tiếng... Ninh Hạ ngẩng đầu, trợn mắt nhìn anh.

Giang Quân nhìn môi của cô chăm chăm, từ từ tiến tới, hôn thật sâu.... Ninh Hạ run run, mềm mại nằm trong ngực anh.

anh vừa hôn môi cô vừa nói: “Chính em không cảm giác được sao?”

Ninh Hạ hôn lại, đột nhiên cắn lên môi anh.

Nháy mắt Giang Quân ôm cô vào trong ngực, nụ hôn của anh bá đạo, mãnh liệt! Giống như dùng hết tình yêu của mình vào đó vậy.

Chương 1245: Đưa ra thị trường! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chuyên viên quay phim kích động! Đừng bên cạnh ghi lại đoạn này.

Đẹp! quá đẹp ----

Loại cảm giác này, đã thật lâu anh chưa từng thấy ---- cái loại đè nén, làm cho người ta sôi sục tâm thần đó! Trong lòng người quay phim vừa mừng mình không phcu1 hậu vừa cảm động quay lại đoạn hôn này.

Hai người kia hôn a hôn... vẫn luôn không nở tách ra.

Người quay phim một tay lấy tài liệu, trong lúc hai người kia còn dnag9 nhiệt tình hôn nhau, người quay phim lén lút đi tìm đạo diễn. Sau khi đạo diễn nhìn thấy, ý nghĩa sâu xa nhìn người quay phim, tiếp theo..... giơ ngón tay cái cho anh, nhà ai có kỹ thuật quay lén mạnh nhất, hãy tới tiểu tổ XXX tìm Lưu Dương.

Kế tiếp quay phim vô cùng thuận lợi.

Hai người kia trao đổi ánh mắt, không có ai hợp như họ cả...

Đạo diễn bội phục nha! Cả hai người đều không phải diễn viên chuyên nghiệp, lại có thể diễn hay như vậy.... thật là quá khó được!

Lăng Vi ở bên cạnh cười, ai nha nha nha, các người nhìn thử xem,

bọn họ hôn... ủa nha, thật là then thùng nha!

Loại tính cách của anh Quân, lại có thể đồng ý quay quảng cáo với cô, cô thật là bất ngờ! anh không chỉ có tới quay quảng cáo cho cô, còn.... hôn môi với Ninh Hạ.... trước mặt nhiều người và ống kính như vậy....

Ngô! Cô thật là không thể hiểu được anh Quân, ha ha ha ---

Tốt lắm! Tốt lắm!

Hai người kia ôm hôn nhau, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, bọn họ chỉ ở trong thế giới nhỏ của mình, ngơ ngào để cho đối phương hiểu được tình yêu trong lòng mình.

Vừa quay xong cảnh này, tất cả mọi người giải tán. Đột nhiên Lăng Vi hơi buồn bã.... Lúc Diệp Đình tới đón cô, thấy cô chống cằm ngồi ở bên cạnh khay trà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Đình đi tới bên cạnh cô ngồi xuống.

Anh không lên tiếng, lặng lẽ ngồi cùng cô. Lăng Vi dựa vào trong ngực, gối đầu lên bả vai anh.

Trầm mặc một hồi, đột nhiên cô cười lên.

Ánh mắt cô xa xăm nhìn bầu trời, nói: “Hoa hướng dương nở hoa...”

Diệp Đình đưa tay vuốt tóc cô... trong lòng không khỏi đau nhói.... anh cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng viết lên bàn trà nhỏ: “Tôi nguyện làm hương thơm ấm áp, thêm một cơn gió mát, mang theo một tia nắng sáng, chỉ mong một ngày, hướng dương nở hoa.”

Lăng Vi nhìn anh cười, cô đưa tay ôm anh, ngọt ngào nói: “Về nhà.”

...

Ngày một tháng năm, Mustang được đưa ra thị trường --- quảng cáo xuất hiện ở khắp nơi. Dáng vẻ, độ dài, động tĩnh... tất cả các cửa hàng tổng hợp đều có đoạn video quảng cáo Mustang! Bên ngoài cửa hàng tổng hợp cũng có tấm áp phích quảng cáo thật to, các loại phương tiện xe hơi lớn chút cũng dán đầy quảng cáo.

Trên màn ảnh lớn của quảng trường, không ít người trẻ tuổi ngồi trên ghế, nghiêng đầu thưởng thức hai người đang ôm hôn mà quên hết mọi thứ trong màn hình.

Cái quảng cáo này, nội dung đầy đủ, giống như một bộ phim trên ti vi vậy, còn có kịch tình nữa. Một người đàn ông, được hai người phụ nữ thích, một người là thanh mai thích anh nhiều năm, một người khác là số mệnh đã sắp đặt sẵn của anh....

Quảng cáo quay rất thú vị, để cho người khác xem tâm tình không khỏi chập chờn. Mặc dù người đàn ông và người phụ nữ được quay vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà ánh mắt bọn họ khi nhìn nhau lại ngọt ngào vô cùng...

Để cho người ta nhìn.... có loại cảm giác muốn yêu.

Thật là rất muốn tìm một người giống như nam chính trong vai vậy, ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú, cảm giác đó nhất định vô cùng tốt đẹp....

Mustang được đưa ra thị trường, nháy mắt tạo nên một cơn sốt về “thể thao vào nhà”.

Chương 1246: Đưa ra thị trường! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước kia, xe hơi trong nhà, lựa chọn hàng đầu đều chỉ là xe hơi nhỏ hai hoặc ba chỗ ngồi thôi. Mustang xuất hiện, nháy mắt để cho ánh mắt của rất nhiều người trẻ tuổi chú ý đến xe SUV!

Nhất là loại Mustang này, bề ngoài mạnh mẽ! Bên trong lại rất tuyệt vời, các chi tiết đi sâu vào lòng người. Còn nữa, tin tức gần đây nói: “Nhà thiết kế Mustang chính là Lăng Vi - cũng là người thiết kế về “Máy siêu cấp” kia, chiếc xe đó của Lăng Vi còn chưa có đưa ra thị trường, cho nên, không ít người theo phong trào đều ngửa ngáy trong lòng, cũng muốn mua một chiếc Mustang chạy thử xem thế nào.

Rất nhiều người trẻ tuổi đi lái thử xe ở cửa hàng đều cảm thấy thật thoải mái! Bất cứ ai lên xe rồi cũng không muốn bước ra nữa.

Xe này vô cùng rộng rãi, vô cùng thích hợp người một nhà đi xa.

Lúc này, đơn đặt hàng bay là tả xuống như bông tuyết vậy! Buổi sáng ngày đưa ra thị trường, Mustang đã ký được ba mươi ngàn đơn đặt hàng! Diệp Đình nói: “Cái này, chỉ là bắt đầu.”

Mấy ngày kế tiếp, số lượng tiêu thụ liên tục như từng đợt sóng, hơn nửa tháng liền phá tan ghi chép 40 vạn chiếc của Lan Mị năm ngoái!

Lăng Vi vạn lần không ngờ tới là, sản xuất chiếc xe này muốn điên

rồi! Xem đáng vẻ này, mức tiêu thụ cuối năm, đột phá 100 vạn chiếc là hoàn toàn không thành vấn đề nha!

Lôi Tuấn cười to “Ha ha” vừa lắc mông vừa hát: “Bầu trời bay tới năm chữ, tất cả không phải chuyện khó....”

Lăng Vi cười lên, chế nhạo anh: “Rõ ràng là,,,, sáu chữ...”

*

Trong phòng họp của Vương Vinh Diệu.

Vương Vinh diệu nói: “Sự thành công của Mustang, chính là tình huống đáng để cho chúng ta tham khảo. Khoản xe mới của chúng ta cũng đã sắp đưa lên thành phố tiêu thụ. quảng cáo cũng đã hoàn thành, tiếp theo, mọi người nhanh chóng hành động! Tranh thủ bán “Hào Mạo” của chúng ta được 100 vạn chiếc, đè ép Mustang!”

Vương Vinh Diệu vô cùng có lòng tin, bởi vì, khoản xe mới của anh, bề ngoài thiết kế như một chiếc xe thể thao, năm ngoài Lan Mị tiết lộ tài liệu, hya81n cũng biết thời đạo của xe thể thao sắp đến, anh lập tức để cho thiết kế sư của mình xem mẫu hình SUV.

Sỡ dĩ anh có thể dẫn tiên phong ở nước ngoài, cũng bởi vì lỗ mũi của anh rất nhạy bén.

Mặc dù anh lớn tuổi, nhưng mà, anh lại có thể theo sát nhịp bước thời đại!

Càng may mắn là, Con chip mà Lăng Vi mới thiết kế đã bị anh lấy được rồi! Tuy rằng sau đó Lăng Vi lại nghiên cứu một “Máy siêu cấp” với động lực càng mạnh mẽ hơn, nhưng mà, động cơ trong tay anh hiện tại cũng tuyệt đối có thể giết chết “Mustang” trong nháy mắt!

Vương Vinh Diệu vô cùng tự tin!

Bề ngoài không kém hơn Mustang, động lực lại mạnh hơn Mustang! Xe của anh vừa lên thành phố, tự nhiên người tiêu thụ sẽ đoán được, chiếc xe nào tốt hơn, chiếc xe nào mạnh hơn, chiếc xe nào càng đáng để bọn họ có được nó hơn!

Bởi vì Vương Vinh Diệu lấy được con chip tương đối trẻ, cho nên anh đổi bộ máy hiện tại với bộ máy mà Lăng Vi nghiên cứu kia. anh gấp rút làm, cũng may, đã cho ra xe mới sau khi Mustang được đưa ra thị trường nửa tháng.

Quảng cáo xe mới cũng rất trâu bò, tất cả đều là đại minh tinh ăn khách nhất!

Đội hình sao sáng nháy mắt đã giết chết ba người mới của “Mustang”.

Nhưng mà.... dường như hiệu quả.... cũng không có đạt tới theo như Vương Vinh diệu tính trước....

Quảng cáo của Mustang, cho người ta một loại cảm giác mát mẻ, tự nhiên, bá đạo..... nhưng lại thật xinh đẹp. Mặc dù ba người mới kia đều không có tên tuổi, nhưng mà.... tình cảm bọn họ bộc lộ ra để cho người ta cảm thấy đau khổ, ngọt ngào trong lòng.

Quảng cáo hào phóng.... hoàn toàn là buôn bán hóa. Người trẻ tuổi bây giờ... đã miễn dịch với những phim buôn bán hóa! Cho dù ngôi sao có lớn đến mấy, nhìn hàng ngày, cũng sẽ cảm thấy chán chứ?

Nhưng mà, như đã nói, xe hơi Hào Mai vẫn bán được không tệ, mặc dù kém Mustang một đoạn lớn, nhưng số lượng tiêu thụ lại tăng gấp

đôi so với xe hơi trong nhà của năm ngoái.

Dù sao máy rất trâu bò! Mặc dù bề ngoài không có mạnh mẽ như Mustang vậy, nhưng mà, tiêu chuẩn máy vẫn là rất cao, có người hiểu xe nguyện ý bỏ tiền ra mua.

Nhưng mà, Vương Vinh diệu không hài lòng!

“Tại sao, lượng tiêu thụ lại kém Mustang nhiều như vậy?

Chương 1247: Chênh lệch, tại sao lại lớn như vậy? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mustang đã bán điên rồi, Vương Vinh diệu tức giận đến đỏ mắt!

anh để cho người lên internet bội đen Mustang, người trẻ tuổi bây giờ, xem một bộ phim cũng phải lên internet tìm hiểu trước, mua xe, mua nhà cũng vậy.

Trên internet khen tốt, mọi người sẽ đi nhìn, hoặc thử một lần.

Ngọn gió của Mustang quá mạnh! Các bạn trên mạng đều mà một mảnh khen ngợi, đợt sóng lớn đánh người của Vương Vinh Diệu quân lính tan rã, bởi vì “Mustang” thật sự là quá tốt.

Bội đen? Căn bản là không đen được!

Vương Vinh Diệu giận đến nghiến răng nghiến lợi! anh lập tức mở cuộc họp, để cho ngành tiêu thụ điều tra thị trường cận kề.

Tại sao “Mustang” của người ta một buổi sáng đã có thể tiêu thụ ba ngàn chiếc: “Hào Mạo” của anh ba ngày lại còn không tới ba ngàn chiếc?

Chênh lệch nha! Đồng dạng là thể thao gia đình, động cơ của anh mạnh hơn Mustang, giá cả lại thấp hơn Mustang, người ta bán ba chục ngàn chiếc ít nhất anh cũng phải bán được mười ngàn chứ?

Bây giờ, lượng tiêu thụ của người ta lên đến bốn mươi ngàn! anh ngay cả bốn ngàn cũng lên không nổi!

Đây rốt cuộc là tại sao? Mustang vẫn còn điên cuồng tiến tới, bay nhanh như cưỡi gió!

Vương Vinh Diệu tức bốc lửa --- xe máy anh sản xuất, chính là thay đổi lại nha!

Cho nên chi phí của xe mới còn cao hơn chi phí lúc ban đầu rất nhiều. Mặc dù động cơ thay ra kia có thể lại dùng vào lần sản xuất sau, nhưng mà, số vốn của bộ phận này bị đè xuống.

Bây giờ, xe của anh, để ở trong kho hàng, chậm chạp bán không được... vốn lưu động, không có cách chảy trở về nha! Cứ kéo dài như vậy, nhất định sẽ bị kéo dài đến chết!

Vương Vinh diệu thật là buồn rầu.

“Củ tịch, báo cáo điều tra thị trường đã có.”

“Được! Lập tức tổ chức hội đồng quản trị mở cuộc họp!” Vương Vinh Diệu vội vàng đi vào phòng họp.

Các đồng sự vây quanh thành một vòng, đều lộ vẻ buồn rầu thảm não.

Bí thư của Vương Vinh Diệu chiếu câu hỏi điều tra trên thị trường lên màn hình lớn, tổng kết của tổng giám đốc bộ phận thị trường.

Lần điều tra này, người tiêu thụ so sánh chủ yếu là vài phương diện về “Hào Mại” cùng “Mustang”.

Phía dưới là tổng kết câu hỏi điển hình của các người tiêu thụ.

Thứ nhất:

Bề ngoài của Mustang: Mạnh mẽ! Có phong độ, ngang ngược, mode, cảm giác của xe sang, đường cong lưu loát!

Bề ngoài của Hào Mại: Phổ thông.... kiểu cũ! Không có chút độ nhấn.

Thứ hai:

Nội thất của Mustang: Chi tiết rõ ràng, chu toàn mọi mặt. Thoải mái, dễ nhìn, không gian sử dụng lớn.

Nội thất của Hào Mại: Phổ thông, không gian bên trong hẹp hơn tưởng tượng, thiết kế phần ghế sau không hợp lý, lãng phí phần lớn không gian.

Thứ ba:

Tiếng vang của Mustang: Được người trẻ tuổi truy phủng, điểm chấm trên internet cực cao, miệng truyền miệng.

Tiếng vang của Hào Mại: Nghe nói động cơ máy mạnh, nhưng mà, sau trăm cây số, có cảm giác là lạ (Thời gian mua quá ngắn, còn chờ khảo sát)

Thứ tư:

Danh tiếng của Mustang: Ninh Hạ dễ thương đáng yêu, Giang Quân ngang ngược bá đạo cùng Đồng Dao mạnh mẽ! Viết lên một đoạn tình yêu xinh đẹp.

Danh tiếng của Hào Mạo: Hoàn toàn chưa từng nghe qua....

Giám đốc bộ thị trường nói: “Đây là câu trả lời phổ biến của sách câu hỏi điều tra.”

Vương Vinh diệu sôi máu nha!

anh đập bàn vang thật to: “Bề ngoài phổ thông? Xe của tôi bề ngoài phổ thông?”

Rõ ràng không khác gì so với Mustang!

Các đồng sự tụ họp lại thành một vòng, đều nhíu mày không nói lời nào. Chỉ có cháu trai không chịu thua kém đó “giấu cợt”.

Vương Vinh Diệu trợn mắt nhìn anh: “Vương Thử Thần! Còn cười cái gì nha? Cái thằng nhóc con này! Trường hợp nào rồi? Con còn cười được sao?!”

Chương 1248: Chênh lệch, tại sao lại lớn như vậy? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vương Tử Thần vô tội nhún vai nói: “Con không cười cái gì nha.... ban đầu lúc các người thiết kế kiểu xe, con đã nói loại hình này rất là phổ thông, phương thức cũ kĩ, ông còn chửi mắng con một hồi.”

Lời của anh, làm Vương Vinh Diệu ghen hòng.

Vương Vinh Diệu trừng mắt nhìn anh, anh cười: “Ha ha... cậu cứ xem như là con chưa nói gì cả.”

Vương Tử Thần liếc mắt, trong đầu nghĩ: Lấy ánh mắt của người trẻ tuổi là anh, nếu là anh mua xe, nhất định cũng mua “Mustang”.... Kiểu thiết kế của người ta, anh cũng muốn mua một chiếc trở về thử. Nếu không phải sợ ông tức chết, anh đã đi mua từ sớm rồi!

“Hào Mị” khó coi muốn chết!

anh thuộc công ty sản xuất mà cũng không muốn dùng, hướng chi là người khác? Loại ánh mắt “cũ kĩ” kia của ông nội, lại nói bề ngoài của Hào Mị và Mustang đều giống nhau?

Giá xe là hai trăm ngàn, bề ngoài còn xấu như vậy.....

Đối mặt người sử dụng, hai loại xe đều là giai cấp trung lưu, tại sao người ta không dùng hai trăm mười ngàn mua Mustang đang nổi? Người ta bị ngu à? Mà lại dùng hai trăm ngàn mua một loại xe cũ

kĩ là Hào Mai?

Nếu không phải động cơ mạnh mẽ, sợ là số lượng bốn ngàn chiếc bọn họ còn không đạt tới được!

Nhưng mà, bây giờ nhìn điều tra câu hỏi trong sách, ngay cả máy cũng giống như bị gì đó.

Vương Vinh diệu cũng đang quẩn quít vấn đề này, trước khi xe đưa lên thành phố đã qua khảo nghiệm, kết quả khảo nghiệm là hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mà, tại sao nhiều câu hỏi điều tra, đều nói động cơ có vấn đề chứ?

Động cơ?

Đột nhiên Vương Vinh Diệu giật mình!

Động cơ có vấn đề? Đột nhiên anh nhận ra được cái gì đó! Cái con chip này, là anh trộm được từ chỗ của Lăng Vi, các cổ đông cũng không biết.... anh vẫn luôn thông báo với bên ngoài đây là kỹ thuật mới mà công ty bọn họ thiết kế ra.

Nhưng mà, bây giờ động cơ có vấn đề? Đây là một.... cái bẫy lớn..... mà Lăng Vi thiết kế cho ông?

Trái tim Vương Vinh diệu đột nhiên cứng lại! Tròng mắt từ từ lòi ra! Hiển nhiên không muốn tin tưởng mình bị gài bẫy, ông giành được con chip này, làm đến thần không biết quỷ không hay, lúc ấy con chip này qua rất nhiều tay mới đến được chỗ của ông, làm sao Lăng Vi biết được là do ông trộm?

Không thể nào! Khi đó chuyện xảy ra đột nhiên như vậy, Lăng Vi không thể nào đã dự mưu từ trước mà chuẩn bị con chip giả được?

Lúc ấy, cảnh sát cũng không có điều tra được, người trộm con chip là do ông phải đi...

Vương Vinh diệu càng nghĩ càng sợ hãi....

Nếu như Lăng Vi biết là do ông trộm con chip, lúc ấy... tại sao cô ta không cướp về?

Chương 1249: Em là Phạn Thái Ngạnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong bữa tiệc ăn mừng, một mảnh náo nhiệt tung bừng.

Bên trong tiếng ồn ào, các ký giả liều mạng chen đến gần Lăng Vi và Diệp Đình: “Diệp tiên sinh ---- “Mustang” rất thành công! Mức tiêu thụ càng ngày càng cao, xin hỏi sao anh lại làm được.”

“Diệp tiên sinh! Nói về ý nghĩ và thành quả khi thiết kế “Mustang” đi --”

“Diệp phu nhân ---- “Mustang” là cô thiết kế, nhưng mà cô rời khỏi Lan Mị, xin hỏi cô có hối hận không?”

“Diệp phu nhân --- sau khi “Mustang” phổ biến rộng rãi, trên internet có người nói bề ngoài của “Mustang” là cô ăn cắp bề ngoài, xin hỏi cô có gì đáp lại?”

Diệp Đình và Lăng Vi bị bao vây vào giữa, các ký giả trái một câu phải một câu hỏi lung tung này nọ.

Lâm Nhất Kiệt bị đẩy ra ngoài xa nhất, nhưng kỳ quái là, micro của anh vừa đưa lên Diệp Đình liền bắt đầu nói chuyện.

Lâm Nhất Kiệt liều mạng giơ micro: “Diệp tiên sinh --- Lần này “Mustang” đã đột phá kỷ lục, xin hỏi anh có cảm tưởng gì?”

Diệp Đình lãnh đạm nói: “Phải cảm ơn vợ tôi.”

Các ký giả nghiêng đầu, nhìn về phía sau... “Tại sao lại là cậu?”
Thằng nhóc này, không phải là người để cho Diệp tiên sinh và Diệp phu nhân trả lời vấn đề lần trước sao?

Thôi, mặc kệ anh là ai, Diệp tiên sinh trả lời vấn đề họ với có đề tài viết nha!

“Bá bá bá” Trong nháy mắt, tất cả ống kính và máy quay phim đều chuyển qua Lăng Vi, rồi rít nhìn cô chăm chăm.

Lâm Nhất Kiệt hỏi: “Diệp phu nhân, bề ngoài và nội thất của Mustang đều là một tay cô thiết kế, tôi phát hiện kiểu xe của cô, chính là bản thảo cô thiết kế lúc cô còn ở Yến đại, lúc đó chính là Lan Mị đi Yến đại tuyển nhân viên. Bản thiết kế của cô còn thu được hạng nhất, lúc ấy được các bạn học truy phủng mãnh liệt, còn được tôn sùng là “Thiên Tác”! Lúc đó thiên phú thiết kế của cô đã sớm lộ mũi nhọn, xin hỏi cô muốn công kích lại những người đã bôi xấu cô như thế nào?”

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm hỏi: “Vàng thật không sợ lửa, chính nghĩa không sợ gian tà! Xin cậu hãy viết lời này vào bài báo của cậu. Cảm ơn cậu.”

Lâm Nhất Kiệt rất là vui vẻ, Lăng Vi cũng rất cảm động. Đối mặt với các loại ký giả và truyền thông nghi ngờ, chỉ có Lâm Nhất Kiệt là muốn bảo vệ và đòi lại công bằng cho cô.

Những lời anh vừa nói này, là đang gõ chuông báo động cho những người khác!

Các ký giả tại chỗ đều: “A” lên: “Còn có chuyện này sao?” Vừa giờ máy ghi âm lên, vừa sửa sang lại suy nghĩ, suy nghĩ vấn đề nên hỏi

kế tiếp.

Có ký giả lập tức hỏi tiếp: “Diệp phu nhân, nếu “Mustang” là thiết kế của cô lúc còn ở đại học, vậy thì càng không tồn tại chuyện..... giống như tin đồn đó, bề ngoài và nội thất của chiếc xe là Diệp tiên sinh mời đại sư thiết kế, sau đó đưa hết công lao cho cô?”

Lăng Vi cười nhạt: “Giống như lời cậu nói vậy.”

Hướng gió lập tức liền thay đổi, nháy mắt đã bị Lâm Nhất Kiệt kéo về nề nếp. Trong lòng Lăng Vi giờ ngón tay cái cho anh, nhất định tiểu Kiệt có thể xông ra một con đường của mình ở giới truyền thông!

Lần bữa tiệc này, vô cùng náo nhiệt! Các cao tầng của Lan Mị đều được mời đến hội trường.

Hanh Lợi, Lộ Dịch, tiểu Bạch, còn có lão đầu Mã Đế Tư tất cả đều từ Ngã Lợi quần đảo tới tham gia bữa tiệc. Trước kia Diệp Đình đã từng nói, muốn cho lượng tiêu thụ của Mustang lên tới 33%! Lúc ấy Lộ Dịch còn không tin....

Chương 1250: Em là Phạn Thái Ngạnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bây giờ, lượng tiêu thụ vàng ngày càng tăng, thật là một cái tát vào mặt anh! Cả người Lộ Dịch cũng nóng, như, lửa, đốt.

Hanh Lợi không có mang bạn gái, anh xoa xoa tay, nói bên tai Lăng Vi: “Chị dâu, hai người quảng cáo chị mời đến đều rất đẹp, rất mạnh mẽ nha. Giới thiệu hai vị nữ nhân vật chính cho em được không?”

Lăng Vi không lên tiếng.

Hanh Lợi không ngừng nháy mắt với cô: “Chị dâu, cầu xin chị đó....”
Thằng nhóc này đáng vẻ rất tốt, một đôi mắt màu lam thâm thúy, không ngừng dùng hết sức lực ném ánh mắt quyến rũ cho Lăng Vi.

Lăng Vi không muốn giới thiệu cho anh đâu, một con ngựa đực, cô cũng không muốn gieo họa Ninh Hạ và Đồng Dao!

Lúc này, có không ít ký giả yêu cầu ba nhân vật chính trong quảng cáo và người làm chủ chụp hình chung.

Giang Quân, Ninh Hạ, và Đồng Dao đi về phía Lăng Vi cùng Diệp Đình.

Hanh Lợi lập tức liền, phát, tình, lên! anh thấy Giang Quân và Ninh Hạ đứng chung một chỗ liền đi tới bên cạnh Đồng Dao: “Nữ sĩ xinh đẹp, hôm nay vừa vặn tôi không có bạn gái.... tôi có thể mặt dày mời

cô khiêu vũ sao? Nếu như cô có thể đồng ý làm bạn gái của tôi, vậy thì thật không còn gì tốt hơn.”

Đồng Dao đang đi vào cõi thần tiên, đột nhiên nghe được có người nói tiếng Trung kém chất lượng nói chuyện với mình, cô nhướn mày lên, nhìn anh chăm chú.

Hanh Lợi lễ phép nói lại một lần. Đồng Dao liếc anh, trong đầu nghĩ, người này có bị bệnh không? Lần đầu tiên gặp mặt sẽ cầu người ta làm bạn gái của anh? Đầu óc bị vào nước rồi à?

Đồng Dao trợn mắt nhìn anh nói: “Nhìn hốc mắt anh màu xanh, sắc mặt tái nhợt, có lẽ là vì tối hôm qua túng, dục, quá, độ phải không?”

“Phốc --- Khụ khụ ----” Hanh Lợi bị sặc đến sắc mặt đỏ bừng.

Lăng Vi, Diệp Đình, Giang Quân và Ninh Hạ bên cạnh cũng không nhìn được muốn cười. Trong lòng Kiệt Sâm lặng lẽ giơ ngón tay cái cho Đồng Dao, cô gái này thật mạnh mẽ!

Hanh Lợi ủy khuất: “Tối hôm qua tôi không có tìm đàn bà, thật đó.... bởi vì tôi ngồi phi cơ, bị chênh lệch thời gian nên mắt mới thâm quầng, cô hiểu lầm tôi.....”

Đồng Dao lạnh lùng liếc anh.

Cô nói: “Cách tôi xa một chút, lão nương là không có nhìn lầm! Tôi hiểu lầm anh? Vậy tôi hỏi anh, nụ hôn đầu tiên của anh còn sao? Đêm, đầu có còn không? Nếu không có thì rút nhanh lên, anh không muốn có một con ngựa đực làm bạn trai!”

“Ngao....” Hanh Lợi thương tâm, bị đả kích không còn lời gì để nói, đêm, đầu mười bốn tuổi đã không còn rồi! Nụ hôn đầu thì càng không

nhớ nổi là lúc nào....

Diệp Đình cùng Lăng Vi hiểu Hanh Lợi nhất, hai người nhìn nhau đều cười phá lên.

Nhìn Hanh Lợi ăn quả đắng, tại sao lại thoải mái như vậy nha? Ha ha ha ---- Lăng Vi vô cùng không phúc hậu cười ra tiếng.

Kiệt Sâm ở bên cạnh yên lặng “giơ ngón tay cái” cho Đồng Dao, đột nhiên tức đến nổ tung: “Tiểu Bạch --- Lão tử muốn giết cậu! Trả nộ hôn đầu cho lão tử! Cái con mẹ nó! Lão tử muốn liều mạng với cậu!”

Đoàn người nhìn sang Kiệt Sâm...

Kết quả, chỉ thấy Kiệt Sâm bay ra ngoài như một ngọn gió, sau đó.... Kiệt Sâm, liền đuổi giết tiểu Bạch toàn bộ hiện trường bữa tiệc ----

Hàn Yến, Hoa Đào, Quân Dương và Chính Hiền cũng tới chúc mừng bọn họ.

Người nhà Chính Hiền vừa lúc tới thăm cô, Chính Hiền giới thiệu với mọi người: “Đây là anh trai em...”

Anh của Chính Hiền đưa tay ra, bắt tay với mọi người, anh tự giới thiệu mình nói: “Mọi người khỏe, tôi là Thái Thái Hiền.”

“Phốc ----” Lôi Tuấn đang đi tới lập tức cười phun, món đồ gì? Thức ăn quá mặn sao?

Lôi Tuấn nắm chặt tay anh nói: “anh Thái Hàm, anh khỏe. Em là Phạm Thái Ngạnh (cơ quá cứng)!” Vừa nói, vừa viết lên tay anh của Chính Hiền viết “Phạm Thái Ngạnh”!

Thái Thái Hiền nghiêm túc gật đầu: “Tên rất hay.”

Lăng Vi nín cười, bắt tay với anh của Chính Hiền nói: “Anh Thái Hàm, anh khỏe. Em là Thang Thái Lương (canh quá lạnh)....”

Nói xong, nháy mắt với Diệp Đình, Diệp Đình không có cách nào, chỉ có thể đưa tay ra với anh: “Cậu khỏe, tôi là Chúc Thái Hi (cháo quá lỏng)--- (Chu Thái Tích)....”

“Phốc ----” Một đám người xấu!

Lăng Vi cười điên rồi!

Giang Quân, Ninh Hạ, Đồng Dao.... không nói..... các người chinh người như vậy, thật tốt sao? Tại sao các người không gọi Thỉ Thái Xú (cức quá hôi)? Tại sao không gọi Niệu Thái Hoàng (nước tiểu quá màu vàng)?!

Hiện trường bữa tiệc một mảnh cười nói. Mọi người quây phá đủ rồi, liền nói xin lỗi với anh của Chính Hiền, nói cho anh, lúc này là bọn họ đùa giỡn.

Anh của Chính Hiền không chút ngại nào, trò chuyện với đoàn người vô cùng tốt.

Ninh Viễn đi cùng Ninh Hạ, Ninh Hạ giới thiệu anh cho Lăng Vi và Diệp Đình.

Lúc này Ninh Viễn mới biết.... em rể mà Giang quân nói... thì ra là....

Má ơi! Quá kinh sợ rồi! Mau mau mau---

Ai tới đỡ tôi đi, không có hai trăm ngàn tôi không đứng lên nổi!

Chương 1251: Đồ Của tôi, tôi phải từ từ lấy về (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bữa tiệc của Lăng Vi và Diệp Đình vô cùng náo nhiệt.

Vương Vinh Diệu nằm bệnh viện hai ngày....

Xe hơi càng ngày càng không bán được, bốn ngàn chiếc xe đã bán kia cũng là liên tục xảy ra vấn đề! Hơn bốn ngàn người sử dụng đã mua chiếc xe đó nháy mắt đã kiện “Hào Duệ” ra hiệp hội người tiêu thụ.

Trên internet đã truyền ra --- xe hơi của Hào Duệ là không thể mua! Máy không được! Mới bắt đầu động lực rất là mạnh, nhưng mà sau khi lên trăm cây số, máy liền đặc biệt không ổn định! Rất dễ xảy ra nguy hiểm!

Mặc dù, còn chưa có tạo thành tai nạn gì, nhưng mà làm sao người ta dám chấy xe này nữa? Bốn ngàn chiếc xe đã bán ra đều rít rít yêu cầu Hào Duệ cho một lời giải thích.

Lăng Vi tự mình bỏ tiền, mua một trăm chiếc xe mới ở Hào Duệ. Cô để cho một trăm người, từ từ quây phá.

Vốn là Vương Vinh diệu muốn không để ý đến, ông nghĩ, qua vài ngày sẽ an ổn lại không có người quây phá. Nhưng mà quây tới quây đi, lớn chuyện rồi ----

Bộ giám sát thị trường ra lệnh thông báo, ông phải bồi thường người tiêu thụ!

Bây giờ tiền bạc của Vương Vinh Diệu rất eo hẹp!

Ông nghiên cứu với các đồng sự: “Vậy thì bồi thường giá mua đi! Chúng ta mua xe trở lại, lắp ráp động cơ lại lần nữa. Đề chuyện này xuống trước rồi nói sau.”

Nhưng mà, ai có thể nghĩ, lại có một trăm người không chấp nhận bồi thường giá mua, dù thế nào cũng muốn bồi thường gấp ba hoặc gấp mười lần!

Đương nhiên là Vương Vinh diệu không chịu!

Tiếp theo, chỉ thấy từng trận gió thổi trên internet --- có người bình luận ở các trang xe hơi, nói xe hơi Hào Duệ khoác lác, lừa gạt người tiêu thụ. động lực mạnh mẽ cái chó ám gì, là liệt, dương thì có!

Lăng Vi vừa đọc vừa che mặt... Cái câu này là ai nói vậy? Cũng quá lưu manh rồi.....

Không phải Vương Vinh diệu chơi xấu cô sao? Cô là người có thù tất báo! Ông tìm người công kích tôi trên internet, tôi không biết công kích ông sao? Mời người chửi rửa nha, ai lại không biết....

Ông chơi xấu tôi, tôi còn có người tiêu thụ bảo vệ, ông có cái gì? Tất cả người sử dụng của ông đều chửi rửa ông ở đây này!

Đừng có gấp, đằng sau còn nữa, chúng ta từ từ đi, ha ha ----

Chuyện động cơ làm lớn chuyện, nháy mắt danh tiếng xe hơi của Hào Duệ liền thúi hoắc.

Vương Vinh Diệu khó chịu nha! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Ông run run đứng đó, bỏ mặc một phòng thành viên ban giám đốc vịn tường đi xuống lầu, ông phải tự mình thử xe của mình! Vương Vinh Diệu bảo tài xế lấy một chiếc xe Hào Mai mới ra.

Vương Vinh Diệu ngồi lên chỗ ghế tài xế, tự mình lái ra Giang thành, vẫn luôn chạy tốc độ cao ---

Máy mạnh mẽ! Nhất định là phải chịu đựng, chịu đựng nha! Ngàn vạn lần đừng giống như người khác nói, sau trăm cây số liền bắt đầu xảy ra vấn đề!

Vương Vinh Diệu khản trương nha! Sau khi lên trăm cây số, ông liền bắt đầu run run, bởi vì..... thật xảy ra vấn đề!

Vốn là, máy đang vận chuyển tốc độ cao, đột nhiên... ông cảm thấy, cho dù đạp ga như thế nào, máy cũng không tăng tốc được!

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không nghĩ ra nha! Tại sao lúc thử nghiệm cũng chưa phát hiện vấn đề này chứ? Đó là bởi vì, nhiệt độ! Lúc khảo nghiệm, động cơ vẫn luôn chuyển động, vẫn luôn chuyển, cho nên, động cơ luôn ở trong trạng thái nhiệt độ cao.

Chương 1252: Đồ Của tôi, tôi phải từ từ lấy về (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà, sau khi người tiêu thụ mua xe, sau khi chạy ra khỏi đã tăng tốc hơn trăm cây số, trong thời gian chạy ngắn ngủi, không có đạt tới nhiệt độ tăng tốc đó, cho nên máy sẽ xảy ra vấn đề!

Cái thiết kế này của Lăng Vi.... thật đúng là hao tâm tổn huyết! Cô quá tổn hại âm đức! Tại sao ông phải cướp được nó nha! Cho dù ông là ngọc hoàng đại đế, cho dù ông có ống nhòm, coi dù đầu của ông hoạt động tốt hơn người khác gấp ngàn lần, cũng không nghĩ ra Lăng Vi biết làm loại thiết kế này nha!

“A ---” Tim của Vương Vinh Diệu lại bắt đầu quặn đau. Ông vội vàng giảm tốc độ lại.

Sau khi xe giảm tốc độ, Vương Vinh Diệu đứng ngay bên đường xa lộ.

chân của ông không tự chủ được bắt đầu run run.... sống hơn nửa đời người, đều là ông chơi người ta, không nghĩ tới... già rồi già rồi, lại bị một con nhóc lừa đảo chơi một vố!

Lăng Vi thiết kế cái bẫy này cho ông, thật là tính toán hết tất cả rồi nha! Cô không tiếc bất cứ giá nào, trước gài bẫy chính mình, sau đó mới bẫy ông! Bảo ông làm sao phòng bị?

Vương Vinh Diệu giận đến thở không ra hơi. Ông ngồi ven đường từ

từ thờ, ông không dám lái về nữa, khó trách người tiêu thụ muốn ồn ào... đổi lại là ông, ông sẽ ồn ào càng mạnh mẽ hơn!

Khổ sở kiếm đủ tiền mua xe, kết quả, mua một đồng rác về, ai mà không tức giận?

Vương Vinh Diệu gọi điện thoại, để cho bí thư tới rước ông. Ông ngồi ở ven đường, ngơ ngác nhìn xe đến xe đi....

Bí thư đưa ông về bệnh viện, Vương Vinh Diệu nằm trên giường bệnh, ánh mắt đờ đẫn, dáng vẻ nháy mắt đã già hơn mười tuổi.

Bên ngoài phòng bệnh của Vương Vinh Diệu, các ký giả bao vây nước chảy cũng không lọt! Vương Vinh Diệu không có cách nào, chỉ có thể tổ chức cuộc họp ký giả. Sắc mặt ông tái nhợt ngồi trên ghế chủ tịch. Bí thư mời một vị ký giả đặt câu hỏi.

Vị ký giả này là ký giả có tiếng bọn họ mời đến, phải hỏi vấn đề gì trước bọn họ đã bàn bạc xong hết.

Vị ký giả này hỏi: “Vương đồng --- xin hỏi “Hào Mai” chậm chạp không bán được, ông có hành động gì?”

Biểu tình Vương Vinh Diệu nghiêm túc, cộng thêm động tác tay nói: “Chúng tôi.... sẽ dùng giá mua thu mua những chiếc xe có vấn đề lại, đến khi nào toàn bộ đều thông qua khảo sát, tuyệt đối không có vấn đề nữa mới đưa vào thị trường.”

Lại một vị ký giả hỏi: “Vương đồng, xin hỏi tại sao xe của ông lại liên tục xảy ra vấn đề? Theo như tôi biết, loại động cơ lúc trước ông sản xuất không phải là động cơ hiện tại của xe. Xin hỏi tại sao đột nhiên ông lại muốn thay đổi động cơ chứ? Tại sao sau khi thay đổi lại xảy ra vấn đề chứ?”

Các ký giả cũng nắm điểm này không tha, Vương Vinh Diệu nói: “Cũng không phải là kỹ thuật của chúng tôi có vấn đề, chúng tôi đã nghiên cứu, là lúc lắp ráp đã xảy ra vấn đề...”

Lúc này, đột nhiên có ký giả hỏi: “Vương đồng, đoạn thời gian trước, con chip của Lăng Vi từng bị trộm một lần, nữ tiến sĩ trộm con chip đó bị bắt tại chỗ, từ đó về sau, Vương đồng ông lại bắt đầu thay đổi động cơ.... Xin hỏi, có phải ông đã trộm kỹ thuật trong con chip, nhưng chưa có nghiên cứu qua, ngược lại tự mình gài bẫy mình đúng không?”

Người ký giả này vừa hỏi xong, tất cả mọi người tại chỗ cũng đều nghiêng đầu nhìn về phía anh. Lại là Lâm Nhất Kiệt!

Thằng nhóc này! Mặc dù rất nhiều ký giả có nghi vấn trong lòng, nhưng mà.... dám hỏi ra cũng không nhiều nha!

Những ký giả tới tham gia họp báo ngày hôm nay cũng đều đã cầm bao lì xì của Vương Vinh Diệu...cho nên, lúc bọn họ hỏi vấn đề, cũng cố gắng chọn vấn đề “nhu hòa” hỏi.

Lại không nghĩ rằng, Lâm Nhất Kiệt thằng nhóc này lại không muốn sống! Cái gì cũng dám hỏi! Cậu sẽ không sợ Vương thị tiến hành trả thù với cậu sao?

Vương Vinh Diệu tức giận đến mặt tái xanh! Có nhân viên làm việc muốn mời Lâm Nhất Kiệt ra ngoài, các giám đốc duy trì hiện trường giao tiếp đều trợn mắt nhìn Lâm Nhất Kiệt, trong lòng mắng: “Thằng nhóc không biết xấu hổ! Lúc mày vào cửa đã cầm bao lì xì của tao, lại muốn đối nghịch với chúng tao, mày có biết xấu hổ không?”

Lúc này, đột nhiên Lâm Nhất Kiệt cầm một bao lì xì ra, nói với Vương

Vinh Diệu: “Cám ơn tình cảm của Vương đồng, nhưng mà, tôi là ký giả, có đạo đức hành nghề, tiền, trả lại cho ông. Liên quan đến chuyện này, tôi nhất định sẽ báo cáo đúng sự thật! Tuyệt không thiên vị!

Chương 1253: Tới nha, từ từ đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong ánh mắt Lâm Nhất Kiệt lộ ra vẻ kiên định! Kiên định đến khó mà rung chuyển được!

Không ít ký giả tại chỗ khịt mũi coi thường nhìn anh, tự cho là mình chính nghĩa sao? Cậu chờ mà xem, hôm nay cậu có thể bước ra cái cửa này hay không?

Các ký giả đều ngừng việc đặt câu hỏi lại....

Nháy mắt không khí của hiện trường lạnh đến cực điểm!

Vương Vinh Diệu tức giận đến đầu ngón tay run lẩy bẩy ---- ông nháy mắt ra dấu với nhân viên an ninh. Tờ ý bọn họ mang thẳng nhóc thối tha này đi.

Ai bảo anh dám quấy rối! Thật là thiếu dạy dỗ!

Nhân viên an ninh đi tới, còn chưa có chạm vào cánh tay của Lâm Nhất Kiệt, đột nhiên ---- chung quanh Lâm Nhất Kiệt có bốn người lạnh lùng đứng ra.

“Chúng tôi là hình cảnh của Giang thành, bây giờ chúng tôi hoài nghi tập đoàn Vương thị có hiềm nghi lấy trộm buôn bán cơ mật của người khác, mời các vị theo chúng tôi về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Hộp báo ký giả, nháy mắt biến thành hiện trường bắt người.

Vương Vinh Diệu lập tức bị mang đi -----

Vương Vinh Diệu xài một khoản tiền lớn để cho Sở Hưng Văn gánh tội cho ông, Sở Hưng Văn là trưởng thiết kế của Hào Duệ, ông thừa nhận đã từng lấy trộm con chip của Lăng Vi... bởi vì, mặc dù ông là tổng thiết kế của Hào Duệ, nhưng mà, ông già rồi, đột nhiên đám hậu bối mạnh mẽ đuổi theo, làm cho ông rất có cảm giác nguy cơ.

Ông đã sắp đến tuổi về hưu, nhưng không muốn trước khi mình về hưu đã bị công ty đuổi đi.

Vì giữ được danh tiếng, ông quyết định bí quá hóa liều.

Đúng dịp chính là, dáng vẻ của cháu gái ông Sở Minh Y lại vô cùng giống Lăng Vi, cho nên, ông liền trăm mưu ngàn kế trộm con chip của Lăng Vi.

Sau khi Sở Hưng Văn nhận tội, Vương Vinh Diệu được thả về nhà...

Những kết quả này, Lăng Vi đã dự liệu được từ sớm. Cho nên, ngày đó khi mất con chip, cô cũng chưa có tiếp tục theo đuổi.

Ngược lại, còn giữ cái bẫy này để cho ngày hôm nay Vương Vinh Diệu đạp lên!

Vương Vinh Diệu bây giờ... mặc dù chưa vào tù, nhưng mà tình trạng cũng vô cùng thê thảm. Xe hơi chậm trễ không bán được, vốn lưu động cứng ngắc, tiếng đồn của Hào Duệ càng ngày càng kém, thậm chí còn bị trở thành tài liệu xấu xa để giảng dạy cho học sinh.

Vương Vinh Diệu tức giận nha, nhưng mà.... lại không thể làm gì, ông phải nghĩ cách, cứu vãn bại cục lại mới được! Ông phải sản xuất một loại xe với hình dáng mạnh mẽ, động cơ cực mạnh một lần nữa!

Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho người tiêu thụ lại có lòng tin với Hào Duệ!

Nói làm liền làm, Vương Vinh Diệu lập tức cho người mở cuộc họp cổ đông, bắt đầu nghĩ cách mượn tiền. Nhưng mà, lần này trong cuộc họp cổ đông....

Ông lại.... gặp được Lăng Vi!

Cô ta, thành cổ đông của Hào Duệ khi nào?!

*

Trước khi đưa xe mới ra thị trường, Lăng Vi đã nắm 11% cổ phần của Hào Duệ, cô thu nạp đều là cổ phiếu phân tán, cho nên, Vương Vinh Diệu không biết.

Sau khi xe mới đưa ra thị trường, Lăng Vi liền bắt đầu thua mua cổ phần trong tay cổ đông.

Vốn là các cổ đông lòng người bàng hoàng, có không ít người đã lên lút bán cổ phần trong tay.

Là người ai cũng có lòng riêng, các cổ đông làm vậy cũng là dễ hiểu. Ai không thừa dịp bây giờ Hào Duệ chưa được xem là quá “thúi” mau chóng bán cổ phần đi!

Giữ cổ phiếu trong tay, sớm muộn gì cũng táng gia bại sản!

Lăng Vi vằm 28% cổ phần, mạnh mẽ chiếm một chỗ ngồi ở cuộc họp cổ đông! Người nhà Vương thị họp chung lại tổng cộng có 55% cổ phần. Trong tay Vương Vinh Diệu mới có 31%, trong tay Vương Hân Bình ngồi tù có 5%, con trai ông Vương Tấn có 9%, cháu trai Vương Tử Thần có 5%, một cháu trai khác Vương Tử Minh có 5%. Gộp chung lại, tổng cộng Vương gia nắm 55% cổ phần Hào Duệ.

Vương Vinh Diệu thấy Lăng Vi đi tới, suýt chút nữa đã tức đến té xỉu!

Cô không chỉ là cổ đông, còn nắm 28% cổ phần?! Mấy người cổ đông còn lại cộng thêm cổ phiếu phân tán họp lại mới 17%!

Trái tim Vương Vinh Diệu quặn đau từng trận, gần đây ông thật là bị Lăng Vi làm tức giận muốn chết.

Chương 1254: Tới nha, từ từ đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vốn là Vương Vinh Diệu chuẩn bị một phen “nhiệt huyết sục sôi” trong cuộc họp cổ đông, tất cả đều nuốt vào trong bụng hết.

Thậm chí kế hoạch của ông, cũng không có cách trình bày với các cổ đông còn lại.

Bởi vì, Lăng vi còn ngồi ở đó! Tất cả kế hoạch của ông sao có thể để đứa con hoang này biết!

Thôi, ông cũng không cần trông cậy vào những cổ đông này nữa, liên quan đến chuyện tiền, vẫn là để ông nghĩ lại, tìm bọn họ từng bước từng bước nói đi.

Kết thúc cuộc họp cổ đông, Vương Vinh Diệu không gấp đi, dám người tan sạch sẽ, Vương Vinh Diệu hí mắt, hung hăng mắng Lăng Vi một câu: “Quả nhiên thật tiện! Ba của mày Lăng Phong là một tiện nhân, mẹ của mày Trần Minh Nhượng là con tiện nhân, mày còn tiện hơn bọn họ!”

Trong đôi mắt Lăng Vi thiêu đốt lửa giận! Nhưng mà, cô hí mắt đi tới bên cạnh Vương Vinh Diệu: “Ai nha, ông ơi.... thân thể cũng cứng cỏi lắm nha. Còn chưa có chết sao?”

Wương Vinh Diệu giận đến run lấy bầy: “Nhờ phúc của mày, còn không có nhanh như vậy!”

Lăng Vi cười nói: “Vậy tôi phải dùng thêm sức mới được... ông kéo hơi tàn còn sống như vậy, tôi nhìn cũng thấy mệt mỏi thay ông.”

Vương Vinh Diệu híp mắt, ông liếc bụng của cô, hận bây giờ không thể đá một cước giết chết con hoang trong bụng cô!

Lăng Vi cố ý nâng nâng bụng: “Tốt nhất đừng đánh chủ ý đến con của tôi. Nếu không, ông chỉ có chết nhanh hơn.”

Cô khẽ mỉm cười, xoay người đi ra ngoài. Vương Vinh Diệu híp mắt, cả người bốc lửa đến muốn nổ tung, Ông bước nhanh đi theo, đuổi chân liền đá về phía Lăng Vi.

“A ---” Vương Vinh Diệu còn chưa làm Lăng Vi vấp ngã, đột nhiên chính ông bị gì đó giật điện, chột co rút! Một tiếng vang lên “Đông”, Vương Vinh Diệu té lăn trên mặt đất, che ngực run rẩy.

Lăng Vi quơ quơ đồng hồ trên cổ tay, cười: “Ông ơi, sao ông lại vô tình như vậy? Đi bộ cũng có thể té ngã, xem a ông thật là quá già rồi...”

Đồng hồ này của cô, là Diệp Đình đặc chế cho cô, bình thường là đồng hồ bình thường, nhưng mà nhấn nút kim cương nó sẽ hiện ra màn hình và bàn phím điện thoại, cũng có thể xem như là điện thoại.

Nhưng mà, còn có một chức năng ẩn nấp, đó chính là nhấn vào viên đá quý màu đỏ, sẽ thả ra dòng điện cho người bên cạnh.... Lăng Vi nhún vai, đóng nguồn điện.

Đối phó loại lão bất tử Vương Vinh Diệu này kêu Bạo Phong đi ra cũng không giải được mối hận trong lòng cô! Cô phải từng bước từng bước làm cho ông chết trong tay của cô!

Lăng Vi nghênh ngang rời khỏi Hào Duệ, Vương Vinh Diệu còn không có ngu đến giết chết cô trong công ty! Bây giờ Hào Duệ đã quá thảm, ông kiên quyết không thể đẩy công ty của mình tới đầu sóng ngọn gió nữa!

Hiện tại bây giờ, bất cứ một tin tức mặt trái nào của Hào Duệ cũng sẽ để cho ông lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Giết chết Lăng Vi còn không gấp. Chờ ông vượt qua cửa ải này rồi nói sau!

Vương Vinh Diệu tìm cổ đông trong công ty, gõ cửa từng nhà, bảo họ cùng ông nghiên cứu loại xe mới

*

Lăng Vi vẫn suôn sẻ như cá gặp nước, đại hội đấu thầu thổ địa sắp bắt đầu.

Lần đấu thầu này, chủ yếu là cô muốn bán các biệt thự ở hai khối đất “quảng trường Tinh Vân” và “núi Vân đỉnh” kia.

*

Trong phòng làm việc của Vương Vinh Diệu, Vương Vinh Diệu tìm con trai Vương Tấn và cháu trai Vương Tử Thần cùng Vương Tử Minh thương 75 lượng đối sách.

Vương Vinh Diệu nói: “Không thể để con con tiện chủng này đắc ý như vậy! Không phải nó muốn bán đất sao? Không được để cho nó bán được giá cao! Tử Thần, con nghĩ cách làm một ít chuyện ở hai khối đất đó, để cho hai khối đất đó bị ngã giá!”

Vương Tử Thần thích làm mấy chuyện thất đức này nhất, gật đầu nói: “Đơn giản.... ông chỉ cần xem là được rồi.”

Chương 1255: Tìm được anh

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Vinh Diệu gật đầu, ông vẫn là tương đối yên tâm khi Vương Tử Thần làm mấy chuyện này.

Vương Vinh Diệu hí mắt nói: “Chờ giá đất ngã xuống, xem nó còn đắt ý không!”

Đột nhiên Vương Tấn nói: “Ba, hai khối đất của Lăng Vi, nếu đột nhiên xảy ra chuyện. Nhất định giá đất sẽ ngã xuống, cô ta không bán được, chúng ta có thể thừa dịp giá thấp mua vào...”

Vương Vinh Diệu cùng Vương Tử Thần nhìn anh, Vương Tấn nói tiếp: “Không phải Long gia vẫn luôn muốn hai khối đất đó sao? Chờ giá đất ngã xuống chúng ta mua vào, sau đó chứng minh hai khối đất trong tay chúng ta không có vấn đề, lại lấy giá cao bán cho Long gia. Giá chênh lệch trung gian, vừa vặn có thể giải quyết phiền toái của chúng ta lúc này...”

Nhưng Vương Vinh Diệu lắc đầu nói: “Giá của hai khối đất, làm xong có lẽ sẽ kiếm được một trăm triệu giá chênh lệch, nếu là làm không tốt, cũng chỉ có thể mất cả trăm triệu trong tay. Bây giờ ba không có tâm tư đấu với bọn họ, chúng ta trước kiếm lại danh sự rồi hãy nói.”

Vương Tấn nhú mày, cho là ba anh già thật rồi.... bị lần bán xe chậm này đã kích.

Nếu đổi lại trước kia, cho dù giá cao cũng phải mua đất vào tay trước!

Ánh mắt Vương Tấn biến ảo khó lường, trong lòng anh có chủ ý, nhưng vẫn không nói với Vương Vinh Diệu,

*

Trong phòng làm việc của Diệp Đình.

Diệp Đình cầm nút nhỏ trong tay, dùng cái nhíp kẹp một viên kim loại màu bạc gắn lên, sau đó dùng cây nhíp đó gấp cái nút đưa vào vào dưới đáy đèn.

Lăng Vi bưng một bát cháo gà đi vào, thấy anh cầm cây nhíp lẩn qua lộn lại nghiên cứu dưới ánh đèn.

“Xem cái gì vậy?” Cô đi tới bên cạnh, bưng chén, đút canh cho anh uống.

Diệp Đình cười nhẹ, không có đưa tay bưng chén, liền trực tiếp uống canh trong tay cô.

Uống canh xong, anh nói: “Lần trước anh đi vào núi tìm được cái nút này, nhưng mà.... không phát hiện bên trong nó có huyền cơ gì.”

Lăng Vi cầm khăn ướt lên ôn nhu lau miệng cho anh, cô ngồi lên đùi anh nghiêng đầu nhìn cái nút kia, cô vừa nhìn vừa hỏi anh: “Chồng, cái nút này là anh nhặt được ở đâu?”

Diệp Đình nói: “Ở gần căn nhà gỗ nhỏ đó.”

Lăng Vi gật đầu, cẩn thận xem lại, nhưng mà.... không nhìn ra huyền

cơ gì, cái nút này thật.... quá bình thường, không có hình vẽ gì, tròn tròn dài dài thành một hình bầu dục nhỏ.

Diệp Đình dời ghế ra phía sau, bây giờ bụng cô đã lớn... sợ làm cô té....

Lăng Vi bĩu môi nói: “Đây không phải là nút rất bình thường sao? Cho dù anh lại nghiên cứu như thế nào đi nữa nó cũng chẳng qua chỉ là nút mà thôi nha!”

Diệp Đình lại nói: “Anh đang nghiên cứu chất liệu của nó, anh muốn nhìn thử xem, có phải bên trong đó có bí mật gì không thể biết không.”

“Ha ha...” Lăng Vi ôm anh cười: “Em xem anh có chút sợ hãi.... không phải bên Hoa Đào cốc kia còn chưa có tin tức gì truyền tới sao?”

“Ừ, bởi vì địa hình quá phức tạp, tạm thời còn chưa tìm ra căn cứ ẩn nấp.”

Diệp Đình cẩn thận nghiên cứu cái nút áo nhỏ này.

Lăng Vi dựa vào trong ngực anh, lẳng lặng nhìn, đột nhiên cô nói: “Chồng, anh muốn biết bên trong nó có bí mật gì, anh có thể đập nó ra nha...”

Diệp Đình nói: “Anh đã đập rồi, chất liệu làm cái nút này vô cùng cứng rắn, anh đập không ra.”

“...” Lăng vi cười cười đứng lên: “Chồng, anh thật mạnh mẽ nha....”

Chương 1256: Tìm được anh

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô ngồi thẳng nói: “Theo như lời anh nói.... vật này thật sự không bình thường nha? Cầm đi hóa nghiệm thử xem?”

Diệp Đình nói: “Ngày anh trở về đã đưa cho Quân Dương hóa nghiệm. Bữa tiệc lúc nãy, là cậu ấy tới đưa nút áo lại cho anh.”

“À...” Lăng Vi vội vã hỏi: “Quân Dương nói thế nào?”

“Cậu ấy nói, chất liệu này.... có có chút đặc thù, mặc dù không quá thường gặp, nhưng mà xe buýt trong núi quả thật có loại kim loại này. Cái nút áo này hẳn là có ai đó trong núi tìm được loại vật chất này sau đó luyện ra.”

Lăng Vi gật đầu, cô suy nghĩ rồi nói: “VẬY... nói không chừng, chính là người của căn cứ thí nghiệm dùng loại vật chất đó làm thí nghiệm, sau đó tinh luyện lại. Làm thí nghiệm còn dư lại, bọn họ không thể trực tiếp vứt bỏ, liền làm thành nút áo, tránh cho rác rưởi không dễ xử lý.”

Diệp Đình nhìn ánh mắt cô chăm chăm, cười nói: “Anh cũng nghĩ như vậy. Bởi vì Quân Dương nói, thủ tục để rèn loại vật chất này vô cùng phức tạp, nhất định là một đoàn đội cực kỳ chuyên nghiệp mới làm được.

Ánh mắt Lăng Vi sáng lên: “Nói như vậy, nhất định là có căn cứ!”

Chẳng qua là chúng ta không tìm được!”

Ánh mắt Diệp Đình thâm trầm, không có kết luận.

Lăng Vi đưa tay cầm lấy nút áo chống cảm nhìn. Cô lật nút áo trong tay qua lại, đột nhiên nói: “Chồng... có vẻ như em đã gặp cái nút áo này ở đâu rồi!”

“Em gặp rồi?” Diệp Đình giật mình: “Em gặp ở đâu?”

Trái tim Lăng Vi thất lại, cô cẩn thận suy nghĩ, đầu óc hơi không đủ dùng. Từ sau khi mang thai, trí nhớ của cô vô cùng kém, hơn nữa lại càng ngày càng kém.

“Đừng có, gấp, thôi không suy nghĩ nữa.” Diệp Đình xoa trán, ôn nhu hôn lên môi cô: “Mau đi ngủ đi, gần đây mới đưa xe ra thị trường, đã làm em mệt lả.”

“Dạ....” Lăng Vi từ phòng làm việc đi ra, cô nằm trên giường, làm sao cũng không ngủ được. nói thật, cái nút áo kia cô đã gặp qua! Nếu như, có thể tìm được người có nút áo, thì sẽ rất dễ dàng tìm được căn cứ!

Cô suy nghĩ một hồi, bất giác liền đã ngủ.... từ sau khi mang thai, cô liền đặc biệt dễ mệt mỏi, có hai đứa trẻ cùng cướp dinh dưỡng với cô, Hàng ngày cô ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ...

Ngủ, ngủ, cô bắt đầu nằm mơ, nhìn thấy một “hội triển lãm tranh“.... Diệp Đình cử hành triển lãm tranh cho cô, mở triển lãm ở nhà.

Ngày đó người tới rất là nhiều....

Đột nhiên cô mở mắt ra, tỉnh lại!

Triển lãm! Đúng.... cô đã nhìn thấy cái nút áo đó ở triển lãm tranh!

Cô nhanh chóng vén chăn lên, đưa chân xuống đất chạy nhanh về phòng làm việc của Diệp Đình: “Chồng --- Em nhớ ra rồi! Cái nút áo đó do một vị họa sĩ vẽ! Em còn nhớ tranh vẽ của anh!”

Diệp Đình đang phê văn kiện trong phòng làm việc, đột nhiên nghe được cô nói như vậy lập tức đứng lên.

Lăng vi đứng cạnh cửa, cô vừa mở cửa liền nói với anh một câu: “Mau lên, em dẫn anh đi xem!”

Diệp Đình vội vàng ném cây bút, cùng cô đi vào phòng làm việc của cô, máy tính của Lăng Vi có rất nhiều tranh, còn có video toàn cảnh buổi triển lãm.

“Sao --- chính là anh!” Diệp Đình phóng to hình ảnh, quả nhiên nhìn thấy có nút trên áo của người đàn ông này.

Diệp Đình không vui: “Em chú ý một người đàn ông như vậy làm gì? Ngay cả nút áo của người ta cũng nhớ?”

“Phốc --- nói chuyện chính không được sao? Bình giấm chua!” Lăng Vi đưa tay nhéo mặt anh, dùng sức kéo ra hai bên: “Xem dáng vẻ nhỏ mọn của anh kìa! Em trí nhớ siêu quần không được sao? Em đã gặp qua là không quên được không được sao?”

Đột nhiên Diệp Đình lại gần hôn cô: “Sau này không cho phép nhìn đàn ông!”

Lăng Vi hừ: “Anh không phải đàn ông à? Em cũng không thèm nhìn anh!”

Diệp Đình đưa giỡn vô lại: “Trừ anh ra.”

“Hừ ---” Lãng vi làm mặt quỷ với anh, Diệp Đình dùng sức hôn lên mặt cô, trên tay cầm con chuột vòng lấy khuôn mặt người đàn ông này, bởi vì tấm hình này là chụp nghiêng nên không thấy rõ sáng dấp của người đàn ông này ra sao.

Diệp Đình mở video toàn cảnh buổi triển lãm, gõ bàn phím thêm vào một chuỗi khẩu lệnh.

“Hừ hừ hừ.” Tất cả gương mặt có hình dạng tương tự người đàn ông này đều bị phong tỏa liệt kê ra.

Chương 1257: Chuyên trị các loại không phục (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Oa! Chồng, anh thật lợi hại nha!”

Lăng Vi thật là phục anh! Lúc nãy cô còn cho là, bọn họ phải nhìn từ từ tìm từng chút từng chút đâu.

Không nghĩ tới.... Diệp Đình chỉ gõ gõ như vậy, vài cái liền tìm người đàn ông này trong ống kính ra.

Bọn họ lấy được những hình ảnh của anh, nhưng buồn bực là, không một tấm nào nhìn thấy rõ mặt!

Hoặc là bị người cản trở, hoặc là anh đưa lưng về camera.

Diệp Đình nói: “Người này cố ý không hiện rõ mặt.” Anh in tất cả hình ra đặt lên bàn.

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Chồng, anh không phát hiện dáng người của người này có gì kỳ quái sao?”

Diệp Đình ngược mặt, nhìn cô chăm chú. Lăng Vi nhíu mày nhìn anh: “Anh quên em giả trang thành Nã Phá Lô? Mặc dù em cũng mang cục xương giả ở cổ họng. Nhưng mà ngực.... vẫn còn ở nha. thịt của em ở chỗ đó không thiếu một phần nào... mặc dù lúc đó em có mặc áo buột ngực, nhưng mà vẫn là hơi nhô lên. Nếu như không muốn người ta phát hiện, phải nhét một vài miếng vải quanh hông, như vậy

eo to sẽ không hiện ra trên ngực có thịt.”

Diệp Đình nhìn nơi bàn tay cô chỉ chăm chú, ánh mắt vô cùng sáng ngời. Lãng Vi cười, che ánh mắt anh lại.

Diệp Đình buồn rầu nói: “Không sai, thân hình người đàn ông này tương đối to, nhưng chân lại rất nhỏ, dáng người không quá giống đàn ông bình thường.”

“Đúng!” Lãng Vi buông lỏng tay, nhìn gương mặt anh chăm chăm, cô thông minh cười: “Người đàn ông này, là phụ nữ giả trang! Cô là là phụ nữ!”

Lãng Vi càng nói càng hưng phấn, đột nhiên cô nhẹ kêu: “Có phải là mẹ không? Chồng, anh nhìn xem bức ảnh này!” Lãng Vi chỉ hình vẽ nói: “Bức họa này là mẹ vẽ!”

Diệp Đình nhìn bức họa kia chăm chú, màu chủ yếu toàn thân là canhlam, ở giữa có ao bay đầy sao, trong ao có một tảng đá hình chiếc lá lộ ra.

Gió nhẹ phất lên lục bình trên mặt nước, bên cạnh cái ao có một con đường mòn, bên cạnh đường mòn có vài ngọn cỏ....

Tên của bức tranh này là “Vi Vi Mạch Thượng Hành”

Lãng Vi nói: “Lúc ấy, tại sao em nhớ người này, cũng bởi vì, tên của bức tranh này. Nhưng mà, hôm đó quá nhiều chuyện, nên em cũng không có nhìn kỹ.”

Diệp Đình nhìn tranh vẽ chăm chăm, từ từ thì thầm: “Vi Vi Mạch Thượng Hành.... là nói em đó...” Anh nhìn những ngọn lục bình kia chăm chăm, nhìn một tảng đá hình chiếc lá giữa ao... đột nhiên anh

lại đọc một câu: “Vi Vi Mạch Thượng Hành, Phong Thanh Phất Lục Đình.... Lục Đình, là nói anh.”

“Đúng nha, hình dáng tảng đá này là lá cây! Chính là Diệp Đình nha! Ý mẹ là chỉ Diệp Đình!”

Lăng Vi kinh ngạc vui mừng kêu lên: “Là mẹ sao? Mẹ..... thật ra đã sớm xuất hiện bên người chúng ta?”

Biểu tình của Diệp Đình đột nhiên phức tạp, đôi mày vẫn luôn nhíu lại. Ánh mắt anh chớp động, thâm trầm khó dò.

Lăng Vi không nói nữa, phỏng đoán này của cô thật to gan.... sợ anh có chút không tiếp thu nổi, nếu như mẹ đã từng xuất hiện ở nhà, vậy tại sao bà lại không nhận nhau với Diệp Đình chứ?

Ngày đó..... ông ngoại cũng ở đây.... chẳng lẽ, mẹ cũng muốn nhận nhau, nhưng nhìn thấy ông ngoại..... liền thay đổi chủ ý?

Lúc này, đột nhiên Diệp Đình nói: “Chúng ta lại cử hành bữa tiệc một lần nữa...” Nói không chừng, bà sẽ biết được.

Lăng Vi nói: “Chúng ta phải cử hành bữa tiệc nhiều chút! Còn có triển lãm tranh, hoặc là tụ họp khác!”

Chương 1258: Chuyên trị các loại không phục (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi kích động, đột nhiên cô nói: “Chồng, hôn lễ của hai ta còn chưa có làm đâu!” Diệp Đình ngược đầu đối mặt với cô, Lăng Vi hưng phấn nói: “Hai ta làm hôn lễ, mẹ không thể nào không đến được.”

“Ha ha!” Đột nhiên Lăng vi cười lên, chỉ chỉ bụng: “Bộ dáng của em bây giờ làm hôn lễ thật sự được không?”

Vốn là muốn qua hết năm bọn họ liền tổ chức hôn lễ, nhưng mà khi đó Lăng Vi vừa mới mang thai, thai không yên ổn. Hồ lão và Chung lão cũng không cho cô giày vò, bọn họ đề nghị cô vẫn luôn nằm trên giường, cho nên, buổi hôn lễ này vẫn kéo dài đến bây giờ.

Diệp Đình cũng cười. Lăng Vi kiên định nói: “Không có sao, như vậy mới đặc biệt đâu. Chồng, đối với em mà nói, không có chuyện gì, là quan trọng hơn mẹ cả.”

Diệp Đình cầm tay cô, thật là ủy khuất cô.... cô, vì giúp anh tìm được mẹ, có thể làm bất cứ hy sinh nào!

Lăng Vi ôm anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ma sát râu anh, Giọng nói ngọt ngào của cô truyền vào tai anh: “Hôn lễ liền giao cho anh đó....”

Diệp Đình đưa tay ôm cô, người anh nhẹ nhàng đưa, như đang dỗ em

bé ngủ vậy.

Lăng Vi liền vùi vào trong ngực anh ngọt ngào ngủ.

*

Cách một ngày chính là một khoản xe hơi khác của Lăng Vi lên thành phố, cô thiết kế hai kiểu xe ở Lan Mị, đều là lấy tên cô để đặt, một chiếc là loại xe đại chúng “L-V2”, khác là bản hạn chế “L-V1”!

Chiếc “Mị Ảnh L-V1” bởi vì là bản hạn chế, cho nên chưa có làm quảng cáo đặc biệt.

Vốn là, Lăng Vi không tính ăn mừng, nhưng suy nghĩ, lỡ như “mẹ” có tới thì sao?

Cô và Diệp Đình lại cử hành một buổi tiệc ăn mừng.

Lần này, Lăng Vi mời các bạn thời đại học lần trước tụ họp, còn có Phù Mỹ Quân tới.... Ngay cả Hứa Tử Huân và Đan Nghê Hương đều tới.

Lăng Vi nói với đoàn người: “Không biết mọi người còn nhớ không, lần trước chúng ta tụ họp, bạn học Phù Mỹ Quân không tin Lan Mị dùng hai kiểu xe tôi thiết kế. Cô ấy nói, nếu là tôi có thể thiết kế loại se số lượng có hạn, Phù Mỹ quân cô sẽ đặt mua mười chiếc! Tôi nói, nếu như Lăng Vi tôi là thứ khoác lác, tôi sẽ ăn cả bàn tiệc! Phù Mỹ Quân cô ấy nói, đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị Hoa Lê cho cô! (ôi ăn cả bàn tiệc trước mặt mọi người)

Đoàn người cười “Ha ha”. rồi rít gật đầu. nói: “Nhớ nhớ!”

Hạ Tiểu Hi vô cùng mạnh mẽ, lập tức nhảy ra video bảo kỹ sư âm

thanh tắt nhạc, mở video này trên màn ảnh giữa đại sảnh của bữa tiệc!

Trên màn hình, Ống kính của Hạ Tiểu Hi quay ngay Phù Mỹ Quân: “Phù Mỹ Quân, cô dám nói lại một lần nữa không!”

Phù Mỹ Quân đứng lên: “tôi nói, nếu như Lăng vi có thể thiết kế ra kiểu xe số lượng có hạn, Phù Mỹ quân tôi sẽ đặt mua mười chiếc!”

Tiếp theo, những lời này.... từ màn hình lặp đi lặp lại nhiều lần.

Mỗi một vị bạn học đi tới, cũng có thể “thường thức” những lời này. Có không ít bạn học, chính là vì xem náo nhiệt mà tới.... Lúc ấy, Phù Mỹ quân cười nhạo Lăng Vi gả vờ, bây giờ xong chưa? Ha ha ha ---- Bị Lăng Vi vả mặt chứ? Thật là thoải mái nha biết không?!

Lúc ấy, Phù Mỹ Quân thật sự là quá ỷ thế hiếp người! Mặc dù thành tựu của Lăng Vi bây giờ thật để cho người ta ghen tị, nhưng mà, nghiền ép Phù Mỹ quân tên tiểu nhân kia vẫn là làm cho lòng người ảm khái!

Lăng Vi người ta không chỉ có thiết kế hai khoản xe hơi lấy tên của chính mình đặt, người ta còn nghiên cứu ra kỹ thuật đứng đầu thế giới “Động cơ siêu cấp”!

“Vi Vi, cậu thật là quá trâu! Cậu thật là, trong ngoài đều tu nha!”

Tất cả bạn học của Lăng vi đều là học chế tạo động cơ, không nghĩ tới..... Lăng Vi không chỉ có xông ra một mảnh ánh sáng vàng kim chói mắt ở phương diện nghiên cứu động cơ này, mà còn có thể hướng dẫn trào lưu ở phương diện thiết kế kiểu xe nữa.

Cái này thật đúng là lợi hại---

Hạ Tiểu Hi nói: “Lúc này đến đâu rồi.” Tiểu Vi thiết kế Mustang đã bán đến sắp điên rồi! Nói rõ ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết nha! Lúc ấy, Mustang được chúng ta tôn sùng là “Thiên Tác”, không phải cái cô Vu Tình đó không phục sao? Bây giờ sao rồi?”

Chương 1259: Trao đổi bí mật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi nói: “Không sợ cô không phục, Vi Vi nhà tôi chính là chuyên trị các loại không phục!”

Sắc mặt Vu tình khó coi như đang ăn cứt vậy.

Sắc mặt còn khó coi hơn cô.... là Phù Mỹ Quân. sắc mặt Phù Mỹ Quân đen thui, giống như nuốt mấy chục ngàn con ruồi vậy.

Phù Mỹ Quân giận đến cả người run lẩy bẩy, sau lưng chốc thì lạnh chốc thì nóng.

Tiếng cười của các bạn học, thật giống như kim châm đâm vào trong lỗ tai của cô vậy.

“Phù Mỹ Quân, tiền, chuẩn bị xong chưa?” Có vị bạn học gái chế nhạo cô nói: “Không phải ba cô rất có tiền sao? Để cho ba mua mười chiếc cho cô! Một chiếc để đập, chín chiếc đưa cô, như vậy tỏ ra Phù Mỹ Quân cô thật giàu có, ngon lành nha!”

Phù Mỹ Quân trợn mắt nhìn bạn học này, khó trách nữ sinh này nói năng chanh chua như vậy, thì ra là người bị cô mắng hôm đó.

Nữ sinh liếc mắt nhìn cô! Ngày đó Phù Mỹ Quân con tiện nhân này mắng cô: “Cũng không biết cầm cái gương nhìn gương mặt của mình xem, đáng vẻ cô vừa lùn vừa xấu xí, còn nghèo còn đi làm, còn tuổi

đã cao, lại còn muốn tìm một anh đẹp trai có tiền? Nằm mơ cũng không được đẹp như vậy!

Những lời này, nữ sinh còn nhớ đâu!

Hôm nay, Phù Mỹ Quân bị tất cả mọi người cười nhạo, làm sao cô có thể bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng tốt như vậy.

Cô trợn mắt nhìn Phù Mỹ Quân, lạnh lùng cười nói: Phù Mỹ Quân, cô còn mặt mũi đứng ở đây sao. Cũng không chịu cầm gương soi, đen như cúrt chó vậy. Dáng dấp của cô vừa mập vừa lùn, xấu xí còn đi làm nữa! Tuổi tác một bó to, gả cũng không ai thèm lấy! Còn khẩu xuất cuồng ngôn, muốn đặt mua mười chiếc xe bản số lượng hạn chế! Không mua được thì đừng có nói! Loại xe mà Lăng Vi thiết kế kia, định giá một chiếc là hai mươi ba triệu, cô chuẩn bị hai trăm triệu ba chục triệu mua xe đi! Xạo quá đi!”

Phù Mỹ Quân giận đến muốn đưa tay cào cô, đột nhiên nữ sinh kia đập cô một cú. Nháy mắt hai người đã đánh nhau.

Lăng Vi tranh thủ thời gian để nhân viên an ninh tách hai người ra.

Tình cảnh vừa kịch liệt lại náo nhiệt. Hứng thú của đoàn người thật sự là quá cao, không chút nào bị hai người này làm mình không vui.

Hứa Tử Huân đi tới bên cạnh Lăng Vi, anh nhìn ánh mắt cô chăm chăm, từ trong đáy lòng đưa tay ra: “Chúc mừng em, chúc mừng em.”

Lăng Vi đưa tay lên cầm: “Cám ơn.”

Hứa Tử Huân không nỡ buông tay cô ra, nhưng... không có cách nào, vẫn là buông lỏng đi. anh nói: “Tiểu Vi, em thật là càng ngày

càng xinh đẹp.”

“Mình đặc biệt vui mừng vì cậu.”

Lăng Vi nhìn anh, nhàn nhạt cười nói: “Cậu cũng có thể, từ từ đi.”

Hứa Tử Huân suýt chút nữa lệ trào... anh vuốt cằm, cười. anh dùng sức nháy mắt, bình tĩnh lại tâm tình đang kích động nhìn sang cô. Biểu tình anh phức tạp trịnh trọng gật đầu với cô: “Được! Cảm ơn cậu tin tưởng mình, mình cũng có thể.”

“Vi vi --- chúc mừng cậu!”

Lúc này, không ít bạn học đều chạy tới tìm Lăng Vi nói chuyện. Bọn họ cùng nhau mời rượu cô.

Cô Đan nhìn Lăng Vi cười. Lăng Vi là học sinh đặc ý nhất của bà.

Lăng Vi thật là có tiền đồ, bà vô cùng vui vẻ yên tâm.

Lúc này, có một bạn học hỏi Lăng Vi: “Vi Vi, cậu định làm gì Phù Mỹ Quân? Cậu xem cô ta cũng tức giận đến sắp điên lên rồi, hôm nay làm nhục cô ta thật là thoải mái nha! Xe kia, rốt cuộc cậu có bảo cô ta mua không? Chẳng lẽ chỉ xem như là đùa giỡn, qua rồi thì thôi?”

Lăng Vi cười nói: “Tại sao có thể xem như là đùa giỡn chứ? Xe kia phải để cho cô ta mua nha.”

Chương 1260: Trao đổi bí mật

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi chỉ chỉ màn hình lớn nói: “Đây đều là chứng cứ, nếu cô ta không mua, tôi liền lấy đi lên tòa công chứng, nhìn xem đánh cược như vậy có hiệu lực pháp luật không. Tôi phải cho cô ta biết, cái miệng này của chúng ta không chỉ dùng để ăn cơm! Đánh cược, cũng không được ăn nói lung tung!”

“Đúng!” Có bạn học khen lớn tiếng nói: “Phải cho cô ta chút dạy dỗ! Giả ngu sao, cô ta cũng đâu phải chỉ mới diễn ngày một ngày hai!”

Phù Mỹ Quân giận muốn điên lên!

Lại nghe Lăng Vi nói muốn lên tòa kiện cô.... cô giận đến hai chân run lẩy bẩy! Vội vàng gọi điện thoại cho ba mình.

Cô để cho ba tìm luật sư hỏi thử xem, loại đánh cược thuận miệng nói này có hiệu lực pháp luật không? hơn nữa, đánh cược lớn như vậy, nếu đều phải bồi thường thì không biết lại có bao nhiêu người tán gia bại sản!

Mặc dù, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Phù Mỹ Quân vẫn hơi lo sợ. bởi vì.... chồng của Lăng Vi..... là ông chủ của Đình Phong quốc tế --- Diệp Đình nha!

Trước kia, cô không biết chuyện này, ngày đó sau khi kết thúc tụ họp, Lăng Vi được Diệp Đình đón đi... lúc ấy, tình cảnh Diệp Đình tới...

làm cô sợ đến mấy ngày không ngủ ngon giấc.

Chuyện này, nếu là Diệp Đình nhúng tay... cho dù đánh cược thật không có hiệu lực pháp luật, ba của cô cũng không dám đấu với Diệp Đình nha!

Nháy mắt Phù Mỹ Quân một lần, cô lão đạo lắc lư đặt mông ngồi dưới đất.

Lăng Vi liền làm như không thấy, hôm nay cô cử hành bữa tiệc, không phải hoàn toàn vì Phù Mỹ Quân, cô là có dụng ý khác, từ khi bữa tiệc bắt đầu, ánh mắt Lăng Vi vẫn luôn tìm kiếm trong các góc ngách của khách sạn.

Cô tìm.... nha! thật đúng là để cho cô tìm được hai người quen!

“Ông ngoại ---- Ông Nhan! Hai người đã trở về rồi!” Lăng Vi nhanh chóng bước tới cửa. Diệp Lương Sơn và Nhan lão gia tử, hai người vừa chửi vừa mắng đi vào.

Lăng Vi không nói hai lời, đỡ cánh tay hai người lôi đến trong góc. Cô sợ hai người lại chạy vội vàng kêu Bạo Phong đi ra, để bốn người bọn họ bao vây hai ông già này vào giữa.

Lăng Vi đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi: “Ông Nhan! ông mau nói cho con biết, sợi dây chuyền kia là xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là ai mua?”

“Dây chuyền gì?” Nhan lão gia tử sửng sốt, hiển nhiên đã quên chuyện dây chuyền ra sau ót rồi!

Lăng Vi giơ tay lên, lôi sợi dây chuyền từ trong túi quần ra, Nhan lão gia tử nhìn bừng tỉnh lại: “Con nói là nó nha!”

Đột nhiên ông khoác tay, chỉ lên mặt Diệp Lương Sơn: “Chính là.... ông ----”

Lời còn chưa nói hết, miệng ông đã bị lão bất tử Diệp Lương Sơn kia chặn lại.

Lăng Vi mở to mắt, cô nhìn Diệp lão gia tử chăm chăm, đột nhiên nhíu mày nói: “Ông ngoại, đây chuyện đó là ông mua sao?”

Diệp lão gia tử cười khỏ, buông lỏng tay nói: “Chuyện này, có chút phức tạp. Con chờ ông về nhà rồi từ từ nói cho con....”

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Không cần về nhà, ở đây nói đi!”

Lần trước chính là, nói lần sau gặp mặt sẽ nói, kết quả, trốn, để cho cô chờ hết mấy tháng!

Diệp Lương Sơn nhìn Nhan lão quỷ, ý là, ông ta ở đây không tiện lắm. Nhan lão đầu liền nói: “Khụ khụ ---- các người có bí mật gì cứ nói đi, tôi đi ăn cái gì! Ai nha, mấy tháng này, làm tôi đói.....”

Sau khi Nhan lão đi, Diệp lão gia tử bắt đầu đùa giỡn vô lại: “Ai nha.... ông cũng rất đói nha! Ông cũng muốn đi ăn cái gì đó trước....”

Nháy mắt sắc mặt Lăng Vi lạnh lẽo, bốn người Bạo Phong nhanh chóng ngăn cản đường đi của ông.

“Ai nha.... đây là có ý gì?” Lão gia tử không vui!

Đột nhiên Lăng Vi nói bên tai ông: “Ông ngoại, ông nói chuyện đây chuyện cho con nghe. con nói lại cho ông chuyện của mẹ....”

“Ai?” Đột nhiên sắc mặt Diệp Lương Sơn biến đổi.

Lăng Vi cười với ông, chậm rãi nói: “Mẹ của chồng con..... con gái của ông....”

Lăng Vi nói xong, chỉ thấy nét mặt lão gia tử căng thẳng, hiển nhiên.... rất là khẩn trương!

Chương 1261: Người thần bí phía sau màn.... Là? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lão gia tử vẫy tay, để cho bốn người Bạo Phong đi ra.

tiểu tổ bốn người Bạo Phong nhìn Lăng Vi, Lăng Vi gật đầu mto65 cái. Bốn người bọn họ mới ẩn vào trong góc.

Diệp lão gia tử nhìn Lăng Vi chăm chú hỏi: “Con nói.... con gái ông?”

“Đúng!” Lăng Vi nói: “Chúng con suy đoán, mẹ còn sống! Lại còn đã từng xuất hiện bên cạnh chúng con!”

“A ----” Đột nhiên lão gia tử che ngực! Tin tức này quá đột nhiên --- Lăng Vi đưa tay đỡ ông, nói chuyện cô và Diệp Đình tìm được một chuỗi dài đầu mối gần đây cho lão gia tử nghe.

Cả người lão gia tử quơ quơ, đột nhiên nói: “Mau đỡ ông ngồi xuống...”

Lăng Vi tranh thủ thời gian kêu Chân Dững mang một cái ghế tới, sau khi lão gia tử ngồi xuống, Lăng Vi lại bảo Chân Dững rót cho ông ly nước. Chân dững lại mang một cái ghế cho Lăng Vi, Lăng Vi cũng thật là đứng mết mội, ngồi xuống bên cạnh lão gia tử.

Lão gia tử uống nước xong, chậm rãi, đưa tay dè tim nói: “Chúng ta nói đây chuyện trước... chờ trở về, các con có đầu mối gì nữa, nhất định phải thông báo ông trước!”

“Dạ!”

Lão gia tử nhìn sợi dây chuyền kia chăm chăm, sợi dây chuyền này nạm không ít kim cương, là thiết kế hình dạng xe thể thao.

Lão gia tử suy nghĩ nói: “Sợi dây chuyền này, là lễ vật ba con đưa cho mẹ con. Lúc ấy, chính là khánh điển năm thứ ba của Long Đăng, đúng không?”

Lăng Vi gật đầu.

Lão gia tử thở dài nói: “Ba mẹ con nhân phẩm, nhân duyên rất tốt..... lúc Thục Châu động đất, ba mẹ con trừ quỷ tặng năm triệu ra, còn cầm sợi dây chuyền này đi đấu giá, đúng không?”

Lăng Vi dong đầy nước mắt: “Đúng vậy....”

Lão gia tử hít một hơi nói: “Lúc ấy, chuyện này được nhiều chú ý, không ít nhà từ thiện cũng muốn đấu được sợi dây chuyền này. bởi vì, ý nghĩa của sợi dây chuyền này thật là phi phàm....”

Lăng Vi nghiêm túc nhìn ông chăm chăm, lão gia tử tinh tế hỏi: “Xe hơi Long Đăng, là người dẫn đầu xe hơi trong nước chúng ta, lúc ấy, chính là lúc xe hơi nước ngoài thịnh hành, đột nhiên dị quân của Long Đăng nổi lên, chiếm đoạt không ít thị trường phân chia.”

Lăng Vi biết, cô nhìn lão gia tử chăm chăm hỏi: “Lúc ấy đưa tới không ít người ghen tị, đúng không?”

“Đúng, nhất là thị trường nước ngoài.”

Lão gia tử vừa gật đầu vừa nói: “Lúc ấy, ý nghĩa của không ít nhà từ thiện muốn cướp đoạt sợi dây chuyền này là muốn nói cho những thế lực muốn động đến Long Đằng kia, Long Đằng không phải cô đơn một mình, bọn họ còn có chúng tôi ở sau lưng yên lặng ủng hộ!”

Hai tay Lăng vi không tự chủ được ôm ngực, thì ra.... trong này, còn có nhiều chuyện như vậy....

Lão gia tử còn nói: “Lúc ấy ông muốn đấu được sợi dây chuyền này.... là tại sao vậy chứ? Lúc ấy ông cũng không quen với ngành xe hơi. nhưng mà....sợi dây chuyền này, là chồng con muốn đấu... cho nên, ông mới...”

“Ai?” Đột nhiên Lăng Vi sửng sờ: “Ông ngoại.... ông nói Diệp Đình?”

“Đúng vậy!” Lão gia tử nói như chuyện đương nhiên: “Lúc ấy, ông biết a Khanh sinh một đứa bé.... đứa bé kia ở trong tay của một lão già ngoại quốc, lúc trước ông rất nóng giận! Bởi vì, lão già ngoại quốc kia quả thật không phải thứ tốt gì! Rất nhiều lần ông muốn cướp Diệp đình về từ trong tay lão già đó, nhưng mà, lão già chết tiết kia chính là không chịu buông tay! Còn phá hư buổi triển lãm tranh vẽ của ông, còn đốt mấy gian phòng vẽ của ông! Còn làm hư mất danh tiếng của ông! Trước kia ông ngoại con.... được khen là đại họa sĩ “Thần Quỷ Thủ”! Hừ ----

Chương 1262: Người thần bí phía sau màn.... Là? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lão gia tử càng nói càng tức, đột nhiên Lăng Vi cầm tay ông nói: “Ông ngoại, ông đừng nói những thứ này, ông nói..... là ông đấu giá dây chuyền này cho Diệp Đình?”

“Đúng vậy!” Lão gia tử vỗ bắp đùi nói: “Lúc ấy, ông thường xuyên lên chú ý thằng nhóc kia, thằng nhóc kia cũng không biết tại sao mà nó muốn sợi dây chuyền này. Ông liền nghĩ, cũng không biết trong tay nó có tiền hay không.... không bằng, ông đấu giá giúp nó. Ông để cho Vương quản gia đấu được sợi dây chuyền đó.... sau đó, khi ông muốn Vương quản gia đưa sợi dây chuyền đó cho nó, nhưng lại không tìm được nó. Sau đó, lại không biết nó đã chạy đi đâu.... sau khi ba mẹ con qua đời, trong đầu ông nghĩ, đây là di vật của ba mẹ con, cho nên bảo người trả lại sợi dây chuyền này cho con.”

Thì ra là như vậy?! Nháy mắt Lăng Vi cảm thấy da đầu tê dại từng trận....

Cái người đưa dây chuyền đó, là Vương quản gia? Đùng.... trang viện của Diệp Đình là sản nghiệp của ông ngoại, trước kia Vương quản gia là quản gia của ông ngoại.

Sau đó..... Diệp Đình sang trang viện lại, mở rộng diện tích một lần nữa...

Mặc dù Diệp Đình và ông ngoại chưa từng chính thức gặp mặt,

nhưng mà, lại liên lạc không sai.

Lăng Vi vẫn hơi ngẩn ngơ! Tại sao Diệp Đình phải đấu giá dây chuyền này nha? Cô, sau khi gặp mắt anh, anh đem sợi dây chuyền ra....

Lúc ấy, Chu Vân và Vương Hân Bình tới nhà cô, ném đồ của cô từ lầu 15 xuống dưới, làm nhà cô trở nên ngổn ngang, Chu Vân còn trộm dây chuyền của cô....

Sau đó, sợi dây chuyền được xem như vật chứng giữ lại cục cảnh sát. Vì chứng thực sợi dây chuyền này là của cô, Diệp đình còn nói: “Anh giúp em tìm được người trộm dây chuyền, cũng lấy dây chuyền về giúp em, chuyện này, em đừng xía vào.”

....

Lăng Vi ngu ngơ... càng nghĩ càng ngu ngơ....

Đầu cô không ngừng quay vòng! Cô phải tìm diệp đình hỏi mới được! Lúc ấy hẳn là anh sẽ biết, sợi dây chuyền này là ông ngoại đấu được.... lúc ấy anh rất muốn đấu sợi dây chuyền này, là vì cái gì nha?

Sau đó, anh lại cho cô xem tấm hình của một “người thần bí“....

Cô còn nhớ, ấn tượng đầu tiên xem hình là --- người trong tấm hình hơn ba mươi tuổi, anh đứng trên đỉnh núi tuyết, bối cảnh là tuyết trắng xóa, anh mặc quần áo đỏ thẫm leo núi.... bởi vì ăn mặc tương đối kín, cho nên, không nhìn rõ hình dạng thế nào.

Chỉ cảm thấy dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang.

Đầu ngón tay Lăng Vi chợt run, người trong hình kia, không phải là Diệp Đình chứ? Anh để cho người trong hình nhìn qua có vẻ hơn ba mươi tuổi, nhất định là anh đã động tay động chân!

Tại sao anh không nói cho cô chứ?

Anh vẫn luôn nói người thần bí kia không tiện ra gặp mặt.... thật ra thì, ngày nào cô cũng gặp mặt người thần bí đó nha!

Cô không chỉ có gặp mặt người thần bí kia hàng ngày, cô đặc biệt.... ngay cả đứa bé của người thần bí kia cũng có rồi.

Lúc ấy, tại sao anh không nói nha.

Năm cô 12, Diệp đình 14! Anh đoạn tuyệt quan hệ cha con với Bảo La - Lộ Dịch Tư! Bảo La - Lộ Dịch Tư bắn chìm tàu hàng của anh ---- suýt chút nữa Diệp đình chết trên biển, là một đôi vợ chồng hàng hải đi ngang qua cứu anh,,,, cặp vợ chồng kia không để lại họ tên, mà chỉ để lại danh hiệu “L.S”

“Lăng Phong. Trần Minh Nhược?” Chữ mẫu của hai cái tên.

Anh đã biết từ sớm rồi? Hay chẳng qua chỉ là suy đoán? Cô phải đi hỏi anh! Nhất định phải hỏi anh!

Lăng Vi đứng bật dậy, còn chưa kịp đi mấy bước, đột nhiên thấy Diệp Đình xuất hiện ngay cửa phòng bữa tiệc ----

Ánh mắt anh sáng như đuốc nhìn sang cô, Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, đi từng bước một về phía anh.

Diệp Đình thấy vẻ mặt này của cô, không nhịn được nhẹ nhúu máy. Lăng Vi không để ý có bao nhiêu người nhìn mình, cô kéo tay Diệp

Đình, thấp giọng hỏi anh: “Người muốn mua dây chuyền, là anh?”

Chương 1263: Thích đơn thuần, yêu thuần túy! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghiêng đầu, đôi mắt trong suốt gợn sóng.

Diệp Đình chấn động mạnh, không nghĩ tới đột nhiên cô hỏi một câu như vậy.

Lăng Vi nhìn ánh mắt anh chăm chăm, hỏi lại một lần: “Người muốn nua dây chuyền.... là anh?”

Đôi mắt đen của Diệp Đình thâm trầm khó dò, để cho cô không nhìn ra tâm tư của anh, cô chỉ biết là anh nhìn cô chăm chú thật sâu. Cô không có hỏi lại, chỉ nhìn ánh mắt anh như vậy, chờ đợi câu trả lời của anh.

Diệp Đình giơ tay lên, xoa xoa đầu cô, nhẹ gật: Ừ.”

Khóe miệng Lăng Vi đột nhiên run rẩy, cô muốn nói chuyện, lại không nói ra lời, thật lâu sau cô mới nói: “Anh đoán.... cặp vợ chồng cứu anh khi đó, là ba mẹ em?”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm nói: “Chẳng qua chỉ là suy đoán của anh, lúc đó anh đã tìm rất nhiều vợ chồng tên có hai chữ L.S, tất cả bọn họ đều nói mình không có du thuyền, cũng không có đi ra ngoài biển. Ba mẹ của em cũng nói như vậy.... lúc đó anh cũng thấy thấy mặt họ, là bí thư của họ truyền lời. Anh muốn tiến một bước chứng thực, nhưng mà, vẫn luôn không thấy được bọn họ, cho tới sau này

anh mới biết được bọn họ đã qua đời....”

Anh dừng lại, không muốn nói nữa, anh chỉ muốn an ủi cô.... bàn tay nhỏ bé của cô lạnh như băng.

Diệp Đình nắm tay muốn kéo cô đi vào trong: “Vào bên trong nói đi, ngoài cửa lạnh.”

Nhưng mà, Lăng Vi lắc đầu hỏi anh: “Sau đó thì sao?”

Anh nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô thật chặt, nhìn xung quanh, bữa tiệc hôm nay có rất nhiều người tới.

Bây giờ, tất cả mọi người đều không nói chuyện nữa, âm nhạc cũng tắt đi. Tất cả mọi cặp mắt đều nhìn bọn họ chăm chăm.

Ánh mắt của những người đó tóe lên ánh sáng tò mò, để cho Diệp Đình rất muốn đá người! Nhưng mà, anh phải giải thích với Lăng Vi.

Anh nắm tay, nhìn ánh mắt cô chăm chăm, nhẹ nhàng nói: “Lúc ba mẹ em qua đời, anh đang bị Lộ Dịch Tư đuổi giết chạy khắp thế giới, cho nên, tin tức bọn họ qua đời anh không biết gì cả.... Sau đó anh đi bộ đội, lại vào đội đặc chiến quốc tế, mỗi ngày vào sinh ra tử, ngay cả tính mạng của mình còn không để ý tới, cho nên không có truy xét chuyện vợ chồng L.S. Cho đến năm anh 21 tuổi, bởi vì chuyện của tiểu Ngũ, anh thối lui ra đội đặc chiến quốc tế đi học đại học, anh tiếp tục tìm vợ chồng L.S. Cho tới lúc đó anh mới biết thời gian người sáng lập Long Đằng bị tai nạn xe cộ chính là lúc anh bị Lộ Dịch Tư đuổi giết, mặc dù trước đó bọn họ đã từng nói không phải bọn họ cứu anh, nhưng mà cảm giác mơ hồ trong lòng.... có lẽ là bọn họ, bởi vì đoạn thời gian anh xảy ra chuyện trên biển đó, bọn họ cũng không có ở trong nước. Đột nhiên bọn họ qua đời, anh không có kiểm chứng được, nên anh nghĩ mình hẳn là nên làm chút chuyện cho

bọn họ, nên anh liền đặt tên cho công ty là “Đỉnh Phong quốc tế”, cái chữ Phong này, là dùng chữ Phong của Lăng Phong tiên sinh, và tên viết tắt của mẹ em “Mộc Mộc“. Lúc đó anh điều tra được bọn họ có cô con gái.... nên anh liền ở trong bóng tối....”

Lăng Vi che môi, nhìn anh chăm chăm. Lời nói của anh dừng lại... muốn tiếp tục nói, lại nhin trở về. Hai người chỉ đứng nhìn nhau như vậy.

Chương 1264: Thích đơn thuần, yêu thuần túy! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh hít sâu một hơi nói: “Anh phải người bảo vệ an toàn tính mạng cho cô ấy ở dưới tình huống không có quỳ rầy cô ấy. Anh cũng không có gửi tiền giúp đỡ cô ấy, là bởi vì, anh cảm thấy cô gái này nên đối mặt cảnh khốn khổ, cô ấy phải dựa vào lực lượng của chính mình từ từ mạnh mẽ lên. Nhưng mà..... anh thật không biết cô gái kia là em....”

Diệp Đình nắm bả vai cô, bởi vì đầu vai cô đang run run....

“Vi vi....” Anh nhìn ánh mắt cô, giọng nói vô cùng êm ái, rất sợ hơi lớn tiếng sẽ làm vỡ nát cô vậy.... Anh nhìn ánh mắt cô nhẹ nhàng nói: “Vi vi, anh mua sợi dây chuyền kia, động cơ lúc đó cũng là vô cùng đơn thuần, anh chỉ là muốn làm chút chuyện cho trận động đất ở Thục Châu đó. Anh không muốn em hiểu lầm anh.”

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, cô đã không thể suy nghĩ nữa, run rẩy hỏi: “Em hiểu lầm anh cái gì?”

Đôi mắt đen của Diệp Đình dần dần nhiễm lên một tầng ánh sáng mờ mờ. Anh nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói: “Anh không có nói với em dây chuyền kia là anh mua, anh sợ em sẽ nghĩ rằng, anh bởi vì cha mẹ em nên mới đối xử tốt với em. Khi đó, chúng ta mới vừa quen biết, em còn rất không có nhiều tin tưởng đối với anh..... anh không thể bảo đảm lúc anh nói, em sẽ không vì hiểu lầm mà xa lánh anh. Anh chỉ muốn để cho em biết, anh đối tốt với em, chẳng

qua là đơn thuần chỉ muốn đối xử tốt với em. Anh thích em, là thích thuần túy. Không có lý do nào cả, đơn thuần chỉ là muốn đến gần em, muốn bảo vệ em, muốn ở chung một chỗ với em, anh muốn dành trọn tình yêu cho em, chỉ cho một mình em. Anh không có nguyên nhân khác, chỉ là bởi vì anh thích em, anh yêu em, thích đơn thuần, yêu thuần túy.”

“...” Lăng Vi che môi, gật đầu. Anh vẫn nhìn cô chăm chăm như vậy, rất sợ cô nghĩ sai rồi, muốn chiến tranh lạnh với anh. Anh thật sự sợ cô giơ tay lên tát cho anh một cái ----

Nhưng mà, đột nhiên cô nói một câu: “Cám ơn.“. Cám ơn anh đã để cho em cảm nhận được phần thích thuần túy và tình yêu nồng nặc này....

Diệp Đình đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Anh không biết mình đã giải thích lý do nguyên nhân rõ ràng chưa..... Anh chỉ là muốn để cho em biết, anh đối tốt với em, là bởi vì anh yêu em, không phải bởi vì cái khác...”

Lăng Vi ứa lệ gật đầu, Diệp Đình ôm cô, ôm thật chặt, cằm của anh để trên trán, nụ hôn rơi vào trên tóc cô, giọng nói của anh vô cùng nhẹ nhàng: “Thật xin lỗi.... anh làm quá ít rồi....”

Lăng Vi lắc đầu: “Anh làm.... cũng không ít, em yêu anh, thân ái.”

“...” Diệp Đình nắm chầm, thật sâu đối mặt với cô, anh hôn lên môi cô, nụ hôn áy náy, nồng nặc, thâm trầm....

Hiện trường bữa tiệc, tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn!

Hai người đang ôm nhau kia, là Diệp Đình và Lăng Vi? Thật sự là Diệp Đình và Lăng Vi?

Bọn họ nói cái gì? Không ai nghe rõ được, nhưng mà xem biểu tình của bọn họ, mơ hồ cho bọn họ một loại cảm giác muốn chia ly! Nhưng mà, tại sao bọn họ lại đối mặt, ôm hôn lẫn nhau cơ chứ?

Có phải ái kịch tình này đã xoay chuyển quá nhanh rồi không?

Tất cả mọi người còn đang ngơ ngác đâu, Đột nhiên Phù Mỹ Quân vọt tới bên cạnh Diệp Đình, cô run rẩy nói: “Diệp tiên sinh.... xinh anh bỏ qua cho tôi.... tôi đánh cược với tiểu Vi, chỉ là đùa giỡn với cô ta thôi....”

Diệp Đình ôm chặt Lăng Vi, đột nhiên bị quấy rầy, biểu tình của anh rất khó chịu.

Phù Mỹ Quân giật mình, co rút nói: “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi.... Là tôi ngu ngốc! Tôi sai rồi.... các người cứ xem như là tôi đánh rắm! Các người là người lớn, chỉ cần xem tôi là cái rắm mới thả ra, được không?”

Cô muốn đưa tay kéo quần áo của Lăng Vi và Diệp Đình, đột nhiên bàn tay dừng giữa không trung, bởi vì không dám.

Cô run run nói: “Diệp tiên sinh, Diệp phu nhân.... Sau này tôi không dám nữa.... xin các người đừng làm khó tôi, tôi chỉ là một tên phế vật, tôi chỉ là một con sâu gạo.... ba tôi đã biết tôi đắc tội với hai người, bây giờ tôi về nhà nhất định ông sẽ cầm roi đánh chết tôi! Cầu xin các người đừng truy cứu chuyện đánh cược đó, được không? Tôi thật sự sai rồi....”

Chương 1265: Lợi dụng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi không muốn để ý Phù Mỹ Quân. Bởi vì, trong lòng cô có quá nhiều lời muốn nói với Diệp Đình.

Tin tức hôm nay quá đột ngột, để cho cô không có bất cứ chuẩn bị tâm lý gì! Bảo cô gây gổ với Diệp Đình? Cô không ồn ào được.... Mặc dù, anh có có thẳng thắn chuyện mua dây chuyền với cô, nhưng mà, cô cũng sẽ không nắm chuyện này mãi không buông.

Anh đối với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rõ.

Một người phụ nữ thông minh là có thể phân rõ, ai thật sự tốt với mình, và ai chỉ dùng ngôn ngữ qua loa lấy lệ mình. Trước mặt đàn ông cô vẫn luôn là một người làm nhiều, nói ít.

Mặc dù trong lúc cô cần trợ giúp anh không trợ giúp vật chất cho cô, nhưng mà anh lại làm một chuyện chính xác nhất. Anh nói không sai, chỉ có ở khốn cảnh. tất cả mọi người đều phải dựa vào chính mình! Nếu không, sao cô lại có một đoạn tình cảm thâm hậu với Giang Quân như vậy, nếu không, cô cũng sẽ không hiểu, các loại chua xót và khốn cảnh của cuộc đời! Nếu như, anh sắp xếp tất cả cho cô, nhất định cộm sẽ sinh ra vô hạn lệ thuộc và ỷ lại anh.

Như vậy là thật sự tốt với cô sao? Lúc cô mười bảy tuổi, anh cũng không có muốn cô ỷ lại anh, nếu như lúc đó, anh để cho cô ỷ lại ở anh, đó mới là tàn nhẫn đối với cô!

Diệp Đình là đúng, là chịu trách nhiệm. Nếu không, cô cũng sẽ không hiểu sinh mạng quan trọng, còn có rất nhiều chuyện đáng cho cô quan tâm, cô ở trong khốn cảnh được người khác trợ giúp, cô cũng sẽ hết lòng hồi báo lại từng chút từng chút, cô học Giang Quân quyết góp các em nhỏ không được đi học, học được đối xử tốt với mọi người ở chỗ viện trường Trần của cô nhi viện.

Cô học được, phải kiên cường đối mặt tất cả, còn có những sự thật mà cô phải đối mặt!

Có một số việc, là mình phải trải qua, cho nên, phải cắn răng kiên cường vượt qua, mới có thể hiểu được, đây là đoạn trải qua quý giá nhất đời người.

Bởi vì, đau đớn trong lòng, không ai có thể chịu đựng thay mình được!

Không có thời gian và khó khăn mài giũa, sẽ không có Lăng Vi ngày hôm nay!

Mắt Lăng Vi đỏ bừng, nghiêng đầu nhìn anh. anh đưa tay đến bả vai cô nắm thật chặt. Giống như tất cả mọi thứ chung quanh đều không tồn tại, giống như bọn họ chỉ cần nhìn nhau như vậy, cho đến thiên trường địa cửu....

Cô hít mũi, lầm bầm nói: “Chồng.... em hơi mệt mỏi, muốn về nhà.”

“Được.” Diệp Đình ẵm cô ra khỏi bữa tiệc, Lăng Vi dặn dò tiểu tổ Bạo Phong để cho bọn họ đưa cô Đan và các bạn học về nhà.

Lưu Dương của đoàn làm quảng cáo Mustang vẫn luôn đưa máy quay phim và mảnh ảnh chĩa về bọn họ, đột nhiên cậu kích động đi tìm đạo diễn, thần thần bí bí đưa đoạn video mình vừa quay được

cho đạo diễn xem: “Đạo diễn, ông xem, quảng cáo của xe số lượng hạn chế “Mị Ảnh L-V1” đã có rồi!”

Đạo diễn đã hoàn toàn phục Lưu Dương rồi! Cậu còn có thể chuyên nghiệp chút nữa sao? Lúc này, tất cả người trong buổi bữa tiệc cũng chỉ nhìn Diệp Đình và Lăng Vi ngọt ngào, hoàn toàn không nghĩ tới tiểu tử Lưu Dương này lại quay đoạn tình cảm này lại!

Mặc dù.... thật vô cùng động lòng người, nháy mắt đã hoàn toàn giết chết hết tất cả quảng cáo buôn bán, nhưng mà.... thân phận của người ta là gì?

Người ta không thể nào tự mình đi quay quảng cáo được!

*

Trong xe, tâm tình của Lăng Vi còn chưa ổn định, chuyện này không thể cẩn thận suy nghĩ phân tích, cô liền không nhận được run run...

Chương 1266: Lợi dụng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn ở phía trước lái xe, trong xe mở âm nhạc êm ái: “Một đường bùn lầy, đi tới cảnh đẹp, đã quen đi tìm dũng khí trong mắt lẫn nhau. Một đến vô lực sẽ muốn hôn em, mới có thể quên đi đường tình gian khổ....”

Lăng Vi vùi vào trong ngực Diệp Đình, đột nhiên chuông di động vang lên không đúng lúc.

Diệp Đình cầm lên nhìn, là Lôi Đình.

Anh nhận điện thoại liền nghe Lôi Đình nói: “Anh! Hai miếng đất của chị dâu xảy ra chuyện! Lúc này em đã cho người thăm dò, nhân viên an ninh của khu biệt thự ở núi Vân Đình kia nói, tối ngày hôm qua bọn họ nhìn thấy..... ma quỷ lộng hành..... ở miếng đất của chị dâu.... bây giờ khắp nơi trên internet đều truyền việc này. Chị dâu, đang ở mẩu chốt bán đất, tin tức này đã truyền đi sôi sục...”

Sắc mặt Diệp Đình ửng kỳ xấu, anh lạnh giọng nói: “Tra rõ người làm chủ sau màn!”

“Dạ!”

Diệp Đình nhấn nút kết thúc trò chuyện, đột nhiên muốn cầm súng bắn người đó. Không cần suy nghĩ cũng biết nhất định là lão bất tử Vương Vinh Diệu kia làm, mặc dù tự tiểu Vi có suy nghĩ của mình, nhưng mà anh thật không nhịn được muốn nhúng tay.

Đột nhiên Lăng Vi đè tay anh lại nói: “Từ từ đi, không nóng nẩy.”

Diệp Đình nén tức giận, đột nhiên hỏi cô: “Chuyện dây chuyền..... em, sẽ không giận anh chứ?”

Lăng Vi giơ tay lên đánh anh, buồn buồn nói: “Không biết.” Cô chu đôi môi nhỏ nhắn ra.

Trong lòng Diệp Đình lập tức lộn xộn, lại nghe cô nói: “Hai chúng ta phải thật tốt.... để cho những người muốn hại chúng ta tức chết từng chút từng chút một.”

Diệp Đình ôm cô vào trong ngực, dùng sức hôn: “Được, hai chúng ta phải thật tốt. Em không tức giận anh, cũng đừng chiến tranh lạnh với anh. chúng ta thật tốt.”

Diệp Đình đưa Lăng Vi về nhà, lập tức bảo Kiệt Sâm hẹn ba của Phù Mỹ Quân ra. Trong một phòng cà phê Phù Mỹ Quân và ba của cô Phù Thiên Hoa đã đến sớm trước một giờ, ông vẫn luôn đưa cổ nhìn ra cửa.

Trên mặt của Phù Thiên Hoa giống như bị mọc đinh vậy, đứng ngồi khó yên. Ông hoàn toàn không hiểu vì sao Diệp tiên sinh phải chọn địa điểm nói chuyện ở phòng cà phê...

Trong lòng vô cùng thấp thỏm, là cho ông càng lộ vẻ lo âu.

Phù Mỹ Quân cũng không còn bộ dạng kiêu ngạo đó nữa, cô cúi đầu, uể oải, dáng vẻ sống không được mà chết cũng không xong.

Phù Thiên Hoa nhìn bộ dạng đó của Phù Mỹ Quân liền hận không thể tát chết cô! Lúc này ông đã đánh cô một trận! Cái tên phế vật này, chỉ

biết gây phiền toái cho ông!

Chọc ai không tốt, lại phải đi chọc Diệp Đình! Người ta là nhân vật lớn như vậy, cô có thể chọc được hay sao chứ? Nào tàn ngu xuẩn!

Phù Thiên Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian ước định càng ngày càng gần. Ông đã chuẩn bị rất nhiều lời nói nịnh nọt, xin lỗi.... lặp đi lặp lại trong đầu.

Vừa đúng mười giờ, Kiệt Sâm bước xuống từ một chiếc xe thương vụ, đi vào phòng cà phê.

Phù Thiên Hoa vừa thấy là Kiệt Sâm.... liền vội vàng đứng lên bắt tay với anh. Trong ánh mắt.... tràn đầy mong đợi hỏi: “Diệp tiên sinh còn chưa tới sao?”

Ông chỉ nhìn Kiệt Sâm như vậy, cũng không có hỏi ra tiếng.

Kiệt Sâm cong môi, nhẹ giọng nói: “Diệp tiên sinh bận rộn nhiều việc.”

Ý là, thấy loại nhân vật nhỏ như ông, còn cần diệp tiên sinh tự mình tới sao?

Có người phụ tá là anh tới nói chuyện với ông đã là rất cho ông mặt mũi!

Phù Thiên Hoa vội vàng tiến lên đón, trên mặt tràn đầy vui vẻ: “Mau, mời ngồi...”

Kiệt Sâm nói: “Ngồi, thật không cần. Chúng ta nói tóm tắt, biết vì sao Diệp tiên sinh tìm ông không?”

Phù Thiên Hoa vội vàng gật đầu: “Bởi vì con gái tôi nói chuyện ngông

cuồng... đắ tội Diệp phu nhân...”

Nói xong, ác độc trưnđ Phù Mỹ Quân.

Kiệt Sâm gậ đầu, ý bảo Phù Mỹ Quân đi trước.

Phù Thiên Hoa vội vàng gậ đầu, Phù Mỹ Quân vểnh miệng rời đi. Kiệt Sâm bảo bí thư đưạ một phần văn kiện lên: “Nên làm như thế nào, bên trong viết rất rõ ràng.”

“Thật tốt...” Phù Thiên Hoa vội vàng nhận bằng hai tay. Kiệt Sâm nói: “Xe mà phu nhân thiết kế, mỗi chiếc bán với giá 2 tỉ 3, không muốn bỏ tiền, thì mau làm xong chuyện này.”

“Dạ dạ.... tôi biết!

Chương 1267: Giấy dựa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phù Thiên Hoa cầm tài liệu đi từ phòng cà phê ra.

Trong góc, có một đôi mắt vẫn luôn nhìn ông chăm chăm. Phù Thiên Hoa cầm tài liệu trong tay bước lên xe riêng.

Người trong góc báo cáo với Vương Vinh Diệu: “Ông chủ, lúc này là Kiệt Sâm, phụ tá của Diệp Đình cùng lão tổng Phù Thiên Hoa của “Úc Khoa” gặp mặt.”

Bên kia, giọng của Vương Vinh Diệu truyền tới: “Tiếp tục theo dõi, xem họ muốn làm gì?”

“Dạ! Ông chủ!”

Trong đầu Vương Vinh Diệu nghĩ, gặp mặt vào khoảng thời gian này, nói không chừng là có âm mưu gì.... là Diệp Đình muốn đối phó mình sao? Cái tên họ Phù không biết sống chết này! Có cơ hội, phải làm thịt ông ta trước!

Lúc này, Vương Tử thần gọi điện thoại tới báo cho ông: “Sao rồi? Tối hôm qua con làm có đẹp không? Hôm nay đất của Lăng Vi đã phải đầu tư, con sẽ để cho người tiếp tục quây phá một lần nữa, xem cô ta bán giá cao như thế nào!”

“Ừ, con làm đi.”

A... Vương Vinh Diệu cười nhạt, tùy tiện táy máy tay chân là có thể để cho con nhóc ti tiện đó tổn thất mấy chục triệu, thật là rất tốt!

Vương Tử Thần cúp điện thoại, mua một ít ký giả, để bọn họ đi chặn ở cửa hội trường đấu thầu. Tuyên truyền việc ma quỷ lộng hành, những thương nhân kia đều rất tin phong thủy. Bọn họ mặc kệ chuyện ma quỷ lộng hành có phải thật không, dù sao đã phạm vào kiêng kỵ, liền nhất định sẽ đánh lui tta61 cả mọi người!

Diệp Đình và Lăng Vi đi tới hiện trường đấu thầu, bên ngoài hội trường bị ký giả bao vây đến nước chảy cũng không lọt.

Có ký giả cướp hỏi: “Diệp tiên sinh! Diệp phu nhân ---- hôm nay chính là đại hội đấu thầu, tối hôm qua đã truyền ra chuyện có ma quỷ lộng hành ở hai miếng đất đó, xin hỏi hai người nghĩ sao về chuyện này? Phần lớn truyền thông bình luận nói, đây là có người cố ý giở trò quỷ sau lưng, muốn ép thấp giá đất của cô, cô cảm thấy như thế nào?”

Lăng Vi cười nói: “Truyền thông rất sáng suốt.” Diệp Đình ôm vai cô, dáng người cao ngất đứng đó, đám người cận vệ bao vây hai người lại làm thành một vòng để cho các ký giả không có cơ hội đến gần.

Lại có ký giả cướp hỏi: “Diệp phu nhân, cô cảm thấy giá đất hôm nay có vì chuyện ma quỷ lộng hành mà chịu ảnh hưởng không?”

Lăng Vi nói: “Thương nhân địa sản không ngốc.”

Lúc này, lại có ký giả cướp được khe hở nói: “Phu nhân, cô có thể tiết lộ suy tính trong lòng của cô không? cô cảm thấy giá cao nhất của hai khối đất là bao nhiêu?”

Lăng Vi cười nói: “Càng nhiều càng tốt.”

Mọi người rồi rít cười, bầu không khí nhẹ nhõm lại một tí. thật giống như chuyện ma quỷ lộng hành trên internet đều là lời nói vô căn cứ vậy! Sự thật chính là có người ghen tị, muốn nhân cơ hội giờ trò quỷ ép giá, nhưng thật sự thì họ có thật sự lấy được nó hay không?”

Lúc này, Vương Tử Thần trong góc tức giận gọi điện thoại cho đám ký giả đó: “Tôi để cho các người hỏi những vấn đề này sao? Tôi là muốn các người tuyên dương chuyện ma quỷ lộng hành ra ngoài! Mau ---- Không nên để cho cô ta cứu vãn cục diện.”

Ký giả kia không thèm để ý anh nhanh chóng nhấn nút tắt máy... anh cho tôi tiền..... Diệp ông chủ của người ta không đưa tiền cho tôi sao? So tiền tài, cậu có thể cho tôi được bao nhiêu chứ?

Nhân viên an ninh của hiện trường cản các ký giả ra, Diệp Đình và Lăng Vi đi vào hội trường.

Hiện trường đại hội đấu thầu, là dùng rất nhiều Tử Huân mà xây thành, rất nhiều người giàu có tới tham gia đại hội đấu thầu, nhưng mà hiện trường không hề ồn ào.

Vương Tấn cũng ngồi trong đó.

Vương Tấn thấy.... Long Quốc Nhân ngồi ngay bên cạnh Diệp Đình, hai người liên tục nói nhỏ, hiển nhiên Long Quốc Nhân rất muốn được đến mảnh đất này.

Vương Tấn vô cùng phiền lòng, ông thật sự muốn lấy tiền lời từ hai miếng đất này, giá hai miếng đất này theo như bình thường tuyệt đối có thể lên đến hơn hai trăm bảy mươi triệu.

Chương 1268: Giấy dựa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà, sau khi Vương Tử Thần làm chuyện đó tối hôm qua, cho dù Lăng Vi và Diệp Đình cứu vẫn như thế nào, cái giá tuyệt đối sẽ không cao như vậy.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột nhiên, hôm nay đấu giá, tối hôm qua đã xảy ra chuyện. Cho dù bọn họ xử lý như thế nào, cũng không có cách nào bỏ đi nỗi băn khoăn trong lòng mọi người. Không giống thời gian dài, còn có thể cứu vãn được.

Bây giờ, Diệp Đình và Lăng Vi đã bị bọn họ dồn vào chỗ chết! Cho dù bản lãnh của bọn họ lại lớn như thế nào đi nữa, cũng không thể đấu với thời gian!

Vương Tấn phòng đoán, hôm nay có người gọi đến hai trăm triệu thì đã là giá trên trời. Tối hôm qua, ông đã làm điều tra cận kề, hiện trường trừ Long Quốc Nhân ngồi bên cạnh Diệp Đình có thể ra giá cao ra, những người khác cũng sẽ không ra hơn một trăm năm mươi triệu. Nhưng mà, Long Quốc Nhân có thể ra giá bao nhiêu Vương Tấn còn không biết.

Đấu thầu còn chưa bắt đầu, Vương Tấn đã thấy lão tiên sinh Long Quốc Nhân đứng lên đi vào nhà vệ sinh. Vương Tấn cũng đi theo.

Người trong hội trường vô cùng nhiều, Vương Tấn chen trong đám người cũng không có vẻ đột ngột.

Long Quốc Nhân không phát hiện có người đi theo ông. Từ nhà vệ sinh đi ra có một vị phú thương đứng phải ông, người đó không nhịn được hỏi: “Long tiên sinh, gần đây đều truyền ra việc hai miếng đất đó có ma quỷ lộng hành... vốn là, tôi cũng thật muốn mua được hai mảnh đất đó, nhưng mà, chuyện tối hôm qua kia, để cho lòng của tôi.... hơi do dự...”

Long Quốc Nhân cười, nhàn nhạt nói “Ừ.”

Một tiếng “ừ” này của ông cũng đã chứa một lượng tin tức lớn! Là thầm chấp nhận chuyện ma quỷ lộng hành tối hôm qua, sẽ ảnh hưởng ông ra giá?

Long Quốc Nhân cười, hỏi người nọ: “Còn không biết tên của cậu là gì?”

Phú thương kia vội vàng cung kính nói: “Tôi họ Phù tên Miễn.”

“À.... Phù tiên sinh, đã sắp bắt đầu đại hội, chúng ta mau trở về thôi.”

“Được!”

Vương Tấn cũng trở về chỗ ngồi, trong lòng ông tính toán. Có cần đấu thầu không? Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một!

Xem tình hình, hôm nay mọi người đấu giá cũng sẽ không cao! Trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, vậy thì giá sẽ càng thấp hơn, nói không chừng giá mà Long Quốc Nhân đưa ra cũng sẽ không vượt qua một trăm tám chục triệu!

Vương Tấn hơi kích động! Bây giờ điều động hết tất cả số vốn của ông, là đủ con số này!

Nếu là ông lên giá hơn một trăm tám chục triệu.... mua đất lại trước. Chờ qua một đoạn thời gian ngắn, tin đồn tan hết, nhất định sẽ có người hối hận lúc đó không nâng cao giá!

Phú thương trong nước của chúng ta rất nhiều! Giá tiền hai trăm triệu tuyệt đối có thể bán đi! Trong này, sẽ lời đến mấy triệu!

Vương Tấn đổ mồ hôi, có nên đề giá hay không? Cao nhất một trăm tám chục triệu?

Lỡ như, giá của Long Quốc Nhân còn cao hơn ông,, đó cũng là chuyện không có cách nào. Ông cũng không hối hận. Lỡ như giá của mọi người đều thấp hơn ông, thì xem như ông đã nhặt được tiền nghi rồi.

Vương Tấn cầm bút, viết con số một trăm tám chục triệu lên giấy báo giá.... cũng ký tên, đóng dấu ở cuối trang giấy!

Ông cẩn thận nghiên cứu biểu tình của tất cả mọi người trong hội trường này một lần, những người đó còn quẩn quít hơn ông. Nhất là Long tiên sinh, hiển nhiên là vô cùng giãy dụa.

Vương Tấn quét nhìn tất cả mọi người tại chỗ, hơi thở của ông cũng ngừng lại, nắm cây bút thật chặt, một tiếng “Rắc” vang lên, cây bút đã bị ông bẻ gãy.

Ông chợt giật mình, vội vàng giơ tay lên lau mồ hôi. Mồ hôi trên trán cũng thấm ướt tóc ông.

Một trăm tám chục triệu! Đây chính là tất cả vốn lưu động của Vương thị bọn họ! Lỡ như bị lừa, như vậy tuyệt đối là tai họa ngập đầu! Ông lại do dự.... bởi vì, chuyện ông tới tham gia đại hội đấu thầu này, các cổ đông không biết.

số tiền này, nếu là kiếm được, hiển nhiên ông phải đặt trong túi của mình, lỡ như bị biết được.... các cổ đông tuyệt đối sẽ đào ba thước đất lên chôn sống ông!

Chương 1269: Tức chết đáng đời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tấn nắm giấy đấu giá, đang giãy dụa, do dự, đột nhiên điện thoại ông vang lên....

“Vương Tấn! Thằng ngu xuẩn không có đầu óc này!” Vương Vinh Diệu tức giận mắng to bên đầu dây kia: “Mày cái thằng ngu xuẩn này --- đừng nên bị mắc lừa! Bọn họ là một bọn! Cái người họ Phù cùng họ Long đều ở đây cùng Diệp Đình và con tiện chủng Lăng Vi kia diễn trò! Mày mau rút về nhà cho tao --- Nếu mày dám đấu giá cái biệt thự đó, lão tử sẽ lập tức chôn mày!”

Tay của Vương Tấn chợt run run.

Ông tới hiện trường đấu thầu, đã bị lão đầu tử phát hiện?

Ông nhìn chung quanh, trong lòng nảy sinh ác độc, lão đầu tử không chế ông cả đời, cho tới bây giờ ông cũng chưa từng phản kháng! Hôn nay đột nhiên ông muốn tự mình làm chủ một lần!

Ông cúp điện thoại, cầm giấy đấu giá muốn đứng lên. Nhưng mà, cả người lại vô cùng nặng nề, làm sao cũng không đứng dậy nổi. Đột nhiên ông ---- chợt cắn răng: “A.....”

“Rào rào rào rào rào---” Ông xé giấy đấu giá nát bét!

Ông không có cái quyết đoán đó! Ông không tự mình làm chủ được!

Cho dù lão đầu tử không gọi điện thoại cho ông, ông cũng không dám đấu giá!

Nhưng mà, ai biết được, nếu không có cú điện thoại này, có lẽ ông có thể đấu! Nhưng mà, bây giờ ông xé thư đấu giá ----

Gương mặt vương Tấn tràn đầy thất bại ngồi đó, những phú thương khác đã gửi giấy đấu giá của mình xong rồi.

Rất nhanh, thành viên của hội đấu giá bắt đầu đọc giấy đấu giá.

Vương Tấn vẫn luôn không đi, ông ngồi ở đó nghe... Vương Tấn nghe được micro tuyên bố: “Lần này người trúng thầu là --- Long Quốc Nhân tiên sinh, với giá một trăm bảy chục triệu.”

“A ----” Tất cả mọi người đang ở hiện trường đều ngây người! Một trăm bảy chục triệu? Giá rẻ như vậy đã lấy được hai miếng đất có giá trị hai trăm bảy chục triệu?

Lăng Vi chu miệng, tỏ ra rất không vui!

Diệp Đình đưa tay ôm cô, thế sự khó liệu....cũng không ai biết một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Suýt chút nữa Vương Tấn đã hộc máu chết! Làm sao giá lại thấp như vậy? Còn thấp hơn giá ban đầu ông đưa ra là một trăm tám mươi triệu suốt mười triệu?

Cho dù Long Quốc Nhân không mở rộng diện tích của hai miếng đất, chuyển tay, đào đất, lập tức liền có một trăm triệu vào tay nha!

“A ----” Vương Tấn giận đến đôi mắt đỏ bừng, hối hận đến xoắn ruột!

Ông lao ra hội trường gọi điện thoại cho Vương Vinh Diệu: “Cha biết hai miếng đất kia bán bao nhiêu tiền không? Một trăm bảy chục triệu! Chuyển tay liền có một trăm triệu vào túi! Suy đoán của con hoàn toàn chính xác! Con viết lên giấy một trăm tám chục triệu! Cha không để cho con đấu ----”

Wương Vinh Diệu cũng là giật mình!

Một trăm bảy chục triệu? Sao lại thấp như vậy? Ông không nhìn được run lập cập.... ông trăm phương ngàn kế để cho Vương Tử Thần làm quý trên hai miếng đất đó, không nghĩ tới là làm áo cưới cho người khác?

Wương Vinh Diệu đứng bật dậy che ngực.... dường như ông đã thấy trái tim mình..... đang rỉ máu!

Một giọt, một giọt! Ông đau tim nha!

Nhưng mà, lập tức ông liền an ủi mình, đều là âm mưu! Đều là âm mưu của Diệp Đình! Nếu chỉ là một mình Lăng Vi, ông sẽ không phòng bị như vậy, nhưng mà sau lưng Lăng Vi có Diệp Đình, ông cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Ông lăn lộn trên thương trường mấy chục năm, cái dạng âm mưu quỷ kế gì mà chưa từng thấy?

Muốn cho ông bị trúng chiêu, không có dễ dàng như vậy!

Chương 1270: Tức chết đáng đời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà.... tim vẫn đau nha ---- thật ra ông có thể, tìm một người có thể tin tưởng được đi đấu giá.... mua lại với giá một trăm tám chục triệu. Lại chuyển tay bán ra nha!

“A nha....” Đột nhiên Vương Vinh Diệu cảm giác được từng đợt chóng mặt, sắc mặt ông tím tái, cả người lung lay không ngừng ---- Bí thư của ông hét lên: “Chủ tịch ----”

Vương Vinh diệu lại vào bệnh viện....

Kết quả, hai ngày sau, Long Quốc Nhân liền chứng minh trong sạch, nói chuyện ma quỷ la vì có một đoàn làm phim mượn mảnh đất kia quay phim. Sau đó, một bộ phim được tung ra, nháy mắt mảnh đất kia đã bị người mua đi, với giá hai trăm ba chục triệu!

Mặc dù, không bán được hai trăm bảy chục triệu, nhưng mà, cao hơn lúc Long Quốc Nhân đấu giá rồi nha ---- chênh lệch sáu mươi triệu.... Ai cũng thấy thèm nha!

Lần này Vương Vinh Diệu tức tối, một ngọn lửa xông lên, đột nhiên trúng gió, nháy mắt đã bị đẩy tới phong giải phẫu --- Bác sĩ nói gần đây tâm tình không ổn định, lại nghỉ ngơi không tốt, phải nằm viện chữa trị. Sau khi giải phẫu hoàn thành, Vương Vinh Diệu bị đẩy tới phòng chăm sóc đặc biệt. Hôn mê ba ngày còn chưa tỉnh.

Vương Tấn tức giận nha! Còn có khả năng tê liệt toàn thân!

Ông hận đến nghiến răng nghiến lợi! Tại sao ông không thể làm chủ thay mình chứ? Tại sao phải nghe lời ba của ông chứ?

Nếu là ông mua mảnh đất này, hai ngày là có thể kiếm được năm mươi triệu nha! Năm mươi triệu! Cảnh xấu của Hào Duệ bọn họ lập tức có thể cải thiện!

Bây giờ không bán xe hơi được, đất cũng chưa mua được ----

A a a a a --- Vương Tấn giận đến sắp nổi điên!

Ông chỉ Vương Vinh Diệu! Hận không thể mắng chết ông! Hận không thể đập ông! Một trăm triệu nha --- đã lướt qua miệng bọn hổ, bay đi - ---

Bên trong một căn phòng trang nhã, Diệp Đình và Long Quốc Nhân nâng ly, hai miếng đất của Lăng Vi vẫn còn nằm trong tay cô, trừ phải nộp một ít phí dụng, những thứ chi phí khác cô không cần phải tốn thêm một phần nào cả.

Long Quốc Nhân và Diệp Đình đạt thành thỏa thuận hợp tác, cũng giúp bọn họ giả vờ mua đất sau đó bán đi.

Chỉ đơn giản như vậy, đã chọc Vương Vinh Diệu giận đến suýt chút nữa đã chết rồi.

Lăng Vi rất hài lòng, cô mới coi thường chút tiền đó của Vương Vinh Diệu đâu! Cô chính là muốn để cho ông khó chịu! Chính là để cho ông chịu tội!

Ông càng khó chịu, cô càng vui mừng! tính mạng của ba mẹ cô, cô

phải để cho bọn họ trả lại từng chút từng chút một!

Lăng Vi nắm ly rượu trong tay, không ngừng run run, Diệp Đình đè tay cô lại, cùng cạ ly với Long Quốc Nhân, Long Quốc Nhân liền cáo từ rời đi.

Diệp Đình ôm cô nói: “Hai ta thật tốt, chúng ta không tức giận, mục đích của chúng ta là làm những người xấu kia tức chết, có đúng không?”

Hốc mắt Lăng Vi ửng đỏ.

Diệp Đình giơ tay lên xoa xoa mặt cô, Lăng Vi ủy khuất gật đầu: “Đúng, em không tức giận, em muốn chọc bọn họ tức chết!”

Lăng Vi mặc một chiếc váy màu đỏ xinh đẹp, búi một búi tóc đoan trang. tư thái ưu nhã đi đến phòng bệnh của Vương Vinh Diệu.

Vương Vinh Diệu mới từ trong phòng chăm sóc đặc biệt ra....

Cả người còn chưa tỉnh táo lắm, Lăng Vi liền ghênh ngang đi vào: “Ai nha, còn sống sao.... thật đáng tiếc.”

Vương Tấn tức giận nói: “Mày vào bằng cách nào?”

Đây là bệnh viện tư nhân của Vương gia bọn họ, trong hành lang đều là hộ vệ! Vương Tấn mắng: “Hộ vệ đâu? Đều ăn cơm không sao? Sao lại để cho con tiện chủng này đi vào?”

Lăng Vi hung hăng trợn mắt nhìn ông nói: “Chó nuôi chó, đều là mấy tên phế vật!”

Vương Tấn hung hăng cắn răng, ông đi ra hành lang nhìn xem thử.,

tất cả hộ vệ đều ngã lăn lộn trên mặt đất.... còn có hai người chưa ngã, đang bị bốn người hành hung.

Lăng Vi thoải mái ngồi lên ghế, ôn hòa cười với Vương Vinh Diệu: “Nhìn thử xem nhìn thử xem.... thật là trong lòng nhỏ mọn.... giống như lỗ kim vậy. Đất đó cũng không phải là của ông, ông tức giận cái gì chứ?”

Vương Vinh Diệu giận đến trợn trắng mắt, lại không nói ra lời: “Mày.... mày....” Ông muốn giơ tay chỉ Lăng Vi, nhưng lại không có chút sức nào.”

Lăng Vi cười: “Đừng phí sức lực, tôi cũng không nghĩ tới ông lại dễ dàng gục ngã như vậy.... đây chẳng qua chỉ là trận đánh nhỏ thôi. Tôi chuẩn bị nhiều kế hoạch như vậy, cũng đã không dùng được.... Ông thật đúng là phế vật mà.”

Lăng Vi lắc đầu, bày ra dáng vẻ “Hận sắt không thành thép“. Làm Vương Vinh Diệu giận đến nháy mắt sắp tắt hơi.

Vương Tấn giận đến cắn răng, nhào lên muốn đập bụng Lăng Vi.

“Ầm ---” một cước...

Chương 1271: Nguyên nhân (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi không nhúc nhích, “Ầm” một cước... Vương Tấn bị đập bay.

Lão tam của Bạo Phong là tiểu Khải thu chân lại, vẩy vẩy chùm tóc màu trắng trên đỉnh đầu mình. Cậu lạnh lùng nhìn Vương Tấn hỏi: “Còn chưa nhận ra tiểu gia là ai sao?”

Vương Tấn đang lẫn lộn đột nhiên sững sờ, Vương Vinh Diệu trợn to hai mắt nhìn..... Đây không phải là Long Văn sao? Nhưng mà, lại có chút gì đó không giống nhau....

Lăng Vi cười: “Long Văn là người của tôi.”

Vương Vinh Diệu suýt chút nữa đã ngất xỉu.

Lăng Vi liếc ông, cười nói: “Cuối cùng hai miếng đất đó cũng là của tôi mà không phải các người. Tôi bán mấy miếng đất không có chút quan hệ gì tới ông cả. Tại sao ông lại tức như vậy chứ? Đồ của tôi tôi không vội thì thôi, ông gấp cái gì chứ? Thật là hoàng thượng không vội thái giám gấp. Ha ha....”

Lăng Vi cười, còn nói: “Cái lão già ông chính là quá tham lam. Đồ của người khác lại nghĩ là của mình. Ông thiết kế hãm hại người khác thì được, người khác phản kháng ngược lại ông không chịu. Sao lại bá đạo, không biết xấu hổ như vậy?”

Đột nhiên Vương Vinh Diệu cười lạnh: “Tao là người xấu, chúng mày là người tốt! Khụ khụ...”

Ông chịu đựng cơn ho, hét to: “Mày cho rằng mày gả cho một người tốt sao? Ba mẹ mày vì sao mà chết, chính mày suy nghĩ thật kỹ đi! Khụ....”

Sắc mặt Lăng Vi lập tức lạnh xuống, ánh mắt sắc bén như dao tròng ông.

Vương Vinh Diệu đắc ý lại hung ác cười: “Ha ha ---- Vương Vinh Diệu tao là chán ghét, là người cướp đoạt tài sản của Lăng gia mày, nhưng mà ba mẹ mày là chết như thế nào, bây giờ mày còn chưa suy nghĩ ra! Chồng mày lúc mười bốn tuổi đã quyết liệt với Bảo La - Lộ Dịch Tư đó, Bảo La - Lộ Dịch Tư bắn chìm tàu hàng của nó, là một đôi vợ chồng hàng hải cứu Diệp Đình, tao nói không sai chứ? Ha ha, sao mày không suy nghĩ thử, tại sao tao lại biết được chuyện cơ mật như vậy?”

Sắc mặt Lăng Vi âm trầm xuống.

“Ha ha ha ---” Vương Vinh Diệu cười to: “Khụ khụ... đó là bởi vì, người hại chết ba mẹ mày không phải tao! Mà là Diệp đình! Là người chồng thân ái của mày! Tai nạn xe cộ đó đúng là tao sắp xếp, nhưng mà người làm chủ sau màn thật là tao sao? Người muốn ba mẹ mày chết, không phải tao! Mà là Bảo La - Lộ Dịch Tư! Tại sao ba mẹ mày chết? Là bởi vì bọn họ cứu Diệp Đình! Khụ khụ --- là bọn họ làm cho Diệp Đình thoát chết trong đường tơ kẽ tóc --- Bảo La - Lộ Dịch Tư muốn giết chết Diệp Đình, lại không tìm được nó, cho nên --- Ba mẹ mày phải chết! Ai bảo bọn họ ngửa tay đi cứu Diệp Đình! Đây mới là sự thật ba mẹ mày bị xe tông chết! Chỉ là hai người chết mà thôi! Cũng đâu quan trọng với mày đâu nhỉ?”

Vương Vinh Diệu càng nói càng kích động, hai mắt ông lòi ra, nghiêng rãng nghiêng lợi, gân xanh trên trán và các động mạch máu trên cổ đều nháy dựng dựng!

Trái tim Lăng Vi run run, nhưng cô cười lạnh: “Nói tiếp nha, Bảo La - Lộ Dịch Tư còn uy hiếp ông, nếu như ông không sắp xếp cái tai nạn xe cộ này, ông ta liền phá nát Vương thị của các người, đúng không?”

Vương Vinh Diệu hừ lạnh, không nói nữa. Ông biết, cho dù Lăng Vi mạnh miệng cỡ nào, lời này của ông cũng đã “ghim kim” vào lòng Lăng Vi rồi!

Không cần mày giả vờ hiện tại không thành vấn đề, chờ mày về nhà từ từ khóc đi!

Chương 1272: Nguyên nhân (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Vinh điệu cười lạnh “Ha ha ha” --- Đột nhiên ông ngưng cười, lạnh lẽo nhìn Lăng Vi chăm chăm, bàn tay ông từ từ kéo ngắn tú bên cạnh ra.

Lăng Vi liếc ông, chỉ thấy ông cầm một túi giấy bằng da trâu ra, Vương Vinh điệu mở túi giấy ra, cầm một xấp hình bên trong lên, “Rào rào” Vương Vinh Dự quăng hình ra ngoài, từng tấm từng tấm hình từ trên đầu Lăng Vi rơi xuống.

“Đã chuẩn bị xong hết cho mày từ sớm, từ từ xem!” Vương Vinh Diệu cười vô cùng ác độc.

Lăng Vi rũ mắt xuống, quét nhìn trên đất, đều là những tấm hình Lộ Dịch Tư trò chuyện bí mật với Vương Vinh Diệu. Tư thái của Vương Vinh Diệu vô cùng thấp hèn, khiêm nhường. Bảo La - Lộ Dịch Tư vào hung hăng!

Ngày tháng trong hình.... là tháng ba năm cha mẹ cô qua đời. Vương Vinh Diệu chỉ dùng bốn ngày đã chế tạo một lần tai nạn xe này.

Lăng Vi thống khổ, khó chịu, cô không thể hít thở, trong ngực giống như bị cái gì chặn lại vậy! Nhưng cô nghiêng đầu, không để cho biểu hiện của mình rất khó chịu, mặc dù trong lòng cô đang đau đến rỉ máu!

Tiểu Khải của Bạo Phong đưa tay đỡ Lăng Vi, bởi vì anh thấy cả người Lăng Vi đều run rẩy. Anh biết lời nói này của Vương Vinh Diệu quá độc ác, cho dù biểu hiện của phu nhân lại bình tĩnh như thế nào, nhưng trong lòng lại như đang bị xé nát!

Bốn người Bạo Phong vội vàng đỡ Lăng Vi đi, Lăng Vi lên xe, chỉ cảm thấy cả người ê ẩm.... đau như bị kim châm vậy..... bụng cũng khó chịu. Cô không dám cẩn thận suy nghĩ lời Vương Vinh Diệu nói. Mặc dù cô giả vờ không có gì, nhưng mà.... thật quá đau, tim cô đau như bị dao cắt vậy.

Trong bữa tiệc hai ngày trước, Diệp Đình giải thích chuyện dây chuyền với cô, cô đã mơ hồ cảm thấy.... sau khi tàu của Diệp Đình chìm, không bao lâu, ba mẹ cô đã xảy ra chuyện, thời gian thật quá trùng hợp....

Diệp Đình từng nói, sau khi anh được cứu không có ở lại bệnh viện, mà là mang một ít nước thuốc rời khỏi bệnh viện, anh nói.... ngày thứ hai anh rời khỏi bệnh viện đã thấy tin tức... bệnh viện kia đã bị người phong tỏa, những người đó là người mà Bảo La - Lộ Dịch Tư phái tới bắt anh.

Bảo La - Lộ Dịch Tư phong tỏa bệnh viện, đương nhiên là biết.... người cứu Diệp Đình là hai vợ chồng L.S. Diệp Đình có thể điều tra ra cha mẹ cô, sao Bảo La - Lộ Dịch Tư lại không thể chứ?

Lăng Vi ngây ngốc một hồi, xe lao về về đến nhà. Cô giống như một hồn ma vậy bay vào phòng vẽ tranh... Những chuyện này, không phải cô không nghĩ tới... Mà là cô không dám nghĩ, chỉ cần suy nghĩ cả người đều đau nhói....

Cô khó khăn lết từng bước từng bước vào phòng vẽ tranh, từ từ ngồi lên ghế tròn dưới đất. Trước mặt cô chính là tấm ảnh “Người phụ nữ

khieu vũ trong đêm tối” kia, người phụ nữ trong bức tranh mặc chiếc váy đỏ rực, giống như một ngọn lửa.... nhảy điệu vũ cực hạn trong đêm, xung quanh là một mảnh đen nhánh.

Lăng Vi nhìn bức tranh kia chăm chăm, cô từng viết một hàng chữ nhỏ bên cạnh bức tranh này: “Tâm tình, tối như đêm đen vậy.”

Dòng chữ cứng rắn có lực của Diệp Đình ghi bên cạnh cô: “Chỉ cần trái tim rực lửa, sẽ không sợ bất cứ bóng tối nào. Kiên cường như em, sẽ đốt sáng toàn bộ bầu trời.”

Hốc mắt Lăng Vi ê ẩm sưng lên, ngón tay cô đặt lên dòng chữ của anh, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Mũi cô chua xót, ánh mắt đau như bị kim châm, cả người vừa yếu ớt vừa khó chịu. Trái tim giống như bị người ta đào ra để ngoài gió vậy, vừa lạnh vừa đau.

Người đàn ông mà cô yêu... là nguyên nhân hại chết cha mẹ cô? Ông trời.... tại sao lại đối xử với cô như vậy chứ? Tại sao nha.....

Khi dễ cô cơ khổ không ai chăm sóc, khi dễ cha mẹ cô quá hiền lành sao?

Lăng Vi cuộn lại thành một cục, không nhúc nhích được, tùy ý nước mắt điên cuồng chảy xuống. Từ sau khi ba mẹ qua đời, cô chính là một người ngồi trong góc, im lặng khóc như vậy.

Nhưng mà, hôm nay cô lại không nhịn được, “Ô ô” khóc thành tiếng. Cô che mắt, muốn nuốt nước mắt trở về, nhưng mà, nước mắt càng ngày càng nhiều, cô không còn cách nào khác.

Tiểu tổ Bạo Phong nhìn thấy chuyện này nghiêm trọng, lập tức báo

cáo tình huống với Diệp Đình.

Lúc Diệp Đình đi tới, chỉ thấy cô rúc thành một cục, bụm mặt khóc nghẹn ngào “ô ô“....

Anh đi tới, ngồi bên cạnh cô. Nước mắt Lãng Vi rơi từng đám từng đám, từ mu bàn tay, gò má, cằm của cô, từng giọt từng giọt rơi vào trên cánh tay và vạt áo.

Diệp Đình đưa tay ôm cô, hốc mắt đau đớn tràn đầy bi thương vô tận, hồng bết hơn chính là, trái tim, đã vỡ nát thành phần.

“Bảo bối, thật xin lỗi.”

Chương 1273: Bắt --- (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi chôn mặt vào hõm vai anh, cô lắc đầu, thút thít nói: “Không phải lỗi của anh. Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện, chúng ta không thể khống chế được.”

Giọng nói của cô nghẹn ngào, bởi vì cô đang chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Diệp Đình ôm cô, hôn sợi tóc cô thật sâu: “Là bởi vì anh....” Giọng nói của anh cực yếu ớt, Lăng Vi chưa từng nghe giọng của anh như vậy. Cô chảy nước mắt, đưa tay ôm lấy, vòng qua sau lưng anh: “Không phải lỗi của anh, người xấu muốn tổn thương chúng ta, chúng ta không thể khống chế được.”

Lăng Vi thật rất khó chịu, nhưng mà, cô biết..... Kẻ phạm tội muốn giết người, cái tội này, không thể trút lên đầu người vô tội được. Cho dù nguyên nhân có phải vì Diệp Đình hay không, anh không biết gì cả.

Nếu như, cha mẹ cô thật là Diệp Đình mà chết, như vậy, kẻ đầu sỏ chính là Bảo La - Lộ Dịch Tư!

Nước mắt của Lăng Vi không thể nào kiềm chế được. Cuồn cuộn trào ra ngoài như nước suối vậy.

Diệp Đình ôm chặt cô, đau lòng đến không nói được gì. Lăng Vi nằm trong ngực anh khóc hai giờ, khóc đến không biết mệt mỏi. Tuyến lệ

giống như bị hư rồi vậy không thể nào cầm được nước mắt.

Vạt áo Diệp Đình đều ướt đẫm, anh không nhúc nhích, chỉ ôm cô như vậy, bàn tay ấm áp vỗ vỗ sau lưng. Cô thật sự đã khóc mệt, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh ngủ.

Anh không gấp nhúc nhích, chờ cô ngủ say rồi anh chịu đựng nỗi đau tay chân tê mỏi, à ôm cô trở về phòng. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp kín mền cho cô, cẩn thận sửa sang lại thật kín. Sau đó ngồi bên cạnh cô, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nhìn gương mặt tiều tụy của cô chăm chăm.... Bên trong đôi mắt đen của anh tràn đầy bi thương.

Sau khi Lăng Vi ngủ say, Diệp Đình đứng lên. Bước chân nặng nề đi đến thư phòng, anh ra lệnh triệu tập mọi người, Lôi Tuấn, Lôi Đình và các tiểu tổ Âm Ảnh đến điểm C hội hợp, Diệp Đình và các anh em của anh ngồi trực thăng đến trụ sở chính ---

Sắc mặt của Diệp Đình làm cho tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, thậm chí ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Trải qua nửa tháng tra xét trắng đêm, Diệp Đình cầm cây bút đỏ lên khoanh một vòng tròn trên bản đồ!

Ánh mắt anh lạnh lẽo thâm trầm, viết chữ mà giống như xét xử tử tội vậy! Anh gạch một dấu chấu thật to trong vòng tròn đã khoanh!

Anh ném bút, tay nắm thành quả đấm, đập lên bản đồ: “Dẹp tan trang viên Lạc Tháp, trang viên Mai Lệ, trang viên Mật Hà! Phong tỏa bến tàu của đảo Cơ Mỗ, bến tàu của đảo Tát Long, bến tàu của đảo Hải Trân! Trực thăng thay phiên tuần tra xung quanh ba cái đảo này, một khi phát hiện trực thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tư chạy trốn lập tức bắn rơi!

“Dạ!”

Diệp Đình dứt khoát kiên quyết cùng tiểu tổ Âm Ảnh đi quần đảo Ngả Lợi, anh muốn đích thân giết Bảo La - Lộ Dịch Tư ----

Trang viên Lạc Tháp bị lửa đốt thành tro bụi, tiểu tổ Âm Ảnh tìm tòi tất cả mật đạo, mật thất, nhưng vẫn không có tìm được bóng dáng của Bảo La - Lộ Dịch Tư.

Một chỗ khác, tiểu tổ Âm Ảnh đang đánh về phía trang viên Mai Lệ, toàn bộ bến tàu của đảo Tát Long đều bị nhân viên của Diệp Đình khống chế. Trang viên Mai Lệ bị bao vây, toàn bộ kho hàng, cứ điểm thuộc về Bảo La - Lộ Dịch Tư đều bị thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh rửa sạch.

Chương 1274: Bắt --- (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù Diệp Đình không biết Bảo La đã núp đến chỗ nào, nhưng mà, bây giờ anh không sợ ông trốn, cũng không sợ ông biết anh tới giết ông!

Kho hàng trên đảo Ngả Lợi nở hoa khắp nơi. Người Diệp Đình phải đi động tác nhanh chóng, giết xong liền đi, điện thoại của cục cảnh sát trên đảo Ngả Lợi giống như muốn nổ vậy, hết cái này đến cái kia kêu vang “Ông ông...”

“Trang viên Mai Lê, không có bóng dáng của lão quỷ Bảo La!”

Diệp Đình trực tiếp để cho chiến đội Âm Ảnh nổ tung trang viên Mật Hà. Nháy mắt bến tàu của đảo Hải Trân bị đánh bất ngờ --- tốc độ nhanh đến không cho người ta có thời gian phản ứng.

Trục thăng của Diệp Đình quanh quẩn ở bầu trời trang viên Mật Hà, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn trang viên đang nằm trong biển lửa, chỉ thấy một chiếc trục thăng từ trong ngọn lửa bay lên không.

“Đánh cho tôi!” Mặt mũi Diệp Đình căng thẳng, trong đôi mắt đen thoáng qua một tia máu tươi!

Anh vung tay lên --- Trục thăng của anh liền bay về phía trục thăng kia. Trục thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tư liều mạng bay ---- sợ bị Diệp Đình đuổi kịp, đây tuyệt đối là một trận ác chiến!

“Oanh ----” Trục thăng của Diệp Đình trang bị đầy đủ, bắn lưu đạn về phía trục thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tur --- Cơ trưởng của Bảo La - Lộ Dịch Tur lập tức đánh lại! “Oanh ----” lưu đạn bắn tới bị trúng, “Oanh oanh ----” hai quả lưu đạn nổ tung giữa không trung, tiếng nổ đinh tai nhức óc, nháy mắt không trung bị nổ thành từng đóa lửa xinh đẹp.

Bảo La mạnh mẽ cười to ở trong điện thoại vô tuyến: “Súc sinh! Ngay cả cha mày mà mày cũng dám giết! Mày là con chó điên mất trí!”

Diệp Đình híp mắt, không nói nửa chữ. Nghiêm nghị đưa tay, bắn một quả pháo về phía trục thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tur.

Trục thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tur nhanh chóng đi xuống, cơ trưởng lập tức bắn lưu đạn ra đỡ nó.

Những viên đạn đại bác này đều có hệ thống theo dõi, cho dù bây giờ tránh thoát được, nó vẫn sẽ đánh về phía mình, cho đến khi nổ mới ngưng!

Cơ trưởng của Bảo La - Lộ Dịch Tur khẩn trương bắn lưu đạn ra, lại đánh trúng đạn đại bác của bọn họ một lần nữa, nhưng mà, khoảng cách nổ thật sự là quá gần, trục thăng bị dòng khí lưu xoắn ốc ảnh hưởng, nháy mắt nghiêng về một hướng, toàn bộ trục thăng lộn nửa vòng giữa không trung.

“Đi xuống! Mau ---” Bảo La - Lộ Dịch Tur rống lớn, lập tức ra lệnh cơ trưởng đáp trục thăng xuống. Giây phút quan trọng như vậy, chính là thời cơ tốt nhất để Diệp Đình đánh lên bọn họ!

Cơ trưởng của Bảo La - Lộ Dịch Tur nhanh chóng nhấn nút, trục thăng lộn mấy vòng giữa không trung liền hạ xuống, qua nguy hiểm, nhất định Diệp Đình sẽ nắm lấy cơ hội này!

Quả nhiên “Oanh ---” lưu đạn giữa không trực tiếp đánh về phía bọn họ. Cơ trưởng của Bảo La - Lộ Dịch Tur đã chuẩn bị từ sớm, biết Diệp Đình sẽ nhân cơ hội hiếm có này bắn bọn họ. Cho nên lúc trực thăng của ông lật qua một bên ông đã để cho trực thăng trực tiếp lăn xuống, chính là vì để tránh thoát một kích trí mạng này của Diệp Đình.

Nhưng mà, bọn họ quá khinh thường Diệp Đình rồi! Hướng bắn của Diệp Đình không phải là chỗ mà bọn họ vừa lật qua khi nãy. Mà là, vị trí hiện tại bọn họ đang rơi xuống!

Mưu kế của Diệp Đình quá hoàn mỹ, mục tiêu anh bắn chính là vị trí của bọn họ hiện tại “Oanh -----” Trực thăng bị đánh trúng trực diện! Rớt xuống theo hình xoắn ốc kêu vang “Ca ca”

Diệp Đình mắt thấy trực thăng của Bảo La - Lộ Dịch Tur đâm về phía mặt đất, anh lại bắn một quả lưu đạn xuống dưới “Oanh ---” trực thăng hoàn toàn nổ tung --- ngay sau đó, “Ùng ùng --- hô” trực thăng đâm thẳng xuống mặt đất, lửa bốc cháy bùng bùng, khói bay lên nghi ngút --- chung quanh tràn đầy mùi đốt trọi nồng nặc!

“Bắt lão quỷ Bảo La, lột da ông ta, nhìn xem có phải do người khác thay thế không!”

Tiểu tổ Âm Ảnh lập tức đáp xuống đất, lôi Bảo La - Lộ Dịch Tur từ trong trực thăng ra.

Bảo La - Lộ Dịch Tur còn chưa có chết, cả người ông tràn đầy máu... cũng không biết xương đã bị bể thành bao nhiêu miếng. Cả người ông nám đen, run run như một con kiến bị ngược đãi.

Diệp Đình nhắc chân, đạp vô ngực ông “Ách ---” Bảo La thống khổ

rên. Tiểu tổ Âm Ảnh đi lên lột da mặt ông ra: “Không có mặt nạ giả!”

“Tạch tạch tạch ---” Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng xé gió của trực thăng. Là quân đội của quần đảo Ngã Lợi phái trực thăng đến bắt những người làm loạn!

Diệp Đình nâng cằm lên: “Mang ông ta đi! Hóa nghiệm máu!” Anh phải chắc chắn Bảo La này thật là Bảo La! Nếu không, cho dù anh giết chết một trăm con cá, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng những “Bảo La” này là thật.

Chương 1275: Rửa không sạch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trực thăng của Diệp Đình lập tức dẫn người rút lui. Bởi vì trực thăng sau lưng và bọn họ có một khoảng cách rất lớn, cho nên muốn đuổi kịp bọn họ cơ hồ là không thể nào.

Trực thăng của Diệp Đình bay đi, anh đứng trên mặt đất, không có đi theo trực thăng.

Giữa một trận cơn lốc mãnh liệt, Diệp Đình nghe được người trên trực thăng hô to: “Người phía dưới nghe cho kỹ, mau bó tay chịu trói....”

Diệp Đình đứng im không động đậy.

Nháy mắt chiếc trực thăng kia ngừng trên đỉnh đầu của anh, tiếp theo, chỉ thấy mười mấy đội viên đội đặc chiến từ trên trực thăng leo dây thừng xuống.

Nháy mắt mười mấy người này đã vây quanh Diệp Đình, ai ai cũng cầm súng chỉ vào anh. Tất cả người làm chạy trốn khỏi trang viên cũng đều tụ tập chỗ đậu trực thăng của bọn họ.

Bộ trưởng bộ quốc phòng Uy Nhĩ Tư thuộc quần đảo Ngả Lợi tự mình tới, sau khi trực thăng đáp xuống đất, ông là người cuối cùng từ trực thăng bước xuống.

“Diệp tiên sinh! Nơi này là anh làm sao? Chiếc trực thăng chạy trốn kia cũng là của cậu?”

Diệp Đình lạnh lẽo liếc ông: “Ông dùng là câu hỏi, cũng chính là câu trả lời không chắc chắn. Ông đoán xem tôi có trả lời vấn đề của ông không?”

Uy Nhĩ Tư giận đến trợn to mắt: “Trang viên Lạc Tháp, trang viên Mai Lệ, trang viên Mật Hà bị nổ có phải là anh làm hay không?! Tất cả kho hàng của bến tàu đảo Cơ Mỗ, bến tàu đảo Tát Long, bến tàu đảo Hải Trân đều là bị anh rửa sạch, đừng nói là tôi không biết!”

Diệp Đình cười nói: “Tại sao tôi phải cho nổ sản nghiệp của chính mình? Là ông điên? Hay là tôi điên?”

Uy Nhĩ Tư lập tức nghẹn lời, tất cả mọi người đều biết, Bảo La - Lộ Dịch Tư là cha của Diệp Đình, mặc dù giữa hai người có hiểu lầm nào đó, nhưng mà, sản nghiệp của Bảo La tương lai đều sẽ thuộc về Diệp Đình, như vậy tuyệt đối không sai.

Diệp Đình lạnh lùng nhìn những đội viên đặc chiến đang bao vây mình, hừ: “Địa bàn của tôi bị người khác đánh lén, các người không giúp tôi đuổi theo hung thủ, còn có mặt mũi kêu la om sòm trước mặt tôi sao?!”

Uy Nhĩ Tư tức giận đến sắc mặt đen như gan heo, Diệp Đình lạnh lùng liếc ông: “Tôi đứng ở trang viên của mình, là phạm pháp sao?”

“...” Uy Nhĩ Tư không có chút chứng cứ nào, chỉ đành phải mang người rời đi, Uy Nhĩ Tư ra lệnh, nhất định phải phong tỏa hết tất cả cửa ra của đảo Hải Trân! Thế nhất định phải bắt chiếc trực thăng chạy trốn kia về quy án!

Sau khi Uy Nhĩ Tư dẫn người đi, Diệp Đình đi tới chỗ tiểu tổ Âm Ảnh đặt chân.

Lão già Bảo La bị trói trên một cây cột sắt, Diệp Đình không muốn nhiều lời dù chỉ một chữ, anh chỉ muốn chờ kết quả hóa nghiệm.

Rất nhanh, kết quả đã có, Lôi Tuấn báo cáo nói: “Anh Đình, người này đúng là Bảo La, hóa nghiệm máu và DNA hoàn toàn giống với tài liệu mà chúng ta đã bảo tồn trước đó!”

Diệp Đình đứng lên, không thèm nhìn cái nào, xoay người đi ra ngoài, lạnh lùng ném lại một câu: “Cậu biết nên làm như thế nào rồi đó.”

Chương 1276: Rửa không sạch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Buổi sáng hôm sau, Lôi Tuấn đưa báo cáo tới: “Anh.... Bảo La đã cung khai. Chúng ta vào mật thất của Bảo La.... lục được chứng cứ năm đó ông ta đã bí mật sát hại vợ chồng Lăng Phong cùng Trầm Minh Nhược....”

Trái tim Diệp Đình, đau như muốn vỡ tan.

Không cách nào kìm nén bi thương ---- còn có tức giận!

Anh phải làm sao, mới có thể để cho tiểu Vi tha thứ anh....

“Oanh ---” Đột nhiên kho hàng của Diệp Đình nổ ---- Lôi Đình gấp gáp chạy tới báo cáo: “Anh ---- bên tam giác vàng thừa dịp hành động! Bọn họ nghe được tiếng gió, biết toàn bộ chúng ta đã điều động tới tiêu diệt Bảo La. Bây giờ, phần lớn nhân viên của chúng ta đều tụ họp ở quần đảo Ngã Lợi này, trong nước trống không nha....”

Diệp Đình đã nghĩ đến kết quả này, nhưng mà, cho dù là chết! Anh cũng phải giết chết lão súc sinh Bảo La này trước ----

“Lập tức về nước! Tất cả mọi người canh giữ bốn hướng!”

Toàn bộ tiểu tổ Âm Ảnh rút lui trở về trong nước. Bảo La bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, từ nhỏ Diệp Đình chính là bị ông nhốt trong căn phòng nhỏ lớn lên, bây giờ cũng để cho lão quỷ này nếm thử cảm

giác ở trong đêm tối không thấy được mặt trời, cả ngày đều sợ hãi không biết lúc nào mình chết!

Sau khi Diệp Đình về nước, đến gần ba cái kho hàng tiết kiệm của biên giới tam giác vàng kia, sản nghiệp đã bị chiếm đoạt gần hết. Trong khoảnh khắc, tổng số tiền tổn thất lên đến năm trăm triệu!

Càng thảm hại hơn cái này là, mua bán ở Đông Nam Á bị cắt đứt. Tất cả bến tàu buôn bán của anh đều bị chiếm lĩnh.

Trên màn hình lớn ở phòng làm việc của Diệp Đình, anh thấy được tiểu Ngũ.... mặc dù gương mặt của tiểu Ngũ thay thay đổi, nhưng ánh mắt kia của anh vẫn như cũ...

Diệp Đình nhìn anh chăm chăm, cứ nhìn như vậy. Bọn họ đều nhìn đối phương chăm chăm, ai cũng không nói gì. Đột nhiên khóe miệng tiểu Ngũ nở nụ cười thâm trầm: “Diệp Đình, lão Cửu! Em thật là anh em tốt của anh, biết bây giờ anh của em nghèo liền lập tức đưa năm trăm triệu tới.”

Tiểu Ngũ cười âm trầm: “Ha ha, cảm ơn món quà lớn này của em.... Đội đặc chiến chúng ta, chỉ có em là bạn tâm giao nhất. Anh em sẽ không quên em. Vốn là còn muốn dẫn em dâu tới làm khách, nhưng mà không thể tưởng được là hệ thống phòng vệ của em cũng không tệ.... chờ có cơ hội đi, nhất định sẽ mời em và em dâu tới nơi này của anh làm khách.”

Diệp Đình không nói lời nào, chỉ nhìn anh chăm chăm như vậy. Tiểu Ngũ nhìn anh, cười nhạt. Cắt đứt cuộc gọi video.

Diệp Đình ngồi trên ghế, trầm mặc.

Trái tim của anh, bị từng dao từng dao khoét vào, không biết lúc nào

sẽ hết....

Cánh tay của anh gác lên bàn, hai tay che mặt. Nỗi đau trong lòng, là rõ ràng như vậy, càng là cố ý khinh thường, càng làm cho người ta đau đến tột đỉnh.

Nửa tháng qua Diệp Đình chưa từng ngủ.... anh nhức đầu, cả người đau nhói.... đều phát sốt rất cao, đầu cũng mơ mơ màng màng.

Lúc Lăng Vi đi tới, thấy dáng vẻ tiều tụy không giống người của anh.

“Đến phòng ngủ ngủ đi...” Lăng Vi đi tới ôm anh, cô không muốn nhìn bộ dạng này của anh.

Diệp Đình rất mệt mỏi, nhưng mà anh không có ngủ, anh đưa tay ôm, chôn mặt vào ngực cô. Cô đưa tay vuốt sợi tóc của anh: “Anh quá mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi.... anh còn có em mà...”

Diệp Đình càng ôm cô chặt hơn, Lăng Vi cũng ôm chặt anh: “Đừng đau lòng... anh còn có em.... anh vẫn luôn có em, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh.”

Diệp Đình ôm chặt cô, dường như dùng hết tất cả sức lực trong người. Anh biết, cô là muốn nói với anh, trái tim của cô vẫn luôn ở chung cùng nhịp đập với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, trái tim cô cũng sẽ không rời khỏi anh, cô muốn cùng anh “Chân trời cùng đường, mưa gió cùng gánh.”

Cô đỡ mặt anh, để cho anh nhìn thẳng ánh mắt của cô.

Cô ôn nhu nhìn ánh mắt bi thương của anh, cô ngồi lên đùi anh, anh nắm tay cô, từ từ đến gần hôn lấy cô..... Nửa tháng nay, có bao nhiêu đêm tối anh nghĩ rằng.... không bao giờ có thể hôn cô nữa....

Lăng Vi đưa tay ôm cổ, ôn nhu động tình hôn anh, cô nỉ non một lần lại một lần bên tai anh: “Bảo bối, anh còn có em, anh còn có em.”

Diệp Đình ôm cô, mệt mỏi muốn ngủ. Lăng Vi cố ý kéo anh về phòng ngủ. Nhưng mà, Diệp Đình muốn đi tắm rồi mới ngủ, Lăng Vi không cho phép: “Anh hơi phát sốt, không tắm có được không?” Nhưng Diệp Đình vẫn giữ vững muốn tắm. Trước khi anh trở về đã tắm, nhưng anh vẫn cảm thấy mình bẩn..... trong lòng bẩn, tay dơ... còn có máu trong mắt, làm sao cũng không rửa sạch được.

Chương 1277: Âm thanh tự nhiên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đau lòng anh. Nhưng không cưỡng lại anh được, chỉ đành phải vào phòng tắm mở nước. Cô ngồi ở trên ghế cao chà lưng giúp anh.

Diệp Đình tắm xong, thay quần áo xong, Lăng Vi sấy tóc giúp anh, Diệp Đình vừa lên giường liền trực tiếp ngủ quên cả trời đất.

Lăng Vi gọi Từ Phi tới kiểm tra thân thể cho Diệp Đình, anh đã quá nóng.... không biết có bị nóng đến sưng phổi hay không?

Sau khi Từ Phi làm kiểm tra cho Diệp Đình, nhẹ giọng nói: “Bây giờ phải giảm sốt cho anh ấy trước, em đi lấy thuốc, chúng ta còn phải làm vật lý hạ nhiệt cho anh ấy nữa. Bây giờ việc quan trọng nhất của anh Đình là phải nghỉ ngơi. Chúng ta cho anh ấy uống thuốc giảm sốt trước, cho anh ấy ngủ một giấc thật ngon. Chờ sau sáu giờ lại xem tình huống lần nữa, nếu mà còn sốt, phải cho anh ấy uống thuốc giảm sốt nữa.”

“Được, em đi lấy thuốc đi, để chị chăm sóc anh ấy.” Lăng Vi xuống đất cầm chậu nước.

Từ Phi sưng sốt một hồi, không xác định hỏi: “Chị chăm sóc anh ấy?” Từ Phi nhìn bụng bự của cô, nửa tháng này anh Đình ở bên ngoài chém giết, Lăng Vi cũng không ngủ được bao nhiêu. Hơn nữa, người đang mang thai, cái bụng lớn như vậy, ngay cả mình cũng không lo

được còn chăm sóc anh ấy?

Lăng Vi gật đầu: “Em đi ra ngoài đi, chị muốn ở cùng với anh ấy.”

Từ Phi nhẹ nhàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, tiểu Nhu cầm rượu và bông gòn đi vào, Lăng Vi cầm khăn lông lau tay lau chân cho Diệp Đình.

Từ Phi cần thuốc giảm sốt tới, Lăng Vi, tiểu Nhu và Từ Phi cùng mở miệng Diệp Đình ra, đút thuốc cho anh. Thật vất vả đút thuốc cho anh, đến lúc đút nước, anh lại ói ra....

Anh khó chịu tỉnh lại, dùng sức uống nước, liều mạng nuốt thuốc xuống. Anh uống rất nhiều nước, lại mơ mơ màng màng nằm xuống, ngủ tiếp.

Sau khi tiểu Nhu và Từ Phi ra ngoài, Lăng Vi cầm bông gòn thấm rượu lau lòng bàn tay và lòng bàn chân cho anh. Bởi vì chất cồn của rượu có thể làm nhiệt độ trong cơ thể anh tỏa ra ngoài.

Lăng Vi xoa xoa eo, dấm miếng giảm nhiệt lên trán anh. Cô cười.... thật giống như trở lại những ngày khi mới quen anh đó.

Bàn tay nhỏ bé của cô xoa xoa bả vai anh, phát hiện bắp thịt anh cương cứng, có xoa cũng xoa không ra....

Lăng Vi gọi điện thoại, bảo Từ Phi gọi một đoàn đội đấm bóp chuyên nghiệp tới đấm bóp cho Diệp Đình.

Nay cả đầu, bả vai, sau lưng, cánh tay, bắp chân, chân, Lăng Vi đều bảo bọn họ xoa bóp hết.

Những người này, thủ pháp vô cùng chuyên nghiệp, nhưng mà Diệp

Đình đang ngủ, Lăng Vi dặn dò bọn họ: “Ra tay phải nhẹ hơn bình thường, các người phải để cho anh ấy ngủ thoải mái, đừng làm anh ấy đau.”

“Chúng tôi hiểu, phu nhân.”

Lăng Vi gật đầu, ngồi bên cạnh Diệp Đình, học tập cùng thợ đấm bóp, đấm bóp tay cho anh. Thợ đấm bóp làm tay trái, cô làm tay phải cho anh.

Tay của anh gầy xuống thấy rõ, giống như gậy trúc vậy, nhìn rất có lực..... chẳng qua, bây giờ hơi cuộn tròn, có lúc sẽ khẽ run lên.

Chương 1278: Âm thanh tự nhiên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình ngủ ba ngày, Lăng Vi gọi điện cho tiểu tổ Âm Ảnh ở Đào Hoa cốc. Cô hy vọng mau chóng tìm được mẹ của Diệp Đình, trái tim của anh bị rách một đường rất dài, rất đau đớn! Cô phải giúp anh....

Sau khi tiểu tổ Âm Ảnh bắt được đường nối với cô, báo cáo đúng sự thật nói: “Phu nhân, tất cả thành viên của tiểu tổ chúng tôi đều không có bất cứ phát hiện nào.”

“Ừ, khổ cực các người.” Lăng Vi dặn dò bọn họ nói: “Bây giờ... thời tiết đã ấm lại, trùng rắn trong núi cũng sẽ nhiều hơn, các người phải chú ý an toàn.”

“DẠ, phu nhân.”

...

Lăng Vi ôm máy vi tính, cẩn thận nghiên cứu mấy tấm bản đồ đã bị Diệp Đình khoanh tròn lại. Mấy tấm bản đồ này đều là những nơi có rất nhiều hoa đào lớn nở rộ.

Cô lấy quyển nhật ký mẹ của Diệp Đình để lại.

Bọn họ là từ trong những câu thơ bắt được manh mối là hoa đào. Một câu là: “Diệp luyện hoa tùng uyển nhược tiên, nghệ thường vũ y vũ phiên thiên. Hoa khai phú quý yểm xuân - sắc, tiểu khán nhân gian

tứ nguyệt thiên.”

Bọn họ là từ những câu thơ này mà đoán ra, vị trí căn cứ là nơi sản xuất mẫu đơn Tần Lĩnh, cuối đường xe buýt đi.

Lại bởi vì câu: “Hồng đào khắp tự ly nhân lệ, điểm điểm lạc anh thiên lại hoa...” mà nghĩ tới căn cứ là ở nơi có hoa đào nở rộ.

Nhưng mà, phương hướng điều tra của bọn họ có sai lầm không? Cũng không ai biết.....

Nhưng mà, Lăng Vi lại nghĩ tới, trước đây không lâu Diệp Đình tìm được một chiếc nút áo bằng kim loại ở bên cạnh căn nhà gỗ trong núi đó, nói rõ căn cứ đang ở gần đó....

Hơn nữa, cô lại phát hiện chiếc nút áo kia, ở trên người một vị họa sĩ ở buổi triển lãm.... Vị họa sĩ này còn là một nữ sĩ giả trang thành đàn ông.

Các loại đầu mối, để cho cô chắc chắn, phương hướng bọn họ tìm hiểu trên căn bản là chính xác.

Nhưng mà, tại sao nhiều ngày như vậy.... vẫn không có nửa điểm tiến triển?

Lăng Vi rất muốn tự mình đi vào núi thử xem, nhưng mà, bây giờ Diệp Đình bị bệnh rất nặng, cô không thể rời bỏ anh....

Diệp Đình lại ngủ một ngày, Từ Phi pha nước đường cho anh.

Lăng Vi ở bên cạnh ôm anh, cô giờ điện thoại di động lên, lúc thì xem văn thơ, lúc thì xem những tấm bản đồ mọc đầy hoa đào đó.

“Điểm lạc anh thiên lại hoa...”

Đột nhiên trong đầu Lăng Vi xẹt qua một tia sáng, hoa đào trong núi.... kết thúc..... Lạc anh không phải là ý hoa đào héo tàn sao?

Thiên lại hoa....

Thiên lại, là chỉ tiếng vang của tự nhiên, như tiếng gió, tiếng chim, tiếng nước chảy vân vân....

Đột nhiên Lăng Vi nhảy cẫng lên, cô nghĩ ra!

Cô lập tức gọi điện thoại cho tiểu tổ Âm Ảnh: “Các người có tìm được thác nước? Hay là dòng suối nhỏ? chỉ cần có nước chảy hoặc là....” Suy nghĩ, còn nói: “Hoặc là, trước kia có nước.... sau đó khô cạn gần đó không?”

Cô nói một chuỗi dài, câu trước và câu sau đều rất kỳ lạ, nhưng mà, tiểu tổ Âm Ảnh đã hiểu được ý của cô.

Đội trưởng của tiểu tổ Âm Ảnh liền vội vàng nói: “Phu nhân, xin cô đừng gấp. Xin cô chờ một chút, tôi lập tức dọi cho các tổ viên.”

Lăng Vi lo lắng chờ đợi, Diệp Đình khó chịu giật giật, anh ngủ quá lâu, rất muốn tỉnh lại... nhưng mà, cả người không có sức, ngay cả mí mắt cũng không mở lên được.

Đột nhiên, tai truyền đến tiếng nói thanh tú của Lăng Vi: “Có người nhìn thấy thác nước? Các người lập tức tập hợp bên thác nước!”

Giọng nói của Lăng Vi trong trẻo dễ nghe, mỗi ngày anh đều có thể nghe thấy trong mơ.... là thân ái của anh, ngày ngày canh giữ bên

anh....

Diệp Đình muốn mở mắt ra nhìn cô, ngủ lâu như vậy, đã mấy ngày không được gặp cô rồi.

Diệp Đình miễn cưỡng mở mắt ra, đưa tay.... nắm tay cô lại.

“Nha ---” Đột nhiên Lăng Vi bị anh nắm tay, cô sợ hết hồn! Sau đó, chính là ấm lòng cười: “Chồng... anh tỉnh rồi... có đói bụng không? Em đi bưng cháo tới cho anh.”

Diệp Đình lại đề cô xuống: “Đói thì không đói, lại có chút thèm ăn....”

Anh đặt lên môi của cô, dùng sức hôn. Lăng Vi cười: “Ha ha, anh lại sống dậy rồi, đúng không?” Người này,.... thiệt là....

Mới vừa tỉnh lại, đã muốn --- đùa giỡn lư manh!

Cô cười tránh anh, vừa tránh vừa vội vàng nói: “Chồng, rất nhanh chúng ta sẽ tìm được mẹ, em lại phát hiện đầu mối mới!”

Diệp Đình vui vẻ hôn cô: “Em bản lĩnh như vậy, anh phải thưởng cho em thật tốt nha.”

Chương 1279: Em nuôi anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cười đầy anh: “Ngồi dậy dùng cơm trước đi, anh đã đói nhiều ngày rồi...”

Diệp Đình là thật rất đói, lại rất yếu ớt.... nhưng lại không nỡ buông cô ra.... anh thật sự cho rằng không thể ôm cô như vậy nữa... lỡ như cô muốn rời khỏi anh, anh nên làm cái gì?

Diệp Đình ôm chặt, bộ râu ma sát gương mặt cô.... Tay của anh lúc thì xoa mặt, lúc thì bóp bả vai, lúc khẽ vuốt bụng, lúc lại dùng sức xoa xoa cô. Anh không có dự niệm gì, chỉ là muốn chứng thực cô thật sự nằm trong lòng anh, chứng thực cô không có rời khỏi anh vậy. Lăng Vi khéo léo gối lên tay, bàn tay nhỏ bé đặt trước ngực anh gãi gãi như một con mèo nhỏ vậy.

Đột nhiên trong lòng Diệp Đình dâng lên cảm giác thỏa mãn trước giờ chưa từng có, thì ra..... chỉ ôm cô, hôn cô, lại là một chuyện hạnh phúc như vậy.

Anh thật..... không nỡ buông tay.... Lăng Vi cũng không có bảo anh đứng lên, đưa tay nhấn chuông, bảo người đưa cháo trắng vào.

Diệp Đình thức dậy tắm, ăn cơm. Mới vừa xong hết Lôi Đình liền gọi video tới, gấp gáp báo cáo với anh: “Anh Đình, thế lực mà lão quỷ Bảo La đào tạo đã bắt đầu phản công!”

“Ừ.” Diệp Đình đã biết sẽ có kết quả này từ sớm.

Mặc dù Bảo La bị bắt, nhưng mà tiền tài, sản nghiệp bí mật của ông còn quá nhiều, quá nhiều. Bảo La không rõ sống chết, sản nghiệp trong tay ông anh em của anh không lấy được phần nào cả. Cho nên, hắc bang mà Bảo La đào tạo đã bắt đầu công kích sản nghiệp của Diệp Đình ở phía tây.

Nhất là vợ của Bảo La - Lộ Dịch Tư, công chúa Ngả Lâm Đạt của Địch Á quốc. Mặc dù người đàn bà này hận Bảo La đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà, bà phải nghĩ cách tìm được Bảo La, nếu không, bà cũng sẽ không có được gì cả!

Bây giờ bà cũng không cần phải nghĩ cách cứu Bảo La, bà chỉ cần tìm được ông, đương nhiên tốt nhất là chỉ cần tìm được xác thôi. Bảo La chết mới được, ông chết, bà mới có thể chia cắt sản nghiệp của ông.

Nhưng mà, bây giờ Bảo La mất tích! Cái này thật làm cho bà khó chịu, luật pháp quy định của quần đảo Ngả Lợi, chồng mất tích hai năm mới có thể chia tài sản của chồng.

Hai năm nha! Sao bà có thể chờ được?

Bên người Bảo La đều là chó sói hổ báo, không có một ai hiền lành! Hai năm sau, nói không chừng ngay cả chút cặn bã bà cũng không có được!

Nước Địch Á vốn là thế lực hắc bang mà Bảo La đào tạo, hơn nữa Ngả Lâm Đạt tàn nhẫn, Diệp Đình mua bán lui tới với phương Tây, phần lớn đều là trong bóng tối.

Đây cũng không phải là lấy đơn vị “trăm triệu” để tính toán giá tiền đơn giản như vậy, tình huống bây giờ là, toàn bộ Dinh Phong quốc tế

đều bị mây đen bao phủ, giống như lọt vào giữa mưa gió và sấm sét vậy!

Bây giờ Đình Phong mưa gió lay động ---- Phía nam tam giác vàng đang cổ động đả kích thế lực của anh, phía tây nước Địch Á đang nhanh chóng làm tan rã sản nghiệp của anh, Diệp Đình cười, còn kém phía động thôi... có lẽ cũng sắp rồi.

Quả nhiên, Lôi Đình lại tới báo cáo: “Anh.... Nước JP phía đông cũng đã bắt đầu không đứng đắn rồi.”

“Ừ.” Diệp Đình nhàn nhạt đáp, đều là chuyện trong dự đoán của anh.

Lôi Đình hỏi anh: “Anh, làm sao bây giờ? Có hành động gì sao?”

Chương 1280: Em nuôi anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình trầm mặc, hồi lâu sau không nói gì.... thật lâu, lâu7 đến Lôi Đình sắp phát nổ, anh mới nói: “Ai muốn cái gì, thì để cho bọn họ lấy. Anh đói bụng rồi, muốn ăn cơm.”

“Anh Đình?” Lôi Đình lập tức liền bối rối!

Anh Đình nói cái gì? Ai muốn cái gì, thì để cho bọn họ lấy? Cô không nghe lầm chứ? Anh khổ khổ sờ sờ chế tạo đế quốc buôn bán, sẽ dễ dàng chấp tay đưa đi như vậy sao?

Lôi Đình đang ngây ngẩn thì Diệp Đình đã tắt điện thoại “Đô ---”, Lôi Đình giật mình: Câu nói sau cùng của anh Đình là cái gì?

Anh nói.... anh đói bụng. muốn ăn cơm? Tình thế nghiêm trọng như vậy! Anh lại không phản kích, còn còn còn..... có tâm tình ăn cơm?

Diệp Đình cúp điện thoại, rũ mắt xuống không nói gì.

Anh buông điện thoại xuống, đột nhiên nghiêng đầu nhìn Lăng Vi chăm chú, Lăng Vi cũng nhìn anh, cười cười an ủi anh.

Diệp Đình nhìn Lăng Vi thật lâu, đột nhiên từ từ hỏi cô: “Vợ.... anh sắp phá sản, em sẽ không rời khỏi anh chứ?”

Lăng Vi múc một muỗng cháo, đút đến bên miệng, ý bảo anh há miệng ra: “Ăn cơm, a ----”

Diệp Đình ngoan ngoãn há miệng ăn cháo. Lăng Vi liếc anh: “Phá sản thì có gì? Anh phá sản, em sẽ nuôi anh. Không phải sự nghiệp của vợ anh đang trong thời kỳ tăng lên sao.... không để anh chết đói được.”

Trong lòng diệp Đình ngọt hơn ăn đường... anh cười lên.

Anh đưa tay ôm, dán sát vào mặt cô như keo dính chuột vậy: “Vẫn là vợ tốt.... Vợ, anh thật yêu em. Sao em lại tốt như vậy.... em cũng ngàn vạn lần đừng bỏ mặc anh. Anh ăn rất nhiều, lại phá của.... nếu em không để ý đến anh, anh sẽ chết đói.”

Lăng Vi cười lên, trêu anh: “Anh còn biết anh phá của sao? Thật là tự hiểu nha....”

Cô giơ ngón tay đâm lên trán của anh: “Sau này, phải ngoan ngoãn nghe lời có biết không? Sau này em sẽ quản lý căn nhà này, anh phải ngoan ngoãn nghe lời em! Sau này không cho xài tiền bậy bạ, xài tiền cũng phải ghi vào sổ nhỏ! Biết không?”

Diệp Đình ủy khuất: “Lúc nào anh cũng ngoan ngoãn nghe lời em mà.... cho tới bây giờ anh cũng chưa từng cãi lời em, không phải sao....”

“Ừ ừ, đúng đúng..... lúc này mới ngoan.” Lăng Vi liền vội vàng gật đầu: “Mau ăn cơm, bây giờ anh làm một thùng cơm đi. Chuyện nuôi gia đình cứ giao cho em.”

Cô tràn đầy tự tin vỗ ngực, Diệp Đình lập tức chụp tay cô lại: “Đừng vỗ nữa, vỗ nữa nó sẽ bể ra, rất khó coi.”

Lăng Vi cắn răng: “Cút ---- Sau này không được ba hoa nữa, lại ba

hoa, em sẽ lột da anh!”

“Được rồi.... em nuôi gia đình, em định đoạt.”

Hai người ngọt ngào đứng sát vào nhau, Lôi Đình bên kia gấp đến như kiến bò trên chảo nóng, nhưng mà anh Đình không muốn hành động, cô cũng không có cách nào nha....

Diệp Đình ăn chút cháo, rốt cuộc các bộ phận trong cơ thể cũng dễ chịu hơn chút xíu, trước kia, toàn bộ dạ dày, ruột của anh cũng đã xoắn đến sắp nổ tung.

Chờ anh ăn cháo xong, Lăng Vi nhẹ giọng hỏi anh: “Đình Phong.... anh thật mặc kệ sao?”

Diệp Đình nhướn mày, nhìn ánh mắt cô chăm chú: “Sao vậy? Em muốn đổi ý à? Lúc này còn phải phải nuôi anh, bây giờ lại giờ trò?”

Lăng Vi cướp cái chén trong tay anh: “Ai nói em muốn giờ trò.” Cô cười lên, hài hước đưa ngón tay ra nâng cằm anh lên: “Anh phải làm tiểu bạch kiểm, anh biết làm tiểu bạch kiểm phải làm gì sao, ví dụ như, phải học ăn nói thật ngọt làm chủ nhân vui vẻ.”

Diệp Đình liền vội vàng gật đầu: “Chủ nhân đại nhân... bà như hoa như ngọc, tài mạo xuất chúng. Tâm tư bén nhạy, đại trí giả ngu....”

Lăng vi trừng mắt nhìn anh: “Nói lại!”

Diệp Đình hấp tấp nói: “Tâm tư bén nhạy, bự..... bụng bự bao dung....” Vừa nói vừa khẽ vuốt bụng cô.

Lăng Vi bị anh chọc cười to, thưởng cho anh một câu: “Không tệ không tệ, rất có tiềm lực, tiếp tục cố gắng.”

Cô vừa cười vừa hỏi anh: “hôm nay vừa lúc không có bận cái gì, chúng ta đi vào núi không? Tiểu tổ Âm Ảnh bên kia nói, có tiến triển!”

“Ừ.” Nháy mắt Diệp Đình liền tỉnh táo tinh thần. Lúc này, điện thoại reo, Lăng Vi cầm lên nhìn, là Trương Tư Minh.... đồng nghiệp mập mạp đó của Giang Quân?

Sao anh ta lại.... gọi điện thoại cho cô? Có phải là Giang Quân xảy ra chuyện không?

Chương 1281: Ai không yêu đẹp xấu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi liền vội vàng nhận, liền nghe Trương Tư Minh nói rõ: “Xin hỏi, là Lăng Vi sao? Tôi là Trương Tư Minh, đồng nghiệp của Giang Quân!”

Lăng Vi liền vội vàng nói: “Anh khỏe, tôi biết anh.”

Trương Tư Minh khách sáo với cô mấy câu mới bắt đầu nói: “Cục cảnh sát chúng tôi có chút chuyện.... Giang Quân và Đồng Dao gặp..... phiền toái...”

“Phiền toái gì?” Lăng Vi khẩn trương hỏi anh.

Trương Tư Minh: “Đoạn thời gian trước Giang Quân và Đồng Dao.... không phải quay một quảng cáo cho cô sao.... chuyện này nha, bị cấp trên biết. Bây giờ muốn xử phạt hai người bọn họ.”

Lăng Vi kỳ quái nói: “Tại sao phải xử phạt hai người bọn họ? Bọn họ có quay quảng cáo hay không liên quan gì đến cấp trên của các người?”

Trương Tư Minh cười khổ nói: “Cục cảnh sát chúng tôi có quy định.... người chấp hành luật pháp.... không thể tham dự hoặc liên quan đến các loại hoạt động thương nghiệp như quảng cáo.... cô hiểu chứ, cái vấn đề này nói nhẹ là hoạt động thương nghiệp. Nói nặng, đó chính là thu - hối - lộ... Bây giờ, hai người bọn họ bị thông báo phê bình,

nếu mà làm không tốt, có lẽ sẽ bị đuổi.....”

“Nghiêm trọng như vậy?” Lăng Vi hoàn toàn không nghĩ tới sẽ như vậy.... cô còn tưởng rằng là mình giúp bọn họ đâu, không nghĩ tới, là hại bọn họ sao?

Trương Tư Minh còn nói: “Tôi nói.... có thể còn chưa phải là hậu quả nghiêm trọng nhất. Cái đó, chúng ta trước đừng nói cái này, bây giờ suy nghĩ biện pháp giải quyết đi.”

“Được, anh nói đi.” Lăng Vi yên tĩnh lại, Trương Tư Minh gọi điện thoại tới, tuyệt đối không phải hù dọa cô. Lấy tính cách quật cường của Giang quân và Đồng Dao, nhất định sẽ không chịu nói cho cô nghe chuyện này!

Có lẽ biện pháp giải quyết này, Giang Quân và Đồng Dao cũng sẽ không đồng ý, cho nên, sẽ lại càng không gọi điện thoại tới thương lượng với cô.

Trương Tư Minh hắng giọng nói: “Cái đó.... hôm nay tôi gọi cuộc điện thoại này cho cô, cô cũng đừng chê tôi nhiều chuyện... tôi chỉ là muốn nói cách giải quyết với cô, nếu mà cô đồng ý, chúng ta liền lựa chọn cách, nếu mà cô không đồng ý, cô cũng đừng nói với lão Giang và tiểu Dao, coi như hôm nay tôi chưa từng gọi điện thoại cho cô.”

Lăng Vi nghiêm túc ừ: “Anh nói đi.”

Trương Tư Minh cảm giác được thái độ của cô trịnh trọng, lúc này mới bắt đầu nói: “Trong cục chúng tôi đã thảo luận ra kết quả, đại khái là như vậy.... thứ nhất, Giang Quân và Đồng Dao giải trừ hiệp ước với các người, các người rút lui quảng cáo “Mustang” từ đài truyền hình trở về. Đương nhiên.... tôi biết yêu cầu này thật quá đáng.... các người đầu tư lớn như vậy.... nếu mà rút quảng cáo trở

về, như vậy tổn thất sẽ quá lớn.”

Lăng Vi lại nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề, tôi có thể rút quảng cáo trở về.”

Quen biết với Giang quân nhiều năm như vậy, sự hiểu biết của cô đối với anh cũng không phải chỉ một điểm nửa điểm.... Giang Quân thiếu tiền xài sao? Không thiếu!

Tại sao Giang Quân lựa chọn làm một hình trình? Bởi vì anh yêu thích nghề nghiệp này! Thậm chí anh có thể vì điều tra một vụ án, mà liên tục thức trắng đêm suốt mấy ngày!

Để cho cục cảnh sát đuổi anh? Sự đả kích này.... Lăng Vi không dám nghĩ tới!

Chương 1282: Ai không yêu đẹp xấu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên Trương Tư Minh vội vả nói: “Cô trước đừng gấp, nghe tôi nói xong. Chúng tôi còn có một cách giải quyết khác. Chính là, chiếc xe mới của cô, không phải loại hình xe SUV sao? Cấp trên của chúng tôi cũng không muốn làm khó cô, cho nên, bây giờ kết quả chúng tôi thảo luận là, cô có thể lấy chiếc xe này làm một hoạt động công ích, mở chính sách ưu đãi cho những người có điều kiện đặc thù, ví dụ như.... người có chứng minh tàn tật hoặc chứng minh cảnh sát, các người dành cho họ chính sách ưu đãi riêng, hoặc là các người suy nghĩ một ít hoạt động công ích khác. Cứ như vậy Giang Quân và Đồng Dao chúng tôi chẳng khác nào là hoạt động quảng cáo vì công ích, tiền quảng cáo của họ cũng quyên góp cho những người thật sự cần. Loại xử phạt này, không biết cô có thể tiếp nhận hay không?”

Lăng Vi nghe xong, lập tức sáng khoái nói: “Có thể tiếp nhận! Chiều nay tôi sẽ làm một bản kế hoạch đưa qua cho các người.”

Diệp Đình vẫn luôn nghe bọn họ nói chuyện riêng, Lăng Vi cúp điện thoại, Diệp Đình nói: “Cái chính sách ưu đãi này, chúng ta còn có thể phóng khoáng hơn nữa. Ví dụ như nhân viên cứu hỏa, quân nhân, giáo sư, công nhân làm vệ sinh.....”

Lăng Vi nói: “Còn có nhân viên giao hàng hỏa tốc.”

Diệp Đình cười lên, xoa xoa tóc cô...

Anh nói: “Có thể, đi làm kế hoạch đi.”

Lăng Vi cho người vào dọn dẹp bàn, cô kéo tay anh đi vào phòng làm việc.

Hai người làm kế hoạch xong, liền chuẩn bị thu dọn hành ký vào núi. Tiểu tổ Âm Ảnh đã tụ họp bên thác nước, trên đường, Lăng Vi và Giang Quân nhắn tin, từ đầu đến cuối Giang Quân cũng không nhắc đến chuyện bị khai trừ.

Anh gửi tin nhắn tới hỏi cô: “Đang bận gì vậy? Vừa lúc anh muốn tìm em nói chuyện, thì em đã gửi tin nhắn trước.”

Lăng vi nghịch ngợm cười, trả lời anh: “Chúng ta có thần giao cách cảm mà! Em cũng biết anh muốn tìm em.”

Giang Quân cũng cười lên, anh gửi một biểu cảm... có chút ngượng ngùng, còn có một tia xấu hổ, thật lâu sau anh lại gửi một tin nhắn tới: “Em gái nha, nếu em có rãnh rỗi... có thể mua mấy bộ quần áo giúp anh được không?”

“Gì?” Lăng Vi bối rối, lại không nói chuyện quảng cáo? Bảo cô mua quần áo làm gì?

Giang Quân lại gửi tin nhắn: “Anh muốn em chọn giúp anh mấy bộ quần áo. em cũng biết anh rồi... không biết ăn mặc chút nào. Anh trai của em.... bây giờ cũng là người đã có bạn gái.”

“Phốc ha ha ha ha --- ai nha nha, có bạn gái! Biết đẹp xấu, ai nha! Anh trai nha... anh muốn em cười chết sao!”

Quá dễ thương, biết không?

Lăng Vi không nhịn được cười to, Giang Quân nha Giang Quân, anh cũng có ngày hôm nay!

Người đàn ông mạnh mẽ trong lòng cô ----- cũng có mặt nhu tình nha.... lại vì bạn gái nhỏ của mình, nguyện ý chăm sóc nhan sắc và cách ăn mặc, quá hiếm! Quá ly kỳ!

Lăng Vi hấp tấp nói: “Anh chờ, em sắp xếp cho anh!”

Lăng Vi ném điện thoại, lập tức cướp điện thoại của Diệp Đình, bấm mở mật mã, bắt đầu lật tin nhắn của anh. Cô kiểm tra hết tất cả cửa hàng quần áo dưới tay Diệp Đình một lần, trong đó có hai phần ba là phẩm chất và vị trí tương đối hợp với Giang Quân.

Cô vội vàng gọi điện thoại cho Kiệt Sâm, để cho Kiệt Sâm mang nhà thiết kế đi tìm anh Quân, để họ đo thân định chế cho anh.

Diệp Đình nhìn cô đang làm việc bên kia, trong đầu nghĩ. Vợ của anh thật là muốn làm chủ gia đình nha, địa vị rõ ràng đã khác trước.... bây giờ làm gì, cũng không cần anh phải đồng ý trước....

Vừa lúc..... anh thật muốn nghỉ ngơi thật tốt.....

Lăng Vi vô cùng vui mừng! Vừa nghĩ tới loại người có tính cách như Giang Quân đều bắt đầu chú ý hình tượng, cô liền không nhịn được muốn cười, thật là “khả ái” quá mức, ha ha ha ---

Giang Quân ở bên đó vẫn đang chờ Lăng Vi đến tìm anh đâu. Không nghĩ tới.... người đến gõ cửa lại là phụ tá của Diệp Đình, còn có sáu vị nhà thiết kế....

Giang Quân vô cùng khách sáo phối hợp với bọn họ đo thân cao, ba vòng....

Anh làm ăn rất có tiền, nhưng mà cho tới bây giờ anh cũng chưa từng mua quần áo cao cấp nào cả. Bình thường đa số anh đều mặc đồng phục cảnh sát. Lúc khác thì mặc quần áo u tối.

Không nghĩ tới Lăng Vi ra tay lại bá đạo như vậy.... thật là dọa anh giật mình.

*

Trực thăng ngừng ở một khối đất bằng phẳng gần thác nước, Lăng Vi cùng Diệp Đình tay cầm tay, dưới sự hướng dẫn của tiểu tổ Âm Ảnh, đi tới đáy thác nước đó.

Lăng Vi phát hiện, lượng nước dưới đáy thác này vô cùng dư thừa... không giống như đầu mùa xuân.

Chương 1283: Thế lực thần bí sau lưng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chung quanh thác nước..... rất nhiều đất đá nằm đó.... cây cối bên cạnh cũng rất thấp bé.

Diệp Đình nói: “Nơi này, nhất định là có người động đến đất. Nếu không.... những cái cây này sẽ không nhỏ như vậy.”

“Đúng,....” Lăng Vi cũng nghĩ tới điểm này. tiếng nước chảy “ầm ầm” bên tai vô cùng lớn, hai người bọn họ nói chuyện đều phải đặc biệt lớn mới được.

Lăng Vi đi tới bên cạnh bãi đất đá đó, đưa tay sờ, nghiêng đầu nói với Diệp Đình: “Đại khái trước kia nơi này là cửa vào căn cứ, nhưng mà bây giờ che kín.... cho nên chúng ta vẫn luôn tìm không ra...”

Tâm tình diệp Đình có chút mất mát, càng đến gần sự thật, càng dễ cho người ta kích động. Nhưng mà, mỗi lần bọn họ bước một bước dài lên, quay đầu lại.... mới phát hiện, thật ra thì bọn họ lại đi tới một lối rẽ.

Anh đi tới bên cạnh Lăng Vi đưa tay ôm cô: “Lạnh không?”

Lăng Vi run run: “Thật là hơi lạnh.” Diệp Đình càng ôm cô chặt hơn, thác nước trút xuống trên đầu bọn họ bắn lên từng giọt nước làm bọn họ đều ướt tóc.

Diệp Đình sợ cô lạnh, vội vàng kéo cô ra ngoài.

Rời khỏi thác nước mười mấy mét, tiếng nước chảy không có lớn như vậy, Lăng Vi suy nghĩ nói: “Không biết trên thác nước là tình huống gì, chúng ta có cần lên trên xem thử một chút không?”

Lúc này, đội trưởng của tiểu tổ Âm Ảnh báo cáo nói: “Chúng tôi đã đi lên xem, trên đó là một đỉnh núi, không có gì cả.”

Lăng Vi thất vọng, ngẩng đầu.... chỉ thấy đầy trời hoa đào bay lả tả xuống... cảnh sắc thật là xinh đẹp....

Có vài cánh hoa đáp lên mặt, có vài cánh hoa rơi vào tóc cô. Diệp Đình đưa tay đón lấy mấy cánh hoa đào, anh dùng ngón tay nghiền nát, ấn lên mi tâm của cô...

Lăng Vi che mặt cười lên... biết lãng mạng như vậy... là học với ai?

Sắc mặt cô đỏ bừng, sau khi chấm hoa đào lên càng đẹp mắt hơn. Diệp Đình nhìn cô chằm chằm, ánh mắt nồng đậm ôn nhu.

Lăng Vi cũng giơ tay nhặt vài cánh hoa đào trên vai cô, cô cười nghịch ngợm, cũng nghiền nát, ấn lên mi tâm của anh.

“Ha ha ha ----- thật là đẹp nha...”

ai mẹ ơi.... bốn người Bạo Phong và tiểu tổ Âm Ảnh ngẩng đầu nhìn trời.... bức tranh này.... thật để cho người ta không nói gì nha! Điêm la mặt lạnh đại BOSS Diệp.... bị người ta chấm một điểm đỏ giữa mi tâm.... trời ạ, cay mắt quá!

Tất cả tiểu tổ Âm Ảnh đều kèm chế. Bọn họ buồn cười, nhưng lại không dám cười, chỉ có thể ráng gượng kèm chế như vậy, kèm chế

đến sắc mặt bỏ bưng....

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi thấy anh muốn giơ tay lên lau sạch, liềm vội vàng đề tay anh lại, nhỏ giọng hù dọa anh: “Bây giờ em là chủ gia đình! Anh đừng hoảng cho em!”

Diệp Đình: “....”

Trong nháy mắt, cảm thấy mình tự đào hố to rồi nhảy xuống....

Thôi, chỉ cần cô vui vẻ, cứ để cô nghịch đi.... dù sao, ngoại trừ anh em, người khác cũng không thấy anh. Lúc này, đột nhiên Lăng Vi cầm điện thoại ra, “Răng rắc” chụp một tấm cho anh.

Cô đắc ý xua tay: “Chứng cứ em giữ đó, sau này nếu anh không nghe lời em, em liền gửi cho người của toàn thế giới xem, ha ha ha....”

Chương 1284: Thế lực thần bí sau lưng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong đầu Diệp Đình nghĩ, buổi tối anh sẽ xâm nhập điện thoại em.

Đột nhiên Lăng vi nói: “Nếu anh dám xâm nhập điện thoại em, em sẽ không cho anh ăn cơm!”

Diệp Đình nhìn cô, nghiêng đầu: “Hừ.....”

“Ha ha ha....” Ai nha, dáng vẻ ngạo kiều này.... cái tiếng “Hừ” này, quá đáng yêu.... Lăng Vi cười sắp điên rồi: “Chạy chạy chạy, đi vòng quanh gần đây, em còn muốn ăn khoai ngọt lần trước đâu.”

Hai người nắm tay, đi vòng quanh gần đó, Diệp Đình dẫn cô đi đào khoai. Diệp Đình ngồi chồm hõm dưới đất đào mấy củ khoai, đột nhiên ánh mắt anh căng thẳng.

Vẻ mặt anh ngưng trọng, nhướn chân mày lên, nhìn bốn phía một vòng. Anh ném công cụ trong tay xuống từ từ đứng lên.

Lăng Vi ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh sáng trưng nhìn rừng đào kia.

Diệp Đình nói: “Có vẻ anh nghe được tiếng gì đó....”

“Tiếng gì?” Lăng Vi cũng đứng lên, cô cẩn thận nghe, bên tai truyền đến tiếng chim hót thanh thúy nhỏ, còn có tiếng dòng nước chảy xiết,

còn có tiếng gió lay động lá cây và tiếng hoa đào bay lá tả xuống.

Diệp Đình lại nói: “Anh nghe có người đang hát....”

Trên mặt Lăng Vi tràn đầy sợ hãi nhìn anh, thật giống như muốn nói: “Anh đừng dọa em, em không nghe gì cả....” Cô nhìn sang tiểu tổ Âm Ảnh và bốn người Bạo Phong, bọn họ cũng lắc đầu, bày tỏ không nghe được tiếng hát nào cả.

Diệp Đình lại vô cùng chăm chú lắng nghe.

Lăng Vi nổi lên một tầng da gà, trong lòng cô âm thầm nghĩ, hay là hai mẹ con thần giao cách cảm.... nói không chừng mẹ anh đang ở gần đây, đang truyền ám hiệu cho Diệp Đình đâu.

Bọn họ đứng một hồi, đột nhiên Lăng Vi cũng nghe được...: “Thật sự, có người đang hát!”

Cô kích động nhìn xung quanh, kết quả.... chỉ thấy Lôi Tuấn nắm điện thoại trong tay, nhanh chóng chạy về phía bọn họ.

Sau đó, Lăng Vi liền nghe được tiếng âm nhạc từ trong điện thoại anh truyền tới, chính là bài hát mà cô vừa nghe được: “Hoa đào ở đó nha.... nơi nở rộ.... có cô gái.... đáng yêu của tôi....”

Lăng vi cắn răng, rất muốn đánh anh không thể tự lo liệu cuộc sống.

Diệp Đình sầm mặt lại, trợn mắt nhìn Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn mới vừa chạy tới trên mặt tràn đầy ngáy thơ: “Sao vậy? Làm gì vậy.... hai người các người, sao lại nhìn người ta chằm chằm như vậy.... người ta sẽ xấu hổ....”

Nói xong, anh liền che mặt giả vờ xấu hổ. Lăng Vi hận không thể đập anh một cước, nếu không phải cô bụng to, hành động không tiện, nhất định cô sẽ không tha cho anh.

Lúc này, đột nhiên Lôi Tuấn không đùa giỡn nữa, anh đi tới bên cạnh Diệp Đình, nhỏ giọng báo cáo: “Anh, có một chuyện kỳ quái, em phải nói với anh.”

Diệp Đình nhìn anh chăm chăm, biểu tình của Lôi Tuấn vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc chưa bao giờ có.

Diệp Đình đi đến bên cạnh mấy bước, Lôi Tuấn cùng đi, nhỏ giọng nói: “Mặc dù lão quỷ Bảo La bị chúng ta bắt, nhưng mà tổn thất của chúng ta cũng rất nặng nề.... bên tam giác vàng bên kia còn chưa lo xong, nước Địch Á liên tục tạo áp lực, bây giờ thế lực của Hoắc Ân cũng ra tay với chúng ta. Anh, nếu anh còn không phản kích nữa, có lẽ Đỉnh Phong chúng ta sẽ không còn nữa.”

Diệp Đình nhàn nhạt gật đầu, bày tỏ không có việc gì.

Lôi Tuấn hít một hơi thật sâu nói: “Vốn là tình hình của chúng ta vô cùng nguy hiểm, nhưng mà.... có tin tức tốt.”

Anh nhìn Diệp Đình chăm chăm, nghiêm túc nói: “Gần đây, diễn tập liên tục, thế lực của tiểu Ngũ không thể không rút về ổ. Phía Tây cùng phía Đông cũng vậy.... Thế lực của Hoắc Ân và nước Địch Á chỉ trong vòng một buổi tối đã cúp đuôi chạy. Anh... anh nói... sao đột nhiên gần đây lại có động tĩnh lớn như vậy? Vừa vận giải quyết nguy cấp của chúng ta....”

Diệp Đình trầm mặc nhìn cánh hoa bay xuống chăm chăm, anh không trả lời.

Lôi Tuấn có chút nghĩ không thông, nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều.... đột nhiên Diệp Đình nói: “Khoai không tệ, tôi đào mấy củ, cậu lấy đi ăn đi.”

“...” Lôi Tuấn không nói, lúc này anh đã nói chuyện rất nghiêm túc, có được hay không nha?

Lại không thể để cho anh nghiêm túc suy nghĩ sao?

Đột nhiên Lôi Tuấn cười hỏi: “Khoai ở đâu? Có mang đường theo không? Không bỏ đường sẽ không ngọt.” Bây giờ anh đã bị Hạ Tiểu Hi lấy.... vô cùng thành thạo các món ăn.

Chương 1285: Lúc này giống như, thấy nước mắt của em

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu tổ Âm Ảnh đào không ít khoai, Diệp Đình mặc cho bọn họ làm việc, từ đầu đến cuối anh vẫn nhíu mày nhìn bản đồ....

Đột nhiên anh kéo tay Lăng Vi hỏi cô: “Vợ, ở đây có một sườn núi Lệ Nhân, có thể liên quan đến câu nói kia không?”

Lăng Vi nghe anh nói xong, lập tức xẹt qua một tia sáng: “Đúng! Hồng đào khắp tự ly nhân lệ, điểm điểm lạc anh thiên lại hoa... ly nhân lệ, cái ly nhân này, không phải nói.... sườn núi Lệ Nhân?”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, trong đôi mắt đen của anh tràn đầy ánh sáng mong đợi, Lăng Vi hưng phấn nói: “Chúng ta đi xem thử đi!”

Sườn núi Lệ Nhân ở bên bờ Đào Hoa cốc, còn có mấy gia đình. Đây là một thôn làng nho nhỏ. Lý do nơi này được gọi là “sườn núi”, là bởi vì độ dốc của dãy núi trên đây rất thấp hình thành sườn núi, xung quanh đều là lục địa, cây cối cao lớn cũng không nhiều.

Cho nên, có người ở chỗ này. Nếu là bọn họ không có tự mình đi tới nơi này, ai cũng sẽ không tin tưởng, vẫn còn có người ở lại nơi thế ngoài đào nguyên này.

Sườn núi Lệ Nhân, khắp nơi trồng đầy hoa đào.

Hoa đào nơi này nở rộ trĩu hơn bên ngoài, cho nên từng bụi từng bụi hoa đào tách ra bay lá tả.

Hoa đào thật là đẹp, hồng hồng, tản ra hương thơm thoang thoảng.

Bọn họ đi một đường từ rừng hoa đào leo lên đỉnh núi, chân của Lăng Vi giống như bị đổ chì vậy, hôm nay đã đi quá nhiều, cô thật đi không nổi nữa.

Nhưng mà, cô vẫn là cố gắng leo lên! Trong lòng ngửa ngáy, vô cùng muốn leo lên tới đỉnh núi nhìn.

Diệp Đình sợ cô mệt mỏi, liền kéo cô nghỉ ngơi trong rừng hoa đào. Cảnh sắc xung quanh vô cùng xinh đẹp, để cho lòng người vô cùng thoải mái.

Bọn họ đi một lát lại ngừng lại, rốt cuộc cũng lên tới một mảnh đất trống trải.

Để cho bọn họ bất ngờ là, nơi này lại nở đầy hoa tươi.... không phải loại hoa đại đó, mà là có người trồng trọt, từng khóm từng khóm hoa đỗ quyên.

Đột nhiên Diệp Đình giật mình, anh nói với Lăng Vi: “Em còn nhớ hoa đỗ quyên trong phòng chúng ta không? Đó là do mẹ anh trồng!”

Lăng Vi cứng lại, cô biết hoa anh nói kia.... là hoa ở trong phòng kiếng bên cạnh hồ, có một bụi đỗ quyên đỏ rực... cô còn từng nghĩ.... bụi hoa đỗ quyên này rất đẹp!

Khi đó, cô còn tưởng rằng Sở Minh Y trồng đâu... Sở Minh Y còn cố

ý hỏi cô, buổi hoa đỗ quyên kia như thế nào... không nghĩ tới, buổi hoa kia và Sở Minh Y.... không có nửa điểm quan hệ.... hoa kia, là mẹ Diệp Đình tròng....

Sở Minh Y thật đúng là không biết xấu hổ.... hại cô suýt chút nữa đã đào hoa kia lên!

Lăng Vi nghĩ tới đây, đột nhiên hưng phấn nói: “Nơi này có đỗ quyên, mẹ là rất thích đỗ quyên... như vậy, có phải là....”

Cô và Diệp Đình hai mắt nhìn nhau, Diệp Đình cũng đang nghĩ đến đây.

Bọn họ nắm tay, vội vàng đi vào bên cạnh mảnh đất hoa, bên trong mảnh đất trồng đầy nguyệt quý, đỗ quyên, phù tang, hàm tiếu, châu lan.... còn có rất nhiều loại hoa bọn họ không biết tên, hoặc là nhìn nhầm hoa.... bọn họ chỉ biết trước mặt là đủ loại hoa đủ loại màu sắc xinh đẹp.

Dối mắt nhìn lại, vừa nhìn liền dài vô tận, thật giống như thân ở trong biển hoa, đầy mắt đều là những đóa hoa xinh đẹp kiều diễm.

Đoạn đường bọn họ đi này, đều ngạc nhiên một đường, là loại người gì, mà có thể trồng nhiều hoa ở chỗ này như vậy?

Chương 1286: Lúc này giống như, thấy nước mắt của em

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bọn họ đi tới chính giữa, thấy được một con đường mòn, bọn họ đi theo con đường mòn nở đầy đỗ quyên, tìm được một căn nhà gỗ bên dòng suối nhỏ cách đó không xa....

Căn nhà xây dựng bằng gỗ thuần túy, chung quanh để các chậu hoa... Lăng Vi chẳng qua nhìn, liền muốn lâu dài ở chỗ này, không muốn đi nữa.... nơi này quá đẹp, cảnh sắc tuyệt vời, không khí mát mẻ, nhàn nhạt hít một hơi liền tràn đầy vị ngọt.

Cô và Diệp Đình đứng ngoài cửa, trong núi có chút sương mù.... làm cho căn nhà gỗ càng lộ vẻ mơ hồ, bọn họ đứng ngoài cửa một hồi, ánh mặt trời xuyên thấu qua sương mù, soi vào trong cửa sổ...

Diệp Đình nắm tay Lăng Vi thật chặt, Lăng Vi có thể cảm giác được anh đang khẩn trương.

Cô rất muốn đi tới đẩy cửa vào xem, nhưng mà... lại có chút không dám... lỡ như vừa đẩy cửa ra, bên trong không phải.... là người bọn họ muốn tìm.... phải làm sao đây? Vậy thật là mất mát....

Diệp Đình khẩn trương đến lòng bàn tay liên tục đổ mồ hôi. Anh hít một hơi thật sâu, bước về phía trước. Lăng Vi đi theo, nắm tay anh thật chặt, muốn cho anh một ít lực lượng!

Diệp Đình tiếp thu được tín hiệu của cô, càng dung sức nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Hai người tay cầm tay, đi tới bên nhà gỗ nhỏ.... cửa nhà gỗ nhỏ bị che phân nửa, bọn họ đứng ở cửa nhìn xung quanh bên trong.... khi nhìn thấy một người phụ nữ điềm đạm mặc quần dài màu xanh lá cây, đang cầm bút vẽ một bụi cỏ Lâm Mộ Nhất Chu....

Lăng Vi nín thở, giơ tay lên che mặt. Nhất định..... là bà....

Lăng Vi cảm giác được đầu ngón tay của Diệp Đình run run.

Bà, đang chăm chú vẽ tranh, ung dung lại không mất phong thái, đạm nhả lại không mất ung dung, giống như tất cả sự vật chung quanh đều không ở trong thế giới của bà.... Bà nghiêng mặt, giống như không phát hiện có người đứng ngoài cửa.

Trái tim Lăng Vi nhảy dựng “đông đông”, có thể tưởng tượng được Diệp Đình sẽ như thế nào.

Anh cứ đứng ở đó như vậy, lẳng lặng nhìn bà.... tâm tư trong đôi mắt đen đã sắp không che giấu được.

Bà ở bên trong, đột nhiên đặt bút, in một con dấu lên giấy vẽ, bên trong căn nhà gỗ tràn đầy bức tranh của bà. Phần lớn là cảnh vật sơn thủy mát mẻ lịch sự, chỉ có mấy tờ là phác họa nhân vật.... vừa vặn trong mấy tờ nhân vật đó, có Diệp Đình, còn có Lăng Vi....

“Bảo bối, mẹ....” Mấy chữ này miêu tả sinh động, nhưng làm thế nào cũng không nói ra miệng được.

Lăng Vi như vậy, Diệp Đình cũng như vậy.

Mười mấy năm, Lăng Vi không có lại kêu hai chữ đó. Từ khi Diệp Đình ra đời thẳng đến năm hai mươi sáu tuổi, cũng chưa từng kêu hai chữ đó, là một loại âm thanh gì, mùi vị gì!

Môi Diệp Đình run rẩy, người phụ nữ quay đầu nhìn sang bọn họ, đột nhiên cứng lại --- bà cười nhạt: “Hình như tôi đã từng gặp cậu, nhưng lại không nhớ rõ nữa, có chuyện gì vào nói đi.”

Lăng Vi chột giật mình, mẹ của Diệp Đình đã từng đi buổi triển lãm tranh vẽ của bọn họ nha! Sao bà lại không nhớ bọn họ? Không phải bà cố ý chạy tới xem Diệp Đình sao?

Nhìn cảnh trí, tranh vẽ của ngôi nhà này.... còn có dáng vẻ mặt mũi của bà.... có đến bảy, tám phần giống Diệp Đình....

Tuyệt đối sẽ không sai chứ?

Lăng Vi kéo Diệp Đình đi vào nhà gỗ nhỏ, bà không hoảng không vội rót một bầu trà hoa đãi bọn họ.... Đột nhiên Lăng Vi rất muốn hét lớn, đây là xảy ra chuyện gì? Mẹ con gặp mặt không phải như vậy nha!

Từ đầu đến cuối Diệp Đình đều không nói một chữ, chỉ lẳng lặng nhìn bà như vậy. Lăng Vi đau lòng nắm chặt tay anh, bà cất ly trà xong, rót hai chung cho bọn họ.

Lăng Vi nhẹ giọng hỏi bà: “Xin hỏi..... bà là Diệp Khanh nữ sĩ sao?”

Bà suy nghĩ nói: “Có lẽ là vậy...”

Lăng Vi hít một hơi, có lẽ là vậy? Bà không nhớ mình là ai? Cô nhìn về phía Diệp Đình, lại nhìn Diệp Khanh.... Lăng Vi chỉ chỉ nhân vật phác họa trên tường, hỏi bà: “Hai người trên này, bà không cảm thấy

quen mắt sao? Bà nhìn kỹ, có giống con... và anh ấy không...”

Bà chậm rãi chớp mắt, nhìn sang hướng tay cô chỉ, lại chậm rãi chuyển động tầm mắt, nhìn vào mặt bọn họ...

Bà xem bọn họ một lúc lâu, đột nhiên nhú mào, nước mắt rơi xuống....

Chương 1287: Mẹ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn bà chăm chăm.

Bà nhìn Diệp Đình chăm chăm, đột nhiên đứng lên --- bà đi từng bước, từng bước về phía Diệp Đình.... bà nhìn gương mặt anh tuấn của Diệp Đình chăm chăm, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy Diệp Đình, trên mặt bà tràn đầy nước mắt, ôm mặt Diệp Đình vừa ôm lại hôn....

Diệp Đình cứng đờ ra. Lăng Vi che mặt, lỗ mũi chua xót làm hốc mắt cô nóng bừng. Diệp Đình nhớ bà, bà cũng nhớ Diệp Đình như vậy nha ----

Lăng vi nhìn ra được nỗi đau cùng tình yêu của bà.... Lăng Vi lau khóe mắt, từ từ đứng lên đi tới ngoài cửa.

Cô vừa đi tới ngoài cửa, đã nhìn thấy Lôi Tuấn ngồi trên ghế gỗ bên cạnh nha, trong tay anh đang bóc một quả hành tây, anh tức giận: “Hành tây này, thật là cay mắt nha.” Lăng Vi không có vạch trần, cô biết anh chỉ là cầm hành tây để che giấu nỗi xấu hổ chính mình khóc thành một dòng sông.

Lăng Vi đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

Cô rút một tờ khăn giấy lau mặt cho Lôi Tuấn, cô đưa tay vỗ vỗ sau lưng anh, đều là đứa bé số khổ nha.... Lôi Tuấn cũng giống Diệp Đình vậy, sinh ra đã không gặp được mẹ của mình.

Diệp Đình còn biết mẹ mình là ai, còn có đầu mối có thể tìm được. Mà Lôi Tuấn, đều không thể chắc chắn mình có phải từ trong kẻ đã chui ra không.

Lăng Vi cũng rất đau lòng Lôi Tuấn, cũng may.... bây giờ anh đã có Hạ Tiểu Hi. Bọn họ ngọt ngào đầm mật, mỗi ngày cũng rất vui vẻ.

Diệp Khanh ôm Diệp Đình, không nhin được bật khóc. Bà không nói gì, chỉ là ôm Diệp Đình, vẫn luôn khóc, vẫn luôn khóc...

Lăng Vi sợ bà khóc bị bệnh, liền đứng lên trở lại trong phòng.

Diệp Đình cứ cứng ngắc như vậy, Diệp Khanh cũng cứ đứng như vậy. Lăng Vi đi tới bên cạnh bọn họ, Diệp Khanh khóc đưa tay ra, cùng ôm lấy Lăng Vi vào ngực, bà khóc không dừng được.

Lăng Vi vỗ lưng bà, một cái, một cái.... Tâm tình Diệp Khanh từ từ ổn định lại.

Lăng Vi nhẹ giọng hỏi bà: “Trước kia chúng con có mở một buổi triển lãm tranh, bà cũng có đi tham gia đúng không? Ít ngày trước chúng con tìm thấy nút áo của bà, lập tức tìm được video bà tới tham gia buổi triển lãm tranh, chúng con thấy được bức tranh bà vẽ, bà vẽ là “Vi vi mạch thượng hành.”

Hai mắt Diệp Khanh ngấn lệ mông lung nhìn cô, bà lui về sau một bước, đột nhiên xoay người “tạch tạch tạch tạch” đi vào một căn phòng nhỏ, rất nha, bà cầm mấy cái khung tranh ra hết.

Lăng Vi vội vàng chạy tới giúp bà.

Diệp Khanh thấy cô đi tới, chột sững sốt --- bà nhú mày, có chút không xác định hỏi: “Di? Hình như tôi đã từng gặp các người. Nhưng

mà... lại không nghĩ ra... các người là người nhà bác Lương sao?
Ông ấy ở tại cách vách.”

“?” Lăng Vi và Diệp Đình liếc mắt nhìn nhau, đại khái đã rõ, Diệp Khanh... có bệnh mau quên rất nghiêm trọng?

Chương 1288: Mẹ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên Diệp Khanh lại cảm thấy không đúng... bà nhướn mắt, nhìn Diệp Đình, lại nhìn Lăng Vi, đột nhiên hỏi: “Tại sao các người lại khóc?”

Lăng Vi nhét hành tây vào trong tay Diệp Đình, cô nói với Diệp Khanh: “Hành tây thật cay...”

“À...” Diệp Khanh yên lòng. Đột nhiên lại cảm thấy không đúng.

Bà nhìn tay mình, mình xách nhiều khung tranh trong tay như vậy làm gì?

Lăng Vi hấp tấp nói: “Chúng con là tới học vẽ tranh với bà, bà nói sẽ cho chúng con nhìn tài liệu thực tế, sau đó trở về phòng vẽ cầm mấy cái này ra.”

“À....” Diệp Khanh thở phào nhẹ nhõm... bà áy náy cười: “Con xem trí nhớ của cô... già rồi nên hay quên...”

Bà và Lăng Vi dời bức tranh đến bên cạnh cái ghế gỗ dài, Diệp Đình cũng đứng lên cầm khung tranh giúp hai người.

Diệp Khanh buông tranh xuống, giơ tay lên che ngực, tại sao lại đau lòng như vậy nha....

Lăng Vi cùng Diệp Đình đặt tranh lên ghế dài, năm khung tranh....

bên trong đều là hình vẽ cô và Diệp Đình chụp chung.... hiển nhiên, bà là dựa theo hình vẽ ra.

Những hình này, hẳn là bà vẽ lúc ỡ buổi triển lãm tranh. Bà vẽ rất cẩn thận, rất chăm chỉ, Lãng Vi là hiểu vẽ, bà có thể nhìn ra trong bức vẽ này tràn đầy nhu tình....

Lãng Vi thấy nhà Diệp Khanh, có rất nhiều tờ giấy. Đều là ghi chú nhắc nhở bà... phải làm gì, không nên quên cái gì.

Trên khung mấy bức tranh vẽ này còn kẹp hình, lời ghi chú trong hình viết: “Không biết vì sao phải chụp nhiều hình của bọn họ như vậy, nhưng mà, nhất định phải vẽ xong.”

Trên mỗi tấm hình đều dán: “Nhất định phải chăm chỉ vẽ xong.” Lãng Vi lập tức liền hiểu, Diệp Khanh là đi tham gia buổi triển lãm, nhưng mà.... bà lại quên mình đi làm cái gì.

Lãng Vi lặng lẽ nói với Diệp Đình: “Hay là chúng ta mang mẹ đi kiểm tra đi....” Tình huống này của bà, cảm giác thật là nghiêm trọng.

Diệp Đình gật đầu.

Lãng Vi đưa tay cầm tay anh, mấy ngày nay tâm tình Diệp Đình vô cùng nặng nề.... mặc dù hôm nay rất kích động, nhưng cô hiểu, anh không biết nên sống chung với Diệp Khanh như thế nào. Anh muốn thân cận với bà, nhưng mà... lại không biết nên làm thế nào. Nhất là bây giờ, vẻ mặt Diệp Khanh luôn là hoảng hoảng hốt hốt, nếu bọn họ nhiệt tình quá, lại sợ hù đến bà.

Lãng Vi lo âu nói: “Tiểu Yến vẫn còn chờ mẹ hỗ trợ đâu, nhưng mà.... anh nhìn xem tình huống của mẹ...”

Diệp Đình nói: “Chúng ta nói tình huống cho mẹ trước, nếu như mẹ nguyện ý cùng chúng ta đi vào căn cứ, vừa vặn có thể xem bệnh cho mẹ.”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu. Lúc bọn họ quay đầu nhìn Diệp Khanh, lại thấy trên mặt bà tràn đầy nghi ngờ nhìn bọn họ.

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi: “....”

Bọn họ thật sự sợ bà nói ra: “Tôi thấy các người thật quen.....”

Kết quả, sợ điều gì thì điều đó tới... Diệp Khanh nghi ngờ nói: “tôi thấy các người thật quen.... các người....”

Còn chưa chờ bà nói xong, Lăng Vi cười nói với bà: “Trước kia bà là nhà sinh học tế bào đúng không? Chúng con ngưỡng mộ đại danh đã lâu nên tới tìm bà.”

“À....” Diệp Khanh gật đầu.... Lăng Vi nói: “Chúng con có một người bạn bị vi khuẩn lây, tế bào trong thân thể cậu ấy bị tế bào ác phá huỷ.... bây giờ, thân thể của cậu ấy cơ hồ đã không còn sức đề kháng. Chúng con biết bà là chuyên gia về mặt này, cho nên, chúng con lỗ mãng mời bà đi giúp bạn con chữa trị tế bào.”

“À.” Đột nhiên Diệp Khanh giống như biến thành một người khác, thái độ bà nghiêm cẩn gật đầu: “Tôi cần nhìn xem tình huống cụ thể mới có thể ra kết luận được.”

Lăng Vi cùng Diệp Đình kinh ngạc, đột nhiên bà thay đổi, thật là làm cho người ta giật mình!

Cái khí thế kia, tự tin kia!

Không hề ôn uể, điềm đạm như lúc nãy chút nào....

Vào lúc này, ánh mắt bà lộ ra vẻ kiên định, tia sáng chói mắt.

Lăng Vi sợ bà lập tức quên chuyện này, vội vàng nhắc nhở bà: “Bà có cần viết lời ghi chú không?”

“Ừ?” Diệp Khanh sửng sốt, vỗ trán, nhìn chung quanh, thấy được rất nhiều lời ghi chú, trên đó nhắc nhở bà phải nhớ kỹ chuyện quan trọng,.

Bà do dự, Lăng Vi liền cố ý đi đến ghế dài nhìn. Diệp Khanh thấy tranh vẽ của mình đều là hai người trước mắt.

Lăng Vi ôn nhu cười với bà. Diệp Khanh liền yên lòng cầm bút viết: “Đi làm chữa trị tế bào với bọn họ.”

Đột nhiên Diệp Đình đi tới bên cạnh bà, từ từ mở miệng nói: “Hẳn là bà nên viết, cùng Lăng Vi và Diệp Đình, đi trợ giúp bạn bè của họ, đến căn cứ làm chữa trị tế bào,”

Diệp Khanh gật đầu, đưa theo lời nói của Diệp Đình, viết xuống không kém chữ nào.

Lăng Vi che mặt, đại lão công nhà cô.... thật là đại phúc hắc siêu cấp!

Chương 1289: Tôi nhìn các người rất quen... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Khanh viết xong, cẩn thận nhìn.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ: Cái tờ giấy này, bọn họ phải in ra tám chục một trăm tấm, mỗi lần bà quên mất... họ họ liền lấy tới cho bà nhìn.

Diệp Khanh viết tờ giấy xong, đi tìm vali thí nghiệm của bà khắp nơi.

Nhưng mà, làm sao bà cũng không tìm ra. Lăng Vi liền vội vàng nói: “Vali của mẹ, chúng con đã đem lên trực thăng giúp mẹ rồi.”

Diệp Khanh suy nghĩ một hồi, đầu rất đau.... bà nhàn nhạt gật đầu, đại khái trong tiềm thức đã sinh ra thói quen, chính là... bà luôn quên đồ, đầu óc của bà đã ý thức và quen với trạng thái này rồi, sẽ nghe theo người khác nhắc nhở và khuyên bảo theo bản năng.

Mặc dù Diệp Khanh luôn không nhớ được mọi chuyện, nhưng mà, bà lại rất ung dung. Không giống những người thường xuyên mất trí nhớ, lo lắng, sợ hãi.... bà cũng không, ung dung đối mặt tất cả.

Không nhớ nổi, cũng không xấu hổ. Nhàn nhạt chờ các người nói chuyện xong, bà lại phân tích xem chuyện có phải như vậy hay không.

Loại kinh nghiệm được rèn luyện lâu như vậy, thật là làm cho người ta thán phục.

Diệp Khanh đi theo Lăng Vi và Diệp Đình ra, Lôi Tuấn rất kinh ngạc, anh thật không có nghĩ đến.... hai người lại “lừa gạt” Diệp Khanh ra ngoài.

Bọn họ vừa muốn đi, bác Lương cách vách đột nhiên chạy tới cửa nhà bà.

“A muội, khổ địa khắc?” Ông nói là ngôn ngữ địa phương, Lăng Vi, Lôi Tuấn và Diệp Đình nghe không hiểu, nhưng mà, đại khái nghe được là: “A muội, đi nơi nào?”

Diệp Khanh xoa xoa thái dương, ôn hòa nói ít lời.

Sau đó, lại mang bác Lương vào nhà, chỉ tranh vẽ, lại nhìn Lăng Vi và Diệp Đình bên ngoài.

Bác Lương cũng quay đầu nhìn ra ngoài.... ông gật đầu, lại lộ vẻ xúc động nói ít lời.

Diệp Khanh đi ra, làm cho Lăng Vi và Diệp Đình bất ngờ là.... lúc này bà chưa nói: “Tôi nhìn các người rất quen...”

Bọn họ từ giã với bác Lương, bác Lương muốn nói tình huống của Diệp Khanh cho bọn họ, nhưng mà ngôn ngữ không thông, ông nói bọn họ nửa chữ cũng nghe không hiểu....

Trong đầu Diệp Đình nghĩ, anh phải mang người thông dịch tới. Liền giữ năm người của tiểu tổ Âm Ảnh lại, để cho bọn họ âm thầm bảo vệ bác Lương, cũng học tập ngôn ngữ của bác Lương, tìm hiểu tình huống của “bà”.

Diệp Đình muốn kêu “mẹ”, nhưng mà, cái chữ này, trong lòng đều

không nói được, hướng chi là gọi ra... căn bản là không phát âm được... quá xa lạ, chủ yếu nhất là một loại cảm xác, gọi là ---- sợ hãi....

Chưa từng trải qua giống anh, sẽ không cách nào cảm nhận được trong lòng của anh đau đớn và giãy dụa như thế nào.

Lăng vi vẫn luôn nắm tay anh, rõ ràng cảm giác được, tâm tình của Diệp Đình tốt hơn lúc trước rất nhiều. Trước kia, trái tim của anh giống như chìm đến biển sâu vậy, nếu như nói đuổi giết Bảo La - Lộ Dịch Tư cùng bị tiểu Ngũ phản bội, là ngày cuối cùng của anh, như vậy Diệp Khanh xuất hiện, chính là ánh sáng cứu rỗi đời anh, để cho anh có thể nhìn thấy ánh mặt trời trong đêm tối.

Lăng Vi rất vui vẻ rất yên tâm, hoa hướng dương trong lòng Diệp Đình, cũng đang lớn lên.

Chương 1290: Tôi nhìn các người rất quen... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Khanh đi theo bọn họ cùng nhau xuống núi, đoạn đường này bà giống như một cô gái, ánh mắt ôn nhu nhìn người bạn là cây hoa đào. Bà nâng bàn tay lên, đỡ lấy một mảnh lại một mảnh hoa đào. Bà không hề thương xuân u buồn, mà chỉ ôn nhu hát nhỏ: “Rơi xuống không phải vật vô tình, hóa thành bùn xuân bảo vệ hoa...”

Trái tim Lãng Vi, mềm mại thành nước.... Diệp Khanh như vậy, ai lại không thích nha?

Ban đầu, nhất định ba của Diệp Đình chính là bị bà mê hoặc như vậy. Đột nhiên Lãng Vi muốn hỏi Diệp Khanh, chuyện ba của Diệp Đình. Hiển nhiên, lúc này Diệp Đình cũng nghĩ như vậy.

Anh đi đến bên cạnh Diệp Khanh, hỏi bà: “Tiên sinh của bà, cùng bà rất ân ái sao?”

Diệp Khanh “Nha”... tay bà đang cầm cánh hoa.... ánh mắt dần dần mê mang, đột nhiên, bà cười ngượng ngùng: “Đại khái là vậy, vừa nhắc tới anh ấy, trong lòng tôi thật là ngọt....”

Nhưng mà, bà lại lắc đầu: “Nhưng mà, người này là ai... cho tới bây giờ tôi cũng không biết.”

Bà không hề phiền muộn, cũng không hề kỳ quái tại sao mình không biết người nọ là ai....

Bà không thấy kỳ là, nhưng Lăng Vi và Diệp Đình lại thấy kỳ lạ nha!

Nào có như vậy? Mới vừa rồi Lăng Vi không dám hỏi vấn đề này, chỉ là có chút lo lắng tâm tình bà sẽ mất khống chế, không nghĩ tới Diệp Đình lại hỏi lên. Càng không nghĩ tới trong lòng Diệp Khanh không có nửa điểm chua xót, cũng không khó chịu.... Thật giống như bà rất hưởng thụ người ta hỏi về người yêu của bà vậy.

Lăng Vi thật là không hiểu nổi... không nghĩ ra.... lấy tình huống đã trải qua của Diệp Khanh mà nói, lúc bà còn trẻ, ôm đứa bé bị Bảo La - Lộ Dịch Tư uy hiếp.... chồng bà đi đâu nha? Chồng bà không giúp bà sao?

Trong tất cả trí nhớ của Diệp Đình, thật giống như không có người này tồn tại. Ông ta không giúp Diệp Khanh dù chỉ một chút, nhưng Diệp Khanh lại không hận ông ta?

Đột nhiên Lăng Vi nghĩ đến, chuyện Diệp Khanh luôn không nhớ được mọi việc này, có phải do Bảo La - Lộ Dịch Tư làm hại hay không?

Diệp Đình cố ý không giết Bảo La, chính là vẫn luôn thăm vấn ông ta, chuyện liên quan tới mẹ.

Lăng Vi đang suy nghĩ chuyện, đột nhiên Diệp Đình lại hỏi một câu: “Tiên sinh của bà là ai, bà cũng không biết sao? thật là kỳ quái.”

Bước chân Diệp Khanh chậm lại. Ánh mắt bà xa xưa, từ từ ngẩng đầu lên nhìn từng đóa hoa đào, thông thả nói: “Cũng không kỳ quái, lúc tôi gặp anh ấy, anh ấy đeo mặt nạ.... trong đêm đen nhánh.... cả người anh ấy tràn đầy vết thương, nhưng mà.... ánh mắt rất ôn nhu...” Bà cười, lại lắc đầu nói: “Tôi biết anh ấy tìm tôi, nhưng mà...”

tôi không thể để cho anh ấy tìm được...”

“...” Lăng Vi bắt đầu náo loạn.... không biết hai người là..... ba của Diệp Đình bị thương, sau đó mẹ Diệp cứu ông ấy, sau đó hai người.... khụ khụ --- sau, mẹ Diệp mang thai. Lại không muốn để cho ba Diệp biết. Nên bà liền chạy...

Nhưng mà, tại sao bà lại nói “Không thể để cho anh ấy tìm được?” Không thể....Hai chữ này, nhất định là có nỗi khổ.....

Hả.... vụ án này thật huyền bí!

Diệp Đình trò chuyện với bà, nhưng dường như không thể hỏi ra càng nhiều tin tức hơn, chủ yếu là sợ kích thích đến bà. Anh đều chọn một ít đề tài ôn hòa đến hỏi.

Ví dụ như hỏi bà, có phải thích đồ quỳên hay không... bà nói: “Là anh ấy thích.... tôi còn trồng một bụi ở nhà, khí thế kia, giống anh ấy như đúc.”

Lăng vi đỡ trán, thì ra là vậy ----

Không kỳ quái... lần đầu tiên cô thấy đồ quỳên kia, cũng cảm giác có một cỗ khí thế mạnh mẽ!

Lăng Vi cũng hỏi bà: “Hoa phồng bên cạnh Khúc Kính Thông U... là ý gì? Là có liên quan đến tên của chú ấy sao?”

Đột nhiên Diệp Khanh sững sờ: “Con nói là cái chữ.... ở trên cửa kia sao?”

Diệp Đình, Lăng Vi, Diệp Khanh đồng thời đứng lại. Diệp Khanh xoa huyệt thái dương, nhúu mày lại giống như bị đau tim vậy, Lăng Vi vội

vàng chỉ lên trời nói: “Trời âm u, có phải sắp mưa không nha?”

Diệp Đình cũng nói theo: “Hình như là vậy, chúng ta phải đi nhanh lên.”

Bọn họ cố ý thay đổi chủ đề, để cho Diệp Khanh bối rối một chút, bà cũng ngẩng đầu lên theo, đột nhiên lại nhìn sang Lăng Vi, Diệp Đình và Lôi Tuấn.

Bà nhìn Diệp Đình và Lăng Vi, hơi nhíu mày lại..... còn chưa chờ bà nói chuyện, trong lòng Lăng Vi và Diệp Đình đã bồi thêm một câu: “Tôi thấy các người thật quen....”

Quả nhiên....: “Tôi thấy các người thật quen, ách? Tại sao tôi lại ở đây?”

.....

Chương 1291: Tình từ đâu tới, duyên đến duyên đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Diệp Đình cũng muốn khóc....

Diệp Đình vội vàng cầm tờ giấy ra, Diệp Khanh từ từ đưa tay, cầm sang xem,: “Ừ.”, thái độ lập tức nghiêm túc.

Bà nghiêng mặt nghiêm túc nói: “Đi nhanh đi! Đã mang vali của tôi theo chưa? Còn phụ tá của tôi nữa?”

Lăng Vi hấp tấp nói: “Phụ tá bà cầm vali.... đi căn cứ trước rồi.”

Diệp Khanh lạnh lùng gật đầu, dáng vẻ như vội vàng lao tới chiến trường, tôi không có thời gian nói chuyện với các người....

Bọn họ lên trực thăng, đoạn đường đi căn cứ này.... Diệp Đình cho bà xem tờ giấy năm lần....

Lăng Vi nói: “Chúng ta phải lồng bì kính vào tờ giấy này.... sau khi trở về lại in ra mấy trăm tờ.”

Diệp Khanh có chút không hài lòng trợn mắt nhìn Lăng Vi, thật giống như nói, giây phút khẩn cấp như vậy, cô còn rảnh rỗi nói chuyện phiếm sao?

“...” Lăng Vi cúi đầu xuống, không dám nói nữa. Rất sợ bà tức giận.... thấy bà không vui nghiêng đầu qua, Lăng Vi mới không nhận được

cười.

Cô viết vào lòng bàn tay Diệp Đình: “Trạng thái làm việc của mẹ rất tốt, chúng ta không cần quá lo lắng.”

Diệp Đình gật đầu, nắm chặt tay cô, anh mở lòng bàn tay cô ra, từ từ viết lên: “Vợ, anh yêu em...”

Sắc mặt Lăng Vi lập tức đỏ bừng, làm gì đột nhiên lại lãng mạng như vậy nha..... sáu “chữ” anh viết trong lòng bàn tay cô kia.... cờ bay phất phời, đa tình.... làm cho lồng ngực của cô cũng căng nóng.

Cô vui mặt vào hõm vai anh, đôi môi mềm nhũn hôn lên, cô nhìn thấy hầu kết của anh lăn lăn... rất mê - người, rất đàn ông, rất có sức dụ hoặc.

Cô cười, tiếp tục hôn anh. Diệp Đình nắm bàn tay nhỏ bé của cô, lực đạo càng ngày càng nặng.

Lúc này, đột nhiên Diệp Khanh quay đầu, trừng mắt nhìn bọn họ. Lôi Tuấn vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nói với Diệp Khanh: “Bà thích nghe nhạc không? Tôi bật một ca khúc cho bà nghe nha.”

Đột nhiên Diệp Khanh sửng sờ, nhú mày nói: “Cậu là ai? Tôi nhìn cậu không quen, có phải tôi không quen biết cậu không?”

“....” Lôi Tuấn nhận lấy tờ giấy trong tay Diệp Đình, đưa đến trước mặt bà.

Diệp Khanh suy nghĩ, lập tức lại nghiêm túc: “Bà không cần nghiêm túc như vậy, thả lỏng đi.... Người bạn kia của chúng tôi rất lạc quan. cậu ấy là một nhà địa chất học, bây giờ cậu ấy lại đang học môn tế bào sinh vật, tôi đoán có lẽ cậu ấy sẽ trở thành một nhà tế bào sinh

vật học giống như bà vậy rất nhanh.”

Diệp Khanh gật đầu: “Người nên học nhiều, nghĩ nhiều, mới có thể toàn vẹn được.”

Lôi Tuấn không nhịn được phì cười, đưa điện thoại cho bà: “Bà muốn nghe cái gì, tôi đưa cho bà chọn....”

Diệp Khanh nói: “Tôi muốn nghe.... ách....” Bà suy nghĩ hồi lâu, trong đầu trống rỗng, không nghĩ ra được.

Lôi Tuấn chọn cho bà một bài: “Thương xót tôi thương xót em.”

Đi tới căn cứ, Quân Dương, Chính Hiền, Hàn Yến cùng Đào Hoa đã chờ bọn họ ở bãi đậu máy bay.

Diệp Khanh từ trực thăng đi xuống, thấy có bốn người đang xếp hàng đứng đó, bà sửng sốt. Lôi Tuấn lập tức đưa tờ giấy đến trước mặt bà.

....

Diệp Khanh gật đầu, dáng vẻ “tôi chính là lão đại” đi vào trong trụ sở.

Lăng Vi giải thích tình huống của Diệp Khanh cho Hàn Yến bọn họ, Quân Dương nói: “Chúng ta làm kiểm tra cho dì Khanh trước đi, nhìn xem tình huống của dì ấy bây giờ là xảy ra chuyện gì?”

“Ừ.”

Chương 1292: Tình từ đâu tới, duyên đến duyên đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người mang Diệp Khanh đi làm kiểm tra, bây giờ trong trụ sở của Quân Dương đã không có nhiều người như vậy, chỉ có mười mấy người anh tin tưởng nhất.”

Bác sĩ làm kiểm tra toàn thân cho Diệp Khanh.

Anh cầm phim nói: “Bây giờ dì ấy là bị một loại bệnh mất trí nhớ, nhưng mà bệnh tình của dì ấy rất nghiêm trọng.”

Đoàn người đều gật đầu nhìn anh, anh còn nói: “Loại chứng bệnh này, giống như là do ghen hay vết thương trong cuộc sống tạo thành. Tình huống này của dì ấy, hẳn là bị một đả kích trí mạng nào đó.... mới đưa đến kết quả bây giờ.”

Lăng Vi rất lo lắng, hỏi anh: “Chứng bệnh này, có cách nào trị liệu không?”

Bác sĩ nói: “Dì ấy sẽ như vậy, chủ yếu là nhân tố trong lòng.... muốn cho dì ấy khôi phục, chủ yếu nhất vẫn là chữa trị tâm lý. Chúng ta có thể tìm ra căn nguyên áp lực nhất, cũng chính là nguyên nhân biến dì ấy thành như bây giờ. Sau đó, chúng ta từ từ kích lệ dì, lắng nghe dì. Từ từ để cho dì vượt qua nỗi sợ hãi của chuyện kia tạo thành, như vậy dì mới có thể từ từ tốt lên.”

“Được....”

Diệp Đình cẩn thận suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có ý tưởng, nguyên nhân tạo thành loại trạng thái này của bà bây giờ, nhất định là có liên quan đến Bảo La - Lộ Dịch Tư, hoặc là..... người kia.....

Bây giờ, anh phải cạy miệng của tiện nhân Bảo La kia! Để cho ông ta nói chuyện xảy ra năm đó!

Diệp Khanh ở lại căn cứ cùng nhau làm thí nghiệm với Hàn Yến và Quân Dương.

Lý Thiên Mặc từ trụ sở chính của Âm Ảnh đi ra, cùng nhau làm nghiên cứu với bọn họ. bởi vì, ở trong trụ sở chính của Âm Ảnh thật sự là quá nhàm chán...

Diệp Đình và Lăng Vi chuẩn bị bí mật đi thăm vấn tiện nhân Bảo La kia, trước khi đi, đột nhiên Lăng Vi nói với Diệp Khanh: “Tôi xem bà giống như đã sinh đôi nha, có phải bên trong nhà của bà.... có di truyền sinh đôi không? Có phải bà cũng đã sinh đôi không nha?”

Diệp Khanh không vui trợn mắt nhìn cô, thật giống như nói, thời gian làm việc mà muốn nghe bí mật riêng của người ta gì chứ?

Lăng Vi cười với bà, đột nhiên bà nói: “Lúc tôi sinh con, cũng không giống như cô. Khi đó điều kiện của chúng tôi không có tốt như vậy....”

Nói phân nửa.... đột nhiên bà nghi ngờ nhìn Lăng Vi, trong đầu Lăng Vi nghĩ: “Tôi nhìn cô thật là quen mắt.”

Quả nhiên....

Thôi, Trong lòng Lăng Vi nói, không nghĩ những chuyện này nữa, từ từ đi.... Bây giờ trạng thái này của bà, không dự bà nói ra cái gì được

cả.

Lăng Vi và Diệp Đình vì tìm ra nguyên nhân chứng bệnh giúp Diệp Khanh, nên đã bí mật đi tới quần đảo Ngả Lợi.

Trong một căn phòng tối gần trang viên Mật Hà, Diệp Đình ngồi trên bàn ghế gỗ, lạnh lùng nhìn Bảo La.

Lăng Vi đi lên đá ông một cước, dám hại ba mẹ tôi! Hại chồng tôi! Hại mẹ chồng tôi! Tôi đập chết lão bất tử ông này!

“A ách....” Bảo La thống khổ lăn. Mặc dù Lăng Vi đập ông một cước, nhưng mà, một cước này của cô không nặng lắm. Cô sợ bị động thai, cho nên căn bản là không dùng nhiều sức lực lắm.

Nhưng mà, bây giờ cả người Bảo La đều là vết thương, không biết xương đã bị vỡ nát bao nhiêu khúc.... Lăng Vi tùy tiện đá một cái, lại để cho ông đau đến run rẩy.

Diệp Đình kêu người: “Cứu ông ta tỉnh lại.”

Lăng Vi bồi thêm một câu: “Không thể để ông ta chết, treo mạng ông ta lại.”

Khoảng thời gian này, bác sĩ vẫn luôn chữa trị cho Bảo La, nhưng mà, ông bị thương quá nặng, có lẽ cũng không sống được quá lâu.

Diệp Đình để cho tiểu tổ Âm Ảnh gấp rút thẩm vấn, chủ yếu là để cho ông nói ra chuyện của Diệp Khanh.

Bây giờ Diệp Đình nhìn ông thêm giây phút nào nữa, đều cảm thấy chán ghét, chỗ này anh không ở được. Nên đi từ trong phòng tôi nhỏ ra, Diệp Đình hít một hơi thật sâu, tình cảnh bị ngược đãi khi còn bé

bây giờ còn rành rành trước mắt.....

Bây giờ, mẹ của anh cũng là bị lão già này hại thành như vậy! Diệp Đình thật hận không thể lập tức bắt ông thành ngàn khúc! Nhưng, anh phải nhẫn!

Lăng Vi cầm tay anh, cô nói: “Anh đi nghỉ trước, em tới hỏi ông ta cho.”

Diệp Đình vốn muốn ổn định tâm tư, sau đó tự mình đi hỏi. Không nghĩ tới... Tiểu Vi nói, em ấy đi hỏi?

Chương 1293: Tìm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi kiên định nhìn anh.

Trong lòng Diệp Đình, thật ra cũng không quá muốn cho cô tham dự những chuyện này. Lăng Vi lại nói: “Người, trước khi chết, thật ra rất yếu ớt. Chúng ta càng dùng thủ đoạn cứng rắn buộc họ, họ càng mạnh mẽ đối kháng với chúng ta. Anh nhìn em, nếu như em không hỏi được, thì anh hãy đi hỏi.”

Lăng Vi thấy anh không muốn rời đi, liền đưa tay đẩy anh: “Chuyện ba mẹ em, dù sao cũng phải do chính em hỏi chứ.”

Nói xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Diệp Đình ôm lấy, dùng sức hôn lên trán cô, gật đầu: “Được, anh ở bên ngoài chờ em.”

Lăng Vi tức giận đi trở về trong phòng tối nhỏ, lúc này trong phòng tối đã bật đèn lên.

Lăng Vi ngồi trên ghế gỗ, lạnh lùng liếc nhìn Bảo La, Bảo La đã có chút mơ màng, đau đớn cùng vết thương làm cho ánh mắt ông càng là một mảnh mơ hồ, nhờ ánh đèn mờ mờ mới thấy một người phụ nữ ngồi trên cái ghế trước mặt ông.

Bây giờ Bảo La bị người ta đặt lên một tấm ván gỗ, ông nằm ở đó thống khổ kêu rên.

Lăng Vi ghét âm thanh này cũng ông, lạnh lùng hỏi: “Đời này ông có từng yêu ai chưa?”

Bảo La chột sống sốt, nhin đau cười lạnh.

Lăng Vi nói thay ông: “Cho tới bây giờ ông cũng không có yêu ai, ông cho rằng mình yêu Diệp Khanh sao? Căn bản là ông không có yêu, ông là ích kỷ! Ông phá hư gia đình mẹ, cướp đi con của mẹ! Ông đối xử tàn nhẫn với mẹ như vậy, đó là yêu sao? Đó là ngược, đả!”

Bảo La nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn chết cô. Nhưng từ đầu đến cuối ông vẫn không nói gì.

Lăng Vi lại mắng ông: “Ông làm hại Diệp Khanh tinh thần tan vỡ! Hại Diệp Đình hai mươi mấy năm chưa từng thấy mẹ mình! Ông còn hại chết ba mẹ tôi! Bọn họ cũng không có thù oán gì với ông! Tại sao ông phải hại chết bọn họ? Cũng bởi vì bọn họ cứu Diệp Đình sao? Cũng bởi vì ông không giết được Diệp Đình, nên liền giết ba mẹ tôi? Ông biết người một nhà chúng tôi sống hạnh phúc như thế nào không? Ông biết sau khi ba mẹ tôi qua đời, nhiều năm như vậy tôi sống như thế nào sao? Ông lại rất vui vẻ! Nhưng người khác thì sao!”

Đột nhiên Bảo La lại “ói”....

Hai mắt ông trợn tròn, mạch máu trên trán cũng nổi lên.

Đột nhiên ông cười âm lãnh: “Rất tốt.... ba mẹ của cô vì nó mà chết, ha ha.... cô thù hận nó đi... tiết kiệm sức lực của tôi... thật vui mừng trước khi chết, còn có thể sáng khoái....”

Nhưng Lăng Vi lại cười lạnh: “Tại sao tôi phải thù hận anh ấy? Ông mới là tội nhân! Tôi sẽ lột da, rút gân ông! Bởi vì ông mới là đầu sỏ!”

Đột nhiên ánh mắt Bảo La căng thẳng, ông nhìn Lăng Vi chăm chú, dường như rất bất ngờ cô sẽ nói những lời này.

Ông giống như nhớ tới điều gì, đột nhiên ho khan “khụ khụ”, thời gian thật dài, ông mới nói: “Cũng bởi vì nó biết chuyện của ba mẹ cô, mới tới giết tôi.... tôi còn tưởng rằng nó tìm được mẹ của nó.” Ông cười, dường như rất đắc ý.

Lăng Vi cười nói: “Đúng là anh ấy vì chuyện của ba mẹ tôi mới tới giết ông! Nhưng mà, anh ấy quả thật đã tìm được mẹ của mình. Ngay tại ngày hôm qua!”

Chương 1294: Tìm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên Bảo La kích động, hai mắt ông đỏ như máu, quát: “Cô nói gì? Cô ấy ở đâu? Khụ khụ --- các người tìm được cô ấy ở đâu?”

Lăng Vi giơ tay lên, phẩy phẩy trước mũi, chán ghét liếc ông: “Kích động cái gì chứ? Mẹ còn sống thì có liên quan gì đến ông? Ông chỉ là một ông chồng giả! Mẹ hận ông còn chưa kịp! Hôm qua tôi nói chuyện phiếm với mẹ, mẹ không nhắc đến ông nửa chữ, nhưng lúc nhắc đến ba của Diệp Đình, ánh mắt không biết ôn nhu cỡ nào đâu...”

“Mẹ nó! Tôi mới là cha của thằng tiện chủng đó! Nó làm gì có người cha nào khác!”

Lăng Vi nhìn ông như một thằng ngốc: “Ông cũng đừng có tự lừa mình lừa người nữa.... Diệp Đình cũng đã làm giám định DNA, ông không có nửa điểm liên hệ máu mủ gì với anh ấy, tôi cũng không tin ông chưa từng làm?”

“A a ---” Tròng mắt Bảo La sắp nứt! Ông hung hăng cắn răng, muốn cắn chết Lăng Vi, nhưng mà cả người quá đau đớn, cắn bản là không nhúc nhích được.”

Lăng Vi cố ý giơ cổ tay để trước mặt ông: “Tới nha, cắn tôi nha.... cho ông tức chết!”

Bảo La giận đến mắt trợn trắng, Lăng Vi cười nhạo ông: “Tôi thật là

không hiểu, đứa bé có phải của ông không, sao ông lại không biết rõ chứ?”

Bảo La giận đến run rẩy, ông cố nén rống lên một câu: “Đêm hôm đó, chúng tôi ở chung với nhau, theo như ngày tháng mà Diệp Đình sinh ra, nhất định là ngày đó! Khụ khụ --- tại sao đứa bé không phải của tôi?”

Lăng Vi cố ý vạch trần ông: “Buổi tối ngày nào nha? Ông xác định là mẹ sao? Ông thấy mặt sao?”

Đột nhiên Bảo La cứng lại ---

Lăng Vi nhướn mày, không phải đâu? Cô chỉ tùy tiện nói.... xem biểu tình này của Bảo La, chẳng lẽ là thật không thấy mặt?

Lăng Vi còn nói: “Gia sản của ông lớn như vậy, người muốn mưu đồ gia sản thì rất nhiều, nói không chừng là người đàn bà nào bò vào chăn ông, cô còn xem bà ta như mẹ chồng tôi.... thật là buồn cười....”

Bảo La nhào người lên muốn đánh cô, Lăng Vi cầm tấm ván lên quất vào mặt ông, nháy mắt đã đánh ông nằm trở lại.

Lăng Vi còn nói: “Đừng giả vờ chết! Ba mẹ Diệp Đình sắp đoàn tụ, tôi vẫn còn chờ đưa ảnh gia đình cho ông xem đâu. Ông phải cố chịu nha....”

Bảo La giận đến ánh mắt đỏ như đang chảy máu, ông nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác cười nhạt: “Đoàn tụ? Ha ha.... bọn họ đoàn tụ trong địa ngục à?”

Lăng Vi giật mình, ba của Diệp Đình.... qua đời?

Bảo La trầm giọng, cười âm trầm: “Cô biết tại sao cô ấy bị điên không? Cũng bởi vì tôi cho cô ấy xem một tấm hình đầy máu.... ha ha.... tấm hình đầy máu mà người đàn ông kia chết trên chiến trường....”

“Dát ---” Bảo La ngất xỉu.

Lăng Vi che tim từ trong phòng tối nhỏ đi ra, cô rất muốn ói.... cô có quá nhiều lời chưa hỏi, nhưng mà cô thật không chịu nổi.

Đầu cô rất choáng váng, vừa đi ra ngoài, toàn thân cô mất sức, nháy mắt muốn ngã xuống đất. Diệp Đình nhanh chóng xông tới bế cô lên: “Mau mang nước lại ---”

Thành viên tiểu tổ Âm Ảnh lập tức mang nước tới, Diệp Đình dứt cô uống.

Lăng Vi tựa vào ngực anh chậm rãi nói: “Bảo La nói có một tấm hình đầy máu.... lúc tiểu tổ Âm Ảnh lục soát tủ sắt của Bảo La có phát hiện tấm hình nào không? Nếu như tìm ra tấm hình này, mới có thể điều tra tung tích của cha anh. Bảo La hận cha như vậy, nhất định sẽ giữ tấm hình này lại.”

Nhưng mà, không biết ông còn trên trời hay không.... những lời này, Lăng Vi cố gắng kềm chế nuốt vào trong bụng. Cô không tính nói cho Diệp Đình bây giờ.

Cô không thể đưa một phần hy vọng tới trước mặt anh, lại nhẫn tâm đập nát nó trước khi anh kịp ước mơ.

Từ từ tra, từ từ tìm. Trong quá trình này, sống hay chết, anh sẽ từ từ tiếp nhận.

Giống như tìm được mẹ vậy, nếu như ban đầu liền nói cho bọn họ, tinh thần của mẹ không tốt lắm, chắc chắn bọn họ sẽ không thản nhiên tiếp nhận như bây giờ. Có lúc, chúng ta không thể xem nhẹ năng lực chịu đựng trong lòng mình.

Diệp Đình không lại đi vào phòng tối nhỏ, anh cùng Lăng Vi chạy tới chỗ tiểu tổ Âm Ảnh thu thập tài liệu, hy vọng có thể tìm được tấm “hình máu” kia.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, sau khi tìm được tấm hình kia, bọn họ phải mau chóng trở về với Diệp Khanh, bây giờ nhất định Diệp Đình rất muốn sống cùng với bà....

Mặc dù anh không nói, nhưng cô biết.

Chương 1295: Tâm nguyện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong một căn phòng tài liệu, Diệp Đình cùng Lăng Vi lục soát tất cả vật phẩm trước sau, nhưng mà, không có tìm được tấm hình máu mà Bảo La nói.

Lăng Vi nói: “Chúng ta về căn cứ trước, những thứ này có thể từ từ tìm. Nếu chúng ta đã biết mẹ vì tấm hình này mới chịu kích thích, như vậy chúng ta có thể bắt tay từ nơi này, khuyên giải mẹ trước.”

Diệp Đình gật đầu, không sai.

Anh đứng lên, rũ mắt nhìn hộp tủ trước mắt, anh vừa suy nghĩ vừa đi qua đi lại trước tủ tài liệu.

Nghĩ thông suốt, anh nhấn máy gọi điện thoại, nói với Lôi Tuấn: “Thả Bảo La về nhà.”

“Gì?” Lôi Tuấn ngây ngốc: “Thật khó khăn mới bắt được, tại sao muốn thả ông ta?” Lần này bọn họ vì bắt lão già kia, tổn thất vô cùng lớn! Suýt chút nữa Đình Phong đã tan rã nha ---

Diệp Đình không giải thích.

Lăng Vi nói với Lôi Tuấn: “Thả Bảo La đi, ông ta trở về sẽ chết nhanh hơn so với ở trong tay chúng ta. hơn nữa, cậu suy nghĩ, người trước khi chết, muốn làm cái gì nhất? Nhất định là chuyện mà đời này mình muốn làm nhất, nhưng lại vẫn luôn không dám làm. Ông ta phải đền

bù những tiếc nuối này trước khi chết. Chúng ta để ông ta trở về, có thể sẽ có được càng nhiều tài liệu chúng ta mong muốn hơn. Còn tốt hơn bất cứ thẩm vấn nào.”

“À à....” Lôi Tuấn vỗ trán: “Được, tôi sẽ lập tức thả ông ta.”

Lôi Tuấn để cho thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh ném lão quỷ Bảo La vào một con đường xe chạy trống trải, thiết bị theo dõi trên người Bảo La đều bị lấy hết ra, cho nên, Lôi Tuấn đốt một chiếc xe phế liệu ở gần đó, vì dẫn cảnh sát tới.

Sau khi cảnh sát tới, rất nhanh đã phát hiện Bảo La.

Cảnh sát bắt đầu tiến hành lục soát gần đó, Lôi Tuấn buồn cười vẩy tay bái bai với bọn họ: “Các người từ từ lục soát đi....” Tiểu tổ Âm Ảnh, Vi Vi còn có anh Đình đều đã trở về nước từ sớm.”

Diệp Đình và Lăng Vi trở về căn cứ của Quân Dương, thấy ông nội đã được đưa tới, đang tức giận đâu: “Không phải nói dẫn tôi đến thấy người sao? Rốt cuộc là muốn gặp ai?”

Thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh đều mặt không cảm giác, giống như không có nghe là ông đang nổi giận vậy.

Lão gia tử càng tức, phùng mang trợn mắt la lên: “Rốt cuộc là muốn gặp ai? Mang tôi đến một nơi quỷ quái như vậy, cũng không để cho tôi đi ra ngoài, còn nhốt tôi vào cái phòng này! Ai cho các người lá gan đó? Mau chóng mở cửa ra cho tôi --- Diệp Đình cái thằng nhóc khốn kiếp này! Chờ sau khi nó trở về, lão tử sẽ lột da nó ra.”

Lúc Diệp Đình đi tới, đã nghe được những lời ông nói này.

Diệp Đình hí mắt cười: “Vốn còn muốn mang ông đi gặp một người,

bây giờ miễn đi, ông từ từ mắng. Lúc nào bình tĩnh lại thì lúc đó hãy cho người đến tìm con.”

“Thằng nhóc xấu xa này! Bí mật cái gì với ông chứ?” Lão gia tử thật nóng này.

Diệp Đình không nói thêm nữa, trực tiếp đóng cửa.

Tiếp theo, chỉ nghe được bên trong cánh cửa truyền đến tiếng kêu “Ô ngao“. Trong phòng tối, tiểu tổ trưởng E tốt bụng nhắc nhở lão tiên sinh: “Tiên sinh, người bà muốn gặp vô cùng quan trọng, xin bà nhất định phải bình tĩnh.”

Diệp Lương Sơn là ai, suy nghĩ thay đổi thật nhanh, lập tức hiểu.... người bọn họ muốn dẫn ông đi gặp, chẳng lẽ là..... a Khanh?

Diệp Lương Sơn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, hất cằm nhìn tiểu tổ trưởng E. tiểu tổ trưởng thấy ông bình tĩnh lại, lúc này mới xoay người đi mở cửa.

Diệp Đình cùng Lăng Vi cũng không đi, bọn họ vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ, lấy trí thông minh của ông nội, làm sao không nghĩ tới bọn họ dẫn ông đi gặp ai.

Chương 1296: Tâm nguyện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Lương sơn từ trong phòng đi ra, biểu tình vô cùng ngưng trọng. Trạng thái cùng với người lúc nãy kêu “Ô ngao” hoàn toàn giống như hai người vậy.

Lăng Vi thấy ông trầm tĩnh lại, lúc này mới đi tới ôm cánh tay ông: “Ông nội, đi thôi.”

Lão gia tử bị cô kéo đi từng bước từng bước về phía trước.

Ông vừa đi về phía trước vừa cảm giác chân bị rút gân.... thật giống như hoàn toàn không còn sức lực vậy, trong lồng ngực cũng giống như đang bị đốt lửa.

Bụng của ông, ruột cũng đang co rút. Trong lòng ngổn ngang tê dại thành một cục.

Lăng Vi cùng Diệp Đình dẫn ông đi tới trước cửa một gian phòng thí nghiệm, ba người bọn họ không có vào phòng thí nghiệm, chỉ ngừng ở ngoài cửa chờ đợi.

Trong chốc lát, cửa phòng thí nghiệm mở ra... Quân Dương, Hàn Yến cùng Đào Hoa từ trong cửa đi ra, bọn họ thấy Diệp Đình, Lăng Vi và lão tiên sinh Diệp đứng ngoài cửa, liền lập tức hiểu là xảy ra chuyện gì, nhanh chóng đi qua bên cạnh nhường một con đường.

Người phụ nữ đeo khẩu trang, mặc áo dài trắng là người đi ra cuối

cùng, bà vừa đi, vừa suy nghĩ chuyện gì, mới vừa ra cửa, đột nhiên thấy mấy người đứng ngoài cửa.

Lúc này, bà đưa tay lấy khẩu trang xuống.

Diệp Lương Sơn nhìn bà chăm chăm, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đầu --- suýt chút nữa đã bất tỉnh.

“Con gái ---- a Khanh ---” Diệp Lương Sơn lão đảo đi về phía bà, đưa tay muốn kéo tay bà, nhưng mà, thấy Diệp Khanh sợ hãi lui về sau một bước.

Hai tay lão gia tử vẫn còn giữ nguyên trạng thái giờ ra, cả người cũng cứng lại.

Diệp Khanh nhìn ông chăm chăm, đột nhiên trong đầu dâng lên ngàn vạn suy nghĩ...

Bà đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, đột nhiên, nước mắt rơi xuống như từng hạt trân châu, từng viên từng viên lăn xuống, yếu ớt kêu: “Cha....”

Diệp Lương Sơn chấn động mạnh! Hơn hai mươi năm rồi....

Hơn hai mươi năm rồi! Diệp Lương Sơn nước mắt như mưa, ôm Diệp Khanh vào trong ngực: “Con... cha thật xin lỗi con.... nhiều năm như vậy, không có tìm được tung tích của con, nhiều năm như vậy, không có chăm sóc cho con của con thật tốt.... cha thật xin lỗi con.”

Diệp Khanh lắc đầu, bà không biết nên nói cái gì, nhưng mà, bà không muốn trách cứ cha.

Diệp Lương Sơn ôm bà, run run hỏi: “Nhiều năm như vậy, con đã đi

đâu? Sao con không đến tìm a Đình?”

Diệp Khanh bị hỏi, đột nhiên.... bà ngây dại.... thật giống như đã quên vì sao mình lại đứng ở đây.

Lăng Vi thấy bà lại xảy ra tình huống này, vội vàng nói khẽ với ông nội: “Ông nội, bây giờ tình huống của mẹ có chút phức tạp.... đây cũng là nguyên nhân chúng con không cho ông gặp riêng mẹ.”

Diệp Đình mang Diệp Khanh đi nghỉ ngơi, Lăng vi cẩn thận giải thích cho lão gia tử Diệp.

Sau khi Diệp Lương Sơn nghe xong, tâm tình dâng trào, thật lâu sau không cách nào bình phục...

Lăng vi hỏi ông: “Tấm hình máu mà Bảo La nói đó, ông biết không? Người yêu chân chính của mẹ.... ông biết là ai không?”

Lão gia tử lắc đầu nói: “Cái này... ông thật không biết, ông vẫn cho là a Khanh mang thai đứa bé của Bảo La gì kia. Lúc ấy ông đặc biệt phản đối! Ông biết cái tên ngoại quốc đó không phải người tốt, ông sợ a Khanh chịu không nổi! Nói cái gì cũng không để cho nó đi ---- ông không biết ba của Diệp Đình, thật ra thì.... là người khác... các con có đầu mối mới gì không?”

Lăng Vi lắc đầu: “Từ từ đi, bây giờ chủ yếu nhất vẫn là trấn an mẹ, chúng ta phải để cho mẹ mau chóng bình phục. Nếu như bây giờ nói chuyện này với mẹ, có thể sẽ là một tầng đá kích càng sâu hơn nữa.”

“Cũng đúng... con nói rất có lý.”

Hai người cùng đi tới phòng của Diệp Khanh, Diệp Đình đang đút bà ăn cháo.

Diệp Khanh khen anh một câu: “Đứa bé này, tính tình thật là tốt....
nếu dì có đứa con tốt như con vậy, thật là tốt.”

Chương 1297: Gây ra hỗn loạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong đầu Diệp Lương Sơn nghĩ: “Đó không phải là con của con sao? Phải mau chóng ôm hôn nó đi chứ!”

Lăng Vi lại nghĩ: “Đây thật ;à.... trên đời chỉ có mẹ tốt nha.... mẹ nhìn con trai, nhìn cái gì đều thấy tốt. Với tính tình kia của Diệp Đình.... vẫn là lần đầu tiên có người khen anh “tính tình” tốt.... mẹ con liền tâm sao. Mặc dù Diệp Khanh không nhớ nổi chuyện, nhưng mà, ánh mắt bà nhìn Diệp Đình, hoàn toàn khác với người ngoài, cái loại tình yêu của mẹ đối với con đó, thật là đậm đến không tan ra được.”

Diệp Đình tỉ mỉ nhắc nhở bà: “Cháo, có hơi nóng. Ăn từ từ.”

Diệp Khanh gạt đầu, từ từ cầm lấy muỗng ăn cháo.

Diệp Lương Sơn đi tới bên cạnh bà, nhìn vào chén cháo kia nói: “Nó thích ăn cháo nếp táo đỏ, lần sau các con nấu cái này cho nó.”

Diệp Khanh cảm thấy kỳ lạ ngẩng đầu, nhìn ông, giống như hỏi: “Sao ông biết?”

“Ách....” Diệp Lương Sơn giả vờ ngẩng đầu, nhìn bóng đèn: “A? Có phải cái đèn này hư rồi không?”

Lăng Vi phối hợp mở chốt điện, ánh đèn lập tức sáng lên, Lăng Vi cười nói: “Không hư.”

Diệp Khanh lại quên chuyện muốn hỏi vừa rồi.

Diệp Lương sơn chán nản: “Bệnh này đã quá nghiêm trọng rồi! Phải mau chóng chữa trị cho nó nha...”

Bọn họ ở cùng Diệp Khanh một buổi chiều, bốn người tán gẫu trong phòng, trời nam biển bắc cái gì cũng nói, Diệp Khanh còn nói rất nhiều lời với bọn họ, bà trò chuyện với bọn họ cực kỳ vui vẻ, mặc dù trò chuyện một hồi, bà lại quên muốn nói cái gì.... cũng may, Diệp Đình và Lăng Vi chuẩn bị rất nhiều tờ giấy....

Bây giờ cơ bản Diệp Khanh đã có thể nhìn trên tờ giấy chắc chắn mình có một đứa con trai, một đứa con dâu, một người cha... mặc dù luôn quên, nhưng mà lúc cho bà nhìn tờ giấy, đã không còn bối rối như trước. Dường như còn thật hạnh phúc.

Diệp Lương Sơn đau lòng! Một người thật tốt, sao lại dày vò nó như vậy!

Diệp Lương Sơn vội vàng gọi điện thoại cho bạn và bạn học cũ của ông. Bạn của ông có một người là bác sĩ chuyên về khoa não, ông phải hỏi rốt cuộc loại bệnh này phải chữa như thế nào!

Buổi chiều, Diệp Khanh còn có thí nghiệm, Diệp Đình cùng Lăng Vi đi theo bà vào phòng thí nghiệm, chỉ vì muốn ở cùng với bà một hồi.

Lôi Tuấn cũng đi vào theo. Mấy người mặc áo khoác dài trắng, bạn trước bạn sau. Diệp Đình, Lăng Vi cùng Lôi Tuấn giả vờ làm trợ thủ khoa học... mỗi người đều mang mắt kính, giả vờ lịch sự.

Diệp Khanh rất không hài lòng mấy người này! Bà vừa tiến vào trạng thái làm việc liền vô cùng nghiêm nghị!

Bà nhìn ba tên phế vật, giận đến muốn ném họ ra ngoài: “Ngay cả kính hiễn vi cũng không biết dùng, các người làm cách nào chui vào tiểu tổ thí nghiệm được vậy?”

Diệp Khanh rất tức giận!

Trong đầu Lăng Vi nghĩ: “Thì chúng con chính là chui vào mà.....”

Diệp Khanh quá bận rộn, lười mắng bọn họ, nói với Hàn Yến: “Dùng LPS kích thích tế bào mạch máu bên trong da, do lường chỉ tiêu NF - KB...”

“Được.” Hàn Yến trả lời, bận rộn.

Diệp Khanh nói với Quân Dương: “Quan sát đo lường tin tức tế bào gây dựng, ghi lại toàn bộ biến hóa của tế bào.”

“Dạ.” Quân Dương cũng bận rộn.

Diệp Khanh trợn mắt nhìn ba người bọn họ, Lăng Vi, Diệp Đình, Lôi Tuấn, nháy mắt cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị chê....

Lăng Vi: “...”

Diệp Đình: “...”

Lôi Tuấn: “Hay là chúng ta ra ngoài đi?”

Mặc dù bị mắng thật thảm, nhưng ba người bọn họ vẫn kiên trì ở lại. Cùng với Diệp Khanh vượt qua một giờ “vui vẻ”. Sau đó, thật sự sợ chọc tức Diệp Khanh, bọn họ không thể không đi ra.

Ba người từ phòng thí nghiệm đi ra, Diệp Lương Sơn đang lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng thí nghiệm. Ông vừa thấy bọn họ đi ra lập tức nói: “Ông đã liên lạc với một người bạn cũ, ông ấy bảo chúng ta mang a Khanh qua làm kiểm tra. Kiểm tra xong, ông ấy mới có thể đưa ra phương án trị triệu.”

“Được.” Diệp Đình nói: “Chờ bên này thí nghiệm ra kết quả, chúng ta sẽ mang mẹ qua.”

Dù sao bệnh của mẹ không phải một ngày hai ngày là có thể trị hết, nhưng Hàn Yến lại không chờ được nữa.

Chương 1298: Gây ra hỗn loạn

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm ngày thứ hai, tiểu tổ Âm Ảnh truyền tin tức tới, nói với Lăng Vi: “Phu nhân, Vương Vinh Diệu bệnh không dậy nổi, con trai, cháu trai của ông ta, đã buộc ông ta giao cổ quyền ra... theo tính toán, Vương Vinh Diệu sẽ không sống đến tháng sau được.”

Lăng Vi suy nghĩ nói: “Được, tôi biết rồi. Các người xem chừng lão già kia.”

“Dạ, phu nhân!”

Lăng Vi lập tức gọi điện thoại để cho một trăm người mua xe “Hào Duệ” tới cửa gây chuyện, bọn họ vừa quây, Hào Duệ lập tức loạn thành một mảnh.

Không ít ký giả cũng tranh nhau đi vào bên trong --- tin tức của Hào Duệ lập tức lên đầu đề! Chỉ tiếc lại là đứng đầu mặt trái --- động cơ không được nha! Hào Duệ sắp xong!

Lăng Vi hài lòng cười, cô mở máy vi tính ra, bán cổ phiếu Hào Duệ ra bên ngoài.

Trong tay cô có 28% cổ phần! Cô không có lập tức bán hết, mà chỉ bán 11%. 11% đó cũng là con số siêu cấp quan trọng! Đột nhiên nhiều cổ phiếu ném ra ngoài như vậy, hiệu quả tạo thành hỗn loạn có thể tưởng tượng được!

Những người chơi cổ phiếu cũng luống cuống: “Có ý gì? Hào Duệ đây là muốn làm gì? Đột nhiên quăng nhiều cổ phiếu ra như vậy? Là có động tác gì sao?”

“Hào Duệ, có phải muốn phá sản hay không nha?”

“Rất có thể nha! Đại cổ đồng đều bắt đầu kiếm đường chạy, chúng ta cũng mau chạy đi!”

Có chút người nhát gan lập tức rút bán cổ phiếu trong tay đi.

Có không ít cổ đông nhỏ cũng bắt đầu dao động, ai cũng không muốn là người cuối cùng nha! Một khi giá cổ phiếu không còn giá trị, gia sản mà bọn họ khổ sở tích góp được xem như đều bị nước cuốn trôi!

Bây giờ, Vương Vinh Diệu còn nằm trên giường bệnh đâu, xe hơi không bán được, chi phí một ngày của xưởng cũng không thể thiếu nha! Còn có nhiều nhân viên như vậy cũng há miệng chờ bọn họ đút cơm đâu! Tiền, ngày nào cũng đưa ra ngoài, nhưng lại không chảy vào! Xe hơi bán đi, bởi vì vấn đề chất lượng, còn phải mua về giá cao.

Tiền này, thật đúng là tuôn ra “vèo vèo” nha.

Nếu Vương Vinh Diệu ổn thì còn dễ nói, bây giờ ông trúng gió nằm trên giường bệnh, con trai, cháu trai của ông lại đang ép buộc. Nhìn đáng vể, Hào Duệ thật là muốn suy sụp nha.

Trụ sở chính của Hào Duệ, Vương Tấn nóng nảy: “Ai bán hết cổ phiếu? Điên rồi sao?”

Hào Duệ bọn họ bây giờ đang là giây phút nguy cấp, ông vì ổn định dân chúng, ngày ngày đều mời chuyên gia nói trên truyền hình, Hào Duệ không có sao, động cơ xe hơi có vấn đề là vì lúc lắp ráp đã nhầm, không phải vấn đề của động cơ máy.

Ông vừa phí sức ổn định tâm tình của dân chúng, ai lại thất đức như vậy, đột nhiên bán nhiều cổ phiếu thế?

Vương Tấn gấp gáp nha! Các cổ đông phân tán và cổ đông nhỏ đều rời bỏ ông, ông phải ổn định các cổ đông khác lại!

Vương Tấn lập tức mở hội đồng quản trị, trải qua thương nghị, bọn họ quyết định dùng tất cả số vốn mua 11% cổ phiếu về.

Cổ phiếu của Lăng Vi rời tay, cô tính toán, còn lời hơn năm mươi triệu so với lúc mua vào.

Cô không nhịn được nhỏ giọng cười, trong đầu nghĩ: “Không phải các người có thể mua sao? Lại tới nha....” Cô gõ gõ bàn, đột nhiên lại ném 11%----

Cử động này của cô, lập tức nổ tung các đồng sự của Hào Duệ: “Trời của tôi ơi! Đây là ai nha? Tại sao lại ném 11% nữa? Đây là cố tính muốn giết Hào Duệ chúng ta nha!”

Vương Tấn tức giận đập bàn: “Là ai? Là ai ném nhiều cổ phiếu như vậy? Có phải Lăng Vi hay không? Bây giờ cô ta ở đâu? Tìm cô ta ra! Đào ba mét đất cũng phải tìm cô ta ra!”

“Làm sao bây giờ? Chúng ta có cần chạy mau không nha?” Một người cổ đông thương lượng sau lưng.

Chương 1299: Quậy ông ta phá sản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Có vài người cổ đông trầm tĩnh nói: “Không sợ... lại nhìn xem, Hào Duệ vẫn là có chút nội tình, có người bán nữa, Vương Tấn cũng sẽ lại mua vào. Chờ ổn định tâm tình của dân chúng thì không có sao.”

“Ừ... vậy chúng ta chờ xem, xem giá cổ phiếu ngày mai có thể tăng lại không?”

Bây giờ, Hào Duệ đang nằm trong nguy cơ hủy diệt.

Lăng Vi ngồi bên cạnh máy vi tính cười, hôm nay như vậy trước, ngày mai lại tiếp tục phá, ngày mai cô sẽ ra tay, nhất định Vương Tấn sẽ phải nhảy lầu! Hừ ---

Diệp Đình ở bên cạnh nhìn cô, anh đưa tay xoa xoa tóc cô, bảo bối của anh đã lớn lên, ngay cả chiến trường thương nhân cũng đã biết đánh....

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời vừa ló dạng, Vương Tấn đã gom góp được tiền mua 11% cổ phần về trong tay.

Giá cổ phiếu của “Hào Duệ” lại chậm rãi tăng lên. Nhưng trái tim Vương Tấn đang rỉ máu nha.... mua 11% cổ phần hai lần, đã để cho Hào Duệ tồn thất cả trăm triệu!

Giá cổ phiếu từ từ tăng cao, thẳng đến trưa, những người chơi cổ

phiếu cũng từ từ bình tĩnh lại.

Lăng Vi cơm nước xong, rảnh rồi không có chuyện gì, lại bắt đầu bán cổ phiếu rồi.

Trong tay cô còn có 6%, lúc này không thềm cất giấu nữa, bán hết.

Nháy mắt Vương Tấn muốn học máu... những vốn liếng nên gom góp đã dùng để mua hết! Sáng sớm hôm nay vì mua 11% kia, suýt chút nữa ông đã phải bán cả xưởng!

Bây giờ.... 6% này làm sao mua nha? Muốn mua, nhưng thật sự là trong người ngay cả 1 đồng tiền cũng không có....

Cổ phiếu của Lăng Vi vẫn treo ở đó, giá rất thấp.... nhưng giá thấp như vậy vẫn không có ai mua.... Hào Duệ thật là muốn xong rồi!

Toàn bộ cổ đông phân tán đều điên rồi, lập tức bán hết tất cả cổ phiếu trong tay “vèo vèo”, thậm chí một ít cổ đông lớn cũng bắt đầu bán.

Diệp Đình ôm Lăng Vi nói: “Chồng dạy em một chiêu lợi hại hơn nữa, thế nào?”

Lăng Vi dựa vào trong ngực, cười với anh: “Được nha, em xem anh biểu diễn.”

Diệp Đình đưa tay cầm con chuột, mua 6% cổ phần kia của Lăng Vi trở lại...

Lăng Vi nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu.... Diệp Đình giơ một ngón tay lên, ý bảo cô từ từ xem. Sau khi anh mua cổ phiếu vào, thị trường chứng khoán của Hào Duệ lại từ từ tăng lên.... Diệp Đình lại lấy giá

thấp mua cổ phiếu trong tay hai người cổ đông, bây giờ bọn họ có 8%.

Vương Tấn cảm động muốn khóc: “Trời ơi, đất ơi ---- là vị thiên sứ nào kéo thị trường chứng khoán của tôi lên cao nha? Tê trứng nha, trên đời còn rất nhiều người tốt!”

Vương tấn đang cảm kích rơi nước mắt đâu, đột nhiên ---- thấy có người lại bán 8%, giá tiền này còn thấp hơn khi nãy! Phốc --- Vương Tấn muốn học máu!

“Đây là muốn làm gì?” Đột nhiên Vương Tấn có một loại dự cảm xấu! Đây là muốn kéo thấp thị trường chứng khoán của Hào Duệ?

Vẫn luôn như vậy, Hào Duệ của bọn họ xong rồi!

Những người chơi cổ phiếu kinh hãi: “Chúng ta cũng bán đi! Có người ác ý kéo thấp thị trường chứng khoán! Hào Duệ đã xong rồi, bọn họ không còn cách nào nâng giá cổ phiếu lên nữa đâu! Chúng ta không thể đợi thêm nữa! Đợi thêm nữa chúng ta phải nhảy lầu theo nha!”

“Rào rào rào rào ---”

Giá cổ phiếu của Hào Duệ ngã xuống rào rào.

Chương 1300: Quậy ông ta phá sản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tấn đặt mông ngồi trên ghế, điên cuồng gọi điện thoại đến vay ngân hàng, quảng lý ngân hàng vội vàng gặp mặt ông. Vương Tấn dùng xương của Hào Duệ làm thế chân.

Chờ sau khi ông chuẩn bị tiền xong, Diệp Đình lại cố ý chơi thêm vài vố, bây giờ giá cổ phiếu thấp đủ cho.... Vương Tấn muốn nhảy lầu! Hiện tại cả nhà bọn họ nắm 77% cổ phần Hào Duệ, nhưng mà... bây giờ giá cổ phiếu của Hào Duệ đủ thấp để cho ông muốn tự đâm hai mắt nha!

Giá cổ phiếu càng thấp, bọn họ lại càng muốn “gào khóc”!

Vương Tấn đau tim nha! Mặc dù cổ phần trở về trong tay lại, nhưng mà tổn thất này.... thật để cho ông muốn ói máu.

Đáng sợ hơn là, tất cả những người chơi cổ phiếu đều điên rồi trừ thành viên ban giám đốc nòng cốt, những cổ đông khác đều chạy hết.

Nhưng mà, không sao, Vương Tấn cổ vũ cho mình. Chờ người nợ bán nữa ---- ông nhất định phải mua về hết! Chờ cổ phiếu mua về trong tay, ông sẽ từ từ nâng giá lên lại!

Chẳng qua là vấn đề thời gian, trong tay ông có động cơ mới, chỉ cần sản xuất một loại xe hơi mới, Hào Duệ đã có thể lập tức cứu vãn cục

diện.

Vương Tấn nhìn tin tức thị trường chứng khoán chằm chằm, đột nhiên ---- ông thấy lại có người bán cổ phiếu, lần này là 10%!

Vương Tấn khóc không ra nước mắt, số tiền mới vừa vay ngân hàng vừa đủ mua 10% cổ phiếu! Một đồng tiền cũng không dư lại! Vương Tấn cắn chặt răng, mua cổ phiếu lại, mau chóng gọi điện thoại cho đoàn đội làm việc của mình: “Mau chóng kéo cổ phiếu lên!”

“Dạ! Ông chủ!”

Kéo cổ phiếu lên, chính là bọn họ nâng giá cổ phiếu bán ra, sau đó lại mua vào. Mặc dù phải mất nhiều tiền hơn, nhưng giá cổ phiếu tăng trở về nha, những người chơi cổ phiếu mới có thể yên tâm!

Bọn họ là thuộc về đánh súng mặt, súng mũi, dùng tiền của mình, lấp hố lại, lấp dne961 khi giá cổ phiếu ổn định.

Vương Tấn mới vừa cúp điện thoại, đột nhiên bộ kinh doanh gọi điện tới: “Ông chủ.... trong tay chúng ta không có tiền nha....” Bọn họ không có tiền, cũng không có cách kéo cao cổ phiếu nha!

Vương Tấn giận đến trợn trắng mắt, lại vội vàng gọi điện thoại cho quản lý ngân hàng, những nhân viên cao tầng của ngân hàng thương lượng nửa ngày, rốt cuộc đồng ý dùng đất của Hào Duệ làm thế chấp cho vay tiền.

Dày vò đến tối, cuối cùng Vương Tấn cũng đã tăng giá cổ phiếu lên chút xíu.

Mặt trời vừa tắt, Hào Duệ nhìn vẫn còn ổn định! Vương Tấn thở phào nhẹ nhõm. Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên có người gọi điện thoại đến

“đình đang”: “Vương tổng, kho hàng của chúng ta bị cháy, động cơ đều bị đốt trụi hết.”

“Cái gì ---” Vương Tấn giật mình, nhảy từ trên giường lên!

“Cậu nói gì?”

Đối phương vội vã nói: “Vương tổng! Bà mau đến xem thử đi! Kho hàng của chúng ta bị cháy! Toàn bộ động cơ mới đều bị thiêu hủy!”

Vương Tấn lập tức té xuống giường.

Vợ ông hung hăng đập: “Phát điên cái gì?! Muốn ngủ thì ngủ, không ngủ mau cút ----”

Vương Tấn nào có thời gian cãi nhau với bà, khoác áo choàng dài lên lẫn một vòng đi ra ngoài. Ông lái xe tới khi hàng lớn..... đầy mắt đều là lửa cháy.... cháy đến tròng mắt của ông cũng đỏ bừng! Vương Tấn ngã xuống đất ngồi đó.

“Xong rồi, xong hết rồi.... không còn cách nào cứu vãn nữa!”

Trong tay không có tiền, toàn bộ vật thể chân được đều thể chân hết.... mặc dù thị trường chứng khoán kéo cao, nhưng bất quá cũng là cái xác trống rỗng...

Động cơ bị thiêu hủy, bọn họ không còn cách nào sản xuất xe mới.....

“Trời, muốn giết tôi nha ----” Vương Tấn chột run lập cập, làm sao bây giờ? Ông không chú ý, người trước mắt bắt đầu nhốn nháo, hỏa hoạn dần được dập tắt, nhưng mà.... toàn bộ tài liệu trong kho hàng.... đều bị thiêu hết!

Vương Tấn đi tới bệnh viện, Vương Vinh Diệu bị tin tức này kích thích đến nháy mắt đã bất tỉnh nhân sự.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cổ đông tới cửa gây chuyện! Chiều hôm qua, những cổ đông chưa kịp bán cổ phiếu đau lòng đến hận không thể xé nát Vương Tấn!

Lăng Vi cùng Diệp Đình đi đến Hào Duệ, mỗi người bọn họ thu mua 1% cổ phần, tới tham gia đại hội cổ đông của Hào Duệ.

Ngoài cửa Hào Duệ bị ký giả vây quanh đến nước chảy không lọt.

Bên trong Hào Duệ lại loạn thành một nồi cháo --- toàn bộ Hào Duệ lòng người bàng hoàng!

“Công ty muốn phá sản, chúng ta mau đi tìm nhà khác đi...”

Chương 1301: Thành công! Phong tỏa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tấn hung hăng trợn mắt nhìn Lăng Vi cùng Diệp Đình, hận không thể băm nát họ cho chó ăn!

Lăng Vi tốt bụng chào hỏi với ông: “Sáng sớm ánh mắt đã trừng thật lớn như vậy, tinh thần có vẻ rất tốt nha.”

Vương Tấn giận đến hai mắt đỏ ngầu.

Lăng Vi cười nhạt: “Tức giận không tốt cho cơ thể, vẫn là mau chóng nghĩ đối sách đi.... Hôm qua nhiều người chạy trốn như vậy, chúng tôi còn không trốn. Chúng tôi ủng hộ ông như vậy, ông cũng không thể phụ lòng chúng tôi nha. Nếu mà Vương tổng không có đối sách tốt, chúng ta chỉ có thể chạy theo.”

Vương Tấn cố nén lửa giận trong lòng xuống, đi tới vị trí chủ tịch ngồi xuống.

Từ sau khi Vương Vinh Diệu vào bệnh viện, ông chính là chủ tịch thay mặt.

Các cổ đông trách cứ oán than....

Rối rít hối hận không ó thừa dịp loạn chạy trốn, bây giờ giá cổ phiếu xem như giấy thôi....

Vốn là, nghĩ rằng trong tay còn động cơ, còn tài liệu.... chờ sản xuất xe mới ra, có lẽ còn có thể cứu vãn cục diện, bây giờ lại la ó...

Rầm, cũng không có nữa!

Rầm, còn có thể nghe mùi vị, bây giờ bọn họ ngay cả “mùi rầm” cũng không nghe được nữa!

Các cổ đông phiền lòng! Bọn họ vừa phiền lòng, lời nói càng khó nghe: “Vương Tấn! Ông mau nghĩ cách nha ---- công ty đều trống rỗng, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vương Tấn nói: “Mọi người đừng có gấp, bây giờ cách duy nhất của chúng ta là sản xuất xe mới! Xe mới vừa đưa ra thị trường, người tiêu thụ sẽ lấy lại lòng tin với chúng ta một lần nữa!”

Lăng Vi lạnh lùng cười: “Kho hàng của chúng ta đều bị cháy hết, động cơ, tài liệu đều mất hết, sản xuất cái rầm? Lấy rầm sản xuất sao?”

Vương Tấn giận đến đập bàn “Quang quang”: “Nghe tôi nói xong, được không?” Trong lòng mắng Lăng Vi một trăm lần, mày còn ở đây giả vờ nữa! Chính mày đốt kho hàng nhà người ta! Cái con tiện nhân này! Còn cố ý nói cái này!

Lăng Vi thốt ra lời này xong, oán khí của các cổ đông càng lớn hơn.

Lăng Vi vô tội nhún vai, buông tay tỏ ý Vương Tấn, bà nói tiếp đi.

Vương Tấn giơ tay lên, đè ép tiếng nghị luận của mọi người lại. Ông nói: “Bây giờ cách duy nhất của chúng ta, chính là bán xưởng cùng đất của Hào Duệ đi. Chờ tiền đặt cọc đến, chúng ta mua tài liệu sản xuất xe mới.

“Gì?” Các cổ đông nóng nảy: “Bán xưởng đi, làm sao còn sản xuất xe mới được.”

Vương Tấn đứng lên, đề tiếng nghị luận của mọi người xuống, ông nói: “Chúng ta có thể mượn xưởng của người khác nha! Các phân xưởng phế liệu trong nước ta vẫn còn rất nhiều! Bây giờ chủ yếu là chúng ta cần tiền! Không có tiền mua tài liệu, chúng ta không sản xuất được gì cả! Các người nguyện ý trợ mắt nhìn công ty bị kéo xuống từng ngày, sau đó.... tuyên bố phá sản sao?”

Các cổ đông không nói lời nào.

Vương Tấn nói: “Bây giờ chúng ta, cùng tới bỏ phiếu!”

Giơ tay lên, để cho bí thư phát phiếu cho mọi người. Lăng Vi nhìn phiếu, cái thứ nhất: Đồng ý bán xưởng, đất mua tài liệu sản xuất xe mới --- mời đánh dấu.

Thứ hai: Không đồng ý bán xưởng, đất, chờ đợi công ty tuyên bố phá sản --- mời đánh dấu.

Lăng Vi cùng Diệp Đình đều gạch chéo ngay ô thứ nhất.

Vương Tấn để cho bí thư thu hồi phiếu lại. Tất cả cổ đông đều đồng ý câu thứ nhất....

Chương 1302: Thành công! Phong tỏa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ai lại chọn để cho công ty phá sản nha.... Vương Tấn tên ngu ngốc này, viết câu thứ nhất như vậy, không phải rõ ràng là uy hiếp họ sao?

Sau khi kết thúc đại hội cổ đông, Vương Tấn vội vàng chuyển đầu giá xưởng và đất.

Chuyện này, tiến hành vô cùng thuận lợi, Vương Tấn còn chưa tuyên bố ra bên ngoài, thì đã có một vị phú thương họ Hoàng mua xưởng cùng đất đi. Vương Tấn cầm tiền, lập tức đi mượn xưởng, mua tài liệu, chuẩn bị sản xuất xe mới.

Trong lòng Vương Tấn vui mừng, chuyện Hào Duệ bán họ bán xưởng, không có công khai ra ngoài, đây là một chuyện tốt đối với Hào Duệ. Nếu mà tin tức này truyền ra ngoài,, danh dự của Hào Duệ bọn họ sẽ lại bị thương nặng một lần nữa.

Lăng Vi cùng Diệp Đình lấy giá thấp mua được xưởng cùng đất của Hào Duệ, Diệp Đình mời rượu vị phú thương họ Hoàng kia: “Cảm ơn Hoàng tổng hỗ trợ, Diệp mỗ mai bà một ly.”

Ông chủ Hoàng vội vàng cụng ly với anh: “Bất quá chỉ là chuyện nhỏ thôi, hạng mục mà Diệp tiên sinh muốn hợp tác với tôi, chúng ta dành ra chút thời giờ bàn bạc.”

Diệp Đình nhàn nhạt gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Trong phòng làm việc, Lăng Vi nắm khế đất trong tay, ánh mắt chua xót.... Xưởng cùng đất này, đều là của Long Đăng! Đều là sản nghiệp của ba mẹ cô!

Bị Vương gia chiếm đoạt nhiều năm như vậy! Rốt cuộc cô đã lấy về được.

Hốc mắt Lăng Vi nóng bừng, cô vì ngày hôm nay, trái tim đã chảy máu bao nhiêu năm?

Cô che mặt khóc lớn.... Cầm khế đất, đi tới trước mộ bia của Lăng Phong và Trầm Minh Nhược.

Diệp Đình đi cùng cô, anh đỡ cô quỳ xuống.

Lăng Vi đặt khế đất trước hình ba mẹ cô, trong lòng lặng lẽ nói: “Ba mẹ, con đã lấy xưởng và đất của Long Đăng về lại, con muốn trọng chấn Long Đăng! Hai người nhất định phải nhìn con nha!”

Diệp Đình quỳ xuống bên cạnh cô, nhìn hình của Lăng Phong và Trầm Minh Nhược chầm chầm.... Anh không biết nên nói gì với họ, anh nhấn mở máy gọi video, để cho tiểu tổ Âm Ảnh báo cáo tình huống.

Tiểu tổ Âm Ảnh bên kia nói: “Tiên sinh, Bảo La - Lộ Dịch Tư được mang về nhà. Phu nhân Ngả Lâm Đạt buộc ông ta giao tất cả tài sản và cửa hàng cho bà ta, Bảo La không chịu, Ngả Lâm Đạt nổi điên, bây giờ Bảo La sắp bị Ngả Lâm Đạt hành hạ chết. Chúng tôi phát hiện một ít tài liệu mới, lập tức truyền cho bà.”

Diệp Đình tắt cuộc gọi, hy vọng ba mẹ.... có thể nghe được kết quả của Bảo La - Lộ Dịch Tư.

Loại người bắn thủ như vậy, không xứng chết trong tay anh và tiểu Vi, bọn họ trả ông về, tự nhiên sẽ có thủ đoạn tàn nhẫn hơn chờ ông.

Trời làm vậy, có thể cứu. Tự làm vậy, không thể cứu!

Bảo La - Lộ Dịch Tư! Ông làm quá nhiều chuyện ác, cứ từ từ trả đi --- còn sống trả chưa hết, vậy thì xuống địa ngục trả tiếp.

Trên đường từ mộ địa trở về, Diệp Đình tiếp nhận một ít hình cũ của Bảo La từ thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh.

Một tấm trong đó.... là Diệp Khanh đang khiêu vũ cùng một người đàn ông cao lớn trong tiệc cao cấp.

Người đàn ông này đeo mặt nạ, nhưng từ đường ranh mặt, người đàn ông này tuyệt đối là một người vô cùng đẹp trai!

Tiếp, một tấm hình là người đàn ông này trúng đạn, bị người đuổi giết, hiển nhiên là đàn em của Bảo La đang đuổi giết người đàn ông này, sau đó chụp những tấm hình này lại báo cáo tình huống với Bảo La.

Máu trong người Diệp Đình lập tức sôi trào lên! Người đàn ông này là.... cha của anh ----

Là Bảo La - Lộ Dịch Tư làm cho cha anh bị thương! Cả người Diệp Đình đều sắp nổ tung! Lăng Vi ôm anh, cô cầm tay anh: “Chồng, bây giờ quan trọng nhất là chúng ta phải tìm ra cha nha....”

Ngón tay của Diệp Đình đang run run đột nhiên ngừng lại, anh mở máy vi tính ra, để cho tiểu tổ Âm Ảnh chép toàn bộ những tấm hình này vào máy vi tính, sau đó truyền cho anh.

Diệp Đình tiếp thu được hình văn kiện, lập tức truyền chỉ thị vào điện thoại.

Dựa theo tỷ lệ thân thể, đặc thù gương mặt, Diệp Đình kiểm tra tin tức người này từng li từng tí.

Cuối cùng.... anh phong tỏa hai người.

Chương 1303: Yên Phôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bề ngoài của hai người kia có 95% độ tương đồng với người trong hình.

Một vị là Tiêu Dực --- chủ tịch của tập đoàn quốc tế HY. tập đoàn quốc tế HY chủ yếu làm: Con chip điện thoại di động, phần mềm mở mang kỹ thuật máy vi tính.

Một vị khác là A Sắt - Mễ Lặc ---- người đứng đầu hắc bang quốc tế DK, năm nay 51 tuổi, gốc hoa..... tuổi tác ngược lại có chút tương đồng....

Diệp Đình nhìn hai người chăm chăm, Lăng Vi nói: “Thân phận của hai người cũng không quá phù hợp chứ? Em nhớ ngày đó Bảo La nói, cho mẹ nhìn tấm hình máu.... Ông ta nói người nọ là chết trên chiến trường. Nhưng hai người, một người là thương nhân, một người là lão đại hắc bang.... hắc là đều không phải. Người chúng ta muốn tìm, hắc là một quân nhân chứ?”

Diệp Đình nhìn tấm hình trên tiệc kia chăm chăm, vừa cẩn thận so sánh với hai người trong hình, quả thật vô cùng giống nhau, nhưng mà thân phận lại không quá phù hợp.

Diệp Đình suy nghĩ nói: “Để anh điều tra danh sách khách quý trong tiệc này.”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu nói: “Hắc là mẹ quen biết cha trong buổi khiêu

vũ tiệc.... nói rõ cha cũng là một trong những khách quý được mời, chúng ta xem danh sách khách quý xem có phải hai người đó không.”

Nói thật đơn giản, nhưng mà tìm cũng vô cùng phiền toái. Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy.

Lúc ấy, nơi cử hành tiệc bọn họ không biết, càng không biết là chuyện xảy ra năm nào.

Diệp Đình xoa xoa huyết thái dương, gần đây quá mệt mỏi, làm cho anh có chút lực bất tòng tâm.

Lăng Vi vội vàng xoa xoa trán cho anh: “Chồng, đừng nghĩ nữa. Chuyện này không gấp được nhất thời, từ từ đi....”

“Ừ.”

Nếu đã có đầu mối, chờ anh về hỏi Diệp Khanh, nhìn xem bà có thể nhớ ra nhiều chuyện hơn hay không.

*

Diệp Đình cùng Lăng Vi đi tới phân xưởng sản xuất của Hào Duệ. Tất cả những thứ này, đều là của Long Đăng. Vương Vinh Dự tu hú chiếm tổ lâu như vậy, hôm nay rốt cuộc Lăng Vi cũng đã để cho ông ta cú ra!

Vương Tấn đang chỉ huy nhân viên làm việc khuôn đờ.

Lôi Tuấn cùng Lôi Đình từ phía sau xe bước xuống, Lôi Đình đi tới hỏi Lăng Vi: “Chị dâu, nơi này là sản nghiệp của ba mẹ chị sao?”

Lăng Vi chua xót gật đầu, đột nhiên cô lại cười nói: “Không sai, rốt cuộc nó đã trở lại.”

Tóc của Vương Tấn, trong một đêm đã bạc hơn phân nửa.

Ông xa xa trợn mắt nhìn Lăng Vi, ánh mắt âm ngoan như muốn cắn chết cô.

Lăng Vi nhìn ông, cười khinh miệt, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Nhất Kiệt: “Tiểu Kiệt, có muốn lấy được tin tức của Long Đăng và Hào Duệ không?”

“A?! Được nha! Ở đâu? Em tới ngay ---” Lâm Nhất Kiệt bối rối liền kích động!

Lăng Vi nói địa chỉ cho anh, chỉ chốc lát sau Lâm Nhất Kiệt liền mang năm sáu người ký giả cùng nhân viên quay phim chạy tới.

Lăng Vi kinh ngạc: “Em thăng chức rồi sao? Dưới tay còn có ký giả thực tập à?”

Lâm Nhất Kiệt cười ngượng ngùng: “Lên chức.... mỗi lần đi ra phỏng vấn, đều là một tay em có thể lấy được tin tức của ông chủ Đình Phong, có thể không thăng chức sao... ha ha.... phỏng vấn của hai người toàn là tiện nghi em.”

Nói xong, cười càng ngượng ngùng.

Lăng Vi lại nói: “Không tiện nghi em thì tiện nghi ai, em mau nhìn Vương Tấn, cụp đuôi lẩn đi, em mau tới phỏng vấn ông ta.”

Lâm Nhất Kiệt nhìn Lăng Vi, chỉ thấy cô cười xấu xa, trong đầu nghĩ: “Chị Vi, hôm nay lại có ý đồ xấu gì?”

Chương 1304: Yên Phôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Nhất Kiệt tranh thủ thời gian để cho ký giả dưới tay anh đi phỏng vấn, Lăng Vi nói: “Hôm nay giao cho em một nhiệm vụ, ghi lại toàn bộ quá trình Vương Tấn phải cút đi trong hôm nay, chị muốn cho tất cả mọi người đều biết, mặc dù chị mua xưởng cùng đất của Hào Duệ, nhưng, xe mà Long Đằng sắp sản xuất tuyệt đối không cần đinh ốc gì của Hào Duệ.

“Được! Em biết!” Lâm Nhất Kiệt là một người thông minh cỡ nào, chỉ nghe chút đã hiểu.

Danh tiếng của Hào Duệ đã hơi thổi vô cùng, Lăng Vi muốn chấn hưng Long Đằng, đương nhiên không thể có nửa điểm quan hệ với Hào Duệ, nhưng mà, xưởng và đất này là của Long Đằng, cô không thể nào không cầm về.

Lâm Nhất Kiệt suy nghĩ nói: “Chị Vi, nếu không chúng ta phỏng vấn một lần chứ?”

Biểu tình của anh vô cùng trịnh trọng.

Anh nói: “Chị Vi, em làm phỏng vấn cho chị một lần! Chị phải nói rõ hết tất cả sự thật về Long Đằng của chị bị Vương gia chiến đoạt, sau đó lại cầm về. Nếu không, chỉ là báo cáo đơn giản, rất khó phui sạch quan hệ. Chị suy nghĩ đi, chị dùng xưởng của Hào Duệ, người không biết còn tưởng rằng quan hệ của Long Đằng và Hào Duệ tốt cỡ nào đâu.”

“ ... ”

Lăng Vi suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy cũng có đạo lý.

Lúc này, Diệp Đình nói: “Cái ý kiến này không tệ, phải làm phỏng vấn, không bằng làm phỏng vấn hiện tại luôn. Ngay cả Vương Tấn em cũng phải làm phỏng vấn cho ông ta. Bây giờ nhất định ông ta có một bụng lời mắng, dù sao cũng phải cho người ta nghe quan điểm của hai bên. Nếu như chỉ làm phỏng vấn cho tiểu Vi, người xem sẽ thấy thiên vị.”

Mẹ nó.... Lâm Nhất Kiệt chột giật mình, một chiêu này của đại tổng tài Diệp thật là rất ác.... Nói dễ nghe là làm phỏng vấn cho Vương Tấn, nói khó nghe... đây là bỏ đá xuống giếng cho Vương Tấn nha!

Thảm trạng của Vương Tấn bây giờ, làm sao có thời gian làm phỏng vấn, cho dù ông ta đồng ý làm phỏng vấn, vấn đề mà ký giả hỏi tuyệt đối có thể làm cho Vương Tấn tức giận gần chết.

Hơn nữa, bên ngoài còn rất nhiều người không biết Hào Duệ bán xưởng nha..... tin tức này vừa ra, việc Hào Duệ bị phá sản đều được chứng thật.

Đột nhiên Lâm Nhất Kiệt không nhịn được cười, anh nhìn Lăng Vi, lại quay sang nhìn Diệp Đình, trong đầu nghĩ: Hai người này thật là “xấu”.

Lâm Nhất Kiệt nhanh chóng đi chuẩn bị.

Lúc này, Vương Tấn đứng lúc từ bên ngoài đi tới, Lâm Nhất Kiệt vội vàng nghênh đón, sau khi tự giới thiệu đơn giản, ân cần nói: “Vương tổng, bây giờ Hào Duệ đang dọn nhà, bà có thể giải thích cho người

xem biết vì sao không?”

Vương Tấn vốn là không muốn trả lời vấn đề, nhưng mà thay đổi suy nghĩ, bây giờ Hào Duệ cần báo cáo ngay mặt, ông tiếp nhận phỏng vấn, vẫn là tốt hơn người tiêu thụ tự mình suy đoán lung tung nhiều!

Ông suy nghĩ, cười nói: “Bây giờ xưởng của Hào Duệ đã hơi cũ nát, chúng tôi định dời đến xưởng mới. Vẫn là xin mọi người tâm, xe hơi của Hào Duệ chúng tôi sẽ có kiểu mới gặp mặt với mọi người rất nhanh.”

Trong đầu Lâm Nhất Kiệt nghĩ, cái lão già này thật đúng là xảo trá, ông cố ý nói là cái xưởng này cũ nát, là muốn nói cho mọi người Lăng Vi trọng trấn Long Đằng, là dùng đồ cũ nát.

A, ép tôi, ông cũng sẽ không được tốt!

Lâm Nhất Kiệt lại hỏi ông vài vấn đề về xe mới, Vương Tấn giải đáp cho anh cực kỳ “nhiệt tình”.

Sau khi trải qua năm ngày năm đêm dọn nhà, rốt cuộc lão già Vương Tấn này cũng cút đi. Lăng Vi lập tức bắt tay mua dụng cụ, sửa sang lại. Toàn bộ quá trình mua dụng cụ và lắp ráp, Lăng Vi đều cho Lâm Nhất Kiệt tham dự thu hình lại.

Có phải xe cũ, dụng cụ cũ hay không, người xem đều có mắt hết, không phải Vương Tấn ông làm định đoạt! Toàn bộ xưởng và dụng cụ cô dùng đều là đồ mới! Một đình một ốc của Hào Duệ cô đều sẽ không dùng!

Vương Tấn dời Hào Duệ đến một xưởng hoang vô cùng cũ nát.

Chương 1305: Không biết tự lượng sức! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cái căn xưởng này đều là rách rưới, lọt gió khắp nơi.

Trong lòng Vương Tấn đang rỉ máu nha!

Nhưng mà, ông không có cách nào... tiền không đủ nha! Ông không muốn được tốt hơn. Bây giờ, ít nhất đã có nơi để sống.

Chỉ cần sửa sang lại nơi này, vẫn là có thể dùng.

Vương Tấn đứng ở phân xưởng lọt gió khắp nơi, vô cùng phiền lòng nhìn hoàn cảnh chung quanh. Lúc này ----

Đột nhiên Vương Tấn thấy được một đám ký giả vây quanh ông, tiếp theo, chỉ thấy Lâm Nhất Kiệt đưa micro về phía ông hỏi: “Vương tổng, xin hỏi.... đây chính là nhà xưởng mới mà bà nói sao?”

Vương Tấn giận đến đầu kêu “vo ve vo ve”, mới giữa trưa, ông cảm thấy mình bị cảm nắng!

Mặc dù mới tháng năm, còn chưa tới giữa hè, nhưng mà, ông cảm thấy đầu mình “ông”, suýt nữa ngất đi.

Nhất là những ống kính đen thui của máy quay phim, máy chụp hình kia cùng chĩa về phía mặt ông.... Vương Tấn càng cảm thấy nhức đầu hơn.

Vương Tấn vắn phần không nghĩ tới, dám ký giả dai như keo dính chuột này sẽ theo ông “dọn nhà”!

“Đừng chụp nữa! Đừng chụp nữa! Ai cho phép các người vào?” Những ngày qua bởi vì dọn nhà rất loạn, nhân viên vô cùng hỗn tạp, cho nên Lâm Nhất Kiệt bọn họ đi vào rất dễ dàng, không bị chút trở ngại nào.

Lâm Nhất Kiệt nở nụ cười nói: “Vương tổng, lần trước bà nói, chúng tôi đã tung tin tức ra ngoài. Đây là khán giả cùng yêu cầu chúng tôi tiếp tục quay tình huống Hào Duệ dọn nhà đi.” Lâm Nhất Kiệt cố ý nhìn chung quanh một vòng, ống kính cũng lung lay theo anh một vòng.

Lâm Nhất Kiệt ân cần hỏi: “Vương tổng, không có gì, dù xưởng có cũ nát một ít, nhưng mà bà sẽ sửa chữa xưởng xong, đúng không?”

Vương Tấn thấy máy quay phim nhắm ngay mặt ông, ông rất muốn chửi thề, nhưng mà, ông phát hiện.... trong những ký giả này, thật giống như còn có vài ký giả không phải lần trước....

Lâm Nhất Kiệt vội vàng giới thiệu: “Mấy vị này là những người bạn nhiệt tình trên mạng, bọn họ đều là fan của Hào Duệ, lần trước chúng tôi làm phỏng vấn cho bà, mấy người bạn trên mạng này đã tìm tới đài truyền hình, ý muốn tiếp tục ủng hộ xe mới của Hào Duệ.”

Trong lòng Vương Tấn cười nhạt: “Nhiệt tình trên mạng? Những người này là Lăng Vi cố ý tìm tới, bỏ đá xuống giếng cho ông mới đúng?”

Vương Tấn chịu đựng xúc động muốn chửi thề, làm lơ không nhìn bọn họ.

Ông cười, trả lời một câu: “Hoan nghênh các vị vào xưởng mới của hãng chúng tôi..... đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ phá bỏ những bức tường này, xây mới lại.”

Nói xong những lời này, ông nháy mắt ra dấu cho nhân viên an ninh, tỏ ý bảo bọn họ “mời” những ký giả và bạn nhiệt tình trên mạng này ra ngoài!

Bởi vì trước kia nhà truyền thông này đã phỏng vấn ông rồi, nên bây giờ ông không thể nào đánh những người này một trận, sau đó đập máy quay phim của người ta. Mặc dù ông rất muốn làm như vậy!

Nhưng mà, ông phải nhịn.

Dù sao, miệng của những người bạn nhiệt tình trên mạng này rất biết nói “bậy”! Nhất là, người làm chủ sau lưng lại là con tiện nhân Lăng Vi kia!

Vương Tấn cố đè lửa giận xuống, coi như không biết đối phương đang làm cái gì, ông cũng phải nhịn hết, cố gắng giải quyết xong vấn đề. Nếu không, danh tiếng của Hào Duệ bọn họ đều xong hết rồi.

Chương 1306: Không biết tự lượng sức! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bây giờ tin tức của internet vô cùng phát triển, không giống như lúc trước muốn lừa gạt chuyện gì còn tương đối dễ dàng. Thời đại bây giờ này, cậu muốn lừa gạt cái gì, có thể lừa gạt được sao?

Vương Tấn vô cùng dễ thương lượng “mời” Lâm Nhất Kiệt bọn họ đi, trong lòng ông hận nghĩ, mẹ nó..... xây xưởng lại, không có mấy triệu căn bản là không xong được! Hơn nữa, rất lãng phí thời gian nha ---- cho dù động tác của bọn họ có nhanh cỡ nào, vậy thì ít nhất cũng phải một hai tháng.

Mấy triệu, ông có thể lấy ra, nhưng mà, bây giờ thời gian chính là sinh mạng của Hào Duệ nha!

Vương Tấn sắp tức chết, Lăng Vi con tiểu tiện nhân này! Thật đúng là biết gây chuyện cho ông!

Lăng Vi ở trong xưởng vô cùng vui vẻ chỉ huy đoàn người lắp đặt dụng cụ, cô vừa xem phỏng vấn của Vương Tấn vừa hừ lạnh nói: “Cái lão già này.... luôn đào hố cho mình.... ha ha, nhiều cái hố như vậy, tôi xem ông đến khi nào mới lấp hết được.”

Lăng Vi thật không nghĩ tới.... Vương Tấn sẽ gọi điện thoại cho cô, vốn là, cô nhìn xem thấy số xa lạ sẽ không nhận, nhưng mà.... cái số này vẫn gọi vào mãi.

Lăng Vi suy nghĩ, cái người bị bệnh thần kinh này là ai? Đột nhiên một tin nhắn truyền tới: “Tao là ông tổ của mày ---- Vương Tấn!”

Lửa giận trong lòng Lăng Vi cháy lên bùng bùng, lập tức trả lời một câu: “Bà tổ của ông --- là tôi không rãnh!”

Mẹ nó! Có bệnh!

Đầu ông có bệnh sao? Ngu - ngốc!

Qua một lúc lâu, hơi thở của Vương Tấn bình thường lại, gửi một tin nhắn nữa cho cô: “Có chuyện thương lượng với mày! Mau nhận điện thoại.”

Lăng Vi trả lời ông một câu: “Không có một chữ mời sao? Gia giáo nhà ông kém như vậy à? Khó trách làm ăn không ra hình dáng gì, lễ phép cơ bản cũng không biết, đáng đời ông phá sản.”

Vương Tấn giận đến sắp đứng tim ----

Lăng Vi đáng chết này! Tại sao miệng lại tiện như vậy! Tại sao Vương gia bọn họ lại té ngã trong tay con nhóc này chứ?

Trong lòng Lăng Vi hừ lạnh, cho ông tức chết! Cô vì ngày này, đã chuẩn bị bao lâu, có ai biết?

Từ mười mấy tuổi cô đã khổ tâm nghiên cứu chế tạo động cơ, từ nửa năm trước đã bí mật thu mua cổ phần của Hào Duệ.

Tất cả những cố gắng của cô, chính là vì giây phút hôm nay, cho bọn họ một kích trí mạng!

Đột nhiên Lăng Vi rất nhớ Diệp Đình.... nếu như không có Diệp Đình,

cô sẽ không thuận lợi làm mọi việc như vậy.

Gần đây anh vô cùng bận rộn, tâm tình cũng rất xấu, Lăng Vi nâng cổ tay lên nhìn thời gian, vừa vặn đến giờ ăn cơm, cô phải đi tìm anh cùng nhau ăn cơm.

Lăng Vi dặn dò mọi người tiếp tục làm việc, cô ngồi xe đi đến phòng làm việc của Diệp Đình.

Cô mới vừa ngồi lên xe, điện thoại của Vương Tấn reo lên, Lăng Vi nhận. giọng của Vương Tấn lạnh lùng cứng rắn nói: “Con tiện nhân không biết xấu hổ mày! Tốt nhất mày đừng quấy rối tao nữa! Mày có tin tao nóng này sẽ giết chết mày hay không!”

Lăng Vi cười nói: “Ông tới nha, cứ việc thử xem đi.”

Lăng Vi tốt bụng gửi mấy tấm hình cho Vương Tấn, đều là ký giả và máy quay phim bận rộn ở xưởng của cô.

Vương Tấn kỳ quái, con nhóc này thật là dùng hết vốn liếng nha! Lại mời nhiều ký giả theo dõi chụp hình như vậy?

Nó đây là muốn làm gì? Muốn cho mọi người nhìn thấy toàn bộ quá trình nó sản xuất xe hơi sao?

Đầu của Vương Tấn đột nhiên “ông”! Con Lăng Vi này.... bọn họ thật đúng là xem thường nó....

Khoản động cơ mới của xe cô đã được nhiều người truy phủng.

Bây giờ, cô lại biểu diễn toàn bộ quá trình xây lại Long Đằng ra. Bây giờ cơ sở xe hơi vẫn còn rất nhiều! Lăng Vi vừa làm như vậy, giống như đang quay lại toàn bộ quá trình tạo ra cơ sở xe hơi vậy.

Loại cảm giác tham dự, mong đợi này.... còn mạnh hơn làm quảng cáo mấy ngàn, mấy chục ngàn lần nha!

Lăng Vi nha Lăng Vi! Con nhóc này.... sao lại có đầu óc như vậy?

Vương Tấn lập tức liền lo lắng.

Lúc này, Lăng Vi gửi tin nhắn đến cho ông: “Hoan nghênh ông tới giết chết tôi, không muốn bị truyền thông phơi ra ngoài, tốt nhất ông nên làm bí mật nha.... ngày nào ông muốn ra tay, nhất định phải báo cho tôi biết trước, tôi sẽ cố gắng sắp xếp ít hộ vệ.”

Chương 1307: Không giới hạn, mới có đột phá (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tấn tức giận muốn chết.

Ông chịu đựng lửa giận nói chuyện chính với Lăng vi.

Ông gửi một tin nhắn: “Tao còn sót một đồng đinh ốc trong kho hàng của xưởng, tao phái người đi lấy, nhưng mà tội mày canh phòng không cho tao vào, mày mau trả đồ cho tao.”

Lăng Vi trả lời ông: “Tôi thiếu ông? Ngu như cúc ---”

Cái gì? Vương Tấn giận muốn điên lên! Lời như vậy, Lăng Vi cũng có thể mắng ra được? Đây là một cô gái sao? Mặc dù, trong lòng ông cũng thường xuyên mắng cô, nhưng mà lời như vậy, ông cũng sẽ không viết ra.

Vương Tấn lập tức chụp hình tin nhắn này lại, để cho trợ thủ của ông gửi tấm hình này lên mạng: “Tôi cho những người chạy theo cơn sốt nhìn thử? Nữ thần của các người, rốt cuộc là loại người gì?”

Vương Tấn vừa gửi hình lên mạng, tin tức này lập tức nổ tung.

Có người trả lời bên dưới: “Ông chủ Vương, mau về nhà tắm đi ngủ.... kỹ thuật PTS kém như vậy..... tưởng chúng tôi đều mù sao?”

“Đúng vậy, nghĩ rằng chúng tôi ngu sao, không phải nữ thần Vi Vi

của chúng tôi có thù oán với ông sao? Sao người ta lại gửi tin nhắn cho ông chứ?”

“Ông bị ngu à? Cho dù tin nhắn này thật sự là do nữ thần của chúng tôi gửi, cô ấy cũng tuyệt đối không có nói sai nha, ông chính là ngu như cúc --- sao vậy, mình là ngu như cúc, còn không để cho người ta nói?”

“Bên dưới nói quá hay ---”

“Còn không phải vậy sao, Hào Duệ phá sản như vậy, đều là bởi vì ông chú ngu như cúc, hại anh tôi mua một chiếc Hào Mai, bây giờ để ở nhà làm sắt vụn rồi!”

“Vị anh em trên lầu, không phải số tiền mua Hào Mai kia đã thu về được rồi sao? Tại sao còn nói?”

“Đúng vậy, vốn là Hào Duệ nói mua xe về, nhưng mà sau đó, không phải Vương thị muốn phá sản sao, bọn họ không cầm ra tiền, có một bộ phận xe là mua về bằng giá. Nhưng mà còn có một phần nhỏ là chưa giải quyết.”

“... Xui xẻo như vậy, yên lặng đau lòng anh bạn ba giây....”

“Yên lặng đau lòng anh bạn ba giây....”

Vương Tấn tức giận nha! Vốn là muốn nói xấu Lăng Vi, tại sao cuối cùng lại kéo thù hận đến chỗ của ông?

Lăng Vi cũng nhìn thấy tấm hình này, cô cười nhẹ, trả lời dưới đáy tin tức này: “Tin nhắn là tôi nhắn! Không có cách nào, tôi chính là thích nói thật như vậy. Đối mặt với ngu như cúc, tôi không nói thật, là quá xin lỗi lương tâm của mình rồi. Xin mọi người thứ lỗi nha.”

Sau đó, lại trả lời: “Muốn tài liệu đúng không? Đồng rác khu X, tự mình đi tìm đi.”

“A a, loại rác rưởi như ông, chỉ xứng đi tìm trong đồng rác. Ông từ từ tìm đi.”

Vương Tấn giận đến đau tim.

Một đám bạn bên dưới nổ tung “Kính hiện nữ thần Vi Vi ---”

“Ngao --- Nữ thần tự thừa nhận mình mắng chửi người? Má ơi.... dững cảm như vậy, tự tin như vậy, hù dọa tôi rồi.”

Bên dưới lại có người cười nhạo nói: “Quả nhiên có can đảm.... nữ thần Vi Vi, quả nhiên không phải người bình thường...”

“Chỉ có một mình tôi cảm thấy nữ thần Vi Vi..... rất đáng yêu sao?”

“... Trên lầu, cậu phải tin tưởng, cậu không phải chiến đấu một mình....”

Chương 1308: Không giới hạn, mới có đột phá (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cười lên, tắt điện thoại di động. Những người bạn trên mạng này thật là rất bao dung.... đây là thích cô cỡ nào nha? Ngay cả cô mắng chửi người, bọn họ đều cảm thấy đáng yêu?

Vương Tấn giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lập tức mời luật sư tới, ông muốn cáo Lăng Vi công kích tinh thần, đây là hạ nhục người khác!

Luật sư nhìn tấm hình này, tận tình hỏi ông: “Bà chắc chắn.... muốn ồn ào vậy sao? Bà cảm thấy Hào Duệ còn chịu được dằn vò như vậy sao?”

Vương Tấn giận đến xanh mặt, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Ông thật phái người đi đóng rác khu X tìm đinh ốc. Kết quả.... thật đúng là tìm được.

Mười lăm rương lớn, còn dính đầy phân chó....

Vương Tấn thật muốn cắn răng, muốn nói không cần! Nhưng mà, đặc biệt, ông rất thiếu tiền!

Lập tức để cho người dời trở lại.

Tin tức đêm đó.... Lâm Nhất Kiệt liền tung chuyện này ra, bộ phận xe hơi của Hào Duệ, lại là nhặt từ đồng rác ra....

Lăng Vi dựa vào trong ngực Diệp Đình, cười to.

“Ha ha ha ---”

Vương Tấn nha Vương Tấn, ông là do Tôn Ngộ Không phái tới chọc cười tôi sao? KHó trách hơn mấy chục tuổi, Vương Vinh Diệu còn không giao quyền cho ông.

Một tên ngu ngốc, nảo tàn như vậy..... cũng khó trách Vương Vinh Diệu không tin ông được.

Lăng Vi ủ ủ trong ngực Diệp Đình: “Chồng, cảm ơn anh nha.... chiêu “kéo giá cổ phiếu xuống” đó của anh thật là xinh đẹp, em đã học được.”

Diệp Đình nói: “Từ từ học, chồng em còn rất nhiều chiêu thức chưa sử dụng đâu.”

Lăng Vi cố ý xuyên tạc lời nói của anh, cô cắn môi, nắm cằm anh nói: “Phải không? Một buổi tối anh dày vò nhiều lần như vậy, còn có chiêu chưa sử dụng sao?”

“...” Đột nhiên Diệp Đình cảm thấy, cô gái này nha, một khi trêu chọc, liền có khuynh hướng muốn vượt qua anh rồi nha....

Diệp Đình cắn môi cô nói: “Anh thử cái miệng này của em, sao đột nhiên lại lợi hại như vậy? Là do anh quá lâu không có hôn sao?”

Lăng Vi cười xoa mặt anh: “Tối ngày hôm qua anh không hôn sao? Anh hôn suốt hai giờ, cắn môi em đến nứt ra, anh nhìn xem ----” Cô

chu môi ra.

Diệp Đình giơ tay lên lật môi cô xem, đột nhiên cười xấu xa: “Hay là, chúng ta đổi chỗ khác hôn.”

Vừa nói, vừa cởi nút áo của cô.

Lăng Vi trừng mắt nhìn anh: “Lưu manh!”

Diệp Đình cúi đầu hôn cô: “Anh lưu manh như vậy, em còn thích anh, nói rõ em càng lưu manh hơn.”

Lăng Vi nhúu mày nhìn anh: “Vậy để cho anh nhìn xem thử, cái gì gọi là càng lưu manh.”

Cô cười còn xấu xa hơn anh, hai ba giây đã cởi dây nịt, kéo quần của anh ra. Diệp Đình hít một hơi, tiếp theo, chỉ thấy cô cầm dây nịt da của anh đánh lên bàn hai cái: “Lưu manh tới! Còn không mau chống hông lên, quỳ đó cho em!”

Diệp Đình: “...”

“Ha ha ha ---” Lăng Vi cười to.

“Vợ, không thể chơi như vậy...”

“Ồ ---- anh còn muốn chơi trối, chơi nhỏ nết!” Lăng Vi vội vàng gọi điện thoại cho Kiệt Sâm: “Ông chủ các người muốn chơi nhỏ nết, mau chóng mua dây trối, lại mua cây nết nữa.”

“...” Kiệt Sâm muốn điên, anh có thể giả vờ như không nghe thấy sao? “A? Cái điện thoại này xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại không có tiếng?”

“Quang quang quang ---” Kiệt Sâm lấy điện thoại đập vào tường
“Bịch bịch.”

Lăng Vi cười sắp điên rồi, Diệp Đình nắm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên người mình, anh nói bên tai cô vững chắc: “Đừng làm rộn, anh cũng nhớ em.”

Lăng Vi cười, ôn nhu hôn môi anh: “Em cũng nhớ anh....”

...

Lăng Vi bên này bận rộn chân không chạm đất, tâm tình của Diệp Đình đã tốt hơn nhiều, bắt đầu chuẩn bị lấy lại những gì anh đã mất!

Lăng Vi ra nhiệm vụ cho ông nội Diệp Lương Sơn, cô gửi những tấm hình kia cho ông nội, để cho ông có thời gian thì trò chuyện với mẹ, xem bà có còn nhớ người trong hình hay không.

Loại “Xe thay đi bộ cho người già” lập tức phải ra thị trường, cô tính, sau khi xe này đưa ra thị trường, liền ở lại căn cứ với mẹ cùng Diệp Đình mấy ngày.

Quảng cáo của “Xe thay đi bộ cho người già” vẫn là mời Ninh Hạ tới quay.

Vốn ý của Lưu Dương là, dùng một đoạn thâm tình đối mặt của Lăng Vi và Diệp Đình trong buổi tiệc kia.

Bởi vì, đoạn video kia, thật rất phù hợp chủ đề, mặc dù là “Xe thay đi bộ cho người già”, nhưng mà, phụ nữ có thai cũng có thể mua nha!

Hệ số an toàn cao như vậy, vừa vững vàng, lại thoải mái.... tại sao

phải giới hạn với người lớn tuổi chứ?

Lăng Vi suy nghĩ, cảm thấy thật là có đạo lý....

Không nghĩ tới Lưu Dương còn rất có ý tưởng, nhưng mà.... thân phận của Diệp Đình là gì, làm sao anh sẽ đồng ý ghi hình quảng cáo chứ.

Chương 1309: Kiệt Mễ tan vỡ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lưu Dương đến tìm Lăng Vi nói chuyện rất nhiều lần. Lưu dương người này làm việc vô cùng để tâm, anh làm cái hình ảnh đó vô cùng xinh đẹp...

Hoa đào bay tán loạn, đỏ bừng đầy trời....

Hai người chấp tay, thâm tình nhìn nhau.... giống như chỉ cần nhìn đối phương như vậy đến sông cạn đá mòn....

Hình ảnh đẹp đến say lòng người...

Lăng Vi vẫn lắc đầu: “Đoạn video này, tôi để lại, cảm ơn cậu....”
Nhưng mà, là quay quảng cáo, sợ rằng Diệp Đình sẽ không đồng ý, anh là người khiêm tốn như vậy, vì cô cũng đã liên tục phô trương rất nhiều lần.

Cô biết, chỉ cần cô mở miệng, Diệp Đình tuyệt đối sẽ không phản đối. Nhưng mà, làm khó anh như vậy, cô cũng không muốn.

Lăng Vi từ chối Lưu Dương.

Nhưng mà...ai biết, bên Ninh Hạ đang quay quảng cáo đâu, Diệp Đình đã đồng ý thỉnh cầu của Lưu Dương...

Diệp Đình nhìn hình ảnh quảng cáo, cười nói: “Quay thật không tệ.

Chúng ta có thể tiến hành song song. Hai quảng cáo có thể cùng nhau phát ra. Không giới hạn, mới có đột phá. Một xí nghiệp phát triển, phải có sáng tạo mới, dám thử nghiệm.”

Ninh Hạ quay quảng cáo như vậy, là vì mua một chiếc “Xe thay đi bộ cho người già” cho ông nội. hình ảnh rất trong lành, rất ấm áp. Lăng Vi cũng rất thích.

Diệp đình nói: “Chiếc xe này, vốn là làm cho người lớn tuổi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Nếu như, có thể cho phụ nữ có thai mang đi thuận lợi cũng là tốt. Chờ xe này đưa ra thị trường, anh cũng mua một chiếc cho em, đỡ cho em đi tới đi lui trong xưởng, mệt chết.”

Lăng Vi chôn mặt vào ngực, cười ỉu ỉu anh... “Em còn chưa có tàn phế như vậy, được không?”

Diệp Đình lại nói: “Lời này của em còn quá sớm.... rất nhanh em sẽ biết, em hư cỡ nào.”

Lăng Vi suy nghĩ, đúng vậy.... cô mang thai là sinh đôi, mắt thấy sắp đến tháng sáu, hai tiểu bảo bảo cũng đã bảy tháng. Bụng của cô vốn là to hơn người khác, xe này.... không đúng nha, thật là cần dùng tới.

Hơn nữa, xe này còn có cổ phần của ông nội Lâm Nhất Kiệt, còn có giáo sư Dương bọn họ. Cô cũng muốn để cho bọn họ kiếm được nhiều.

Lăng Vi và Diệp Đình vừa thương lượng xong liền gọi điện thoại cho Lưu Dương. Lăng Vi nói: “Quảng cáo kia, cậu muốn dùng thì dùng đi. Hai quảng cáo cùng nhau dùng, đối mặt với bất đồng người, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Ngày “Xe thay đi bộ cho người già” vừa đưa ra thị trường đó, Lăng Vi, Diệp Đình, Ninh Hạ cùng Kiệt Mễ đi cắt băng.

Kiệt Mễ.... ha ha.... Lăng Vi vừa nghĩ đến Kiệt Mễ liền mỉm cười, có phải quá không phúc hậu hay không....

Kiệt Mễ chính là cái người thầy tóc vàng mắt xanh phong tao dạy Lăng Vi học, vẽ bức tranh Cô Lang kia.

Lần trước Diệp Đình mở buổi triển lãm tranh ở nhà, Lăng Vi còn nói: “Kiệt Mễ, vì cảm ơn anh, tôi quyết định tặng cho anh một chiếc xe tôi thiết kế.”

Lúc ấy, Lăng Vi đã nghĩ ra, “Xe thay đi bộ cho người già” cũng là xe cô thiết kế.

Kiệt Mễ còn vô cùng vui mừng nói: “Vậy tôi nhất định sẽ mang cô gái mình thích chạy xe đó trên đường lớn. ----”

Lúc cắt băng, Lăng Vi tặng cho Kiệt Mễ một chiếc “Xe - thay - đi - bộ - cho - người - già” màu đen vô cùng mạnh mẽ tại chỗ!

Kiệt Mễ:“...”

Kiệt Mễ bày tỏ, Lăng Vi! Cái hố này của cô, đào thật đúng lớn!

Mình đã bao lớn rồi, tại sao lại tin tưởng cô ấy sẽ tặng mình một chiếc xe đẳng hoàng chứ?

Kiệt Mễ vỗ trán thật mạnh, tôi lớn như vậy, thật có thể nhét vừa cái hố này sao?

Ô ô ô.... người xấu.....

Chương 1310: Kiệt Mễ tan vỡ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kiệt Mễ đau tim nha - Anh mời Ninh Hạ, cùng anh thử xe. Ninh Hạ rộng rãi đồng ý.

Kiệt Mễ thật là thích Ninh Hạ, xem dáng vẻ là muốn theo đuổi.

Lăng Vi vội vàng nói cho Ninh Hạ: “Hạ Hạ nha.... cô thật muốn ngồi xe của anh ta sao? Lúc đầu anh ta này đã từng nói, phải dẫn cô gái mình thích lên xe hóng gió, cô suy nghĩ kỹ chưa.”

“A?” Ninh Hạ lập tức nhảy dựng, thật giống như ăn trúng thuốc nổ vậy.

Cô là người của anh Quân.... cô mới không cần Kiệt Mễ gì đâu, cô chỉ thích Giang Quân!

Kiệt Mễ hung tợn trợn mắt nhìn Lăng Vi, anh xoa xoa trái tim mình, tỏ vẻ bị thương rất nặng....

Ô ô, người xấu, Lăng Vi! Cô đưa tôi một chiếc “Xe thay đi bộ cho người già”, tôi đã không so đo với cô, cô còn ngăn cản tôi tán gái!

Lăng Vi nhún vai, bày tỏ... tôi là người.... chỉ biết nói thật.

Kiệt Mễ đau lòng cực kỳ. Lăng Vi len lén hỏi Ninh Hạ: “Em và anh Quân phát triển thế nào?”

Ninh Hạ nói: “Rất tốt nha, mỗi ngày em đều nấu cơm cho anh ấy ăn.”

Lăng Vi hỏi cô: “ Là "nấu" như thế nào nha? Là gạo sống nấu thành cơm, như vậy..... hay thật sự dùng nồi cơm điện nấu nha?”

“Phốc ---” Ninh Hạ phun, chị Vi! Cái vấn đề này của chị thật là quá lưu manh rồi chứ? Như vậy thật sự tốt sao?

Mặt Ninh Hạ đỏ bừng, nhìn ---- Lăng Vi liền biết, nhất định là không có tiến triển thực chất gì rồi....

Tính cách kia của Giang Quân tương đối chậm rãi.... nếu không có chuyện gì “kích thích” anh, hẳn là anh ấy vẫn sẽ luôn không nhanh không chậm như vậy.

Lăng Vi cũng tức giận! Giang Quân quen biết với cô nhiều năm như vậy, giữa bọn họ cũng là từng có hảo cảm. Nhưng mà, nhiều năm như vậy Giang Quân cũng chưa từng nói nha!

Anh là biết nhện cỡ nào nha!

Không được không được! Lăng Vi lập tức lắc đầu, tiếp tục như vậy,,, sớm muộn gì Ninh Hạ cũng sẽ cảm thấy Giang quân không có yêu, không quan tâm cô nhiều như vậy.

Nhưng, thật ra thì không phải vậy, anh Quân vì Ninh Hạ còn học cách ăn mặc đâu, hẳn là anh rất quan tâm cái nhìn của Ninh Hạ với mình, Nhất định anh rất thích Ninh Hạ. mới có thể mặt dầy, bảo cô mua giúp anh mấy bộ quần áo.

Lăng Vi nghĩ tới đây, đột nhiên cười thông minh, nếu Ninh Hạ có nhiều người theo đuổi, xem anh Quân có gấp hay không nha!

Lăng Vi vội vàng cầm điện thoại chụp một tấm hình của Kiệt Mễ.

Cô gửi cho Giang Quân: “Anh! Anh nhìn xem, vợ anh cũng đã sắp bị người ta dụ dỗ chạy mất rồi! Anh còn không mau tới! Nhìn thấy con chó sói đó sao? Lúc anh ta nhìn chị dâu nhỏ của em, ánh mắt đều biến thành màu xanh!”

...

Kiệt Mễ phì cười, ánh mắt của người ta, vốn đã là màu xanh, có được không nha?

Chưa tới mười phút, Giang Quân liền đi tới hiện trường cắt băng.

Giang Quân mặc đồng phục cảnh sát, cả người chính khí hiên ngang đứng cạnh Ninh Hạ, nháy mắt Kiệt Mễ lại bị thương.... Lăng Vi! Tôi hận cô! Hừ --- nếu cô không tìm một cô gái tốt khác cho tôi, tôi đi tới trước cửa nhà cô treo cổ ----”

Sau khi Giang Quân đón Ninh Hạ đi, đột nhiên Giang Quân liền trở nên vô cùng chủ động. Không có việc gì liền ôm ôm, hôn hôn.... mặc dù chưa tới một bước cuối cùng kia, nhưng mà đối với loại tính cách này của Giang Quân mà nói, tiến triển này cũng xem như thần tốc!

Để cho mọi người vui mừng đó là....

Hai quảng cáo kia vô cùng được hoan nghênh.

Để cho người sản xuất bất ngờ là, loại xe này không chỉ người lớn tuổi thích, rất nhiều phụ nữ có thai cũng thích. Các cô đi siêu thị, mua thức ăn, mua đồ dùng hàng ngày, lúc này sẽ dễ dàng hơn, dưới đáy đệm xe này còn có thể để rất nhiều thứ. Vô cùng thực dụng, những

người phụ nữ mang thai lớn tháng, như là bảy, tám tháng là thích nhất.

Lăng Vi và Diệp Đình vừa hết bận, lập tức đi căn cứ tìm Diệp Khanh.

Diệp Khanh thật không hổ là chuyên gia tế bào sinh vật học! Có bà gia nhập, nháy mắt Quân Dương và Hàn Yến cảm giác, giống như mở phần mềm hack vậy,... tiến triển kia, quả thật là tốc độ siêu âm ---

Chương 1311: Khổ tu tâm linh

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hàn Yến đang gọi điện thoại cho tiểu tổ mười người nói: “Cuối tháng năm, đầu tháng sáu. Đại khái.... tôi có thể khôi phục. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các người lại có thể thấy một người đẹp trai, mê người hơn là tôi.”

“Phốc ha ha ha ---” Đoàn người “gào khóc” kêu lên, bầu không khí lập tức sôi động hơn, cảm giác giọng nói chuyện này, không giống anh Yến.

Lăng Vi hỏi anh: “Tiểu Yến, thật sự là em đang đánh chữ sao? Sao chị lại cảm thấy giống Đào Hoa vậy?”

Hàn Yến “...囧 vài cái 囧.... bị chị phát hiện rồi.”

“Ha ha ha.” Lôi Tuấn vỗ đùi nói: “Thì ra thật là chị dâu nha!”

Đào Hoa cười lớn: “Ha ha, có rõ ràng như vậy sao? Sao các người lập tức đã nhìn ra vậy?”

Lăng Vi nói: “Hàn Yến là một tên ít nói nha....”

Đào Hoa: “囧, em là nói nhiều sao?”

Lăng Vi nói: “Chính em không biết sao?”

Đào Hoa: “.... Đột nhiên không muốn nói chuyện với chị nữa....”

“Ha ha ha ---thật vui mừng, lúc nào chúng ta nên chúc mừng?” Lôi Tuấn ồn ào nói: “Chúng ta tụ họp tại căn cứ một lần đi! Tiểu Yến đã tìm ra cách chữa trị! Thật đáng mừng nha!:

Đột nhiên Lăng vi nói: “Ngày quốc tế thiếu nhi một tháng sáu, chúc tiểu Yến ngày lễ vui vẻ.”

...

Đoàn người còn chưa kịp phản ứng... đột nhiên Lôi Tuấn phản ứng lại: “Chúc tiểu Yến quốc tế thiếu nhi vui vẻ.”

Hàn Yến: “...”

Tế bào của anh sống lại, không có nghĩa là anh phải mừng quốc tế thiếu nhi, được không?

Hàn Yến vui vẻ cười, Đào Hoa viết: “Cảm ơn các cô, chú...”

Lăng Vi nói: “Đừng khách sáo, để cô đi mua kẹo cho con.”

“Ha ha ha ---”

“Chị dâu ----”

Tiểu tổ mười người muốn nổ tung.

Còn lém Vinh Phỉ, Lăng Vi hỏi: “Anh tứ còn chưa tìm được Angle sao?”

Lôi Tuấn nói: “Không biết nữa, anh tứ không cho chúng ta tìm anh

ấy. Để cho hai người bọn họ quây đi, không làm khó mấy năm, Angle không dễ dàng bước qua bức tường trong lòng được.”

“Ừ...”

Lúc này, Vinh Phỉ dựa vào chiếc xe bên cạnh anh chỉ chỉ ánh mắt trời chói chan.

Trong một ngôi miếu, Angle mặc tăng bào, ăn trai tịnh. Tóc của cô cũng đã cạo sạch, trên đầu trùm khăn tăng. Sắc mặt cô trầm tĩnh, tay gõ gỗ, đang thành tâm niệm kinh.

Vinh Phỉ tựa vào xe, híp mắt hút thuốc.

Cái con yêu - tinh - nhỏ này!

Thật có thể tĩnh tâm làm ni cô sao? Ngay cả tóc cũng đã cạo, đây là cố ý muốn đoạn trần duyên, quy y phật môn sao?

Vinh Phỉ ném thuốc lá đi, nghiền nát lại lấy một điếu nữa ra, châm lửa.

Khoản thời gian này Angle bán rất nhiều tình báo của tổ chức sát thủ, đổi thành rất nhiều tiền. Cô đưa hết ra ngoài, phân phát cho người nhà những nạn nhân mà cô đã từng sát hại.

Hành động này của cô nháy mắt đã đưa tới rất nhiều tổ chức sát thủ đuổi giết. Cô tránh trái tránh phải, không phải vì chạy thoát thân, mà là vì bán ra càng nhiều tình báo của tổ chức hơn nữa.

Nháy mắt Angle thành đối tượng mà cảnh sát toàn thế giới bảo vệ.

Cô vốn định sau khi làm xong những chuyện này sẽ đi tự thú, không

tưởng được, cảnh sát quốc tế lại không đồng ý, nhao nhao bày ỏ, để cho cô tiếp tục bán tình báo, để cảnh sát quốc tế có thể đả kích càng nhiều tội phạm hơn.

Angle trợ giúp cảnh sát quốc tế đả kích tổ chức sát thủ một lần lại một lần, rốt cuộc... cô mệt mỏi.

Chương 1312: Khổ tu tâm linh

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhiều lần như vậy, cô còn chưa từng ngủ được một giấc an ổn qua.... từ sau khi quen biết với Vinh Phi, đột nhiên trong đầu cô nhiều thêm một chữ, gọi là “tiếc mạng“....

Angle muốn lẳng lặng lòng, cô muốn ở lại phật môn thanh tịnh này rửa sạch nội tâm của mình, ở trong ngôi miếu này đã ba ngày, cô dường như mới vừa sống lại vậy.

Linh hồn của cô đang tiếp thu lễ rửa tội, cô cảm giác mình siêu thoát, tất cả qua lại, cô đã có thể buông xuống.

Ngôi tù cũng tốt, quy y phật môn cũng được, đều là bắt đầu khổ tu. Tâm linh của cô cần lần khổ tu này.

Vinh Phi rít một ngụm khói, anh nhìn phật môn chăm chăm, đột nhiên vẩy vẩy tay: “Bao vây ngôi miếu đó cho tôi! Cô ấy không ra, thì bắt lại cho tôi!”

“Dạ! Anh tứ!”

Ngoài cửa, âm thanh ồn ào truyền tới đưa đến sự chú ý của Angle, cô mở mắt nhìn sang sư phụ, sư phụ của cô gật đầu.

Angle đứng lên, đi ra cửa miếu.

Cô không có đến gần Vinh Phỉ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn anh. Bên trong ánh mắt cô mang theo một tia tốt đẹp... cô mở miệng nói: “Thí chủ....” Đột nhiên Vinh Phỉ bước tới gót chân Angle, hung hăng nắm cầm cô: “Đóng phim cổ trang với ai chứ? Bớt thí chủ này thí chủ nọ với tôi! Lão tử không thích nghe!”

Angle nhắm mắt lại, hít một hơi.

Vinh Phỉ ghen cười: “Lòng không tịnh, mới phải nhắm mắt lại. Không có can đảm nhìn tôi, đúng không?”

Angle lại mở mắt ra nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng.

Vinh Phỉ cười: “Không sai, lúc này mới giống sáng vẻ của người xuất gia.” Tay của anh, đột nhiên chụp vào ngực cô, ngón tay của anh đặc biệt dùng sức, thật giống như muốc móc tim cô ra, ác ý nói: “Còn có trái tim sao?”

Lúc này, sư phụ của Angle từ trong cửa đi ra.

Angle vội vàng nói: “Sư phụ, con có vài lời muốn nói với anh ta...”

Sư phụ cô gật đầu: “Trần duyên chưa dứt, tơ tình chưa đoạn, tâm ma khó qua.” Nói xong, còn nói: “Tu hành có dài có ngắn, ngộ đạo có cao có thấp. Ngộ, ở tâm, không có thời gian, địa điểm. Chỉ cần trong lòng có ngộ, ở đâu cũng có thể khổ tu.”

Vinh Phỉ không nhịn được: “Bớt nói nhảm! Người, tôi mang đi, sau này không trở lại nữa.”

Vinh Phỉ vừa kéo cô đi vừa nghiêm giọng nói: “Cô ấy không thích hợp nơi này, loại yêu - tinh như cô ấy, ở nơi này thật là quấy rầy

thanh tĩnh nơi phật môn.

Angle gật đầu với sư phụ, bảo bà đừng lo lắng.

Sư phụ cô tốt bụng gật đầu, biết người đàn ông này sẽ không làm tổn thương Angle. Ngày Angle tới, đã từng nói với bà, trong lòng cô có một người, mặc dù tóc rơi xuống, nhưng trong lòng không bỏ được.

Angle bị Vinh Phỉ đẩy lên xe. Tài xế lập tức lái xe đi, Vinh Phỉ thả màn che xuống, chắn tầm mắt của tài xế. Tiếp theo, Vinh Phỉ xé quần áo của cô giống như bị điên rồi vậy.

Anh hung hăng hôn, đưa tay đánh bay khăn trùm trên đầu cô, đột nhiên ngón tay run rẩy, bởi vì không chạm đến tóc của cô được nữa. Vinh Phỉ muốn điên lên.

“Cô nghĩ thật đẹp! Xuất gia? Lão tử lập tức sẽ để cho cô phá giới!” Anh đè cô ngã xuống, hung hăng hôn, hung hăng khi dễ. Angle vô cùng yên tĩnh, nhưng cũng không có tâm tĩnh như nước, lòng như tro tàn giống tưởng tượng của anh đó. Cô phối hợp anh, vô cùng phối hợp, thậm chí có chút say mê.

Vinh Phỉ muốn cắn chết cô, vô cùng muốn cắn chết cô!

“Chạy nha! Tiếp tục chạy!”

Lần trước, anh bắt được cô một lần, ở trên đỉnh một dãy cao ốc, cô đang cầm ống nhòm, xem vị phu nhân đứng đối diện. Lần đó Vinh Phỉ trực tiếp làm cô ở tầng chót. Lúc ấy Angle, cũng là loại biểu tình này.... rất phối hợp, bên trong ánh mắt mang theo một tia say mê. Vinh Phỉ cho là cô cũng muốn anh.... cho nên, sau khi bắt được, liền ngày ngày quấn lấy cô, cô cũng rất thích. Cho nên, anh không phòng

bị chút nào....

Vinh Phỉ thật không nghĩ tới cô lại chạy!

Vinh Phỉ phát điên ---- cho tới bây giờ tính tình của anh cũng không phải là tốt, giận đến sắp nổ tung ----

“Cô chạy nha! Tôi để cho cô chạy, dù cô có chạy đến mặt trăng, lão tử cũng phải bắt cô trở lại!” Đột nhiên Angle đưa tay ôm anh, cô hít một hơi, nhỏ giọng nói bên tai anh: “Em không chạy.... anh tứ, ôm chắc em....”

Chương 1313: Anh tứ, chúc mừng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ ôm cô vào trong ngực, trong lòng anh biết, cho tới bây giờ trong miệng cô gái này chưa từng có câu nào là lời nói thật lòng, nhưng, anh lại yêu thích loại tính tình này của cô. Giống như con yêu tinh đầu độc lòng người vậy.

Anh, thật đúng là tiện!

Cánh tay nhỏ của Angle ôm cổ anh, cô nửa quỳ trên ghế dài, đối mặt với anh. Vinh Phỉ hôn lên, nụ hôn thật tinh tế. Ngón tay cô xoa xoa sợi tóc anh: “Anh tứ, yêu em....”

Giọng nói nũng nịu ngọt ngào ai mà không yêu.... nụ hôn của Vinh Phỉ nháy mắt càng nóng cháy hơn.

Anh vừa hôn, vừa sửa lại lời nói của cô: “Kêu chồng, anh tứ gì chứ.”

Anh vừa mới dứt lời, đột nhiên Angle cảm giác được trên ngón tay áp út có thêm một vòng sắt lạnh như băng.... cô giơ ngón tay lên nhìn, quả nhiên.... sao có thể là vòng sắt... anh đeo một chiếc nhẫn kim cương lên ngón tay áp út của cô.

“Anh tứ ----” Angle rời khỏi thân thể anh khoảng nửa mét, ánh mắt cô tràn đầy sợ hãi: “Anh tứ....”

Vinh Phỉ ghen cười nói cô: “Một chiếc nhẫn thôi, đã làm em sợ như

vậy?”

Trong lòng Angle nóng nãy! Đứng ngồi khó yên --- cô nhìn ánh mắt Vinh Phỉ chăm chăm, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh tứ, đừng như vậy.... em sẽ hại anh.”

Trong mắt cô tràn đầy cầu xin, cô không hy vọng Vinh Phỉ vì cô mà bị dính líu gì, một năm có thể gặp mặt mấy lần, cô đã rất thỏa mãn. Cô không thể cột anh vào bên người, anh sẽ gặp nguy hiểm!

Cô đưa tay muốn lấy chiếc nhẫn xuống, Vinh Phỉ bá đạo đè tay cô lại: “Chuyện của anh tứ, em không cần bận tâm.”

Trong giọng nói của anh tràn đầy chắc chắn! Phần tự tin, cuồng ngạo kia, làm cho trái tim Angle nháy loạn như có con nai đang chạy trong đó, Vinh Phỉ xoa xoa gò má cô nói: “Anh tứ dám chọc em, đương nhiên đã có chuẩn bị. Không cần nhọc lòng thay anh.”

Angle nhìn anh chăm chăm, đưa tay cầm nhẫn kim cương, cô rũ mắt, từ từ gật đầu: “Anh tứ, cảm ơn....” Cảm ơn anh, cho em một bờ vai vững chãi như vậy để em dựa vào....

Angle giơ tay lên che ánh mắt lại, Vinh Phỉ thấy cô giống như đang bật khóc....

Trong lòng Angle cha xót vô cùng, loại người có thân phận này như cô, anh không ngại chút nào sao?

Rốt cuộc trong đầu anh nghĩ cái gì? Không phải chỉ muốn yêu đương vụng - trộm với cô, anh còn muốn cho cô một tương lai? Anh còn muốn làm nơi dựa vào kiên cố nhất của cô, cô có tư cách nhận được sao?

Vinh Phỉ lấy tay cô ra, thấy cô rơi lệ đầy mặt. Môi còn đang run rẩy, cô cắn môi dưới, giống như đã quyết tâm.

Đột nhiên cô ôm cổ, đặt nụ hôn lên môi anh nói: “Vinh Phỉ, em thật yêu anh! Em nguyện ý vì anh mà chết.”

Vinh Phỉ kéo cô ra, hung ác trợn mắt nhìn cô nói: “Không cần!”

Đột nhiên anh nắm cằm, ánh mắt hung ác nhìn cô nói: “Đi theo anh, sao có thể chết dễ dàng như vậy? Mau vứt bỏ những ý tưởng bậy bạ này ra ngoài cho anh.”

Angle vội vàng gật đầu: “Được, em đã vứt bỏ, sau này em sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Cô giơ ngón tay lên thề: “Sau này em sẽ không nói dối anh nữa.”

Vinh Phỉ hài lòng gật đầu: “Kêu chồng.”

Cô ngọt ngào kêu: “Chồng.....”

Vinh Phỉ cười, đột nhiên Angle nói: “Vẫn là gọi anh tứ để nghe...”

Sắc mặt Vinh Phỉ trầm xuống, Angle lập tức nói lại: “Kêu chồng cũng để nghe...”

“Thật lòng sao?” Vinh Phỉ nhìn cô chăm chú. Cô vội vàng gật đầu: “Ừ, em đã thề, sau này không nói dối anh nữa.”

“Ngoan....” Vinh Phỉ xoa xoa gò má cô, nhỏ giọng nói: “Mấy tổ chức sát thủ hiện đang đuổi giết em đã bị anh diệt hai cái. Có hứng thú cùng anh đánh ngã mấy cái còn lại luôn không?”

Angle chấn động mạnh!

Cô run run gật đầu: “Được.... chồng, chúng ta cùng nhau.”

Chương 1314: Anh tứ, chúc mừng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dường như Vinh Phỉ đặc biệt thích ở trong xe, nhất là thích để cho tài xế đi đoạn đường lắc lư.

Angle cũng nói: “Thật giống như đang bay trên đám mây vậy, là anh tứ muốn dẫn em lên trời cao sao?”

Vinh Phỉ mang cô về nhà tắm, thay áo cưới, sau đó mang cô đi nhà thờ. Đoạn đường này, cô nhìn thấy rất nhiều xe hoa.... trước cửa giáo đường tràn đầy hoa bách hợp, Vinh Phỉ nói: “Em thánh khiết giống như hoa bách hợp vậy.”

Giọng nói của anh rất chắc chắn, Angle che ngực, tiếng nói của anh cùng với tiếng chuông nhà thờ cùng nhau đập vào tim cô: “Đông đông đông ----”

Có loại phụ nữ, khó mà dùng ngôn ngữ tới sửa chữa, cô sinh tồn trong tai nạn, chìm nổi trong trần thế.

Nhưng lấy tư thế xinh đẹp nhất của cô, giương đôi cánh lên.

Mặc dù bị tổn thương lòng, thậm chí thủng trăm ngàn lỗ, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn ôm trái tim này, chưa bao giờ chán ghét mà vứt bỏ.

Mỗi một đóa hoa, đều có hoa ngữ của nó. Mỗi một người phụ nữ đều

là đóa hoa xinh đẹp nhất thế gian, nếu như cô còn chưa đẹp nhất, đó chính là do cô còn chưa có tìm được người xem mình là xinh đẹp nhất.

Nước mắt Angle, theo dò má, lăn từng viên từng viên xuống.

Cô đi trên thảm đỏ, thấy Lăng Vi ôm bụng bự vẩy tay với cô, Angle lập tức nở nụ cười.

Lăng Vi dựa vào ngực Diệp Đình, vô cùng buồn bực nói: “Ai.... nếu không phải bụng em quá lớn, em sẽ cùng nhau làm hôn lễ của em với anh chung luôn.”

“Ha ha ha ---” Đột nhiên Lôi Tuấn cười, làm Hạ Tiểu Hi sợ hết hồn. Hạ Tiểu Hi giơ tay đánh lên đầu Lôi Tuấn: “Em không có mang thai, tại sao không làm hôn lễ của hai chúng ta nha!”

Lôi Tuấn sững sờ: “Phải không? Không phải chỉ cần giấy đăng ký kết hôn là xong rồi sao? Còn phải làm hôn lễ à?”

Anh tứ và Angle người ta làm hôn lễ, là bởi vì Angle không thể cùng anh tứ đi công chứng. Mặc dù Angle có rất nhiều thân phận giả, nhưng mà, những thân phận này của cô đều được ghi chép tại tòa án. Thân phận nào tùy tiện bại lộ cũng đều là phiền toái.

Lôi Tuấn gãi gãi đầu: “Người ngoại quốc mới cần đi nhà thờ làm hôn lễ đâu, con cháu Hoa Hạ chúng ta không thích cái đó. Truyền thống của chúng ta là bày một bàn rượu, người nhà cùng ăn uống, bái đường, động phòng, không phải là xong chuyện sao....”

Hạ Tiểu Hi liếc anh: “Loại người chỉ số thông minh yếu như anh, nói cũng không hiểu.”

Tần Sanh cùng Tạt Nhã đang đi vòng quanh thế giới đâu, hai người nhín chút thời gian trở về. Đột nhiên Tần Sanh nói: “Lão tứ lại là.... người thứ nhất làm hôn lễ....” Để cho những thê nô như bọn họ.... làm sao chịu nổi nha?

Tạt Nhã mới không thích loại hình thức này đâu, cô vẫn là thích đi một vòng thế giới. Tay cô xoa xoa tay Tần Sanh: “Anh Sanh, trạm kế tiếp đi đâu? Nghĩ xong chưa?”

Tần Sanh nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói: “Em ở đâu, thì anh ở đó. Nơi nào có em, thì có anh.” Tạt Nhã cười phong tình, say lòng người....

Lúc này, Hàn Yến, Quân Dương, Chính Hiền cùng gọi video đến.

“Anh tứ, chúc mừng!”

“Anh tứ --- chúc mừng!”

“Anh tứ, hì hì....”

Ba người mỗi người một câu, Hàn Yến nhìn camera nói: “Bây giờ em đang là thời điểm mấu chốt nhất, hôn lễ của anh ba người chúng em không thể tham gia.”

Vinh Phỉ nói: “Không thành vấn đề, cứ bận đi. Anh nhận lấy lời chúc mừng của các em.”

“Được, anh tứ, em lập tức vào phòng giải phẫu. Lễ quốc tế thiếu nhi một tháng sáu gặp lại.”

“Ha ha ha...” Đoàn người cười vui vẻ, Hàn Yến cũng biết nói chuyện hài hước sao? Lúc này, thấy Hoa Đào nháy mắt với camera.

Bọn họ cùng nhau vào phòng giải phẫu.

Hy vọng Hàn Yến giải phẫu thành công....

Chương 1315: Đây là người cha gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Angle nhìn Hàn Yến đi vào phòng giải phẫu, trong lòng áy náy từng cơn, mặc dù cái vi khuẩn kia không có liên quan gì đến cô, nhưng mà, lần đó ám sát Diệp Đình, hành động của Hàn Yến và Lôi Tuấn là bị cô chặn lại.

Không nghĩ tới Diệp Đình, Hàn Yến bọn họ, lại vẫn rộng lượng tiếp nhận cô như vậy... bọn họ đối với Vinh Phỉ, thật đúng là trượng nghĩa.

Trong lòng Angle lặng lẽ cầu nguyện, hy vọng Hàn Yến có thể sớm bình phục.

Dưới sự làm chứng của mọi người, Vinh Phỉ và Angle tiếp nhận chúc phúc. Lãng Vi mang thai đã sáu tháng, bây giờ bụng cô lớn đến động đây cũng tốn sức, cũng may Diệp Đình vẫn luôn đỡ cô.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Diệp Đình vẫn luôn rũ mắt, thật giống như đang suy nghĩ gì đó.

Lãng Vi cười nâng cằm anh: “Tướng công, nghĩ gì vậy?”

Khóe miệng Diệp Đình giật giật nói: “Hôn lễ của hai ta vẫn chưa có làm.”

“Ai nha!” Lãng Vi nghe nói anh đang nghĩ cái này, đột nhiên cần tay

anh nói: “Đây là do em.... Ngày hai ta đi công chứng, anh hỏi em muốn loại hôn lễ nào, là em tự nói không muốn quá rườm rà, em nói chỉ cần hai chúng ta ở chung một chỗ là được. Hôn lễ chỉ là một nghi thức... anh đã cho em tình yêu tốt nhất, còn câu nệ những cái này làm gì?”

Diệp Đình nhìn cô chăm chú, lại nghe cô nói: “Sau đó, không phải anh muốn cho em một kinh hỉ sao.... sau đó bởi vì em và anh quân bị chụp lén, cũng không làm thành. Đều là trách em....”

Diệp Đình đưa tay xoa xoa tóc, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cô bước lại gần bả vai ôm cánh tay anh: “Chồng, anh đối với em thật tốt, càng làm cho em cảm thấy hạnh phúc hơn là cử hành hôn lễ mười ngàn lần.”

Lăng Vi cảm nhận được Diệp Đình hít một hơi thật sâu. Cô đưa tay xoa xoa ngực anh: “Em biết anh muốn dành những thứ tốt đẹp nhất trên đời cho em, chúng ta từ từ đi. Sách vẫn là từ từ đọc, trà ngon từ từ uống, rượu ngon từ từ cất. Có đúng hay không?”

“Đúng.” Diệp Đình đưa tay ôm cô, đột nhiên Lăng Vi nói: “Ai nha, không được.... em có chút không thở được! Phải nằm một hồi....”

Bụng của cô quá lớn, bây giờ ngồi một lát là cảm thấy vô cùng khó chịu.

Diệp Đình mau chóng cho cô nằm xuống, vén quần áo cô lên, thấy làn da trên bụng cô đều bị tạo ra những lằn ranh, nhỏ nhỏ, thật giống như vảy cá vậy....

Diệp Đình giật mình: “Sao lại nhiều như vậy nha?”

Lăng Vi dựa vào cái đệm dựa anh đưa đến, cười nói: “Có gì phải

ngạc nhiên, phụ nữ sinh con, ai mà không như vậy.... Cái đó, trong túi xách của em có dầu ô liu, mau chóng bôi cho em. Cái này có thể hóa giải....”

Diệp Đình cực kỳ đau lòng: “Có đau hay không?”

“Không đau.... chỉ là sinh đứa bé xong, cái bụng sẽ lỏng lại, vết nhăn cũng nhiều lên, đến lúc đó đáng người liền khó coi.”

Diệp Đình vội vàng cầm tay cô: “Vợ, khổ cực em.”

Lăng Vi giơ tay lên vỗ mặt anh: “Ai nha.... sinh đứa bé xong, em sẽ là người đàn bà xấu xí. Anh lại anh tuấn đẹp trai như vậy.... những cô gái điếm dứa ngoài kia không biết có bao nhiêu người nhào về phía anh đâu.... Ô, đáng thương em ngày ngày ở nhà sinh con, khổ khổ sở sở... anh lại ở nhà phong lưu sung sướng.”

Diệp Đình đưa tay bóp mặt cô: “Đúng, anh ném em ở nhà sinh con, khổ khổ sở sở, anh lại ngày ngày ở bên ngoài phong lưu uống rượu.”

Chương 1316: Đây là người cha gì? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi tròng anh, biết là anh đùa giỡn. Chồng cô, cô còn hiểu hơn ai hết. Cho dù những cô gái điếm dứa ngoài kia lột sạch hết đứng trước mặt anh, anh cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn, hừ --- chính là tự tin như vậy!

Lăng Vi cố ý nói: “Ai nha.... mạng em khổ nha.... gả cho một tên cầm thú (gầy) nha....”

Diệp Đình cúi đầu, nhìn toàn thân mình: “Gần đây quả thật là gầy không ít. Đã đói mấy tháng, cũng không ăn được mấy bữa.”

Nháy mắt Lăng Vi hiểu....

“Là em bỏ anh đói đến gầy đúng không....” Lăng Vi giơ tay lên dùng sức xoa xoa mặt anh: “Chờ sinh đứa bé xong, em sẽ bồi thường cho anh thật tốt.”

Diệp Đình cúi người nhẹ nhàng hôn bên tai cô: “Anh cũng sẽ bồi thường em thật tốt.”

“Hừ, ai muốn anh bồi thường. Chúng ta không thể bồi thường, chúng ta phải hưởng thụ thật tốt.... đó là chuyện phù hợp cao của tâm linh và thân thể, chuyện tốt đẹp nhường nào, làm sao có thể gọi là bồi thường đâu!”

“Có đạo lý, tâm linh cùng thân thể chúng ta, phải trò chuyện tốt hơn, sau đó kết hợp chặt chẽ.”

Lăng Vi cười to: “Ha ha, hai chúng ta nghiêm túc nói vậy như vậy, thật được sao?”

Diệp Đình cực kỳ yêu thân thể nhỏ bé của cô, ôm lấy, dùng sức hôn lên mặt cô, lại dán lỗ tai vào bụng cô cẩn thận lắng nghe: “Bính ---”

Đột nhiên thẳng nhóc đá, làm Diệp Đình sợ hết hồn!

“Bính ----” Lại một chân! Diệp Đình rõ ràng cảm thấy bụng cô nhô ra, ánh mắt Diệp Đình lộ ra vẻ kinh hoàng, thật giống như hai thằng nhóc này muốn đá văng bụng vợ anh vậy.

Lăng Vi lập tức nói: “Không sao, cái này là còn nhỏ đâu, chờ lớn hơn chút nữa, anh sẽ có thể thấy hai thằng nhóc xí xồ xí xào trong đó đâu....”

Diệp Đình: “....”

Biểu tình kia của anh, làm cho Lăng Vi buồn cười.

Lăng Vi cười vỗ bụng, “Bính ----” lại nữa!

“Hai đứa bé này thật tinh nghịch...” Lăng Vi mở điện thoại lên, mở nhạc cho hai đứa bé nghe, một bài hát vô cùng êm ái dễ chịu. Để cho hai tiểu bảo bảo cũng bắt đầu bơi lội, dán vào bụng cô nghe tiếng nhạc.

Lăng vi nói: “Bọn nhỏ cũng dán sát vào đây nghe.... anh mau nói chuyện với tụi nhỏ. Giọng nói trầm thấp từ tính của cha, bọn nhỏ rất thích.”

Ánh mắt Diệp Đình ôn nhu đến sắp chảy ra nước.... anh ôn nhu nói: “Các con tốt....”

“Phốc ha ha ha....” Lăng Vi che mặt: “Tốt cái đầu anh, nói cái khác.”

Diệp Đình hấp tấp nói: “Các con đừng tinh nghịch nha, mẹ mang thai các con rất cực khổ, các con phải ngoan ngoãn.”

Tay của anh sờ lên bụng cô, đột nhiên thẳng nhóc nắm tay lại bên trong bụng Lăng Vi. Nháy mắt Lăng Vi cảm thấy bụng bị nhéo, cô nói: “Có một đứa bắt tay với anh đâu.... không biết là trai hay gái.”

Diệp Đình khẳng định nói: “Đây tuyệt đối là con gái, khác phát hút nhau mà!”

Lăng Vi cười đau bụng: “Sau này, con gái thuộc về anh, con trai thuộc về em. Em và con trai cũng khác phái hút nhau!”

“Vậy không được!” Diệp Đình lập tức không chịu: “Con gái của anh, em cũng là của anh. Con trai không cần, để cho nó tự lực cánh sinh.”

Đứa bé trai trong bụng Lăng Vi khóc lớn “Oa oa”, đây là loại cha gì? Đây là loại cha gì? Con nói cho cha, bây giờ con đã có thính lực rồi! Cha nói, con cũng nhớ đâu! Cha cứ..... chờ - đó - cho - con ----

Hừ!

Trở lại căn cứ, Hồ lão và Chung lão gọi điện thoại hỏi tình huống của Lăng Vi, tiến vào tháng sáu, cô cũng mang thai lớn tháng. Đến bảy tháng, sẽ có chút nguy hiểm....

Bởi vì là sinh đôi, tình huống của cô có chút đặc thù, sợ là sẽ sinh

sớm.

Lăng Vi nói: “Luôn cảm thấy mệt mỏi..... còn luôn không thở nổi...”

Hồ lão nói: “Đó là thai nhi chèn ép, lúc cô không thở nổi, phải thở bằng ống dưỡng khí. Bởi vì cô là sinh đôi, phải chú ý nhiều hơn người khác. Mỗi lần hút dưỡng khí là 30 phút, nếu không đưa bé thiếu dưỡng khí, sẽ ảnh hưởng đến phát triển.”

“Được....” Trong trụ sở của Quân Dương có ống dưỡng khí, mỗi sáng Lăng Vi đều phải hít thở một lần.

Cô và Diệp Đình không gấp về nhà, bọn họ ở lại căn cứ chờ Hàn Yến.

Mất thấy sắp đến ngày một tháng sáu.... không biết Hàn Yến có thể giải phẫu thành công hay không.

Chương 1317: Phát ra từ nội tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cuộc giải phẫu này của Hàn Yến.... vô cùng phức tạp.

Nhất là trạng thái của Diệp Khanh còn không ổn định.... thật là làm cho người ta lo lắng. nhưng mà, Hàn Yến không chờ được, tiếp tục chờ nữa, thân thể sẽ sụp đổ...

Bây giờ việc Diệp Khanh phải làm, là chữa trị những tế bào bị tổn thương của Hàn Yến, còn phải xây dựng “công trình phòng ngự” trong thân thể anh. Theo như lời Lăng Vi nói, chính là muốn “thay đổi máu quý mô lớn.”

Nghĩ như vậy đều cảm thấy dọa người, thực hành, lại càng khó khăn.

Dù có một chút sơ xuất nhỏ, người này..... có thể sẽ không ra được nữa.

Lúc cửa phòng giải phẫu mở ra.... Lăng Vi cùng Diệp Đình khẩn trương nhìn xung quanh. Ba mẹ Hàn Yến lo lắng đến run lẩy bẩy.... Angle vẫn luôn chấp hai tay, yên lặng cầu nguyện. Hàn Linh Tê cũng nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Anh, anh nhất định phải bình an...”

Hôm nay, người trong trụ sở vô cùng đông đủ.

Tiểu tổ mười người cẩn thận đứng ngoài cửa phòng giải phẫu chờ,

Diệp Đình, Lôi Tuấn, Tần Sanh, Vinh Phỉ, Lôi Đình, Tạt Nhã, còn có Hàn Yến, Quân Dương, Chính Hiền ở trong phòng giải phẫu, ngay cả tiểu bát thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng gọi video cho bọn họ.

Bởi vì thiết bị theo dõi trên người tiểu bát quá nhiều, anh không muốn mang đến phiền toái cho Quân Dương, cho nên chỉ có thể gọi video cho bọn họ.

“Anh sáu sao rồi?” Tiểu bát không thấy được tình huống bên trong, trong lòng thấp thỏm.

Lôi Tuấn nói: “Còn chưa có đi ra, chỉ mới mở cửa thôi.”

Tạt Nhã cùng Lôi Đình vô cùng lo âu, Lăng Vi cầm tay hai người: “Phải tin tưởng bọn họ, nhất định sẽ giải phẫu thành công.”

“Ừ ừ.” Trong lòng bàn tay Tạt Nhã tràn đầy mồ hôi.

Bụng của Lôi Đình cũng hơi to rồi, cô dựa vào trong ngực Hoa Thiếu Kiền, cảm thấy có chút không đứng vững. Hoa Thiếu Kiền ôm cô ôn nhu an ủi: “Cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm.”

Lôi Đình muốn gật đầu, lại không dám gật... trái tim treo lơ lửng, rất sợ Quân Dương từ bên trong đi ra, nói những lời làm bọn họ không tiếp nhận nổi.

Rốt cuộc cửa phòng giải phẫu mở, Quân Dương đi ra. Anh lấy khẩu trang xuống, cả người mồ hôi đầm đìa, giống như đã mệt lả rồi vậy. Cuộc giải phẫu này của bọn họ dùng hết bốn ngày ba đêm!

Mỗi người bọn họ đều phải tập trung tinh thần cao độ, đừng bảo là ngủ, nghỉ ngơi, cho dù là thần kinh buông lỏng chút xíu, như vậy đều

có thể gây nguy hiểm trí mạng cho Hàn Yến.

Cả người Quân Dương đều run rẩy.... đoàn người xông lên đỡ anh. Chỉ thấy bên trong cửa, Lý Thiên Mặc, Chính Hiền cùng Hoa Đào đang đẩy xe Hàn Yến đi ra.

Trên mặt bọn họ cũng tràn đầy mệt mỏi, ánh mắt Hoa Đào đã đỏ bừng, hiển nhiên là bận rộn nhiều ngày như vậy, vừa tập trung, vừa không thể nghỉ ngơi.

“Thành công không?” Tất cả mọi người đều vội vàng đồng thanh hỏi.

Hoa Đào gật đầu: “Thành công!”

Nước mắt Lăng Vi lập tức rớt xuống. Lôi Đình cũng nằm trong ngực Hoa Thiếu Kiền khóc: “Cảm ơn trời đất....” Angle lập tức dựa vào trong ngực Vinh Phỉ. Nháy mắt ba mẹ Hàn Yến mệt lả.... Tạt Nhã giờ tay lau nước mắt, cô nói với tiểu bát trong video: “Giải phẫu thành công.”

Tiểu bát hít một hơi thật sâu, che tim, đi qua đi lại tại chỗ.

Chương 1318: Phát ra từ nội tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Khanh đi ở sau cùng đã sắp hôn mê..... thật khó tưởng tượng, làm sao bà có thể làm phẫu thuật thành công.... làm sao bà có thể khắc phục chứng bệnh mau quên?

“Mẹ ----” Đột nhiên Diệp Đình xông lên đỡ lấy bà, Một tiếng “mẹ” này của Diệp Đình như tiếng sét trên đất bằng! Không có bất cứ triệu chứng nào, đột nhiên phát từ tận sâu trong lòng hô lên tiếng này.

Diệp Khanh lão đảo lắc lư té bất tỉnh.... bốn ngày ba đêm! Tinh thần khẩn trương cao độ quá lâu, đột nhiên buông lỏng, lại kích động, người nào cũng không kiên trì nổi.

Diệp Đình lập tức cõng bà, Lôi Tuấn, Tần Sanh, Vinh Phỉ cũng vội vàng cõng Quân Dương, Chính Hiền và Lý Thiên Mặc. Táp Nhã cùng mẹ Hàn đỡ Hoa Đào, Táp Nhã dùng sức hôn lên mặt Hoa Đào: “Em thật giỏi!”

Hoa Đào buồn cười, nhưng mà nước mắt không ngừng rơi xuống. Quá khó khăn....

Gian khổ trên đoạn đường này, không có ai hiểu hơn cô cả. Một ngày trước giải phẫu, đối với cô đều là vui vẻ lại đau khổ.... loại cảm giác vừa vui vừa đau này quá hại người.

Mẹ Hàn nước mắt như mưa, không ngừng vỗ lưng Hoa Đào: “Đứa

bé ngoan, đưa bé ngoan. Tiểu Yến của chúng ta có phúc....”

Quân Dương suy yếu dặn dò trợ thủ nói: “Đưa anh sáu vào phòng giám hộ quan trọng trước.” Trong trụ sở của anh có bác sĩ hộ lý chuyên nghiệp, giải phẫu hoàn thành, anh sẽ không còn lo lắng vấn đề sau này nữa.

Giải phẫu thành công, mấy người phụ nữ khóc không ngừng được. Trước kia, vì không muốn để cho Hàn Yến khó chịu. nên cũng phải chịu đựng! Bây giờ giải phẫu thành công, liền không nhịn được nữa.

Lăng Vi cầm khăn giấy lau mũi, hỏi Diệp Đình: “Giải phẫu thành công, thì Hàn Yến sẽ hoàn toàn không sao, đúng không?”

Diệp Đình đang lau mặt cho Diệp Khanh, anh suy nghĩ nói: “Hắn là không sao, phải nhìn xem tình hình sau khi tiểu Yến khôi phục như thế nào nữa.”

Lăng Vi nói: “Nhất định cậu ấy sẽ tốt hơn. Dáng vẻ của Hàn Yên là người có phúc.”

Diệp Đình đưa tay xoa xoa gò má cô: “Em cũng có tướng phúc.”

Lăng Vi cười nói: “Đúng nha, bởi vì gả cho anh.”

Diệp Đình rất vui vẻ, ánh mắt nhìn cô cũng lộ ra vẻ đặc ý, bên trong đặc ý lại mang theo ôn nhu.

Lăng Vi đứng lên, nhận lấy khăn lông trong tay anh, lau mặt cho Diệp Khanh, cô nhỏ giọng nói với Diệp Đình: “Em mới vừa nghe anh kêu "mẹ" nha...”

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi nói: “Lúc nãy biểu tình của mẹ, anh không nhìn thấy..... vô cùng kinh ngạc, lại rất kích động. Kích động đến hôn mê bất tỉnh.”

Diệp Đình nói: “Đó là mệt....”

Lăng Vi nói: “Mới không phải, trước kia mẹ rất mệt mỏi, nhưng vẫn kiên trì ra ngoài, một tiếng kêu kia của anh mới làm cho mẹ ngất đi.”

Diệp Đình: “...”

Lăng Vi nhướn mày nhìn anh, chỉ thấy gò má anh hơi đỏ, Ai nha.... đáng vẻ ngạo kiều này! Có cái gì mà không dám thừa nhận, nhìn thấy mẹ mệt mỏi tê liệt, còn có thể thờ ơ mới là kỳ quái đâu.

Chồn cô có máu có thịt, có tình có nghĩa, đây mới là biểu hiện bình thường nha!

Ba mẹ Hàn Yến đứng bên ngoài phòng giám hộ quan trọng trông nom. Hàn Linh Tê vẫn luôn bĩu môi, cô rất lo âu, mặc dù anh luôn rất nghiêm khắc với cô, nhưng cô vẫn lo lắng, sợ anh không tỉnh lại nữa.

Quân Dương bọn họ ngủ cả ngày.

Ngày thứ hai, lúc chạng vạng tối, bọn họ mới từ từ tỉnh lại.

Hàn Yến cũng từ trong phòng giám hộ quan trọng đi ra. Anh vô cùng thanh tỉnh, còn có thể xuống đất tự tắm, anh lắc đầu, cảm giác vô cùng không thể tưởng tượng nổi: “Cảm giác mình trẻ lại thật nhiều, thật giống như mới mười tám tuổi vậy, rất có sức lực.”

Hoa Đào cười to: “Ha ha, vậy không phải là em chiếm tiện nghi sao! Trâu già gặm cỏ non!”

Hàn Yến lau tóc, đưa tay ôm cô, đột nhiên Hoa Đào cởi quần áo của anh: “Em phải kiểm tra những phương diện khác, có còn sức lực hay không.”

Hàn Yến: “...”

Bên ngoài có nhiều người chờ anh ăn mừng như vậy.... thôi, vợ đại nhân có nhu cầu, cho dù là người đàn ông tốt cũng kiên quyết không thể từ chối!

Anh gửi một tin nhắn cho Diệp Đình: “Em và vợ bận rộn một hồi, các anh đừng chờ em.”

Diệp Đình: “...”

“Sao vậy?” Lăng Vi lại gần nhìn tin nhắn của anh. Diệp Đình đưa qua cho cô xem, Lăng Vi “phốc” cười phun ra, mau chóng cướp lấy điện thoại ấn bàn phím: “Bạn đi bạn đi, đừng gấp gáp. Chưa bận xong ba năm ngày đừng đi ra.”

Hàn Yến: “...”

Một lúc lâu, truyền tin nhắn tới: “Được.....”

Ha ha ha, Lăng Vi muốn cười bò, sao Hàn Yến lại nghe lời như vậy nha? Thật là đáng yêu.

Chương 1319: Hôm nay không quên chuyện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người đều tỉnh dậy, nháy mắt trong trụ sở não nhiệt lên.

Hạ Tiểu Hi đeo tạp dề vào hất tay quơ quơ muống nấu ăn.

Cô làm bữa tối thịnh soạn cho mọi người! Cô làm thức ăn rất ngon, đoàn người đều ăn rất vui mừng.

Ba Hàn và mẹ Hàn nói: “Thức ăn tiểu Hi làm ngon thật.”

Hạ Tiểu Hi cười đáng yêu: “Một đĩa ăn hàng, mẹ không hiểu....”

Lăng Vi cười gấp một con tôm, Diệp Đình vội vàng đeo bao tay vào lột vỏ cho cô. Nháy mắt Lôi Đình và Tạp Nhã chuyển qua gấp con tôm lớn, Hoa Thiếu Kiên và Tần Sanh vô cùng ăn ý, rối rít nhìn Diệp Đình.

Hai người cũng theo sau đeo bao tay vào... không còn cách nào, thê nô nha....

Quân Dương nói với Chính Hiền: “Em nhìn người ta xem, em cũng nên học với các chị ấy một chút. Phụ nữ là phải biết cách để đàn ông cưng chiều. EQuiam không thể luôn yếu ớt, để cho anh không nhận được muốn khi dễ em.”

Quân Dương vừa nói vừa cầm một con tôm lột vỏ cho cô. Chính

Hiền ngượng ngùng cười một tiếng.

Lăng Vi nói: “Chính Hiền, mới là người phụ nữ thông minh! Giống như các chị vậy, mỗi ngày một chuyện, ngày nào đó những người đàn ông sẽ phiền.”

Đột nhiên Vinh Phỉ nói: “Ai nói vậy? Anh chỉ thích phụ nữ nhiều chuyện.” Anh cũng lột một con tôm, đưa tới miệng cho Angle.

Angle há miệng cắn, bất mãn hừ lạnh: “Anh chính là muốn em nói nhiều như mẹ chứ gì?”

Khóe miệng Vinh Phỉ giật, không nhịn được cười: “Đúng nha, bởi vì anh là nhiều chuyện cha mà.”

“Ha ha ha.... khụ khụ ---” Mẹ Hàn cười đến ho khan.

Đột nhiên Quân Dương hỏi Lý Thiên Mặc: “Anh em, tìm được nhân duyên trời định của mình chưa?” Anh hỏi rất hào phóng, nhưng mặt Chính Hiền lại đỏ bừng.

Lý Thiên Mặc uống canh nói: “Còn chưa tìm được.... không nóng này. Vị kia của tôi, nói không chừng còn đang ở trong bụng mẹ đâu.”

“Ha ha ----” Đột nhiên Lôi Tuấn nói: “Không phải chị dâu và tiểu Đình đang có sao, cậu nhìn xem vừa ý ai... thì chọn một đứa.”

Lý Thiên Mặc “Phốc” phun hết ra bàn thức ăn.... anh vừa lau miệng vừa nói: “Phải.... những thức ăn này toàn tiện nghi tôi...” Vừa nói vừa dờn những đĩa thức ăn về phía mình.

Lăng Vi cầm đũa đánh vào tay anh: “Đừng động, tôi không ngại cậu.”

Đột nhiên sắc mặt Lôi Đình tối sầm, lập tức đẩy cái mâm cho Lý Thiên Mặc: “Ăn sạch tất cả những thứ này! Không ăn hết, ngày mai lại ăn, ăn đến ói cũng phải ăn.”

Nói xong, Diệp Đình lại nghiêng đầu nói với Lăng Vi: “Trừ anh ra, không cho phép em ăn người khác.”

“Khụ khụ ----”

Lăng Vi che mặt: “Nước miếng nhỏ như vậy.... có cần nói hạ... lưu... như vậy không?”

“Phốc ha ha ---”

“Khụ khụ ----”

Người của cả bàn ngẩng đầu nhìn trần nhà, lão gia tử Diệp vừa chạy tới, đột nhiên tò mò đi lại nhìn: “Đang làm gì vậy? Đèn lại hư sao?”
Diệp Khanh không có ở đây nha, cùng nhìn bóng đèn làm cái gì?”

Lăng Vi mau đứng lên kéo ông: “Ông nội, sao bây giờ ông mới tới?”

Lão gia tử Diệp nói: “Ông đi mua đồ bổ cho bọn họ! Ông mới từ trong núi trở lại, một người bạn cũ của ông có nhân sâm Đảo Đăng, ông cướp một cây nhân sâm mấy trăm năm chỗ ông ta.”

Chương 1320: Hôm nay không quên chuyện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi nghe cũng chảy máu mũi: “Ngày mai con nấu canh cho bọn họ uống!”

Lăng Vi vội vàng gật đầu: “Nhất là phải cho Hàn Yến uống nhiều, Hoa Đào nói, năm ngày không thể để cho cậu ấy đi ra.... đứa nhỏ này phải uống thuốc bổ thật nhiều nha!”

Diệp Đình cười một tiếng, trong đầu nghĩ: “Đó là do em nói, không phải Hoa Đào nói...”

Hoa Đào cùng Hàn Yến oan uổng nha.... người ta thuần khiết đo nhịp tim và huyết áp trong phòng có được không?

Hàn Yến hỏi Hoa Đào: “Tim đập mạnh mẽ sao?”

Hoa Đào gật đầu: “Không sai, tốt hơn trước kia nhiều!”

Hàn Yến thật vui mừng, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, ôm nhu hôn tai cô. Hoa Đào ngồi trên đùi, đưa tay ôm cổ anh.

Hàn Yến ôm chặt cô, thật giống như muốn ôm cô vỡ nát luôn vậy. Anh nhìn ánh mắt cô chăm chăm, nhìn vào thật sâu. Anh giơ tay lên vuốt gò má tiều tụy của cô, đột nhiên hung hăng hôn lên, anh đưa tay vào váy cô động tình nói: “Chúng ta kiểm tra cái khác.”

Lúc Diệp Khanh tỉnh, Lãng Vi múc ít cháo cho bà. Cháo này là Diệp Đình nấu.... Lãng Vi đã từng ăn cháo và cơm Diệp Đình nấu, mặc dù số lần hai đầu ngón tay cũng có thể đếm hết, nhưng mà, mùi vị đó.... cô còn nhớ đâu, ăn thật ngon.

Đầu Diệp Khanh rất đau.

Bà vẫn luôn ngồi trên mép giường xoa huyết thái dương.... Lãng Vi đun cháo tới cho bà, muốn trò chuyện ba của Diệp Đình.

Diệp Khanh đưa tay nhận lấy cháo, lại không có cầm muống ăn, một tay khác của bà luôn xoa xoa thái dương, thật giống như có cái gì đó muốn chui ra làm vỡ đầu bà vậy.

Lãng Vi ngoẹo đầu nhìn bà.... đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lãng Vi ---- mẹ, có vẻ như không giống nhau.

Là trạng thái.... có gì đó không giống nhau!

Lãng Vi không nói gì, kéo ghế ngồi xuống, Diệp Khanh ngược nhìn cô, Lãng Vi cười nói: “Mẹ đói bụng không, mau ăn chút cháo ấm bụng, là Diệp đình nấu.”

Diệp Khanh nhìn cô thật lâu, lại nhìn ra cửa, Diệp Đình đi lấy chút thức ăn cho bà còn chưa có trở lại.

Diệp Khanh thu hồi tầm mắt, nhìn vào chén, bà nhìn cháo kia chăm chăm, chậm rãi gặt đầu. Bà đi tới bên cạnh bàn ăn cầm muống lên, vô cùng nghiêm túc ăn cháo.

Lãng Vi không nói gì, định chờ bà ăn xong lại nói chuyện tiếp.

Lúc náy, Diệp Đình mở cửa đi tới, anh bưng một đĩa cà rốt giấm

đường nhỏ.

Diệp Đình đi tới bên cạnh bàn, đặt đĩa nhỏ lên đó. Diệp Khanh lập tức ngây ngẩn, bà thích ăn cái này....

Diệp Đình ngồi xuống bên cạnh Lăng Vi từ từ nói: “Ông ngoại nói, Mẹ thích ăn cà rốt giấm đường, tiểu Vi liền làm thử.”

Diệp Khanh ngược nhìn Lăng Vi, Lăng Vi cười nói: “Ông ngoại nói, khi còn Mẹ thích ăn củ cà rốt nhất. Ông còn có một câu nói về Mẹ. Thản nhiên cười khuynh thành, không cần tình yêu chỉ cần cà rốt. Có chuyện như vậy hay không?”

:Có...” Diệp Khanh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu cười lên.

Bà gấp một miếng cà rốt ăn: “Rất ngon...”

Đột nhiên Diệp Đình nhìn Lăng Vi, Lăng Vi cũng nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, thật giống như dnag9 nói với cô: “Mẹ.... hôm nay có gì đó không giống nhau?”

Lăng Vi nhẹ nhàng gật đầu, trao đổi ánh mắt với anh: “Em cũng cảm thấy như vậy, không phải đột nhiên mẹ khỏe lại chứ?”

Diệp Đình lại nhìn sang Diệp Khanh, bà đang nghiêm túc ăn cháo.

Ba người không ai lên tiếng, Diệp Khanh ăn xong một chén rồi, Lăng Vi đưa tay lấy chén, muốn đem rửa, đột nhiên Diệp Khanh nói: “Tôi còn muốn ăn thêm chút nữa....”

Trong giọng nói tràn đầy không nỡ....

Thật giống như ăn thế nào cũng không đủ vậy.

Lăng Vi vội vàng cầm chén đi múc cháo cho bà, Diệp Đình cũng theo cô đi ra, hai người cùng vào phòng bếp.

Lăng Vi nhỏ giọng nói: “Chồng.... hôm nay có vẻ như mẹ không có quên chuyện đúng không?”

Diệp Đình gật đầu, trong lòng nghĩ: Đều đã thức dậy nửa giờ, còn chưa từng nói câu “Tôi nhìn hai người rất quen mắt.” kia.

Lăng Vi “ai nha”: “Có thể.... là.... bởi vì lần này làm giải phẫu cho Hàn Yến, tinh thần vô cùng tập trung? sau đó.....”

Còn chưa chờ cô nói xong, Diệp Đình liền cắt đứt lời cô: “Rất có thể, lát nữa chúng ta nói chuyện với mẹ, nhìn xem tình huống cụ thể.”

“Được!” Trong đầu Lăng Vi nghĩ, có lẽ hôm nay có thể hỏi ra bí mật!

Chương 1321: Vạch trần cái khăn che mặt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Khanh lại ăn hai chén cháo, cho đến khi ăn sạch sẽ cà rốt trong đĩa mới buông đũa.

Lăng Vi cầm một tấm khăn giấy ướt đưa cho Diệp Khanh. Diệp Khanh liền trực tiếp xé bao bì, bàn tay lan hoa chỉ cầm khăn giấy ướt ra lau miệng.

Lăng Vi nhíu mày lại, Là có chút kỳ quái.... trước kia, lúc mẹ cầm cái gì đó, cũng phải suy nghĩ một hồi, có những món đồ không thường dùng, mẹ còn không biết làm sao dùng....

Lăng Vi dò xét hỏi: “ Mẹ có mệt hay không? Có muốn con xoa xoa vai cho Mẹ không?”

Diệp Khanh nhìn cô nói: “Cô mang thai sáu tháng, bụng lớn như vậy, sao tôi có thể bảo cô xoa xoa vai cho tôi?”

Nháy mắt Lăng Vi và Diệp Đình nhìn nhau, cũng nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương!

Trời ơi! Lăng Vi che môi lại, kinh ngạc chỉ chỉ bụng mình, ý là: “Mẹ biết em mang thai sáu tháng?”

Diệp Đình nhẹ gật đầu, trên gương mặt đẹp trai không thể che giấu nụ cười.

Lăng vi lại cố ý nói: “Đúng nha, bụng con quá lớn, con thấy bụng người khác không có to như con vậy.”

Đột nhiên Diệp Khanh cười nói: “Con là sinh đôi nha, nhất định phải to hơn người khác.”

!!

Trời ạ.... Trong đầu Lăng Vi và Diệp Đình nhảy ra hai dấu chấm than!

Lăng Vi suy nghĩ, lại cố ý hỏi bà một vấn đề mà cô đã từng hỏi: “Con nghe Diệp Đình nói. xác suất sinh đôi là có gen di truyền, nhà Mẹ có gen di truyền này không? Năm đó có phải Mẹ mang thai đôi không?”

Đột nhiên Diệp Khanh sửng sờ...

Ánh mắt bà xa xưa nói: “Khi đó.... tôi hôn mê bất tỉnh... suýt chút nữa đứa bé đã chết trong bụng tôi rồi.... khi đó, bác sĩ làm giải phẫu cho tôi, đưa bé mới vừa sinh ra ngoài, tôi còn chưa kịp nhìn thấy nó. Bởi vì, sức mạnh của thuốc tê quá ghê ghớm, sau đó tôi liền không biết gì cả.

Đột nhiên Lăng Vi nắm tay Diệp Đình, tin tức trong đoạn nói chuyện này của Diệp Khanh quá lớn rồi!

Bà lại biết con của mình là - Diệp Đình! Bà còn nhớ lúc mình sinh con là sinh mổ?

Nhưng mà, bà nói khi đó bà hôn mê bất tỉnh, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chuyện bà thường hay quên mọi thứ, là bởi vì khi đó bị để lại bệnh căn? Có phải lúc sinh con đã tiêm thuốc tê quá nhiều, đưa đến tình trạng của bà bây giờ?

Diệp đình thử dò hỏi: “Có phải.... có người cố ý hôn mê mẹ, sau đó ôm con đi?”

Đột nhiên Diệp Khanh đưa hai tay đỡ trán, thống khổ run rẩy.... Lãng Vi vội vàng nắm tay Diệp Đình, ý bảo anh không nên hỏi nữa,

Diệp Khanh khoác tay, và vẫn luôn lắc đầu, luôn lắc đầu. Lãng Vi vội vàng qua ôm bà: “ Mẹ quá mệt mỏi, ngủ một lát nữa đi.”

Diệp Khanh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên xa lạ.

Diệp Đình cùng Lãng Vi: “...” Hai người im lặng, trong lòng thêm một câu: “Tôi nhìn các người thật quen...”

Nhưng mà, Diệp Khanh không có nói những lời này, bà nghi ngờ nhìn hai người hồi lâu, một lúc sau, ánh mắt dần dần ôn nhu lại, giống như bà bị chuyện gì làm sợ hãi vậy, đột nhiên run run.

Đột nhiên bà nói: “Con trai của mẹ, cũng đã lớn như vậy?” nói xong, liền khóc....

Lãng Vi cùng Diệp Đình:...”

Lãng Vi lại ngồi xuống ghế, có chút muốn cười: “Có phải mẹ đã khỏe lại?” Cô dùng tay nói chuyện với anh.

Chương 1322: Vạch trần cái khăn che mặt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lúc nhất thời Diệp Đình không biết nên nói gì cho phải, đột nhiên Lăng Vi hỏi bà: “Mẹ còn nhớ cuốn sổ riêng của mẹ sao? mẹ viết mấy hàng thơ trong cuốn sổ. Trang thứ nhất là: Mạc tiểu luyện hoa nhân, tầm biến phương tòng. Ý của mẹ là đừng tìm sao?”

Đột nhiên Diệp Khanh che môi lại: “Đúng vậy.... đây là quyển nhật ký tôi để lại cho anh ấy.”

Để lại cho anh ấy? Cái anh ấy này, hẳn là ba của Diệp Đình? Không nghĩ tới lại để cho cô và Diệp Đình lấy được, còn dựa vào những đầu mối này tìm được bà.

Lăng Vi nắm chặt thời cơ hỏi: “Mẹ bảo đừng tìm mẹ, nhưng mà, phía sau mẹ lại viết một chuỗi tin tức dài: Mạch thượng hành vân nhân kỷ xử, tiểu kiều y liễu đãi văn trang. Chúng con tìm thấy một mảnh kim loại có khắc mặt mã bên cạnh cây cầu nhỏ trong trang viên. Chúng con phá giải mặt mã, đoán được tin tức mẹ lưu lại là trụ sở bí mật. Đúng không?”

Diệp Khanh cực kỳ kinh ngạc, bà hốt hoảng nói: “Tôi không muốn để anh ấy tìm được tôi, nhưng mà.... tôi lại muốn anh ấy tìm được tôi.... tôi.... những tin tức tôi lưu lại này... bất quá là lừa mình dối người thôi,.... bởi vì, căn bản là anh ấy không thể thấy quyển nhật ký này.”

Lăng Vi cùng Diệp Đình đều không hít thở được, nhất là Diệp Đình,

anh nhỏ giọng nói: “Tại sao mẹ không để cho ông ấy tìm được mẹ chứ? Không phải các người yêu nhau sao?”

Diệp Khanh xoa trán, khó khăn nói: “Bởi vì căn bản là tôi không biết anh ấy là ai... anh ấy cũng không biết tôi là ai....”

Lăng Vi hoàn toàn hồ đồ: “Sao hai người lại không biết lẫn nhau là ai?” Cô lấy một tấm hình ra đưa cho Diệp Khanh: “mẹ xem, đây là mẹ và ông ấy khiêu vũ trong tiệc chứ? Hai người không biết thân phận lẫn nhau sao?”

Đột nhiên Diệp Khanh giật mình, ngón tay bà run rẩy.... cầm lấy hình....

Trong mắt bà long lanh một tầng hơi nước, bà cuống lấy hình, ngón tay vuốt ve mặt ông, nước mắt rơi lộp bộp vào trong hình.

“Là anh ấy... tất cả mọi người đều đồn đãi, nói tôi là tình nhân của Bảo La - Lộ Dịch Tầm nhưng không ai biết tôi là Diệp Khanh, chỉ có Bảo La mới biết, Ông ta muốn phá hủy tôi, muốn nhốt tôi lại!”

Lăng Vi cùng Diệp Đình yên tĩnh lắng nghe, Diệp Khanh nức nở, đặt hình bên miệng mình nhẹ nhàng hôn.

Bà nói: “Đêm hôm đó, tôi và anh ấy nhảy một điệu, Bảo La đã ra sát lệnh muốn đuổi giết anh ấy ---- tôi không biết thân phận anh ấy, nhưng mà, rất nhiều người đồn đãi nói rằng anh ấy là thiếu tướng của Phong Đầu, tuổi còn trẻ đã lập được nhiều chiến công hiển hách Tôi lén lút thay áo người hầu trốn vào xe rác đi ra ngoài, lúc tôi đang rửa mặt ngoài sông liền thấy cả người anh ấy tràn đầy máu trôi trên sông. Tôi nhaoq au kéo anh ấy lên, đột nhiên anh ấy đứng lên ôm tôi đi.... ngày đó đêm vô cùng tối, anh ấy còn mang cái mặt nạ đó, tôi cũng đeo mặt nạ, từ đầu đến cuối chúng tôi vẫn không biết thân phận

lẫn nhau.... anh ấy một tay nắm tay tôi, một tay giơ súng bắn ra phía sau lưng --- anh ấy bị vết thương đạn bắn, nhưng không phải vô cùng nặng, chẳng qua là cánh tay, chân, ngang hông bị thương.... nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc đó tôi rất bội phục anh ấy.... khi đó Bảo La đã ra sát lệnh, bao vây diệt trừ anh ấy khắp nơi... anh ấy vì như vậy mà bị thương...”

“Sau đó thì sao? Sao lại có đứa bé?” Lăng Vi hỏi xong, đột nhiên muốn tát mình, bây giờ tại sao cô lại quan tâm vấn đề đó vậy?

Cũng không thể trách cô nha, cả hai người đều không nhận ra đòi phương đâu, ngay cả thân phận, tướng mạo cũng không biết, sao có thể sanh con được?

“Chẳng lẽ là bị người khác bỏ thuốc?” Phốc... vậy không phải là giống Diệp Đình sao?

Diệp Khanh cười khổ: “Không có...” Bà lau nước mắt, cười khổ cúi đầu: “Lúc ấy tôi nghĩ, Bảo La muốn nhốt tôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị ông ta làm nhục, tôi không muốn! Nên phải ngủ chung với người đàn ông trước mắt này!”

Đột nhiên Diệp Đình nhìn Lăng Vi, ý là, em nhìn xem mẹ anh đi, lại nhìn về chính mình.... anh cũng mấy tháng mới có thể giải quyết em được...

Chương 1323: Giống nhau như đúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi rất không phúc hậu hỏi bà: “Vậy mẹ muốn đẩy ngã mẹ ấy, mẹ ấy cũng đồng ý sao?”

Mặt của Diệp Khanh đỏ bừng, bà vô cùng thẹn thùng nói: “Nhất định anh ấy không đồng ý nha.... nhưng mà tôi lại khóc. Khi đó quá lạnh.... hai người chúng tôi đều là mới từ dưới nước vớt lên, lạnh đến tôi run lẩy bẩy, tôi dùng sức khóc, tôi nói tôi sắp chết rét, vừa ho vừa nháy mũi mấy cái, tôi nói tôi sắp chết.... anh ấy bị tôi cuốn lấy không còn cách nào đành tới đây ôm tôi.”

Ai nha.... Trong đầu Lăng Vi nghĩ, mẹ thật là biết dụ dỗ.... Con và Diệp Đình, còn kém mẹ xa lắm.!

Diệp Khanh giống như một cô bé vậy, e thẹn bụm mặt nói: “Mặc dù anh ấy không thường cười, lạnh như băng, nhưng người lại rất tốt.... anh ấy vẫn luôn che chở tôi...”

Lăng Vi hỏi bà: “Vậy sao ông ấy không mang mẹ đi nha? Sao hai người lại tách ra?”

Nước mắt Diệp Khanh lại rơi lả chả xuống: “Tôi mang anh ấy đến một căn phòng hoa nhỏ một đêm, cái phòng hoa nhỏ này là của tôi...”

Bà lại rung rung nước mắt, cười ngọt ngào.

Bà nói: “Bình thường tôi ở bên trong chăm sóc ít hoa cỏ, anh ấy nói anh ấy thích đồ quỳên.... bởi vì anh ấy chỉ biết một loại hoa đó,. Chúng tôi vô cùng có ăn ý, ai cũng không có tháo mặt nạ của đời phương ra.... anh ấy thật rất mê người, nhất là ánh mắt, tôi không nhìn thấy mặt anh ấy, lại bị ánh mắt anh ấy mê đến thần hồn điên đảo. Tôi có chút sợ nhìn mặt anh ấy, bởi vì tôi sợ cả đời cũng không quên được.... Tôi nói quần áo tôi lạnh quá, tôi nói tôi muốn cởi quần áo, cả người anh ấy căng cứng, thật là đáng yêu....”

Bà vừa khóc vừa cười, ngón tay bấu gò má thật chặt, bà lại thông thả nói: “Nhất định anh ấy cũng yêu tôi, anh ấy ôm chặt tôi như vậy, hôn tôi như điên rồi. tôi dùng sức cởi quần áo anh ấy, cái loại cảm giác lén lút đó vô cùng mới lạ, anh ấy là người ngay thẳng như vậy, nhất định cả đời sẽ không làm loại chuyện này. Là tôi dụ dỗ anh ấy mê mẩn.... sau đó, mặt nạ anh ấy rớt, nhưng mà, đêm quá tối, tôi lại không dám nhìn mặt anh ấy.... tôi đeo lại lên cho anh ấy....”

Trái tim Lăng Vi cũng treo lên theo, mẹ đeo làm gì nha? Mẹ không hiểu kỳ nhìn mto65 cái sao?

Lăng Vi thật cuống cuống! Nhưng mà, trong lòng lại càng nhiều bức bối.... một đôi thật tốt biết bao nha, sao lại bị tách ra...

Diệp Khanh lau nước mắt nói: “Lúc trực thăng phi cơ của anh ấy tới, anh ấy mang tôi đi. Nhưng mà, bên ngoài đã bị người của Bảo La bao vây. Tôi liền rút súng của anh ấy chỉ lên đầu mình, tôi để cho anh ấy đi, anh ấy vô cùng tức giận! Anh ấy nắm tay tôi, bảo tôi đừng sợ, nói quân đội của anh ấy sao81 tới, anh ấy phải lập tức tiêu diệt người nhốt tôi. Khi đó anh ấy không biết tôi bị Bảo La nhốt. Anh ấy chỉ biết là tôi tham gia tiệc đó. anh ấy tới nơi này chính là muốn dọn dẹp hắc bang địa phương, anh ấy kéo tôi lên trực thăng, đột nhiên --- chúng tôi bị một tổ chức sát thủ thần bí bao vây giết! Tôi biết, đó là Bảo La chó cùng đường quay lại cắn! Sao Bảo La có thể cho người mang tôi

đi! Bảo La lập tức ra lệnh đàn em của ông nổ súng.... tiếp theo, chính là một trận đại chiến!”

Chương 1324: Giống nhau như đúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tay Diệp Khanh cần còn giờ giữa không trung như vậy, thật giống như người đàn ông kia vẫn còn ôm bà như vậy. Bà hoàng hốt nói: “Trong hỗn loạn, tôi cảm một phát súng vì anh ấy... mắt anh ấy đầy máu đỏ.... anh ấy đưa tay ôm tôi, anh ấy nhìn thấy trước ngực tôi đều là máu lập tức liền phân tâm: “Hai người chúng tôi đều trúng đạn. Một viên đạn bắn vào đầu anh ấy...”

“...”

Lăng Vi và Diệp Đình đồng thời nắm tay bà.... Diệp Khanh chấn động mạnh, mời vừa từ bi thương khôi phục lại. Bà đau lòng đến sắp nứt ra.

Lăng Vi không muốn để cho bà nói, nhưng mà bà không dừng được.

Bà vừa khóc vừa nói: “Hai người chúng tôi cùng hôn mê, tôi bị Bảo La bắt trở về. Lúc tôi tỉnh lại phát hiện viên đạn kia chỉ xẹt qua ngực, vết thương của tôi không quá nghiêm trọng.

Bà che ngực mình, buồn buồn nói: “Bảo La cho người đưa thuốc tới, đột nhiên tôi nghĩ đến - tôi cùng anh ấy.... ở trong phòng hoa suốt một buổi tối, tôi lại là đang trong giai đoạn nguy hiểm! Tôi đoán đại khái mình sẽ mang thai, bởi vì, đêm hôm đó tôi vô cùng dính người, rất là hy vọng mang thai đứa bé của anh ấy.....”

Bà lại bụm mặt nói: “Lúc ấy tôi suy nghĩ.... cho dù sau này không gặp lại anh ấy được, tôi nhất định cũng phải có một đứa bé của anh ấy. Huống chi anh ấy lại sinh tử không biết, tôi càng phải giữ lại đứa bé này. Cho nên, tôi từ chối uống thuốc!”

Ánh mắt bà vô cùng kiên định!

Bà diễn tả cảnh cầm rượu trong tay, quần bông gòn vừa lau ngay ngực của mình vừa nói: “Tôi làm như vậy ngày ngày, tự cầm rượu khử độc cho mình, mạng của tôi xem như lớn, đứa bé cũng rất kiên cường.”

Bà hít một hơi nói: “Bảo La bắt tôi trở về, giận không kèm được! Ông ta uống say nét mặt hớn hở, ông ta nhốt tôi vào trong phòng, muốn cưỡng ép chiếm đoạt tôi, tôi giả vờ bị cảm, lên cơn sốt, để ông ta đi nấu chén canh gừng cho tôi, sau khi ông ta đi ra ngoài, tôi lập tức thu mua một người hầu gái, người hầu gái này muốn làm nữ chủ nhân sắp điên rồi... tôi để cô ta ngủ với Bảo La, cô ta vô cùng phấn khởi đồng ý.”

Diệp Khanh cười lạnh, dừng nước mắt lại.

Bà nói: “Bảo La uống nhiều rồi, lúc ấy tôi lại đập vỡ bóng đèn. Ông ta say bí tỉ, mình ngủ với ai chính ông ta cũng không biết. tôi vì giữ được đứa bé liền nói tôi mang thai, không để cho ông ấy đụng tôi. Ngay tại tôi mang thai mười tháng sắp sinh, người kia.... tới. Đầu của anh ấy trúng đạn, mới vừa tỉnh lại.... anh ấy lừa giận ngút trời, mang quân đội đến chất vấn Bảo La tôi đang ở nơi nào, từ đầu đến cuối anh ấy vẫn không biết tôi bị Bảo La nhốt, anh ấy chỉ biết là tôi tham gia tiệc của Bảo La, cho nên, miệng đột phá duy nhất của anh ấy chính là Bảo La - Lộ Dịch Tư. Nhưng mà, Bảo La nói ông ta và tôi không quen. còn nói mười tháng trước tôi đã bị trúng đạn chết....”

Diệp Khanh đè trán lại, hiển nhiên đầu vô cùng đau đớn, bà không ngừng lắc đầu.... nước mắt tuôn ra như lũ lụt vậy.

Lăng Vi dời ghế qua, đưa tay ôm bà. Diệp Khanh nằm trên bả vai Lăng Vi khóc.

Bà khò¹ thút thít nói: “Tôi nghe các người làm nói, lúc đó anh ấy giận đến ngất xỉu, Vết thương của anh ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Lúc ấy tôi nghe được anh ấy tới, kích động suy nghĩ xuống lầu tìm anh ấy, kết quả, Bảo La tát, bụng tôi đụng vào tay thang lầu, lúc ya⁶¹ tôi chảy rất nhiều máu. Tôi ngất đi, đứa bé không sinh ra, Bảo La cho người phẫu thuật, chuyện sau này, tôi cũng không nhớ..... Cả ngày ngơ ngơ ngác ngác...”

Đột nhiên bà cầm tay Lăng Vi nói: “Cô nhất định phải nhớ những lời này giúp tôi.”

Lăng Vi trịnh trọng gật đầu, bà mới chậm rãi yên tâm.

Bà còn muốn nói điều gì, nhưng mà đầu thật sự quá đau. Diệp Đình cùng Lăng Vi vội vã đỡ bà nghỉ ngơi, đột nhiên Diệp Khanh nắm tay Diệp Đình....

Bà nắm tay Diệp Đình. từ từ đặt lên gò má mình, nước mắt của bà rơi trên tay Diệp Đình, nhưng mà, bà không nói được chữ nào.

Diệp Đình ngồi bên cạnh, đưa tay ôm bà, Diệp Khanh gục đầu lên bả vai anh thống khổ thút thít, bà nói: “Nhất định con rất giống ba con, vởi vì ánh mắt con và anh ấy giống nhau như đúc...”

Chương 1325: Diệp Khanh sống lại (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình vỗ bả vai bà, ngón tay siết chặt lại. nói thật, anh không biết nên làm cái gì, cũng không biết nên nói cái gì, anh ngồi một hồi, phát hiện.... bà ngủ.

Lăng Vi vội vàng đỡ Diệp Khanh lên giường nằm.

Sắc mặt Diệp Đình rất khó coi, Lăng Vi đưa tay kéo anh: “Anh đừng khó chịu, tất cả đều đang phát triển tốt, không phải chúng ta đã có đầu mối rồi sao? Thiếu tướng tiếng tăm lừng lẫy hai mươi năm trước, vẫn là rất dễ tìm.”

Diệp Đình gật đầu, thật ra trong lòng anh đã có suy nghĩ.

Bọn họ đỡ Diệp Khanh nằm xuống, đắp kín mền cho bà, hai người liền đi tới phòng làm việc của Quân Dương.

Lăng Vi mở máy vi tính lên giúp anh, cô suy nghĩ nói: “Những lời mẹ nói cũng rất hữu dụng. Ít nhất chúng ta đã có phạm vi lục soát.”

Diệp Đình ôm cô ngồi lên ghế, Lăng Vi suy nghĩ nói: “Năm nay anh 26 tuổi, sinh nhật là 21 tháng 9. Tính về trước, mẹ mang thai mười tháng, hẳn là bọn họ quen biết vào 21 tháng 11 của 27 năm trước. Chúng ta điều tra thử, 27 năm trước, người nào chịu trách nhiệm dọn dẹp hắc bang của quần đảo Ngả Lợi. Người này không khó tìm lắm.”

Lúc cô nói chuyện, Diệp Đình đã gõ bàn phím, ý tưởng của anh cũng như cô vậy, lúc soát tài liệu 27 năm trước.

Trải qua các tầng sàng lọc.

Diệp Đình in ra rất nhiều tấm hình, những người này đều là các thiếu tướng hoặc trung tướng, đại tá, thượng tá tuổi tác từ 20 đến 30. Nhưng mà, trong nhiều hình như vậy, không có tấm nào tương xứng với tài liệu đã điều tra được trước đó....

Lăng Vi nói: “Tài liệu của cha bị che giấu?”

:Ừ....” Diệp Đình nhúc đầu, 27 năm, những tài liệu này cũng không dễ tìm, bây giờ đối phương cố ý xóa bỏ tất cả tin tức, làm cho anh không biết nên ra tay từ đâu.

Diệp Đình gõ gõ bàn, nhúu mày nói: “Anh sẽ lục soát tài liệu của tất cả tướng ra, anh cũng không tin còn tìm không ra!”

Đột nhiên anh đứng lên, hỏi Lăng Vi: “Vợ, em nhìn anh đẹo trai anh tuấn như vậy.... ba mẹ anh chắc chắn sẽ không kém nha!”

“Đúng vậy.” Lăng Vi lập tức giơ ngón tay cái cho anh: “Dáng người anh tốt như vậy, cao như vậy, ba của chúng ta nhất định cũng là một người cao lớn nha....”

“Ừ...” Diệp Đình cầm tấm hình kia lên nhìn, anh chỉ Diệp Khanh nói: “Thân cao của em và mẹ anh không sai biệt lắm, cha cao hơn mẹ anh nhiều như vậy.... thật giống như cũng không xê xích bao nhiêu với anh đâu?”

Lăng Vi gật đầu: “Không sai biệt lắm.... vậy anh tìm, quân nhân thân cao 185cm trở lên, 45 tuổi trở lên, đừng để ý cái gì đẹp trai hay

không.”

Khóe miệng Diệp Đình giật giật lại bắt đầu tìm kiếm. Thật ra, trước kia anh đều đã tìm ra hết, nhưng mà không cam lòng!

Tìm đến cuối cùng, so sánh với ành.... lại là không có chút thu hoạch, người này.... giống như vô căn cứ biến mất vậy, không có bất cứ tài liệu, không có bất cứ đầu mối nào.

Chương 1326: Diệp Khanh sống lại (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ôm anh nói: “Đừng có gấp, luôn sẽ có cách. Đi nghỉ một hồi trước, được không?” Bàn tay nhỏ bé của cô xoa xoa mi tâm anh, anh vẫn luôn nhúu mày.

Cô nhẹ nhàng hôn lên chân mày anh: “Đừng luôn nhúu mày, nhiều nếp nhăn, sẽ không đẹp trai nữa.”

Diệp Đình nhìn cô chăm chăm, cười, Lăng Vi lập tức nói: “ Đúng rồi, cười như vậy mới đẹp trai.... lại cười cái nữa.” Diệp Đình ôm cô, hôn lên.

Lăng Vi kéo anh trở về phòng ngủ, người này đã bao nhiêu ngày không nghỉ ngơi cho khỏe, bây giờ dù là ép cô cũng phải ép anh ngủ!

Diệp Đình bị cô đẩy lên giường, cô nửa quỳ bên cạnh, mở từng viên từng viên nút áo cho anh: “Mau đi tắm, tắm xong ngủ một giấc.”

Diệp đình cầm tay cô nói: “Cùng tắm đi, bây giờ anh chính là một tên tàn phế, em không tắm giúp anh, anh không tự tắm được.”

“Ai nha, tàn phế chỗ nào? Em xem một chút....”

Diệp Đình vô lại chỉ ngực mình: “Thật là đau nha.....”

Lăng Vi lè lưỡi với anh: “Được, em tắm giúp anh.” Cô đẩy anh vào

phòng tắm, kết quả.... không phải cô tắm giúp anh nha, người đàn ông này muốn đánh nhau với cô đến điên rồi!

Ô ô ô.... được rồi, anh tàn phế, em nhường anh. Mặc dù không muốn nhường anh! Nhưng mà, thật không đánh lại nha....

Hai người nghịch đủ rồi, nằm trong chăn, Lăng Vi hỏi anh: “Sao anh không cho mẹ thấy sợi dây chuyền kia, nói không chừng mẹ nhìn thấy còn có thể nhớ ra cái gì.”

Lưng cô dán vào ngực anh, anh ôm lấy, tay đặt trên bụng cô. Anh suy nghĩ nói: “Ngày mai lại nhín chút thời gian đi hỏi, nhưng mà.... hiện tại mẹ đang trong trạng thái này, thật ra anh không muốn mẹ nhớ lại những chuyện này.”

Lăng Vi lại nói: “Em lại không nghĩ giống anh, em cảm thấy để cho mẹ nhớ tới phát tiết tốt hơn. Mẹ cũng đã nhịn nhiều năm như vậy, thật vất vả tìm người có thể nói hết lời trong lòng, chúng ta phải cho mẹ nói nha!”

“Đúng... vợ, em nói có lý....” Diệp Đình ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Em nghĩ thật chu đáo, anh quên..... ngăn chặn là không6giai3 quyết được vấn đề, chỉ có để cho mẹ nói, chúng ta lắng nghe lời nói trong lòng mẹ, đây là phương pháp trị liệu tốt nhất,“

“Đúng vậy nha!” Lang8Vi đưa tay ôm cổ anh: “Mau khen em!”

Diệp Đình hôn lên mặt cô: “Thưởng cho bảo bối của chúng ta.”

Lăng Vi vui vẻ cười lên, mau đi ngủ, mệt quá rồi,“

Diệp Đình lại nói: “Em đi ngủ, anh làm việc một lúc nữa.”

“Anh còn bận cái gì?” Lăng Vi kéo lại, không để cho anh đi.

Diệp Đình cười hôn cô, nói: “Đã rất lâu anh không có hôn em, phải bù lại thật tốt.”

Lăng Vi muốn đập anh một cước bay ra xa: “đừng nói bậy nữa được không? Mới vừa rồi lúc tắm anh không hôn sao? Anh còn hung dữ hơn sư tử đang phát - tình nữa, lại dám nói đã lâu không hôn!”

Diệp Đình nói: “Không phải đã qua nửa giờ rồi sao?”

Lăng Vi không nhịn được cười run: “Nhà anh có quy định, qua nửa giờ sẽ gọi là thật lâu à?”

“Đúng vậy, nửa giờ không lâu so? Hai phút không hôn em, anh đều cảm thấy rất lâu rồi. tốt lắm, đừng nói chuyện, có thời gian nói chuyện anh đã có thể hôn nhiều hơn hai phút.”

“...” Lăng Vi trợn trắng mắt, rốt cuộc cô gả cho cái gì vậy nha!

Diệp Đình giống như lửa cháy vậy, càng hôn càng nóng. Cuối cùng không có cách, cô chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ bé giúp anh. Anh rất không hài lòng: “Đứa bé này lúc nào mới sinh nha? Hai thằng nhóc con, lúc đó anh phải tính sổ với bọn nó!”

Lăng Vi cười không ngừng: “Lời này của anh em phải ghi lại, đừng đến lúc đó, sinh ra xong anh lại nuông chiều hơn bất cứ ai.”

Diệp Đình không vu, đi tắm, lại trở về ôm cô ngủ.

Ngày thứ hai, Hàn gia cử hành tiệc, chúc mừng Hàn Yến khôi phục.

Trong phòng tiệc của nhà hàng Đế Luân, Hàn Yến bị người vây

quanh mồi rượu. Không ít người đều âm thầm nói: “Bệnh của công tử Hàn gia rất nghiêm trọng nha.... sao đột nhiên lại chữa hết? Không phải nói tế bào bị hư hại, không có sức đề kháng sao? Sao lại dễ dàng chữa hết như vậy?”

Một người khác cũng nhú mày, nghi ngờ nói: “Nghe nói là làm cái gì.... giải phẫu chữa trị tế bào....”

“Giải phẫu chữa trị tế bào? Má ơi.... bây giờ còn có người biết loại kỹ thuật này? Hai mươi mấy năm trước, tôi nghe thấy Diệp Khanh hiểu loại kỹ thuật này, hơn hai mươi năm, tôi chưa từng nghe nói, còn có người khác biết nha....”

Chương 1327: Ánh mắt trong tối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người nọ còn nói: “Ai biết, tôi cũng đang muốn biết chuyện này đâu.... nhưng mà, rõ ràng Diệp Khanh đã qua đời nha....”

“Tôi cảm thấy, có lẽ cũng có người khác biết kỹ thuật này?”

“Không phải chứ?” Người kia nói: “Ai có cái kỹ thuật này còn điều thấp như vậy nha? Giới y học chúng ta không có tiếng gió nào.”

“Đúng vậy, ai nói không phải chứ....!” Người này hít một hơi, không dám tưởng tượng lắc đầu: “Xem dáng vẻ, lại có một thiên tài ra đời....”

Lăng Vi đúng lúc nghe được hai người này nói chuyện, trong đầu cô nghĩ: “Đoán mò gì chứ, cái gì mà thiên tài ra đời? Người giải phẫu cho Hàn Yến chính là Diệp Khanh!”

Lăng Vi đi tới trong góc tìm Diệp Đình, Diệp Đình vẫn luôn quan sát đám người muôn hình muôn vẻ trong tiệc.

Hôm nay anh cố ý thả tin tức ra ngoài, nói là Hàn Yến mới vừa làm chữa trị tế bào xong. quả nhiên, phần lớn những người tới tham gia đám tiệc hôm nay đều là có quen biết với Diệp Khanh.

Trong góc, có người thảo luận: “Cái giải phẫu chữa trị tế bào này, trừ Diệp Khanh, căn bản là không có ai có thể hoàn thành! Nhưng năm

gần đây, chưa từng nghe nói có người nào làm giải phẫu này được. Các người có nghe nói không? Tôi cảm thấy sẽ không đột nhiên lại xuất hiện một người như vậy, thủ pháp này cũng không phải người bình thường là làm được! Diệp Khanh chính là thiên tài trăm năm hiếm gặp!”

“Đúng vậy đúng vậy.... tôi cũng chưa từng nghe nói có người biết làm giải phẫu này.”

Người nọ còn nói: “Đột nhiên tôi có một loại cảm giác.... không biết có đúng hay không, tôi cảm thấy, có phải Diệp Khanh.... không.... chết.... hay không nha?”

Người nói lời này vô cùng dè dặt, giọng nói cơ hồ ngay cả chính mình cũng nghe không rõ.

“Đúng vậy, tôi hôm qua lúc tôi nhận được thư mời, tôi liền nghĩ đến.... có phải Diệp Khanh vẫn luôn không có chết nha? Dù sao năm đó cô ấy mất tích quá kỳ quái...”

Trong tiệc, cái gì cũng nói, nhưng phần lớn là thảo luận Diệp Khanh còn sống.

Đôi mắt đen của Diệp Đình quét từ từ qua hết tất cả các khách mời.

Lăng Vi nắm hình trong tay, so sánh với các vị khách trong hiện trường.

Thật giống như không có phát hiện người trong hình.

Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Khi đó Bảo La nhốt mẹ, tất cả mọi người đều không biết thân phận của mẹ, chỉ có một mình Bảo La biết. Bảo La không nói, không có ai biết mẹ là Diệp Khanh, cho dù bây giờ để lộ

tin tức ra ngoài cũng là vô ích nha....”

Lăng Vi rất gấp.

Diệp Đình lại nói: “Chưa chắc.... dù sao mẹ cũng đã tiếp xúc với người đàn ông kia, mẹ cũng có thể đoán được người đó là tướng quân, là thiếu tướng, cha cũng phải lờ mờ đoán được mẹ là nhà khoa học chứ? Mặc dù mẹ chưa nói, nhưng lúc nói chuyện trời đất, sẽ lơ đãng tiết lộ tin tức của mình. Ví dụ như, em là một nhà thiết kế, em đi tới bên cạnh xe, trước tiên chính là nhìn thiết kế kiểu xe. Mẹ cũng giống vậy, mẹ thấy người đàn ông kia bị thương, có lẽ sẽ nói: Anh bị thương, mau khử độc. Nếu không bị vi khuẩn lây nhiễm, tế bào sẽ chịu tổn thương. Nếu là người tử tử, nhất định sẽ lấy được tin tức trong lời nói của mẹ.”

Chương 1328: Ánh mắt trong tối (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi ngơ ngác nhìn Diệp Đình, trong lòng bối rối giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

“Có lý nha!”

Chúng ta sống trên đời, mỗi một người đều là cá thể độc lập, cho nên, mỗi chúng ta đều có cá tính của riêng mình.

Cách nói chuyện của mỗi chúng ta, phương thức suy nghĩ đều là đặc biệt.... thật hy vọng người kia có thể nghe được tin tức này, sau đó chú ý tới.

Lăng Vi thấy Diệp Đình đang quét nhìn đám người, đột nhiên cô nói: “Chồng, anh sửa sang lại suy nghĩ.... người trong hình này, không phải cha anh sao.... anh cũng không thể luôn kêu là người đàn ông kia chứ. Cha và mẹ chia ly nhiều năm như vậy, cũng rất khó chịu. Anh phải tiếp nhận người này từ trong đáy lòng mới được.”

Đột nhiên Diệp Đình rũ mắt xuống, nhìn cô chăm chú: “Đã nhiều năm như vậy, tìm một người cũng không tìm ra. Anh không muốn phỉ nhổ ông ta. Chúng ta tìm mẹ cũng không mất nhiều thời gian như vậy.”

Lăng Vi lại nói: “em cảm thấy cha không phải loại người như vậy, nhất định cha có tìm, nhưng mà.... nhất định là có nguyên nhân chúng ta không biết. Không phải mẹ cũng như vậy sao? Chẳng lẽ mẹ

không muốn tìm cha sao? Nhưng mà, mẹ lại hoảng hốt, ngay cả mình là ai cũng không biết.... nếu không phải gần đây chúng ta tìm được mẹ, sợ rằng cả đời này của mẹ sẽ không còn nhớ đến những chuyện này nữa.”

Lăng Vi chỉ chỉ đầu mình, nhắc nhở Diệp Đình: “Anh đừng quên, mẹ nói đầu của cha bị bắn trúng. Mười tháng mới tỉnh.”

Diệp Đình gật đầu: “Hy vọng là vậy.”

Lần tiệc này không có phát hiện loại người đặc biệt gì, Diệp Đình đưa dây chuyền cho Diệp Khanh nhìn. Lúc kết thúc tiệc, Diệp Đình luôn cảm thấy không đúng....

Anh luôn cảm thấy trong tối có một ánh mắt đang nhìn anh.... nhưng lại hình như là ảo giác. Anh nhanh chóng lục soát trong đám người, vẫn là những người đó, không có gì dị thường...

Tại sao lại có cảm giác này? đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua đầu Diệp Đình, có phải là.... ông ta hay không?

Lúc này, Diệp Đình nhận được điện thoại của tiểu Đông Ni, cậu nhóc nói cậu đang chơi ở Hải Đồn rất vui vẻ đây.

Diệp Đình lại nhìn trong đám người nữa, liền không còn cảm giác đó nữa.

Lúc Diệp Đình cúp điện thoại, tốc độ nhịp tim rất nhanh, cái cảm giác đặc thù lúc nãy, để cho tim anh rung động từng trận.

Có lẽ, người nọ đang chú ý anh? Người nọ biết anh là con trai của ông sao?

Có lẽ không biết? Nếu không, tại sao ông lại không đến nhận nhau?

Ánh mắt Diệp Đình u ám không rõ.

Đột nhiên Lăng Vi hỏi anh: “Chồng, chúng ta có cần mang mẹ ra đi một vòng? Để cho mẹ quen biết tiểu Đông Ni, có lẽ tâm tình của mẹ sẽ tốt hơn, chúng ta không thể vẫn luôn để cho mẹ buồn bực như vậy, sẽ buồn đến sinh bệnh mất.”

“Ừ...” Diệp Đình thu hồi suy nghĩ. Anh và Lăng Vi tiếp Diệp Khanh đi quán Đại Dương.

Diệp Khanh gặp được tiểu Đông Ni, bà lập tức thích đứa bé này: “Nha, đây là con nhà ai nha, dễ thương như vậy....”

Đứa bé này ánh mắt thật to, da mềm mịn, rất muốn đưa tay sờ.

Tiểu Đông Ni cũng rất kỳ quái, chơi với Diệp Khanh rất vui, không giống người xa lạ mới quen chút nào.

Diệp Khanh giống như cô bé, cùng tiểu Đông Ni chơi ở quán Đại Dương một buổi trưa.... để cho Diệp Đình cùng Lăng Vi nhức đầu là, Diệp Khanh lại quên hết những lời đã nói ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, Diệp Khanh giống như mở phần mềm hack, hôm nay, Diệp Khanh lại giống như bị người xóa mất.....

Lăng Vi chột Diệp Đình nói: “Hôm nay để cho mẹ chơi đi, không phải chúng ta muốn cho mẹ vui vẻ sao?”

Đúng vậy.... chỉ cần mẹ vui vẻ, cứ để mẹ chơi đi. Vốn là, Diệp Đình còn muốn hỏi chuyện dây chuyền.... bây giờ suy nghĩ lại, quá không thích hợp. Vốn là mẹ đang vui như vậy, đừng chọc mẹ khóc.

Diệp Khanh giống như xem tiểu Đông Ni là con trai của mình, cứ kêu “bảo bối nhi”.

Giống như là do bà sinh vậy.... thân thiết như thế....

Cũng khó trách, Diệp Đình cũng đã hơn hai mươi tuổi.... bà một ngày cũng chưa từng chăm sóc, trong ấn tượng cũng không có con trai lớn như vậy.. đổi lại là ai, cũng không thích ứng được.

Chương 1329: Gặp... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bệnh tình của Lăng Tiêu khôi phục rất tốt, tiểu Đông Ni cũng sáng sủa hơn trước kia nhiều, hai người trò chuyện rất tốt. Tất cả mọi người trong quán Đại Dương đều thích hai người bọn họ.

Lăng Trí cũng thật vui vẻ, ông vừa trồng xong đám hoa cỏ, nên định nghỉ hai tháng, ngày ngày cùng Lăng Tiêu và tiểu Đông Ni ở quán Đại Dương.

Lăng Vi cùng Lăng Trí ngồi xuống, đột nhiên Lăng Trí khẩn trương lên, thật giống như có lời gì muốn nói, lại ấp a ấp úng ngại nói ra.

“Chú, chú sao vậy? Chú muốn nói cái gì sao?”

Hôm nay trạng thái của chú vô cùng không đúng, nhất định ông có chuyện rất quan trọng muốn nói, nhưng dường như lại rất do dự....

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, chuyện này, nhất định rất khó giải quyết.

Đột nhiên Lăng Vi hỏi ông có chuyện gì.

Lăng Trí lập tức ngây ngẩn, ông thở dài.... Lăng Vi có thể đoán được đại khái nguyên nhân là gì....

Có thể để cho chú phiền lòng, búi ngùi thở dài như vậy, nhất định chỉ có một người.

Lăng Vi chủ động hỏi ông: “Là Chu Vân tìm chú sao?”

Đột nhiên Lăng Trí không biết nói gì... ông không nói ra lời. Lăng Vi khích lệ ông nói: “Không có chuyện gì, có lời gì thì ông cứ nói đi. Nếu chuyện đã xảy ra, chúng ta liền nghĩ cách giải quyết. Ngăn chặn, là không có lợi ích gì. Chúng ta phải trò chuyện thật tốt, mới có thể giải quyết vấn đề.”

Lăng Vi cảm thấy.... cách cô nói chuyện, càng ngày càng giống Diệp Đình....

Thì ra, hai người cùng sống qua ngày, thật có thể ảnh hưởng lẫn nhau nha. Còn ảnh hưởng lớn như vậy, bây giờ cô nói chuyện thật giống như tổng tài dạy dỗ công nhân viên vậy.

Lăng Vi vội vàng đổi giọng nói: “Chúng ta đã lâu không trò chuyện, chú nói với con, Chu Vân nói cái gì với chú?”

Lăng Khí khó khăn một hồi nói: “Tiểu Vân thật xấu, chú không muốn để ý nó nữa! Nhưng mà, bây giờ nó quá thèm, Vương gia cơ hồ đã ép chết nó...”

Lăng Trí vẫn nhìn mặt đất chằm chằm, ông khó khăn mở miệng nói: “Chú không muốn cứu nó, nhưng mà... cũng không thể trơ mắt nhìn nó chết bên ngoài... dù sao cũng là con gái của chú...”

Lăng Vi nhíu mày, than thở trong lòng... ai, đây là chú của cô nha! Tới lúc nào rồi, còn mềm lòng như vậy. Tính cách của ông là như vậy, không còn cách nào khác....

Trong lòng Lăng Vi không vui, giọng nói có chút ác độc: “Đưa nó đi ngồi tù. Mặc dù ở trong tù khổ cực, nhưng ít nhất sẽ không chết oàn uổng.”

“Được....” Lăng Trí gật đầu nói: “Để cho nó vào tù hối cải đi, vẫn còn tốt hơn ở bên ngoài bị người nhục mạ. Tiểu Vi, con cũng đừng giận chú.... chờ con già rồi, con sẽ hiểu...”

Lăng Vi cười nhìn ông: “Chú, chú vẫn vậy.... mềm lòng từ khi còn trẻ rồi... năm tháng, cũng không rửa sạch loại tính cách mềm lòng này của chú.”

Lăng Trí ngượng ngùng cười: “Đúng vậy.... người đời nha.... ba tuổi nhìn lớn, bảy tuổi nhìn già. Tính cách gì đó, đã quyết định từ sớm, không thay đổi được....”

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Anh tiêu của con, bây giờ đã khôi phục tốt như vậy, chúng ta có cần tìm Phương Di, để cho bọn họ gặp mặt một lần? Nếu anh Tiêu nhìn thấy mẹ của anh ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Chương 1330: Gặp... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Trí cúi đầu, không lên tiếng, hiển nhiên là không có mặt mũi gặp Phương Di, nhưng mà.... không thể tước đoạt quyền lợi được gặp mẹ của đứa bé nha.... ông gật đầu: “Được!”

Ngày thứ hai, Lăng Vi liền cùng Lăng Trí đi cục cảnh sát, để cho cảnh sát bắt Chu Vân.

Lăng Vi nói với cảnh sát: “Em họ này của tôi, lừa gạt chú chuyển kế đất đến danh nghĩa của nó, sau đó lại lên lút bán đất đi. Nhưng mà, hai miếng đất này là nông dụng, không cho phép buôn bán khai thác. Bây giờ nó lên bán đất, chúng ta phải bắt nó về tìm được người mua để mua đất về.”

Cảnh sát lập án, lúc tìm được Chu Vân, Chu Vân cơ hồ không còn hình người nữa....

Bây giờ Chu Vân thật là tình nguyện ngồi tù, cũng tốt hơn ngày ngày bị lăng nhục bên ngoài mấy trăm lần, cho dù cảnh sát hỏi cái gì, cô đều nói: “Dạ dạ dạ! tôi nguyện ý nhận tội, tôi nguyện ý ngồi tù! Mau bắt tôi đi thôi --- cái nơi quỷ quái này, tôi không muốn ở nữa

quá trình thẩm vấn vụ án vô cùng thuận lợi, Lăng Vi thông qua vài thủ tục liền nhốt Chu Vân vào tù.

Ở trên tòa án, từ bắt đầu đến kết thúc, Lăng Vi đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Chu Vân.

Chu Vân dần dần ngồi ở đó, không quan tâm tất cả sự vật chung quanh chứ đừng nói là một ánh mắt của Lăng Vi. Lòng cô đã như tro tàn rồi.

Ngày Chu Vân lên tòa, đúng lúc là ngày Lục Thiên Minh cử hành hôn lễ... Lục Thiên Minh, chồng sắp cưới của Chu Vân trước kia, người rất tốt, là một người đọc sách. Vốn là hai người sắp kết hôn rồi... chỉ tiếc, Chu Vân không biết quý trọng, âm ỉ đến cuối cùng hai tay trống trơn, không nhận được gì cả....

Chu Vân quá có tâm cơ, tính toán khắp nơi, chưa bao giờ thật lòng đối với người khác... bây giờ cô thâm trầm, cùng người phụ nữ trong video kia, thật là khác nhau một trời một vực. Bây giờ, hạnh phúc là người ta, không có nửa điểm quan hệ với cô.

Lăng Vi không có cho Chu Vân nhìn đoạn video này, nếu cô đã yên lặng, vậy để cho cô tiếp tục yên lặng đi.

Có lúc, không biết, còn hạnh phúc hơn biết gấp trăm lần.

Từ tòa án đi ra, Lăng Vi để cho tiểu tổ Âm Ảnh tìm dì Phương,, dì Phương rất dễ tìm, buổi chiều, Lăng Vi liền hẹn bà gặp mặt ở quán trà. Phương Di là đi theo tiên sinh của bà cùng tới.

Vị tiên sinh kia rất nho nhã, chính khí, ánh nhìn đầu tiên với ông, Lăng Vi có cảm giác.... trời ạ, cái khí chất này, sao lại giống người trong hình như vậy?

Lăng Vi hoàn toàn quên mình muốn nói gì, cô tìm cơ nói là phải đi phòng vệ sinh, mau chóng kêu Diệp Đình tới.

Giây phút Diệp Đình gặp người đàn ông kia, cũng là giết mình!

Khí chất, thân hình này, quá giống người trong hình! Quá giống --- mặc dù tấm hình kia là đeo mặt nạ, nhưng mà, người đàn ông này cho người ta cảm giác được tuyệt đối không khác mấy so với hình....

Dì Phương là một người đẹp tuyệt thế, người đàn ông này cũng chính khí phi phàm!

Mặc dù có vẻ mong đợi, nhưng mà.... trong lòng Diệp Đình, cô tình sụp một khối.... người ta có gia đình, hạnh phúc mỹ mãn, mẹ anh lại cơ khổ cô đơn hơn hai mươi năm....

Lăng Vi rót trà cho Phương Di và tiên sinh của bà, Lăng Vi nói rõ ý đồ: “Bây giờ chú con là anh Tiêu sống rất tốt,, anh Tiêu cũng khôi phục không tệ, con nghĩ.... chú và anh tiêu đã thật lâu không có gặp mặt...”

Cô còn chưa nói hết lời, Phương Di liền không nhịn được rơi nước mắt. Người đàn ông kia vỗ vai, vô cùng ôn nhu đỡ bà.

Trong mắt Diệp Đình giống như bị ghim một cây gai! Mặc dù còn không chắc chắn người đàn ông này là người trong hình. Nhưng, cơn tức này anh làm sao cũng không kèm lại được!

Người đàn ông kia biết hai người có lời muốn trò chuyện, lại là chuyện chồng trước của Phương Di, ông liền chủ động nói có chuyện, đi trước. Lát nữa lại tới đón Phương Di.

Phương Di rơi lệ, gật đầu.

Lăng Vi mượn cơ hội hỏi Phương Di: “Dì và tiên sinh dì rất hạnh phúc nha.... tôi xem tiên sinh nhà dì cả người chính khí, ông ấy là quân nhân đúng không?”

Phương Di gật đầu: “Trước kia anh ấy là quân nhân, sau đó bị thương, làm buôn bán.”

Chương 1331: Là ông ta? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên Diệp Đình muốn đập ly, anh còn đi tìm cái gì nha? Thật là tiện!

Lăng Vi đè tay anh lại, hỏi tiếp: “Phương Di, hai người quen biết vào lúc nào nha?”

Phương Di cho là cô muốn biết sau khi rời khỏi Lăng Trí bao lâu mới tái giá, trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn là nói: “Tôi và anh ấy mới quen hai năm nay.”

Lăng Vi bắt đầu lo lắng, còn muốn hỏi thêm vài vấn đề, nhưng rõ ràng Phương Di đã không vui.

Bà cầm túi xách trong tay nói: “Tôi sẽ nhín chút thời giờ đi quán Đại Dương tìm tiểu Tiêu, lần này cô đến tìm tôi, nói cho tôi tin tức này, cảm ơn cô. Tôi tìm tiểu Tiêu rất lâu, nhưng mà, vẫn không có tìm được, tôi sẽ đi gặp nó.”

Sau khi Phương Di đi, Diệp Đình muốn lật bàn!

Lăng Vi cản anh lại nói: “Gấp cái gì nha? Nhìn giống, nhưng lại không nhất định là cha! Lỡ như vị tiên sinh này có anh trai, hay em trai thì sao chứ? Thế gia quân nhân, đứa bé nào cũng phải nhập ngũ, cái này không phải rất bình thường sao? Hơn nữa, em thấy ánh mắt của vị tiên sinh này không quá giống.... ánh mắt mẹ miêu tả là rất mê người, có chút bá đạo, không thích nói chuyện, rất lạnh. Nhưng lúc

nhìn mẹ lại rất ôn nhu....”

Lăng Vi vừa nói vừa bĩu môi: “Lúc nãy vị tiên sinh đó rất nho nhã, không có loại bá đạo mà mẹ nói đó.”

Diệp Đình không muốn nghe. Mở laptop ra bắt đầu tra tài liệu, Phương Di đúng là kết hôn hai năm trước, người đàn ông bà gả... họ Lôi....

Trong đầu Diệp Đình nghĩ, cái họ này, ngược lại không tệ.

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Nếu là ông ấy có quan hệ với anh, anh còn phải đổi tên thành Lôi Đình đâu. ại nha, không tệ nha.... vẫn là tốt hơn Lan Đình, Lương Đình nhiều....”

Cô nói xong, đột nhiên lại nói: “Ai nha mẹ ơi.... nếu anh là Lôi Đình, vậy không phải trùng tên với tiểu Đình sao? Lôi Tuấn, Lôi Đình? Tên của hai người bọn họ là ai đặt nha? Bọn họ đều là cô nhi mà....”

Đột nhiên Lăng Vi hít một hơi, trêu đùa nói: “Tiểu Tuấn và tiểu Đình cũng họ Lôi nha.... nói không chừng, các người là người một nhà đâu...”

Diệp Đình tức giận nói: “Lôi Phong cũng họ Lôi đâu, cũng là người một nhà với anh sao?”

“Đúng vậy!” Lăng vi nói: “Các người đều là truyền nhân của Lôi Phong, Lôi Nhân!”

Lăng Vi rất muốn cười to, nhưng mà sắc mặt Diệp Đình thật là quá xấu, cô cố ý chọc anh cười: “Tức cái gì nha, nói không chừng chỉ là nhầm lẫn mà thôi.”

Cô lắc lắc tay anh: “Điều tra đi..... lẽ như tìm được người nhà cho tiểu Đình và tiểu Tuấn thì sao...”

Diệp Đình không nói lời nào.

Đột nhiên anh đứng lên. Anh không muốn chờ, trực tiếp cầm hình đi tìm người đàn ông kia. Người đàn ông kia làm ăn tương đối lớn, chủ khai thác của phần mềm vi tính và con chip điện thoại.

Diệp Đình đi tới công ty ông, chợt nhớ tới, người đàn ông này không phải một trong những người anh lục soát ngày thứ nhất sao?

Có 96% tương tự....

Nhưng mà, lại bởi vì thân phận không hợp, tiền tạm thời pass bọn họ.

Diệp Đình gặp người đàn ông kia trong phòng tiếp khách, ông rất thưởng thức Diệp Đình. Diệp Đình trực tiếp lấy hình đưa cho ông: “Ông nhìn xem, người đàn ông trong hình này, ông biết sao?”

Ánh mắt ông chợt động, sắc mặt chìm xuống, gật đầu.

Diệp Đình nhìn ông chăm chăm!

Ông nhướng mày lên, nhìn sang Diệp Đình: “Hình này, làm sao cậu lấy được?”

Chương 1332: Là ông ta? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nhìn vẻ mặt này của ông, đột nhiên có chút yên tâm.... người này tuyệt đối không phải người trong hình..... bởi vì biểu tình của người đàn ông này quá lạnh nhạt, quá tĩnh táo, tuyệt đối không phải biểu hiện của một người đàn ông đã trải qua một tình yêu kinh thiên động địa.

Tim Diệp Đình đập vô cùng nhanh, anh nói: “Người phụ nữ trong hình, là mẹ tôi. Mẹ nói mẹ nghi ngờ đứa bé là của người đàn ông này.”

Người đàn ông ngồi đối diện nhướng mày, trong đầu nghĩ: Cậu trực tiếp nói mình là con của người đàn ông trong hình này không được hơn sao.... quá kiêu cách.... giống anh trai của ông vậy!

Ông nhìn hình, đột nhiên trong lòng nảy lên một cổ bi thương. Ông thở dài thật sâu: “Anh tôi qua đời hơn hai mươi năm... bởi vì xúc phạm quân pháp, bị đuổi quân tịch, niêm phong tất cả tài liệu. 26 năm trước.... người cũng đã mất...”

Diệp Đình nhíu chặt mày, đầu ngón tay không tự chủ được run run.... đột nhiên người đàn ông kia kích động, ông nhìn Diệp Đình nói: “Cậu là con trai của anh tôi?”

Diệp Đình nói: “Không nhất định.”

Thái độ Diệp Đình không tốt lắm, ông muốn đập đầu, ánh mắt vẫn

nhìn anh chăm chú.

Diệp Đình không ở lâu thêm, trực tiếp lấy hình liền đi.

Ông mau chóng đứng lên đuổi theo, lại không đuổi kịp, ông tức đến mức dậm chân! “Ai nha ---- ngay cả danh theip61 mình cũng không lấy được ---” Lúc này, đột nhiên phụ tá của ông nói: “Anh Tu, người lúc này là tổng tài của Đĩnh Phong quốc tế, Diệp Đình nha.... gần đây không hiểu vì sao anh ta rất nổi tiếng. Nhất là những cô gái nhỏ kia, thật là mê đến muốn đến trước cửa nhà cậu ta chờ đâu.... Ông lại không biết cậu ta sao? ông không biết cậu ta lại còn đi gặp?”

Lôi Tu nói: “Tôi gặp nó, là bởi vì nó là cháu rể của vợ tôi...” Ông nói xong, đột nhiên lại nói: “Mau về nhà báo cáo! Nói cho lão gia tử, mau mau --- mau nói cho lão gia tử! Anh tôi có đời sau! Đứa nhỏ này rất có thể là của anh trai!”

Trước cửa Đĩnh Phong quốc tế, Lôi lão gia tử chống gậy, biểu tình giống như mãnh hổ vậy, khí thế hung hăng đi vào trong....

Amay bị sợ đến mau chóng báo cáo lên. Diệp Đình không muốn gặp những người này. Anh tìm Lôi Dục, là tìm người thay Diệp Khanh, không muốn mẹ anh đau khổ cả ngày.

Nếu người cũng đã mất, anh cũng không muốn có dính dáng gì đến Lôi gia này. Chủ yếu hơn chính là.... anh nhìn thấy Lôi Tu, trong lòng liền khó chịu. Nếu không phải người mà mẹ muốn gặp, cũng không cần phải chọc mẹ đau lòng, dù sao mẹ muốn gặp người kia, chứ không phải người nhà của người kia.

Lúc này, Lăng Vi đang sắp xếp dụng cụ mới cho đoàn người giám đốc Hán khu. Cô thật tự tại..... Lái một chiếc xe thay đi bộ cho người già Lạp Phong.

Cô vòng tới vòng lui trong Hán khu, các dụng cụ lập tức có thể gần xong hết, có thể sản xuất xe mới rất nhanh, cô còn hẹn các cổ đông, đồng sự, còn có các nhà thiết kế, kỹ sư sửa chữa trước kia của Long Đăng cùng nhau ăn cơm.

Trước trước sau sau, cô liên lạc được khoảng một trăm người.

Cô tính là, cho dù những người này có nguyện ý trở lại hay không, cô cũng phải thông báo bọn họ, nếu Long Đăng lại quật khởi lần nữa. Cô hy vọng bọn họ cùng cô làm chứng Long Đăng lại huy hoàng lần nữa!

Trong tiệc, Lăng Vi một tay bưng ly rượu, một tay vịn bàn, cô nói với đoàn người: “Cháu đã mua xưởng của Long Đăng mua về rồi, dụng cụ cũng mua xong, động cơ cũng nghiên cứu ra được, bây giờ chỉ kém đưa vào sản xuất.”

Cô nói xong, liền nhìn sang bàn của các vị tiền bối, cô giơ ly rượu lên: “Các vị đang ngồi đều là trưởng bối, bây giờ con cần nhất không phải là không có vốn, cũng không phải kỹ thuật.... con cần là nhân tài.”

Lăng Vi nhìn bọn họ, nói lời từ tận sâu trong thâm tâm: “Bây giờ con vô cùng cần nhân tài.... hôm nay con không có lừa gạt mọi người, mọi người đều là tiền bối theo chân ba mẹ con đánh ra thiên hạ, cho nên, hôm nay con tuyệt đối không có nửa câu nói xạo. Các vị tiền bối, con cần mọi người.”

Rất nhiều người đang ngồi đều bị cô ám chấn động!

Con cần mọi người, chữ chữ thật lòng nha----

Chương 1333: Đào góc tường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cậu “con cần mọi người” này của Lăng Vi, làm cho các ông lão đang ngồi tức cười.

Đào góc tường rõ ràng như vậy.... thật đúng là để cho mọi người bội phục can đảm và quyết đoán của cô gái này....

Khoan hãy nói, thật là có phong độ của anh Phong và chị Nhược năm đó.

Lăng Vi bùng ly rượu nhìn bọn họ. Hy vọng có người đứng ra ủng hộ cô.

Nhưng mà, các ông lão đang ngồi đó ông nhìn tôi tôi nhìn ông, chính là không có người nào nguyện ý đứng ra tỏ thái độ.

Lăng Vi cười....

Thấy các ông lão đang ngồi có lắc đầu, có xì xào bàn tán.

Không phải bọn họ không muốn ủng hộ cô, chẳng qua, những người đang ngồi này, hiện nay đều là quản lý cao tầng của các xí nghiệp đứng đầu. Có mắt thấy đều sắp về hưu, đã lớn tuổi rồi, dờn ỏ? Dờn không nổi nữa.... không có sức sống như người trẻ tuổi, hiện tại số tuổi này của bọn họ, lại dờn ỏ, vậy phải làm lại từ đầu.

Trầm lão phá vỡ cục diện bế tắc.

Đột nhiên ông cười nói: “Cháu gái nha, ông biết con là một cô gái tốt chưa bao giờ nói bậy. Hơn nửa năm trước, con nói với chúng ta, muốn đánh một trận đầu vang dội cho Long Đằng, hiện nay, con làm được! Cái động cơ siêu cấp kia, quả thật lợi hại. Nhưng mà, tuổi của chúng tôi đều đã lớn, giống như chú vậy đầu tư, mua cổ phiếu của con còn dễ nói. Nhưng con nhìn xem, những chú, bác kia.... tóc đều đã bạc phân nửa, số tuổi càng lớn, càng lười dọn nhà.... đạo lý này, con có hiểu hay không?”

Lăng Vi nhìn Trầm lão nói: “Bác Trầm, con chính là vì để cuộc sống sau này của các chú, bác được trôi qua tốt hơn, mới cử hành lần tụ hội này. Đạo lý bác nói con hiểu, nhưng mà.... người thường đi chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp. Cảnh tượng của Long Đằng mọi người cũng đã thấy được, xe mới còn chưa đưa ra thị trường, cũng đã tạo thành náo động, bác suy nghĩ, nếu xe này thiết kế chế tạo ra, lượng tiêu thụ sẽ kém sao?”

Trầm lão lắc đầu: “Lượng tiêu thụ có được hay không, đó là chuyện của cổ đông, có liên quan gì đến những chú, bác này?”

Lăng Vi dứt khoát nói: “Có liên quan, bởi vì Long Đằng chúng ta sẽ áp dụng chính sách nhân viên cần cổ phiếu, lượng tiêu thụ của xe hơi càng cao, hoa hồng của nhân viên sẽ càng nhiều.”

Cô vẫn lơ lửng, trình trọng nói: “Cái này, chính là dụng ý mà hôm nay con mời mọi người đến đây.”

Bá đạo! Trầm lão chủ động giơ ngón tay cái cho cô!

Các vị có mặt, có người dao động. Một kỹ sư sửa chữa có uy tín trong lòng nghĩ, bây giờ ông làm ở nhà máy xe hơi cũng đã mười

năm, mắt thấy còn có năm năm đã về hưu, nhưng mà, nhà máy mà ông đang làm hiện nay có kích thước rất nhỏ, về hưu, là sẽ không có tiền lương hưu....

Ông đang buồn rầu sau khi về hưu phải làm sao đây.... chẳng lẽ còn phải tìm nơi khác làm việc? Khi đó, ông cũng đã sáu mươi lăm.... còn có thể làm việc được sao? Không làm lại không có cơm ăn....

Chương 1334: Đào góc tường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, lại nghe Lăng Vi nói: “Tới Long Đằng, tuyệt đối sẽ tốt hơn nơi làm việc hiện tại của mọi người nhiều. Các vị tới Long Đằng làm mấy năm, đến về hưu, nửa đời sau con nuôi mọi người.”

Vị kỹ sư sửa chữa kia nhìn cô: “Tiểu Vi nha, chú Vệ đi cùng con, con có thể cho chú đãi ngộ gì nha?”

Lăng Vi lập tức nói: “Chú Vệ là chuyên gia sửa chữa, con còn nhớ ngoại hiệu của chú trước kia ở Long Đằng đâu --- “Định hải thần châm”, là ngoại hiệu cha con tặng cho chú, cha còn đích thân khen tặng chú. Có chú ở, tuyệt đối có thể đảm bảo chất lượng sửa chữa của Long Đằng chúng ta! chú tới, chính là kỹ sư trưởng của đoàn sửa chữa chúng con.”

Lão Vệ lộ vẻ xúc động gật đầu: “Được, chú trở về suy nghĩ.”

Lão Vệ vừa mở miệng, những thợ sửa chữa khác sống không quá được như ý cũng theo sau hỏi Lăng Vi, lúc này Lý Bằng Phi đứng lên: “Các vị tiền bối còn nhớ em không? em là kỹ sư sửa chữa và bảo hành xe hơi của anh Phong và chị Nhược năm đó, em là Lý Bằng Phi.”

“A --- tiểu Bằng Phi cũng đã thành thực như vậy?” Các vị đang ngồi đều biết đến ông, bởi vì, năm đó Lý Bằng Phi từng là đối tượng cảnh sát hoài nghi. Đoàn người nghị luận ông nhiều vô cùng.

Lý Bằng Phi cười: “Năm đó... anh Phong và chị Nhược còn trên đời, em mới chừng hai mươi, bây giờ cũng đã hơn ba mươi rồi.... không còn là tiểu Bằng Phi nữa, mà là lão Bằng Phi.”

“Ha ha ---” Có người cười lên.

Lý Bằng Phi nói: “Năm đó, sau khi Long Đằng sụp đổ, em yên lặng hai năm, sau đó em đi Lan Mị, em từ một nhân viên sữa chữa nhỏ, vẫn luôn đi đến chức vị tổng giám đốc trụ sở sữa chữa chính. em biết nơi này của tiểu Vi thiếu nhân viên, đã lập tức từ chức, em nguyện ý cùng tiểu Vi thành lập một Long Đằng mới, em cũng nguyện ý từ một nhân viên sữa chữa nho nhỏ làm lại. Nhưng mà tiểu Vi không đồng ý, cố ý đưa cho em chức vị tổng giám đốc trụ sở sữa chữa chính, con đã ký hiệp ước với tiểu Vi, tiền lương cao hơn Lan Mị 17%. Còn cao hơn em dự tính nhiều, trừ tiền lương ban đầu cao, em còn có thể giữ cổ phiếu, chỉ cần trong tay em có cổ phần, sẽ không sợ tương lai thất nghiệp không có cơm ăn, bởi vì, chỉ cần Long Đằng vẫn còn ở, con vẫn còn tiền xài.”

Những lời này của Lý Bằng Phi, hoàn toàn bỏ đi bản khoản trong lòng nhiều người, nhất là nhân viên kỳ cựu bên sữa chữa.

Cái ngành này của họ thật buồn bực, những nhà máy sữa chữa nhỏ căn bản là không có tiền về hưu, xảy ra chút không may nào còn bị phạt tiền lương.

Tiền lương Lý Bằng Phi cao, ngược lại bọn họ.... cũng không phải đặc biệt để ý, chủ yếu nhất là có thể cầm cổ.... cổ phần của Long Đằng, tương lai phải gấp mười, gấp trăm lần, dù là bây giờ chỉ nắm được hạt mè nho nhỏ, tương lai cũng có thể trở thành một quả lớn.

Có không ít nhân viên sữa chữa đều gât đầu, trái tim đã “sống lại”.

Lý Bằng Phi mời Lăng Vi một ly, Lăng Vi đi tới cụng ly với ông, Trong ly Lăng vi là trà, đoàn người biết cô mang thai, cũng không để ý chuyện này.

Lúc này, đột nhiên Lý Hoa Bân cười lên, anh hỏi Hoa Thiếu Kiền: “Hoa tổng, anh đã ngồi vào vị trí phó tổng ở khu đông Hoa Hạ của Lan Mị, anh trẻ tuổi như vậy, chức vị sẽ còn tăng cao, anh cũng chịu rời khỏi Lan Mị tới Long Đằng sao?”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Tiền đồ của Long Đằng bừng sáng nha, tôi đã cân nhắc suy nghĩ kỹ, làm giám đốc thiết kế của Long Đằng, đãi ngộ còn tốt hơn làm phó tổng ở Lan Mị, tại sao tôi không đến?”

Anh nói xong, lại thêm một câu: “Huống chi, tiểu Vi là chị dâu tôi, tôi không giúp chị thì giúp ai?”

“Ha ha....” Đoàn cười cùng bật cười.... có không ít người biết quan hệ của anh cùng Lăng Vi và Diệp Đình, anh thẳng thắn nói ra không kiêng kỵ như vậy, càng làm cho người ta cảm thấy hào phóng, nếu không, nhất định sẽ có người khinh thường.

Đột nhiên Lăng vi muốn cười, đại cổ đông của Lan Mị là Diệp Đình, Diệp Đình là anh của cậu đầu..... ha ha ha, Lăng Vi cười không phúc hậu, cô đào góc tường của Lan Mị như vậy, về nhà, chồng cóỡ đánh cái mông của cô không?

Lăng Vi mời Hoa Thiếu Kiền một ly.

Cho đến lúc này, bầu không khí mới náo nhiệt.

Lần tụ hội này, Lăng vi thu hoạch không nhỏ, cô dự đoán, đại khái đã có mười mấy vị động lòng.

Nhưng mà, để cho Lăng Vi bất ngờ là, sau khi kết thúc tụ hội, thật là nhiều tiền bối cũng không đi gấp. Bọn họ vẫn luôn vây quanh cô trò chuyện, trò chuyện những việc không quan trọng xong, lại hỏi phát triển của Long Đăng, cổ phần, tiền lương nha.....

Lăng Vi cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới lại có hơn ba mươi vị tiền bối muốn tới!

Chương 1335: Tìm tới cửa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhiều người động lòng như vậy, thật để cho Lăng Vi có chút thụ sủng nhược kinh....

Lăng vi vô cùng nghiêm túc trả lời vấn đề của các tiền bối.

Cô vô cùng có kiên nhẫn, vô cùng tỉ mỉ, đoàn người hỏi xong hết rồi đều rớt rít gật đầu.... mặc dù, lúc này đoàn người còn chưa tỏ thái độ muốn đi qua, nhưng mà, Lăng Vi nhìn xem ánh mắt của bọn họ là có thể nhìn ra, bọn họ thật muốn tới.

Lăng Vi lập tức phát danh thiệp cho bọn họ, nói thẳng: “Các vị tiền bối muốn đến Long Đằng, trực tiếp tìm con. Không cần tìm chủ quản nhân sự.”

“Thật tốt!”

Đây là nói cho bọn họ, tất cả đều dễ nói.

Sau khi mọi người rời đi, Lăng Vi cùng Trần lão đi ra ngoài. Trần lão vô cùng vui vẻ yên tâm: “Thật không nghĩ tới, tiểu Vi có thể làm đến như vậy.... hành động của con lần này, thật là ngoài dự liệu của chú.”

Lăng Vi đỡ ông, cười nói: “Bác khen con như vậy, con sẽ kiêu ngạo.”

Trần lão cười mở cười: “Khen, phải khen! Làm tốt lắm, phải khen. Chú thật bất ngờ, con nói... một cô gái 22 tuổi như con, học là chuyên

nghiệp chế tạo động cơ, con còn có thể thiết kế kiểu xe.... con thiết kế “Mustang” và “động cơ siêu cấp” đã tạo thành náo động ở trong nước và ngoài nước, con còn có thể quay quảng cáo....”

“Ha ha.... bác muốn khen con xinh đẹp sao?”

Trầm lão càng vui vẻ hơn nữa, nói: “Dáng vẻ xinh đẹp như vậy, còn có đầu óc. Không chỉ thiết kế, còn biết sáng tạo, hiểu được buôn bán... còn thật biết lôi kéo lòng người.”

Ông vừa nói, vừa gật đầu: “Long Đằng ở trong tay con, nhất định sẽ huy hoàng.”

Đột nhiên tay của Lăng Vi căng thẳng, Trầm lão vỗ vỗ tay cô giương mắt nhìn sang: “Con phải có tự tin này, giống như hôm nay con nói chuyện với mọi người vậy, tự nhiên, phong độ.”

Lăng Vi được ông khen mặt đỏ bừng, cô cười ngượng ngùng: “Dạ, con nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.”

Trầm lão vô cùng vui vẻ yên tâm, sáng hôm nay ông cũng đã khen một đứa bé, sau khi đứa bé được khen lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Nhất định con sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bác!”

Trong đầu Trầm lão nghĩ, vẫn là câu “con sẽ tiếp tục cố gắng” này của Lăng Vi nghe thực tế hơn.

Người trẻ tuổi, phải không kiêu ngạo không nóng nảy như vậy, có tự tin nhưng đồng thời cũng phải chắc chắn!

Trầm lão vỗ vỗ tay cô: “Làm rất tốt, chú Trầm của con ủng hộ con.”

“Được, cảm ơn bác.” Lăng Vi đỡ Trầm lão lên xe, toàn bộ tụ họp đã

giải tán. Hoa Thiếu Kiền vẫn luôn không đi, sợ cô mang bụng bự sẽ xảy ra nguy hiểm gì, cho đến khi thấy cô lên xe, anh mới bảo tài xế lái đi.

Không phải anh có ý tưởng gì với Lăng Vi, chỉ là một loại quan tâm đối với người thân, nhưng mà vừa không thể đi quá gần cô, dù sao bây giờ anh đã có người yêu, còn lập tức phải làm cha của đứa bé.

Lăng Vi ngồi lên xe, lúc này mới mở túi xách cầm điện thoại ra, lúc này trong buổi tụ họp cô chỉnh điện thoại thành chế độ im lặng.

Cô cầm dein965 thoại ra nhìn, trời ạ.... hơn hai mươi cuộc gọi nhớ - tất cả đều là Kiệt Sâm!

Diệp Đình xảy ra chuyện gì? Kiệt Sâm tìm cô.... cần gấp như vậy sao?

Trái tim Lăng Vi nhảy dựng, chớp mũi cô cũng ra mồ hôi, mau chóng nhận điện thoại của Kiệt Sâm: “Sao vậy?Diệp Đình xảy ra chuyện gì?”

Chương 1336: Tìm tới cửa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kiệt Sâm hấp tấp nói: “Không phải, phu nhân đừng nóng nảy, không phải tiên sinh xảy ra chuyện.”

“Ai nha.... cậu thật là hù chết tôi....” Lăng Vi bình tĩnh lại, liền nghe Kiệt Sâm nói: “Tiên sinh đang trong phòng họp, nhưng mà.... dưới lầu của chúng ta bị người chặn lại.”

“Ai vậy? Ai mà lợi hại như vậy, dám chặn cửa của Đình Phong quốc tế?”

Kiệt Sâm cười khổ nói: “Người kia nói, ông chủ của chúng ta là cháu ruột của ông ----”

“Ha ha....” Lăng Vi cười, lời này nghe sao giống như đang mắng người vậy? Nhưng, cô lập tức nghĩ đến... có phải người của Lôi gia không nha?

Lăng Vi nói: “Tôi lập tức đến, cậu trấn an lão gia tử trước.”

“Phu nhân, cô mau tới đi.” Đột nhiên lại nói: “Tôi nói sai rồi, không cần tới nhanh, cô vẫn là chú ý an toàn.”

“Được, cảm ơn cậu.”

Lăng Vi tranh thủ thời gian bảo tài xế quay đầu, vốn là cô muốn đi nhà xưởng, bây giờ bên Diệp Đình gặp chút phiền toái, cô phải đi

qua xem thử.

“Phu nhân ---”

“Phu nhân....”

Lăng Vi xuống xe, từ từ lên bậc thang, Amay lập tức chạy đến đỡ cô:
“Phu nhân, xem.... không phải ông lão kia là nói....”

Cô muốn nói, không phải lão gia tử kia nói ông chủ của họ là.... cháu trai của ông.... nhưng mà sao cô dám nói lời này nha? Tím đánh à....

Lăng Vi gật đầu, ý bảo đã biết.

Cô đi về phía lão gia tử, nhìn thấy vị đứng bên cạnh lão gia tử kia là tiên sinh của Phương Di.

Cô lễ phép đưa tay, giới thiệu mình với hai vị: “Hai vị khỏe, tôi là phu nhân của Diệp Đình.”

Lão gia tử nhìn cô, không có đưa tay bắt tay với cô, ông chấp tay sau lưng: “Hừ --- chúng tôi lớn tuổi không thích lễ tiết này!”

Bắt tay giống cái gì? Cháu dâu của ông, không phải nên dập đầu cho ông mới đúng sao?

Lôi Tu đưa tay về phía cô, hai người bắt tay, ông tự giới thiệu mình: “Chú là chú của tiên sinh nhà con, Lôi Thiếu Tu”

Lôi Thiếu Tu là đại danh của ông, là tên sắp hàng theo bối phận Lôi gia, bình thường mọi người đều gọi ông là Lôi Tu, lúc ông giới thiệu mình đã nói - Lôi Thiếu Tu.

Lăng Vi cười: “Tôi biết ông, nhưng mà.... ông có phải chú của tiên sinh nhà tôi hay không, cái này.... còn chưa chắc chắn mà?”

Lôi Tu lúng túng cười, ngay sau đó liền khôi phục bình thường, ông cười nhạo nói: “Con nhìn tiên sinh nhà con, đáng vẻ.... giống với chú như cùng một khuôn đúc ra vậy, chú là anh em sinh đôi của ba nó, con trai của anh chú, chính là cháu của chú. Không sai được...”

Trong đầu Lăng vi nghĩ, lòng dạ Lôi gia các người thật là lớn.... nhận con trai bậy cũng không thể như vậy chứ. Không cần làm giám định DNA, trực tiếp xem mặt à?

Lăng Vi cười: “Đến phòng tiếp khách ngồi đi, Diệp Đình vẫn còn đang họp.”

Lão gia tử hất tay, tức giận: “Nó họp cái quỷ gì chứ? Họp cả ngày luôn sao?”

Lôi Tu chột tay ông, ý bảo ông đừng tức giận như vậy.

Lăng Vi nhìn bọn họ làm một động tác tay “mời”, đột nhiên lão gia tử trừng mắt nhìn cô: “Ngồi cái gì mà ngồi? Không cần ngồi! Tranh thủ thời gian để thằng nhóc xấu xa kia ra gặp tôi --- lão tử mới là ông nội ruột của nó! Nó kêu những lão già không biết xấu hổ kia là ông cái gì chứ?”

Lăng Vi nhướn mày, lão gia tử này.... quen biết với ông ngoại của Diệp Đình? Có vẻ như quan hệ rất không tốt?

Lăng Vi nhìn lão gia tử Lôi, trong đầu nghĩ, Diệp Đình họ Diệp, tự nhiên phải gọi lão gia tử Diệp là ông. ông là Trình Giáo Kim đột nhiên xuất hiện, còn không biết có phải ông nội ruột hay không đâu.... còn hung dữ như vậy, ai nguyện ý kêu ông nội nha? ông ở nhà hô mưa

gọi gió, đến chỗ chúng tôi.... chúng tôi cũng không nuông chiều ông.

Lăng Vi nói: “Hai vị muốn ở đây chờ, vậy thì chờ đi. Tôi còn có chút chuyện, lên lầu trước.”

Đột nhiên lão gia tử trợn tròn mắt, hả? Con bé này là xảy ra chuyện gì? Ngay cả câu khách sáo cũng không nói? Không nhìn thấy ông đang nổi giận sao?

Lôi Tu hấp tấp nói: “Chúng ta cũng lên đi. đứng ở ngay cửa, ảnh hưởng không tốt.”

Chương 1337: Có kỳ quặc? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lão gia tử Lôi không có cách nào, chỉ có thể theo lên lầu.

Lăng Vi biết tại sao ông như vậy, ông cũng là bởi vì Diệp Đình vẫn luôn không gặp bọn họ, cho nên, tự mình tìm bậc thang leo xuống đầu.

“Còn không mau dẫn đường!”

“...” Lăng vi rất muốn cười, tính tình của lão nhân gia nha.... cũng quá nóng nảy. Đây là làm người đứng đầu đã quen. Bị người bên dưới ông nuông chiều ra.

Lăng Vi mang bọn họ đến phòng khách, Ngả Lâm châm trà cho bọn họ.

Lão gia tử bùng ly lên ngửi. Lại đưa vào miệng nhấp, gật đầu, lại nhấp hai cái: “Không sai.... Vũ Di Nham Trà - Đại hồng Bào!”

Lăng Vi nhìn Ngả Lâm, nói với cô: “Gói túi Bích Loa Xuân kia cho lão gia tử mang về.”

“?” Ngả Lâm nghe không hiểu.

Lăng Vi nói: “Mùa hè sắp đến, thích hợp uốc trà xanh, hướng chi lão gia tử quá nhiều hỏa khí, phải uống chút trà xanh hạ nhiệt độ.”

“...” Ngả Lâm nhin cười, đi ra ngoài. Lão gia tử Lôi đứng trước cửa công ty bọn họ cả một buổi chiều, ai cũng biết tính khí ông táo bạo, nhưng không dám nói.

Không nghĩ tới.... phu nhân nhà cô.... trực tiếp nói ra như vậy.

Lăng Vi ngẩng đầu, chỉ thấy lão gia tử Lôi thổi râu, trợn mắt, Mặc dù đã hơn bảy mươi, nhưng mà, vẫn còn rất có tinh thần.

Lôi Tu ở bên cạnh nâng ly trà lên, che giấu xúc động muốn cười....

Lão gia tử nhà ông, ai cũng không dám chọc....không nghĩ tới, đi ra bên ngoài, lại bị ăn bồ hòn như vậy.

Lão gia tử tức giận đặt ly trà xuống, muốn mắng Lăng Vi một lúc, nhưng lại không muốn nói chuyện với cô!

Lăng Vi kêu: “Ai nha, ông phải nhẹ tay, bộ trà cụ này là đồ cổ, ông cũng đừng làm hư nó....”

“Phốc ---” Lôi Tu lập tức phun ra ngoài, lúng túng đến mặt đỏ bừng, vội vàng lau miệng. Trời ạ.... cô gái này thật là cái gì cũng dám nói nha? May mà ông từ trong mưa gió máu tanh bước tới, cũng không dám nói chuyện với lão gia tử như vậy...

Thật là.... người không biết không sợ nha! Cô là không biết sự lợi hại của lão gia tử.... lão gia tử nhà ông, đã từng đi qua tiền tuyến, gánh túi thuốc nổ!

Thấy ai nổ người đó, ngay cả những lãnh đạo cấp trên ông cũng dám nổ.

Lão gia tử Lôi giận đến run người, Lăng Vi cười nói: “Tôi đùa giỡn

với ông, ông quá nghiêm túc. Luôn nổi giận, không tốt cho thân thể. Cho dù ông có phải ông nội của chúng tôi hay không, tôi đều hy vọng ông sống lâu trăm tuổi.”

“Hừ ---” Cái này còn giống như là câu tiếng người.

Lão gia tử Lôi nói: “Cho dù như thế nào, làm giám định DNA trước rồi nói sau, cho dù Diệp Đình không có liên quan đến Lôi gia chúng tôi, chúng tôi cũng nhận người cháu là nó!”

“Ai nha...” Lăng Vi kinh ngạc nói: “ ông đây là muốn bá vương ngạnh thượng cung à?”

Nói xong, không khỏi bồi thêm một câu: “Ông nhận anh ấy, anh ấy còn chưa nhất định nhận các người đâu... ai cho ông lòng tự tin đó? Ban nhạc sao?”

Lôi Thiếu Tu thấy khăn che mặt, hồng che giấu biểu tình xấu hổ của mình.

Một lúc sau, ông giải thích nói: “Ý của cha chú la.... Lôi gia chúng ta sẽ không bạc đãi Diệp Đình, cho dù nó có phải con trai của anh chú hay không, nếu chúng ta tới nhận thân, liền đã có chuẩn bị tâm lý Diệp Đình không phải ruột thịt rồi.”

Chương 1338: Có kỳ quặc? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nói: “Tôi hiểu.... nhưng mà, thật sự cần nhận thân sao? Bây giờ mỗi người chúng ta đều sinh hoạt thật tốt. Diệp Đình không muốn phiền toái, tôi thật có thể hiểu anh ấy, nhất là mẹ chúng tôi rất dễ kích động, nếu như chúng tôi nhận thân, sợ rằng mẹ sẽ chịu đả - kích, bởi vì.... dù sao.... tiên sinh Lôi Thiếu Dục.... đã không còn ở đây.... người chúng tôi muốn tìm có phải là bác ấy hay không còn chưa biết được.... mặc dù lời này có chút bất kính, nhưng, xin ông suy nghĩ vì mẹ của Diệp Đình.

Đột nhiên lão gia tử Lôi nói: “Mẹ của Diệp Đình thế nào?”

Lăng Vi nói: “Bởi vì bị chia rẽ với ba của Diệp Đình, bị một ít đả - kích, dẫn đến....”

“À...” Lão gia tử Lôi tỏ ý đã biết: “Nếu là như vậy... vẫn là từ từ đi.”

Lăng Vi thật bất ngờ ông sẽ nói như vậy...

Lăng Vi kinh ngạc nhìn lão gia tử chăm chăm, lão gia tử không nhận được: “Tính tình ông nóng nảy, nhưng mà, ông không phải người không thông tình đạt lý, các con không nói rõ mọi chuyện, nhất định ông phải nổi giận nha.”

Lăng Vi cười áy náy: “Tính cách của chồng con, chính là không quá muốn giải thích.”

“Hừ ---” Lão gia tử Lôi “hừ” “Di truyền mà!”

Lần này, liền càng xác định “thuộc tính” của Diệp Đình. Lão gia tử Lôi nói: “Hôm nay mệt rồi, chúng ta cũng đi về trước, chuyện của Diệp Đình và Lôi gia... xin con nhọc lòng... tốt nhất, chúng ta vẫn là làm giám định xem kết quả.

Ông vừa nói, nói một hồi... bỗng nhiên lại trở nên phiền muộn....

Đột nhiên lão gia tử Lôi giơ tay lên xoa xoa mái tóc hoa râm nói: “Con nhìn xem lão già này, mắt thấy sắp chui xuống lỗ rồi.... còn nhỏ mất cha, trung niên mất vợ, tuổi già mất con.... thật vất vả tìm được cháu, còn không muốn nhìn thấy ông....”

Lăng Vi bị lời ông nói làm khó chịu trong lòng, cô gật đầu: “Con khuyên anh ấy....”

Lôi Tu liền vội vàng nói: “Cám ơn, phiền con quá.”

Lăng Vi lắc đầu, đưa bọn họ ra ngoài.

Lúc Diệp Đình tan họp, cũng đã tám giờ tối, Lăng Vi vẫn luôn ngồi trong phòng làm việc của anh, ngay cả cơm cũng không ăn.

Diệp Đình không biết cô tới, vội vàng theo cô về nhà ăn cơm.

Về đến nhà, nháy mắt Lăng Vi cảm thấy....eo không chua xót, lưng không đau.... ngay cả hít thở cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.... vẫn là ở nhà tốt, ha ha ha.....

Hai người đến phòng ăn cơm, Lăng vi hỏi anh: “Chúng ta có cần đón mẹ về nhà ở hay không? Bây giờ Hàn Yến đang trong thời gian khôi phục, mẹ ở đó cũng không có chuyện gì, mẹ về đây ở, chúng ta còn

có thể trò chuyện với mẹ, chăm sóc mẹ nhiều hơn.”

“Có thể.” Diệp Đình gọi điện cho Quân Dương, Quân Dương lập tức nói: “Được, sáng sớm mai em cho người đưa dì Khanh trở về.”

Đột nhiên Lăng Vi hỏi anh: “Chồng.... chúng ta còn phải bàn bạc, quan hệ với Lôi gia sao? Em thấy lão gia tử rất cố chấp, nếu anh vẫn luôn không gặp, có lẽ ông ấy sẽ ngày ngày đến phòng làm việc của anh...”

Diệp Đình nói: “Để cho ông ta tới, công ty anh rất nhiều phòng khách, tùy tiện.”

Anh nói xong, thấy Lăng vi nhú mày, liền nói lời trong lòng với cô: “Anh cảm thấy hẳn là nên thương lượng chuyện này với mẹ. Huống chi, anh là muốn chờ thật sự tìm ra “ông ta” rồi nói sau.”

“A?” Lăng Vi giật mình: “Anh nói..... cha còn sống? Hôm nay không phải anh gọi điện nói cho em cha đã qua đời vào 26 năm trước sao?”

Diệp Đình suy nghĩ một hồi, híp mắt nói: “Anh cũng không biết tại sao, chính là cảm giác ông ta không có chết. Trước kia, cô một chuyện rất kỳ quái, anh không có nói cho em. Em cũng biết, sau khi anh đi vây giết Bảo La - Lộ Dịch Tư, suýt chút nữa phá sản. Phía đông, phía nam, phía tây cũng đã kích anh sắp tan rã, vốn là bọn họ ồn ào thật lớn, đột nhiên.... cả ba thế lực đều rút lui, em biết tại sao không?”

“Tại sao?” Lăng Vi đầy mắt ngạc nhiên, cô nhìn anh chăm chăm, tim đập nhanh “đông đông”

Diệp Đình nói: “Là bởi vì, phía đông, phía nam, phía tây liên tục diễn tập.... anh không biết có phải trùng hợp hay không, nhưng mà,

chuyện ba nơi cùng nhau diễn tập vẫn là lần đầu tiên xảy ra.”

“Anh nói là.... không chỉ cha không có qua đời, mà còn biết đến sự tồn tại của anh, giúp đỡ anh?”

Chương 1339: Gặp, hay không gặp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trái tim Lăng Vi đập thình thịch thình thịch.

Cô cũng không dám tin những lời này là do cô nói ra...

Lăng Vi kích động hỏi: “Nếu như ông ta không chết, vậy tại sao người nhà của ông ta lại nói là ông ta đã qua đời chứ? Em thấy Lôi lão gia tử và Lôi Tu thật sự rất đau lòng... Loại cảm giác đó cũng không giống như giả bộ. Hôm nay Lôi lão gia tử có nói với em một câu, ông ấy nói thuở nhỏ ông mất cha, trung niên để tang vợ, tuổi già tang con, thật vất vả mới có được một đứa cháu trai, mà lại còn không muốn gặp ông ấy... lúc nói những lời này, cái dáng vẻ bi thương kia tuyệt đối không phải là thứ mà người chưa từng trải qua chuyện mất người thân có thể nói ra được.”

Diệp Đình gật đầu, nói: “Ông ta tự mình cảm nhận được, thế nhưng tôi nghĩ... chuyện Lôi Thiếu Dục qua đời... bọn họ vẫn luôn cho là thật.”

“??” Lăng Vi nhíu mày: “Người nhà của ông ta cũng xác nhận là ông ta đã qua đời, vậy mà sao anh vẫn luôn không tin điều đó?” Cô có chút khó hiểu.

Diệp Đình nói: “Bởi vì, bọn họ tham gia lễ tang của ông ta, đã nhìn thấy thi thể của ông ta. Còn tôi cái gì cũng không thấy, đương nhiên không dễ dàng tin tưởng như vậy.”

Lăng Vi “à” một tiếng: “Anh nói là... ba chúng ta đã giả chết?”

Diệp Đình sửa lại lời cô: “Vẫn chưa chắc là ông ấy, em đừng có gọi loạn.”

Lăng Vi buồn cười: “Em thấy tám, chín.. à không, mười phần luôn rồi... gen thế này... thật đúng là mạnh mẽ...” Cô không ói tiếp, đặt đĩa xuống...

Lại chống cằm suy nghĩ đến chuyện này: “Chồng, nếu như anh thật sự cảm thấy ông ấy chưa chết... ngược lại em còn có một biện pháp này... có thể tìm ra ông ấy...”

Diệp Đình nhìn cô, đôi mắt đen chăm chú quan sát từng biểu cảm, chỉ thấy trong đôi mắt xinh đẹp đào hoa của cô chợt lóe lên tia sáng tinh nghịch.

Cô nói: “Chồng à, anh cứ tiếp tục phá của đi thôi, tiếp tục chạy theo con đường phá sản, rồi các loại bị đuổi giết, đến khi chạm tới đường cùng, ông ấy nhất định sẽ đi ra giúp anh.”

“...” khóe miệng Diệp Đình giật một cái: “Không hổ là vợ anh, lại có thể nghĩ ra cho anh... Một biện pháp tổn hại như vậy mà lại muốn thử trên người chồng em...”

“Ha ha...” Lăng Vi nhìn anh, cười.

Cô che miệng, cười nói: “Không phá sản, cũng có thể chọn cách thức khác, ví dụ như anh hủy dung nê, hay là chặt cái chân nào đó chẳng hạn... Anh thử nói xem, một người làm cha như ông ấy liệu sẽ cảm lòng mà nhìn anh chịu tội được sao? Còn không phải là nhảy ngay ra chặn ngay miệng anh lại, ba thà nhìn thấy con nghèo đến không còn

gì — —”

“...” Diệp Đình cầm bàn tay nhỏ của cô, áp lên trên người mình, anh nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Em muốn khiến tôi đứt cái chân nào?”

Tay Lăng Vi chạm vào khóa kéo quần âu của anh, cô toét miệng cười một tiếng: “Chắc chắn không phải cái chân này.”

Diệp Đình vươn tay, khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, Lăng Vi bị anh nhéo đau: “Này — — đau em... nhẹ một chút...” Lăng Vi giơ tay lên, vỗ vào mu bàn tay anh.

Diệp Đình đột nhiên bật cười: “Bình thường vẫn luôn kêu như vậy, tại sao đến buổi tối lại không có tiếng nữa chứ?”

“Cút — — có thể đừng nhắc đến buổi tối ở đây được không? Không phải giờ đang nói đến chính sự sao?” Nói xong, cô lại vui vẻ, cố ý nói: “Anh muốn nghe hả? Ok... vậy tối nay sẽ để cho anh nghe.”

Chương 1340: Gặp, hay không gặp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt Diệp Đình nhìn cô ngày càng trở nên nóng bỏng, Lăng Vi cố ý cắn môi, làm ra vẻ ‘anh thật đáng ghét’ nhìn anh... đôi mắt khế hí lại kia khiến tay anh cũng nắm chặt hơn: “Á — —” Lăng Vi kêu một tiếng, là anh đã vô tình dùng sức nhéo một cái.

Diệp Đình còn đang nhéo mặt cô mà, anh quên mất... mà lại dùng sức như thế, Lăng Vi liền trở nên nóng nảy, cũng vươn tay véo anh, cô duỗi tay véo lên mặt anh, dùng hết sức của mình, hai người liền anh véo em, em véo anh...

Ôi chao... Quản gia Vương đang đi đến bỗng chột che mắt mình lại... Tình huống gì thế này?

Ôi chao ôi chao, ông đã nhiều tuổi rồi, không chịu được loại... kích thích như thế này đâu... đây là đang đánh nhau thật, hay là tán tỉnh ve vãn vậy trời?

Quản gia Vương coi như mắt mình mờ rồi, cái gì cũng không nhìn thấy.

Lăng Vi thấy quản gia Vương bước vào, vội vàng buông Diệp Đình, Diệp Đình cũng buông cô ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị anh véo đỏ ửng, lại đau lòng thối thối cho cô, rồi hôn hôn.

Lăng Vi mất hứng: “Vô dụng! Mới vừa rồi lúc véo em, sao anh lại

xuống tay được chứ?”

Diệp Đình nói bên tai cô: “Bởi vì nhìn mặt em quá non nớt, anh chỉ đang thử xem có thể véo ra nước được không. Vừa rồi lúc em véo anh, cũng thật là độc?”

Lăng Vi nói: “Em chỉ thử xem da mặt anh có dày như tường thành hay không thôi mà... Em chỉ kiểm tra thử xem liệu đạn có thể xuyên qua đó được hay không...”

“Khụ khụ— —” Cuối cùng lão quản gia họ Vương đã trải qua biết bao gió mưa phong sương hoàn toàn coi như không thấy, mà báo cáo luôn: “Cảnh vệ của chúng ta cản lại một chiếc xe... người trong xe tự giới thiệu...”

Lăng Vi nhìn ông đang có vẻ khó nói, liền nói thay: “Có ông lão tự giới thiệu, nói Diệp Đình là cháu trai ông ấy, đúng không?”

“À... đúng vậy...”

Lăng Vi nhìn sang Diệp Đình: “Muộn như vậy rồi, bọn họ tới làm cái gì nhỉ?”

Cô cho là Diệp Đình sẽ nói rằng không gặp.

Kết quả, Diệp Đình đột nhiên khoát tay một cái, nói với quản gia Vương: “Cho bọn họ vào đi, dẫn họ đến phòng khách đằng trước chờ chúng tôi.”

“Vâng, tiên sinh.”

Sau khi quản gia bước ra ngoài, Lăng Vi kinh ngạc nhìn anh, vừa nãy anh cũng đâu nói như vậy... sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý rồi?

Diệp Đình giơ tay lên, xoa xoa gò má cô: “Em nói đúng, chuyện này vẫn nên giải quyết sớm thì tốt hơn. Nếu như thật sự xác định được quan hệ giữa anh và nhà họ Lô, chuyện tìm người kia cũng sẽ dễ dàng hơn.”

“Đúng...” Lăng Vi xoa trán, gật đầu nói: “Bất kể anh có quan hệ với nhà họ Lô hay không, đối với chúng ta mà nói, hay là đối với tìm được người kia cũng đều rất có ích. Bởi vì người kia có thể càng thấy rõ quan hệ giữa anh và ông ấy.”

“Vợ, sao em lại tốt như vậy chứ...” anh đột nhiên vươn tay ôm cô, thừa dịp cô không chú ý liền cắn lên cổ cô một cái.

“Cũng đã là vợ chồng già cả rồi, còn làm bộ thế này.” Lăng Vi hơi ngẩng cổ, tùy ý anh hôn, tuy nói vậy nhưng cô thích bộ dạng này của anh, có thể làm thế nào được đây?

Diệp Đình cười một tiếng, nói: “Hai chúng ta thì coi là vợ chồng già cả gì chứ, mới còn tươi mới mà... giống như thứ quả mới vừa hái từ trên cây xuống vậy, vừa non vừa ngọt. Không phải người ta có câu ‘thất niên chi dương’* đấy sao, đến lúc đó em đừng có mà không cần anh đấy nhé.”

*thất niên chi dương: Chỉ những cặp tình nhân, vợ chồng lâu năm sẽ sinh ra cảm giác nhàm chán đối phương.

Lăng Vi cười nói: “Cũng chưa chắc... vậy phải xem anh có qua được khảo nghiệm hay không đã, bảy năm sau em mới 29, lúc đó em vẫn còn là thiếu phụ... trẻ tuổi, Phong, Vận, Có, Thừa...”

“Ừ,” Diệp Đình bồi thêm một câu: “Lẳng lơ khắp mình...”

“Phì — — cú!” Lăng Vi cắn răng nghiền lợi véo mặt anh: “Anh mới lẳng lơ khắp mình ấy!”

Diệp Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, gật đầu một cái: “Đúng vậy, là anh lẳng lơ khắp mình, buổi tối chồng sẽ cho em chứng kiến.”

“Phụt — —” Lăng Vi phì cười, hôn anh: “Ôi chao, em yêu anh chết mất, phải làm sao đây... vừa đẹp trai, lại vừa đáng yêu... trái tim này của em ngày nào cũng bị anh khiến cho đập loạn tùng lung lên hết rồi này.”

Diệp Đình cố ý ra vẻ đẹp trai, hơi híp mắt, làm bộ người nghiêm túc, nói: “Không còn cách nào nữa mà, ai bảo vợ xinh đẹp như vậy, lại giỏi giang như vậy, đến mức khiến anh cũng khó thu liễm được mệnh lực của mình, làm sao để có thể trói chặt trái tim lúc nào cũng đập loạn thành thạch của cô ấy.”

“Ha ha ha...” Lăng Vi vui vẻ cười to: “Ai nha, ngọt chết... Buổi tối em sẽ kêu thật tốt cho anh...”

“Thật sao?”

“Thật...” Cô vô cùng nghiêm túc gật đầu, Diệp Đình lại đột nhiên có một loại cảm giác bị dắt mũi không được tốt lắm... không biết trong đầu nhỏ kia của cô lại nỷ ra cái chủ ý hư hỏng gì nữa...

Nhìn đôi mắt linh động đang ti hí kia của cô, anh cũng biết... tiết mục tối hôm nay... chắc chắn sẽ đủ thú vị...

Chương 1341: Cô gái nói nhiều, muốn hỏi người nào... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai người lại náo loạn thêm một lúc, sau đó rửa mặt, rồi đến phòng tiếp khách chờ người Lô gia.

Những người đến đây lần này, có Lô lão gia tử, Lô Thiếu Tu. Còn có phu nhân của Lô Thiếu Tu – Phương Di, và cả con gái Lô Thiếu Tu – Lô Niếu Niếu.

Lúc Lăng Vi thấy Phương Di, Phương Di thân thiết nắm lấy tay cô, đặc biệt xin lỗi: “Lần trước gặp mặt tại quán trà, lúc ấy tâm trạng thím không tốt, còn tưởng con hỏi thím chuyện của Thiếu Tu, là muốn hỏi xem lúc nào thím tái giá... lúc ấy thím cảm thấy hơi tức giận, ai biết được con hỏi là vì chuyện này...”

Lăng Vi hơi cười, nói: “Thím xem thím nói kìa... lúc ấy con cũng quá gấp gáp, chưa nghĩ ngợi gì mà đã hỏi, quả thật quá đường đột.”

Phương Di giơ tay lên, sửa lại một vài sợi tóc mai trên trán cô: “Nhiều năm không gặp, con cũng đã lớn thành một cô gái trưởng thành rồi...”

Trên trán Lăng Vi vẫn còn vài sợi tóc rối loạn, cô cũng giơ tay lên vuốt mấy sợi đó ra sau tai. Phương Di thấy cô không ăn mặc đặc biệt mà chỉ tùy ý như ngày thường, liền nghĩ trong đầu: Đại hội nhận thân

ngày hôm nay... chưa chắc đã có thể thành công...

Lăng Vi nhanh chóng bảo bọn họ vào nhà ngồi. Lôi gia dẫn cả dì Phương theo tới đây, làm sao cô lại không hiểu dụng ý của họ.

Dù sao trước kia Phương Di cũng là thím của cô, bọn họ cố ý dẫn theo Phương Di đến đây, chính là vì muốn kéo gần quan hệ thêm một chút.

Lôi lão gia tử nói mấy câu, câu nào cũng không rời mấy chữ ‘cháu ta’, cứ như chắc chắn Diệp Đình chính là người nhà ông ta vậy.

Lôi Niểu Niểu không ngừng thầm ói trong lòng: “Ông nội, ông bớt nói mấy câu đi ạ! Bây giờ là xã hội gì rồi chứ, là thời đại gì rồi? Phải tin tưởng vào khoa học — —”

Hai chữ khoa học kia của cô gái, kéo ra đặc biệt dài... cô gái này nói chuyện cũng thật ung dung... giống như đang ca hát, lúc lên lúc xuống... giọng điệu kia, vô cùng có ý tứ.

Cô gái này cắt mái tóc ngắn gọn gàng, năm nay mới hai mươi tuổi, vẫn còn đang học đại học. Dáng dấp cô trông rất xinh đẹp, lúc nói chuyện khuôn mặt luôn tươi cười, biểu cảm vô cùng sinh động.

Lôi lão gia tử mất hứng: “Thời đại nào hả, cũng không thể không nhận tổ quy tông được!”

Lôi Niểu Niểu nói: “Thì có ai không để cho ông nhận đâu? Nhưng mà cũng không thể nhận bừa được! Không phải chúng ta dẫn cả đội giám định đến đây sao? Để cho...”

Cô nhìn Diệp Đình, cười hì hì nói: “Để cho anh Đình của con, và ba con, hai người họ cùng xét nghiệm là được rồi, đơn giản biết bao

nhieu... trước khi chưa có kết quả giám định, anh Đình và ông cũng chưa xác định được quan hệ máu mủ, cho nên mấy câu ‘đại tôn tặc, tiểu tôn tặc’ kia của ông cũng không thích hợp...”

Lăng Vi che môi cười, cái nhà này, lại có một đứa trẻ dám đối đáp với ông nội mình như kia. Cô bé, chị coi trọng em!

Lôi Niếu Niếu vừa nói, lại vừa nhìn về Diệp Đình: “Ông nội em ấy mà... cũng là có lòng tốt... hôm nay ông gọi cả nhà em tới, em cũng cảm thấy ông vô cùng tốt. Ông chắc hẳn là vô cùng vô cùng hiền lành...” Vừa nói, vừa bật một ngón tay cái lên với Diệp Đình.

Chương 1342: Cô gái nói nhiều, muốn hố người nào... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói xong với Diệp Đình, lại nhìn sang Lăng Vi tiếp tục nói: “Đây là chị dâu của em đúng không? Chị dâu... nhìn qua đã thấy chị rất có tri thức hiểu lễ nghĩa, nói không chừng anh Đình của em cho bọn em vào đây, là chủ ý của chị đúng không.”

Lăng Vi cười phì thành tiếng, cô bé này còn có tật nói nhiều nữa...

Được... không nay có cô bé này... chắc chắn sẽ không cứng nhắc nữa rồi...

Lôi Niểu Niểu thấy Ic bật cười, lập tức vỗ đùi: “Chị xem kìa! Đúng đúng không? Đúng đúng không? Em đoán trúng rồi chứ gì? Ôi chao chị dâu à... bất kể Đình ca có phải anh trai ruột của em hay không, thì chị cũng sẽ đều là chị dâu em!”

“...” Lăng Vi muốn nhin cười, nhưng thật sự không thể nào nhin được. Cô lại che miệng bật cười...

Lôi lão gia tử thở dài một cái: “Tổ tiên ba đời nhà chúng ta, lại sinh ra một đứa biết ăn nói như con...”

Lôi Niểu Niểu không vui: “Sao chứ ạ? Ông nội à... con biết ăn nói, mà ông còn thấy mất hứng... Có khi con mà là một cái hũ nút, nạy

mãi cũng không nạy ra được một cái rắm, thì chắc ông cao hứng lắm luôn ấy ạ?”

Trong phòng khách nhanh chóng truyền đến những tiếng cười phì. Lôi Niểu Niểu nhìn xung quanh một vòng, trong đầu nghĩ, con mới có có một chữ ‘rắm’ thôi mà... mọi người cũng đâu cần dùng ‘miệng’ phối hợp với con như vậy chứ...

Vừa nghĩ, lại vừa lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện chính mà ông nội giao phó cho mình: “Đúng rồi, chúng ta tới đây để làm gì? Mau mau xét nghiệm máu a! Mau chích máu thôi — —”

Cô vừa nói, vừa vén áo trên cánh tay ba mình lên. Lôi Thiếu Tu còn đang mặc âu phục nữa mà, thế nên vén mãi cũng không được. trong nháy mắt Lôi Thiếu Tu liền giơ tay lên, đập tay Lôi Niểu Niểu rơi xuống.

Lôi Thiếu Tu nhìn Diệp Đình một cái, giống như đang trưng cầu ý kiến của anh, bên phía họ cứ gấp gáp như thiêu thân lao vào lửa thế này, Diệp Đình người ta từ đầu đến cuối vẫn còn chưa nói gì nữa mà.

Bọn họ muốn xét nghiệm AND gấp gáp như vậy, giống như đang bức bách người ta, quá không thích hợp...

Lúc này, Diệp Đình mới gạt đầu một cái, nói: “Mời bác sĩ vào đi.”

Lôi Niểu Niểu nhảy cẫng lên một cái, mở cửa ra đi gọi người. Cô vừa đi ra ngoài, vừa quay đầu bật ngón cái với Diệp Đình: “Đình ca, anh thật dứt khoát! Khó trách lại gây dựng được sự nghiệp lớn như vậy! Em like anh — —”

Nói xong liền mở cửa, ngó đầu ra gọi một câu: “Mời tiến vào đi.”

Hai bác sĩ có tiếng đang chờ bên ngoài đi theo Lôi Niểu Niểu vào, chia ra chích máu cho Diệp Đình và Lôi Thiếu Tu.

Lôi Niểu Niểu nhìn dòng máu đang dần chảy vào trong ống nghiệm, cả đám người đều trầm mặc.

Mắt thấy bầu không khí bắt đầu hơi lúng túng, Lôi Niểu Niểu vội vàng nói với Diệp Đình: “Đình ca... em có thể nhờ anh chút chuyện được không? Bạn học lớp bọn em có rất nhiều người yêu mến anh, lát nữa anh lấy máu xong, liệu có thể ký tên cho em được không ạ... em muốn vang về để khoe mấy đứa nó! Còn cả chị dâu nữa ạ, con trai lớp em cũng vô cùng thích nữ thần là chị, em liền nói, người ta đã lớn thế kia, đang mang thai bảo bảo, làm sao còn có thể giữ chức vị nữ thần? Con trai lớp em liền mạnh mẽ phản bác, bọn nó nói: Mang thai trẻ con mà còn có thể khiến công việc thành công được như kia, đây mới là nữ thần thật sự, cho nên... họ liền đặt cho chị một biệt danh ‘manh bảo nữ thần’! Ý muốn nói là đứa nhỏ của chị vừa dễ thương và đáng yêu, bất kể chị có mang thai hay không, chị cũng đều là nữ thần của họ hết.”

“Nói nhiều quá!” Lôi lão gia tử trừng Lôi Niểu Niểu: “Ngày nào cũng để cho con bé này nói đến mức lỗ tai cũng mọc kén hết cả lên, nói nhiều như vậy, xem xem sau này con làm sao có thể gả được ra ngoài đây hả!”

Lôi Niểu Niểu làm mặt quỷ với ông, đột nhiên ngẩng đầu nói với Lăng Vi: “Chị dâu, chị nhìn ông nội em thế nào kìa... chỉ mong không ai thèm lấy em... chúng ta không thể để cho ông được như ý nguyện, đúng không? Nếu như chị thấy ai thích hợp, thì hãy giới thiệu cho em với nhé, chị ưu tú xuất sắc như vậy, bạn bè của chị chắc chắn cũng sẽ không kém.

Cô vừa nói, vừa ném một cái ... nháy mắt... cho Lăng Vi.

Lăng Vi bị cô chọc cười, cô bé này đúng là sáng sủa, hoạt bát ... cô liền nhớ đến Lý Thiên Mặc đã từng nói, cậu ấy muốn tìm một cô gái hoạt bát, sáng sủa làm vợ, đỡ cho việc hai người ở chung với nhau lại không có lời nào để nói.

Bởi vì Lý Thiên Mặc cũng có tính cách tương tự, có những lúc vô cùng sáng sủa, nhiệt tình, có lúc lại rất không thích nói chuyện, tính cách không được tự nhiên, đã bức bối là có thể ở nhà bức bối suốt nửa tháng trời luôn.

Lăng Vi chỉ hơi do dự như vậy, Lôi Niểu Niểu liền lập tức phát hiện: “Chị xem kìa, có ứng viên rồi đúng hay không? Ai nha, chị dâu à! Chị thật đúng là chị dâu của em! Nào nào nào — — mau cho em số điện thoại đi, em đùa — giỡn, giỡn chơi với anh ấy một chút!”

“...” tay Lăng Vi cũng run run, Thiên Mặc à... cuộc điện thoại này, rốt cuộc cô có nên cho hay không đây...

Chương 1343: Đem bán Lý Thiên Mặc... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu muốn Lăng Vi đưa số điện thoại, thật ra cũng chỉ là đùa giỡn một chút.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Lăng Vi, Lôi lão gia tử nói: “Nếu như tiểu Vi thấy ai thích hợp thì hãy giới thiệu Niểu Niểu của nhà ông với nhé.”

Lôi Niểu Niểu trợn trắng mắt, đây là sợ cô không có ai thêm lấy ấy hả... Cô mới chỉ có 20 tuổi thôi mà, được không? Người ta thiên sinh lệ chất đầy mình, người gặp người yêu, chẳng lẽ đến mức không ai muốn hay sao? Trong trường học có biết bao nhiêu người theo đuổi cô kìa, chẳng qua cô không muốn yêu thôi. Nếu như cô muốn yêu đương, có khi bạn trai đã xếp thành hàng dài dằng dặc rồi ấy.

Lôi Thiếu Tu cũng nói: “Niểu Niểu nhà bác cũng quá hoạt bát, phải tìm một ai đó trầm ổn để trói cuộc bớt con bé lại.”

Lăng Vi đột nhiên nhìn thấy Diệp Đình khế cong khóe môi, ôi chao... nụ cười này của anh, thật đúng là ý vị thâm trường... nếu như xét về tính cách, Lý Thiên Mặc kia trăm phần trăm chính là ‘lão trầm ổn’, nửa tháng không nói câu nào, không ra khỏi cửa, cũng không phải là chưa từng có.

Trong đầu Lăng Vi nghĩ, nhóm người này đúng là thích náo nhiệt không chê lớn chuyện đây mà... đùa giỡn linh tinh cái gì chứ?

Vào lúc này, bao nhiêu người đều đang chờ cô lên tiếng, Lăng Vi giống như có chút cưỡi hổ khó xuống, nhưng theo như tính cách của cô, nếu như cô không muốn cho, đừng nói là cưỡi hổ, cho dù cô đang bị đao gác trên cổ, muốn lấy được số điện thoại từ chỗ cô ư, vậy cũng tuyệt đối không thể nào.

Thế nhưng... từ trong đáy lòng... vì sao cô lại luôn nghĩ thay Lôi Niểu Niểu... chỉ cần hơi suy nghĩ một chút đến chuyện cô bé này sẽ cuốn lấy Lý Thiên Mặc đến xoay vòng vòng, cô liền muốn cười, nếu như hai người này ở chung một chỗ, vậy sẽ có biết bao chuyện vui đây nhỉ?

Lăng Vi hơi suy nghĩ, gửi một tin nhắn cho Thiên Ma: “Có một cô bé muốn làm quen với cậu, cô ấy muốn số điện thoại của cậu, mình có nên cho cô ấy không đây?”

Đợi một lát vẫn chưa thấy Thiên Ma trả lời, Lăng Vi lại hỏi: “Nếu như cậu không trả lời, vậy mình cứ coi như cậu ngầm thừa nhận rồi nhé.”

Lúc này, Lôi Niểu Niểu chạy đến ngồi cạnh Lăng Vi: “Chị dâu, chị lên lên lút lút làm cái gì thế?”

Lăng Vi cười một tiếng, không nói chuyện.

Lại đợi một lát, vẫn chưa thấy Thiên Ma nhắn tin lại, Lăng Vi liền đưa di động đến trước mặt Lôi Niểu Niểu. Bộ dạng Lôi Niểu Niểu kiểu muốn ‘quỳ’... người ta chỉ nói chơi thôi mà, sao ai cũng toàn tưởng thật?

Khuôn mặt nhỏ của Lôi Niểu Niểu đỏ bừng, nhưng vẫn lưu số điện thoại lại, save bằng tên: Lý Thiên Mặc... “Ôi, tên người này dễ nghe quá, rất có cảm giác đầy học thức.”

Lăng Vi nói: “Người bạn này của chị là cao thủ máy tính, cậu ấy rất thông minh nữa, máy tính của một người bạn khác của chị bị nhiễm virus, mấy chục chuyên gia cũng không sửa được, nhưng cậu ấy lại nghiên cứu ra được, cái công thức kia ấy, phải tổ hợp từ hơn mười ngàn cái với nhau... Ai ô, chị nói cũng không hiểu.”

Chương 1344: Đem bán Lý Thiên Mặc... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu nghe đến phát ngốc: “Lợi hại vậy sao?” Trong đầu liên nghĩ, người kia cũng không xem trọng mình đâu... Mình chỉ là một ‘đôi tất giấy’ ăn lăn chờ chết, không có cách nào so sánh được với thiên tài như người ta...

Lúc này, Lôi lão gia tử cũng tò mò, “Đứa nhỏ này tên gì? Mà lại khiến cháu nói đến thần thánh như vậy?”

Lăng Vi nói: “Cậu ấy là Lý Thiên Mặc, là bạn học chung thời đại học của cháu.”

“Lý Thiên Mặc?” Lôi Thiếu Tu có vẻ hơi kinh ngạc, ông và Lôi lão gia tử hai mắt nhìn nhau. Biểu cảm của Lôi lão gia tửu giống như hơi nghi hoặc, nhưng hai người cũng không nói gì.

Lôi Niểu Niểu hỏi Lăng Vi: “Chị dâu, chị tốt nghiệp YẾN ĐẠI đúng không ạ? Em biết tác phẩm ‘Mustang’ của chị, chính là được Laroe chọn trúng trong đại hội thông báo tuyển dụng của YẾN ĐẠI.”

Lăng Vi gật đầu, nói: “Đúng vậy. Lúc mới lên đại học chị đã quen biết với Lý Thiên Mặc, cậu ấy không học cùng hệ với chị, cậu ấy là một thiên tài máy tính.”

Lôi lão gia tử lập tức bắt nhịp, nói: “Không tồi! Đứa nhỏ này rất tốt. Niểu Niểu mau mau gọi điện thoại cho đứa nhỏ này đi thôi!”

“...” Lăng Vi không nhịn được cười, lão gia tử này gấp như vậy làm gì chứ? Thật sự nghĩ rằng cháu gái mình không ai thèm lấy sao?

Chỉ bằng điều kiện của Lôi Niếu Niếu, muốn tìm dạng người yêu thế nào mà chẳng được... Bề ngoài xinh xắn, lại thông minh cơ trí, còn hài hước, hoạt bát, dáng người lại chuẩn, gia thế cũng tốt. Đừng nói đến trong đại học, ngay cả là đặt trong xã hội, đó cũng chính là đối tượng mà đàn ông điên cuồng theo đuổi ấy chứ.

Làm cha mẹ đúng là luôn luôn nghĩ này nghĩ kia...

Lấy máu xong, cũng trò chuyện xong hết rồi, người Lôi gia liền đứng dậy cáo từ.

Diệp Đình duỗi tay, nắm lấy bàn tay nhỏ của Lăng Vi, kéo cô vào phòng trong, Lăng Vi đột nhiên nói: “Chúng mình đến bờ hồ đi dạo một chút đi, lâu lắm rồi em cũng không đi dạo cùng với anh.”

Diệp Đình ôm cô, đột nhiên hỏi cô: “Em có thể đi đi lại lại được không?” Một tay anh ôm lấy eo trái của cô, tay khác thì đang đỡ bên cánh tay phải cô, giống như sợ cô sẽ té ngã vậy.

Lăng Vi nói: “Đi mấy bước thì không sợ.”

Anh dè dặt ôm cô, hai người đi đến bên mặt hồ, ngồi trên chiếc ghế dài cạnh đó.

Tháng sáu, trời đã bắt đầu nóng nực, chạng vạng tối, ánh nắng chiều chiếu vào trên vai, cảm giác thật ấm áp.

Diệp Đình đột nhiên nhíu mày một cái, anh sờ sờ bụng cô, nói: “Vợ, ngày dự sinh của em là tháng chín, khi đó vẫn còn rất nóng... đến

tháng ở cũ, lại không thể để gió lùa, như vậy sẽ nóng đến thế nào đây chứ? Em có thể chịu được không?”

Lăng Vi tựa vào ngực anh, gối đầu lên bả vai anh: “Vậy thì có sao đâu? Mỗi ngày có biết bao nhiêu đứa trẻ được ra đời, ở cũ tháng bảy có, tháng tám có, ở cũ tháng chín cũng có, ở cũ bây giờ rất khoa học, không phải như anh tưởng tượng đâu.”

Diệp Đình vẫn rất không yên tâm, vội vàng gọi điện cho Từ Phi, bảo anh ta liệt kê một bộ phương pháp ở cũ khoa học hệ thống.

Hai người ngồi chém gió cả đêm, tâm trạng Lăng Vi rất tốt, cô vui vẻ cười nói: “Cuộc sống này quả thật quá thoải mái, cũng không có người thứ ba để em đấu tranh, haizz? Chồng à, anh thử nói xem, nếu cuộc sống quá thuận lợi thì có phải sẽ mất đi một chút cảm xúc mạnh mẽ hay không? Nếu không thì chúng ta thử tìm một chút kích thích nào đó đi?”

Diệp Đình: “...”

“Ha ha ha——” Lăng Vi vô cùng thích thú, Diệp Đình đột nhiên nói: “Không phải em nói buổi tối kêu thật hay cho anh sao? Nào đến đây... có chiêu thức gì thì hãy lôi ra hết đi.”

Lăng Vi biểu cảm vô (số) tội: “Em thì làm gì có chiêu thức gì chứ? Em hiền hành thế này cơ mà!”

Diệp Đình nói bên tai cô: “Em không phải hiền hành, em là lành như sói...” *

*phát âm của hai từ này gần giống như. Hiền lành = thiện lương (shan liang), lành như sói = thiện lang (shan lang)

Kết quả, thật sự để cho Diệp Đình nói trúng rồi, hai người họ cùng trở lại phòng ngủ, Diệp Đình chỉ thấy Lăng Vi đã chuẩn bị cho anh một cái... máy ghi âm giọng con nít...

Thứ đồ chơi trẻ con kia, ấn vào nút 'On' thì nó sẽ liên kêu: "Ồi chao... nhẹ một chút, thật là đau a..." sau đó lặp đi lặp lại một nghìn lần...

Diệp Đình: "... đúng là say thật rồi này!

Lăng Vi đặt máy ghi âm giọng trẻ con đó vào ngực Diệp Đình: "Nghe đi, sau này mỗi lúc buồn tẻ thì anh lại lôi ra nghe một chút, chỉ cần có pin, đừng nói là một nghìn lần, cho dù có kêu đến mức lỗ tai chảy máu rồi thì nó cũng sẽ không ngừng đâu!"

"..." Trong lòng Diệp Đình thầm khổ, anh nhìn cô vợ trẻ con, bất mãn nói: "Mạnh mẽ yêu cầu đổi sang một kiểu bổ sung khí lực khác."

"Ha ha ha..." Lăng Vi thật sự vui vẻ.

Cô vừa ôm vừa hôn Diệp Đình, chồng cô đẹp trai anh tuấn thế này cơ mà, mấy cô nàng tiểu tam kia gì chứ, tất cả hãy cút xa một chút đi!

Lăng Vi đột nhiên cảm thấy thật kỳ quái, trước kia vẫn luôn có những người phụ nữ không có mắt cứ thích quấn lấy Diệp Đình, mấy tháng gần đây, tại sao lại ngừng hết vậy nhỉ?

Diệp Đình anh tuấn tiêu sái như vậy, đi hay đứng cũng đều sáng chói rực rỡ mắt người, không thể nào không có phụ nữ đưa tới cửa... Sáng sớm hôm sau, Lăng Vi gọi điện thoại cho Kiệt Sâm: "Kiệt Sâm hả, gần đây công ti có chuyện gì bất thường hay không?"

Chương 1345: Anh trai bất ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phu nhân, chào buổi sáng. Mọi chuyện trong công ti vẫn ổn, sự hỗn loạn trước đây không lâu nay cũng đã hòa hoãn hơn một chút rồi.”

Lăng Vi ‘ừ’ một tiếng, cảm thấy nếu vòng vo như vậy, có lẽ Kiệt Sâm cũng nghe không hiểu.

Thế nên cô cũng liền nói thẳng, cô che loa điện thoại lại, nhỏ giọng hỏi: “Kiệt Sâm, gần đây tôi cứ có cảm giác không đúng, trước đây có bao nhiêu phụ nữ đều cứ thích lao đầu vào trong ngực Diệp Đình giống như thiêu thân, sau mà từ khi sang năm mới đến giờ lại chưa thấy có động tĩnh gì hết vậy?”

Trong lòng Kiệt Sâm thầm cười một tiếng, ôi chà, phu nhân nhà anh ta cũng biết tra khảo rồi đấy! Tươi rói — — ôi chà chà chà! Một lát nữa, anh ta phải báo cáo ngay với boss đại nhân, nhất định boss đại nhân sẽ vô cùng cao hứng đây!

Kiệt Sâm cười nói: “Bởi vì cô mang thai chứ sao... Cô và lão đại ân ái đến thế kia trên ti vi, những người phụ nữ khác biết không có kẻ hở nào để chui vào, thế nên liền thành thực tạm biệt luôn.”

Anh ta vừa nói, vừa nghĩ... làm sao lại vì nguyên nhân này được. Gần đây không có người phụ nữ nào đưa tới cửa, chính là vì Diệp boss đã sát lệnh xuống! Phàm những ai không có mắt muốn tặng người đến, boss nhà anh sẽ khiến đối phương phá sản... Cảnh cáo

một hai người xong, đương nhiên những người tiếp theo sẽ phải nhìn vào cái gương trước đó rồi...

Boss mà anh ta độc như thế, giết gà dọa khỉ như thế, không hề nương tay một chút nào, chỉ cần người dám đến, ta liền giết người đến không chừa manh giáp.

Cho nên, từ sau khi sang năm mới, liền có hơi không bình thường.

Lăng Vi nghĩ trong đầu, có lẽ là bởi vì cô mang thai, sau đó lại cùng xuất hiện trên quảng cáo với Diệp Đình... cô cũng không hỏi nhiều nữa, ngâm nga khúc ca dân dã trong lúc chờ Diệp Khanh.

Buổi trưa, Quân Dương đưa Diệp Khanh tới, ngay cả cơm trưa Quân Dương cũng không ăn, chỉ gặm một cái bánh mì rồi lại đi.

Lăng Vi vốn dĩ muốn nhắc đến chuyện dây chuyền với Diệp Khanh, nhưng lại sợ bà quá mệt mỏi, thế nên để bà nghỉ ngơi một buổi chiều.

Xẩm tối, Lăng Vi và Diệp Đình đỡ Diệp Khanh đi dạo quanh hồ Kính Diện, bên cạnh đó chính là một hoa phòng... có một loại hoa đỗ quyên nhìn trông rất đẹp.

Tháng sáu cũng chính là thời điểm đỗ quyên rực đỏ. Diệp Khanh bước vào hoa phòng, từng bước đi đến cạnh bụi đỗ quyên đỏ rực kia, bà giơ tay nhẹ nhàng đỡ lấy một bát hoa đỗ quyên, khẽ hát: “Trên núi Lĩnh... hoa đỗ quyên nở rộ, ánh sơn hồng...”

Đỗ quyên, sinh trưởng ở vùng núi tây nam nước ta, thường hay được gọi là “ánh sơn hồng”, năm xưa bà đã hát cho ông nghe bài hát này... Bà nhìn chăm chăm vào đóa hoa kia, khẽ hát: “Nửa đêm canh ba a... chờ trời sáng... tháng chạp đông giá rét... đợi gió xuân...”

Bà vừa hát, hốc mắt cũng ươn ướt... đến lúc nào thì mới đợi được ông đến đây? Trên núi Lĩnh... nay đã rực ánh hồng...

Lăng Vi ôm bà, dẫn bà đến ghế ngồi cạnh đó.

Lăng Vi nắm lấy tay bà, nói: “Bọn con vẫn đang tìm kiếm ông ấy, gần đây đã có một ít đầu mối...” Cô muốn nói rằng bọn cô đã tìm được lời ra... tra ra người kia rất có thể là Lôi Thiếu Dục.

Chương 1346: Anh trai bất ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thế nhưng... người nhà của ông ta nói ông ta đã qua đời rồi, mặc dù Diệp Đình không chịu tin tưởng, nhưng có những lúc chân tướng sự thật lại không thể bị ý chí của con người bác bỏ.

Cô muốn nói những thứ này với Diệp Khanh, nhưng lại không đành lòng...

Hiện giờ, tất cả đều không chắc chắn, trước tiên đừng nói gì với bà ấy cả, tránh việc bà ấy sẽ thấy bị thương một trận.

Lăng Vi suy nghĩ một chút, lôi sợi dây chuyền của Diệp Đình ra, cô hỏi Diệp Khanh: “Mẹ nhìn thử sợi dây chuyền này xem... mẹ có thấy ấn tượng gì không ạ?”

Diệp Khanh vẫn còn đang chăm chú nhìn vào bụi hoa đỗ quyên kia, bà mơ màng... cho đến một lúc sau, mới từ từ chuyển tầm mắt của mình vào sợi dây chuyền.

Bà nhìn chăm chăm sợi dây chuyền kia, không chút biểu cảm, sau đó lại dời tầm mắt sang bụi cây đỗ quyên.

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn nhau, hai người nhẹ nhàng đứng lên, bọn họ đi đến bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện. Lăng Vi nói: “Em còn tưởng rằng, đây là vật đính ước mà ông ấy tặng mẹ nữa... nhìn biểu cảm kia của mẹ, hình như không phải thế...”

Diệp Đình cũng cảm thấy kỳ quái, trước đó anh từng dự đoán... lúc mẹ anh nhìn thấy chiếc dây chuyền này, hẳn là phải có chút kích động mới đúng...

Lăng Vi đột nhiên nói: “Trí nhớ của mẹ, tất cả đều là từng đoạn phim nhỏ một... bây giờ bà ấy, có thể chính là tạm thời không nhớ ra được.”

“Cũng không loại trừ nguyên nhân này...”

Lăng Vi còn nói: “Chồng, anh thử nói xem, liệu người Lôi gia có biết về sợi dây chuyền này hay không?”

Diệp Đình mở hé mắt, khuôn mặt anh tuần đầy vẻ nghiêm túc, ah hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Chờ xem kết quả giám định thế nào rồi nói sau.”

“Ừ,” Lăng Vi biết ý tứ của anh, nếu như Lôi gia thật sự có quan hệ với Diệp Đình, như vậy bọn họ đại khái có thể biết được lai lịch của sợi dây chuyền này, bởi vì sợi dây này đã được đào lên dưới bụi cây đỗ quyên ở nơi đây.

Năm xưa, lúc Diệp Đình nhận được tòa trang viện này, đã từng phải đào hết từng gốc cây đỗ quyên lên, bởi vì những bụi cây đỗ quyên đó đem lại một cảm giác rất ‘mạnh mẽ’ cho người xem... giống như tiểu Vi nói, cái khí thế đó, đặc biệt đè ép mọi người.

Lúc đó Diệp Đình cũng không thích, anh vốn định đào hết nó lên, thế nhưng khi công nhân mới vừa đào xuống được mấy cuốc, đột nhiên lại nhìn thấy thứ đồ này... Diệp Đình cầm sợi dây chuyền trong tay lên nhìn, gia công của sợi dây này có thể nói không hề bình thường chút nào! Anh lập tức thu lại sợi dây này rồi cất giữ nó.

Anh sợ rằng bên dưới khóm đỗ quyên còn có những thứ khác nên để cho các công nhân tiếp tục đào, thế nhưng, anh lại yêu cầu không được hủy hoại khóm đỗ quyên. Nhóm công nhân đào xuống rất sâu, nhưng lại không tìm ra được thứ đồ nào khác, Diệp Đình lại bảo bọn họ trồng lại khóm đỗ quyên, còn giữ lại nguyên dạng, giống như chưa từng có gì xảy ra cả.

Diệp Đình không ép những người này phải giữ kín miệng, anh chỉ cố ý đặt thêm một ít châu báu nữa ở dưới đáy những khóm cây khác, lại chỉ huy công nhân đi đào. Những công nhân này cũng chỉ cho rằng chủ nhân ban đầu của trang viên chôn giấu bảo bối khắp nơi mà thôi.

Đào xong hai nơi, Diệp Đình lại trả cho những người này thù lao phong phú, thế nên chuyện này quả thật chưa từng bị người nào truyền đi.

Hai ngày sau...

Lôi Niểu Niểu đột nhiên hùng hùng hổ hổ đến Đình Phong Quốc Tế tìm Diệp Đình: “Anh! Anh thật sự là anh trai ruột của em!”

Trong phòng tiếp khách, Lôi Niểu Niểu hưng phấn hết nhảy lại key: “Ha ha ha — — anh là anh ruột thân yêu của em! Quá tuyệt! Nhanh nhanh nhanh — — mau ký cho em một trăm tấm hình luôn nào!”

“Tiểu Đình à — —” Lôi Thiếu Tu đi sau cô nàng, ôm Diệp Đình: “Đứa nhỏ! Cháu đúng là con trai của anh chú!”

Lôi lão gia tử là người cuối cùng bước đến, ông ôm lấy ngựa, thở mạnh, liên tục ho khan — —

“Ông trời có mắt...” Lôi lão gia tử ngừng lại lấy hơi ... “Lão già này

sang năm là tám mươi rồi... đời này ta sống không uổng phí! Sắp sửa chui xuống lỗ, mà ông trời có mắt, lại đem đến cho lão già này một sự vui mừng ngạc nhiên lớn đến vậy!”

“Anh trai bất ngờ! Anh còn đứng đó làm gì nữa?” Lôi Niếu Niếu kéo kéo tay áo Diệp Đình: “Còn không mau dập đầu với ông nội — —”

“...” Diệp Đình chỉ cảm thấy đầu đau từng cơn... anh mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm mơ... anh sờ lên trán mình, lại phát hiện trên trán đắp một chiếc khăn ướt.

Lúc này, Lăng Vi đi đến: “Ôi” một tiếng: “Chồng, anh tỉnh rồi. Anh bị sốt ... có phải do gần đây quá mệt mỏi không?”

Cô biết, trong lòng anh thấy mệt mỏi...

Diệp Đình lắc đầu, nói: “Không sao.”

Lăng Vi đi đến đỡ anh: “Người của Lôi gia tới, sắp sửa đến rồi, anh mau đi sắp xếp một chút...”

Chương 1347: Tất cả đều tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Gần đây Diệp Đình thật sự ... cả lo âu và kiềm chế đồng thời hành hạ anh.

Đột nhiên anh không quá muốn biết kết quả giám định này nữa...

Nếu như Lôi Thiếu Dục thật sự là... vậy thì nên làm thế nào?

Ông ấy đã chết rồi... mặc dù Diệp Đình rất không muốn chấp nhận cái kết quả này, thế nhưng bia mộ của Lôi Thiếu Dục vẫn đang được dựng ở kia...

Ngày hôm qua lúc anh và Lăng Vi đến nghĩa địa, cả người anh đều không chịu nổi. Anh mà còn thế, vậy nếu mẹ anh biết... người kia đã không còn nữa, nhất định bà ấy sẽ đau khổ muốn chết.

Trong lòng Diệp Đình vô cùng sầu khổ... lúc trước, anh đã từng suy đoán một lần, ngay trước lúc anh đứng trước cửa phá sản, bỗng có một người thần bí trợ giúp anh từ phía sau, nhưng mà... cẩn thận nghĩ lại, nếu như không phải trùng hợp, có thể đồng thời khống chế được diễn tập của ba hướng, như vậy quyền thế của người kia phải lớn đến thế nào đây?

Quyền thế của người Lôi gia vô cùng hiển hách, nếu như quả thật có một người như thế tồn tại, bọn họ không thể nào không biết, không thể nào không phát giác ra!

Cho nên nói, người có thể khống chế được quân diễn kia, tuyệt đối không phải Lôi Thiếu Dục.

Diệp Đình càng nghĩ càng cảm thấy đau tim. Vốn dĩ, lúc anh không nhìn thấy bức ảnh kia, anh còn chưa để tâm đến như vậy...

Từ sau khi tìm được mẹ, lại thấy mẹ... và người kia khiêu vũ với nhau, Diệp Đình liền tựa như thấy người này hiện lên trước mắt...

Ba, mẹ... của anh cứ như một hình ảnh sống động đang hiện hữu trước mắt anh... từ lúc sinh ra, anh vẫn chưa từng được gặp hai người họ, khiến anh thật mong ước làm sao, khiến anh thật lo âu đến thế nào.

Từ nhỏ, lúc anh còn bị giam trong căn phòng tối, anh liền lặng lẽ nghĩ, ba mẹ của người khác đều tốt như thế kia cơ mà... tại sao Pauluss vẫn muốn anh chết?

Cho đến khi trưởng thành, sau khi thoát khỏi tay tên khốn Paulus kia, anh mới hơi hiểu rõ được một chút, lão già Paulus khiến người người chán ghét kia căn bản không phải là cha ruột của anh!

Nhưng mà, ba mẹ của anh đang ở chỗ nào? Tại sao bọn họ lại không đến tìm anh? Chẳng nhẽ anh là một đứa trẻ đã bị vứt bỏ rồi sao?

Cho đến lúc anh tìm được Diệp Khanh, sau đó mới bỏ được những ý nghĩ này đi.

Tay Diệp Đình đang nắm chặt bức hình Diệp Khanh và người kia khiêu vũ với nhau.

Bức hình này, khiến cho Diệp Đình lập tức dâng trào những cảm xúc

nhớ nhưng, khiến anh lập tức dâng trào hi vọng và gửi gắm tâm trí nồng đậm!

Anh đi tắm, rồi thay quần áo. Sửa sang xong xuôi, anh mới cùng Lăng Vi đi đến phòng tiếp khách ở nhà trước.

Lăng Vi đặt tay lên trán anh, cô vừa mới cho anh uống thuốc hạ sốt xong, trán cũng không còn quá nóng nữa. Lăng Vi ôm lấy cánh tay anh, trong lòng vô cùng lo lắng... gần đây anh cũng đã lên cơn sốt hai lần rồi...

Diệp Đình cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ vỗ lên mu bàn tay: “Sẽ khỏe nhanh thôi, anh không sao.”

Đi tới phòng trước, Lăng Vi và Diệp Đình cùng nhau lên tầng. Trên hành lang tầng hai, bọn họ còn chưa bước vào phòng khách đã nghe thấy tiếng nói từ trong phát ra, Lôi Niểu Niểu vui vẻ cười to ‘ha ha’, cô nàng còn hát nữa: “Đây quả nhiên đúng là duyên phận, đã định trước là người một nhà.”

Bài hát này, từ trước đến nay Lăng Vi cũng chưa từng nghe qua, đoán chừng nó là do Lôi Niểu Niểu tự soạn.

Chương 1348: Tất cả đều tốt

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thế nhưng, nghe xong ý tứ này... cò cả mức độ hưng phấn của người Lôi gia nữa, chẳng lẽ... Diệp Đình thật sự là người một nhà với bọn họ sao?

Đột nhiên Diệp Đình không muốn tiếp tục bước vào phòng khách nữa, thế nhưng, lúc này... tất cả mọi người Lôi gia đều đã nhìn thấy anh, căn bản bởi vì cánh cửa không hề đóng.

“Anh trai — — Đình ca! Anh thật sự là anh trai ruột của em á!” Lôi Niếu Niếu vô cùng vui mừng, cô nàng chạy bình bịch đến, cười một tiếng với Diệp Đình: “Anh quả thật là anh trai ruột thân yêu của em, em có mang quà tặng anh nè!”

Nói xong, còn không quên nói với Lăng Vi: “Chị dâu! Em cũng chuẩn bị quà cho chị nữa!”

Cái này... quả thật hơi đường đột rồi... Lăng Vi cảm thấy hơi choáng váng. Mặc dù đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, thế nhưng đột nhiên nghe thấy kết quả này, Lăng Vi cũng cảm thấy có chút choáng váng, chừ đừng nói chi là Diệp Đình.

Diệp Đình đột ngột hỏi: “Kết quả giám định thế nào? Tôi muốn xem một chút.”

Lôi Thiếu Tu lại khẽ nhú mày một cái, nói: “Kết quả kia, người trong

nhà chúng ta đều đã nhìn thấy, thế nhưng lúc chúng ta cầm theo kết quả này đến tìm cháu, thì xe chúng ta lại bị cướp giữa đường... cả nhà chúng ta đều đón xe đến đây, mặc dù trên xe không có thứ đồ gì quý giá, thế nhưng tờ báo cáo giám định, lại nằm trên xe.”

Diệp Đình có vẻ giễu cợt cười một tiếng: “Tên cướp này thật có bản lĩnh, xe của Lôi gia các người mà cũng dám cướp?”

Ngay lập tức Lôi lão gia tử liền nổi giận!

“Nói thế nào đấy hả?” Mắt Lôi lão gia tử đỏ bừng: “Người Lôi gia chúng ta luôn tác phong đứng đắn! Cho đến giờ chưa từng nói bừa nửa câu, chẳng lẽ cả một đại gia đình chúng ta lại phải lừa gạt một mình anh chắc?”

Lôi lão gia tử nói xong mắt cũng đầy tức giận, giờ quái tượng lên muốn đánh Diệp Đình! Lôi Thiếu Tu lập tức ngăn Lôi lão gia tử lại.

Diệp Đình lười ứng phó với bọn họ, anh gọi điện thoại cho tiểu tổ Âm Ảnh, bảo bọn họ đi thăm dò kết quả giám định.

Rất nhanh, tiểu tổ âm ảnh đã trở về...

Người Lôi gia nói... là thật. Diệp Đình cũng không thể nói rõ ràng tâm tình của mình hiện giờ, thật sự anh rất mâu thuẫn! Vừa mới tìm được mẹ, ngay lập tức liền tìm được người nhà của ba...

Nhưng chỉ thiếu mỗi mình người kia... tâm trạng này, thật sự khiến anh không biết nên diễn tả như thế nào

Lăng Vi có thể hiểu được sự khó chịu trong lòng Diệp Đình, từ đầu đến cuối cô vẫn ôm anh, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ nhẹ lên lưng anh.

Lúc này, Lôi Thiếu Tu đột nhiên đi đến bên cạnh Diệp Đình, ông giơ tay vỗ bả vai Diệp Đình một cái: “Chú biết cháu đau khổ trong lòng... cháu vừa mới biết tin anh ấy qua đời, nhất định là rất khó tiếp nhận. Lúc ấy bọn chú...”

Cả khuôn mặt Lôi Thiếu Tu cũng xịu xuống, ông hạ cằm, giống như muốn áp cơn sóng ngầm đang sắp sửa dâng trào trong đáy mắt lui về.

Ông thở chậm một chút, lại hít sâu một hơi, sau đó nói: “Ba con qua đời... đối với Lôi gia chúng ta... thật đúng là một tai nạn... nhưng mà, e6 năm... chúng ta đều phải khổ sở hơn bất cứ người nào khác, thế nhưng, chúng ta cũng cần phải vượt qua để đi tiếp...”

Diệp Đình cuối cùng bị Lăng Vi kéo ngồi xuống. Lăng Vi ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống đã rồi từ từ nói sau.

Lôi Thiếu Tu nói: “Lôi gia chúng ta, đời đời trung dũng, liệt sĩ chết trên chiến trường không thể đếm hết.” Ông giơ tay, lấy một bức ảnh từ trong ngực mình ra, chỉ vào người phụ nữ trên đó: “Đây là vợ chú, mẹ của Niếu Niếu... bà ấy là một bác sĩ trong quân đội, vào cái lần mà cả nước ta bộc phát dịch bệnh lây lan, bà ấy ngày ddeem không ngủ, luôn ở tuyến đầu bảo vệ bệnh nhân, liều chết vật lộn với vi khuẩn cùng bệnh nhân, nhưng mà... bất hạnh thay, bà ấy bị cảm nhiễm vi khuẩn, đã rời bỏ chúng ta.”

Lôi Thiếu Tu lại lấy ra một bức hình khác, cũng là một người đàn ông anh vũ phi phàm, ông ngậm lệ nói: “Đây là em trai của chú và ba cháu, nó nằm vùng trong hắc bang... 22 tuổi đã hi sinh vì nhiệm vụ, không vợ, không con.”

Vành mắt Diệp Đình đỏ ửng, kéo Lăng Vi đứng dậy.

Vẻ mặt Lôi lão gia tử đầy bi thương.

Người Lôi gia cũng nhìn Diệp Đình chăm chăm, cho rằng anh không muốn nghe những thứ này, muốn kéo Lăng Vi rời đi. Lại không nghĩ đến... Diệp Đình kéo Lăng Vi quỳ xuống với Lôi lão gia tử.

Cả hai người bọn họ cùng quỳ xuống dập đầu với Lôi lão gia tử ba cái, Lăng Vi lại dặn dò quản gia Vương đưa hai chén trà lên.

Lôi lão gia tử uống hai chén trà xong, liền đặt chén lên bàn: “Đời sau của Lôi gia chúng ta, quả nhiên tất cả đều tốt!”

Chương 1349: Điều là ông nội cả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi gia đặt mấy bàn tiệc rượu nhận thân tại Lôi Phủ.

Bọn họ cũng mời Diệp Khanh đến, Lôi lão gia tử coi Diệp Khanh như con mình ... một người phụ nữ tốt như vậy, một chuyên gia tế bào học nổi tiếng hiện giờ, một thiên tài trăm năm khó gặp, lại là con dâu của ông ta.

Người phụ nữ này, nhìn bề ngoài trông có vẻ yếu đuối, thế nhưng tâm hồn lại bền bỉ hơn vẻ ngoài rất nhiều.

Chỉ bằng việc bà có thể vượt qua được chứng mất trí, để cho anh chàng tên Hàn Yến kia có thể phẫu thuật liên tục ba bốn ngày đêm, còn hoàn thành ca giải phẫu đó, cũng đủ khiến cho mọi người thật sự khâm phục!

Trong tiệc rượu, Diệp Khanh ngồi tại vị trí con dâu trưởng của Lôi gia, bà ngồi bên cạnh Lôi lão gia tử.

Thế nhưng bà cũng không biết tại sao chính mình lại phải đến chỗ này, cũng may có Diệp Đình và Lăng Vi ngồi bên cạnh bà.

Mặc dù cả ngày bà đều mơ mơ màng màng, thế nhưng hiện giờ bà rất quen thuộc với Diệp Đình và Lăng Vi, có những lúc tuy đột nhiên hơi sửng sốt một chút, Lăng Vi liền lấy ảnh hoặc giấy ra cho bà xem...

Cũng may, không gây ra rối loạn gì cả.

Lôi lão gia tử cảm thấy đau tim — — một người con dâu tốt như vậy, mà lại bị kích thích thành như thế này!

Ông nhanh chóng bảo Lôi Thiếu Tu liên lạc với bác sĩ giỏi nhất cả nước đến khám bệnh cho Diệp Khanh. Lúc này Diệp Lương Sơn mới vừa chạy đến liền cảm thấy không vui: “Con gái tôi, lại còn cần đến ông chữa bệnh thay hả?”

Diệp lão gia tử cũng bảo người mang đến một chiếc ghế cho mình, ông liền chen vào giữa Lôi lão gia tử và Diệp Khanh.

Lôi lão gia tử trợn mắt nhìn ông ta một cái: “Một đứa con gái tốt như vậy, thế mà lại do ông nuôi!” Vừa nói, vừa phồng mồm trợn má nhìn.

Diệp lão gia tử không cam lòng nói: “Đúng đấy! Không phục sao?” Ông cầm đĩa lên ăn: “Không phục thì đừng có mà nhận con gái tôi, nhận cháu tôi!”

Nhắc đến chuyện này, Lôi lão gia tử liền nổi giận trong bụng: “Dựa vào cái gì mà tôi lại không được nhận? Tiểu Đình hiện giờ là cháu trai tôi, ông là ông ngoại nó! Ông gọi cháu trai cái gì? Vui lắm sao? Hà? Cả một đồng tuổi thế kia rồi, vậy mà mặt mũi cũng đúng là dày lắm!”

Diệp Lương Sơn cố ý chọc tức ông ta: “Đừng có mà gọi tiểu Đình tiểu Đình, cháu tôi không thân quen với ông như vậy! Hơn nữa, Diệp Đình họ Diệp! Là theo họ của tôi, tôi không gọi nó là cháu trai, thì gọi ai là cháu trai hả? Nó cũng đâu phải họ Lôi! Ông đừng có mà cãi cứng nữa — —”

Hai lão đầu lại bắt đầu gây gổ.

Người ngồi trên bàn ăn đồng loạt trở mắt nhìn, hai ông lão này... lúc còn trẻ đã có thâm cừu đại hận gì với nhau thế?

Đây thật sự là... kẻ thù gặp nhau thì liền đả hết cả mắt!

Lăng Vi thật sự cảm thấy vô cùng gượng gạo... cả hai đều muốn là ông nội, vậy thì sau này biết phải gọi như thế nào đây? Diệp Đình nhất định sẽ không đổi họ đâu, mặc dù nhận người Lôi gia làm thân nhân, nhưng muốn anh đổi họ ư, chắc chắn là điều không thể nào...

Ít nhất, Diệp Đình hiện giờ nhất định không thể chấp nhận nổi.

Chương 1350: Điều là ông nội cả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đang lo lắng thay Diệp Đình, chỉ thấy Diệp Đình vẫn vô cùng bình tĩnh dùng cơm, giống như chuyện hai ông lão đang đố chác nhau kia không hề có nửa điểm liên quan đến anh.

Diệp Đình múc cho Diệp Khanh một chén canh, nhẹ giọng hỏi bà: “Còn muốn ăn thêm cái gì không ạ?”

Diệp Khanh hơi suy nghĩ một chút, chỉ vào một món ăn nói: “Thứ kia, trông thật đẹp, không biết là cái gì...” Giọng nói của bà nhẹ nhàng, lại ép xuống được sự khô nóng của cả bàn ăn.

Hai ông già cũng không cãi nhau nữa, trong nháy mắt liền... đồng thời đưa tay ra, giữ lấy cái đĩa kia, nhìn dáng vẻ của họ có vẻ là như nghĩ giống nhau, đều muốn đưa cái đĩa này đến trước mặt Diệp Khanh để bà ăn.

Kết quả...

Hai người này, mỗi người lại giữ một bên chiếc...

Ai cũng không chịu buông tay. Diệp Đình ngồi bên cạnh bà bình tĩnh giơ tay ra, nắm lấy một đầu của cái đĩa. Cả hai ông lão đều đồng thời buông tay...

Diệp Đình đặt lại cái đĩa về vị trí cũ. Diệp Đình đứng dậy cầm đĩa

lên gấp thức ăn cho Diệp Khanh... Cái thứ trông thật đẹp mắt kia, thật ra chính là củ cải trắng, khoét rỗng ở giữa sau đó nhét nắm vào.

“Ừm... Ăn thật ngon!” Diệp Đình thích ăn củ cải nhất, bất kể là lúc nào, bà cũng đều thấy ăn rất ngon, ăn xong một miếng thì lại muốn ăn thêm miếng nữa, Diệp Đình lại tiếp tục gấp cho bà.

Lôi lão gia tử cũng nhân cơ hội này bên chiếc đĩa lên, đặt xuống trước mặt Diệp Khanh: “Cho con hết!”

Diệp Khanh cảm kích cười với ông một cái.

Nụ cười này, khiến trong lòng lão gia tử cũng nở hoa... thật sự, giống hệt cái cảm giác gió xuân thổi mơn man...

Bao nhiêu sầu muộn trong lòng, tất cả đều bị thổi bay đi hết...

Lôi lão gia tử đột nhiên thở dài một tiếng: “Hừm... con trai tôi sinh ra, sao lại gọi tôi là ông ngoại hả?” Nghĩ kiểu gì cũng đều thấy không đúng...

Lúc này bỗng nhiên Diệp Đình lên tiếng hỏi: “Ông, quảng cáo chiếc xe dành cho người già kia, ông thấy sao? Nếu như không thích, cháu tặng ông một cái.”

“Hả?”

Lôi lão gia tử và ông Diệp đồng thời ngây người, mới vừa rồi... Diệp Đình gọi “ông nội...” rồi cuộc, nó nó nó, đang gọi ai hả?

Hai người cùng nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, chỉ thấy Diệp Đình đồng thời hỏi cả hai ông lão: “Cháu hỏi cả hai, có muốn đổi một chiếc xe tập đi bộ không? Chiếc xe kia là tiểu Vi thiết kế. Nếu như hai

người muốn, vậy thì cháu và tiểu Vi sẽ tặng mỗi người một chiếc.”

“Muốn!”

“Muốn — —”

Cả hai ông lão cùng đồng thanh!

Ồi chao, quà của cháu ta và cháu dâu mà, chẳng lẽ ta lại không muốn.

Trong lòng Lôi lão gia tử nở hoa, ha ha ha — — ông cũng là ông mà! Vì sao ông lại không nghĩ đến chứ! Còn nghĩ sang ông ngoại... sao lại ngốc như vậy nhỉ...

Diệp Lương Sơn bĩu môi, mặc dù trong lòng có chút sầu muộn, thế nhưng ông cũng có thể chấp nhận cách gọi này... Dù sao thì ông là ông ngoại... chiếm không được một cháu trai lớn, ông cũng rất vui vẻ mà!

Trong nháy mắt bầu không khí liền trở nên hòa hoãn hơn một chút...

Lăng Vi không khỏi like Diệp Đình một cái — — cơ trí thế này, cũng không phải ai cũng có.

Vẫn là ông xã nhà cô thông minh, lập tức ‘xử lý’ xong cả hai ông lão... ha ha ha ...

Diệp Khanh lại không để ý đến những chuyện này chút nào, bà vẫn tiếp tục ăn loại củ cải kia.

Tất cả mọi người trong Lôi gia đều nhìn Diệp Khanh, bà áy náy nhìn mọi người, ôn hòa cười một tiếng nói: “Xin lỗi, ta như vậy là rất

không lễ phép... có phải không?” Vừa nói, lại vừa muốn đặt chiếc đĩa xuống, trả về vị trí cũ.

Tất cả mọi người Lôi gia hơi hốt, đồng thời giơ tay ra ngăn cản bà: “Không cần không cần... chúng ta không ăn thứ này.” Lôi Niều Niều liền nói: “Bác gái, con thích ăn tôm... con không thích ăn củ cải...”

Lôi Niều Niều vội vàng gấp một con tôm lên.

Những người khác cũng không nhìn bà nữa, bắt đầu lặng lẽ dùng cơm. Thật ra không phải bọn họ muốn nhìn Diệp Khanh ăn củ cải, mà chỉ vì tò mò về bà mà thôi.

Một người tốt đẹp như vậy... nếu như bệnh có thể khỏi thì thật tốt.

Không hi vọng bà sẽ phải chịu tội như thế.

Lôi Niều Niều thở dài, đáng tiếc bác cả không ở đây... nếu không, bác cả và bác gái sẽ là một cặp tốt đẹp thế nào a...

Tiệc rượu tàn, Diệp Đình gọi điện bảo Kiệt Sâm mang hai chiếc xe đi bộ đến. Hai ông lão kia, mỗi người một chiếc, cùng nhau bắt đầu đi bộ.

Phải nói, hai người bọn họ như có thù gì, hình như không có thì phải...

Chính là cứ mỗi khi nhìn thấy nhau thì cả hai liền cãi vã. Hai ông già chia thành hai hàng, đột nhiên lại có thêm một người khác, ông nội của Nhan Mặc Phi, Nhan lão đầu...

Ba ông lão vừa nhìn thấy mặt nhau... đã nói chuyện đến đâu đâu rồi! Chiếc xe đi bộ dành cho người già này chính là do Nhan lão gia từ

đầu tư, chính ông cũng lấy một chiếc để dùng.

Sau đó... chỉ thấy trên đường xe chạy, có ba ông già cùng lái chiếc xe dành cho người già, cùng tranh thứ hạng đầu, thật đúng là ói máng.

Diệp Đình nói chuyện dây chuyền với Lôi Thiếu Tu, sắc mặt Lôi Thiếu Tu liền trầm xuống, lập tức mời anh và Lăng Vi đến thư phòng của mình.

Chương 1351: Bí mật của Thiên Ma (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Diệp Đình đi vào thư phòng của Lôi Thiếu Tu.

Bài trí trong thư phòng không giống với phong cách của Lôi Thiếu Tu, khắp nơi đều mang vẻ cường tráng và nho nhã. Mặc dù có vẻ như hai từ này không thể nào đặt cạnh nhau được, nhưng mà đúng là căn phòng sách này đem lại cho mọi người thứ cảm giác như thế.

Ví dụ như cái kệ sách kia, nó được làm bằng gỗ sến, rất lớn, nhìn trông cũng rất mạnh mẽ, thế nhưng cách bài trí sách trên đó lại vô cùng chỉnh tề, nhìn trông giống nhau, từ trên xuống dưới đều có thứ tự rõ ràng, trên giá sách còn đặt một số đồ trang trí đầy vẻ văn nhã, ví dụ là một vài bức thư pháp của Lôi Thiếu Tu như “Nhân hòa”: “Tĩnh nãi minh kỳ”, còn có một ít bút, mực, giấy, nghiên.

Lôi Thiếu Tu mời bọn họ ngồi xuống chiếc ghế gỗ đặt trong góc.

Diệp Đình lấy sợi dây chuyền kia ra, Lôi Thiếu Tu nhận lấy, nhìn trái nhìn phải, sau đó lắc đầu một cái, nói: “Chú chưa từng nhìn thấy sợi dây chuyền này, nhưng mà chú đã từng thấy một sợi dây khác màu đen...”

Hai ngón tay ông miết lên viên đá quý trên sợi dây, nói: “Sợi dây màu đen mà lúc trẻ chú đã từng nhìn thấy kia, là của một người anh em tốt của chú đeo.”

Trong nháy mắt Lăng Vi liền mở to mắt.

Sợi dây màu đen sẫm kia, không phải là sợi của Lý Thiên Mặc đấy chứ?

Lôi Thiếu Tu chưa từng thấy qua sợi dây bảy màu này của Diệp Đình, vậy mà lại nhìn thấy sợi màu đen kia của Lý Thiên Mặc?

Lăng Vi liền nhanh chóng nói: “Chú, chiếc dây chuyền đen sẫm mà chú nói đến kia... là của một người anh em tốt của chú từng đeo sao ạ?”

Lôi Thiếu Tu hơi suy nghĩ một chút, gật đầu chắc chắn: “Không sai, người đó tên là Lý Vân Hào, bọn chú sống cùng với nhau hồi thi hành nhiệm vụ... anh ta còn nói đùa với chú, anh ta nói, vợ anh ta đang mang thai, nếu như sinh con trai liền đặt tên là Lý Thiên Mặc... nếu như sinh con gái thì sẽ đặt là Lý Thiên Thanh. Bởi vì sợi dây chuyền này có màu đen, Mặc và Thanh vừa vặn cũng có thể giải thích cho màu đen, còn Thiên thì lại biểu thị sự rộng lớn, sáng rõ... cho nên, liền đặt tên là Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Thanh.”

Lôi Thiếu Tu vừa nói, vừa nhìn về phía Lăng Vi: “Hôm trước cháu nói, người bạn kia của cháu tên là... Lý Thiên Mặc...”

Trái tim trong ngực Lăng Vi liền đập thành thịch thịch thịch, tốc độ nhanh đến mức cô cũng không đè ép được nó xuống, thật giống như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực cô vậy.

Lý Thiên Mặc... sẽ không phải là con trai của người tên Lý Vân Hào này chứ? Nếu không tại sao lại cùng tên, nếu không, tại sao Thiên Mặc lại có sợi dây chuyền màu đen đó?

Lăng Vi khẩn trương đến mức lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.

Cô không biết có nên nói ra chuyện này hay không, dù sao đó cũng là bí mật của Lý Thiên Mặc... khi chưa nhận được sự đồng ý của Thiên Ma, cô tuyệt đối sẽ không nói linh tinh.

Lăng Vi chẳng qua cũng chỉ gật nhẹ đầu, cô suy nghĩ một chút, lại hỏi Lôi Thiếu Tu: “Chú, chiến hữu đó của chú đã qua đời rồi sao?”

“Đúng vậy...” Lôi Thiếu Tu lòng đầy tiếc nuối và thương cảm: “Về sau... anh ta hi sinh, vợ anh ta cũng mất tích, lúc đó bọn chú điên cuồng tìm kiếm, nhưng tìm suốt hơn mười năm trời, vậy mà từ đầu tới cuối đều không tìm thấy.”

Lăng Vi gật đầu một cái, hình như Lăng Vi cũng từng nghe Lý Thiên Mặc nói rằng, lúc còn nhỏ cậu ấy cũng không được gọi là Lý Thiên Mặc, cho đến lúc 18 tuổi trước khi lên đại học, mới đổi thành Lý Thiên Mặc.

Chương 1352: Bí mật của Thiên Ma (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dụng ý của bác trai Lý... hẳn là... bác ấy có nghĩa vụ nuôi dưỡng Lý Thiên Mặc đến 18 tuổi, chờ đến sau khi Thiên Mặc 18 tuổi trưởng thành rồi, sẽ có cuộc sống riêng thuộc về chính mình, có con đường riêng để đi... cậu ấy sẽ tìm lại tên họ của mình, thậm chí bác trai Lý còn hi vọng Lý Thiên Mặc có thể tìm lại được thân nhân của mình... Lý Thiên Mặc 18 tuổi đã có đủ năng lực để chịu được đả kích. Sau khi cậu ấy từ từ trưởng thành hơn, sẽ lựa chọn được cuộc sống mà chính cậu ấy muốn.

Lăng Vi rất xúc động, bác trai Lý, bác gái Lý thật sự đều là người lương thiện... cả tuổi thanh xuân nồng nhiệt của mình cũng đều dành hết cho đứa trẻ không phải do mình sinh ra, nhưng đến lúc lớn tuổi, lại đưa con trai đi để cậu ấy có thể tìm được người thân của chính mình...

Tình yêu như vậy, chính là tình yêu thương lớn lao!

Thiên Mặc thật sự rất hạnh phúc...

Lăng Vi nghĩ rằng trong chuyện này, Lôi Thiếu Tu vẫn luôn hi vọng cô sẽ nói ra vài điều gì đó, bởi vì dường như... ông có cảm giác đứa nhỏ này có liên quan đến người chiến hữu của mình...

Nhưng mà Lăng Vi lại kín miệng như bưng.

Trong đầu Lôi Thiếu Tu nghĩ, tiểu Vi không nói cũng là có đạo lý của nó... chuyện này không thể gấp gáp được. Huống chi, Lôi Niểu Niểu nhà ông cũng đã có số điện thoại của Lý Thiên Mặc, muốn biết thân thế của Lý Thiên Mặc vẫn không đơn giản, đành nói Lôi Niểu Niểu tiếp xúc nhiều hơn với Lý Thiên Mặc là được rồi...

Trong lòng ông liền nghĩ, lát nữa sẽ đốc thúc Niểu Niểu gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc.

...

Diệp Đình thấy hai người đều có suy nghĩ riêng của mình, liền gạt đề tài này qua một bên, anh hỏi Lôi Thiếu Tu: “Chú, sợi dây chuyền này có ý nghĩa gì? Theo như cháu điều tra được, trừ sợi dây mà cháu có này ra, ngoài ra còn bảy sợi khác nữa. Bê ngoài chúng trông giống nhau, nhưng màu sắc của viên đá quý ở giữa lại không giống.”

Lôi Thiếu Tu lắc đầu: “Chú không biết...”

Ông cẩn thận xem xét viên đá quý bảy màu trên sợi dây chuyền này, nhưng vẫn lắc đầu: “Nếu như chiến hữu của chú cũng có một cái, vậy thì... chiếc này của cháu, chú đoán hẳn là do anh chú đã để lại cho cháu. Thế nhưng... trước kia chú chưa từng thấy anh trai lấy sợi dây chuyền này ra...”

Diệp Đình gạt đầu một cái, còn nói: “Chú có thể đại khái đoán ra được mối liên quan giữa mấy sợi dây chuyền này và cả dụng ý của nó hay không?”

Mâu quang Lôi Thiếu Tu hơi trầm lại, ông ta cau mày... suy tư chốc lát, sau đó lắc đầu một cái: “Không nghĩ ra...”

Diệp Đình đột nhiên mở điều trự của sợi dây chuyền này ra, lôi từ

trong đó ra một thứ... Lôi Thiếu Tu hơi kinh ngạc, bởi vì cơ quan này được thiết kế vô cùng tinh xảo...

Mới vừa rồi Diệp Đình ấn vào viên đá quý bảy màu kia một cái, toàn bộ phần phía sau điều trụ cũng biến đổi, sau khi tháo ra, cuối cùng lộ ra một khối nam châm màu đen, Diệp Đình liền lấy khối nam châm đó ra...

Sau đó, Diệp Đình thả lỏng tay, sau khi viên đá quý bảy màu trở về vị trí cũ, toàn bộ phần phía sau điều trụ cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, không nhìn ra được chút dấu vết bị bóc tách nào, giống như vẫn là một khối kim loại nguyên vẹn.

Lôi Thiếu Tu âm thầm ngạc nhiên, ông ta vẫn luôn không biết sợi dây chuyền này còn có chỗ như thế!

Lúc còn trẻ, ông vẫn luôn cho rằng sợi dây chuyền của Lý Vân Hào chỉ là một món đồ trang sức tinh xảo... không nghĩ rằng bên trong nó còn ẩn giấu huyền cơ như vậy...

Đột nhiên Lôi Thiếu Tu có một dự cảm khác thường... nhưng mà loại dự cảm kia ông lại thấy khó nói, không phải là không thể nói... mà là không biết nói ra thành lời thế nào...

Diệp Đình hỏi ông: “Khối nam châm ở bên trong này, không biết có tác dụng gì... chú thấy sao?”

Lôi Thiếu Tu cầm khối nam kia lên, toàn thân nó màu đen, ước chừng khoảng một centimet, phía trên màu đen đó còn có một hoa văn màu xám tro.

Ngón tay Diệp Đình khẽ miết trên hoa văn xám tro kia, nói: “Cháu đoán rằng, bên trong mấy sợi dây chuyền này đều có một khối nam

châm như vậy, theo như hoa văn xám tro này mà tiến hành sắp xếp, là có thể tạo ra được một khối nam châm hoàn chỉnh.”

Lôi Thiếu Tu gật đầu: “Có lý... có lẽ là như vậy thật.”

Trong tay Diệp Đình còn có một sợi khác màu đỏ đậm, cái này là sợi dây mà An Kỳ Nhi mang theo, nhưng theo lời cô ta, sợi dây này không phải là của cô ta, mà hiện giờ cô ta vẫn chưa tìm được chủ nhân của nó.

Lúc đó Diệp Đình mở sợi dây chuyền đỏ đậm này ra, phát hiện bên trong nó trống không, không có nam châm, cho nên anh lúc anh diệt trừ Hoắc Ân, liền tận lực ép Hoắc Ân giao khối nam châm đó ra, sau đó mới tìm lại được khối nam châm.

Trừ sợi dây màu đỏ đậm này ra, khối nam châm của Lý Thiên Mặc cũng đang ở chỗ anh.

Bây giờ anh đã có được mấy khối nam châm của ba sợi dây chuyền rồi.

Nhưng mà, hiển nhiên là ba khối nam châm này không liên tiếp nhau... muốn biết được bí mật bên trong nó, thì nhất định phải tìm ra được năm sợi dây chuyền còn lại.

Lăng Vi nắm tay anh khích lệ anh. Trong lòng Diệp Đình liền cảm thấy ấm áp, anh biết Lăng Vi đang muốn nói: “Em sẽ mãi luôn ở bên anh.”

Chương 1353: Lớn lên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi Diệp Đình và Lăng Vi rời đi, Lôi Thiếu Tu liền lập tức gọi Lôi Niếu Niếu đến.

“Niếu Niếu à, con và Thiên Mặc trò chuyện với nhau thế nào rồi?”

“...” Lôi Niếu Niếu kinh ngạc nói: “Ba, đây cũng đâu phải là phong cách của ba! Còn nữa... Thiên Mặc? Ba thân quen với người ta thế sao? Đột nhiên lại gọi thân mật như vậy, ba hù con quá!”

Lôi Niếu Niếu sờ cánh tay mình, ấn lớp da gà mới nổi lên... Ba cô là một người siêu nghiêm túc, ngày nào cũng bày ra cái vẻ mặt poker face kia, nếu không phải tâm trạng vô cùng tốt thì sẽ không bao giờ gọi cô là Niếu Niếu, mà sẽ gọi cả tên lẫn họ của cô ‘Lôi Niếu Niếu’! Giống như cô không phải con con ruột của ông ấy vậy.

Hôm nay làm sao thế này?

Bị trúng gió rồi sao...

Còn gọi Lý Thiên Mặc người ta là Thiên Mặc... cứ như anh ta chính là con ruột của ông ấy vậy...

Lôi Niếu Niếu cố ý giơ tay lên, đặt lên trán Lôi Thiếu Tu: “Con thử xem ba có lên cơn sốt không, ô này vẫn bình thường mà nhỉ...”

Lôi Thiếu Tu tức giận, đập cái tay Lôi Niếu Niếu rơi xuống: “Học ở

đâu ra đấy? Càng học càng thấy phí! Ba đang hỏi con chuyện chính sự đấy!”

“Chuyện gì ạ?” Lôi Niểu Niểu bị ba cô đập vào tay đến là đau, sau đó liền nghe thấy ba cô tức giận hỏi: “Ba hỏi con, con và Lý Thiên Mặc nói chuyện với nhau ra sao rồi?”

“Cái gì mà nói chuyện ra sao chứ? Con và anh ta đã nói gì đâu...”

Lôi Thiếu Tu nóng nảy: “Vậy sao con lại không nói hả?”

Lôi Niểu Niểu không vui: “Con nói bằng cái gì được chứ? Người ta với con cũng đâu có quen biết nhau! Chị dâu con cho con dãy số điện thoại đó, a... vậy thì con phải gọi điện cho anh ta luôn hả? Thật ngu ngốc... Ba, ba chưa từng nghe qua câu: Tự dâng mình đến cửa không ai thềm lấy chưa? Dù gì con cũng là một đứa con gái, da mặt cũng đâu có dày được như vậy. Ba nghĩ kiểu gì thế? Thật sự cho rằng không ai thềm lấy con sao? Con nói với ba nhé... số người trong trường học theo đuổi con, xếp thành hàng dài dằng dặc kia kia... bảo bọn họ đứng nắm tay nhau là có thể được đến năm vòng cầu luôn ấy!”

“Con cứ chém gió nữa đi...” Đứa nhỏ nói nhiều này ấy... không giống ông, cũng chẳng giống mẹ nó chút nào.

Lôi Thiếu Tu không nói lại cô, liền đi tìm Phương Di bàn bạc.

Phương Di cảm thấy kỳ lạ: “Niểu Niểu không muốn, ông còn ép con bé làm gì? Bây giờ Niểu Niểu cũng mới lớn? Phụ huynh của những nhà khác, ngăn lên cản xuống còn chẳng được, chỉ sợ đứa nhỏ của mình yêu đương lảng nhảng trong trường, tránh việc có thai trước khi kết hôn, vậy mà ông còn la nó...”

Lôi Thiếu Tu nói: “Niều Niều nhà chúng ta, đương nhiên tôi vẫn hiểu nó. Con bé rất hiểu chuyện, cái gì nên làm cái gì không nên nó đều biết hết. Đừng thấy bình thường con bé có vẻ tùy tiện tiện, thế nhưng không bao giờ làm những chuyện sai trái.”

Phương Di gật đầu một cái, nói: “Vậy thì đúng rồi... Con bé Niều Niều này thật sự rất tốt. Tôi rất thích con bé. Tôi còn tưởng rằng, hai chúng ta kết hôn lần hai, chắc chắn sẽ bị con bé giở tính tình trẻ con giận dỗi, không nghĩ đến Niều Niều nhà ông lại tốt như vậy... không hề phản đối chúng ta...”

Lôi Thiếu Tu gật đầu... Ông và Phương Di tái hôn, cũng không phải ông đã quên người vợ trước của mình, chẳng qua chỉ là càng lớn tuổi càng cảm thấy tịch mịch...

Chương 1354: Lớn lên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vốn dĩ ông cũng chẳng muốn tìm bạn già làm gì, vẫn là do Niều Niều đề cập đến, nói rằng nếu ông thấy ai thích hợp thì liền cưới về, đỡ cho việc cái nhà này chỉ có mỗi ông và con bé suốt ngày mắt to trừng mắt nhỏ, quá hiu quạnh.

Lôi Thiếu Tu còn đang cảm khái chuyện này, bỗng Phương Di đột nhiên hỏi: “Sao tự nhiên ông lại để ý đến đứa nhỏ Lý Thiên Mặc này thế? Tính cách thẳng bé thế nào, có bản tính ra sao ông cũng còn chưa biết, vậy mà đã để cho Niều Niều tiếp xúc với người ta, lỡ như đức hạnh không được nghiêm chỉnh làm hư Niều Niều, thì biết tính sao?”

Lôi Thiếu Tu lắc đầu, như chém đinh chặt sắt: “Chắc chắn không thể đâu. Nếu là tiểu Vi giới thiệu, lại còn là bạn tốt của con bé, nhân phẩm của thằng nhóc đó tuyệt đối là tốt, tôi rất yên tâm, không cần tra xét!”

Phương Di gật đầu cười: “Cũng đúng...”

Bà hơi suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Tôi nói với ông này, ông cứ ép Niều Niều gọi điện cho Lý Thiên Mặc, kiểu gì cũng sẽ chỉ càng khiến con bé không thích. Cái độ tuổi này của Niều Niều ấy mà, chính là thời kỳ làm phản, một đứa trẻ lớn xác như con bé, là độ tuổi luôn muốn có người khẳng định mình, muốn người coi trọng. Vô cùng không muốn bị người khác định đoạt thay, ông càng ép con bé, con bé sẽ chỉ càng muốn phản kháng, muốn đối nghịch lại với ông mà

thôi.”

Lôi Thiếu Tu không lên tiếng, nhưng không thể không thừa nhận... Ông gật đầu một cái, trong lòng nghĩ: Phương Di nói đúng...

Phương Di còn nói: “Nếu như ông thật sự muốn để hai đứa nhỏ làm quen, vậy thì cũng dễ thôi... Ông bảo tiểu Vi tổ chức hoạt động gì đó, hoặc là bữa tiệc... mời cả hai đứa nhỏ đến, dù sao cũng đều là người trẻ tuổi mà, nghe đến chơi bời còn không đi nhanh sao? Đến lúc đó, hai đứa có cảm giác với nhau hay không, trò chuyện chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

“Có lý! Rất có lý!”

Lôi Thiếu Tu hơi ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta cũng đừng bảo tiểu Vi tổ chức tiệc tùng gì cả, không phải tuần sau là sinh nhật bà sao? Chúng ta mời tất cả bọn nhóc đến! Còn cả Lăng Tiêu, tiểu Tony nữa... nếu như Lăng Trí cũng đồng ý đến thì chúng ta cũng có thể mời... chỉ sợ ông ta không muốn thôi...”

Phương Di nói: “Tôi vẫn rất hiểu Lăng Trí, ông ấy nhất định sẽ đồng ý đến. Ông ấy ấy mà... chính là quá hay... mềm lòng, cho nên mới thường xuyên bị ức hiếp...”

Lôi Thiếu Tu nắm lấy bả vai bà, khẽ nắn, ông an ủi: “đều đã qua rồi, đừng nghĩ đến nữa... bọn nhỏ cũng đã lớn, chúng ta liền dưỡng tuổi già là được. Lăng Trí đã có tiểu Vi chăm sóc, nói không chừng cũng rất nhanh có thể tìm bạn già rồi. Chúng ta sống cả đời này, không nhất định phải gán ghép ai với ai mãi, cũng chưa chắc có thể bầu bạn đến cuối đời... tất cả đều đã được định trước, cứ thản nhiên tiếp nhận, quý trọng cho tốt là được... Cuộc sống ấy mà, cũng không có quá nhiều điều không vừa ý.”

Phương Di gật đầu một cái, lập tức gọi điện thoại cho Lăng Vi, nói rằng thứ tư tuần sau bà có một bữa tiệc, bà định mời Lăng Trí, Lăng Tiêu và cả tiểu Tony đến tham gia.

Lăng Vi đáp một câu: “Vâng, lát nữa con sẽ đi bàn bạc với mọi người.”

Phương Di cười một tiếng, còn nói: “Còn nữa... con dẫn theo nhiều bạn bè đến một chút, dân số nhà chúng ta cũng không nhiều, thím sợ quá hiu quạnh không đủ náo nhiệt.”

Lăng Vi lập tức hiểu ngay: “Thím là muốn... bảo con mời Lý Thiên Mặc đúng không?”

“Ồi chao, cái con bé này... lúc nào cũng thông minh thế... ha ha...”
Phương Di có chút xin lỗi, nhưng vẫn nói: “Chú con rất muốn gặp thằng bé một lần...”

“Vâng, con sẽ nói với cậu ấy một tiếng trước.” Lăng Vi cúp điện thoại, sau đó liền thông báo với bạn bè, thứ tư tuần sau ai rảnh đều có thể tham gia sinh nhật cùng cô.

Long Đăng vừa mới khởi bước, có rất nhiều việc, lại còn rườm rà nữa.

Lăng Vi vẫn luôn bận rộn đến mức chân không chạm đất, rất nhiều chuyện đều có Diệp Đình giúp đỡ cô, Diệp Đình cũng dờn luôn địa điểm làm việc đến Long Đăng...

Bản thân Laroe cũng làm về ngành xe hơi, Diệp Đình mở ra cho Lăng Vi một lối đi: Có những nhân tài, công cụ liên quan đến công việc, đều có thể thỉnh cầu Laroe.

Ừm... có một người chồng tốt ủng hộ như vậy, đời này của cô đúng là tu luyện có phúc...

Có phải là do kiếp trước hệ ngân hà bị nổ tung, cô đã cứu được chẳng? Nếu không phải như thế, làm sao cô có thể may mắn gặp được Diệp Đình...

Tiểu Cầm cũng đã đến ‘tân Long Đằng’ làm việc, cô ấy là do Lăng Vi dẫn đến, vốn dĩ làm trưởng bộ phận thiết kế ở Laroe, bây giờ cũng đã từ chức, đến đây làm chung cùng với Lăng Vi.

Tiểu Cầm mang bản thiết kế đến gõ cửa phòng làm việc của Lăng Vi, Lăng Vi nhìn thấy cô ấy, thực sự rất vui.

Tiểu Cầm cũng rất cao hứng, cô đặt bản thiết kế trong tay xuống.

Tâm trạng đặc biệt thoải mái nói: “Lão đại, hiện giờ em rất có tinh thần! Thật giống như đang nuôi nấng một đứa trẻ lớn lên vậy. Chúng ta vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nhất định là có rất nhiều chỗ khó xử lý, giống như một đứa con nít vừa mới được sinh ra, từ chưa biết gì sẽ bắt đầu tập lẫy, đến ba tuổi rồi sẽ biết đi... mặc dù có khó khăn, thế nhưng quãng đường lớn lên này, sẽ luôn khiến cho mọi người cảm thấy kích động, khiến sóng triều trong lòng người dâng trào!”

Chương 1355: Lý Đại Năng bị kịch... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vô cùng cảm động, hiện giờ chính là thời kỳ cô bắt đầu gây dựng sự nghiệp, rất cần có người khác khích lệ.

Mặc dù những thứ khích lệ thế này trông có vẻ như không có tác dụng thực tế gì, nhưng thực ra, hiệu ứng tâm lý của những thứ khích lệ này lại không thể lường được!

Những lời mà tiểu Cầm nói, cũng chính là những điều Lăng Vi muốn nói.

Cả đời người có mấy lần trưởng thành, Long Đằng chính là một trong số đó.

Lăng Vi tặng 1 like cho tiểu Cầm: “Không hổ là trưởng một bộ phận... thật đúng là càng ngày càng biết khích lệ người khác.”

Tiểu Cầm cười hở răng khểnh: “Em nói thật mà!”

Nói xong, tiểu Cầm lại huơ huơ nắm đấm, nói: “Long Đằng chúng ta, có thể dùng một câu để hình dung, đó chính là —— hừng hực phát triển! Em thật sự rất rất vui!”

Hai ngày cuối tuần mọi người đều nghỉ ngơi, thế nhưng lại là ngày bận rộn của Lăng Vi. Hai ngày này, cô tiếp đãi hơn ba mươi vị lão tiền bối, từn bước sắp xếp công việc mới cho mỗi người.

Có lẽ sẽ có người cười cô thật ngu ngốc khi mời những lão tiền bối như thế này về, rất nhiều người trong số đó cũng sắp sửa về hưu đến nơi... cô coi chuyện này là cái gì chứ? Mời những người này đến Long Đằng dưỡng lão hay sao? Những lão tiền bối này làm việc thêm được mấy năm, cũng sắp sửa về hưu rồi, lúc đó tiền hưu trí cũng là do Long Đằng bỏ ra!

Phụ tá mới của Lăng Vi là Lục Phi cảm thấy vô cùng khó hiểu, Lăng Vi lại nói: “Cô cứ chờ xem... chuyện gì cũng đều có hai mặt, tôi ra quyết định này, tuyệt đối sẽ thu hơn mọi người nghĩ đến mấy trăm, một ngàn lần.”

Lục Phi còn lâu mới tin...

Kết quả, ngày thứ hai, đầu tuần.

Sau khi những lão tiền bối này vào vị trí của mình, Lục Phi mơ hồ cảm giác được... có lẽ Lăng tổng đã đúng...

Long Đằng vừa mới cất bước, là hăng mới, nhưng lại có một nhóm nhân viên kỹ thuật lão làng kinh nghiệm đầy mình, kỹ thuật vững vàng! Những kỹ công lão luyện này, ai ai cũng đều có tuyệt kỹ, dù là chuyện gì xảy ra cũng không làm khó được bọn họ.

Bọn họ cũng đặc biệt dụng tâm dẫn dắt học trò, bởi vì bọn họ biết chưa đến mấy năm nữa họ sẽ phải về hưu, nếu như không mang nhân tài ra thì cũng thật có lỗi với việc tiểu Vi đã hậu đãi họ phong phú như vậy.

Những người như họ vốn dĩ chính là công nhân viên kỳ cựu của Long Đằng, bản thân vẫn chưa dứt được hết tình cảm với Long Đằng, bây giờ gia nhập Long Đằng mới, đương nhiên họ cũng ra sức

hết mình.

Họ biết sứ mạng của chính mình chính là khắc phục tất cả mọi khó khăn, cũng nhất định phải bày hết tuyệt kỹ của mình ra ngoài, giúp cho những lớp hậu bối của Long Đăng trong tương lai có đủ năng lực để đảm đương một phương!

Rất nhanh đã đến thứ tư, Lăng Vi dẫn theo rất nhiều bạn tốt cùng nhau đến.

Trong bữa tiệc, Lôi Niểu Niểu trông thật nổi bật, cô mặc một bộ đồ rằn ri...

Những người khác đều mặc lễ phục, chỉ có mình cô...

Lôi Thiếu Tu nói cô: “Con đúng thật là phách lối!”

Phương Di lại nói: “Con bé này có cá tính, cái này gọi là sáng tạo nổi trội, một mình một góc trời, vô cùng độc đáo!”

Lôi Thiếu Tu hơi cười, nói: “Bà đúng là nuông chiều nó.”

Lý Thiên Mặc mặc một bộ vest đen, ngồi trên ghế sofa. Hiện giờ anh cũng đang làm việc tại Long Đăng, nếu bộ phận kỹ thuật có vấn đề gì thì đều tìm anh giải quyết.

Chương 1356: Lý Đại Năng bị kích... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai ngày nay anh cũng đã dốc hết sức mình củng cố lại hệ thống của Long Đăng trở thành ‘Vững như thành lũy, bền đến ngàn năm!’ Anh còn mời thử một nhóm hacker công kích mình, như vậy mới có thể nhìn ra được xem hệ thống sơ hở ở chỗ nào.

Anh và bạn bè cùng nhau nghiên cứu, cuối cùng cũng tạo ra được một hệ thống phòng ngự mới nhất, cứ khi có người nào đó dám công kích bọn họ, hệ thống của họ cũng không phải chỉ biết mỗi phòng ngự mà còn theo dõi ngược lại... sau đó sẽ xâm nhập vào hệ thống của kẻ công kích.

Trong thế giới của bọn họ, hacker đứng đầu, chỉ có chuyện người khác không tấn công được họ, còn lâu mới có chuyện họ không tấn công nổi tường lửa, đương nhiên... ngoại trừ cái lão yêu quái vạn năm Diệp Đình kia...

Lý Thiên Mặc đang ôm laptop tranh giải cùng với bạn bè mình, gia tộc hacker bọn họ cứ nửa tháng là lại tổ chức một buổi tranh giải quy mô, so tốc độ tay, rồi tỷ thí kỹ thuật, so tốc độ phá giải mật mã.

Lý Thiên Mặc đánh đâu thắng đó, cho đến giờ vẫn chưa từng thua lần này. Chiến đội I-g của bọn họ là chủ lực số một của gia tộc.

Lôi Niểu Niểu đã làm quen với anh, vốn dĩ cũng rất tò mò về anh, lúc này lại chuyển sang ngồi bên cạnh anh, len lén nhìn anh tranh giải.

Lôi Niếu Niếu sợ hãi nhìn chăm chăm màn hình laptop, cả màn hình đều chẳng chịt những dãy số...

Liên tiếp những tiếng ‘roạt roạt roạt’, giống hệt như trời đang mưa.

Giống như những hạt mưa rơi xuống từ trên bầu trời đầy sao, người có thể phân biệt được cái gì với cái gì chứ? Còn phải nhớ nữa? Xong lại còn phải theo đúng thứ tự, áp dụng công thức, rồi tính ra kết quả?

Ờm, còn phải đưa ra kết quả trong vòng mười mấy giây, giải được mật mã...

Những người này cũng có khác quái gì thần tiên... chắc chắn không phải con người nữa! Lôi Niếu Niếu nổi một tầng da gà...

Khó trách chị dâu tiểu Vi nói anh ta là cao thủ máy tính, đúng là không khoác lác chút nào... mà đâu phải không khoác lác, ngược lại còn quá khiêm nhường luôn ấy chứ?

Đám người mà Lôi Niếu Niếu từng tiếp xúc, mặc dù cũng có rất nhiều người không bình thường, thế nhưng... không bình thường giống kiểu Lý Thiên Mặc ấy á, thật sự không nhiều lắm.

Cô lại vô cùng tò mò nhìn chăm chăm anh ta.

Ngón tay thon dài của Lý Thiên Mặc vẫn liên tiếp lướt trên bàn phím, cũng như những ngón tay xinh đẹp lướt trên phím đàn piano, vô cùng hăng hái gõ vào bàn phím, trông đến là cảnh đẹp ý vui.

Lý Thiên Mặc đánh xong một trận, trên màn hình liền hiện lên hàng chữ thật to “K.O— —”

“Anh thắng rồi hả?” Lôi Niểu Niểu vô cùng hưng phấn hỏi Lý Thiên Mặc, mặc dù cô cũng chẳng hiểu anh đang làm gì cả... thế nhưng hình như anh ta đã thắng áp đảo luôn rồi.

Lý Thiên Mặc khẽ gật đầu, giống như đang nói đây không phải là chuyện bình thường hay sao? Thắng bọn họ, còn chưa đến nỗi phải quá vui sướng.

Ôi trời đất ạ — — Lôi Niểu Niểu hoàn toàn cạn lời... thực sự không biết dùng từ gì thì mới tốt... Cô chỉ muốn nói: biểu cảm này của anh, tôi tặng anh max điểm.

Thành viên của chiến đội I-g cũng gửi đến những tin nhắn như “Thắng lợi!” “Trâu bò!” “Lý Đại Năng của chúng ta quả nhiên trâu bò, Đại Năng à, cố lên! Còn một ván nữa! Đo ván bọn họ đi!”

Vừa rồi Lý Thiên Mặc đang ở trên đường cho nên anh không online. Chiến đội I-g của bọn họ liền đứng sau với tỉ số 5:6. Hiện giờ anh thắng ván này, chính là ngang bằng tỉ số thành 6:6.

Lý Thiên Mặc không nhiều lời, bởi vì anh còn muốn tiếp tục ván tranh giải tiếp theo. Anh giữ tâm trạng bình tĩnh, cầm ly nước lên uống.

Lôi Niểu Niểu sợ anh khẩn trương, cho nên có lòng tốt tán gẫu với anh, cô chỉ vào dòng ‘chiến đội I-g’ kia, hỏi: “Chiến đội này là chiến đội của anh hả?”

“Phụt — — khụ khụ...” Lý Thiên Mặc phun đầy màn hình.

“Ôi ối... thật xin lỗi — —” Lôi Niểu Niểu sợ laptop của anh bị hỏng, không tìm thấy khăn giấy ở bên cạnh, cô lập tức dùng ống tay áo mình lau luôn màn hình.

Lý Thiên Mặc: “...”

Mắt thấy màn hình laptop càng lau càng nhòe, sau đó... cuộc tranh tài bắt đầu...

Lý Thiên Mặc chưa từng thua bao giờ, liền nhìn đối phương dùng tốc độ cực nhanh công kích lãnh vực của anh — —

“Má ơi...” Lôi Niểu Niểu che mặt, cô thực sự có tâm muốn chết luôn rồi.

Sắc mặt Lý Thiên Mặc đen như đáy nồi, nhưng vẫn không trách cô, anh đặt ly nước xuống, đứng dậy đi tìm người phụ vụ giúp anh dọn dẹp máy vi tính.

Người phục vụ tỉ mỉ lau dọn giúp anh một lần, sau đó Lý Thiên Mặc mới ôm laptop ngồi lại sofa.

Lôi Niểu Niểu vẫn đang che mặt, cả khuôn mặt cô đều quẩn đến mức đỏ bừng hết lên.

Lý Thiên Mặc bật laptop lên, chỉ thấy bên trong tung trào “Năm năm cỡ lớn — — Đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Đại Năng cậu đi vệ sinh hả? Không phải cậu biết còn một ván sao? Chẳng nhẽ lại không thể nhịn được thêm một phút?”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu liền nghĩ, anh ta đúng là ‘đi tiểu’ thật đó, nhưng mà ... là dùng miệng...

Chương 1357: Mâu thuẫn lại kết lớn thêm rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kiểu tranh giải giữa bọn họ, đó chính là ‘sai một ly đi ngàn dặm’.

Kém một chút là cũng không đuổi kịp được, số liệu của Lý Thiên Mặc không động, đám người lão luyện như ‘chiến đội I-g’ cũng biết chắc chắn là anh không ngồi trước máy vi tính.

“Chuyện này quá không khoa học rồi!”

“Đúng vậy đấy! Từ trước đến giờ Lý Đại Năng chưa từng để lọt hố như vậy...”

Mặc dù nhóm người đã thua cuộc đấu, thế nhưng vẫn tương đối khách khí với Lý Thiên Mặc, dù sao anh cũng là chủ lực của đội bọn họ, lần nào ngăn cơn sóng dữ cũng cần có Lý Thiên Mặc ra tay.

‘Chiến đội m-b’ đã có cao thủ đứng thứ hai rồi, bọn họ không để đánh mất vị cao thủ xếp hạng đầu là Lý Đại Năng được.

Lý Thiên Mặc gõ bàn phím, giải thích một câu: “Vô tình làm đổ nước ra màn hình, chưa kịp dọn dẹp. Xin lỗi...”

Tiếp theo lại từng hàng oanh tạc...

“Trận tranh giải quan trọng như vậy mà cậu lại không thể cách xa nguồn nước?”

“Trận tranh giải quan trọng như vậy, tại sao cậu lại không tránh xa thứ đồ nguy hiểm như nguồn nước hả?”

Lôi Niểu Niểu bùm mặt, trong đầu nghĩ... nhất định là trong lòng Lý Thiên Mặc đang suy nghĩ, nhất định sau này phải cách xa cái cô nàng Lôi Niểu Niểu có hệ số nguy hiểm đặc biệt cao này rồi...

Quả nhiên... Lý Thiên Mặc vô cùng phối hợp với cô.

Lôi Niểu Niểu trơ mắt nhìn Lý Thiên Mặc cầm laptop đứng dậy, đi đến ngồi bên chiếc ghế sofa khác.

Khu vực nhỏ này của bọn họ cũng chỉ có mỗi hai người, bởi vì Lý Thiên Mặc tham gia so tài, cho nên anh phải tìm một địa phương yên ắng mới có thể tập trung hết mức được.

Trong lòng Lôi Niểu Niểu liền tự ái, bị.... đá kích mạnh mẽ!

Cô hung tợn trừng mắt với Lý Thiên Mặc, đột nhiên lại nhớ đến... là do cô có lỗi trước, nếu như cô không chọc khiến anh ta phun nước, thì anh ta cũng sẽ không thua.

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy thật có lỗi.

Cô bình bịch nhích để chiếc ghế mà Lý Thiên Mặc đang ngồi... khẽ mỉm cười, cô nói: “Thật xin lỗi...”

“Không sao.”

Từ đầu đến cuối Lý Thiên Mặc đều không nổi giận, cũng không mắng cô.

Lôi Niếu Niếu lại che khuôn mặt đỏ bừng, nhìn anh qua kẽ tay: “Tại sao anh lại không tức giận?”

Lý Thiên Mặc nói: “Tôi đang tức giận.”

“Hả?” Khuôn mặt Lôi Niếu Niếu đầy vẻ hoảng sợ nhìn anh: “Không nhìn ra anh tức giận chỗ nào?”

Lý Thiên Mặc vẫn nhìn chăm chăm laptop, nói: “Tức giận không có nghĩa là nhất định phải thể hiện ra ngoài.”

“...” Lôi Niếu Niếu sợ hãi, nghe giọng nói kia của anh ta cũng đâu có giống như đang tức giận...Anh chàng này thực sự có thể nhẫn nhịn được sao?

Lôi Niếu Niếu lại hỏi anh: “Có phải anh ghét tôi lắm hay không?”

“Ừ.”

“...” Lôi Niếu Niếu quệt miệng, không thể... không thẳng thắn như vậy sao? Đâu má... người này đúng là quá không biết nói chuyện, một tâm quá đi...

Lôi Niếu Niếu đuối lý... không có cách nào mà, khiến người ta bị thua cuộc thi, cô lại hỏi anh: “Tại sao anh tức giận mà không biểu hiện ra ngoài? Anh mắng tôi một lúc đi, tôi có thể chịu được.”

Lý Thiên Mặc từ từ nâng mi, nhìn cô một cái, lúc này, cô đang bịt mắt mình. Mặc dù ngón tay cô che trước mặt, thế nhưng Lý Thiên Mặc lại có thể cảm giác được khuôn mặt cô đang rất đỏ, rất thẹn thùng, rất quẫn bách.

Cô thấy anh nhìn sang, liền thả lỏng tay, để lộ một khuôn mặt xinh

đẹp, tươi cười với anh.

Chương 1358: Mâu thuẫn lại kết lớn thêm rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhìn cô một cái, trong đầu liền nghĩ đến ... tổ hợp mật mã “ely, fairness, lovely, pulchritude, smart...”, anh lại lười nổi giận.

Thói quen này của Lý Thiên Mặc vẫn luôn muốn bỏ, nhưng thật sự rất khó bỏ được. Tư duy về mật mã thể này đã trở thành quán tính suy nghĩ của anh...

Mặc dù anh đã cố gắng khắc chế nó, thế nhưng hiệu quả lại không lớn.

Lôi Niều Niều cũng không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ thấy anh đột nhiên chau mày lại.

Lý Thiên Mặc bị cái mật mã này của chính mình làm kinh ngạc!

ely, fairness, lovely... mấy từ ngữ này đều có ý tốt... phần lớn đều biểu thị cho sự xinh đẹp, quang đấng, sáng ngời... cũng chính là loại ý tứ kiểu... tốt đẹp, đáng yêu, khiến người động tâm...

Lý Thiên Mặc không kìm được liền chau mày, trước kia khi anh nhìn người bằng tổ hợp mật mã, từ trước đến giờ vẫn chưa từng cụ thể như thế. Thậm chí anh còn thường xuyên dùng mấy từ ngữ như ‘tuyệt tính, cơ động, tiếng sấm...’

Thế nhưng lần này... trong đầu lại đột nhiên ‘biu~biu~biu~’ tất cả đều

là những từ ngữ hình dung sự tốt đẹp.

Lý Thiên Mặc vô cùng kinh ngạc, anh lại không kìm được nhìn Lôi Niểu Niểu nhiều thêm một chút...

Đôi mắt của cô rất lớn, đồng tử đen bóng, giống như sơn dầu, rất sáng, rất đẹp... lông mi vô cùng dài, giống như cây quạt nhỏ đang xòe ra... lông mày cô rất cao, là cái loại có anh khí kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mang theo tia hồng hồng của sự then thừng quần bách. Sống mũi cô cao thẳng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều lộ ra một loại khí chất hiên ngang mê người.

Cô đang nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt cô đầy phấn chấn, khoe môi xinh đẹp khẽ cong lên, đặc biệt có sức sống.

Gì chứ? Lý Thiên Mặc cảm thấy lạ lùng, cô không phải là mật mã sao? Tại sao anh lại có thể có loại cảm giác này? Anh lại cảm thấy một tổ hợp mật mã đẹp mắt ư...

Lý Thiên Mặc kinh sợ!

Chuyện này giống như một người chuyên nuôi heo vậy... mỗi ngày đều nhìn những con heo mình nuôi, đột nhiên có một ngày, anh ta cảm giác một con heo trong số đó có dáng dấp thật đẹp...

Sau đó... chờ mờ, anh ta nhìn con heo này, có một sự xúc động liên đo mắt...

Lý Thiên Mặc giật mình đến mức lông tóc cũng muốn dựng đứng, đây chính là lần đầu tiên!

Cùng lúc suy nghĩ những thứ này anh vẫn đang nhìn chăm chăm Lôi Niểu Niểu, khuôn mặt Lôi Niểu Niểu lại càng đỏ bừng, cảm giác ánh

mắt kia của anh giống như đang muốn ăn thịt người vậy ấy...

Cô đột nhiên hỏi anh: “Anh còn tức giận hả? Nếu như chiến đội của các anh bị thua rất nhiều tiền, tôi tôi... tôi có thể quyên kho bạc nhỏ của tôi cho anh...”

Lý Thiên Mặc vẫn đang nhìn cô, anh nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn mê người của tổ hợp mật mã "charmingsmallmouth", nói: “Chuyện này không phải vấn đề tiền nong, mà là vấn đề vinh dự.”

“Ồi... vậy thì thật sự rất xin lỗi...” Lôi Niểu Niểu tỏ vẻ thật sự rất tiếc nuối: “Lần sau anh sẽ thắng lại được không? Tôi cũng không biết làm thế nào để giúp anh...thật sự tôi rất muốn giúp anh, nhưng ma tôi lại không có cái bản lĩnh kia...”

Bình thường cô nói năng rất lưu loát, tính tình cũng bá đạo, thế nhưng... hôm nay lại giosngg như một quả cà pháo bị ngâm nước, hoan toàn yên lặng.

Lý Thiên Mặc cũng không còn tức giận như lúc nãy nữa.

Anh hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu không, thì cô đi xin lỗi các đội viên của tôi đi, chắc chắn bọn họ rất để ý chuyện này.”

“Ừm, được mà.”

Lôi Niểu Niểu đặc biệt có thành ý nhận lấy laptop của anh, khuôn mặt cô đỏ bừng, ngón tay run run gõ vào khung chat của ‘chiến đội I-g’:
“Các vị của chiến đội Lỗ - quan, chào mọi người.”

“Pia~” ấn gửi... “Em là bạn của Lý Đại Năng, mọi người có thể gọi em với biệt danh: ‘Lôi Điều’.”

Lý Thiên Mặc đang uống nước đột nhiên ném luôn ly nước đi, anh ngay lập tức đoạt lại laptop, khiến Lôi Niểu Niểu bị sợ hết hồn! Sau đó liền nhìn thấy Lý Thiên Mặc chỉ vào màn hình, nghiêng chặt răng như muốn cắn chết cô!

Lôi Niểu Niểu bị sợ rụt cổ lại nhìn màn hình, mẹ ời mẹ ời... ai cứu tôi với với... cô lại viết thành ‘chiến đội lố-quan’! Thật sự không còn mặt mũi gặp người nữa!

Lý Thiên Mặc quyết định, sau này, không, bao, giờ, muốn, nhìn, thấy, cô, gái, này, nữa!!

Thật đủ tai ương...

Lôi Niểu Niểu thấy trong khung chat của chiến đội l-g, hiện lên mấy dòng chữ... “Hô hô” “Đệch!” “Đờ mờ — —” “Lôi chim cái quỷ gì kia! Mau lăn ra đây cho lão tử! Muốn tìm shit đúng không?”

Lôi Niểu Niểu “...” Hình như mâu thuẫn này lại kết lớn thêm rồi sao ấy...

Chương 1359: Xác nhận thân phận (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vừa rồi, Đại năng thi đấu thua, là bởi vì người này ngốc quá không phải sao?”

Lôi Niếu Niếu trong lòng nghĩ: “Anh mới là kẻ ngốc, cả nhà các anh đều ngốc như nhau! Chính các anh làm cho tôi phân tâm, còn trách tôi chậm chạp?”

Thành viên của “L-G chiến đội” bối rối: “Cô còn dám mắng cả đội chúng tôi, xem lão tử trừng trị cô!” “Hack máy tính cô ta! Phá bỏ bức tường lửa! Lấy tất cả hình cô ta! Sửa thành lợn hết!”

Lôi Niếu Niếu nhìn sang Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc gõ bàn phím nói: “Đừng làm quá, lập tức tiếp trận thứ hai, trận đầu đã thua, không cần phải giữ.”

“Ô hô... Không như thế nào liền bảo vệ, được, bạn anh, anh quyết định.”

Đột nhiên, có người hỏi: “Cái đó anh Điếu, là anh đưa bạn mới đến? Kỹ thuật như thế nào?”

Lý Thiên Mặc nói: “Chỉ là bạn bình thường, không phải đồng đội lần này của chúng ta.”

Tiếp đến, Lôi Niểu Niểu chỉ thấy các đội viên đều đột nhiên dừng lại, trên màn ảnh nhảy ra “chiến đội M-B” hướng “chiến đội L-G” phát động khiêu chiến, chấp nhận hay không.

Về chuyện này, nếu chấp nhận, vậy thì phải hết sức tập trung, cẩn thận ứng chiến.

Lý Thiên Mặc không gấp, anh ngược mắt nhìn sang Lôi Niểu Niểu, ý đại khái là: “Tôi muốn chuyên tâm đánh so tài, cô có thể tránh một chút hay không?”

Lôi Niểu Niểu không cần anh nói, vốn là định đi.

Cô đứng lên nói: “Chuyện này ‘Tê đại - tý chiến đội’ đã muốn thách đấu với anh, tôi sẽ không ở đây quấy rầy anh nữa, anh cứ yên tâm chiến đấu, tôi sẽ đứng bên ngoài canh gác cho anh, tránh lúc sau có người tới quấy rầy.”

Lần này, cô vừa dứt lời, biểu tình của Lý Thiên Mặc đã không thể dùng lời mà hình dung được, ‘Tê Đại chiến đội’... anh để cho Mã Khắc – Bản Ân

Làm sao chịu nổi...

Lý Thiên Mặc vừa mở ra giọng nói... Lôi Niểu Niểu nói những lời này liền bị người trong đội nghe được.

Kết quả... Trong chiến đội có người kêu: “Ơ kìa? Làm sao Lôi Điều đó là một cô gái? Cô dâu của cậu à?”

Lại có người kêu: “Không trách lại bảo vệ như vậy, thì ra là chị dâu của chúng ta mà... chị dâu nói đùa với chúng ta, đừng thấy lạ.”

Một cô gái phát tới một cái biểu tình liếc mắt: “Đại Năng? Cậu biết là con gái sao?”

Đột nhiên lại có người “Ha ha” cười: “'chiến đội Tê Đại' là cái quý gì?”

“chiến đội M-B” là do “Mã Khắc – Bản Ân” thành lập...

“Ha ha ha — — ‘Chiến đội Tê Đại’, lão quỷ Mã Khắc nhất định phải treo cổ tự vẫn, ha ha ha...”

Người này vừa cười xong, lập tức có người nhắc nhở anh ta: “Cậu còn cười người ta... Cậu quên mình là lỗi một cá chiến đội rồi sao?”

“囧...” Người này 囧, còn nói: “Khá tốt, người sáng lập chúng ta là Lý Thiên Mặc và Hòa Cách Lâm”, nếu không chiến đội L-G chúng ta phải gọi là chiến đội L-W, còn không phải nhường nàng nói thành lỗi một chén a? Kia đặc biệt phải một chết gia!”

“Ha ha ha...” Người này ha ha ha sau, đột nhiên lại nói: “Chị dâu ta đã miệng hạ lưu tình, được không? Cô ấy chưa nói một lời, mọi người cười trộm đi!”

“Phốc — — “

“Anh Cường! là anh mạnh!”

“Chiến đội L-G” trong nháy mắt bùng nổ, bình thường căn bản cũng không có người nói chuyện phiếm như vậy. Tốc độ tay của những người này cũng đặc biệt nhanh, tốc độ đánh chữ đều là “Đùng đùng”, từng hàng, từng hàng chữ liên tiếp bay lên. Bọn họ nói nhiều câu như vậy, tổng cộng cũng chỉ tốn mấy giây.

Chương 1360: Xác nhận thân phận (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, Lý Thiên Mặc nhấn nút “chấp nhận”, trên màn ảnh bắt đầu đếm ngược — — 10, 9, 8...

Lôi Niếu Niếu cũng không dám lên tiếng, đành hoàng đi ra ngoài, canh chừng cho Lý Thiên Mặc...”Niếu Niếu, cháu làm gì ở đây?” Lúc này, Phương Di tìm được cô, vội vàng hướng cô gọi: “Dạ vũ sắp bắt đầu, còn không mau đi thay quần áo?”

Lôi Niếu Niếu nói: “Cháu không biết khiêu vũ, cũng không cần bạn nhảy chung, nên không cần thay trang phục?”

Phương Di cau mày, nói: “Dạ vũ con có thể không tham gia, nhưng là tiếp đãi bánh ngọt a, con phải tới đó, nhưng con ăn mặc khó coi như vậy. Dì ngược lại không có gì, ba con nhất định còn phải cảm râm con. Còn không nhanh đi thay, lễ phục ở trong ngăn kéo, Dì đã chuẩn bị sẵn sàng cho con.”

“Hừm... Lát nữa con đi.”

Phương Di kỳ quái: “Tại sao là lát nữa? Phải đi bây giờ a...”

Lôi Niếu Niếu nói: “Con bây giờ có nhiệm vụ, Dì cứ làm việc của Dì trước đi. Con hoàn thành nhiệm vụ rồi sẽ đi!”

Phương Di khó hiểu nhìn cô: “Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?”

“Ai ya, Dì không hiểu đâu...” Lôi Niểu Niểu đẩy Dì: “Có nói với Dì cũng vô ích.”

Phương Di nhú mày, không có hỏi lại cô, cũng không biết cô đang giờ trò quỷ gì.

Phương Di nhìn xung quanh, nói: “Thiên Mặc không biết đã chạy đi đâu, Mọi người đang tìm nó... Ba người cuống cuồng thấy nó, cũng không biết tên tiểu tử này trốn ở nơi nào rồi.”

Nói xong, cô định đi vào trong. Lôi Niểu Niểu lập tức ngăn cô lại: “Ai ya, Dì chớ vào vội. Con biết anh ấy ở đâu, một hồi con sẽ nói với anh ấy. Dì mau đi làm việc đi!”

Lời Lôi Niểu Niểu còn chưa nói hết, Phương Di liền thấy Lý Thiên Mặc cầm máy vi tính xách tay từ bên trong đi ra... Phương Di đột nhiên phát hiện hình như có điều gì bí mật, hướng hai người nhìn lại nhìn. Niểu Niểu rõ ràng biết Lý Thiên Mặc ở bên trong, tại sao lại ngăn cô, không cho cô vào?

Còn nói là có nhiệm vụ? Hai đứa này đang chơi cái gì “Gia gia từ từ”?

Lôi Niểu Niểu chết trân, trong đầu nghĩ... Thiên Mặc nhà anh, tại sao anh không đợi một lúc nữa hãy ra?

Lúc này, Lý Thiên Mặc đi tới bên cạnh Lôi Niểu Niểu, nói: “Cám ơn.”

Lôi Niểu Niểu ngay lập tức cười, hỏi anh: “Thăng?”

Anh giống như một thế ngoại cao nhân, khốc khốc nói: “Nhất định.”

Ai ya... Ta siết cá đại đi... Giả bộ không biết thì bị sét đánh sao? Chớ cùng tôi giả bộ, dễ dàng bị thương. Chớ cùng tôi điên, dễ chết mất!

Thắng thì thắng, một chút cũng không khiêm tốn!

Lúc này, Lý Thiên Mặc Mặc lễ phép nói với Phương Di: “Chúc Dì sinh nhật vui vẻ.”

Phương Di khách khí nói: “Cám ơn, cám ơn. Dạ vũ sắp bắt đầu rồi, mau qua bên đó đi, mọi người đều tìm cháu đó.”

“Được.”

Phương Di lại đi tìm người khác, chỉ còn lại Lý Thiên Mặc và Lôi Niếu Niếu.

Lôi Niếu Niếu không muốn đi thay quần áo, cô ghét nhất mặc váy, Lý Thiên Mặc đột nhiên hỏi cô: “Có phải chân cô bị vòng kiềng, cho nên mới không dám mặc váy?”

“Anh nói cái gì? Anh nói chân ai bị vòng kiềng?” Lôi Niếu Niếu xăng tay áo, liên quan gì đến hân chứ?

Lý Thiên Mặc nói: “Hai ta mỗi người một lần, vậy là hòa.”

Thật sao! Về chuyện này... Chờ cô a...

Lý Thiên Mặc đi tới bên cạnh Lăng Vi và Diệp Đình Đình, Lăng Vi giới thiệu anh với Lôi Thiếu Tu.

Lôi Thiếu Tu nhìn Lý Thiên Mặc, càng nhìn càng thích, mắt cũng giống như là đang cười.

Lòng Lôi Thiếu Tu nghĩ, thật là giống...

Lý Thiên Mặc và người an hem Lý Vân Hào của ông nhất định là từ một khuôn khắc ra vậy, mi, mắt, mũi lương đặc biệt giống nhau, miệng và cằm giống lại giống Tô Tiểu Mạn.

Lôi Thiếu Tu vừa nhìn Lý Thiên Mặc, cơ bản đã kết luận 90 % đứa trẻ này là con của Lý Vân Hào và Tô Tiểu Mạn năm xưa.

Trong lòng đang vui mừng! Nhưng không biết làm thế nào để nói rõ.

“Thiên Mặc cháu đói không? Một bữa sao? Nếu cháu thấy đói hãy nói với chú, chú kê đầu bếp nấu cho cháu ăn.” Lôi Thiếu Tu rất mến Lý Thiên Mặc, tận đáy lòng, nhìn Thiên Mặc giống như nhìn thấy người anh em của ông vậy.

Lý Thiên Mặc đặc biệt khó hiểu... Trong đầu nghĩ, mình mới dùng cơm, làm sao đói?

Ngay cả thật nếu mình đói, ông ấy kê tiền bồi nấu cơm cho mình, cái này cũng không thích hợp lắm...

Chương 1361: Tiểu gia không tốt tính như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi thấy Lôi Thiểu Tu có chút kích động, vội vàng quay sang Lý Thiên Mặc nói: “Dạ Vũ đã bắt đầu, anh đi khiêu vũ đi.”

Lý Thiên Mặc nói: “Tôi không muốn khiêu vũ, tôi ngồi bên ngoài một chút rồi sẽ đi.”

“Được.” Lăng Vi và Diệp Đình đi tới ghế sa lon trong góc cùng nhau ngồi, Lăng Vi cũng không thể khiêu vũ, bây giờ cô đang trong giai đoạn nguy hiểm, đi bộ so với người khác cần còn phải thận, chứ đừng nói là khiêu vũ.

Lăng Vi ngồi ở trên ghế sa lon, cầm nĩa, xoa, dưa hấu. Diệp Đình đưa tay lấy nĩa trong tay cô, từng miếng, từng miếng sên nuốt cô ăn.

Vốn là... Trong buổi tiệc có rất nhiều phụ nữ muốn mời Diệp Đình khiêu vũ, nhưng đều bị ánh mắt của anh làm cho sợ mà chạy.

Những người phụ nữ này tụm lại thành hội, thấp giọng bàn luận: “Người nhìn hai người bọn họ... có phải nhân vật chính trong quảng cáo “Lão Niên Đại Bộ Xa” hay không?”

“Nhất định là vậy rồi! Tôi mới vừa rồi quan sát rất kỹ, tôi phát hiện là thật đó!”

Lúc này, đột nhiên có một người phụ nữ tóc vàng chen vào nói: “Mẹ

ơì... Thật là tốt, nếu mời vị tiên sinh kia khiêu vũ, anh ta quá đẹp trai...”

Hai cô gá kia nhìn sang cô ta, bật cười một tiếng nói: “Tôi mới vừa nói gì, cô không nghe thấy sao? Hai người họ chính là nhân vật chính trong quảng cáo “ Lão Niên Đại Bộ Xa”, cô biết bọn họ là ai không? Vị tiên sinh kia là tổng tài Quốc Tế Đình Phong — — Diệp Đình, còn cô gái đó là người vừa mới thành lập Long Đăng — — Lăng Vi! Cô ấy phát minh "Siêu cấp máy" chưa từng nghe qua, nghe đâu là ‘Dã Mã Ba' chứ?”

Việc này, người phụ nữ nhuộm tóc vàng như ngóe ra, đột nhiên “Á...” kêu lên một tiếng.

Hiển nhiên là muốn đứng lên... Diệp Đình và Lăng Vi kia... là nhân vật có tiếng tăm.

Lúc này, nói gì cũng không dám đi mời người nhà khiêu vũ.

Trong thư phòng, Lôi Thiếu Tu và Lôi lão gia đang thấp giọng thảo luận. Lôi Thiếu Tu kích động nói: “Ba — — Thiên Mặc thật giống đứa trẻ Vân Hào ngày trước! Nó và Vân Hào thật sự rất giống nhau!”

Trong tay Lôi Thiếu Tu đang cầm tấm hình của Lý Vân Hào, Lôi lão gia nhìn nhìn vào tấm hình của Lý Thiên Mặc: “Quả thật rất giống! Nhưng là, chuyện này... Cũng không thể nói cho nó biết... Vân Hào đã qua đời, Tiểu Mạn cũng chưa rõ sống chết thế nào, những người thân khác cũng không có ở đây. Chúng ta không nên để cho đứa trẻ này phải tổn thương thêm lần nữa. Ba mẹ hiện tại của nó đối với nó rất tốt, người ta đã cất công nuôi dưỡng nó trưởng thành, thật không dễ dàng gì. Chúng ta biết Vân Hào đã có người nối dõi là tốt rồi!”

“Đúng đúng, ba... Con cũng nghĩ như vậy. Chúng ta cũng không cần

làm phiền đến cuộc sống hiện tại của Thiên Mặc, Nó bây giờ rất tài giỏi, về phương diện gì cũng đều mạnh... Chúng ta cứ để cho cuộc sống của nó như hiện tại!".

Lôi Niệu Niệu ở trong phòng thay quần áo, cô kéo tủ quần áo ra, liền thấy Phương Di nói... Tất cả lễ phục kia đều là chuẩn bị cho con...

Màu hồng!

Còn là váy!

Định cho cô làm con nít sao, làm sao có thể mặc cái này chứ?

Cô cũng không phải là búp bê hay công chúa tóc dài! Cô đang suy nghĩ, chỉ thấy Phương Di ngay cả tóc giả cũng đã chuẩn bị xong cho cô...

Dài, màu vàng kim còn uốn xoắn....

Đáng sợ hơn là...trên đỉnh đầu... Còn ghim một cái nơ hình con bướm...

Càng càng đáng sợ hơn nữa là... Toàn bộ quần áo trong tủ đều không thấy, một món cũng không thấy!

Thật là choáng...

Chương 1362: Tiểu gia không tốt tính như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Coi như cô không phải giả con trả, nhưng trang phục này, cô cũng phải tàng hình đi ra a! Coi cô là trẻ em học mẫu giáo sao?

Lôi Niếu Niếu thật sự choáng váng, Cô đóng tủ quần áo lại, hay là mặc bộ đồ rằn ri kia xuống lầu, đột nhiên lại nhớ đến, bộ đồ này mới vừa rồi đã bị Lý Thiên Mặc chùi qua nước miếng, cô há miệng, chán ghét kéo cửa tủ ra...

Nhưng bên cũng không có quần áo!

Cô phát điên lên gọi điện thoại Phương Di: “Mẹ — — quần áo của con đâu?”

Phương Di hỏi cô: “Chuyện gì sao?”

Nhìn phản ứng của Di, chắc hẳn là Di không biết chuyện này, Lôi Niếu Niếu lập tức liền biết, nhất định là ba cô!

Lôi Niếu Niếu thở phì phò xuống lầu, có đánh chết cô cũng không mặc cái bộ đồ búp bê đó, cô thà tình nguyện mặc bộ có dính nước miếng của Lý Thiên Mặc!

Càng nghĩ càng bức bối!

Lôi Niếu Niếu xuống lầu, trực tiếp từ cửa sau chạy ra ngoài.

Cô chạy một đường ra ngoài: “Bịch — —” mẹ ơi... Cô đụng ai sao?

Lý Thiên Mặc bị cô va phải mắt nổ đom đóm, bởi vì sau ót đập vào trên đá...

Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ, hôm nay thật là... ra cửa không coi ngày, cái này nhất định gọi là ngày thứ tư đen đui...

Anh đang choáng váng, cũng có cảm giác người đụng hấn cũng bị ngã, luống cuống tay chân bò dậy, còn dùng đầu gối đụng anh một cái... Ách... Thật là đau!

Ôm đầu — — Lý Thiên Mặc khom người, toát ra mồ hôi...

Lôi Niểu Niểu muốn điên lên... Cô chạy đến đây là muốn hóng mát một chút, không nghĩ lại va phải Lý Thiên Mặc, Quan trọng là... giống như còn cố ý làm anh bị thương, ách...

Vị trí?

Mẹ ơi! Xấu hổ chết đi được — — chân của Lôi Niểu Niểu run run, mới vừa rồi cô đắc tội với Lý Thiên Mặc, nếu để cho anh ta biết là cô đụng phải, anh ta có giết chết cô hay không?

Lôi Niểu Niểu liền nhanh chân bỏ chạy.

Cô vừa chạy, một bên quay đầu, Có vẻ Lý Thiên Mặc không biết là cô đụng chứ? Hống hống hống... Thoát được một kiếp.

Cô chạy đến cầu thang, lại sợ Lý Thiên Mặc xảy ra chuyện gì... cô giả bộ vừa từ trong cửa đi ra, vừa ngâm nga, làm bộ cái gì cũng không biết “Đi ngang qua” người Lý Thiên Mặc.

“Ai ya... Anh Thiên Mặc, anh sao vậy? Làm sao lại nằm trên mặt đất thế kia? Mùa hè tuy nóng nực, cũng không thể nằm trên đất hóng mát nha... Mau mau mau, mau dậy đi, nhà chúng tôi có hồ bơi, anh quả thật cảm thấy nóng như vậy, vậy cứ cởi bỏ hết âu phục, nhảy xuống hồ bơi hai vòng chó chạy... tôi bảo đảm anh sẽ thấy sảng khoái — — “

Cô còn chưa nói hết câu, đột nhiên bị Lý Thiên bắt ngờ áp sát cô.

Anh cư cao lâm hạ, treo cô ở trên cao. Anh lạnh lùng híp mắt nhìn cô: “Va phải người khác, lại không muốn thừa nhận, nhanh chân bỏ chạy đúng không? Còn giả vờ không phải cô đụng, chạy tới đây giả vờ quan tâm đúng không?”

Lý Thiên Mặc nắm lấy mái tóc ngắn của cô, lại nắm lấy quần áo của cô: “Tóc tai như này, quần áo không sạch sẽ như thế này, có thể đừng ngốc như vậy không? Còn giày dép này của cô! Cả đầu gối của cô nữa! Cô nghĩ tôi mù sao?”

Nhắc tới đầu gối của cô, Lý Thiên Mặc liền giận đến tưởng muốn giết cô!

Lý Thiên Mặc trời sanh ra anh đã cho anh kỹ năng làm mặt mã, mặc dù cả người cô đều là “Mỹ”, nhưng không ảnh hưởng tới khả năng phán đoán của anh, cô chạy ra ngoài, đụng vào anh một cái, anh cũng biết là cô.

“Tôi không phải cố ý...” Lôi Niểu Niểu đưa tay đẩy anh, anh cứ như vậy ép cô tới mức không nhúc nhích nổi. Cũng không biết là do mùa hè quá nóng, hay tại người anh ta quá nóng, Lôi Niểu Niểu toát hết cả mồ hôi...

Lý Thiên Mặc giận đến mức muốn cắn người: “Cô không phải cố ý, không có sai. Sai ở chỗ, đã đụng phải người khác còn không chịu thừa nhận! Cô không thừa nhận cũng được đi, còn làm bộ người có lòng tốt hỏi tôi có bị thương không!”

Lôi Niều Niều đột nhiên ôm mặt, khóc thút thít: “Tôi thật không phải cố ý, tôi chạy cũng là sợ anh mà thôi... Mới vừa rồi tôi đã đắc tội với anh, nếu anh biết là tôi đụng anh, anh có phải sẽ ném tôi vào hồ bơi cho chết chìm a...”

Lý Thiên Mặc sợ hết hồn... Tại sao khóc? Là do anh nặng lời sao?

Lý Thiên Mặc “Hừ” một chút, ngồi dậy, tiếp theo liền thấy Lôi Niều Niều đắc ý nhìn anh cười giảo hoạt: “Tôi không hề khóc a... ha ha, báai bai...”

Chương 1363: Đều là âm nhạc gây họa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu đắc ý, cô nhảy cẫng lên, nhấc chân liền bỏ chạy.

Tính cách Lý Thiên Mặc cũng không phải dễ nói chuyện như vậy!
Tính khí tiểu gia cũng không tốt như vậy! Anh tức giận, đưa tay níu
lấy bắp chân của cô: “Àm — — “

Lúc này Lăng vi đi ra, chỉ thấy...

Lôi Niểu Niểu nằm trên mặt đất giống như ‘chó gặm phân’...

Sau đó... Lại thấy... Lý Thiên Mặc lôi một cái chân của Lôi Niểu Niểu.

Sau đó, lại thấy, Lôi Niểu Niểu nâng lên cái chân còn lại muốn đập
vào Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc lại đưa tay tóm cái chân kia của cô
bắt được!

“A — — buông tay!”

Lý Thiên Mặc không có buông tay, tối hôm nay, anh đã nén một bụng
lửa!

Anh bắt hai bắp chân cô lại, kẹp ở dưới cánh tay mình, tay anh dùng
một chút lực, chọt lộn một cái, trong nháy mắt đem người Niểu Niểu
lật ngược lại, Đầu Lôi Niểu Niểu mới vừa rồi còn hướng xuống dưới,
bây giờ lại hướng lên trên.

Lôi Niểu Niểu tức giận, mắng: “Anh đang nướng bánh sao?”

Lật tới lật lui, là sợ cô bị khét sao?

“Mau buông ra!” Cô cũng đã từng cùng ba cô tập qua, nhưng là, làm sao cũng không thoát khỏi sự ràng buộc của Lý Thiên Mặc.

Lôi Niểu Niểu vừa giận vừa xấu hổ, hận không thể cắn chết anh, nhưng là cô không nhúc nhích được.

“Hai đứa làm gì vậy?” Lôi Thiếu Tu, Phương Di, Lôi lão gia bọn họ cùng Lăng Vi đi ra...

Còn có Diệp Đình... Cũng không ít khách khứa nghe được bên ngoài có ồn ào liền đến xem...

Trong nháy mắt, một vòng lớn người vây quanh hai người bọn họ.

“A a... Hai người bọn họ...đang làm loạn cái gì chứ?” Trong lúc nhất thời, mọi suy đoán đều có.

Lý Thiên Mặc cũng không muốn bị nhiều người dòm ngó, vội vàng buông lỏng tay, anh đưa tay kéo Lôi Niểu Niểu đứng lên, bình tĩnh nói: “Cô ấy nói cô ấy từ nhỏ luyện qua vật lộn, muốn cùng tôi so chiêu một chút. Kết quả, chưa tới ba chiêu đã bị tôi hạ gục.”

Lôi Niểu Niểu bị anh kéo lên, cũng nhìn về phía đoàn người toét miệng cười: “Tiểu tử này thật lợi hại, tôi căn bản không có sức đánh trả...”

Phương Di cười ôn hòa, giải thích với mọi người, nói: “Trẻ nít mù ấu tã, so chiêu mà thôi, tôi còn tưởng rằng hai đứa nó đánh nhau thật.”

“Ai cùng anh ta đánh nhau?” Lôi Niểu Niểu hừ một tiếng nói: “Nếu là đánh nhau thật, anh ta có thể không đánh lại con. Con mới vừa rồi bị anh ta chế trụ, là bởi vì anh đánh lên con!”

Lý Thiên Mặc nhìn cô liếc mắt một cái, ý kia thật giống như nói: “Nếu cô không phục, hai ta luyện nữa?”

Lôi Niểu Niểu nghiêng răng nghiêng lợi trừng anh, ý nói: “Luyện thì luyện, ai sợ anh?”

Lý Thiên Mặc không tiếp tục cùng cô đối nhãn, xoay người về phía Lôi Thiếu Tu và Phương Di nói: “Chú Lôi, Phương Di, hôm nay cháu còn có chút chuyện, cũng không ở trong phủ quấy rầy.”

Sau khi Lý Thiên Mặc đi, Dì Phươngng mời đoàn người trở phòng khách bữa tiệc.

Mọi người đều đi khiêu vũ, Lôi Niểu Niểu tìm Lăng Vi: “A... Chị dâu, chị mau cứu em! Em thấy Lý Thiên Mặc hình như anh ta đang rất tức giận, có thể anh ta sẽ giết em để diệt khẩu hay không?”

Lăng Vi hỏi cô: “Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lôi Niểu Niểu nói: “Lúc mới bắt đầu... Là anh ta đang đánh tranh giải, sau đó em hỏi anh cái chiến đội ‘lải nhải’ đó là của anh ta đúng không...”

“Ha ha...” Lăng Vi cười to: “Là chiến đội L-G chứ?”

Lôi Niểu Niểu gật đầu, Lăng Vi cười nói: “Khó trách cậu ấy lại tức giận... chiến đội đó đối với cậu ấy mà nói cũng quan trọng như tính mạng cậu ấy vậy... Hai người cãi nhau sao?”

Chương 1364: Điều là âm nhạc gây họa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu nói: “Ngược lại không có cãi nhau... Chủ yếu là lúc ấy, mà cũng không thể hoàn toàn trách em nha... Em lúc đó không suy nghĩ được nhiều... Là em quá khẩn trương... Em chưa thấy qua người nào như vậy. Hắc khách a... Lại ngồi bên cạnh em, thật giống như, hay là... Hắc khách thật lợi hại... Ai? Chị dâu, anh ta là hắc khách đúng không?”

Lăng Vi không cười nổi... Đưa tay lên sờ đầu cô, giống như sờ một con mèo nhỏ... Lăng Vi trong đầu nghĩ: Lý Thiên Mặc há chỉ là hắc khách, há chỉ là lợi hại... Thiên Mặc cùng những bằng hữu kia, vậy cũng là đứng đầu tài nghệ thế giới...

Lôi Niểu Niểu “huhu” gào khóc.

Lăng Vi nói: “Không sao, thiên ma không dễ giận như vậy. Ngày mai em hãy gọi điện thoại cho cậu ấy, nếu cậu ấy nhận điện thoại của em có nghĩa là cậu ấy không có tức giận.”

Lôi Niểu Niểu còn muốn nói, căn bản cũng không phải vì những thứ này, là sau đó, cô đụng phải anh ta, nhưng cô lại bỏ chạy...

Nhưng là, ôi! Không nói!

Ngày mai gặp tên Lý Thiên Mặc nói lời xin lỗi... Hy vọng anh ta không phải kiểu người không phóng khoáng như vậy...

Bị nữ sinh đụng một cái, cũng không chết được, mặc dù... Hình như là đau thật... nhưng mà, không đáng!

Buổi tối ngày thứ hai, Niều Niều chơi vài bài nhạc để giải trí, nhưng làm sao cũng không qua được cửa!

Trong lòng cô phiền não — — hay là gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc nói xin lỗi... Dù thế nào, đều là cô không đúng.

Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng, Lý Thiên Mặc liền nhận. Lôi Niều Niều căn bản không nghĩ tới anh sẽ nghe điện thoại, càng không có nghĩ tới anh lại nhận điện thoại nhanh như vậy!

“Anh Thiên Mặc... Tôi là Lôi Niều Niều, tôi gọi tới là muốn nói lời xin lỗi với anh...” Giọng nói của Lôi Niều Niều rất nhẹ nhàng... Rất có thành ý...

Ngay lập tức nghe Lý Thiên Mặc đầu bên kia “ừ” một tiếng, Lôi Niều Niều liền chấn động: “À... Anh đang ngủ sao? Sớm như vậy à?” Cô nhìn lên tường, mới có hơn tám giờ tối...

Lý Thiên Mặc lại “ừ” một tiếng, Lôi Niều Niều hấp tấp nói: “Vậy tôi không làm phiền anh ngủ nữa, anh mau mau ngủ a.”

Lý Thiên Mặc nói: “Cũng không phải là không tỉnh... Có chuyện gì? Nói đi...”

“A? Tôi cũng không có chuyện gì quan trọng... Chỉ là muốn nói xin lỗi với anh... Tối hôm qua anh thức suốt đêm sao? Ban ngày ngủ à?”

“Không có...” Lý Thiên Mặc khó chịu nói: “Tối hôm tôi đánh tích phân trở lại, hôm nay đi làm nguyên một ngày... Buổi tối năm giờ rưỡi mới

trở về ngủ, bây giờ mấy giờ rồi?”

“...” Lôi Niều Niều thật là cả người có ác cảm với người ta! Người ta chỉ mới ngủ hơn hai giờ... Nhưng cũng tốt, anh ta hình như không còn tức giận...

Ô ô ô, Anh Thiên Mặc, anh thật là độ lượng! Anh là một đàn ông đích thực nha!

Lý Thiên Mặc dụi mắt, liền nghe cô nói: “Bây giờ mới hơn tám giờ tối, anh ngủ tiếp đi. Cứ coi như tôi không có gọi điện thoại... Nếu như anh quả thực không ngủ được, tôi sẽ hát cho anh nghe một bài.”

“...” Lý Thiên Mặc trong đầu nghĩ: “Cô hát cho tôi nghe, vậy tôi càng muốn đi ngủ.”

Lôi Niều Niều suy nghĩ một chút, không biết hát cái gì, đột nhiên nghĩ tới mới vừa rồi cô chơi bài nhạc đó... Mọi thứ trên đó đều là hồ lô.

Cô liền hát: “Hồ lô oa, hồ lô oa, một cá đằng hơn bảy cá dưa. Giọt đê đáp đại đông động đáp đại, hồ lô oa, giọt đê đáp đại đông động đáp đại, bản lãnh đại — — yêu tinh! Ta muốn thu thập ngươi — — “

“Ầm — —” đầu bên kia Lý Thiên Mặc giống như rất tức giận quăng điện thoại. Lôi Niều Niều mặt đầy mù mịt... Thế nào? Chê cô hát khó nghe sao?

Lý Thiên Mặc cầm gối bưng bít đầu, cái gì chứ? Đứa bé sao? Âm thanh kinh dị xuyên nhĩ a!

Lý Thiên Mặc cũng không ngủ được nữa, trong đầu toàn đứa bé! Đầy đầu, yêu tinh! Ta muốn thu thập ngươi — —

Ôi trời... Kiếp trước không biết đã làm gì nên tôi? Lý Thiên Mặc nhúc đầu...

Vị thiên sứ đại tỳ kia thu nạp cô nương này đi! Cô không phải là con khỉ phải tới pha trò hay sao?

Chương 1365: Mỗi một sinh mạng cũng cần được tôn trọng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thiên ma rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Lý Thiên Mặc cầm điện thoại di động lên, muốn kéo tên cô gái này vào danh sách đen, từ khi gặp cô gái này, cuộc sống của anh liền trở nên đảo lộn. Biết cô mới hai ngày, anh ăn không ngon, ngủ cũng không ngủ ngon.

Ngón tay của Lý Thiên Mặc nhấp vào tên Lôi Niểu Niểu, phía dưới màn hình xuất hiện mấy mục chọn: Xóa người liên lạc, gia nhập danh sách đen...

Anh do dự một chút, rồi lại xóa bỏ mục chọn.

Con gái người ta cũng không phải cố ý, cũng đã bày tỏ ân hận. Anh nghỉ ngơi không tốt, là do anh suốt đêm đánh tích phân, cái này cũng không liên qua đến cô.

Anh nhìn tên cô thật lâu... Ném điện thoại di động xuống. Anh nằm một hồi, lại đứng dậy đi tắm. Cơm tối còn không có để ăn... Sắp phải chết đói đến nơi.

Anh ngủ không đủ giấc, đầu lại nhức, còn rất đói, trước ngực đau sau lưng đau, cả người đều khó chịu... Tuy anh lớn như vậy, nhưng

rất ít trải qua những tình cảnh như thế này.

Anh định tắm xong, sang nhà ba mẹ ăn cơm, anh có mua cho ba mẹ mua một căn hộ ở Giang Thành. Trước, anh vì muốn chăm sóc bọn họ nên cùng ba mẹ ở chung, bây giờ anh tới Long Đăng làm việc, lại cách căn hộ kia khá xa, để tránh bất tiện anh mua một phòng trọ ngay cạnh Long Đăng.

Sửa sang cũng không có gì để, nhà không có gì cả, trừ một cái giường một người ngủ, một bộ ghế sa lon màu xanh nước biển, một cá khay trà bằng thủy tinh, trong phòng tắm có một máy nước nóng, trong phòng bếp có một lò, khác gì gì cũng không có.

Phòng trọ này của anh đặc biệt lạnh tanh, nhưng là, anh là người có tính cách mâu thuẫn. Khi ở cùng với bạn bè, anh rất náo nhiệt. Nhưng khi anh ở một mình, lại rất an tĩnh.

Cho nên, anh cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Anh đang tắm, liền nghe có gõ cửa. Ai nha? Ai lại tới nhà anh? Chẳng lẽ là ba mẹ anh tới?

Ngôi nhà này trừ ba mẹ anh, Lăng Vi, Hạ Tiểu Hi, còn có mấy người bạn thân thiết của anh, những người khác không ai biết chỗ ở mới này của anh.

Cả người Lý Thiên Mặc đều là bong bóng, bên ngoài tiếng gõ cửa dồn dập, anh sợ làm phiền hàng xóm, tùy tiện lấy một cái khăn quấn ngang hông, vội vàng ra ngoài, anh mở khóa cửa, từ khe cửa... anh nhìn ra bên ngoài. Ôi mẹ ơi... Là Niều Niều!

“Tại sao cô lại đến nhà tôi? Cô tới đây làm gì?” Lý Thiên Mặc không mở cửa cho cô vào, không phải là anh không muốn mời cô vào nhà,

chẳng qua là anh đang ở trong tình trạng như thế này...

Thần mã cũng không mặc! Nếu là ba mẹ anh, hoặc là bạn bè thân thiết, anh sẽ không phải để ý. Nhưng là, cô nương này thật là không giống nhau a!

Tay Lôi Niểu Niểu giơ túi lên, nói: “Anh ăn tối chưa? Tôi mang cho anh chút đồ ăn này. Tôi vốn là không dám đi lên, sợ quấy rầy giấc ngủ của anh. Nhưng là... Nhìn thấy đèn nhà anh bật sáng nên tôi đoán anh còn thức.”

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm cô nhìn một hồi, mái tóc ngắn của cô đã bị ướt: “Bên ngoài trời đang mưa sao?”

Lôi Niểu Niểu gật đầu: “Mưa một lúc, đã tạnh.”

Lý Thiên Mặc không tiện trực tiếp đuổi người đi, nói thật với cô: “Tôi đang tắm...Vẫn chưa tắm xong. Cô muốn vào trong sao?”

Chương 1366: Mỗi một sinh mạng cũng cần được tôn trọng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Lôi Niểu Niểu lập tức đỏ bừng, Cô lấy đồ che mặt nói mặt nói: “Tôi không cố ý muốn nhìn anh a... Tôi chỉ đem sủi cỏ hâm lại một chút. Sủi cỏ lúc này mua đã bị nguội, tôi sợ anh ăn bị đau bụng.”

Lý Thiên Mặc mở cửa, Cô dùng túi che mặt: “Anh nhanh đi tắm đi, tôi vào bếp hâm lại đồ ăn hâm một chút, anh tắm xong đi ra, ăn vào sẽ cảm thấy khỏe.”

“Cám ơn!” Lý Thiên Mặc cũng đang rất đói, mùi thơm từ thức ăn trên tay cô cũng làm cho anh phải chảy nước miếng.

Lôi Niểu Niểu xách đồ đi vào trong, Lý Thiên Mặc hỏi cô: “Làm sao cô biết nhà tôi ở đây? Cô hỏi Tiểu Vi sao?”

Lôi Niểu Niểu quay đầu nhìn anh, gật đầu: “Ừ, tôi hỏi chị dâu, chị dâu nói cho tôi biết. Mẹ ơi ——” lập tức bịt mắt, cô quên anh ta không mặc gì hết.

Mặt của Lý Thiên Mặc cũng đỏ lên, không nghĩ tới cô đột nhiên quay đầu. Nhưng là... Anh có quần khăn tắm nha, không cần phải phản ứng như vậy...

Không phải là... Bắp thịt, cơ bụng sao...

Lý Thiên Mặc nhanh chân đi về phía phòng tắm, kết quả, lại thấy Lôi Niểu Niểu bùm mặt đi vào phòng tắm...”Á — — đi nhầm...” Lôi Niểu Niểu lần đầu tiên tở, icăn bản không tìm ra phương hướng, cô nhìn thấy một cánh cửa, liền mở cửa đi vào. Kết quả... Phát hiện là phòng tắm, trong phòng tắm... Còn nóng hổi, cả người cô bốc mồ hôi.

Vội vàng lui ra, phát hiện Lý Thiên Mặc chặn ở cửa, cô đỏ mặt, tim đập mạnh nép bên cạnh anh chen ra ngoài: “Phòng bếp ở đâu?”

Lý Thiên Mặc liền giữ lại khăn tắm khăn tắm bị cô quẹt phải... Vội vàng dẫn cô tới phòng bếp.

Lôi Niểu Niểu ngay cả bếp núc cũng chưa từng làm qua... Lý Thiên Mặc hoài nghi cô: “Cô hâm thức ăn được chứ?”

Lôi Niểu Niểu không nhịn được: “Anh xem thường ai a?! Tôi chỉ là không dám mở lửa! Cái đó là quá dọa người, tôi sợ đốt cháy tôi. Chứ xào tôi biết làm a! Lúc tôi 16 tuổi, đã học qua cách chiên trứng! Mặc dù chiên khét, nhưng là ba tôi đều ăn hết.”

“...” Lý Thiên Mặc vẫn không thể yên tâm về cô, liệu có chuyện gì xảy ra?

Lôi Niểu Niểu dùng cùi chỏ đẩy anh: “Anh nhanh tắm đi! Một lát sẽ bị cảm!”

Cô nói chuyện với anh, đều là đưa lưng về phía anh, Lý Thiên Mặc không nói gì nữa, xoay người đi tắm, trong đầu nghĩ... Cô gái này có khi nào đốt nhà anh luôn hay không?

Đốt thì cứ đốt a... Dù sao nhà anh cũng không có gì...

Anh trở về phòng tắm tiếp, nhưng là, trong phòng bếp có một cô gái, anh lại thấy không được tự nhiên... Anh vội vàng đi ra, tắm rất nhanh, giặt xong hết rồi, liền nghe trong phòng bếp Lôi Niểu Niểu “A — —” kêu thét một tiếng: “Lý Thiên Mặc! Mau ra đây — —”

Mặt anh đầy xám xịt, thật là lo cái gì, cái đó tới! Liệu có phải đốt nhà bếp thật sao?

Ngay cả người anh cũng không lau, cầm lên áo choàng tắm phủ lên người. Vừa đi đi ra ngoài, vừa cột đai lưng.

“Ầm — —” Lôi Niểu Niểu đập vào ngực anh. Cô xoa xoa trán: “huhu” kêu: “Có một con ong mật bay vào nhà anh a! Nó cứ đuổi theo tôi — —” cô xoay tay chỉ.

Lý Thiên Mặc nhìn theo ngón tay cô về phía trước, quả nhiên thấy một con đại hoàng phong bay tới.

Anh ôm cô, nhanh chóng đẩy cô ra sau lưng. Anh thuận tay cầm vợt tennis lên, thật nhanh kéo khóa lấy vợt cầu ra.

Lôi Niểu Niểu cho là anh sẽ cầm vợt tennis đập chết ong mật, lại không nghĩ rằng... Anh một cái tay cầm cái vợt tennis, sau đó cẩn thận dùng hai cái vợt đem đại hoàng phong kẹp lấy. Cũng không phải là kẹp chết nó, chính là cản trở nó, không để cho nó bay tới.

Lý Thiên Mặc cứ như vậy bắt ong mật, đi thẳng đến phòng bếp, thả ong mật ra... Ong mật không có bị thương, vo ve bay đi. Lôi Niểu Niểu nói: “Anh thật rất yêu động vật nhỏ...”

Lý Thiên Mặc nói: “Mỗi một sinh mạng, tôi đều tôn trọng.”

Lôi Niểu Niểu “khì khì cười”: “Con muỗi cắn anh, anh cũng không

đánh sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Muốn đánh, cũng đánh không. Nó bay nhanh so với tôi.”

Lôi Niểu Niểu nhìn anh cười, cảm giác anh nói chuyện, rất thú vị.

Anh đột nhiên quay đầu nói: “Cô dùng nước hoa hương hoa sao? Ong mật lại tưởng cô là hoa...”

Lôi Niểu Niểu nâng cánh tay lên, đặt ở trước mũi anh, để cho anh ngửi: “Tôi chưa dùng qua nước hoa a...” Cô giống như tiểu tử, cho tới bây giờ không cần thứ đó.

Lý Thiên Mặc ngửi tóc cô một cái: “Dầu gội đầu cô dùng nhất định có mùi hoa.”

Chương 1367: Gặp phải một cô nương thích chơi game (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Lôi Niểu Niểu đỏ bừng, anh đột nhiên áp sát tới, làm cho cô cả người nóng lên. Lại bị một nam sinh ngửi tóc... Thật là... Quá ngượng ngùng!

Cô lui về sau một bước.

Trong lòng thầm kêu: Cũng thật may... Trước khi tới đã gọi đầu! Bằng không, mũi lại to lên...

“Thức ăn hâm xong chưa?” Lý Thiên Mặc cầm nồi múc ra thức ăn, cô nương này cũng tạm được, mới vừa rời từ phòng bếp chạy ra, dưới tình thế cấp bách còn biết tắt lửa.

Lý Thiên Mặc cầm hai cái chén, hai đôi đũa, anh nhìn thức ăn cô mang tới. Có sủi cảo, có canh... Còn có thịt xào chua ngọt, gan heo xào, thịt xào tỏi, và một...Túi dưa leo.

Đều là món anh thích...

Anh bưng mâm thức ăn, hỏi cô: “Lúc cô mua thức ăn là hỏi tiểu Vi sao?”

Lôi Niểu Niểu gật đầu: “Ừ, tôi cũng không biết cho mua cho anh cái gì, nên gọi điện thoại hỏi chị dâu. Chị ấy nói anh thích ăn những thứ này, tôi liền mua mỗi thứ mua một phần.”

“Cám ơn cô, tôi thật sự rất đói.”

Lôi Niểu Niểu ngẩng đầu, nhìn anh cười một tiếng.”Anh còn tức giận phải không? Ngày hôm qua tôi đã hại anh thua giải đấu.”

Lý Thiên Mặc để đồ ăn lên bàn uống trà nhỏ, anh ngồi ở ghế sa lon nói: “Sau đó, tôi đã thắng, còn tức giận cái gì.”

Lôi Niểu Niểu cao hứng: “Tôi vốn là muốn nói, nếu anh còn tức giận, tôi sẽ cùng anh nghiên cứu một chút kỹ xảo chiến đấu, không đúng, là tôi chăm chỉ luyện tập, cũng có thể thành cao thủ hỗ trợ anh đánh tranh giải.”

Cô giơ lên mười ngón tay thon thon của mình, nói: “Tốc độ tay của tôi đặc biệt nhanh, bạn học đều nói tôi lợi hại. Ở trường học, tôi luôn giành được giải nhất trong các cuộc thi đấu”

Chân mày Lý Thiên Mặc nhấc lên, nhìn chăm chú vào tay cô: “Tôi xem một chút...”

Anh đưa tay, nắm lấy đầu ngón tay của cô, móng tay của được cắt tỉa vô cùng ngay ngắn, không giống cô gái hay giữ móng tay rất dài, còn thoa dầu sơn móng tay, ngón tay cô sạch sẽ, chỉnh tề, đầu ngón tay ở dưới, móng tay ở trên, nhìn một cái liền biết là một cao thủ thường xuyên đánh bàn phím.

“Cô chơi trò gì?”

Lôi Niểu Niểu nói: “Tôi cái gì cũng chơi, Huyền Tướng, Chiến Thần, Thư Kích Chiến.”

“Đều là trò chơi cạnh tranh mạnh mẽ? Lợi hại...” Đều là trò chơi anh

thích, loại này trò chơi không dễ để chơi a...

“Lúc nữa chúng ta chơi thử một lần.” Lý Thiên Mặc muốn xem một chút tốc độ tay của cô rốt cuộc nhanh được bao nhiêu. Hơn nữa, cô gái này nhìn một cái liền thấy rất thông minh, dạy cô học, hẳn cũng không tốn sức. Mặc dù để cho cô trở thành cao thủ như anh, không phải là điều có thể, nhưng là, cùng cô chơi một vài trò chơi, hẳn là cũng không tệ.

Lý Thiên Mặc vẫn đang nắm ngón tay của cô xem, nhìn một chút, anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện... rồi bỗng nhiên đứng dậy: “Cô ăn trước một chút gì... Tôi đi thay quần áo...” Anh chỉ mặc áo choàng tắm, mới vừa rồi cuống cuồng bắt ong mật... Sau đó, anh liền quên mất!

Hai cái mặt bị đốt đến đỏ bừng, Lôi Niểu Niểu vội vàng gật đầu: “Đi nhanh đi nhanh ——” tỏ ra đáng vẻ sao cũng được, tùy tiện vẫy vẫy tay với anh.

Lý Thiên Mặc trở về phòng, sửa soạn hết nửa buổi, anh thay một bộ quần áo thường ngày đi ra. Lôi Niểu Niểu ngẩng đầu, chỉ thấy anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, áo trắng và quần đùi màu trắng, rất anh tuấn, rất có năng lượng...

Bỗng cô đỏ mặt, cười híp mắt nhìn anh: “Mau tới dùng cơm đi, anh đói bụng lắm hả?”

Lý Thiên Mặc đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, ngượng ngùng nói: “Tôi mới vừa dọn tới đây ở, ngay cả bàn ăn đều chưa kịp mua.”

Lôi Niểu Niểu cười nói: “Thứ bảy tôi cùng anh đi mua.” Cô nói đặc biệt tự nhiên a, âm thanh vừa đủ... Để cho lòng ngực của Lý Thiên Mặc nóng lên.

Chương 1368: Gặp phải một cô nương thích chơi game (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc chăm chú nhìn cô, chỉ thấy nét mặt cô tươi cười như hoa, rất giống mèo nhỏ, nụ cười đặc biệt khả ái. Mặt cô hồng hồng rất đẹp, giống như mặt đào vậy. Lý Thiên Mặc không tự chủ... Nuốt nước miếng...

Anh đột nhiên cúi đầu, tìm dưa, nhất định là do anh quá đói... Nếu không tại sao, nhìn cô nương người ta lại nuốt nước miếng?

Lôi Niểu Niểu cùng anh ăn một chút, cô đứng lên cáo từ nói: “Muộn rồi, tôi phải về nhà.”

Lý Thiên Mặc nhìn ra ra ngoài: “Bên ngoài đang mưa lớn, chờ tôi ăn xong, tôi đưa cô về.”

“Cũng được.” Chỉ là, mới vừa rồi mưa còn nhỏ, tích tích lịch lịch mấy giọt liên ngừng, ai nghĩ tới... Cứ như vậy chỉ trong chốc lát, lại mưa lớn như vậy.

“Đây là trận mưa mùa hè đầu tiên của năm.” Lôi Niểu Niểu đi tới ban công, nhìn ra phía ngoài, phong cảnh nơi anh ở vô cùng tốt, bên ngoài chính là công viên tiểu khu. Chính giữa còn có một đài phun nước.

Lý Thiên Mặc không lên tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Lôi Niểu Niểu quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi: “Hôm qua, tôi đụng anh, anh còn tức giận phải không?”

“...” Lý Thiên Mặc lúng túng một chút, ngày hôm qua là cô đụng phải anh, thật là làm cho anh ấn tượng sâu sắc! Lúc ấy, Cô cũng không phải đụng anh đến tàn phế... Cũng may, sau đó bình thường. Nghĩ đến lúc đó, lòng vẫn còn sợ hãi.

Gương mặt đẹp trai của anh bỗng chốc đỏ bừng, anh không nói gì. Lôi Niểu Niểu nhìn anh không thấy lên tiếng, liền khẩn trương: “Thật xin lỗi... Tôi không phải cố ý, tôi bỏ chạy là tôi không đúng... Anh còn đau không? Tôi xoa bóp cho anh.”

“Khụ ——” Lý Thiên Mặc ho khan một cái —— thiếu chút nữa để cho sỏi cỏ trong miệng nghẹn chết! Trong nháy mắt cảm giác đầu gối trúng một mũi tên, sắc mặt của anh đỏ ngầu, cô gái này nói thế nào... Đều không suy nghĩ sao? Cô mới vừa nói gì chứ? Muốn giúp anh xoa bóp... Nơi đó của đàn ông lại tùy tiện cho nữ sinh đụng sao?

Lý Thiên Mặc ngay lập tức cảm giác từ đầu đến chân như bị điện giật.

Anh giương mắt nhìn cô: “Khụ ——” chỉ thấy mắt cô chớp chớp, thật giống những lời này của cô là vô cùng bình thường, không có đáng vẻ có vấn đề gì cả.

Lý Thiên Mặc có chút tức giận! Cô gái này làm sao lại tùy tiện như vậy? Tiếp đến, anh chỉ thấy đến cô gái này nhích lại gần anh, còn đưa tay về phía anh.

Tim của Lý Thiên Mặc như đập “Đùng đùng”, Anh lập tức đổ mồ hôi, vội vàng tránh ra sau. Chỉ thấy cô nhíu mày một cái, tùy tiện đưa tay về phía anh, nói: “Anh tránh cái gì? Cho tôi xem một chút! Tôi xem

rồi, không có bị trầy da!”

Ngay lập tức Thiên Mặc bắt lấy tay cô, Lôi Niệu Niệu cảm thấy nóng một chút, thật nhanh rút tay về.

Gương mặt đẹp của cô vừa đỏ vừa giận: “Anh bắt tay tôi làm gì? Ngày hôm qua đầu anh bị đập vào đá, tôi thấy một đầu anh bị đập một chút không có ra máu, hôm nay tôi mang thuốc tới.”

“Khụ — —” Lý Thiên Mặc che mặt, liều mạng ho khan... Ý cô là nói sau ót anh sao...?

Thượng đế người hại con, dọa chết con rồi!

Lôi Niệu Niệu đưa tay, gạt gạt tóc anh: “Không sao... Chỉ sưng một chút, cũng không có chảy máu. Anh gội đầu, cũng không sấy khô tóc, tóc vẫn còn ướt đây này...”

Cô đứng lên, đi rửa tay.

Lúc cô quay lại, Lý Thiên Mặc vẫn còn ở kia... Anh sắp “Ho khan” chết... cổ họng kém, sặc sụa...

Lôi Niệu Niệu vội vàng vỗ vỗ sau lưng anh.

“Mau uống hớp canh, nuốt xuống.” Cô bưng canh đưa tới bên cạnh anh.

Lý Thiên Mặc uống một hớp canh, đột nhiên lại nhớ tới cô nói sẽ xoa xoa cho anh: “Phụt — —” anh lại phun ra...

Ôi trời, cùng cô nương này ngây ngốc, thật là vui a...

Sau khi Lý Thiên Mặc cơm nước xong, hai người dọn dẹp bàn ăn, anh mở máy vi tính ra, nói với Lôi Niếu Niếu: “Chúng ta đánh một trận Chiến Thần, tôi muốn xem tay tốc độ tay của cô rốt cuộc là nhanh bao nhiêu.”

Phải chứng minh năng lực trước.

Chương 1369: Trò chơi kiểm nghiệm năng lực (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu giống như một đại gia, nghênh ngang đi tới bên cạnh máy vi tính “Chiến Thần sao? Không thành vấn đề!”

Nàng đẩy anh ra, ngồi xuống ghế da: “Chúng ta tới trò chơi Đối Chiến chứ.”

“Chơi chứ: “Lý Thiên Mặc kéo một cái ghế nhựa, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh mở ra máy vi tính xách tay, đặt ở máy vi tính bên cạnh.

Tất cả linh kiện máy vi tính của anh đều vô cùng chuyên nghiệp. Ngay cả bàn phím và con chuột, đều là bàn phím cơ giới và con chuột vô tuyến mà “chiến đội L-G “ chuyên dùng để đánh tranh giải chuyên nghiệp.

Lôi Niểu Niểu vừa lên tay, liền” Woa” một tiếng: “Bàn phím này thật là tốt! Thật có cảm giác!”

Cô gõ “Đùng đùng”: “Thật hăng hái!”

Cô cầm chuột điểm vào biểu tượng “Chiến thần” trên màn hình: “Oa! Con chuột này tùy chỉnh chuyên nghiệp chưa?” Cô cầm con chuột lên nhìn: “chiến đội L-G “ chuyên dụng.

Quả nhiên... Là hình con trâu mang tia chớp...

Cảm khái một chút, cô mở ra chiến thần, đặt số trò chơi của mình, mở ra sân đấu, quét ngang tên mười người chơi.

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Thật thật lợi hại...”

Trò chơi Chiến thần này rất khó chơi, thao tác đặc biệt cẩn trọng, chơi trò chơi này đều là những tay cao thủ “Tro cốt cấp”, người mới căn bản là chơi không được, cho nên... cơ hồ không hầu như không có con gái chơi.

Lôi Niểu Niểu khiêu chiến mười tên người chơi, nhân vật gì cũng đều có. Có cận chiến, đánh xa... Phản ứng của cô cực nhanh, thao tác chính xác, vô luận đối phương cái là nhân vật gì, cô cũng có thể ứng phó tự nhiên.

Còn có thể vượt cấp khiêu chiến!

Lý Thiên Mặc nói: “Cô lợi hại như vậy, tại sao điểm của cô chỉ mới tới hạng này?” Cô vốn ít thi đấu loại này, ít nhất có thể xếp trước hạng mười. Cô bây giờ mới xếp hạng hơn ba mươi.

Lôi Niểu Niểu nói: “Tôi vẫn luôn xếp hạng mười một, mấy ngày nay tôi không có chơi trò này, đều là bạn tôi giúp tôi đánh cạnh kỹ, cho nên thứ hạng bị người khác đánh rớt.”

Vừa nói, cô vừa dễ dàng đuổi theo tên thứ mười một.

Cô nói: “Phía trước đang đánh bất động, tên hỗn tiểu tử xếp hạng mười kia có thể khinh người, thao tác của anh ta có thể ngạo mạn, anh ta rõ ràng có thể lên trước! Có người còn nói... Anh ta có vị trí quan trọng nhất trong khu làm việc của chúng ta! Xếp hạng nhất anh

ta lại không muốn, thế nào cũng phải ngăn tôi không để cho tôi lên trên! Tôi cứ như vậy luôn xếp vị trí thứ mười một này. Trước mười có phần tương, thứ mười một không có gì cả... Cho nên, tôi không muốn chơi.”

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh nhìn thấy tên nhân vật của Lôi Niểu Niểu — — Niểu Niểu Hàn Yên...

Lý Thiên Mặc vội vàng nói: “Chúng ta đổi đổi trò chơi khác chơi đi...” Bởi vì, cái tên hỗn tiểu tử xếp hạng mười đó chính là anh — — “Mạc hoang”!

Anh vốn cũng không chơi trò này, cũng là bởi vì anh có một người anh em muốn đuổi theo “Niệu Niệu Hàn Yên”... Sau đó, không đuổi kịp...

Bị “Niểu Niểu Hàn Yên” giao chiến mãnh liệt, giao chiến đến mất hết cả sỹ diện. Cái này thì then quá thành giận, Thiên Thiên tìm người PK, kết quả tự mình không làm được, lại nhờ anh hỗ trợ kìm cô ở vị trí này...

Lý Thiên Mặc trong nháy mắt cảm giác mình... Đây không phải là tiếp tay người xấu làm điều ác sao? Anh thật là hồ đồ...

Trước kia không có cảm giác gì, chính là thay bạn ra mặt mà thôi. Nhưng giờ phút này, đột nhiên cảm giác khắp người đầy tội ác...Đem cô gái này dồn ép...

Tội của anh cũng thật là lớn a...

Lý Thiên Mặc mở ra máy vi tính xách tay của mình, mở ra trò chơi

khác: “Chúng ta chơi trò Thư Kích Chiến đi... Chúng ta thi đấu đối kháng, tôi muốn xem năng lực của cô một chút.”

Lôi Niếu Niếu lại nói: “Tôi chơi Chiến Thần lâu như vậy, là muốn chính mình giết chết cái tên tiểu tử thú vị xếp hạng mười kia! Loạn tâm quá rồi! Tôi bỏ chơi trò này, tôi cũng không cam lòng! Anh lợi hại như vậy, anh giúp ta thu thập anh ta!”

Chương 1370: Trò chơi kiểm nghiệm năng lực (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc trong đầu nghĩ... Tên tiểu tử xếp hạng mười kia, đang ngồi ngay bên cạnh cô đó...

Anh làm bộ không biết gì: “Được, tôi giúp cô thu thập anh ta.” Anh nói những lời nghĩa hiệp. Lôi Niểu Niểu vội vàng đem cái ghế hướng bên cạnh nhường chỗ cho anh. Lý Thiên Mặc đem ghế của mình dời tới trước máy vi tính.

Mấy vòng tranh đấu, anh ung dung đem chính “Mình” đánh gục... Bởi vì, đối phương không có online... Không thể chấp nhận liền, chính anh thiết lập bộ sách võ thuật, làm sao chính anh lại không biết.

“Woa! Lợi hại!” Lôi Niểu Niểu mắt như nở đầy hoa đào: “Anh thật là nhanh a! Ha ha ha — bà tốt cuộc báo được thù, ha ha ha...” Lôi Niểu Niểu vui vẻ ôm chầm Lý Thiên Mặc: “Đại thần, xin nhận của ta một cái ôm!”

Ô ô ô... Cô xúc động nói: “Cao thủ trong trường học của tôi, tôi cũng mời mấy lần, nhưng không có ai có thể đánh bại được tên tiểu tử này. Chúng tôi chuyên chọn lúc anh ta không online để đánh, nhưng vẫn là không có thắng nổi. Tiểu tử này thật không biết xấu hổ, rõ ràng anh ta có thể xếp trước hạng ba, nhưng thế nào cũng ngăn không cho tôi xếp trước hạng mười!”

Lý Thiên Mặc bị cô ôm, ngay lập tức cảm giác một trận mùi thơm, ấm

áp cuốn lấy anh. Mồ hôi hột từ trán anh nhỏ xuống...

Cô ôm anh cười một hồi, đặc biệt kích động muốn nói cho cả thế giới: “Bà tốt cuộc tìm được cao thủ, tiêu diệt cái tên tiểu tử vô lại kia!”

Tất cả mọi người chơi trò này đều biết: “Mạc Hoang cản trở Niều Niều Hàn Yên cô hai tháng”

“...” Lý Thiên Mặc nháo tâm, đây là muốn bại lộ a...

Vội vàng tắt trò chơi: “Cô đã đánh bại anh ta, chúng ta thử trò khác.”

“Chớ!” Lôi Niều Niều đẩy anh ra, lại ngồi trước đầu máy vi tính: “Tôi muốn thử một chút, xem tôi đánh được hạng mấy.”

Trước mấy tên người chơi, tất cả tuyến đầu đều ở đây. Ai cô cũng khiêu chiến, lại đánh tới hạng ba!

Lôi Niều Niều tức giận!: “Mình rõ ràng có thể đánh tới hạng ba! Lại phải giậm chân tại hạng mười một lần hai tháng!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi!

Lý Thiên Mặc vội vàng tắt trò chơi: “Bớt giận... Chúng ta chơi trò khác.”

“Ừ!” Lôi Niều Niều cũng không quẩn quýt trò này nữa, cô vốn chính là cô nương rộng rãi.

Cô vui vẻ đối với Lý Thiên Mặc, nói: “Tôi mong được nghỉ hè ngay lập tức, tôi rất muốn theo anh học kỹ thuật hắc khách. Anh xem tôi có đủ tư chất hay không, nếu tôi học tốt, không những vậy, tôi còn có thể giúp anh tranh giải thắng trở lại. Như vậy, tôi sẽ không mắc nợ anh.”

Lý Thiên Mặc nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Dựa vào tốc độ tay của cô, thao tác hẳn không vấn đề gì, chủ yếu còn phải xem năng lực vận dụng và năng lực trí nhớ của cô.”

Hai người bọn họ đang nói chuyện bỗng điện thoại di động của Lý Thiên Mặc reo, anh cầm lên nhìn một cái, là bạn đại học cùng phòng “Lương Tử.”

Anh nhận điện thoại, liền nghe được Lương Tử nói: “Lão Tam muốn tìm anh liều mạng!” Lão Tam chính là Hàn Phi Tử.

Tiếp đến, liền nghe trong điện thoại Hàn Phi Tử tử rống to: “Chuyện gì đã xảy ra? Anh định để cho mọi người cười nhạo sao — — anh nhanh chóng lên đó cản trở cô nương Hàn Yên đó! Cô ấy lên một lượt đến hạng ba rồi!”

Lý Thiên Mặc: “...”

Lôi Niểu Niểu: “...”

Lý Thiên Mặc “囧 囧” nhìn Lôi Niểu Niểu.

Lôi Niểu Niểu cười lạnh, nói: “Điện thoại của anh... âm thanh thật là tệ... Lần tới đổi cái tốt tốt một chút.”

Lý Thiên Mặc lập tức chán ghét: “quảng cáo điện thoại di động XX, điện thoại của chúng tôi tuyệt không lọt âm!”

...

Lý Thiên Mặc suy đoán, cô gái này giận không kèm được, giơ tay lên, tát vào mặt anh một cái: “Ba — — “

Kết quả, Lôi Niều Niều đứng lên, nâng lên bắp chân đạp cái ghế ra sau. Cô mím chặt môi, hất cằm, vẩy vẩy tóc ngắn, từ bên cạnh anh đi tới cửa. Cô mở cửa, đi ra ngoài: “Ầm” — — mặc kệ cửa.

Chương 1371: Đánh chữ nhanh hơn nói chuyện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc lập tức đứng lên, đuổi theo.

Bên ngoài mưa to như vậy, làm sao anh có thể để cho cô cứ như vậy chạy ra ngoài?

Anh chạy tới cửa, phát hiện người đã không thấy đâu.

Lý Thiên Mặc lập tức liền đuổi theo.

Anh cố gắng đuổi theo Lôi Niểu Niểu, quên mất không cầm chìa khóa, chìa khóa vẫn còn ở trên bàn máy vi tính. Thôi được, không khóa cửa, trước tiên phải mang cô trở lại

Nhà anh cũng không có cây dù đi mưa, bởi vì đây là trận mưa mùa hè đầu tiên, anh cũng vừa mới chuyển tới, đâu có thể nào chuẩn bị cây dù đi mưa, loại đồ không thường xuyên dùng đến này chứ.

“Phải nhanh chóng đuổi kịp cô ấy... Tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!” Lý Thiên Mặc chạy thật nhanh về phía thang máy đuổi theo cô, cửa phía sau như vậy mở.

Khá tốt anh đuổi mau, thang máy còn chưa lên tới. Lôi Niểu Niểu còn đứng ở cửa thang máy, cô vừa thấy Lý Thiên Mặc đuổi tới, lập tức chạy về phía cầu thang bộ: “Hừ” mới đó mà đã chạy xuống đến nửa tầng lầu.

Lúc Lý Thiên Mặc chạy đến thang lầu, cô đã xuống gần nửa tầng.

Cô mặc đồ rằn ri, mang giày thể thao, chạy đặc biệt nhanh, Lý Thiên Mặc mang dép, rất khó đuổi kịp cô.

Anh một bên đuổi, một bên kêu: “Cửa nhà tôi vẫn chưa có khóa... Cô chạy đến kia, tôi sẽ đuổi đến kia. Nhưng là... Trong máy vi tính của tôi có rất nhiều tài liệu vô cùng quan trọng.”

Lôi Niểu Niểu liền dừng lại. Cô ngẩng đầu, đi lên nhìn anh.

Cô tức giận hừ hừ cau mày, lúc này Lý Thiên Mặc mang dép lê đuổi kịp cô, anh đưa tay, nắm chặt cánh tay nhỏ của cô: “Chạy cái gì nha? Tôi đâu có ăn cô!”

Anh kéo cô lên lầu, từ lầu thang nhìn ra phía ngoài, bên ngoài tối đen như mực, còn mưa to, anh nói: “Chờ mưa điểm nhỏ, cô hãy về nhà. Tôi sẽ gọi điện thoại cho chú và dì.”

Lôi Niểu Niểu muốn hất tay anh ra: “Tôi nhờ anh sao? Bây giờ tôi trở về nhà, tôi sẽ gọi tài xế tới đón.”

“Vậy hãy gọi tài xế tới đón cô. Nếu tài xế không tới, cô hãy ở lại nhà tôi!”

Lý Thiên Mặc cương quyết kéo cô đến trước cửa, anh đưa tay đẩy cô vào trong, anh vào nhà đổi một đôi dép khác, tiện tay đóng cửa lại.

Lôi Niểu Niểu vĩnh miện đứng. Cô phát hiện anh lại đổi một đôi giày... Mới vừa rồi mang còm cho anh, cô quên đổi giày, người này xem ra thật thích sạch sẽ, cô mới vừa rồi... Quá quần liễu, liền quên mất... Vẫn còn ở ở trong nhà anh đạp một vòng lớn... Lúc đó, anh

cũng không nhắc nhở cô...

Lúc này, Lý Thiên Mặc từ trong tủ giày cầm ra một đôi dép đưa cho cô: “Cô cứ ngồi chơi trò chơi trước.” anh vừa nói, một bên xách giày vào phòng vệ sinh cà đế giày.

Anh vào phòng vệ sinh, Lôi Niếu mới cảm thấy không còn lung túng. Cô đổi giày, đến trước bàn máy vi tính ngồi xuống. Cô quay đầu, nhìn ra cửa phòng, trong đầu nghĩ, mình đi bây giờ... Nhất định, anh ta sẽ không đuổi kịp mình..

Nhưng là, nghĩ lại, hàng ngày cô chạy ra ngoài, khẳng định vẫn là không khóa cửa liền hướng bên ngoài đuổi... Như vậy quá nguy hiểm. Suy nghĩ, hay là chờ chú Trần tới đón cô.

Chương 1372: Đánh chữ nhanh hơn nói chuyện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mới vừa rồi, lúc cô mang đồ ăn tới, là cô đạp xe trượt tới, đoạn đường này, cô trượt nửa giờ. Hiện trời đang mưa, cô lại không thể trượt về.

Cô mở ra “Chiến thần”, trò chơi này trò chơi mà cô rất thích chơi. Trong trò chơi còn đang bàn tán chuyện “Mạc hoang” cản trở “Niểu Niểu Hàn Yên” hai tháng.

Lôi Niểu Niểu hừ hừ đi tìm chiến đội, lấy lại vinh dự. Cô gần đây không làm sao tăng được hạng, ngay cả đội cố định cũng không cần cô.

Tức chết! Mọi chuyện không như mong muốn! Hừ — —

Đều do tên Lý Thiên Mặc thất đức! Cô ít đi thi đấu hạng tướng thưởng, liền so với chớ người ít rất nhiều tài nguyên! Cô vốn là tài nghệ rất cao, lại bị cản trở chỉ có thể lăn lộn ở đội ngũ hạng hai.

Bây giờ không có đội cố định, chỉ có thể lăn lộn dã đội! Lăn lộn dã đội... Càng nháo tâm! Các loại không lường trước... Các loại lừa bịp... Nháo tâm chết!

Cũng không ít người trò chuyện với cô, hỏi: “Đại thần Mạc Hoang “ là “Hóa địch thành bạn “ sao? Tại sao anh ta lại không cản trở không cô?

Cô tức giận trả lời: “Ai biết anh ta trúng gió gì! Bây giờ không cản trở tôi, đó là bởi vì anh không có online, chờ một lát lại chèn ép tôi! Chớ bàn về anh ta, tôi không muốn nghe — — “

Cô đóng trò chơi lại, không chơi.

Lúc này, Lý Thiên Mặc chà xong giày, lại cầm cây lau nhà kéo lê trên đất. Kéo tới dưới chân cô, Lôi Niểu Niểu giơ chân lên cho anh lau. Tên Lý Thiên Mặc này nhất định là cố ý, ở dưới chân cô, lau tới lau lui mãi vẫn không xong. Bắp chân của cô cũng đau, anh đột nhiên vui vẻ: “Chớ bỏ chân xuống a, vẫn chưa xong.”

“...” Lôi Niểu Niểu tức giận: “Anh muốn hành tôi sao?” Kết quả, chỉ thấy Lý Thiên Mặc đưa tay bắt bắp chân của cô, đem bắp chân của cô kéo đến tấm ghế nhựa bên kia.

Không chờ cô phản ứng, anh lại đi kéo chỗ khác. Anh lau nhà xong, lại cầm khăn lông trắng lau bàn máy vi tính...

“Tật xấu...” Lôi Niểu Niểu lại nâng cánh tay lên nhường chỗ cho anh lau. Cho tới bây giờ, cô ở nhà cũng chưa từng làm qua những công việc nhà này nha, bởi vì quét dọn nhà có dì, ba lại quá nuông chiều cô, không thể nói là cô lười biếng, nhưng là, không ai để cho cô làm.

Lý Thiên Mặc dọn dẹp xong, ngồi xuống bên cạnh cô: “Gọi điện thoại về nhà sao?”

“A... Quên mất...”

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho chú Trần tài xế. Chú Trần nhận điện thoại nói: “Là Niểu Niểu a... Hiện tại bây giờ chú không có ở nhà, chú cùng ba cháu đang ở bên ngoài tiếp một vị khách.”

Tiếp đến, từ đầu bên kia điện thoại, ba cô hỏi: “Trời mưa lớn như vậy, con không ở nhà lại chạy ra ngoài làm gì? “ Lúc này, Lý Thiên Mặc, nghe điện thoại, nói: “Chú Lôi, cháu là Lý Thiên Mặc. Mới vừa rồi là cháu không thoải mái, Niều Niều vội tới mang cho cháu chút đồ ăn, còn có thuốc. Bây giờ trời lại mưa lớn, cháu không để cho cô ấy tự mình trở về. Đợi mưa nhỏ hơn một chút, cháu sẽ đưa Niều Niều về.”

“À, Niều Niều đang ở nhà cháu sao? Vậy cứ để nó ở tạm nhà cháu, chú bây giờ đang ở ngoài, chưa về. Chờ mưa tạnh, rồi đưa nó về nhà giúp chú? Ừ... Tạm biệt cháu.”

Lý Thiên Mặc đem điện thoại gác lên, mở ra chiến thần, anh nói: “Dẫn cô đi lấy lại vinh dự, tôi nợ cô, tôi sẽ bù lại cho cô.”

“Hừ...” Lôi Niều Niều hừ một tiếng: “Ai quan tâm...”

Lý Thiên Mặc nghiêng đầu nhìn cô.

Nhìn một lúc lâu, anh nói: “Vậy cô nói làm sao bây giờ... Lúc trước cô đụng tôi, cô còn bỏ chạy. Cô nói cô không phải cố ý, ai cũng có lúc phạm sai lầm, cho nên, tôi bỏ qua cho cô. Vậy bây giờ... Tôi cũng không phải cố ý a... Anh em tôi tìm ta giúp đỡ, tôi nhất định phải giúp, tôi bây giờ cũng biết lỗi rồi... Sau này cũng sẽ không khi dễ cô, cô lại không thể tha thứ cho tôi sao?”

Lôi Niều Niều bủi môi, khí hừ hừ nhấp vào biểu tượng, tiếp tục lên tuyến (online).

Lý Thiên Mặc cười một chút, nắm con chuột, mở ra dao diện bạn bè.

Hệ thống: Người chơi Mạc Hoang, đề nghị thêm bạn tốt.

Lôi Niều Niều chọn đồng ý.

Hệ thống: Người chơi Mạc Hoang, đề nghị ôm một cái.

“Ôm em gái anh a — — ôm!” Lôi Niều Niều nổi giận!

Lý Thiên Mặc “囧”, anh ở trên bàn phím đánh chữ: “Không cho ôm, cô có thể bay sao? Cà vịnh dự, nhất định là đi trích tinh nhanh nhất a!”

“...” Lôi Niều Niều chọn đồng ý, nghiêng sang anh nói: “Anh không có miệng sao? Tôi ngồi bên cạnh anh, anh còn đánh chữ làm gì?”

Lý Thiên Mặc: “Đánh chữ nhanh hơn nói chuyện.”

“*** kiếp... Cũng chỉ có anh ta thuộc loại người này, đánh chữ lại nhanh hơn nói chuyện...”

Chương 1373: Bầu không khí không tính là hòa hợp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc ôm cô, đánh bàn phím thật nhanh, từ từ bay đến bầu trời trích tinh.

Anh không ngừng đánh phím, Niều Niều cố hái những ngôi sao: “Hái không được a, viên này phải không? Sang bên trái một chút— — “

Lý Thiên Mặc dời sang bên trái.

“Sang bên phải một chút! Không phải, gần gần hơn nữa... Tại sao mấy ngôi sao này không hái được? A... Có phải chúng ta vào sai cửa hang động rồi không? Chúng ta phải vào động Tiên Nhân chứ? A... Tôi chọn động Nguyệt Lão a.”

Lý Thiên Mặc đổ mồ hôi.

Anh nghiêng đầu hỏi cô: “Cô chưa từng hái ngôi sao sao (trích tinh)?”

“Không có hái qua!” Lôi Niều Niều hừ hừ nói: “Bạn học của tôi cũng ngốc, cũng không bay nổi, tôi lại không muốn ôm Dã Đội. Cho nên, tôi chưa từng hái qua, vậy anh cũng chưa hái qua đúng không? Chúng ta vào sai cửa hang, anh cũng không biết?”

“...” Lý Thiên Mặc không nói: “Tôi không cần hái sao, cũng không cần vinh dự...”

Đúng... Lôi Niếu Niếu ngay lập tức thẩm thấu, người ta là đại thần tùy tiện đánh một chút, thiếu gì vinh dự... Nào phải dùng tới trích tinh! Chỉ mấy đũa ngu ngốc mới cần đến trích tinh!

Lý Thiên Mặc lại ôm cô đi ra, làm nhiệm vụ này phải thật chú trọng kỹ thuật, người bình thường bay thời gian lâu như vậy, đầu ngón tay có thể rất mỏi. Thật hay... Lý Thiên Mặc không phải người bình thường.

Hai người vừa từ động Nguyệt Lão đi ra, đột nhiên hiện ra nhiệm vụ: “Bạn tốt trị giá, đạt tới 100, có thể tưởng thưởng vinh dự 1000 điểm.”

“Woa!” Lôi Niếu Niếu kê động, lập tức chọn “chắc chắn”. 1000 điểm sao! So với hái mười tích trình còn dễ dàng hơn! Ha ha ha — —

Cô nhận nhiệm vụ, Lý Thiên Mặc lập tức mang cô hạ xuống.

Cả hai rơi xuống đại điện toàn sương mù mông mông màu xanh nước biển. Lý Thiên Mặc phát tới cô một hàng số tình lược “...“.

“Thế nào?” Lôi Niếu Niếu ở bên cạnh anh hỏi, Lý Thiên Mặc lúc này không đánh chữ, nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, nói: “Nhiệm vụ cô nhận là kết hôn... Cô muốn kết hôn cùng tôi sao?”

“Phốc — — “

Lôi Niếu Niếu 囧, không dám nhìn vào anh, vội vàng nhìn màn ảnh, đánh bàn phím trả lời: “Tôi không biết... Tôi chưa từng kết hôn, nhiệm vụ này đối với tôi không quen... Xin lỗi, chúng ta đi lui đi.”

Lúc này, thế giới nổ — — người chơi Mạc Hoang cùng người chơi Niếu Niếu Hàn Yên nhận lấy nhiệm vụ tình duyên. Chúc bọn họ vui kết lương duyên, trăm năm tốt hợp.

Bôn Ba Phách: “Ai yêu tôi đi! Đại Thần Mạc Hoang cùng Niểu Niểu Hàn Yên... Nhận nhiệm vụ kết hôn sao?”

Phách Bôn Ba: Nơi nào nơi nào? Sao tôi không thấy nhỉ?

Bôn Ba Phách: Vãng thượng thiên!

Linh Hồ Trùng: Ta lau — — Nữ thần Niểu Niểu bị đại Mạc Hoang hèn giải quyết cho liễu? Không trách hôm nay anh ta không cản trở cô, hai người từ lúc nào nảy sinh tình cảm?

Nghênh Phong Niệu Niệu Niệu Nhất Thối: Ngao ô... Còn nữ thần Niểu Niểu của tôi! Mạc hoang, cái con heo này! Tránh ra, lão tử chỉ muốn nhận lấy cái chết!

Linh Hồ Trùng: Anh Niệu Nhất Thối, đợi khi nào anh có thể đánh thắng “Hoang thần” rồi hãy nói.

Lạc Tình Công Chúa: Chuyện gì đã xảy ra? Vừa lên liền thấy cái này làm cho lòng người bể tin tức? Con tiện nhân Niểu Niểu Hàn Yên này! Lúc nào lại dám quyến rũ “Hoang thần”? Hoang thần là của ta! Niểu Niểu Hàn Yên, đồ tiện nhân! Bà cùng người không đội trời chung!

Linh Hồ Trùng: Người ta là nữ thần Niểu Niểu hạng ba nha, cô lấy cái gì cùng người ta so sánh?

Lạc Tình Công Chúa: “Hứ... Đừng để tôi gặp cô ta! Hạng thứ hai là anh tôi! Anh tôi lại không thể thu thập được cô ta sao?”

Chương 1374: Bầu không khí không tính là hòa hợp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niếu Niếu mở ra nhiệm vụ, bấm hủy bỏ nhiệm vụ.

Hệ thống: Là chấp nhận hay hủy bỏ nhiệm vụ tình duyên?

Lôi Niếu Niếu điểm: là....

Thế giới lại nổ — — Người chơi Niếu Niếu Hàn Yên và người chơi Mạc Hoang hủy bỏ nhiệm vụ tình duyên, hai người từ đây chân trời mạch lộ, giang hồ không thấy.

Bôn Ba Phách: Tôi đi... Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Phách Bôn Ba: Cầu đồ... Cầu chân tướng...

Nghênh Phong Niệu Niệu Niệu Nhất Thối: A a a — — Nữ thần Niếu Niếu, cô đã nghe được lời bày tỏ của tôi, sau đó hồi tâm chuyển ý sao? Mau tới đây, để tiểu gia ôm vào lòng — —

Linh Hồ Trùng: anh Niệu nhất thối, hay là anh mau về nhà thay quần đi... Hôm nay gió lớn...

Nghênh Phong Niệu Niệu Nhất Thối: Quan người thí chuyện? Thí nhiều cách liễu giọng, đúng không?

Linh hồ hương: Đúng vậy, có thí không thả, rèn luyện tim. Không thí

cứng rắn nặn, rèn luyện thân thể. Có thí phải để a — —

...

Bạn bè của Lôi Niểu Niểu cũng đã xôn xao, mọi người đều hỏi cô có chuyện gì xảy ra... Lôi Niểu Niểu cũng không biết giải thích thế nào, bởi vì quá phức tạp.

Lúc này, Lý Thiên Mặc leo lên diễn đàn phát đi một cái thiệp: “Tôi và Niểu Niểu bên ngoài là bạn bè, trước kia giữa chúng tôi có một chút hiểu lầm, bây giờ hiểu lầm đã giải trừ. Hy vọng mọi người không gây khó khăn cho cô ấy.”

“...” Lôi Niểu Niểu nhìn tấm thiệp anh phát kia, trong lòng cũng không thể nói là cảm giác gì. Đại thần Mạc Hoang, đó là nhiều khiếm tốn một người... Đây là lần đầu tiên anh ở diễn đàn phát thiệp.

Không ngờ... Là vì cô mà giải thích.

Lý Thiên Mặc đóng giao diện diễn đàn, hỏi cô: “Còn tức giận phải không?”

Lôi Niểu Niểu còn đang suy nghĩ chuyện anh phát thiệp, không phản ứng kịp, Lý Thiên Mặc lại mở ra trò chơi, đề nghị ôm một cái, tiếp tục trích tinh.

Lôi Niểu Niểu không đồng ý: “Không cần ôm, không cần chơi...”

Cô thoát khỏi trò chơi, Lý Thiên Mặc cũng rút lui. Anh nói: “Vậy tôi dạy cô kỹ thuật hắc khách. Không phải cô muốn học cái đó sao?”

Lôi Niểu Niểu tinh thần lập tức tỉnh táo: “Anh xem tôi có khả năng không? “ Tính cách cô vốn háo thắng nên rất sợ anh chê cô tư chất

kém, không học được.

Lý Thiên Mặc nhìn nhìn cô một hồi, nói: “Không thử một chút, làm sao biết?”

Lôi Niểu Niểu tự tin cười: “Tôi nhất định có thể học!”

Lý Thiên Mặc đưa tay cầm lấy con chuột của cô. Anh dùng đầu ngón tay đụng ngón tay của cô một cái, ý muốn cô nhường anh một chút.

Lôi Niểu Niểu giống như bị chạm điện: “A”, liền nắm tay co đến sau lưng.

Lý Thiên Mặc nhìn ra đài Triều Dương, bên ngoài mưa đã tạnh... Nhưng là, cô ấy hình như vẫn chưa biết. Anh ...cũng không có nói cho cô.

Hắn chọn mở một cái văn kiện, nói với cô: “Cô hãy đánh những ký hiệu này ra, trước tiên chúng ta thử một chút tốc độ.”

Lôi Niểu Niểu trong nháy mắt cảm giác một cái đầu... Hai cái lớn!

“Những ký hiệu này... Đều là gì đây? Cũng chưa từng thấy qua!”

Lý Thiên Mặc nói: “Cô nhìn phía dưới, những ký hiệu này đều có mẫu tự đối ứng. Trước tiên cô phải nhớ hết những thứ này, sau này thấy những ký hiệu này, người phải đánh ra mẫu tự đối ứng kia. Tôi xem thử tốc độ nhanh nhất của cô nhanh bao nhiêu.”

“...” Lôi Niểu Niểu lập tức muốn về nhà...

Nàng ngẩng lên, muốn đi ra ngoài nhìn, Lý Thiên Mặc đột nhiên nói: “Thật tốt rồi! Cô không phải nói cô nhất định có thể học sao? Còn

chưa bắt đầu học, thì muốn bỏ cuộc rồi? Tôi không ngờ rằng cô lại yếu kém như vậy!”

Lôi Niểu Niểu nổi giận trong bụng! Cô vốn có tính cách hiếu thắng, lập tức liền “Hừ” một tiếng.

Cô nhìn những ký hiệu kia, nghiêm túc học thuộc.

Cô bình thường có chút lười biếng, nhưng là, đầu óc cực kỳ thông minh, đặc biệt là trí nhớ rất tốt.

Trong chốc lát, liền nhớ hết các ký tự. Cô nhắm mắt lại ở trong đầu suy nghĩ hai lần... Mở mắt ra, nhìn chăm chú vào màn hình: “Đùng đùng” bắt đầu đánh.

Lý Thiên Mặc ngoái đầu nhìn ra ngoài nhìn, phát hiện mưa lại hạ lớn. Anh hài lòng hừ một câu: “Mưa vẫn rơi... Bầu không khí không tính là hòa hợp, ở cùng một dưới mái hiên, cô dần dần cảm thấy lòng đang thay đổi...”

“Im miệng!” Lôi Niểu Niểu nổi giận!

Bởi vì... Không, qua, được, cửa ải!

“Tôi chậm như vậy sao? Thật giống như cách vượt qua kiểm tra, còn có một khoảng cách thật lớn.”

Vượt qua kiểm tra yêu cầu là 32 giây, cô bây giờ là... 46 giây. Đều tại tên đầu heo Lý Thiên Mặc kia hát bài gì?!

Rối rãnh ngứa ngáy, hát cái gì “Mưa vẫn rơi”? Cô đi đến bên ngoài nhìn một cái, mưa vẫn còn chưa ngừng? Hôm nay cô không có về nhà?

“Thôi kệ, trước tiên phải vượt qua kiểm tra tính sau. Bây giờ thời gian không còn sớm.”

Cô lại thử lại, 42 giây...”Không được! Không qua được — —” cô giơ tay lên nhéo cánh tay Lý Thiên Mặc.

“Này...”

Chương 1375: Tại sao đẹp như vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc không nghĩ tới sẽ bị đánh lén, theo bản năng bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô

Lôi Niếu Niếu lập tức đỏ mặt, rút tay về.

Lý Thiên Mặc nhìn sang màn hình máy tính của cô: “Không tệ... 42 giây? Bây giờ cô đối với những ký tự kia còn chưa quen thuộc, lại có thể nhanh như vậy? Nếu cô tiếp tục luyện, thuần thục, đạt 20 giây, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lôi Niếu Niếu được anh khích lệ, lập tức tin tưởng tuyệt đối! Cô không chịu khuất phục nhắm mắt lại, đem ký tự không ngừng ghi nhớ ở trong đầu. Lý Thiên Mặc vào phòng bếp cầm chén, rót cho cô một chén nước.

Anh nói: “Nhà nghèo... Ngay cả cái ly cũng không có.”

Lôi Niếu Niếu không để ý, cầm chén lên, uống nước.

Cô chuyên tâm dồn chí học thuộc ký tự, đại khái hơn mười phút, cô lại bắt đầu luyện tập, luyện mấy lần, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, thấy ký tự, là có thể theo bản năng đánh phím. Cô vượt qua cửa ải — —31 giây 17!

Hệ thống xuất hiện “Ài thứ hai “

Cô không gấp mở ra, mà tiếp tục luyện tập ả thứ nhất. Lý Thiên Mặc nói cô có thể đạt tới 20 giây, vậy cô liền cho anh thấy 20 giây nhìn một chút!

Hừ hừ — —

Lôi Niều Niều tiếp tục luyện tập, rất nhanh, nửa giờ trôi qua...

Cô từng giây từng giây rút ngắn, thời điểm đạt tới 20 giây 09, cô cảm giác đầu óc trống rỗng, đã hoàn toàn không vòng vo, cô ôm đầu, chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội, cô thật là mệt...

Cô đẩy ghế ra, đi thẳng đến giường anh: “Tôi mượn giường anh ngủ một lúc...Khi nào ba tôi tới đón tôi, phiền anh gọi tôi dậy...”

Cô thả dép, liền trèo lên giường chìm vào giấc ngủ. Cô ôm gối, ngủ rất ngon.

Lý Thiên Mặc có thể hiểu được, học thuộc các ký tự này, nhanh chóng đốt não. Hơn nữa, tốc độ càng nhanh càng tốn chất xám.

Lý Thiên Mặc mở tủ quần áo, lục lọi vùn vụt, tìm ra hai tấm chăn trải giường màu lam nhạt, giũ ra — — đắp cho cô.

Anh chơi đến gần mười giờ, mệt đến không mở mắt ra nổi. Tối ngày hôm qua anh đã thức suốt đêm, một chút cũng không ngủ, ban ngày lại đi làm cả ngày, mệt như chó vậy.

Lúc này quá mệt mỏi, đã không còn tỉnh táo... Anh nằm trên bàn để máy vi tính ngủ. Ngủ một hồi quá khó khăn, liền leo lên giường ngủ.

Ngủ một hồi, lại thấy lạnh, liền kéo chăn trải giường bên cạnh đắp lên trên bụng... Bụng ấm, một lúc chân lại lạnh, sau đó... Chân cũng đưa vào...

Sau đó, hai người lại càng gần nhau, sau đó, liền chung chăn.

Tiêu diệt ha ha...

Buổi sáng tỉnh dậy, Lôi Niểu Niểu đặc biệt bình tĩnh nhìn Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc sợ hết hồn, trong đầu nghĩ: Trong trò chơi, kết hôn không tính là thật chứ? Cũng không kết thành a... Đừng nói hiện tại hai người cũng động phòng nha?

Lôi Niểu Niểu hỏi anh: “Chuyện gì đã xảy ra? Ba tôi không có tới sao?”

Lý Thiên Mặc lắc đầu: “Không có... Tôi không biết, tôi cũng quá mệt... Tối hôm qua, tôi nhớ tôi là nằm ngủ trước bàn máy vi tính. Sau đó, tôi làm sao leo lên giường, chính tôi cũng không biết.”

Lôi Niểu Niểu gật đầu: “Tôi biết ngày hôm qua anh rất mệt mỏi.”

Lý Thiên Mặc... nghĩ trong đầu, cô gái này sao không thét chói tai chứ? Các cô gái nhìn thấy người khác ngủ bên cạnh, cũng đều “Gào khóc” lớn tiếng sao?

Tại sao cô lại bình tĩnh như vậy?

Chương 1376: Tại sao đẹp như vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu là một cô gái thông minh, làm sao không nhìn suy nghĩ của anh.

Cô “Hứ” một tiếng: “Anh không chạm vào tôi, tôi lớn tiếng kêu cái gì chứ? Tôi cùng bạn học tổ chức sinh nhật, đều ngủ như vậy a, ngổn ngang, giống như nôi sủi cỏ vậy.”

“...” Lý Thiên Mặc không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt trầm trầm. Anh xuống đất kéo mở một cái ngăn kéo, cầm ra bàn chải đánh răng, khăn lông ném cho cô: “Đi rửa mặt đi, hôm nay cô phải đến trường chứ? Tôi cũng phải đi làm.”

Lôi Niểu Niểu nói: “Buổi sáng tôi không có tiết, tôi phải về nhà tắm, thay đồ đồng phục. Anh mau đi làm đi.”

Hai người dọn dẹp một chút, cùng đi ra cửa. Lôi Niểu Niểu đi ván trượt về nhà, Lý Thiên Mặc đi theo sau cô, anh đột nhiên hỏi: “Thứ bảy cùng tôi đi mua bàn ăn chứ? Có rảnh không?”

Lôi Niểu Niểu quay đầu, nhìn anh.

“Tôi nói cùng anh đi mua, nhất định là tôi rảnh!” Trong giọng nói còn có chút không hài lòng, thật giống như không được tin tưởng.

Lý Thiên Mặc lập tức cười, vẫy tay với cô: “Đi nhanh đi ——” dưới

ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giận đến cổ cổ. Làn da cô trong suốt nhìn rất đẹp.

Lý Thiên Mặc bị ánh mặt trời chiếu sáng đến không mở mắt ra được, bởi vì tối hôm qua trời mưa làm cho thời tiết có chút bức bối.

Anh cảm giác hô hấp có chút khó khăn... Anh dùng sức hít một hơi. Nhìn cô giống như mang theo đôi cánh: tên ván trượt “Bay” đi.

Lý Thiên Mặc lặng lẽ đi làm, đột nhiên... Cảm giác... Anh phải cần mua một chiếc xe? Trước đây đến Lan Mị anh kiên quyết không mua xe bởi vì công ty rất gần, bây giờ đến Long Đằng lại càng gần hơn. Như vậy càng không cần phải dùng xe nên anh quyết định không mua xe.

Nhưng là... Sau này, Lôi Niểu Niểu muốn tới nhà anh chơi chứ? Cũng không thể để cho cô ấy trượt tám ván kia... rất mệt, lại không an toàn!

Nhưng là, suy nghĩ lại một chút... Nếu anh có xe, phải đưa cô về nhà sớm, cô không thể cùng anh ngủ một cái giường rồi!

Tôi đi... Lý Thiên Mặc giật mình! Anh bị chính suy nghĩ của mình làm cho kinh sợ!

Từ lúc nào anh lại trở nên cầm thú như vậy? Anh đường đường là chính nhân quân tử? Những suy nghĩ vừa rồi cũng là suy nghĩ của người bình thường a?

Anh hận không thể tự tát mình một cái thật mạnh, nhưng là... Vừa nghĩ tới tối hôm qua ôm cô một cái, lại nhận nhiệm vụ tình duyên, ngủ trên một giường, còn đắp chung một cái chăn...

Tại sao... Trong lòng cảm thấy lâng lâng như vậy?

Lý Thiên Mặc vừa đi vừa cười... Tâm tình trở nên tốt lạ kỳ! Đẹp đến nước mũi muốn nổi bọt...

Đang vui vẻ, đột nhiên anh lại muốn tát mình, chuyện gì xảy ra nha? Anh một mực thích Chính Hiền tiểu huynh đệ! Đột nhiên lại muốn thay đổi mục tiêu? Anh thay lòng cũng thật là nhanh?

Lý Thiên Mặc mất hứng, cảm giác mình thật giống như có chút mê gái.

Anh buồn bực đi làm, đến phòng làm việc bộ kỹ thuật, anh đi vào phòng làm việc riêng của Tổng thanh tra.

Bên ngoài, có người thấp giọng bàn tán, “ Tổng thanh tra của chúng ta thật ngạo mạn, trẻ tuổi như vậy lại rất lợi hại!”

“Đúng vậy, hai ngày trước, tôi còn không phục anh ta, nhưng là... Người ta thật là lợi hại. Không thềm đặt khó khăn của chúng ta vào trong mắt, cũng không nói đến. Thật ngạo!”

“Ừ sao... Tôi biết rất nhiều đại thần kỹ thuật, tôi cũng không phục ai, nhưng tôi liền phục "Mặc Thần".”

Lý Thiên Mặc không để tâm tới những lời bàn tán sau lưng, đi vào phòng làm việc, chỉ thấy Lăng Vi theo anh đi vào. Lăng vi đem bữa ăn sáng đặt ở trên bàn, cười nói: “Lôi Niểu Niểu mới vừa gọi điện thoại cho mình, nói sáng nay cậu vẫn chưa ăn sáng...”

Lý Thiên Mặc lúng túng mặt đỏ rần.

“Ây da...” Lăng Vi cười trêu chọc anh: “Thế nào? Tối ngày hôm qua,

hai người ngủ chung một giường sao? Phát triển cũng thật là nhanh a... Nhổ lông chân cũng không nhanh bằng tốc độ của hai người...”

Lý Thiên Mặc không giải thích, con gái người ta... Là ngủ ở nhà anh... Còn đắp chung một chăn! Giải thích cái gì? Không cần.

Lăng Vi cười, trở lại phòng làm việc, cô cầm ra mấy sợi dây chuyền, suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Chuyện kinh doanh của công ty, cô cũng hết sức giúp anh, cho nên, cô hết khả năng giúp anh giải quyết vấn đề khác như giúp anh tìm ba, tìm mẹ... Ở phương diện sinh hoạt hằng ngày cô càng quan tâm anh nhiều hơn, lo lắng cho anh, yêu thương anh, cho anh ấm áp.

Diệp Đình nghe điện thoại, Lăng Vi có chút kích động nói: “Ông xã, gần đây em nghĩ tới một ý kiến của của ba rất hay!”

Chương 1377: Cách nhanh nhất để hiểu một người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình giúp cô đi kiểm tra nhà xưởng, cô bây giờ đi lại vô cùng bất tiện, dù là lên lầu hay xuống lầu, hoặc là đi bộ, toàn bộ đều do Diệp Đình làm giúp.

Anh bây giờ luôn lấy gia đình làm trọng, sự nghiệp phát triển hoàn toàn không mở rộng mạnh mẽ như trước.

Lúc Diệp Đình trở về, Lăng Vi thấy anh hôm nay không mặc áo khoác vest, anh chỉ mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây màu đen.

Áo sơ mi kia là cô mua cho anh, thật là mê hoặc chết người không đền mạng!

Cổ đứng nhỏ, kẻ sọc đen, thiết kế bó sát cơ thể, làm nổi bật dáng người cao lớn, vóc dáng đẹp trai của anh.

Quá đẹp trai! Trong lòng thiếu nữ người ta muốn nổ tung a —— a! Không đúng, cô bây giờ là thiếu phụ. ☹... Lòng “Thiếu phụ” Lăng Vi cũng bị kích thích đến nhộn nhạo. Vóc dáng của ông xã cô tại sao lại xuất sắc đến như vậy?

Cô hai cái tay chống cằm, vừa cười híp mắt vừa thưởng thức đại lão công đẹp trai của cô. Đẹp trai thật là không nên không nên đích, nhất là đôi mắt của anh, tối đen như mực, giống như một viên trân châu đen bóng ngâm trong dòng nước suối mát lạnh và trong suốt.

Như vậy có thần, rõ như vậy lượng. Lúc anh nhìn cô, thời khắc chứa đựng ánh sáng nhu hòa.

Diệp Đình thấy cô đang... Sắc, mị, mê hoặc nhìn anh, anh cố ý thả chậm bước chân. Cố ý phát ra cái loại tới làm mê mị bà xã của mình.

Ai ya... Mấy bước đi này của Diệp Đình giống như gió nổi mây vần: “Thật là muốn lấy mạng mình a!” Lăng Vi che giấu tâm tư, lòng thiếu phụ nổi lên... Bị sắc đẹp làm cho hồ đồ.

Lăng Vi đi đến ôm anh: “Ông xã, cực khổ rồi...”

Ô ô, Ông xã thật là đẹp trai, tranh thủ chiếm chiếm tiện nghi, bàn tay nhỏ bé của cô tìm đến bả vai, sau lưng, gương mặt dùng sức nheo một cái, thật không dám tin người đàn ông đẹp trai này là chồng của cô, ha ha ha...

Để cho cô thỏa mãn năm phút.

Diệp Đình thấy cô vui vẻ như thế, liền hôn nhẹ lên má cô. Hôm nay cô đặc biệt xinh đẹp, váy đầm dài màu xanh như nhúng trong ánh sáng gió xuân, ở người cô lau qua một màu xanh biếc, để cho cô cả người tràn đầy diễm đạm, trẻ trung khí tức thanh xuân.

Mặc dù bụng cô đã lớn, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự hoạt bát, xinh đẹp của cô.

Gương mặt cô xinh đẹp, đôi mắt ngấn nước, rõ ràng anh đã bị gương mặt ấy mê hoặc.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng ngực, nhẹ giọng nói: “Không khổ cực,

kiểm tra xưởng thì có gì khổ cực, em không thấy được ánh mắt của các cô gái ở đó "Lả tả " nhìn anh."

Lăng Vi "Xì" một tiếng... Cười phun: "Trong xưởng của chúng ta có cô gái nào sao? Anh nhìn ai lại ra cô gái thế?"

"..." Diệp Đình suy nghĩ một chút: "Trong xưởng không có cô gái nào sao?" Vậy chẳng khác nào anh làm trò cười trước mặt cô, thật đúng là không chú ý có con gái hay không.

Lăng Vi ở trong ngực anh cười, tay nhỏ bé đánh vào ngực anh: "Trong xưởng chúng ta chỉ có chú, ông lão... Thanh niên trẻ tuổi cũng không có mấy người. Ánh mắt " Lả tả" nhìn anh kia ở đâu mọc ra chứ?"

Lăng Vi cười không được, bụng run lên. Cô ôm bụng Tử Tiếu.

Diệp Đình: "..."

Anh cũng cười một chút, đỡ cô đi ghế sa lon ngồi.

Lăng Vi trêu anh, nói: "Ông xã, bây giờ công việc của Đình Phong anh cũng không thể đảm nhiệm, Thiên Thiên lại ở trong bụng em. Em cũng sắp thành gánh nặng của anh..."

Diệp Đình: "Bà xã, em phải nhớ kỹ em, tiền mới làm anh mệt mỏi, em mãi mãi không phải là gánh nặng của anh nghe không."

Chương 1378: Cách nhanh nhất để hiểu một người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Lăng Vi tràn đầy ấm áp, Cô hôn lên gương mặt đẹp trai của anh.

Lại chiếm tiện nghi, thật tốt. Ai bảo ông xã của cô đẹp trai như vậy làm cho cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Diệp Đình xoa xoa mặt cô, nói: “Tiền, mãi mãi không bao giờ có thể kiếm đủ. Đủ dùng là được, vì kiếm tiền mà vứt bỏ bà xã và con của chúng ta, đó mới là mất nhiều hơn được. Trong mắt anh, không có gì quan trọng hơn bà xã và bảo bối. Anh kiếm tiền là để chăm sóc em và con, nếu không có em và con kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng có ích lợi gì? Hơn nữa, anh bây giờ đang ở trong thời kỳ hòa hoãn, hai năm trước anh đã tha bọn họ, đợi khi nào em và con bình an vô sự, anh sẽ từ từ đòi lại.”

“Ừ: “Lăng Vi tựa đầu lên vai anh, cô đột nhiên nhớ ra mới vừa rồi muốn tìm anh nói chuyện: “Ông xã, em nghĩ ra một cách gần giống với cách của ba.”

“Em nói thử xem...” Diệp Đình cầm tay cô, dùng đầu ngón tay của mình xoa bóp các đốt tay của cô. Từ Phi nói, tháng càng lớn rất dễ bị chuột rút, nếu không xoa bóp thường xuyên sẽ bị chuột rút rất đau.

Lăng Vi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú nhìn anh nói:

“Chúng ta đến phòng của anh ta xem một chút... Cách nhanh nhất để

hiểu một người là đến quan sát phòng của anh ta.”

“Đúng, rất có lý.” Ngón tay của Diệp Đình ngừng lại, nói: “Nhất là loại người như anh ta, thông qua hồ sơ lưu trữ và cách bài trí chúng ta có thể biết được thói quen và sở thích của anh ta.”

“Ừ: “Lăng Vi vội vàng gật đầu: “Nói không chừng... Ở thư phòng của anh ta, chúng ta còn có thể tìm được một vài manh mối hữu dụng.”

“Không sai...” Diệp Đình cầm tay Lăng Vi: “Ngày mai là thứ bảy, chú và thím chắc có thời gian.”

“Đúng, chuyện này không nên chậm trễ.” Diệp Đình lấy điện thoại, cùng Lôi Thiếu Tu hẹn thời gian. Lôi Thiếu Tu cùng Phương Di tối hôm qua đã ra ngoài, bây giờ vẫn chưa về.

Lôi Thiếu Tu nhìn đồng hồ, nói: “Chiều mai chú về đến cũng không sai biệt thời gian, đến lúc đó chú sẽ liên lạc lại với con.”

“Được.”

Lăng Vi nói: “Hôm nay chúng ta mau chóng phải làm xong công việc, để ngày mai rảnh mới được.”

Cô trở lại bàn làm việc xem bản thảo thiết kế các kiểu xe sắp đưa vào sản xuất, cô phải quyết định mẫu xe.

Trong tay cô, bây giờ có hai bản thiết kế, một bản là thiết kế của Hoa Thiếu Kiên: rất cá tính, mười phần là xe thể thao, loại xe hơi nhỏ, mặc dù xe mang phong cách thể thao, nhưng giá tiêu thụ tầm 13 vạn.

Lăng Vi gật đầu một cái, với giá này người tiêu dùng có thể chấp nhận. Bởi vì, Long Đăng lần đầu tiên có mặt tại thị trường xe hơi,

nhất định giá không thể quá cao.

Cho nên, Chiếc xe hơi đầu tiên, phải đưa ra những tính năng cao nhất, động cơ mạnh nhất, hệ số an toàn cao, nhưng giá cả phải phù hợp với một chiếc xe hơi thực tế.

Bản thiết kế của Hoa Thiếu Kiền này, Lăng Vi rất hài lòng. Nói thật... Hoa Thiếu Kiền rất có đầu óc, cũng rất có tài năng thiết kế.

Như vậy, một mức giá vừa phải và các tính năng cực cao, còn có thể giống như xe thể thao lướt gió, những thứ kia mong đợi xe mới bọn họ đưa ra thị trường sẽ lên cơn sốt hữu cửa, còn chưa điên a?

Chẳng qua là... Mọi tính năng đều yêu cầu cao, như vậy chi phí... Khổng định cũng sẽ rất cao...

Cá và bàn chân gấu không thể có cả hai...

Trước đây Lăng Vi không để ý tới vấn đề giá cả, cô lại xem một bản thiết kế khác, bản thiết kế này là của Tiểu Cầm đưa lên.

Tiểu Cầm và bộ phận thiết kế đã thiết kế một kiểu xe siêu cấp vượt qua kiểu xe địa hình bình thường.

Lăng Vi gọi điện thoại cho Tiểu Cầm: "Tiểu Cầm, tôi đã xem bản thiết kế của anh, Kiểu dáng rất đẹp! Rất sáng tạo, làm tôi rất ngạc nhiên. Chỉ có điều, các anh có nghĩ tới kiểu xe "Dã Mã" mà Lan Mị mới đưa ra thị trường, bây giờ chúng ta lại đưa ra một kiểu xe địa hình, cũng cướp bất quá "Mustang " ngọn gió. Chúng ta lại chọn đi đường việt dã, thứ nhất: Sẽ rất mạo hiểm, thứ hai: Cố hết sức lại không được cảm ơn, tất cả mọi người sẽ đem xe mới của chúng ta so sánh với xe của Lan Mị."

Chương 1379: Nhà có chồng hiền ông xã tài giỏi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Cầm á một tiếng, nói thật, cô không nghĩ được nhiều như thế...

Lăng Vi lại nói: Không nói đến ‘con ngựa hoang’ của chúng ta ở Laroe không thể so tới, nói xong cư dân mạng có ai tin? Đám cư dân mạng lại nghĩ xe của Long Đằng chúng ta vừa mới lên thị trường đã bị chú ý. Người ta sản xuất Việt dã, chúng ta cũng sản xuất Việt dã, có vết xe đổ của Hào Duệ đấy, các người vẫn chưa thấy rõ sao?”

Tiểu Cầm lấy lại nhịp thở, một lúc sau mới nghẹn ra được chữ ‘Vâng’.

Lăng Vi hòa hoãn nói: “Tuy rằng Laror sản xuất ‘con ngựa hoang’ là do tôi thiết kế nhưng rơi vào trong miệng người có ý đồ, người ta sẽ nói Lăng Vi chỉ biết thiết kế Việt dã, chúng ta hết thời rồi. Tôi nói vậy cô nghe hiểu không?”

Tiểu Cầm kinh hãi gật đầu: “Lăng tổng, chúng tôi không nghĩ được nhiều như vậy, chúng tôi chỉ cảm thấy xe Việt dã thật dễ bán, cho nên liền thiết kế một khoản Việt dã khác.”

Lăng Vi nói: “Cái này không thể trách các cô, các cô kinh nghiệm quá ít. Hiện tại cô thông báo cho tất cả thành viên bộ phận thiết kế lập tức tới phòng họp chờ tôi. Tôi phải nói một chút về định hướng thiết kế của chúng ta.”

“Vâng.”

Lăng Vi để trợ lý thông báo cho Hoa Thiếu Kiền, để anh đến phòng họp mở hội nghị.

Diệp Đình ngồi trên sofa, cánh tay đặt lên tay vịn dựa lưng ra sau, bộ dạng nhàn nhả thưởng thức Lăng Vi bận rộn.

Nhìn mỹ nhân nghiêm túc làm việc cố gắng giải quyết hết mọi khó khăn, thật làm cho anh cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lăng Vi ngược mắt nhìn anh một cái: “Hôm nay anh không làm việc hả?”

Diệp Đình nói: ‘Không vội, thưởng thức bà xã xinh đẹp mới là quan trọng nhất.’

Lăng Vi mím môi cười tức giận trừng anh nhưng trong lòng lại ngọt như băng tan vậy.

Lúc này trợ lý Lục Phi đi tới: “Diệp tiên sinh”, chào hỏi xong mới nói với Lăng Vi: “Lăng tổng, tôi đã thông báo cho giám đốc Hoa, anh ấy và thành viên bộ phận thiết kế đã tới phòng họp.”

“Được, tôi qua ngay.” Lăng Vi giao bản thảo của Hoa Thiếu Kiền cho cô ấy: “Cô mang bản thảo này đưa cho mỗi thành viên bộ phận thiết kế một bản, để bọn họ tham khảo học tập ý niệm thiết kế của Hoa tổng.”

“Vâng, Lăng tổng.”

Lục Phi cầm bản vẽ ra ngoài, Lăng Vi lại gọi điện thoại cho bộ phận tài vụ, cô để giám đốc tài vụ gửi báo giá, rất nhanh giám đốc tài vụ

gửi bảng báo giá tới.

Dựa theo yêu cầu của Lăng Vi thì động lực phải cao, tạo hình phải sáng tạo, vượt qua mức quy định. Giám đốc tài vụ kết hợp tài liệu, thuế phí, hạ báo giá tiêu thụ thấp nhất 17 vạn... thấp hơn giá này chẳng khác nào phải bù tiền vào...

Lăng Vi nhíu mày, chiếc xe của các cô ướ chừng 13 vạn nhưng làm theo yêu cầu thiết kế của cô lại vượt đến 17 vạn...

4 vạn khoảng cách đó làm sao bây giờ?

Diệp Đình đứng lên đi tới bàn làm việc, anh duỗi tay dùng hai ngón tay kẹp bảng báo giá trong tay cô, sau đó thu tay đưa lên trước mặt xem qua.

Anh vừa xem vừa duỗi tay với Lăng Vi, Lăng Vi sững sốt nhét bút vào tay anh.

Diệp Đình cười với cô: “Vẫn là bà xã hiểu anh nhất...” sau đó nheo mắt cô một cái.

Chương 1380: Nhà có chồng hiền ông xã tài giỏi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tâm tình Diệp Đình rất tốt, anh không nói là đưa bút nhưng hiểu chỉ cần anh duỗi tay cô sẽ biết anh muốn làm gì, đó là ăn ý...

Anh cầm bút trong tay xóa bỏ một vài hạng mục trong bảng báo giá.

Anh nói: “Tài liệu của em anh có thể làm, như vậy giá trị chiếc xe theo yêu cầu thiết kế của em sẽ giảm đi rất nhiều.”

Anh vừa nói vừa vòng qua bàn làm việc, ngồi chung ghế với cô, Lăng Vi ngồi trên đùi anh duỗi tay ôm cổ anh.

Diệp Đình nói: “Trước hết anh làm lại bảng báo giá cho em, em đi họp trước đi.”

“Được, cảm ơn ông xã...” Lăng Vi ôm má anh hôn anh một cái: “Ông xã, anh như thế nào cũng tốt hết...”

Diệp Đình ôm cô hôn lại cô một cái: “Bởi vì em tốt cho nên anh mới trở thành tốt như vậy.”

Lăng Vi cười với anh: “Em đi họp, ông xã, thật yêu anh, luyến tiếc phải đi rồi...”

Trong lòng Diệp Đình vui sướng, cô gái nhỏ trong ngực vừa nãy còn là nữ cường nhân khôn khéo, hiện tại ở trong ngực anh liền biến

thành nhu tình như nước... thật làm cho người ta say...

Anh xoa xoa má cô: “Đi nhanh về nhanh.”

“Vâng.” Lăng Vi cầm tài liệu đi họp, vừa ra cửa liền cười với anh, nụ cười của cô say đắm lòng người.

Chỉ một lúc Lăng Vi họp xong đi về, tạo hình chiếc xe lần này của Hoa Thiếu Kiên gọi là “Parkour”.

Diệp Đình có chút kinh ngạc: “Anh còn tưởng em sẽ tự mình thiết kế. Không phải hiện tại là thời điểm em hot nhất sao? Chiếc xe đầu tiên của Long Đăng em không muốn tự mình thiết kế hả?”

Lăng Vi lắc đầu, ánh vô cùng kiên định: “Chiếc xe đầu tiên của Long Đăng em đương nhiên muốn tự mình thiết kế... nhưng mà... em nghĩ gần đây em quá nổi bật, người ghen tỵ ở đâu cũng có. Cho nên, vì để Long Đăng thuận lợi bắn phát pháo đầu tiên, em cần tạm thời né tránh mũi nhọn, tránh cho có người quấy rối, đến lúc đó em khó mà phòng bị. Mặt khác, em nghĩ... thiên phú của Hoa Thiếu Kiên không hề thua kém em, chiếc ô tô đầu tiên của Long Đăng có thể bán chạy thì danh tiếng của Hoa Thiếu Kiên nháy mắt nổ tung.”

Lăng Vi lại nói: “Hoa Thiếu Kiên càng nổi tiếng, Long Đăng có cao thủ thiết kế là em và Hoa Thiếu Kiên, nhờ hiệu ứng của bọn em, tuyệt đối sẽ biến thành phép số nhân, đương nhiên mạnh hơn một mình em cả trăm lần, ông xã, anh cảm thấy em nói đúng không?”

Diệp Đình nhìn cô đầy khen ngợi, thật không nghĩ tới tháng sáu năm ngoái cô vừa tốt nghiệp đại học, vẫn là cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện...

Tháng sáu năm nay cô đã trưởng thành biến mình thành một bà chủ

xí nghiệp tâm tư kín đáo.

Lăng Vi biết anh nghĩ gì liền khen ngợi anh: “Bởi vì em có sư phụ giỏi, danh sư xuất cao đồ, có anh dạy bảo em mới nhanh trưởng thành.”

Diệp Đình được khen ngợi, trong lòng vui vẻ, anh đứng lên đi tới cạnh cô, cầm bảng báo giá nói: “Đây là bảng báo giá anh vừa làm cho em, em xem giá cả thế nào?”

Lăng Vi nhìn bảng báo giá, thế mà lại áp xuống 14.3 vạn.

Lăng Vi nói: “Chúng ta áp giá xuống 14.3 vạn không phải là không thể... còn tốt hơn 17 vạn nhiều lắm.”

Diệp Đình nói: “Đâu là anh làm cho em xem chứ không phải là giá cuối cùng. Bà xã, em quên sao? Động cơ này của em chính là hạng mục quốc gia nâng đỡ... nếu quốc gia cho em chính sách ưu đãi thì báo giá còn thấp hơn nhiều.”

“Á... đúng thế.”

Diệp Đình đỡ cô ngồi xuống sofa, sau đó mới nói: “Em nghĩ lại xem, Long Đằng trước kia chính là người mở đường cho quốc gia chúng ta tự sản xuất ô tô. Em biết Long Đằng được xây dựng lại khiến nhân dân vui mừng thế nào không? Bởi vì một cuộc ô tô sản xuất trong nước của chúng ta có thể chiếm một phần ở thị trường quốc tế. Mấy năm gần đây sản xuất ô tô trong nước ngoại trừ Hào Duệ còn có thể chiếm một chút thị trường thì các tên tuổi ô tô trong nước khác đều không lớn... mãi đến khi Long Đằng quật khởi, em phát minh ra ‘động cơ siêu cấp’ chính là oanh động thế giới rồi.”

Lăng Vi đột nhiên chấn động.

Lại nghe anh nói: “Buổi chiều, anh giúp em hẹn lãnh đạo của Giang thành, anh cảm thấy em cần bày tỏ một chút khí thế của mình cho bọn họ xem một chút.”

Nháy mắt Lăng Vi như cảm thấy có cánh cửa mở ra trước mắt mình, sau đó luồng ánh sáng mạnh mẽ chiếu tới.

Diệp Đình thật là thông minh mà.

Chương 1381: Haha, tìm được bí mật lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi cao hứng vô cùng!

Hoàn toàn không nghĩ tới..... cô hoàn toàn quên mất hạng mục ‘động cơ siêu cấp’ của cô được nhà nước nâng đỡ.

Làm sao cô có thể quên... cô còn một hậu thuẫn mạnh mẽ như vậy?

Haha.. cũng may cô có ông xã siêu cấp mạnh mẽ.

Lăng Vi duỗi tay xoa xoa mặt Diệp Đình: “Ông xã, sao anh lại thông minh thế chứ? Nhanh bỏ óc ra cho em xem rốt cuộc đầu của anh rốt cuộc phát triển như thế nào?”

“..” Diệp Đình thật hết nói với cô, sao lại khiến anh nghĩ tới đại chiến cương thi Plant and Zombie vậy chứ... đó là trò chơi mà tiểu Tony thường chơi... cương thi luôn miệng nói: “Mau đưa óc của nhà người ra, ta muốn thử xem đầu óc của nhà người có gì mới mẻ không...”

Diệp Đình bật cười: “Em đã là mẹ của trẻ con sao còn máu me, bạo lực như vậy chứ.....”

Hai người bận rộn nửa ngày, buổi chiều đi gặp lãnh đạo Giang thành. Lãnh đạo vô cùng hào hứng, bởi vì Long Đằng quật khởi có tác dụng vô cùng to lớn đối với sự phát triển của Giang thành. Lãnh đạo nhanh chóng hồi đáp bọn họ.

Lăng Vi và Diệp Đình giải quyết xong công việc này hôm sau.

Sáng hôm sau, Lôi Thiếu Tu và Phương Di về nhà, chủ yếu vì sợ Lăng Vi và Diệp Đình sốt ruột.

Đại viên Lôi gia ở quân khu thủ đô.

Gần đây Lôi gia và Diệp Đình mới nhận nhau, ở tạm Giang thành.

Vừa hay Lôi Niếu đang đi học ở Yến Đại, người của Lôi gia không vội về thủ đô.

“Đây là nhà của chúng ta.”

Mấy tiếng xe cộ mệt nhọc, Lôi Thiếu Tu dẫn bọn họ về Lôi gia, nhà tòa tiểu lâu ba tầng, cổ xưa, bên ngoài tường còn có dây thường xuân.

Ăn trưa xong Lôi Thiếu Tu mở cửa phòng: “Chính là nơi này.....”

Lăng Vi cùng Diệp Đình nhìn thoáng qua, rất sạch sẽ, không hề có mùi hay bẩn, trong phòng, đồ dùng bằng gỗ nhìn rất cổ.

Phòng sạch hiển nhiên có người thường xuyên quét dọn, ánh sáng cũng rất tốt.

Lôi Thiếu Tu nói: “Hai đứa từ từ xem, chú và thím đi nghỉ trước, đêm qua bọn chú đi tiếp một vị khách quan trọng, cả đêm chưa ngủ.”

“Vâng ạ.”

Lôi Thiếu Tu đi rồi, Diệp Đình và Lăng Vi vào phòng, Diệp Đình tùy ý

khóa cửa phòng, Lăng Vi đi tới giá sách, cô chỉ vào bức tranh ở trên giá sách: “Chữ ‘Dục’ này là ba viết sao?”

Bởi vì phía dưới có con dấu của Lôi Thiếu Dục, chữ ‘Dục’ này đọc nghĩa là Chiếu sáng.”

Diệp Đình gật gù đầu, “Dục” và “Tu” hai chữ này rất có thâm ý.

Một kệ sách khác còn có chữ ‘Đạo’.

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn qua, Lăng Vi nhón chân nhìn thoáng qua con dấu: “Vẫn là chữ ba viết.”

Diệp Đình nhìn sách trên kệ, giống như qua đó có thể gần gũi với ‘ông’ hơn. Điều nói thông qua cuốn sách là có thể nhìn ra tu dưỡng và nhân cách của một người, Diệp Đình nhìn chữ càng đoán được tính cách một người có dấu điểm mũi nhọn hay không.

Chữ ‘Dục’ và chữ ‘Đạo’ này viết ra rất hoang đại, đã hơn 20 năm lúc đó Lôi Thiếu Dục chừng hơn 20 tuổi, 20 năm đó ông chính là phong hoa chính mậu, không phải là người hoang đường ngông cuồng sao?

Nhưng mà hai chữ này lại không hề khoa trương, không hề bá đạo, không hề ngông cuồng, đầu bút mượt mà, có kết cấu, khắp nơi ẩn nhẫn.

Bút pháp này so với chữ ‘Đạo’ của ông càng có thêm sức mạnh.

Diệp Đình cầm chữ Đạo trong tay nhìn thêm vài lần như muốn nhìn rõ ông.

Chương 1382: Haha, tìm được bí mật lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi nhìn sách quân sự trên kệ sách, cô nói “Ba đúng là đọc nhiều sách.”

Cô cầm một cuốn nói: “Anh xem, bên trong đều có giấy nhớ.:

Chứng minh những cuốn sách này ông đều nghiên cứu mà không phải để bài trí.

Diệp Đình rút ra hai cuốn xem, Lăng Vi nhìn xung quanh gian phòng, căn phòng này hướng ra ánh mặt trời, buổi chiều sau 12h ánh nắng chiếu vào thật ấm áp mà không hề nóng bức.

Phần lớn đồ dùng trong phòng đều bằng gỗ, rèm che màu xanh nhạt, Lăng Vi nói: “Ông xã, màu rèm che này... không phải giống chiếc váy mẹ thích mặc sao?”

Diệp Đình ngẩng đầu nhìn qua...

Hôm sau, Lăng Vi cũng mặc váy xanh nhạt nhưng mà màu hơi khác, rèm che cũng xanh nhạt nhưng nhạt hơn... giống màu chiếc váy mà mẹ mặc hơn.

Mà chiếc váy hôm qua Lăng Vi mặc có hơi xanh cùng màu xanh này khác nhau nhiều lắm.

Diệp Đình thả sách xuống, nhìn bức rèm che: “Đây là màu mẹ thích, sau khi ông ấy và mẹ xa nhau thì đổi hết màu sắc tranh trí bên trong... vì là thói quen nên vẫn giữ như vậy.”

Lăng Vi gật đầu, bởi vì cô thấy bên trong phòng nhiều vật trang trí đều là màu xanh nước biển.

Diệp Đình tiếp tục quan sát căn phòng, Lăng Vi mệt mỏi liền ngồi xuống nghỉ ngơi ở bên cạnh bàn vuông.

Một lúc sau Diệp Đình thấy trong ngăn tủ dưới kệ sách còn có một chiếc hộp có mật mã.

Lăng Vi nhìn hộp có mật mã vui vẻ kêu lên: “Ồa, nhanh nhìn xem bên trong có bí mật gì không?” Cô chạy tới cạnh Diệp Đình, ngồi xổm dưới đất.

“Em ngồi lên đệm đi, trên mặt đất rất lạnh/” Diệp Đình đưa cho cô một cái đệm, sau đó cúi tay mở chiếc hộp: “Anh nhìn xem bên trong có gì.”

Đột nhiên Lăng Vi chỉ tay: “Ông xã, bên trong còn một chiếc hộp nhỏ có mật mã nữa.”

Diệp Đình vừa mở ra nhìn vào, quả nhiên còn một chiếc hộp nhỏ nữa.

Lăng Vi hưng phấn cười lớn: “Hai chúng ta phát tài rồi, anh nhanh mở ra đi, nhìn xem còn phát hiện ra bí mật gì không.”

Diệp Đình nhướn mày, phát hiện có rất nhiều chiếc hộp... đúng là ngoài ý muốn...

Nhưng mà anh không hưng phấn như Lăng Vi, chiếc hộp này để ở đây hơn 20 năm rồi, không cần nghĩ cũng biết bên trong nhất định không có gì quan trọng.

Dùng chân cũng biết bí mật đã bị người ta mang đi rồi, làm sao có thể để bọn họ biết.

Diệp Đình dọn ba chiếc hộp ra đặt lên bàn vuông.

Diệp Đình hỏi Lăng Vi: «Chúng ta mở cái nào trước?»

Hai mắt Lăng Vi sáng quắc: «Nhất định là mở chiếc to nhất trước.»

«Được rồi, chúng ta mở hộp to nhất trước.» Diệp Đình nhìn chiếc hộp có mật mã, chú ý kĩ thuật, không phải là khóa kết sắt bình thường mà là hộp sắt chuyên dụng quân sự hóa, phía trên còn có dây dẫn.

Đột nhiên Lăng Vi giữ tay Diệp Đình: «Ông xã, dây đỏ này làm gì, không phải alf bom đấy chứ?»

Diệp Đình cười cười: «Có thể là kíp nổ đấy...»

«Vậy hai chúng ta vẫn khoan mở nó, chúng ta mở hai chiếc kia trước đi, cầm cái này cho Tần Sinh phá.»

Diệp Đình nghĩ nghĩ nói: «Ừ, vậy anh gọi điện thoại cho lão Tam.»

Diệp Đình liên lạc với Tần Sinh, buổi tối Tần Sinh và Táp Nhã phải về nước.

Chương 1383: Đến gần với sự thật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn dây dẫn màu đỏ liền cảm thấy gì đó.

Vội vàng nói: “Ông xã, trước hết để cái hộp đó qua bên kia đi, em nhìn sợi dây kia mà nổi cả da gà.”

Diệp Đình ôm má cô cười nói: “Lăng nhát gan.” Anh dời chiếc hộp đi, đặt bên cạnh ngăn tủ.

“Anh mở cái chiếc hộp nhỏ này.” Diệp Đình cẩn thận nghiên cứu hai chiếc hộp nhỏ, Lăng Vi tiếp tục đi lại trong phòng.

Cô ngồi lâu nên eo mỗi lưng đau, lại vừa ăn cơm xong, vô cùng mệt mỏi, cô chống lưng muốn đi ngủ một giấc, gió thổi bay làn váy trắng thuần của cô, vô cùng thoải mái càng làm cô mệt mỏi hơn.

Cô đi dạo hai vòng bên trong căn phòng, nhìn tủ đầu giường cạnh giường lớn, cô đi qua ngồi xuống kéo ngăn tủ.

Bên trong có cuốn nhật kí, lật từ đầu đến cuối chỉ có trang thứ hai có hai dòng.

Trang thứ nhất bỏ trống chưa viết gì hết.

Trang thứ hai, dòng thứ nhất là thuật ngữ chuyên nghiệp: “Ba hiệu quả phục hồi như cũ. ‘Tế bào tinh chất.’”

Phía dưới viết bốn chữ: “Chuyên gia y học.”

Lăng Vi nhìn bốn chữ này, thật sự cảm thấy kinh hỉ, thì ra ba là người tri thức như vậy, chỉ dựa vào hai câu này của mẹ đã đoán được nghề nghiệp của mẹ.

Đột nhiên cô nhớ tới trước kia Diệp Đình từng nói, anh nói: “Tuy hai người không ai biết thân phận của nhau nhưng một đêm tiếp xúc với nhau sẽ không để ý mà để lộ thông tin của mình. Chỉ cần đối phương đủ cẩn thận thì có thể từ lời nói của đối phương mà đoán được phần nào thân phận của đối phương.

Lăng Vi nhìn chằm chằm bản nhật kí, thầm nghĩ: “Chắc là ba đã đoán được mẹ là chuyên gia y học... chứng minh trong lòng ông có bà... vẫn luôn nhớ bà, vẫn luôn tìm bà....

Chỉ là phạm trù bác sĩ quá lớn... ông lại hôn mê mười tháng, sau đó không bao lâu liền qua đời...

“Ông xã, anh nhìn bản nhật kí này đi.” Lăng Vi đưa cuốn nhật kí cho Diệp Đình xem.

Diệp Đình mở một chiếc hộp.

Lăng Vi kích động nhìn chiếc hộp còn Diệp Đình nhìn bản nhật kí, nhìn tới dòng thứ ba....

“Ôi ông xã, anh nhìn này, bên trong có ảnh chụp.”

Giống như phát hiện ra đại lục mới, là hình trước kia của Lôi Thiểu Dục.

Chừng 100 tấm hình từ lúc sinh ra đến hơn 20 đều có hết.

Diệp Đình và cô cùng xem hình, Lăng Vi cười nói: “Lúc còn bé ba thật đẹp trai, lúc còn trẻ cũng rất soái ca, anh nhìn mũi này sao mà cao như vậy, đôi mắt thâm thúy mê người như vậy...”

Đột nhiên Lăng Vi ngẩng đầu nhìn Diệp Đình không nhìn được cảm khái: “Ông xã, khó trách anh đẹp trai như vậy, gen di truyền của anh tốt quá.”

Diệp Đình cầm di động chụp lại đám hình này.

“Anh chụp là để về cho mẹ xem sao?” Lăng Vi hỏi anh.

Diệp Đình gật đầu: “Chờ trạng thái của mẹ tốt hơn một chút anh lại cho bà xem, nhất định mẹ muốn nhìn thấy ba,”

“Cốc, cốc, cốc...”

Lúc này ngoài cửa có người gõ cửa, Diệp Đình xoay người đi mở.

Ngoài cửa, Lôi Thiếu Tu nhìn vào bên trong hỏi anh: “Thế nào, tìm thấy manh mối gì không?”

Lôi Thiếu Tu nói đi ngủ, ngủ được bao lâu chứ?

Diệp Đình mở cửa mời ông vào, Lăng Vi nói: “Chú, sao chú tỉnh nhanh vậy?”

Lôi Thiếu Tu nói: “Chú không ngủ được... nhưng mà mệt quá nên nằm một lúc.” Ông đi tới cạnh bàn vuông, nhìn thấy xấp hình cũng không quá ngạc nhiên, hiển nhiên đã từng mở qua.

Chương 1384: Đến gần với sự thật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình lật hình hỏi ông: “Chú, ba... cháu... trải qua những gì, chú có thể nói qua cho bọn cháu không?”

Lăng Vi nắm tay Diệp Đình, lúc này nói từ ‘ba’ cực kì khó khăn.

Cô có thể hiểu trong lòng anh khổ sở thế nào, hai mươi mấy năm cho tới giờ chưa từng gọi qua, hơn nữa lúc còn bé còn có bóng ma tâm lý đối với chữ ‘ba’ này.

Nhưng mà Lăng Vi tin rằng Diệp Đình sẽ từ từ vượt qua dù sao anh vẫn luôn là người kiên cường.

Lôi Thiếu Tu cầm tấm hình, lật xem liền nói: “Tấm hình các cháu đang xem là chụp khi chúng ta được trăm ngày, đây là chú còn đây là anh chú.”

Hai người bọn họ là anh em sinh đôi, cho nên cùng nhau chụp tấm hình khi sinh ra được 100 ngày.

Ông lại cầm tấm hình bên cạnh: “Đây là trước khi chúng ta vào đội thiếu niên, trường học chụp cho, chú và anh trai là học sinh tiêu biểu, 12 tuổi liền nhảy lớp lên trung học, anh trai chưa tới 14 tuổi đã vào đại học quân khu tốt nhất thủ đô. Chú muộn hơn anh trai một năm, 14 tuổi mới vào. Bởi vì lúc 13 tuổi chú bị bệnh nặng, học chậm khóa học cho nên không học cùng anh ấy.”

Lăng Vi cảm thán: “Thì ra chú và ba giỏi như vậy... nhảy lớp đấy. 13 tuổi học đại học, quá nhanh rồi...”

Lôi Thiếu Tu nói: “Cái này chưa tính là nhanh, vốn còn có thể nhanh hơn nhưng ông nội các cháu lo lắng chúng ta không theo kịp tiết tấu sinh hoạt nên mới để muộn hai năm đi học đại học.”

“...” Lăng Vi thầm nghĩ, chú, không phải chú không cho người khác con đường sống đấy chứ?

Chú để cho đám học sinh đi sớm về tối cố gắng đi học làm sao mà chịu nổi đây....

Diệp Đình cầm tấm hình khác hỏi: “Chú... ba rốt cuộc vẫn chỉ học ở thủ đô thôi sao? Theo ý của chú, ông ấy chưa từng đến nơi khác sao?”

“Đúng thế.” Lôi Thiếu Tu nói: “Chú đi theo anh trai, ngoại trừ đại viện thì chỉ có ở trường học.”

Diệp Đình lắc đầu nói: “Không đúng...”

Anh nhìn chăm chăm Lôi Thiếu Tu hỏi: “Không đi qua chỗ khác sao?”

Lôi Thiếu Tu cẩn thận nghĩ lại lắc đầu: “Không có, bọn chú vẫn luôn ở thủ đô.

“Sau khi tốt nghiệp trường quân đội thì sao?” Diệp Đình truy hỏi.

Lôi Thiếu Tu cau mày, cẩn thận nghĩ, sau đó vỗ trán nói: “Sau khi tốt nghiệp bọn chú đi tham gia diễn tập, sau đó ra ngoài vây bắt trùm thuốc phiện, xã hội đen, khi đó chạy khắp thế giới...”

Diệp Đình hỏi ông: “Chưa bao giờ đi Tín Dương, Ma thành, Tây Nam hay gần Điền Nam sao?”

Lôi Thiếu Tu nghĩ nghĩ: “Không có... bọn chú đi vây bắt trùm thuốc phiện đều ở gần Lĩnh Nam.”

Diệp Đình lắc đầu: “Vậy thì không đúng rồi...” anh quay đầu nhìn Lăng Vi nói: “Tiểu Vi, em còn nhớ lời ca mẹ hay hát không?”

Lăng Vi nghĩ nghĩ gật đầu: “Anh nói hoa Đỗ quyên sao?”

“Đúng thế, hoa đỗ quyên.”

Lăng Vi hát lại: “Nửa đêm canh ba trông chờ đến trời sáng... mùa đông khắc nghiệt, chỉ chờ mùa xuân tới... nếu muốn chờ được Hồng quân công nông tới Trung quốc thì hãy nở một lần đi hoa đỗ quyên...”

“Đúng là nó.” Diệp Đình nhìn cô nói: “Mẹ từng nói trong nhà chúng ta bà chính là chim quyên, tại sao bà lại là chim quyên, là vì ba thích... mà tại sao ba thích chim quyên, lúc đó mẹ nói là vì ba chỉ biết mỗi hoa này.”

“Đúng thế...” đột nhiên Lăng Vi á một tiếng....

“Ông xã... anh vừa nói em thấy không thích hợp. Ba chỉ biết mỗi loại hoa này mà không phải là ‘thích’ hoa này, hoa đỗ quyên, cách gọi này không thông dụng... ở nước chúng ta thì có một vài chỗ mới gọi như vậy, nếu gọi như vậy... nếu ông chưa từng đi qua sao lại chỉ biết mỗi hoa đỗ quyên?”

Chương 1385: Bí mật mở ra (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Thiếu Tu hơi choáng váng.

“Chờ chút... Khoan... Hai người nói gì? Giải thích từ từ cho chú?”

Lăng Vi nói: “Là như vậy, thời gian trước, chúng cháu tìm được mẹ. Mẹ nói bà ấy trồng một bụi đỗ quyên ở nhà.”

“Cái này chú nghe hiểu, cháu nói tiếp đi, cháu nói... Anh chú ‘chỉ biết’ hoa đỗ quyên?”

Lăng Vi nói: “Giải thích chính xác là cha chúng cháu nói với mẹ chúng cháu, ông ấy ‘chỉ biết’ hoa đỗ quyên.”

“Hả?” Ánh mắt Lôi Thiếu Tu thâm trầm: “Tại sao anh chú phải nói như vậy?”

Ông nhúu chặt mày, như có điều suy nghĩ, nói: “Chú và anh chú đều lớn lên ở Đế Đô... Anh ấy và chú đều hiểu biết hoa cỏ không khác gì... Tuy chúng tôi đều là đàn ông, không có hứng thú với hoa, nhưng thường nghe thấy, chúng tôi gặp nhiều hoa hồng và hoa cúc nhất, chúng tôi bày chậu bông trong đại viện này, còn có đường lát gạch, hai loại hoa này là nhiều nhất, không cần hiểu rõ cũng có thể biết. Nhưng anh ấy lại nói ‘chỉ biết hoa đỗ quyên’... Điều này, không đúng lắm...”

Diệp Đình suy nghĩ, không chắc chắn hỏi: “Có phải... cha cháu tiết lộ tin tức gì với mẹ không?”

Mắt Lôi Thiếu Tu đông lại: “Có thể ah!”

Ông kích động: “Hoa đổ quyền là ý gì?” Ông giương mắt nhìn Diệp Đình và Lăng Vi: “Hai cháu nói ‘hoa đổ quyền’ là có dụng ý gì?”

Lăng Vi cũng không nghĩ ra, cô nhỏ giọng nói: “Hoặc là mật mã... Hoặc là cha từng thi hành nhiệm vụ đặc biệt gì ở đó. Hoặc là nói cho mẹ đến những chỗ này tìm ông ấy?”

Lôi Thiếu Tu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng: “Chú hiểu anh chú... Anh ấy chưa từng thi hành nhiệm vụ đặc biệt gì ở những chỗ này.”

Lăng Vi lại nói: “Nếu là nhiệm vụ đặc biệt, sao có thể nói cho chú...”

Nói xong, che miệng lại, hình như mình lỡ lời.

Lôi Thiếu Tu hít một hơi, gật đầu: “Có đạo lý... Chú cũng từng nhận nhiệm vụ đặc biệt, chú cũng không nói với anh ấy bởi vì... những nhiệm vụ đặc biệt này đều phải giữ bí mật, ngay cả người thân cận nhất cũng không thể nói.”

“Vậy thì càng đúng rồi!” Lăng Vi kích động: “Chúng ta có cần tra xem cha từng nhận nhiệm vụ đặc biệt gì không?”

Lôi Thiếu Tu đột nhiên đau khổ thở dài: “Haiz, làm sao tra... đều là cơ mật quân sự...”

Vừa nhắc tới cái tên “Lôi Thiếu Dục”, ngực ông liền đau, vết thương kia, chỉ cần đụng nhẹ liền chảy máu.

Diệp Đình cầm hình, nói: “Nếu đã tra được chỗ này, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục tra được. Cho dù cháu và Tiểu Vi tưởng nhớ ông ấy... Chúng cháu chưa từng gặp ông ấy, chỉ có thể tìm hiểu, thân thiết với ông ấy từ chút manh mối này...”

“Đúng...” Lôi Thiếu Tu che ngực, thở dài: “Hai cháu đều là con ngoan...” Ông nhìn hai kết sắt: “Hai kết sắt kia, hai cháu mở ra chưa?”

Lăng Vi lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Lôi Thiếu Tu chỉ kết sắt, nói: “Trong cái kết sắt kia là một quyển nhật ký. Chính là quyển hai cháu nhìn thấy.”

“Một cái khác...” Ông chỉ kết sắt mật mã lớn ngoài cửa: “Cái kết sắt này, người nhà chúng ta đều chưa từng mở. Nhưng quân đội từng phái người tới kiểm tra. Bên trong kết sắt này có gì, chúng ta cũng không biết, nhưng chú biết, người của quân đội mở kết sắt ra xét, không mang thứ bên trong đi. Nhưng trong cái kết sắt này cụ thể là gì, bọn họ đều chưa từng cho chúng ta xem. Chú luôn nghiên cứu kỹ thuật mật mã, muốn mở kết sắt ra, nhưng quân đội có mệnh lệnh, không cho chúng ta tự tiện mở cái kết sắt này...”

Chương 1386: Bí mật mở ra

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi và Diệp Đình bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người nhất trí lạ thường, không cho chúng ta xem, chúng ta càng muốn xem...

Lôi Thiếu Tu đột nhiên cười lên, nói: “Hai cháu đó... tâm tư vòng vo lượn quanh nhưng không gạt được chú. Hai cháu cho là chú không muốn mở ra sao? Hai cháu nhìn cái này.” Ông đứng lên, đi tới kết sắt.

Ông giơ tay chỉ đường dẫn màu đỏ trên tủ sắt, nói: “Trong này có hệ thống cảm ứng, chúng ta mở kết sắt bên trong, cấp trên có thể lập tức cảm ứng được.”

“...” Diệp Đình hí mắt, anh nói: “Nếu không cho người khác mở ra, tại sao còn để lại ở đây? Bọn họ không thể mang đi sao?”

Lôi Thiếu Tu nói: “Theo chú đoán, bọn họ muốn câu cá lớn... Anh chú qua đời, nhất định có rất nhiều người, cũng có rất nhiều người sợ... Vui vẻ là mấy tổ chức phản động lớn... rất cuộc loại bỏ uy hiếp lớn như anh chú! Sợ là những trùm buôn thuốc phiện, bọn họ sợ anh chú nắm giữ chứng cứ phạm tội của bọn họ, những chứng cứ này rất có thể hính là ‘Lấy một bắt mười, lấy mười bắt trăm’! Nói không chừng, một nhân vật nho nhỏ có thể dính líu đến án buôn ma túy to lớn.”

Diệp Đình gạt đầu, tỏ ý nghe hiểu, anh nói: “Cấp trên của chú để cái

két sắt này lại vì muốn xem ai tới trộm, có người trộm đi cái kết sắt này, cấp trên có thể tìm hiểu nguồn gốc, bắt một nhóm người?”

“Đúng, không sai. Trước đó đã có hai đội buôn ma túy bị bắt vì kết sắt này.”

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn nhau, Lăng Vi cười, lắc đầu nói: “Em không hiểu... Những kẻ buôn ma túy kia biết rất rõ cái kết sắt này có quý, tại sao còn muốn tới trộm chứ? Cũng quá ngu rồi đúng không?”

Lôi Thiếu Tu quơ quơ ngón tay: “Buôn ma túy không ngu, là cháu nghĩ bọn họ ngu.”

Lăng Vi trề môi, không nghĩ ra. Lôi Thiếu Tu nói: “Buôn ma túy lớn núp sau lưng, vĩnh viễn không gặp nguy hiểm. Người đi trộm đều là tiểu lâu la. Máy tiểu lâu la này bị bắt, đối với trùm thuốc phiện mà nói, tổn thất cũng không lớn. Nhưng... chúng cứ phạm tội của những trùm buôn thuốc phiện bị công bố ra ngoài thì là chuyện lớn!”

“A... Thì ra là vậy...” Lăng Vi nói: “Vừa mới bắt đầu, bọn buôn ma túy sợ trong kết sắt này có bí mật nên liều mạng tới cướp. Sau đó, phát hiện bên quân đội cũng không có động tĩnh gì, chỉ suy đoán trong kết sắt này có tài liệu gì quan trọng hay không, nên không tới cướp nữa, là thế phải không?”

“Đúng, cháu nói không sai lắm.”

“Haiz...” Lăng Vi nhúc đầu, ngồi lại mệt, bụng ép cô không thở nổi..

Cô vịn bàn đứng lên: “Cháu phải đi nằm một hồi... Chú, chú có phòng cho khách không?”

Lôi Thiếu Tu chỉ giường gỗ lớn, nói: “Không phải ở đây có giường

sao? Còn đi phòng khách gì? Chú không dọn dẹp mấy phòng khách, ánh sáng lại không tốt, trong phòng lại có mùi mốc, đều không tốt cho cháu và đứa nhỏ. Cháu ngủ ở đây đi.”

Lăng Vi hơi khó xử, cô nhìn cái giường kia, nói: “Đó là giường của cha mà...” Cô có thể nằm sao?

Lôi Thiếu Tu lại nói: “Đâu có gì, cũng hơn 20 năm rồi. Ga trải giường, chăn đều đổi mới theo định kỳ. Hơn nữa, Niếu Niếu nhà chúng thường đến phòng này đọc sách, đọc mê mẩn, liền nằm ngủ trên giường. Niếu Niếu nhà chúng không để ý nhiều như vậy, cháu muốn nằm thì nằm đi.”

“Được, vậy cháu đi nằm một lát...” Lăng Vi thật sự quá mệt mỏi, bây giờ cô bước đi cũng giống như hình phạt nặng vậy.

Diệp Đình đỡ cô qua, cởi giày cô, đỡ cô nằm xuống, lại đắp chăn cho cô.

Chương 1387: Suy diễn sâu!

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi luôn nằm mơ... các giấc mơ kỳ quái... Tỉnh dậy vẫn còn sợ hãi, nhưng không nhớ nổi cái gì.

Buổi tối, lúc Tần Sinh tới, cô mới tỉnh.

Diệp Đình vẫn còn đang kiểm tra toàn bộ, nhưng không phát hiện gì quan trọng.

Tần Sinh nhìn kết sắt: “Cái kết sắt này... hình như... có lắp đặt hệ thống theo dõi bên trong.”

“Ừ.” Diệp Đình nói lại lời của Lôi Thiếu Tu.

Tần Sinh suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta trực tiếp mở như vậy, tôi phạm lỗi, cấp trên nhất định phải xử phạt tôi. Nhưng chúng ta có thể dùng một cách khác để mở.”

Diệp Đình nhíu mày nhìn anh ta, tỏ ý anh ta nói tiếp.

Tần Sinh lấy tay che miệng, nhẹ giọng nói: “Tôi tới chỉ huy, cậu làm việc... Cậu không phải người của chúng tôi, cậu mở kết sắt, không người nào có thể làm gì cậu.”

Diệp Đình vỗ vai anh ta, thầm nghĩ: Tam ca, anh cũng học xấu...

Hai người nghiên cứu mở mật mã khóa thế nào, Lăng Vi đi vòng vòng trong phòng, cô cầm quyển sách quân sự dày nhất xuống lầu. Cô quá đói, cô phải xuống lầu tìm chút đồ ăn rồi tiếp tục tìm manh mối.

Phương Di đang xào đồ ăn trong phòng bếp: “Tiểu Vi, cháu tỉnh rồi? Mau rửa tay ăn cơm, thím cũng xào đồ ăn gần xong.”

“Dạ, cảm ơn dì Phương.”

Phương Di cười nói: “Sao gọi dì Phương? Vẫn gọi là thím đi. Cháu nói duyên phận hai ta, trước kia thím là thím của cháu, bây giờ thím là thím của chồng cháu, hai ta mới là người có duyên phận nhất.”

“Đúng! Thím nói quá đúng! Thím, cháu vẫn thích ăn đậu phộng rang của thím làm nhất... Ha ha...”

“Cháu nhìn đi! Thím còn nhớ đó!” Phương Di mở tủ bếp, lấy một đĩa đậu phộng bên trong ra: “Thím biết cháu thích ăn, vừa rang cho cháu, thím sợ để ngoài gió cũng không giòn nữa, thím cố ý để trong tủ cho cháu.”

Lăng Vi liền cầm đĩa gấp một viên bỏ vào miệng: “Vẫn là hương vị của thím làm!”

Lăng Vi nhai đến vang lên tiếng.

Phương Di vui vẻ: “Cháu ăn chút canh ấm dạ dày trước đi, dì sắp xào xong rồi.”

Bà vừa nói vừa múc canh, múc cơm cho Lăng Vi. Bà không vội vào phòng bếp, mà đứng cạnh Lăng Vi, hỏi cô: “Chú cháu... gần đây thế nào?”

“A... Chú cháu vẫn tốt vô cùng...”

Lăng Vi bưng chén canh nói: “Thím đừng lo cho chú ấy, sau này sẽ từ từ khá hơn. Chú chỉ cảm thấy... thật có lỗi với thím. Chính ông ấy chịu khổ, chú ấy ngược lại không cảm thấy có gì.”

Phương Di thở dài: “Chuyện đã qua... ông ấy cũng không có lỗi gì với thím, cháu đừng khiến ông ấy áy náy vì chuyện này... Thím và ông ấy, thím cũng tự nguyện. Bị hồ ly tinh dụ dỗ, cũng không hoàn toàn trách ông ấy...”

Lăng Vi nói: “Bất kể thế nào, chú cháu vẫn có lỗi với thím. Thanh xuân của thím... bị làm lỡ.”

Phương Di rũ mắt nói: “Cũng không có gì... Tiểu Tiêu cũng trở lại rồi, thím có sự nghiệp của thím, thanh xuân của thím cũng không lãng phí mà... Bây giờ thím sống cực kỳ tốt...”

Chương 1388: Suy diễn sâu!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà nói xong, giương mắt nhìn Lăng Vi: “Sau này, cháu phải quan tâm nhiều chuyện của chú cháu. Thấy thích hợp liền góp ý ông ấy...”

Cháu đừng thấy bây giờ ông ấy lộ vẻ già, nhưng ông ấy còn chưa tới 50 tuổi, nếu tính kỹ, cuộc sống cuối đời còn có hai, ba mươi năm...”

“Dạ thím, thím nói có lý. Cháu sẽ để ý chuyện này.”

“Tiểu Vi, anh Tiêu của cháu vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nó không có chủ kiến gì. Sau này, chuyện của chú cháu phải dựa vào cháu toàn bộ.”

“Được, thím yên tâm. Cháu ghi nhớ trong lòng rồi.”

Lúc này Phương Di mới yên tâm gạt đầu, bà chỉ chỉ phòng bếp, cười nói: “Đồ ăn sắp hết, thím phải mau đi xào tiếp.”

Nói xong, liền bước nhanh vào bếp.

Lăng Vi nghe tiếng xào thức ăn trong phòng bếp, cảm nhận trong lòng không nói ra được... Dì Phương tốt biết bao... bị chú phụ lòng hơn 20 năm, cho đến hai năm trước mới tái hôn.

Sau khi biết tình trạng của chú gần đây, còn có thể nói những lời trong lòng với cô, đây thật sự đang toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho chú...

Haiz... Dì Phương và Vương Hân Bình, đúng là... một trên trời, một dưới đất. Sao ban đầu chú lại chui vào Vương Hân Bình chứ?

Nhưng hối hận cũng đã muộn. Dì Phương và chú vẫn không có duyên phận.

Dì Phương ở nhà này tốt bao nhiêu, chú Thiếu Tu tôn trọng dì Phương, hai người đều biết kiềm chế, Niếu Niếu lại hiểu chuyện...

Nếu dì Phương quay lại với chú cô, nhà họ Vương nhất định không yên ổn...

Lăng Vi cảm thấy Phương Di vẫn là sự lựa chọn chính xác.

Khi dọn cơm, Diệp Đình và Tần Sinh, còn có Lôi Thiếu Tu từ trên lầu đi xuống.

Lăng Vi vội hỏi bọn họ: “Mở két sắt ra chưa?”

Tần Sinh gật đầu: “Mở rồi...”

Lăng Vi nhìn biểu tình của anh ta và Diệp Đình, trong lòng ‘lộp bộp’, đây là phát hiện manh mối gì quan trọng rồi?

Bởi vì Diệp Đình luôn cau mày, anh đang suy nghĩ.

Mỗi khi anh đối mặt với quyết định quan trọng hoặc gặp phải chuyện gì vô cùng khó giải quyết, anh mới có biểu tình này.

Lăng Vi lập tức đứng lên: “Phát hiện cái gì quan trọng rồi? Em đi xem...”

Lôi Thiếu Tu ngăn cô lại, nói: “Ăn xong hãy xem....”

“Chú, nếu cháu không xem xem là thứ gì, cháu nhất định ăn không ngon.”

Lôi Thiếu Tu thấy cô kiên trì, không cản cô nữa, Diệp Đình nắm tay cô lên phòng.

Tần Sinh và Lôi Thiếu Tu cũng theo sau.

Bốn người họ lại về phòng, Lăng Vi mở két sắt đó ra, cô thấy bên trong... cất giữ một ít hình.

Nhưng, mấy hình này không phải của Lôi Thiếu Dục, mà là ông và em trai của Lôi Thiếu Tu – Lôi Thiếu Triệt.

Chữ “Triệt” (có nghĩa là dấu vết bánh xe) này có dụng ý tương tự nhà văn lớn thời Tống Tô Thức, Tô Triệt, thức là thanh ngang dùng làm tay vịn trước buồng xe thời cổ đại.

Cha Tô Thức, Tô Triệt tên Tô Tuân, đặt tên hai anh em bọn họ là “Thức, Triệt” chính là muốn nói cho bọn họ, Tô Thức từ nhỏ cá tính khoe khoang, hào phóng không chịu gò bó.

Tô Tuân muốn cảnh cáo “Thức” không thể quá khoe khoang, không thể quá hiện rõ, mặc dù xe không thể thiếu nó, nhưng phải chú ý “đồ trang sức bên ngoài”, phải tránh bộc lộ tài năng!

Còn “Triệt”, tính cách Tô Triệt tương đối hướng nội, Tô Tuân nói: “Khấp thiên hạ, xe ai cũng chạy theo vết bánh xe, luận công lao, không phân vết bánh xe, nhưng nếu xe lật ngựa chết, cũng không trách vết bánh xe. Mặc dù ‘Triệt’ không dễ được phúc, nhưng cũng khó gây tai họa.”

Chắc là Tô Tuân tương đối yên tâm với đứa con trai này.

Lôi lão gia tử đặt tên con trai nhỏ là “Triệt”, hiển nhiên cực kỳ yên tâm với tính cách con trai nhỏ này. Không dễ được phúc, nhưng cũng khó gây tai họa!

Nhưng mà... người chú này của bọn họ là người qua đời vào tuổi nhỏ nhất từ trên xuống dưới Lôi gia bọn họ. Năm ông hi sinh mới 22 tuổi.

Lăng Vi thầm nghĩ, điều này... không hợp với tính cách ông nha...

Bởi vì theo tài liệu Diệp Đình tra được, Lôi Thiếu Triệt quá kích động, không tuân theo chỉ huy, xông vào đại doanh kẻ địch!

Điều này sao có thể chứ?

Tính cách ông không phải kích động như vậy! Lăng Vi cầm hình Lôi Thiếu Triệt, trong lòng dâng lên tầng tầng điểm khả nghi... Cái chết của ông, nhất định có kỳ lạ.

Cô nhìn hình, đột nhiên “a” một tiếng, cô kéo vạt áo Diệp Đình, ngạc nhiên hỏi: “Chồng, anh thấy dáng dấp chú... giống ai?”

Chương 1389: Suy đoán kinh tâm! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Không đúng, không đúng, em nói sai rồi, “ Lăng Vi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của Diệp Đình, nghiêm túc nói: “Ý của em là, anh xem ai lớn lên giống chú?”

Bởi vì, bức ảnh hồi còn trẻ của chú, khiến trong lúc nhất thời cô không thể xác định rõ là ai giống với ai.

Diệp Đình nhìn chằm chằm vào bức ảnh, giống như đang xác nhận.

Sau đó, anh ngược mắt lên, nhìn về phía Lăng Vi nói: “Tiểu Đình và tiểu Tuấn.”

“ Đúng vậy! Chồng, anh cũng nghĩ giống vậy à?” Lăng Vi vui vẻ nắm lấy tay anh, Diệp Đình nói, “Vừa nãy, lúc anh mới nhìn thấy bức ảnh này cũng đã có cảm giác này, xem ra em cũng nghĩ như vậy.”

Diệp Đình lại nhìn về phía Tần Sinh, Tần Sinh cũng gật đầu.

Tần Sinh nói: “Anh cũng cảm thấy giống, đặc biệt là tiểu Tuấn, nếu so với chú hồi còn trẻ trong bức ảnh này, thì... thật sự như từ cùng một khuôn mẫu khắc ra vậy.”

“Đúng vậy!” Lăng Vi hưng phấn nói: “Hơn nữa, tiểu Đình và tiểu Tuấn cũng họ Lô! Nói không chừng, đây đây là cái tên do chú để lại!”

Đôi mắt của Lăng Vi sáng lên, cô nắm quả đấm nhỏ, giống như đang khẳng định suy đoán của mình, cô mang nụ cười nhìn rõ tiên cơ trên mặt, nhướn mày nhìn về phía Diệp Đình, như muốn nói: “Em đoán đúng rồi phải không? Trước đây em đã nói rồi... Nói không chừng anh và tiểu Tuấn cùng tiểu Đình là họ hàng với nhau! Nhìn xem, nhìn xem... em đã nói gì này? Em đã đoán đúng rồi đi!”

Lúc này, Lôi Thiếu Tu nghi ngờ hỏi: “Các cháu nói đến ai vậy? Tiểu Đình và tiểu Tuấn là ai?”

Trái tim của Lôi Thiếu Tu đập “Thình thịch”! Ông nghe hiểu ý của bọn họ, dường như hai đứa bé... lớn lên giống tiểu Triệt?

Lăng Vi đột nhiên giật mình, sự trùng hợp này... hơi dọa người!

Cô chà xát cánh tay của mình, nói với Lôi Thiếu Tu: “Lôi Tuấn và Lôi Đình là anh em của chúng cháu, bây giờ, ba người bọn cháu đều cảm thấy hai người bọn họ nhìn giống chú.”

Lôi Thiếu Tu nhìn sang phía Diệp Đình và Tần Sinh, chỉ thấy hai người bọn họ cũng đặc biệt nghiêm túc gật đầu.

Lôi Thiếu Tu ôm ngực, ông có thể nghe rõ tiếng trái tim đập “Thình thịch” có lực của mình.

Lăng Vi vội vàng bật điện thoại di động, tìm kiếm ảnh. Cô có ảnh của Lôi Tuấn và Lôi Đình trong điện thoại di động.

Nhưng cũng không thể mang ra so sánh được... Bởi vì mấy bức ảnh của Lôi Tuấn, chẳng có bức ảnh nào nhìn cho ra hồn cả... Không phải cố ý làm miệng méo, thì là cố tình trợn mắt... nói thẳng ra là bức ảnh nào cũng như kiểu nhăn nhó làm mặt quỷ, khiến người ta không nhìn rõ mặt...

Như muốn phản ánh rõ độ “Nhị” của anh ta vậy...

“Bức này, bức này, bức này nhìn giống này!” Lăng Vi chỉ vào bức ảnh duy nhất Lôi Tuấn không giờ trò quẻ.

Lôi Thiếu Tu nhìn ảnh, trong lòng chợt cả kinh, “Đúng là giống y như đúc!”

Chương 1390: Suy đoán kinh tâm! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì Lôi Thiếu Triệt qua đời từ khi còn rất trẻ, vì vậy, dáng vẻ của em trai trong đầu Lôi Thiếu Tu, vẫn là dáng vẻ của tuổi hai hai.

Lôi Tuấn cũng khoảng hơn hai mươi tuổi, và khuôn mặt của hai người dường như được đúc từ cùng một khuôn.

Chỉ có cái làn da của Lôi Tuấn... là làn da màu lúa mạch... không quá giống với em trai ông... thằng bé này đen quá...

Người Lôi gia bọn họ không đen như thế này. Có thể là hai đứa trẻ theo nước da của mẹ?

Lăng Vi lại lấy ảnh của Lôi Đình ra. Lôi Thiếu Tu nhìn vào, “Ai nha, mi mắt của đứa nhỏ này cũng giống em trai chú.”

Ông thầm nghĩ trong đầu: Bé gái này thì trắng... vậy... sao Lôi Tuấn lại đen đến vậy? Nếu cùng một mẹ sinh ra, màu da cũng không khác nhau nhiều chứ nhỉ?

Ông chỉ thầm nghĩ trong lòng, cũng không có khoa học căn cứ, nên ông không nói hẳn ra thành lời.

Lôi Thiếu Tu cẩn thận nhìn hai bức ảnh, rồi ông nói: “Cháu có thể gọi hai đứa bé này đến đây, để chúng ta làm quen với nhau được hay không?”

“ Vâng...” Diệp Đình suy nghĩ, quyết định gọi điện thoại cho Lôi Tuấn và Lôi Đình. Chuyện này có liên quan đến thân thế của bọn họ, hai người bọn họ vẫn luôn muốn biết cha mẹ mình là ai. Lôi Tuấn vẫn luôn điều tra, nhưng không tìm được đầu mối gì.

Diệp Đình gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, bảo bọn họ nhanh chóng tới để đi một chuyến.

Nhưng anh không nói là chuyện gì ở trong điện thoại. Lôi Tuấn cũng không hỏi rõ, anh ta trực tiếp nói: “Em và tiểu Đình sẽ tới ngay lập tức.”

Lôi Thiếu Tu đặc biệt cao hứng! Bây giờ ông vô cùng hy vọng được gặp mặt hai đứa bé này! Nếu... hai đứa bé đều là con của Thiếu Triệt, vậy thì thật là quá tốt rồi!

Ông vẫn cho rằng Thiếu Triệt không có vợ, không ngờ rằng... em trai ông lại... ặc... tự tìm người yêu?

Nhưng... ông cũng chưa từng nghe thấy em trai nói gì về chuyện đó? Lôi Thiếu Tu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hai đứa bé này đến bằng cách nào? Chẳng lẽ trong lúc em trai ông làm nhiệm vụ, đã gặp được người mình yêu?

Nhưng... em trai Lôi Thiếu Triệt của ông cũng không phải là loại người có tính cách như thế này...

Thiếu Triệt là người cực kỳ nội liễm, trầm ổn, tuyệt đối sẽ không làm ra mấy loại chuyện như để có bầu trước khi lập gia đình gì đó. Cho dù, nó thật sự có người yêu, cũng chắc chắn sẽ đưa về ra mắt người nhà. Hơn nữa, lấy tính cách của Thiếu Triệt, cho dù nó hồ đồ nhất thời phạm sai lầm, cũng chắc chắn sẽ kết hôn với đảng gái trước,

tuyệt đối sẽ không để cho một người phụ nữ... một thân một mình sinh hạ hai đứa bé ở bên ngoài.

Lôi Thiếu Tu chợt cảm thấy không đúng, ông ta lại hỏi, “ Năm nay tiểu Tuấn bao nhiêu tuổi?”

Diệp Đình nói: “Lôi Tuấn 24 tuổi, sắp 25 tuổi, còn tiểu Đình sắp 23.”

Lôi Thiếu Tu nghi ngờ nói: “Vậy thì không đúng... Thiếu Triệt nhà chú qua đời cùng năm với anh cả chú, tính đến bây giờ cũng đã 26 năm rồi.”

Lăng Vi nói: “Tại sao lại không đúng chứ? Mang thai chín tháng mười ngày! Có lẽ là trước khi chú qua đời, vừa vặn có Lôi Tuấn.”

Lôi Thiếu Tu nói: “Vậy cũng không đúng... Tính cả thời gian mang thai, thì cũng không mang thai được hai năm! Bạn của các cháu mới 24 tuổi, còn chưa tới 25 đâu.”

Diệp Đình nói: “Không phải vậy... có lẽ khoảng thời gian cháu nói không quá chính xác. Bởi vì, Lôi Tuấn và Lôi Đình đều là trẻ mồ côi... Chính bọn họ cũng không biết rõ sinh nhật của mình.”

Lôi Thiếu Tu nói: “Cho dù tính ngày sinh của Lôi Tuấn là chính xác, vậy Lôi Đình cũng không đúng... Cô ấy mới 23...”

Lăng Vi chợt run rẩy, cô nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ, tiểu Đình không phải là con cháu Lôi gia?”

Lăng Vi cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, cô lại nói: “Chú cũng nhìn thấy dáng dấp của Lôi Đình rất giống với chú Triệt mà! Cô ấy và tiểu Tuấn cũng giống với chú ấy, sao không phải là con cháu Lôi gia được?”

Lăng Vi đột nhiên mở to hai mắt, nói: “Chú, xin chú cho phép cháu có một suy đoán to gan! Có phải chú Triệt không chết hay không?”

“Hả?” Lôi Thiếu Tu chột lui về sau một bước, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, rõ ràng ông đã bị những lời này của Lăng Vi làm cho shock nặng.

Ông ôm ngực, hét lên, Diệp Đình vội vàng kéo một cái ghế tới cho ông ngồi xuống. Lôi Thiếu Tu lắc đầu nói: “Chú cũng vẫn không tin anh và em trai chú... Nhưng chú đã tận mắt nhìn thấy... thi thể của bọn họ được chôn cất! Nói thật, chú là người hoài nghi chuyện này hơn bất cứ người nào trong các cháu, bao nhiêu năm qua, chú vẫn không ngừng điều tra... Nhưng chú không thể không tin tưởng, sự thật đang ở ngay trước mắt, không cho phép chú không tin!”

Tần Sinh bỗng nói: “Mắt nhìn thấy, nhưng sự thật không nhất định là sự thật...”

Lôi Thiếu Tu ngẩng đầu lên, rõ ràng Diệp Đình và Lăng Vi cũng tương đối nghiêng về những lời này của Tần Sinh.

Lôi Thiếu Tu ôm ngực nói: “Chờ tiểu Tuấn và tiểu Đình đến đây, rồi sẽ có cách biết được chân tướng!” Ông hít một hơi sâu, nói: “Chúng ta có thể làm giám định ADN.”

Giữa chú cháu và ông cháu, đều có thể giám định ra đôi bên có cùng một gia tộc hay không.

Lăng Vi nắm chắc ảnh, nói: “Nếu hai người bọn họ đều là con cháu Lôi gia, vậy đã nói rõ... ngày giỗ thật sự của chú Triệt, tuyệt đối không phải là 26 năm trước! Cháu nghĩ, ông ấy có thể còn sống!”

Chương 1391: Dự cảm mãnh liệt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chuỗi bất ngờ liên tiếp ập đến, khiến Lôi Thiếu Tu hơi choáng váng đầu...

“Cộc cộc cộc...” Dì Phương gõ cửa ở bên ngoài, “Có thể ăn cơm được rồi, chúng ta ăn cơm trước đã. Cơm nước xong rồi lại thảo luận tiếp, được chứ?”

Giọng nói của bà rất nhẹ nhàng, như rất sợ quấy rầy đến bọn họ, nhưng lại lo lắng bọn họ sẽ đói bụng.

Dù sao, buổi trưa bọn họ cũng không ăn được bao nhiêu.

Lôi Thiếu Tu từ từ bình tĩnh lại, nói: “Chúng ta ăn cơm trước đã, chờ tiểu Tuấn và tiểu Đình tới rồi nói sau.”

Diệp Đình cũng gật đầu nói: “Đúng, chúng ta ăn cơm trước đã.”

“Ừ...”

Hàng loạt tin tức ập đến, giống như quả bom nặng ký, nổ tung khiến đầu óc của Lôi Thiếu Tu trở nên hỗn loạn, ông và Tần Sinh đi dẫn đầu trước. Bọn họ cùng ra khỏi phòng trước.

Lăng Vi và Diệp Đình đi ở phía sau, Diệp Đình đỡ cô, từ từ đi ra ngoài, Diệp Đình chợt nói nhỏ bên tai cô: “Tiểu Tuấn và tiểu Đình là

được bà vú đưa tới trang viên Lạp Thác.”

Lăng Vi giật mình, “Nói cách khác... Anh bị Paul- Louis Tur ngược đãi nhốt ở trong phòng tối nhỏ ở trang viên Lạp Thác, bà vú của anh mang theo tiểu Tuấn và tiểu Đình tới. Sau đó hai người bọn họ trở thành bạn anh?”

Diệp Đình gật đầu, “Lúc đó, quan hệ giữa ba người bọn anh cực kỳ tốt. Những lúc Paul cầm roi đánh anh, tiểu Đình và tiểu Tuấn đều lấy người chắn cho anh, bọn họ đã chịu không ít đòn roi thay anh.”

Lăng Vi thấp giọng hỏi ở bên tai anh: “Bà vú... thật là kỳ lạ... Chồng ơ, tại sao bà ấy biết tiểu Tuấn và tiểu Đình? Bây giờ nhìn lại, có vẻ như anh và Lôi Tuấn Lôi Đình quen biết nhau, không phải là trùng hợp ngẫu nhiên?”

Diệp Đình nhìn về phía cô.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Anh cũng nghĩ như vậy... mặc dù bà vú của anh đã lớn tuổi, nhưng bà ấy thật sự rất thông minh khéo léo. Nếu không nhờ bà ấy đối phó với Paul, anh tuyệt đối không thể sống tới bây giờ!”

Đôi mắt của Lăng Vi sáng lên, nhìn anh.

Cô nắm lấy tay anh, kích động nói: “Bà vú... mới là đại BOSS! Chúng ta có nên tìm bà vú để hỏi tình hình hay không? Chắc chắn bà ấy biết rõ về thân phận của Lôi Tuấn và Lôi Đình hơn bất cứ ai khác! Chúng ta phải hỏi bà ấy xem, sao năm đó bà ấy tìm được Lôi Tuấn và Lôi Đình, bà ấy tìm được bọn họ ở đâu? Nếu bà ấy có thể tìm được Lôi Tuấn và Lôi Đình, tất nhiên bà ấy biết mẹ của Lôi Tuấn và Lôi Đình là ai!”

Diệp Đình nói: “Trước kia anh đã từng hỏi qua rồi. Lôi Tuấn và Lôi Đình cũng đã hỏi... nhưng bà vú vẫn luôn nói, Lôi Tuấn và Lôi Đình là được bà ấy nhất. Bà vú cực kỳ kín miệng, bà ấy không muốn nói, chúng ta cũng không hỏi được.”

Lăng Vi lại nói: “Trước đây không hỏi được không có nghĩa là không bao giờ hỏi được. Lúc đó, các anh đều không biết chuyện của Lôi gia. Bà ấy tự nhiên sẽ không nói... Bây giờ, chúng ta đã tìm được Lôi gia, nếu bà ấy biết chân tướng, hẳn sẽ nói với chúng ta. Chồng, anh nghĩ thế nào?”

Diệp Đình vuốt cằm, gật đầu nói: “Có khả năng này...”

Lăng Vi vỗ mạnh tay, “Tranh thủ thời gian bảo Lôi Tuấn và Lôi Đình cùng đưa bà vú tới đây.”

Chương 1392: Dự cảm mãnh liệt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà vú phải chăm sóc cho tiểu Đông Ni, vì vậy bà vẫn luôn ở tại Giang thành. Bà yêu thích thanh tĩnh, Diệp Đình liền mua một căn biệt thự gần thủy cung, cho bà ở.

Thỉnh thoảng bà lại làm bánh ngọt mang đến thủy cung, nên mấy huấn luyện viên thú trong thủy cung cũng cực kỳ thích bà vú.

Lăng Vi suy nghĩ lại rồi nói: “Hay là quên đi, sáng sớm mai đón thêm bà vú đến đây đi. Bây giờ cũng đã mấy giờ rồi?” Cô nâng cổ tay lên, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, “Cũng sắp bảy giờ rồi, bây giờ mà chúng ta đón bà vú tới, phải nửa đêm mới có thể đến nơi!”

“Ừ, “ Diệp Đình vội vàng gọi điện thoại lại cho Lôi Tuấn, bảo anh ta sáng sớm mai cùng đưa bà vú tới.

Lôi Tuấn và Lôi Đình đều đã lên đường đây, nhưng vừa nghe thấy Diệp Đình nói phải đưa cả bà vú tới, trong lòng hai người bọn họ đều mơ hồ có một tia dự cảm...

Tâm trí của Lôi Tuấn cực kỳ hỗn loạn, nó như sắp muốn bốc cháy vậy.

Về đến nhà, Hạ Tiểu Hi đang ôm đĩa hoa quả ăn, “Chồng mau tới đây, chúng ta ăn chung!” Cô bay vào trong ngực Lôi Tuấn giống như con chim nhỏ.

Lôi Tuấn ôm lấy cô ấy, nhỏ giọng nói với cô: “Không biết tại sao, anh đột nhiên có loại cảm giác... có lẽ anh sắp tìm được người thân của mình rồi...”

“Hả? Thật sao?” Hạ Tiểu Hi mở to hai mắt, vui vẻ hôn chụt ở trên mặt anh ta, “Vậy thì đúng là quá tốt rồi! Chồng, à... em phải làm bánh ngọt, chúc mừng cho anh!”

Nói xong, cô đang muốn chạy đi nướng bánh ngọt, Lôi Tuấn chợt kéo cô lại, “Đừng chạy, anh không muốn chúc mừng. Anh chỉ muốn ôm em...”

Hạ Tiểu Hi dịu dàng mỉm cười với anh ta. Cô vòng tay qua ôm anh ta, vùi mặt ở trong ngực anh. Vừa khôn khéo, lại vừa dịu dàng ôm lấy anh.

Cô... ấm áp... ôm vào trong ngực cực kỳ ấm lòng.

Lôi Tuấn tỳ cằm ở trên trán cô, không ngừng cọ cọ cằm ở trên trán. Trong lòng Lôi Tuấn hiện giờ ngũ vị tạp trần... không thể nói là tư vị gì. Cũng may... anh ta có một người vợ vừa đáng yêu, lại vừa khiến người ta cảm thấy thoải mái như cô.

Lôi Tuấn đưa tay ôm ngang cô ấy lên, “Á...” Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ hết hồn, vội vàng vòng tay ôm lấy cổ anh ta.

Lôi Tuấn bị dáng vẻ này của cô chọc cười, bước nhanh đến ghế sa lon bên cạnh.

Anh ta đặt cô xuống, Hạ Tiểu Hi kéo anh ta ngồi xuống. Lôi Tuấn ngồi ở trên ghế sa lon, cô liền chui vào trong ngực anh, lúc thì đút dưa hấu cho anh ta ăn, lúc lại đút nho cho anh ta.

“Cám ơn vợ...” rồi cuộc tâm tình của Lôi Tuấn cũng ổn định lại, Hạ Tiểu Hi đặc biệt tốt, lúc thì hôn lên má anh ta, lúc thì cọ cọ trong ngực anh ta, lúc lại dứt trái cây cho anh ta ăn.

Lôi Tuấn chợt áp đảo cô, cuồng nhiệt hôn cô, “Hạ Tiểu Hi, anh yêu em chết đi được.” Anh ta dùng sức hôn lên môi cô.

“Ha ha...” Hạ Tiểu Hi đẩy anh ta ra, “Yêu thì cứ yêu đi, anh nghiêng răng nghiêng lợi làm gì? Anh đang muốn ăn thịt người hả?”

“Lại để cho em đoán đúng rồi, anh đang muốn ăn em đây.” Tảng đá đè nặng trong lòng Lôi Tuấn cuối cùng cũng được sự dịu dàng của Hạ Tiểu Hi làm cho tiêu tan. Lôi Tuấn đột nhiên nói: “Hai chúng ta cũng phải có con?”

Hạ Tiểu Hi vui vẻ nói với anh ta, “Đó không phải là do em định đoạt sao!”

“À vâng, tối nay em đừng nghĩ đến chuyện xuống giường.”

Hạ Tiểu Hi nâng tay nhỏ lên, đánh yêu anh ta, “Bằngdày ba tấc, tan không phải một sớm một chiều!”

“Đúng vậy!” Lôi Tuấn nói: “Vì vậy, dây cưa cây cũng đứt, nước nhỏ đá cũng xuyên(*), còn phải thực hiện chính xác nữa!”

(*)Chỉ cần kiên trì không lười nhác, cho dù sức có yếu cũng có thể làm nên việc lớn.

Hạ Tiểu Hi che mặt, đây là cái ví dụ gì vậy...

Lôi Đình về đến nhà, vẻ mặt cũng cực kỳ nặng nề. Gần đây Hoa

Thiếu Kiền vô cùng bận rộn, nhưng để trở về nhà sớm, anh ta luôn cố gắng giải quyết hết tất cả công việc ở công ty, nếu thật sự không làm xong, anh ta sẽ mang tài liệu về nhà, xử lý ở thư phòng.

Hoa Thiếu Kiền đang sửa sang lại bản thiết kế ở thư phòng, Lôi Đình đột nhiên đẩy cửa đi vào.

“Chồng...”

Sắc mặt của cô... làm Hoa Thiếu Kiền bị dọa sợ đến nỗi tim giật mình”Lộp bộp”, “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Thiếu Kiền lo lắng, bước nhanh ra ngoài, nắm lấy bả vai của cô, cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, “Sao vậy?”

Lôi Đình lắc đầu, nhưng hai hàng chân mày vẫn dính chung với nhau.

Hoa Thiếu Kiền lo lắng muốn chết, đã dánh vè này rồi còn lắc đầu?”Đã xảy ra chuyện gì? Em nói với anh xem nào...”

Anh ta lắc lắc bả vai của cô, Lôi Đình chớp chớp mắt, nhìn sang phía anh ta, cô cảm thấy buồn cười, nhưng lại không cười nổi. Cô bối rối nói: “Vừa rồi anh Đình gọi điện thoại cho bọn em, bảo... bọn em đi đến để đi một chuyến. Nhưng sau đó anh ấy lại gọi điện thoại tới bảo ngày mai bọn em qua, còn nói rõ là ngày phải đón cả bà vú của bọn em cùng đi...”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu, Lôi Đình còn nói: “Em và anh em, còn cả anh Đình, đều được bà vú nuôi lớn... Em và anh em là trẻ mồ côi, bọn em được bà vú đưa tới trang viện Lạc Thập.”

“...” Hoa Thiếu Kiền nhanh chóng hiểu ra, “Chẳng lẽ Diệp Đình tìm

được...”

Anh ta dừng lại, rồi mới nói: “Có lẽ anh ấy muốn vạch trần thân thể bí ẩn của bọn em?”

Chương 1393: Thời gian... Cũng trùng hợp như vậy? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Toàn thân Lôi Đình như muốn bùng cháy lên!

Giống như lên cơn sốt vậy, cô gật đầu với vẻ mặt phức tạp, “Có lẽ là vậy.” Cô sắp biết được thân thể của mình? Lôi Đình cảm thấy cả người khó chịu, giống như đang lên cơn sốt...

Hoa Thiếu Kiền vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, “Vậy là chuyện tốt...” Anh ta đưa tay ôm lấy cô, cúi người hôn lên môi cô, “Ngày mai anh sẽ đi cùng với em.”

Lôi Đình cắn môi, nhìn anh ta: “Anh có thời gian rảnh không?”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Phải có thời gian chứ, đi cùng vợ, sao không có thời gian được? Nếu chị dâu em không cho anh nghỉ, anh sẽ không làm cho cô ấy nữa!”

“Ha ha...” Lôi Đình cười ra tiếng, người đàn ông này chưa bao giờ biết đùa, nhưng vì chọc cười cô, anh ta thật sự đã... thay đổi rất nhiều.

Lôi Đình nói: “Chồng, em lại đói rồi, phải làm thế nào bây giờ... bữa chiều nay em đã ăn rất nhiều, nhưng bây giờ lại đói bụng đến nỗi ngứa ngáy ruột gan!”

Hoa Thiếu Kiền vuốt ve bụng của cô nói, “Thằng nhóc này... cướp

dinh dưỡng nhanh thế... ăn khỏe thế này, chắc không dễ nuôi đâu... Sau này cứ để nó gả cho con nhà Diệp Đình, chuyên đi đến nhà bọn họ ăn chùa uống chùa...”

“Ha ha ha...” Lôi Đình cười đau ca bụng, “Mau đỡ em ngồi xuống...”

Hoa Thiếu Kiền trực tiếp đưa cô xuống tầng, đi vào phòng bếp. Anh ta tự mình xuống bếp, nấu cháo bát bảo cho cô. Anh ta cố tình kéo dài thời gian nấu, bởi vì, Lôi Đình vừa mới ăn cơm tối xong không bao lâu, bây giờ lại ăn tiếp, sợ cô không tiêu hóa được.

Nấu cháo xong đã sắp tám rưỡi, vừa vặn ăn tối. Cơm nước xong, chờ thêm nửa giờ để thức ăn tiêu hóa, sau đó đi tắm, rồi chín rưỡi đi ngủ là vừa vặn.

Hoa Thiếu Kiền múc cháo cho cô, Lôi Đình ngồi ở bên cạnh bàn ăn như đại gia, Hoa Thiếu Kiền thổi cháo nguội, rồi đút cho cô ăn từng miếng từng miếng một.

Lôi Đình ăn xong cháo, dạ dày không còn cồn cào nữa. Chờ cho cháo tiêu hóa, sau đó cô đi tắm rồi đi ngủ.

Hoa Thiếu Kiền thấy cô đã ngủ, anh ta đi ra ngoài gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Hai người thảo luận với nhau nửa giờ, Hoa Thiếu Kiền nắm rõ mọi chuyện, rồi mới trở về phòng ôm Lôi Đình ngủ.

Anh ta dịu dàng ôm cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên gò má của cô. Vốn còn chưa làm xong việc, nhưng anh ta lại nghĩ, thứ tiểu Đình cần nhất bây giờ là sự quan tâm, anh ta không để cô ngủ một mình được... Công việc cứ để lại cho bọn tiểu Cầm làm đi. Anh ta cũng không thể ôm đồm tất cả mọi chuyện cũng trong tay, không buông tay

cho cấp dưới đi làm được, nếu làm vậy, bọn tiểu Cầm sẽ vĩnh viễn không thể trưởng thành được.

Diệp Đình cúp điện thoại, trở lại phòng ăn ăn cơm.

Bữa cơm này của Lô gia kéo dài hơi hai tiếng đồng hồ... Ăn từ bảy giờ đến chín rưỡi, còn chưa ăn xong. Chủ yếu là Lô lão gia muốn uống rượu...

Lôi Thiếu Tu và Diệp Đình, Tần Sinh phải ngồi tiếp ông.

Lôi lão gia nhớ lại những chuyện đắng cay ngọt bùi của mình, bắt đầu kể từ hồi ông còn trẻ ôm túi thuốc nổ... cho đến chuyện Lôi thiếu Dục và Lôi Thiếu Triệt mất cùng năm.

Lăng Vi suy nghĩ, thời gian bọn họ qua đời... cũng trùng hợp như vậy...

Lôi lão gia tràn đầy bi thương nói, “Đả kích quá lớn! Hai đứa con trai...” Ông giơ hai ngón tay lên, “Hai đứa con trai... một trước một sau... làm ông già này phải... người đầu bạc tiễn người đầu xanh...”

Chương 1394: Thời gian... Cũng trùng hợp như vậy? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi lão gia nói xong, lại ngậm nước mắt cười, “Ông đã nói cả đời này ông trung can nghĩa đảm, xích huyết đan tâm! Sao con trai ông lại xấu số như vậy! Chắc chắn hai đứa nó còn sống! Bọn nó nhất định còn sống! Thiếu Triệt nhà ông cũng có người nối dõi!”

Lôi lão gia vừa buồn vừa cười, Lăng Vi cầm chai rượu lên rót rượu cho ông, “Ông nội, ngày mai tiểu Tuấn và tiểu Đình sẽ tới đây, đến lúc đó, ông cứ nhìn thật kỹ "Đại tôn tặc"(*) của ông...”

(*) Nôm na là đứa cháu ăn hại/ tinh ranh, ở đây mình lấy nguyên nghĩa hán việt, vì không thấy từ nào chuyển tải được rõ ý của từ này.

Lôi lão gia bật cười, chỉ tay về phía Lăng Vi, ý kia là: “Cái con nhóc này, cũng học con nhóc Niểu Niểu kia, trêu ghẹo ông.”

Rốt cuộc bầu không khí trên bàn cơm cũng dịu xuống. Diệp Đình đột nhiên nói: “Bọn cháu có thể vào phòng chú Triệt xem không?”

“Có thể, nhưng...” Lôi Thiếu Tu nói: “Trường Thiếu Triệt học cách nhà chúng ta hơi xa, vì vậy nó vẫn luôn ở căn nhà trong khu ngoại ô gần tường. Đồ đạc của nó cũng ở bên kia, nơi đó đều có người quét dọn định kỳ. Bây giờ quá muộn rồi, sáng sớm mai các cháu hãy đi.”

“ Vâng!” Diệp Đình gật đầu, thầm nghĩ trong đầu, nói không chừng bọn họ còn có thể phát hiện ra đầu mối mới gì ở trong phòng chú

nhỏ.

Lúc này, Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu đang chạy tới từ Giang thành, hai người vừa chí chöhe nhau, vừa đi trong cửa.

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc chào hỏi mọi người, rồi Lôi Niểu Niểu bắt đầu tố cáo với Lăng Vi, “Chị dâu, chị phân xử công bằng cho bọn em! Chị nói xem, anh ta nói như vậy có thỏa đáng hay không?”

“Nói cái gì?” Lăng Vi đang uống canh, chỉ thấy hai người lỗ mũi không phải lỗ mũi, mặt không phải mặt.

Lôi Niểu Niểu quăng giày thể thao, nói: “Sáng sớm hôm nay bọn em đã hẹn với nhau, cùng đi mua bàn ăn. Sau đó, em mang theo khuê mật của em cùng đi. Anh ta cũng mang bạn mình cùng đi. Kết quả... Ai nha! Em không nói nữa!”

Lôi Niểu Niểu thay dép, dùng sức đập “Bịch bịch bịch” đi lên cầu thang.

Dì Phương gọi cô ấy: “Con ăn cơm không...”

Lôi Niểu Niểu vẫy tay, nói: “Con đi thay quần áo trước đã ——” Cô cởi bộ đồ rằn ri ra, thay vào bộ quần áo đơn giản màu trắng.

Dì Phương hỏi cô ấy, “Con nói xem, con và Lý Thiên Mặc là thế nào?”

“Hừ! Dì bảo anh ta nói đi!” Lôi Niểu Niểu bê bát ăn cơm, Lý Thiên Mặc rửa tay xong, ngồi vào bên cạnh bàn ăn, đàn ông nói: “Trước đây cháu và Niểu Niểu, có một số hiểu lầm nhỏ. Cháu có một người bạn học muốn theo đuổi Niểu Niểu ở trong game...”

Lôi Niều Niều lập tức hét lên, “Nói chuyện chính! Đừng nói game nữa...”

Cô ấy nói xong, hơi hơi hé mắt nhìn Lôi Thiếu Tu, quả nhiên nhìn thấy Lôi Thiếu Tu trừng mắt nhìn mình, ý như muốn nói: “Cả ngày lẫn đêm, không lo học tập cho tốt! Chỉ biết cắm đầu chơi game!”

Lôi Niều Niều nghiêng răng nghiêng lợi trừng Lý Thiên Mặc, “Anh có bị ngứa hay không? Cái gì cũng đều nói ra!”

Dì Phương nói, “Thiên Mặc người ta trung thực, chứ con nhìn dáng vẻ của con này... xảo quyệt!”

Lôi Niều Niều làm mặt quỷ với bà, nhưng cũng không phải là ác ý, mà giống như đang trêu ghẹo mẹ ruột mình vậy.

Lôi Thiếu Tu hỏi Lý Thiên Mặc, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Thiên Mặc, cháu cứ nói thật cho chú biết.”

Lý Thiên Mặc thành thật nói tiếp: “Người bạn này của cháu tên là Hàn Phi, bởi vì có một vài hiểu lầm nên muốn nói xin lỗi Niều Niều. Cậu ta biết cháu và Niều Niều hẹn nhau cùng đi dạo phố, cậu ta cứ quần lấy cháu, muốn đi theo xin lỗi Niều Niều. Cháu liền hỏi ý kiến của Niều Niều, lúc ấy cô ấy đã đồng ý, ai biết lúc gặp mặt, cô ấy cũng mang theo khuê mật tới. Khuê mật đó của cô ấy...”

Biểu tình lúc Lý Thiên Mặc nói đến khuê mật của cô ấy... Thật sự giống như... nhìn thấy quỷ.

Rất kinh khủng!

Lôi Thiếu Tu lập tức nói: “Có phải Lôi Chân hay không?”

Lý Thiên Mặc dùng sức gật đầu, “Đúng! Chính là... cái cột thu lôi đó! Ôi trời ơi... cái miệng của cô ta, phun bạn cháu đến máu chó đầy đầu... Mắng bạn cháu là con cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga gì gì đấy, mắng bạn cháu... chỉ thiếu mỗi nước quỳ xuống dập đầu bọn họ. Cháu liền nghĩ, cô ta mắng tới trưa, giọng cũng bốc khói... nên đã chạy nhanh đi mua nước uống cho bọn họ, kết quả "Thu lôi" không muốn, nói là cháu chê cô ta nói nhiều... cháu nào có chê cô ta... cháu và bạn cháu còn chưa nói được nửa chữ...”

Lôi Niều Niều cắn răng, “Chỉ có vậy thôi sao? Còn phía sau thì sao, anh nói tiếp đi!”

“Còn có phía sau?” Tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn Lý Thiên Mặc.

Hai người giống như cùng một gia đình vậy... thật là thú vị...

Chương 1395: Hậu di chứng của bệnh viêm não (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Niểu Niểu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta, “Nói tiếp đi!”

Lý Thiên Mặc cũng nhìn chăm chăm vào cô ấy nói: “Nói thì nói, sợ cái gì? Cũng không phải là anh không quan tâm.”

Anh ta nhìn về phía mọi người, nói tiếp: “Người bạn Hàn Phi này của cháu nói tương đối nhiều. Cháu và cậu ta xin lỗi Niểu Niểu và Lôi Chân cả một buổi trưa cũng không ngừng nghỉ. Nhưng Lôi Chân càng được nước nói nhiều, nói hết cả phần mọi người... cô ta không thuận theo không buông tha. Ép bạn cháu đến nỗi không còn cách nào... bạn cháu liền hỏi Niểu Niểu, em thử nói xem... em là cô gái dịu dàng ít nói như vậy, sao lại chơi với một người bạn nói nhiều thế này? Sau đó, Niểu Niểu không...”

“À...” Thì ra là như vậy, tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình “Thì ra là như vậy”.

Lôi Thiếu Tu và dì Phương đều nhìn về phía Lôi Niểu Niểu. Lôi Thiếu Tu nói: “Vẫn còn có người nói con ít nói... Thật là hiếm...”

Lôi Niểu Niểu nói: “Sao con lại không ít nói? Cha nói con nói nhiều, là do cha không hiểu con thì có!”

Mấy người khác đều cười vui vẻ...

Lăng Vi buồn cười, chuyên gia hót lú lo như Lôi Niểu Niểu, mà cũng phải lùi về phía sau nhường cho Lôi Chân và Hàn Phi... Có thể tưởng tượng được, hai người kia nói nhiều như thế nào...

Dì Phương nhìn về phía Lý Thiên Mặc nói: “Bạn cháu nói như vậy, là không đúng rồi. Cậu ta chỉ trích Niểu Niểu không nên kết bạn với Lôi Chân ở ngay trước mặt Niểu Niểu và Lôi Chân, sao con gái nhà người ta không tức giận cho được...”

“Đúng vậy!” Lôi Niểu Niểu đặt mạnh bát lên trên mặt bàn.

Chất vấn Lý Thiên Mặc: “Em kết bạn với Lôi Chân thì làm sao? Trong lớp bọn em, chỉ có em và cô ấy mang họ Lôi, bọn em đã là người một nhà từ năm trăm năm trước rồi! Em không kết bạn với cô ấy, thì kết bạn với ai? Hơn nữa, Lôi Chân nói nhiều thì làm sao, cô ấy nghĩ cho em mà thôi! Tại sao cô ấy lại mắng các anh, còn không phải là bởi vì các anh làm chuyện quá thất đức trước? Hạn chế em hai tháng thi đấu! Lôi Chân mắng các anh, coi như là tiện nghi cho các anh đấy, biết không? Nếu đổi lại là người khác, người ta đã sớm cầm dao chém anh rồi!”

Lý Thiên Mặc nói: “Không phải trước đó chúng ta đã cời bỏ hiểu lầm rồi sao... em hại anh thi đấu thua, còn đá anh một cước, anh đã tha thứ cho em. Anh hạn chế em không ra sân đấu hai tháng, em cũng đã tha thứ anh rồi. Không phải chúng ta đã huề nhau rồi sao? Anh còn mang bạn học của anh đến xin lỗi em, làm như vậy... cũng đủ rồi chứ?”

Anh ta nói xong, lại quay sang dì Phương nói: “Dì, lúc bạn cháu nói câu đó, cũng có ngữ cảnh trước sau, vậy mà các cô ấy làm như kiểu bị ép phải nhảy lầu, còn nói lấy này nọ. Hơn nữa, vì những lời này, cháu cùng với Hàn Phi lại phải xin lỗi hai cô ấy cả một buổi chiều...”

“...” Lăng Vi che miệng cười, không ngờ rằng trong hai ngày qua, hai người này đã xảy ra không ít chuyện.

Những người khác nghe xong đều rơi vào trong sương mù, đều nghe không hiểu lắm.

Dì Phương nói với Lý Thiên Mặc, “Con gái nhà người ta tức giận, cũng không có gì sai cả. Cháu nhìn lại mình xem, vô duyên vô cớ đặt biệt danh cho người ta... Người ta rõ ràng tên là Lô Chân, cháu lại gọi người ta là "Cột thu lôi"... ai bị đặt như vậy mà không tức giận?”

Chương 1396: Hậu di chứng của bệnh viêm não (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc vội vàng giải thích: “Dì Phương, bọn cháu không đặt cái biệt danh "Cột thu lôi" cho cô ta, buổi sáng lúc bọn cháu gặp mặt, cô ta tự giới thiệu mình tên là Lôi Chân. Cô ta tự nói, mọi người đều gọi cô ta thân thiết là "Cột thu lôi", là cô ta bảo bọn cháu gọi như vậy.”

“À...” Dì Phương nói: “Thật ra thì đều là chuyện nhỏ, Niều Niều cũng đừng nóng giận nữa. Người ta đã nói xin lỗi rồi, còn có thành ý như vậy, dì cũng nhìn ra, Thiên Mặc đã rất thật lòng xin lỗi con.”

Lôi Niều Niều vẫn rất tôn trọng dì Phương, nghe bà nói vậy, cô ấy cũng thu cơn giận về.

Lôi Niều Niều nói: “Lúc ấy, con cũng nghĩ như vậy, vì vậy con đã nói với Chân Chân là: Thôi quên đi, có nói phải trái với bọn họ, cũng nói không thông được. Chuyện này cứ dừng ở đây thôi, cho nó qua đi. Sau đó, bọn con đi theo Thiên Mặc đi mua bàn ăn, lúc mua bàn ăn mới buồn cười...”

“Haizzz...” Lôi Niều Niều vừa than thở, vừa lắc đầu, “ Lý Thiên Mặc này vẫn còn di chứng của bệnh viêm não! Con cũng không biết nên nói như thế nào với anh ấy mới tốt!”

Cô ấy chống eo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bốn người chúng con cùng ngắm trúng một chiếc bàn ăn, nói rõ chiếc bàn ăn này rất đẹp

mắt! Bọn con đều thích, lúc Lý Thiên Mặc sắp nói mua, con và Chân Chân bảo anh ấy phải trả giá! Máy loại đồ dùng này mua trong thành phố đều bị chặt chém gấp đôi! Người ta bảo một ngàn ba, anh ấy đã lập tức móc tiền, con nhanh chóng cản anh ấy lại không để anh ấy lấy tiền. Con và Chân Chân trả giá với chủ của hàng, bọn con đã trả chủ cửa hàng đến 700 rồi, sợ nói xuống 600 người ta lại kêu gào!”

Lôi Niều Niều chỉ vào Lý Thiên Mặc nói: “VẬY mà cái người bị di chứng của bệnh viêm não này lại—— tức chết đi được! Anh ta trả cho người ta một ngàn! Ôi trời ơi —— mọi người nói xem sao con không tức giận cho được? Tiền kia là gió lớn thổi tới à! Con và Chân Chân đã trả xuống cho anh ta còn 700, vậy mà anh ta lại trả cho người ta một ngàn... con tức giận chết đi được! Cuối cùng mọi người đoán xem anh ấy nói gì...”

Lôi Niều Niều tức giận đến nỗi chỉ trực muốn đập bàn.

Cô ấy nghiến răng, nói: “ Lý Thiên Mặc nói: Người ta kinh doanh không dễ... đã phải đóng thuế, còn phải thuê cửa hàng, anh ấy còn nói người ta đã phải bán giá vốn cho mình... mọi người nói xem, anh ấy nói vậy có đáng bận tâm không cơ chứ?”

“...” Lý Thiên Mặc không nói gì.

Lôi Niều Niều tức giận hừ hừ nói với mọi người, “Mấy lời này đều là mấy lời chủ cửa hàng nói lúc mặc cả, anh ấy lại nghe vào đầu, thông cảm cho chủ cửa hàng chỉ còn kém mỗi nước sụt sụt nước mắt nước mũi... Lúc ấy con đã rất tức giận, con và Chân Chân dạy dỗ anh ấy một trận, tất cả đều là kinh doanh, người ta mặc cả đều nói vậy cả! Anh chưa từng đi mua đồ hả? Anh ấy lại nói, anh ấy đi mua đồ chẳng bao giờ mặc cả... con lại nói: chủ cửa hàng để cái giá 700 cho mình, nói rõ người ta đã có lời rồi! Thế mà anh ấy còn gân cổ lên cãi lại con, cái gì mà chủ cửa hàng kiếm tiền không dễ dàng... con chỉ hận

không thể quá chết anh ta!”

Cô ấy trợn mắt nhìn Lý Thiên Mặc, tức giận nói: “Người ta kiếm tiền không dễ dàng, còn anh thì kiếm tiền dễ dàng? Nếu em không đau lòng anh vất vả làm việc kiếm tiền, em cũng sẽ không cố tình kéo Lôi Chân đi trả giá cho anh! Vậy mà anh thì sao? Ngày ngày làm việc vất vả như thế nào? Anh kiếm tiền dễ dàng lắm hả?”

Cô ấy nói xong, lại hỏi mọi người, “Mọi người nhìn xem anh ấy phá sản thành cái dạng này, con có thể không tức giận hay sao?”

Mọi người đều gật đầu, Lăng Vi nghiêm túc nói: “Sau này, em quản cậu ta thật nghiêm vào...”

Lôi Niếu Niếu chống nạnh, tức giận nói: “Tự con mua đồ, còn không tốn sức đến vậy! Đấy còn chưa phải là chuyện đáng giận nhất đâu... chuyện đáng giận hơn còn ở phía sau cơ!”

Cô tức giận đến nổi cổ họng như thét ra lửa, bê bát canh lên uống một ngụm canh, chờ nhuận giọng rồi mới nói tiếp.

“Sau khi mua bàn xong, Lý Thiên Mặc thanh toán một ngàn. Lôi Chân bảo chủ cửa hàng trả lại 300. Cuối cùng cũng mua bàn với giá 700. Chủ cửa hàng cũng coi như là người thành thật, trả lại tiền cho bọn con. Bọn con mua bàn xong, liền đi ra ngoài, bên ngoài có một bà lão bày sạp, bà lão đẩy xe hàng cũng không dễ dàng gì, bán mấy thứ đồ chơi trẻ con, kẹp tóc này nọ. Lý Thiên Mặc lại hò hét, nhìn trúng cái kẹp tóc hình lỗ tai mèo, còn nói là mua cho con và Lôi Chân mỗi người một chiếc. Con và Lôi Chân đều thích, mua thì mua đi, cũng không uổng phí chúng ta tiết kiệm mấy trăm đồng tiền cho anh ấy! Kết quả... thằng ngốc này... đi ra hỏi bà lão chiếc kẹp tóc giá bao nhiêu tiền? Bà lão nói: chiếc kẹp tóc này bảy đồng, mọi người đoán xem anh ta nói gì!”

Lôi Niều Niều giận quá hóa cười, chỉ vào Lý Thiên Mặc nói, “Anh ấy trực tiếp hỏi bà lão, hai đồng tiền có bán hay không?! ĐM... Người ta bán hàng vỉa hè, chặt chém nhiều đến vậy sao?”

“Ha ha ha...” Mọi người bị chọc cho cười phá lên.&

Chương 1397: Một cái hố to, chờ anh nhảy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niếu liền nói: “Đồ ngốc này con chịu rồi.”

Cô lắc đầu nói: “Dọc đường đi con dạy anh ta, mua hàng là phải mặc cả, còn phải hạ xuống một nửa. Kết quả anh ta học rồi, còn nói lý lẽ với bà cụ già, người ta muốn 7 tệ nó lại đưa cho người ta 2 tệ, suýt chút nữa thì bà cụ đã chửi chết chúng ta rồi... các người nói xem, bà cụ người ta bán hàng một ngày kiếm được bao nhiêu chứ.. ôi mẹ ời, buồn chết tôi rồi...”

Lm xoa trán lắc đầu: “Nửa đời sau của tôi sẽ không đi dạo phố với anh ta nữa, tôi không thể trêu chọc còn không thể trốn, không thể chịu nổi anh ta rồi.”

Lý Thiên Mặc nói: “Sao có thể trách tôi chứ? Không phải các người bảo tôi nói mua đồ thì không phải để trả một nửa sao?”

Lôi Niếu nói: “Vậy cũng phải xem tình huống chứ. Ông chủ đồ gia dụng kia có lợi nhuận lớn, một cái bàn bán ra đã vài trăm tệ, bà cụ bán hàng vỉa hè có thể kiếm được bao nhiêu? Mấy tệ thôi, được 1, 2 tệ đã tốt rồi, anh còn chém người ta còn 2 tệ, bà cụ người ta chửi anh đã là may cho anh rồi đấy, không cầm giày ném anh xem như người ta có giáo dưỡng anh biết không?”

Phương Di ngắt lời: “Ôi này, chút chuyện đó không cần tức giận, chúng ta đều biết, nhanh đi ăn cơm.”

Bà nhìn Lý Thiên Mặc: “Đi ăn cơm đi, Niều Niều nhà dì có hơi hùng hổ, cậu thành thực hơn nó, đừng chấp nhặt với nó làm gì.”

Lý Thiên Mặc nói: “Dì nói đúng, cháu sẽ không giận cô ấy, còn cảm thấy rất thú vị, cháu mới sợ cô ấy tức giận, cả đường về cháu đỡ cô ấy ai biết cô ấy giận như vậy, giận cả ngày về đến nhà còn chưa nguôi giận....”

Đột nhiên Lôi Niều chui môi trũng anh, sau đó lại trũng rồi hừ một tiếng.

Phương Di lập tức hiểu ra, hai đứa này...Niều Niều nhà bà còn chưa trưởng thành, còn là cô bé, còn may đứa nhỏ Thiên Mặc này biết nhường nhịn.

Lăng Vi thật ra có thể hiểu hai người bọn họ.

Lôi Niều mới 20 tuổi đang là độ tuổi hồn nhiên, ảo tưởng, nhiệt huyết.

Lý Thiên Mặc mới 22 tuổi, còn chưa tới 23 đâu, đúng là độ tuổi thanh niên chuyển hóa thành đàn ông thực thụ, để bọn họ từ từ tôi luyện, như vậy yêu nhau cũng rất đẹp.

Mọi người ăn xong thì cũng đã 10h đêm rồi.

Lăng Vi và dd về thư phòng, bọn họ định xem sách rồi mới đi ngủ, Lôi Thiếu Tu chuẩn bị phòng cho khách cho bọn họ ở ngay bên cạnh, phòng cho khách kia mở cửa cả ngày, lại cho người dọn dẹp, không còn mùi gì nữa.

Nhưng mà phòng của Lý Thiên Mặc thì không hay rồi... Lôi Thiếu Tu không biết hôm nay cậu ta và Niều Niều về nhà nên chưa chuẩn bị.

Lý Thiên Mặc ở phòng cho khách không có cửa sổ, ẩm ướt, tuy đã đổi chăn ga mới nhưng mùi mốc nhất thời không bay đi hết.

Lý Thiên Mặc vừa tắm rửa xong còn chưa mặc quần áo thì Lôi Niếu đã gõ cửa, ở bên ngoài gọi vào: “Này.. cửa thứ nhất của tôi là 16s03, có thể qua cửa thứ hai không?”

“Được rồi, chờ một chút.” Lý Thiên Mặc nhanh tay lau tóc, mặc quần áo ngủ Lôi Thiếu Tu chuẩn bị cho, bộ này khá ổn, kẻ ô xám trắng.

Chương 1398: Một cái hố to, chờ anh nhảy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh vén tay áo lên sau đó duỗi tay mở cửa, Lôi Niễn giơ tay phẩy phẩy trước mũi: “Ba cũng thật là... căn phòng này làm sao mà ngủ? Nhiều năm chẳng có ai ở.”

Cô xoay người đi xuống lầu: “Đi, đi vào phòng tôi.”

“Hả?” Lý Thiên Mặc sững sốt.

Lôi Niễn quay đầu trừng anh: “Không phải bảo anh đi phòng tôi ngủ mà bảo anh chỉ cho tôi qua cửa thứ hai.”

“À...” Lý Thiên Mặc ôm máy tính của mình ra ngoài liền đóng cửa lại.

Anh đi theo Lôi Niễn xuống lầu, Lôi Niễn trừng anh, thầm nghĩ giống như tên ngốc vậy... phòng bà tốt còn không vào, ngoại trừ người nhà còn chưa có nam sinh nào vào đâu.

Đi xuống lầu hai, Lôi Niễn dẫn anh tới cuối hành lang, phía nam chính là phòng cô, căn phòng vô cùng sáng sủa, vừa mở cửa, Lý Thiên Mặc đã thấy đám nhạc cụ bên trong.

Lý Thiên Mặc cười nói: “Tôi còn tưởng phòng con gái các cô đều là búp bê hồng phấn cơ...”

Phòng của cô không hề như vậy, toàn là màu nâu, xám, xanh nhạt.

Lôi Niễn nói: “Búp bê gì chứ, không phải là phong cách của tôi. Tôi không thích nơ bướm, búp bê hồng phấn này nọ.”

“Ừ.” Lý Thiên Mặc gật đầu nhìn cô: “Trông cô tương đối có khí khái, tôi rất thích phong cách này của cô.”

Lý Thiên Mặc không nhìn lung tung mà nghiêm chỉnh ngồi một chỗ.

Cảm giác phòng cô rất gọn gàng, sạch sẽ, tuy không có búp bê này nọ nhưng rất thơm... tự nhiên, tươi mát, có hương vị phụ nữ.

Lôi Niễn đi tới chỗ máy tính ngồi xuống khởi động máy, sau đó vỗ ghế bên cạnh: “Anh tới đây ngồi đi, không cần tôi phải mời anh đấy chứ?”

Lý Thiên Mặc ôm máy tính ngồi bên cạnh cô, thầm nghĩ” Mặc kệ ở đâu anh đều được đãi ngộ... chỉ có thể ăn không ngồi chờ.

Đột nhiên Lôi Niễn nói: “Tôi đi lấy cho anh cái đệm.” cô đi qua người anh, Lý Thiên Mặc ngồi dựa vào tường, chỉ có một lối đi nhỏ, cô bừa đi qua liền chạm vào người anh, Lý Thiên Mặc nhanh chân dịch ghế ra.

Cô hoàn toàn không cảm giác gì, cầm đệm trên sofa ném cho anh: “Cho anh, nhìn mà xem, tôi vẫn rất chu đáo đúng không. Ngày mai chúng ta đi mua ghế dựa, tránh cho sau này anh qua lại không có ghế dựa ngồi.”

Lý Thiên Mặc thầm nghĩ: Còn có lần sau sao? Tôi cũng không dám tới đâu... dạo phố với cô suýt chút nữa mất nửa cái mạng, làm sao còn dám tới phòng cô... không chừng có hố gì to chờ tôi nhảy đấy...

Kết quả có hớ thật...

Vốn anh định dạy cô qua cửa thứ hai thì về phòng ngủ, kết quả... cô gái này làm sao cũng không qua được cửa này...

“Sao lại thế, cửa thứ hai và cửa thứ nhất không khác gì mà...” Lý Thiên Mặc sốt ruột.

Anh chỉ vào màn hình: “Phải nhớ được đám kí hiệu đó thì mới đua tốc độ được...”

Lý Thiên Mặc vô cùng khó hiểu, rõ ràng quy tắc chơi giống nhau, cô qua được cửa thứ nhất nhanh như vậy, còn kỉ lục 16s 03 mà sao cửa thứ hai vẫn không qua nổi?

Không phải do trình độ của cô chứ?

Lôi Niếu ngáp một cái: “Anh dạy tôi đi... anh dạy tôi có bí quyết gì không?”

Lý Thiên Mặc ngồi bên cạnh kiên nhẫn chỉ bảo: “Cô nhìn kí hiệu này... giống cá ba đuôi không? Cô nhìn kí hiệu này.... Giống một người quỳ dưới đất trên người đầy máu không? Cô nhìn cái này giống quỷ hồn không?”

“á...” Lôi Niếu rất buồn ngủ, đột nhiên bị anh nói, hoảng sợ lấy lại tinh thần: “Lý Thiên Mặc, anh muốn làm gì vậy, hơn nửa đêm nói cái này cho tôi làm gì, tối nay làm sao tôi ngủ được? Anh đừng đi, anh ở lại đây với tôi.”

“.....”

Trái tim của Lý Thiên Mặc đập thình thịch, có cô gái mời mình ngủ

cùng, phải làm sao bây giờ?

Chương 1399: Bị người nào theo dõi? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó Lý Thiên Mặc không rời đi mà hai người chơi cả đêm...

Cùng nhau làm nhiệm vụ cùng nhau kết hôn...vì nhiều thành tích... In muốn kết hôn anh cũng không có lý do phản đối, bởi vì thiếu cô... haha.

Thật ra trong lòng Lý Thiên Mặc lại vô cùng vui vẻ.

Sáng hôm sau mọi người xuống lầu ăn sáng, Lôi Tuấn gọi điện thoại tới: “Em và tiểu Đình đã đón được mẹ Tô San, hôm nay là chủ nhật, tiểu Tony và Lăng Tiêu không phải làm gì, em để bọn họ đến luôn.”

“Được.” Diệp Đình nói: “Đến thủ đô thì gọi cho anh, anh phái người qua đón mọi người.”

Bên trong chiếc xe V1 màu đen dài, Lôi Đình một mình chiếm một chiếc ghế dựa dài, cô lớn bụng, ngồi lâu sẽ mệt nên nằm xuống nhưng mà nằm cũng khó chịu, Hoa Thiếu Kiên ngồi bên cạnh cô để cô gối lên chân anh.

Lúc này Lôi Đình mới thoải mái hơn một chút.

Tiểu Tony và Lăng Tiêu ngồi đằng trước chơi chong chóng, Tony kể chuyện cổ tích cho Tiểu Tony, Tô San cực kì hiền lành, Diệp Đình, Lôi Đình, Lôi Tuấn đều do mà nuôi lớn, sau đó tiểu Tony cũng do bà

chăm sóc, hiện tại Lăng Tiêu cũng gần gũi với bà.

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi ngồi ghế dài bên phải, Hạ Tiểu Hi cùng tiểu Tony chơi chong chóng.

Lúc này đột nhiên Lôi Tuấn cảm thấy xe nhẹ nhàng hẳn... anh nhìn qua lái xe, liền nghe lái xe nói: “Lôi thiếu, phía sau có một chiếc xe theo dõi chúng ta, bên cạnh có ba chiếc, nhìn chiếc xe màu đen là sản phẩm trong nước nhãn hiệu Red star.”

Lôi Tuấn quay đầu lại xem, quả nhiên dẫn đầu mấy chiếc xe đằng sau có một chiếc xe đen nhãn hiệu Red star.

Lái xe còn nói: “Bọn họ đi theo chúng ta hai con đường, hiện tại tôi có thể xác định bọn họ đang theo dõi chúng ta.”

Lôi Tuấn ừ một tiếng, cẩn thận nghiên cứu chiếc xe kia. Nói thật ra đây không phải xe mà lão quỷ Hoắc Ân hay dùng, lão đó thích dùng xe sản xuất nước ngoài, cũng không phải loại mà đám tiểu Ngũ trùm thuốc phiện hay dùng, tiểu Ngũ hay dùng xe tải. Hiển nhiên chiếc xe nhãn hiệu Red star này là xe bản hạn chế, một vài chính khách có thân phận mới có thể dùng.

Lôi Tuấn nghĩ nghĩ nói: “Nơi này náo nhiệt, bọn họ không dám làm gì, lái xe đến điểm C chúng ta đổi xe xem bọn họ có theo dõi nữa hay không.”

“Vâng Lôi thiếu.”

Lái xe điều khiển xe đến điểm C thì Lôi Tuấn để Lôi Đình đổi xe còn anh và lái xe vẫn ngồi trên chiếc xe V1 của Laroe.

Lôi Tuấn để lái xe lái đi trước, chờ 20 phút sau lại để xe của Lôi Đình

lái đi.

“Lôi thiếu, bọn họ theo kịp rồi!”

Lôi Tuấn nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đen Red star bị bọn họ dụ tới.

Lôi Tuấn để lái xe lái đến con đường nhỏ: “Dẫn bọn họ đến điểm G, mai phục bọn họ ở đó, ngược lại tôi muốn nhìn xem ai có gan dám theo dõi tôi.”

“Vâng! Lôi thiếu!”

Chương 1400: Bị người nào theo dõi? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lái xe lái đến con đường nhỏ, xe từ từ đi tới một con đường cái khác, nơi này cực kì hẻo lánh, xung quanh đều rất trống trải.

Xe đi được nửa giờ đột nhiên phía trước có thêm 10 chiếc xe Pasga lao nhanh về phía bọn họ.

Nháy mắt Lôi Tuấn bị vây quanh.

Lôi Tuấn trang bị bản thân, anh và lái xe đi xuống, anh đặt tay lên báng súng.

Trên người anh có thiết bị truy tung, mai phục ở điểm G ngay gần đó, nếu thật sự sống mái một phen thì anh cũng không phải nắm chắc.

Nhưng anh có cảm giác... đám người này không phải tới gây chuyện.

Lôi Tuấn quay đầu nhìn chiếc xe màu đen nhãn hiệu Red star, chiếc xe này ngăn bọn họ lại, cách bọn họ chừng 10m.

Người trong xe không có ý định xuống xe, Lôi Tuấn mơ hồ nhìn thấy người đàn ông bên trong đeo kính đen nhưng không nhìn rõ khuôn mặt.

Lôi Tuấn nhìn thoáng qua người kia, sắc mặt trầm tĩnh, nhanh chân

đi tới chiếc xe đó.

“Lôi thiếu.. anh...” lái xe sốt ruột sợ anh gặp nguy hiểm.

Lôi Tuấn khoát tay với anh ta: “Không sao, nếu đối phương muốn làm gì chúng ta đã ra tay từ lâu rồi.”

Anh đi về phía chiếc xe đen kia, kết quả chiếc xe quay đầu... lái đi mất.

Lôi Tuấn bĩu môi cười: “Chơi gì vậy, dám chơi mà không dám xuống xe sao?”

Đám người này là ai, theo chân bọn họ nửa tiếng ép bọn họ dừng xe... sau đó chờ anh qua đàm phán thì người nọ quay đầu rồi đi hả?

Chơi trò gì đây?

Chưa bao giờ thấy qua...

Lôi Tuấn đứng đó nhìn chằm chằm chiếc xe đến thất thần, mà lúc này hơn 10 chiếc xe màu đen Pasga sau lưng anh cũng nhao nhao lái qua người anh.

Này... đang đùa tôi đấy à?

Lôi Tuấn buồn bực... lái xe hỏi anh: “Lôi thiếu.. mấy chiếc xe này là sao vậy? Chẳng lẽ mấy chiếc xe này... ở đây chạm mặt sao? Trùng hợp chúng ta vừa lúc lái tới hả?”

Lôi Tuấn không nói gì, thầm nghĩ làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Một lúc sau anh mới nói: “Lên xe, hỏi xem phía tiểu Đình thế nào rồi.”

Lôi Tuấn ngồi lên xe gọi cho Lôi Đình, anh sợ bên kia xảy ra ngoài ý muốn gì đó, an nguy của đám người Lôi Đình anh vẫn vô cùng để ý, nếu không cũng không một mình dẫn đám người kia rời đi.

Lôi Đình nghe máy, miễn cưỡng nói: “Anh, xảy ra chuyện gì? Anh gặp phiền toái sao? Chỗ bên em bình thường, không sao cả...”

“Vậy hả, không có việc gì là tốt rồi...” Lôi Tuấn nói: “Chỗ anh cũng không sao... em ngủ trước đi, đường còn dài, bảo lái xe lái cẩn thận một chút, không bị theo dõi là tốt rồi.”

“Vâng, anh yên tâm, bên này rất an toàn...”

Lôi Tuấn tắt máy nhú mày, chẳng lẽ là anh nghĩ nhiều hay sao?

Lôi Tuấn và Lôi Đình gặp nhau thì đã là 2h chiều, về tới Lôi gia, vì Lôi Đình say xe nên lái xe hơi chậm.

Đi tới Lôi gia, Lăng Vi giới thiệu cho mọi người làm quen, Lôi Thiếu Tu và Lôi lão gia nhìn thấy Lôi Đình và Lôi Tuấn thì nhao nhao chấn động.

Cánh tay Lôi lão gia run run... như nhìn thấy con trai nhỏ của mình vậy.

Giống! Rất giống ...

Lôi Thiếu Tu kích động không kiềm chế được, ông kiềm chế cảm xúc nhanh chóng kéo bọn họ vào nhà, sau đó cầm tấm hình của Lôi Thiếu Triệt cho Lôi Tuấn và Lôi Đình xem.

Lôi Tuấn xem xong quả thật không thể tin vào mắt mình...

Người trong hình... thật sự không khác anh là bao, không phải năm chụp khác nhau thì Lôi Tuấn còn cho rằng người trong hình chính là anh rồi.

Lôi Thiếu Tu nói: “Tiểu Tuấn, tiểu Đình, chú không có ý gì khác...”

Lôi Tuấn lập tức nói: “Chú không cần khó xử, cháu và tiểu Đình cũng muốn nhanh chóng tìm được người thân, cần thử máu sao? Hiện tại làm luôn đi.”

Lôi Tuấn còn muốn nói gì đó nhưng mà ngàn vạn suy nghĩ... cũng không nói nên lời.

Lôi Đình cũng vậy, hiện tại cô đang mang thai, cảm xúc dễ dàng dao động, vừa lấy máu vừa khóc....

Phương Di đau lòng ôm lấy cô vỗ về khuôn mặt cô.

Lăng Vi ngồi cạnh Lôi Đình, nắm tay cô không biết nên an ủi thế nào, bảo cô nói gì đây... dù Lôi Thiếu Triệt có con trai con gái thì thế nào? Dù sao ba mẹ cũng đã mất rồi.

Nhìn xem, nói đến cùng thì... hai người bọn họ giống như hai lưỡi dao vậy...

Lôi Tuấn và Lôi Đình lấy máu, Diệp Đình hỏi bảo mẫu: “Mẹ Tôi San, mẹ của tiểu Tuấn và tiểu Đình mẹ quen sao? Mẹ còn nhớ sinh nhật của bọn họ không?”

Chương 1401: Chỉ đơn thuần muốn..nhìn xem (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Sinh nhật của tiểu Đình và tiểu Tuấn...” Tô San nhìn thoáng qua mọi người, có chút do dự.

Diệp Đình nói: “Người nói đi, không phải là người ngoài, người không cần bận khoăn.”

Tô San gật đầu, bà im lặng một lúc liền nói: “Sinh nhật của tiểu Tuấn là 16/12/xxx.”

Lôi Thiếu Tu chấn động mạnh, không đúng... Thiếu Triệt qua đời khi Lôi Tuấn sinh ra vào đầu tháng 10, nếu là con của em ấy vậy mẹ Lôi Tuấn mang thai mười tháng, Lôi Tuấn sinh ra thì nên là tháng 8. Bốn tháng đó có chuyện gì xảy ra?

Mẹ của Lôi Tuấn cũng không thể mang thai đứa bé đến tận 14 tháng chứ?

Nếu vậy... Lôi Tuấn không phải là... con trai của Thiếu Triệt...

Nếu vậy... Thiếu Triệt còn chưa chết sao?

Lôi lão gia nghiêm mặt, cau mày, hiển nhiên trong lòng đang gợn sóng.

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn nhau, bọn họ biết Lôi Thiếu Triệt qua đời

vào tháng 10, mẹ Tô nói vậy làm bọn họ cảm thấy kì quặc.

Mọi người đều dăm chiêu, im lặng, hiện tại chỉ có thể xem kết quả mới có thể xác nhận đáp án.

Mọi người nhìn Tô San, hy vọng bà nói nhiều hơn về ba mẹ của anh em Lôi Tuấn, nhưng mà gương mặt Lôi lão gia mệt mỏi, hiển nhiên trước khi có kết quả không muốn bà nói nhiều.

Diệp Đình nói: “Mẹ Tô mệt rồi, để bà nghỉ trước đi, chúng ta đến phòng chú nhỏ xem.”

Diệp Đình muốn để Lôi Tuấn và Lôi Đình nghỉ ngơi trước nhưng hai người bảo không sao muốn đi vào thư phòng của Lôi Thiếu Triệt.

Lôi Thiếu Tu gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta qua xem.” Đột nhiên ông quay đầu nhìn đám người: “Niểu Niểu và Thiên Mặc đâu?”

Phương Di nói: “Niểu Niểu và Thiên Mặc hả... hai đứa bé đêm qua không ngủ... hiện tại đang ngủ bù, hai đứa ngủ sau... đừng gọi chúng nó dậy.”

Lôi Thiếu Tu lắc đầu, hai đứa bé này thật đúng là hợp nhau, một đôi không biết để tâm.

Lôi Thiếu Tu dẫn bọn họ đến nhà cũ bên ngoại thành.

“Trước kia Thiếu Triệt thường hay ở chỗ này, mọi thứ của nó đều để ở đây, chúng ta vẫn không dời đi.”

Căn nhà này là tiểu lâu độc lập, gạch đỏ xây tường vây quanh sân, căn nhà ba tầng khá cũ, cửa gỗ sơn đã hơi loang lổ.

Lăng Vi nhìn xung quanh, gần đó không ít nhà cửa.

Sắc mặt Lôi lão gia tối lại, từ đầu đến cuối vẫn cau mày, Lăng Vi khoác tay ông, rõ ràng gương mặt ông thoáng buông lỏng quay đầu gật đầu với cô.

Lăng Vi có thể cảm giác được ông đang đau lòng.'

Bọn họ vào cửa, trong phòng có người hầu đang dọn dẹp, Lôi Thiếu Tu trực tiếp dẫn bọn họ lên lầu hai. Lôi lão gia không đi lên mà khoanh tay đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn cây Bạch quả, đây là câu Thiếu Triệt trồng.

Lôi Thiếu Tu đẩy cửa thư phòng, Diệp Đình và Lăng Vi đi vào trước. thư phòng trang trí không khác của Lôi Thiếu Dục là bao. Lôi Đình và Lôi Tuấn đi vào, hai người nhìn xung quanh, đột nhiên tâm trạng khá phức tạp.

Hoa Thiếu Kiền ôm Lôi Đình an ủi cô, Hạ Tiểu Hi cũng nắm tay Lôi Tuấn lắc lắc.

"Các cháu xem ở đây trước, chú đi pha trà cho các cháu." Lôi Thiếu Tu và Phương Di xuống lầu pha trà cho bọn họ.

Lăng Vi và Lôi Đình ngồi xuống ghế dựa cạnh cửa.

Lôi Đình cau mày hỏi Lăng Vi: "Chị dâu... người chúng ta muốn gặp... có phải đã qua đời hay không?"

Lăng Vi nắm tay cô nói: "Mọi người Lôi gia tham gia lễ tang nhưng mà ai cũng có suy đoán riêng... hiện tại chúng ta tổng hợp lại mọi chứng cứ, hình như có chút manh mối..."

Chương 1402: Chỉ đơn thuần muốn..nhìn xem (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình gật đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Đêm qua em còn tưởng được gặp lại ba mẹ... trong lòng rối loạn, cả đêm không ngủ được. Hôm nay tới đây em mới hiểu... dù kết quả có... thì em và anh em ở Lôi gia vẫn không được gặp ba mẹ...”

Đột nhiên Lôi Tuấn cắt ngang lời cô: “Hai chúng ta làm cô nhi hai mươi mấy năm vẫn không ôm ấp hy vọng tìm được ba mẹ, hiện tại Đình ca và chị dâu tím thấy được người thân còn có gì oán hận chứ? Còn không phải tốt hơn hai chúng ta lẻ loi hiu quạnh sao? Ít nhất em còn biết ông nội mình là ai, ít nhất biết chú mình, bác mình là ai, ít nhất biết được hai chúng ta không phải từ kẻ đá chui ra.”

Lôi Đình bĩu môi nhìn anh: “Em biết..vừa nãy em nói sai rồi.” cô nhìn Lăng Vi và Diệp Đình: “Cảm ơn Đình ca, cảm ơn chị dâu.”

Trong lòng Lăng Vi khó chịu, đau lòng cho Lôi Tuấn và Lôi Đình...

Lúc này Phương Di bưng khay trà tới, Lôi Thiếu Tu giúp bà đưa cho mỗi người, Lôi lão gia cũng đi tới.

Lăng Vi khẩn trương mời ông ngồi.

Lôi lão gia ngồi đấy, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn trầm trầm.

Lôi Tuấn nhìn thoáng qua giá sách: “Nột vu ngôn, nhi mẫn vu hành...”

Chữ Vu này là ám chỉ ít nói, Mẫn là nhạy bén, tích cực, chắc là muốn nói: Nói chuyện thì phải cẩn thận, làm việc phải chăm chỉ giỏi giang.

Lôi Tuấn nhìn chăm chăm dòng chữ, đột nhiên nói: “Sáng hôm nay trên đường tới đây bọn em gặp chuyện rất lạ.”

Lôi Đình cầm ly trà gạt đầu nói: “Đúng thế, sáng nay xe chúng em ngồi bị người khác theo dõi.”

Diệp Đình nhìn Lôi Tuấn, Lôi Tuấn nói: “Chúng em thường bị theo dõi thì không lạ gì nhưng mà chiếc xe theo dõi bọn em sáng nay có vẻ kỳ quái, là một tiếng xe màu đen nhãn hiệu Red Star.”

“Red star?” Lôi Thiếu Tu kinh ngạc nhìn: “Có nhìn thấy biển số không?”

Lôi Tuấn nói: “Lúc đó cháu cố ý nhìn xem nhưng không phát hiện biển xe có vấn đề, là một chiếc xe có biển số bình thường.” anh cầm bút viết xuống biển số xe.

Còn nói thêm: “Nhưng mà người trong xe... em cứ có cảm giác không thích hợp, chiếc xe này đi theo em, chúng em đi tới con đường trống không có xe đi qua, đối diện nhau, đột nhiên có thêm 10 chiếc xe khcs vây quanh em, em còn tưởng phải một phen sống mái với họ nhưng không nghĩ tới người ta chẳng thèm động chạm tới em.”

Lôi Thiếu Tu vội vã hỏi anh: “Cháu nhìn thấy người trong xe không?”

Lôi Tuấn lắc đầu: “Cháu xuống xe đi lại chiếc xe Red star kia nhìn thấy người trong xe đeo kính râm... nhưng người ta không xuống xe, cháu vừa tới gần, bọn họ liền lái xe rời đi.

“...” đoàn người im lặng, Lôi Tuấn nói: “Lấy kinh nghiệm nhiều năm bị theo dõi của em, người này khiến cho em cảm thấy không giống như đang gây chuyện, người kia như muốn nhìn em một chút... em không thể nói ra cảm giác này, chưa từng nghĩ nhiều, chỉ muốn nhìn em một cái sau đó yên tâm... rời đi.”

Lôi Thiếu Tu im lặng, nhưng trong lòng ông lại như dờn sóng lấp biển.

Có phải là Thiếu Triệt hoặc anh cả không? Có phải bọn họ chưa chết hay không? Bọn họ biết con cái bọn họ tìm bọn họ không? Tại sao ông tìm bọn họ nhiều năm như vậy đều không có tin tức... hiện tại càng nghĩ càng kì quặc.

Lôi Thiếu Tu run lên, ngay cả chén trà cũng không cầm chắc để nước nóng vấy cả tay..

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Thật ra em có một cách cực kì đơn giản... có thể làm cho bọn họ lộ diện...”

Lôi Tuấn hỏi cô: “Cách gì?”

Đoàn người đều nhìn Lăng Vi.&

Chương 1403: Không biết chọn ai tốt hơn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi hít sâu một hơi.

Cô nhìn mọi người, nói: “Ngày mốt là sinh nhật cháu. Chúng ta tổ chức tiệc sinh nhật ở Đế Luân. Chúng ta đều ở đây... Muốn gặp người chúng ta, dĩ nhiên sẽ xuất hiện.”

Diệp Đình nhượng mày: “Sinh nhật em, anh cũng cho em niềm vui bất ngờ. Tại sao có thể lợi dụng sinh nhật em để đạt được mục đích?”

Đó là một loại khinh nhờn! Khinh nhờn sinh nhật em!

Lăng Vi khoát tay nói: “Bất kỳ niềm vui bất ngờ gì đều ít quan trọng hơn em đích thân tìm được người nhà anh, không có gì vui hơn điều này.”

Lôi lão gia tử đột nhiên lên tiếng: “Ông thấy có thể, Tiểu Vi là con dâu Lôi gia chúng ta, Lôi gia chúng ta tổ chức sinh nhật thật tốt cho cháu.”

Ông phân phó Lôi Thiếu Tu: “Sinh nhật này phải tổ chức thật tốt!”

“Dạ!”

Ngày hôm sau, Diệp Đình liền phái người đón Diệp Khanh, Lăng Trí.

Tiệc sinh nhật của Lăng Vi cử hành vào tám giờ tối, ba giờ chiều... có kết quả giám định của Lôi Tuấn, Lôi Đình và Lôi gia.

Lôi Tuấn và Lôi Đình quả thật có quan hệ huyết thông bên nội với Lôi gia!

Ngủ một ngày một đêm, Lôi Niễn Niễn rất cuộc hồi phục tinh thần hưng phấn hét to: “Yeah — — em lại có thêm một anh trai và một chị gái! Ha ha — — hai người đều phải bảo bọc em nha! Từ nhỏ em đã vô cùng hâm mộ người khác có anh chị, bây giờ em cũng có rồi!”

Lôi Niễn Niễn vui vẻ! Không ngừng vòng tới vòng lui quanh Diệp Đình, Lôi Tuấn, Lôi Đình.

Những người khác cũng rất vui vẻ.

Thật ra Lôi lão gia tử còn hưng phấn hơn Lôi Niễn Niễn! Mới mấy ngày, ông đã tìm được hai cháu trai, một cháu gái!

Lão gia tử vui vẻ... nhưng ông lão đã trải qua phong sương rất giỏi che giấu, không để người khác nhìn ra ông hưng phấn.

“Được rồi! Đừng ầm ĩ! Mau bưng trà cho anh và chị cháu, dập đầu cho ông!”

Lôi Tuấn và Lôi Đình, còn có Hoa Thiếu Kiền, Hạ Tiểu Hi quỳ xuống dập đầu lão gia tử.

Lôi Tuấn và Lôi Đình nhìn qua Diệp Đình, không nghĩ tới anh Đình thật sự là anh bọn họ, anh họ cùng một ông nội. Dòng máu chảy trong người cũng lộ ra cảm giác thân thiết.

Diệp Đình cũng rất vui vẻ. Từ nhỏ anh không hề có anh chị em, chưa

từng được cha mẹ chăm sóc. Anh và Lôi Tuấn, Lôi Đình sống nương tựa vào nhau, đồng sinh cộng tử, cùng nhau lăn lộn bên bờ tử vong! Ba người họ đã sớm buộc chung mạng!

Diệp Đình cảm khái... Không nghĩ tới, bây giờ anh tìm được mẹ, cũng tìm được người nhà của cha. Còn biết Lôi Tuấn và Lôi Đình chính là em trai, em gái của anh!

Một loạt chuyện này... khiến anh quá vui! Đã bao nhiêu năm, thật sự không có chuyện nào làm anh kích động hơn chuyện này. Trừ gặp Tiểu Vi, cưới cô vào cửa có thể làm anh kích động giống vậy.

Lôi Tuấn và Lôi Đình dập đầu lão gia tử xong, Lăng Vi đột nhiên hưng phấn nói: “Chú, sao chú đặt tên Niếu Niếu? Là vì từ ‘Niếu niếu đình đình’* sao?”

(*) Niếu niếu đình đình: Thướt tha, lả lướt.

Lôi Niếu Niếu nói: “Không phải! Từ nhà trẻ em đã bắt đầu được người khác đặt biệt danh, gì mà chim sấm, chim con, chim tước, còn có chim nguyên cáo*... Aiya, em chính là đứa nhỏ đáng thương lớn lên cùng với biệt danh...”

(*) Chim nguyên cáo: Một loại bồ câu. Chữ Niếu với chữ Điểu (chim) đồng âm.

Chương 1404: Không biết chọn ai tốt hơn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Tu cười nói: “Lúc còn trẻ, ba anh em chúng ta tâm sự với nhau. Khi đó, chúng ta liền nói con trai thích dạng nữ sinh gì. Chúng ta đều thích kiểu cô gái nhu hòa xinh đẹp, yếu đuối nhỏ nhắn, niều niều đình đình (thướt tha)...”

“A — —” Lôi Niều Niều hét lên: “Tên ba đặt cho con cũng vì cái này? Tại sao không đặt con là Đình Đình? Tại sao đặt là Niều Niều?”

Lôi Thiếu Tu nói: “Vốn định đưa đầu tên Niều Niều, đưa thứ hai tên Đình Đình. Ai biết... Mẹ con sinh con xong, cũng không sinh nữa... càng không nghĩ tới, Tiểu Đình... dùng tên này. A! Đúng rồi! Sao Tiểu Đình dùng tên này?”

Lôi Thiếu Tu vừa thốt lên, tất cả mọi người đều nhìn sang bà vú Tô San.

Tô San thấy Diệp Đình, Lôi Tuấn và Lôi Đình đều đã lá rụng về cội, liền vui mừng gật đầu, bà nói: “Chuyện tới bây giờ, cũng không gì để giấu giếm nữa...”

Bà ngồi ngay ngắn trên sofa: “Lão Tam Lôi gia các người có một người yêu tên Kỷ Nhu... Cô gái này là một bác sĩ chiến trường, Đại tiểu thư Kỷ gia nổi danh thành phố Dung. Tôi là bà vú của bà ấy...”

Mắt Tô San dần mất tiêu cự, tựa như càng nghĩ càng xa.

Bà vừa hồi tưởng vừa nói: “Tính cách tiểu thư Kỳ Nhu nhà chúng tôi cực kỳ kiên trì, tuy trong tên có một chữ ‘Nhu’, nhưng nội tâm bà ấy... Thật ra vô cùng kiên cường. Tam thiếu gia nhà các người bị thương nặng trong một lần làm nhiệm vụ, là tiểu thư nhà tôi phẫu thuật cho ông ấy. Thiếu Triệt tiên sinh nhà các người làm việc trầm ổn, tính cách hướng nội, rất chính nghĩa, có khí phách, có trách nhiệm! Tiểu thư nhà tôi yêu ông ấy... yêu mê đắm... Nhưng Thiếu Triệt tiên sinh nhà các người ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một lần, từ đầu đến cuối chỉ có một câu: ‘Mạng tôi, sớm muộn cũng dâng hiến cho mảnh đất này, tôi và cô không thể nào!’”

Trong mắt Tô San bao phủ tầng hơi nước: “Sau đó, thật sự như ông ấy nói, cả bầu nhiệt huyết của ông ấy đều rắc vào mảnh đất. Tiểu thư nhà tôi đau đến không muốn sống, bà ấy thỉnh cầu sử dụng tinh trùng, muốn sinh một đứa bé cho Thiếu Triệt tiên sinh. Bởi vì Thiếu Triệt là đại công thần! Cấp trên cũng muốn lưu lại nửa đời sau cho ông ấy, liền phê chuẩn thỉnh cầu của tiểu thư nhà tôi. Tôi nghe tiểu thư nhà tôi từng nói, đây là áp dụng một loại kỹ thuật gọi là... gì mà dịch đậm... cất tinh trùng ở nhiệt độ -196 độ C... có thể làm cho những tinh trùng này sống sót, sau đó, bà ấy dùng tinh trùng, thụ thai ống nghiệm bốn tháng, rốt cuộc mang thai thành công, sinh ra thiếu gia Tiểu Tuấn...”

Trời ơi... Chuyện này thật khiến người khác... Khiếp sợ!

Thật là...

Không thể tưởng tượng nổi!

Toàn thân Lôi Tuấn như có dòng điện, thì ra... Anh ta... sinh ra từ đó?

Lôi Đình cực kỳ khẩn trương, anh trai cô có giải thích, còn cô thì sao?

Cả phòng yên lặng không tiếng động, ngay cả tiếng thở cũng hầu như không có, tất cả mọi người đều kiềm nén hô hấp mình.

Tô San nói tiếp: “Khi đó, tiểu thư nhà chúng tôi định sinh xong Tiểu Tuấn thiếu gia thì thụ tinh ống nghiệm thêm một lần. Bởi vì bà ấy sợ Tiểu Tuấn thiếu gia không mạnh khỏe... sợ cậu ấy sống không lâu, nên muốn sinh thêm một đứa... Nhưng điều kiện thân thể bà ấy không cho phép, lúc này, trợ lý bà ấy – Bách Lí Phong tiểu thư dứt khoát quyết định mang thai đứa nhỏ này thay tiểu thư nhà tôi. Sau đó... có Tiểu Đình tiểu thư...”

Mọi người đều yên lặng đến đáng sợ!

Lôi Đình chợt run lập cập, cô nhìn Lôi Tuấn, Lôi Tuấn cũng đang nhìn cô.

Lôi Đình thầm nghĩ: “Mình và anh mình lại không cùng một mẹ?”

Lôi Tuấn thầm nghĩ: “Khó trách mình đen như vậy, em gái mình trắng như vậy...”

Lôi Tuấn đột nhiên hỏi: “Có phải Bách Lí Phong đẹp hơn mẹ cháu không? Mọi người nhìn màu da cháu đi... Vậy nếu... ba cháu còn sống, không biết chọn ai tốt hơn đây...”

“...” Tất cả mọi người đều liếc mắt.

Hạ Tiểu Hi cả giận: “Làm anh lo nghĩ rồi!”

Bầu không khí vốn vô cùng khẩn trương trong nháy mắt bị sự ngốc

nghech của Lôi Tuấn phá vỡ ngọt ngào.

Chương 1405: Chuyện xưa ngạc nhiên động lòng người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn bật cười.

Anh đứng lên, chen chúc ngồi bên cạnh Lôi Đình. Anh ta đưa tay ôm cô, lời nói thành khẩn: “Em gái à... Cho dù hai ta không chung một mẹ, nhưng anh em vĩnh viễn là anh ruột em!”

“Nói bậy!” Lôi Đình huých anh: “Không phải một mẹ, anh cũng là anh ruột em! Anh chạy không thoát!”

“Đúng đúng...” Biểu tình của Lôi Tuấn khiến người nhìn cảm thấy sốt ruột, rõ ràng trên mặt nở nụ cười rục rịch như xuân. Nhưng Lăng Vi nhìn thấu tia phiến muộn làm người ta tan nát cõi lòng ở đáy mắt anh.

Lôi Tuấn đột nhiên nói với mẹ Tô San: “Dì nhìn cháu đi, mẹ cháu lo nghĩ lung tung, dì nhìn cháu rất khỏe mạnh! Còn vui sướng hơn người khác. Nhưng mà... Cũng may bà ấy thích lo nghĩ lung tung, nếu không, cũng không có em gái.”

Lôi Đình trêu chọc anh: “Anh chê em dư thừa! Từ nhỏ anh đã chê em dư thừa! Hừ ——”

Lôi Đình nói xong, lại nói: “Khó trách cháu ngốc như vậy... Từ nhỏ

cháu đã cảm thấy đầu cháu không hữu dụng như người khác, có phải tinh trùng đó đông quá lâu... Chất lượng không tốt không?”

“Phốc — —” Lôi lão gia tử đang đau buồn cầm ly trà, định uống chút trà nóng an ủi, không nghĩ tới tên này làm ông sặc... “Khụ — —”

Ai u... Hai thằng nhãi này... chẳng phân biệt trường hợp, chẳng phân biệt được bầu không khí, không giữ được miệng.

“Khụ — —” Lão gia tử ho khan sắp chết: “Khụ — —”

“Ông nội, thật xin lỗi...” Lôi Đình lập tức đứng lên, chạy nhanh tới vỗ lưng cho ông: “Ông nội, ông nhìn đi, cháu miệng bặc tuệch nhưng không xấu bụng...”

Tất cả mọi người đều khản trương chạy tới vỗ lưng cho lão gia tử.

Nhất là Lôi Niếu Niếu...

“Aiya, ông nội à! Ông nhìn chút đạo hành* này của ông đi! Năng lực chịu đựng yếu ớt như vậy, còn không bằng một cô bé 20 tuổi như cháu! Quyết đoán và trấn định năm đó lúc ông vác túi thuốc nổ chạy đi đâu rồi? Không phải cháu nói ông mới mấy ngày, tìm được hai cháu trai, một cháu gái, còn có chị cháu cũng sắp sinh! Chưa tới hai, ba tháng, ông sẽ làm ông cố rồi! Ông chuẩn bị bao đồ xong chưa? Chị dâu cháu có thể mang thai sinh đôi! Ông phải chuẩn bị hai phần!”

“...” Lôi lão gia tử chỉ tay vào cô, không nói nên lời. Lại ho khan một trận, mới nói: “Cháu nói nhiều! Ông không bị sặc chết cũng bị cháu lải nhải đến chết!”

Lão gia tử hòa hoãn lại, nhìn sang Tô San. Ông hỏi: “Tô San phu nhân, bà cực khổ nuôi con lớn như vậy... sao bà đến trang viên

Lotta? Làm sao đón Tiểu Tuấn và Tiểu Đình qua?”

Tô San nói: “Tiểu thư nhà tôi và Diệp Khanh tiểu thư là bạn rất thân, dùng từ hiện đại nói chính là chị em tốt. Trong giới y học lúc đó cũng có thể nói hai người họ tài năng xuất chúng. Hai người giống như một người. Có quãng thời gian Diệp Khanh tiểu thư luôn buồn bực không vui, tiểu thư nhà tôi bảo tôi đi chăm sóc bà ấy. Kết quả... Không nghĩ tới, đột nhiên có một ngày tôi và Diệp Khanh tiểu thư đều bị Paul – Luigi bắt nhốt!”

Giọng Tô San chột cứng rắn, hiển nhiên cực kỳ tức giận.

Bà nói: “Tiểu thư nhà tôi liên lạc với chúng tôi, làm thế nào cũng không liên lạc được. Điều tra mấy năm cũng không có kết quả. Cuối cùng bà ấy nghi ngờ Paul – Luigi, vì Diệp Khanh tiểu thư từng nhắc tới người này với bà ấy. Nói lão ngoại quốc này luôn dây dưa bà ấy...”

Chương 1406: Chuyện xưa ngạc nhiên động lòng người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tô San tức giận nói: “Tiểu thư nhà tôi giả vờ tới xin làm người giúp việc, nói là dẫn theo hai đứa con không dễ dàng, chỉ cần cho hai đứa con miếng cơm, muốn bà ấy làm gì cũng được. Ngày đó, tôi gặp được tiểu thư nhà tôi. Tiểu thư nhà tôi nói tất cả mọi chuyện với tôi. Bà ấy nói với tôi bà ấy nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu Diệp Khanh tiểu thư ra ngoài! Kết quả, người cũng không trở lại nữa... Bà ấy liền mang theo ba đứa nhỏ, giữ bí mật này. Vì sợ bọn nhỏ nhanh miệng nói ra... Vậy thì Paul – Luigi nhất định sẽ giết ba đứa nhỏ!”

“...”

Lôi lão gia tử hỏi bà: “Tiểu thư nhà bà... là xảy ra ngoài ý muốn hay là bị Paul – Luigi phát hiện, khống chế?”

“Không biết...” Tô San lắc đầu: “Sau đó, tôi luôn nhờ người điều tra, cũng không tra được tung tích tiểu thư nhà tôi. Tôi không dám trở về nhà cũ Kỷ gia, sợ mang đến phiền toái cho bọn họ. Dù sao Paul – Luigi mất trí, chuyện gì ông ta cũng làm được! Tôi vốn nghĩ như bây giờ đã rất tốt rồi, thiếu gia, tiểu thư đều bình an, tất cả mọi người đều yên yên ổn ổn, đây chính là tâm nguyện tiểu thư nhà tôi... Hôm nay, nếu mọi người không hỏi tới, có thể tôi đã mang theo những chuyện này vào quan tài...”

Lôi lão gia tử nói: “Mau đến thành phố Dung gặp Kỷ gia! Người có tình có nghĩa như Kỷ Nhu tiểu thư, Bách Lí Phong tiểu thư, chúng ta không thể phụ lòng!”

“Ông nội, cháu đích thân đi!” Ánh mắt Lôi Tuấn kiên định nhìn ông.

Lôi lão gia tử vỗ bàn: “Được, cháu đi đi! Cháu đích thân đi!”

Hạ Tiểu Hi cũng cắn môi, đứng cạnh Lôi Tuấn, cô dùng đầu ngón tay ngoéo tay Lôi Tuấn, nhỏ giọng nói: “Em muốn đi theo anh... Anh đi đâu, em đi đó.”

Lôi Tuấn nắm tay cô trong tay, nắm thật chặt, anh khẽ rũ mắt tiếp nhìn vào mắt cô, nói: “Được, anh ở đây, em ở đó.”

Hai người lên đường, Lôi Đình mang thai, tháng cũng không nhỏ, không chịu nổi cực khổ, mọi người đều không đồng ý cho cô đi theo.

Trên đường, Lôi Tuấn và Lôi Đình nắm tay.

“Anh, thì ra hai ta... đều có từ đây...”

Lôi Tuấn trả lời cô: “Thế nào? Điều này chứng tỏ hai ta không giống người khác!”

Lôi Đình gửi anh mặt quỷ le lười.

Lôi Tuấn trả lời cô: “Hai ta ra đời thật vinh quang! Hai tai phải vỗ tay cho ba chúng ta, còn có sự dũng cảm của mẹ anh! Nếu như ba của chúng ta không có anh hùng gan hồ, mẹ chúng ta sẽ coi thường ba chúng ta. Nếu mẹ không dũng cảm, quả quyết thụ tinh ống nghiệm, dám hi sinh, vậy cũng không có hai chúng ta hôm nay!”

Lôi Đình nói: “Vậy anh mau tìm được mẹ chúng ta đi... Sau này, chúng ta thật hiếu thảo với họ...”

Lôi Tuấn trả lời cô: “Còn cần em nói sao! Em dưỡng thật tốt, chờ anh tìm được mẹ, cho bọn họ nhìn... bọn họ sắp có cháu ngoại rồi!”

Lôi Đình thở dài: “Nào có dễ tìm như vậy... Nếu bà ấy ở Kỳ gia, Tô San sẽ không có không tìm được... Chúng ta không có chút manh mối, biến người mệnh mông, làm sao tìm được?”

Lôi Tuấn an ủi cô: “Anh Đình của chúng ta tìm ba mẹ còn tốn sức hơn chúng ta đấy, chúng ta ít ra biết ba mẹ là ai. Khi anh Đình tìm ba, ngay cả ba là ai cũng không biết, không phải tìm được rồi sao.”

Buổi tối, tiệc sinh nhật của Lăng Vi tổ chức giống trống khua chiêng.

Lôi lão gia tử thông báo khắp nơi, phàm là có thể thông báo đều thông báo toàn bộ. Chỉ sợ người bọn họ muốn gặp không biết tin tức.

Tối đó, đại sảnh tiệc rượu đều là máy thu hình. 1080 độ không góc chết, cho bạn lộn mào trước lộn mào sau, xoay chuyển 360 độ, nhảy dọc nhảy ngang đều có thể chụp bạn!

Chương 1407: Một người tức chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiệc sinh nhật tổ chức vô cùng náo liệt, chấn động toàn bộ giới Lôi gia có giao thiệp.

“Aiya, lão Lôi! Ông thật không dễ nha, rớt cuộc một nhà đoàn viên, con cháu lượn quanh vui mừng dưới gối, chúc mừng chúc mừng...”

“Lão Lôi, chúc mừng chúc mừng — — Thật không nghĩ tới Thiếu Dục và Thiếu Triệt đều có con! Đúng là làm người ta vui vẻ!”

Lôi lão gia tử cực kỳ vui vẻ, lập tức nâng ly đáp ơn: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Lão Lôi — — con Thiếu Dục và Thiếu Triệt đều là nhân tài số một nha — — Lão Lôi, ông thật có phúc!”

“Đúng vậy đúng vậy, cảm ơn, cảm ơn các vị!”

Trong góc, Lăng Trí chúc mừng Phương Di: “Thấy người một nhà bà hòa hòa thuận thuận, tôi cũng vui thay mọi người.”

Phương Di cười nói với ông: “A Trí à... Bây giờ ông cũng dần tốt, bệnh tình của Tiểu Tiêu cũng khôi phục không ít. Ông cũng phải suy tính cho nửa đời sau của mình. Chúng ta già rồi, vẫn phải có một người bầu bạn.”

Lăng Trí nghiêm túc gật đầu: “Lời của bà, tôi ghi nhớ.” Lăng Trí quay đầu nói với Lăng Tiêu: “Chúng ta đi mời rượu ông Lôi của con.”

Lăng Tiêu cầm hai ly rượu, nói: “Được.”

Phương Di nhìn dáng vẻ trầm ổn của Lăng Tiêu, tựa như hoàn toàn không sao, vô cùng vui vẻ yên tâm. Bà thân mật kéo cánh tay Lăng Tiêu, đi cùng bọn họ.

Lăng Trí nắm tay Tiểu Tony, dẫn Diệp Khanh đến bên cạnh Lôi lão gia tử. Vì tình hình của Diệp Khanh không ổn định lắm, nên không cho bà ở bên người Lôi lão gia tử.

Lăng Trí, Lăng Tiêu, còn có Tiểu Tony thì bà tương đối quen thuộc, vẫn cho bà đi cùng bọn họ.

Lôi lão gia tử nâng ly chúc mừng: “Cảm ơn các vị tới tham gia tiệc sinh nhật của cháu dâu tôi, mời mọi người tận hưởng! Buổi tiệc lần này chủ yếu giới thiệu với mọi người vợ của Thiếu Dục nhà tôi — — Diệp Khanh, còn có cháu trai tôi Diệp Đình, cháu dâu Lăng Vi, con của Thiếu Triệt, Lôi Tuấn và Lôi Đình.

Lúc này, Diệp Đình, Lăng Vi, Lôi Đình bị vây kín: “Chúc mừng Diệp tổng, chúc mừng Lăng tổng — — Chúc mừng Tiểu Đình, sắp sinh rồi đúng không?”

Diệp Đình, Lăng Vi và Lôi Đình giơ ly rượu, lễ phép trả lời, ám dụ đang điều tra mỗi một người vào đại sảnh, so sánh chiều cao, tướng mạo. Vì sợ đối phương hóa trang dịch dung, nên chủ yếu là so sánh chiều cao.

Số 5, tổ A ám dụ báo cáo: Trải qua kiểm soát chiều cao, có 23 tân khách có chiều cao trên 1m80, có 5 tân khách cao trên 1m85.

Diệp Đình đi tới trong góc: “Tiếp tục quan sát, phái nữ cũng phải chú ý. Nhất là Kỷ Nhu và Bách Lí Phong phu nhân.”

Lôi Tuấn đã đến Kỷ gia, gửi hình của Kỷ Nhu và Bách Lí Phong về. Kỷ Nhu và Bách Lí Phong đều đẹp vô cùng... có nét riêng đặc sắc, mặt mũi Kỷ Nhu có khí khái anh hùng, bề ngoài Bách Lí Phong nhu nhược, nhưng tính cách cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Lôi Tuấn vốn định tới Kỷ gia xin hình, liền đi ra ngoài tìm Kỷ Nhu và Bách Lí Phong, nhưng anh vừa nói thân phận mình, người Kỷ gia liền “giam” anh, không cho anh đi.

Làm thế nào cũng phải bắt anh ở đủ bảy ngày, mỗi ngày ăn bữa tiệc lớn... Nhiệt tình nha!

Chương 1408: Một người tức chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bảy ngày, Kỳ lão gia tử dẫn Lôi Tuấn đi ăn mọi thân thích. Lão gia tử vui vẻ, cảm giác tự hào đó... khoe khoang khắp nơi: “Nhìn cháu ngoại tôi đi! Nhân tài số một! Người thông minh cùng tận — —”

Lôi Tuấn nhắn tin cho Lôi Đình: “Em à, cũng may em không tới... mẹ nó, mỗi ngày đều nhét đồ bắt anh ăn, mỗi ngày đều nôn ah...”

Ăn xong bảy ngày, Lôi Tuấn che dạ dày, nói với Kỳ lão gia tử: “Ông ngoại, mẹ cháu mất tích nhiều năm như vậy, ông không đi tìm mẹ sao?”

Kỳ lão gia tử nói: “Sao không đi tìm? Mỗi ngày đều tìm đó!”

Lôi Tuấn suy nghĩ, gọi cho Diệp Đình: “Anh, mẹ em mất tích nhiều năm như vậy, em nghi ngờ bị lão súc sinh Paul khống chế. Paul bây giờ không phải Paul trước kia nữa. Ông ta bị chúng ta trừng trị đã xong đời, nhưng trong nước còn có rất nhiều người không biết chuyện này. Em nghĩ... Chúng ta nên cho đài truyền hình đưa tin trắng trợn, cứ vậy... Những tiểu lâu la bán mạng cho lão quỷ Paul kia tất nhiên không muốn bán mạng cho ông ta nữa! Một khi bọn chúng phản, nói không chừng mẹ em sẽ có cơ hội chạy trốn, bà biết tin tức chúng ta nhận người thân, nhất định sẽ tìm đến chúng ta.”

“Ừ.” Diệp Đình nói: “Chúng ta lấy công làm thủ, nói không chừng có thể đánh thắng bất ngờ! Tôi lập tức đi an bài.”

Diệp Đình liền liên lạc đội trưởng chiến đội quốc tế. Diệp Đình cung cấp manh mối cho bọn họ, đội trưởng nhận được, lập tức dẫn người dọn dẹp hang ổ Hắc bang của Paul lưu lại.

Diệp Đình tiếp tục chiếm đoạt đơn vị dưới trướng Paul, sản nghiệp còn lại không nhiều.

Diệp Đình liên lạc với nhóm mười người: “Các anh em, bây giờ tôi muốn móc tim lão quỷ Paul, có người ra tay không?”

Diệp Đình đang theo dõi sát sao Tập đoàn quốc tế MJ của Paul! Muốn giết chết Paul nhanh nhất chính là làm tan rã MJ!

Nhưng MJ có gốc rễ quá sâu, Diệp Đình muốn ăn nó cũng không phải là không thể, chẳng qua... chưa tới nửa năm một năm thì không ăn hết!

Bây giờ anh muốn tốc chiến tốc thắng nên anh phải tìm người trợ giúp.

Vinh Phỉ lập tức nói: “Tứ ca chơi cùng cậu.”

Hàn Yến cũng lập tức nói: “Anh em lưỡng lặc sấp đao* vì cậu!”

(*) Lưỡng lặc sấp đao: Đao cắm vào hai bên xương sườn, ý nói không sợ chết.

Sau đó, lại nhả một câu: “Anh ấy muốn chen dao vào hai xương sườn của anh...”

Những người khác bật cười, Chính Hiền nói: “Chị dâu Hoa Đào, chị thật quậy...”

“Ha ha, mọi người trò chuyện tiếp đi.”

Kaya nói: “Trong tay tôi có 200 triệu, làm đầu tư đi.” Kaya vô cùng phù hợp đầu tư, khứu giác rất nhạy bén, không có bí mật nghiên cứu thảo luận với Diệp Đình.

Tần Sinh nói: “Bây giờ tôi là tiểu bạch kiểm, tôi chỉ dựa vào vợ tôi nuôi.”

“Ha ha...”

Quân Dương nói: “Hai căn cứ của tôi đều bị hủy, bây giờ tôi còn nghèo hơn gì... Tôi ủng hộ mọi người về mặt tinh thần.”

Chính Hiền nói: “Các anh các chị cố gắng làm việc, em sinh con cho mọi người...”

“Ha ha ——” Lôi Tuấn gửi hai hình mặt cười ha ha ha lớn.

Lăng Vi nói: “Chồng, em là của anh.”

“...”

Lôi Đình nói: “Show ân ái cái gì, đáng ghét.”

Diệp Đình, Vinh Phỉ, Hàn Yến, Kaya lập tức gặp mặt, năm tập đoàn lớn có tài sản hùng hậu trong Liên Hiệp Quốc đồng loạt phát động tổng công kích MJ!

Trang viện Lác Tháp, lão quỷ Paul thoi thóp nằm trên giường bệnh, kéo dài hơi tàn.

Trong tay ông ta còn nắm tài sản hùng hậu, Irene muốn số tiền này! Liền kéo dài tính mạng cho ông ta, mỗi ngày ép ông ta ký hợp đồng tặng tài sản.

Paul cũng không ngu, ông ta biết một khi ông ta ký tên sẽ lập tức bị Irene ném xuống cống nước thúi đút cho chuột ăn.

Cho nên, bất kể Irene hành hạ ông ta thế nào, ông ta cũng không ký!

Irene giận đến nổi điên — —

Thanh xuân cả đời này của cô ta đều lãng phí trên người Paul, bây giờ lão quỷ này sắp chết, nhưng phân nửa tài sản cũng không muốn cho cô ta!

Sao cô ta có thể không tức? Mặc dù nói Paul chết, tòa án cũng sẽ chia tài sản của Paul cho vợ và con gái ông ta, nhưng... Paul có bao nhiêu đứa con — —

Mấy toa xe lửa cũng không chứa nổi! Nhiều người tới giành tài sản như vậy! Bảo cô ta làm sao có thể nuốt xuống cục tức này!

Lúc này, đột nhiên có người vội vã chạy vào: “Báo cáo phu nhân! Kho hàng chúng ta lại bị người ta lấy hết! Kế toán của MJ cũng xuất hiện vấn đề. PB đã rơi vào trong tay Diệp Đình. Còn có cảng Liên Châu, cảng Phong Vũ, mười mấy cảng của chúng ta đều bị diệt sạch — —”

Paul luôn hôn mê cũng không biết tại sao bỗng nhiên tỉnh lại. Ông ta trợn to hai mắt nhìn hai người kia: “Cậu nói... cái gì? MJ...”

“Phốc — —” Paul phun ra một ngụm máu...

Chương 1409: Người thông minh, biết tự cứu mình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Paul — — “

Irene hoảng sợ kêu to... đến tay bà ta cũng bắt đầu run rẩy, Paul “Phụt” một búng máu, liếc mắt, bước chân “Bịch bịch bịch”...

“Không thể để cho ông ta chết được!” Irene dừ tợn rống to!

Bà ta xông lên, tát “Bốp bốp bốp” vào trên mặt Paul, nhưng... rõ ràng, Paul đã tắt thở!

Irene tức giận đến nổi nổi điên lên, quay người lại, trừng mắt nhìn thư ký vừa mới tới báo cáo!

Người đàn ông có bề ngoài lịch sự này là Đạt Tư, đã ở bên cạnh bà ta năm năm! Vẫn luôn trung thành với bọn họ! Hôm nay lại cần ngược lại bọn họ như chó điên?

“Cậu là cái đồ đê tiện! Có phải cậu ăn phải thuốc điên hay không!” Irene giận dữ, giơ tay lên đánh “Bốp bốp bốp” khiến cho Đạt Tư phải nổ đom đóm mắt...

Irene gầm lên: “Không phải tôi đã nói là, không được báo cáo chuyện gì ở trước mặt lão quý này rồi sao? Cậu coi lời của bà đây là cái rắm hả!”

Irene nhắc chân, đạp một cước vào bắp chân của Đạt Tư.

Đạt Tư té lăn trên đất, anh ta đau đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng không hừ đến nửa tiếng...

Irene gọi người: “Băm nát cái kẻ súc sinh này rồi ném cho chó ăn đi!”

“Dạ! Phu nhân!” Có người tiến vào, lôi Đạt Tư Lạ đi ra ngoài. Irene âm thầm nẩy sinh ác độc: “Nhất định phải phong tỏa tin tức này! Nhất định không được để cho bất kỳ ai biết lão quỷ Paul đã chết!”

Bà ta không nói, sẽ không có người biết!

Nhưng còn chưa đến mười phút, đã có người vội vàng vàng chạy vào báo cáo: “Phu nhân — — không xong rồi! Đạt Tư đột nhiên mất tích! Anh ta đã truyền ra với bên ngoài tin tức nóng hổi... anh ta nói... tiên sinh Paul đã... đã chết, còn đăng tải rất nhiều video phu nhân ngược đãi tiên sinh Paul, còn có rất nhiều ảnh...”

“Video?” Irene cảm thấy rét run lên, như có một thùng nước lạnh dội vào đầu bà ta!

Người tới báo cáo lập tức lấy điện thoại di động ra, mở video Đạt Tư đã tung ra...

Irene nhìn chăm chăm vào màn hình, trên màn hình đang chiếu cảnh... bà ta đang cầm một con dao, uy hiếp Paul... Lúc đó, bà ta đang ép Paul ký tên...

Đoạn tiếp theo của video, Paul nghe thấy “tập đoàn MJ” bị tấn công mạnh mẽ, giận đến mức trợn trắng mắt, giẫm chân vào video...

Irene lập tức hiểu ra!”Đạt Tư... có vấn đề!”

“Reng reng reng — —” chuông điện thoại di động của Irene đột nhiên vang lên, là Diệp Đình — —

Bà ta run rẩy tay, quỷ thần xui khiến nhấn nút trả lời, liền nghe Diệp Đình nói ở trong điện thoại: “Mời ký nhận phần quà lớn, chúc mừng, không cần cảm ơn.”

Irene tức giận đến nỗi phát điên lên: “Diệp Đình! Mà là cái đồ súc sinh vong ân phụ nghĩa — — sớm biết có hôm nay, hai mươi năm trước, bà đã để cho cái thứ con hoang như mày bị chết chìm ở hồ rồi! Đáng lẽ bà không nên cứu mày ra!”

Diệp Đình cười lạnh nói: “Không phải người ném tôi vào hồ chính là bà sao? Bà đừng giả bộ làm thánh nhân nữa! Bà làm hại tôi còn ít sao? Lý do bà cứu tôi lên, là vì bà không muốn để tôi chết một cách nhanh chóng, bà muốn từ từ hành hạ tôi!”

“Tít — — “

Diệp Đình cúp điện thoại.

Irene nghiến răng trèo trẹo! Đôi mắt trở nên đỏ ngầu!”Diệp Đình — — cái thứ con hoang này! A — —” Irene đập điện thoại di động, giận đến nỗi nổi điên lên: “Con hoang — — Đạt Tư được Diệp Đình sắp xếp vào! Năm năm à! Năm năm — —” trù tính kế hoạch bao nhiêu lâu? Nhằm cho bà ta một kích trí mạng vào thời khắc mấu chốt!

Chương 1410: Người thông minh, biết tự cứu mình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình muốn điều võ dương oai hả? Định làm cho bà tức đến chết hả?

Không dễ dàng như vậy đâu?!

Irene tức giận đến nỗi đầu óc quay cuồng, quản gia chột bước nhanh chạy vào: “Phu nhân — — không xong rồi! Jack, Benn... la hét muốn phân chia tài sản đâu!”

Quản gia lau mồ hôi, nhắm mắt, nói: “Còn cả... đông đảo các con ... của tiên sinh Paul nữa...”

Irene bị câu “Đông đảo các con” này làm cho tức giận đến nỗi thiếu chút nữa là tắc thở.

ĐM! Paul... thật sự là có rất nhiều con trai!!

Irene đứng ở trên cầu thang, nhìn quanh phòng khách dưới tầng một một vòng, bóng tối bao trùm... cái con ngựa giống Paull này! Cái lão súc sinh này!

Diệp Đình, Vinh Phi, Hàn Yến, Kaya giờ ly rượu chúc mừng — — phi vụ đánh lên thành công!

Truyền thông trong nước đồng loạt đưa tin: “Tài đoàn quốc tế — —

chủ tịch Paul của tập đoàn quốc tế MJ bệnh nặng qua đời, nhưng sau lưng, ẩn hàm tính chất mưu sát. Người vợ hiện tại của Paul — Irene, đã bị cảnh sát đưa đi.

Kỷ Nhu đang làm thí nghiệm, đột nhiên thấy Bách Lý Phong vọt vào “Chị Nhu! Paul chết rồi! Không còn ai giám sát chúng ta nữa! Vừa rồi em nghe thấy bọn lính canh bên ngoài cãi nhau, bọn họ nói Paul chết rồi, kẻ cầm đầu của bọn họ nói, sau này sẽ không có ai trả tiền công cho bọn họ, vì vậy, tất cả bọn họ đều chạy — — “

Tay của Kỷ Nhu run lên... bà và Bách Lý Phong đã bị Paul giam cầm trá hình ở đây hơn hai mươi năm!

Ngoài phòng thí nghiệm này ra, bọn họ đều không được đi đâu. Phòng thí nghiệm này được xây ở trong một vùng rừng núi hoang vu, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Paul không biết xấu hổ chiếm dụng thành quả thí nghiệm của bọn họ, nhốt bọn họ ở đâu đã hơn hai mươi năm!

Kỷ Nhu đặt ống nghiệm trong tay xuống, chạy “Bịch bịch bịch” ra bên ngoài phòng thí nghiệm, quả nhiên... mười mấy tên lính canh gác bên ngoài đã chạy đi đâu hết.

“Tiểu Phong, mau đập ổ khóa này ra!” Kỷ Nhu và Bách Lý Phong tìm đồ khắp nơi, nhưng trong phòng thí nghiệm không có bất kỳ công cụ gì có thể sử dụng.

Kỷ Nhu chột vồ trán: “Có biện pháp! Chờ chị — — “

Bà chạy về phòng thí nghiệm, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chế ra một dung dịch hóa chất.

Bà chạy đến bên ổ khóa, đổ dung dịch đó vào ổ khóa, sau đó đun

nóng lên, rồi ổ khóa kia từ từ hóa thành nước...

Hai người bọn họ dùng sức đập cửa: “Ầm”, cửa sắt bị đá văng ra, hai người đỡ nhau, đi ra khỏi phòng thí nghiệm. Bách Lý Phong giơ tay lên ngăn chừa ánh sáng bên ngoài, cây xanh xung quanh mọc um tùm, mặc dù bọn họ đã sinh sống ở chỗ này hai mươi năm, nhưng bọn họ còn chưa bao giờ đi ra khỏi cửa phòng thí nghiệm.

“Chị Nhu, chúng ta nên đi đâu bây giờ?”

Kỷ Nhu nói: “Paul nhốt chúng ta ở chỗ này... ông ta lại sợ chúng ta chạy ra ngoài. Vì vậy, chắc chắn nơi này là nơi hoang vu hẻo lánh, nếu chỉ dựa vào đôi chân của mình, chúng ta chắc chắn sẽ không thể ra khỏi nơi này. Chúng ta phải nghĩ cách, để cho người ta tới cứu chúng ta.”

Kỷ Nhu suy nghĩ, rồi nói: “Hai chúng ta không thể đâm đầu đi mà không có mục đích được... hai người chúng ta lại không biết đường nữa, tám phần sẽ chết ở trong khu rừng này cho coi...”

Nói đến đây, bà lại chợt nói: “Chị có cách rồi, mau đi với chị!”

Bách Lý Phong tuyệt đối là tín nhiệm vô điều kiện với Kỷ Nhu, Kỷ Nhu là thần tượng của bà ấy, Kỷ Nhu nói gì, bà ấy cũng phục tùng vô điều kiện.

Kỷ Nhu kéo Bách Lý Phong trở lại phòng thí nghiệm. Kỷ Nhu nói: “Bây giờ chúng ta làm khói tín hiệu, người bên ngoài nhìn thấy có khói tín hiệu cầu cứu, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Bà vừa pha chế dung dịch thuốc, vừa nói với Bách Lý Phong: “Em đeo găng tay vào, đi nhặt cành cây khô, hoặc là da lông động vật, hoặc là phân động vật. Chúng ta hong khô, lấy mấy thứ đó đốt lửa.

Chị sẽ pha chế dung dịch thuốc tạo ra màu đỏ làm khói mù cầu cứu.”

Bách Lý Phong lớn tiếng khen bà: “Chị Nhu! Chị thật là thông minh
— — “

Hai người dùng mấy ngày trời thu thập phân động vật, lại đi lượm cành cây khô, nhưng trong khu rừng này khắp nơi đều là gỗ mục, có rất ít cành cây khô.

Hai người nghĩ tất cả các cách, chuẩn bị nhiều cành cây khô, cuối cùng cởi cả áo blouse trắng ra, lại nhặt tất cả những thứ có thể đốt ở trong trong phòng thí nghiệm chất ở ngoài sân.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết, Kỳ Nhu nói: “Đốt đi, những thứ này đủ để đốt trong mấy ngày. Nếu không có người tới cứu chúng ta, chúng ta lại tiếp tục đốt. Năm ngày, hai chúng ta có thể kiên trì được bằng ấy thời gian.”

Kỳ Nhu đi ủng cao su vào, nói: “Chị đi hái trái cây rừng, em ở đây trông lửa, đừng để lửa bùng quá mạnh, chỉ cần có khói bay lên là được.”

“Được!”

Sang đến ngày thứ năm, mắt thấy lương thực sắp cạn kiệt— — củi sắp cháy hết, khói tín hiệu màu đỏ cũng càng ngày càng mong manh. Thức ăn nước uống đều đã sớm không còn...

Kỳ Nhu chọt chỉ vào cột khói tín hiệu trên đỉnh đầu: “Có người tới cứu chúng ta...”

Chương 1411: Không là người một nhà, không vào cùng một cửa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khói tín hiệu trên bầu trời bị gió lốc làm tiêu tan, sau đó, bọn họ nghe thấy tiếng cánh quạt máy bay trực thăng vang ở bên tai.

Kỷ Nhu và Bách Lý Phong ngẩng đầu lên... Bọn họ đã miệng đắng lưỡi khô, vừa đói vừa lại khát... Chỉ mới ngẩng đầu lên thế này thôi, bọn họ đã cảm thấy choáng váng hoa mắt chóng mặt.

Lôi Tuấn đứng ở cửa khoang máy bay trực thăng, chỉ xuống một điểm phía dưới: “Mau — — mau! Nơi đó — — “

Máy bay trực thăng muốn hạ cánh xuống, nhưng không gian chỗ này quá hẹp, không có chỗ đậu. Máy bay trực thăng chỉ có thể bay quanh quẩn ở phía trên phòng thí nghiệm.

Lôi Tuấn vội vàng nói: “Thả thang dây xuống, tôi sẽ đi xuống đón bọn họ!”

Đội trưởng đội cứu hộ cũng trầm ổn ra lệnh cho hai đội viên: “Các cậu cũng xuống theo đi. Nhất định phải bảo đảm sự an toàn cho hai vị nữ sĩ phía dưới!”

“Dạ! Đội trưởng — —” hai người mang theo túi nước uống và bánh mì, sẵn sàng đi xuống ứng cứu.

Đội trưởng đội cứu hộ của máy bay trực thăng lập tức thả thang dây xuống.

Động tác của Lôi Tuấn cực nhanh, chỉ mấy động tác anh ta đã leo xuống thang dây lơ lửng giữa không trung. Kỳ Nhu và Bách Lý Phong ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ta, giống như thiên thần bay từ trên trời xuống, thẳng nhóc này tới cứu bọn họ sao!

Mỗi một động tác của Lôi Tuấn đều đặc biệt gọn gàng: “Bịch” rơi xuống đất.

Hai đội viên đội cứu hộ sau lưng anh ta cũng “Bịch... bịch” rơi xuống đất: “Nữ sĩ, hai người mau uống nước, giữ gìn thể lực.”

Bọn họ lấy túi nước và bánh mì ra, Kỳ Nhu và Bách Lý Phong lập tức nhận lấy, uống nước, ăn bánh mì: “Cảm ơn các cậu...”

Hai đội viên đội cứu hộ nói: “Hai người chủ yếu phải cảm ơn vị tiên sinh này, nếu không nhờ có anh ta báo cảnh sát, nói phát hiện ra nơi này có khói tín hiệu cầu cứu, chúng tôi cũng không thể nhanh chóng tìm được hai người như vậy.”

Kỳ Nhu và Bách Lý Phong cùng nhìn về Lôi Tuấn.

Biểu tình của Lôi Tuấn... cực kỳ phức tạp... Nhìn thấy Kỳ Nhu và Bách Lý Phong... nội tâm của anh ta nhất thời cuộn trào như con sóng lớn!

Để tìm kiếm tung tích của hai người bọn họ, anh ta đã vận dụng hết tất cả các tài nguyên có thể sử dụng! Lúc tiểu đội bóng tối báo cáo nơi này đang có khói tín hiệu bay lên, nhân lực trong tay anh ta đã bị phân phát đến khác các nơi.

Anh ta lập tức quyết định nhờ đến sự giúp đỡ của đội cứu hộ địa phương, đội cứu hộ địa phương nhận được thông báo của cảnh sát, lập tức vào núi dưới sự chỉ dẫn của anh ta. Quả nhiên, gặp được khói tín hiệu màu đỏ đang lượn lờ bay.

Đội viên đội cứu hộ vừa đeo đai an toàn vào trên người bọn họ, vừa nói: “Hai vị nữ sĩ, hai người thật sự biết tự cứu mình! Nếu khói tín hiệu không có màu đỏ, có lẽ sẽ không dụ cho người ta chú ý.”

Anh ta nói xong, vốn tưởng rằng hai nữ sĩ sẽ khen ngợi mình, nhưng lại phát hiện ra, không ai trong bọn họ nói gì.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai nữ sĩ kia, đang nhìn chằm chằm vào Lôi Tuấn...

Mà Lôi Tuấn... cũng đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chương 1412: Không là người một nhà, không vào cùng một cửa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kỷ Nhu chợt đưa tay ra... chạm vào khuôn mặt của Lôi Tuấn, nước mắt của bà lập tức tràn ra khỏi hốc mắt.

Bờ môi của bà run rẩy, nhưng không thể nói ra được chữ nào...

Bách Lý Phong cũng khó có thể che giấu được tâm tình kích động, không xác định hỏi: “À... tiểu Tuấn à?”

Chàng trai đang đứng trước mặt bọn họ... cực kỳ giống với... Lôi Thiệu Triệt! Cũng giống với Kỷ Nhu... cậu ta tổng hợp ưu điểm của hai người bọn họ... Nếu tính thời gian, người này nhất định là Lôi Tuấn! Nhưng không biết cậu ta có dùng cái tên này không? Cậu ta có còn dùng cái tên này không?

Lôi Tuấn gật đầu: “Là con.”

Anh ta muốn gọi “Mẹ”, muốn gọi “Dì Phong”, nhưng lại không thể mở miệng được.

Nước mắt của Kỷ Nhu giống như đê vỡ, không ngừng chảy xuống...

Lôi Tuấn nhìn bà, cảm thấy cực kỳ đau lòng, anh ta đột nhiên đưa tay ra ôm lấy bà: “Mẹ... Thật xin lỗi, con trai tới trễ...”

“Hu hu hu...” Kỳ Nhu giàn dựa nước mắt. Bà vòng tay qua ôm lấy Lôi Tuấn, không ngờ rằng con trai của bà... đã lớn thế này rồi...

Bách Lý Phong giơ tay lên lau nước mắt, Lôi Tuấn cũng đưa tay ra ôm lấy bà: “Dì Phong, tiểu Đình cũng rất khỏe, con bé cũng rất nhớ mẹ.”

Bách Lý Phong giơ hai tay che mặt, nước mắt chảy xuống theo kẽ ngón tay.

“Chúng ta đi thôi, về nhà con sẽ làm đồ ăn ngon cho hai người.” Lôi Tuấn mang Kỳ Nhu và Bách Lý Phong ra khỏi núi. Kỳ Nhu còn mang theo cả thành quả thí nghiệm của bà và Bách Lý Phong.

Hai người vừa mệt vừa đói, ngủ như chưa bao giờ được ngủ ở trên máy bay trực thăng, hai người vốn không muốn ngủ, bọn họ cứ vẫn chăm chú nhìn Lôi Tuấn, nhưng bọn họ thật sự không thể chịu nổi... Bởi vì thân thể bọn họ đã quá mệt mỏi.

Lôi Tuấn không trực tiếp đưa bọn họ về nhà, mà đưa bọn họ vào bệnh viện ở địa phương gần chỗ bọn họ nhất.

Anh ta cũng đã thông báo cho Lôi Đình biết ở trên máy bay trực thăng: “Tiểu Đình, anh tìm được mẹ rồi!”

Lôi Đình vừa lau nước mắt, vừa nói: “Em sẽ tới ngay lập tức — — “

Lăng Vi, Lý Thiên Mặc, Hạ Tiểu Hi đi cùng cô ấy. Còn cả Lôi lão gia, Lôi thiếu Tu, Lôi Niểu Niểu, dì phương nhận được tin tức, cũng lập tức lên đường, cùng chạy tới.

Trong bệnh viện, Lôi Tuấn hết lòng chăm sóc cho hai người. Kỳ Nhu

vẫn luôn nắm lấy tay của Lôi Tuấn, không chịu buông tay. Bà đã khóc đến nổi hai mắt đỏ hoe.

Bách Lý Phong an ủi bà: “Chị Nhu, chị là người kiên cường nhất mà em từng gặp, ở bên cạnh chị bao nhiêu năm, em mới chỉ nhìn thấy chị khóc có hai lần, một lần là... tiên sinh Thiếu Triệt qua đời, còn lần khác chính là bây giờ...”

Kỷ Nhu lau nước mắt, nhìn Bách Lý Phong nói: “Một mình chị chịu tội thì thôi, còn hại em bị nhốt theo chị hai mươi năm. Tiểu Phong, chị thật có lỗi với em...”

Bách Lý Phong lắc đầu nói: “Chị Nhu, chị chính là tín ngưỡng của em. Nếu năm đó không có chị cứu em, em đã sớm chết rồi. Hai mươi năm qua, em ở bên cạnh chị, coi như là em báo đáp ân cứu mạng của chị, em mới hơn bốn mươi tuổi, em còn có thể sống được ba mươi bốn mươi năm nữa cơ mà... Còn bây giờ, em đã được đi hưởng phúc rồi!”

Kỷ Nhu lau nước mắt, cười nói: “Em đi hưởng phúc đi... phải hưởng thật tốt vào! Không hưởng tốt, chị sẽ không tha cho em đâu!”

Bách Lý Phong cười nói: “Đúng, phải hưởng thật tốt! Em còn phải đi yêu đương nữa! Phải tìm người tốt, vui vẻ yêu đương!”

Mặc dù hai người bị nhốt hai mươi năm, nhưng tính cách của bọn họ vẫn luôn lạc quan, tích cực, nếu không bọn họ đã không sống lâu được đến vậy...

Lúc Lôi Đình đi vào phòng bệnh, Bách Lý Phong lập tức ngăn: “Đây là tiểu Đình...”

Lôi Đình kéo khóe miệng, muốn mỉm cười với bà... Bách Lý Phong

chợt xua xua tay: “Đừng quan tâm gọi dì là mẹ — — dì còn muốn đi tìm chồng, dì cũng không có con gái lớn như con! Mẹ con là vị bên cạnh kia kìa... tình trùng là của cha con, trứng là của chị Nhu, dì chỉ mang thai thay chị ấy mà thôi.”

Nói xong, bà lại kéo vạt áo của mình lên, cho bọn họ xem vết mổ: “Nhìn này, lúc ấy sanh mổ (c-section)... rất đau!”

Những lời này của bà, nghe thì có vẻ không đứng đắn, nhưng lại khiến cho nội tâm của người ta sục sôi dâng trào! Lôi Đình càng muốn nói: “Con càng muốn gọi mẹ là mẹ! Con nói cho mẹ biết, mẹ không nhận con không được! Con bám vào mẹ đấy!”

“Ai ôi... Vậy sao tôi còn đi lừa bịp được?!”

“Ha ha ha...” mọi người đều vui vẻ cười vang, hoàn toàn không còn bầu không khí buồn bã như trước nữa.

Lôi Tuấn nhanh chóng hiểu ra, thì ra tính cách “Nhị, ngu” của anh ta và Lôi Đình, đều di truyền từ mẹ hai— —

Bách Lý Phong là người thuộc trường phái hành động, bảo muốn yêu đương, lập tức đi tìm vị đội trưởng đội cứu hộ anh vũ phi phạm kia.

Đội trưởng đội cứu hộ kia... đã sớm biết Bách Lý Phong sinh thay một đứa bé cho Kỳ Nhu vì báo ân, ông ấy rất kính nể. Năm nay ông ấy 40 tuổi, đã từng kết hôn một lần, mặc dù, tất cả mọi mặt đều đặc biệt tốt, nhưng bởi vì tính chất công việc quá bận rộn, quanh năm thi hành nhiệm vụ cứu hộ ở bên ngoài... vì vậy, đàn gái người ta chê ông, không muốn ông.

Bách Lý Phong liền nói: “Không thành vấn đề! Sau này anh làm

nhiệm vụ, tôi sẽ cùng thi hành nhiệm vụ với anh! Tôi biết y học được lý, còn có thể giúp anh kịp thời cấp cứu người bị mắc kẹt! Haizzz... Đáng tiếc, tôi lớn hơn anh mấy tuổi... Nếu không, tôi làm trợ lý cho anh được không?”

Vị đội trưởng đội cứu hộ kia, lập tức nói: “Hay là... cô làm vợ tôi đi...”

“Ha ha — — “

Lôi Tuấn trợn trắng mắt, ngẩng đầu lên nhìn đèn: “Nhị... cũng là đủ rồi!”

Lúc này, Diệp Đình gửi video tới: “Tiểu Tuấn, đây là video tiệc sinh nhật chị dâu cậu, cậu đưa cho dì Kỳ Nhu xem đi, để bà ấy nhìn xem có bóng người quen thuộc nào với bà ấy hay không.”

Chương 1413: Thời khắc nguy hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kỷ Nhu và Bách Lý Phong cẩn thận xem video. Kỷ Nhu nhìn chăm chăm vào màn hình, xem một lần lại một lần, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có người mẹ quen...”

Bà hơi ngẩng đầu nghi ngờ, nhìn Lôi Tuấn, rồi lại nhìn về phía Lôi lão gia...

Giống như đang hỏi: “Mọi người đang bảo tôi tìm ai?”

Lôi lão gia phát phát tay, bảo mọi người đi ra ngoài trước. Trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người ông Kỷ Nhu và Bách Lý Phong.

“Kỷ tiểu thư, Bách Lý tiểu thư...” Lôi lão gia nói: “Nhiều năm qua, các cô đã phải chịu khổ rồi... Tình hình bây giờ, hơi phức tạp. 26 năm trước, Lôi gia chúng tôi đã tổ chức lễ tang cho Thiếu Dục và Thiếu Triệt, hẳn hai người... đều biết chuyện này. Nhưng bây giờ thì sao... mấy đứa cháu của tôi, đều không chịu tin tưởng cha bọn chúng đã qua đời. Vì vậy, vẫn luôn nghĩ đủ mọi cách tìm ra bọn họ.”

Kỷ Nhu và Bách Lý Phong đều mở to hai mắt.

Kỷ Nhu thất kinh: “Mấy đứa bé này... Cho rằng anh cả Thiếu Dục và Thiếu Triệt... còn sống?”

Lôi lão gia gật đầu nói: “Điều này cũng không thể trách bọn họ được,

từ nhỏ bọn họ đều chưa từng được gặp cha mẹ, muốn tìm cũng là đòi dễ hiểu. Hơn nữa... quả thật khoảng thời gian gần đây... rất kỳ hoặc...”

Kỷ Nhu lập tức ngồi thẳng người dậy: “Kỳ hoặc?” Bà vốn đang dựa ở đầu giường, vừa nghe thấy Lôi lão gia nói hai chữ “Kỳ hoặc” này, bà lập tức ngồi không yên: “Sao lại kỳ hoặc?”

Bà là người thông minh, dĩ nhiên là mới nghe qua đã hiểu!

Lôi lão gia nói: “Con của Thiếu Dục nhà tôi, tên là Diệp Đình, thằng bé nói với tôi, vì truy kích kẻ thù, khoảng thời gian trước nó đã thiếu chút nữa phá sản, sau đó... Đột nhiên có một thế lực trong bóng tối giúp nó. Còn cả mấy ngày trước, lúc tiểu Tuấn tới đế đô, bị mười mấy chiếc xe bám theo, nhưng dường như người trong xe không muốn làm khó nó, chỉ muốn ép nó xuống xe, sau đó... Nhìn nó rồi đi.”

“...” Kỷ Nhu và Bách Lý Phong nhìn nhau, Bách Lý Phong nói: “Chị Nhu, nếu chị có lời muốn nói với Lôi lão tiên sinh, vậy em tránh ra trước.”

Kỷ nhu suy nghĩ, rồi chậm rãi gật đầu.

Bách Lý Phong hỏi ý, gật đầu với Lôi lão gia, rồi đưa chân xuống đất, đi ra ngoài.

Kỷ Nhu lấy ra một sợi dây chuyền màu tím! Giống y như sợi dây chuyền trong tay Diệp Đình và Lý Thiên Mặc! Chỉ là màu sắc của viên ngọc trên mặt dây chuyền không giống!

Lôi lão gia nhận ra sợi dây chuyền này, Diệp Đình đã cho ông xem qua.

Kỳ Nhu vừa nhớ lại, vừa nói: “Cháu nhớ... Lần đó Thiếu Triệt bị trọng thương, cháu tự tay phẫu thuật cho anh ấy, ba ngày ba đêm, mới kéo anh ấy trở về từ chỗ chết... Sau đó, cháu thật sự rất thích anh ấy... Cháu theo đuổi anh ấy như điên, nhưng anh ấy cự tuyệt cháu một lần lại một lần. Anh ấy không ngừng nói với cháu... anh ấy nói: Mạng sống của anh ấy thuộc về đất nước này, mạng sống của anh ấy đã không còn thuộc về chính mình nữa. Sau đó, anh ấy đưa sợi dây chuyền này cho cháu. Anh ấy nói, anh ấy không có cách nào đối xử tốt với cháu. Lại không muốn thiếu cháu quá nhiều, muốn lưu lại một kỷ niệm cho cháu... lúc ấy, cháu đã không thể hiểu được những lời này của anh ấy... Bởi vì, đất nước chúng ta có rất nhiều chiến sĩ, cũng không phải mỗi một chiến sĩ đều không được kết hôn. Cho dù nhiệm vụ của anh ấy cực kỳ nguy hiểm, cũng không đến nỗi đoạn tuyệt giống như anh ấy. Bây giờ cháu chợt nghĩ ra... có phải anh ấy đã tiếp nhận một nhiệm vụ vô cùng đặc biệt hay không? Thân bất do kỷ?”

Chương 1414: Thời khắc nguy hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi lão gia khiếp sợ, vội vàng kết nối video với Diệp Đình, Kỷ Nhu giờ sợ dây chuyền đến trước ống kính camera, sau khi Diệp Đình nhìn sợ dây chuyền, lập tức nói với Lôi lão gia: “Ông nội, bây giờ cháu sẽ lập tức tới bệnh viện ngay, nhất định phải bảo vệ mọi người an toàn.”

Bên ngoài, sau khi Bách Lý Phong ra khỏi phòng bệnh, bà chỉ nhìn thấy mấy đội viên đội cứu hộ đứng ở cửa, cũng không biết mấy người khác khác đã chạy đi đâu.

Bà mỉm cười nói: “Đội trưởng Lý, cảm ơn anh đã giúp tôi.”

Đội trưởng Lý lắc đầu, bày tỏ không ngại. Vừa nãy Bách Lý Phong nói muốn yêu đương với ông, thật ra là nhờ ông giúp một chuyện.

Bách Lý Phong sợ Kỷ Nhu khổ sở trong lòng, vì vậy, bà nói muốn tìm một người tốt để yêu đương, vui vẻ yêu đương. Thế nên bà mới nhờ đội trưởng Lý giúp chuyện này.

Đội trưởng Lý nói: “Thấy hai người các cô bình an vô sự, là tôi an tâm rồi. Sắp tới đây tôi còn có nhiệm vụ khác phải thi hành, không thể qua thăm các cô được. Sau này, có cần gì trợ giúp, cô cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Bách Lý Phong nói cảm ơn ông: “Chờ lúc nào anh hết bận rộn, tôi sẽ mời anh ăn cơm, trình trọng cảm tạ anh.”

Đội trưởng Lý xua xua tay: “Cứu các cô, là chức trách của đội cứu hộ chúng tôi. Không cần cảm ơn.”

Nhưng Bách Lý Phong tức giận trừng ông, nói: “Ý tôi nói là... Cảm ơn anh đã làm bạn trai một ngày của tôi!”

Đội trưởng Lý gượng cười, hơi xấu hổ nói: “Không cần khách khí, vô cùng vinh hạnh.” Nói xong, ông ấy đưa tay ra bắt tay với bà: “Hy vọng sau này... Chúng ta còn có thể gặp mặt.”

Bách Lý Phong gật đầu: “Được...”

Trong phòng bệnh, Lôi lão gia nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền kia, rơi vào trầm tư...

Một đầu khác, Diệp Đình nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền đầy màu sắc trong tay mình, trong đầu... chợt nảy ra một suy nghĩ đặc biệt kỳ quái!

Tại sao... chủ nhân của sợi dây chuyền này, đều đã qua đời?

Lôi Thiếu Dục có sợi dây chuyền, ông ấy qua đời 26 năm trước, Lôi Thiếu Triệt có sợi dây chuyền, cũng qua đời 26 năm trước... cha của Lý Thiên Mặc, Lý Vân Hào có sợi dây chuyền, cũng qua đời hơn hai mươi năm trước. Cụ thể là năm nào thì anh không quá chắc chắn, nhưng cùng một khoảng thời gian!

Anh còn biết, những người có sợi dây chuyền này, đều là kỳ tài trong giới quân sự thời điểm đó!

Tại sao bọn họ lại... lần lượt qua đời?

Điều này có nghĩa là gì?

Tuyệt đối không thể nào vì sợi dây chuyền này mang theo lời nguyền!

Chỉ có một khả năng — — đó là... có lẽ những người có sợi dây chuyền này... đều cùng nhận nhiệm vụ cực kỳ bí mật cực kỳ quan trọng — — bọn họ bị sắp xếp “Chết”, lấy một thân phận khác để sống. Bọn họ qua đời, có lẽ là để bảo vệ người nhà bọn họ... Nếu không, lấy mức độ nguy hiểm trong nhiệm vụ của bọn họ, nhất định sẽ gây nguy hiểm cho người nhà bọn họ!

Diệp Đình suy nghĩ, suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy mình đang đến gần chân tướng!

Suy nghĩ của anh dâng trào, anh lập tức gọi điện thoại cho Lăng Vi, anh rất muốn chia sẻ những suy đoán này với cô! Nếu cô nghe được tin tức này, cô nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Diệp Đình vừa mới lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Vi, đột nhiên “Ầm — — ầm — —” có ai đó đâm vào xe anh!

Tiếng “Ầm” vang lên rất lớn — — Lăng Vi bị dọa sợ đến nỗi cả người đều muốn co rụt lại!”Diệp Đình — — “

“Chồng — — sao vậy?”

“Tít tít...” Trong điện thoại di động truyền tới tiếng “Tít tít “, điện thoại di động đoạn bị ngắt kết nối, Diệp Đình xảy ra tai nạn xe cộ! Anh có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không? Sắc mặt của Lăng Vi trở nên trắng bệch, cô vội vàng gọi lại, ngón tay cực kỳ run rẩy, hô hấp loạn nhịp, trái tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực! Nhưng điện thoại vẫn không gọi được.

“Á...” Bụng của Lăng Vi chột truyền tới cơn đau: “Bộp...” Điện thoại di động rơi trên mặt đất, Lăng Vi thống khổ ngồi xuống...

“Tiểu Đình — — tiểu Tuấn! Tôi đau bụng...” Lôi Đình và Lôi Tuấn từ bên ngoài chạy vào, lập tức bị dọa sợ hết hồn, Lăng Vi ướm đầm mồ hôi, trên bắp chân còn có vết máu!

Sắc mặt của Lăng Vi đã trắng bệch, cô khó khăn nói: “Chị có thể sắp sinh rồi... Em mau gọi điện thoại cho anh em, anh ấy xảy ra tai nạn xe cộ!”

Chương 1415: Đau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình và Lôi Tuấn bị dọa sợ đến bối rối!

“Chị dâu, chị đừng quá lo lắng — — Anh Đình sẽ ổn thôi!” Lôi Tuấn đưa tay ôm lấy cô, vội vàng an ủi cô: “Chị dâu đừng sợ. Xe của anh em đã được cải tiến, cho dù có bị đụng, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn, ngược lại là chị... chị cố gắng nhịn, em đi gọi bác sỹ!”

Lăng Vi nhịn đau, khó khăn gật đầu: “Tôi biết...” Cô biết Diệp Đình không gặp phải nguy hiểm quá lớn, nhưng bụng cô không chịu nổi! Thành tử cung của cô khá mỏng, nên không thể chịu nổi bất kỳ sự kích thích nào!

Lúc này, Hạ Tiểu Hi và Lý Thiên Mặc đều chạy ra: “Tiểu Vi — —” Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ run lấy bầy, Lý Thiên Mặc cũng sợ đến choáng váng. Bọn họ chạy nhanh tới, cùng Lôi Đình ôm cô lên, Lôi Tuấn đã chạy đi gọi bác sỹ.

Hoàn hảo là bọn họ đang ở bệnh viện, nếu không sẽ gặp phải phiền toái lớn! Bác sỹ nhanh chóng đẩy Lăng Vi vào phòng đẻ, Lăng Vi bị vỡ nước ối, lại chảy máu, vô cùng nguy hiểm, nhưng thành tử cung của cô ấy khá mỏng, không thể sinh thường được!

Bác sỹ lập tức tìm người thân ký tên: “Tình trạng của người phụ nữ này đang cực kỳ nguy hiểm, chúng tôi phải lập tức phẫu thuật mổ đẻ (c-section) cho cô ấy! Bây giờ nước ối đã bị vỡ ra, nếu không nhanh

chóng phẫu thuật, sợ rằng đứa bé sẽ bị nghẹt thở mà chết! Cho dù có giữ được, cũng có thể ảnh hưởng tới sự phát triển trí não sau này!”

“Phẫu thuật! Phẫu thuật!” Lôi lão gia lập tức đánh nhịp: “Tôi tới ký!”

“Tôi là ông nội của con bé!” Chân của Lôi lão gia run run, muốn đứng lên cũng không nổi. Bách Lý Phong và Lôi Đình bước nhanh lên đỡ ông.

Lôi lão gia cầm bút ký tên, một y tá hỏi ông: “Lỡ như lúc phẫu thuật xuất hiện biến chứng nguy hiểm, xin hỏi... người nhà muốn giữ người lớn hay muốn giữ đứa bé?”

Y tá nói xong, chỉ vào trên tờ giấy: “Chỗ này có mục chọn, muốn giữ lại người lớn, ông đánh dấu vào chỗ này, muốn giữ đứa bé, ông đánh dấu vào chỗ này.”

“Cái gì?” Lôi lão gia kinh hãi: “Còn có mục chọn như vậy?”

Lôi lão gia lập tức nổi đóa lên — — “Mấy người điên rồi? Mấy người có còn là người không? Sao lại đưa ra mục chọn như vậy? Giữ lại cả hai! Phải đảm bảo giữ lại cả hai!”

Y tá kia lui về sau một bước, nói: “Chúng tôi chắc chắn muốn giữ lại cả hai, nhưng lỡ như... là lỡ như... cháu dâu của ông sinh non vào tháng thứ bảy, còn là sinh đôi nữa... lỡ như xảy ra chuyện gì, bệnh viện chúng tôi không chịu nổi trách nhiệm!”

Lôi lão gia ném bút đi: “Giữ cả hai! Phải giữ tính mạng cho cả mẹ và con! Tôi không chọn!”

Y tá kia nói: “ Ông không chọn... chúng tôi không thể làm phẫu thuật

được...”

Sau đó, cô ta lại nhìn sang những người khác, hy vọng có người quyết định.

Lúc này, tất cả mọi người đều gần như đồng thời nói: “Nếu thật sự xảy ra nguy hiểm... giữ lại người lớn!”

Trong lòng mọi người đều cực kỳ khó chịu, Lôi Đình che mặt khóc... cô ấy thật sự rất sợ hãi, chị dâu mới mang thai bảy tháng... Lại là sinh đôi, không biết cô có gặp phải nguy hiểm hay không, không biết đứa bé có bị nguy hiểm hay không...

Lôi lão gia khom người, run rẩy tay... nhặt bút lên, chọn mục giữ lại người lớn: “Xin hãy nhanh chóng phẫu thuật cho con bé, khổ cực cho các cô rồi.” Giọng nói của Lôi lão gia cũng run run.

Y tá kia vội vàng gật đầu, nói: “Chúng ta nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình cố gắng cho mẹ tròn con vuông. Mục chọn này chỉ để phòng ngừa lỡ như, cũng không có nghĩa là mẹ và bé sẽ gặp nguy hiểm, xin mọi người hiểu cho.”

“Vâng, chúng tôi hiểu, xin hãy nhanh chóng phẫu thuật cho cô ấy.”

Y tá kia lại gật đầu nói: “ Ngoài ra, bệnh viện của chúng tôi... là bệnh viện tuyến huyện, không có ngân hàng máu... bây giờ chúng tôi đang liên lạc với bệnh viện trong thành phố, nếu trong lúc phẫu thuật phát sinh nguy hiểm gì, còn phải nhờ mọi người nghĩ cách truyền máu cho người mẹ.”

“Không thành vấn đề! Các cô mau xét nghiệm máu cho cô ấy, chúng ta cũng sẽ lập tức đi xét nghiệm máu!”

Chương 1416: Đau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi lão gia biết mình thuộc nhóm máu A, nhưng ông vẫn không yên lòng, vẫn kéo mọi người đi xét nghiệm máu.

Cũng may... Lăng Vi thuộc nhóm máu A, không phải là nhóm máu gấu mèo(*) gì đó... May mắn thay! May mắn thay!

(*)Nhóm máu gấu mèo: nhóm máu hiếm như Rh(-), Gấu mèo là loại động vật hiếm lại là biểu tượng của QT, nên người QT hay gọi nhóm máu hiếm là nhóm máu gấu mèo.

Lôi lão gia nói: “Chúng ta là một đại gia đình, đều là nhóm máu A! Muốn bao nhiêu, cứ lấy bấy nhiêu!”

Diệp Đình ở đầu bên kia cũng đã liên lạc lại, Diệp Đình không bị thương cả, ngược lại là tài xế bị túi khí bất ngờ bắn ra làm hôn mê bất tỉnh.

Lúc Lôi Tuấn gọi điện thoại cho anh, tóc tai của Diệp Đình đã dựng đứng lên! Lôi Tuấn vội vàng nói: “Chị dâu sinh non! Anh mau tới đây đi— — “

Diệp Đình lo lắng đến nỗi muốn nhảy lầu! Tiểu Vi nghe thấy bên anh xảy ra tai nạn xe cộ nên mới lo lắng đến mức sinh non! Anh giận đến nỗi muốn nổi điên lên, lập tức xuống xe, đoạt một chiếc cửa xe vệ sỹ, hỏa tốc chạy tới bệnh viện!

Anh để bốn người lại chăm sóc cho tài xế đang bị hôn mê, cũng bảo bọn họ khống chế người dám đụng xe anh. Chiếc xe kia tông thẳng từ phía đối diện! Tốc độ rất nhanh — — lại bất ngờ! Nếu không, tài xế xe của anh cũng sẽ không thể không tránh thoát được.

Anh có bị thương hay không là chuyện nhỏ! Nhưng anh kiên quyết không thể tha thứ cho chuyện hại vợ anh sinh non được!

Diệp Đình phóng xe như bay, chỉ chốc lát sau máy bay trực thăng tới đón anh, anh lập tức ngồi máy bay trực thăng đuổi tới bệnh viện.

Lúc đi tới bệnh viện, cả người Diệp Đình đều giống như một quả bom nổ chậm, ai cũng không dám nói chuyện với anh.

Diệp Đình giữ nguyên khuôn mặt âm trầm, đi tới đi lui ở cửa phòng phẫu thuật.

Anh muốn giết chết cái kẻ đã đụng vào xe anh! nếu vợ con anh có gặp phải nguy hiểm gì, anh sẽ cho bệnh viện này nổ tung!

Cửa phòng phẫu thuật bị mở ra, y tá vội vàng mở cửa nói: “Người mẹ cần truyền máu... mọi người đã xét nghiệm máu chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi, chuẩn bị xong rồi!” tất cả mọi người đều vén cánh tay áo lên.

Diệp Đình biết Lăng Vi thuộc nhóm máu A, trước kia anh đã sớm gạt cô, xét nghiệm máu cho cô, còn kiểm tra xem có phù hợp hay không. Anh sợ rằng một ngày nào đó cô xảy ra chuyện gì nguy hiểm, còn phải lãng phí thời gian xét nghiệm máu.

Diệp Đình lập tức nói: “Tôi và vợ tôi cùng một nhóm máu! Tôi đã xét nghiệm có phù hợp hay không, không bị bài xích!”

“Được! Tiên sinh, mời anh nhanh chóng vào cùng tôi.”

Diệp Đình lập tức đi vào theo, lúc cửa đóng lại, anh quay đầu nói với Lôi Tuấn: “Tiểu đội bóng tối sắp tới đây bây giờ, em chuẩn bị đón bọn họ đi.”

Lôi Tuấn biết, trước khi anh Đình tới đây, đã cho người chuyển nhóm máu A tới, anh sợ chị dâu xảy ra nguy hiểm.

“Được, anh cứ yên tâm vào truyền máu đi!”

Diệp Đình đi theo vào phòng phẫu thuật, y tá đóng kín cửa. Diệp Đình lập tức đi rửa tay, y tá đưa bộ đồ vô khuẩn cho anh mặc.

Diệp Đình rửa sạch tay và cổ tay, anh đi tới bên cạnh Lăng Vi, muốn nhìn cô... Nhưng y tá không để cho anh nhìn, có màn vải ngăn cách.

Lăng Vi bị tiêm thuốc tê, lượng thuốc không nhỏ, bây giờ cô đang ở trong trạng thái nửa hôn mê, cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng bước chân, lại nghe thấy anh nói: “Vợ... anh tới đây...”

Nước mắt của Lăng Vi rơi xuống. Mặc dù cô đã bị tiêm thuốc tê, nhưng thể chất của cô hơi kháng thuốc... lúc bắt đầu phẫu thuật, cô không cảm giác thấy đau, nhưng sau đó bởi vì cô kháng thuốc tê, tác dụng của thuốc tê mất dần mất dần, lúc bác sỹ đụng vào bụng cô, làm cô đau đến nỗi chẳng còn sức lực gì, đau đến nỗi cô muốn “A” lên, nhưng cũng không “A” được...

Khoảng một phút sau, cô mới tiết kiệm được chút sức lực, cực kỳ khó khăn “A” lên...

Diệp Đình muốn nắm lấy tay cô... Nhưng y tá nói: “Tiên sinh, sắp

chuẩn bị xong dụng cụ rồi, chúng ta phải truyền máu ngay lập tức!”

“Được!” Diệp Đình lập tức nằm lên trên bàn truyền máu, y tá cắm ống truyền máu vào cánh tay anh.

Y tá điều chỉnh lại bàn truyền máu, Diệp Đình nằm trên đó, chăm chú nhìn từng giọt máu của mình đang truyền vào thân thể cô.

Anh dịu dàng nói: “Vợ ời, sau này hai chúng ta chảy chung một dòng máu...”

Hô hấp của Lăng Vi hơi “Nặng “, Diệp Đình biết cô nghe thấy lời anh, đang mỉm cười với anh...

Tiếng dao kéo truyền đến bên tai anh, một tiếng lại một tiếng, như đâm nhói trái tim anh.

Đau đến nổi, anh cảm giác như trái tim mình đang tan nát thành bụi phấn.

Chương 1417: Đuổi — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thời gian từng chút trôi qua, lúc này, bác sĩ đột nhiên nói với Lăng Vi: “Lúc tôi mang đứa bé ra sẽ có cảm giác bị xé rách, nhưng sẽ không quá đau, cô chuẩn bị tâm lý trước đi.”

Lăng Vi khẽ nhú mào, bác sĩ hộ sĩ biết cô có chuẩn bị.

Nhưng thuốc tê của cô cũng không còn bao nhiêu tác dụng... Lúc kéo ra, khẳng định cực kỳ, cực kỳ đau, nhưng... Đứa nhỏ cũng không thể không sinh!

“Ách...” Lúc đứa nhỏ sinh ra, Lăng Vi cảm giác giống như cả người bị xé rách... Đau đến mức cô gần như ngất đi.

“Oa — —” Con trai đi trước một bước vào thế giới này: “Oa — —” Con gái cũng bình an sinh ra.

Diệp Đình đột nhiên nghe thấy hai tiếng khóc nỉ non, anh hai mắt đỏ bừng, vợ anh phải chịu bao nhiêu khổ sở... Người mẹ vĩ đại! Anh trả giá tất cả, cũng không bằng một phần vạn của cô.

“Tiên sinh, tôi rút kim cho ngài, ngài có thể đi ra ngoài, hiện tại cần đổi người khác vào.” Diệp Đình lại kiên trì nói: “Không sao, tôi có thể kiên trì. Nhóm máu của bọn họ tôi còn chưa kiểm tra, không biết có nguy hiểm hay không.”

Hộ sĩ câm nín một lát, nói: “Nhóm máu giống nhau sẽ không có nguy

hiểm gì.”

Diệp Đình lại nói: “Lỡ như thì sao? Dong huyết cô chịu trách nhiệm à?”

“...” Hộ sĩ vội muốn chết, cũng không có hơi đâu cãi nhau với anh, vội vàng chạy đi. Lấy nhiều máu một chút cũng chẳng có chuyện gì... Đối người khác vào cô còn bận hơn, giờ cô đang bận, may mà mình vị tiên sinh này gánh hết.

Hộ sĩ ôm hai đứa trẻ đi tắm, trên tay mấy đứa nhỏ đeo vòng, trên đó viết “Lăng Vi BB”. Lại đo cân nặng cho hai đứa bé, con trai “3 cân 5 lạng, chiều dài: 41, nữ 3 cân 2 lạng, chiều dài: 38.”

Quá nhỏ... Khá nguy hiểm.

Hộ sĩ vội vàng đưa hai cục cứng đến phòng chăm sóc. Đặt vào lồng giữ ấm rồi, cả hai đứa trẻ đều kiểm tra ra có chứng viêm phổi nhẹ và tuột huyết áp.

Mọi người bận muốn chết, lầu trên lầu dưới qua lại chạy, một hồi tới cửa phòng phẫu thuật, chốc lát đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt, cực kỳ lo lắng.

Đứa nhỏ sinh xong rồi, bác sĩ khâu lại cho Lăng Vi. Lăng Vi cảm giác thuốc tê gần như không còn tác dụng... Có lẽ còn có tác dụng, nhưng rất đau... Cô cứ như vậy từng mũi từng mũi, từng mũi từng mũi nhin.

Quá trình may lại vết thương rất dài... Rất dài... Lăng Vi có thể tỉnh tường cảm nhận được sợi chỉ từng chút từng chút đâm ra kéo vào ở bụng cô— —

Đau đến mức cô trực tiếp lâm vào hôn mê.

Diệp Đình cách mạnh, cũng không biết thuốc tê của cô không còn tác dụng, bởi vì trước đó, anh xem qua rất nhiều tư liệu, bình thường phụ nữ có thai có tác dụng của thuốc tê cũng sẽ không cảm thấy đau. Diệp Đình còn tưởng cô đang ngủ... Nhưng bác sĩ cùng hộ sĩ biết, thuốc tê với Lăng Vi hiệu quả không nhiều.

Nhưng không có cách nào khác... Lúc sau cũng không thể dùng thêm thuốc tê. Bác sĩ chỉ có thể tận lực nhẹ nhàng khâu lại cho cô.

Lăng Vi tuy rằng hôn mê, nhưng mặt vẫn tái nhợt, vằn vẹo.

Chương 1418: Đuổi — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một tiếng rưỡi gian nan giải phẫu cuối cùng cũng kết thúc, may là cô xuất huyết không quá nghiêm trọng, ngoài Diệp Đình, không cần người khác truyền máu nữa.

Lúc đèn phòng giải tắt, hộ sĩ đẩy Lăng Vi đi ra.

Lôi Đình, Hạ Tiểu Hy lập tức bật khóc. “Mau mau, đưa vào phòng bệnh — —” Tất cả mọi người vây quanh Lăng Vi, đẩy cô vào phòng bệnh.

Trong bệnh viện sản phụ đặc biệt nhiều! Căn bản không còn phòng bệnh trống, bởi vì Lăng Vi là mổ đẻ, song sinh, sinh non phải phẫu thuật nguy hiểm cho nên cố ý giành cho cô một giường bệnh, bên ngoài còn có không ít người sắp sinh phải xuất viện, ngủ ở hành lang.

Lăng Vi được sắp xếp ở một gian phòng sáu người sản phụ, mọi người hợp lực nâng cô từ xe đẩy lên trên giường bệnh.

Vốn một người rất nhẹ, giờ lại rất nặng rất nặng... Bởi vì các cơ năng của cơ thể đều tạm dừng hoạt động. Lăng Vi vẫn hôn mê đến mười giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại...

Phụ nữ có thai sinh mổ sau khi sinh xong không thể lập tức ăn gì được, phải đợi xì hơi xong, mới có thể ăn.

Vết mổ của Lăng Vi rất đau, thật sự là đau như dao cắt. Đừng nói xoay người, chỉ là động đậy thôi cũng không được. Diệp Đình ngồi bên cạnh cô, nắm tay cô, chà xát tay cho cô. Chà xát tay cô nóng lên, lại chà xát chân cho cô.

Bác sĩ nói, như vậy có thể giúp nhanh chóng xì hơi.

Hạ Tiểu Hy ở gần bệnh viện thuê một gian phòng, cô mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn hầm canh gà cho Lăng Vi. Lăng Vi cũng không chịu thua kém, buổi chiều ngày hôm sau liền xì hơi, Hạ Tiểu Hy vội vàng mở hộp giữ ấm ra, đút canh cho cô ăn.

Có nhiều người vẫn không xì hơi, nhịn đói ba bốn ngày. Lăng Vi coi như tốt, uống canh rồi mới cảm giác mình sống lại.

Cô muốn nhìn con, nhưng đứa nhỏ còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt... Cô lại không dậy đi tới đó được.

Diệp Đình ngồi bên cạnh cô, nắm tay cô nói: “Như con chuột con ấy, hơi khó coi.”

Lăng Vi bị anh chọc cười, làm miệng vết thương nứt ra đau muốn chết.

Diệp Đình nói: “Em từ từ, anh đi chụp ảnh lại, lát cho em xem.”

Lăng Vi suy yếu gật đầu. Diệp Đình và Lôi Tuấn liền cùng nhau lên tầng trên.

Bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng 5, Diệp Đình nhìn thấy một người đàn ông mặc cao lớn tây trang màu đen đang đứng ngoài cửa phòng chăm sóc, ông ta đưa lưng về phía bọn họ, đang nhìn vào lồng giữ nhiệt của trẻ con.

Người kia là ai? Vì sao lại đến nhìn hai đứa con của anh? Diệp Đình bước nhanh đến, người đàn ông cao lớn kia nghe thấy tiếng bước chân, lập tức xoay người, trầm ổn bước đi, bước nhanh vào cầu thang.

Diệp Đình lập tức nói: “Tiểu Tuấn, tôi đuổi ông ta — — cậu ở lại đây!”

Diệp Đình sợ đứa nhỏ gặp nguy hiểm, cho nên bảo Lôi Tuấn ở lại. Bởi vì thành viên của Âm Ảnh tiểu tổ canh giữ ở tầng 5 đều bị hạ gục!

Người này quá lợi hại — — Thành viên Âm Ảnh tiểu tổ đều từng trải qua huấn luyện đặc thù, người này vậy mà thần không biết quỷ không hay xử lý nhiều người như vậy, còn không kinh động đến anh!

Diệp Đình vội vàng đuổi theo, tim anh đập kịch liệt! Có một cảm giác đặc biệt lướt qua trong đầu!

Người này... Có thể là... Cha anh — — Lôi Thiếu Dục không?

Nếu không ai lại nhàn như vậy, trộm đến xem hai đứa trẻ mới sinh? Diệp Đình càng chạy càng nhanh, anh nghe thấy đằng trước có tiếng bước chân “rầm rầm rầm” đang đi xuống dưới, Diệp Đình gần như là nhảy xuống.

Nhưng khi anh đuổi tới tầng một lại phát hiện người đi ra khỏi cầu thang... Căn bản không phải người vừa rồi! Diệp Đình lúc này mới dừng lại... Anh bị lừa — —

Người này cố ý dẫn anh xuống lầu, mà người đàn ông vừa rồi, căn bản là không đi xuống!

Diệp Đình nhìn xung quanh, không thấy có gì khác thường.

Diệp Đình đuổi theo người dụ anh đi xuống lúc trước, anh vươn tay nắm vai người nọ, nhưng người nọ vô cùng cảnh giác: “Suru” một cái cúi đầu, khom lưng, né người, lập tức tránh được Diệp Đình đánh lên.

Ám Ảnh tiểu tổ ở ngay gần đó, lập tức lao tới vây công người này.

Người này kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, vươn tay sờ tới bên hông: “Bùm — —” bỏ lại một quả đạn khói, người nháy mắt đã không thấy tăm hơi...

Chương 1419: Hạnh phúc giống Hoa nhi giống nhau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình không đưa tay xua khói đi mà là trực tiếp đi về phía cửa bệnh viện.

Nhưng người nọ thật sự lợi hại, chỉ giây lát đã hòa vào giữa đám đông lát.

Lúc Diệp Đình đuổi theo đến nơi chỉ nhìn thấy đám đông trên ngã tư đường...

Anh quay đầu lại, quay lại bệnh viện, ngẩng đầu nhìn bốn phía, lập tức ra lệnh cho Âm ảnh tiểu tổ bao vây quanh bệnh viện. Cả buổi sáng lại vẫn không nhìn thấy bóng người cao lớn kia ra vào.

Ông ấy đi như thế nào, không ai biết...

Rất kỳ quái!

Còn cả người vừa rồi mới chạy trốn kia thân thủ khó lường! Có thể chỉ huy một người như vậy đến dẫn dắt anh rời đi, người đến nhìn lên kia khẳng định không phải người bình thường.

Diệp Đình nhíu mày, tim anh vẫn đang đập kịch liệt, tuy cả buổi trưa anh đều lo lắng nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được hai người kia không có ác ý... Điều này càng khiến Diệp Đình chắc chắn... muốn tìm được ông ấy!

Cũng thật sự, lòng tràn đầy hy vọng là ông ấy...

Lúc trở lại phòng bệnh, Diệp Khanh, Diệp Lương Sơn, Lăng Trí cũng đã tới.

Lăng Trí và Diệp Lương Sơn vô cùng vui vẻ, hai người cùng nhau đi siêu thị mua đồ cho hai đứa bé, Diệp Lương Sơn thấy cái gì cũng muốn mua, cuối cùng mua đầy hai xe lớn. Lúc ông đi tính tiền, phát hiện... hay thật! Lăng Trí cũng mua hai xe đầy! Ông mua một đồng lớn quần áo, sữa bột, bình sữa, tã lót, ngay cả nôi cũng mua một cái...

Thật ra mấy thứ này Hạ Tiểu Hy và Lôi Niếu Niếu đã mua cả rồi.

Nhưng Lăng Trí và Diệp Lương Sơn rất vui! Không mua không được a! Không mua, hưng khởi trong người không có chỗ giải quyết a!

Diệp Khanh ngây ngây ngốc ngốc, thế nhưng cũng biết “Tiểu Vi sinh đứa nhỏ”. Diệp Đình viết cho bà một tờ giấy, đặt vào tay bà. Diệp Khanh nâng tay liền nhìn thấy, bà nhìn thấy mấy chữ này liền lên lầu nhìn hai đứa bé.

Bà nhìn chăm chăm hai đứa bé kia, ánh mắt ôn nhu nhìn bọn họ.

“Chị Khanh——”

Diệp Khanh đang đứng cạnh cửa sổ nhìn vào trong chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy hai người phụ nữ đi về phía mình.

Kỉ Nhu bước nhanh đến trước mặt bà, một tay ôm lấy bà: “Chị Khanh! Hơn 20 rồi em chưa gặp lại chị!”

Diệp Khanh thất thần, nhưng... Không biết chuyện gì xảy ra, nước

mắt rơi xuống.

Lúc Kỉ Nhu được Lôi Tuấn cứu ra liền kể cho mọi người nghe chuyện của mình và Diệp Khanh, khi đó, hai người rất thân thiết. Quan hệ giữa hai người, nói như thế nào đây... vừa là thầy vừa là bạn. Kỉ Nhu học được rất nhiều thứ từ Diệp Khanh, bà rất kính trọng Diệp Khanh, nguyện vì bà ấy làm bất cứ chuyện gì! Cho dù bị Paul – Louis nhốt hai mươi năm, bà cũng không oán không hối.

Lúc Kỉ Nhu biết Diệp Đình đã tìm được Diệp Khanh, bà rơi lệ đầy mặt. Bây giờ ác ma kia đã chết, chị Khanh cũng sẽ không phải sợ hãi và bị tổn thương nữa!

Nhưng lúc này, Kỉ Nhu ôm lấy Diệp Khanh, bà mới hiểu ra... Lúc đó Tiểu Tuấn, Tiểu Đình nói với bà trí nhớ của Diệp Khanh có chút vấn đề, bà cuối cùng hiểu ra, bệnh của Diệp Khanh lại nghiêm trọng như vậy.

Chương 1420: Hạnh phúc giống Hoa nhi giống nhau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kỉ Nhu nhìn chăm chăm Diệp Khanh, bà biết Diệp Khanh cũng không nhớ tới chuyện giữa hai người lúc trước, nhưng Diệp Khanh khóc, trong mắt tràn đầy bi thống, tràn đầy đau lòng, lại có một tia hoảng sợ, bởi vì chính bà cũng không biết mình vì sao lại như vậy.

Kỉ Nhu cười cười, nói: “Không có việc gì, bình tĩnh lại nào.”

Tiểu Tuấn trước đó đã nói với bà, nó nói, bọn họ đã liên hệ với chuyên gia khoa não và bác sĩ tâm lý tốt nhất cho Diệp Khanh, Diệp Khanh cũng đang điều trị.

Kỉ Nhu nắm tay bà, cả Bách Lý Phong đứng đó, ba người đều đứng bên cửa sổ nhìn vào bên trong.

Một đôi mắt ở trong đám đông nhìn ba người một lát, lại biến mất giữa dòng người.

Lăng Vi dần dần bình phục. Ngày thứ ba, bác sĩ gỡ niệu quản, cô chỉ có thể chịu đau tự mình đi WC. Má ơi... Vết mổ kia đau như muốn giết người vậy!

Cô vốn nghĩ như vậy là đau lắm rồi, không ngờ... buổi chiều ngày thứ ba... mới là thời điểm chết người!

Vốn lúc sinh con còn không cảm thấy đau như vậy...

Lúc này, thuốc tê khi phẫu thuật đã dùng hết rồi. Thuốc tê ở đây đã dùng liều lượng ba ngày, sau ba ngày, lúc thuốc tê dùng hết, Lăng Vi lần nữa chịu khổ... Trời ạ— —

Có thuốc tê và không có thuốc tê, quả thực là... Cách biệt một trời một vực!

Nhưng đã qua bốn ngày, bởi vì vấn đề của cô nghiêm trọng hơn người khác, buổi chiều ngày thứ tư, cuối cùng cũng được chuyển vào phòng bệnh hai người.

Mấy ngày nay, người nhà, bạn bè cô cũng mệt mỏi không kém, phòng bệnh chật chội, bởi vì nhiều người, ngay cả chỗ để ngồi cũng không có. Lôi Thiếu Tu bảo Lôi Niếu Niếu đưa ông nội và Diệp Khanh về nhà.

Lôi lão gia tử không quay về: “Chắt trai chắt gái của ông ông còn chưa nhìn đủ! Ông đứng nhìn cũng được!”

Lão nhân gia vô cùng vui vẻ: “Ai nha, chúng ta đặt tên cho hai đứa nhỏ đi!” Vừa nói, vừa trừng Diệp Đình: “Không thấy cha mẹ nào như hai đứa, con cũng sinh ra rồi, ngay cả tên cũng không có!”

Lăng Vi cười, suy yếu nói: “Không nghĩ tới... đột nhiên như vậy...”

Vừa nói đến đặt tên... Cả đám người đều suy tư. Vốn Diệp Đình và Lăng Vi quyết định lão đại họ Diệp, lão nhị họ Lăng. Nhưng bây giờ lại thêm một Lôi gia.

Dòng họ cũng khó chia... chỉ có hai đứa nhỏ... Tên phải đặt như thế nào?

Lôi lão phụ tử đột nhiên nói: “Tên chỉ là cái để gọi.”

Ông nhìn Diệp Đình nói: “Con cũng sắp 27 tuổi rồi, từ khi sinh ra đến khi lớn lên, Lôi gia cũng chẳng giúp được gì cho con, không thể chiếm lấy danh ngạch được. Tên đứa nhỏ cứ theo kế hoạch ban đầu của hai đứa đi, nên đặt tên là gì thì đặt tên như vậy. Hai đứa có thể nhận ông là ông nội, lão già này đã thấy đủ rồi!”

Ông lại xin lỗi nhìn Diệp Khanh: “Lôi gia chúng ta thật có lỗi với mấy đứa... Không thể lại chuyên chế xen vào được.”

Diệp Lương Sơn gật đầu: “Lão đầu thối tha nói cũng có đạo lý đấy. Vậy cứ theo họ ba mẹ nó đi. Tiểu Vi sinh đứa nhỏ gian nan bao nhiêu!”

Bảy tháng, sinh non, còn là song sinh, mạng cũng để lại một nửa rồi...

Lôi lão gia tử nói: “Vậy mọi người cùng vất vả đặt tên cho chắt trai chắt gái của tôi đi——”

Một câu “chắt trai chắt gái” này của ông thật hài hước, tất cả mọi người đều vui vẻ.

“Bốn thế đồng đường!” (Bốn thế hệ cùng sống) Diệp Lương Sơn cũng cảm khái: “Hai ta có sống lâu thêm hai mươi năm nữa không chừng còn nhìn thấy hai đứa bé có con nữa kìa.”

Lôi Niều Niều phun tào nói: “Diệp gia gia, ngài nghĩ xa quá rồi, cháu nó có lớn nhanh, hai mươi năm sau cũng không sinh đứa nhỏ ngay được! Ngài xem đám đồng lứa tụi con này, đến ba mươi còn chưa kết hôn. Hiện tại, bao nhiêu anh trai chị gái ba lăm ba sáu tuổi còn đơn thân, người ta còn không vội. Hiện tại là xã hội gì, chẳng ai giống

thế hệ ông nữa, hơn mười tuổi đã kết hôn. Như ông nội và bà nội của con ấy, hai người chưa từng gặp mặt lần nào đã kết hôn... Chờ ta đợi đồng lúa của hai đứa cháu này lớn lên, nói không chừng lại lưu hành cái gì mà gia đình đình khắc, không cần con cái gì đó, mặc dù sống với nhau nhưng tiền bạc gia sản gì đó đều chia ra.”

Diệp lão gia tử run run: “Vậy còn kết hôn làm gì? Mua đồ trong nhà còn phải chia ra tính? Vậy ăn cơm thì sao? Một nồi cơm, mỗi người một nửa?”

Chương 1421: Lôi Thần xuất thế --- Dạ Văn, Lăng Thần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu nói: “Vậy thì không phải ông nên quan tâm rồi, hiện giờ chúng ta hãy đặt tên cho cháu trai, cháu gái của chúng ta thôi.”

“Đúng đúng, mau đặt tên!” Ông cụ Lôi chợt nói: “Ông phải đi mua từ điển!”

Ông cụ Diệp theo sát: “Ai ai, chờ tôi chút, tôi đi cùng ông.”

Lôi Niểu Niểu nhìn hai người, bật cười: “Chẳng phải trong điện thoại có phần mềm đặt tên sao... Ai còn dùng từ điển nữa chứ...” Hai ông cụ đứng lại, quay đầu nhìn cô.

Lôi Niểu Niểu vô cùng ra oai lấy điện thoại di động ra, tải phần mềm đặt tên, ở cột dòng họ viết họ Diệp, bé nam, viết sinh nhật ngày 28 tháng 6 năm XX, chọn đặt tên hai chữ.

Bên dưới hiện ra một hàng các tên, còn đính kèm thêm điểm.

Còn có giải thích, em bé sinh vào ngày này, ngũ hành thiếu thủy, thiếu thổ.

Hệ thống đề cử: Diệp Oa, nhận được: 100.

Lăng Vi: “...”

Diệp Đình: “...”

Lý Thiên Mặc: “...”

Lôi Thiếu Tu đột nhiên không muốn thừa nhận Lôi Niểu Niểu là con của ông, chuyện gì đây xảy ra vậy?

Ông cụ Lôi trợn trắng mắt, ông cụ Diệp dựng râu, trừng mắt: “Phần mềm quỷ gì đây, quá không đáng tin. Đi thôi, hai chúng ta vẫn nên mua từ điển thôi.”

Lôi Niểu Niểu gọi hai ông: “Đừng đi vội a! Bên dưới còn có nữa này!”
Cô nhìn xuống...

Diệp Ô... Diệp Nê... Diệp Chiếu...

Lôi Niểu Niểu nổi trận lôi đình, không phải đang đùa cô chứ?!

“Được rồi, để cháu thử chọn ba chữ xem sao.” Cô ấn thoát, chọn tên ba chữ.

Sau đó, hệ thống đề cử một đồng: “Diệp Ủng Trú, Diệp Thiện Đản, Diệp Bính Thượng Hải...”

Trời ơi... Lôi Niểu Niểu muốn hỏng mắt, chợt cảm thấy ba chữ “Lôi Niểu Niểu” đẹp để cỡ nào, thân thiện nhường nào!

Cô lặng lẽ tắt di động, ra dấu tay xin mời với ông nội cô và ông Diệp: “Hai ông vẫn nên đi mua từ điển thôi ạ...”

Hai ông lão đi mua từ điển, trở về rất nhanh.

Ông cụ Lôi nói: “Chúng ta lật tùy tiện, lật đến trang nào, thì chọn một

cái tên thật hay.”

Lôi Niểu Niểu nói: “Vậy quá tùy tiện rồi? Nhớ đâu lật vào... Thì* Nha, Niệu* Nha, vậy cháu trai, cháu gái của cháu sẽ liều mạng với hai cụ đó?”

*Thì: phân, Niệu: nước tiểu

Ông cụ Lôi cả giận: “Cái miệng của cháu đúng là muốn ăn đòn!” Vừa nói, vừa lật từ điển: “Ông không tin! Ông phải lật được tên hay ----- --“

Ông cố ý lật ở giữa, thầm nghĩ ở vị trí này có “F, G, H, I”, ngụ ý cũng không tệ. Kết quả, vừa lật... “Phí*”...

*Phí: khi đầu chó

“Ha ha ha -----“ Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi bật cười. Hai người bọn họ vừa đi nấu cơm, vừa ra đây thì thấy đám người đang đặt tên... chọc hai người buồn cười.

Trong nháy mắt tâm lý Lôi Niểu Niểu được an ủi: “Cái tên này của ông... cũng không hay hơn cháu là bao...”

Đám người cười đau cả bụng.

Lăng Vi cũng vui lây, nhưng... vừa cười, vết dao liền đau. Cô không nhịn được...

Lăng Vi bèn nói: “Được rồi... để cháu đi xem hai đứa nhóc, rồi đặt tên sau...”

Lăng Vi rất muốn nhìn con... đã bốn ngày rồi, cô còn chưa được

gặp...

Diệp Đình bế cô lên xe lăn, đưa cô vào thang máy lên tầng. Lên đến tầng năm, anh bế cô vào trong nhìn. Lăng Vi cố nén cơn đau, hỏi anh: “Tình hình của các bảo bảo thế nào rồi? Bác sĩ nói thế nào? Bao giờ có thể ra?”

Diệp Đình nói: “Bác sĩ bảo các bảo bảo bị viêm phổi, còn bị tụt huyết áp nhẹ, có điều hai ngày nay đã dần tốt lên. Bác sĩ nói, nếu tình hình hai ngày nữa của bảo bảo ổn định, có thể cho chúng ta chuyển viện.”

Chương 1422: Lôi Thần xuất thế --- Dạ Văn, Lăng Thần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bởi vì bệnh viện này chỉ có thiết bị chữa bệnh tầm trung, bất lợi với bệnh tình của đứa bé. Bác sĩ đề nghị bọn họ chuyển viện, nhưng cũng phải chờ Lăng Vi sinh xong năm, sáu ngày mới có thể chuyển viện.

Lăng Vi ngấm nhìn, bé lớn đang chóp chóp môi ngủ say sưa. Hai bảo bối đều chu mỏ, như đang đói bụng muốn bú sữa.

Lăng Vi nói: “Nhũ danh của đứa lớn là Duệ Duệ, đứa thứ hai là Đô Đô.”

Diệp Đình: “...” Thầm nghĩ, em còn tùy tiện hơn bọn họ.

Hai người đi từ trên tầng xuống, trong phòng bệnh đang vui ngất trời. Người ở giường bệnh khác vừa xuất viện, cho nên không có ai khác, đám người cười “ha ha ha”.

Bởi vì, Lôi Tuấn cố ý lật ra chữ “Rắm”...

Sau đó, Lôi Niều Niều cố ý giở ra chữ “Thối”...

Lăng Vi thầm nghĩ: “Tôi nhớ kỹ mấy người rồi đó, chờ Duệ Duệ và Đô Đô trưởng thành, tôi phải để bọn nó biết, mấy cô chú của bọn nó xấu đến mức nào!”

Mọi người đều vui, Diệp Khanh cũng vui theo. Kỳ Nhu hỏi bà: “Chị Khanh, chị đặt tên cho đứa bé là gì? Chị cảm thấy tên gì mới êm tai?”

Diệp Khanh vô cùng nghiêm túc nghĩ ngợi, ánh mắt mê mang nói: “Chị nhớ ngày bọn nó sinh ra... Là một buổi tối, mặc dù rất lạnh, nhưng đầy sao trời.”

Diệp Lương Sơn bèn nói: “Vậy đặt là: Diệp Vãn, Lăng Thần.”

“Ha ha ha...”

Ban đêm, rạng sáng là cái quý gì...

*Ban đêm và Diệp Vãn phát âm gần giống nhau, đều là “yewan”, rạng sáng và Lăng Thần cũng tương tự, đều phát âm là “lingchen”.

Lúc đầu khi Diệp Khanh nói chuyện, đám người nghe vô cùng chăm chú, phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, một câu của ông cụ Diệp lại khiến đám người bùng nổ.

“Ha ha ha... Diệp Vãn... Sao không đặt là Diệp Tiêu* đi?”

*Tiêu cũng có nghĩa là buổi tối.

Lôi Tuấn cười văng cả nước bọt. Anh vỗ đùi: “Mấy người hay bảo tôi ngốc... theo tôi thấy, ông cụ Diệp nhà tôi dám nhận thứ nhất, không ai dám nhận thứ hai!”

Hạ Tiểu Hi kéo tay áo anh: “Ông xã... Anh nói ngược rồi...”

“Ha ha -----” Đám người cười vang, Lôi Niểu Niểu cười chảy nước mắt, nói: “Anh hai! Quả nhiên anh là ngốc nhất! Anh dám nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất! Nhất định anh phải là ngốc nhất!”

Lúc này, Diệp Khanh đột nhiên cầm bút, giật một tờ giấy khám bệnh, viết hai chữ: “Thần, Thần*”, ánh mắt bà sâu xa: “Hôm ấy, tôi nói, cô nhìn lên sao trên trời, thật đẹp a... Anh ấy viết xuống lưng tôi hai chữ: Thần và Thần.”

*Hai chữ Thần này có nghĩa khác nhau: Chữ Thần đầu tiên là宸, nghĩa là căn phòng ở sâu, chữ Thần thứ hai là辰, có nghĩa là thiên thể.

Lăng Vi khế gật đầu: “Vậy đặt là Diệp Thần, Lăng Thần. Hai em bé nhà tôi là thai sinh đôi, tên giống nhau cũng được.”

*Diệp Thần (叶宸), Lăng Thần (凌辰)

Đám người đều gật đầu, ông cụ Lôi nói: “Ngụ ý của hai chữ này không tệ lắm. Trời sao mệnh mệnh, hi vọng sau này hai đứa nó lớn lên, ý chí khoáng đạt, không so đo được mất.”

Diệp Đình lấy hai cái tên này đi làm giấy khai sinh cho hai tiểu bảo bảo.

Ngày thứ sáu, bác sĩ cho phép Lăng Vi xuất viện, cũng đồng ý cho em bé chuyển viện. Diệp Đình bèn bao bọc cô và bảo bảo chuyển vào bệnh viện thành phố.

Bởi vì không muốn giày vò cô, nên không về Giang Thành. Đường xá quá xa, cô không chịu nổi.

Hoàn cảnh ở thành phố cũng rất tốt, có phòng bệnh riêng, tiểu bảo bảo được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, có điều tình hình rất ổn định, mỗi ngày ăn rất được.

Bác sĩ nói: “Mấy ngày nữa tình hình ổn định, có thể bế em bé ra.”

Diệp Đình và Lăng Vi vui vẻ, bọn họ nhìn hai bảo bối, một đứa bấu môi, một đứa thì cười, vô cùng đáng yêu...

Không ngờ, con của bọn họ... lại lớn thành thế này, cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ, rất đáng yêu.

Ngày thứ bảy, mặt mũi đứa bé rõ hơn, không còn đỏ nữa, phấn nộn mập mạp, cực cưng.

Đáng tiếc không ôm được...

Lăng Vi vô cùng muốn xông vào, ôm chầm lấy hai đứa, hôn hôn...

Chương 1423: Cười đến mắt tiểu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở lại bệnh viện mấy ngày.

Lăng Vi vẫn không dám thẳng lưng, di chuyển vô cùng chậm chạp.

Có sản phụ qua mấy ngày liền không sao. Nhưng làn da Lăng Vi không hợp, bình thường nếu tay của cô bị đứt một mảng nhỏ thì phải nửa tháng mới mọc da mới.

Vết dao của cô, vừa đau lại vừa ngứa, rất khó chịu.

Thế nhưng, Lăng Vi vẫn cảm thấy rất vui vẻ, chút đau đớn ấy có tính là gì? Cô có bảo bao a! Bảo bảo của cô ra đời bình an, bây giờ càng ngày càng lớn! Mấy ngày nữa, cô có thể ôm rồi! Hừ hừ, đến lúc đó, mỗi ngày cô đều ôm, tuyệt đối không buông tay!

Những ngày này, Diệp Đình cuối cùng cũng rảnh. Nhóm bóng đen dẫn theo hung thủ gây chuyện đến gặp anh, bóng đen số ba báo cáo: “Lúc tôi bắt được hắn, phát hiện trên người hắn toàn mùi rượu, người này uống say đến mức không biết trời đất... Sáng ngày hôm sau, hắn vẫn còn mơ màng... Căn bản cũng không biết mình đụng xe.”

Diệp Đình lờm người kia một cái: “Đưa đến cục cảnh sát đi. Chứng cứ đã lưu lại chưa?”

Bóng đen số ba trả lời: “Đều đã lưu lại.” Vừa nói vừa nghĩ thầm, anh Đình tâm tình không tệ nha...Cũng đúng, chị dâu và bảo bảo đều bình an vô sự, bây giờ trong lòng anh Đình vô cùng ngọt ngào, khẳng định không còn tâm tư để ý chuyện khác.

Tiểu bảo bảo ở phòng giám hộ nửa tháng, cuối cùng cũng chuyển tới phòng bệnh bình thường.

Diệp Đình ôm con trai, Lăng Vi ôm con gái. Hai người ngồi sát bên nhau. Lăng Vi rất tiều tụy, Diệp Đình dịu dàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Vợ à, em vất vả rồi...”

Lăng Vi cười híp mắt lại, cô hôn lên khuôn mặt non nớt của Duệ Duệ một cái, nói: “Không vất vả, rất hạnh phúc.”

Diệp Đình cũng cúi người hôn lên khuôn mặt Duệ Duệ, Duệ Duệ nhếch miệng, mỉm cười. Diệp Đình vô cùng vui vẻ: “Vợ à, em nhìn xem...Con cười với anh kìa.” Diệp Đình vừa nói vừa nâng cánh tay, bế Duệ Duệ đến trước mặt, hôn nhẹ một cái.

Duệ Duệ ghét bỏ bĩu môi, nghiêng mặt qua một bên.

“Tiểu tử thói này, thật đúng là vô tâm!”

“Phụt---” Duệ Duệ đột nhiên thả một quả rắm: “A---” Rắm của tiểu tử này...Siêu cấp thói...Ai ya mẹ tôi ơi! Thối kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

Trả thù! Nhất định là trả thù---

Diệp Đình muốn ném con đi, nhưng lại không nỡ. Lăng Vi che mũi cười, muốn chạy, lại chạy không được. Bây giờ cô di chuyển đều rất tốn sức...

Diệp Đình lúc đầu muốn đi, nhưng lại nghĩ...Vợ anh còn đang ở đây mà anh lại muốn đi...Liền không có suy nghĩ đó nữa.

Hai người liền che mũi, buồn bực cười: “Ranh con này---” Diệp Đình thật sự là...nhịn không được, vội đặt con xuống, anh đi đến bên cửa sổ, hơi mở cửa sổ một chút. Lại sợ Lãng Vi trúng gió nên không dám mở quá lớn.

Vừa lúc Lôi Tuấn đi tới:“Ai ya---” Chỉ cảm thấy một làn “hương thơm” đập vào mặt. “Phụt---” Duệ Duệ thiếu gia lại thả một quả rắm.

Trong phòng bệnh, đã bị “hương thơm” bao phủ...Lôi Tuấn vô cùng thất đức, lập tức gọi điện thoại cho mọi người: “Rời giường chưa? Tranh thủ thời gian tới đây! Tiểu bảo bảo chuyển tới phòng bệnh bình thường rồi!”

Lúc đón lấy Duệ Duệ, mọi người đều đã tới: “A---”

“Ai ya...” Vị này...

“Ha ha ha...Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu...Quả rắm, cũng không thể để anh tôi, chị dâu tôi độc hưởng được!”

Chương 1424: Cười đến mắc tiểu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Động tác mọi người vô cùng thống nhất, tất cả đều che mũi, nhìn về phía hai tiểu bảo bảo.

Mặc dù thối, nhưng vẫn muốn ôm, muốn nhìn.

Lúc này, Giang Quân và Ninh Hạ từ Giang Thành chạy tới, mang theo mấy bao lớn bao nhỏ. May mà...Trong phòng bệnh không còn mùi gì...Nếu không, để đại minh tinh như Ninh Hạ ngửi rắm thối, vậy thì quá không tốt.

Kết quả: “Phụt---” Duệ Duệ lại thả một quả rắm nữa!

“...” Ninh Hạ đang muốn ôm, đột nhiên bị rắm đập vào mặt...

“Ha ha ha---” Lôi Tuấn cười to nói:“Đây là lễ vật gặp mặt Duệ Duệ nhà tôi tặng cho cô đấy...Cứ chậm rãi hưởng thụ, không cần cảm ơn.”

Ninh Hạ nói:“Được...Vậy tôi liền...”Vui vẻ nhận”. Lập tức trong lòng có bóng ma, về sau kiên quyết không muốn có con nữa!

Nụ cười trên mặt Lôi Tuấn liền cứng đờ, ôi, tiểu bảo bảo này đối xử thật tệ bạc với mọi người...Trong phòng bệnh đều là mùi rắm thối...

Lôi Tuấn vẻ mặt vui vẻ nói:“Bảo nhi, là “Hương bảo nhi” a, thả rắm

cũng thơm.”

Ông cụ Lôi liền nói:“Nhất định phải là “Hương bảo nhi”, chắc trai của ta có thể không thơm sao?”

“Phụt---” Khá lắm, lại một quả nữa!

“Ha ha ha...” Hai người Lôi Niểu Niểu và Lôi Tuấn rất nhanh cười đến nổi buồn tiểu. Lôi Niểu Niểu nói:“Duệ Duệ à Duệ Duệ, cụ cháu nói chuyện với cháu, cháu không cần phối hợp như vậy!”

Khuôn mặt nhỏ của Duệ Duệ ngẩng lên, miệng nhỏ mút mút, lại đánh một quả rắm nữa!

Đô Đô bên cạnh không vui, anh trai, tại sao anh lại độc diễn vậy, thế có được không? Anh không để ý đến cảm nhận của em gái sao? Tốt xấu gì chúng ta cũng là song sinh a!

Đô Đô không chịu thua kém, cũng dùng sức rắm một quả, nhưng rắm không ra.

Lúc này, bác sĩ và y tá tới kiểm tra phòng. Bác sĩ mở cửa sổ ra, đi đến giường bệnh nói:“Diệp Thần dạ dày không tốt lắm, để tôi khám cho cháu lại một chút, ngày mai liền không sao. Lăng Thần không có việc gì, rất tốt.”

“Phụt---” Bác sĩ vừa nói xong, Đô Đô liền thả thành công một quả rắm...

“Ha ha ha ha...” Mọi người đều muốn phát điên! Y tá tranh thủ thời gian đi rửa dĩa, thay tã cho bảo bảo...

Lăng Vi đột nhiên rất cảm động...Thật là làm khó y tá kia, chăm sóc

hai tiểu bảo bảo này nửa tháng.

Hai tiểu bảo bảo này...Rất biết giày vò người khác, hai giờ liền đói, ăn no rồi, còn phải náo loạn nửa tiếng, náo loạn xong, vừa nằm ngủ lại tỉnh...

Hai tiểu bảo bảo lại tiếp tục ăn, còn phải mớm nước, thay tã...Cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi.

Hai tiểu bảo bảo này, cho đến bây giờ sinh ra đã được nửa tháng, so với lúc vừa mới ra đời gian nan hơn nhiều. Nhất là nửa đêm, căn bản không để cho người khác ngủ.

Càng hồng hét hơn chính là...Bào thai song sinh, đứa này vừa ngủ, đứa kia liền tỉnh, đánh thức đứa vừa mới ngủ.

Y tá thay tã cho tiểu bảo bảo xong, lại kiểm tra một lần nữa, bác sĩ nói:“Tất cả đều bình thường, quan sát thêm hai ngày nữa có thể xuất viện.”

“Thật tốt, cảm ơn bác sĩ.”

Ông cụ Lô đột nhiên hỏi: “Hai đứa chất của tôi sinh non ba tháng, có bị thiếu dinh dưỡng không?”

Bác sĩ nói:“Không có chuyện gì, chỉ cần chăm sóc tốt, sẽ từ từ hồi phục thôi. Có xương cốt không lo thiếu thịt, chậm rãi là được.”

“Ừm.”

Sau khi bác sĩ ra ngoài, cả một nhà đều vây quanh Duệ Duệ và Đô Đô, người này muốn ôm một cái, người kia muốn hôn một cái. Lô Đình liền lấy tay sờ bụng, nói:“Bảo bối trong bụng tôi, tuyệt đối đừng

như thế này...Nếu không, tôi liền không muốn sinh nữa...” Hoa Thiếu Kiền ôm cô cười.

Lăng Vi phì cười một tiếng, nói:“Vậy liền để bảo bối nhà cô giống như Na Tra đi.”

Trong lòng Lôi Tuấn thầm mắng, chị còn không biết xấu hổ nói người khác...Hai tiểu bảo bối nhà chị mang thai bao lâu mới sinh, chị có ý gì?

Trong phòng bệnh vô cùng vui vẻ. Những ngày gần đây, đều có thân thích, bạn bè đến chúc mừng.

Angle ôm hai tiểu bảo bối đáng yêu, không nỡ buông tay. Vinh Phi ghé vào tai cô nói:“Thích thì chúng ta tự mình sinh.”

Chương 1425: Điều tra (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi ngẩng đầu. Cô nhìn Vinh Phỉ... cười cười, không trực tiếp tỏ thái độ.

Ánh mắt Vinh Phỉ trầm xuống.

Mấy người phụ nữ trong phòng nói chuyện phiếm, Diệp Đình tìm Lôi Thiếu Tu, Vinh Phỉ, Lý Thiên Mặc, Lôi Tuấn bàn chuyện. Diệp Đình lấy sợi dây chuyền màu đen của Lý Thiên Mặc, nói: “Hai ngày nay tôi luôn suy nghĩ chuyện dây chuyền này, thật ra... Tôi có một suy đoán to gan.”

Lôi Thiếu Tu hỏi anh: “Suy đoán gì?”

Diệp Đình nói: “Tôi, Tiểu Tuấn, và cả Thiên Mặc đều có sợi dây này. Trùng hợp chính là, cha của chúng tôi đều qua đời vào hai mươi mấy năm trước.”

Trong lòng Lý Thiên Mặc rất khó chịu, nhưng anh cũng phải tiếp nhận sự thật này.

Trước đó, Lăng Vi từng tìm anh nói chuyện. Anh biết được tên cha mẹ ruột của mình và thân phận. Có điều, anh không nói gì, anh không nói cho cha mẹ nuôi biết anh đã biết thân thế của mình. Anh chỉ muốn dùng trái tim hiếu thảo chân thành nhất của mình, để hiếu thuận bọn họ. Lý Thiên Mặc anh mãi mãi là con của bọn họ, bất kể có máu mủ hay không, anh vẫn là con ruột của họ.

Lý Thiên Mặc nhìn Diệp Đình, Diệp Đình dùng ánh mắt khích lệ nhìn anh. Lý Thiên Mặc gật đầu với Diệp Đình, Diệp Đình nói tiếp: “Sợi dây chuyền này, tổng cộng có tám cái. Giờ tôi chỉ muốn biết, những người có dây chuyền này, thân phận cụ thể là gì? Có phải đều là người tài không? Có phải tất cả đều “qua đời” rồi không?”

Anh nhắc lại chuyện ngày đó, Lôi Thiếu Tu cảm thấy rất kinh ngạc: “Anh nói... có một người thân hình cao to đứng ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn đứa bé?”

Diệp Đình gật đầu: “Không sai.”

Ngón tay anh vuốt ve đá quý màu đen trên sợi dây chuyền.

Diệp Đình híп đôi mắt đen, vô cùng chắc chắn nói: “Tôi có cảm giác mãnh liệt, người đó nhất định là cha tôi. Về chiều cao, vóc dáng... đều vô cùng phù hợp, mặc dù tôi không trông thấy mặt ông ấy, nhưng, cảm giác này rất mãnh liệt! Và lại, thân thủ của ông ấy cực kỳ lợi hại, thế lực sau lưng nhất định cũng rất lớn. Mọi người nghĩ xem, tôi sắp xếp không ít ám vệ bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt... Tôi muốn bảo vệ hai đứa con của tôi, ám vệ tôi chọn đều là tinh nhuệ nhất, thông minh nhất. Lại không ngờ... tôi bố trí nhiều ám vệ như vậy, tất cả đều bị quật ngã, còn không hề kinh động đến tôi.”

“...” sắc mặt Lôi Thiếu Tu lúc đỏ lúc trắng... Hiển nhiên bị tin này dọa đến không thể khống chế tâm tình. Anh vừa kích động, vừa khiếp sợ, lại vừa khó tin.

Diệp Đình còn nói: “Lúc ấy tôi đuổi theo, nhưng không đuổi kịp ông ấy. Ông ấy để một người khác dẫn tôi xuống lầu, bản thân ông ấy thì né khỏi tầm mắt tôi. Tôi đuổi theo người đó xuống tầng, thuộc hạ của tôi, hai mươi mấy người vây quanh một người, kẻ đó ném một quả

bom, chuồn mất...”

Đôi mắt Lôi Thiếu Tu bỗng mở lớn: “Đó là thủ pháp Kinh Bộ thường dùng!”

“Kinh Bộ? Là cái gì?” Diệp Đình hỏi Lôi Thiếu Tu: “Bọn họ đều còn sống chẳng? Đang chấp hành nhiệm vụ đặc thù của Kinh Bộ?”

Lôi Thiếu Tu lắc đầu: “Tôi không dám chắc chắn.” Lôi Thiếu Tu chợt nói: “Giờ, điều quan trọng nhất chúng ta phải làm, là tìm ra người sở hữu những dây chuyền này. Nếu như có được người sở hữu dây chuyền này, những người tự xưng qua đời hai mươi mấy năm trước có thể là giả chết!”

Chương 1426: Điều tra (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn luôn không lên tiếng đột nhiên nói: “Chúng ta gom những dây chuyền này lại, bọn họ không thể không xuất hiện!”

Diệp Đình gật đầu, Lôi Tuấn còn nói: “Giờ, mặc dù trong tay chúng ta có ba sợi dây chuyền, nhưng còn thiếu bốn cái... Một cái bị lão già Hoắc Ân cướp mất. An Kỳ Nhi biết lai lịch sợi dây này, cô ấy từng nói, sợi dây chuyền màu đỏ đậm không phải của cô ấy... Tôi cảm thấy, cô ấy hẳn biết sợi dây chuyền này là của ai.”

Vinh Phỉ không nói gì, ngón tay anh đặt trên cằm, gãi gãi gốc râu.

Đi ra khỏi bệnh viện, Vinh Phỉ nắm tay An Kỳ Nhi, cùng về khách sạn. Vừa vào phòng, Vinh Phỉ liền cưỡng thế chặn cô trên cửa: “Em xem hai cậu nhóc kia đang yêu biết bao, chúng ta cũng sinh một đứa đi?”

An Kỳ Nhi vùng vẫy một hồi, không tránh thoát được. Vinh Phỉ dí sát vào cô, hỏi: “Sao? Em có chuyện gì lo lắng?”

Môi của anh, dính sát, hô hấp phả vào mặt cô. Anh hôn vành tai cô, rồi hôn lên cổ cô, bàn tay của anh mang theo trừng phạt, dùng sức nắn vuốt cô.

An Kỳ Nhi vội nói: “Không có... Anh nghĩ nhiều rồi. Không phải như anh nghĩ đâu.”

Vinh Phỉ nhìn chăm chăm cô, cười hừ một tiếng: “Không có là tốt

nhất...” An Kỳ Nhi nhìn anh, Vinh Phỉ lại hỏi: “Thật sự muốn?”

Biểu cảm của An Kỳ Nhi phức tạp, gật đầu: “Dĩ nhiên là muốn rồi...” Anh nở nụ cười, đưa tay ôm cô, cô quấn hai đùi quanh eo anh.

Anh đá văng cửa phòng tắm, ôm cô vào trong cô. Anh đặt cô lên bồn rửa tay.

“...” An Kỳ Nhi muốn nói gì đó, còn chưa kịp nói, anh đã hôn lên. Anh hôn cô, bá đạo, nồng cháy, không cho cô cơ hội hít thở.

Đột nhiên, anh buông cô ra, cầm di động gọi điện cho bác sĩ tư nhân của mình: “Trong vòng nửa năm phu nhân có dự định mang thai, ông hãy sắp xếp thực đơn kỹ lưỡng cho tôi.”

“Vâng, Vinh tiên sinh.”

Vinh Phỉ cất di động, trở lại phòng tắm, anh mở vòi nước, đổ nước tắm cho cô. An Kỳ Nhi không hề nhúc nhích, cô đang hoàng ngời trên bồn rửa tay, lưng tựa vào vách tường, nhìn anh bận trước bận sau. Cô nhìn Vinh Phỉ chòng chọc, như thấy được một ngọn lửa đang cháy, anh luôn mãnh liệt như vậy, bá đạo như vậy, như thể lúc nào cũng có thể thiêu cháy cô. Ánh mắt của anh như báo, khiến người ta vừa cảm thấy nguy hiểm, vừa cảm thấy kích thích.

Vinh Phỉ hòa nước ấm, tắt vòi. Anh quay người ôm cô, thấy cô không nhúc nhích. Mặt của anh dán tới, hỏi: “Không muốn tắm rửa? Muốn tắm bong bóng?”

“Không phải...” An Kỳ Nhi cười lắc đầu: “Em đang suy nghĩ...”

“Đang nghĩ gì?”

An Kỳ Nhi nhìn ánh mắt môi, khóe môi cong lên, đến gần tai anh nói: “Nghĩ anh...”

Vinh Phỉ nhú mày, cười ôm cô lên, đi vào trong nước ấm. An Kỳ Nhi ôm cổ anh, cười đánh anh: “Quần áo ướt hết rồi!”

Vinh Phỉ nói: “Ướt cũng tốt, ướt rồi thì đừng mặc nữa. Chúng ta ở trong đây, không đi ra nữa.”

“Xấu lắm!” An Kỳ Nhi cắn răng nghiêng lợi đánh anh, đột nhiên cười giả dối: “Nói rồi đấy, không ai được phép đi ra ngoài. Hai ta ai phá vỡ trước thì là rùa đen!”

“Không thành vấn đề...”

An Kỳ Nhi cười xấu xa: “Anh làm rùa đen, chắc chắn đấy!”

Chạng vạng tối, An Kỳ Nhi nặng nề ngủ, Vinh Phỉ biết cô mệt muốn chết rồi. Anh xuống đất, cầm di động lên gọi điện thoại, sai thuộc hạ đưa cặp da lên.

Vinh Phỉ choàng áo tắm, ngồi trên ghế sofa.

Sau khi thuộc hạ đi ra ngoài, Vinh Phỉ nhìn chăm chăm hòm da của An Kỳ Nhi hồi lâu. Anh chậm rãi đứng dậy, đi đến trước hòm da của cô.

Chương 1427: Xuất hiện ngoài ý muốn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ đứng đó một hồi, anh nhìn chăm chăm hộp da không nhúc nhích.

Sau đó đến bên cửa sổ xốc lên bức rèm che nhìn ra bên ngoài, con đường tấp nập xe cộ qua lại, có người đang nhìn điện thoại, có người đang gọi điện thoại, có người bán hoa quả còn có người vội vã đi qua. Vinh Phỉ nhìn mấy người đang gọi điện thoại, thầm nghĩ... đám người này đều đến rồi sao?

Tình cảnh của An Kỳ Nhi càng ngày càng nguy hiểm rồi...

Vinh Phỉ thả rèm che xuống trở về chỗ hộp da, anh cau mày nhìn nó.

Một lúc lâu sau mới từ từ ngồi xổm xuống, muốn biết mật mã chiếc hộp.

Chiếc hộp này có mật mã cao cấp, không giống loại bình thường, nó có dạng tinh thể lỏng, mật mã rất dài, nhiều hàng, có cả chữ.

Vinh Phỉ sẽ không nói mật mã, anh mở điện thoại, đeo tai nghe gọi video cho Diệp Đình và Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm mật mã: “Mật mã này rất phức tạp, em phải đến đó mới mở được, hơn nữa còn tốn không ít thời gian.. ít nhất phải 40ph.”

Vinh Phỉ nhìn Diệp Đình, ý của Diệp Đình cũng không khác là bao, Vinh Phỉ gật đầu bảo bọn họ đi qua.

Diệp Đình ở phòng bên cạnh Vinh Phỉ, anh và Lý Thiên Mặc đeo găng tay trắng để mở, mất 30ph hai người mở ra nhưng không xem mà gọi Vinh Phỉ tới.

Vinh Phỉ đi tới phòng bên, Lý Thiên Mặc đưa cho anh găng tay, Vinh Phỉ đeo vào sau đó mở chiếc hộp ra.

Anh phát hiện... bên trong ngoài trừ một ít quần áo xếp gọn gàng còn có mấy hộp thuốc tránh thai.

Sắc mặt Vinh Phỉ đen lại, anh không hề động đến đám thuốc mà nhìn qua đồ đạc bên trong chiếc hộp.

Anh nửa ngồi, cầm một chiếc hộp khác có mật mã ở bên trong, anh nhìn Lý Thiên Mặc và Diệp Đình: “Đám người bên ngoài nhất định muốn biết bên trong này có thứ gì, hai người ra mở cửa nhìn xem, anh phải có chuẩn bị trong lòng.

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc quay đầu, Lý Thiên Mặc cầm chiếc hộp, sờ soạng một lúc sau đó mở ra.

Bên trong có một sợi dây chuyền.

“Là sợi dây chuyền... giống như của chúng ta vậy.” Nhưng... không phải là màu đỏ sậm mà là... màu lá cây đậm, là một chiếc vòng cổ mới... bị vô tình tìm thấy.

“Cái này là... An Kỳ Nhi sao?” Lý Thiên Mặc có chút giật mình, Diệp Đình nói: “Hiện tại chưa thể xác định là cô ấy, có lẽ cô ấy đoạt được

từ người khác.”

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Lúc trước khi cô ấy làm nhiệm vụ chính là tìm những chiếc vòng cổ này, nói không chừng chiếc vòng cổ này là cô ấy đoạt được.”

Vinh Phỉ ngồi trên ghế sofa không nói gì, nếu đám người bên ngoài muốn đến cướp vòng cổ, trong lòng anh sẽ có tính toán... những người này có lẽ là dư đảng của Hoắc Ân giả hoặc là thế lực mạnh mẽ của Hoắc Ân thật.

Vinh Phỉ lập tức gọi điện thoại điều thêm người, anh tuyệt đối không thể lơ là...

Lý Thiên Mặc lật lật chiếc hộp có mật mã, mở ra một ngăn bí mật, phát hiện bên trong có một tấm hình của một người đàn ông...

Là người vô cùng trẻ tuổi và đẹp trai, Lý Thiên Mặc đưa tấm hình cho Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ nhìn chăm chăm người trong hình... dần dần khóa miệng quét xuống nụ cười khinh thường: “Che giấu cũng đủ kín...” Đây là người trong lòng cô sao? Người mà cô nhớ mãi không quên, trong mơ cũng gọi tên sao?

Chương 1428: Xuất hiện ngoài ý muốn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ tức giận muốn xé rách tấm hình, Diệp Đình giật xem, anh vừa nhìn liền chế nhạo Vinh Phỉ: “Anh biết là bạn lâu năm của cô ấy sao? Nhớ may là anh hay em trai thì sao? Anh điều tra hay chưa?”

Vinh Phỉ nói: “Tổ tông 18 đời nhà cô ấy anh điều tra qua rồi, người đàn ông này là mối tình đầu của cô ấy.”

Diệp Đình nhét tấm hình trở về chỗ cũ: “Mối tình đầu thì làm được gì? Anh không có mối tình đầu sao? Anh không biết đã yêu bao nhiêu lần có tức giận cái gì? Anh có hẹp hòi quá không vậy? Hơn nữa An Kỳ Nhi đã gả cho anh, anh còn không biết đủ? Cô ấy có thích người kia thế nào thì hiện tại cũng là người của anh, anh còn phân cao thấp với người kia hay lắm hả?”

Vinh Tứ nói: “Cô ấy đi theo anh là vì muốn tìm chỗ che chở, cô ấy không thích anh thật lòng... anh cũng không phải tên ngốc, hiểu rõ sự thật.”

Lý Thiên Mặc chấn kinh: “Anh Tư, anh không đùa em đấy chứ? Chị Anh Kỳ nhìn anh bằng ánh mắt như vậy, thật không giống như anh nói chút nào... lúc cô ấy nhìn anh dịu dàng, sùng bái thế kia...”

Vinh Phỉ trừng anh ta: “Em thì biết cái gì cái đồ nhóc con.”

Diệp Đình nói với Lý Thiên Mặc: “Cậu đừng để ý anh ấy, đầu óc anh

ấy có vấn đề, cả ngày rảnh rỗi không tìm cho mình chút việc thì không được thoải mái.”

Lý Thiên Mặc cười gật đầu: “Em biết... anh Tư và chị An Kỳ đều có tính thích ngược... hai người bọn họ không ngược thì mới không cảm giác được yêu sâu đậm.”

Diệp Đình tán thưởng nhìn anh ta: “Cậu nói được trọng điểm rồi đấy.”

Lý Thiên Mặc muốn cười haha thật to nhưng... vẫn nhịn lại, sợ đánh thức An Kỳ... anh ta hỏi Diệp Đình: “Anh, hiện tại sợi dây chuyền này làm sao đây? Để lại cho chị An Kỳ thì quá nguy hiểm, lúc em tới đây nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người kỳ quái.”

Diệp Đình nháy mắt ra hiệu cho Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc lại gần Diệp Đình, chỉ thấy anh hơi nghiêng người cầm một cái hộp dài và nhỏ từ trong ngực ra.

Lý Thiên Mặc mở to miệng, bởi vì... anh ta nhìn thấy bên trong chiếc hộp Diệp Đình cầm tất cả đều là... vòng cổ, đủ loại màu... Lý Thiên Mặc khẩn trương cầm một chiếc màu xanh thẫm lên đối chiếu của An Kỳ.

Sau đó thừa dịp Vinh Phỉ không chú ý nhét chiếc vòng vào hộp của Diệp Đình, treo đầu dê bán thịt chó... vô cùng lưu loát.

Diệp Đình dựng ngón tay trái cho anh ta, nhóc con, cậu rất có tiềm chất làm trộm.

Lý Thiên Mặc làm mặt quỷ với anh, còn không phải do các người ép hay sao!

Diệp Đình ngoài ý muốn lấy được sợi dây chuyền, Lý Thiên Mặc cho

vòng cổ giả vào, đóng mật mã trả lại cho Vinh Phỉ, Vinh Phỉ cẩn thận đặt chiếc hộp lại chỗ cũ...

Lúc anh quay về phòng thì An Kỳ còn chưa tỉnh dậy, tính cảnh giác của cô không tệ, bởi vì anh cho một ít thuốc ngủ vào trong nước nên cô mới ngủ say như thế.

Diệp Đình ngồi trong xe, cầm sợi dây chuyền màu xanh thẫm ra, hiện tại anh đã tập hợp đủ năm dây, còn thiếu ba dây nữa là đủ bộ.

Xe còn chưa lái về bệnh viện thì đột nhiên Lôi Tuấn gọi tới: “Anh, không hay rồi, không thấy dì Khanh đâu cả.”

.....

Một căn phòng chứa dụng cụ chữa bệnh tối tăm, một người đàn ông cao lớn lại gần Diệp Khanh, cả người dựa gần bà, ép bà đến một góc sáng trong tường. Diệp Khanh dựa vào sát tường, trước mặt là người kia, ông ta thấy được trong mắt bà đầy hoảng sợ nhưng không hề giải thích mà cứ thế cúi đầu hôn.

Diệp Khanh muốn vùng vẫy lại đột nhiên nhắm mắt, nước mắt rơi xuống.. từ từ ôm cổ ông ta: “Em rất nhớ anh...”

Nụ hôn của người đàn ông ngày càng nóng bỏng, càng mãnh liệt, giống như sức lực ông ta ôm bà vậy.

Chương 1429: Vì sao không đi tìm? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Khanh cân nhắc hôn nồng nhiệt, ông ta cúi người ôm chặt bà vào lòng.

Đột nhiên nói: “Đừng tìm anh, anh yêu em, cũng có lỗi với em...” Ông ta nhét một tờ giấy vào túi tiền của bà, sau đó hôn một cái lên môi bà: “Còn một nhiệm vụ cuối cùng, nhớ chờ anh...” Ông ta hôn bà, vô cùng không nỡ nhưng vẫn rời đi.

Diệp Khanh mê mang ngồi dưới đất.

Bà che môi, ngơ ngác, không hề khóc cũng không có biểu tình gì.

Lúc Diệp Đình tìm thấy bà, chỉ thấy bà ôm đầu gối, hai tay che mặt, ánh mắt ngây ngốc, ngọn đèn ngoài cửa khiến cho Diệp Khanh cảm thấy chói mắt, bà nheo mắt lại...

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Diệp Đình nhẹ nhàng đi tới cạnh bà ngồi xổm xuống... anh nắm tay bà hỏi: “Ai mang mẹ tới đây?”

Diệp Khanh lắc đầu... vẻ mặt ngây ngốc khiến Diệp Đình vô cùng lo lắng: “Chúng ta đi thôi... con đưa mẹ về nghỉ ngơi.” Diệp Đình mang bà về khách sạn.

Diệp Khanh vẫn cúi đầu, hai tay che mặt... Diệp Đình không biết bà muốn khóc hay là làm sao.

Về khách sạn, Diệp Đình đỡ bà nằm xuống: “Mẹ ngủ trước đi, chờ lát nữa con cho người làm cơm cho mẹ ăn nhé?”

Diệp Khanh gật đầu nhưng không nói gì.

Diệp Đình ra ngoài, Diệp Khanh từ từ ngồi dậy đi tới bàn trang điểm....

Đến lúc này bà mới buông tay ra... nhìn mái tóc toán loạn của mình qua gương... đôi môi bà đỏ lựng, còn hơi sưng... có thể thấy được người nọ dùng sức thế nào.

Bà mỉm cười, chống bàn trang điểm từ từ đi tới ghế dựa.

Nước mắt dâng lên, ngón tay chạm nhẹ vào môi: “Là anh.”

Nước mắt rơi xuống, đột nhiên mỉm cười như cô gái nhỏ... nhất định lúc này bà cắn ông rất đau... bà ngơ ngác ngồi đó, đột nhiên nhìn mình trong gương, nhúu mày...

Bà chớp mắt, có chút nghi hoặc... vì sao lại ngồi đây khóc? Bà nhìn thoáng qua, sao lại ở chỗ này? Bà hoảng sợ, không biết tại sao lồng ngực đau đớn khiến bà không đứng dậy nổi. Bà nhìn tờ giấy cạnh gương: “Tạm thời ở lại chỗ này, con trai Diệp Đình phải ở bệnh viện vì con dâu Lăng Vi sinh em bé... là long phượng thai.”

Diệp Khanh lau mặt, từ từ đứng lên, đi lên giường nằm xuống. Âm thanh loạc xoạc trong túi áo khiến bà sửng sốt, bà đưa tay cầm ra một tờ giấy: “Đừng tìm anh, anh yêu em cũng có lỗi với em...”

Cả người Diệp Khanh như nổ mạnh.

Trong đầu có hàng vạn suy nghĩ mạnh liệt ập tới, bà cầm điện thoại ấn màn hình.. tìm thấy tên Diệp Đình: “Con trai. Mẹ gặp được ông ấy... mẹ gặp được rồi.”

Nhưng mà lúc này điện thoại thì điện thoại đang rung chuông, lúc Diệp Đình nghe máy thì bà sửng sốt...

“Mẹ sao vậy? Đói bụng sao?”

Diệp Khanh chớp mắt, nằm xuống giường, đầu bà rất đau đột nhiên muốn đi ngủ.

Sáng hôm sau nhóm âm ảnh đột nhiên gọi tới: “Đình ca, chúng tôi có phát hiện quan trọng.”

Phát hiện quan trọng? Diệp Đình ấn tai nghe, quay đầu nhìn Lăng Vi: “Anh ra ngoài nghe máy.”

Trong phòng có rất nhiều người, anh không tiện nghe máy.

Diệp Đình đến đầu cầu thang ừ một tiếng, phía bên kia mới tiếp tục báo cáo: “Đình ca, chúng tôi phát hiện trong túi áo của dì Khanh có một tờ giấy, trên đó viết: Đừng tìm anh, anh yêu em cũng có lỗi với em...”

“Mang qua đây...” Diệp Đình chỉ cảm thấy da đầu tê dại, giống như máu trong người đều chảy hết lên não.

Quả nhiên... quả nhiên phỏng đoán của anh là chính xác, ông ấy không chết... có lẽ bọn họ chưa chết... ba của anh... Lôi Thiếu Dục.

Chú của anh... Lôi Thiếu Triệt, còn có ba của Lý Thiên Mặc... Lý Vân Hào.

Nhất định bọn họ còn sống, hô hấp Diệp Đình hỗn loạn, trái tim đập thình thịch... anh che ngực, kích động không cách nào kiềm chế được.

Chương 1430: Vì sao không đi tìm? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên kia gửi tờ giấy qua, máu trong người Diệp Đình chảy ngược... dòng chữ này và chữ ‘Đạo’ bên trong thư phòng anh nhìn thấy được lúc đó là hoàn toàn giống nhau, mạnh mẽ lộ ra sự cứng cỏi hòa hợp.

Ông ấy đã xuất hiện rồi... ông ấy không nhìn được đến thăm bọn nhỏ, không nhìn được đến tìm Diệp Khanh. Sao mà nhìn được chứ? Bóng dáng từng xuất hiện hàng trăm ngàn lần trong giấc mơ của ông ấy, hiện giờ đang ở ngay trước ngực thì làm sao mà không chế nổi đây?

Cả người Diệp Đình nóng lên, như bị sốt vậy, nếu đổi lại là anh anh cũng không chế nổi... không nói đến 26 năm, chỉ 26 ngày thôi không nhìn thấy tiểu Vi anh đã muốn điên rồi...

Nhất định ông ấy bị giày vò lắm đúng không? Diệp Đình nhìn dòng chữ; Đừng tìm anh. Khắp nơi lộ ra sự khó khăn và bất đắc dĩ.

“Anh yêu em” lại như kim đâm trên giấy, lực đạo mạnh mẽ như trái tim cần máu.

“Cũng có lỗi với em” lại làm Diệp Đình không cách nào thở nổi... mười mấy chữ ngắn ngủi làm sao nói nổi hai mươi mấy năm khổ sở của ông?

Diệp Đình cất tờ giấy, hốc mắt nóng lên khiến cho anh không thể

không hít vào thở ra thật mạnh mới cưỡng chế được cảm xúc.

“Đừng tìm anh...” Diệp Đình nhớ kĩ lời này, anh híp mắt nghĩ, vì sao không tìm? Nếu ba còn sống con càng phải tìm được ba, không chỉ con muốn tìm ba mà còn muốn tìm Lôi Thiếu Triệt, Lý Vân Hào, còn muốn tìm những kẻ có chiếc vòng cổ.

Miệng vết thương của Lăng Vi khôi phục, Diệp Đình đón cô về nhà, trong xe, Lôi Đình chiếm một chiếc giường, Lăng Vi một chiếc, hai người như đại gia nằm đó, Diệp Đình, Hoa Thiếu Kiền, Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi đổi tã, lát thì cho bọn họ bú sữa, lúc thì ôm, lúc thì mớm nước, lúc thì dỗ ngủ.

Lôi Đình và Lăng Vi thì thư thái, Lôi Đình hỏi Hoa Thiếu Kiền: “Chồng, có mệt không?” Hoa Thiếu Kiền quay đầu dịu dàng cười với cô.

Lăng Vi nói với Lăng Vi: “Để cho anh ta làm đi, chúng ta đang cho anh ta cơ hội thực tập, chờ em sinh con thì có kinh nghiệm, haha...”

Lăng Vi cười vui vẻ, vừa lật album ảnh cưới, cô định ở cũ xong thì tổ chức hôn lễ, cô rất hi vọng ba của Diệp Đình có thể tới...

Ở cũ xong, tinh thần Lăng Vi vô cùng sáng lạn, mới 23 tuổi, thành mẹ của hai đứa con... đối với xã hội hiện đại thì đúng là kết hôn hơi sớm.

Nhà thiết kế đang đo số may cho cô: “Phu nhân, ngài hơi mập nhưng mà càng xinh đẹp hơn, lúc mặc áo cưới nhất định sẽ rất xinh đẹp...”

Lăng Vi nhìn mình trong gương.

Gương mặt tròn không ít nhưng đúng là đẹp mắt... Diệp Đình đứng

sau lưng cô, anh mặc tây trang màu trắng thuần.

Vô cùng đẹp trai... Lăng Vi khinh bỉ sức tự chủ của mình, đã là mẹ hai đứa con còn nhìn lên ông xã nhà mình ngây ngốc, đúng là hết lời...

Diệp Đình cố ý cho cô góc 45 độ đẹp trai ngời ngời, bà xã, có phát hiện sống mũi ông xã cao ráo, có phát hiện miệng của ông xã hơi nhếch lên không? Có phát hiện ông xã đang si mê nhìn lên em không?

Lăng Vi giơ tay che mặt cười... ông cái con người này.

Hai người liếc mắt đưa tình, đột nhiên Lôi Tuấn lại vọt vào: “Đình ca... không thấy dì Khanh đâu.”

Chương 1431: Cố ý để lạc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Phía sau Lôi Tuấn còn hơn 10 người tổ ám ảnh, tất cả đều cúi đầu, thờ cũng không dám.

Lăng Vi nhưn mày: “Cái gì? Lại không thấy mẹ đâu?”

Sắc mặt Diệp Đình phát lạnh, nhiều người bảo vệ bà như vậy, trông chừng bà như vậy thế mà còn để người mất tích?

Diệp Đình nhìn thoáng qua tổ ám ảnh: “Một người sống sờ sờ để các người đánh mất hai lần, có phải bình thường trôi qua yên bình rảnh rồi không hả? Muốn về nhà dưỡng lão hết có phải không?”

Thành viên ám ảnh dựng cả tóc gáy, Đình ca nói quá ác độc rồi, ý anh là muốn giải tán tổ ám ảnh sao?

“Đình ca... việc này không thể trách bọn họ... là em để lạc dì Khanh.”
Lăng Vi đi vào, cô cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt nhìn dưới đất không dám nhìn Diệp Đình...

Diệp Đình trừng cô, anh muốn giết chết cô nhưng lại không thể, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa.”

Diệp Đình vung tay: “Còn không nhanh đi tìm?”

Lôi Đình ngập ngừng: “Không cần tìm.. là em cố tình đánh mất dì Khanh..”

“Cái gì cơ?” Lăng Vi u mê rồi.

Diệp Đình nổi trận lôi đình: “Em ăn no rửng mỡ hả?” Lôi Tuấn cũng tức điên lên: “Tiểu Đình, em điên hả? Bên ngoài nguy hiểm thế nào, đầu óc dì Khanh lại không tốt, em không biết sao?”

Lôi Đình cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, cả người nóng lên, kiên trì nói: “Em có suy nghĩ của mình, em làm vậy là tốt cho dì ấy.”

Diệp Đình giơ tay muốn đánh cô nhưng vẫn nhịn xuống nắm thành nắm đấm lớn tiếng quát: “Nói rõ cho anh.”

Lôi Tuấn giơ tay cốc đầu cô: “Đầu em bị kim châm hả? Hay là lừa đá? Hay là đá chen vào não? Hay nước nóng dội vào? Hả, em có bị ngốc không vậy? Có bị điên không vậy?”

Lôi Đình cũng không dám né, để anh mắng, dí đầu cô.

Lăng Vi đi qua ngăn Lôi Tuấn: “Thôi đã, để em ấy nói xong đi.”

Lăng Vi phân phó người kéo ghế cho Lôi Đình, cô nhìn Lôi Đình, trầm giọng hỏi: “Sao lại như vậy? Cái gì mà bảo cố ý để mất? Em muốn làm anh em tức chết hay sao? Nhanh nói cho rõ có chuyện gì xảy ra?”

Lôi Đình nói: “Sáng nay dì Khanh tới tìm em... dì nói dì muốn đi mua quần áo cho hai đứa nhóc, em đồng ý đi cùng dì. Lúc bọn em đi dạo phố, đột nhiên dì nói với em, dì nói muốn đi tìm Lôi tiên sinh... vẻ mặt của dì cực kì bi thương, em biết dì nhớ ông ấy... hai mươi mấy năm không gặp, đột nhiên người nọ xuất hiện khiến cho dì ngày đêm khó ngủ... trong tay dì ấy vẫn nắm chặt tờ giấy, mỗi lần xem đều rơi nước mắt. Em khuyên dì ấy... em nói thân phận bác cả vô cùng đặc

biệt, nếu ông ấy không muốn lộ diện, dì có tìm cũng không tìm thấy ông ấy.”

Lôi Đình hít một hơi thật sâu nói tiếp: “Đột nhiên dì Khanh khóc rất thương tâm... cả người đều run lên... bụm mắt mà khóc, dì nói: Ông ấy không tới tìm dì thì dì đi tìm ông ấy. Các cháu ném dì ở trên đường đi, đầu óc dì không tốt, không thể về nhà, ông ấy nhìn thấy dì gặp nguy hiểm sẽ phải quan tâm đến dì. Ông ấy nói ông ấy yêu dì... ông ấy sẽ không mặc kệ dì.”

“...”

Lôi Đình bĩu môi, lên nhìn Diệp Đình, thấy sắc mặt anh đen như đáy nồi, vội vàng nhìn xuống đất.

Tất cả mọi người đều không nói gì, không khí trong phòng yên lặng đáng sợ, Lôi Đình lại như lên đoạn đầu đài hành hình vậy.

Chương 1432: Cố ý để lạc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô ngồi trên ghế gỗ mà như ngồi trên ghế điện nhưng không hề cảm thấy mình làm sai... cả ngày dì Khanh cơm nước không vô, tinh thần hoảng hốt, tiếp tục như vậy nữa, đừng nói trị khỏi bệnh... ngay cả thân thể cũng không chịu được dầy vò như vậy.

Cô cảm thấy mình không hề làm sai.

Lôi Đình bĩu môi bộ dạng ‘các người có mắng em, em cũng không phục’.

Diệp Đình hỏi cô: “Đánh mất người rồi, bà ấy tìm được người muốn tìm sao?”

Lôi Đình nói: “Nhất định rồi. Em cố ý để lạc dì Khanh, em có thể rời đi luôn sao? Em phải lén trông chừng dì ấy, bảo vệ dì ấy. Thành viên tổ ám ảnh đều ở gần đó nhưng mà ban đầu thì vô ích. Bọn em ở gần đó căn bản người ta sẽ không lộ diện. Sau đó em nảy sinh ý nghĩ, thu hết người tổ ám ảnh về, trạng thái của dì Khanh lúc tốt lúc xấu. Cạnh trung tâm thương mại có một con đường, có người nhìn dì ấy khóc liền đưa khăn tay cho dì ấy... dì Khanh đứng hơn 20ph vẫn nhìn chăm chăm tờ giấy khóc không ngừng...”

Lôi Tuấn cắt ngang lời cô vội vã hỏi: “Bác cả đón dì ấy đi hả?”

Lôi Đình nói: “Em không biết, em không thấy rõ người đó thế nào nhưng lúc đó em thấy dì ấy mỉm cười, cười vô cùng ngọt ngào...”

như con chim bay tới, em nghĩ nhất định là bác cả, không sai được.”

Sắc mặt Diệp Đình vẫn tẻ như cũ.

Lăng Vi kéo tay áo anh: “Đúng là chuyện tốt, không thể trách tiểu Đình. Em cảm thấy em ấy là rất đúng. Em ủng hộ em ấy, nếu là em em cũng sẽ làm như vậy.”

Lôi Tuấn vẫn còn mắng Lôi Đình: “Dù em vì dì Khanh nhưng sao không gọi về sớm? Nói qua với bọn anh thì khó khăn lắm hả?”

Lôi Đình nói: “Lúc đó em sốt ruột, hướng hồ gọi cho các anh, nhất định mọi người sẽ không cho em làm như vậy. Không phải như hiện tại không ngừng mắng nhiếc em một trận, em còn phải giải thích cho mọi người, nhớ may để mất dì Khanh thì làm sao?”

Lôi Tuấn tức giận: “Em càng nói càng cảm thấy có lý hả?”

Lôi Đình bĩu môi với anh, thầm nghĩ, vốn là em có lý mà... hiện tại em để dì Khanh đoàn tụ với bác cả, mọi người còn không nhanh tới cảm ơn em đi, hừ...

Lôi Tuấn tức giận cắn răng: “Quả nhiên tế bào đông lạnh lâu ngày ảnh hưởng tới trí thông minh.”

Lôi Đình nhắc chân muốn đạp chết anh ta.

Lăng Vi thở dài, đau lòng cho Hoa Thiếu Kiên 3s đồng hồ...

Lôi Đình lớn thế này rồi mà vẫn như đứa bé chưa trưởng thành, trải qua nhiều chuyện như vậy, vào sống ra chết, trải qua nhiều nguy hiểm làm sao mà cô ấy vẫn giữ được sự đơn thuần cơ chứ? Đúng là khó khăn cho cô ấy.

Diệp Đình hỏi cô: “Có phải người theo dõi hay không?”

Nếu đã xuất hiện ít ra cũng phải moi ra được manh mối chứ?

Lôi Đình thè lưỡi, nhún vai: “Bác cả ấy.. quá giảo hoạt, ngay cả mặt cũng chẳng để cho em xem.. dì Khanh lên xe, em lập tức phải tiểu tổ ám ảnh đi theo nhưng mà kẻ địch quá mạnh mẽ... 2, 3 lần đã nắm rơi bọn em, năng lực điều tra của bọn họ quá mạnh mẽ, tổ ám ảnh không phải là đối thủ của bọn họ.”

Rốt cuộc Diệp Đình cũng thở ra một hơi: “Nhanh điều tra, nếu người đã lộ diện thì dễ làm rồi, không phải lái xe tới sao? Các người đi điều tra tư liệu giao thông, nhìn xe loại xe, biển số, xem bọn họ đi qua con đường nói, đi tới đâu?”

“Vâng! Đình ca!”

Lôi Đình lập tức nói: “Em đã xem rồi, là chiếc xe phổ thông, biển số cũng là biển phổ thông của Giang thành... Giang A XX036.”

Diệp Đình và Lôi Tuấn nhìn nhau, Lôi Tuấn nói: “Bọn họ không muốn bị chú ý, càng phổ thông càng không dễ bị phát hiện.”

Lôi Đình gật đầu, nếu là loại xe đặc biệt gì đó nhất định sẽ gây chú ý.

Chương 1433: Vừa đọc lên, vạn thủy thiên sơn* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Khó khăn gian khổ.

Diệp Đình phát phát tay: “Các người đi thăm dò đi.”

Sau khi ám dạ đi ra ngoài, Lôi Đình cười đùa cợt nhả làm mặt quỷ với Diệp Đình: “Anh Đình, anh không tức giận chứ?”

Diệp Đình trừng mắt cô: “Mau cút về nhà! Anh thật nghi ngờ làm sao Hoa Thiếu Kiền nhìn em được! Mắt thấy sắp làm mẹ mà không tiến bộ chút nào! Em định để cậu ấy mang theo hai đứa nhỏ mỗi ngày?”

Lôi Đình le lưỡi: “Chồng em thích, anh ấy chỉ thích em như vậy! Hừ — —”

Ám dạ lập tức bắt đầu điều tra tài liệu tình hình giao thông, kết quả... Không có gì cả... Tổ trưởng ám dạ nhắm mắt báo cáo: “Anh Đình, chúng tôi điều tra tất cả giao lộ gần trung tâm thương mại Tinh Vân, không phát hiện bảng số xe Giang AXX036.”

“Ừ...” Diệp Đình trầm thấp đáp một tiếng. Anh biết, những đoạn thu hình này nhất định bị người khác xóa đi. Diệp Đình nói: “Các người tiếp tục tra, nếu tra được, lập tức báo cáo tôi.”

“Dạ! Anh Đình!”

Diệp Đình suy nghĩ... Quyết định thâm nhập vào kho số liệu, bằng kỹ thuật của anh, muốn khôi phục đoạn thu hình không phải là việc khó. Vụ án cha mẹ Tiểu Vi cách mười mấy năm, không phải anh cũng khôi phục như thường sao?

Anh gõ bàn phím thật nhanh, nhưng, sau khi anh trầm cay nghìn đấng thâm nhập vào kho số liệu mới phát hiện... Toàn bộ tài liệu đều bị thủ tiêu!

Đây là một cao thủ ah! Kỹ thuật của hacker đối phương cũng không thể khinh thường!

Diệp Đình cẩn thận rút khỏi kho số liệu... Suy nghĩ cẩn thận, cũng đúng... Có thể để anh ra thông minh như vậy, cha anh khẳng định cũng là một người cực kỳ thông minh.

Cho dù cha anh không biết kỹ thuật hack, thuộc hạ cha anh cũng chắc chắn không phải hạng người bình thường.

“Chồng, còn đang lo lắng cho mẹ sao?” Lăng Vi ôm bụng đi vào, vết thương vẫn vừa ngứa vừa đau. Bây giờ cô hơi lo lắng vì... cô gái Lôi Đình này không nghĩ nhiều, e là cô tính sai rồi.

Ngón tay Diệp Đình gõ bàn, ánh mắt thâm trầm nói: “Hắn sẽ không nguy hiểm, nếu quả thật lên sai xe, lúc này tên bắt cóc đã gọi tới.”

Lăng Vi gật đầu: “Cũng đúng... Nếu mãi không có tin tức, chính là luôn an toàn.”

...

Sau khi Diệp Khanh lên xe, cực kỳ an tĩnh ngồi dựa vào cửa. Cạnh bà là người kia... khí thế mạnh mẽ, ép người, hơi thở cương nghị

của đàn ông ép bà hít thở không thông...

Bà cũng không dám nhìn loạn, khóe mắt có thể cảm giác được... Người kia nhìn bà chăm chăm. Ánh mắt ông rất đốt người, tựa như lửa, khiến bà khấn trương, tim đập mạnh, giống như lúc này không phải ngồi trong xe, mà phơi mình dưới ánh mặt trời chói chan.

Mặt bà rất nóng, cả người cũng sắp bốc cháy, liền thở ra hơi nóng.

Bà khấn trương siết chặt quả đấm, trong tay nắm chặt tờ giấy ông để lại cho bà. Hai người họ đều không lên tiếng, xe chạy trên đường, cũng không biết muốn chạy đi đâu...

Diệp Khanh luôn rũ mắt, bà nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay, bà còn cầm một chai thuốc trong tay, bà khấn trương mở nắp chai thuốc bằng thủy tinh màu trà, lấy một viên thuốc màu nâu ra, bà sợ mình lại xảy ra chuyện gì, muốn uống một viên thuốc, trấn tĩnh một chút. Thuốc còn chưa bỏ vào miệng, chỉ thấy... trước mặt có thêm một chai nước suối.

Bà nuốt nước miếng, phát hiện... Cổ họng bà khô khan rất đau, bà cầm chai nước kia, muốn mở nắp chai, nhưng trong tay có tờ giấy, còn có chai thuốc, nên rất khó mở nắp chai. Bà lại không nỡ buông tờ giấy...

Người bên cạnh liền đưa tay cầm lại chai nước.

Chương 1434: Vừa đọc lên, vạn thủy thiên sơn* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngón tay thon dài ông như ống trúc, rất có lực độ. Ông dễ dàng mở nắp chai, đưa tới trước mặt bà lần nữa.

Diệp Khanh cầm chai nước, uống thuốc. Ông lại đưa tay lấy chai nước về, đậy kín nắp, đặt vào chỗ để nước trên cửa xe.

Diệp Khanh liếc qua, thấy chân ông rất dài, Vị trí ghế giữa không hề hẹp, nhưng vẫn cảm thấy dường như chân ông không thoải mái lắm.

Bà lại nhích gần tới cửa, rất sợ ông ngồi khó chịu. Bà vừa động, người đàn ông đột nhiên đưa tay nắm tay bà — — Diệp Khanh sửng sốt, chấn động, nghe ông ra lệnh tài xế: “Khóa cửa!”

Cửa xe khóa lại, tài xế nhìn qua kính chiếu hậu xin lỗi, vốn muốn nói ra, nhưng anh ta lại không dám lên tiếng.

Ông nắm tay bà, Diệp Khanh vênh môi, cúi đầu cười: “Không phải tôi muốn nhảy xe...”

Người đàn ông lúng túng buông tay ra, não ông co rút, lại cho là bà muốn nhảy xe, là quá lo lắng về bệnh tình của bà sao?

Ông buông tay ra, lòng bàn tay trong nháy mắt không còn nhiệt độ.

Tay Diệp Khanh đặt trên đùi mình, bà thấy tay ông cứng đờ giữa

không trung. Muốn rút về, nhưng không kịp...

Diệp Khanh ôm ngực, đột nhiên cảm thấy tim quặn đau! Thấy tay ông ngừng giữa không trung, bà chột chiu không nổi. Bọn họ đã cô độc mười mấy năm, nếu còn cô độc tiếp tục thì sao?

Bà đưa tay, lòng bàn tay áp lên lòng bàn tay ông, cùng ông mười ngón tay đan vào nhau. Ngón tay bà vùi thật sâu vào đốt ngón tay ông, bà ôm mu bàn tay ông. Ông cũng giữ tay bà, hai người họ nắm tay thật chặt. Ông ngời nhích qua bà chút xíu... Bà trong nháy mắt cảm thấy áp lực nhích tới gần, giống như ngọn núi đè xuống, mắt cũng không dám nhấc lên.

Ông thấp giọng nói: “Đừng khẩn trương, tôi già rồi, lúc còn trẻ không cho bà thấy bộ dạng tôi... Bây giờ tôi đột nhiên không biết nên làm sao đối mặt với bà.”

Hốc mắt Diệp Khanh chột đỏ, mắt chứa nước mắt nói: “Tôi cũng già rồi... Lúc còn trẻ, không cho ông thấy dáng vẻ xinh đẹp của tôi, tôi cũng không tự tin mà...”

Ông nắm chặt tay bà, ánh mắt ôn nhu nhìn mặt bà chăm chú: “Bà rất đẹp.”

Nước mắt Diệp Khanh rơi xuống, vẫn không dám nhìn ông. Ông đưa tay lau nước mắt bà, giống như bị phỏng, ngón tay cứng đờ giữa không trung. Ông lại vuốt tóc rũ xuống trước trán bà, vuốt ra sau tai cho bà.

Diệp Khanh nhích lại gần ông, mặt bà vùi vào ngực ông, buồn rầu khóc...

Ông đưa tay vuốt lưng bà, sợ tư thế này của bà khó chịu, ông liền

kéo bà lên đùi mình, Diệp Khanh thuận thế ôm cổ ông. Mặt bà kề sát mặt ông, nước mắt chảy xuống theo gò má bọn họ...

Tay ông xoa gò má bà, trong lòng vô cùng đau đớn!

Ông nói: “Bà không quên tôi sao?”

Nước mắt Diệp Khanh rơi xuống, hai mắt ngấn lệ mông lung ngẩng đầu nhìn ông, bà rớt cuộc nhìn rõ mặt ông... Ông nhìn qua vẫn rất trẻ tuổi, mặt mũi anh tuấn, khỏe mạnh! Gương mặt vô cùng anh tuấn, rất mê người, có tám phần tương tự Diệp Đình. Đầu anh tuấn, mê người như vậy. Ánh mắt ông rất đẹp, vẫn thâm thúy, mê người... Chóp mũi ông kề bà, bà nhìn chăm chăm mắt ông, đột nhiên rung rung nước mắt cười. Bà nói: “Tôi quên toàn thế giới, cũng sẽ không quên ông...”

Ông hít hơi thật sâu, hiển nhiên đang đè nén đợt sóng dâng trào trong lòng!

Chương 1435: Quyết định quan trọng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tôi quên toàn thế giới, cũng sẽ không quên ông...

Lôi Thiếu Dục xúc động sâu đậm, ông nâng mặt, nhìn kỹ bà, khuôn mặt như họa, tuy vết nhăn khóe mắt trải qua năm tháng mài mòn, nhưng bà vẫn rất đẹp. So với trước kia càng trầm tĩnh, chẳng qua vẻ bi thương trong mắt làm thế nào cũng không che giấu được.

Lúc này, bà nhìn ông cười, cười thật ngọt ngào. Bà giơ tay vuốt mặt ông, nói: “Tôi từng xem hình ông lúc còn trẻ, đúng là một mỹ nam, bây giờ cũng không thay đổi gì. Càng thành thực hơn, còn có mị lực nữa.”

Mặt Lôi Thiếu Dục hiển nhiên đỏ lên, ông xoa gò má bà, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai bà: “Bà cũng rất đẹp...”

Tay Diệp Khanh vuốt hai gò má ông, đột nhiên cắn môi, thấp giọng hỏi ông: “Tôi... có thể hôn ông không?”

Lôi Thiếu Dục rõ ràng cảm giác được xe chậm lại, sau đó, tài xe dừng xe bên đường. Sau đó, tài xế mở cửa ra, xuống xe.

Đường này rất ít người, tài xế cố ý chạy đường này. Vì Lôi soái của bọn họ không thể nào dẫn người đàn bà này về căn cứ, nên... Khụ — — tài xế xoay người, từ từ đi về sau. Anh ta đưa lưng về phía xe, không nhìn thấy gì.

Lôi Thiếu Dục đột nhiên cười lên: “Lúc ấy khi bà quấn tôi, sao không trưng cầu ý kiến tôi như bây giờ?”

Diệp Khanh nói: “Khi đó tôi trẻ tuổi xinh đẹp, có học thức có can đảm. Bây giờ tôi già rồi, đương nhiên không có phần tự tin kia.”

Lôi Thiếu Dục mút môi bà. Diệp Khanh nghiêng đầu cười, bà từ từ nhắm mắt, run rẩy kề sát ông. Ông tiến lên đón lấy môi bà, trong nháy mắt cùng bà dán sát nhau, bà muốn hôn ông một chút liền tách ra, nhưng... không thể. Bà vẫn hôn ông như một cô gái, cánh tay bà quấn chặt cổ ông, dùng hết toàn bộ sức lực hôn ông, đau khổ trong hai mươi mấy năm chia lìa, toàn bộ đều hóa thành nụ hôn này, nhưng nỗi đau kia, nhớ nhung kia sao có thể giải thích hết...

Diệp Khanh khóc thút thít... Cũng không biết sao bà có nhiều nước mắt như vậy... tựa như không giữ được. Thời gian bà ở chung với ông lâu thế cũng không quên một chuyện nào.

Lôi Thiếu Dục cầm khăn giấy, nhẹ nhàng lau cho bà. Diệp Khanh cũng tự cầm giấy lau nước mắt, bà hỏi ông: “Ông có thể dẫn tôi theo không? Tôi muốn sống chung với ông...”

Bà lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng: “Thật vất vả gặp mặt được, ông nhẫn tâm cách xa tôi lần nữa sao?”

Ông vẫn nhìn chăm chăm vào mắt bà, nhưng, lúc này bà không nhìn ông. Bà rũ mắt tiếp, rất sợ ông nói “Không”...

Hồi lâu, ông “ừ” một tiếng. Tim Diệp Khanh nhảy dựng lên! Giống như đánh trống! Bà ngược mắt nhìn ông chăm chú!

Ông đáp ứng... muốn dẫn bà đi cùng?

Ông nâng mặt bà, cắn môi bà, dùng sức hôn bà: “Tôi không biết bà còn sống... Nhiều năm qua, tôi tìm sở nghiên cứu y học toàn thế giới... Tôi lại sợ tôi sẽ hi sinh bất cứ lúc nào, rất mâu thuẫn...” Diệp Khanh che miệng ông: “Tôi biết, tôi rất thỏa mãn. Tôi biết tôi luôn ở trong lòng ông. Ông cũng luôn ở trong lòng tôi, chúng ta chưa từng chia xa.”

Lôi Thiếu Dục nắm tay bà, đặt bên mép, nhẹ nhàng hôn: “Đúng, chúng ta chưa từng chia xa.”

Lôi Thiếu Dục gọi cho tài xế, bảo anh ta trở lại lái xe. Ông muốn dẫn Diệp Khanh về chỗ ở của ông, sau này, ông và bà sẽ sống cùng nhau, bất kỳ chuyện gì cũng không thể ngăn cản!

Chương 1436: Quyết định quan trọng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi tài xế lên xe, vô cùng kinh ngạc! Hoàn toàn không dám tin vào mắt mình! Anh ta cho là mình vừa nghe lầm, vừa rồi Lôi soái lại nói... muốn dẫn người đàn bà này về chỗ ở?

Trời ạ! Tài xế không ngừng khuấy lỗ tai... Đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có! Anh ta đã đi theo Lôi soái mười năm, vẫn chưa từng thấy ông dẫn người về chỗ ở, đừng nói là đàn bà... Ngay cả con ruồi bay vào, Lôi soái cũng phải điều tra nửa ngày... Rất sợ những con ruồi này là bom kẻ địch tới bỏ!

Mẹ ơi... Có phải tôi điên rồi không? Tài xế còn chưa tỉnh hồn từ trong khiếp sợ.

Anh ta chậm rãi lái xe, thầm nghĩ: “Lôi soái, lát nữa ông sẽ thay đổi chủ ý. Tôi tạm thời không chạy nhanh... Đỡ cho ông nghĩ kỹ, lại trở về.”

Nhưng mà chạy một đường dài cũng không nghe Lôi soái hạ lệnh dừng xe...

Anh ta buồn bực... Người đàn bà này từ đâu ra? Hơn 10 năm, chưa thấy nhân vật đặc biệt như vậy nha... Hôm nay đột nhiên chạy lên xe, còn ngồi trên đùi Lôi soái...

Lôi soái đây là bị nữ sắc mê hoặc sao? Nhưng bị nữ sắc mê mẩn..

Chắc cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chứ? Mặc dù người đàn bà này cũng rất đẹp, rất có ý vị, rất hấp dẫn, nhưng... khụ — — không nghĩ ra...

Anh ta đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghe người đàn bà sau lưng hỏi: “Hôn lễ con trai và con dâu chúng ta... ông đi được không?”

“Phốc — — khụ — —” Tài xế thiếu chút nữa bị sặc nước miếng chết! Lôi soái có con? Đây là vợ Lôi soái? Lôi soái có con khi nào? Anh ta đi theo ông hơn 10 năm... chưa từng nghe nói nha! Ôi mẹ ơi... ôi mẹ ơi... khụ — —

Anh ta bị sặc, đập mạnh cần ga, xe lao tới trước như mũi tên bay.

Diệp Khanh la lên, bà sợ hết hồn, cánh tay ôm chặt cổ Lôi Thiếu Dục. Cánh tay Lôi Thiếu Dục ôm chặt bà, không để cho bà bay ra ngoài.

“Két — —” Tài xế chột đập thắng xe, xe lập tức dừng lại.

Anh ta rúc cổ nhìn ra sau. Chỉ thấy Lôi soái đang híp mắt nhìn anh ta. Anh ta run rẩy, thật ra bình thường anh ta rất chững chạc, cũng rất nể mặt người khác, nhưng... tin tức hôm nay... quả thật đánh anh ta một cái, anh ta trở tay không kịp!

Lôi Thiếu Dục không trách anh ta, khẽ hất cằm, tỏ ý anh ta chạy tiếp.

Tài xế nơm nớp lo sợ khởi động xe lần nữa... Mặc dù trong lòng phiên giang đảo hải*, nhưng liền trấn định lại, tiếp tục lái xe.

(*) Dời sông lấp biển.

Diệp Khanh nhìn Lôi Thiếu Dục, hỏi lần nữa: “Hôn lễ con chúng ta, con đi được không?” Bà muốn biết thái độ của ông. Mục đích hôm

nay bà tới tìm ông, chủ yếu là chuyện này. Bà còn cố ý viết tờ giấy, nhưng... bà lại không quên gì. Bà nhớ rất rõ!

Lôi Thiều Dục trầm mặc một hồi, không trực tiếp trả lời bà. Diệp Khanh không vui rĩ mắt, bà chậm rãi nói: “Con... từ khi ra đời đến 26 tuổi, chúng ta chưa bao giờ tham dự vào cuộc sống của nó...”

Trong lòng... áy náy — —

Nhưng, con bọn họ không nói gì... Từ đầu đến cuối, chưa từng làm khó ông... Bà biết công việc của ông rất thần bí, bà biết vấn đề ông phải đối mặt có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng mà: “Sở dĩ con vẫn chưa cử hành hôn lễ là vì con dâu từng nói... muốn đợi đến khi tìm được chúng ta, lại để chúng ta cùng chủ trì hôn lễ cho hai đứa... Sau đó, kéo dài bụng cũng lớn, con cũng sinh... rồi cuộc tìm được chúng ta...”

Chương 1437: Khi tôi gặp ông

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Dục một mực trầm mặc, Diệp Khanh nhẹ nhàng nói: “Hôn lễ, còn một tháng...”

Lôi Thiếu Dục nhìn ngoài cửa sổ, trong tròng mắt đen tựa như thoáng qua gió bão. Đến khi xe chạy đến gần căn cứ, ông mới gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Diệp Khanh cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ! Ôm cổ ông, dùng sức hôn mặt ông. Bà biết ông nói “Tôi sẽ cố hết sức” là trải qua bao nhiêu cân nhắc suy xét mới ra quyết định!

Người đàn ông bà yêu tuyệt đối sẽ không tùy tiện cam kết, một khi ông cho câu trả lời xác định, ông nhất định sẽ vì thế mà bỏ ra mười triệu lần sức lực.

Trước khi xe vào căn cứ, bọn họ đổi xe mấy lần. Lôi Thiếu Dục luôn ôm laptop báo cáo. Ông muốn dẫn Diệp Khanh về căn cứ, trong căn cứ nhất định sẽ có người phản đối kịch liệt.

Cho nên ông quyết đánh đến cùng!

Diệp Khanh nhìn sắc mặt ông, từ đầu đến cuối đều tối đen, bà đột nhiên cầm tay ông. Tay Lôi Thiếu Dục chợt dừng, ông ngẩng đầu nhìn bà... Chỉ thấy bà nghiêng đầu cười với ông, bà nói: “Hay là tôi về chỗ Diệp Đình đi. Tôi còn phải giúp bọn nhỏ chuẩn bị hôn lễ...”

Ông tới tham dự hôn lễ bọn nhỏ là được.”

Lôi Thiếu Dục nắm tay bà, đặt bên mép hôn: “Yên tâm, đi cùng tôi đi, sẽ không phiền toái lắm.”

Diệp Khanh ôn nhu nhìn ông, bà không nói gì nữa. Vô cùng yên lặng nghe ông đánh máy. Tần suất ông gõ bàn phím cực cao, hiển nhiên đang tranh luận kịch liệt với đối phương, thậm chí là tranh cãi.

Điện thoại ông vang lên rất nhiều lần, mỗi lần ông đều không nhận, vẫn tiếp tục gõ bàn phím.

Đối phương muốn bùng nổ: “Nghe điện thoại! Nói trong điện thoại!”

Lôi Thiếu Dục nói: “Vợ tôi ở bên cạnh tôi, chúng ta cãi vả sẽ dọa bà ấy.”

“Người bao lớn rồi? Còn bị dọa sao? Chỗ chúng ta là chỗ bình thường sao? Có phải ông điên rồi không?”

“Tôi không điên mới dẫn bà ấy về, nếu tôi thật sự điên rồi, tôi đã trực tiếp đưa bà ấy đi! Chuyện hôm nay tôi không phải tìm ông thương lượng, mà là tôi thông báo cho ông.”

“...”

Đối phương trầm mặc chừng hơn hai phút, mới gửi tin: “Ông cũng quyết định rồi, còn nói gì với tôi? Dù sao ông là người quyết định cao nhất!”

Tuy giận đến muốn bốc khói, lại không thể không nhắc ông: “Lão Lôi! Biết gốc rễ đối phương không? Hơn 20 năm qua ông không liên lạc với bên ngoài, con người đều sẽ thay đổi! Ai biết bà ấy có thể một vài

Tập đoàn lợi dụng hay không?!”

Lôi Thiếu Dục cười hời hợt, nói: “Ông sẽ không đi điều tra à? Muốn biết chân tướng, tự ra tay! Dựa vào suy đoán là tác phong của ông?”

Đối phương cắn răng nghiêng lợi: “Trước khi tôi điều tra rõ, tôi không cho phép bất kỳ người ngoài nào vào căn cứ!”

Lôi Thiếu Dục nói: “Tôi còn 10 phút nữa tới trạm gác, đến lúc đó đừng cho tôi thấy một con heo ngốc.”

Chương 1438: Khi tôi gặp ông

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người kia giận đến muốn nổi đóa! Lão Lôi điên rồi — — cho ông ta 10 phút để điều tra? Điều tra cái quỷ ah! Ngay cả tên, thân phận cũng không cung cấp, muốn kêu ông ta là heo, cứ việc nói thẳng! Cần gì phải vòng vo vòng lớn như vậy!

Lôi Thiếu Dục nói một câu cuối cùng: “Diệp Khanh, nhà sinh vật học tế bào.”

Ông không cho thêm tin tức nào, liền tắt laptop, che giấu tín hiệu với bên ngoài. Cuộc nói chuyện của bọn họ thuộc về cơ mật, nên không thể bị bên ngoài điều tra được. Bọn họ dùng nội mạng, tránh cho bị lộ bí mật quan trọng.

Diệp Khanh giương mắt, dè dặt liếc ông, ông cũng đang nhìn bà... Diệp Khanh thấy sắc mặt ông vốn âm trầm đột nhiên trời quang trăng sáng, tâm tình tốt. Ông cười lên, trong lòng lặng lẽ nói: “Tôi thiếu bà quá nhiều...”

10 phút sau, xe chậm rãi lái vào một đường nhỏ, sau đó trải qua mấy trạm gác, xem lái vào một sân cực lớn.

Bọn họ không hề gặp trở ngại, hiển nhiên người kia đã điều tra, không tới làm khó ông. Diệp Khanh nhìn thấy rất nhiều binh lính và xe quân sự...

Còn nữa, khi xe chạy qua những binh lính này, bọn họ đều sẽ chào trang nghiêm.

Diệp Khanh vô cùng khẩn trương, vừa đổi xe, bà không còn ngồi trên đùi ông nữa. Lúc này đột nhiên lại khẩn trương, đầu cũng bắt đầu đau... Bà miễn cưỡng chịu đựng.

Bà ngồi sát ông, ông và bà vẫn mười ngón tay đan vào nhau. Một tay khác của ông không ngừng vỗ mu bàn tay bà, loại trừ khẩn trương cho bà.

Xe chạy vào đại viện. Ngôi nhà trong cùng là chỗ ở của ông. Kết cấu giống mọi nhà khác, ba tầng, ngoài tường còn có trình đẳng ba mũi*. Hai lầu một cửa sổ, rèm cửa sổ màu xanh tung bay...

(*)Trình đẳng ba mũi, còn gọi là Trình đẳng ba chẽ, Bà sơn hổ hoặc Ba tường hổ, là một loài thực vật hai lá mầm trong họ Nho. Loài này được Planch. miêu tả khoa học đầu tiên năm 1887.

“Lôi soái!” Bảo vệ xếp thành hàng, chào ông.

Lôi Thiếu Dục giới thiệu: “Vị này là phu nhân thất lạc nhiều năm của tôi, sau này xin mọi người chăm sóc bà ấy nhiều hơn.”

“Dạ! Sếp!”

Lôi Thiếu Dục kéo bà đi vào trong, bố cục đều giống nhau, thư phòng, phòng ngủ của ông giống ngôi nhà bình thường. Ngay cả chưng bày cũng giống như đúc. Diệp Khanh đi vào phòng ngủ của ông, lúc thấy màu sắc và hoa văn của rèm cửa sổ, bà cúi đầu, cười thẹn thùng... Ngày bà và ông gặp mặt, bà mặc đầm màu xanh. Hoa văn rèm cửa sổ này cũng giống hoa văn đầm bà.

Bà nghiêng đầu nhìn ông, cười yêu kiều với ông, giống như lại trở về hai mươi mấy năm trước. Ông tiện tay mở một bài hát, chính là bài “Tôn sùng tình yêu” ông và bà cùng nhảy trong vũ hội.

Diệp Khanh nhìn ông, ông bước chân trang trọng đi tới trước mặt bà, khom người, nhẹ giọng nói: “Muốn mời người khiêu vũ, được không?” Bà nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh, ông ôm bà, nhẹ nhàng khiêu vũ... Ông và bà nhiệt liệt ôm hôn, điên cuồng chiếm đối phương làm của riêng, điên cuồng như năm đó vậy.

Khác biệt năm đó là Diệp Khanh thấy trên vai trái ông còn máu... Ngực ông, sau lưng ông đều là vết đạn... thương tích nơi nơi.

Ngón tay bà hơi run rẩy khẽ chạm vào vết thương ông. Tựa như sợ ông đau, vô cùng nhẹ nhàng chạm vào. Ông cầm tay bà, khẽ nói: “Đều qua rồi, không cần lo lắng.”

Bà gật đầu, gối lên cánh tay ông, tựa vào ông, đưa tay ôm eo ông.

Bà rất buồn ngủ, đầu rất đau... Muốn ngủ một lát. Nhưng lại sợ khi tỉnh dậy, không nhớ gì...

Bà đột nhiên ngồi dậy, đưa tay lấy điện thoại.

Bà mở màn hình, mở máy ảnh, bà nằm xuống, giơ điện thoại lên, nhìn mặt bà và ông chiếu trong màn hình điện thoại. “Tách ——” Bà ấn nút chụp. Sau đó, viết lên ảnh Lôi Thiếu Dục: “Chồng”.

Lôi Thiếu Dục bị bà chọc cười, động tác này của bà cực kỳ thuần thục... Hiển nhiên bà thường xuyên ghi chép như vậy.

Lôi Thiếu Dục gửi hình qua điện thoại ông, phân phó người in ra, ông muốn treo tấm hình này lên tường, đỡ cho bà quên mất.

Thật ra ông hơi sợ, sợ bà vừa mở mắt liền thấy một người đàn ông ôm bà ngủ... Như vậy, đối với bà mà nói... là một chuyện rất kinh khủng đúng không?

Diệp Khanh gối lên cánh tay ông, nói: “Ngày mai thì ngày mai hãy lo... Hôm nay tôi muốn ôm ông thật chặt...”

Ông và bà kề sát nhau, trước khi bà ngủ say, bà lầm bầm: “Là tôi liên lụy ông... Nếu ông không gặp tôi, sẽ không cô độc nhiều năm như vậy...”

Ông ôm chặt bà, giọng nói trầm thấp động lòng người nói bên tai bà: “Không gặp bà, tôi cũng sẽ cô độc quãng đời cuối cùng giống vậy. Gặp bà, lại cho tôi nằm mơ rực rỡ nhiều màu, là bà cho lòng tôi ngọt ngào ấm áp... Thậm chí khi sinh mạng xói mòn, tôi cũng buộc mình cố gắng mở mắt, bởi vì... Tôi vẫn chưa tìm được bà.”

Chương 1439: Đừng hành động, đừng mong nhớ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Diệp Khanh tỉnh dậy, bà phát hiện ra mình đang ở một nơi xa lạ. Bà nhúu chặt mày lại, giơ tay lên ấn huyệt Thái dương.

Bà từ từ ngồi dậy, bà nhìn thấy một bức ảnh treo trên bức tường phía đối diện... Là bức ảnh của bà vào ông, bà còn viết loạn bên cạnh ông chữ: Chồng...

Diệp Khanh nhìn bức ảnh kia, dần mỉm cười, trong ảnh, ông nhìn vào khuôn mặt của bà bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Bên cạnh bức ảnh này còn có rất nhiều bức ảnh khác được treo trên tường, như thể đang lướt qua quỹ đạo cuộc sống của bà... những bức ảnh này, đều là ảnh bà lưu trong điện thoại di động, ông cũng rửa ra giúp bà...

Trí nhớ của Diệp Khanh dần trở lại, bà nhớ lại rất nhiều rất nhiều chuyện!

Bà che huyệt Thái dương, chợt cảm thấy đầu óc của mình trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều, giống như có loại cảm giác đặc biệt thoải mái, biết miêu tả loại cảm giác này như thế nào đây... giống như “Bệnh nặng mới khỏi”...

Bà cảm thấy cả người, như đang chìm ngập trong sức sống thanh xuân.

Lôi Thiếu Dục bưng một cái khay đi vào. Phía trên khay có cháo, còn

có mấy đĩa thức ăn, trong đó có một đĩa củ cải chua ngọt.

Ông đi tới, đặt khay thức ăn lên mặt bàn bên cạnh. Ông đứng ở nơi đó, vóc người cao ngất, khí thế mạnh mẽ. Ông mặc bộ trang phục quân nhân màu xám tro, ống quần nhét vào trong boot, nhìn đặc biệt trẻ trung, vừa có khí phách, vừa lại có sức cuốn hút. Khiến cho trái tim bà cứ nhảy loạn “Thình thịch”, giống như thiếu nữ mới lần đầu biết yêu. Diệp Khanh che mặt... bà đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng trí nhớ thiếu sót, như làm cho bà chưa từng trải qua sự biến hóa của tang thương, khiến bà giống như thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Lôi Thiếu Dục mỉm cười nhìn bà, ông chuẩn bị quần áo cho bà, cũng là một bộ trang phục quân nhân màu xám tro. Giống như bộ ông đang mặc.

Diệp Khanh dậy khỏi giường tắm rửa, thay quần áo. Lại cùng ăn cháo với ông. Lôi Thiếu Dục nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của bà khi ăn củ cải muối, ông thật sự rất vui vẻ, cũng giống như bà, cảm nhận được niềm hạnh phúc sâu sắc.

Ăn cháo xong, ông đưa bà xuống tầng, ông nói: “Bên cạnh có một cái đình nhỏ, có thể đi qua đó ngồi thư giãn.”

Diệp Khanh ôm lấy eo của ông, tựa vào ở trong ngực ông, hai người từ từ đi ra đình nhỏ.

Hai người cùng đi ra cửa, lính canh phòng bên ngoài đều trợn to hai mắt nhìn Lôi đẹp trai nhà bọn họ, còn cả... Phu nhân... Bọn họ nhìn hai người cùng mặc đồ rằn ri, thiếu chút nữa là làm rơi con ngươi ra ngoài.

Ôi trời ơi, còn mặc đồ đôi nữa sao!

Lôi đẹp trai khiêm tốn của bọn họ đi đâu mất rồi? Không những mạo hiểm nguy cơ bị vây giết, mang vợ về căn cứ. Sáng sớm, còn chưa tới năm giờ đã tỉnh dậy muốn tự nấu bữa ăn sáng, bởi vì phải làm món củ cải muối chua ngọt đó...

Lôi Thiếu Dục và Diệp Khanh, tay trong tay từ từ đi vào đình nhỏ, dưới nắng ban mai... bóng của hai người bọn họ nhìn đặc biệt hài hòa. Cả đám phía sau bọn họ, đều há to miệng, không tưởng tượng nổi!

Đây chính là Lôi đẹp trai lạnh lùng, uy nghiêm đó sao? Sao bọn họ cảm thấy như biến thành một người khác vậy...

Lương đình nho nhỏ, được xây rất tinh xảo, nóc đình được thiết kế theo phong cách cổ xưa. Diệp Khanh vừa muốn ngồi xuống, Lôi Thiếu Dục đã kéo bà đến trong ngực. Ông ngồi ở trên đá băng, đặt bà ngồi ở trên đùi mình, ông nói: “Trên ghế băng lạnh lắm, em vừa mới ăn điểm tâm xong, đừng để bị lạnh bụng.”

Diệp Khanh ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi ông, bà rũ mi mắt xuống, cười nói: “Em không yếu ớt như anh nói đâu.”

Chương 1440: Đừng hành động, đừng mong nhớ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Dục nâng tay lên, vuốt ve mái tóc của cô, nhìn bà bằng ánh mắt ôn hòa: “Có chồng thương, yếu ớt cũng không sao.”

Diệp Khanh ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của ông. Bà hỏi: “Chúng ta có nên truyền lời cho tiểu Đình hay không? Em sợ thằng bé và tiểu Vi lo lắng.”

Lôi Thiếu Dục nói: “Anh đã truyền lời cho bọn họ rồi, em cứ yên tâm ở nơi này đi.”

Diệp Khanh lại hỏi ông: “Có nên nói cho cha và Thiếu Tu biết hay không? Bọn họ rất lo lắng cho anh...”

Lôi Thiếu Dục lắc đầu: “Bây giờ chúng ta vẫn không nên nói cho bọn họ biết, kẻ thù anh đang phải đối mặt bây giờ có thủ đoạn cực kỳ cay độc. Nếu bây giờ xác minh thân phận, sẽ chỉ đẩy họ vào vòng nguy hiểm mà thôi.”

Lúc này, tiếng chuông trong túi ông vang lên, báo hiệu có nhiệm vụ khẩn cấp! Diệp Khanh không rời khỏi ông, bà còn muốn tâm sự với ông ấy... bà còn có cả bụng lời muốn nói với ông.

Lôi Thiếu Dục nhìn vào mắt bà, Diệp Khanh không mất bình tĩnh, từ từ đứng lên, bà vịn ngón tay, lặng lẽ nhìn ông. Thấy ông chậm rãi đứng lên, bà mới nói: “Em sẽ chờ anh trở lại. Ở nhà chờ anh.”

“Được! “ Ông cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của bà. Ông giơ tay lên, vuốt ve gò má tinh tế của bà, lại hôn lên trán bà. Bà ngoẹo đầu, dịu dàng mỉm cười với ông.

Trong lòng ông tràn đầy ngọt ngào lẫn đắng chát, ông buông lỏng tay ra, xoay người rời đi, Diệp Khanh vẫn đứng đó nhìn chăm chăm vào bóng lưng của ông, xuất thần rất lâu.

...

Lăng Vi đi vào thư phòng, chuẩn bị gửi một phần văn kiện cho Hoa Thiếu Kiên. Kết quả... cô vừa mới mở máy vi tính lên, chợt thấy trên màn hình nhảy ra một dòng chữ: “Người ở chỗ tôi, đừng hành động, đừng mong nhớ.”

Lông tóc của Lăng Vi đều muốn nổ tung, ai đây? Ai phát tán virus vào máy vi tính của cô?

“Ôi mẹ ời... Hù chết mình mất!” Lăng Vi nhanh chóng đi gọi Diệp Đình, Diệp Đình đang định đi đến công ty, anh vừa mới đi xuống tầng dưới, bị Lăng Vi gọi lại. Cô liều mạng vẫy vẫy tay với anh: “Chồng! Anh mau tới — — có tin tức tốt cho anh xem này!”

Diệp Đình đứng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô. Nhìn thấy vẻ mặt của cô tràn đầy phấn khích, giống như phát hiện ra một lục địa mới. Anh vội vàng nhắc chân bước lên cầu thang: “Sao vậy? Em nhìn thấy cái gì mà phấn khích đến vậy?”

Lăng Vi đặc biệt kích động nói: “Anh đi nhanh đi, đừng nói nhảm nữa! Tin tức tốt mà em nói, chắc chắn có thể dọa cho anh giật mình đấy!”

Diệp Đình mỉm cười trêu ghẹo cô: “Oh, em nóng lòng thế này? Là

muốn tắm yên ương với anh hả?”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, đưa tay đẩy nhẹ anh: “Anh đừng nói nhảm nữa! Còn nói nhảm nữa, em sẽ cắn anh đấy — — “

“Tới đây, cắn đi — — em không cắn anh còn không vui đâu!” Diệp Đình đưa cánh tay ra cho cô cắn, Lăng Vi mỉm cười trêu anh: “Em chưa từng thấy ai có da mặt dày như anh...” Cô nói xong, đột nhiên nắm lấy cánh tay của anh, cắn mạnh xuống.

“Ai ôi... Quả nhiên là cắn...” Nhát cắn này khá là đau...

Lăng Vi đẩy anh tới thư phòng, cô chỉ tay vào màn hình máy vi tính, Diệp Đình nhìn lên trên màn hình, chân mày hơi nhướn lên: “Ừ... Cha gửi tới?”

“Chắc là vậy?” Lăng Vi nói: “Ông ấy bảo chúng ta đừng hành động, đừng mong nhớ... đừng hành động là có ý gì? Bảo chúng ta đừng tìm ông ấy, đừng nói cho ông nội biết?”

Diệp Đình gật đầu: “Có lẽ vậy, nơi ông ấy mang mẹ tới, nhất định sẽ phải chịu áp lực cực kỳ to lớn... trước tiên chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến!”

“Được!”

Lăng Vi gửi tài liệu cho Hoa Thiếu Kiền xong, cô trở về phòng chăm sóc cho hai đứa bé. Hai đứa bé cực kỳ không dễ nuôi, ăn, uống, chơi, đi vệ sinh, ngủ... đặc biệt dày vò người khác, cũng may là hai dì chăm sóc bọn chúng cũng cực kỳ có kinh nghiệm. Lăng Vi nhìn hai tiểu bảo bối nhà mình, đúng là càng ngày càng dễ thương, cô cũng càng ngày càng thích hai tiểu Bảo.

Lăng Vi nói chuyện phiếm với hai tiểu bảo bối, vừa hỏi bọn chúng: “Các con muốn tham sự hôn lễ như thế nào? Mẹ giúp các con thế nào...”

Đáng tiếc, ngoài i i a a ra, hai đứa bé đều không nói được chữ nào khác.

Nếu không phải là con ruột, chắc Lăng Vi sẽ đét vào mông hai cục rắm này mất!

Diệp Đình ra khỏi nhà, tiểu đội bóng tối báo cáo với anh ở trên xe: “Tiên sinh, gần đây mấy thế lực ngầm ở phương Tây thường xuyên lục đục đấu đá lẫn nhau. Không biết là ai đang làm tan rã thế lực của bọn họ. Tình hình bây giờ rất khẩn cấp, đã ảnh hưởng đến thế lực của đế quốc hắc dạ lớn nhất.”

Diệp Đình gật đầu.

Tiểu đội bóng tối báo cáo tiếp: “Mặc dù lão quỷ Hoắc Ân còn chưa có động tĩnh gì, nhưng ông ta chắc chắn sẽ không để mặc chuyện này đâu.”

Trong phòng chỉ huy, Lôi Thiếu Dục chỉ vào bản đồ, nói: “Đế quốc hắc dạ của Hoắc Ân đã cảm nhận được áp lực cực kỳ to lớn. Bọn họ ắt sẽ dùng hết toàn lực loại bỏ tất cả những bang phái nhỏ uy hiếp đến bọn họ! Như vậy, chúng ta sẽ phải nhân lúc hỗn loạn, quây cho bọn họ càng loạn càng tốt! Trong một tháng, chúng ta nhất định phải tạo ra lỗ hổng! Diệt trừ hang ổ của Hoắc Ân!”

Chương 1441: Gặp theo cách khác (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạch Hạc Tường phản bác: “Một tháng? Chúng ta sao có thể làm được? Lão quỷ Hoắc Ân cũng không phải là nhân vật bình thường! Huống chi người đứng đầu đế quốc hắc dạ chưa hẳn đã là ông ta, đến bây giờ chúng ta còn không biết, có những ai đứng sau ông ta! Chúng ta đều muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng... một tháng? Là chuyện không thể!”

Bạch Hạc Tường càng nói càng kích động: “Thời gian cấp bách, ắt sẽ làm gia tăng rất nhiều nguy hiểm! Anh cũng biết, một khi đã bắt đầu diệt trừ, khói súng sẽ bay từ khắp nơi!” Chiến đấu khó khăn, nguy hiểm như vậy, sao anh có thể nói một cách thoải mái như thế?

Lôi Thiếu Dục giơ tay lên, đè ép khí thế của ông ta xuống, Lôi Thiếu Dục nói: “Không có gì là không thể cả! Chỉ nhìn xem chúng ta muốn làm, hay không muốn làm mà thôi!”

Một vị khác, là Chu Lập Thủy ngày hôm qua bị Lôi Thiếu Dục mắng là ngu như heo nói: “Tôi đồng ý với ý tưởng của lão Lôi, nếu đã muốn làm thì không có gì là không thể cả! Chúng ta đã ẩn núp trên con đường này rất lâu rồi, một tháng cũng không phải là mục tiêu xa không với tới gì, chỉ cần chúng ta muốn đánh chiếm, chúng ta chắc chắn có thể công phá tòa pháo đài này, chắc chắn có thể cắt bỏ bộ phận ung thư ác tính này!”

Lôi Thiếu Dục nhìn về phía Chu Lập Thủy, rồi lại nhìn về phía Bạch

Hạ Tường.

Lôi Thiếu Dục nghiêm túc nói: “Ngoài ra, thứ Hoắc Ân am hiểu nhất là tìm thể thân chết thay cho ông ta, vì vậy, chúng ta phải nhắc nhở nội gián của chúng ta nhất định phải đề phòng ông ta dùng thể thân giả, tránh cho ông ta tránh thoát khỏi cuộc đuổi bắt này! Còn nữa, nếu chúng ta vây bắt Hoắc Ân, nhất định thể lực sau lưng ông ta sẽ có hành động. Các cậu nhớ chăm sóc kỹ cho người nhà của mình, đừng để bọn họ bị dính líu vào. Phòng ngừa vạn nhất!”

Chu Lập Thủy nhìn Lôi Thiếu Dục bằng ánh mắt có thâm ý khác, ánh mắt của Chu Lập Thủy như muốn nói: “Anh còn biết không nên để người nhà dính líu vào? Đã biết rõ là sắp tới trận chiến lớn, anh còn đón "Phu nhân" vào trong trụ sở... Biết rất rõ là mình sinh ra để chết, còn muốn tăng thêm một ràng buộc! Lão Lôi ơi là lão Lôi! Anh bảo bọn tôi phải nói gì mới tốt đây?”

Lôi Thiếu Dục và Chu Lập Thủy là anh em may mắn còn sống sót trong cùng một chiến hào, sao ông có thể không đọc hiểu hàm ý trong mắt ông ta.

Lôi Thiếu Dục không giải thích bất kỳ điều gì, ông biết lão Chu hoàn toàn hiểu rõ ông, nếu không, ngày hôm qua ông ta cũng đã ra mặt ngăn cản.

Trong hội nghị, tất cả mọi người đều có suy nghĩ riêng của mình. Có vài người lắc đầu, có vài người đồng ý.

Trước khi tan họp, Lôi Thiếu Dục lạnh lùng nhìn mọi người một lượt, ông nói: “Tất cả mọi người đều phải đợi lệnh bất cứ lúc nào! Tất cả đều làm việc theo kế hoạch, chúng ta sẽ dùng đòn sát thủ của mình vào thời khắc cần thiết.”

Tất cả mọi người đều yên lòng ngay lập tức... Khó trách Lôi đẹp trai lại có dự tính như vậy, thì ra... ông có hậu chiêu? Nhưng mà... hậu chiêu của ông là cái gì? Tại sao không ai biết cả?

Chương 1442: Gặp theo cách khác (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi tan họp, Lôi Thiếu Dục gửi tin nhắn cho Diệp Đình.

Lúc Diệp Đình nhìn thấy trên màn hình máy vi tính chợt nhảy ra một tin nhắn, thân thể anh giật mạnh ra đằng sau. Cũng may là buổi sáng đã nhìn thấy phương thức truyền tin này, anh đã phần nào chuẩn bị tâm lý... Bằng không, vừa rồi đột ngột như vậy, anh sẽ nhảy bật ra.

Diệp Đình từ từ ổn định lại cảm xúc, chăm chú nhìn vào màn hình, phía trên viết: “Cửa hàng XX ở tầng sáu trong trung tâm thương mại Tinh Vân!”.

Trung tâm thương mại Tinh Vân? Còn là cửa hàng ở tầng sáu? Ông muốn hẹn gặp mặt anh? Diệp Đình hơi kích động, thành thật mà nói... anh rất muốn gặp... cha của anh! Người hai mươi mấy năm chưa từng gặp... hôm nay, lại chủ động hẹn gặp anh! Diệp Đình đặc biệt kích động, hơi đứng ngồi không yên.

Nhưng... địa điểm hẹn lại chọn ở trung tâm mua sắm...

Diệp Đình thật sự say... sao không chọn ở điểm địa bí mật? Nhưng sau khi suy nghĩ lại, anh cảm thấy chọn địa điểm ở trung tâm thương mại Tinh Vân thật sự là rất lựa chọn sáng suốt, bởi vì nơi càng nhiều người, càng ít có khả năng thu hút sự chú ý.

Ngược lại, những hội sở bí mật kia, mới càng khơi dậy lòng hoài nghi

cho những kẻ theo dõi.

Diệp Đình đã bị người khác theo dõi thành thói quen, ngoài đối thủ kinh doanh, còn có thể lực của Hoắc Ân và tiểu Ngũ. Anh và vợ mình đi dạo ở trung tâm mua sắm, sẽ không đến nỗi khiến đám người kia đề phòng gấp đôi.

Đầu tiên là Diệp Đình trở về nhà, anh và Lăng Vi cùng đi ra ngoài, hai người đi lòng vòng quanh trung tâm mua sắm một vòng. Hai người bọn họ nhàn nhã nắm tay nhau, đi dạo hết một tầng lại một tầng. Lúc lên tới tầng năm, Diệp Đình cho vệ sỹ ngăn cản tầm mắt của đám người theo dõi, sau đó Diệp Đình kéo Lăng Vi bí mật vào thang máy, người phía sau còn tưởng rằng bọn họ đang đi lang thang ở tầng năm... Tìm bên trái tìm tìm bên phải... bất ngờ phát hiện ra không thấy người đâu.

Lúc Diệp Đình và Lăng Vi đang đi tới cửa hàng Lôi Thiếu Dục chỉ định kia, Diệp Đình bỗng nhìn thấy... có một người đàn ông cao lớn đang đứng ở cầu thang phía sau cửa hàng đó!

“...” Diệp Đình nhìn thấy ông, nhịp tim chợt tăng nhanh tốc độ. Là ông
— —

Lôi Thiếu Dục nhìn sang phía anh, trên mặt ông mang theo nụ cười... nụ cười đặc biệt vui mừng.

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn chung quanh, phát hiện ra nơi này có một camera giám sát, Lôi Thiếu Dục vẫy tay ra hiệu với bọn họ không sao cả. Diệp Đình chắc chắn ông đã động tay động chân vào camera giám sát, nhưng mà... cứ gặp mặt như thế này, cũng thật sự rất nguy hiểm! Ông đúng là người thật sự can đảm, thật sự quyết đoán!

Chưa kể đến... khuôn mặt của Lôi Thiếu Dục, đang là khuôn mặt của

chính ông... nếu làm không tốt Lôi Thiếu Dục sẽ bị bại lộ thân phận, sao ông có thể... to gan đến vậy? Không hẹn một nơi nào đó tốt hơn?

Lúc Diệp Đình vừa nghĩ, vừa cẩn thận đi vào cầu thang, sau khi anh tiến vào cầu thang, phát hiện ra bên cạnh có một kho chứa hàng rất lớn.

Lôi Thiếu Dục đưa bọn họ đi vào.

Sau khi Diệp Đình vào Lăng Vi đi vào, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu ra, chỗ này thật sự rất tốt... Đóng cửa vào, sẽ không có ai biết trong này có người...

Vẫn là ở trong trung tâm mua sắm, thậm chí nếu người đó biến mất, cũng không biết là bọn họ ở tầng nào, đi vào cửa hàng nào. Càng không biết là bọn họ gặp người nào...

Lôi Thiếu Dục tùy ý ngồi xuống ở trên một bọc hàng hóa. Lăng Vi và Diệp Đình đứng... Ba người quan sát lẫn nhau, không ai mở miệng nói chuyện trước.

Lăng Vi cảm giác được lòng bàn tay của Diệp Đình đang đổ mồ hôi, hoặc là, không phải lòng bàn tay anh đổ mồ hôi, do cô quá lo lắng, nên cả người cô đã ướt đẫm mồ hôi.

Lôi Thiếu Dục nhìn hai người bọn họ, mở miệng nói: “Thấy các con, cha thật sự rất phấn khích...”

Diệp Đình mỉm cười, đây là lời mở đầu gì vậy, trái tim anh đã nhảy lên giống như một cái máy vậy...

Lăng Vi cũng mỉm cười, hình ảnh cô vốn dự đoán là, lúc Diệp Đình và L Lôi Thiếu Dục gặp mặt nhau, hai cha con ôm nhau khóc lớn,

hạnh phúc biết bao nhiêu...

Ai ngờ rằng, lại là một câu thế này: “Cha thật sự rất phấn khích...”

Diệp Đình rất cho mặt mũi nói: “Con cũng rất phấn khích, mẹ con an toàn chứ?”

Lôi Thiếu Dục gật đầu. Ông vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Đình, niềm yêu thích trong mắt... đã sắp không giấu được.

Diệp Đình hỏi ông: “Sao cha đột nhiên muốn gặp con? Không phải cha rất thần bí sao? Còn gạt là mình đã chết... Lừa ông nội và chú hai tốn bao nhiêu nước mắt.”

Lôi Thiếu Dục không nhịn được, mỉm cười, rồi lại thở dài. Ông không giải thích gì cả, nói thẳng vào chuyện chính: “Cha tới tìm con, là muốn chúng ta hợp tác với nhau, cùng đánh đổ đế quốc hắc dạ.”

Diệp Đình nhìn thẳng vào ông: “Được!” Anh cũng không hỏi nhiều, trực tiếp thống khoái đáp ứng.

Lôi Thiếu Dục gật đầu tán thưởng: “Không uống sinh ra đứa con trai như con.”

Diệp Đình bĩu môi, cố tình nói: “Con... là do mẹ sinh ra, cũng không phải là cha sinh... cha nghĩ đẹp cái gì?”

Lôi Thiếu Dục mỉm cười. Ông chợt có cảm giác, có con trai... thật tốt!

Ông thật sự muốn đưa tay ra ôm Diệp Đình... Nhưng lại không thể bỏ ra mặt mũi. Lặng Vi giơ tay lên, chỉ lên phía đỉnh đầu: “Này? Sao lại có người?”

Chương 1443: Cha con đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim(*) (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*)Câu nói này vẫn thường được người dân Trung Quốc hiện đại sử dụng hàng ngày, như một cách nhấn mạnh tình nghĩa, kêu gọi đồng tâm hiệp lực, giống với câu thành ngữ Việt Nam “một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”. Câu nói được “biến thể” từ một câu trong “Chu Dịch” thời Tiên Tần: “Nhị nhân đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim; đồng tâm chi ngôn, kỳ xú như lan”. Ý nghĩa nguyên thủy từ thời xưa là hai người đồng lòng thì sức mạnh sẽ giống như lưỡi dao sắc bén cắt đứt được kim loại; nếu hai người hòa hợp về chí hướng, đồng tâm đồng đức thì sẽ tỏa hương như hoa lan.

Diệp Đình không hề nghi ngờ, lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Nhưng nào có ai?

Sau đó Diệp Đình chợt cảm thấy bàn tay của Lăng Vi đặt vào bên hông của mình, một tay khác đẩy lưng anh... Sau đó, cô dùng sức đẩy — cả người anh chợt lao đảo loạn choạng, thiếu chút nữa té nằm xuống, cũng may... khí lực của anh lớn hơn cô, nhanh chóng ổn định người lại.

Sau đó, anh nghe thấy Lăng Vi “Ha ha ha... Ai nha, thật sách...” Kém quá xa so với dự đoán của cô, cô vốn định đẩy ngã Diệp Đình, làm Diệp Đình vừa vấp ngã vào trong ngực Lôi Thiếu Dục, ha ha...

Diệp Đình thâm tình thành thực ngẩng đầu lên nhìn cha mình, ánh mắt của cha anh hiền hòa vượt ve khuôn mặt anh, sau đó, hai người

nhìn nhau triều mến... Cha con tình thâm, ôm nhau khóc lớn... Diệt ha ha ha — — đáng tiếc là không thể trở thành thực hiện!

Diệp Đình quay đầu nhìn Lăng Vi, Lôi Thiếu Dục cũng nhìn Lăng Vi, chỉ thấy cô đang che miệng cười, hai người chột... hiểu ra! Ha — — cô đang cố tình chế tạo cơ hội “Ôm” cho bọn họ?

...

Diệp Đình cũng say, tiểu Vi đúng là càng ngày càng nghịch ngợm... Bạn thứ nói xem, nếu vừa rồi anh thật sự ngã, sẽ trực tiếp ngã nhào vào trong ngực Lôi Thiếu Dục... tình tiết thỏ trắng ngây thơ ngã nhào vào trong ngực tổng tài bá đạo trong ngôn tình, diễn ra giữa hai người bọn họ.

Lôi Thiếu Dục lắc đầu, cười phá lên, không ngờ rằng... con dâu ông lại nghịch ngợm như vậy.

Lôi Thiếu Dục đứng lên, đưa tay quàng qua bả vai của Diệp Đình, giữ vẻ mặt nghiêm túc vỗ lên đầu vai của Diệp Đình, vỗ vỗ... giống như đang khích lệ, lại giống như cực kỳ hài lòng.

Con dâu một lòng muốn tạo cơ hội cho bọn họ, người làm cha như ông, kéo mặt xuống ôm con trai một cái, có gì phải ngượng ngùng?

26 năm qua... ông không biết đến sự tồn tại của đứa con trai này... sao ông có thể nghĩ rằng, đột nhiên có một ngày, ông đưa tay ra là có thể ôm con trai mình! Đứa con trai xuất sắc, anh Tuấn!

Trong lòng Lôi Thiếu Dục lặn tẩn gợn sóng, càng ngày càng ngoài tầm kiểm soát — — rồi nó nhanh chóng dâng trào thành đợt sóng mãnh liệt, khiến ông không thể buông tay ra ngay được.

Diệp Đình không được tự nhiên nhún nhún vai, Lôi Thiếu Dục cảm giác được anh đang không thích ứng, vội vàng buông lỏng tay ra... ông hơi cảm thấy cô đơn, nhưng cuối cùng vẫn đắc thủ, khiến ông có thể trải nghiệm được cảm giác ôm con trai mình.

Ông buông lỏng tay ra, vừa muốn đi trở về vị trí cũ, lại không ngờ rằng... Diệp Đình chợt đưa tay ra, vòng tay qua người ông, ôm lấy ông.

Cho dù Lôi Thiếu Dục có là người có lá gan anh hùng, tung hoành khắp nơi, chinh chiến hơn ba mươi năm, lòng cứng như sắt, người bền như thép, cũng hoàn toàn không thể khống chế cảm giác rung động do cái ôm bất thành linh này mang tới!

Lôi Thiếu Dục chấn động mạnh! Ông thấy Diệp Đình vỗ ở sau lưng ông, sau đó, anh nói: “Chăm sóc cho mẹ con thật tốt.”

Chương 1444: Cha con đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi đứng ở bên cạnh cười đến đau cả bụng... cô lấy túi xách che mặt cười đến nỗi không đứng vững nổi...”Ha ha ha...” Đúng là một đôi cha con không bình thường!

Không phải chỉ ôm một cái thôi sao? Có đến nỗi phải làm ra vẻ bi hùng, như kiểu sắp sinh ly tử biệt không bằng? Ha ha — —

Mặc dù ôm cũng đã ôm, tim đập cũng tăng nhanh tốc độ, nhưng mà... bầu không khí giữa hai người, còn lúng túng hơn cả hồi nãy...

Lăng Vi che mặt, cô đã cười đến nỗi đau hết cả bụng rồi.

Tuy nhiên, cô vẫn phải nhúng tay vào, hai người đã cho nhau mặt mũi như vậy, hôm nay cô cũng phải ra chút máu! Bình thường, mấy kiểu khuấy động bầu không khí lên, còn không phải là dựa vào tay cô!

Lăng Vi lớn tiếng nói: “Cha, trong điện thoại di động của con có lưu rất nhiều ảnh của bảo bảo, cha có muốn nhìn hay không?”

Lôi Thiếu Dục cực kỳ phấn khích, mặt mày như gió xuân, hoàn toàn không giống vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của mấy ông sếp như lúc nãy đứng ở cầu thang nữa.

Lăng Vi vội vàng lấy ảnh của Duệ Duệ và Đô Đô ra đưa cho ông

xem, Lôi Thiếu Dục gửi từng bức từng bức ảnh một vào trong điện thoại di động của mình. Ông nghiêm túc xem từng bức từng bức một, năm tháng không buông tha cho người ta sao... Ông vẫn không biết mình có con trai, bất thành linh... Ngay cả cháu trai, cháu gái cũng đã có...

Ông đặc biệt trân trọng những bức ảnh này, cả đời này của ông, không thích tài, không thích quyền, không ham mê sắc đẹp. Bây giờ, rốt cuộc cũng có chuyện có thể ràng buộc được ông, làm cho ông nhớ nhung.

Ông có vợ ở bên cạnh, con trai, con dâu đều hạnh phúc mỹ mãn, cháu trai, cháu gái nhỏ... đều khỏe mạnh, đáng yêu. Cha già và anh em trong gia đình đều sống rất tốt.

Ngực của Lôi Thiếu Dục như bị đục thủng một lỗ, thành lũy tử thủ kiên cố trong hai mươi mấy năm qua, bị sự dịu dàng ấm áp công hãm chỉ trong giây lát.

Có đề tài về Duệ Duệ và Đô Đô, rốt cuộc bầu không khí cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Diệp Đình hỏi ông: “Cha muốn động đến đế quốc hắc dạ? Cha muốn con giúp như thế nào?”

Lôi Thiếu Dục trở nên nghiêm túc ngay lập tức, nói: “Đế quốc hắc dạ, là thế lực bang đảng lớn mạnh nhất thế giới, căn cơ của nó rất sâu. Tuy nhiên, mười năm trước, cha đã từng đánh vào nội bộ nòng cốt của đế quốc hắc dạ một mình, còn ra mặt quản lý bọn họ trong nửa năm.”

Diệp Đình đột nhiên mở to hai mắt, chăm chú nhìn vào ông, khó trách! Còn nhớ, lúc anh mới bắt đầu tìm người, hệ thống cung cấp

cho anh hai ứng cử viên, một người là doanh nhân nổi tiếng Lôi Thiếu Tu, một người khác là lão đại trong giới hắc đạo... Không ngờ rằng, thật sự đúng là cha anh...

Lăng Vi nghi hoặc không hiểu: “Cha có thể ra mặt quản lý đế quốc hắc đạo? Không thể chứ? Nếu không có bối cảnh và lý lịch đặc biệt, người bình thường sao có thể lên nổi vị trí đó?”

“Đúng, con nói không sai.” Lôi Thiếu Dục gật đầu, nói: “Thân phận của cha lúc đó là con riêng của thủ lĩnh. Vì cái thân phận này, chúng ta đã thật sự mất không ít công sức.”

“À...” Lăng Vi ngạc nhiên gật đầu: “Cha cũng đã ra mặt quản lý nó rồi, sao cha không trực tiếp giải tán nói?”

Lôi Thiếu Dục cười nói: “Nào có dễ dàng như vậy, đế quốc hắc đạo do rất nhiều bang phái lớn tạo thành, mỗi người bọn họ có hệ thống quản lý riêng của mình.”

“À, con hiểu rồi...” Lăng Vi hiểu đại khái, Diệp Đình nói: “Thật ra thì Hoắc Ân chỉ là một nhánh trong đế quốc hắc đạo mà thôi.”

“Đúng vậy...” Lôi Thiếu Dục hỏi anh: “Con có bao nhiêu hiểu biết về Hoắc Ân? Lần trước lúc con đi thu thập Paul – Louis Tư, Hoắc Ân âm thầm ở sau lưng con, gây khá nhiều rắc rối cho con.”

Nói đến chuyện này, Diệp Đình lại tỏ vẻ khó khăn ra khắp người!

Anh nói: “Con và Hoắc Ân đã kết thù bao nhiêu năm rồi. Lúc nào con tiến vào thị trường phương Tây, con nhất định sẽ cướp chuyện kinh doanh của bọn họ. Đúng rồi...”

Diệp Đình lấy mấy con chip từ trong túi ra: “Bọn con phát hiện ra mấy

con chip này ở trong thân thể của thuộc hạ Hoắc Ân. Chắc Hoắc Ân đã cất giấu bản đồ bảo tàng ở trong những con chip này. Ông ta sợ những người này trở mặt phản bội, nên đã lấy bảo tàng kiềm chế bọn họ.”

Lôi Thiếu Dục rất kinh ngạc, tin tức này cực kỳ có giá trị!

Ông nhìn Diệp Đình nói: “Những người có con chip này, đều là nhân vật quan trọng, con có danh sách cụ thể không?”

Diệp Đình lắc đầu: “Con không có danh sách cụ thể, nhưng con đã gắn được một con chip theo dõi ở trong thân thể một người phụ nữ da đen.”

“Con chip theo dõi?” Lôi Thiếu Dục cực kỳ kinh ngạc: “Con bắt được thuộc hạ của Hoắc Ân, còn gắn được con chip vào trong thân thể người đó? Trong tình trạng không biết, người phụ nữ kia đã được con thả trở về?”

“Đúng!” Diệp Đình kể chuyện lúc ấy Lý Thiên Mặc bị bắt cóc, sau đó, giao dịch với người phụ nữ da đen một lần.

Lôi Thiếu Dục mừng rỡ: “Đúng là không chê vào đâu được...” Con trai ông thông minh đến vậy, có đầu óc đến vậy!

“Người phụ nữ da đen này tạm thời không có động tĩnh gì sao?” Chỉ cần người phụ nữ da đen này đi tìm Hoắc Ân, bọn họ có thể theo con đường này, bắt được lão tặc Hoắc Ân!

Chương 1445: Trao đổi tình báo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói: “Con đã theo dõi cô ta rất lâu, nhưng đến bây giờ cô ta vẫn chưa đi tìm Hoắc Ân.”

Nói xong, anh nhìn Lôi Thiếu Dục rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, con đã nắm được rất nhiều tài liệu, ví dụ như bây giờ con đã tìm ra, vị trí tất cả hang ổ dưới quyền người phụ nữ gia đen này, còn cả mấy lão đại nòng cốt có giao tình với cô ta, con phỏng đoán trong thân thể những người này cũng có con chip.”

Lôi Thiếu Dục vỗ vào bả vai của Diệp Đình: “Làm tốt lắm!”

Không hổ là con trai của Lôi Thiếu Dục ta! Trước khi tới đây, ông đã nghĩ đến chuyện Diệp Đình nhất định sẽ nắm giữ mạch sống của lão quỷ Hoắc Ân, quả nhiên là vậy! Thằng nhóc này nắm trong tay tập đoàn lớn như “Quốc tế Đỉnh Phong”, tuyệt đối không phải là hư danh!

Lôi Thiếu Dục thật sự rất muốn tán dương, tán dương Diệp Đình, ông cực kỳ muốn lớn tiếng kêu ngạo nói: “Quả nhiên là con em Lôi gia nhà ta!”

Nhưng... trong quá trình trưởng thành của Diệp Đình, ông không có công lao gì cả. Ông đã phụ lòng đứa nhỏ này rất nhiều, rất nhiều...

Ông đang lắc đầu tự trách, chợt nghe thấy Diệp Đình nói: “Con có thể làm được như vậy, chủ yếu là nhờ di truyền tốt. Cha và mẹ đều là

người thông minh, sao con có thể đàn được?”

Lôi Thiếu Dục vui vẻ cười to — —

Ông rất thích nghe câu này! Đột nhiên, ông hơi có cảm giác phát sốt... Đã bao nhiêu năm rồi, ông không cười như thế này... Xem ra người xưa có câu, lời nói ngọt ngào của con trẻ là liều thuốc chữa được áp lực, đúng là không sai chút nào.

Lăng Vi hỏi ông: “Cha chú ý tới Diệp Đình từ lúc nào? Lần trước, lúc anh ấy và Paul- Louis Tư khai chiến, cha còn giúp đỡ sau lưng anh ấy, đúng không?”

Lôi Thiếu Dục trở nên trầm mặc. Ông không trực tiếp trả lời. Rất lâu sau, ông mới giải thích: “Lúc đó, cha cũng không xác định... cha biết sự tồn tại của hai người các con, là bởi vì con phát minh ra "Siêu động cơ" đó.” Ông nhìn Lăng Vi tán dương: “Nếu động cơ của con được dùng ở trên phương diện quân sự, sức chiến đấu của chúng ta sẽ được cải thiện đáng kể!”

Lăng Vi lập tức nói: “Có thể! Cha cứ việc dùng! Cha có nhu cầu gì thì cứ nói với con, con sẽ nghiên cứu lại, nói không chừng có thể chế tạo cho bên cha thiết bị phù hợp hơn.”

Lôi Thiếu Dục nhanh chóng gật đầu: “Cứ quyết định vậy đi, chờ thu thập đế quốc hắc dạ xong, cha tự mình mời con trở thành nhà thiết kế đặc biệt cho chúng ta.”

Lăng Vi cực kỳ phấn khích nói: “Không thành vấn đề!”

Chương 1446: Trao đổi tình báo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Dục lại nhìn về phía Diệp Đình nói: “Lúc cha nhìn thấy ảnh của con, đã rất khiếp sợ, cha vụn vụn không nghĩ tới... Trên thế giới này còn có người có dáng dấp giống cha... Dĩ nhiên, ngoài Thiếu Tu. Cậu ấy là anh em sinh đôi với cha, lúc ấy cha đã phỏng đoán... chẳng lẽ con là con trai của Thiếu Tu? Nhưng cha lại suy nghĩ lại... Không đúng. Con lớn hơn so với Niểu Niểu sáu tuổi, lúc con ra đời, Thiếu Tu còn chưa kết hôn. Sau đó, cha lập tức điều tra về con, không ngờ rằng... mẹ của con là... Diệp Khanh! Chuyên gia sinh vật học tế bào... đã mất tích hai mươi mấy năm trước, đến nay không rõ tung tích...”

“Vì vậy, vào lúc con nguy nan, cha đã giúp con?”

Lôi Thiếu Dục nói: “Cũng không thể nói là hỗ trợ được, chúng ta vốn phải có động tác lớn, làm như thế coi như là để diễn tập.”

Diệp Đình có thể hiểu được ý trong lời nói này của ông, người có tính cách một lòng chỉ muốn hiến dâng mạng sống của mình cho đất nước như ông, sao có thể vì tình cảm cá nhân mà lạm dụng quyền lực được.

Lôi Thiếu Dục nhìn lướt qua trong kho hàng, nói: “Lần gặp mặt với các con hôm nay rất khẩn cấp. Với cha mà nói, những thông tin tình báo hôm nay con đã trao đổi vô cùng hữu dụng.”

Diệp Đình đột nhiên nói: “Không đúng... sao chỉ có con trao đổi với cha, mà cha không trao đổi gì với con? Không... là sao cha không nói gì!”

ĐM... bây giờ Diệp Đình mới phản ứng được, lão hồ ly này! Anh đã tiết lộ bao nhiêu thông tin cho ông? Anh vẫn luôn bị bẫy cho đến bây giờ, vậy mà trong lòng còn tràn đầy cảm kích và kính yêu lão hồ ly này nữa chứ!

Lôi Thiếu Dục cười lúng túng, giải thích với anh: “Thói quen nghề nghiệp...” Ông suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ cha sẽ trao đổi bước đầu kế hoạch với con, chúng ta sẽ lần theo con đường người phụ nữ da đen này để bắt được Hoắc Ân, chúng ta phải cố gắng bức bách người phụ nữ da đen này đi tìm Hoắc Ân trong vòng một tuần lễ.”

“Vâng...” Diệp Đình gật đầu, anh không hẹn mà cùng có cùng ý tưởng với ông.

Lôi Thiếu Dục tiếp tục nói: “Sau khi bắt được Hoắc Ân, chúng ta sẽ bố trí gián điệp tiếp ứng ở bên trong, nhân cơ hội này gây ra hỗn loạn. Với những thế lực lớn mạnh như đế quốc hắc dạ, chúng ta không thể công kích từ bên ngoài được, mà phải làm tan rã từng phần từ bên trong!”

Ông đưa tay ra miêu tả một cây đại thụ to lớn, giải thích: “Giống như một cái cây đại thụ ngàn năm thâm căn cố đế, muốn dùng sức mạnh trừ bỏ nó, là chuyện rất khó! Nhưng nếu chúng ta dùng chiến thuật đi đường vòng, đào cái lỗ ở trên thân cây, sau đó từ từ móc sạch thân cây. Chỉ cần thân cây trống rỗng, còn lại lớp vỏ bên ngoài, chúng ta cũng có thể dùng đầu ngón tay để đẩy ngã nó. Hiểu không?”

“Con hiểu!” Lăng Vi cướp tỏ thái độ trước, cô nghe rất kích động, còn có cả ngạc nhiên nữa.

Cô chưa bao giờ tiếp xúc với giới hắc đạo gì gì đó, thế lực ngầm gì gì đó... Bây giờ cô cảm giác như mình sắp tham gia vào một hành động cực kỳ to lớn! Cô thật sự rất phấn khích.

Diệp Đình nói: “Năm đó cha chỉ ra mặt làm quản lý nửa năm thôi à, sao cha lại đột nhiên xuống chức? Nếu cha vẫn ở trên cái vị trí đó, không phải là càng có lợi hơn cho cuộc chiến chống lại đế quốc hắc dạ sao?”

Lôi Thiếu Dục nói: “Sự phức tạp của đế quốc hắc dạ, chắc chắn không đơn giản như con tưởng tượng đâu. Trong nửa năm đó, ngày nào cha cũng phải đối mặt với các vụ ám sát! Hơn nữa, một tổ chức lớn như vậy, sẽ không thể để cho đứa con riêng ra mặt quản lý lâu được, nếu cha không tự phát triển một thế lực mạnh mẽ sau lưng, chắc chắn ngay cả nửa năm cha cũng không làm được. Không thể không thừa nhận, lúc ấy cha vẫn còn nghĩ rất đơn giản. Không vào đầm rồng, sao biết đầm rồng hung hiểm. Lúc ấy, mặc dù cha không bị bại lộ thân phận thật sự, nhưng mà, tất cả những thiên la địa võng cha bày lúc trước, đều bị người ta đoán được. Lần đó cha bị mấy ngàn người vây công! Trong sân rộng của đế quốc Hắc dạ, trận gió to nổi lên, mưa như thác đổ! Mấy ngàn người đều giơ súng chĩa vào đầu cha.”

Trái tim Lăng Vi nhảy lên “Thình thịch”.

Cô đặc biệt lo lắng, vô thức giật mình: “Vậy sao cha vượt qua được kiếp nạn đó?”

Lôi Thiếu Dục nhớ lại nói: “Tình hình lúc đó đặc biệt hung hiểm, tất cả mọi người đều muốn mạng của cha! May nhờ một nòng cốt bên ta nằm vùng ở đó bắn một phát đạn vào cha, anh ta cố tình bắt trật một chút xiu, sau đó, cha bị người ta chôn sống. Một người khác tiếp

ứng, cứu cha ra lúc nửa đêm, cha mới may mắn thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.”

Lăng Vi tựa vào trong ngực Diệp Đình, mặc dù cha nói quá trình cực kỳ đơn giản, nhưng... sự hung hiểm trong đó, thật sự làm người ta run sợ!

Diệp Đình hỏi ông: “Nếu cha đã giả dạng làm con riêng của thủ lĩnh, sao cha vẫn không biết được ai mới là người nắm đế quốc Hắc Dạ trong tay? Đó không phải là "Thủ lĩnh cha" của cha sao?”

Lôi Thiếu Dục nhìn Diệp Đình nói: “Tất cả mọi người trong chúng ta đều cho rằng là ông ta, nhưng, thì ra là không phải! Còn người này là ai, cha ẩn núp trong đám nòng cốt của đế quốc Hắc Dạ bao nhiêu lâu, cũng chưa từng nhìn thấy mặt mũi thực của người đó.”

“Người này che giấu quá tốt...”

Lăng Vi cảm giác như mình đang nghe sách trời, nhưng điều làm cô kinh ngạc là, cô lại nghe hiểu quyển “Sách trời” này, ha ha...

Cô chợt có cảm giác mình thật thông minh!

Diệp Đình suy đi nghĩ lại những lời của Lôi Thiếu Dục, cảm thấy hơn bộn lòng, vừa rồi cha anh nói một tràng rất nhiều thông tin, nhưng có vẻ như chẳng có thông tin gì hữu ích! Suy nghĩ kỹ lại, cũng đúng... sao ông có thể tùy tiện tiết lộ hành động cơ mật như thế này cho người khác.

Lôi Thiếu Dục tạm biệt, ông nhìn Diệp Đình nói: “Khi nào có kế hoạch hành động cụ thể, cha sẽ lại dùng phương pháp cũ liên lạc với con.”

Diệp Đình chợt nghĩ đến một cảnh tượng... anh đang chuyên tâm

dồn chí chăm chú nhìn vào máy vi tính xem báo cáo, đột nhiên — —
“Bụp”... Màn ảnh tối sầm, văng ra một hàng chữ to: “Kẻ trộm — — kế
hoạch đã được hoàn thành, chuẩn bị hành động!”

Chương 1447: Lật đổ Hoắc Ân, nguy hiểm ẩn núp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình lập tức ý thức được... Trái tim nhỏ bé của mình vừa mới bị đầu độc...

Lôi Thiếu Dục ôm bả vai Diệp Đình, vỗ vỗ.

Ông đặc biệt nghiêm túc nói: “Chúng ta lần này hành động, nhất định phải nhanh, chuẩn, độc! Không thể do dự nửa phần. Một khi do dự sẽ bỏ lỡ thời cơ. Kế hoạch của chúng ta là trong một tuần là bắt được Hoắc Ân, một tháng làm tan rã thế lực của Hắc Dạ đế quốc! Nằm vùng ta giấu trong trung tâm Hắc Dạ đế quốc toàn bộ chuẩn bị thu vớ.”

Trái tim của Lăng Vi đập “thình thịch”, phụ thân tuy nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng lần hành động này ông đã chuẩn bị từ rất lâu rồi!

Tuy thu lưới chỉ trong tháng này, nhưng tất cả công lao đều phải tính vào cố gắng lúc trước!

Diệp Đình và Lăng Vi nhìn theo ông đi ra ngoài, sống lưng Lôi Thiếu Dục thẳng tắp, không lam lũ như phần nhiều đàn ông trung niên khác. Lôi Thiếu Dục cũng không giống, thắt lưng ông thẳng tắp, thân hình cao ngất! Nhìn bóng lưng đó luôn cho ta cảm giác ông đứng trên người khác, hùng hồn đầy ngạo khí!

Lăng Vi lấy cánh tay đụng đụng Diệp Đình: “Chồng, anh phải rèn

luyện nhiều vào, chờ đến lúc anh có tuổi như ba cũng phải có khí độ như vậy!”

Diệp Đình đột nhiên cười với cô: “Vậy luyện đi... Anh mấy tháng rồi chưa luyện với em, anh cũng sắp nghen thành nội thương rồi... Anh thấy nơi này cũng khá tốt...”

Anh còn cố ý nhìn quanh kho hàng một vòng...

Lăng Vi thật muốn đập cho mình một cái, tên kia nghĩ kiểu gì vậy, lại còn giả vờ nghiêm trang được nữa chứ!

Diệp Đình vươn tay ôm cô, cả người dán sát lại gần, Lăng Vi cười nói: “Suy nghĩ của anh đã vượt qua giới hạn của nhân loại rồi, em không thể dùng ngôn ngữ bình thường của nhân loại giao lưu với anh nữa!”

Diệp Đình ở bên tai cô nói: “Vậy dùng thân thể giao lưu.”

“Phốc ——” Lăng Vi hộc máu... Thái bạch kim tinh nhị gia, mau tới đem con hầu tử “Đậu bức” này đi —— ‘bàn đào viên’ có phải còn thiếu người trông coi không? Mau mau mau, mau mau, tên này chạy xuống nhân gian làm loạn, Ngọc Hoàng đại đế ngài bỏ qua sao? Có thể quản hần hay không?

Diệp Đình cười không ngừng được, anh nói: “Lại nghĩ linh tinh đúng không? Anh đang nói chúng ta lâu rồi không luyện vật, xem em nói đi đâu kia.” Vừa rồi còn khấn trương, xấu hổ, lập tức bị cô chọc bay hết.

Diệp Đình ôm cô, thanh âm từ tính dễ nghe ở bên tai cô nói: “Vợ à, em thật tốt.”

Lăng Vi ngạo kiều hất cằm: “Đương nhiên!”

Diệp Đình ôm cô, hôn nhẹ một cái... Thật sự luyến tiếc ra ngoài. Lăng Vi lại kéo anh: “Đi nhanh đi, nơi này nóng muốn chết!”

Kho hàng rách nát, ngay cả cái quạt cũng không có!

Hai người cầm tay nhau đi ra, thấy được nằm vùng Lôi Thiếu Dục sắp xếp ở đây — — đại thúc quản lý kho hàng!

Diệp Đình và Lăng Vi làm bộ tiếp tục đi dạo phố, Âm ảnh tiểu tổ đem mấy gói lớn nhét vào tay họ, giả vờ nãy giờ họ luôn đi mua sắm.

Chương 1448: Lật đổ Hoắc Ân, nguy hiểm ẩn núp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chỉ chốc lát sau, những kẻ theo dõi bọn họ lại cùng đi đến, người kia rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra...

Lăng Vi, Diệp Đình, và Lôi Thiếu Dục gặp nhau không lâu, lúc này, trong tay lại cầm một đồng gói to, thật khiến người ta cảm thấy bọn họ này giờ luôn đi dạo phố.

Lôi Thiếu Dục trở lại tổng bộ, Bạch Hạc Tường khuôn mặt lạnh lùng, đột nhiên mời dự họp hội nghị trung tâm!

Bạch Hạc Tường ở hội nghị chất vấn Lôi Thiếu Dục: “Tôi vừa nhận được tin, hôm qua ông đón một người phụ nữ về nhà? Khó trách ông nói muốn trong vòng một tháng tan rã thế lực của Hắc Dạ đế quốc, hóa ra con ông chính là ông chủ của Đình Phong Quốc Tế — — Diệp Đình, cậu ta muốn tháng sau tổ chức hôn lễ! Lôi Thiếu Dục — — ông đây là muốn diệt trừ hết những thứ có thể uy hiếp mà ông diệt trừ được, ông muốn dọn sạch tất cả tai họa ngầm cho con mình!”

Lôi Thiếu Dục giận tím mặt! “Rầm— —” Ông đấm một quyền lên mặt bàn: “Lôi Thiếu Dục tôi làm ra quyết định này và Diệp Đình nó không có nửa phần quan hệ! Kế hoạch này của chúng ta đã chuẩn bị bao nhiêu năm, không ai có thể rõ hơn so với chúng ta!”

Chu Lập Thủy đứng lên, nghiêm túc nói: “Lão Bạch, cậu mới chuyển về đây không lâu, với kế hoạch của chúng ta còn chưa quen thuộc,

mời cậu về xem lại kế hoạch đi. Tôi đồng ý với kế hoạch của lão Lôi!” Nói xong, nhìn xung quanh một vòng: “Ai có kiến nghị gì khác mời lập tức giơ tay đề nghị.”

Những người khác đều nhất trí tỏ vẻ đồng ý với quyết định của Lôi chủ soái.

Bạch Hạc Tường: “...” Nói thật, ông hơi bất ngờ: “Mọi người không thấy thời gian không đủ à?” Ông vừa chuyển về đây không lâu, đối với kế hoạch này quả thật còn chưa thấu đáo.

Chu Lập Thủy nghiêm túc nói: “Kế hoạch của Lôi chủ soái chúng tôi kiên quyết chấp hành! Chúng ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, thời cơ chín muồi tất nhiên phải nhanh thu lưới một chút. Binh quý thần tốc! Chúng ta phải nhân lúc kẻ địch còn chưa phòng bị cho một kích trí mạng! Càng không thể để kẻ địch có cơ hội thở dốc! Bọn họ một khi có năng lực phản kích, chúng ta còn muốn tìm cơ hội như vậy, chỉ sợ còn phải đợi hơn mười, hai mươi năm nữa!”

Bạch Hạc Tường nhìn Chu Lập Thủy, lại nhìn Lôi Thiếu Dục vẻ mặt nghiêm túc, ông lại nhìn quan tướng đang ngồi xung quanh một vòng, không ngờ mọi người đối với lời Chu Lập Thủy nói đều không có dị nghị.

Ông gật gật đầu, hơi lỗi nói: “Là tôi lỗ mãng.” Tiếp theo, nhìn về phía Lôi Thiếu Dục nói: “Mời ngài tiếp tục giảng giải kế hoạch.”

Lôi Thiếu Dục không so đo với ông nữa, Bạch Hạc Tường cũng không có ý xấu, cậu ta không biết tình huống, cũng là lo lắng nhiệm vụ có sơ xuất.

Lôi Thiếu Dục cũng không quán lấy vấn đề đó không buông.

“Mọi người nhìn cái này xem “ Lôi Thiếu Dục lấy ra con chip Diệp Đình giao cho mình: “Con chip này là ông chủ Đình Phong Quốc Tế Diệp Đình cung cấp cho chúng ta. Chúng ta có thể thông qua con chip này tới bắt Hoắc Ân!”

Lôi Thiếu Dục lại giảng giải tác dụng của mấy con chip này.

Chu Lập Thủy vừa nghe đến tên Diệp Đình, lập tức có chút không nhin được, muốn phì cười...

Ông chịu đựng chịu đựng, cuối cùng không nhin được: “Phốc...” Vừa rồi lão Bạch còn nói Lôi Thiếu Dục muốn thu phục thế lực của Hắc Dạ đế quốc trong vòng một tháng là trải đường cho con mình...

Giờ thì biết chưa? Diệp Đình người ta mới là người trải đường cho chúng ta kìa! Không có tư liệu của Diệp Đình, muốn bắt Hoắc Ân thật đúng là sẽ không có dễ dàng như vậy!

Bạch Hạc Tường đột nhiên ngậy người, đúng là cứ như tự tát vào mặt mình... Vừa rồi ông còn nói Lôi Thiếu Dục muốn thay con mình dọn sạch tai họa ngầm, hiện tại xem ra... Trò đùa này cũng quá lớn rồi đấy!

Người ta không chỉ có không cần bọn họ che chở, còn có thể cung cấp manh mối có lợi cho bọn họ... Bạch Hạc Tường mặt đỏ như phát sốt, nhưng lại thấy Lôi Thiếu Dục dường như cũng không có ý muốn làm khó dễ mình. Lúc này mới làm bộ như không có việc gì tiếp tục nghe báo cáo.

Thời gian một tuần, Lôi Thiếu Dục từng bước bức bách người phụ nữ kia! Cô ta cuối cùng cũng đầu nhập Hoắc Ân, vị trí Hoắc Ân lão quỹ lập tức bại lộ!

Lôi Thiếu Dục lập tức thừa thắng xông lên — —

Dưới sự bao vây điên cuồng tiểu trù, Hoắc Ân cuối cùng cũng sa lưới! Mãi đến khi bị bắt, Hoắc Ân cũng không biết mình bị bại lộ như thế nào.

Lôi Thiếu Dục lập tức hạ lệnh bắt tất cả tâm phúc dưới trướng Hoắc Ân, cũng từ trong thân thể những người này lấy ra hơn mười con chip!

Lôi Thiếu Dục giao con chip cho Diệp Đình, Diệp Đình đem con chip tạo thành một bức bản đồ, cũng lại trả lại cho ông. Lôi Thiếu Dục lập tức phái người tiến đến thống kê tài sản, kết quả, theo bản đồ chỉ dẫn phát hiện từng kho từng kho súng ống đạn dược, vàng thỏi! Còn có một số lượng thuốc phiện lớn khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi! Hoắc Ân rút đài, Hắc Dạ đế quốc lập tức như mất một chân!

Một đôi mắt trong bóng, nặng nề híp lại — — nó ngửi thấy mùi máu tươi nó thích nhất...

Chương 1449: Hội nghị chết chóc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Dục và Bạch Hạc Tường cả đêm thẩm vấn Hoắc Ân nhưng miệng lão già này vô cùng chặt, một chữ cũng không thềm nói.

“Đội trưởng, Hoắc Ân không chịu nói gì hết.” Không hề lấy được chút tin tức có ích từ Hoắc Ân.

Lôi Thiếu Dục ra lệnh: “Tiếp tục thẩm vấn, đến khi hắn khai ra chuyện tàn sát của thảm án 497 người dân nước ta. Còn có, dùng hết mọi cách để hỏi ra những tư liệu của thủ lĩnh X.”

Thủ lĩnh X là ngoại hiệu của người đứng sau Dạ đế quốc, X là ai, người này là thủ lĩnh vô cùng thần bí, đối với bọn họ mà nói chính là siêu cấp thần bí.

Qua ba đêm, thẩm vấn viên dùng nội tuyến báo cáo: “Lôi soái, Hoắc Ân không chịu nói gì hết, hắn ta đòi ngủ.”

Lôi Thiếu Dục đang bận rộn bày binh bố trận, cảm xúc mọi người vô cùng căng thẳng, khẩn trương, Bạch Hạc Tường tức giận nói với micro: “Ngủ gì mà ngủ, hắn còn muốn ngủ? Không cho ngủ, tiếp tục thẩm vấn.”

Cuộc chiến vừa khai hỏa, Lôi Thiếu Dục tiếp tục trình bày kế hoạch.

Trải qua mọi người nhất trí, ông lập tức hạ lệnh bốn thành viên nằm

vùng ở Dạ phát động nổi loạn.

Mật lệnh thông qua cấp trên truyền tới bốn người kia.

Bốn người nằm vùng chính là những người sở hữu 7 chiếc vòng cổ mà ba người khác đã hy sinh.

Nhiệm vụ hiện tại của bọn họ chính là diệt trừ thế lực bóng tối mạnh nhất toàn cầu – Dạ đế quốc.

Gần 10 năm, bốn người nằm vùng trong các bang, mỗi người có một thân phận đặc thù.

Hiện tại bọn họ trải qua nhiều lần nội đấu, mới trở thành thủ hạ của Dạ, Thủ lĩnh của bang hội Gleet, phó bang Jacques Guild, thành viên nóng cốt liên minh thích khách Assassin League và tham mưu của bang Kurshall.

Bọn họ dẫn dắt bang hội của mình không ngừng cắn nuốt các bang nhỏ yếu kém hơn, mười mấy năm thế lực bóng tối toàn cầu thay đổi không cách nào dự đoán, các bang nhỏ hoàn toàn sụp đổ, cứ mãi như vậy chỉ còn lại một mình Dạ đế quốc.

Giống như vậy, Dạ đế quốc cũng có nội đấu, còn sót lại mười mấy bang lớn vẫn còn giữ được thực lực nhưng vì nội đấu mà có vài bang chỉ là vỏ rỗng.

Lần này, mục tiêu của bọn họ chủ yếu là bang Roths, Guilty Alliance và bang Sofie.

Ba bang này hiện tại có thực lực mạnh mẽ nhất trong Dạ đế quốc, đứng đầu trong nhóm xã hội đen toàn cầu.

Bảy người từng được giao vòng cổ trước mắt may mắn còn lại bốn người, là Lôi Thiếu Triệt, Lý Vân Hào, Vương Dần và Trần Tích Toàn.

Lúc này địa vị của bọn họ ở Dạ đế quốc là vô cùng vững chắc.

Lôi Thiếu Dục và Lôi Thiếu Triệt là anh em nhưng hai mươi mấy năm qua bọn họ chưa từng liên hệ với nhau, cũng không biết đối phương đang làm nhiệm vụ gì. Mặc dù lần này Lôi Thiếu Dục hạ lệnh, Lôi Thiếu Triệt chấp hành nhưng cũng không biết bọn họ cùng chung nhiệm vụ.

Chỉ có suy đoán, có lẽ đối phương giống mình cũng chưa từng chết.

Hiện tại Lôi Thiếu Triệt dùng tên Lôi Ân, dung mạo thay đổi rất lớn, có râu quai nón đầy mạnh mẽ, làn da ửng đỏ, mũi lớn, mắt xanh, dù đeo lens nhưng vẫn sắc bén như cũ.

Danh tính của ông là con nuôi của cựu thủ lĩnh bang Gleet – Alston, từng trùng hợp cứu mạng Alston.

Lôi Thiếu Triệt ẩn nấp ở trong bang mười mấy năm, không ngừng nâng cao thực lực bản thân, từng chút từng chút gây ra nội đấu để mấy đứa con của Alston sôi nổi giết hại lẫn nhau.

Cuối cùng, ông dùng thực lực mạnh mẽ của mình ngồi lên vị trí thủ lĩnh Gleet.

Chương 1450: Hội nghị chết chóc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lúc đó, nhiệm vụ hàng đầu của ông chính là đả kích và thâm tóm các bang phái đối địch với bang mình, bản thân Lôi Thiếu Triệt đã vô cùng thông minh, có vô số nội ứng truyền tin cho mình khiến cho ông như cá gặp nước, bởi vì ra tay tàn nhẫn, tác phong như sấm rền gió cuốn dần dần mọi người trong bang Gleet càng tin tưởng.

Hiện tại trong bốn người nắm vùng thì Lôi Thiếu Triệt có vị trí cao nhất ở Dạ đế quốc.

Trên hội nghị bàn tròn của Dạ đế quốc, ông Marion chủ trì cuộc họp, những người ngồi ở đây đều là thành viên nòng cốt của Dạ đế quốc, đều là lão đại của các phân bang.

Lôi Ân (Lôi Thiếu Triệt) mắt lạnh nhìn mọi người, tới giam gia ngoại trừ Marion thì còn có 10 người nữa.

Mười ngày này thì có ba bang nửa chết nửa sống, trước đó ngoại trừ Hoắc Ân bị bwats còn có hai bang lớn nội đấu.

Hiện tại Dạ đế quốc gần như chỉ có bảy bang mạnh, trong đó có bốn bang lớn bị đám người Lôi Thiếu Triệt chiếm giữ.

Lúc ‘Lôi Ân’ đang đánh giá những người khác thì những người khác cũng đang đánh giá ông. “Lôi Ân đại nhân vẫn hằng hái khí phách như vậy, tiểu đệ đây thật bội phục.”

Người nói chuyện chính là mục tiêu kế tiếp của Lôi Thiếu Triệt: Soris, thủ lĩnh của băng đảng Sofia, đã gần 80. Nhưng khi nói chuyện với Lôi Ân vẫn tự xưng là tiểu đệ.

Bởi vì địa vị của ‘Lôi Ân’ ở trên ông ta. ‘Lôi Ân’ khống chế ‘Bang Gleet’, hiện tại có thực lực mạnh nhất ở Dạ đế quốc, cho nên các lão đại ở đây đều tự xưng là tiểu đệ.

“Lôi Ân” khách khí gật gật đầu. Thái độ của ông lãnh đạm, từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu làm cho người ta cảm thấy ông bình thản, hoàn toàn không có uy hiếp.

Nhưng, kỳ thật..... Tới tham gia hội nghị này, đám lão đại đều hiểu đôi mắt này là ánh mắt nguy hiểm nhất.

Không khí rơi vào cảnh tĩnh mịch quý dị, không ai chủ động nói chuyện.

Marion nói: “Hôm nay mới các vị tới đây, nói vậy mọi người cũng đã biết ý của người đứng đầu của Dạ đế quốc chúng ta – thủ lĩnh Hill. Hoắc An bị bắt, tôi thay mặt thủ lĩnh Hill hỏi thăm mọi người cũng thay thủ lĩnh hỏi thăm mọi người: Tiếp theo mọi người có hành động gì không?”

Marion vừa nói xong, không khí vẫn vô cùng tĩnh mịch.

Toàn bộ đại sảnh tráng lệ nhưng lộ ra hơi thở chết chóc.

Đám lão đại đang ngồi chỗ này đều lạnh mặt, ánh mắt hung ác, loại lệ khí hung ác này vì lâu dài chìm trong cảnh chết chóc mà có.

Tuy không ai nói chuyện nhưng đều đang tính kế trong lòng.

Marion không vội mà chờ bọn họ trả lời, bởi vì vấn đề này của ông ta chính là thức tỉnh đám người này.

Để cho bọn họ ngẩn ra, hiện tại đang là thời kì rung chuyển mạnh mẽ, dù thiếu mắt nhìn đại cục cũng không phải mù, nhắm họng súng tới bọn họ vậy thì không thể trách bọn họ không nương tay.

“Mở màn hình ra, đây là hiện trường thứ hai.” Marion ngẩng đầu cho người bật màn hình.

Màn hình lớn hiện ra nhiều cảnh, đều là đám người hung ác, là các lão đại bang nhỏ không được tiến vào hội nghị.

Bởi vì, địa vị chênh lệch, Dạ đế quốc chia làm ba cấp, tầng cao nhất là lão đại ngồi tại hội nghị bàn tròn, tầng thứ hai là những người có mặt trong video hội nghị trung cấp.

Tầng thứ ba ngay cả tư cách tham gia video cũng không có, chỉ có thể nhận lệnh từ cấp trên.

Đám thủ lĩnh tham gia hội nghị bằng video hàng năm đều thay đổi bởi vì bọn họ ở trong bang thường dễ bị đổi.

Nhiều thủ lĩnh hàng năm bị đuổi giết, đừng nhìn năm nay vẻ vang tham gia hội nghị, sang năm không chừng mộ đã mọc cỏ xanh rồi.

Chương 1451: Hội nghị bàn tròn kinh tâm động phách (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Hoan nghênh các vị đại nhân.” Ông Marion đưa tay vuốt mái tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt ông, tựa như các khe núi tung hoành ngang dọc.

Ông Marion gầy trơ xương, tiều tụy, tóc không có mấy sợi, nhưng ánh mắt lại như ưng, lãnh khốc.

Ông nheo mắt, nói với mấy vị thủ lĩnh trong màn hình: “Hôm nay tiến hành hội nghị bàn tròn đột xuất, mọi người có biết tại sao không?”

Các thủ lĩnh bang hội ngồi nghiêm chỉnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ thấy ông Marion trầm mặt nhìn bọn họ, nói: “Là vì ----- muốn cho mọi người biết một tin tức! Người anh em của chúng ta Hoắc Ân đại nhân bị bắt! Tổ chức Hoắc Ân đại nhân kinh doanh nhiều năm cũng bị tan rã hoàn toàn! Ngay cả “tàng bảo khố” của ông ấy cũng bị đào lên!”

“...” Tất cả mọi người ở đây hít vào ngụm khí lạnh, mặc dù bọn họ đã biết tin này, nhưng từ miệng ông Marion nói ra, càng khiến người ta cảm thấy náo nề!

Như thể mục tiêu diệt trừ tiếp theo, chính là bọn họ vậy!

Ông Marion sai người cắt đứt video, hội nghị tiếp theo, là hội nghị trọng yếu của bọn họ, những bang hội cấp hai, không có tư cách tham gia.

“Bộp ----- nhìn những thứ này đi!” Ông Marion ném một xấp ảnh lên bàn tròn.

Ông đưa tay, chỉ lên một màn hình lớn khác: “Người phụ nữ búi tóc này là: Diệp Khanh, người đàn ông trẻ tuổi này là: Diệp Đình, người phụ nữ trẻ tuổi này tên là: Lăng Vi.”

Trên bàn tròn, có bảy vị đại lão nhìn lên màn hình, còn ba vị khác vẫn cúi đầu, tỏ vẻ không thèm để ý. Ba vị này, chính là thủ lĩnh ba bang hội mạnh nhất.

Lôi Thiệu Triệt chậm chậm ngược mắt nhìn lên màn hình.

Tiểu đệ vừa tự xưng là “Souris” lộ vẻ mặt khinh thường, dường như muốn nói: ba quả hồng mềm như thế, còn khiến ông tức thành thế này?

Ông Marion đột nhiên híp mắt, hỏi: “Có biết những người này là ai không?”

Ông ta dữ tợn cười: “Ba người này, là phản đồ lớn nhất của đế quốc Hắc Dạ chúng ta ----- người nhà Brien! Tên chó hoang Brien này, từng quậy chúng ta gà chó không yên! Gần đây, tên đó lại nổi lên mặt nước! Biết Hoắc Ân bị bắt thế nào không? Cũng là vì ông ta đấy!”

Giọng nói của Marion vô cùng âm độc, chữ “tên đó” cắn răng cực kỳ mạnh! Như thể muốn dùng răng cắn chữ “tên đó” này thành bụi phấn!

Những lời này của Marion, cuối cùng cũng khiến các đại lão chú ý.

Đám người vội ngẩng đầu nhìn màn hình, Marion còn nói: “Nghĩ đến Hoắc Ân đi! Ông ta chính là vết xe đổ của các người!”

Ông ta đột nhiên cười âm trầm: “Nếu mọi người không đoàn kết, kết cục sẽ giống hệt Hoắc Ân đấy!”

Các đại lão đang ngồi vẻ mặt âm trầm nhìn Marion, một người nói: “Thám tử của đế quốc Hắc Dạ chúng ta, rải khắp các nơi trên thế giới! Gần đây, Hoắc Ân ngã, khiến chúng ta không thể không cảnh giác! Hiện tại, qua báo cáo của thám tử, đồng thời chúng ta đã chứng thực, Brien vốn tên là Lôi Thiếu Dục, đương nhiệm tổng chỉ huy bộ đội vây giết quốc tế!”

Lý Vân Hào hơi híp mắt, giờ cách ăn mặc của ông ta là một ông lão mặt mũi đầy râu quai nón. “Mắt xanh” của ông ta vô cùng hung ác nham hiểm, dường như trong mắt đầy toan tính. Anh ta đưa tay quệt mũi, như thể đang ngửi mùi máu tanh trong không khí.

Hai gò má ông ta cũng phồng hồng, như con ma men.

Chương 1452: Hội nghị bàn tròn kinh tâm động phách (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thân phận trước mắt của ông ta là: phụ tá thủ lĩnh bang hội Jacob, gần đây thủ lĩnh bị “bệnh nặng”, cho nên, ông ta thay thế thủ lĩnh đến dự hội nghị lần này.

Marion cười âm trầm: “Có nhớ ba người này không? Nhà sinh vật học tế bào: Diệp Khanh, tổng giám đốc Đình Phong Quốc Tế: Diệp Đình, người sáng lập xe hơi Hoa Hạ Long Đằng: Lăng Vi.”

Marion phát ảnh chụp cho các vị đại lão, trong tay ông ta cầm ba tấm hình, nói: “Ba người này, là người thân cận nhất của Brien, tên đó đã đẩy chúng ta vào đường cùng, chúng ta tuyệt đối không thể để người thân của tên đó sống quá ba ngày!”

Lý Vân Hào nham hiểm híp mắt.

Lôi Thiếu Triệt nở nụ cười lạnh, bày vẻ “tôi nhìn các người diễn”.

Marion lập tức nhìn chăm chăm Lôi Thiếu Triệt: “Sao? Ryan đại nhân có suy nghĩ gì?”

Lôi Thiếu Triệt nhún vai, chỉ đèn thủy tinh trên đỉnh đầu nói: “Tôi trong sạch tựa như đèn thủy tinh này vậy, tôi nghĩ gì, chẳng phải Marion đại nhân chỉ cần nhìn phát là đoán ra sao?”

Marion cười lạnh nhìn ông: “Ryan đại nhân đã trong sáng như thế,

chi bằng... hành động ám sát lần này, liền giao cho ngài... Thế nào?”

Lôi Thiếu Triệt khinh thường nhếch khóe môi, Marion âm lãnh hỏi: “Sao? Hai người phụ nữ, còn một tên oắt con, làm khó Ryan đại nhân rồi?”

Lôi Thiếu Triệt nhìn thoáng qua ông ta, giễu cợt: “Cái tên Diệp Đình kia, thật sự là oắt con à? Cả thế giới có ai không biết tên đó? Đã bao năm rồi, có hắc bang nào động được vào tên đó chưa? Marion đại nhân, ngài không phải đang đùa tôi chứ? Nói Diệp Đình thành oắt con, trò đùa này hơi quá trớn rồi đây?”

Marion lạnh lùng hừ một tiếng: “Chính là vì khó nên mới để anh đi làm, người khác tôi còn tin, có điều...”

Các đại lão khác biến sắc, ai cũng âm trầm nhìn chăm chăm “Ryan”.

Lôi Thiếu Triệt khinh thường: “Loại chuyện tốn công mà còn không có kết quả này, thật khó cho Marion đại nhân, coi trọng tôi như thế.”

Lúc này, Lý Kỳ (Lý Vân Hào) bình tĩnh nói: “Tôi cũng cảm thấy Ryan đại nhân đi làm chuyện này không thể thích hợp hơn. Chẳng phải Ryan đại nhân am hiểu ám sát nhất sao?”

Lôi Thiếu Triệt nheo mắt nhìn sang ông ta, trên mặt hai người đều treo nụ cười âm lãnh, hai người bọn họ là hai nhân vật nổi tiếng không hợp với đế quốc Hắc Dạ.

Hai người ngửa mắt nhau, trải qua nhiều năm tranh đấu, về phần mình đều bị thương tổn, cũng lấy được không ít tiện nghi từ đối phương.

Tầm mắt hai người giao giữa không trung, như thể giây sau sẽ

nghiền đối phương thành bụi phấn!

Trải qua sự chống trả của Lôi Thiếu Triệt, các đại lão khác cũng không muốn tranh vùng nước đục này! Cho nên đều ủng hộ của “Lý Kỳ” đại nhân như ong vỡ tổ.

Những đại lão ở đây, ai cũng khẩu phật tâm xà, người lừa ta gạt, âm hiểm xảo trá. Không muốn cái bô này hất lên đầu mình.

Trong nháy mắt Lôi Thiếu Triệt nổi giận!

Về mặt anh âm ngoan nhìn tất cả mọi người ngồi trong đây, lúc này đại nhân Marion nói: “Ryan đại nhân, ngài đừng chối nữa, lần này chúng ta biểu quyết, lấy nhiều thắng ít. Nhiệm vụ ám sát lần này, toàn quyền giao vào tay ngài. Thời gian ba ngày, hi vọng Ryan đại nhân không khiến chúng tôi thất vọng.”

Hội nghị giải tán, Lý Kỳ (Lý Vân Hào) không vội đi.

Ông ta âm dương quái khí nhìn “Ryan”: “Ryan đại nhân, giận dữ cái gì chứ? Anh em chúng tôi đã tặng việc tốt này cho anh rồi, Đĩnh Phong Quốc Tế là miếng thịt mỡ to cỡ nào?! Nếu anh thật sự bắt được ông chủ của Đĩnh Phong Quốc Tế, thì kho vàng nhỏ của chúng ta, chẳng phải sẽ thành kho vàng lớn sao!”

Mấy vị đại lão bên cạnh cười vang.

Trong đó có một vị vuốt râu quai nón: “Ryan đại nhân, đừng làm chúng tôi thất vọng nhé.”

“Ha ha ha -----” Lý Kỳ đi đến trước mặt Ryan, có thâm ý vỗ vai ông: “Ryan đại nhân, làm cho tốt nhé!”

“Ryan” híp mắt, cười lạnh đưa mắt nhìn những người này ra ngoài.

Chương 1453: Nội gian VS ám sát (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Về mặt của các vị đại lão khác nhau đi qua Ryan.

“Ryan đại nhân, năng lực ngài siêu phàm. Còn trẻ như vậy đã trở thành ghế dựa vàng của bang hội thứ nhất của đế quốc Hắc Dạ, năng lực của ngài, tất cả anh em chúng tôi đều rõ như ban ngày, Ryan đại nhân, ngài nhất định sẽ không làm chúng tôi thất vọng đúng không?”

Ryan lạnh nhạt rũ mắt, từ đầu đến cuối anh không nói một câu, cũng không có bất cứ biểu cảm gì.

Sau khi các vị đại lão ra ngoài, đại sảnh đế quốc nháy mắt rơi vào yên tĩnh.

Trong đại sảnh lớn như vậy, chỉ còn lại Marion và Ryan.

Marion nhìn anh, thậm chí nói: “Ryan đại nhân, anh phải hiểu nỗi khổ tâm của tôi, tôi giao nhiệm vụ càng gian khổ cho anh, cho thấy tôi đang muốn bồi dưỡng anh. Nếu làm tốt nhiệm vụ lần này, tàn đảng của Hoắc Ân sẽ giao cho anh thẩm vấn, tất cả tài sản không kê biên của Hoắc Ân, đều được đặt dưới tên anh.

Ryan cười khinh thường một tiếng.

Marion híp mắt, nói: “Mặt khác...”

Ryan vẫn rử mắt.

Marion hạ giọng, thần bí nói: “Mặt khác.. càng quan trọng hơn là, nếu anh hoàn thành nhiệm vụ lần này hoàn mỹ, sẽ có cơ hội được yếu kiến “King Lear”.”

Ryan nhướn mày, nhìn chăm chăm Marion, Marion khẽ gật đầu với anh, biểu thị “Lão phu tuyệt đối không nói sai nửa câu!”

Ryan khẽ gật đầu: “Được.”

Anh nói thêm nửa chữ nào nữa, đứng dậy, bước chân trầm ổn đi ra ngoài.

Đột nhiên, lại nghe thấy Marion đằng sau lưng anh nói: “Ryan đại nhân, suốt bao lâu, anh chưa từng thất bại nhiệm vụ nào, không biết lần này, có thể phá vỡ lịch sử trường thắng của anh không?”

Ryan chậm rãi quay đầu, đôi mắt đầy sát khí nhìn ông ta, cười cười.

Anh không nói gì, quay người rời khỏi đại sảnh hội nghị trống lẽ.

Lôi Thiếu Triệt một mình trở lại trụ sở, trong đầu như dời sông lấp biển! Mệnh lệnh cấp trên vừa ra, muốn bốn người bọn họ đảo loạn nội bộ “Hắc Dạ đế quốc”.

Nhưng... vì sao... mệnh lệnh vừa đưa ra, lại đột nhiên bại lộ anh cả anh ---- Lôi Thiếu Dục?!

Nhiều năm như vậy, anh cũng không thể xác định liệu anh cả anh còn sống không! Chứ đừng nói chi là những việc anh cả làm!

Tin tức hôm nay thật sự làm anh chấn kinh! Có thể nói, cực kỳ chấn kinh ----- anh không thể ngờ tới anh cả anh chính là tổng chỉ huy “bộ đội vây giết quốc tế”!

Lôi Thiếu Triệt nhú mày, sao anh cả anh lại bị bại lộ? Còn nữa... Diệp Khanh, Diệp Đình, Lăng Vi sao cũng bị bại lộ?

Bên cạnh anh cả anh... nhất định có nội gián!

Hai mươi sáu năm trước, bọn họ giả chết, là vì không muốn liên lụy người khác! Sau khi bọn họ “sống lại”, đều nhận được thân phận khác. Bọn họ dựa vào thân phận mới, hoàn thành vô số nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm.

Nhất là, mười năm gần đây, bọn họ xâm nhập vũng bunn, ngày nào cũng phải đấu trí đấu dũng với một đám hồ ly.

Trong lúc đó, đã có ba vị chiến hữu bị người ta mưu sát... hi sinh...

Lôi Thiếu Triệt luôn trầm ổn, hội nghị hôm nay, lại khiến anh không nhìn được rùng mình!

Anh biết thân phận anh cả anh, Lý Vân Hào cũng biết! Cho nên, Lý Vân Hào cố ý “đối nghịch” với anh, là muốn thúc đẩy anh nhận lấy nhiệm vụ này.

Chương 1454: Nội gian VS ám sát (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bởi vì, đổi lại thành bất kỳ tổ chức nào khác nhận nhiệm vụ này, ba người kia có bị nguy hiểm cực lớn đến tính mạng! Bất kể ám sát có thành công hay không, anh và Lý Vân Hào, cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Chuyện đầu tiên Lôi Thiếu Triệt muốn làm bây giờ, là nghĩ cách thông báo cho Diệp Đình... thông báo cho anh cả anh...

Nhưng, nếu như... Diệp Đình, Diệp Khanh, Lăng Vi không bị giết... Vậy hiềm nghi về anh sẽ rất lớn... hơn chục năm lẫn lộn của anh, sẽ thất bại trong gang tấc!

Nếu như là người khác nhận nhiệm vụ, anh cũng có thể đi phá hỏng. Nhưng... vấn đề bây giờ là... người nhận nhiệm vụ là anh!

Giờ khắc này, là cấp trên ra lệnh phải làm, anh tuyệt đối không thể phạm sai lầm! Dù chỉ chút xíu sai sót, cũng sẽ là uổng phí bao công sức vất vả hơn chục năm.

Lôi Thiếu Triệt suy nghĩ rành mạch, giờ nhiệm vụ anh cần làm là: diệt trừ hắc bang Hắc Dạ đế quốc - gây nguy hại cho toàn thế giới, khối u ác tính rất lớn!

Làm sao bây giờ? Thực tại đang ép anh quyết định: ám sát Diệp Đình, Diệp Khanh, Lăng Vi! Đồng thời, nhất định phải thành công!

Nếu không, một khi anh bại lộ thân phận, Hắc Dạ đế quốc vẫn sẽ huy hoàng, mà anh sẽ thành tội nhân lịch sử.

Lôi Thiếu Triệt hít sâu một hơi, sóng gió trong đôi mắt, khiến tâm phúc của anh cảm giác sợ hãi...

Lôi Thiếu Triệt suy tư hồi lâu...

Cuối cùng ra lệnh: “Bí mật ám sát tổng giám đốc Đinh Phong Quốc Tế: Diệp Đình! Nhà sinh vật học tế bào: Diệp Khanh! Người sáng lập xe hơi Hoa Hạ Long Đăng: Lăng Vi! Thời gian trong vòng ba ngày, mục tiêu nhiệm vụ: giết chết!”

Lăng Vi và Diệp Khanh, đi vào viện hải dương, bọn họ cho Tiểu Tony và Lăng Tiêu ăn thật nhiều món ngon.

Kỷ Nhu và Bách Lý Phong ở nhà buồn bực muốn chết rồi, hai người cũng cùng đi theo.

Trong viện hải dương, Lăng Tiêu mặc quần áo lao động màu lam nhạt, cậu quỳ gối bên bể, vô cùng nghiêm túc nói chuyện phiếm với con cá heo.

Tiểu Tony cũng ngồi bên cạnh, nói chuyện với cá heo. Bệnh của cậu và Lăng Tiêu có chuyển biến rất tốt đẹp.

Kỷ Nhu kinh ngạc: “Nha, hai đứa nhóc đang làm gì vậy?”

Lăng Vi giải thích: “Công việc của cậu ấy, là nói chuyện với cá heo. Bởi vì mỗi ngày cá heo phải biểu diễn và huấn luyện vô cùng vất vả, cho nên nhiệm vụ của cậu ấy là giúp cá heo thả lỏng tâm tình.”

Bách Lý Phong cười ha ha: “Vậy là bồi chuyện à! Ngày nào em cũng rất mệt mỏi, em cũng phải tìm người trò chuyện với em.”

Kỷ Nhu chợt hỏi cô ấy: “Thí nghiệm mới nhất hoàn thành rồi à? Còn rảnh rồi nói chuyện phiếm?”

“Ày...” Bách Lý Phong ghen hòng: “Chị Nhu, hôm nay chúng ta đi giải sầu, đừng nhắc đến công việc được không? Hai ta bị nhốt trong lồng hai mươi năm, chị còn chưa thí nghiệm đủ à?”

Kỷ Nhu nói: “Khoa học là vô cùng mà... em không được lười biếng!”

Diệp Khanh chợt nhìn cô, hỏi: “Tôi thấy cô quen quen, xin hỏi... cô là nhà khoa học nào?”

“Phụt ---“ Đám người phì cười, không biết mấy lời này của Diệp Khanh là thật hay giả, bởi vì bệnh tình của Diệp Khanh đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, bà đã không còn hay quên như trước.

Bà hay thích nói đùa, chỉ cần ai nói chuyện lớn tiếng, có xu thế muốn cãi nhau, bà sẽ cố ý hỏi người ta: “Ai? Tôi nhìn bạn quen quen...”

Chiêu này của cô ấy, trăm phát trăm trúng. Khiến giờ đám người không phân biệt được bà thật sự không nghĩ ra hay là đang pha trò.

Xe thức ăn cho cá heo được đưa vào viện hải dương. Trong xe, người ngồi vị trí phó lái âm thầm quét mắt nhìn xung quanh.

Xe dừng ở cửa nhà kho, người chăm sóc kỳ lạ hỏi: “Sao hôm nay lại thay người? Tiểu Lý không tới à?”

Lái xe nói: “Tiểu Lý bị cảm, lại không muốn xin nghỉ, tiền lương của cậu ấy vốn không cao, cho nên bảo em họ đến làm thay hôm.”

Người đàn ông ở vị trí phó lái lập tức cười như gió xuân ấm áp: “Tôi cũng giống như anh tôi thôi.”

Người chăm sóc gặt đầu: “Vậy hãy chuyển thức ăn vào giúp tôi. Cảm ơn.”

Chương 1455: Tập kích (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cậu tên là gì?” Người chăm sóc hỏi anh ta.

Em trai Tiểu Lý khách khí nói: “Tôi tên Trâu Cấm, Cấm trong cấm chỉ”
Người chăm sóc nghĩ, nào có người tên như vậy? Là giả sao?

Trâu Cấm vừa nói, vừa hạ thấp mũ lưỡi trai, bên hông anh ta là một khẩu súng đã lên nòng, chỉ cần góc độ phù hợp, anh ta lập tức có thể rút súng xạ kích.

Người chăm sóc dẫn đường cho hai người bọn họ: “Cẩn thận một chút, trên mặt đất có nước, rất trơn.”

Người lái xe vội vàng gạt đầu, nói với em trai Tiểu Lý: “Trâu Cấm, trên mặt đất có nước đó, cậu mang mũ lưỡi trai thấp như vậy có thể nhìn thấy đường không? Cậu đừng kéo cả tôi đi vào trong vũng nước.”

“Không sao, tôi sẽ cẩn thận.” Lúc đi ngang qua vũng nước, Trâu Cấm làm bộ lơ đãng liếc nhìn một cái.

Chỉ một cái nhìn này, anh ta liền khóa chặt mục tiêu---người phụ nữ mặc áo lam nhạt viền lá sen, quần trắng kia là Lăng Vi.

Một người phụ nữ khác mặc váy dài màu xanh nhạt là Diệp Khanh.

Mục tiêu của anh ta là hai người phụ nữ này, một tiểu đội khác phụ trách ám sát Diệp Đình, bây giờ anh ta chỉ cần bắn chết hai người

phụ nữ này, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tròng mắt Trâu Cấm hơi híp lại, nhìn khung cảnh xung quanh một chút, nơi này cũng không tệ.

Viện hải dương, cách xa nội thành, bây giờ là buổi sáng, không có biểu diễn cá heo, cho nên viện tạm thời thừa thớt. Phải chờ đến một giờ trưa người mới nhiều lên.

Ra tay tại nơi này, thời cơ, địa điểm đều vô cùng tốt.

Hai người lái xe và Trâu Cấm mang thức ăn đến phòng chứa đồ, lúc hai người đi ra, liền nghe thấy Diệp Khanh đang nói chuyện với một đứa bé, cô nói: “Tiểu Tony, lát nữa chúng ta đến bệnh viện nhé, cô phải đi tái khám. Cháu có muốn đi cùng cô hay không?”

“...” Lăng Vi quỳnh lên, cô vịn trán nói với Diệp Khanh: “Mẹ, mẹ sao thế... Tiểu Tony là con trai Diệp Đình... Nó phải gọi mẹ là bà nội!”

Diệp Khanh không cao hứng! “Con mới là bà nội!”

Lăng Vi lại quỳnh...

Tiểu Tony vội vàng ôm cổ Diệp Khang nói: “Cháu muốn đi cùng cô.”

Diệp Khanh lập tức nở nụ cười, đưa tay xoa tóc Tiểu Tony: “Rất ngoan, cháu đáng yêu hơn nha đầu kia nhiều.”

“...” Lăng Vi im lặng, cô chỉ nói một câu nói thật mà lại bị chê.

Cô đưa mẹ về, chủ yếu là cha bên kia đang loay hoay đến nỗi chân không chạm đất! Ông đang bận bịu vây quét “Hắc Dạ đế quốc”, ông quá bận, quá bận rộn.

Mẹ không có ai chăm sóc cũng không được, cho nên cô liền đưa bà trở về. Hôm nay vừa vặn phải đến bệnh viện tái khám, mọi người đến viện hải dương, chủ yếu là để Tiểu Tony và Lăng Tiêu ra ngoài chơi một chút.

Người chăm sóc dẫn hai người ra.

Trâu Cẩm làm bộ đang nghe các cô nói chuyện, nhưng thật ra, anh ta đang tính toán góc độ nổ súng.

Vị trí hiện tại anh ta đang đứng là góc chết, Lăng Vi và Diệp Khanh đều không nằm trong phạm vi xạ kích. Anh ta phải tiến lên phía trước, đi đến bên cạnh cái hồ mới có góc độ thích hợp.

Chẳng qua, ở góc độ này, đại khái chỉ có thể bắn trúng Diệp Khanh, Diệp Khanh đứng bên cạnh hai người phụ nữ, nhưng ở giữa vẫn có chút khoảng cách.

Nếu anh ta nổ súng, có thể dễ dàng bắn trúng huyết thái dương của Diệp Khanh!

Chương 1456: Tập kích (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Còn Lăng Vi ngồi xổm trên mặt đất, bên cạnh cô còn có một người đàn ông đang nói chuyện với cá heo, người đàn ông này không có gì đáng ngại, nhưng... Trong ngực Lăng Vi ôm một đứa trẻ, đứa trẻ này một mực hoạt động.

Cái góc độ này điều chỉnh đặc biệt không tốt. Vạn nhất lúc anh ta nổ súng, đứa bé kia đột nhiên động, đạn khẳng định sẽ không bắn chết Lăng Vi! Nhiệm vụ của anh ta tất sẽ thất bại.

Trâu Cầm quyết định giải quyết Diệp Khanh trước!

Lăng Vi nghe thấy tiếng súng, nhất định sẽ bối rối, nói không chừng Lăng Vi sẽ đứng dậy chạy trốn, khi đó anh ta sẽ tìm được cơ hội nổ súng!

Cho dù anh ta không bắn trúng Lăng Vi, các anh em phục kích bên ngoài khẳng định có thể bắn chết cô!

Trâu Cầm chậm rãi đi đến bên cạnh cái hồ, con mắt âm trầm dưới mũ lưỡi trai chăm chú tiếp cận Diệp Khanh.

Hai người phụ nữ bên cạnh Diệp Khanh không biết nói cái gì, đột nhiên xoay người cười to, ánh mắt Trâu Cầm lập tức khoáng đạt, cả người Diệp Khanh đều bại lộ trước họng súng của anh ta!

Trâu Cầm lập tức đưa tay đến bên hông, nắm chặt băng súng: “Góc

độ này rất vừa vặn!”

“Bằng---” Một tiếng súng vang lên.

“Ùm---” Đột nhiên có người rơi xuống nước, hô hấp của mọi người ngừng lại! Tất cả đều hoảng sợ nhìn về phía tiếng động. Âm thanh của nước và tiếng súng hòa trộn vào nhau, đặc biệt kinh người!

Người chăm sóc kinh hô một tiếng: “Trâu Cấm! Tại sao lại nhảy xuống nước?”

Người chăm sóc vừa hô xong, đột nhiên thấy mặt nước nhuộm một màu đỏ---”Máu a! Trong nước tại sao lại có máu?”

“Hu hu” Tiểu Tony sợ run rẩy, Lăng Vi ôm chặt cậu, ít che ánh mắt cậu lại, không cho cậu nhìn.

Diệp Khanh, Kỷ Nhu và Bách Lý Phong cũng vô cùng kinh hãi, vừa rồi có tiếng súng, là xảy ra chuyện gì? Còn có... Trong hồ nhiều máu như vậy!

Các cô mặc dù sợ hãi, nhưng trước tiên vẫn nghĩ tới Tiểu Tony, ba người phụ nữ đồng thời vây lấy Tiểu Tony, các cô không muốn để cho trẻ con nhìn thấy cảnh máu tanh như vậy.

Lúc này, bốn người Bạo Phong lập tức vây quanh đám người Lăng Vi. Họng súng của Chân Dũng vẫn còn bốc lên hơi nóng, mới vừa rồi là anh ta nổ súng, bắn trúng bắp chân Trâu Cấm, Trâu Cấm không đứng vững liền ngã vào trong nước.

“Phu nhân, cẩn thận, ở đây khẳng định còn người của bọn hắn!” Chân Dũng nhấn máy truyền tin của mình: “Báo cáo tiên sinh, phu nhân bị người ám sát! Phụ cận đại khái còn có phục kích, ngài phải

cẩn thận gấp bội!

Kim Trạch lập tức huýt sáo một tiếng, thành viên nhóm bóng đen lập tức xuất kích, hơn ba mươi người mai phục xung quanh viện hải dương bảo vệ Lăng Vi vội vã tập kết, trong khoảnh khắc, liền hốt trọn một mẻ đồng bọn Trâu Cấm!

Người chăm sóc còn không biết chuyện gì xảy ra, vừa thất thanh kêu, vừa cầm tấm lưới thả xuống hồ, trong tay cô ta cầm một cây gậy trúc, đem tấm lưới quăng xuống, lập tức vớt Trâu Cấm lên, nhưng Trâu Cấm quá nặng, cô ta kéo không được.

Trâu Cấm bị thương, cánh tay, chân cũng không còn sức lực, lúc này không ngừng chìm xuống.

Mắt nhìn thấy cảnh này thật muốn ném luôn người chăm sóc vào trong nước.

Một người chăm sóc khác lập tức chạy đến hỗ trợ. Trâu Cấm trong nước không ngừng giãy dụa, súng trong tay mặc dù một mực không buông lỏng, nhưng anh ta vẫn không ngừng chìm xuống dưới, căn bản không có cách nào xạ kích Diệp Khanh và Lăng Vi nữa.

Trâu Cấm được vớt lên, người nữ chăm sóc dùng tất cả sức bình sinh kéo lên anh ta lên.

Người chăm sóc nam cũng giúp một tay, cuối cùng hai người cũng vớt Trâu Cấm ra khỏi mặt nước...

“Khụ khụ---” Trâu Cấm vừa lên bờ liền dùng sức ho khan, giống như chó rơi xuống nước, vô cùng chật vật. Bách Lý Phong đột nhiên muốn cười...Đây là sát thủ? Chẳng phải rất khôi hài sao?

Ba mươi mấy người nhóm bóng đèn áp giải bảy người mai phục xung quanh qua.

Lăng Vi đi đến bên cạnh Trâu Cầm, nhắc chân đá lên mặt anh ta, nói với Chân Dũng: “Kiểm tra một chút, xem trong miệng hắn có giấu bom không?”

Công phu mèo cào này, liền muốn ám sát cô?

Lăng Vi nhìn xung quanh một chút, bây giờ không thể khinh thường, địch nhân đã hành động! Cô phải cẩn thận gấp bội---

Chương 1457: Tính mạng treo lơ lửng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vâng, phu nhân.” Chân Dũng banh miệng của Trâu Cầm ra, sau đó tiểu Khải cầm một miếng giẻ chùi dít cho cá heo nhét vào miệng của hắn.

“.....”

Hai gã thuần dưỡng viên muốn nói gì đó... nhưng vẫn nhịn xuống không nói, hai người mở to mắt nhìn lên trần nhà, khăn chùi dít... chúng tôi có thể xem như không thấy được không?

Lúc này Lăng Vi mới nói: “Hỏi cho tôi, là ai phái bọn họ tới.”

“Vâng! Phu nhân!”

Lăng Vi không muốn dọa tới tiểu Tony và Lăng Tiêu, bệnh của bọn họ vừa tốt lên, nếu bị dọa nữa thì mọi cố gắng trước đó đều uổng phí.

Lăng Vi nhanh miệng nói với Chân Dũng: “Mang những người này về thẩm vấn, tôi đưa mẹ đến bệnh viện đã.” Chân Dũng nháy mắt với ám ảnh, 16 người tổ ám ảnh lập tức áp giải 8 người kia đi.

Hai gã thuần dưỡng viên lấy lại tinh thần thì đã không thấy người đâu.

“Chúng ta không báo cảnh sát sao?” Nữ thuần dưỡng viên rụt vai, sợ tới mức run lên... vừa nẩy hình như có bắn nhau đấy... tuy chỉ ná một phát súng nhưng mà... đúng rồi, là ai bắn nhỉ?

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Cô nhìn xem, trong hồ đều là máu, nhanh thay nước đi, không phải buổi trưa có biểu diễn sao? Du khách sắp vào rồi đúng không?”

“Ồi má ơi, đúng thế, nhanh... nhanh thay nước.” Hai thuần dưỡng viên nhanh chóng chạy đi.

Lăng Vi nhìn Diệp Khanh an ủi: “Mẹ, mẹ đừng sợ, chúng con đưa mẹ tới bệnh viện.”

Sắc mặt Diệp Khanh không tốt, tuy rằng bị hoảng sợ nhưng cũng không sợ như tiểu Tony.

Bà vội vàng xoa tay: “Mẹ không vội, ngày mai lại đi tái khám cũng vậy thôi, chúng ta đưa tiểu Tony về viện điều dưỡng đi... mẹ nhìn thằng bé không ổn định lắm đâu...”

Diệp Khanh nói ra lời này khiến cả đoàn người kinh ngạc.

Trước kia bà luôn quên chuyện này, trong tay không có tờ giấy, căn bản không nhớ nổi cái gì... Lăng Vi thầm nghĩ: “Ba của Diệp Đình còn có khả năng chữa bệnh sao? Không nghĩ tới mẹ đi theo ông ấy một chuyến thì bệnh đã tốt hơn nhiều. Lăng Vi vẫn luôn ôm lấy tiểu Tony, cô ôm chặt cậu bé vào lòng, gương mặt cậu bé trắng bệch, cả người không ngừng run lên.

Đột nhiên Lăng Tiêu nói: “Tiểu Vi, để anh ôm thằng bé cho, em vừa sinh con xong, miệng vết thương vẫn chưa lành, đừng quá sức.”

“Vâng...” Lăng Vi buông tiểu Tony, Lăng Tiêu duỗi tay ôm lấy, tiểu Tony vươn cánh tay ôm cổ Lăng Tiêu, hai chân kẹp chặt người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào đầu vai anh, Lăng Tiêu vỗ về cậu bé: “Tiểu Tony không cần sợ đâu... người xấu đều bị đánh chạy hết rồi.”

Đột nhiên Lăng Vi cảm thấy vui mừng, bệnh tình của mẹ có chuyển biến tốt, anh Tiêu còn có thể chăm sóc người khác...

Bọn họ rời khỏi công viên Hải dương đi tới bệnh viện, Lăng Vi cảnh giác nhìn xung quanh.

“Tích, tích, tích.” điện thoại trên cổ tay Lăng Vi đột nhiên vang lên, cô ấn nghe thì bên kia vang lên âm thanh hỏi han của Diệp Đình: “Chỗ em sao rồi?”

“Bọn em không sao, người của tổ ám ảnh đã mang người đi rồi, hiện tại bọn em đang định mang tiểu Tony về viện điều dưỡng.”

Diệp Đình nói: “Đừng đến viện điều dưỡng, nói không chừng trên đường có mai phục, vừa nãy đám người nổ súng về phía em nói không chừng là đám người ra tay đầu tiên, nhất định còn có phục kích. Nhanh bảo Chân Dũng đưa mọi người về nhà, tất cả về hết, nhanh lên, anh đã báo cảnh sát, cục cảnh sát ở cách đó không xa, Giang Quân sẽ tới ngay.”

“Vâng.” Lăng Vi đột nhiên khẩn trương, có thể làm Diệp Đình khẩn trương như vậy, người tới ám sát các cô nhất định không đơn giản... bọn họ vừa nãy còn cười nhạo người ta gây trò cười, hiện tại nghĩ lại... hình như cô trúng kế của kẻ địch.

Chương 1458: Tính mạng treo lơ lửng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bởi vì hiện tại cô ngoại trừ có bốn người của Phong Bạo thì ám ảnh còn một nửa, một nửa đã áp giải người đi rồi.

Lăng Vi nhìn xung quanh, Chân Dũng, Kim Trạch, tiểu Khải và Conan đều cảm thấy nguy hiểm. Mười lăm người tổ ám ảnh lập tức vây quanh đám người Lăng Vi ở giữa.

Xung quanh công viên Hải dương được vây quanh tường cực kì cao, bốn phía đều là cây đại thụ.

Chân Dũng nhỏ giọng nói: “Chú ý hướng 9h góc cây đại thụ kia, trên cây có thể có mai phục.”

Kim Trạch, tiểu Khải và Conan nhất trí nhìn qua, tiểu Khải và Conan bảo vệ Lăng Vi ở giữa, Chân Dũng và Kim Trạch bảo vệ Diệp Khanh, bởi vì lần ám sát này là hướng về hai người.

Còn những thành viên khác của ám ảnh đều vây quanh bên ngoài, đột nhiên Lăng Vi nói với tổ trưởng tổ ám ảnh: “Anh dẫn bọn họ đi trước, tôi ở lại đây, bọn họ sẽ không đuổi theo các người.”

Diệp Khanh cũng nói: “Tiểu Nhu, tiểu Phong, hai người nhanh mang tiểu Tony và Lăng Tiêu đi trước đi.”

Kỷ Nhu không chịu: “Tôi không đi, tôi muốn ở bên cạnh mọi người.”

Lăng Vi cắn răng nói: “Dì Nhu, đừng phát tính tình nữa, tiểu Tony không chịu nổi kích thích này, các người đi trước đi, nếu không lát nữa cảnh sát tới còn phải chú ý các người, các người đi trước, lúc cảnh sát tới cũng không đến mức luống cuống tay chân.”

Kỷ Nhu nghĩ nghĩ cảm thấy Lăng Vi nói có đạo lý, thật sự là thế... bà kéo cánh tay Lăng Tiêu, nháy mắt với Bách Phong: “Đi!”

Thành viên tổ ám ảnh lập tức che chở cho bốn người rời đi, sau lưng vang lên tiếng súng Pằng, pằng... quả nhiên trên cây đại thụ hướng 9h có người.

“...” 6, 7 người bị nhánh cây che lấp nhắm súng bắn Lăng Vi và Diệp Khanh.

Đám người Chân Dũng và tiểu Khải đã có chuẩn bị từ trước, lập tức bảo vệ Lăng Vi và Diệp Khanh.

Diệp Khanh không ngừng run lên.

Tiểu Khải che chở cho Lăng Vi, thuận thế bắn về phía cây đại thụ. Đột nhiên Conan nhìn nóc nhà công viên: “Có súng bắn tỉa.”

“..”

Phát hiện thì đã muộn, tay súng bắn tỉa đã bóp cò, nhắm một đường thẳng đầu Lăng Vi.

Thì ra đám người Trâu Cẩm lúc này chính là để yểm trợ cho tay súng bắn tỉa này.

Đây mới là át chủ bài của bọn chúng.

Lăng Vi không biết nghĩ gì mà ngã sấp ra sau, sau đó xoay mấy vòng, gần như không dừng lại... cô vừa xoay người thì viên đạn đâm sâu vào nền xi măng.

Sau đó bùm một tiếng.

Tiểu Khải kinh ngạc mở to mắt, phu nhân có thể cảnh giác đến thế? Cô ấy biết có tay súng bắn tia sao? Vậy mà có thể né được viên đạn?

Mà Lăng Vi căn bản chẳng biết có súng ngắm đầu cô, cô xoay sang bên cạnh cũng bởi vì lời của Diệp Đình đột nhiên hiện lên trong đầu cô.

Cô nhớ Diệp Đình từng nói: “Lúc gặp nguy hiểm thì không cần đứng một chỗ, em càng cử động kẻ thù càng nhắm không chuẩn, còn có, lúc em ngã, kẻ địch sẽ nhắm ngay cơ hội này mà nã súng về phía em, lúc này phát nào chuẩn phát đó. Cho nên tư thế của em có khó coi thế nào, gian nan thế nào, lúc ngã nhớ phải lật nghiêng người, có lẽ có thể cứu em một mạng, hiểu không?”

Chương 1459: Chuyển biến bất ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi vẫn luôn ghi tạc trong lòng lời của Diệp Đình.

Cũng may nhớ lời anh nói mới có thể cứu cô một mạng. Lúc anh rảnh rỗi sẽ huấn luyện cùng cô, các động tác khó cô đều học cùng anh, không nghĩ tới phản ứng của cơ thể nhanh hơn đầu não, lúc cô ngã xuống não còn chưa ra mệnh lệnh thì người đã bắt đầu nhào lộn.

Đột nhiên Lăng Vi lăn sang bên cạnh, động tác nhanh chóng khiến ai cũng kinh ngạc sửng sốt, nhất là tay súng bắn tĩa trên nóc nhà.

Rõ ràng hẳn có thể một kích trí mạng lại không nghĩ... bị tránh được? Thân thủ người đàn bà này lợi hại như thế? Vì sao không giống tư liệu hẳn nhận được?

Tay súng bắn tĩa bị bại lộ, Conan lập tức nổ súng hướng nóc nhà, tay súng bắn tĩa chạy trốn, 7 người trên cây đại thụ điên cuồng bắn về phía Lăng Vi và Diệp Khanh.

“...” viên đạn phá không bay về phía bọn họ, Lăng Vi ra sức lăn, mà mấy người khác bị bắn trúng tay, chân, dưới đất đều là máu.

Chân Dũng che chở cho Diệp Khanh trốn sau vách tường công viên, tiểu Khải yểm trợ cho bọn họ, có ba vách tường che chắn nên tạm thời an toàn.

Kim Trạch đá một thùng lớn, hai người mới ôm tròn.

Lăng Vi, Kim Trạch và Conan trốn đằng sau, đạn bụp bụp dính vào thùng.

Kim Trạch trốn đằng sau cầm súng bắn.

Chân Dũng và tiểu Khải tránh sau bức tường, duỗi tay bắn rớt hai người đang ngồi trên cây nổ súng.

Bang, bang... Kim Trạch và Conan cũng bắn trúng hai người, kĩ năng bắn súng của bốn người Phong Bạo vô cùng thần kì, đạn dưới tay bọn họ gần như không ai có thể chạy trốn.

“... Không được nhúc nhích, giơ tay lên.” Sau lưng đột nhiên có tiếng súng và âm thanh của cảnh sát, nháy mắt còi cảnh sát vang khắp nơi, Lăng Vi vội nói: “Là Giang Quân mang cảnh sát tới, bốn người đi trước đi, bị anh ấy bắt các anh cũng không thể chạy.”

Tuy bọn họ là phòng vệ chính đáng nhưng mà cầm súng cũng là phạm pháp!

Lăng Vi được bọn họ bảo vệ nên không thể để bọn họ bị bắt.

Chân Dũng nhìn thực lực hai bên, nhìn đoàn người cảnh sát xông tới, đối phó đám râu ria vẫn là dư thừa nên hạ lệnh: “Chúng tôi đi trước sẽ âm thầm bảo vệ.”

“Ừ.”

Kim Trạch, Conan lập tức xoay người nhảy lên, hai người như con mèo nhảy lên chiếc thùng sau đó vèo vèo nhảy lên đầu tường.

Bốn người nháy mắt nhảy vào công viên ra ngoài từ cửa hông.

Giang Quân nhìn thấy có một người cỡ tiểu Vi chạy trốn liền ra lệnh bốn cấp dưới đuổi theo, còn một đội để lại vây công ba người kia.

Bắn nhau kịch liệt kết thúc, đám người kia bị bắt, Giang Quân chạy tới chỗ cô, nôn nóng hỏi: “Có bị thương không?”

Lăng Vi cúi đầu nhìn mình mới phát hiện cánh tay, chân đều bị súng bắn qua, may mắn chỉ xước da, không bị đạn bắn vào người.

Thế mà lúc này cô không hề cảm thấy đau đớn... có lẽ là quá khẩn trương, cô chịu đựng lắc đầu: “Không sao, mau đi bảo vệ mẹ em.”

Diệp Khanh lâm vào hồi ức đau đớn, không cách nào kiểm chế... bà ngồi dưới đất, trong đầu đều là hình ảnh Lôi Thiếu Dục trúng đạn..

Tất cả đều là máu... đầu của ông trúng đạn.

Ông đã chết.

Diệp Khanh như phát điên cấu tóc mình, Lăng Vi chạy tới: “Mẹ...”

Lăng Vi đau lòng ôm lấy bà: “Không sao, ba không sao hết, ông ấy không sao hết, ông ấy vẫn còn sống, mẹ đừng sợ.”

Diệp Khanh hoàn toàn không nghe thấy cô nói, chỉ ra sức lắc đầu, đuổi tay cào mặt Lăng Vi: “Là các người, là các người giết ông ấy.”

Đầu tóc Lăng Vi bị bà cào rối loạn.

Chương 1460: Chuyển biến bất ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chân Diệp Khanh không ngừng đá liên đá trúng bụng Lăng Vi, một cước đủ mạnh, tuy miệng vết thương của cô đã đỡ nhưng một chân này đủ cô kêu đau.

Lăng Vi ôm bụng rên lên, đau đến nỗi nước miếng trào ra.

Đột nhiên Giang Quân vung tay đánh vào gáy Diệp Khanh, Diệp Khanh lung lay ngất đi, Giang Quân gọi người tới: “Mau đưa bọn họ tới bệnh viện.”

Trên xe, Giang Quân hỏi Lăng Vi: “Chuyện là sao? Nhìn kĩ năng bắn súng của đối phương còn cả bị trí ngắm bắn đều là tội phạm quốc tế, lần này các em chọc vào ai vậy? Phiền toái không nhỏ đâu.”

Lăng Vi thầm nghĩ, bọn em chọc vào đám người vô cùng lợi hại, là thế lực xã hội đen mạnh nhất quốc tế... Dạ....

Lăng Vi chưa nói gì mà lắc đầu: “Em cũng không biết, nhất định là kẻ thù của ông xã, có lẽ muốn bắt em để uy hiếp anh ấy.”

Kế hoạch Lôi Thiểu Dục bao vây thanh trừ Dạ là cơ mật, cô không thể nào nói.

Giang Quân lại hỏi cô: “Bốn người vừa chạy là ai?”

Lăng Vi nghi hoặc: “Người nào? Em không chú ý...”

Giang Quân biết cô sẽ không nói thật liền gọi điện báo cấp dưới tiếp tục đuổi theo.

Đi tới bệnh viện tư nhân của Diệp Đình, bệnh viện bị ám ảnh gác không chỗ hở.

Diệp Đình chạy tới thì cánh tay trái bị thương, tuy rằng chỉ rách da nhưng cũng đủ mạo hiểm.

Lăng Vi nhìn thấy Diệp Đình đi tới, khẩn trương hóa thành ủy khuất: “Ông xã...”

Diệp Đình duỗi tay ôm cô, cẩn thận kiểm tra vết thương của cô: “Không sao, đừng sợ.”

Lăng Vi cọ cọ trong lòng anh: “Em không sao, mẹ và tiểu Tony bị hoảng sợ không nhẹ, mẹ đang hôn mê, tiểu Tony được dì Du và dì Bách Phong mang đi, anh Tiêu cũng đi theo, hiện tại không biết thế nào. Lúc này em gọi cho bọn họ nhưng vẫn không được.”

Diệp Đình nói: “Anh đã liên lạc được rồi.” Lúc này anh vừa nhận được điện thoại của tổ C.

Diệp Đình lại nói: “Tạm thời bọn họ an toàn, đang về nhà. Anh phái người đi tiếp viện rồi, bọn em đừng lo lắng.”

Cánh tay trái của Diệp Đình đều là máu.

Phù... hữu kinh vô hiểm, tất cả mọi người đều bình an không có việc gì.

Bác sĩ xử lý cho Diệp Đình, miệng vết thương của anh vừa băng bó xong đột nhiên máy truyền tin vang lên... Diệp Đình ấn nghe, mấy tiếng cầu cứu vang lên.

Diệp Đình căng thẳng, cảm giác không tốt chui vào khoang ngực...

Anh mở ra, liền thấy gương mặt mấy tên mặt sẹo liếm mũi dao, gương mặt ác độc dữ tợn cười nói: “Hai người đàn bà, một đứa bé, còn một tên tiểu tử thú vị cần người, không tệ, đại lễ này Diệp tổng định dùng cái gì để trao đổi với chúng tôi?”

Đầu óc Lăng Vi nổ tung, cả người phát đau như bị kim châm... Kỷ Nhu, Bách Phong, tiểu Tony và Lăng Tiêu đều bị bắt.

Lăng Vi không thể hỏi không phải Diệp Đình nói đã phái tiếp viện sao. Đối phương bao nhiêu người mà có thể bắt sống bốn người bọn họ?

Nhất định là con số cực kì khủng bố!

Chương 1461: Vụ nổ kinh hoàng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Lăng Vi run lên, tiểu Tony, Lăng Tiêu, Kỳ Nhu, Bách Phong gương mặt bốn người đều là máu... bọn họ bị đám người kia mạnh mẽ đè dưới đất, hòng súng đen nhánh chỉ vào đầu bọn họ.

Đám người kia miệng đầy từ ô uế, hòng súng và mũi giày không ngừng dí, đá vào mặt bọn họ.

Lăng Vi ôm ngực, trong lòng đau xót, vì sao bọn họ lại bị bắt, cô tình nguyện mình mới là người bị bắt.

“Các người lũ khốn này...” khóe mắt Lăng Vi như muốn nứt ra, cô sẽ không nói ‘các người buông tay’, đối phương ngoài việc cảm thấy mình ngu ngốc thì càng thêm can rở. Cô muốn dùng năng lực, trí tuệ của mình để cứu người nhà của mình ra.

Đột nhiên Lăng Vi cười lạnh, từ đầu đến cuối Diệp Đình đều híp mắt, lạnh lùng nhìn đám người kia giống như đang xem mấy tên hề nháy nhót vậy. Biểu tình của Diệp Đình vô cùng lạnh lẽo nhưng anh không hề mất đi lý trí. Tuy người nhà của anh bị bắt đi nhưng anh vẫn bình tĩnh như vậy, đôi mắt đen như gió lốc quay cuồng chứng minh anh đang suy nghĩ cách giải cứu.

Giang Quân gầm lên với bọn bắt cóc: “Không cần làm tổn thương tính mạng người vô tội.”

“Tao cứ làm tổn thương thì sao?” tên cầm đầu bọn bắt cóc kiêu ngạo dẫm lên đầu bốn người, chúng kiêu ngạo một hồi, hoàn toàn không có hiệu quả mong muốn, vốn dĩ cho rằng Diệp Đình sẽ tức giận nổi điên nhưng không nghĩ tới người ta vô cùng bình tĩnh.

Đám người bắt cóc thấy không thú vị, lúc này mới nói với Diệp Đình: “Không muốn bốn người này chết thì mày, vợ mày, còn có mẹ mày trói cho chặt vào, thành thật tới trước mặt bọn tao.”

Nói xong cầm con dao múa máy trên mặt Kỳ Nhu.

Lăng Vi tức giận, trái tim như muốn vỡ ra, Diệp Đình gắt gao nắm chặt tay cô.

Bọn bắt cóc càn rỡ cười to: “Hahaha...” sau đó nhìn vào màn hình nhỏ nước miếng sau đó cắt video.

Diệp Đình cố nén tức giận trong lòng, anh vừa chạy đi vừa gọi cho tổ ám ảnh: “Định vị được bọn bắt cóc ở đâu chưa?”

Vừa nãy liên lạc với bọn Tần Sinh cóc, Diệp Đình ra lệnh tổ ám ảnh lập tức định vị vị trí của bọn chúng.

“Định vị xong, ở đường 201. Bên cạnh có một tòa nhà bỏ hoang, bọn họ ở gần tòa nhà bỏ hoang đó.”

“Được, tổ C lập tức tiếp cận tòa nhà đó, nhất định đừng để bọn bắt cóc phát hiện.” Diệp Đình kéo Lăng Vi lên xe, quay đầu quát với Giang Quân: “Đường 201.”

Giang Quân lập tức leo lên xe cảnh sát, kéo còi cảnh sát ý bảo mọi người lập tức hành động. Giang Quân mở máy truyền tin ra lệnh: “Đường 201 xảy ra vụ bắt cóc. Bọn bắt cóc bắt 4 người dân thường

trong đó có một bé năm tuổi, hai người phụ nữ hơn 40 tuổi và một nam thanh niên chừng 26 tuổi, vị trí gần tòa nhà bỏ hoang đường 201.”

Tiếng còi cảnh sát réo vang, các chiếc xe phía trước lập tức nhường đường, thời gian chính là sinh mệnh... bọn họ phải giành giật từng giây.

Giang Quân cắt đứt trò chuyện lập tức ấn tổng đài: “Đường 201 phát sinh án, lập tức phong tỏa các đường gần tòa nhà bỏ hoang đường 201, tránh bọn bắt cóc chạy thoát.”

“Vâng! Tổng đài thu được!”

Chương 1462: Vụ nổ kinh hoàng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân lập tức gọi cho công an Thành phố: “Đường 201 có vụ bắt cóc, là 4 người bình thường, bọn họ đều là người thân của tổng giám đốc Diệp Đình của Đình phong quốc tế nhưng không hề đòi tiền, qua sơ bộ, Diệp Đình và phu nhân anh ta Lăng Vi bị người khác dùng súng tập kích, kết luận âm mưu bắt cóc.”

“Được, lập tức điều tra, có tình huống gì chúng tôi lập tức báo cáo.”

Xe cảnh sát rong ruổi một đường, đến đường 201 Giang Quân lập tức ra lệnh các xe tắt còi cảnh sát.

Trong xe của Diệp Đình, tổ ám ảnh báo cáo: “Đình ca, chúng tôi đã ghi nhận được hình ảnh hiện trường, anh em của chúng ta bị thương rất nặng, đối phương ước chừng 20 người, vừa rồi anh em của chúng ta bị diệt toàn bộ.”

Diệp Đình đau lòng nhú mày, lồng ngực như bị thít chặt: “Đối phương chỉ có 20 người?”

Làm sao có thể? Vừa nãy anh phái 30 người tiếp viện, hơn nữa còn có 15 người của tổ ám ảnh, tổng cộng có 45 người thế mà không đối phó được 20 người kia? Còn bị diệt toàn bộ? Căn bản là chuyện không thể, chắc chắn trong đó có quỷ kế gì.

Năng lực của tổ ám ảnh không giống nhau, không phải chỉ biết đánh

đám làm sao có thể bị diệt toàn bộ? Dù bị mai phục cũng không đến mức kém như vậy? Làm sao còn để đối phương bắt sống người?

Lăng vi cũng nghĩ đến vấn đề này: “Ông xã, có phải đối phương dùng vũ khí sát thương đáng sợ nào không?”

Diệp Đình nói: “Nhất định là mai phục không thể phản kích.” Lúc này thành viên tổ D báo cáo: “Đình ca, là xảy ra vụ nổ mạnh, đối phương dùng thuốc nổ.”

Đầu Diệp Đình như bị búa tạ oanh tạc, nếu xảy ra nổ mạnh... vậy thương vong nhất định rất nặng... Diệp Đình gấp gáp gọi cho Tần Sinh: “Tam ca, chỗ tôi xảy ra chuyện rồi!”

Tần Sinh vừa nhận được mệnh lệnh cấp trên đang định xuất cảnh: “A Đình, chỉ sợ tôi không qua được, tôi hiện tại phải ra ngoài, đường 201 nổ mạnh, hiện tại phải đến hiện trường.”

Diệp Đình siết chặt nắm tay, nói: “Tam ca, tôi muốn nói chính là đường 201! Gần tòa nhà bỏ hoang có bốn người bị bắt cóc chính là người nhà của tôi.”

“Sao cơ?” sự kiện nổ này rất khủng bố, có hơn 30 người bị thương nặng, nguy hiểm tính mạng.

Tần Sinh luôn luôn trầm ổn, tính cách bình tĩnh cũng phải cả kinh: “Được, a Đình, cậu nhanh tới đi, hiện tại tôi đang ở trên đường.”

“Được, tôi cũng đang trên đường tới.” Diệp Đình kết nối với tổ ám ảnh: “Nhất định phải nhìn chăm chăm đám người kia, không cho bọn chúng chạy thoát.”

“Vâng, Đình ca.”

Hơn mười chiếc xe cảnh sát công thêm chiếc xe thể thao của Diệp Đình gào thét băng băng trên đường 201, tổ cảnh sát giao thông nhận được mệnh lệnh cho bọn họ qua đường.

Lúc gần tới tòa nhà bỏ hoang, Diệp Đình đi lên đằng trước, Tần Sinh đã tới.

Nhưng mà bọn bắt cóc đã chạy từ lâu.

Tổ ám ảnh báo cáo: “Đình ca, thiết bị truy tung đột nhiên bị ngắt đoạn, thủ đoạn của đối phương vô cùng cao minh, bọn họ chặn hết tín hiệu truy tung.”

Diệp Đình không hề trách cứ mà hạ lệnh: “Tiếp tục tìm kiếm chỗ mấy con đường ra vào đường 201, nhìn chăm chăm mấy chiếc xe ra ngoài, một khi có hiềm nghi, lập tức báo cáo.”

“Vâng! Đình ca!”

Giang Quân xuống xe, sắc mặt thâm trầm, cầm máy truyền tin hạ lệnh: “Bọn bắt cóc đã chạy trốn, nhất định phải sống chết giữ chặt cửa ra vào, kiểm tra các xe thông qua, kiên quyết vây chúng trong khu vực 201.”

Diệp Đình và Lăng Vi chạy tới hiện trường, Giang Quân theo sát đằng sau.

Gần tòa nhà bỏ hoang có dây cảnh giới phòng ngừa có người tiến vào.

“Anh Ba...” Lăng Vi gọi Tần Sinh.

Tần Sinh quay đầu thấy Diệp Đình và Lăng Vi tới liền phát tay với đội viên: “Bọn họ là người nhà của người bị bắt cóc.” Lúc này mới có người cho bọn họ vào.

Diệp Đình và Lăng Vi đi qua giây cảnh giới nhanh chóng đi tới, giữa đường có một cái hố bị nổ tung, hai bên có hơn 10 chiếc xe bị nổ, khắp nơi đều là máu.

Hơn 30 người tổ ám ảnh bị thương nặng, cả người đều là máu nằm trên cáng cứu thương, hai mắt Diệp Đình tanh hồng.

Trái tim như bị dao cắt.

“A Lâm ——” Diệp Đình nhìn anh em của mình máu me đầy người, các anh em của anh đều rơi máu chảy, khắp nơi đều bị thương... còn có nhiều mảnh thủy tinh găm trên người bọn họ.

Chương 1463: Nội gián làm người ta kinh hãi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đau lòng! Những anh em này đều là anh em cùng anh vào sinh ra tử, phúc không hưởng bao nhiêu, cả ngày ngăn cản tai họa khó khăn cho anh!

Tim Diệp Đình sắp nứt ra.

“Anh Đình...” A Lâm vẫy tay với anh: “Em... Không sao...”

A Lâm rên lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh...

“Mau mau! Mau đưa bọn họ đi bệnh viện!” Diệp Đình sắp điên rồi! Anh tức giận! Anh căm ghét! Anh muốn giết người — — Tim Lăng Vi đang rỉ máu... Cô muốn an ủi Diệp Đình, nhưng... lúc này nói lời nào cũng cứng nhắc vô lực. Cô có thể nói gì đây?

Cô chỉ có thể tận lực giúp nhân viên y tế, đỡ các anh em bị thương nặng lên băng ca.

Lúc Giang Quân chạy tới, lấy giấy chứng nhận thân phận cảnh sát trưởng, cảnh sát viên kiểm tra mới cho anh ta đi vào.

Giang Quân thấy tình hình thảm hại như vậy, chỉ cảm thấy đau lòng từng cơn, hướng chỉ là Diệp Đình! Giang Quân lập tức chỉ huy đội viên và thuộc hạ Diệp Đình dẫn theo nhanh chóng đưa thành viên ám dạ đi bệnh viện.

“Các người nhìn chỗ này.” Tần Sinh kéo Diệp Đình, Lăng Vi và Giang Quân đi.

Anh chỉ một cái hố to rất sâu, nói với ba người họ: “Vừa rồi chính là chỗ này xảy ra nổ. Bom nay cũng không phải là bom thông thường. Nổ hướng xác định, lực sát thương cực mạnh, nhìn mặt phẳng và phạm vi nổ, còn có những cặn này, có thể kết luận là TNT, đây là thuốc nổ quân dụng, khoảng thời gian này nước J đang thu mua lượng lớn loại đồ phế thải và thuốc nổ này, lén mua đi bán lại thuốc nổ. Tên bắt cóc này nhất định không phải tên bắt cóc bình thường, bọn họ có thể lực lớn mạnh, thậm chí có cấu kết với một nhân viên quân sự quan trọng của nước J!”

Ngón tay Lăng Vi cắm trong tóc, dùng sức nhéo, cô nghe đến da đầu tê dại.

Cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện này, người bị bắt cóc chính là người nhà cô, đối phương còn có thuốc nổ! Có súng! Hiện trường nổ còn dám dùng thuốc nổ quân dụng! Là tự tin đến mức nào mới có thể khiến bọn họ ngông cuồng như vậy?

Tim Lăng Vi đập loạn, bọn họ không phải côn đồ hung hãn tào bạo thông thường, mà bọn họ là hắc bang lớn mạnh nhất trên thế giới!

Tiểu Tony, Lăng Tiêu, Kỳ Nhu, Bách Lí Phong! Bọn họ sẽ nguy hiểm tính mạng chứ?

Lăng Vi trong nháy mắt đứng không vững.

Thân thể cô lão đảo, Diệp Đình vội ôm cô lại. Diệp Đình nói với Tần Sinh: “Tam ca, chuyện lần này xảy ra đột ngột, em có thể nói chuyện riêng với anh một lát không?”

Tần Sinh gật đầu, Diệp Đình lại ra hiệu Giang Quân tới.

Diệp Đình lắc bả vai Lăng Vi: “Vợ bình tĩnh đi, anh nói chuyện với bọn họ một lát, em ở đây chờ anh.”

Lăng Vi gật đầu, tuy cô sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, nhưng bây giờ cô phải kiên cường!

Lăng Vi lập tức chạy đi giúp nhân viên y tế băng bó cho người bị thương. Bọn họ bị thương quá nặng... Không cầm được máu. Nhân viên y tế phải cầm máu cho bọn họ trước.

Xe cứu thương chạy đi từng chiếc từng chiếc, tổ D tổ ám dạ vừa được điều tới tiếp viện, bọn họ đều đến bệnh viện theo, chuẩn bị hiến máu cho anh em bị thương nặng.

Diệp Đình bảo tổ trưởng tổ D điều động kho máu, phối hợp bệnh viện, nhất định phải tận lực cứu các anh em!

Chương 1464: Nội gián làm người ta kinh hãi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình kêu Tần Sinh và Giang Quân qua một bên, anh thấp giọng nói: “Thế lực sau lưng tên bắt cóc này lớn mạnh đến độ làm người ta tức lộn ruột! Bọn họ có thể lấy được loại thuốc nổ này chứng tỏ đối phương không chỉ cấu kết một nhân viên quân sự quan trọng của một nước nào đó, thậm chí bọn họ có thể có bối cảnh quân đội, hai người suy nghĩ đi, bọn họ dám dùng thuốc nổ quân dụng trắng trợn như vậy, chứng minh bọn họ không sợ hãi.”

Tần Sinh gật đầu: “Không sai, quá kiêu ngạo!”

Giang Quân nói: “Tôi lập tức báo cáo lên cấp trên, nhanh chóng điều tra ra đường dây mấy tên bắt cóc mua thuốc nổ này.”

Diệp Đình đột nhiên cau mày nói: “Tôi đang lo lắng cho...”

Nửa câu sau của anh không nói ra, anh lo lắng có nội gián cạnh cha! Thân phận Diệp Khanh hai mươi mấy năm không bị đưa ra ánh sáng, vừa gặp cha anh liền bị đuổi giết...

Tính cả anh và Tiểu Vi ở trong đó.

Điều này quá rõ ràng! Giang Quân và Tần Sinh không hỏi anh đang lo lắng cái gì, chỉ thấy Diệp Đình đi mau về trong xe.

Lăng Vi cũng chạy theo.

Diệp Đình lên xe, mở laptop ra, để lại một câu cho Lôi Thiếu Dục: “Cẩn thận người bên cạnh cha.”

Anh không thể đánh ra chữ cụ thể, tránh cho bị người khác phá giải, nếu thật sự có nội gián bên cạnh cha, tất cả đối thoại của bọn họ đều bị giám sát điều khiển! Cho dù nguy cơ trùng trùng, anh cũng nhất định phải nhắc nhở cha!

Lăng Vi lên xe, cô nhìn Diệp Đình chăm chăm, tay nhỏ bé lạnh băng cầm tay anh: “Chồng, có phải bên cạnh cha có nội gián không? Hay là bên cạnh chúng ta có nội gián?”

Diệp Đình nói: “Theo suy đoán của anh, hẳn là bên cha có vấn đề, chúng ta và mẹ đã nhận nhau rất lâu rồi, luôn gió êm sóng lặng, cha vừa dẫn mẹ đi liền xảy ra chuyện... Điều này không khỏi làm chúng ta suy nghĩ nhiều! Bây giờ là lúc này, muốn bao vây tiêu diệt Hắc Dạ Đế Quốc! Đối phương chắc chắn nóng lòng phá hỏng kế hoạch của cha, mới không thể chớ cùng rút giậu.”

“Ừ...” Lăng Vi gật đầu: “Bắt giữ người bên cạnh cha, nói ông ấy từ bỏ kế hoạch! Đám người này đuổi giết chúng ta, bắt cóc dì Nhu, chủ yếu nhất là muốn ép cha! Bọn họ muốn ông ấy dừng kế hoạch bao vây tiêu diệt!”

Lăng Vi chau mày.

Cô nói: “Chồng... Thân phận của cha thần bí như vậy, ông ấy làm việc cẩn thận, nội gián ẩn núp bên cạnh ông ấy... nhất định là người cực kỳ gần gũi với ông ấy...”

Sắc mặt Diệp Đình âm trầm.

Thật lâu, anh mới nói: “Theo lý... người có thể đảm nhiệm nhiệm vụ bí mật đó không nên tồn tại...”

Lăng Vi ngắt lời anh: “Hay là... bị uy hiếp, lợi dụng! Có phải cũng có người bắt người nhà của bọn họ, hoặc là nắm chuỗi của bọn họ không?”

Diệp Đình nói: “Cái này... quả thật rất khó nói. Người tiếp nhận những nhiệm vụ này căn bản cắt đứt liên lạc với người nhà. Giống như cha chúng ta, nếu không phải chúng ta dồn ép, ép ông không còn cách nào, cả đời này ông ấy cũng sẽ không xuất hiện nhận chúng ta. Anh đột nhiên cảm thấy bên người ông ấy có nội gián... hình như không có khả năng lắm.”

Lăng Vi suy nghĩ, nói: “Không phải bên cạnh ông ấy có nội gián, đó chính là nội gián bên cạnh anh, anh quen biết rất nhiều người...”

Diệp Đình nói: “Anh quen biết không ít người, nhưng người biết chúng ta và cha nhận nhau cũng không nhiều.”

Lăng Vi hỏi anh: “Có ai biết?”

Diệp Đình không trả lời, tuy Lăng Vi hỏi, nhưng trong lòng hiểu rõ: “Lôi Đình, Lôi Tuấn...”

Những người khác chỉ biết bọn họ và mẹ nhận nhau, không biết bọn họ và cha nhận nhau!

Lăng Vi chợt nhớ tới... Lôi Đình từng có tiền án... Còn nhớ lần đầu tiên Diệp Đình và Paul – Louis xích mích, Diệp Đình nổi giận, trực tiếp nổ tung trang viện Lotta!

Khi đó, Paul – Louis suýt chút nữa chết mất! Là Lôi Đình tung tin ra

ngoài, Paul – Louis mới chạy trốn vào trong mật đạo.

Khi đó, trong mật đạo đầy khói, cửa mật đạo bị nổ sập, chặn đường ra. Paul thiếu chút nữa bị lửa thiêu chết, vẫn là Lôi Đình truyền tin cho người đi cứu Paul – Louis...

Chương 1465: Âm mưu to lớn khiến người ta không cách nào tưởng tượng được (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cảm thấy mồ hôi, lông của mình dựng đứng lên!

Tình hình lúc đó, cô không nhớ rõ lắm... Chỉ nhớ là Lôì Đình thả Paul – Louis.

Lôì Đình giải thích: Paul và Hoắc Ân có thể hãm chân nhau... Sức mạnh ba chân mới là vững chắc nhất... Bởi vì cô ta cho là lúc đó thế lực Diệp Đình chưa hoàn mỹ.

Sau đó cũng chứng minh khi Diệp Đình đã kích Paul, suýt chút nữa phá sản.

Lần đó, bọn họ đều tha thứ cho Lôì Đình.

Nhưng mà... lần này thì sao... Lại là Lôì Đình đưa Diệp Khanh đến tay Lôì Thiếu Dục.

Cô ta sắp xếp màn kịch kia, cho Diệp Khanh đứng trước cửa trung tâm thương mại... Rút lui tất cả thành viên tổ ám dạ!

Lúc ấy, cô ta tự mình hành động, không báo cáo Diệp Đình!

Tình trạng bản thân Diệp Khanh không ổn định, bà đứng đó khóc một

mình, Lôi Thiếu Dục không thể nào mặc kệ! Khi ấy, nhiều kẻ địch ẩn núp chung quanh như vậy! Cho dù chậm một giây, Diệp Khanh cũng có thể rơi vào trong tay kẻ địch!

Suy tính vô cùng tỉ mỉ nha — —

Lăng Vi bị dọa sợ run rẩy, cô đối với Lôi Đình, thật sự coi cô ta như chị em ruột... Cô muôn phần không muốn nghi ngờ Lôi Đình, nhưng... cô gái này làm việc, luôn là như vậy...

Lăng Vi ngược mắt nhìn Diệp Đình. Trong mắt anh tựa như nổi lên một ngọn lửa.

Nhưng sau đó liền biến mất.

Lăng Vi biết, trong lòng Diệp Đình có mười ngàn lý do giải thích hành động kỳ lạ của Lôi Đình, anh cũng tuyệt đối sẽ không nghi ngờ Lôi Đình làm ra chuyện có lỗi với anh!

Bầu không khí trong xe ngọt ngào làm người ta ngêth thở.

Diệp Đình nói: “Tiểu Đình có hiềm nghi, nhưng cô ấy cũng không có động cơ, cũng không có lý do làm vậy. Em nghĩ đi, nếu cô ấy muốn giết anh, muốn giết em, muốn giết mẹ anh, vậy thì dễ như trở bàn tay! Cô ấy cần gì phải lượn một vòng lớn như vậy? Còn cố ý cho mẹ anh chạy, làm người khác nghi ngờ cô ấy? Cô ấy trực tiếp bắt, giết bà ấy ở trung tâm thương mại Tinh Vân không phải tốt hơn sao?”

Lăng Vi gật đầu: “Anh nói đúng... Lôi Đình không có tâm cơ gì, làm việc thiếu cân nhắc, nếu nói cô ấy xấu... Em có mười ngàn lý do không tin.”

Lăng Vi nói sang chuyện khác: “Tổ ám dạ điều tra được vị trí của họ

chưa? Bây giờ em rất lo cho bọn họ...”

Tên bắt cóc vừa gửi video tới, mặt bốn người họ đầy máu... cũng không biết bọn họ bị thương có nặng hay không, với sự hung tàn của tên bắt cóc, không thể nào quan tâm sống chết của bọn họ!

Lăng Vi thật đau lòng! Bệnh tình của Tiểu Tony và Lăng Tiêu vừa chuyển biến tốt, bây giờ lại không biết bị kích thích thành thế nào... Bốn người họ đều bị thương... Tình hình tổ ám dạ vừa rồi, cô cũng nhìn thấy... cả người đều là mảnh vỡ thủy tinh... Lăng Vi chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy toàn thân đau đớn.

Giống như những mảnh vỡ kia đâm vào trên người cô.

Diệp Đình ôm bả vai cô, an ủi cô: “Những tên bắt cóc này bắt cóc bốn người họ, mục đích chính là uy hiếp cha chúng ta. Những kẻ ác này muốn cảnh cáo ông ấy lập tức rút tay, đừng đối nghịch với Hắc Dạ Đế Quốc! Tạm thời sinh mạng bọn họ không có nguy hiểm gì.”

“Nhưng mà...” Lăng Vi vội la lên: “Anh nói bọn chúng không phải tên bắt cóc bình thường! Những người này gian trá như ma quỷ, tồi tệ cùng cực. Bây giờ em sợ bọn chúng sẽ làm gì bốn người họ...”

Chương 1466: Âm mưu to lớn khiến người ta không cách nào tưởng tượng được (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình luôn liên lạc với tổ ám dạ đi điều tra, nhưng mãi không liên lạc được, tổ ám dạ đột nhiên liên lạc: “Anh Đình, chúng tôi vừa bị mất tín hiệu! Mới phá hỏng hệ thống làm mất tín hiệu của đối phương!”

Diệp Đình chỉ cảm thấy buồn phiền lấp kín ngực, anh đè nén lửa giận, hỏi: “Theo dõi được bọn họ chưa?”

“Báo cáo anh Đình, chúng tôi bị mất tín hiệu nên không có tiến triển. Hơn nữa... cảnh sát chặn đường ra gần đại lộ 201, cũng không phát hiện chiếc xe khả nghi nào!”

Tim Lăng Vi “lộp bộp”, kẻ địch quá giảo hoạt! Quá giảo hoạt! Cô rõ ràng cảm giác được sắc mặt Diệp Đình cấp tốc tối đen.

Đối thủ lần này quá lớn mạnh, còn có nội gián!

Lần này, bọn họ phải cẩn thận thêm gấp mười ngàn lần mới được!

Lăng Vi sợ hết hồn hết vía! Cô nắm chặt tay anh: “Bọn họ không sao, chúng ta kiên nhẫn đợi. Bây giờ tên bắt cóc giết bọn họ, đối với hai bên đều không có lợi.”

Lăng Vi phát hiện lòng bàn tay Diệp Đình chảy đầy mồ hôi. Anh luôn

biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng cô biết, trong lòng anh nhất định vô cùng tức giận!

Diệp Đình nói với Lăng Vi: “Chúng ta không thể ngồi chờ chết, chúng ta phải nghĩ cách!”

Diệp Đình ngồi thẳng người, đặt laptop lên đùi, ngón tay gõ bàn phím thật nhanh, anh nói: “Không phải bọn chúng có thể làm mất tín hiệu của anh sao? Anh liền theo tín hiệu bọn chúng, tìm ra nguồn gốc! Anh muốn nhìn xem đám người này còn có tài năng gì, anh nhất định phải tra ra nội gián này rốt cuộc là ai!”

...

Lôi Thiếu Dục nhận được tin nhắn Diệp Đình gửi tới: “Cẩn thận người bên cạnh cha”... Lôi Thiếu Dục nhìn mấy chữ này chăm chăm, trong đầu ngàn nghĩ vạn nghĩ...

Ông đã biết vụ nổ đại lộ đường 201! Tiểu Tony, Lăng Tiểu, Kỳ Nhu, Bách Lí Phong bị bắt, ông cũng biết.

Nhưng ông không cho rằng bên ông có nội gián! Tuyệt đối không có, ông có thể dùng tánh mạng đảm bảo!

Nhưng trước kia Lăng Vi, Diệp Khanh, Diệp Đình liên tục bị người khác truy sát! Điều này lại không giải thích được... Trước khi bọn họ nhận nhau, luôn gió êm sóng lặng, ngay khi bọn họ vừa nhận nhau... lại xảy ra chuyện này.

Chẳng lẽ thật sự vì ông dẫn Diệp Khanh về căn cứ mới làm bọn họ bại lộ sao?

Lôi Thiếu Dục lắc đầu, tuyệt đối không phải!

Mỗi một người trong căn cứ, ông đều hiểu rõ đến mức không thể rõ hơn! Ông hiểu anh em mình, ông tin mỗi một người trong căn cứ đều sẽ không phản bội quốc gia! Nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận không giống người khác. Bọn họ là những người cực kỳ kiên trì, cực kỳ trung thành. Nếu không, ban đầu cũng sẽ không chọn bọn họ để hoàn thành nhiệm vụ gần như không thể nào hoàn thành này!

Nhưng chắc chắn có nội gián! Chẳng lẽ là Bạch Hạc Tường? Tất cả nhân viên trong căn cứ, chỉ có một mình Bạch Hạc Tường mới điều tới gần đây.

Lôi Thiếu Dục hí hóp mắt suy nghĩ kỹ càng hành động của Bạch Hạc Tường, quả thật hơi khả nghi, từ khi Bạch Hạc Tường bị điều tới, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ... ông ta đều nói lên một vài ý kiến bất đồng.

Mặc dù cuối cùng đều bị áp chế, nhưng... đủ thấy Bạch Hạc Tường rất bất mãn với kế hoạch hành động của bọn họ.

Còn nữa... vụ nổ lần này, tên bắt cóc dùng thuốc nổ quân dụng TNT! Đây rõ ràng chỉ mũi kiếm vào Bạch Hạc Tường? Bởi vì thuốc nổ nước J thu mua đồ phế thải thuốc nổ TNT, Bạch Hạc Tường là nhân viên ngoại giao quân sự, liên lạc với nước J...

Sao giống như muốn giá họa cho Bạch Hạc Tường?

Lôi Thiếu Dục cảnh giác.

Ông suy nghĩ từ từ, từng chút một, từng chút một, tuy Bạch Hạc Tường luôn thích làm trái với bọn họ, nhưng với thái độ làm người của Bạch Hạc Tường, vẫn chưa đến nỗi đả đứng tổ chức. Độ trung thành của Bạch Hạc Tường đối với quốc gia, đối với nhân dân cực

cao.

Quan trọng hơn là vì toàn bộ căn cứ cũng chỉ có một mình Bạch Hạc Tường là người mới điều tới, một khi xảy ra chuyện, tất cả mũi dùi đều sẽ hướng về ông ta, ông ta quá dễ bại lộ, sao kẻ địch lại ngu ngốc lợi dụng một người dễ bại lộ như vậy làm nội gián?

Lôi Thiếu Dục cảm thấy Bạch Hạc Tường không thể nào là nội gián! Sự kiện lần này giống như hãm hại hơn! Sau lưng nhất định có một âm mưu to lớn làm người ta không cách nào tưởng tượng được!

Chương 1467: Tìm ra manh mối! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiếu Dục trong nháy mắt cảm thấy cả sự việc không đơn giản như vậy... Xem ra lần hành động bao vây tiêu diệt Hắc Dạ Đế Quốc không thuận lợi!

Nội gián này, chắc chắn có! Không phải bên cạnh ông thì nhất định là bên cạnh Diệp Đình...

Diệp Đình sẽ đề phòng người bên cạnh chứ?

Lôi Thiếu Dục nhấn cho Diệp Đình: “Cẩn thận người bên cạnh con.”

Chữ giống nhau! Diệp Đình nhú mày, tim Lãng Vi đập loạn, cô nắm chặt tay Diệp Đình, nói: “Ý của cha là bên cạnh ông tuyệt đối không có nội gián, ngược lại ông ấy đang lo lắng cho chúng ta. Sợ bên chúng ta có nội gián...”

Diệp Đình và Lãng Vi bốn mắt nhìn nhau...

Chợt cảm thấy khó bề phân biệt. Nhưng Diệp Đình vẫn cảm thấy anh em của anh đều tuyệt đối đáng tin!

Giống như tiến vào vòng tuần hoàn chết, Lãng Vi nói: “Bất kể thế nào, chúng ta cẩn thận hơn đi.”

Lúc này, Giang Quân tới gõ cửa kính xe bọn họ, Diệp Đình và Lãng

Vi xuống xe, Giang Quân nói: “Đã chặn toàn bộ giao lộ, nhưng đối phương lại thần không biết quỷ không hay biến mất. Quá kỳ lạ, mười mấy giao lộ của đại lộ 201 đều không chặn chiếc xe nào khả nghi.”

Lăng Vi suy nghĩ một lát, nói: “Không phát hiện xe khả nghi... Hoặc là bọn họ trốn đi, hoặc là... bọn họ đổi phương tiện giao thông.”

Giang Quân không chắc chắn hỏi: “Trục thăng?” Anh ta lại lắc đầu: “Trục thăng rất thu hút ánh mắt người khác, không khác gì tấm bia. Nếu bọn họ đổi đi bằng trục thăng thì đã sớm bị đội tuần tra của chúng ta phát hiện.”

“Vậy bọn họ không đi...” Lăng Vi nói: “Nhà ở, siêu thị đại lộ 201 đều có thể là nơi ẩn núp của bọn họ.”

Giang Quân nói: “Phía anh đã đặt trạm gác trên đường, trăm thước có một cảnh sát viên, một khi bọn họ xuống xe liền bị phát hiện.”

Lăng Vi kinh ngạc nói: “Đã vậy vẫn không phát hiện bọn họ?”

“Không có.” Giang Quân lắc đầu.

“...” Đám người này cũng quá xảo quyệt, quá đáng sợ rồi!

“Anh Đình — — Chị dâu!” Lôi Đình và Lôi Tuấn chạy tới bọn họ, bụng Lôi Đình lớn, chạy rất tốn sức, Lăng Vi và Diệp Đình lập tức đi tới cô.

Lôi Tuấn chạy tới cạnh bọn họ trước, sốt ruột hỏi: “Mẹ em bị bắt cóc?”

Lôi Tuấn hơi mờ mịt, anh và Kỳ Nhu mới đoàn tụ mà... còn chưa ấm đã lạnh!

Lôi Đình ôm bụng chạy tới: “Xảy ra chuyện gì? Mẹ và Tiểu Tony, Lãng Tiêu bị bắt cóc? Còn nữa, hai người bị tập kích?”

Lôi Đình quan sát Lãng Vi và Diệp Đình từ trên xuống dưới, hai người bọn họ đều bị thương, mặc dù không quá nghiêm trọng, nhưng vải thưa còn rỉ máu.

“Hai người không sao chứ? Có nghiêm trọng không?”

Lãng Vi nói: “Anh chị không sao, bây giờ... đáng hận nhất chính là sau khi tên bắt cóc trói người đi, biến mất vô căn cứ, làm thế nào cũng không tìm ra!”

Lôi Tuấn nói: “Lục soát toàn diện! Em lập tức phái người đi lục soát!”

Lãng Vi kéo anh: “Anh Đình của cậu đã cho người đi lục soát, cậu chăm sóc tốt cho Tiểu Đình là được.”

Lôi Đình nói: “Em không cần chăm sóc, em không cần! Em vẫn khỏe, mọi người mau đi thăm dò đi, không cần phải để ý đến em!”

Chương 1468: Tìm ra manh mối! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Hoa Thiếu Kiền, Hạ Tiểu Hi, Lý Thiên Mặc, Lôi Niễn Niễn cũng chạy tới. Lôi Niễn Niễn vốn đang đi học, bạn ngồi cùng bạn của cô cho cô xem một tin tức. Cô vừa nhìn liền giật mình! Người bị bắt cóc đều là người thân của anh Diệp Đình!

Cô cũng không còn tâm tư học, lập tức gọi cho Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc ở công ty, đang định đi tới cùng Hoa Thiếu Kiền, Hạ Tiểu Hi, anh nhận được điện thoại của Lôi Niễn Niễn, thuận đường đón cô đi chung.

Bốn người bước xuống xe, cách thật xa nhìn thấy trong vùng bị ngăn lại có rất nhiều chiếc xe ô tô lật hai bên đường. Trên đất đều là máu...

Lôi Đình đứng không vững, luôn ôm bụng, dáng vẻ rất khó chịu. Lăng Vi đỡ cô, nói: “Em đừng xảy ra chuyện nữa... Lên xe ngồi đi, cứ để bọn họ làm việc.”

Lôi Đình gật đầu, Lăng Vi đỡ cô lên xe gần đó, khi mở cửa, Lăng Vi nói: “Tiểu Đình, chị và anh Đình của em vừa bị truy sát, thiếu chút nữa không còn mạng... Chị thật sự rất sợ. Nhiều người cảm sung như vậy! Còn có tay súng bắn tia! Vừa rồi chị suýt chết.”

“Chị dâu...” Lôi Đình đau lòng nắm tay cô, cô nhìn vết thương trên cánh tay Lăng Vi, thật đau lòng.

Lăng Vi nói tiếp: “Lần này chị và anh Đình của em bị tập kích, còn có mẹ hai em bị bắt cóc, nhất định là có nội gián!”

“Hả?” Lôi Đình ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Lăng Vi nói: “Bởi vì lần này, đối tượng tập kích chủ yếu là chị, anh Đình và dì Khanh của em!” Lăng Vi nhìn chăm chăm cô, thấy cô há to miệng, Lăng Vi nói tiếp: “Chuyện cha mẹ anh chị nhận nhau, không có bao nhiêu người biết, đối phương muốn dùng súng giết chúng ta chính là muốn lợi dụng chúng ta kiềm chế cha chúng ta.”

“Hả?” Lôi Đình nhú chặt mày, tay nhỏ nắm chặt tay cô hơn. Cô sốt ruột hỏi: “Bác em bị lộ rồi?”

Lăng Vi trong nháy mắt muốn tát miệng rộng của mình, cô nói lời này vì muốn thử phản ứng của Tiểu Đình... Kết quả, chỉ số IQ của Diệp Đình... cũng không phản ứng kịp cô đang nói chuyện nội gián...

Kệ đi, với IQ của Diệp Đình, kẻ địch cũng coi thường...

Lúc này, Lôi Đình đột nhiên hỏi cô: “Chị dâu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Em không hiểu! Là bác em bị lộ sao? Vậy ông ấy sẽ gặp nguy hiểm đúng không?”

Lăng Vi hít một hơi: “Chắc chắn có nguy hiểm, có điều, em đừng lo lắng... Diệp Đình đã thông báo ông ấy, chúng ta cũng phải cẩn thận hơn, biết không?”

Lôi Đình liền gật đầu: “Dạ dạ dạ.” Cô lại hỏi: “Vậy chúng ta làm sao cứu mẹ? Bọn họ sẽ không có nguy hiểm gì chứ?”

Lôi Đình càng nói càng sốt ruột, Lăng Vi an ủi cô: “Mục tiêu của kẻ

địch là bác cả em, nên bốn người họ tạm thời không sao. Anh Đình của em đang phái người đi tìm, em đừng lo.”

Lôi Đình ôm bụng lên xe, tìm nước uống. Không sốt ruột là giả! Cô uống nửa chai nước, xoa cổ nói: “Sao cổ họng đau như vậy...”

Lăng Vi thầm nghĩ, đây là hỏa vượng ah! Mẹ mình bị bắt, sao có thể không lo lắng được?

Lôi Đình uống nước, lấy điện thoại ra, hỏi tiểu đội của mình: “Tình hình thế nào? Có phát hiện cái gì khả nghi không?”

Đội trưởng báo cáo: “Chị Đình, tạm thời không phát hiện cái gì khả nghi!”

Lôi Đình la lên: “Cảnh giác! Có tình hình gì lập tức báo lại!”

“Dạ! Chị Đình!”

Lăng Vi trách bản thân, bỗng dưng vô cớ hoài nghi Lôi Đình... Cô hơi ngượng ngùng, thẳng thắn nói xin lỗi Lôi Đình: “Tiểu Đình... Chị dâu xin lỗi em, vừa rồi chị dâu nghĩ xấu em.”

“Hả?” Lôi Đình còn chưa kịp phản ứng, Lăng Vi khoát tay: “Được rồi, vẫn không nên cho em biết...”

Quả nhiên, tình tròng đông lạnh quá lâu sẽ ảnh hưởng trí thông minh...

Lại khiến Lôi Đình cứ ngốc đi như vậy!

Lúc này, có cơn mưa nhỏ. Mọi người bận rộn tìm người, ai cũng không để ý trời mưa. Bỗng nhiên nghe Diệp Đình hỏi: “Tìm được xe

tên bắt cóc?”

Lăng Vi kích động, có manh mối rồi?

Chương 1469: Đuổi kịp — — (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bầu trời dần tối đen, nhưng không có gió lớn, mưa cũng không lớn.

Diệp Đình dừng một lúc, rồi lại cầm điện thoại hỏi: “Chỉ có xe, không phát hiện ra người?”

Không biết đầu điện thoại bên kia nói cái gì, lại nghe thấy Diệp Đình nói: “Có xe ở đó, nói rõ người đang ở gần đó. Bọn họ có nhiều người, mục tiêu sẽ lớn hơn, chú ý giám sát!”

Lăng Vi và Lôi Đình vội vàng xuống xe.

“Có đầu mối gì sao?” Lôi Đình vội vàng hỏi, Diệp Đình nói: “Vừa rồi đã tìm được xe, anh đoán có lẽ người chưa chạy được quá xa, chúng ta mau chóng qua đó thôi!”

“Được!”

Giang Quân cũng đã biết tình hình, lập tức tổ chức lực lượng canh sát, đuổi theo hướng của kẻ bắt cóc. Nhưng lại sợ bứt dây động rừng, nên bọn họ đều phân theo nhóm, hành động bí mật.

Trong xe, Diệp Đình giao một nhiệm vụ cho Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, tiểu đội bóng tối của tôi đang điều tra, phải che giấu tín hiệu của mình. Cậu giúp tôi che giấu tín hiệu của bên ta rồi lần theo tín hiệu của đối phương.”

“Được!” Lý Thiên Mặc lập tức mở máy vi tính của mình ra, Diệp Đình dùng máy vi tính của anh kết nối với tổ đội điều tra. Cứ như vậy, tín hiệu của tiểu đội điều tra được che giấu, Lý Thiên Mặc bắt đầu thiết lập lệnh phản theo dõi.

Diệp Đình có rất nhiều chuyện phải làm, bây giờ anh không thể dồn hết tâm trí vào chuyện này. Cũng may, anh có rất nhiều anh em hỗ trợ.

Lúc chạy tới gần xe của kẻ bắt cóc, Diệp Đình nói: “Mọi người chờ ở trong xe trước, tôi đi xuống xem tình hình thế nào.”

Lăng Vi nói: “Em đi cùng với anh.”

Diệp Đình gật đầu, tiểu Vi là người tinh tế, nói không chừng, cô có thể phát hiện ra cái gì đó.

Hai người xuống xe, Lăng Vi nhìn chung quanh, nơi này là một trạm xăng tư nhân... trên cả con đường dài, ngoài trạm xăng này ra, không còn kiến trúc nào khác.

“Tại sao bọn họ lại bỏ xe lại đây?” Lăng Vi hơi không nghĩ ra. Cô quan sát kỹ trạm xăng, lúc này trong trạm xăng không có một bóng người!

Diệp Đình nói: “Rất có thể nhân viên của trạm xăng... là người tiếp ứng bọn họ. Bọn họ nhất định đã chạy thoát từ nơi này.”

“Đúng!” Lăng Vi cũng suy nghĩ như vậy.

Diệp Đình gọi điện thoại cho Giang Quân: “Các anh đã tới chưa? Đến rồi thì mau vào đây đi.”

Giang Quân và những cảnh sát khác vội vàng đi vào, Diệp Đình nói: “Bọn họ nhất định đã chạy thoát từ chỗ này, Không phải anh đã bố trí lực lượng cảnh sát ở chỗ này sao? Có phải cảnh sát của anh cũng bị bọn họ bắt rồi hay không?”

Giang Quân lập tức liên lạc với nhân viên tổng đài: “Nhanh giúp tôi điều tra, ai là người kiểm soát ở trạm xăng XXX trên đại lộ 201!”

Đầu điện thoại bên kia truyền tới tiếng đánh máy, chỉ chốc lát sau, nhân viên trực tổng đài trả lời: “Là cảnh sát Lý Lực Hùng, nhưng bây giờ không gọi được điện thoại cho cảnh sát Lý, chúng ta đã mất liên lạc với anh ta nửa giờ rồi!”

Giang Quân toát mồ hôi lạnh, đối phương còn dám bắt giữ cảnh sát! Thật sự không biết là gan của bọn chúng lớn như thế nào!

Lăng Vi nhặt được đầu mẫu thuốc lá ở dưới mặt đất, cô nghi ngờ nói: “Không phải là trong trạm xăng không cho hút thuốc hay sao?”

Chương 1470: Đuổi kịp — — (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đi tới, cầm đầu mẫu thuốc lá kia lên xem: “Không phải phải là thương hiệu thuốc lá trong nước!” Giang Quân cũng đi tới, nhìn kỹ, nói: “Là thương hiệu thuốc lá của nước J...”

Hai người nhanh chóng hiểu ra... Tất cả những suy đoán trước đó của bọn họ, đều được chứng thật ở đây.

Lăng Vi lại phát hiện ra mấy đầu mẫu thuốc lá! Còn là của một thương hiệu khác... Nói rõ có mấy người cùng hút thuốc!

“Đám người này... điên rồi sao?” Cô phát hiện ra một đầu mẫu thuốc lá mang thương hiệu trong nước: “Các anh nhìn xem, trên đầu mẫu thuốc lá này có dính dầu, nhìn vào vị trí cầm thuốc lá này này, bọn họ hẳn là nhân viên của trạm xăng? Chắc bọn họ đeo găng tay... trên găng tay có dính dầu, lúc kẹp điếu thuốc, vết dầu dính vào đầu mẫu thuốc lá.”

Lăng Vi nhíu mày, nói: “Em chỉ không rõ, kẻ bắt cóc này không phải là kẻ bắt cóc thông thường, không sợ chết, nhưng nhân viên trạm xăng này cũng nhị như vậy? Người đó dám đứng ở trong trạm xăng hút thuốc? Lại còn nhiều người cùng hút thuốc nữa? Điều này... không thể nói bọn họ lớn gan, mà quả thực là thiếu cẩn thận? Bọn họ không sợ xăng dầu bén lửa nổ tung sao?”

Diệp Đình và Giang Quân đều đồng thời chăm chú nhìn vào cô, Lăng

Vi thấy hai người bọn họ cùng nhìn về phía mình, cô không khỏi thất kinh, ba người bọn họ gần như là đồng thanh nói: “Trừ phi... Bọn họ biết trong trạm xăng này không có xăng?”

Giang Quân mau chóng gọi cảnh sát vào: “Lục soát kỹ lưỡng trạm xăng này cho tôi!”

Sau khi mấy cảnh sát lục soát trong này, có người báo cáo nói: “Mấy khoang chứa xăng dầu trong trạm xăng đều trống không! Chúng tôi phát hiện ra hai địa phương khả nghi ở bên ngoài, đội trưởng, anh tới xem với chúng tôi thế nào.”

Giang Quân đuổi sát theo anh ta đi ra bên ngoài. Cảnh sát đó chỉ vào hai khoảng đất trống ở chỗ đậu xe nói: “Đội trưởng, anh nhìn xem, hai khoảng đất trống này đều hơi khô ráo. Bây giờ trời đang mưa lác đác, mấy chỗ khác đều bị ướt, chỉ có hai khoảng đất này là khô, nói rõ có hai chiếc xe vừa mới lái khỏi đây không lâu.”

Giang Quân gật đầu: “Nhìn dấu vết xe để lại, hẳn là xe tải hạng nặng.”

Lăng Vi suy đoán nói: “Có phải là hai chiếc xe chở xăng dầu hay không? Nếu hai chiếc xe này giả vờ như đang chở xăng dầu, nhưng lại không chứa xăng dầu trong đó! Sau đó... nhét bốn người bọn họ vào một vị trí trong xe... Như vậy, bọn họ là có thể tránh được kiểm tra rồi!”

Lăng Vi nói xong, đến mình cũng không khỏi giật cả mình, cô giơ tay lên xoa xoa mái tóc của mình, cảm giác như cọng tóc của mình đã dựng đứng lên rồi. Cô cũng không biết tại sao mình lại nảy sinh ra suy nghĩ như vậy... nói không chừng kiếp trước... cô là một tên tội phạm...

Diệp Đình gật đầu, nói tiếp lời cô: “Có thể chiếc xe chở dầu đã được bọn họ cải tiến. Bọn họ đã có dự mưu từ trước, rất có thể... hai chiếc xe chở dầu này chuyên dùng để giấu người! Để né tránh kiểm tra, phía trên chứa xăng dầu, bên trong giấu người! Lúc cảnh sát kiểm tra bình xăng, sẽ không kiểm tra ra cái gì. Mà chắc bọn họ cũng muốn từ bỏ trạm xăng này, vì vậy, ở đây không có xăng dự trữ.”

Lăng Vi rợn cả tóc gáy!

Giang Quân lập tức gọi điện thoại cho người lấy video giám sát giao lộ gần đó.

Ba người trở lên xe, Diệp Đình mở máy vi tính ra, Lăng Vi và Giang Quân ngồi ở bên cạnh anh, video giám sát nhanh chóng được gửi tới. Quả nhiên, ở giao lộ thứ sáu, có hai chiếc xe chở xăng dầu đi qua!

Giang Quân lập tức hạ lệnh: “Tổng đài, xin phát lệnh truy đuổi ngay lập tức! Trên giao lộ XX ở đại lộ 201, có hai chiếc xe chở xăng dầu đang chạy, rất có thể trong xe chở xăng dầu đang giấu người bị bắt cóc! Biển số xe của hai chiếc xe đó là: 江A 07CX1, 江A 6TP53!”

Diệp Đình tiếp tục xem video giám sát, anh suy đoán nói: “Hai chiếc xe chở xăng dầu này lái từ giao lộ thứ sáu của đại lộ 201, đi ra khỏi đại lộ 201 là đến tuyến đường sông dài, tuyến đường sông dài chính là tuyến đường ra khỏi tỉnh... Một khi bọn họ chạy ra đến đó, chúng ta sẽ không dễ đuổi theo được! Bởi vì trên tuyến đường sông có rất nhiều lối rẽ! Hơn nữa video giám sát ở đó cũng không dày đặc như ở các khung đường khác! Kẻ bắt cóc có thể tùy ý chuyển người sang phương tiện khác bất cứ lúc nào, sau đó lại tiếp tục lái xe về phía trước, đây cũng không phải là điều không thể!”

Diệp Đình lên một trong hai chiếc xe thể thao, anh ra lệnh cho tài xế:

“Tuyến đường sông dài! Đuổi — — “

Lăng Vi đi theo anh, ngồi lên ghế sau của xe thể thao. Giang Quân cũng lên theo, ngồi vào ghế phụ.

Trái tim của Lăng Vi đập “Thình thịch”! Khung cảnh hai bên đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Chiếc xe thể thao MG bọn họ đang ngồi, là dùng siêu động cơ do Lăng Vi phát minh ra. Mặc dù, chiếc xe do cô thiết kế còn chưa đưa ra thị trường, nhưng Diệp Đình đã dùng động cơ của cô, cải tiến cho chiếc xe của mình.

Chiếc xe thể thao này có tốc độ cực nhanh! Nhanh như điện chớp — — chỉ chốc lát sau liền đuổi tới tuyến đường sông dài, trên đường có rất xe cộ qua lại, muốn phong tỏa hai chiếc xe chở xăng dầu, cũng không khó!

Lăng Vi chỉ về phía trước: “Phía trước có hai chiếc xe chở xăng dầu!”

“Mau đuổi theo, nhìn biển số xe xem!”

Chương 1471: Nhường đường cho ông đây! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chiếc xe thể thao MG phóng “Vèo” lên, giống như tên rời cung, lái thẳng về phía trước.

Khoảng cách giữa xe thể thao và xe chở dầu càng ngày càng gần!

Giang Quân ngồi ở hàng phía trước bên phải, vừa vận có thể nhìn thấy biển số xe của chiếc xe đó: “沪A 07CX1! Không sai! Chính là nó!”

Diệp Đình còn đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, nghe vậy anh mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước. Bên ngoài đang mưa, mưa càng ngày càng nặng hạt, tài xế mở gạt nước, mưa to rơi lộp bộp vào trên cửa sổ xe.

Lăng Vi vội hét lên: “Mau vượt qua đi, ngăn bọn họ lại!”

Giang Quân lại lo lắng nói: “Đừng làm loạn! Chúng ta chỉ cần theo dõi bọn họ là được, anh đã bố trí lực lượng canh sát ở đầu phía trước, sử dụng rào chắn ngăn đường của bọn họ! Nếu xe của chúng ta vượt qua trước ngăn xe bọn họ lại, lấy mức độ tàn bạo của đối phương, nói không chừng, có thể sẽ đâm thẳng vào xe của chúng ta!”

Lăng Vi rụt cổ lại... Quá đáng sợ, nói không chừng đám người này thật sự có thể làm như vậy — —

Diệp Đình dặn dò tài xế: “Không cần phải cách bọn họ quá gần, phối hợp hành động với cảnh sát Giang!” Tài xế lập tức giảm tốc độ.

Giang Quân nghe thấy Diệp Đình ủng hộ ý kiến của mình, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Lăng Vi: “Em cái con nhóc này, đúng là hù chết anh. Em thử nghĩ xem, vỡ như, hai chiếc xe chở xăng dầu này lật qua bên cạnh, sẽ dễ dàng dẫn tới vụ nổ! Chúng ta cần phải cẩn thận chặn xe bọn họ lại.”

“Anh nói đúng... em sai rồi, bây giờ em đã biết rồi...” Lăng Vi nghe xong run lấy bầy, vừa rồi cô đã quá gấp gáp, thiếu chút nữa phạm sai lầm! Cũng may, anh cô và chồng cô tinh táo hơn so với cô.

Giang quân vừa nói chuyện, vừa gửi vị trí của mình về cho đồng đội: “Đường sông dài, đoạn đường ZX, chúng tôi đã gặp được hai chiếc xe chở xăng dầu kia. Xin mọi người nhanh chóng thiết lập rào chắn ngăn đường! Chuẩn bị chặn lại! Nhất định phải chặn chiếc xe lại ở giao lộ MM, qua giao lộ MM, có rất nhiều ngã ba, đến lúc đó sẽ không dễ đuổi theo bọn họ! Ngoài ra, mọi người phải chú ý! Chúng ta đang chặn xe chở xăng dầu! Nhất định phải cẩn thận! Bây giờ trời đang mưa lớn, đường rất trơn, nhất định phải tránh để chiếc xe chở xăng dầu bị lật!”

Hai chiếc xe chở xăng dầu kia nhanh chóng nhận ra có xe đang theo dõi bọn họ. Tài xế lái chiếc xe phía sau nhìn vào trong gương chiếu hậu: “Chúng ta bị theo dõi hả?”

Tên đầu trọc ngồi ở ghế phụ, xoa xoa đầu nói: “Chúng ta đi thần không biết, quỷ không hay, sao có thể bị người ta theo dõi được! Anh đừng có tự mình dọa mình! Vừa rồi lúc chúng ta đi qua đại lộ 201, bọn họ cũng không phát hiện ra trên xe của chúng ta có mờ ám, sao bây giờ có thể đuổi theo nhanh đến vậy?”

Tài xế kia không nói gì nữa, nhưng vẫn mơ hồ có dự cảm bất thường.

Anh ta nhấn mở thiết bị liên lạc, nói với tài xế đang lái chiếc xe đi trước: “Tôi lo lắng có người đang theo dõi chúng ta, lái nhanh lên!”

Tài xế chiếc xe dẫn đầu kia, lập tức tăng tốc!

Hai chiếc xe chở xăng dầu tăng tốc độ phóng như bay, Giang Quân nói: “Bọn họ đã phát hiện ra chúng ta đang theo dõi bọn họ.”

Giang Quân lập tức gọi điện thoại: “Đã bố trí hàng rào chắn đường thế nào rồi?”

Chương 1472: Nhường đường cho ông đây! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đầu bên kia nói: “Chúng tôi đã lập rào chắn! Cách các anh khoảng ba cây số! Chúng tôi đã bố trí băng chống trượt ở xung quanh ngắt lối an toàn, tránh xe chở xăng dầu bị lật.”

“Được!” Giang Quân cúp điện thoại, nói với Diệp Đình và Lăng Vi: “Phía trước ba cây số, có rào chắn ngắt lối, chúng ta chỉ cần ép cho hai chiếc xe này chạy thêm ba cây số nữa, là có thể bắt được bọn họ!”

Chiếc xe phía trước vẫn luôn phóng cực nhanh, thoáng cái đã lái đến ba cây số!

Nhưng tài xế lái chiếc xe phía trước vẫn lo lắng: “Chiếc xe thể thao phía sau kia chắc chắn là đang theo dõi chúng ta! Tốc độ của xe thể thao nhanh hơn chúng ta, nhưng bọn họ vẫn không vượt qua xe của chúng ta, nói rõ bọn họ chắc chắn có vấn đề!”

Tên đầu trục ngồi ở ghế phụ, cũng lo lắng, vội vàng mở thiết bị liên lạc ra, nói chuyện điện thoại với anh La đang ở trong xe chở xăng dầu: “Anh La, có vẻ như chúng ta đang bị theo dõi, phải làm thế nào bây giờ?”

Anh La tức giận nói: “Cái gì gọi là có vẻ như?!”

Đầu trục lập tức nói: “Thật sự bị theo dõi, chúng ta phải làm thế nào

bây giờ?”

Anh La lau mồ hôi đang chảy đầy trên mặt: “ĐM, anh ngồi trong cái thùng này đang nóng chảy mỡ ra đây này!” Mặc dù dưới đáy thùng, cũng làm phương tiện thông gió, nhưng vẫn nóng như đang đốt lò vậy!

Anh ta nhăn mặt trợn mắt nhìn mấy người đang bị trói giống như bánh chưng: “Phi “: “Chỉ tại mấy cái đũa phiền toái này! Hại ông đây sắp bị hấp chín như con cua rồi!”

Anh ta hơi thiếu kiên nhẫn, đáp lại: “Dừng xe lại trước, giết chết người trong xe thể thao rồi đi!”

“Dạ! Anh La!” Đầu trọc lập tức hạ lệnh: “Dừng xe — — giết chết người trong chiếc xe thể thao phía sau!”

Hai chiếc xe chở xăng dầu đập thẳng xe “Két”! Nhưng mà, đường trơn, xe của bọn họ lại đang phóng với tốc độ rất nhanh, không dừng ngay lại được, lao về phía trước thêm một đoạn nữa.

Tài xế xe của Diệp Đình nhìn thấy hai chiếc xe phía trước đột nhiên đập thẳng xe gấp, ông là tài xế chuyên nghiệp, đập thẳng xe theo bản năng — — giảm tốc độ, đánh vô lăng lái sang bên trái, nhanh chóng quay đầu xe, chỉ trong khoảng khắc đã quay đầu xe lái về phía ngược lại...

Diệp Đình, Giang Quân và Lăng Vi đồng thời quay đầu nhìn về phía sau: “Pằng pằng pằng — —”cơn mưa đạn đang bay về phía bọn họ — —

“Pằng pằng pằng — —” tấm thủy tinh phía sau trúng mấy phát đạn, cũng may là bọn họ bắn ở khoảng cách xa, thủy tinh không có bị bắn

nát vụn, bây giờ trên tấm kính phía sau có mấy cái lỗ to, bên cạnh là vết nứt chẳng chịt.

Tài xế cũng đổ mồ hôi lạnh, cũng may là ông ta tỉnh táo, nhanh chóng quay đầu xe! Nếu không chắc bọn họ đã biến thành cái rở rồi!

Xe thể thao vừa quay đầu, người phía trước đều cười lớn “Ha ha”:
“Lên xe! Đi mau — — “

Đầu trục leo xuống dưới xe, lại nhét súng vào dưới đáy thùng. Anh ta hứng cơn mưa to, giơ tay lên che cái đầu trục, rồi ngồi vào vị trí ghế phụ.

Tài xế thấy anh ta che đầu, cười nhạo anh ta nói: “Anh Đầu trục, anh nói xem... trên đỉnh đầu anh chẳng có gì cả, anh che làm cái gì?”

Đầu trục hung ác trợn mắt nhìn anh ta: “Cậu thì biết cái gì! Chưa từng nghe thấy người thông minh tuyệt đỉnh hả? Chỉ có người thông minh, mới không mọc được tóc, cậu thì biết cái gì!”

Hai tài xế tiếp tục lái về phía trước, chỉ chốc lát sau, chiếc xe thể thao phía sau lại đuổi theo!

“ĐM!” Đầu trục nổi giận!”Cầm bom nổ chết bọn họ đi!” Anh ta gọi điện thoại cho tài xế lái xe phía trước: “Chiếc xe vừa nãy lại theo kịp!”

Bọn họ đang gọi điện thoại, đột nhiên — —

Cảm giác xe “Ầm ầm ầm” chấn động!”Bùm bùm — —”chiếc xe phía trước đột nhiên nổ bánh xe! Xe lắc lắc lư lư ngừng lại ở giữa đường!

“Két — — ầm — —” Mặc dù chiếc xe chở xăng dầu phía sau đã đập thẳng xe, nhưng bởi vì quán tính, nên chiếc xe phía sau đã đâm

thăng vào đít chiếc xe phía trước!

Chiếc xe chở xăng dầu phía trước bị nó đẩy lên một đoạn! Cũng may, tốc độ không nhanh lắm, cũng không làm lật xe!

Giữa cơn mưa to như trút nước, cảnh sát mai phục ở hai bên nhanh chóng triển khai lực lượng: “Pằng pằng — —” có hai cảnh sát đập nát cửa thủy tinh xe chở xăng dầu: “Không được nhúc nhích! Các anh đã bị bao vây! Lập tức xuống xe — — “

Hai chiếc xe chở xăng dầu bị bao vây xung quanh! “Cảnh sát đây! Không được nổ súng — —” hai tài xế và đầu trục, còn cả một tên nhân viên trạm xăng bước xuống xe, bọn họ giơ hai tay lên, đặt tay ở sau ót.

“Hey — —” Cảnh sát lập tức khống chế bốn người bọn họ!

Xe của bọn Diệp Đình nhanh chóng đuổi theo, Giang Quân nhảy xuống từ trong xe: “Bọn họ ở trong xe!”

Một người đàn ông mặt đầy sẹo bò ra ngoài từ trong xe, người đàn ông đó ôm một bé trai ở trong ngực, cầm khẩu súng lục màu đen dí vào đầu bé trai: “Không muốn nó chết, mau nhường đường cho ông đây!”

Vừa nói, người đàn ông vừa lên cò, lên nòng cho súng.

Chương 1473: Nguy hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dưới cơn mưa to tầm tã, người đàn ông mặt đầy sẹo hung dữ rống to: “Lui về phía sau! Mau lui về phía sau!” Anh ta nhìn chăm chăm vào cảnh sát đang phục kích mình: “Tất cả buông súng xuống! Nếu không tôi nổ súng bắn chết đứa trẻ này!”

Trạng thái của người đàn ông này đặc biệt không ổn định, như có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Giang Quân giơ tay lên tỏ ý bảo anh ta: “Đừng nên vọng động!” Khẩu súng lục màu đen trong tay người đàn ông này, đang chĩa thẳng vào huyệt Thái dương của tiểu Đông Ni, Giang Quân lập tức hạ lệnh: “Đều bỏ súng xuống, đừng chọc giận anh ta!”

Tất cả cảnh sát đều nhất trí từ từ đặt súng xuống dưới đất, mưa to quật vào trên mặt, trên người bọn họ, mười mấy giây, đồng phục cảnh sát, cả người đều hoàn toàn ướt đẫm.

Lăng Vi cuống cuồng muốn xuống xe, nhưng Diệp Đình ngăn cửa lại, không để cho cô xuống: “Em ngoan ngoãn ở trong xe đi, anh sẽ cố gắng nghĩ cách.”

Anh đang lo lắng cho thân thể của cô, cô vừa mới hết tháng ở cũ, mưa bên ngoài rất lớn, sợ cô dính nước mưa bị cảm.

Nhưng sao Lăng Vi có thể nhịn được!

Sau lưng lại có mấy chiếc xe lái tới, là bọn Lôi Tuấn, Lôi Đình.

Lôi Niều Niều lấy chiếc ô đi mưa ở phía sau đưa cho Lôi Đình, còn mình thì đội mưa chạy lên phía trước.

Hoa Thiếu Kiền che chở Lôi Đình xuống xe, Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn cũng đội mưa chạy về phía trước, chỉ có Lý Thiên Mặc không xuống xe, anh ta đặc biệt chuyên chú nhìn vào màn hình máy vi tính, bây giờ anh ta đang có nhiệm vụ đặc biệt! Tìm ra nguồn gốc tín hiệu của đối phương, là chuyện quan trọng nhất anh ta phải làm lúc này!

Lôi Đình bật ô đi mưa chạy về phía trước, Lăng Vi lập tức xuống xe, chui vào trong ô với cô ấy.

Lôi Đình nhìn thấy tiểu Đông Ni bị người đàn ông mặt sẹo kẹp ở trong ngực, chợt che miệng lại, cô ấy thấp giọng hỏi Lăng Vi: “Chị dâu, bọn họ giấu người ở trong thùng xe? Vậy còn không phải là nóng đến chết người?”

Lăng Vi nói: “Bên trong chắc có trang bị thông gió, bây giờ phải mau nghĩ biện pháp cứu tiểu Đông Ni.”

Lúc này, Diệp Đình và Lôi Tuấn nhìn nhau, Diệp Đình nháy mắt ra dấu vị trí của mặt sẹo cho Lôi Tuấn, Lôi Tuấn lập tức hiểu ý của anh.

Lôi Tuấn uốn người xuống, ẩn giấu ở trong đám người. Diệp Đình giơ tay lên, anh đặt hai tay ra sau ót, đi về phía trước nửa bước, anh nói với mặt sẹo: “Anh bắt cóc đứa trẻ này được bao nhiêu hữu dụng, anh xem tôi thế nào? Tôi đổi với thằng bé!”

“Chờng...”

“Diệp Đình ——” Mọi người đều lên tiếng ngăn cản anh, mục tiêu của

kẻ thù chính là anh! Kẻ thù muốn bắn chết anh!

Diệp Đình xua xua tay về phía sau lưng, lại đi về phía trước hai bước, anh nhìn chăm chú vào mặt sẹo nói: “Như thế nào?”

Mặt sẹo cười dữ tợn: “Anh? Đương nhiên là tổng tài quốc tế Đình phong hữu dụng hơn rồi! Tuy nhiên, các anh đừng tưởng rằng dùng mấy thủ đoạn bịp bợm, là có thể bắt được ông đây! Ông đây cũng không phải là người chưa từng dính máu trên tay!”

Diệp Đình vội vàng nói: “Tới đi, anh buông thẳng bé xuống, tôi đi qua.”

Diệp Đình bước từng bước đi về phía mặt sẹo, Lăng Vi đột nhiên vọt tới bên cạnh anh: “Em cùng đi với anh!”

Hạt mưa to như đá nện vào trên mặt họ, cực kỳ đau.

Chương 1474: Nguy hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình đẩy cô trở về: “Em trở về đi!” Nhưng Lăng Vi lắc đầu: “Hai chúng ta cùng đi, càng có thể phân tán được sự chú ý của anh ta. Anh ta chỉ có một khẩu súng! Hai chúng ta sẽ có cách đánh lạc hướng anh ta.”

Diệp Đình không muốn để cô tới, nhưng lúc này mặt sẹo đã cầm súng chỉ vào bọn họ: “Đừng đi quá nhanh! Quỳ xuống! Quỳ xuống — — Tôi bảo hai người quỳ xuống!”

Tất cả mọi người đều hít ngậm khí lạnh, Diệp Đình và Lăng Vi đều không do dự nào, khuất tất quỳ xuống. Tất cả mọi người đều bị shock lại hít một hơi khí lạnh!

Tiểu Đông Ni khóc “hu hu “, luôn miệng gọi: “Cha... cha... mẹ... mẹ...”

Lăng Vi giơ tay lên ra hiệu cho bé đừng khóc: “Đừng sợ, bây giờ cha mẹ sẽ tới cứu con.”

Diệp Đình và Lăng Vi quỳ dưới cơn mưa to, nước mưa đã thấm ướt cả người bọn họ! Bọn họ quỳ dưới đất, mưa to quật vào trên mặt, đến ngay cả mắt cũng không mở ra được.

“Ha ha ha — —” mặt sẹo ngông cuồng cười to: “Đầu gối của đàn ông bằng vàng(*)! Hôm nay đại tổng tài quốc tế Đinh Phong, còn không phải đang quỳ trước mặt ông đây!”

(*)Ý muốn nói đàn ông chỉ đứng không quỳ

Giang Quân hận không thể bắn một phát súng đánh gục mặt sẹo, nhưng mặt sẹo đang nhìn chăm chăm vào anh ta, anh ta động cũng không dám động, chỉ cần anh ta hơi nhúc nhích, mặt sẹo sẽ nổ súng ngay lập tức!

Mấy cảnh sát bên cạnh cũng đều tức giận đến nổi hai mắt đỏ ngầu lên! Nhưng mặt sẹo là kẻ cực kỳ hung ác, mấy cảnh sát đều không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Lăng Vi và Diệp Đình quỳ xuống đất, hai người bọn họ nắm chặt tay nhau, Lăng Vi thấp giọng nói: “Chồng, anh hãy đi đổi tiểu Đông Ni trước đi, em sẽ giả vờ đau bụng, thu hút sự chú ý của anh ta.”

“Được!” Trong lòng Diệp Đình đang cực kỳ khó chịu, vợ anh vĩnh viễn đều không sợ gặp bất kỳ rắc rối gì, cô là người bạn tâm giao của anh, mặc kệ gặp phải bất kỳ khó khăn vướng mắc gì, bọn họ đều phải kiên định nắm tay nhau, cùng nhau đối mặt với khó khăn!

Diệp Đình giơ hai tay đặt ra sau ót lần nữa, lê bằng đầu gối đi về phía trước.

Lôi Đình đột nhiên chạy đến bên cạnh Lăng Vi, cô ấy cũng quỳ xuống. Hoa Thiếu Kiên chạy theo tới cũng nửa quỳ ở bên cạnh cô ấy, anh ta đưa tay ra ôm lấy cô ấy. Lôi Đình lặng lẽ rơi nước mắt, chiếc ô trong tay cũng rơi xuống, Lăng Vi vội vàng nhặt chiếc ô lên, che ở trên đỉnh đầu cho cô ấy.

Lăng Vi lấy ô che chắn, nhân cơ hội nói với Lôi Đình một câu. Lôi Đình chấn giật mình, vội vàng gật đầu.

Diệp Đình đã lê đầu gối đi tới bên cạnh tiểu Đông Ni, anh đưa tay ôm

lấy tiểu Đông Ni. Mặt sọc lập tức chĩa súng vào huyết Thái dương của Diệp Đình: “Không phải anh rất có bản lĩnh sao? Không phải anh rất lợi hại sao? À? Lợi hại cho ông đây xem nào!”

Mặt sọc buông tiểu Đông Ni ra, rồi nắm lấy cổ áo của Diệp Đình. Anh ta cầm súng chĩa vào đầu của Diệp Đình, nghiêng răng nghiêng lợi! Vẻ mặt dữ tợn giống như quái thú.

Đột nhiên, Lôi Đình phía sau lưng thét lên “Á... á...” thảm thiết, Diệp Đình nghiêng đầu, nhìn thấy dưới chân Lôi Đình chảy đầy máu... cô ấy đang ôm bụng, ngã xuống trên đất.

Lăng Vi và Hoa Thiểu Kiền đều sợ đến choáng váng: “Vợ! Vợ — — “

Lăng Vi hét to: “Tiểu Đình! Tiểu Đình! Em không thể sinh lúc này được! Đứa bé mới được bảy tháng, có phải cô ấy sắp sinh non rồi hay không!”

“Bác sỹ! Bác sỹ — — ở đây có ai là bác sỹ hay không?” Lăng Vi trắng bệch mặt, ngay cả môi cũng đã trở nên xám trắng.

Hoa Thiểu Kiền điên cuồng gào thét xung quanh: “Bác sỹ! Bác sỹ — — có bác sỹ ở đây hay không?”

Lôi Niểu Niểu cũng sợ đến choáng váng, cô ấy liều mạng chen vào đám người, vọt tới bên cạnh Lôi Đình: “Chị! Chị — — chị đừng dọa em! Em đưa chị đi bệnh viện!”

Hai chân của Hạ Tiểu Hi cũng đang run run, cô ấy run run rẩy rẩy chạy về phía trước, nhìn thấy Hoa Thiểu Kiền đang đưa tay luồn qua đôi chân của Lôi Đình, muốn bế ngang cô ấy lên.

“Á — — Thiểu kiền! Đau quá... em đau quá!” Lôi Đình thống khổ hét

toáng lên! Lăng Vi, Lôi Niểu Niểu, Hạ Tiểu Hi đều vây quanh cô ấy:
“Đừng sợ, bây giờ chúng ta sẽ đi đến bệnh viện!”

“Ai cho các người đi? Pằng ——”Tiếng súng đinh tai nhức óc chọt vang lên ở sau lưng, tất cả mọi người đều ngây người!

Lăng Vi quay đầu, nhìn thấy mặt sọc đang chỉ súng trong tay lên phía bầu trời, nổ một phát súng.

Mặt Sọc cười to: “Sinh con? Không tệ không tệ, sinh ở nơi này đi, đúng lúc tôi cũng muốn xem đứa trẻ vừa mới sinh ra, bị đập nát đầu sẽ có dạng gì.”

Dáng vẻ của anh ta cực kỳ kinh khủng, ánh sáng trong mắt, giống như là ác quỷ bò ra từ trong địa ngục!

Chương 1475: Thiếu một (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong cơn mưa to, mặt sọc chiếm cứ tất cả quyền chủ động.

Những người bị anh ta khống chế vừa lo lắng, lại vừa đau lòng!

“Á ——” Tiếng rên vang lên ——

Sau ót của mặt sọc... bị cán súng đập phải!”Bụp bụp ——” lại thêm hai tiếng động vang lên!

Là Lôi Tuấn! Là Lôi Tuấn... anh ta lén lút bò lổm ngổm đến sau lưng mặt sọc, anh ta nhặt được một khẩu súng trường ở trong xe.

An ta giơ cán súng lên, đập mạnh vào sau ót mặt sọc, liên tục đập mạnh xuống.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn về phía Lôi Tuấn, anh ta đang giơ súng trường lên, đập “Bụp bụp bụp ——”giống như đang đập dựa hấu!

Diệp Đình và Lôi Tuấn đã sớm có dự mưu! Vừa rồi bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, chính là dụng ý này.

Diệp Đình phụ trách thu hút sự chú ý của mặt sọc, anh định dùng mình đổi lấy tiểu Đông Ni, để dẫn dắt sự chú ý của mặt sọc.

Diệp Đình nắm bắt thời cơ ra tay! Anh nhanh chóng khống chế cổ tay

của mặt sẹo.

Diệp Đình ấn vào ổ khẩu(*) của mặt sẹo, dùng sức bẻ tay, cổ tay của mặt sẹo bị sái khớp. Nhanh chóng buông súng ra.

(*) Ổ khẩu: Hợp là sự kết hợp lại, cùng nhau. Cốc là khe, khoảng không giữa 2 dòng suối. Huyệt nằm ở khe chính giữa điểm kết nối của ngón tay cái và ngón tay trỏ, người xưa gọi là huyết hợp cốc. Khi mở rộng 2 ngón tay cái và ngón trỏ ra, bàn tay xòe rộng như miệng hổ, nên còn được gọi là ổ khẩu.

Đột nhiên... “ Pằng — —” lúc mặt sẹo đang buông súng ra, ngón tay kẹt ở cò súng — —

Tất cả mọi người đều giật mình, Diệp Đình có bị bắn trúng hay không? Phát đạn này của mặt sẹo, có bắn trúng Diệp Đình hay không?

Tất cả mọi người đều ngừng thở, tất cả đều nhìn về phía Diệp Đình, mọi người đều giơ tay lên lau mắt, lau sạch nước mưa trên mặt, rồi nhìn xem Diệp Đình có chảy máu hay không...

Diệp Đình khống chế súng của mặt sẹo, ném xuống đất, hấn sau đó anh vung mạnh một quyền vào lỗ mũi của mặt sẹo: “Phốc — —“...

Mặt sẹo phun ra máu mũi, anh ta đã bị Lôi Tuấn đập đến trời đất quay cuồng.

Diệp Đình nói: “Tôi không sao!” viên đạn kia sượt qua tóc anh, đầu tóc hơi nóng lên!

Phát đạn vừa rồi quá nguy hiểm — —

Cảnh sát nhanh chóng xông lên khống chế mặt sẹo: “Mang anh ta trở về cục! Mau — — “

Trong lòng mấy cảnh sát đều đang đánh trống! Vừa rồi, lúc Lôi Tuấn ra tay đập mặt sẹo, mặt sẹo đang chĩa nòng súng lên trời, vì vậy phát súng vừa nãy của mặt sẹo, không làm thương tổn đến Đình.

Nếu không, khó mà nói trước được điều gì.

Quá dọa người! Quá mạo hiểm! Cũng may tất cả mọi người đều không bị thương! Quá may mắn quá may mắn!

“Mau mang anh ta đi! Mang tất cả bọn họ đi!” Mặt sẹo bị cảnh sát còng tay còng lại, kể cả đầu trọc và hai tài xế vừa nãy, còn cả nhân viên trạm xăng nữa, đều bị mang lên xe cảnh sát.

“Mang đi!” Giang Quân thật cực kỳ cảm kích Lôi Tuấn.

Anh ta là cảnh sát, nhưng trước tình hình vừa nãy, anh ta lại không có cách nào hành động.

Mặt sẹo vẫn luôn canh chừng anh ta, tất cả những cảnh sát ở đây đều là đối tượng giám sát của mặt sẹo, chỉ cần bọn họ hơi nhúc nhích, mặt sẹo cũng sẽ thẹn quá hóa giận!

Chương 1476: Thiếu một (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ có một người Lôi Tuấn là có thể làm được chuyện này, mặt sẹo không biết đến sự tồn tại của anh ta, thằng nhóc thối này lén lén lút lút bò tới sau lưng anh ta từ lúc nào, anh ta cũng không phát hiện ra.

Sau khi mặt sẹo bị chế phục, Giang Quân lập tức nói: “Mau đưa Lôi Đình đi bệnh viện!”

Lôi Đình đột nhiên nhảy từ trong ngực Hoa Thiếu Kiền tới trên đất, cô ấy ném túi máu trong tay xuống nói: “Tôi không sao, tôi không bị sinh non, còn máu kia là... là tôi bóp nát túi máu. Bây giờ tôi rất ổn, thật sự không cần phải sinh non...”

Tất cả mọi người đều nhìn vào máu và túi máu trên mặt đất, đây là tình huống gì...

Vừa rồi cô ấy nói sắp sinh non, là giả?

Còn chuẩn bị túi máu phòng bất cứ trường hợp nào nữa? Đúng là quá thông minh, phải không?

Lôi Đình chỉ chỉ vào Lăng Vi nói: “Là chị dâu dạy tôi. Túi máu cũng là chị ấy mang đi.”

Hạ Tiểu Hi và Lôi Niểu Niểu... bày tỏ chỉ số thông minh của mình không đủ dùng, hai người trực tiếp ngu tại chỗ... vậy cũng được?

Hoa Thiều Kiền ôm chặt lấy Lôi Đình, mắt nhìn về phía Lăng Vi, khẽ gật đầu với cô.

Giang Quân cũng khiếp sợ nhìn Lăng Vi, vừa rồi anh ta còn tin là thật, thật sự cho rằng Lôi Đình sắp sinh non.

Dù sao... cũng không phải ai cũng nghĩ ra cách dùng máu đó.

Lăng Vi thấy tất cả mọi người đều trở mắt nhìn mình, cô vội vàng xoa xoa tay nói: “Tôi biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện, vì vậy đã đặc biệt mang theo, phòng ngừa vạn nhất.”

Cô vốn định để mình dùng, nhưng sau khi Lôi Đình chạy tới, cô lập tức thay đổi kế hoạch, để Lôi Đình giả vờ chảy máu, càng đáng tin hơn so với cô chảy máu, càng thật hơn cả sự thật!

Lăng Vi thấy tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn mình, cô lại vội vàng nói: “Đừng ngăn ra đó nữa, mau cứu người ra rồi nói tiếp sau!”

Diệp Đình và Lôi Tuấn đã leo vào trong xe.

“Đông Ni ——” Lăng Vi và Lôi Đình chạy về trước hai bước, ôm tiểu Đông Ni vào trong ngực: “Mẹ... hu hu... Mẹ...” Bé bị dọa sợ, vẫn đang không ngừng run rẩy.

“Không cần phải sợ, mẹ tới đây...” Lăng Vi ôm lấy bé, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của bé.

Khuôn mặt nhỏ của tiểu Đông Ni đã trắng bệch, mặt giàn dụa nước mắt, ánh mắt tràn đầy kinh hoàng, làm Lăng Vi đau lòng không thôi.

Cô ôm chặt lấy bé, vuốt ve mái tóc của bé, hôn lên khuôn mặt của bé:

“Đông Ni, đừng sợ... cha mẹ tới cứu con rồi đây. Đừng sợ.”

“Chị dâu, mau đưa tiểu Đông Ni lên xe đi!” Lôi Đình vội vàng nắm lấy ô, che ở trên đỉnh đầu của tiểu Đông Ni: “Mau đưa thằng bé vào trong xe, bên ngoài lạnh lắm. Cần thận không thằng bé lại bị cảm lạnh!”

Lăng Vi cũng nói với Lôi Đình: “Em cũng mau vào trong xe ngồi đi, tình trạng của em bây giờ cũng không kém so với thằng bé đâu!”

“Khụ — — “

“Khụ... khụ — —” Bách Lý Phong, Lăng Tiêu, còn cả cảnh sát Lý được đưa từ trong xe ra đều liều mạng ho khan.

Trong thùng xe rất nóng nực, còn cả mùi xăng dầu khó ngửi nữa, bọn họ sắp bị chết ngộp!

Bây giờ đột nhiên gặp được cơn mưa lạnh thấu xương, bọn họ không những không cảm thấy khó chịu, mà còn cảm giác rất thoải mái. Mấy người đều không ngừng hít thở, vẫn là không khí bên ngoài trong lành hơn!

Tất cả mọi người đều mừng rỡ như điên, mấy người bị bắt cóc đều đã an toàn! Cũng không có ai bị thương, thật là tuyệt vời!

Nhưng Bách Lý Phong chợt bật khóc, bà vừa ho khan vừa khóc: “Khụ — — chị Nhu...” Bách Lý Phong không thở được, bà cố nhịn cơn khó chịu nói: “Chị Nhu... bị...”

“Mẹ cháu đâu?” Lôi Tuấn và Diệp Đình lục soát khắp toàn bộ xe, Diệp Đình vội hét lên: “ Không thấy dì Nhu đâu!”

Bọn họ không tìm ra... Kỳ Nhu — — bà ấy đã... bị...

“Đừng nóng! Phía trước còn có một chiếc xe nữa!” Giang Quân tranh thủ thời gian cho người đi lục soát xe.

Tất cả mọi người đều vây quanh chiếc xe chở xăng dầu phía trước, nhưng chiếc xe này không bị cải tiến, không có ai bên trong!

Tóc tai của Lôi Tuấn đều dựng hết cả lên: “...”

Anh ta nhìn về phía Diệp Đình, rồi lật tung cả chiếc xe từ trên xuống dưới.

“Không có! Không có — — “

Trái tim Lôi Đình đang quặn đau: “Mẹ... bị mang đi một mình?”

Đám người này, còn chia nhau mang người đi?

Trái tim của tất cả mọi người đều đập thành thịch! Kẻ thù quá xấu xa, quá giáo hoạt! Bọn họ mang Kỳ Nhu đi, thật sự đã làm đến thần không biết, quỷ không hay!

Lăng Vi nhìn Diệp Đình, thấy sắc mặt anh cực kỳ khó coi.

Bọn họ không ngờ rằng kẻ thù xảo quyệt đến vậy, lại tách con tin ra đưa đi!

Nhưng vừa rồi lúc ở trạm xăng, bọn họ đều không phát hiện ra có dấu tích của chiếc xe khác...

Hai chỗ đậu xe tương đối khô ráo mà bọn họ nhìn thấy, là của hai chiếc xe chở xăng dầu này.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng rơi vào vực sâu từ trong vui sướng.

Chương 1477: Kẻ địch đáng sợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiện tại... phải làm sao bây giờ?

Đã lỡ mất thời cơ tốt nhất để đuổi bắt rồi.

“Kẻ địch có phải cố ý lừa chúng ta hay không?” Lôi Niếu Niếu hoảng sợ nhìn Diệp Đình và Lăng Vi: “Bọn họ cố ý dùng hai xe chở xăng này để dụ chúng ta rời đi...”

Cô nói nhỏ bên tai Diệp Đình và Lăng Vi: “Bọn họ chỉ muốn bắt thím Kỳ Nhu của em đúng không?”

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn nhau, nếu... quả thật như vậy... vậy thì phiền toái lớn lắm.

Lôi Thiêu Triệt nhất định gặp nguy hiểm.

Kỳ Nhu sinh con cho Lôi Thiêu Triệt... chuyện này không mấy ai biết đến.

Sao lại bị bọn chúng biết được?

Dù đoán người biết Lôi Tuấn và Lôi Đình là Kỳ Nhu sinh ra nhưng không ai biết Kỳ Nhu dùng tế bào tinh trùng của Lôi Thiêu Triệt mà.

Lăng Vi càng nghĩ càng cảm thấy khủng hoảng, bí mật này, ngoại trừ

Lôi lão gia, Lôi Thiếu Tu, Lôi Niễn Niễn, Lôi Tuấn, Lôi Đình còn cả cô và Diệp Đình thì cũng chỉ có Kỳ Như, Bách Phong biết, còn lại không ai biết.

Mặc dù Lôi Thiệu Triệt còn sống chỉ sợ ông cũng chẳng biết mình có con đúng không?

Lúc Kỳ Như dùng tinh trùng của ông để thụ thai thì chính ông cũng không biết.

Trước mặt ngay cả Lôi Tuấn cũng không biết thì càng không thể người bên cạnh ông biết, vậy kẻ địch làm sao mà biết đây?

Lăng Vi cảm thấy cả người tê dại: “Lên xe trước rồi nói.”

Trở lại trong xe, đột nhiên Lăng Vi nghĩ tới một chuyện: “Không đúng, không đúng...”

Lăng Vi nắm tay Diệp Đình nói: “Ông xã, anh nghĩ lại xem, lúc trước khi Lôi Tuấn và Lôi Đình chưa biết sự thật, chúng ta gọi điện thoại bảo bọn họ đưa bảo mẫu đến thủ đô, trên đường tiểu Tuấn đến thủ đô không phải bị người ta chặn đường sao?”

Diệp Đình gật đầu: “Trước đó bọn anh suy đoán người chặn đường có thể là chú nhĩ, hiện tại xem ra... không phải là chú ấy, đoán chừng là nội gian hoặc thủ hạ của hắn.”

Lăng Vi hoảng sợ gật đầu: “Lúc đó chúng ta chưa xác định được sự thật thì kẻ địch làm sao mà biết đây?”

Ch nên càng không thể là người Lôi gia tiết lộ bí mật, bởi vì lúc đó mọi người chưa ai biết sự thật này, làm sao mà để lộ ra được.

Hiện tại xem ra nội gian này... đúng là thần thông quảng đại. Vào trước khi bọn họ điều tra ra chân tướng kẻ nội gian đã biết hết sự thật rồi.

Đột nhiên Diệp Đình nói: “Tên nội gian này nhất định không ít tuổi, hơn nữa biết rất nhiều chuyện năm đó. Nói không chừng là người bên cạnh ba mẹ chúng ta hoặc là người từng có quan hệ với Louis.”

Lăng Vi rất muốn nói... dì Bách biết mà... nhưng lại nghĩ không đúng... dì Bách Phong bị giam cầm, bà và Kỳ Nhu bị ngăn cách với thế giới bên ngoài hơn 20 năm, bọn họ vừa được cứu ra, căn bản không có năng lực lớn như vậy.

Đột nhiên Diệp Đình nói: “Anh có cảm giác không hay...”

Lăng Vi nhìn anh, thấy sắc mặt anh càng ngày càng trầm, anh chưa nói gì mà sắc mặt càng ngày càng tệ.

Một lúc lâu anh mới nói: “Kẻ địch quá mạnh mẽ và tinh ranh vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta.”

Giang Quân mang theo bọn bắt cóc về cục cảnh sát.

Chương 1478: Kẻ địch đáng sợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tên mặt sẹo vẫn còn chưa tỉnh, bọn họ thậm chí hai tên lái xe và nhân viên trạm xăng và trên đầu trục trước.

Hai tên lái xe bị dọa cho choáng váng.

Một tên nói: “Tôi không biết chuyện này là thế nào... xe chở xăng không phải là của tôi, hôm qua tên đầu trục thuê tôi làm cho hắn ta một việc.”

Giang Quân lạnh lùng nhìn hắn, nghiêm túc hỏi: “Trong tay tên đầu trục có súng anh có biết không?”

Tên lái xe run lập cập: “Tôi biết... lúc trước tôi có làm việc cho hắn ta nên biết trong tay hắn ta có súng. Bởi vì hắn ta nói...đi đường dài không an toàn, nhờ may gặp cướp trên đường cho nên mang súng mới an toàn. Hắn còn nói súng để trong xe, canth sát không kiểm tra, bảo tôi yên tâm. Tôi chỉ là lái xe, chỉ cần có tiền tôi cũng chẳng để ý nhiều như vậy. Dù sao hắn có súng, có thể bảo đảm an toàn cho tôi, tôi cũng không hỏi nhiều...”

Một tên lái xe khác thì đang ngây ngốc.

Tên đầu trục cũng khai: “Là La ca tìm tôi, La ca là tên mặt sẹo, còn cái khác... tôi không biết...”

Nhưng mà tên mặt sẹo còn chưa tỉnh.

Lăng Vi và Diệp Đình và bệnh viện thăm Diệp Khanh, tiểu Tony, Lăng Tiêu và Bách Phong cũng được đưa vào bệnh việnj.

Trên người Bách Phong và Lăng Tiêu đều là vết thương, chỉ có tiểu Tony đỡ hơn một chút.

Bởi vì lúc bị nổ, Lăng Tiêu ngồi trước xe mà Bách Phong và Kỳ Nhu ngồi đằng sau.

Nháy mắt bị nổ, Bách Phong và Kỳ Nhu dùng thân thể chắn tiểu Tony bên dưới.

Cho nên tiểu Tony ngoại trừ chân bị đâm một ít mảnh thủy tinh thì không bị thương chỗ khác.

Nhưng mà Lăng Tiêu và Bách Phong thì khá nghiêm trọng.

Bách Phong và Lăng Tiêu bị đẩy vào phòng phẫu thuật, cả người bọn họ đều là mảnh vụn thủy tinh.

Hai hôm nay bệnh viện Giang thành đều là người bệnh như vậy. Hơn 30 người tổ Âm ảnh đều bị thương nặng, chỉ có điều làm người ta vui vẻ là mọi người đều vượt qua nguy hiểm.

Lăng Vi, Diệp Đình, Lôi Tuấn và Lôi Đình nôn nóng chờ bên ngoài hành lang.

Bọn họ vừa thay quần áo tới, vậy mà Diệp Khanh vẫn chưa tỉnh.

Không khí giữa bốn người âm trầm làm cho người ta khó thở.

Suốt ba ngày mới phẫu thuật xong.

Lăng Tiêu và Bách Phong được đẩy tới phòng riêng, trái tim Lăng Vi như nhỏ máu.

Hai người này chẳng có một chỗ lành, trên người quần đầy băng gạc, thật sự bị quần như bánh chưng.

Bách Phong tỉnh lại vẫn luôn khóc, Lăng Vi cầm tay bà, nhẹ giọng hỏi: “Dì Bách, dì và dì Nhu bị tách ra lúc nào? Lúc nào dì ấy bị mang đi?”

Vết thương của Bách Phong rất nặng, ngay cả sức lực để nói cũng không có.

Bà vừa nhớ lại vừa gạt nước mắt.

Đứt quãng nói: “Xe của chúng ta... lúc đó bị nổ, mọi người đều... bị thương, chị Nhu... không bị thương nặng như dì, lúc đó dì... ôm chị ấy... và tiểu Tony trong người.”

Lăng Vi gật đầu, đúng là... cánh tay Bách Phong găm đầy mảnh thủy tinh.

Sau đó miệng vết thương chưa được xử lý còn bị nhốt vào bồn chờ xả, hai chiếc xe còn không lái vững vàng.

Xe chấn động, bà đã quá sức chịu đựng, hướng hồ hai xe này bị chặn lại còn đụng nhau.

Va chạm vô cùng mãnh liệt.

Còn không phải muốn mạng bà ấy sao?

Chỉ cần nghĩ, Lăng Vi đã cảm thấy đau như kim đâm.

.....

Diệp Đình nói sự việc đơn giản cho Lôi Thiếu Dục, Diệp Đình hỏi Lý Thiên Mặc: “Đối phương vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”

Lý Thiên Mặc lắc đầu: “Đối phương vô cùng cáo già, từ lúc em nhận được tín hiệu của tổ Âm ảnh, đối phương vẫn chưa từng hành động... nói đến cùng đúng là là, sao bọn họ biết em đang ôm cây đợi thỏ? Là ai báo cho bọn họ tin tức?”

Chương 1479: Bại lộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chiếc Rolls-Royce dài màu đen, bên trong xe, Diệp Đình, Lý Thiên Mặc ngồi hai bên đưa mắt nhìn nhau.

Diệp Đình nói: “Cậu tiếp tục theo dõi, tôi nghĩ cách khác.”

Lý Thiên Mặc gật đầu tiếp tục kiểm tra tín hiệu.

Diệp Đình muốn liên lạc với Lôi Thiếu Dục, đèn tín hiệu lóe lên, Diệp Đình biết Lôi Thiếu Dục đang ngồi trước máy tính.

Diệp Đình có thể chắc chắn Kỳ Nhu bị người của Dạ đế quốc mang đi rồi nhưng mà tổng bộ của Dạ đế quốc ở đâu thì tạm thời anh chưa biết.

Diệp Đình chỉ viết mấy chữ: Vị trí tổng bộ. Anh tin Lôi Thiếu Dục sẽ hiểu.

Màn hình của Lôi Thiếu Dục hiện lên tin nhắn của Diệp Đình, ông gõ trả lời: “Cơ mật quân sự không thể lộ ra.”

Diệp Đình đoán được nhất định không thể hỏi được gì từ lão ba nhà mình, trong lòng bị đè nén nhưng không còn cách nào, đúng là cơ mật quân sự... không thể lộ ra với ai.

Diệp Đình nhú mày lại không nghĩ Lôi Thiếu Dục nhắn tới một câu: “Ta sẽ cố gắng cứu người ra.”

Diệp Đình muốn bật cười, ba anh... sợ anh tức giận nên giải thích sao?

Diệp Đình không muốn nói chuyện nhưng cả hai bên đều không tắt tín hiệu, chỉ một lúc sau Its lại nhả tới một câu: “Kẻ địch của con rất nhiều, phải cẩn thận.”

Nhìn thấy lời này, hai mắt Diệp Đình sáng ngoài... những lời này nhìn thì như đang lo lắng cho an nguy của anh nhưng thật ra... lão ba nhà anh đang nhắc anh cần tìm đáp án từ chỗ kẻ địch.

Diệp Đình cắt tín hiệu, tắt máy tính ngồi bên cạnh Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc quay đầu nhìn anh, Diệp Đình duỗi tay cầm máy tính của anh ta.

Lý Thiên Mặc chưa nói gì liền thấy Diệp Đình gõ tên một đất nước...Erickul (một bộ phận của nước Pháp).

Diệp Đình nói: “Cậu kiểm tra giúp anh chỗ nào có tín hiệu dao động nhiều nhất.” Bên cạnh Erickul có rất nhiều bang xã hội đen, hang ổ của Hoắc Ân cũng xây dựng ở đó.

Diệp Đình nói với Lý Thiên Mặc: “Chúng ta thiết lập phạm vi ở Erickul.”

“Vâng.” Lý Thiên Mặc ôm lấy máy tính, suy nghĩ một chút lại nói: “Em tìm người tới hỗ trợ.”

Lý Thiên Mặc gọi điện thoại cho Lôi Niếu Niếu, cô nhóc này vô cùng nhạy bén với tín hiệu truy tung.

Hacker hơn 10 hạng mục thí nghiệm, điểm truy tung tín hiệu của Lôi

Niễn Niễn cao nhất, hiện tại là chuyên gia bảo trì hạng mục.

Lôi Niễn Niễn tới, Diệp Đình vẽ ra một khu vực trên máy tính cho cô.

Khu vực này là 1/3 Erickul.

Diệp Đình nói: “Ba người chúng ta mỗi người phụ trách một vùng, điều tra như vậy sẽ nhanh hơn.”

“Vâng.” Lôi Niễn Niễn hỏi thêm một câu: “Là điều tra chỗ nào có tần suất tín hiệu không bình thường sao?”

Diệp Đình nghiêm túc nói: “Anh muốn tìm một chỗ chặn lại tín hiệu của người khác, chỗ bọn họ cũng thường có tình huống gián đoạn tín hiệu.”

“.. à em đã hiểu. Bắt đầu thôi.” Lôi Niễn Niễn giơ tay ok.

Ba người ngồi trong xe mỗi người ôm một notebook, Diệp Đình chọn một chỗ khác lớn, tương đối phức tạp.

Lôi Niễn Niễn và Lý Thiên Mặc được phân vùng nhỏ hơn, dân cư thưa thớt hơn, bọn họ lật từng kén kéo tơ một.

Đột nhiên Lôi Niễn Niễn chỉ một phạm vi cố định: “Chỗ em thấy, là phía nam Erickul.”

“Được.” Diệp Đình kéo tới vị trí này, lập tức xuất hiện

Chương 1480: Bại lộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kỷ Nhu bị đưa tới tổng bộ của Dạ đế quốc, trong người bà có ba thiết bị truy tung của Diệp Đình nhưng đều bị lấy ra.

Lôi Thiếu Triệt nhìn thấy bà thì vô cùng giật mình nhưng không có biểu hiện gì.

Kỷ Nhu.. cả người bà đều là máu, cánh tay, đùi còn có miếng thủy tinh chưa gỡ ra.

Trong đại sảnh tráng lệ, Marion chủ trì hội nghị, Lý Nhu bị ném vào giữa bàn tròn, bà nghiêng người ngã xuống đất...

Bà bị sốt cao, nửa người dựa vào tường, lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

“Lôi Ân đại nhân... nhiệm vụ của ngài thất bại..” Marion âm dương quái khí bật một câu.

Ong ta nhìn thoáng qua Lôi Ân: “Lôi Ân đại nhân, nhiệm vụ thất bại thì phải chịu xử phạt.”

Âm thanh của ông ta không tính là tàn nhẫn nhưng hai chữ ‘xử phạt’ thì nói rất nặng.

Lôi Thiếu Triệt hừ lạnh: “Là ai khiến hành động thất bại, Marion tiên sinh không phải rõ ràng hơn tôi sao?”

“Vậy sao?” Marion giả ngu: “Sao tôi có thể rõ ràng hơn Lôi An đại nhân đây? Tôi còn chờ ngài giải thích đấy.”

Lôi Thiếu Triệt buông tay: “Nếu ông muốn nghe tôi giải thích, vậy tôi đành giải thích vậy.”

Lôi Thiếu Triệt nói: “Lần này hành động của chúng ta vô cùng kín kẽ nhưng mà Diệp Đình như đã có phòng bị từ sớm, thủ hạ của tôi ở đường 201 Hoa Hạ bị phát hiện thuốc nổ quân dụng TNT, tôi muốn mời lão đệ Sofie rút cuộc chuyện này là thế nào?”

Lúc này ánh mắt Kỳ Nhu từ từ mở ra, nhìn thoáng qua người nói chuyện.

Tuy cả người bà đau đến hít thở không thông nhưng mà lúc bà nghe được âm thanh này thì đột nhiên rùng mình...

Là âm thanh của... Thiếu Triệt. Là Lôi Thiếu Triệt. Tuy ông nói bằng tiếng anh nhưng lúc ông nói chuyện không sai được. Lôi Thiếu Triệt nói sang sảng có lực, thích ngắt âm tiết thứ hai. Âm thanh của ông vô cùng dễ nghe, là âm thanh ngày ngày đêm đêm xuất hiện trong đầu bà, bà nhất định sẽ không nghe sai.

Kỳ Nhu gắt gao nhìn ông, lúc bà nhìn qua người đàn ông có râu quái nón, hai má ửng hồng.

Gương mặt không phải là Lôi Thiếu Triệt, mắt màu lam...

Nhưng mà cảm giác này tuyệt đối không thể sai. Bởi vì trái tim bà đập rất nhanh, rất nhanh, giống như... năm đó vậy...

Chỉ nghe âm thanh của anh, bà đã thỏa mãn, thật hạnh phúc, bà cam

tâm vì ông mà chết, cam tâm làm bất cứ chuyện gì vì ông.

Lôi Thiếu Triệt lạnh lùng nhìn bà, trái tim bà đau đớn. Thiếu Triệt sẽ không dùng ánh mắt này nhìn bà, tuy rằng ông đã cự tuyệt bà vô số lần nhưng chưa bao giờ dùng ánh mắt này để nhìn bà.

Nháy mắt Kỳ Nhu như bị chậu nước lạnh dội tỉnh, bà đau đớn như xuất hiện ảo giác... bà quá nhớ ông... ban đêm, trong mơ, vô số lần... đều là ông.

Kỳ Nhu lại nhắm mắt, âm thanh của ông vang lên bên tai, bởi vì lão già Sofie kia lại nói: “Lôi Ân đại nhân, tiểu đệ vận chuyển thuốc nổ TNT chính là muốn giúp anh trai một tay... tôi thấy lão ca anh ám sát Diệp Đình thất bại, sợ anh không làm được mới giúp anh trói một người thân của Diệp Đình về.”

Lôi Thiếu Triệt hí mắt cười lạnh: “Không phải ông bắt 4 người sao? Trong đó có một đứa con trai của Diệp Đình sao không thấy chộp tới? Chẳng lẽ người đàn bà này là tình nhân bí mật của Diệp Đình sao?”

Sofie cười âm trầm nhìn chằm chằm ‘Lôi Ân’ như có thâm ý khác, trong lòng đang nói: Bởi vì người đàn bà này là lễ vật mang đến cho Lôi Ân đại nhân mà...

Đột nhiên Marion ngẩng đầu chen vào: “Không cần quan tâm người bị bắt về là ai, Lôi Ân đại nhân làm nhiệm vụ thất bại cần phải chịu phạt. Dựa theo quy định của Dạ đế quốc, nhiệm vụ ám sát thất bại, mời Lôi Ân đại nhân tự cắt một lóng tay.”

“Phập...” một cây dao nhọn cắm vào mặt bàn trước mặt Lôi Thiếu Triệt, Marion ném dao tới để Lôi Thiếu Triệt tự chặt đứt một ngón tay.

Chương 1481: Điện đường King Lear (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiệu Triệt nở nụ cười lạnh lùng, không động đậy.

Lúc này, Lý Vân Hào chợt nói: “Người đã bị bắt lại, vậy cần phải nhanh chóng phòng thủ, Diệp Đình là hồ ly, nhất định sẽ tới cứu người.”

“Ha ha...” Marion bỗng cười âm trầm, lườm Lý Kỳ: “Lý Kỳ đại nhân nói thật đơn giản, lúc trước chẳng phải ngài và Ryan đại nhân luôn ngửa mặt lẫn nhau sao? Sao hôm nay đột nhiên cầu tình cho Ryan đại nhân?”

Ông ta nói xong, tất cả người trên bàn tròn đều đưa mắt nhìn “Ryan” và “Lý Kỳ”.

Lý Kỳ khẽ nói: “Anh ta có chết hay không, có liên quan gì đến tôi? Tôi bảo là phải phòng thủ! Sao Marion đại nhân lại nghe thành tôi cầu tình cho Ryan?”

Marion híp mắt, cười nói: “Lão phu cũng là gì hòa giải bầu không khí.”

Marion nhìn chăm chăm Ryan, nói: “Hành động lần này thất bại, King Lear đại nhân của chúng ta vô cùng tức giận.”

Ông ta nhìn Ryan, rồi nhìn Lý Kỳ, rồi nhìn Souris.

Marion nói: “King Lear đại nhân của chúng ta, đã biểu đạt thái độ thường phạt minh xác, xin ba vị đại nhân tám giờ tối nay, đến điện đường King Lear tự mình nhận phạt.”

Trái tim Lôi Thiếu Triệt lộp bộp! Đại chiến sắp bắt đầu!

Marion nói xong, nhìn lướt qua người phụ nữ trên bàn tròn: “Đừng để người phụ nữ này chết, muốn bắt đám người kia thì còn phải dựa vào cô ta.”

Lôi Thiếu Triệt tự nhiên biết đám người đó là ai... Dĩ nhiên là “tổ chức vây giết quốc tế”, anh cả anh làm tổng chỉ huy.

Lôi Thiếu Triệt rất muốn để mình phỏng vấn Kỷ Nhu, nhưng... hình như anh bị bại lộ rồi?

Ban nãy, thái độ của Marion, còn có sự nghi kỵ của Marion với Lý Vân Hào, khiến lưng anh không khỏi lạnh toát!

Buổi tối hôm nay, điện đường King Lear, tất sẽ có một trận đại chiến gió tanh mưa máu, anh phải phòng bị sớm!

Trở lại thư phòng mình, Lôi Thiếu Triệt lập tức liên lạc với “Bộ đội vây giết quốc tế”, dùng dấu hiệu đặc thù nhắn tin: “Tối, tám giờ, điện đường King Lear.”

Gửi xong tin, Lôi Thiếu Triệt bắt đầu kế hoạch phòng thủ.

Nhưng, điện đường King Lear này, từ trước đến nay chưa từng có ai đi qua... Bộ đội vây giết quốc tế cũng không biết nơi này ở đâu, cho nên không thể nào mai phục sớm!

Đến lúc đó, chỉ có thể cùng đi theo xe anh, rồi bố trí tiếp.

Trong lòng Lôi Thiếu Triệt biết, chiến dịch này, chắc chắn vô cùng gian nan!

Rất nhanh, đã đến giờ.

Bảy rưỡi tối, Lôi Thiếu Triệt được đưa lên một chiếc xe ngựa:

“Marion đại nhân, đây là ý gì? Chắc lẽ muốn tôi ngồi xe ngựa đi yết kiến King Lear? Thời gian không kịp đâu!”

Marion cười nói: “Với thân phận cao quý của ngài, ngồi xe ngựa mới phù hợp. Ngài yên tâm đi, điện đườn King Lear, cách đây không xa, khoảng nửa tiếng là tới.”

Lôi Thiếu Triệt lên xe ngựa... Nội tâm suy nghĩ, anh nhìn vết bánh xe sau lưng...

Đối phương, chẳng lẽ đã biết thân phận của anh! Đây là đang thị uy với anh? Chữ Triệt trong tên anh, là lấy chữ Triệt từ Tô Thức, Tô Triệt.

“Thức” là đòn gổ vịn tay trong toa xe cổ đại.

“Triệt” là vết bánh xe.

.... Đối phương đã biết tên thật của anh --- Lôi Thiếu Triệt!

Chương 1482: Điện đường King Lear (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hôm nay, King Lear phái xe ngựa đến đón anh... là có ý gì? Nghi ngờ anh?

Lôi Thiếu Triệt mở màn cửa sổ, không rõ, King Lear đã nghi ngờ thân phận của anh, tại sao còn cho anh tín hiệu phóng thích?

Không sợ anh chạy? Không sợ anh tạm thời không đi?

Mặc dù trong lòng Lôi Thiếu Triệt nghĩ vậy, nhưng, buổi tối hôm nay, anh nhất định phải đi.

Vây bắt King Lear, ngay tại đêm nay! Mặc kệ đằng trước là núi đao hay biển lửa, hay là chảo dầu, anh cũng phải xông lên!

Trên đường rất yên tĩnh, Ekul tuy là nước chiến loạn, nhưng ở biên giới phía nam Ekul là địa phương nhỏ, vì xung quanh toàn núi, nên coi như bình yên.

“Marion đại nhân, người trong xe ngựa là ai vậy?” Xe ngựa được đến nửa đường, Lôi Thiếu Triệt chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện, còn loáng thoáng nghe thấy... tiếng vó ngựa...

Lôi Thiếu Triệt vén màn cửa sổ lên nhìn, Lý Vân Hào đang cưỡi con ngựa cao to màu đen.

Lý Vân Hào nhìn thoáng qua anh, tầm mắt hai người chạm nhau, trong mắt đều có sự kinh ngạc!

Lý Vân Hào cũng phát giác được, có thể hai người bọn họ đã bại lộ. Bởi vì, lúc Lý Vân Hào ở trong nước, rất thích cưỡi ngựa. Từ khi nhận nhiệm vụ “vây giết”, thay đổi thân phận, anh không bao giờ cưỡi ngựa nữa.

Ý tứ hôm nay là...

Hai người nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, bọn họ thấy được ý trong mắt đối phương: “Nhất định là đã bại lộ, hãy cẩn thận.”

Lôi Thiệu Triệt buông rèm, bỗng nghe thấy có người hô to tên anh: “Ryan đại nhân, thật có nhã hứng a!”

Lôi Thiệu Triệt vén rèm cửa bên khác, nhìn thấy lão quỷ Souris, ngồi trong xe hơi hào hoa, anh ta kéo cửa kính xuống, cười trào phúng: “Ryan đại nhân, xe ngựa xóc nảy quá không? Có muốn lên xe tôi không?”

Lôi Thiệu Triệt buông rèm cửa, anh ấn đồng hồ, trên đồng hồ lập tức xuất hiện mấy chấm nhỏ màu xanh.

Những chấm nhỏ màu xanh, chính là người chi viện của “bộ đội vây giết quốc tế”.

Bọn họ đến rất nhanh, không bị Marion phát hiện.

Xe ngựa bảy rưỡi tám quẹo, đi vào trước một căn nhà cũ nát. Lôi Thiệu Triệt không nghĩ ra, điện đường King Lear... lại là căn nhà nhỏ này.

Marion đại nhân cũng kinh ngạc, ông ta cúi đầu, cẩn thận nhìn thiết bị

định vị trong tay, không sai... chính là chỗ này.

Lôi Thiếu Triệt mở cửa xe, nhìn xung quanh, nơi này vô cùng trống trải, ngoại trừ căn nhà rách này ra, gần như không có chỗ nào có thể ẩn thân.

Cho nên, bất kể mang đến bao nhiêu người, cũng không thể mai phục gần căn nhà này.

Gần căn nhà rách này nhất có một dãy nhà, có phòng ở hơn 150 mét, cũng không giấu được mấy người.

Anh nhìn chấm xanh trên đồng hồ, đều đang ở gần tòa nhà kia, bởi vì nếu đi về phía trước, sẽ bị kẻ địch phát hiện.

Có thể thấy... King Lear quả thực rất cẩn thận.

Lôi Thiếu Triệt tắt đồng hồ, xuống xe ngựa, Lý Vân Hào cũng nhảy xuống khỏi ngựa.

Souris mở cửa xe, chế nhạo hỏi: “Ryan đại nhân, ngồi xe ngựa dễ chịu không?”

Lôi Thiếu Triệt nói: “Cũng không tệ lắm.”

Về mặt anh nhàn nhạt, Souris hừ một tiếng.

Marion đi lên phía trước, ra dấu tay xin mời với ba người: “Xin ba vị đại nhân đi vào nội điện cùng tôi.”

“Phụt ha ha -----” Xa phu đánh xe ngựa không nhìn được bật cười. Tên này chỉ là tiểu lâu la của đế quốc Hắc Dạ, không biết tại sao hôm nay phải đến đây. Đột nhiên nghe Marion nói “nội điện”, thì không

nhìn được bật cười.

Chẳng phải chỉ là căn nhà dột thôi sao... nội điện gì chứ... Xung quanh đầy lỗ hổng, cửa kính còn không có...

Marion lườm đánh xe, đột nhiên giơ súng: “Đoàng -----“, xa phu trúng đạn, máu tươi, óc bắn tung tóe khắp nơi.

Souris vỗ tay: “Marion đại nhân, bắn rất hay. Dám chế giễu điện đường của King Lear vĩ đại của chúng ta, tất nhiên chỉ có kết cục này!”

Chương 1483: Không thể nào là ông ta! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Marion lấy khăn tay, lau họng súng, nói: “Vào đi!”

Lôi Thiếu Triệt đi vào căn nhà rách nát đấy, diện tích căn nhà này không nhỏ, sau khi đi vào, phát hiện có rất nhiều gian phòng.

Marion dựa theo chỉ thị của thiết bị định vị trong tay, dẫn bọn họ đi về bên trái, qua hai gian phòng, Marion chợt dừng lại.

Ông ta kỳ quái nhìn thiết bị định vị, vì sao lại chỉ về phía mặt tường?

Bởi vì, trên mặt tường này, không có cửa... Không có cửa, vậy ông ta phải đi đâu? Chẳng lẽ dưới mặt đất?

Marion đi đến trước bức tường kia, thấy bên chân tường phủ nhiều cỏ khô. Ông ta ngồi xổm xuống, đẩy cỏ khô ra... Nhìn thấy trên mặt đất có một cái lỗ nhỏ, dài cỡ đầu thuốc lá.

Marion bèn lấy chìa khóa tổng ngực ra. Chìa khóa này là hôm qua King Lear sai người đưa tới.

Lúc ấy ông ta còn chưa hiểu dụng ý, giờ mới biết, hóa ra chìa khóa này dùng để mở cửa dưới đất.

Sau khi đặt chìa khóa vào, cửa dưới mặt đất được mở ra. Dưới phiến đá dày nửa mét là cầu thang, trong cầu thang mà mật đạo.

Marion dẫn ba người bọn họ đi xuống.

Lôi Thiếu Triệt và Lý Vân Hào liếc nhìn nhau, trong suy nghĩ của bọn họ, điện đường King Lear không phải như thế này.

“Mời nhanh chút.” Vào mật đạo, Marion thúc giục nói.

Lôi Thiếu Triệt và Lý Vân Hào đi xuống dưới, Souris vuốt râu, ánh mắt xoay chuyển, tiện ném một cục áo kim loại xuống đất.

Cục áo này có cài thiết bị theo dõi, ông ta sợ mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên để lại cái này, để thuộc hạ của mình có thể kịp thời tìm ra ông ta.

Lôi Thiếu Triệt cũng dính lên vách tường vật thể dính màu trắng, cũng là thiết bị theo dõi. Nó sẽ hòa làm một thể với vách tường, không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra.

Đây là thiết bị do Lôi Thiếu Triệt tự phát minh ra, dù bị người phát hiện, cũng không thể hoài nghi lên ông.

Sau khi đón người đi vào mật đạo, cửa đá trên đỉnh đầu ầm ầm đóng lại.

Mà trong mật đạo thì đen kịt, khi Marion thấp đuốc lên, Lôi Thiếu Triệt sợ ngây người!

Sao lại là mật đạo một đầu...

Đây quả thực là... một tổ ong dưới mặt đất! Bức tranh được treo trên vách tường, chính là sơ đồ của “tổ ong lớn” này.

Chiều dài của tổ ong lớn đại khái khoảng 1500 mét, độ rộng khoảng

1000 mét. Bên trong do vô số tổ ong nhỏ sắp xếp thành.

Bên trong có hàng ngàn, hàng vạn cửa ra vào, tung hoành giao nhau!

Lôi Thiếu Triệt nhìn xung quanh, giờ bọn họ đang đứng ở một tổ ong.

Tổ ong này là một căn phòng nhỏ hình lục giác, trên sáu vách tường đều có cửa. Marion dựa theo định vị mở cửa bên trái, sau khi bọn họ đi vào...

“A, bánh ngọt ơ...” Souris lập tức hối hận, ông ta không nên đi theo!

Một khi đi vào nơi rách nát này, căn bản đừng hòng đi ra ngoài. Giờ bọn họ lại thấy... sáu cánh cửa!

Marion mở một cánh cửa trong đó, rồi lại thấy sáu cánh cửa khác!

Bọn họ đi hai mươi phút, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Souris ảo não, hối hận xanh ruột! Dù ban nãy ông ta để lại tín hiệu bên ngoài, cũng chẳng có ích gì!

Chương 1484: Không thể nào là ông ta! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dù ông ta có phát một nghìn người canh giữ bên ngoài, thì có tác dụng gì? Không có đồ chỉ đường, không ai vào được!

Lôi Thiếu Triệt và Lý Vân Hào hai mặt nhìn nhau, lúc đầu cho rằng hôm nay có thể nhìn thấy King Lear, giết chết lão bất tử này, cũng đáng giá!

Lại không ngờ, lão già chết tiệt này, lại dẫn bọn họ đi vào mê cung.

Các anh em bên ngoài, còn đang chờ bọn họ truyền tin đấy.

Đã nói 8 giờ, vào “điện đường King Lear”. Giờ đã gần tám rưỡi. Bọn họ hẹn nhau 8 rưỡi nếu như không có động tĩnh, bên ngoài chuẩn bị tấn công!

Lôi Thiếu Triệt lén ấn đồng hồ, phát hiện đồng hồ không sáng... Tín hiệu nơi này bị che giấu, không truyền ra được.

Xem ra, hôm nay tất phải chết ở đây.

Lôi Thiếu Triệt không sợ chết, hôm nay ông đã ôm tâm tình phải chết, chỉ cần có thể đánh đổ được “Hắc Dạ đế quốc”, dù ông chết cũng có sao?

Nhưng giờ ông lại phát hiện, hình như mình bị gài vào bẫy!

King Lear chắc chắn không ở đây!

Đây là một vòng luẩn quẩn ----- thời gian sắp đến 8 rưỡi, bên ngoài các anh em của “bộ đội vây giết” đang ẩn nấp, sắp vào đây.

Những tổ ong lớn này, bên trong khẳng định có cơ quan, nói không chừng có còn khí độc!

Bất kể bao nhiêu người xông tới, đều sẽ bị choáng, một khi vào, thì không thể nào tìm được lối ra chính xác!

Trời ơi, Lôi Thiếu Triệt đổ mồ hôi. Hiển nhiên Souris còn gấp hơn ông! Trong lòng ông ta bỗng hiểu ra, King Lear muốn giết “Ryan” và “Lý Kỳ”!

Ông ta đi cùng, chẳng khác gì cùng chịu chết!

Souris càng nghĩ càng giận, ông ta đột nhiên rống to: “Muốn mang bọn tôi đi đâu? Dừng lại! Lập tức đưa bọn tôi ra ngoài!”

Sắc mặt Marion cũng âm trầm, giờ ông ta cũng phát hiện ra, thiết bị định vị đang vẽ đường vòng...

Bọn họ đã đi hơn hai mươi phút, ban đầu còn có thể nhớ rõ mở cửa nào, nhưng qua thời gian dài, thì quên hết rồi. Mà bọn họ vẫn đang đi vòng quanh.

Lôi Thiếu Triệt nói: “Marion đại nhân, có phải ngài bị lừa rồi không? Người hôm qua ra lệnh cho ngài tới đây, thật sự là King Lear sao?”

Marion ghen hòng: “Tôi chưa từng gặp King Lear, lần nào tôi cũng chỉ tiếp kiến sứ giả của King Lear.”

Ba người khác không nói gì.

Lôi Thiếu Triệt nói: “Tôi thấy nơi này hơi kỳ lạ, dù King Lear muốn trách tội tôi, cũng sẽ không liên lụy đến ông và Souris đại nhân! Tôi thấy, mệnh lệnh này có khả năng là giả, chúng ta nên tìm lối ra thôi, Marion đại nhân, ngài cũng không muốn chết ở đây đúng không?”

Marion nhìn xung quanh, cuối cùng tắt định vị đi.

Định vị này đã bắt đầu chỉ loạn, hôm nay sợ rằng bọn họ không thoát khỏi được tổ ong này!

Lôi Thiếu Triệt sợ anh em bên ngoài xông vào, một khi bên ngoài bắt đầu hành động, tổ ong này nhất định sẽ nuốt hết tính mạng con người!

Lôi Thiếu Triệt nhìn xung quanh nói: “Chúng ta mở tất cả các cửa ra đi, đi qua cửa nào, chúng ta sẽ làm ký hiệu.”

Ông nhìn thời gian: “8 giờ 23 phút...” còn có 7 phút nữa, bên ngoài sẽ tấn công!

Vậy bảy phút này phải làm sao giờ? Không có khả năng tìm được cửa ra!

Nhất định phải gửi được tín hiệu cho bên ngoài, Lôi Thiếu Triệt nhìn ba người, hỏi: “Trên người ai mang theo bom vi hình?”

Marion lắc đầu, Souris cũng hoảng sợ lắc đầu.

Khi Lôi Thiếu Triệt nhìn về phía Lý Vân Hào, chợt nhìn thấy Lý Vân Hào lấy ra khẩu súng lục màu đen: “Đoàng đoàng đoàng”

Lý Vân Hào bắn ba phát, lần lượt bắn về phía Marion, Souris và Lôi Thiếu Triệt...”

Chương 1485: Nhân cách phân liệt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Vân Hào ra súng đặc biệt nhanh: “Đoàng đoàng đoàng---” Marion, Souris lập tức bị bắn nổ đầu.

Lôi Thiếu Triệt vẫn một mực phòng bị Marion và Souris, lại không ngờ rằng Lý Vân Hào sẽ nổ súng về phía ông!

Lôi Thiếu Triệt nghe thấy tiếng súng vội vã nghiêng người: “Vù” một tiếng, đạn sượt qua gáy ông.

“Phập---” Đạn khảm lên tường phía sau.

Lôi Thiếu Triệt khiếp sợ vô cùng, phát súng này...Là nhắm thẳng vào đầu ông mà bắn! Lý Vân Hào điên rồi sao?

“Vân Hào! Ông điên rồi sao?” Lôi Thiếu Triệt chấn kinh, ông hoàn toàn không thể tin được Lý Vân Hào muốn giết ông!

Lý Vân Hào giết Marion, Souris là nhiệm vụ bí mật của bọn họ. Nhưng Lý Vân Hào tại sao lại nổ súng về phía ông?

Bọn họ đã là chiến hữu hai mươi mấy năm! Lý Vân Hào là người cương nghị, chính trực, bọn họ cùng nhau xuất sinh nhập tử! Cùng nhau sống chết trong chiến hào, hai mươi mấy năm tình nghĩa!

Lý Vân Hào thay đổi sao?

Lôi Thiếu Triệt không dám tin nhìn về phía Lý Vân Hào! Lôi Thiếu Triệt luôn luôn cảnh giác, ông đề phòng bất luận kẻ nào ở sau lưng bắn lén, duy chỉ không đề phòng Lý Vân Hào, Vương Dần và Trần Tích Bá, ba người này, đánh chết ông, ông cũng sẽ không hoài nghi! Bây giờ, vậy mà Lý Vân Hào trước mặt lại nổ súng về phía ông!

Lý Vân Hào không nói nửa chữ, ông ta giơ súng lục lên: “Đoàng đoàng đoàng---” Ánh mắt hung ác bắn về phía Lôi Thiếu Triệt, mỗi phát súng đều bắn về nơi trí mạng trên người Lôi Thiếu Triệt!

Lôi Thiếu Triệt cực nhanh lẫn lộn về phía trước, tránh thoát nhưng phát đạn hiểm yếu. Cho đến lúc này, ông mới hoàn toàn thất vọng, thế mà ông còn hi vọng phát súng vừa rồi của Lý Vân Hào là bắn nhầm.

Thế nhưng...Bây giờ xem ra, người anh em Vân Hào của ông...Thật sự muốn lấy mạng ông!

Lý Vân Hào là gian tế...Ông ta đã thay đổi!

Lòng Lôi Thiếu Triệt rỉ máu---ông đau lòng đến nỗi ngay cả hô hấp cũng khó khăn! Kia là người anh em đã chinh chiến với ông hơn hai mươi mấy năm! Mặc dù ông không muốn tin tưởng, thế nhưng sự thật liền bày ra trước mắt---

“Đoàng đoàng---” Lý Vân Hào bắn hung ác, đạn lại đánh tới, Lôi Thiếu Triệt trong nháy mắt nhảy vào bên trong cánh cửa bên cạnh.

“Đoàng---” Bắp chân của ông trúng đạn, máu bắn ra, vung vãi trên mặt đất. Lôi Thiếu Triệt không để ý tới đau, cực nhanh xuyên qua mấy cánh cửa nữa.

Lôi Thiếu Triệt không hề dừng lại, một mực chạy, ông đột nhiên nghe thấy tiếng Lý Vân Hào ở phía sau quát: “Lôi Thiếu Triệt, ông đừng phí công vô ích! Ông càng chạy, càng không thể ra khỏi “Tổ ong lớn” của tôi!”

Tim Lôi Thiếu Triệt rơi lộp bộp một tiếng: “ "Mê cung tổ ong" này là của ông ta sao?”

“Không sai! Ông cho rằng tôi là nghịch đồ sao? Ha ha ha...Lôi Thiếu Triệt ông quá ngây thơ rồi, bây giờ tôi sẽ để cho ông biết tôi là ai!”

Có một cánh cửa phía bên phải Lôi Thiếu Triệt đột nhiên mở ra.

Một người đàn ông mang mặt nạ vàng tinh xảo xuất hiện sau cánh cửa...Mặt nạ quý vàng này...Là King Lear! Chỉ cần mặt nạ này xuất hiện, đã nói lên King Lear giá lâm---

Đám sứ giả của King Lear cũng mang mặt nạ, nhưng đám sứ giả mang mặt nạ màu bạc, còn mặt nạ vàng khảm đầy kim cương này...Chính là mặt nạ của King Lear!

Lý Vân Hào gian trá cười quái dị, tiếng cười kia, đặc biệt sắc nhọn, đặc biệt quỷ dị!

Chương 1486: Nhân cách phân liệt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Vân Hào không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc áo choàng, mũ áo choàng che kín đầu của ông ta, ông ta giống như một lão yêu quái, tiếng cười vừa khó nghe lại chói tai.

Cả người Lý Vân Hào trở nên cực kì quỷ dị---khí chất của ông ta đột nhiên trở nên quỷ tà, hoàn toàn không phải Lý Vân Hào cương nghị, chính trực như trước kia!

Lôi Thiếu Triệt như thấy quỷ trợn tròn mắt nhìn Lý Vân Hào: “Vân Hào! Ông có phải điên rồi không? Ông bị chứng hoang tưởng, tự nghĩ mình là King Lear sao?”

Lý Vân Hào đột nhiên nổi giận, súng trong tay ông ta chĩa về phía Lôi Thiếu Triệt, tức giận nói: “King Lear? Ha ha ha---năm năm trước, tôi đã xử lý hắn rồi! Năm năm này, tôi chính là King Lear chân chính! Nhìn cung điện này của tôi xem, quả là một kiệt tác đúng không? Lôi Thiếu Triệt, ông chết ở chỗ này cũng không hối tiếc đâu. Không sao, đừng sợ...Ông sẽ không cô đơn, trong tòa mê cung này có bom, có khí độc, sẽ có rất nhiều anh em chết cùng ông.”

Ông ta giơ chiếc điều khiển từ xa trong tay: “Nhìn thấy cái nút đỏ này không? Đè xuống đây, tất cả bom đều sẽ nổ tung.”

Ông ta lại chỉ vào cái nút màu xanh: “Nhìn thấy cái nút màu xanh này không? Nhấn nút này, trong mê cung sẽ ngập tràn khí độc.”

Ông ta từng bước đi về phía Lôi Thiếu Triệt, vô cùng tiếc rẻ nói:
“Thiếu Triệt, là ông một mực trợ giúp tôi đi tới hôm nay...Tôi thật có chút không nỡ giết ông.”

Lôi Thiếu Triệt che ngực, lòng đau như cắt, Lý Vân Hào thật sự điên rồi sao?

Ông ta vừa mới nói, ông ta đã sớm xử lý King Lear, mà chính ông ta thay vị trí King Lear?

Vậy mà không bị ai phát hiện sao?

Lý Vân Hào đột nhiên kéo mũ áo xuống, trong nháy mắt, khí chất cả người vô cùng âm trầm!

Lôi Thiếu Triệt nhìn chằm chằm mặt nạ của ông ta, hoàn toàn không thể tin vào mắt mình.

Lý Vân Hào cầm súng từng bước tới gần ông, họng súng chĩa lên trán Lôi Thiếu Triệt.

Lôi Thiếu Triệt bỗng nhiên nghĩ đến, súng của Lý Vân Hào là từ đâu ra?

Bốn người bọn họ trước khi tới đây đều bị lục soát toàn thân, ngoại trừ cúc áo, khóa kéo, trên người không còn vật phẩm kim loại khác.

Cho nên, Souris đã giấu thiết bị theo dõi ở cúc áo.

Bốn người bọn họ lúc ở cửa đều bị tước đoạt tất cả vũ khí, vậy mà Lý Vân Hào vẫn có thể mang theo súng?

Ông ta thật sự là King Lear sao? Cho nên ông có thể mang theo súng!

Lôi Thiệu Triệt cảm giác tinh thần của mình như muốn phân liệt, ông tiếp cận mặt nạ của Lý Vân Hào, hỏi ông ta: “Dù sao tôi cũng chết, ông hãy để cho tôi được chết rõ ràng. Tại sao ông phải làm như vậy? Ông quên tình nghĩa giữa chúng ta rồi sao? Ông quên chúng ta có sứ mệnh đặc thù sao? Ông chẳng phải hận nhất những hắc bang dùng độc phẩm giết hại bách tính vô tội sao?”

Lý Vân Hào đột nhiên đưa tay ấn huyết thái dương, nhưng trong nháy mắt ông ta lại cầm súng dùng sức dí vào trán Lôi Thiệu Triệt: “King Lear tôi làm việc, không cần giải thích với bất cứ ai!”

Tiếng nói Lý Vân Hào thay đổi hoàn toàn! Âm lãnh, trầm thấp, giống như ác quỷ chui ra từ đọa ngục muốn thôn tính hồn phách của người khác.

Lôi Thiệu Triệt bỗng nhớ đến một sự kiện, tính cách Lý Vân Hào có chút cổ quái, đôi khi ông ta rất sáng sủa, đôi khi lại rất u buồn. Khi u buồn, có thể giam mình trong phòng nửa tháng không ra. Nhưng khi bình thường lại không có chuyện gì...

Còn nữa, mười năm trước, đầu Lý Vân Hào từng bị trúng đạn! Từ đó về sau, ông ta luôn luôn đau đầu! Có phải vì nguyên nhân này khiến tinh thần ông ta bị tổn thương hay không?

Lý Vân Hào...Ông ta, nhân cách phân liệt?

Khó trách Lý Vân Hào bình thường vẫn chính nghĩa như vậy, Lôi Thiệu Triệt nửa điểm đều không phát hiện ra được! Chỉ có khi ông ta phát bệnh mới có thể như vậy!

Lôi Thiếu Triệt đưa tay ra hiệu cho ông ta: “Vân Hào, nếu ông đã quyết định, vậy liền nổ súng đi, ông đã bị bao vây, cho dù tôi chết cũng không sao. Mặc dù tôi không giết được ông, nhưng anh em bên ngoài sẽ không bỏ qua cho ông!”

Dưới mặt nạ phát ra tiếng cười quỷ dị. Lý Vân Hào tiện tay ném điện thoại cho ông. Trên màn hình, Lôi Thiếu Triệt nhìn thấy Vương Dần, Trần Tích Bá bên ngoài đang bị người khác dí súng vào đầu.

Chương 1487: Bắt rùa trong hũ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Lý Vân Hào! Ông bắt Vương Dần và Trần Bá Tích?”

Lôi Thiếu Triệt tức đến muốn nôn ra máu! Ông đột nhiên nhớ ra, điện thoại của ông hoàn toàn không có tín hiệu, sao điện thoại của Lý Vân Hào có thể nhận được video từ bên ngoài truyền tới?

Lôi Thiếu Triệt nhìn kỹ, hóa ra là quay lại! Thời gian là một tiếng trước!

Lúc bảy rưỡi, Vương Dần và Trần Bá Tích bị ông ta khống chế! Khi đó, ông vừa mới ra cửa.

“Ông giết bọn họ sao?”

Người dưới mặt nạ cười nói: “Bọn họ sẽ chết cùng mi.”

Lôi Thiếu Triệt đau lòng: “Ông bảo tôi tới đây, là để dẫn dụ bộ đội vây giết quốc tế đến nơi này?”

Người dưới mặt nạ hừ lạnh một tiếng: “Không cần tốn nhiều sức mà đã đạt được... có sao không làm? Lúc đầu tao không muốn tiêu diệt mày nhanh như thế, nhưng, mày ép tao phải làm vậy! Anh cả mày chậm hành động một ngày, mày có thể sống thêm một ngày.”

Lôi Thiếu Triệt cảm thấy lồng ngực đau đớn! Mấy người Kỳ Nhu bị

bọn họ bắt cóc, tất cả bí mật đều bị kẻ địch biết, bọn họ vốn suy đoán là có nội gian, không ngờ nội gian lại là Lý Vân Hào! Ông ta còn tự xưng là ‘vua bóng tối’! Khó trách, ông ta biết hết mọi chuyện!

Lôi Thiệu Triệt tập trung vào điện thoại, ý đồ tìm kiếm tín hiệu.

“Đoàng -----“ Lý Vân Hào đột nhiên nổ súng bắn nát điện thoại.

Cánh tay Lôi Thiệu Triệt rung lên, ông thừa lúc Lý Vân Hào nổ súng nhảy vọt sang bên cạnh.

Lôi Thiệu Triệt nhảy vào một cửa bên cạnh, mắt cá chân ông đang chảy máu, chạy không được nhanh, nhưng ông vẫn cố gắng chạy, từng giờ từng phút trôi qua, thoáng cái đã đến 8:30!

Lý Vân Hào từng nói, trong mê cung này có khí độc, còn có đủ loại cơ quan, ai vào sẽ chết! Ông phải nghĩ cách thông báo cho các anh em bên ngoài!

Thời gian của ông không nhiều lắm, ông phải tìm ra cách liên lạc với bên ngoài trước khi Lý Vân Hào ra khỏi nơi này!

Bởi vì, Lý Vân Hào sẽ không để chính ông ta chết, cho nên, giờ lựa chọn của Lý Vân Hào, nhất định là nhanh chóng rời khỏi mê cung này, đến khi ra ngoài sẽ hòa vào đám người, khống chế cục diện!

Bên ngoài, thế lực mấy phe đánh nhau túi bụi, khi Diệp Đình chạy đến, thế lực mấy phe đang đại chiến!

Trên trục thẳng, Lý Thiên Mặc nói: “Vị trí Niếu Niếu xác định, chính là ở đây!”

Lôi Niếu Niếu gõ bàn, nói: “Đúng! Nơi này có một khu vực rất rộng

lớn ngăn cách tín hiệu bên ngoài. Anh sẽ thấy nơi này như một cái hang động đen.”

Nhưng, trên mặt đất không có bất cứ kiến trúc cỡ lớn nào.

Diệp Đình khế gập đầu, nói: “Nhất định nơi này có mê cung dưới mặt đất!”

Lăng Vi và Lôi Niếu Niếu nhìn thoáng qua bên dưới, Lăng Vi nói: “Bọn họ đều vây quanh căn phòng nhĩ kia, liệu có phải dưới căn phòng đó cửa vào?”

“Rất có thể!”

Diệp Đình mệnh lệnh cho nhóm Bóng Đêm: “Trà trộn vào căn phòng kia tra xét!”

Mắt cá chân Lôi Thiếu Triệt cực kỳ đau nhức, ông lê chân bị thương, như đang vẩy máu xuống đất, sau lưng truyền đến tiếng Lý Vân Hào nổi giận đập cửa!

Lôi Thiếu Triệt liều mạng chạy, mười mấy cánh cửa xung quanh ông, đều được bôi máu.

Ông cố ý lượn quanh mấy vòng, nếu không Lý Vân Hào mà lần theo vết máu, chẳng mấy chốc sẽ tìm được ông!

Chương 1488: Bắt rùa trong hũ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy căn phòng xung quanh đều có vết máu, rất khó phân biệt rốt cuộc Lôi Thiếu Triệt chạy đi đâu.

Lôi Thiếu Triệt một mực chạy về một hướng, ông ngẩng đầu quan sát bố trí mỗi căn phòng, những chỗ này nếu như bị cài khí độc, nhất định sẽ có lỗ khí độc!

Trong tay ông cầm một vật dính trong suốt, trong vật dính này cất giấu một viên bom vi hình.

Trước khi đến, khi Marion lục soát người ông, không tìm thấy.

Bởi vì, vật dính này, ông dùng vật liệu đặc thù.

Ông chỉ mang theo mấy thiết bị theo dõi và bom vi hình. Ông không thể mang quá nhiều, bởi vì rất dễ bị lộ.

Ông cầm một viên bom, chỉ cần nhét viên bom này vào lỗ khí độc, thì có thể đẩy khí độc về.

“Bộp -----” Lôi Thiếu Triệt lê chân chạy, đột nhiên bị thứ gì làm cho trượt chân, ông luôn nhìn lên trên, không chú ý dưới chân.

Ông ngã bịch xuống, quay đầu nhìn lại sau lưng, là... Kỳ Nhu!

Diệp Đình ở trên trực thăng, chỉ huy nhóm Bóng Đêm vào căn phòng.

Lôi Tuấn từ dưới mặt đất truyền tin nói: “Anh, người chúng ta đã đến nơi rồi.”

“Được.” Diệp Đình giơ máy truyền tin nói: “Em dẫn người đi ẩn nấp trước đi, anh đến căn phòng kia xem tình hình.”

Diệp Đình để máy bay trực thăng tìm chỗ hạ xuống. Mục tiêu trực thăng của bọn họ quá lớn, mấy phe thế lực dưới đất đã phát hiện ra bọn họ, nhưng cho đánh nhau rồi cả lên nên không ai biết rốt cuộc là phe nào.

Diệp Đình cứ thế đường hoàng hạ cánh.

Trực thăng hạ xuống đất, Lăng Vi và Diệp Đình xuống khỏi trực thăng, Diệp Đình quay đầu nói với Lý Thiên Mặc: “Em là Niều Niều ở lại trên trực thăng, giờ anh giao cho bọn em một nhiệm vụ, nhất định trong mười phút phải phá được chặn tín hiệu!”

Lý Thiên Mặc gật đầu.

Ý của Diệp Đình anh hiểu, Lý Thiên Mặc nhìn thoáng qua căn phòng kia, anh biết dưới căn phòng này nhất định có huyền cơ, nếu như phá được ngăn tín hiệu, không chừng sẽ có người bên trong truyền tín hiệu ra.

Diệp Đình cổ vũ nhìn Lý Thiên Mặc, kéo tay Lăng Vi đi về phía căn phòng.

Trên đường, có rất nhiều xe đang đỗ! Đằng trước, tiếng súng ầm ầm.

“Vợ, chúng ta phải đổi quần áo. Nếu không rất dễ bị người khác phát

hiện.”

“Ừm.” Lăng Vi đưa tay tóm lấy một người, người này đang nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Tên này là một lâu la của hắc bang bản xứ, ban nãy khi đang bắn nhau với bộ đội vây giết quốc tế, bị trúng đạn, ngất đi.

Lăng Vi kéo chân người này như kéo chó chết về phía sau xe hơi.

“Két két -----“ Cô nghe thấy tiếng như xương cốt bị kẹt lại.

Lăng Vi quay đầu nhìn... lúc này mới phát hiện, một chân khác của tên này bị bánh xe đè lên!

Cô không biết, còn dùng sức kéo... khiến chân người ta bị kẹt đứt.

“Mẹ ơi ----“ Lăng Vi chưa kịp nói gì, đột nhiên nghe thấy tên lâu la hét thảm.

Lúc đầu hắn bị thương không quá nặng, đạn bắn trên vai hắn khiến hắn ngất đi, ai ngờ.... không biết tiện nhân nào bẻ gãy chân hắn!

“F*ck ----- f*ck, đau quá!” Tên này thật sự bị đau tỉnh!

Hắn vừa kêu, lập tức có người phát hiện ra Lăng Vi: “Đoàng đoàng đoàng -----“ Mìn đạn lập tức chĩa về phía cô. Diệp Đình bổ nhào về phía cô, anh ôm cô lăn mấy vòng, lăn đến chiếc xe hơi đằng sau. Đằng trước không ai đuổi tới, bởi vì tình hình chiến đấu quá căng thẳng, không rảnh bận tâm bọn họ.

“Mau thay quần áo!” Sau chiếc xe này cũng có mấy người đang nằm.

Trên quần áo bọn họ toàn máu, xem ra bị thương rất nặng.

Lăng Vi chọn bộ quần áo nhìn có vẻ sạch sẽ, mặc ngoài quần áo của mình. Diệp Đình chọn bộ của người tương đối cao, cũng thay xong.

Hai bọn họ nhặt được hai khẩu súng từ dưới đất, giả vờ nổ súng, đẩy lên mưa bom bão đạn, chạy về phía căn phòng.

Nhóm Bóng Đêm đã xâm nhập vào căn phòng: “Anh Đình, căn phòng thứ hai bên trái có mật đạo, đã bị mở ra. Bên trong có người vào, một nhóm của chúng ta cũng đã vào.”

“Được!” Diệp Đình vội vàng kéo Lăng Vi chạy về phòng đấy.

Lối đi này là King Lear cố ý mở cho bọn họ, để dụ bọn họ đi vào.

Vào càng nhiều, ông ta càng lời lớn!

Ông ta đứng ở tầng cao nhất, trong tay cầm điều khiển, ông ta không vội thả khí độc, bởi vì, người chưa đủ nhiều.

Chương 1489: Khí độc lan tràn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên cạnh có máy bay trực thăng bay tới, tiếng ù ù của trực thăng khiến King Lear hơi ngẩng đầu.

Khi ông ta ngẩng đầu, đúng lúc một tia sáng của máy bay chiếu tới.

Mặt nạ vàng kim phản xạ tia sáng, khiến Lôi Niếu Niếu giật mình, cô không ngờ trên tầng thượng sẽ có người.

Mặt nạ này rất quý dị, khiến cô giật mình.

Cô vội kêu Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc Thiên Mặc! Anh mau nhìn trên tầng thượng đi! Bên trên có người, anh mau nhìn xem! Có người đeo mặt nạ màu vàng chói! Thật dọa người a!”

Lý Thiên Mặc vội nhìn xuống, anh cũng nhìn thấy người đeo mặt nạ vàng kim đấy...

Người kia cũng hơi ngẩng đầu nhìn bọn họ, khoang trực thăng mở ra, bọn họ bốn mắt nhìn nhau. Đôi mắt dưới mặt nạ lấp lánh nhìn thẳng mắt Lý Thiên Mặc

Trái tim Lý Thiên Mặc bỗng đập thành thịch.

Bởi vì bọn họ sợ trực thăng trúng đạn nên bay không thấp... Bọn họ không cách tầng thượng quá xa, nếu như đối phương nổ súng bắn

bọn họ, rất có thể bọn họ sẽ trúng đạn.

Lý Thiên Mặc lập tức để trực thăng bay cao hơn, anh quay đầu nhìn người kia, cảm thấy kinh khủng từng cơn, vội gọi cho Diệp Đình, nhưng điện thoại của Diệp Đình không có tín hiệu, hiển nhiên anh ấy và Tiểu Vi đã ở dưới mặt đất!

Lý Thiên Mặc nói với Lôi Niếu Niếu: “Con người này rất kỳ lạ, em hãy báo với Lôi Tuấn. Anh sẽ phá giải ngăn tín hiệu, anh Đình và Tiểu Vi đã vào trong, điện thoại của họ không có tín hiệu!”

King Lear cô độc ngồi trên tầng thượng, ông ta nhìn cuộc chiến bên dưới, thờ ơ.

Ban đầu ông ta tính toán đợi nhiều người đến mới ấn nút, nhưng giờ... hình như có người để mắt đến ông ta.

Ánh mắt ông ta rơi vào nút màu xanh, ông ta không hề do dự ấn xuống.

Đây là nút khí độc.

Toàn bộ tổ ong dưới mặt đất đều có bốn lỗ khí độc, đông tây nam bắc đều có một cái, vị trí đều gần giữa. Bởi vì tính toán của ông ta là, đợi đến khi mọi người chạy đến điểm giữa, mới bị độc chết.

Nếu không, khí độc đặt ở cửa ra vào, người đằng sau nhìn thấy người đằng trước ngã xuống, thế nào cũng sẽ quay đầu chạy trốn.

Mà giờ thiết kế của ông ta là, khí từ giữa sẽ lan ra, như thế, không ai sẽ tìm thấy đường ra, dù có người bị độc chết, bọn họ cũng tuyệt đối không chạy được.

Mà bây giờ, Lôi Thiếu Triệt đã bị ông ta đặt ở giữa!

Ông ta ấn nút khí độc, rồi nhanh chóng đi xuống, ông ta không ngờ ở đây sẽ có máy bay trực thăng.

Tay chân ông ta sắp xếp, còn có bộ đội vây giết quốc tế đều cực lực che giấu hành tung của mình, ai lại trắng trợn lái trực thăng tới như vậy...

Điều ngoài ý muốn này, phá vỡ kế hoạch của ông ta, nhưng vấn đề không lớn. Chỉ là thả khí độc ra trước thời gian dự tính mà thôi.

Lôi Thiếu Triệt ôm Kỷ Nhu, cả người bà đầy vết thương, những mảnh thủy tinh trên người bà đã bị rút ra, vết thương rõ ràng đã được xử lý, bởi vì những tên đó không muốn để bà chết nhanh như vậy.

Kẻ địch ném bà ở đây, có lẽ mà muốn nhục mạ ông! Bắt ông nhìn người phụ nữ ông yêu chết ở trước mắt ông, nỗi đau này, sẽ khiến kẻ địch thoải mái.

Kỷ Nhu sốt cao, cả người nóng hừng hực: “Kỷ Nhu! Kỷ Nhu ----- tôi là Thiếu Triệt!”

Chương 1490: Khí độc lan tràn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Thiệu Triệt dùng sức lay người Kỳ Nhu, Kỳ Nhu vừa nghe thấy tiếng Lôi Thiệu Triệt, lập tức nhú mày, cố mở to mắt, nhưng không mở ra được.

Lôi Thiệu Triệt đưa tay, mở mí mắt giúp bà, Kỳ Nhu thấy ông, muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt ông... nhưng, không có sức...

Lôi Thiệu Triệt nắm chặt tay bà, đặt lên má mình, nhưng ông chợt nghĩ đến, mình đã thay đổi ngoại hình, ông bèn xé mặt nạ da người ra...

“Thiệu Triệt, anh vẫn anh tuấn như thế...” Kỳ Nhu cười yếu ớt, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Bà khó khăn đưa tay lôi dây chuyền đeo trên cổ ra: “Nhìn con của chúng ta đi...”

Lôi Thiệu Triệt sững người, lập tức mở dây chuyền ra, tấm hình chính diện là một cô gái xinh đẹp, mặt sau là một chàng trai anh tuấn!

Kỳ Nhu chảy nước mắt, khó khăn nói: “Năm đó, em cho rằng anh chết rồi. Em liền huy động tế bào tinh trùng của anh, kết hợp với tế bào trứng của em, dùng ống nghiệm thí nghiệm thành công... Em mang thai Lôi Tuấn...”

Bà chỉ chàng trai, rồi chỉ sang cô gái: “Hai năm sau, em lại thí nghiệm thành công. Nhưng cơ thể của em rất yếu, không thể mang thai nữa, trợ lý của em là Bách Lý Phong thay em mang thai con gái của chúng ta, cô bé tên Lôi Đình...”

Kỷ Nhu vuốt ve mặt ông, nói: “Chẳng phải anh thích cô gái tha thướt như tiên, xinh đẹp tựa ngọc sao? Em bèn đặt tên là Đình... Em không phải một người phụ nữ tốt... Sau này anh hãy tìm một người xinh đẹp như tiên...”

Lôi Thiếu Triệt lòng đau như dao cắt: “Em đừng nói nữa, anh mang em ra ngoài!”

Kỷ Nhu lắc đầu: “Em không ra được... Tình hình của em thế nào em rất rõ... Bách Lý Phong đẹp như vậy... Em ấy và em bị tên Paul nhốt ròng rã 20 năm... em có lỗi với em ấy...”

Lôi Thiếu Triệt cảm thấy toàn thân như bị lửa thiêu đốt! Đau! Ông quá đau! Người ông ngày ngày nhớ nhung... đang ở ngay trước mắt, hai mươi mấy năm, không ngày nào không nghĩ đến bà, lại tàn nhẫn chỉ để bọn họ gặp mặt một lần rồi muốn âm dương cách biệt?

Lôi Thiếu Triệt nói: “Anh và em sẽ ở bên nhau, em hãy chờ anh. Anh làm xong nhiệm vụ lần này, anh sẽ về với em. Tiểu Nhu, là anh có lỗi với em. Anh có lỗi với em...”

Lôi Thiếu Triệt cõng Kỷ Nhu trên lưng, ông tiếp tục bịt lỗ khí độc. Ông trời đã đưa bà đến bên cạnh ông, thì ông nhất định phải ở bên bà, dù bà chết rồi, vậy ông sẽ đi theo bà, hai mươi mấy năm cô phụ... sứ mạng của ông cũng sắp xong rồi!

Ông chỉ cần nổ lỗ khí độc, giúp các anh em tiêu diệt ‘Đế quốc Bóng Đêm’, bắt giữ King Lear, ông chết thì có sao?

Lôi Thiệu Triệt cống bà khó khăn chạy về phía trước, mắt cá chân của ông bị thương, nhưng ý chí của ông không ngã!

Với sự hiểu biết của ông về Lý Vân Hào, ông biết những lỗ khí độc này, nhất định sẽ được đặt ở giữa.

Mà vị trí hiện tại của ông, là ở chính giữa! Ông không khó tìm ra những lỗ khí độc này. Huống chi, chân ông đang chảy máu, ông không cần làm ký hiệu đặc thì gì, chỉ cần thế vết máu đã nói lên ông từng đi qua căn phòng này.

Cuối cùng ----- ông cũng đã thấy! Ông thấy trên vách tường cạnh cửa có một cái lỗ tròn to bằng nắm tay!

Ông đặt Kỳ Nhu xuống, lấy một viên bom vi hình đặt bên trong lỗ, rồi cởi áo khoác đuôi tôm, xé một đoạn vải, chặn lỗ tròn.

Chặn xong lỗ thùng này, ông lập tức cống Kỳ Nhu đi tiếp, quả nhiên chưa đi được mấy căn phòng, ông đã phát hiện lỗ thùng tương tự, ông lại đặt bom vi hình vào trong lỗ, rồi xé vải nhét vào.

Lần này, ông không cống Kỳ Nhu đi tìm lỗ khí tiếp nữa. Hiện giờ thời gian của ông rất quý giá!

Một mình ông lê đôi chân đầy máu tươi, tiếp tục đi về hướng khác.

Trong nháy mắt, ông đã tìm được bốn lỗ thùng!

Khi ông chặn xong cái lỗ thứ tư, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ầm ĩ, hình như có rất nhiều người vọt vào ‘tổ ong lớn’!

Mà lúc này, khí độc... đã bắt đầu tràn ra! Lôi Thiệu Triệt nín thở, đặt

bom, nhanh chóng xé áo sơ mi bít lỗ.

“Chú -----“ Diệp Đình và Lăng Vi nhìn thấy Lôi Thiếu Triệt!

Lôi Thiếu Triệt kinh ngạc, ông lập tức đưa tay ra hiệu bọn họ đừng tới đây, vội bịt mũi -----

Chương 1491: Phản bội (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn thấy Lôi Thiếu Triệt đang cầm áo chặn một lỗ tròn.

Diệp Đình thấy Lôi Thiếu Triệt ra hiệu hco bọn họ bịt mũi lại, Diệp Đình lập tức đưa tay bịt mũi Lăng Vi.

Nơi này có khí độc?

Lăng Vi gần như đồng thời cũng đưa tay bịt mũi Diệp Đình. Có điều, tay cô không dài như Diệp Đình, nên chậm hơn chút.

Động tác của hai người suýt chọc cười Lôi Thiếu Triệt. Cũng may công lực của ông khá mạnh, cố kìm nén, nếu không... hít khí này vào, cái mạng nhỏ của ông cũng đi tong!

Lôi Thiếu Triệt nhanh chóng bịt chặt lỗ khí, ông dùng tay chống đất, muốn đứng lên.

Diệp Đình thấy ông muốn đứng lên, vội vàng cùng Lăng Vi chạy tới đỡ ông. Lăng Vi lấy ra băng cầm máu, nhanh chóng quấn chân Lôi Thiếu Triệt.

Diệp Đình và Lăng Vi đều nín thở, hai người kéo Lôi Thiếu Triệt nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Lôi Thiếu Triệt chỉ cánh cửa bên phải, Diệp Đình và Lăng Vi vội dúi

ông vào cánh cửa đó, đi đến một căn phòng mới, Lôi Thiếu Triệt lại chỉ một cánh cửa khác, cho đến khi bọn họ tìm được Kỷ Nhu.

“Dì Nhu.” Lăng Vi và Diệp Đình đều rất kinh ngạc, bọn họ không ngờ lại thấy Kỷ Nhu ở đây.

Lôi Thiếu Triệt quay đầu, ngạc nhiên nhìn bọn họ, ban nãy hai đứa trẻ này gọi ông là chú, ông còn tưởng là xưng hô lễ phép, không ngờ... hai đứa trẻ này còn biết cả Kỷ Nhu?

Diệp Đình không nói nhiều, trực tiếp quay người cõng Kỷ Nhu trên lưng. Lăng Vi đỡ Lôi Thiếu Triệt nói: “Chú, chúng ta mau ra khỏi đây, nơi này không an toàn!”

Lôi Thiếu Triệt nhìn cô chăm chăm, nói: “Hai đứa biết Kỷ Nhu? Hai đứa...”

Diệp Đình và Lăng Vi dừng lại nhìn ông.

Lôi Thiếu Triệt nhìn sang Diệp Đình, đột nhiên cảm giác... sao đứa nhỏ này lại giống anh cả, anh hai của ông thế?

Diệp Đình lấy dây chuyền của mình ra.

Anh nói: “Cha cháu là anh cả Lôi gia, cháu theo họ mẹ, cháu tên là Diệp Đình.”

Lôi Thiếu Triệt sửng sốt! Trái tim suýt nhảy lên cuống họng.

Lôi Thiếu Triệt đến gần sợi dây, rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Đình, ánh mắt Lôi Thiếu Triệt vô cùng khiếp sợ: “Cháu là con trai của anh cả chú?”

Diệp Đình gật đầu, giới thiệu Lăng Vi: “Đây là vợ cháu, Lăng Vi.”

“Cháu chào chú.” Lăng Vi lễ phép cười với ông.

Lôi Thiếu Triệt nhìn cô, khẽ gật đầu với cô. Lúc này, không có ngôn ngữ gì có thể biểu đạt cảm xúc kích động trong ông!

Mấy ngày trước, ông mới biết được anh cả ông vẫn còn sống!

Không ngờ, hôm nay... lại gặp được con trai của anh cả! Anh cả ông có con trai... ông cũng có! Ông có con trai, cả con gái!

Lúc này, Lôi Thiếu Triệt vẫn chưa tỉnh táo lại khỏi cơn khiếp sợ.

Một loạt biến cố khiến trái tim ông đập như điên, cả người như phát sốt.

Lăng Vi nói: “Chúng ta mau đi thôi, lát nữa nhiều người sẽ không dễ đi!”

Lôi Thiếu Triệt nói: “Thiết kế nơi này quá phức tạp, muốn đi ra ngoài sẽ tốn rất nhiều công sức.”

Lăng Vi mở máy thăm dò ra, nói: “Chú, chú nhìn xem... bạn cháu đã phá được chặn tín hiệu, chúng ta chỉ cần đi theo tín hiệu cậu ấy truyền tới là có thể tìm được lối ra. Ban nãy bạn cháu tìm được chú nhanh vậy cũng là vì phát hiện tín hiệu điện thoại của chú.”

“...”

Chương 1492: Phản bội (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kêu to: “Nơi này là nơi quái quỷ gì vậy?” “Ông đây ra ngoài kiểu gì giờ?” có vẻ là có một số người vọt vào. Nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng những người này nói chuyện, không thể phân biệt được bọn họ ở phòng nào.

Lôi Thiếu Triệt đột nhiên kêu: “Nơi này có khí độc, có bom! Mọi người cố gắng tụ lại một chỗ, theo đường cũ tìm lối ra!”

Xung quanh có người hét lên, nhưng đám người không phân biệt được rõ đông tây nam bắc.

Lôi Thiếu Triệt nói với Lăng Vi: “Giờ anh phải làm nổ bom, nếu không, khí độc sẽ thấm qua quần áo nhanh hơn.”

Lăng Vi kinh ngạc: “Chú cài bom vào lỗ kia? Bom nổ, lỗ khí vỡ ra, khí độc chẳng phải sẽ lan nhanh hơn sao?”

“Sẽ không.” Lôi Thiếu Triệt lấy điều khiển ra: “Đoàng”.

Ông nói: “Đây là nổ vi hình, không có uy lực lớn đến vậy.”

Bom mini nổ, trong nháy mắt đẩy khí độc về hướng ngược lại, bởi vì có quần áo ngăn cách, khí độc không lọt ra được bao nhiêu.

Bom mini này uy lực không lớn, vừa đủ để đẩy khí độc về vị trí cũ của nó, những khí độc khác cũng bị đẩy lại, lan xuống mặt đất.

Mà chỗ khí độc rỉ ra, chính là trận địa để quốc Hắc Dạ chiếm giữ.

“Hự... A -----“

Đội viên đặc chiến của ‘bộ đội vây giết quốc tế’ xa xa đột nhiên nhìn thấy bọn lâu la của đế quốc Hắc Dạ ngã xuống.

...

Lôi Tuấn nhận điện thoại của Lôi Niểu Niểu, lập tức dẫn người vây quanh tầng thượng. Nhóm Bóng Đêm ở gần đó, cho nên Lôi Tuấn tới rất nhanh.

Lý Thiên Mặc từ tầng thượng đi xuống, đúng lúc bị Lôi Tuấn vây kín.

Lôi Tuấn nhìn người đeo mặt nạ vàng kim này, lập tức xác nhận với Lôi Niểu Niểu.

“Bắt ông ta lại!”

Lý Vân Hào kinh ngạc! Đám người này từ đâu xuất hiện vậy? Bộ đội vây giết quốc tế không nên ở đây chứ?

Lý Vân Hào lập tức xoay người, lại chạy lên tầng thượng. Đám người bất ngờ xuất hiện này, làm rối loạn kế hoạch của ông ta lần nữa.

Lôi Tuấn lập tức đuổi theo, sáu người nhóm Bóng Đêm đi theo anh, những người còn lại vây quanh tầng thượng, tránh cho người này chạy trốn từ đường hầm nào đó.

Lý Vân Hào cố gắng chạy về đến tầng thượng, ông ta đứng trong lan

can, nhìn thấy nơi xa có một chiếc trực thăng đang bay về phía ông ta.

Đó là trực thăng ông ta vừa điều tới.

Lúc này, trực thăng còn chưa tới gần, người đằng sau đã gần đuổi kịp.

Ánh mắt của ông ta hừng hực như lửa, đến gần chỗ rẽ cầu thang, ông ta nghe thấy tiếng bước chân, bỗng giơ khẩu súng lên, nhắm ngay vào đầu người “Đoàng”.

May mắn Lôi Tuấn ngã nhào xuống đất, nếu không đầu anh đã nở hoa rồi!

Kinh nghiệm chiến đấu của Lôi Tuấn vô cùng phong phú, anh có thể dự đoán nguy hiểm, đã sớm ngờ được đối phương sẽ nổ súng, cho nên anh không rẽ, mà nằm rạp xuống đất.

Lập tức anh cũng giơ súng ra phản kích: “Đoàng đoàng -----“

Lý Vân Hào trốn ở góc tường, hai viên đạn đều bắn vào tường.

Trực thăng sắp tới, ông ta chỉ cần giữ vững trận địa này, là có thể chạy thoát!

“Đùng đùng đùng ---“ Đạn bắn vào vách tường nổ đom đóp.

Lý Vân Hào nhìn thấy trực thăng càng lúc càng gần, ông ta lập tức co vào góc tường, thỉnh thoảng lại nổ súng vào cầu thang!

Nhưng, khi trực thăng đến gần ông ta, ông ta phát hiện... súng máy trên trực thăng, đang chĩa về phía ông ta!

Trái tim Lý Vân Hào bỗng co rút lại! Chuyện gì xảy ra vậy? Những tên này muốn tạo phản? Người trên trục thăng, rõ ràng là thuộc hạ của King Lear mà! Vì sao họ súng trên trục thăng lại chĩa vào ông ta?

Trong nháy mắt Lý Vân Hào bị kẹp giữa hai kẻ địch: “Đoàng đoàng đoàng -----” đạn trên trục thăng bắt đầu quét về phía ông ta -----

-

“Bình bịch bình bịch -----” Lý Vân Hào lập tức đi vào cầu thang, Lôi Tuấn giờ súng bắn vào bắp đùi ông ta, máu tươi phun ra, nhóm Bóng Đêm lập tức bắt ông ta!

“Đoàng -----” Chiếc trục thăng ném một viên lựu đạn về phía bọn họ.

Cả tầng thượng của căn nhà ầm ầm sụp đổ một nửa.

Chương 1493: Nút màu đỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Toàn bộ ngọn hải đăng lay động, độ cao ngọn hải đăng này ít nhất là 45 tầng, Lôi Tuấn vừa ổn định thân thể vừa rống to: “Mau rút lui — —”

Còn không rút lui, nào còn mạng? Một khi ngọn hải đăng này sụp đổ, bọn họ bị chôn vùi bên trong! Đến lúc đó, ngọn hải đăng này chính là mộ phần của bọn họ rồi.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng nổ!

Là Lý Thiên Mặc và Lôi Niếu Niếu, vừa rồi bọn họ đi đón Diệp Đình và Lăng Vi, bây giờ mới chạy tới. Cách không xa, bọn họ thấy một chiếc trực thăng bắn ngọn hải đăng.

Lý Thiên Mặc liền nóng nảy: “Đám người Lôi Tuấn còn ở bên trong!”

Lôi Niếu Niếu vừa gọi cho Lôi Tuấn, nói với Lôi Tuấn có một người đeo mặt nạ trên ngọn hải đăng, lúc này, chắc chắn Lôi Tuấn đang bao vây người kia trong ngọn hải đăng.

Mà chiếc trực thăng kia là trực thăng vũ trang, vừa nhìn liền biết là trực thăng của Hắc Dạ Đế Quốc!

Lý Thiên Mặc vốn cho là những người này tới đón người đeo mặt nạ kia đi, lại không nghĩ rằng, bọn họ đánh cả người kia!

Lôi Thiệu Triệt cũng ở trên trực thăng, ông và Kỳ Nhu được Diệp

Đình cồng lên.

“Bắn rơi nó cho tôi!” Lôi Thiếu Triệt chỉ chiếc trực thăng của Hắc Dạ Đế Quốc. Ông không để ý vết thương trên chân mình, đi thẳng vào phòng điều khiển.

Ông đích thân chỉ huy, tính đúng vị trí của đối phương, bắn một phát
— —

Đối phương vừa bắn một quả bom, hoàn toàn không có năng lực phản kích, chỉ có thể nhanh chóng bay cao lên, nhưng không né được, trực tiếp bị nổ tung!

Vì Lôi Thiếu Triệt đoán được bọn họ sẽ lập tức bay cao lên, ông bắn vị trí bọn họ bay lên.

Một phát này cực kỳ nhanh gọn, phá hủy trực thăng của Hắc Dạ Đế Quốc...

Trực thăng Hắc Dạ Đế Quốc bị cháy, khói đen bốc lên, rơi thẳng xuống đất: “đùng” một tiếng thật lớn, đập xuống đất, bốc lên làn khói.

Trên mặt đất, tất cả mọi người đều phân tán bốn phía chạy trốn, rồi rít né tránh đến nơi an toàn, ngẩng đầu lên nhìn.

Hắc Dạ Đế Quốc còn lại không nhiều trực thăng lắm, lúc này lại thấy trực thăng vũ trang đã bị nổ, trong nháy mắt... có hơn phân nửa người từ bỏ chống cự, lựa chọn nộp vũ khí đầu hàng.

Bởi vì khí độc nơi này càng ngày càng nặng. Còn không đầu hàng chạy trốn, không ăn đạn cũng bị khí độc ngộp chết!

Lôi Thiếu Dục ở hiện trường, ông đích thân chỉ huy: “Bắt toàn bộ đám quạ đen Hắc Dạ Đế Quốc này!”

Trục thẳng nổ làm ngọn hải đăng lay động, cũng may... nó lung lay hai cái liền dừng lại.

Lôi Tuấn vội áp giải người đeo mặt nạ kia chạy lên, cửa ra bên dưới đã bị lấp kín!

Lúc này ngọn hải đăng cũng sắp ngã, chạy xuống tiếp cũng là đường chết, bên ngoài, Lý Thiên Mặc trở lại, lối chạy trốn an toàn nhất của bọn họ bây giờ là lập tức lên trục thẳng!

Trục thẳng đến gần ngọn hải đăng, Lôi Thiếu Triệt nhìn thấy... Lôi Tuấn!

Lôi Tuấn cũng đang nhìn ông chăm chăm.

Tim Lôi Thiếu Triệt đập thành thịch! Lôi Tuấn cũng ôm ngực, cha! Đây là cha anh!

Lôi Thiếu Triệt nhìn Lôi Tuấn chạy lên, dáng dấp đứa nhỏ này giống như lúc ông còn trẻ! Vừa rồi ông đã xem hình, Kỷ Nhu nói... Đây là con trai ông!

Lôi Thiếu Triệt kích động nhìn chăm chú vào Lôi Tuấn, ông không nỡ dời tầm mắt, đây là con trai ông... Hốc mắt Lôi Tuấn chột đỏ, anh nhéo chân mày, nhìn lên trời.

Chương 1494: Nút màu đỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn hít mũi, hướng lên chiếc trục thẳng, la lớn: “Em gái con mang thai hơn bảy tháng rồi, chúng con sợ em ấy xảy ra nguy hiểm nên không dẫn em ấy tới cùng. Nhưng nha đầu này không ngoan ngoãn, kiên quyết đi theo. Chúng con trói em ấy, nhốt trong phòng, không cho em ấy đi.”

Mắt Lôi Thiếu Triệt rung rung, cười lên. Ông gật đầu.

Lôi Tuấn cũng cười, áp giải người đeo mặt nạ, chuẩn bị lên trục thẳng.

Lôi Thiếu Triệt thấy Lý Vân Hào! Mắt ông đột nhiên đông lại! Lý Vân Hào vẫn đeo mặt nạ màu vàng.

Lôi Thiếu Triệt hô lớn với Lôi Tuấn trên ngọn hải đăng: “Tháo mặt nạ ông ta xuống!”

Lôi Tuấn nghe lời đưa tay tháo mặt nạ vàng xuống. Mặt Lý Vân Hào xuất hiện trong tầm mắt Lôi Thiếu Triệt...

Lôi Thiếu Triệt vô cùng đau lòng... Tại sao là gương mặt này?! Tại sao là Lý Vân Hào?

Lôi Thiếu Triệt ôm ngực, lớn tiếng thét lên: “Vân Hào, anh không phải như vậy! Anh không phải Hi Nhĩ Vương! Anh không phải — — Anh là Lý Vân Hào! Anh chậm chạp không nỡ giết tôi bởi vì tôi là chiến hữu

của anh! Anh bỏ qua cho Kỷ Nhu, trị thương cho bà ấy vì bà ấy là em dâu của anh!”

Lý Vân Hào lại cười dữ tợn.

Lôi Thiếu Triệt cực kỳ đau lòng, tim ông đang rỉ máu! Lúc này, người dưới mặt đất liên lạc ông, ông không thể không báo cáo tình hình.

Lôi Thiếu Triệt đau lòng nói: “Lý Vân Hào... là Hi Nhĩ Vương, năm năm trước, sau khi ông ta ám sát Hi Nhĩ Vương liền một mình thao túng vị trí này. Bây giờ ông ta bị bắt.”

Lúc Lý Thiên Mặc nghe được tên “Lý Vân Hào”, trong nháy mắt... mạch máu động lại!

Hô hấp Lý Thiên Mặc dừng lại, kinh ngạc nhìn Lý Vân Hào — —

Người này... là cha anh ta?!

Lý Thiên Mặc không dám tin tưởng, tim anh ta đau xót! Lăng Vi thấy anh ta tràn đầy bi thương, lập tức đưa tay đỡ anh ta: “Thiên ma...”

Lý Thiên Mặc không muốn nói chuyện, cứ nhìn chăm chăm Lý Vân Hào!

Lý Vân Hào không nhìn ai, sắc mặt ông ta âm trầm liếc bọn lâu la Hắc Dạ Đế Quốc kêu rên, nộ vũ khí đầu hàng bên dưới, cũng không biết là thỏa mãn hay là cười nhạo, mọi ông ta chợt nhếch lên độ cong giễu cợt.

Ông ta bị Lôi Tuấn áp giải, ông ta nhìn trực thăng đang bay tới, Lý Vân Hào đột nhiên lấy một hộp điều khiển từ xa từ trong ống tay áo ra.

Hộp điều khiển từ xa này màu xanh lá cây, ông ta đã nhấn, nhưng... dường như khí độc không đủ thương được chiến đội quốc tế vây giết, ngược lại làm Hắc Dạ Đế Quốc thương vong thảm trọng.

Ngón tay ông ta đặt trên nút màu đỏ, một khi ấn nút màu đỏ này, toàn bộ “Mê cung Phong Sào” liền nổ từng cái một, đến lúc đó, tất cả mê cung kế cận, trong vòng một ngàn thước đều không còn một người nào sống sót! Bao gồm chính ông ta! Bao tất cả mọi người trên ngọn hải đăng!

Không chừa một người! Chết toàn bộ!

Lý Vân Hào nhìn Lôi Thiệu Triệt, nói: “Thật may mắn, hôm nay cậu tránh được, nhưng những người khác không có vận mệnh tốt như vậy!”

Lúc này, Lôi Thiệu Dục và Lôi Thiệu Triệt nói chuyện điện thoại: “Thiệu Triệt!”

Lôi Thiệu Triệt cầm máy truyền tin, đặt bên mép, môi ông run rẩy, từ trong cổ họng tràn ra một chữ: “Anh...”

Lôi Thiệu Dục dưới mặt đất vẫy tay với ông.

Lôi Thiệu Triệt đứng nghiêm, chào ông kiêu quân đội. Lăng Vi đột nhiên nhiệt huyết sôi trào, những tướng sĩ này vì đại nghĩa mà bỏ nhà nghiệp, vết thương chồng chất! Bọn họ là người đáng tôn kính! Bọn họ là người khả ái nhất! Hốc mắt Lăng Vi đỏ bừng, cô giơ tay lau nước mắt.

Lý Vân Hào điên cuồng cười phá lên: “Luyến tiếc người nhà? Thật đáng tiếc, hôm nay vừa nhận nhau, phải âm dương cách biệt...”

Lý Vân Hào giờ hộp điều khiển từ xa lên, nhìn vào mắt Lôi Thiếu Triệt, nói: “Đáng tiếc hơn là hôm nay cậu... còn phải kẻ tóc bạc tiền người tóc xanh! Cho con trai cậu chết cùng tôi đi!”

Từng chữ từng chữ vang vọng, ông ta nhấn nút màu đỏ!

Không phải là chết sao? Hai mươi mấy năm trước, ông ta đã chuẩn bị tốt!

Lý Vân Hào đang đợi nổ lóin! Ông ta chợt nhiệt huyết sôi trào!

Chương 1495: Chỉ có một sự thật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Vân Hào ấn nút màu đỏ, ánh hưởng lên bầu trời, tùy tiện cười lớn.

Ông giơ hộp điều khiển từ xa, chỉ thiên nói: “Hi Nhĩ Vương tôi, cho dù chết cũng phải kéo các người chịu tội thay!”

“Ha ha ha — —”

Ông ta ngửa mặt cười to, lại nói: “Đồ vô dụng các người, có con trai có con gái, đều có ràng buộc! Đây chính là nhược điểm của các người! Hi Nhĩ Vương tôi không có người thân! Tất cả người thân của tôi đều do chính tay tôi giết chết! Tất cả bọn họ đều chết trong tay tôi! Tôi muốn xưng vương! Cho nên tôi không có nhược điểm! Các người làm sao đấu với tôi!”

Tất cả mọi người dưới đất đều ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân Hào nổi điên.

Lý Vân Hào vừa đè huyết Thái dương vừa cười to, hét to!

“Tất cả đều phải chết! Tất cả đều phải chết! Tất cả các người đều phải chết! Không có một ai chạy được!”

“Chết đi! Nổ đi — — Tôi muốn tất cả mọi người chôn theo tôi!”

Ông ta đợi nổ, nhưng bom chậm chạp không nổ — — xảy ra chuyện

gì?

Ông ta nhìn xuống mặt đất, lại nhìn hộp điều khiển từ xa trong tay.

Lúc này, Diệp Đình trên trục thẳng gọi cho Tần Sinh: “Tam ca, anh lại lập công.”

Tần Sinh mặc đồ chống nổ, vừa tháo nón sắt — — anh còn chưa để dụng cụ trong tay xuống, mệt mỏi choáng váng...

Quá căng thẳng! Bom lắp đặt trong mê cung Phong Sào này cực kỳ khó tháo!

Anh và mười mấy chuyên gia đồng thời tiến thành tháo bỏ. Ngay trước một giây Lý Vân Hào ấn nút màu đỏ, bọn họ mới cắt dây màu đỏ cuối cùng.

Tần Sinh quá mệt mỏi, anh và mười mấy chuyên gia tháo bom lập tức được mời lên xe nghỉ ngơi.

Lý Vân Hào trong nháy mắt bối rối, ông ta còn chưa biết xảy ra chuyện gì. Tại sao bom không nổ?

Ông ta đột nhiên thấy một nhóm người vây quanh chỗ ông ta lắp bom... họ đều mặc đồ chống nổ...

Bọn họ tháo gỡ bom! Tất cả bom trong mê cung Phong Sào đều được tháo gỡ, tất cả bom sẽ không nổ!

Sắc mặt Lý Vân Hào âm trầm, ông ta nhìn xuống mặt đất, ông ta dùng sức đè huyết Thái dương, ánh mắt thấy chết không sờn nhìn chằm chằm mặt đất, ông ta muốn nhảy!

“Đừng cho ông ta nhảy xuống — —” Lôi Thiếu Triệt thét lớn.

Lôi Tuấn luôn đề phòng, trong nháy mắt ôm lấy Lý Vân Hào!

Sáu người tổ ám dạ cũng dùng sức lôi Lý Vân Hào.

Lý Thiên Mặc bỗng đi tới cửa khoang trực thăng, anh ta cầm sợi dây chuyền màu đen đậm trong tay...

Anh ta giơ sợi dây chuyền ra, Lý Vân Hào thấy sợi dây chuyền kia, chột cả kinh!

Cả người giống như thay đổi, lệ khí vừa rồi biến mất hoàn toàn, ông ta thống khổ ôm đầu...

Lý Thiên Mặc hô to: “Cha không phải người như vậy! Con không tin!”

Lý Thiên Mặc giơ dây chuyền, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt.

Anh ta giơ tay lau nước mắt, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

“Cha không phải người như vậy!”

Lý Thiên Mặc giơ sợi dây chuyền, bi thương quát: “Đây không phải là tín ngưỡng của cha sao? Tại sao cha nhận nhiệm vụ đặc biệt này? Là vì trong lòng cha có tình yêu to lớn! Tình yêu của cha không chỉ dành cho người thân của cha, tình yêu của cha dành cho toàn thế giới! Mỗi ngày rừng súng mưa đạn, cứu tử nhất sinh, vì sao cha làm vậy? Lý tưởng của cha, thơ cha đọc, không phải là kẻ hại người! Cha để lại một câu trong sợi dây chuyền cho con, cha nói trong lòng có tình yêu to lớn, trong lòng ngực có nghĩa lớn! Cha không thua sứ mạng, không sống uổng đời này!”

Đầu Lý Vân Hào đau như sắp nứt!

Lôi Tuấn cũng lấy sợi dây chuyền màu tím đậm của mình ra, anh nói với Lôi Thiếu Triệt: “Cha để lại cho người nhà là: Đàn ông tốt đỉnh thiên lập địa*!”

(*) Đội trời đạp đất, tinh thần bất khuất, không thể khuất phục.

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc lấy được sợi dây chuyền màu xanh thẫm của An Kỳ Nhi, hợp mấy sợi dây chuyền trong tay thành một hình vẽ.

Chương 1496: Chỉ có một sự thật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc lập tức bắt đầu giải, cuối cùng phát hiện, trong mỗi sợi dây chuyền đều người giữ để lại cho người nhà bọn họ một đoạn văn.

Lý Vân Hào đột nhiên run rẩy, trong miệng ông ta không ngừng nói lời gì, ánh mắt cũng không ngừng nháy, giống như đang chống lại cái gì!

Lúc này, biểu tình ông ta đau đến không muốn sống...

Lý Thiên Mặc không nói gì nữa, anh ta nhìn ông ta chăm chăm, anh ta trong nháy mắt muốn nhảy đến đối diện, ôm lấy người đang thống khổ co rút đó.

Lôi Thiểu Triệt bỗng nói: “Tình trạng của Vân Hào không đúng! Lời ông ta vừa nói... đều không đúng! Ông ta giết người nhà mình hồi nào?”

Người nhà ông ta bây giờ vẫn sống tốt!

Diệp Đình nói: “Có phải... có người dùng phương pháp gì khống chế ông ta không? Dùng thuốc, hoặc là máy gì khiến ông ta sinh ra ảo giác? Không phải chiếc trực thăng vừa rồi tới giết ông ta sao?”

Diệp Đình càng nói càng cảm thấy kinh khủng, anh nhìn Lôi Thiểu

Triệt, nói: “Chú, chắc chắn Hi Nhĩ Vương chưa chết! Hoặc là ông ta khống chế chú Vân Hào, ông ta cho chú Vân Hào làm người chết thế ông ta!”

“Đúng!” Lăng Vi nói: “Nếu hôm nay bom nổ, trên thế giới này không còn người nào biết Hi Nhi Vương nữa, ông ta nhất định còn sống! Âm mưu này đều là một tay ông ta khống chế! Nếu hôm nay bom nổ, người của toàn thế giới đều sẽ cho rằng ‘Hi Nhĩ Vương’ chết trong bãi phế tích ngọn hải đăng này rồi!”

Lôi Thiếu Triệt liền nói: “Mau mang Vân Hào lên đây, đừng để lộ! Để kẻ địch cho rằng chúng ta đã bắt được Hi Nhĩ Vương!”

Lôi Tuấn và tổ ám dạ nhận lấy sợi dây Diệp Đình ném tới, bọn họ trói chặt Lý Vân Hào, đẩy ông ta lên trực thăng.

Lý Vân Hào lên trực thăng, Lôi Tuấn và tổ ám dạ nhanh nhẹn leo lên trực thăng.

Bên dưới, đội tháo bom khua chiên gõ trống tháo bom chôn dưới đất. Những nguy hiểm ẩn trong quả bom phải tháo bỏ toàn bộ.

Nếu không, nói không chừng ngày nào đó bom sẽ tự nổ.

Diệp Đình, Lăng Vi và Lôi Niếu Niếu lập tức đưa Kỳ Nhu đến bệnh viện cấp cứu, Lôi Thiếu Triệt ở lại, cùng Lôi Thiếu Dục nghiên cứu kế hoạch dụ bắt “Hi Nhĩ Vương”.

Lý Thiên Mặc đi cùng Lý Vân Hào, bí mật chạy tới căn cứ thí nghiệm của Quân Dương.

Diệp Khanh và Lôi Đình đều đang ở căn cứ của Quân Dương. Bởi vì mọi người đều đi nước Ekul, không còn ai chăm sóc Diệp Khanh và

Lôi Đình, Diệp Đình sợ hai người họ xảy ra nguy hiểm, liền đưa bọn họ tới căn cứ của Quân Dương.

Diệp Khanh và Quân Dương cùng làm kiểm tra cho Lý Vân Hạp2...
Quả nhiên Lý Vân Hạp mắc hội chứng Cushing*!

(*) Hội chứng cushing (Cushing syndrome) là một rối loạn xảy ra khi cơ thể chứa lượng nhiều hormone cortisol (glucocorticoid). Cũng có thể gặp khi sử dụng quá nhiều cortisol hoặc hormone steroid khác.

Quân Dương phát hiện, ông ta bị hội chứng này là vì kích thích tố tuyến da của ông nhiều hơn bình thường, cũng dễ uất ức hơn người bình thường. Nhưng người bình thường vẫn có thể khống chế mình háo hức.

Còn Lý Vân Hạp rõ ràng bị người khác dùng thuốc khống chế mới bài tiết ra qua nhiều kích thích tố!

Quân Dương cũng làm kiểm tra cho Lý Thiên Mặc. Tình hình Lý Thiên Mặc không khác Lý Vân Hạp bao nhiêu, đều kích thích tố tuyến da tương đối nhiều. Quân Dương lập tức kê thuốc cho anh ta.

Tình hình Lý Thiên Mặc bây giờ còn chưa nghiêm trọng, uống thuốc, qua nửa năm thì không sao.

Vấn đề của Lý Vân Hạp thì khá nghiêm trọng, anh phải tiến hành lâu dài, có kế hoạch chữa trị mới có thể bình phục!

Một tháng khua chuông gõ mõ bao vây càn quét, Lôi Thiệu Triệt và Lôi Thiệu Dục chung sức hợp tác bắt “Hi Nhĩ Vương” chân chính!

Một hôn lễ thịnh thế đang cử hành đang cử hành một hôn lễ thịnh thế.

Chương 1497: Nhìn kìa nhìn kìa, trăng sáng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tháng bảy, trên đảo san hô tuyệt đẹp, mặt trời tươi sáng. Diệp Đình và Lăng Vi, Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi, Tần Sinh và Kaya, còn có Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền, Hàn Yến và Hoa Đào, Quân Dương và Chính Hiền cùng cử hành hôn lễ.

Nhóm mười người chỉ còn lại Tiểu Bát độc thân, đáng thương mà!

Tiểu Bát, Lý Thiên Mặc, Giang Quân làm rể phụ.

Ninh Hạ và Lôi Niễn Niễn làm dâu phụ cho họ. Lạc Y là con cháu của Kỷ gia, là chị họ của Lôi Tuấn và Lôi Đình, 25 tuổi, làm thẩm phán.

Hôn lễ hôm nay mời rất nhiều truyền thông nổi tiếng, vô cùng náo nhiệt!

Lôi lão gia tử dẫn đại gia đình vui vẻ cụng ly với mọi người. Lôi Thiếu Dục, Lôi Thiếu Tu, Lôi Thiếu Triệt, Diệp Khanh, Phương Di, Kỷ Nhu, Bách Lí Phong đều đến.

Còn có cha của Diệp Khanh – Diệp Lương Sơn, cha của Kỷ Nhu cũng dẫn một đại gia đình tới. Lăng Trí, Lăng Tiêu đi cùng Tiểu Tony, cha Lý Thiên Mặc – Lý Vân Hào, cha nuôi mẹ nuôi của Lý Thiên Mặc đều đến.

Dưỡng thương một tháng, mọi người đều lành. Chỉ có vết thương

của Kỳ Nhu và Lý Vân Hào tương đối nghiêm trọng, người khác cơ bản không sao.

Ông nội của Nhan Mặc Phi – một nhà Nhan lão gia tử cũng mang tới mấy phần quà.

Tân khách đang tiến vào.

Trên bờ biển, Tần Sinh mặc áo đuôi én màu đen, ngón tay thon dài bay lượn trên phím đàn, đang đàn bài “Ballade pour Adeline”.

Kaya mặc áo cưới đỏ rực, đầm dài tung bay trong gió, cô dựa vào dương cầm, nói: “Anh Sinh, đàn bài này không có cảm xúc mãnh liệt, đàn bài “To the fight torero” đi, em nhảy cho anh.”

Khúc Phong trong nháy mắt chuyển đổi từ bài “Ballade pour Adeline” trở thành bài “To the fight torero” hùng dũng.

Các nhà thương nghiệp lớn và đại minh tinh đang vào bối rồi...

Đây là tới tham gia hôn lễ hay là tới tham gia đấu bò?

(*) To the fight torero có tên Trung là “Người đấu bò chi ca”.

Kaya cười lớn, kéo váy nhảy vũ điệu người đấu bò!

Lăng Vi mặc áo dài xanh hoa khoác cánh tay Diệp Đình.

Diệp Đình mặc đồ Tôn Trung Sơn màu trắng hoa văn xanh tiếp đãi khách mời. Còn mấy đôi kia không biết xấu hổ, ăn ăn uống uống, ví dụ như Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn, cãi nhau ầm ĩ ví dụ như Kaya và Tần Sinh, Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền lo dưỡng thai... Hoa Đào và Hàn Yến càng không biết xấu hổ, trước công chúng, không hề cân nhắc

cảm nhận của chó độc thân, mãi ôm ôm hôn hôn!

Thật phiền người!

Quân Dương và Chính Hiền... càng đáng sợ hơn... Hai người này ôm hôn cũng được đi... Càng không bình thường là hôm nay Chính Hiền mặc đồ nam!

Đồ nam đó! Hai “nam” ôm hôn, cay mắt không?

Lăng Vi chịu thua, hôm nay Quân Dương và Chính Hiền cũng làm hôn lễ, bạn nói đầu hai người kia làm sao mọc ra?

Anh trai Chính Hiền – Thái Hiền cũng tới. Hạ Tiểu Hi và Lôi Tuấn liên tục rót nước cho anh ta, Lôi Tuấn không ngừng mời anh ta uống nước: “Anh Thái Hiền, uống nước đi...”

Thức ăn quá mặn, sợ anh ta quá mặn...

Vinh Tứ đã cử hành hôn lễ, anh không tham gia náo nhiệt.

An Kỳ Nhi bận bịu giúp mấy cô dâu trang điểm.

Chương 1498: Nhìn kìa nhìn kìa, trắng sáng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đồ không biết xấu hổ Vinh Phỉ đã là hoa có chủ, còn không cân nhắc cảm nhận người khác, làm thế nào cũng phải đâm vào tim Lão Bát.

Vinh Phỉ cầm hai ly rượu vang.

Anh đi tới cạnh Tiểu Bát: “Tới đây, em trai, anh kính cậu một ly.”

Tiểu Tam nhận ly, cụng ly với anh. Vinh Phỉ ôm vai Tiểu Bát, cảm khái vô hạn nói: “Aiya, em trai của anh, cậu nhìn anh chị đi, đều lên thuyền tặc hôn nhân rồi, lúc nào cậu có thể giải quyết chung thân đại sự của mình?”

Tiểu Bát đẩy mắt kính không gọng, ánh mắt giao hoạt xoay vòng, nói: “Cả người em đã sớm hiến dâng cho sự nghiệp cách mạng giai cấp vô sản...”

“Phốc ——” Vinh Phỉ phun rượu vang lên mặt Tiểu Bát, hôm nay Tiểu Bát đánh phấn ah!

An Kỳ Nhi liếc anh, tiểu bạch kiểm Tiểu Bát trong nháy mắt biến thành đại hoa liễm*, gương mặt tuần tú còn nhỏ nước...

(*) Vai mặt hoa trong tuồng hát ngày xưa.

Tiểu Bát nói: “Tứ ca, một hớp này của anh 200ml, không lãng phí một

giọt.”

Vinh Phỉ cười nói: “Miệng anh cậu không lớn như vậy, cùng lắm là 80ml...”

Vinh Phỉ lấy khăn giấy, vừa cười vừa lau cho anh ta: “Xin lỗi em trai, mau đi rửa mặt đi. Lát nữa lại kêu chị dâu An Kỳ Nhi đánh phấn lại cho em...”

Tiểu Bát cầm khăn đi tới cạnh bồn rửa mặt, có một cô gái đang đứng đó rửa váy, động tác hơi gấp gáp!

Cô gái này là dâu phụ Lạc Y, cô ta mang giày cao gót 7cm, dáng vẻ rất không được tự nhiên, nửa ngồi rửa váy, cô mặc áo dâu phụ màu lam nhạt, chân váy bị người khác làm dính rượu vang.

Tiểu Bát nhanh chóng rửa mặt xong, lấy khăn lau mặt, mang mắt kính, ngồi chồm hổm xuống giúp cô ta rửa váy.

Lạc Y thấy anh ta mặc âu phục rể phụ màu lam nhạt liền không nói gì.

Vốn không phải người kiêu cách, cũng không cảm thấy một chàng trai rửa váy cho cô ta thì có thể làm gì.

Đừng thấy tên Lạc Y thật ôn nhu, thật ra cô gái này làm thẩm phán, tính cách rất sắc bén, bá đạo. Mạnh mẽ như Kỳ Nhu vậy, tên và tính cách vô cùng khác biệt.

Lạc Y sốt ruột: “Rửa vậy cũng không được, ướt chân váy, lát nữa dính cát càng khó coi hơn.”

Tiểu Bát vừa rửa vừa nói: “Không sao, tôi chà ra giúp cô.”

Chà ra... làm sao chà? Lạc Y lúng túng, mặt đỏ bừng... Cô không mặt đồ quần lót trong váy... Tiểu tử này chà cho cô, không phải thấy sạch sao?

Lạc Y vội kéo váy lại: “Không cần, không cần, tôi tự nghĩ cách.”

Tiểu Bát cực kỳ kiên trì: “Không sao, tôi nghĩ cách giúp cô. A! Chúng ta lấy máy sấy sấy đi!”

“Được được, bốn thăm phán phán quyết, cái này có thể.”

Tiểu Bát và Lạc Y đến phòng trang điểm tìm máy sấy, Tiểu Bát chê bai: “Sao không chuẩn bị hai cái váy?”

Lạc Y nói: “Váy chúng tôi đều là chị dâu Vi Vi làm riêng cho chúng tôi, lúc ấy cũng không nghĩ tới sẽ làm bẩn, nên mỗi người một cái.”

Tiểu Bát nói: “Thiết kế không tệ, rất đẹp mắt. Màu sắc cũng rất xứng với cô.”

Lạc Y toan to mắt nhìn anh ta.

Không nghĩ tới tiểu tử này còn rất biết nói chuyện. Lúc chị dâu giới thiệu cho cô ta, nói anh ta làm nghiên cứu khoa học, cô ta còn tưởng rằng anh ta là một người trầm lặng, mộc mạc, không nghĩ tới... cũng thật hoạt bát.

Hai người ở trong phòng trang điểm, Tiểu Bát chảy mồ hôi đầy đầu, không phải mệt ah... Chị dâu Vi Vi thiết kế cổ áo này quá thấp rồi!

Ừm — — vóc người của Lạc Y tiểu thư không tệ, ha ha ha... Mặt Tiểu Bát đầy đống đấm, tôi không nhìn thấy gì!

Nhìn thấy ánh trăng sáng bên ngoài, đột nhiên thấy mặt Lạc Y bóng loáng như lòng trắng trứng, Tiểu Bát cảm khái, anh ta hỏi: “Này! Em gái Lạc Y, tôi hỏi cô, cô nói trăng sáng đẹp hay là trứng gà đẹp?”

Lạc Y liếc anh ta, cảm thấy đầu tên này có cái hố, cô ta nói: “Vậy làm sao so sánh? Ăn hàng nhất định chọn trứng gà... Nhà thiên văn học nhất định chọn trăng sáng.”

“Ừ.” Tiểu Bát gật đầu: “Cũng không đúng hoàn toàn, tôi chọn trứng gà.”

Lạc Y cảm thấy kỳ quái: “Không phải anh nghiên cứu trăng sáng mỗi ngày sao? Anh lại không chọn trăng sáng?”

Tiểu Bát nhìn chăm chăm mặt Lạc Y, vô cùng trịnh trọng gật đầu: “Chọn trứng gà!”

Trăng sáng quá nhiều cái hố rồi! Nhìn nhiều rồi cay mắt, biết không?

Chương 1499: Hôn lễ vui nhộn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y không hiểu anh ta muốn biểu đạt cái gì...

Hai người đi ra khỏi phòng thay đồ, Lạc Y dặm lại phấn cho tiểu bát, tiểu bát lập tức liếc trắng...

Trước khi buổi lễ sắp bắt đầu, giai điệu ‘Nhạc đám cưới’ làm người ta kích động hưng phấn bắt đầu vang lên!

“Mau lên, mau lên, chúng ta sắp trễ rồi!” Lạc Y chạy về phía trước, rõ ràng là cô ấy không quen đi giày giày cao gót, nên không được tự nhiên cho lắm!

“Ôi trời ơi...” Lạc Y bước hững, thiếu chút nữa là ngã theo dáng vẻ chó gặm cứt...

Tiểu bát lập tức đưa tay ra kéo cô ấy trở lại, Lạc Y che ngực, tim đập “Thình thịch”, nếu cô ấy ngã làm bẩn trang phục, chắc khỏi làm phù dâu luôn mất...

“Cám ơn cám ơn: “ Lạc Y vội vàng nói cám ơn.

Tiểu bát còn đang đỡ lấy cánh tay của cô ấy: “Chúng ta mau đi thôi, tất cả mọi người đều đang chờ chúng ta đấy.”

“OK!” Lạc Y xách vạt váy, hai người đi thật nhanh về phía trước.

Cũng may, thời gian còn chưa tới.

Cặp đôi đầu tiên lên làm lễ tuyên thệ là — — Lãng Vi và Diệp Đình.

Sau khi lễ tuyên thệ của bọn họ kết thúc; sẽ đến Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi; sau đó là Tần Sinh và Kaya; Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền; Hàn Yến và Peach; và cuối cùng là Quân Dương và Chính Hiền, hoàn toàn dựa theo thứ tự xếp hạng của tổ đội mười người.

Lúc này, Lãng Vi đã thay chiếc váy cưới hình chữ A, Diệp Đình thay lại bộ âu phục màu trắng.

Lãng Trí nắm tay Lãng Vi, dẫn cô từ từ đi về phía Diệp Đình, đến nơi, Lãng Trí đặt bàn tay của Lãng Vi vào trong lòng bàn tay của Diệp Đình.

Lúc cha xứ đọc diễn văn trong hôn lễ, hỏi mọi người: “Có ai phản đối tiên sinh Diệp Đình và cô Lãng Vi kết làm vợ chồng hay không?”

Tất cả mọi người đang ngồi ở đó đều nở nụ cười, lặng lẽ chúc phúc cho bọn họ.

Lôi Tuấn đột nhiên giơ tay lên: “Tôi phản đối!”

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn qua, Lôi Tuấn cười “Ha ha”: “Tôi chỉ đùa mà thôi...”

“Bộp — —” Hạ Tiểu Hi cầm lấy chiếc bánh ngọt, ấn vào trên mặt Lôi Tuấn...

“Á...” Bánh ngọt dính chặt trên mặt anh ta, không rơi xuống trên mặt đất!

Lôi Tuấn là chú rể đấy! Anh ta sợ làm bẩn quần áo, lập tức dịch mõng... cúi người, rướn mặt về phía trước thân, đưa tay lên lấy bánh ngọt xuống...

Khuôn mặt đầy kem bơ của anh ta làm mọi người vui vẻ cười phá lên: “Ha ha ha ha ha ha ha...” Đủ mọi màu sắc, giống như bảng màu vậy.

Chỉ có phù dâu Lạc Y nghiêm túc đập bàn: “Phản đối không có hiệu lực!”

“Àm — —” Cô ấy lại nghiêm túc vỗ bàn lần nữa: “Mời cha xứ tiếp tục làm lễ!”

“Ha ha ha...” Cô gái này lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi...

“Ha ha ha... Ha ha — — “

Đám ký giả truyền thông, nhân viên quay phim chụp ảnh đều như phát hiện ra lục địa mới, quay hết ống kính về phía Lôi Tuấn, cô gái vừa mới ấn bánh kem lên mặt anh ta, là vợ anh ta phải không?

Đây thật sự là vợ sao? Sắp làm lễ kết hôn rồi... lại cầm bánh ngọt ấn lên mặt chồng mình, thật sự rat ay được sao?

Lôi Tuấn mang khuôn mặt dính đầy bơ kem, vô cùng ủy khuất nhìn Hạ Tiểu Hi...

Chương 1500: Hôn lễ vui nhộn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi rụt cổ... Cười nói: “Em thật sự không cố tình dán lên trên mặt anh đâu, em hơi đói, em nhìn chăm chăm vào cái bánh ngọt này rất lâu rồi... em vẫn luôn muốn ăn nó à, vừa lúc đó, anh đột nhiên mở miệng... em liền không nhịn được, dứt nó cho anh...”

Hạ Tiểu Hi cong miệng nói: “Đáng tiếc em chẳng được ăn miếng bánh nào cả...”

Lôi Tuấn nói: “Không cần tiếc, tới đây, bây giờ chồng dứt cho em ăn!”

Lôi Tuấn vừa nói, vừa dùng sức kéo Hạ Tiểu Hi vào trong ngực, anh ta dùng sức lau mặt mình vào trên đầu cô ấy...

Được... trên mặt cô dâu, cũng dính đầy kem bơ!

Đáng sợ hơn là... trên tay Lôi Tuấn cũng dính đầy kem bơ, anh ta đặt tay ở sau ót của Hạ Tiểu Hi, khiến trên khăn che mặt, trên tóc của Hạ Tiểu Hi dính đủ mọi màu sắc...

Cha xứ cười nói: “Đôi vợ chồng sắp cưới này gấp quá. Còn chưa tuyên thệ đã hôn trước rồi. Khụ — — “

Lăng Vi đặc biệt hào phóng, cô ấy nói: “Cứ để cho hai người bọn họ tuyên thệ trước đi, tôi và chồng tôi có thể chờ.”

Cha xứ cầm quyển sổ, hỏi mọi người đang ngồi: “Có ai phản đối tiên sinh Lôi Tuấn và cô Hạ Tiểu Hi kết làm vợ chồng hay không?”

Tất cả mọi người đều hận không thể nhanh chóng vỗ tay! Tranh thủ thời gian để cho tên tiểu yêu này tàn sát lẫn nhau!

Đừng để cho bọn họ gieo họa người khác nữa!

Cha xứ thấy tất cả mọi người đều không phản đối, vui mừng gật đầu.

Ông ta nâng tay lên, chỉ tay lên trời, hỏi Lôi Tuấn: “Đầu tiên là Lôi Tuấn, cậu hãy thề ở trước mặt mọi người, cậu phải dịu dàng kiên nhẫn chăm sóc vợ mình, yêu mến cô ấy, tôn trọng cô ấy, cùng cô ấy kết làm vợ chồng, cậu có nguyện ý không?”

Lôi Tuấn ôm đầu Hạ Tiểu Hi gặm gặm gặm, nhìn về phía cô nói: “Tôi nguyện ý.”

“Ha ha ha... Ha ha — —” Tiếng cười không ngừng vang lên trong hội trường hôn lễ.

Cha xứ lại hỏi: “Cô Hạ Tiểu Hi, cô hãy thề ở trước mặt mọi người, cô phải lấy sự dịu dàng đoan trang, kính yêu anh ta, trợ giúp anh ta, tôn trọng anh ta, và kết làm vợ chồng với anh ta, cô có nguyện ý không?”

Lôi Tuấn buông Hạ Tiểu Hi ra, để cho cô thở hổn hển, Hạ Tiểu Hi day day lỗ mũi mới bị bịt kín, hừ bằng giọng mũi nói: “Vị của bánh ngọt cũng không tệ lắm!”

“Ha ha ha ha — — “

Lôi Tuấn tức giận đến bối rối: “Người ta hỏi em cái này hả? Người ta hỏi em có nguyện ý hay không chứ?”

Lôi Tuấn vừa nói, vừa ấn ấn đầu Hạ Tiểu Hi, làm cô gật đầu, sau đó nói với cha xứ: “Cô ấy nguyện ý! Cô ấy chắc chắn nguyện ý!”

“Ha ha ha — — ha ha ha...”

Cha xứ nói: “Phải chính miệng cô dâu thề, lời thề mới có hiệu lực.”

Lôi Tuấn buông đầu của Hạ Tiểu Hi ra, anh ta chỉ chỉ vào trên mặt mình, Hạ Tiểu Hi vội vàng nói: “Tôi nguyện ý!”

Sau đó, lại ôm mặt của Lôi Tuấn, gặm gặm gặm... Ai đã làm chiếc bánh ngọt này vậy? Kỹ thuật làm bánh rất cao!

Tất cả các tân khách trong hội trường đều muốn điên lên...

Mẹ của Hạ Tiểu Hi che mặt đi, đây không phải là con gái của tôi, đây không phải là con gái của tôi...

Lôi Thiếu Triệt và Kỷ Nhu: Đây không phải là tinh trùng của tôi, đây không phải là trứng của tôi...

Sau đó, cha xứ lại hỏi tất cả mọi người: “ Có ai phản đối tiên sinh Diệp Đình và cô Lăng Vi kết làm vợ chồng hay không?”

Diệp Đình sắc bén quét một vòng tất cả mọi người phía dưới sân khấu, Vinh Phỉ chột muốn hét to, tôi phản đối!

Nhưng anh ta nhìn thấy bên cạnh còn có một cái bánh ngọt, nên nhịn không hét lên nữa.

Bởi vì, anh ta nhìn thấy Angel đang cầm bánh ngọt...

Rốt cuộc Diệp Đình và Lăng Vi cũng thuận lợi hoàn thành lời thề.

ĐM... đúng là không dễ dàng gì... Diệp Đình cũng sắp đổ mồ hôi rồi...

Hai người vội vàng “Tôi nguyện ý”: “Tôi nguyện ý”! Kết thúc!

Mấy đôi đều tuyên thệ xong, bọn họ đều chuẩn bị thực hiện chương trình tiếp theo. Diệp Đình và Lăng Vi lựa chọn lặn xuống nước, chụp ảnh đám cưới dưới nước.

Hai người bọn họ còn cố tình luyện kỹ thuật hôn ở dưới nước.

Diệp Đình vốn muốn nhảy dù... Còn nhớ lần trước, khụ — — lúc anh ôm cô nhảy dù, anh nói, lần tới chúng ta sẽ thực hiện động tác có độ khó cao!

Lúc ấy Lăng Vi đỏ mặt giống như quả táo, kết quả Diệp Đình nói: Anh nói là... không bung dù...

Cái con cáo già phúc hắc bại hoại này!

Bởi vì Lăng Vi vừa mới phẫu thuật sinh mổ (c-section) xong, cô không dám làm động tác quá kịch liệt, vì vậy, hai người bọn họ chọn lặn xuống nước.

Một năm trước, bọn họ đã lặn ở quanh gần đảo san hô, lúc đó, Diệp Đình trêu chọc cô hàng ngày, sau đó, cô bị thương ở chân, làm anh phải kìm nén đến sắp nổ...

Rốt cuộc hôm nay Diệp Đình cũng được như nguyện! Vợ yêu ơi, vợ yêu ơi, em là người đẹp nhất, vợ ơi, em là tốt nhất, vợ ơi, anh yêu em...

Diệp Đình và Lăng Vi ôm nhau, ôm hôn cuồng nhiệt.

Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi đi tắm, thay bộ đồ cưới truyền thống. Hai người mặc bộ trang phục màu đỏ thêu hoa văn vàng, giống như cô dâu chú rể cổ đại.

Bọn họ tay nắm tay, lên kiệu tám người khiêng, hai người bọn họ chọn ngồi kiệu, đi một vòng đảo san hô.

Bởi vì hòn đảo này rất lớn, Hạ Tiểu Hi sợ người khiêng kiệu mệt, nên đã gắn kiệu lên trên một chiếc xe ngựa, hai người ngồi trên xe ngựa: “Cót két... Cót két...”

Chương 1501: Duyên phận mười cơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Tiểu Hi lau mồ hôi trên cổ, nói: “Chồng ới, cái khiếu này... hơi nóng...”

Lôi Tuấn cũng lau mồ hôi trên trán: “Đúng vậy... anh quên mất không lắp máy điều hòa không khí!”

Bây giờ đang là tháng bảy! Đã gần tháng tám, đảo san hô lại nằm trong vùng nhiệt đới!

Hai người mặc bên trái một tầng, bên phải một tầng...”Cởi không?”
Lôi Tuấn hỏi Hạ Tiểu Hi...

“Cởi đi...” Hạ Tiểu Hi cởi áo khoác màu đỏ bên ngoài ra.

Lôi Tuấn cũng cởi, anh ta lại nói: “Cứ như vậy cởi thì không có ý nghĩa gì cả! Hai chúng ta oản tù tì đi, người nào thắng, người đó có quyền bắt đối phương cởi đồ.”

Hạ Tiểu Hi quệt miệng: “Được rồi...” Sau đó, Hạ Tiểu Hi luôn thắng, vẫn luôn thắng... Sau đó, Lôi Tuấn không còn tâm tình gì nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Tần Sinh và Kaya lựa chọn nhảy bungee.

Hai người đứng ở trên điểm cao nhất của đài cao, mặc đồ rằn ri.

Chân hai người buộc chung với nhau, Tần Sinh ôm Kaya thật chặt.

Kaya cũng ôm chặt lấy Tần Sinh.

Cô ấy dán mặt vào trong ngực Tần Sinh...

“Ba, hai, một! Chuẩn bị — — “

“Chờ đã!” Kaya đột nhiên giơ tay lên, làm động tác dừng lại, cô ấy nói: “Chờ đã — — “

Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn Tần Sinh, nhỏ giọng nói: “Anh Sinh, mặt khẩu thẻ ngân hàng của em đều là sinh nhật của anh. Mã cổ phiếu là kỷ niệm ngày hai chúng ta đăng ký kết hôn.”

Tần Sinh an ủi cô ấy nói: “Đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị thương đâu.”

Bắp chân của Kaya vẫn hơi run run, đừng thấy bình thường cô ấy có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng... bảo chơi cái trò này, cô ấy thật sự không dám đâu...

Tần Sinh ôm cô ấy nói: “Nếu em sợ, hai chúng ta sẽ đi xuống luôn.”

“Không!” Kaya bừng tỉnh, cô ấy nói: “Trước kia em đã đọc được một đoạn văn ở trong sách, ý nói là: Nhảy bungee cũng giống như kết hôn, đều cần phải có dũng khí! Chúng ta cùng nắm tay nhau nhảy xuống, để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới. Yêu người ta cũng giống như nhảy bungee... Đại biểu, lúc mỗi người trong chúng ta đối mặt với tình yêu, cũng cần phải có dũng cảm đối mặt. Anh Sinh, anh là người đàn ông làm cho em quyết định muốn làm bạn cả đời, em có dũng khí cùng nhảy từ trên đài cao xuống với anh.”

“Được!” Tần Sinh ôm cô ấy thật chặt, Kaya ôm chặt lấy eo anh ta: “A — — “

Kaya còn chưa chuẩn bị xong, cô ấy đã cảm giác được, hai người đang rơi xuống cực nhanh!

“Kaya, anh yêu em — —”Cánh tay của Tần Sinh cực kỳ có lực! Ngoài cảm giác nghẹt thở ra, Kaya cũng không cảm thấy sợ, có anh ta ở bên... cô ấy chẳng cảm thấy sợ gì cả!

Hai người bọn họ treo ngược, nhìn lên bầu trời...

Hàn Yến và Peach, còn cả Chính Hiền và Quân Dương, đang làm động tác có độ khó cao ở giữa không trung!

Chương 1502: Duyên phận mười cơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bốn người này nhảy dù, lúc này, bốn người bọn họ đang nắm tay nhau, lơ lửng ở giữa không trung, tạo thành một vòng, giống như đóa hoa... cực kỳ đẹp mắt!

Lôi Đình và Hoa Thiếu Kiền chọn vẽ ở trên mặt một bức tường, hai người bọn họ chuẩn bị vẽ một bức “Ảnh gia đình”!

Chính là... bức ảnh tất cả mọi người cùng chụp chung với nhau.

Hoa Thiếu Kiền chưa từng nhìn thấy Lôi Đình vẽ tranh, nên bảo cô ấy vẽ thử một bức trước.

Lôi Đình cầm bút vẽ và giấy vẽ, hỏi anh ta: “Anh muốn em vẽ cái gì?”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Em cứ tùy tiện vẽ đi, anh nhìn xem vẽ có giống hay không.”

Lôi Đình suy nghĩ, cô ấy cầm tinh con chó, vẽ một con chó đi.

“Xoẹt xoẹt xoẹt — —” Bức tranh được hoàn thành, Hoa Thiếu Kiền nhìn vào trên tờ giấy cô vẽ...

Trong khoảng khắc... giống như vừa bị sét đánh trúng...

Trong bức tranh là mấy đường vòng và mấy đường kẻ gạch nối với

nhau, anh ta nói: “Thật... khó để nhìn ra... đây là thứ gì.”

Lôi Đình bĩu môi.

Hoa Thiếu Kiền lập tức đổi lời nói: “ Con gà con của em... uhm... cũng không tệ lắm...”

Lôi Đình: “...” Mặt đầy mờ mịt, bà rõ ràng vẽ là con chó...

Cô ấy cúi đầu nhìn xuống... tờ giấy vẽ: “Gào khóc...” Che mặt!

Cô vẽ bàn chân con chó, thành bàn chân con gà! Ba cái móng chĩa ra... cô ấy vội vàng sửa lại, vẽ bàn chân thành bàn chân chó tròn trịa, có bốn đầu ngón chân.

Cô ấy nói: “Em vẽ con chó...”

Hoa Thiếu Kiền cực kỳ ngạc nhiên mở lớn hai mắt, anh ta nhìn giấy vẽ một lúc lâu, rồi mới “Oh — —” bừng tỉnh hiểu ra!

Lôi Đình cười như nắc nẻ...”Chẳng lẽ là em vẽ quá sống động? Không ngờ là làm anh ấn tượng đến vậy!”

Hoa Thiếu Kiền vui vẻ cong môi: “Tới đây, hai chúng ta bắt đầu vẽ.”

“Được!” Lôi Đình rất phấn khích!”Anh không ngại em vẽ không tốt à? Anh dám dùng em?”

“Vậy thì sao, hai chúng ta hợp tác mới thú vị.” Hoa Thiếu Kiền dịu dàng xoa xoa đầu của cô ấy.

Lôi Đình cười hạnh phúc: “Chồng, anh thật là tốt! Chúng ta bắt đầu đi!”

Kỹ thuật vẽ của Hoa Thiểu Kiền cực kỳ tốt, anh ta phụ trách vẽ phác thảo, Lôi Đình phụ trách tô màu cho bức tranh.

Hoa Thiểu Kiền pha chế màu sắc, nói cho cô ấy biết màu gì tô ở đâu.

Lôi Đình không có cơ sở gì cả! Cô ấy tô màu không biết nặng nhẹ!

Hào gia hỏa... chiếc váy phù dâu của Lạc Y, được cô ấy tô màu.

Màu sắc trên váy bị lem luốc, lộn xộn... cũng may cô ấy không tô mặt!

Đã tô màu lên, muốn lau cũng lau không hết. Lôi Đình bĩu môi, không dám cho Hoa Thiểu Kiền xem.

Cô ấy che chiếc váy của Lạc Y, lại không dám cho Lạc Y nhìn thấy... Nếu nhìn thấy, chắc thẩm phán sẽ giết người đấy!

Lạc Y đang theo tiểu Bát, Lý Thiên Mặc, Lôi Niểu Niểu chơi bài, bốn người này chơi bắt mười cơ, tiểu Bát đang là người bốc phải mười cơ nhiều nhất...

Lôi Niểu Niểu nói: “Anh Bát, không phải anh cầm tinh con rùa đen sao? Sao đổi thành màu đỏ rồi?”

Tiểu Bát giơ tay lên, gõ vào đầu cô ấy: “Anh trai em đây... không thể thay quần áo?”

“Ha ha ha ——” Lý Thiên Mặc liền nói: “Mau ra đi, mau ra đi! Chắc chắn lần này vẫn là anh!”

Tiểu Bát không phục nói: “Nếu lần này không phải là tôi, thì làm sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Không phải anh? Không thể nào! Vừa rồi anh còn đập tôi một đôi A đấy!”

Tiểu Bát nói: “Đó là bởi vì tôi nhìn thấy cậu giống như có " Mươi cơ"!”

Lý Thiên Mặc nói: “Đừng tranh cãi nữa, anh chắc chắn là "Mười cơ"!”

Tiểu Bát nói: “Nếu không phải là tôi, vậy cậu phải quỳ xuống hát chinh phục cho " Mươi cơ"!”

“Được! Ai sợ ai?” Lý Thiên Mặc và tiểu Bát đấu nhau.

Kết quả tiểu Bát đánh xong, không có mười cơ...

Lạc Y đặt bài xuống, mười cơ ở chỗ cô ấy, cô ấy vỗ tay xuống bàn, nghiêm túc nói: “Mau quỳ xuống cho chị, hát chinh phục đi...”

Lý Thiên Mặc nói: “Tôi hát không phù hợp đâu, phải nhường anh Bát hát!” Nói xong, anh ta kéo Lôi Niểu Niểu chạy: “Còn không chạy mau đi! Không cẩn thận lát nữa bị anh Bát lây thành người xanh lá bây giờ!”

Lạc Y và tiểu Bát đồng thanh “ Hừ “: “Cái sọt bài thôi!”

“Tới đây tới đây tới đây, hai chúng ta chơi: “ Tiểu Bát cầm bài lên, đảo bài hai lần.

Lạc Y hỏi anh ta: “Chơi cái gì?”

Tiểu Bát nói: “Tôi làm ảo thuật cho cô xem!”

“Được!” Lạc Y chăm chú nhìn vào bài trong tay anh ta, tiểu Bát nói: “Tôi sẽ đổi thành người đẹp!”

Anh ta vừa nói, vừa xoay bài: “Tôi tùy tiện rút một quân bài ra, tôi kêu “Người đẹp”, quân bài sẽ đáp lại “Hả!” cô có tin không?”

Lạc Y bĩu môi, hiển nhiên là... anh coi tôi là trẻ con lên ba hả?

Tiểu Bát cố làm ra vẻ huyền bí, quơ quơ quân bài ở trước mắt cô ấy. Anh ta cầm quân bài ra, tùy tiện rút một quân bài từ bên trong, lật lên xem, là quân “Mười cơ...”

“Ha ha...” Lạc Y cười: “Xem duyên phận này... cả trưa hôm nay anh bốc được quân mười cơ rồi! Anh kêu đi! Xem nó có thể đáp được hay không?”

Tiểu Bát gật đầu, rồi đột nhiên nhìn thẳng vào Lạc Y.

Anh ta nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ấy, giống như nhìn thấy thứ gì đó ở trên lông mi của cô ấy, anh ta kêu: “Lạc Y?”

Lạc Y bị anh ta nhìn đến sững sờ, lúc này, nghe anh ta gọi mình, cô ấy liền đáp lại: “Hả, cái gì?”

Tiểu Bát lập tức vỗ quân bài lên trên bàn: “Nghe thấy không? Nghe thấy không? Quân bài nói chuyện đấy! Tôi không lừa gạt cô chứ?”

Lạc Y chê bai nhìn anh ta: “Không phải anh nói, anh kêu “Người đẹp”, quân bài sẽ đáp lại “Hả” sao? Anh kêu người đẹp hả?”

Tiểu Bát nhún vai, cười nói: “Cô không phải là người đẹp sao? Tôi kêu cô, không phải là kêu người đẹp sao?”

Thẩm phán Lạc Y chợt cảm thấy... không thể yêu thương nổi...

Chương 1503: Tour gia đình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ai nha, ảo thuật của anh... đúng là không tệ...” Lạc Y muốn nôn ra máu. Cô ấy mỉm cười trêu ghẹo nói: “Tôi đã hợp tác với anh... Anh phải cho tôi tiền hoa hồng.”

Tiểu Bát vui vẻ gật đầu nói: “Được, lần trình diễn tới, tôi sẽ lại gọi cô. Tôi bao cơm!”

“Phốc — — Khụ...” Lạc Y cười phun, bao cơm...

Cô ấy cười nói: “Sức ăn của tôi rất lớn...”

Tiểu Bát nói: “Không thành vấn đề!”

Hai người đều cười phá lên. Tiểu Bát lại nói: “Tôi còn một trò ảo thuật nữa, tôi sẽ biểu diễn cho cô xem!”

“Thôi thôi, khỏi cần biểu diễn!” Lạc Y nói: “Tôi còn muốn sống thêm hai năm nữa... Nhìn ảo thuật của anh chỉ tổ phí máu...”

Cũng may là năng lực chịu đựng trong lòng cô rất cao, nếu đổi thành người khác, họ đã sớm học mất hai tấn máu rồi!

Tiểu Bát thờ dài “Haizzzz”: “Anh hùng không có đất dụng võ...” cái dáng vẻ ngạo kiều của anh ta, làm Lạc Y cười từ đầu đến cuối.

.....

Lăng Vi và Diệp Đình lặn xuống nước, bọn họ lái du thuyền đi tới biển sâu, Lăng Vi thay trang phục nàng tiên cá, phần ngực mặc bikini hình hai cái vỏ sò, phần dưới mặc đuôi váy màu xanh lấp lánh.

Toàn thân trên dưới Diệp Đình chỉ quấn một vòng lá cây...

Dĩ nhiên, đây là trang phục Lăng Vi chọn cho anh, ha ha..."Chồng thật là đẹp trai à nha! Chồng ời, nhìn được lắm!"

Được Lăng Vi bắn cho viên đạn bọc đường, Diệp Đình không thể không... khụ — — phô diễn vóc người!

Lăng Vi và Diệp Đình ôm hai tiểu Bảo bảo, kéo tiểu Đông Ni xuống thuyền.

Chương trình hôm nay của bọn họ là mang ba đứa bé lặn xuống nước, chụp ảnh.

Tiểu Bảo bảo mới ra đời được hơn một tháng, nhưng ngày nào hai bé cũng được cho luyện bơi. Đừng xem người ta nhỏ, bây giờ hai bé còn giỏi hơn so với Lăng Vi rồi đấy!

Hai tiểu Bảo bảo không chỉ bơi lội ở trong nước, mà đã biết dùng lỗ mũi thổi bong bóng.

Lăng Vi thì xong đời rồi, không có bình dưỡng khí, cô hoàn toàn bó tay. Nhưng vì những bức ảnh hoàn mỹ lần này, Lăng Vi cố gắng luyện tập nhịn thở một tháng ở nhà!

Bây giờ cô đã có thể bơi lội tốt rồi, nhưng có thể hoàn thành được động tác đã chỉ định hay không, còn phải nhìn vào phát huy...

Vì vậy trong lần chụp ảnh này, vận động viên Lăng Vi làm “gương phát huy “ này, là “Điểm đen” lớn nhất!

Thật ra thì, cô càng cần có người quan tâm hơn so với hai tiểu Bảo bảo nhà mình...

Đại bảo Duệ Duệ mặc quần đùi hoa nhỏ màu xanh, giống cha bé.

Nhị bảo Đô Đô mặc váy màu xanh da trời gắn đá lấp lánh, ngực cũng mặc áo hai mảnh sò, giống mẹ bé.

Tiểu Đông Ni đóng giả làm thiên sứ, bé mặc áo lụa mỏng màu trắng, còn đeo vòng tròn ở trên đầu...

“Ha ha ha — —” Ba người Kỷ Nhu, Diệp Khanh, dì Phương, đều cười đau cả bụng.

Chương 1504: Tour gia đình

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ba người bọn họ vẫn luôn chăm sóc cho tiểu Đông Ni cùng Duệ Duệ và Đô Đô. Lần trước Tiểu Đông Ni bị dọa sợ quá độ, bệnh tình vẫn liên tục tái phát, vì vậy Lăng Vi và Diệp Đình quyết định tạm thời không để bé trở về bệnh viện, giữ bé ở nhà trong một thời gian ngắn trước đã, cho bé có nhiều thời gian tiếp xúc với Duệ Duệ và Đô Đô.

Không ngờ rằng, tiểu Đông Ni đối xử với em trai, em gái rất tốt, tính cách cũng hoạt bát hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa, còn có thể nhìn thấy sự kiên cường, kiên định trong đôi mắt bé...

Lăng Vi phát hiện ra, năng lực chịu đựng của tiểu Đông Ni tốt hơn so với trước kia rất nhiều.

Vết thương của Kỳ Nhu, Bách Lý Phong, Lăng Tiêu không có gì đáng ngại. Quân Dương đã điều chế thuốc mỡ bôi vết thương ngoài cho bọn họ, những vết thương khó lành, cũng nhanh chóng khép miệng lại.

Hôm nay Bách Lý Phong không cùng tới đây, bà đang cùng hẹn hò với đội trưởng đội cứu hộ kia, một tháng qua, hai người bọn họ ngọt đến ê cả răng.

Kỳ Nhu quay đầu, nói vọng lên với mấy người trên boong thuyền: “Này, ba người các anh có thấy hay không? Sắp xuống nước rồi!”

Lôi Thiếu Dục, Lôi Thiếu Tu, Lôi Thiếu Triệt đang nằm ở ghế phơi nắng, nói chuyện phiếm trên boong thuyền.

Bọn họ nhìn xuống dưới mặt biển, cười vui vẻ. Hai mươi mấy năm trời ba anh em không được gặp nhau, đêm trắng khó ngủ, cả bụng chuyện không nói hết ngay được.

Bọn họ vừa trò chuyện, vừa nhìn vào mặt nước.

Lăng Vi và Diệp Đình xuống nước, Diệp Khanh, Kỳ Nhu đưa Duệ Duệ và Đô Đô cho bọn hắn.

Nhân viên quay phim đã bật máy, anh ta sẽ quay toàn bộ hành trình ở dưới nước lần này.

Nhiếp ảnh gia phụ trách bắt nhịp phối hợp theo, sau đó, Lăng Vi và Diệp Đình sẽ chọn ảnh.

Lăng Vi nổi trong nước, cô từ từ thả tóc vào nước trước, hai bên tóc mai của cô được bện thành một vòng hoa đẹp mắt, phần tóc còn dư lại thả trôi trong nước, nhìn cực kỳ mềm mại.

Diệp Đình tóc cắt ngắn, để phối hợp với dáng vẻ ở trong nước, Lăng Vi thiết kế cho anh một kiểu tóc ngắn... đẹp trai...

Nguyên tắc Diệp Đình là, chỉ cần vợ vui vẻ... trừ việc bắt mình... cời chuồng... chạy, những cái khác anh đều có thể cân nhắc...

Tiểu Đông Ni cũng cực kỳ thích bơi lội, bé vừa xuống nước, đã tung tăng như chú cá heo tinh nghịch vậy.

Máy quay phim vào vị trí, hai người Lăng Vi và Diệp Đình ôm tiểu Bảo bảo, từ từ lặn xuống nước, sau đó dần chìm xuống.

Hai tiểu Bảo bảo từ từ lặn vào trong nước, Duệ Duệ nghiêng đầu... lắc lắc lư lư người, ọc ọc ọc... thổi ra mấy quả bong bóng.

Đô Đô buộc hai bím nhỏ trên đầu, mở to mắt không ngừng liếc trái liếc phải, nhìn mấy chú cá nhiệt đới bơi qua bên người, ọc ọc ọc, thổi mấy quả bong bóng.

Lăng Vi và Diệp Đình nhìn nhau cười, hai người bơi về phía đối phương bơi, bọn họ hôn nhau ở trong nước, lần lượt thay nhau, rồi lại tách nhau ra khoảng hai mét.

Sau đó, Lăng Vi và Diệp Đình làm một động tác có độ khó cao, hai người cùng buông tay... đẩy Duệ Duệ và Đô Đô ra.

Hai tiểu Bảo bảo bơi theo đường parabol ở trong nước, hai bé bơi sát qua nhau, vũng vàng rơi vào trong ngực cha mẹ.

Bây giờ, Lăng Vi ôm Duệ Duệ, Diệp Đình ôm Đô Đô.

Duệ Duệ và Đô Đô vui vẻ thổi bong bóng.

Diệp Đình và Lăng Vi nhanh chóng rẽ nước, nổi lên trên, bọn họ ôm hai tiểu bảo bảo lên khỏi mặt nước, hít thở.

Tiểu Đông Ni qua bơi lại ở trong nước bơi, bé khoanh hai tay trước ngực, làm động tác nghiêng người xoay tròn ở trong nước, lựa mỏng phiêu ở trong nước, giống như thiên sứ màu trắng đang nháy nhót, nhìn cực kỳ tiên...

Lăng Vi và Diệp Đình lại lặn xuống nước, tiểu Đông Ni nổi lên, hít thở không khí.

Lần lặn xuống tiếp theo, bé cầm theo một vòng hoa lớn trong tay.

Lăng Vi và Diệp Đình đưa mắt nhìn đối phương, bọn họ che chở Duệ Duệ và Đô Đô bơi xuyên qua vòng hoa.

Duệ duệ bấu môi, tiểu gia khinh thường chơi trò chơi ngây thơ này.

Đô Đô toét miệng, trò chơi này thật là thú vị! Vòng hoa đẹp ghê!

Hôm nay Lăng Vi phát huy cực kỳ tốt, một phần vì tập trung tinh thần, một phần lại vì sợ con xảy ra vấn đề, vì vậy cô đã đặc biệt chú ý đến các động tác.

Duệ Duệ và Đô Đô chơi “Hăng” quá! Không chịu lên bờ! Hai bé vừa lên bờ đã kéo miệng gào khóc!

Thời gian quay chỉ thiết lập trong khoảng thời gian mười phút, bởi vì bọn họ sợ hai bé bơi ở trong nước quá lâu, tay nhỏ và chân nhỏ sẽ dễ bị chuột rút.

Lăng Vi và Diệp Đình không nuông chiều hai bé, ôm hai bé lên bờ. Diệp Khanh và Kỳ Nhu nhận lấy hai bé, vội vàng ôm vào phòng tắm, tắm nước nóng cho hai bé.

Lăng Vi quay đầu tìm tiểu Đông Ni, lúc này, cô nhìn thấy tiểu Đông Ni, chột nhảy từ trong nước lên khỏi mặt nước, nhảy cao được ba mét!

Sau đó, một chú cá heo cũng nhảy lên khỏi mặt biển!

“Ừm — — “

“Ừm — — “

Tiểu Đông Ni và cá heo cùng lặn xuống dưới nước!

Con cá heo này tuyển thủ hạt giống hàng đầu của thủy cung, tiểu Đông ni cũng thường xuyên luyện động tác này ở thủy cung.

Nhân viên quay phim quay lại toàn bộ động tác này, sau khi lên bờ, nhân viên quay phim lập tức gửi video này cho thủy cung, quản lý thủy cung lập tức làm thành đoạn phim tài liệu, chiếu ở trên màn hình lớn trong thủy cung.

Tiểu Đông Ni nhảy lên trên không giống như thiên sứ nhỏ, nhân viên quay phim mượn góc độ, làm cho tiểu Đông Ni nhìn có vẻ như nhảy rất cao, nhìn giống như thật sự đang bay vậy.

Sau khi đưa ba đứa bé lên du thuyền, Diệp Đình và Lăng Vi đeo bình dưỡng khí, lặn sâu xuống nước.

Diệp Đình đã chuẩn bị cho Lăng Vi một sự ngạc nhiên... Anh nháy mắt với cô...

Chương 1505: Tái hiện lại ngày hôm qua (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sự ngạc nhiên này, là món quà sinh nhật Diệp Đình chuẩn bị cho Lăng Vi.

Bởi vì muốn tìm cha, nên vào ngày sinh nhật của Lăng Vi, cô đã tạm thời quyết định tổ chức tiệc sinh nhật.

Nhưng Diệp Đình chưa tặng quà sinh nhật cho cô.

Hôm nay, vừa vặn — —

Diệp Đình nắm tay Lăng Vi, lặn thẳng xuống.

Diệp Đình mang Lăng Vi lặn đến một chiếc tàu đắm...

Nhưng chiếc tàu đắm này không có dáng vẻ đã bị đắm từ rất lâu!

Lúc này, chiếc tàu đắm được trang hoàng nguy nga lộng lẫy... xung quanh đều lóe lên ánh đèn sáng ngời rực rỡ.

Lăng Vi sợ đến ngây người, cô mở to hai mắt, giống như không dám tin vào mắt mình, quá đẹp! Đẹp đến nao lòng — —

Trên thân tàu đắm được vẽ với đủ mọi màu sắc, nhìn đẹp mê hồn!

Bức tranh trên thân tàu đắm có nàng tiên cá, có vỏ sò, có ánh sao...

Có bãi cát, có thuyền câu, còn có mấy hàng chữ xinh đẹp, được viết theo chiều dọc, từ trái sang phải:

“Anh thường trông ngóng ở trên bờ biển...

Thích nhìn làn gió lướt qua mặt đại dương xanh thẳm...”

Con sóng vui vẻ đuổi theo nhịp bước của em,

Em giống như kho báu dưới đáy biển sâu...

Dạ, phát ra ánh sáng thần bí lóa mắt ở trong bóng tối vô tận,

Được giấu ở chỗ sâu, giữa chốn mây nước, mơ ước có em lấp lánh ánh sáng rực rỡ.”

Trái tim Lăng Vi tràn đầy ngọt ngào... Đây là bài thơ “Tặng đầu thi(*)” của cô, đọc chữ thứ nhất của mỗi câu sẽ thành: Anh thích em, đi trong đêm...

(*) Một loại hình thơ bắt đầu xuất hiện từ thời đường. Mình không biết rõ về loại thơ này nên xin phép để luôn âm hán việt. Vì dịch thoát nghĩa nên mấy chữ thứ nhất của bài thơ trên không ghép được thành câu: anh thích em, đi trong đêm được. Nếu để nguyên hán việt sẽ là: ngã hỉ hoan nễ dạ hành (我喜欢你夜行), trong đó từ hỉ hoan(喜欢) là yêu thích.

Điều này thật là tuyệt vời! Cô như cảm nhận được mật ngọt trong tim đang tràn ra khỏi mắt.

Diệp Đình lại kéo cô, đi du ngoạn bên kia thân tàu, trên thân tàu cũng được vẽ một bức tranh, một nàng tiên cá xinh đẹp, đang hôn một cậu bé đẹp trai, xung quanh hai người đều là ánh sao, ánh trăng, vỏ sò

và bong bóng...

Thật là đẹp... Quá đẹp! Nước biển mềm mại, những ngôi sao được vẽ trên thân tàu cũng cực kỳ sáng chói... Bên cạnh cũng là mấy hàng chữ nhỏ, đọc từ trái sang phải:

“Ánh sáng lấp lánh, gió nhẹ lướt qua con tàu cướp biển của anh. Năm dài tháng rộng, anh vì em bình yên chờ đợi.”

...

Lăng Vi muốn cười to! Thật là hạnh phúc...

Diệp Đình nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, lại kéo cô du ngoạn vào bên trong con tàu.

Bên trong tàu cũng được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, đẹp đến nỗi khiến người ta không nỡ chớp mắt.

Chương 1506: Tái hiện lại ngày hôm qua (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở phía cuối hành lang, treo một bức áp phích khổng lồ! Là bức chân dung khổng lồ Lăng Vi tặng Diệp Đình trong ngày sinh nhật của anh! Từng giọt nước đang nhỏ từ trên tóc xuống, vẽ mặt quyến rũ càng làm tăng sức cuốn hút của anh, trong khí chất cao ngạo, lộ ra hơi thờ lười biếng. Đôi mắt phượng sắc bén mang theo ánh sáng cuốn hút lòng người. Đôi môi của anh khẽ cong lên, như có siêu năng lực mê đảo tất cả mọi người!

Lợi hại nhất là, cơ bụng tám múi của anh, đúng là làm cho người ta chỉ trực nuốt nước miếng... Còn vẻ nhân ngư tuyến đẹp mắt, thật sự có thể lấy cái mạng già của người ta mà!

Quá tuyệt vời! Bức áp phích này... đã làm lên điều huyền diệu — — trong tâm khảm của cô!

Lăng Vi bơi tới bên cạnh bức áp phích kia, khẽ vuốt ve eo của anh.

Diệp Đình nắm lấy tay cô, kéo cô xoay người lại. Anh chăm chú nhìn cô, Lăng Vi đưa tay ra, ôm chặt lấy cổ anh, hơi ngước mắt lên nhìn anh. Rồi cô đột nhiên quấn chân quanh eo của anh, tì trán của mình vào trán anh.

Hai người bọn họ tháo kính bảo hộ ra, nhắm mắt lại, nới lỏng mặt nạ dưỡng khí, ôm chặt lấy đối phương trao nhau nụ hôn nóng bỏng.

Lúc lên trên du thuyền, Diệp Đình mang theo một túi vỏ sò vỏ ốc...

Đại bảo, tiểu Bảo đã ngủ. Tiểu Đông Ni cũng đang ngáy khò khò.

Các tiền bối đã ăn trưa xong, đều đã đi nghỉ trưa.

Trên du thuyền cực kỳ an tĩnh, Diệp Đình ôm Lăng Vi trở về phòng tắm, hôm nay cô đẹp đến nỗi làm người ta kinh hãi, không trang điểm, nhưng mang theo hương vị và hơi thở khiến anh mê đắm.

Anh kỳ cọ tắm rửa cho cô, tay khẽ vuốt ve vết mổ trên bụng cô.

Anh nhẹ nhàng chạm vào thân thể mẫn cảm của cô, cảm giác đã lâu không gần gũi chột khiến hai người mất khống chế.

Chạng vạng tối, hai người không nỡ đành phải tách ra, ra ngoài ăn cơm với tất cả mọi người.

Cơm nước xong, bọn họ không vội trở về bờ, bọn họ định ở một đêm trên thuyền.

Lăng Vi bày mấy đĩa trái cây, còn có cả hạt dưa, hạt dẻ cười, thêm mấy món điểm tâm nhẹ ở bàn tròn trên boong tàu.

Tất cả mọi người ngồi ở trên ghế, gió biển ấm áp thổi qua, Kỳ Nhu nói: “Vừa rồi dì đã xem video rồi, Duệ Duệ bơi... hăng... quá, để lộ mông ra.”

Diệp Đình cười nói: “Phải giữ lại đoạn video này cho thằng bé, chờ sau này đưa cho vợ thằng bé xem.”

“Ha ha...” Tất cả mọi người đều vui vẻ cười phá lên, Duệ Duệ đang nằm trong xe dành cho trẻ sơ sinh lắc lắc đầu nhỏ: “Hừ ——” sau này

con sẽ không chơi với cha nữa!

Đô Đô vừa mút ngón tay, vừa chu miệng nhỏ: “Hừ — — tại sao con không nhìn thấy? Bảo bảo ủy khuất...”

Bầu không khí hài hòa ấm áp, chín rười tối, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, mỗi người tay trong tay theo cặp trở về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ có Lôi Thiếu Triệt và Kỳ Nhu vẫn còn ở trên boong thuyền.

Kỳ Nhu dờn ghế qua bên chỗ ông, ông nắm lấy tay bà, Kỳ Nhu nằm ở bên cạnh ông, gối đầu lên bả vai của ông.

Ông vuốt ve bàn tay của bà, hỏi: “Vết thương còn đau không?”

Kỳ Nhu lắc đầu: “Đã ổn rồi...”

Lôi Thiếu Triệt nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt của bà, Kỳ Nhu ngược mắt lên chăm chú nhìn ông. Ông bỗng nở nụ cười ấm áp.

Trong một tháng sau lần gặp gỡ đó, ngày ngày ông đều bận rộn làm nhiệm vụ, cũng không có thời gian tâm sự với bà.

Kỳ Nhu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của ông, bất ngờ hôn lên mặt ông.

Ánh mắt của Lôi Thiếu Triệt trở nên thâm thúy, ông nhìn thấy trong đôi mắt của bà ánh sáng dịu dàng như muốn chìm đắm trong đó.

Ông đưa tay ra bưng khuôn mặt của bà lên, nhẹ nhàng hôn lên môi của bà. Hô hấp của Kỳ Nhu đã hoàn toàn loạn nhịp.

Bọn họ gần như đồng thời ngồi thẳng dậy, ôm đối phương. Kỳ Nhu

vùi mặt vào hõm vai cầu ông, hơi thở ấm áp phả lên trên cổ ông. Trái tim của hai người đều tràn đầy tình yêu và sự ngọt ngào.

Lôi Thiếu Triệt mỉm cười, ôm bà vào trong ngực, khẽ thì thầm ở bên tai bà nói: “Trở về phòng, được chứ?”

Kỷ Nhu bỗng khấn trương ôm chặt lấy ông... bà che mặt cười to, bà cười đến nỗi không nói ra lời...

Một bó tuổi rồi, con cũng đã lớn rồi. Nhưng mà... Nhưng mà, bà chưa từng có, cái... kinh nghiệm đó.

Lôi Thiếu Triệt ôm bà, ông cũng cười. Ông nắm lấy tay bà, muốn kéo tay bà ra khỏi mặt, nhưng Kỷ Nhu vẫn thủy chung che mặt, không chịu nhìn ông.

Lôi Thiếu Triệt vòng tay bế bà lên: “Á!” Kỷ Nhu sợ hết hồn!

Ông rất mạnh mẽ, khí lực rất lớn! Một cánh tay vòng qua lưng bà, một cánh tay nâng dưới chân bà, ôm ngang bà lên.

Kỷ Nhu cảm giác được ông đang rất nóng. Bà vội vàng ôm lấy cổ ông, tim đập “Thình thịch”, như có con sâu đang bò loạn trong lòng, như vừa có sét đánh trúng người bà!

Ông bước từng bước một, ôm bà đi vào trong phòng. Bước chân trầm ổn, giống như rễ cây đã bám trong đất.

Gió... trên hành lang, giống như bàn tay chọc ghẹo trái tim bà. Bà không dám ngẩng đầu lên, dán mặt vào đầu vai của ông. Bởi vì mặt của bà đang rất nóng... Ông vẫn nhìn chăm chăm vào bà, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt của ông, giống như ngọn lửa đang bùng cháy, thiêu đốt khiến cả người bà nóng lên.

Ông ôm bà, đá mở cửa phòng. Trong phòng tối đen như mực, ông không bật đèn, trực tiếp dùng chân đá cửa đóng cửa lại.

Trong bóng tối, Kỷ Nhu không còn khấn trương như trước nữa, bà chủ động đưa tay ra giúp ông cởi cúc áo. Bà rõ ràng cảm giác được Lôi Thiếu Triệt đang rất khó chịu, sau đó, ông giống như một quả bom đã bị châm ngòi!

“Ầm — —” Ngoài tầm kiểm soát!

Chương 1507: Tìm người thân, sợi dây chuyền bí mật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trên du thuyền yên tĩnh, đột nhiên có người “A ——” lên ở phòng bên cạnh!

Lăng Vi và Diệp Đình mở mắt ra, cùng nghĩ rằng: “Haizzz... Mẹ lại không nhận ra cha rồi!”

...

Kỷ Nhu cũng bị tiếng hét này đánh thức, bà mở mắt ra, phát hiện ra tay và chân của mình đều đang quấn ở trên người Lôi Thiếu Triệt...

Che mặt, Kỷ Nhu nhanh chóng xuống giường đi vào phòng tắm tắm rửa. Lúc bà tắm xong đi ra, nhìn thấy Lôi Thiếu Triệt đang dựa ở đầu giường đọc sách.

Bà rất lúng túng, bà yêu tha thiết người đàn ông này hai mươi mấy năm... Ngủ cũng đã ngủ rồi, con cũng đã hai mươi tuổi mấy đầu, nhưng mà... nhưng mà... ở riêng giữa ban ngày ban mặt thế này, bà bỗng hơi ngượng ngùng...

Lôi Thiếu Triệt nghiêm túc đọc sách, giả bộ như không biết bà đang xấu hổ.

Ông lật trang sách, rồi đột nhiên hỏi bà: “Bao nhiêu năm qua, em không để thời gian trôi qua vô ích. Thành quả em đạt được cực kỳ phong phú...”

“A?” Kỳ Nhu hơi sửng sốt, bà quần khăn tắm, đi tới bên cạnh ông. Bà nghiêng đầu, nhìn vào quyển sách ông đang đọc. Ông đang xem báo cáo kết quả thí nghiệm của bà.

Ông nắm lấy tay bà, kéo bà đến ngồi xuống bên cạnh mình.

Ông hôn lên má bà, khen bà giống như khen một đứa trẻ: “Em thật tuyệt vời.”

Mặt của Kỳ Nhu đỏ bừng lên. Bà căng thẳng đến nỗi ngay cả tay cũng không biết để ở chỗ nào, cũng may ông nắm lấy tay bà, nếu không, bà khẳng định sẽ ôm ngực!

Lôi Thiếu Triệt mỉm cười, lại đến gần bà, hôn lên mặt bà. Ông xoa xoa đầu của bà, rồi đi rửa mặt.

Tốc độ của Lôi Thiếu Triệt rất nhanh, chỉ mấy phút đã tắm rửa xong.

Lúc ông đi ra, Kỳ Nhu vẫn còn chưa tỉnh lại...

Bà vừa muốn thay quần áo... bỗng thấy ông đi ra! Lôi Thiếu Triệt nhìn chằm chằm vào bà, thấy khăn tắm của bà rơi trên mặt đất...

Ôm mở lớn hai mắt, hít thật sâu: “Ặc... anh còn chưa cạo râu.” Ông lại quay trở lại phòng tắm.

Ôi trời ơi... Kỳ Nhu muốn tìm kế hở độn thổ xuống đất... bà vội vàng cầm quần áo lên, mặc quần áo vào: “Khụ — — “

Lôi Thiếu Triệt nhận được tín hiệu, đi ra khỏi phòng tắm.

Cầm hơi đau... Bởi vì, sáng sớm hôm nay ông cạo râu hai lần...

Kỷ Nhu che mặt cười, muốn nhẩn, cũng không nhịn được! Bởi vì...
Thật sự rất buồn cười! Đã lớn tuổi thế này rồi, còn ngượng ngùng cái gì!

Bà đột nhiên hào khí ngất trời, đứng lên — — hai mắt Lôi Thiếu Triệt sáng lên nhìn chăm chăm vào bà.

Ông thấy bà giơ tay lên, chỉ tay lên trần nhà: “Có phải đèn phòng vệ sinh bị hỏng rồi hay không? Em đi sửa...”

Nói xong, bà chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Lôi Thiếu Triệt vừa cười, vừa thay quần áo: “Khụ — — “

Kỷ Nhu nhận được ám hiệu, đi ra khỏi phòng vệ sinh, bà chợt muốn khóc... Lần sau bà phải chọn phòng tắm mới được... chứ mùi nhà vệ sinh... Không thích hợp giấu người!

Lôi Thiếu Triệt mặc quần áo chỉnh tề, ông mặc áo sơ mi trắng và quần âu màu đen, làm nổi bật lên dáng người cao ráo của ông!

Kỷ Nhu mặc chiếc váy dài màu trắng, là Lăng Vi chuẩn bị cho bọn họ, kiểu váy trễ vai không cổ, nhìn đặc biệt cao quý và thoải mái.

Da của Kỷ Nhu không được trắng lắm... nên bà thường không dám mặc mấy màu sắc quá tươi sáng.

Chiếc váy trắng hôm nay là kiểu trễ vai để lộ xương quai xanh, phơi bày tất cả vẻ đẹp tinh tế của Kỷ Nhu ra!

Kỷ Nhu vô cùng hài lòng với chiếc váy mà Lăng Vi đã chuẩn bị cho bà! Nhìn giống như mấy ngôi sao quốc tế, nhìn đặc biệt có thần thái.

Lôi Thiếu Triệt đi về phía bà, bước chân đặc biệt trầm ổn.

Chương 1508: Tìm người thân, sợi dây chuyền bí mật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kỷ Nhu thấy ông đi tới, trái tim của bà bắt đầu gia tăng tốc độ, ông càng tới gần, bà càng căng thẳng. Kỷ Nhu thầm chửi mình trong lòng, sao bà càng sống càng không có tiền đồ? Lúc trẻ trong lòng tràn đầy tự tin, lại không biết người ta ở đâu? Sao càng sống càng thiếu tự tin? Bởi vì mình già rồi?... Năm tháng giống như con dao mổ heo, mài mòn hết tất cả sự tự tin của bà...

Lôi Thiếu Triệt nắm lấy tay bà, ông đứng ở bên cạnh bà, hơi hạ tầm mắt chăm chú nhìn khuôn mặt bà, ông khẽ mỉm cười, tán dương bà: “Đúng là người phụ nữ xinh đẹp, không biết ai có phúc, có thể lấy em làm vợ.”

“Ha ha...” Kỷ Nhu cười phá lên, bà trợn mắt nhìn ông: “Đã mấy chục tuổi rồi, còn chưa gả ra ngoài đâu!”

Lôi Thiếu Triệt lắc đầu: “Không thể nào... Chẳng lẽ người trên thế giới này đều mù hết cả rồi?”

Kỷ Nhu được ông chọc cho tâm tình tốt lên! Bà hất tay ông ra, dùng sức đập vào ngực ông: “Chỉ có một mình anh là mù! Còn dám nói đến người khác? Năm đó, Kỷ đại mỹ nhân em đây chủ động theo đuổi anh, anh còn dám cự tuyệt em mấy chục lần!”

Lôi Thiếu Triệt nắm lấy nắm đấm của bà, nhìn thẳng vào mắt bà, nghiêm túc nói: “Thân bất do kỷ, xin em hãy tha thứ cho anh.”

Kỷ Nhu cắn môi, quở trách trợn mắt nhìn ông, không phải là bà muốn nói những chuyện này với ông... bà đều hiểu những cái khó của ông...

“Đi ăn cơm đi.” Lôi Thiếu Triệt nắm thật chặt tay bà, Kỷ Nhu tựa vào bên cạnh ông, vòng tay ôm lấy cánh tay của ông, ông đột nhiên thì thầm ở bên tai nàng bà: “Sau này anh sẽ từ từ đền bù.”

Kỷ Nhu chợt cảm giác được... dường như ông đang nắm một vật ở trong lòng bàn tay, tròn vo...

Bà cúi đầu, nhìn thấy ông đang đeo một chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của bà...

Bất ngờ nhận được sự ngạc nhiên này... khiến trái tim của Kỷ Nhu loạn nhịp!

Bà kích động giơ tay lên, che mặt... có nước mắt qua kẽ ngón tay chảy xuống. Không có bất kỳ dấu hiệu nào! Quá đột ngột...

Dòng suối ngọt ngào dâng trào trong lòng bà! Nhiệt huyết trong người sôi lên, bên trái đung bên phải, giống như có thể lao ra khỏi thân thể bất cứ lúc nào!

Yêu sâu nặng nhiều năm, bây giờ như chợt phát hiện ra chỗ rò rỉ, bà vòng tay ôm lấy ông, dán khuôn mặt giàn dụa nước mắt vào đầu vai của ông, khóc hu hu.

Ông ôm lấy bà thật chặt, vừa nghiêm túc lại vừa trịnh trọng nói: “Thật xin lỗi, đã để em phải đợi lâu...”

Kỷ Nhu ôm ông, lắc đầu...”Em rất hạnh phúc... Bởi vì anh đã xuất

hiện trong sinh mạng của em, mà mỗi một ngày trôi qua của em đều rất có ý nghĩa, em không cảm thấy khổ cực.”

Lôi Thiệu Triệt đưa tay lau nước mắt giúp bà, bà nhón chân hôn lên môi của ông. Ông vừa ôm vừa vuốt ve lưng bà. Hai mươi mấy năm phụ lòng, sao có thể chỉ dùng mấy chữ này để xóa tan!

Trở về từ ngoài biển, Diệp Đình hẹn Angel gặp mặt.

Lôi Thiệu Triệt hiểu rõ về chủ nhân của mấy sợi dây chuyền còn lại. Cả nhà mình đoàn viên, ông cũng cực kỳ hy vọng có thể giúp các chiến hữu tìm được con mình.

Trong phòng bao của khách sạn Giá Nhật, Trần Bá Tích ngồi ở trên ghế sa lon, không ngừng uống nước.

Chiếc dây chuyền màu xanh đậm là của ông ấy.

Vương Tấn ngồi bên cạnh, là chủ nhân của chiếc dây chuyền màu đỏ nhạt.

Trong mấy người có sợi dây chuyền, có ba người đã hy sinh... ba sợi dây chuyền kia cũng đã biến mất.

Angel biết về hai sợi dây chuyền này. Vì vậy hôm nay Diệp Đình hẹn cô ta tới, là muốn làm sáng tỏ bí mật của hai sợi dây chuyền này.

Lúc Angel và Vinh Phỉ đi vào, Trần Bá Tích ngược mắt lên nhìn, chăm chú nhìn vào Angel.

Vừa rồi ông đang giơ ly nước lên uống nước, bây giờ, tay ông đang lơ lửng ở giữa không trung, mép ly dán vào trên môi, nước còn chưa uống xuống...

Hơi thở của ông phả vào mép ly... một khoảng thời gian, ông cũng không phản ứng kịp.

Angel nhìn ông ta, hơi nhích lại gần trong ngực Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ vỗ vỗ nhẹ vào ly bàn tay của cô ta, Trần Bá Tích hơn bốn mươi tuổi, rất gầy, rất cương nghị. Mặc dù dáng dấp không tệ, nhưng dáng vẻ... lại không giống với... Angel.

Vinh Phỉ lễ phép hỏi Trần Bá Tích: “Chú Trần... chú?”

Trần Bá Tích chột cả kinh!

Nước trong ly: “Rào rào”, vẩy cả lên người...

Ông chăm chú nhìn Angel, biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp, tất cả mọi người đều không nhìn ra, ông ấy đang nghĩ cái gì...

Rốt cuộc Angel và ông ấy có giống nhau hay không? Hay là không có quan hệ gì với ông ấy?

Chương 1509: Sợi dây chuyện màu xanh đậm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trần Bá Tích tạt nước vào người mình, mà ông ấy hoàn toàn không để ý.

Ông ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Angel, Vương Tấn ngồi bên cạnh lấy khăn giấy đưa cho ông ấy, ông ấy cũng hoàn toàn không chú ý tới.

“...” Tất cả mọi người đều không nói gì.

Đến khi Vinh Phỉ nắm tay Angel, đi tới đứng yên bên cạnh Trần Bá Tích, Trần Bá Tích mới hoàn hồn lại, ông ấy mang theo biểu tình phức tạp nói với Angel: “Chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau không?”

Angel hào phóng gật đầu.

Trần Bá Tích đứng lên, mang theo Angel đi về phía phòng nhỏ bên cạnh.

Lúc Lăng Vi đi vào, phát hiện ra bầu không khí hơi kỳ lạ: “Sao vậy?” Cô đi tới bên cạnh Diệp Đình, ngoẹo đầu nhìn anh: “Chú Trần và Angel đâu?”

Diệp Đình nhìn sang phía phòng nhỏ: “Bọn họ đang ở trong kia. Không biết kết quả thế nào.”

Lăng Vi gật đầu, thầm nghĩ trong đầu: “Nói chuyện riêng thế này, đoán... không đến mười thì cũng tám chín phần...”

Hơn mười phút sau, Trần Bá Tích và Angel đi ra khỏi phòng bao nhỏ.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn hai người bọn họ, Angel nói: “Tôi không nhớ gì cả... Tôi cũng không biết tại sao mình có sợi dây chuyền này... cho dù mọi người có bổ đầu moi óc tôi ra, cũng là vô dụng, bởi vì tự tôi cũng không nhớ gì về cái này.”

Cô ta sợ vào sợ dây chuyền: “Tôi thật sự không biết gì về sợi dây chuyền này. Tôi cũng không biết cha mẹ tôi là ai, nếu mọi người đều tò mò, tôi có thể phối hợp giám định ADN.”

Trần Bá Tích nói: “Không cần.” Ông ấy nhìn Angel, ân cần trong mắt càng ngày càng đậm, ông ấy nói: “Đôi mắt của con, giống mẹ con y như đúc.”

Angel lại nói: “Đôi mắt giống, cũng không thể nói rõ cái gì cả. Tôi sẽ không tùy tiện nhận bậy người thân.”

Trần Bá Tích lúng túng mỉm cười, lý do ông ấy nói không cần giám định, là sợ Angel nghi ngờ. Sợ cô ta cho rằng cô ấy không được thừa nhận.

Trần Bá Tích hoàn toàn không có ý đó, số phận của đứa bé này đã đủ khổ rồi, ông ấy không có tư cách yêu cầu cô ta làm bất kỳ chuyện gì cô ta không muốn làm.

Angel là người có nguyên tắc, cô ta nói với Trần Bá Tích: “Chúng ta ăn cơm trước đi, cơm nước xong rồi nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ lấy máu xét nghiệm.”

Trần Bá Tích vội vàng gạt đầu: “Chúng ta ăn cơm trước...” trong lòng Trần Bá Tích thật sự không dễ chịu gì, ông ấy vừa mới hỏi nghề nghiệp của Angel, Angel thờ ơ nói nghề nghiệp của cô ta là... sát thủ...

Cô ta còn nói... bây giờ trong đầu cô ta... còn có một con chip chưa được lấy ra.

Con chip này, giống như một quả bom định giờ... mà con chip này, vô cùng nguy hiểm, nếu cố cưỡng chế lấy ra có thể dẫn đến kết quả bị mù, kết quả xấu hơn nữa... là có thể trở thành người thực vật...

Lăng Vi nhìn Trần Bá Tích, hơi không hiểu...

Lăng Vi đung đưa vào cánh tay của Diệp Đình, ra hiệu cho anh: “Chồng, bây giờ em hơi hồ đồ, theo như ý của chú Trần, Angel là con gái của chú ấy... Nhưng mẹ của Angel là ai? Sao Angel bị người ta vứt bỏ, lại sao cô ta lại bị mang đi huấn luyện thành sát thủ?”

Diệp Đình lắc đầu: “Anh cũng rất muốn biết...”

Ngay cả chính Angel cũng rất muốn biết... tại sao cô ta lại biến thành đáng ghét như bây giờ!

Các cô gái khác đều sống vui vẻ mỗi ngày, vô lo vô âu, được cha mẹ bảo vệ, nhưng tại sao cô ta lại bị huấn luyện thành sát thủ?

Nhưng Trần Bá Tích vẫn không nói...

Chương 1510: Sợi dây chuyền màu xanh đậm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bầu không khí trên bàn cơm vẫn rất trầm thấp, mặc dù Vương Tấn không biểu hiện ra, nhưng ánh mắt của ông ấy rất ưu buồn...

Angel vội nói ông ấy: “Bác Vương, cháu thật sự không biết lai lịch của sợi dây chuyền màu đỏ kia... lúc cháu nhìn thấy nó, nó đã là ở trong tổ chức sát thủ, lúc ấy... Hoắc Ân là người tìm được sợi dây chuyền này, bác muốn biết cái gì, có thể đi hỏi ông ta.”

Tất cả mọi người cơm nước xong, buổi chiều Angel và Trần Bá Tích đi làm giám định cha con.

Trên đường trở về, bọn họ không ngồi xe về, hai người đi bộ dọc theo bờ đê.

Trần Bá Tích buồn bã nói: “Con muốn biết... chuyện của mẹ con?”

Angel nhìn theo dòng chảy của dòng sông, nhìn dòng nước đang vui sướng nhún nhảy nói: “Chú muốn nói, thì cứ nói đi. Không cần phải cân nhắc đến cảm thụ của cháu.”

Trần Bá Tích nhìn cô ta một lúc, Angel nói: “Cháu đoán chắc đó cũng không phải là câu chuyện gì tốt. Chuyện đã xảy ra, nhắc lại chuyện năm đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì...”

Trần Bá Tích gật đầu: “Con nói đúng... Tất cả đều đã qua rồi, chúng

ta phải nhìn về phía trước.”

Angel nói: “Nếu không, chú viết chuyện năm đó xuống đi, cháu muốn biết là như thế nào.” Cô ta nhắc chân đá vào một hòn đá, giống như đang cố đá văng tảng đá lớn đang chặn trong lòng ra.

Trần Bá Tích gật đầu: “Được, về nhà cha sẽ viết cho con.”

Hai người tiếp tục đi bộ chầm chậm, Vinh Phỉ đang đợi Angel ở đầu phía trước. Sau khi bọn họ tách ra, Trần Bá Tích về nhà viết thư cho Angel.

Ông chậm rãi viết: “Con à, có rất nhiều chuyện cha không muốn để cho con biết. Nhưng mà, con có quyền được biết sự thật.”

Ông ấy viết xong những lời này, hơi dừng lại...

Ông đặt bút xuống, rồi lại cầm lên, tiếp tục viết: “Năm đó cha làm nhiệm vụ ở bên ngoài, cha bắt được con gái của một trùm buôn bán ma túy ở trong núi... Lúc ấy cha trói chặt cô ta lại, khiến cô ta không thể động đậy được. Cô ta hoa ngôn xảo ngữ, năn nỉ cha thả cô ta đi. Nhưng ý chí của cha lúc đó vô cùng kiên định... Mặc kệ cô ta nói gì cha cũng không thềm nhúc nhích. Cô ta liền thừa dịp cha không chú ý, lén lút bỏ thuốc vào trong bình nước của cha... Cô ta chỉ muốn làm cho cha choáng váng, sau đó làm cha sinh ra ảo giác, để bề nghe cô ta chỉ huy. Cha không biết nước trong bình đã bị bỏ thuốc, để bề bề sai khiến ta, vì vậy cô ta đã bỏ một lượng thuốc rất lớn vào trong nước... Âm kém dương sai, cha và cô ta... lúc ấy cha không biết gì cả, trong đầu toàn là ảo giác, hai ngày sau, cha mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Lúc tỉnh lại mới phát hiện ra, cô ta đã được cha cởi trói... chạy thoát.”

Ông có gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, hít thở sâu.

Lại viết tiếp: “Cô ta mang đi tất cả mọi thứ của cha, bao gồm cả sợi dây chuyền kia... Sau đó, cô ta mang thai, nhưng cha vẫn không biết... cô ta sống chết thế nào, cho tới hôm nay... cha mới nhớ tới năm đó đã từng phát sinh chuyện này... Nếu dáng vẻ của con và cô ta không giống nhau, chắc cha không thể nào nhớ ra được đã từng có một người phụ nữ như vậy xuất hiện trong sinh mạng của cha... Sau này, lúc cha nhớ tới sự kiện đó, cha vẫn cho rằng tất cả đều là ảo giác, bởi vì lúc ấy, cha thật sự không phân biệt được cái gì là giả, cái gì là thật... Sau đó, cha đã trở lại quân ngũ, truy tìm người này, nhưng mà... từ sau khi cô ta chạy thoát, đã không còn bất cứ tin tức gì nữa, giống như không bao lâu sau cô ta đã biến mất khỏi thế giới này. Từ đó... cha cũng không nghĩ tới cô ta nữa. Angel, thật xin lỗi... Nếu như, con là con của cha, cha sẽ đối xử với con thật tốt, sẽ trở thành một người cha tốt.”

Lúc Angel mở lá thư này ra, là sau khi có kết quả giám định cha con... kết quả giám định là, Trần Bá Tích đúng là... cha của cô ta...

Angel không thể nói là mình đang kích động, cũng không thể nói trong lòng mình có tư vị gì...

Lúc mở bức thư ra, cô ta đã đoán được... chắc chắn nội dung bên trong không phải là câu chuyện gì hay, kết quả... Thật sự bị cô ta đoán trúng.

Con gái của trùm buôn bán ma túy? Không trách cô ta bị tổ chức sát thủ ôm đi, có nhân tất có quả...

Angel thần thờ nhìn chăm chăm vào lá thư, những dòng chữ kia như đang nhảy múa ở trước mắt cô ta, nhưng mà, không có chữ nào nhảy vào trái tim cô ta được.

Cô ta cũng muốn như những cô gái khác, muốn khóc lớn một trận, nhưng mà, bây giờ ngay cả nước mắt cô ta cũng không chảy ra được.

Chương 1511: Quyết định (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi Vinh Phỉ trở về, nhìn thấy An Kỳ Nhi cúi trên bàn, đang thiết kế quảng cáo cho một công ty, đây là công việc mới của cô.

Vinh Phỉ biết hôm nay sẽ có kết quả giám định...

Anh dung dung đi đến trước mặt cô, thấy cô không muốn nói đến chuyện kết quả giám định, anh thức thời không hỏi.

Anh nhìn cô chăm chú một lát, xoay người đi đến phòng bếp rót nước cho cô... Đột nhiên phát hiện, trong thùng rác có mấy hộp thuốc... Là thuốc tránh thai, cô vứt đi?

Trong nháy mắt Vinh Phỉ vui mừng. Cô không ý định uống thuốc nữa? Cô muốn sinh con cho anh?

Khóe môi Vinh Phỉ cong lên, người phụ nữ này... cả cơ thể, cả trái tim đều trao cho anh!

“Khụ khụ ----” Vinh Phỉ làm nóng cổ họng, che giấu tâm tình vui sướng.

Anh vui vẻ rót cốc nước ấm đưa cho cô: “Mệt không? Em yêu, nghỉ ngơi một lúc đã.”

An Kỳ Nhi ngẩng đầu, ngược mắt, cô chạm phải ánh mắt của anh.

Cô chợt hỏi anh: “Tứ ca, rốt cuộc anh thích gì ở em?”

Vinh Phỉ đen mặt nói: “Em hỏi câu này à, anh thích khuôn mặt em, ngực em, mông em, được không?”

An Kỳ Nhi khế gật đầu: “Được.”

Vinh Phỉ bị cô chọc cười: “Em có ngực không vậy?”

Anh đặt cốc nước xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn cô: “Anh thích tính cách của em, thích sự cứng cỏi của em, thích em rơi vào vũng bùn cũng có thể tỉnh táo, thích em biết sai mà thay đổi.”

An Kỳ Nhi gật đầu, hốc mắt cay cay, đột nhiên cô có xúc động muốn khóc, cô đưa thư cho anh: “Anh xem lá thư này đi, anh xem xong rồi hãy quyết định có muốn để em sinh con cho anh không.”

“Mấy tin nhảm nhí này có ích gì?” Vinh Phỉ hừ lạnh, cướp lấy xé lá thư.

“Này!” An Kỳ Nhi đưa tay cướp lại.

Cô cướp lá thư về, trừng mắt nhìn anh, cô mở ngăn kéo ra, lấy ra băng dính và kéo, dính lại lá thư.

Dính xong, cô sợ anh lại xé, bèn dính hết cả lá thư.

Cô đứng dậy, giơ ra trước mặt Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ quét mắt đọc, nói: “Ừm, xem hết rồi.”

An Kỳ Nhi dò xét nhìn anh, Vinh Phỉ nói: “Nội dung bức thư này nói lên được điều gì? Em là con ai cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến

anh... Anh yêu chính bản thân em, không phải dòng máu của em.”

An Kỳ Nhi cắn môi, như muốn cười. Cô nhét lại lá thư vào ngăn kéo.

Vinh Phỉ đột nhiên sán đến gần cô, thấp giọng hỏi: “Ném hết thuốc đi rồi? Vậy với tư cách là chồng em, anh phải làm chính sự thôi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của An Kỳ Nhi đỏ lên, tức giận lườm anh: “Em nói thật với anh, không phải là em không muốn mang thai, anh không thấy em như cái ấm sắc thuốc sao... Em mà không uống thuốc, đầu sẽ đau muốn chết. Anh nói xem, em có thể không tránh thai sao? Bác sĩ nói, giờ em đang uống những thuốc này, này tạo thành dị dạng với thai nhi! Sao em dám qua loa chứ...”

Vinh Phỉ bừng tỉnh đại ngộ: “Vậy chữa bệnh trước đã!”

An Kỳ Nhi quay lại ghế ngồi, tay cô chống cằm, ánh mắt mờ mịt...

Con chip trong đầu cô, không thể bỏ đi còn phải liên tục uống thuốc, uống thuốc thì không thể mang thai, một khi mang thai, đứa bé sẽ không khỏe mạnh...

Nhưng, bỏ đi... có tỷ lệ khôi phục nhỏ, còn một nửa tỷ lệ là mù, tệ hơn là trở thành người thực vật, thậm chí chết trên bàn phẫu thuật.

Chương 1512: Quyết định (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiển nhiên Vinh Phỉ cũng đang nghĩ đến chuyện này, anh chợt đưa tay, giữ cằm cô, để cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh.

Anh đột nhiên xoay người, ôm ngang cô lên. Anh ôm cô lên phòng ngủ trên tầng, vừa trầm thấp nói bên tai cô: “Anh cũng không muốn có con, anh chỉ muốn có em. Chỉ cần em ở bên anh là đã tuyệt hơn bất cứ điều gì. Anh nói muốn đưa bé, thật ra chỉ để kiểm nghiệm sự chân tình của em với anh. Có phải anh hơi ngốc không?”

An Kỳ Nhi cười gật đầu: “Quả thực rất ngốc...”

Nửa đêm, Vinh Phỉ mệt muốn chết, nặng nề ngủ thiếp đi. An Kỳ Nhi lén đứng dậy, gọi điện cho Quân Dương, cô quyết định làm phẫu thuật.

Cô muốn... lấy con chíp ra!

Quân Dương bảo cô qua lúc nào cũng được.

Nói chuyện điện thoại xong, lúc An Kỳ Nhi về phòng, Vinh Phỉ nhắm mắt đang ngủ, nhưng, tay của anh đang sờ soạng khắp nơi, không sờ thấy người, bỗng giật mình tỉnh giấc!

An Kỳ Nhi vội chạy tới ôm anh: “Em đi vệ sinh... Nhìn anh kìa! Mới một phút mà!” Cô nhắc đồng hồ đeo tay lên xem: “Còn chưa tới một phút đâu!”

Vinh Phỉ ôm cô, ngủ tiếp. An Kỳ Nhi ghé vào tai anh nói: “Chồng, em muốn đi du lịch, em hẹn Hoa Đào và Chính Hiền cùng đi. Ngày mai, em sẽ đến căn cứ tìm bọn họ, chờ bọn họ rảnh, bọn em sẽ cùng đi ra ngoài.”

Vinh Phỉ nghe thấy cô gọi tiếng “Chồng”... phía sau cô nói cái gì, anh hoàn toàn không nghe lọt, dùng sức áp người lên, lại bắt nạt một lần.

Vinh Phỉ đưa An Kỳ Nhi đến căn cứ, lập tức bị cô đuổi đi.

Gần đây Vinh Phỉ cũng bề bộn nhiều việc. Lần trước giúp Diệp Đình thu thập lão quỷ Paul, công việc làm ăn bị liên lụy không nhỏ, anh phải về cùng Diệp Đình ổn định thế cục.

An Kỳ Nhi và Quân Dương vừa đi vào đại sảnh, vừa bàn bạc chuyện phẫu thuật. Hoa Đào, Chính Hiền đều rất lo lắng cho cô.

Ban đầu Hàn Yến bình phục, muốn về sở nghiên cứu địa chất, Hoa Đào cũng quyết định đi theo anh. Anh đi đâu, cô theo đó.

Nhưng, An Kỳ Nhi nói muốn phẫu thuật, bọn họ bèn dời lịch trình lại hai ngày.

Chính Hiền lo lắng lay cánh tay An Kỳ Nhi: “Chị An Kỳ, sao chị lại muốn phẫu thuật? Rất nguy hiểm!”

Nguy hiểm? Cô biết chứ! An Kỳ Nhi đột nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt trắng bệch.

Chính Hiền còn tưởng rằng cô đã nghĩ thông suốt, bởi vì loại phẫu thuật này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ mất mạng, duy trì tình trạng như hiện giờ, tốt xấu gì cũng không nguy hiểm đến tính

mạng.

Nhưng, An Kỳ Nhi lại nói: “Chị phải viết một lá thư.”

Chính Hiền và Hoa Đào ngăn người, thấy An Kỳ Nhi chạy lạch bạch về đại sảnh.

Mấy người đuổi kịp cô, thấy cô vào một căn phòng làm việc, tìm giấy bút, bắt đầu viết chữ.

Cô viết thư cho Trần Bá Tích, mở đầu, cô muốn viết chữ “cha”, nhưng lại không viết ra được... cô bèn viết hai chữ: chào ông...

Viết xong, lại viết tiếp: “Vừa mới biết ông chưa được bao lâu, đã không kịp tận hiếu, bởi vì, tôi đã đưa ra một quyết định điên cuồng...”

Cô viết xong, lại vo giấy lại, ném vào sọt rác.

Cô lại cầm tờ giấy trắng, vẫn viết mấy chữ đó... rồi lại vo viên, viết lại!

Nhưng, viết đi viết lại, vẫn chỉ có mấy chữ đó...

Cô không viết được gì khác! Cứ vậy đi! An Kỳ Nhi lấy một tờ giấy trắng khác viết thư cho Vinh Phỉ.

Cô nghĩ ngợi, viết mấy chữ: “Tứ ca, hãy tìm người tốt hơn.”

Cô nhìn mấy chữ này, đơn giản như thế, lại khiến cô lòng đau như dao cắt!

Chương 1513: Đó là băng gạc của chị, chưa tháo xuống (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi nhìn lá thư... Ngón tay hơi run run.

Cô không do dự nữa, giao thư cho Quân Dương: “Anh Quân Dương, hai lá thư này... Trước để ở chỗ anh. Ai tới tìm anh, thì anh hãy đưa cho người đó.”

An Kỳ Nhi như đang dặn dò hậu sự.

Sau khi làm xong quyết định ày, cô chột nhẹ nhàng thở phào.

Sống chết do mệnh... Nếu như giờ cô chết đi, Vinh Phỉ sẽ không lún quá sâu, dọn dẹp tâm tình một chút, anh có thể tìm người tốt hơn.

Nếu như giờ cô chết rồi, Trần Bá Tích sẽ không quá bi thương, dù sao cha, con bọn họ... cũng không có tình cảm gì.

Nếu như, chờ đến ngày rộng tháng dài, cô và Vinh Phỉ không thể chia cắt, nếu như, chờ đến cha ocn tình thâm, Trần Bá Tích dần quen với sự tồn tại của một cô con gái...

Nếu như, chờ đến lúc đó, sự đau đớn ấy, nhất định sẽ đau hơn gấp một vạn lần so với nỗi đau mất đi cô bây giờ.

An Kỳ Nhi dứt khoát đứng dậy, ánh mắt của cô vô cùng kiên định!

Cô quyết định --- lập tức làm phẫu thuật.

Ý của Chính Hiền là, chuyện lớn như vậy, nên nói cho tứ ca nữa nha!

Quân Dương lại nói: “Tôn trọng An Kỳ Nhi đi, mỗi người không thể quyết định sự sống, nhưng mỗi người đều có quyền quyết định cái chết của mình. Cô ấy có thể lựa chọn sống thật vui vẻ, cô ấy cũng có thể lựa chọn cuộc sống tốt hơn! Chúng ta lấy tình cảm trói buộc cô ấy, thì quá tàn nhẫn.”

Chính Hiền bĩu môi.

Quân Dương đưa tay, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Yên tâm đi, bọn anh sẽ giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.”

Tâm lý Quân Dương nắm chắc, anh biết sớm muộn gì An Kỳ Nhi cũng sẽ tìm anh làm phẫu thuật, cho nên trong khoảng thời gian này, anh luôn chuẩn bị đầy đủ cho cô ấy. Anh mời rất nhiều chuyên gia não khoa tiến hành nghiên cứu tình trạng của An Kỳ Nhi.

Lần phẫu thuật này, anh cũng mời bác sĩ nổi tiếng và nhân viên y tế chuyên nghiệp.

Ngay cả dụng cụ, thuốc thang, anh cũng chuẩn bị đầy đủ, đồng thời đều dùng cái tốt nhất! An Kỳ Nhi là chị dâu của anh, anh phải giữ chắc cho anh trai!

Thời gian phẫu thuật rất dài... Dài đến nỗi đám Hoa Đào và Chính Hiền sắp không chịu nổi nữa... Có thể thấy, người trong phòng phẫu thuật khó khăn đến chừng nào.

Chờ đợi khoảng ba ngày, cuộc phẫu thuật mới hoàn tất! Khi Vinh Phi chạy tới, suýt phá hủy căn cứ!

Anh điên rồi ----- điên cuồng đánh Quân Dương một trận!

An Kỳ Nhi phẫu thuật xong, vẫn còn đang hôn mê... Cô đã ngủ ba ngày.. Trên đầu còn quấn dải băng màu trắng, trên dải băng còn thấm màu vàng của thuốc và màu đỏ của máu.

Tóc bị cạo sạch, sắc mặt cực kỳ tiều tụy... môi cô trắng bệch, sắc mặt xanh xao...

Vinh Phỉ trông chừng bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ tiều tụy này của cô, trái tim đau quặn từng cơn!

“Mau tỉnh lại cho anh! Nếu em không tỉnh lại, anh sẽ -----“

Vinh Phỉ hít vào một hơi, cá giận: “Em ngủ đi, dù em có bất tỉnh, anh cũng không quan tâm em đâu...”

Chương 1514: Đó là băng gạc của chị, chưa tháo xuống (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt mũi Quân Dương bầm dập, nhưng vẫn cam đoan với Vinh Phỉ: “Tứ ca, anh đừng quá lo lắng... cuộc phẫu thuật rất thành công, chị dâu em sẽ nhanh tỉnh lại thôi, nhất định chị ấy không có chuyện gì...”

“Em câm miệng!” Vinh Phỉ mắng Quân Dương.

Vinh Phỉ hận không thể bóp chết Quân Dương, anh cắn răng nghiền lợi chất vấn Quân Dương: “Em đúng là khốn khiếp! Trước phẫu thuật, vì sao không nói cho anh? Cô ấy là vợ anh! Là chị dâu em! Nhỡ xảy ra nguy hiểm gì thì sao? Anh sẽ không có ở bên cô ấy! Khi cô ấy làm phẫu thuật, ít nhất anh cũng có thể ở bên cô ấy! Cô ấy lẻ loi trơ trọi, một mình đối mặt với cái chết, đối mặt với bóng tối, em có biết lúc ấy cô ấy nản lòng thoái chí đến mức nào không? Em cũng là người đã có vợ còn không rõ ràng như thế!”

Quân Dương xoa mặt, không nói gì. Cảm giác hình như tứ ca đã xuống tay nhẹ với mình...

Lúc ấy bác sĩ nói với anh, nắm rất chắc thủ thuật, nhưng... giờ nghĩ lại, quả thực rất nguy hiểm, anh cũng nghĩ mà sợ.

Đã ba ngày trôi qua, An Kỳ Nhi vẫn không tỉnh.

Vinh Phỉ chợt nhảy dựng lên, đưa tay hung hăng cốc đầu Quân Dương: “Ai bảo em không nói cho anh, anh đánh chết em! Anh của

em mà em cũng dám gạt? Gan càng ngày càng to đấy!”

Vinh Phỉ giận muốn điên lên!

Giọng của Vinh Phỉ rất lớn, như muốn nhắc cả căn phòng lên...

Khiến cho An Kỳ Nhi đau đầu, cô muốn ngủ thêm một lát mà không được...

An Kỳ Nhi dần dần mở mắt, đầu đau muốn nứt! Cô khẽ “Hừ” một tiếng.

“Chị dâu tỉnh rồi!” Chính Hiền vội gọi hai người bọn họ: “Đừng ồn ào nữa!”

Vinh Phỉ quay đầu, thấy An Kỳ Nhi day day đầu, có vẻ rất đau nhức...

Cô dần mở mắt ra, nhưng lại không nhìn thấy gì... trước mắt đen kịt...

Cô là may mắn đúng không? Mặc dù mù, nhưng, cô không chết... Có phải coi như có lời không?

“Vợ -----” Vinh Phỉ vọt tới bên cạnh cô. Anh nắm chặt tay cô, đặt lên khuôn mặt mình.

Anh đau lòng hỏi cô: “Có phải rất đau không? Sao em lại không nói cho anh... Em không biết giờ anh khó chịu đến nhường nào đâu! Em nói xem, nếu em có gì bất trắc, anh phải làm gì đây!”

Hốc mắt An Kỳ Nhi đau quá, cô muốn khóc, cô muốn mắng anh: đừng đừng là đàn ông, mất đi một người phụ nữ, không sống được chắc? chẳng phải hai mươi mấy năm trước vẫn sống tốt sao!

Nhưng, trong nội tâm cô rất đau.. cô duỗi ngón tay, vuốt ve khuôn mặt anh, cô muốn nói chuyện, nhưng không nói nên lời...

Vinh Phỉ thật sự không nhìn nổi cảnh này! Trái tim anh, đau như bị người ta đâm hàng chục cây kim!

Anh vuốt ve mặt cô, ngữ điệu cố gắng thả lỏng: “Không sao, chúng ta có thể từ từ, Quân Dương nói cuộc phẫu thuật rất thành công, em sẽ mau khỏe lên thôi.”

“Ừm.” An Kỳ Nhi gật đầu, cô cố nén cơn đau, nở nụ cười: “Giờ em không nhìn thấy gì... Là tạm thời thôi đúng không?”

Quân Dương ôm mặt, đau đớn nói: “Chị dâu... Bây giờ chị không nhìn thấy gì... không phải là tạm thời, cũng không phải là sau này không nhìn thấy nữa. Đó là vì, băng trên mắt chị chưa được tháo xuống....”

“...” An Kỳ Nhi bị Quân Dương chọc cười, cô biết băng chưa được tháo xuống.. Nhưng bóng tối ấy, không giống như bị băng trùm lên...

Giọng nói Vinh Phỉ hung ác hỏi Quân Dương: “Bao giờ mới có thể lấy băng xuống?”

Quân Dương quay đầu, nhìn về phía bác sĩ, bác sĩ một mực bị ngó lơ, thấy tất cả mọi người nhìn về phía mình.

Ông nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Ít nhất phải ba ngày sau mới có thể tháo băng, dù tháo băng, cũng phải tháo từng lớp một, để cô ấy thích nghi với ánh sáng. Giờ cô ấy không nhìn thấy gì là hiện tượng rất bình thường, bởi vì con chíp kia đè lên thần kinh thị giác, hiện tại... cô ấy sẽ hồi phục dần dần... khoảng một, hai tháng sau là có thể khôi

phục thị lực.”

Vinh Phỉ vội hỏi: “Có còn nguy hiểm gì khác không?”

Bác sĩ đáp: “Còn phải xem tình hình, trước hết để cô ấy ở lại đây quan sát một tháng đã.”

Vinh Phỉ lập tức dời địa điểm làm việc đến căn cứ của Quân Dương.

Diệp Đình và Lăng Vi cũng vội vàng chạy đến. Bọn họ mới biết được An Kỳ Nhi làm phẫu thuật...

Đám người đều rất lo lắng! Khi Trần Bá Tích gặp An Kỳ Nhi, trong vòng một đêm, rụng một nửa tóc trên đầu.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật... ông và An Kỳ Nhi mới nhận ra nhau, suýt chút nữa đã âm dương cách biệt...

Tình hình khôi phục của An Kỳ Nhi rất tốt, Diệp Khanh cũng có lòng tin! Đám người đều hi vọng Diệp Khanh có thể tốt lên, tiếp theo đám người liền đặt phần lớn trọng tâm lên bệnh tình của Diệp Khanh.

Chương 1515: Sợi dây chuyền màu đỏ sẫm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngày nào Trần Bá Tích cũng đến rất sớm, ông và đám người cùng chuẩn bị bữa sáng, chăm sóc An Kỳ Nhi cẩn thận.

Trần Bá Tích cúc cung tận tụy, chinh chiến nửa đời, đối phó với địch nhân ông như sấm chớp, nhưng đối xử với con gái... ông lại vô cùng lóng ngóng.

Cả đời này ngay cả người yêu ông cũng không có, sao có thể nghĩ đến... trong sinh mệnh chợt có thêm một cô con gái, điều này khiến ông rất rối rắm.

Mặc dù rối rắm, nhưng ông vẫn rất vui sướng. Ngày nào cũng cười toét miệng.

Giờ Vương Dần không thích nhìn thấy ông nhất! Lão già đáng chết!

Vương Dần thật âm mưu... Lôi Thiếu Dục, Lôi Thiếu Triệt, Lý Vân Hào, Trần Bá Tích đều tìm thấy con của mình...

Sao ông vẫn cô đơn a! Nếu sợi dây chuyền màu đỏ này không xuất hiện, ông đã không hi vọng...

Hết lần này tới lần khác... Chủ nhân của sợi dây màu đỏ sẫm này, phải chăng bị tổ chức sát thủ của Hắc Dạ đế quốc ám hại!

Vương Dần đau buồn, thật muốn đào hết tim gan. Thật ra, năm đó, Vương Dần cũng có gia đình, mà sau khi kết hôn ba tháng, vợ ông mang thai.

Lúc ấy, trong đội nói cho ông biết, ông phải ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ này phải tiến hành tuyển chọn đặc biệt.

Vương Dần thông qua được mười mấy vòng chọn lựa, đạt được huân chương, chính là sợi dây màu đỏ sẫm kia. Cấp trên còn chưa kịp truyền đạt nhiệm vụ cho ông, ông trong một lần thực hiện nhiệm vụ vây bắt, rơi xuống vách núi. Đội ngũ tìm kiếm lục soát dưới chân núi nửa tháng cũng không tìm được ông.

Tất cả mọi người cho rằng ông đã chết rồi. Nhưng, hai tháng sau, ông đi ra từ núi. Ông dựa vào ý chí sống sót mãnh liệt của mình mà nhặt về được cái mạng.

Khi ông ra khỏi núi, trước tiên liên hệ với đội trưởng. Đội trưởng suýt thì phát điên...

Bởi vì tất cả mọi người cho rằng ông đã chết rồi, vợ ông còn làm lễ tang cho ông. Sau lễ tang, không biết vợ ông đi đâu. Cả đội gần như lật tung tất cả những nơi ở vợ ông có thể đi để tìm kiếm.

Lại vẫn không tìm thấy người. Vương Dần cũng khó hiểu, lúc ấy, vợ ông là bà chủ gia đình, còn đang mang thai, bụng to vượt mặt, có thể đi đâu được?

Trong nhà, ít nhất còn có chỗ ở, ông cũng có chút tiền tiết kiệm, ít nhất cơm ăn không cần lo. Tại sao bà ấy lại rời đi?

Vợ ông không cha không mẹ, càng không cần nói đến việc về nhà ngoại gì đó. Mà cha mẹ ông đã lần lượt mắc ung thư, qua đời năm

ông 15 tuổi.

Không ai chăm sóc, Vương Dần liền lựa chọn chiến đấu.

Vương Dần đi từ trên núi ra, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Với sự hiểu biết của ông về vợ ông, một người phụ nữ đến chữ còn không biết, không thể dễ dàng rời đi như vậy. Huống chi còn có đứa bé, dù muốn tái giá, ít nhất cũng phải chờ mấy năm.

Vương Dần lặn lội về nhà, tất cả đồ vật trong nhà đều y nguyên, ngay cả sổ tiết kiệm cũng không bị sờ vào!

Chương 1516: Sợi dây chuyền màu đỏ sẫm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Dần ngớ người! Nếu vợ mình thật sự rời nhà, vì sao không mang theo sổ tiết kiệm?

Kỳ quái là... vợ ông chỉ cầm theo sợi dây màu đỏ kia...

Bà ấy không lấy tiền? Chỉ cầm một sợi dây chuyền?

Bà ấy sống một mình bên ngoài, không cần tiền sao? Bà ấy đang mang thai, sao có thể ra ngoài làm việc?

Đội trưởng còn gấp gáp hơn ông! Đội trưởng đã tìm bà ấy hai tháng, nhưng người như bốc hơi khỏi nhân gian... cũng không nghe nói bị bắt cóc, nếu như bị bắt cóc, ít nhất bọn cướp cũng sẽ đòi tiền chuộc a! Nhưng hoàn toàn không có, vô cùng yên ắng!

Không biết bà ấy đã đi đâu? Nếu bà ấy ra ngoài ở trọ, ít nhất cũng cần phải cầm chứng minh thư đăng ký, hoàn toàn không có!

Vương Dần càng nghĩ càng ngơ ngác... Ông bắt đầu cùng đội trưởng điều tra hướng đi của vợ mình, nhưng chẳng khác gì giở trục mức nước... công dã tràng! Kết quả điều tra của ông cũng không có chút tiến triển nào, hoàn toàn không có chút manh mối!

Sau đó mỗi khi làm nhiệm vụ, Vương Dần luôn tìm kiếm vợ và con mình. Nhưng vợ của ông không hề có chút tin tức nào...

Lúc ấy hi vọng duy nhất của Vương Dần là tìm được vợ con mình.

Đám người cũng sốt ruột thay ông, ông là công thần quốc gia, quốc gia tìm người cho ông, nhưng không thể tìm ra. Vương Dần thầm nghĩ: nếu như vợ con ông chưa chết... chắc là đang trốn ở trên mặt trăng.

Nhưng, giờ sợi dây chuyền này lại xuất hiện, người vẫn không tìm được... điều này quá kỳ lạ, điều trước mắt Vương Dần cần làm, là thẩm vấn Hoắc Ân.

Lăng Vi thấu hiểu cảm thụ của Vương Dần, cô bàn với Diệp Đình: “Chồng, có thể phê chuẩn việc chú Vương xin phỏng vấn Hoắc Ân không? Lão quý kia biết rất nhiều bí mật, không phải ai cũng có thể phỏng vấn a?”

Diệp Đình nói: “Khó mà nói... thân phận của Vương Dần rất đặc thù, cấp trên sẽ cân nhắc.”

Lăng Vi thở dài, nói: “Bây giờ em, cực kỳ, cực kỳ hi vọng chú Vương Dần có thể tìm được vợ con của mình.

Ai mà không hi vọng gia đình của chú được đoàn tụ chứ...

Nhưng vì Hoắc Ân là trọng phạm, nên trình tự xét duyệt khá phức tạp. Muốn thẩm vấn Hoắc Ân, phải trải qua hai tháng làm thủ tục.

Vương Dần không nóng nảy, đã chờ hơn 20 năm, giờ chờ thêm 2 tháng thì có là gì?

Giờ ông cũng đã rút lui, mỗi ngày cùng Trần Bá Tích ở căn cứ chăm sóc An Kỳ Nhi, ông coi An Kỳ Nhi như con gái mình.

Lý Vân Hào cũng ở căn cứ, bởi vì vết thương bị đạn bắn trên đùi chưa tốt, ông phải ngồi xe lăn. Lăng Vi phê chuẩn cho Lý Thiên Mặc không cần làm việc đúng giờ, chỉ cần anh đến giải quyết khi công ty có vấn đề là được.

Lý Thiên Mặc bèn ở lại căn cứ chăm sóc Lý Vân Hào. Hai người này... cả ngày chỉ nhìn nhau cười ha ha...

Lý Vân Hào rất lo lắng cho Lý Thiên Mặc.. bệnh tình của ông thế nào, trong lòng ông vô cùng rõ ràng, giờ ông uống thuốc Quân Dương phối cho ông, đầu tỉnh táo hơn nhiều, ông dần hồi tưởng lại từng màn bị King Lear khống chế lúc trước...

Vì chất kích thích tuyến bì trong cơ thể ông bài tiết quá nhiều, dẫn tới thường xuyên hăm hực, mới khiến kẻ thù có cơ hội lợi dụng.

Loại thuốc King Lear dùng với ông, không có tác dụng gì với người thường, nhưng... loại thuốc này, dùng trên người ông, có thể khiến ông sinh ra vô số ảo giác...

Đầu bếp của Lý Vân Hào bị thu mua, cho nên mỗi khi King Lear muốn dùng Lý Vân Hào cảm sung, sẽ lệnh cho đầu bếp cho thêm thuốc vào trong đồ ăn của Lý Vân Hào.

Giờ Lý Vân Hào chỉ lo lắng Lý Thiên Mặc bị di truyền ‘bệnh trầm cảm’ này, mà tính cách Lý Thiên Mặc cũng thể hiện ra, thường xuyên vô duyên vô cớ không muốn nói chuyện, kết quả kiểm tra của Quân Dương cũng cho thấy trong cơ thể Lý Thiên Mặc cũng có chất kích tố tuyến bì bài tiết quá nhiều.

Lý Vân Hào đốc thúc Lý Thiên Mặc uống thuốc đều đặn, sau đó, búi ngùi thở dài: “Thiên Mặc à, con đừng cứ vui mình bên cạnh lão già

như cha, con nha, phải mau đi yêu đương, cha chỉ hi vọng con nhanh chóng kết hôn, con hạnh phúc thì cha mới hạnh phúc...”

Lý Thiên Mặc thành thật gật đầu: “Vậy con sẽ đi yêu đương.”

Chương 1517: Phiên của Lý Thiên Mặc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tháng chín, các học sinh khai giảng.

Lý Thiên Mặc đi ra khỏi căn cứ, đến trường học Lôi Niểu Niểu tìm cô.

Cả kỳ nghỉ hè này Lôi Niểu Niểu đều ở nhà Lý Thiên Mặc học kỹ thuật hacker.

Mấy ngày trước, hai người họ cãi nhau, cũng là vì cô mãi không qua được phần thi hacker cuối...

Lôi Niểu Niểu phẫn nộ, vỗ bàn Lý Thiên Mặc, hung tợn nói: “Em muốn chia tay với anh!”

Lúc ấy Lý Thiên Mặc ngơ ngời...: “Hai chúng ta còn chưa nói yêu nhau mà... chia tay cái gì cơ?”

Lôi Niểu Niểu hào khí nói: “Em mặc kệ! Dù sao em cũng muốn tuyệt giao với anh! Nói chia tay chẳng phải có vẻ thâm hơn sao! Em muốn chia tay với anh!”

Lý Thiên Mặc: “...” Còn có thể nữa hả...

Một người lớn như anh chấp nhận với một tiểu cô nương như cô làm gì, phải ‘dĩ’ rồi... Nhưng, tính Lôi Niểu Niểu vốn nóng nảy, mãi không qua được ải cuối, càng ngày càng ầm ức a!

“Bộp -----” ném ngã cái ghế, chạy bành bạch bành bạch, ‘rầm’ đóng cửa đi.

Mấy ngày nay Lý Thiên Mặc ở căn cứ chăm sóc cho cha, cho nên không liên lạc với Lôi Niểu Niểu.

Cha anh nha, đột nhiên bảo anh mau cắt đi yêu đương. Anh liền lập tức cắt đi yêu đương.

Lúc này, chợt nghe thấy dưới ký túc có tiếng người kêu: “Lôi Niểu Niểu ----- anh nhớ em -----”

Theo tiếng la này, ngay sau đó có mấy người khác cũng kêu to: “Lôi Niểu Niểu ----- lão tam của bọn này nhớ em -----”

Lý Thiên Mặc không lái xe tới, mỗi lần anh đến tìm Lôi Niểu Niểu đều cưỡi xe đạp địa hình tới. Bởi vì Lôi Niểu Niểu nói, như thế mới không gây chú ý, như thế hai người đều là sinh viên!

Lý Thiên Mặc cưỡi xe đạp, vừa đến dưới ký túc xá đã nghe thấy có người đang thổ lộ với cô! Ai nha? Dám thổ lộ với cạp cái Lôi Niểu Niểu ư?

Không muốn sống nữa sao?

Lý Thiên Mặc một chân chống đất, xắn tay áo ----- anh nóng người rooifd đấy!

Ngọn lửa trong lòng Lý Thiên Mặc bùng lên!

Lý Thiên Mặc không đi đến trước ký túc, anh đứng cách đó không xa quan sát, anh muốn xem phản ứng của Lôi Niểu Niểu là gì.

“Ai thế? Tiếng khó nghe vậy?” Lôi Niểu Niểu nhảy dựng lên, chạy vội đến ban công. “Phụt ha ha... Niểu Niểu, mau đến xem nè, có người tỏ tình với cậu!”

Lôi Niểu Niểu cầm cốc thủy tinh, ung dung đi đến trước ban công, dưới lầu có tám người, cầm trong tay bảng trắng. Cô không nhìn thấy Lý Thiên Mặc, vừa khéo Lý Thiên Mặc bị ban công chắn mất.

“Lôi Niểu Niểu! Lôi Niểu Niểu ra rồi, chuẩn bị bắt đầu!” Dưới lầu có người gào lên, lập tức có hai người từ trong đám người đi ra, giơ cao tay:

“Thất tình không đáng sợ, chỉ sợ em tự sát!”

“Đạp hấn ta một cái, còn có Lý Khắc Gia!”

Lý Thiên Mặc nổi giận! Ai thất tình chứ? Là Lôi Niểu Niểu sao? Sao bọn họ biết được? Tin tức linh thông thật đấy! Còn có Lý Khắc Gia, cũng họ Lý sao?

Cùng một nhà với anh à? Sao ánh mắt kém vậy...

Trên tầng, Lôi Chân cười ha ha: “Ồi mẹ ời, thứ gì đây?”

Lôi Chân ôm bụng, cười vật vã, cô ôm Lôi Niểu Niểu, vừa lắc đầu vừa nói: “Màn tỏ tình này, hù chết nô gia!”

Dưới lầu, trong hàng ngũ, đột nhiên có một người giơ tay lên, làm động tác ‘ánh sáng lấp lánh’ giữa không trung: “Mời Lý Khắc Gia ra khỏi hàng... Đỉnh đỉnh đỉnh ~”

Chương 1518: Phiên của Lý Thiên Mặc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đúng lúc này, Lôi Chân vì nghiêng nghiêng ngả ngả, không cẩn thận ném chiếc cốc sứ từ tầng hai xuống.

“Viu -----“, chiếc cốc sứ vẽ nên một đường cong trên không trung, bay thẳng đến đỉnh đầu ai đó...

“Cốp” một tiếng, nện lên đầu người kia.

“Ồi mẹ ời! Đau ---- đau chết mất ----- ai? Ai? Ai thả ám khí?” Người kia đưa tay ôm đầu, hay lắm, cả bàn tay đầy máu...

“Lão tứ, cậu không sao chứ?” Đám bạn cùng phòng của Lý Khắc Gia bu lại.

Chỉ nghe thấy phòng ngủ bên cạnh có nữ sinh tham gia náo nhiệt cười ha ha: “Là đứa trẻ nhà ai không may vậy?”

Nhưng, ngoài ý muốn chỉ vừa mới bắt đầu...

Lôi Niều Niều thấy cậu ta chảy nhiều máu như vậy, giật mình kêu lên! Cô nhanh chóng đi lấy băng gạc và miếng băng dán cá nhân ném xuống.

Lại thấy vật thể rơi tự do bay tới, đám người bị dọa chạy trốn chết: “Ồi mẹ ời, cái quái gì vậy?”

Thấy băng gạc, băng dán cá nhân không có chút lực sát thương ám khí nào, Lý Khắc Gia hét to: “Bình tĩnh bình tĩnh -----“

Dưới lầu hỗn loạn.

Đột nhiên có người hét lên: Ai da mẹ nó ---- chân cậu đặt đâu vậy! Giẫm lên chân tôi rồi! Mẹ nó cậu nặng hơn trăm cân, muốn đạp phế chân tôi à?” bởi vì nhiều người, lại đang kích động, không biết ai đạp chân ai.

“Thật xin lỗi, chân tôi không nhìn thấy chân cậu ở đó...”

“Nói nhảm! Trừ phi chân cậu mọc ra mắt!” Tên nhóc đang mắng chửi người liếc thấy người giẫm chân mình, đột nhiên vui lên: “Ai da, là đại ca à... chân em cứng, anh đạp đau không?”

“Không sao không sao... lão nhị, mau đỡ lão tứ. Tôi còn phải tiếp tục thổ lộ...”

“Đúng đúng đúng, tiếp tục tiếp tục ~ vì hạnh phúc của Lý Khắc Gia, chúng ta liều mạng!”

Mọi người đi đỡ thương binh kia: “Lão tứ, đầu đau không, cậu có thể kiên trì không?”

Tay lão tứ đầy máu nha... cậu ta ôm đầu, kêu rên: “Tam ca, đây coi như là tai nạn lao động sao?”

Lý Khắc Gia nắm chặt tay cậu: “Tai nạn lao động! Tất nhiên là tai nạn lao động! Cách mạng chưa thành công, tứ đệ vẫn cần cố gắng!”

Lão tứ vuốt mặt máu, cắn răng, nắm tay: “Vì sự nghiệp cách mạng,

không sợ hi sinh, phấn đấu quên mình! Xông lên a -----“

Thấy cậu ấy còn có thể chọc cười, mấy người còn lại cũng yên lòng, cầm băng gạc quấn đầu cậu thành bánh bao, còn dán mấy miếng băng cá nhân theo hình chữ thập, thổ lộ lại.

“Thất tình không đáng sợ, chỉ sợ em tự sát!” Đúng lúc nâng tấm bảng này lên, khổ thay, lại đập vào đầu lão tứ... Lập tức cả tòa ký túc vang lên tiếng cười điên cuồng.

“Đá cậu ta, còn có Lý Khắc Gia!”

“Phi ----- Lý Thiên Mặc ở bên cạnh khinh thường hừ một cái!

“Lý Khắc Gia ---- ra khỏi hàng... đình đình đình ~”

Lý Khắc Gia mồm miệng hăng nhất hệ tân văn mặt mày hớn hở, khí vũ hiên ngang đi lên trước, một tay ôm bó hoa hồng đỏ, tay kia giơ cao tấm bảng gỗ: “Uyển như thanh dương, niểu niểu chi yên.”, trong đó hai chữ Niểu Niểu được phun màu hồng, những chữ khác đều màu đen.

Bốn người đằng sau cậu đồng loạt giơ hai tấm biển gỗ:

“Ngoài đồng cỏ mọc lan ra/Mặt mù sương khói đậm đà rơi rơi/Đẹp thay bỗng có một người/Mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng.”

Lôi Chân cười ngật ngưỡng: “Niểu Niểu, cảm giác thế nào?”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

“Phụt -----“ Lôi Chân nói: “Nô gia tôi không bình tĩnh được a...”

“Lôi Niều Niều, mình thích cậu! Cậu có nghe thấy tiếng lòng mình không?”

Lý Khắc Gia thâm tình nhìn lên trên, cậu si ngốc nhìn Lôi Niều Niều đang đứng ở tầng hai.

Lý Thiên Mặc ở gần đó hừ một tiếng: “Không nghe thấy!”

Lúc này có hai người đứng ra ngoài hàng, mở tấm hoành phi trong tay: “Lôi Niều Niều, gia coi trọng nàng, hãy đi theo gia. Chờ gia chuộc chân, về nhà làm ấm giường, nấu cơm, giặt quần áo, sinh con cho nàng...”

“Ha ha ha -----“ Cả ký túc cười vỡ bụng!

“Tôi nhổ vào, không biết xấu hổ!” Lý Thiên Mặc ném xe đạp qua, nắm đấm lao tới! Ai cần cậu làm ấm giường, sinh con, nấu cơm? Đó là vợ của ông đây!

Chương 1519: Tung đại chiêu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai bên ký túc truyền đến tiếng cười to.

Lôi Niểu Niểu quần muốn điên rồi.

Đúng lúc này... đột nhiên, cô nhìn thấy trong đám người có một thân hình cao lớn quen thuộc – Lý Thiên Mặc vùng vẫy nắm đấm!

Là Lý Thiên Mặc -----

Lý Thiên Mặc lấy một địch tám a! Đám trẻ to xác của hai phòng ngủ lập tức đánh lại anh...

Lôi Niểu Niểu gấp gáp, đạp dép chạy như bay xuống lầu.

Bọn họ có tám người! Lý Thiên Mặc chỉ có một mình, anh đúng là điên rồi!

Lôi Niểu Niểu vừa chạy xuống lầu, vừa không ngừng náo nổ... Lý Thiên Mặc không chừng đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập... chắc đã bị đánh thành bánh thịt...

Kết quả ra xem, ôi... Lý Thiên Mặc thật dữ dội! Trái một cước, phải một cước!

Lôi Niểu Niểu nhìn ngây người, không ngờ Lý Thiên Mặc cao gầy

nhã nhận như thế, lại biết đánh nhau?

Nhưng, anh có thể đánh, cũng không thể địch nổi đối phương nhiều người a! Đối phương cũng gina lặn, bọn họ cùng xông lên chứ không đánh riêng lẻ.

Trong nháy mắt Lý Thiên Mặc vị vây lại, một nắm đấm nện lên đầu Lý Thiên Mặc.

Lôi Niểu Niểu hét lớn: “Dừng tay lại cho tôi!”

Lôi Chân nhỏ giọng rầm rì: “Niểu Niểu, cậu thiên vị quá đấy... ban nãy Lý Thiên Mặc đánh người, sao cậu không bảo dừng tay, Lý Thiên Mặc vừa bị đánh, cậu đã bảo dừng tay... Đúng không?”

Lôi Niểu Niểu hất cằm, nói: “Đúng! Bà đây thích vậy đây, có sao không!”

Lúc này, người trông coi ký túc chạy ra, một đám người được gọi đến phòng làm việc của hiệu trưởng phê bình, giáo dục!

Phó hiệu trưởng nhìn tình hình, lập tức nổi trận lôi đình.

Lúc này, Lý Khắc Gia vô cùng thành thật nói: “Hiệu trưởng, Tứ đệ của em bị thương, không phải vị tiên sinh này đánh, mà là bị cốc của Lôi Chân đập vào...”

Phó hiệu trưởng tức giận đến trợn trắng mắt! Ông chỉ vào Lý Thiên Mặc, hỏi anh: “Em học khoa nào? Sao tôi nhìn em quen mắt vậy?”

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh chính là học sinh của Yến Đại... lần trước cùng Diệp Đình, Lăng

Vi đi qua phòng hiệu trưởng... và lại, anh là thiên tài khoa máy tính, cũng rất nổi tiếng ở Yển Đại...

Phó hiệu trưởng lập tức nhớ ra: “Lý Thiên Mặc! Chẳng phải em tốt nghiệp rồi sao? Tại sao lại chạy về trường? Còn đánh nhau?”

Lão đại của Lý Khắc Gia lập tức bắt lấy đề tài câu chuyện: “Phó hiệu trưởng! Người này không phải sinh viên trường ta, là người bên ngoài vào đánh sinh viên trong trường! Cần giao cho cảnh sát bắt anh ta đi ngồi tù!”

Lý Thiên Mặc nói: “Ai bảo tôi không phải nhân viên của trường?” Anh lấy ra giấy chứng nhận: “Giáo sư... khoa máy tính!”

Lý Thiên Mặc nói: “Vừa làm thủ tục làm giáo sư.” Phó hiệu trưởng còn chưa biết là hiệu trưởng đại nhân đã mời anh...

Nhân tài như Lý Thiên Mặc, ai mà không muốn cướp lấy chứ!

Về mặt phó hiệu trưởng lập tức ôn hòa: “Thiên Mặc a... Sinh viên đầu gấu như vậy thì phải dạy dỗ cho tốt nhé... Em thân là giáo sư, cái đó... lần sau tốt nhất là dạy dỗ bằng miệng, còn đánh người... chính sách quốc gia còn chưa cho phép!”

Lý Thiên Mặc đen mặt. Nhóm Lý Khắc Gia phản kháng: “Phó hiệu trưởng ----- không thể thế này a! Quá bất công!”

Phó hiệu trưởng lập tức lạnh mặt.

“Àm ỉ cái gì chứ?” Ông vung tay lên: “Tám người các em, mỗi người viết cho thầy bản kiểm điểm 15000 chữ! Mau đưa bản này đến phòng y tế đi!”

Mặc dù đám Lý Khắc Gia không phục, nhưng vẫn đưa lão tứ đến phòng y tế.

Lôi Niếu Niếu và Lý Thiên Mặc đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, Lôi Niếu Niếu hừ một tiếng: “Em chợt nghĩ đến một câu nói bỏ lửng!”

Lý Thiên Mặc nhìn sang cô, Lôi Niếu Niếu ngoài cười như trong không cười nói: “Lý Thiên Mặc làm giáo sư ----- dạy hư học sinh!”

Lý Thiên Mặc: “...”

Vì theo đuổi cô gái này, anh cũng đủ liều! Vừa kiêm chức làm giáo sư, vừa kiêm chức CEO bộ phận kĩ thuật của Long Đăng.

Chương 1520: Tung đại chiêu

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hôm nay, hiệu trưởng không vội để anh lên lớp, trước hết để anh làm quen với nội dung sách giáo trình. Bởi vì, tháng mười một trong nước có cuộc thi máy tính. Xếp hạng học kỳ sau của Yến Đại, toàn bộ dựa vào trận đấu này.

Cho nên, hiệu trưởng cố ý mời Lý Thiên Mặc, hi vọng anh có thể đến giúp đỡ.

Lý Thiên Mặc tưởng tượng, cuộc thi đó, để một mình Lôi Niếu Niếu đi là được! Chỉ cần cô luyện tập chăm chỉ, 1000% là có thể đứng nhất.

Anh vẫn có chút lòng tin này với Lôi Niếu Niếu.

Lôi Niếu Niếu mới khinh thường tham gia thi đấu cơ! Bây giờ cô nhìn thấy máy tính là tức! Nhìn bàn phím là muốn đập!

“Em không tham gia!”

Lý Thiên Mặc không vui, anh đã cam đoan với hiệu trưởng... nếu Lôi Niếu Niếu không tham gia, vị trí thứ nhất... không dễ đạt được a!

Lý Thiên Mặc nghĩ, xem ra cần phải tuyển chọn bồi dưỡng nhiều nhân tài từ khoa máy tính.

Trường học vừa khai giảng, các sinh viên đều có tiền trong tay, ai

cũng vô cùng hưng phấn.

Buổi tối, các quán ăn ngoài trường đều liên hoan hết bàn này đến bàn khác.

Lý Thiên Mặc mời Lôi Niểu Niểu cùng ăn cơm. Lôi Niểu Niểu vừa ăn cơm vừa nói: “Sau này hai ta đừng ăn cơm cùng nhau nữa, em là sinh viên, anh là giáo sư, hai ta không thể quá gần nhau, nếu không sẽ có người nói chúng ta...”

Lý Thiên Mặc nói: “Nói cái gì? Thầy trò yêu nhau à?”

“Phi -----” Lôi Niểu Niểu nói: “Ai thầy trò yêu nhau với anh!” Cô tức giận lườm anh: “Tránh cho có người nói em vuốt mông ngựa.”

Lý Thiên Mặc cười nhìn cô: “Võ mông ngựa gì chứ? Anh tuổi chó, không tuổi ngựa.”

“Ha ha...” Lôi Niểu Niểu cười to: “Đúng, em là vuốt mông chó, không phải vuốt mông ngựa!”

Lý Thiên Mặc lập tức phối hợp vênh mông lên: “Tới đây võ đi! Võ vang chút!”

“Cút -----” Lôi Niểu Niểu trừng anh, cô nghiêng răng ken két.

Lý Thiên Mặc nói: “Ngày mai hết hạn đăng ký, em thật sự không có ý định đăng ký?”

Lôi Niểu Niểu bĩu môi: “Không báo! Em đâu học khoa máy tính.”

Lý Thiên Mặc không vui... cảm thấy công cốc. Anh kiêm chức giáo sư, là để ngày nào cũng nhìn thấy cô a...

Lôi Niểu Niểu thấy anh không nói gì, liền hỏi anh: “Sao? Nhìn cái miệng nhỏ bĩu lên như oán phụ vậy!”

Lý Thiên Mặc vẫn không nói gì. Lôi Niểu Niểu nhìn anh chằm chằm hồi lâu, hỏi anh: “Sao anh đột nhiên nghĩ ra đến trường em làm giáo sư vậy?”

Lý Thiên Mặc ghé gần vào cô, trịnh trọng nói: “Bởi vì muốn gặp em nha.”

Trong nháy mắt Lôi Niểu Niểu mở to mắt.

Hôm sau, khi danh sách đăng ký thi đấu máy tính được giao cho Lý Thiên Mặc, anh nhìn thấy tên của Lôi Niểu Niểu -----

Nhưng, cũng nhìn thấy tên của Lý Khắc Gia!

Ai da! Lý Thiên Mặc thật bội phục sức chịu đựng của tên này, được thôi, dám va dao vào anh, không cho tên nhóc này chút bài học, tên đó sẽ không biết Lý Thiên Mặc anh họ gì!

Mặc dù đều là họ Lý! Nhưng tuyệt đối không phải một nhà.

“Kiểm tra kiểm tra!” Lý Thiên Mặc triệu tập 20 học sinh ghi danh.

Lý Thiên Mặc mặc âu phục màu đen, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hai mươi người các em, nhất định phải thông qua bài thi sơ khảo này, mới có tư cách huấn luyện tiếp! Tránh cho vàng thau lẫn lộn!”

Chương 1521: Xử lý mấy người dễ như chơi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nghiêm túc nói: “Nếu ai không qua được cuộc thi hôm nay, mời tự giác ra khỏi!”

Mặc dù Lý Thiên Mặc không nhìn thấy Lý Khắc Gia nói, nhưng trong 20 người ở đây, có 18 người là khoa máy tính... Ngoại trừ Lý Khắc Gia và Lôi Niểu Niểu.

“Hừ -----” Lý Khắc Gia hừ một tiếng: “Thầy, không phải thầy cố ý nhắm vào em chứ?”

Lý Khắc Gia chp rằng Lý Thiên Mặc sẽ biện hộ, không ngờ Lý Thiên Mặc lại thẳng thắn thừa nhận: “Chúc mừng em đã đoán đúng!”

“F*ck...”

Thầy thích nhắm vào em đấy, em định làm gì?

Cậu không thể làm gì! Vì Lôi Niểu Niểu, cậu không thêm để tâm! Lý Khắc Gia nói: “Thầy, bọn em còn chưa được huấn luyện đã phải thi, không khỏi quá bất công! Em không học ngôn ngữ máy tính, nhưng, không có nghĩa là em không có thiên phú nha! Nhỡ đâu, em học bài giảng còn nhanh hơn người khác thì sao?”

Chưa đợi Lý Thiên Mặc nói chuyện, tài tử khoa máy tính Thái Tử Du đã không vui: “Ôi, lời Lý huynh nói, có phải quá không biết xấu hổ

không? Anh là tài tử khoa tin tức, là nhân vật phong vân trong trường chúng ta, nhưng không có nghĩa là anh có thể quậy tung máy tính!”

Mặt Lý Khắc Gia đen lại.

Cậu nhìn thoáng qua Lôi Niếu Niếu, cảm thấy mình thật mất mặt.

Những tên mày dám làm cậu xấu mặt ngay trước mặt nữ thần của cậu, Lý Khắc Gia bày tỏ rất tức giận!

Cậu hừ một tiếng, bĩu môi, nở nụ cười: “Tử Du huynh, tên anh rất hay, nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại họ Thái! Cha mẹ anh rất có văn hóa mà, vì sao không đặt cái tên khác hay hơn, nhất định phải đặt là dầu hạt cải*...”

“Thái Tử Du và dầu hạt cải có phát âm giống nhau, là ‘caiziyou’.

“Cậu nói gì?” Thái Tử Du đứng lên định đánh Lý Khắc Gia!

Lý Thiên Mặc lạnh mặt, gõ bàn nói: “Đây là lớp học của tôi, ngoan ngoãn chút cho tôi!”

Lý Thiên Mặc không lớn hơn bọn họ bao nhiêu, năm nay Thái Tử Du học năm thứ tư đại học, nhỏ hơn Lý Thiên Mặc một tuổi.

Lúc vừa bước vào cổng trường, liền biết trong trường có một thiên tài máy tính.

Dù Thái Tử Du cố gắng thế nào, cũng không thể qua nổi Lý Thiên Mặc.

Sự tồn tại của Lý Thiên Mặc, khiến cho cả khoa máy tính tỏa ra ánh hào quang lóng lánh, nhưng đối với tài tử máy tính khác, vậy đồng

nghĩa với tối tăm không thấy mặt trời!

Thái Tử Du bị Lý Thiên Mặc chen ép ròng rã ba năm! Mong ngóng đến khi Lý Thiên Mặc tốt nghiệp... được rồi, người ta lại thành giáo sư!

Thái Tử Du ầm ức nha -----

Lúc này, chợt nghe thấy ngoài phòng học có người thấp giọng kêu: “Thầy Lý thật đẹp trai nha...”

“Đúng vậy a... người ta vừa tốt nghiệp đã làm CEO! Thật lợi hại a! Có bao người tốt nghiệp từ trường ta mà còn chưa tìm được công việc đâu.”

“Đúng đấy, làm CEO thì khác, thầy Lý thật thành thực a!”

“Đúng vậy! Thật sự là siêu cấp đẹp trai, mê chết mình rồi!”

Ngoài cửa phòng học có một đồng cô gái chen lấn... Bọn họ đều đến xem Lý Thiên Mặc, Lôi Niểu Niểu bĩu môi, trừng mắt nhìn ra ngoài! Ôi, giáo sư khoa máy tính này, quá gây họa a!

Lý Thiên Mặc nhú mày, anh cực kỳ không thích bị vây xem, anh hất cằm, bảo một bạn học đi đóng cửa.

Chương 1522: Xử lý mấy người dễ như chơi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạn học kia đóng kỹ cửa lại, Lý Thiên Mặc nhìn mọi người nói: “Lần thi đấu này của chúng ta, vị trí là thứ yếu, mục đích cuối cùng của chúng ta, là có thể nâng cao trình độ.”

Anh nhìn Lý Khắc Gia, nói: “Ngôn ngữ C của máy tính, không đơn giản như mọi người tưởng tượng. Người tạo ra phải là lập trình viên lợi hại, không chỉ lập trình tốt, mà đầu óc cũng phải chi phối năng lực, trí nhớ, năng lực tay và mắt cũng phải cực kỳ mạnh.”

Lý Thiên Mặc bảo mọi người bật máy tính lên, anh nói: “Hôm nay là bài thi nhập môn, là để kiểm tra năng lực cân đối tay, mắt và trí não của mọi người, có 30 phút để luyện tập.”

Anh ấn nút enter trên máy tính của mình: “Bắt đầu luyện tập.”

Lôi Niểu Niểu nhìn thấy trên màn hình vi tính của mình xuất hiện cửa thứ nhất của bài thi hacker...

Lôi Niểu Niểu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lý Thiên Mặc, thấy Lý Thiên Mặc đang trừng mắt nhìn cô.

“...” Lôi Niểu Niểu đỏ mặt, cúi đầu... Thầy giáo... liếc mắt đưa tình với cô... ngay trước mặt mọi người sao?

Có cần rõ ràng thế không?!

Mọi người bận rộn luyện tập, ngược lại không ai phát hiện động tác nhỏ của bọn họ.

Lôi Niểu Niểu không lo lắng, bài kiểm tra này, cô tùy tiện làm cũng được 20 giây!

Thành tích tốt nhất của cô là 16 giây... Bài thi hôm nay, đối với cô mà nói, đơn giản như ăn sáng a!

Lý Thiên Mặc không phải đang cố ý thiên vị cô đấy chứ? Sợ cô không thông qua bài thi, nên cố ý đưa ra bài đơn giản nhất?

Lôi Niểu Niểu nhìn xung quanh, các anh em khoa máy tính đều đang chăm chú luyện tập, chỉ có Lý Khắc Gia bên cạnh cô nhìn chăm chăm đề thi, chưa bắt đầu luyện tập.

Lôi Niểu Niểu hỏi cậu: “Cậu sao vậy?”

Lý Khắc Gia nói: “Đây là thứ gì vậy? Mình nhìn không hiểu...”

Lôi Niểu Niểu: “...”

Cô nhỏ giọng nói với cậu: “Cậu ghi nhớ các ký tự và chữ cái này, khi trên màn hình xuất hiện ký tự gì, thì cậu hãy gõ ký tự đó!”

“À à... đã hiểu đã hiểu!” Lý Khắc Gia đổ mồ hôi. Lôi Niểu Niểu nói: “Các bạn khoa máy tính thường xuyên luyện tập kiểu này, cho nên bọn họ đều biết, cậu mau luyện tập đi.”

“Ừ ừ...” Lý Khắc Gia khẽ gật đầu. Lôi Niểu Niểu hỏi cậu: “Cậu không hiểu sao không hỏi thầy?”

“Hứ -----” Lý Khắc Gia khinh thường nói: “Mình không thèm hỏi đâu!”
thể chẳng khác nào tự tiêu diệt uy phong của bản thân!

“Làm gì đấy?” Lý Thiên Mặc trông thấy hai người họ đang nói chuyện, sắc mặt lập tức khó coi.

Lôi Niểu Niểu liếc nhìn Lý Thiên Mặc, ngời thẳng, nhìn về phía màn hình mình.

Lý Khắc Gia cũng bắt đầu luyện tập, cậu là tài tử khoa tin tức, chút chuyện vật này, không phải việc khó gì.

Tay cậu cũng rất nhanh, phản ứng nhanh nhạy, trí nhớ cũng tốt, chưa được một lúc đã nhớ kỹ, luyện tập mấy lần, vậy mà lên đến 30 giây.

“Oa! Cậu rất lợi hại nha!” Lôi Niểu Niểu thấy thành tích của Lý Khắc Gia. Thành tích luyện tập của tất cả bọn họ sẽ hiện lên ở góc phải màn hình.

Trước mắt 30 giây của Lý Khắc Gia đang xếp thứ tám. Lôi Niểu Niểu 26 giây xếp thứ hai, không phải cô không thể nhanh hơn, có điều không muốn quá phô trương...

Xếp thứ nhất là Thái Tử Du 21 giây.

Lôi Niểu Niểu giơ ngón cái với Lý Khắc Gia: “Cố lên nha! Mới được một lúc, cậu đã có thể đạt được 30 giây, rất lợi hại!”

Lý Khắc Gia thầm nghĩ, so với 21 giây của cậu, chênh lệch vẫn quá lớn!

Lý Thiên Mặc nhìn hai người họ lại nói chuyện, trong lòng rất không

vui! Trong lòng Lý Thiên Mặc không vui, sẽ thể hiện lên tay, không cẩn thận làm ra thành tích ‘sáu giây’! Đứng ở đầu bảng -----

“Đinh -----“ Trên màn hình xuất hiện dòng chữ vàng -----

LTM: thành tích sáu giây, No.1

‘No.1’ là màu vàng, còn có vương miện!

Lý Khắc Gia cực kỳ kinh ngạc: “F*ck ----- 6 giây? Hệ thống bị lag à?”

Vẻ mặt cậu ngơ ngác: “LTM này ----- là tên nào?”

Lôi Niểu Niểu ôm mặt cười, thầm nghĩ: “Khắc Gia huynh, cậu xong rồi... Thiên Mặc huynh lòng dạ hẹp hòi lắm nha...”

Sau đó, nghe thấy Thái Tử Du nói: “6 giây này... không phải thầy Lý chứ?”

“Phụt -----“ Trong nháy mắt Lý Khắc Gia có cảm giác đen như chó.

Chương 1523: Tâm thật mệt mỏi... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc 6 giây, thật sự quá mạnh mẽ!

Chấn động một đám học sinh đến sững sốt...

Sắc mặt Lý Khắc Gia cũng thành gan heo rồi, thì ra Lý Thiên Mặc lợi hại như vậy? 6 giây ah!

Còn nhanh hơn Thái Tử Du 21 giây! Thành tích còn nhanh hơn nhiều như vậy! Người ta mới 6 giây thôi! Con số này!

Anh ta liều sống liều chết mới được 30 giây, không cho chênh lệch ở giữa, vậy nên gọi là hồng câu*! Nên gọi là khác biệt một trời một vực!

(*) Sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà Nam, ranh giới Hán – Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng!

Lý Khắc Gia lo lắng! Chỉ tiêu lần khảo sát này là 27 giây, chỉ có 27 giây mới có tư cách tiếp tục tham gia huấn luyện!

Lôi Niếu Niếu nói: “Anh em, thời gian không còn nhiều! Cậu cố gắng lên...”

Lý Khắc Gia gật đầu, trong đầu nghĩ thành tích 27 giây, dùng toàn lực vẫn có thể đạt được.

Nhưng Lý Thiên Mặc xưa nay không phải một người theo luật. Anh thấy Lôi Niễn Niễn không ngừng nói chuyện với Lý Khắc Gia, chán ghét trong lòng dâng lên!

“Hừ — —” Lý Thiên Mặc thông qua chỉ tiêu khảo sát, đổi 27 giây thành 24 giây!

Các bạn họ bùng nổ!

Lần khảo sát này vốn đột phá 27 giây coi như hợp cách. Bây giờ lại bị đổi thành 24 giây!

“Phốc — — Mẹ nó!” Lý Khắc Gia hộc máu! Anh ta vừa có chút tâm trạng muốn đạt 27 giây, đột nhiên phát hiện chỉ tiêu 27 biến thành 24!

Lý Khắc Gia hỏi: “Thầy Lý! Thầy đùa sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Trời mưa đánh đũa nhỏ, nhàn rồi cũng là nhàn rồi*.”

(*) Ở khu vực Hồ Bắc (tỉnh miền trung Trung Quốc) đọc “giày” thành “đũa nhỏ”, nên câu này vốn là “Trời mưa đánh giày, nhàn rồi cũng là nhàn rồi”. “Đánh giày” chỉ giày rơm, lật băng ghế lại, tìm một ít rơm rạ (có chút cỏ dại hiệu quả tốt hơn) và sợi gai quấn quanh, một ngày có thể đánh mấy đôi giày cỏ. Câu bỏ lửng này cho thấy bản sắc cần cù chất phác của nông dân.

Lý Khắc Gia buồn bực: “Được lắm, thầy là thầy, tùy thầy.”

Không phải 24 giây thôi sao? Lý Khắc Gia vén tay áo — —

Đến thời gian luyện tập 30 phút, bắt đầu thi sát hạch, mọi người đều vô cùng khẩn trương...

“Bắt đầu thi!” Lý Thiên Mặc nghiêm túc tuyên bố, sau đó, mọi người nhìn đề thi trên màn hình máy vi tính.

Cuộc thi tiến hành căng thẳng tốt độ! Tất cả mọi người đều chuyên tâm dồn chí!

“Duang ——” Thành tích một người hiện ra! Có người dùng khóe mắt liếc nhìn, người đầu tiên hoàn thành lại là —— Lôi Niễn Niễn, 18 giây!

Lôi Niễn Niễn không dùng hết toàn lực, cô chỉ cần vượt qua kiểm tra là được, tài nghệ của cô bây giờ mạnh hơn trước rất nhiều, đột phá 12 giây cũng được.

Người thứ hai hoàn thành là Thái Tử Du, 22 giây, anh ta vốn hy vọng 20 giây, nhưng không nghĩ tới có người hoàn thành sớm hơn anh ta, kinh ngạc, liền chậm một nhịp...

Giữa 22 giây và 24 giây, tất cả 20 người hoàn thành!

Ngay cả Lý Khắc Gia cũng hoàn thành, 23 giây 99... nguy hiểm nha!

“Wow!” Hai mươi học sinh đều không tự chủ được, hưng phấn quát lớn!

Chương 1524: Tâm thật mệt mỏi... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc cũng rất vui, đây chính là không có áp lực thì không có động lực!

Tiềm năng con người đều là vô hạn, nếu không cho những người này chút áp lực, bọn họ còn cà lơ phất phơ, lay động ở 30 giây!

Lý Thiên Mặc vỗ tay: “Tôi rất hài lòng kết quả sát hạch của mọi người, mọi người đều có tư cách tham gia huấn luyện kế tiếp, hôm nay lớp đầu tiên, chúng ta học quy tắc lập trình.”

“Phốc — —” Lý Khắc Gia lại học máu... Không cần học liền vậy chứ...

Thật vất vả thi đậu, lại không cho anh ta lấy hơi.

Lý Thiên Mặc nhìn anh ta: “Lý Khắc Gia, cậu có ý kiến?”

Lý Khắc Gia vội lắc đầu: “Không có...”

Lôi Niễu Niễu cũng nhăn mặt, tuy cô học chút kỹ thuật hacker, nhưng... cái gì mà lập trình... cô không biết gì...

Lý Thiên Mặc giảng một tiết, mắt 18 học sinh lóe sáng!

“Thầy Lý! Không hổ là thiên tài máy tính! Nghe giảng một buổi bằng

10 quyển sách của tỉnh em!”

Ngay cả Thái Tử Du cũng không thể không phục... Những gì trước kia anh ta không hiểu, qua một buổi học này, thấu hiểu tất cả!

Lý Thiên Mặc... Quả nhiên không đơn giản!

Những bạn học tranh vây quanh Lý Thiên Mặc hỏi cái này cái kia.

Mấy vấn đề khó giải quyết đều bu lại hỏi Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc nói: “Mọi người đừng nóng, mọi người viết câu hỏi ra, ngày mai cùng giao cho tôi. Sau tiết học, tôi đáp lại toàn bộ.”

“Được được được! Cảm ơn thầy Lý!” Vừa rồi không phục, lúc này tất cả đều phục!

Lý Thiên Mặc nói với Thái Tử Du: “Cái đó... Tiểu Thái Nhi, cậu làm lớp trưởng đi, sau này các bạn học có chuyện gì thì tìm cậu, cậu thống nhất rồi hỏi tôi.”

“...” Thái Tử Du yếu ớt nói: “Thầy... Khi thầy gọi tên em, có thể chỉ gọi “Tiểu Thái”, đừng thêm chữ “Nhi” phía sau không...”

Anh ta gãi đầu tay: “Tiểu Thái Nhi... sao nghe giống như một loại thực phẩm màu xanh lá cây...”

(*) Tiểu Thái: đưa cái.

“Ha ha ha ——” Mọi người bật cười.

Lý Khắc Gia và Lôi Niễ Niễ buồn bực, hết một buổi học, rằm cũng nghe không hiểu!

Mỗi ngày đều nghe như vậy...

Hết giờ học, Lôi Niễn Niễn hơi mê mang, cả một buổi chiều đều không học tốt.

Buổi tối, lúc đi học, Lý Thiên Mặc đến tìm cô, cô rất không có tinh thần...

Lòng tự ái mạnh, tính cách lại háo thắng, cảm giác bị đánh bại này khiến Lôi Niễn Niễn rất buồn rầu!

Cô vốn muốn tham gia thi đấu, ắt phải hướng về hạng nhất, nhưng tham gia huấn luyện mới biết... thật sự khác xa suy nghĩ của cô!

Lý Thiên Mặc và cô cùng đến đi đường Lâm Ấm đến trường, cây liễu hai bên như mỹ nhân, cành nõ nhẹ nhàng lay động trong gió.

Lôi Niễn Niễn đưa tay kéo một cành liễu, chợt nghe Lý Thiên Mặc nói bên tai cô: “Buổi tối ở nhà tôi.”

“Hả?” Lôi Niễn Niễn giật mình! Cô buông lỏng tay, cành liễu vừa vịn quất trúng mặt Lý Thiên Mặc...

“A ——” Lý Thiên Mặc vội giơ tay che mắt mình.

“Xin lỗi! Tôi không cố ý làm trúng anh!” Lôi Niễn Niễn bị dọa sợ, lập tức nắm tay anh, mắt anh bị quất đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tràn ra.

Lôi Niễn Niễn nóng lòng: “Tôi thật sự không cố ý, vừa rồi anh làm tôi giật cả mình!”

Lý Thiên Mặc khoát tay, biểu thị không thềm để ý: “Không sao, không sao, một lát là ổn. Tôi nói em tối ở nhà tôi là muốn nói tôi dạy kèm nội dung trên lớp hôm nay cho em...”

Lôi Niễ Niễ đỡ trán: “Aiya... Tôi nghĩ sai...”

Nước mắt Lý Thiên Mặc tuôn trào: “Em nghĩ lệch đi đâu rồi?”

“Không có... Tôi cho là anh muốn cùng tôi... A! Lên trực thăng thật lớn trên trời!” Lôi Niễ Niễ chỉ lên trời, Lý Thiên Mặc ngẩng đầu, chỉ thấy một con chim bồ câu... bay qua...

Lý Thiên Mặc trở lại bình thường, mắt không quá đau nữa, anh thẳng người, nói: “Nếu em thật sự muốn làm chút gì với tôi, tôi cũng không phản đối...”

Lôi Niễ Niễ cắn răng, đưa tay kéo một cành, muốn bị quất nữa phải không?

Lý Thiên Mặc cười bước tới trước hai bước, tránh cành liễu. Anh cười nói: “Đùa thôi, ý tôi là tôi dạy kèm chương trình học cho em, em có thể nấu chút cơm cho tôi, báo đáp tôi...”

Lúc này, đột nhiên nghe sau lưng truyền tới giọng nói vội vàng của một nam sinh: “Thầy Lý! Thầy không thể thiên vị nha! Thầy phải dạy kèm cả em!”

Lý Thiên Mặc quay đầu nhìn, hay lắm! Người nói chuyện là... Lý Khắc Gia!

Sao ở đâu cũng có cậu?

Tên này là âm hồn không tiêu tán đúng không?

Lôi Niếu Niếu nói: “Không được không được!”

Lý Thiên Mặc nhất thời cảm động... Thì ra Niếu Niếu cũng thích thế giới hai người... Kết quả, lại nghe Lôi Niếu Niếu nói: “Nếu cậu muốn đi, cậu phải nấu cơm. Tôi không làm cho hai người!”

“Phốc ——” Lý Thiên Mặc học máu, tâm thật mệt mỏi...

Chương 1525: Thêm kinh nghiệm, thêm tiền vàng... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thế giới hai người tốt đẹp hết lần này tới lần khác có thêm một Lý Khắc Gia, đúng là phiền chết!

Thuốc dán chó thúì! Lý Thiên Mặc rất tức giận!

Tuy Lý Thiên Mặc không có ý định làm gì Lôi Niểu Niểu, nhưng đột nhiên có thêm một người, thật sự không được tự nhiên lắm nha.

Lý Khắc Gia không hề khách sáo, đến nhà Lý Thiên Mặc liền trực tiếp lấy dép mới mua ở siêu thị ra thay, xách đồ ăn vào phòng bếp.

Lý Thiên Mặc có một thói quen, chuyện đầu tiên khi về đến nhà là... tắm, thay quần áo, sau đó sẽ nấu chút đồ ăn, ăn xong, lê lét dưới đất lau bụi, dọn nhà.

Lôi Niểu Niểu ở nhà anh kỳ nghỉ hè, biết anh có thói quen này, cô vô cùng tự giác ngồi xuống trước máy vi tính, mở máy, chơi game ...

Đợi nửa ngày không nghe tiếng mở nước, cô quay đầu, thấy Lý Thiên Mặc trầm mặt đứng cạnh sofa.

“Sao thế?” Lôi Niểu Niểu hỏi anh.

Lý Thiên Mặc buồn bực: “Có người ngoài, tôi không quen.”

Lôi Niễ Niễ nói: “Không phải chứ? Tôi cũng là người ngoài sao? Tôi ở nhà một kỳ nghỉ hè, tôi thấy anh rất quen mà.”

Lý Thiên Mặc híp mắt, liếc cô, trong lòng nói: Không phải tôi không xem em là người ngoài sao?

Cũng không biết Lôi Niễ Niễ nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ. Hôm nay cô mặc áo thun len màu hồng, hơi nóng...

Đi bên ngoài hơn nửa ngày, đột nhiên ngồi xuống, cảm thấy hơi khó chịu. Bình thường, Lý Thiên Mặc về nhà liền tắm, cô mở máy điều hòa, sau đó thay áo ở nhà mát mẻ.

Chờ Lý Thiên Mặc tắm xong đi ra làm cơm, cô lại đi tắm, lẩm lẩm xong, cơm cũng nấu xong.

Nhưng hôm nay Lý Khắc Gia tới, phá vỡ quy luật cuộc sống của bọn họ.

Lý Thiên Mặc không phải người thích thay đổi, một thói quen nhỏ, anh có thể giữ rất nhiều năm.

Lúc này, Lý Khắc Gia bỗng nhiên từ phòng bếp đi ra, mặt đầy mờ mịt hỏi Lý Thiên Mặc: “Thầy Lý, dầu nhà thầy để chỗ nào? Trong chai dầu không còn dầu.”

Lý Thiên Mặc nói: “Tủ thứ hai phía trên.”

“À à.” Lý Khắc Gia lại vào bếp, sau đó liền nghe tiếng xào đồ ăn.

Lý Thiên Mặc cảm thấy không được tự nhiên... Giống như anh đang làm khách ở nhà người khác.

Ba người cùng ăn cơm, Lý Thiên Mặc tức giận! Tại sao tên nhóc này nấu ăn không tệt? Muốn kéo anh xuống sao?

Không, vui, vè!

Ăn xong, Lý Thiên Mặc lập tức giảng bài. Năng lực học tập của hai người cũng rất tốt, giảng hai giờ, hai bọn họ rốt cuộc hiểu căn bản.

Lý Khắc Gia vô cùng biết ơn, nói: “Thầy Lý, thầy quả thực rất lợi hại! Làm phiên thầy lâu như vậy, thật ngại! Hôm nay cũng đã muộn, em và Niếu Niếu về trường trước. Chúng em có gì không hiểu, ngày mai vào lớp hỏi.”

“...” Lý Thiên Mặc không vui, cậu muốn đi thì đi đi! Tại sao phải kéo Lôi Niếu Niếu đi cùng?

Lý Thiên Mặc nhìn lôi Niếu Niếu, chỉ thấy cô gái này nghiêm túc suy nghĩ...

Chương 1526: Thêm kinh nghiệm, thêm tiền vàng... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, nói với Lý Khắc Gia: “Cậu đi về trước đi, nhiệm vụ hôm nay của mình còn chưa hoàn thành, mình ở thêm một lát rồi đi.”

Lý Thiên Mặc cực kỳ vui vẻ yên tâm, anh cười một tiếng, anh rất thích tác phong của cô gái này!

Lý Khắc Gia mờ mịt: “Nhiệm vụ gì thế? Cậu còn chưa hiểu sao? Trên đường đi mình nói cho cậu!”

Lôi Niễn Niễn囧 囧: “Hôm nay mình còn chưa qua level trong game... Mình phải giành cúp mới đi...”

Lý Khắc Gia cũng囧: “Cậu còn chơi game? Còn ở đây chơi?” Anh ta mờ mịt!

Biểu tình của Lôi Niễn Niễn rất bình thường, gật đầu: “Đúng, mình chơi ở đây cả kỳ nghỉ hè rồi!”

“Hả?” Lý Khắc Gia hoàn toàn bối rối! Hai người này là quan hệ gì?

Tim Lý Khắc Gia đột nhiên nhảy khỏi cổ họng... Nghe ý này, Lôi Niễn Niễn đã quen thầy Lý trước? Tại sao cậu ấy ở nhà thầy Lý cả kỳ nghỉ hè?

Chẳng lẽ thầy Lý là... cậu nhỏ của Lôi Niễn Niễn? Hay là anh họ?

Hay là chái ngoại lớn?

Dù sao, chắc chắn có quan hệ thân thích!

“À... Vậy tôi về trước.” Lý Khắc Gia đi ba bước lại quay đầu nhìn Lôi Niễn Niễn: “Không cần mình chờ cậu?”

Lôi Niễn Niễn còn chưa lên tiếng, Lý Thiên Mặc đã chen vào: “Không cần!”

“Ầm — —” Lý Thiên Mặc tiến anh ta, đóng cửa. Lý Thiên Mặc đứng chống nạnh, bắt đầu dọn nhà, mở quạt lớn! Lau bụi, dọn dẹp, dọn xong, lấy quần áo đi tắm...

Tắm xong đi ta, tới Lôi Niễn Niễn đi tắm. Lôi Niễn Niễn tắm xong đi ra, cảm giác... tại sao hơi đói?

Cô vừa đi ra phòng tắm liền ngửi được mùi thơm bột yến mạch, Lý Thiên Mặc bung chén, đang đứng trước quạt gió, mỗi ngày anh đều thổi cơm nguội rồi mới cho cô ăn.

Lôi Niễn Niễn bung chén ăn một miếng, độ ẩm vừa phải! Cô ăn tiếp... bột yến mạch âm âm, thơm ngát, ăn thật ngon!

Lý Thiên Mặc nhìn dáng vẻ cô ăn, cực kỳ thỏa mãn, anh cũng hài lòng cười lên. Như vậy mới đúng chứ!

Vừa rồi lúc ăn cơm, cô không chú ý, bị phồng đầu lười.

Cô ăn xong, chơi game cùng anh, nhiệm vụ kết hôn của hai người sắp hoàn thành rồi, hôm nay hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này là có thể kết hôn, sau đó có thể vào động phòng rồi!

Hai người hoàn thành nhiệm vụ, đi tới cạnh nguyệt lão. Lôi Niễn Niễn giao nhiệm vụ, trên màn hình hiện lên khung đối thoại:

Nguyệt lão: Chúc mừng hai người đã tâm ý tương thông, mời hôn ngọt ngào để bày tỏ hai người thật lòng.

Lôi Niễn Niễn chê bai: Nguyệt lão đại nhân, đại lão gia như bà mà còn thật nhiều từ hình dung... còn hôn ‘ngọt ngào’... Sao bà không lên trời đi? A, đúng rồi, nguyệt lão lên trời...”

Lôi Niễn Niễn chịu thua tính nói nhiều của mình...

Trên màn hình vi tính có phím ấn hôn, Lôi Niễn Niễn ấn xuống. Hoàn thành nhiệm vụ này, bọn họ là vợ chồng rồi. Sau này chơi được thêm đủ loại trò chơi! Ví dụ như vợ chồng hợp thành đội có thêm kinh nghiệm, có thêm tiền vàng, còn có thêm công kích!

Ha ha ha — —

Lôi Niễn Niễn đang đắc ý, chợt phát hiện Lý Thiên Mặc bên cạnh vẫn chưa ấn.

“Làm gì thế?” Lôi Niễn Niễn nổi giận, cô quay đầu hung tợn hỏi Lý Thiên Mặc: “Anh muốn gì? Mau ấn đi! Làm sao? Không muốn kết hôn với tôi? Đổi ý?”

Lý Thiên Mặc ngược mắt nhìn cô chăm chú. Lôi Niễn Niễn nhéo cánh tay anh, nói: “Mau đi! Mau đi!”

Lý Thiên Mặc nhìn cô chăm chăm, yết hầu trượt lên trượt xuống, ánh mắt thâm trầm, sâu không lường được...

Lôi Niễn Niễn hung tợn nhìn anh.

Anh quay đầu nhìn màn hình, đưa tay, cầm con chuột ấn nút hôn.

Bọn họ kết hôn! Trên màn hình nở đầy hoa tươi, còn có mưa hoa đào... Hai người trong màn hình ôm nhau, nam chính cúi người hôn nữ chính...

Tầm mắt Lý Thiên Mặc từ màn hình dời đi, nhìn chăm chăm cô gái bên cạnh, cô gái này vỗ tay cười, cười vui vẻ.

Lý Thiên Mặc hít sâu một hơi, đột nhiên hô hấp nóng lên, máu nóng chảy loạn trong thân thể.

Anh đưa tay áp Lôi Niếu Niếu vào lưng ghế. Lôi Niếu Niếu sợ hết hồn, nhìn chăm chú vào anh, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của anh nhanh chóng ép tới... Anh cắn môi cô, dùng sức khuấy vào trong miệng cô.

Máy vi tính phát nhạc, còn có tiếng nói chuyện của nhân vật, nữ chính nói: “Tướng công, chúng ta bái đường xong rồi.”

Nam chính nói: “Nương tử, bái đường xong, có thể động phòng rồi.”

Chương 1527: Cậu họ hay anh họ? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Động phòng cụ bà anh!

Lôi Niễn Niễn đột nhiên rất muốn cười... Hệ thống này, thật đầy đủ các bước...

Lúc này, Lý Thiên Mặc nâng cằm cô, hôn cực kỳ tập trung, cực kỳ chuyên chú...

Lôi Niễn Niễn không tim không phổi mà! Chợt nghĩ tới... cô bỗng nhiên bị hôn, có phải nên giã giữa chút không?

Theo lẽ thường, dù thế nào cũng cho Lý Thiên Mặc biết, miệng con gái không phải tùy tiện hôn! Cô phải anh cho anh một bạt tai thật vang!

Cho một bạt tai xong, cô phải hai một khóc hai ầm ĩ ba treo cổ: “Đồ không bằng cầm thú nhà anh! Tại sao đột nhiên hôn tôi?”

Sau đó, Lý Thiên Mặc liền ôm đầu đầy cục u to, la: “Tiểu gia tha mạng! Tiểu gia tha mạng... Tôi nhất thời kích động, nổi lên sắc tâm...”

Một bàn tay lại tát tới. Ha ha ha — hình ảnh trong đầu làm Lôi Niễn Niễn không ngừng cười được...

Cô cho mình điểm khen, cứ thế hờn hờ quyết định — — cô quyết định theo cách đó! Cô đưa tay muốn tát mặt anh — —

Nhưng lúc này... “Niếu Niếu...” Anh ôm cô vào trong ngực, dùng sức hôn cô thật sâu, cô ngửa đầu... Không tự chủ đưa tay ôm cổ anh...

Cánh tay anh ôm chặt lấy cô, cô theo lực của anh, ngồi lên đùi anh.

Một tay Lý Thiên Mặc ôm cô, một tay dùng sức đè ót cô, anh dùng hết toàn lực áp môi mình lên môi cô, giống như không như vậy thì hôn không đã ghiền.

Quần áo mùa hè đều rất mỏng, cách quần áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương tăng cao.

Lôi Niếu Niếu sắp không thở nổi, quay đầu khắp nơi tránh, khi Lý Thiên Mặc buông cô ra, phát hiện môi cô bị anh cắn như nhỏ máu.

Lôi Niếu Niếu trừng anh: “Tại sao anh đột nhiên hôn tôi?”

Lý Thiên Mặc vuốt môi cô, nhìn vào mắt cô, vô cùng nghiêm túc trả lời: “Thích em nên muốn hôn em, nào có nhiều lý do như vậy?”

Mặt Lôi Niếu Niếu đỏ bừng.

Kỳ nghỉ hè này, cô cũng âm thầm suy đoán có phải Lý Thiên Mặc thích cô hay không... Bọn họ ở chung chơi đùa với nhau ba tháng, cũng không thấy Lý Thiên Mặc chủ động chạm vào cô, cô đoán thích của anh đối với cô không phải loại thích đó.

Cô ở nhà anh chơi, anh cũng không đuổi cô đi, ngược lại còn nấu cơm cho cô ăn, nhưng lại không có tiến triển gì, cô đoán Lý Thiên Mặc xem cô là em gái...

Cô còn tưởng rằng hai người họ sẽ luôn bình lặng như vậy, không nghĩ tới, hôm nay anh điên rồi, chợt phát động tấn công! Chẳng lẽ bị Lý Khắc Gia kích thích?

Nghĩ thế, Lôi Niễn Niễn nháy mắt hỏi anh: “Anh thích tôi? Là loại thích nào?”

Thấy anh đột nhiên sững sờ, Lôi Niễn Niễn hỏi lại lần nữa: “Nói mau đi! Anh nói anh thích tôi, là loại thích nào?”

Lý Thiên Mặc ㄟ ㄟ nhìn cô, cố ý giơ tay lau chóp mũi che giấu nội tâm quẩn bách của mình, anh hắng giọng nói: “Thích còn phân loại sao? Chính là loại tim đập rộn lên...”

Chương 1528: Cậu họ hay anh họ? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chính là loại tim đập rộn lên! Lôi Niếu Niếu nhất thời nở gan nở ruột, cô lập tức đưa tay ôm cổ anh: “Vừa vặn em cũng thích anh! Mau mau, chúng ta hôn lần nữa, vừa rồi em không có chuẩn bị gì, cũng không cẩn thận lĩnh hội xem sẽ có cảm giác gì...”

Lý Thiên Mặc bị cô nói đến đỏ mặt, anh bật cười, giờ tay vuốt gò má cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mềm mại như đào chín, anh há miệng cắn, Lôi Niếu Niếu liền vươn tay lau sạch.

Lý Thiên Mặc cười lên, hôn mút môi cô. Lần này Lôi Niếu Niếu cực kỳ chủ động, gần như đè Lý Thiên Mặc vào ghế dựa, hôn mạnh bạo.

Tim Lý Thiên Mặc nhảy thành thình thịch thình thịch, anh biết Niếu Niếu cũng thích anh, hôm nay lại bị người ta theo đuổi cô làm cho đầu sắp phát nổ! Nên anh mới không khống chế nổi...

Lý Thiên Mặc buộc mình tĩnh táo, anh vừa hôn cô vừa nói: “Cửa trường học sắp đóng, anh đưa em về.”

“Ầm ầm ầm ——” Đột nhiên có người gõ cửa: “Thầy Lý, em bỏ quên usb ở đây! Em là Lý Khắc Gia ——”

Lý Khắc Gia trở về phòng ngủ, càng nghĩ càng không ngủ được! Lôi Niếu Niếu vẫn còn ở nhà thầy Lý!

Ai biết bọn họ rốt cuộc có phải quan hệ thân thích hay không? Lỡ như không phải thì sao? Để một mình Lôi Niễn Niễn ở lại nhà đàn ông rất nguy hiểm nha!

Lý Khắc Gia lập tức nhảy cẫng lên, gọi cho Lôi Chân: “Lôi Chân, Niễn Niễn về chưa?”

Lôi Chân nói: “Niễn Niễn còn chưa về, sao thế?”

Lý Khắc Gia trong nháy mắt có cảm giác bị sét đánh trúng!

Anh ta vội chạy ra trạm xe buýt! Chạy đến trạm xe buýt, xe buýt còn chưa tới, anh ta không đợi được, trực tiếp đón taxi đến nhà Lý Thiên Mặc.

“Ầm ầm ầm — —” Tiếng gõ cửa càng ngày càng lớn!

Lôi Niễn Niễn nhảy cẫng lên như lò xo, cả người cô đều đỏ như trái đào, quần ngủ cũng xốc xếch, dây an toàn trượt xuống cánh tay. Lý Thiên Mặc cũng đứng lên...

Anh cao hơn cô, từ trên cao kè sát tới... Dây an toàn trượt xuống bán đứng cô, bả vai cũng lộ ra.

Lý Thiên Mặc lập tức cài dây lại cho cô. Lôi Niễn Niễn cúi đầu, mặt đỏ bừng.

“Thầy Lý có ở nhà không? Em thấy đèn vẫn sáng!” Lý Khắc Gia kêu không ngừng.

Lý Thiên Mặc sợ quấy rầy hàng xóm, liền đáp: “Chuyện gì?”

Bên ngoài, Lý Khắc Gia nghe anh trả lời, trong lòng không khỏi hừ

một tiếng, đây không phải là biết còn hỏi sao? Vừa rồi anh ta nói quên usb ở đây!

Có quý! Trong lòng Lý Thiên Mặc nhất định có quý!

Hu hu hu... Có lẽ nào thầy ấy khi dễ Niểu Niểu không? Cô gái kia bình thường nhìn rất lợi hại, nhưng mà... còn là một nữ sinh nha!

Nếu một người đàn ông muốn dùng lực, chỉ với chút sức lực kia của cô tuyệt đối không phản kháng nổi! Anh ta phải cứu cô trong dầu sôi lửa bỏng...

Nghĩ tới đây, Lý Khắc Gia càng có động lực, anh ta lớn giọng nói: “Thầy Lý, usb của em ở đây!”

Cửa đột nhiên mở ra, Lý Khắc Gia trong nháy mắt thò đầu vào, kết quả... anh ta nhìn thầy Lôi Niểu Niểu mặc đồ ngủ màu tím nhạt... ngồi trước máy vi tính chơi game...

“Răng rắc ——” Một luồng sấm sét đánh anh ta đến bối rối! Lôi Niểu Niểu không chỉ ở lại nhà Lý Thiên Mặc, còn thay đồ ngủ?

Đây là tình hình gì? Cô luôn ở nhà anh sao? Có cả quần áo để thay?

Lý Khắc Gia kích động, vội hỏi cô: “Niểu Niểu, bình thường cậu đều ở đây sao? Cậu và thầy Lý là thân thích sao? Thầy ấy là cậu của cậu? Hay là anh họ cậu?”

Lôi Niểu Niểu trợn trắng mắt: “Liên quan gì đến cậu?”

Má ơi! Lý Khắc Gia trong nháy mắt chắc chắn hai người này không phải quan hệ thân thích!

Anh ta khó chịu, chạy tới cạnh Lôi Niếu Niếu, sốt ruột nói: “Niếu Niếu à! Cậu đừng ngu ngốc! Cô nam quả nữ sống chung một nhà rất nguy hiểm đó, cậu biết không?”

Lôi Niếu Niếu không hiểu ngẩng đầu nhìn anh ta: “Không phải cậu nói để quên usb sao? Mau tìm đi! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Lý Khắc Gia có lòng muốn chết, cô gái này giả ngu sao? Anh ta mặt Lý Thiên Mặc không phải đồ bình thường!

Xong rồi, xong rồi! Nếu tối nay không dẫn Lôi Niếu Niếu đi, cô nhất định chạy không thoát lòng bàn tay của Lý Thiên Mặc.

Chương 1529: Lĩnh hội tinh thần của cha vợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc luôn im lặng không vui: “Lý Khắc Gia, có phải não em bị úng nước rồi không?”

“Đúng! Thầy nói đúng!” Lý Khắc Gia quay đầu, chạm mắt Lý Thiên Mặc.

Lý Khắc Gia hung tợn nói: “Đầu của em bị bóng nước sôi đấy, có sao không?! Đầu em có vấn đề, cũng mạnh hơn tên cầm thú áo mũ chính tề như thầy gấp trăm lần!”

Lý Thiên Mặc ra dấu tay mời đi ở cửa: “Xin ra ngoài. Tôi và bạn gái tôi ở chung một phòng, tôi không cho rằng cô ấy sẽ phải gánh chịu sự xâm hại gì!”

“Cái gì?” Trong nháy mắt Lý Khắc Gia ngơ ngác, cậu nhìn Lý Thiên Mặc, rồi lại nhìn Lôi Niếu Niếu...

Lúc này, Lôi Niếu Niếu cũng ngây người, cô không ngờ Lý Thiên Mặc lại nói... cô là bạn gái anh? Trong lòng có chút ngọt ngào, hihi...

Lôi Niếu Niếu mím môi cười, có xúc động muốn bổ nhào vào Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc chất vấn Lý Khắc Gia: “Cậu không biết cô ấy thất tình sao? Người trước đó cô ấy yêu, chính là tôi! Nói như vậy đã rõ

chưa?”

Vẻ mặt Lý Khắc Gia như bị sét đánh n lần, cậu lắp bắp hỏi Lôi Niếu Niếu: “Niếu Niếu... cậu thất tình, là vì thầy ấy?”

Nếu không phải cậu nghe được tin Lôi Niếu Niếu thất tình, đã chẳng công khai tỏ tình ngay trước mặt toàn trường.

Nữ thần trong lòng cậu, tại sao có thể bị người khác tổn thương?! Dù là mất hết mặt mũi, cậu cũng phải an ủi cô, để cô biết, cô đáng yêu cỡ nào, được người ta yêu thích cỡ nào!

Nhưng, người đàn ông từng làm tổn thương cô, lại là tên cầm thú Lý Thiên Mặc này!

“Phi ---- còn thầy nữa chứ, anh ta xứng sao?”

Lý Thiên Mặc một tay đút túi, ánh mắt khinh thường nhìn Lý Khắc Gia: “Thầy giáo thì sao? Thầy giáo thì không được yêu đương? Hơn nữa, tôi đến trường này làm giáo viên, hoàn toàn là vì cô ấy. Nếu cô ấy không học ở Yến Đại, còn lâu tôi mới đi.”

Lý Khắc Gia tức muốn chết! Anh ta nhìn sang Lôi Niếu Niếu: “Niếu Niếu, cậu đừng vờ ngớ ngẩn nữa! Tại sao lúc trước cậu lại thất tình chứ? Tên cặn bã này từng làm tổn thương cậu một lần, sao cậu lại ở cùng anh ta?”

Lý Khắc Gia gấp đến độ mắt đỏ lên.

Thấy Lôi Niếu Niếu không nói gì, Lý Khắc Gia càng gấp hơn: “Niếu Niếu! Cậu hãy nhìn rõ bản chất tên đàn ông này! Anh ta là đồ cặn bã! Cặn bã, vĩnh viễn cặn bã! Anh ta sẽ không thay đổi đâu!”

Lôi Niểu Niểu nhú mày, nói: “Lý Khắc Gia, cậu hiểu lầm rồi... Lúc trước mình nói mình thất tình, là câu nói đùa thôi. Khi đó mình còn chưa yêu đương, mình chỉ cảm thấy chơi vui nên mới nói vậy.”

“...” Lý Khắc Gia ngây người.

Lôi Niểu Niểu còn nói: “Có điều, giờ là nói thật...” Cô chột nghiêng đầu, nhìn Lý Thiên Mặc: “Hai ta... giờ đang... là người yêu đúng không?”

Lý Thiên Mặc trịnh trọng gật đầu: “Anh tôn trọng ý kiến của em, em nói gì thì là đấy. Thái độ của anh không quan trọng.”

“Phụt -----” Lý Khắc Gia hộc máu... Mẹ nó rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ, cậu đã biến thành chất xúc tác tình cảm cho hai người họ à?

Lý Khắc Gia thật muốn khóc lớn một trận a!

Lúc này, Lôi Niểu Niểu nói: “Đúng rồi! Em phải nói cho cha em biết!”

Vừa nói, cô vừa lấy điện thoại ra.

Lý Khắc Gia lại ngơ ngác, biểu hiện kiểu gì đây? Chưa từng thấy bao giờ...

Lý Thiên Mặc khẽ gật đầu, anh đi đến bên cạnh Lôi Niểu Niểu, nghiêm túc nói: “Để anh gọi.”

Chương 1530: Lĩnh hội tinh thần của cha vợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu đưa điện thoại cho Lý Thiên Mặc, cô đã ấn xong số, chỉ chốc lát sau, Lôi Thiếu Tu liền nhận điện thoại: “Niểu Niểu, sao vậy?”

Lý Thiên Mặc nói: “Chú, là cháu, Thiên Mặc đây...” Bên kia truyền đến tiếng cười ha ha rất to của nhiều người, dễ thấy cả gia đình đang ngồi quây quần nói chuyện.

Lôi Thiếu Tu nói: “Tiểu Vi và A Đình đang đề chuyện của hai đứa nó cho bọn chú nghe, thật buồn cười! Hai bảo bối cũng rất hài hước, dạ dày của Duệ Duệ không tốt, cứ đánh rắm mãi, đứa nhỏ này lớn lên... sao lấy được vợ a... đáng vẻ có đẹp trai cũng vô dụng, cô vợ thể nào cũng bị nó dọa chạy...”

Lý Thiên Mặc thầm nghĩ: Chú nghĩ xa thật đấy...

Anh không nhịn được phì cười, nói: “Chú, cháu muốn báo cáo tình hình với chú... Cháu và Niểu Niểu đã xác định quan hệ, bọn cháu tiếp xúc ba tháng, cháu phát hiện cháu vô cùng thích cô ấy... có đôi khi nằm mơ, cháu cũng mơ đến cô ấy.”

Lăng Vi ở đầu bên kia điện thoại chột kêu: “Mơ thấy Lôi Niểu Niểu rồi? Bị dọa tỉnh không?”

“Ha ha ha -----” Hiển nhiên Lôi Thiếu Tu đã bật loa ngoài... Tất cả mọi người Lôi gia đều nghe thấy!

Ồi mẹ ơi...

Lý Thiên Mặc muốn chết, Lôi Niểu Niểu cướp lấy điện thoại, ấn loa ngoài, nói: “Chị dâu! Chị có còn là chị dâu của em không đấy? Em dọa người như vậy sao?”

Lôi Thiểu Tu nói: “Nói chuyện chính, nói chuyện chính! Hai đứa các con là thế nào?”

Lôi Niểu Niểu nói: “Cha! Con và Lý Thiên Mặc yêu nhau, cha không phản đối chứ?”

“Chuyện tốt mà! Nói đi!” Lôi Thiểu Tu nghĩ cũng không dám nghĩ, lập tức lớn tiếng nói: “Nói đi, nói đi!”

Lôi Niểu Niểu đột nhiên nghe thấy tiếng ông nội của cô nói: “Ồi... không tệ không tệ, xem ra chất trai lớn của cụ lại có chỗ dựa rồi.”

Lại một tràng cười vang lên, Lăng Vi nói: “Chất trai lớn... nghe buồn cười quá...”

Lôi Niểu Niểu lập tức nói: “Nào có nhanh như vậy! Hai bọn em không làm loanjd dâu!”

Lôi Thiểu Tu nói: “Đúng đúng, hai đứa phải chú ý, ôm con gì chứ, chờ tốt nghiệp rồi hẵng nói.”

“Phụt -----” Lôi Niểu Niểu phun ra, cái này là cái gì nha!

Nghe ý cha cô... là ngầm đồng ý cho cô và Lý Thiên Mặc xảy ra chuyện gì đó rồi? Chỉ cần không mang thai thì không quan tâm? Mẹ ơi, đây là cha kiểu gì vậy!

Lôi Niều Niều cả giận: “Cha! Cha là cha ruột của con sao? Không hề quan tâm con gái mình bị bắt nạt sao?”

Lôi Thiều Tu nói: “Con để Thiên Mặc nghe máy đi.”

Lý Thiên Mặc nói: “Chú, cháu đang ở bên cạnh nghe đây...”

Lôi Thiều Tu ‘A’ một tiếng, nói: “Thiên Mặc à, chăm sóc Niều Niều cho tốt nhé! Nhà chú ở xa, chỉ có thể giao con bé cho cháu. Niều Niều nhà chú, được chú nuông chiều thành quen... không biết làm gì, tay chân vụng về, ngay cả nấu mì tôm cũng không biết... phải phiền cháu chăm sóc con bé rồi.”

Lý Thiên Mặc nói: “Dạ, ngày nào cháu cũng sẽ nấu cơm cho cô ấy, cô ấy thích ăn món gì, cháu nấu món đó.”

“Được được được.” Lôi Thiều Tu lập tức yên tâm: “Tính tình Niều Niều nhà chú còn rất ngang bướng, tùy hứng...”

Lời chưa nói hết, Lôi Niều Niều chột hét lên: “Cha! Cha muốn làm gì vậy nha? Hôm nay là ngày đầu tiên con yêu đương, cha đã muốn nói xấu con, cha cố tình đúng không? Nào có ai nói con gái mình như cha? Cha muốn dọa chạy người ta sao?”

Lý Thiên Mặc bên cạnh vội nói: “Không sao không sao, cháu biết hết mà. Trước khi xác định quan hệ, cháu đã khảo sát rõ ràng, cháu thích cô ấy như thế. Cháu nguyện ý chăm sóc cô ấy.”

Lôi Thiều Tu nói: “Tốt tốt tốt, hai đứa ở bên nhau, chú cũng yên tâm, cái đó... bây giờ Niều niều còn nhỏ, khi các cháu ở bên nhau, cũng phải cẩn thận.”

“Phụt -----” Lôi Niểu Niểu lại hét lên: “Cha -----”

Lôi Thiếu Tu lập tức không nói nữa, chuyển sang hỏi Lý Thiên Mặc:
“Lĩnh hội được tinh thần chưa?”

Lý Thiên Mặc thành thật gật đầu: “Lĩnh hội được rồi ạ.”

Chương 1531: Anh còn đáng yêu hơn ếch xanh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ừm, lĩnh hội được thì tốt...” Lôi Thiểu Tu yên tâm thở phào một hơi: “Được rồi, hai đứa cố gắng nhé -----“

“Tút -----“ Lôi Niểu Niểu ấn nút cúp máy!

Tức chết cô! Lôi Niểu Niểu khó chịu a ----- cha cô muốn làm gì vậy, không ngăn cản thì thôi, còn châm ngòi thổi gió!

Chủ yếu là.... bên cạnh còn có một bạn học, đang đứng đấy...

Cúp điện thoại, Lý Thiên Mặc nhìn Lý Khắc Gia: “Xem nào nhiệt độ chưa? Nghe rõ chưa?”

“Nha... nghe rõ rồi...” Lý Khắc Gia khẽ gật đầu, tự động tự giác quay người đi ra ngoài.

Khi cậu đi đến ngoài cửa, thuận tay đóng cửa lại. Trái tim, chợt như bị thứ gì chặn lại... đôi mắt cũng cay cay...

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc, hai người họ đã sớm quen biết, ngay cả người trong nhà cũng đồng ý để bọn họ bên nhau, dù có con, trong nhà cũng có người bế... đây là tin tưởng lớn cỡ nào a?

Lý Khắc Gia khó chịu, muốn đi, nhưng lại không nhấc nổi chân... đột nhiên, nghe thấy ở trong cửa Lôi Niểu Niểu lớn tiếng kêu: “Em không

muốn ở với anh! Anh hòa với cha bắt nạt em!”

Giọng Lý Thiên Mặc truyền đến: “Không thì đẹp, em vừa lười vừa tùy hứng, tính tình lại ương bướng!”

“Anh nói gì? Anh lặp lại lần nữa xem?” Hiển nhiên Lôi Niểu Niểu rất tức giận, “Bịch -----“, như kiểu tiếng hai người ngã xuống, không biết có phải là Lôi Niểu Niểu đẩy ngã Lý Thiên Mặc không.

Tiếp theo, liền nghe thấy Lôi Niểu Niểu ‘ôi’ một tiếng: “Anh đè chết em rồi! Mau dậy đi ----- Em còn chưa đánh được boss đâu...”

“A a a...”

Sau đó, bên trong lại truyền ra tiếng rè rè, tiếng máy tính khởi động...

Lý Khắc Gia phát hiện mình thật sự ngốc... cậu đứng ngoài cửa nhà người ta nghe gì vậy?

Nhìn tình hình này, dù Lôi Niểu Niểu ở đây, hai người cũng sẽ không xảy ra chuyện gì không thể tha thứ, huống chi... cậu không có tư cách quản người ta!

Lý Khắc Gia lê bước chân nặng nề đi xuống dưới, cậu đi không xa, ngồi ở đài phun nước gần dưới lầu nhà Lý Thiên Mặc.

Nửa tiếng sau, khoảng chín rưỡi, đèn nhà Lý Thiên Mặc chợt tắt...

Lý Khắc Gia cực kỳ khó chịu, trong lòng đau quá! Đau như bị dao cắt...

Ngay cả đứng cậu cũng không đứng lên nổi... cậu thích Lôi Niểu Niểu lắm a! Khi biết cô yêu người khác, trái tim cậu đau như muốn

nứt ra!

Đúng lúc này, Lý Khắc Gia đột nhiên nhìn thấy ở chỗ cửa chung cư, Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc đi ra...

Lý Thiên Mặc mở cửa cho cô, Lôi Niểu Niểu nhún nhảy đi từ cửa ra. Cô đổi sang áo ngắn tay, quần đùi, vô cùng hoạt bát.

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, mới đi lấy xe. Lôi Niểu Niểu đứng đấy đá cục đá, vừa chờ anh. Lý Khắc Gia không đi đến, cậu ở bên kia đài phun nước, Lôi Niểu Niểu không thấy cậu.

Chốc lát sau, Lý Thiên Mặc mở cửa xe ra, trong xe mở loại nhạc heavy metal mà Lôi Niểu Niểu thích nhất, bài “Don’t cry” của Guns N’ Roses.

Lý Khắc Gia lại muốn khóc...

Lý Thiên Mặc xuống xe mở cửa cho cô, Lôi Niểu Niểu như con chim nhỏ lên xe. Lý Thiên Mặc thắt dây an toàn cho cô, anh bật đèn trước xe, cười nói cô, rồi mới nổ máy đi.

Chương 1532: Anh còn đáng yêu hơn ếch xanh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc dừng xe trước cổng trường học, anh kéo tay cô, cùng cô dạo bước trên con đường rừng trong trường.

“Lạnh không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Lúc đầu cô muốn nói không lạnh, bất chợt nhận nhớ nói: “Lạnh!”, thăm nghĩ, còn không mau ôm em!

Lý Thiên Mặc đi đến gần cô, muốn cởi áo khoác! Lôi Niểu Niểu lại túm lấy tay anh, quấn quanh bờ vai cô, để anh ôm cô.

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh nghĩ ngợi, nói: “Đây là sân trường...”

Để người ta trông thấy, sợ sẽ có người nói này nói nọ về cô. Lôi Niểu Niểu hất cằm nói: “Sợ gì? Cây ngay không sợ chết đứng a!”

Lôi Niểu Niểu cắn môi, huých cùi chỏ vào anh. Tên đầu gối này, không chỉ động với anh thì anh cũng vờ như không biết! Đáng giận...

Lôi Niểu Niểu thăm nghĩ, cũng may cô là người tâm cơ a...

Lôi Niểu Niểu dựa vào ngực anh, đi rất chậm, không lạnh lợi như ngày thường. Hình như vì để ở bên anh lâu hơn, nên cố ý đi chậm

lại...

Lý Thiên Mặc kéo tay cô, phối hợp với bước đi của cô, chậm rãi mà khoan thai.

Còn chưa tới mười giờ, cô không muốn lên phòng nhanh như thế, bèn kéo anh đi dạo khắp nơi, sau ký túc có một hồ nước, cô kéo anh đi đến dưới cây liễu.

Không khí trong trường rất trong lành, thỉnh thoảng trong khu vườn vang lên tiếng ếch kêu, tiếng đế mèn.

Lôi Niểu Niểu chợt nói: “Anh nghe nha, tiếng ếch xanh kêu thật dễ nghe a.” Ồm ộp ồm ộp.

“ ... ”

Lý Thiên Mặc nói: “Đúng nha, thật dễ nghe...” Trong lòng thầm nghĩ: em nói gì cũng đúng... thật ra, giọng của em còn dễ nghe hơn.

Lôi Niểu Niểu ha ha cười to.

Cô còn nói: “Không chỉ êm tai, còn thật đáng yêu...”

Lý Thiên Mặc chăm chú gật đầu, cô cười rất vui, lanh lợi sống động, quả thực rất đáng yêu: “Đúng, anh cũng cảm thấy vậy.”

Lôi Niểu Niểu cong lưng cười như một đóa hoa, đột nhiên cảm thấy hôm nay Lý Thiên Mặc thật đáng yêu, không giống trước lắm, cô vô cùng vui vẻ nói: “Anh còn đáng yêu hơn ếch...”

“ ... ”

Đây là... kiểu ví von gì vậy... có thể lấy vật tham chiếu tốt hơn không?

Lý Thiên Mặc chợt nghĩ đến bát ca... Lúc trước anh còn chế giễu Tiểu Bát là rùa đen, không ngờ... anh cũng rơi vào hố này!

Lôi Niểu Niểu vui vẻ ngồi xuống, đưa tay vọc nước. Lý Thiên Mặc ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tay cô...

Lôi Niểu Niểu muốn hôn anh, lại sợ bị người khác nhìn thấy. Cô chợt quay đầu, hôn nhanh lên khuôn mặt tuần tú của anh một cái, rồi cười sung sướng chạy ra xa.

Lý Thiên Mặc ngẩng đầu, hít thở không khí... Lồng ngực nóng đến sắp nổ tung! Đầu cũng choáng váng, không ngờ tình yêu có thể khiến con người ta chuyển choáng như thế.

Anh đưa cô đến dưới ký túc xá, cô nhảy nhót lên từng bậc thang... cô mở cửa ra, quay đầu nhìn thoáng qua anh. Anh lưu luyến không rời vẫy tay với cô.

Lôi Niểu Niểu lắc lắc điện thoại trong tay, hôn gió với anh...

Lý Thiên Mặc chỉ cần đứng vậy nhìn cô cũng cảm thấy sức sống tỏa ra bốn phía.

Anh dường như có thể cảm giác từng tế bào đang kêu gào vui sướng.

Lôi Niểu Niểu chạy lên thang, lên tầng hai, cô từ cửa sổ nhìn ra ngoài... thấy anh vẫn chưa đi, còn luôn ngẩng đầu nhìn về phía phòng cô.

Lôi Niểu Niểu gửi tin nhắn cho anh: “Mau về nhà đi, về nhà rồi nhắn

tin cho em.”

Lý Thiên Mặc lấy di động ra, ngoan ngoãn nhả lại “Được” cho cô.

Lôi Niều Niều không vào thẳng phòng, mà đứng bên cửa sổ nhìn anh, anh vẫn đứng đó không đi.

Lôi Niều Niều nóng lòng, lạch bạch chạy xuống lầu, cô chạy ra khỏi ký túc xá, dọa Lý Thiên Mặc giật mình.

Cô vội vã chạy tới đẩy anh: “Đi mau a! Sắp khóa cổng rồi, anh không đi là không về được đâu!”

Lý Thiên Mặc vẫn không nỡ đi... ngày đầu tiên yêu nhau, còn chưa nắm đủ tư vị mà...

Lôi Niều Niều đưa tay đẩy anh: “Nhanh đi đi, đâu phải ngày mai không gặp nhau nữa!”

Thấy anh vẫn không nỡ đi, cô bèn kiễng chân, hôn lên môi anh.

Chương 1533: Có thể hài hước hơn nữa không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lục Tâm Tinh mới từ bên ngoài về, nhìn thấy dưới ký túc xá có hai người đang hôn nhau, cô lập tức trợn to mắt.

Đó là hoa khôi lớp cô... Lôi Niểu Niểu! Đền dưới ký túc không tối. Cô nhìn thấy rất rõ...

Người đàn ông kia là ai? Anh ta nghiêng mặt không thấy rõ...

Lục Tâm Tinh hung tợn trừng mắt nhìn Lôi Niểu Niểu, trong lòng mắng: tiện nữ Lôi Niểu Niểu này, không chỉ từ chối nam thần Lý Khắc Gia của cô ta, còn hại Lý Khắc Gia mất mặt trước mặt mọi người, còn bị phạt viết bản kiểm điểm 15000 chữ.

Hôm nay cô ta phải viết cả ngày! Từ sáng sớm đến tối, giúp Lý Khắc Gia viết kiểm điểm, viết đến tận giờ vẫn chưa xong!

Lôi Niểu Niểu lại còn dám hẹn hò với người đàn ông khác? Còn hôn hít người ta! Không biết xấu hổ! Cô ta vất vả viết bản kiểm điểm cả ngày trời, dựa vào đâu mà Lôi Niểu Niểu có thể hẹn hò với người đàn ông khác?!

Lục Tâm Tinh đang định đến gần, chợt nhìn thấy người đàn ông kia... chính là thầy Lý mới tới! Ôi mẹ ơi! Lôi Niểu Niểu đúng là đồ tâm cơ! Khó trách từ chối Lý Khắc Gia, hóa ra là đã đáp lên được thầy giáo đẹp trai!

Lửa giận trong lòng Lục Tâm Tinh phùng phùng, cô ta không đi lên trước nữa.

Đưa tay lấy điện thoại ra, quay video hai người. Đèn dưới lầu vẫn rất sáng, vẫn có thể quay được vẻ mặt say mê của hai người kia.

Lúc này, Lôi Niếu Niếu đang giữ vai Lý Thiên Mặc, cô nhắc mũi chân, hôn lên môi anh.

Cô vô cùng nghịch ngợm, như đang chơi trò chơi, dán lên môi anh, như đang khiêu vũ.

Hô hấp của Lý Thiên Mặc nóng lên, loạn tiết tấu. Anh đưa tay ôm chặt cô, muốn nụ hôn này sâu hơn.

Cô lại đưa tay đẩy anh: “Mau về thôi, quá muộn rồi.” Lý Thiên Mặc nhìn cô chăm chú, không nỡ đi, nhưng vẫn phải cất bước tách ra với cô, anh bước từng bước chậm rãi về phía trước.

Nữ sinh ở góc hẻm lách đã sớm cất kỹ điện thoại. Cô ta còn đang do dự có nên chào hỏi thầy Lý không...

Nhưng, lúc này Lý Thiên Mặc đi ngang qua cô ta, ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho cô ta, như thể không hề nhìn thấy cô ta.

Nữ sinh kia ‘hừ’ một tiếng, chạy lên lầu, cô ta muốn đăng video lên website trường! Nhưng, sắp tắt đèn rồi, cô ta quyết định sáng ngày mai sẽ đăng!

Một mình Lý Thiên Mặc dạo bước trong sân trường, anh không muốn về nhà...

Trong nhà không có cô, cảm giác trống rỗng... Trường học chuẩn bị ký túc xá giáo sư cho anh, anh dự định hôm nay ở lại trong trường, có thể gần cô hơn chút, buổi sáng ngày mai còn được gặp mặt sớm hơn...

Sáng sớm hôm sau, Lôi Niếu Niếu còn chưa tỉnh ngủ, chợt nhận được tin nhắn của Lý Thiên Mặc: “Xuống cầm bữa sáng.”

“A...” Lôi Niếu Niếu chạy đến ban công nhìn xuống... Lý Thiên Mặc đang cầm trong tay hai phần bánh bao, sữa đậu nành chờ cô.

Tóc Lôi Niếu Niếu còn đang chống ngược lên, cô tùy tiện cầm nước vuốt vuốt hai lần, vọt xuống dưới lầu.

Lý Thiên Mặc đưa bánh bao và sữa đậu nành trong tay cho cô: “Đây là cho em và Lôi Chân, lát nữa anh đi ăn với hiệu trưởng.”

“Nha...” Trong lòng Lôi Niếu Niếu ấm áp, anh đi ăn tiệc với hiệu trưởng mà còn mua bữa sáng cho cô và Lôi Chân... thật biết quan tâm...

A? Mua cho cô là được rồi nha, sao còn mua cho Lôi Chân?

Kết quả, Lôi Niếu Niếu nhanh chóng biết đáp án! Cô cầm bữa sáng về phòng, Lôi Chân bèn không ngừng khen ngợi Lý Thiên Mặc a!

Lôi Niếu Niếu thầm nghĩ, Lý Thiên Mặc, anh giỏi thật... còn biết mua chuộc lòng người...

Chương 1534: Có thể hài hước hơn nữa không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiệu trưởng dẫn Lý Thiên Mặc đi tham quan nhà ăn giáo sư, còn có phó hiệu trưởng, chủ nhiệm các khoa đến ăn bữa sáng trong nhà ăn.

Lúc này, một giáo sư nữ đang lướt diễn đàn bỗng “A...” một tiếng: “Thầy Lý, người trong video là thầy phải không?”

Hiệu trưởng trừng bà ấy: “Sao lại nói to thế?” Không khí đang rất yên tĩnh, đám người bị tiếng “A...” của giáo sư này làm cho giật nảy mình.

Giáo sư nữ kia áy náy cười cười, đưa di động cho Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc nhận lấy di động, thấy cảnh đêm qua... là Lôi Niểu Niểu kiễng chân, hôn anh.

Sắc mặt Lý Thiên Mặc không dễ coi chút nào, đây là đang quay lên anh à?! Người đăng video dùng nick giả, đây là không muốn để bị bắt à?

Lý Thiên Mặc cười lạnh, tra IP... là việc chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào cả.

Hiệu trưởng ngồi cạnh anh, nghiêng đầu nhìn màn hình. Ông nhìn thấy cảnh cực kỳ bỏng mắt này “khụ khụ” ----- khung cảnh lãng mạn trong sân trường hiện lên, thầy giáo đẹp trai thâm tình ôm hôn

nữ sinh xinh đẹp.

Phó hiệu trưởng ngồi một bên khác cũng nhìn thấy, ông nhìn hiệu trưởng, hiệu trưởng hăm hừ nói: “Giờ học sinh đều không chăm chỉ học hành vậy!”

Phó hiệu trưởng vội vàng hòa giải: “Đúng rồi! Ôm ôm hôn hôn ngay trong sân trường! Quá không ra thể thống gì! Thầy Lý, thầy cũng phải chú ý hình tượng nhé... thầy trò yêu nhau, mặc dù trường học không ngăn cản, nhưng bị học sinh nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt...”

Không đợi Lý Thiên Mặc nói gì, hiệu trưởng đột nhiên trừng mắt: “Ông nói gì thế? Ý tôi là, sinh viên bây giờ thật không tưởng tượng nổi, còn biết quay lén! Tuổi còn nhỏ mà đã lệch lạc! Sinh viên như vậy giờ không giáo dục cho tốt, sau này ra xã hội chẳng phải sẽ làm mấy chuyện trộm cắp sao!”

“A?” Phó hiệu trưởng ngớ ngời... giáo sư nữ ngồi bên cạnh ông cũng phun cháo ra, phun hết lên mặt phó hiệu trưởng...

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi -----“ Giáo sư nữ kia sợ đến choáng váng! Vội cầm giấy lau cho phó hiệu trưởng... Trong lòng gào thét: ôi mẹ ơi, hiệu trưởng ngài thật quá bất công! Mà còn bất công đến trình độ này... Dù Lý Thiên Mặc là thần tiên cũng không thể thiên vị vậy nha!

Phó hiệu trưởng tức muốn học máu... bị hiệu trưởng hổ còn chưa tính, còn bị phun cháo vào mặt!

Ông đang định đứng dậy đi rửa mặt, lại nghe thấy hiệu trưởng nói: “Mau xóa bài post này đi!”

Lý Thiên Mặc đưa tay ngăn hiệu trưởng.

Lý Thiên Mặc nghiêm túc nói: “Khoan đã!”

Các giáo sư và hiệu trưởng đều cho rằng anh muốn xử lý sinh viên này, không ngờ...

Lý Thiên Mặc vừa nói, vừa lấy di động ra, anh mở diễn đàn trường, đăng nhập nick giáo sư của mình, sau đó...

Ấn vào video... download...

“...” Các giáo sư choáng váng... hành động gì vậy! Không hiểu nổi a...

Lý Thiên Mặc nói: “Dữ liệu này rất quý báu, tôi cần phải lưu lại làm kỷ niệm...”

Đây là video ngày đầu tiên anh và Niếu Niếu yêu nhau, anh phải lưu giữ lại.

Phó hiệu trưởng nhìn anh chòng chọc, vẻ mặt “trời ơi, quả nhiên là quái thai”.

Hiệu trưởng cau mày, vẻ mặt “trời ơi, tôi không biết cậu lại quái thai đến vậy”.

Những giáo sư khác cũng ngơ ngác, vẻ mặt “trời ơi, thành phố quá kỳ quặc, tôi muốn về nông thôn”.

Lý Thiên Mặc vừa tải video, vừa nói với hiệu trưởng: “Trang web của trường thật chậm a...”

Hiệu trưởng: “...”

Lý Thiên Mặc mở 3G, tải xong video, anh nhìn kĩ, nói: “Ánh sáng

không tốt lắm, điện thoại của cô gái này chắc hàng dỏm đây...”

Phó hiệu trưởng: “...”

Hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, các vị giáo sư hai mặt nhìn nhau, thấy Lý Thiên Mặc mở laptop ra, mở phần mềm gì đó...

Bắt đầu... không coi ai ra gì... chỉnh video...

Chương 1535: Đừng ra về với em, dễ bị thương! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ôi mẹ ơ...

Các thầy giáo đều sắp điên rồi! Thầy Lý cũng quá bình tĩnh rồi? Bên dưới có mấy trăm bình luận...

Hiệu trưởng rất tức giận: “Video này là ai đăng? Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Lúc này, Lý Thiên Mặc ngẩng đầu nhìn Hiệu trưởng, tùy ý gõ bàn phím, liền phong tỏa được người tình nghi.

Phó hiệu trưởng ở bên cạnh thấy máy vi tính hiện ra IP: “Lầu 9, phòng nữ sinh 3183...”

Lúc Lục Tâm Tinh bị kéo đi ra, mặt đầy mờ mịt... Khi đăng ký cô ta cố ý đăng ký tên khác... Tại sao lại bị người khác biết được chứ?

Hiệu trưởng giáo dục cô ta một buổi, không thoát khỏi bản kiểm điểm 15 ngàn chữ!

Lục Tâm Tinh bức bối! Cô ta vừa viết bản kiểm điểm hơn 15 ngàn chữ cho Lý Khắc Gia! Viết đến mức sắp nôn, bảo cô ta làm sao viết tiếp đây?

Trong phòng làm việc Hiệu trưởng, Lục Tâm Tinh không phục: “Hiệu

trưởng! Lý Thiên Mặc là thầy giáo lại thân mật với nữ sinh dưới lầu ký túc xá, ảnh hưởng này cũng quá tệ đúng không? Thầy không phạt thầy ấy, ngược lại phạt em? Có phải hơi quá đáng rồi không?”

Hiệu trưởng còn chưa lên tiếng, cô trưởng khoa giáo vụ đã nói: “Luật pháp quy định chỉ cần sinh viên tới tuổi kết hôn là có thể kết hôn, kết hôn cũng cho, không nói không cho yêu đương.”

“...” Lục Tâm Tinh nín thở, đây là chuyện gì? Hại người không thành, ngược lại đổ chấu phân lên đầu mình!

Hiệu trưởng phát phát tay, bảo cô ta đi ra ngoài. Lý Thiên Mặc còn đang chuyên tâm sửa đồ...

Chờ anh sửa xong, ngẩng đầu nói với Hiệu trưởng: “Có thể xóa hình đó rồi.”

Hiệu trưởng vung tay xóa hình.

Kết quả... khiến ông học máu là... Lý Thiên Mặc dùng tài khoản giáo viên đăng hình, sửa lại status — — đây mới gọi là duy mỹ, thầy giáo đẹp trai và nữ sinh xinh đẹp thâm tình ôm hôn trong công minh liêm khiết...

Hiệu trưởng: “...”

Công minh liêm khiết... cái gì... Hiệu trưởng chỉ cảm thấy huyết áp tăng vọt lên!

Nữ trưởng khoa kia tò mò! Khó chịu mở bài đăng: “Wow!” Trong nháy mắt mở lên, màn hình hiện ra mưa hoa đào...

Sau đó, trong video, chung quanh Lý Thiên Mặc và Lôi Niễ Niễ đều

nở rộ đủ loại hoa tươi, đủ màu sắc.

Ánh sáng cũng chói vừa, ánh đèn sáng hơn trước một ít, mặt người càng rõ, càng đẹp.

“Wow! Đây là kỹ thuật gì?” Cũng quá trâu rồi? Nữ trưởng khoa lập tức muốn tìm Lý Thiên Mặc bái sư học đạo!

Lôi Niếu Niếu vẫn còn ở trong phòng ngủ gặm bánh bao, WeChat bọn họ chọt bùng nổ!

“Niếu Niếu —— nói yêu đương? Sao không tuyên bố với bọn mình?”

“Không phải chứ? Mình không nhìn lầm chứ? Anh đẹp trai kia... lại là thầy Lý của chúng ta?”

“Trời ơi trời ơi! Tại sao là thầy Lý! Thầy ấy là nam thần của mình mà Mình muốn tự đâm hai mắt!”

Lý Thiên Mặc là thầy giáo mới, nhưng sinh viên đối với anh đều không xa lạ gì.

Lý Thiên Mặc vốn là thiên thần của khoa công nghệ thông tin đại học Yến, bây giờ trở lại làm thầy, tới tiết anh liền có không ít sinh viên vây xem.

Nhất là nữ sinh, bát quát lan truyền, tên Lý Thiên Mặc trong nháy mắt vang khắp toàn trường.

Chương 1536: Đừng ra về với em, dễ bị thương! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niễn Niễn đang ăn sáng, cô không lên diễn đàn của trường, còn chưa biết có chuyện gì, đột nhiên nghe bạn học cùng lớp không ngừng bắt bí cô: “Niễn Niễn, xảy ra chuyện gì? Thâm tình ôm hôn cái gì, quá ngược tâm rồi! Cậu và thầy Lý bắt đầu từ khi nào?”

“Gì?” Lôi Niễn Niễn sợ ngây người! Thiếu chút nữa bị bánh bao làm nghẹn chết!

Lôi Chân cũng không lên diễn đàn, vội mở máy vi tính.

Hai người lên diễn đàn của trường, chỉ thấy một bài đăng thâm tình ôm hôn đứng đầu thu hút!

Lôi Chân mở video, thấy đầy cánh hoa đào đang rơi... nội dung bên trong là... Lôi Niễn Niễn và Lý Thiên Mặc thâm tình đối mặt, Lôi Niễn Niễn cực kỳ chủ động, nhắc chân hôn lên môi Lý Thiên Mặc... chung quanh màn hình đều là các loại hoa tươi xinh đẹp.

Đây cũng quá lạng mạn rồi?

Lôi Niễn Niễn xem video này, lập tức kinh ngạc, có người chụp lên cô và Lý Thiên Mặc!

Lôi Niễn Niễn tức giận đến run lấy bẫy! Lôi Chân lại giơ hai tay ôm ngực, mắt lóe sáng: “Mẹ ơi... Quá lạng mạn rồi... Sao có thể đẹp vậy

chứ... Mình muốn học lập trình với thầy Lý!”

Lôi Chân hưng phấn gào khóc: “Học kỳ này mình phải đăng ký tất cả lớp của thầy Lý!”

Lớp của Lý Thiên Mặc trong nháy mắt chen đầy sinh viên, phòng học ngồi không đủ, đứng hành lang, Hiệu trưởng không thể không đổi cho anh phòng học lớn hơn...

Lớp vốn huấn luyện 20 người... đột nhiên dất lửa thuê sinh viên toàn trường tới.

Hiệu trưởng vui vẻ yên tâm nha... Môn học máy vi tính này náo nhiệt rồi! Trước kia cũng có không ít sinh viên khoa công nghệ thông tin, nhưng không nhiệt tình như vậy!

Các bạn học đều rất vui vẻ! Trước kia, trong một lớp 50 người thì có 49 người là ông lão...

Loại còn lại là thằng nhóc hoặc là đáng dấp thật có lỗi với người nhìn...

Bây giờ tốt lắm! Ha ha ha... Đủ dạng người đẹp tới nghe giảng nha.

Ha ha ha — — sinh viên khoa công nghệ thông tin bọn họ nhiệt huyết dâng trào!

Trước kia không muốn học lập trình, hiện tại sáu giờ đã bò dậy, chạy như điên đến phòng học chiếm chỗ ngồi...

Hiệu trưởng cho tăng thêm 30 vị trí, nói không chừng cuộc thi quốc gia lần này, đại học Yến có hy vọng dòm ngó ngôi báu hạng nhất!

Mấy ngày nay, chương trình học của Lôi Niễn Niễn cực kỳ nhiều, cô bận rộn đến lờ mờ, hai người cũng không có cơ hội dính nhau.

Lý Thiên Mặc buồn bực!

Anh suy nghĩ, quyết định... cho sinh viên làm thêm một bài kiểm tra! Không ép cô chủ động tới tìm anh, anh cũng không mang họ Lý, hừ hừ — —

Lý Khắc Gia và Thái Tử Du nhất thời cảm giác được một luồng sát khí đập vào mặt...

Các bạn học không hện mà cùng rụt cổ, tại sao đột nhiên cảm thấy... ánh mắt này của thầy Lý rất có sát khí chứ? Còn có biểu tình này của thầy Lý có phải quá phức tạp rồi không?

Lý Thiên Mặc gõ bàn, bảo mọi người tập trung.

Nội dung lần kiểm tra này là cho mỗi sinh viên tự lập trình, sau đó làm hoạt họa 3D với flash.

“...” Lôi Niễn Niễn trong nháy mắt bị sấm đánh trúng. Hoạt họa 3D... cô hoàn toàn không học ah!

Lý Thiên Mặc nhìn cô, nở nụ cười gió xuân ấm áp.

Lôi Niễn Niễn lập tức bỏ qua mấy chương trình học khác! Trong lòng kêu khổ... Tối nay đến nhà anh học bù... Flash cái gì, cô căn bản nghe không hiểu...

Lúc tan học, Lý Thiên Mặc không vội đi, vô cùng nhàn nhã ngồi ca hát trong phòng làm việc: “Anh chờ em vào mùa xuân, nhớ nhung theo gió hòa làm mưa. Đến khi hoa lại nở, ở bên em. Trời đất chỉ có

duy nhất chúng ta...”

“Cốc cốc cốc — —” Lôi Niễn Niễn tới gõ cửa, Lý Thiên Mặc làm bộ mình vẫn còn đang bận rộn.

Lôi Niễn Niễn nói: “Flash đó, em sẽ không làm...”

Lý Thiên Mặc “À” một tiếng, giả vờ làm khó: “Hôm nay anh không có thời gian...”

Lôi Niễn Niễn trợn mắt nhìn anh: “Không có thời gian thì bỏ đi, em hỏi Lý Khắc Gia, hình như cậu ấy học tốt!”

Lý Thiên Mặc: “...” Nhất thời muốn tát miệng rộng của mình, cho mày miệng hèn!

Anh bước nhanh kéo cô: “Chờ anh một phút!”

Lôi Niễn Niễn ôm vai, hừ một tiếng: “30 giây!” Hừ — — Tiểu dạng*, đừng ra vẻ với em, dễ bị thương!

(*) Bày tỏ thái độ khinh thường.

“Ok!” Lý Thiên Mặc nhanh chóng thu dọn... không lấy gì khác, chỉ lấy laptop.

Nếu vợ anh chạy theo người khác, anh tìm ai khóc đây...

Chương 1537: Bạch lộ vi sương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niễ Niễ học flash hoạt họa... quả thực có thể nói là siêu đần...

Hoàn toàn không hiểu rõ gì!

Lý Thiên Mặc hơi sốt ruột, hình như cứ dạy cô như vậy hơi tốn công.

Anh nhanh trí, gọi cho Lăng Vi: “Tiểu Vi à, có phải cậu mới vẽ một bộ truyện tranh phong cách mới của Trung Quốc không? Hay là cho mình mở rộng thành trò chơi được không?”

Lăng Vi liền nói: “Bản quyền này của mình rất hot, rất nhiều người muốn mua, sao? Cậu muốn?”

Lý Thiên Mặc nói: “Cậu có thể tin tưởng kỹ thuật của người khác sao? Hay là giao cho mình đi, mình làm thử cho cậu, với sự hiểu biết của mình về cậu, thêm kỹ thuật của mình nữa, nhất định có thể đạt tới hiệu quả cậu hài lòng nhất!”

“Ừ... Có đạo lý!” Quyển truyện tranh này cô dốc hết tâm huyết làm!

Phong cách tao nhã thanh lịch là đề tài cô luôn muốn sáng tác. Câu chuyện này cũng là chuyện tiên hiệp kỳ duyên cô rất thích.

Lôi Niễ Niễ đã đọc quyển truyện tranh này của Lăng Vi, cô cực kỳ thích phong cách và câu chuyện.

Câu chuyện chủ yếu nói về một cô nương học nghệ trên núi, các vị sư huynh, sư tỷ đều khi dễ nàng, thừa dịp nàng không chú ý, làm lộn xộn ghi chép về cách trị bệnh của cô. Cô nương này đang luyện tập châm cứu, luôn luyện tập sai vị trí...

Có một lần, sư phụ bảo nàng xuống núi hái thuốc, nửa đường gặp nam chính bị thương... Nam chính trước khi hôn mê thấy ký hiệu Dược Vương Cốc trước ngực nàng! Nam chính yên tâm, hôn mê bất tỉnh.

Kết quả... Cô nương này châm loạn một hồi... Nam chính vốn trúng thuốc mê... tát nước là tỉnh...

Sau đó bị cô châm đến hối hận, ngay cả động cũng không động được!

Mất thấy người đuổi giết hắn sắp đuổi kịp tới — —

Nam chính thầm oán hận trong lòng: “Không nghĩ tới... Ta đường đường là cái gì cái gì (thân phận lấp lánh kiêu ngạo nhất đại lục, loại hào quang chói mắt...) lại chết trong tay một hàng giả!

Cũng may cô nương này có lương tâm, nghe cách đó không xa có tiếng kêu giết, lập tức cõng hắn chạy đến bờ sông.

Nàng cõng đại lưng mình ra, cột ngang hông nam chính, sau đó... cho hắn chìm xuống sông... Nàng cột một đầu khác vào thân cây, lấy cỏ che lại.

Sau khi nhóm người kia bị nàng lừa đi, nàng vớt nam chính từ dưới nước lên...

Cả người nam chính ướt đầm dề, trên đầu còn có rong... hình tượng vốn cao lớn, anh vũ... trong nháy mắt...

Hơn nữa bị sặc... nàng châm vào huyết dũng tuyến* của hắn!

(*) Dưới lòng bàn chân.

Vì sư huynh, sư tỷ sửa lại ghi chép của nàng, nàng không biết đó là tử huyết...

Thần kỳ là... Nam chính thật sự bị cô “Châm sống”!

Sau đó, hai người liền... không đội trời chung! Nước lửa không dung!

Nhưng... nam chính bị nữ chính châm đã sắp không thể tự lo liệu cuộc sống, còn phải dựa vào nàng nấu thuốc cho hắn... Nam chính không thể không cùng cô đi tìm cái gì, gì mà Hộ tâm liên, còn có thảo dược lộn xộn gì.

Sau đó, nam chính vốn khôi phục gần tốt, nữ chính tìm được hộ tâm liên, làm thành viên thuốc, cho nam chính uống...

Mẹ nó, hối hận rồi... Thân trúng kịch độc! Mặt cũng thành màu xanh rồi!

Chương 1538: Bạch lộ vi sương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nữ chính oan uổng nha! Chuyện này cũng không nên trách cô nha! Thuốc không sai, nhưng thể chất của nam chính không giống người thường... Trong người anh có gì mà “Quý phệ hỏa”...

Vì giải dược, nam chính phụ trách bảo vệ nữ chính. Nữ chính có nam chính bảo vệ, nhiệm vụ vốn không làm được, trong nháy mắt dễ dàng giải quyết.

Sư huynh, sư tỷ nàng đang chờ cười nhạo nàng, không nghĩ tới... nàng lại hái thuốc lại hết!

Nữ chính không tìm ra giải dược được, liền dẫn nam chính tới Dược Vương Cốc nhờ sư phụ giúp đỡ.

Đúng lúc, Chú Kiếm Cốc của đại tông phái đến cầu hôn... nữ chính...

Truyện vẽ tới đây, còn chưa vẽ tiếp. Mỗi ngày Lôi Niểu Niểu đều chờ, chờ đến tâm nhộn nhạo khó chịu!

Vì nam chính tên Đông Phương Bạch, nữ chính tên Mộ Dung Sương, nên đặt tên quyển truyện này là “Bạch lộ vi sương”.

Cả truyện đều là phong cách ung dung, khôi hài. Động não các loại, làm người ta đập bàn kêu tuyệt!

Lôi Niễn Niễn luôn nói: “Lăng Vi vẽ quyền truyện này, não phình to, chỉ còn lại cổ.”

Mặc dù rất nhiều người bày tỏ nguyện ý mua bản quyền quyền truyện tranh này, nhưng Lăng Vi từ đầu đến cuối không hợp tác.

Vì Lăng Vi không hài lòng lắm với bản in thử của các công ty này đưa ra.

Diệp Đình cũng có công ty trò chơi, nhưng công ty trò chơi tốt nhất thuộc quyền Diệp Đình đang tập trung làm ‘Người xâm nhập’, bây giờ muốn bọn họ nhận ‘Bạch lộ vi sương’, ít nhất còn phải chờ hai năm mới có thể làm.

Lý Thiên Mặc gọi cuộc điện thoại này, Lăng Vi nhất thời hưng phấn!

Cô liền đồng ý: “Được, cậu làm một bản cho mình xem thử rồi nói sau.”

Cô rất có lòng tin với tài nghệ của Lý Thiên Mặc, hơn nữa, Lý Thiên Mặc làm việc vô cùng nghiêm túc, lại có thể hoàn toàn hiểu rõ ý tưởng cô muốn biểu đạt.

Lý Thiên Mặc nói muốn mở rộng trò chơi thì nhất định sẽ bỏ ra 100% tâm huyết và nỗ lực!

Lăng Vi chợt cực kỳ mong đợi Lý Thiên Mặc làm ra bản mẫu.

Lý Thiên Mặc mở phần mềm ra, kêu Lôi Niễn Niễn tạo mô hình, anh nói: “Cứ dựa theo hình tượng nhân vật trong đầu em, tạo nên dáng vẻ nữ chính trong lòng em.”

Lôi Niễn Niễn cực kỳ nghiêm túc tạo hình mấy con “yêu quái”...

Nữ yêu quái... Nếu anh không nhìn lầm, ngực mấy yêu quái này chứa được hai thanh gươm! Đây là mô hình sao? Đây là kiểm trừ tà sao? Quá dọa người!

Lý Thiên Mặc: "..."

Trong nháy mắt muốn đập tường — — anh ôm ngực, trong đầu nghĩ: Muôn ngàn lần không thể cho Lăng Vi nhìn thấy... Tiểu Vi sẽ cạo chết Lôi Niễn Niễn!

Lý Thiên Mặc sắp điên rồi... Cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy đáng vẻ khó coi như vậy...

Anh kiên nhẫn làm mẫu cho cô, anh tạo ra một mỹ nhân...

Thanh nhã thoát tục, da trắng như tuyết, y phục trắng mịn, phương hoa tuyệt thế...

Bên cạnh có một khối hình — — Mộ Dung Sương...

Lôi Niễn Niễn bật khóc: "Quá đẹp! Quá đẹp!"

Hình tượng này chính là hình tượng nữ thần Sương Sương trong lòng cô — —

Lôi Niễn Niễn liền hứng thú, lắc lắc cánh tay Lý Thiên Mặc, nũng nịu yếu ớt năn nỉ anh: "Làm tiếp nam chính đi..."

Ai u... Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại này khiến toàn thân Lý Thiên Mặc mềm nhũn, cô bé Lôi Niễn Niễn này xưa nay chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện...

Cô đây là hòa mình vào nhân vật?

Lý Thiên Mặc vừa định tạo nam chính, Lôi Niếu Niếu đột nhiên nói: “Em rất thích nam chính... Em muốn gả cho một người như vậy.”

Mặt Lý Thiên Mặc trong nháy mắt tối đen, sau đó... Tạo nam chính thành “Nam yêu quái”....

Lôi Niếu Niếu nổi giận! Lật bàn — —

Lý Thiên Mặc bị cô đẩy ngã, cô rút dây nịt anh ra, cưỡi trên hông anh, cầm dây nịt da uy hiếp anh: “Có làm thật tốt hay không?”

Lý Thiên Mặc đỏ mặt, ngoan ngoãn gật đầu: “Có...”

Nhưng trong đầu vẫn đục, anh vô cùng muốn nói: “Phải làm thật tốt, chỉ là không thích em thích tư thế nào...”

Nhưng thấy mắt cô lộ ra tia hung tợn, anh không dám nói ra... Bởi vì dây nịt da đó... quá xuống... nhất định rất đau...

Lý Thiên Mặc đành hoảng gật đầu: “Anh làm một người đẹp trai đệ nhất vô địch vũ trụ...”

Chương 1539: Cơm năm trước đều phun ra (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Được, mau dậy đi.” Lôi Niễn Niễn vươn tay kéo anh.

Lý Thiên Mặc ngồi trước máy vi tính, cực kỳ nghiêm túc tạo một nhân vật cổ đại phong dật tiêu sái.

Lôi Niễn Niễn cảm thấy thật thần kỳ, đều là tạo hình, cô tạo khó coi như vậy, anh lại có thể tạo nên nhân vật hoàn mỹ xinh đẹp, trông rất sống động.

Lôi Niễn Niễn nhìn nhân vật mặc bạch y, ánh mắt lóe lên hoa đào.
Quá đẹp trai! Lý Thiên mặc quả thật lợi hại!

Anh làm mô hình nhân vật rất đặc sắc, không phải loại hình đẹp trai đơn thuần, mà là loại có chút xấu xa, còn mang theo chút thanh cao, nhất là môi nam chính, một khi nhếch lên, thật sự có thể chết người!

Lôi Niễn Niễn nhìn chằm chằm nhân vật, ánh mắt không dời ra, Đông Phương Bạch trong truyện tranh đúng là hơi xấu xa. Trong lòng cô lại bội phục Lý Thiên Mặc sát đất!

Nhưng Lý Thiên Mặc không vui, ánh mắt đó của cô là sao? Nhìn một nhân vật hoạt họa lại nhìn đến chảy nước miếng? Lúc cô nhìn anh còn chưa từng có biểu tình này đấy!

Hừ — — Lý Thiên Mặc tức giận! Anh đột nhiên muốn tát cái miệng

rộng của mình, sao cảm thấy mình giống như sắp điên vậy... Lại ghen với một nhân vật 3D!

“A... Hình như em hiểu một chút rồi...” Lần này Lôi Niếu Niếu học cực kỳ nghiêm túc, chỉ chốc lát sau, nhân vật cô tạo nên cũng có mặt có dáng dấp rồi.

Mắt thấy sắp 10 giờ rưỡi, Lôi Niếu Niếu vẫn chưa học xong hết. Cô không tính về trường. E là tối nay cô phải thức làm suốt đêm, nếu không ngày mai chắc chắn phải nộp giấy trắng.

Lý Thiên Mặc tạo nhân vật xong, gửi cho Lăng Vi xem. Vốn cho là Lăng Vi đã ngủ, lại không nghĩ rằng cô lập tức trả lời: “Wow, không tệ nha — — Rất đẹp! Rất tuần tú!”

Lăng Vi vô cùng hài lòng tạo hình hai nhân vật này!

Cô vừa dỗ hai tiểu bảo bảo ngủ, lúc này, đang xem TV cùng ba mẹ và ông nội.

Cô còn muốn nói ý tưởng cho Lý Thiên Mặc, liền gọi video.

Lý Thiên Mặc đặt điện thoại trên giá kê điện thoại, vừa tạo hình vừa nói chuyện phiếm với cô.

Lý Thiên Mặc trao đổi ý tưởng của mình với cô. Lăng Vi lập tức vỗ bàn: “Đúng đúng đúng! Chính là cái mình mong muốn! Đúng, đây cũng là ý tưởng của mình! Được, ngày mai cậu có thể làm cho mình một cảnh nhỏ không?”

Lý Thiên Mặc nói: “Cảnh nhỏ, phải ngày mốt.”

Lăng Vi cười nói: “Được được.” Cô chợt hỏi: “Không phải Niếu Niếu

cũng học sao? Mình xem thử cái em ấy làm.”

Lý Thiên Mặc không nhịn được cười lên: “Cậu muốn xem thật sao? Mình sợ cậu ói...”

Lôi Niễn Niễn đi rửa mặt, không ở bên cạnh.

Lăng Vi xoa xoa tay: “Chắc chắn, mình xem thử. Sức nhẫn nại của mình cực mạnh. Bảo đảm không ói được.”

Lý Thiên Mặc gửi “Yêu quái” của Lôi Niễn Niễn làm cho Lăng Vi.

“Phốc ——” Lăng Vi phun máu...

Mẹ ời, thiếu chút nữa phun cơm năm trước ra cả rồi.

“A...”

Lăng Vi nói: “Duệ Duệ lại tỉnh, hình như không ngủ yên, mình đi xem nó. lát nữa lại nói chuyện với cậu.”

“Được, cậu đi đi.”

Bọn họ không tắt video, Lý Thiên Mặc tiếp tục tạo hình.

“A! Lý Thiên Mặc!” Lôi Niễn Niễn vừa đi rửa mặt ra đột nhiên rống giận: “Sao anh gửi yêu quái em làm cho chị dâu em xem?”

Chương 1540: Cơm năm trước đều phun ra (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trên màn hình điện thoại của Lý Thiên Mặc còn hiện hội thoại của anh và Lăng Vi, cái cuối cùng là yêu quái Lôi Niễn Niễn làm!

Lôi Niễn Niễn trong nháy mắt bùng nổ, lúc này quá mất mặt ——

Cô cắn răng nghiêng lợi, đẩy ngã Lý Thiên Mặc: “Vừa trừng phạt anh, chưa trừng phạt đủ phải không?”

Cô lại cưỡi bên hông anh, đưa tay nắm dây nịt của anh.

Lý Thiên Mặc muốn ói máu, không nghĩ tới... Tối hôm nay, anh lại bị đẩy ngã hai lần!

Tại sao vừa rồi anh không cắt dây nịt?

Lúc này hối hận cũng đã muộn! Anh muốn lật cô lại, nhưng sợ làm cô đau, chỉ có thể nằm bất động.

Lôi Niễn Niễn nham hiểm trừng hai mắt uy hiếp nah.

Càng bị kịch là... điện thoại Lý Thiên Mặc còn đang kết nối với Lăng Vi... vừa rồi hai người họ đều không tắt máy...

Đối diện, Diệp Khanh đột nhiên nghe trong điện thoại truyền tới tiếng rống giận, bà tò mò đi tới nhìn màn hình điện thoại Lăng Vi...

Điện thoại Lý Thiên Mặc đặt trên giá điện thoại, Diệp Khanh vừa vặn nhìn thấy sau ót Lôi Niễn Niễn, còn có cô đang cầm dây nịt da trong tay, Lôi Niễn Niễn đang đưa ở đó, không biết cô muốn làm gì.

Diệp Khanh cảm thấy rất có ý tứ, liền chòng cằm, tò mò nhìn.

Lôi Thiếu Dục thấy bà nhìn điện thoại Lãng Vi, không kiềm được đứng lên. Ông đi tới ngồi xuống bên cạnh bà, cũng nhìn vào điện thoại.

Lôi lão gia tử cũng tò mò, dường như vừa nghe được Niễn Niễn gào khóc, không biết có phải cô bé bị người ta khi dễ không... Lôi lão gia tử cũng chạy tới xem.

Kết quả, chỉ thấy Lôi Niễn Niễn quơ một dây nịt da, cười gian trá: “Mau nhận sai cho em! Nếu chị dâu giết chết em, người đầu tiên em kéo vào chảo dầu cùng em chính là anh!”

Lôi lão gia tử liền hiểu, Niễn Niễn đang giỡn với Lý Thiên Mặc, chuẩn bị đi lại nghe Lôi Niễn Niễn nói: “Có nhận sai hay không? Còn chưa nhận sai, em sẽ lột đồ của anh!”

“Khụ — —” Lôi lão gia tử bị sặc, không nghĩ tới cháu gái ông mạnh bạo như vậy. Thật có ý kiến, không không nhìn nữa...

Lôi Thiếu Dục liền nhường chỗ cho Lôi lão gia tử, ông đưa tay kéo Diệp Khanh lên đùi mình.

Lôi lão gia tử từ ngai xuống, nhìn hai người đùa giỡn.

Lý Thiên Mặc nằm, bọn họ không nhìn thấy mặt anh, nhưng có thể nghe thấy Lý Thiên Mặc nói chuyện, anh nói: “Cho dù em lột quần áo

anh, anh cũng gửi rồi... Tiểu Vi xem xong cũng không tức giận...”

“Không được! Em tức giận!” Lôi Niếu Niếu hừ một tiếng.

Lý Thiên Mặc nói: “Vậy anh nói xin lỗi em, em đừng tức giận.”

Lôi Niếu Niếu hừ hừ: “Vậy còn tạm được, coi như tiểu tử anh thức thời!” Cô giơ tay vỗ mặt Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc không nói gì... Đây là động tác gì? Nữ lưu manh trên ghẹo đàn ông?

Cô cắn răng nghiêng lợi, đôi mắt to xinh đẹp híp lại liếc anh.

Lý Thiên Mặc nhìn mắt cô, cảm thấy mắt cô vô cùng hoang dã, mê hoặc anh, ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Hoócmôn phái nam của Lý Thiên Mặc trong nháy mắt nổ tung, muốn lật ngược cô, nhưng sợ cô đụng đất đau. Anh chỉ có thể nằm yên, mặc cô khi dễ.

Lôi Niếu Niếu như nàng dâu nhỏ, cầm dây nịt da của anh, lắc lư trước mắt anh: “Sau này anh đừng dẫn cho em, cẩn thận bà đây cắt đứt chân chó của anh!”

Lý Thiên Mặc nhin cười, nói: “Vâng vâng... Anh còn không đứng dẫn, em liền cắt đứt chân chó thứ ba của anh.”

Lôi Niếu Niếu cau mày: “Ba cái chân?” Cô tính toán, hình như không đúng... Nhưng cô không nói, cảm giác uy hiếp anh như vậy là một chuyện rất có ý nghĩa.

Lúc này, Lăng Vi trở lại, cô thấy mọi người vây quanh điện thoại...

lập tức ý thức được, hồng hét! Vừa rồi cô và Lý Thiên Mặc gọi video, vẫn chưa tắt!

Lăng Vi chạy tới, chỉ thấy Lôi Niều Niều lắc lắc dây nịt da trong tay... Tựa như đèn Lý Thiên Mặc dưới người.

Cô mở to hai mắt, trong đầu nghĩ: Đây là muốn chơi nhỏ giọt đèn cầy?

Mẹ ơi... Hai người có cần... kỹ thuật cao... như vậy không...

Chương 1541: Bởi vì em là sư tử Hà Đông hống (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niếu Niếu không biết có người nhìn bọn họ, Lý Thiên Mặc cũng đã sớm quên chuyện này.

Lôi Niếu Niếu thấy tìm được cơ hội bắt nạt Lý Thiên Mặc, lập tức động tay động chân, cô ấy nhất định phải thừa dịp này mò đủ tiện nghi!

Cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì vỗ vào trên mặt anh ta, lúc thì bóp bóp cánh tay, lúc lại vặn lổ tai của anh ta...

Lý Thiên Mặc lúc thì che mặt, lúc thì ôm cánh tay, lúc lại che kín lỗ tai.

“Ha ha ha...” Lôi Niếu Niếu cực kỳ phấn khích! Nhìn người đàn ông như anh bị cô bắt nạt mà không dám phản kháng, trong lòng cô ấy cực kỳ vui vẻ nha...

“Đàng hoàng chưa?” Lôi Niếu Niếu chống nạnh, làm ra vẻ như lão địa chủ.

Lý Thiên Mặc cố tình làm ra vẻ như cô vợ nhỏ, gật đầu: “Đã sớm đàng hoàng...”

Người một nhà ở đầu bên kia... che miệng cười. Lăng Vi trợn trắng mắt, vốn muốn tắt video, nhưng mà... con sâu tò mò trong lòng cô ấy

đã sớm bị đánh thức rồi, cô ấy cũng muốn xem tiếp...

Đầu bên này, Lôi Niếu Niếu hài lòng cười “Hì hì”: “Vậy thì được, nếu anh đã tự sửa đổi, quay đầu làm bờ, em sẽ tha cho anh. Nói xong rồi, không lộn xộn nữa! Anh mau đi thiết kế nhân vật cho em đi!”

Lôi Niếu Niếu buông anh ta ra, ngồi đến bên cạnh, thu hồi chân lại.

Nhưng cô ấy vừa mới lấy chân ra, Lý Thiên Mặc đã chợt xoay mình, áp cô ấy ở phía dưới!

Lôi Niếu Niếu bị dọa sợ trợn to hai mắt: “Sao anh nói là không tính toán gì hết?”

Lý Thiên Mặc nói: “Anh đã đồng ý gì với em đâu, từ nãy tới giờ đều là em tự làm bà làm bầm.”

“...” Lôi Niếu Niếu bỗng cảm thấy người đàn ông này thật là phúc hắc! Cô ấy nói cả một tràng, mà người ta chẳng đáp ứng lấy một câu!

Lôi Niếu Niếu đang bối rối, đột nhiên... cô ấy thấy Lý Thiên Mặc dán mặt tới... hơi thở đàn ông đột nhiên ập tới, làm cho cô đỏ mặt tim đập.

“Đừng làm rộn!” Cô ấy vội vàng giơ tay lên đẩy anh ta, nhưng sức của anh ta rất lớn, áp chế cô ấy gắt gao.

Lý Thiên Mặc nói ở bên tai cô ấy: “Chỉ em mới có thể nháo, còn anh lại không thể? Có đất nước nào lập ra điều khoản bá vương này không?”

“A —— đất nước này! Em quy định!”

Lý Thiên Mặc cười xấu xa, tay chân vòng qua áp lấy người cô ấy, khiến cô ấy không thể nhúc nhích được. Lôi Niểu Niểu cảm thấy mình giống như con dê nhỏ đang đợi làm thịt.

Đầu bên kia, mọi người không nhìn thấy gì cả, nhưng có thể nghe được âm thanh... Lúc này, Lôi Thiếu Tu và dì Phương cũng đi tới...

Lôi lão gia ra dấu tay bảo bọn họ im lặng...

Lôi Thiếu Tu không hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy giọng nói của Lý Thiên Mặc truyền tới từ trong điện thoại di động.

Lý Thiên Mặc nói: “Em chưa từng nghe thấy câu nói này sao? Phong thủy luân lưu chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.”

Lôi Niểu Niểu cố tình hỏi anh ta: “Anh là Hà Đông, hay là Hà Tây?”

Lý Thiên Mặc nói: “Anh là Hà Tây, bởi vì em là sư tử Hà Đông hống mà...”

ĐM... Lôi Niểu Niểu trợn trắng mắt... cô ấy đang tự đào hố chôn mình sao?

Chương 1542: Bởi vì em là sư tử Hà Đông hống (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm vào cô ấy từ trên cao, cô ấy cắn cắn môi, làm ra vẻ tội nghiệp nhìn anh ta: “Anh đè lên đùi em đau...” Lý Thiên Mặc không bị chiêu này của cô ấy đánh gục: “Anh không đụng vào chân em.”

“Anh nói không đụng lần nữa thử xem?” Cô ấy nâng chân lên, cọ cọ vào chân anh ta.

Lý Thiên Mặc đột nhiên “Á “ lên... sao con nhóc này... có thể ồn ào như vậy?

Anh ta hít một hơi...

Lôi Niểu Niểu hoàn toàn không hiểu gì, không tim không phổi toét miệng cười: “Oh, Thiên Mặc... anh thật là đẹp trai...” Cô ấy thừa dịp anh ta hoảng hồn, vội vàng giơ tay lên đẩy cằm anh ta ra, một tay khác dùng sức nhéo mạnh vào cánh tay anh ta: “Mau dậy đi, còn phải làm việc nữa.”

Lý Thiên Mặc còn đang xuất thần, cô dùng sức nhéo tay anh ta, làm cả người anh ta đều nóng bừng lên, máu trong người cũng như muốn bốc cháy.

Tay nhỏ của cô vừa chạm vào người mình, anh ta cũng thấy như có hàng ngàn hàng vạn con côn trùng đang gặm nhấm mình. Tuy sức

của cô ấy không lớn, nhưng lúc nhéo tay anh ta, lại như mang theo ma lực.

Nếu anh ta không sợ làm cô đau, anh ta đã sớm thu thập cô ấy một trăm lần rồi.

Lôi Niều Niều bất ngờ cắn vào trên bả vai anh ta.

“Á...” Cô ấy không dùng sức gì, nhưng cảm giác ngứa ngáy khiến Lý Thiên Mặc không chịu nổi...

Anh ta giữ lấy hai tay đang nhéo lung tung của cô, giữ chặt cổ tay cô ấy, cố định ở hai bên người cô ấy. Lôi Niều Niều kêu lên: “Đau...”

ĐM... người một nhà ở đầu bên kia cùng ngẩng đầu lên, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Lăng Vi thật sự rất muốn cười, cô nghĩ chắc không phải chuyện đó đâu, nhưng cái chữ “Đau” này, đúng là dụ cho người ta suy nghĩ lung tung...

Lý Thiên Mặc còn nói: “Được rồi... vừa rồi em đã chơi rất thoải mái rồi đúng không? Đến phiên anh chưa? Còn học cắn người, xương anh cứng lắm, em không sợ cắn hỏng răng hả?”

Lôi Niều Niều hơi nghiêng người không giãy giụa... cô ấy rụt cổ, cười nịnh hót: “Không sao không có chuyện gì. Răng của em rất khỏe... sức khỏe của em rất tốt... đi một hơi lên tầng năm cũng không cần nghỉ...”

Lý Thiên Mặc buồn cười, cái miệng này...

Lý Thiên Mặc đưa cánh tay đến bên miệng cô ấy: “Em cắn tiếp đi,

nếu không làm hai cái răng cửa của em rụng ra, anh tuyệt đối sẽ không kêu đau.”

Lôi Niểu Niểu cười to ha ha, cô ấy uốn éo người, muốn chạy nhưng lại không chạy khỏi.

Co ấy giả vờ tức giận hừ hừ nói: “Không phải chỉ nhéo anh hai cái thôi sao... em đâu có dùng sức đâu! Anh xem này, em nhéo nhẹ thế này, anh chắc chắn sẽ không đau đúng không? Hơn nữa, anh là đàn ông, có thể chèo thuyền trong bụng Tể tướng (*), anh sẽ không tính sổ với em, đúng không?”

(*)宰相肚里能撑船 -- Có thể chèo thuyền trong bụng tể tướng: trích từ câu “Cái trán của Tướng quân rộng đến mức có thể phi ngựa, cái bụng của Tể Tướng rộng đến mức có thể chèo thuyền”. Ý nói, một người có tấm lòng rộng lớn mới có thể làm được việc lớn, mới có thể bao dung được những việc khó bao dung của thiên hạ.

Lý Thiên Mặc vẫn đê cô ấy, không thèm nhúc nhích. Hai mắt của cô ấy bỗng sáng lên nhìn chằm chằm vào anh ta: “À! Thân ái... anh thật là đẹp trai... em rất thích anh... nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh này, sao lại đen vậy? Ai nha... em hôn một cái, sẽ không còn đen nữa.”

Lôi Niểu Niểu bất ngờ hôn lên trên mặt anh ta.

Biểu tình trên mặt Lý Thiên Mặc... đặc sắc đến nỗi làm cô đau cả bụng vì buồn cười.

Một lúc sau anh ta mới mỉm cười, Lôi Niểu Niểu vội vàng hừ hừ: “Mau buông em ra... bây giờ em đang đau lưng... cứ giữ nguyên một cái tư... thế như thế này... mõi lưng lắm...”

“Phốc ——” Lăng Vi không nhịn được bật cười ra tiếng, cũng may cô

kip thời che miệng. Cô ấy nâng tầm mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt của tất cả mọi người trong nhà... đều vô cùng đặc sắc.

Lý Thiên Mặc sợ làm đau cô ấy, nhanh chóng buông lỏng tay ra, Lôi Niểu Niểu lặn một vòng qua bên cạnh, thoát khỏi trói buộc của anh ta, cô ấy nhanh chân đạp một cước vào lưng anh ta!

“Bụp” Nhát đạp này khá mạnh...

“ĐM...” Lý Thiên Mặc che eo, trong lòng hối hận không nguôi: “Trúng mỹ nhân kế của em...”

Lôi Niểu Niểu vội vàng tới ôm anh ta: “Ha ha, em sai rồi, em sẽ bồi thường cho anh...”

Cô ấy bưng mặt anh ta lên, dịu dàng hôn lên.

Lý Thiên Mặc ôm lấy eo cô ấy, kéo cô ấy vào trong ngực: “Đừng lộn xộn... để anh ôm em một lát...” Niểu Niểu của anh ta đúng là làm người ta thích, làm trong lòng anh ta cực kỳ ngọt ngào, giống như có mấy chú nai con đang chạy loạn ở trong lòng anh ta.

Lôi Niểu Niểu khôn khéo để cho anh ta ôm, ngồi ở trên đùi anh ta, Lý Thiên Mặc hạnh phúc ôm chặt lấy cô ấy, chôn mặt ở trên cổ cô ấy, nhẹ nhàng ngửi mùi hương trên người cô.

“Nhột quá...” Cô ấy cười khúc khích tránh né sang bên cạnh.

Hơi thở của anh ta giống như lông chim, chạm vào da thịt của cô, làm cho cô cười to “Ha ha”.

Chương 1543: Mẹ của Lý Khắc Gia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhắm mắt lại hôn lên trên cổ cô ấy, Lôi Niểu Niểu ôm lấy cổ cô ấy, tìm môi của anh, hôn lên.

Lúc này, hai người bọn họ đều ngồi, vừa vận xuất hiện ở trong ống kính... Tất cả mọi người trong nhà đều thấy hai người đang hôn nhau say đắm!

“Ặc ——” Lôi lão gia che mắt.

Lăng Vi đưa tay muốn nhấn kết thúc cuộc trò chuyện, lại nghe thấy Lôi Niểu Niểu hét lên: “Anh muốn ăn em hả? Anh đừng vào rằng em rồi!”

Lôi Niểu Niểu tức giận hừ hừ che miệng lại: “Anh nhìn này, đã chảy máu rồi này!”

Lý Thiên Mặc trêu ghẹo nói: “Mau lấy chậu hứng đi. Mau mau, chảy ra bao nhiêu, em cứ uống về bấy nhiêu, đỡ cho em chảy máu quá nhiều, lại thiếu máu.”

“Ha ha ha ——” trong điện thoại di động, truyền tới tiếng cười phá lên như sấm!

Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu nhất thời bị dọa sợ hết hồn!

Ai đang cười vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Thiên Mặc nghiêng đầu... bỗng nhớ ra... anh ta chưa tắt điện thoại di động! Ôi trời ơi — — vừa rồi, anh ta và Niều Niều... ôi mẹ ơi... để cho người ta nhìn thấy hết rồi?!

Lôi Niều Niều dựng hết cả tóc gáy lên, cô ấy nhảy cẫng lên, chạy đến trước máy vi tính, nhìn lên màn hình điện thoại di động, trong nháy mắt...

“Á á á — — mấy người đều là người xấu!” Cũng may cô ấy và Lý Thiên Mặc không làm chuyện gì quá phận, nếu không... thật là xấu hổ!

Lôi Niều Niều tức đến nỗi muốn nổ tung, Lôi lão gia nói: “Chúng ta chẳng nhìn thấy gì cả, không đúng không đúng... Đã nhìn thấy một chút xíu.”

Lăng Vi lặng lẽ bổ sung thêm một câu ở trong lòng, cũng đúng mà... chỉ nghe thấy tiếng, quả thật không nhìn thấy bao nhiêu...

Lôi Niều Niều tức giận muốn điên lên, nhanh tay nhấn kết thúc cuộc trò chuyện!

“Lý Thiên Mặc — — em muốn giết anh!” Lôi Niều Niều nhào qua giống như ác hổ.

Rốt cuộc Lý Thiên Mặc cũng được trải nghiệm cái gì gọi là “Sur tử Hà Đông hồng”!

Nhưng anh ta cũng bối rối mà!

Anh ta và cô thân thiết với nhau như vậy tổng cộng hai lần... Lần thứ

nhất bị một nữ sinh quay lại; lần thứ hai, bị người nhà nhìn thấy...

Sau này, anh ta còn dám thân thiết với cô ấy sao?

Trong lòng anh ta hình thành bóng mờ đấy, được không?

Anh ta đoán diện tích của bóng mờ trong lòng mình, chắc chắn phải lớn hơn hai chiếc bánh bao hấp!

Lôi Niểu Niểu nhào tới, cô ấy thật sự muốn liều mạng với anh ta. Lý Thiên Mặc không để cho cô thành công, trực tiếp áp đảo cô ấy.

Anh ta ôm chặt lấy cô, thấp giọng nói: “Không sao không sao, nhìn thì nhìn, anh cũng chẳng mất miếng thịt nào cả. Bọn họ quan tâm đến em mà thôi, sợ anh bắt nạt em.”

Lôi Niểu Niểu da mặt mỏng, cô ấy tức giận nói: “Anh đừng có mơ, bọn họ không quan tâm đến em đâu, bọn họ chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi!”

Lý Thiên Mặc ôm cô ấy nói: “Bọn họ nhìn thấy được cái gì? Cứ để cho bọn họ nhìn thấy trước, chẳng nhìn được sau! Cho bọn họ tò mò đến chết!”

“Ha ha ——” Lôi Niểu Niểu nghe vậy cười phá lên: “Đúng đúng, để bọn họ không nhìn được sau!” Cô ấy chột ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Phía sau còn có cái gì? Anh còn muốn làm gì nữa?”

Lý Thiên Mặc cong môi cười, mắt nhìn chăm chăm vào cô ấy không nói gì cả, Lôi Niểu Niểu hung dữ trợn mắt nhìn anh ta.

Chương 1544: Mẹ của Lý Khắc Gia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nói: “Chắc chắn còn có phía sau, không phải tối hôm nay em sẽ không về ký túc xá sao? Em mà ngủ chung chăn với anh, anh không thể đảm bảo là mình không làm gì cả.”

Lôi Niều Niều nhắc chân, đạp lên trên đùi anh ta. Cô ấy nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Trước kia, lúc em ở cùng anh, không phải anh cũng không làm gì sao?”

Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm vào cô ấy nói: “Không giống nhau, trước kia hai chúng ta chưa chính thức yêu nhau!”

Lôi Niều Niều chớp chớp mắt nói: “Có gì khác nhau sao?”

Lý Thiên Mặc nghiêm túc gật đầu: “Tất nhiên là khác rồi!”

Lôi Niều Niều cau mày, muốn bò dậy: “Vậy em muốn trở về...”

Lý Thiên Mặc buồn cườn, anh ta gập người cười như nắc nẻ: “Chọc em thôi, em mau đi ngủ đi. Anh là người như vậy sao?”

Lý Thiên Mặc đi tắt máy vi tính, tắt đèn. Lôi Niều Niều bỗng nói: “Đừng tắt máy vi tính — em còn chưa học cách làm 3D Animation đâu! Ngày mai chắc chắn sẽ không qua được bài kiểm tra! Tối nay em phải học thâu đêm!”

Lý Thiên Mặc ôm lấy cô ấy, ấn cô ấy nằm xuống: “Ngày mai không thi, đổi thành ngày kia thi.”

“...” Lôi Niều Niều hừ bằng giọng mũi: “Ngày mai em phải nói cho hiệu trưởng biết, anh lấy việc công làm việc tư!”

Lý Thiên Mặc chột nghĩ, cái miệng nhỏ của cô nói nhiều quá... anh ta vội vàng dùng miệng của mình chặn cô ấy lại, không để cho cô nói chuyện nữa...

Buổi tối hôm qua thật là thú vị. Lúc Lôi Niều Niều tỉnh dậy, thấy Lý Thiên Mặc đang ngủ rewwn ghế sa lon...

Cô ấy cúi đầu, nhìn quần áo trên người mình, vẫn còn mặc chỉnh tề.

Cô ấy còn tưởng rằng tối qua có người nào đó nhúc nhích tà niệm, không ngờ rằng người này... Lại chủ động ngủ trên ghế sa lon?

Lý Thiên Mặc nghe thấy động tĩnh, mở mắt ra nhìn cô ấy. Trong lòng đau khổ nghĩ... trước kia con nhóc này không đá người như vậy...

Tối hôm qua, anh ta vừa tới gần ôm cô ấy, cô ấy đã bắt đầu đá anh ta, đá anh ta rơi xuống trên đất mấy lần!

Ban thử nói xem, có ai đối mặt với cô gái mình thích, lại không muốn ôm?

ĐM... Ngược tâm... anh ta không muốn ngủ trên ghế sa lon đâu, nhưng anh ta phải thay cái mạng nhỏ của mình mà cân nhắc, cứ để cô đập trúng mấy lần, chắc anh ta hỏng mất.

Lôi Niều Niều nín cười, đi đánh răng rửa mặt, lúc cô ấy đánh răng rửa mặt xong đi ra, bỗng nảy ra một suy nghĩ xấu xa, cô ấy mở điện

thoại của Lý Thiên Mặc ra, video với Lăng Vi, sau đó nhờ Lăng Vi gọi tất cả người nhà của cô ấy đi ra.

Sáng sớm, Lôi lão gia đã dậy rồi, Lôi Niểu Niểu nghịch nghịch tóc nói: “Ông nội, tối hôm qua, cháu và Thiên Mặc chơi trò rất là thú vị, đáng tiếc mọi người đều không được thấy! Cháu đã quay lại rồi, mọi người có muốn cháu gửi qua cho mọi người xem không?”

Cô ấy vốn cho rằng ông nội mình sẽ “Xấu hổ”, ai có thể ngờ, hai mắt ông nội cô ấy sáng lên, chỉ còn kém mỗi nước vỗ tay vỗ tay: “Gửi đi! Cháu mau gửi qua đi! Ông sẽ ghi vào đĩa CD, giữ làm kỷ niệm cho các cháu!”

“Phốc — —” Lôi Niểu Niểu học máu, đạo hạnh của ông nội cô ấy quá sâu! Cây non mới mọc của cô ấy liền héo.

Lý Thiên Mặc đánh răng rửa mặt xong đi ra, anh ta đi tới sau lưng Lôi Niểu Niểu, vòng tay ôm lấy eo cô, tỳ cằm ở hõm vai của cô ấy, cảm lún phút râu cọ tới cọ lui ở cổ cô ấy.

Lôi lão gia nhanh chóng bị làm cho mù mắt...

“Tít — —” Lôi lão gia nhấn kết thúc cuộc gọi.

“Ha ha ha...” Lôi Niểu Niểu vui vẻ tìm được phương pháp đối phó với đám bại hoại này! Cô ấy đột nhiên hiểu ra, thì ra lý do mình không bình thường, đều là... di truyền từ ông nội của cô ấy!

Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu cùng đi đến trường học, trong lớp học ngày hôm nay, Lý Thiên Mặc không nhắc đến chuyện kiểm tra, vẫn để cho mọi người tiếp tục luyện tập.

Ngày hôm sau, kiểm tra!

Có kết quả thiết kế 3D Animation, Lý Thiên Mặc bất ngờ kinh ngạc! Bởi vì, anh ta nhìn thấy nhân vật 3D Animation do Lý Khắc Gia tạo ra!

Nhân vật do Lý Khắc Gia phác họa ra là... một người phụ nữ, cầm một quyển sách, ngồi ở bên ngoài ban công. Ánh nắng chiều chiếu xuống, phủ một lớp ánh sáng vàng lên người phụ nữ này.

Người phụ nữ này nhìn ưu nhã, xinh đẹp, thành thực... mà điều làm Lý Thiên Mặc kinh ngạc là, sợi dây chuyền người phụ nữ này đeo trên cổ...

Mặc dù mặt dây chuyền được cất trong áo, không lộ ra, nhưng sợi dây chuyền này... thật sự giống y chang với sợi dây chuyền mặt đá đen của anh ta!

Lý Thiên Mặc cực kỳ kinh ngạc, chẳng lẽ Lý Khắc Gia cũng đã từng nhìn thấy sợi dây chuyền này? Người trong bức họa này là ai? Là mẹ của Lý Khắc Gia hả?

Chương 1545: Đầu mối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc định tìm Lý Khắc Gia nói chuyện.

Nhưng lại không thích hợp để nói đến chuyện sơi dây chuyện trong phòng học của anh ta, bởi vì trong phòng học có rất nhiều người, không quá thích hợp thảo luận điều bí mật này ở trước mặt mọi người.

Nhưng nếu hẹn Lý Khắc Gia gặp mặt riêng, lại càng không ổn thỏa... nếu anh tá tự nhiên nói với Lý Khắc Gia: “Khắc Gia này, buổi tối cậu chờ tôi ở quán cà phê nhé. Tôi có chuyện muốn nói với cậu...” Còn không phải dọa Lý Khắc Gia sợ đến nổi lông đều dựng đứng?

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, nghĩ ra cách!

Ngày hôm sau, trong giờ học buổi chiều, Lý Thiên Mặc thông báo kết quả kiểm tra với mọi người. 18 hạt giống của khoa máy tính đều làm khá tốt, Lôi Niểu Niểu và Lý Khắc Gia kém hơn một chút.

Còn số người hiệu trưởng nhét thêm vào đều là trứng thối, mấy người này không có tài năng, lần kiểm tra đầu tiên, Lý Thiên Mặc thoáng nhẹ tay cho bọn họ 27s, không có một ai có thể thực hiện được. Làm phác thảo mô hình 3D, lại làm lung ta lung tung.

Lý Thiên Mặc vẫn tập trung đào tạo 20 hạt giống này.

Lúc tan học, Lý Thiên Mặc nói sẽ dạy kèm riêng cho Lý Khắc Gia và

Lôi Niều Niều.

Lý Khắc Gia miên man suy nghĩ... thầy Lý đang muốn trả thù sao?

Lôi Niều Niều cười “Hì hì”, nói: “Em phải trở về phòng ngủ lấy ít đồ, hai người chờ em nhé.”

Lý Khắc Gia lo lắng!

Cậu ta chặn Lý Thiên Mặc ở trên hành lang, hơi xấu hổ hỏi: “Thầy Lý... thầy đang cố tình bảo em làm kỳ đà cản mũi hả? Video của thầy và Niều Niều huyền náo đến nỗi tất cả mọi người trong trường đều biết... bây giờ thầy bảo em làm bóng đèn, sao thầy trò trong trường học không khinh bỉ em cho được? Em cũng đã tự động rút lui rồi, thầy còn lấy em ra để trêu đùa...”

Lý Thiên Mặc “hả”: “Sao cậu nói nhiều vậy? Tôi bảo cậu và Niều Niều đến nhà tôi, là muốn dạy kèm riêng cho hai người, cậu không biết thành tích của mình sao? Thứ hai từ dưới đếm lên!”

Lý Khắc Gia đỏ mặt, người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên là Lôi Niều Niều... mặc dù cậu ta xếp trước Lôi Niều Niều, nhưng cũng không giỏi hơn cô ấy bao nhiêu.

Lý Khắc Gia cúi đầu, hơi ngượng ngùng.

Rất lâu sau, cậu ta mới mở miệng ra nói, cậu ta nói: “Em không sợ thầy suy nghĩ quá nhiều, em là sợ Niều Niều suy nghĩ nhiều...”

Cô ta nâng tầm mắt lên nhìn Lý Thiên Mặc, rồi nói tiếp: “Lúc trước em bày tỏ với Niều Niều, bị cô ấy cự tuyệt... nếu bây giờ em cầm một chân giữa hai người, em sợ cô ấy sẽ hiểu lầm em... em đã thật sự từ bỏ rồi, mặc dù em vẫn rất thích cô ấy, nhưng em không muốn khiến

cô ấy cảm thấy khổ sở vì chuyện này, em chỉ hy vọng mỗi ngày cô ấy đều vui vẻ không buồn không lo.”

Lý Thiên Mặc gật đầu tán thưởng: “Không hổ là học khoa báo chí, miệng lưỡi rất nhanh nhẹn.”

Lý Khắc Gia muốn phun, cậu ta vốn còn đang buồn, lần này lại bị Lý Thiên Mặc nói đến dở khóc dở cười.

Lý Thiên Mặc nói: “Chúng ta đều là đàn ông, không quan tâm đến những thứ đó. Niều Niều lựa chọn ai, là tự do của cô ấy, là quyền lợi của cô ấy. Trong chúng ta, ai chung một chỗ với cô ấy, đều đừng để ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai chúng ta.”

Lý Khắc Gia muốn “囧” chết.

Cậu ta thầm nghĩ trong lòng: Thầy Lý, em và thầy có quan hệ gì đặc biệt sao? Tại sao em lại không biết?

Chương 1546: Đầu mối (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng Lý Thiên Mặc lại không nghĩ như vậy, từ sau khi anh ta nhìn thấy sợi dây chuyền kia, anh ta đã tự động cho Lý Khắc Gia vào hàng ngũ an hem của mình, mặc dù còn không biết sợi dây chuyền kia có quan hệ gì với Lý Khắc Gia hay không.

Lý Khắc Gia không từ chối nữa, đi cùng Lý Thiên Mặc và Lôi Niều Niều, đến nhà của Lý Thiên Mặc.

Lần này ba người ở chung với nhau tốt hơn so với lần trước, vẫn là Lý Khắc Gia nấu cơm... Lý Thiên Mặc thu dọn nhà cửa, Lôi Niều Niều luyện tập.

Ba người cơm nước xong, lúc Lý Thiên Mặc giảng giải cho bọn họ, anh ta cố tình lấy nhân vật 3D do Lý Khắc Gia tạo ra làm ví dụ.

Lý Thiên Mặc nói: “Khắc Gia, cậu thiết kế nhân vật 3D này cực kỳ tốt, khí chất của người phụ nữ này hoàn toàn được làm nổi bật lên, ôn uẩn, ưu nhã, thông minh. Đặc biệt là... ánh mặt trời này, như phủ một tầng ánh sáng vàng lên người cô ấy, khiến cho người ta cảm thấy bí ẩn, cảm thấy tĩnh lặng. Ý tưởng này thật sự rất hay.”

Lý Khắc Gia mỉm cười, không lên tiếng.

Lôi Niều Niều tò mò hỏi cậu ta: “Này? Lý Khắc Gia, người phụ nữ 3D này là ai vậy? Là mẹ cậu hả?”

Lý Khắc Gia lắc đầu nói: “Không phải, nà ấy là dì nhỏ của mình.”

Lý Thiên Mặc vuốt cằm, anh ta cẩn thận suy nghĩ, rồi dè dặt hỏi: “Trong tác phẩm này, cả bức họa đều nổi bật lên nhờ dì nhỏ của cậu, bà ấy chắc chắn là học giả có trí tuệ phải không?”

Lý Khắc Gia cười gật đầu nói: “Dì nhỏ của em hơi thần bí, em cũng không biết dì ấy làm cái gì. Dì ấy nói mình là nội trợ gia đình, nhưng em cảm giác không phải. Từ cử chỉ lời nói lúc dì ấy lơ đãng toát ra, còn cả cái cách suy nghĩ cân nhắc mọi chuyện, em cảm thấy dì nhỏ không đơn giản như lời gì nói.”

Lý Thiên Mặc vội vàng nói: “Nếu chúng ta nhờ dì nhỏ của em làm người mẫu, dì em có đồng ý không?”

Lý Khắc Gia lắc đầu nói: “Dì nhỏ của em xuất quỷ nhập thần lắm, đã nhiều năm rồi em không gặp dì ấy. Thật ra thì, số lần em và dì gặp mặt cũng không được quá mấy lần...”

Cậu ta suy nghĩ rồi xác định nói: “Từ sau khi em bắt đầu nhớ được, em chỉ gặp dì ấy có hai lần...”

“Hai lần?”

“Đúng: “Lý Khắc Gia gật đầu nói: “Dì nhỏ của em tới vô ảnh, đi vô tung, dì ấy rất ít khi trở lại. Hai lần đó đều là dì về thăm ông nội, bà nội em. Dì ấy đã mang về rất nhiều tiền. Bởi vì, ông nội bà nội em cực kỳ nhớ dì ấy, nên ông bà em bảo em vẽ hình dì nhỏ, dì nhỏ của em không có ảnh, em phải dựa vào trí nhớ vẽ lại. Vẽ nhiều, em cũng quen, lần này thầy ra đề làm đồ họa, trong tay em có nhiều tranh của dì nhỏ nhất, vì vậy em đã trực tiếp lấy nó làm nhân vật đồ họa.”

Lý Thiên Mặc gật đầu...

Lý Khắc Gia dường như nói rất nhiều, nhưng Lý Thiên Mặc không hài lòng lắm về kết quả lần trò chuyện này... Anh ta muốn biết nhiều tin tức liên quan tới người phụ nữ này hơn. Nhưng rõ ràng là Lý Khắc Gia không muốn nói quá nhiều về chuyện của dì mình.

Lý Thiên Mặc không còn cách nào hỏi nữa, Lý Khắc Gia đã có tâm tình cảnh giác.

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, quyết định gửi hình ảnh 3D Animation này cho chú Vương Dần xem, nếu người phụ nữ bên trong thật sự là vợ của ông ấy, vậy cứ để ông ấy tự mình đến hỏi Lý Khắc Gia...

Năng lực học hỏi của Lý Khắc Gia và Lôi Niếu Niếu cực kỳ nhanh, hai người nghiêm túc học, chỉ cần nói qua bọn họ đã hiểu.

Rất nhanh, kỹ thuật thiết kế 3D Animation của hai người đã tăng lên một cấp bậc.

“Thầy ơi, nhân vật cổ đại thầy thiết kế nhìn đẹp thế!” Lý Khắc Gia chỉ vào bản thiết kế Mộ Dung Sương và Đông Phương Bạch, hai mắt của cậu ta sáng lên, nhìn có vẻ rất thích.

Lôi Niếu Niếu cướp lời: “Đó là manga do chị dâu mình vẽ! Hai nhân vật này là nam chính và nữ chính trong truyện 《Bạch Lộ Vi Sương》, cậu đã đọc chưa?”

Lý Khắc Gia cực kỳ kinh ngạc: “Mình đã nghe qua! Quyển manga này khá nổi tiếng, có rất nhiều sinh viên trong trường chúng ta đọc quyển manga này. Nhưng mình không hứng thú với thể loại manga dành cho nữ này, vì vậy mình chưa đọc.”

Lôi Niếu Niếu nói: “Cậu nên xem đi! Quyển manga này không phải là

manga dành cho thiếu nữ, nội dung bên trong rất hay và hài hước. Có rất nhiều bạn nam trong lớp chúng ta xem đấy.”

Lý Khắc Gia làm mặt quỷ, rõ ràng là không muốn xem lắm.

Lôi Niểu Niểu liền “xùy “: “Tôi thích xem, ngày nào tôi cũng chờ chương mới đến ngửa ngáy trong lòng!”

Chương 1547: Thấy người thật! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Khắc Gia đảo đảo mắt.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào Lôi Niểu Niểu, rồi quyết định muốn xem quyển manga này... nữ thần của cậu ta thích, cậu ta phải xem xem thế nào.

Lý Khắc Gia ôm máy vi tính, ngồi vào trên ghế sa lon, xem 'Bạch Lộ Vi Sương'.

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc tiếp tục bận rộn. Lý Thiên Mặc dựng cảnh cho Lăng Vi.

Cảnh anh ta đang làm, là cảnh Đông Phương Bạch và Mộ Dung Sương cùng trở về Dược Vương cốc, sau đó, Mộ Dung Sương được cầu hôn, lúc ấy Đông Phương Bạch đã hơi thích Mộ Dung Sương... Lý Thiên Mặc đã thiết kế biểu tình lúc đó của nam chính... cực kỳ xuất sắc...

Mặc dù chỉ là một phân cảnh nhỏ, nhưng Lý Thiên Mặc làm rất nghiêm túc. Chỉ một cảnh nhỏ như vậy cũng tốn của anh ta 2 tiếng đồng hồ.

Đến khi anh ta làm xong, phát hiện ra Lôi Niểu Niểu vẫn còn đang thiết kế nhân vật, cô ấy đã thiết kế xong mấy nhân vật, nhìn còn khá được.

Lý Thiên Mặc nghiêng đầu, thấy Lý Khắc Gia đang xem đến mê mẩn, thỉnh thoảng còn “Ha ha ha”: “Oa ha ha ha...” “ĐM — — cười đau cả bụng! Ha ha...” “Oa ha ha... buồn cười quá, mau đỡ đi, thế này vẫn còn cười được, ha ha ha...”

Lôi Niều Niều vừa thiết kế, vừa thảo luận với cậu ta: “Có phải nữ chính đang chăm cứu cho con chuột hay không?” “Có phải đang đến đoạn nữ chính xuống núi, hổ nam chính hay không?” “Có phải đang đến đoạn nam chính vốn phúc hắc cao lãnh đang tiện manh hay không?” “Có phải nhìn thấy con thảo nê mã(*) đi đại tiện ở chỗ đóng cỏ khô Đại sư tỷ trốn hay không?”

(*)Caonima trong tiếng Trung giản thể là 草泥马 (Thảo nê mã) nghĩa đen dịch sát là ‘Ngựa cỏ bùn’ là một con vật tưởng tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc đại lục dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Tuy nhiên Caonima còn đồng âm (khác thanh điệu một chút) với câu chửi rất bậy và phổ biến trong tiếng Quan thoại (giống ‘Đê ma ma’ ở Việt Nam)

“Đúng đúng đúng!” Lý Khắc Gia cười đến nổi ứa cả nước mắt, cậu ta vừa cười, vừa ôm bụng nói: “Ha ha ha... con thú cưng của nữ chính mạnh quá! Ôi trời ơi... cái con thảo nê mã này nhát gan như chuột... Còn có tính sạch sẽ nữa, đến đi đại tiện cũng phải đào hố trước đã...”

Lôi Niều Niều cười phá lên “Ha ha”: “Đúng vậy, mình cũng thích con thú cưng ngốc mạnh này.”

Lý Khắc Gia hứng thú với công việc thiết kế nhân vật trong ‘Bạch Lộ Vi Sương’ của Lý Thiên Mặc, cậu ta đang đọc manga, bỗng quyết

định thiết kế nhân vật Đại sư tử.

Lý Thiên Mặc cũng muốn xem khả năng của cậu ta, nên để cậu ta nghiêm túc làm.

Lý Khắc Gia thiết kế xong, lại dựng cảnh đồ họa.

Cậu ta dựng cảnh Đại sư tử đang dính phân trên đầu... Bên cạnh, con thảo nê mã đang cười ngốc manh...

Ngoài phân ra, trên tóc của Đại sư tử còn dính đầy rơm rạ... hình tượng đó cực kỳ buồn cười.

Chương 1548: Thấy người thật! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau đó, biểu tình đại sư tỷ cũng siêu cấp buồn cười, cô ta cắn răng cố nhịn không hét toáng lên, vẻ mặt như muốn nói “ĐM, ai có thể nói cho tôi biết sao cái chuồng ngựa này thối như vậy!”.

Cô ta đưa tay sờ lên đỉnh đầu, thấy tay dính dính cái gì đó đưa lên mũi ngửi,... Sau đó, liền bị xông đến hôn mê, biểu tình của thảo nê mã lúc đó là... cười cực kỳ xuẩn manh...

“Ha ha ha...” ĐM, Lôi Niểu Niểu cười đau cả bụng, hình ảnh rất đẹp, đến nỗi cô ấy cũng không dám nhìn thẳng!

Lý Khắc Gia dựng xong cảnh 3D Animation này, đã là hơn bốn giờ sáng.

Lý Thiên Mặc đặc biệt hài lòng, đã sớm thúc giục cậu ta đi ngủ, nhưng nói thế nào thằng nhóc này cũng không chịu, nhất định phải làm xong mới ngủ.

Lôi Niểu Niểu cũng rất phấn khích, ba người cùng thức suốt đêm... mặc dù hình ảnh ba người ở trong phòng khách rất quý dị, nhưng bầu không khí lại rất hài hòa...

Lý Khắc Gia dựng xong cảnh này, mới mơ mơ màng màng đi ngủ. Lý Thiên Mặc thu dọn lại phòng khách, Lôi Niểu Niểu cũng đã buồn ngủ không chịu được, đi vào trong phòng ngủ của Lý Thiên Mặc ngủ.

Lý Thiên Mặc dựng xong phân cảnh nhỏ, cũng gửi luôn cả thiết kế nhân vật do Lý Khắc Gia và Lôi Niếu Niếu thiết kế cho Lăng Vi.

Anh ta nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ sáng... anh ta gửi đoạn 3D Animation người phụ nữ đeo sợi dây chuyền do Lý Khắc Gia làm cho Diệp Đình, nhờ Diệp Đình gởi cho chú Vương Dần, bởi vì anh ta không có phương thức liên lạc của chú Vương Dần.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Lý Thiên Mặc đi rửa mặt, rồi ngủ ở trên ghế sa lon.

Lúc Lý Khắc Gia tỉnh dậy, nhìn thấy thầy Lý đang ngủ ghế sa lon...

Nội tâm cậu ta gợn sóng không nhỏ, không ngờ rằng thầy Lý lão thật sự là người quân tử... mặc dù Lôi Niếu Niếu đang ở trong nhà anh ta, nhưng hai người đều không làm gì quá phận!

Lý Khắc Gia hơi thay ấn tượng về Lý Thiên Mặc.

Sau khi Lôi Niếu Niếu tỉnh lại, cô ấy làm động tác ra hiệu giữ im lặng với Lý Khắc Gia.

Hai người đánh răng rửa mặt xong, lẳng lẽ trở về trường học, Lý Thiên Mặc không cần đến trường, lúc nào có giờ học thì lên lớp là được, hai người bọn họ muốn để anh ta ngủ thêm một lát, không đánh thức anh ta dậy.

Mười hai giờ trưa, Lý Thiên Mặc bị điện thoại của Diệp Đình đánh thức, Diệp Đình trầm giọng nói: “Thiên Mặc, tôi đã liên lạc với chú Vương Dần, chú ấy muốn hẹn Lý Khắc Gia gặp mặt.”

Lý Thiên Mặc còn chưa tỉnh ngủ, anh ta mơ mơ màng màng hỏi:

“Chú Vương muốn hỏi gì sao?”

“Đúng: “Diệp Đình nói: “Ý của chú Vương là, muốn trực tiếp hỏi Lý Khắc Gia. Bởi vì... người phụ nữ trong đoạn 3D Animation đó, đúng là vợ của chú ấy!”

Lý Thiên Mặc lập tức tỉnh táo lại: “Thật? Vậy thì thật sự quá tốt rồi!”

Lý Thiên Mặc cực kỳ vui vẻ! Anh ta vội vàng nói: “Anh chờ đã, đừng vội. Chờ hai ngày tới đi, chờ thêm hai ngày nữa tôi sẽ sắp xếp để bọn họ gặp mặt, không bằng buổi tối đến nhà tôi đi. Anh và chú Vương cùng đến, các anh giả vờ làm khách, chờ hai người làm quen với Lý Khắc Gia xong, nói đến chuyện dây chuyền, cũng không quá đột ngột.”

Diệp Đình suy nghĩ rồi nói: “Có thể.”

Vốn không cần phải tốn sức như vậy, nhưng anh ta sợ nếu trực tiếp hẹn Lý Khắc Gia hỏi chuyện này, thằng nhóc này sẽ không nói thật.

Dù sao, bất cứ người nào đối diện với một người xa lạ, cũng sẽ cảnh giác.

Trước đó, lúc Lý Thiên Mặc hỏi Lý Khắc Gia, Lý Khắc Gia cũng ấp úng không muốn nói. Nếu bây giờ chú Vương Dần trực tiếp hẹn gặp Lý Khắc Gia, chắc chắn cậu ta sẽ không nói gì cả.

Hai ngày sau, Lý Thiên Mặc lại dạy kèm riêng cho Lý Khắc Gia và Lôi Niều Niều...

Vương Dần gấp đến độ ngày ngày ăn không ngon, ông cực kỳ muốn gặp Lý Khắc Gia, nhưng nếu hẹn quá đột ngột, sợ rằng sẽ làm Lý Khắc Gia cảm thấy kỳ quái, ông không thể không chờ hai ngày được.

Buổi tối, Lý Thiên Mặc mang Lý Khắc Gia và Lôi Niểu Niểu cùng về nhà, Lý Khắc Gia đã hoàn toàn nghiện manga 《 Bạch Lộ Vi Sương 》 , hai ngày qua, cậu ta đã dành thời gian xem hết bộ manga này!

Bây giờ cậu ta cũng giống như Lôi Niểu Niểu, đều là “Fan trung thành” của Lăng Vi, ngày ngày chờ chương mới đến ngứa ngáy trong lòng!

Lúc Diệp Đình, Lăng Vi và Vương Dần tới, Lý Khắc Gia vội vàng đứng lên nói: “Thầy có khách tới thăm, em xin phép trở về trường học trước.”

Vương Dần vội vàng xua xua tay: “Không cần không cần, chúng ta không có chuyện gì quan trọng cả. Cháu cứ ngồi lại đi, lát nữa chúng ta sẽ đi. Không thể trễ nải việc học của các cháu được.”

Ông ta nhìn chăm chăm vào Lý Khắc Gia, Lý Khắc Gia cười khách khí với ông ta.

Lý Thiên Mặc nói: “Vậy thì cùng ăn cơm đi. Cơm nước xong, mọi người đi về cũng được.”

Lý Thiên Mặc vào phòng bếp nấu ăn, Lôi Niểu Niểu giới thiệu bọn họ với nhau. Lúc Lôi Niểu Niểu giới thiệu Diệp Đình, cô ấy nói: “Đây là anh họ tôi, Diệp Đình.”

Lý Khắc Gia bị dọa sợ đến nỗi thiếu chút nữa ngã nhào: “Tôi biết! Tổng tài quốc tế Đình phong!”

Diệp Đình bắt tay với cậu ta, Lôi Niểu Niểu giới thiệu Lăng Vi, cô ấy nói: “Đây là chị dâu Lăng Vi của tôi, chính là tác giả bộ 《 Bạch Lộ Vi Sương 》 .”

“Oh my god...” Lý Khắc Gia bắt tay Lăng Vi, dùng sức nắm, cậu ta nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, cực kỳ kích động nói: “Oh my god! Oh my god... mình đang thấy người thật! Thần tượng ơi, chị có thể ký tên cho em không?”

Chương 1549: Người đi đâu?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi mỉm cười, gật đầu nói: “Được...”

Lý Khắc Gia phấn khích muốn nhảy cẫng lên, cậu ta vui đến nỗi sắp cả mất lý trí!

Lôi Niểu Niểu đề Lý Khắc Gia lại, trịnh trọng giới thiệu Vương Dần! Đáng lẽ người nên được giới thiệu đầu tiên là Vương Dần, nhưng... để có thể kéo dài đề tài, Lôi Niểu Niểu cố tình giới thiệu chú Vương cuối cùng.

Lôi Niểu Niểu nghiêm túc nói: “Đây là chú Vương, là đồng đội của cha tôi, chú ấy đã tham gia rất nhiều nhiệm vụ nguy hiểm như diệt trừ băng nhóm buôn bán ma túy, chú ấy đã được nhận rất nhiều huân chương!”

Lý Khắc Gia chợt cảm thấy rất kính nể chú Vương Dần!

Bốn người ngồi nói chuyện phiếm ở trong phòng khách, Diệp Đình giả vờ hỏi Vương Dần tình hình tìm vợ tiến triển thế nào rồi...

Vương Dần thở dài, nói tình cảnh của mình, hai mươi mấy năm... Vợ con ly tán, vẫn luôn không có tin tức... rồi ông lại nhớ về hồi ức trong những năm tháng khó khăn trừ băng nhóm tội phạm buôn bán ma túy ở trong bộ đội diệt.

Lý Khắc Gia cảm thấy đau lòng, lau mồ hôi thay cho Vương Dần! Cậu ta thật sự hy vọng mình có thể đóng góp một phần sức lực, giúp chú Vương tìm được vợ và con.

Lý Thiên Mặc nấu bữa cơm này... hơn một tiếng đồng hồ... Vì để chú Vương và Lý Khắc Gia có thời gian trò chuyện lâu hơn, anh ta nấu rất nhiều món ăn!

Cuối cùng, lúc tất cả mọi người đều thật sự đói không chịu được, Lý Thiên Mặc mới không nấu nữa...

Trên bàn cơm, mọi người lại trò chuyện tiếp, Lý Khắc Gia “Đột nhiên” nhìn thấy sợi dây chuyền Diệp Đình đeo trên cổ: “Ủa? Anh Diệp, sao em nhìn thấy sợi dây chuyền anh đang đeo trên cổ... quen quen?”

Diệp Đình cố tình đeo sợi dây chuyền này, tất cả mọi người trò chuyện hơn một giờ, không ai nhắc tới sợi dây chuyền này, vì muốn để Lý Khắc Gia tự phát hiện ra...

Rốt cuộc, sau lần thứ hai Diệp Đình “chỉnh lại” sợi dây chuyền, anh đã thành công hấp dẫn sự chú ý của Lý Khắc Gia.

Vương Dần kích động nói: “Sao cháu lại thấy sợi dây chuyền này quen mắt?”

Thật ra thì tất cả mọi người đều biết dì nhỏ của Lý Khắc Gia có sợi dây chuyền này, nhưng tất cả mọi người đều giả vờ như không biết...

Lý Khắc Gia đối mặt với mấy lão du điều(*) này, chắc chắn cậu ta non khỏi cần bàn, nhanh chóng nói ra những lời trong miệng mình! Lý Khắc Gia là người rất đơn thuần... cậu ta nói: “Dì nhỏ của cháu cũng có một sợi dây chuyền như thế này...”

(*) Lão du điều: ngôn ngữ mạng ám chỉ những người có kinh nghiệm trong xã hội, có thể đối phó với những cạm bẫy trong xã hội.

Vương Dần kích động, ông ấy nhìn chăm chăm vào Lý Khắc Gia nói: “Không dối gạt cháu, chú cũng có một sợi dây chuyền như thế này! Năm đó, lúc vợ chú ra đi, chỉ mang theo sợi dây chuyền này... chú rất muốn tìm thấy bà ấy!”

Lý Khắc Gia kích động! Cậu ta vội vàng mở máy vi tính ra, cho bọn họ nhìn nhân vật 3D animation mà mình thiết kế!”Chú thử nhìn xem, chú có biết dì nhỏ của cháu hay không?”

Vương Dần nhìn thấy hình ảnh 3D animation, nhất thời kích động không nói ra lời... ông ấy thật sự rất kích động, mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ trong bức tranh này, ông ấy đều kích động không thể khống chế được mình.

Chương 1550: Người đi đâu?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù là nhân vật 3D animation, nhưng là, khí chất và dáng vẻ của nhân vật 3D animation này, thật sự rất giống, hơn nữa thần thái của người trong tranh cực kỳ sống động!

Vương Dần nói: “Bà ấy chính là dì nhỏ của cháu? Bà... bà ấy chính là vợ chú!”

Lý Khắc Gia mặt đầy mộng! Cậu ta hơi không dám tin tưởng!

Lý Khắc Gia run rẩy nói: “Chú... là dưỡng nhỏ của cháu?”

Biểu tình của Vương Dần vô cùng phức tạp.

Nhưng Lý Khắc Gia lại cực kỳ phấn kích, cậu ta hét lớn: “Thật là trùng hợp! Thật là trùng hợp! Ôi trời ơi! Cháu lại... Mẹ ơi! Không được, không được, dưỡng nhỏ! Cháu phải gọi điện thoại cho mẹ cháu, cháu phải nói cho bà ấy biết, cháu tìm được dưỡng nhỏ!”

Lý Khắc Gia khó che giấu được kích động, vội vàng gọi điện thoại cho cha mẹ cậu ta. Không tới nửa giờ sau, cha mẹ của Lý Khắc Gia, còn cả anh trai của cậu ta cũng chạy tới.

“Ông là Vương tiên sinh?” Mẹ Trần Thục của Lý Khắc Gia hơi kinh ngạc, bà ấy nhìn Vương Dần trong chốc lát, rồi gật đầu nói: “Đúng! Rất giống với dáng vẻ em gái tôi đã miêu tả!”

Trần Thục hỏi ông ấy: “Vợ ông tên là gì?”

Vương Dần nói: “Bà ấy tên là Bạch Bình.”

Trần Thục nhú mày: “Vậy thì không đúng rồi... Em gái tôi tên là Hạ Bạch Mai...”

Lý Khắc Gia kinh ngạc hỏi: “Mẹ! Dì nhỏ của con không phải tên là Trần Song hay sao?”

Trần Thục xua xua tay, nói: “Đó là tên giả của dì nhỏ con! Mẹ và cô ấy cũng không phải là chị em ruột... Hai mươi mấy năm trước, lúc cô ấy gặp rủi ro, cha mẹ của mẹ đã cứu cô ấy, vì vậy cô ấy đã nhận cha mẹ của mẹ là cha mẹ nuôi, lúc lúc đó cô ấy mới đổi tên gọi là Trần Song. Nhưng mà... cô ấy nói tên cô ấy là Hạ Bạch Mai! Chẳng lẽ... đấy cũng là tên giả? Hoặc là... cô ấy không phải là người ông muốn tìm...”

Vương Dần lập tức hỏi bà ấy: “Có phải lúc bà ấy gặp nguy hiểm, là vào năm XX hay không, ở gần thành phố Trục Vinh?”

Trần Thục suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc đó, tôi vừa mới sinh thằng con lớn, tôi đang trong tháng ở cữ... lúc cô ấy tới cũng đang mang thai.”

Vương Dần chợt cảm thấy tất cả máu trong người mình đều ngừng chảy!

Diệp Đình nói: “Dựa theo thời gian dì nói, còn cả địa điểm gặp mặt, cháu nghĩ là rất giống...”

Diệp Đình không nói hết lời, chính là để trong lòng Trần Thục có sự

thay đổi.

Quả nhiên, Trần Thục suy nghĩ lại, gật đầu..." Quả thật thời gian và địa điểm đều trùng khớp. Hơn nữa, cô ấy cũng mang thai..."

Vương Dần lập tức hỏi bà ấy: "Bây giờ bà ấy ở đâu? Còn con của bà ấy thì sao?" Vương Dần cực kỳ kích động, ông ấy nắm lấy tay Trần Thục: "Đại tỷ! Tôi muốn gặp bà ấy!"

Ngọn lửa trong mắt Vương Dần bùng cháy lên như bị đốt lên!

Trần Thục nói: "Tôi cũng không tìm được cô ấy, cô ấy tới vô ảnh, đi vô tăm... sau khi cha mẹ tôi cứu cô ấy, cô ấy tỉnh lại, rồi rời đi, sau đó, cô ấy có trở lại một lần, mang theo rất nhiều tiền đến. Cô ấy nói, đứa con cô ấy không được sinh ra... đứa bé bị sinh non... Về sau nữa, cho đến khi cha mẹ tôi qua đời, cô ấy túc trực bên quan tài cùng chúng tôi cả buổi tối, sau đó không thấy trở lại nữa."

Biểu tình của Vương Dần tràn đầy cô đơn...

Ông ấy trầm mặc một lúc, như có điều suy nghĩ nói: "Không giống với tính cách của cô ấy lắm... Bạch Bình mà tôi biết là người phụ nữ cực kỳ hiếu thuận... Lấy tính cách của bà ấy, tích thủy chi ân, đương dĩng tuyền tương báo(*). Vợ chồng cụ Trần đã cứu mạng bà ấy... bà ấy không thể không báo đáp được. Hơn nữa, bà ấy không phải là người coi nặng tiền tài, sao có thể lấy "Tiền" để báo đáp ân nhân cứu mạng của mình được chứ? Lấy hiếu biết của tôi với Bạch Bình đ, bà ấy sẽ chọn bầu bạn ở bên người hai cụ, mà không phải là rời đi, sau đó mang tiền trở lại đưa cho người..."

(*)Tích thủy chi ân đương dĩng tuyền tương báo: sơ lược là: làm ơn thì chỉ bằng một giọt nước nhỏ, còn báo ơn đền ơn người khác như một dòng suối

Trần Thục cả kinh, nói: “Ông nói không sai! Lúc chúng tôi mới cứu cô ấy, quả thật cô ấy rất có hiếu tâm, đối xử với cha mẹ tôi cực kỳ tốt. Cũng rất tốt với tôi. Chỉ là... Sau đó, trước khi cô ấy đi... cô ấy bỗng trở nên hơi kỳ lạ... Lúc đó, cô ấy đang có thai, rất yếu ớt... Chúng tôi không hỏi tên thật của cô ấy, vẫn gọi cô ấy là tiểu Song, tiểu Song. Đến lúc cô ấy rời đi, cô ấy chợt nhìn thẳng vào mắt tôi, nói với tôi là: Chúc mừng tôi đi, tôi muốn lấy lại tự do lần nữa.”

Trần Thục nói: “Lúc ấy tôi cảm thấy rất kỳ quái! Tôi thầm nghĩ trong đầu: Có phải tiểu Song điên rồi hay không? Ánh mắt của cô ấy rất kỳ lạ! Tôi liền hỏi cô ấy, "Tiểu Song, em sao vậy?" Cô ấy đột nhiên quay đầu, mỉm cười với tôi, rồi nói: Tôi không gọi là Trần Song, tôi tên là Hạ Bạch Mai! Chính là ngày hôm đó, tôi mới biết tên thật của cô ấy...”

Lăng Vi nói: “Sao cháu cảm giác... di đang nói đến hai người?”

Cô nhìn về phía mọi người, Vương Dần cũng gật đầu, nói: “Bạch Bình và Hạ Bạch Mai, chắc chắn không phải là một người... có thể người mà gia đình chị cứu là Bạch Bình, nhưng người sau đó... chắc chắn không phải...”

Ông ấy thầm nghĩ trong lòng, có phải người tên Hạ Bạch Mai đã mang Bạch Bình đi đâu mất? Rồi treo đầu heo bán thịt chó?

Ông ấy càng nghĩ càng kinh hãi!

Chương 1551: Đột phá bức tường lửa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trần Thục nói: “Lúc ấy tôi cảm thấy cô ấy hơi kỳ lạ, muốn kéo cô ấy qua hỏi. Nhưng cô ấy lập tức xoay người rời đi. Đáng vẻ như không thể nào đợi được nữa, tôi muốn đuổi theo cô ấy hỏi! Ngay cả áo khoác dài tôi cũng không mặc, chạy đuổi theo cô ấy tới tận cửa thôn. Nhưng chỉ thấy cô ấy lên một chiếc xe ở phía xa xa.”

Trần Thục nhìn về phía ngoài cửa sổ, như đang nhìn thấy lại cảnh tượng lúc ấy, bà ấy nói tiếp: “Lúc đó, trời đã vào đông, Ngoài trời cực kỳ lạnh, trời đông giá rét, lúc đó tôi còn chưa hết tháng ở cũ, bệnh phong thấp ở chân của tôi bây giờ, là di chứng lúc đó để lại...”

Bà ấy nâng lên tay, xoa xoa chân trái của mình.

Lý Khắc Gia vội vàng đưa tay ấm bóp giúp bà ấy. Trần Thục rất vui vẻ, bà ấy vỗ vào tay của con trai mình, rồi nhìn về phía Vương Dần, bà ấy nói: “Những gì tôi biết... đại khái là như vậy...”

Vương Dần gật đầu nói cảm ơn, mặc dù lượng thông tin Trần Thục nói ra không được nhiều, nhưng với ông ấy mà nói, tất cả đều là tin tức hữu dụng!

Bây giờ ông ấy đã biết, có lẽ vợ ông ấy không tự nguyện rời nhà đi! Có lẽ bà ấy là bị người nào đó theo dõi... Nói không chừng, là nhóm người của Hạ Bạch Mai ép bà ấy, không đi không được!

Lúc bà ấy rời đi, là dưới tình thế cấp bách, còn mang theo tín vật của ông ấy... Nói rõ bà ấy không nỡ bỏ!

Vương Dần cảm thấy trong lòng quặn đau! Rất đau... Bạch Bình chạy đi! Nửa đường bà ấy bị choáng váng ngã ở ven đường, được người nhà Trần gia cứu giúp, ai có thể ngờ... Hạ Bạch Mai có thể tìm được bà ấy...

Rốt cuộc... Hạ Bạch Mai này... là ai? Là nhằm vào ông ấy mà đến, hay là nhằm vào Bạch Bình mà đến?

Vương Dần nhắm mắt lại cẩn thận ngẫm nghĩ, ông ngẫm nghĩ đến tiền nhân hậu quả một lần...

Chắc chắn Hạ Bạch Mai này không nhằm vào ông ta mà đến, những kẻ thù ông ấy phải đối mặt đều là những tội phạm cấp quốc tế cực kỳ húng ác! Những kẻ thù biết thân phận của ông ấy, đều sẽ tấn công và trả thù ông ấy, chắc chắn sẽ giết chết người thân, đặc biệt là con ông ấy!

Mà, bây giờ... ông nghe ý của Trần Thục là, Bạch Bình là bị Hạ Bạch Mai mang đi. Thậm chí, Hạ Bạch Mai không tiếc đóng giả thành dáng vẻ của Bạch Bình, bắt Bạch Bình đi... phương pháp tốn sức như vậy, chắc chắn không phải là kẻ thù của ông ấy...

Vậy là ai? Vương Dần lập tức gọi điện thoại về đội, xin điều tra cái tên Hạ Bạch Mai này.

Rất nhanh, người trong đội gửi một tập tài liệu tất cả những gì liên quan đến cái tên “Hạ Bạch Mai” này.

Vương Dần cẩn thận đọc, gần như là tuổi tác không giống... Có người khoảng 70, có người khoảng 20, còn có người khoảng ba

mười tuổi nữa, duy chỉ có không có người hơn bốn mươi tuổi xấp xỉ tuổi của Bạch Bình. Mở rộng phạm vi điều tra hơn nữa, ngay cả lớn hơn vài tuổi, nhỏ hơn mấy tuổi cũng không có... những người còn lại cũng đều là người chênh lệch tuổi rất lớn.

Vương Dần chắc chắn, cái tên Hạ Bạch Mai này cũng không phải là tên thật. Là ai? Có hận thù lớn với Bạch Bình? Không tiếc lấy Bạch Bình để đổi lấy sự tự do cho mình?

Chương 1552: Đột phá bức tường lửa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Dần cúi đầu xuống, ông ấy lấy tay che mặt, ông ấy buồn như đưa đám... mặc dù ông ấy và Bạch Bình yêu nhau, kết hôn... nhưng ông ấy không biết gì về bà... ngoài tính cách của bà ấy ra, ông không biết gì về thân phận và những gì bà ấy đã từng trải qua.

Ông ấy chỉ biết, bà là người phụ nữ ôn uẩn, xinh đẹp... Ông ấy chỉ biết là, lần đầu tiên lúc bà nhìn thấy ông ấy, bà đã bị dáng vẻ mạnh mẽ của ông ấy cuốn hút, đây là lời bà ấy vẫn luôn... vẫn luôn nói, bà ấy có thể từ bỏ tất cả vì ông...

Bây giờ, ông ấy mới hơi biết, thứ bà ấy từ bỏ “Tất cả” này... Cũng không đơn giản...

Rốt cuộc thân phận của bà ấy là gì? Bà ấy bị đưa trở về nhà mình? Có lẽ, không đơn giản như vậy? Nếu không tại sao “Hạ Bạch Mai” phải nói, dùng Bạch Bình để đổi lấy tự do của mình?

Vương Dần nghĩ thông suốt những điều này, ông ấy quyết định phải điều tra chuyện này cho tới cùng!

Ông ấy và Diệp Đình, Lăng Vi tạm biệt rồi rời đi. Hy vọng có thể mau sớm thăm vấn Hoắc Ân, cái lão gia hỏa này có thể lấy được sợi dây chuyền, chắc chắn ông ta biết được nội tình trong chuyện này!

Hoắc Ân? Vương Dần chột cả kinh! Ông ấy nhất thời hơi ngòai không

yên. Hoắc Ân là người trong cuộc! Sao ông ta có được sợi dây chuyện này? Bạch Bình và ông ta có quan hệ như thế nào...

Thời gian Hoắc Ân lấy được sợi dây chuyện này... Là hai mươi mấy năm trước? Hay là mấy năm gần đây?

Nếu là... hai mươi mấy năm trước... Vậy sẽ không đơn giản!

Vương Dần cảm thấy da đầu của mình như tê dại! Mấy sợi dây chuyện này đều tượng trưng cho nhiệm vụ cơ mật! Mặc dù, nó có ý nghĩa cực kỳ lớn với bọn họ, nhưng cũng chỉ là tín vật phổ thông để lại cho người nhà mình...

Sao Hoắc Ân lại chú ý tới sợi dây chuyện này? Nếu không phải là người có sợi dây chuyện này, cũng sẽ không có ai chú ý tới sự tồn tại của những sợi dây chuyện này. Bởi vì, những sợi dây chuyện này chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt với người khác cả!

Vương Dần càng nghĩ càng kinh hãi, ôn ấy báo cáo xin lập tức thẩm vấn Hoắc Ân, có lẽ chân tướng của chuyện này, càng đáng sợ hơn so với tưởng tượng của ông ấy rất nhiều!

Vương Dần trở về nơi ở của mình, ông đứng ngồi không yên. Thượng cấp nhận được báo cáo của ông ấy, lập tức soạn thảo văn kiện, nhưng thẩm vấn Hoắc Ân thật sự là chuyện rất khó khăn. Bởi vì, bây giờ Hoắc Ân đang bị chiến đội quốc tế giam giữ, không có chữ ký của tổng chỉ huy chiến đội quốc tế, bất kỳ ai cũng đều không thể thẩm vấn Hoắc Ân được.

Chuyện Vương Dần có thể làm... bây giờ... chỉ là chờ đợi!

Sau khi tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu. Lý Thiên Mặc đứng ở bên cạnh Lôi Niểu Niểu, anh ta cúi người

thì thầm ở bên tai cô ấy: “Em có muốn cải thiện kỹ thuật hack của mình hay không?”

Đôi mắt của Lôi Niểu Niểu sáng quắc lên, cô ấy dùng sức gật đầu. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt anh ta nói: “Muốn! Mau mau mau dạy em đi!”

Lý Thiên Mặc kéo cô ấy đến bên cạnh bàn máy vi tính, anh ta đề lên bả vai cô ấy, để cô ấy ngồi xuống trước.

Anh ta ngồi ở bên cạnh cô, cười nói: “Bây giờ anh sẽ dạy em làm cách nào lén vào cơ sở dữ liệu của chiến đội quốc tế.”

“A? Phốc — — Khụ...” Lôi Niểu Niểu bị dọa sợ hết hồn: “Cơ sở dữ liệu của chiến đội quốc tế?! Anh đang nghĩ mình chơi game hả!”

Lý Thiên Mặc giơ một ngón tay lên lắc lắc ở trước mặt cô ấy, kiêu ngạo cười nói: “Vào cơ sở dữ liệu của bọn họ, không giống như chơi game.”

“ĐM... quá mạo hiểm!” Lôi Niểu Niểu biết kỹ thuật hack của anh ta rất giỏi, nhưng mà... đây chính là chiến đội quốc tế? Gan của anh ta lớn quá...

“Anh vào cơ sở dữ liệu của chiến đội quốc tế làm gì?” Lôi Niểu Niểu không hiểu.

Lý Thiên Mặc nói: “Nói không chừng trong cơ sở dữ liệu của chiến đội quốc tế có tài liệu của Bạch Bình và Hạ Bạch Mai.”

“Hả?” Lôi Niểu Niểu mở to hai mắt nhìn anh ta, không tưởng tượng nổi hỏi: “Tại sao? Bọn họ là gián điệp? Không đúng không đúng... bọn họ là đặc công?”

Lý Thiên Mặc không trả lời có phải hay không, anh ta nói: “Vào xem thì biết.”

Lý Thiên Mặc không tiếp tục dài dòng với cô ấy nữa, anh ta gọi điện thoại cho Diệp Đình, Diệp Đình kết nối video với anh ta.

Lý Thiên Mặc đặt điện thoại di động ở trên kệ điện thoại di động, vừa gõ bàn phím, vừa nói: “Anh Đình, nếu em không đoán sai, bây giờ anh đang muốn đột nhập vào cơ sở dữ liệu của chiến đội quốc tế?”

Diệp Đình nói: “Đã bắt đầu chuẩn bị, đang chờ cậu gọi điện thoại đến. Tôi tìm Hạ Bạch Mai, cậu tìm Bạch Bình.”

“Được!” Lý Thiên Mặc cũng biết Diệp Đình là người không ngồi yên chờ đợi được... anh vừa mới xuống tầng, tính toán thời gian, bây giờ mới lên xe... mà đã ngồi không yên rồi...

Lý Thiên Mặc nói với Lôi Niểu Niểu: “Em nhớ xem kỹ nhé, tốc độ của anh sẽ rất nhanh, em phải chú ý nhìn từng bước anh lên vào.”

Anh ta gõ vào bàn phím, nói: “Bây giờ phải đột phá được tường lửa của chiến đội quốc tế trước đã, sau đó sẽ tránh thoát khỏi tất cả tầm sóng dò xét.”

“Được!” Lôi Niểu Niểu nghiêm túc! Xem ra bắt đầu động vào đao thật kiếm thật rồi!

Nhiệt huyết trong người cô ấy dâng trào, ngay cả hô hấp cũng trở nên nhanh hơn — — giống như sắp ra chiến trường.

Chương 1553: Bạch Bình, SSS

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc chỉ dùng năm phút đã đột phá được vào tường lửa của chiến đội quốc tế.

Anh nói với Diệp Đình: “Anh, em vào đây.”

Diệp Đình nói: “Anh cũng vào. Giờ vào xem trước xem tần số là bao nhiêu, có quy luật không.”

Lý Thiên Mặc nói: “Được, em đi xem trước, anh ở trên xe không tiện. Anh chờ tin của em nhé.”

Diệp Đình lên tiếng “được”, bây giờ, anh ở trong xe, không lập tức xâm nhập vào kho dữ liệu. bởi vì, sợ có gì đột phá.

Nhớ đâu dừng xe ngay, hoặc xóc nảy, một khi tay của anh bất ổn, không cẩn thận chạm vào sóng thăm dò của đối phương, vậy thì phiền toái...

Một khi đối phương phát động cảnh báo, rất có thể anh và Lý Thiên Mặc sẽ bị bắt!

Diệp Đình không hành động thiếu uy nghi, có Lý Thiên Mặc ở đây, vấn đề sẽ trở nên khác biệt.

Lý Thiên Mặc tránh phải tránh trái, gần như hai giây lại phải né một

sóng! Cũng có sóng đánh vào anh, anh phải cắt đứt tín hiệu của mình!

Đợi khi sóng qua, anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Lý Thiên Mặc dò xét như thế được một hồi, hai giây lóe lên, hai giây lóe lên, cứ thế đi trong tần số cao mười phút, đột nhiên -----

Sóng âm phát ra tiếng xoẹt xoẹt, gần như mỗi giây phải né một lần!

Trán Lý Thiên Mặc đổ mồ hôi, đột phá cường độ cao dài suốt mười phút vừa rồi đã khiến anh rất phú sức, tốc độ bây giờ còn nhanh gấp đôi ban nãy!

Mồ hôi của anh càng lúc càng nhiều, bởi vì, đại não con người dưới tình huống phải tập trung tinh thần cao đó, chức năng các cơ quan khác sẽ tạm thời bị ức chế. Ví dụ như, anh đã không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì xung quanh.

Mồ hôi anh thuận theo trán chảy xuống, sắp nhỏ vào mắt!

Giờ tốc độ của sóng vô cùng nhanh! Ngay cả thời gian chớp mắt anh cũng không có, anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm những sóng tần kia.

Lôi Niều Niều thấy mà nôn nóng, sợ mồ hôi rơi vào mắt anh, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của anh!

Nếu cảnh báo vang lên, khẳng định Lý Thiên Mặc sẽ bị bắt. Lôi Niều Niều cầm một tờ giấy, muốn lau mồ hôi cho anh, nhưng... cô lại không dám chạm vào anh.

Lúc này sức tập trung của Lý Thiên Mặc rất cao, bất kỳ động tác nhỏ

nào của cô cũng có thể hù đến anh!

Lôi Niều Niều không dám làm động tác quá lớn, cô suy nghĩ bèn nghĩ ra một cách! Cô cuộn giấy ăn thành một sợi dài và mảnh, cô cầm một đầu giấy, vươn về phía khóe mắt anh, cô nhìn thấy giấy hút mồ hôi đi, mà giấy trong tay cô không hề chạm vào khuôn mặt anh!

Mồ hôi được hút đi! Không ảnh hưởng đến anh! Lôi Niều Niều kích động muốn hét to, cô muốn nhảy dựng lên! Cô vội vàng tiếp tục hút mồ hôi giúp anh.

Qua năm phút, âm thanh đánh máy của Lý Thiên Mặc mới dần chậm lại.

Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi! Năm phút vừa rồi, anh gần như không chớp mắt, lúc này, mắt sắp mù đến nơi!

“Thành công? Anh vào được rồi?” Lôi Niều Niều vô cùng hưng phấn, cô vội cầm khăn lau mồ hôi cho anh.

Lý Thiên Mặc nắm chặt tay cô, lúc này mới phát hiện, đầu mình đầy mồ hôi.

Chương 1554: Bạch Bình, SSS

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh cảm thấy kỳ lạ, sao mồ hôi không chảy vào trong mắt? Đang nghĩ ngợi, chợt nhìn thấy trong sọt rác có mấy cuộn giấy dài mảnh.

Anh lập tức hiểu ra, ban nãy cô luôn ở bên cạnh anh lau mồ hôi giúp anh... Còn là cách rất khéo léo, không quấy rầy đến anh...

Lý Thiên Mặc ấm lòng, anh đưa tay, kéo cô vào trong ngực.

Cô ngồi trên đùi anh, Lý Thiên Mặc ông lấy cô, anh vuốt ve khuôn mặt cô, hôn một cái: “Cảm ơn em, vất vả rồi...”

Lôi Niểu Niểu kiêu ngạo cười: “Không khổ, anh nghỉ ngơi đi đã, lát nữa hãy tra tư liệu.”

“Ừm.” Lý Thiên Mặc mệt muốn ngất, giờ anh cần phải nghỉ ngơi. Anh đưa tay, giữ cằm cô, động tình hôn cô.

Vào thời khắc này, Lôi Niểu Niểu vô cùng dịu dàng, yếu đuối, như một vũng nước mềm oặt trong ngực anh, mặc anh hôn cuồng dã.

Đối diện, Diệp Đình cố ý hắng giọng “khụ khụ”, nhắc nhở Lý Thiên Mặc... Người anh em, em còn mở video đấy, em lại quên rồi...

Lý Thiên Mặc lập tức: “...” Im lặng hỏi trời... Video! Video! Anh lại quên tắt video!

Lý Thiên Mặc thật muốn khóc lớn một trận! Anh ôm tim, dự đoán diện tích bóng ma trong lòng mình, đã mở rộng ra to bằng bốn cái bánh bao!

Lôi Niểu Niểu hừ một tiếng, đưa tay ấn nút tắt. Cô ngồi trên đùi anh, giữ chặt khuôn mặt anh, dùng sức cắn môi anh: “Đều tại anh! Gọi điện là được rồi, còn mở video làm gì? Mấy lần thân mật mà toàn bị người khác nhìn thấy! Huhu, sau này em còn mặt mũi nào mà nhìn mặt người khác?”

Lý Thiên Mặc bị cô cắn đau, nhưng rất muốn cười: “Lần sau anh sẽ chú ý...”

Lôi Niểu Niểu trừng mắt nhìn anh, điều chỉnh tư thế ngồi, dịch dịch trên đùi anh. Cơ thể Lý Thiên Mặc chợt cứng lại.

Lôi Niểu Niểu phát hiện... anh có gì đó là lạ: “Này? Sao anh đổ mồ hôi nhiều thế? Hình như còn căng thẳng hơn vừa rồi? Nha, sao mồ hôi càng lúc càng nhiều vậy?”

Lý Thiên Mặc nói: “Em không biết em đè lên cái gì của anh sao?” Lôi Niểu Niểu nhíu mày: “Em đè lên chỗ nào của anh?” Lý Thiên Mặc đỏ mặt, cả giận: “Em đè lên xương hông anh!” Anh hít sâu một hơi: “Em ngồi lên phía trước, đừng nói gì!”

Lôi Niểu Niểu dịch về phía trước... Lý Thiên Mặc ôm cô, dán mặt lên vai cô, mồ hôi thấm qua áo cô, anh vừa mệt vừa đau đầu. Lôi Niểu Niểu ngoan ngoãn để anh ôm, không nhúc nhích...

Cô cũng đau lòng choa nh nha. Năm phút vừa rồi, không biết anh chết bao nhiêu tế bào não.

Lý Thiên Mặc nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy đầu không còn quá đau nữa. Anh ngẩng đầu hôn lên khuôn mặt cô: “Tiếp tục làm việc! anh không thể ở trong kho dữ liệu của bọn họ quá lâu, sẽ bị phát hiện!”

Anh gửi sóng tần cho Diệp Đình, Diệp Đình đã về đến nhà, đang chuẩn bị vào kho dữ liệu.

Lý Thiên Mặc điều tra tư liệu Bạch Bình trước tiên. Nếu như anh không nhầm, Bạch Bình này không phải đặc công thì cũng là gián điệp. Dù sao, trong chiến đội quốc tế khẳng định có tư liệu về bà ấy.

Lý Thiên Mặc gõ hai chữ Bạch Bình, không hề xuất hiện bất cứ dữ liệu gì, anh bèn điều chỉnh hình ảnh bức vẽ của Lý Khắc Gia, tiến hành quét mặt người.

“Tút tut ---“ Trên màn hình, chợt nhảy ra một dữ liệu.

“Có! Thật sự có!” Lôi Niểu Niểu vô cùng kích động! Cô nhìn dữ liệu kia, nhỏ giọng đọc: “Bạch Bình... SSS...” Có ý gì? Lôi Niểu Niểu nhìn không hiểu.

Lý Thiên Mặc nghĩ ngợi, nói: “Anh đoán, chắc là đặc công... Lát nữa hỏi anh Đình, khẳng định anh ấy hiểu.”

Lý Thiên Mặc không vội vã tìm Diệp Đình, vì giờ khẳng định Diệp Đình đang phá những sóng tần kia.

Một khi Diệp Đình thành công, chắc chắn sẽ liên hệ trước với anh.

Chương 1555: Dấu hiệu nhận biết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình vẫn chưa nhận tin lại. Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu tiếp tục tìm kiếm tư liệu khác.

Lôi Niểu Niểu cảm thấy rất khó tin: “Bà ấy thật sự tên là Bạch Bình a... Bà ấy nói thật với chú Vương!”

Lý Thiên Mặc không biết nên nói gì, đối với chuyện chú Vương, anh cũng không hiểu quá rõ.

Anh muốn tìm thêm nhiều tư liệu, nhưng, không tìm được bất cứ tin tức hữu dụng nào khác.

Xem ra công việc giữ bí mật của chiến đội Quốc Tế làm rất được!

Lý Thiên Mặc đột nhiên ghé sát vào tai Lôi Niểu Niểu: “Em nhìn hiểu không?”

Lôi Niểu Niểu trợn mắt: “Em đâu phải thần tiên! Dù em có hiểu rõ trình tự cũng không biết thao tác thế nào a!”

Lý Thiên Mặc đưa tay, chọt chọt cái mũi nhỏ của cô: “Đừng nóng nảy, mai anh cho em một chương trình tương tự, ngày nào em cũng luyện taoaj ở nhà. Luyện khoảng nửa năm, em sẽ làm được.”

“...” Trong nháy mắt Lôi Niểu Niểu muốn hồng mắt, cô liếc mắt nhìn

anh: “Anh nói gì? Luyện nửa năm?”

Cô gíơ tay, đếm đầu ngón tay mình, rồi nhìn sang anh: “Anh chắc chắn? Với trí thông minh của em, không phải ba năm năm năm?”

“...” Lý Thiên Mặc nghiêm túc nhìn cô, anh cười nói: “Cũng không loại trừ khả năng này...”

“Phi ----” Cô cắn răng nghiêng lợi hừ một tiếng.

Khuôn mặt cô vì tức giận mà phình lên, vô cùng đáng yêu... lại thêm mái tóc ngắn mềm mại của cô che khuất chân mày lá liễu, khiến cô càng thêm linh động hoạt bát.

Lý Thiên Mặc không nhin được hên lên khuôn mặt cô một cái. Anh ngửi ngửi mùi thơm của cô: “Sao em lại thơm vậy chứ, thật muốn cắn một cái... có phải anh bị bệnh không?”

“Đúng!” Lôi Niều Niều chắc chắn gật đầu: “Anh không chỉ có bệnh, anh còn rất sắc!”

Lý Thiên Mặc lập tức không vui, oan uổng a! Anh mà sắc? Anh rất quân tử được không? Người con gái anh thích nũng nịu trong ngực anh, có mấy người đàn ông có thể cầm được? Không khéo chỉ mấy phút đã đè cô xuống, ăn xong chùi mép!

Đừng nói là người mình thích, chỉ cần cô gái xa lạ đến ôm ấp yêu thương thôi, có bao nhiêu đàn ông kiềm chế được?

Kiểu người yêu ngồi trong lòng mà lòng vẫn không loạn như anh, rất khó tìm đấy có biết không?

Lý Thiên Mặc ghen khuất a...

Lúc này, Diệp Đình gọi điện thoại đến, hai người bật video. Diệp Đình chỉ dùng 12 phút là đã qua được giám sát của sóng tần. Bởi vì, Lý Thiên Mặc đã nói cho anh quy luật, cho nên anh nắm giữ được kỹ xảo, tốc độ khá nhanh.

Lý Thiên Mặc không bất ngờ, kỹ thuật của Diệp Đình rất ổn... dù không có anh mật báo, tốc độ của Diệp Đình không chừng cũng sẽ nhanh hơn anh.

Lôi Niểu Niểu lại kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi! Anh --- anh mới dùng có 12 phút mà? Lý Thiên Mặc còn phải dùng đến tận mười lăm phút nha!”

Diệp Đình rất không nể mặt nói: “Bởi vì, em ngồi trong ngực cậu ấy.”

Lôi Niểu Niểu: “...” Ý anh là gì vậy... Cô làm ảnh hưởng đến Lý Thiên Mặc sao? Nhưng, lúc Lý Thiên Mặc đột phá tầng tầng sóng tần, cô không ngồi trong ngực anh ấy nha!

Lôi Niểu Niểu không vui hừ một tiếng: “Có liên quan gì đến em chứ! Ban nãy anh ấy vào kho dữ liệu xong, em mới ngồi vào!”

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy Lăng Vi xuất hiện trong màn hình, Lăng Vi cười với Lôi Niểu Niểu: “Thời gian dài cũng tốt. Thiên Mặc còn trẻ mà!”

Chương 1556: Dấu hiệu nhận biết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong nháy mắt Lý Thiên Mặc, Diệp Đình... hiểu rõ ý cô. Hai người nhìn nhau, sắc mặt Lý Thiên Mặc đỏ bừng! Diệp Đình quay sang hỏi Lăng Vi: “Bà xã đại nhân, em muốn khiêu nại anh? Chê anh lớn tuổi rồi?”

Diệp Đình đưa tay, chỉ chỉ mái tóc ngắn của mình, không hài lòng nói: “Chẳng phải em cạo cho anh mái tóc này sao! Giờ còn chê anh?”

“Ha ha ha -----” Lăng Vi cười muốn chết rồi: “Đều tại em, tại em! Mau để tóc dài đi, kiểu tóc ban đầu vẫn là đẹp mắt nhất.”

Lôi Niểu Niểu ngơ ngác, hoàn toàn nghe không hiểu a a a ----- Lý Thiên Mặc trợn trắng mắt, nhìn lên trần nhà, a? Đền trần nhà anh thật đẹp a...

Lôi Niểu Niểu sốt ruột: “Đại ca! Chẳng phải anh đang tra tư liệu sao? Bọn em đã tra được Bạch Bình, còn hai người thì sao?”

Lôi Niểu Niểu gửi hai chữ “Bạch Bình” cho Diệp Đình, cô nói: “Vợ của chú Vương là chữ “Bình*” này, không phải chữ “Bình*” này.”

*Bình 1: 苹, Bình 2萍

Lăng Vi nhìn chữ này, nói: “Đây chẳng phải Bình trong ‘quả táo’ sao?”

*Quả táo là 苹果, nghĩa là chữ Bình 1

Lôi Niểu Niểu ngó người: “Thật sao? Ôi mẹ ời! Hình như là vậy! Ha ha ha... Nếu chị không nói, em còn không phát hiện ra là bình trong quả táo...”

“...” ba người khác... đã bó tay với cô rồi, Lôi Niểu Niểu vốn là cô nhóc thông minh, hôm nay lại bị sao vậy? Trí thông minh bị Lý Thiên Mặc ăn rồi sao?”

Diệp Đình tìm “Hạ Bạch Mai” khá là phiền toái, không tìm được bất cứ tin tức hữu dụng gì về “Hạ Bạch Mai”.

Nhận dạng mặt người cũng vô dụng, bởi vì khi “Hạ Bạch Mai” xuất hiện, đều lấy dáng vẻ Bạch Bình xuất hiện.

“Làm sao bây giờ?” Lôi Niểu Niểu đau đầu, hình như rơi vào thế bí rồi.

Diệp Đình chợt nói: “Anh tra biệt danh này một chút.. Nếu như Bạch Bình là đặc công, vậy nhất định có thể tra được mật mã liên quan tới bà ấy!”

Trước kia Diệp Đình từng là đội viên đặc chiến của chiến đội Quốc Tế, anh hiểu rất rõ hệ thống của chiến đội Quốc Tế!

Tốc độ của anh cực kỳ nhanh, bắt đầu lục soát biệt danh, đột nhiên --- một biệt danh khiến anh chú ý.

Trên màn hình của anh xuất hiện rất nhiều đoạn mã, Lăng Vi xem không hiểu.

“Tất cả cái này là gì nha?” Lăng Vi cầm điện thoại chiếu vào màn hình máy tính, chụp đoạn mã trên màn hình. Lý Thiên Mặc mà Lôi Niểu Niểu nhìn, vẻ mặt Lôi Niểu Niểu tuyệt vọng: “Đây là thứ gì?”

Lý Thiên Mặc nói: “Đây là dấu hiệu danh hiệu đặc công!” Anh xoa cằm: “Anh Đình, đang tìm biệt danh của Bạch Bình.”

Lôi Niểu Niểu và Lăng Vi đều cảm thấy rất thần kỳ, hai người bọn họ đến gần màn hình, nhìn kĩ.

Lúc này, Diệp Đình vô cùng chau mày, anh quét từng dãy dấu hiệu, vô cùng cẩn thận.

Anh vừa nhìn, vừa tính toán trong đầu.

Anh nhắn cho Lý Thiên Mặc: “Tìm xem có ba chữ ‘Hạ Bạch Mai’ này không.”

Hai người bắt đầu loại trừ trên diện rộng, Lý Thiên Mặc rất quen thuộc với dấu hiệu, anh và Diệp Đình phân công hợp tác, Lôi Niểu Niểu chợt nói: “A? hình như em có thể xem hiểu ký tự này!”

Cô đã trải qua luyện tập dấu hiệu kỳ nghỉ hè, mặc dù rất nhiều ký tự tổ hợp lại với nhau cô biết, nhưng cô vẫn xem hiểu một số chữ cái.

Cô cũng tìm theo. Diệp Đình chợt nói: “Anh hiểu rồi ---- Hạ Bạch Mai ----- nghĩa là dấu hiệu đã qua đời!”

Đúng lúc này, Lý Thiên Mặc cũng tìm ra! Anh chỉ vào một tổ hợp dấu hiệu trên màn hình, nói: “Bạch Bình – chết – Hạ Bạch Mai!”

Lôi Niểu Niểu bị dọa nổi da gà: “Hạ Bạch Mai? Chẳng lẽ... ăn mừng Bạch Bình không còn nữa? “Mai” đồng âm với “không còn”* a! Là ý

nói... ăn mừng bà ấy đã chết! Nhưng, bà ấy chết rồi, tại sao còn phải ăn mừng? Bà ấy không phải đặc công sao?”

*Trong tiếng trung, ‘không có, không còn’ đọc là ‘mei’, ‘mai’ cũng đọc là ‘mei’.

“Chiến đội Quốc Tế bị điên sao? Đặc công của mình chết, sao lại muốn chúc mừng?” Lôi Niều Niều thật sự không thể tin được!

Chương 1557: Đoán xem, Na Tra ra đời thế nào? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đây là tình cảnh gì vậy?” Lôi Niểu Niểu không rõ: “Bạch Bình chết rồi, chiến đội Quốc Tế lại muốn chúc mừng? Chẳng lẽ bà ấy là gián điệp.”

“Cũng không hoàn toàn như em nghĩ.” Diệp Đình giải thích nói: “Dựa theo lệ cũ của chiến đội Quốc tế, danh hiệu này... là sau khi Bạch Bình hi sinh vì nhiệm vụ, được xưng là “Hạ Bạch Mai”, dấu hiệu của việc Bạch Bình đã hi sinh vì nhiệm vụ của tổ chức.”

Lăng Vi lắc đầu, cảm thấy khó tin: “Đáng sợ! Thật là đáng sợ... người phụ nữ này hận Bạch Bình đến nhường nào? Bạch Bình chết rồi, bà ấy còn vui đến nỗi muốn đốt pháo! Dám đưa ra dấu hiệu như này!”

Lúc này, Lý Thiên Mặc chợt hỏi: “Bạch Bình thật sự chết rồi sao?”

Đám người nhìn Diệp Đình. Diệp Đình nghĩ nghĩ, nói: “Không nhất định, Bạch Bình nhận được dấu hiệu hi sinh vì nhiệm vụ, cho thấy sau khi Bạch Bình rời khỏi Trần gia, tiếp tục nhận nhiệm vụ đặc thù nào đó. Sau khi bà ấy nhận nhiệm vụ, rất khó suy đoán tình hình tiếp theo.”

“Đúng.” Lăng Vi nói: “Người phụ nữ kia rất hi vọng Bạch Bình chết, nhưng, sau đó Bạch Bình xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết.”

Lý Thiên Mặc nói: “Chúng ta mau nói cho chú Vương biết đi, sẽ rất có ích với chú ấy!”

“Đúng đúng.” Lôi Niểu Niểu lên tiếng: “Mau nói cho chú Vương.”

Diệp Đình liên hệ với Vương Dần, hai người nói chuyện trắng đêm, mạch suy nghĩ của Vương Dần dần rõ ràng, mặc kệ con đường phía trước khó đi cỡ nào, ông cũng nhất định phải tìm được vợ con mình, dù vợ ông đã không còn trên nhân thế, ông cũng phải tìm ra chân tướng!

Mất thấy còn một tuần nữa là đến tháng 11, còn nửa tháng nữa là đến cuộc tranh tài. Bởi vì vòng đấu loại định vào mừng tám tháng 10, nghỉ kết thúc ngày đầu tiên.

“Ôi mẹ ời... Sắp thi đấu rồi, thật căng thẳng a!” Trong khoảng thời gian này Lôi Niểu Niểu học hành rất chăm chỉ, tan học thảo luận “Bạch Lộ vi sương” với Lý Khắc Gia.

Giờ cả hai bọn họ đều mê bộ truyện tranh này, theo Lý Thiên Mặc làm rất nhiều mô hình nhân vật, còn làm cả khung cảnh.

Lý Thiên Mặc dự định tự mình thành lập công ty game, anh muốn biến “Bạch Lộ vi sương” thành game cổ điển mang đậm phong cách Trung Quốc, hi vọng sau khi đưa trò chơi này ra thị trường, có thể vang dội toàn cầu!

Đáng ăn mừng chính là, giờ Lý Thiên Mặc không hề thiếu nhân lực, đàn em lúc trước của Lý Thiên Mặc đều là cao thủ chế tác anime. Giờ đều rất nổi tiếng trong giới, mà còn có đoàn đội của mình.

Lần này Lý Thiên Mặc thành lập phòng làm việc của mình, trực tiếp mời các bạn bè của mình tham gia. Trong đó, có tên Hàn Phi Tử theo

đuổi Lôi Niểu Niểu mãi không được...

Lý Thiên Mặc là người dồi dào ý tưởng, anh thường xuyên bị những ý nghĩ của mình làm cho rung động. Anh em của anh cũng biết bản lĩnh của anh, cho nên, đều sẵn lòng đi theo anh.

Lý Thiên Mặc thảo luận các chi tiết của “Bạch Lộ vi sương” với tất cả anh em, mọi người đều vô cùng có lòng tin với trò chơi sắp ra mắt này! Bọn họ tin tưởng vững chắc, nhất định có thể đưa trò chơi này lên đỉnh núi!

Chương 1558: Đoán xem, Na Tra ra đời thế nào? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quan trọng nhất chính là, Diệp Đình đã đạt thành hợp tác với Lý Thiên Mặc. Đình Phong đã rút cổ phần cho “Mặc Nhiễm”, Mặc Nhiễm chính là phòng làm việc của Lý Thiên Mặc.

Phòng làm việc nằm ở tầng 16 của công ty game Diệp Đình. Lúc đầu ý của Lý Thiên Mặc là đưa Mặc Nhiễm vào dưới trướng Đình Phong, nhưng Diệp Đình kiên trì để Lý Thiên Mặc lập nghiệp độc lập.

Lý Thiên Mặc rất vui vì Diệp Đình ủng hộ mình, giờ anh cần nhất là bộc lộ tất cả ý tưởng tuyệt diệu trong đầu mình ra, anh cần phải có một khoảng trời của riêng mình, nếu như bên trên có Diệp Đình đè ép, thì không thể thực hiện được!

Hiện tại, phòng làm việc của Lý Thiên Mặc làm việc độc lập! Bất kể là quyết sách gì cũng do anh quyết định!

Lôi Niểu Niểu và Lý Khắc Gia, còn có nhóm 18 cao thủ máy tính ngày nào cũng bận rộn trong công ty game của Lý Thiên Mặc.

Hôm nay, người trong phòng làm việc cực kỳ nhiều, Lăng Vi và Diệp Đình cũng đến đây, bọn họ thảo luận kịch bản với Lý Thiên Mặc.

Hoa Thiếu Càn được Lý Thiên Mặc mời làm tổng thanh gia nghệ thuật! Các bạn học thấy Hoa Thiếu Càn đến, như thể thấy thiên thần, vô cùng hưng phấn!

Thái Tử Du chặc lưỡi: “Thầy Lý, thầy quá trâu bò! Hoa Thần mà thầy cũng mời được... thầy thật lợi hại!”

Lý Thiên Mặc thầm nghĩ... Hoa Thiếu Càn rất khó mời, ai có thể mời được anh ta chứ... là anh ta nguyện ý tới. Ai bảo bọn họ là đàn anh chứ, a ha ha...

Giờ anh đang ở sơ kỳ lập nghiệp, các bạn bè của anh, ai mà chẳng ra sức hỗ trợ anh chứ.

Hoa Thiếu Càn không đến phòng của Diệp Đình, anh ta làm anime với một đám người trong phòng.

Anh ngồi cạnh Hàn Phi, hai người nghiên cứu làm sao cho cảnh dạo đầu được đẹp mắt, hùng vĩ hơn.

Lúc này, đám Lôi Niếu Niếu tan học, hơn hai mươi người, chen chúc vào trong phòng làm việc.

“Chào Hoa Thần!”

“Chào Hoa Thần!” Bây giờ đám người nhìn thấy Hoa Thiếu Càn, đã không còn kích động như ban đầu, thần tiên dù gặp nhiều cũng phải bình tĩnh...

Đám người chào hỏi anh xong, vây quanh Hàn Phi. Giờ bọn họ thích xem Hàn Phi làm cảnh nhất.

“A? Anh Hàn! Hóa ra cảnh này có thể làm được như vậy?” Thái Tử Du rất ngạc nhiên!

Ở trường bọn họ cũng dạy làm cảnh, nhưng... nhìn người ta tạo ra

khung cảnh rộng lớn, trong nháy mắt cảm giác thứ mình làm chẳng khác gì trò trẻ con!

Thái Tử Du vốn học giỏi, lập tức liền học theo. Những bạn học khác cũng thế, trái một tầng, phải một tầng... quây kín Hàn Phi và Hoa Thiếu Càn.

Hàn Phi dáng dấp đẹp trai, nhưng lúc này lại mặt đỏ tía tai!

Anh nóng a! 18 đứa trẻ to xác quây quanh anh, anh sắp không kiềm chế nổi nữa rồi!

Hàn Phi thở hổn hển, anh nói với đám người: “Tất cả mọi người giải tán, giải tán. Các cậu vây quanh tôi như thế, tôi sắp tắt thở rồi! Mẹ nó!”

Đột nhiên -----

Về mặt Hàn Phi cứng lại, anh hô lên: “Các anh em! Các anh em... ai đánh rắm vậy? Thối thế?”

Ồi mẹ ời... Hàn Phi muốn điên rồi... Lập tức bịt mũi.

Kết quả, chỉ thấy Thái Tử Du... yếu ớt giơ tay lên: “Tôi đánh... hôm nay ăn sủi cải rau hẹ, uống sữa đậu nành... còn bị tiêu chảy...”

“Phụt!” Trời đất ời!

Hoa Thiếu Càn ở bên cạnh Thái Tử Du lập tức cảm thấy không xong...

Rau hẹ... vì sao lại là rau hẹ! Lúc anh gặp Lôi Đình, anh cũng bị hứng mùi rắm rau hẹ này, hun cho không muốn nhận cha mẹ!

“Phụt -----“

“Khụ khụ --- thối quá!” đám người vội tản đi...

Hàn Phi đẩy đám người ra, chạy đến bên cửa sổ, há to miệng, hít thở không khí.

Anh vừa thở, vừa quạt gió trước mũi.

Hoa Thiếu Càn cũng đi đến cửa sổ, sắc mặt hơi đen... Anh bị mệnh gì vậy... có nợ nần gì với rắm rau họ à?

Lúc này, Lôi Đình chợt đi đến.

Chương 1559: Vì cái rắm sinh con (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình từ phòng làm việc của Lý Thiên Mặc đi ra.

Lúc này, cô thấy trên mặt Thái Tử Du tràn đầy xin lỗi.

Còn nữa, đoán người vừa nhục nhã Thái Tử Du vừa cười “ha ha”.

“Sao vậy? Đang nói chuyện gì vậy?” Cả đám người không làm việc, ở đây chọc ghẹo cái gì?

Cô ôm bụng, đi về phía trước.

Bụng của cô rất lớn. Dự trù tháng mười là đến ngày sinh, là chỉ còn chưa tới nửa tháng.

Hoa Thiếu Kiền thấy Lôi Đình đi vào liền nhắc nhở cô: “Đừng vào...”

Nhưng mà, Lôi Đình đã vào rồi: “Mẹ ời! Sao lại thúi như vậy?”

Lôi Đình vội vàng che lỗ mũi. Đột nhiên ---

Cô “ai nha”, sau đó nhúu mày.... cả người cũng cứng lại... cô đưa tay che bụng, hơi khom người, giống như bụng có vẻ đau....

“Chị Đình, chị sao vậy?”

Đám học sinh và Lôi Đình đều thân. Vào lúc này, thấy cô vẫn luôn khom người, có vẻ như đứng không vững, bạn học ở gần vội vàng đỡ cô dậy.

Hoa Thiếu Kiền bị dọa sợ! Nhanh chóng sải bước đến bên cạnh Lôi Đình. Lôi Đình nắm tay anh, môi hơi run nói: “Chồng.... có lẽ em sắp sinh!”

“Mẹ ời!” Đột nhiên Thái Tử Du hét chói tai “A”!

Sau đó, anh toét miệng, cười ác độc: “Chị Đình! Thật xin lỗi! Em không nghĩ tới, một cái rắm của mình, sẽ làm đứa bé phải nhào ra nha!”

Mẹ nó ời, tiểu bảo bào của chị Đình, sao có thể không bình tĩnh như vậy nha!

Nháy mắt Thái Tử Du bị một đám người bao vây, Hoa Thiếu Kiền gấp đến nỗi đổ mồ hôi liên tục, anh lập tức cúi người ẵm Lôi Đình lên: “Nhiều một chút, mau nhiều một chút!” Bước chân Hoa Thiếu Kiền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hàn Phi hô to về phía phòng làm việc: “Lão Mặc! Lão Mặc! --- Anh Đình, chị dâu! Chị đình sắp sinh rồi! Các người mau ra đây nha!”

“A? Sao vậy?” Lý Thiên Mặc từ phòng làm việc lao ra, Diệp Đình, Lăng Vi, Lôi Niểu Niểu cũng chạy ra theo.

Lăng Vi gấp gáp hỏi: “Là tiểu Đình sắp sinh sao? Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Phi liền vội vàng nói: “Đúng! Hoa tổng đã ôm chị ấy đi bệnh viện, mới vừa ra!”

“Mau mau mau ---” Lăng Vi kéo Diệp Đình chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua Thái Tử Du, Lăng Vi nhú mào: “Mùi gì vậy....”

Lý Thiên Mặc cùng Lôi Niếu Niếu cũng chạy tới: “A....”

Thái Tử Du bị mọi người đánh thành “đầu heo”, anh ôm đầu nói: “Xin lỗi.... thật không nghĩ tới tôi đánh rắm lại có công hiệu để người ta sinh sớm.”

....

“Cậu hay lắm, còn không biết xấu hổ nói ra!” Đoàn người lại đề anh ra đánh!

Bây giờ, thật không có thời gian trò chuyện với anh, Diệp Đình cùng Lăng Vi nhanh chóng đuổi theo Hoa Thiếu Kiên.

Lý Thiên Mặc bảo các anh em tiếp tục làm việc, anh cùng Lôi Niếu Niếu đuổi theo đi bệnh viện.

Bên ngoài phòng sinh, Hoa Thiếu Kiên lo lắng đi tới đi lui. Mặc dù Lôi Đình đã đủ tháng, nhưng mà, anh vẫn rất lo lắng.

Trong đầu Hoa Thiếu Kiên đều là các loại tình trạng nguy hiểm mà Lôi Đình sẽ gặp! Đứa bé không sinh a được thì làm sao? Lúc sinh con đau như vậy..... tiểu Đình không chịu nổi thì thế nào?

Chương 1560: Vì cái rắm sinh con (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiếng kêu tê tâm liệt phế trong phòng sanh làm cho Hoa Thiếu Kiền đau khổ đến sắp nổ tung! Anh giống như con kiến bò trên chảo nóng bị nóng chân vậy, không ngừng di chuyển vòng vòng.

Vẻ trầm ổn, tĩnh táo trước kia không biết đã chạy đi đâu hết rồi.

Anh quá khẩn trương! Không ngừng gãi đầu ôm ngực, mỗi kêu bên trong phòng sinh đều làm anh run run.

Lôi Niểu Niểu sợ đến mặt mũi trắng bệch: “Chị đình, sao lại kêu.... thảm như vậy nha?”

Lăng Vi nháy mắt ra dấu cho Lý Thiên Mặc: “Cậu mang Niểu Niểu về nhà trước.” Chuyện sinh con này chưa từng trải qua tốt nhất là đừng nhìn miễn cho bị hù dọa.

Lý Thiên Mặc vội vàng ôm Lôi Niểu Niểu, Lăng Vi dặn dò anh: “Thiên Mặc, cậu mau gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, mình mới vừa thông báo cho chú Thiếu Triệt, bây giờ còn phải gọi điện thoại cho cha, mẹ, còn có chú hai nữa.”

Diệp Đình đang gọi điện thoại cho ông, bọn họ phải thông báo cho tất cả.

Lý Thiên Mặc kéo Lôi Niểu Niểu đi, vừa xuống lầu vừa gọi điện thoại

cho Lôi Tuấn.

Điện thoại của Lôi Tuấn vẫn không có gọi được, lúc nãy trên đường tới, bọn họ vẫn gọi liên tục. Ai biết tên Lôi Tuấn này đang nói chuyện với ai đâu, thời gian lâu như vậy còn chưa có nói xong!

Lý Thiên Mặc nhấn kết thúc cuộc gọi, lập tức lại gọi cho Hạ Tiểu Hi, điện thoại của Hạ Tiểu Hi cũng đang bận, có thể hiểu được..... hai người bọn họ đang nấu cháo điện thoại.

“Hay là đi công ty tìm bọn họ đi!” Lôi Niểu Niểu gấp gấp nhìn đồng hồ đeo tay: “Cũng hơn sáu giờ, hẳn là anh hai của em đã tan việc?”

Lý Thiên Mặc lái xe quay đầu nói: “VẬY ĐI NHÀ ANH ẤY TRƯỚC.”

Lý Thiên Mặc lái xe đến trước cửa nhà Lôi Tuấn, vô cùng trùng hợp là, Lôi Tuấn vừa lái xe trở về!

“Anh hai!” Lôi Niểu Niểu mở cửa xe, ngăn cản xe Lôi Tuấn lại: “Chị Đình sắp sinh rồi! Mau vào bệnh viện đi!”

Lúc này, Hạ Tiểu Hi từ trong cửa chạy đến, vốn là cô muốn cùng Lôi Tuấn đi ăn cơm, lúc nãy hai người vẫn đang thảo luận nên đi nhà hàng nào....

Hạ Tiểu Hi còn chưa biết, thấy Lôi Niểu Niểu cùng Lý Thiên Mặc ở ngoài cửa liền vội vàng nói: “Hai người tới rồi? Vừa lúc! Chúng ta cùng nhau đi ăn cơm!”

“Còn ăn cơm sao!” Lôi Niểu Niểu gấp gấp nói: “Chị dâu nhỏ, chị Đình sắp sinh rồi!”

“A?!” Hạ Tiểu Hi há to mồm, vô cùng kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”

Hạ Tiểu Hi vội vàng lên xe của Lý Thiên Mặc, Lôi Tuấn đã ngồi ghế trợ lái.

Hạ Tiểu Hi và Lôi Niểu Niểu ngồi ở phía sau, Hạ Tiểu Hi xéo ngón tay ra đếm: “Không đúng nha! Sao tiểu Đình sinh nhanh như vậy? Còn chưa tới ngày sinh mà! Hẳn là còn hơn nửa tháng chứ? Chẳng lẽ chị tính sai rồi?”

Lôi Niểu Niểu gấp đến không ngừng cắn răng: “Ai nha! Chị đừng tính! Không phải tính sai rồi, là.... em có một người bạn học, là Thái Tử Du.... cậu ấy đánh rắm, làm bảo bối của em muốn tắt thở! Không cẩn thận, đứa nhỏ liền không nhìn được, phá cung!”

Hạ Tiểu Hi vô cùng ngạc nhiên nhìn Lôi Niểu Niểu: “Em hiểu thật nhiều.... còn biết phá cung?”

Hạ Tiểu Hi nói câu này xong, đột nhiên cảm thấy không thích hợp... đột nhiên cô kịp phản ứng lại.... bị một cái rắm làm sắp sinh?

Hạ Tiểu Hi cười to: “Ha ha ha.... em nói gì? Đứa bé này, là bị một cái rắm đánh văng ra ngoài?”

Lôi Niểu Niểu đỏ trán, cái chỉ số thông minh.;... phản xạ này của chị dẫu nhỏ....

Thật là không chữa được!

Lúc này, Lôi Tuấn đã cười đến sắp điên rồi: “Đáng đời! Ai bảo trước kia nó luôn làm vậy với Hoa Thiếu Kiền, hừ hừ --- bây giờ, để cho nó cảm nhận một chút, kết quả bị người ta làm như vậy nó như thế nào!”

Hạ Tiểu Hi giơ ngón tay đánh lên đầu Lôi Tuấn: “Đó là em gái anh!

Có ai nói như anh vậy sao? Anh làm anh cái kiểu gì vậy? Hai người không phải một mẹ sinh ra à?”

Lôi Tuấn che đầu, muốn nín cười, nhưng mà làm sao cũng không nhịn được.

Anh lau khóe miệng nói: “Cũng không phải, hai tụi anh thật là không phải một mẹ sinh!”

Hạ Tiểu Hi trợn trắng mắt, nói chuyện cùng cái tên ngu ngốc, mệt lòng!

Đột nhiên Lôi Tuấn nghĩ tới cái gì, anh quay người qua nhìn ra phía sau, trên mặt tràn đầy bất mãn dòm Hạ Tiểu Hi: “Em nhìn tiểu Vi cùng tiểu Đình người ta, người ta cũng đã sinh hai đứa bé, em thì sao? Còn chưa có thai nữa là, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Tiểu Hi trợn trắng mắt nhìn anh: “Trách em sao? Em cũng đâu có uống thuốc, lại không có phòng tránh, sao em biết vì sao mình không mang thai được!”

Lôi Niểu Niểu che mặt: “Anh, chị dâu.... hai người trò chuyện riêng, có thể về nhà rồi trò chuyện tiếp được không.... em vẫn còn nhỏ nha nha nha ---”

Chương 1561: Đại bảo của Lôi Đình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn nhìn Lý Thiên Mặc, đầy mắt bội phục: “Anh em, không tệ nha... sức nhẫn nại không tệ.”

Nháy mắt mặt của Lý Thiên Mặc đỏ lên.

Hạ Tiểu Hi cắn răng, nhéo lỗ tai Lôi Tuấn: “Anh đừng nói bậy bạ nữa! Thiên Mặc người ta cũng còn non lắm! Ai giống anh là một cây cỏ thụ chứ! Suốt ngày chỉ biết suy nghĩ làm sao đẩy ngã em! Thiên Mặc cùng Niều Niều người ta là tình yêu trong sáng. Anh đừng dạy hư bọn họ!”

Lôi Tuấn cầm bàn tay nhỏ bé của cô nói: “Vợ, nói chuyện thật không có lương tâm! Rốt cuộc chúng ta là ai đẩy ngã ai nha? Ngày hai chúng ta cái gì cái gì đó, chính là em đẩy ngã anh nha! Không phải em đã nói, anh làm cho em mệt đến đổ mồ hôi....”

“Im miệng!” Nháy mắt Hạ Tiểu Hi đã đưa tay che miệng anh lại! Hạ Tiểu Hi phồng mang trợn má, hiển nhiên là rất tức giận.

Lôi Niều Niều giơ tay che lỗ tai lại: “Em không nghe gì cả, không nghe gì cả.”

Lý thiên Mặc chỉ cảm thấy không khí trong xe, từng cơn gió nóng thoảng qua....

Anh vặn điều hòa xe máy lớn lên vẫn cảm thấy thật nóng.

Thất vát và lái xe đến bệnh viện, bốn người nhanh chóng chạy lên lầu, vào lúc này, người của Lôi gia đều đến đông đủ. Cha mẹ, ông nội của Hoa Thiếu Kiền, cũng chạy đến hết.

“Cũng may không trở về, nếu không, không kịp chờ tiểu Đình sinh con rồi.” Vốn là, Lôi Thiếu Tu muốn trở về để đô, nhưng mà, lão gia tử Lôi nói tiểu Đình sắp sinh, bây giờ đi về, đến lúc đó còn phải chạy đến nơi này, cho nên, bọn họ liền không trở về, vẫn luôn ở cùng một chỗ với Diệp Đình và Lăng Vi.

Ai nghĩ tới, ông nội lại nói trúng!

“Ai nha, tại sao còn chưa sinh ra nha?” Lão gia tử Lôi cuống cuống nha!

Ba mẹ Hoa Thiếu Kiền cũng gấp, lão gia tử Hoa cũng giống như kiến bò trên chảo nóng vậy, theo hai người Hoa Thiếu Kiền đi vòng vòng hành lang.

“Sao còn chưa có động tĩnh nha?”

“Lúc nào mới sinh ra nha?” Đoàn người vô cùng gấp gáp.

Lăng Vi nói: “Sinh thường rất mất sức, không có mấy giờ là không ra được!”

Lúc cô mang thai đã xem qua rất nhiều tài liệu, có đàn bà sinh con hơn mười giờ mới sinh ra. Nhanh nhất cũng phải hơn bốn giờ.

Đoàn người cuống cuống nha! Hoa Thiếu Kiền vẫn đi vòng vòng hành lang, thỉnh thoảng gọi điện thoại cho phụ tá, để phụ tá chuẩn bị

máy quay phim, bình sữa, bột sữa gì đó.

Mẹ Hoa Thiếu Kiền gấp đến độ tự vỗ lên đầu: “Ai nha, lúc nãy mẹ đi ra gấp quá, quên lấy đồ rồi! Bây giờ mẹ phải nhanh chóng về lấy!”

Lăng Vi nói: “Dì, ngài đừng trở về lấy, bây giờ con và Niều Niều đi mua.”

Hoa Thiếu Kiền nói: “Không cần, không cần, những thứ này con đã chuẩn bị tốt từ trước. Bình sữa, bình nước con đều đã khử trùng nhiệt độ cao hết rồi, chăn mền quần áo cũng đã giặt sạch sẽ.”

Mẹ Hoa Thiếu Kiền cũng gật đầu nói: “Tiểu Đình chưa tới tháng cũng đã chuẩn bị xong hết rồi. Dì phải mau trở về lấy, phụ tá của Thiếu Kiền là một người đàn ông thì biết cái gì nha!”

Hoa Thiếu Kiền gật đầu: “Vậy được, mẹ, mẹ mau trở về lấy.”

Mẹ của Hoa Thiếu Kiền vội vàng trở về nhà lấy đồ.

Chương 1562: Đại bảo của Lôi Đình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, đột nhiên bác sĩ mở cửa đi ra nói: “Cô ấy chỉ mới mở ra ba ngón tay đã không có động tĩnh gì nữa. Bây giờ, tốt nhất là đỡ cô ấy xuống đất đi... nếu mà tử cung lại không mở ra nữa, phải chuyển sang sinh mổ.”

Mồ hôi của Hoa Thiếu Kiền chảy xuống nhễ nhại.

Tiếp thei, chỉ thấy y tá đỡ Lôi Đình đi ra.... tiểu Đình đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn vặn lại thành một cục, cô kêu rên “ừ ừ”...

Hoa Thiếu Kiền đau lòng nha!: “Vợ, đau không?”

Lôi Đình lắc đầu: “Không phải loại đau đó.... buồn buồn, em có thể nhịn được.” Mặc dù cô nói có thể nhịn được, nhưng mà, cả người không ngừng run run, trên mặt tràn đầy mồ hôi. Tóc trên trán cũng đã bị mồ hôi thấm ướt, dính sát trên mặt.

Hoa Thiếu Kiền đau lòng vuốt tóc ra sau cho cô, Lôi Đình cắn răng không ngừng run run.

Bác sĩ nói với Lôi Đình: “Bây giờ mới ba ngón tay, còn chưa tới lúc đau, mau chóng đi bộ. Nếu tử cung không mở nữa, phải suy nghĩ chuyển sang sinh mổ.”

Lôi Đình vội vàng gật đầu bảo Hoa Thiếu Kiền đỡ mình đi. Trong lòng

Hoa Thiếu Kiền.... đau như dao cắt vậy. Đã đau như vậy... không cho nằm thì thôi, còn phải xuống đất đi bộ?

Đoàn người cũng bận tâm theo. Lăng Vi cùng Hoa Thiếu Kiền vội vàng đỡ Lôi Đình đi từ từ.

Lôi Niểu Niểu nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ, cái gì là ba ngón tay nha?”

Bác sĩ nhìn cô nói: “Ba ngón tay, chính là tử cung mở ra độ rộng chỉ có ba ngón tay.”

“À....” Lôi Niểu Niểu gật đầu, lại hỏi: “Vậy phải đến mấy ngón tay mới có thể sinh nha?”

Bác sĩ nói như chuyện đương nhiên: “Mười ngón tay nha! Tử cung to đến mười ngón tay, đầu của đứa bé mới chui ra ngoài được nha!”

“Má ơi...” Nháy mắt chân của Lôi Niểu Niểu mềm nhũn.... cô dùng ngón tay mình đo thử, mười ngón tay, phải rộng như vậy nha!

Bây giờ mới ba ngón tay, liền làm chị Đình đau đến không nhìn được, một lát mười ngón tay, còn không phải muốn mạng của chị Đình nha.

Hoa Thiếu Kiền đau lòng đến không thể hít thở, anh ôm Lôi Đình đi tới đi lui trong hành lang, Lăng Vi cũng đỡ tay Lôi Đình, nói với cô: “Giữ vững chính là thắng lợi nha! Tiểu Đình giỏi nhất! Không có chuyện gì có thể làm khó em được!”

Đột nhiên Lôi Đình muốn khóc, nhưng vẫn gật đầu.

Lăng Vi nhẹ nhàng vỗ sau lưng muốn an ủi cô, nhưng lại không biết nên nói gì.

Mặc dù Lăng Vi đã sinh tiểu bảo bảo một lần, nhưng mà, cô không phải sinh thường. Bây giờ nhìn tiểu Đình đau như vậy... lòng cô cũng run run.

Cả gia đình thay nhau đỡ Lôi Đình đi bộ.

Đột nhiên lão gia tử Lôi ngồi không yên: “Ông đi mua chút quần áo nhỏ cho đứa bé.”

Đoàn người đều không ngăn cản ông, lão gia tử đau lòng nha! Lão gia tử Hoa cũng đi cùng nhau.

Lôi Thiếu Tu cùng Phương Di cũng theo bọn họ đi mua quần áo, để hai ông lão đi ra ngoài bọn họ cũng không yên tâm.

Đại khái đi hết một giờ, đột nhiên Lôi Đình khom người, đau đến kêu lớn!

Y tá vội vàng đỡ cô vào phòng sinh: “Mới bốn ngón tay! Mau nằm xuống!” Tử cung mở ra là một quá trình khá dài, có người sinh, tử cung mở ra năm ngón tay, liền không tiếp tục mở nữa, đau một nửa, còn phải chuyển sang sinh mổ, tương đương với bị chịu tội hai lần!

Lôi Đình vẫn là tương đối có hy vọng đẻ thường thành công, bởi vì lúc mới sinh ra sức đề kháng của đứa bé sinh thường sẽ tốt hơn sinh mổ.

Lôi Đình phối hợp với sự hướng dẫn của bác sĩ, nên dùng sức thì dùng sức, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, cô sinh con, mất tám giờ! Bắt đầu đau từ sáu giờ tối thẳng đến hai giờ đêm mới sinh ra.....

Lúc ôm đứa bé đi ra, bác sĩ nói: “Đứa bé này thật lớn, không dễ sinh! Tranh thủ thời gian cho cô ấy nghỉ ngơi đi! Quá cực khổ!”

Đứa bé vô cùng khỏe mạnh, là một cô bé xinh đẹp. Hoa Thiếu Kiền yêu thích đến không nổi buông tay.... cầm máy quay phim, lát thì quay Lôi Đình, lát thì quay tiểu bảo bảo.

Lôi Đình là sinh thường, ngủ một giấc, buổi sáng ngày thứ hai liền không có đau như vậy nữa. Sinh thường không giống sinh mổ, Lăng Vi sinh mổ đau đến mười mấy ngày, vết thương cho đến hơn bốn mươi ngày mới lành lại hết.

Lôi Đình ngày thứ ba liền hoàn toàn không sao! Người ta nên ăn thì ăn nên uống thì uống, nên làm gì thì làm đó.

Cũng may, bình thường thể chất của Lôi Đình không tệ, cũng thường xuyên rèn luyện, eo cũng tương đối có lực. Lúc sinh cũng coi như là thuận lợi.

Dáng vẻ của tiểu bảo bảo xinh đẹp.... ai ai cũng thích, vừa trắng vừa tròn thật đáng yêu! Ai nha, thật muốn dùng tay bóp!

Chương 1563: Chuyện xấu kem ly (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ông nội của Hoa Thiếu Kiền nhìn tiểu Bảo Bảo đang ngủ say, ông cười đến không khép miệng được.

Ông vuốt râu nói: “Mỹ nhân của chúng ta ngủ thật ngon.”

“Gì? Mỹ nhân....”

Đoàn người cũng cười, không nghĩ tới lão gia tử Hoa nói chuyện mắc cười như vậy.... còn kêu tiểu bảo bảo là mỹ nhân....

Lão gia tử Lôi nhìn ông, cười nói: “Già mà không đứng đắn, thích mỹ nhân đến điên rồi à?”

“Hừ!” Lão gia tử Hoa ngạo kiều hất cằm nói: “Cái lão già ông biết cái gì! Cháu gái của chúng ta sẽ gọi là Hoa - Mỹ - Nhân! Tôi đặt đấy.”

“Phốc ---” Lôi Tuấn là người thứ nhất phun, nháy mắt phục sát đất: “Hoa Mỹ Nhân... trời của tôi ơi! Mặc dù đáng vẻ tiểu bảo bảo của chúng ta rất đẹp mắt, nhưng cái tên này..... cũng quá....” Lôi Tuấn cảm thấy mình đã đủ ngu ngốc, nhưng bây giờ vẫn bị cái tên này đánh đến ngoài khét trong sống, mềm nhũn nóng hổi....

Đoàn người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, biểu tình đều là không dám tin tưởng.

Mọi người cùng nhìn Hoa Thiếu Kiền, chỉ thấy anh che ngực, gật đầu với mọi người, bày tỏ....: “Đùng là tên mà ông nội tôi đặt.”

Lão gia tử Hoa vô cùng vui vẻ, ông hất cằm nói: “Cháu gái của tôi rất xinh đẹp nha! Phải gọi Mỹ Nhân chứ, vốn tôi định kêu là tiểu Mỹ, nhưng mà chữ tiểu không được, không thể hiện được vẻ rộng rãi của cháu gái nhà tôi, kêu Đại Mỹ thì khó nghe! Cho nên, liền kêu mỹ nhân.... lớn lên cũng sẽ là một đại mỹ nhân!”

“...” Lăng Vi giả vờ như có gì đó dính vào mắt, giơ tay lên bụm mặt cười, trong đầu nghĩ: Vẫn là lão gia tử nhà mình đáng tin nha... Diệp Thần, Lăng Thần, dễ nghe biết bao nha....

Hoa Mỹ Nhân.... sau này đi học, còn không phải bị các bạn học đặt cho ngoại hiệu nha?

Lôi Niều Niều là không tim không phổi nhất, cô cười lớn: “Ha ha, mỹ nhân.... mỹ nhân....”

Cô đứng bên cạnh tiểu Mỹ Nhân, vừa lắc đầu vừa nói: “Bảo bối nha... chờ con biết nói chuyện, dì nhỏ phải phòng vấn con, vốn là vì rắm bay ra ngoài, con đã đủ thúi rồi... Tên còn gọi là Mỹ Nhân.... tên tắt của con gọi là Mỹ Thúi đi...”

Hoa Thiếu Kiền che ngực: “...” Nháy mắt cảm thấy trong ngực lại trúng một mũi tên!

Lôi Tuấn nói: “Cũng may là con gái... Hoa Mỹ Nhân, nghe thật là không tệ. Nhưng nếu là đứa bé trai... kêu Hoa Soái Ca? Hoa Tịnh Tử? Hoa Anh Tuấn?”

Lôi Đình muốn bò dậy đập anh! Lão gia tử Hoa trợn trắng mắt: “Tên của bé trai ông cũng đã nghĩ xong, kêu Hoa Đại Soái!”

“Phốc ----” Hoa... Đại Soái.... “Tiểu Soái” cũng không được nha, phải Đại “Soái”!

Trời ạ, lão gia tử Hoa là một người không biết đặt tên, đã giám định xong!

Đột nhiên Lôi Tuấn nói: “Ngày mai là trung thu, còn không bằng kêu Hoa Trung Thu đi...”

Ánh mắt mọi người càng khinh bỉ, nháy mắt cảm thấy “Hoa Mỹ Nhân” cũng.... không tệ lắm....

Không có so sánh, liền không có tổn hại nha!

...

Từ bệnh viện trở lại, Lôi Niểu Niểu kéo Lý Thiên Mặc vẫn luôn cùng cô luyện yoga.

Đột nhiên ba mẹ Lý Thiên Mặc gọi điện thoại tới, kêu anh và Lôi Niểu Niểu cùng đến chỗ bọn họ ăn cơm, ba của Lý Thiên Mặc còn cố ý nói: “Ngày mai là tết trung thu, bác đã cố ý nấu món cua mà Niểu Niểu thích nhất.”

Vẻ mặt Lôi Niểu Niểu tràn đầy thèm thuồng vui sướng gật đầu: “Tối mai sau khi học xong con sẽ qua.”

Lý Nhất Sơn còn nói: “Thiên Mặc nha, chúng ta mời anh Vân Hào cùng nhau đi, cả gia đình chúng ta cùng náo nhiệt.”

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Được, trưa mai con đi đón cha.”

Chương 1564: Chuyện xấu kem ly (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc cũng không lo lắng cha và cha mẹ nuôi của anh sẽ ở chung không tốt, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng hỏi anh: “Con cần cha, hay cần bọn họ?”

Hai bên, đều là người thân mà anh yêu thương nhất, anh hy vọng bọn họ có thể ở chung hòa thuận, anh sẽ cố gắng hết sức của mình để cho bọn họ đều cảm thấy hạnh phúc.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu cùng đi ra ngoài ăn cơm, Lôi Niểu Niểu vừa nghĩ đến buổi tối có thể được ăn cua liền thềm đến chảy nước miếng. Cô nhìn thực đơn không nhận được liền kêu một mâm “tôm băng” ăn cho đỡ thềm.

Hai người cơm nước xong, Lý Thiên Mặc đi căn cứ đón Lý Vân Hào. Buổi chiều Lôi Niểu Niểu còn phải đi học không đi chung được.

Lý Thiên Mặc đưa Lôi Niểu Niểu về trường học, còn chưa có lên đường đâu, đột nhiên Lý Vân Hào gọi điện thoại đến: “Thiên Mặc, cha và tiểu Vi cùng tiểu Đình tới, con không cần cố ý tới đón cha, buổi sáng bọn họ đã đến. Cha và dì Khanh của con cùng nhau trở về.”

“Thật tốt, vậy cha ở chỗ của tiểu Vi trước một lúc, con về nhà thay bộ quần áo sẽ đi đón cha.”

“Được! Đừng nóng nảy, cha đang đánh cờ với ông Diệp của con đây!” Đột nhiên Lý Vân Hào đề ống nghe lại, nhỏ giọng nói: “Ông Diệp của con thấy cha đang gọi điện thoại lén lút đổi cờ kia... cha không nói với con nữa.”

“...” Lý Thiên Mặc cúp điện thoại, về nhà tắm thay quần áo. hôm nay anh có một giờ học buổi trưa, bên phòng làm việc lại gọi điện thoại không ngừng, anh bận rộn đến cả người đều dơ, anh định tắm xong rồi đến chỗ ba mẹ.

Lôi Niểu niểu cõm nước xong trở về phòng ngủ, kết quả cái tên Lôi Chân này ngáy khò khò vang trời!

Lôi Niểu Niểu mệt mỏi nhúc đầu, suy nghĩ, vẫn là trở về chỗ Lý Thiên Mặc ngủ, dù sao anh cũng đã đi căn cứ! Con cộp không ở nhà, thì khi lên ngôi vương nha!

☒ mặc dù so sánh không thích hợp, nhưng mà, anh không có ở trong nhà, thì chính là thiên hạ của cô nha! Ha ha ha.....

Lôi Niểu Niểu xoay xoay chìa khóa của Lý Thiên Mặc trong tay, mua một ly kem, gọi chiếc taxi đến nhà anh.

Xe lái đến dưới lầu nhà anh, vừa lúc ăn xong kem ly! Hoàn mỹ ---

Lúc Lôi Niểu Niểu đang trên đường tung tăng đi thang máy, ném cái hộp vào thùng rác.

Đột nhiên... cô cúi người xuống.... hơi bị đau bụng.... cô vội tưởng đi vào thang máy, đột nhiên bụng đau như dờn sông lấp biển vậy.

Dường như, cái kem ly đó lạnh quá, làm lạnh bụng?!

Cô ngồi chồm hổm dưới đất, đau đếp gập người, nước miếng trong miệng không ngừng chảy ra ngoài.... cô nuốt nước miếng, ôm bụng, mồ hôi trên trán càng nhiều hơn, thật muốn lập tức đi nhà vệ sinh!

Rốt cuộc chịu đựng đến thang máy ngừng lại, cô nhanh chóng chạy đến nhà của Lý Thiên Mặc ---

Mở cửa, mở cửa! Mở cửa nhanh! Cô run rẩy cầm chìa khóa đưa vào ổ, “ca tháp” cửa mở ra.

Cô đẩy cửa đi vào, quăng giày, “Ầm ---” đá văng cửa ra, chạy thẳng tới phòng vệ sinh ----

Phòng vệ sinh và phòng tắm của Lý Thiên Mặc là cùng nhau nha....

Bi kịch là Lý Thiên Mặc còn đang tắm!

Anh nghe được tiếng động ở cửa “Quang”, đầu tiên là sững sờ, trong đầu nghĩ: Là Liễu Liễu tới? Không thể nha... buổi chiều cô còn có giờ học nha!

Anh đang suy nghĩ đâu, đột nhiên ---- cửa phòng tắm mở ra.... anh chấn động đến đứng ngây người, trên đầu trần đầy bọt xà phòng, chỉ thấy Lôi Liễu Liễu ôm bụng đang muốn đi vào.

“A!” Lôi Liễu Liễu giật mình! Cô mở to hai mắt nhìn thân thể anh!

Lý Thiên Mặc không có mặc đồ nha.... vòi sen trong tay vẫn còn đang xối nước đầu... anh đối mặt với cô... Lôi Liễu Liễu sững sờ một hồi! Nháy mắt cô không ôm bụng nữa mà dùng hai tay che miệng!

Lý Thiên Mặc vội vàng xoay người: “Đi ra ngoài nha, đóng cửa!”

“A --- Sao anh lại ở nhà?” Lôi Niều Niều kêu lớn, tiếng kêu của cô từ kẽ tay tràn ra, giờ Lý Thiên Mặc mới hiểu được, tại sao cô không che mắt, mà là che miệng....

Chỉ với cái giọng đó.... liền có thể kêu tỉnh tất cả mọi người chung quanh!

Lý Thiên Mặc cũng không tốt.... cả người anh nóng bừng nói:“Em đã thấy hết của anh, còn kêu cái gì? Cũng không phải anh nhìn em! Mau đi ra, đóng cửa ---”

Chương 1565: Tiêu chảy mất nước (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Trời ạ, hù chết rồi!” Lôi Niểu Niểu còn chưa chờ anh nói xong cũng đã lui ra ngoài cửa.

Lôi Niểu Niểu la hét bên ngoài: “đau mắt rồi!”

Cô ôm bụng, vào lúc này, đã đau đến không thể nhin nổi.

“Anh tắm nhanh, em đau bụng...”

Lý Thiên Mặc bên trong hỏi: “Sao vậy nha?”

Lôi Niểu Niểu ngồi chồm hồm dưới đất, dựa lưng vào tường nói: “Lúc này ăn một ly kem, có lẽ là quá lạnh...”

Lý Thiên Mặc nhanh chóng gọi đầu: “Em chờ anh, anh ra ngay.”

“Quang quang ---” Lôi Niểu Niểu dùng sức gõ cửa: “Không nhin được rồi! Mau chút mau chút!”

Đau bụng, làm cho cô không thềm để ý đến lúng túng nữa. Cô dựa tường, bề mặt tường quá lạnh, lập tức lại không nhin được.”

Lý Thiên Mặc đang xả xả phòng trên đầu, đột nhiên lại nghe được tiếng mở cửa, sau đó, thấy Lôi Niểu Niểu ôm bụng chạy vào: “Em sắp ra quần rồi, anh mau đi ra!”

Lôi Niều Niều vọt đến bên cạnh Lý Thiên Mặc, kéo tay anh dùng sức đẩy ra ngoài, Lý Thiên Mặc bị cô làm sợ đến ngây ngời, anh khẽ mở mắt, xà phòng dính vào làm anh cay mắt vô cùng “Bành ---” Đột nhiên Lôi Niều Niều giơ chân đạp anh: “Mau đi ra ngoài ---”

Trước khi đạp ra ngoài, cô nhét cho anh khăn tắm.

Lý Thiên Mặc cầm cái khăn tắm, đứng ở bên ngoài nghe tiếng khóa cửa của cô.

Lý Thiên Mặc 囧... không nghĩ tới cô sẽ đi vào lại, chi nên lúc nãy anh không có khóa cửa.... bị cô gái mình yêu thấy hết không có sao, bực mình chính là, không có được đẩy ngã, còn bị đạp một cước ra ngoài....

Trên đời này, còn có người đàn ông nào buồn bực hơn anh sao?

Xà phòng trên đầu Lý Thiên Mặc còn chưa có sạch sẽ đâu, anh cầm khăn tắm lau qua tóc và mình loa cho xong, sau đó thay một bộ đồ trong nhà.

Lúc Lôi Niều Niều ôm bụng đi ra, Lý thiên Mặc đã chuẩn bị thuốc chữa đau bụng cho cô.

“Ai nha... đau chết chị rồi....” Mặt Lôi Niều Niều đỏ bừng, cũng không biết là vì đau bụng, hay là vì chuyện nhìn thấy hết Lý Thiên Mặc lúc nãy....

Cô vừa đưa tay vào lòng bàn tay anh lấy thuốc vừa nói: “Lý Thiên Mặc! Sao anh ở nhà nha? Không phải anh đi đón ba anh sao?”

Lý Thiên Mặc đưa thuốc tới trong tay, giơ ly nước đặt bên mép cô.

Cô uống thuốc, uống nước xong mới nghe anh nói: “Ba anh đi cùng anh Đình và tiểu Vi trở lại, anh tính là về nhà tắm xong sẽ qua đón ba. Ai nghĩ tới, em lại trở về....”

Mặt Lôi Niều Niều đỏ bừng, cứng cổ nói: “Vậy anh tắm thì tắm đi, sao lại không khóa cửa chứ? Đã biết em có chìa khóa nhà anh rồi!”

Lý Thiên Mặc giận đến muốn bốc khói, lại đột nhiên cười: “Anh ở nhà tắm sao phải khóa cửa nha? Anh lại không có thói quen đó! Ai biết đột nhiên em tới nha, không phải buổi chiều em có giờ học sao?”

Lôi Niều Niều nói: “Lôi Chân ngủ, tiếng ngáy lớn vô cùng, sao em ngủ được nha?!”

Lý Thiên Mặc vuốt cằm nói: “Anh còn chưa cạo râu đâu!” Đột nhiên anh lại nghĩ tới: “Đầu anh còn chưa xả xong nữa.... em đã đập anh một cước ra ngoài.”

Anh vừa nói vừa muốn đi vào trong phòng tắm, đột nhiên Lôi Niều Niều kéo anh: “Em khuyên anh lát nữa hãy vào!”

Ánh mắt cô vô cùng ngượng ngùng.... Nháy mắt Lý thiên Mặc hiểu! Lúc này cô tiêu chảy.... nhất định rất thúi nha!

Trời ạ.... buồn cười....

Lý thiên Mặc nói: “Anh không tắm, chờ một lát rồi hãy nói, không phải em mệt sao? Mau đi ngủ đi.”

Chương 1566: Tiêu chảy mất nước (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vốn Lôi Niểu Niểu còn muốn rửa mặt rồi ngủ tiếp, mà.... mùi vị trong nhà vệ sinh kia, vẫn là thôi đi.....

“Cho em, thay quần áo rồi ngủ tiếp.” Anh đã lấy quần áo ngủ ra cho cô. Tủ quần áo trong nhà, bên trái là quần áo của anh, bên phải là quần áo của cô.

Phòng ngủ, bây giờ cũng là của cô, anh có thể ngủ đất, cũng có thể ngủ ghế sa lon....

Không phải không thể ngủ trong phòng khách, chỉ là rất không quen.... có người ngoài từng ngủ anh cũng không muốn ngủ ở đó.

Lôi Niểu Niểu không thèm để ý nhiều như vậy, cô đau bụng tiêu chảy đến mệt lả, cướp lấy quần áo trong tay anh liền trở về phòng.

Cô thay quần áo xong, nằm một hồi, vốn cho là có thể ngủ rất nhanh đâu, lại không nghĩ tới... trong đầu tràn đầy hình ảnh Lý Thiên Mặc đang tắm!

Dáng người của anh rất tốt nha! Rất thon dài, hoa văn trên bắp thịt vô cùng co dãn! Khó trách có thể mạnh mẽ như vậy!

Lôi Niểu Niểu càng nghĩ mặt càng đỏ, đột nhiên bụng lại có động tĩnh.

Cô xoay mình đứng lên, ôm bụng, chạy đến nhà vệ sinh.

Vào lúc này, mùi vị đã bay hết, Lý Thiên Mặc đang gọi đầu đầu...

“...” Lý Thiên Mặc cảm thấy may mắn, vì lúc này anh có mặc quần đầu!

Anh khom người gọi đầu, tóc ướt đầm dề, lại bị cô đập một cước ra ngoài: “Mau mau, chị lại phải núi lửa phun trào rồi!”

“...” Đầu Lý Thiên Mặc ướt sũng: “Dù gì em cũng phải ném khăn tắm cho anh nha!”

“Bành ---” Cửa liền đóng lại, Lý Thiên Mặc đứng thẳng, từng giọt nước từ trên đầu anh nhỏ xuống mặt.... tạo thành bãi nước thật lớn trên sàn nhà. Bả vai, quần của anh tất cả đều ướt đầm dề....

Lôi Niểu Niểu ở bên trong không ngừng: “Ai nha, ai nha...”

Lý Thiên Mặc đứng ở bên ngoài hỏi cô: “Còn đau lắm sao? Không được, hay là anh đưa em đi bệnh viện đi.”

Lôi Niểu Niểu vẫn là: “Ai nha ai nha.... em tiêu chảy... thật là đau nha!”

“Nghiêm trọng như vậy? Tiêu chảy mất nước?” Lý Thiên Mặc ở bên ngoài gấp gáp, anh vội vàng lôi một khăn tắm sạch sẽ từ trong tủ ra lau sạch tóc và thân thể, vẫn là mau chóng đưa cô đi bệnh viện đi, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy!

Anh đang thay quần đầu, đột nhiên... cô mở cửa, bò từ bên trong ra....

“Ách...” Lôi Niểu Niểu vịn tường, ngồi dưới đất: “Anh thay mau, em tiêu chảy đến ánh mắt cũng sắp mù rồi, không nhìn thấy gì cả...”

Lý Thiên Mặc rất muốn nói: “Em không thấy gì cả, còn biết anh đang thay quần đâu.... em lừa gạt con nít sao..”

Anh cũng không để ý được nhiều như vậy, thấy thì thấy đi.... sớm muộn gì cũng phải cho cô xem.... Đời này Lý Thiên Mặc anh sẽ không có người phụ nữ thứ hai.

Lý Thiên Mặc nhanh chóng thay cái quần T tuất, sau đó khom người cho cô leo lên.

Lôi Niểu Niểu không còn chút sức lực nha.... nằm trên lưng anh giống như heo chết vậy... cô dán chặt vào lưng anh, còn vô cùng an tâm.

Lý thiên Mặc vừa mới bước ra cửa phòng, còn chưa khóa cửa đâu, đột nhiên Lôi Niểu Niểu “hừ hừ”: “Không được không được... mau trở về...”

Lý Thiên Mặc 囧: “Sao vậy? Lại phải đi vệ sinh?”

“Không phải không phải!” Lôi Niểu Niểu vội vàng la lên: “Em phải thay quần áo, em còn mặc đồ ngủ nè!”

“Ai nha, mặc đồ ngủ thì sao chứ? Ai nhìn em nha?” Lý Thiên Mặc gấp đến đổ mồ hôi.

Lôi Niểu Niểu nắm khung cửa, không chịu buông tay: “Mau mau, trở về.... bên trong em còn chưa mặc đồ... em không có mặc áo ngực!”

Lý Thiên Mặc đổ mồ hôi từng viên từng viên: “Anh cống em đâu, ai có thể nhìn thấy nha! hơn nữa, em mặc món đồ kia, khó chịu cỡ nào, nóng cỡ nào nha!”

Lôi Niếu Niếu đỏ mặt nói: “Em nóng chút không sao nha.... em không mặc, sợ anh nóng nha!”

Lý Thiên Mặc lau mồ hôi trán, giờ mới hiểu được, anh đổ mồ hôi... một nửa là gấp, một nửa là bởi vì cô.... dán vào sau lưng anh? Quá kỳ quái.... như vậy...

“Ách, vẫn là em thay đồ đi...”

Chương 1567: Cười nổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc cũng Lôi Niểu Niểu về phòng ngủ, anh đi đến tủ lấy quần áo cho cô....

Bên kia có mấy cái ngăn nhỏ, trong đó đều là cái gì của cô, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng mở ra.

Vào lúc này, cũng không biết lấy cái nào, anh vén lên hết, đầu ngón tay cầm màu hồng, mặt đầy thẹn thùng đưa cho cô.

Lôi Niểu Niểu nói: “hôm nay em mặc sơ mi trắng, không thể mặc màu hồng nha, anh à.... sẽ nhìn thấy!”

☹.... sao lại phiền toái như vậy nha...

Lôi Niểu Niểu ôm bụng, đau muốn chết! Lý Thiên Mặc cũng không dám nói nhiều vội vàng chạy ra ngoài đổi màu trắng....

“Cái này được không?”

“Được được!” Lôi Niểu Niểu cầm lấy đuổi anh đi: “Mau đi ra nha! Em còn muốn đi vệ sinh, không nhịn nổi nữa rồi!”

Lý Thiên Mặc mau chóng lui ra ngoài. anh vừa mới tới trước cửa, còn chưa đi xa đâu, đột nhiên Lôi Niểu Niểu chạy từ bên trong ra, cô vừa mặc áo ngực, còn chưa mặc áo ngoài đâu, cô ôm quần áo che phía trước nhanh chóng vọt vào nhà vệ sinh!

“Trời ơi! Đây là sao vậy nha? Nghiêm trọng thành như vậy?” Lý Thiên Mặc thật gấp gáp! Đây là viêm dạ dày cấp tính --- hẳn không phải do kem ly.... nhất định là “tôm băng” đó!

Lý Thiên Mặc giận đến sắc mặt đen thui, lập tức gọi điện thoại cho một người ký giả quen biết: “Vợ tôi ăn gì đó bị trúng thực! Tôi hoài nghi là “tôm băng” của nhà hàng quân C có vấn đề!”

“Được! Tôi lập tức đi xem thử!”

Lý Thiên Mặc mới vừa cúp điện thoại, Lôi Niểu Niểu liền từ trong nhà vệ sinh bò ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, còn hiện lên màu xanh... cô đau, cả người co rút lại thành một cục. Lý Thiên Mặc lo lắng, đau lòng đến muốn đập đờ.

Mau chóng mặc quần áo cho cô xong liền cõng cô lên chạy về phía thang lầu.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra nói: “Viêm dạ dày cấp tính! Thoát nước! Mau chóng truyền nước biển!”

Y tá mau chóng truyền nước biển, lại bảo Lý Thiên Mặc cho cô uống nước muối.

Vừa truyền nước biển, cô còn muốn đi nhà vệ sinh.... Nhưng Lý Thiên Mặc không thể vào nhà vệ sinh nữ, chỉ có thể gọi điện thoại cho Lăng Vi và Lôi chân.

Lăng Vi đang dẫn người một nhà ở chung với nhân viên trong xưởng dêu, nhất thời không tới được. Lôi Chân còn chưa tỉnh ngủ, vừa nằm mơ vừa nghe Lý Thiên Mặc nói Lôi Niểu Niểu bị bệnh! Cô vội vàng nhảy dựng lên gấp gáp chạy tới: “Niểu Niểu, chị sao rồi? Đỡ hơn

chút nào không?”

Lôi Niều Niều cảm thấy sắp chết rồi... đau đến nói chuyện cũng không nổi.

Lúc này, một người phụ nữ xinh đẹp tóc dài thanh thuần đi về phía Lý Thiên Mặc: “Thầy Lý!”

Người phụ nữ này là giáo viên của Yến đại, từ ngày Lý Thiên Mặc đến trường, vị giáo viên này vẫn luôn bày tỏ hảo cảm với Lý Thiên Mặc.

Mặc dù tuổi tác của vị giáo viên này lớn hơn Lý Thiên Mặc nhiều, nhưng, quả thật rất đẹp.

Mặc dù 28 tuổi, nhưng lối ăn mặc của cô giống như một nữ sinh thanh thuần.

Lúc Lý Thiên Mặc đi học, người phụ nữ này cũng là giáo viên mới, cũng là nữ thần trong lòng các bạn học nam.

Lý Thiên Mặc không có suy nghĩ gì với vị giáo viên này cả, có xinh đẹp hay không, trong mắt anh đều chỉ là mật mã...

Chương 1568: Cười nỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dù sao, bây giờ anh nhìn Lôi Niểu Niểu, chính là cảm thấy chỗ nào cũng đẹp, ánh mắt, mũi, miệng, đã hoàn toàn đẹp đến không diễn tả được.

Nhìn người khác, vẫn là không được.... nhất thời vẫn không thay đổi cái tật xấu này được.

Vị giáo viên kia vừa đi tới, Nhất thời Lôi Chân cảm thấy một mùi thú vị của hồ ly tinh bay vào mặt...

Lôi Niểu Niểu rất bức mình cô! Vị giáo viên này, không có chuyện gì liên nhào tới phòng làm việc của Lý Thiên Mặc!

Để cho cô bắt gặp nhiều lần, căn bản là Lý Thiên Mặc không nghĩ tới mặt kia, thái độ giống như đối với đồng nghiệp bình thường vậy, nhưng mà Lôi Niểu Niểu có thể cảm giác được nha! Vị giáo viên này mắt nhìn bạn trai cô lom lom, tuyệt đối là có lòng muốn phát triển thành tình yêu rất mãnh liệt!

Lý Thiên Mặc khách sáo gật đầu: “Niểu Niểu bị bệnh, tôi cùng cô ấy tới khám.”

“À...” Giáo viên cười, nhìn xẹt qua Niểu Niểu, sao cô lại không biết Lôi Niểu Niểu là bạn gái của Lý Thiên Mặc.... chuyện tám thiệp hoa đào ồn ào đến toàn trường không ai không biết... cô chú ý Lý Thiên Mặc như vậy sao lại không biết!

Cô quét Lôi Niều niều, nhất thời cảm thấy ưu thế của mình rõ ràng là nhiều hơn.

Bàn về hình dáng, bàn về vóc người, cô cũng đều tốt hơn Lôi Niều Niều nhiều, hơn nữa, cô còn là giáo viên của trường cao đẳng như Yến đại! Người theo đuổi cô, rất nhiều....

Trước kia không cảm thấy Lý Thiên Mặc có cái gì, chỉ là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu. Nhưng mà, từ sau khi anh trở lại trường học nhậm chức, lại xây dựng công ty của mình, Y Linh liền cảm thấy Lý Thiên Mặc vừa thành thực lại có mị lực.

Bây giờ dáng vẻ của Lôi Niều Niều cực kỳ thảm, sắc mặt trắng bệch, tóc ngắn rối bời.

Y Linh cố ý giơ ngón tay sơn màu đỏ lên cuốn cuốn lộn tóc, cô nhìn Lý Thiên Mặc, từ từ vẩy vẩy mái tóc dài.

Lý Thiên Mặc nhìn cô như nhìn một tổ mật mã vậy... cô vừa hất đầu, chính là biến mật mã Li thành Si.

Nhưng mà, Lôi Niều Niều không biết nha! Trong lòng không vui! Hừ - --- người ta đẹp hơn em, em không bằng người ta!

Y Linh thấy mặt Lôi Niều Niều càng xanh, cười đắc ý, hỏi cô: “Cô sao vậy nha?”

Lôi Niều Niều nói: “Không sao cả....”

Đột nhiên Lôi Chân nói: “Còn có thể sao được nha, giữa trưa hai người ở nhà vận động một nhọc cỡ nào nha?! Anh nhìn xem đã biến Niều Niều nhà em thành ra thế nào rồi kia!”

Cô vừa nói, vừa tặc lưỡi: “Lý Thiên Mặc, anh không biết tiết chế chút sao?”

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh không phản bác, đột nhiên Y Linh quan sát trên dưới anh một lần, Lý Thiên Mặc gật đầu, ngồi ở bên cạnh Niểu Niểu. Anh cầm tay cô, vô cùng nghiêm túc xin lỗi: “Thật xin lỗi.... đều là do lỗi của anh. Anh không nên mang em đi khách sạn quân C.”

Đều là do mâm tôm kia.

Y Linh tròn to hai mắt, cái quái gì! Ai nói Lý Thiên Mặc là chính nhân quân tử? Lôi Niểu Niểu mới bao lớn nha? Đã dẫn người ta đi khách sạn?

Đột nhiên Lý Thiên Mặc hắt hơi.... anh cầm khăn giấy xoa xoa mũi, Lôi Niểu Niểu nói: “Nha.... lúc nãy anh tắm thật nhiều lần, đừng để bị lạnh! Đều tại em... anh cũng đừng bị cảm. bây giờ em không thể lo cho anh được.”

Lúc này, Y Linh và Lôi Chân cùng bị kinh động!

Lúc nãy Lôi Chân nói như vậy là vì muốn tức chết Y Linh, bây giờ.... cô không nghĩ tới, hai người họ...: “Ai nha má ơi! Niểu Niểu, chị được nha! Hiệu suất thật cao nha! Tốc độ cũng rất nhanh!”

Còn tắm nhiều lần? Mới một buổi trưa, hai người.... nhiều lần như vậy nha?

Trong đầu Lôi Chân tràn đầy những ý nghĩ đen tối, “gào khóc” kêu to nha ----

Sắc mặt y Linh thật không dễ coi. Theo cô suy nghĩ, hai người này phải rất trong sáng nha!

Nhưng mà, Lý Thiên Mặc cùng Lôi Niểu Niểu hoàn toàn không có nhận ra... Hai người bọn họ không thèm để ý người chung quanh mà trao đổi ánh mắt, Lý Thiên Mặc nói: “Không sao, sức khỏe anh rất tốt, không bị cảm được.”

Lôi Niểu Niểu đánh lên bả vai anh nói: “Đáng người quả thật không tệ, đáng khen ngợi!”

Nói xong, còn ử ử anh, Lý Thiên Mặc đưa tay ôm cô nói: “Buổi tối, hai chúng ta còn phải luyện tập tư thế đó. Không luyện sẽ không quen.” Động tác của bộ yoga kia thật rất khó.

“Ừ ừ.” Lôi Niểu Niểu mau chóng gật đầu, cô mới vừa học... không tập luyện có lẽ sẽ quên thật!

Lôi Chân cùng Y Linh bị sét đánh đến.... đỉnh đầu bốc lên khói xanh!

Buổi trưa dày vò nhiều lần như vậy, buổi tối còn làm.....

Chương 1569: Ba anh cùng nhau nha! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Chân nhìn Lôi Niểu Niểu như quái vật vậy.

Cô quen biết Lôi Niểu Niểu lâu như vậy thật là cũng không nhìn ra....
Lôi Niểu Niểu lại.... cởi mở như vậy....

Lúc này, Lý Thiên Mặc còn nói: “Vẫn luôn mấy động tác kia cũng không được, chúng ta còn phải đổi vài tư thế.”

“Đúng đúng!” Lôi Niểu Niểu gật đầu thật nhanh: “Vẫn luôn tư thế cũng cũng mệt lắm.” Nhất là, động tác yoga đều phải mở rộng đến mức tận cùng, đối với những người mới học như bọn họ mà nói, quả thật là đòi mạng.

Y Linh và Lôi Chân bên cạnh trợn tròn mắt đến suýt chút nữa đã rơi ra ngoài. Mẹ của tôi ơi... hai người này, lại thảo luận chuyện này trước công chúng như vậy được sao?

Quá đáng sợ!

Đột nhiên Lôi Chân bắt vai Lôi Niểu Niểu lại: “Mẹ của tôi nha! Niểu Niểu, chị.... chị chị chị chị chị, em thật là xem thường chị!”

Lôi Niểu Niểu không biết bọn họ hiểu lầm rồi, cô tự hào nâng cằm lên kiêu ngạo nói: “Chị lợi hại chưa! Em không biết, tối hôm qua Lý Thiên Mặc bị chị làm đến chết đi sống lại. Ha ha ha....”

Lôi Chân: “...” Em không biết, em thật không biết.... em không cách nào biết....

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, quả thật.... tối hôm qua cô xoạc chân giúp anh.... suýt chút nữa đã bể gãy hay cái chân của anh.

Còn không phải là bị cô làm đến chết đi sống lại sao.... khớp xương của anh cũng vang lên “ca ca”

Lý Thiên Mặc nhỏ giọng nói bên tai Lôi Niểu Niểu: “Tối hôm nay nhẹ, cơ thể anh không được dè dặt.”

Y Linh trợn trắng mắt: “...”

Cô đã không biết nên nói gì cho phải, mặc dù giọng của Lý Thiên Mặc rất nhỏ, nhưng mà, cô vẫn nghe được nha!

Lỗ mũi Y Linh tức giận đến lệch sang một bên! Có ý gì nha? Nói những lời này ngay trước mặt cô.... cũng quá không biết xấu hổ rồi chứ?

Không có ý nghĩa! Y Linh giận đến xoay người rời đi.

Đột nhiên, sau lưng lại truyền đến giọng của Lôi Niểu Niểu.

Lôi Niểu Niểu nói: “Đừng khiêm nhường, mặc dù thân thể anh không được dè dặt, nhưng mà thể lực rất tốt nha! Em đã mệt mỏi đến không được nữa, nhưng anh còn có thể kiên trì! Em cũng phục anh rồi. Nhất là cái động tác V nằm đó.... em thấy anh làm thời gian lâu như vậy, cũng không thở gấp chút nào, mà em đã mệt mỏi không chịu được.”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, động tác nằm hình chữ V là như vậy, hai tay để trên sàn nhà trước mặt, nâng mông thật cao, hai chân xoạc rộng ra. Hai tay xê dịch về phía trước, đồng thời khống chế hơi thở của mình. Tư thế kéo dài từ 30 đến 60 giây.

Anh gật đầu, vô cùng thành thật, lại rất đàng hoàng nói: “Quả thật. Anh vẫn là rất thích động tác này, vô cùng giãn cơ thể, làm thật hăng hái.”

“Phốc ---” Y Linh trặc chân.... chiếc giày cao gót gãy, cô té “ùm” tư thế chó gặm cứt.

“Mẹ ơi, đau chết tôi rồi...” Y Linh té xuống đất với tư thế vô cùng khó coi. Đập mặt xuống đất.

“Cô Y Linh! Sao cô lại sơ ý như vậy nha!” Lôi Chân mau chóng chạy tới đỡ cô.

Y Linh nằm trên đất cũng muốn khóc!

Chương 1570: Ba anh cùng nhau nha! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu còn truyền nước biển đâu, không nhúc nhích được. Cô ngồi trên ghế lắc đầu than thở: “Nhìn xem nhìn xem, nhất định bình thường cô Y Linh không rèn luyện nhiều, nên kém giữ thăng bằng nha! Lúc rảnh rồi, tôi với Thiên Mặc hẹn cô, ba chúng ta cùng nhau nha!”

“...”

“Phốc ---”

Y Linh muốn điên rồi! Ba P? Cái này cô thật là không làm được!

Lôi Chân vừa mới đỡ Y Linh dậy, nghe câu này của Lôi Niểu Niểu cô “phốc” cười phun: “Ai nha má của tôi ơi!” Cô cười đau bụng... muốn té đái luôn.

Cô vừa cười, chân mềm lập tức ngã xuống đất.

Y Linh mới vừa được cô kéo dậy, lại té trở về “Đông.” Lôi Chân vui đến không còn hình người nữa, nằm trên đất đập sà.

Mọi người đang truyền nước biển cũng nhìn qua bên đây.

Lôi Chân thật muốn cười điên rồi! Y Linh bị chọc giận đến bối rối! Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu trở mắt nhìn nhau....

Có mắc cười như vậy sao?

Trên mặt Lôi Niểu Niểu tràn đầy ngây thơ, cô nhìn Lý Thiên Mặc không hiểu hỏi: “Em nói sai cái gì?”

Trên mặt Lý Thiên Mặc càng ngây thơ hơn, anh nhìn ánh mắt Lôi Niểu Niểu dùng sức lắc đầu: “Không biết.... có thể là bọn họ dễ chọc cười đi.”

Vốn là Y Linh đến thăm bạn, lần này tốt lắm, mình cũng thành bệnh nhân rồi, cô trặc chân lần này còn nghiêm trọng hơn bạn cô bị cảm rất nhiều! Người ta bị cảm ba ngày là hết, chân này của cô phải nằm ít nhất một tháng nha!

Lôi Chân cùng Lý Thiên Mặc mang Y Linh đi khám bác sĩ.

Lôi Niểu Niểu ngồi vô nước biển, đột nhiên cô lại muốn đi vệ sinh.... nhưng bên cạnh không có ai cô phải tự mình xách bình nước biển theo...

Cô đang buồn rầu đâu, liền nhìn thấy Lăng Vi gấp gáp chạy vào, quá tốt!

Lôi Niểu Niểu ngoắc cô: “Chị dâu! em ở nơi này ---” Ha ha ha.... mùi trong nhà vệ sinh thật tuyệt vời, chị dâu.... lúc này tiện nghi chị rồi.

Lăng Vi cùng cô đi nhà vệ sinh một chuyến, chỉ chốc lát sau ba mẹ Lôi Niểu Niểu cũng chạy tới. Lý Vân Hào cũng đi cùng.

Những người khác không có tới, bởi vì phải xem chừng đứa bé giúp Lôi Đình. Hôm nay lại là trung thu, cả nhà đều rất bận rộn, phải làm thức ăn, chuẩn bị ngắm trăng gì đó.

Lôi Niểu Niểu truyền nước biển xong, rốt cuộc đỡ được chút xú, không cần phải chạy nhà vệ sinh liên tục nữa. Lăng Vi đưa cô và Lý Thiên Mặc về nhà. Lý Vân Hào cũng lên xe theo.

Lôi Thiếu Tu thương lượng với Phương Di cũng đi theo.

Bọn họ còn chưa có ăn cơm chung với ba mẹ của Lý Thiên Mặc đâu.

Hai người vừa thương lượng, cũng quyết định đến nhà Lý Thiên Mặc, cùng nhau qua trung thu.

Lăng Vi đưa bọn họ về nhà, sau đó tự mình lái xe trở về xưởng. Sản xuất xe mới vẫn còn thuận lợi, cuối năm là có thể đưa ra thị trường rồi, lần này là có Diệp Đình toàn lực ủng hộ! Diệp Đình trợ giúp để cho con đường gây dựng sự nghiệp của cô càng thuận lợi hơn gấp bội!

Lôi Niểu Niểu bị kích, nhìn con cua lớn không dám ăn nha!

Bác sĩ nói bởi vì cô ăn tôm băng, lại uống nước lạnh, lại ăn kem ly.... bụng có tốt hơn nữa cũng không chịu nổi nha!

Người bạn ký giả kia của Lý Thiên Mặc thật đúng là đi khách sạn quân C, kết quả, tôm băng của người ta căn bản là không có vấn đề...

Nhưng mà, giám đốc của người ta vô cùng tốt... cố ý làm một tấm thẻ hội viên cho Lôi Niểu Niểu, xem như bồi thường.

Cho dù là ăn cái gì hư bụng, nhưng vẫn là có phần tôm băng của ông. Giám đốc đó còn cố ý gọi điện thoại cho Lôi Niểu Niểu hỏi thăm sức khỏe: “Lôi tiểu thư nha, phải chú ý thân thể thật tốt. Lần này cô đi

bệnh viện, chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm nhỏ. Tôi để cho ký giả Vương đưa cho ngài một tấm thẻ hội viên, chờ thân thể ngài khỏe lại tới ăn nha. Hải sản của khách sạn quân C chúng tôi đảm bảo tươi ngon, lần sau ngài tới tôi tự mình chọn lựa hải sản cho ngài.”

Lôi Niểu Niểu muốn khóc lớn một trận nha! Con cua lớn trước mặt còn ăn không nổi nha! Cái tên Lưu Kinh Lý này còn tới thêm loạn!

Há miệng ngậm miệng đều là hải sản! Đây là muốn cô “thèm ăn” chết hay sao nha!

Trên bàn cơm, cả nhà ăn thơm uống cay. Một bàn tiệc trung thu phong phú, Lôi Niểu Niểu..... bùng tô mì một mình.... ngay cả hành lá cắt nhỏ cũng không có!

Hốc mắt rung rung, ủy khuất hít mũi.... ai nha, đáng thương nha....

Lý Thiên Mặc đau lòng nha, anh cũng bùng một tô mì cùng cô. Hai người giống như nàng dâu nhỏ đáng thương vậy, Lý Thiên Mặc nhỏ giọng nói với Lôi Niểu Niểu: “Lúc em ăn mì, cứ tưởng tượng là mình đang ăn cua đi.”

Lôi Niểu Niểu muốn rút nước mắt, cô hít mũi nói: “Em không tưởng tượng ra mùi vị đó...” Dạ dày cô sôi ùng ục ứa nước chua.... mùi này, cũng quá tuyệt vời nha....

Chương 1571: Cao thủ kinh khủng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu đau bụng, nuôi ba ngày mới tốt. Mùi vị trên người cô kia, cũng.... thối chết người.

Cũng may, Lý Thiên Mặc vô cùng quan tâm, bưng nước đút thuốc, chăm sóc. Không có chuyện gì thì ôm ôm hôn hôn.

Lôi Niểu Niểu thật là cảm động, mùi vị trên người cô này, chính cô cũng không chịu nổi. Nhưng Lý Thiên Mặc cũng không ngại.

Thật vất vả chịu đựng qua, rốt cục cuộc tranh tài giải máy tính, càng ngày càng tới gần.

Ngày bảy tháng mười, bọn học sinh của Lý Thiên Mặc ngày ngày đều ở trong phòng làm việc.

Lý Thiên Mặc không có phản đối bọn họ tới, còn cố ý tìm một khu công việc để bọn họ ở đó làm thủ tục, làm cảnh tượng, làm hoạt họa theo. Hàn Phi thật là vui mừng, lập tức có hơn ba mươi người giúp.... anh chủ động gánh chịu chức trách dạy dỗ.

Các bạn học vui mừng hơn!

Loại thực hành này, còn tốt hơn so với bất cứ tự luyện tập nào trong lớp gấp trăm lần nha! Ngay cả mười mấy người bạn học gia nhập sau cũng đột nhiên tăng mạnh!

“Ai nha? Thì ra cái trình tự này còn có thể viết như vậy!” Những học sinh này, vốn là vô cùng không thông thạo trình tự, nhưng mà bây giờ lại có thể viết rất lưu loát.

Sáng sớm, Lý Thiên Mặc đi tới phòng làm việc, thấy hơn ba mươi con trâu, đang hí hục cày bừa phím.

Lý Thiên Mặc vui mừng gật đầu, không nghĩ tới, lúc này mới hơn bảy giờ, tất cả các bạn học lại tới, không có một người làm biếng! Lại còn ý chí chiến đấu ngẩng cao.

Những ngày qua Hàn Phi căn bản là không có trở về nhà, trực tiếp ngủ ở phòng làm việc luôn. Lý Thiên Mặc cũng là rạng sáng năm giờ mới về nhà, nguyên một ngày anh ngủ không tới hai giờ.

Luyện tập cường độ cao, lại không có một người bạn học kêu oan. Loại cơ hội tăng mạnh hiệu suất của mình này cũng không có nhiều nha!

Mặc dù đoàn đội sáng tác của Lý Thiên Mặc mới vừa xây dựng, nhưng mà, thực lực lại vô cùng mạnh mẽ! Lý Thiên Mặc, Hàn Phi, còn có mấy người bạn khác của Lý Thiên Mặc, đều là học sinh máy tính hệ ưu tú nhất Yến đại.

Mà, máy tính hệ của Yến đại, lại là tốt nhất trong nước. Vốn là máy tính hệ hàng năm đều dẫn đầu các trường học khác, nhất là mấy năm có Lý Thiên Mặc này, đúng là không có đối thủ trong nước, cho dù là nước ngoài cũng khó ai địch nổi.

Nhưng mà, Lý Thiên Mặc vừa tốt nghiệp, Máy tính hệ của Yến đại liền đứt đoạn ngay. Các dị quân khác của trường học cũng nổi lên, hòng thay thế địa vị bá chủ máy tính hệ của Yến đại.

Hiệu trưởng cuống cuồng nha! Cho nên, lúc này mới mời Lý Thiên Mặc trở lại, hy vọng Lý Thiên Mặc có thể cố vũ cho Yến đại!

Lôi Niếu Niếu đang chuyên tâm viết trình tự, đột nhiên --- màn hình máy vi tính của cô xuất hiện khung đối thoại lớn “Đinh”, cấp trên nói: “Lôi Niếu Niếu bạn học, cô là nữ thân của tôi, tôi thích cô rất lâu rồi, buổi tối có thể ăn cơm chung sao?”

Lôi Niếu Niếu sợ đến run tay... vô tình ấn vào nút trở về.

Trình tự còn chưa có viết xong... “xẹt”, trở về.

Chương 1572: Cao thủ kinh khủng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khổ khổ sờ sờ nữa giờ! Mất toi công! Ô ô, con trâu như tôi dễ dàng sao? Anh trả trình tự lại cho tôi! Trả cho tôi! Trả cho tôi!

Lôi Niểu Niểu giận điên lên! Cô muốn giết thẳng nhóc xấu xa đối diện này, cô tức giận kêu Lý Thiên Mặc: “Anh nhìn xem, có người muốn hện em đâu, anh có để ý hay không?”

Lý Thiên Mặc nhìn lên màn hình máy vi tính cô, ánh mắt anh híp lại.

“Ngồi xuống trước, đừng tức giận.” Anh đưa tay kéo Lôi Niểu Niểu trở về trên ghế.

Lôi Niểu Niểu khoanh tay trước ngực, chéo hai chân, lắc lắc.

Lý Thiên Mặc nói: “Đối phương đây là muốn khiêu khích sao? Muốn biết là ai gửi, em có thể theo dõi tín hiệu của cậu ta nha, đây chẳng phải là cơ hội cho em rèn luyện sao?”

Hơn ba mươi bạn học bên cạnh đều không viết trình tự nữa, tất cả đều vây quanh cạnh Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thằng nhóc này tìm đánh sao?”

Mặc dù, đối phương gửi câu này cho Lôi Niểu Niểu, có vẻ như lời mời, nhưng rõ ràng là đang gây hấn nha!

Đối phương biết Lôi Niểu Niểu là bạn gái Lý Thiên Mặc! Cũng biết bọn họ tập luyện ở phòng làm việc! Còn phong tỏa máy vi tính của Lôi Niểu Niểu một cách chuẩn xác! nói không chừng trình tự trong máy vi tính của Lôi Niểu Niểu cũng đã bị đối phương đánh cắp.

Trong nháy mắt, mùi thuốc súng bay lên!

Các bạn học lòng đầy căm phẫn: “Thằng nhóc không biết sống chết! Lão tử giẫm chết nó!”

Ba mươi mấy người đều vén tay áo kêu la muốn “làm thịt” tên đó.

Lý Thiên Mặc giơ tay lên bảo bọn họ yên tĩnh: “Để xem là ai gửi tin nhắn này trước.”

Các bạn học đều yên tĩnh lại, đưa đầu nhìn vào trong.

Nhưng mà, quá nhiều người, chỗ lại nhỏ, căn bản là không đứng hết, có bạn học liền bắt đầu dời bàn, hàng phía sau nhìn không được liền dời băng ghế tới đứng lên trên nhìn.

Lúc này, đột nhiên Lôi Niểu Niểu trừng mắt nhìn Thái Tử Du: “Nếu hôm nay cậu dám đánh rắm, bà nhất định sẽ lấy một khúc gỗ nhét vào cho cậu vĩnh viễn cũng sẽ không đánh rắm được nữa!”

Nhất thời Thái tử Du cảm thấy chấn động, cục hoa căng thẳng!

Anh yếu ớt phe phẩy tay: “Nhất định mình sẽ nín! Nhất định mình sẽ nín!”

Lôi Niễ Niễ lại nhìn sang những người khác, ba mươi mấy người đàn ông vội vàng khoác tay: “Chúng mình cũng nín! Bảo đảm sẽ nín!”

Lý Thiên Mặc nghiêm túc giảng giải cho bọn họ, làm sao theo dõi tín hiệu.

Anh gõ gõ lên bàn, xóa bỏ khung đối thoại, sau đó tiến vào một khung đối thoại chỉ thị. Sau đó truyền khẩu lệnh vào trong.

Tiếp theo, chỉ thấy máy vi tính tối lại, xuất hiện một đầu mũi tên, cái mũi tên này giống như con rắn vậy di động qua lại.

Sau đó, chỉ thấy trên màn ảnh máy vi tính xuất hiện bản đồ rất lớn. Bơi theo đầu mũi tên, kiến trúc trên bản đồ càng ngày càng rõ ràng.

“Cái tín hiệu này ở gần trường học chúng ta nha?”

Cách vách trường học của bọn họ còn có hai trường học nữa. Mà hai trường học này đều tham gia cuộc so tài lần này!

“Là A đại, hay là B đại? Ai? Sao đầu mũi tên không di chuyển nữa?”

Tín hiệu theo dõi đến một nửa mắt thấy muốn đuổi kịp lại bất động!

Lý Thiên Mặc nói: “Đối phương che giấu theo dõi tín hiệu, xem ra cũng là một cao thủ nha....”

Nháy mắt Lý Thiên Mặc có loại dự cảm, lần tranh giải này rất có thể sẽ thua....

Nếu như anh đi lên tranh giải, vậy thì không nhất định, nhưng mà, anh không lên được nha! Những học sinh này của anh cũng không được.... người ta tài nghệ cao như vậy, so sánh với người ta học

sinh của anh thua chắc rồi.

Nhất thời Lý Thiên Mặc có cảm giác nguy cơ. Không nghĩ tới, trong trường học của đối phương còn có cao thủ!

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, không lấy ra chút bản lĩnh giữ nhà tuyệt đối không lặn lội qua được!

Anh vỗ tay với đoàn người, quyết định tiến hành huấn luyện ma quỷ cho bọn họ!

Hơn ba mươi người tại chỗ, Lý Thiên Mặc chia ra tiến hành khảo sát bọn họ, trải qua sơ, trung, kết ba lần chọn.

Anh chọn trúng bốn người, Thái Tử Du, Lôi Niểu Niểu, Lý Khắc Gia cùng Lưu Kiện.

Lưu Kiện là người mới trong máy tính hệ, lần đầu tiên khảo sát thành tích của anh mới 24 giây, nhưng mà, sau đó.... thằng nhóc này càng ngày càng mạnh mẽ, trí não, sức phán đoán, trí nhớ, tốc độ tay đều rất kinh người!

Lý thiên Mặc vô cùng coi trọng anh, nếu thằng nhóc này được huấn luyện tốt, tuyệt đối là một con ngựa đen!

Lý Thiên Mặc chọn bốn người này xong lập tức để cho những bạn học còn dư lại tiếp tục viết trình tự.

Nhưng mà, ngay lúc này ----

Một người bạn học đột nhiên hoảng sợ hô to: “Anh Mặc! Sao trình tự của em càng viết càng ít nha! Các người xem... phía sau em vừa viết xong, phía trước đã không còn!”

Đoàn người sợ hãi nhìn sang, sau đó, chỉ thấy trình tự của mình cũng bị ăn hết từng chút từng chút!

Đây là xảy ra chuyện gì? Gặp ma sao? quá kinh khủng nha!

Chương 1573: Tặng không đồ Một năm! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bên trong phòng làm việc giống như có ma vậy, các bạn học “gào khóc” kêu to.

Lý Thiên Mặc ổn định các bạn học, biểu tình của anh vô cùng nghiêm túc nói: “Là đối phương xâm nhập máy vi tính của các bạn, bức tường lửa của các bạn bị người ta tùy tiện liên công phá.”

Máy vi tính nội bộ trong công ty Lý Thiên Mặc, đều do chính anh làm bức tường lửa siêu cấp, ai cũng không đánh vào nổi.

Nhưng mà, những bạn học này không phải nha. Máy vi tính của mấy bạn học này đều do chính họ mang tới.

Các bạn học lập tức bị chọc giận: “Nhưng cũng thật là quá đáng đi! Đây là hiếp người quá đáng nha!”

Nếu lúc nãy gửi tin nhắn cho Lôi Niểu Niểu xem như là khiêu khích, vậy bây giờ cái này.... xem như là ghê tởm bọn họ sao?

Người ta thật vất vả viết trình tự ra, bọn họ lại phá hư! Cậu biết một trình tự viên viết một trình tự phải tiêu hao bao nhiêu tế bào não không?!

“Con trâu” là rất cực khổ! Cũng quá không tôn trọng thành quả lao động của người khác chứ! Thật là quá đáng!

Các bạn học giận đến không ngừng cắn răng!” Thầy Lý, những người này thật quá đáng, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như vậy được! Còn chưa bắt đầu tranh giải đấu đã làm những động tác nhỏ này, thật là quá không biết xấu hổ!”

Lôi Niểu Niểu cũng tức giận, lúc này cô đã viết không công trình tự, bây giờ tất cả các bạn học đều bị người ta chơi, cảm giác này, thật! Quá là khó chịu!

Thật giống như cô và các bạn học đều là con khỉ, mặc cho người ta trêu đùa vậy!

Lôi Niểu Niểu siết chặt quả đấm, một người luôn luôn hiếu thắng như cô, lập tức đập bàn nói:“Nhất định phải giết chết bọn họ! Phải giết chết bọn họ!”

Lý Thiên Mặc tạo một bức tường lửa trong máy tính của bốn người họ. Anh để cho bọn họ luyện tập “Khảo sát bước đầu huấn luyện địa ngục.” trước.

Sau đó, Lý Thiên Mặc củng cố bức tường lửa cho máy vi tính của mỗi một người bạn học.

Kỹ thuật của anh là siêu cấp cao, có thể tính là một trong những hacker đứng đầu toàn cầu, người có thể công phá bức tường lửa của anh đến nay còn chưa từng xuất hiện.

Đương nhiên, Diệp Đình tên biến thái đó là chưa từng thử... Diệp Đình có thể tấn công vào hay không còn khó mà nói.

Lý Thiên Mặc “chỉnh sửa” lại máy vi tính của các bạn học một lần, rốt cuộc đoàn người đã có thể yên tâm luyện tập.

Tiếp theo, cả ngày gió yên sóng lặng, nhưng mà đến buổi chiều lúc năm giờ. Màn hình máy vi tính của Lôi Niểu Niểu đột nhiên “Đình” xuất hiện khung đối thoại kia nữa: “Lôi Niểu Niểu tiểu thư, buổi chiều khỏe. Thành tâm mời cô cùng đi ăn tối. tôi ở dưới lầu chờ cô.”

Phía sau, còn có một đóa hoa hồng nhỏ màu đỏ.

Không khí nhất thời trở nên quý dị, kinh khủng.

Lôi Niểu Niểu xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, cô toét miệng, dùng sức nhéo tay Lý Thiên Mặc: “Không phải anh nói bức tường lửa của mình rất mạnh mẽ sao? Anh xem, lại để cho người ta tấn công vào!”

Lý Thiên Mặc nói nhỏ bên tai cô: “Anh là cố ý thả cậu ta vào, nếu không, làm sao bắt được cậu ta!”

Chương 1574: Tặng không đồ Một năm! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc gõ bàn phím thật nhanh, “bá bá bá” phong tỏa vị trí của đối phương!

Lại thật sự ngay dưới lầu của công ty anh!

“Đi --- xuống lầu!”

“Đúng! Xuống lầu, đánh với cậu ta! Hại tôi viết không công nhiều trình tự như vậy! Xem lão tử có xé cậu ta hay không!”

Ba mươi mấy bạn học, gõ trình tự cả ngày đều choáng váng đầu óc, vào lúc này đột nhiên lại bị người khiêu khích, mọi người đều vén tay áo lên muốn xuống lầu tìm cái tên tiểu súc sinh kia đánh một trận!

Lý Thiên Mặc bảo bọn họ đừng xúc động, anh cùng Lôi Niểu Niểu xuống lầu, bọn họ đi thang máy, tới phòng khách lầu một.

Một phòng khách trang trí màu xanh hài hòa sang trọng, Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu xuyên thấu qua lớp cửa thủy tinh nhìn thấy một người đàn ông cầm bó hoa hồng đỏ đứng ngoài cửa đại sảnh. Thằng nhóc kia mặc một bộ âu phục màu vàng, mang kính mát màu đen, đứng phía trước một chiếc xe thể thao màu đỏ tào bao.

Ai nha, cách ăn mặc này.... cả người mặc bộ âu phục màu vàng kia của anh vô cùng gai mắt, đáng sợ là bên dưới cái quần màu vàng

tươi kia xoắn lên, để lộ đôi vớ màu xanh lá....

Đôi giày kia của anh càng thú vị hơn, mũi nhọn cong lại hình dáng thật mode, rất dễ nhìn, nhưng mà.... vì sao lại là màu xanh lá cây vậy?

Là vì để “hợp” với mái tóc màu xanh trên đầu anh sao?

Đây là thẩm mỹ gì.... ánh mắt Lôi Niếu Niếu suýt chút nữa đã bị chói mù, cô cũng muốn tự đâm hai mắt!

Vẫn là thẩm mỹ của Lý Thiên Mặc tốt hơn.... Lý Thiên Mặc thích mặc quần áo thường, hơn nữa rất biết cách phối đồ, dáng dấp của anh lại cao, người thì đẹp trai, tùy tiện mặc cũng rất có phong độ.

Hôm nay Lý Thiên Mặc mặc quần trắng, chỉ là loại vải thường dài đến đầu gối. Lộ bắp chân vô cùng dài ra. Anh mang giày trắng, cả người vô cùng sạch sẽ thoải mái, xa xa nhìn tới giống như một người mẫu, ngôi sao...

Thằng nhóc đối diện kia....

Mặc bộ âu phục màu vàng cũng được đi.... còn cái đầu màu xanh lá cây.... lại chỉ có chòm tóc ở giữa, hai bên đều bị cạo sạch.

Vô cùng cay mắt.

Sau đó, lại thấy thằng nhóc này nâng tay phải lên, vô cùng tao bao khế vuốt mái tóc màu xanh lá cây kia, sau đó, tự mình cảm thấy thật khốc mà lắc lắc đầu.

Chính là, tự tin như vậy.

Trong nháy mắt, đánh tới đám bạn học đầu bốc khói xanh, trong sống ngoài khét....

Thằng nhóc kia thấy Lôi Niểu Niểu đi xuống, tao bao cong môi, nở nụ cười tà khí. Nháy mắt Lôi Niểu Niểu cảm thấy được mùi thối của hồ ly từ đối diện bay tới.

Thằng nhóc kia vô cùng thân sĩ tháo mắt kiếng ra, bước chân mèo đi từ từ lên bậc thang....

Ai nha má của tôi ơi.... hù chết tôi rồi... Lôi Niểu niểu ôm cánh tay Lý Thiên Mặc thật chặt, trong lòng gào khóc lớn tiếng: “Yêu tinh! Đừng tới đây --- đừng tới gần ---- cậu lại bước tới nữa, tôi sẽ kêu các anh hồ lô của tôi tới xử lý cậu!”

Thằng nhóc kia vô cùng tao bao cười với Lôi Niểu Niểu, thằng nhóc này đáng vẻ không tệ, mi thanh mục tú, chỉ là quá gầy.

thằng nhóc kia người mang khí phách đi từng bước từng bước lên bậc thang, hai mắt anh tràn đầy tình yêu nhìn Lôi Niểu Niểu, đột nhiên -----

“Bành ---” Chân anh vấp bậc cầu thang té chổng gọng... bởi vì mũi giày quá dài.... anh còn không chịu nhìn đường.... hoa hồng trong tay cũng bay ra, sống mũi sưng lên, khóe miệng còn bị trầy da.

Anh giơ tay lên, lau khóe miệng, lấy ra tràn đầy máu: “Ai nha mẹ ơi.... đau quá!”

Ra quân bất lợi nha! Bêu xấu trước mặt nữ thần của anh rồi!

Lúc vừa khai giảng đại học năm thứ nhất, trường của bọn họ cùng Yến đại làm hoạt động liên nghị, anh đã nhìn trúng Lôi Niểu Niểu.

Không có việc gì liền tặng cái gì mà đồ trang điểm, trang sức xa xỉ, túi xách tay nổi tiếng cho người ta.

Nhưng mà, người ta không muốn nha! Cho nên trả lại hết, cho tới bây giờ đồ công tử Kim anh đã tặng đều chưa từng bị trả lại, anh liền uy hiếp, gửi tin nhắn cho cô: “Cô còn dám trả về, tôi liền ngày ngày đứng ngoài cửa phòng ngủ của cô không đi!”

Lôi Niếu Niếu xuất thân từ đâu, thế gia quân nhân nha! Tính cách của cô còn không phải là bị dọa từ nhỏ đến lớn sao!

Lập tức lấy đồ anh tặng đổi thành tiền quyên tặng công trình. Tôi làm chuyện giúp anh, đừng cảm ơn tôi! Chị không tham công, không cần cảm ơn!

Lúc này, công tử Kim chột vật nằm dưới đất, anh đỏ mặt bò dậy, giả vờ như mình chưa từng bị té vậy, trên mặt tràn đầy bình tĩnh nhặt hoa hồng lên, từ từ đi tới bên cạnh Lôi Niếu Niếu.

“Hoa tươi tặng mỹ nhân, xin nhận lấy thành ý của tôi. Khai giảng năm học thứ nhất cô đã đồng ý sẽ đi ăn cơm với tôi, hôm nay tôi tới thực hiện lời hứa của cô.” Anh vừa nói chuyện, vừa cảm thấy khóe miệng thật đau, vốn là muốn cong môi, lộ ra một nụ cười tà khí, nhưng mà... phát hiện... mẹ nó miệng đau như bị té vậy, đau đến anh nhe răng trợn mắt muốn cào tường!

Lôi Niếu Niếu nhú mày, mặt đầy ngờ ngác: “Tôi quen anh sao? Tôi không nhớ nha...” Nhiều người theo đuổi cô như vậy, sao cô có thể nhớ hết được....

Công tử Kim: “...” Trong nháy mắt.... bị vạn tiễn xuyên tâm “phốc phốc phốc----” Văng máu tung tóe! Tặng không đồ một năm nha!

Chương 1575: Kịch tình này chuyển biến thật nhanh nha (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Những người bên cạnh cũng cười lẫn lộn: “Căn bản là Niểu Niểu không biết cậu nha ta! Chính mình lại giả vờ như tình thánh vậy....”

Trên mặt thẳng nhóc kia xấu hổ đỏ bừng.

Lập tức nóng nảy: “Niểu Niểu, cô lại không biết tôi? Tôi là ngày ngày nhớ cô nha!”

giọng nói của anh hơi lớn, dáng vẻ cũng thật hung dữ, làm Lôi Niểu Niểu chui ra phía sau lưng Lý Thiên Mặc trốn.

Lôi Niểu Niểu lắc lắc cánh tay của Lý Thiên Mặc: “Anh hồ lô nha, mau thu cái tên xà tinh bệnh hoạn này đi.”

Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ, anh thu cậu ta làm gì? Nấu ăn à?

“Cô không biết tôi?” Thằng nhóc kia nhìn Lôi Niểu Niểu gấp đến hốc mắt đều đỏ!

Anh khẩn cấp nói: “Lôi Niểu Niểu! Cô quên sao? Năm đại học thứ nhất lúc mới khai giảng, ngày tám tháng mười Yến đại các người làm một buổi liên nghị với học viện nghệ thuật chúng tôi! Tôi là Kim Lập nha! Cô quên rồi? Không phải lúc đó cô nhảy một điệu múa sao?”

Anh nâng cánh tay lên, làm một động tác nhảy múa, sau đó hai chân

vẽ trên đất.

Lôi Niểu Niểu nhận ra, đây đúng là điệu múa mà cô từng nhảy.

Nhưng mà cái tên Kim Lập này, cô quả thật là chưa - từng - nghe - qua!

Thằng nhóc kia càng nói càng gấp: “Có phải cô nhảy điệu múa này không? Tôi đã quay điệu múa này lại, ngày ngày luyện tập ở nhà. Chỉ hy vọng một ngày có thể cho cô thấy thành ý của tôi!”

Lôi Niểu Niểu cảm thấy hơi kinh khủng, một người đàn ông quay video cô, còn ngày ngày luyện tập ở nhà?

Lôi Niểu Niểu cảm thấy từng trận buồn nôn!

Nháy mắt sắc mặt Lý Thiên Mặc tối sầm, anh giơ đồng hồ đeo trên cổ tay lên, mở bàn phím tiếp xúc ra. Đồng hồ này là anh cướp đoạt từ chỗ của Diệp Đình, sau đó làm một ít sửa chữa.

Lý Thiên Mặc dùng một ngón tay, đâm đâm trên màn hình. Học viện nghệ thuật đúng không? Kim Lập đúng không? tìm được!

Lý Thiên Mặc chỉ dùng hai giây liền công phá bức tường lửa của anh, lục soát tất cả văn kiện liên quan đến điệu múa, tất cả những gì có liên quan đến Lôi Niểu Niểu đều thủ tiêu hết!

Lôi Niểu Niểu trợn mắt nhìn thằng nhóc kia, giận đến không ngừng cắn răng!

Cô giận đến ánh mắt đỏ bừng, giống như là muốn khóc, kêu lên: “Anh đây là hành động lưu manh! Căn bản là tôi không quen biết anh! Phiền anh từ nay về sau, xóa bỏ hết tất cả tài liệu video về tôi! Tôi

không phải là ngôi sao, cũng không phải nhân vật của công chúng, anh chụp lên tôi như vậy là chuyện rất không có đạo đức!”

Lý Khắc Gia cũng nổi giận, Niều Niều không giơ tay đánh chết thằng nhóc kia, anh liền vén tay áo lên!

Thằng nhóc kia vội vã nói: “Tôi biết lỗi rồi! Sau này tôi không xem nữa! Được không? Tôi không nhìn nữa! Những tư liệu kia xem như là giữ lại một kỷ niệm cho tôi được không? Sau này đảm bảo tôi sẽ không xem!”

Chương 1576: Kịch tình này chuyển biến thật nhanh nha (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Lý Thiên Mặc híp mắt, quả quyết bấm vào chữ “xóa”, sau đó bấm trở về: “Xác nhận, đã tiêu hủy hết tất cả văn kiện!”

Hừ --- cậu nói giữ lại thì giữ lại? Cũng không hỏi anh Mặc của cậu có đồng ý hay không?!

Lý Thiên Mặc xóa bỏ hết tất cả tư liệu liên quan đến điệu múa của Lôi Niểu Niểu.

Thằng nhóc kia còn không biết Lý Thiên Mặc đã hack máy tính của mình đâu, lại gấp gáp nói: “Niểu Niểu.... tôi thật không phải tới quấy rối! Là cô đã đồng ý sẽ ăn cơm với tôi! Tôi là tới thực hiện lời hứa!”

Anh vội vả sờ vào túi áo âu phục.

“Cô xem!” Anh cầm một cây bút thu âm ra, nhấn nút mở, bên trong là đoạn đối thoại của anh và Niểu Niểu, anh cũng biết có thể hôm nay sẽ xảy ra bất ngờ nên đã chuẩn bị hết từ sớm.

Anh nhấn mở nút ghi âm.

Bút ghi âm phát ra tiếng nói: “Cô bé, điệu múa kia thật không tệ nha, tôi thật thích cô, tôi là Kim Lập, có thể mời cô ăn một bữa cơm không?”

Sau đó, là giọng của Lôi Niểu Niểu: “Không rãnh!”

Kim Lập nóng nảy: “Lúc nào thì cô rãnh nha? Tôi có thể chờ!”

Lôi Niểu Niểu nói: “Sang năm đi.”

Kim Lập tắt bút ghi âm, vô cùng nghiêm túc nhìn Lôi Niểu Niểu: “Được! Cô nói sang năm! Vậy tôi liền chờ đến sang năm!”

Tay của anh chỉ mặt đất: “Bây giờ còn kém bốn ngày nữa là đúng một năm. Tôi hẹn cô trước thời hạn, bởi vì ngày 8 tháng 10 là cuộc so tài, tôi sợ cô không có thời gian lại bảo đến năm sau nữa.”

Nói thật, Lôi Niểu Niểu không nhớ lúc đó mình đã từng nói như vậy, lúc ấy, người muốn mời cô đi ăn cơm rất nhiều, cô nói sang năm.... ai cũng biết là tìm cớ nha!

Phàm là người bình thường, cũng có thể rõ ràng là cô từ chối chứ? Thằng nhóc này quá ngu ngốc rồi? Thật đúng là đợi một năm!

Nhưng mà, cô thật không nhớ mình từng nói như vậy luôn.

Lúc này, đột nhiên Lý Khắc Gia nói: “Niểu Niểu, đừng để ý tới cậu ta. Cậu ta bị bệnh thần kinh rồi!”

Thằng nhóc kia tức giận: “Liên quan gì đến cậu?”

Anh vô cùng nghiêm túc nói với Lôi Niểu Niểu: “Cô không nhớ rõ mình có từng nói những lời này cũng không sao cả! Nhưng mà, tôi là công tử Kim nha! Cái gì đó... cái gì mà vòng tay một trăm ngàn, túi xách tám chục ngàn, đồ trang điểm hai chục ngàn, đồng hồ đeo tay một trăm hai chục ngàn! Giày mười ngàn, dây chuyền bốn chục ngàn.....” Anh chỉ lỗ mũi mình: “Đều là tôi tặng nha!”

Anh lấy một tấm thiệp từ bó hoa hồng ra viết lên: “Em là đám mây đẹp nhất trên trời... ký tên là: Công tử Kim.”

Đột nhiên Lôi Niểu Niểu há to miệng: “Công tử Kim? tôi biết công tử Kim.... thì ra ta anh nha!” Mặc dù chưa gặp qua người thật, nhưng mà, cái tên này cô rất quen thuộc.

Mỗi lần nhận được quà, đều có thể thấy trên đó viết tên: Công tử Kim!

Suýt chút nữa Kim Lập đã khóc, cô không nhớ anh là Kim Lập nha! Nhưng mà.... dù gì cũng là nhớ.

“Ô ô ô.... quá cảm động.... nữ thần, rốt cuộc cô cũng đã nhớ tôi!”

Lôi Niểu Niểu đỡ trán, cô có chút hối hận tại sao mình phải nói “sang năm”? Nói kiếp sau được hơn không....

Hôm nay là xảy ra chuyện gì nha! Để cho anh Thiên Mặc bắt gặp, còn có nhiều bạn học như vậy.

Bên cạnh, sắc mặt của Lý Thiên Mặc cùng các bạn học cũng không quá tốt, vốn cho là Lôi Niểu Niểu nói không quen biết, chuyện này xem như xong rồi, lại không nghĩ tới cô lại nhớ ra người này.

“Niểu Niểu, Niểu Niểu, có rảnh rồi cùng ăn cơm không?” Kim Lập vô cùng kích động, vô cùng cảm động, lúc này té lộn mèo cũng không phải là té không công! Lễ vật tặng một năm cũng không phải là tặng không!

Đột nhiên mặt Lôi Niểu Niểu vô cùng nghiêm túc nhìn anh nói: “À, ăn cơm thì không cần. đúng rồi đúng rồi! Công tử Kim, tôi còn có đồ đưa

cho anh đâu!”

Lôi Niếu Niếu vừa nói vừa cầm túi xách trên vai mình xuống.

“Niếu Niếu, cô còn có đồ muốn tặng cho tôi?”

Kim Lập vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng hưng phấn! Nữ thần Niếu Niếu của anh nha.... hôm nay.... muốn tặng quà cho anh?! Ha ha ha - -- thật quá làm cho anh cảm động....

Cô không chỉ có nhớ anh, còn tặng quà cho anh!

Kim Lập kích động nha! Lập tức giơ bó hoa hồng lên nhét vào ngực cô: “Hoa này, là tặng cho cô.”

Lôi Niếu Niếu tránh ra phía sau nói: “Tôi không muốn hoa. Anh cầm đó trước, tôi tìm đồ cho anh.”

Đột nhiên trong phòng khách yên tĩnh lại. Xung quanh yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn Lôi Niếu Niếu.

Mặt cô hơi đỏ, nhưng vẫn nhanh chóng rút một xấp thư trong túi xách ra.

Cô đưa từng tờ từng tờ cho anh nhìn: “Sao, đồ của anh tôi đều quên hết, đây là bằng chứng quên tiền, tôi cũng đã viết tên công tử Kim lên đó.”

Nhất thời Kim Lập sửng sờ, đã nói là món quà mà....

Lúc này cô tìm trong túi, không phải muốn đưa đồ cho anh, mà là.... đưa bằng chứng cho anh? Bằng chứng đã bán tất cả đồ của anh đi?

Nháy mắt Kim Lập muốn đặng tường chết quách đi cho xong! Ai cũng đừng ngăn cản ----

Chương 1577: Dê vào miệng cọp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kim Lập còn nghĩ, có phải hiểu lầm hay không?

Kết quả, chỉ thấy Lôi Niếu Niếu lật từng tờ từng tờ cho anh nhìn.

“Cái này, đây là vòng tay một trăm ngàn, túi xách tám chục ngàn, đồ trang điểm hai chục ngàn, đồng hồ đeo tay một trăm hai chục ngàn, giày mười ngàn, dây chuyền bốn chục ngàn.... nhưng bán đều không phải là giá mua, đây là bằng chứng, anh cầm chắc nha!”

Nháy mắt Kim Lập liền có chứng không “Lập (đứng)” được.... anh muốn nằm trên đất lăn lộn nha....

Anh cầm lấy bằng chứng, cái biểu tình kia.....

Hơn nữa, lúc này anh mới té lộn mèo, sưng mặt sưng mũi...

“Phốc --- ha ha ha....” Ba mươi mấy bạn học bên cạnh Lôi Niếu Niếu cười đến đau bụng.

Thì ra, không phải Lôi Niếu Niếu tặng quà cho thằng nhóc này, mà là đưa bằng chứng cho cậu ta! Cái bằng chứng này, chính là bằng chứng của việc cô đã bán hết đồ mà thằng nhóc kia tặng, cho đó quyên góp!

Nhưng mà, vấn đề tới.... đột nhiên Kim Lập nói: “Đó là đồ tôi đưa cho

cô, dựa vào cái gì mà cô bán nha?”

Tiền của anh, cũng không phải là từ trên trời rơi xuống! Đều là anh khóc lóc om sòm lẫn lộn, hao tổn tâm tư mới lấy được từ chỗ cha anh nha!

Lôi Niểu Niểu không vui, trợn mắt nhìn anh: “Lúc đó tôi trả quà lại cho anh nha, nhưng mà, anh nói đồ mà công tử Kim đưa ra chưa từng có thông lệ trả lại! Anh còn nói, nếu tôi lại trả những thứ này về nữa anh sẽ đứng dưới lầu phòng ngủ của tôi một năm! Tôi cũng không có cách nào nha!”

Công tử Kim cứng họng, giống như có xương cá kẹt bên trong vậy!

Lôi Niểu Niểu cũng không chờ anh nói chuyện, tiếp tục nói: “Lôi Niểu Niểu tôi làm việc cũng có nguyên tắc! Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng nhận bậy bất cứ món quà nào mà người khác tặng! Anh không cho tôi trả trở về, tôi lại không thể giữ, nên chỉ có thể quyên góp ra ngoài.”

Nháy mắt Kim Lập cảm thấy mặt mũi quét rác hết, có tiền hay không là chuyện nhỏ, hôm nay..... vút mặt mũi này, có chút quá lớn rồi!

Anh lập tức khoác tay nói: “Đã quyên rồi, không sao cả! Hôm nay cô đền tôi một bữa cơm! Hai chúng ta liền thanh toán xong!”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc nói: “Cậu nói thanh toán xong là thanh toán xong? Có hỏi ý kiến của tôi sao?”

Anh ngăn cản trước mặt Lôi Niểu niểu.

Vừa nói chuyện, vừa cầm một xấp chi phiếu trong ngực ra, Lý Thiên Mặc cầm bút thép múa trên tập chi phiếu, viết con số ba trăm lẻ bốn

vạn.

Anh xé chi phiếu đưa cho Kim Lập: “Trả cho cậu theo giá mua.” Lúc này Niều Niều lật tìm bằng chứng anh đang nhìn đây.

Lý Thiên Mặc nghiêng đầu nói với phụ tá của mình: “Gọi điện thoại cho cơ quan từ thiện, tên của những món tiền đã quyên góp này đều đổi lại thành Lôi Niều Niều.”

Lý Thiên Mặc nhét chi phiếu vào bó hoa hồng Kim Lập đang cầm trong tay.

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Lý Thiên Mặc cầm tay Lôi Niều Niều: “Đói bụng không? lát nữa gọi thêm cho em một món Thạch Ban Ngư.”

Lôi Niều Niều thích ăn Thạch Ban Ngư nhất! Mấy ngày trước bị đau bụng cô cũng không dám ăn.... rốt cuộc hôm nay đã có thể ăn sao?

Ha ha ha --- Lôi Niều Niều vội vàng gật đầu: “Thật tốt! Đi mau nha ---”

Chương 1578: Dê vào miệng cọp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ba trăm lẻ bốn vạn! Các bạn học bên cạnh đều kinh ngạc đến sắp rớt cằm! Lý Thiên Mặc.....

Anh Mặc của bọn họ, thật là giàu có nha! Tiền đó không phải là tiền sao? Hơn ba triệu! Những học sinh nghèo như bọn họ ba chục ngàn cũng không lấy ra được nha!

Đừng nói ba chục ngàn, ba ngàn cũng tốn sức nha....

Anh Mặc của bọn họ, tùy tùy tiện tiện liền “xẹt xẹt” viết chi phiếu hơn ba triệu cho người ta!

Sức lực bạn trai nổ tung nha! Quá đẹp trai, biết không? Biết không nha?

Đoàn người “phần phật” đi theo. Nháy mắt Kim Lập bị chìm ngập trong biển người.

Lôi Niểu Niểu kéo tay Lý Thiên Mặc nhỏ giọng nói: “Sau này em sẽ từ từ trả lại cho anh.”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, đột nhiên cười giảo hoạt, anh thống khoái nói: “Được.”

Ánh mắt anh vòng vo: “Nói miệng không có bằng chứng nha, hay

chúng ta viết giấy nợ đi.”

“...” Lôi Niểu Niểu 囧 囧 ngẩng đầu nhìn anh: “Nhân phẩm của em, không để cho anh tin tưởng như vậy nha?”

Lý Thiên Mặc nói: “Anh em ruột thịt còn phải tính sổ rõ ràng đây.”

“Cũng đúng.... vậy thì viết đi.”

Lý Thiên Mặc lấy xấp chi phiếu ra, ghi ở phía sau: “Lôi Niểu Niểu thiếu Lý Thiên Mặc ba trăm lẻ bốn vạn, lãi suất một năm 9,6%. Thời hạn trả: Ba năm. Có thể vật đổi vật.”

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu học máu...: “Còn có lãi suất? Lại cao như vậy? Anh cho - vay - nặng - lãi nha?”

Bốn chữ “cho - vay - nặng - lãi” cô nói nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn có ba năm là xảy ra chuyện gì? Ba năm, làm sao em có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?!”

Lý Thiên Mặc bình tĩnh nói: “Cho nên, điểm chính là..... câu sau cùng, có thể, lấy vật đổi vật! Em có thể mang những thứ em có tới đổi với anh. Chỉ cần anh thích, đều có thể gán nợ.”

Lấy vật đổi vật? Lôi Niểu Niểu không hiểu, nhưng mà.... cảm thấy đây là một cái hố....

Thật là ngu ngốc.... sao cô có thể tìm một chủ nợ lớn như vậy cho mình chứ?

Hơn ba triệu! Nói ít không ít nha,,,,, cũng không biết đời này cô có thể trả hết nợ không nha?

Cô có thể chọn lại sao? Nếu không, hay là đi ăn bữa cơm với thằng nhóc Kim Lập kia cũng được.....

Ít nhất, còn nhỏ hơn cái hố này.....

Lý Thiên Mặc thấy ánh mắt cô chuyển động không ngừng, anh ho khan: “Khụ khụ.... Anh quên nói với em, tiền thưởng cuộc tranh tài máy tính lần này hạng nhất là một trăm ngàn. Ngoài ra anh còn thưởng thêm một trăm ngàn.”

“A?” Lôi Niểu Niểu hưng phấn: “Chính là nói, lần này em lấy được hạng nhất là có hai trăm ngàn rồi?”

“Đúng nha.” Lý Thiên Mặc dán sát vào lỗ tai cô nói: “Em muốn biết, tiền của anh là làm sao kiếm được không?”

Lôi Niểu Niểu lắc đầu, mặt cô tràn đầy ngỡ ngàng nhìn anh, tò mò hỏi: “Số tiền này, anh làm sao kiếm được?”

Lý Thiên Mặc nói nhỏ bên tai cô: “Anh viết trình tự nha, từ năm mười tám tuổi anh đã làm một con chip trị giá một trăm triệu. Nhưng mà, anh quên góp tiền. Sau đó, anh lục tục làm thêm một ít phần mềm, bán cũng không ít tiền. tháng trước, anh vừa bán một trang web, vừa vận bán được ba triệu dola mỹ. Cái giấy nợ này của em chỉ là một con số nhỏ trong đó thôi.”

“A?” Lôi Niểu niểu thật giống như đang nghe thiên thư vậy, đột nhiên --- cô nhiệt huyết bốc cháy! Thì ra làm trình tự có tiền đồ như vậy nha?

Thì ra, con trâu cũng có lúc xoay mình làm chủ nhân nha! Như vậy cô nhất định phải học viết trình tự thật giỏi, cứ như vậy.... có tiền nhiều hay không, đều không phải là chuyện khó nữa!

Tùy tiện làm một trang web, là có thể đủ tiền trả nợ nha!

Lôi Niều Niều nghĩ thật đẹp nha.... Lý Thiên Mặc cười phúc hắc, anh chưa nói.... trang web mà anh bán, là một trang web hacker suy nhất trên toàn thế giới.... trước kia, vẫn luôn là anh quản lý, nhưng mà, bây giờ anh phải làm việc, rất mệt mỏi..... cho nên bán cho những đội viên khác của LG....

Lôi Niều Niều còn nằm mơ sao.... dù sao cô cũng là học trò của Lý Thiên Mặc mà! Sư phụ cô lợi hại như vậy, sẽ không để học trò chết đói chứ?

Nhưng mà.... suy nghĩ của Lý Thiên Mặc vừa lúc ngược lại với cô, trong lòng anh âm thầm tính toán: Không thể để cho cô kiếm tiền nhanh như vậy được... trả tiền xong sớm thì còn ý nghĩa gì nữa!

Tức cười cô, phải từ từ đi... cười gian....

Lúc này, đột nhiên Lôi Niều Niều ngẩng đầu. cô nhìn Lý Thiên Mặc, chỉ thấy Lý Thiên Mặc..... đang cười gian. anh lộ ra răng nanh, thật giống như xẹt qua một tia ánh sáng lạnh!

Trời ạ.... Đột nhiên Lôi Niều Niều có một loại dự cảm xấu.... sao đột nhiên có loại cảm giác một con tiểu bạch thỏ chui vào hang của sói xám chứ?

Chương 1579: Loại bày tỏ khác! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người vây quanh Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu đi ra phòng khách.

Lý Thiên Mặc mời đoàn người cùng nhau ăn cơm.

Lúc xuống bậc thang, đột nhiên Thái Tử Du hỏi: “Anh Mặc, tên Kim Lập lúc nãy.... có phải là cao thủ máy tính đó không chứ?”

Những người khác cũng nói: “Đúng vậy! Sao người này nhìn có vẻ ngu ngốc như vậy nha, cảm thấy không quá giống! Tôi còn tưởng rằng đối phương là một người thật thâm trầm.”

Lôi Niểu Niểu toét miệng nói: “Mình cũng cảm thấy không giống một người, các cậu không nhìn thấy icon hoa hồng đỏ như máu kia sao? Dọa người như vậy! Sao có thể là một người?”

Lúc này, Lý Thiên Mặc nhìn ra bãi đậu xe, trong chiếc xe Ngựa Hoang hàng thứ ba bên trái kia, có một người mặc đồng phục chiến đội M-B màu xanh da trời.

Lý Thiên Mặc khai sáng chiến đội L-G cùng chiến đội M-B là thủy hỏa bất dung!

Người trong xe đeo kính mát, nhưng mà bộ đồng phục kia, Lý Thiên Mặc vẫn là nhìn liền nhận ra, người đó tên Tào Duệ.... trước kia là

học sinh B đại.

Lúc trước Lý Thiên Mặc đi học, chính là đối thủ với người này. Kỹ thuật Lý Thiên Mặc cao vẫn luôn đè đầu Tào Duệ. Khi đó Lý Thiên Mặc đang học năm ba, đột nhiên bị thằng nhóc năm nhất trường học cách vách đè đầu! Trong lòng vẫn luôn ghi hận Lý Thiên Mặc!

Sau đó, Tào Duệ làm ngược lại với anh, gia nhập chiến đội M-B, bây giờ cũng là chủ lực.

“Hừ...” Lý Thiên Mặc hừ nhẹ, khó trách kỹ thuật cao như vậy, thì ra là đối thủ cũ của anh!

Xem ra, cuộc tranh giải tiếp theo, thú vị!

Bất quá.... Tào Duệ đã tốt nghiệp từ sớm, anh không phải học sinh B đại. Người dự thi cuộc so tài lần này, phải là học sinh trong trường.

Lý Thiên Mặc nhíu mày, trong đầu nghĩ: B đại.... là trường học có thực lực cạnh tranh lớn nhất của cuộc tranh giải lần này.

Đều nói, một núi không thể chứa hai cọp! Ai lại không muốn danh hiệu tốt nhất cả nước? huống chi, B đại lại ở cùng thành phố với Yến đại! Hàng năm thu nhận học sinh phần lớn là B đại đứng phía sau Yến đại, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này....

Năm nay B đại vì lấy được hạng nhất cuộc tranh tài lần này, cũng mời rất nhiều thiên tài máy tính về huấn luyện cho học sinh.

Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ, chẳng lẽ, bây giờ Tào Duệ cũng là giáo viên máy tính hệ của B đại?

Nếu là như vậy, cậu thì cũng không có gì đáng lo lắng! Kỹ thuật của

anh ở trên Tào Duệ, học sinh của anh, lại ưu tú hơn B đại!

Chân ướt chân ráo, hoa rơi vào nhà nào còn chưa biết được!

Rất nhanh, qua hết kỳ nghỉ, cuộc so tài máy vi tính bắt đầu rồi!

Ngày tám tháng mười, buổi sáng, tiến hành biểu diễn tiết mục ở lễ đường lớn, buổi chiều lại tiến hành so tài vòng sơ loại. Sau khi tiến hành sơ đấu, mới đi để đô tiến hành cuộc thi đấu chung kết.

Nhưng mà, làm Lý Thiên Mặc tức giận là --- ở trong danh sách ghi danh, Lý Thiên Mặc thấy được --- tên của Tào Duệ!

Trên tài liệu Tào Duệ viết: “Máy tính hệ B đại, sinh viên đại học năm thứ tư.”

“....” Lý Thiên Mặc không nhịn được cười lạnh, quá không biết xấu hổ! Tào Duệ lại lấy thân phận học sinh thay B đại tiến hành tranh giải!

Hành vi tiểu nhân!

Chương 1580: Loại bày tỏ khác! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niều Niều thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, liền lắc lắc cánh tay anh hỏi: “Anh Thiên Mặc, anh sao vậy? Sắp bắt đầu biểu diễn rồi, mau đi chuẩn bị nha....”

Lôi Niều Niều vô cùng hưng phấn, biểu diễn buổi sáng cô có đến hai tiết mục.

Một tiết mục là nhảy điệu múa với các bạn, một tiết mục khác là.... hợp ca với Lý Thiên Mặc!

Lý Thiên Mặc hát rất hay, cô còn thật mong đợi hợp ca với anh, ha ha....

Mặc dù cô hát.... rất đáng sợ, nhưng ai bảo Lý Thiên Mặc lại cố tình lôi kéo cô hát chung....

Cô cũng là bất đắc dĩ nha, ca hát không phải khả năng của cô nha. Nhưng mà, Lý Thiên Mặc nói: “Nếu em không hát với anh, vậy thì anh không lên biểu diễn...”

Yến đại, chỉ có Lý Thiên Mặc là được nhiều người ủng hộ nhất nha! Làm sao hiệu trưởng có thể để cho Lý Thiên Mặc không lên đài nha! Cầu xin ông nội, cầu xin bà nội, cũng phải đưa Lý Thiên Mặc lên đài nha!

Cho nên, trách nhiệm của Lôi Niểu Niểu rất nặng nề! Cô phải hát.... cùng....

Lôi Niểu Niểu che mặt, với cái giọng hát banh nóc nhà của cô, hy vọng đến lúc đó không kéo ấn tượng của Lý Thiên Mặc xuống....

Biểu diễn vừa xong, chính là Yến đại và B đại đấu múa.

Tranh giải còn chưa bắt đầu đâu, chỉ với tiết mục biểu diễn cũng đã tràn đầy mùi thuốc súng!

Mặc dù học viện nghệ thuật A đại không có tham gia tranh giải, nhưng mà biểu diễn văn nghệ bọn họ vẫn là tham gia, hơn nữa, phần lớn đều là tiết mục của họ.

Lý Thiên Mặc coi Yến đại biểu diễn, mấy học viện đấu múa xong, là đến lúc anh ra sân.

Anh cùng Lôi Niểu Niểu hợp ca.... “Đưa nhóc cùng cô bé quê mùa”....

Lý Thiên Mặc hát vô cùng dễ nghe, vô cùng thâm tình. Các nữ sinh dưới đài “gào khóc” kêu: “Đây là giáo viên Yến đại sao? Sao lại trẻ tuổi như vậy? Đẹp trai như vậy?”

“Trời ơi --- thầy đẹp trai! Thu em đi! Em muốn chuyển trường vào Yến đại!”

“Gào khóc.... thầy hát thật dễ nghe nha! Sao giọng nói lại từ tính như vậy? Học kỳ tiếp theo có thể chuyển trường sao?”

Hiệu trưởng Yến đại hài lòng gật đầu! Lại không cần phải lo chuyện thu nhận học sinh sang năm rồi....

Đến khi Lôi Niểu Niểu hát, nam sinh dưới đài cũng “gào khóc” kêu: “Ai nha, cô em thật xinh đẹp nha!”

“Nhìn đôi mắt to kia, thật đáng yêu! Có linh khí!”

Ánh mắt Lôi Niểu Niểu vô cùng có thần, to tròn chớp chớp, nháy mắt đã thu hút tâm hồn người!

Nhất là, trang điểm nhẹ nhàng, còn mặc trang phục điểm lệ màu đỏ thắm, để cho cả người cô giống như một ngọn lửa vậy, trước lời sau vẻn, eo thon yêu kiều, ánh mắt câu hồn....

Giọng hát của Lôi Niểu Niểu không đủ nha.... vốn là cô còn cho rằng mình vừa mở miệng, bên dưới phải ồn ào đâu.... không nghĩ tới, phản ứng còn thật tốt!

Bởi vì, Lý Thiên Mặc chọn bài có tiết tấu rất nhanh nha! Mà nhanh thì có chỗ tốt là, chỉ cần mình không quên lời, cơ bản là không nghe ra có hay hay không đâu....

Hơn nữa, bầu không khí dưới đài, căn bản là không nghe rõ cô hát cái gì....

Lôi Niểu Niểu nhìn Lý Thiên Mặc cười, cho anh ngón tay cái.

Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu hát xong, bầu không khí toàn trường bị đẩy lên tới cao nhất.

Tiếng vỗ tay “Oa oa”! Chủ yếu không phải bọn họ hát hay.... mà là giá trị nhan sắc quá cao nhà...

Dưới đây còn có một nữ sinh của học viện nghệ thuật A đại lớn tiếng kêu: “Giá trị nhan sắc lớn nhất! Tranh giải không cần so tài nữa, hai

người đệ nhất!”

“Ha ha...” Các bạn học dưới đài cười to.

Bạn học B đại không chịu nha! Dựa vào cái gì không cần tranh giải bọn họ đã được hạng nhất!

Tiết mục kế tiếp đến phiên B đại, cũng là giáo sư đại biểu của bọn họ ra sân, tiết mục vị giáo viên này chuẩn bị là “Kỹ thuật miệng máy tính”!

Chính là, anh biên soạn các loại trình tự trong máy tính xong, sau đó trên màn ảnh lớn của võ đài sẽ xuất hiện rất nhiều nốt nhạc, những nốt nhạc này sẽ xếp hàng thành một ca khúc. Ca khúc này xếp xong mọi người nghe ra được là bài “Khó quên kim tiêu.”

thật ra thì cái tiết mục này vô cùng xuất sắc, hơn nữa kỹ thuật rất cao! Nhưng mà, bầu không khí lại kém hơn.

Hiệu trưởng B đại, không quá vui mừng....

Điệu múa của Lôi Niểu niểu tương đối gần chót. Cô hát xong vội vàng chạy ra sau đài bận bịu thay đổi quần áo, trang điểm.

Đột nhiên, nghe có người kêu cô: “Niểu Niểu! Có một tên ngu xuẩn bày tỏ với cậu ở trên đài kia!”

Nhất thời Lôi Niểu Niểu giật mình, hai ba bước nhanh chóng chạy lên đài. Cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ thấy Kim Lập và một bạn nữ sinh biểu diễn kịch ngắn trên đài...

Kim Lập quỳ một chân, đeo một chiếc nhẫn vào tay nữ sinh, sau đó, thâm tình hô to: “Lôi Niểu Niểu, cô gả cho tôi được không? Tôi yêu cô

“Phốc ---” Toàn bộ học sinh Yến đại quen biết Lôi Niểu Niểu đều phun hết! Đây là.... mượn cái kịch ngắn này bày tỏ với Lôi Niểu Niểu?

Chương 1581: Dùng vũ lực giải quyết tình địch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Kim Lập cầm bó hoa tươi, quỳ một gối xuống đất.

Anh đưa một tay ra: “Bảo bối, em nguyện ý gả cho anh sao? Anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Trên đài, nữ sinh giả vờ Lôi Niểu Niểu kia mang mặt nạ, trên mặt nạ viết ba chữ Lôi Niểu Niểu.

Bên dưới đài, truyền đến từng trận cười.

Nữ sinh kia hai tay ôm ngực, dịu dàng nói: “Ghét ghê.... người ta cũng đã đeo chiếc nhẫn rồi, anh bị ngốc sao? Đi ---- chúng ta đi đăng ký đi!”

“Được rồi --- chúng ta đã nói xong, bây giờ anh đi mua ngay hai cây nến!” Kim Lập kéo bàn tay nhỏ bé của cô.

Nữ sinh kia hỏi: “Mua cây nến làm gì nha?”

Kim Lập lắc lắc cái đuôi, vô cùng mỉa mai nói: “Đêm - động - phòng - hoa - chúc nha!”

“Ha ha ha....” Người dưới đài đều cười điên rồi.

“...” Nháy mắt Lôi Niểu Niểu nổ tung! Cô giận đến đỉnh đầu bốc khói!

Lôi Niều Niều giận muốn điên lên, cô trợn mắt đứng dậy, ba bước thành hai bước “Đặng đặng đặng” chạy lên đài, còn chưa chờ cô chạy tới, chỉ thấy Lý Thiên Mặc từ bên cạnh đi ra, anh một tay nắm lấy cổ áo Kim Lập: “Cậu có bệnh à?”

Kim Lập cứng cổ, trợn mắt nhìn anh lớn tiếng hét lên: “Anh có thể trị sao?”

Lý Thiên Mặc cắn răng: “Chúc mừng cậu, trả lời đúng rồi!” Lý Thiên Mặc giơ quả đấm lên đánh “Bành ----” vào mắt trái Kim Lập.

“Ngô.... mẹ nó...” Kim Lập đau đến che mắt hét to, anh không nghĩ tới Lý Thiên Mặc lại ra tay thật, dù sao đây cũng là đang ở trên đài nha!

Mặc dù anh rất đau, nhưng không chút nào sợ hãi, giơ quả đấm đánh lên mặt Lý Thiên Mặc. bỗng nhiên Lý Thiên Mặc bắt được tay anh vặn lại “Ca----” Lý Thiên Mặc dùng sức, trực tiếp vặn tay Kim Lập ra đằng sau lưng.

Kim Lập nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt cũng xanh biếc!

“A ---” Nữ sinh bên cạnh sợ đến hét chói tai, cô lấy mặt nạ trên mặt xuống hoảng sợ nhìn Kim Lập đau đến chảy mồ hôi, cô sợ đến mặt mũi trắng bệch, không tự chủ được lui về sau hai bước.

Lúc này, dưới đài nổ tung: “Xảy ra chuyện gì? Không phải diễn kịch ngắn sao? Sao lại đánh nhau?”

Kim Lập bị Lý Thiên Mặc đẩy ngã xuống đất, đau đến run lẩy bẩy, ánh mắt anh toát ra vô số ngôi sao.... mắt trái không nhìn thấy gì cả. Kim Lập che mắt kêu rên “Ách....a...ách....a....”! Khóe mắt bên trái của anh đều bị đánh tét! Máu lẫn nước mắt chảy lên tay anh.

Nữ sinh kia sợ đến mặt mũi trắng bệch, cô nâng tay lên chỉ Lý Thiên Mặc nghiêm nghị chất vấn: “Anh là ai nha? Sao lại chạy lên đài?”

Lý Thiên Mặc trợn mắt lạnh lùng nhìn cô: “Tôi là cha nó! Cuộc hôn nhân này lão tử không đồng ý! Hiểu chưa?”

Nữ sinh kia bối rồi, trong lòng tức giận: Đây là thêm kịch bản nha?

Lý Thiên Mặc vén tay áo lên, ali5 phải đánh người, lửa giận của anh còn chưa tan! Dám lấy Niểu Niểu nhà anh trêu đùa, nghĩ thật đẹp nha! Trước mặt nhiều người như vậy! Trận diễn hôm nay, trước mặt biết bao nhiêu học sinh và giáo viên của các trường nha!

Lý Thiên Mặc càng nghĩ càng giận, lửa giận đằng đằng nháy lên, anh đưa tay lập tức kéo Kim Lập lên, đột nhiên Lôi Niểu Niểu xông lên ôm eo Lý Thiên Mặc.

“Đừng đánh, đừng tính toán với cậu ta.” Lôi Niểu Niểu ôm eo anh, Lý Thiên Mặc muốn động lại không nhúc nhích được.

Chương 1582: Dùng vũ lực giải quyết tình địch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nữ sinh diễn kịch gần kia lại chỉ Lôi Niểu Niểu hỏi: “Cô là ai nha? Các người có bị bệnh không?”

Lôi Niểu Niểu nói: “Tôi là mẹ nó! Cái thằng nhóc này lá gan không nhỏ! Chưa được lão nương đồng ý lại dám tư thông với con tiểu yêu tinh cô?”

“Cô nói ai là tiểu yêu tinh?” Nữ sinh kia cũng không diễn nữa, xách eo hỏi Lôi Niểu Niểu.

Lôi Niểu Niểu tức giận: “Nói cô đó thì sao? Mang mặt nạ Lôi Niểu Niểu là có ý gì? Dám nói bà có bệnh, bà có bệnh thì sao? Bà có bệnh mới sinh ra đứa con không có đầu óc như vậy! Nhìn bà hôm nay làm sao thu thập nó!”

Nháy mắt dưới đài có người ồn ào: “Gia pháp xử lý! Đạp lão nhị của cậu ta----”

Các bạn học bên cạnh: “...” Lập tức cách xa người này ngoài hai mét.

Trên đài, Kim Lập che mắt gào lên: “Cho dù ngài đánh chết tôi, tôi cũng phải cưới!”

“Nghĩ thật đẹp!” Lý Thiên Mặc đạp một cước ra ngoài, hiệu trưởng

Yến đại cũng bị sợ đến bối rối, Lý Thiên Mặc không phải người thích đánh nhau nha! Sao gần đây lại náo loạn hai chuyện? Cũng là vì Lôi Niếu Niếu, lần trước đánh Lý Khắc Gia, lần này đánh Kim Lập. chẳng lẽ, thằng nhóc Lý Thiên Mặc này, chuyên dùng vũ lực giải quyết tình địch?

Giáo viên, hiệu trưởng nhìn thấy sắp ồn ào lớn, lập tức lên đài kéo bốn người này ra sau.

Dưới đáy đài, đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay như sấm ----

“Tất cả tiết mục, chỉ có tiết mục này kích thích nhất! Đẹp mắt nhất!”

“Đúng đúng! Tôi chỉ muốn nói! Các tiết mục khác chẳng ra làm sao, chỉ có cái tiết mục này là tôi nhìn không chớp mắt!”

“Ha ha ha --- tôi có thể nói, tôi cũng như vậy sao?”

Tiết mục biểu diễn xong, đến thời điểm bình chọn cuối cùng, rất nhiều bạn học bỏ phiếu cho anh, cái kịch ngắn này của Kim Lập đoạt được hạng nhất....

Trong góc, có hai người gật đầu: “Bốn người này nha, trừ nữ học sinh đeo mặt nạ, ba người còn lại rất có thiên phú biểu diễn.”

“Đúng, đúng.” Một người khác nói: “Nhất là thằng nhóc diễn vai cha kia, quả đấm đó, thật hả giận! Dáng vẻ cũng rất đẹp trai!”

“Phải phải, còn có cô gái đó, mấy câu xưng lão nương kia, thật là ngang ngược. Cái phong phạm đó, lộ ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, còn mang một tia dịu dàng. Cái sự kết hợp này thật là không nhiều lắm.”

“Đúng đúng.” Người nọ lại gật đầu: “Còn có thằng nhóc Kim Lập kia, biểu hiện lúc bị đánh kia thật là tuyệt!”

Anh giơ ngón tay cái nói: “Cái biểu tình kia.... quật cường, lại không chịu thua! Nhìn thấy gương mặt đỏ của cậu ta, sẽ để cho người ta càng muốn đánh chết cậu ta!”

Hai vị nhìn nhau: “Phim mới của chúng ta cần một công tử nhà giàu lưu manh, thằng nhóc này thật thích hợp. Cậu ta không cần diễn, chỉ cần đứng im ở đó chỉ trong vòng một giây đã có thể kéo đầy thù hận.”

“Đúng đúng, lát nữa chúng ta đi tìm cậu ta nói chuyện.”

Náo loạn cả ngày, mặc dù khỏe mắt Kim Lập bị đánh tét, nhưng mà, bất ngờ là.... cậu lại được Tinh Tham nhìn trúng, phim điện ảnh và đài truyền hình của người ta còn thật là rất có danh tiếng. Các bạn học hâm mộ vô cùng nha!

Vây quanh Lý Thiên Mặc “cầu đánh” nha!: “Đại thần, anh cũng đánh tôi đi, anh đánh tôi, tôi sẽ nổi tiếng nha....”

Chịu một trận đánh, là có thể làm diễn viên, ai không muốn nha..... học viện nghệ thuật A đại bọn họ làm diễn viên không ít, nhưng mà nổi tiếng thì đến nay vẫn chưa có.

Kim Lập nói chuyện với Tinh Tham xong, ngày mốt đi để đồ thử máy.

Buổi chiều ba giờ, cuối cùng cuộc tranh tài vòng loại giải máy tính cũng bắt đầu, Lôi Niểu Niểu là một trong hai tuyển thủ có hy vọng nhất Yến đại.

Ngựa đen số một là Lưu Kiện, số hai là Lôi Niểu Niểu và thứ ba là

Thái Tử Du. Bây giờ thứ hạng của cô là ở trước Thái tử Du, hiện tại dù là kỹ thuật hacker hay là biên trình hay là kỹ thuật hoạt họa đều ở trên những bạn học khác.

Trừ Lưu Kiện đột nhiên giết ra ngoài này, các bạn học khác đều không phải đối thủ của cô. Về phương diện kỹ thuật biên trình và hoạt họa Lưu Kiện lợi hại hơn cô chút xíu. Nhưng mà ở phương diện hacker cô là nghiền ép Lưu Kiện.

Nhưng mà, cuộc tranh tài thứ hạng giải máy tính này, chủ yếu là khảo sát các phương diện biên trình, chế tạo hoạt họa, thiết kế phần mềm.

Cuộc so tài vòng sơ loại bắt đầu, tất cả các bạn học dự thi đều tiến vào ghế dự thi.

Bầu không khí lập tức khẩn trương ---- Lôi Niếu Niếu hơi lo lắng....

Thời gian huấn luyện và chuẩn bị dài như vậy, có thể vào trận chung kết hay không, chỉ nhìn kết quả hiện tại.

Chương 1583: Người thứ nhất nộp bài thi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Mời thí sinh tiến vào trường thi.” Tiếng kêu trên loa phóng thanh nhắc nhở mọi người ngồi vào ghế theo thứ tự.

Hơn một trăm máy vi tính xếp hàng chỉnh tề, Lôi Niểu Niểu tìm được vị trí của mình, cô là số 36. Thái Tử Du số 78, Lưu Kiện số 12, Lý Khắc Gia số 27.

Lôi Niểu Niểu vừa ngồi xuống, đột nhiên nhìn thấy người bên cạnh.... xếp số 37 kia....

”Anh Tào Duệ!” Lôi Niểu Niểu kinh ngạc! Lại có chút không dám tin tưởng.....

Tào Duệ là người cùng cô lớn lên ở một học viện, Tào Duệ lớn hơn cô năm tuổi. Khi cô còn bé, ngày ngày giống như một con trùn nhỏ vậy, đi theo sau lưng Tào duệ và các đứa bé khác cùng nhau leo cây, phá ổ chim gì đó....

Tào Duệ đối với cô rất tốt, luôn giúp cô đánh nhau. ai khi dễ cô Tào Duệ liền đánh người đó gần chết.

Sau đó, lúc Tào duệ lên trung học, cả nhà bọn họ đều dọn đi. Từ đó về sau bọn họ chỉ gặp hai lần, một lần là Tào Duệ thi lên đại học mời bọn họ uống rượu.

Lần thứ hai là lúc Lôi Niểu Niểu thi đậu Yến đại, Lôi Thiếu Tu mở tiệc đãi khách, Tào Duệ đi cùng ba của anh. Lúc ấy Tào Duệ còn thật không vui hỏi cô: “Sao em không thi vào B đại.”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu nghĩ, tại sao em phải đi B đại....

“Anh Tào Duệ, không phải anh đã tốt nghiệp từ sớm sao?” Lôi Niểu Niểu nhìn Tào Duệ bên cạnh, nháy mắt đầu đầy chấm hỏi....

Tào Duệ lớn hơn cô năm tuổi nha! Tào Duệ đã tốt nghiệp từ sớm, tại sao hôm nay còn có thể tham gia tranh giải?

...

Lôi Niểu Niểu nhìn anh chăm chăm, Tào Duệ không nói gì. Dáng người của Tào Duệ rất cao to, nhưng gương mặt lại vô cùng đẹp trai. Anh mặc đồng phục học sinh của B đại thật đúng là giống học sinh, cũng không giống người trong xã hội.

Nhưng mà.... Lôi Niểu Niểu vẫn cảm thấy không được tự nhiên!

Một chuỗi vấn đề dài của Lôi Niểu Niểu, Tào Duệ không đáp một câu. Chẳng qua anh chỉ gật đầu bày tỏ chào hỏi, liền nhìn màn ảnh máy vi tính trước mắt chăm chăm để chuẩn bị cuộc thi.

“...” Trong đầu Lôi Niểu Niểu tràn đầy nghi vấn, nhưng mà, lúc này tiếng chuông reo, ý nghĩa, cuộc thi sắp bắt đầu.

Cô nắm lấy quả đấm nhìn Tào Duệ khích lệ nói: “Anh Tào Duệ, cố gắng lên nha!”

Tào Duệ không lên tiếng, giám khảo liền “khụ khụ”: “Sắp bắt đầu thi, không cho phép châu đầu ghé tai!”

Lôi Niếu Niếu đang hoàng nhìn màn hình máy vi tính của mình.

Cuộc thi vòng loại hôm nay chia làm ba trận, trận đầu biên trình.

Quan chấm chỉ cho một mệnh đề, mọi người biên soạn thủ tục.

Ai hoàn thành trước xem như là thắng.

Cuộc tranh tài này đào thải ba mươi người. Lôi Niếu Niếu vô cùng có lòng tin, cô tuyệt đối không phải là ba mươi người chậm nhất.

Đối với đề thi này các bạn học YẾN đại đều không lo lắng, hơn nửa tháng này bọn họ ngày ngày ngồi viết biên trình trò chơi, bọn họ luyện, đều là những thứ mà trong trường học không học được.

Chủ yếu nhất là giáo viên lợi hại, Lý Thiên Mặc cùng Hàn Phi đều là những cơ thủ biên trình đứng đầu.

Chương 1584: Người thứ nhất nộp bài thi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Yến đại có tổng cộng 33 người tham gia tranh giải, kết thúc cuộc so tài thứ nhất, 33 người toàn bộ thông qua!

Hiệu trưởng Yến đại vô cùng kinh ngạc: “33 người thông qua hết?”

Ông nhìn sang Lý Thiên Mặc, trong lòng khen một câu, được nha.... cậu nhóc này, thật là lợi hại!

Trường học khác, ít nhiều đều phải có vài học sinh bị đào thải, chỉ có Yến đại thông qua tất cả!

“Yến đại lợi hại nha.... không hổ là NO.1 máy tính nha....”

“Ưu thế của Yến đại rất rõ ràng nha!”

“Đúng vậy, thực lực toàn thể rất mạnh!”

So sánh mãnh liệt với bọn họ là B đại, B đại chỉ có tổng cộng 7 người vào vòng trong.

Một người trong đó là Tào Duệ, Tào Duệ thu được hạng nhất ở vòng đầu tiên.

H đại lấy được hạng nhì, Lưu Kiện thứ ba, Lôi Niểu Niểu thứ tư, Thái Tử Du thứ tám.

Mặc dù Tào Duệ được hạng nhất, nhưng sắc mặt hiệu trưởng của B đại cũng không dễ nhìn.

“So sánh với Yến đại, chênh lệch của chúng ta rất rõ ràng nha!” Hiệu trưởng B đại nói với phó hiệu trưởng: “Người ta 33 người toàn bộ thông qua, nói rõ tài nghệ của toàn thể rất cao. Trường học chúng ta mới bảy người thông qua! Không phải chỉ kém nửa điểm nha.... mặc dù Tào Duệ là đệ nhất, nhưng mà....”

Tào Duệ là ngoại viện bọn họ mời về, nếu không phải tìm Tào Duệ trở về tranh giải, có lẽ hôm nay mặt mũi của B đại bọn họ sẽ mất hết.

Kết thúc cuộc thi so tài thứ nhất, 30 người bị đào thải. Cuộc tranh tài thứ hai lập tức bắt đầu.

Lôi Niểu Niểu ngồi tại chỗ, ánh mắt thấy Tào Duệ nhìn cô chăm chăm.

Cô không nghĩ tới Tào Duệ lại hoàn thành cuộc thi trước mình, lúc công bố kết quả, Lôi Niểu Niểu giật mình!

“Anh Tào duệ, anh là đệ nhất nha?”

Tào Duệ nhàn nhạt gật đầu, bày tỏ “Cái này rất bình thường.”

“...” Lôi Niểu Niểu rất kinh ngạc! Trước kia, cô nghe nói Tào Duệ là cao thủ máy tính, nhưng mà.... cô không biết anh lại lợi hại như vậy!

Vốn là Lôi Niểu Niểu thật cao hứng lấy được thứ tư, nhưng mà, bị Tào Duệ kích thích như vậy, nháy mắt cảm thấy mình không là cái rắm gì....

Cuộc tranh tài thứ hai lập tức bắt đầu. Lôi Niểu Niểu hơi mắc vệ sinh, cũng không biết vì khẩn trương hay là do lúc nãy uống nước nhiều quá, đột nhiên muốn đi nhà vệ sinh.

Lúc này, đột nhiên tiếng chuông vang lên, bắt đầu tranh tài --- Lôi Niểu Niểu hít sâu một hơi, vẫn là nhịn đi.

Cô chịu đựng mắc tiểu, bấm nút bắt đầu. tiếp theo, trên màn hình máy vi tính xuất hiện đề mục.

“Xin nhấn vào miêu tả cảnh tượng, làm một tổ hoạt họa.”

Thời gian là 90 phút. Cảnh tượng là một đứa bé đến bờ sông chơi, nửa đường bị té lộn mèo. Sau đó, đi tới bờ sông, cùng nhau bơi lội với các bạn nhỏ khác trong nước.

Đề mcu5 đơn giản như vậy, xem ai làm được tốt nhất.

Lôi Niểu Niểu xem kỹ đề mục liền bắt đầu làm hoạt họa.

Cuộc tranh tài này không bấm thời gian giới hạn, mà là xếp hạng theo chất lượng. Nói cách khác, dù mình là người nộp bài thi cuối cùng, nhưng mà chất lượng của mình tốt, như vậy cũng có thể lấy được hạng nhất.

Lôi Niểu Niểu mắc vệ sinh nha, cô gấp gáp đi nhà vệ sinh, nên chịu đựng mắc tiểu “bá bá bá” làm thật nhanh!

Mời vừa qua nửa giờ, cô đã nộp bài thi.

Lúc cô chạy ra ngoài, giáo viên giám khảo cũng bối rồi... sao lại nhanh như vậy? Là không biết làm?

Thầy nhúu mày! Không biết làm, vậy tới so tài làm gì?!

Vị giáo viên này ghét nhất là học sinh kém, trên mặt ông tràn đầy sương lạnh mở bài thi của Lôi Niểu Niểu ra.

Kết quả.... ông bị chấn nhiếp!

Cái hoạt họa này của Lôi Niểu Niểu làm vô cùng sinh động, trên đó vẽ một bé trai xinh đẹp đạo trúng một miếng dưa hấu té lộn mèo.

Cậu đi tới bờ sông, bơi lội cùng các bạn bè.

Sau đó.... những người bạn nhỏ trên thượng du nghịch ngợm đi tiểu trong nước... bé trai dưới hạ lưu vừa vặn tiếp nhận hết!

“Ai nha, cái tên xấu xa này!” Bé trai tức giận đến trên đầu bắn ra “tia chớp”.

Ánh mắt cậu chuyển vòng vòng, bơi lên thượng du của người bạn đã đi tiểu đó.

Cậu ở trong nước dùng sức “phốc ---” ị một đồng phân, theo nước sông chảy đi xuống.... sau đó, người bạn nhỏ nghịch ngợm nắm lỗ mũi nổi lên mặt nước.

Chỉ thấy... đỉnh đầu của cậu, chỉ vào một nơi tràn đầy tiên khí... thờ phì phò....

“Ha ha ---” Giáo viên giám khảo không nhịn được cười ra tiếng.

Các bạn học đang thi giật nảy mình, giáo viên giám khảo lập tức dùng tờ báo che mặt, giả vờ như chưa từng có gì xảy ra...

“Trời của tôi ơi!” Một giờ tiếp theo, trong đầu giáo viên giám khảo tràn đầy hình ảnh cậu bé nhô đầu lên thở phì phò....

Lúc công bố thành tích, Lôi Niều Niều lại ----

Chương 1585: Trừ điểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạng nhất!

Hạng nhất đứng đầu!

Lời bình của thầy là: “Hoạt họa tinh mỹ, cảnh tượng dung hợp tự nhiên. tình tiết sinh động, thú vị. Làm người ta khắc sâu ấn tượng!”

Thật là đệ nhất!

Lần này thành tích của Yến đại vẫn là rất tốt. Làm người ta kinh ngạc là, vòng thứ hai.... là là toàn bộ thông qua ----

“Trời của tôi! 33 người toàn bộ thông qua?” Hiệu trưởng Yến đại che ngực, quá kích động nha! Ông sắp lên huyết áp rồi --- mau mau mau, ai tới đỡ ông, bây giờ ông cần thuốc hạ huyết áp...

“Lý Thiên Mặc... cậu nhóc này cũng quá lợi hại rồi chứ?” Phó hiệu trưởng hoàn toàn bối rối.

“B đại, mới có 3 người thông qua nha.... trường học chúng ta 33 người thông qua! Đây quả thật là kỳ tích nha! Có phải Lý Thiên Mặc cho bọn họ uống tiên đan diệu dược gì hay không?”

Học sinh Yến đại vô cùng hưng phấn! Nhiều ngày như vậy, luyện tập thâu đêm suốt sáng ngày ngày, hình ảnh trò chơi bọn họ có thể làm rất tốt, đừng nói là đề mục đơn giản như vậy.

Quá trẻ con rồi!

Lợi hại hơn là, Thái Tử Du hạng ba! Số điểm chỉ thấp hơn thứ hai Tào Duệ chút xíu.

Tào Duệ vốn cho rằng mình vững vàng là đệ nhất đâu, không nghĩ tới.... Lôi Niểu Niểu lại đứng trước anh?

Con bé này là làm cái gì? Bàn về độ tinh tế, sao con bé này có thể cao hơn anh nha!

Nhưng mà, thầy lại cho Lôi Niểu Niểu hạng nhất!

Trận thứ ba cuộc thi sơ loại, là cử hành vào xế chiều ngày thứ hai. Cho nên, hôm nay tranh giải đã kết thúc.

Tào Duệ về đến nha, mở máy tính lên. Lướt soát cái hoạt họa đó của Lôi Niểu Niểu.

Sau khi xem xong, lỗ mũi suýt chút nữa đã tức giận đến bốc khói!

Chuyện này.... không phải là khi còn bé, anh đi tiểu trong nước... tiểu Niểu Niểu tức giận. Sau đó nén giận chạy lên thượng du đi ị sao....

Bây giờ Tào Duệ còn có thể nhớ rõ.... đáng về mình ngậm bãi phân ấy từ trong nước chui ra ngoài.

Đứa bé bên cạnh, cũng cười to ha ha, vừa chạy lên thượng du vừa tạt nước anh....

Mẹ nó! Tào Duệ giận đến không ngừng cắn răng! Chỉ với chuyện này, trải qua mười mấy năm nhưng anh còn không thể quên.

Được nha! Niếu Niếu à Niếu Niếu ----- em em em em em em em! Em thật là tức chết anh! Đau tim.....

Tào Duệ che ngực, giận đến không nói ra lời.

Bên kia Lôi Niếu Niếu còn đang vui vẻ đi ăn mừng đâu! Hiệu trưởng bỏ tiền túi ra mời khách ----

“Tới tới, Yến đại chúng ta, hôm nay thật hãnh diện! 33 người, hai cuộc thi tranh tài toàn bộ đều thông qua!” Hiệu trưởng vô cùng kích động. Cuộc thi so tài máy tính này, hai năm cử hành một lần, cho tới bây giờ Yến đại còn chưa bao giờ được thành tích tốt như vậy.

Mặc dù hai lần trước, Lý Thiên Mặc cũng cảm hăng nhất, nhưng mà, tài nghệ toàn thể kohng6 có cao như vậy! Bởi vì, có thể thông qua hai đợt tranh tài, tuyệt đối không vượt qua mười người.

“33 người, toàn bộ thông qua rồi!” Hiệu trưởng cười to “ha ha”, thật là vui đến sắp lên cơn động kinh rồi.

Lý Thiên Mặc xem như công thần, bị rót rượu một lu tiếp một ly.

Chương 1586: Trừ điểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khuya về nhà nằm thẳng cẳng trên ghế sa lon không nhúc nhích được. Lý Thiên Mặc muốn ói... uống rượu quá nhiều, nên đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Lôi Niểu Niểu giặt khăn lông trắng lau người cho anh: “Đèn quá sáng.... chói mắt...” Anh muốn giơ tay lên che mắt, nhưng mà cánh tay ê ẩm không giơ nổi.

Lôi Niểu Niểu nhanh chóng chạy đi tắt đèn, nháy mắt trong phòng tối lại.

“Còn khó chịu sao? Mau uống canh giải rượu đi.” Lúc này trên đường trở về cô cố ý đi mua một chén canh giải rượu.

Cô ôm anh để cho anh ngồi dậy, bởi vì anh uống quá nhiều, cả người toàn là mùi rượu.

Đầu óc Lý Thiên Mặc quay cuồng, được cô đỡ dậy. Cô giơ ly cứng rắng nhét vào miệng anh. Anh uống đến khắp áo sơ mi toàn là nước.

Lôi Niểu Niểu nhú mào, quần áo đều ướt, phải thay đồ cho anh mới được. Đột nhiên Lý Thiên Mặc cảm giác cô một đôi tay nhỏ bé đưa tới eo của anh.... sau đó, anh mơ mơ màng màng nghe cô nói: “Mau cởi quần áo.”

Cởi quần áo? Nháy mắt Lý Thiên Mặc đỏ mặt, cả người cũng khô

nóng.... hôm nay con bé chủ động như vậy.... anh uống say mềm, dán người sát cô, thành thành thật thật để cho cô cởi quần áo giúp anh.

Lôi Niếu Niếu đỡ anh ngồi ổn, nhanh chóng cởi hai cái nút áo của anh ra. Bàn tay nhỏ bé của cô nắm vạt áo, trực tiếp lôi quần áo của anh ra ngoài.

Lý Thiên Mặc lập tức đẩy ngã cô, tìm được đôi môi mềm mại liền hôn xuống.

“Trời ạ ---” Lôi Niếu Niếu bị anh làm sợ hết hồn, vội vàng đẩy anh ra:”Điên à! Đứng lên.... ngô....”

Lôi Niếu Niếu tức giận, giơ tay đập lên bả vai anh.

Lý Thiên Mặc hoàn toàn không để ý, vừa hôn cô vừa kéo quần áo cô xuống. Lôi Niếu Niếu dùng hai chân đạp: “Anh! Anh --- đừng làm rợn! Anh uống say rồi ---”

Lý Thiên Mặc không hài lòng: “Chúng ta là quan hệ tình nhân, em không thể luôn kêu anh là anh được!”

“Bá”, Lý Thiên Mặc kéo quần áo của cô xuống, nháy mắt Lôi Niếu Niếu tan vỡ, tên này là mượn rượu giả điên sao?

Nháy mắt Lý Thiên Mặc nhào lên giống như một con sư tử vậy, cả người đầy mùi rượu, Lôi Niếu Niếu không thêm để ý nhiều như vậy, nhấc chân lên liền đạp bên hông anh “Bành --- ai nha --- ùm---” Hai người từ ghế sa lon lăn xuống đất.

Sau lưng Lý Thiên Mặc đập xuống đất: “Ngô....” Cơn đau này! Không biết có phải cột xương sống sau lưng đã hẫy hay không.

Đột nhiên Lôi Niểu Niểu té lên, suýt chút nữa đè bẹp Lý Thiên Mặc.

Lúc này Lý Thiên Mặc đã tỉnh rượu hơn phân nửa, anh ôm bụng rên hừ hừ.... cũng may lúc này không có ăn bao nhiêu cơm, nếu không thật sự sẽ ói hết ra... cú té lần này quá độc ác!

Lôi Niểu Niểu nhanh chóng bò dậy, đi mở đèn, lúc cô bò dậy cùi chỏ chống lên bụng của anh: “Ngô ---” Lại một cú nữa....

Lý Thiên Mặc hoàn toàn tỉnh lại.

Lôi Niểu Niểu chạy ra mở đèn, “bá” đèn sáng, bi kịch là, hai người bọn họ đều không mặc quần áo.

Anh là ở trần, cô tốt hơn anh, còn mặc áo ngực. Lý Thiên Mặc bối rối, đây là xảy ra chuyện gì? Lúc này anh đã làm gì sao?

Anh không để ý được nhiều như vậy, lập tức nhảy cõn lên đi kéo rèm cửa sổ....

“Bá” sau khi rèm cửa sổ khép lại, anh nhìn sang cô: “Cái kia.... lúc này.... anh uống nhiều quá, anh cho là mình bắt được một con thỏ.”

Lôi Niểu Niểu đi tới bên cạnh dùng sức nhéo mặt anh. Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Có phải thỏ mắt đỏ không?”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, nháy mắt sắc mặt đỏ bừng. đột nhiên.... anh thành thật gật đầu: “Hình như là vậy.”

Lôi Niểu Niểu giận muốn điên lên! Hai mắt đỏ bừng! Cô nhắc chân đạp lên đùi anh!

Lý Thiên Mặc oan uổng, nhưng mà không dám phản kháng: “Anh uống say quá... anh thật không biết gì cả...”

Lôi Niểu Niểu nghiêng răng nghiêng lợi, cô biết anh uống say rồi, nhưng mà, vẫn tức giận, cô cầm quần của mình mặc lên vung quả đấm về phía anh.

“Được, lại đây! Đánh anh đi!” Lý Thiên Mặc nâng cánh tay lên đưa tời trước mặt cô: “Dùng sức cần, lại đây ----”

Lúc này là tay phải phạm lỗi, cô cần dứt nó anh cũng sẽ không nói hai lời.

Lôi Niểu Niểu tức giận trợn mắt nhìn anh, đột nhiên Lý Thiên Mặc nói: “Nếu như vậy không được.....”

Anh đi nhanh đến bên bàn máy tính, cầm tờ giấy nợ bên trong ra, anh nói: “Hay là như vậy nha.... 304 vạn tiền, đổi thành số điểm, đây chính là 304 điểm. Hôm nay anh chiếm tiện nghi của e, liền trừ mười điểm. Bây giờ biến thành 294 điểm. Như thế nào?”

Lôi Niểu Niểu dùng sức trừng anh, tên này phúc hắc cỡ nào nha! Xem như là điểm....

Cô xách eo, tức giận: “Dựa vào cái gì, anh chiếm tiện nghi lớn như vậy, mới trừ mười điểm? Ít nhất phải mười lăm chứ?”

Chương 1587: Bàn chuyện (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhìn cô hồi lâu, cũng không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cười.

Anh nói: “Cũng được, mười lăm thì mười lăm, ai bảo em nhỏ hơn anh đâu. Anh nhường em.”

Lôi Niểu Niểu trợn mắt nhìn anh, đột nhiên ngáp lên, cô mệt chết rồi, thật là mệt.... buổi sáng, biểu diễn hết mấy tiết mục, buổi chiều lại thi, chú ý tập trung thời gian dài như vậy, đột nhiên bây giờ cảm thấy mệt quá.

Lý Thiên Mặc hấp tấp nói: “em mau đi tắm rồi ngủ đi, buổi sáng ngày mai còn có trận thứ ba đâu.”

Lôi Niểu Niểu bĩu môi, buồn bã nói: “Em còn muốn luyện tập một hồi nữa.... lâm trận mài kiếm, không vui cũng sáng!”

Lý Thiên Mặc nhíu mày: “Không cần luyện, tài nghệ của em tùy tùy tiện tiện liền có thể bỏ qua họ đến cả trăm con phố. Trận thứ ba ngày mai, là lấy năm mươi người trước, Năm mươi người em còn sợ cái gì? Em nhưng là đệ nhất nha!”

“A... đúng nha, chỉ cần không bị đào thải là được.”

Lời nói của Lý Thiên Mặc làm cho Lôi Niểu Niểu ý chí sục sôi....

Cô vui vẻ nói: “Anh không nói, em cũng quên em là đệ nhất.... ngủ, ngủ!”

Lôi Niểu Niểu cầm quần áo ngủ, tung tăng đi tắm. Lý Thiên Mặc mở máy tính ra trò chuyện về sáng tác “Bạch Lộ Vi Sương” với Lăng Vi.

Lôi Niểu Niểu tắm xong, Lý Thiên Mặc nói với Lăng Vi: “Trễ rồi, mình ngủ trước.”

Anh sợ có tiếng động quấy rầy Lôi Niểu Niểu. Liền tắt máy vi tính cầm quần áo đi tắm.

Rượu nha, thật không phải là đồ tốt. Lý Thiên Mặc vừa tắm vừa khó chịu. Cánh tay, chân cũng đau bưng bưng, đầu lại mơ mơ màng màng, nhưng mà phân tử rượu còn để cho tế bào não của anh đặc biệt sống động. Trong đầu, đều là hình ảnh cô đứng dưới đáy đèn, làn da sáng bóng, bàn tay nắm lại, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận.

Lý Thiên Mặc bị kích phát hiện, có lẽ anh phải phá công! Chính nhân quân tử cái gì, nhất định là phải ghen chết. Thật không nghĩ tới, đáng người của Lôi Niểu Niểu cái tên đàn ông giả này lại tốt như vậy.... bình thường, cô luôn mặc đồ rằn ri, vô cùng che giấu đáng người. Nếu không phải cô không có mặc áo khoác, cho anh nhìn thấy, anh cũng không tin tưởng thân thể cô lại đầy đủ như vậy!

Lý Thiên Mặc phiền lòng nha! Nếu chưa từng xem có lẽ anh sẽ không có ý đồ.... nhưng mà, trong nửa tháng, đã cho anh nhìn hai lần. Mặc dù, chỉ là nhìn lướt qua, nhưng mà cũng là thấy nha!

Là người đàn ông nào cũng không chịu nổi! huống chi, anh là thật lòng yêu Lôi Niểu Niểu, đương nhiên phải có cảm giác.

Lý Thiên Mặc tâm loạn như ma.

Cảm giác của anh và Lôi Niều Niều đang xảy ra biến hóa. Chủ yếu là anh đang phát sinh biến hóa.... anh thật là càng ngày càng yêu cô, có lúc không thấy được cô liền khó chịu trong lòng, cô giống như là không khí của anh vậy, không có cô bên cạnh anh không hít thở được.... cả người nóng bừng khó chịu!

Trước kia cũng sẽ không như vậy, từ sau khi chắc chắn quan hệ người yêu, anh giống như lấy được một loại năng lượng đặc thù gì đó, có thể làm nhiệt độ cơ thể cao lên, tùy thời đều có thể làm anh căng cứng đến muốn nổ tung.

Anh là bạn trai của cô nha.... nghĩ đến đây, anh liền nhiệt huyết dâng trào! Đáng tiếc, bọn họ vẫn là quan hệ người yêu trong sáng, đến nay còn không có tiến triển thực chất gì. Ô ô....

Chương 1588: Bàn chuyện (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc tắm xong đi ra, đang muốn tới ghế sa lon ngủ, đột nhiên nghe được trong phòng có giọng nói, tiếng còn không nhỏ! Có vẻ như Niều Niều thật tức giận.

Lý Thiên Mặc dừng bước lại, anh nhìn vào phòng ngủ, có vẻ như Niều Niều đang mắng người. Anh bước chân nhẹ nhàng đi đến phòng ngủ.

Anh bước đến cửa, cánh cửa khép hờ, anh nhìn bên trong, Lôi Niều Niều ôm cái gối nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Không cần cậu nói xin lỗi, bây giờ tôi không muốn nghe thấy giọng của cậu! Tôi muốn cúp điện thoại!”

“...” Không biết đối phương nói cái gì, cô tức hừ hừ nói: “Kim Lập! Cậu giải thích cái gì nha? Giải thích có ích không? hôm nay bên trong lễ đường có bao nhiêu người cậu biết không? Tên Lôi Niều Niều của tôi đã truyền khắp tất cả các trường học!”

“...”

“Im miệng đi cậu! Đó là thành danh tốt sao? Ý của cậu là, tôi còn phải cảm ơn cậu?”

“...”

Đột nhiên cô nhú mày: “Cậu cắt cho tôi --- tôi lười nói nhảm với cậu!

Bây giờ tôi rất phiền cậu! Cũng bởi vì cái kịch ngắn đó của cậu, buổi chiều vừa thi xong tôi mở điện thoại ra liền có mấy nam sinh gọi điện thoại quấy rầy tôi! Bây giờ tôi phiền cậu chết mất! Cậu đừng gọi điện thoại đến nữa! Tôi muốn cúp!”

“ ... ”

“Tôi không có gì đáng nói với cậu cả, cậu đừng luôn gọi điện thoại cho tôi! Tôi tắt máy được chưa? Tôi đập điện thoại được không?”
Hiển nhiên Lôi Niểu Niểu tức giận muốn chết!

Sắc mặt Lý Thiên Mặc giống như mực tàu vậy, anh bước dài, đi tới bên cạnh cô đưa tay: “Đưa điện thoại cho anh.”

Lôi Niểu Niểu sợ hết hồn, cô chỉ lo mắng chửi người không chú ý Lý Thiên Mặc đi tới.

Đột nhiên Lý Thiên Mặc giơ tay về phía cô, cô cũng chuyển hướng không ném điện thoại lên mặt đất.

Lý Thiên Mặc ngoắc ngoắc ngón tay với cô: “Đưa điện thoại cho anh.”

Lôi Niểu Niểu vô cùng nghe lời, đưa tới trước mặt anh.

Lý Thiên Mặc cầm điện thoại của cô, mở loa lên.

Kim Lập đối diện gào khóc: “Niểu Niểu --- tôi không cầu cô tha thứ, tôi chỉ là muốn xin lỗi. Tôi biết lỗi rồi..... tôi thật lòng biết lỗi mà! Tôi thật sự không phải lừa cô, tôi là vô cùng có thành ý xin lỗi! tôi rất đáng đánh, tôi tự đánh tôi được không, cô đừng nóng giận được không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng tát tai “ba ba”. Lôi Niểu Niểu nhúu mày, có chút không đành lòng.

Lý Thiên Mặc nhìn biểu tình kia của Lôi Niểu Niểu liền vô cùng khó chịu! Liền cái chuyện mà Kim Lập đã làm lúc sáng kia, còn đáng giá cô không đành lòng sao? Còn nữa, lúc nãy những cú điện thoại quấy rầy kia cô cũng không nói cho anh!

Lúc này, Kim Lập nức nở nói: “Niểu Niểu, tha thứ tôi? Hôm nay tôi thật sự là bị gì rồi, trước khi diễn kịch tôi không suy nghĩ nhiều như vậy.... chủ yếu tôi chỉ muốn bày tỏ với cô, không nghĩ tới sẽ có nhiều người quấy rầy cô như vậy...”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc hừ lạnh nói: “Không phải đánh mặt sao? Sao không đánh tiếp? Không phải cậu thành ý xin lỗi sao? hôm nay có bao nhiêu người trên lễ đường, cậu liền tự tát mình bấy nhiêu bạt tai, thiếu một người, cũng đừng tự liếm mặt nói có thành ý! Giả mù sa mưa nói xin lỗi, giả tạo!”

Lý Thiên Mặc cúp điện thoại, Lôi Niểu Niểu cướp điện thoại lại nhấn nút tắt máy.

Vốn là muốn ngủ một giấc, nhưng bây giờ tức giận không ngủ được.

Lý Thiên Mặc ngồi bên cạnh an ủi cô: “Anh tin tưởng trước khi diễn kịch hẳn Kim Lập sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ không quá giống nhau, đàn ông mà.... không tinh tế như vậy. Anh cảm thấy, điểm xuất phát của cậu ta là muốn gọi lên sự chú ý của em, mà không phải giống như bây giờ, để cho em bị nhiều nam sinh quấy rầy như vậy.”

Lôi Niểu Niểu phồng má tức giận, cô dùng sức trợn mắt nhìn anh: “Anh còn nói chuyện thay cậu ta sao! Không phải anh vừa bảo cậu ta

tự sát mình chết sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Đó là hai chuyện khác nhau, nói xin lỗi thì xin lỗi, nhưng sự thật là sự thật.”

Anh đưa tay vỗ sau lưng cô: “Đừng nóng giận, ngày mai còn có tranh giải. hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu không ngày mai sẽ không có tinh thần.”

Lôi niểu niểu vẫn còn tức giận: “Giận đến không ngủ được!” Cô bấu môi, dựa vào ngực anh: “Em muốn ôm anh một hồi.”

Nháy mắt Lý Thiên Mặc cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng cô đã ôm eo anh.

Chương 1589: Chế độ điểm lên giá (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc ngồi yên không nhúc nhích.

Cảm giác được, bàn tay nhỏ bé của cô ôm eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào bả vai bên trái của anh.

Mùi thơm của cô, chui vào lỗ mũi anh. Phân tử rượu cồn quấy phá, làm cho tế bào trong thân thể anh nhảy lên.

Nháy mắt Lý Thiên Mặc cảm thấy nóng quá.... anh cảm giác được, hơi thở anh thổi ra giống như mang lửa, mang theo làn khói trắng.

Đầu nhỏ của cô xoay xoay trong ngực anh, cô vô cùng buồn bực nói: “Ngày mai em phải đổi số điện thoại!”

Giọng nói buồn rầu, hiển nhiên vô cùng không vui. Lý Thiên Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên nói: “Không cần đổi số điện thoại, anh giúp em chặn những số xa lạ. Qua mấy ngày những người kia không gọi được thì sẽ không gọi nữa.”

Lôi Niều Niều lập tức vui vẻ, ánh mắt cô xẹt qua ánh sao, cô nhìn anh chằm chằm gật đầu: “Đúng đúng, sao em không nghĩ tới cái này...”

Lý Thiên Mặc đưa tay, dùng sức nhéo lên má cô, làm cô gào khóc kêu to.

Anh cười lên, nhẹ hôn lên trán cô: “Mau đi ngủ.”

Lôi Niều Niều lại không cam lòng buông tay: “Anh ở cùng với em một hồi đi. Tâm tình của người ta không tốt, anh còn không để ý người ta!”

Cô ôm eo, dựa vào trong ngực anh, loại cảm giác này quá tốt.... Cô không nỡ buông tay, chỉ muốn vẫn luôn ôm anh như vậy, chỉ muốn vẫn luôn dựa vào anh như vậy.

Cô ngẩng đầu, hôn lên chiếc cằm lấm tấm râu của anh: “Em muốn ôm anh một hồi.”

Lý Thiên Mặc hít sâu một hơi, trong đầu nghĩ: Không phải là anh không muốn ôm em nha.... em có từng nghĩ tới, em ôm anh như vậy, sẽ không sợ anh phạm sai lầm à? Men rượu mà đi lên anh cũng không khống chế được nha!

Anh giơ tay lên chà sát mặt, làm cho mình tỉnh táo, anh nhìn ánh mắt cô chằm chằm nói: “hôm nay anh uống rượu, anh sợ là sẽ không quản được chính mình....”

Lôi Niều niều hơi kinh ngạc, cô ngoẹo đầu nhìn anh, thật giống như không quá tin tưởng anh có thể nói ra những lời này, đột nhiên cô đưa tay sờ trán anh: “Không lên cơn sốt, không có sao! Em tin tưởng nhất định thiên sứ chính nghĩa của anh sẽ chiến thắng ma quỷ tà ác!”

Đột nhiên biểu tình Lý Thiên Mặc phức tạp cười: “Lỡ như không chiến thắng nổi thì sao? Anh cũng không tin chính mình, em lấy cái gì tin anh nha?”

Lôi Niều Niều vẫn dùng ánh mắt kinh ngạc đó nhìn anh, một lúc lâu sau cô mới nói: “Không sợ, nếu anh thật không chiến thắng nổi, như

vậy liền không chiến thắng nổi đi.”

Phốc --- lời này, là ý gì? Lý Thiên Mặc kinh ngạc nhìn cô chăm chú!

Đột nhiên Lôi Niếu Niếu nhảy cẫng lên, đi tắt đèn, Lúc trở về lập tức đẩy anh ngã nhào.

Cô ôm cổ anh, hai chân siết chặt chân anh lại, cuốn chặt anh giống như một con rắn vậy.

Lý Thiên Mặc.... nóng nha! Đồ mờ hôi nha.... con bé này chỉ uống một ly rượu, sao dường như có vẻ càng say hơn anh uống cả chai vậy?

Cô để trán sát trán anh, hơi thở cũng phun trên mặt anh, cô cười nói: “Ngủ ngon.” Nói xong, cô từ từ lại gần cắn môi anh: “Hôn chúc ngủ ngon, chúc anh mơ đẹp.”

Mơ đẹp cái quỷ gì! Cô cắn anh cái này, làm cho tế bào trong thân thể anh nổ oanh oanh! Hơi thở anh nóng như lửa, nháy mắt đã đẩy ngã cô, hung hăng hôn lên.

Cô ôm cổ anh, dùng sức hôn sâu.

Chương 1590: Chế độ điểm lên giá (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà.... trong chốc lát, Lý Thiên Mặc nghe được tiếng hít thở đều đều của cô.

Con bé này, không tim không phổi, ngủ quá nhanh!

Lý Thiên Mặc vô cùng muốn đập đầu vào tường, cái con tiểu yêu tinh này, làm hại anh đổ mồ hôi, chính cô lại ngủ trước

Anh nằm xuống, từ từ bình phục hơi thở. Tác dụng của rượu làm cả người anh nóng đến sắp mất mạng! Con bé xấu xa, chỉ biết đốt, mà không phụ trách tắt lửa! Hôm nay anh uống rượu hơi chóng mặt.

Anh đành phải bò dậy, vào phòng tắm tắm lại.

Anh vừa nhúc nhích, đột nhiên cô tỉnh lại, ôm anh gắt gao.

“...” Lý Thiên Mặc muốn điên rồi, trong đầu nghĩ, Niểu Niểu nha, có phải em cố ý không? Hôm nay anh không chạm vào em em không hài lòng đúng không?

Lý Thiên Mặc tức giận quyết định, nếu như vậy, thì không đi nữa!

Anh xoay người, đối mặt với cô. Lôi Niểu Niểu lập tức dán tới, thân thể hai người dính sát. Vô cùng ấm áp, thoải mái.

Mồ hôi của Lý Thiên Mặc tuôn rơi. Anh cứng ngắc không dám động đây, rồi cuộc sức mạnh hơi men của rượu đi lên đột nhiên mệt mỏi vô cùng.

Anh ôm chặt cô vào lòng, chân dài cuốn lấy bắp chân của cô, kéo cô lại vào trong ngực, cứ ôm như vậy, hai người gần gũi giống như một người vậy, anh dùng sức hôn lên mặt cô mơ mơ màng màng ngủ.

Buổi sáng thứ hai, hai người giống như hai đứa bé song sinh vậy, ôm chặt.

Cánh tay của Lý Thiên Mặc cũng sắp gãy, bị cô ép tới chua xót đau nhức, cảm giác đau nhói để cho anh không nhúc nhích được.

Lôi Niều Niều đều quên vì sao cô ngủ chung với anh....

Cô thấy bên cạnh mình có một người nằm sượng đến hết to: “A----” nhắc chân, liền đạp lên đùi anh.

“A....” Cả người Lý Thiên Mặc cũng tê dại nha... một cước này không nặng, nhưng tuyệt đối cũng không nhẹ!

“Em làm gì vậy?” Lý Thiên Mặc bất mãn tố cáo: “Sáng sớm, còn chưa mở mắt đâu em đã đạp người!”

Nghe được giọng nói của Lý Thiên Mặc, đột nhiên Lôi Niều Niều thanh tỉnh: “Nha.... em quên, em quên... tối ngày hôm qua, hình như là em muốn ôm anh.”

...

Lý Thiên Mặc trở mình, đứng lên đi vệ sinh! Sợ đánh thức cô, anh nhịn cả buổi tối. Anh đi xuống đất rửa mặt.

Anh mới vừa đi vệ sinh xong, còn chưa rửa mặt đâu đã thấy cô ngáp vươn người tới.

Lý Thiên Mặc ㄅ, cũng may anh đi vệ sinh nhanh, nếu không, lại bị cô nhìn thấy!

“Lôi Niểu Niểu! em không biết anh đang đi vệ sinh sao? Đột nhiên em đi vào như vậy, sẽ làm anh sợ đến nín lại hết có biết không?”

Lôi Niểu Niểu nói: “Em đã nghe anh dội nước rồi.”

Cô cầm quần áo đi vào, tối hôm qua quên tắm.

“Di?” Sao quần áo lại ướt, còn đang nhũu nước đâu....

Lý Thiên Mặc nói: “Anh thấy em chưa giặt quần áo, nên đã giặt giúp em.”

Nháy mắt mặt Lôi Niểu Niểu đỏ lên, anh giặt quần áo cho cô, còn giặt thật sạch sẽ! Chủ yếu là.... anh không chỉ giặt áo ngoài cho cô... còn có hai cái mặc bên trong nữa.

“Cái kia cái kia... giặt cũng đã giặt, cảm ơn a....” Cô ㄅ ㄅ nhìn anh cười toét miệng. Cô đi tới sân thượng phơi quần áo, Lý Thiên Mặc đi theo ra ngoài.

“Ai!” Đột nhiên cô kêu, gấp gáp hỏi anh: “Anh giặt quần áo của em, sẽ không dùng điểm để đổi chứ?”

“...” Lý Thiên Mặc không nói gì, anh là người như vậy sao? Đột nhiên, lại cảm thấy đề nghị này của cô không tệ.

Anh suy nghĩ nói: “VẬY chỉ thu 1 điểm là được. Tối hôm qua là 304 điểm, trừ 15 là còn 289 điểm, hôm nay thu 1 điểm là 290. Được cái số chẵn, dễ nhớ.”

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu trợn to mắt, cô thật là ngu ngốc nha! tự mình đào cái hố nhảy xuống!

Nhưng mà.... không đúng nha!

Lôi Niểu Niểu suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy cái hố này hơi lớn nha!

Cô vội vàng nói: “CÓ vẻ như chúng ta tính điểm không đúng? Một điểm, tương đương với mười ngàn đồng! Anh chỉ giặt mấy bộ quần áo liền lấy mười ngàn đồng sao?”

Cái tên hố cha này!

Lý Thiên Mặc nói: “Không sai nha, hôm qua anh đựng em, em còn thu 15 điểm đâu.”

Lôi Niểu Niểu ngây ngẩn, đột nhiên cô nín cổ áo của anh nói: “Anh, sau này đừng giặt quần áo nữa, cũng tính cho em đi! em giặt cho anh một tháng, là có thể kiếm ba trăm ngàn rồi!

Chương 1591: Bị mắng ghen lời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đột nhiên Lý Thiên Mặc trầm mặt xuống.

Rõ ràng anh rất không vui! Anh vô cùng nghiêm túc nói: “Lôi Niểu Niểu, anh đã nói bao lần rồi, quan hệ của chúng ta là người yêu, em không thể luôn kêu anh là anh!”

“À...” Lôi Niểu Niểu nghe lời gật đầu, lại kêu nữa: “Anh anh (ca ca)....”

Lúc này không phải là một chữ “anh” nữa, thêm một chữ nha, ha ha ha ha.... xem mình thông minh cỡ nào.

Lý Thiên Mặc uốn nắn cô: “Anh anh cũng không được! Phải gọi thân ái, hoặc là chồng!”

Anh vô cùng nghiêm túc nói: “Em kêu sai nữa, anh liền trừ điểm của em! Gọi sai một lần là mười điểm!”

“Má ơi! Cái này thật là quá ác độc chứ?” Lôi Niểu Niểu giật mình.

Lý Thiên Mặc nhìn cô chằm chằm nói: “em xem, lại gọi sai! Kêu thân ái, cái già mà má ơi?”

“Anh cút cho em ---” Lôi Niểu Niểu giận đến trợn trắng mắt, mẹ nó... đó là kêu anh sao chứ?

Lý Thiên Mặc xem như là thật: “Lúc nãy em vừa gọi sai, trừ em mười điểm, thêm lên chỗ của anh, bây giờ anh lại có 300 điểm!”

“...” Lôi Niểu Niểu muốn điên rồi: “Cầm thú! Sao anh không đi chết đi?”

Lý Thiên Mặc giơ một ngón tay nói: “Lại gọi sai nữa, phải trừ thêm mười, bây giờ là 310 điểm.”

“Con bà nó ---” Lôi Niểu Niểu lui về sau một bước: “Thì ra số điểm còn có thể chơi như vậy?”

Cô còn nghĩ rằng là mình chiếm tiện nghi lớn đâu! Không nghĩ tới, cái hố này, còn lớn hơn cô tưởng tượng cả ngàn lần nha!

theo cách tính này của anh... đời này của cô cũng chưa trả xong!

Không cẩn thận, lại thiếu nhiều hơn trước 60 ngàn nha! 310 vạn, bây giờ....

Lôi Niểu Niểu cắn răng, dùng sức trừng Lý Thiên Mặc: “Có lẽ em phải tìm hiểu anh lại một lần nữa mới được...”

Trên mặt Lý Thiên Mặc tràn đầy hiền hòa nói: “Em có thể kiếm về nha. Em giặt quần áo cho anh không phải cũng kiếm được sao?”

Lôi Niểu Niểu bĩu môi chê: “Em giặt quần áo cho anh một ngày kiếm mười ngàn. Cũng được.”

Lý Thiên Mặc lại cười gian, xua một ngón tay nói: “Em tính sai rồi nha...”

Cái chữ “nha” đó của anh nói vô cùng thiếu đánh! Lôi Niểu Niểu

trùng mắt hỏi anh: “Em tính sai như thế nào nha?”

Lý Thiên Mặc vô cùng nghiêm túc nói: “Anh giặt quần áo cho em là bốn món, mà quần áo của anh mỗi ngày chỉ có ba món. Em suy nghĩ, có phải bình thường em mặc nhiều hơn anh một món không?”

“...” Lôi Niểu Niểu trợn trắng mắt, ngực đau xót! Quả thật là cô mặc nhiều hơn anh một món.

Lý Thiên Mặc nói: “Anh giặt cho em 4 món tính 1 điểm. Em giặt cho anh ba món, sao có thể cũng là 1 điểm chứ?”

Lôi Niểu Niểu cắn răng! Giận đến thật muốn cắn anh! Cô giận đến bật cười, giơ tay lên dùng sức nhéo ngực anh nói: “Hay là.... anh cũng mặt thêm một món?”

“Phốc ---” Lý Thiên Mặc cười phun: “Anh không mặc.”

Lôi Niểu Niểu lại nói: “Thẹn thùng cái gì nha! Em lại không chê cười anh!”

Cô vừa nói vừa đưa áo ngực của mình đến trước mặt anh: “Lại đây, anh mặc của em, em không ngại.”

“...” Lý Thiên Mặc vội vàng khoác tay: “Thôi thôi, ba món, cũng xem như là một điểm. Em nhỏ hơn anh, anh phải nhường em. Anh chịu thiệt cũng không sao...”

“Em khinh ----” Lôi Niểu Niểu giận đến muốn một dao chém chết anh!

“Anh đây là nhường em sao? Đây rõ ràng là muốn tức chết em!”

Hai người mình tranh ám đấu, rốt cục rửa mặt, đánh răng xong rồi,

cùng ăn bữa sáng chung.

Chương 1592: Bị mắng ghen lời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bữa ăn sáng.... là cháo Lý Thiên Mặc nấu, ba ngày một điểm.... một tháng chính là mười điểm.

Lôi Niếu Niếu lập tức gọi điện cho Lăng Vi: “Chị dâu! Chị còn nói anh Đình ăn cơm đắt tiền sao? Vậy là chị chưa gặp Lý Thiên Mặc! Cái tên hổ cha này nha! Bữa nă sáng ba ngày anh ấy lấy em mười ngàn đồng nha! Dù gì lúc chị ở nhà anh Đình của em bữa ăn sáng ba ngàn cũng là tổ yến sữa bò nha! Lý Thiên Mặc nấu cho em cái gì? Chính là cháo trắng nha! Ngay cả táo đỏ anh ấy cũng không bỏ! Lòng dạ đen tối nha... rốt cuộc em cũng biết vì sao anh ấy kêu “Thiên Mặc” rồi! Đen đệ nhất thiên hạ nha!”

Lý Thiên Mặc không tức giận chút nào, vô cùng thân sĩ mở cửa cho cô: “Hôm nay muốn đi thi, xin giữ tâm tình ôn hòa.”

Lôi Niếu Niếu tức giận đi ra.

Cho đến lúc này, cô mới hoàn toàn phản ứng lại.

Từ sau khi thiếu anh 304 vạn, cô liền trở thành người hầu! Cô đã hoàn toàn rơi vào cuộc sống dầu sôi lửa bỏng rồi!

Đi tới trường thi, Lôi Niếu Niếu còn chưa hết giận, Tào Duệ ngồi bên cạnh gật đầu với cô, chào hỏi.

Lôi Niểu Niểu tùy ý gật đầu, không nói nhiều giống như ngày hôm qua nữa.

Tào Duệ nhíu mày hỏi cô: “Sao vậy? Hôm nay không vui sao?”

Lôi Niểu Niểu trừng Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc là giám khảo lưu động. Đúng lúc đi tới bên cạnh cô.

Lý Thiên Mặc nói: “Thi thật tốt, thi không tới ba tên đầu anh trừ mười điểm của em!”

Lôi Niểu Niểu nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh cắt cho em ---”

Cắt thật nhanh đi ----

Đề thi hôm nay còn chưa phát tới, sao cô biết mình có thể đứng trong ba hạng đầu hay không!

Lý Thiên Mặc thấy cô ý chí chiến đấu sôi sục mài răng, yên lòng cười.

Anh đi ra trường thi, chỉ thấy hiệu trưởng Yến đại và hiệu trưởng B đại ở trong hành lang âm dương quái khí tổn hại lẫn nhau.

Hiệu trưởng B đại ngoẹo cổ hừ cay cú nói: “Hừ, lần này các người.... là đập cắt chó sao? Lại 33 người, toàn bộ đều thông qua vòng hai?”

Ông nói nghiêng răng nghiêng lợi, nói xong, không khỏi nhỏ giọng thầm thì: “Là vận cắt chó vậy!”

Hiệu trưởng Yến đại không vui, ông ngẩng đầu ưỡn ngực lạnh lùng nói: “Ông người này, nói chuyện thật thô tục! còn đường đường là hiệu trưởng trường đại học đâu.... người ta thành tích tốt, chính là

gặp may? Nói chuyện sao lại khó nghe như vậy?”

Hiệu trưởng B đại nhìn ông cười lạnh: “Không phải vận cứt chó? Vậy nhất định là các người đã biết trước đề thi!”

“Có thể nói tiếng người sao?” Hiệu trưởng Yến đại nổi giận!

Hiệu trưởng B đại, cũng biết mình nói vậy là quá đáng, cái đề thi này là do bên đề đồ phát xuống, nội dung không thể nào tiết lộ ra ngoài.

Ông nói như vậy, chủ yếu là không phục!

Ông nhìn vào trường thi, có hơn phân nửa học sinh đều là Yến đại, càng nhìn càng tức giận!

“Không phải là may mắn 33 người vào vòng ba sao, đừng vui mừng quá sớm! Hôm nay sẽ để toàn quân của ông bị diệt hết!”

Ông nói lời này, Lý Thiên Mặc không vui! Dựa vào cái gì học sinh của anh phải bị tiêu diệt hết toàn quân?

Học sinh của anh, lần này có thể toàn bộ đều qua vòng hai đều là dựa vào thực lực và sự cố gắng!

Người khác nghỉ ngơi, đi du lịch, chơi đùa khắp nơi! Học sinh của anh, không ngày không đêm, một ngày chỉ ngủ hai giờ, viết trình tự! Làm hoạt họa!

Từ tựu trường đến thi, thời gian một tháng này không có một người lười biếng! Người khác ngủ, bọn họ học tập! Ngay cả nằm mơ, cũng đều đang soạn trình tự! Còn là hiệu trưởng đâu? Nói như vậy cũng quá không chịu trách nhiệm!

Lý Thiên Mặc rất tức giận, anh nói với hiệu trưởng B đại: “Hiệu trưởng Lương, lời này của ông tôi không thích nghe! Ngài nói Yến đại chúng ta hôm nay sẽ bị diệt hết toàn quân?”

Chân mày Lý Thiên Mặc nháy dựng lên, hỏi ông: “Lỡ như không thì sao? Cuộc thi hôm nay, học sinh của tôi phạm là có một người thông qua khảo sát thì chẳng khác nào là tự vả mặt mình! Lời nói của ngài hôm nay làm sao để thu trở về đây?”

Hiệu trưởng B đại bị mắng nghẹn lời, cắn răng nói: “Có một người thông qua khảo sát thì coi là bản lĩnh gì? Có bản lĩnh, thì cuộc thi hôm nay, toàn bộ 33 người đều thông qua!”

Lý Thiên Mặc nhìn vào trường thi, các học sinh của anh đều đứng lên! Xem thường ai?! hôm nay chúng ta liền thông qua hết! Cho ông ta nhìn xem!

Học sinh Yến đại, người này tiếp người kia đứng lên.

Hốc mắt Lý Thiên Mặc cũng nóng đỏ!

Chương 1593: Tôn nghiêm vô giá! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt của hiệu trưởng B đại đen như đáy nồi.

“Reng----” Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, nhưng mà, các bạn học sinh Yến đại không có ngồi xuống, ngược lại đứng lên hết!

Lôi Niểu Niểu hất cằm, coi rẻ hiệu trưởng B đại. Đoàn người không nói gì, nhưng mà lòng tự trọng vô cùng cao.

Lý Thiên Mặc nhìn các học sinh của anh, đột nhiên nhiệt huyết sôi trào.

Lý Thiên Mặc nhìn hiệu trưởng Lương chăm chú, từng chữ từng chữ, vô cùng trịnh trọng nói: “Học sinh của chúng tôi đều rất ưu tú! Bọn họ có thể thi vào vòng thứ ba là bằng thực lực! Ông không có tư cách xem thường bất cứ một người nào!”

Lý Thiên Mặc nhìn học sinh của mình nói: “Mỗi người các người đều phải biết, cái gì là thanh xuân, thanh xuân là còn trẻ dốt nát, có thể là u mê xúc động, nhưng mà, thanh xuân là tự ái, tự yêu, tự mạnh mẽ, không cho phép bị xem thường! Tôn nghiêm vô giá! Ai cũng không thể tùy ý chà đạp tôn nghiêm của chúng tôi!”

33 học sinh của Yến đại, tất cả đều ngẩng đầu đứng, đầu đội trời chân đạp đất!

Lý Thiên Mặc đối lập với hiệu trưởng B đại.

Cho dù có bao nhiêu người thông qua cuộc thi, hôm nay, học sinh của anh có loại khí thế này, cổ sức mạnh không chịu thua này. Lý Thiên Mặc anh không có uống phí nhiều tâm huyết như vậy!

Lý Thiên Mặc hỏi hiệu trưởng B đại: “Hiệu trưởng Lương, tại sao ngài lại xem thường học sinh của Yến đại chúng tôi? Là cái gì để cho ông mắt chó xem người thấp như vậy? Nếu mà hôm nay học sinh của tôi toàn bộ đều thông qua, ngài phải làm sao?”

Hiệu trưởng B đại khinh thường “hừ”: “Nếu mà các người toàn bộ thông qua, tôi liền móc tiền túi của chính mình mời các người ăn bữa tiệc lớn!”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc cười lạnh: “Không cần! Hiệu trưởng Lương mời cơm chúng tôi sợ là tiêu hóa không tốt! hôm nay, chúng ta lập quy cũ ở đây, nếu như toàn bộ 33 học sinh của Yến đại chúng tôi đều lên cấp, hiệu trưởng Lương ngài, nói lời xin lỗi với tất cả các bạn học Yến đại của chúng tôi trước mặt tất cả các thí sinh! Cũng đăng báo xin lỗi!”

Hiệu trưởng Lương của B đại tức giận đến trợn mắt nhìn Lý Thiên Mặc: “Cậu là cái thá gì? Cậu cho rằng mình là hiệu trưởng Yến đại sao? Dám nói chuyện với tôi như vậy?”

Lúc này, hiệu trưởng Yến đại vô cùng nghiêm túc nói: “Lời thầy Lý nói chính là ý tôi muốn biểu đạt. Uy tín của thầy Lý ở Yến đại không thua gì tôi.”

hiệu trưởng B đại giận đến đỉnh đầu bốc khói. Nhưng mà, lúc này bị buộc leo lên lưng cọp, nếu không đồng ý thì giống như ông lâm trận sợ thua vậy!

Ông cũng không tin, học sinh Yến đại bọn họ mỗi người đều có bản lĩnh như vậy, cả 3 trận đều là 33 người toàn thông qua hết? Ông nhất quyết không tin!

Hôm nay ông liền đánh cược, còn có thể thế nào? Học sinh Yến đại, chẳng lẽ không có một người kéo chân sau?!

“Reng ---” Tiếng chuông vang lên lần thứ hai, cuộc thi chính thức bắt đầu. Tất cả bạn học đều ngồi xuống bày trận chờ đợi!

Tào Duệ ngồi ở số 37, từ từ giương mắt nhìn Lôi Niếu Niếu. Không nghĩ tới.... một cô gái như cô lại có khí thế như vậy. Lúc này, ánh mắt kiên định đó của cô làm anh hoảng sợ....

Chương 1594: Tôn nghiêm vô giá! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ sau khi anh dọn nhà, số lần nhìn thấy Lôi Niểu Niểu không nhiều, nhưng mà, Lôi niểu Niểu không có biến mất từ trong cuộc sống của anh. Anh vẫn luôn chú ý cô.

Cô lên sở trung học, học trung học năm thứ hai, thi đậu trường đại học nào, anh đều biết..... chỉ bất quá, tính cách của Lôi Niểu Niểu trong lòng anh vẫn là không khác lúc nhỏ mấy.

Nhưng mà, sau khi tiếp xúc hai ngày thi, để cho anh cảm giác được rõ ràng, Niểu Niểu đã trưởng thành. Càng nhiều một phần bền bỉ và sức mạnh không chịu thua hơn so với nghịch ngợm, sáng sủa, khả ái trước kia.

Tào Duệ đang hoảng hốt thì đã bắt đầu thi đấu.

Anh nghiêng đầu nhìn màn hình của mình, trên màn hình xuất hiện rất nhiều kí tự, anh nhíu mày lại, thì ra khảo sát hôm nay.... là một trong những khảo nghiệm nhập môn hacker.

Môi Tào duệ cong lên, đây không phải là đụng vào họng súng sao?

Tất cả mọi người trong trường thi, chỉ có một mình anh là hacker, chỉ đề mục trẻ con này anh nhắm mắt lại cũng có thể giải trong vòng mười giây.

thành tích tốt nhất của anh là 8 giây 27, anh nhìn thí sinh chung quanh, khinh thường cười, chỉ với khảo sát này, anh tùy tùy tiện tiện cũng có thể lấy đệ nhất.

Tào Duệ cầm con chuột, dời mũi tên về phím bắt đầu.

Cuộc thi này, do các học sinh tự chi phối thời gian, bởi vì thí sinh chưa từng tiếp xúc đề thi này. Cho nên, cho mọi người thời gian quen thuộc và học thuộc lòng.

Các thí sinh khi nào cho rằng mình đã sẵn sàng liền bấm bắt đầu tiến hành khảo sát.

Tiêu chuẩn phán xét là: Lấy tỷ số chính xác ưu tiên, tỷ số chính xác giống nhau, vậy người làm nhanh nhất sẽ thắng, từ hạng nhất đến hạng năm mươi.

Tào Duệ căn bản là không cần chuẩn bị, anh trực tiếp bấm bắt đầu.

Tào Duệ mới vừa bấm bắt đầu, trên màn hình xuất hiện số 3, 2, 1 thì, ngón tay anh ừa bấm bàn phím xong thì, đột nhiên --- có người nộp bài thi!

Anh nhìn bên bảng tỷ thí. 8 giây 03! Lôi Niếu Niếu --- NO.1

Tào Duệ sửng sốt hai giây. Lôi Niếu Niếu... lại chỉ dùng 8 giây 03! Còn nhanh hơn 8 giây 27 của anh!

Chuyện này sao có thể! Lôi Niếu Niếu lợi hại như vậy? Cô trở thành một hacker từ khi nào vậy?

chẳng lẽ là Lý Thiên Mặc dạy? Bất quá, không đúng nha.... Lôi Niếu Niếu và Lý Thiên Mặc mới quen biết không lâu, tổng cộng mới hơn

ba tháng....

hơn ba tháng, cô có thể.... đột phá đến 8 giây 03, cũng quá..... thiên tài chứ?

Tào Duệ ngây người, hai giây đã qua. Anh vội vàng thu hồi suy nghĩ. Vốn là, trong lòng anh dự định lấy đệ nhất, căn bản là anh không có coi những thí sinh khác ra gì, anh cho là mình tùy tiện làm 16 giây cũng vững vàng đệ nhất.

“Dinh ---” Đột nhiên lại có người nộp bài thi, 13 giây 49, Lưu Kiện NO.2!

Lưu Kiện, ngựa đen thiên tài. Anh là kiểu tuyển thủ điển hình như chỉ cần cho một điểm tựa, là có thể bay qua cả địa cầu.

Trước kia, không có tiếp xúc những cái hacker này. Cho nên, anh vẫn luôn chỉ là một học sinh, ngày ngày lăn lộn chờ ăn chờ tốt nghiệp.

đột nhiên, chương trình học của Lý Thiên Mặc để cho anh sinh ra hứng thú học tập vô cùng cao!

Lý Thiên Mặc dạy biên trình trò chơi, Lý Thiên Mặc dạy chế tạo hoạt họa 3D, Lý Thiên Mặc dạy kỹ thuật nhập môn hacker, cũng làm cho anh như say như mê.

Thật không như vốn là hỗn độn không có mắt không có mũi không có miệng không có tai, lập tức được mở ra thất khiếu.

từ sau khi thông suốt, thành tích của anh giống như ngòi hỏa tiễn vậy, chạy nhanh vèo vèo!

Nhất là, thái độ giảng bài của thầy Lý vô cùng nghiêm túc, thầy Lý là thầy giáo thông minh và có trách nhiệm nhất mà anh từng gặp! Tùy tiện một câu nói của Lý Thiên Mặc, hoặc là chỉ tùy ý chỉ tay cũng làm cho anh như bưng tỉnh giữa giấc mộng.

Giống như tạt một gáo nước!

Không chỉ Lưu Kiện, cảm xúc của tất cả 33 học sinh Yến đại tại chỗ cũng là như vậy. Đừng xem thường thời gian một tháng.

Chỉ là thời gian một tháng ngắn ngủi này, để cho bọn họ cảm thấy mình giống như mở ra linh trí vậy.

Trước kia không hiểu viết trình tự, bây giờ nhìn qua, giống như đề bài mẫu giáo vậy.

Cho ví dụ, mỗi ngày đều học tập cao số, áo số, lập thể bao nhiêu, vì tích phân, đột nhiên cho cậu một đề mục trung học vậy, hỏi bạn bên nào là hình tam giác... đương nhiên nhìn là ra...

Bọn học sinh Yến đại vừa nhìn thấy đề thi này, trong nháy mắt.... Ha ha ha --- thầy Lý, có phải thầy biết đề mục trước thời hạn hay không nha?

Chỉ hơn một tháng, không phải ngày ngày tập luyện cái này sao? Thái Tử Du, Lý Khắc Gia cũng có thể vào 16 giây!

Học sinh Yến đại người này tiếp người kia nộp bài thi.

Thời gian của bọn họ khác nhau, nhưng mà, có bạn học bắt đầu sớm, có bạn học bắt đầu trễ.

Cho nên, trong lúc nhất thời “Đình, đình, đình” tất cả mọi người đều

tập thể nộp bài thi.

Nháy mắt Tào Duệ có cảm giác không muốn thi nữa, anh là một hacker chuyên nghiệp, lại bị một đám học sinh làm chấn động đến không còn ý chí chiến đấu!

Chương 1595: 33 người, đủ đánh mặt! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ nhú chặt chân mày.

Nếu như phát huy tốt, lấy 8 giây cũng không phải việc khó gì. Nhưng mà thành tích của Lôi Niểu Niểu rõ ràng còn nhanh hơn thành tích tốt nhất của anh, anh còn thi cái gì nha!

Một hacker chuyên nghiệp, trên trường thi với đề mục hacker còn không bằng một sinh viên đại học bình thường... nếu như lời này truyền đi, sau này Tào Duệ anh làm sao còn lăn lộn ở chiến đội M-B nữa chứ?

Anh muốn bỏ thi! Nhưng mà hiệu trưởng B đại rõ ràng đã nhìn ra anh có ý bỏ quyền!

Hiệu trưởng B đại tức tối hắng giọng: “Khụ khụ ---”

Ý kia, giống như nói: Tào Duệ! Cậu đang hoang cho tôi! Mẹ cậu còn nằm trong bệnh viện đâu! Lão tử cho cậu thù lao còn nhiều hơn cậu đi làm hai tháng nữa!

Tháng này mẹ cậu đã thiếu tiền thuốc, cậu không muốn chính mắt thấy mẹ mình bị người ta ném ra ngoài đường thì thành thật cho tôi!

“Khụ khụ ---” Cậu tự thu xếp ổn thỏa đi!

Tào duệ nghe được tiếng nhắc nhở này, chợt nhớ được mục đích lần này mình tới tham gia cuộc thi.

Anh nhanh chóng thi xong, 9 giây 34 anh hoàn thành thi. Bởi vì, lúc trước bị một ít quấy nhiễu, cho nên thành tích cũng không có đạt tới tốt nhất. Mặc dù lấy được hạng 2, nhưng anh vẫn không vui nổi.

Cả trường thi này, 33 học sinh Yến đại toàn bộ lên cấp! Thành tích kém nhất đều là trong vòng 27 giây! thật nhiều học sinh đều là cố hết sức phát huy vượt qua bình thường!

Trừ Tào Duệ chen vào thứ hai, các học sinh của trường khác cũng không chen vào được 30.

Bởi vì, học sinh của Yến đại cả tháng ngày ngày đều luyện cái này, bọn họ có ưu thế rất lớn.... so với những học sinh chưa từng luyện tập nha.....

Đáng thương hơn là hiệu trưởng B đại, vừa rồi chân thành thề nói: “Yến đại các người sẽ bị tiêu diệt toàn bộ!”

Bây giờ thì sao? B đại chỉ có hai người thông qua!

Một người là Tào Duệ, một người là hạng nhất từ dưới đếm lên Chu Minh.

Hạng nhất từ dưới đếm lên.... mất hết mặt mũi!

Hiệu trưởng B đại thở dài bối rối! Học sinh trường bọn họ suýt chút đã đã bị tiêu diệt toàn quân nha!

Ai nha, cú tự đánh mặt này vang lên to rõ “Ba ba” luôn!

vốn ông tính là, Tào Duệ vững vàng hạng nhất, các bạn học khác tùy tiện chiếm thứ mấy cũng không quan trọng.

Như vậy, B đại bọn họ cũng rất có mặt mũi rồi!

Nhưng mà, Tào Duệ không giành được đệ nhất còn không nói, một tên khác Chu Minh.... lại là hạng nhất từ dưới đếm lên, những người khác, lại ngay cả đếm ngược cũng không chen vào nổi.

Bởi vì, đếm từ trên xuống đã bị B đại chiếm lĩnh rồi!

tổng cộng 50 người lên cấp, Yến đại đã chiếm 33 người!

Còn có thiên lý sao?

Bên ngoài trường thi, có không ít bạn học vây quanh, còn rất nhiều ký giả và truyền thông chờ dưới cuối hành lang.

Lần so tài cuộc thi máy tính này vô cùng náo động, ngày hôm qua toàn bộ 33 học sinh Yến đại đều vượt qua vòng 2, cũng đã để chi truyền thông khen chỉ có ở trên trời, dưới đất không có.

hôm nay, lại là toàn bộ 33 người đều thông qua! Cái này.... thật là chuyện chưa từng xảy ra sau hơn mười mấy năm cuộc thi nha!

Bên ngoài, thật nhiều học sinh đang nghị luận: “Vẫn là Yến đại trâu bò nha!”

“Yến đại thật trâu bò nha! 33 người dự thi, 33 người qua hết.... bọn họ là ăn cái gì lớn lên vậy?”

Chương 1596: 33 người, đủ đánh mặt! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một bạn học khác nói: “Người ta cần ăn cái gì sao? Người ta có một thầy giáo Lý Thiên Mặc là đủ rồi!”

Người này nói: “Em trai tôi là máy tính hệ của Yến đại, em trai tôi nói: Chỉ hơn một tháng, nó đi theo thầy giáo Lý Thiên Mặc tập luyện. Giống như mở được phần mềm hacker vậy. Bây giờ em trai tôi sử dụng máy tính tôi đều cảm thấy em trai giống như biến thành một người khác vậy, Trước kia, đều là ngày ngày tôi mắng nó là con lừa ngu ngốc, bây giờ ngày ngày nó lại mắng tôi ngu như heo!”

“Thầy giáo Lý Thiên Mặc lợi hại như vậy nha? Tôi cũng muốn lăn lộn với thầy ấy nha!”

“Tờ đất ơi.... 33 học sinh Yến đại đều lên cấp hết rồi? Cũng qua trâu bò đi... mà ơi má ơi! Tôi thật hối hận nha, phải chi lúc đó thi vào Yến đại là tốt rồi!”

Một bạn học B đại đột nhiên rống lớn: “Bây giờ chúng ta chuyển trường còn kịp không?”

Hiệu trưởng Yến đại vui vẻ. Đột nhiên ông “Tê ---”, tiếc rẻ nói với Lý Thiên Mặc: thiên Mặc nha! Hối hận nhá thật hối hận nha! Hối hận chúng ta không thêm một người nữa, vậy là tốt!”

Nếu Yến đại có 34 người, ha ha ha, cái “hạng nhất đếm ngược” kia

của B đại cũng không có phần rồi!

Hối hận, hối hận! Tới thêm một người nữa là tốt rồi.

“Phốc ---” Các bạn học xem náo nhiệt bên ngoài đều trào máu, trong lòng nói: “Hiệu trưởng đại nhân, ngài còn có thể phúc hắc hơn được sao?”

Hiệu trưởng B đại nghe những lời này giận đến muốn xuất huyết não nha!

“Ai mẹ ơi.... nhức đầu.”

Hiệu trưởng Yến đại bên này bỏ đá xuống giếng, al2m hiệu trưởng Lương của B đại tức giận đến.... choáng váng đầu óc.

Ông đỡ trán, cảm giác trời đất quay cuồng.

Lý Thiên Mặc hỏi ông: “Hiệu trưởng Lương, không phải lúc nãy nói chúng tôi toàn quân chết hết sao? Bây giờ rốt cục là ai toàn quân chết hết nha?”

Còn chưa chờ hiệu trưởng Lương nói chuyện, đột nhiên hiệu trưởng Yến đại vui vẻ nói: “Thiên Mặc nha, lời không thể nói như vậy.... B đại người ta vẫn là có chút thực lực, không phải có một người xếp hạng thứ 2 sao? Mặc dù chậm hơn Niếu Niếu của chúng ta một giây, nhưng thực lực cũng rất mạnh mẽ nha. Ngoài ra... có vẻ như còn 1 người cũng lên cấp, mặc dù xếp hạng “Thứ nhất - từ - dưới - đếm - lên”, nhưng mà thực lực so với mấy bạn học khác vẫn xem như là đứng đầu nha.”

Mấy chữ “Thứ nhất - từ - dưới - đếm - lên” của hiệu trưởng Yến đại nói vô cùng kéo dài... làm hiệu trưởng Lương của B đại giận đến suýt

chút nữa đã phun một ngụm máu ra.

Lý Thiên Mặc tán đồng gật đầu: “Hiệu trưởng, ngài nói đúng. Lần này tất cả bạn học của chúng ta đều thông qua vòng thứ ba, có lẽ trường học lại phải tốn kém.”

Bởi vì, cuối tháng 11, các bạn học được thông qua đều phải đến để thi tổng trận chung kết.

Tiền lộ phí, tiền ăn, tiền thuê khách sạn cũng đều là trường học bỏ vốn.

Hiệu trưởng Yến đại vô cùng háo phóng khoáng tay: “Ài, chút chi phí này là cái gì? Các em thành công! Các em làm vẻ vang cho trường học! Đừng nói là tiền lộ phí, cho dù là tiền thưởng mỗi người cũng sẽ không thiếu!”

Hiệu trưởng Yến đại vung nắm đấm, hào hùng nói ra, lập tức cho người tài trợ...

Bởi vì, trước kia,... thật không ngờ tới là 33 người toàn bộ lên cấp hết. Cái chi phí này cũng thật không nhỏ nha!

Lý Thiên Mặc hỏi hiệu trưởng B đại: “Hiệu trưởng Lương, có phải ngài nên nói xin lỗi với các học sinh của tôi?”

Anh càng nói càng nghiêm túc, cuối cùng tầm mắt quét qua mỗi học sinh Yến đại.

Lý Thiên Mặc nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng với hiệu trưởng Lương: “Ai đều không có tư cách xem thường chúng tôi! Mời hiệu trưởng Lương phụ trách cho chính câu nói của mình! Lấy thái độ đúng đắn nhất của ông ra, mời ông nói xin lỗi với công sức luyện tập

cực khổ mà học sinh của tôi bỏ ra.”

Hiệu trưởng Lương của B đại giận đến lỗ mũi đều lệch đi, sắc mặt ông như gan heo vậy, màu máu đỏ lại lộ ra chút tím.

Các bạn học trường khác đều không nói lời nào, các học sinh tới tham gia ai cũng muốn mình là nhân vật chính, nhưng mà.... hôm nay là khí thế sân nhà của Yến đại, cho dù là ai cũng không áp chế được.

Yến đại người ta không chỉ lấy đệ nhất, cho dù là ba mươi thứ tự trước cũng một mình bọn họ bao hết!

Thật là..... quá mạnh mẽ!

Hiệu trưởng Lương của B đại mặt đỏ bừng, ông không muốn thừa nhận mình từng nói như vậy.

Nhưng mà.... nhiều người nhìn như vậy đâu. Nhất thời ông có chút không xuống đài được.

Vốn cho là, cười ha hả lẫn lộn qua là được, ai biết thằng nhóc Lý Thiên Mặc này vô cùng tích cực!

Nhất định phải cho ông nói xin lỗi! Ông cứng cổ: “Ách... các bạn học....”

“Chờ mto65 chút ---” đột nhiênj6 Lý Thiên Mặc giơ tay lên bảo ngừng, tiếp theo, chỉ thấy anh lấy điện thoại ra. Phát tin tức cho người bạn ký giả của anh, để cho anh mau tới/

Chuyện tốt như vậy, sao lại không có ký giả ở đó được chứ!

Phúc hắc như Lý Thiên Mặc, thích nhất là nhìn những người mà anh

chán ghét bị té ngã thật đau.

Chương 1597: Đào hố, lấp đất chôn xong (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạn ký giả kia của Lý Thiên Mặc nhận được điện thoại lập tức như đánh máu gà vậy!

“Để cho tôi đi vào, để cho tôi đi vào, bên trong thi xong rồi, tôi là ký giả đặc biệt lần này nha!” tiểu Lộ kích động nha!

Ánh mắt tiểu Lộ sáng lên,, máu gà khắp người không ngừng chảy ra ngoài nha!

Hiệu trưởng Yến đại bảo an ninh để cho tiểu Lộ đi vào. Các ký giả của những trường học khác mời cũng đều đi vào theo.

Tiểu Lộ chen đến bên cạnh Lý Thiên Mặc giới thiệu với cậu: “Vị này chính là hiệu trưởng Lương, ái tài nóng lòng! Phải nói xin lỗi với học sinh của tôi ngay trước mặt tất cả các thí sinh.”

“Phốc ---” Tiểu Lộ phun, lúc này trong điện thoại không phải nói như vậy nha.

Tiểu Lộ đưa micro tới trước mặt hiệu trưởng Lương: “Hiệu trưởng Lương, ngài là hiệu trưởng của B đại, là tấm gương của tất cả học sinh, mời ngài nói những lời khích lệ vá áy náy với học sinh đi.”

Hiệu trưởng B đại giận đến cả người run rẩy, nhưng mà, ông cố nén, giả vờ cười, hắng giọng nói: “Thí sinh tại chỗ, các em tham gia cuộc

tranh giải lần này, nói rõ thực lực của các em đều ở trên người khác! Cho dù lấy được thứ hạng gì, các em đều là tấm gương của những bạn học khác!”

Lý Thiên Mặc ở bên cạnh nói: “Mời ngài nói chuyện chính.”

“...” Gương mặt già nua của hiệu trưởng Lương B đại đỏ bừng giống như cái mông khi vậy.

“Ách... lúc nãy tôi nói.... nếu toàn bộ 33 học sinh của Yến đại thông qua cuộc thi, tôi mời đoàn người ăn bữa tiệc lớn!”

“Đi? Không đúng nha?” Lôi Niểu Niểu ngồi ở số 36 đột nhiên nói: “Hiệu trưởng Lương, lúc nãy ngài không có nói như vậy nha!”

Lôi Niểu Niểu đứng lên nói: “Mấy chục học sinh chúng tôi đều nghe rõ đây!”

Cô nhìn hiệu trưởng Lương, vô cùng nghiêm túc nói: “Lúc nãy ngài nói là sẽ xin lỗi chúng tôi! Thầy Lý của chúng tôi nói: Tôn nghiêm vô giá! Chúng tôi trẻ tuổi, chúng tôi xúc động, nhưng mà, chúng tôi có tôn nghiêm! Thầy Lý của chúng tôi yêu cầu ngài nói xin lỗi chúng tôi ngay trước mặt toàn thể thí sinh, ngài sẽ không quên nhanh như vậy chứ?”

Cô nói xong, nhìn sang những bạn học khác: “Lúc nãy có phải hiệu trưởng Lương nói như vậy hay không?”

“Dạ!” Các bạn học đồng thanh!

Không chỉ có học sinh Yến đại trả lời, ngay cả những bạn học sinh khác cũng đều cùng nhau hô lên: “Nói xin lỗi, nói xin lỗi! Phải nói xin lỗi! Thầy Lý nói đúng, mặc dù chúng tôi trẻ tuổi, nhưng mà chúng tôi

có tôn nghiêm! Tôn nghiêm của chúng tôi, không cho phép bất cứ ai chà đạp!”

Sắc mặt hiệu trưởng B đại đen như đáy nồi!

Ông nhìn về micro, nói từng chữ từng chữ: “Các bạn học Yến đại, thật xin lỗi! Là tôi xem thường các bạn!”

Nói xong, rời đi ---

“Ngao ngao --- thắng lợi!” Các học sinh Yến đại cũng điên rồi! nháy mắt vây quanh Lý Thiên Mặc, các bạn học hưng phấn nha! Còn kém không có ôm Lý Thiên Mặc ném lên trời.

Hiệu trưởng Yến đại vui mừng nha! Lập tức quyết định mai phải tiến hành buổi lễ ban thưởng ở đại lễ đường trong trường học ngày mai.

Phó hiệu trưởng ngáy mắt, ông vẫn còn đang ngây ngẩn.

Đây rốt cục là chuyện gì? Ông là phó hiệu trưởng Yến đại, ông đều không hiểu rõ..... tại sao 33 người học sinh Yến đại bọn họ đều thông qua cuộc thi chứ?

Thần kỳ, thần kỳ.... ông run run, vạn lần không nghĩ tới, cậu nhóc Lý Thiên Mặc này lại lợi hại như vậy...

Câu thơ kia viết được nha ----

“Trúc mới cao hơn cành trúc cũ, toàn nhờ cái kiềng mà nâng đỡ.”
Quyển kinh sư dễ gặp, người sư khó cầu nha.

Chương 1598: Đào hố, lấp đất chôn xong (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặc dù thời gian Lý Thiên Mặc giảng bài không lâu, nhưng mà, anh đích thân dạy dỗ các bạn học không phải chỉ có kiến thức, còn có phẩm chất làm người và tu dưỡng.

Mấy nhà ký giả truyền thông đã lấy được tài liệu phỏng vấn.

Báo sớm ngày thứ hai, tất cả đều là đưa tin tức này lên trang đầu

“Thí sinh Yến đại, 33 người dự thi, toàn bộ đều thông qua ---”

“Hiệu trưởng B đại, khẩu xuất cuồng ngôn, bị đánh mặt. Ngay lập tức nói xin lỗi các bạn học Yến đại trong trường thi!”

Buổi lễ ban thưởng kết thúc, Lôi Niếu Niếu vô cùng vui mừng. Về đến nhà liền lập tức nháy vào ngực Lý Thiên Mặc: “Ha ha --- em được đệ nhất rồi! Có thưởng gì không?”

Điểm điểm điểm! Em muốn điểm!

Cô nháy mắt to tròn đầy mong đợi nhìn anh, Lý Thiên Mặc ôm cô vào ngực, hơi cúi đầu, ôn nhu hôn lên môi cô, anh nói: “Thưởng em một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.”

Cánh tay anh ôm cô thật chặt, để cô dính sát với anh. Cô muốn phản kháng, lại bị anh đè trên ghế sa lon, anh nhiệt tình hôn cô thật lâu thật

lâu.

Lúc Lôi Niểu Niểu đẩy anh ra, phát hiện môi mình sưng lên!

“Điểm đâu? em không muốn nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp, em muốn điểm!”

Lý Thiên Mặc cười lên: “Được được, cho em điểm. Hai cuộc tranh tài đều là đệ nhất, cho em hai mươi điểm!”

“Thật sao?” Ha ha ha --- Lôi Niểu Niểu vui vẻ dùng sức hôn lên mặt anh.

Ánh mắt cô chuyển động, đột nhiên nói: “Bây giờ em là 290 điểm! Lúc nãy anh hôn em, trừ mười nữa!”

“...”

Lôi Niểu Niểu khiêu khích nhìn Lý Thiên Mặc.

Hừ hừ... chị cũng không phải ăn cơm không, hừ hừ, anh biết kiếm nha? Lôi Niểu Niểu em cũng không phải đưa ngọc, em cũng biết!

Nháy mắt Lý Thiên Mặc cảm giác mình bị kịch... hôn cô muốn mười điểm.... mấy ngày liền sẽ trừ hết nha!

Anh cũng không có lời lắm nha, nấu cơm cho cô, khổ cực như vậy.... ba ngày chỉ mới có một điểm...

Thật là dạy học trò, sư phụ chết đói nha!

Lôi Niểu Niểu cũng không nói chuyện giặt quần áo cho anh. Giặt quần áo tốn sức như vậy mới 1 điểm. Phải lắc lư trước mặt anh để

anh không nhin được hôn cô, ha ha... mười điểm tới tay!

“Làm sao mình có thể thông minh như vậy nha?” Lôi Niểu Niểu cười gian: “Thầy, ngài dạy người không mệt!”

Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ.... Anh là dạy người không mệt, còn em là hủ người không mệt sao!

Lý Thiên Mặc cũng không gấp, dù sao biện pháp là do người nghĩ ra, tâm tư quỷ quái của anh lại nhiều như vậy...

Khụ khụ --- thật giống như nói mình vậy, có chút không được tốt lắm. Khụ khụ ---

Buổi tối, bọn họ cơm nước xong chơi một hồi.

Lúc ngủ, Lý Thiên Mặc cũng không ngủ ghế sa lon. trực tiếp nằm bên cạnh cô.

Lôi Niểu Niểu nhìn anh, có ý gì?

Lý Thiên Mặc nói: “Anh dùng đổi deim963.... anh muốn đổi 15 điểm đó.”

“15 điểm đó?” Lôi Niểu Niểu suy nghĩ một hồi, a --- anh anh anh là muốn.... ngày đó cô trừ anh mười lăm, là bởi vì anh lột quần áo của cô sao, sau đó tay.... không đứng đắn.

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu cảm thấy trước ngực đau xót!

Người xấu!

“Cái số điểm này không thể trừ!” Lôi Niểu Niểu khoanh tay trước

ngực bấu môi trừng anh.

Lý Thiên Mặc cười nhạt: “Em không thể trừ, vậy trừ anh.” vừa nói vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô để lên khóa kéo quần anh.

“A --- má ơi! Không được!”

Lý Thiên Mặc lập tức nói: “Gọi sao! trừ mưòi!”

Lôi niều Niều trợn trắng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không có tính nha, thân ái... lại lần nữa. Thân ái... anh vẫn là ôm em ngoan ngoãn ngủ đi, giống như hôm qua vậy. Em không làm khó, được không?”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ, gật đầu: “Có thể.”

Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực. Anh nhìn ánh mắt cô chăm chú, nghiêm nghị nói: “Sau này nhớ nên gọi anh là gì sao?”

“Nhớ, nhớ!” Lôi Niều Niều gật đầu: “Bảo bối, chồng...”

“Ng oan...”

Anh hôn cô, thời gian hôn vô cùng dài. Cô đưa bàn tay nhỏ bé đẩy anh: “Em sắp không thở nổi nữa rồi!”

Anh lại nói: “Mưòi điếm, anh phải kiểm về nha... không hôn đủ, anh sẽ không ngừng miệng.”

“Phốc ---” Ngừng miệng.... có thể đổi một từ tốt hơn được không? Lôi Niều Niều bực bội, cái hố này... đột nhiên cô không muốn!

Chương 1599: Một trăm điểm, đổi được cái gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh nói không ngừng miệng chính là không ngừng miệng. Gặm miệng cô đến sưng lên, anh còn không chịu buông.

Lôi Niểu Niểu không chịu nổi nữa, cười đau bụng.... Cô đẩy anh nói: “Em thường thức nhất điểm này của anh, cho dù chuyện gì, anh cũng có thể nói được là làm được. Tuyệt đối không thất hứa.”

Lý Thiên Mặc ôm cô, cảm thấy hơi thở của cô càng ngày càng nặng, phân tử trong thân thể chạy loạn khắp nơi, cả người nóng đến sắp phát nổ!

Nhất là đầu, nóng bừng bừng, trên trán cũng thấm đầy mồ hôi.

Cô quá ngọt ngào, thật giống như một món bánh ngọt ngon miệng, ăn như thế nào cũng không ngán.

Anh cắn môi cô, đột nhiên hơi khô. Anh nhìn ánh mắt cô chăm chăm giọng trầm thấp nói: “Đó là đương nhiên, anh không chỉ nói được là làm được, anh còn được voi đòi tiên đâu.”

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu cảm thấy ngực nóng lên, lòng bàn tay anh nóng bỏng. Cô nắm tay anh lại: “Làm gì?”

Anh nhìn cô chăm chăm, thâm trầm nói: “Trừ điểm, 15 điểm.”

Hơi thở của anh phun lên mặt cô, làm cho mặt cô cũng như phát sốt. Cô nghe được anh trầm giọng nói: “Anh muốn hỏi, một trăm điểm có thể đổi cái gì...”

Lôi Niếu Niếu nổi giận “Oanh”!

Đột nhiên cả người chợt lạnh, cô mới phát hiện anh đang cởi quần áo của cô.

Cô cũng nãy rút không oanh3 kháng, mặc anh cởi quần áo cô xuống. Anh đưa tay cầm chặn, từ lòng bàn chân dấp đến đỉnh đầu cô, hai người buồn bực ở trong chặn.

Tháng mười, thật lạnh.

Nhưng mà, cô không lạnh chút nào cả. Cho dù bây giờ ném một cục nước đá vào ngực cô cô cũng có thể biến nó thành nước trong nháy mắt.

Lý Thiên Mặc cởi quần áo của mình ở trong chặn. Động tác của anh vô cùng thuần thục, bá đạo, có lực độ, ánh mắt tràn đầy dã tính, để cho ánh mắt cô tràn đầy bong bóng tình yêu.... Anh ném quần áo, từng khối từng khối bắt thịt trên tay và cơ bụng vô cùng co dãn.

Ánh mắt Lôi Niếu Niếu sáng ngời. Người người đều thích, ái mộ thầy Lý, lại là bạn trai của cô nha! Anh đẹp trai như vậy, tài giỏi như vậy, thông minh như vậy, lại là bạn trai cô!

Cô cười hì hì, trong lòng tràn đầy vui mừng theo bản năng giờ ngón tay đâm đâm cơ bụng của anh. Thật giống như một thỏi socola.

Lý Thiên Mặc hít sâu một hơi, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang gây loạn của cô đặt lên ngực mình. Tay cô thật ấm áp hơi có chút nóng.

Anh nhìn ánh mắt cô chăm chăm, mắt anh vô cùng thâm trầm, nhỏ giọng hỏi cô: “Em không biết anh muốn làm gì sao?”

Có lẽ Lôi Niếu Niếu biết anh muốn làm gì, nhưng mà, cô đơn thuần từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua việc này, lại có chút mơ hồ.

Cô phun hơi nóng nói: “Anh phải trùm em đổ mồ hôi, sau đó, bảo chính em cởi quần áo xuống.”

Lý Thiên Mặc nhìn cô tỉnh tỉnh mê mê, ánh mắt ti hí vô cùng khả ái, đột nhiên cười, kèm chế mình tỉnh táo lại.

Anh nhóm dậy, cười nói: “Trả lời sai, trừ điểm. Anh chỉ là muốn khoe đáng người.”

Anh cúi người xuống, nắm cầm ôn nhu hôn cô.

Bảo bối đáng yêu, khi nào em mới có thể trưởng thành, thành thực nha? Em không rành thể sự, làm cho anh không nở ra tay.... làm sao đây?

Chương 1600: Một trăm điểm, đổi được cái gì? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh muốn khoe dáng người? Phải không? Có thật không? Anh nghĩ em ngu à, anh khoe dáng người sẽ khoe trong chần sao? Trong này đen thùi lùi, không thấy rõ gì cả. Hay là, anh xuống đất đi một vòng cho em xem đi.”

Lý Thiên Mặc không nói hai lời, lập tức vén chần xuống đất đi một vòng cho cô xem.

Cánh tay trần, nhưng phong phạm nam thần lại mười phần, anh cong môi, cười xấu xa. Trong mắt ôn nhu ngập nước, giống như mới tắm xong vậy.

Cũng không biết Lôi Niểu Niểu nhìn thấy cái gì, hay là nghĩ tới điều gì, đột nhiên cô cười to ha ha, sau đó chạy xuống đất tắt đèn.

Trong bóng tối, Lý Thiên Mặc không thấy cô nhào tới, nháy mắt cô đã áp đảo anh.

Lý Thiên Mặc còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị cô lột quần!

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời chói chang xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ.

Lý Thiên Mặc cười đến mặt đầy rạo rực, tối ngày hôm qua, anh lại bị cô ăn sạch sẽ xong lau miệng!

Cô bé này rất mạnh mẽ, dùng sức đè anh lại không cho anh nhúc nhích! Anh muốn chạy cũng không kịp,....

Lý Thiên Mặc đang vui vẻ đâu, đột nhiên thấy mặt Lôi Niều Niều dán tới.

Cô còn lim dim buồn ngủ, giơ tay lên dụi mắt, bộ dạng giống như rất mệt mỏi. Đầu tóc ngắn kia của cô rối bời, anh đưa tay khẽ vuốt lại, cô bịu môi, nhíu mày, bộ dạng nhỏ nhắn vô cùng khả ái.

“Ai...” Đột nhiên cô thở dài, không muốn nhúc nhích.... nhưng sáng sớm hôm nay còn có lớp nha!

“Sao vậy?” Lý Thiên Mặc nghiêng người, ôm cô vào trong ngực, có chút áy náy nhìn ánh mắt cô chăm chăm hỏi: “Có phải phát triển quá nhanh hay không?”

Có chút lo lắng, cô sẽ bị anh dọa chạy...

Anh quá gấp gáp, vẫn cho là mình rất có sức nhẫn nại, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận nha!

Dựa theo kế hoạch của anh, ít nhất phải yêu đương ba năm năm mới đúng nha, ít nhất cũng chờ cô hai ba hai bốn tuổi, tốt nghiệp đại học, công việc cũng ổn định mới nói chuyện cưới gả, những nghĩ lại chuyện mình đã làm tối hôm qua kia.

Nhưng mà... thuyền đến đầu cầu, không thể không thẳng nha!

Anh cho là mình kèm chế rất giỏi đâu, không nghĩ tới.... lại dễ dàng như vậy.... người ta vừa chủ động nhào tới, nháy mắt anh lại giống như con sói đói vậy.

Bất quá, anh đã sớm có quyết định, đời này anh chỉ có một người phụ nữ là cô, gnu3 sớm ngủ trễ cũng không ảnh hưởng tình yêu của anh đối với cô.

“Ai....” Mệt quá! Không muốn nhúc nhích! Bây giờ cô chỉ buồn ngủ! Thể lực đàn ông quá tốt, cũng phiền phức! Ngay cả giờ học cũng không muốn đi lên, sao bây giờ?

Vốn là Lý Thiên Mặc đang chột dạ, đột nhiên nghe được cô thờ dài...

Anh dè dặt hỏi: “Bây giờ em, có phải rất muốn đánh anh một trận như tử?” Anh không xác định nhìn ánh mắt cô chằm chằm.

Lôi niếu niếu trợn mắt nhìn anh, hừ lạnh nói: “Sao có teh36 chỉ muốn đánh anh một trận như tử, bây giờ em hận không thể đạp chết anh!” Cả người đều đau nha!

Nháy mắt trái tim Lý Thiên Mặc thắt chặt... đã nói là quá nhanh... phát triển quá nhanh! Mặc dù cô 20 tuổi, nhưng mà tư tưởng còn rất đơn thuần nha.

Anh là cái gì? Ra tay bẻ hoa! Trâu già gặm cỏ non! Mặc dù, anh cũng không phải rất già... chỉ mới 23...

Trong lòng Lý Thiên Mặc tràn đầy cảm giác tội lỗi... còn chưa kết hôn đã gao sống nấu thành cơm chín... cái này không nằm trong tính toán của anh nha!

Anh đang buồn rầu đâu, đột nhiên bị cô đạp một cước: “Lý Thiên Mặc? Có phải anh muốn qua sông rút cầu không nha Em cũng sao81 mệt chết rồi, bụng vừa đói vừa mệt! Anh chiếm tiện nghi xong rồi ngay cả đồ ăn cũng không muốn nấu cho em đúng không?”

Phốc --- Lý Thiên Mặc thật là say: “Được được được, anh đi nấu bữa sáng,.” Trời ơi nha, thật là hù chết, còn tưởng rằng cô chê anh đâu...

Cũng may cũng may, có vẻ như cô cũng không có ý định hỏi tội anh.

Mấy ngày này, Lôi Niểu Niểu có chút sợ sệt. Đêm hôm đó, cô và anh đều là ý muốn nhất thời, không dùng nửa điểm phòng tránh.

Nếu mà cô mang thai, vậy phải làm sao nha? Cô là rất thích anh cuồng dã, cũng rất thích anh ôn nhu, nhưng mà, lại không muốn có đứa bé sớm như vậy nha.

Càng phiền là, trong trường học có nhiều oanh yến vây xung quanh anh nha!

Cũng tốt người đàn ông này giỏi nhất là diễn trò ân ái, rãnh rỗi liền làm một ít hoạt họa gì đó.... để cho các nữ sinh trong trường đều dùng ánh mắt sắt bén như dao chém cô “lả tả”

Mỗi ngày Lôi Niểu Niểu đều sống trong các loại hâm mộ, ghen tị hận gì gì đó.

Qua một tuần lễ, đã làm các biện pháp phòng tránh rất tốt, nhưng mà, kinh nguyệt của cô lại chậm chạp chưa tới! Lôi Niểu niểu sợ đến bối rối!

Cô không dám nói cho Lý Thiên Mặc, tự mình lén lút tới bệnh viện làm kiểm tra.

Chương 1601: Thăm vấn lão tặc - Hoắc Ân (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bác sĩ rút máu cô làm hóa nghiệm, bảo cô hai ngày nữa hãy đến lấy kết quả,

Lôi Niếu Niếu bất an lo lắng.

Cô rời khỏi phòng hóa nghiệm lâu ba, đột nhiên ba gọi điện thoại cho cô.

“Niếu Niếu nha, hai ngày này ba phải đi Giang thành một chuyến, thuận đường qua xem con.”

“A? Ba --- ba muốn tới Giang thành nha?” Lôi Niếu Niếu giật mình, chột dạ vô cùng ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Ba cô nói trong điện thoại: “Chú Vương của con được phê chuẩn thăm vấn Hoắc Ân, cha đi cùng chú ấy.”

“À à à!” Lôi Niếu niếu hấp tấp nói: “Như vậy thật là quá tốt, rất nhanh chú Vương liền có thể tìm được vợ và con của chú ấy rồi!”

Vương Dần gặp Hoắc Ân ở trong phòng thăm vấn trọng hình, hôm nay phạm vi đặt câu hỏi của ông chỉ có thể nằm trong phạm vi sợi dây chuyền đỏ kia.

Hoắc Ân mặc đồ tù màu xanh, mái tóc trắng bạc, nếp nhăn trên mặt

càng sâu sắc hơn.

Bây giờ ông gầy như một cây gỗ mục nát, lưng còng.

Một chút cũng không giống lão đại hắc đạo khổng chế phân nửa mạch máu của đế quốc đêm tối.

Vương Dần và Hoắc Ân vô cùng quen thuộc, nếp nhăn trên mặt lão này là mới xuất hiện, Vương Dần cũng rõ ràng!

Trong mười năm đã qua, bọn họ thi hành nhiệm vụ với bảy người cầm dây chuyền, nhiệm vụ chủ yếu là diệt trừ cầm đầu mầm họa “Hi Nhĩ Vương”, ví dụ như Hoắc Ân, Tác Lý Tư vậy!

hôm nay, rốt cuộc cũng mang tên tội nhân Hoắc Ân không chuyện ác nào không làm, thập ác không tha này ra công lý, Vương Dần chỉ cảm thấy sáng khoái vô cùng, cả người thoải mái!

Trên mặt Hoắc Ân tràn đầy lạnh lùng, ông lặng lẽ ngồi, đôi mắt đục ngầu nhìn Vương Dần chăm chăm, thật giống như đang thưởng thức một tên hề đang diễn xiếc.

Vương Dần thấy ánh mắt giễu cợt kia của Hoắc Ân, ông hừ lạnh chất vấn: “Hoắc Ân, bây giờ ông có tư cách gì để cho ông có thể bật cười như bây giờ?”

Vương Dần thật muốn cầm cái gương để hoắc Ân nhìn xem thân thể “quỷ quái” của mình bây giờ ra sao!

Hoắc Ân không trả lời, cười nhạt.

Vương dần lạnh lùng liếc ông.

Hoắc Ân quét ông nói: “Vấn đề lúc này ông hỏi, không liên quan gì đến câu hỏi lần này cả.”

Vương Dần cười lạnh: “Vậy ông nói thử xem, sao ông có thể lấy được sợi dây chuyền màu đỏ kia của tôi. Sợi dây chuyền kia vẫn luôn ở trong tay vợ tôi, ông biết tung tích của cô ấy?”

Đột nhiên Hoắc Ân ngược mặt lên nhìn ông chăm chú, ánh mắt tràn đầy đắc ý!

Vương Dần nhú mào, trong lòng bốc lên một tia lửa giận! Ông muốn tươi sống cắn chết Hoắc Ân cho hả giận!

Tiếp theo, quả nhiên nghe được Hoắc Ân nói: “vợ ông, đó thật đúng là một đại mỹ nhân. Bạch Bình đúng không? Cô gái nhỏ này, nhưng là đặc công xuất sắc nhất chiến đội quốc tế, trực thuộc chiến đội SSS tiêu diệt hắc bang quốc tế. Tuyệt sắc như vậy, giấu diếm thân phận, làm vợ cho ông cũng được đi, ở sau khi ông rơi núi còn định thủ tiết vì người, đây tuyệt đối là phung phí của trời nha!”

Vương Dần trợn to mắt, chặt chẽ nhìn Hoắc Ân chăm chú!

Lão già Hoắc Ân nhìn Vương Dần chăm chăm, cười thâm trầm.

Gương mặt già nua khô cằn tràn đầy nếp nhăn của Hoắc Ân nháy mắt vặn vẹo lại thành một chỗ, bắp thịt trên mặt ông vừa kéo vừa kéo.

“Cô ây - ở - đâu?” Vương Dần nghiêng răng nghiêng lợi! Chợt ông đứng lên, đối diện với Hoắc Ân! Lúc này ông giống như một con sư tử hung mãnh! Vương Dần nổi giận!

Hoắc Ân cười đắc ý, hung ác nhìn Vương Dần chăm chăm nói: “Tế

phẩm tốt như vậy, đương nhiên là tặng cho Hi Nhĩ Vương vĩ đại nhất của đế quốc đêm tối chúng ta rồi. Ông không biết, Hi Nhĩ Vương của chúng tôi yêu cô ta lắm đâu...”

Chương 1602: Thẩm vấn lão tặc - Hoắc Ân (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Dần lập tức ngã về lên ghế.

Hai mắt ông nổi lên! Mặt đầy khiếp sợ!

Vương Dần không dám tưởng tượng lắc đầu, ông nhin đau, tinh tế hồi tưởng quá trình bắt hi Nhĩ Vương, bao vây tiêu diệt hơn một tháng, toàn bộ hành động đều kinh tâm động phách!

Nhưng mà, toàn bộ quá trình bắt Hi Nhĩ Vương, đều không nhìn thấy người phụ nữ nào cả!

Nếu như vợ của ông Bạch Bình bị nhốt, hẳn là bọn họ đã có thể tìm được bà nha!

Nhưng mà, cũng không có....

Dựa theo ý Hoắc Ân nói “Hi Nhĩ Vương” đặc biệt quan tâm Bạch Bình, nhưng mà, lúc bắt Hi Nhĩ Vương, tại sao lại không phát hiện dấu vết của Bạch Bình!

Thậm chí, lúc bắt “Hi Nhĩ Vương”, bên người ông ta không hề xuất hiện bất cứ người phụ nữ nào.

Chỗ ngủ cũng không có vật phẩm của phụ nữ.

Vương Dần tỉ mỉ hồi tưởng, ông đặc biệt nhớ cái cung điện to lớn kia, lúc Hi Nhĩ Vương bị bắt là đang trong mật đạo muốn chạy trốn.

Sau khi bắt Hi Nhĩ Vương, bọn họ lục soát cung điện không lồ, cái cung điện đó càng giống như chỗ ở của một người. Hoàn toàn không có đồ dùng hàng ngày dư thừa.

Hi Nhĩ Vương khiêm tốn nhất, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của bất cứ ai, trừ người đưa tin của ông.

Không đúng không đúng.... có vẻ như ông bỏ sót cái gì....

Vương Dần suy nghĩ cẩn thận... lúc ấy, ông và bác Trần phụ trách lục soát cung điện Hi Nhĩ Vương, ông dám cam đoan, mỗi một xó xỉnh trong cung điện đó ông cũng không có bỏ qua!

Nếu như, giống Hoắc Ân nói, Hi Nhĩ Vương có tình cảm đặc biệt với Bạch Bình. Vậy.... tại sao lúc bắt Hi Nhĩ Vương, không thấy Bạch Bình, cũng không có nhìn thấy nửa điểm bóng dáng của Bạch Bình trong cung điện của ông!

“Hi Nhĩ Vương” bọn họ bắt được.... thật là Hi Nhĩ Vương chân chính sao?

Đầu Vương Dần rất đau, suy nghĩ của ông lẫn lộn thành một cục, cả người giống như muốn nổ tung vậy!

Ông giống như muốn lên cơn sốt, khi thì lạnh khi thì nóng.

Ông đỡ trán, đầu đau như muốn nứt ra, đột nhiên ông giơ tay lên chĩa vào Hoắc Ân: “Là các người nhốt cô ấy? Cô ấy - ở - đâu? Các người giấu cô ấy ở nơi nào?” Vành mắt của Vương Dần sắp nứt.

Hai mắt ông đỏ thẫm, hiện lên vè máu tanh! Chợt Vương Dần đứng lên, điên cuồng giận dữ hét: “Các người giấu cô ấy ở nơi nào?” Năm nắm của ông đập vào mặt bàn, trên gương mặt đỏ thẫm lộ ra từng đường gân xanh!

Hoắc Ân lạnh lùng rũ mắt xuống: “Vấn đề của ông quá nhiều, tôi không tiêu hóa nổi...”

Giọng của ông vô cùng đáng hận!

Vương Dần hận không thể nhào lên bóp chết ông!

Hoắc Ân cười âm lãnh, ông không nói thêm nửa chữ, cứ âm lãnh nhìn Vương Dần chằm chằm nở nụ cười.

Thời gian tra hỏi đã hết, Vương Dần bị mangr a phòng thẩm vấn.

Lửa giận của Vương Dần thiêu đốt bùng bùng đến muốn nổ tung lồng ngực! Hoắc Ân đáng chết! hi Nhĩ Vương đáng chết! Lão tử muốn giết ông ta! Lão tử muốn giết ông ta!

Khó trách, nhiều năm như vậy ông vẫn luôn không tìm được! Ông ngày ngày ỉn núp dưới đáy hi Nhĩ Vương, không nghĩ tới.... vợ của ông lại đang bị đối phương giam cầm!

Nhiều năm như vậy! Ông cũng không biết! Vương Dần đau lòng đến muốn giết mình!

Hôm nay, tin tức lão quỷ Hoắc Ân thả ra không biết thiệt giả, nhưng mà, đối với ông mà nói, lại vô cùng có ích. Cho dù vợ ông Bạch Bình có phải bị Hi Nhĩ Vương nhốt hay không, ông cũng phải men theo con đường này điều tra tới cùng!

Vương Dần tiếp tục báo cáo với cấp trên, ông nói trong báo cáo, hy vọng có thể thẩm vấn “Hi Nhĩ Vương” một lần! Bây giờ ông hoài nghi độ chân thật về thân phận Hi Nhĩ Vương bị bắt này.

Trong lòng Vương Dần thật lâu không cách nào bình tĩnh. Ông bệnh nặng một trận, ba ngày không ăn không uống.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất là thẩm vấn “Hi Nhĩ Vương”! Nhưng mà, thời hạn thi hành án của Hi Nhĩ Vương còn có nửa tháng, bên trong nửa tháng, cầu xin của ông không có được phê chuẩn.

Có lẽ đời này của ông cũng sẽ không biết được tung tích của Bạch Bình!

Trong lòng Vương Dần vô cùng nóng nảy, ông nắm ngực, chỉ cảm thấy lửa đốt từng trận!

Ông phải làm thế nào mới có thể tìm được vợ và con? Con của ông có an toàn ra đời sao? Vợ của ông còn trên đời này sao?

Chương 1603: Vô tình gặp gỡ.... Bạch Bình? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Qua ba ngày, Lôi Thiểu Tu nhanh chân đến xem Lôi Niểu Niểu.

Lôi Niểu Niểu gặp mặt cha cô ở quán cà phê.

Trong lòng Lôi Niểu Niểu còn băn khoăn cái báo cáo kiểm tra đó đâu, hôm nay đi lấy kết quả, cũng không biết kinh nguyệt đến trễ, có phải vì mang thai hay không nữa.... bây giờ cô còn không dám uống cà phê.

Trong lòng Lôi Niểu Niểu lo lắng, nếu thật sự có thai, vậy thì kết hôn đi, cũng không có gì..... dù sao nhà cô cũng không phản đối.

Lý Thiên Mặc lại tốt với cô như vậy, chỉ là cảm thấy là lạ.... đang học đại học, mang thai, sinh con.... có phải quá kỳ quái không? Chẳng lẽ cô phải nghỉ học?

Hoặc là, phá.... thai đi?

Nhưng mà... Ai... cô lại không muốn tạo nghiệt!

Buồn chết! Đều là do cô nhất thời mềm lòng, vốn là Lý Thiên Mặc còn không muốn làm gì cô, nhưng cô lại không chịu được anh lại nhường nhịn cô khắp nơi, chịu đựng cô, còn phải kèm chế mình.

Ngày đó nếu mà không phải cô chủ động, có lẽ Lý Thiên Mặc trong

vòng năm năm cũng sẽ không làm gì cô.

Lôi Thiếu Tu thấy cô mắt hờn mắt vía, giơ tay lên quơ quơ trước mặt cô.

“Ai nha! Ba! Có phải ba rảnh rồi quá rồi không?” Lôi Niểu Niểu phì cười.

Cô trừng ba mình, không hài lòng nói: “Ba, không phải bây giờ ba đang bận rộn sao? Trong công ty không có chuyện gì sao? Người khác làm ông chủ đều bận rộn đến chân không chạm đất, ba lại rảnh rồi đi lung tung khắp nơi?”

“Con nói chuyện gì kỳ vậy?” Lôi Thiếu Tu nhíu mày.

Lôi Niểu Niểu nói nhiều nha, vừa nói liền không ngừng lại được. Cô không nhịn được nói với ba mình: “Chuyện công ty nhiều như vậy, ba còn không mau trở về xem! Ba cũng không sợ kế toán và tổng thanh tra ôm tiền của ba chạy trốn! Còn nữa, dì Phương của con trẻ tuổi như vậy đẹp như vậy, ba cũng không chịu xem chặt! Bây giờ những chàng trai trẻ tuổi đều thích loại phụ nữ có phong vận như dì Phương vậy, ba đi nhanh đi!”

Lôi Thiếu Tu giận đến đầu bốc khói: “Con nói chuyện như thế nào vậy? Ba sinh con đúng là vô ích mà? Nguyên rủa ba mình như vậy!”

“Ai nha! Bây giờ con rất bận rộn! Lại còn phải thi đấu, con không cần chuẩn bị sao? Hơn nữa, chương trình học bây giờ vô cùng chặt chẽ, con thật là không có chút thời gian nào cả!”

Lôi Thiếu Tu giận hờn: “Con nghĩ ba không biết à? Cái thi đấu gì đó của con cuối tháng mười một mới bắt đầu, còn hơn một tháng! Con gấp cái gì? Có phải con có chuyện gì gạt ba hay không?”

“Không có!” Ánh mắt Lôi Niểu Niểu thẳng lên, cô “tê”: “Chỉ là gần đây hơi phiền não, con cũng không biết vì sao....”

Lôi Thiểu Tu hỏi cô: “Có phải Lý Thiên Mặc khi dễ con hay không?” Vừa nói, sắc mặt cũng trầm xuống.

Lôi Niểu Niểu vội vàng khoác tay: “Mới không phải đâu! Anh ấy đối với con rất tốt! Ba đừng đoán mò, có lẽ là con tới thời kỳ mãn kinh trước thời hạn!”

Lôi Thiểu Tu lắc đầu, nhìn cô một hồi, sắc mặt âm trầm rờ đi.

Lôi Niểu Niểu vội vàng chạy đến bệnh viện, kết quả! Kết quả! Cô muốn xem kết quả!

Lôi Niểu Niểu đi tới bệnh viện, đột nhiên lại có chút sợ hãi.

Cô bồi hồi ở cửa hóa nghiệm hai phút, không dám đi lấy báo cáo hóa nghiệm.

Chương 1604: Vô tình gặp gỡ.... Bạch Bình? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, đột nhiên một bóng người đi đến mũi chân cô.

Cô ngẩng đầu, thấy Tào Duệ thân hình cao lớn mặt đầy nghiêm túc đứng trước mặt cô.

“Niều Niều, sao em lại tới bệnh viện?” Tào Duệ và cô đứng lúc đi ngược chiều, suýt chút nữa Lôi Niều Niều đã đụng vào anh.

Tào Duệ thấy gương mặt nhỏ của cô trắng bệch, lòng đầy lo âu.

Tào Duệ không nhìn được nhú mày, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lo lắng.

“Niều Niều, em bị bệnh sao? Em sao vậy? Sao sắc mặt lại không tốt như vậy?”

“A?” Lôi Niều Niều lấy lại tinh thần vội vàng khoác tay: “Không sao không sao, em có chút khó chịu nên đến bệnh viện khám. À mà? Anh Tào Duệ, anh tới bệnh viện làm gì?”

Tào Duệ là tới đưa tiền cho mẹ của anh, lại không giao tiền nữa, bệnh viện sẽ đuổi người thật.

Nhưng mà, loại chuyện này làm sao anh nói với Lôi Niều Niều được.

Tào Duệ cười nói: “Mẹ anh thân thể không được tốt, đi rất nhiều bệnh viện cũng không chữa hết, một người bạn của ba anh nói bệnh viện này rất tốt, cho nên, anh chuyển mẹ đến bệnh viện này. Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là bệnh cũ, rất khó trị tận gốc.”

“À....” Nghe có vẻ thật nghiêm trọng... Lôi Niểu Niểu hơi lo lắng.

Lúc cô còn nhỏ, mẹ của Tào Duệ đối với cô rất tốt. Luôn kêu cô là con dâu, con dâu. Có cái gì tốt cũng giữ lại cho cô.

“Anh Tào Duệ, em đi thăm dì với anh đi.”

Đột nhiên Tào Duệ từ chối nói: “Không cần không cần!” Đột nhiên anh kích động như vậy, làm Lôi Niểu Niểu giật mình!

Tào Duệ giả vờ cười nói: “Niểu Niểu, em đừng lo lắng! Cũng không phải là chuyện lớn gì, anh đi làm việc trước, chờ hai ngày anh lại hẹn em.”

“À.... được...”

Sau khi Tào Duệ lên lầu, Lôi Niểu Niểu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng! Cô cảm thấy, bệnh của dì Tào, không đơn giản như vậy!

Lôi Niểu Niểu lén lút đi theo Tào Duệ đến lầu năm, Tào Duệ vào 5011, lại đi ra ngoài.

Lôi Niểu Niểu lặng lẽ đi tới cửa phòng bệnh, cô thấy một người phụ nữ gầy gò, sắc mặt vàng như nến, tóc thưa thớt...

Dáng vẻ của người phụ nữ này vô cùng yếu ớt.... nhưng mà, căn bản không phải dì Tào! Người phụ nữ này.... sao lại có chút giống.... dì Bạch Bình?

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu kinh ngạc đến ngây người!

Mà lúc này, người phụ nữ đang nhắm mắt lại, biểu tình thống khổ nằm trên giường bệnh vô nước biển.

Lôi Niểu Niểu rất kinh hãi! Tại sao anh Tào Duệ lại kêu người phụ nữ này là mẹ?

Dì Tào đâu? Mặc dù, hai nhà bọn họ không thường lui tới, nhưng mà, nếu như dì Tào mất, sẽ không thể nào không thông báo cho ba cô nha!

Cách vách thang lầu truyền đến tiếng nói chuyện điện thoại thật thấp của Tào Duệ. Lúc Lôi Niểu Niểu đi tới cửa thang lầu, mặc dù giọng của Tào Duệ rất nhỏ, nhưng mà, trong đó tràn đầy tức giận!

Tào Duệ nhỏ giọng gầm nhẹ: “Hiệu trưởng Lương! Đây chính là tiền cứu mạng! Chúng ta cũng đã ký hợp đồng! Bây giờ ông lại đổi ý là có ý gì? Tiền, thiếu một đồng, ông cứ chờ tòa án kêu đi!”

Không biết đối phương nói cái gì, Tào Duệ tức giận hét: “Mẹ ghẻ thì sao? Mẹ ghẻ, tôi cũng có trách nhiệm, có nghĩa vụ phụng dưỡng! Họ Lương kia! Ông cứ ôm tiền của mình mà vào quan tài đi! Nếu mẹ tôi có gì không may, món nợ này tôi sẽ đòi trên đầu ông! Cuộc so tài máy tính lần này, lão tử không làm!”

Mẹ nó! Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán! Mẹ ghẻ của anh giải phẫu hở tí là mấy trăm ngàn, anh đưa bà đi khám bệnh, đã xài hơn sáu trăm ngàn. Sau thời gian ba tháng, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, mà đã dùng cạn hết tất cả tiền anh để dành.

Trước kia, anh không cảm thấy tiền là cái gì quan trọng, không chút

để tâm kiếm tiền. Rất lâu, anh tranh giải xong đều không cảm phần thưởng.

Bây giờ, mỗi một đồng tiền đều có thể làm cho lòng anh rỉ máu!

Vì chăm sóc mẹ ghẻ, thời gian tranh giải của anh nhiều hơn lúc trước. Tuần hoàn ác tính, không có tranh cãi, càng ngày càng ít deim963, điểm càng ít thì phần thưởng càng ít.

Anh vốn là chủ lực ở chiến đôi M-B, bây giờ ngay cả phụ tá cũng không làm được.

Lôi Niều Niều nghe anh nói hiệu trưởng Lương, lại nghe anh nói ký hợp đồng... cô lập tức hiểu rõ, anh Tào Duệ trở lại tham gia cuộc tranh giải máy tính, là bởi vì... tiền!

Lôi Niều Niều không làm kinh động đến anh, cũng không có đi phòng bệnh. Loại tình huống này, nhất định Tào Duệ sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Còn nữa, chuyện quá kỳ lạ, mặc dù trong lòng cô nóng nảy, nhưng mà, bây giờ cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ít nhất phải nói cho ba, còn có chú Vương Dần! Chuyện này, phải lập tức thông báo cho bọn họ!

Chương 1605: Bệnh viện cũng có thể vô tình gặp được (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu lặng lẽ chạy xuống lầu, cô vào sân bệnh viện, đi tới dưới một gốc cây gọi điện thoại thông báo cho ba cô.

Lôi Thiếu Tu muốn về đế đô, đột nhiên thấy con gái gọi điện thoại đến.

Ông nhận, liền nghe Niểu Niểu nói: “Ba ơi! Chỗ này của con xảy ra một chuyện rất kỳ quái! Ba đoán xem con đã gặp ai? Là dì Bạch Bình!”

Lôi Niểu Niểu không chờ ông phản ứng lại tiếp tục nói: “Lần trước Lý Khắc Gia làm cái hình ảnh đó con còn nhớ đâu, hôm nay nhìn thấy người thật! Dì rất gầy, có vẻ như bị bệnh rất nghiêm trọng. Mặc dù dì gầy đến như que củi, nhưng mà, con nhìn liền nhận ra ngay, quả thật là quá giống dì Bạch Bình. Con không biết có phải dì hay không, ba, ba mau thông báo cho chú Vương Dân, hai người tới mau lên.”

“Bạch Bình?” Lôi Thiếu Tu vô cùng kinh ngạc, ông vội vã hỏi: “Niểu Niểu, bây giờ con đang ở đâu?”

Lôi Niểu Niểu nói địa chỉ bệnh viện, Lôi Thiếu Tu cũng không chú ý hỏi cô vì sao tới bệnh viện liền trực tiếp nói: “Được! Ba lập tức mang chú Vương cùng nhau tới!”

“Hai người nhanh, con ở đây chờ hai người!”

Lôi Niều Niều cúp điện thoại, đột nhiên nghĩ tới, cô còn chưa lấy kết quả báo cáo đâu. Lúc này theo dõi anh Tào Duệ nên chưa kịp lấy.

Cô vừa muốn lên lầu, đột nhiên bị một người nắm lấy cổ tay.

“Nha!” Cô sợ hết hồn, nghiêng đầu, liền thấy Lý Thiên Mặc đứng bên cạnh.

Anh trầm mặt, đôi mắt đen xẹt qua tia sáng nhìn cô chăm chăm.

Cô toét miệng cười rục rịch: “Anh Thiên Mặc.... ách, thân ái, sao anh lại đến đây?”

Lý Thiên Mặc không vui, anh nhìn ánh mắt cô chăm chăm nói: “Đến tìm em.”

“Tìm em làm gì, em lại không bị lạc...”

Lý Thiên Mặc nhíu mày nói: “Đột nhiên em lại xin nghỉ với chủ nhiệm lớp, nói em khó chịu muốn đi bệnh viện. Anh có thể không nóng nảy sao? Chính em chạy tới bệnh viện làm gì? Sao lại không nói cho anh? Nhất định anh sẽ đi cùng em nha, em không nói tiếng nào đã chạy, em không biết anh lo lắng cỡ nào sao?”

Bỗng nhiên trong lòng Lôi Niều Niều ấm áp, cô mỉm cười, anh Thiên Mặc nghĩ rằng cô bị bệnh, gấp gáp..

Cô ôm lấy cánh tay, thân mật dựa vào ngực anh: “Ai nha, cũng không phải là chuyện lớn gì, em chỉ là tùy tiện đến khám thôi.”

“À?” Đột nhiên cô cảm thấy kỳ quái: “Sao anh biết em ở bệnh viện này nha?”

Cô nhìn xung quanh, chẳng lẽ có người theo dõi cô rồi báo tin cho anh?

Lý Thiên Mặc xoay đầu nhỏ của cô lại để cô nhìn thẳng ánh mắt anh. Muốn nói: “Em không biết có một đồ vật tên là “thiết bị theo dõi” sao?”

Nhưng mà, lại sợ hì dọa cô, nên anh kèm chế không nói.

Anh nói: “Ở đây gần trường học.”

Sự chú ý của Lôi Niểu Niểu cũng không ở đây, cô còn chưa lấy báo cáo đâu, bây giờ anh Thiên Mặc đến, rốt cuộc cô có cần đi lấy báo cáo nữa không?

Ai nha, khám thai....nếu để anh biết chuyện này, thật là quá khó nói. Hay là thôi đi, chờ ngày mai rồi lấy!

Cô còn đang do dự không quyết định được, đột nhiên Lý Thiên Mặc kéo tay cô đi đến phòng khách của bệnh viện.

Lôi Niểu Niểu vội vàng hỏi anh: “Làm gì vậy? Anh dẫn em đi đâu?”

Chương 1606: Bệnh viện cũng có thể vô tình gặp được (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc dẫn cô đến chỗ thang lầu. Bên thang máy quá nhiều người, anh không muốn chen lấn.

Lôi Niểu Niểu bị anh kéo, đi từng bước từng bước theo.

Lý Thiên Mặc vừa kéo cô lên lầu vừa nhìn cô chăm chăm nói: “Tình trạng của em tốt như vậy, nhất định không phải cảm mạo nóng sốt.”

Đôi mắt đen sắc bén của anh quét cô một lần, anh nói: “Vô duyên vô cớ chạy đến bệnh viện, nhất định là sợ mang thai đúng không?”

Lôi Niểu Niểu ngây người, đột nhiên cảm giác được anh dùng sức nắm tay cô, lại nghe anh nói: “Em sẽ không mang thai, thời kỳ an toàn của em anh còn biết rõ hơn em nữa.”

“A? Gì?” Lôi Niểu Niểu sợ hãi giương mắt nhìn anh chăm chú. Lý Thiên Mặc vô cùng nghiêm túc nói: “Anh tính được rất chuẩn, sẽ không sai. Không phải thời kỳ an toàn của em anh sẽ đặc biệt chú ý. Em không phát hiện sao?”

“Phốc ---” Lôi Niểu Niểu bị sét đánh bốc khói đến cháy khét.... thật may là đi thang lầu, bên cạnh không có người. Bằng không, cô nhất định sẽ đập đầu vào tường.

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu hoài nghi mình có phải phụ nữ hay không,

thời kỳ an toàn cái gì cô hoàn toàn không biết nha! Một người đàn ông như anh lại biết cái này? Còn tính toán nữa?

Còn còn còn.... tính toán chính xác....

Lý Thiên Mặc kéo tay cô, đi tới cửa phòng hóa nghiệm lầu ba, hỏi cô: “Là lấy báo cáo ở đây đúng không?”

“Ừ...” Cô cắn môi, gật đầu. Đột nhiên anh cười: “Uổng công vô ích!”

Anh vừa nói vừa nhéo mặt cô: “Nếu anh không đoán sai, kinh nguyệt của em, đang.... trên đường đến thăm em.”

“Gì?” Lôi Niểu Niểu sợ hãi che bụng, lời nói của anh quá đáng sợ! Anh còn có thể tính ra? Cô còn không biết mình lúc nào sẽ tới, anh lại biết kinh nguyệt của cô đang trên đường đến?

Sao cô lại cứ cảm thấy không tin! Tháng này cô đã chậm rất nhiều ngày đâu! Kinh nguyệt của cô vẫn luôn không có quy luật, chính cô cũng không cách nào chắc chắn, anh lại có thể thuận miệng nói ra.

Lôi Niểu Niểu khinh thường bĩu môi, Lý Thiên Mặc đi đến cửa sổ phòng hóa nghiệm nói với bác sĩ: “Bác sĩ, ngài khỏe. Tôi là tới lấy báo cáo của Lôi Niểu Niểu.”

“Được, xin chờ.”

Báo cáo còn chưa lấy ra, đột nhiên Lôi Niểu Niểu cảm thấy bụng nóng lên. Cô khom người xuống ôm bụng nói: “Em mắc vệ sinh.”

Lý Thiên Mặc kéo cô lại, sau đó, nhét một món đồ vào tay cô: “Mag cái này đi.”

Lôi Niều Niều cúi đầu, tầm mắt xẹt qua món đồ mà anh lén lút đưa cho.... con mẹ nó nha! Anh lén lút đưa cho cô cái gì vậy nha?

Băng, băng, băng... vệ sinh! Anh còn mang theo vật này? Lôi Niều Niều hoàn toàn bị sét đánh cháy khét!

Lý Thiên Mặc nói: “Hai ngày này là "ngày may mắn" của em, anh sợ em không có chuẩn bị.”

“...” Lôi Niều Niều không nói nha.... cô phải khen anh quan tâm tỉ mỉ sao?

Cô vội vàng nhét băng vệ sinh vào túi đeo lưng, nói thật, cô không có chuẩn bị cái này....

Cô đỏ mặt, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, ai nha mẹ ời.... người đàn ông này, thật.... làm cho cô không ứng phó kịp!

Lôi Niều Niều khinh bỉ mình dùng thành ngữ vậy, nhưng mà, bây giờ tâm tình của cô thật sự là như vậy! Bởi vì, bị kích phát hiện, cô vừa mới vào nhà vệ sinh, ngồi xuống, kinh nguyệt thật sự tới thăm!

“Chết tiệt ---” CỐ giỏi như vậy sao? Anh, anh, anh, anh.... làm sao anh tính ra?

Nháy mắt Lôi Niều Niều ngây ngẩn, trong đầu có một con người nhỏ đang ngạo kiều khoanh tay, kiêu ngạo hừ lạnh nói: “Để cho anh đoán đúng rồi chứ? Để cho anh đoán đúng rồi chứ? Còn có ai?! Đường đường hacker cao cấp thế giới, tốc độ tay vô địch, não lực cao chót vót, ngay cả thời kỳ kinh nguyệt, thời kỳ an toàn của vợ mình còn không tính được thì còn mặt mũi gì nữa?”

Lôi Niều Niều che mặt, có phải cô đã sống uống lắm rồi hay không?

Cô là phụ nữ! Ngày tháng của chính mình còn không hiểu! Nhưng mà, rõ ràng tháng này đã chậm nha!

Tức chết! Lôi Niếu Niếu từ nhà vệ sinh đi ra, đã ngây ngẩn đến không tìm ra đường.

Lý Thiên Mặc cầm báo cáo giám định, mặt đầy bình tĩnh đi về phía cô, anh nhìn cô, nhướn mày cười.

Biểu tình “bạn trai em là thần cơ diệu toán” trên mặt của anh chọc cho cô thật muốn đánh anh một trận!

Lôi Niếu Niếu cười miễn cưỡng: “Sao anh biết là ngày hôm nay? Rõ ràng tháng này đã chậm rất nhiều ngày.”

Lý Thiên Mặc nghiêm túc nhìn cô nói: “Cũng không có trễ bao nhiêu. Anh biết tháng thứ nhất kinh nguyệt em là sáu ngày, thời gian lâu hơn người bình thường. Cho nên, lần thứ hai em tới là 34 ngày sau. Lần thứ hai, em lại là sáu ngày, cho nên, thời gian lại lui lại.”

Lôi Niếu Niếu thật là say say, có thể không nghiêm túc thảo luận vấn đề làm người khác đỏ mặt như vậy hay không nha!

Chương 1607: Hạ Bạch Mai

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Má ơi--- đừng nói! Em biết em biết, là em tính sai rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Niểu Niểu đỏ bừng. Cô nhìn xung quanh, trong hành lang có không ít người đang nhìn bọn họ đâu!

Lôi Niểu Niểu thật say, trò chuyện cái này ngay trước mặt mọi người, thật là tốt sao?

Trời ạ, mắt mắt muốn chết! Tìm một “thần cơ diệu toán” làm chồng, đúng thật là một chuyện.... dọa người!

Anh quan tâm như vậy, tỉ mỉ.... như vậy, làm cho đầu cô hơi choáng váng, cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Sáng sớm hôm nay, ba em đến.” Cô nói chuyện hồi sáng cho Lý Thiên Mặc nghe, Lý Thiên Mặc nhíu mày nói: “Em không thể nói chuyện với ba em như vậy, người có thể để cho em tùy tiện nổi giận đều là rất quan tâm em. Em suy nghĩ, em làm như vậy là đúng sao?”

Lôi Niểu Niểu biết mình không đúng, bấu môi không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, cô dờn tầm mắt. Đưa tay cướp báo cáo về, kết quả, trong báo cáo viết rõ ràng, cô thật.... không có mang thai!

Nói nhảm.... bà dì đã tới, muốn làm giả cũng không thể nào nha!

Lôi Niều Niều cảm thấy cả người không tốt, đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện, cô nhúu mày nhìn sang Lý Thiên Mặc.

Có hơi kỳ quái hỏi: “Sao anh biết tháng thứ nhất em có sáu ngày?”

Khi đó, hai người bọn họ còn không quen thuộc nha! Đột nhiên cô nâng cánh tay lên ngửi áo mình, chẳng lẽ có mùi? Để cho anh ngửi ra chứ?

Trời ạ... sắc mặt Lôi Niều Niều đỏ bừng.

Lúc này, Lý Thiên Mặc nói bên tai của cô: “Tháng đó, em có sáu ngày không thích ra cửa. Đi bộ cũng không nhảy nhót nhót, cho nên, rất rõ ràng.”

“Ngô --- đừng nói” Nháy mắt Lôi Niều Niều giơ tay lên che miệng anh.

Quá đáng sợ! Người đàn ông này quá đáng sợ! Đây là sức quan sát, lực nhìn rõ gì vậy chứ?!

Quen biết anh lâu như vậy, bây giờ cô mới biết anh lại có thể tỉ mỉ đến mức độ này?

Có phải cô hiểu anh, đã hơi trễ?

Cô sợ hải chà sát da gà trên tay, ngoẹo đầu nhìn anh: “Anh còn biết cái gì?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô chăm chú. Nghiêm túc nói: “Còn biết em mấy giờ sẽ nói mớ, mấy giờ sẽ đập chần. Còn biết tần số mà em không nhận được gọi ra tiếng, còn biết....”

“A! Đừng nói! Được rồi được rồi, em biết!” Lôi Niều Niều lại che

miệng anh. Mẹ ơ.... lại để cho anh nói thêm chút nữa, cô còn muốn sống nữa hay không?

Lôi Niểu Niểu 囍 chết, cô đã muốn độn thổ!

Cũng may, lúc này ba gọi điện thoại đến cứu cô, cô nhận cuộc gọi liền nghe cha cô vội vã nói: “Niểu Niểu nha, ba và chú Vương đã ở dưới lầu bệnh viện, con ở lầu mấy?”

“A! Con lập tức xuống!” Lôi Niểu Niểu vội vàng xé báo cáo giám định ném vào thùng rác.

Nói chuyện với Lý Đại hiệp thật là làm cho cô chân cũng run run. Sai rồi, là bụng rút gân....

Lôi Niểu Niểu bị Lý Thiên Mặc lôi xuống lầu, cô nhẹ tênh, đi đường cũng lắc lư.

Dưới lầu, Vương Dần mặt đầy vội vàng.

Ông đi tới, gấp gáp hỏi: “Người ở đâu? Niểu Niểu, mau dẫn chú đi xem.”

Chương 1608: Hạ Bạch Mai

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đi tới cửa 5011, Lôi Niểu Niểu thấy Tào Duệ đang cầm khăn lông trắng lau mặt cho người phụ nữ đó.

Tóc của bà vô cùng ít, lại rất khô héo, túi vải thừa sau ót, thật giống như mới làm giải phẫu xong không lâu.

Tào Duệ thấy ngoài cửa có mấy người đi tới, anh từ từ giương mắt nhìn qua.

Anh thấy Lôi Niểu Niểu và Lôi Thiếu Tu liền không nhận được sống sót.

Lúc này, đột nhiên Vương Dần xông vào phòng bệnh, ông nhìn người nằm trên giường bệnh chăm chú, chợt giật mình!

Nhưng mà, ngay sau đó ông lắc đầu: “Không phải cô ấy....” Ông nhìn mặt bà chăm chăm, chưa có nhìn kỹ đã chắc chắn nói: “Cô ấy không phải Bạch Bình!”

“Ông là ai? Đến đây làm gì?” Tào Duệ không vui nói: “Đây là phòng bệnh, không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào!”

Lúc này, Lôi Thiếu Tu giải thích nói: “Tiểu Duệ, con đừng nóng giận. Chú Vương đây cũng là chiến hữu cũ của chú.”

Ông muốn nói, mẹ con... là một người quen cũ của chú Vương.

Nhưng mà, nói đến đây, Lôi Thiếu Tu nghẹn lời. Ông nhìn người phụ nữ trên giường bệnh, đột nhiên phát hiện không đúng: “Tiểu Duệ, sao con lại gọi cô ấy là.... mẹ?”

Mẹ của Tào Duệ là Dương Vũ, căn bản không phải người phụ nữ này nha!

Ông và lão Tào là bạn cũ nhiều năm, lão Tào đổi vợ lúc nào sao ông không biết....

Tào Duệ nhú mày, hiển nhiên không muốn nhắc tới.

Nhưng, anh vẫn là nói: “Ba và mẹ con đã sớm ở riêng. Sau khi nhà chúng con dọn đi không bao lâu, hai người bọn họ liền chia tay. Bởi vì quân nhân không thể ly dị, cho nên, ba con không công khai với bên ngoài, hai người bọn họ ở riêng lâu dài, giống như là ly dị, chỉ là không làm thủ tục. Vị này, là mẹ kế của con, sau khi ba và mẹ con chia tay không lâu, mẹ đã vào nhà con ở, cũng đã mười năm.”

Đột nhiên Lôi Thiếu Tu hỏi: “Mẹ kế của con, tên là gì?”

Mặc dù Tào Duệ không muốn trả lời, nhưng vẫn nói: “Mẹ tên Trần Song.”

“Trần Song?!” Chợt Vương Dần giật mình, bởi vì lần trước mẹ của Lý Khắc Gia đã nói, Trần Song là cô em nhà bà đã cứu kia!

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc liếc mắt nhìn nhau, Lý Thiên Mặc nhỏ giọng nói: “Mẹ của Lý Khắc Gia là Trần Thục, dì nói em gái dì là Trần Song.”

Lôi Thiếu Tu cũng rất kinh ngạc, ông lập tức nghĩ đến, người này có phải người phụ nữ tự xưng là “Hạ Bạch Mai” đó không?

Hiển nhiên Vương Dần cũng nghĩ đến điểm này! Bởi vì, người phụ nữ này quả thật không phải Bạch Bình, mặc dù ông và Bạch Bình chỉ mới kết hôn ba tháng, nhưng mà, ông nhất định sẽ không nhận làm vợ của mình!

Người phụ nữ trên giường bệnh này, thân thể xác xơ, gầy như que củi, mặt mũi khô cằn.

Mặc dù dáng vẻ của bà rất giống Bạch Bình, nhưng mà chi tiết mi mắt vẫn có thể phân biệt ra được không phải một người.

Người phụ nữ này, gầy đến chỉ còn lại bộ xương, giống như da thịt đều bị hút khô vậy.

Tình huống của bà, không hề giống như loại bệnh bình thường.

Vương Dần rất quen thuộc loại chứng bệnh này... đột nhiên ông mở to mắt.

Vương Dần nhìn Tào Duệ hỏi anh: “Mẹ con bị bệnh gì?”

Tào Duệ nói: “Con không rõ ràng lắm mẹ bị bệnh gì, mỗi lần bệnh viện chẩn đoán đều không giống nhau. Nhưng mà, phần lớn bác sĩ đều cho rằng não mẹ có vấn đề, cho nên, mấy tháng trước mẹ mới làm giải phẫu não, hai tháng gần đây mẹ vẫn luôn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, mấy ngày nay mới vừa chuyển ra.”

Lôi Thiếu Tu nói: “Giá của phòng bệnh ICU vô cùng đắt tiền, hơn hai tháng....”

Tào Duệ biết ông muốn nói gì, anh gật đầu không có nói dối: “Tất cả tiền dành dụm của con và ba đều xài hết.”

Lôi Thiếu Tu lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong bóp da của mình ra đưa cho anh: “Con dùng thẻ này trước, lo bệnh cho mẹ con quan trọng hơn.”

Tào Duệ ngẩng đầu nhìn Lôi Thiếu Tu, lại nhìn Lôi Niếu Niếu. đột nhiên anh cười khổ.

Nhưng mà, Tào Duệ không có từ chối, anh lễ phép nhận lấy thẻ ngân hàng, trịnh trọng nói: “Cám ơn chú Lôi, tiền, con sẽ trả lại cho chú.”

Lôi Thiếu Tu gật đầu: “Cái này không gấp, mẹ con đã hôn mê bao lâu? Lúc nào cô ấy mới có thể tỉnh lại. Mọi người có chút chuyện xưa muốn hỏi cô ấy.”

Chương 1609: Bí mật, truy xét tới cùng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ khó xử lắc đầu.

Anh nói: “Con cũng không rõ lắm khi nào mẹ mới tỉnh lại. Từ sau khi mẹ bị bệnh này vẫn luôn mơ mơ màng màng. Trước kia một người tốt cỡ nào đột nhiên ngã bệnh, còn chưa điều tra ra nguyên nhân. Con cũng thật là bó tay hết cách với chứng bệnh này của mẹ!”

Lôi Thiếu Tu bảo anh đừng kích động.

“Lão Vương, ra ngoài nói chuyện.” Lôi Thiếu Tu kéo Vương Dần ra cửa.

Biểu cảm của Vương Dần rất khó xem! Tràn đầy sát khí nói: “Tôi đã nhìn thấy bệnh độc này!”

“Ông thấy rồi?” Lôi Thiếu Tu nhìn ông chăm chăm hỏi: “Đây là vi khuẩn gì?”

Vương Dần nói: “Đây là vi khuẩn mà Ám Dạ đế quốc thường dùng! Là một loại vi khuẩn được trồng trong đầu người để phòng ngừa phản bội!”

“Ý của ông là, chủ nhân của Ám Dạ đế quốc trồng vào đầu của những cấp dưới, để phòng ngừa họ phản bội, một khi có người bị bắt, hoặc là có hai lòng, bọn họ sẽ lập tức kích hoạt vi khuẩn? Để cho

những người này chết oan chết uổng?”

“Không sai.” Vương Dần gật đầu, đột nhiên ông cảm thấy cả người lạnh như băng.

Nếu quả thật như vậy....

Trong đầu người phụ nữ này bị Ám Dạ đế quốc trồng vi khuẩn... như vậy nhất định bà đã từng bị Ám Dạ đế quốc khống chế!

Mà, người phụ nữ này từng bắt Bạch Bình đi.

Vương Dần càng nghĩ càng kinh hãi.

Rất có thể.... Bạch Bình là bị người phụ nữ này bắt đưa đi Ám Dạ đế quốc làm trao đổi.

Cái suy luận này.... thật là quá trùng hợp.... giống với lời Hoắc Ân nói đến kinh người!

Vương Dần kinh hãi nhìn Lôi Thiếu Tu, chẳng lẽ đây là sự thật?

“Nhất định Bạch Bình là bị Ám Dạ đế quốc khống chế...”

Lời của Vương Dần, làm cho Lôi Thiếu Tu chấn động mạnh!

Nếu Bạch Bình bị Ám Dạ đế quốc khống chế, còn có thể sống đến bây giờ sao?

Như vậy có phải đứa bé trong bụng bà cũng đã..... không còn?

Dù sao, không có người đàn ông nào nguyện ý nuôi con cho người phụ nữ của mình! Huống chi, lại là người đàn ông có địa vị như Hi

Nhĩ Vương vậy!

Mặc dù Vương Dần không có nói thẳng là Hi Nhĩ Vương khống chế Bạch Bình, nhưng từ trong lời khai của Hoắc Ân, không khó đoán ra.... cái suy đoán đáng sợ này, có thể là sự thật.

Lôi Thiếu Tu an ủi ông nói: “Bây giờ ra kết luận có chút sớm. Hay là chúng ta chờ người phụ nữ này tỉnh rồi hãy nói.”

Cả người Vương Dần vô cùng hoảng hốt.

Ông ngàn vạn lần không nghĩ tới, vợ của mình vậy mà sẽ có quan hệ với Hi Nhĩ Vương!

Ông biết nhất định bà đã che giấu thân phận, nhưng mà.... ông thật không nghĩ tới, bà sẽ lại là một đặc công SSS, lại là mục tiêu của Hi Nhĩ Vương, thế lực hắc đạo lớn nhất quốc tế!

Vương Dần hơi không tiếp nhận nổi, bởi vì mười năm qua, ông vẫn luôn mai phục ở Âm Dạ đế quốc! Vợ của ông đã từng cách ông gần như vậy, mười năm qua, bọn họ vẫn luôn gần như vậy. Nhưng ông lại không biết gì cả....

Loại cảm giác thất bại cùng đau tim này, thật.... làm cho ông đau đớn như bị khoan tim chảy huyết lệ!

Hốc mắt Vương Dần đỏ bừng, xung quanh người cũng bị lệ khí vây quanh.

Chương 1610: Bí mật, truy xét tới cùng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bây giờ, phải để cho người phụ nữ này tỉnh lại, phải mau chóng thăm vấn Hi Nhĩ Vương.

Vương Dần nói với Lôi Thiếu Tu: “Tôi không trở về đế đô nữa, ở nơi này trông nom. tôi phải nghĩ cách để cho người phụ nữ này mở miệng nói chuyện. Ngày tháng Hi Nhĩ Vương bị xử bắn còn có mười mấy ngày, quá cấp bách, lỡ như tôi không có lấy được phê chuẩn trước lúc đó, có lẽ đời này tôi cũng không tìm được Bạch Bình! Bây giờ tôi, phải làm cho người phụ nữ này tỉnh lại nói chuyện. Tôi phải hỏi cô ta, có phải thật sự đã bán đứng Bạch Bình không!”

Lôi Thiếu Tu cũng nóng lòng như ông vậy, ông vỗ bả vai Vương Dần: “Được, ông ở đây trông nom. Nhất định phải để cho người phụ nữ này nói ra sự thật. Tôi phải trở về thương lượng với anh cả, làm cho anh ấy cũng đưa ra một phần báo cáo lại thăm vấn hi Nhĩ Vương.”

“Được!”

Vương Dần cùng Lôi Thiếu Tu đi trở về phòng bệnh.

Vương Dần nói rõ tình huống với Tào Duệ, ông nói: “Bệnh của mẹ con vô cùng phức tạp, chú sẽ vẫn luôn ở đây trông nom, còn có các phương diện chữa trị, con cũng đừng quá lo lắng, chú sẽ nghĩ cách cho cô ấy được trị liệu tốt nhất.”

Tào Duệ vốn là hết cách phân thân, đột nhiên nghe được Vương Dần chủ động chăm sóc người bệnh....

Anh hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Vương Dần, biểu tình của Vương Dần rất nghiêm túc.

Vốn là trong lòng Tào Duệ hơi mâu thuẫn, nhưng cũng không biết tại sao, nhìn ánh mắt kiên định đó của Vương Dần, anh liền không nói ra lời từ chối được.

Tào Duệ như có điều suy nghĩ gật đầu: “Được rồi, có ngài ở nơi này hỗ trợ con cũng có thể đi ra ngoài kiếm tiền. Nếu không, thật sự là cùng đường mạt lộ.”

Lôi Thiếu Tu hỏi Tào Duệ: “Ba con đâu? Sao không thấy ông ấy tới?”

Tào Duệ nói: “Ba trở về quê quán mượn tiền, ba không quá muốn cho chiến hữu của ba biết, cho nên, không nói với mọi người.”

Lôi Thiếu Tu tương đối có thể hiểu tâm tình của lão Tào, người phụ nữ này không phải vợ cả của ông, chuyện này hơn mười năm lão Tào không tiết lộ chút nào, bây giờ, càng không muốn để cho bọn họ biết.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, Lôi Thiếu Tu thở dài.

Trong hành lang, đột nhiên Lôi Niểu Niểu ôm cánh tay ông. Cô cười hì hì nói: “Ba, lúc trước.... con nói chuyện với ba, thái độ không tốt lắm, ba đừng giận con nha....”

Lôi Thiếu Tu nhìn cô đột nhiên vui vẻ: “Ai nha, đây là Niểu Niểu nhà chúng ta sao? Vậy mà cũng biết nói xin lỗi?”

Lôi Niều Niều le lưỡi nhìn ông: “Sao vậy? Con nói xin lỗi với ba, ba còn nói nhiều như vậy! Hừ ---”

Lôi Thiếu Tu thương cô con gái này chỉ còn kém nâng cô lên tới trời cao, bây giờ nhìn thấy con gái nũng nịu với ông, nháy mắt cảm thấy thế giới thật tốt đẹp.

Lôi Thiếu tu nhìn Lôi Niều Niều hỏi cô: “Sao đột nhiên lại không đến thời kỳ mãn kinh trước thời hạn rồi? Sáng sớm hôm nay giống như ăn thuốc nổ vậy, sao bây giờ lại giống con cừu non thế?”

Lôi niều niều cười hì hì.

Cô nhìn Lý Thiên Mặc, nhất thời gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô nói: “Dù sao bây giờ cũng không sao, đột nhiên tâm tình rất buồn lòng.”

Đột nhiên cô thở dài nói: “Bây giờ con chỉ hy vọng chú Vương Dân có thể sớm tìm được người nhà....”

Lúc này cô nhìn thấy ánh mắt chú Vương vô cùng tịch mịch, đột nhiên liền đau lòng ba cô.

Còn có anh Thiên Mặc nói cô không được nói chuyện với ba như vậy.

Sáng sớm hôm nay, cô còn tức giận với ba như vậy, thật là đáng đánh đòn nha! Lúc ấy cô cũng rất hối hận.... cũng chỉ có ba nuông chiều cô, đổi thành cha người khác có lẽ đã sớm ra tay đánh chết.

Ba cô còn chưa từng đánh cô đâu, thật là người ba tốt! Lôi Niều Niều ôm cánh tay ông chặt hơn.

Lôi Niểu Niểu cùng Lý Thiên Mặc đưa Lôi Thiếu Tu đi phi trường.

Sau khi Lôi Thiếu Tu lên máy bay, đột nhiên Lý Thiên Mặc xoa xoa bả vai trái....

Những ngày gần đây, Lôi Niểu Niểu đều gối lên cánh tay anh ngủ...

Anh cảm giác, cánh tay này của anh, có thể sẽ bị phế bỏ.... bắp thịt chua xót đau nhức, bây giờ ngay cả động đập cũng đau muốn chết.

Vốn là, chuyện không có gì cả.

Nhưng mà, để cho anh buồn bực là, đội viên trong chiến đội anh phát hiện gần đây trạng thái của anh luôn không tập trung, nhất là tốc độ tay --- chậm hơn lúc trước không phải chỉ nửa điểm một điểm nha!

Buổi tối, lúc Lý Thiên Mặc tranh tài, bởi vì cánh tay cứng ngắc, bị đối thủ bỏ rơi không chỉ một trăm con phố....

Các đội viên chiến đội L-G không nhịn được nữa: “Lão đại! Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải ngủ một đêm sao? Đến nỗi để cho tốc độ tay của anh chậm thành như vậy? Chì dây quá mạnh mẽ đè nặng làm tay trái anh như vậy đúng không?”

“Cút ---” Lý Thiên Mặc đóng tin nhắn chiến đội lại.

Anh nhìn Lôi Niểu Niểu, Lôi Niểu Niểu đang dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Lý Thiên Mặc bất đắc dĩ giải thích nói: “Em ngày ngày gối cánh tay anh ngủ, bây giờ anh ngay cả nhúc nhích cũng rất đau.”

Lôi Niểu Niểu bừng tỉnh hiểu ra, cô lập tức nói: “Vậy thì sau này em

đổi lại ngủ bên phải đi!”

.....

Nói giống như chưa nói vậy.

Chương 1611: Thế giới của đại thần, chúng tôi không hiểu nha (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nháy mắt Lý Thiên Mặc cảm thấy cánh tay phải cũng bắt đầu đau xót rồi.

Lôi Niếu Niếu cười to: “Ha ha, em chỉ chọc anh chơi, sau này em không nằm lên cánh tay anh nữa, không nở để anh đau.”

Cô đi tới sau lưng đưa bàn tay nhỏ bé lên xoa xoa vai anh: “Tốt hơn chút nào không? Em xoa xoa cho anh nha, quả thật là bắp thịt bên trái của anh đã cứng ngắc như hòn đá rồi.” Cô dùng sức bóp nắn ra.

Trong lòng Lý Thiên Mặc tràn đầy ngọt ngào, vợ anh thật là đau anh nha.... không phải đau lòng, mà là quá yêu thương anh rồi!

“Ai nha...” Lý Thiên Mặc kêu thảm, đột nhiên bả vai trái bị cô mạnh mẽ bóp, đau đến anh nhe răng nhếch miệng, không nghĩ tới sức lực của cô lại lớn như vậy.

Lúc này, tranh giải sắp bắt đầu, chiến đội L-G còn gào khóc đau.

“Anh Mặc có được hay không nha? Có thể, hoạt động với chị dâu, hôm nay có thể đứng lên được không?”

“Phốc ---” Tiểu Thao cười phun: “Lời này của cậu sao lại sơ bần như

vậy chứ? Cậu là hỏi anh Mặc có thể ra sân hay không, hay hỏi anh Mặc có thương chị dâu hay không vậy? Cậu không thể tách chữ “chị dâu” và chữ “thương” ra nói à?”

Cát Mễ: “Tôi phun ---- trong đầu cậu toàn là phân vàng thôi! Lão tử đang uống nước đầu, suýt chút nữa đã làm lão tử sặc chết! Câu nói của lão tử thuần khiết như vậy, cậu cũng có thể thay đổi ý nghĩa của nó. Cậu thật là không then với danh hiệu “dư bản cuồn cuộn”!”

Lôi Niểu Niểu trợn trắng mắt, đám người này thật không biết xấu hổ nha! Nhất là “dư bản cuồn cuộn”, nói cái gì đến trong miệng anh ta đều là ý nghĩa đen tối.

Còn có Cát Mễ, luôn là “lão tử lão tử” treo trên méo!

Bất quá, những người này đều rất tốt, toàn thế giới nơi nào cũng có. Các loại ngôn ngữ vô cùng hỗn tạp.

Đáng giá nhắc tới chính là, Cái nhóm nói chuyện mà Lý Thiên Mặc thiết kế này có thể tự động chuyển đổi ngôn ngữ thành ngôn ngữ mình quen thuộc, có lúc hệ thống còn phun ra không ít từ ngữ lưu hành internet, chỉ cần Lý Thiên Mặc có cho vào, hệ thống sẽ tự động sắp xếp sao cho phù hợp.”

Cho nên, có lúc tạo ra rất nhiều trò cười.

Lôi Niểu Niểu vừa xoa bả vao cho Lý Thiên Mặc vừa nói: “hôm nay tranh giải em lên thế anh được không?”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ nói: “Có thể.” Anh vừa nói vừa ghi danh tham gia trận đấu, trận đầu và trận thứ hai.

Nháy mắt chiến đội L-G nổ tung!

Tiểu Thao: “Ai nha trời ơi --- mù! Tôi nhìn thấy cái gì? Anh Mặc bảo trận đầu và trận thứ hai? Có phải tôi chưa tỉnh ngủ hay không?”

Cát Mễ: “Từ sau khi anh Mặc tạo ra nhóm nói chuyện này vẫn luôn đánh mấy trận cuối, hôm nay bị gì vậy? Cho dù tốc độ tay có chậm rãi như thế nào đi nữa, cũng không thể đến nông nỗi đánh trận đầu và trận thứ hai nha?”

Tiểu Thao lập tức nói: “Ai nha trời ơi --- tôi biết! Nhất định là chị dâu phát phúc lợi cho anh Mặc đâu, bàn tay của anh Mặc chúng ta run rẩy, lại không thể bỏ qua tranh giải, a ha ha ha --- anh Mặc có dám phát video không?”

Chương 1612: Thế giới của đại thần, chúng tôi không hiểu nha (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một đám người dưới đáy trả lời: “Gió bắn từng trận, dơ bẩn cuộn cuộn, dơ quá hóa mưa.”

Lôi Niểu Niểu giận đến đỉnh đầu bốc khói, những người này, thật là cái gì cũng nói!

Lập tức bắt đầu tranh giải, cô cũng không nói nhảm nhiều, đẩy Lý Thiên Mặc ra dời ghế quả mình đến ngồi bên cạnh máy tính của anh.

Lý Thiên Mặc nói: “Anh đi làm bánh ngọt cho em.” Lôi Niểu Niểu thích ăn bánh ngọt nhất, Lý Thiên Mặc cố ý mua bơ lạt, máy đánh trứng, còn có lò nướng.”

Dụng cụ vô cùng đầy đủ, hàng mới tới hôm nay

Lôi Niểu Niểu khoát tay: “Đi đi đi đi, đừng nướng khét nha!”

Lý Thiên Mặc đưa tay nhéo mặt cô, chỉ bằng thiên tài tính toán là anh còn có thể nướng khét bánh ngọt? Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Tranh giải sắp bắt đầu, tiến vào năm phút chuẩn bị.

Tên của chiến đội L-G xuất hiện bên phải màn hình.

Bên trái màn hình xuất hiện tên đội viên chiến đội M-B, người xếp hạng trận đầu lại là --- Tào Duệ!

Lôi Niểu Niểu mở to hai mắt cẩn thận nhìn, đúng là.... Tào Duệ!

Làm sao có thể? Tào Duệ lợi hại như vậy, sao có thể đánh trận đầu chứ? Không phải anh là chủ lực sao?

Ghi chép nói chuyện của chiến đội M-B đối diện cũng nhảy lên vào vèo.

Những chiến đội vây xem khác cũng nói chuyện trong cùng một ô.

Lôi Niểu Niểu thấy trong chiến đội vây xem có người nói: “Duệ thần, rơi xuống thần đàn rồi, mấy ngày không thể so tài cũng đã bị người ta cướp vị trí. Quá đáng tiếc rồi! Duệ thần chính là đại thần xếp hạng thứ hai! Chỉ ở phía sau Lý Thiên Mặc nha!”

“Còn không phải sao, một đại thần như vậy, bây giờ lại thê thảm đến mức đánh trận đầu, nếu đổi lại là tôi cũng sẽ không chịu được nỗi uất ức này. Chiến đội nổi danh quốc tế nhiều như vậy, sao lại treo cổ chết trên một thân cây nha?”

“Duệ thần, chiến đội GH hoan nghênh cậu!”

“Tới chiến đội IE, cho cậu làm chủ lực đệ nhất.”

Đột nhiên tiểu Thao chen vào một câu: “Chiến đội L-G mở rộng cửa với cậu, mau nhào vào vòng tay ấm áp của anh Mặc chúng tôi đi! BL cái gì quá đáng ghét....”

Tiểu Thao gửi một icon: Một con người nhỏ nhe răng cười, tay giơ lên hình chữ “V”, thắng lợi ----

“Từng người một, cũng đừng ở chỗ này bị coi thường! Duệ thần, cho dù đã chết, cũng phải chết ở chiến đội M-B chúng ta!”

Bên chiến đội M-B kia tràn đầy tiếng mắng.

Còn có một người bỏ đá xuống giếng. chính là “Thần B” cướp vị trí của Tào Duệ kia, miệng đầy ngôn ngữ dơ bẩn, hạ thấp Tào duệ không đáng một đồng.

Bình luận của Thần B bay lên vèo vèo: “Còn là Duệ thần đặc biệt, có thể cần chút mặt mũi không? Một tên nghèo hèn, không phục tới chiến đấu với anh mày!”

thần B: “Cái con mẹ nó, anh mày chờ mày!” Phái sau là một chuỗi dài lời thô tục.

Thần B: “Còn những người xem náo nhiệt kia cũng cắt hết cho lão tử, liên quan gì đến các người? Giả vờ nhân hậu, đừng làm trước mặt lão tử, cắt hết cho lão tử!”

Lúc này, đột nhiên có người kêu: “A! Trời ạ! Có phải nhìn lầm hay không? Tại sao Mặc thần cũng đánh trận đầu?” Biệt danh của Lý Thiên Mặc “Mặc thần” cũng treo ở trận đầu....

“Con bà nó ---”

“Tại sao hôm nay đại thần đều đánh trận đầu vậy? Duệ thần đã trận đầu, Mặc thần cũng trận đầu à?”

“Mẹ nó --- mù mắt! Mù! Đây là có ý gì nha? Là binh thư gì? Sách

lược gì?”

“Không biết, nhất định đại thần có dụng ý của đại thần nha!”

“Thế giới của đại thần, chúng tôi không hiểu nha ---”

Lôi Niểu Niểu cười đau bụng.... trời ạ, cô nào có dụng ý gì nha! Hoàn toàn không có được không vậy? Lý Thiên Mặc đi làm bánh ngọt cho cô đâu, cô chỉ là tranh giải thay anh, chỉ đơn giản như vậy!

Làm thật giống như có âm mưu gì vậy... không phải là tài nghệ của cô kém sao.... có cần phải sợ hãi như vậy không?

Khinh bỉ!

Lôi Niểu Niểu trò chuyện riêng Tào Duệ, chào hỏi với anh: “Anh Tào Duệ, em là Niểu Niểu, Thiên Mặc đi làm bánh ngọt, bây giờ là do em tranh giải. Em tới đánh trận đầu và trận thứ hai, không nghĩ tới sẽ gặp anh.”

Tào Duệ gửi lại một biểu tình sợ hãi: “Là em tranh giải à? Vậy hôm nay anh nhắm mắt cũng có thể thắng rồi.”

“Phốc ---” Lôi Niểu Niểu khinh bỉ nhìn, tâm tình khó chịu: “Em cũng không có dở tệ như vậy! Ít nhất anh cũng phải mở một con mắt chứ?”

“Ha ha ha...” Tào Duệ gửi tới một hàng “Ha ha ha ha ha ha”

Lôi niểu niểu nói: “Anh Tào Duệ, vị trí của anh trong chiến đội cũng bị người ta cướp, cho dù tranh giải cũng không có bao nhiêu điểm, sao lại không đi nha? Tới chiến đội L-G của em, người của chúng em khá tốt. Xếp hạng gì đó cũng không hà khắc như vậy, ai muốn ở vị trí nào

đều được. Chủ yếu là chơi, không có học hặc với nhau như những chiến đội khác.”

Chương 1613: Mời Duệ thần

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ dừng lại một chút.

Thật lâu sau mới nói: “Quan hệ của hai ta, anh cũng không đổi gạt em. Anh là thật không muốn ở nơi này nữa... nhưng mà, anh có hợp đồng với chiến đội M-B, không thể tùy tiện lui cuộc tranh giải. Hợp đồng còn hai năm mới đến kỳ hạn, đều anh đi trước thời hạn phải phạt tiền bội ước.”

“A? Như vậy à.... quá ủy khuất rồi!” Lôi Niểu Niểu hỏi anh: “Tiền bội ước là bao nhiêu? Đây là bí mật sao? Có thể nói không?”

Tào Duệ nói: “Tiền bội ước không phải rất nhiều, hai triệu mà thôi. Nhưng mà, bây giờ anh ngay cả một đồng tiền cũng không lấy ra được. Tình huống của mẹ anh em cũng biết rồi đó... ngay cả trị bệnh cho mẹ cũng rất khó.”

Lôi Niểu niểu nói: “Anh tiếp tục ở chiến đội M-B cũng là tuần hoàn ác tính nha, còn không bằng nhảy đội, đánh thêm nhiều điểm, kiếm tiền cũng nhanh hơn nữa.”

Nhất thời Tào Duệ khó làm quyết định, nếu anh không nợ nần cả người nhà, anh cũng có thể phát tay nói đi là đi.

Nhưng mà, nợ nhiều đến chết người nha!

Lôi Niều Niều nói: “Anh Tào Duệ, anh đừng nghĩ nhiều mà, tiền là chết, người là sống! Không phải ba em đưa anh một tấm thẻ ngân hàng sao? Anh dùng trước! Chọn lựa một chiến đội thật tốt, tranh giải hai tháng, chờ có tiền thưởng tranh giải rồi không chỉ được hai triệu tiền bội ước, ngay cả viện phí của dì cũng không lo rồi! Như anh bây giờ chỉ có thể càng nợ càng nhiều!”

Tào Duệ làm sao dám xài bậy tiền trong thẻ kia, đó là chú Lôi đưa cho anh chữa bệnh. Loại chuyện tiền bội ước này, làm sao có thể tùy tiện dùng của người ta.

Nhưng mà, Niều Niều nói cũng có đạo lý.... anh tiếp tục ở chiến đội M-B, chỉ có thể càng ngày càng thâm.

Bây giờ cũng đã tháng mười, còn hai tháng nữa là cuối năm, anh cố gắng, ráng sức, nói không chừng có thể lấy được rất nhiều tiền thưởng.

Tranh giải sắp bắt đầu: 59 giây.

Lôi Niều Niều nắm chặt thời gian nói: “Anh Tào Duệ, anh có thể tìm ba em thương lượng, anh viết giấy nợ cho ba. Anh cứ nói, tiền trong thẻ mặc cho anh chi phối, chờ sau ba tháng, anh sẽ trả lại hết.”

“Ừ, anh suy nghĩ.” Tào Duệ nói: “Cảm ơn em Niều Niều....”

Thời gian qua đi từng chút từng chút, sắp bắt đầu: 36 giây.

Đột nhiên Lý thiên Mặc từ phòng bếp đi ra, anh đứng trước cửa hỏi cô: “Niều Niều, gõ nhiều chữ như vậy, có phải đang làm công tác tư tưởng cho Tào Duệ không?”

“Em choáng váng...” Sao người này cái gì cũng biết nha?

Lôi Niều Niều thật là phục anh! Bây giờ cô quả thật đã phục sát đất!

Cô phát tay với anh: “Anh nghe thấy hết rồi? Ha ha..... lát nữa lại nói với anh, bắt đầu so tài rồi.”

Tranh giải sắp bắt đầu: 12 giây.

Đột nhiên Lôi Niều Niều nghĩ tới một chuyện, cô nhanh chóng đổi biệt danh thành “Lôi Niều”

Tránh cho cô tranh giải không tốt, làm mất thể diện Mặc thần.

Cô vừa thay đổi biệt danh, các chiến đội vây xem lại nổ.

“Lôi Niều này là ai?”

Mẹ nó ---- ID của Mặc thần bị người ta hack rồi?”

“Trời ạ.... ID của Mặc thần cũng bị người ta hack, vậy tôi... tôi mẹ nó, phải thêm mấy bức tường lửa mới được.”

“Cậu thêm bức tường lửa có tác dụng gì? Tường lửa của Mặc thần cũng bị người ta công phá, mấy bức tường rác rưởi của cậu có thể có tác dụng sao?”

Lôi Niều Niều: “...”

Chương 1614: Mời Duệ thần

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô buồn cười nghĩ, bà không có công phá bức tường lửa Mặc Thần của mấy người, bà chỉ công phá thể xác là tâm linh anh thôi!

Dựa vào... tôi lợi hại như vậy còn không thêm nói!

Lôi Niếu Niếu nín cười, chuẩn bị tranh giải.

Bắt đầu tranh tài, nháy mắt đã kéo ra chênh lệch mười lăm ngàn thước!

Không đối lòng nói.... cái tài nghệ đó của cô.... cùng Tào Duệ.... thật là.... không phải chỉ kém mười tám vạn dặm nha.

Mặc dù, ở ải nhập môn hacker cô có thể vọt đến 8 giây 03, dẫn đầu Tào Duệ, nhưng mà, kỹ thuật hacker chân chính lại cực kỳ rộng lớn phức tạp!

Các loại ngôn ngữ, số liệu, trình tự.... trên màn ảnh, mặc dù cô đã rèn luyện ba tháng, nhưng lại chỉ là mới vào nghề, so tài với Tào Duệ đại thần người ta, vậy thì thật là.... hành hạ chết!

Máu của hai bên, Tào Duệ chiếm 98%

Bên Lôi Niếu Niếu này, ha ha... chỉ chiếm 2%

Các chiến đội vây xem lại nổ: “Trời ạ... loại tài nghệ này,lại có thể công phá bức tường lửa của Mặc thần?”

“Anh em Lôi Niểu, cậu thật sự không phải tới chọc cười sao?”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu nghĩ, bà thật là tới chọc cười đấy thì sao!

Kết thúc tranh tài, Lôi Niểu Niểu kiên trì đến một giây sau cùng!
Lấy.... ưu thế tuyệt đối! Thắng....

Ách... đó là không thể nào, lấy hoàn cảnh xấu tuyệt đối, chiếm tỷ lệ 1%, thảm bại thua trận!

Đây chính là cuộc tranh tài thảm thiết nhất từ trước đến nay của chiến đội L-G!

Tiểu Thao của chiến đội L-G: “Trời ạ, Niểu Niểu, lợi hại nha! Lại còn có thể cố chịu được! Đối mặt với thế công mạnh mẽ của Duệ thần như vậy chị lại có nghị lực kiên trì không ngã, quá là tuyệt vời!”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu nghĩ, anh Tào Duệ của tôi, nhất định là nhường.... anh liền cố ý giữ lại cho cô 1% máu....

Ngư vậy hành hạ mới thoải mái nha!

Đánh tranh giải xong, Lôi Niểu Niểu mở cuộc trò chuyện riêng với Tào Duệ: “...”

Tào Duệ: “...”

Sau đó, anh lại gửi tới một câu: “Đánh không tệ....”

Lôi Niểu Niểu: “Nói trái lương tâm như vậy, thật được không? Tài

nghệ của em như thế nào em tự biết. Anh không cần khen em, em biết em rất có tiềm lực, có nghị lực.”

Tào Duệ: “Ha ha ha ha ha ha ha ha”

Tào Duệ: “Vẫn là nghịch ngợm như vậy, không thay đổi chút nào.”

Lôi Niểu Niểu: “Em chính là muốn nói cho anh, thấy không.... chiến đội L-G của chúng em có cá tính như vậy, với loại tài nghệ này của em, cũng dám để cho em lên tranh giải, chính là tự tin như vậy nha! Ha ha, em đây là, dùng sự thật nói chuyện, cũng không có khoác lác! Chiến đội chúng em không có coi trọng điểm như vậy. Anh Tào Duệ, nếu anh thật sự muốn nhảy đội, hãy suy nghĩ tụi em trước!”

Lúc này, Lý Thiên Mặc đi tới sau lưng, thấy cô nói những lời này.... anh rất muốn tháo đai của cô!

Không coi trọng điểm? Có thật không? Ngày thứ nhất quen biết cô, cô hại anh thua tranh giải, anh phải dùng suốt một đêm mới bù lại!

Điểm không quan trọng? Nói chuyện vớ vẩn!

Nháy mắt Lý Thiên Mặc kéo cô dậy: “Đứng lên, đứng lên, anh nói với anh ta.”

Lôi Niểu Niểu mới không đứng lên đâu, cô lại ngồi xuống ghế, Lý Thiên Mặc nhìn cô, Lôi Niểu Niểu vỗ chân mình: “Lại đây, ngồi lên chân em.”

Lý Thiên Mặc: “...”

Anh là một người đàn ông.... ngồi lên chân cô?

Anh cũng không biết là bị cửa kẹt đầu hay sao, thật sự ngồi xuống.

Lôi Niều Niều ôm anh từ phía sau.

Lý Thiên Mặc chỉ cảm thấy từng dòng điện rơi vào cổ chạy loạn trong thân thể “vèo vèo”

Tay anh đặt lên bàn phím, nói với Tào Duệ: “Tôi là Lý Thiên Mặc.”

Tào Duệ đáp: “Ừ.”

Lý Thiên Mặc nói: “tới L-G, tất cả khó khăn tôi giải quyết giúp anh.”

Tào duệ nói: “Được, tôi suy nghĩ.”

Lý Thiên Mặc nói: “Lúc nãy Niều Niều nói điểm không quan trọng gì đó.... anh đừng để trong lòng.”

Tào Duệ gửi tới icon “ha ha” cười to: “Tôi là tuyển thủ nhà nghề.... cái này còn không hiểu sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Tôi chỉ sợ ánh mắt to sáng ngời của anh trong lúc nhất thời đã bị sắc đẹp che đậy.”

Tào Duệ: Ha ha ha ha...”

Chương 1615: Tổ hợp cường cường, gặp phật giết phật! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ suy nghĩ một hồi.

Trả lời: “Cám ơn ý tốt của anh em.”

Lý Thiên Mặc không trả lời, Tào Duệ còn nói: “Cậu và Niếu Niếu ở chung một chỗ, nhất định rất vui vẻ. nói chuyện với các người tâm tình của tôi tốt hơn rất nhiều. Tôi sẽ suy nghĩ, chờ tin tức của tôi.”

“Chờ anh nha! Hì hì.....” Lôi Niếu Niếu gửi một biểu tình “đáng yêu” cho anh”

Tào Duệ nhìn ra là cô, cười ôn hòa.

Chạng vạng ngày thứ hai, Tào Duệ tới chiến đội L-G. Anh quyết định viết giấy nợ cho chú Lôi.

Lúc anh rời khỏi M-B, ông chủ cố ý làm khó để cho anh bồi thường số điểm hai tháng. Điểm, cũng chính là tiền.

Bởi vì, sắp đến cuối năm, đột nhiên anh từ bỏ tranh giải, chiến đội của bọn họ sẽ ít rất nhiều điểm.

Tào Duệ đã quyết lui đội! Mặc dù khó thở, nhưng anh thật sự không muốn ở trong chiến đội này nữa, dù chỉ là một giây đồng hồ!

Đối với anh mà nói mỗi một giây, đều là nhục nhã!

Tào Duệ trực tiếp gửi tiền bồi ước và điểm tời tài khoản của ông chủ M-B. Hai bên xé bỏ hiệp nghị.

Tào Duệ thành người tự do, gia nhập L-G

Hệ thống: Chiến đội L-G, gia nhập một thành viên mới, Duệ.

“Hoan nghênh!” Lôi Niểu Niểu gửi một icon “khiêu vũ”

Lôi Niểu Niểu: “Ừ ---- hoan nghênh Duệ thần tới chiến đội L-G của chúng ta!”

Tiểu Thao thao: “Ừ --- hoan nghênh Duệ thần đạp chiến đội M-B, để cho đám cháu nội kia cút con mẹ nó đi!”

Tào Duệ: “....”

Lôi Niểu Niểu: “Mời dùng từ ngữ văn minh...”

Tiểu thao Thao: “Ghét ghê! Giậm chân!”

Ai nha mẹ ời, còn giậm chân... thằng nhóc này! Lôi Niểu Niểu tự dâm hai mắt, hình ảnh thật đẹp, không dám nhìn thẳng!

Cát Mễ: “Mẹ nó, lão tử chỉ tới trễ một hồi liền xảy ra chuyện lớn như vậy sao? Hoan nghênh Duệ thần tới xách giày cho lão tử! A ha ha... chỉ đùa, mời anh duệ ngồi, anh Duệ uống trà nha, anh Duệ, tiểu nhân xoa bóp vai cho anh nha.... tay nghề của tiểu nhân rất tốt! Chuyên nghiệp độc thân ba mươi năm, tốc độ tay đều là nhờ đó mà luyện ra.”

Tào Duệ: “Không phải chiến đội chúng ta có nữ sinh sao? Mời nói

chuyện đảng hoàng.”

Tiểu Thao Thao gửi một biểu tình “ngghi ngò”?

Tiểu Thao Thao: “Nữ sinh trong chiến đội chúng ta là ai?”

Tào Duệ: “...”

Lôi Niểu Niểu nổi giận: “Tôi và chị A Đạt không phải nữ sinh sao? Cậu tìm cúť đúng không?”

Tiểu Thao Thao: “sợ hãi”!

Tiểu Thao Thao: “Chị và A Đạt là nữ? thật là nữ sao? Hoàn toàn không cảm giác được.... bất kỳ người nào nữ tính đều là lừa gạt....”

A Đạt: “Con mẹ cậu! Thằng nhóc con này! Có biết nói chuyện hay không nha! Không biết nói chuyện thì cúť mau!”

Tào Duệ: “Tôi sai rồi, tôi biết, chiến đội chúng ta thật là một nhà mà!”

A Đạt: “Còn chọc ghẹo, đúng không? Mau gửi tọa độ tới, bà giết tới nhà anh, đâm chết anh!”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu nghĩ, cái hệ thống này thật lợi hại, ngay cả đâm chết cậu cũng biết phiên dịch...

A Đạt ở một bán cầu khác, nghe nói là tóc vàng mắt xanh.

Tào Duệ cười, gửi tọa độ tới.

Nháy mắt, trong chiến đội.....

“Con mẹ nó! Trời ạ! thật là một nhà mà!”

“Lạy đại thần!”

“Anh Duệ, anh thật là thần! Làm cô ta! Cô ta dám đến, làm chết cô ta!”

A Đạt: “....”

A Đạt: “Tôi chỉ là tùy tiện nói, tiền vé máy bay rất đắt. tháng này chị mày không có tiền thưởng gì, đừng có làm rộn.”

“Ha ha ha...”

Nháy mắt trong chiến đội náo nhiệt.

Không ngừng “ha ha ha”.

Lôi Niếu Niếu hỏi Tào Duệ: “Cảm giác thế nào?”

Chương 1616: Tổ hợp cường cường, gặp phật giết phật! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ thật thích không khí ở đây, chiến đội lúc đầu của anh, không ai nói chuyện phiếm, ngày ngày chỉ muốn nội đấu, cướp hạng. Gặp mặt đều là qua loa cho có không nói lời thừa thãi.

Bảy giờ tối lại có tranh giải, Lôi Niểu Niểu nói: “Anh Tào Duệ, chồng em kêu em đi ăn cơm, lát nữa lại lên.”

“Ừ...”

Ánh mắt của Tào Duệ giống như bị đâm, nhìn chăm chăm chữ “chồng” kia, anh cũng nói gì, cũng off.

Lý Thiên Mặc dọn thức ăn và chén đĩa xong hết, đặt chén canh bên cạnh cô.

Lôi Niểu Niểu cảm thấy mình thật giống một kẻ tàn phế...

Đột nhiên, lại thấy anh cầm một tấm thẻ ngân hàng đặt trước mặt cô.

Lôi Niểu Niểu ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú, trên mặt tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Làm gì? Tiền lương lên à?”

Lý Thiên Mặc ngồi bên cạnh đưa tay ôm cô nói: “Tiền bên trong này, cho em. Em mua một căn nhà mình thích, sửa sang lại theo phong cách mình thích, xem như phòng cưới của chúng ta. Sau này chúng

ta kết hôn sẽ dờn qua ở.”

Lôi Niều Niều sững sốt.

Lý Thiên Mặc đưa sát tới nói nhỏ bên tai cô: “Em vẫn còn nhỏ, chưa đến tuổi kết hôn, nhưng mà, ở trong lòng anh, em chính là vợ anh. Anh sẽ dùng hết sức làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của một người làm chồng.”

Trái tim Lôi Niều Niều nhảy “bịch bịch”! Cả người đều sắp thiêu cháy! Cô nóng đến không thở nổi. Anh đối với cô, như trăn như bảo, làm cho cô giờ giờ phút phút đều có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm và sự quan tâm lo lắng của anh.

Cô cầm thẻ ngân hàng lên, cảm thấy nặng trĩu.

Có muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì cho phải.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh, thật giống như chung quanh bọn họ đều biến thành màu hồng. Lúc này anh vô cùng anh tuấn, vô cùng thâm tình.

Ánh mắt thâm tình thành thật thâm thúy mẹ người, tràn đầy tình yêu.

Trái tim Lôi Niều Niều rất loạn, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến những thứ này, thuộc tính của cô chính là ngu ngốc, tùy tiện.

Chưa từng thận trọng như anh vậy. Đột nhiên cô hơi áy náy: “anh tốt như vậy.... em lại kém như vậy.... ngay cả cơm cũng không biết nấu!”

Lý Thiên Mặc xoa xoa tóc, nhìn ánh mắt cô chăm chăm, cười nói: “Em chỉ cần ăn, cười là được. còn nữa, buổi tối đừng gối lên cánh tay anh.... nếu không, sớm muộn gì anh cũng sẽ không dứt em ăn no

được.”

“...” Lôi Niếu Niếu phun, cô cười to: “Ha ha, cánh tay có đau hay không, có vẻ như không liên quan gì đến đứt em ăn no chứ? Động lực của đàn ông, không phải ở cánh tay nha?”

Lý Thiên Mặc ㄣ, anh đỏ mặt cười nói: “Em nghĩ đến đâu rồi nha! Anh nói là, cánh tay anh đau, không tranh giải được! Anh không tranh giải được, vậy lấy cái gì kiếm tiền, không có tiền, anh lấy cái gì nuôi em trắng trẻo mập mập?”

Lôi Niếu Niếu mới ㄣ đâu, cô là cô gái tốt trong sáng nha! Làm mới ngủ, ngủ với anh đã trở nên đen tối như vậy?

Buổi tối, đoàn người cũng ồn ào, để cho Tào Duệ làm chủ lực, Lý Thiên Mặc vì để cho Tào Duệ sớm dung nhập vào tập thể này, quyết định cho Tào Duệ làm phụ tá.

Hôm nay, chỉ cần thắng cuộc tranh tài này thật tốt, là Tào Duệ đã có thể cắm rễ ở chiến đội L-G này.

Tranh giải vô cùng thuận lợi, hai người đều là cai thủ hacker mạnh nhất. Cùng nhau liên thủ, đó đúng là thấy thần sát thần, gặp phật giết phật!

Cát Mễ: “Thật lâu không có thoải mái như vậy! Xem so tài lại làm cho lão tử nhiệt huyết sôi trào.”

Tiểu Thao thao: “Cậu tên phế vật này, vậy mà cũng nói! Mẹ nó, tổ hợp Duệ Mặc, luôn vô địch nha! Quả thật là một đôi CP tốt! Buổi tối, truyền hiện trường trực tiếp cho chúng tôi đi!”

Lôi Niếu: “Cậu đi chết đi! Tiểu Thao, cậu ngứa da đúng không?”

Tiểu Thao thao: “Chán ghét lắm lại uy hiếp người nhà...”

“ ... ”

Trong chiến đội, lại là từng trận cười “ha ha”

A Đạt nói: “Công nha, thụ nha, quá hữu ái. Cái gì đó.... tôi mua vé máy bay buổi tối, anh Duệ, sau 12 giờ, hẳn là anh ở nhà chứ?”

Chương 1617: Nhân vật then chốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chị A Đạt, đây là muốn xem mặt thật của anh Duệ sao?” Toàn bộ người của chiến đội đều ồn ào lên.

“Chị A Đạt, bình thường thấy chị điệu thấp như vậy.... anh em chúng ta muốn chị cho xem tấm hình chị cũng không chịu. Anh Duệ mới tới chị đã chủ động đưa lên cửa nha! Chị thật là làm cho anh em chúng ta đau lòng quá đi.”

A Đạt gửi một icon liếc mắt: “Đưa lên cửa là cái quỷ gì? Bà có cái gì tốt để đưa lên cửa?”

Đột nhiên tiểu Thao nói: “Nhất định là.... cửa sau nha....”

“Phốc ----” Tên này thật không thẹn với biệt danh “Dơ bẩn cuồn cuộn.”

Mọi người đều biết A Đạt chỉ đùa thôi, ai cũng không xem là thật.

Lúc này, đột nhiên Tào Duệ nói: “Cô thật muốn đi qua sao? Nếu cô dám đến, tôi thật dám ở nhà.”

Nháy mắt, trong chiến đội truyền đến từng trận gào khóc: “A, trời ạ! Mẹ nó....”

“Anh Duệ, đúng là đàn ông chân chính!”

Lôi Niều Niều cười to “Ha ha”, lúc nãy cô nghịch ngợm, đổi cái tọa độ mà Tào Duệ gửi đến thành nhà vệ sinh công cộng...

Lúc này, đột nhiên A Đạt nói: “Anh Duệ, chỗ ở của anh thật đặc biệt nha, anh cũng không ngại hôi à?”

Nháy mắt Lôi Niều Niều phun.... địa chỉ mà chị A Đạt thấy, là cô đã thay đổi...

Lý Thiên Mặc ở bên cạnh cười, anh tận mắt thấy cô thay đổi, nhưng mà tên xấu xa này lại không nói.

Tào duệ không biết tại sao A Đạt lại hỏi như vậy, anh suy nghĩ, nhìn quanh nhà một vòng, là hơi rối loạn.... gần đây ngày nào cũng bận chạy đi bệnh viện, không có thời gian dọn dẹp nhà.

Tào Duệ nói: “Tôi vốn rất thoải mái, không quá chú trọng chỗ ở.”

“Ha ha ha ---” Lôi Niều Niều cười đau bụng.

Chỉ thấy A Đạt gửi tới một chuỗi dài: “Bỏ vài số.... cậu thật sự lấy nhà vệ sinh công cộng làm chiêu bài à?”

Tào duệ còn chưa có hiểu rõ, cuộc tranh giải kế tiếp lại bắt đầu. Lôi Niều Niều vội vàng sửa sang lại.

Tào Duệ và Lý Thiên Mặc hợp tác, một đường “giết giết giết”!

Chiến đội M-B không phải là đối thủ, vài ba phát đã bị đánh ngã.

Nháy mắt, ông chủ của M-B thấy mình làm một cuộc mua bán lỗ vốn! Cái chiến đội này không phải ông tạo ra, ông là em trai của người

sáng lập Mark – Benn. Ông căn bản là không hiểu kỹ thuật hacker, cũng không hiểu quản lý.

Lúc Tào Duệ ở chiến đội của họ, ông còn không có cảm giác gì. Có Tào Duệ ở, bọn họ vẫn có thể liều mạng với chiến đội L-G.

Có lúc “Mặc” không ở đây, bọn họ còn có thể lấy được không ít điểm Dù sao Tào Duệ là đại thần hạng hai.

Bây giờ....

Đột nhiên Tào Duệ đi, đây không phải là đưa một đại thần cho đối thủ sao?

Đây cũng không đơn giản như 1+1 vậy!

Mã Đạt lập tức trò chuyện riêng với Tào Duệ: “Duệ nha, buổi sáng, là tôi đùa giỡn với cậu, trở lại chiến đội của chúng ta đi, chủ lực của chúng ta cũng là cậu, chỉ cần cậu đánh tranh giải thật tốt, nhất định chủ lực vẫn luôn là cậu. Còn nữa, tiền bồi ước gì đó, tôi cũng trả lại cho cậu.”

Tào Duệ sao chép đoạn văn này gửi cho chiến đội L-G.

Lôi Niều Niều gửi một icon “phẫn nộ”.

Cô nói: “Mặc dù em rất thùy mị, biết mắng chửi người là không đúng. Nhưng em vẫn không nhịn được mắng một câu, anh bảo ông chủ M-B, cắt con mẹ nó đi.”

Lý Thiên Mặc: “Vuốt lông....”

Chương 1618: Nhân vật then chốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh đi phòng bếp bưng một chén nước đường đỏ cho cô.

Lôi Niểu Niểu tức giận, thật là loại người gì cũng có, không biết xấu hổ!

“Còn đau bụng hay không?” Lý Thiên Mặc kéo cô vào trong ngực, đút cô uống nước đường đỏ.

Lôi Niểu Niểu ngồi trên đùi anh uống “ừng ực ừng ực”

Anh đưa tay che bụng cô: “Đừng tức giận, tức giận sẽ đau bụng.”

Bà dì của Lôi Niểu Niểu tới, tính tình rất là không tốt.

Lý Thiên Mặc vô cùng ôn nhu xoa bụng cho cô.

Mười giờ tối, kết thúc tranh tài, A Đạt nói: “Bây giờ tôi đi phi trường, chuyến bay là AD536, 12:30 cất cánh, thời gian đến đế đô là 5:10. Hy vọng sáng sớm ngày mai có người ở phi trường đế đô nhận điện thoại.”

Cô nói câu này xong liền trực tiếp off.

Trong chiến đội lập tức nổ tung.

“Đáng sợ.... chị A Đạt thật sự đi tìm anh Duệ? Vé máy bay cũng mua rồi?”

Tất cả mọi người đều dùng icon “sợ hãi” gửi lên.

“Đây là tiết tấu gì? Tốc độ của cặp CP này cũng quá nhanh rồi chứ?”

Đột nhiên tiểu Thao nói: “Mị lực của Duệ thần thật lớn nha! Chúng ta cùng hoạn nạn với chị A Đạt hai năm, ngay cả hình chị ấy cũng không cho chúng ta xem. Duệ thần vừa đến, chị A Đạt cách xa cả mười tám vạn dặm cũng chạy thẳng tới nhào vào trong ngực anh Duệ!”

Cát Mễ phun nói: “Đừng nói vớ vẩn được không? Sao chị A Đạt chưa gửi hình chứ? Mặc dù chỉ là tiện tay gửi một tấm che mặt! Còn có.... ý của cậu là, muốn nói chị A Đạt là con khỉ hầu tôn... không trốn thoát ngũ chỉ sơn của anh Duệ sao?”

Tiểu Thao: “Nói chuyện đừng dơ bẩn như vậy được không? ngũ chỉ sơn là để lại cho mình, sau khi có bạn gái, ai lại còn muốn dùng ngũ chỉ sơn nha!”

“...” Mẹ nó.... Mọi người gào khóc mấy ngàn cây số.

Sau đó, bên dưới tất cả đều bị tiểu Thao dạy hư.

Lý Thiên Mặc chen vào một câu nói: “Ai đi đón máy bay nha?”

Tiểu Thao nói: “Nhất định là anh Duệ đi, người khác đi, chị A Đạt sẽ giết người diệt khẩu chứ? Hơn nữa, trong nước chỉ có mấy người chúng ta, em còn cách khá xa!”

Lý Thiên Mặc nói: “Vậy chỉ có thể giao nhiệm vụ quang vinh nặng nề

này lại cho Duệ thần.”

Bên dưới là một loạt chữ: “Nhất định!”

Đoàn người cho là Tào Duệ sẽ từ chối mấy câu, kết quả người ta vô cùng rộng rãi nói: “Vậy bây giờ tôi phải chạy đi, rạng sáng 5:10 mới đến để đô.... nếu tôi lái xe đi mà nói, bây giờ phải lên đường.”

“ ... ”

Cái này.... kịch tình này là muốn chạy theo tiết tấu nào vậy?

Hai người này....

Tào Duệ cũng off. Để lại một đám người ngẩn ngơ.

Tào Duệ off xong, lập tức gọi điện thoại cho Lý Thiên Mặc: “Cùng đi chứ, cậu thân là đội trưởng, tiếp đón đội viên không thể đổ trách nhiệm lên đầu người khác nha!”

“...” Lý Thiên Mặc đã sớm biết anh sẽ có chiêu trò như vậy, anh và Lôi Niếu Niếu đã thay quần áo xong chuẩn bị ra cửa.

Tháng mười có hơi lạnh, hai người mặc áo choàng dài đến dưới đầu gối chờ Tào Duệ.

Tốc độ của Tào Duệ rất nhanh, chỉ chớp lát đã lái xe đến.

Ba người cùng đi phi trường.

Đến phi trường mới hơn ba giờ... Tào Duệ lái xe vào bãi đậu xe. Lôi Niếu Niếu ngoan ngoãn ngồi đằng sau ngủ.

Lý Thiên Mặc hỏi Tào Duệ: “Trước kia cậu có quen biết với A Đạt?”

Nếu là không quen biết, với tính cách của Tào Duệ, hẳn là sẽ không tùy ý đồng ý tới đón máy bay.

Tào Duệ gật đầu nói: “Cô ấy là con gái của mẹ kế tôi.”

“...” Nháy mắt Lý Thiên Mặc nhớ tới một chuyện, mẹ kế của Tào Duệ chính là người phụ nữ tự xưng là “Hạ Bạch Mai” kia! Bây giờ bà đang ở trong bệnh viện, dùng tên là Trần Song.

Tào Duệ thở dài.

Còn nói: “A Đạt chỉ có một người bạn là tôi. Lúc đời người cô ấy ngã đến đáy cốc, đã từng nói với tôi, cô ấy không muốn sống, muốn tự sát. Tôi lập tức bay đến đó canh chừng cô ấy. Ngày đó cô ấy uống say, sụp đổ ôm tôi khóc nói, ba của cô ấy là lão đại của thế lực hắc đạo mạnh nhất thế giới, chỉ bất quá, cô ấy lại chưa từng gặp qua. Người đàn ông kia nhiều phụ nữ như vậy, cũng không biết có người con gái là cô ấy. Cô ấy là tự mình lớn lên ở nước ngoài, mẹ cô ấy trừ cho tiền ra ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô ấy.”

Lý Thiên Mặc chột giật mình, anh bắt được lời nói của Tào Duệ, A Đạt nói.... cha của cô ấy là lão đại của thế lực hắc đạo mạnh nhất thế giới? Lại nghĩ đến quan hệ của Hạ Bạch Mai và Âm Dạ đế quốc....

Chẳng lẽ, cha của cô ấy là Hi Nhĩ Vương?

Chương 1619: Tình báo, cực kỳ quan trọng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc lặng lẽ nghe, trong lòng anh đang tính toán chuyện này.

Tào Duệ nói tiếp: “Ba tháng trước, mẹ của cô ấy bệnh nặng, tôi gọi điện cho cô ấy, cô ấy luôn muốn tới, nhưng mà visa có chút vấn đề, cho nên, bây giờ mới tới.”

“Thì ra là như vậy.....” Lý Thiên Mặc suy nghĩ, gửi một tin nhắn cho Diệp Đình.

Nếu như, A Đạt là con gái của Hi Nhĩ Vương, gần đây Hi Nhĩ Vương bị bắt, mẹ của A Đạt sẽ nhắn gửi cho A Đạt cái gì đó chứ?

Mẹ của A Đạt vẫn luôn chuyển tiền cho A Đạt, tiền này từ đâu ra?

Lý Thiên Mặc hỏi Tào Duệ: “Số tiền cho A Đạt này, là tiền của ba cậu và cậu?”

Tào Duệ lắc đầu: “Mẹ kế của tôi chưa bao giờ dùng tiền của ba tôi, mặc dù mẹ không có công việc, nhưng mà, mẹ nói chính mẹ có đầu tư.”

“Dì ấy đầu tư cái gì?”

Tào Duệ lắc đầu nói: “Không biết, tôi chưa từng hỏi. Bình thường

thấy mẹ cũng không thường quản lý tài sản, nhưng mà, định kỳ lại có tiền lấy, cái này thật là kỳ lạ.”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc nghĩ đến... nhất định “Hạ Bạch Mai” vẫn còn làm việc cho Hi Nhĩ Vương! Bà bán tình báo cho Âm Dạ đế quốc, là có thể lấy được thù lao!

Vậy bà đến gần cha của Tào Duệ.... có phải là có bí mật gì không muốn người khác biết?

Cha của Tào duệ ở trong quân đội cũng có chức vụ không nhỏ, rất có thể ông đã bị lợi dụng.

Lý Thiên Mặc kinh hãi, anh hỏi Tào Duệ: “Thân thế của A Đạt, anh chưa nói với cha mình sao?”

Tào Duệ nói: “Cha tôi đều là không quan tâm không hỏi đối với mọi chuyện, huống chi là người ngoài. Cha tôi cũng không biết còn có một người là A Đạt nữa.”

Lý Thiên Mặc kinh ngạc: “Cha anh không biết mẹ kể anh có con gái?”

Tào duệ gật đầu: “Cha vẫn luôn không biết. Tôi cũng là gần đây mới biết. Chính là ba tháng trước, đột nhiên mẹ kể tôi bệnh nặng, mẹ nói mẹ sắp không được, bảo tôi mau chóng thông báo cho con gái của mẹ, mẹ hy vọng con gái của mẹ sẽ đến thăm mẹ một lần cuối cùng. Khi đó tôi mới biết mẹ kể có con gái.”

Tào Duệ nhìn tấm bảng điều hành máy bay nói: “Đột nhiên mẹ kể tôi ngã bệnh, đã hôn mê bất tỉnh mấy ngày. Tôi liên lạc với A Đạt, A Đạt suýt chút nữa tan vỡ, cô ấy muốn lập tức chạy tới, nhưng mà, bên kia của cô ấy xảy ra chút rắc rối, bây giờ mới giải quyết xong. Trong tay cô ấy không có tiền, cho nên khoảng thời gian này cô ấy vì muốn

mua vé máy bay mà ngày đêm cố gắng tranh giải, lúc này tôi mới biết cô ấy là đội viên của cậu.”

Lý Thiên Mặc từ từ chài vượt lời nói của Tào Duệ.... mau chóng gửi những tin tức này cho Diệp Đình. Anh gửi là mật mã, là mật mã của anh với Lăng Vi và Diệp Đình, bất cứ ai cũng không giải được.

Bây giờ Lý Thiên Mặc không có cách nào tự mình tra xét, bởi vì Tào Duệ đang ở bên cạnh.

Nếu như anh Đình nhận được tin nhắn, nhất định sẽ theo con đường này tra xét tới cùng, nhất định anh Đình sẽ có thể điều tra được dấu vết gì đó.

Vốn cho là buổi sáng ngày thứ hai Diệp Đình mới nhìn thấy tin nhắn, ai ngờ Diệp Đình lập tức gửi một tin nhắn lại: “Nhận được.”

Chương 1620: Tình báo, cực kỳ quan trọng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Tào Duệ nói muốn xuống xe hóng mát một chút.

Lý Thiên Mặc gật đầu, nhìn anh xuống xe lại gửi một tin nhắn cho Diệp Đình: “Anh, anh còn chưa ngủ sao? Là em đánh thức anh à?”

Diệp Đình trả lời: “Còn chưa ngủ, bảo bối của chúng ta mệt nhọc....”

Đột nhiên Lý Thiên Mặc muốn nói: “Có phải đang làm vận động có ích gì đó với tiểu Vi không?” Anh cười phun một tiếng, sợ Lăng Vi giết chết nên liền nhịn không có hỏi.

Diệp Đình lại gửi một tin nhắn đến: “Lập tức điều tra.”

Lý Thiên Mặc yên tâm, có anh Đình ở, chuyện này sẽ dễ làm.

Lúc này, đột nhiên điện thoại nhận được một tin nhắn, là Lăng Vi gửi tới: “Thằng nhóc này, hơn nửa đêm còn dám gửi tin nhắn, bà sẽ bảo Lôi Niểu Niểu bẻ gãy anh em của cậu.”

“Phốc ---” Có cần ác vậy hay không? Nháy mắt Lý Thiên Mặc cảm thấy đầu gối trúng một mũi tên!

Xem ra.... là thật sự quấy rầy đến người ta lẫn lẫn....

Sau đó, Lăng Vi lại gửi đến một tin nhắn: “Cậu không biết bảo bảo

nhà tôi khó đỡ cỡ nào! Nửa đêm gào khóc kêu, thật rất khó để ngủ, cậu lại làm rung rung giật mình tỉnh dậy!”

“...” Lý Thiên Mặc lại mở tin nhắn của Diệp Đình ra.... giờ mới hiểu được, bảo bối mà anh nói... là hai đứa bé của anh, không phải tiểu Vi...

Mẹ của tôi ơi, quá quạ đen tối, cũng may câu nói kia của anh còn chưa gửi đi, nếu không.... tiểu Vi còn không dám chết anh?

Lý Thiên Mặc kinh ngạc hỏi: “Hai người tự mình trông con sao? Bảo mẫu đâu?”

Lăng Vi trả lời nói: “Còn không phải anh Đình của cậu trúng gió, nói cái gì mà muốn trải nghiệm niềm vui làm cha mẹ.... một tháng gần đây vẫn là chúng mình tự chăm sóc hai đứa bé, mẹ của tôi ơi! Cậu không biết hai đứa bé nghịch ngợm cỡ nào đâu, nếu không phải con ruột của mình, mình thật là hận không thể bóp chết chúng nó! Mập như vậy, mình phải hung hăng bóp mới được!”

“Ha ha....” Lý Thiên Mặc cười sắp điên rồi, anh nói: “Vậy cậu mau đi nghỉ ngơi đi. Mình không làm ồn cậu ngủ nữa.”

Tiểu Vi “hừ:“Lần sau, đừng có mới nửa đêm đã gửi tin nhắn!”

Lý Thiên Mặc hấp tấp nói: “Sau này tiểu nhân không dám như vậy nữa...” Nói xong, đột nhiên lại cảm thấy không đúng: “Không phải nha! Hôm nay mình thật là có việc gấp! Đánh thức bảo bối cũng không trách mình được nha, ai bảo hai người không tắt chế độ rung!”

“Đi chết đi!” Lăng Vi lại hỏi: “Cái chuyện quan trọng gì? Mà ba giờ đêm lại quấy rầy sự yên tĩnh của người ta?”

Lý Thiên Mặc trả lời: “Mình gửi cho anh Đình, cậu hỏi anh ấy.”

Bên Lăng Vi không có động tĩnh. Chỉ chốc lát sau, lại gửi tới: “Được, tin nhắn rất quan trọng, lần này bỏ qua cho cậu.”

Diệp Đình liên lạc với Vương Dần, nói đại khái tình huống.

Diệp Đình lập tức hack tài khoản của A Đạt.

Bây giờ muốn biết đường dây kiếm tiền của “Hạ Bạch Mai”, phải tìm được tài khoản của bà trước, lại truy xét tiếp xem ai chuyển số tiền này cho bà.

Diệp Đình truy xét một đường, mỗi lần Hạ Bạch Mai gửi tiền cho A Đạt đều là vòng vo mười mấy trương mục hải ngoại, cuối cùng mới đến thẻ ngân hàng của A Đạt.

Cuối cùng, Diệp Đình phong tỏa một tài khoản ở Giang thành, chủ tài khoản này là “Trần Sương”. Anh điều tra tin tức mục đích người này sử dụng tài khoản.

Lăng Vi chỉ tên Trần Sương nói: “Cái này hiển nhiên là thân phận giả của Hạ Bạch Mai.”

“Đúng.” Diệp Đình mở tin tức, anh bắt đầu điều tra là ai gửi tiền cho bà.

“Quá rải rác, không dễ điều tra...” Lăng Vi nhíu mày.

Hiển nhiên đối phương cực kỳ xảo quyết, có đến mấy ngàn tài khoản gửi tiền cho bà.... không có lặp lại.

“Thật là cáo già!” Lăng Vi nói: “Từ từ điều tra đi, đây tuyệt đối là một

công trình to lớn.”

Lăng Vi suy nghĩ, gửi tin nhắn cho Lý Thiên Mặc: “Nhiệm vụ còn khó khăn cậu tưởng gấp trăm lần. Cố gắng khách sáo nhiều. Chúng ta cần càng nhiều tin tức có ích hơn.”

Lý Thiên Mặc nhận được tin nhắn, đọc xong lập tức xóa bỏ. Lăng Vi là gửi mật mã, mặc dù người khác xem không hiểu, nhưng mà, vẫn nên cẩn thận mới tốt.

04:50 sáng, Lý Thiên Mặc đánh thức Lôi Niểu Niểu, ba người đi tới cửa phi trường đón người.

Chỉ đợi chốc lát sau, chuyến bay của A Đạt đáp xuống, lại qua nửa giờ, A Đạt kéo rương hành lý đi ra.

Lôi Niểu Niểu thấy ánh mắt Tào Duệ sáng lên, sau đó, giong tay phát phát với một cô gái.

Cô gái kia nhìn anh, đi thẳng về phía bọn họ.

Nhưng mà.... thật không phải tóc vàng mắt xanh..... cay độc mà!

Rõ ràng chính là một.....

Chương 1621: Sự thật, có thể chạm tới lòng tuyến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niểu Niểu phát phát tay với cô, không biết làm sao hình dung mới tốt....

Da của A Đạt rất trắng, nhưng mà, cô là tóc đen mắt đen...

Nói cô là người Châu Á lại không đúng.... sóng mũi rất cao, hốc mắt rất thâm thúy.... ngũ quan lập thể, hẳn là một con lai?

A Đạt thật cao, chừng 1m75, càng tỏ ra chiều cao 1m68 của Lôi Niểu Niểu nhỏ xinh hơn.

A Đạt rất xinh đẹp, tác phong cũng thoải mái. Sau khi ba người ôm nhau với cô, cô kéo tay Tào Duệ trực tiếp đi ra ngoài.

Ý của Tào Duệ là, đưa cô về nhà ngủ một giấc rồi hãy đi bệnh viện, nhưng mà A Đạt gấp gáp.... cô muốn trực tiếp đi bệnh viện.

Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu đều không có ý kiến. Trong đầu Lý Thiên Mặc nghĩ, đi bệnh viện tốt hơn, có thể nhanh chóng tiểu nguyên nhân hơn.

A Đạt gấp gáp, ngồi phi cơ 13 giờ, đừng xem lúc máy bay lên đường và rơi xuống đấy là bao nhiêu giờ, nhưng cộng thêm chênh lệch thời gian thì cô quả thật đã ngồi phi cơ 13 giờ.

Cô mệt mỏi tê liệt, vừa lên xe liền trực tiếp ngủ.

Lôi Niểu Niểu cởi áo choàng dài của mình ra đắp lại cho cô. Đoạn đường này mọi người vô cùng yên tĩnh.

Mới chạy hơn một giờ Lý Thiên Mặc đã đổi lại cho Tào Duệ, tối hôm qua chính là Tào duệ lái xe, trở về, nhất định phải thay người lái.

Đến khu phục vụ nghỉ ngơi một hồi, Lý Thiên Mặc ngồi lên ghế lái. Lôi Niểu Niểu ngồi bên trợ lái, cô sợ Lý Thiên Mặc mệt mỏi buồn ngủ nên cô phải canh chừng anh.

Tào Duệ không còn cách nào chỉ có thể ra sau ngồi...

A Đạt ngủ đến trời đất tối sầm, ngủ, ngủ liền nghiêng người về phía cửa xe.

Cô ngồi sát bên cửa rất là khó chịu. Nên lại dựa qua bên kia.

Cô gối lên bả vai Tào Duệ, cảm giác tốt hơn nhiều, không lạnh, cũng không cứng như vậy nữa.

Tào Duệ cứng ngắc không dám nhúc nhích. A Đạt ngủ một hồi lại từ từ trượt xuống, cô từ bả vai Tào Duệ lại trượt một đường xuống đùi anh.

Cô gối chân anh nằm ngang ngủ, càng ngủ càng ngon.

Lôi Niểu Niểu ở phía trước cười trộm, cô quay đầu liền nhìn thấy Tào Duệ đen mặt, ngồi cứng đờ, nhưng vẫn rất lịch sự không có đánh thức A Đạt.

Anh là anh trai, để cho em gái gối chân ngủ cũng đâu có việc gì?

Mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng mà, con của mẹ kế, cũng chính là em gái anh.

Ách.... có vẻ như anh còn chưa biết tuổi tác của A Đạt. Cho tới bây giờ anh cũng chưa xác định A Đạt là em gái hay chị của anh nữa.

Một đường đi đi ngừng ngừng, trở lại Giang thành cũng đã trưa rồi.

Nửa đường, đoàn người ăn cơm trưa liền trực tiếp chạy đi bệnh viện.

Lúc đi bệnh viện, trước đó Vương Dần đã cố ý rời đi. Tránh cho A Đạt thấy còn phải giải thích với cô.

Chuyện này, cho dù là phải hỏi A Đạt, cũng nên từ từ đi.

A Đạt đi vào phòng bệnh, thấy người phụ nữ khô cằn, gầy trơ xương nằm trên giường bệnh, cô che miệng lại, kinh ngạc không dám tin... đó chính là mẹ cô?

Người phụ nữ còn đang hôn mê, A Đạt nhanh chóng đi đến giường bệnh, cô ném túi đeo trên lưng của mình xuống, nhúu mày ngồi lên cái ghế bên cạnh giường bệnh.

“Sao mẹ lại biến thành như vậy?” A Đạt thật là không dám tin tưởng ánh mắt của mình.

Chương 1622: Sự thật, có thể chạm tới lòng tuyến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nửa năm trước, cô vừa mới xem hình của mẹ, rõ ràng khi đó mẹ không phải như vậy.

Tào Duệ nói: “Bệnh này của mẹ.... rất kỳ quái, đi rất nhiều bệnh viện cũng không trị hết. Hơn nữa, chẩn đoán của mỗi bệnh viện đều không giống nhau. Cái bệnh này của mẹ, rất là cổ quái.”

A Đạt híp mắt, đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện.... có thể liên quan đến chuyện mà mẹ từng đề cập không?

Mẹ từng dùng mật mã viết một phong thư dài cho cô, ý nghĩa bên trong thư nói cô nhất định phải cẩn thận người bên cạnh.

Trong thư nói, bà bị người ta trồng vi khuẩn, rất có thể sẽ tùy thời mất mạng, sau này cô có làm việc gì cũng phải dựa vào mình.

Chẳng lẽ, mẹ nói tùy thời bỏ mạng, cũng là bởi vì cái này?

A Đạt ở lại nhà của Tào Duệ, mỗi ngày cô đều ở trong bệnh viện đến tối.

Ngày này, Vương Dần qua xem Hạ Bạch Mai, A Đạt và ông cũng xem như quen thuộc, thỉnh thoảng hai người còn có thể trò chuyện chút ít.

Vương Dần hỏi cô: “Năm nay con bao nhiêu tuổi?”

Một câu hỏi rất bình thường, A Đạt trả lời: “Con cũng không rõ lắm, có lẽ 25 26 tuổi gì đó.”

Vương Dần gật đầu, xem như cũng không sai biệt lắm. Lúc vợ ông mang thai Hạ Bạch Mai cũng mang thai. Cho nên, rất dễ dàng làm được việc treo đầu dê bán thịt chó.

Vương Dần không hỏi nhiều nữa, cô gái này lòng phòng bị rất nặng. Cho tới bây giờ cũng không nói nhiều với ai cả.

Buổi tối, Vương Dần thấy cô quá mệt mỏi liền nói: “Hay là con đi về nghỉ trước đi. Tối nay, chú ở đây xem. Sáng mai con lại tới thay chú?”

A Đạt nhìn ông một hồi đột nhiên nói: “Chú thăm mền mẹ con sao?”

Cô đã tới mấy ngày, không nhìn thấy bóng người của cha kế cô, chỉ thấy người đàn ông này, ngày ngày tới phòng bệnh thăm.

Suýt chút nữa Vương Dần đã từ trên ghế té xuống, nói thật, ông và mẹ cô xem như là kẻ thù mới đúng....

Thăm mền? Ông không giết chết bà đã rất nhân từ! Nguyên nhân chủ yếu hơn là ông phải chờ bà tỉnh lại rồi thăm vấn!

Vương Dần không nói gì, A Đạt thật sự không chịu nổi, cô đứng lên, nói với Vương Dần: “Cám ơn.” sau đó lão đỏ mặt lủi đi ra bệnh viện, cô lái xe của Tào Duệ, âm thầm trở lại nhà anh.

Tào duệ mới vừa tranh giải xong đang tắm.

Lúc anh đi ra, trên người chỉ có một khăn tắm bao lại.

Đột nhiên --- thấy một người nằm trên sa lon. Anh chột giật mình, là A Đạt đang nằm trên ghế sa lon.

Cô gái này giống như đang ngây ngẩn vậy, mở to mắt nhìn trần nhà chăm chăm.

Đèn trong phòng rất sáng, cô cũng không ngại nhúc mắt, liền trực tiếp nhìn bóng đèn chăm chăm.

Diện tích nhà của Tào duệ không lớn, căn nhà lúc đầu anh đã bán đi, phòng bây giờ là mới mượn được, nếu ông phải đột nhiên chú Lô giúp đỡ cho anh mượn một tấm thẻ ngân hàng, nói không chừng ngay cả xe anh cũng phải bán.

Tào duệ chỉ bao bằng khăn tắm, anh nhanh chóng trở về phòng thay quần áo.

A Đạt trợn mắt nhìn anh, không biết trong nhà có con gái sao? Còn không chú ý như vậy!

Tào Duệ ở trong phòng mình rất lâu mới mở cửa đi ra ngoài.

Anh hơi lúng túng cười: “Buổi tối ăn cơm chưa?”

Bây giờ anh vì đánh tranh giải mà rất ít đi bệnh viện. Nếu không lại phải khất nợ tiền bệnh viện.

A Đạt lắc đầu: “Không có khẩu vị.”

Tào Duệ mặc một đồ trắng thường, đi vào phòng bếp nấu mì.

A Đạt trợn mắt nhìn anh: “Tôi có bảo anh nấu mì cho tôi sao?”

Tào Duệ nấu mì xong, bung ra, tự mình ăn.....

A Đạt giận đến lỗ mũi bốc khói: “Có người làm anh trai như anh sao? Tôi đói cả ngày anh cũng không nấu cho tôi một tô mì?”

Tào Duệ nói: “Vốn là nấu cho em, nhưng mà, lúc này không phải em chê sao?”

A Đạt dùng sức trợn mắt nhìn anh, cướp lấy chén và đĩa trong tay anh.

Cô vừa ăn mì vừa muốn khóc....

Lúc này, đột nhiên Tào Duệ nói với cô: “Chúng ta là anh em, em không cần khách sáo với anh.”

Đột nhiên A Đạt ngừng ăn, ánh mắt sắc bén như dao hung hăng trừng anh.

Trong đầu Tào Duệ nghĩ, ánh mắt của cô em gái này không tốt lắm.... không trừng to, liền không nhìn rõ hình dạng người ta ra sao...

Đột nhiên A Đạt nói: “Đừng tưởng rằng em chỉ có một mình anh là anh trai! Em nói cho anh, em không chỉ còn một người anh trai, em còn một người chị! Là thân!”

Nói xong, cô cầm hai tấm hình ra ---

“Ba ---” Cô đập hình lên bàn: “Anh trai và chị gái em có bản lĩnh hơn anh nhiều! Anh trai là người nghiên cứu phi thuyền vũ trụ! Ngày ngày suy nghĩ làm sao lên mặt trăng!”

Chương 1623: Ảnh hôn lễ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Còn lên mặt trắng? Cái này thật là truân bò!” Tào Duệ nhìn cô, đưa tay cầm hình trên bàn.

A Đạt “hừ”, tiếp tục ăn mì.

Tào duệ liếc cô nói: “Chén và đĩa đó anh đã dùng qua. Chính em đi đổi một đôi khác! Trong nồi còn mì, tự mình đi múc.”

A Đạt không để ý tới anh, tiếp tục ăn mì. Ăn vài miếng, không nhịn được trợn mắt: “Em cũng không chê anh, anh ở đó lớn tiếng kêu cái gì?”

Tào Duệ lắc đầu, tính cách này.... thật là thiếu đánh! Nếu đây là em gái ruột của anh, nhất định anh sẽ thu dọn cô!

Tào Duệ cúi đầu nhìn kỹ hình.

Thằng nhóc trong hình thật đẹp trai, thật trắng trẻo, tóc ngắn thoải mái, mang cặp mắt kiếng hình vuông, ánh mắt giảo hoạt thông minh, nhìn liền nhận ra là một người vô cùng thông minh.

Đừng nói khác.... xem khí chất, thật đúng là giống nhân viên nghiên cứu nào đó.

Bối cảnh của tấm hình, là hiện trường của một buổi hôn lễ. Thằng nhóc này mặc một bộ âu phục rể phụ màu lam nhạt, nhìn rất tinh thần

hăng hái.

“Di....” Nhìn thấy người quen Tào Duệ hơi kinh ngạc: “Người bên cạnh không phải Lý Thiên Mặc sao? Còn có Niều Niều?”

Tấm hình này, là ba vị rể phụ và ba vị dâu phụ cùng chụp chung.

Lôi Niều Niều và Thiên Mặc đứng bên trái nhất, ở giữa là thằng nhóc này và một cô gái mắt to xinh đẹp, bên kia là một đại minh tinh....

Ninh Hạ? Bên cạnh Ninh Hạ là một người đàn ông trầm ổn anh tuấn, là bạn trai xì căng đan của Ninh Hạ, cảnh sát Giang Quân.

Mặc dù Giang Quân là cảnh sát, nhưng danh tiếng cũng không nhỏ, anh quay cái quảng cáo “Ngựa Hoang” kia vô cùng ngang ngược! Xe của Tào Duệ mua chính là Ngựa Hoang, cho nên, anh cũng không xa lạ gì với Giang Quân và Ninh Hạ.

Tấm hình này lập tức để cho anh nhìn thấy bốn người quen. Chỉ có hai người ở giữa là anh không biết.

Tào Duệ đặt tấm hình này lên bàn, lại nhìn một tấm hình khác, đây là chị?

Trong hình là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng mà... nhìn vẻ mặt rất tiều tụy.

Cô không có trang điểm, tóc dài đen nhánh tán loạn đầu vai, tinh thần giống như hơi hoảng hốt.

Người phụ nữ này mặc một bờ đồ trắng, khí chất nhàn nhã, nhưng lại cho người ta một cảm giác rất kỳ quái.

Cô đứng bên cạnh chiếc xe Rolls Royce màu đen. Cửa xe đang mở

ra, có vẻ như cô đang muốn lên xe.

Nhưng mà, biểu tình hơi khẩn trương, giống như mới khóc vậy.

Mặt của người phụ nữ này rất đẹp. Nhưng mà, lại cho người ta cảm thấy.... tùy thời đều có thể phát điên....

Cũng không biết tại sao có cảm giác này, người phụ nữ không có nổi điên, nhưng mà ánh mắt lại rất phiền muộn, vô cùng mê mang, yếu ớt, đặc biệt.... tinh thần có vấn đề....

Anh không quen biết người phụ nữ này, nhưng lại cho anh cảm giác rất kỳ quái.

Chiếc xe Rolls Royce màu đen kia lại thật tốt, còn chưa kịp nhìn kỹ, A Đạt đã cướp hình về.

Cô bỏ vào trong cái túi lụa màu đỏ mỏng như cánh ve, hai tấm hình nằm xoay lưng vào nhau, tránh cho đụng phải chính diện sẽ có tổn thương.

Tào Duệ thấy cô bảo bối hai tấm hình như vậy, liền nghĩ tới một chuyện.... anh rót ly nước chanh cho cô hỏi: “Em nói hai người kia là anh ruột, chị ruột, vậy mẹ bị bệnh tại sao lại bảo anh tìm em mà không phải tìm hai người bọn họ?”

Chương 1624: Ảnh hôn lễ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

A Đạt cầm ly lên uống một hớp nước chanh, không lạnh chút nào.

Cô bĩu môi, nghiêng người ngã lên ghế sa lon, dáng vẻ sao cũng được nói: “Em không biết vì sao mẹ không tìm hai người họ, thật ra thì.... em cũng không biết rốt cuộc hai người họ có phải mẹ em sinh không. Hai tấm hình này là em từ trên mạng tải xuống.”

Tào Duệ cười: “Tùy tiện tải hai tấm hình trên mạng xuống liền nói là anh ruột chị ruột? Em thật biết đùa mà.”

A Đạt trợn mắt nhìn anh.

Cô ngồi thẳng, mặt đầy nghiêm túc nói: “Anh biết cái gì? Em tải hai cái tấm hình này đương nhiên là có dụng ý!”

Cô bung chén mì lên ăn tiếp. hiển nhiên không quá thích ăn mì này nhưng mà lại rất đói....

Cô vừa ăn vừa nói: “Lần sau đừng bỏ trứng gà vào! Nhất là loại trứng gà nấu chung với mì này! Cái trông vàng đó thật là làm người ta ghen chết!”

Tào duệ lạnh mặt nói: “Không muốn ăn thì để xuống! Anh đem cho chó ăn cũng tốt hơn em, cho chó ăn, còn có thể ngoắc ngoắc đuôi với anh. Cho em ăn em còn yêu cầu này nọ!”

Nói xong, lại còn thêm một câu: “Yêu cầu còn hơn cả mẹ người ta!”

A Đạt bị anh mắng máu chó đầy đầu: “Ba ---” Cô ném đĩa.

Tào Duệ thấy cô tức giận, anh hít sâu một hơi, trong lòng nghĩ: Mình là anh, mình lớn hơn em ấy, mình phải nhường em ấy.

Anh đứng lên, lại lấy một đôi đĩa đưa cho cô: “Được rồi được rồi, ăn nhanh đi. anh bớt tranh cãi.”

A Đạt không có cầm lấy, ngồi trên ghế sa lon tức giận.

Tào Duệ nhét đĩa vào tay cô, cố ý hỏi sang chuyện khác: “Hán ngữ của em rất tốt nha, em lại còn biết dùng đĩa, là học với ai?”

A Đạt cũng biết mình ăn nhờ ở đậu nên thu liễm tính tình tiếp tục ăn mì.

Cô nói: “Mặc dù em ở nước A lớn lên, nhưng mà em học ban Hoa Hạ. Mẹ em là người Hoa, em nhất định phải học hán ngữ, nếu không.... lúc gặp mặt mẹ, em nói ngoại ngữ mẹ cũng nghe không hiểu...”

Đột nhiên A Đạt ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà, vẻ mặt rất bi thương.

Đột nhiên Tào Duệ biết cô gái này nhạy cảm cùng yếu ớt. Từ khi ra đời liền chưa từng nhìn thấy cha mẹ, trừ mỗi tháng đều có thể lấy được một số tiền nhất định ra, chưa từng cảm nhận được chút xíu thân tình nào.

Cuộc sống của cô không có ấm áp, mỗi ngày dè dặt. Cho nên, liền nghĩ đủ mọi cách, muốn lấy lòng người mẹ chưa từng gặp kia.

...

Tào Duệ sợ cô nghĩ nhiều, vội vàng kéo đề tài sang chỗ khác, anh lại hỏi chuyện hai tấm hình kia.

Anh nói: “Em không quen biết hai người này, vậy em lấy hình bọn họ làm gì?”

A Đạt cười lạnh: “Ai nói em không quen biết bọn họ? Hai người đó là người mà mẹ em đặc biệt quan tâm!”

Đột nhiên ánh mắt A Đạt chìm xuống buồn bã.

Cô nói: “Bởi vì em từng hack máy vi tính của mẹ! Lịch sử trong máy tính của mẹ nhiều nhất chính là tin tức của đại minh tinh Ninh Hạ này.”

Cô buông chén đĩa xuống lấy khăn giấy lau miệng, khoát tay với Tào Duệ: “Cho em mượn máy tính của anh dùng.”

Tào Duệ đi tới học tủ lấy laptop ra, lúc này anh vừa về nhà liền thuận tay đặt laptop vào trong học tủ.

A Đạt cầm lấy laptop, mở ra, lục soát tin tức của Ninh Hạ.

Cô nói: “Sao, tấm hình kia của em, là trong danh sách của cô ấy tải xuống.”

Tào Duệ ngồi bên cạnh cô.

A Đạt nói: “Lúc đầu em còn tưởng rằng Ninh Hạ này có quan hệ gì với mẹ đâu, nhưng mà, sau đó em phát hiện.... Mẹ em theo dõi Ninh Hạ cũng không phải là vì nhìn hình của Ninh Hạ, mà là đặc biệt tìm

“anh ta”!

A Đạt chỉ chỉ thẳng nhóc anh tuấn đang đeo mắt kiếng kia.

Cô vô cùng xác định nói: “Phàm là có hình người này mẹ em sẽ nhìn thêm vài lần “Mặc dù mẹ không có tải hình về máy tính, nhưng mà, mẹ lại rất thường xuyên nhìn người này nói rõ nhất định mẹ rất muốn gặp người này! Xác suất mẹ em nhìn emj cũng không có nhiều bằng nhìn thẳng nhóc này, anh nói, đó không phải anh trai em thì là ai?”

Chương 1625: Lại ra chuyện lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tào Duệ kỳ quái nói: “Mẹ.... lại nhìn thẳng nhóc này còn nhiều hơn em?”

A Đạt “hừ” nói: “Trọng nam khinh nữ, con gái không quan trọng bằng con trai!”

Tào duệ nói: “Một tấm khác thì sao? Sao em kết luận người phụ nữ kia là chị em chứ?”

A Đạt nói: “Người phụ nữ này lại càng kỳ quái hơn! Tấm hình này là xuất hiện trong một trang mạng internet. nhưng tin tức kia đã qua gần một năm, mẹ em còn không ngừng mở ra xem, anh nói có kỳ quái hay không?”

“Tin tức kia đâu? Cho anh xem.”

Đột nhiên A Đạt nhíu mày, vô cùng phòng bị nói: “Dựa vào cái gì em phải cho anh xem.”

Hôm nay cô đúng là điên rồi! Lại nói nhiều với người này như vậy!

Cô hơi buồn rầu, Tào Duệ này... tại sao luôn để cho cô không đề phòng nổi?

“Em ăn xong rồi, anh đi rửa chén đi,” A Đạt đầu chén đĩa về phía

trước. Tào Duệ thật muốn đánh cô một trận!

Đây là tính cách gì, vô cùng làm người ta chán ghét! Đặt ở trong trường học, chính là một trong những người bị tất cả học sinh cô lập.

Tào Duệ không muốn gây gổ với cô liền cầm chén đĩa đi rửa.

Sáng sớm ngày thứ hai, A Đạt lại đi bệnh viện canh giữ.

Tào Duệ đã hẹn với Lý Thiên Mặc, hôm nay đi “Mặc Nhiễm” làm.

Bây giờ Tào Duệ trừ mỗi buổi tối phải đánh tranh giải ra, anh còn có một công việc nghiêm chỉnh, Lý Thiên Mặc mời anh đến phòng trò chơi làm hỗ trợ.

Trong đầu Tào Duệ nghĩ, với năng lực của anh, làm công nhân viên kỹ thuật quá là dễ dàng.

Đi tới phòng làm việc của “Mặc Nhiễm”, Lý Thiên Mặc và Lôi Niếu Niếu đang đợi anh: “Anh Duệ, ở đây!”

Tào Duệ đi tới bên cạnh Lý Thiên Mặc, thấy một căn phòng làm việc độc lập, trên cửa treo bản “Tổng thanh tra bộ kỹ thuật.”

Tào Duệ chớp mắt, Lý Thiên Mặc nói: “Sắp xếp cho anh một chức vị, đừng chê nha!”

Lý Thiên Mặc mời anh đi vào phòng làm việc, Tào Duệ vội vàng từ chối: “Tổng thanh tra kỹ thuật, tôi thật không làm được. tôi chỉ làm một nhân viên kỹ thuật là được rồi.”

Lý Thiên Mặc xua xua ngón tay: “Anh đừng xem thường chính mình, sau khi anh nhậm chức sẽ biết được, tiền lương của anh nhất định

không phải lấy vô ích.”

Tào duệ cười, hơi ngượng ngùng.

Lôi Niếu Niếu cảm thấy đàn ông là một sinh vật kỳ quái...

Trước kia Tào duệ và Lý Thiên Mặc cũng xem như địch thủ đi.... Cho dù là chiến đội M-B hay tranh giải giữa Yển đại và B đại.

Bọn họ đều là kinh địch.

Trước kia, hai người làm đến người chết ta sống. Bây giờ tốt như một gia đình vậy. Hận không thể cùng chung một phe!

Lôi Niếu niếu cảm thấy thật thần kỳ, nếu cái này đặt giữa hai nữ sinh, có lẽ sẽ không dễ dàng trở thành bạn như vậy?

“Anh Tào Duệ, em đi rót ly nước cho anh.” Lôi Niếu Niếu vui sướng chạy đi rót nước.

Cô bung hai ly tới, cho Tào Duệ và Lý Thiên Mặc mỗi người một ly.

“Cám ơn.” Tào Duệ bung ly nước nói với Lý Thiên Mặc: “Hôm qua xảy ra một chuyện thật thú vị. Tôi nhìn thấy hình của hai người trong danh sách của một minh tinh.”

Chương 1626: Lại ra chuyện lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nhíu mày nhìn anh, ý bảo anh nói tiếp.

Tào duệ nói: “Cậu biết Ninh Hạ và Giang Quân chứ?” Đột nhiên Tào Duệ vênh môi cười, anh ôm bả vai Lý Thiên Mặc nhíu mày nhìn anh: “Anh em, có thể bảo anh Giang Quân đích thân ký tên cho tôi không? Anh ấy là nam thân của tôi.”

“Phốc xuy ---” Lý Thiên Mặc không nhịn được, phun nguyên hớp nước ra ngoài. Cũng may chỉ là phun vào ly....

Lôi Niều Niều vội vàng vỗ lưng cho anh, Lý Thiên Mặc cầm khăn giấy lau miệng: “Khụ khụ ---”

Anh buồn cười nhìn Tào Duệ nói: “Cậu còn có nam thần? Tôi vẫn nghĩ cậu là thẳng chứ!”

Tào duệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẳng nam không thể có nam thần sao? Giang Quân là thần tượng của tôi, mạnh mẽ thiết huyết! Là thần tượng của mỗi người đàn ông có giấc mộng quân nhân chứ?”

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Vậy cũng đúng, Tôi cũng thần tượng anh quân của tôi.”

Lý Thiên Mặc kỳ quái: “Cậu thấy hình ở đâu? Sao tôi không nhớ mình từng chụp hình chung với anh Quân?”

Tào duệ liếc anh: “Trí nhớ gì chứ!”

Tào Duệ mở máy tính trên bàn làm việc ra, lục soát danh sách của Ninh Hạ.

“Cậu xem!”

“A!” Lôi Niều Niều nói: “Đây là hôn lễ của anh Đình và chị dâu”

Lúc đó hôn lễ rất long trọng, mời rất nhiều truyền thông tham gia, cũng không tính là bí mật gì. Cho nên, Ninh Hạ đăng lên cũng là một chuyện rất bình thường.

Lý Thiên Mặc hỏi Tào Duệ: “Sao đột nhiên cậu lại tìm ra tấm hình này?”

Ánh mắt Lý Thiên Mặc vô cùng sắc bén, dường như anh đã tìm được điểm đột phá.

Tào Duệ nói: “Hôm qua A Đạt nói, trong tấm hình này có người là anh ruột của em ấy.”

Trong lòng Lý Thiên Mặc giật mình, nhưng bên ngoài lại rất bình tĩnh.

Lý Thiên Mặc cười, cố ý trêu ghẹo nói: “Trong hình này có ba người đàn ông, đều là rể phụ. Không nghĩ tới, làm rể phụ còn xảy ra chuyện.”

Lý Thiên Mặc chỉ chỉ mình: “Không thể nào là tôi...” Anh chỉ chỉ Giang Quân: “Cũng không thể là anh Quân...” Ba mẹ anh quân đều là lão cán bộ quân khu, chỉ có một con trai.

Đột nhiên ngón tay của Lý Thiên Mặc dừng lại, anh nhìn tiểu Bát.... không thể nào là anh Tám chứ?

Nói thật, anh vẫn không quá hiểu thân phận của anh tám.

Chỉ biết anh làm nghiên cứu khoa học, thân phận vô cùng thần bí. tính cách của anh tám là cái loại thật nghịch ngợm, mto65 chút cũng không ngọt ngào. Ngày đó bọn họ đánh bài xì phé, chơi bắt mười cơ, anh và anh tám còn cùng nhau một đội, rất là vui vẻ.

Mặc dù, anh là bạn của anh tám, nhưng mà, liên quan đến tin tức thân phận của anh tám lại hoàn toàn không biết gì cả.

Chuyện này, phải mau chóng thông báo anh Đình và tiểu Vi.

Lý Thiên Mặc hơi do dự, Tào duệ cười nói: “Không sai. A Đạt nói, vị đeo mắt kiếng này là anh ruột cô ấy.”

Lôi Niểu Niểu vô cùng kinh ngạc! Cô nhìn Lý Thiên Mặc.

Lý Thiên Mặc giả vờ như bừng tỉnh hiểu ra: “À.... vị rể phụ này, tôi thật là không quen lắm.”

Lý Thiên Mặc nói: “Ký tên cái gì, tôi nghĩ cách giúp anh. Hôm nay anh làm quen hoàn cảnh trước, tôi giới thiệu nhân viên cho anh quen biết.”

Tào Duệ gật đầu nói: “Được.”

Ba người từ phòng làm việc đi ra, Lý Thiên Mặc lập tức gọi điện thoại cho Diệp Đình: “Anh, em có chuyện gấp muốn gặp anh, nói trong điện thoại không tiện.”

Diệp Đình nói: “Em đến nhà anh.”

“Được!” Lý Thiên Mặc kéo Lôi Niểu Niểu chạy thẳng tới trang viên biệt thự của Diệp Đình.

Lý Thiên Mặc cùng Lôi Niểu Niểu vào cửa trang viên, xa xa đã nhìn thấy nóc trang viên, cũng treo khí cầu....

“Phốc ----” Lôi Niểu Niểu che miệng cười: “thật là vui mừng nha... không nghĩ tới anh Đình và chị dâu lại, lại.... trẻ con như vậy....”

Lý Thiên Mặc đậu xe ở viện trước, Diệp đình và Lăng Vi đã ra cửa đón bọn họ.

Lôi Niểu Niểu chỉ những khí cầu đủ màu sắc kia cười không ngừng: “Chị dâu, sao chị và anh của em lại ngây thơ như vậy? Một biệt thự uy nghiêm như vậy.... lại để hai người biến thành khu vui chơi trẻ con....”

Lăng Vi xách eo, dậm chân nói: “Những khí cầu kia đều là ông treo!”

Lôi niểu Niểu giật mình: “Là ông Diệp, hay là ông nội em?”

Lăng Vi cười cổ quái: “Nhất định là hai vị lão gia tử cùng nhau! Hai lão ngoan đồng! À đúng, còn có ông Nhan, ba anh em họ treo những khí cầu này mất nửa tháng.”

Trong đầu Lôi Niểu Niểu nghĩ: “Ba người bọn họ thật rảnh rồi....”

Chương 1627: Sinh nhật trùng hợp sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cũng cảm thấy buồn cười.

Cô lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Phía sau còn nữa, đảm bảo làm các người mù mắt!”

Lý Thiên Mặc cùng Lôi Niếu Niếu đi theo sau.

Đoàn đường này.... trời của tôi ời... đều là hoa, cỏ... xe đồ chơi, nhìn liền biết ngay là gia đình có đứa bé.

Trên mặt Lôi Niếu Niếu tràn đầy biểu tình “em đồng tình hai người”

Cô nhìn Lăng vi và Diệp Đình nín cười nói: “Ông nội của chúng ta, thật đúng là chưa hết tính trẻ con! Có thể làm nhà lớn như vậy thành bộ dạng này.... em cũng thật là phục bọn họ. Như bây giờ, làm sao chiêu đãi khách đây? Ha ha ha.... có lẽ người ta còn cho rằng anh Đình bị bệnh thần kinh đâu....”

Diệp Đình đen mặt, không lên tiếng.

Lăng Vi ôm bụng cười lớn nói: “Ha ha, còn chưa hết đâu, phía sau còn nữa! Em đi ra phía sau liền biết, những thứ này còn chưa phải là món để cho em hỏng mắt!”

“Phía sau còn có thứ càng..... mấy thứ này?” Lôi Niếu Niếu còn

chưa nói hết lời liền nhìn thấy.... mấy cánh cửa đối diện hồ bơi phía sau, từng hàng từng hàng tã lót theo gió phấp phới.... ↖(^ω^)/

Những tấm vải đỏ bay a bay, thật giống như nói: “Mọi người khỏe, em là cái tã lót! em dùng để đi tiểu, không phải để đi đại tiện nha!”

“Phốc ---- ha ha ha....” Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu cùng nhau cười phun: “Sao lại còn có vải đỏ? Thời đại gì rồi chứ?”

Lôi Niểu Niểu ngồi chồm hồm dưới đất cười không đứng dậy được.

Lý Thiên Mặc nói: “Bây giờ không phải dùng tã giấy sao? ai lại còn dùng cái này chứ?”

Sắc mặt Diệp Đình càng đen hơn mấy phần.

Lăng Vi nói: “Còn không phải là ý kiến của các ông chứ!”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất là lão gia tử Nhan của chúng ta, thế nào cũng phải nói.... đưa vé phải dùng tã lót để đi tiểu, như vậy mới.... có phúc gì đó. Trời ạ.... chị muốn cười điên rồi! Ông nội của chúng ta còn nhảy cao ủng hộ. Đúng đúng! Phải dùng tấm vải đỏ đó! Vui mừng!”

Lăng Vi cười ra nước mắt, sắc mặt Diệp Đình càng đen hơn.

Lôi Niểu Niểu đau bụng: “Chị đâu, ông nội làm như vậy, chị cũng chiều ý à?”

Lăng Vi nói: “Bọn họ vui mừng mà, cứ theo ý bọn họ đi.”

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc cười muốn điên rồi, ba lão gia tử cũng quá có “sáng ý” chứ, cả người đều có “vi khuẩn nghệ thuật”!

Làm trang viên biệt thự của đường đường đại tổng tài của Đình Phong quốc tế làm để nhĩ như vậy...

Lý Thiên Mặc hỏi Diệp Đình: “Anh Đình, bây giờ anh đều không đi công ty sao?”

Trên mặt Diệp Đình tràn đầy trầm ổn, anh đương nhiên nói: “Công ty đã lên quỹ đạo cũng không cần quản lý nhiều. Chỉ cần không phát triển nghiệp vụ mới sẽ không xảy ra chuyện rắc rối gì.”

Lý Thiên Mặc bội phục nói: “Anh Đình, anh và tiểu Vi ngày ngày ở nhà chăm con sao?”

Diệp Đình kiêu ngạo cười: “Đời người, quý nhất là cái gì em biết không?”

Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc đều nhìn anh, Diệp Đình nghiêm túc nói: “Người, cả đời quý nhất là từng giai đoạn mình nên làm gì. Người ở tuổi thanh xuân, liền phải cố gắng phấn đấu, người về già, liền phải buông tay hưởng thụ. Bây giờ những gì cần phấn đấu anh đã phấn đấu xong hết rồi, phải dành nhiều thời gian ở cùng đứa bé. Con lớn lên chỉ có vài năm, đi qua, sẽ không trở về được nữa.”

“A.... thật có triết lý.” Lôi Niểu Niểu khen nói: “Anh Đình, anh thật là người thông thái! Em cảm thấy anh nói rất đúng. Tiền, vật chất, muốn nhiều cũng vô ích! Đủ dùng là được mà! Đứa bé, thoáng chút đã trưởng thành, chờ bé lớn lên, lên tiểu học, trung học, anh còn muốn ở chung với người ta người ta cũng không thèm để ý anh. Chờ lên đại học, sau khi kết hôn sinh con, càng không gặp mặt được.”

Chương 1628: Sinh nhật trùng hợp sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng vi nói: “Anh nhìn xem, Niều Niều thật có ngộ tính!” Cô cười nói với Lôi Niều Niều: “Nhất định em cũng sẽ là một người mẹ tốt.”

Nháy mắt sắc mặt Lôi Niều Niều đỏ bừng: “Còn sớm đâu! em không nóng nảy!”

Lý Thiên Mặc “khụ khụ”: “Chúng ta vẫn là đi phòng làm việc nói chuyện chính đi, chuyện mà hôm nay em muốn nói rất quan trọng.”

Diệp đình cùng Lăng Vi vội vàng dẫn hai người vào phòng làm việc.

Lý Thiên Mặc mở máy tính của Diệp Đình lên, dò hình bên trong. Anh lặp lại lời của Tào Duệ nói lúc nãy với Diệp Đình và Lăng Vi.

“Tiểu Bát?” Diệp Đình rất kinh ngạc....: “A Đạt nói, tiểu bát là anh trai cô ấy?”

Lý Thiên Mặc nói: “Ý của A Đạt là, những thứ này đều là suy đoán của cô ấy, cô suy đoán như vậy chủ yếu là mẹ cô ấy thường xuyên nhìn tấm hình này.”

Diệp Đình nói: “Lời của A Đạt nói không thể chính xác. Tiểu bát là anh ruột cô ấy? Quá nhiều điểm khả nghi.”

Diệp Đình gõ bàn nói: “Nhưng mà, những lời này của cô ấy lại vô

cùng quan trọng. Các người suy nghĩ, tại sao Hạ Bạch Mai lại thường xuyên nhìn những hình này?”

Lăng Vi nói: “Trước chúng ta đừng nói vì sao bà ta nhìn những tấm hình này, chúng ta tính toán thời gian.”

Lăng Vi cầm cây bút trên bàn lên mở chốt, viết lên giấy nói: “Chúng ta từ từ chải vuốt.”

Cô nói: “Lần trước mẹ của Lý Khắc Gia nói dì Bạch Bình gặp nguy hiểm đến nhà dì. Khi đó, dì Bạch Bình là đang có thai. Có lẽ là chừng ba tháng. Sau đó, Hạ Bạch Mai cũng đến, cũng là đang mang thai.”

Lăng vi bảo Diệp Đình viết sinh nhật của tiểu Bát lên tờ giấy, Diệp Đình nói: “Sinh nhật thật sự của tiểu bát không quá giống với tài liệu em ấy công khai.”

Ngày anh viết, là lớn hơn tài liệu mà tiểu Bát công khai một tháng.

Lăng vi lại ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Mặc: “Sinh nhật của A Đạt là bao nhiêu?”

Lý Thiên Mặc nói: “Mình không biết, chưa từng hỏi qua.”

Mặc dù A Đạt là đội viên của anh, nhưng mà, anh không thể nào biết sinh nhật của tất cả đội viên chứ.

Diệp Đình gõ trên bàn phím: “Sinh nhật của A Đạt nhỏ hơn tiểu Bát..... nửa tháng. Cũng chính là giống y như sinh nhật giả của tiểu Bát.”

“Cái này thì kỳ lạ rồi!”

Lôi Niều Niều lập tức nói: “Bọn họ có vẻ như là anh em, nhưng lại không phải!”

Cô kích động nói: “Sinh nhật thật sự của bọn họ là chênh lệch nửa tháng! Bất cứ người phụ nữ có thai nào cũng không thể sinh một đứa bé xong lại cách nửa tháng mới sinh đứa thứ hai. Như vậy tuyệt đối không thể nào! Đứa bé ở trong bụng nửa tháng đã chết ngộp từ sớm!”

“Nhất định hai người bọn họ không phải anh em ruột!” Lăng Vi gõ bút thép lên bàn.

Diệp Đình nói: “Nếu như A Đạt là con của Hạ Bạch Mai, như vậy nhất định tiểu Bát không phải con của Hạ Bạch Mai. Mà Hạ Bạch Mai chú ý tiểu Bát.... còn nhiều hơn chú ý con gái mình..... cũng quá kỳ quái! Sao bà ta có thể vô duyên vô cớ chú ý tiểu Bát? Trừ khi.... tiểu Bát là...”

“Con của dì Bạch Bình!” Lăng Vi cửa nói lời này ra, Lý Thiên Mặc cùng Lôi Niều Niều đều hít sâu một hơi.

Mặc dù Diệp Đình nghĩ như vậy, nhưng mà, lời này anh lại có chút không nói ra miệng được.

Thân thế của tiểu Bát, anh vẫn là hiểu. Cha mẹ của thằng nhóc này, đều là giáo sư nghiên cứu khoa học cấp quốc gia. Bây giờ gây ra.... có vẻ như tiểu Bát không phải là con ruột của bọn họ vậy....

Lý Thiên Mặc vô cùng có cảm xúc, lúc Lý Vân Hào xuất hiện, thật ra anh có chút hồng mắt.... ba mẹ nuôi mình 22 năm, không phải cha mẹ ruột của mình.... ai cũng không biết lúc đó lòng của anh giống như bị hai cây kềm xé nát vậy!

Trong lòng Lăng Vi cũng hơi khó chịu, đột nhiên cô lật đổ giả thiết của mình, nói: “Cũng không nhất định là con của dì Bạch Bình, nói không chừng, sinh nhật.... chỉ là trùng hợp.”

Chương 1629: Bạch Tuyền (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình cầm bút thép, viết lên giấy nói: “Thời gian tiểu Bát ra đời, hơi quá trùng hợp.... bất quá, cũng không hoàn toàn chắc chắn, em ấy có quan hệ với dì Bạch Bình.”

Lý Thiên Mặc cũng biết Lăng vi và Diệp Đình cố ý nói như vậy, cho nên, anh không nói gì.

Chỉ có Lôi Niểu Niểu không tim không phổi, cô nhú mày nói: “Em cảm giác, chắc anh Tám là con của dì Bạch Bình và chú Vương Dần. Nếu không, tại sao Hạ Bạch Mai lại chú ý anh tám như vậy? Nói không chừng, bà ta còn muốn hại anh tám đâu! Chỉ là chỗ anh Tám ở quá bí mật, nên bà ta không ra tay được!”

Mặc dù trong lòng ba người Lý Thiên Mặc, Diệp Đình và Lăng Vi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà, bọn họ không đành lòng nói ra. Tiểu Bát, từ nhỏ lớn lên trong gia đình hạnh phúc, đột nhiên nói cho cậu, thân thể có biến, bọn họ sợ cậu không tiếp nhận nổi.

“A? Đúng rồi....” Đột nhiên Lôi Niểu Niểu hỏi Diệp Đình: “Anh tám của em.... không phải họ Vương sao? Chú Vương Dần cũng họ Vương....”

Lôi Niểu Niểu nhìn Diệp Đình hỏi: “Anh Đình, anh tám của em tên là gì?”

Mặc dù cô với anh tám rất thân, nhưng vẫn luôn kêu là anh tám, anh

tám, cho tới bây giờ cũng không biết tên anh.

Diệp đình nhíu mày, anh cầm cây vút thép trên bàn viết ba chữ
Vương Tử 璠*

*Một ký tự cổ

璠 Đọc ra hai âm.

Diệp đình viết xong, cũng cảm thấy đáp án này chính xác không
sai....

Lăng Vi nhíu mày, Lý Thiên Mặc cũng nhíu mày.

Chỉ có Lôi Niếu Niếu chỉ cái chữ 璠 này nói: “Cái chữ này, không phải
là một chữ Vương, thêm một chữ Dần sao? Vương Tử 璠... Tử 璠....
Tử 璠... Chính là con của chú Vương Dần mà! Các người nói có
đúng không?”

“...”

Sao Lăng Vi, Diệp Đình và Lý Thiên Mặc không nhìn ra chứ. đột
nhiên cảm thấy mọi chuyện thật nghiêm trọng.

Lăng Vi nói: “Chuyện này, nếu không nói cho tiểu Bát, sợ em ấy
không có phòng bị. Lỡ như xảy ra nguy hiểm gì rồi sao? Bây giờ
quan trọng nhất là, phải để cho em ấy cảnh giác.”

Diệp Đình gật đầu tán đồng: “Bây giờ anh gọi điện thoại cho tiểu Bát,
anh nói trước bên anh xảy ra chúy tình trạng, có thể sẽ liên lụy đến
em ấy, bảo em ấy cẩn thận chút.”

“Có thể.” Lăng Vi và Lý Thiên Mặc tương đối đồng ý ý kiến này.

Trước khi chưa chắc chắn quan hệ của tiểu Bát và chú Vương Dần, bọn họ không tính nói cho cậu nhanh như vậy.

Lăng Vi còn nói: “Chuyện này, chúng ta nghe ý kiến của chú Vương Dần trước. Nếu như có cần thiết chúng ta làm giám định ADN cho chú Vương Dần và tiểu Bát. Nếu như bọn họ thật là cha con, cha ta hãy suy nghĩ cách nói sự thật cho tiểu Bát.”

Diệp Đình gật đầu nói: “Được, anh đi gọi điện thoại.”

Sau khi Diệp Đình đi ra ngoài, Lôi Niểu Niểu càng nghĩ càng hưng phấn, đột nhiên cảm thấy mình mở ra một bí mật lớn, mình thật là lợi hại.”

Cô lại cùng anh Định bọn họ tìm lại đứa bé giúp chú vương Dần! Đương nhiên, chưa chắc anh Tám là con của chú Vương Dần, nhưng mà, xem đầu mới bây giờ, cũng đã chắc chắn được tám, chín phần mười.

Chương 1630: Bạch Tuyền (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói tính nghiêm trọng của sự việc cho tiểu Bát, rồi lập tức gọi điện thoại cho Vương Dần. Ngày mai là ngày Hi Nhĩ Vương hành hình, pháp đình quốc tế không cho bất cứ ai thẩm vấn ông, chú Vương Dần đã ghen một bụng tức giận.

Hi Nhĩ Vương là do ông, Lôi Thiếu Triệt, Trần Bá Tích, Lý Vân Hào và Lôi Thiếu dục cùng các anh em bắt lại!

Bây giờ ngay cả quyền lực tra hỏi cũng không có!

Ông vì bắt Hi Nhĩ Vương, ẩn nấp trốn hắc bang hơn mười năm!

Ông lần lượt báo cáo, nhưng pháp đình quốc tế lại không chịu phê chuẩn. Lôi Thiếu Dục rất áy náy, nhìn anh em mình vợ con ly tán, nhưng ông không giúp được gì. Pháp đình quốc tế không giống trong nước, Hoắc Ân bị giam trong nước sẽ được phê chuẩn rất nhanh. dù sao công lao của Vương Dần còn ở đó đâu.”

Nhưng mà, pháp đình quốc tế không thèm để ý những thứ này, căn chết không cho thẩm vấn! Cho dù cầu xin cỡ nào, thái độ của bọn họ cũng vô cùng cứng rắn không cho thẩm vấn.

Hơn ba tháng, Vương Dần ăn không ngon ngủ không yên, nếp nhăn trên mặt và tóc bạc lại càng ngày càng nhiều.

Lúc ông nhận được điện thoại của Diệp Đình rất bất ngờ. Diệp Đình

rất ít khi gọi điện thoại cho ông, mỗi lần gọi điện thoại nhất định là chuyện lớn!

“Sao vậy? Có tiến triển gì mới?” Vương Dần nhận điện thoại, không nói câu khách sáo nào mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Đình biết ông gấp gáp cũng không nói nhảm nhiều mà trực tiếp: “Chú Vương, có đầu mối mới, đầu mối vô cùng quan trọng, nhưng mà, không tiện nói trong điện thoại, chú đến nhà của con. Con ở nhà chờ chú.”

“Được! Chú lập tức tới!” Vương Dần nắm áo khoác màu đen phủ lên trực tiếp lái xe chạy đến nhà Diệp Đình.

hi Nhĩ Vương bị giết mà nói, ông thật muốn tuyệt vọng! Rất có thể vĩnh viễn sẽ không biết tung tích của vợ con ông nữa!

Lúc này, đột nhiên Diệp Đình gọi điện thoại nói có đầu mối, cái này làm cho ông vô cùng bất ngờ, cũng rất kích động. Chẳng qua không biết đầu mối mà Diệp Đình điều tra được là cái gì....

Hy vọng là chuyện tốt! Hy vọng là chuyện tốt!

Vương Dần vừa lái xe vừa lăm bầm trong lòng, hy vọng là chuyện tốt.... tay ông hơi run run, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, nhưng mà, lòng bàn tay ông lại đang đổ mồ hôi.

Trong mạch máu của ông giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, bây giờ trong lòng ông nóng cháy vô cùng.

Thậm chí ông không còn cách nào tập trung tinh thần lái xe. Từ nhà ông đến nhà Diệp Đình phải băng qua một mảnh thành phố lớn, xe trong thành phố nhiều vô cùng, bây giờ lại là giờ làm việc buổi sáng,

kẹt xe rất đông!

Qua giao lộ thứ nhất, xe của ông đã bị kẹt mười mấy phút.

Trong lòng ông nóng nảy, thật muốn từ trên đỉnh những chiếc xe này bay ra!

Thật vất cả lái xe ra khỏi giao lộ này, đều đường tiếp theo lại bị kẹt!

Vương Dần gấp đến toát ra lửa, lại là mười mấy phút mới qua một giao lộ, ông đã gấp đến mồ hôi đầy đầu: “Không thể lái xe, kẹt như vậy, chạy hơn một giờ cũng không đến được.”

Ông lái xe vào một siêu thị, đậu dưới hầm. Sau đó chạy lên một chiếc xe buýt.

Xe buýt có đường riêng, sẽ không bị kẹt. Ông vừa lên xe buýt vừa gọi điện thoại cho Diệp Đình, bảo anh đến trạm xe gần nhà đón ông.

Cho tới bây giờ Vương Dần cũng chưa từng đi xe buýt, trong túi ngay cả tiền lẻ cũng không có, giá trị tiền nhỏ nhất trong bóp là năm mươi đồng.

Một nữ sinh nói: “Tiên sinh, tôi trả cho ngài đi.”

Nữ sinh này trả tiền dùm ông một lần. Người trên xe vô cùng nhiều, Vương Dần cản mọi người ở bên ngoài không để cho người khác đụng vào cô. Trong lòng Vương Dần vô cùng cảm động, ngọn lửa nóng trong lòng lập tức dập tắt.

Làm sao Vương Dần có thể chiếm tiện nghi của một cô gái, mau chóng nhét tiền trong bóp vào tay cô gái đó. tổng cộng có bảy, tám trăm đồng.

Cô gái nhỏ sợ đến mau chóng khoát tay: “Không cần không cần.” Mặt cô đỏ bừng vội vàng chạy ra cửa sau.

Vương Dần nhìn phù hiệu của cô, là học sinh của học viện nghệ thuật A đại, tên Bạch Tuyền.

Vương Dần nhìn cô thêm, vợ ông cũng họ Bạch, cho nên ông phá lệ có hảo cảm với người họ Bạch.

Vương Dần nhớ đứa bé này thật tốt bụng! Ông định lúc rảnh rỗi sẽ đi thăm cô gái này xem cô có chuyện gì muốn ông hỗ trợ hay không.

Vương Dần xuống xe buýt, Diệp Đình đã lái xe tới giao lộ chờ ông. Con đường đến nhà Diệp Đình không nhiều xe lắm.

Rất nhanh đã đến nhà Diệp Đình.

Vương Dần vừa đi vào phòng làm việc, thấy không chỉ có Diệp Đình và Lăng Vi ở, còn có Lý Thiên Mặc, Lôi Niếu Niếu....

Nháy mắt ông cảm thấy, chuyện hôm nay, có lẽ sẽ không nhỏ!

Chương 1631: Trình thám cực mạnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Chú Vương, chú tới rồi.” Diệp Đình vội vàng mời ông vào, bọn họ ngồi xuống ghế sa lon, Lăng Vi châm trà cho Vương Dần.

“Tin tức gì? Tìm chú gấp như vậy?” Vương Dần không thèm uống nước, đoạn đường này ông đi rất gấp, cổ áo cũng ướt nhẹp.

Diệp Đình trực tiếp cho ông nhìn tấm hình kia.

Diệp Đình căn kể nói chuyện xảy ra lại một lần. Vương Dần nhìn cậu nhóc trong hình chăm chú, ánh mắt càng ngày càng sâu, ông không dám tin hỏi Diệp Đình: “Đứa bé này... tên Vương Tử 璵 sao?”

Trong lòng Vương Dần ngàn vạn suy nghĩ! Vương Tử 璵? Không phải ý là con của Vương Dần sao?

Cái này không thể không làm ông suy nghĩ nhiều....

Còn có sinh nhật lại trùng hợp như vậy, chủ yếu hơn là, vì sao Hạ Bạch Mai phải thường xuyên nhìn tấm hình này?

Nhiều chuyện kết hợp với nhau như vậy, làm cho ông không kích động cũng không được!

Wang Dần giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, ông cũng hơi bất ngờ mình lại kích động như vậy. Tính cách của ông là cực kỳ trầm ổn, ẩn

núp ở hắc bang mười mấy năm cũng không có bại lộ mình, có thể tưởng tượng được sự nhẫn nại mà dẻo dai của ông mạnh cỡ nào.

Nhưng mà, hôm nay ông lại không khống chế được tâm tình của mình!

Ông nhìn hình của Vương Tử 璵, một lần lại một lần.

“Các con xem, hình dạng mặt mày, góc cạnh, còn có mi mắt rất giống chú nha.” Vương Dần càng nói càng kích động: “Bây giờ đứa bé này... ở nơi nào vậy? Chú có thể lên gặp nó không?”

Diệp Đình nói: “em ấy ở trong một trụ sở làm việc, bởi vì công việc của em ấy phải giữ bí mật rất chặt chẽ, cho nên, rất khó trở lại một lần. Lần trước chúng con thấy em ấy vẫn là ở hôn lễ của con và tiểu Vi.”

Vương Dần mạnh mẽ đè nổi kích động trong lòng xuống, ông khẽ vuốt ve hình, trong lòng oán trách mình, ông cũng có tham gia hôn lễ của Diệp Đình và Lăng Vi. Nhưng mà, quá nhiều người, ông không có chú ý.

Ngón tay của Vương Dần vẫn luôn vuốt ve tấm hình, ông còn nói: “Đứa bé này có tiền đồ, để cho nó yên lặng cuộc sống đi, đừng nên quấy rầy nó...”

Cậu nhóc trong hình cười vô cùng rạng rỡ, nhìn liền biết là người không có phiền não, không có chuyện buồn.

Vương Dần nói: “Nếu cha mẹ của nó đối xử tốt với nó như vậy, vậy chú cũng không cần thiết phải làm xét nghiệm ADN... Chú chỉ cần ở sau lưng lặng lẽ nhìn nó, đã tốt lắm rồi.”

Ông nói vô cùng phiền muộn, nói xong, lại giương mắt nhìn Diệp Đình hỏi: “Đứa bé này.... Nó không biết tung tích của Bạch Bình đúng không?”

Diệp Đình suy nghĩ nói: “Hắn là không biết, bất quá.... cũng không chắc lắm. Con tìm thời gian hỏi em ấy một chút đi.”

Hôm nay Vương Dần thật vui vẻ, mặc dù ông không có lại tiến thêm một bước kiểm tra xem đứa bé này có thật sự là máu mủ của ông không, Nhưng mà, phần cảm giác nồng nặc kia làm sao cũng không che giấu được.

Ông giữ lại tất cả hình của Vương Tử 璿 vào trong điện thoại di động, thêm mật mã.

Bây giờ, cho dù Hi Nhĩ Vương thật sự bị bắn chết, ông cũng không có tức giận như vậy, bởi vì, ông đã tìm lại được con!

Nếu Vương Tử 璿 là con của ông và Bạch Bình, ít nhất nói rõ.... Bạch Bình cũng không có bị Hi Nhĩ Vương khống chế! Bởi vì, hi Nhĩ Vương trời sinh tính hung tàn, sao có thể dễ dàng tha thứ người phụ nữ mình nhất sinh con của người khác?

Chương 1632: Trình thám cực mạnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bây giờ, Vương Tử 璫 đã lớn như vậy cũng không cáy ra chuyện bất ngờ gì, nói rõ.... sự tồn tại của cậu không có đưa tới sự chú ý của ai. Càng nói rõ, lúc Bạch Bình sinh con, là an toàn.

Lúc này, đột nhiên Lăng Vi nói: “Con cảm thấy.... vẫn nên làm giám định ADN thì tốt hơn.”

Cô nhìn Vương Dần nói: “Nếu như chắc chắn Vương Tử 璫 là con của chú, như vậy nói rõ có lẽ dì Bình không bị nhốt. Nói không chừng, sau khi Hạ Bạch Mai đổi dì đi thì dì đã trốn? Chú đừng quên, vợ chú là đặc công SSS. Trí tuệ của dì, cũng không phải người bình thường có thể so được.”

Diệp Đình cũng đồng ý thuyết pháp này, anh nói: “Lúc Hạ Bạch Mai đổi dì Bạch Bình đi, dì Bạch Bình mới mang thai ba, bốn tháng. Nếu như Hạ Bạch Mai lập tức giao dì Bạch Bình cho Hi Nhĩ Vương, đứa bé của dì ấy tuyệt đối không giữ lại được.”

Vương Dần cũng là nghĩ như vậy, ông tán đồng gật đầu nói: “Vậy thì lén lút làm giám định ADN đi, đừng quấy rầy đến Tử 璫, chúng ta lén lút giám định, hy vọng có thể chứng minh, Bạch Bình còn sống thật tốt.”

Vương Dần vuốt ngực, lòng ông thật là đau!

Diệp Đình nói: “Được, chuyện này giao cho con làm, nhưng mà... chắc chắn sẽ không rất nhanh. Bởi vì Tử 璿 không dễ gì mới đi ra một lần.”

Vương Dần gật đầu, đột nhiên lại nói: “Các con nói, những đầu mối này là bởi vì A Đạt hack hệ thống của Hạ Bạch Mai? Nếu có thể vào hệ thống của cô ta một lần nữa thì thật là tốt. Nhất định trong máy vi tính của cô ta còn những đầu mối khác.”

Diệp Đình nói: “Con đã hack vào xem từ sớm, tất cả dấu vết đều bị A Đạt loại trừ không còn chút nào. Có lẽ là cô ấy muốn bảo vệ mẹ mình, từ sau khi cô ấy làm hacker, mỗi ngày đều dọn dẹp máy vi tính cho mẹ mình, mưa gió không ngại, chưa từng bỏ sót ngày nào.”

Vương Dần lại hơi lo lắng: “Hạ Bạch Mai chú ý Tử 璿 như vậy, có phải muốn có hành động gì hay không? Chú đoán có lẽ thời gian gần đây cô ta mới chú ý đến Tử 璿, nếu không.... có lẽ cô ta đã sớm ra tay với Tử 璿. Bây giờ cô ta không động được Tử 璿, là bởi vì Tử 璿 đang ở căn cứ bí mật, được bảo vệ rất tốt.”

Lăng vi cùng Diệp đình đều đồng ý cái suy nghĩ này.

Lý Thiên Mặc cũng gật đầu.

Đột nhiên Lôi Niễ niễ nói: “Sao Hạ Bạch Mai lại biết sự tồn tại của Tử 璿 chứ? Nếu như bà ta vẫn luôn không biết tung tích của dì Bạch Bình, cũng không biết con của dì ở đâu, tại sao đột nhiên bà ta lại biết chứ?”

Đột nhiên trong đầu Lăng Vi xẹt qua tia sáng, cô bắt được điểm này lập tức nóng nảy nói: “Có phải Hạ Bạch Mai tìm được dì Bạch Bình không? Nhất định bà ta đã gặp dì Bạch Bình, mới phát hiện bí mật của dì Bạch Bình!”

Lăng Vi nói rất nhanh, đoán người đều nhìn cô chăm chăm.

Cô còn nói: “Dì Bạch Bình giao con cho người khác nuôi dưỡng, là vì nghĩ cho an toàn của con. Nhưng mà, nhất định dì ấy cũng nhớ con! Nhưng mà, tại sao dì ấy lại phải bại lộ chứ?”

Lăng Vi nhìn đoàn người một vòng, cuối cùng, cô nhìn Vương Dần chăm chú nói: “Bây giờ con có một suy đoán to gan...”

Cô đứng lên, đi lại bên cạnh bàn đọc sách, cầm cây bút và giấy trắng lên.

Cô vừa viết vừa đi về phía bàn trà.

Cô viết hai chữ, đưa cho mọi người xem.

Vương Dần là người thứ nhất nhìn thấy, Lăng Vi viết là “chú ý”

“Chú ý?”

Lăng Vi nói: “Tháng sáu năm nay, lần hỗn loạn lớn nhất quốc tế là gì? Là diệt trừ Âm Dạ đế quốc!”

Vương Dần lập tức nghĩ thông suốt, ông vội vã nói: “Hành động lần này, Bạch Bình đặc biệt chú ý.”

“Đúng!” Lăng vi nói: “Trình độ dì ấy chú ý chuyện này, nhất định không giống với dân chúng bình thường! Nói không chừng, dì ấy sẽ lợi dụng thân phận đặc công tiến vào sổ cư khố của chiến đội quốc tế nhìn tin tức nội bộ. Bởi vì, tin tức bên ngoài cũng không tỉ mỉ, hơn nữa, rất có thể không đúng sự thật.”

Diệp Đình nói: “Nếu dì ấy vào sổ cư khố của chiến đội quốc tế, rất dễ dàng bị bắt được. bởi vì, con gái của Hạ Bạch Mai, là một trong những hacker đứng đầu thế giới.”

Lăng vi nói: “Không sai! Nhất định A Đạt đang nói dối! Cô ấy nói chưa từng gặp Hi Nhĩ Vương, cô ấy nói mẹ trừ cho cô ấy tiền sinh sống ra cho tới bây giờ vẫn không gọi điện thoại cho cô ấy. Những lời này, tuyệt đối là giả!”

Chương 1633: Tra xét tới cùng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niều Niều chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trận.

A Đạt lại âm hiểm như vậy? Cô còn ở cùng một chiến đội đánh tranh giải với cô ta....

Lúc này, Lăng Vi còn nói: “A Đạt thật là nói láo liên thuyên. Không chỉ quan hệ của Hạ Bạch Mai với cô ta rất thân thiết, thậm chí, lúc bọn họ liên lạc với nhau Hi Nhĩ Vương cũng không phản đối, nói rõ.... những chuyện A Đạt làm này, đều là Hi Nhĩ Vương.... gợi ý! Nói như vậy.... ba tháng trước Hi Nhĩ Vương đã biết tung tích của dì Bạch Bình.”

“...”

“Bạch Bình nguy hiểm!” Vương Dần chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, ông run lập cập: “tiểu Vi, con phân tích rất đúng. A Đạt điều tra ra tung tích của Bạch Bình, Hi Nhĩ Vương không thể không biết. Nói không chừng, ba tháng trước Bạch Bình đã bị bọn họ bắt đi!”

Đột nhiên Diệp Đình giơ tay lên, ý bảo Vương Dần tỉnh táo. Diệp Đình nói: “Chú Vương, còn có một việc, rất kỳ quái.”

Vương Dần nhìn anh chăm chú, tỏ ý anh cứ nói tiếp.

Diệp Đình nói: “Chú Vương, chú đừng bi quan như vậy. Chú nghe

con nói chuyện này trước.”

Đoàn người cũng nhìn Diệp Đình.

Diệp Đình suy nghĩ nói: “Con tính thời gian Hạ Bạch Mai mắc bệnh. Là sau khi hi Nhĩ Vương bị bắt. Các người có nghĩ tới không, Hi Nhĩ Vương ở trong tù, ông ta không cách nào liên lạc với bên ngoài, trên người cũng không có trang bị kích phát, làm sao ông ta có thể kích phát vi khuẩn trong người Hạ Bạch Mai?”

Vương Dần chấn động mạnh, đột nhiên ánh mắt của ông trở nên sâu xa.

Vương Dần nói: “Cho nên, người trong tù, nhất định không phải Hi Nhĩ Vương! Nếu không, vi khuẩn trong cơ thể Hạ Bạch Mai sẽ không bị kích phát sau khi ông ta ngồi tù! Ông ta đang ngồi tù, căn bản là không có điều kiện đó! Hơn nữa, ông ta không có cách nào liên lạc với bên ngoài, cho nên, cũng không có cách để cho người khác đi kích phát vi khuẩn trong người Hạ Bạch Mai.”

“Đúng.” Diệp Đình nói: “Đây chính là lời con muốn nói. có lẽ Hi Nhĩ Vương chân chính không có bị bắt. Mà, ông ta kích phát vi khuẩn trong cơ thể Hạ Bạch Mai, đại khái là Hạ Bạch Mai làm việc không tốt! Hoặc là bà ta không có giá trị lợi dụng, Hi Nhĩ Vương không muốn để cho Hạ Bạch Mai mở miệng nói chuyện, cho nên kích phát vi khuẩn, để bà ta tự sinh tự diệt.”

Vương Dần che ngực nói: “Nói như vậy..... bây giờ Bạch Bình, có thể còn chưa bị bắt. Nếu không, Hi Nhĩ Vương cũng sẽ không giết Hạ Bạch Mai. Nếu như Hạ Bạch Mai bắt được Bạch Bình, đây tuyệt đối là một công lao lớn.”

Bây giờ nhìn lại, Hạ Bạch Mai bị giết, đại khái là bởi vì Bạch Bình

chạy thoát.

Vương Dần hít một hơi thật sâu.

Lôi Niểu Niểu đau lòng xoa xoa bả vai cho Vương Dần, nhất định bây giờ Chú Vương rất đau khổ....

Đột nhiên Lôi Niểu Niểu nói: “Nếu quả thật như vậy, có phải chú Vương cũng rất nguy hiểm hay không? Ngài ẩn núp ở Âm Dạ đế quốc lâu như vậy, Hi Nhĩ Vương không chết, ông ta sẽ đến giết chú sao? Còn có bác con, chú ba của con, còn có bác Vân Hào, bác Trần, có thể cũng gặp nguy hiểm sao?”

Vương Dần vỗ vỗ tay của cô nói: “Con ngoan, đừng lo lắng, Lúc các chú mai phục ở Âm Dạ đế quốc đều có dịch dung. Các chú giả vờ là người ngoại quốc, lúc bắt Hi Nhĩ Vương các chú cũng không có bại lộ thân phận. điểm này con cứ yên tâm, các chú làm vô cùng cẩn thận. Bất quá.... Thiếu Triệt cùng Vân Hào đã bại lộ thân phận.”

Ông nhìn Diệp Đình nói: “Mau chóng báo cáo tình huống với ba của con, để cho anh ấy cẩn thận an toàn của Thiếu Triệt và Vân Hào.”

“Dạ!” Diệp Đình gật đầu.

Đoàn người trầm mặc một hồi, Lôi Niểu Niểu thở dài.

Cô nhíu mày nói: “Không có đầu mối khác sao? Chúng ta phải mau chóng tìm được dì Bạch Bình mới được! Cho dù dì ấy có bị bắt hay không, bây giờ nhất định sống rất không tốt. Lỡ như dì ấy bị bắt, nhất định đang bị nghiêm hình! Cho dù không có bị bắt, dì ấy trốn đông trốn tây không dám ra cửa cũng rất nguy hiểm. Hơn nữa, nhất định Hi Nhĩ Vương đang tìm dì ấy, dì Bạch Bình tùy thời đều sẽ có nguy hiểm tính mạng.”

Chương 1634: Tra xét tới cùng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người ở đây đều nghĩ đến chuyện này, trong lòng gấp gáp.

Nhất là Vương Dần, mặc dù bên ngoài tĩnh táo, còn có thể cẩn thận suy tính vấn đề. Nhưng mà, lòng của ông đã sớm loạn thành một núi!

Diệp Đình nói: “Bây giờ cũng không phải là hoàn toàn không có đầu mối.”

Anh đi tới bên cạnh bàn làm việc mở máy tính ra nói: “A Đạt có thể tìm được Bạch Bình, nói rõ nhất định trong máy tính cô ta có dấu vết. Người khác không có cách nào với cô ta, nhưng con và Thiên Mặc không đến nỗi không điều tra được nửa điểm đầu mối chứ!”

Diệp Đình rất bình tĩnh, nhưng giọng nói chuyện rất bá đạo, đôi mắt đen của anh thâm thúy nhìn máy tính, tràn đầy thông tuệ, không ai dám tranh.

Đột nhiên tim đập của đoàn người đập nhanh lên!

Lý Thiên Mặc cũng đi tới bên bàn đọc sách mở máy tính mình lên.

Diệp Đình nói: “Tôi phụ trách tu sửa văn kiện trong máy tính cô ta, anh phụ trách lục soát tin tức, sau khi lục soát xong lập tức thủ tiêu văn kiện tôi tu sửa.”

Lý Thiên Mặc gật đầu: “Không thành vấn đề, nhưng mà, làm khó là, máy tính của cô ta dường như không rời người. Muốn cho A Đạt hoàn toàn không phát hiện có chút khó khăn. Nếu không..... để Tào Duệ hẹn cô ta đi ra ăn một bữa cơm, thời gian họ ăn cơm hai chúng ta hợp lực hẳn là đủ.”

Diệp Đình cong môi cười, cho anh một ánh mắt tán thưởng.

Lúc này, Vương Dần đứng lên nói: “Tào Duệ không biết tình huống, chú sợ nó xảy ra chuyện không may, không bằng bây giờ chú đi bệnh viện, buổi trưa, chú cùng A Đạt đi ra ngoài ăn cơm, để cho Tào Duệ ở phòng bệnh trông chừng. Cho dù A Đạt mang máy tính, thời gian ăn cơm cũng đủ các con hành động.”

Đột nhiên Lăng Vi nói: “Ý kiến này hay, chú Vương, chú có thể bí ẩn mang một máy quay phim theo, chúng con ở bên này xem A Đạt, một khi cô ta mở máy tính, chúng ta lập tức rút lui, như vậy sẽ không bị cô ta phát hiện.”

“Đúng! Có thể!” Vương Dần sửa sang lại quần áo nói: “Máy quay phim có thể giấu trong áo khoác của chú.”

Diệp Đình nói: “Không cần phiền toái như vậy, con có mấy bộ áo sơ mi nút áo đều có trang bị máy quay phim, là con cố ý đặt làm. Bởi vì con có rất nhiều trường hợp phải dùng đến. Bây giờ con đi lấy cho chú.”

Diệp Đình đứng dậy đi ra phòng làm việc. Chỉ chốc lát sau anh cầm một cái áo sơ mi vào.

Nút áo của bộ áo này đều làm bằng thủy tinh, trong cái nút áo thứ hai cất giấu máy thu hình.

Nút áo này làm không chê vào đâu được, hoàn toàn không nhìn ra bên trong có một máy quay phim.

Diệp Đình cố ý chọn một loại màu không rực rỡ.

Sau khi Vương Dần thay, một chút cũng không kỳ lạ, rất hợp.

Ông nói: “Bây giờ chú liền chạy đi bệnh viện.”

Vì tìm được Bạch Bình, bất cứ một đầu mối nào ông cũng không thể bỏ qua!

Sau khi Vương Dần đi, Diệp Đình cùng Lý Thiên Mặc ngồi bên cạnh máy tính, chờ đánh bất ngờ máy tính của A Đạt.

Lăng Vi cùng Lô Niểu Niểu nhìn màn hình theo dõi chăm chăm, báo cáo tình huống cho bọn họ.

Vương Dần đi tới bệnh viện, A Đạt đang biên soạn số liệu.

Vương Dần không có chú ý cô nhiều, vẫn giống như bình thường vậy, gật đầu với cô liền ngồi đối diện với cô.

Không biết A Đạt đang bận rộn cái gì, đầu ngón tay nhanh chóng lướt trên bàn phím.

Vương Dần nhìn chai nước biển chăm chăm, không nói câu nào.

Thắng đến buổi trưa, lúc Tào Duệ tới, A Đạt mới chậm rãi ngừng lại. Cô khép máy vi tính nhìn Tào Duệ.

Tào Duệ nói với Vương Dần: “Chú Vương, chú đi ăn cơm đi. Con cùng A Đạt canh ở đây một hồi, chú đã canh tới giữa trưa rồi, khổ

cực chú.”

Chương 1635: Chơi chính là đau tim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lòng Vương Dần suy nghĩ, ông phải cùng A Đạt ăn cơm, mới có thể tạo cơ hội cho Diệp Đình.

Nếu không, Diệp Đình không có cách nào hack máy tính của A Đạt....

Nhưng mà, nếu ông nói thẳng. Nhất định A Đạt và Tào Duệ sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Vương Dần làm việc luôn luôn cẩn thận, ông giả vờ thờ ơ cười một tiếng.

Khoác tay với Tào Duệ nói: “Hai con đi ăn đi, buổi chiều tiểu Duệ con còn phải đi làm, các con đi ăn trước. Chờ các con ăn xong rồi lại tới thay chú.”

Tào Duệ liền vội vàng nói: “Con còn chưa có đói đâu, nếu không, chú và A Đạt đi ăn trước đi, con ở đây cùng mẹ một lúc.”

Trong lòng Vương Dần vui mừng, vừa lúc đựng lên họng sủng của ông. nhưng, biểu tình của ông rất bình tĩnh, không có gì thay đổi.

Trong lòng Vương Dần nghĩ, với tính cách của A Đạt, chỉ sợ sẽ không đồng ý đi ăn cơm với ông.

Quả nhiên, A Đạt phòng bị nhìn Vương Dần, Vương Dần vội vàng

nói: “Nếu không, chú đi ra ngoài mua về cho các con đi. Hai con cũng đừng đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh.”

Ông biết A Đạt là loại tính cách phản nghịch, càng không dễ cho cô làm gì, cô càng muốn làm nó.

Vương Dần cố ý nói không cho cô ra ngoài. Quả nhiên nghe được A Đạt nói: “con muốn đi ra ngoài ăn, con muốn ăn bữa tiệc Pháp lớn, con muốn uống rượu!”

Cô có thêm rượu, đáng hận là, ở nhà Tào Duệ ngày ngày uống nước chanh, còn không thêm đá! Bây giờ cô chỉ muốn uống rượu, không cho cô uống rượu, sợ rằng cô sẽ chết!

Tào Duệ trợn mắt nhìn cô, người không lớn, còn nghiện rượu? Quá nhiều chuyện!

Tào Duệ lấy một tấm thẻ ngân hàng ra đưa cho Vương Dần, ý là bảo Vương Dần dùng tiền trong thẻ mời A Đạt ăn cơm.

Vương Dần suy nghĩ, cầm thẻ. Nếu như ông chối từ, sợ là Tào Duệ muốn đi theo đi.

Vương Dần cẩn thận để cho mọi việc rất thuận lợi.

Ông mang A Đạt tới một tiệm cơm Tây, phòng ăn Tây rất chú trọng lễ nghi, lúc ăn cơm, chắc chắn A Đạt sẽ không động vào máy tính. Điểm này, Vương Dần vô cùng hài lòng.

A Đạt bỏ máy tính của mình vào một bóp da màu lam. Người phục vụ đi tới lễ phép cúi người muốn cất cho cô. A Đạt từ chối, cô đặt máy tính của mình lên mặt bàn bên cạnh.

Vương Dần ngồi đối diện A Đạt, mỗi một động tác của A Đạt, Lăng Vi và Lôi Niếu Niếu đều nhìn thấy rõ ràng.

Sau khi xác định trong thời gian ngắn A Đạt sẽ không đụng máy tính nữa, Diệp Đình cùng Lý Thiên Mặc bắt đầu công phá bức tường lửa của A Đạt.

Phòng thủ của A Đạt vô cùng nghiêm mật, chính cô là hacker, đương nhiên biết làm sao chống đỡ người khác đánh lén.

Diệp Đình cùng Lý thiên Mặc lại dùng hơn mười phút, mới vô cùng tốn sức đánh đến bức tường lửa cuối cùng.

“Anh Đình, a Đạt cũng quá cẩn thận chứ? Không bình thường lắm. Cũng may, hôm nay là hai ta cùng nhau vào, nếu đổi thành em mà nói, sợ rằng phải dùng hai mươi mấy phút.” Đừng nói là một bữa cơm, cho dù là hoa cúc cũng đã lạnh!

Lý thiên Mặc vừa gõ bàn phím vừa nói: “Hệ thống máy tính của cô ta làm cũng quá phức tạp, còn khó vào hơn bức tường lửa của chiến đội quốc tế nữa.”

Diệp Đình cũng cảm thấy không bình thường, mặc dù A Đạt là hacker, có ý thức phòng bị, nhưng cô cũng quá phòng bị rồi chứ?

Quá mức cẩn thận, chính là khả nghi!

Lý Thiên Mặc nói: “Nhất định trong máy tính của cô ta có rất nhiều bí mật đặc biệt quan trọng!”

Chương 1636: Chơi chính là đau tim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình bắt đầu tu sửa văn kiện, Lý Thiên Mặc quét xem dữ liệu trong máy tính. Phải đến khi bọn họ hoàn toàn rút lui anh mới xem có thể tìm được đồ vật nào có ích không.

Lý Thiên Mặc vừa quét xem vừa nói: “Anh Đình, cẩn thận.... rất nhiều văn kiện của cô ta có cài đặt hệ thống báo cảnh sát. Hai ta không cẩn thận, một khi đụng phải, cô ta sẽ biết có người xạm nhập máy tính mình.”

Diệp Đình vừa tu sửa văn kiện vừa quay mũi hệ thống báo cảnh sát.

Tinh thần của hai người tập trung cao độ, nhưng mà, quét nhìn hơn phân nửa, thật giống như quá thuận lợi, cũng không có phát hiện văn kiện có ích nào.

Lý Thiên Mặc nói: “A Đạt tẩy trừ máy tính của mình quá sạch sẽ, không để lại dấu vết nào.”

Lý Thiên Mặc suy nghĩ mình, cũng sẽ không cẩn thận như A Đạt.

Mặc dù anh sợ bị người công phá, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như A Đạt vậy, mỗi văn kiện đều cài mã hóa, mỗi văn kiện cũng tự mang hệ thống báo cảnh sát.”

Diệp Đình vừa tu sửa một văn kiện tên là “xa”, còn chưa chờ mở ra

xem, đột nhiên Lăng vi nói: “Có phải A Đạt phát hiện hay không? Cô ta đang mở bốp da màu xanh da trời ra! Cô ta đang cầm máy tính đi ra ngoài! Phòng đoán bốn giây sau cô ta sẽ mở máy.”

Tim của Lăng Vi và Lôi niếu Niếu đập nhanh.

Diệp Đình cùng Lý Thiên Mặc mới vừa tra được một “khu nặng”! Trong khu vực này tất cả đều thêm N ổ khóa văn kiện bí mật! Hiển nhiên văn kiện nơi này vô cùng quan trọng!

Diệp Đình vội vàng nói với Lý Thiên Mặc: “Sao chép cái văn kiện “xa” này trước, mau chóng thủ tiêu.”

Đối diện, A Đạt bật nắp máy tính lên. Vương Dần lập tức hấp dẫn sự chú ý của A Đạt: “Sao vậy? Ăn cơm còn không quên công việc à?”

Vương Dần cố ý kéo dài thời gian: “Ăn cơm trước đi, bây giờ mà mở máy tính rất không lễ phép.”

A Đạt không thèm để ý ông. Tầm mắt rơi vào màn ảnh máy vi tính.

Lăng Vi nói: “Cô ta mở màn hình, đang bấm nút mở máy.”

Lý Thiên Mặc tính toán đo lường, đại khái A Đạt muốn mở máy tính phải ba giây sau.

Một khi cô ta mở máy, tiến vào hệ thống, nếu anh và anh Đình không kịp thối lui mà nói, hệ thống của A Đạt sẽ báo cảnh sát!

Trán Lý Thiên Mặc đổ mồ hôi ròng ròng, ba giây giống như tốc độ sinh tử vậy!

Anh nhanh chóng lật qua, tốc độ tay nhanh đến cực hạn “Ca ----” Văn

kiện căn nát, thủ tiêu vĩnh viễn, dọn dẹp dấu vết.

“Lui ----”

Diệp Đình và anh nhanh chóng đồng thời thối lui!

Sau khi hai người thối lui, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng Lý Thiên Mặc vẫn còn sợ hãi: “A Đạt cũng quá cảnh giác, không phải cảnh giác bình thường.”

Bây giờ Lý Thiên Mặc mới phát hiện ra được tim của anh đập rất là nhanh. Hơn nữa cả người nóng lên, nhưng mà là cái loại nóng đổ mồ hôi lạnh đó, không miêu tả ra được. Cái cảm giác vừa sợ vừa kích động đó.

“Trời ạ.... quá kích thích, chơi chính là tim đập nha!” Lý Thiên Mặc cảm thấy tim muốn rụng ra. Cho dù bọn họ chỉ cần chậm một giây, cũng có thể bị A Đạt chặn lại.

Diệp Đình nhìn máy vi tính chằm chằm nói: “Người phụ nữ này thật không đơn giản. Rõ ràng cái khu vực chúng ta dò được khi nãy đều là những văn kiện quan trọng được mã hóa. Em suy nghĩ, với thân phận của anh và em, có nhiều văn kiện mã hóa như vậy sao?”

Lý Thiên Mặc lắc đầu: “Mặc dù trong máy vi tính của em có rất nhiều văn kiện quan trọng, nhưng mà không có mã hóa nhiều lần như vậy, trong máy vi tính của em chủ yếu là giữ tài liệu của trò chơi “Bạch lộ vi sương” này.”

Diệp Đình nói: “Trong máy tính của anh cũng sẽ không cố ý mã hóa nhiều lần như vậy, tài liệu trong máy tính của anh cũng rất quan trọng, đều là những khách hàng vô cùng quan trọng. Một khi mất, số tiền tổn thất kia đều là dùng triệu để tính.”

Đột nhiên Lôi Niếu Niếu nói: “Hai người không mã hóa, là bởi vì bức tường lửa của mình sẽ không bị công phá! A Đạt người ta mã hóa văn kiện, là vì bức tường lửa không lợi hại như những cao thủ mấy người.”

Lý Thiên Mặc: “....” Anh đã không còn lời nào chống đỡ.....

Diệp Đình nhìn sang Lý Thiên Mặc hỏi: “Cái văn kiện lúc nãy lấy thành công không?”

Cái văn kiện đó chặt chẽ hơn rất nhiều lần, hệ thống rắc rối phức tạp, Diệp Đình chắc chắn nội dung trong văn kiện này nhất định phải vô cùng quan trọng.

Chương 1637: Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, lại bị theo dõi ngược lại! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc nói: “Chờ một chút, em đang phá giải.”

Lăng Vi nói: “Cô ta lại tắt máy tính, không biết lúc này phát hiện cái gì, hay là có chuyện gì quên xử lý.”

Lôi Niểu Niểu: “Chúng ta có cần vào nữa không? Bây giờ cô ta vô cùng cảnh giác. Hay là, buổi tối lại tra nữa? Cô ta không thể nào không ngủ chứ? Không phải thời gian ngủ của cô ta dài hơn sao?”

Diệp Đình nói: “Buổi tối, càng không dễ vào.”

Lôi Niểu Niểu không hiểu rõ: “Tại sao buổi tối càng không dễ vào?”

Diệp Đình giải thích nói: “Ban ngày cô ta còn cần làm việc, cho nên làm ít vài tầng phòng ngự, để thuận lợi cô ta làm việc. Đến buổi tối, lúc cô ta không cần máy tính nữa, cô ta sẽ đặt thêm rất nhiều tầng phòng ngự trong máy tính. Khi đó, trong máy tính của cô ta sẽ giăng đầy hệ thống báo động, cho nên, buổi tối càng không thể nào vào.”

“...” Lôi Niểu Niểu tắc lưỡi: “Còn có thể như vậy?”

Nháy mắt Lôi Niểu Niểu cảm thấy mình thật ngu ngốc!

Trong máy tính cô không có bức tường lửa dày đặc, trong máy tính của cô không có một văn kiện mã hóa.

Bởi vì, cô không có bí mật nào muốn giấu!

Trong máy tính của cô, trừ trò chơi và tài liệu học tập, không còn gì khác nữa....

Cô mơ hồ nói: “A Đạt là có chứng bệnh cưỡng ép sao? Hay là thật sự có nhiều bí mật như vậy? Mỗi văn kiện đều mã hóa nhiều lần như vậy, cô ta không chê mệt sao? Cho dù mình là hacker cũng không có nhiều bí mật sợ người ta biết vậy chứ?”

“...”

Diệp Đình cùng Lý Thiên Mặc hai mắt nhìn nhau, dường như A Đạt có rất nhiều bí mật sợ người ta phát hiện!

Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Còn muốn tiếp tục không?”

Diệp Đình lắc đầu: “Sợ là không kịp rồi, bọn họ sắp cơm nước xong. Một chút thời gian này cũng không đủ giết vào bức tường lửa của cô ta.”

“Văn kiện đã mở ra!”

Lý Thiên Mặc mở cái văn kiện Xa đó ra. Lăng Vi và Lôi Niểu Niểu cũng lại gần nhìn.

Kết quả, bên trong cái văn kiện này đều là từng hàng mật mã lộn xộn.

Mật mã bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Diệp Đình nói: “Những cái này.... hẳn là ngôn ngữ A Đạt tự chế, chỉ có một mình cô ta hiểu.”

“ ... ”

“Đó chẳng phải là uổng phí thời gian?” Lôi Niếu Niếu mặt như đưa đám, rất phiền lòng! Cho dù bọn họ có thể đánh vào bức tường lửa của A Đạt, có thể trộm những tài liệu kia, đó cũng là vô ích mà!

Người ta có mật mã của riêng mình, ai cũng không phá giải được.

Diệp Đình nói: “Cũng không hoàn toàn là uổng phí thời gian, ít nhất chúng ta biết A Đạt này không phải người bình thường.”

“Đúng!” Lý Thiên Mặc chắc chắn nói: “Bí mật của cô ta, còn nhiều hơn bí mật của một tổng thống quốc gia nữa.”

Bên kia Vương Dần và A Đạt ăn cơm xong, A Đạt một mình uống chai rượu vang.

Tiền trong thẻ Tào Duệ không đủ quẹt! Vương Dần lại quẹt thẻ của mình.

Vương Dần nhìn A Đạt chăm chăm một hồi nói: “Con rất thích rượu.”

Dáng vẻ A Đạt uống rượu giống như một tửu quý.

Chương 1638: Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, lại bị theo dõi ngược lại! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Dần hé mắt, trong lòng nghĩ: Cô gái này mới hơn hai mươi tuổi đã có thể uống rượu như vậy, sau này tửu lượng nhất định không bình thường.

Nhất định A Đạt phải thường xuyên uống rượu, hơn nữa lại là rượu ngon!

Chai rượu lúc này cô uống mặc dù giá trị không nhỏ, nhưng mà, Vương Dần thấy cô không tự chủ nhíu mày.

Trong đầu Vương Dần nghĩ: Rượu mắc như vậy còn chê? Rốt cuộc khẩu vị cao cỡ nào chứ?

Nhưng mà, lấy điều kiện kinh tế của A Đạt.... cái này lại không nói được. Ông nhớ Lý Thiên Mặc từng nói, A Đạt vì một tấm vé máy bay phải ngày đêm đánh tranh giải.

Một người nghèo khó như vậy, sao có thể thường xuyên uống rượu đắt tiền chứ?

Trong lòng Vương Dần có nghi ngờ, nhưng không có nói ra, cũng không biểu hiện ra.

Ông trả tiền, đi ra cùng A Đạt. Lên xe, A Đạt lại bắt đầu gõ bàn phím đùng đùng.

Vương Dần đưa cô đến bệnh viện liền lập tức đi biệt thự của Diệp Đình, hội hợp với mọi người.

Vương Dần báo cáo tình huống, lại kích động hỏi họ: “Như thế nào? Có tiến triển gì không?”

Lý Thiên Mặc nói: “Chúng con đánh vào máy tính của cô ta, cũng quét xem một ít văn kiện, nhưng mà ngài nhìn xem, bên trong là như vậy...”

Lý Thiên Mặc chuyển màn ảnh cho Vương Dần xem, Vương Dần nhìn mật mã trên màn hình đột nhiên giật mình!

“Đây không phải là mật mã riêng của Âm Dạ đế quốc sao?”

“Chú, chú biết mật mã này?”

Nháy mắt Diệp Đình, Lý Thiên Mặc, Lăng Vi cùng Lôi Niểu Niểu dấy lên chiến ý! Cái loại cảm giác hả hê lòng người kia làm bọn họ vô cùng kích động!

Vương Dần nói: “Chú biết đây là mật mã dành riêng cho Âm Dạ đế quốc, nhưng mà, ý nghĩa của những bí mật này, chỉ có bốn người cực kỳ nòng cốt bên cạnh Hi Nhĩ Vương mới biết. Loại thủ lĩnh nhỏ như các chú vậy là không thể nào biết ý nghĩa của những mật mã này. Mặc dù Hi Nhĩ Vương là thủ lĩnh của Âm Dạ đế quốc, nhưng mà, ông ta đề phòng mỗi một người bên cạnh.”

Diệp Đình như có điều suy nghĩ gật đầu: “Đúng vậy, có đạo lý.”

Lúc này, Lăng vi nói: “Mặc dù chúng ta không biết nội dung trong văn kiện là cái gì, nhưng mà, chúng ta biết được nhất định A Đạt là người cực kỳ quan trọng bên cạnh Hi Nhĩ Vương!”

“Tên lười gặt này!” Lý Thiên Mặc nói: “Cô ta lừa gạt Tào Duệ, nói là chưa từng nhìn thấy cha mình....”

Lăng Vi lại cảm thấy lời này rất kỳ quái, cô nói: “Nếu như A Đạt thật là người quan trọng bên cạnh Hi Nhĩ Vương, tại sao cô ta phải nói cho Tào Duệ mình là con gái Hi Nhĩ Vương..... nói ra như vậy, không phải sẽ đưa đến sự chú ý của người khác sao? Bây giờ, không phải đã bị chúng ta chú ý sao?”

Đột nhiên Diệp Đình nói: “Không phải có âm mưu gì chứ? Tào Duệ sẽ không..... cùng một phe với cô ta chứ?”

Anh vừa nói vừa mở máy tính, anh phải điều tra xem mình có bị theo dõi ngược lại không.

Lý Thiên Mặc nhíu mày, nhớ lại lời nói của Tào Duệ. Anh nói: “Tào duệ nói, ngày đó A Đạt uống say, uống đến bất tỉnh nhân sự, cô ta nói: Cô ta muốn tự sát.... lúc nãy các người cũng nhìn thấy, A Đạt là một tửu quỷ!”

Đột nhiên Lôi Niểu Niểu “hừ”: “Anh xem tửu lượng của cô ta tốt như vậy, có thể dễ dàng uống say sao? Theo như anh Tào Duệ nói, cô ta uống say mềm. Các người lại suy nghĩ chuyện đã xảy ra một chút. Lúc đó, anh Tào Duệ gọi điện thoại cho cô ta, nói rằng mẹ cô ta là Hạ Bạch Mai bị bệnh sắp chết. Lúc ấy, cô ta rất tan vỡ! Anh Tào Duệ liền đi máy bay đến thăm cô ta. Giữa đó cách 13 giờ, nếu quả thật cô ta uống say mềm lại làm sao anh Tào Duệ có thể tìm được cô ta, uống nhiều như vậy mà còn có thể nói rõ địa chỉ và vị trí như vậy sao? còn chuyên chọn những vấn đề “có ích” nói. Anh Tào Duệ còn lơ đãng

như vậy, tiết lộ tin tức của A Đạt cho chúng ta....”

Lúc này, đột nhiên sắc mặt Diệp Đình đen thui, anh trầm mặt nói:
“Máy tính của anh bị theo dõi ngược lại.”

Ba người kia giật mình trắng bệch!

Kỹ thuật của anh Đình à đứng đầu toàn thế giới! Đánh khắp thiên hạ vô địch thủ! Lại bị A Đạt theo dõi ngược lại?

Lôi Niều Niều vội vàng la lên: “Lúc nãy hai người đánh vào máy tính cô ta, cô ta đuổi theo lại?”

Diệp Đình gật đầu: “Thực lực của người phụ nữ này.... tuyệt đối không phổ thông như cô ta biểu hiện ở chiến đội L-G như vậy!”

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi! Não thiếu dưỡng khí, máu cũng bốc cháy!

Lăng Vi đề nghị tim xuống hỏi Diệp Đình: “Trong máy tính của anh tổn thất bao nhiêu thứ?”

Chương 1639: Xảy ra chuyện lớn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lý Thiên Mặc và Lôi Niểu Niểu cực kỳ lo lắng!

Diệp Đình thu dọn bàn. Anh nói: “Cô ta chưa đi vào bức tường lửa của tôi, cũng may, tôi phản ứng kịp thời. Nếu chú Vương Dân không nói cho chúng ta biết đây là mật mã riêng của đế quốc hắc dạ, tôi cũng không kịp phản ứng nhanh như vậy.”

Diệp Đình vội vàng nói với Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, cậu mau xem lại máy vi tính của cậu đi, xem có bị cô ta tấn công không!”

Lý Thiên Mặc đã sớm nhìn qua, anh ta nói: “Cô ta không tấn công vào máy vi tính của tôi. Bởi vì, cô ta biết trong máy vi tính của tôi chắc chắn không có tài liệu gì quan trọng!”

Lăng Vi chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Cô hơi lo âu nói: “Lần này a Đạt xuất hiện, chắc chắn là sẽ có âm mưu lớn! Sở dĩ cô ta cố để lộ ra nhiều đầu mối để chúng ta tìm thấy được như vậy, cũng là để dẫn dụ chúng ta xâm nhập vào máy tính của chúng ta, sau đó sẽ phản theo dõi chúng ta!”

Diệp Đình híp mắt, bình tĩnh nói: “Trong máy vi tính của anh... có thứ gì... có thể khiến cho cô ta phí nhiều công sức như vậy? Nếu chúng ta không cảnh giác, nói không chừng đã để cô ta được như ý nguyện...”

Lôi Niếu Niếu không dám tin hỏi: “Anh Đình, A Đạt có thể công phá được bức tường lửa của anh?”

Diệp Đình suy nghĩ rồi nói: “Khó mà nói được. Cô ta vẫn luôn che giấu thực lực, bây giờ chúng ta đều không biết thực lực chân chính của cô ta là như thế nào. Nói không chừng... còn ở trên cơ thể anh.”

“...” Mẹ ơi!

Lôi Niếu Niếu cực kỳ kinh ngạc: “Cô ta còn khả năng ở trên cơ anh? Vậy anh mau mã hóa văn kiện của mình đi! Nói không chừng một ngày nào đó, cô ta sẽ thừa dịp anh không chú ý tấn công tới đó!”

Lăng Vi bị lời nói của cô ấy làm cho hơi sợ hãi. Diệp Đình và Lý Thiên Mặc trao đổi mấy vi tính, dùng chính kỹ thuật của bọn họ củng cố lại bức tường lửa dày đặc cho đối phương. Làm như vậy, A Đạt càng khó xâm nhập được vào.

Vương Dần nói: “Nếu đây là một âm mưu, vậy rất có thể các cháu đều nằm trong tính toán của cô ta... Mọi người đều phải cẩn thận nhiều hơn...”

Lôi Niếu Niếu cảm giác như tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô ấy ôm ngực, trước đó cô ấy chưa từng có cảm giác lo lắng, khiến cho tim đập cực kỳ nhanh thế này.

Cô ấy lo lắng đến nỗi giọng cũng như bốc khói, bởi vì, a Đạt mang đến cho cô ấy cảm giác quá nguy hiểm...

Bây giờ cô ấy chỉ cần nhớ tới khuôn mặt tái nhợt của A Đạt, là cô ấy lại cảm thấy không rét mà run!

Lôi Niều Niều lo lắng đến nỗi bụng sôi lên sùng sục.

Lăng Vi bỗng nói tới một chuyện khác, cô nói: “Em vừa mới nhớ tới một chi tiết.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, Lăng Vi nhìn Vương Dần nói: “Chú thử suy nghĩ xem, tại sao dì Bạch Bình phải gửi con mình cho đôi vợ chồng giáo sư nuôi dưỡng? Dì Bạch Bình và đôi vợ chồng này, có quen biết nhau?”

Vương Dần không ngờ rằng suy nghĩ của cô lại nhạy nhanh như vậy, ông ấy hơi sững sốt, hỏi cô: “Cháu nói thử xem?”

Lăng Vi nói: “Chú suy nghĩ thử xem, cái tên Tử (璿) được đặt theo họ tên của chú. Dì Bạch Bình giao con cho đôi vợ chồng đó nuôi dưỡng, tại sao bọn họ phải dùng cái tên này?”

Chương 1640: Xảy ra chuyện lớn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tất cả mọi người đều bị lời nói của cô tác động vào suy nghĩ, mỗi người đều mang theo biểu tình phức tạp suy nghĩ về cái vấn đề này.

Lăng Vi còn nói: “Quả thật cha nuôi của Tử (璵) mang họ Vương, nhưng bọn họ đã thật sự dùng cái tên Tử (璵) này. Nếu hai vợ chồng giáo sư không biết dì Bạch Bình, bọn họ chắc chắn sẽ tùy tiện đặt tên cho đứa trẻ.”

Vương Dần như có điều suy nghĩ gật đầu: “Không sai... Bọn họ đã đồng ý đặt cái tên này, nói rõ với bọn họ, Bình là người bạn rất quan trọng. Hơn nữa, Bạch Bình tin tin tưởng bọn họ, dám giao con trai của mình cho bọn họ, nói rõ quan hệ giữa bọn họ tuyệt đối không bình thường. Sự thật cũng chứng minh, hai vợ chồng giáo sư đã dạy dỗ con trai rất tốt, quả thật đã dồn tâm đồ sức vào.”

Lăng Vi nói: “Chúng ta có cần liên lạc với cha mẹ nuôi của Tử (璵) hay không? Lỡ như, bọn họ biết tung tích của dì Bạch Bình thì sao? Quan hệ giữa bọn họ không bình thường, nói không chừng, bọn họ sẽ có đầu mối.”

Vương Dần suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Có thể... Bây giờ, vụ án của Hi Nhĩ Vương đã dính dáng đến rất nhiều chuyện... Chú nghĩ vẫn nên tìm bọn họ điều tra chân tướng thì tốt hơn. Ít nhất có thể nhắc nhở bọn họ đề phòng, nếu bọn họ là người Bạch Bình tin tưởng, nói không chừng, bà ấy sẽ để lại lời nói miệng nào đó cho người ta...”

Diệp Đình lập tức hẹn gặp cha mẹ của Tử (璿) giúp ông ấy.

Trùng hợp là, hai vị giáo sư chưa bao giờ xuất ngoại, lại đột nhiên đi du lịch nước ngoài.

Người nhận điện thoại không phải là bản thân bọn họ, mà là bà vú nhà bọn họ nhận...

Lăng Vi cảm thấy kỳ quái: “Bây giờ không phải là kỳ nghỉ, bọn họ du lịch cái gì? Tháng mười được nghỉ lễ dài ngày bọn họ không đi du lịch, bây giờ vừa qua kỳ nghỉ lễ dài ngày một tuần, bọn họ lại muốn đi du lịch nước ngoài... không phải điều này quá kỳ quái sao?”

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Lý Thiên Mặc nói: “Chắc đi du lịch là giả... có phải bọn họ bị người nào uy hiếp hay không... Hoặc là, bọn họ muốn đi gặp dì Bạch Bình?”

Lăng Vi nói: “Mình cảm giác khả năng bị uy hiếp lớn hơn... dì Bạch Bình hẳn sẽ sợ mang phiền toái đến cho bọn họ! Trong ba tháng qua, bà ấy biết Hạ Bạch Mai đang tìm bà ấy, bà ấy càng không thể liên lạc với hai vị giáo sư được.”

Nói xong, Lăng Vi lại bắt đầu lo lắng, cô ấy nói với Diệp Đình: “Chúng ta điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh của bọn họ trước tra đi, nhìn xem bọn họ đã đi đâu.”

Lăng Vi nhanh chóng gọi điện thoại cho Giang Quân, nếu hai người đó thật sự mất tích, bọn họ chắc chắn phải tìm cảnh sát nhờ hỗ trợ.

Lúc Giang Quân tới, Diệp Đình đang tra xét hồ sơ ghi chép thủ tục xuất nhập cảnh mấy ngày gần đây, nhưng không tìm thấy tên của

cha mẹ tiểu Bát.

“Chắc bọn họ đi bằng máy bay trực thăng.”

Giang Quân nắm bắt được tình hình chung, anh ta đang muốn nhờ người trong đội lấy video theo dõi trên đường phố giúp anh ta.

Đột nhiên, nghe thấy Lăng Vi nói với Diệp Đình: “Chồng, anh dùng kỹ thuật nhận diện khuôn mặt đi, tìm kiếm xem thế nào, tìm ở camera giám sát gần nhà giáo sư Vương ấy.”

Diệp Đình đang tìm kiếm, nhưng lượng thông tin rất lớn, không thể nhanh chóng cho ra kết quả chỉ trong chốc lát được.

Lý Thiên Mặc cũng tìm kiếm. Hai người phân công hợp tác.

Giang Quân sững sờ ở đó... nhìn thấy màn ảnh máy vi tính của hai người cứ “Vèo vèo vèo” quét qua hình ảnh... tốc độ nhanh đến nỗi, khiến anh ta không thể nhìn thấy rõ gì cả!

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Giang Quân hơi mờ mịt...

Lăng Vi nghiêm trang tuyên bố, cô cười nói: “Đây là một loại công nghệ chồng em mới vừa phát minh ra... công ty anh mới thu mua, vừa mới phát triển công nghệ này.”

Giang Quân “A” thật dài...” anh ta đã từng nghe qua công nghệ nhận diện khuôn mặt... Nhưng có nhanh như vậy sao?”

Anh ta còn chưa nói hết lời, Diệp Đình đã khoanh vùng một đoạn thu hình.

“Tôi tìm được rồi!” Lý Thiên Mặc cũng hét lên.

Hai người so sánh hai đoạn video, vừa vặn của Diệp Đình là ở trên đường A, còn của Lý Thiên Mặc là ở trên đường B.

Bọn họ ghép hai đoạn video với nhau, liền thấy... giáo sư Vương và vợ mình đang tản bộ...

Chạng vạng tối, có lẽ hai người vừa mới ăn cơm nước xong, vào ngày giữa tháng mười, lá cây rơi đầy đất, người qua lại trên đường không nhiều... Cảnh tượng hơi điều hiu.

Đột nhiên — — giáo sư Vương nhận được một cuộc điện thoại.

Sắc mặt của ông nhanh chóng trở nên trầm xuống như có chì đổ vào nước.

Ông ta không nói gì cả, đối phương liền cúp điện thoại, giáo sư Vương chậm rãi bỏ điện thoại ra khỏi tai, rõ ràng là biểu tình cực kỳ khiếp sợ!

Ông ta nói gì đó với vợ mình- giáo sư Trần, giáo sư Trần cả kinh nhanh chóng thay đổi sắc mặt!

Diệp Đình nói: “Cuộc điện thoại này rất quan trọng, Thiên Mặc mau đánh dấu thời gian lại, xem có thể điều tra được nguồn gốc của cuộc điện thoại này hay không.”

Giang Quân ngồi ở đó nhìn, trong lòng thầm nhạo báng, rốt cuộc tôi là cảnh sát, hay anh mới là cảnh sát?

Chương 1641: Tai mắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giang Quân nói: “Để tôi điều tra xem.”

Lúc này, nhân viên cảnh sát đã kết nối xong thiết bị theo dõi.

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc gật đầu, quả thật hiệu suất của cảnh sát trong phương diện theo dõi nguồn gốc các cuộc điện thoại nhanh hơn bọn họ.

Rất nhanh, các nhân viên cảnh sát đã tra ra được một chuỗi dãy số. Chuỗi dãy số này là ghi chép tất cả các cuộc điện thoại của thầy Vương từ 3 giờ chiều đến 8 giờ tối hôm đó.

Có cuộc điện thoại ông ta gọi đi, cũng có cuộc điện thoại gọi đến.

5h12' chạng vạng tối, lúc bọn họ đang đi dạo trên đường B, có một cuộc điện thoại bí ẩn gọi tới, là cuộc gọi ẩn số.

Từ sau khi số điện thoại này gọi tới, trong nhật ký cuộc gọi của giáo sư Vương đã không còn ghi chép về cuộc gọi nào nữa. Rõ ràng vợ chồng giáo sư Vương đã tắt nguồn điện thoại di động.

Giang Quân nói: “Cuộc gọi bí ẩn không hiển thị dãy số này... Rõ ràng, đối phương đã động tay động chân. Bọn họ chắc chắn có thiết bị chuyên nghiệp, có thể thay đổi tình trạng hiển thị số điện thoại của mình.”

Lôi Niều Niều tức giận: “Những người này quá xấu xa! Quá giáo hoạt!” Nếu dãy số không hiển thị, sao có thể tiếp tục điều tra được?

Giang Quân giơ tay lên ra hiệu, tỏ ý bảo cô ấy đừng nóng giận.

Giang Quân nói với Lý Thiên Mặc: “Cậu là lập trình viên phải không? Cái Cậu có thể hack được dãy số này không? Cậu thử xem.”

Lý Thiên Mặc muốn nói, tôi là boss của lập trình viên... Nhưng Giang Quân không biết anh ta che giấu thân phận, vì vậy, Lý Thiên Mặc gật đầu, bắt đầu hack vào số điện thoại này.

Lý Thiên Mặc nhanh chóng hack được vào số điện thoại này, anh ta nói: “Số điện thoại này là 13XX...”

Giang Quân lập tức bảo tiểu Lý điều tra thông tin của số điện thoại này.

“Đội trưởng, đây là sim điện thoại mới đăng ký. Chỉ mới gọi một cuộc điện thoại, sau đó chưa từng sử dụng tiếp.”

Giang quân gật đầu: “Cái số này đích ghi danh người là ai?”

Tiểu Lý lấy được tài liệu từ trong sở cảnh sát, nói: “Người đăng ký sim điện thoại là một sinh viên đại học, nhưng sinh viên đại học này mới báo mất thẻ căn cước cá nhân, đang báo làm lại.”

Giang Quân nói: “Đám người này dùng thẻ căn cước cá nhân của người khác để đăng ký thông tin sim điện thoại. Làm như vậy, bọn họ vừa có thể che giấu tai mắt của người khác, vừa có thể giấu được thân phận của mình.”

Vương Dần nói: “Chỉ số thông minh của bọn tội phạm bây giờ cực kỳ

cao, suy nghĩ lại cẩn thận kín kẽ, nhân viên cảnh sát các cậu đúng là cực khổ.”

Lôi Niều Niều cau mày nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Mặc dù đã điều tra ra được số điện thoại, nhưng người đăng ký lại không phải! Không phải là mất hết đầu mối rồi sao?”

Giang Quân nói: “Đừng nóng.

Giang Quân nói với nhân viên cảnh sát tiểu Lý đang truy xét: “Truy xét nguồn gốc của cuộc điện thoại này, xem có thể tìm được vị trí gọi cuộc điện thoại này hay không.”

“ Dạ, đội trưởng!”

Tiểu Lý nhanh chóng trả lời: “Cuộc điện thoại gọi tới cho thầy Vương được thực hiện ở vị trí nút giao giữa đường A và đường B. Vị trí này là siêu thị lớn hai tầng ngay gần khu sinh hoạt.”

Giang Quân lập tức nói: “Lấy video giám sát của siêu thị hai tầng. Lấy trong khoảng thời gian 5h12’ chạng vạng tối.”

Sau đó, tiểu Lý gọi điện thoại, bảo người của siêu thị gửi video giám sát tới. Ông chủ Phương rất phối hợp, nhanh chóng gửi video giám sát tới.

Chương 1642: Tai mắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong siêu thị có rất nhiều người, người gọi điện thoại ở gần khu sinh hoạt thì có bốn người.

Tất cả mọi người cẩn thận quan sát bốn người này.

Có cô gái tóc dài trẻ tuổi, xinh đẹp. Có côn đồ cắc kè ăn bám xã hội.

Còn có một người đàn ông trung niên đầu bóng loáng, vừa nhìn đã biết là ông chủ của siêu thị này.

Còn cả một người phụ nữ ôm một đứa bé, đang dáo dác nhìn xung quanh.

Giang Quân nói: “Bốn người đang gọi điện thoại này cực kỳ quan trọng. Có thể điều tra ra là ai gọi điện thoại, là có thể biết được ai là người lừa gạt vợ chồng giáo sư Vương.”

Lăng Vi chỉ vào người phụ nữ đang ôm con, nhìn dáo dác xung quanh, nói: “Người phụ nữ này có thể loại trừ.”

“Hả?” Lôi Niểu Niểu kinh ngạc, cô ấy hoàn toàn không hiểu tại sao.

Lôi Niểu Niểu cau mày, không hiểu gì lắc đầu: “Tại sao phải loại trừ cô ta? Em thấy người phụ nữ này có hiềm nghi rất lớn! Cẩn thận cô ta đang nhìn dáo dác khắp nơi, là bởi vì chột dạ! Em thấy cô ta có hiềm nghi rất lớn!”

Lăng Vi lại nói: “Đám người lừa gạt thầy Vương đi, chắc chắn đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, là kẻ tái phạm vô cùng xảo hoạt. Người phụ nữ này nhìn dáng dấp chung quanh, khiến người ta cảm thấy cô ta có hiềm nghi rất lớn, nhưng lại vừa vặn không phù hợp với đặc điểm của nghi phạm. Kẻ hiềm nghi hẳn phải biết nguy trang, còn cô ta lại giống như kẻ nghiệp dư. Vừa nhìn đã biết là người qua đường.”

Lôi Niếu Niếu bưng tỉnh hiểu ra...

Cô ấy nhìn về phía Giang Quân, rõ ràng là đang hỏi anh ta, chị dâu em nói như vậy có phải không?

Giang Quân gật đầu, nói: “Tiểu Vi nói không sai, đám người này cực kỳ chuyên nghiệp, năng lực phản trình sát cực mạnh. Nếu bọn họ thật sự đứng ở chỗ này gọi điện thoại, bọn họ chắc chắn sẽ nguy trang thành người bình thường nhất, người qua đường bình thường nhất. Trong bốn người này, người có ánh mắt trầm tĩnh nhất, biểu tình không giống người bị hiềm nghi nhất, sẽ là người có khả năng trở thành người hiềm nghi nhất.”

“...”

Lôi Niếu Niếu lại nhìn vào bốn người này: “Chỉ có cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp có mái tóc dài kia là người trầm tĩnh nhất, không giống với kẻ hiềm nghi nhất. Ngoài cô ta ra, ánh mắt của ba người còn lại đều nhìn dáng dấp xung quanh.”

Giang Quân nói: “Vậy thì đúng rồi. Bình thường lúc chúng ta đứng gọi điện thoại, đều vui vẻ cầm điện thoại di động, còn đi đi lại lại trong phạm vi nhỏ mấy bước. Cả ánh mắt của chúng ta nữa, sẽ không tự chủ được nhìn về phía xung quanh. Bởi vì, chúng ta thư giãn. Bởi vì

mục đích chủ yếu chúng ta gọi điện thoại đều là để tán gẫu, tất cả, biểu hiện sẽ không quá căng thẳng.”

“À à...” Lôi Niếu Niếu gật đầu thật mạnh: “Có lý.”

Giang Quân lại chỉ vào cô gái có mái tóc dài kia nói: “Chỉ có cô ta, đặc biệt trầm tĩnh, biểu tình lúc gọi điện thoại cực kỳ nghiêm túc, rõ ràng là rất tập trung vào nội dung cuộc trò chuyện.”

Giang Quân khoanh vùng phạm vi vào cô gái này, anh ta nói với Diệp Đình: “Cô gái này là kẻ hiềm nghi lớn nhất, Diệp Đình, anh thử dùng công nghệ nhận diện khuôn mặt vừa nãy, quét xem khuôn mặt của cô gái này, nhìn xem cô ta còn đã từng xuất hiện ở chỗ nào nữa không.”

Diệp Đình chụp một bức ảnh khuôn mặt của cô gái này, nhanh chóng quét xem.

Hệ thống nhanh chóng cho ra kết quả...

Lôi Niếu Niếu kinh ngạc hét lên: “Cô ta là sinh viên của YẾN ĐẠI?”

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau, Lăng Vi nói: “Tôi đoán... tổ chức này chắc chắn là một tổ chức bí ẩn có quy mô rất lớn... Bọn họ sắp xếp tai mắt của mình ở khắp nơi trên toàn thế giới. Hơn nữa, thân phận của những tai mắt này cực kỳ bình thường, đến thời khắc mấu chốt, bọn họ mới bắt đầu sử dụng.”

Giang Quân gật đầu, nói: “Nếu đây là băng nhóm tội phạm bình thường, chúng không thể nào mai phục trong một khoảng thời gian dài, còn đưa người của mình vào học đại học, còn là đại học trọng điểm như YẾN ĐẠI loại nữa. Tuyệt đối không có khả năng này!”

Vương Dần nói: “Cô gái này rất có thể là tai mắt của đế quốc hắc dạ. Chú đứng trong hàng ngũ lãnh đạo ở đế quốc hắc dạ hơn mười năm, cũng đã đào tạo được những "Nhân tài" như vậy. Phương pháp này là phương pháp đế quốc hắc dạ thường hay dùng.”

Bầu không khí nhanh chóng trở nên căng thẳng!

Giang Quân nói: “Nói như vậy... vợ chồng giáo sư Vương là bị người của quốc tế Hắc dạ bắt cóc?”

Anh ta suy nghĩ rồi nói: “Tôi phải báo cáo chuyện này lên thượng cấp. Nếu quả thật đã chạm đến quốc tế hắc dạ, vậy chúng ta phải chuẩn bị thêm nhiều tài nguyên hơn.”

Giang Quân lập tức đi gọi điện thoại.

Diệp Đình lại quét ra càng nhiều tin tức hơn, màn hình máy vi tính của anh dừng lại ở trong phòng chờ của sân bay: “Mọi người nhìn xem, nữ sinh viên đại học này đang xuất ngoại.”

“Là cô ta hả?” Lôi Niếu Niếu nói: “Không nhìn thấy mặt!”

Cô gái này rất cẩn thận, cô ta đội chiếc mũ rộng vành, che khuất hơn nửa khuôn mặt, không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của cô ta.

Chương 1643: Dựa vào chính mình! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình vô cùng chắc chắn nói: “Là cô bé ấy, không sai.”

Kỹ thuật quét hình của Diệp Đình không chỉ so sánh đặc điểm khuôn mặt, còn có thể quét cả thân hình.

Lăng Vi vội nói: “Nhìn xem cô bé đi đâu, nói không chừng vợ chồng giáo sư Vương được đưa tới chỗ đó!”

Diệp Đình tiếp tục tra: “Lần cuối cùng xuất hiện của cô bé này, là thành phố gần rừng mưa nhiệt đới Tân Mật...”

Trong lòng đám người đều hiểu. Quốc gia Tân Mật này không phát triển, ngoại trừ thành phố có lắp camera trên đường ra, ở những vùng khác không có camera.

Mặc dù lần cuối cùng cô bé này xuất hiện ở thành phố Newlay, nhưng, điều này không thể nói rõ đây là nơi đặt chân cuối cùng của cô bé.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì? Đi Newlay sao?” Lôi Niếu Niếu hoàn toàn không theo kịp tiến độ.

Lúc này, Vương Dần nói: “Thành phố Newlay, là cứ điểm quan trọng của đế quốc Hắc Dạ! Bây giờ tôi hoài nghi vụ án bắt cóc là do người của đế quốc Hắc Dạ bày trò. Nhất định là bọn họ lừa vợ chồng

Vương giáo sư đi, rồi lấy tính mạng của bọn họ áp chế Bạch Bình. Bạch Bình không có khả năng bỏ mặc tính mạng đôi vợ chồng này, nhất định bà ấy sẽ chui đầu vào lưới!”

“Thật đáng sợ!” Lôi Niếu Niếu cảm thấy rùng mình!

Lúc này Giang Quân đi về, anh nhìn thấy Diệp Đình khoanh một địa danh tên Newlay.

Đám người nói lại tiến triển cho anh.

Giang Quân khẽ gật đầu, lấy bút và laptop ra, ghi chép.

Anh nghiêm túc nghĩ lại những chuyện đã xảy ra.

Anh nói với Diệp Đình: “Hôm nay tôi đã báo cáo với cấp trên, vụ án này chúng ta đã lập án, tôi sẽ đích thân đi Newlay một chuyến, cũng sẽ theo vụ án. Mọi người có tình hình gì mới thì hãy nói chi tôi biết, bên cảnh sát chúng tôi có tiến triển gì cũng sẽ kịp thời thông báo cho mọi người.”

Diệp Đình nói: “Được.”

Giang Quân dẫn người của mình rời, quyết định đến thành phố Newlay một chuyến. Nhưng, cảnh sát trong nước không thể ra nước ngoài phá án, anh bèn xin nghỉ dài hạn trong cục.

Anh lấy thân phận cá nhân, đi điều tra vụ án ở Newlay.

Sau khi Giang Quân đi.

Vương Dần đi đi lại lại trong thư phòng.

Ông rất lo lắng, nhưng cũng đủ bình tĩnh

Ông đã lật lại tất cả sự kiện, ông nói với Diệp Đình: “Chú cũng phải đến Newlay, chú khá quen thuộc với cứ điểm của Hắc Dạ, nói không chừng chú có thể tìm được Bạch Bình và vợ chồng giáo sư Vương.”

Lăng Vi và Diệp Đình lập tức nói: “Bọn cháu đi cùng chú.”

Lăng Vi bồi thêm câu: “Chúng cháu nhất định có thể giúp được chú.”

Vương Dần rất thương thức Lăng Vi và Diệp Đình, ông cũng hi vọng hai người họ có thể đi cùng, nhưng, lại lo cho Duệ Duệ và Đô Đô.

Lăng Vi nói: “Duệ Duệ và Đô Đô còn có cô Kỳ Nhu, dì Phương và mẹ chồng cháu chăm sóc, hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Vương Dần thầm nghĩ, bản thân Diệp Khanh còn không chăm sóc được cho bản thân, nói gì đến chăm sóc cho đứa bé? Nhưng, nghĩ kĩ lại, Kỳ Nhu và dì Phương không có vấn đề gì...

Ông khẽ gật đầu, nói: “Được, sáng ngày mai là ngày hành hình ‘King Lear’, nếu như không sửa án, ngày mai ông ta sẽ bị xử án. Giờ chú phải đuổi đến tòa án quốc tế, nhớ đâu tòa án quốc tế cho chú gặp King Lear... chú không thể không ở bên cạnh. Dù là cơ hội một phần một vụn, chú cũng không thể bỏ qua.”

“Vậy bọn cháu đi cùng chú.” Lăng Vi nói: “Bây giờ chúng bắt đầu chuẩn bị đồ. Hai tiếng sau gặp ở sân bay.”

Vương Dần nói: “Được.”

Chương 1644: Dựa vào chính mình! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Niều Niều cũng muốn đi Newlay, nhưng cô còn phải học, một tháng nữa còn phải thi đấu, mọi người không đồng ý để cô đi.

Vả lại, cô không có kinh nghiệm truy kích dã ngoại, cô đi, người khác còn phải chăm sóc ngược lại cho cô.

Lý Thiên Mặc xin nghỉ với hiệu trưởng, nói anh phải dẫn cha anh đi khám bệnh.

Lý Thiên Mặc đề cử Tào Duệ với hiệu trưởng. Tào Duệ đã hủy hợp đồng với đại học B, cũng lui khỏi giải thi đấu máy tính. Bất kể Tần Duệ có cùng phe với A Đạt hay không, bọn họ cũng không thể đánh rần động cỏ.

A Đạt đã được xác định là nhân vật nguy hiểm, Tần Duệ cần phải đợi quan sát. Diệp Đình đã phái người ngầm bảo vệ Tần Duệ, nhờ đâu, cậu ta bị A Đạt lợi dụng, vậy tình cảnh của Tần Duệ sẽ nguy hiểm.

Lý Thiên Mặc đón cha mẹ nuôi và cha anh Lý Vân Hào vào biệt thự trang viên Diệp Đình, khoảng thời gian anh không ở nhà, anh sợ bọn họ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Anh nói với hiệu trưởng: “Bệnh tình của cha cháu khá nghiêm trọng. Ở nước ngoài có chuyên gia chữa khỏi bệnh này, cho nên cháu muốn dẫn ông ấy đi xem. Chuyện thi đấu, có thể cho Tần Duệ dạy.

Năng lực của cậu ấy, chú không cần nghi ngờ, trình độ tuyệt đối là hàng đầu.”

“Được được, vậy làm theo lời cháu đi.” Hiệu trưởng Yến Đại nghe ý kiến của Lý Thiên Mặc, thuê Tần Duệ làm giáo viên hướng dẫn cuộc thi.

Lý Thiên Mặc nghĩ đến Tần Duệ, chợt nói với Diệp Đình: “Anh, A Đạt này quá nguy hiểm! Giờ em nghĩ tới cô ta, em liền rùng mình.”

Lý Thiên Mặc run người một chút, nói: “Bây giờ, A Đạt cũng đã phát giác ra chúng ta đang nghi ngờ cô ta, làm sao bây giờ? Có cần khống chế cô ta không? Em luôn cảm thấy người này vô cùng nguy hiểm. Cô ta đúng là thành viên then chốt của đế quốc Hắc Dạ, cô ta có quyền lực và sức mạnh, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của chúng ta.”

Diệp Đình khẽ gật đầu, nói: “Không sai. A Đạt này, chúng ta tuyệt đối không thể phớt lờ.”

Anh híp mắt, nói: “Nếu như anh đoán không nhầm, A Đạt này, chính là người chủ đạo. Cho nên, tạm thời chúng ta không thể động đến cô ta. Bởi vì, một khi cô ta bị khống chế, bọn cướp khẳng định sẽ vỡ tổ! Đến lúc đó, tình thế không dễ khống chế, nhất định sẽ bất lợi với vợ chồng giáo sư Vương và Bạch Bình.”

“...” Lý Thiên Mặc nhíu mày, gật đầu nói: “Đúng thế... một khi bọn cướp biết A Đạt bị bắt, nhất định sẽ giết con tin.”

“Không sai.” Diệp Đình nói: “Anh đã phái người đi giám thị A Đạt, nếu như cô ta thật sự là người điều khiển sự kiện lần này, tiếp đến nhất định cô ta sẽ ra mệnh lệnh tiếp theo cho người Newlay. Khi đó, chúng ta vừa khéo có thể chặn được tín hiệu của cô ta.”

“Đúng, đến lúc đó, chúng ta cũng có manh mối tìm được bọn họ.”

Vương Dần, Lý Thiên Mặc, Diệp Đình và Lăng Vi chia nhau đi chuẩn bị vật tư.

Trước khi lên đường, Lôi Tuấn, Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi cũng chạy tới.

Lôi Tuấn vô cùng lành nghề với truy kích dã ngoại, An Kỳ Nhi thì càng không cần phải nói. Và lại, cô ấy cũng rất quen thuộc với tác phong hắc bang, nhiều năm trước đó Vinh Phỉ còn từng ở trong rừng mưa nhiệt đới...

Đi rừng mưa nhiệt đới, không cho Vinh Phỉ đi, chẳng khác nào mất đi một cánh tay.

Lần này đám người xuất cảnh, là hành động bí mật, không liên hệ với cảnh sát.

Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi, Lý Thiên Mặc, đi Newlay trước, Lăng Vi, Diệp Đình, Vương Dần, Lôi Tuấn đi tòa án quốc tế.

Vương Dần hi vọng có kỳ tích xuất hiện, ông cầu khẩn, hi vọng mỗi giây mỗi phút, hi vọng tòa án quốc tế có thể thay đổi ý kiến, cho ông thẩm vấn King Lear, nhưng, không hề!

Mãi đến khi King Lear bị hành hình, văn kiện của Vương Dần, cũng không được phê chuẩn.

Chương 1645: Mục tiêu xuất hiện! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cả buổi tối hôm ấy, Vương Dần không chợp mắt.

Ông lo nghĩ, mất ngủ!

Ông luôn chờ đợi được tòa án quốc tế gọi đến, thế nhưng...

Mãi đến khi King Lear bị hành hình, văn kiện đề cử thẩm vấn của Vương Dần vẫn không được phê chuẩn.

Mà, King Lear bị xử bắn, cũng không xử lý công khai.

Ý của tòa án quốc tế là, King Lear gây ra cho xã hội ảnh hưởng quá mãnh liệt, nếu như thẩm tra xử lý công khai, người dân sẽ dần truy ra tội ác của King Lear.

Tội ác của King Lear chồng chết, thủ đoạn máu tanh, tàn nhẫn! Để không cho tâm hồn của người dân chịu tổn thương hai lần, cho nên, tòa án quốc tế quyết định sẽ không thẩm tra xử lý công khai, chỉ mời giám sát viên thường nhiệm quốc tế xử án.

Vương Dần bị ngăn ở ngoài cửa, ngay cả cửa của tòa án quốc tế ông cũng không được bước vào.

Đứng ngoài cửa tòa án quốc tế, Vương Dần, Lăng Vi, Diệp Đình và Lô Tuấn đều hiểu rõ – King Lear chân chính còn sống! Mà còn sống

vô cùng dễ chịu, còn nhàn nhã đi bắt Bạch Bình!

Nhìn huy chương chính nghĩa treo trên cao ở cửa tòa án quốc tế, Lôi Tuấn chợt nói: “King Lear... Liệu sau lưng ông ta có thể lực quân đội che chở không? Nếu như không có chính khách ủng hộ, một thủ lĩnh xã hội đen như ông ta, sao có thể phát triển thế lực lớn mạnh như thế?”

Vương Dần nói: “Cháu nói rất đúng, cục diện chính trị ở Ekul rất loạn. Giờ quan viên của Ekul ai cũng chỉ muốn kiếm tiền rồi chạy, ai thêm quan tâm đến sống chết của bách tính. Cho nên, thế cục Ekul càng ngày càng rung chuyển, hắc bang quốc tế, càng ưa thích vùng đất màu mỡ Ekul này.”

“Chúng ta đi thôi.” Lăng Vi hất cằm: “Không dựa vào người khác được thì phải dựa vào chính mình! Không thăm vấn được King Lear thì có sao, chúng ta có thể tự làm!”

Cô nhìn Vương Dần, Diệp Đình và Lôi Tuấn cũng nhìn sang, Diệp Đình gật đầu với cô, kiên định nói: “Nhất định chúng ta không thành vấn đề.”

Lôi Tuấn nhìn về phía King Lear bị xử bắn, cười lạnh.

Vương Dần hít sâu một hơi, vô cùng trang trọng nói hai chữ “hành động”.

Nước Tân Mật, thành phố Newlay.

Trong nước, trung tuần tháng mười đã hơi lạnh lạnh, thành phố Nữu Lại lại như đang giữa hè.

Nơi đây là vùng nhiệt đới, cho nên, không có bốn mùa, quanh năm

suốt tháng đều nóng như vậy.

Bọn họ không đến cùng nhau, mà tách ra hành động. Cuối cùng, đến thành phố Newlay tụ hợp.

Diệp Đình ở vùng ngoại thành Newlay, sắm một căn bất động sản, một nhà gỗ nhỏ hai tầng, mỗi tầng khoảng 50 mét vuông.

Newlay không tính là phồn hoa, nhà cao nhất chỉ khoảng bốn, năm tầng. Trên đường phố tạp nham, có rất nhiều người đang đi lại, màu da toàn là màu nâu, màu đen.

Lăng Vi mang theo bình xịt da, trước khi ra ngoài, cô phun da màu đen...

Trước kia, Lôi Tuấn ngày nào cũng bị khinh bỉ, cuối cùng cũng được mở mày mở mặt!

Lôi Tuấn chỉ mặt mình: “Thấy chưa, thấy chưa? Nhìn mặt anh này, hoàn toàn từ thiên nhiên, không cần phun! Không cần phí sơn như mấy người!”

Lăng Vi nói: “Xì... Em phun cái này, còn có khả năng chống nắng. Mặc dù bây giờ em đen, chờ sau khi về nước, em vẫn trắng. Anh thì...”

Lăng Vi kéo Lôi Tuấn đến trước giwuong, cười nói: “Bây giờ anh là sô-cô-la, đến khi về nước, anh sẽ thành than đen... màu đen càng hút càng sạch, biết không? Có muốn phun chỗ nào không? Chống nắng!”

Khóe miệng Lôi Tuấn giật giật, anh nhìn lon phun sơn kia, không xuống tay được...

“Được rồi, anh cứ như này thôi. Phun xong, anh đen thành thế nào? Ban đêm anh đi ra ngoài, không mặc quần áo chắc người ta không nhìn ra anh mất. Nếu anh không há mồm, không lộ răng, chắc người ta coi anh là người tàng hình mất.”

Chương 1646: Mục tiêu xuất hiện! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi cười phun sơn lên mặt mình: “Không phun thì thôi, đến khi da anh bị cháy nắng, thì đừng tìm em.”

Lôi Tuấn chỉ mặt mình: “Da mặt anh, là kim cương xi măng dựng thành, nào có dễ bị cháy nắng như vậy, ai như em...”

Anh đang định nói “Da mỏng thịt mềm”, nhưng, nhìn thấy anh Đình đột nhiên trừng mắt nhìn mình, cậu nhếch miệng cười: “A... anh... anh phun màu nâu lên, nhìn thật ngẫu!”

Diệp Đình cũng thấy tạo hình mới trong gương của mình, làn da màu nâu nhạt, lại thêm đường cong cơ bắp của anh, cả người nhìn càng thêm rắn chắc.

Không giống tổng giám đốc bá đạo, ngược lại anh như tay súng bắn tỉa trong chiến đội quốc tế.

Vương Dần, Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi cũng phun sơn, mấy người chia ra hành động.

Lý Thiên Mặc phụ trách tiếp ứng ở nhà.

Trên đường phố cực kỳ nóng. Ánh nắng chói chang đâm vào mắt, khiến người ta không mở nổi mắt.

Mặt đất bị hun nóng lên, ngay cả không khí dường như cũng xuất hiện những gợn sóng.

Lăng Vi đội mũ che nắng, không ngừng chui vào bóng râm, cô nghi ngờ mặt đất này hơn bốn mươi độ.

Cô lo lắng bản thân đứng nhiều dưới nắng sẽ bị nướng chín.

Cô và Diệp Đình đi đến dưới tháp thông tin, Diệp Đình lắp thiết bị nhận tín hiệu vào tháp.

Như thế, tín hiệu bên ngoài truyền vào, anh có thể tiếp nhận được.

Anh lắp xong, kết nối với Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, bên anh lắp đặt xong rồi, bên cậu có nhận được tín hiệu không?”

Lý Thiên Mặc thử đo thiết bị: “Có thể, không thành vấn đề.”

An Kỳ Nhi và Vinh Phỉ là một tổ, hai người bọn họ phụ trách điều tra phía tây gần rừng mưa nhiệt đới.

Nơi này gọi là trấn York, là căn cứ hắc bang.

Hai người bọn họ thuê một chiếc xe, dạo một vòng bên ngoài trấn York.

An Kỳ Nhi lái xe, di chuyển nhiều chỗ, Vinh Phỉ giả vờ hút thuốc, tiện tay gắn máy nghe trộm vào dưới cửa sổ quán bar.

Thiết bị theo dõi của anh chính là tàn thuốc, mặt sàn quán bar này, tàn thuốc đầy khắp nơi, không ai thèm quét. Sẽ không ai phát hiện, trong một điếu thuốc tàn sẽ giấu máy nghe trộm.

Quán rượu, là nơi tin tức linh thông nhất.

Dù phát sinh chuyện lớn gì, nơi đầu tiên lan tin ra, chắc chắn là quán rượu.

Vinh Phỉ ném máy nghe trộm xong, liên hệ với Lý Thiên Mặc: “Nhận được tín hiệu chưa?”

Lý Thiên Mặc “Ừ” một tiếng: “có thể nghe thấy âm thanh rồi.”

An Kỳ Nhi lái xe, đi đến gần mấy quán rượu, Vinh Phỉ ném khoảng 10 tàn thuốc.

Lý Thiên Mặc ở trong nhà, vội vàng lắp đặt thiết bị.

Thiết bị anh đặt mua, có thể đồng thời nghe nội dung mười mấy máy nghe lén.

Chỉ cần trong nội dung có từ mấu chốt anh cài vào, máy sẽ vang lên tiếng cảnh báo tút tút.

Cái máy này, anh lấy được từ chỗ bạn tốt của mình. Lúc lên đại học, anh cùng bàn với Tiểu Bàn, chuyên môn làm mấy món đồ kiểu này.

Những phát minh cổ quái của Tiểu Bàn nhiều không kể xiết.

Vương Dần đi về phái nam, ông đi vào một quán bar lớn, đây là địa bàn của đế quốc Hắc Dạ.

Ông vào quán bar, tùy tiện tìm người nói chuyện phiếm, uống rượu.

Nhưng, liên tục ba ngày, không có tiến triển gì... ngày thứ tư, Lý Thiên Mặc chợt kêu lên: “Từ mấu chốt xuất hiện!”

Chương 1647: Lời nói khách sáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ mẩu chốt Lý Thiên Mặc đưa vào có “Bạch Bình, giáo sư, bắt cóc, Diệp Đình, Vương Dần”, còn có Lăng Vi, Lôi Tuấn, Vinh Phỉ, An Kỳ Nhi, còn có tên của anh.

Anh còn thêm cả Lôi Thiếu Dục, Lôi Thiếu Triệt, Lý Vân Hào, Trần Bá Tích, A Đạt, Hạ Bạch Mai, Tần Duệ, còn có King Lear.

Bởi vì quá nhiều tin tức cần loại bỏ, lại thêm quá nhiều từ sẽ hỗn loạn. Anh đồng thời thao tác mười mấy cái máy nghe trộm, khẳng định phải tìm trọng điểm.

Ở Tân Mật, một khi có người nhắc đến từ mẩu chốt, cho thấy chắc chắn có tin tức vô cùng quan trọng!

Đèn đỏ cứ nhấp nháy mãi, đang định ra ngoài tìm Vinh Phỉ, An Kỳ Nhi, vội lui về.

Lăng Vi và Diệp Đình cũng vây quanh. Máy báo động vẫn vang lên tút tút, hiển nhiên tần suất từ mẩu chốt được nhắc đến vẫn rất cao.

Lý Thiên Mặc ấn phát ra tiếng, bên trong truyền ra giọng nói của hai người đàn ông.

Đối phương dùng tiếng Tân Mật, khi Lý Thiên Mặc đưa từ mẩu chốt vào còn dịch qua mấy ngôn ngữ. Trong đó gồm cả tiếng Tân Mật.

Lời nói của đối phương nhanh chóng được phiên dịch qua máy móc.

“Ban nãy vừa nhận được mệnh lệnh của lão đại A Đạt, bà ấy sai chúng ta đưa người phụ nữ kia và hai giáo sư vào căn cứ Hấp Huyết sâu trong rừng. Mẹ ơi, căn cứ kia đã lâu không có ai đến. Không phải ông đây sẽ bị ‘sâu hút máu’ cắn chết chứ!”

Giọng người này nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên rất tức giận, trong câu chữ đều thể hiện nỗi sợ hãi với “căn cứ Hấp Huyết sâu trong rừng”.

Rừng mưa nhiệt đới không giống những nơi khác, nơi đó nguy hiểm trùng trùng, măng xà, trùng độc có thể thấy ở khắp nơi.

Một người khác nói: “Sao nhiệm vụ lần này lại cắt cử anh qua?”

“Phi – ai biết được!” Tên kia hung tợn nói: “Mẹ nó ông đây đâu phải tổ trưởng! Nhiệm vụ lần này, lão đại A Đạt vốn giao cho tổ trưởng, tổ trưởng mẹ nó lại sợ chết, nên ông đây phải đi!”

“Lão Hắc, anh đừng nóng. Cấp trên có nói hôm nào đi không? Anh có thể báo bệnh, né hai ngày này ra.”

“Kít -----“ Máy nghe lén vang lên âm thanh chói tai, tiếng nói chuyện biến mất.

Lý Thiên Mặc vội ấn nút tắt.

Lôi Tuấn hỏi anh: “Xảy ra chuyện gì vậy? Máy nghe trộm bị hỏng?”

Lý Thiên Mặc nói: “Rất có thể bị người khác dẫm lên.”

Dù sao bọn họ cũng ném máy nghe lén là tàn thuốc xuống đất, rất có thể bị dẫm lên.

Có điều, nghe được nhiều tin tức như vậy, bọn họ đã có thể chuẩn bị hành động tiếp theo.

Diệp Đình nói: “Địa điểm hành động tiếp theo của bọn họ là ‘căn cứ Hấp Huyết sâu trong rừng’. Đáng tiếc, không nghe được cụ thể bọn họ hành động ở đâu.”

Diệp Đình quay sang hỏi Vinh Phỉ: “Tứ ca đã từng nghe đến cứ điểm này chưa?”

Vinh Phỉ nghĩ ngợi, lắc đầu: “Chưa từng nghe đến. Đây là cứ điểm cực kỳ bí mật. Mà còn bỏ hoang nhiều năm. Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe thấy.”

Lăng Vi nói: “Chú Vương đang ở bên ngoài, để chú ấy hỏi thăm xem trụ sở này là ở đâu.”

Vương Dần đang nói chuyện phiếm với người trong quán bar, ông quan biết đội trưởng đội bảo vệ nơi này, đến từ Ekul. Vương Dần đã ở Ekul hơn mười năm, giao lưu giữa hai người không thành vấn đề.

Chương 1648: Lời nói khách sáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Điện thoại Vương Dần vang lên, ông lấy ra một chiếc điện thoại kiểu cũ. Điện thoại này cùng kiểu với dân bản xứ, đỡ gây chú ý.

Ông nhìn màn hình, bên trên hiện lên tin nhắn.

Ông mở tin nhắn ra, tin nhắn đến là Diệp Đình, bên trong viết một câu: “Chắc là hôm nay trời sẽ mưa, vết thương của chú chưa lành, còn đang chảy máu, đừng quên mang theo dù. Bên dưới, viết một chữ ‘Hắc’.”

Vương Dần hiểu rõ ý trong câu này, đây là ám ngữ, ‘mưa’ ý là ‘rừng mưa’, ‘dù’ nghĩa là ‘căn cứ’. Vết thương là tên căn cứ. Trong tên căn cứ có chữ “máu”. Cuối cùng là chữ ‘hắc’, là bảo ông nghe ngóng người này.

Bởi vì, xung quanh quán bar này bị giám sát tín hiệu, cho nên bọn họ không thể nói thẳng nội dung, cũng không thể dùng dấu hiệu, chỉ có thể dùng ám ngữ.

Vương Dần híp mắt, căn cứ rừng mưa... Xem ra, bọn Diệp Đình đã tra ra được tin tức hữu dụng!

Vương Dần xóa tin nhắn, cất kỹ điện thoại, ông vẫy tay, để nhân viên phục vụ đưa rượu lên cho đội trưởng đội bảo vệ.

Mấy ngày nay, ngày nào ông cũng mời đội trưởng uống rượu, moi ra được không ít tin tức hữu dụng từ miệng ông ta.

Vương Dần không vội hỏi gì, vẫn uống rượu với đội trưởng. Đội trưởng này mà uống say thì nói rất nhiều.

Hai người uống hơn một tiếng, đội trưởng đã hơi say say...

Nói chuyện cũng bắt đầu ngắt quãng: “Người anh em... tôi nói cho ông... nơi Newlay này không phải nơi người ở, quá loạn! Chỉ riêng cướp bóc... ngày nào cũng có...”

Vương Dần nói: “Cho nên, mới càng cần cảnh sát các anh... Đội trưởng Daly, công lao của anh thật không nhỏ a! Đội bảo an của anh giờ rất có quy mô, có đến hơn 100 người đúng không? Đều súng ống đầy đủ a!”

Daly râu quai nón phất tay: “Cái này có là gì... mục tiêu cuối năm sau của tôi là 300 người! Ai cũng có súng trường công kích!”

Vương Dần tỏ vẻ kinh ngạc: “Giờ có bao nhiêu AK47 rồi?”

Daly lộ vẻ mặt đắc ý, giơ ngón tay: “30 khẩu...”

Vương Dần “A” một tiếng: “Anh thật có tiền!”

Daly vuốt râu, cười đắc ý, nói: “Chủ yếu do đằng sau chúng tôi có người ủng hộ, nếu không, chỉ dựa vào một mình tôi, sao có thể lấy được nhiều súng như vậy...”

Vương Dần cố ý nói: “Khó trách... Vậy người đằng sau rất lợi hại, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.”

Khóe miệng Daly nhếch lên, lông mày nhướng cao ba phần. Hiển nhiên chỉ cần nhắc đến người đằng sau ông ta, ông ta sẽ đắc ý.

Ông ta nói: “Dù sao ông cũng đến du lịch, nói cho ông cũng không sao...” Ông ta cười sâu xa, say đến cứng cả lưỡi: “Ông bạn, không gạt ông, thế lực sau lưng tôi, là đế quốc Hắc Dạ...”

Vương Dần cố ý nhíu mày, vẻ mặt bó tay: “Đế quốc Hắc Dạ là gì? Chưa từng nghe thấy...”

Nháy mắt râu quai nón mắt húng! Ông ta la lên: “Đế quốc Hắc Dạ mà ông cũng không biết! Đó là tổ chức hắc bang nổi tiếng nhất thế giới đấy! Mặc dù “King” của chúng tôi đã bị xử bắn, bang phái cũng sụp đổ, nhưng những người hạt nhân vẫn không giải tán.”

Vương Dần làm vẻ ngơ ngác, nhưng, ánh mắt lấp lánh nhìn Daly, cho thấy ông rất hứng thú.

Râu quai nón thấy thế, cảm thấy buồn cười, lập tức mở máy hát.

Ông ta vừa khoác lác, vừa nói: “Đội cảnh sát của chúng tôi trực thuộc quản hạt của chị A Đạt... Mười ba bang phái lớn trong đế quốc Hắc Dạ đã giải tán hết, chỉ có tổ chức bí mật của chị A Đạt là chưa giải tán...”

Vương Dần hỏi: “Chị A Đạt này thật lợi hại. Thế lực của chị ta chủ yếu ở Newlay à?”

Râu quai nón nhìn ông, cười trào phúng.

Chương 1649: Hành động! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Râu quai nón liếc mắt nhìn Vương Dần một cái, mắng một câu:
“Đúng là nhà quê!”

Vương Dần vội vội vàng vàng rót rượu cho gã.

Râu quai nón nhắc ly rượu lên, lại uống sạch một ly bia, gã càng uống càng thấy hứng trí, lời ra đến miệng căn bản không thể ngăn lại được.

Gã nói trong lúc say túy lúy: “Há chỉ có mỗi thành phố New Line, cờ mờ cả vùng đất dưới bàn chân mày đây này! Hơn phân nửa người và các thế lực hắc bang đều thuộc về thế lực của A Đạt tỷ... Hàiz... tao nói với mày những thứ này làm gì nhỉ, mày cũng chỉ là một tên gốc cái đích gì cũng không biết!”

Vương Dần nói: “Mặc dù tao nghe chẳng hiểu gì, thế nhưng những thứ mà mày nói, tao lại cảm thấy nó khá thú vị đấy.”

Ngay lập tức râu quai nón liền cảm giác mình rất có giá, như thăng lên hẳn một cấp!

Vương Dần lại nhân cơ hội hỏi tiếp: “Lần này tao đến đây, bạn tao bảo tao đến tìm một người có danh là ‘Hắc ca’, đội trưởng Đạt Lợi mày có kiến thức rộng rãi, trong địa giới này, mày hô phong hoán vũ, làm đích gì có ai mày không biết đâu đúng không! Sao nào? Giúp anh tìm thử xem xem...”

Đạt Lợi sờ râu một cái... cho dù gã không biết, thế nhưng câu này cũng không thể nói ra miệng như vậy được!

Người ta cũng nâng gã lên như trời thế kia rồi mà! Gã cũng không thể tự khiến mình rớt hạng được.

Vương Dần lại rót rượu cho gã: “Uống rượu, uống.”

Bia đã hết sạch, Vương Dần liền nhấc chai XÔ trên bàn lên, rót thêm cho Đạt Lợi.

Đạt Lợi đã thèm thứ gọi là rượu này lâu lắm rồi, vừa nhìn thấy chai XO, có khi mẹ ruột gã gã cũng có thể bán đứng được... vội vàng cầm luôn ly lên, uống ực ực.

Gã nói: “Loại nhân vật nhỏ bé ấy á, ông đây khinh địch thèm biết. Nhưng mà, nếu lão ca đã muốn tìm kẻ này, thì tiểu đệ ngược lại có thể tìm người để hỏi thử xem.”

Vương Dần lại nhanh chóng rót thêm cho gã một ly XO.

Đạt Lợi hài lòng, ngay lập tức gọi điện thoại cho mấy gã đàn em, hỏi bọn chúng: “Bọn mày có biết một kẻ được gọi là ‘Hắc ca’ không?”

Đầu dây bên kia có một người trả lời gã: “Hắc ca ấy ạ! Em biết em biết! Là đội trưởng tuần tra trấn York.”

Điện thoại của Đạt Lợi bị rò âm, không những thế mà còn rò rất nghiêm trọng, những gì đối phương nói, Vương Dần đều nghe vào tai hết rồi.

Đạt Lợi cúp điện thoại, nhìn Vương Dần một cái. Vương Dần vội

vàng cầm một xấp tiền nhét vào tay Đạt Lợi.

Đạt Lợi giả đồ từ chối một chút: “Ơ kìa... hai chúng ta là anh em...”

Vương Dần cười một tiếng, nói: “Anh em mà, hai ta đương nhiên là anh em! Lão đệ à, chú đã giúp anh một chuyện lớn!” Vương Dần vừa nói thế, lại vừa nhét xấp tiền kia vào trong tay Đạt Lợi.

Đạt Lợi cũng không từ chối nữa, nhét luôn tiền vào túi.

Vương Dần lại tiếp tục rót rượu cho gã, hỏi tiếp: “Bạn tao còn nhắc đến cái căn cứ máu máu gì gì ấy nữa, cũng không biết nó là cái gì?”

Chương 1650: Hành động! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Râu quai nón uống nhiều, mới vừa rồi lại còn nhận được một khoản kha khá, thế nên lúc này chính là thời điểm ‘tuôn ra’, gã ‘khà’ một tiếng, gã lập tức nghĩ đến: “Là căn cứ hút máu đúng không? Chỗ đó cũng đã bỏ hoang không biết bao nhiêu năm. Nếu không có kinh nghiệm mà tới đó cũng khác khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.”

Ánh mắt Vương Dần chợt lóe, nói: “Quản con mẹ nó làm cái đích gì, uống rượu, uống, uống!” Sau đó lại rót thêm cho Đạt Lợi mấy ly, chờ râu quai nón nói chuyện đến mức cũng lấp ba lấp bắp rồi, Vương Dần mới thần thần bí bí hỏi: “Cái căn cứ hút máu này đi như thế nào thế?”

Râu quai nón đã xin đến mức mẹ gã gã cũng không nhận ra được, gã nói từ được từ mất: “Chính là ở... trấn York... bên ngoài... cứ tiếp tục đi thẳng... phía nam... có năm tượng phật... bên cạnh... có một cái... cái.... vỡ...”

Râu quai nón đã xin đến mức bất tỉnh rồi.

Vương Dần nhìn gã chăm chăm, thấy gã đã thật sự xay như chết, đến lúc đó mới ngồi sang bên cạnh râu quai nón.

Vương Dần duỗi một tay, tay còn lại giữ lấy quần áo cản trở bàn tay kia của mình, sau đó lấy lại xấp tiền.

Mặc dù hẳn không quan tâm đến số tiền này, thế nhưng tuyệt đối

không thể để lại số tiền này cho râu quai nón được.

Bởi vì, râu quai nón đã nói lộ khá nhiều chuyện, đến lúc gã tỉnh rượu mà lại phát hiện ra trong túi nhiều hơn một xấp tiền... ngược lại gã sẽ nghĩ đến tối hôm trước đã nói ra những gì, gặp mặt người nào thì...

Như vậy sẽ không dễ giải quyết nữa. Vương Dần cũng không muốn để gã nhớ lại những lời mà bọn họ đã nói tối nay.

Vương Dần lấy lại tiền rồi, giả boị như bọn họ chưa từng tán gẫu cái gì cả.

Hắn làm như không có chuyện gì gọi người phục vụ đến: “Sắp xếp cho đội trưởng Đạt Lợi của các người một căn phòng đi, anh ta uống nhiều rồi! Nhìn anh ta kia kìa, uống một tí tẹo đã say, như lợn chết vậy ấy.”

Gã phục vụ cũng cười chế nhạo một tiếng: “Đội trưởng Đạt Lợi ngày nào mà chẳng như vậy! Nhất là hai ngày nay ngài lại luôn mời uống rượu như thế. Đợi đến lúc ngài đi rồi để xem anh ta phải thành thế nào! Miệng đã được ngài nuôi đến mức chảnh như thế, chẳng nhẽ còn không thèm ăn đến chết luôn sao?”

Gã phục vụ dùng tiếng anh, Vương Dần khen gã nói tiếng anh rất hay, sau đó cũng lấy mấy tờ tiền giấy boa cho gã.

Ánh mắt người phục vụ liền sáng lên, lập tức nhận lấy mấy tờ tiền kia, nhiệt tình đi sắp xếp phòng cho đội trưởng Đạt Lợi.

Lúc Vương Dần gần rời đi, người phục vụ len lén nói với hắn: “Sáng sớm mai nếu như đội trưởng Đạt Lợi có hỏi cái gì tôi cũng nhất định không nói.”

Vương Dần gật đầu một cái, nhìn anh chàng có tiền đồ này một cách tán thưởng.

Anh ta tin rằng, chờ đến sáng mai lúc Đạt Lợi tỉnh hẳn, cũng sẽ không nhớ đến những lời mà bọn họ từng nói qua này.

Người phục vụ sắp xếp ổn thỏa cho Đạt Lợi xong, Vương Dần ngay lập tức lái xe về chỗ ở.

Mấy người Diệp Đình, Vinh Phỉ cả ngày đều không ra ngoài, vẫn luôn ở nhà chờ tin tức của anh ta.

Lúc Vương Dần trở về, biểu cảm nghiêm túc nói với đoàn người: “Hắc ca là trưởng đội tuần tra trấn York, mấy người ai thử đi tiếp xúc xem sao?”

An Kỳ Nhi nói: “Em đi em đi. Giao thiệp với những kẻ này, em vẫn khá thành thạo.”

Vinh Phỉ nhíu mày một cái, hiển nhiên có chút mất hứng.

An Kỳ Nhi vội vàng cười cười ôm lấy cổ anh, nói: “Bảo bối à, anh có thể bảo vệ người ta từ trong bóng tối mà... người ta cũng có hơi sợ...”

Ôi chào, cái bộ dáng nhỏ này của cô ấy, trong lòng Vinh Phỉ thầm oán, em sợ cái rắm ấy! Không biết em hưng phấn đến thế nào kia kìa!

An Kỳ Nhi cắn môi, nhìn anh mà cười. Vinh Phỉ nhất thời không chịu được cái bộ dạng nhỏ này của cô, duỗi tay ôm lấy cô vào ngực mình giữ chặt: “Nhớ chú ý an toàn cho anh đấy!”

“Biết rồi mà!”

Diệp Đình đột nhiên hỏi Vương Dần: “Chuyện căn cứ, hỏi được đến đâu rồi?”

Vương Dần nói: “Đã hỏi ra được, đại khái vị trí của cái căn cứ kia chính là, cứ đi thẳng mãi về phía nam, có năm cái tượng phật, bên cạnh có một cái... gì đó vỡ...”

“Ừm.” Diệp Đình gật đầu một cái.

Vinh Phỉ nói: “Tôi sẽ dẫn theo tiểu tổ sm Ảnh đi trước thăm dò xem sao.”

Vương Dần ngăn cản anh ta, nói: “Không được, cái gã được gọi là ‘Hắc ca’ kia, trong vòng hai ngày này có khả năng sẽ hành động, lỡ như thành viên tiểu tổ Âm Ảnh xảy ra điều bất trắc gì trên đường đi, bị đám người của gã bắt gặp... đến lúc đó hành tung của chúng ta cũng bị bại lộ... Không bằng như thế này đi...”

Vương Dần nói tiếp: “An Kỳ Nhi thử đi thăm dò cái gã ‘Hắc ca’ này xem sao, sau đó mượn cơ hội nói chúng ta muốn vào rừng mưa nhiệt đới, muốn tìm một người hướng dẫn. Chúng ta ra giá tiền cao một chút, chắc chắn cái gã ‘Hắc ca’ này sẽ động tâm. Không phải là gã cũng muốn dẫn Bạch Bình và giáo sư đi đến cái trụ sở kia sao? Chúng ta có thể chặn đánh giữa đường! Như vậy ta sẽ không cần đi đến căn cứ mà cũng có thể cứu được Bạch Bình và giáo sư ra.”

“Đúng...” Diệp Đình gật đầu một cái, đồng ý nói: “Như vậy là tốt nhất, ở trong rừng, bọn chúng sẽ không mang theo nhiều người, chúng ta cũng tiện ra tay. Nếu như là ở trấn York, chúng ta cưỡng ép người khác, chắc chắn sẽ rất khó khăn.”

“Anh nói không sai.” Vương Dần nói: “Vậy chúng ta sẽ hành động như thế đi.”

An Kỳ Nhi lập tức thay đổi lối ăn mặc. cô cải trang thành một hành khách mới đến đây du lịch đeo túi sau lưng, cô mặc một bộ đồ thể thao trắng hồng xen lẫn, khuôn mặt đầy vẻ nhàm chán nhìn lướt một vòng quán rượu.

Chương 1651: Dùng mạng để chơi! Tim đập rộn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hỏi phục vụ quán bar: “Chỗ này của các anh có ai làm hướng dẫn viên không? Tôi muốn dẫn theo đội ngũ của mình vào rừng mưa nhiệt đới thám hiểm.”

Phục vụ bar lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Cô cũng không hề tận lực đi tìm Lão Hắc, chỉ nhàn nhã ngồi uống rượu trong quán bar tại trấn York, tùy tiện nói chuyện với phục vụ bar. Lúc này, Lão Hắc đã chú ý đến cô.

Lão Hắc thấy cô gái này trông cũng xinh đẹp! Da trắng, eo nhỏ, chân thon... nhìn dáng áp thoi cũng là một tuyệt sắc hiếm thấy!

Tại cái địa phương khi ho cò gáy của bọn chúng, có thể không đào đâu ra được một tuyệt sắc mỹ nhân như thế.

Lão Hắc ngửa ngáy, trong lòng thấy nhột nhột. Gãi xoa xoa tay, tính đi qua chấm mút...

Nói thật, ở cái địa phương như trấn York này, có kẻ muốn cưỡng ép giữa quảng chúng cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nếu ngày nào mà cũng phát sinh án cưỡng bách thì hôm đó mới chính là mới lạ!

Trong quán bar có không ít gã sói đói cũng nhìn An Kỳ Nhi chòng chọc.

Xung quanh cô có cả một vòng người, lúc Lão Hắc đi đến đã gạt tất cả sang một bên, gã híp mắt, ánh mắt đầy dâm tà quét qua quét lại khắp người An Kỳ Nhi.

Gã cười một tiếng, bảo phục vụ bar pha cho cô gái này một ly ‘huyết phù tâm’, huyết phù chính là một loại cỏ ở vùng này, có tác dụng mê huyễn người.

An Kỳ Nhi giả trang như một cô gái trẻ không biết gì, có vẻ sợ hãi nhìn gã. Lão Hắc nói: “Anh là người tốt, là trưởng đội tuần tra ở đây. Ly nước mà anh mời cô em, chính là đặc sản của trấn York bọn anh.”

Gã vừa nói, vừa lôi giấy chứng nhận của mình ra cho cô xem.

An Kỳ Nhi nhìn giấy tờ chứng nhận, cũng thoáng yên tâm hơn một chút. Cô cầm ly rượu lên, nhưng không dám uống, Lão Hắc cố ra vẻ thả lỏng cười một tiếng, cũng bảo phục vụ bar pha cho gã một ly y đúc.

Phục vụ bar đã quen với trò lừa bịp này của Lão Hắc, pha cho gã một ly có màu sắc giống hệt, nhưng không phải là ‘huyết phù tâm’.

Lão Hắc uống rượu, những kẻ xung quanh cũng ồn ào làm rộn, An Kỳ Nhi giống như cưỡi hổ khó xuống, đành đặt cái ly màu đỏ cạnh khóe miệng, từ từ uống chất lỏng màu đỏ trong cái ly đó vào.

“Khụ khụ — —” Rượu này cũng không cay quá, nhưng cô phải tỏ ra đây là lần đầu tiên mình uống rượu.

Lão Hắc cố ý nói những lời luyên thuyên: “Cô em, đến nơi này của bọn anh làm gì thế?”

An Kỳ Nhi nói: “Đến thám hiểm...”

Vừa nói, vừa có cảm giác đầu hơi choáng váng...

Lão Hắc xấu xa híp mắt cười: “Tửu lượng thấp vậy sao? Anh đây mang em đi sung sướng một chút nào.”

Vừa nói, vừa vác An Kỳ Nhi lên vai mình.

An Kỳ Nhi làm bộ giãy dụa, nhưng giãy thế nào cũng không thoát ra nổi.

Lão Hắc vác cô bước nhanh đi ra ngoài.

Đi: “Làm cái đích gì đấy? Lão Hắc? Muốn ăn một mình hả? Bình thường cũng đích thấy mày ở trong quán rượu, cả đám cùng lên, thế nào? Muốn độc chiếm một mình sao?”

Mấy gã khác trong quán bar cũng không nhịn được nữa! Loại tuyệt sắc như thế này, cả đời này bọn chúng cũng chưa chắc đã đụng mặt được lần nữa!

Cô gái này quá con mẹ nó trắng trẻo, quá ngon!

Chương 1652: Dùng mạng để chơi! Tim đập rộn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong nháy mắt, cửa quán bar liền bị người chặn lại! Bọn đàn em của Lão Hắc cũng lập tức chia ra đánh nhóm người kia. “Ầm, rầm, bịch, phịch” những âm thanh vang lên liên tiếp sau lưng, gã đá văng hai kẻ đang đứng cản trước cửa, cứ thế gánh thẳng mỹ nhân bước ra khỏi quán bar.

Lão Hắc vừa mới quẹo vào một cái hẻm nhỏ, đột nhiên trước mặt xuất hiện ba anh chàng đáng người cao lớn.

Vinh Phỉ híp mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng quỷ quyệt, nguy hiểm giống hệt loài báo!

Lôi Tuấn nói với Diệp Đình: “Anh, hai chúng ta xem nào nhiệt thôi, xem tứ ca làm thế nào thu thập được tên tiểu tạp chủng này.”

Vinh Phỉ ‘bình’ một tiếng đánh thẳng vào mắt trái của đối phương.

“Ờ... ##\$!%...” Đối phương chửi một loạt những chuỗi từ tục tĩu. Vinh Phỉ giơ một ngón tay lên với gã, bảo phiên dịch dịch lại lời nói này cho Lão Hắc: “Cô gái mà mày đang vác trên vai, là người dẫn đầu của bọn tao. Chúng tao tới đây thám hiểm, mày thả người dẫn đầu của bọn tao ra, tao sẽ đưa mày tiền!”

Lão Hắc nghe người phiên dịch nói xong liền cười lạnh một tiếng, vừa định rút súng đột nhiên nhìn thấy ba người đàn ông đối diện,

đường như cũng rút súng ra cùng một lúc, lên nòng, sau đó nhắm ngay đầu gã!

Lão Hắc bị dọa sợ, vội vàng giơ hai tay lên...

Đàn em của gã hiện giờ đều đang ở trong quán bar, liều mạng tao sống mà chết với kẻ khác, lúc này nếu gã muốn gọi người thì thật đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa! Tròng mắt Lão Hắc đảo quanh một vòng, nói với phiên dịch: “Bảo với bọn họ, tao rất quen thuộc rừng mưa nhiệt đới này, có thể dẫn bọn họ vào đó.”

Phiên dịch nói xong, Diệp Đình và Vinh Phỉ, Lôi Tuấn cùng nhìn nhau một cái.

Vinh Phỉ cố ý nói: “Gã này muốn đánh chủ ý lên đội trưởng của chúng ta, rất nguy hiểm.”

Lão Hắc nháy mắt với phiên dịch, phiên dịch nhỏ giọng nói lại ý đại khái của câu kia cho gã.

Lão Hắc vội vàng đặt cô gái mà gã đang vác trên vai xuống, Lôi Tuấn và Vinh Phỉ cùng đỡ lấy An Kỳ Nhi.

Lão Hắc giơ hai tay, nói với phiên dịch: “Nói với họ, chỉ cần có tiền thì gã sẽ không đánh chủ ý lên cô gái này.”

Qua mấy lượt đàm phán, Lão Hắc đã thể hiện thành ý của mình. Vinh Phỉ lôi mấy xấp tiền ra, cân nhắc ở trong tay, nhưng mà... anh vẫn không yên tâm với gã Lão Hắc này.

Lão Hắc nhìn mấy xấp tiền kia, thèm đến mức nuốt nước miếng ừng ực.

Vinh Phỉ nói: “Tiền cho mày, cũng được! Nhưng mà, nhóm bọn tao cũng không thể đưa không số tiền này như thế. Lỡ như nửa đường mày chạy mất thì biết làm sao? Mấy người bọn tao cũng không muốn chết trong rừng mưa nhiệt đới.” Anh vừa nói, vừa lấy ra một viên thuốc: “Ăn nó! Chờ nhóm bọn tao ra khỏi rừng mưa nhiệt đới thì sẽ cho mày thuốc giải!”

Vinh Phỉ chĩa nòng súng vào đầu Lão Hắc.

Sau lưng Lão Hắc đang dựa thẳng vào tường, gã liếc nhìn về phương hướng quán bar một cái, hi vọng đàn em của gã có thể đánh xong nhanh nhanh một chút, rồi lao đến đây cứu gã! Trong lòng Lão Hắc hung hăng mắng chửi: bình thường cứ hay lượn qua lượn lại trước mặt gã, thế đếch nào đến lúc xảy ra chuyện lại chẳng thấy một mống nào trên phố?

Gã không biết rằng, trước khi đến đây chặn gã lại, thì Diệp Đình bọn họ cũng đã dọn dẹp hết đám người xung quanh đây rồi.

Vinh Phỉ giữ chặt miệng Lão Hắc, ép lão phải há to nuốt viên thuốc vào. Lão Hắc liều mạng trợn mắt móc họng, Vinh Phỉ liền đập cho gã luôn một cước đập người vào tường.

“Ừc..” Lão Hắc đã nuốt thẳng viên thuốc qua họng.

Vinh Phỉ cười một tiếng đầy vẻ lưu manh, trông còn còn hơn Lão Hắc, anh cầm báng súng vỗ liên tiếp vào mặt Lão Hắc mấy cái, hỏi gã: “Lúc nào lên đường? Bọn tao cũng không muốn trì hoãn thời gian quá lâu.”

Phiên dịch nói lại cho Lão Hắc nghe, Lão Hắc đáp: “Vào rừng mưa nhiệt đới rất nguy hiểm, cần phải chuẩn bị hai ngày.”

“Cũng được, hai ngày sau, vẫn thời gian này, địa điểm này. Nhớ rõ chưa?”

Lão Hắc bị báng súng đập bùm bụp vào mặt, gã cố nén lửa giận lại, nói: “Được, không thành vấn đề...”

Vinh Phỉ cõng An Kỳ Nhi trên lưng, Diệp Đình và Lôi Tuấn lập tức che chở hai người họ, nhanh chóng biến mất trong con hẻm nhỏ.

Tiểu tổ Âm Ảnh thấy mấy người Đình ca đã rút lui ra ngoài, lúc này mới thu đội lại. Trong một góc gần con hẻm nhỏ, mấy tên thủ hạ của Lão Hắc đang nằm ngổn ngang.

Trở về nơi ở, Lý Thiên Mặc đang thu dọn tài liệu, thấy bọn họ trở lại, anh ta liền ngẩng đầu nhìn Vinh Phỉ chăm chú, hỏi: “Chị An Kỳ không bị thương chứ?”

Vinh Phỉ cong môi cười một cái: “Có anh cậu ở đây, có thể để chị dâu cậu bị thương được sao?”

Vinh Phỉ cười không ngừng được, dáng vẻ đúng kiểu đủ kiêu ngạo. Lý Thiên Mặc bất đắc dĩ lắc đầu cười, nói: “Bên chỗ em cũng không có gì đột phá, mọi người thì sao? Thuận lợi không?”

Lôi Tuấn cho anh ta một dấu tay OK.

Lúc này, Vương Dần đi mua đồ dùng cũng đã trở lại.

Lần này bọn họ muốn vào rừng mưa nhiệt đới, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Bọn họ không phải là đi du lịch, chuyện liên quan đến tính mạng cũng không phải chuyện đùa.

Vinh Phỉ thu xếp ổn thỏa cho An Kỳ Nhi, quay đầu nói với mọi người:
“Ngày kia, đến lúc đó chúng ta xuất phát! Chúng ta phải dùng mạng
để chơi ván này, tất cả đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Chương 1653: Tiểu bát đầu lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai ngày này, đoàn người bắt tay vào chuẩn bị vật tư để vào rừng mưa nhiệt đới.

Tiểu tổ Âm Ảnh vẫn luôn theo dõi cái gã được gọi là ‘Lão Hắc’ kia, thế nhưng lại không phát hiện gã đi gặp Bạch Bình và hai vị giáo sư.

Chẳng qua có một điều bất ngờ, tiểu tổ Âm Ảnh lại phát hiện ra Giang Quân.

Mặc dù trên mặt Giang Quân đã gắn thêm một bộ râu quai nón, nhưng bọn họ vẫn lập tức nhận ra anh ta, bởi vì họ đã quá quen thuộc rồi.

Tiểu tổ Âm Ảnh báo cáo lại tin tức phát hiện ra Giang Quân với Diệp Đình.

Diệp Đình bảo Giang Quân tới.

Giang Quân nhận được địa chỉ, ngay lập tức liền chạy đến.

Lúc Giang Quân đến thấy trong phòng có đầy người, anh ta có chút kinh ngạc: “Sao mọi người lại đến đây nhiều vậy? Còn nhiều hơn cả bọn tôi...”

Nhóm người Diệp Đình tổng cộng là bảy! Còn bên phía anh ta là sáu

người.

“Hai em cũng đến đây làm cái gì? Đây cũng chẳng phải là đi chơi?”
Giang Quân nhíu mày nhìn Lăng Vi và Lý Thiên Mặc.

Lăng Vi nói: “Em rất có ích mà! Em phân tích vấn đề tương đối tỉ mỉ.”

Lý Thiên Mặc nói: “Em cũng có ích! Chưa từng nghe đến kỹ thuật hacker của em sao, tìm đâu ra được một người siêu đẳng như em trong thời gian ngắn thế này được chứ.”

Giang Quân bắt đầu lác đầu một cái, anh ta nói tin tức chính mình tra được cho mọi người. Anh ta nói: “Mấy hôm nay tôi tra được đám người này có thể muốn vào rừng mưa nhiệt đới. bọn chúng muốn di dời những người bị hại vào trong căn cứ.”

Diệp Đình gật đầu, chuyện này cũng giống tin tức mà bọn họ điều tra được.

Giang Quân nói: “Tôi đã báo cáo với cấp trên về tình hình này, rất nhanh sẽ có thành viên của chiến đội quốc tế cải trang đến tiếp viện.”

“Tốt.” Diệp Đình cũng chia sẻ những tin tức mà bọn họ lấy được với Giang Quân, Diệp Đình nói: “Chúng tôi bắt ép được một gã trưởng đội tuần tra được gọi là ‘Lão Hắc’, gã này là người phụ trách quan trọng của chuyến vào rừng mưa nhiệt đới lần này. Đám người này vô cùng xảo quyệt, cho đến nay vẫn chưa để lộ ra vị trí giam giữ Bạch Bình và hai vị giáo sư, cho nên chúng tôi quyết định trước tiên đi cùng chúng vào rừng mưa nhiệt đới, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ cứu người về.”

Giang Quân gật đầu nói: “Cũng được, các anh làm rất tốt. Các anh đi cùng đám người này vào rừng mưa nhiệt đới, nhất định phải thật cẩn

thận. Những kẻ này đều hung ác cùng cực, vì tiền mà chuyện gì cũng đều có thể làm được.”

Lý Thiên Mặc hỏi anh ta: “Anh Quân, anh không đi cùng bọn em sao?”

Giang Quân lắc đầu nói: “Anh không đi cùng được. Anh và đồng nghiệp của anh đã làm cảnh sát mấy năm rồi, điệu bộ giờ tay nhắc chân cũng là dáng vẻ của cảnh sát. Cho dù chúng ta có cực lực che giấu cũng khó mà tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở.”

Đoàn người đồng loạt gật đầu, vẫn là anh Quân thận trọng.

Lăng Vi nói: “Anh Quân nói đúng, vậy chúng ta vẫn sẽ giữ nguyên kế hoạch vào rừng mưa nhiệt đới. Anh Quân, còn anh hãy mang theo máy định vị, đi theo sau theo dõi hành tung của bọn em. Lúc nào bọn em dự định hành động thì sẽ gửi tín hiệu cho anh.”

“Được!”

Giang Quân và đoàn người thương lượng xong xuôi liền trở về đội ngũ cảnh sát của mình.

Chương 1654: Tiểu bát đau lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước lúc sắp lên đường, Diệp Đình vô cùng nghiêm túc nói với đoàn người: “Chúng ta sắp sửa vào rừng mưa nhiệt đới, đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm, chuyện này còn liên quan đến an toàn tính mạng của Bạch Bình và hai vị giáo sư. Làm không tốt, mấy người chúng ta cũng sẽ bị thương. Thậm chí... xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Lôi Tuấn đặc biệt cười hì hì đúng cái kiểu muốn bị ăn đòn: “Gãy tay gãy chân thì cũng không có gì đáng sợ, chẳng qua nếu là liên quan đến cả cái mạng nhỏ này thì cũng không lợi lắm nhỉ.”

Anh ta cười đùa hí hửng, làm cho cả đoàn người đều trợn trắng mắt.

Vinh Phỉ cho anh ta một đập: “Miệng quạ đen! Có thể nói cái gì tốt chút được không hả?”

Lôi Tuấn xoa xoa mắt, nói: “Kaya cũng đã tính qua cho anh rồi, cô ấy nói anh đây mạng lớn, mấy người cũng đừng có mà kỳ thị anh đây nhá, có phúc quang của tiểu gia đây bao phủ, bảo đảm mọi người sẽ chuyển nguy thành an.”

Đoàn người cũng không vui nổi, có anh chàng này ba hoa mấy câu, chuyện vốn dĩ kinh khủng nghiêm túc, theo như lời anh ta cứ như là đang đi du lịch thôi vậy.

Tất cả cùng thu xếp lại hành trang của mình.

Lăng Vi đột nhiên nói: “Chuyện giáo sư Vương và giáo sư Trần bị bắt cóc, chúng ta phải nói cho tiểu bát biết.”

Lôi Tuấn nhìn sang phía cô, anh ta hơi cười rồi nói: “Chị dâu, em đừng có dọa người như thế, chúng ta không xảy ra chuyện đâu. Để cho tiểu bát biết thì sẽ khiến cậu ta nghĩ linh tinh theo cho mà xem. Chúng ta không nói với cậu ấy, chờ cứu được hai vị giáo sư ra ngoài rồi nói với cậu ấy sau cũng được.”

Lăng Vi lại lắc đầu: “Cái suy nghĩ này của anh không đúng, hai vị giáo sư là ba mẹ của tiểu bát, sinh mạng của bọn họ đang bị uy hiếp, bất kể hiện giờ họ có đang gặp nguy hiểm hay không, bất kể chúng ta có thể cứu họ ra ngoài được hay không thì chuyện này cũng phải nói cho tiểu bát biết trước.”

Vương Dần cũng gật đầu: “Tôi cảm thấy tiểu Vi nói đúng đấy, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì tốt, lỡ như xảy ra chuyện gì chúng ta biết giao phó lại với Tử A như thế nào? Ba mẹ của cậu ấy bị bắt cóc, nhưng cậu ấy vẫn không biết tí ti gì về chuyện này, như thế là không được. Cho dù cậu ấy biết chuyện này, muốn cuống cuồng đi theo đi chẳng nữa nhưng đó cũng là chuyện cậu ấy nên làm, chúng ta phải để cậu ấy được biết.”

Ý kiến của Diệp Đình, Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi cũng là đồng ý nói chuyện này cho tiểu bát biết.

Lý Thiên Mặc nói: “Vậy thì hãy nói với cậu ấy đi. Chúng ta sẽ hỗ trợ hết sức, cũng phải giúp cậu ấy chuẩn bị tâm lý.”

Lôi Tuấn thấy tất cả mọi người cùng nghiêng về một phía, anh ta cũng chỉ nhún vai một cái, nói: “Mọi người nói cũng có lý, vậy thì hãy

nói với tiểu bát đi.”

Diệp Đình bảo Giang Quân dùng thân phận cảnh sát kết nối với tiểu bát, sự việc nghiêm trọng, chuyện này thật sự không thể không nói cho tiểu bát.

Đúng lúc Vương Tử A không có ở căn cứ, anh ta đang ngồi xe đến nơi thí nghiệm kiểm tra dụng cụ.

Hiện giờ bọn họ đang nghiên cứu một loại kỹ thuật mới, chính là nghiên cứu về tỷ lệ giữa cao không gian và cao quang phổ.

Trên xe, trợ lý của anh ta là tiểu Kỳ đang báo cáo với cấp trên: “Phần thay đổi của dụng cụ cảm biến cũng thành công như ra-đa và quang phổ...”

Đèn tín hiệu trên cổ tay Vương Tử A liên tục nhấp nháy.

Anh ta biết đây là có người tìm mình, thế nhưng hiện tại anh ta không có cách nào nhận tín hiệu được.

Cho đến tận khi lái xe vào đến căn cứ thí nghiệm rồi, công việc hồi báo của tiểu Kỳ cũng hoàn thành.

Anh ta lập tức đi tìm người giám sát, có người giám sát ở đó rồi thì anh ta mới có thể nhận điện thoại hoặc tin nhắn.

Vương Tử A nhấn mở máy, thấy anh Quân nhắn đến một tin.

Anh Quân nói như này: “Tử A, anh muốn nói với em một chuyện, em phải chuẩn bị tâm lý cho tốt. Cha mẹ em bị bắt cóc rồi, đồn cảnh sát chúng tôi cũng đã lập án, cấp trên cũng ra lệnh truy bắt màu đỏ. Theo như chúng tôi tra xét được, cha em bị thế lực hắc bang quốc tế bắt

đi, hiện giờ chiến đội quốc tế đã tham gia lực lượng cảnh sát để trợ giúp phá án. Cảnh sát định liên lạc với em, thế nhưng mãi vẫn không kết nối được. Mong em nhất định phải giữ kết nối giữa chúng ta. Vốn dĩ bọn anh cũng không định nói chuyện này với em đâu, nhưng sau khi cân nhắc, chuyện này chắc chắn phải để em được biết. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đi cứu cha mẹ em, có chuyện gì chúng ta sẽ liên lạc lại sau.”

“...” Vương Tử A kinh ngạc đến mức không thốt ra lời!

Ba mẹ của anh ta bị bắt cóc rồi? Lại còn là bang phái ngầm quốc tế?

Ba mẹ anh ta chính là giáo sư hiền lành bình thường mà thôi, sao lại chộc đến bang phái ngầm quốc tế kia được nhỉ?

Hiện giờ mấy người Quân ca đã đi cứu ba mẹ anh ta, có thể thấy được bọn họ đã tra xét mấy ngày nay, cũng đã có một ít đầu mối!

Đầu óc Vương Tử A nhanh chóng xoay chuyển, anh ta phải hỗ trợ! Anh ta phải hỗ trợ! Anh ta phải giúp như thế nào? Nhất định phải xin nghỉ để ra ngoài thôi!

Giám sát viên thấy sắc mặt anh ta lúc xanh lúc trắng... liền nói: “Chủ nhiệm Vương, đây không phải chuyện nhỏ đâu, anh mau báo cáo với cấp trên ngay đi.”

Trợ lý tiểu Kỳ của anh ta cũng đầy vẻ kinh hoàng!

“Chủ nhiệm Vương... anh mau báo cáo xin nghỉ đi thôi!” Tiểu Kỳ kéo tay áo Vương Tử A một cái.

Lúc này, anh ta mới chợt phục hồi lại tinh thần. Cởi chiếc áo khoác dài màu trắng xuống, nới lỏng cà vạt một cái, nút thắt cà vạt khiến

anh ta có một cảm giác khó thở.

Tiểu bát lau mồ hôi đang chảy thành dòng, lập tức gửi tin nhắn lại cho Giang Quân: “Vị trí của các anh, tình huống cụ thể, nhiệm vụ của tôi.”

Chương 1655: Rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm trùng trùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giám sát viên gửi tin nhắn này đi.

Trong lòng tiểu bát nóng như lửa đốt, giống hệt kiến bò trong chảo nóng, có cảm giác như chân cũng đứng không vững nữa.

Anh ta vừa chờ tin tức của Giang Quân, vừa báo cáo lại với cấp trên.

Báo cáo vừa mới gõ được một nửa, tin nhắn của Giang Quân đã đến: “Vị trí của bọn anh: Rừng mưa nhiệt đới New Line. Tình huống cụ thể: bọn anh đã tra xét mấy ngày nay, chắc chắn ba mẹ em sắp sửa bị mang vào căn cứ hút máu trong rừng mưa nhiệt đới. Nhiệm vụ của em chính là chờ tin tức của bọn anh. Lúc nào cần đến em, bọn anh sẽ thông báo tiếp sau.”

Vương Tử A cắn chặt răng, tiếp tục báo cáo.

Gõ xong báo cáo, ấn gửi đi. Ngay lập tức cấp trên liền phê chuẩn, cho anh ta nghỉ ba ngày, cho hai giám sát viên và tiểu Kỳ đi cùng anh ta, có thể tùy lúc nhận tin tức mà cảnh sát truyền đến.

Tâm trạng lúc này của Vương Tử A vô cùng đau xót! Anh ta không biết ba mẹ mình kết thù với ai, nếu như đã có liên quan đến thế lực ngầm quốc tế, như vậy chắc chắn đối phương không phải bắt cóc vì

tiền, cũng không phải mạng người, rất có thể là bọn chúng muốn thứ đồ gì đó mà bọn họ không cho được.

Vương Tử A ngồi trong phòng gửi tin, sắc mặt ah ta vô cùng nặng nề! Anh ta mở laptop của mình, đo khoảng cách vị trí chỗ Giang Quân gửi tín hiệu.

Anh ta vừa mới tĩnh tâm suy nghĩ lại, thế nên cũng không lập tức lên đường đi đến rừng mưa nhiệt đới New Line.

Anh ta quyết định ở lại căn cứ, bởi vì sở trường của anh ta chính là đo cự ly, cảm ứng của kẻ địch từ xa, nếu như giờ này anh ta chạy đến, chắc chắn sẽ không chỉ ảnh hưởng đến hành trình của mấy người Quân ca, mà còn trở thành phiền toái của bọn họ.

Nếu như anh ta vẫn ở căn cứ, thì có thể đo lường được hướng đi cự ly của kẻ địch, có thể kịp thời báo tin cho bọn họ!

Giang Quân và anh ta vẫn luôn giữ kết nối, Giang Quân nói: “Đình ca bọn họ đã lên đường, bọn họ bắt ép được một tên lính tuần tra. Gã lính tuần tra này sẽ áp giải Bạch Bình nữ sĩ và cha mẹ em vào rừng mưa nhiệt đới. Tôi và hai đồng nghiệp của mình sẽ đi theo phía sau. Còn ba đồng nghiệp khác sẽ ở ngoài làm người liên lạc của bọn tôi.”

Tiểu bát vô cùng kinh ngạc: “Đình ca cũng tới rồi?”

Giang Quân nói: “Đâu chỉ có Đình ca của em tới, còn có Lăng Vi, Lôi Tuấn, Vinh Phi, An Kỳ Nhi, Lý Thiên Mặc, còn cả một chú họ Vương nào đó nữa, chú Vương này là chồng của người bị bắt cóc tên Bạch Bình lần này.”

Tiểu bát nghe xong lời của Giang Quân, đột nhiên thấy nhiệt huyết dâng trào! Đoàn người đều đang cố gắng tranh thủ cứu người, anh

ta tuyệt đối không thể rút lại phía sau!

Tiểu bát phóng to bản đồ vệ tinh lên, anh ta nói: “Anh Quân, bây giờ vị trí của anh chính là ở vùng ven rừng mưa nhiệt đới. Gần chỗ anh đang có mấy chục người mai phục, cứ ba người một tổ, tổng cộng hai mươi mất tổ, ngay kế cận. Anh hãy giả dạng thành du khách, đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Chương 1656: Rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm trùng trùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang Quân lập tức cho cảnh sát viên ánh mắt, ba người bọn họ, cộng thêm ba đội viên đặc chiến quốc tế, bọn họ lập tức giả dạng thành du khách, cầm máy ảnh lên chụp hình, hái cỏ cây làm thí nghiệm.

Đi suốt một buổi sáng, Diệp Đình lôi một chai nước suối ra uống.

Anh nhìn xung quanh một vòng. Tại chỗ sâu trong rừng mưa nhiệt đới, rừng rậm rậm rạp, không khí cũng ẩm ướt, có những giọt nước tí tách.

Không biết bởi nguyên nhân gì mà từ đầu đến cuối bọn họ không hề nhìn thấy Bạch Bình và hai vị giáo sư.

Chuyến đi lần này, ngoại trừ mấy người bọn họ ra, còn có cả sáu người mà Lão Hắc mang theo.

Diệp Đình suy đoán, rất có thể Bạch Bình và hai vị giáo sư bị giấu ở nơi nào đó trong rừng mưa nhiệt đới này, đám người Lão Hắc bây giờ chạy đến đây chính là để tụ họp với đám người kia, sau đó sẽ mang Bạch Bình và hai vị giáo sư đến căn cứ hút máu.

Lão Hắc đang gặm bánh mì, trong tay Vinh Phi cầm theo súng lục, đi

đến bên cạnh Lão Hắc.

Vinh Phỉ lấy ra một chiếc khăn tay caro trắng xanh, vừa lau súng lục, vừa nói với Lão Hắc: “Lúc nào thì có thể dẫn bọn tao đi tìm Kim ty cuốn?”

Kim ty cuốn chính là một thứ cỏ có hình dáng giống như những sợi vàng, vô cùng trân quý, có công hiệu kéo dài được tính mạng. Vinh Phỉ trú đóng nhiều năm trong rừng mưa nhiệt đới cho nên cũng nắm rõ về những sự vật bên trong rừng mưa nhiệt đới như lòng bàn tay.

Lần này cái cớ mà bọn họ dùng để tiến vào rừng mưa nhiệt đới chính là tìm kim ty cuốn.

Phiên dịch nói lại với Lão Hắc, Lão Hắc đáp: “Mới ra ngoài được có nửa ngày! Còn sớm chán, cứ từ từ đi thôi!”

Phiên dịch nghe xong, đột nhiên có chút muốn lùi bước, Anh ta muốn kiếm tiền thật đấy! Nhưng nếu cứ tiếp tục đi vào trong thế này, ai mà biết liệu có còn mạng hay không?

Nếu như mạng cũng mất rồi, thì có nhiều tiền hơn nữa cũng để làm cái quái gì đâu?

Sắc mặt phiên dịch biến đổi, Vinh Phỉ ngay lập tức phát hiện ra luôn. Anh ôm cổ phiên dịch, kéo anh chàng này qua một bên, nói với người ta: “Cậu cứ thành thành thật thật đi cùng chúng tôi đi, cứ đi thêm một ngày, tôi liền trả tiền thù lao cho cậu gấp đôi.”

Ánh mắt anh chàng kia liền sáng lên, hai bàn tay cũng không tự chỉ được ma sát vào nhau.

Vinh Phỉ vỗ vai anh ta một cái, bảo anh ta nói với Lão Hắc: “Ăn

nhanh lên một chút, ăn xong sẽ tiếp tục lên đường!”

Anh chàng phiên dịch trẻ lập tức gật đầu đi tìm Lão Hắc.

Vinh Phỉ gừ một tiếng, đối phó với những kẻ mê tiền, đương nhiên anh có biện pháp rồi.

Đoàn người nghỉ ngơi một lát, Diệp Đình và Lăng Vi, Lôi Tuấn Vương Dần đi xung quanh ra về như đang tìm ‘Kim ty cuốn’.

Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi phục trách trông coi Lão Hắc.

Lý Thiên Mặc phục trách dò xét tín hiệu xung quanh, nơi này rừng cây rậm rạp, có những chỗ không nhận được tín hiệu.

Anh đang tìm tín hiệu khắp nơi, đột nhiên chân lại đạp phải một vũng nước! Anh sợ hết hồn, cũng may đang mặc quần dài đi giày ống, anh muốn rút chân mình ra ngoài, thế nhưng lại phát hiện chân càng ngày càng lún sâu vào, Lý Thiên Mặc sợ đến bối rối, lập tức kêu: “Tứ ca — — có đầm lầy!” Anh ném luôn chiếc máy đo tín hiệu trong tay đi, nắm lấy cái cây nhỏ bên cạnh.

Chỉ trong nháy mắt, nửa cái chân đã bị lấp trong vũng bùn! Bùn lầy và nước thối, tất cả đều chui hết vào trong giày ống của Lý Thiên Mặc.

“Tứ ca — —”

Vinh Phỉ nghe thấy tiếng kêu, sắp mặt đột nhiên trầm xuống, anh chạy thật nhanh đến, giơ một tay ra giữ lấy cánh tay Lý Thiên Mặc — —

Lúc An Kỳ Nhi chạy đến cũng ngay lập tức kéo lấy hai người họ, nếu như là đầm lầy, chắc chắn cả ba người họ sẽ bị cuốn vào hết!

Ai cũng sẽ không thể thoát được!

An Kỳ Nhi dùng hết sức lực, Lý Thiên Mặc rút được chân ra, Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi cũng bị sợ, một lúc lâu đều không lên tiếng.

Lý Thiên Mặc cũng bị hoảng sợ, nhìn: “Tứ ca, là đầm lầy!”

Vinh Phỉ vừa tức vừa cười, nhìn vũng nước đó một cái, nói: “Đây không phải đầm lầy! Nếu như là đầm lầy thì cả ba chúng ta sẽ đều bị mất mạng! Lực hút của đầm lầy rất lớn, có ai thì kéo luôn người đó, chắc chắn sẽ hút hết!”

Lý Thiên Mặc bị sợ đến chảy mồ hôi hột, đột nhiên, anh cảm thấy bắp chân mình có từng tận tê dại, lại còn đau đau!

Anh xuýt một tiếng, kéo quần chống thấm lên nhìn một cái... “Á! Đậu mèo! Đây là cái thứ đồ chơi gì vậy?” Một thứ tròn tròn lớn lớn đen thùi lù đang bám chặt trên đùi anh! Cũng không biết cái loại sâu đang cắn anh này có độc hay không nữa!

Lý Thiên Mặc bị dọa sợ lêu loạn lên: “Á á — —” Anh cứ con dao gậy nó xuống, nhưng gậy mãi cũng không được.

“Đừng gậy nó, đừng gậy! Để anh xem một chút!” Vinh Phỉ ngồi chồm hổm xuống, chỉ thấy trên bắp chân Lý Thiên Mặc là mấy con đĩa đang bám chặt, loại này còn được gọi là mã hoàng.

Chính là cái loại sâu trùng thích hút máu người, một khi chúng chui được vào trong mạch máu, thì cho dù rút kiểu gì cũng không rút ra được!

“Đây chính là đĩa!”

Lý Thiên Mặc bị dọa sợ đến bối rối: “Gì cơ?” Không phải chứ? Anh ta cũng đã từng nhìn thấy đĩa rồi mà! Vừa nhỏ vừa dài... nhưng mấy cái thứ đang bám trên đùi anh ta lúc này, phải to đến bằng nửa bàn tay!

Vinh Phỉ nói: “Sinh vật bên trong rừng mưa nhiệt đới chắc chắn cũng khác biệt so với bên ngoài. Nơi đây điều kiện khí hậu tốt, loài nào cũng sẽ vừa dài vừa to hơn nhiều!”

Trên trán Lý Thiên Mặc toàn mồ hôi, cánh tay cũng nổi lên một tầng da gà — —

Chương 1657: Tiểu Vương tử muốn phát uy! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này Lão Hắc cũng đi đến, nhìn đầy chế nhạo: “Yo, để cho sâu trùng cắn rồi? Thứ đồ chơi này một khi đã cắn người, trăm phần trăm sẽ cắn chết không nhả! Nó sẽ tìm cách chui vào trong mạch máu, cho đến khi hút cạn máu trong tim thì mới ngừng.”

Gã vừa gặm bánh mì, vừa đứng bên cạnh cười đều: “Cầm đế giày mà rút nó ra, thứ này sợ đau nhất, cứ rút mạnh thì nó sẽ rời ra.”

Anh chàng phiên dịch biểu cảm quái lạ nói lại cho Lý Thiên Mặc nghe.

Lý Thiên Mặc vừa định cởi giày, Vinh Phỉ liền cốc cho anh chàng một cái vào đầu: “Ngu ngốc! Gã nói gì cậu cũng tin chắc?”

Vinh Phỉ rút bật lửa từ trong túi ra: “Phụt phụt phụt — —” Mấy con đĩa to to mập mập kia liền cuộn tròn rơi xuống mặt đất.

Loài đĩa rất sợ đau, cho nên dùng lửa đốt chúng, thì chúng sẽ không chịu nổi, liền co rút đầu lại.

Lý Thiên Mặc chỉ cảm thấy bắp chân mình tê tê từng đợt, cũng không biết là do sợ hãi hay là bị đĩa bám chặt quá.

Vinh Phỉ rắc bột đuổi côn trùng lên trên bắp chân anh chàng, Lý Thiên Mặc cởi giày đi rửa trong vũng bùn lớn. lúc này mấy người

Diệp Đình cũng đã trở lại.

Sắc mặt Diệp Đình không tốt lắm, không biết là bọn họ bên kia mới vừa xảy ra chuyện gì rồi.

Diệp Đình không nói gì, ý bảo mọi người tiếp tục đi tìm ‘kim ty cuốn’.

Lão Hắc gặm xong bánh mì, lại uống thêm chút nước, sau đó gọi đám đàn em tiếp tục đi về phía trước.

Vinh Phỉ cố ý đi lùi ra sau cùng, sóng vai đi với Diệp Đình.

“Sao rồi?” Vinh Phỉ hỏi Diệp Đình.

Diệp Đình thấp giọng nói: “Tôi có cảm giác không thoải mái, hình như quang đây có rất nhiều kẻ địch đang mai phục.”

Vinh Phỉ nói: “Rất nhiều... là bao nhiêu?”

Trước khi bọn họ đến đây đã chuẩn bị xong việc mai phục, thế nhưng Diệp Đình lại nói... rất nhiều!

Cái từ rất nhiều này, có vẻ hơi kinh khủng.

Diệp Đình nói: “Tạm thời vẫn chưa biết, tiểu tổ Âm Ảnh vẫn đang dọn dẹp mấy lũ người lẻ tẻ. Không biết buổi tối có thể chạm mặt với Bạch Bình và hai vị giáo sư hay không. Tôi có cảm giác, khu rừng này, càng đi sâu vào trong sẽ càng nguy hiểm!”

Vinh Phỉ gật đầu, quan sát xung quanh một vòng: “Đầu tiên cứ đi về phía trước đã, lát rồi nói sau!”

Phía sau, đám người Giang Quân vẫn một đường bám theo, khoảng

cách cũng không quá xa.

Lúc này, tiểu bát đột nhiên nói với Giang Quân: “Quân ca, gần chỗ anh hiện giờ có năm tiểu tổ. Anh báo với Đình ca, cần phải giữ vững. Quanh chỗ họ có tám tiểu tổ, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn!”

Trong lòng Giang Quân cả kinh, mười ba tiểu tổ, đấy chính là 39 người đấy! Anh ta không nghĩ rằng đối phương sẽ mai phục nhiều người như thế! Đi đường cũng đã xa như thế mà vẫn còn có nhiều người mai phục thế này sao?

Giang Quân định liên lạc với Diệp Đình, thế nhưng chỗ Diệp Đình lại không có tín hiệu.

Tiểu bát và Diệp Đình bọn họ cũng không liên lạc được với nhau.

Giang Quân nói với tiểu bát: “Đình ca của em vẫn luôn rất cảnh giác, nhất định anh ta có thể phát giác ra được xung quanh có mai phục. Hơn nữa hiện giờ Lão Hắc cùng Bạch Bình và hai vị giáo sư vẫn chưa tập trung, Diệp Đình bọn họ sẽ không loạn động đâu.”

Tiểu bát lo lắng nói: “Đột nhiên em có chút sợ, không biết chuyện này có phải một vố lừa bịp hay không?”

Giang Quân nói: “Dù biết là trò lừa bịp, nhưng mà chúng ta cũng không thể không đến! Gặp chiêu thì phá chiêu vậy.”

Chương 1658: Tiểu Vương tử muốn phát uy! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu bát càng nghĩ, trong lòng lại càng thấp thỏm, anh ta vội nói: “Hiện giờ tất cả các anh đều đang ở trong rừng! Nếu như kẻ địch muốn động thủ, có thể các anh không có một ai thoát được!”

Toàn quân chết hết đấy! Trong rừng mưa nhiệt đới này cũng không thể so được với bên ngoài!

“Tút tut — —” Kết nối đột nhiên bị ngắt, đầu dây chỗ Giang Quân không có tín hiệu.

Trong lòng tiểu bát nóng như lửa đốt, chỗ trụ sở chính căn cứ một nhiên gửi tin đến: “Chủ nhiệm Vương Tử A, đồng chí chỉ huy quân đội tối cao Chu Chí Nhân muốn gặp anh, hiện tại Chu Bộ trưởng đã chạy đến phòng truyền tin rồi. Mười lăm phút nữa sẽ đến, mong anh hãy giữ liên lạc.”

Chu Quốc Nhân? Trời tôi ơi!

“Vương chủ nhiệm! Bộ trưởng Chu sắp đến rồi? Đây là xảy ra chuyện lớn gì thế?”

Tiểu bát cũng đang mơ hồ đây! Xem ra chuyện này... còn nghiêm trọng hơn những gì anh ta tưởng tượng nhiều!

Lúc Chu Quốc Nhân đến cũng mang theo một tin tức, ông ta nói: “Vụ

án bắt cóc lần này không phải chuyện đùa, đã điều tra được, đây chính là âm mưu bắt cóc vô cùng lớn của tổ chức hắc đạo lớn mạnh nhất quốc tế. Bây giờ người nhà của cậu đã bị bọn chúng khống chế, bạn bè của cậu cũng đang phải đối mặt với nguy hiểm, chúng ta phải vận dụng hết tất cả tài nguyên để đảm bảo cho mỗi một người thân của công dân nước ta được an toàn!”

“Dạ! Sếp!”

Chu Quốc Nhân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, sau khi ông ta ra lệnh cho Vương Tử A xong liền lập tức chọn lựa hành động, trước tiên liền đi đến tiếp viện cho rừng mưa nhiệt đới New Line.

Mặc dù bộ đội trong nước không thể ra nước ngoài thi hành nhiệm vụ, thế nhưng đối với rừng rậm ngoại giao, vẫn có thể khống chế được cục diện tại một số khu vực.

Tín hiệu của Diệp Đình và Giang Quân vẫn liên tục không kết nối được.

Tiểu bát sợ tối nay kẻ địch sẽ động thủ! Anh ta thấy gấp gáp! Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại một chút, tiểu tổ Âm Ảnh của Đình ca vẫn một mực đi theo sát bọn họ, nếu như thất sự đụng độ cũng chưa chắc đã thua thiệt.

Anh ta cẩn thận tính toán một chút, đối phương có 39 kẻ đang mai phục, cộng thêm sáu người Lão Hắc dẫn theo, tổng cộng là 45.

Còn bên phía Đình ca có bảy người, cộng thêm sáu người của Quân ca, tổng là 13. Muốn đối chiến với kẻ địch, ít nhất thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh phải chừng 30 người! Nhưng mà hành tung của các thành viên trong tiểu tổ Âm Ảnh vô cùng quý dị, bây giờ anh cũng không biết rốt cuộc thì tiểu tổ Âm Ảnh có bao nhiêu người.

Tiểu bát cảm thấy gấp gáp, liệu Đỉnh ca sẽ mang theo nhiều người như vậy sao? Mang theo càng nhiều thì tỉ lệ đứt dây động rừng càng cao, Đỉnh ca hẳn sẽ không mạo hiểm như vậy đâu...

Anh tính toán sơ sơ, áng chừng thành viên tiểu tổ Âm Ảnh có khoảng 16 người, chia thành bốn tổ nhỏ... chia thành 4 phía trước, sau trái, phải, bám theo Đỉnh ca bọn họ cùng tiến về phía trước.

Nếu là vậy, thì có hơi nguy hiểm quá rồi!

Tiểu bát đi xem lại bản đồ rừng mưa nhiệt đới, thế nhưng có những khu vực căn bản không có cách nào nhìn thấy rõ hình ảnh.

Anh ta đột nhiên nghiêng đầu, nói với trợ lý tiểu Kỳ: “Bản đồ quanh khu vực này quá mơ hồ, nếu như nghiên cứu về kỹ thuật đo lường cảm ứng của chúng ta thành công, thì nhất định có thể tra xét rõ ràng hơn bản đồ khu này!”

Tiểu Kỳ ảo não nói: “Đáng tiếc... kỹ thuật đo lường cảm ứng mới vẫn chưa được hoàn thiện...”

Tiểu bát nói: “Bây giờ tôi muốn nhanh chóng đến phòng thí nghiệm ngay!”

Cứ ngây ngốc chờ ở đây thế này tuyệt đối sẽ không có ích gì! Anh ta phải tăng tốc nghiên cứu hạng mục kỹ thuật này mới được!

Tiểu bát lập tức lên đường đi phòng thí nghiệm.

Sau khi Chu Quốc Nhân rời đi, liền sử dụng dụng cụ cảm ứng định vị tiến vào rừng mưa nhiệt đới, đuổi theo tung tích mọi người.

Bởi vì khoảng cách không phải quá xa, hẳn là thiết bị định vị có thể mang lại một số tài liệu hữu dụng.

Vương Tử A đi tới căn cứ thí nghiệm, bước nhanh đi về phương hướng phòng thí nghiệm.

Nơi này không thể chạy nhảy, không thể lớn tiếng ồn ào náo động, anh ta bước thật nhanh đi vào phòng thí nghiệm, “Sao rồi? Kỹ thuật mới vẫn còn thiếu sót chỗ nào?”

Thành viên nghiên cứu báo cáo: “Chủ nhiệm Vương, hiện giờ kỹ thuật cảm ứng định vị mới vẫn còn một vài vấn đề về phần tiếp nhận tín hiệu. Thí nghiệm mấy lần đều thất bại. Nhưng mà chừng hai ngày nữa có lẽ thí nghiệm sẽ thành công.”

Trong đầu Vương Tử A nghĩ, chừng hai ngày nữa? Không thể chờ được! Nếu như tối nay kẻ địch động thủ, vậy thì anh ta chỉ có thời gian một buổi chiều thôi!

Vương Tử A đi đến trước bục thí nghiệm, trao đổi kinh nghiệm với cả nhóm người, anh ta cẩn thận nghiên cứu nguyên nhân thất bại.

Sở dĩ kỹ thuật mới thất bại là bởi vì lúc nhận hình ảnh sẽ có thêm một số tín hiệu nhiễu khác ảnh hưởng.

Bởi vì tín hiệu truyền cảm và tín hiệu nhận được không giống nhau. Nhóm người đang cố gắng điều chỉnh, chỉ cần điều chỉnh được hai loại tín hiệu này về cùng tần số thì hạng mục kỹ thuật này mới có thể thành công!

Trán Vương Tử A đầy mồ hôi... bởi vì thành viên nghiên cứu nói không sai, muốn điều chỉnh được cái này cần phải thí nghiệm rất nhiều lần mới có thể hoàn thành, quả thật phải cần chừng hai ngày...

Anh ta lau mồ hôi trên trán mình, nói: “Nhiệm vụ này giao cho tôi, các anh chuẩn bị tài liệu cho tôi, lật ngược đồng hồ cát, chỉnh chạy đúng ba tiếng đồng hồ.”

“Cái gì?” Thành viên nhóm nghiên cứu không khỏi kinh ngạc: “Ý của anh là... dùng ba giờ để hoàn thành nhiệm vụ mà hai ngày mới có thể hoàn thành sao?”

Chương 1659: Anh chàng đen tối giả bộ ngây thơ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chủ nhiệm Vương... anh chắc chắn là muốn đặt ba tiếng?”

Thành viên trong nhóm nghiên cứu cũng không khỏi ngạc nhiên nhìn Vương Tử A.

Tiểu Vương tử của bọn họ mặc dù trẻ tuổi, nhưng những thần thoại liên quan đến anh chàng này lại nhiều không kể xiết.

Ba tiếng, ai cũng không dám bảo đảm điều này.

Nhưng những lời này lại được chính miệng Vương Tử A nói ra, mặc dù mọi người đều ngạc nhiên, cũng không dám tin tưởng, nhưng không ai cảm thấy điều này hoàn toàn không thể.

“Tiểu Trương, tiểu Lý chuẩn bị thí nghiệm! Máy người các cậu làm trợ thủ cho chủ nhiệm Vương, nhất định phải toàn lực phối hợp với thí nghiệm lần này!”

“Dạ, tổ trưởng.”

Vương Tử A thay áo khoác dài màu trắng, đeo mắt kính và găng tay thí nghiệm. Anh ta ngồi trước bục thí nghiệm, hoàn toàn như biến thành một người khác, vẻ mặt chuyên chú, lão luyện, giống hệt một lão tướng đã kinh qua rất nhiều sa trường! Khiến mọi người sinh lòng thán phục.

“Thời gian cấp bách, mọi người cũng tập trung tinh thần, to gan thí nghiệm vào, đừng có sợ này sợ kia!” Vương Tử A quan sát máy móc: “Tổ A khảo sát số liệu của tín hiệu truyền cảm ứng.”

...

Diệp Đình ngẩng đầu, nhìn bầu trời qua khe hở tán cây.

Hơn bốn giờ chiều, trong rừng mưa nhiệt đới đã có chút mờ tối, khí hậu chung quanh ẩm ướt, khiến cho bọn họ biết sắp sửa có một cơn mưa to trút xuống!

Lăng Vi nói: “Trời sắp mưa.”

Cô vừa nói, vừa lấy áo mưa từ trong túi ra, phủ lên cho Diệp Đình.

Diệp Đình lấy lại tinh thần, dùng sức hôn lên mặt cô chụt một cái. Có một giọt mưa bỗng nhiên rơi xuống mặt cô.

Lăng Vi cười đập anh mấy cái.

Diệp Đình cũng lấy áo mưa ra, phủ thêm cho cô.

Anh khẽ nói bên tai cô: “Lát nữa phải chú ý đến động tĩnh xung quanh, anh nhìn địa hình xung quanh đi, vô cùng thích hợp để phục kích.”

Phục kích? Ở chỗ này?

Lăng Vi chợt cả kinh, cô ngược mắt nhìn Diệp Đình chăm chú, Diệp Đình cười một tiếng như không có chuyện gì xảy ra, thật giống như vừa rồi anh cũng chẳng nói câu nào khiến mọi người phải kinh hãi.

Lăng Vi liếc mắt nhìn đám người Lão Hắc, biết Diệp Đình cố ý làm như không có chuyện gì xảy ra, tránh để đám người Lão Hắc sẽ nghi ngờ bọn họ.

Lăng Vi lập tức ôm lấy cổ anh, lại vừa hôn chụt lên mặt anh, vừa nói: “Đại khái có khoảng bao nhiêu người phục kích chúng ta? Bọn chúng sẽ lập tức động thủ?”

Diệp Đình ôm cô, vừa nhẹ giọng nói bên tai cô: “Cộng thêm sáu kẻ Lão Hắc dẫn theo, đại khái hơn bốn mươi người. Nếu như anh đánh giá không sai, Lão Hắc dự định nhân dịp mưa rơi sẽ nói là không thể đi tiếp được nữa, muốn nghỉ ngơi ngay tại chỗ này.”

Lăng Vi gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu. Cô nhỏ giọng nói: “Bất luận thế nào chúng ta cũng không thể nghỉ ngơi ở chỗ này, đúng không?”

Diệp Đình lại hôn lên tóc tai cô, nói: “Đúng.”

Bên kia, Lão Hắc nhìn về phía hai người, lầm bầm một câu gì đó.

Phiên dịch nhỏ giọng nói: “Anh ta đang chê cười mấy người, nói rằng mấy người đi thám hiểm mà cũng chả có tẹo cảm giác khẩn trương nào. Trong rừng mưa nhiệt đới này nguy cơ trùng trùng, vậy mà hai người còn mãi anh anh em em, cho rằng đây là trên giường nhà mình đấy à?”

Diệp Đình và Lăng Vi trao đổi xong ý kiến, Lăng Vi cố ý nhìn anh chàng phiên dịch trẻ kia: “Yo, không tồi đâu. Thật chuyên nghiệp, sẽ thêm tiền cho anh.”

Chương 1660: Anh chàng đen tối giả bộ ngây thơ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão Hắc cố ý nhìn bầu trời toàn mây đen, gã nói: “Sắp sửa mưa như trút nước rồi, chúng ta phải trú lại đây.”

Anh chàng phiên dịch dịch xong những lời này, Lăng Vi và Diệp Đình liền nhìn nhau một cái, trong lòng hai người cùng hiểu rõ, kẻ dịch đang muốn động thủ đây mà!

Trái tim Lăng Vi nháy mắt đập nhanh tốc độ, trong lòng cô vô cùng khẩn trương, nhưng bề ngoài vẫn không cho là đúng, cười nhạt một tiếng.

Cô nói: “Rừng cây nơi này quá rậm, không thích hợp tránh mưa! Tầng mây nhiều như vậy, chắc chắn không ít sấm sét, lỡ như có đợt sét nào không có mắt đánh trúng những cái cây này, chúng ta cũng sẽ bị đốt thành tro!”

Vinh Phỉ cũng nói: “Tiểu Vi nói đúng, chúng ta phải tìm một cái sơn động nào đó để tránh, hạ trại ở đây tuyệt đối không thích hợp.”

Vương Dần cũng gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy hẳn là nên tìm một chỗ để tránh mưa, trú dưới những cây to này quả thật không thích hợp.”

Lão Hắc rõ ràng nhíu mày một cái, những người này rõ ràng rất không dễ lừa!

Chỗ này chính là điểm phục kích của bọn chúng, cũng không còn điểm phục kích nào tốt hơn nữa! Nếu như không phải đám người này cho gã ăn cái thứ không rõ là độc được gì kia, gã đã sớm cho người bắn lén rồi!

Gã sắp xếp bọn đàn em phục kích tại đây, chính là vì muốn chống chế đám người này, sau đó ép giao thuốc giải ra, sau đó giết hết tất cả!

Lăng Vi, Vinh Phi và Vương Dần đều tỏ vẻ không muốn dừng chân ở chỗ này.

Ánh mắt Lão Hắc liền híp lại.

Động thủ ngay lúc này, sẽ không có cách nào khống chế được toàn bộ bảy người này... rõ ràng bảy người này đều cùng một phe, nếu như có một người chết, sáu người khác cũng sẽ không giao thuốc giải ra, cho nên hiện giờ gã chỉ có thể khống chế bọn họ trước!

Lão Hắc nói: “Khí hậu và địa hình của rừng mưa nhiệt đới, tôi hiểu rõ hơn mấy người nhiều lắm! Mặc dù vùng này cây cối rậm rạp, nhưng quanh đây lại không có loài cây nào đặc biệt cao, cho nên cũng sẽ không dễ dàng kéo sấm sét đến! Đi lại trong rừng rậm, kỵ nhất chính là hành quân lúc trời mưa. Ý kiến của tao là phải trú lại ngay tại đây!”

Gã nhìn Lý Thiên Mặc, trong cả đám bảy người này, chỉ có mỗi tiểu tử này nhìn qua không thấy xảo quyệt. Sáu kẻ còn lại đều rất khó đối phó!

Lão Hắc hỏi Lý Thiên Mặc: “Mày thì sao? Tao cho rằng nghỉ luôn tại đây khá được, bởi vì sắp sửa mưa to rồi, chúng ta nhiều người, nhiều hành lý. Nếu như tiếp tục đội mưa đi về phía trước sẽ lãng phí rất nhiều thể lực, hơn nữa trong rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm trùng trùng! Lỡ như gặp phải măng xà lớn, tất cả chúng ta sẽ không chạy

kip! Tao là người dẫn đường, tao phải phụ trách cả mạng sống của tất cả chúng mày nữa, chúng ta trú đóng tại đây, để hai người đứng gác, những người còn lại nghỉ ngơi, một tiếng đổi ca một lần. Chúng ta có thể nghỉ ngơi thật tốt, lại có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm!”

Anh chàng phiên dịch nói lại với Lý Thiên Mặc, hiển nhiên Lý Thiên Mặc có vẻ xúc động. Anh chàng mặt đầy lo lắng đi đến bên cạnh Lão Hắc, hỏi gã: “Nếu như tiếp tục đội mưa đi về phía trước, sẽ phát sinh nguy hiểm sao?”

“Đó là đương nhiên!” Lão Hắc thấy tiểu tử này rõ ràng bị mình nói đến động tâm rồi, liền đặt tay lên bả vai Lý Thiên Mặc, ra vẻ thân thiết, Lão Hắc không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Lão đệ, tao nói với mày này. Đi ra khỏi nhò, muôn ngàn lần không thể tự do phóng khoáng, chuyện mà các người cho là đúng, cũng chưa chắc đã thích hợp với nơi đây. Lần trước, tao cũng dẫn một nhóm người vào rừng mưa nhiệt đới, nhóm người kia cũng không nghe lời tao, cuối cùng chết mất một đũa... chuyện này có thể trách tao được sao? Là do họ không nghe lời tao mà!”

Anh chàng phiên dịch trẻ đứng bên cạnh dịch lại hết. Lý Thiên Mặc gật đầu một cái, nói: “Không sai, là phải nghe mày.”

Lý Thiên Mặc vừa nói, vừa rút một cây súng lục nhỏ màu đen từ trong ống tay áo ra, hòng súng đặt thẳng vào eo lưng Lão Hắc.

Lý Thiên Mặc mặc áo mưa, không một ai có thể nhìn thấy anh cầm trong tay một khẩu súng.

Lúc này Lão Hắc vẫn còn ôm lấy bả vai anh chàng, bỗng cảm giác eo lưng mình có một thứ đồ ép sát, cả người gã đột nhiên cứng đờ!

Gã nghiêng đầu nhìn sang Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc vẫn ngây thơ nhìn gã: “Tao cảm thấy ấy mà, mà nói cái gì cũng đúng. Mà thử nói xem, chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước, hay là nên trú đóng tại đây?”

Lý Thiên Mặc cố ý cầm súng đụng vào bên hông gã một cái.

Lão Hắc giận đến mức nghiêng răng ken két, đêch... thằng này nhìn qua có vẻ biết điều, không nghĩ đến nó lại là đứa xấu xa nhất!

Trong nháy mắt Lão Hắc liền cảm giác ngày hôm nay cờ mờ mờ chớ má thật.

Chương 1661: Trong ứng ngoài hợp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Thiên Mặc liếc mắt nhìn Lão Hắc, Lão Hắc ngượng ngùng cười một tiếng: “Nhất định là trú lại đây...”

Súng của Lý Thiên Mặc hơi giật giật, Lão Hắc hừ một tiếng, nói tiếp: “Nhất định là trú lại đây... tương đối nguy hiểm! Lỡ như có tia sét nào không có mắt đánh xuống, chúng ta sẽ bị đốt thành tro ngay!”

Gã học theo cách Lăng Vi nói, nháy mắt ra dấu với đám đàn em xung quanh, ý bảo bọn chúng đừng có hành động thiếu suy nghĩ!

Anh chàng phiên dịch trẻ vừa dịch, vừa nhìn sang phía Vinh Phỉ, Vinh Phỉ động động ngón tay, ý bảo anh ta làm không tồi, thêm tiền!

Anh chàng phiên dịch nuốt nước miếng, dịch lại không sót một chữ.

Lăng Vi đứng cạnh xem cuộc vui, chỉ cảm thấy gã Lão Hắc này chọn Lý Thiên Mặc để đột phá, đúng là quá ngu xuẩn.

Lăng Vi vẫn khá hiểu tính cách của Lý Thiên Mặc, trong lòng cậu bạn này nhiều mưu trí lắm đấy!

Ai thua thiệt thì không biết, chứ cậu ấy tuyệt đối sẽ không bị lỗ đâu.

Đám người thấy Lão Hắc sửa lại lời, liền biết ngay là anh chàng Thiên Mặc này phát uy rồi.

Lý Thiên Mặc quay về phía mọi người cười một tiếng: “Đi nhanh lên đi, lúc nãy tao khảo sát qua rồi, sức gió ở phía trước chếch về bên trái khu vực này yếu hơn một chút, cho thấy bên trái phía trước có một núi nhỏ.

Lão Hắc bị dí súng sát người, chậm chạp đi về phía trước.

Bọn lâu la đã chuẩn bị phục kích sẵn ở xung quanh thấy lão đại của nhà mình đang ôm bả vai của một anh chàng, tiếp tục đi về phía trước?

“Không phải là lão đại nói... muốn trú lại ở đây, sau đó bảo chúng ta đánh lén sao?”

“Đúng mà, thế giờ là cái tình huống gì?”

Bọn lâu la rối rít không hiểu.

“Chuyện gì xảy ra?”

Cả đám lơ ngơ nhìn nhau, ai cũng không biết nên làm cái gì.

Trước kia, bọn chúng cũng thường xuyên dẫn người vào rừng, hầu như đều toàn động thủ tại đây.

Bởi vì theo như tốc độ đi, khi đến nơi này cũng đã chạng vạng tối rồi, trú đóng tại đây vốn chính là một chuyện vô cùng bình thường.

Hướng chi thời tiết hôm nay lại còn sắp sửa mưa như trút nước! Trú đóng ở đây lại càng hợp lý hơn nữa. Sao lão đại lại chưa ra lệnh động thủ với đám người này?

“Tổ trưởng, làm thế nào bây giờ? Ra khỏi cánh rừng này cũng không thích hợp phục kích nữa!”

Tiểu tổ trưởng khoát tay một cái nói: “Vẫn là chờ lão đại ra lệnh đi. Có thể là lão đại tạm thời đổi chủ ý.”

Bọn lâu la tiếp tục đi theo.

Đi đầu tiên, Lý Thiên Mặc cầm máy khảo sát sức gió, bọn họ vẫn luôn đi về trước chếch sang hướng trái, quả nhiên nhìn thấy một ngọn núi nhỏ, ở một bên còn có một sơn động nhỏ, hiển nhiên là có người đã cố ý đào một cái động ở chỗ này.

Sắc mặt Lão Hắc đen như đít nồi, cái sơn động này chính là do các huynh đệ của gã đào ra...

Bởi vì bọn chúng hàng năm vẫn luôn ra ra vào vào khu rừng cho nên mới cố ý đào ra cái động núi này, vì muốn có một chỗ dừng chân, nếu như gặp phải mưa lớn như thác đổ cũng sẽ có một chỗ để tránh mưa.

Tình huống hiện giờ lại hoàn toàn trái ngược! Bây giờ gã phải dẫn đoàn người Diệp Đình vào sơn động này, các huynh đệ của gã sẽ không có chỗ trú mưa nữa.

Lão Hắc nín một bụng lửa giận không phát ra được.

Chương 1662: Trong ứng ngoài hợp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, mưa to trút nước đã bắt đầu xối xả! Lão Hắc nhìn xung quanh một vòng, các huynh đệ của gã núp trong rừng cây đều ướt như chuột lột.

Nhìn ngược lại đoàn người Diệp Đình, bước chân nhẹ nhàng chui vào động núi, vừa nói vừa cười, đúng là tức chết người!

Diệp Đình bọn họ chui vào động tránh mưa, diện tích chỗ này cũng không nhỏ.

Đoàn người tháo hết túi đeo trên lưng xuống, đốt đuốc, Vinh Phỉ và Lôi Tuấn sợ trong động có rắn nên cầm đuốc soi chiếu khắp một vòng.

“Nơi này rất an toàn, mọi người nghỉ ngơi đi.”

Mười phút trước đám lâu la kia đều trốn tại đây, cho nên mấy thứ côn trùng rắn rết bên trong động đều đã bị chúng đuổi hết ra ngoài.

Lăng Vi cởi áo mưa, tháo túi đeo lưng ném xuống đất. Cô tùy tiện ngồi xuống dựa vào túi đeo lưng, ha ha... tự nhiên kiếm được một cái động thật tiện nghi, phải hưởng thụ cho tốt một chút. Có tiện nghi mà không chiếm thì là quá ngu ấy! Trong động rất tối, mặc dù có đốt đuốc, nhưng cũng không thấy rõ được cái gì.

Lôi Tuấn phục trách tìm đồ ăn cho đoàn người.

Lý Thiên Mặc vẫn đang cầm súng chĩa vào Lão Hắc, lúc này, Vinh Phỉ đến thay ca cho anh. Cách tay Lý Thiên Mặc cũng mỏi lắm rồi, nói thật, bảo anh chàng nổ súng thì chưa chắc anh ta đã biết ấy, còn lấy thứ đồ chơi này hù dọa người ấy à, thì anh chàng vẫn có thể thích ứng...

An Kỳ Nhi ngồi cạnh Vinh Phỉ, Vinh Phỉ đột nhiên nói: “Lần tới đừng có mà ngốc nghếch như vậy?”

“???” An Kỳ Nhi không biết anh đang nói gì, nhất thời không phản ứng kịp.

Vinh Phỉ dán sát vào lỗ tai cô: “vừa nãy, lúc Thiên Mặc bị đánh vào vùng nước, em chạy đến làm cái gì? Anh kéo cậu ấy là bởi cậu ấy là anh em của anh, anh không thể nhìn thấy cậu ấy bị rơi vào đó được.”

Lúc đấy quả thực anh ta còn nghĩ rằng đấy là đầm lầy nữa kìa. Không nghĩ tới An Kỳ Nhi cũng chạy đến!

Thật may mắn đó cũng chỉ là một vùng nước, nếu như thật sự là đầm lầy thì chắc chắn ba người họ sẽ đều mất mạng!

An Kỳ Nhi trợn mắt nhìn Vinh Phỉ một cái, cô vươn tay dùng sức ôm lấy cổ anh, kéo anh về phía mình.

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh, nói: “Cậu ấy là anh em của anh, cho nên anh mới giơ tay cứu. Chẳng nhẽ không phải là anh em của em sao? Anh không phải là chồng em sao? Anh không đành lòng nhìn anh em mình bị vùi lấp trong đầm lầy, còn em nhìn đành lòng nhìn hai người ngã xuống đó chắc? Trong lòng anh em máu lạnh như thế à?”

Ánh mắt Vinh Phỉ hơi thắm lại, anh cười cười ôm cô vào ngực mình, dùng sức hôn một cái trên mặt cô: “Anh không có cái ý kia...” Anh cắn cắn môi cô, nói: “Anh chết, anh không sợ. Anh chỉ sợ em sẽ chết theo anh thôi.”

An Kỳ Nhi trợn mắt nhìn Vinh Phỉ: “Cùng chết thì có gì mà phải sợ? Ngược lại em chỉ sợ cảnh anh chết rồi mà còn mỗi mình em sống...”

“Được rồi được rồi, không nói nữa.” Vinh Phỉ ôm cô, động tình hôn cô.

“Đờ mờ! Ông đây xui xẻo vãi!” Lão Hắc ở bên cạnh tức đến mức trợn trắng mắt.

Vinh Phỉ nhíu mày một cái, tay phải cầm súng, đặt trên cằm Lão Hắc: “Cho mày lên tiếng đấy à?”

Lão Hắc liếc nhìn anh ta.

“Người anh em, mày không đứng đắn mà!” Vinh Phỉ cong khóe miệng cười một tiếng lạnh lùng, Lão Hắc chợt thấy run lập cập.

“Mày muốn làm gì? Muốn tự mình tìm chết à?” đám đàn em của Lão Hắc lập tức rút súng nhắm vào đầu Vinh Phỉ.

Tròng mắt đen của Vinh Phỉ trừng gã kia, hòng súng gõ gõ vào cằm Lão Hắc.

Lão Hắc vội vàng giơ tay nói với đám đàn em: “Tất cả chớ động! Tất cả ngồi xuống!”

Gã sợ hãi dòm Vinh Phỉ: “Lão huynh à, có gì từ từ nói... súng đạn

không có mắt mà...”

Vinh Phỉ bật cười, nói: “Đừng sợ, cây súng trong tay tao tổng cộng mới có sáu viên, bắn vào đầu mày còn thiếu một viên.”

Anh chàng phiên dịch không ngừng khoa tay múa chân phiên dịch cho Lão Hắc: “Anh ta nói, đầu anh có bảy cái lỗ, mà anh ta chỉ có bảy viên đạn, anh ta đang suy nghĩ hay là trước tiên nên làm mất anh mù, hay là cho mũi tịt bây giờ.”

Lão Hắc nghe xong, sắc mặt lại tối thêm.

Lão Hắc tức giận không ngừng nghiêng răng, khoe miệng lão co rút giật giật. Bọn đàn em trợn tròn mắt: “Lão đại! Chiến luôn với bọn nó!”

Gã này nói xong liền trừng mắt với anh chàng phiên dịch, anh chàng phiên dịch hơi rút cổ, không dịch lại lời này cho Vinh Phỉ.

Lão Hắc làm bộ tức giận lắm lắm, nói với đám đàn em của gã: “Trước cứ chờ chút đã, thật ra thì cái động này cũng là một đọa điểm phục kích khá tốt. chờ lát nữa mày liên lạc với các anh em, bảo bọn nó bao vây cái sơn động này lại, đến lúc đó chúng ta sẽ trong ứng ngoài hợp!”

Lũ đàn em của Lão Hắc gật đầu một cái: “Vâng, giờ em sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho bọn nó.”

Lão Hắc nói: “Mày con mẹ nó ngu thế? Giờ mày liên lạc với các anh em, đám người này cũng còn có phòng bị, chờ bọn chúng ăn uống no đủ, thấy uể oải rồi, thì mày hãy gửi tín hiệu cho anh em. Như vậy mới có thể đảm bảo không để lọt lưới!”

Chương 1663: Bắt ba ba trong rọ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão Hắc trầm mặt, tỏ vẻ bọn mày đừng có hành động thiếu suy nghĩ.

Vinh Phỉ lại nhìn anh chàng phiên dịch một cái, anh chàng tùy tiện phiên dịch cho Vinh Phỉ nghe.

Bởi vì anh chàng phiên dịch này là Lão Hắc mời đến, trước đấy đã nhận đút lót rồi.

Sao mà Vinh Phỉ lại không biết.

Vinh Phỉ cười một tiếng, bảo An Kỳ Nhi thưởng cjo anh ta hai mươi tờ tiền giấy.

An Kỳ Nhi đếm đủ 20 tờ thưởng cho người phiên dịch. Anh chàng kia thèm đến mức con người cũng sắp sửa rơi ra ngoài, không ngừng nuốt nuốt nước bọt!

Anh ta nhận tiền, không ngừng cúi người gật lia lịa với Vinh Phỉ:
“Cám ơn thần tài! Cám ơn thần tài gia!”

Lão Hắc trừng mắt với người phiên dịch, anh ta ra dấu OK với gã, ý tứ chính là... bên ngoài thì tôi cầm tiền nghe theo người này, nhưng vẫn luôn theo sự chỉ huy của anh.

Vinh Phỉ ra vẻ như cái gì cũng không biết, rộng rãi cười một tiếng.

Anh khoát tay với người phiên dịch kia, thờ ơ nói: “chút tiền còn con này chẳng là cái gì cả, cậu cứ làm cho tốt đi, lúc về cho cậu hai cây vàng!”

Vinh Phỉ bày ra dáng vẻ ‘ông đây là người có tiền’.

Anh chàng phiên dịch mắt nổ đom đóm, chỉ hận không thể quỳ xuống liếm đầu ngón chân của Vinh Phỉ.

Diệp Đình và Lăng Vi ở bên cạnh cười nhạt, Lăng Vi nói: “Người phiên dịch này không phải là người của Lão Hắc sao? Nhanh như vậy đã thành người của tứ ca rồi.”

Diệp Đình nói: “Em nhìn thử tứ ca ma xem, cả người đều atrn ra khí thế ‘ta là người có tiền’ khí tức cường đại, ai mà chẳng nịnh bợ? Huống chi suốt cả đoạn đường tứ ca vẫn thưởng cho cậu ta, không thấy đâu dáng vẻ thiếu tiền.”

“Nào, đi ăn cái gì đi.” Lôi Tuấn mở ra ba hộp thịt bữa trưa ra, đoàn người tranh nhau ăn.

Sáu người Lão Hắc chỉ có thể nhìn, đói bụng đến mức nuốt nước bọt ừng ực, nhưng Lão Hắc không lên tiếng, bọn chúng cũng không dám lòi đồ ra ăn.

“Ăn ngon! Ăn ngon! Thật đúng là thơm!” Lăng Vi cầm dĩa, xiên một miếng thịt lớn bỏ vào trong miệng.

“Ừm... thơm thật...” cho đến giờ vẫn chưa từng cảm thấy đồ hộp ăn ngon như vậy!

Bởi vì quá đói lại mệt cho nên lúc này đừng có nói là đồ hộp, cho dù là lá cây, đến lúc đói hoa cả mắt bọn họ cũng có thể nhai như

thường.

Đoàn người ăn đến mức thích thú.

Lão Hắc vừa nghiêng răng, vừa nuốt nước miếng, đi đường suốt một ngày ai mà chẳng mệt mỏi, ai mà chẳng đói? Nhưng mà tên khốn họ Vinh kia vẫn luôn chĩa súng vào gã, gã không dám lộn xộn.

Các huynh đệ của gã cũng giương mắt dòm, bụng chúng cũng kêu ùng ục.

Lý Thiên Mặc cố ý xiên một miếng lớn đưa cho Vinh Phỉ và skn: “Tứ ca, thịt hộp này mua không tồi đâu, mùi vị này... thật là thơm!”

Lý Thiên Mặc cố ý quơ quơ trước mặt Lão Hắc, mùi thơm kia khiến Lão Hắc vẫn luôn không ngừng nuốt nước bọt.

Đói vãi! Lão Hắc thèm ăn, chỉ hận không thể há miệng nuốt luôn miếng thịt kia.

Lúc này, Vinh Phỉ đã cầm lấy đĩa xiên một miếng thịt, anh xử lý nhanh gọn một miếng, ngay tức khắc Lão Hắc liền thấy sụp đổ luôn rồi!

Gã cảm thấy mình sắp té xỉu đến nơi! Vừa đói vừa tức!

Lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến rất nhiều tiếng bước chân dồn dập.

“Ai?” Lôi Tuấn lập tức nhảy bật lên, anh giơ cây đuốc chiếu ra phía ngoài?

Chẳng lẽ kẻ địch muốn vây công sơn động? Hẳn là sẽ không nhanh

như vậy chứ?

Lôi Tuấn cầm cây đuốc, đi tra ngoài xem xét một chút, hóa ra là
Giang Quân!

Chương 1664: Bắt ba ba trong rọ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giang Quân dẫn theo thành viên trong đội của mình chạy nhanh về phía này, trong tay họ có mang theo súng, giống như là lúc nào cũng có thể khai chiến ngay được vậy!

Lôi Tuấn giật mình, đây là thế nào? Chẳng lẽ Quân ca gặp phải mai phục? Bọn họ sẽ không ác đấu với người ta ở bên ngoài rồi chứ?

Thế nhưng không nghe thấy tiếng súng mà!

Giang Quân mang theo người của anh ta, nhanh chóng vọt về hướng sơn động.

Giang Quân vẫn luôn đuổi theo phía sau họ, mấy lần bị ngắt tín hiệu nhưng về phương hướng thì bọn họ vẫn có thể nắm rõ.

Lúc có tín hiệu lại, Giang Quân liền phát hiện Diệp Đình bọn họ giống như hơi lệch đi rồi? Nghiêng về phía trước nhưng chệch bên trái.

Anh ta cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó nên vội vàng dẫn người vọt tới.

Trên mặt Giang Quân đầy vẻ khẩn trương! Nhưng khi nhìn rõ người giờ cây đuốc thò đầu ra, anh ta lập tức tỉnh táo lại.

“What the... bọn họ không sao!” Một đội viên trong đội Giang Quân

mắng một tiếng, đoàn người vội vàng thu súng lại

Giang Quân chạy đến cửa sơn động phát hiện mấy người bên trong đang vô cùng thích thú sưởi ấm, ăn đồ đóng hộp, anh ta lắc đầu, tức đến phát cười. Cả đoạn đường này bọn họ liều mạng chạy sợ đoàn người này xảy ra nguy hiểm, thế mà đoàn người này ngược lại vẫn tốt, ung dung tự tại...

Giang Quân làm bộ không quen biết họ, cẩn thận từng tí, cũng không lập tức vào sơn động.

Lăng Vi nói: “Bằng hữu, mấy người đi du lịch sao?”

Giang Quân không lên tiếng.

Lăng Vi nháy mắt với anh chàng phiên dịch, anh ta liền dùng tiếng anh hỏi: “Cô ấy hỏi các người tới rừng mưa nhiệt đới làm gì?”

Giang Quân vẫn không nói chuyện.

Diệp Đình vẫy vẫy tay với Giang Quân, tỏ ý bọn họ không cần khách khí đâu.

Giang Quân và đội viên của mình vẫn không vào sơn động, bọn họ dính mưa ở bên ngoài, thật sự có chút không chống đỡ nổi, một lúc sau mới lần lượt lê bước đi vào.

Đám người Giang Quân ngồi một lúc sau đó cũng lấy đồ ra ăn.

Thức họ mang theo cũng là thịt... còn có cả lương khô.

Mùi thịt kia khiến hai mắt Lão Hắc thèm ăn cũng biến thành màu đen.

Giang Quân vừa ăn, vừa cảnh giác quan sát đám người Diệp Đình, Vinh Phỉ, Lão Hắc.

Anh ta thấy Lão Hắc đói bụng đến mức ánh mắt long sòng sọc luôn rồi, cố ý xiên một miếng thịt giò đến trước mặt Lão Hắc.

Giang Quân hơi hất cằm một cái, tỏ ý bảo gã ăn đi.

Lão Hắc ngay cả suy nghĩ đâm đầu vào tường cũng có luôn rồi, con mẹ nó! Sau lưng gã vẫn còn có cây súng đây này! Gã dám ăn sao?

Vinh Phỉ buồn cười, nói: “Người ta cho rồi thì mày cứ ăn đi! Ở nhà bám cha mẹ, ra ngoài dựa bạn bè! Người ta cho mày mà mày còn khách khách khí khí cái gì?”

Lão Hắc tức muốn chết, phẩy tay với Giang Quân một cái, sau đó quay mặt sang một bên, làm bộ không nhìn thấy.

Lũ đàn em của Lão Hắc sắp không thể ngồi yên được nữa! Loại uất ức này bọn chúng không chịu nổi!

Lão Hắc phát hiện đám đàn em của gã muốn móc súng, gã liền vội vàng nháy mắt ra dấu: “Chờ thời cơ!”

Mục tiêu cuối cùng của bọn chúng chính là cùng các anh em bên ngoài trong ứng ngoài hợp!

Nếu động thủ lúc này bọn chúng chắc chắn sẽ thua thiệt, đối phương bảy người, mà bọn chúng mới có sáu.

Hơn nữa, đám người mới tới cũng là sáu người, nói không chừng hai cái nhóm này là một hội!

Bây giờ mà không nhẫn thì rất có thể bọn chúng sẽ bị làm thịt!

Mặt Lão Hắc đầy hung dữ, trừng mắt với đám đàn em!

Anh chàng phiên dịch giả vợ ca hát, báo tin cho bọn chúng: “Lão đại bảo phải nhẫn nại nha... không nhẫn được thì chúng ta đều phải chết ấy a... đợi các anh em bên ngoài mai phục cho tốt lá la... là la động thủ sau há...”

Vinh Phỉ đá một cước vào sau lưng anh ta: “Người hát cái cái thứ quỷ gì thế?”

Anh chàng phiên dịch ‘ối’ một tiếng, giơ tay sờ eo mình, đột nhiên thấy Vinh Phỉ đưa cho mình hai tờ tiền giấy, Vinh Phỉ cười một cái nói: “Hát không tệ, thưởng. Đây là ca khúc địa phương à? Giống kiểu 18 điệu sờ đúng không?”

Anh chàng phiên dịch vội vàng gật đầu: “Đúng đúng, tương tự mười tám điệu sờ... một sờ sờ bàn tay nhỏ, hai lần sờ đến cánh tay...”

Lý Thiên Mặc, Diệp Đình, Lôi Tuấn ngồi chung một chỗ, ba người họ ai cũng bận việc riêng của mình. Lý Thiên Mặc phụ trách lục soát, dò xét tín hiệu, Diệp Đình phụ trách bố trí nhiệm vụ cho tiểu tổ Âm Ảnh.

Lôi Tuấn phụ trách ở cửa quan sát tình hình kẻ địch.

Lăng Vi và Vương dần cản trở tầm mắt mọi người, không để cho nhóm người kia thấy Diệp Đình và Lý Thiên Mặc đang bận rộn chuyện gì.

Qua chừng hai tiếng sau, khoảng hơn sáu giờ tối, trời đã đen như mực.

Lão Hắc nháy mắt ra dấu với đám đàn em.

Đám đàn em của Lão Hắc giả bộ ra ngoài đi tiểu, phát hiện hiệu cho các anh em của mình, ý bảo bọn chúng hãy lập tức tra tay! Bao vây sơn động!

Đến bắt ba ba trong rọ đi thôi!

Chương 1665: Đánh bất ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Vi tựa vào ngực Diệp Đình, có vẻ mệt rũ rời.

Lão Hắc thấy thời cơ chín muồi, liền nháy mắt ra dấu cho đám đàn em.

Kẻ kia vừa mới đi ra khỏi sơn động về phía bên cạnh được mười mấy thước, liền mở ra mấy quả đạn khói. Bởi vì tín hiệu trong rừng không được tốt, lúc được lúc mất, cho nên mỗi lần bọn chúng hành động đều luôn dùng thứ đạn khói này.

Nhưng mà bên ngoài đang mưa to, hiệu quả của đạn khói cũng rõ ràng, nên gã chơi một lúc mấy quả.

Gã sợ đám anh em không thấy được tín hiệu liền nhanh chóng gửi tin cho cả đám: “Chuẩn bị hành động! Lập tức vây công sơn động!”

Cũng không để ý xem ai nhận được ai không, dù sao nếu có người nhận được thì đương nhiên sẽ truyền mệnh lệnh đi.

Lôi Tuấn thấy đàn em của Lão Hắc ra khỏi sơn động, trong lòng anh biết rõ, kẻ địch sắp sửa muốn hành động rồi.

Anh ra dấu tay với Diệp Đình và Lý Thiên Mặc.

Diệp Đình thông báo chp Giang Quân, Giang Quân không tiếng động

gật đầu một cái, Lý Thiên Mặc ném cho Vinh Phỉ một điều thuốc.

Vinh Phỉ biết kẻ địch muốn đánh lén.

Mặc dù Lăng Vi và Vương Dần đang giả vờ ngủ, nhìn qua trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng thực ra bọn họ vẫn không hề thả lỏng, vẫn luôn giữ vững cảnh giác.

Bên ngoài, cơn mưa trút nước: “rào rào” che giấu tất cả âm thanh.

“Pằng pằng — —” tiếng súng bỗng nhiên vang lên!

Lão Hắc nghe được tiếng súng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhưng ngay sau đó gã liền giơ súng bắn rơi cây đuốc xuống đất, mấy tên đàn em của gã cũng đập đổ đuốc trong sơn động, nháy mắt cả sơn động liền đen ngòm!

“Pằng — —” đột nhiên một viên đạn bắn về phía Diệp Đình. “Phục — —” Diệp Đình nghiêng người né sang bên cạnh nhưng viên đạn vẫn bắn trúng ngực trái anh! “Hự...” Diệp Đình thống khổ ôm lấy ngực mình.

“Đình ca — —”

“Chờng!” Lăng Vi nhào đến cạnh anh, đỡ đạn hộ anh: “Phụt phụt” hai phát súng nữa nã thẳng vào sau lưng Lăng Vi!

“Đờ mờ!” Vinh Phỉ gấp đến độ ánh mắt cũng đỏ bừng! “Đoàng đoàng đoàng...” Một chuỗi đạn liên tiếp bắn ra. Đám người Giang Quân cũng đồng thời nổ súng.

Đám người Lăng Vi ôm đầu chạy loạn, trong nháy mắt có hai kẻ bị thương, một kẻ gục.

Đồng thời phía cửa sơn động lại có người xông vào: “Đoàng đoàng đoàng — —”

“Đoàng đoàng đoàng — —” đám đàn em của Lão Hắc cũng liều mạng giơ súng bắn càn quét!

Đám người Giang Quân một người kiềm một kẻ, trong nháy mắt lại có ba kẻ bị đánh gục.

“Đoàng đoàng đoàng — —”

Giang Quân nổ súng về phía Lão Hắc, Lão Hắc kéo một đứa đàn em đã chết ngăn phía trước mình.

“Phụt..” Một phát, viên đạn xuyên vào người gã kia, máu tươi phun khắp nơi.

Lão Hắc không thả tay, từ đầu đến cuối đều lôi bọn đàn em ra đỡ đạn cho mình! Con mẹ nó!

Gã biết ngay là hai nhóm này chung hội mà! Cũng may mà gã đã sớm chuẩn bị!

Anh em bên ngoài đã đánh đến cửa hang. 45 người đối phó 13 người, mặc dù đàn em của gã đã ngã mấy người, nhưng đám bên ngoài xông vào mới là chủ lực! Ba mươi mấy người, bắn loạn xạ cũng có thể quét chết bọn người này!

Gã vốn định khống chế những người này trước, lấy thuốc giải đã, nhưng giờ nhìn lại, mười mấy kẻ này cũng không phải hiền lành gì, nếu không giết chết thì gã cũng đừng hòng sống!

Cho nên gã chỉ cần để lại một người sống, lại ép đối phương giao thuốc giả ra là được rồi.

Chương 166: Đánh bất ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lão Hắc ẩn núp phía sau đám đàn em, dùng thân thể của người kia che chắn. Bên cạnh vẫn vang lên những tiếng súng ‘pằng pằng’ đinh tai, trừ những âm thanh trúng đạn ‘phụt phụt’ ra, thì cũng chính là những tiếng kêu ‘á á’ thảm thiết. Nháy mắt sơn động đã loạn hết lên.

Lão Hắc đã không còn phân biệt được người phe mình kêu thảm, hay là người của đối phương đang kêu nữa, gã trốn phía sau đám đàn em, không ngừng bắn lên về phía Diệp Đình.

“Nhanh xông vào đi — —” không biết tại sao, đám anh em của gã rõ ràng đã đến cửa hang rồi mà từ đầu đến cuối vẫn không chiếm thế chủ động!

Lòng Lão Hắc trầm xuống, đột nhiên thấy một đứa đàn em còn sót lại bên cạnh mình bị một anh em bên ngoài mới vào bắn một phát súng thẳng đầu chết tươi!

Lão Hắc nổi giận! “Mẹ nó! Mày không có mắt a? Con mẹ nó bắn lung tung thế hả?”

“Pằng — —” lại một phát súng nữa nhắm về phía gã — — Lão Hắc kinh hãi, vội vàng tránh về phía sau. Gã cẩn thận liếc nhìn về chỗ cửa động.

Cái nhìn rất nhanh này, thiếu chút nữa khiến gã học máu!

Cửa động đã được đốt đuốc sáng, dưới ánh lửa, gã nhìn thấy...

Đám anh em vừa mới từ ngoài xông vào, làm gì có người của gã?
Tất cả đều là người của đối phương đã đổi thành quần áo của họ!

Cờ mờ mờ! Lão Hắc bị hoảng sợ run người, người của gã bị giết
toàn bộ rồi à? Ba mươi chín người mai phục ở bên ngoài? Tất cả
đều đã bị giết chết sao?

Chuyện này xảy ra lúc nào?

Lão Hắc bị dọa, cả người cũng run: “Không được nhúc nhích!” chỉ
nháy mắt ba mươi mấy người kia nhanh chóng vây lại! Gã bị kéo vào
cơn mưa đang trút nước, ba mươi mấy khẩu súng nhắm thẳng đầu
một người!

Gã bị súng áp giải, quỳ xuống trên đất cạnh một nhánh cây hôi thối.

Bên cạnh gã là tên phiên dịch mê tiền bị sợ sắp tè ra quần. Tiểu tử
này nhát gan, sợ chết, mới vừa rồi lúc đánh nhau tên này vẫn luôn
ôm đầu trốn phía dưới một tên lính lâu la bị hạ gục.

Cánh tay của hắn bị thương, nhưng máu phía sau lưng mới là thứ
đáng sợ!

Toàn bộ quần áo sau lưng đều bị máu thấm ướt, lúc này cơn mưa
trút xuống, máu sau lưng hắn cũng ‘lã chã’ chảy xuống dưới. Máu kia
căn bản cũng không phải máu của anh ta, mà là của tên lính lâu la
phía trên anh ta. Kẻ kia bị súng bắn trúng ngực, cho nên máu cũng
chảy ra cả sau lưng gã.

“Hừ...” Lão Hắc cười lạnh một tiếng, nhìn khắp xung quanh, quang

can tư lệnh (1), người của gã đều đã chết hết ngay trong cánh rừng này.

(1) quang can tư lệnh: tướng không binh

Toàn quân chết hết cũng không quá kinh khủng như trong tưởng tượng, không phải là có thêm một lỗ trên đầu thôi sao? Có gì ghê gớm đâu chứ?

Ít nhất, gã còn kéo theo hai tên chịu tội thay! Kẻ cầm đầu Diệp Đình và Lăng Vi kia, không phải đã bị gã tiêu diệt rồi đấy sao?

Lão Hắc híp mắt, mặt đầy khinh thường. Lúc này, đột nhiên thấy có hai người đi tới bên cạnh gã.

Gã ngẩng đầu nhìn, cư nhiên là một nam một nữ... Nam là Diệp Đình, nữ là Lăng Vi!

Hai người hoàn hảo không tổn hao gì! Chuyện gì xảy ra?

Diệp Đình lạnh lùng liếc gã: “Kinh ngạc đến thế sao? Mà không biết có thứ gọi là áo chống đạn à?”

Lăng Vi có chút tức giận! “Sao mặc áo chống đạn rồi mà vẫn đau như vậy?”

Vừa rồi ở trong sơn động An Kỳ Nhi đã giúp cô cởi áo chống đạn ra. An Kỳ Nhi nói: “Sau lưng tím bầm hết rồi!”

...

Trước lúc này.

Bên phía tiểu bát, đồng hồ cát vẫn đang chảy từng chút xíu một.

Thời gian đã qua 2 tiếng 55 phút! Đồng hồ cát sắp sửa chảy hết rồi!

Liệu tiểu bát có thể hoàn thành nhiệm vụ được không?

Cả nhóm người đầu đầy mồ hôi, tính mạng quan trọng, bọn họ phải tăng nhanh tốc độ thí nghiệm!

Nửa giờ trước bọn họ nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nói là trong rừng nhiệt đới có mười ba đồng bào bị hơn bốn chục kẻ bao vây, đối phương cực kỳ hung ác, trên người chúng có giấu vũ khí!

Vương Tử A chuyên chú tiến hành thí nghiệm, thời gian trôi qua bao lâu, anh ta hoàn toàn không biết.

Đột nhiên, tín hiệu thu và phát — — kết nối thành công!

“Thành công rồi?”

“Thành công rồi!”

“Thật sự thành công rồi!” Tất cả mọi người đều đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phương hướng chiếc đồng hồ cát đang chảy.

Đồng hồ cát chảy từng giọt cuối cùng xuống!

“Trời ơi! Trong vòng ba tiếng, chúng ta đã hoàn thành thí nghiệm!”

“Mau! Nhanh chóng hành động!”

Chương 1667: Có bản lĩnh đấy sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thí nghiệm thành công!

Vương Tử A lập tức chuyển hình ảnh thành trong rừng mưa nhiệt đới, những mảnh bản đồ vừa nảy còn mơ hồ không rõ chữ bây giờ đã vô cùng rõ nét.

Anh ta cẩn thận soát, phát hiện vị trí của mấy người Đình ca đang mưa như trút nước.

Hình ảnh mưa như trút nước vô cùng rõ nét, tốt hơn trước đó đến mấy trăm lần!

Tiểu bát thấy gần một sơn động có rất nhiều kẻ địch đang âm thầm mai phục!

Quá nguy hiểm! Nếu như có nhiều người như vậy đồng thời xông vào trong sơn động thì Đình ca bọn họ còn mạng sống sao?

Trong nháy mắt tiểu bát liền cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Anh ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thử kết nối với Giang Quân. Nhưng tín hiệu trong sơn động quá yếu, hoàn toàn không liên lạc được!

Nhưng mà thời gian vẫn trôi qua từng chút một.

Kẻ địch cũng sắp sửa hành động! Phải nghĩ biện pháp mới được!

Tiểu bát vội vàng tăng cường tín hiệu xung quanh sơn động.

“Các huynh đệ, nhận được tín hiệu hãy trả lời.” tiểu bát gửi một mật lệnh cho tất cả mọi người gần khu vực sơn động.

Nếu như là người phe mình thì bọn họ lập tức biết ngay đây là ý gì.

Nếu như kẻ địch nhận được thì bọn chúng ẽ hoàn toàn không hiểu, chỉ cho rằng nhận nhầm tin tức.

Cho dù có hoài nghi nhưng bọn chúng cũng sẽ không biết là chuyện gì xảy ra. Hơn nữa tin này cũng không phải tất cả mọi người đều nhận được, có tầm hai, ba người nhận được cũng coi như không tồi rồi!

“Tút ——” đột nhiên có một người nhấn lại cho anh ta một tin: “A1”!

A1, thành viên số 1 tổ A tiểu tổ Âm Ảnh! Quá tốt!

Tiểu bát kích động, vội vàng kết nối với anh ta: “A1, gần chỗ các anh, hướng 9 giờ, vị trí cách 103 thước bọn chúng có một trạm hình tam giác, bây giờ có một kẻ rời khỏi tiểu tổ đang di chuyển về chỗ các anh, tôi đoán gã muốn đi tiểu. Các anh nhanh chóng hành động, ba kẻ này, hẳn là các anh đối phó rất dễ!”

“A1 nhận được!”

A1 dẫn thành viên trong tổ mình nhanh chóng đánh bất ngờ về hướng 9 giờ, giữa đường gặp cái tên lâu la đã rời khỏi đội.

Dưới cơn mưa như trút nước, bọn họ hành động cực nhanh xử lý

xong kẻ này, sau đó, tiếp tục đánh bắt ngờ về hướng 9 giờ.

“Khực khực” hai phát liền quật ngã nốt hai kẻ trong tổ, tiểu bát nói: “Các anh thay áo mưa của bọn chúng! Có lâu la binh đến, cách chỗ các anh chừng 120 thước!”

Thành viên tiểu tổ A1 nhanh chóng đổi sang áo mưa của đối phương, đến lúc đám lính lâu la kia nhìn thấy bọn họ, A1 liền ra dấu OK với đối phương.

Tỏ ý bên này không có vấn đề.

Nhóm lính lâu la cũng ra dấu OK, tỏ ý chúng đang chờ lệnh.

Tiểu bát chỉ huy tiểu tổ A1 nhanh chóng kích phá được ba tiểu đội của kẻ địch.

Mặc dù tốc độ của bọn họ rất nhanh nhưng thời gian không chờ đợi người! Thời gian vẫn đang nhích từng chút một — —

Nếu như lúc nay Lão Hắc đột nhiên ra lệnh cho đám đàn em phát động tổng tấn công thì Đình ca bọn họ liền gặp nguy hiểm!

Tiểu bát nhìn thời gian, 5 giờ 05 phút, đối phương còn 24 người, bởi vì trước đó tiểu tổ Âm Ảnh đã thu thập mấy nhóm lạc đàn.

Có tiểu bát chỉ huy, quá trình dọn dẹp vô cùng thuận lợi, mặc dù địa điểm mai phục của họ rất gần đó nhưng không có ai chỉ huy, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có tiểu bát chỉ huy rồi, tiểu tổ Âm Ảnh chẳng khác nào có thêm một đôi mắt.

Chương 1668: Có bản lĩnh đấy sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bọn họ hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh như lòng bàn tay, bên phía kẻ địch có tổ nhóm nào lạc đàn, tổ nhóm nào thích hợp đánh bất ngờ, bọn họ cũng rõ ràng!

Tiểu bát chỉ huy tiểu tổ A1, nhìn xem có thể kết nối với những đội viên khác không, bởi vì cánh rừng này quá lớn! Tiểu tổ A1 mạo hiểm mưa to chạy tới chạy lui không chỉ lãng phí thời gian mà còn lãng phí cả thể lực.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, kẻ địch nhiều người, căn bản sẽ không dọn dẹp hết được!

A1 lập tức kết nối với những tiểu tổ khác, nhưng làm thế nào cũng không liên lạc được. Tín hiệu của anh ta lúc có lúc không.

Tiểu bát gấp gáp, anh chỉ có thể hi vọng Đình ca bọn họ trì hoãn thêm được một chút thời gian, anh ta sẽ hỗ trợ cho thành viên tiểu tổ Âm Ảnh dọn dẹp được nhiều kẻ mai phục bên ngoài hơn!

Tiểu tổ A1 đang chạy đến vị trí ba trăm thước để dọn dẹp tổ nhóm tiếp theo, đột nhiên tiểu bát gửi tin đến: “Các anh tạm thời ẩn núp đi! Tôi liên lạc với Lý Thiên Mặc rồi! Bây giờ sẽ để cho một tiểu tổ khác qua đó, các anh cứ đợi lệnh trước!”

Tiểu bát gửi tin rất gấp, chỉ sợ A1 không nhận được nên gửi liền hai

lần.

“Nhận được!”

Tiểu bát và Lý Thiên Mặc đang kết nối được với nhau, cứ nghĩ chính mình đang nằm mơ — —

Tiểu bát vô cùng kích động, vội vàng nói tình hình xung quanh cho anh chàng. Lý Thiên Mặc kết nối với thành viên tổ D, dựa theo hình ảnh chỉ thị, chỉ huy bọn họ giết chết ba nhóm binh lâu la gần chỗ họ.

Lúc này, tiểu bát phát hiện tình huống mới! Anh chàng vội vàng nói cho Lý Thiên Mặc: “Trong rừng cây lại có một nhóm người nữa! Bọn chúng có 9 người, phương hướng đại khái chính là về chỗ các cậu!”

Lý Thiên Mặc liền vội vàng nói: “Gửi hình ảnh cho tôi.”

Tiểu bát gửi hình ảnh đi, Lý Thiên Mặc cẩn thận nhìn một chút, đám người này trông giống như ba người trong chiến đội quốc tế mà Giang Quân dẫn theo!

“Bọn họ là chiến đội quốc tế, bọn họ tới tiếp viện chúng ta.”

Tiểu bát gật đầu, sau đó thấy chín người trong chiến đội quốc tế này nhanh chóng tiêu diệt lính lâu la mà họ gặp phải.

Thời gian đột nhiên trở nên dư dả!

5 giờ 45 phút, đối phương còn lại hai tổ nhỏ, tức 6 người. Sáu giờ 03 phút, tiểu tổ Âm Ảnh và chiến đội quốc tế hợp tác với nhau tiêu diệt sạch sẽ lính lâu la của đối phương, cũng thay áo mưa của đối phương lên người.

...

Trong cơn mưa như trút nước, Lão Hắc quy xuống đất, bị ba mươi mấy cây súng chĩa vào!

Gã còn không biết tại sao người của gã đều mất hút... chỉ còn lại mỗi mình gã?

Diệp Đình híп tròng mắt đen lại, cây súng lục màu đen trong tay chĩa vào thái dương Lão Hắc: “Ba người mày bắt, đang bị nhốt ở đâu?”

Diệp Đình bóp cò, cây súng lên nòng.

Lão Hắc run một cái, cười lạnh: “Là con đĩ và hai giáo sư kia?”

Diệp Đình đột nhiên đá thẳng vào ngực gã, ‘pằng— —’ viên đạn bắn vào cạnh Lão Hắc, nhánh cây hôi thối bên cạnh bị trúng đạn, vỡ tan tành.

Lão Hắc hít một hơi, nói: “Từ trước đến giờ tao đều không biết ba người này ở đâu cả! Tao nhận được một mệnh lệnh là mang người vào rừng mưa nhiệt đới, giết chết bọn đế nhũi khốn kiếp chúng mày!”

Tên phiên dịch dịch lại hết câu nói: “pằng — —” lại nghe thấy một tiếng súng nữa.

Một phát này bắn vào bên chân Lão Hắc, lần này giày của gã đã bị bắn nát.

Độ ẩm trên chân đột nhiên mất đi, chân gã liền co rút một cái! Loại sợ hãi này còn đáng sợ hơn cả việc phế luân chân gã đi...

Lão Hắc hoảng sợ trừng mắt, gã nhìn khắp một lượt những người

trước mặt.

Giang Quân nói: “Tính tình bạn tao không tốt, mày đang chọn khiêu khích tính nhẫn nại của anh ta đấy. Cho đến giờ chưa từng có một kẻ nào có thể thoát được ba phát súng của anh ta đâu.” Ý của Giang Quân chính là, Diệp Đình vừa nổ hai phát súng rồi, nếu còn không nói thật thì phát thứ ba sẽ trực tiếp nhắm vào đầu gã.

Lão Hắc nhìn tên phiên dịch một cái, anh ta bị sợ sắp tè ra quần đến nơi, quay mặt sang một bên coi như không quen biết Lão Hắc.

Lão Hắc buông xuôi, để cho tên phiên dịch nói với bọn họ: “Mấy người kia đã sớm bị đưa đến căn cứ hút máu! Lần này nhiệm vụ của tao không phải đưa họ đến căn cứ hút máu, mà là tiễn bọn mày lên tây thiên.”

Vinh Phỉ cười xì một tiếng: “Mày cũng có bản lĩnh đấy sao!”

Chương 1669: Căn cứ hút máu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Bớt cùng ông ta nói nhảm, để cho ông ta dẫn chúng ta đi đến căn cứ hút máu!”

Lôi Tuấn đưa tay, tóm lấy cổ áo Lão Hắc, xách lão lên.

“Dẫn đường cho chúng ta, nếu không, đến lúc độc dược phát tác, ông sẽ phải chịu cảm giác đau đớn như hàng ngàn con kiến bò cắn khắp người ông!”

Lão Hắc đột nhiên kích động gầm thét: “Nơi đó, là ai cũng có thể đến sao? Rừng lớn như vậy! Lão tử không có người dẫn đường, căn bản không thể đến được!”

Ông ta đột nhiên nhìn xung quanh chỉ một cái, hét: “Lão tử đối với cánh rừng này còn tương đối quen thuộc, đi về phía trước nữa, Lão tử cũng không biết nên con đường nào!”

Tiểu phiên dịch rất sợ những người này u mê không tỉnh đi vào trong rừng sâu, vội vàng thêm dầu thêm mỡ nói cho một tràng.

Anh ta so đo nói: “Lão Hắc không biết đường, xa nhất ông ấy cũng chỉ dẫn được đến đây! Rừng mưa nhiệt đới rất kinh khủng, quái thú, dã thú gì đều có! Cuộc sống ở đây các người không quen, lỡ may bị độc trùng cắn, chết thế nào cũng không biết. Đừng nghĩ các người đều có súng! Tôi nói cho mọi người biết, súng, ở trong rừng cũng

không có hữu dụng gì đâu! Đối phó với một vài dã thú lớn một chút còn thích hợp, còn đối phó cái loại leo vừa nhanh, độc tính lại mạnh, các loài bò sát, súng vật này hoàn toàn không có tác dụng!”

Vinh Phỉ nghe anh ta rống lên, trong lòng phiền não! Lão Hắc người ta nói đôi ba câu, cái tên tiểu phiên dịch này nói thôi thôi không xong!

Tiếng mưa rơi lại lớn, tiểu phiên dịch nói chuyện lại mang giọng địa phương, làm cho người nghe muốn đánh chết anh ta!

Lúc này, Thiên Mặc nói bên tai Diệp Đình hai câu.

Diệp Đình đến bên cạnh Thiên Mặc để nói vài lời riêng.

Hai người đi tới một chỗ yên tĩnh, Lý Thiên Mặc nói: “Không cần Lão Hắc dẫn đường, chúng ta cũng có thể tìm được căn cứ hút máu, anh thử suy nghĩ anh Bát làm cái gì? Mới vừa rồi anh Bát phát cho chúng ta cái bản đồ đó, rất rõ ràng, ngay cả mưa nặng hạt cũng có thể thấy rõ.”

Diệp Đình suy nghĩ một chút, để cho anh ta liên lạc với Tiểu Bát.

Lý Thiên Mặc và Diệp Đình trở về sơn động: “Ai? Hiện có ít hơn một người đúng không?” Mới vừa rồi trong sơn động năm năm người, bây giờ tại sao chỉ còn lại bốn người?

Vừa rồi bọn họ kiểm đã kiểm tra, rõ ràng năm người đều là bị vết thương đạn bắn chết người! Cho dù không chết, cũng tuyệt đối không cử động được!

Diệp Đình đột nhiên híp mắt, nói: “Người này có thể có chỗ nào đó khác biệt... Cho chiến đội quốc tế đuổi theo, không thể để tên tiểu tử này chạy! anh ta bị thương, khẳng định chạy không xa!”

Lý Thiên Mặc chạy nhanh ra ngoài, thông báo cho Giang Quân. Giang Quân cùng đội viên của anh, còn có chín tên đội viên đặc chiến quốc tế cùng đi đuổi bắt.

Bốn tổ tiểu tổ Bóng Tối cũng lên đường.

Trời quá tối, mưa lại to! Đèn pin trong tay bọn họ, căn bản là không chiếu sáng được bao xa. Vết máu trên đất đã sớm bị mưa to xóa mất.

Bọn họ muốn lần theo vết máu, nhưng căn bản cái gì cũng không nhìn thấy.

Khu rừng lại rộng lớn, cây cối lại nhiều, người này coi như sắp chết, nhưng cố tình trốn tránh, cũng không dễ tìm ra!

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc bất kể tên chạy trốn, coi như anh ta trở về báo tin, cũng không có cái gì trọng dụng. Bọn họ nhất định phải đi tới căn cứ hút máu!

Lý Thiên Mặc một bên rà soát tín hiệu, vừa nói: “Căn cứ này hẳn không làm khó được anh Bát của chúng ta, chỉ bằng những kỹ thuật khoa học tân tiến mà anh Bát nắm giữ, tìm một căn cứ là chuyện không khó.”

Sau đó, Tiểu Bát liên lạc với bọn họ, Diệp Đình hỏi anh: “Có thể dựa vào bản đồ để tìm được căn cứ sao hút máu?”

Tiểu Bát nói: “Trời quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy được. Muốn tìm cũng phải để ngày mai tìm lại.”

“Ừ”, Diệp Đình, nói: “Tối hôm nay, chúng ta nghỉ ngơi trước. Sáng

mai lại xuất phát.”

Lý Thiên Mặc lo lắng nói: “Cái tên bị thương chạy trốn đó, nếu anh ta trở về báo tin, sợ anh ta lại cho người tới bao vây chúng ta.”

Chương 1670: Căn cứ hút máu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói: “Không lo, anh ta bị thương quá nặng, không thể chạy mau. Hơn nữa anh ta trở về phải tốn hơn mười giờ, sau đó dẫn người tới, lại phải mất khoảng mười giờ. Khi đó, chúng ta cũng không biết đi đến đâu rồi.”

Tiểu Bát nói: “Mọi người cứ yên tâm nghỉ ngơi, tôi cho người canh gác, nếu có tình huống gì xảy ra, lập tức thông báo đến mọi người. Tối hôm nay mọi người phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có thể tiếp tục đi về phía trước. Nếu tối hôm nay chúng ta đội mưa đi, không chỉ lãng phí thể lực, trời tối lại dễ xảy ra nguy hiểm. Như vậy, mệt mỏi cả một đêm, ngày mai tốc độ tiến tới ngược lại càng chậm.”

“Được!” Lý Thiên Mặc cũng cảm thấy lời nói của hai người bọn họ rất có lý.

Lúc này, Lôi Tuấn đi vào, anh nói: “Tiểu tổ Bóng Tối báo cáo nói bọn họ không tìm được tên chạy trốn.”

Diệp Đình nói: “Để cho người của chúng ta trở lại, nắm bắt thời gian cắm trại nghỉ ngơi, hôm nay bọn họ đã cực khổ.”

Đoàn người trở lại bên cạnh sơn động cắm trại. Có người đứng gác, có người nghỉ ngơi. Mưa rơi như thác đổ, ngay cả xà trùng đều không xuất hiện đi đi lại lại.

Nghỉ ngơi một buổi tối, không có gì không may xảy ra.

Mưa đã tạnh, hơi ấm của ánh mặt trời chiếu xuống.

Không khí sáng sớm ẩm ướt, để cho người cảm giác cổ có vị ngọt. Đoàn người hít một hơi thật sâu.

“Lên đường thôi! Tối hôm qua có người chạy trốn, chúng ta phải nhanh chóng lên đường. Phía sau có người đuổi theo, chúng ta sẽ rất phiền toái!” Giang Quân giống như đội trưởng toàn bộ đội ngũ, ra lệnh cho đoàn người.

Bây giờ, bên này, chiến đội quốc tế và Diệp Đình cũng phải nghe anh ta chỉ huy.

Tối hôm qua bọn họ đã thay súng, là bởi vì cùng chiến đội quốc tế sớm đạt thành hiệp nghị, súng và áo chống đạn đều là do chiến đội quốc tế cho cung cấp.

Chiến đội quốc tế nhìn chăm chú cái hang tối đen này, đã rất lâu rồi! Sau này sẽ còn có người trang đến sau bọn họ tới tiếp viện.

Đoàn người thu áo mưa, áo chống đạn gọn gàng lên đường. Lăng Vi đích tui đeo lưng không có người khác đích nặng. Còn một nửa đồ, Diệp Đình mang giúp cô.

Cô vốn là không làm, nhưng Diệp Đình dù nói thế nào cũng không chịu để cho cô mang nhiều đồ, không phải nói là hôm qua lưng của cô bị thương, không thể để cô vác quá nặng.

“Em không yếu đuối như vậy!” Lăng Vi trong đầu nghĩ, ngực anh còn bị thương! Cũng bầm tím một mảng lớn, lúc ấy còn bất tỉnh hai phút.

Lăng Vi và anh tranh giành hành lý, Diệp Đình đột nhiên ôm cô, dùng sức hôn một trận. Lưng Lăng Vi bị dồn tới vách tường sơn động, những mảng đá nhấp nhô phía sau cô, Diệp Đình bá đạo hôn cô đến thần hồn điên đảo, lúc lấy lại tinh thần, cô phát hiện Diệp Đình đã đổi đồ của cô, tất cả đồ nặng anh đều lấy đi, đổi tới một ít đồ nhẹ.

“A...” Ông xã thật là tốt... Lăng Vi dựa đầu vào vai anh cọ cọ. Diệp Đình nhéo mặt cô: “Lên đường thôi!” Tay anh cầm tay nhỏ bé của cô, kéo cô lên.

Lăng Vi ôm cánh tay anh đi ra sơn động.

Bên ngoài, rất quang đãng.

Bọn họ theo sự dẫn đường của Lão Hắc, tiếp tục tiến về phía trước.

Tiểu Bát ở bên kia không ngừng bận rộn tìm căn cứ hút máu.

Giang Quân nói: “Căn cứ này, nhất định đã được che phủ, vệ tinh cũng chưa chắc có thể dò tìm đến. Bởi vì, căn cứ loại này rất có thể được thiết kế để ẩn núp đánh lạc tín hiệu.”

Lôi Tuấn nói: “Cứ đi về phía trước rồi hẵng nói, có che giấu tín hiệu cũng không phải việc khó gì. Lần trước tìm cung điện Hi Nhĩ Vương, không phải cũng có che giấu tín hiệu hay sao? Không phải cũng để cho anh Đình và Thiên Mặc tìm được sao?”

câu nói này của Lôi Tuấn, ngay lập tức tất cả các ánh mắt đều dồn sang anh.

Tất cả mấy người chiến đội quốc tế đều nghe được lời này của anh, bọn họ trở mắt ghen hòng!

“Mới vừa rồi anh nói cái gì?” Bất Hi Nhĩ Vương, những người này cũng tham dự? Thật giống như còn lập được công lớn ý?

Chương 1671: Nửa túi kim điều (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“A cấp...” Lôi Tuấn kêu lên thất thanh... Anh giơ tay lên lau miệng, môi, không cẩn thận lờ miệng. Làm sao lại nhắc tới Hi Nhĩ Vương?

Các đội viên chiến đội Quốc tế khó hiểu nhìn anh.

Lôi Tuấn hướng về phía bọn họ khoát tay một cái, ba hoa nói: “Chuyện đó, nhà tôi sát bên nhà Vương Hi Nhĩ, tiểu tử này học không giỏi! Hằng ngày suy nghĩ làm sao dùng trộm wifi nhà tôi, làm tôi tức chết! Tôi cũng vờ như không biết gì! Tên thối tha này! Anh ta chưa trả tiền mạng, ngày ngày suy nghĩ chiếm tiện nghi của tôi!”

Anh nói xong, biểu tình các đội viên chiến đội quốc tế càng kỳ lạ...

Lăng Vi nghe mắt trợn trắng. Kẻ ngốc mới tin Hi Nhĩ của anh ta!

Quả nhiên, Lôi Tuấn là càng lau càng đen (*), đội viên chiến đội quốc tế người ta không ngốc...

(*) Kiểu càng nói càng sai

Bọn họ nhìn lẫn nhau, người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút. Cảm giác có chút không chân thật, nhiệm vụ bắt Hi Nhĩ Vương khó khăn lại bí mật, đám người này là làm sao lại tham dự vào chứ?

Vốn là lúc Lôi Tuấn nhắc đến Hi Nhĩ Vương, bọn họ còn cảm giác

anh đang nói khoác. Lôi Tuấn đột nhiên đổi lời nhắc Vương Hi Nhĩ... Cái này, lại làm cho bọn họ đột nhiên cảm giác tiểu tử này nói không chừng thật tham dự bắt Hi Nhĩ Vương!

Đoàn người trở mắt nhìn nhau, bọn họ cũng nhìn sang hướng đội trưởng của mình.

Bởi vì, lúc bắt Hi Nhĩ Vương, bọn họ có nhiệm vụ khác nên không có tham gia bắt Hi Nhĩ Vương.

Chỉ có đội trưởng của bọn họ tham dự vây bắt.

Đội trưởng bị đoàn người vây quanh, tất cả đều giống như đang đang hỏi anh: “Tiểu tử kia là đại lặc lư chứ?”

Đội trưởng mặt đầy nghiêm túc không lên tiếng.

Trong đó, một tiểu tử nghịch ngợm nhất, Tiểu Dã tiến tới bên cạnh đội trưởng, thanh âm thật thấp hỏi: “Đội trưởng, tiểu tử kia *** mang kéo khoen, khoác lác không được thuế! (*) Đội trưởng, anh nói, bọn họ thật đã tham dự sao?”

(*) ý là khoác lác, ba hoa không đúng sự thật

Đội trưởng gật đầu một cái: “Bọn họ không chỉ có tham dự, mà còn là tình báo viên trọng yếu.”

“ ... ”

Lời của đội trưởng, giống như đại lôi đánh vào mặt hồ yên tĩnh, các đội viên đặc chiến các giống như bị sét đánh, mặt đầy sợ hãi đất đứng bất động.

Không chỉ có tham dự, mà còn là tình báo viên trọng yếu? Ôi chao... Đám người này thật lợi hại!

Lôi Tuấn không biết bên này đã biết hết sự thật, vẫn còn ở kia “Hạt bạch hô” sao: “Hi Nhĩ Vương, thẳng nhãi con đó! Suốt ngày chỉ biết suy nghĩ làm sao chiếm tiện nghi của tôi, anh ta sống trong một ngôi nhà tranh nhưng cũng phải đặc biệt treo ở cửa hai chữ “Cung điện”! Cũng không phải sao, bên cạnh nhà anh ta chính là cục “Cung cấp điện”, là cùng âm chữ “Cung điện” đó sao?”

Lăng Vi ở bên cạnh cười. Hai chuyện này! Đầu đâm thủng a...

Diệp Đình “Khụ”, tỏ ý bảo anh bớt nói mấy câu vô nghĩa! Lôi Tuấn nhận được tín hiệu của Diệp Đình, lập tức ngậm. miệng.

Miệng tuy là ngậm lại. Nhưng lòng, hay là không bỏ được nha. Anh quay sang chiến đội quốc tế nhìn một vòng: “Các anh nghe đều hiểu, đúng không?”

Tiểu Dã vội vàng cướp lời: “Nghe hiểu, nghe hiểu! Nhà anh cạnh bên nhà Vương

Hi Nhĩ, cạnh bên cục cung cấp điện... Nguyên lai, anh em anh là cục cung cấp điện!”

“Phốc ——” Lôi Tuấn muốn phun một hớp máu, được được... Cục cung cấp điện thì là cục cung cấp điện... Dầu gì, sau này trong cục, chúng ta sẽ có chỗ dựa...

Chương 1672: Nửa túi kim điều (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Buổi trưa này, đoàn người hành quân với tốc độ thật nhanh. Bởi vì, căn cứ hút máu chắc chắn sẽ không quá gần. Bọn họ phải tăng thêm tốc độ.

Trong rừng cây đặc biệt nguy hiểm. Mỗi một bước đi, đều phải cẩn thận.

Nhất là độc trùng (côn trùng có độc), thú vật không đếm xuể!

Lão Tiêu, đội trưởng đội đặc chiến, nói: “Thác Mã Tư • nhân luân đã nói qua, rừng mưa nhiệt đới là trung tâm của nhiều loại động thực vật, đi lên một giờ sẽ không nhìn thấy giống loài cùng loại.”

Lôi Tuấn lập tức mở miệng nói: “Người nào nói? Trong một giờ, tôi có thể nhìn thấy hơn mấy chục cá thể cùng loài!” Anh gật lỗ mũi của mình, lại gật mũi của Diệp Đình, Lăng Vi, Giang Quân, còn có đội viên đặc chiến quốc tế: “Chẳng lẽ, chúng ta không phải cùng một loài sao? Mọi người không lẽ là người ngoài hành tinh?”

Đội trưởng đội đặc chiến mắt trợn trắng... suy nghĩ, chớ nên cùng anh ta nói chuyện...Đau tim...Tức giận!

Đoàn người cũng không nói lời nào, Lôi Tuấn buồn tẻ! Anh liên lạc Tiểu Bát: “Anh Bát, căn cứ hút máu căn cứ có đầu mối sao?” Anh cố ý chọc cười Tiểu Bát, cho nên hỏi Tiểu Bát kêu là “Anh Bát...”

Biệt danh Tiểu Bát, tất cả là do anh đặt cho! Vốn là họ Vương, còn xếp hàng lão Bát, Lôi Tuấn còn lão Quản kêu “Anh Bát...” Giống như cái lười của con két vậy!

Tiểu Bát trả lời anh: “Bản đồ quá lớn, phải tìm từ từ.”

Lôi Tuấn “Ô” một tiếng: “Tiểu Bát, tối hôm qua tè ra giường sao? Bản đồ vẽ lớn như vậy? Vội vàng tắm drap trải giường a!”

Tiểu Bát: “...” Lặng lẽ đóng máy truyền tin... Nếu anh là anh anh ta, anh lập tức ném hỏa tiễn, chở anh lên trên cầu!

Lão Hắc bị áp giải, dẫn bọn họ một đường đi về phía nam.

Đi ba ngày, Lão Hắc dừng lại bên cạnh một lòng sông rộng rãi.

Đồ hộp, áp súc bánh quy, còn dư lại không nhiều lắm. Bọn họ vẫn chưa tìm được căn cứ hút máu.

Tiểu Bát bên kia đang dùng dụng cụ đất tiên tiến hành thám thức lục soát, cho nên độ tiến triển chậm chạp, tin tức vẫn chưa truyền tới.

Lão Hắc nhìn xung quanh một vòng, sông lớn mờ mịt, nước chảy chậm chạp, chung quanh cây cối mọc như rừng, cổ thụ cao chọc trời.

Lão đặt mông ngồi xuống đất nói: “Chính là chỗ này.”

Lão ngồi dưới đất: “Ồi chao” một tiếng, thì ra một cành cây ghim vào mông lão, lão xoa xoa cái mông, rồi dời sang bên cạnh một chút.

Lúc này, dù nói gì Lão Hắc cũng không chịu đi về phía trước.

Lão Hắc thật sự là bế tắc, đối với đoàn người nói: “Tôi trước giờ tới nơi này hai lần, mỗi lần đều là tới chỗ này liền dừng lại. Tôi chỉ nghe nói gần đây có năm tượng phật, nếu tìm được năm tượng phật, là có thể đi vào địa giới căn cứ hút máu, nhưng là, năm tượng phật đó ở đâu, tôi thật sự không biết!”

Tiểu phiên dịch tỏ ra sợ sệt, anh ta rúc cổ cho đoàn người phiên dịch.

Phiên dịch Hoàn, anh ta nhìn Vinh Phỉ chà xát ngón tay, tỏ ý cho anh ta kết toán thù lao.

Vinh Phỉ đi tới, ôm cổ tiểu phiên dịch nói: “Em gấp cái gì? Hành trình của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu.”

Tiểu phiên dịch rúc cổ, vẻ mặt đau khổ nói: “Đại ca... anh đây là làm khó tôi rồi! Cái căn cứ đó hút máu, ai dám vào nha... Đi đến đây, là đúng nơi rồi thì phải...”

Anh ta còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn đến sắc mặt của “Thần tài gia” ngày càng đen đen, anh ta cứng họng, trong lòng vùng vẫy một cái...

Anh ta cắn răng, còn nói: “Đại ca thần tài gia... Các người trước khi tới, nói tìm "Kim ty cuốn"...Tôi phải biết các người là tới tìm căn cứ hút máu, tôi nhất định không thể tiếp tục chuyến đi này...” Càng nói thanh âm của anh ta càng nhỏ...

Vinh Phỉ nhìn anh ta cười một tiếng, chỉ chỉ túi đeo lưng của mình: “Biết trong túi ta chứa cái gì không?”

Tiểu phiên dịch ánh mắt gian xảo lưu chuyển một cái, cười đùa cợt nhả lắc đầu nói: “Không... Biết...” Anh ta nói chữ “không” thật là lộ, nghe rất buồn cười.

Vinh Phỉ nói: “Trong túi của tôi, có một nửa là vàng.”

Ánh mắt tiểu phiên dịch ngay lập tức xanh biếc, chiếu lấp lánh nhìn chăm chăm vào túi Vinh Phỉ, đột nhiên, Anh ta kịp phản ứng, mình thật giống như bị lừa bỡn! Ai tới rừng mưa nhiệt đới còn mang nửa túi vàng? Ăn no chống đói sao?

Đồ hộp, nước còn không đủ, ở đó còn nói là vàng! Thật coi anh ta ngu ngốc sao!

Vinh Phỉ nhìn anh ta liếc miệng mặt đầy khinh thường, Vinh Phỉ ôm bả vai anh ta nói: “Tới đây,tới đây, tôi cho anh xem một chút.”

Vinh Phỉ vừa mở túi đeo lưng ra, vừa nói: “Không tin đúng không? Hôm nay anh Tứ sẽ cho anh mở mang tầm mắt!”

Chương 1673: Năm tượng phật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ mở túi đeo lưng của mình ra, ở lớp bên trong vùn vụt lục lọi, lấy ra một viên dạ minh châu!

Vinh Phỉ quơ quơ trước mắt tiểu phiên dịch: “Vật này trị giá mấy cây vàng?”

Tiểu Tài Mê mặt đầy rạo rực, chắc ăn đoán: “Ít nhất có thể đổi hai cây!”

Vinh Phỉ cầm đầu ngón tay của anh ta, cười một cái nói: “Sai rồi, cái này là vật hiếm, loại này lão phật gia đã dùng qua, ít nhất có thể đổi mười lăm cây.”

“Ôi mẹ ời...” Ánh mắt của Tiểu Tài Mê nhìn chăm chăm vào hạt minh châu, anh liếm miệng một cái, hạt minh châu này có thể trị giá rất nhiều tiền!

Vinh Phỉ lại thả hạt minh châu vào trong túi, Anh nhìn Tiểu Tài Mê nhíu mày nói: “Tôi để hạt minh châu này ở đây, có bản lãnh anh cứ lấy, không cần biết bằng cách nào, chỉ cần anh có thể lấy, tôi tuyệt đối không lấy lại.”

“Thật sao? Mẹ ời...” Tiểu Tài Mê chà chà hai tay, nuốt nước miếng một cái.

Vinh Phỉ cười gian xảo, nói: “Nếu là đồ giả, liền đập làm đồ chơi, Anh Tứ tôi đây, trong túi còn nhiều thứ đáng tiền hơn cái này nhiều.”

“Ai má ơi... Má ơi...” Giọng nói Tiểu Tài Mê cũng thay đổi theo Vinh Phỉ...

“Được! Công việc này, tiểu gia tôi nhận!”

Lúc này, Diệp Đình Đình đi tới bên cạnh Lão Hắc, hỏi ông: “Chỉ cần tìm được năm tượng phật, là có thể tìm được cửa vào, đúng không?”

Lão Hắc nói: “Theo truyền thuyết là như vậy, tôi cũng chưa đi vào bao giờ, làm sao tôi biết?”

Lôi Tuấn đột nhiên nhắc chân, đập vào ngực ông ta một cái: “Thái độ gì đó? Có biết đang nói chuyện với ai không? không biết sao?”

Lão Hắc bị anh đập ngã nhào.

Lão ta đau đến không ngừng toét miệng, nhưng vẫn là bò dậy nói xin lỗi Diệp Đình: “Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, thái độ tôi không tốt. Tôi chỉ nói sự thật, tôi thật sự không biết cửa vào ở đâu. Năm tượng phật cũng chỉ là nghe nói, mọi người truyền tai nhau là vậy, nhưng không có ai tìm thấy. Chỉ có chị A Đạt mới biết năm tượng phật kia ở đâu. Nếu mọi người muốn vào căn cứ hút máu, phải nhanh chóng tìm năm tượng phật kia. Trễ nữa, đồ ăn và nước cũng không đủ dùng.”

Phiên dịch Tiểu Tài Mê giao phiên dịch Hoàn cho bọn họ, Diệp Đình và Vương Dần nhìn nhau một cái.

Vương Dần trước ở Đại Hồ Tử Đạ Lợi nói chuyện, chuyển lời

Trên căn bản cũng nói giống như Lão Hắc.

Vương Dần nói: “Lúc Đại Hồ Tử Đạt Lợi nói, Tòng Ước Khắc Trấn một mực đi về phía nam, sau đó thấy năm tượng phật, tượng phật bên cạnh có một cái bị phá... Cái gì, anh chưa nói xong.”

Diệp Đình suy nghĩ nói: “Cái chữ "Phá" đó là hồ hay không? Mật ngữ hồ cũng là phát âm "Po" này.”

Mắt Vương dần sáng lên, gật đầu một cái nói: “Có khả năng.”

Diệp Đình xoay đầu hỏi Tiểu Tài Mê: “Mật ngữ hồ phát âm như thế nào?”

Anh mắt Tiểu phiên dịch nhìn chăm chăm túi Vinh Phỉ, anh ta cười hì hì, nói: “Hồ phát âm chính là "Po", thế nào?”

Diệp Đình không trả lời, anh cùng Vương Dần nhìn nhau một cái. Vương Dần nói: “Cửa vào căn cứ hút máu, có lẽ là ở gần đây.”

Diệp Đình lại hỏi Tiểu Tài Mê: “Anh hẳn thường xuyên vào rừng chứ? Anh đã từng tới đây sao?”

Chương 1674: Năm tượng phật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Tài Mê nhìn chăm chăm túi Vinh Phỉ, nuốt nước miếng nói: “Tôi vào đây mấy lần, nhưng tất cả đều là tới chỗ này, trước kia những người đó, cũng có người tới tìm năm tượng phật, nhưng đều tìm không thấy.”

“Vậy tối nay chúng ta chúng ta nghỉ ngơi ở đây.” Diệp Đình nói với Giang Quân nói: “Để cho bọn họ tìm một chỗ dựng lều, chúng ta đi xung quanh tìm một chút.”

“Ừ,” Giang Quân dẫn dò đoàn người dựng lều.

Tiểu phiên dịch tức tối! Trói anh ta ở nơi này, Anh ta làm sao còn lấy được hạt minh châu kia a!

Thật là tức chết!

Giang Quân và Diệp Đình đi về phía nam, Lăng Vi cũng theo sau.

Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi bên kia, Vương Dần và Lý Thiên Mặc đi phía đông, Lôi Tuấn dụ dỗ Tiểu Dã cùng anh đi phía tây.

Lôi Tuấn phát hiện, toàn bộ đội ngũ anh và Tiểu Dã có chung đề tài...

Nói cách khác, hai người bọn họ có thể “Hai” tới một chỗ.

Đoàn người phân tán ra, Tiểu tổ Bóng Tối cũng đi theo, cùng nhau tìm năm tượng phật.

Thời gian từ từ trôi, ánh nắng chiều đã rất khó chiếu qua cây lá rậm rạp.

Tầm nhìn xung quanh càng ngày càng hạn chế.

Bọn họ tìm kiếm xung quanh một giờ, căn bản cũng không tìm thấy manh mối về tượng phật nào...

Tiểu tổ Bóng tối cũng báo cáo: “Không có bất kỳ phát hiện nào.”

Giang Quân nhìn một vòng cây cối xung quanh, nói: “Nếu đã có rất nhiều người đều tới tìm năm tượng phật, như vậy năm tượng phật hẳn là không rõ ràng như vậy. Có lẽ, năm tượng phật, không phải cụ thể tượng là phật, mà là cùng tượng phật tương tự, hoặc là vật có liên quan.”

Lăng Vi và Diệp Đình gật đầu, bọn họ đều đồng với suy luận của Giang Quân.

Giang Quân đang đứng trước một cây đại thụ, Lăng Vi đột nhiên nhìn anh chằm chằm nói: “Đừng cử động!”

Giang Quân cứng đờ, ánh mắt không tự chủ liếc về phía sau: “Là rắn sao?” Anh sợ nhất là rắn!

Trong ánh mắt Lăng Vi không có sợ hãi, nói đúng hơn là ngạc nhiên! Giang Quân còn đang đứng bất động, anh sợ rắn tới cắn anh a! Nhưng là, Tiểu Vi và Diệp Đình sững sờ ở đó là sao? Tại sao không đuổi rắn đi?

Lúc này, Lăng Vi đột nhiên giơ tay lên, chỉ vào cây đại thụ sau lưng anh nói: “Anh Quân, anh đứng chỗ này... Anh quay đầu nhìn cái thân cây đó một chút, vị trí đỉnh đầu của anh... Cái đường vân đó, có giống một mặt tượng phật hay không?”

Mồ hôi Giang Quân rơi xuống, anh còn tưởng rằng là rắn, làm anh sợ mất vía...

Anh xoay đầu nhìn sang thân cây đó, anh nhìn chăm chăm lên đường vân thân cây, từ từ khởi vận chân mây.

Anh chăm chú nhìn hồi lâu: “Là có chút giống... Bất quá, nếu em không nói, anh thật nhìn không ra...”

Lăng Vi học mỹ thuật, đối với bố cục cấu trúc đặc biệt nhạy cảm.

Cô mới vừa rời liếc mắt một cái, cũng cảm giác thấy một mặt phật đang nhìn cô cười.

Giang Quân nói: “Cái này... Là một trong năm tượng phật đó sao?” Anh đưa tay lên sờ thân cây, lại đề lên mặt phật một cái: “Cũng không có bộ phận cơ quan gì...”

Anh lại nhìn một vòng xung quanh, bên cạnh đều là các loại dạng cây.

Anh có chút không hiểu: “Cái mặt phật này, ở trên cây, là có ý gì?”

Diệp Đình lắc đầu, nói: “Đợi tới lúc chúng ta tìm ra bốn tượng phật còn lại, chúng ta nhìn thêm chút nữa, có mối liên hệ gì.”

“Ừ, vậy chúng ta thông báo bọn họ, để cho bọn họ chú ý nhiều vào đường vân trên cây.”

Sau khi các tiểu tổ khác nhận được tin tức, bắt đầu chú ý trên cây, mặt đất... những nơi có vân vân kỳ kỳ.

Nhưng, cũng không có phát hiện gì.

Lý Thiên Mặc phát tin tức cho Tiểu Bát, Tiểu Bát một mực lục soát ở khu vực này.

Nhưng là, anh nhìn tổng thể hình ảnh, cùng góc độ bọn họ nhìn cũng không quá giống nhau, tìm ra được càng tốn sức.

Thời gian càng ngày càng chậm, Giang Quân nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi trước, ngày mai tìm tiếp. Chúng ta đã tìm ra một bức tượng, bốn bức còn lại, hẳn sẽ không quá khó.”

“Ừ,” Tối hôm nay, đoàn người thay nhau nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Thiên Mặc đột nhiên nhận được hình ảnh Bát ca gửi tới: “Cách vị trí mọi người 306 thước, theo hướng 12 giờ, mặt đất, có một dòng nước, giống như hình mặt phật.”

Đoàn người vội vàng chạy tới.

Chương 1675: Tượng phật thần bí thứ 5 (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người chạy đến vị trí mà Tiểu Bát đã chỉ định, quả nhiên thấy một dòng nước xiết!

Bởi vì nơi này rất lớn, cho nên trên mặt đất, bọn họ rất khó nhìn ra hình dáng của những vũng nước này.

Lý Thiên Mặc cầm máy vi tính xách tay cho đoàn người xem hình ảnh của Tiểu Bát phát tới.

Quả nhiên, hình dáng này... Giống như một mặt phật đang khóc.

Lăng Vi trong đầu nghĩ, ngày hôm qua cô tìm được mặt phật cười, Tiểu Bát tìm là mặt phật khóc... Liệu cái mà bọn họ thật sự đang tìm là “Tượng phật” hay sao?

Cảm giác có chút kỳ lạ...

Diệp Đình nói: “Bất kể như thế nào, cuối cùng cũng có phát hiện mới, chúng ta cứ tiếp tục tìm. Hơn nữa, phải nắm chắc thời gian. Cái tên tiểu tử chạy trốn lần trước, hẳn là nhanh chóng dẫn người đuổi theo. Chúng ta phải nhanh chóng vào được căn cứ hút máu, nhất định còn phải tiến hành một trận ác chiến với bọn họ!”

“Được! Nắm chắc thời gian, nhanh chóng tìm!” Đội trưởng chiến đội Quốc Tế cho ra lệnh các cho đội viên của anh.

Đoàn người lại phân tán ra, chia nhau hành động.

Rất nhanh, Giang Quân phát hiện một động cây! Hình dáng cái này động cây, có chút giống như một mặt Phật cười, bên trong đường vân, giống như một đôi mắt, miệng còn hướng lên trên.

Giang Quân lập tức liên lạc Tiểu Bát, Tiểu Bát ghi xuống ba vị trí của ba mặt Phật, anh nói: “Ba vị trí này, theo thứ tự là ba hướng đông, nam, tây. Theo tôi đoán, hai cái còn lại, hẳn là phía bắc và trung tâm.”

Đoàn người đều tập trung ở phía bắc và trung tâm tiến hành lục soát, rất nhanh, An Kỳ Nhi phát hiện ở phía bắc có một gò đất nhỏ, cái gò đất này không có gì lạ, cũng không giống như tượng Phật.

Nhưng là... Bóng của nó có ý tứ... Gò đất này rất ít cây nằm bên cạnh rừng, Khi ánh mặt trời chiếu xuống, cái bóng mờ của gò đất giống như một mặt Phật khóc...

Đoàn người chạy tới nhìn “Mặt Phật”, Lôi Tuấn nói: “Thật không ngờ... Chị dâu An Kỳ Nhi lại tỉ mỉ như vậy...”

Vinh Phỉ cong môi, híp mắt cười một tiếng, ý kia thật giống như nói: “Không nhìn thử xem là vợ ai.”

Lôi Tuấn trợn trắng mắt, trong lòng buồn nôn, tôi không có khen anh... Tại sao tôi và các anh cùng một đức hạnh...

Lôi Tuấn nhìn chằm chằm cái bóng mờ, lắc đầu, liên tục khen ngợi: “Lợi hại lợi hại, loại địa phương này cũng có thể tìm... Đỗi là tôi, cả đời này cũng không tìm ra mấy cái loại địa phương này...”

Tiểu Vi là họa sỹ tranh manga, đối với hình vẽ rất nhạy cảm. Giang

Quân là thám tử, năng lực nhìn rõ cực mạnh.

Tòng Gia Tiểu Bát lại là nhân tài công nghệ cao, sở trường của bọn họ cũng không giống nhau...

Còn nữa, An Kỳ Nhi càng không cần phải nói, quanh năm cuộc sống sát thủ, chú trọng nhất chính là chi tiết, dù là một chút xíu “Dấu vết”, cũng không chạy khỏi ánh mắt của cô.

Chương 1676: Tượng phật thần bí thứ 5 (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn suy nghĩ một chút, thật chính xác khi những người này cùng tới đây, thiếu một người, có lẽ “Năm tượng phật” cũng rất khó gộp đủ.

“Bây giờ, chỉ còn lại cái cuối cùng, mọi người đến khu trung tâm tìm đi.” Tiểu Bát thu thập được hình ảnh, dồn sự tất cả chú ý đều tập trung đến khu trung tâm.

Nhưng là, tượng phật thứ năm, thật sự là quá khó khăn. Bọn họ tìm suốt một ngày, cũng không có tìm được bất kỳ “Mặt phật” tương tự hoặc là liên quan nào.

Khi trời chập chờn tối, Tiểu Bát nói: “Chẳng lẽ tìm kiếm sai phương hướng rồi sao? Đông tây, nam, bắc, trung tâm... Chẳng lẽ không phải là năm phương hướng?”

Anh nghi ngờ, bây giờ... Đông, tây, nam, bắc cũng tìm được, cái “Trung tâm” này... Chẳng lẽ không đúng sao?

Tiểu Bát lẩm bẩm: “Viết nam bắc, viết đông tây, cái này là hướng tứ phương, tương ứng là trung tâm...”

Lăng vi nói: “Dựa theo chúng ta nước suy nghĩ của người trung quốc chúng ta, có đông nam tây bắc, đầu tiên nghĩ tới, chính là trung gian. Nhưng là người nước ngoài sẽ không biết suy nghĩ như thế này.”

Tiểu Bát gật đầu nói: “Tôi tính toán công thức một chút, xem thử có thể tìm ra được đột phá hay không.”

Đoàn người cũng đang nỗ lực tìm.

Vinh Phỉ suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh cây nhỏ, Anh đưa tay xách cổ áo tiểu phiên dịch.

Tiểu phiên dịch bị còng ở trên cây, anh đang ngồi lim dim trên túi đeo lưng.

Vinh Phỉ rống lên: “Ngủ cái gì mà ngủ? Mau đứng lên!”

Phiên dịch Tài Mê Tiểu nhú mày một cái, anh ta mở hai mắt đang buồn ngủ ra, đầu tiên liếc nhìn ngay về phía túi Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ trong đầu nghĩ, rất tốt! Chỉ cần anh nhớ cái túi xách của tôi, anh sẽ không chạy khỏi!

Vinh Phỉ hỏi anh ta: “Anh biết bao nhiêu tiếng nước ngoài?”

Tiểu phiên dịch nói: “Bốn năm gì đó. Đầu là ngôn ngữ phổ biến trên thế giới, có thể sử dụng ngôn ngữ cơ bản. Chủ yếu nhất, tôi vẫn tương đối thông thạo Hán ngữ”

Lời nói này nghe rất hay!”

Tiểu phiên dịch rất chân thành nói: “Lời này của tôi không phải là nói xạo! Hán ngữ đúng là phổ biến, bây giờ Trung Quốc giàu mạnh, kinh tế ngoại quốc rõ ràng đang suy thoái, người ngoại quốc đều chen chúc chạy vào Trung Quốc, có thể không học Hán ngữ sao?”

Vinh Phỉ cười một chút, giơ tay lên gõ đầu anh ta: “Đồ lảm lời! Tôi hôm nay phải thử một chút bản lĩnh của anh, tôi muốn xem đối với văn hóa Trung Quốc chúng tôi, anh có thể hiểu được bao nhiêu.”

Vinh Phỉ nói: “Người Trung Quốc chúng tôi có một câu cổ thoại, nói như vậy: Viết nam bắc, viết đông, tây, này là hướng tứ phương, ứng hô... Cái gì?”

“Cái gì?” Tiểu phiên dịch nghe không hiểu...

Vinh Phỉ giận đến không ngừng cắn răng, lặp lại cho anh một lần! Vinh Phỉ thấy anh ta mặt đầy mồ hôi, anh nhanh chóng đi tới bên cạnh túi đeo lưng của mình, từ bên trong lấy ra viên dạ minh châu.

“Ngao — —” Tài Mê a! Ánh mắt tiểu phiên dịch lập tức xanh biếc!
“Anh nói lại lần nữa, lần nữa! Cái gì? Anh vừa mới nói gì?”

Vinh phỉ lại nói một lần, ứng hô... Cái gì?

Tiểu phiên dịch lập tức vỗ bắp đùi: “Ứng hô... Trung a! Đông tây nam bắc trung mà! Có ai mà không biết chứ!”

Vinh Phỉ khen hần: “Không sai, đúng là thông minh.”

Tiểu Tài Mê chà chà hai tay, cười đùa cợt nhả chỉ chỉ viên dạ minh châu: “Tôi trả lời đúng, cái này là nên đưa tôi chứ?”

“Phi — — suy nghĩ! Bất quá, tôi có thể cho anh cái này.” Vinh Phỉ từ trong túi móc ra một bật lửa loại hạn chế.

Tiểu Tài Mê miệng một liệt, răng nhỏ một chi: “Nga hống hống hống... Có thể, có thể, có thể... Mau đưa cho tiểu gia tôi!”

Ánh mắt Tiểu tử thú vị xanh biếc! Vinh Phỉ nói: “Muốn sao? Trả lời tôi một vấn đề.”

“Nói mau nói mau!” Tiểu Tài Mê sốt ruột! Vinh Phỉ lại hỏi anh: “Anh biết văn hóa ngoại quốc, xác định đông tây nam bắc, phương hướng thứ năm là cái gì?”

“Nga...” Tiểu Tài Mê trầm tư một chút, khước mắt quét đến bật lửa trong tay Vinh Phỉ, đột nhiên nói: “Anh có thể cho tôi sử dụng điếu chi khói sao? Anh cho tôi viên khói, tôi liền nói cho anh.”

“Hắc, cái tên tiểu tử thú vị này!” Vinh Phỉ đưa tay muốn đánh anh ta! Vinh Phỉ suy nghĩ một chút vẫn còn phải dùng tiểu tử này, liền cầm ra một viên khói, đốt cho anh ta. Tiểu Tài Mê hít một hơi thuốc lá, mặt đầy say mê nói: “Ngoại quốc... Còn phải xem là quốc gia nào...”

Vinh Phỉ suy nghĩ một chút, nói: “Ai Khố Nhĩ?”

Tiểu Tài Mê hút một hơi thuốc, khạc khói mù nói: “Ai Khố Nhĩ cũng là đông tây nam bắc trung.”

Vinh Phỉ lại hỏi: “Nước A?”

“Nước A... Cũng là đông tây nam bắc trung!”

“...” Vinh Phỉ trợn mắt nhìn hắn: “Vậy anh thử nói, quốc gia nào không phải đông tây nam bắc trung?”

Tiểu Tài Mê toét miệng cười, thần thần bí bí ở bên tai anh nói: “Không có...”

Vinh Phỉ nổi giận, một cước đạp bay Tiểu Tài Mê!

Bên kia Lăng Vi đã lên mạng lục soát một vòng, phương hướng “Trung” này, không lẽ sai sao!

Đoàn người lo lắng tìm tượng phật, nhưng, làm sao cũng tìm không ra. Diệp Đình trong đầu nghĩ, tối hôm nay nhóm người kia rất có thể sẽ đuổi theo!

Bọn họ phải khẩn trương tìm được tượng phật mới được!

Chương 1677: Quỷ dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Buổi tối, hơn chín giờ, trong rừng đặc biệt yên tĩnh. Lăng Vi và Diệp Đình đình đứng gác ở bên ngoài. Còn có mấy tên đội viên đặc chiến, trông chừng mấy cái lều khác.

Những người khác đang nghỉ ngơi.

Lăng Vi nói: “Tiểu Bát đã chỉ rõ cho chúng ta là khu vực này, chắc chắn sẽ không sai. Theo lý mà nói, không thể tìm không ra. Hay là chúng ta chưa đủ tỉ mỉ.”

Diệp Đình nói: “Nếu tìm dễ dàng như vậy, đã không có nhiều người sau khi đến, lại trở về vô công.”

Anh nhìn xung quanh một vòng, nói: “Qua đêm nay, anh phỏng đoán nhóm người kia sắp đuổi kịp chúng ta. “Lăng Vi có chút lo lắng, cô ôm eo anh, dựa vào trong ngực anh. “Nếu không, đem các anh em cũng quát lên chứ?”

“Không cần, đã có Tiểu Bát trông chừng, có động tĩnh, anh ta sẽ thông báo trước cho chúng ta. Các anh em đã quá mệt mỏi, để cho bọn họ nghỉ ngơi nhiều một lát.”

Buổi tối 11 giờ 05 phút, đột nhiên nghe được máy truyền tin vang lên: “Là Tiểu Bát!”

Lăng Vi nhấn mở máy truyền tin, cứ tưởng là kẻ thù đuổi theo tới, lại

không nghĩ rằng Tiểu Bát nói: “Tôi đã tính ra vị trí tượng phật thứ năm.”

“Ở nơi nào?” Lăng Vi vội vàng hỏi.

Tiểu Bát nói: “Chỗ này cách mọi người hơi xa một chút. Đi về hướng ba giờ khoảng 1908 thước. Chúng ta hôm qua tìm kiếm phương hướng quả thật sai rồi, tôi thử dùng công thức tính toán một chút, phát hiện bốn tượng phật rải rác là có quan hệ vận toán (operation), tôi cùng Thiên Mặc thử tính một chút, trung gian còn dùng đến công thức hắc khách. Mọi người cứ đến nơi này tìm trước, tôi nhìn vòng ngoài một chút xem có động tĩnh gì không.”

Lúc này, Lý Thiên Mặc từ trong lều chui ra, anh mang túi đeo lưng của mình, hiển nhiên Tiểu Bát và Diệp Đình cũng chui ra sau đó, Lý Thiên Mặc đã thu dọn xong hành lý của mình.

Lý Thiên Mặc nói: “Tôi và anh Bát tính ra vị trí tượng phật thứ năm, không biết có đúng hay không, chúng ta phải đến đó xem thử.”

Diệp Đình suy nghĩ, nói: “Chờ một chút, để tôi báo cho Giang Quân một tiếng.”

Diệp Đình gọi cho Giang Quân, Giang Quân sau khi nghe, nói: “Tất cả các anh em đều phải tập trung. Sau nửa đêm nhóm người kia muốn tấn công chúng ta, chúng ta phải có sự chuẩn bị. Nghỉ ngơi hai giờ, cũng đã đủ dùng.”

“Được, vậy chúng ta đi tìm tượng phật trước.”

Giang Quân thông báo cho đoàn người, những đội viên đặc chiến và thành viên tiểu tổ Bóng Tối nghiêm chỉnh huấn luyện, nghỉ ngơi hai giờ, thật giống như nạp đầy năng lượng, nhanh chóng sửa sang lại

hành lý, lập tức lên đường.

Diệp Đình dựa theo chỉ định phương hướng của Tiểu Bát đi ba giờ liên tục.

Đi mấy trăm mét, Lôi Tuấn đột nhiên nói: “Chúng ta xác định phải đi xa như vậy sao?”

Anh nhìn sang Lý Thiên Mặc: “Chúng ta cũng đã đi cách bốn tượng phật kia mấy trăm mét, nhưng là thật xa Sơn Tây.”

“...” Lý Thiên Mặc bất đắc dĩ nói: “Vậy chúng ta cũng không thể ngồi yên chờ chết! Công thức này, là tôi cùng anh Bát tính ra, hẳn sẽ không sai. Nếu như sai, đi xem xét một chút cũng không phải gọi là. Nói không chừng sẽ phát hiện được cái gì hữu ích. Huống chi trong này còn vận dụng đến công thức hắc khách, tôi đoán năm tượng phật nhất định là dự tính của A đạt. Bởi vì, hắc khách cũng có suy nghĩ quán tính giống chúng ta. Ví như tôi, nhìn cái gì cũng có mặt mã. A đạt nhìn cái gì cũng đều là công thức. Cho nên, năm tượng phật nằm rải rác không thể không vận dụng đến công thức.”

“...” Lôi Tuấn ách ở, nghe anh nói chuỗi dài, anh chấp tay bái phục Lý Thiên Mặc: “Anh ngạo mạn, nghe anh.”

Chương 1678: Quỷ dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người lại đi một hồi, Vinh Phỉ đột nhiên đưa tay ngăn cản mọi người tiến về trước: “Chờ một chút, tôi cảm giác có điều không đúng!”

Vinh Phỉ đưa tay trái ra, giơ đến trước người, anh cảm giác sức gió. Anh nói: “Gió từ bên trái và bên phải thổi tới.”

Đội trưởng đội đặc chiến cũng vội vàng cầm ra hai lá cờ: “Quả thật như vậy, thật là kỳ lạ, tại sao có thể có gió thổi đến?”

Lý Thiên Mặc cầm tham trắc nghi, dò xét xung quanh một chút: “Gió là từ bên trái tới, nhưng là, phía trước bên phải chúng ta có ngăn che, cho nên gió bị cản lại, hình thành đối với hướng gió.”

“Phía trước có ngăn che?” Vinh Phỉ đột nhiên dựng tóc gáy. Anh nói: “Rừng mưa nhiệt đới, hàng năm bị nước sông cọ rửa, đều là một vùng đất bằng phẳng. Nơi này làm sao có thể có ngăn che? Quá kỳ lạ!”

Lý Thiên Mặc đưa máy đưa cho anh nhìn: “Anh nhìn kỹ một chút, tôi đã phát ra ra đa tín hiệu đều bị bắn trở lại, giống như là một vách đá, nhìn tần số tín hiệu báo về, cảm giác khối vách đá này, thật giống như còn nguyên vẹn.”

Lúc này, đoàn người cũng lại gần nhìn, đội đặc chiến nhíu mày một cái nói: “Tham trắc nghi... Vật này các người cũng có thể có sao?”

Đồ như vậy, đều là dụng cụ cao cấp dùng trong quân sự quan trọng. Càng lạ chính là, loại máy tham trắc nghi trong tay Lý Thiên Mặc, tuyệt đối không phải loại thông thường được bán trong thành phố, máy tham trắc nghi này trong tay anh thậm chí còn tốt hơn so với cái trong tay bọn kỹ thuật viên.

Lý Thiên Mặc sờ mũi, nói: “Ách... Đây là phát minh của bạn tôi, còn chưa có xin bản quyền, toàn thế giới chỉ có một cái. Nếu các anh là muốn, tôi trở về tìm anh ta nói một tiếng.”

Đội trưởng kia nhìn anh từ trên xuống dưới một cách kỳ lạ. Toàn thế giới chỉ một máy... Đây là “Hắc Khoa Hỷ” a?

Những người này cũng đã đủ tài giỏi, bạn bè của bọn họ cũng là các thần thông quảng đại. Ngày hôm qua có một Tiểu Bát, cho bọn họ mở mang tầm mắt, hôm nay lại có “Hắc Khoa Hỷ”...

Lý Thiên Mặc ‘Khụ’: “Chúng ta mau tiến về phía trước! Phương hướng là đúng, còn không xa lắm. Tượng phật thứ năm, nói không chừng sẽ đâu đó gần vách đá đó.”

Càng đi về phía trước, tín hiệu báo về càng rõ.

Vinh Phỉ đột nhiên có dự cảm xấu, anh nói với đoàn người: “Dừng lại trước! Không khí nơi này không đúng lắm!”

Diệp Đình và Lăng Vi vội vàng ngăn cản đoàn người tiến về trước. Anh Tứ mấy năm này đều là ở trong rừng mưa nhiệt đới. Rừng mưa nhiệt đới toàn thế giới, anh đều chạy tốt.

Mặc dù nơi này anh chưa tới, nhưng đối với môi trường rừng mưa đới nhiệt, so với bất người nào khác thì anh là người hiểu rõ nhất.

Độ bén nhạy khứu giác của anh, cũng vượt qua người bình thường.

An Kỳ Nhi cũng nói: “Khu này rất kỳ lạ, tôi cũng cảm giác có cái gì không đúng.” An Kỳ Nhi vốn được gọi là vua rừng rậm, cô và Vinh Phỉ đồng thời nói không đúng, vậy khẳng định khu này rất nguy hiểm!

Vinh Phỉ nói: “Mọi người nghe thử, xung quanh ngay cả trùng kêu cũng không có. Không nên đi về phía trước nữa.”

“Đúng vậy: “An Kỳ Nhi nói: “Mọi người chớ lộn xộn!”

Tất cả mọi người đều cảnh giác. Vểnh tai nghe thanh âm...

Quả nhiên, hoàn toàn yên tĩnh!

Ở rừng mưa nhiệt đới, khắp nơi đều là tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót. Trước mặt, lại không có bất kỳ âm thanh, yên lặng đến đến đáng sợ!

Không có côn trùng kêu, chim hót, nói rõ ra là côn trùng, chim chóc cũng không dám tới chỗ này, hoặc là... Đều đã chết hết!

Vinh Phỉ nói: “Chỗ này rất nguy hiểm, không nên tùy tiện tiến về trước. Chúng ta tìm một chỗ đợi một chút, đợi đến sáng sớm ngày mai, thấy rõ tình hình nói sau.”

“Lã chã...” Sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng động kỳ lạ!

“Âm thanh gì?” Chẳng lẽ có dã thú? Hay là măng xà?

Đoàn người tóc dựng đứng, vội vàng nghiêng đầu, cầm đèn pin chiếu khắp nơi — —

Chương 1679: Gian tế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mười mấy đèn pin, đồng thời chiếu sáng, tiểu phiên dịch đang chạy trốn: “Ùm” một chút ngã xuống đất.

“Thằng nhóc! Chạy đằng nào!” Vinh Phỉ xông lên, tóm lấy anh ta.

Tiểu tử này bị Giang Quân khảo ở một đặc chiến đội viên đích túi đeo lưng khóa lại. Không nghĩ tới, lại để cho tiểu tử này xúi giục mở ra.

Tiểu phiên dịch bị Vinh Phỉ tóm lấy, liên tục cầu xin tha thứ: “Thần tài gia! Anh đừng làm khó tôi, chỗ này... Làm tôi sợ muốn tè ra quần! Tôi cũng không dám vào — — các anh muốn vào, các anh vào đi, cũng đừng mang tôi theo!”

“Tê — —” đột nhiên, đoàn người nghe được âm thanh kỳ lạ.

Hai mươi mấy đèn pin, đồng thời chiếu xung quanh. Xung quanh không có gì cả, nhưng là đoàn người nghe được âm thanh rần rề lưởi!

Lăng Vi nổi da gà, cô cực kỳ sợ rần!

Diệp Đình đưa tay ôm cô, bảo vệ cô trong ngực. Lăng Vi nhìn xung quanh, không nhìn thấy thứ gì.

“Rời chỗ này trước rồi nói sau!” Vinh Phỉ tóm lấy tiểu phiên dịch, cùng đoàn người tức tốc chạy trở về.

Tiểu phiên dịch bị anh túm cần cổ, chạy lão đảo. Anh ta một bên lớn tiếng kêu gào, một bên từ trong túi ném một truy tung khí ra ngoài.

Đêm quá tối, không ai chú ý tới động tác nhỏ của anh ta.

Đoàn người chạy cực nhanh, chạy mấy trăm thước, lúc dừng lại, đoàn người theo như tiểu tổ kiểm tra số lượng.

“Một người cũng không thiếu!” Đoàn người thở phào nhẹ nhõm, Diệp Đình nói: “Chúng ta ẩn núp ở chỗ này trước, nhóm người kia hẳn sẽ đuổi đến rất nhanh, chúng ta mai phục bọn họ một chút.”

“Được!” Giang Quân ra lệnh cho đội trưởng đội đặc chiến: “Ẩn núp tại chỗ!”

Đội đặc chiến lập tức theo như bố trí của tiểu tổ, ẩn núp xung quanh.

Qua hơn một giờ.

Diệp Đình liên lạc Tiểu Bát: “Bên kia có phát hiện gì không?”

Tiểu Bát nói: “Tạm thời an toàn, không có dấu hiệu của kẻ thù.”

Tiểu Bát không đem hình ảnh thiết quá xa, bởi vì đem hình ảnh thiết quá xa, khi thu trở về, vô cùng khó xác định được vị trí.

Anh ngay tại cách vị trí giám sát hai ngàn mét về phía bên trái, một khi có người đánh bất ngờ, anh lập tức báo cáo.

Thời gian cách hai ngàn mét, đủ để anh Đình và mọi người chuẩn bị.

Lúc này, trợ thủ Tiểu Kỳ bùng tới cho anh một ly nước ấm: “Khoa

trường, anh không nghỉ ngơi một chút sao? Anh cũng đã hai ngày không ngủ...”

Vương Tử quay đầu, thấy mặt Tiểu Kỳ đầy mệt mỏi, anh có chút kinh ngạc: “Tại sao cô còn chưa ngủ?”

Tiểu Kỳ khoác mái tóc dài có chút xốc xếch, một đôi mắt to xinh đẹp cũng sắp không mở ra được.

Bình thường cô “Kỳ kỳ tra tra” giống như con chim nhỏ, lúc này, ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức lực.

Cô đi theo anh hai ngày hai đêm... Không ngủ.

Tiểu Kỳ không trả lời, Vương Tử nhận lấy nước cô đưa tới.

Anh nói với Tiểu Kỳ: “Cô đã cực khổ, cô mau đi nghỉ ngơi. Cha mẹ tôi bị bắt cóc, đến nay chưa rõ tung tích... Tôi không thể nào đi ngủ được, huống chi, cũng không ngủ được.”

Tiểu Kỳ làm sao biết không trong lòng anh đau khổ, anh cho tới bây giờ đều là như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì, anh đều không nói ra. Trong lòng khó chịu đi nữa, cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài.

Chương 1680: Gian tế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Luôn luôn cho người khác thấy anh rất bình tĩnh trước mọi chuyện. Nhưng là, chỉ có cô mới biết, bên ngoài bao nhiêu sự mạnh mẽ, bình tĩnh đó, trong ánh mắt của anh có bấy nhiêu sự yếu đuối.

Cô biết anh nóng tính, cô biết anh khó chịu! Nhưng là, chịu đựng như vậy cũng không được, cứ tiếp tục như vậy, ba mẹ anh còn chưa cứu ra, chính anh đã xong rồi...

Tiểu Kỳ có chút bức bối nói: “Vậy tôi đi nghỉ trước, sáng sớm ngày mai tôi tới, tôi đổi ca với anh được không? Ban ngày lại không nghỉ ngơi nhiều, anh dù là nghỉ ngơi hai giờ cũng được nha...”

Vương Tử nhìn cô chăm chăm, chân mày của Tiểu Kỳ nhiều lại thật chặt, cô nương này bình thường giống như cái bánh bao, ai khi dễ đều được, cũng không tranh danh đoạt lợi, nói chuyện đều là ung dung, hôm nay, mấy câu nói này của cô ngược lại có mấy phần quyết đoán.

Vương Tử gật đầu: “Được, cô đi nghỉ trước, sáng sớm ngày mai, cô tới thay tôi một hồi. Cảm ơn cô.”

Tiểu Kỳ chu môi một cái, vừa xoay người đi, vừa chỉ nước trên bàn, dặn dò anh: “Đem nước uống. Còn nữa, đồ ăn đang lúc tôi cho người nấu cho anh bát mì. Khi nào anh đói liền nhấn chuông, để cho người đưa tới. Tôi sẽ cho bọn họ hâm nóng lại.”

“Được...”

Tiểu Kỳ đang muốn xoay người đi, đột nhiên thấy trên màn ảnh lớn trước mặt, có một ít điểm trắng đung đưa!

Cô giơ tay lên chỉ: “Những điểm trắng kia là cái gì?”

Lúc này Tiểu Bát cũng đang nhìn chăm chăm vào màn ảnh, anh cũng nhìn thấy những điểm trắng. Anh vội vã nói: “Là kẻ thù tới đánh lên! Bọn họ không có mở đèn pin, những điểm trắng này là cơ phận nhỏ trên người bọn họ phản chiếu!”

Vạn Hạnh! Vạn Hạnh anh ta hoàn thành thí nghiệm lần này, nếu như là trước kia, chắc chắn sẽ không hiệu quả rõ ràng như vậy.

Anh bây giờ dùng máy điều cảm phân biệt tỷ số siêu cấp mạnh mẽ!

Tiểu Kỳ thấy anh kích động, cô cũng không vội đi. Nếu như phát hiện có kẻ thù, anh rất có thể sẽ cần người hỗ trợ.

Tiểu Kỳ ngồi xuống bên cạnh anh.

Tiểu Bát lập tức truyền tin tức cho Diệp Đình: “Kẻ thù đã tiến vào khu vực giám sát, cách mọi người chưa tới hai ngàn mét! Khoảng chừng một trăm tên.”

Diệp Đình vội vàng truyền đạt tin tức xuống: “Xem ra buổi tối hôm nay phải có một trận ác chiến! Mọi người chú ý ẩn nấp!”

Đội viên đặc chiến ẩn ở trong bóng tối, súng lên nòng sẵn sàng.

Tiểu Bát nhìn màn ảnh, cảm giác có chút kỳ lạ: “Anh Đình, hướng những người này tiến lên... Hình như là vị trí tôi và Thiên Mặc đo

lường tính ra!”

Diệp Đình nói: “Bọn họ đại khái tính ra, chúng ta sẽ đi tới nơi đó? Cho nên, phải đi đến đó chặn chúng ta?”

Tiểu Bát nói: “Bây giờ vẫn không thể chắc chắn bọn họ tới đó là vì cái gì. Tôi thiết tín hiệu theo bọn họ xem thế nào.”

Nhóm người kia một đường tiến tới bên cạnh vách đá. Nhưng là, bọn họ chạy đến vị trí mà Diệp Đình và mọi người vừa mới đến, liền dừng lại.

Bọn chúng lục soát xung quanh một chút, phát hiện truy tung khí trên đất, một người trong bọn chúng nói: “Chính là cái này!”

Bọn họ chính là bắt được tín hiệu của truy tung khí mới đuổi tới đây: “Người đâu? Làm sao lại không có ai ở đây?”

Bọn họ cho là tìm được vị trí của tín hiệu này, là có thể trực tiếp hành động.

Không nghĩ tới, lại nhào hụt!

Tiểu Bát thấy đám người này nhặt lên một cái máy truyền tin, trong miệng đang lẩm bẩm nói cái gì, vội vàng liên lạc với Diệp Đình: “Anh Đình, trong đội ngũ chúng ta có gian tế! Có người để lại truy tung khí cho kẻ thù.”

Diệp Đình hỏi anh: “Đám người này bây giờ đang ở đâu? Là chỗ chúng ta mới vừa tới sao?”

“Đúng!”

Diệp Đình nhìn xung quanh. Ai là gian tế?

Tiểu Bát nhìn chăm chăm nhóm người kia, nói với Diệp Đình: “Tôi xem thử bọn họ tiếp theo muốn đi đâu, nhất định họ sẽ đến xung quanh tìm mọi người!”

Ngay lúc này, đột nhiên — — trên màn ảnh xuất hiện một tấm miệng to như chậu máu: “Xì” một chút, một con cự mãng đem một tên trong đó nuốt xuống — —

“A — —” Tiểu Kỳ sợ hãi thét chói tai! Tiểu Bát ôm cô.

Tiểu Kỳ lập tức nhào vào trong ngực anh, cô quỳn ở trên đùi anh, cả người rúc lại trong ngực, mặt vùi vào ngực anh, tay nhỏ bé ôm thật chặt eo anh.

“Hù chết tôi...” Tiểu Kỳ nói giọng run run! Cô bị sợ đến nuốt nước miếng, Tiểu Bát khẩn trương vỗ sau lưng cô, trên màn ảnh một mảnh hỗn loạn!

“Đoàng đoàng đoàng — —” tiếng súng phá vỡ đêm yên tĩnh, nhưng mà, tiếng súng này không giúp cho bọn họ thoát khỏi hiểm cảnh, ngược lại dẫn tới một ổ rắn!

“Tê tê tê — — “

Chương 1681: Chết thảm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong nháy mắt, đám người này bị một bầy rắn bao vây.

Đội ngũ một trăm người, ngay lập tức bị rắn cắn bị thương, cắn chết!

Tiểu Bát thấy thân thể những người này nhanh chóng biến thành màu đen: “Những thứ rắn này, là rắn độc!”

“Tiểu Bát, có chuyện gì? Tại sao có tiếng súng?” Diệp Đình nghe thanh âm ở trong máy truyền tin truyền tới.

Tiểu Bát nói: “Nhóm người kia gặp phải rắn độc! Bây giờ, bọn chúng cơ bản đều chết sạch! Chúng ta mới vừa mới tới chỗ đó! Nếu như anh Tứ không vội vã kéo mọi người đi, Có lẽ bây giờ chúng ta đều bị rắn cắn chết...”

Tiểu Bát không nói được, tình cảnh quá đáng sợ, toàn máu tanh, anh cũng không dám nhìn màn ảnh.

Trong chớp mắt, hơn một trăm người, chết thảm ngổn ngang, Tiểu Bát lấy tay che mắt. Tiểu Kỳ sợ đến run run, cô không biết tình hình thế nào, muốn quay đầu nhìn, Tiểu Bát vội vàng ấn lên đầu cô, không để cho cô động. Anh vội la lên: “Chớ nhìn loạn, vẫn chưa kết thúc.”

Tiểu Kỳ sợ đến mồ hôi đổ đầy đầu, tay cô nắm lấy quần áo Vương Tử.

Tiểu Bát vỗ vỗ sau lưng cô: “Đừng xem đừng xem...”

Tiểu Kỳ cũng không dám nhắm mắt, nhắm lại liền hiện lên cảnh tượng đám người kia bị cự mãng nuốt sạch! Dọa chết cô — — tối hôm nay, nói gì cũng không thể về ngủ.

Không tới mấy phút, khoản chừng trăm người đều bị rắn độc cắn chết.

Tiểu Bát nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy từng trận kinh hãi, quá thảm... Mặc dù là kẻ thù, nhưng là... Dù sao cũng hơn một trăm mạng người!

Tiểu Bát phát tin tức cho Diệp Đình: “Nhóm người kia, một mạng cũng không còn... Tôi không hiểu, nơi này tại sao có nhiều rắn độc như vậy? Tôi đề nghị mọi người lập tức đi xa một chút, nếu không tôi sợ mọi người sẽ bị rắn độc tấn công.”

Diệp Đình lập tức nói rõ tình hình cho người, đoàn người nhanh chóng dời đi, trở lại nơi bốn tượng phật đó, lần nữa trú đóng.

Giảng co hơn nửa đêm, đoàn người vừa mệt vừa sợ, đoạn đường này bọn họ không phải không gặp qua rắn độc.

Nhưng là, rắn độc, nghe thật đáng sợ, nhưng nếu bọn chúng không bị uy hiếp sẽ không xông lại chủ động tấn công người, huống chi, bọn họ nhiều người như vậy, bọn rắn sẽ phải cân nhắc thực lực.

Lăng Vi nằm ở trong lều, làm sao cũng không ngủ được, Tiểu Bát nói rắn độc tấn công đoàn thể chừng một trăm người, thật là quá đáng sợ!

“Ông xã, lần này thật là may mắn, nếu không phải nhờ anh Tứ và An

Kỳ Nhi, chúng ta cũng đã làm thức ăn cho rắn độc!”

Diệp Đình đưa tay ôm cô nói: “Chúng ta mạng lớn, tránh được kiếp này. “Anh giờ tay lên gò má cô khẽ vuốt, Anh nhìn chăm chăm mi mắt cô, nhẹ giọng nói: “Mau ngủ một lúc, sáng sớm ngày mai tính tiếp tình hình.”

Cửa căn cứ hút máu, bọn họ đại khái là tìm được. Diệp Đình trong đầu nghĩ, nơi bọn rắn độc tấn công, nhất định là cửa vào căn cứ hút máu!

Không biết bằng phương pháp gì, đi vào trước nói sau!

“Đúng rồi, ông xã...”Lăng Vi nhớ tới một chuyện: “Tiểu Bát không phải nói có gian tế sao? Nhóm người kia lượm một cái máy truyền tin, là tên gian tế ném ở đó.”

Diệp Đình suy nghĩ một chút nói: “Cái này là gian tế... Nhưng thật ra là giúp chúng ta chứ?”

Lăng Vi chớp mắt một cái, ngồi dậy.

Chương 1682: Chết thảm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình nói: “Nếu không phải tên đó ném truy tung khí ở đó, chúng ta đã phải cùng nhóm người trực tiếp giao chiến, đến lúc rần độc tới, hai nhóm người chúng ta và bọn họ đều không thể chạy khỏi. Bây giờ... Chúng ta không phải đã an toàn sao?”

Lăng Vi gãi đầu, đột nhiên cảm giác da đầu tê dại.

“Người này là ai? Không biết có phải là tên tiểu phiên dịch không?”
Ánh mắt Lăng Vi xoay chuyển nói: “Bên trong nhiều người như vậy, tiểu tử này là dân bản xứ. Còn sợ chết! Tham tiền! Truy tung khí của Lão Hắc đều bị chúng ta lấy, tay lão lại bị trói, khẳng định không phải ông ta làm. Hơn nữa, ông ta cũng sẽ không hại chính anh em của lão ta. Nếu như ông ta có truy tung khí, anh em của ông ta nhất định là chạy tới chỗ chúng ta, chứ không phải là nơi rần độc tấn công.”

“Em nói đúng...” Diệp Đình nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Hắn là cái tên tiểu phiên dịch. Chúng ta ngày mai xem xét. Trước phải đề phòng anh ta.”

Sáng sớm ngày thứ hai, chân Tiểu Bát cũng đã tê rần.

Tiểu Kỳ ngồi trong ngực anh, ôm anh ngủ một lúc, cô nương này là thật mệt nhọc, ngủ hô hô, nước miếng chảy đầy người anh...

Ngực ướt tách tách, nhưng anh đều dồn sự chú ý lên màn ảnh, cũng không tâm tình quán quần áo như thế nào.

Hơn sáu giờ sáng, Diệp Đình và bọn họ thu dọn lần nữa.

Tiểu Bát nói: “Mọi người trước khoan hành động, tôi thiết hình ảnh qua xem tình hình một chút.”

Tối hôm qua, anh cắt hình ảnh nơi đóng quân, vì bọn họ phải canh gác.

Anh sợ bọn rắn độc tới đánh lén, cho nên, cả buổi tối này anh đều không có chớp mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Tiểu Bát đem hình ảnh cắt đến nơi rắn độc, thi thể của những người đó vẫn nằm ngổn ngang, đen giống như gỗ than.

Tiểu Bát không dám nhìn lâu, lục soát khắp nơi một chút, phát hiện xung quanh không có bóng dáng của rắn độc.

Anh nói với Diệp Đình: “Rắn độc cũng chạy sạch rồi, nhưng là, không biết có thể núp trong bóng tối chờ cơ hội mà động hay không! Tôi tìm xung quanh một chút, xem thử nơi nào có tượng phật.”

Diệp Đình và đoàn người phân tích tình hình một chút, Giang Quân nói: “Tôi đi qua đó xem xét, mọi người ở nơi này chờ một chút.”

Anh thân là đội trưởng, gặp nguy hiểm nhất định là người đầu tiên xông lên trước.

Diệp Đình kéo anh nói: “Hai ta cùng đi, tốt có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Lăng Vi, Vinh Phi, Lôi Tuấn bọn họ làm sao có thể để cho hai người bọn họ cùng đi.

Cuối cùng thương lượng tới thương lượng đi, đoàn người quyết định cùng nhau đi, sau đó, tiến gần đến chỗ đó một chút, nếu như có nguy hiểm ngay lập tức rút lui về sau.

Lúc Bọn họ đi tới nơi đó, Tiểu Bát truyền tới tin tức nói: “Tôi thấy vách đá đó có rất nhiều cửa vào.”

Anh phát hình ảnh cho Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc đưa cho mọi người xem.

Lăng Vi nói: “Những cửa vào này, chỉ có một có thể đi vào căn cứ hút máu, đi nhầm, khẳng định chính là chết.”

Tiểu Bát nói: “Ở cạnh đó, tôi không nhìn thấy có tượng phật nào. Không biết ở nơi nào, tôi tìm một chút.”

Đoàn người tiến gần về hướng vách đá, Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi tuốt đằng trước đầu.

Bọn họ cách thật xa liền thấy trước mặt nằm ngổn ngang thi thể chừng một trăm người.

“Quá thảm...”

Lăng Vi nói: “Gọi điện thoại cho chính phủ địa phương, thông báo bọn họ tới đem những người này mai táng đi.”

Cô vừa mới dứt lời, chỉ thấy tên tiểu phiên dịch và Lão Hắc, hai người đột nhiên quỳ xuống đất, hai tay che mặt, hướng phía trước dập đầu.

Đoàn người đều dừng lại, nhìn hai người bọn họ.

Hai người không nói gì, một mực quỳ xuống, trán chĩa xuống đất.

Thật lâu, Lão Hắc ngẩng đầu lên, mắt đầy bi thương... Trước mặt, những người chết này đều là anh em của lão.

Trước kia, chết hơn bốn mươi người, lúc này lại chết chừng một trăm người... Bỗng chốc! Chết hết! Ngay cả cứu vãn cũng không có!

Trong mắt Lão Hắc tràn đầy oán hận! Ông hận đám người này, hận A Đạt! Vốn là, ông ở nơi này hô phong hoán vũ, đội tuần tra trường làm xuôi gió xuôi nước.

Một mệnh lệnh của cô, làm tất cả mọi thứ của ông đều bị cướp đi!

Qua một lúc lâu, tiểu phiên dịch mới chậm rãi ngẩng đầu lên, trong miệng anh ta giống như lặng lẽ nhớ tới thần chú gì đó, Anh nữa ngẩng đầu lúc này nước mắt đã rơi đầy mặt...

Trước mặt là đám người đều bị răn cản chết, thiêu chết toàn bộ bộ tộc của anh! Toàn bộ bộ tộc, chỉ còn lại mình anh ta, anh ta giống như con chó còn sống vậy, liền chờ cơ hội để trả thù!

Chương 1683: Tôn trọng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu phiên dịch một bên khóc một bên cười, ứng nghiệm! Lời nguyện rửa của anh đã ứng nghiệm!

Anh ta ban đầu đã thề, nhất định phải để cho đám người này bị rắn độc cắn chết!

Anh ta biết Lão Hắc lần này muốn vào núi, cho nên cố ý nhận việc này, anh ta biết Lão Hắc một khi xảy ra chuyện, nhất định sẽ tìm đến anh em của lão.

Lần này, cho dù có chết, anh ta cũng phải giết chết đám chó này!

Không nghĩ tới, trời cao có mắt, thật ứng nghiệm!

Hình ảnh người trong tộc bị hỏa thiêu đến chết, không ngừng hiện lên trước mắt. Tiểu phiên dịch nước mắt rơi đầy mặt, anh muốn nhìn nhưng là làm sao cũng không nhìn được.

Anh ta lau sạch nước, lạnh lẽ nói với tộc nhân của anh, mọi người đã ngậm oan mà chết, hôm nay có thể nhắm mắt rồi!

Tất cả mọi người đều nhìn anh ta, dáng vẻ của anh ta rất ảm đạm, không ai hiểu tại sao anh ta lại như vậy.

Anh mặc kệ người khác thấy thế anh ta như thế nào, nhắm lại ánh mắt rung rung, nói thầm thần chú.

...

Anh ta yên lặng khẩn cầu, lúc đứng lên, đoàn người vẫn còn đứng yên ở đó.

Anh hướng đoàn người cúi mình vái chào, bày tỏ mọi người đối với anh ta tôn trọng cảm ơn.

Lão Hắc vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, ông cảm giác tiểu phiên dịch có điểm không đúng. Vừa mới bắt đầu ông còn tưởng rằng tiểu phiên dịch cùng ông quý xuống, cùng ông thương tiếc anh em đã chết.

Nhưng là, sau đó thái độ của tiểu phiên dịch này, lại cảm thấy không giống!

Không đợi lão ta suy nghĩ, Diệp Đình nói với tiểu phiên dịch nói: “Gọi điện thoại cho quản ngành địa phương, để cho bọn họ tới xử lý.”

Tiểu phiên dịch rất cảm kích Diệp Đình đột nhiên đưa anh đi. Anh ta gật đầu với Diệp Đình, lau nước mắt, đi qua một bên gọi điện thoại.

Diệp Đình nhìn về phía trước, nói: “Cửa vào căn cứ hút máu, ở nơi này, chúng ta làm sao cũng phải đi qua xem trước một chút.”

Bọn họ vào rừng đã mấy ngày, Bạch Bình cùng hai vị giáo sư cũng không biết bị dày vò thành bộ dạng ra sao!

Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi ở phía trước đi chậm chậm, rắn độc thật giống như không động tĩnh gì. Bọn họ không đi đến gần chỗ đám người bị chết, thật quá thảm, nhìn từ khoảng cách khá xa, trong lòng cũng phải ám ảnh.

Đoàn người trong lòng mặc niệm. Lượm chút nhánh cây, để cho Lão Hắc cất giữ hình ảnh người cũ đắp lại.

Lão Hắc không nghĩ tới đám người này nhân nghĩa như vậy, trong lòng thật khó chịu. Ông ta lần này vào rừng mưa nhiệt đới, là muốn lừa bịp đám người này.

Lão là muốn giết chết đám người trong rừng mưa nhiệt đới, lại không nghĩ rằng... Chính anh em của lão lại rơi vào như vậy kết quả, đám người này còn có thể quan tâm đến thi thể bọn họ.

Chương 1684: Tôn trọng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở địa phương bọn họ, đối với cái chết là rất kính sợ. Lão Hắc chạy tới, lão cũng đắp cho các huynh đệ của lão vài nhánh cây.

Diệp Đình ôm Lăng Vi, lui về phía sau rất xa.

Xa xa, đủ có thể nhìn thấy vị trí khối đá bích, bọn họ dừng bước.

Dừng lại nửa ngày, Vinh Phỉ nói: “Trên vách khối đá kia có mười mấy cửa hang. Chúng ta nên chọn cái nào đi vào?”

Lúc này, Lăng Vi nhìn sang Lý Thiên Mặc, Lý Thiên Mặc bị cô nhìn sợ hãi, anh hỏi cô: “Làm gì? Cô... đó là ánh mắt gì?”

Lăng Vi nói: “Anh không phải là rất hiểu A Đạt sao? Tính toán của cô ấy, cũng là tính toán của anh. Anh tính toán những cửa này một chút, cái nào là cửa sống? Cái nào là cửa chết?”

Đội viên đặc chiến, có mấy tiếng cười phun ra. Đây là kiểu suy luận gì...

Nhưng là, Lý Thiên Mặc nhìn chăm chăm Lăng Vi một hồi, đột nhiên cảm giác cô nói rất có lý!

Anh nhìn sang hướng những cửa hang kia, đứng lên tính toán chính xác từng cái.

“...” Đội viên đặc chiến. Những người này, thật đúng là quái lạ...

Diệp Đình cũng cùng Lý Thiên Mặc tính toán một lượt. Lý Thiên Mặc liên lạc Tiểu Bát, nhưng đầu bên kia truyền tới âm thanh một cô gái.

Cô bé kia nhẹ giọng nói: “Vương chủ nhiệm đã ngủ... Anh ấy mấy ngày nay đều không chợp mắt. Anh ấy quá mệt mỏi, bây giờ ngồi ngủ ở trên ghế. Tôi là trợ thủ của anh ấy. Tôi có thể giúp gì không?”

Vương Dần đau lòng nói: “Để cho anh ta ngủ đi.”

Diệp Đình, Lăng Vi, Lôi Tuấn nhìn nhau một cái.

Lôi Tuấn trong đầu nghĩ: “Yêu... Bên cạnh Tiểu Bát có mỹ nhân? Không có nghe anh ta đề cập tới nha.”

Lôi Tuấn nhớ lại ông ngoại anh ta nhà lạc y đại pháp quan... Lần trước hôn lễ, hai người còn chơi tốt vô cùng... Xem ra Tiểu Bát và đại pháp quan là không vui. Cũng đúng, Tiểu Bát ở trong trụ sở không ra được, muốn nói yêu đương cũng không có cách. Xem ra, anh ta chỉ có thể tìm ở trong trụ sở...

Lôi Tuấn nói với cô nương kia: “Bây giờ không có chuyện gì, cô trước chớ quấy rầy làm anh ta tỉnh. Khi nào có chuyện cần anh ta, chúng tôi sẽ cho người kêu anh ta. Làm phiền cô.”

“Không phiền không phiền...” Âm thanh của trợ thủ quen rất nhẹ, sợ đánh thức Vương Tử.

Lăng Vi nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt An Kỳ Nhi, lúc xanh, lúc tái...

“Cục cưng, cô làm sao vậy?” Lăng Vi đi tới bên cạnh An Kỳ Nhi.

Lăng Vi đưa tay ôm bả vai cô, An Kỳ Nhi khó chịu khoát tay một cái: “Không biết chuyện gì, cả người rất lạnh. Còn muốn ói...”

An Kỳ Nhi đi đến bên cạnh dưới một cây đại thụ, ngồi chồm hổm xuống, cô che miệng, ngẩng đầu nhìn Lăng Vi nói: “Không biết có phải là lên cơn sốt, cả người đau ê ẩm...”

Lúc này, Vinh Phỉ đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, anh quan tâm ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào? Có phải những ngày qua chơi đùa thật lợi hại hay không?”

Không ngày không đêm đi đường, nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không đủ. Ăn cơm đều là đồ hộp, lại không đúng giờ mà.

Nhưng là, lời nói này của anh, rước lấy hết mấy đội viên đặc chiến đều quay đầu nhìn anh...

Gò má An Kỳ Nhi, trong nháy mắt đỏ. Lời nói này của anh... Làm người khác người nghĩ thế nào? Ai thêm cùng anh ta so đo! Thiệt là...

An Kỳ Nhi cầm cùi chỏ đập đập ngực anh một cái. Lăng Vi làm bộ không nghe thấy gì cả.

Vinh Phỉ vừa giận, vừa cười, nói: “Ai yêu, những người này thật là... Chúng ta đi chuyến này nguy hiểm như vậy, lòng tôi rãnh rỗi sao? Cho dù tôi có lòng rãnh rỗi, cũng không thời gian rãnh rỗi a!”

Đoàn người cũng liếc mắt... Vinh Phỉ giơ tay lên xoa xoa gò má cô: “Thế nào? Sắc mặt lại khó coi như vậy?”

An Kỳ Nhi che ngực nói: “Có thể là quá buồn bực, em muốn ói...”

Lăng Vi đột nhiên hỏi cô: “Có phải mang thai hay không? Tôi khi lúc mới mang thai cũng lòng buồn bực, muốn ói.”

An Kỳ Nhi sửng sốt, suy nghĩ một chút: “Không thể...”

Cô nhìn sang hướng Vinh Phỉ, bọn họ trước giờ vẫn luôn dùng các biện pháp. Hơn nữa, gần đây thân thể cô yếu ớt, anh rất hạn chế. Bởi vì, cô mới vừa làm xong phẫu thuật mắt, thật khó chịu, một mực phải uống thuốc.

Cô uống thuốc, nuốt xuống. Ánh mắt bây giờ vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục.

Cô bây giờ nhìn đồ đều trùng lặp, hơn nữa đều là màu xám trắng.

Bác sỹ nói, gần nửa năm nữa mới có thể khôi phục.

An Kỳ Nhi có chút lo lắng... Nếu lúc này mang thai, đứa bé kia... Nhất định không thể giữ lại... Bởi vì uống quá nhiều thuốc, đứa trẻ nhất định sẽ bị ảnh hưởng, rất có thể dẫn đến quái thai.

Cô lắc đầu, than thở nói: “Hắn không phải là mang thai, tôi và anh Tứ rất chú ý.” Vốn là cô phải đi bệnh đặt vòng tránh thai, nhưng là bác sỹ nói cô gần đây thân thể không tốt, để cho cô qua một thời gian ngắn lại tới.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Vinh Phỉ ôm cô vào trong ngực, đột nhiên trong lòng rất khó chịu. Đau lòng... Cô gần đây phải chịu đựng nỗi khổ này, thật để cho anh tự thẹn, khi một người đàn ông được xem như chồng cô, anh không thể đau thay cô, không thể thay cô uống thuốc, không thể thay cô

chịu khổ!

Lăng Vi cũng không muốn An Kỳ Nhi mang thai nhanh như vậy, Tình hình sức khỏe cô bây giờ cũng không cho phép cô mang thai.

Vinh Phỉ ôm chặt cô, đặt cằm lên trán cô tới lui cọ cọ. Lần này, nếu An Kỳ Nhi thật mang thai đứa trẻ, anh có thể giết chết chính mình.

Chương 1685: Tên tôi như mạng tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

An Kỳ Nhi khó chịu có chút không đứng nổi...

Lăng Vi nhìn bộ dáng của cô cũng không giống như là mang thai, ngược lại giống như muốn tới một cơn bệnh nặng.

Vinh Phỉ cũng khẩn trương: “Rốt cuộc là làm sao?”

An Kỳ Nhi đột nhiên run rẩy... Sắc mặt Vinh Phỉ cũng đổi theo, anh ôm chặt cô, nhìn chăm chăm mặt cô, khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

An Kỳ Nhi lắc đầu, đột nhiên trán thấm ra từng từng mồ hôi, cô ôm bụng rên một tiếng: “Đau bụng...”

Lăng Vi đột nhiên có phần bất an, tính cách An Kỳ Nhi vốn là rất bền bỉ, cả người đếm không hết vết thương, thông thường chảy máu, bị thương, cô ngay cả chân mày đều không nhíu một cái.

Đột nhiên nói đau bụng, rốt cuộc là đau bao nhiêu? Mới có thể làm cho cô nói ra chữ “Đau”?

Mồ hôi trên trán An Kỳ Nhi giống như những giọt nước vậy, tuôn rơi rơi. Mặt cô trở nên xanh mét!

Vinh Phỉ lập tức nóng ruột: “Chúng ta nhanh đi về, anh đưa em đi bệnh viện!”

Vừa nói, Vinh Phỉ vừa đỡ An Kỳ Nhi đứng lên.

An Kỳ Nhi khoát tay một cái: “Chờ một chút... Để cho em chậm một chút...”

Cô đau đến không nhúc nhích được, một lúc lâu, cô mới nói: “Em muốn đi vệ sinh...”

Vinh Phỉ vội vàng đỡ cô lên.

Lăng Vi sợ An Kỳ Nhi xấu hổ, cũng không đi cùng.

Chỉ chốc lát sau, Vinh Phỉ cõng An Kỳ Nhi trở lại, Lăng Vi thấy sắc mặt Vinh Phỉ trở nên tối đen!

Đen giống như đáy nồi vậy, sắc mặt âm trầm đáng sợ!

Lăng Vi nhìn chăm chăm Vinh Phỉ hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Vinh Phỉ nói: “Không biết nguyên nhân gì, cô ấy mới vừa rồi đi tiểu, đều là máu... Anh phải đưa cô ấy trở về.”

Lăng Vi chạy mau tới tìm Diệp Đình, Diệp Đình và Lý Thiên Mặc còn đang nghiên cứu khối đá bích.

Tiểu tổ Bóng Tối và đội viên đặc chiến tất cả tản ra đi tìm tượng phật thứ năm.

Lăng Vi nói cho Diệp Đình xong, sắc mặt Diệp Đình lập tức trầm xuống, anh chạy tới xem, An Kỳ Nhi, thấy cô đau đến cắn răng chịu đựng, người run run mãnh liệt!

“Anh Tứ, anh mang cô ấy trở về trước. Để cho Lão Hắc cho dẫn đường mọi người! Chúng ta đã tìm được cửa vào, anh cũng đừng lo lắng bên này.”

“Được!” Vinh Phỉ cũng nghĩ như vậy, bọn họ đã tìm được cửa vào, làm sao đi vào, chỉ là vấn đề thời gian, phía sau có anh hay không có anh, cũng không phải là vấn đề lớn.

Vinh Phỉ nói: “Trước hết để cho Lão Hắc dẫn tôi ra ngoài, chờ tôi thu xếp ổn thỏa cho vợ tôi xong, tôi sẽ trở lại cùng mọi người hội hợp.”

Lăng Vi vội vàng kêu Lão Hắc tới..

Lão Hắc ở bên kia cầm nhánh cây đập kín cho các huynh đệ của ông, lại còn đang quỳ bên cạnh bọn họ thật lâu.

Vào lúc này, Lăng Vi kêu lão. Lão mới một bên gõ hai chân tê dại đứng lên.

Lăng Vi để cho tiểu phiên dịch đối với Lão Hắc nói, trước để cho lão đưa Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi ra ngoài.

Lão Hắc dờ dẩn gật đầu một cái.

Về mặt lão bây giờ có chút hoảng hốt... Lập tức mất đi nhiều anh em như vậy, trong lúc nhất thời lão vẫn chưa chấp nhận được.

Diệp Đình không an tâm về Lão Hắc, trên đường đi liệu lão có làm điều gì xấu, liền kêu hai tiểu đội tiểu tổ Bóng Tối, để cho bọn họ phụ trách trông chừng Lão Hắc, cũng hộ tống Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi ra ngoài.

Chương 1686: Tên tôi như mạng tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ không chút chậm trễ, cõng An Kỳ Nhi, mang theo Lão Hắc, tiểu phiên dịch và hai tiểu tổ bóng tối lập tức lên đường.

Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi sau, Lăng Vi một cực kỳ lo lắng...

An Kỳ Nhi là như thế nào? Lòng buồn bực, đầu choáng váng, muốn ói... Còn tiêu ra máu...

Nghe cũng hổng bét lòng! Bọn họ cách xa ước khắc trần như vậy, đây nếu là một đường hộ tống người trở về, còn không phải làm Vinh Phỉ và tiểu tổ Bóng Tối mệt chết!

“Ông xã, có thể cử đến một chiếc trực thăng được hay không?”

Diệp Đình suy nghĩ xem xét về đoạn đường này đường, căn bản không có phi cơ trực thăng nào có thể hạ cánh xuống địa hình này, tính ra, cũng không tiếp cận được Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi.

Anh suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Cái lòng sông đó, rất rộng có thể hạ cánh...”

“Đúng! Đúng!” Lăng Vi cũng nhớ ra: “Nơi con sông đó! Chiều rộng của con sông, trực thăng có dừng lại một chút.”

Chính là lần trước, Lão Hắc dẫn bọn họ đến bờ sông đó, Lão Hắc

ngồi đó chơi xấu, làm sao cũng không chịu rời khỏi chỗ đó.

Nhưng là... Ngừng ở phía trên mặt sông, cũng rất khó!

Vinh Phỉ chỉ có xuống sông, mới có thể leo lên thang phi cơ trực thăng! Vẫn rất nguy hiểm!

Ai biết trong nước có cái gì... Vạn nhất có cá sấu, rắn nước... Làm thế nào?

Diệp Đình nói: “Trước hết để cho trực thăng đến đây đi. Đưa cho chúng ta chút vật liệu cũng tốt. Bây giờ để cho Tiểu Bát xem bản đồ một chút, xem thử xung quanh có nơi nào phi cơ trực thăng có thể hạ cánh được hay không.”

Diệp Đình vội vàng liên lạc với Tiểu Bát.

Tiểu Bát đang dựa vào ghế ngủ. Vương Dần vẫn nhìn chăm chăm vào Vương Tử, ánh mắt đầy đau lòng và vô cùng sốt ruột! Tấm lòng của ông, tràn đầy tràn đầy tình thương của người cha nhưng không chỗ bày giải. Vương Dần nhìn chăm chăm video, mắt lom lom tình...

Ông nhìn con trai ông đang ngủ say trong video, ngực vừa đau lại đau. Tiểu tử này ngủ thật ngon, nhiều ngày không chớp mắt như vậy, đây thật là mệt mỏi. Vương Dần rất đau lòng... Đứa nhỏ này có cốt khí! Có chí khí! Nếu không phải ông phát minh điều cảm kỹ thuật, bọn họ lần này cũng không như vậy có thể đi tới nơi này.

Có lẽ, tối hôm qua đã bỏ thân cho miệng rắn. Khá tốt có đứa nhỏ này báo tin cho bọn họ.

Vương Tử quá mệt mỏi. Trợ thủ Tiểu Kỳ nhìn anh ngủ ngon như vậy, không đành lòng quấy rầy anh, vốn là muốn gọi anh đi đến ghế sa lon

ngủ, nhưng là sợ làm anh tỉnh anh lại không chịu ngủ.

Tiểu Kỳ đắp cho anh một cái áo khoác vest, cô nhìn chăm chăm anh gò má đang ngủ say của anh.

Ánh sáng trong mắt càng ngày càng ôn nhu... Cô thích anh từ rất lâu... Cô muốn tới gần anh, cô muốn nhân lúc anh ngủ say, muốn hôn lên mặt anh...

Cô thích anh từ khi bắt đầu học đại học. Trường cô học là trường khoa học kỹ thuật đứng đầu toàn cầu. Thành tích của cô, cuối năm đều là bét bảng... Cô có thể đậu vào trường đại học kia, thật sự là tốn rất nhiều nỗ lực mới chen vào. Ông nội của mặc dù là nhà tài trợ, nhưng là, trường học đặc biệt nghiêm khắc, nửa điểm cũng không cho dẫn ra. Không có biện pháp, cô chỉ có thể ngày đêm bổ túc, thật vất vả đem phân lượng cú, đề tuyển vào.

Nhưng là cô vốn không phải là người tài giỏi, đầu óc cô không đủ thông minh, tâm tư cũng không đang học thượng. Thầy nói truyện cảm, diêu cảm, cái gì... Cô căn bản là nghe không hiểu.

Cô vốn suy nghĩ đến khi tốt nghiệp sẽ ngừng lại, dù sao nhà cô cũng không thiếu tiền, lặn lội có một tấm bằng tốt nghiệp, tương đối là được!

Nhưng là, kỳ kế năm thứ nhất đại học học, để cho cô chú ý tới Vương Tử!

Tiểu tử này dáng dấp đẹp trai không nói, còn trở về cũng giành vị trí thứ nhất!

Thật là quá khinh người! Rõ ràng có thể dựa vào trị giá bề ngoài, nhưng thế nào cũng phải dựa vào thực lực!

Trong trường học nữ sinh cũng đều gọi anh là “Tiểu vương tử”, anh là nam thần của rất nhiều nữ sinh.

Bình thường, Vương Tử Kỳ không hề chú ý tiểu tử này, cô đã gặp trai đẹp rất nhiều, nam sinh theo đuổi cô cũng xếp thành hàng dài.

Nhưng là, đến một lúc có bảng danh sách, cô liền hận không được giết chết tiểu tử này!

Tại sao, tên hai người tên bọn họ chỉ kém một chữ, thành tích lại kém như vậy nhiều!

Vương Tử Kỳ cô xếp bét bảng, người ta Vương Tử đứng đầu bảng. Cô không phục! Cô khắp nơi làm điều xấu, gieo họa cho anh! Ngấm ngầm hại anh, cho anh ầm ức.

Lần này kỳ thi giữa kỳ cuối năm, người ta lại là đứng nhất! Vương Tử Kỳ về nhà nổi giận, tức đến muốn đổi tên! Cha cô nuông chiều cô, trong lòng mất hứng, dựa vào cái gì con gái ông phải đổi tên? Muốn đổi cũng là tiểu tử kia đổi!

Vương Tử kỳ được cha nuông chiều, một chút không cảm thấy ba cô đi tìm tiểu tử kia, để cho anh ta đổi tên có lỗi gì.

Thứ sáu ngày đó tan học, Vương Tử Kỳ mới từ phòng học lớn đi ra. Đột nhiên, thấy Vương Tử đứng trước mặt cô. Ngày đó, cô mãi mãi không quên biểu tình của anh...

Sắc mặt của anh âm trầm đáng sợ! Bình thường như vậy ánh mặt trời, là một chàng trai hay cười, đột nhiên mặt đầy sát khí!

Anh híp ánh mắt, nhìn chằm chằm cô nói: “Chính là cô sao? Cô hắc

tôi nửa học kỳ? Tôi tưởng là ai chứ. Bắt tôi đổi tên? Cô cho cô là ai? Cô là cha tôi sao? Cô là mẹ tôi sao? Tên tôi chính là sinh mạng của tôi! Muốn bắt tôi đổi tên, có bản lĩnh để cho cha cô giết chết tôi đi!”

Chương 1687: Đơn phương có độc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mỗi lần nghĩ tới, Tim của Vương Tử Kỳ liền đau...

Nếu không phải lần đó cô tùy hứng bắt anh đổi tên, anh sẽ không ghét cô đến bốn năm!

Từ ngày cô nhìn vào ánh mắt của anh, từ ngày thấy ánh mắt đầy sát khí của anh, tim cô lại bắt đầu đập rộn lên...

Cô chính là không muốn thừa nhận, cô bắt buộc anh đổi tên, nhưng thật ra là cô thích anh, cô chính là muốn dùng cách này để bắt anh nhìn thẳng vào cô!

Anh cùng đám con trai trong lớp nghịch phá, ngày ngày níu tóc đuôi sam của cô, không phải anh ghét cô, mà là muốn dùng cách tồi tệ này để được cô chú ý!

Ngày đó, anh sẽ dùng ánh mắt khinh thường liếc cô một cái: “Tôi tưởng là ai? Ném bài tập thí nghiệm của tôi vô nước, là cô phải không?” Hại anh bị toàn bộ sinh viên các cấp cười nhạo.

“Nửa đêm, đến phòng ngủ của tôi gõ cửa, giả ma giả quỷ cũng là cô đúng không?”

Vương Vử kiên cường nói: “Là tôi, thì thế nào?”

Tiếp đến, cô nghe được một câu nói tàn nhẫn nhất của anh, anh nói: “Cô là vì cái gì chứ? Đến bây giờ, ngay cả cô tên gì, tôi cũng không biết.”

Cô trong lòng khó chịu đến chết mất! So với bị nước sông dìm chết còn dễ chịu hơn bao nhiêu!

Cô cắn răng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh, hung hãn nói: “Sớm muộn có một ngày, tôi sẽ khiến anh không quên được tôi!”

Vương Tử bửu môi cười một tiếng: “Cô sao?”

Cô rất muốn khóc... Nhưng nước mắt chỉ tỏ ra bản thân yếu đuối, không có bất kỳ chỗ nào để dùng!

Cô gắt gao trợn mắt nhìn anh, anh giơ tay lên, gõ lên đầu cô một cái: “Du một vương mắc, chờ cô thông suốt rồi hãy nói.”

Từ ngày đó, cô bắt đầu bị bệnh... giống như muốn chết vậy, cho tới bây giờ không nghĩ thích đơn phương một người lạ là chuyện đau khổ như vậy...

Thật ra thì, thích đơn phương không đáng sợ, đáng sợ là bất kể mình dùng cách gì, người ta đều không thèm nhìn thẳng mình một cái.

Cô cũng không phải lúc nào cũng hắc anh, gieo họa cho anh. Mới bắt đầu cô cũng rất biết điều, nhanh nhẹn, dễ thương, vui vẻ ở trước mặt anh...

Nhưng là, không có hữu dụng. Tiểu tử này trong mắt ngoài số liệu chính là thí nghiệm.

Cô cũng muốn cố gắng học tập, giống như nữ sinh khác vậy, có thể cùng anh cùng nhau làm thí nghiệm gì đó...

Nhưng là, cô thật sự không học được, cô tìm hai lần để làm thí nghiệm, đều bị anh phun hai lần phế vật!

Vương Tử Kỳ trong đầu nghĩ, phế vật thì phế vật, dù gì... Người ta cũng cùng cô nói một câu!

Mặc dù chỉ có hai từ... Nhưng là, cô giống như ăn mật ngọt. Chẳng lẽ, đơn phương có thể khiến cho người ta trở nên hèn mọn như vậy sao? Cô cảm giác trên thế giới này, không có người nào có thể ti tiện hơn cô.

Bất kể thái độ của anh đối với cô thờ ơ ra sao, chỉ cần là anh cô đều thấy vui vẻ...

Không còn cách nào khác...

Vương Tử Kỳ không ý thức rơi nước mắt. Trong lòng chua xót giống như ngâm axit citric.

Cô bây giờ, gần anh như vậy... Nhưng vẫn không thể làm cho anh thích cô...

Chương 1688: Đơn phương có độc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ lần sau khi bắt anh đổi tên, cô bị bệnh suốt nửa năm, cho đến một ngày, anh gửi cho cô một tin nhắn ngắn, anh nói: “Người khi dễ là cô, bị khi dễ chính là tôi. Tôi chưa chết, cô chết cái gì?”

Cô nhìn tin nhắn của anh, nước mắt rào rào rơi. Cô chạy đi trách móc ba cô! “Ba đã làm gì anh ấy?”

Mặt ba cô đầy mù mịt, nhìn con gái ông khóc lê hoa đái vũ, trong nháy mắt mềm lòng: “Ai nha? Ba đối với người nào làm cái gì? Thế nào?”

“Vương Tử! Ba đã làm gì anh ta?”

Ba cô bừng hiểu ra: “Oh... thằng nhóc đó, không phải con muốn ba tìm nó bắt nó đổi tên sao? Tiểu tử này rất kiêu ngạo, nếu không ba đánh nó một trận?”

Vương Tử Kỳ trợn mắt nhìn ba cô, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: “Không cho phép ba đụng đến anh ấy! Ba còn bắt nạt anh ấy, con sẽ chết cho ba xem!”

Nói xong, xoay người chạy lên lầu, nước mắt quăng một đường.

Cha cô bị dọa đến sợ, không phải bởi vì cô nói lời độc ác, mà là từ ngày đó, con gái bảo bối của ông, tính cách cũng trở nên thay đổi!

Trước kia chanh chua, tự do phóng khoáng, giống như một con nhím, nói một không nói hai! Bây giờ... Không biết tại sao, thật giống như đem tất cả gai nhọn cũng cho rút, từ con nhím biến thành một cái bánh bao, ai khi dễ đều được.

Thanh âm nói chuyện cũng là nhỏ nhẹ ôn nhu, không phô trương như trước. Ngay cả ánh mắt cũng không như trước sắc bén, mang quang.

Tính tình của cô trở nên thay đổi, ở trường học cũng đưa tới chấn động không nhỏ. Trước kia, là nữ sinh năng động, cá tính, đột nhiên mất đi hào quang.

Bỗng..., có một ngày Vương Tử đến tìm cô, anh hẹn cô cùng nhau làm thí nghiệm, anh nói: “Cô có muốn nâng cao kết quả học tập không? Tôi dạy thêm cho cô, một giờ năm trăm. Nếu cô đồng ý chúng ta ký hợp đồng.”

Vương Tử Kỳ sợ hết hồn, trong đầu nghĩ: Anh bây giờ không phải là thiếu tiền chứ? Không thể như vậy? Ba mẹ anh đều là giáo sư, nhà không thiếu tiền... Chẳng lẽ là ba mẹ anh bị bệnh nặng? Cần tiền phẫu thuật?

Vương Tử Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy... chắc chắn là như vậy! Cô vội vàng tìm người điều tra, kết quả người ba mẹ anh rất tốt, nhà cũng không có chuyện gì xảy ra...

Vương Tử Kỳ liền hỏi anh: “Anh nghĩ thế nào lại muốn dạy tôi học thêm? Anh thiếu tiền sao?”

Vương Tử nói: “Không thiếu.”

“Vậy tại sao anh lại muốn dạy tôi học thêm?”

Vương Tử nhìn cô một cái, hiển nhiên nói: “Bởi vì cô hạng bét, giúp cô lên hạng, tôi cảm giác làm được thành tựu.”

Tôi lau... Vương Tử Kỳ nhắc chân muốn đạp anh!

Sau đó, anh luôn luôn giúp cô học thêm, một mực giúp cô đến viện khoa học phụ tá...

Mặc dù người phụ tá này, cũng là anh đi cửa sau, tìm cách giúp cô vào viện khoa học phụ tá... Anh đuổi theo cấp trên nói: “Cô gái này luôn luôn làm trợ lý của tôi, bốn năm đại học đều là cô ấy giúp tôi hoàn thành các loại thí nghiệm, đối người khác, tôi có thể không quen.”

Viện khoa học lại cho anh thêm trợ lý, sau đó cũng không biết bởi vì sao đều bị điều đi. Bây giờ, chỉ còn lại một mình cô.

Vương Tử Kỳ suy nghĩ lung tung, tiểu tử này khẳng định thích mình! Bằng không, trường học nhiều sinh viên muốn học thêm như vậy, tại sao lại dạy thêm cho mình? Còn giữ mình làm việc bên cạnh anh? Lúc này, cũng không phải là mình mặt dày theo đuôi anh nha!

Nhưng là, nhìn thái độ hời hợt của anh... Cô như bị dội một chậu nước lạnh...

Loại cảm giác đó, không phải là thầm thương một người nào đó, căn bản cũng không thể biết... Mỗi ngày đều bị hành hạ đến giống như bệnh nhân tâm thần!

Hàng ngày suy đoán tâm tư của người ta, dù chỉ là một ánh mắt của anh, hay nhiều lắm là cùng anh nói một câu, liền tựa như trời đã sáng, nước biển lam thiên...

Ngày nào, anh không chủ động tìm cô, cô và anh nói chuyện ít đi đối với cô mà nói rất quan trọng, anh ngược lại hoàn toàn không phản ứng... Khi đó, đột nhiên ngày vừa tối, mây đen giăng đầy...

Đơn phương, thật ra thì chính là hành hạ bản thân... Thật là quá hành hạ! Muốn buông bỏ, nhưng lại không bỏ được... Muốn cách anh xa một chút, sau này cũng không nhìn thấy nữa, dù là đau khổ, cũng sẽ không giống như bây giờ lúc lạnh lúc nóng, kinh hồn bạt vía.

Muốn đi, nhưng lại không làm chủ được hành động của mình... Vương Tử Kỳ lau nước mắt, xích lại gần anh, cô rất muốn xoa xoa tóc anh, rất muốn hôn lên má anh... Cũng chỉ có lúc anh ngủ, cô mới dám len lén đến gần anh.

Giống như tối qua, đột nhiên bị anh ôm ngủ một đêm, đó là chuyện trước đây chưa từng có.

Ngày hôm qua cô bị con rắn kia hù dọa, cô nấp trong ngực anh tỏ ra đáng bộ yếu đuối, thật sự cũng có vài phần giả bộ, không có cách nào khác, cô thừa nhận cô có chút cố tình! Vì có thể được gần hơn với anh, giả bộ đáng thương là cái gì... Coi là cái gì...

Từ sau khi thích anh, cô trở nên ngốc ngốc, điên điên... Chính cô cũng không phân biệt được đâu là thực

Chương 1689: Cấp cứu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tử Kỳ len lén hôn lên mặt anh một cái, ngón tay sờ lên mặt anh.

Ngón tay nhỏ của cô vẽ vòng lên gương mặt của anh.

Thật khó tưởng tượng, đã nhiều năm như vậy, hay là đối với anh không có sức đề kháng... Thậm chí càng ngày càng thích, không có nửa điểm giảm đi.

Mỗi lần thấy anh, lòng cô vẫn như lộc đưng. Cô giờ 25, cũng đã 6 năm, vẫn giống lúc gặp anh lần đầu...

Cô đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được trong máy truyền tin, truyền tới âm thanh “khụ” ho khan một cái.

Cô chợt giật mình, ngẩng đầu, chỉ thấy trong màn ảnh lớn có mấy cặp mắt đang nhìn cô chăm chăm!

Ôi trời ơi! Vương Tử Kỳ che mặt, cô vừa rồi không có tắt màn ảnh máy truyền tin sao? Người đối diện đang nhìn cô và anh?

Vậy... Mới vừa rồi... Cô hôn anh... Người bên kia cũng nhìn thấy sao?

Vương Tử Kỳ đầu trở nên trống rỗng: “Đô” nhấn tắt màn ảnh! Màn ảnh tối đen, nhưng máy truyền tin còn mở, cô nghe được đầu kia có

người đàn ông nói: “Cô gái này thích Tiểu Bát!”

“Nhị Tuấn, anh nhỏ giọng một chút! Để cho cô gái đó nghe sẽ xấu hổ a!”

“Ai yêu, chị dâu, tôi sai rồi sai rồi... Tiểu Bát của chúng ta không biết là có ý gì, tôi còn suy nghĩ đem ta ông ngoại đại pháp quan và Tiểu Bát ghép thành một đôi, không nghĩ tới, chính anh đã có ý trung nhân a! Tiểu tử thú! Cho tới bây giờ cũng không nói với chúng ta một chút!”

Lăng Vi nói: “Chữ Bát còn không có phẩy một cái bái, nếu là thật là có quan hệ, nhất định cậu ấy sẽ nói với chúng ta. Nhanh chóng làm việc! Không phải muốn nhờ Tiểu Bát kiểm tra hình ảnh sao? An Kỳ Nhi vẫn đang đợi trực thăng!”

“Đúng đúng!” Lôi Tuấn hướng máy truyền tin rống to giọng: “Cái gì đó — — ai? Cô gái kia, cô tên gì? Nhờ cô giúp một chuyện, giúp chúng tôi đánh thức Tiểu Bát. Chúng tôi bây giờ cần cứu người gấp!”

“Được, xin chờ một chút!” Vương Tử kỳ biết bọn họ kêu “Tiểu Bát” chính là Vương Tử, bọn họ một mực kêu anh như vậy, cô biết Vương Tử là người quan trọng trong tiểu tổ bọn họ.

Dẫu sao cùng anh sống chung một chỗ cũng đã sáu năm. Chuyện này là bí mật của anh, nhưng anh cũng không có gạt cô.

Vương Tử Kỳ đưa tay thọt anh: “Vương Tử... Bạn anh kêu anh.”

Âm thanh của cô rất nhẹ, anh vẫn đang ngủ. Trong máy truyền tin lại truyền tới “Nhị Tuấn “ thanh âm: “Tôi nói cô nương, cô đó là kêu người sao? Cô kêu lớn một chút a! Cô ở đó bắt chước mèo kêu sao? Em trai tôi là xuân sao? Cô là con mèo nhỏ kêu xuân sao?”

“...” Ta lau, Vương Tử Kỳ giận đến bốc khói, anh mới là con mèo nhỏ kêu xuân!

Cô tức muốn chết, nhưng là mấy năm này tính tình cũng ôn nhu, không cùng anh so đo, cô dùng sức đẩy Vương Tử một cái: “Vương chủ nhiệm! Bạn anh kêu anh! Bên kia có việc gấp!”

Thanh âm so với trước đó lớn hơn một ít, lực đẩy cũng lớn hơn, cho nên Vương Tử tỉnh ngay lập tức: “Ngô... Thế nào?”

Má phải của anh bị ép trở nên hồng ửng, nhưng Vương Tử Kỳ không hề cảm thấy khó coi, anh bình thường thông minh lanh lợi như vậy, ánh mắt đều là sáng lấp lánh, đột nhiên thấy đáng vẻ bần ngủ, ánh mắt mông lung, cảm giác rất mới...

Cô muốn đưa tay xoa xoa mặt anh...

Cô chịu đựng muốn đưa tay, nói: “Bạn anh kêu anh, hình như có việc gấp.”

“Được”, Anh đưa tay lấy mắt kính, đem mắt kính đeo lên, vừa muốn mở màn ảnh lớn, Vương Tử Kỳ đột nhiên nói: “Ai nha, trên mặt anh toàn là dấu đỏ, trước hay là chớ mở ra, ở trong máy truyền tin nói đi!”

Chương 1690: Cấp cứu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô chủ yếu là sợ để cho những người đó thấy cô, mới vừa rồi quần bách, cô còn chưa có bình tĩnh lại.

Dẫu sao... Cô và Vương Tử cũng không phải có quan hệ yêu đương... Cô chỉ là người đơn phương, len lén hôn lên má con trai, rất khó coi a!

Mặt cô nóng bừng, vốn là muốn tĩnh táo một chút, nhưng nhiệt độ một mực rất cao không giảm...

Cô muốn rời đi, nhưng lại sợ mình anh không giúp được gì. Cô không thể bỏ anh một mình ngồi ở đây.

Vương Tử ở trong máy truyền tin hỏi: “Thế nào? Có chuyện gì?”

Anh uống một hớp nước, thanh âm đã trở nên tỉnh táo, không giống mới đáng vẻ mới vừa ngủ dậy.

Lôi Tuấn nói: “Chị dâu An Kỳ xảy ra chuyện, Anh Tứ bây giờ cũng chị dâu về Ước Khắc Trấn trước, nhưng là, nếu cứ đi bộ như vậy trở về, sợ rằng đi mệt đến chết. Chúng tôi muốn điều một chiếc trực thăng tới đón bọn họ. Bây giờ, nhờ anh dò tìm một chút, gần chỗ bọn họ, có nơi nào trực thăng có thể hạ cánh tạm thời được hay không. Phải nhanh chóng đưa chị dâu An Kỳ đến bệnh viện.”

“Được!” Vương Tử lập tức mở toàn cảnh kiểu mẫu, anh không có

thời gian hồi kỹ, chị dâu An Kỳ nhất định đã xảy ra chuyện!

“Muốn tôi giúp một tay không?” Vương Tử Kỳ ở bên cạnh hỏi anh:
“Tôi giúp anh tìm nhé?”

“Được”, Vương Tử không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Cô tìm khu vực này.”

Anh chỉ lên màn hình, phân định cho cô một khu vực.

Vương Tử Kỳ gật đầu, những lần cô cảm thấy vui vẻ, chính là anh đối với cô tin tưởng vô điều kiện, hoàn toàn không cần suy tính tính nhiệm.

Người khác không thể đảm nhiệm lấy công việc, cô cũng có thể tham dự vào, coi như cô không giúp được gì, coi như cô là đồ vô dụng, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng mắng cô.

Chỉ điều này, là một trong những nguyên nhân làm cho cô không rời bỏ anh được.

Vương Tử rất chuyên tâm, rất nhanh phong tỏa một chỗ: “Anh Tuấn, nơi này có một con sông rất rộng, ngoại trừ chỗ này, chỗ khác trực thăng không thể dừng được. Trong rừng cây cối lại quá cao, hơn nữa mọc rất dày.”

“...” Lôi Tuấn không lên tiếng, anh chính là không muốn nghe cái địa hình này.

Lăng Vi nói: “Chúng ta cũng biết con sông này, nhưng là, có thể để cho anh Tứ xuống sông sao? Lỡ may dưới sông có cá sấu, có rắn nước... Làm thế nào?”

Tiểu Bát cau mày: “Biết, vậy tôi tìm một chút.”

Anh quơ quơ đầu, để cho mình tỉnh táo hơn một chút, mới vừa tỉnh ngủ, đầu còn rất đục, bởi vì thời gian ngủ quá ngắn.

Vương Tử Kỳ ở bên cạnh nói: “Anh uống nhiều nước một chút, tôi tìm ở chỗ này, nói không chừng có thể tìm ra!

Vương Tử nghe lời bưng ly nước lên, bên trong nước hay vẫn còn ấm... Anh nói tiếng: “Cám ơn.”

Vương Tử Kỳ liếc mắt liếc nhìn anh một cái: “Chúng ta quan hệ này, còn nói cám ơn sao? Có phải anh quá khách khí với tôi rồi không?”

Anh không nói gì, bưng nước uống hết, thật giống như cố sức uống vậy. Lúc để ly xuống, Vương Tử Kỳ đột nhiên nói: “Anh xem chỗ này được không?”

Cô phóng to hình ảnh, chính giữa một rừng cây, có một khoảng đất trống không quá lớn. Phi cơ trực thăng treo đậu, diện tích có lẽ đủ, nhưng không biết cách anh Tứ có xa hay không.

Tiểu Bát cẩn thận quan sát, nhíu mày nói: “Hình như phía dưới là một ao đầm!”

Nhưng là, trực thăng có thể treo dừng, không biết anh Tứ và mọi người có cách nào để leo lên thang trực thăng hay không.

Tiểu Bát suy nghĩ một chút, vẫn quyết định phát hình ảnh qua cho Lý Thiên Mặc: “Thiên Mặc, anh hỏi anh Đình một chút, chỗ này được không?”

Diệp Đình xem hình ảnh: “Vị trí này thật khó giải quyết...”

Tiểu Bát nói: “Chỉ cần phi cơ trực thăng có thể hạ xuống, anh Tứ và mọi người ôm treo thang, đem thang cố định trên cây, đưa chị dâu lên phi cơ trực thăng hẳn không phải là việc quá khó chứ? Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng thời gian cấp bách! Tôi nghĩ anh Tứ hẳn sẽ có cách.”

Chương 1691: Xác nhận cửa vào căn cứ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình suy nghĩ rồi nói: “Quả thật có thể thử một chút, cậu liên lạc với anh Tư, hỏi anh ấy có cách gì không.”

Tiểu Bát lập tức liên lạc với Vinh Phỉ.

Vinh Phỉ lập tức đồng ý: “Được! Chúng tôi sẽ đi đến nơi đó!”

Không quan trọng bằng cách gì, anh nhất định phải đưa An Kỳ Nhi lên trực thăng!

Cô bây giờ đau đến càng ngày càng mãnh liệt, nếu đi bộ trở về Ước khắc Trấn, anh thật không dám cam đoan, mạng nhỏ của cô có thể bị nguy hiểm hay không!

Vinh Phỉ chạy thật nhanh, thật giống như trên lưng không cồng ai.

Vinh Phỉ dựa theo chỉ dẫn của Tiểu Bát, tiến về ao đầm phía trước.

Trực thăng từ vùng lân cận cũng đã đến.

Rất nhanh, Vinh Phỉ thấy được trực thăng, mọi người lấy nhánh cây làm thành thang dây, sau đó treo nhánh cây lên trên ngọn cây.

Đội trưởng tiểu tổ Bóng Tối nói: “Tứ gia, tôi lên trước, anh cồng chị dâu An Kỳ Nhi ở phía sau.

Sau đó anh nói với các tổ viên khác: “Tiểu Thất, cậu ở phía cuối che chở chị dâu. Bốn người chúng tôi đi trước. Những người khác đều ở phía dưới kéo dây thừng, tuyệt đối không thể để cho dây thừng tuột ra!”

“Dạ! Đội trưởng!”

Đội trưởng tiểu tổ Bóng tối nhìn sang Lão Hắc và tiểu phiên dịch, toàn bộ trong đội ngũ, chỉ có hai người này là không xác định được, anh xem ra hai người giống như hai quả bom hẹn giờ vậy...

Nếu lúc bọn họ leo lên dây thừng, hai người này quấy rối, Anh Tư và An Kỳ Nhi nắm không chắc dây thừng, rơi xuống đầm, thì hai người khó đường thoát chết!

Vinh Phỉ lắc đầu, tỏ ý bảo anh đừng lo lắng.

Đội trưởng Bóng Tối không nói gì nữa, chỉ huy đoàn người hành động.

Lão Hắc và tiểu phiên dịch quả nhiên không có hành động gì, hai người đứng xa xa, giống như rất sợ người khác hoài nghi bọn họ.

Vinh Phỉ cố An Kỳ Nhi khó khăn leo lên trực thăng, phía dưới đội viên cắt đứt dây thừng, để cho trực thăng cất cánh.

Trực thăng bay khỏi ao đầm, ném hết vật dụng xuống rừng. Tiểu tổ Bóng tối lập tức chạy tới, thu gom vật liệu, nhanh chóng trở lại vị trí khoi đá bích.

Tiểu tổ Bóng Tối mang vật liệu trở lại, điều khiển cho Lăng Vi bất ngờ là Lão Hắc và tiểu phiên dịch cũng theo trở lại.

“Phu nhân, tiến triển như thế nào?” tiểu tổ Bóng Tối trở lại báo cáo, bọn họ chạy đến trước mặt Lăng Vi nhận nhiệm vụ.

Lăng Vi nói: “Lão Đại còn đang nghiên cứu cửa vào khối đá bích. Những người khác vẫn chưa tìm được tượng phật thứ năm. Các anh đem vật liệu chia cho mọi người, chia xong vật liệu tiếp tục đi tìm tượng phật.”

“Dạ! Phu nhân!”

Thời gian từng giờ trôi qua, thật là làm cho lòng người sốt ruột! Tiến triển của bọn họ đã rơi vào bế tắc. Đoàn người cũng sắp nản lòng, nhưng là, mãi vẫn không tìm được cửa vào!

Mười mấy cửa hang, bọn họ cũng không thể để ai đi thử, như vậy càng lãng phí thời gian.

Hơn nữa, cũng không xác định được bên trong cửa hang có nguy hiểm gì.

Lúc trời chạng vạng tối, đột nhiên Tiểu Kỳ nói với Vương Tử: “Vương chủ nhiệm, anh nhìn chỗ này thử, rất lạ.”

Vương Tử dựa người tới, nhìn vào màn ảnh một cái, không phát hiện có gì không đúng, anh hỏi: “Làm sao lại lạ chứ?”

Chương 1692: Xác nhận cửa vào căn cứ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Tiểu Kỳ và mặt anh cơ hồ chạm phải, cô đỏ mặt, khẩn trương nói: “Anh nhìn xem, toàn bộ cây cối xung quanh vách đá, nhiều loại đều có. Hơn nữa kém không đủ, các loại cây lẫn vào nhau mà sinh trưởng. Nhưng là, anh xem chỗ này: “Cô chỉ tay vào màn ảnh: “Anh nhìn xem, nơi này chỉ có duy nhất một loại cây. Không lạ sao?”

Vương Tử nhìn cẩn thận, thật đúng như vậy! Rừng mưa nhiệt đới rất đa dạng loại cây, mỗi một cây bên cạnh nhất định phải có loại cây khác, sinh trưởng lẫn lộn.

Chỗ này, bên trong năm mét, đều chỉ có một loại cây. Chi tiết nhỏ như vậy, anh thật là không để ý, không nghĩ tới bị Tiểu Kỳ phát hiện!

Anh nhanh chóng nói cho các anh em: “Mọi người nhìn đi, nơi này các loại cây đều rất giống nhau, rất giống được con người trồng trọt.”

Lăng Vi và Diệp Đình dẫn đoàn người đi tới chỗ Tiểu Kỳ nói, cẩn thận tìm ở xung quanh một chút. Quả thật giống như được con người trồng trọt.

Nhưng là, cũng không tìm thấy tượng phật.

Đêm càng lúc càng khuya, lại một ngày trôi qua, cứ chịu đựng như vậy cũng không phải là cách hay.

Buổi tối Lăng Vi không ngủ được, cô và Diệp Đình đi trông coi, Lôi Tuấn và Giang Quân cũng đi ra đứng gác.

Bọn họ bốn người tới lui bên trong khu vực năm mét, Lăng Vi nháo tâm, cô nhìn lên trời, vốn là muốn nhìn những ngôi sao, trắng sáng như hiểu một chút lòng người ưu tư, lại không nghĩ rằng, cô ngẩng đầu... Ánh mắt liền định trụ.

Diệp Đình thấy cô nhìn chăm chăm lên trời, anh cũng ngẩng đầu nhìn, cũng liền định trụ!

Lôi Tuấn và Giang Quân thấy kỳ lạ, hai người cũng đi lên nhìn, tiếp đến... Hai người cũng định trụ!

Chuyện gì xảy ra?

Lôi Tuấn mặt đầy mộng lung hỏi: “Mọi người tại sao lại nhìn chăm chăm lên trời như thế? Nếu tôi không nhìn, chẳng phải là chỉ số thông minh của tôi quá thấp.”

Lăng Vi đột nhiên giơ tay, chỉ trên trời nói: “Đó không phải là tượng phật sao? Nhị Tuấn anh nhìn không ra à?”

Lôi Tuấn “A? “một tiếng: “Ở đâu?” Anh cố gắng tìm, khắp nơi tìm kiếm, cũng không nhìn thấy tượng phật.

Lăng Vi hơi sốt ruột, hỏi Diệp Đình: “Nhìn thấy không? Mấy ngọn cây kia, không phải làm thành một hình tượng phật sao?”

Diệp Đình gật đầu một cái: “Đúng, anh cũng thấy vậy.”

Giang Quân cũng nói: “Đúng, tôi cũng nhìn thấy, nhưng tượng phật này có thể nói lên điều gì... Chúng ta bây giờ đã tìm được tượng phật

thứ năm, nhưng tượng phật này và cái đó vách đá có quan hệ thế nào? Chúng ta vẫn là không có biện pháp chắc chắn cửa hang nào có thể vào, không phải sao?”

Lăng Vi nói: “Chúng ta nên hỏi Thiên Mặc và Tiểu Bát.”

Diệp Đình gọi Lý Thiên Mặc, hai người liên lạc với Tiểu Bát.

Ba người bắt đầu nghiên cứu tượng phật thứ năm vừa tìm được và khối đá bích có quan hệ gì?

Suốt cả một buổi tối, ba người cùng tính toán công thức, nhưng không có gì đột phá.

Đoàn người đầu óc quay cuồng, lúc này Vinh Phỉ phát tới tin tức nói: “An Kỳ Nhi bệnh tình rất nghiêm trọng!”

Ngày hôm qua trực thăng trực tiếp đưa bọn họ đi thành phố Nữ Lai, bác sỹ làm xét nghiệm máu cho An Kỳ Nhi, nhưng máu An Kỳ Nhi rút ra không phải màu đỏ, mà là trắng bạch!

Đoàn người lập tức sốt ruột, Vinh Phỉ nói: “Kiểm tra máu phát hiện tinh bột huyết thanh cao gấp sáu lần bình thường! Còn có mỡ môi cao gấp bốn lần!”

“Chuyện gì xảy ra? Đó là bệnh gì?” Đoàn người thất chủ bất thiết hỏi.

Vinh Phỉ nói: “Kết quả kiểm tra nói là viêm di tuyền cấp tính nghiêm trọng, nhiều bộ phận chức năng suy kiệt.”

“Cái gì?” Nhiều bộ phận chức năng suy kiệt?

Tất cả mọi người đều bị giật mình, ý gì? Không phải là quá dọa người sao? Nhiều bộ phận chức năng suy kiệt? Như vậy không phải là không xong rồi sao?

Lăng Vi vội vàng nói: “Anh Tư, anh nhanh chóng liên lạc với Quân Dương! Có phải An Kỳ Nhi đã dùng thuốc gì có tác dụng phụ không? Ánh mắt An Kỳ Nhi tỏ ý, anh là bác sỹ hẳn biết dùng thuốc gì.”

“Ừ, Anh đã liên lạc Quân Dương, cậu ta bên kia cũng đang kiểm tra. Mọi người cũng đừng quá sốt ruột, chờ chị dâu ổn định lại, anh lập tức đưa cô ấy trở về nước.”

“Được!”

Kết thúc nói chuyện điện thoại, tất cả đoàn người đều lo lắng, Thượng Hòa! Bạch Bình và hai vị giáo sư còn chưa cứu được, An Kỳ Nhi lại xảy ra chuyện!

Lăng Vi đang nháo tâm, đột nhiên nghe Diệp Đình kêu cô: “Bà xã, mau tới đây!”

“Thế nào?” Lăng Vi bị sợ hết hồn, lại xảy ra chuyện gì?

Chương 1693: Thân phận của a Đạt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi chạy đến chỗ Diệp Đình. Diệp Đình giơ tay chỉ lên trên vách đá: “Em nhìn thử cái bóng đó một chút!”

Lăng Vi nhìn lên vách đá: “Thế nào?” Cô nhìn cẩn thận.

Phát hiện...Trên vách đá có một cái cửa hang là sáng, các cửa hang khác đều bị bóng của nhánh cây che tối, rất tối! Mười mấy cửa hang, chỉ có một cái là sáng!

“A! Tượng phật tứ năm là dùng chỗ này, ở chỗ này!” Lăng Vi nhìn chằm chằm cửa hang được chiếu sáng.

Trên đỉnh những cây đó có một lỗ hổng, ánh mặt trời là từ lỗ hổng này chiếu xuống.

Cái lỗ hổng này, là hình tượng phật thứ năm!

Lăng Vi nói: “Tượng phật này, thì ra là dùng ở chỗ này... Cửa hang kia nhất định là cửa vào a!”

Giang Quân và Lôi Tuấn cũng biết!

Tối hôm qua, lúc bọn họ phát hiện tượng phật thứ năm không có ánh mặt trời, cho nên, không nhìn thấy bóng mờ!

Mà hôm nay, đúng lúc ánh mặt trời theo cái đó khe hở nhánh cây chiếu xuống.

Mà ánh mặt trời chiếu qua cái khe hở kia, lại chiếu đúng vào một cái cửa hang động!

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “A Đạt này có phải bị bệnh thần kinh hay không... Loại này thiết kế cô cũng nghĩ ra được?”

Lý Thiên Mặc cũng gật đầu: “Đúng là bệnh thần kinh... Hoặc là bệnh tâm thần.”

Lúc này, Lão Hắc dòm cửa hang nói: “Trước kia, tôi nghe người ta nói qua, toàn bộ cấu tạo căn cứ hút máu, đều do một tay A Đạt thiết kế, rất nhiều người đều đồn cô là thiên tài.”

Lý Thiên Mặc nói: “Mọi người ở nơi này, cũng tôn sùng A Đạt là "Thần" sao?” Nghe giọng Lão Hắc nói chuyện, thật giống như rất sùng bái A Đạt.

Tiểu phiên dịch không có phiên dịch những lời của Thiên Mặc, trực tiếp thay Lão Hắc trả lời: “Đúng vậy, toàn bộ nữu lai, quân lương, tài chính, còn có kinh tế, đều tôn sùng A Đạt.”

“...”

Đoàn người trở mắt nhìn nhau, nguyên lai A Đạt... Còn có loại năng lực này?

Cô lần trước còn nói xạo, vì kiếm tiền vé máy bay, phải tham gia mấy cuộc tranh tài...

Diệp Đình thấp giọng nói: “Suy đoán của chúng ta, đều nhất nhất ứng

nghiệm. Con người A Đạt này tuyệt đối không đơn giản.”

“Đúng vậy, không sai...” Lý Thiên Mặc ngày càng tin rằng đầu óc của A Đạt và người bình thường không giống nhau.

Đầu cô ấy nhất định biến đổi khôn lường!

Lôi Tuấn chỉ cửa hang, nói: “Nếu tìm được cửa vào, chúng ta bây giờ đi vào thôi!”

Diệp Đình có chút lo lắng. Anh nói: “A Đạt này làm việc quỷ quyệt, xảo quyệt. Chúng ta bây giờ cũng không thể hoàn toàn chắc chắn cửa hang này an toàn hay không, mọi người đợi một chút, tôi và Thiên Mặc vào trước xem thử.”

Lý Thiên Mặc và Diệp Đình đặt một máy điều cảm phi hành khí đi vào, phi hành khí bay rất xa, truyền về tin tức không nguy hiểm gì.

Chương 1694: Thân phận của a Đạt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng là, không biết tại sao trong lúc bắt chợt lại không có tín hiệu gì.

Diệp Đình nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra?”

Lý Thiên Mặc xua tay, tiếp tục bắt tín hiệu, anh nhìn Diệp Đình nói: “Bên trong hẳn không nguy hiểm gì, nhưng là lối đi quá dài, phi hành khí bay rất xa, tôi đoán có thể tín hiệu truyền không tới.”

“Có khả năng...” Diệp Đình vừa dứt lời, Tiểu Bát phát tới tín hiệu, anh phân tích số liệu tín hiệu phi hành khí dò xét truyền về: “Hai anh xem thử, có giúp ích được gì hay không.”

Đoàn người cũng không ai lên tiếng, bởi vì có ba người đàn ông nghiên cứu khoa học ở đây thật sự là quá đáng sợ!

Tìm một cửa hang, cũng có thể dùng số liệu làm phân tích...

Trải qua mười mấy phút vận toán (operation), Lý Thiên Mặc gọi đoàn người lên đường: “Chúng ta vào cửa động này thử!”

“Là cửa động này sao? An toàn không?” Lôi Tuấn vội vã hỏi.

Diệp Đình nói: “Không thể hoàn toàn khẳng định an toàn, chỉ biết chắc được bảy phần.”

Anh đột nhiên nghiêng đầu nói với đoàn người: “Sống chết do số! Nếu ai không muốn đi vào, có thể ở lại bên ngoài, không bắt buộc!”

Tiểu tổ Bóng Tối cùng anh vào sanh ra tử vô số lần, nhất định là sẽ không lùi bước.

Chiến đội Quốc Tế, là thực hiện nhiệm vụ, bất kể có nguyện ý hay không cũng phải đi theo vào.

Đội trưởng chiến đội Quốc Tế nói: “Tôi đã ở chỗ này theo dõi truy tung khí, bộ đội cứu viện mới vừa liên lạc với tôi, nói bọn họ đại khái mười giờ sau có thể chạy tới nơi này.”

“Ừ!” Diệp Đình nói với anh ta: “Chờ đội viên tới, không cần phải lập tức vào cửa động, cứ để cho bọn họ so sánh bóng râm ở các cửa hang. Bởi vì ánh sáng chiếu qua bóng cây sẽ thay đổi tùy lúc.

“Được!” Đội trưởng ra lệnh cho các bộ đội cứu viện, sau đó cùng Diệp Đình và đoàn người đồng loạt tiến vào vách đá sơn động.

Lão Hắc và tiểu phiên dịch do dự một chút.

Lão Hắc không có theo vào, lão sợ chết. Lão ta lui về phía sau, đứng ở bên ngoài hướng về phía đoàn người kêu: “Tôi ở nơi này đợi mọi người. Nếu như các người đều chết ở bên trong, tôi sẽ đi tìm người giúp!”

Tiểu phiên dịch bủi môi, anh do dự chốc lát, đưa chân muốn đi vào trong, nhưng là, dừng lại.

Anh ta phân vân mấy phút, một hồi đi trong cửa hang nhìn, một hồi lại lui về phía sau.

Cuối cùng, không biết là lý do gì thuyết phục chính anh, anh ta lại đi theo đoàn người vào trong.

Lão Hắc ở bên ngoài, liên tục lắc đầu: “Điên rồi! Điên hết rồi! Một đám người điên!”

Tiểu phiên dịch “Đặng đặng đặng” đuổi theo về phía trước.

Lăng Vi quay đầu nhìn thấy anh: “Yêu? Tại sao anh lại đi theo? Anh Tư Vinh không có ở đây, dạ minh châu anh ấy cũng mang đi rồi a...”

Tiểu phiên dịch lúng túng cười: “Tôi không thể có cái khác để theo đuổi sao?” Vừa nói, anh ta vừa nhìn túi đeo lưng của Diệp Đình. Lăng Vi ngay lập tức liền hiểu... Đây là nhớ đến Diệp Đình?

... Đây thật sự là mê tiền đến không biết sợ chết!

Đoàn người cũng không nói thêm gì, năm người một tổ, đi trong sơn động.

Trong sơn động rất âm u lạnh lẽo, lối đi không phải là hẹp, có thể cùng lúc đi năm, sáu người.

Nhưng là u ám kinh khủng.

Làm người ta có cảm giác kỳ quái chính là, trong hang động này cũng không phải là quá tối, vách tường thật giống như có thể phản chiếu, rất kỳ lạ.

Diệp Đình nói: “Đây chính là A Đạt vận dụng nguyên lý quang học, khi bên ngoài ánh mặt trời chiếu đến cửa động, bên trong sẽ sinh ra một loại tác dụng quang học. Trùng răn cái gì, cũng sẽ né tránh, sẽ

không ra vào nơi này.”

“Thật sẽ không có rắn độc sao?” Lôi Tuấn một mực nhìn trái, nhìn phải, anh bị những con rắn độc kia dọa đến khiếp vía.

Diệp Đình nói: “Chúng ta không phải bơi dịch đuổi rắn rồi sao?”

Có mấy đội viên đặc chiến, còn bơi hương liệu đuổi rắn.

Mặc dù là vậy, nhưng đoàn người cũng là cẩn thận đi về phía trước.

Bọn họ lại đi xuống dốc, Lôi Tuấn nói: “Phía trước có phải có cung điện dưới đất hay không?”

Lý Thiên Mặc cầm máy dẫn đường, anh nói: “Tín hiệu vẫn không có báo trở về, cái lối đi này rất dài.”

Lôi Tuấn nói: “Thiên Mặc, hay là để diều cảm cái gì phi cơ nhỏ đi vào thăm dò đường một chút?”

Lý Thiên Mặc nói: “Đó là "Vô tuyến diều cảm phi hành khí"!”

“Đúng đúng, là cái đó!”

Lý Thiên Mặc nói: “Mới vừa rồi tôi và anh Đình đã đặt một cái đi vào, nhưng tín hiệu ở nửa đường liền cắt đứt. Theo như tôi tính toán, chúng ta đi về phía trước năm trăm mét, là có thể nhìn thấy phi hành khí.”

Lôi Tuấn “Ai yêu” một tiếng: “Lối đi này dài như vậy sao?”

Lý Thiên Mặc nói: “Có thể không chỉ dài, tôi không biết phi hành khí tại sao đột nhiên lại không có tín hiệu, phía trước cũng không biết có

nguy hiểm gì đang chờ chúng ta, mọi người nên cẩn thận một chút.”

Lăng Vi nói: “Chúng ta có vật liệu đầy đủ, coi như ở trong cái sơn động này thêm mấy ngày, cũng không vấn đề gì. Nếu phía trước không đúng, chúng ta lui ra ngoài, thử cửa hang khác.”

Lôi Tuấn đột nhiên nói: “Vạn vừa tiến đến đích cửa hang bị lấp kín thì sao?”

Chương 1695: Quỷ bí (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ai yêu, cái miệng ăn mắm ăn muối này!

Tất cả đoàn người chỉ muốn giơ tay đấm cho Lôi Tuấn một trận. Mặc dù trong đầu ai nấy cũng đều có suy nghĩ này, nhưng không ai dám nói ra.

Nghĩ cái gì thì nói cái đó, một chút cũng không suy nghĩ, nói ra những lời này chỉ làm lòng người thêm lo lắng.

Đội trưởng đội đặc chiến nói: “Cửa hang bị chặn lại cũng không sợ, chúng ta vẫn còn bộ đội cứu viện, khoảng mười giờ sau là bọn họ có thể tới đây. Bọn họ biết chúng ta vào cửa hang thứ năm. Nếu như, bọn họ thấy cửa hang bị lấp, nhất định sẽ cho cửa hang nổ tung, để lại đường lui cho chúng ta.”

“Ừ.” Diệp Đình gật đầu: “Đi thôi, tiến về phía trước.”

Tiểu phiên dịch đột nhiên nói: “Mọi người cứ đi như vậy vào trong, không sợ A Đạt đặt bẫy gì các người sao?”

Diệp Đình và Lăng Vi cùng nhìn sang Tiểu phiên dịch.

Lăng Vi nhìn chằm chằm ánh mắt của anh ta, đột nhiên cười, nói: “Chúng ta dám đến, sẽ không sợ bị cô ấy đặt bẫy.”

Tiểu phiên dịch chép miệng... Thường thức những lời này của cô...

Liệu cô có quá tự tin không?

Tiểu phiên dịch còn nói: “Tôi và các người đi chung lâu như vậy, tôi phát hiện các người không có làm chuyện gì mờ ám? Mặc dù tôi có lúc không hiểu rõ, nhưng là, tôi cảm giác các người giống như đang làm chuyện gì rất quan trọng.”

Lúc này, Giang Quân vỗ vai anh ta: “Chớ đoán mò, biết quá nhiều đối với anh không có lợi.”

“Nga hống hống, đối với đúng...” Tiểu phiên dịch liếc nhìn túi đeo lưng của Giang Quân,

Giang Quân mặt đầy nghiêm túc nói: “Đừng để ý tới túi của tôi! Trong túi xách của tôi không có gì đáng tiền!”

Giang Quân thấy ánh mắt giảo hoạt của anh ta vẫn đảo nhìn lung lung, Giang Quân đột nhiên từ bên hông lôi ra một bộ còng tay khác: “Anh muốn thử cái này một chút không?”

“No — — NoNo... Giang cảnh sát! Anh hiểu lầm rồi, tôi chính là muốn giúp anh kiểm tra một chút xem thử túi đeo lưng của anh có kéo khóa kín không.”

Tiểu phiên dịch không dám đi chung với anh, cảnh sát kiểu gì, lại khi dễ người khác...

Anh ta đi tới bên cạnh Vương Dần, nhỏ giọng nói với Vương Dần: “Vợ ông bị bắt cóc, không biết bây giờ có nguy hiểm gì không...”

Vương Dần thở dài, đau lòng nói: “Bị tội nhất định là không cần nói, nhưng là tính mạng chắc không nguy hiểm gì, đám người này bắt chúng ta dẫn tới nơi này, nhất định là muốn nhiều hơn những gì bọn

chúng có. Có lẽ ngay cả chúng ta chẳng qua cũng chỉ là con mồi.”

“...” Tiểu phiên dịch nháy mắt một cái, trong đầu nghĩ: Lão này mặc dù rất ít nói chuyện, nhưng là, tuyệt đối thâm sâu không lường. Cùng ông ta nói chuyện phiếm có chút đốt não...

Anh ta xem xét, vẫn là quyết định cùng đi với Lôi Tuấn.

Lôi Tuấn nhìn anh ta, nói: “Nhìn ra tiểu gia ta có tiền đúng không?”

Tiểu phiên dịch trong đầu nghĩ, cũng chưa chắc là vậy... Nhiều tiền, ngu ngốc.

Chương 1696: Quỷ bí (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đoàn người một đường tiến về phía trước, Trong tay Lăng Vi cầm cây nến, bởi vì sợ trước mặt không có không khí, nếu như cây nến đột nhiên bị tắt, bọn họ sẽ không tiến về phía trước.

“Ai? Đó không phải là phi hành khí sao?”

Màu trắng bạc của phi hành khí nằm trên đất ngay trước mặt, Diệp Đình đưa tay ngăn mọi người tiến về phía trước: “Khoan hãy đi.”

Trong tay Lăng Vi cầm khúc gỗ, cô trói cây nến ở phía trên cây gỗ đưa về phía trước, cây nến không có bị tắt: “Phía trước có dưỡng khí.”

Diệp Đình cầm tay Lăng Vi cùng nhau tiến về phía trước. Hai người vừa đi vừa quan sát trên, dưới, trái, phải. Không có phát hiện bất kỳ lỗ thủng hay cơ quan gì, Lý Thiên Mặc đi theo phía sau bọn họ.

Lý Thiên Mặc nói: “Nơi này không có tín hiệu! Hèn chi phi hành khí rơi trên mặt đất. Hai người nhìn màn ảnh này, hoàn toàn không bắt được bất kỳ tín hiệu nào.”

Đột nhiên mất tín hiệu, làm cho đoàn người vô cùng khẩn trương.

Lý Thiên Mặc giật giật tín hiệu tăng cường khí, vẫn vô dụng.

“Hoàn toàn không có tín hiệu, Chúng ta cũng không liên lạc được với

anh Bát.”

Đội trưởng đội đặc chiến nói: “Chúng ta cứ đi về phía trước, xem thử phía trước có gì!”

Anh quay đầu, nói với đội viên của mình: “Nhiệm vụ của chúng ta là không quay đầu lại. Không cứu được Bạch Bình và hai vị giáo sư, nếu chúng ta quay đầu chẳng khác nào nhiệm vụ thất bại!”

“Dạ! Đội trưởng!”

“Mọi người phải cẩn thận! Chú ý xung quanh có rắn độc hay độc trùng gì không!”

Lôi tuần “Tê “ một tiếng, nói: “Làm ơn đừng nhắc tới rắn độc...” Cảnh tượng ngày đó quả thật rất đáng sợ, chỉ là nghĩ thôi cũng cảm thấy kinh khủng...

Lý Thiên Mặc hít một hơi nói: “Tôi bây giờ cũng không sợ rắn độc, tôi chỉ sợ có loài động vật nào đó trong hang mà chúng ta chưa thấy, hình dạng kỳ quái, nếu đột nhiên nhảy đến trước mặt tôi, có thể tôi sẽ bị hù chết mất.”

Lăng Vi nói: “Cậu đi ta phía tôi, cậu sợ cái gì. Quái vật có xuất hiện, cũng là tôi trước. Tôi là người lớn như thế, ăn một mình tôi, cũng đủ tiêu hóa hai ngày, hai ngày còn không đủ thời gian chạy ra ngoài sao?”

Đoàn người một bên chửi rủa, một bên lại tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết đi bao xa, dưỡng khí cũng đủ để hít thở, hình như còn cảm giác được có những làn gió nhẹ thổi qua lại.

“Có phải đi đến cửa ra rồi hay không?” Vương Dần trước giờ không

lên tiếng, đột nhiên đi tới phía trước, ông đưa tay, đi về trước dò xét dò.

Ông nói: “Mọi người có cảm giác được không, hình như gió càng ngày càng lớn.

“Đúng vậy,” Lôi Tuấn cũng bắt chước cảm nhận, anh suy đoán nói: “Phía trước nhất định là có lỗ thông hơi! Có phải chúng ta đã đi đến cuối hang động?”

Nhưng là, bọn họ lại đi rất lâu, không chỉ không đi tới cuối hang động, mà giống như càng đi càng không cảm giác được.

Bởi vì, chiều rộng lối đi này... Càng ngày càng hẹp...

Độ cao, càng ngày càng thấp.

Bởi vì, trước... năm sáu người cùng đi, bây giờ hai người mới có thể xếp thành hàng.

Độ cao lúc trước cũng rất cao, bây giờ Diệp Đình đi bộ cũng muốn khom người...

“Chỗ này quá ngột ngạt!” Lôi Tuấn ồn ào nói: “Lối đi này là ý gì? Ăn xén nguyên vật liệu sao? Tại sao càng ngày càng hẹp? Có phải A Đạt không trả tiền cho công nhân? Công nhân bỏ đi, không đào hang cho cô ta?”

Lôi Tuấn là cố ý nói như vậy, đoàn người đều biết anh muốn cho mọi người thoải mái một chút.

Nhưng là, loại cảm giác bị áp bách, thật là làm cho người ta muốn nghẹt thở!

Càng ngày cảm càng giác khó chịu, khiến cho người ta như càng ngày càng tan vỡ.

Vương Dần nói: “Có thể đây là chiến thuật của kẻ thù, làm cho chúng ta càng ngày càng khẩn trương, tiêu hao sức lực và sức chiến đấu của chúng ta, như vậy tính cảnh giác của chúng ta sẽ hạ xuống rất nhiều.”

Lúc này, đội trưởng đội đặc chiến đột nhiên nói: “Tôi cảm thấy chúng ta nên dừng lại bàn bạc kế hoạch một chút.”

Đoàn người đều dừng lại, nhìn về anh ta.

Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, biểu tình của đội trưởng đội đặc chiến nghiêm nghị lạ thường.

Anh ta nhìn chằm chằm Diệp Đình nói: “Ở phía trước có gì chúng ta còn chưa biết, tôi cảm thấy... Anh tốt nhất nên đưa người người của anh trở về, tôi cùng và các đội viên của tôi sẽ đi cứu người.”

Diệp Đình nhìn về phía trước quan sát, không biết lối đi trước mặt này dài bao lâu, bên trong càng ngày càng hẹp, càng ngày càng thấp. Nếu như, đi tới cuối cùng, chiều rộng lối đi hẹp chỉ đủ cho một người, bọn họ như vậy nhiều người làm thế nào?

Chỉ thêm trễ nãi thời gian cứu người!

Diệp Đình suy nghĩ, cùng đoàn người suy nghĩ, anh nói với đội trưởng đội đặc chiến: “Các anh cứ đi vào trước, chúng tôi ở nơi này đợi.”

Dẫu sao so với sự chuyên nghiệp bọn họ, vũ khí hoàn hảo, kinh

nghiệm tác chiến cũng phong phú.

Đội trưởng đội đặc chiến gật đầu: “Được, chín người chúng tôi đi vào trước. Như vậy tốc độ hành quân sẽ nhanh hơn gấp mấy lần. Mọi người ở nơi này chờ.”

Chương 1697: Cung điện Hill King (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta lại quay sang Giang Quân nói: “Anh cũng chờ ở ngoài đây. Nơi này giao cho anh phụ trách.”

“Được!”

Đội trưởng đội đặc chiến lấy ra một vòng tròn bằng kim loại đeo ở ngang hông.

Anh ta nói với ba tên đội viên đặc chiến khác: “Các anh cầm đầu sợi dây thừng này, nếu như có tình huống gì, tôi sẽ kéo giây động sợi dây thừng.”

“Dạ! Đội trưởng!”

Ba tên đội viên đặc chiến này, là theo Giang Quân đứng đợi ở nơi này.

Sợi dây thừng sẽ theo khoảng cách mà kéo dài ra.

Anh ta cho ba tên đặc chiến đội viên ở lại, cũng biết chỉ thị để kéo kẻ địch.

Đội trưởng đội đặc chiến nhanh chóng dẫn đội viên đi vào phía trong.

Lăng Vi đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy hành động lần này, thật làm cho

da đầu cô tê dại.

Trước mặt, còn không biết có điều gì đáng sợ đang đợi bọn họ.

Qua gần một giờ đồng hồ, đột nhiên đội trưởng đội đặc chiến kéo sợi dây.

Đoàn người lập tức hỏi: “Thế nào? Đội trưởng là ý gì?”

Đội viên đặc chiến nói: “Bọn họ đại khái tìm được cửa ra, cái ý này là, phía trước an toàn, có thể tiến về trước!”

“Được! Đi mau!” Đoàn người nhanh chóng tiến về phía trước.

Đi hơn mười phút, đột nhiên thấy phía trước sáng tỏ thông suốt — — một cung điện to lớn ở trước mắt...

Mặc dù cung điện rất u ám, nhưng rường cột chạm trở vô cùng khí phái!

Toàn bộ cung điện khắp nơi đều chạm trở mặt quý đáng sợ. Lý Thiên Mặc chỉ những hình mặt quý nói: “Cái này hay giống như là... mặt nạ Hill King...”

Vương Dần khẳng định nói: “Đúng là mặt nạ Hill King!”

Lăng Vi hít một hơi, nói: “Nơi này là "cung điện Hill King" sao?”

Đây thật sự là “cung điện Hill King”! Toàn bộ cung điện âm u kinh khủng, những hình mặt quý kia giống như bay tới bay lui ngay bên cạnh.

Lăng Vi dựa vào ngực của Diệp Đình, Diệp Đình giang tay ôm cô.

“Chúng tôi đã lục soát khắp nơi, không phát hiện gì!” Đội trưởng đội đặc chiến dò xét bốn phía, lúc này, anh ta đi nhanh trở lại nói: “Cung điện này bên trong không có gì cả. Chúng ta phải cứu người, không biết bọn họ bị giấu ở nơi nào?”

“Chúng ta tìm thêm một chút!” Diệp Đình ôm Lăng Vi, hai người vừa muốn động.

Đột nhiên — — ngay lúc này, phía trên đỉnh đầu truyền tới “Ngô ngô “ âm thanh kinh khủng.

“Có người ở phía trên!”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, lúc này, toàn bộ cung điện đột nhiên có ánh đuốc sáng lên, người ẩn núp từ trong các cửa cung điện tràn vào.

Toàn bộ đại điện có ba tầng phù đài, mỗi một tầng rộng hai mét, có người cầm đuốc, có người cầm súng trường, mỗi người cầm một thứ, nghiêm chỉnh đứng đầy ba tầng phù đài.

Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn, toàn bộ đại điện hình tròn, bốn phương tám hướng đầy người.

Mấy trăm khẩu súng chia thẳng vào đầu bọn họ.

Chương 1698: Cung điện Hill King (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Đình, Lôi Tuấn, Lý Thiên Mặc ngăn Lăng Li ở sau lưng. Tiểu phiên dịch sợ hãi trốn phía sau Lăng Vi. Tiểu tổ Bóng Tối lập tức bảo vệ đoàn người ở chính giữa, đội viên đặc chiến đứng ở ngoài cùng.

Giang Quân đứng thẳng tắp trước đầu tất cả mọi người.

Anh ngễnh đầu, trực tiếp đứng đối diện với những người trên phù đài.

“Hoan nghênh các vị...” Âm thanh một người đàn bà truyền tới. Người này từ từ trong một cánh cửa tối đen đi ra. Cô ta đi đến đài cao nhất.

Cô mang bao tay màu đen, cô ta đưa tay sửa sang lại nón lá rộng vành màu đen. Làm tất cả mọi người kinh ngạc chính là cô ta mang mặt nạ Hill King màu vàng!

Lý Thiên Mặc kinh ngạc nói: “Âm thanh này là A Đạt!”

Cô đang giả làm Hill King? Hay là... Chính cô là Hill King?

Đoàn người ngay lập tức khiếp sợ! A Đạt đeo mặt nạ Hill King...

Nhưng là, đã trải qua bao nhiêu chuyện trong những ngày qua, thật ra thì trong lòng bọn họ đã sớm chuẩn bị.

Lúc này, Diệp Đình cao giọng hướng lên hỏi: “Đây là cách các người chào đón khách sao?”

Người đàn bà cười một tiếng: “Nếu không thì sao? Phải mang tám kiệu lớn tới đón các người sao? Tôi cho các người giữ lại nhiều người như vậy, thật không uổng công tôi coi trọng các người. Tốc độ của các người, so với dự đoán của tôi nhanh hơn rất nhiều.”

Lăng Vi không nhìn được người đàn bà này nói nói nhiều như vậy, cô cười nói: “Cô cho là cô đội nón lá rộng vành, đeo mặt nạ Hill King, cô có thể trở thành Hill King sao? Người ta là đại nhân vật, lời nói cũng đặc biệt tiết kiệm, ai giống như cô đắc ba đắc ba, không xong không có.”

Người đàn bà phía trên, rõ ràng âm trầm xuống. Bởi vì Lăng Vi cảm giác được, sát khí từ phía trên bay đến.

Từ bên trong mặt nạ lộ ra cặp mắt kia, sâu kín màu xanh nước biển!

Trong ánh mắt của người đàn bà tràn đầy hung ác, tràn đầy sát khí!

Lăng Vi nói: “Tôi nhớ A Đạt là mắt đen chứ? Làm sao bây giờ biến thành màu xanh nước biển?”

“Yêu?” Lôi Tuấn cố ý nói: “Cô không phải mang theo mỹ đồng (*) chứ?”

... Đoàn người thật là say say! Trong lúc nghiêm túc như vậy, không muốn cười cũng không được?

(*) len đeo mắt.

Lăng Vi cũng không để ý nhiều như vậy, cô cố ý chọc tức người đàn bà kia nói: “Nhị Tuấn, Cậu không cần nói nhiều như vậy! Cách xa như vậy, căn bản là không thể thấy rõ ánh mắt cô ta? Mắt cô ta màu xanh nhất định là cô ta cố ý làm như vậy để tạo thêm uy lực đe dọa chúng ta!”

“Ai mẹ...” Lôi Tuấn vỗ bấp đùi, nói: “Chị dâu, chị nói rất có lý!”

Lăng Vi còn nói: “Cũng không nhất định, cũng có thể là mắt to người ta to, quá tụ cận sạch.”

Lăng Vi vừa nói, vừa cười lên.

Cô nhìn lên phía trên trên, nói: “Hill King này còn thật yêu xú mỹ, nói không chừng, chúng ta thấy A Đạt cũng là dùng mặt giả. Bằng không làm gì phải mang mặt nạ, nhất định là xấu xí đến người không nhận ra, mới mang mặt nạ như vậy.”

“Đúng vậy!” Lôi Tuấn tiếp tục nói: “Giống như chị dâu ta, còn có vợ ta, còn có em gái ta tất cả xinh đẹp như vậy, không cần phải mang mặt nạ. Cũng chỉ những thứ kia oai dựa rách tảo trông xấu xí mới dùng mặt nạ.”

“Đúng vậy! Nếu không phải xấu xí người không nhận ra, ai lại dùng mặt nạ chứ.”

Hai người bọn họ nói tiếng trung, bọn người cầm súng phía trên đều nghe không hiểu. Nhưng người đàn bà mang mặt nạ, tất cả đều lọt vào tai!

Cô ta âm ngoan híp mắt một cái.

Lúc này, Diệp Đình đột nhiên móc ra từ trong lòng ngực một viên dạ

minh châu, anh nói với tiểu phiên dịch: “Đây là thần tài gia để lại cho anh, anh ấy nói nếu anh lão lão thật thật không quấy rối, anh ấy sẽ để cho tôi đưa hạt châu này cho anh.”

Tiểu phiên dịch mê tiền ánh mắt lập tức lóe sáng, anh ta giơ tay lên ở trên y phục lau mồ hôi, anh ta nhìn chăm chăm viên dạ minh châu, nuốt nước miếng nói: “Nói đi, anh muốn tôi làm gì?”

Diệp Đình đối với anh ta vừa lòng, cười một tiếng, đem dạ minh châu thả vào trong tay anh ta, nói: “Anh hãy dịch những lời vừa rồi của vợ ta và anh em của ta cho những người phía trên kia nghe.”

“Thỏa đáng!” Tiểu phiên dịch đặt viên dạ minh châu ở trong túi, tay anh ta không chịu lấy ra, một mực ở trong túi nắm chắc viên dạ minh châu, giống như rất sợ bị ai trộm mất.

Tiểu phiên dịch hấn giọng, dùng địa mật ngữ phương, cao giọng chống đầu nói: “Hill King là người xấu xí, nếu không tại sao phải mang mặt nạ!”

“Ca ca ca ——” tất cả bọn người đều đem súng trong tay lên nòng!

“A nha!” Tiểu phiên dịch sợ hãi trốn phía sau Lăng Vi. Anh ta kéo quần áo Lăng Vi nói: “Cô nương, cô gặp người không quen, sở gả không thuộc mình a! Cô nhìn một chút... Là anh ta kêu tôi nói, nói xong liền chọc giận những người phía trên! Cô xem...chẳng phải tự mình gây họa rồi sao?!”

Chương 1699: Đại âm mưu, tru tâm mưu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người phiên dịch sợ hãi cúi người rụt cổ.

“Ầm...”

Đột nhiên tiếng súng vang lên, một viên đạn bắn trúng bên chân Giang Quân.

Giang Quân không hề sợ hãi, ngẩng đầu kêu lên: “Cô mang chúng tôi đến đây rồi, nói điều kiện của cô đi.”

Vị đội trưởng đội đặc chiến nói: “Cô bắt người kia rồi hả? Cô không nên tổn thương bọn họ, có yêu cầu gì thì nói ra đi.”

“Ầm...” đang nói chuyện, đột nhiên vị đội trưởng kia bị bắn vào đầu gối.

“Á...” vị đội trưởng kia hét lên liền gục ngã.

“Đội trưởng!”

“Đội trưởng!”

“Tôi không sao, đỡ tôi đứng lên.”

Anh chất vấn người đàn bà kia: “Dù hôm nay cô muốn giết chúng tôi

thì cũng phải để chúng tôi nhìn thấy người đã chứ?”

Người đàn bà mang theo mặt nạ Hill vương khinh thường, động ngón tay một cái, người đeo mặt nạ màu bạc ở bên cạnh đề một cái nút.

Lúc này mọi người nhìn thấy trên nóc cung điện mở một cánh cửa sổ, từ bên trong thả xuống ba dây treo...

Bạch Chi và hai giáo sư bị dây thừng buộc eo thả từ trên không xuống, cả người đều là máu, quần áo rách rưới hiển nhiên bị roi đánh.

Đột nhiên Vương Dần hét lên: “Bạch Chi...”

Bạch Chi đang nhắm mắt đột nhiên nghe thấy có người hét tên mình, bà đột nhiên mở mắt ra.

Bà cau mày nhìn xuống, trong sự mờ ảo bà nhìn thấy phía dưới có mấy chục người, còn có một người đàn ông từ bên trong chạy ra đi tới đầu hàng gọi: “Bạch Chi...”

“A Dần...” Bạch Chi yếu ớt gọi ông một tiếng, bà không nhìn thấy rõ mặt ông nhưng mà bà vẫn nhớ rõ âm thanh của ông, tuy hai mươi mấy năm qua bà chưa nghe nhưng... ông vừa nói bà liền biết là ông.”

“Ầm - -” lại một tiếng sấm vang lên! Sợi dây buộc lấy Bạch Chi đột nhiên bị cắt đứt.

Bạch Chi từ trên độ cao 5m rơi xuống...

“A Chi...” vương Dần như phát điên hét lên, nhảy ngược tới, Bạch

Chỉ thẳng tấp rơi vào lòng ông, Vương Dần bị ép xuống lăn vài vòng mới dừng lại.

“Chỉ...” hai người kinh ngạc nhìn đối phương, nhiều năm không gặp và bọn họ đã già... hốc mắt Bạch Chỉ đầy nước mắt.

Vương Dần nhanh chóng cởi bỏ dây thừng cho bà.

Hai tay ông nắm chặt vai bà, chỉ một khoảnh khắc đó ông không dám lại gần bà... ông sợ bà không quen ông, sợ bà hận không nhiều năm không đi tìm bà.

Nhưng mà Bạch Chỉ không hề do dự đưa tay ôm ông, dầm nước mắt nức nở trên đầu vai ông: “Huhu..a Dần...” Bà khóc như một cô gái... nhiều năm chiến đấu ma luyện đã mài bà thành ý chí sắt đá, nhưng mà đối mặt với người đàn ông này mới có thể khiến bà dịu dàng từ tận đáy lòng.

Vương Dần duỗi tay ôm bà, vuốt ve tóc bà, dịu dàng nói bên tai bà: “Ông xã đã tới, đừng khóc, ông xã mang em về nhà.”

“Hu hu... Vâng...” Bà vừa khóc vừa gật đầu, những lời này bà chờ hai mươi mấy năm...

Hai mươi mấy năm không có một ngày không nhớ.

Bà biết thân phận bà hông thể trải qua như người bình thường nhưng mà vẫn hy vọng xa vời... hy vọng xa vời được cùng người đàn ông bà yêu nắm tay đi hết cuộc đời... nhưng mà ai nghĩ tới người đàn ông bà yêu vẫn không phải là người bình thường.

Chương 1700: Đại âm mưu, tru tâm mưu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ lúc bà nhìn thấy chiếc vòng cổ màu đỏ bà liền biết bà đã gả cho người đàn ông mang trong mình sứ mệnh trọng đại.

Tuy bà không biết nhiệm vụ cụ thể của người đeo vòng cổ màu đỏ nhưng bà biết sợi dây này nhất định chứa bí mật làm người ta sợ hãi, không giống suy nghĩ bình thường.

Quả nhiên bà đoán đúng.

Vương Dần ôm bà, nói nhỏ bên tai bà: “Rất nhớ em.”

Nước mắt của bà lại mãnh liệt trào ra.

Ông xoa tóc bà hỏi: “Hill vương chân chính là ai, có tổn thương đến em không?”

Bạch Chỉ lắc đầu: “Không có.” Bà quay đầu chỉ vào phía sau người kia, đoàn người nhìn thấy một chiếc hộp chứa cánh tay và chân bị cắt.

Bạch Chỉ chỉ vào người đàn ông ở trong bình: “Đó là Hill vương cũ, hiện tại chính là người đàn bà này. Cô ta đoạt vị trí của cha mình, cưa đứt hai tay hai chân của ông ta đặt vào bình, còn ném đầy giò và rắn vào trong. Cô ta cắt đứt dây thanh quản của cha mình vì không muốn nghe tiếng kêu thảm thiết đau đớn của ông ta.”

“Ừmmm.” Người đàn ông kia như xác khô, bộ dạng khủng bố làm người ta không dám nhìn thêm một chút.

Người đàn bà kia lạnh lẽo nhìn qua, đám người lập tức dùng tấm vải đen che đi người kia.

Sau đó liếc mọi người lạnh lẽo nói: “Nếu hôm nay đã tới thì nói thẳng cho các người, nếu không phải năm tháng trước các người vây quét cha ta, ta vẫn không thể bắt được lão già kia, đúng là phải cảm ơn các người hỗ trợ.”

Cô ta nhìn thoáng qua bên cạnh sau đó các cửa từ bốn phương tám hướng áp giải mấy người đàn bà.

Mấy người đàn bà bị trói bị người đẩy ra ngoài.

Lăng Vi ngẩng đầu liền thấy hai người bị áp tại lầu hai thì một người chính là... Diệp Khanh!

Từ cánh cửa khác chính là... Kỷ Nhu.

Sau đó Phương Di, Lô Đình, Lô Niếu... bọn họ bị ép ra ngoài.

Thế cục lập tức khẩn trương.

Ánh mắt Diệp Đình lạnh lẽo, Lý Thiên Mặt gào lên: “A Đạt, đồ tiện nhân này, cô bắt bọn họ làm gì?”

Người truyền tin của Hill vương trầm thấp nói: “Ai cho phép mày nói chuyện như vậy với Hill vương?” Nói xong ná một phát súng về phía Lý Thiên Mặc.

Diệp Đình đẩy Lý Thiên Mặc ra, đạn sượt qua bả vai anh ta, nguy hiểm làm cho người ta hít thở không thông.

Người đàn bà mang theo mặt nạ Hill vương lạnh giọng nói: “Bắt đám đàn bà này quá dễ dàng, dẫn đám người các người mắc câu mới là khó.”

Cô ta nhẹ nhàng giơ tay lên, người truyền tin nhận lệnh ấn một cái nút.

Trong cung điện có ba người nữ bị áp giải ra... Lôi Thiếu Triệt, Lý Vân Hào, Trần Bá Tích.

Người đàn bà cười lạnh nói: “Bảy kẻ có sợi dây chuyền thì đã chết ba, hiện tại còn bốn, còn một người đang dưới, bắt lại cho tôi.”

“Rầm rầm” tiếng bước chân truyền đến, đám người cầm súng tiến lên.

Người đàn bà cười cười: “Dẫn đám người kia tới thật khiến chúng ta vất vả một phen. Các người đừng tưởng rằng các người quan trọng thế nào, bắt các người chỉ là một lợi thế trao đổi mà thôi.

Sau đó nói ra âm mưu lần này... muốn viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật... có trung tâm nghiên cứu kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới càng hữu ích hơn bất cứ tiền tài và quyền lực.

Nháy mắt Lăng Vi tức giận, đám người này quá đê tiện, lợi dùng bọn họ để đổi lấy vô số thành quả của các tiền bối nghiên cứu.

“Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách! Chúng ta hôm nay cho dù chết tại đây cũng không thể trở thành lợi thế cho chó trao đổi.”

Chương 1701: Làm người không thể không nông nghênh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ồ, biết ngay các người rất có cốt khí mà.” Người đàn bà nở nụ cười.

“Nếu đã có cốt khí như vậy vậy thì giải quyết từng người đi.”

Diệp Khanh, Kỳ Nhu, Phương Di, Lôi Đình, Lôi Niễn Niễn nháy mắt bị súng dí vào đầu.

Lúc này đột nhiên Lôi Niễn Niễn gào lên: “Đình Ca, chị dâu, Thiên Mặc, em không sợ chết... mọi người cũng đừng sợ, làm người không thể có ngạo khí nhưng không thể không nông nghênh, người Lôi gia chúng ta có cốt khí, chúng ta không thể để người trong nhà mất mặt được.”

Nháy mắt hốc mắt Lý Thiên Mặc ửng đỏ, Lôi Niễn Niễn lại gào lên: “Chết thì sao chứ, vậy thì người một nhà chúng ta cùng chết coi như ông trời hậu đãi rồi.”

Lăng Vi hét lên: “Đừng nói linh tinh, ai chết cũng không phải chúng ta chết.”

“Ầ...” trên người có tiếng súng bắn lên, sau đó một ông già bị áp giải ra... Lôi lão gia.

Lôi lão gia từ trong cửa đi ra, ông đứng đầu lan can nhìn thoáng phía dưới cười ảm đảm: “Xem như đủ người.”

Người đàn bà trên đài đột nhiên nói: “Vẫn chưa tính là đủ.”

Âm thanh của cô ta vừa dứt, người truyền tin vỗ tay một cái: “Oa, oa, oa...”

“Là Duệ Duệ, Đô Đô và tiểu Mỹ.”

Bọn chúng bắt lấy đứa bé của Lăng Vi và Lôi Đình, hai chân Lăng Vi mềm nhũn, nước mắt trào lên, Diệp Đình duỗi tay ôm cô.

Lôi Đình khóc nát tâm can: “Tiện nhân, tao muốn giết mày, tao muốn giết mày.”

Ba đứa bé vừa sinh ra không lâu bị treo trên không trung, thân thể bé nhỏ không ngừng lắc lư, tiếng khóc làm người ta đau như bị dao cắt.

Lôi lão gia gấp hỏa công tâm nháy mắt nôn ra ngụm máu, khóe mắt như muốn nứt ra, cắn răng hét người đàn bà trên đài: “Lôi gia ta nhiều đời trung lương, người đàn bà độc ác như cô sẽ bị sét đánh tuyệt hậu.”

Bắt con trai, con dâu, cháu trai, cháu dâu của ông hiện tại cả chất trai chất ngoại đều bắt.

Đúng là khinh người quá đáng.

“...” Lúc này Diệp Đình tiến lên bắt một phát súng.

Sắc mặt anh nghiêm túc, ánh mắt kiên nghị nhìn thẳng.

Người đàn bà cười lạnh: “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, anh cho là anh còn có lợi thế gì, đứa bé nhà anh đều nằm trong tay tôi.”

Đột nhiên Diệp Đình híp mắt.

Cánh tay anh vung lên, toàn bộ quân sĩ cầm súng ở cung điện đều nhắm ngay người đàn bà trên đài.

A Đạt cả kinh, cô ta lấy mặt nạ xuống nhìn bốn phương tám hướng, vậy mà đám người này đều phản bội phản chiến? Không thể nào, rõ ràng những người này đều là tử sĩ cô ta tin tưởng nhất.

Lúc này Diệp Đình mới nở nụ cười.

Sau đó chỉ thấy Lôi Thiếu Dục từ cánh cửa khác đi ra, giọng nói bình tĩnh: “Từ lúc chúng ta vây bắt tên thủ lĩnh đã bày ra thiên la địa võng. Vì nhờ tận gốc Dạ đế quốc khối u ác tính này mà chúng ta đổi hết từng tên tử sĩ bên cạnh các người.”

A Đạt tức giận mắng: “Ông cho là ông khống chế được đám người này thì có thể uy hiếp được tôi? Ông sẽ không ngu ngốc cho rằng tôi chỉ có chút não thế chứ”

A Đạt quay đầu chỉ thấy người bên cạnh cô ta cũng lấy mặt nạ xuống sau đó kéo ra người trên mặt, cũng là giả.

Chương 1702: Làm người không thể không nông nhên

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt nạ trong tay a Đạt rơi xuống đất, cô ta không dám tin mở to mắt mình, thối lui đến vị trí lan can, cô ta nhìn thấy mọi người đều nhắm súng vào đầu cô ta.

Còn có mấy trăm họng súng xung quanh đều nhắm mỗi mình cô ta.

A Đạt ác độc trừng mắt: “Dù tính tôi chết thì Dạ đế quốc còn có nhiều cọc ngầm, các người không thể thực hiện được.”

Lăng Vi hất cằm cười vui vẻ: “Hôm nay đúng là để cô thất vọng rồi.”

Lúc này Lý Thiên Mặc và tiểu Bát cùng nhau tiến lên.

Lăng Vi nói: “Trò hay phải xem tận mắt, mời cô đừng nháy mắt.”

Sau đó bên trong cung điện xuất hiện hình ảnh lập thể... toàn bộ tin tức khắp nơi trên thế giới, tất cả các kênh tin tức đều bị gián đoạn.

Tất cả các kênh của truyền hình quốc gia đều bị người ta cài vào sự kiện tập kích bất cóc.

Trên tivi đổi thành tình hình cung điện, mọi người lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Bởi vì giờ phút này dân chúng đang xem tin tức vừa lúc nhìn thấy mấy chục người bị thể lực xã hội đen Dạ đế quốc bắt cóc.

Giữa không trung còn treo ba đứa bé và hai người già...

Hai người già trên người đều là máu mà ba đứa bé đều đang khóc thảm thiết.

Là ai ác độc như vậy?

Toàn bộ mọi người xem tin tức đều phẫn nộ và đồng tình chưa bao giờ có, loại u ác tính này phải nhỏ, quân đội không làm được thì để bọn họ biến đi.

Trong tin tức còn có người đang nói, đó chính là Vương Tử. Anh ta dùng ngôn ngữ quốc tế giảng giải cho mọi người Dạ đế quốc bắt cóc ba mẹ anh ta, là hai bị giáo sư bình thường.

Sau đó anh ta và một nhóm bạn ra sức đi cứu kết quả bị mấy trăm người dí súng vào đầu.

A Đạt phẫn nộ: “Làm sao có thể, tôi đã chấn hết tín hiệu của cung điện, chỉ bằng kĩ thuật của các người làm sao có thể công phá tường lửa của tôi?”

Lần trước cô ta cố ý kiểm tra năng lực của Diệp Đình và Lý Thiên Mặc, lần đó cô ta cố ý để cho bọn họ tấn công tường lửa của cô ta, sau đó truy tung ngược lại là một xem thực lực thật sự của bọn họ, cô ta vẫn vô cùng tin tưởng vào thực lực của mình, nhưng mà...

“Làm sao tín hiệu có thể truyền ra?”

A Đạt cảm thấy da đầu run lên, những người này làm sao có thể làm được? Cô ta che chắn vô số phòng tuyến bên trong cung điện.

Diệp Đình và Lý Thiên Mặc đứng đó, bọn họ không hề chạm tới máy tính nhưng mà người bên ngoài làm sao nhận được tín hiệu?

Lăng Vi không để ý tới cô ta, vẫy tay làm cho người ta hạ hai vị giáo sư và bảo bảo xuống. Lôi Đình từ trên lầu lao xuống, cô vừa mới biết Đình ca và chị dâu đã có chuẩn bị, vừa nãy cô bị hù chết rồi.

Lăng Vi ôm lấy tiểu Mỹ, cả trái tim muốn tan nát.

Diệp Đình cùng Lăng Vi ôm lấy Duệ Duệ và Đô Đô, ba đứa bé khóc oa oa, Lăng Vi hận không thể cho a Đạt thiên đao vạn quả.

A Đạt vẫn ngẩn ra.

Lăng Vi nói: “Vẫn chưa hiểu ra sao?”

Cô chỉ vào xung quanh: “Xung quanh tòa cung điện của cô bị chúng ta sắp xếp mấy chục dụng cụ thu tín hiệu.”

“Cái gì? Các người làm vào lúc nào?” A Đạt hoàn toàn không tin nổi.

Hai mắt mày lam của cô ta mở to nhìn Lăng Vi, Lăng Vi nói: “Cô cho là chúng tôi ngu ngốc như vậy hôm nay mới phát hiện Phật tượng thứ năm sao?”

Lăng Vi cười khinh miệt: “Lúc chúng tôi vừa đến đã phát hiện ra rồi. Sở dĩ không ‘đoán’ nhanh như vậy là vì muốn lừa được ‘tiểu phiên dịch’ người báo tin của cô mà thôi.”

Lăng Vi xoay tay bắt lấy tiểu phiên dịch, sau đó nhìn hắn ta, ác độc

nói: “Không phải anh truyền tin cho a Đạt sao? Truyền không tệ đâu, chúng tôi đều hy vọng anh báo toàn bộ cho cô ta, chuyện này có thể thành công, công lao của anh không nhỏ đâu.”

Tiểu phiên dịch hoảng sợ rụng đầu, hắn ta không ngừng xoa tay: “Tôi truyền tin cho cô ta là vì cô ta đồng ý với tôi có thể báo thù cho người nhà của tôi, tên ác nhân này bị rắn độc cắn chết là A Đạt âm thầm trợ giúp, nhưng ác nhân này thiêu đốt toàn bộ bộ lạc của chúng tôi.”

Lăng Vi lại gần anh ta, tiểu phiên dịch nói: “Trước khi tôi báo thù, tôi thật sự truyền tin cho cô ta, nhưng mà sau khi tên ác nhân kia bị báo ứng, tôi không còn truyền tin cho cô ta nữa.”

Chương 1703: Như sống lại một đời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi buông cổ áo tên phiên dịch ra.

Bởi vì hắn ta nói đúng, hắn đạt được hứa hẹn của mình cũng không mất báo chuyện gì với a Đạt nữa. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không làm khó xử hắn.

Tiểu phiên dịch thấy sắc mặt Lăng Vi hòa hoãn nhưng vẫn từng bước rời khỏi vòng bảo vệ, vẻ mặt xấu hổ đứng một mình trong góc.

Lúc này đột nhiên a Đạt giơ súng bắn vào đầu tiểu phiên dịch: “Hắn nhất là loại người cò đầu tường như mày.”

Cò đầu tường: Ý chỉ người không có lập trường, gió chiều nào che chiều đó.

Tiểu phiên dịch thầm biết mình chết chắc rồi.

Nhưng mà lúc hắn vừa lùi ra, Lăng Vi và Lôi Tuấn đuổi tay kéo hắn trở lại.

Tiểu phiên dịch nghe vèo một tiếng, viên đạn phá không sượt qua lỗ tai hắn ta.

Giống như tình hình lúc nãy của Lý Thiên Mặc vậy, viên đạn sượt qua hắn cắm vào mặt đất, a Đạt tức giận phát cuồng.

Lúc này Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi đi tới.

An Kỳ Nhi giơ thủ thế ok cho mọi người tỏ vẻ cô đã hoàn thành, không có việc gì.

A Đạt nhú mày.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn a Đạt: “Cô cho rằng anh Tư và chị dâu An Kỳ của tôi vì bệnh cấp tính mới rời khỏi nơi này sao? Haha...”

Cô lạnh lùng cười, khiến a Đạt sờn tóc gáy.

Lăng Vi nói: “Chị dâu an Kỳ của tôi căn bản không bị bệnh, túi máu trắng kia ở bệnh viện vốn dĩ là men sữa bò mà vị bác sĩ kia chính là người của chúng tôi.”

Sắc mặt a Đạt nháy mắt đen lại.

Lúc này An Kỳ Nhi rất phối hợp lắc bình sữa bò trong tay.

Lăng Vi lạnh giọng nói: “A Tư và chị dâu giả vờ bệnh rời khỏi bệnh viện là chuyện chúng tôi thương lượng từ lâu rồi.”

Cô nhìn a Đạt nói: “Bọn họ rời đi trước chính là để máy bay trực thăng mang đồ tới cho chúng tôi. Đương nhiên không chỉ là đồ ăn nước uống mà còn có mấy cái túi bên trong đều là máy tăng tín hiệu và thu tín hiệu được thu nhỏ. Mấy thứ này đều là thành quả của giáo sư Vương phòng nghiên cứu nước chúng tôi nghiên cứu ra, cô muốn lắm đúng không?”

Lăng Vi cố ý nói: “Cô muốn cũng không lấy được đâu.”

A Đạt tức giận tái mét cả mặt mày: “Đồ dê tiện các người.”

“Ồi sao lại nói những lời này chứ?” Lăng Vi lắc lắc ngón tay: “Dê tiện thì ai so được với cô đây?”

Lăng Vi cho cô ta ánh mắt xem thường: “Cô dẫu tai mắt vì tiếp cận chúng tôi, vì dụ chúng tôi vào bẫy mà ngay cả mẹ mình cũng giết.”

Trong mắt a Đạt lộ ra hung dữ, gương mặt dữ tợn.

Sắc mặt Lăng Vi càng lạnh hơn, cô ngẩng đầu chất vấn cô ta: “A Đạt, cô dám nói virus trong người mẹ cô không phải là kíp nổ? Năm tháng trước cô lật đổ ba mình ngồi lên vị trí Hill vương. Ba tháng trước mẹ cô bị bệnh, nếu không phải cô tự tay cho kíp nổ vào trong người bà ấy thì sao bà ấy có thể nằm trên giường không dậy nổi?”

Sắc mặt a Đạt trắng bệch, phảng phất như máu trong người đều bị rút cạn.

Lăng Vi còn nói: “Loại ác độc như cô ngay cả mẹ ruột mình cũng giết được thì cô còn mặt mũi sống trên đời này sao?”

Lăng Vi nói: “Vốn nghĩ bắt được Hill vương chân chính còn phải tốn chút công phu, còn phải cmar ơn cô xử lý xong ông ta, tự mình là thủ lĩnh Dạ đế quốc... haha... đáng tiếc mộng cô còn chưa ngồi nóng thì đã bị bắt sống. Hôm nay không thể giữ cô lại được đâu a Đạt.”

Chương 1704: Như sống lại một đời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói ba chữ xin lỗi cô dù ai cũng biết cô đang nói mát.

Đội trưởng đội quốc tế đặc biệt ra lệnh một tiếng: “Bắt cô ta và Hill vương cho tôi, mang đi.”

Thành viên đội đặc chiến nhanh chóng xông lên huyền đài xốc miếng vải đen lên thì phát hiện Hill vương đã chết...

Thành viên đội đặc chiến lập tức chế trụ a Đạt.

A Đạt ngây ngốc bị người ta kiềm chết cánh tay, đầu bị ép xuống.

Cô ta không phục, Dạ đế quốc sáng lập công lao rất lớn từ cô ta, làm thủ lĩnh của Dạ đế quốc là vị trí cô ta nên có.

Vốn còn cho rằng lợi dụng chiến đội quốc tế để lật đổ Hill vương thì cô ta có thể trở thành bá chủ thế lực bóng tối, lại không nghĩ tới cô ta ở vị trí này gần gũi năm tháng... đã bị hất đi. Hiện tại chút thế lực cuối cùng của Dạ đế quốc cũng đã sụp đổ....

Đoàn người tụ lại khó nén khởi kích động, Lôi lão gia lắc đầu cảm than, có cảm giác như vừa được sống lại, nếu không phải tội nhỏ nhạ bèn... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đúng thật là cuộc đấu làm cho người ta chấn động kinh tâm, cảnh tượng kinh tâm động phách như thế đột nhiên giống trống khua chiêng không đánh mà thắng.

Ai có thể nghĩ tới Hill vương lại chẳng tốn một viên đạn cũng bắt được, nhưng mà những ai phát hiện bí mật này đều phải hy sinh.

Bạch Chỉ và Vương Dần đỡ nhau xin lỗi hai vị giáo sư, nếu không phải bọn họ thì hai vị giáo sư cũng không chịu khổ như vậy.

Hai giáo sư lắc đầu, giáo sư Trần nói: “Không tính là gì... chúng tôi không sao hết... chỉ cần đứa bé không sao là tốt rồi.”

Trong lòng Bạch Chỉ rất thống khổ lại cảm thấy hổ thẹn.

Bà nhìn Vương Dần áy náy nói: “A Dần, con của chúng ta đã lớn... nhưng mà em chưa một lần làm tận trách nhiệm của người mẹ, từ lúc đứa bé sinh ra đã gửi nhờ hai vị giáo sư nuôi nấng... em thật có lỗi với con, cũng có lỗi với hai giáo sư. Nhưng mà hiện tại anh đã trở về, em không biết nên đối mặt với anh như thế nào... bởi vì từ đầu đến cuối em chưa nghĩ tới sẽ nhận lại đứa bé này.”

Vương Dần nói: “Em không cần áy náy với anh, nếu con đã gửi cho hai giáo sư anh cũng không nói một lời nào, chỉ cần con tốt, hai vị giáo sư khỏe mạnh, chúng ta hạnh phúc, ai làm ba mẹ của đứa bé anh đều không có ý kiến gì.”

Giáo sư Vương và giáo sư Trần lắc đầu, giáo sư Trần nói: “Không sao, chúng tôi không phải người lắm miệng, thương yêu đứa bé không một chút suy nghĩ, chúng tôi có thể từ từ nói cho nó.”

Đúng lúc này Vương Tử yên lặng đóng màn hình lớn...

A Đạt bị bắt, anh ta gửi hình ảnh qua, muốn hỏi ba mẹ có bị thương nặng hay không.

Lại không nghĩ tới... mình lại nghe được lời như vậy...

Ba mẹ anh ta... hai người đó... lại là Bạch Chỉ và Vương ... Dần...

Hốc mắt chua xót, anh ta nhắm mắt vui mặt vào lòng bàn tay, mười ngón tay luồn vào tóc, không thể tin vào sự thật mà anh ta nghe thấy.

Nhưng mà... cái tên Vương Dần đã chứng minh tất cả.

Khó trách từ bé đến lớn mỗi lần mình nghe ba mẹ gọi tên mình đều nghiêm túc nói cho mình rằng: “Tên của con chính là mạng của con, không ai có tư cách thay đổi.”

Vương Tử hít một hơi thật sâu, cầm báo cáo trên mặt bàn, đây là báo cáo anh ta xin nghỉ.

Ba mẹ bị bắt cóc làm anh ta đột nhiên sợ hãi.

Trong giây lát ý thức được thời gian mình làm bạn với ba mẹ thật ít ỏi, cho nên ở trong báo cáo nói tỉ mỉ quá trình bắt cóc lần này.

Anh ta muốn nghỉ nửa năm về ở bên cạnh ba mẹ.

Vương Tử nắm chặt phần báo cáo, trong đầu ong ong.

Ba mẹ anh ta... không phải là Vương Văn Lâm, cũng không phải là Trần Thu đồng. Mà là..... Bạch Chỉ và Vương Dần!

Vương Tử cảm giác vừa nóng vừa lạnh.

Chương 1705: Tình duyên tám lần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Kỳ đi vào nhìn thấy anh vẫn luôn đỏ mồ hôi.

Cô đi tới duỗi tay sờ trán anh, kinh hãi: “Anh sốt rồi.” Cô sốt ruột rót một ly nước ấm: “Nhanh uống nước đi.”

Mấy ngày nay anh vất vả, thân thể hư nhược, lại lo lắng hãi hùng, cô sợ anh bị bệnh mất.

Vương Tử ngược mắt nhìn cô nói cảm ơn.

Cô trừng anh một cái: “Còn nói cảm ơn làm gì.” Nói xong lại cảm thấy thái độ mình hơi sai sai liền vội vàng thu liễm, cố ý cau mày nói: “Tôi sợ anh bị bệnh lại lây sang tôi... nhanh uống thuốc đi, căn phòng này chỉ có hai chúng tôi, tôi cũng không tốt được chỗ nào....”

Cô không giám biểu hiện quá tốt với cô, bởi vì cô phát hiện mỗi lần có nữ sinh biểu hiện thái độ quan tâm đặc biệt với anh, anh đều trực tiếp nói với người đó sau này không nên xuất hiện trước mặt anh.

Tuy cô là trợ lý của anh nhưng cũng sẽ cẩn thận không đụng đến điểm mấu chốt của anh.

Vương Tử nhìn cô, thấy cô không còn kiên nhẫn thúc giục anh uống thuốc.

Ánh mắt anh tối lại, gật đầu uống thuốc vào lại như nhớ tới gì đó.

Anh đưa báo cáo cho cô nói: “Tôi muốn xin nghỉ nửa năm không biết cấp trên phê chuẩn hay không. Cô giúp tôi nộp báo cáo lên, dù sao lần này chúng ta hoàn thành nhiệm vụ nghiên cứu khoa học từ sớm, các thực nghiệm khác tôi vẫn chưa nhận, có lẽ kỳ nghỉ sẽ thuận lợi phê duyệt.”

Sau đó đưa báo cáo vào tay cô.

Vương Tử Kỳ mở to mắt, cô rất muốn nổi trận lôi đình, nửa năm? Nghỉ nửa năm, không phải nửa năm cô sẽ không nhìn thấy anh sao?

Nhưng mà hiện tại cô lại... cô làm bộ như không có việc gì: “Được, tôi lập tức đi nộp.”

Xoay người đi ra ngoài vừa muốn rơi nước mắt... sao không có tiền đồ vậy chứ. Nửa năm không thấy anh... cô làm sao bây giờ?

Thật muốn xé rách tờ giấy này, càng muốn quấy rối anh, trực tiếp làm hỏng báo cáo để cấp trên bác đơn của anh.

Nhưng mà nhìn báo cáo anh viết muốn về chăm sóc ba mẹ bị thương, hốc mắt cô lại đỏ lên, lau nước mắt nơi khóe mắt, cắn răng đi nộp.

Lần hành động này cô có tham dự.

Vương Tử sốt ruột bao nhiêu không phải cô không biết, anh nôn nóng, dày vò cô đều nhìn trong mắt đau trong lòng.

Mặc dù nửa năm không được nhìn thấy anh cô cũng không muốn làm anh thất vọng.

Cấp trên hạ chỉ thị cho anh nghĩ 4 tháng.

Vương Tử Kỳ nhìn anh rời đi...

Trước khi anh đi đột nhiên quay đầu hỏi cô: “Muốn ăn gì tôi mang lên cho cô?”

Cô vội vàng xua tay: “Không cần, không cần.” Tuy trong lòng muốn hét to cái gì cũng được nhưng lời này lại không dám nói ra.

Sợ người ta khách khí với cô, nếu cô nói vậy không phải làm khó người ta sao? Đến lúc đó còn phải nhớ mua quà vật cho cô.

Chờ anh trở lại đi làm mang về cho cô còn được, nếu quên không mua thì càng xấu hổ hơn...

Vương Tử Kỳ hít một hơi thầm nghĩ: Vốn anh chẳng để chuyện của cô ở trong lòng, may mà không muốn gì hết, không cần hy vọng xa vời thì sẽ không dễ bị tổn thương.

Yêu thầm nhiều năm như vậy cô hiểu sâu đạo lý đó.

“Vậy tôi đi đây.” Anh lên xe chuẩn bị rời khỏi trụ sở. Cô mỉm cười vẫy tay với anh: “Đi nhanh đi, đi nhanh đi, anh đi tôi càng nhàn rồi, không ai sai tôi làm việc cả.”

Anh nhìn cô một hồi, không biết vì sao lại đen mặt.

Chương 1706: Tình duyên tám lần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc xe lăn bánh, cô còn thấy anh cau mày trừng cô.

Giống như muốn nói: “Tôi đi rồi cô vui lắm phải không? Cô nghĩ hay ho quá, chờ tôi về nhà rồi, cô gặp chuyện gì cũng đừng gọi cho tôi.”

Tiểu Kỳ nhìn xe dần đi, biến mất khỏi chỗ rẽ, cô vô cùng khó chịu...

Cô cũng muốn xin nghỉ, loại trợ lý bé nhỏ như cô không có thành tựu, cũng không có năng lực, xin nghỉ hai ngày cũng không sao, càng đừng nói là bốn tháng, hưởng hờ trong nhà Vương Tử đúng là có chuyện lớn.

Vương Tử quay đầu nhìn, không thể nào hiểu, rốt cuộc cô gái này hận anh bao nhiêu, chê phiền anh bao nhiêu... từ lúc vào đại học đã bắt đầu gây họa cho anh.

Sau đó lại tránh anh như rắn độc, dù tốt với cô một chút cô cũng như mọc phải thủy đậu.... cả người không yên, ngứa, gãi, đổ mồ hôi, mắc tiểu...

Anh cảm thấy mình sắp trở thành ôn dịch, vừa đến bên cạnh cô thì cô sẽ khó chịu đủ thể loại.

Vương Tử lấy mắt kính xuống, xoa xoa huyệt thái dương phát đau, thật sự rất đau đầu...

Không biết tại sao lại để bụng cô gái này như vậy, từ lần đầu tiên khai giảng đại học đã làm anh ngọt ngào, đủ lại tai hoa không sao hiểu nổi ập đến với anh.

Cả trường bao nhiêu người anh không nhớ chỉ nhớ mỗi cái tên Vương Tử Kỳ, nhiều hơn tên anh một chữ.

Cô gái này vô cùng gây chuyện, kiêu căng ngạo mạn, tính khi vô cùng ương ngạnh, là kiểu anh vô cùng chán ghét. Hơn nữa cô không có việc gì liền thích trêu chọc anh, làm cho anh càng thêm phản cảm.

Mỗi lần nhìn thấy cô liền hận không thể vê cô thành bóng mà ném xuống đất.

Nhưng mà chẳng hiểu làm sao, anh là nam sinh lý tính, thường ngày ngoại trừ học tập, làm thực nghiệm thì không làm gì khác cũng không tính có dây dưa với cô.

Con gái hả, không hiểu chuyện, thích gây sự là bình thường. Ai bảo thành tích của anh tốt, cô gái kia từng hợp tình hợp lý tới trước mặt anh nói: “Vì tên của hai chúng ta hơn kém nhau một chữ, tôi trở thành trò cười cho cả trường. Anh luôn thi đứng thứ nhất, thật không biết xấu hổ, có biết lúc tôi thi xếp đứng đầu tính từ dưới lên bị người ta chống hông cười nhạo khó chịu biết bao, mặt mặt biết bao không?”

Lúc đó anh thật muốn đánh cô một trận, mình không biết cố gắng còn đi trách người khác? Có bản lĩnh thì thi đứng thứ nhất đi, không phải không ai chê cười cô nữa sao?

Tất cả anh đều nhìn.

Vốn dĩ cũng không có gì, nhưng mà lâu lâu cô gái này lại tới gây họa

cho anh một lần, sau đó phần lớn anh luôn bị cô hấp dẫn.

Ngày cô không xuất hiện thì cảm thấy cuộc sống có chút nhạt nhẽo..

Mỗi ngày thấy cô hoạt sắc sinh hương còn cảm thấy cô sống như vậy thật vui vẻ.

Nhưng mà đột nhiên có một ngày anh phát hiện mình kỳ lạ, có lẽ là lần cô bảo ba anh đổi tên cho anh..

Lúc đó anh giận đến dựng lông, anh chất vấn cô, đám chuyện xấu đó có phải cô làm hay không.

Lúc cô ngẩng đầu, đàng hoàng đáp lại anh một câu: “Là tôi làm đấy, thì sao nào?” Anh bị câu nói của cô suýt chút nữa thì ngã nhào.

Từ ngày đó, anh như bị ma chướng, khuôn mặt cô luôn lắc lư trước mặt anh.

Anh cảm thấy mình điên rồi! Đáng lẽ anh phải ghét cô mới đúng, phiền cô mới đúng, tính cách kiêu căng như thế, mỗi ngày không đánh tám lần thì thật xin lỗi cho khuôn mặt đáng đánh của cô.

Nhưng mà cô gái này đột nhiên ngã bệnh, có phải anh nói nặng lời quá hay không làm cô nghỉ học một học kì...

Anh tự nói với bản thân cô gái này rốt cuộc không làm phiền mày nữa, mày phải vui vẻ mới đúng, tính cách phiền chán như vậy bệnh cũng tốt, nhưng mà trong lòng lại vô cùng dầy vò...

Đau đớn khó nhịn.

Chương 1707: Loạn điểm uyên ương phổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tử trong lòng cháy sạch khó chịu.

Anh cũng không hiểu rõ! Tại sao kiểu tính cách cô gái này lại làm cho anh nhớ mãi không quên?

Chúng kiến cô bị bệnh nửa năm, thật rất khó chịu. Nhưng là, anh chắc chắn anh là ghét cô. Cho nên, không thèm nghĩ về cô nương này nữa, mỗi ngày chịu đựng, chịu đựng đến lồng ngực đều muốn nổ tung...

Anh cũng không biết mình mắc trúng gió độc gì, đột nhiên gửi cho cô một tin nhắn ngắn. Bởi vì, mỗi ngày nhìn thấy dáng vẻ bị bệnh của cô, thật là hành hạ anh muốn chết...

Anh không nhịn được, viết một tin nhắn ngắn. Từ ngày đó bắt đầu, cô tựa hồ lại sống đến giờ. Nhưng là tính tình của cô cũng thay đổi, làm chuyện gì đều giống như không quan tâm dáng vẻ.

Nói chuyện khí thế cũng yếu đi rất nhiều, ngay cả ánh mắt cũng không giống trước kia, mặt mày ủ dột.

Thật giống như một ông lão già nua nhìn thấu sự đời.

Anh nhìn dáng vẻ này của cô, thấy khó chịu thế nào! Thấy làm sao không được tự nhiên!

Anh phải nói cho cô! Lúc ấy, anh ôm cái ý nghĩ này, đi tìm cô, nói bổ túc cho cô học thêm.

Biểu tình của cô lúc ấy, anh bây giờ suy nghĩ lại đều cảm thấy buồn cười. Thật giống như anh đang thiếu tiền!

Nghĩ tới đây, ngực lại bắt đầu nhói! Anh chủ động dạy thêm cho cô, vốn cho như vậy có thể tiếp xúc nhiều hơn một chút, không đúng có thể phát hiện ưu điểm của đối phương, nói không chừng có thể chứng minh mình thích cô nương này.

Nếu không, làm gì lại muốn người ta.

Nhưng là, cái cô nương này! Anh nghiêng răng nghiêng lợi, tại sao cô lại sợ anh như sợ quỷ, anh tới gần cô một chút, cô liền run run...

Cách cô còn có nửa mét xa đâu, cô giống như bị lửa thiêu mông, bên trái nữ nữ, bên phải nữ nữ, thật giống như anh cầm bật lửa đốt cô a.

Có một lần, anh ở cửa phòng học, nghe được trong phòng học có một nữ sinh nói: “Người đàn bà Vương Tử Kỳ này, tâm cơ cũng quá sâu đi! Cô ta dụ dỗ "Tiểu vương tử" có phải không? "Tiểu vương tử" bây giờ chỉ tìm cô làm thí nghiệm, giúp cô ta học thêm! Bọn họ có phải sống chung rồi hay không?”

Vương Tử nghe xong lời này, đột nhiên cảm giác trong lòng một trận ngọt ngào. Nguyên lai, mọi người đều biết anh muốn cùng ở chung một chỗ với cô? Có phải đã đến lúc bày tỏ rồi hay không?

Nhưng là, lúc này đột nhiên Vương Tử Kỳ từ cửa sổ bên kia nhảy ra nói: “Kéo xuống! Kéo xuống! Tha tôi, được không? Tôi và anh ta, làm

sao có thể? Các cô đang suy nghĩ gì thế?”

Vương Tử không có đến lớp, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên anh cúp cua. Trong lòng quá khó chịu...

Cũng không hiểu rõ rốt cuộc mình là ghét cô nhiều hơn một chút, hay là thích cô nhiều hơn một chút.

Chương 1708: Loạn điểm uyên ương phổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cứ như vậy qua hết cuộc sống đại học, người khác lão đảo tìm việc làm, tìm đơn vị. Cũng có một bộ phận người tiếp tục học nghiên cứu. Anh vốn cũng muốn tiếp tục nghiên cứu, nhưng là, anh trực tiếp được mời đến quốc gia nhất quyền uy khoa nghiên bộ cửa. Thượng cấp nói, có thể vừa làm việc vừa nghiên cứu, học tiến sĩ, không hề mâu thuẫn.

Anh thấy đây là cơ hội tốt như vậy, cũng đồng ý.

Bạn học khác tốt nghiệp đều đến đây tìm việc, Vương Tử Kỳ thật giống như thở phào nhẹ nhõm! Có thể coi tốt nghiệp như là muốn thoát ly khỏi khổ ải.

Nhìn thấy biểu tình của cô, anh quá nháo tâm! Sau khi tốt nghiệp, bọn họ không có lý do gì gặp mặt, cô lại vui vẻ như vậy?

Vương Tử trong đầu nghĩ, cô gieo họa cho tôi nhiều năm như vậy, tôi cũng không thể để cho cô thư thái như vậy!

Tiếp đến, anh liền xin Thượng cấp cho cô làm trợ lý bên cạnh anh. Bọn họ lúc ở đại học, vốn chính là hợp tác. Mặc dù, quan hệ... Cũng cứ như vậy. Nhưng là, trình độ học vấn và lý lịch của cô nương này đều bày ở kia, làm trợ lý quả thật... Rất thích hợp.

Thượng cấp nhắm mắt gật đầu, bắt đắc dĩ cho cô gái này vào.

Vương Tử có chút ảo não, vốn nghĩ anh và cô cùng làm việc với nhau, tình cảm sẽ có điểm tiến triển tốt? Nhưng là... So với trước kia càng tệ hại hơn.

Bây giờ, cô ngay cả nói chuyện với anh, đều dè dặt. Lúc cô gái khác đến tìm anh nói chuyện, cô vội vàng tránh ra ngoài, giống như rất sợ làm kỳ đà cản mũi.

Thật ra thì anh cũng đã bày tỏ với cô ba lần! Anh sợ cô nghe không hiểu, cho nên, mỗi lần đều là trực tiếp nói cho cô, “Vương Tử Kỳ, tôi thích cô. Cô suy nghĩ như thế nào về chuyện này?”

Những lời này, anh thật nói ba lần.

Nhưng là, mỗi lần... Anh nói xong, cô đều dùng biểu tình “Anh thích biến tôi thành trò cười lắm sao?” tự chế giễu nhìn anh.

Cứ nghĩ đến cô nương này, Ruột gan Vương tử như bị hồng bét vậy!

Anh thất tình... Thật giống như thất tình, trong lòng vô cùng khó chịu.

Về nhà lần này, chăm sóc ba mẹ đồng thời, cũng là lúc có thể làm rõ ràng mối tình cảm hỗn loạn này...

Nếu quả thực không được, coi như bỏ đi. Buông tha cho người ta, cũng như giải thoát cho chính mình.

Trên đường về nhà, anh gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Diệp Đình nghe anh nói về tới, lập tức nói: “Tối nay đến Đế Hào cho anh vui vẻ!”

Tối hôm nay tham gia tụ họp có rất nhiều người đặc biệt, sức khỏe của ba mẹ anh không có gì đáng ngại, đều là bị thương ngoài da, nuôi ít ngày là có thể khỏe.

Lạc Y tan việc, ngay cả quần áo cũng không thay. Trục tiếp mặc quần tây màu xám tro đi thẳng đến Đế Hào.

Cô vào cửa phượng hoàng, lập tức cảm giác bầu không khí có gì không đúng.

Không biết là do cô đa nghi, nhưng cô cảm giác... Tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn cô chằm chằm.

Cô ngượng ngùng cười một tiếng, sờ lên đầu một cái, “Trên đầu tôi có cắm sừng sao?”

Nói xong, lại nhìn sau lưng một chút: “Cũng không không có đuôi nha... Mọi người đều nhìn tôi làm gì?”

Đoàn người “Ha ha” cười to. Lôi Lão gia nói: “Tới đây, tới đây, Lạc Y đại pháp quan, đến bên cạnh ông ngồi.”

Lạc Y ngồi xuống, mới biết... Bữa tiệc hôm nay, thật ra là một buổi xem mắt được sắp đặt trước...

Nhân vật chính trong buổi coi mắt này, là cô và... Vương Tử?

Lôi Lão Gia cố ý giữ lại vị trí bên cạnh ông cho cô. Toàn trường cũng chỉ có một vị trí như vậy.

Bên cạnh cô... Vương Tử cũng giống như cô, cau mày, hiển nhiên cũng là bị mắc bẫy.

Lạc Y rất phản đối coi mắt, nhưng đối phương là Vương Tử, cô ngược lại không làm sao từ chối...

Lần trước ở hôn lễ Lăng Vi và Diệp Đình, cô có ấn tượng với anh rất tốt.

Nếu là thật có thể phát triển, cô cũng vui vẻ. Chính là công việc của anh, phải giành thời gian dài ở căn cứ? Nếu như anh có ý định kết hôn, sẽ xin điều trở về làm việc chứ?

Lạc Y nghĩ như vậy, liền ngoẹo đầu, cười với Vương Tử một tiếng.

Vương Tử hách khí hướng cô gật đầu một cái.

Lạc Y vừa mới ngồi xuống, hai người còn chưa lên tiếng, liền nghe Lô Lão Gia từ “Ha ha” cười một tiếng.

Ông nói: “Ai nha, chúng ta lần này là thật mạo hiểm... Thiếu chút nữa thì không thể trở lại. Chúng ta đã lớn tuổi rồi, cũng từng trải hơn mấy chục năm, thật giao phó ở đó, cũng không có gì đáng tiếc. Chỉ đáng tiếc người tuổi trẻ, thời gian phía sau còn dài! Bây giờ nha, trong đại gia tộc chúng ta, chỉ còn lại cháu và Lạc Y vẫn chưa xếp đặt.”

Lão Gia Tử nói xong lời này, đoàn người ai cũng hiểu lòng, đều liếc sang Tiểu Bát và Lạc Y.

Ý tứ rất rõ ràng, hai người hẳn là đến đối với con a! Tài tử giai nhân, trai tài gái sắc, rất xứng đôi!

Chương 1709: Nhịp tim, nhịp tim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y cười xấu hổ, phát hiện Vương Tử Âm lại như không coi lời ông cụ ra gì. Anh đang cầm di động nhìn màn hình, bởi vì điện thoại anh đang rung.

Anh nhìn dãy số, lập tức ấn nghe.

“Tiểu Kỳ? Em đang ở cửa nhà anh?” Vương Tử Âm nhú mày.

Vương Tử Âm đứng dậy, hỏi: “Em chạy tới đây làm gì? Sao em lại thế? Cái gì? Em từ chức? Sao lại từ chức?”

Giọng điệu của anh vô cùng kinh khủng, người trong phòng đều kinh ngạc nhìn anh.

Vương Tử Âm không vui đi tới cửa, anh vừa đi vừa nói: “Chuyện em từ chức lớn như vậy mà nói với anh một tiếng sao? Anh đồng ý chưa?” Giọng điệu của anh như muốn ăn thịt người.

“Không cần nói gì nữa, anh qua đón em.”

Rất nhanh, Vương Tử Âm dẫn một cô gái vào. Lôi Niểu Niểu hét to lên: “Mỹ nữ -----“

Lôi Tuấn và Lăng Vi lập tức nhận ra cô, Lôi Tuấn nói: “Nha, đây chẳng phải trợ lý Tiểu Kỳ sao? Cô cũng nghỉ à?”

Vương Dần cũng nhận ra cô, cô gái này chính là cô gái lén hôn con trai ông...

Tiểu Kỳ vội khoát tay nói: “Tôi từ chức rồi.”

Lôi Tuấn “Ồi” một tiếng: “Công việc tốt như vậy, sao lại từ chức a?”

Nếu anh đoán không sai, hình như cô gái này thích tiểu Bát, nếu như từ chức... chẳng phải sau này không gặp được nhau nữa sao?

Tiểu Kỳ cắn môi, không trả lời. Ngay cả bản thân cô cũng không biết vì sao cô lại muốn từ chức.

Từ sai khi anh rời khỏi căn cứ, lòng của cô liền đi theo anh... Cả người cô tê liệt, như thể không có xương cốt.

Bước chân nhẹ bẫng, vẻ mặt hốt hoảng. Bốn tháng không gặp, có thể cô sẽ chết... cô nghĩ như vậy, bèn quyết định đến tìm anh! Nhưng, cấp trên lại không phê duyệt đơn xin nghỉ phép, cô đành đệ đơn từ chức.

Vương Tử Kỳ cắn môi, cúi đầu. Cô chính là người kém cỏi như thế, cô không thể bốn tháng không gặp được anh. Đừng nói là bốn tháng, chỉ mấy tiếng ngắn ngủi, cô cũng không chịu được... cô không biết liệu anh có đi ăn cơm, ca hát, hẹn hò với cô gái nào khác không... Nghĩ như vậy, lúc nộp đơn từ chức, chưa cần phê chuẩn, cô đã vội vã chạy đến cửa nhà anh.

Khi đệ đơn từ chức, cô cũng từng mâu thuẫn... Giờ từ chức, vậy sau này phải làm sao? Anh quay về làm việc, cô đã không thể trở về được nữa rồi.

Nhưng, cô nghĩ kĩ, lần này xem như đập nôi dìm thuyền đi!

Quyết tâm một lần, có thể được thì được, không được, vừa hay đã từ chức, sau này không cần gặp lại anh, cô có thể tùy tiện tìm một chỗ chữa thương, cô độc sống nốt quãng đời còn lại là được.

“Ôi, cháu gái, đến đây... đến bên cạnh ông này.”

Ông cụ Lôi gọi cô tới. Sảnh Phụng Hoàng này vô cùng lớn, có thể chứa được mấy chục người.

Vương Tử Kỳ đi theo Vương Tử Âm đến trước bàn tròn, Vương Tử Âm vội bảo người đưa ghế cho cô.

Ghế này đặt ở bên trái Vương Tử Âm.

“Cháu chào chú, dì, em chào anh, chị.” Tiểu Kỳ chào hỏi đám người xong, ngồi xuống cạnh Vương Tử Âm, cô phát hiện, phía bên cạnh Vương Tử Âm là một cô gái rất xinh đẹp, rất có linh khí.

Tiểu Kỳ nở nụ cười với cô ấy, cô ấy nói: “Chào cô, tôi tên Lạc Y.”

Tiểu Kỳ nói: “Chào cô, tôi tên Vương Tử Kỳ.”

Cô nói xong, đám người chợt cười ha ha, ông cụ Lôi trêu chọc giáo sư Vương và giáo sư Trần: “Tên cô gái này chỉ khác Tử Âm của chúng ta một chữ nha. Chuyện gì vậy?”

Lôi Tuấn trả lời: “Chẳng lẽ là anh em thất lạc nhiều năm?”

Chương 1710: Nhịp tim, nhịp tim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Giáo sư Trần trường Lôi Tuấn: “Nói càn nói bậy!”

Cái này vui nha. Vương Tử Kỳ cũng cười theo, cô nói: “Vấn đề này, cháu đã từng thảo luận với Vương Tử Âm, nhưng anh ấy lớn hơn cháu nửa năm, khẳng định không phải anh em!”

Ông cụ Lôi khẽ gật đầu, nghĩ đến chuyện giáo sư Trần và giáo sư Vương ủy thác cho ông hôm nay...

Bèn hỏi Tiểu Kỳ: “Cháu thấy Tử Âm thế nào?”

Nháy mắt mặt Vương Tử Kỳ đỏ lên, cô vội nói: “Anh ấy rất tốt ạ! Làm việc cẩn thận, đầu óc thông minh. Nghiêm cẩn, chăm chỉ, an tâm. Tạo cho người ta cảm giác rất đáng tin cậy.”

Lôi Niểu Niểu chợt nói: “Ông nội em không hỏi cái này, ông muốn hỏi chị, bát ca nhà em đối xử với chị như nào?”

“A?” Mặt tiểu Kỳ đỏ bừng. Cô làm bộ đưa tay quệt mũi, giả vờ bình tĩnh nói: “Anh ấy với cháu... rất hung dữ... nếu cháu làm sai thí nghiệm, anh ấy hận không thể lột da cháu.”

Vừa nói, cô vừa hít thở sâu. Trái tim đập cực kỳ lợi hại! Mặt của cô như sắp nổ.

“Ồ? Lợi hại như vậy?” Lôi Tuấn hỏi cô: “Chỗ của hai người chẳng phải là đơn vị nghiên cứu khoa học lợi hại nhất quốc gia sao? Người có thể vào đó, nghe nói thần kinh não vô cùng phát triển, sao... em có thể làm sai thí nghiệm được?”

Trong nháy mắt Tiểu Kỳ: “...” Không phản bác được, cô vào bằng cửa sau nha...

Vương Tử Âm ho khan: “Làm thí nghiệm sẽ có lúc thất bại! Em hung dữ với cô ấy là muốn thái độ làm việc của ấy nghiêm túc hơn, không có ý gì khác!”

Đám người đều “à à à”... Không có ý gì khác? Là ý gì?

Tiểu Kỳ nhìn thấy dáng vẻ đăm mê bát quái của mọi người, cô vội đánh trống lảng: “Chủ nhiệm Vương rất lợi hại, anh ấy là tiến sĩ nghiên cứu khoa học vô cùng lợi hại trong sở nghiên cứu của bọn em.”

“Ôi! Tiến sĩ Vương! Thất kính thất kính!” Lôi Tuấn nâng chén: “Nào, chúng ta cùng kính tiến sĩ Vương một ly! Lần này nếu không phải bác sĩ Vương cho chúng ta kỹ thuật tiên tiến, chúng ta sẽ không dễ dàng bắt được... cái kia, đúng không?”

Đám người cười ha ha nâng chén với Tiểu Bát.

Tiểu Bát vội khiêm tốn: “Anh Tuấn, anh cứ đùa em... Hôm nay tha cho em đi, đừng trêu em nữa.”

Mặt Tiểu Bát hơi đỏ.

“Vậy sao được chứ? Hôm nay em là nhân vật chính mà!” Lôi Tuấn quay sang bên cạnh: “Nhìn thấy chưa? Anh Đình em, tứ ca của em,

anh Sênh của em, còn có Quân Dương, Tiểu Yến, Thiên Mặc, còn anh. Các anh em của em, đều đã có chủ nhân...”

Ông cụ Lôi cười to, nói: “Chỉ còn lại Tiểu Bát!”

Người trẻ tuổi đều thích gọi như vậy, ông cũng tham gia náo nhiệt, gọi Tiểu Btas.

Ông cụ Lôi nhìn Tiểu Kỳ và Tử Âm, thầm nghĩ, hai đứa trẻ này mà không có gì á? Nếu như có gì đó, mỗi ngày sớm chiều ở chung, đã sớm ở bên cạnh nhau rồi!

Cho nên, còn cần phải để Lạc Y dùng sức.

Ông cụ Lôi nói: “Các cháu đã yên bề hết rồi, chỉ còn lại hai người Tử Âm và Lạc Y bao giờ mới có tin đây? Lạc Y có bạn trai chưa?”

Lạc Y quẫn, nhúu mày nói: “Cháu không vội!”

“A.” Ông cụ Lôi hiểu rõ: “Vậy là không có.”

Ông lại nhìn sang Vương Tử Âm: “Tử Âm thì sao? Cháu và trợ lý của cháu là quan hệ bạn trai bạn gái à?”

Vương Tử Âm nhìn sang Vương Tử Kỳ, Vương Tử Kỳ cũng kinh hãi làm đổ chén trà, hai người đối mặt. Tim Vương Tử Kỳ đập rộn lên, nghe thấy anh nói: “Tạm thời không phải.”

Đại não của Vương Tử Kỳ thiếu dưỡng khí, ngay cả thở cũng khó khăn. Vương Tử Âm rót đầy chén trà cho cô.

Chương 1711: Làm sáng tỏ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tạm, thời, không phải... mấy chữ này, như có thâm ý khác nha!

Đám người ngẫm nghĩ.

Vương Tử Kỳ xấu hổ cúi đầu uống trà, hận không thể nấp ra sau lưng Vương Tử Âm.

Cô càng lúc càng đỏ mặt, thời gian trôi qua còn đổ mồ hôi, đang quần đến không tìm được đường ra, Vương Tử Âm chợt đưa một tờ giấy qua.

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy giấy, lau mồ hôi.

Vương Tử Kỳ vừa uống trà, vừa nhìn thoáng qua Lạc Y, giờ cô đã biết rõ.... Đây là một đại hội xem mặt, mà nhân vật chính là Vương Tử Kỳ và Lạc Y.

Trong lòng cô rất khó chịu... không biết là trà đắng, miệng đắng, hay lòng đắng, mà không nuốt trôi nước trà này.

Ông cụ Lôi hỏi tiếp: “Tiểu Bát có sốt ruột không? Cháu nghĩ sao? Giờ đã trưởng thành rồi, đã hai mươi lăm, có không ít người bằng tuổi cháu đã có con bé rồi đấy.”

Lúc này, Duệ Duệ, Đô Đô, còn có tiểu mỹ nhân, lập tức kêu a a, cha

mẹ chúng ta đều là yêu sớm a.

Tiểu Bát nhìn liếc qua Vương Tử Kỳ, nói: “Cháu cũng rất sốt ruột... Nhưng cháu đã ra hiệu mấy lần, con gái nhà người ta vẫn không có phản ứng.”

“A? không thể nào? Tiểu Bát nhà ta thổ lộ mà không hề thành công? Còn là nhiều lần?”

Lôi Tuấn kinh hãi muốn vỗ bàn, Lôi Niểu Niểu vội kéo anh: “Nhị ca, nhị ca.. bình tĩnh bình tĩnh!”

Lôi Tuấn hỏi Tiểu Bát: “Nói vậy, Tiểu Bát, em có người thích rồi?”

Vương Tử Âm sợ bọn họ nghĩ sai lệch, bèn gật đầu nói: “Phải, em có người thích!”

Vương Tử Kỳ miết môi, cúi đầu yên lặng uống trà.

Vương Tử Âm chợt quay sang, nhìn cô nói: “Anh nói em đó, sao lại không rõ vậy? Sao em không thể nhìn thẳng vào vấn đề của mình? Lúc làm thí nghiệm cũng thế, hỏi em sai chỗ nào thì em chỉ miết môi, không nói gì! Không thổ lộ với em thì chắc em cũng vờ như không biết quá.”

Vương Tử Kỳ che miệng, ngược mắt nhìn anh. Trong mắt cô đầy nước mắt.

Nét mặt của anh vô cùng nghiêm túc, không giống đang nói đùa. Có một giây cô đã cho rằng anh lấy cô làm bia đỡ đạn, bởi vì không muốn xem mặt, nên mới nói có người thích.

Nhưng nét mặt của anh rất kích động, như thể anh rất đau lòng

không theo đuổi được người anh thích... nhưng, người anh nói, thật sự là cô sao? Vương Tử Kỳ hơi khó tin.

Cô nhìn trái nhìn phải, vì sao dám người lại nhìn cô vậy? Trái tim cô đập thình thịch, đỏ mặt, phát sốt...

Cô lau khóe mắt, hỏi anh: “Anh nói em à?”

Vương Tử Âm cạ lời! Anh hung hăng ‘ừ’ một tiếng.

Đây là anh làm sáng tỏ trước hơn mười vị gia trưởng hả?!

Cô gái! Nếu cô không đồng ý, sau này chúng ta đừng gặp lại nữa!

Vương Tử Kỳ chợt rơi nước mắt tí tách, cô đưa tay lau nước mắt, vừa cười vừa khóc nói: “Em nghe không hiểu, anh lặp lại lần nữa được không? Ban nãy là anh nói chuyện với em sao?”

Lạc Y không nhìn nổi nữa, cô nói với Vương Tử Kỳ: “Nếu cô hỏi lại, tôi cũng nghi ngờ anh ta nói tôi...”

Vương Tử Kỳ khẽ gật đầu: “Từ lúc bắt đầu tôi cũng cho rằng anh ấy nói cô...”

Mẹ ời... Lăng Vi đỡ trán, bày tỏ đau lòng cho Tiểu Bát 3 giây.

Vương Tử Âm lau trán, giận đến đau đầu.

Lăng Vi lập tức hiểu rõ giữa hai người có chuyện gì...

Chương 1712: Làm sáng tỏ!

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi thầm nghĩ, phải cho hai người này thêm mồi lửa. Mặc dù tiểu Bát thích con gái nhà người ta, nhưng bình thường luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng, dù thổ lộ cũng là đức hạnh ‘ông đây thích cô, cô mau tạ chủ long ân với tôi đi!’ thế sao được a?

Khó trách con gái nhà người ta nghe thấy Tiểu Bát thổ lộ, còn cho là mình làm sai chuyện gì...

Cô gái này không dám hi vọng xa vời Tiểu Bát sẽ thích cô ấy! Cho nên đối mặt với tình cảnh lúc này, cô ấy hơi ngơ ngác.

“Anh em là tốt!” Lăng Vi gật đầu, thầm nghĩ, Tiểu Bát nhà chúng ta, vô cùng trong sáng đó!

Trước mặt nhiều người như vậy, không hề suy đoán mập mờ chút nào, trực tiếp thổ lộ với con người nhà người ta, chuyện này thật bá đạo!

Lôi Tuấn ở bên cạnh, tự động giơ ngón cái.

Lăng Vi thầm nghĩ, chuyện hôm nay, Tiểu Bát làm quá đẹp! Nếu hiểu lầm xem mặt không được làm rõ, Tiểu Bát sẽ chết oan!

Chuyện này, để cô quản!

Đôi mắt sáng của Lăng Vi đảo tròn, cô nói với Tiểu Kỳ: “Tiểu Kỳ, Tử Âm nói thích em. Chị biết cậu ấy thật lòng với em! Tiểu Bát nhà chị làm việc nghiêm cẩn, em cũng biết rồi. Cậu ấy sẽ không nói đùa chuyện này đâu.”

Lăng Vi thấy Vương Tử Kỳ chao đảo, nói tiếp: “Tiểu Kỳ, chẳng phải em cũng thích tiểu Bát nhà chị sao? Hôm đó em còn hôn trộm cậu ấy, mọi người đều nhìn thấy.”

“...”

Trên bàn chọt truyền đến tiếng hít không khí.

Nhất là Vương Tử Âm, gần như trợn mắt nhìn Vương Tử Kỳ. Như thể đang nói, em dám... hôn trộm anh? Em hôn trộm anh làm gì?

Tiểu Kỳ căng thẳng níu cánh tay anh, biểu cảm của anh, như thể đang muốn đánh cô vậy...

“Không phải... hôm ấy em, mẹ ời, em muốn đi vệ sinh...”

Vương Tử Âm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô, nhưng sợ cô đang mót, bèn để cô đi vệ sinh.

Lăng Vi chọt nói: “Tiểu Kỳ, đừng vội, chị dâu tin tưởng em nhất định có thể nhịn được, nói rõ ràng với mọi người trước đã!”

“Phụt —” Những người lớn tuổi trên bàn cơm bị sốc.

Tiểu Kỳ bình tĩnh lại, cô nhìn Lăng Vi nói: “Được.”

Lăng Vi hỏi cô: “Em thích Vương Tử Âm không? Em phải nói thật!”

Lăng Vi thấy cô ấy hơi xấu hổ, chắc cô ấy sợ nói trước mặt nhiều người.

Lăng Vi trịnh trọng nói với Vương Tử Kỳ: “Tiểu Kỳ, chị không phải hù dọa em. Lúc này, em phải suy nghĩ cho kĩ, câu nói này rất quan trọng. Thích, hoặc không thích, một hai chữ này, rất có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời còn lại của em và Vương Tử Âm.”

Vương Tử Kỳ hít sâu một hơi, cô cảm thấy máu trong người chảy rùng rục.

Cô nắm chặt nắm đấm, đứng dậy, vô cùng nghiêm túc nói: “Em thích Vương Tử Âm, rất thích.”

Cô nói xong, chợt đưa tay lên che mặt, bởi vì Vương Tử Âm ở bên phải nhìn cô, ánh mắt như thể muốn đốt cháy cô!

Vương Tử Âm chợt đứng bật dậy, cầm lấy tay cô. Cô nhìn sang anh, chỉ thấy đôi mắt đen của anh như có hai ngọn lửa rực cháy, anh nhìn cô chằm chằm, nét mặt của anh cực kỳ phức tạp.

Anh có chút không dám tin hỏi: “Chẳng phải em rất ghét anh sao? Ngày nào cũng giày vò anh, trông mong anh không tốt sao?”

Tiểu Kỳ nói: “Đó là chuyện của bao năm trước rồi... khi đó em cũng là vì thích anh nha... Anh không để ý đến em... nên em chỉ muốn khiến anh chú ý thôi...”

Chương 1713: May mắn thay, anh cũng thích em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Kỳ nói xong, phát hiện cả người mình đổ mồ hôi. Cô cảm giác mình bị thiêu đốt đến sắp nổ tung!

Cô nhìn thấy Vương Tử Âm đờ người, rõ ràng anh rất sửng sốt, như không dám tin cô vì muốn khiến anh chú ý mới hại anh.

Anh chợt nhíu mày, hỏi: “Vậy anh dạy bổ túc cho em, biểu hiện khi đó của em là gì? Anh cách xa em tận nửa mắt, em còn ngọ nguậy suốt, như thể rất khó chịu!”

Lúc này, không đợi Tiểu Kỳ nói gì, Lôi Niểu Niểu bỗng đứng dậy, kêu: “Mẹ ơi, lúc anh Thiên Mặc đến gần em, em cũng vậy nha. Ai da... em hận không thể cào tường!”

Lý Thiên Mặc mím mím môi, vẻ mặt bình tĩnh kéo Lôi Niểu Niểu ngồi xuống. Lôi Niểu Niểu lập tức xấu hổ che mặt, cô nói gì vậy...

Lăng Vi giải thích cho Tiểu Bát: “Con gái đều như vậy... nếu cô ấy thích em, khi em ở gần cô ấy, cô ấy sẽ căng thẳng.”

Tiểu Bát nhìn Lăng Vi, Lăng Vi cười với anh, như muốn nói: “Em trai ngốc, sao EQ thấp vậy.”

Còn có cô gái kia, còn thấp hơn cả Tiểu Bát...

Hai EQ thấp ở bên cạnh nhau, khó trách bao năm mà vẫn không hiểu rõ.

Tiểu Bát và Tiểu Kỳ nhìn thoáng qua nhau, thấy được vẻ mặt sét đánh của đối phương.

Mọi người không tìm được thấy... thú vị.

Giáo sư Vương và giáo sư Trần đập bàn. Hai người này vui, mọi người cũng cười lên.

Nhưng, không ai biết giáo sư Vương và giáo sư Trần cười cái gì.

Giáo sư Vương thầm nghĩ, đứa con trai này mặc dù là ông nuôi lớn, nhưng EQ nhất định là di truyền từ cha ruột cậu...

EQ của Bạch Bình rất cao, nhưng Vương Dần... khẳng định là âm điểm.

“Được rồi, đi thôi...” Ông cụ Lôi khoát tay áo: “Bọn nhỏ đã có chủ kiến của mình, vậy chúng ta đừng nhúng tay vào!”

Ông còn chưa nói hết câu, thấy tên nhóc kia chọt ép con gái người ta vào tường, bá đạo hôn. Bầu không khí nháy mắt tăng vọt!

Ở đây, trường bối bị mù mắt. Đám người còn chưa kịp nghĩ ra câu gì để hòa hoãn bầu không khí, đột nhiên nhìn thấy Vương Tử Âm kéo tay Tiểu Kỳ, bước nhanh ra ngoài.

Anh quay đầu nói với mọi người: “Em có lời muốn hỏi cô ấy, mọi người ăn cơm trước đi, không cần chờ em.”

Trong nháy mắt Lăng Vi phục Tiểu Bát sát đất, ôi, tốc độ này, không

hổ là chế tạo tên lửa!

Vừa thổ lộ thành công, tên kia đã muốn khai hỏa a!

Sau khi hai người ra ngoài, vẻ mặt của mọi người, rất đặc sắc -----

Lôi Niểu Niểu giơ di động của cô ấy ra, chụp ảnh bọn họ: “Ha ha ha, mọi người nhìn biểu cảm của mọi người này!”

Lôi Niểu Niểu gửi ảnh chụp vào trong nhóm, nhóm này bao gồm tất cả mọi người.

Già, trẻ đều có.

Mọi người xem ảnh xong, đều vô cùng vui vẻ.

Giáo sư Trần ngượng ngùng nhìn Lạc Y.

Bà nói: “Y Y à, cháu xem... Hôm nay là hiểu lầm, thật ngại quá. Mọi người tưởng rằng Tử Âm không có bạn gái...”

Lạc Y vội nói: “Không sao đâu ạ! Như bác nói, lúc đầu anh ấy không có bạn gái, nhưng chẳng phải giờ đã có rồi sao?”

“Ha ha ---” mọi người lại nở nụ cười. Lạc Y thật là một cô gái thông minh, biết thời biết thế.

Lôi Tuấn chợt nói: “Chúng ta có nên đi xem trộm không?”

Hạ Tiểu Hi cho anh một đấm: “Nói gì đó? Già rồi còn không đứng đắn!”

Về mặt Lôi Niểu Niểu lại hưng phấn: “Đi đi, em tán thành xem lén!”

...

Vương Tử Âm mở cửa một căn phòng, đẩy Vương Tử Kỳ vào trong, đáng vẻ gấp gáp dọa Tiểu Kỳ run chân...

Chương 1714: May mắn thay, anh cũng thích em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong phòng rất tối, rèm cửa không kéo. Cửa cũng khóa lại, thê phòng chưa bỏ vào, cho nên không có đèn sáng, trong bóng tối chỉ có hơi thở của đối phương vờn quanh.

Cơ thể của anh dán chặt lấy cô, kính mắt bị anh tháo xuống, không biết ném đi đâu.

Sau lưng Tiểu Kỳ chạm vào cửa, đằng trước anh áp bách như một ngọn núi.

Cơ thể của bọn họ dính chặt vào nhau. Cô không thể động đậy được, xung quanh toàn hơi thở của anh. Cảm nhận được nhịp tim anh đập thình thịch, hô hấp của cô như đốt lên hơi nóng, cả người cô đầy mồ hôi.

“Em thích anh sao?” Vương Tử Âm dán vào bên tai cô, quẩn quýt si mê hỏi cô.

Bàn tay cô níu áo anh, cổ hô hấp chút không khí. Giọng cô yếu ớt: “Thích, thích rất nhiều năm.”

Vương Tử Âm vừa giận vừa buồn cười: “Sao anh lại không cảm nhận được vậy?”

Tiểu Kỳ quay mặt đi, cắn môi nói: “Anh ngốc!”

Anh đưa tay giữ chặt cằm cô, môi anh dán lên môi cô, anh nói: “Thật quá may mắn, anh cũng thích em.”

Tiểu Kỳ cảm thấy choáng đầu, chân cô mềm nhũn, sắp không đứng vững được. Cô chờ câu nói này, chờ suốt bao năm, từ trước tới giờ không dám hi vọng xa vời, hốc mắt cô rất nóng, như muốn rơi lệ, cô cố nén nước mắt hỏi: “Em chưa từng dám nghĩ đến...”

“Vì sao lại không dám nghĩ? Chẳng phải anh đã làm rõ với em ba lần rồi sao? Nhưng, em lại không có chút phản ứng nào... mỗi lần anh đều nghĩ, đây là lần cuối cùng, nhưng anh vẫn không nhìn được muốn đi hỏi em. Tính cả lần này, anh đã bày tỏ với em bốn lần. Nếu lần này em không đồng ý nữa, anh không biết liệu có còn lần sau không.”

Anh nói xong, cẩn thận nghĩ ngợi, nói: “Có lẽ vẫn sẽ có, bởi vì, anh không thể buông em được.”

Anh đang nói, chợt cảm thấy cô nức nở, cô nói: “Anh thổ lộ với em bao giờ? Sao em không biết?”

Vương Tử Âm cả giận: “Nói chuyện phải có tâm tí chứ? Anh không thổ lộ với em bao giờ?”

Anh vội vã nói: “Có một lần trong phòng học lớn, có rất nhiều bạn học, bọn họ hỏi em có phải thích anh không, lúc ấy em còn cãi nhau ầm ĩ với người ta. Lúc đó anh đi vào, thấy em nhếch miệng mắt đỏ bừng. Lúc ấy anh tức muốn nổ tung, anh đi đến bên cạnh em, nhìn thẳng vào mắt em nói, Vương Tử Kỳ, anh thích em, còn em thì sao? Em có thích anh không?”

Anh nói xong, bắt lấy hai cổ tay cô, đặt lên vai anh, để đối phương

ôm anh, anh nặng nề hỏi: “Lúc ấy có phải anh nói vậy không?” tay anh bóp eo cô, sợ cô nói không nhớ rõ.

Tiểu Kỳ cau mày, hỏi: “Vậy cũng tính là thổ lộ sao?”

Cô cảm thấy buồn cười: “Khi đó mọi người đang cãi nhau, ai lại đi cho rằng đó là thật nha! Khi đó em đang hợp tác với anh, em cho rằng anh cố ý nói vậy để giải vây cho em, dù sao người ta cũng nhắc đến tên anh, em tức giận vì anh...”

Tiểu Kỳ nghe thấy rõ anh hít sâu một hơi, lấy sự hiểu biết của cô về anh, cô biết tên này sắp xù lông, anh cả giận nói: “Vậy lần thứ hai? Lần thứ hai...”

Anh chưa nói xong, Tiểu Kỳ chột dáo lên mặt anh, nói: “Lãng phí bao năm như vậy, đừng ầm ĩ nữa, giờ em chỉ muốn hôn anh, em có thể... hôn anh không?”

“Ừm...” Đột nhiên, anh hôn cô! Cả cơ thể cả trái tim cô bị anh ôm lấy, anh hung mãnh bá đạo hôn cô.

Chương 1715: Thích nhìn dáng vẻ kiêu căng, ương ngạnh của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở khách sạn ba ngày, Tiểu Kỳ cảm giác mình như đang nằm mơ...

Cô và anh, cứ thế ngủ cùng nhau, suốt ba ngày!

Nam sinh cô thầm mến bao năm, đột nhiên nói thích cô. Lúc đầu cô cảm thấy không thể tin được, nhưng, ba ngày này... nụ hôn của anh, vòng ôm của anh, bá đạo như vậy, dùng sức hư thế, như thể muốn ép khô bản thân đang hiến hết cho cô.

Buổi sáng khi tỉnh dậy, Tiểu Kỳ chợt nghe thấy anh nói bên tai cô: “Anh và em về nhà lấy sổ hộ khẩu...”

Hạnh phúc tới quá nhanh, khiến Tiểu Kỳ không nhận được run rẩy.

Cô nhìn anh, không chắc chắn hỏi: “Anh... anh muốn... kết hôn với em?”

Vương Tử Âm nói: “Dĩ nhiên rồi?”

Tiểu Kỳ đột nhiên ngồi dậy, hai tay ôm mặt. Vương Tử Âm cho rằng cô đang vui, lại không ngờ là, cô lại khóc.

“Sao vậy?” Anh ôm cô: “Tại sao lại khóc? Đừng khóc đừng khóc,

khóc lên nhìn rất xấu.”

Cô đẩy anh ra.

“ ... ”

Cô quệt mũi, nhìn anh.

Cô mấp máy môi, nói: “Từ khi em bắt đầu thích anh, anh đã bá đạo như vậy, bất kể làm chuyện gì, đều không hỏi cảm nhận của người khác, chỉ cần anh vui, thì anh nhất định phải làm! Tò tình cũng thế, kết hôn cũng thế, đều là anh thích làm. Anh thích em, nhưng em cũng muốn được tôn trọng, em chợt cảm thấy hơi sợ hãi, nếu em thật sự giả cho anh, sau này em sẽ phải sống thế nào? Sống không có tôn nghiêm, sống không có giá trị, sống không có bản thân?”

Vương Tử Âm quả thực bị cô chọc tức, muốn đánh cô một trận. Anh nắm chặt bờ vai cô, chăm chú nhìn vào mắt cô: “Sao em lại sống không có tôn nghiêm, không có giá trị, không có bản thân vậy? Anh nói muốn kết hôn với em, là vì anh đã xác định được em thích anh, biểu hiện mấy ngày nay của em nhiệt tình như vậy, anh khẳng định em cũng rất muốn ở bên cạnh anh, chẳng lẽ anh cảm nhận sai rồi?”

Cô hằm hừ quay mặt đi, anh chợt cười, nói: “Anh thích con người em, tính cách em như nào, anh cũng thích. Em không cần vì anh mà thay đổi bản thân. Thật ra, anh càng thích dáng vẻ lúc trước của em hơn, hồi trước con người em rất hoạt bát, lanh lợi.”

Vương Tử Kỳ chấn động, cô chậm rãi quay đầu nhìn anh, anh nở nụ cười nói: “Nước mũi chảy ra rồi kìa.”

Cô dùng sức véo tay anh.

Anh vừa cười vừa cầm khăn lau cho cô: “Tính tình đồng đánh chút cũng không có thì không tốt, đôi lúc cãi nhau tình cảm sẽ ấm lên. Luôn nhường nhịn chịu đựng, tình cảm sẽ phai nhạt.”

“Nói mò!” Cô cầm khăn tay lau nước mắt, nước mắt tràn ra nhiều hơn.

Anh đau lòng vươn tay ôm cô: “Coi như anh nói mò đi, nhưng câu nói đó của anh là thật, anh thích tính cách đồng đánh của em, anh thích nhìn dáng vẻ kiêu căng, ương ngạnh của em.”

Vương Tử Kỳ phì một tiếng, nín khóc mỉm cười: “Đây là anh đang khen em sao?!”

Vương Tử Âm ôm lấy cô từ đằng sau, cầm anh đặt lên vai cô, anh nói bên tai cô: “Anh chợt nghĩ đến một bài hát.”

Cô hít mũi, cười hỏi anh: “Bài hát gì?”

Anh cắn vành tai cô, giọng nói dễ nghe vang lên: “Không ngừng yêu em.”

Hai ngày sau, Vương Tử Âm và Tiểu Kỳ cùng nhau về nhà. Bọn họ dự định ở nhà anh hai ngày, thuyết phục cha mẹ anh, rồi về nhà cô báo kết hôn.

Hai người tay trong tay về đến nhà.

Giáo sư Vương thầm nghĩ, cũng biết đường về nhà cơ đấy!

Ai nha, năng lực của con trai ông thật lớn a! May mà không sinh ở cổ đại, nếu không chẳng may làm Hoàng đế, khẳng định là hôn quân ngày ngày không tảo triều!

Chương 1716: Thích nhìn dáng vẻ kiêu căng, ương ngạnh của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mẹ Vương Tử Âm là giáo sư Trần thấy dáng vẻ chồng mình dựng râu, tròng mắt, vội ‘khụ khụ’, bà dùng sức ho khan, lúc con trai không quay về, không biết là ai ngày nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ!

Giờ, người đã về, còn không cho người ta sắc mặt tốt?

Bà Trần chợt kêu ‘ai u...’: “Ồi cái eo của tôi... ác nữ A Đạt kia... dám quất vào eo tôi, khiến eo đau mấy ngày nay.”

Vương Tử Kỳ vội chạy đến xoa cho bà: “Bác, hay là chúng ta đến bệnh viện đi.”

Vừa nói vừa cắn môi tự trách, cha mẹ Tử Âm bị thương thật nghiêm trọng, anh với cô lại không hề nghĩ đến cha mẹ... ở khách sạn tận năm ngày.

Lúc này, Vương Tử Âm chợt nói: “Mẹ, mẹ đừng trêu cô ấy nữa. Chẳng phải sẽ đã nhắn tin bảo con ở khách sạn, đừng về vội sao?”

“Khụ khụ -----” Giáo sư Trần nghẹn đỏ mặt.

Bà lắc đầu, vỗ tay Vương Tử Kỳ nói: “Xong rồi, xem như nuôi thẳng con trai này không công, chỉ hướng về vợ, coi nhẹ mẹ.”

“Ha ha...” Vương Tử Kỳ chột cười: “Không phải đâu! Anh ấy không phải người như thế! Anh ấy rất thương hai bác, đây là anh ấy cố ý xin phép nghỉ để về, hai bác đừng mắng anh ấy.”

Bà Trần nói: “Nha, cô con dâu này không tệ chút nào, còn tròng mắt to mắt nhỏ với bác, biết nói chuyện cho chồng mình.”

“A...” Vương Tử Kỳ không biết nói gì thêm. Lúc này, Vương Tử Âm đi tới, ngồi xuống bên cạnh bà, anh lấy cao đặc chế bôi cho ẹm, vừa nói với Vương Tử Kỳ: “Em đừng giống hai người họ, em đừng nhìn số tuổi lớn đùng của hai người họ, tính cách của hai người này cực kỳ trẻ con đấy.”

Vương Tử Kỳ cong môi cười, cũng đưa tay dính chút cao, bôi lên vết thương cho bà Trần, Vương Tử Âm còn nói: “Dù em nhỏ tuổi hơn hai người họ, nhưng khi nói chuyện với bọn họ, nên nói đơn giản chút, em nói nghiêm túc quá, bọn họ nghe không hiểu đâu.”

“Ha ha ha ha...” Vương Tử Kỳ cười không ngừng, nào có ai nói cha mẹ mình như thế chứ.

Cô nhìn sang hai người, thấy hai người đang nhăn mặt.

Được a... giờ cô đã tin tưởng, đây đúng là một đôi vợ chồng đáng yêu! Cuộc sống thật tươi đẹp, sau này không cần lo có bố chồng, mẹ chồng khó tính!

Bà Trần chột nói: “Hai con muốn kết hôn, chúng ta phải mời mọi người ăn bữa cơm để nói chuyện đúng không?”

Dù sao, cũng phải nói chuyện này cho Bạch Bình và Vương Dần biết.

Vương Tử Âm nói: “Được, để tối ngày mai đi. Hôm sau con phải đưa Tiểu Kỳ về nhà cô ấy.”

Hai vị giáo sư khẽ gật đầu, bắt đầu gọi điện thoại thông báo cho bạn bè.

Trong tiệc rượu, mọi người vô cùng vui vẻ. Nhất là Bạch Bình và Vương Dần, hai người cầm tay nhau, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Vương Dần nhìn hai người trẻ tuổi, không ngừng gật đầu.

Bạch Bình cũng thế, trong lòng kích động, nước mắt lấp lánh.

Giáo sư Trần qua ôm bà, Bạch Bình cũng nhìn bà mỉm cười.

Vào ban đêm, buổi tiệc kết thúc, lúc Bạch Bình và Vương Dần về đến nhà, phát hiện trước cửa nhà mình... đặt một bó hoa cẩm chướng và một bó hoa hướng dương.

Chương 1717: Nhận nhau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bạch Bình và Vương Dần liếc nhìn nhau.

Hoa cảm chưởng đại biểu cho tình yêu vĩ đại, thần thánh, hiền hòa.

Hoa hướng dương tượng trưng cho gia đình, người cha là trụ cột của gia đình. Hoa hướng dương đại biểu cho tình cảm nhiệt thành, tích cực, và ẩn tàng.

Bạch Bình và Vương Dần ôm hoa vào ngực, nhìn nhau.

Hoa này, chẳng lẽ là...

- -----

Vương Tử Âm đưa Tiểu Kỳ về nhà.

Cha Vương Tử Kỳ vừa nhìn thấy Vương Tử Âm, lập tức xù lông!

“Ơ! Là tên nhóc này à! Năm đó trêu chọc con gái tôi đến không còn hình người! Giờ đến nhà chúng tôi làm gì?”

Vương Tử Kỳ thấy sắc mặt cha cô không tốt, lập tức nhướng mày nói: “Cha muốn nửa đời sau của con sống trogn chùa, thì cứ việc đuổi anh ấy ra ngoài!”

“Ôi, đây là con rể cha sao? Ôi, quả nhiên là tuần tú lịch sự!” Vương

Tử Kỳ thấy cha mình lập tức vui vẻ ra mặt: “Con gái cha thích thì cha cũng thích! Vương Hữu Khang cha chính là người không có nguyên tắc như thế!”

Mẹ Vương cười không đi nổi.

Từ khi con gái bắt đầu lên địa học, liền dây dưa không dứt với chàng trai này...

Giờ thì tốt rồi, có thể thấy rõ chàng trai này thật lòng thích con gái bà.

Chỉ nhìn ánh mắt của cậu ta thôi, rõ ràng đã không giống trước kia. Trước kia, hai người này vừa nhìn thấy mặt nhau, thì nhất định phải cãi nhau ta sống ngươi chết mới chịu bỏ qua.

Giờ, hai người nhìn nhau, ngọt như bôi mật.

Rất tốt rất tốt!

Cha của Vương Tử Kỳ cũng cười không khép miệng lại được.

Ông vỗ bả vai Vương Tử Âm, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới: “Mau để cha được bế cháu gái! Ôi, ngoại hình nhìn rất đẹp trai! Xứng!”

Mẹ Vương Tử Kỳ cũng cắn răng nói: “Xứng! Rất xứng!”

...

Vương Tử Kỳ quỳnh, nói: “Xứng thì xứng nha, sao phải cắn răng nghiêng lợi? Mẹ đừng dọa Tử Âm nha!”

Hai ông bà già vội mời người vào nhà.

Cơm nước xong xuôi, Vương Tử Kỳ kéo anh lên trên tầng, hai người đứng trước cửa phòng cô, cô chột nhỏ giọng hỏi: “Anh nhắm mắt lại.”

Vương Tử Âm nở nụ cười, hỏi cô: “Có bất ngờ à?”

Cô ‘hừ’ một tiếng: “Bảo anh nhắm thì anh nhắm, sao nói nhiều vậy!”

Vương Tử Âm nhắm mắt lại, thầm nghĩ... cô nương này thay đổi nhanh quá đi. Lúc chưa ở bên nhau thì ngày nào cũng như cái bánh bao, khi ở bên nhau thì lập tức biến thành cọp cái...

Cọp cái thì cọp cái, ai bảo anh thích chứ? Anh cũng không phải không biết tính cách cô là gì.

“Cạch”, cửa mở.

Cô kéo anh vào, ‘cạch’ một tiếng, đóng cửa.

Cô chột ôm cổ anh, ghé vào tai anh nói: “Mời mở to mắt.”

Vương Tử Âm chầm chậm mở mắt, ông trời ơi...

Đập vào mắt anh... là tất cả ảnh chụp của anh! Hàng trăm hàng ngàn tấm ảnh dán đầy tường!

Anh chột cảm thấy khủng bố, dựng tóc gáy: “Em dán nhiều hình anh như vậy làm gì? Ban đêm em đi ngủ không cảm thấy sợ à?”

Giờ, anh thật sự tin! Cô gái này thật lòng thích anh rất nhiều năm!

Vương Tử Kỳ bĩu môi, nói: “Dù sao... lúc chụp ảnh, em nghĩ: nếu hai

chúng ta thành đôi, đây sẽ là kỷ niệm, nếu hai chúng ta không thành đôi, mỗi năm em sẽ cầm những bức hình này đi tế đàn... em sẽ đặt một bông hoa cúc lên mỗi bức hình...”

Vương Tử Âm không chỉ không tức giận, còn buồn cười gần chết: “May mà anh yêu em, nếu không, mỗi năm anh sẽ tự dung chết một lần...”

Anh biết, cô chỉ nói chơi, cô tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Cô, không nữa.

Chương 1718: Nhận nhau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tử Kỳ ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú: “Anh không biết, mỗi lúc trời tối... em lại tưởng tượng anh có thể ôm em ngủ. Hôm nay, anh sẽ thực hiện cho em nhé.”

Cô vừa nói, vừa đưa tay cởi cúc áo sơ-mi của anh, bàn tay nhỏ của cô run rẩy dữ dội. Vương Tử Âm cười nói bên tai cô: “Mỗi lúc trời tối, em đều nghĩ làm cách nào để cởi áo anh à?”

Mặt cô đỏ bừng lên: “Không phải! Xấu xa! Em nào có sắc như vậy?”

Tay của cô dừng lại, nhưng anh lại giữ chặt tay cô, dẫn dắt cô tiếp tục cởi cúc áo, anh nói bên tai cô: “Thế nhưng, rất nhiều đêm, anh tưởng tượng, em làm chuyện bây giờ với anh.”

Cả cơ thể Vương Tử Kỳ nóng lên, hạnh phúc tới quá đột ngột, như thể bị một quả sầu riêng nện lên đầu!

...

“Tử Âm, Tử Kỳ ----- mau xuống đây, tất cả mọi người đang chờ hai đứa đấy.”

Hôm nay đã hẹn xong với mọi người, cùng đến nhà Lô Đình ăn cơm.

“Tới đây -----” Vương Tử Kỳ từ trên tầng nói vọng xuống.

“Tử Âm, Tử Âm, mau nhìn giúp em xem váy nào đẹp.” Vương Tử Kỳ lục tung tủ quần áo, buồn bực nói: “Ngây người ở căn cứ lâu như vậy, không mua được bộ quần áo nào! Suốt ngày mặc áo khoác trắng!”

Lục chú ý của Vương Tử Âm không hề đặt trên vấn đề của cô, anh rất không vui, bao giờ mới có thể gọi anh là chồng đây? Ban đầu anh rất vội đi đăng ký, nhưng do là thứ bảy nên bọn họ phải đợi đến ngày kia.

Vương Tử Kỳ không nghe thấy câu trả lời, cô quay đầu nhìn anh: “Em đang hỏi anh đó! Hôm nay em nên mặc váy nào?”

Vương Tử Âm nhìn cô chăm chăm, cười nói: “Em mặc cái gì cũng đẹp.”

“...” Vương Tử Kỳ đang định nổi giận, chợt cong môi cười, liếc nhìn anh, thầm nghĩ: ai bảo tên này EQ thấp? Chẳng phải rất biết nói chuyện sao?

Sau đó, cô nghe thấy nửa câu còn lại: “Em chỉ cần không để trần ra ngoài, mặc cái nào cũng được.”

Vương Tử Kỳ trợn mắt, cô có thể thu lại câu nói ban nãy được không? Mẹ kiếp! Quả nhiên là thiếu EQ! Còn thiếu nghiêm trọng là đẳng khác!

Vương Tử Kỳ không hỏi anh nữa, lấy ra hai bộ váy, tay chân loay hoay. Cô đóng cửa tủ lại, đi đến trước gương thử, cô cầm trogn tay hai bộ váy, một trắng thuần, một vàng nhạt.

Cô muốn mặc màu trắng, hôm nay gặp gỡ nhiều người, cô không muốn quá chói mắt.

Lúc này, chợt nghe thấy Vương Tử Âm nói: “Mặc bộ vàng nhạt đi, rất hoạt bát, thích hợp với em hơn.”

Vương Tử Kỳ hơi sững sốt, đã bao lâu cô không mặc quần áo màu sắc rực rỡ rồi?

“Sao? Nghĩ lung tung gì vậy? Muốn anh thay cho em hả?” Anh đột nhiên đứng sau lưng cô, hai tay vòng qua ôm lấy cô, cầm chống lên trán cô.

Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm tay anh, tức giận muốn cắn anh: “Tay anh đặt đâu đấy! Dưới nhà có bao người đang chờ cụng ta đấy, thành thật chút đi!”

Anh lưu luyến dời tay đi, giúp cô cởi áo ngủ. Cô quay đầu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú ửng hồng của anh, đột nhiên trêu anh: “Có phải anh... không muốn ra cửa không?”

Anh cho cô ánh mắt hiểu rõ, cánh tay vươn ra ghì chặt cô vào lòng. Cô bị anh chọc cho cười khánh khách, cô dùng sức giẫm mạnh lên chân anh.

Cô nhân lúc anh buông tay, ôm váy chạy cực nhanh vào phòng quay quần áo, cô khóa cửa lại, hô to: “Anh mau thay quần áo đi, bao người đang chờ bên dưới đây, em không muốn bị người ta nói là, “mau nhìn hai người này đi... ngày nào cũng lăn lộn không dứt, như dính vào nhau không thể tách rời vậy” đâu.”

Vương Tử Âm thầm nghĩ, đó chẳng phải chuyện bình thường sao?

Hai người thay quần áo xong, Vương Tử Âm nắm tay Vương Tử Kỳ, lúc đi từ trên tầng xuống, nhìn thấy Lăng Vi đang nói chuyện với

Bạch Bình trong phòng khách.

Bạch Bình nhìn thấy anh, cười dịu dàng: “Hoa rất đẹp, bác cảm ơn.”

Chương 1719: Công ơn sinh thành (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vương Tử Âm sừng sốt.

Cơ thể anh hơi cứng lại, rồi nhanh chóng gạt đầu: “Rất vui vì bác đã thích.”

Bạch Bình bỗng run người, bà chỉ định thăm dò chút, không ngờ... hoa đó, thật sự là Tử Âm tặng bà?

Trái tim Bạch Bình nhảy thình thịch, đứa nhỏ này biết chân tướng rồi?

Nhưng, bước tiếp theo nên làm thế nào, bà chưa nghĩ ra!

Mắt thấy hốc mắt Bạch Bình đỏ lên, Lăng Vi vội nói: “Chúng ta lên đường thôi, Tiểu Đình còn đang chờ chúng ta.”

Lăng Vi vừa nói, vừa đẩy xe em bé.

Xe em bé Lăng Vi đẩy rất thú vị, là gồm hai khoang xe, xem ra đặc biệt chuẩn bị vì thai sinh đôi.

Bạch Bình bèn giúp cô đẩy xe.

Bọn họ cùng đến nhà Lô Đình, trong phòng rất thoải mái dễ chịu, còn trải thảm sắc xanh, khiến cho người ta có cảm giác như đang ngồi

trên bãi cỏ.

Ba bảo bảo vui chươi trên đồng cỏ.

Duệ Duệ và Đô Đô đã hơn bốn tháng, hai đứa rất hăng hái, mặc bím lẫn khắp nơi.

Tiểu Mỹ Nhân mới hơn một tháng, còn chưa biết xoay người. Tiểu Mỹ Nhân nhìn hai người kia vui vẻ lẫn quả lẫn lại, khuôn mặt nhỏ kiêu ngạo: “Hừ, đợi hai tháng nữa, tôi cam đoan sẽ lẫn vui hơn các cậu!”

Hình như Duệ Duệ rất hứng thú với Tiểu Mỹ Nhân, vèo một cái nhào đến bên cạnh Tiểu Mỹ Nhân, gặm mặt Tiểu Mỹ Nhân. Ôi, miếng pho mát này không tệ a.

Duệ Duệ hôn Tiểu Mỹ Nhân mặt đầy nước bọt.

Tiểu Mỹ Nhân đưa tay đập bốp lên khuôn mặt núc thịt của Duệ Duệ.

Duệ Duệ sừng sốt, há mồm cắn một phát lên mặt Tiểu Mỹ Nhân, “Oa” một tiếng, Tiểu Mỹ Nhân gào lên.

Lăng Vi và Lôi Đình vội tách hai đứa ra, Đô Đô thấy Tiểu Mỹ Nhân gào lên, cô bé cũng khóc theo.

Lăng Vi vội ôm Đô Đô vào lòng.

Lôi Đình ôm Tiểu Mỹ Nhân, cười ngất: “Răng Duệ Duệ còn chưa dài ra đâu, sao có thể đau được? Đừng gào lên nữa.”

“Ha ha...” Mọi người cười phá lên.

Chốc lát sau, mấy đứa bé yên ổn, lại đặt xuống đất để bọn chúng tự chơi.

Mọi người ngồi một lúc, Lôi Đình nói: “Em vào phòng bếp nấu cơm.”

“Chị giúp em.” Lăng Vi và Tiểu Kỳ giúp Lôi Đình nấu cơm, trong phòng chỉ còn lại Bạch Bình và Vương Tử Âm.

Bạch Bình giả vờ lơ đãng hỏi anh: “Ở đơn vị vẫn thuận lợi chứ?”

Vương Tử Âm ngẩng đầu nhìn bà, thấy vẻ mặt bà đầy lo lắng, ánh mắt cháy bỏng, tha thiết, căng thẳng như sợ nói sai gì, lại vô cùng muốn biết cuộc sống của anh có thuận lợi không.

Loại cảm giác này khiến Vương Tử Âm xúc động. Anh khẽ gật đầu, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh: “Rất tốt...”

Nhưng, anh phát hiện, giọng anh hơi run run.

Bạch Bình ôn hòa nhìn anh, chợt nghe thấy anh nói: “Hai bác thì sao?” Vương Tử Âm nhướn mày, nhìn bà: “Vết thương của bác có khá hơn không?”

Bạch Bình sững sốt, nhìn người mình, lúc này mới nhớ ra, anh biết chuyện bà bị bắt ở rừng mưa nhiệt đới.

Bà cười nói: “Bác không sao, bác đã quen rồi. Chút vết thương nhỏ này với bác mà nói, không là gì cả, bác...” Bà làm đặc công bao năm như vậy, chút vết thương ngoài da ấy, không là gì với bà.

Nhưng, bà không nói hết câu, bởi vì bà thấy Vương Tử Âm nhúu mày, nét mặt của anh rõ ràng rất đau lòng.

Bạch Bình chợt đứng dậy, muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Chương 1720: Công ơn sinh thành (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Vương Tử Âm lấy một hộp thuốc bôi ra, anh nói: “Đây là thuốc trị thương ngoài da có tác dụng đặc biệt. Bác thử dùng xem sao.”

Bạch Bình nhận lấy lọ thuốc, hốc mắt nóng lên, lúc này Vương Dần đi đến.

Ông nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Bình như đang cố nén nước mắt.

Vương Tử Âm ngẩng đầu nhìn ông, bầu không khí trong phòng trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc này, Duệ Duệ vô cùng phối hợp ‘bẹp’, ị ra.

Bạch Bình cười nói: “Duệ Duệ lại ị rồi! Mau tắm rửa thay tã cho thẳng bé.”

Ba người bật rộn.

Bạch Bình nhẹ giọng hỏi: “Cháu và Tiểu Kỳ bao giờ kết hôn, có con vậy? Nếu hai đứa có con, cha mẹ cháu nhất định sẽ rất vui.”

Khi bà nói ba chữ ‘cha mẹ cháu’, cảm giác trong lòng rất khó chịu, nhưng lại cảm thấy không sai! Mặc kệ Vương Tử Âm có phải bà sinh hay không, giáo sư Trần và giáo sư Vương vẫn là cha mẹ của

Vương Tử Âm!

Dù đứa trẻ này nguyện ý nhận bà là mẹ ruột, bà cũng không thể tình yêu của cha mẹ nuôi.

Vương Tử Âm gật đầu nói: “Đúng vậy, nhất định bọn họ sẽ rất vui.”

Anh nói xong, hơi dừng lại, nói tiếp: “Cháu và Tiểu Kỳ định cuối tháng kết hôn, bác và bác trai... hãy đến nhé.”

Mắt Bạch Bình rưng rưng, gật đầu: “Ừm, hai bác nhất định sẽ đến!”

Vương Tử Âm cười, Bạch Bình chợt nói: “Bác đã làm hai bộ quần áo giống nhau.”

Vương Dần đi đến, đưa tay ôm Bạch Bình vào ngực. Bạch Bình vui đầu vào ngực ông.

Hồi lâu sau, Bạch Bình mới mới ép được nước mắt xuống.

Cuối tháng 11.

Vương gia có hỉ! Đing đing đing

Chú rể: Vương Tử Âm.

Cô dâu: Vương Tử Kỳ.

Lúc hôn lễ tiến hành...

Người chủ trì nhìn tên, thầm nghĩ: hai người này không phải anh em chứ? Ngay cả họ đệm cũng giống nhau luôn!

“Ồi mẹ ời... đây là duyên phận gì vậy?”

Bạch Bình và Vương Dần đến tham gia hôn lễ, Bạch Bình đã thương lượng với bà Trần, muốn mặc quần áo giống nhau. Hai người đều mặc váy màu xanh đậm.

Vương Dần và giáo sư Vương cùng mặc tây trang màu đen.

Bạch Bình và Vương Dần được mời đến ghế chủ vị, ngồi cùng chỗ với giáo sư Trần và giáo sư Vương.

Lúc đầu ý của Bạch Bình và Vương Dần là không muốn nhận nhau công khai, bạn bè thân thiết biết là được rồi, nhưng giáo sư Trần và giáo sư Vương có ý là, bọn trẻ đã biết hết, vậy nhận nhau không có gì không thích hợp.

Tử Âm không phải trẻ con, làm việc trầm ổn, giáo sư Trần nói với Bạch Bình: “Bà phải tin tưởng năng lực chịu đựng của thằng bé, Tử Âm của chúng ta rất biết gánh vác. Bà yên tâm đi! Thằng bé này nhất định có thể xử lý tốt quan hệ của chúng ta. Không tin, bà thử khảo nghiệm nó xem.”

Bạch Bình kích động siết chặt nắm đấm, có thể nhận bà đã là không tồi rồi, còn khảo nghiệm gì nữa? Bà nào có tư cách đó...

Dự định ban đầu của bà là còn miễn cả nhận nhau luôn.

Giáo sư Trần nói tiếp: “Bà nghĩ vậy không đúng! Ơn sinh nặng, ơn nuôi nhẹ. Bà đã đưa thằng bé đến với thế giới này, chịu đựng đau đớn sinh nở, đi dọa quỷ môn quan một vòng, mới cho nó được sinh mệnh. Mặc dù bà không bầu bạn với nó, nhưng bà luôn ngày ngày lo lắng, nhớ nó, nếu thằng bé không nhận bà, tôi cũng không thêm nhận nó.”

Bạch Bình cố nén nước mắt, khẽ gật đầu.

Sau khi hôn lễ được định ra, Bạch Bình mất ngủ mấy ngày.

Luôn lo lắng sẽ xấu hổ trong hôn lễ.

Nhưng lại không ngờ, bầu không khí nhận nhau vô cùng tốt. Bạch Bình cảm thấy như đang nằm mơ.

Từ trước đến nay bà không dám nghĩ đến kết quả này!

Hơn hai mươi năm, bà thật sự không dám nghĩ, có một ngày con bà có thể mở miệng gọi bà ---- mẹ.

Vương Dần không ngừng gật đầu, vừa vui mừng, vừa kích động. Ông không nói gì nhiều, chỉ gật đầu lia lịa.

Giáo sư Trần và giáo sư Vương cảm thấy rất vui mừng, thằng bé Tử Âm này khổng chế bầu không khí rất tốt, khiến tất cả mọi người ở đây không cảm thấy xấu hổ.

Không khí bữa tiệc rất ấm áp, làm người ta cảm động.

Chương 1721: Người ngốc, tiền nhiều! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiện trường hôn lễ của Tiểu Bát và Tiểu Kỳ vô cùng náo nhiệt.

Có rất nhiều bạn bè thân thích đến tham gia, đám người ồn ào huyên náo.

Từng người có đôi có cặp khoe khoang ân ái trước mặt Lạc Y. Mọi người đều đã kết hôn, chỉ có mình cô là chó độc thân!

Lạc Y cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Vương Tử Âm: “Tên nhóc thối này! Chẳng phải nói chờ tôi rồi sao!”

Lúc trước cô còn có bạn, giờ tất cả mũi nhọn đều chĩa về phía cô...

Vương Tử Âm và Vương Tử Kỳ uống rượu giao bôi.

Bầu không khí càng thêm nóng.

Lúc mời rượu đám người, Tiểu Kỳ hơi thất thần. Mặc dù đã cử hành hôn lễ, nhưng Tiểu Kỳ rất lo lắng... Sau này cô và Tử Âm nên làm gì giờ? Cô đã từ chức rồi...

Mặc dù cái giá rất lớn, nhưng cô không hối hận. Nếu không phải lần này cô từ chức chạy về, nói không chừng Tử Âm đã đi theo Lạc Y rồi.

Lạc Y tốt như vậy, ai mà không thích nha... Nếu không phải lần này cô đuổi theo, nói không chừng hai người họ sẽ không tách ra.

“Sao mà rầu rĩ không vui vậy?” tiếng Vương Tử Âm vang lên bên tai cô: “Về mặt lúc này của em, rất dễ khiến anh hiểu lầm là em không muốn kết hôn với anh...”

Nếu không phải đã hiểu tâm ý của cô, không chừng anh sẽ nghĩ thế thật.

Tiểu Kỳ vội khoát tay nói: “Không phải không phải! Em đang nghĩ... qua bốn tháng này thì phải làm gì giờ? Em đã từ chức, sau này, em và anh chắc chắn là... bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều...”

“Đồ ngốc.” Vương Tử Âm đưa tay nhéo mặt cô, anh lấy điện thoại ra đưa cho cô: “Chính em tự hỏi xem, đơn từ chức của em cấp trên đã phê chưa. Em coi anh là gì vậy? Em cho rằng anh sẽ cam lòng tách ra với em?”

Tiểu Kỳ sửng sốt, thấy anh ấn số giám đốc căn cứ...

Lúc đầu dây được kết nối, Vương Tử Âm nói: “Giám đốc, lát nữa cháu sẽ gửi cho chú video hôn lễ của cháu và Tiểu Kỳ.”

“Được được, hai cháu cố gắng hưởng thụ tuần trăng mật đi, rồi nhanh chóng trở về! Tốt nhất đừng đi tận bốn tháng, sức khỏe cha mẹ cháu tốt hơn thì hãy trở lại nhé, chỗ này không rời cháu được.”

Vương Tử Kỳ che môi, kích động nói: “Cảm ơn giám đốc, bọn cháu sẽ nhanh chóng trở về.”

“Được rồi, chúc hai đứa tân hôn hạnh phúc, chờ hai đứa về, căn cứ chúng ta sẽ tổ chức ăn mừng cho hai đứa, chú sẽ cho hai đứa bao lì

xì lớn!”

“Cảm ơn chú ạ!” Vương Tử Kỳ lau khóe mắt, hít mũi.

Vương Tử Âm đưa tay giữ chặt khuôn mặt xinh đẹp lẫn chừa chực khóc của cô, cô ngẩng đầu, nở nụ cười xinh đẹp với anh.

Chồng à... có anh, thật tốt.

May mắn, chúng ta không bỏ lỡ nhau, trong ngàn vạn người, không sớm một bước, cũng không trễ một bước.

Lúc tuổi trẻ ngây ngô, chúng ta giày vò lẫn nhau, lại không hề từ bỏ.

Bởi vì chúng ta không nỡ, bởi vì không thể buông tay được. Bởi vì chúng ta đã yêu đối phương quá nhiều. Bao nhiêu người thắm mến thành thương, em và anh, lại may mắn có thể cầm tay bước tiếp.

May mắn, tuổi trẻ khinh cuồng hồi trước, biến thành tình yêu nồng cháy.

Anh yêu,

Đã gặp thì đừng tùy tiện buông tay,

Duyên phận không dễ có được,

Em sẽ trân trọng. Em biết, anh cũng vậy.

Lúc này, Lôi Tuấn đột nhiên gào lên: “Hôn đi! Hôn đi!”

- -----

Chương 1722: Người ngốc, tiền nhiều! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hiện trường hôn lễ vô cùng náo nhiệt, chỉ có một người nhàm chán.

Về mặt Tiểu Bạch vô vị nghiêng người dựa vào ghế sofa uống rượu, anh nhìn xung quanh, tất cả đều có đôi có cặp, thật đau lòng!

Lăng Vi thấy Tiểu Bạch ngồi lẻ loi một mình, bèn đi tới, ngồi xuống cạnh anh.

Lăng Vi hỏi anh: “Tiểu Bạch, sao không chơi đùa cùng mọi người? Một mình uống rượu giải sầu thì có ý nghĩa gì? Em nhìn xem bọn họ chơi vui biết bao.”

Tiểu Bạch nhìn thoáng qua nói: “Toàn con gái, có gì vui chứ.”

Lăng Vi cười cười, nói: “Lời này của em sai rồi nha! Ở bên cạnh con gái chơi mới vui chứ. Bảo sao em lớn vậy rồi mà vẫn chưa tìm được vợ. Em không chơi với con gái thì làm sao quen được cô gái nào chứ?”

Tiểu Bạch ngồi thẳng: “Đúng! Chị nói đúng! Em phải tìm cô gái nào đó để chơi cùng!”

Anh vừa đứng lên, chợt cảm thấy không đúng, anh liếc nhìn bên đó, không vui nổi!

“Tiểu Vi, chị đùa em à?” bên kia có ai chứ? Lôi Đình, Tạt Nhã, Hạ Tiểu Hi, An Kỳ Nhi, Đào Hoa, Chính Hiền, Ninh Hạ... tất cả đều là phụ nữ đã lập gia đình!

Lăng Vi nói: “Em đừng nhìn về phía những người phụ nữ đã lập gia đình, chẳng phải còn có người chưa lập gia đình sao?”

“Ai chứ?” Tiểu Bạch nhìn trái ngó phải, không thấy có ai chưa lập gia đình nha!

Lăng Vi nói: “Nhìn thấy phù dâu kia không? Cô ấy tên Lạc Y, chưa lập gia đình. Bạn trai còn chưa có nữa.”

Tiểu Bạch nhìn về phía Lạc Y, tròn mắt lập tức sáng lên.

Tiểu Bạch ngẩng cổ lên nhìn, hưng phấn nói: “Tiểu Vi, cô gái này vẫn chưa có bạn trai?”

Vừa nói, vừa toé toét miệng! Lúc anh vừa đến đã nhìn thấy cô gái này, nhưng, anh thật sự không thể tin, cô gái xinh đẹp như vậy không có khả năng không ai nhớ thương a!

Lăng Vi nói: “Đi đi, đừng nói nhảm nữa, chị giới thiệu cho em.” Lăng Vi kéo anh, nháy mắt với mấy chị em.

Trước đó cô đã trao đổi xong với đám Tạt Nhã, có bọn họ, Lạc Y không lạc đi đâu được.

Đừng nhìn Lạc Y quen biết các cô sau, nhưng, tính cách Lạc Y rất được mọi người yêu thích. Cô gái này sáng sủa, linh hoạt, có chủ kiến, rất hợp với các cô.

Tạt Nhã và Lăng Vi suy nghĩ, người họ quen đều là hoa đã có chủ a!

Chỉ có Tiểu Bạch, Jason, còn có Từ Phi là cô đơn.

Nhưng Jason đã có ý với hoa khôi cảnh sát Đồng Dao, gần đây Từ Phi cũng đang quen một cô gái, hai người ở bên nhau rất tốt.

Vậy chỉ còn Tiểu Bạch.

Lăng Vi vừa nhắc đến tên Tiểu Bạch, Tạp Nhã chợt vỗ đùi: “Chính là tên tiểu tử này! Mình bấm ngón tay tính toán, tên nhóc này đơn thuần, thiện lương, gốc nghề, nhiều tiền, rất hời!”

Sau đó, Tiểu Bạch được mọi người chọn trúng.

“Nhưng...” Lăng Vi nói: “Trước kia Tiểu Bạch thích An Kỳ mà?”

An Kỳ Nhi khoát tay nói: “Cậu ta hay thích âm ỉ như vậy đấy! Cậu ta toàn nói lung tung thôi, nếu cậu ta thật sự để ý đến tôi, không chừng tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

“Phụt...” Lăng Vi nói: “Lời này đừng để Tứ ca nghe thấy.”

Đám người cười ha ha: “Mặc kệ đi, trước tiên hỏi ý Tiểu Bạch đã!”
Lăng Vi vừa nghĩ đến hợp tác cho Tiểu Bạch và Lạc Y, đột nhiên có cảm giác hưng phấn.

Lúc đầu, Tiểu Bạch cũng không nhận ra Tiểu Bát, anh tới tham gia hôn lễ này là được Lăng Vi khuyến khích tới.

Tạp Nhã rất mến Tiểu Bạch, mở miệng gọi em trai: “Đến đây, chị đưa em đi chơi.”

“Được được.” Vẻ mặt Tiểu Bạch hưng phấn ngồi xuống.

Giữa một đồng con gái, chỉ có mình anh là con trai.

Tiểu Bạch hoàn toàn không cảm thấy kỳ quặc hay khó chịu.

Mắt Tiểu Bạch liếc nhìn Lạc Y, Lạc Y đang cùng Tiểu Bạch và Tiểu Kỳ tiến khách.

Lạc Y rất xinh, mắt to mà có thần, làn da bóng loáng trắng nõn. Hôm nay cô mặc lễ phục màu tím nhạt, chân váy chữ A cổ chữ V, lộ ra đôi chân dài, eo nhỏ và dáng người siêu đẹp, lại thêm tính cách hoạt bát của cô, khiến cả người cô đầy sức sống.

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm cô, mắt như dính chặt vào.

Chương 1723: Dựa vào mặt kiếm cơm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Lạc Y -----“

Tạp Nhã gọi Lạc Y tới: “Việc tiễn khách để bọn họ tự làm đi, em mau tới đây”

Lăng Vi dắt váy, chậm rãi đi đến. Chiếc váy màu tím nhạt như bông hoa nở giữa vườn.

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm Lạc Y, ánh mắt thẳng tắp. Nhưng khi Lạc Y nhìn sang anh, Tiểu Bạch lập tức cúi đầu, vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Anh chợt căng thẳng.

Tạp Nhã vội nói: “Y Y, có phải mệt chết rồi không? Hôm nay ngoại trừ Tiểu Bát và Tiểu Kỳ ra, em là người mệt nhất đấy!”

Lạc Y cười nói: “Hết cách rồi, ai bảo em là phù dâu chứ!”

“Ôi...” Vừa nói, Lạc Y lại thở dài: “Số của em nha... đúng là số phù dâu!”

Lăng Vi cười nói: “Đừng thở dài, chị thấy em sắp hết số ấy rồi.” Lăng Vi đưa tay kéo cô. Lạc Y ngồi xuống cạnh Lăng Vi.

Lăng Vi nói: “Lạc Y xinh xắn như này, tính tình lại tốt, khẳng định sẽ tìm được tốt nhất! Người đàn ông không xứng em, không cần nóng nảy, chúng ta từ từ chọn.”

Tiểu Bạch ở bên cạnh khụ khụ.

Anh nhìn thoáng qua Lăng Vi, nháy mắt ra hiệu với Lăng Vi, ý như đang nói: “Tiểu Vi, ban nãy lúc chúng ta ở bên kia đâu có nói vậy a! Chẳng phải chị bảo muốn giới thiệu Lạc Y cho em sao? Chị muốn thấy em khóc sao?”

Hừ ----- chị không thích đấy!

Lăng Vi nhìn thấy vẻ mặt uất ức của Tiểu Bạch, cô cố ý hỏi Tiểu Bạch: “A? Đúng rồi, Tiểu Bạch... hai cháu trai em là Henry và Louis cũng là độc thân đúng không?”

Tiểu Bạch lập tức gấp gáp: “Hai người bọn họ? Ôi trời ơi...! Henry là ngựa đực! Louis thì thiếu thông minh! Sao hai người họ có thể xứng với Lạc Y được!”

Tiểu Bạch ra hiệu cho Lăng Vi mau khen anh!

Khen tui! Khen tui! Khen tui đi!

Lăng Vi cố nhịn cười, nói: “Cũng đúng... Hai tên kia quả thực không đáng tin cậy.”

Tiểu Bạch sốt ruột nha, sao chị không khen em vậy? Được thôi! Chị không khen em đúng không? Chị không khen, em tự khen!

Tiểu Bạch nói: “Đầu năm nay, đàn ông anh tuần tiêu sái, đơn thuần hiền lành như em không dễ tìm đâu!”

Tạp Nhã liếc mắt nhìn anh, hứ một tiếng, hỏi: “Em mà là đàn ông à? Đã từng ngủ với phụ nữ chưa? Chưa từng ngủ, sao em được coi là đàn ông được? Em chỉ như mấy nhóc cấp ba thôi.”

“Phụt -----” Tiểu Bạch phun máu...

Lúc này, Lăng Vi chợt nói: “Chúng ta chơi trò chơi đi.”

Lạc Y thoải mái hỏi: “Chơi gì ạ?”

Lăng Vi đề nghị: “Em là quan tòa, vậy chúng ta chơi ‘trời tối mời nhắm mắt’ nhé.”

Tiểu Bạch nhú mày, bày tỏ... ‘trò chơi yêu cầu trí thông minh cao như vậy, có khả năng em... không hiểu rõ.’

Lạc Y nhìn anh, nói: “Vậy chơi ‘thật lòng hay mạo hiểm nhé’, ai thua nhiều nhất, ngày mai mời uống rượu.”

“Được.”

Lăng Vi cười với đám Tạp Nhã, Hạ Tiểu Hi nhỏ giọng nói bên tai Lăng Vi: “Mấy người chúng ta hòa với nhau, chọc Tiểu Bạch và Lạc Y... có phải quá không tử tế không?”

Lăng Vi mỉm cười, nói: “Quả thực là không tử tế, nhưng mà... chị rất thích nhìn thấy cậu ta bị hố.”

Hạ Tiểu Hi trợn mắt, Tiểu Vi thật sự là càng ngày càng... xấu xa!

Trò chơi bắt đầu, An Kỳ Nhi phụ trách quay chai rượu, quay đến ai, người đó phải chọn nói thật lòng hoặc mạo hiểm.

Tiểu Bạch phát hiện, sao miệng chai cứ chỉ anh vậy? Anh ‘may mắn’ quá nhỉ?

Nhưng, quay chai rượu, là dựa vào vận may, không tệ nha...

Tiểu Bạch đơn thuần không biết lúc trước An Kỳ Nhi làm nghề gì. Người ta còn có thể quay được súng, đừng nói một chai rượu, người ta muốn quay ai thì quay được người đó.

Chương 1724: Dựa vào mặt kiếm cơm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mấy lần Tiểu Bạch chọn nói thật lòng, bầu không khí dần nóng lên. Tiểu Bạch lại bị quay trúng, An Kỳ Nhi hỏi: “Còn nụ hôn đầu không?”

Tiểu Bạch lập tức muốn khóc: “Không còn...”

Dâng cho Jason rồi...

Lăng Vi hung hăng trừng mắt nhìn anh, cá giận: “Quá không trong sạch!”

Lại quay chai rượu trúng Tiểu Bạch, Lăng Vi hỏi: “Dâng cho ai?”

“...” Tiểu Bạch muốn khóc: “Có thể không trả lời không?”

Nếu anh nói anh bị một đại lão gia hôn, liệu mấy người phụ nữ đã lập gia đình này có chĩnh chết anh không?

Tiểu Bạch nói: “Em chọn mạo hiểm.”

Lăng Vi nói: “Vậy em phải hôn một cô gái, chọn một trong số những người ở đây thôi!”

Tiểu Bạch đổ mồ hôi, anh kéo kéo cà vạt, cảm thấy nóng đến không thở nổi.

“Khụ khụ -----” Anh hắng giọng ho, vờ tăng thêm lòng dũng cảm cho mình: “Em hôn ai, người đó không được tức giận nhé! Còn nữa, chồng các chị không được trả thù em, biết chưa?”

Anh vừa nói, vừa cười ha ha trong lòng, em gái Lạc, anh đến đây ----

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tiểu Bạch vẫn hơi ngượng ngùng. Anh nói: “Vậy, em sẽ nhắm mắt lại, em sờ trúng ai, em sẽ hôn người đó. Không ai được tức giận nhé!”

Anh vừa nói vừa liếc nhìn chỗ ngồi của Lạc Y. Anh nhớ kĩ vị trí, rồi nhắm mắt lại.

Anh vừa nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng mọi người cười.

Tiểu Bạch mặc kệ, làm bộ sờ sờ chỗ Lạc Y, sau đó anh miết môi, bỗng hôn về phía Lạc Y.

Lạc Y thấy anh nhào về phía bên này, cô tiện tay cầm lấy thứ gì đó ở trên kệ sách sau lưng.

“Bốp –” một tiếng, đám người ngây ra.

“A ui -----” Thứ gì vậy? Sao đau thế?

Mọi người vội nhìn kĩ, thấy Lạc Y cầm cây xương rồng!

Lùm cây xương rồng to dùng dán trên mặt Tiểu Bạch! Tiểu Bạch còn vênh đôi môi lạp xưởng lên, mặt vui như hoa.

Ha ha ha...

Ồi mẹ ời, buồn cười chết mất. Lăng Vi cười đến ngã ra, những người khác cũng cười ngặt nghẽo, ai cũng cười ngã trái ngã phải.

Tiểu Bạch kêu oai oái: “B...u...ô...n...g...t...a...y...”

Anh không dám há mồm ra! Quá đau!

Lạc Y vội buông tay, bóp, cây xương rồng, rơi xuống đất, cô không ngờ đến a! Hoàn toàn không ngờ, cô không biết là cô cầm cây xương rồng...

Cô chỉ thấy Tiểu Bạch nhào về phía cô, trong tình huống cấp bách, tiện tay bắt lấy thứ gì đó ngăn lại.

Lạc Y buông lỏng tay, thấy trên môi và mũi Tiểu Bạch, toàn gai nhọn!

Lạc Y rất muốn cười, nhưng lại rất áy náy a...” Thật xin lỗi, tôi không cố ý...”

Cô chỉ chỉ mặt đất: “Thật sự tôi không cố ý cầm cây xương rồng đâm anh, tiện tay thôi... tôi chỉ tiện tay thôi...”

Tiểu Bạch bấu môi, anh không dám động đây a! Quá đau ----

Lăng Vi vội nói: “Mau đưa Tiểu Bạch đi bệnh viện, những cái gai kia rất khó nhổ ra!”

Mọi người nhanh chóng đưa Tiểu Bạch đến bệnh viện, trong lòng Tiểu Bạch khổ a... đây là mệnh gì vậy...

Hay là cô gái thiên sứ kia nhìn anh không vừa mắt, nên mới đùa ác anh như thế!

Anh phải dựa vào mặt để kiểm soát đấy!

Chương 1725: Không buông tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mọi người vội vàng đưa Tiểu Bạch vào bệnh viện.

Bác sĩ nhìn thấy miệng Tiểu Bạch đầy gai, lại đáng về bĩu môi của anh, bác sĩ suýt cười rụng răng.

“Nhiều gai như này, không dễ xử lý nha.” Bác sĩ cầm đèn pin soi miệng Tiểu Bạch.

Bác sĩ nhìn kĩ, nói: “Tôi sẽ nhổ hết gai bên ngoài ra, còn cái ở bên trong không cần lo lắng. Thứ này sẽ không lưu lại trên da, qua một tuần lễ sẽ tự động bị đẩy ra.

“Cái gì?” Lạc Y nghe không hiểu, cô hỏi lại: “Ghim vào trong da mà còn có thể bị đẩy ra?”

Bác sĩ khẽ gật đầu, vừa nhổ gai, vừa nói: “Đúng vậy, có điều khi ăn phải chú ý, đừng để đụng đến môi, tránh cho nhiễm trùng. Còn nữa, không được ăn đồ nóng.”

Qua hơn bốn mươi phút, bác sĩ lau mồ hôi dừng tay, nói: “Được rồi.”

Môi Tiểu Bạch tê dại luôn! Anh bĩu môi, trong lòng ghen khuấy...
Đường đường ông chủ nhỏ của tập đoàn Lan Mị thành môi lạp xường... huhuhu -----

Lạc Y hỏi anh: “Còn đau không?”

Tiểu Bạch tủi thân gật đầu.

Bác sĩ nói: “Dĩ nhiên là đau rồi. Có điều không có việc gì lớn, về nhà uống thuốc, qua mấy ngày là khỏi.”

Bác sĩ kê đơn thuốc cho anh, để anh về nhà uống, rồi đón bệnh nhân tiếp theo.

Tiểu Bạch đi ra ngoài, kêu to: “Thật đáng thương...”

Anh làm bộ lau nước mắt, bĩu môi nói: “Ăn cơm không cho chạm vào miệng, vậy tôi phải làm sao? Không thể ngày nào cũng nhìn gương ăn chứ? Nhỡ tôi xúc vào lỗ mũi thì sao...”

Tạp Nhã nói: “Để Lạc Y cho em ăn đi. Ai bảo cô ấy đâm em.”

Tiểu Bạch lập tức nhìn sang Lạc Y, Lạc Y tỏ vẻ ‘chuyện do tôi mà ra’.

Tiểu Bạch cong môi cười, anh nhìn sang Tạp Nhã, ra hiệu ‘chỉ có chị Nhã hiểu em!’

Trong lòng Tiểu Bạch vô cùng vui vẻ, anh chỉ muốn gào cuống hống: “Em gái Lạc Y mau đến đây a ----- đến đây a! Mau đến chăm sóc anh đi! Ha ha ha...”

Còn chưa đợi anh kêu lên, Lăng Vi chợt nói: “Như vậy sao được? Lạc Y rất bận rộn! Lại nói, một cô gái độc thân đi đến nhà một người đàn ông độc thân thì không ổn lắm? Không sợ người ta lời ra lời vào sao?”

Tiểu Bạch tức muốn chết, trừng mắt nhìn Lăng Vi, người này là ai

vậy? Là gian tế kẻ địch phái đến à?

Lúc này, lại nghe thấy Lạc Y nói: “Nguyên nhân chuyện này là do em, quả thực em nên chịu trách nhiệm.”

Cô ngẩng đầu, nhìn Tiểu Bạch.

Cô cẩn thận suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiểu Bạch: “Một tuần này, hãy để tôi chăm sóc anh nhé.”

Tiểu Bạch ngây người, chuyện gì vậy? Anh vẫn chưa hiểu rõ! Sao em gái Lạc Y lại bất ngờ nói muốn chăm sóc anh vậy?

Lạc Y nói xong, đi lấy thuốc thay Tiểu Bạch.

Lăng Vi nhìn thoáng qua Tiểu Bạch, khẽ nói: “Đồ ngốc a! Tính cách Lạc Y thế nào còn không rõ sao? Em càng ép cô ấy, cô ấy càng không làm. Còn nếu em không ép, cô ấy sẽ thấy có lỗi. Hiểu không?”

Trong nháy mắt Tiểu Bạch cảm động đến rơi nước mắt: “Tiểu Vi, vẫn là chị có mắt a!”

Lăng Vi lắc đầu nói: “Không phải chị có mắt, mà là em không có mắt!”

Lăng Vi vừa nói, vừa gọi Lạc Y: “Tiện thể mua thêm hộp Zinc Gluconate nhé, bổ tim cho Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch thật thiếu não quá đi...

Tạp Nhã sàu đến hoảng, Tiểu Bạch đơn thuần như vậy, có thể theo đuổi được Lạc Y chứ?

Lúc cô nghĩ như vậy, thấy Đào Hoa, An Kỳ Nhi cũng lắc đầu, hiển

nhiên không quá xem trọng hai người này.

Lạc Y đưa Tiểu Bạch về nhà cô, chỗ cô đi làm ở thành phố khác, ngay gần Giang Thành, lái xe khoảng nửa tiếng là đến.

Tiểu Bạch thấy cô rẽ vào một cư xá không quá lớn, anh nhìn xung quanh, nghi hoặc hỏi: “Đây là đâu vậy?”

Lạc Y nói: “Đây là nhà tôi.”

Chương 1726: Không buông tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch giật mình, thầm nghĩ: vẫn là Lạc Y chủ động a, chưa gì đã dẫn anh về nhà, há há...

Anh còn tưởng rằng Lạc Y sẽ cùng anh về nhà anh chứ. Mặc dù anh không hay ở trong nước, nhưng, bất động sản ở trong nước của anh vẫn rất nhiều.

Đến thăm nhà cô cũng tốt, tiện thể, tìm hiểu thói quen cuộc sống của cô!

Lạc Y không đưa xe vào bãi đỗ xe, mà để luôn dưới lầu.

Trong lòng Tiểu Bạch kỳ quái, vì sao lại dừng xe ở đây? Chẳng lẽ lát nữa còn phải ra ngoài?

“Xuống xe!”

“Nha...” Tiểu Bạch theo Lạc Y xuống xe.

Cửa xe vừa mở ra, gió lạnh lập tức thổi vù tới.

Tiểu Bạch che miệng, nói: “Lạnh miệng chết...”

Lạc Y nhìn thoáng qua anh, chợt muốn cười.

Cuối tháng 11, giữa mùa đông có thể không lạnh sao, hướng chi mệnh anh còn bị thương, ban nầy Tiểu Bạch bị thương kêu cha gọi mẹ, lại bị bác sĩ vằn vò hơn bốn mươi phút, thật sự là chịu đủ khổ.

Tiểu Bạch nức nở lâu lâu, Lạc Y mất kiên nhẫn: “Anh đừng như bé trai thế được không? Lớn tướng rồi mà còn!”

Lạc Y không thích kiểu người như Tiểu Bạch, cô thích người trầm ổn, trưởng thành, có thể gánh vác trách nhiệm.

Tính cách của Tiểu Bạch, làm em trai còn được, làm bạn trai, mấy phút đã có thể bị anh chọc tức chết.

Lạc Y dẫn anh lên lầu, Lạc Y ở tầng ba, cô cầm chìa khóa mở cửa, nói với Tiểu Bạch: “Anh chờ ở đây. Đừng lộn xộn! Tôi thu dọn xong quần áo rồi ra.”

Về mặt Tiểu Bạch ngỡ ngác. Hóa ra là cô dẫn anh về nhà để lấy quần áo... Ban đầu anh còn định vào xem nhà cô thế nào, giờ người ta còn chẳng cho anh bước chân vào!

Tiểu Bạch thầm nghĩ, em không cho anh vào, chẳng lẽ anh không vào được sao? Dù sao em cũng đã mở cửa, lát nữa em đi vào thu dọn quần áo, anh sẽ lén ngó vào...

“Ừm ừm ừm, nhanh lên nhé.” Tiểu Bạch làm bộ gật đầu, giục cô: “Nhanh lên, bên ngoài lạnh lắm.”

Lạc Y nhìn lướt qua anh, tên này ngay cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc bộ vét trắng.

Lạc Y mở cửa ra, đi vào trong, càn cạch, khóa cửa lại.

!!!

Tiểu Bạch mở to hai mắt nhìn, trong lòng “fuck fuck...” Mặc dù biết không được nói tục, nhưng, lúc này nội tâm anh không thể nào bình tĩnh nổi!

Cô nương Lạc Y này... phòng anh như phòng cướp vậy? Khóa cửa làm gì? Chẳng lẽ anh còn có thể trộm đồ sao?

Hừ ----- anh không vui!

“Ách xì -----” Tiểu Bạch hắt hơi một cái, bị kịch là... miệng đau!

Hắt xì, miệng mở quá to, đau môi, huhuhu

Lúc này, cửa sát vách mở ra, một bác gái bước ra. Bác gái nhìn Tiểu Bạch, nha... tên nhóc này là ai? Rất đẹp trai, vóc dáng lại cao, rất dễ nhìn! Còn bờ môi... hơi dày thì phải...

“Cậu tìm ai vậy?” Bác gái hỏi anh.

Tiểu Bạch đáp: “Cháu là bạn người này.” Cậu chỉ chỉ nhà Lạc Y.

Bác gái vội nói: “Ai u, chắc cậu là bạn của thẩm phán Lạc hà, vậy nhân phẩm của cậu nhất định không tồi!”

Hai mắt bà lão sáng lên, nhìn anh hỏi: “Cậu đã có đối tượng chưa? Không có đối tượng thì để bác giới thiệu cho cậu một người!”

Chương 1727: Không yêu thương nỗi người sợ tối (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch bị dọa đến sững sờ, đây là cái quỷ gì vậy?

Lần đầu tiên gặp mặt đã có ý định giới thiệu đối tượng cho người ta là sao?

Niềm tin giữa người với người đã đạt đến trình độ này rồi hả?

“Cành cạch...” Lúc này, cửa nhà Lạc Y mở ra. Lạc Y nhìn bác gái đứng ngoài cửa, cô nói: “Cảm ơn bác Lương, tạm thời anh ấy không cần đâu ạ.”

Biểu cảm của Lạc Y rất nghiêm túc.

Bác Lương cười xấu hổ, hỏi Lạc Y: “Vậy còn cháu? Lần trước giới thiệu cho cháu quản lý tài vụ chẳng phải rất tốt sao? Người ta thích cháu, cháu lại không thích!”

Lạc Y nói: “Người đó rất tốt, có điều cháu không có chủ đề chung gì với anh ấy. Cảm ơn bác Lương.”

“...” Tiểu Bạch thầm nghĩ, hóa ra, đây là bà mối... nhưng bà bác này dám giới thiệu đối tượng cho Lạc Y, điều này khiến anh rất không vui.

Lạc Y mở cửa ra: “Anh vào trước đi.”

Tiểu Bạch run run, bên ngoài quá lạnh, trong phòng của cô thật ấm áp, hơi ấm phả vào, anh không nhịn được rung mình.

“Em thu dọn xong rồi?” Tiểu Bạch chà chà hai bàn tay hỏi cô.

Lạc Y: “Vẫn chưa, anh cứ vào đi đã.”

Lạc Y mở cửa để anh vào. Không phải là cô không muốn để anh vào, nhưng cô phải thu dọn quần áo, dĩ nhiên sẽ phải mang cả áo ngực, quần lót a. Anh theo vào, cô sẽ ngại...

Tiểu Bạch theo cô vào nhà, anh tò mò nhìn tới nhìn lui.

Oa! Căn phòng thật sạch sẽ a! Rèm cửa, ghế sofa màu xanh nhạt, như vừa bước vào thế giới đại dương, vô cùng thanh lịch.

“Em thích biển à?” Tiểu Bạch hỏi cô.

Lạc Y gật đầu: “Ừm...”

Lạc Y đóng cửa lại, Tiểu Bạch hỏi cô: “Em rất thích xem mắt sao? Sao cứ có cảm giác em hay đi xem mắt vậy?”

“Ai thích xem mắt? Tôi đâu có bị bệnh!” Lạc Y cá giận: “Tôi không muốn xem mắt a! Nhưng không chịu nổi những người này ngày nào cũng giới thiệu cho tôi a! Thịnh thoảng bạn bè gọi tôi ra ngoài ăn cơm, tôi đi đến, kết quả là sắp xếp đối tượng hẹn hò...”

Tiểu Bạch tức giận: “Về sau, em đừng đi nữa!”

Lạc Y nói: “Hết cách rồi... có bạn bè có quan hệ rất tốt, trực tiếp từ chối thì không hay lắm.”

Tiểu Bạch vừa cởi giày vừa nói: “Bọn họ muốn em đi xem mắt lại không nói trước với em một tiếng, cho thấy bọn họ không hề tôn trọng em! Bọn bè như vậy mà gọi là bạn bè sao? Sau này đừng chơi bọn họ nữa!”

Lạc Y nhìn thoáng qua anh, không ngờ anh nói những lời này kiên quyết phết.

Lạc Y cởi giày dẫn anh vào nhà, lúc này, cô đã tháo giày cao gót, chợt cảm thấy vóc dáng của Tiểu Bạch rất cao, cao hơn cô một cái đầu. Cảm giác anh chàng này cứ như đứa bé, không ngờ cũng cao hơn mét tám?

Tiểu Bạch bước vào cùng cô, lúc đầu cho rằng tính cách Lạc Y rất cứng cỏi, còn tưởng rằng trang trí trong nhà cô cũng theo phong cách cứng rắn. Ai ngờ... thật ra rất con gái...

Có rất nhiều thú nhồi bông đáng yêu, nhiều nhất là voi. Đủ mọi voi gấu bông.

“Tại sao lại là voi?” Tiểu Bạch nhìn thấy loài động vật này, chợt cảm thấy kỳ quái...

Anh không khỏi nghĩ đến một bộ phim. Là một đứa bé trai, mặc quần sịp hình voi nhỏ, sau đó chim nhỏ của thằng bé lộ ra, chính là vòi voi...

Chương 1728: Không yêu thương nỗi người sợ tối (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đầu Tiểu Bạch rối tung, không hiểu vì sao Lạc Y lại thích voi? Chẳng lẽ có công dụng đặc thù gì?

Tiểu Bạch đi đến bên cạnh ghế sofa, nhìn cả phòng có khoảng năm, sáu thú voi nhồi bông...

Nét mặt anh càng lúc càng cổ quái.

Anh đưa tay, cầm lấy một con voi màu nâu, thầm nghĩ: “Người anh em, nói xem người có tác dụng gì trong căn nhà này?!”

Lạc Y rót cho anh cốc nước ấm.

Thấy anh ngắm nghía con voi, cô nói với anh: “Lúc tôi lên đại học, làm ta ba lô, tự mình du lịch đến nước Tia, tôi đi vào rừng chụp ảnh, bởi vì bị cảm nắng mà bất tỉnh. Suýt chút nữa tôi đã chết ở đó, một con voi lớn đã cứu tôi. Con voi cõng tôi đến đường cái, có chiếc xe đi ngang qua đã giúp đỡ tôi.”

Trong nháy mắt Tiểu Bạch cảm thấy những chú voi này thật đáng yêu...

“Người anh em voi, thật xin lỗi... tôi sai rồi, sau này tôi nhất định sẽ không nghĩ linh tinh.” Tiểu Bạch yên lặng xin lỗi chú voi trong lòng.

Lạc Y nói: “Tôi thu dọn đồ xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Bạch nhú mày, anh liếc nhìn bên ngoài nói: “Bên ngoài quá lạnh, tôi không tiện di chuyển. Giờ cũng đã hơn chín giờ, bên ngoài rất tối, tôi sợ... Hay là, hai ta đừng đi đi lại lại nữa, ở nhà em được không? Chỗ này của em còn gần chỗ em làm. Em đi làm cũng thuận tiện.”

Lạc Y kiên quyết không chịu: “Không được!”

Để Tiểu Bạch ở lại nhà cô? Vậy chẳng phải thanh danh của cô mất hết sao? Tiểu khu này của cô, đánh rắm một cái cũng thành chuyện lớn đấy.

Lạc Y kiên quyết muốn đi, Tiểu Bạch không năn nỉ nữa, chỗ của anh cũng rộng rãi, không ai quấy rầy... ban đêm, anh giả làm ma dọa cô một chút, ha ha ha... “Đi thôi đi thôi!” Tiểu Bạch chột hơi hưng phấn.

Lạc Y cầm theo một vali màu đen, Tiểu Bạch vội đón lấy. Hai người đi xuống lầu, Tiểu Bạch ngồi vị trí lái, anh nói: “Để tôi lái xe đi, chỗ tôi hơi ngoằn ngoèo, sợ em không tìm ra.”

Thật ra, là Tiểu Bạch không tìm ra mới đúng. Anh không biết chỗ mình ở đâu... vội lấy điện thoại ra tìm, gửi tin nhắn cho phụ tá của mình, hỏi địa chỉ.

Chốc lát sau phụ tá gửi đến một địa chỉ. Tiểu Bạch mở bản đồ, để Lạc Y tìm chỗ này. Khi Lạc Y tìm địa chỉ, Tiểu Bạch cố ý dặn dò trợ lý thu dọn phòng anh thật sạch sẽ, đồng thời phải biến mất trong vòng nửa tiếng, tuyệt đối không được quấy rầy thế giới hai người của anh và Lạc Y!

Từ chỗ Lạc Y đến chỗ anh, mất khoảng nửa tiếng.

Nửa tiếng không tính là xa, nhưng giờ Lạc Y rất buồn ngủ, hôm nay cô quá mệt, làm phù dâu, đi đôi guốc cao bảy phân, mắt cá chân còn sưng lên.

Lạc Y nhắm mắt lại, dựa vào ghế mê man ngủ thiếp đi...

Đợi đến khi cô tỉnh, phát hiện Tiểu Bạch khoác áo âu phục lên người cô.

Cô nhìn thời gian, đã 11:15! Sao vẫn còn ở trên xe?

Lạc Y nhú mày, cô nhớ rõ... Lúc đi từ nhà cô, chẳng phải là 9:45 sao?

Lạc Y nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài đen thui! Tiểu Bạch còn tỉnh rụi lái xe!

Lạc Y ngồi thẳng dậy, hét lên với anh: “Chuyện gì vậy? Vẫn chưa tới hả? Anh lái xe đi đâu vậy? Chẳng phải chỉ mất nửa tiếng thôi sao? Đã được tiếng rồi mà anh vẫn chưa đến?”

Tiểu Bạch vội nói: “Đừng nóng, đừng nóng, tôi đi nhầm đường... Đường xá trong nước quá phức tạp, tôi lại không nhìn chỉ đường...”

A a a! Lạc Y muốn cắn chết anh!: “Anh không nhìn chỉ đường thì anh lái xe kiểu gì? Cút xuống, để tôi lái!”

Tiểu Bạch rút cổ nói: “Bên ngoài quá tối, tôi không dám xuống xe...”

Mẹ ơi! Ai đến cứu vớt tôi với ----- Lạc Y muốn điên rồi, lớn đùng như thế mà còn sợ tối?!

Lạc Y hét lên: “Mau dừng xe! Tôi hộ tống anh qua đây, được chưa?”

Chương 1729: Đồ Bỏ đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không chờ tiểu Bạch đậu xe ổn định, Lạc Y đã mở cửa xe, con đường này vô cùng hoang vu, trước sau chẳng có lấy một chiếc xe.

Xung quanh tối om...

Lạc Y cũng rất sợ hãi nhưng nghĩ đến người đàn ông kia còn chẳng bằng cô, cô tức giận liền có dũng khí ngay.

Cô mở cửa xuống xe đi tới chỗ tiểu Bạch, mở cửa cho anh, che chở cho anh xuống xe lại cùng anh đi tới chỗ ghế phụ, nhìn anh ngồi vào cô mới ngồi vào ghế lái.

Lạc Y nhìn bản đồ thiếu chút nữa tức hộc cả máu...

*** nó anh ta mù quá đến mức nào mới có thể lái xe xa hơn 50 km.

Lạc Y giận muốn điên rồi.

Thật sự tức muốn chết, mệt mỏi cả ngày để cho đồ bỏ đi này lăn qua lăn lại như vậy.

Nửa đêm 11h15 cũng chưa về đến nhà thì càng tức giận hơn, cô còn phải lái thêm 1h mới có thể về đến khu biệt thự của nhà anh.

Hiện tại Lạc Y rất muốn giết người... tiểu Bạch thấy ánh mắt khủng bố như vậy của cô thầm nghĩ...xong rồi, hình tượng cái rắm chó gì

chữ mất sạch rồi, huhu...

Sớm biết như vậy thì gọi trợ lý là tốt rồi. Trước kia anh cũng có lái xe riêng, tự mình lái đi rất ít.

Tiểu Bạch không chịu để tâm còn lo lắng đến hình tượng, không biết hiện tại Lạc Y còn có cả ý nghĩ muốn giết mình.

Lạc Y nhanh chóng lái xe đến nhà tiểu Bạch, cô tức tối dừng xe ở gara.

Trời đã tối, tiểu Bạch nhìn thời gian xuống xe thì vừa lúc 12h.

Lúc này tiểu Bạch hơi sợ bởi vì lúc còn bé căn bản ba mẹ không có thời gian chú ý đến anh.

Anh được người hầu già trong nhà nuôi lớn, mà người hầu già kia thích hù dọa trẻ con, trước kia anh búống bình, người hầu già liền dọa anh nói ma quỷ tới, ma cà rồng chuyên cắn những đứa bé không nghe lời này nọ...

Tiểu Bạch bị dọa sợ cho nên vô cùng sợ tối. Bình thường trong nhà có nhiều người, một mình ở nhà, tối lửa tắt đèn, ngay cả nhà vệ sinh cũng không dám đi.

Hiện tại Lạc Y rất không kiên nhẫn, cô mở cửa xe đi xuống.

Tiện tay rút chìa khóa, tắt luôn đèn trong xe.

Tiểu Bạch kêu to một tiếng nhanh chóng chạy tới cạnh Lạc Y, gắt gao ôm chặt cánh tay cô gái nhà người ta.

Lạc Y hất anh ra: “Anh tránh ra, đừng có đụng vào tôi.”

Tiểu Bạch nói: “Tôi sợ cô sợ hãi nên mới tới đây bảo vệ cô.” Anh sợ hãi nhưng không chịu thừa nhận, chỉ nói: “Cô đừng sợ... có quái vật thì cô chạy trốn bên cạnh tôi là được, tôi tới thu thập bọn chúng.”

Lạc Y trừng trắng mắt, chế nhạo: “Anh nhìn lá gan của anh kìa, nói chuyện còn run còn nói bảo vệ tôi... lúc có quỷ tới anh là người đầu tiên để quỷ ăn tôi thì có.”

“Á... xin cô đừng có nhắc mấy từ kia.” Tiểu Bạch ôm lấy cánh tay Lạc Y không buông.

Lạc Y chẳng còn sức lực mà từ chối, cô kéo va li cùng tiểu Bạch đi vào cửa biệt thự.

Tiểu Bạch nghi thần nghi quỷ nhìn khắp nơi, sợ có gì đó đột nhiên nhảy ra dọa anh sợ nhảy dựng.

Không tệ, mùa đông không có động vật chạy linh tinh, hai người hứng gió đi vào biệt thự, tiểu Bạch cầm chìa khóa dưới đệm, đây là trợ lý để lại cho anh.

Hai người mở cửa, tiểu Bạch mò mẫm bật đèn, đèn sáng anh như được sống lại, vừa nãy chẳng dám thở gấp.

Lạc Y nhìn anh càng tức giận hơn.

“Tôi lên lầu trước.” Lạc Y kéo va li da vào bên trong, biệt thự của tiểu Bạch trống không, vừa nhìn liền biết hiện tại không có người ở.

Lạc Y kéo va li da đi lên lầu, tiểu Bạch đuổi theo sau cô: “Tôi kéo va li giúp cô.” Sau đó tự tay cầm lấy.

Lạc Y thăm nghĩ cô đi mới biết sợ chứ gì? Đúng là đồ phế vật.

Chương 1730: Đồ Bỏ đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch đi song song với cô vừa đi vừa quay đầu nhìn xung quanh. Dọc đường đi, tất cả ngọn đèn đều bị anh bật lên.

Đi đến lầu hai, tiểu Bạch chỉ vào phòng bên trái: “Cô ngủ phòng này đi, tôi ngủ ở phòng đối diện. Nếu cô sợ thì gọi tôi, tôi không khóa cửa đâu.”

“Tôi nhờ vào...” Lạc Y thầm nghĩ, hai chúng ta không biết ai mới là người kêu đâu.

Lạc Y chẳng buồn căn nhắc với anh, cô kéo vali đi về phòng.

Tiểu Bạch thấy cô về phòng liền khóa cửa lại, anh nhìn về phía phòng mình.

Anh hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng bật đèn lên. Trong phòng vô cùng ấm áp, trợ lý đã bật xong điều hòa cho anh.

Tiểu Bạch đi vào phòng mình, thay quần áo, tắm rửa. Vừa tắm anh vừa nghĩ: Hiện tại Lạc Y nhất định cũng đang tắm, nếu lúc này anh giả vờ làm quái vật hù cô, nhất định cô sẽ sợ hãi gào khóc chui vào lòng anh.

Haha... tiểu Bạch nghĩ như vậy đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng quỉ khóc sói gào.

“Mẹ ơi...” Tiểu Bạch sợ tới mức nhảy dựng, bộp một phát lòng bàn chân trượt ngã ngay xuống đất.

Tiểu Bạch ối một tiếng hét lên: “Lạc Y, có quỷ....”

“Cốc, cốc, cốc...” tiểu Bạch nghe thấy tiếng đập cửa, sau đó tiếng Lạc Y gọi anh: “Sao vậy? Mở cửa ra.”

Tiểu Bạch kéo khăn tắm nhanh chóng vòng qua eo, anh ra khỏi phòng tắm, chạy tới mở cửa nhìn thấy Lạc Y mặc áo ngủ ca rô màu xanh nhạt đang đứng ngoài cửa của anh.

“Sao vậy?” Lạc Y nhìn anh như nhìn kẻ tâm thần.

Tiểu Bạch vội vàng dựa vào cô nói: “Vừa nãy đang tắm tôi nghe thấy âm thanh là lạ, như có người đang khóc vậy.”

Lạc Y bị anh nói da đầu run lên nhưng vẫn vô cùng trấn tĩnh: “Làm gì có âm thanh? Sao tôi không thấy, để tôi đi xem xem.”

Lạc Y xắn tay áo đi vào phòng tắm, tiểu Bạch bị dọa, sắc mặt tái xanh đi theo Lạc Y vào bên trong, anh dán vào vách tường, đi theo Lạc Y một tấc không rời.

Lạc Y đi vào phòng tắm nhìn xung quanh, không có gì cả, cô bật vòi hoa sen, đột nhiên...

“Huhu... xèo...”

Quả thật có âm thanh, là tiếng khóc nhưng Lạc Y nghe xong phát hiện không phải là nước không lên nên vòi nước mới phát ra âm thanh.

Lạc Y quay đầu nhìn anh một cách khinh bỉ: “Là âm thanh này sao? Dọa anh sợ như vậy?”

Tiểu Bạch vô cùng ủy khuất, vốn làn da anh đã trắng, vừa giật mình lại càng không có huyết sắc.

Lạc Y trừng anh: “Tòa biệt thự này ít có người ở, đột nhiên dùng nước cho nên nước muốn chảy qua vòi nên mới có âm thanh như vậy, không phải chưa dùng bao giờ hả, đứa bé 5 tuổi cũng biết.”

Vẻ mặt tiểu Bạch giống như đang nói: Cô nói gì tôi chẳng hiểu.

Lạc Y cau mày nhìn anh: “Anh chưa bao giờ nghe qua âm thanh này sao?”

Tiểu Bạch lắc đầu, Lạc Y thầm nghĩ đứa nhỏ này chắc chưa bao giờ dùng nước uống từ vòi nước.

Lạc Y nói: “Anh đi tắm tiếp đi, không có quỷ, không cần sợ!”

“Á... cô đừng có nói đến từ kia.” Tiểu Bạch nói thế nào cũng không dám ở lại phòng mình, cả tòa biệt thự chỉ có hai người là anh và Lạc Y.

Anh sợ quá mà.

Thật sự phải quần lấy Lạc Y, Lạc Y sẽ không thể làm gì anh. Cô quá mệt mỏi: “Thôi, qua phòng tôi tắm đi.”

Tiểu Bạch ôm chặt bả vai Lạc Y cảm kích nói: “Lạc Y, cô thật tốt bụng.” Tay anh vẫn còn ướt, làm áo ngủ của Lạc Y ướt mất rồi.

Lạc Y hận không thể giết chết anh, cô còn phải thay quần áo.

Càng nhìn càng giận, đúng là đồ bỏ đi được nuông chiều từ bé.

Chương 1731: Thà làm ni cô cũng không gả cho đồ Vô tích sự này (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cô đừng đi nhanh đó nha.” Tiểu Bạch mang theo khăn tắm của mình sợ muốn chết.

Bên trong anh còn chưa mặc gì hết.

Với tính tình kia của Lạc Y, nếu như bị cô nhìn thấy anh bị rơi khăn tắm thì có chặt đầu anh ra không?

Lạc Y đi rất nhanh, tiểu Bạch chẳng muốn ở lại một giây phút nào ở trong căn phòng kia.

Anh ra khỏi phòng đi theo Lạc Y đi tới phòng của cô.

“Tôi tắm trước hay cô tắm trước đây?” tiểu Bạch hơi xấu hổ, nhìn quần áo Lạc Y chĩnh tề còn chưa tắm đâu.

Lạc Y không kiên nhẫn trừng anh nói: “Anh tắm dở rồi thì tắm cho xong đi.”

Tiểu Bạch gật đầu vội vàng đi tắm rửa.

Hắt xì... cuối tháng 11, tuy trong phòng bật điều hòa nhưng hành lang vẫn rất lạnh.

Tiểu Bạch run run xả nước, tắm xong rồi cuộc cũng đỡ.

Anh nhìn mình trong gương, môi hồng răng trắng, mắt mày như ngọc, thanh sáng sáng ngời, làm mỹ nam chính cố. Anh híp mắt, đôi mắt tựa như hoa đào lóe lên ánh sáng mịn hoặc.

Anh nhìn đi nhìn lại trong gương, đẹp nha... ôi, chàng trai trong gương quá đẹp trai rồi, giống như anh vậy, gương mặt vừa đẹp, tính cách lại tốt, vóc người cũng đẹp nữa, anh nhìn bắp tay của mình trong gương.

Vừa làm động tác vừa nghĩ, hừ hừ... tôi đẹp trai như vậy, sau này tiện nghi cho em rồi tiểu Mỹ nhân Lạc Y.

Tiểu Bạch tắm xong, quần khăn tắm ra ngoài. Lạc Y trừng anh: “Mặc quần áo xong ra ngoài không được sao?”

Tiểu Bạch không vui, tôi cố ý không mặc đó, chính vì để em thưởng thức cơ bụng của tôi, cơ ngực của tôi... đừng nhìn tôi gầy chứ vẫn mạnh khỏe lắm.

Lạc Y chẳng thèm nhìn anh trực tiếp đi tắm rửa, ở chung một phòng tắm với người đàn ông này, Lạc Y rất không tự nhiên, nhưng phòng đối diện cũng bị thằng nhóc này dùng mất rồi.

Lạc Y ghét bỏ ngoan độc trừng người bên ngoài một cái, đành tắm cho xong vậy, quá mệt rồi.

Tắm xong ra ngoài...

Tên kia nằm thành một hàng ngũ ngay trên giường cô.

Lạc Y thầm nghĩ, anh ngủ đây tôi qua phòng anh ngủ không được sao?

Lạc Y thày quần áo, giặt xong hong khô liền đi tới phòng ngủ của tiểu Bạch.

Trước khi ngủ Lạc Y có một thói quen là phải đi WC.

Cô vào nhà vệ sinh thì phát hiện... *** nó, quần tam giác mây đen của tiểu Bạch nắm lên bồn rửa tay, anh tắm thì tắm quần áo chẳng thềm giặt.

Lạc Y hận đến nghiến răng nghiến lợi, tay chân lười biếng đồ phế vật cái gì cũng không biết.

Cô *** nó đời này có làm ni cô cũng không cân nhắc gả cho đồ bỏ đi này.

Lạc Y kéo rèm che, tắt đèn nằm ngủ.

Không biết ngủ đến mấy giờ đột nhiên nghe thấy tiểu Bạch ở phòng bên cạnh gào lên.

“Sao vậy?” Lạc Y sợ tới mức bổ nhào dậy, đầu cô phát đau nhưng không biết tiểu Bạch làm sao, cô khẩn trương chạy qua phòng đối diện.

Cô vừa mở cửa liền đụng vào lồng ngực tiểu Bạch, hai người bị dọa nháy dưng.

Tiểu Bạch dùng một tay ôm cô, run run gào lên: “Sao vậy? Tôi gặp quỷ sao? Sao cô chạy từ căn phòng kia qua? Tôi tìm cô rất lâu, không thấy còn tưởng cô đi toilet.”

Lạc Y nói: “Tôi ngủ ở phòng anh, nhất định phải ngủ ở phòng kia.”

Lạc Y nhéo cánh tay anh: “Anh buông ra, làm tôi đau đấy.” tiểu Bạch rất lạnh, hiển nhiên đứng trên mặt đất tìm cô rất lâu.

Chương 1732: Thà làm ni cô cũng không gả cho đồ Vô tích sự này (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng mà lần này ôm cô, tiểu Bạch đột nhiên nóng lên, bởi vì hình như anh cảm thấy được bên trong áo ngủ của Lạc Y chưa mặc gì, hiện tại đánh vào người anh, cực kỳ ấm áp.

Lạc Y vùng vẫy: “Anh buông tôi ra.”

Tiểu Bạch ôm cô không chịu buông: “Không được, tôi không dám ngủ... vừa nãy làm tôi sợ muốn chết, tôi cho rằng người sao đột nhiên biến mất đây?”

Lạc Y tức giận muốn chết, hiện tại cả đầu cô phát đau còn muốn ngủ.

Tiểu Bạch thấy cô xoa trán lập tức muốn nổi bão, nhanh chóng buông tay: “Cô ngủ chỗ tôi... tôi không ngủ trên giường, tôi ngủ ở sofa.”

Lạc Y thật muốn đánh anh, cô từ từ nhấc chân đi tới phòng anh, nhìn trên giường rồi thành một núi, cô nhíu mày: “Qua chỗ tôi ngủ.”

Cô nắm thành nắm đấm, nếu anh thiếu mấy lỗ thì để cô giúp anh thêm mấy lỗ trên trán anh.

Lạc Y trở về phòng, tiểu Bạch không chịu đi bởi vì căn phòng kia có

âm thanh kỳ quái... nhưng mà anh lại không muốn ngủ một mình.

Anh đi theo Lạc Y đi tới phòng ngủ kia, tiểu Bạch nằm ngủ trên ghế sofa.

Hắt xì... trên ghế sofa quá lạnh, anh đắp chăn dày mà vẫn lạnh run cầm cập.

Lạc Y quá mệt nhọc, lười biếng hừ một tiếng, tiểu Bạch nhìn thấy cô dịch vào bên trong.

Là đang có ý mời anh lên giường ngủ hả?

Tiểu Bạch kích động, anh bọc chăn run rẩy đứng lên chần chờ lên giường.

Anh ngồi xuống cạnh giường, chiếm một phần nhỏ, trên giường có nệm lông, nháy mắt anh cảm thấy ấm áp hẳn.

Nằm một lúc tiểu Bạch bật đèn, anh chống tay nghiêng đầu nhìn cô.

Lúc Lạc Y ngủ rất đáng yêu... gương mặt trái xoan, miệng nhỏ như anh đào, chiếc mũi rất bé, lông mày thẳng, rất có cảm giác khí khái.

Anh không nhịn được nhéo má cô, làn da rất tốt, trơn mịn mềm mại.

Anh nhéo má mình, giống như mặt anh vậy, cũng rất trơn mịn.

Lạc Y đắp chăn không kín, cánh tay của cô lộ ra ngoài.

Tiểu Bạch nắm tay cô muốn đặt tay cô vào trong chăn.

Kết quả vừa vén chăn lên, nhìn thấy quần áo ngủ của cô xốc xếch,

bả vai lộ ra.

Da thịt trắng như tuyết, nhìn mắt muốn mù đến nơi rồi.

Tiểu Bạch hít một hơi thật sâu, anh không phải loại háo sắc dậu đồ bìm leo.

Anh vẫn rất tôn trọng phái nữ.

Nhanh chóng nhét tay cô vào chăn.

Trong lòng niệm kinh như hòa thượng: “Tâm Nhược Bằng thanh, xúc biến không sợ hãi...”

Nhưng mà lòng bàn tay vẫn đổ mồ hôi là làm sao vậy.

Trái tim đập thành thịch khó lòng bình phục.

Anh nhìn chăm chăm Lạc Y một hồi, nói cũng lạ, ban đầu anh không thấy mình thích Lạc Y, nhưng mà càng tiếp xúc càng cảm thấy được sự quyến rũ của cô gái này.

Loại quyến rũ này giống như ánh mắt trời, nói sao nhỉ? Có sức sống, dã tính, nóng bỏng, hăng hái, vô cùng hấp dẫn người khác.

Tính tình Lạc Y không tốt như vậy nhưng mà cô giận thì giận cũng không phát tác ra ngoài.

Cô là kiểu người tức giận cũng không tìm người khác gây phiền toái.

Tiểu Bạch nhìn cô cười cười, nghĩ thầm Lạc Y vốn lương thiện... dù bị anh làm cho tức chết cũng không tìm anh tính sổ.

Anh nhìn cô, càng nhìn càng thấy muốn nhìn hơn, bộ dạng lúc ngủ
điềm tĩnh, ngọt ngào, khiến anh muốn lại gần hôn cô...

Chương 1733: Tôi bị đau miệng, cô đút cho tôi đi... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch chịu đựng kích thích muốn hôn cô, giờ cổ tay dùng hai ngón tay khép lại chạm vào má cô.

Giống như đang hôn nhưng gương mặt anh lại đỏ bừng lên.

Lạc Y ghét bỏ xoay mặt sang hướng khác.

Tiểu Bạch mím môi cười, có lẽ Lạc Y bị ngọn đèn quấy nhiễu, cô tức giận xoay người, sắp nổi giận, tiểu Bạch khẩn trương tắt đèn.

Anh giả vờ mình bị mộng du... ưỡn ẹo nằm ngủ.

Lạc Y không động đậy nữa, tiểu Bạch mới ngoan ngoãn đi ngủ.

Ngủ đến sáng hôm sau, lúc Lạc Y tỉnh lại phát hiện bên cạnh có người, cô hoảng sợ lúc này mới nhớ tới... hiện tại đang ở trong nhà của tiểu Bạch.

Thấy rõ là tiểu Bạch, trái tim căng thẳng mới hòa hoãn, cô nhìn tiểu Bạch, cả đêm hôm qua bị lạnh nên mới leo lên giường ngủ.

Nhưng mà anh ngủ rất thành thật, chỉ chiếm một diện tích nhỏ, không nhân cơ hội chiếm tiện nghi, xem như cũng quân tử.

Lạc Y kéo chăn đắp cho anh, tên nhóc này đúng là đẹp trai, lúc ngủ

cũng chọc người đến thế.

Đương nhiên chỉ giới hạn lúc ngủ mà thôi.

Đầu cô rất đau nhưng vẫn phải tỉnh dậy làm bữa sáng.

Cái miệng tên này rất tệ, trông chờ anh có thể dậy làm bữa sáng thì đúng là nằm mơ.

Lạc Y không mong chờ vào anh, đứng dậy khoác lên áo khoác liền đi vào bếp.

Lúc tiểu Bạch tỉnh dậy thì há miệng đi tìm đồ ăn.

“Chào buổi sáng Lạc Y.” tiểu Bạch nhìn đồ ăn trên bàn, có trứng ốp, không nhìn được nuốt ngụm nước bọt, anh vừa muốn cầm ly sữa thì đột nhiên nhớ tới... hiện tại anh đang là bệnh nhân mà.

Anh để cô tới phục vụ không phải vì miệng anh đau sao?

Tiểu Bạch ngồi như đại lão gia dựa vào ghế.

Anh nói với Lạc Y: “Miệng tôi bị đau, nhanh dứt cho tôi đi, aaa...” nhìn cái tên miệng tiện tiểu Bạch, thật muốn bóp chết anh.

Cô thật hoài nghi anh làm sao mà lớn? Quần áo vươn đến tay, cơm há tới miệng, sau này ai gả cho anh thật đúng là chịu tội.

Lạc Y cầm ly sữa trên bàn, thật muốn đánh cho anh một trận, nhưng không thể nào... ai bảo hôm qua cô làm người ta bị thương đây.

Cô đứng bên cạnh anh, cầm ly đưa tới miệng anh: “Đại thiếu gia anh uống đi.”

Tiểu Bạch không vui nói: “Bác sĩ nói tôi không thể đung vào miệng, cô không cầm thìa đút cho tôi sao?”

Lạc Y muốn bốc hỏa nhưng vẫn phải đi lấy thìa tới.

“A... há miệng nào.”

Tiểu Bạch há miệng cười vui vẻ với cô, anh vừa cười vừa hỏi cô: “Tôi ngoan lắm đúng không?”

Ngoan bà nội nhà anh, trong lòng Lạc Y thầm mất một câu, gương mặt vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi mà cười: “Anh quá ngoan rồi, chị đút nào... bảo bảo ngoan, uống một tiếng sữa, lại ăn thêm một miếng trứng ốp...”

Tiểu Bạch ăn vô cùng thỏa mãn, không nghĩ tới em gái Lạc Y dịu dàng như thế...

Nhưng mà tình hình thực tế là thế, trong lòng Lạc Y lại là: “Ngẹn chết nhà anh, sắc chết anh đi, ghen chết anh đi.”

Hai người lục đục với nhau ăn xong bữa sáng, Lạc Y về phòng rửa mặt thay quần áo đi làm.

Lúc ra cửa, Lạc Y quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Bạch đang tiễn cô.

Cô nghi hoặc hỏi anh: “Anh không cần đi làm sao?”

Tiểu Bạch thầm nghĩ: “Sản nghiệp danh nghĩa của tôi nhiều như vậy hàng năm kiếm về mấy tỷ còn cần phải đi làm sao? Cho dù có chuyện quan trọng cũng có thể video call hội nghị giải quyết xong.”

Anh lắc đầu.

Lạc Y ở trong lòng khách sáo một trận, quả nhiên tay chân lười biếng, phế vật tới mức ngũ cốc cũng không biết.

Chương 1734: Tôi bị đau miệng, cô dứt cho tôi đi... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hai mươi mấy tuổi ngay cả công việc cũng không có nhưng mà nghĩ đến anh ở biệt thự này... Lạc Y lập tức xem anh là phú nhị đại không học vấn không nghề nghiệp.

Lạc Y thầm nghĩ, dù cha anh có tiền anh cũng không thể không biết vươn lên như vậy chứ?

Làm con sâu gạo bị người ta cười nhạo thì dễ chịu lắm sao?

Miệng ăn núi lở không biết hả? Không phải dựa vào chính mình kiếm tiền thì được sao?

Lạc Y đi ra cửa, quay đầu trừng anh: “Buổi trưa tôi về nấu cơm cho anh.”

Lạc Y mở cửa ra, gió lạnh từ bên ngoài lùa vào.

Tiểu Bạch run lên nói: “Không cần cô phải về, buổi trưa tôi đi tìm cô.”

Dù sao một lúc nữa anh tìm Lăng Vi hội họp, anh có cổ phần ở Long Đăng, gần đây Lăng Vi có hành động mới cho nên anh phải tới họp hội đồng quản trị. Họp xong thì cũng gần trưa, đến lúc đó anh đi tìm cô đỡ cho cô phải vất vả chạy qua chạy lại, bên ngoài lạnh như vậy.

Lạc Y nhìn anh, trong lòng cảm thấy có gì đó khác thường... tên

nhóc này thật ngoan, thật ngây thơ nhưng không phải hình mẫu cô thích.

Lạc Y lái xe đi làm.

Tiểu Bạch lên lầu thu thập một phen, xong xuôi lại để trợ lý tới đón anh đi gặp Lăng Vi, lái xe thì thôi vậy... mù đường thật phiền não các người không hiểu được đâu.

Tiểu Bạch soi gương, trang điểm một phen, thật ra miệng anh đã không sao rồi, ăn uống còn phai chút này nọ đều là anh đang đùa cô, anh còn chưa vô dụng đến mức đó.

Tiểu Bạch lên lầu, thu thập một phen, để cho trợ lý tới đón anh đi tìm Lăng Vi. Lái xe cái gì hay là chỉ là cảm giác trêu chọc cô rất thú vị, anh hình như thích thích cô rồi... hơn nữa vừa nãy cô bảo buổi trưa về nhà nấu cơm cho anh, trong lòng anh ngọt như uống mật vậy.

Nhưng mà sợ cô chịu lạnh, không muốn cô vất vả, tiểu Bạch quyết định theo đuổi Lạc Y, lúc này là theo đuổi thật.

Nhưng mà làm sao mà theo đuổi đây? Anh không biết, nhanh chóng tìm Lăng Vi hỏi một chút.

Tiểu Vi thông minh, tìm cô ra ý kiến bảo đảm có thể theo đuổi được Lạc Y.

Tiểu Bạch gửi mail cho Lăng Vi bởi vì nói qua điện thoại thì khó mà nói được.

Lăng Vi kéo anh vào một nhóm chị em, ngoại trừ Lạc Y thì các cô gái con lại đều??? là gái đã lấy chồng, móc xong rồi.

Tiểu Bạch vừa vào hội, nháy mắt cảm thấy cả người khó khăn rồi.

Đột nhiên có cảm giác giống còn lừa ngu ngốc...

Quả nhiên Lăng Vi nhấn một câu: “Tiểu Bạch tới, các cô nương vào tiếp khách, có chiêu gì cứ sử dụng với cậu ta đi.”

Lôi Niễn Niễn nói: “Để bảo táp tới mãnh liệt chút đi.”

Tiểu Bạch nghi hoặc: “Em gái Niễn Niễn à, em đã vào hàng ngũ gái có chồng rồi hả?”

Lôi Niễn Niễn: “Bọn em đang ở cùng nhau.”

“Sao vậy?” Tiểu Bạch vội vàng hỏi: “Hiện tại anh và Lạc Y đang ở cùng nhau.”

Lôi Niễn Niễn nói: “Phải kìm nén, chữ ở cùng nhau của anh và ở cùng nhau của em không phải là một khái niệm.”

“...” Tiểu Bạch không vui, được rồi... anh không phải là tên ngốc, chút chuyện đó mà không hiểu thì không phải anh sống uống phí nhiều năm rồi sao?

Tiểu Bạch hỏi cô: “Vậy anh làm sao mới có thể ‘ở cùng nhau’ với cô ấy?”

Lôi Niễn Niễn nói: “Theo đuổi chứ sao? Để cho cô ấy làm bạn gái của anh, để cô ấy thích anh, để cô ấy chủ động bỏ nhà vào anh, anh và cô ấy kết hôn, hai người có thể ở cùng nhau rồi.”

Tiểu Bạch cười cười, nghe mà kích động.

Chương 1735: Bị lừa giỡn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch đang nghĩ đẹp thì đột nhiên nhớ tới chính sự.

Anh nói: “Anh cũng không ngốc, nhất định phải theo đuổi cô ấy nhưng mà theo đuổi thế nào đây?”

Tiểu Bạch hỏi xong cảm thấy hình như mình tìm lầm người, Lôi Niếu Niếu mới bao nhiêu tuổi? Hỏi cô ấy chẳng khác gì bọn trẻ con trường mầm non...

Hỏi Tạp Nhã và tiểu Vi vậy, nhưng mà người đâu?

Tiểu Bạch sốt ruột: “Người khác đâu? Bọn họ đi đâu hết rồi? Sao tiểu Vi chỉ nói một câu đã không thấy bóng dáng đâu hết rồi? Chị Tạp Nhã đâu? Chị An Kỳ đâu? Chị Hoa Đào đâu, Hạ Tiểu Hi đâu?”

Lúc này Lôi Đình đáp lại một câu: “Tôi vừa muốn nói chuyện mới phát hiện... căn bản cậu chẳng nhớ tôi, vậy tôi đi đây....”

Tiểu Bạch gõ một icon khóc lóc.

Tiểu Bạch nói: “Không phải hỏi theo trình tự sao? Còn chưa hỏi đến chị mà.”

Lôi Đình nói: “Tôi không nói dối cậu đâu, lúc trước Đình ca theo đuổi chị dâu đều là tôi giúp đỡ đấy.”

Hai mắt tiểu Bạch sáng lên: “Lúc đấy chị giúp thế nào?”

Lôi Đình nói: “Để cho Đình ca nhà tôi cùng chị dâu đi xem phim, đi bơi, đi ăn kem.”

“Đơn giản vậy sao?” tiểu Bạch có phần không tin tưởng lắm.

Lôi Đình nói: “Hẹn hò không phải chỉ như vậy, hiện tại trời lạnh, cậu có thể đổi đi bơi thành ngâm suối nước nóng, ăn kem có thể đổi thành ăn lẩu.”

“Ôi trời... ngâm suối nước nóng.” Chỉ cần nghĩ lỗ mũi tiểu Bạch đã muốn chảy ra rồi, anh khen một tiếng: “Chị Đình à, chị thật lợi hại.”

Tiểu Bạch vội vàng gọi điện thoại cho trợ lý để trợ lý sắp xếp đi ăn lẩu, ngâm suối nước nóng.

Nói chuyện điện thoại xong, lại thầy Lôi Đình thảo luận trong nhóm: “Tôi nói cậu này, mẹo theo đuổi cô gái trong tiểu thuyết ngôn tình có cả tá rồi, cậu không có chuyện gì thì tìm vài cuốn ngôn tình mà đọc rồi làm theo.”

“..” tiểu Bạch hết chỗ nói, một hồi sau mới hỏi: “Vậy chị tiến cử cho tôi hai cuốn đi... tôi chưa bao giờ đọc tiểu thuyết ngôn tình.”

Lôi Đình còn chưa nói xong đột nhiên Lôi Niếu Niếu gõ một câu: “Anh xem Đế thiếu tư sủng vợ đi, rất vui nhộn, tác giả là người lái xe già, vô cùng hot.”

“Hả?... được.” tiểu Bạch trịnh trọng gật đầu nhanh chóng để trợ lý đặt nguyên bộ.

Nhưng mà anh nhìn hai chữ... Tư sủng... có phần không dám xem.

Mặc kệ vậy, vì theo đuổi được bà xã, anh cần bất chấp bất cứ giá nào, tiểu Bạch tải xuống vài cuốn tình cảm lãng mạn.

Nói thật anh cũng là người đã trưởng thành, ngay cả hôn miệng con gái cũng chưa bao giờ, khó khăn lắm mới dâng hiến nụ hôn đầu lại biến thành dâng hiến cho đàn ông...

Ôi thật là đáng thương... chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Thật bận lòng mà.

Anh lật vài cuốn, nhìn bên trong viết: “Chiêu đầu tiên trong bảo điển tình yêu là: Phải nhớ kĩ đối phương thích gì, ví dụ như ăn gì, thích động vật nhỏ nào, thích xem phim gì, thích mặc quần áo như thế nào.”

“Ôi cuốn sách này thật lợi hại.” tiểu Bạch ngồi thẳng người cẩn thận đọc.

Anh nghĩ nghĩ, Lạc Y thích ăn trái cây, hơn nữa rất thích dưa mật, lần trước trong hôn lễ của tiểu Bát anh nhìn thấy Lạc Y cầm đĩa hoa quả không rời tay, cô ăn hết cả một đĩa dưa mật.

Tiểu Bạch khẩn trương mở tệp ghi nhớ trong điện thoại ghi lại.

Anh lại nghĩ: “Lạc Y thích con voi, cũng phải ghi lại. Thích xem phim gì nhỉ? Làm sao mà anh biết đây? Dù sao ngoại trừ phim ma thì phim gì anh cũng có thể xem cùng cô.

“Thích quần áo như thế nào?” Tiểu Bạch cầm tờ giấy vẽ vẽ, cô thích thành thực, phóng khoáng, tao nhã, màu lam nhạt, màu nước biển.

Ồ, tiểu Bạch hoảng sợ, không nghĩ tới anh hiểu nhiều về LạcY đến thế.

Chương 1736: Bị lừa giỡn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh lại nhìn xuống điều thứ hai của Bảo điển tình yêu: “Phải chu đáo, quan tâm đối phương nhiều hơn, mỗi một giờ đồng hồ phải nhắn tin ân cần hỏi han.”

Sao cơ? Còn phải làm vậy sao? Tiểu Bạch cảm thấy quá đáng sợ, một giờ nhắn tin hỏi một lần? Với tính cách của Lạc Y sẽ không đánh chết anh sao?

Anh tự động xem nhẹ điều này nhưng mà bên cạnh có một ghi chú quan trọng: “Một chuyện vô cùng quan trọng mới mọi người nhớ rõ trong lòng, có rất nhiều bạn xem nhẹ điều này cho nên con đường theo đuổi con gái đến đây chấm dứt.”

Tiểu Bạch hít sâu một hơi! Một giờ thì một giờ đi! Anh bất chấp rồi!

Tính bây giờ đi, hiện tại là 7h45, anh nhắn một tin cho Lạc Y.

“Đi đường cẩn thận đừng để lạc đường.”

Lạc Y đang lái xe, nhìn tin tức sáng, cô không để ý, chờ đến đèn đỏ cô dừng xe mở điện thoại.

Cô nhìn nội dung tin nhắn: “Đi đường cẩn thận đừng để lạc đường.”

Người gửi: tiểu Bạch.

Lạc Y tức giận, không nhắc tới thì còn đỡ, cô còn có thể quên đi, đêm qua tên này mang cô đi luôn một vòng.

Lạc Y hàm hừ nhấn lại: “Tôi không bị mù đường.”

Tiểu Bạch: “...” Anh cũng không bị mù đường... anh không hiểu tại sao Lạc Y lại tức giận.

Tiểu Bạch đang phiền muộn thì trợ lý của anh đã tới ngoài cửa.

Trợ lý lái xe xuất phát, tiểu Bạch thu dọn xong, hai người mở cửa, dì bảo mẫu chạy tới giặt quần áo, thay vỏ chăn, dọn phòng.

Bà nhìn hai căn phòng đều có người ngủ, sau đó gọi điện thoại cho thiếu gia Henry ở quần đảo Ali xa xôi.

Dì bảo mẫu nói: “Thiếu gia Henry, chú của cậu hôm qua mang theo một cô gái về nhà, hai người tách ra ngủ, bọn họ không ngủ cùng nhau.”

Thiếu gia Henry rất lo lắng cho đám cưới của chú mình cho nên nhìn rất chặt.

Bởi vì một ngày tiểu Bạch không kết hôn thì Henry và Louis không thể nào có quyền thừa kế.

Đây là di ngôn mẹ tiểu Bạch để lại.

Henry sốt ruột, anh phải khiến tiểu Bạch nhanh chóng kết hôn mới được, hiện tại da đầu anh căng ra, ngay cả tiền tán gái cũng không có rồi.

Dì bảo mẫu này là Henry cố ý sắp xếp làm gian tế bên cạnh tiểu

Bạch.

Henry có phần khó tin: “Có phải bà nói mới không? Chú tôi mang người về nhà mà không ngủ cùng nhau? Không phải chứ?”

Nếu đổi lại là anh ta, mọi người không cần về nhà, ở trên đường, trên xe cũng có thể ngủ cùng người ta rồi.

Henry bày tỏ khó hiểu.

Henry tức giận nói: “Bà là đồ ngốc sao? Bọn họ không ngủ cùng nhau sao bà không biết chế tạo chút cơ hội cho bọn họ?”

Bà giúp việc không dám lên tiếng, lại nghe thiếu gia Henry gào lên: “Ví dụ như cho bọn họ uống canh đại bổ gì đó, hoặc là để cho bọn họ uống say, để bọn họ không chịu nổi cơn đói lửa gặp nhau thiêu cháy, chút lửa cũng có thể đốt cháy cả đồng cỏ đấy.”

Dì bảo mẫu bày tỏ vô cùng bội phục khả năng dùng từ của thiếu gia Henry.

Bà gật đầu nói: “Hiện tại tôi đi động chút tay chân vào nguyên liệu đồ ăn vậy.”

Chỉ cần để hai người gạo nấu thành cơm thì rất nhanh hai người có thể kết hôn.

Bà giúp việc nhanh chóng vào bếp.

Bà mở tủ lạnh mở thùng sữa chung ra, mở nắp cho chút thuốc vào trong.

Còn những thứ khác tạm thời bà không động, tối nay phải xem chút

hiệu quả đã, nếu không được thì mai lại đổi cái khác.

.....

Chương 1737: Tình địch gặp nhau, đả cả hai mắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nữ giúp việc làm xong công việc tay chân, sắp xếp lại tất cả đồ đạc trở về chỗ cũ. Giống như bà ta chưa từng mở tủ lạnh ra vậy.

Tiểu Bạch ra khỏi nhà. 8h45', anh ta chạy tới Long Đằng mới. Tiểu Bạch không trực tiếp vào phòng làm việc của Lăng Vi, mà...

Gửi một tin nhắn cho Lạc Y: “Nhớ uống nhiều nước, buổi trưa cùng ăn cơm.”

Lạc y đang ở trên tòa. Cô ấy không bật nguồn điện thoại di động.

Tiểu Bạch tràn đầy mong đợi chờ câu trả lời của Lạc Y, kết quả... Không có.

Tiểu Bạch không vui... anh ta buồn buồn không vui đi vào tòa nhà văn phòng hiện đại mới của Long Đằng.

Vừa mới bước vào đại sảnh, tiểu Bạch chợt cảm thấy máu trong người anh ta đang sôi lại lần nữa, bởi vì bầu không khí trong Long Đằng đang nóng như lửa!

“ Mẫu xe chúng ta mới đưa ra thị trường! Doanh thu bán hàng cực kỳ tốt! Lượng tiêu thụ đã phá vỡ kỷ lục của tất cả các mẫu xe khác!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chắc chắn tiền thưởng cuối năm của chúng ta

sẽ tăng gấp bội!”

Các nhân viên đều đang phấn khích cao giọng thảo luận.

Lăng Vi đã tung mẫu xe mới ra ngoài thị trường! Tiểu Bạch cũng có cổ phần ở Long Đăng, nên lợi nhuận anh ta nhận được lần này đúng là không nhỏ.

Ban đầu, ông già Matisse, Henry và Louis đều không thể kéo mặt xuống hợp tác với Lăng Vi, bởi vì Diệp Đình đã thu mua phần lớn cổ phần của Lan Mị, nên chủ tịch Lan Mị lúc trước là Matisse rất buồn rầu.

Vì vậy, lúc Long Đăng vừa mới thành lập, Matisse định khuấy nước đục cho Lăng Vi. Nhưng tiểu Bạch dứt khoát xóa bỏ cái ý tưởng này của ông ta!

Tiểu Bạch nói: “Hợp tác mới có thể thắng lợi được, mặc dù số cổ phần trong Lan Mị của chúng đã bị Diệp Đình thu mua nhiều, nhưng đó cũng là do nội bộ của chúng ta lục đục trong một khoảng thời gian dài. Nếu chúng ta không thay đổi chiến lược kinh doanh, vậy trong tương lai chưa chắc gia tộc của chúng ta sẽ giữ lại được một cổ phần nào của Lan Mị!”

Tiểu Bạch quyết định rất nhanh, quyết định hợp tác với Lăng Vi.

Mẫu xe mới của Long Đăng được đưa ra thị trường, làm cho địa vị của tiểu Bạch trong gia tộc được nâng cao!

Anh ta phán đoán cực kỳ chính xác, mẫu xe mới được đưa ra thị trường lần này đã tạo thành náo động vượt quá sức tưởng tượng của mọi người!

Động cơ siêu cấp vẫn luôn được những người đam mê xe cực kỳ sùng bái, nhưng không ngờ rằng mẫu xe này được đưa ra thị trường, lại có mức giá thấp như vậy! Đúng là làm mù mắt tất cả hãng xe hơi khác.

Mẫu xe này vừa được đưa ra thị trường, đã nhanh chóng gây ra phản ứng lớn! Đơn đặt hàng bay xuống như bông tuyết bay ngoài trời đông.

Tiểu Bạch và Lăng Vi kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị, lại trở về công ty của mình tiếp tục chủ trì hai cuộc họp từ xa, xử lý tất cả những chuyện khó giải quyết mới phát sinh gần đây.

Bởi vì buổi trưa muốn cùng ăn cơm với Lạc Y, nên tiểu Bạch bận rộn đến mức ngay cả nước miếng cũng không để ý uống.

Công ty mỹ phẩm anh ta vừa mới thu mua phát sinh nhiều vấn đề, làm anh ta rất phiền não. Nhưng đừng nhìn tiểu Bạch trẻ tuổi, anh ta đã mặc ba cốn đả(*) ở trên thương trường nhiều năm rồi.

(*)Mặc ba cốn đả, vượt qua nhiều gian khổ khó khăn, tôi luyện trưởng thành

Chương 1738: Tình địch gặp nhau, đả cả hai mắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch cực kỳ có đầu óc kinh doanh, thủ đoạn xử lý mọi chuyện đều vô cùng thành thực. Hơn nữa, một khi quyết sách của anh ta được đưa ra, sẽ nhanh chóng cởi bỏ được vấn đề then chốt, giải quyết được vấn đề.

9h45', 10h45', anh ta lại gửi tin nhắn cho Lạc Y. Nhưng Lạc Y vẫn không trả lời lại!

Tiểu Bạch buồn bực đến tận trưa, cực kỳ mất hứng. Tất cả quản lý cấp cao ở các bộ phận đều cảm thấy như đang ngồi ở trên bàn chông, mọi kia, tính khí của tổng tài nhà bọn họ rất tốt, sao hôm nay lại thế này? Giống như có ai đó trộm nắp cống nhà anh ta vậy...

Tiểu Bạch đang bần bủ đầu, trợ lý của anh ta đột nhiên báo cáo nói: “Tiên sinh, lẩu và súp nước nóng đều đã chuẩn bị xong. Bây giờ là 11h45', bây giờ đã đi đón tiểu thư Lạc Y ở chỗ làm chưa?”

Tiểu Bạch lập tức vui vẻ. Ngay cả chính anh ta cũng không ngờ rằng, mình lại phấn khích đến như thế.

Không nhận được tin nhắn trả lời cũng không sao! Không phải bây giờ anh ta có thể gặp được cô ấy rồi sao?

Tiểu Bạch dùng tốc độ nhanh nhất xử lý toàn bộ công việc, để có thể nhanh chóng đi gặp Lạc Y.

Anh ta vừa xuống đại sảnh, vừa gửi tin nhắn cho Lạc Y: “Bây giờ anh qua tìm em, đại khái là mất khoảng nửa giờ. Buổi trưa chúng ta ăn lẩu được không? Anh đã đặt bàn rồi, nhưng nếu em không thích ăn lẩu, chúng ta có thể chuyển sang ăn món khác.”

Nhưng lúc anh ta đi tới cửa văn phòng của Lạc Y, anh ta phát hiện ra có một tiện nam cũng đang chờ Lạc Y!

Tại sao lại gọi đối phương là tiện nam? Bởi vì, ngoài tiểu Bạch ra, tất cả những người đàn ông đến chờ Lạc Y đều là tiện nam!

Tiểu Bạch rõ ràng cảm giác được ánh mắt người đàn ông này nhìn về phía Lạc Y có cái gì đó kỳ lạ, cực kỳ thô bỉ!

Trong văn phòng của Lạc Y, còn có hai người phụ nữ, hai người phụ nữ đó, một người là công tố viên, còn một người là trợ lý của Lạc Y.

Ba người bọn họ vừa mới rời khỏi tòa, đang thảo luận về một vụ án. Người đàn ông kia đang ngồi ở ghế dài bên cạnh cửa, mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lạc Y.

Tiểu Bạch nhìn về phía người đàn ông này, vẻ ngoài của người đàn ông này khá là lịch sự, mặc âu phục Armani màu đen, tay cầm cặp táp Polo Santa, không ngừng giơ tay lên nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex của mình...

Tiểu Bạch nháo tâm, người này rõ ràng là tình địch! Hơn nữa, tình địch còn trang bị rất đầy đủ! Đều là những thương hiệu nổi tiếng trên thế giới, không sót một cái nào!

Mặc dù Tiểu Bạch là người ngậm thìa vàng lớn lên, nhưng anh ta không quan tâm quá nhiều đến những thương hiệu nổi tiếng thế giới

này, ngoài bộ quần áo anh ta đang mặc trên người được cắt may thủ công ra, cả người anh ta từ trên xuống dưới đều không có món hàng hiệu nào.

Tiểu Bạch chợt có cảm giác như mình không thể thắng được người đàn ông này, anh ta vội vàng gọi điện thoại cho trợ lý: “Cậu mau đi lên đây, cho tôi mượn đồng hồ đeo tay của cậu.”

Trợ lý của anh ta cũng đeo đồng hồ Rolex!

Tiểu Bạch trộm đi xuống tầng, lấy đồng hồ đeo tay của trợ lý, đeo vào trên cổ tay của mình.

Anh ta vừa muốn lên tầng, lại nhìn thấy có vẻ như cái kẹp cà vạt của trợ lý không tệ lắm, anh ta lại tháo xuống, kẹp ở trên cà vạt của mình.

Trợ lý hoảng sợ nhìn ông chủ nhà mình, boss nhà mình đang phát điên? Boss nhà mình mới... bị chó đại cắn?

Tiểu Bạch lắc lư đi lên văn phòng của Lạc Y.

Anh ta đi tới kia trước mặt người đàn ông kia, giả vờ duỗi cánh tay của mình ra, làm ra vẻ xem đồng hồ giống như người đàn ông kia.

Lạc Y tan làm, liền gặp được hai kẻ... gốc đang đứng chặn ngoài cửa...

Người đàn ông kia, chính là người mà dì Lương nhà bên cạnh giới thiệu cho cô ấy — giám đốc tài chính.

Người đàn ông này vừa gặp đã thích Lạc Y, vẫn luôn nhớ mãi không quên cô ấy.

Lạc Y đã cự tuyệt anh ta rất nhiều lần, nhưng đàn ông này vẫn đóng cọc chờ Lạc Y tan làm.

Giám đốc tài chính đó nhìn thấy Lạc Y nhìn về phía mình, anh ta vội vàng nâng cổ tay lên, nhìn vào đồng hồ đeo tay. Giống như kiểu sợ không ai biết mình đeo đồng hồ Rolex.

Anh ta vừa nhìn đồng hồ, vừa nói: “Em xem, em bận rộn đến nỗi quên cả thời gian. Cũng đã 12 rưỡi rồi, nhanh đi ăn cơm đi. Anh đã đặt bàn ở nhà hàng tây, chúng ta đi thôi?”

Tiểu Bạch thầm nói trong lòng: “Ai nha, anh nghĩ hơi bị đẹp đấy. Anh mua thức ăn, chẳng lẽ tiểu gia lại không?”

Tiểu Bạch cố tình duỗi cánh tay ra, đưa đến trước mặt người đàn ông kia, khoe chiếc đồng hồ đeo tay anh ta vừa mới mượn được. Anh ta cũng giả vờ nhìn đồng hồ đeo tay, nói với Lạc Y: “Em xem, em bận đến nỗi ngay cả cơm cũng quên ăn. Cũng đã 12 rưỡi rồi, chúng ta đi ăn đi. Anh đã đặt bàn ở cửa hàng lẩu bên cạnh rồi, đi nhanh đi. Anh cũng đói rồi.”

Người nọ đứng bên cạnh nhìn tiểu Bạch bằng ánh mắt khinh bỉ, tiểu Bạch không cam lòng yếu thế trợn mắt nhìn lại.

Người đàn ông kia không cao bằng tiểu Bạch, anh ta vội vàng hơi nhón gót chân lên!

Tiểu Bạch cắn răng, lập tức “Bịch” nhảy đến trên ghế sa lon. Tới đây tới đây — xem giữa hai chúng ta ai hơn ai?!

Lạc Y thật sự muốn phát điên, hai người đàn ông đáng xấu hổ này, cô ấy có thể nói là mình không quen biết không?!

Một người còn ngây thơ hơn so với một người!

Sao cô toàn gặp phải mấy người đàn ông không đáng tin cậy như thế này?

Giám đốc tài chính đó hơi gấp gáp, hỏi Lạc Y: “Chúng ta có thể đi ăn cơm chưa?”

Còn không chờ Lạc Y trả lời, tiểu Bạch đã vội vàng chỉ chỉ vào miệng mình.

“Hey ——” Anh ta ra hiệu bảo Lạc Y nhìn vào viền môi của mình —— em cũng đừng quên, hôm qua em châm anh thế nào!

Chương 1739: Hiểu lầm! Lớn chuyện rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y trợn trắng mắt, nhìn cái dáng vẻ tiện lúc tiểu Bạch quệt miệng, cô ấy rất muốn cào anh ta!

Tại sao ngày hôm qua tay cô ấy lại vụng về đến vậy, bắt cái gì không tốt, lại không bắt được một cái cây xương rồng...

Lạc Y tức giận trong lòng, bởi vì cô ấy biết rõ mình bị người ta lừa bịp, không lại không thể bỏ rơi được.

Giám đốc tài chính đẩy tiểu Bạch ra, vẻ mặt đầy tha thiết hỏi Lạc Y: “Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?”

Lạc Y thầm nghĩ trong đầu: “Ai đồng ý đi ăn với anh?”

Lạc Y tức giận nói: “Tôi đã hẹn với anh rồi sao?”

Buổi sáng cô ấy đã hẹn với tiểu Bạch, bây giờ tiểu Bạch đến tìm cô ấy, cô ấy không tức giận gì cả. Nhưng anh chàng giám đốc tài chính này hơi phiền nhiễu.

Rõ ràng là cô ấy đã nói rất nhiều lần, hai người bọn họ không thể nào. Nhưng người đàn ông này lại giống như cao dán da chó, dính chặt lấy muốn xé cũng không xé ra được.

Có vẻ như giám đốc tài chính đó nghe không hiểu, anh ta bám đến

cùng: “Chưa hẹn trước, nhưng bây giờ không hẹn trước được sao? Tôi cũng đã đặt bàn rồi, bây giờ không đi, không phải là rất lãng phí sao?”

Tiểu Bạch rất tức giận! Nói thế nào vậy? Đến anh ta nghe còn thấy ngứa tai, huống chi là Lạc Y!

Tiểu Bạch nhìn thấy Lạc Y đã nhú chặt mày lại, anh ta đẩy người đàn ông kia ra, đi vào trong văn phòng của Lạc Y.

Anh ta đi tới bên cạnh Lạc Y, nhìn thẳng vào mắt cô ấy hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tối hôm qua chúng ta cùng ngủ chung một giường, hôm nay em đã thay đổi người khác rồi?”

Lạc Y lập tức đen mặt! Cô ấy mở to mắt, hung ác trợn mắt nhìn tiểu Bạch.

Nhưng tiểu Bạch nói không sai, đúng là tối qua bọn họ đã ngủ chung trên một cái giường, cô ấy không có gì để phủ nhận.

Nhưng lời này nghe vào trong lỗ tai của người khác, lại biến thành một chiều hướng khác.

Nữ công tố viên bên cạnh và trợ lý cố nín không dám cười ra tiếng.

Tiểu Bạch lại tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, tối qua đều do anh cả, dày vò em đến tận khuya mới ngủ, khiến hôm nay em không có tinh thần đi làm.”

“Phốc — —” nữ công tố viên và trợ lý cùng cười phun ra, bọn họ thầm nghĩ trong đầu: “Khó trách hôm nay vành mắt của thẩm phán Lạc đen thui... thì ra là tối qua chơi đùa quá muộn...”

Ha ha ha... Hai người đều thầm bật cười trong lòng, xem ra... mùa xuân của thăm phán Lạc nhà bọn họ sắp tới rồi...

Sắc mặt của Lạc Y đen như đáy nồi, người đàn ông đang đứng ở cửa kia bỗng xù lông, làm ra vẻ như Lạc Y cho anh ta đội nón xanh, anh ta nổi giận đùng đùng chất vấn Lạc Y: “Trong lúc em đang hẹn hò với tôi, em còn tìm người đàn ông khác? Các người... tối qua các người còn ngủ với nhau?”

Người đàn ông kia như bị đá kích nghiêm trọng, lui về phía sau hai bước, hung tợn đập cầu thang đi xuống tầng, vừa đi, anh ta vừa hét: “Đạo đức suy đồi hết cả rồi! Tôi sẽ đi tìm người giới thiệu! Tôi muốn phàn nàn về em! Người giới thiệu còn miêu tả em như là tiên nữ ấy! Không ngờ em lại là loại phụ nữ thủy tính dương hoa?”

Tiểu Bạch cảm giác có vẻ như mình đã gây ra họa lớn rồi...

Anh ta toét miệng cười với Lạc Y: “Em xem anh làm cho anh ta tức giận đến chạy mất rồi, về sau cái cao dán da chó này sẽ không quẩn lấy em nữa.”

Lạc Y cười mà như không cười đáp lại anh ta: “Em cảm ơn anh!”

Nữ công tố viên và trợ lý bên cạnh bật cười ra tiếng.

Chương 1740: Hiểu lầm! Lớn chuyện rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bọn họ đều biết chắc chắn anh chàng này chỉ đùa thôi. Anh chàng giám đốc tài chính đó đúng là kẻ phiền toái, hai người các cô cũng phiền thay cho cô ấy, huống chi thẩm phán Lạc là người nóng tính.

Hai người các cô đều khá thích tiểu Bạch, hai người cùng vẫy vẫy tay với anh ta: “Cố gắng lên nhé!”

Hai cô ấy đi ra ngoài ăn cơm. Trong văn phòng chỉ còn lại tiểu Bạch và Lạc Y.

Khí thế của tiểu Bạch lập tức yếu đi, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, anh ta lắc lắc cánh tay của Lạc Y...

Lạc y hất anh ta ra, sắc mặt không tốt lắm nói: “Đi ăn cơm đi.”

Rõ ràng là không muốn so đo với anh ta nữa.

Tiểu Bạch chợt thấy cảm động đến hồ đồ, sao... Lạc Y lại tốt đến vậy... rõ ràng là cô ấy tức giận đến mức muốn cắn người, nhưng, còn có thể nén một bụng khí trở về.

Tiểu Bạch cảm thấy đau lòng thay cho cô gái này... anh ta muốn ôm cô ấy.

Hai người đi đến nhà hàng lẩu, Lạc Y rất thích ăn lẩu.

Một nồi lẩu đã làm tiêu tan tất cả cơn tức của cô ấy. Tiểu Bạch thầm áy náy trong lòng, không biết có phải vừa rồi anh ta bị chập mạch hay không, không đứng lại bồi nhọ danh dự của cô ấy...

Anh ta đang khó chịu, thì thấy Lạc Y cầm một đôi đũa mới lên, gắp một miếng thịt bò nhúng vào nồi lẩu, rồi đưa đến bên miệng anh ta...

Tiểu Bạch bỗng muốn khóc, Lạc Y thật là tốt, lại còn dịu dàng nữa. Vừa rồi anh ta làm cô tức giận, vậy mà bây giờ cô ấy lại đút thức ăn cho anh ta ăn.

Anh ta đang cảm động (đến rớt nước mắt), lại nghe thấy Lạc Y nói: “Mau há miệng ra, hôm nay là ngày thứ hai, còn năm ngày nữa em mới có thể giải thoát.”

Cô ấy gắp đũa, tỏ ý bảo anh ta há miệng.

Tiểu Bạch thật sự muốn khóc! Chẳng lẽ vừa rồi anh ta tự mình đa tình? Hu hu hu... anh ta quên mất cái miệng của mình còn đang đau!

(Thật ra thì đã không còn đau, vì vậy, anh ta quên mất!)

Giám đốc tài chính đang lén lút theo dõi bọn họ ở bên ngoài, anh ta nhìn từ cửa sổ vào thấy hai người bọn họ đang đút cho nhau ăn?

Anh ta tức muốn chết, vội vàng lấy điện thoại di động ra, chụp một bức ảnh, gửi cho bà lão Lương ở cách vách: “Dì xem người phụ nữ dì giới thiệu cho cháu rốt cuộc là người như thế nào này? Trong lúc coi mắt với cháu, còn thân thân mật mật với người đàn ông khác!”

Tiểu Bạch cảnh giác phát hiện ra người đàn ông đang nhìn trộm ngoài cửa sổ!

Tiểu Bạch đứng bật dậy, anh ta bước dài đi ra ngoài, nắm lấy cổ áo của người đàn ông đó, tiểu Bạch thấy người đàn ông kia đang gửi tin nhắn, đoạt lấy điện thoại di động nhìn xem — còn dám mách lẻo?

Lửa giận của tiểu Bạch bốc lên đến tận trời, anh ta vung nắm đấm vào thẳng mặt người đàn ông kia. Người đàn ông kia gào rú lên rồi che mắt!

Tiểu Bạch giờ điện thoại di động, chụp bức ảnh mặt người đàn ông đó, sau đó gửi cho bà lão Lương: “Thích xen vào việc của người khác, đúng không? Nếu còn xem vào việc của người khác nữa, dì cũng sẽ như anh ta vậy!”

Anh chàng giám đốc tài chính kia muốn phản kháng, bỗng nhìn thấy xung quanh có mười mấy người đang hút thuốc, gọi điện thoại, đi lang thang đều cùng cử động. Vừa nhìn đã biết là không phải dạng hiền lành gì! Chẳng lẽ... thằng nhóc này lăn lộn trong giới xã hội đen?

Anh chàng giám đốc tài chính bị dọa sợ đến co rút lại, không dám động đậy nữa.

Tiểu Bạch gửi ảnh cho bà lão Lương, trong màn hình xuất hiện ảnh của người đàn ông tím bầm một bên mắt.

Tiểu Bạch buông tay ra, tiện tay ném điện thoại di động của anh ta vào thùng rác, anh ta lạnh mắt liếc người đàn ông kia, hừ bằng giọng mũi nói: “Kẻ rác rưởi như anh, chỉ phối hợp ở trong đồng rác mà thôi.”

Tiểu Bạch xoay người trở lại nhà hàng, còn anh chàng giám đốc tài chính đó hét lên, xông về phía thùng rác, cố nhịn mùi hôi bắt đầu lục tìm điện thoại di động.

Bữa ăn này, tiểu Bạch ăn rất thoải mái, bởi vì ăn được vài miếng, anh ta lại “miễn cưỡng” để Lạc Y đút cho anh ta ăn. Anh ta cười toe toét với cô ấy, rồi lại đút cho cô ấy ăn.

Có khoảng khắc, trái tim của Lạc Y như muốn hóa thành...

Nụ cười của anh chàng trước mặt này cực kỳ chân thành, có nhiều lúc, cô ấy đều bị lây nhiễm nụ cười của anh ta.

Rõ ràng cô ấy đã rất khinh bỉ anh ta! Kiểu đàn ông cô ấy coi thường nhất chính là kiểu đàn ông như tiểu Bạch. Quá ngây thơ! Nhưng tại sao lúc cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của anh ta, lại hơi không dờn mắt đi được?

Vừa rồi cô thật sự rất tức giận, đồng nghiệp của cô, còn cả hàng xóm của cô ấy nữa, khẳng định sẽ nhanh chóng lan truyền tin đồn cô sống chung cùng người đàn ông này.

Nhưng bây giờ cô ấy thật sự đang có dây dưa với anh ta. Lạc Y xoa trán, cảm giác như mình muốn phát điên!

Tiểu Bạch nói: “Buổi chiều anh còn phải đến chỗ Lăng Vi họp. Buổi chiều anh sẽ không nhắn tin cho em được. Bởi vì, lúc họp không thể dùng điện thoại di động.”

Lạc Y không phản ứng kịp, mờ mịt hỏi anh ta: “Tin nhắn gì?”

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm vào cô ấy, rồi nói: “Buổi sáng, anh gửi cho em bốn tin nhắn, em không nhận được sao?”

Lạc Y mở túi xách ra, cô ấy còn chưa bật nguồn điện thoại di động, vừa rồi cô ấy bị tiểu Bạch và anh chàng giám đốc tài chính đó làm

cho nhức đầu, nên cô ấy quên không mở máy.

“Tít tít tít tít — —” Cô ấy vừa mới mở máy ra đã nhìn thấy bốn tin nhắn lần lượt nhảy ra...

Tên của tiểu Bạch, đã bị co ấy đổi thành “Tiểu bạch ngọc...”

Bởi vì sáng nay cô ấy quá tức giận, nghĩ tới anh ta nói sai, nên cô ấy muốn bóp chết anh ta!

Nhưng cái biệt hiệu này cũng không sai phải không? Anh ta đúng là thằng ngọc!

Chương 1741: Chí ở Lăng Tiêu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc y đọc tin nhắn, cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Cô ấy mỉm cười.

Ngẩng đầu lên nói với tiểu Bạch: “Buổi chiều em cũng phải đi đến Long Đăng một chuyến, chúng ta cùng đi chứ. Chỗ Lăng Vi còn có mấy thủ tục chưa làm xong. Em vừa vặn đi qua lấy tài liệu.”

Tiểu Bạch lập tức phấn khích: “Được! Hai chúng ta cùng đi!”

Cuộc họp nhân viên buổi chiều, tiểu Bạch và Lạc Y cùng đến tham gia.

Lạc Y vốn muốn lấy xong tài liệu thì trở về, nhưng Lăng Vi vẫn chưa chuẩn bị xong.

Lăng Vi bảo cô ấy chờ, bởi vì cuộc họp nhân viên rất quan trọng, Lăng Vi không thể nặn ra thời gian nào.

Lạc Y không thúc giục cô ấy, may mắn thay, cô ấy cùng tham gia với bọn họ, Lạc Y ngồi ở hàng cuối cùng trong góc.

Cuộc họp nhân viên bắt đầu, sau khi Lăng Vi phát biểu xong, cô mời một người đàn ông thành thực, chứng chắc vào vị trí nhà thiết kế chính.

Ánh mắt của Lạc Y hơi ngừng lại, cô ấy chăm chú nhìn người đàn ông này, người đàn ông này thành thực, chắc chắn, có sức cuốn hút! Đây mới là mẫu người cô ấy thích.

Cô ấy nghe thấy Lăng Vi giới thiệu với mọi người: “Đây là tiên sinh Lăng Tiêu, sau này Lăng tiên sinh sẽ là đồng nghiệp của mọi người. Anh ấy là nhà thiết kế chính của Long Đằng, sau này, anh ấy sẽ đảm nhận chức vụ giám đốc thiết kế ở Long Đằng.”

Tất cả mọi người đều vỗ tay, tiếng vỗ tay rất nhiệt liệt, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

“Vị giám đốc này từ đâu rơi xuống vậy? Là họ hàng của Lăng tổng công ty chúng ta?”

“Đại khái là vậy.”

“Chỉ là, nhìn vẻ ngoài có vẻ như là một người rất giỏi.”

Lăng Tiêu và Hoa Thiếu Kiền ngồi cạnh nhau. Không ai biết, Lăng Tiêu chiếm phần lớn công lao trong bản thiết kế mẫu xe hơi mới này!

Từ vẻ ngoài cho đến nội thất bên trong, Lăng Tiêu đều đã đưa ra rất nhiều ý kiến có tính xây dựng.

Lăng Tiêu vốn là thiên tài thiết kế, trước đây lúc anh ta còn nhậm chức ở Lan Mị m, anh ta chính là nhà thiết kế xuất sắc nhất Lan Mị!

Chẳng qua là, vì bị Sở Minh Y hãm hại, mới làm cho thiên tài như anh ta bị suy sụp.

Lăng Tiêu ngồi vào cái ghế nhà thiết kế số một này, mang vẻ mặt

trầm tĩnh nhìn xuống tất cả nhân viên đang mang theo ánh mắt nghi ngờ và suy đoán phía dưới.

Trạng thái của Lăng Tiêu bây giờ rất tốt, thành thực chứng chắc, trầm ổn nội liễm.

Lăng Tiêu vốn cực kỳ anh tuấn, hơn nữa anh ta đã từng trải qua biết bao trắc trở, khiến cả người anh ta đều tỏa ra hơi thở tang thương, đặc biệt là, đôi mắt ưu buồn kia của anh, có thể khiến bất cứ ai nhìn vào đó cảm thấy đau lòng.

Các nhân viên không có nhiều lời đánh giá quá mức.

Thậm chí một số nữ nhân viên bắt đầu hỏi thăm lai lịch của Lăng Tiêu.

Có nhiều người bàn luận sôi nổi ở phía dưới: “Giám đốc mới của chúng ta khốc ghê...”

“Đúng vậy, nhìn vẻ ngoài giống như là người có tài hoa...”

Có người hỏi tiểu Cầm: “Quản lý Lục, giám đốc mới của chúng ta có lai lịch như thế nào? Trước kia tôi chưa từng nghe thấy về anh ta, sao anh ta bỗng ngồi vào vị trí giám đốc vậy?”

Tiểu Cầm cắn môi nói: “Anh ta là người rất giỏi, trước kia anh ta đều ở nước ngoài, vì vậy mọi người chưa nghe thấy tên anh ta là phải. Trước kia tôi đã được gặp anh ta hai lần, anh ta là người đàn ông thông minh, trầm ổn và có tài.”

Chương 1742: Chí ở Lăng Tiêu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc tiểu Cầm nói, cô ấy không ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Bởi vì, mỗi lần nhìn thấy Lăng Tiêu, cô ấy đều không kiểm soát được sự căng thẳng...

Nhà thiết kế ngồi bên cạnh cô ấy phẫn khích nhỏ giọng thầm thì: “Tôi muốn biết về anh ta quá... giám đốc mới thật là đẹp trai?”

Hoa Thiếu Kiền đứng lên nói: “Mẫu xe chúng ta vừa mới đưa ra ngoài thị trường, là mẫu xe do chính tôi và tiên sinh Lăng Tiêu cùng hợp tác hoàn thành. Tất cả mọi người đều có thể thấy rõ thực lực, trí tuệ và sức sáng tạo của tiên sinh Lăng Tiêu qua mẫu xe mới vừa rồi, tiếp theo đây, Long Đằng của chúng ta sẽ bước vào thời kỳ tập trung ngắn hạn, bởi vì, chúng tôi quyết định trong vòng bảy tháng tới, Long Đằng chúng ta sẽ phải vừa thiết kế, vừa sản xuất ba mẫu xe mới!”

“Cái gì? Bảy tháng? Sản xuất ba mẫu xe mới?” Điên rồi sao?

Tiểu Bạch cũng kinh ngạc, anh ta không ngờ rằng động tác tiếp theo của tiểu Vi, lại lại lớn đến vậy! Buổi sáng, tiểu Vi nói sẽ cho anh ta một điều bất ngờ, không ngờ rằng... điều bất ngờ này thật đúng là quá lớn!

Còn nữa, Lăng Tiêu... tiểu Bạch biết người này. Anh ta không phải là Bill sao?

Trước kia, Bill là nhà thiết kế giỏi nhất, tỏa sáng nhất và đầy hứa hẹn nhất Lan Mị! Chỉ là, nghe nói vợ và con gái anh ta đều bị lửa thiêu chết, Bill cũng phát điên theo...

Trong lòng Tiểu Bạch hơi rối bời, bởi vì... anh ta cũng biết người phóng hỏa, chính là vị hôn thê cũ của Louis— — Sở Minh Y.

Nghe nói Sở Minh Y đã bị băng nhóm tội phạm ở tam giác vàng bắt đi, bây giờ không rõ sống chết thế nào.

Tiểu Bạch cau mày, nghĩ đến chuyện năm đó.

Lúc này, lại nghe thấy tiếng nhân viên bàn luận sôi nổi.

“Bảy tháng phải sản xuất ba mẫu xe mới? Lượng công việc quá lớn phải không? Khó trách công ty muốn mời Lăng tiên sinh tới...” “Trời ơi, Lăng tổng của chúng ta đúng là dám nghĩ dám làm...”

Lăng Vi đề tiếng thán phục của mọi người xuống, cô nói: “Trong khoảng thời gian tới đây, tôi hy vọng mọi người sẽ chung sức hợp tác, cùng hoàn thành mục tiêu.”

Cô nhìn tất cả mọi người, nghiêm túc nói: “Xin mọi người phát huy hết sức lực và trí lực của mình, chúng tôi sẽ áp dụng phương pháp ẩn danh để tiến hành sàng lọc ra ý tưởng cho ba mẫu xe này, thiết kế của ai được lựa chọn, người đó có thể nhận được quyền tác giả của mẫu xe đó.”

“Hả?” Tất cả mọi người trong hội trường đều nổ tung!!

“Ý của Lăng tổng là, có thể dùng chữ trong tên của chúng ta đặt tên cho chiếc xe?”

Lăng Vi gật đầu nói: “Không sai! Bản thiết kế của ai được lựa chọn, người đó có thể dùng tên mình đặt cho mẫu xe mới. Hơn nữa, nhà thiết kế có thể được hưởng một khoản tiền thưởng nhất định từ lượng tiêu thụ của mỗi chiếc xe này.”

“Ôi trời ơi!” Tất cả mọi người gào thét. Lần khen thưởng này, giống như mức khen thưởng Lăng Vi được nhận ở Lan Mị lúc trước.

Lăng Vi nói: “Tổ có nhà thiết kế được chọn, tiền thưởng cuối năm của tất cả mọi người trong tổ đều sẽ tăng lên gấp bội.”

“Oa — — oa — — “

Lăng Vi vỗ tay, nói: “Bây giờ tôi cực kỳ mong đợi muốn nhìn xem, đến cuối năm, tiền thưởng của ai sẽ tăng lên gấp bội!”

Dưới sân khấu, tiếng thảo luận lại sôi nổi: “Bây giờ là cuối tháng mười một, còn hai tháng nữa là đến mùa xuân.”

Mặc dù thời gian thiết kế lần này khá gấp gáp, nhưng tất cả mọi người đều rất có lòng tin.

Sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người đều tràn đầy năng lượng, hy vọng thiết kế của mình có thể được Lăng tổng chọn trúng.

Những cuộc cạnh tranh như thế này, sẽ làm cho bầu không khí trong phòng làm việc cực kỳ căng thẳng.

Nhưng Lăng Vi mới bổ sung thêm một điều khoản: Nếu tổ nào có thành viên được chọn bản thiết kế, tiền thưởng của toàn bộ tổ đó đều tăng gấp bội!

Vì vậy, trong khoảng thời gian bọn họ thiết kế, cũng không có quá

nhieu lần đọc với nhau, ngược lại còn có lúc thảo luận ý tưởng thiết kế với nhau, thái độ của tất cả mọi người đều rất nhiệt tình.

Sau khi cuộc họp kết thúc, tiểu Bạch vẫn ôm theo tâm sự nặng nề. Đừng xem bình thường anh ta luôn có dáng vẻ không tìm không phổi, nhưng thực tế, anh ta đều đang xử lý công việc kinh doanh của gia tộc.

Bầu không khí và văn hóa công ty của Long Đăng cực kỳ tốt. Chỉ sau một cuộc họp nhân viên, đã có thể làm người ta cảm thấy lúc mỗi một nhân viên làm việc, bọn họ đều cực kỳ có tinh thần!

Tiểu Bạch trầm nghĩ trong đầu, đây thật sự là điều anh ta đáng học tập.

Kế hoạch của tiểu Bạch năm nay là, mua lại cổ phần của Lan Mị lần nữa, chiếc ghế chủ tịch Lan Mị có thể bị mất trong tay lão già Matisse, nhưng tuyệt đối không thể mất ở trong tay tiểu Bạch anh ta được!

Những công việc kinh doanh khác của gia tộc cũng phải tiếp tục mở rộng.

Lạc Y ra khỏi phòng họp, cô ấy nhíu chặt mày lại, như đang rất nghi hoặc.

“Lạc Y, em sao vậy?” Tiểu Bạch thấy vẻ mặt của cô ấy tràn đầy mờ mịt, vội vàng đưa tay đỡ cô ấy.

Lạc Y bỗng hơi không xác định, rốt cuộc mình thích mẫu đàn ông như thế nào...

Chương 1743: Trượng nhiên tiêu hồn hê, yêu nguyệt đồng thương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y hơi không hiểu rõ về mình.

Vừa rồi, lúc nhìn thấy Lăng Tiêu, cô ấy cực kỳ chắc chắn mẫu đàn ông cô ấy thích là mẫu người có tính cách trầm ổn, nội liễm.

Nhưng lúc tiểu Bạch tới tìm cô ấy nói chuyện, không biết tại sao nội tâm của cô ấy lại dâng lên cảm giác... tội ác... cảm giác tội lỗi này sinh ra từ đâu, cô ấy cảm thấy rất kỳ quá!

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, giống như cô ấy muốn thích người đàn ông khác, lại cảm thấy có lỗi với tiểu Bạch vậy.

Tại sao cô ấy lại có loại ý nghĩ này? Tiểu Bạch không có quan hệ gì với cô ấy cả. Mặc dù anh ta lừa cô ấy đến nhà chăm sóc cho anh ta, nhưng quan hệ của hai người bọn họ không phải là đôi yêu nhau, anh ta cũng không bày tỏ là thích cô ấy.

Lạc Y quay đầu nhìn ra ngoài, mắt xa xăm nhìn những bông tuyết đang bay bay ngoài cửa sổ. Cô ấy sao vậy? Có phải cô ấy nên yêu một ai đó để xác định nội tâm của mình hay không?

Lăng Vi đi tới nói: “Lạc Y, buổi tối cùng ăn cơm đi.”

Lăng Tiêu đứng ở bên cạnh Lăng Vi nói: “Anh đi đón tiểu Đông Ni, các em cứ chơi vui về đi.”

Nói xong, anh ta bước đi. Lạc Y hỏi Lăng Vi: “Tình hình của tiểu Đông Ni đã khá hơn chưa?”

Lạc Y biết tiểu Đông Ni là đứa bé Diệp Đình nhận nuôi, từ nhỏ đã bị mắc chứng tựбет, chỉ là bây giờ bé đã khá hơn rất nhiều rồi.

Lăng Vi nói: “Bây giờ tiểu Đông Ni khá ổn rồi, thằng bé thích sống với anh Lăng Tiêu nhất. Trước kia hai người bọn họ cùng làm bạn với cá heo ở thủy cung, bệnh tình đã dần bình phục rất nhiều.”

“À? Vậy là tốt rồi.” Lạc Y nhìn bóng lưng của Lăng Tiêu, lại hỏi Lăng Vi: “Tôi cảm thấy ánh mắt của anh họ cô rất ưu buồn, có phải anh ấy đã từng... phải chịu một số vết thương tinh thần hay không?”

Lạc Y gặp Lăng Tiêu trong hôn lễ của Lăng Vi, nhưng lúc đó cô ấy không chú ý tới Lăng Tiêu, cũng chưa nghe đến chuyện của anh ta.

Lăng Vi thở dài, nói: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói đi.”

Tiểu Bạch rất không hài lòng, nhỏ giọng thăm thì: “Để ý đến người đàn ông khác làm gì?”

Lạc Y nhìn về phía anh ta, buồn cười liếc mắt nói với anh ta: “Liên quan gì đến anh?”

Tiểu Bạch bị ghen hòng, trong lòng tức tối nghĩ: “Sao chuyện này không liên quan đến anh? Vợ tương lai của anh quan tâm đến người đàn ông khác, anh không thể tức giận sao?”

Lạc Y cau mày trừng anh ta, anh bày dáng vẻ âm dương quái khí với ai vậy. Tôi châm vào miệng anh, chứ có châm vào lòng anh hả?

Lăng Vi đứng ở bên cạnh cười trộm: “Được rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Tiểu Bạch buồn buồn không vui theo sát hai người.

Trên bàn cơm, Lăng Vi kể chuyện Lăng Tiêu bị bức hại cho bọn họ nghe. Hô hấp của Lạc Y như ngừng lại, giống như không khí trong thân thể đang cạn kiệt!

Lòng cô ấy xoắn lại, cảm thấy đau lòng thay cho Lăng Tiêu.

Lăng Vi tiếp tục nói: “Cô thấy tuyết bay bay ngoài trời như lông ngỗng không, cô biết bây giờ Lăng Tiêu đang làm gì không?”

Lạc Y lắc đầu.

Lăng Vi nói: “Chắc chắn anh ấy đang đi tảo mộ chị dâu tôi.”

“...”

Lạc Y và tiểu Bạch cùng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió tuyết bên ngoài rất lớn, ai nguyện ý ra ngoài trong loại thời tiết này?

Lăng Tiêu lại đi tảo mộ?

Bọn họ lại nghe thấy Lăng Vi nói: “Mặc dù bệnh tình của anh tiểu Tiêu đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, nhưng chấp niệm của anh ấy vẫn chưa dứt, bây giờ mỗi ngày anh ấy đều ăn cơm ba bữa ở ngoài mộ... Anh ấy nói, chỉ có mỗi ngày ở cạnh vợ và con gái anh ấy, anh ấy mới cảm thấy được ý nghĩa của cuộc sống. Bây giờ, thời tiết lạnh thế

nào, chúng tôi sợ anh ấy bị đông cứng, không đồng ý để anh ấy chạy ra bên ngoài, nhưng anh ấy rất cố chấp, không để cho anh ấy đi, anh ấy sẽ ăn không ngon.”

Hốc mắt của Lạc Y nóng lên, cô ấy nói: “Lăng Tiêu yêu chị dâu người cô quá sâu.”

“Đúng vậy, tôi thật sự hy vọng có một người phụ nữ thật lòng yêu anh ấy, mang đến cho anh ấy cảm giác ấm áp, cứu anh ấy ra khỏi vực thẳm đau đớn.”

Chương 1744: Trượng nhiên tiêu hồn hê, yêu nguyệt đồng thương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch bỗng thấy một tia thương hại thoáng qua trong mắt Lạc Y, tiểu Bạch vội vàng nói: “Mấy người đừng nhúng tay vào, trạng thái bây giờ của Lăng Tiêu không thể tiếp nhận bất kỳ người phụ nữ nào đâu.”

Lăng Vi và Lạc Y đều không ăn gì cả, Lăng Vi nói: “Tôi phải đi đón anh ấy đây, không thể để anh ấy ở nghĩa trang quá lâu được.”

Lạc Y nói: “Tôi đi với cô.”

Tiểu Bạch ngồi ở bên cạnh ôm bụng tức, anh ta đã chuẩn bị suối nước nóng xong rồi, nhưng vợ tương lai của anh ta không muốn đi ngâm suối nước nóng, mà muốn bắt chấp gió rét đi ra nghĩa trang!

Ra đó khó chịu thế nào... cô ấy không biết sao?

Nhưng tiểu Bạch cũng không nói những lời này ra khỏi miệng, anh ta vẫn rất tôn kính Bill, Bill đã trải qua biết bao đau khổ đến vậy, tiểu Bạch cũng khó chịu thay anh ta.

Tiểu Bạch không nói gì, lặng lẽ đi theo hai cô cùng đi tìm Lăng Tiêu.

Tuyết rơi mờ mịt, phủ đầy trên mặt đất, giống như phủ một lớp chăn

trắng tinh trên nền đất.

Xa xa, Lăng Vi, Lạc Y và tiểu Bạch nhìn thấy có một người đàn ông cô độc đứng trên bậc thang giữa trời mưa tuyết.

Lăng Vi đi lên bậc cầu thang, kéo kéo vạt áo của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu mới hoàn hồn.

Lăng Vi bảo anh ta về nhà, anh ta chậm rãi gật đầu.

Sau đó, anh ta ngồi xổm người xuống, chạm ngón tay vào môi mình, rồi đề ở trên bức ảnh vợ và con gái, trao cho họ nụ hôn tạm biệt.

Lúc bọn họ đi xuống bậc thang, tiểu Bạch không ngừng hắt xì hơi!

Người này thích đẹp, chỉ mặc mỗi bộ âu phục đơn bạc, ngay cả áo khoác dài cũng không thêm mặc.

Ba mươi độ dưới độ không!

“Anh tự tìm cái chết hả?” Lạc Y nghiêng đầu nhìn về phía tiểu Bạch, tiểu Bạch lạnh đến nổi run lấy bẫy, Lạc Y trừng anh ta: “Còn không mau lên xe!”

Cô ấy là con gái, cũng không mặc ít giống anh ta!

Dù sao cô cũng mặc thêm áo khoác dài! Mặc dù cô ấy mặc váy len, lộ bắp đùi, nhưng bên trong cô ấy có mặc cả quần tất giữ ấm, hơn nữa, cô còn đi boot cao cổ để chắn gió!

Con hàng này! Lạc Y thở dài, anh ta muốn đi thi hoa hậu hay là thế nào? Mặc ít quần áo đến vậy, ngay cả áo len cũng không mặc.

Lạc Y thấy anh ta há miệng run rẩy nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích, cô ấy thở phì phò đưa tay đẩy anh ta: “Mau lên xe đi!”

Tiểu Bạch không chịu, trầm nghĩ trong đầu: “Em ở đâu, anh ở đó... Tránh cho lát nữa em và Lăng Tiêu nói chuyện gì với nhau, anh không nghe được.”

Lạc Y giận đến nỗi không ngừng nghiêng răng: “Mau lên xe!”

Cô ấy kéo anh ta đến trên xe, tiểu Bạch thấy cô ấy ngồi vào trong khoang xe trước, anh ta mới chịu lên xe.

“Hắt xì hơi — —” trong khoang xe rất ấm áp, tiểu Bạch vẫn run lập cập.

Xong rồi, có vẻ như anh ta bị cảm rồi!

Lạc Y vội vàng lấy bình giữ nhiệt đưa cho tiểu Bạch, đây là thứ hôm nay cô ấy vừa mới chuẩn bị cho anh ta, bởi vì phải chăm sóc anh ta uống thuốc, cô ấy suy nghĩ, thằng ngốc này ít vận động, ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được, chắc chắn sẽ không thể tự chăm sóc cho mình.

Vì vậy, tiểu Bạch nhất định là sẽ không chuẩn bị những thứ như bình giữ nhiệt này!

Quả nhiên, lúc Lạc Y mở nắp bình giữ nhiệt, tiểu Bạch hơi sùng sốt.

Lạc Y vội vàng đưa ly nước cho anh ta: “Uống nước nóng vào đi, bên ngoài lạnh như vậy, anh còn mặc ít quần áo. Anh cũng không đi thi hoa hậu, anh sẽ diện cái gì?”

Tiểu Bạch “Hắt xì hơi” liên tục... Lạc Y gọi điện thoại cho Lăng Vi:

“Tiểu Vi, tôi và tiểu Bạch đi về trước đây, hình như anh ta bị cảm rồi, tôi đi về trước còn mua thuốc cho anh ta.”

Lăng Vi và Lăng Tiêu đã đi tới chiếc xe bên cạnh, Lăng Vi vẫy vẫy tay với cô ấy.

Lạc Y nhanh chóng khởi động xe, chạy thẳng tới cửa hàng thuốc.

Tiểu Bạch ngồi yên ở đằng sau: “Không được... anh chắc chắn đã bị cảm rồi, uống thuốc không hữu hiệu, anh phải đi ngâm suối nước nóng...”

Tiểu Bạch thầm làm động tác tay chữ “V” sau lưng Lạc Y! Sao mình có thể cơ trí như vậy!!!

Chương 1745: Đây là một hố to (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y quay đầu, thấy tiểu Bạch lạnh đến run lấy bầy, cô bật nhiệt độ máy điều hòa cao lên một chút.

Cô vừa dặn dò anh uống nước nóng, vừa nói: “Tôi đã quan sát xung quanh đây không có nơi nào có suối nước nóng.”

Tiểu Bạch răng run lập cập nói: “Tôi nào biết, trong điện thoại di động của tôi có địa chỉ.”

Trợ lý của anh đã sắp xếp xong hết mọi chuyện, còn có ngạc nhiên mừng rỡ...

Tiểu Bạch lấy ra điện thoại di động, kéo ra màn ảnh, hiện ra địa chỉ sơn trang suối nước nóng.

Lạc Y nhìn một cái: “Suối nước nóng này xa quá! Chúng ta còn chưa tới nơi, người đều đã chết cồng.”

Tiểu Bạch nói: “Không sao, đi ngay bây giờ... Tôi sắp chết rét đến nơi rồi...”

Hôm nay nếu không ngâm suối nước nóng này, anh thật không dám bảo đảm Lạc Y có thể hay để cho Lăng Tiêu dẫn đi hay không...

Tối hôm nay bằng bất cứ giá nào, liều mạng anh cũng phải đi!

Lạc Y cởi áo choàng dài ra, ném lên người Tiểu Bạch: “Anh trước phủ thêm quần áo. Tôi tìm thử xung quanh đây có hội sở suối nước nóng nào không.”

Tiểu Bạch “Ngao” một tiếng: “Tôi không đi hội sở khác! Tôi không quen! Hội sở khác không sạch sẽ, tôi không muốn vào!”

Lạc Y trừng mắt anh: “Làm sao lại nhiều chuyện như vậy chứ?”

Cô tranh thủ thời gian khuyên răn, anh chỉ tay vào cái có tiếng đàn tiên cảnh.

Tiểu Bạch ôm áo choàng dài của Lạc Y, thật giống như ôm cô vào trong ngực vậy.

Cả người anh cũng cảm thấy ấm áp. Áo choàng dài của cô có màu trắng, bên trên có đính những viên đá màu xanh, rất đẹp mắt!

Tiểu Bạch vốn là vừa suy nghĩ vừa ôm một hồi, nhưng là, lại sợ Lạc Y bị đóng băng, anh đưa tay đem áo choàng dài trả lại cho cô: “Cô mau mặc vào đi, một hồi lạnh sẽ bị cảm.”

Lạc Y đang lái xe, cô không có đưa tay lấy, cô nói: “Tôi không lạnh, anh mặc đi.”

Tiểu Bạch thuận tay sờ lên mặt cô, lạnh như băng! Còn nói không lạnh?

Lạc Y không nghĩ tới anh sẽ đưa tay sờ lên mặt cô, đột nhiên bị anh làm sợ hết hồn, thiếu chút nữa chiếc BMW đâm vào đuôi xe phía trước!

Lạc Y liếc mắt trừng anh: “Làm gì vậy?” Tiểu Bạch mặt đầy vô tội: “Làm sao?”

Lạc Y cho là anh vô ý đụng phải cô, nên không có nổi giận.

Tiểu Bạch đem áo choàng dài đắp lên người cô, nói: “Cô mau mặc vào đi, nếu cô bị cảm, lại không có ai chăm sóc tôi.”

Nói xong, lại sợ cô ném quần áo trở lại, vội vàng nói: “Áo choàng của cô quá phấn, đại lão gia như tôi, mặc giống cái gì a!”

Trong đầu Lạc Y nghĩ: Anh sao? Còn là đại lão gia ư? Bất quá... Buổi trưa lúc đánh người quả thật là đại lão gia mà.

Lạc Y đang lái xe, cũng lườm tranh cãi với anh.

Cô cho xe tăng tốc chạy về phía sơn trang suối nước nóng.

Xe chạy nửa giờ, cuối cùng cũng tới nơi. Lạc Y đậu xe ở cửa chính sơn trang suối nước nóng, vì Tiểu Bạch xuống xe là có thể vào phòng khách, như vậy thì anh cũng đỡ lạnh!

Chương 1746: Đây là một hố to (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Y cho xe dừng hẳn, Tiểu Bạch xuống xe, chạy vào phòng khách. Trợ lý đã sắp xếp xong xuôi, nhưng là Tiểu Bạch không yên tâm, lại cùng người đẹp ở quầy phục vụ cẩn thận xác nhận lần nữa, lúc này mới yên tâm gật đầu một cái.

Lạc Y mặc vào áo choàng dài, chìa khóa xe đưa cho phục vụ, lúc cô đi tới, chỉ thấy Tiểu Bạch và người đẹp đang nói chuyện phiếm ở sảnh.

“Tao bao!” Lạc Y trong lòng mắng một câu: “Đi đến đâu, trêu ghẹo đến đó. Lạnh sắp chết đến nơi, còn không quên trêu ghẹo con gái!”

Tiểu Bạch vừa thấy Lạc Y đi vào, lập tức “Ai yêu —— a để —— “

Lạc Y nói với người đẹp quầy phục vụ: “Dẫn vị tiên sinh này đến phòng suối nước nóng riêng biệt.”

“Được, xin chờ một chút.” Người đẹp phục vụ ở trong máy vi tính làm bộ tra tìm phòng.

Tiểu Bạch nhìn sang Lạc Y, thật giống như đang hỏi: “Cô không ngâm nước nóng sao?”

Lạc Y khẽ mỉm cười, tỏ ý cô không nghĩ cô sẽ ngâm suối nước nóng.

Tiểu Bạch trong lòng nói: “Không sao, tiểu gia ta sớm chuẩn bị... Hì hì — — “

Lúc này, Người đẹp quầy phục vụ nói: “Xin lỗi, Bạch thiếu gia, Lạc cô nương, phòng riêng hiện tại đã không còn. Chỉ còn lại phòng tình nhân.”

Tiểu Bạch giả bộ kinh ngạc: “Phòng tình nhân sao? Nhưng chúng tôi không phải tình nhân nha!”

Người đẹp quầy phục vụ nói: “Không quan trọng, không phải tình nhân cũng có thể chia ra ngăm. Phòng này của chúng tôi thiết kế có hai phòng đơn, còn được bài trí suối nước nóng công cộng tao nhã. Bên trong còn có phòng thư giãn, có máy vi tính, có thể lên mạng, còn có thể pha cà phê.”

Người phục vụ vừa nói, vừa nhìn sang Lạc Y: “Tiểu thư, tôi thấy cô hình như không có ý định ngăm suối nước nóng, vừa hay cô có thể ở phòng thư giãn uống cà phê, xem ti vi, lướt web. Nơi này của chúng tôi, trừ phòng tình nhân, các phòng đơn khác cũng không có loại phương tiện này.”

Lạc Y nói: “Chúng tôi có thể xem trước được không?”

Tiểu Bạch đã tính trước “A ế — —”, cô còn kéo dài thời gian, tiểu tử này chính xác đồng thành nước đá mà!

Người đẹp quầy phục vụ nhanh chóng cho người dẫn bọn họ đến phòng tình nhân.

Lạc Y bước vào phòng tình nhân nhìn, thật là khí phái! Khắp nơi đều là thủy tinh rực rỡ, xinh đẹp lộng lẫy.

Gian phòng này rất lớn, ngoài phòng sưởi nước nóng công cộng ra, còn có phòng ngâm đơn.

Lạc Y đi vào, thấy được phòng thư giãn mà cô gái xinh đẹp kia nói, rất tốt! Có một tháp thước, bên trên bày một bàn vuông nhỏ, có máy vi tính, có sách, có ti vi, có mâm trà, có bình cà phê. Trong góc còn có một chậu tiểu Hỏa, ánh đèn màu cam chiếu vào da, rất có bầu không khí...

Lạc Y quay đầu lại hỏi Tiểu Bạch: “Anh thấy thế nào?”

Di? Người đâu? Lạc Y nhìn lại một chút, chỉ thấy người phục vụ giơ tay lên chỉ chỉ vào phòng ngâm đơn, nói: “Anh ấy đã tiến vào.”

Lạc Y bật cười, người này thật nôn nóng!

Cô nói với người phục vụ: “Tôi ở phòng này. Giúp tôi pha một bình trà, tôi muốn đọc sách một chút.”

Lạc Y cởi bì ngoa, bước lên tháp thước, thật ấm áp. Cô mặc cũng không nhiều, đầu gối thật lạnh, chân cồng đến cũng ngứa.

Nói thật, cô bây giờ cũng muốn đi vào ngâm sưởi nước nóng...

Nhưng là, cùng với Tiểu Bạch sao?

Hay là bỏ đi... Đứa bé kia thần kinh không bình thường, cùng anh ta ngâm sưởi nước nóng, không chừng có thể ngâm một cái bong bóng lớn nha.

Lạc Y dựa tường đọc sách, người phục vụ thay cô rót một bình trà, sau đó lui ra ngoài.

Lạc Y đọc sách thấy mệt mỏi rã rời, Tiểu Bạch ở bên kia khẳng định rất thư thái, không động hề có động tĩnh gì. Lạc Y cũng sắp ngủ, đột nhiên nghe được Tiểu Bạch ở cách vách kêu một tiếng: “Lạc Y — — “

“Thế nào?” Lạc Y bị giật mình, vội vàng xuống đất, mang dép chạy đến bên ngoài, cô nghe được Tiểu Bạch ở phòng sưởi nước nóng công cộng lại kêu lên: “Lạc Y — — tôi khát!”

Lạc Y bên ngoài chống nạnh hướng bên trong kêu: “Anh làm sao chạy tới đây? Anh không phải ở phòng đơn sao?”

Tiểu Bạch thanh âm truyền tới: “Cái phòng đơn đó quá ngọt ngào, chỗ này tốt hơn! Rất rộng rãi, thích làm sao liền làm sao. Khó trách tình nhân lại thích như vậy!”

“...” Lạc Y trong đầu nghĩ, lời nói như vậy cũng có thể nói ra a...

Tiểu Bạch lại hỏi cô: “Nhanh lên một chút mang giúp tôi một ly nước, tôi nóng quá! Tôi sắp chết khát!”

Lạc Y nói: “Tôi làm sao có thể đi vào chứ?”

Tiểu Bạch nói: “Cứ đi vào thôi!”

Lạc Y thật là say... lúc này ngâm sưởi nước nóng, cánh tay trần, quang đĩnh, cô cứ như vậy đi vào?

Anh không sợ lộ, cô lại còn thấy ngại!

Lúc này, lại nghe Tiểu Bạch nói: “Ai nha, tôi quần khăn tắm!”

Trong lòng lại bồi thêm một câu, tối hôm qua cũng không phải là

chưa có thấy qua! Tôi không sợ xấu hổ, cô ngại cái gì?

Chương 1747: Để cho em biết thế nào là đẹp trai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Nhanh lên một chút! Tôi sắp chết khát! Cô đối xử với bệnh nhân như vậy sao?”

Tiểu Bạch ở bên trong la hét.

Lạc Y nhúu mày.

Tiểu Bạch một bên kêu, một bên cười.

Anh quần khăn tắm ở ngang hông, lắc đầu soi gương.

Anh một bên soi gương, một bên bày Pose. Anh muốn ở trong gương tìm góc độ đẹp trai nhất nghênh đón Lạc Y.

Anh muốn Lạc Y vừa đến, liền bị vẻ đẹp trai của anh mê hoặc!

Khoan hãy nói, sau khi ngâm suối nước nóng, da của anh càng bóng mịn, da anh vốn trắng, bị ngâm trong hơi nóng, trên mặt giống như bôi một lớp phấn đỏ. Cặp mắt đào hoa giống như đắp lên một tầng thủy quang, hòa hợp sương mù, rất mê người.

Anh sửa lại tóc, đầu tóc gọn gàng của mình làm cho có chút xốc xếch, nhìn như vậy lên cao, càng hoang dã, càng nam tính.

Hơn nữa khung cảnh nơi này được trang trí hài hòa, hoàn mỹ!

Vốn nơi này chính là phòng tình nhân, đến hình dáng cái ao cũng là nguyên thạch xếp thành hình trái tim

Hơn nữa tiếng nhạc du dương, còn có mấy đạo rèm màu hồng phấn nhạt rủ xuống, cùng ao trung bốc hơi sương mù, làm cho nơi này nhìn qua giống như tiên cảnh.

Hài lòng, quá hài lòng!

Tiểu Bạch lại phô bày hai cánh tay cơ bắp của mình, — — tiểu tử này, đến anh còn cảm thấy bị thu hút chính bản thân mình.

Tiểu Bạch nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, biết là Lạc Y muốn vào, anh vội vàng ở trong gương nhìn một cái, tạo một góc nghiêng 45 độ đẹp trai nhất đứng đối diện cửa.

Anh phô trương tạo dáng, nhưng là không biết chuyện gì, Lạc Y không có bước vào...

Lạc Y ở bên ngoài, căn bản cũng không có ý định đi vào, cô đi gọi người phục vụ.

Mới vừa rồi người phục vụ là nam, để cho anh ta đưa nước vào, không có sao chứ?

Lạc Y nói: “Anh chờ tôi một chút!”

Lạc Y trở về Hưu Nhân Thất nhấn chuông, nhưng là nhấn nửa ngày không ai tới. Cô đành mở cửa phòng, đi ra ngoài tìm người phục vụ.

Cô tới phòng sưởi nước nóng tìm tới tìm lui, một bóng người cũng không thấy!

Chuyện gì xảy ra?

Người cũng đi đâu hết rồi? Thật kỳ lạ?

Cô tìm một vòng bên ngoài, ai cũng không nhìn thấy, chỉ đành phải trở về phòng.

Lúc trở về, cô nghe tiểu Bạch ở bên trong “khụ — —” ho khan một tiếng. Lạc Y có chút gấp gáp, nhìn dáng dấp Tiểu Bạch thật khá nghiêm trọng.

Cô vội vàng bung mâm trà đến phòng sưởi nước nóng công cộng. Trước khi bước vào, cô kêu tiểu Bạch: “Tôi vào đây!”

Tiểu Bạch trong đầu nghĩ, chị hai của tôi... Tôi chờ cô đến hai mươi phút...

Tôi giữ cái dáng này, mệt bao nhiêu, cô không biết sao?

Tiểu Bạch chân cũng rũ, cổ cũng đau!

Anh vội vàng nói: “Mời vào!” Tiểu Bạch đứng không vững, cảm giác chân bụng cũng chuyển gân!

Nhưng, lúc này Lạc Y tiến vào, anh chỉ có thể nhịn.

Anh cố ý bày ra bộ dáng kia “Thiên hạ rộng lớn, chỉ có ta đẹp trai nhất “.

Lúc Lạc Y đi vào, chỉ thấy một mỹ nam tử trong sương mù giống như một tiên nhân tựa như biểu tình nhàn nhạt, ánh mắt dịu dàng, không biết đang suy nghĩ gì...

Tiểu Bạch cố ý hơi ngẩng đầu, để cho Lạc Y thấy được làn da trắng trắng nõn sáng bóng của anh, anh hơi nghiêng mặt một chút, để cho cô thấy góc cạnh đẹp trai lãnh tuấn của anh.

Anh cố ý nhúu mày, để cho cô thấy lông mày của anh phản nghịch hơi hướng nâng lên.

Chương 1748: Để cho em biết thế nào là đẹp trai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh còn cố ý nháy mắt, lông mi dài cong vút hạ xuống, ánh mắt u ám thâm thúy nhàn nhạt liếc cô một cái.

Lạc Y sửng sốt một chút, thiếu chút nữa để rớt mâm trà! Thật là đẹp trai — — cô đột nhiên nghĩ lấy điện thoại di động chụp hình!

Rất đẹp trai! Ôi trời — — quá đẹp trai! Tim Lạc Y như đập “Đùng đùng” nhảy cẫng lên, Được nuôi dưỡng quá tốt! Thật sự rất đẹp trai! Tiểu tử này không đi làm tài tử, quá đáng tiếc!

Lạc Y đang kích động, đột nhiên nghe được “Ùm” một tiếng, một mảng lớn nước ập đến, là tiểu Bạch tê chân không đứng vững, anh té vào trong nước!

“Rào rào — —” đứng ở bên cạnh ao, Lạc Y bị hứng một thân nước — —

Tiếp, chỉ thấy tiểu Bạch ướt giống như chuột lột vậy, từ trong nước sủi bọt dấy.

“Ngô...” Lạc Y thấy khăn tắm rớt ra khỏi hông Tiểu Bạch! Ôi trời ơi!

Tiểu Bạch còn chưa biết, đột nhiên cảm giác ngang hông chột lạnh, anh cúi đầu nhìn một cái: “Ngao — —” lập tức chui trở về trong nước đi tìm khăn tắm.

Lạc Y cứ như vậy nhìn anh chăm chăm, giống như sợ đến choáng váng người bất động, ánh mắt cũng bất động nhìn thẳng.

Mặt Tiểu Bạch đỏ bừng, cái này vốn không nằm trong kế hoạch của anh! Mặc dù là muốn hấp dẫn Lạc Y, nhưng anh chưa có chuẩn bị sẵn sàng cho cô nhìn thấy hết trơn a!

Tiểu Bạch khẩn trương trốn ở trong nước, anh hướng cô lúng túng cười một tiếng: “Ách, nóng quá... Tôi mát mẻ mát mẻ. A, không phải, cái đó...”

Lạc Y hít sâu một hơi, nghiêng đầu qua nhắm mắt lại, bộ dáng mới vừa rồi “Ướt như chuột lột bỏ ra” hình ảnh này cứ lẩn quẩn trong đầu làm sao cũng không đi ra.

Lạc Y vẫn còn bung mâm trà trong tay, trong lúc nhất thời, cô chưa nghĩ ra rốt cuộc là đem mâm trà đặt xuống xuống, hay là trực tiếp bung mâm trà đi ra ngoài.

Lúc này, tiểu Bạch đã leo đến bên cạnh hồ: “Mang nước tới đây.” Lạc Y nhìn sang anh. Thấy anh hai tay chống hai bên đá, lập tức ngồi lên thành hồ.

Lạc Y hít một hơi, đem mâm trà để dưới đất.

Anh đang rất khát, để đánh vỡ không khí lung túng, anh rót một ly trà, nói: “Cám ơn cám ơn, tôi còn tưởng rằng tôi khát đến chết mất...”

Tiểu Bạch khó xử nói: “Nha... Hại cô ướt hết rồi.”

Lạc Y trong đầu nghĩ, tôi nơi nào cũng bị ướt, tôi cũng ướt như chuột lột! Quần áo, váy tất cả đều là nước!

Bên ngoài, phục vụ vội vã đi tới đột nhiên sững sốt một chút, tình huống gì đây?

Anh mới vừa nghe ông chủ nhà mình đột nhiên kêu to một tiếng, tưởng là xảy ra điều gì bất ngờ, cho nên, anh vội vàng chạy mau tới xem một chút.

Anh ta vốn là không dám vào cửa, nhưng thấy cửa mở ra, phục vụ vẫn còn chưa rõ, không biết bên trong xảy ra chuyện gì!

Anh vội vã đi vào trong, nhưng là, còn chưa đi tới cửa, đột nhiên nghe được ông chủ nói làm cho cô nương kia... Ướt?

Phục vụ hô hấp căng thẳng, vội vàng lui ra bên ngoài!

Má ơi, thiếu chút nữa quấy rầy chuyện tốt của ông chủ!

Lúc này, anh lại nghe ông chủ của anh nói: “Mau gọi điện cho phục vụ, kêu anh ta chuẩn bị cho cô một bộ quần áo, cô cứ như vậy ra ngoài nhất định sẽ bị cảm. Nếu không, cô cũng xuống cùng tôi ngâm nước nóng.”

Phục vụ có chút mơ hồ... Lời này, anh nghe có chút không hiểu. Hai người bọn họ không cùng nhau ngâm suối nước nóng sao?

Phục vụ đang ngó ra, đột nhiên nghe được tiếng bước chân. Lúc Lạc y đi đi ra, nhìn thấy người phục vụ đứng bất động ở đó, giống như một khúc gỗ.

Lạc Y nhíu mày, nói: “Mới vừa rồi ông chủ của anh ngã xuống nước, làm quần áo của tôi bị ướt, phiền anh giúp tôi chuẩn bị một bộ quần áo đưa tới đây.”

Phục vụ vội vàng gật đầu, trong lòng nói: Những lời này nghe, làm sao có mùi máu tanh như vậy...

Anh không nghĩ... Ông chủ của anh dẫn người đẹp tới ngâm suối nước nóng, người ta lại mặc quần áo đi ra ngoài...

Đây là một chút tiến triển cũng không có!

Ai yêu, Ông chủ nhà anh lại đẹp trai như vậy, dáng dấp cũng rất chuẩn, làm sao giải quyết cô nương này tốn sức như vậy?

Anh cũng thay ông chủ cố gắng thôi!

Phục vụ đi ra ngoài, đặc biệt — — ông chủ không phải bảo anh mua quần áo sao? Anh liền mua cho cô nương này một bộ hở hở!

Cổ áo trễ rộng, từ cổ nhất định cho xé đến tận!

Chương 1749: Ai tỏ tình với ai? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả người Lạc Y toàn nước, quần áo ẩm ướt lạnh lạnh.

Sau khi trợ lý ra ngoài, cô lại nghe thấy Tiểu Bạch gọi cô: “Lạc Y, bưng khay trà này ra ngoài đi.”

Lạc Y bức bối, tên này không thể yên tĩnh chút sao? Sao lại nhiều chuyện vậy!

Cô đi vào phòng lớn.

Trong phòng khí nóng bốc lên, khiến cô đầy mồ hôi, rất khó chịu.

Tiểu Bạch nói: “Em mang xuống ngâm đi, tôi đến phòng nhỏ.”

“Đừng, không cần.” Lạc Y ngồi xổm xuống nâng khay trà lên, cô đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Tiểu Bạch lại gọi cô: “Em như thế sẽ bị cảm mạo đấy, em đi ngâm đi, dù sao lát nữa trợ lý cũng sẽ cầm quần áo tới.”

Tiểu Bạch trông thấy Lạc Y từ đầu gối trở xuống ướt đẫm, cô như thế sẽ bị phong thấp mất.

Lạc Y không thèm quan tâm đến anh.

Đợi khi cô sắp ra ngoài, Tiểu Bạch lại kêu: “Hay là, em đi ngâm chân trước đi, bên kia có thùng gỗ nhỏ, chuyên dùng để ngâm chân.”

Lạc Y đã đi ra ngoài.

Tiểu Bạch thầm nghĩ, quần áo của cô đã ướt đẫm, anh không nên ồn ào nữa, nhớ cô bị cảm lạnh thì nguy. Vẫn nên nhanh chóng về nhà thôi.

Tiểu Bạch đang muốn ra khỏi nước, đột nhiên nhìn thấy Lạc Y trở về, cô đi ngang qua hồ bơi của Tiểu Bạch, vào căn phòng bên trái.

Chỗ đó, là chỗ ngâm chân Tiểu Bạch nói.

Đôi mắt Tiểu Bạch sáng lên, anh cười cười, nhanh chóng phủ thêm áo choàng tắm, quần chặt mình, cũng vào căn phòng đó.

Trang trí của căn phòng này rất ưu nhã, ba mặt tường tạo nên từ cây trúc, rất ấm áp, xung quanh còn điểm xuyết rất nhiều hoa đào màu hồng phấn.

Lạc Y ngồi trên ghế mây, đang vẩy hoa hồng vào thùng gỗ.

Tiểu Bạch nói: “Tôi cũng tới ngâm chân!”

Lạc Y khinh bỉ anh: “Chẳng phải anh là đàn ông sao? Một người đàn ông còn cần hoa hồng làm gì.”

Tiểu Bạch cười cười, nói: “Vậy em thả hoa cúc cho tôi đi?”

“Phụt -----” Lạc Y phì cười, rắc hoa hồng vào thùng gỗ nhỏ của anh, cô nói: “Anh vẫn nên ngâm cái này đi.”

Hoa cúc gì chứ... Thật đáng sợ. Hai người đổ đầy nước, nằm trên ghế mây ngâm chân.

Tiểu Bạch mới đi ra từ ao suối nước nóng, Lôi Tuấn nói: “Lưng của anh hình như hơi bị bỏng, không chừng sẽ bị trúng gió. Bởi vì anh vừa ngâm nước nóng xong, lỗ chân lông đều mở ra.” Cô vừa nói vừa lấy một cái đệm đặt ra sau lưng anh.

Tiểu Bạch cười với cô. Đừng nhìn biểu hiện của Lạc Y rất lạnh lùng, nhưng thật ra cô rất tỉ mỉ, rất quan tâm.

Trong phòng phát nhạc, là khúc nhạc đàn tranh, đàn tì bà. Tiểu Bạch ấn chuông để nhân viên phục vụ đổi sang bài tiếng Anh.

Lạc Y cảm thấy kỳ lạ, sao Tiểu Bạch rung một cái đã có người đến? Còn cô nhấn một cái thì không ai quan tâm?

Tiểu Bạch cười giả lả, đây là anh đã sớm sắp xếp. Phải ấn liên tục ba lần thì mới có người đến. Ha ha ha ----- nếu không, ban nãy sao Lạc Y lại không thấy ai cả.

Lúc này, âm nhạc vang lên, Tiểu Bạch hát theo. Giọng của anh rất dễ nghe... Lạc Y nhắm mắt lại nghe, nghe si mê.

“Màn đêm khiến anh cảm thấy ưu thương, điều anh muốn, là hôn đôi môi em.”

Tiểu Bạch vừa hát vừa nhìn Lạc Y.

Còn chưa hát xong, anh bỗng dừng lại. Anh nhìn Lạc Y, nói: “Váy của em ướt đẫm rồi, đi đổi cái khác đi, trong phòng đơn có áo choàng tắm.”

Chương 1750: Ai tỏ tình với ai? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y mở to mắt nhìn anh, cô nhìn qua váy mình, quả thật có chút khó chịu, cô nghĩ ngợi, đứng dậy đi thay quần áo.

Đã đi chơi thì phải để cho mình phải thoải mái chứ, cô không phải người thích tự ngược đãi bản thân.

Rất nhanh, Lạc Y đã đổi sang áo choàng tắm, hai người thích ý ngâm chân.

Nhạc lại đổi, Hero.

“Hãy để anh trở thành người hùng của em”

Anh hát theo nhạc, đột nhiên khóe miệng mỉm cười nhìn cô. Lạc Y nhắm mắt lại, nghe thấy anh hát tiếp: Nếu như anh chạm vào môi em, liệu em có mỉm cười không, hãy nói cho anh được không...

Lạc Y mở to mắt nhìn anh, cho anh một cái lườm, cô tiếp tục nhắm mắt lại.

Tiểu Bạch lại hát: “Có phải anh đã lún sâu vào tình yêu, đánh mất lý trí rồi không? Anh không quan tâm bất cứ thứ gì khác, tối nay em đang ở bên cạnh anh. Anh muốn trở thành người hùng của em, bảo bối...”

Lạc Y nhìn sang anh, cảm thấy buồn cười.

Tiểu Bạch đang thâm tình hát: “Anh có thể bầu bạn với em mãi mãi, em có thể cướp đi tính mạng của anh, anh muốn trở thành người hùng của em.”

Lạc Y thâm nghĩ: “Gấu chó* còn tạm được!”

*Gấu chó phiên âm Hán Việt là cẩu hùng, ý chỉ người vô tích sự.

Tiểu Bạch hát rất nhiều bài hát, hết bài này đến bài khác, vô cùng dễ nghe. Hát thêm mấy bài nữa, không hiểu sao âm nhạc lại đổi thành bài Quảng Đông.

Giọng hát tiếng Quảng Đông của Tiểu Bạch êm tai quá! Lạc Y không tự chủ bị anh lây nhiễm, cùng anh hát bài ‘Thích em’.

Hát đến câu: “Mong em biết rằng giây phút này, là lời chân tình của anh...”

Tiểu Bạch đột nhiên không hát nữa, cặp mắt hoa đào nhìn Lạc Y chăm chú, Lạc Y vẫn hát rất say sưa “Thích anh, đôi mắt rung động lòng người kia, tiếng cười đầy mê say....”

Tiểu Bạch vừa cười, vừa gật đầu: “Em Lạc Y, em không biết một thực nữ nên e dè chút sao? Em trực tiếp thổ lộ như vậy với anh, anh sẽ ngại ngùng.”

Vừa nói, vừa che mặt... “Thích anh cái quái gì chứ, quá đáng ghét!”

Lạc Y trợn trắng mắt: “Tôi đang hát đấy, tôi tỏ tình với anh bao giờ?”

Không biết xấu hổ!

Tiểu Bạch ha ha cười to: “Anh đùa em đấy.”

Tiểu Bạch đưa danh sách bài hát cho cô: “Em muốn nghe bài gì, anh gọi cho em.”

Lạc Y còn chưa nghĩ ra muốn nghe gì, lúc này trợ lý của Tiểu Bạch gọi điện đấy, nói: “Quần áo đã được giặt sạch, hong khô, đã sai người đưa tới.”

Khi Lạc Y cầm quần áo, suýt thì tức hộc máu...

Cô chỉ tay vào váy: “Đây là váy sao? Nhìn hai hai mảnh vải ghép vào nhau vậy?”

Hai miếng vải này không lớn hơn một bàn tay là bao!

Bikini cũng không thiếu vải như thế a!

Lạc Y tức muốn chết, váy của cô ướt đầm, còn đưa tới quần áo như vậy!

Vẻ mặt Tiểu Bạch cũng ngơ ngác, trong lòng anh nghĩ: “Quả nhiên có màu kem trứng, trợ lý không lừa mình!”

Lạc Y tức chết, nhưng dù sao đồ mới đưa tới cũng tốt hơn đồ của cô, đồ của cô đã ướt đến không thể ướt hơn, cô còn có áo khoác, đổi sang bộ này, khoác áo khoác lên không phải không được, dù sao cũng không ai nhìn.

Chịu đựng mặc đi!

Hai người thay xong quần áo đi ra, bởi vì đều rất mệt, cho nên bèn

gọi trợ lý đến lái xe.

Tiểu Bạch và Lạc Y ngồi ở sau, mỗi người một bên, hai người đều mặc rất ít, ngồi trên xe càng lạnh...

Tiểu Bạch giả vờ ngủ thiếp đi, nhích lại gần Lạc Y, chỉ chốc lát sau đã đặt đầu lên vai con gái người ta.

Lạc Y duỗi tay đẩy anh, anh ngủ sang một bên khác, kết quả... chỉ chốc lát sau, anh lại nhích lại gần.

Tiểu Bạch gối lên vai Lạc Y, còn ôm cánh tay người ta.

Lạc Y đưa tay nhéo anh: “Tỉnh mau, ngả đầu vào đâu đấy?!”

Tiểu Bạch đâu có bất tỉnh... bởi vì căn bản anh đâu có ngủ! Chưa từng nghe thấy câu này sao? Bạn có thể đánh thức một người đang ngủ, nhưng mãi mãi không thể đánh thức một người vờ ngủ.

Giờ tình huống của Tiểu Bạch chính là như thế. Vừa giả bộ ngủ, lại còn da mặt dày! Cố chấp ngả vào người ta.

Chương 1751: Diễn ở đâu ra?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không biết xấu hổ!

Lạc Y đẩy anh hai lần, phát hiện tên này càng lúc càng nặng, không đẩy được nữa?

Lạc Y cau mày lại, trong đầu lóe lên, tên này không phải đang giả vờ ngủ chứ? Nếu không sao sức lại lớn vậy?

Lạc Y lặng lẽ đưa tay, gãi eo Tiểu Bạch...

“A ----- mẹ ơi... thật ngứa!” Tiểu Bạch dậy luôn...

“Giả vờ ngủ với tôi, đúng không? Định ăn đậu hũ hả?”

Lạc Y vươn tay muốn đánh anh, Tiểu Bạch lập tức nắm chặt tay cô, mặt anh chột dí sát vào mặt cô, anh nhìn chằm chằm môi cô, cười: “Không phải, anh sợ em lạnh, anh muốn đem lại ấm áp cho em.”

Lạc Y dựa lưng vào ghế, cô liếc mắt nhìn anh: “Là anh lạnh, hay tôi lạnh? Anh nói rõ cho tôi?”

Tiểu Bạch nói: “Anh lạnh!” Mũi của anh đã đụng đến chóp mũi cô.

Lạc Y liếc nhìn anh, nói: “Anh lạnh, anh liền dựa vào người tôi à? Tôi đâu phải máy sưởi! Nham Tương rất ấm, sao anh không ôm Nham

Tương đi?”

Tiểu Bạch nhếch miệng cười: “Anh cũng rất muốn ôm, nhưng xa quá!”

“Cút sang một bên! Nếu anh còn như vậy, tôi sẽ mặc kệ anh!”

Còn chưa đợi Lạc Y đẩy anh, Tiểu Bạch đã vèo một cái ngồi tít ra xa.

Anh ôm cửa, cách xe cô nửa mét.

Anh quay đầu, cười nói cô: “Trêu em thôi, đừng để ý.”

Buổi tối Lạc Y chưa được ăn gì, giờ bụng sôi ùng ục, cô lười ằm ỉ với anh. Cô nhìn trợ lý đằng trước, hươ tay: “Có thể lái xe đến đường buôn bán không? Tôi muốn ăn chút gì đó.”

Xe dừng trước cửa một tiệm bánh, Lạc Y xuống xe mua bánh. Tiểu Bạch nhìn tuyết trắng bay đầy trời, vô cùng không muốn xuống xe, nhưng lại không muốn để Lạc Y ở ngoài một mình, anh kiên trì mở cửa, từ trong xe bước xuống, đi vào gió tuyết.

Thật lạnh a! Anh thật sự quá tự tin! Vì để thể hiện trước mặt Lạc Y mà suýt mất nửa cái mạng!

Tiểu Bạch dụi dụi mũi, chắc anh đổ thật rồi, theo đuổi cô nương người ta khó khăn như vậy...

Rằng Tiểu Bạch va vào nhau cầm cập, đi vào tiệm bánh, vẫn may trong tiệm bánh rất ấm áp. Lúc này trợ lý cũng đã đỗ xe xong, cũng vào theo.

Tiểu Bạch nhìn trái nhìn phải, trông thấy hình như Lạc Y đang nói

chuyện với một người phụ nữ.

Tiểu Bạch đi về phía Lạc Y, anh nghe thấy người phụ nữ kia đang chầm chọc Lạc Y: “Ôi, ben học thẩm phán của mình đây mà, vẫn chưa có bạn trai hả? Cậu nhìn mình này.” Cô ta vươn tay trái ra, khoe khoang viên kim cương lớn trên ngón tay của mình.

Người phụ nữ kia nói: “Cậu nhìn nhẫn của mình đi, mười mấy vạn đấy. Cậu nhìn túi xách Lãng Vi của mình đi, còn có quần áo Givenchy của mình nữa, đều là bạn trai mình tặng đấy.”

Người phụ nữ kia che môi cười nói: “Lạc Y, lúc cậu đi học, chẳng phải có rất nhiều người theo đuổi sao? Sao sau khi tốt nghiệp thì lại không có mối tình nào vậy?”

Lạc Y vờ như không nghe thấy, cầm kẹp gấp một miếng bánh gato đặt vào khay của mình.

Người phụ nữ kia lập tức nói: “Cậu không sợ béo sao mà ăn bánh gato? Ai u... Mình phải khuyên cậu thế nào đây? Cậu xem tính cách của cậu đi, mạnh mẽ như đàn ông vậy, ai dám cưới cậu chứ? Cậu không thay đổi tính cách đi thì cả đời này cậu không gả được đâu, thật đấy.”

Sắc mặt Lạc Y rất kém, Tiểu Bạch nhìn ra được, cô lười nói chuyện với người phụ nữ này.

Chương 1752: Diễn ở đâu ra?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, Tiểu Bạch hí mắt. Anh vờ như không biết các cô, chậm rãi cầm lấy kẹp, vừa chọn lựa bánh ngọt, vừa đến gần Lạc Y và người phụ nữ kia.

Lạc Y đang muốn gấp bánh su kem, Tiểu Bạch cũng vờ lơ đãng gấp bánh su kem...

Tiếp đến, tay hai người chạm vào nhau, Tiểu Bạch trượt tay, làm rơi chiếc bánh su kem vừa gấp. Kết quả, bánh su kem trượt theo áo khoác của Lạc Y, rơi xuống đất.

Tiểu Bạch áy náy nhìn Lạc Y.

Đột nhiên ----- anh chờ người ra, như thể không biết Lạc Y, nhưng lại bị Lạc Y làm cho kinh diễm.

Mắt anh sáng long lanh, còn chứa ánh nước. Đáy mắt là vẻ mặt “cô gái này thật đẹp quá đi”.

Lạc Y nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của anh, phì cười.

Nụ cười này của khiến mặt Tiểu Bạch lập tức đỏ lên. Vội cúi đầu, giọng nói dịu dàng: “Thật ngại quá, làm bẩn quần áo của em rồi.”

Lạc Y mấp máy môi, nói: “Không sao.”

Lạc Y thông minh như vậy, sao lại không biết Tiểu Bạch cố ý cho cô thể diện.

Tiểu Bạch vô cùng áy náy, anh nói: “Cô gái, có thể cho anh cách liên lạc với em không? Chờ khi nào tiện, anh cầm áo khoác của em đi giặt, chờ giặt sạch rồi anh sẽ trả lại cho em.”

Lạc Y nín cười nói: “Không cần phiền toái như vậy.”

Người phụ nữ đứng bên cạnh Lạc Y nhíu mày nhìn hai người.

Cô ta vừa nói tính cách này của Lạc Y cả đời này nhất định không gả được, không ngờ chưa tới hai mươi giây, đã có một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú muốn xin số điện thoại?

“Chát chát -----” Cú vả mặt từ xa này độc ác quá đấy?

Trong nháy mắt người phụ nữ cảm thấy thật đau...

Cô ta sờ sờ mặt, giương mắt nhìn chàng trai kia, chàng trai này thật sự cực kỳ đẹp trai! Anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Nhìn sang quần áo của anh, đồng hồ, cà vạt... thật sự là rất xa hoa a! Mỗi món cũng phải mười mấy vạn.

Tâm lý người phụ nữ kia cảm thấy bất công, người đàn ông tốt như thế, tuyệt đối không thể để Lạc Y đạt được! Bởi vì người này so với bạn trai cô ta, khác nhau một trời một vực.

Người phụ nữ cố ý nói: “Mình nói Lạc Y này, người ta muốn số điện thoại của cậu, thì cậu hãy cho đi! Sao tính cách vẫn khó chiều thế? Khó hầu hạ như vậy, chuyện gì cũng thích chọc vào, làm người không thể tính toán chi li như thế.”

Tiểu Bạch liếc nhìn người phụ nữ kia, lễ phép hỏi: “Cô này là ai vậy? Cô đang nói cô gái trước mặt tôi à?”

Người phụ nữ lập tức mừng như điên: “Đúng thế! Tôi là bạn cô ấy, chẳng phải tôi đang nhắc nhở cô ấy chút sao, sợ cô ấy vờ ngớ ngẩn.”

Tiểu Bạch liếc nhìn cô ta: “Sao tôi lại không thấy cô gái này tính toán chi li vậy? Ban nãy cô gái này rất hào phóng nói không sao mà.”

“...” Người phụ nữ kia bị ghen đỏ bừng mặt.

Tiểu Bạch vô cùng lịch thiệp nói với Lạc Y: “Cô gái, nếu cô không tiện cho số điện thoại, vậy hãy giữ lại danh thiếp của tôi. Đợi đến khi cô rảnh, có thể tìm tôi uống trà, coi như tôi bù lỗi. Cô có gì cần hỗ trợ, có thể gọi điện cho tôi, phạm là chuyện tại hạ có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết sức.”

Tiểu Bạch nói xong, quay đầu, trợ lý của anh lập tức đi lên, lấy ra một tấm danh thiếp.

Tiểu Bạch tán thưởng khẽ gật đầu, trợ lý của anh có một điểm tốt là rất biết phối hợp.

Trợ lý đổ mồ hôi, ông chủ nhà anh ta thật biết cách gây náo loạn a! Còn ngủ cùng phòng với con gái người ta rồi, còn ngâm chung một suối nước nóng, thế mà còn giả vờ không nhận ra...

Người phụ nữ bên cạnh hiếu kỳ muốn biết thân phận của Tiểu Bạch. Cô ta dí mặt gần vào tấm danh thiếp kia, vừa nhìn, tròng mắt suýt rớt ra ngoài ---- danh thiếp mạ vàng?

Tên này thân phận bất phàm sao?

Chương 1753: Tai họa của Tiểu Bạch, bắt đầu từ quần thu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, trợ lý của Tiểu Bạch cung kính dâng danh thiếp lên.

Nói với Lạc Y: “Nữ sĩ, đây là danh thiếp của tổng giám đốc tôi, mong cô cất kỹ.”

Tổng giám đốc? Tổng giám đốc công ty gì? Người phụ nữ ngẩn cổ nhìn tấm danh thiếp.

Lạc Y khéo léo cất kỹ tấm danh thiếp, không để người phụ nữ trông thấy, nếu để bạn học cũ này của cô biết thân phận của Tiểu Bạch, sau này chắc Tiểu Bạch không còn được yên tĩnh mất?

Lạc Y lễ phép nói: “Danh thiếp tôi nhận, cảm ơn ý tốt của anh.”

Người phụ nữ hận không thể cướp danh thiếp!

Nếu không phải hai người đàn ông đang đứng trước mặt cô ta nhìn cô ta, nhất định cô ta sẽ cướp lấy.

Người phụ nữ này đang chờ hai người đàn ông ra ngoài, chờ bọn họ ra ngoài, cô ta sẽ cướp lấy.

Nhưng, bọn họ mãi không đi, có vẻ rất muốn nói chuyện với Lạc Y.

Bọn họ mua bánh ngọt xong, chàng trai anh tuấn đột nhiên đề nghị: “Áo khoác của cô bẩn rồi, cho bằng đến cửa hàng bên cạnh mua cái áo mới? Tôi sẽ trả cho cô.”

Lạc Y nói: “Cũng được...” Tiểu Bạch đang không mặc áo khoác nha, trời lạnh như vậy, nếu anh cứng rắn chống đỡ, khẳng định sẽ bị cảm lạnh.

Bọn họ vừa ngâm suối nước nóng xong, gió lạnh thổi qua, không cẩn thận sẽ bị cảm.

“Được, vậy chúng ta đi thôi.”

Bạn học nữ của Lạc Y không thể ngờ được, vậy mà Lạc Y lại đồng ý?!

Cô ta kinh ngạc kêu lên: “Lạc Y! Cậu không biết xấu hổ quá đấy? Người ta nói muốn mua áo cho cậu thì cậu liền nhận hả? Làm phụ nữ, phải có chút tôn nghiêm chứ? Lạc Y, mình thật sự nhìn lầm cậu, không ngờ cậu lại dễ tiện đến mức này?”

Lạc Y dừng bước, quay đầu nhìn cô ta. Lạc Y ngoài cười như trong không cười quan sát cô ta từ trên xuống dưới, Lạc Y chỉ vào nhãn cô ta, quần áo của cô ta, túi xách của cô ta: “Vậy chiếc nhãn, quần áo Givenchy, túi xách LV mười mấy vạn của cậu có thể chứng minh cậu không dễ tiện hả? Người đàn ông đưa đồ cho cậu, cậu cũng không được nhận chứ, tôn nghiêm đâu rồi?”

Người phụ nữ kia trợn trắng mắt, cô ta quên mất Lạc Y làm nghề gì! Trẻ như vậy đã làm thẩm phán, mồm mép có thể không lưu loát sao?

Người phụ nữ kia cắn răng nghiêng lợi, nắm tay lại, như bị chó cắn.

Lạc Y nói: “Thích tiền không có gì không đúng, thích đàn ông có tiền cũng không có gì đáng trách. Nhưng cậu phá hoại gia đình nhà người khác, khiến người ta vợ con ly tán. Cậu tiêu tiền của người ta, ở nhà người ta, ngủ với chồng người ta, cậu còn đánh con người ta, người ti tiện như cậu tôi cũng hiếm thấy lắm.”

Người phụ nữ kia đã tức giận đến run rẩy, Lạc Y trào phúng cười gằn: “Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ. Bản thân không biết xấu hổ còn đi nói người khác?”

“Lạc Y -----“ Người phụ nữ kia mất hết mặt mũi, lửa giận ngút trời muốn nhào đến đánh Lạc Y.

Lạc Y không mẫn không nhạt trừng mắt nhìn cô ta: “Không muốn bị mất mặt thì đừng tự đi gây chuyện! Châm chọc người khác cũng phải chọn đối tượng cho kĩ. Lạc Y tôi không phải người dễ chọc, đây không phải ngày đầu tiên cậu quen tôi!”

Lạc Y quay sang nói với Tiểu Bạch: “Chúng ta mau đi mua quần áo thôi.”

Chương 1754: Tai họa của Tiểu Bạch, bắt đầu từ quần thu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trợ lý của Tiểu Bạch nhanh chóng mở cửa, anh ta ra dấu tay xin mời, thấp giọng nói: “Bên ngoài rất trơn, cô hãy cẩn thận chút.”

Tiểu Bạch dìu tay Lạc Y, hai người đi đến Tinh Hưng Đại Hạ gần đó.

Tầng năm cao ốc Tinh Hưng bán đồ nữ, tầng sáu bán đồ nam. Lạc Y đi thang máy lên thẳng tầng sáu.

Tiểu Bạch chưa quen nơi này, nhưng trợ lý biết, thấp giọng hỏi Lạc Y: “Có phải cô ẩn nhằm rồi không?”

Lạc Y cười với anh ta, rồi đưa mắt sang chớp mũi đỏ bừng của Tiểu Bạch. Trợ lý lập tức hiểu ra! Cô gái này... muốn mua quần áo cho lão đại của anh ta?!

Đi vào tầng sáu, Tiểu Bạch nhìn xung quanh, sao toàn cửa hàng đồ nam vậy?

Lạc Y đi vào cửa hàng đồ nam cao cấp, chọn cho Tiểu Bạch một chiếc áo khoác màu vàng nhạt.

Tiểu Bạch lập tức đi đến trước gương, mặc vào, bày dáng pose như người mẫu. Anh sợ không đủ đẹp trai, vội vàng quay đầu hỏi hai

nhân viên nữ: “Góc độ này đẹp trai không?”

Hai nữ nhân viên cửa hàng đỏ mặt, mím môi cười.

“...” Lạc Y mắng trong lòng một câu: “Đồ ngốc.”

Tiểu Bạch còn đang bày dáng pose, đột nhiên phát hiện Lạc Y đi ra khỏi cửa hàng này, anh vội vàng kêu: “Chẳng phải em mua quần áo cho tôi sao?”

Lạc Y quay đầu nhìn anh: “Tôi nói mua quần áo cho anh lúc nào?”

Cô chỉ nói ‘chúng ta đi mua quần áo’, cô không nói sẽ trả tiền cho anh a!

Về mặt Tiểu Bạch đau khổ, cứ tưởng mình sẽ lấy được một món đồ tình yêu, không ngờ lại là tự mình đa tình.

Tiểu Bạch đê trợn lý trả tiền, anh sai bước đuổi theo Lạc Y.

Lạc Y lại dẫn anh đi mua mấy áo lông nhưng cổ chữ V, lúc đi ngang qua tiệm quần áo, lại mua cho anh thêm mấy bộ đồ giữ ấm.

Về mặt Tiểu Bạch ngơ ngác, anh chỉ vào những quần áo giữ ấm, nói: “Đây là cái gì? Mua làm gì?”

Anh không muốn mặc những thứ đó đâu.

Lạc Y nhìn anh: “Thứ này, chính là quần thu trong truyền thuyết. Mua dĩ nhiên là để mặc. Giữa mùa đông – 30 mấy độ, anh không mặc áo len, không mặc quần thu, anh muốn chết lạnh thì tôi không cản đâu.”

Tiểu Bạch nói: “Quần đảo Elie còn lạnh hơn nơi này mà anh còn

chưa từng mặc...”

Lạc Y nói: “Bây giờ anh đang ở trên địa bàn của tôi, bảy ngày này để tôi chăm sóc anh. Nếu anh không sợ lạnh sun lão nhị, anh có thể không mặc. Nhưng nếu anh bị cảm, bị ốm, đừng bắt tôi hầu hạ anh.”

“Phụt -----” Tiểu Bạch không nhịn được phụt nước bọt, lạnh sun chim... thật quá độc ác...

Tiểu Bạch cho vào hộp, chữ quảng cáo trên hộp cũng rất đáng sợ: “Người đàn ông một năm đi dạo cửa hàng quần thu hai lần, lần nào cũng có phát hiện mới.”

Trên một hộp khác viết: “Trời lạnh mặc quần thu, không đi đường thường.”

...

“Được rồi được rồi, em mua đi.” Xung quanh có không ít người nhìn anh, Tiểu Bạch quyết định mua trước rồi về nhà, dù sao mặc hay không chẳng phải do anh định đoạt sao!

Anh không muốn mặc, cô còn có thể cởi quần áo anh, ép anh mặc chắt?

Nếu cô thật sự cởi quần áo anh, đó cũng là chuyện tốt... ha ha ha ----

Tiểu Bạch nói: “Được được được, mua đi.”

Mua xong quần áo cho Tiểu Bạch, hai người lại đi xuống, Lạc Y mua cho mình hai cái áo choàng dài.

Tiểu Bạch muốn trả tiền cho cô, cô không cần, chính cô có tiền để xài, sao phải tiêu tiền của người khác?

Hai người mang theo quần áo trở lại xe, lúc trợ lý lái xe vào biệt thự của Tiểu Bạch, đã hơn mười giờ đêm. Lạc Y bỏ quần áo vừa mua vào máy giặt, chọn giặt sấy.

Chờ giặt xong, lấy ra phơi là có thể mặc.

Lạc Y cực kỳ đói, cô lấy bánh mì từ trong túi ra, rồi đi đến mở tủ lạnh, lấy sữa chua.

Cô cực kỳ thích ăn sữa chua, lúc nào trong nhà cô cũng có sẵn một thùng.

Hôm qua khi cô đến, cố ý dặn Tiểu Bạch, bảo dì giúp việc cho cho một thùng sữa chua.

Lạc Y lấy một miếng thịt hun khói, làm quả trứng tráng. Lạc Y không biết sữa chua kia cho thêm hương liệu... lấy thêm bánh mì ăn no bụng...

Chương 1755: Gian kế của người xấu thành công (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch không có thói quen ăn bữa khuya, nên anh không ăn theo.

Hôm nay thật sự anh cực kỳ lạnh, không ngừng rung mình.

Lạc Y phơi xong quần áo, đến phòng bếp nấu hai bát canh gừng. Cô một bát, Tiểu Bạch một bát.

Khi cô bưng canh gừng đến phòng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch suýt chọc mù mắt cô.

Tên này chỉ mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm, là loại buộc dây bên hông, chân còn lộ ra ngoài.

“Anh đang tìm đường chết đấy à!” Lạc Y thật sự bội phục, tên ngốc này đã có dấu hiệu bị cảm mà còn phô trương như thế!

Lạc Y bắt anh uống canh gừng, Tiểu Bạch không chịu uống: “Đây là cái quái gì? Cay vậy?”

Tiểu Bạch uống một ngụm, có chết cũng không chịu uống nữa! Từ lớn đến bé anh chưa từng uống ngụm canh gừng nào, vị cay khiến anh không ngừng ho khan.

Lạc Y nhíu mày: “Sao anh lại khó hầu hạ vậy?” Nếu không phải cô đã chính miệng đồng ý chăm sóc anh, giờ cô đã cầm gậy đánh anh kêu

cha gọi mẹ rồi.

Tiểu Bạch không chịu uống canh gừng, Lạc Y hầm hừ đi xuống lầu, cô mang áo sơ-mi, quần thu đã được sấy khô xong lên: “Mau mặc vào!”

Tiểu Bạch: “...” còn không bằng bắt anh uống canh gừng...

Đánh chết anh cũng không mặc, anh co lại, chui vào trong chăn: “Anh không lạnh!”

Lạc Y uy hiếp anh: “Anh mặc hay không? Anh không mặc tôi mặc kệ anh! Còn có chén canh gừng nữa, anh nhất định phải uống cho tôi! Tôi vất vả nấu cho anh, anh có lương tâm không đấy? Tôi mệt mỏi cả ngày, anh còn hành hạ tôi như thế!”

Tiểu Bạch cong môi... như cô vợ nhỏ bò ra từ trong chăn, đưa tay cầm lấy quần áo: “Anh mặc được chưa?”

Anh không nỡ để Lạc Y tức giận, cũng không muốn cô cảm thấy uống phí lòng tốt của mình.

Bàn tay cầm quần thu của anh run lên: “Anh mặc cái này cũng được, vậy em phải dứt canh gừng cho anh uống.”

Lạc Y không hài lòng trừng mắt nhìn anh: “Có hôm nào tôi không dứt cho anh ăn không?”

Cô đến nhà anh, chẳng phải là để dứt cơm cho anh sao?

Tiểu Bạch nghĩ, cũng đúng a! Anh chớp mắt nói: “Vậy em dùng miệng, dứt cho anh -----“

Câu này của anh làm Lạc Y phát bực. Lạc Y chống nạnh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi lấy miệng dứt? Tôi nên cầm dao dứt cho anh ăn mới đúng!”

Nói rồi, làm bộ định đi lấy dao.

Tiểu Bạch vội giữ chặt cô, cười lấy lòng: “Anh nói đùa, anh nói đùa!”

Anh xoay mặt trước mặt sau quần thu, phân biệt mặt trước mặt sau, thấy đằng trước để mở, chắc là tiện để đi vệ sinh...

“Món đồ này, còn có kiểu thiết kế này nữa à...”

Tiểu Bạch đang định mặc vào, kết quả... nhìn thấy Lạc Y đang chống nạnh đứng đấy.

Tiểu Bạch nói: “Em quay sang chỗ khác đi a! Em không quay sang chỗ khác, là muốn nhìn anh thay quần à? Bên trong anh chỉ mặc quần lót thôi đấy.”

Lạc Y ghét bỏ bĩu môi, cô quay người đi ra ngoài, trong đầu ngập tràn hình ảnh lúc Tiểu Bạch ở suối nước nóng, khăn tắm trượt xuống bị cô nhìn thấy hết...

“Xấu hổ chết! Ai mà thèm nhìn!”

Sắc mặt Lạc Y đỏ bừng! Người cô đầy lửa giận trở về phòng chuẩn bị tắm rửa.

Chương 1756: Gian kế của người xấu thành công (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa cởi áo khoác, chợt cảm thấy lạnh toát... cô vẫn mặc bộ váy thiếu vải trợ lý mua cho cô.

Cô vừa về đã liên tục bận rộn, không có thời gian thay áo. Cô đi đến tủ quần áo, đột nhiên ----- bụng bắt đầu đau...

Cô cảm thấy người mình run rẩy, không biết chuyện gì xảy ra, lúc thì lạnh, lúc thì nóng...

Cô cảm giác bụng mình như đang đốt một mồi lửa, nhưng trên cánh tay lại nổi da gà...

“A...” Bụng đau quá, thật khó chịu, chuyện gì xảy ra vậy?

Lạc Y chậm chậm trượt xuống ngòai dưới đất, nước bọt của cô mất khống chế chảy ra ngoài: “Tiểu Bạch... Ừm...”

Cô cảm thấy cơ thể mình kỳ kỳ, hình như muốn nôn ----- trong bụng cuộn trào, vừa nóng vừa lạnh.

“Sao vậy?” Tiểu Bạch vừa mặc quần vào, chợt nghe thấy Lạc Y suy yếu gọi anh.

Cô chưa từng gọi anh như vậy! Tiểu Bạch nhảy xuống đất, xông vào phòng Lạc Y.

“Oe -----“

Anh nghe thấy tiếng cô nôn trong toilet.

Lạc Y như thể ăn phải đồ thiu, cô móc cổ họng mình, liều mạng nôn ra.

“Oe -----“ Lạc Y nôn mãi không ra được, cô run rẩy đi đánh răng, súc miệng.

Tiểu Bạch vươn tay ra đỡ cô, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Em sao vậy?”

Lạc Y nói: “Không có gì... có thể là vừa ngâm suối nước nóng xong lại bị nhiễm lạnh nên cơ thể hơi yếu.”

Tiểu Bạch lo lắng nhìn cô, anh đưa tay đặt lên trán cô: “Hình như hơi sốt...”

Lạc Y cũng cảm thấy hơi nóng, song lại cảm thấy lạnh: “Không sao, tôi đi tắm rửa, ngủ một lúc là ổn.”

Cô vừa nói vừa súc miệng.

Khi cô đặt cốc nước xuống, đột nhiên cảm thấy hơi hoa mắt, cảnh vật mờ mờ... Cô vội rửa mặt cho tỉnh táo, rửa mặt xong, lúc cầm khăn bông, phát hiện trong tay như thể có hai cái khăn.

Cô ngược mắt, nhìn Tiểu Bạch, chợt cảm thấy cơ thể nóng lên, nhất là bụng dưới. Cả người ngứa ngáy, cô muốn tìm chỗ cọ cọ.

Cô cắn môi, nhìn Tiểu Bạch, trong nháy mắt hô hấp của Tiểu Bạch hỗn loạn. Vẻ mặt này của Lạc Y... quá mỉa mai. Còn có ánh mắt của

cô, quyến rũ như vậy... có chút phóng đãng...

Tiểu Bạch ngẩn ngơ: “Lạc Y, em sao vậy?” Anh phát giác ra điều bất thường, bởi vì, Lạc Y đột nhiên sát lại gần anh, cơ thể cô dán lên người anh, còn liều mạng chen vào ngực anh.

“Ừm...” Lạc Y khó chịu hừ một tiếng: “Đau đầu, rất nóng, rất khát, không biết có chuyện gì...”

Cô vừa nói, vừa cắn lên hầu kết của anh, như thể chỉ có cắn anh, cô mới có thể giải khát.

Tiểu Bạch không dám ôm cô, trong lòng lập tức hiểu ra, trạng thái hiện giờ của cô ----- chẳng lẽ là bị người khác hạ thuốc rồi? Anh là đàn ông, những chuyện này vẫn hiểu...

Những người phụ nữ mà Henry mang về, chín trên mười người là có hành động này!

Nhưng, Lạc Y không giống bọn họ! Nhất định là cô ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ!

Tiểu Bạch lập tức nghĩ đến, liệu có phải người phụ nữ gặp trong tiệm bánh giò trò quỷ không?

“Ừm... Thật khó chịu, Tiểu Bạch...” Lạc Y muốn đẩy anh ra, nhưng cơ thể vừa rời khỏi anh một chút, cô đã ngứa ngáy muốn chết.

Tiểu Bạch lập tức đổ mồ hôi, anh ôm cô, vô cùng tỉnh táo nói: “Lạc Y, đừng sợ. Chắc là em bị người ta hạ thuốc, anh đưa em đến bệnh viện.”

Tay Tiểu Bạch ôm ngang hông cô, trong nháy mắt Lạc Y cảm thấy

như có dòng điện chạy qua.

Cô đột nhiên kiễng chân, ôm lấy cổ anh, dùng sức hôn môi anh.

Đầu óc Tiểu Bạch trống rỗng, nụ hôn của cô... quá ngọt!

Cô hơi dùng sức, đẩy ngã anh xuống ghế sofa!

Lạc Y muốn điên rồi, cô quá khó chịu! Trong cơ thể như có nhiều con sâu đang bò.... cô hừ hừ hai tiếng, muốn đẩy Tiểu Bạch ra, nhưng cô càng muốn đẩy anh, thì càng ôm chặt anh hơn.

Người Tiểu Bạch cứng đờ, anh hiểu, lúc này, anh phải tỉnh táo!

Anh kéo Lạc Y dậy: “Lạc Y, đừng sợ, anh đưa em đến bệnh viện!
Anh đưa em đến bệnh viện!”

Chương 1757: Thuốc, không thể ngừng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y không ngừng kéo quần áo của anh.

Quần áo Tiểu Bạch vừa mặc vào, đã bị cô kéo xuống.

Tay cô đặt trên eo anh, đột nhiên hừ một tiếng: “Nơi này... thật mát...”

Tiểu Bạch lập tức bắt lấy tay cô: “Lạc Y! Tỉnh táo! Cầu em hãy tỉnh táo.”

Nếu cô không tỉnh táo, anh sắp không tỉnh táo nổi nữa!

Lạc Y cười trên bụng anh. Bàn tay nhỏ của cô chống bụng anh.

Tiểu Bạch thật sự muốn điên rồi, giờ cô vẫn đang mặc cái váy trợ lý mua cho cô, căn bản không có chút vải vóc gì.

Tiểu Bạch không dám nhìn cô, anh cảm thấy mình sắp nổ tung!

“Lạc Y, Lạc Y, mau dậy đi. Anh đưa em đến bệnh viện.” Tiểu Bạch quyết tâm, nắm chặt eo cô.

Anh hơi dùng sức, xoay người, nhanh chóng vớ lấy điện thoại. Lạc Y vội vàng ôm sau lưng anh, cô quần anh sít sao, anh vừa đỡ dành cô, vừa cố gắng trở về phòng mình.

Chờ đến khi anh lấy điện thoại ra, cả người đã đầy mồ hôi. Anh mở màn hình, gọi cho trợ lý, lúc này, Lạc Y đang túm lấy quần anh.

Tiểu Bạch nức nở nói với trợ lý: “Mau đi lái xe! Lạc Y bị người khác hạ thuốc, tôi phải lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện!”

“A?” Trợ lý bị dọa run rẩy, anh ta đã nằm xuống ngủ rồi, không ngờ còn xảy ra chuyện này?

Anh ta hơi nghi hoặc, thầm nghĩ: ông chủ... rốt cuộc ngài nghĩ thế nào vậy? Chẳng lẽ chuyện hạ thuốc không phải do ngài làm? Chẳng phải ngài muốn theo đuổi người ta sao?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?

Trợ lý ngớ người! Nhưng, anh ta không dám chậm trễ, ngay cả quần áo cũng không thay, mặc đồ ngủ chạy lạch bạch xuống nhà lái xe.

Tiểu Bạch nắm chặt tay Lạc Y, mẹ nó giờ anh cũng như người bị hạ thuốc! Anh còn nóng hơn cả cô đấy!

Tiểu Bạch không còn sức để ý mấy thứ này, cũng không có sức đi thay quần áo, anh trực tiếp khoác chiếc áo khoác màu trắng gạo vào cho Lạc Y.

Lại tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác màu đen mặc vào, anh bế ngang cô lên, chạy ra ngoài.

Đi xuống dưới, trợ lý đã lái xe đến, Tiểu Bạch ôm Lạc Y lên xe.

“Vèo -----” chiếc xe thể thao lập tức lao ra ngoài. Trợ lý lái xe như tên lửa, nháy mắt đã đến bệnh viện.

Trên xe, Lạc Y quần lấy Tiểu Bạch, cô khó chịu muốn chết.

Tiểu Bạch đau lòng ôm cô, mặc cô gặm cắn ngực anh. Xe dừng lại, anh không để ý đến bất cứ điều gì khác, ôm cô xông vào phòng cấp cứu.

Nửa đêm... cuối cùng Lạc Y cũng tỉnh táo lại.

Khi cô mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Bạch đang ngồi ngủ gật bên cạnh cô. Anh mặc áo khoác màu đen, bên dưới là quần thu màu xanh nhạt.

“Phụt -----” Lạc Y không nhận được bật cười.

“Ừm...” Tiểu Bạch nghe thấy tiếng cười, lập tức tỉnh dậy.

Trợ lý ngủ gật trên ghế sofa cũng tỉnh, anh ta vội vàng đứng lên hỏi: “Lạc Y tiểu thư, cô có muốn uống nước không?”

Chương 1758: Thuốc, không thể ngừng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y nhìn anh ta, cũng phì cười, tên này... còn thảm hơn Tiểu Bạch, chỉ mặc quần áo ngủ caro xám, ngay cả áo khoác cũng không có.

Lạc Y nói: “Hai người về ngủ đi, giờ tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Cảm ơn hai người.”

Tiểu Bạch lim dim mắt nhìn cô, anh chợt đưa tay đặt lên gáy cô.

Anh vừa thử nhiệt độ, vừa gật đầu: “Quả đúng là hạ sốt rồi.”

Anh hất cằm với trợ lý, ra hiệu cho anh ta về trước.

Trợ lý nói: “Vậy tôi về trước ngủ một giấc, khoảng năm rưỡi tôi sẽ đến đưa quần áo cho hai người.”

Tiểu Bạch cởi áo khoác, ném cho anh ta: “Anh khoác cái này về đi, sáng ngày mai tới, mang thêm hai cái.”

“Được được.” Trợ lý không nói gì thêm nữa, khoác áo khoác sai bước ra ngoài.

Bên trong ngay cả áo lót Tiểu Bạch cũng không mặc, Lạc Y đưa chiếc áo khoác màu trắng gạo cho anh mặc lên.

Lúc này, cô mới phát hiện... cô mặc đồng phục bệnh nhân?

Sắc mặt Tiểu Bạch đỏ lên: “Anh đổi cho em...”

Lạc Y quần đến nỗi chỉ muốn chui vào kẽ đất, Tiểu Bạch nói: “Anh mắt mắt thay, không nhìn thấy gì hết.” Nhưng, không cẩn thận sờ soạng chút... Anh sợ bị Lạc Y đánh chết, nên nuốt nửa câu sau lại.

Cả buổi tối quá giày vò, Tiểu Bạch mệt đờ người, dựa đầu vào ghế, ngủ thiếp đi.

Lạc Y nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, mới hai rưỡi đêm. Cô thật sự rất khát, cổ nén đau nhức trên người, xuống đất tự mình rót nước uống.

Tạp Nhã nghe thấy động tĩnh, tỉnh lại, nhưng lại như mộng du cầm đồ nước cho cô.

Nước còn không trào ra ngoài! Anh cầm rất vững đưa đến bên miệng cô.

Trái tim Lạc Y... như bị thứ gì đó nhéo. Cô nhận lấy cốc nước, Tiểu Bạch gục xuống, rồi lại ngủ thiếp đi.

Lạc Y thấy anh ngủ rất khó chịu, cô đặt cốc nước xuống, đưa tay kéo anh lên giường. Giường bệnh của cô rất lớn. Cô chừa cho anh một phần, để anh ngủ cho ngon.

Lạc Y phí mất chín trâu hai hổ mới lôi Tiểu Bạch lên giường được, cô mệt đến eo mỗi lưng đau...

Giờ cô thật sự không còn chút sức lực nào, cảm giác cả người đau nhức.

Cô cầm lấy cốc nước uống nước, khát muốn đòi mạng.

Cô vừa uống nước vừa nghĩ: “Có phải mình bị xung với Tiểu Bạch không vậy? Chưa quen nhau được bao lâu mà đã xảy ra bao chuyện...”

Thuốc kia rốt cuộc do ai hạ? Cô như thế nào, cô vẫn rất rõ.

Màn xấu hổ đêm qua khiến cô muốn chết. Khi lên xe cô còn như bạch tuộc cọ lung tung vào lồng ngực Tiểu Bạch, hết gặm rồi lại cắn.

Lạc Y chỉ muốn đâm đầu vào miếng đậu hũ, nhưng, cái này không thể trách cô nha!

Đều do thứ thuốc kia quá đáng sợ!

Thuốc này do ai bỏ?

Trong đầu, chợt xuất hiện bạn học nữ kia. Chính là người gắp trong tiệm bánh mì.

Lạc Y cẩn thận nhớ lại, càng nghĩ càng cảm thấy là cô ta!

Từ sau khi đi ra khỏi tiệm bánh, cô về nhà Tiểu Bạch, ăn bánh mì, Tiểu Bạch không ăn!

Cho nên, cô có chuyện, Tiểu Bạch thì không có chuyện gì -----
Lạc Y nắm chặt nắm đấm, cắn răng hừ một tiếng: “Người phụ nữ này thật buồn nôn!”

Bên này động tĩnh lớn như vậy, nữ hầu già kia cũng biết tin.

Sáng sớm hôm sau, bà gọi điện cho Henry: “Henry thiếu gia! Lạc tiểu

thư uống sữa chua, nhưng, chủ nhân nhà tôi không chạm vào Lạc tiểu thư, cậu ấy đưa Lạc tiểu thư đến bệnh viện.”

“Cái gì?” Henry kinh ngạc! Anh ngoáy ngoáy lỗ tai, bày tỏ có phải anh nghe nhầm không?

Anh đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng hỏi: “Có phải ngoại hình Lạc Y kia rất xấu không?”

Tiểu Bạch là một người đàn ông bình thường, anh biết mà! Nếu không phải ngoại hình người phụ nữ kia quá xấu, sao Tiểu Bạch có thể không chạm vào được?

Nữ hầu già nói: “Lạc Y tiểu thư không xấu a! cô ấy rất đẹp, vóc người cũng đẹp, lại còn thông minh có trí tuệ. Nhìn rất có khí chất, là một cô gái tài giỏi. Vô cùng có魅力, tôi rất thích cô ấy. Và lại chủ nhân nhà tôi đối xử với cô ấy rất tốt, có thể nhìn ra cậu ấy rất thích Lạc Y tiểu thư.”

Henry choáng váng, càng nghĩ càng thấy không có khả năng!

Người đàn ông nào đối mặt với cô gái xinh đẹp như vậy có thể không làm gì? Còn là loại tình huống đó?

Chương 1759: Tình cảm, do ngoài ý muốn mà ấm lên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Henry không dám tin tưởng!

Anh nhỏ giọng thì thầm: “Lạc Y này rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào? Tiểu gia ta sẽ tự mình đi chăm sóc cô ấy!”

Henry nói xong, dặn dò nữ hầu già: “Tiếp tục bỏ thuốc cho bọn họ, không được dừng!”

Trong lòng nữ hầu già hơi sợ hãi, sợ chủ nhân tra ra hộp sữa chua bị bỏ thuốc.

Nhưng, lúc này Henry nói: “Bà đừng sợ, hai ngày nữa tôi sẽ tới. Tôi muốn xem xem hai người này có chuyện gì.”

Henry vừa nói vừa đặt vé máy bay.

Nữ hầu già nghĩ thầm: “Tôi cũng mặc kệ, nếu chủ nhân tra ra là tôi động tay động chân, đảm bảo sẽ lột da tôi. Thuốc kia không thể bỏ nữa.”

Henry nói: “Bà đừng sợ, nghe tôi! Cháu của bà còn chưa nộp học phí đúng không?”

Henry dụ dỗ bà ta: “Bà xem, năm mươi vạn đủ để bà tiêu xài rất lâu. Có ông chủ nào hào phóng như tôi không?”

Nữ hầu già nghĩ... xem tình hình trước đã rồi tính sau.

Điều khiến bà ta kinh ngạc là, cả ngày sóng yên biển lặng, không ai nhắc đến chuyện thùng sữa chua.

Thùng sữa chua kia còn chưa ném đi, làm sao bây giờ? Thùng sữa chua kia còn chưa uống xong, nếu bà ta tự dưng ném đi, sẽ khiến Bạch tiên sinh sinh nghi.

Nữ hầu già rất lo lắng, bà ta không quyết định dứt khoát được.

Tiểu Bạch thiếu gia đối xử rất tốt với bà ta, cho nên trong lòng bà ta vô cùng áy náy.

Nhưng Henry thiếu gia đã cho bà ta tiền, mà giờ bà ta rất cần khoản tiền đó.

Nên làm gì đây?

Nữ hầu già xoắn xuýt hồi lâu, buổi tối lúc Bạch thiếu gia và Lạc Y tiểu thư trở về, nữ hầu già nhìn thấy Lạc Y tiểu thư rất yếu đuối, còn Bạch thiếu gia cũng rất nôn nóng.

Hiển nhiên, bây giờ bọn họ còn chưa kịp nghĩ đến chuyện tra sữa chua.

Buổi tối, nữ hầu già chuẩn bị nấu cơm, bởi vì Lạc Y nằm viện rất suy yếu, không thể xuống bếp.

Nữ hầu già ở trong phòng bếp, nghe thấy Lạc Y tiểu thư tức giận nói: “Nhất định là bạn học kia của tôi làm! Không ngờ người phụ nữ này lại độc ác đến mức này!”

Lạc Y tức muốn chết, cô nắm chặt nắm đấm, nói: “Ngày mai tôi sẽ tìm cô ta tính sổ!”

Tay nữ hầu già khẽ run, xem ra Lạc Y tiểu thư nghi ngờ người khác?

Nữ hầu già càng nghĩ càng tự trách, bà muốn nhân lúc bọn họ cơm nước xong xuôi lên lầu thì sẽ ném thùng sữa chua đi.

Nhất định phải ném đi!

Cơm tối, Lạc Y không ăn được bao nhiêu, Tiểu Bạch cũng không ăn nhiều.

Tiểu Bạch chăm sóc Lạc Y đi ngủ xong, mệt mỏi cả ngày, chợt cảm thấy hơi đói bụng.

Anh xuống nhà đi vào phòng bếp.

Nữ hầu già vừa rửa xong bát đĩa, bà đi đến trước tủ lạnh, lấu thùng sữa chua ra.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói sau lưng: “Bà đang làm gì vậy?”

Là Bạch thiếu gia! Đầu nữ hầu già ‘ầm’ một tiếng, bà quay đầu, hoảng sợ nhìn Bạch thiếu gia.

Bà nhìn thấy Bạch thiếu gia đi từng bước về phía mình. Ánh mắt Bạch thiếu gia nhìn chằm chằm thùng sữa chua trong tay bà ta.

Nữ hầu già bị dọa chân run run, tay bà buông lỏng, thùng sữa chua lập tức rơi xuống, lại được Bạch thiếu gia đỡ lấy.

Chương 1760: Tình cảm, do ngoài ý muốn mà ấm lên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nữ hầu già liên tục lui về sau, chết chắc rồi! Chết chắc rồi! Mối bà run run, không nói nên lời.

Tiểu Bạch bê thùng sữa chua trong tay. Giờ anh rất đói, lại mở tủ lạnh ra, thấy chút dăm bông...

Anh với nữ hầu già: “Đi, nướng cho tôi ít bánh.”

“Vâng vâng vâng.” Nữ hầu già nhanh chóng đi làm.

Tiểu Bạch mang theo thùng sữa chua, đi đến phòng ăn, anh cầm một hộp nếm thử.

Hương vị không tệ lắm, bảo sao Lạc Y thích uống sữa chua như thế. Anh uống hết hộp này đến hộp khác.

Xưa nay Tiểu Bạch không ăn bữa khuya...

Hôm nay, không biết là bị trúng tà hay bị làm sao... đen đủi, uống nửa thùng sữa chua.

Lạc Y đang nằm ngủ, cô nằm có chút mệt mỏi, dự định hoạt động chút, cô xuống đất tản bộ hai vòng, cảm giác tốt hơn nhiều.

Có điều hơi đói!

Cô đang muốn đi đến phòng bếp tìm đồ ăn, chợt nghe thấy tiếng ưm ưm trong phòng Tiểu Bạch.

Lạc Y bỗng giật mình, âm thanh này sao nghe giống âm thanh hôm qua của cô thế?

Lạc Y vội gõ cửa: “Tiểu Bạch ----- Tiểu Bạch! Mở cửa! Anh sao vậy?”

Tiểu Bạch hừ một tiếng, hồi lâu sau mới hừ hừ nói: “Anh khó chịu...”

Đột nhiên, Lạc Y nghe thấy tiếng bịch, hình như Tiểu Bạch rơi xuống đất.

Tiếp theo, Lạc Y nghe thấy tiếng vụn cửa.

Tiểu Bạch mở cửa cho cô, nhưng cô không nhìn thấy người đâu, cô nhìn xuống nền đất, mẹ ơi... Tiểu Bạch đang nằm sấp trên đất.

Anh co ro cơ thể, cả người không ngừng run rẩy.

Lạc Y cảm thấy bó tay toàn tập, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Hôm qua là cô, hôm nay là anh! Thế này, chắc chắn người hạ thuốc bọn họ không phải người ngoài!

Lạc Y lập tức nghĩ đến nữ hầu già!

Nhưng, giờ cô không có thời gian đi truy cứu mấy chuyện đó, giờ Tiểu Bạch đã quá khó chịu rồi. Cô vội ngồi xuống đỡ anh: “Tiểu Bạch, tôi đưa anh đến bệnh viện!”

Nói xong, Lạc Y nở nụ cười khổ... mẹ nó, chuyện gì vậy? Phong thủy

luân chuyển hả? Hôm qua là cô, hôm nay là anh. Cả hai người họ cùng bị hạ thuốc cùng đến bệnh viện!

Lạc Y vừa tức giận, vừa khoác tay Tiểu Bạch lên bả vai mình.

Mẹ ơi, tên này nặng quá đi, cô không đỡ nổi! Cô vội ngھn cổ ra ngoài kêu: “Dì có ở đây không? Mời tới đây chút!”

Nhưng, cô kêu hồi lâu, không ai để ý đến cô.

Lạc Y nghĩ, phải tìm trợ lý mới được!

Lạc Y nhanh chóng lấy điện thoại của Tiểu Bạch: “A-----“, cô vừa cầm vào điện thoại của Tiểu Bạch, đột nhiên Tiểu Bạch bổ nhào vào cô, anh ôm cô từ phía sau, đôi tay quấn cô thật chặt. Anh như bị điên, dùng sức cắn cổ cô: “Em yêu, anh khó chịu ----- nóng quá...”

“Tôi biết tôi biết.” Lạc Y vừa đẩy đầu anh, vừa mở di động anh, nhưng điện thoại của anh có mật mã!

Cô không biết mật mã của anh a! Cô cũng không biết số của trợ lý!

Ông trời ơi ---- cô không gánh nổi Tiểu Bạch đâu!

“Tiểu Bạch, mật mã của anh là bao nhiêu?”

Tiểu Bạch đã hoàn toàn mất đi lý trí, lại sức lại lớn, lập tức khiêng cô lên, ném lên ghế sofa.

“Ồi... đau quá!” Cảm giác như eo mình sắp gãy.

Tiểu Bạch như sư tử, hung mãnh chưa từng có, nhào về phía cô.

Ngay khi Tiểu Bạch áp xuống, Lạc Y đưa tay bóp một phát lên miệng Tiểu Bạch!

Tiểu Bạch cứng lại, đầu lảo đảo. Lạc Y nhân cơ hội đó, chạy về phòng mình, cầm điện thoại, gọi cho 120.

Tiểu Bạch khó chịu đến không động đậy được, vạn con kiến đốt khiến anh muốn bùng cháy.

Lạc Y nói chuyện điện thoại xong, vội vàng chạy đến đỡ anh: “Tiểu Bạch... tôi gọi điện thoại rồi, xe cứu thương lập tức tới ngay.”

Lạc Y dìu anh, nhìn thấy gân xanh của anh nổi lên, đáng vẻ cực kỳ thống khổ. Anh không ngừng run rẩy.

Trái tim Lạc Y như vỡ vụn, trong giây lát, cô muốn dùng cơ thể mình để giải tỏa nỗi đau khổ của anh.

Cô vuốt ve mặt anh, cúi đầu hôn anh, lúc này, Tiểu Bạch phát hiện bàn tay nhỏ của cô đang cởi cúc áo sơ-mi của anh...

Chương 1761: 100% Yêu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu của tiểu Bạch vang lên tiếng nổ “Ầm”.

Anh ta đã nóng đến nỗi sắp nổ tung!

Lạc Y ngồi ở trên đùi anh ta, chuyên chú hôn anh ta, cô ấy cởi chiếc cúc áo cuối cùng trên áo anh ta ra, tay nhỏ chạm vào ngực anh ta.

Tiểu Bạch giữ tay cô ấy lại: “Đừng, đừng!” Chút lý trí còn sót lại nhắc nhở anh ta không được làm như vậy, anh ta run rẩy nói: “Sẽ làm em tổn thương, không được như vậy. Em mau đỡ anh đi vào phòng tắm đi...”

Lạc Y không nghe theo anh ta, cô ấy cởi áo của anh ta xuống, tiểu Bạch lập tức xoay mình áp đảo cô ấy. Anh ta nóng đến dọa người, giống như khối thép đang bị nung đỏ!

Lạc Y cho rằng anh ta sẽ không khống chế được hôn tới tấp, nhưng anh ta lại lao đảo lắc lư đứng lên, tự mình vịn tường đi về phía phòng tắm, anh ta vừa đi, vừa nói: “Lượng thuốc rất lớn, đến mười em cũng không thể giải quyết được vấn đề của anh.”

“Tiểu Bạch...” Đầu óc của Lạc Y trở nên trống rỗng, giống như bị cái gì đó đánh trúng vậy, trong đầu một như có từng chùm pháo hoa đủ màu sắc đang “Ầm ầm ầm” nổ liên tục. Dáng vẻ của người đàn ông này, đột nhiên trở nên cao lớn trong mắt cô ấy.

Bóng lưng của tiểu Bạch sừng sững như một ngọn núi ở trước mắt cô ấy!

Lạc Y xông tới, đưa tay đỡ lấy anh ta. Bọn họ đi vào phòng tắm. Cô mở vòi nước lạnh, cọ rửa giúp anh ta.

Tiểu Bạch ôm lấy cô ấy, không ngừng run rẩy, Lạc Y xả một bồn nước lạnh vào trong bồn tắm, lúc tiểu Bạch ngồi vào, anh ta đã gần như muốn hôn mê.

Lạc Y cũng bò vào, cô ấy ngồi ở trên đùi anh ta, đưa tay ôm lấy anh ta. Tiểu Bạch ôm cô ấy vào trong ngực, cả người dán vào người cô ấy, giữa cô ấy và anh ta không có một kẽ hở nào. Anh ta giữ lấy ót của cô ấy, dùng sức vồ lấy môi của cô ấy giống như một con sư tử nổi điên.

Tiểu Bạch cảm thấy rất đau! Anh ta cảm giác như đang có mười triệu con dao cùng cắt vào trên người anh ta, lại giống như mạch máu trong cơ thể dẫn đường, dẫn dụ hàng triệu hàng triệu con kiến bò vào!

Lạc Y căm ghét nữ giúp việc đó! Người phụ nữ xấu xa đó! Cô chắc chắn phải đưa cô ta vào trong ngực!

Tiểu Bạch đau đến nổi nắm chặt lấy bả vai cô ấy.

Lạc Y rất đau lòng, cô ấy cắn răng lấy tay giúp anh ta, tiểu Bạch không ngăn cản, anh ta càng ôm cô chặt hơn, hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Lúc 120 tới, thần trí của tiểu Bạch đã mơ hồ.

Lạc Y xé drap trải giường ra quần lấy người tiểu Bạch. Nhân viên y

tế khiêng tiểu Bạch xuống tầng.

Lạc Y chạy trở về phòng của mình, nhanh chóng thay bộ quần áo đã ướt sũng ra, cầm lấy áo khoác dài, đi nhanh theo xuống tầng.

Chương 1762: 100% Yêu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi xuống tầng, cô ấy thấy nữ giúp việc đó đang luống cuống đứng ở cửa phòng ăn, cô ta vẫn còn chưa đi? Lạc Y thật sự không dám tin tưởng vào mắt mình!

Nữ giúp việc này đã thay đổi cách nhìn của cô với cô ta! Vừa rồi cô ấy lo lắng đến vậy! Tiểu Bạch đau đớn đến vậy! Vừa rồi cô gọi cô ta khàn cả giọng, tại sao cô ta không trả lời một tiếng?

Nếu vừa rồi nữ giúp việc này đi lên, giúp cô ấy đỡ tiểu Bạch lên xe, rồi cô lái xe đi đến bệnh viện, tiểu Bạch cũng không phải chịu một khoảng thời gian đau đớn vô ích đến vậy!

Lạc Y cực kỳ thất vọng! Cô ấy gần như tức giận đến phát khóc! Cô ấy vừa chạy ra bên ngoài, vừa gọi điện thoại cho 119 báo cảnh sát.

Thời tiết bên ngoài cực kỳ lạnh, tóc của Lạc Y đang ướt đầm, mấy giây sau, tóc ướt đầm dần đông thành băng, lạnh đến nổi cứng cả người lại.

Lạc Y run rẩy, cô nhanh chóng chạy lên xe cứu thương, y tá đang tiêm cho tiểu Bạch.

Xe cứu thương chạy nhanh đến bệnh viện, tiểu Bạch đau đớn khó chịu đến nổi cắn rách cả môi mình, Lạc Y vội vàng chạy qua ôm lấy anh ta, tiểu Bạch tìm kiếm đôi môi của cô ấy, khao khát dùng sức hôn lên môi cô.

“Anh cố kiên trì thêm lúc nữa, thêm một lúc nữa là ổn rồi.” một tay Lạc Y ôm lấy cổ anh ta, một tay vuốt lưng của anh ta.

Trong lòng cô cực kỳ đau đớn, lượng thuốc anh ta uống phải quá lớn, nếu cô có thể giúp anh ta, cô tuyệt đối sẽ không để cho anh ta đau đớn đến vậy!

Tiểu Bạch cực kỳ khó chịu, anh ta suy yếu kéo cô đến trên đùi mình, người anh ta đang rất nóng người, anh ta giơ tay lên vuốt ve gò má của cô, vuốt xuống xương quai xanh của cô, cúi đầu hôn vào vành tai của cô ấy, hô hấp nặng nề như sắp chết...

“Lạc Y, đừng khóc, thật xin lỗi thật xin lỗi.” Đến lúc này, Lạc Y mới phát hiện ra nước mắt của mình đang rơi. Nếu tiểu Bạch không giơ tay lên lau nước mắt cho cô ấy, nếu anh ta không tự trách nói xin lỗi, chắc cô ấy cũng không biết mình đang khóc.

“Anh nói lời ngốc nghếch gì vậy, anh nói xin lỗi cái gì?” Lạc Y bị anh ta ôm thật chặt, tiểu Bạch thở hổn hển nói: “Là anh làm em đau khổ, anh còn... hoài nghi bạn học của em. Mà thật ra, người này lại là người... bên cạnh anh.”

Lạc Y sụt sịt nói: “Em không sao, anh thấy em không ổn sao? Anh còn có thể kiên trì được không?”

Tiểu Bạch kéo khóe miệng mỉm cười với cô ấy: “Em cũng có thể kiên trì được, tại sao anh lại không thể?” Anh ta nói xong, lại thở hổn hển nói ở bên tai cô ấy: “Đúng vậy, lãng phí một cơ hội tốt như thế này.”

Lạc Y cắn môi trừng anh ta, đã lúc này rồi còn không quên làm trò đùa! Tiểu Bạch lại muốn nổ tung lần nữa: “Tiểu Lạc Y, đừng nhìn anh bằng cái biểu tình này, anh không chịu nổi...”

Anh ta vừa nói, vừa sát lại gần hôn sâu lên môi cô, anh ta dùng rất nhiều sức, Lạc Y hoài nghi anh ta đang muốn hút mình vào trong miệng.

Y tá đang ở bên cạnh đã tự động niệm kinh: “Tôi không nhìn thấy gì cả, tôi cũng không nghe thấy gì cả, trước mặt tôi không có ai cả, tôi là một quả dưa, la la la la la la...”

Tới bệnh viện, bác sĩ cấp cứu khẩn cấp cho tiểu Bạch.

Tiểu Bạch đã liên lạc với trợ lý của mình, trợ lý mang quần áo đến bệnh viện cho anh ta.”Ai ôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cái này đâu phải là virus, đồ chơi này còn lây bệnh?”

Bạn hát xong, tôi ra sân khấu. Bạn trúng một lần, tôi cũng không thể thua thiệt... hai người, thật đúng là “Không ai nhường ai”.

Trợ lý không phúc hậu mỉm cười. Anh ta bỗng phát hiện ra, anh ta sẽ phải đưa quần áo hai ngày liền.

Tình hình của tiểu Bạch nghiêm trọng hơn so với Lạc Y rất nhiều. Lạc Y mới uống có hai ly sữa chua, tiểu Bạch uống hẳn nửa thùng!

Tiểu Bạch đang đau đến chảy máu, thân thể bị tổn thương nặng nề. Anh ta phải ở bệnh viện bốn ngày.

Lạc Y vốn cho rằng qua bảy ngày là mình có thể được giải phóng, ai ngờ rằng... lần này tiểu Bạch còn nghiêm trọng hơn so với bị châm vào miệng.

Lạc Y thầm nghĩ trong đầu: “Cả đời này mình còn có thể tránh được số phận chăm sóc cho tiểu Bạch sao? Miệng vừa vặn... cái đó của

anh ta, ách...”

Lạc Y cười khổ, lúc trước cô ấy nhìn thẳng nhóc này không vừa mắt, sau khi xảy ra chuyện này, cô ấy đột nhiên có vài phần kính trọng với tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nằm ngủ ở trên giường bệnh, Lạc Y đưa tay chạm vào khuôn mặt tái nhợt của anh ta, cô ấy nhớ rõ nói câu nói kia của anh ta, anh ta nói: “Sẽ làm em tổn thương, không được như vậy. Em mau đỡ anh đi vào phòng tắm đi.”

Cô biết, nếu một người thật lòng yêu một người, sẽ không nỡ làm cho người mình yêu đau đớn.

Lạc Y không phải là người con gái tùy tiện, nhưng cô ấy thật sự đau lòng thay cho anh ta, cô ấy cũng không muốn để anh ta đau.

Lạc y rất thất vọng, tiểu Bạch thật sự không phải là mẫu người cô ấy thích, nhưng tại sao cô ấy lại bỗng có loại cảm xúc rất muốn nói yêu thương với anh ta?

Cô thật sự thích anh ta phải không? Cô thích anh ta, không liên quan gì đến anh ta là kiểu đàn ông như thế nào... Lạc Y bật cười, đây chính là cảm giác khi yêu phải không? Cô ấy đã thật sự bắt đầu hơi thích anh ta, thật sự...

Lạc Y nghĩ suốt điều này, cô ấy bỗng cảm thấy cả người đều trở nên thoải mái. Lúc tiểu Bạch tỉnh dậy, Lạc Y bỗng hỏi anh ta: “Anh thích kiểu phụ nữ như thế nào?”

Tiểu Bạch vừa mới tỉnh ngủ, bị cô ấy dọa sợ hết hồn, anh ta sợ hãi nhìn cô ấy.

Biểu tình của cô ấy rất nghiêm túc, tiểu Bạch chăm chú nhìn cô ấy, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp phải trả lời thế nào.

Chương 1763: Anh muốn yêu đương không? Với em đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y nghiêng đầu nhìn anh ta, lại hỏi lại lần nữa: “Anh thích kiểu phụ nữ như thế nào?”

Tiểu Bạch nhìn thẳng vào mắt cô ấy, cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh chỉ thích kiểu người như em.”

Nói chính xác hơn là, anh chỉ thích em.

“Hả? Thật không?” Lạc Y hít thật sâu, lại hỏi: “Anh muốn yêu đương không?”

Lạc Y cũng dùng loại ánh mắt nghiêm túc đó nhìn thẳng vào mắt anh ta, cô ấy lại hỏi anh ta: “Với em đi, thế nào?”

Tiểu Bạch sợ hãi nhéo má mình, anh ta cho rằng mình đang nằm mơ. Lại nghe thấy cô ấy nói tiếp: “Em muốn yêu anh, em phát hiện ra, em thật sự thích anh...”

“Oh ——” Lạc Y còn chưa nói hết lời, tiểu Bạch đã ôm chầm lấy cô ấy.

Anh ta dùng sức hôn cô ấy, ôm cô vào trong ngực mình. Anh ta xoay mình áp đảo cô ấy, thở hổn hển thì thầm ở bên tai cô ấy: “Vừa vặn sức lực từ thuở hồng hoang trong cơ thể anh chưa tìm được chỗ phá giải, nếu không, em phá giải giúp anh đi?”

Lạc Y nhìn thẳng vào mắt anh ta, đôi mắt của anh ta sáng rực lên, giống như có ngọn lửa đang bùng cháy, Lạc Y mỉm cười với anh ta, cô ấy vòng tay ôm lấy cổ anh ta.

Cô ấy mỉm cười nói với anh ta: “Tới đây, để em xem rốt cuộc sức lực từ thuở hồng hoang của anh có bao nhiêu lợi hại.”

Lạc Y rất muốn cười, người khác yêu đương đều là ngọt ngào như mật, cô ấy yêu đương... lại là... muốn sống muốn chết.

Tiểu Bạch đặt tay ở eo cô ấy, anh ta cảm thấy tê rần như có dòng điện chạy qua tay mình.

Tiểu Bạch cúi đầu hôn sâu lên môi cô, một tay không thể khống chế được vén vạt áo của cô ấy lên.

“Cốc cốc cốc ——” Henry hét toáng lên ở bên ngoài: “Tiểu Bạch ở phòng bệnh này hả?”

Tiểu Bạch ngừng động tác tay lại, hơi bất đắc dĩ rút tay ra, anh ta hôn lên trên môi của cô ấy mấy cái, thấp giọng nói: “Chờ anh thu thập thằng cháu kia xong, hai chúng ta lại cùng nghiên cứu chuyện lực hồng hoang này nhé.”

Lạc Y nhìn thấy tiểu Bạch bùng lửa giận bật người ngồi dậy, cô bỗng cảm thấy anh ta thật men lì! Nhìn cực kỳ ngang ngược, bá đạo!

Tiểu Bạch xuống giường, sửa sang lại đồng phục bệnh nhân của mình. Bước ba bước làm thành hai bước đi ra mở cửa: “Cạch ——” cửa vừa mới được mở ra, tiểu Bạch đã giơ quả đấm lên: “Bụp ——” đấm thẳng vào mắt Henry.

“Á...” Henry bị đánh bất ngờ, con người thiếu chút nữa văng ra ngoài, anh ta đau đến nỗi che mắt, miệng hét toáng lên. Henry kêu oai oái ở trong hành lang.

Có y tá đi ngang qua bên cạnh, cũng đi vòng qua người bọn họ. Lạc Y thầm nghĩ trong đầu, tiểu Bạch thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề? Đặc biệt là chiêu “Nổ mắt”!

Lửa giận của tiểu Bạch bốc lên đến tận trời, anh ta đi tới nắm lấy cổ áo của Henry, kéo mạnh Henry dậy. Henry lấy tay che mắt, thấp giọng hét: “Chú đánh cháu làm gì?”

Tiểu Bạch nhắc chân đạp cho Henry một đạp: “Chú đánh mày là còn nhẹ! Chú là chú của mày! Mày muốn giết chú hả?”

“Á ——” Henry đau đến mức phải khom người xuống che thân dưới, tiểu Bạch đá quá độc ác, nếu đá hỏng anh ta, sao sau này anh ta còn có thể tán gái được?!

Henry ngồi xổm người xuống, anh ta đau đến nỗi lăn lộn trên mặt đất, Henry toát mồ hôi đầy đầu, miệng rên rỉ kêu đau.

Chương 1764: Anh muốn yêu đương không? Với em đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lạc Y đi ra, cô ấy nhìn thấy một người đàn ông đang đỏ bừng mặt, lấy tay che bụng, lẩn qua lẩn lại, anh ta đau đến nỗi gân xanh giật liên hồi.

Tiểu Bạch lại muốn nhắc chân đạp anh ta, Henry còn chưa biết nữ giúp việc bị bắt, đã khai anh ta ra.

Henry đưa tay giữ lấy chân của tiểu Bạch, tiểu Bạch quăng một xấp ảnh vào trên mặt anh ta, đều là hình ảnh nữ giúp việc đó khai Henry ra.

Tiểu Bạch cố nén lửa giận, trách mắng: “Đừng có dùng mấy chiêu mày chuyên dùng để chơi phụ nữ lên trên người chú! Chú cảm thấy rất kinh tởm!”

Sắc mặt của tiểu Bạch cực kém! Khuôn mặt vốn đẹp trai, nhìn giống như đáy nồi bị nung đỏ! Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong mắt anh ta.

Lúc này Henry mới hoảng hốt hiểu ra, có vẻ như mình đã phạm vào sai lầm lớn? Anh ta nhìn mấy bức ảnh kia, sắc mặt càng đen hơn mấy phần.

Cái bà già kia, bảo bà ta làm chuyện đơn giản đến vậy, mà bà ta cũng làm không xong!

Henry ném mấy bức ảnh xuống, từ từ cong eo đứng lên, đầy mặt thống khổ nói với tiểu Bạch: “Cháu chỉ muốn tốt cho chú mà thôi... Chú nhìn lại mình xem, đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, ngay cả phụ nữ cũng chưa từng chạm qua. Nếu cháu không giúp chú, vậy lúc nào chú mới có thể kết hôn?”

Tiểu Bạch trợn mắt nhìn anh ta, tức giận nói: “Mày vì chú? Chứ không phải là vì số tài sản của mình? Chú không kết hôn, cả đời này mày cũng không lấy được quyền thừa kế. Chú không có con, cả đời này mày và Louis đều sẽ không có gì ăn! Mày thật sự vì chú? Cho dù mày muốn tốt cho chú, sao lại không dùng phương pháp khác giúp chú? Mày lại dùng cái thủ đoạn hạng ba này để đối phó với chú mày?”

Henry ôm vè mặt đau khổ, nói: “Cháu không biết phương pháp nào khác mà...”

Tiểu Bạch thiếu chút nữa thở ra lửa, quả thật! Cái thằng háo sắc Henry này, ngoài cho phụ nữ dùng thuốc ra, thì đúng là không biết làm cách nào khác.

Mấy người phụ nữ tham tiền của anh ta, dĩ nhiên sẽ chủ động nhào tới tìm anh ta. Nhưng cũng có những người phụ nữ anh ta không giải quyết được. Henry chơi phụ nữ làm thú vui, nào có kiên nhẫn làm phụ nữ vui vẻ, ngoài thay người yêu như thay áo, anh ta chẳng biết làm cái gì. Còn tự xưng “Tình thánh” nữa chứ, hừ, tiểu Bạch nhìn anh ta giống như “Cầu thừa”!

Ngay cả đập, tiểu Bạch cũng lười đập, anh ta kéo tay Lạc Y nói: “Bây giờ chúng ta đi làm thủ tục xuất viện, ở bệnh viện khó chịu lắm.”

“Ừ!” Lạc Y gật đầu, trở về phòng bệnh thu dọn đồ đạc giúp anh ta.

Tiểu Bạch đi tìm y tá, bởi vì trợ lý đã trở về công ty chủ trì cuộc họp giúp anh ta, vì vậy trợ lý của anh ta không ở chỗ này.

Henry dựa vào tường đứng dậy, rất lâu sau anh ta mới tỉnh lại. Mấy y tá đi qua chỗ này đều dùng ánh mắt khác thường quan sát anh ta. Henry giả vờ như đang ngắm phong cảnh ở trong hành lang, mặc dù mấy y tá này đều không nhận ra anh ta, nhưng anh ta cũng không muốn để cho người ta biết mình vừa mới bị đập trúng bộ phận quan trọng.

Sau khi mấy y tá đi qua, Henry xoa xoa bụng, mở cửa phòng bệnh ra thò đầu vào nhìn. Vừa rồi, anh ta bị tiểu Bạch làm cho đau đến chết đi sống lại, nên chưa kịp nhìn kỹ cô gái tên Lạc Y này có vẻ ngoài ra sao.

Henry dựa ở cửa, chăm chú nhìn Lạc Y. Lúc này, Lạc Y đang đưa lưng về phía anh ta. Cô gái này lắc đầu, mái tóc vừa dài vừa thẳng xõa từ vai phải ra sau lưng. Henry nhìn chằm chằm vào búng lưng của cô ấy, cảm thấy vóc người của cô ấy khá đẹp! Cô ấy mặc chiếc áo sơ mi màu trắng lịch sự tao nhã, vạt áo sơ mi đặt dắt ở trong cạp váy màu xanh đậm. Vòng eo thon gọn, chiếc hông cong hoàn mỹ, thật sự rất đẹp!

Cho dù Henry đã đi qua biết bao bụi hoa, anh ta cũng ít khi gặp được phụ nữ có vóc người đẹp thế này.

Henry cảm thấy tò mò, khuôn mặt của người phụ nữ này, có xứng với vóc người đẹp thế này không?

Henry cố tình gõ cửa, Lạc Y cho rằng tiểu Bạch trở lại, cô ấy từ từ quay đầu nhìn về phía cửa.

Ánh mắt của Lạc Y rất sắc bén, ánh mắt của cô ấy, thiếu chút nữa

làm cho Henry run rẩy.

Anh ta vẫn cho rằng người phụ nữ tên là Lạc Y này... rất xấu xí!

Không ngờ rằng, lại... Đẹp đến vậy?! Có khí chất đến vậy! Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ dịu dàng, đôi mắt xinh đẹp cực kỳ có thần, hàng lông mi dài vừa lay động, đã có thể làm anh ta ngã nhào.

Henry nhìn chăm chăm vào cô ấy. Cô cái này rõ ràng hơi thiếu kiên nhẫn, đôi môi xinh đẹp của cô ấy mím chặt lại, để lộ ra cảm xúc của cô ấy.

Henry nhìn không dời mắt đi được, anh ta cứ nhìn chăm chăm vào Lạc Y, một cô gái thiên tư tuyệt sắc như vậy, tiểu Bạch lại... chưa ra tay? Lượng thuốc lớn đến vậy cơ mà! Sao tiểu Bạch có thể nhịn được?

Henry chỉ cảm thấy thế giới này thật huyền ảo!

người đẹp như vậy, tiểu Bạch còn chưa ra tay, là chờ anh ta đến sao?

Chương 1765: Chọc tôi, anh thử xem! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Henry hất tóc, nhìn Lạc Y bằng ánh mắt thâm thúy, anh ta cong môi nở nụ cười quyến rũ, dùng giọng tự nhận là trầm thấp, nói với Lạc Y: “Hey, người đẹp. Có hứng thú đi ra ngoài uống một ly không?”

Lạc Y nhú mày, còn không chờ cô mở miệng, đột nhiên — — “Bốp”, có người đập đầu của Henry vào trên tường.”Cái thằng đầu heo này! Thím mày mà mày cũng dám tơ tưởng hả, mày có còn là người hay không?”

Tiểu Bạch tức giận đứng ở trước mặt Henry, anh ta hung tợn nắm lấy cổ áo của Henry, Henry rút cổ nhìn tiểu Bạch. Tiểu Bạch hung ác trợn mắt nhìn anh ta, nghiêm giọng mắng: “Mày dám đánh chủ ý lên một cọng tóc của cô ấy xem, ông đây sẽ lập tức cho mày sống không bằng chết!”

Henry bị dọa sợ co rúc người lại, tiểu Bạch chắc chắn phát điên rồi! Ánh mắt chủ anh ta rất hung ác, Henry còn cho rằng mình nhìn lầm, bởi vì tiểu Bạch chưa bao giờ có thái độ như thế này.

Tiểu Bạch hí mắt, không giống như là đang đùa. Henry vội vàng giơ tay lên, bày tỏ mình sai rồi, anh ta giơ ba ngón tay hướng lên trời thề, nói: “Cháu thật sự không có ý gì khác, cháu chỉ muốn chào hỏi thím mà thôi.”

Lúc này, Lạc Y bỗng nói: “À? Là tôi hiểu sai hả? Vừa rồi tôi nghe thấy

rõ ràng, cậu muốn hẹn tôi đi ra ngoài uống một ly.”

“Bốp — —” tiểu Bạch lại đánh một quyền vào trên bụng Henry: “Này thì một ly này!”

“Á... á...” Henry đau đến mức che bụng, anh ta cắn răng cố không hét to lên: “Cô cái người phụ nữ này...” Đúng là chọc không được!

Henry đau đến nổi gân xanh lại nhảy cẫng lên. Cứ như vậy, chỉ trong chốc lát, anh ta đã bị đánh hai lần...

Tiểu Bạch không phải là người thích dùng vũ lực, hôm nay làm sao vậy? Muốn thể hiện vẻ nam tính ở trước mặt người đẹp sao?

Henry đau đến nỗi không thể đứng vững, anh ta cũng không dám trả đũa. Đừng nhìn tính khí của tiểu Bạch bình thường rất tốt, nhưng lúc thật sự ra tay, thủ đoạn cũng rất ác độc. Bằng vào thực lực của mình, anh ta không thắng tiểu Bạch được.

Henry vội vàng nói với Lạc Y: “Xin lỗi thím, vừa rồi cháu đã mạo phạm, cháu không cố tình đâu. Sau này cháu chắc chắn sẽ không tới làm phiền thím nữa, chúc thím và chú trăm năm hạnh phúc, sớm ngày thành công, người có tiền sẽ thành thân thuộc.”

Tiểu Bạch bỗng muốn đánh anh ta tiếp, chuyện gì vậy? Cái gì gọi là sớm ngày thành công, người có tiền sẽ thành thân thuộc? ĐM, có cái thành ngữ này sao?

Henry vừa nói, còn vừa làm mặt quỷ với tiểu Bạch, giống như chuyện anh ta sáng tạo ra cái thành ngữ mới này, là chuyện đáng kiêu ngạo biết bao nhiêu.

Lạc Y trợn trắng mắt, người đàn ông này đúng là thiếu tâm nhãn! Tại

sao tiểu Bạch lại có người thân như vậy? Lạc y bỗng muốn cười, tính cách của tiểu Bạch... cũng không khác như vậy lắm, đúng là cùng một cây mà ta. Không chừng cha của tiểu Bạch cũng là người không đứng đắn.

Henry năn nỉ tiểu Bạch buông tay ra: “Chú và thím cứ từ từ trò chuyện, cháu đã hẹn bạn gái rồi, cháu phải đi trước đây.” Henry tránh thoát khỏi sự trói buộc của tiểu Bạch, nhanh chóng rời đi.

Tiểu Bạch đứng dựa ở cửa, Lạc Y mỉm cười với anh ta, tiểu Bạch nhìn thẳng vào mắt cô ấy hỏi: “Sao em lại đột nhiên muốn... yêu đương với anh?”

Lạc Y mím môi, không biết nên trả lời như thế nào. Tiểu Bạch mỉm cười, hỏi cô ấy: “Không phải em thích mẫu đàn ông thành thực chứng chạc sao?”

Chương 1766: Chọc tôi, anh thử xem! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y nhìn chăm chăm vào anh ta, nói: “Em thích người đàn ông có trách nhiệm.”

Tiểu Bạch hít thật sâu, anh ta thật sự muốn cười phá lên, bởi vì trong lòng anh ta đang vui muốn chết đi được! Lạc Y đang khen anh ta có trách nhiệm sao? Khụ — — nghiêm túc nghiêm túc!

Tiểu Bạch nín cười, làm ra vẻ nghiêm túc. Nhưng làm thế nào anh ta cũng không nghiêm túc được, anh ta xoay người, quay mặt ra phía cửa, che mặt cười trộm.

Cười một lúc, anh ta cố nhịn cười xoay người lại, hỏi Lạc Y: “Còn muốn thử lực hồng hoang không?”

Anh ta thấy mặt của Lạc Y, lập tức đỏ bừng lên, cô ấy cong môi, trừng mắt nhìn anh ta. Không phải là kiểu trừng tàn bạo, mà giống như trừng yêu, ánh nhìn mang theo dòng suối ấm áp mềm mại.

Tiểu Bạch rất muốn xông lên ôm lấy cô ấy, nhưng anh ta phát hiện ra mình lại không di chuyển nửa bước. Anh đứng yên tại chỗ, biểu tình trên mặt như đang rất buồn cười, nhưng lại cố nén không để cho mình bật cười, biểu hiện này của anh ta làm Lạc Y cảm thấy anh ta rất đáng yêu.

Lạc y thu dọn xong đồ đạc, xách túi nhỏ đi về phía anh ta.

Cô ấy nói: “Sao anh thích đánh người vậy?”

Tiểu Bạch nói: “Không... anh sẽ không đánh em. Anh chỉ đánh những người thiếu đòn.”

Thật ra thì, chủ yếu là anh ta muốn thể hiện mình không hề yếu đuối ở trước mặt Lạc Y. Suy nghĩ này, rất ngây thơ đúng không?

Có lẽ vậy... Tiểu Bạch không giải thích.

Lạc Y xách đồ, đi tới bên cạnh anh ta. Cô ấy đưa tay ôm lấy tay anh ta nói: “Anh còn không đi thay quần áo? Không phải anh muốn xuất viện sao?”

Tiểu Bạch nhìn vào bộ đồng phục bệnh nhân trên người mình, Lạc Y lại nói: “Em giúp anh thay quần áo.”

Lúc cô ấy nói chuyện, trong lời nói mang theo ý cười trêu ghẹo, bởi vì ngày hôm đó, anh ta cũng đã nói như vậy. Anh ta nói là anh ta giúp cô ấy thay quần áo.

Tiểu Bạch “A” lên, vừa gật đầu, vừa hỏi cô ấy: “Có nhìn trộm hay không? Em mở to mắt giúp anh thay? Hay là nhắm mắt lại giúp anh thay?”

Mặt của Lạc Y lại bắt đầu ửng lên, như nhớ tới cái gì đó, khuôn mặt của cô ấy càng lúc càng đỏ, càng lúc càng đỏ. Cô ấy nói: “Mở to mắt thay! Em có thể nhìn thấy tất cả! Thế nào?”

Tiểu Bạch bật cười, thì thầm hỏi ở bên tai cô ấy: “Đẹp mắt không?”

Lạc Y thật sự xấu hổ muốn chết, cô ấy cố tình hất cằm, ngạo kiều

nói: “Cũng không phải là nhìn lâu đầu tiên! Bà đây cũng đã sờ qua rồi đấy.”

Lúc này, đổi lại là tiểu Bạch không được tự nhiên.

Khuôn mặt đẹp trai của anh ta cũng dần nóng lên, cô gái này quá hoang dã!

“Đi thay quần áo nhanh lên!” Lạc Y thúc giục anh ta.

Tiểu Bạch đứng yên không động đậy, Lạc Y nhìn về phía anh ta. Đột nhiên — — tiểu Bạch ôm lấy cô: “Bịch”, anh ta xoay người áp cô ấy đến trên tường, cả người Lạc Y đều dựa sát vào tường, phía trước mặt là anh ta, anh ta áp sát người cô ấy, ngay cả một kẽ hở cũng không để lại cho cô. Hô hấp của Lạc Y dần trở nên loạn nhịp, rồi cô thấy đôi môi của tiểu Bạch dán tới.

“Oh...” Anh ta che lấy miệng cô ấy bằng một nụ hôn sâu, rồi anh ta ôm chặt lấy cô ấy, như sợ cô ấy chạy mất. Đầu óc của Lạc Y trở nên trống rỗng, cô cảm nhận được tiểu Bạch đang không che giấu được sự phấn khích của mình, cuồng nhiệt hôn cô ấy, hôn cô ấy tới khi đầu óc quay cuồng mới buông cô ấy ra.

Trong lúc hoảng hốt, Lạc Y cảm thấy tiểu Bạch như thay đổi thành một người khác, vừa khốc, lại còn không giống như dáng vẻ cột nhà lúc trước.

Cô ấy sắp không thở được, tiểu Bạch mới buông cô ấy ra, chăm chú nhìn vào đôi môi hơi sưng lên của cô ấy.

Cô ấy cắn môi dưới, đỏ bừng mặt nhìn thẳng vào mắt anh ta, ánh mắt của anh ta trở nên mơ hồ, càng ngày càng mê say, anh ta đặc biệt không thể chịu nổi biểu tình này của cô ấy, anh ta sâu thật hơi,

đột nhiên, lại dán mặt tới. Lạc Y nhắm mắt lại, cảm thụ sự phấn khích khi cắn môi cô của anh ta.

Đến lúc bọn họ xuất viện, đến lúc lên xe, cho đến lúc trở về biệt thự, cô ấy đều mơ mơ màng màng trong nụ hôn của anh ta.

Mở cửa biệt thự ra, tiểu Bạch trực tiếp ôm ngang cô ấy lên. Không chờ lên tầng hai, anh ta đã trực tiếp áp đảo cô ấy ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

Lạc Y đẩy anh ta ra: “Có thể đi tắm trước hay không?”

Tiểu Bạch nhanh chóng nắm bắt được thông tin quan trọng trong lời nói của cô ấy... cô ấy đang phát ra lời mời với anh ta?

Chương 1767: Thích thật lòng, là trân trọng như báu vật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch hít thật sâu chăm chú nhìn cô ấy, khuôn mặt Lạc Y đã đỏ bừng lên.

Cô ấy nhỏ giọng nói ở bên tai anh ta: “Anh đi tắm nhanh đi, trong bệnh viện toàn là vi khuẩn.”

Tiểu Bạch bật cười, anh ta lại hiểu sai...

Anh ta đưa tay ra ôm lấy cô ấy thật chặt, bá đạo hôn lên môi của cô, anh ta thấp giọng lẩm nhẩm nói: “Lực hồng hoang trong cơ thể anh sắp không thể khống chế nổi muốn nổ tung, chờ sau khi anh phi thăng thành tiên hai chúng ta cùng tắm?”

Lạc Y cười phá lên: “Anh nói xem, người nước ngoài như anh, còn học đòi nói tiếng cổ làm gì.”

Tiểu Bạch vừa kéo khóa váy của cô ấy, vừa nhìn thẳng vào mắt cô ấy nói: “Em nói gì vậy? Anh không nghe rõ.”

Lạc Y muốn cười phá lên, người này đã hoàn toàn tiến vào trạng thái quên lãng. Cô ấy chợt cảm thấy mình thật điên cuồng, mới quen biết vài ngày, cô đã muốn cùng người đàn ông này...

“Á...” Che mặt, bây giờ phản kháng vẫn còn kịp, lỡ như sau này hối hận thì phải làm thế nào?

Cô ấy đang quẩn quít, lại thấy tiểu Bạch ngừng tất cả động tác lại.

Cô ấy dờn ngón tay đang cản trở tầm nhìn của mình, nhìn về phía anh ta: “Sao vậy?”

Tiểu Bạch cực kỳ trịnh trọng nhìn cô ấy nói: “Anh đoán em còn chưa thực sự chuẩn bị xong tư tưởng tiếp nhận anh... Nếu không, cứ từ từ, chờ em hiểu anh nhiều hơn...”

Còn không chờ anh ta nói xong, Lạc Y đã đưa tay ra, kéo anh ta xuống: “Nếu không, hai chúng ta sống thử đi?”

Trái tim của tiểu Bạch tăng nhanh tốc độ, anh ta cảm thấy lồng ngực của mình nóng đến mức như muốn nổ tung. Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô ấy hỏi: “Cái gì gọi là sống thử?”

Lạc Y nói: “Chính là thể nghiệm cảm giác sống chung trước khi kết hôn,. Tránh cho sau này sống chung không thích hợp, lại phải ly dị.”

Tiểu Bạch nhú mày lại, nhìn chăm chăm vào cô ấy nói: “Vậy em sẽ rất thua thiệt đấy.”

Lạc Y nói: “Không lỗ gì cả, lỗ như không thích hợp rồi chia tay, cũng tốt hơn so với kết hôn rồi lại ly hôn.”

Tiểu Bạch bỗng rung cả mình, cô gái này chứa cái gì ở trong đầu vậy? Còn chưa bắt đầu yêu, đã muốn ly dị?

Anh ta đứng bật dậy, đưa tay kéo cô ấy lên, anh ta nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô ấy, nói với cô ấy một cách cực kỳ trịnh trọng: “Anh sẽ không cho em cái cơ hội đó đâu.”

“Hả? Cơ hội gì?” Lạc Y bị dáng vẻ này của anh ta làm giật mình.

Tiểu Bạch bùng mặt cô ấy, trước khi lên môi cô, nghiêm túc nói: “Anh tuyệt đối sẽ không cho em cơ hội chia tay với anh, chớ hòng mơ tưởng. Cả đời này em chỉ có thể là của anh.”

Hồ hấp của Lạc Y càng trở nên dồn dập, tiểu Bạch rất ít khi nghiêm chỉnh, anh ta bỗng nghiêm túc thế này, làm trái tim cô ấy nhảy cực kỳ nhanh.

Tiểu Bạch ôm cô, dịu dàng hôn lên môi cô ấy, Lạc Y căng cứng cả người. Rõ ràng cô ấy còn hơi không quen được anh ta ôm và hôn. Tiểu Bạch nhìn thẳng vào mắt cô ấy, thấp giọng hỏi: “Em sợ anh hả?”

Cô ấy mỉm cười, cười cực kỳ mất tự nhiên, nhưng không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Chương 1768: Thích thật lòng, là trân trọng như báu vật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sao tiểu Bạch lại không hiểu... mặc dù bọn họ đã xác định quan hệ yêu đương, nhưng thời gian tiếp xúc giữa bọn họ lại không lâu, anh ta mới hôn cô ấy mấy lần, cảm giác cô ấy giành cho anh ta còn rất xa lạ, bất chợt bảo cô và anh ta phát sinh quan hệ thân mật, chắc chắn cô ấy sẽ rất khó tiếp nhận.

Anh ta dịu dàng nhìn cô ấy, từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô ấy, nói: “Chúng ta vẫn nên từ từ đi, để em làm quen anh trước đã.”

Tiểu Bạch từ chớp mũi của mình lên chớp mũi của cô ấy, anh ta cách cô rất gần, đến nỗi cô cũng như cảm giác được nhiệt độ trên mặt anh ta.

Anh ta vuốt lưng của cô ấy, thấp giọng nói: “Em tập làm quen mặt của anh được đi, rồi dần dần quen đến thân thể của anh.”

Lạc Y nhìn anh ta bằng ánh mắt dịu dàng như nước, cô ấy gật đầu, giơ ngón tay lên miêu ta gương mặt đẹp trai của anh ta.

Cô ấy cong môi mỉm cười, rồi nhón mũi chân lên, thì thầm hỏi ở bên tai anh ta: “Vậy lực hồng hoang của anh phải làm thế nào?”

Biểu tình của cô ấy rất đáng yêu, chọc cho tiểu Bạch buồn cười. Anh ta cười nói: “Đã nhìn hai mươi mấy năm rồi, cũng không thiếu mấy

ngày này. Chúng ta bắt đầu từ hôn trước đã. Chờ em dần dần quen thuộc anh, không thể rời bỏ anh, chúng ta lại tiến thêm một bước tiếp xúc tay chân.”

Trái tim của Lạc Y như hóa thành nước, cô ấy rất cảm động, không ngờ anh ta có thể cân nhắc giúp cô ấy như vậy. Ánh mắt của anh ta ngậm đầy ý cười, anh ta nói cực kỳ nghiêm túc, Lạc Y gần như chìm đắm trong ánh mắt dịu dàng của anh ta.

Anh ta tiến tới, dùng chóp mũi cọ cọ chóp mũi của cô ấy: “Tối nay, anh ôm em ngủ, để em quen dần với sự tồn tại của anh trước đã.”

“Được!” Lạc Y cảm thấy tiểu Bạch thật là đáng yêu, anh ta rất quan tâm đến cô ấy. Sự tôn trọng này, làm Lạc Y cảm thấy ấm lòng. Sao lúc mới đầu cô ấy lại không thích người đàn ông tốt như thế này?

Cô ấy vừa tự suy nghĩ đã cảm thấy buồn cười.

Tiểu Bạch thấy cô mỉm cười, lại đưa tay ta thọt lét cô ấy. Hai người cãi nhau ầm ĩ đi lên tầng.

Tiểu Bạch ôm cô ấy đi tắm, Lạc Y dần bị lớp bong bóng trong bồn tắm lớn bao phủ lấy, cả quá trình mặt cô ấy đều đỏ tới tận mang tai.

Mặc dù tiểu Bạch thích chọc tức cô, nhưng vẫn còn quy tắc.

Ôm cô ấy ra khỏi bồn tắm, anh ta bọc cô kín mít như kén tắm. Lạc Y giãy giụa thế nào cũng không ra, được anh ta hầu hạ sấy khô tóc, lại bế vào chăn.

Cô ấy mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mới mua, mặc dù mùa đông mặc cảm thấy hơi lạnh, nhưng chất vải trơn mềm, cảm giác rất dễ chịu, nên cô đã chọn mặc nó.

Lúc tiểu Bạch đi ra, anh ta vừa lau tóc, vừa mỉm cười với cô ấy.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh. Tiểu Bạch hơi ngượng ngùng đi tới, Lạc Y che môi cười, vỗ vào vị trí bên cạnh, tỏ ý bảo anh ta tới.

Lúc này, tiểu Bạch mới đi tới.

Anh ta ngồi ở mép giường, đưa tay ôm lấy cô ấy. Lạc Y từ từ nhích vào trong ngực anh ta.

Cô hất cằm nhìn anh ta, tiểu Bạch tắt đèn, kéo cô ấy vào chăn, Lạc Y gối đầu lên cánh tay anh ta, nói: “Anh hát bài hát ru ngủ cho em đi.”

“Được!” Tiểu Bạch hắng giọng, tay cầm ở trên trán cô ấy, nhẹ giọng hát cho cô nghe: “Ngủ đi, ngủ đi, bảo bố thân ái ời, hai tay mẹ...”

“Ha ha...” hai tay mẹ... Lạc Y không nhịn được cười.

Tiểu Bạch cũng cảm thấy buồn cười, anh ta nói: “Anh hát thế này, để em chiêm tiện nghi rồi.”

Lạc Y nói: “Chẳng lẽ tay anh không chiêm tiện nghi?”

Anh ta còn không biết xấu hổ nói ra, từ lúc bắt đầu nằm xuống, anh ta đã mò tay vào trong quần áo của cô ấy.

Nhưng biết anh ta sẽ không làm gì, nên cô ấy không ngăn cản anh ta. Bọn họ đã nói, tập cho cả hai quen thuộc lẫn nhau mà.

Tiểu Bạch như đùa bỡn vô lại nói: “Oh, anh còn tưởng rằng mình đang sờ vào quần áo.”

Lạc Y bật cười, đánh nhẹ vào mu bàn tay của anh ta, người này được tiện nghi còn khoe mẽ!

Chính anh ta chạm vào, anh ta lại không biết? Còn làm ra vẻ ngây thơ (vô số tội) nữa chứ.

Tiểu Bạch mỉm cười, nói: “Bộ quần áo hôm nay em chọn rất tốt. Cực kỳ trơn mềm. Thật, sau này cứ mua loại vải này đi.”

Lạc Y trợn trắng mắt, người này đúng là đủ rồi! Cô giơ tay lên nhéo anh ta. Cô ấy hơi mệt mỏi, dụi mắt nói: “Anh hát bài khác đi, em thích nghe anh hát, giọng hát của anh rất hay.”

Tiểu Bạch suy nghĩ, nhẹ giọng hát: “Nếu anh chạm vào môi em, em có mỉm cười hay không, xin em hãy nói cho anh, được không...”

Lạc Y cong môi cười, cô giơ ngón tay lên, chạm nhẹ vào trên môi của anh ta.

Tiểu Bạch trở mình, dùng cùi chỏ chống người. Anh ta áp sát mặt tới gần cô, hơi thở ấm áp phả lên trên mặt cô.

Lạc Y nhìn chằm chằm vào anh ta, mỉm cười.

Anh ta nhìn cô từ khoảng cách gần thế này, trong bóng đêm u tối, ánh mắt của anh ta như mang theo dòng nước ấm áp len lỏi vào trong trái tim cô. Anh ta nhẹ nhàng hát ở bên môi của cô: “Nếu anh chạm vào môi em...”

Còn không chờ anh ta hát xong, Lạc Y đã đưa tay ra ôm lấy anh ta, cô ấy nhắm mắt lại dán môi mình lên môi của anh ta.

Khóe môi của cô hơi cong lên, anh ta biết cô đang mỉm cười. Cô

thích nộ hôn của anh ta.

Chương 1769: Nhìn thẳng nội tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hôn thật là ngọt, làm cho anh không nỡ tách ra được.

“Thật ấm áp!” Tiểu Bạch nói: “Thật ấm áp...” Cảm giác thật ấm áp, mặc dù chỉ là hôn, lại làm cho anh như mê như say.

Thứ hai, ngày Lạc Y đi làm, Tiểu Bạch một mực cùng cô đi làm, anh ở bên cạnh yên lặng nhìn cô đình thần. Lạc Y đang tập trung nghiêm túc làm việc, cái loại mị lực đó, làm cho cô như tỏa sáng!

Tiểu Bạch hoàn toàn không để đến ý nội dung đình thần, chỉ thấy Lạc Y giống như ngôi sao phát ra ánh sáng lấp lánh.

Ánh sáng lấp lánh chiếu sáng vạn trượng, trong nháy mắt che lấp hết mọi thứ xung quanh, ở trong mắt Tiểu Bạch, trừ ánh sáng của cô, mọi thứ xung quanh đều là ảm đạm không có ánh sáng.

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm mặt cô, tầm mắt căn bản không cách nào dời đi được, dù là một giây đều không thể. Cô quá xuất sắc, ánh mắt sắc bén, khí thế đè người. Nhưng khi đối mặt với anh, cô luôn lộ ra một tia tư thái của cô gái nhỏ. Tiểu Bạch che ngực, cảm giác mình rất hạnh phúc, một tiểu nữ nhân sấm rền gió cuốn như vậy, lại ngoan ngoãn cả một buổi tối đều ở trong ngực anh nũng nịu. Anh thật là nhớ, phải nhanh chóng để cho cô trở thành người phụ nữ danh chính ngôn thuận của anh mới được.

Nhưng là, anh biết mình không thể quá vội vàng, cô phải từ từ thích ứng cảm giác cùng anh ở chung mới được.

Lạc Y không phải là kiểu con gái dễ dãi tiếp xúc với người khác, để cho cô cùng một người đàn ông vừa mới quen mấy ngày phát sinh quan hệ thân mật, khẳng định so với giết cô còn dễ chịu hơn.

Tiểu Bạch đang suy nghĩ, đành tạm kết thúc. Lạc Y trở về phòng làm việc, Tiểu Bạch đi theo cô tới phòng làm việc, anh ngồi ở trên ghế salon bên ngoài đợi cô.

Sau hi Lạc Y hết bận, cười hỏi anh: “Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

Tiểu Bạch muốn nói: “Anh chỉ muốn ăn em.” Nhưng là anh đành nhịn xuống, anh nói: “Em mời anh đi ăn, em muốn ăn gì anh ăn cái đó. Ở nơi này em quen thuộc hơn anh, em so với anh em sẽ hiểu rõ hơn.”

“Được.” Lạc Y dẫn anh xuống dưới lầu mua mấy cái bánh bao, sữa chua, sau đó trực tiếp dẫn anh đến quán rượu đối diện.

Toàn bộ quá trình cơm trưa không tới năm phút!

Tiểu Bạch ngồi ngồi trong quán rượu trong phòng, mặt đầy mệt mỏi. Buổi trưa chỉ mấy cái bánh bao, sữa chua... Coi như giải quyết xong? Đây là luyện võ thuật gì a?

Còn nữa, cô dẫn anh tới quán rượu làm gì? Chơi game? Kể chuyện? Chỗ này đều không thích hợp?

Tiểu Bạch vẫn đang suy nghĩ, chỉ thấy Lạc Y mở cửa phòng tắm, đi thẳng vào.

Mắt Tiểu Bạch mở thật to, anh nhìn chăm chăm cửa phòng tắm, đột

nhìên nghe Lạc Y ở bên trong kêu anh: “Anh không vào sao?”

“A?” Có ý gì? Tiểu Bạch không hiểu lắm, anh đi tới cửa phòng tắm, nghe được cô ở bên trong nói: “Không phải muốn quen thuộc lẫn nhau sao? Chúng ta phải tận dụng thời gian chứ!”

“...” Tiểu Bạch chỉ cảm thấy một quạt trần lớn như vậy “Hạnh phúc” đập vào vào đầu anh.

Nguyên lai, mấy cái bánh bao kia, là vì tranh thủ từng giây từng phút để gần gũi anh?

Ôi trời ơi! Cá tính này của cô, anh rất thích!

A hắc hắc hắc — — Tiểu Bạch hạnh phúc muốn chết. Anh lập tức đẩy cửa phòng tắm, đi vào đưa tay muốn ôm cô, anh quá gấp để được gần cô.

Chương 1770: Nhìn thẳng nội tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng lúc này, Lạc Y đột nhiên quay đầu nhìn anh nói: “Anh còn không mau lại đây, em thích dùng mỹ phẩm dưỡng da, mặc dù tôi không trang điểm, nhưng là dưỡng da vẫn nên.”

Tiểu Bạch cúi đầu, chỉ thấy cô ở bồn rửa tay loay hoay với một đồng hồ trang điểm.

“...” Tay Tiểu Bạch còn dừng lại ở ngang hông Lạc Y, nhưng những lời này của cô, làm cho anh không có cách nào ôm xuống.

Tiểu Bạch muốn điên lên, tại sao nam nhân và nữ nhân hiểu khái niệm quen thuộc... Lại khác biệt lớn như vậy?

“Nhớ không?” Lạc Y hỏi anh.

Tiểu Bạch gật đầu: “Nhớ.” Trong lòng bồi thêm một câu: “Nhớ... Mới là lạ.” Anh vừa nghĩ, vừa nói: “Anh để điện thoại xuống, sau này có cơ hội, anh mua cho em.”

Lạc Y nhìn anh cười, nói: “Không cần, em không phải là muốn anh mua cho em. Anh không phải nói muốn chúng ta hiểu nhau hơn. Mỗi ngày chúng ta để cho đối phương hiểu nhau hơn một chút xíu đi. Bây giờ, đổi lại là anh. Anh có cái gì muốn cho em quen thuộc? Ví dụ như, sinh nhật của anh, còn có thích xem tạp chí gì? Hoặc là thích nghe cái gì? A... Đúng, anh thích nghe bài gì.”

Cô vừa nói, vừa ‘hừ’ đứng lên.

Tiểu Bạch dựa tường nhìn cô, đột nhiên anh nói: “Hôm nay anh muốn cho em quen thuộc chuyện này, có chút phiền toái, bởi vì anh cần em giúp anh cởi quần áo xuống trước.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Y lập tức đỏ thắm. Tiểu Bạch cảm giác Lạc Y đang xấu hổ, Anh cười nói: “Nhanh nhanh giúp anh cởi nút áo.”

Lạc Y nhú mào, cắn chặt môi, cực kỳ khó xử đưa tay. Tiểu Bạch bắt lấy tay cô, đè ở ngực anh.

“Cởi mau mau a.” Anh lên tiếng thúc giục cô.

Lạc Y hít sâu một hơi, cô cảm giác cả người nóng lên, nhưng vẫn nhắm mắt, giúp anh cởi nút áo.

Tiểu Bạch rất hài lòng với nét mặt bây giờ của cô, vừa xấu hổ vừa lúng túng, bộ dạng cắn chặt môi nhỏ của cô thật câu dẫn người đối diện...

Hồ hấp Tiểu Bạch cũng rối loạn, áo sơ mi của anh hoàn toàn rộng mở, Lạc Y nhìn chằm chằm cơ ngực rắn chắc của anh, còn có cơ bụng, cô cố ý cười nhàn nhạt hỏi anh: “Chúng ta trước quen thuộc chỗ này sao?”

Tiểu Bạch bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, từ cơ bụng trượt lên một đường. Anh đang thưởng thức gương mặt đẹp của cô đang hồng lên vì xấu hổ, đột nhiên... Anh xấu xa cười một tiếng, cực kỳ mỉa mai hoặc nói ở bên tai cô: “Chúng ta quen thuộc một chút sợi dây chuyền của anh, được làm từ đá phỉ thúy xanh, cực kỳ giá trị.”

“ *** kiếp”! Lạc Y muốn tát cho anh một cái! Không tệ, không tệ, tiểu tử này còn ăn miếng trả miếng!

Ánh mắt Lạc Y vòng vo chuyển, cô nâng lên một chân nói: “Anh xem, tôi thích đôi giày này.”

Tiểu Bạch chỉ đai lưng của mình, nói: “Anh thích đai lưng này.”

Lạc Y tỏ ra vẻ “Thì ra là như vậy “. Cô kéo dây khóa quần ra, cho anh nhìn lên nhãn hiệu, cô nói: “Là An Cát Lệ Na, thù lệ thay mặt nói.”

Tiểu Bạch cởi dây nịt của mình ra, cho cô nhìn quần tam giác của mình, đặc ý nói: “Đúng lúc là chồng em thay mặt nói.”

“Phốc ——” Lạc Y cười thảm, cô đột nhiên chỉ quần tam giác của Tiểu Bạch nói: “Ai? Anh mua quần này lúc chủ quán còn tặng bong bóng sao? Tại sao bên trong lại phòng to như vậy?”

“Phốc ——” lúc này đến lượt Tiểu Bạch không còn gì để nói, anh đẩy tay cô ra phía ngoài: “Hay là em đi ra ngoài đi!”

Cùng cô so đo cái này, anh thật không so được!

Để cho người ta nói mấy câu, làm cho hồng bét cả công sức, anh còn dự định cùng cô tìm hiểu nhau nửa năm sau đó tiến hành tiếp xúc tay chân!

Kết quả... Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt, trong đầu nghĩ: “Em không muốn cùng tôi ngủ thì thôi, còn biến tôi thành trò cười a...”

Mặc dù, anh là quân tử, nhưng dù sao cũng là con nhà gia môn!

Lạc Y ở bên ngoài đã muốn cười tắt thở, Tiểu Bạch thật dễ thương nha! Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, nhưng là... Cô tại sao lại muốn giày vò anh?

Đột nhiên cô có chút không hiểu rõ tại sao mình muốn làm như vậy? Chẳng lẽ chính là muốn thử nhân phẩm của anh? Không cần chứ? Anh bị dư lực vật hành hạ mạnh như vậy, cũng cố nén không dờ trò với cô, chuyện này cô có cần phải khảo sát nữa không?

Lạc Y trong giây lát phát hiện, thật ra thì... Cô chính là muốn cùng Tiểu Bạch từng bước phát triển nhanh một chút sao?

Ôi trời ơi! Lạc Y lúc này mới phát hiện, cô lại là kiểu phụ nữ như vậy?

Chương 1771: Thành thực, cơ trí, có mị lực (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y phục hồi tinh thần lại, cảm giác bản thân có chút đáng sợ, muốn ngủ đàn ông sao, chắc cô điên rồi?

Lạc Y vốn cho là cô và Tiểu Bạch tìm hiểu lẫn nhau, quá trình này cũng phải một tháng a, nửa tháng bắt đầu tiếp xúc từ từ.

Kết quả, chưa quá ba ngày, cô liền thất thủ. Cô hồ đồ bị Tiểu Bạch cho vào trong hố.

Buổi sáng lúc tỉnh lại, Lạc Y mặt đầy mộng mị.

Chỉ nhớ, nửa đêm hôm qua, anh đột nhiên tỉnh lại, nói muốn để cô làm quen, sau đó lại kéo cánh tay nhỏ bé của cô để vào nơi muốn cô làm quen với nó.

Tiếp đến, anh đeo lên tay cô một nhẫn, đặc biệt gợi tình nói ở bên tai cô: “Lạc Y, anh không biết anh có yêu em không, anh không biết thứ tình cảm này có được tính là tình yêu hay không, nhưng anh khẳng định anh biết rõ tình cảm của mình, anh thích em, rất thích. Anh đều muốn mỗi ngày cùng em ở chung một chỗ, dù là chúng ta không thể nói chuyện, sẽ để cho anh ở bên cạnh trông nom em, chỉ cần nhìn thấy em, anh cũng mãn nguyện.”

Tim Lạc Y như muốn tan ra, anh hôn cô nói: “Ngày mai, chúng ta cùng đi gặp ba mẹ em. Anh muốn em nhanh nhanh trở thành vợ của

anh.”

Lạc Y cả người đều là mộng, lại nghe anh nói: “Chờ ba mẹ đồng ý, sau đó chúng ta lại về đảo Ngả Lợi gặp ba anh”

Tim Lạc Y đập rộn lên, chuyện này tiến triển quá nhanh! Đối với cô mà nói, nhất định chính là thần tốc!

Tay cô bức tóc, làm sao cũng không nghĩ tới... Quen biết anh bảy ngày, liền nói chuyện yêu đương.

Nói yêu thương ba ngày, liền cùng người ta ngủ chung!

Ôi trời ơi... Về nhà cô phải nói sao với ba mẹ đây?

Trong lòng Lạc Y không yên, mẹ cô là người rất truyền thống, để cho mẹ cô biết cô cùng đàn ông ở chung, mẹ cô nhất định sẽ cầm dây nịt da đánh chết cô.

Lạc Y cảm giác nhức đầu. Cô nhìn sang Tiểu Bạch đang ngủ bên cạnh.

Anh ngủ đặc biệt ngọt, môi hơi cong, gương mặt trong suốt yên tĩnh tựa như ẩn chứa một tầng ánh sáng.

Nhìn gò má anh tuấn của anh, Lạc Y không kiềm được ngừng thở. Trong nháy mắt, trong căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy “Đùng đùng” tiếng tim đập của cô.?

Cô thật không có cách nào từ chối anh, thậm chí, tối qua có một lần là cô chủ động. Ngón tay cô sờ lên mặt anh, giống như ma dẫn, ánh mắt cô cũng không thể nào dời ra.

Cho tới bây giờ, Lạc Y cũng còn cảm thấy không tưởng tượng nổi, cô và Tiểu Bạch làm sao lại ở chung một chỗ chứ? Thật ra tư tưởng của cô rất bảo thủ, cô vụn vụn không nghĩ tới, mình lại làm chuyện điên rồ như vậy!

Chương 1772: Thành thực, cơ trí, có mị lực (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cứ thế nhìn anh chăm chú, đột nhiên cô cảm giác tay Tiểu Bạch ôm eo cô, tiếp đến, anh xoay một cái áp đảo cô xuống, anh nhẹ giọng nói bên tai cô: “Nhìn chăm chăm anh lâu như vậy, sao không tới tới hôn anh một chút. Xem ra ta tối hôm qua môn học còn chưa làm đến nơi đến chốn.”

Anh vừa nói, một bên hôn môi của cô. Lạc Y cười đẩy anh: “Đã mấy giờ rồi, đừng làm rộn, phải đi làm.”

Tiểu Bạch mặc kệ, anh kiềm lại hai cánh tay nhỏ bé của cô đang làm loạn, dùng một tay bắt lấy giờ đến đỉnh đầu của cô.

Anh ở tại môi của cô tỉ mỉ hôn.

Lạc Y vùng vằng vịn vịn: “Đừng làm rộn. Mau buông em ra. Mới sáng sớm, anh lại làm loạn!”

Tiểu Bạch cố ý gãi gãi ở hông cô: “Ha ha...” Lạc Y vừa vịn vịn, vừa cười to. Cô nhắc chân đạp anh: “Anh muốn làm gì? Mau buông em ra!”

Tiểu Bạch không buông tay, anh hôn lên gò má của cô, thanh âm dễ nghe ở bên tai cô nói: “Buổi sáng tinh thần tốt... Chúng ta ôn lại môn học tối hôm qua một lần.” Lạc Y muốn kêu cứu, người đàn ông này, thật muốn bức chết cô a!

Anh làm sao cũng không mệt mỏi?

Mới sáng sớm, cô bị anh giày vò các kiểu. Tiểu Bạch lái xe đưa cô đi làm, anh không đi sai đường

Tiểu Bạch cũng rất ngạc nhiên: “Ai yêu, không nghĩ tới... tất cả lại là sai.” Anh vừa nhìn chăm chăm mặt đường, vừa đưa tay cầm tay cô.

Anh cười nói: “Xem ra, em đã truyền tất cả trí tuệ và sức mạnh cho anh. Anh cảm giác, so với trước kia đầu óc thanh tỉnh hơn nhiều.”

“Phốc...” Còn có thể tán gẫu... Dùng thân thể truyền cái gì, thật không biết xấu hổ.

Lạc Y bận rộn một cả buổi trưa, lúc rảnh rồi cũng đã tới giờ ăn cơm, Lạc Y lại bắt đầu rầu rĩ.

Tiểu Bạch nói muốn cùng cô về nhà, nhưng là... Cô về nhà phải thế nào với ba mẹ?

Mới quen mấy ngày, đã cùng người ta ở một chỗ, còn cùng ngủ với người ta. Chính cô cũng không khống chế được tiết tấu, cô cũng không biết nên nói làm sao với ba mẹ.

Lạc Y tâm sự nặng nề, Cô cố ý đến công ty anh đợi anh nửa ngày.

Cô muốn cùng anh thương lượng một chút, lúc đến nhà cô, không muốn nói cô và anh đã tiến triển đến thế kia.

Tiểu Bạch gần đây bận bịu chuyện thu mua công ty hóa trang, cho nên, anh thường xuyên lưu trú ở chi nhánh công ty này.

Lạc Y đi tới công ty hóa trang của Tiểu Bạch, lập tức được thư ký mời lên lầu.

Tổng tài trong phòng làm việc, Lạc Y ngồi trên ghế sa lon, nhìn Tiểu Bạch làm việc.

Lạc Y cho là mình đã đi nhầm phòng, người đàn ông trước mặt cô là Tiểu Bạch sao?

Tại sao người đàn ông này lại nghiêm túc như vậy? Rất nghiêm túc?

Lúc Tiểu Bạch xử lý công chuyện rất cẩn thận nghiêm túc, thật giống như biến thành một người khác, đặc biệt thành thực, cơ trí, rất quyến rũ.

Anh rất bá đạo, thời điểm quyết định, để cho lòng người dưới tay anh phải run sợ.

Lạc Y chưa từng thấy qua Tiểu Bạch như vậy, cho tới bây giờ, cô chỉ thấy một Tiểu Bạch nghịch ngợm, ngây thơ như một đứa bé trai, thật là không giống cùng một người.

Cô cảm giác Tiểu Bạch nhất định bị đa nhân cách. Cô buồn cười nhìn anh chăm chăm, thấy thế nào là cảm giác người đàn ông của cô mưòi phần hấp dẫn.

Cô đang ngoẹo đầu nhìn anh, Tiểu Bạch đột nhiên dừng lại công việc trong tay, nhìn lại về phía cô.

Lạc Y vội vàng đổi tầm mắt, làm bộ nhìn chậu bông.

Tiểu Bạch khép lại tài liệu kẹp, hai tay bỏ vào túi đi về phía cô. Lạc Y

thấy một cặp chân dài dừng lại trước mặt cô.

Anh khom người, gương mặt tuấn tiến gần lại cô nhìn thẳng, anh cười hỏi: “Chậu hoa có đẹp không?”

Lạc Y cong môi cười, cô gật đầu, nói: “Đẹp.”

Mặt cô có chút đỏ, cô biết mặt cô đang nóng lên. Cô nín thở, nhìn gương mặt tuấn tú của anh từ từ tới gần.

Anh nhìn chằm chằm mặt cô, cười một tiếng, đột nhiên đến gần tai cô hỏi: “Vậy anh có đẹp không?”

Lạc Y cong môi cười, không nói lời nào. Người này thật là... Còn chọc ghẹo cô! Cô thật sự không tin, anh trước giờ làm sao lại không có bạn gái!

Lạc Y đột nhiên hỏi anh: “Thành thật khai báo, trước kia theo đuổi qua bao nhiêu mỹ nhân?”

Tiểu Bạch sửng sốt một chút, nghiêm túc nói: “Anh có theo đuổi một cô gái, An Kỳ Nhi em không phải biết sao?”

Lạc Y bĩu môi.

Tiểu Bạch nhéo mũi nhỏ của cô. Trong đầu nghĩ, đây là cô ghen sao?

Chuyện này của anh, thật ra thì cô đều biết.

Tiểu Bạch cười cười.

Anh ngồi chồm hổm xuống, cô rũ mắt tiếp nhìn anh.

Anh cầm tay cô, rất nghiêm túc nói: “Lúc trước anh theo đuổi em đơn giản là vì ở cùng em khá thú vị, chính là đơn thuần cảm thấy ở cùng với cô cảm thấy thoải mái. Nhưng là, nhưng anh bây giờ không chỉ là cảm giác thoải mái, anh còn rất nhớ em, nhớ lúc anh ôm em, nhớ lúc anh hôn em, rất nhớ... Giống như bây giờ.”

Anh nắm lấy tay cô đặt lên ngực anh. Anh kéo cô xích lại gần mình, anh ngồi bên cạnh cô, ôm cô đặt lên đùi mình. Chân anh vừa dài lại vừa thẳng, Lạc Y ngồi ở trên đùi anh, cảm giác mặt anh từ từ nóng lên.

Anh giữ lấy cằm cô, hôn thật sâu lên môi cô.

Lạc Y trong lòng cái gì cũng hiểu, cô chính là muốn nũng nịu, muốn được anh dỗ dành.

Cô cũng không biết tại sao, có một ngày nội tâm của mình lại trở nên như vậy...

Chương 1773: Làm như không hề có (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y biết tính cách của mình, thật ra cô rất mạnh mẽ, các đồng nghiệp đều sợ cô, nhưng mà đối mặt với tiểu Bạch cô liền cảm thấy mình như cô gái nhỏ, làm sao cô lại biến thành như vậy?

Lạc Y bị anh hôn đến khó thở, cô duỗi tay ôm cổ anh, Tiểu Bạch như được cổ vũ càng hôn càng dùng sức.

Lúc anh buông cô ra thì cười vô cùng vui vẻ, anh nhéo má cô: ‘Chờ một chút, anh còn có một ít tài liệu chưa xem xong, chờ anh xử lý xong chúng ta liền đi gặp ba mẹ em.’

“Vâng.” Lạc Y đẩy anh ra: “Nhanh đi làm đi.” Anh hơi tiếc nuối khi buông cô ra.

Anh cọ cọ một lúc mới nói: “Nếu không em ở đây đi, anh ôm em.”

Tiểu Bạch kéo cô đi tới trước bàn làm việc của anh.

Anh ngồi trên ghế chủ vị để cô ngồi lên đùi anh.

Lạc Y đỏ mặt ngồi xuống, anh mở tài liệu nghiêm túc xem, cô chống tay lên bàn xem tài liệu cùng anh.

Nhìn một lúc Tiểu Bạch phát hiện mình không tập trung, anh không muốn xem tài liệu mà chỉ muốn nhìn cô. Khuôn mặt cô như nam

châm gắt gao hấp dẫn ánh mắt của anh.

Từng phút từng giây cũng không dời mắt đi được, anh nhìn chăm chăm môi không kìm lòng không được hôn cô.

Lạc Y gõ đầu anh: “Sao lại không chuyên tâm hả?”

Tiểu Bạch nói: “Anh không phải không tập trung...”

Anh rất tập trung nhìn cô mà.

Lúc này đột nhiên Lạc Y chỉ vào bảng số liệu nói: ‘Không phải chỗ này viết sai rồi sao?’

Tiểu Bạch nhìn theo hướng cô chỉ: “Đúng vậy, số liệu ngạch tiêu thụ và số lượng kho hàng không khớp.”

Sắc mặt của anh không vui ấn số nội bộ để thư kí đi vào.

Thư kí này đi theo anh nhiều năm, là một người đàn bà trung niên vô cùng chuyên nghiệp, nghiêm túc, tên là Phan Ni.

Phan Ni giẫm dày cao gót tiến vào liền sừng sốt.

Bà nhìn thẳng cô gái đang ngồi trên đùi ông chủ, còn cho rằng mình nhìn nhầm, bà tháo kính xuống lại đeo lên.

Kết quả vẫn thấy một cô gái đang ngồi trên đùi ông chủ.

Phan Ni trố mắt nhìn ông chủ nhà mình, thế mà ông chủ nhà bà lại đang ôm một cô gái? Còn để cô ấy ngồi trên đùi mình? Không thể nào, trời hạ mưa đỏ sao? Ông chủ nhà bà nghiêm túc trong công việc làm sao lúc làm việc có thể tình chàng ý thiếp với cô gái khác?

Phan Ni vô cùng kinh ngạc, bà lắc đầu, cảm giác không thể nào tưởng tượng nổi, nhất định là bà nhìn lầm rồi, đột nhiên bà xoay người ra cửa.

Đóng cửa lại lại gõ cửa lần nữa.

Tiểu Bạch và Lạc Y hai mắt nhìn nhau... Lạc Y nghi hoặc: “Thư kí này muốn làm gì vậy?”

Tiểu Bạch: “Mời vào.”

Vốn Phan Ni cho rằng mình mở cửa không đúng cách cho nên mới mở cửa lần nữa rồi mới tiến vào, lại không nghĩ tới.

Trên đùi ông chủ nhà bà vẫn là cô gái kia.

Ôi ôi ôi...

Phan Ni chấn kinh rồi, cô gái này là thần thánh phương nào? Vương lão Ngũ vạn năm nhà bà trước giờ không mang theo đàn bà đến công ty, cũng chưa bao giờ nghe nói ông chủ nhà bà có tai tiếng với ai.

Hôm nay sao đột nhiên có một cô gái ngồi trên đùi của cậu ấy?

Còn thân mật như vậy? Quá thần kì rồi.

Tiểu Bạch ho khan, thư kí đột nhiên hoàn hồn.

Nhanh chóng chạy tới bàn làm việc của ông chủ gọi một tiếng ‘Ông chủ’.

Chương 1774: Làm như không hề có (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà cúi người vừa kinh ngạc vừa đánh giá cô gái ngồi trong lòng ông chủ, bà chẳng có ý gì khác, chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi.

Lạc Y bị bà nhìn cho dựng lông mao nhanh chóng đứng lên, gạt tay t bra muốn về chỗ sofa.

Thời gian làm việc mà thân mật như vậy đúng là không tốt lắm.

Cô vừa đứng lên thì đột nhiên Tiểu Bạch giữ chặt tay cô, anh ôm eo cô ấn cô ngồi lại đùi anh.

Tiểu Bạch nói với thư kí: “Vị tiểu thư Lạc Y này là phu nhân tương lai của tôi, sau này chị phải quen với sự tồn tại của cô ấy. Hơn nữa đối với bất kì trường hợp nào cũng phải tôn trọng cô ấy không khác gì với tôi.”

Thư kí vội vàng đáp: “Vâng thưa ông chủ.”

Tiểu Bạch bảo bà gọi giám đốc phòng tài vụ và quản lý kho hàng tới.

Lúc này Lạc Y thật sự không chịu ngồi lên đùi anh, cứ thế này từ trên xuống dưới cả công ty này không tới nửa ngày đều nói cô là tiểu yêu tinh bám người...

Lúc giám đốc tài vụ và quản lý kho hàng tới thì Lạc Y đã ngồi về vị trí

sofa.

Tiểu Bạch thả bảng số liệu trước mặt bọn họ: “Nhanh giải thích cho tôi đây là thế nào?”

Hai người kia không tự giác mà run rẩy, sắc mặt ông chủ quả thật quá tệ.

Giám đốc tài vụ vừa cầm bảng số liệu lên, nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Đây là hàng hóa ông ta và quản lý kho trộm lấy đi, bọn họ mang đi bán rồi kiếm hàng giả lấp vào chỗ trống, đám hàng đó bọn họ bán được 500 vạn.

Nhưng mà chuyện này bọn họ làm lúc ông chủ tiếp nhận công ty, lúc làm việc này bọn họ làm quỷ không hay thần không biết, ông chủ mới này làm sao mà điều tra ra?

Hơn nữa ông chủ mới vừa tiếp nhận công ty không được bao lâu, làm sao mà phát hiện công ty bị tổn thất ở kho hàng?

Sắc mặt Tiểu Bạch lạnh xuống: “Cho các người 1ph đồng hồ.”

Anh vừa nói vừa cầm di động gọi cho cảnh sát sau đó mới đặt di động xuống bàn.

Ý thức được rõ ràng các người không cho tôi câu trả lời vừa lòng thì chờ mà ăn cơm tù đi.

Tiểu Bạch không nhanh không chậm nhìn hai người chỉ càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi.

Số di động trên máy của Tiểu Bạch vẫn còn đó, thời gian từng giây trôi đi.

Trong phòng không một chút âm thanh.

Lạc Y nhìn Tiểu Bạch giống như nhìn thấy tử thần vậy.

Biểu tình của Tiểu Bạch không thể nói là tàn nhẫn nhưng khí thế kia có thể ép hai người kia không ngừng đổ mồ hôi.

“Tổng giám đốc, chúng tôi... chúng tôi không biết vì sao số liệu này không khớp.” Giám đốc tài vụ run run, ông ta cúi đầu lên nhìn lên, trong lòng run sợ: “Sổ sách công ty chúng ta không phải như vậy...”

Tiểu Bạch hí mắt cười cười nhưng không nói gì.

Hai người kia hoảng sợ, tuy ông chủ đang cười nhưng mà nụ cười kia thật đáng sợ.

Thời gian từng giây trôi qua chỉ còn 28s.

Lạc Y thầm nghĩ phòng tuyến trong lòng hai người kia sụp đến nơi rồi.

Một chiêu này của Tiểu Bạch vừa nhanh, chuẩn lại tàn nhẫn. Tuy rằng anh không có biểu cảm gì nhưng hai người kia trộm tiền không ít, hơn nữa Tiểu Bạch đã cho thấy anh nắm được chứng cứ. Nếu anh thật sự giao chứng cứ cho cảnh sát thì nhất định hai người này xong rồi.

Lúc này giám đốc tài vụ run run nói: “Chuyện này không liên quan tới tôi...”

Ông ta còn muốn chống chế, Lạc Y khinh bỉ.

Tiểu Bạch vẫn híp mắt ngồi đó, anh không tỏ thái độ cũng không nói một lời.

Lạc Y cảm thấy cô phải nên tìm hiểu Tiểu Bạch lần nữa...

Trạng thái của Tiểu Bạch lúc làm việc đã hoàn toàn thay đổi nhận thức của cô về anh.

Thái độ của anh rất lạnh lùng, rất khí phách, ánh mắt lạnh nhạt lại sắc bén giống như lưỡi dao có sát khí.

Chương 1775: Nói pháp luật với tôi, các người còn non lắm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Văn phòng cực kì yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ có âm thanh tí tách của đồng hồ.

Thời gian còn lại 3s.

Gấp gáp làm cho người ta hít thở không thông.

Lạc Y nhìn quản lý kho không ngừng rung đầu gối giống như lúc nào cũng có thể quỳ xuống với Tiểu Bạch.

Giám đốc tài vụ còn muốn chống chế nhưng mà quản lý kho nhìn thời gian còn sót lại mấy giây thì hồng mắt rồi.

Trên trán ông ta đều là mồ hôi, cả người run run nói: “Ông chủ à, là giám đốc tài vụ ép tôi làm. Ông ta nói công ty chúng ta bị thu mua, lúc giao nhận công việc mà thiếu sót hàng hóa thì sẽ không ai phát hiện.”

Lúc này Tiểu Bạch cầm di động trong tay, anh nhìn chăm chăm dãy số bên trên vẫn chưa xóa đi cũng không nói là sẽ xóa.

Tiểu Bạch nói với giám đốc tài vụ: “Ông ra ngoài trước đi.”

Trong đầu giám đốc tài vụ on gong, tv nhấn chuông để trợ lý cho

người mang giám đốc tài vụ ra ngoài.

Lạc Y nhìn Tiểu Bạch, không nghĩ Tiểu Bạch giỏi như thế. Tách nhau ra hỏi, giám đốc tài vụ ở bên ngoài càng bị áp lực hơn, bởi vì ông ta không biết quản lý kho sẽ nói gì với ông chủ.

Giám đốc tài vụ bị mang ra ngoài, Tiểu Bạch lạnh nhạt nhìn quản lý kho.

Quản lý kho không nhịn được rùng mình: “Ông chủ à, tôi sai rồi, chúng tôi trộm hàng hóa mang ra bán được 500 vạn.”

Tiểu Bạch nhìn ông ta một cái: “Các người chia tiền còn biết chia cho phù hợp với thân phận của mình, hai người 250 vạn (đồ ngốc).”

Quản lý kho sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ông ta quỳ xuống đất: “Ông chủ, tiền kia tôi chưa hề động tới, tất cả vẫn đang để đầu giường, tôi lập tức trả lại cho công ty.”

Ông ta vừa nói vừa nhìn lại bản thân đổ đầy mồ hôi giống như mưa tí tách rơi xuống.

Tiểu Bạch không tỏ thái độ gì, để thư kí mang quản lý kho đi sau đó để giám đốc tài vụ đi vào.

Giám đốc tài vụ kia chẳng dám nói dấu nửa câu bởi vì sợ quản lý kho đã trúng chiêu... nếu tiện nhân kia khai nhận hết sự thật thì ông ta nói dối nữa thì đúng là chữ ‘chết’ viết như thế nào cũng không biết.

Giám đốc tài vụ run run nói: “Lúc công ty chuyển giao, tôi và quản lý kho làm giả sổ sách, cầm một đám hàng hóa ra ngoài bán 500 vạn... tiền tôi nhận một phần nhưng mà tôi...”

Tiểu Bạch nói: “Cầm một đám hàng hóa là ý gì? Khái niệm lấy và trộm ông vẫn không hiểu được sao? Cần tôi mang từ điển đến cho ông không?”

Nháy mắt giám đốc tài vụ lạnh cả người.

Lúc này Tiểu Bạch ấn chuông: “Mang quản lý kho đi vào.”

Quản lý kho sợ tới mức sắp sồn ra quần rồi nhưng giám đốc tài vụ vẫn còn cứng mồm.

Giám đốc tài vụ hoảng sợ ngược mắt nhìn lên ông chủ, ông ta thấy ông chủ mở di động, ông ra run run nói: “Căn cứ luật kế toán điều 40, người làm báo cáo tài vụ giả, làm giả sổ sách, lợi dụng chức vụ làm trái quy định pháp luật, bị thu lại chứng nhận hành nghề kế toán, ông chủ, tiền còn đó, cậu lấy lại và hủy chứng nhận của tôi là được, thả cho tôi một con ngựa đi...”

Chương 1776: Nói pháp luật với tôi, các người còn non lắm

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này Lạc Y ngắt lời ông ta: “Điều 271 Hiến pháp, tội lợi dụng chức vụ: Công ty, xí nghiệp hoặc là nhân viên đơn vị khác lợi dụng chức vụ để vụ lợi, mang tài sản phi pháp làm của riêng, mức nặng là dưới 5 năm tù có thời hạn hoặc tạm giam ngắn hạn, mức nặng nhất là 5 năm tù trở lên, công thêm tịch thu tài sản.”

Muốn chơi chiêu pháp luật với cô, không phải quá non rồi chứ?

Muốn lén đổi khái niệm cũng không hỏi xem chị đây có đồng ý hay không.

Vị giám đốc tài vụ ghen hòng, Lạc Y lại nói: “Huống hồ luật kế toán ông nói sai rồi, sau này học tập phải nghiêm túc vào.”

Giám đốc tài vụ ngây ngốc, lúc này ông ta mới ngẩng đầu nhìn ánh mắt sắc bén của cô gái.

Cô gái từ từ đứng lên, biểu tình nghiêm túc đi tới trước bàn làm việc của ông chủ, cô vươn một ngón tay đè lại chức năng nhấn số trên màn hình, gọi đi, vi phạm pháp luật thì phải nghiêm trị.

Nháy mắt hai người kia tê liệt ngã xuống.

Lúc này còn thấy cô ấn bút ghi âm đặt lên bàn nói: “Những lời ông nói đều ở trong này.”

Lạc Y đứng bên cạnh Tiểu Bạch như chưa làm gì, vẻ mặt thản nhiên quay đầu nói với anh: “Em ở tiệm cafe dưới lầu chờ anh.”

Tiểu Bạch gật đầu nhìn bóng dáng cô ra ngoài.

Lạc Y biết sau đó Tiểu Bạch sẽ rất bận, vừa tiếp nhận công ty đột nhiên xảy ra chuyện này nhất định anh rất tức giận.

Lạc Y muốn gọi cho một người bạn luật sư của mình nhưng nghĩ đến nhất định Tiểu Bạch có đoàn luật sư của mình cô còn lo lắng gì nữa...

Cô cũng không biết thì ra bất tri bất giác chuyện của Tiểu Bạch lại khiến cô để bụng như vậy.

Lạc Y từ văn phòng t bra ngoài, thư kì và trợ lý cung kính chào hỏi với cô.

Lạc Y gật đầu với bọn họ, cô ưu nhã đi tới trước thang máy.

Ra khỏi tòa cao ốc công ty Tiểu Bạch, Lạc Y không phát hiện có ánh mắt khác thường nhìn cô cũng không có ai nghị luận sau lưng cô.

Xem ra thư kí nữ kia cũng không có thói quen khua môi múa mép.

Lạc Y lập tức thích bà ấy, người bên cạnh Tiểu Bạch đều khá tốt, trợ lý kia cũng không tệ.

Lạc Y ngồi chờ ở tiệm cafe một lúc sau đó lại đi siêu thị mua đồ.

Cô và Tiểu Bạch đến nhà cô cũng không thể tay không mà về chứ?

Cô đi dạo siêu thị cũng không biết mua gì, Tiểu Bạch gọi tới cô nghe thấy anh hỏi: “Em đang ở đâu.”

Lạc Y vội vàng nói: “Em đang ở siêu thị.”

Cô rõ ràng nghe thấy tiếng thở ra của anh, anh liền nói: “Chờ anh, anh qua ngay.”

Anh bận rộn làm việc sau đó nhanh chóng đến tiệm cafe tìm cô, kết quả anh tìm một vòng cũng không thấy người đâu.

Tiểu Bạch lái xe đi tìm cô, lúc tới siêu thị thì thấy cô đang đi dạo.

“Sao chưa mua gì vậy?” Tiểu Bạch duỗi tay cầm xe đẩy, lv dựa gần tay anh, hai người cùng nhau đẩy một xe không...

Lạc Y bĩu môi, nói: “Không biết mua cái gì.”

Tiểu Bạch ôm eo cô lại gần mình nói: “Vậy thì cứ đi dạo đã.”

Một tay anh đẩy xe một tay ôm cô nói thềm bên tai: “Vừa nãy hai tên quản lý kia có một tên dọa đái ra quần.”

Lạc Y nhin không được cười ra tiếng.

Tiểu Bạch lại dán gần vành tai cô nói: “Làm tốt lắm.”

Lạc Y cười khen anh một tiếng: “Anh cũng không tệ, rất có mùi vị đàn ông.”

Tiểu Bạch sừng sốt, nói thật anh muốn nghe một câu khen ngợi nhất

chính là câu này.

“Lại khen một lần nữa.” Anh chờ mong nhìn cô.

Lạc Y ước lượng nhón mũi chân thì thầm bên tai anh: “Lúc anh làm việc cô cùng đẹp trai.”

Trong lòng Tiểu Bạch vui vẻ, anh đứng đó lẳng lặng nhìn cô.

“Khen lần nữa đi.” Anh nhìn cô, Lạc Y mím môi cười với anh.

Cô nhìn anh nói: “Em cảm thấy em sắp không quen anh rồi, vừa nãy đáng vẻ kia của anh khí phách lại thông minh cơ trí, có quyết sách, đẹp trai đến nỗi khiến em muốn hạ gục anh.”

Chương 1777: Giao trái tim mình cho anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch hít một hơi thật sâu.

Cô đang nói gì? Cô nói anh khí phách cơ trí có quyết sách, cô còn muốn hạ gục anh?

Rõ ràng Lạc Y cảm giác được cánh tay anh ôm eo cô đột nhiên buộc chặt.

Tiểu Bạch nhìn cô nói: “Đối diện có một khách sạn, hiện tại chúng ta qua đó sao? Mục hạ gục gì đó lúc nào anh cũng có thể phối hợp.”

Lạc Y buồn cười đấm anh: “Buổi tối nói sau.”

Lạc Y vừa ngược mắt nhìn thấy Tiểu Bạch cười có chút dâm đãng, biểu tĩn̄h kia của anh đáng yêu muốn chết.

Đột nhiên anh hỏi cô: “Anh đẹp trai thật sao?”

Lạc Y mím môi cười gật đầu: “Lúc làm việc vô cùng soái ca, nhất là lúc đối mặt với sự việc phát sinh, vô cùng vững vàng, bình tĩn̄h.”

Tiểu Bạch lập tức ôm eo cô kiêu ngạo: “Cũng không xem người đàn ông của em là ai.”

Lạc Y cười tròng anh, hùng hổ thôi mà cũng đáng yêu như vậy.

Tiểu Bạch vui đến lâng lâng, hai mắt sáng như sao hỏi cô: “Có phải đột nhiên phát hiện anh có rất nhiều ưu điểm đúng không?”

Lạc Y ôm eo anh, dán mặt vào ngực anh, sau đó ngẩng đầu nói thầm bên tai anh: “Đúng thế.”

Tiểu Bạch không nghĩ tới người có tính cách như cô lại ở trước mặt công chúng ôm anh.

Anh kinh ngạc lại hạnh phúc nhanh chóng hỏi cô: “Còn phát hiện ra ưu điểm gì, nói nhanh xem.”

“Ừm...” Lạc Y nói: “Dáng người tốt này.” Nói xong gương mặt ửng đỏ.

Trong lòng Tiểu Bạch thật mỹ mãn như muốn bay lên trời, đột nhiên anh cúi người thì thầm bên tai cô: “Em đang đơn thuần khen dáng người anh tốt hay khen lực tự cường của anh đây?”

“Này, nói linh tinh cái gì đấy.” Lạc Y trừng anh, siêu thị có nhiều người như vậy.

Tiểu Bạch nhìn bộ dạng hờn dỗi của cô, trong lòng ngọt ngào. Anh cúi đầu hôn lên má cô, hiện tại anh thật muốn hung hăng hôn cô.

Lạc Y duỗi tay đẩy anh ra, oán trách trừng anh: “Đừng gây rộn nữa, đây là siêu thị đấy.” Nhiều người nhìn như vậy.

Hai người bọn họ đẹp trai xinh gái, vốn dĩ đã dễ gây chú ý rồi, lúc này còn ôm ôm ấp ấp anh anh em em càng gây chú ý hơn.

“Nhanh đi mua đồ đi.” Lạc Y nhanh chóng đẩy xe đi trước, cô mua

mấy loại hoa quả sau đó cầm đi xếp hàng.

Tiểu Bạch nhìn xung quanh, lập tức đẩy xe đến hàng gia dụng, anh đi tới cầm một ấm nước màu đỏ rất đẹp mắt, lịch sự bỏ vào xe đẩy.

Sau đó lại cho một lò vi sóng vào xe, sau đó là quạt gió, nồi cơm điện, lò nướng, anh cầm từng cái bỏ vào xe.

Tiểu Bạch cứ thấy là cho vào mặc kệ có dùng tới hay không.

Đồ đạc ở nơi này rất đắt nhưng Tiểu Bạch chẳng để tâm đến giá cả, chất cao xe đẩy của hai người.

Lạc Y chọn xong hoa quả quay lại liền thấy Tiểu Bạch khuôn vác, trong xe đã để nhiều như vậy rồi anh còn chọn thêm.

Lạc Y kỳ quái hỏi anh: “Anh chọn nhiều đồ gia dụng như vậy làm gì?”

Tiểu Bạch nói: “Tặng cho ba mẹ em đó.”

“Anh đến nhà em định mang mấy thứ này sao?” Lạc Y bật cười, thân ái nhà cô lại đáng yêu rồi.

Chương 1778: Giao trái tim mình cho anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vuốt tóc cười hỏi anh: “Anh định lần đầu tiên tới nhà em liền mang theo đồng đồ gia dụng đó?”

“Sao đâu, không phải rất tiện ích sao? Vô cùng thực dụng.” Tiểu Bạch vừa nói vừa gật đầu, càng nghĩ càng cảm thấy mình chọn mấy món đồ này rất có đạo lý.

Anh nói: “Có mấy thứ này lúc ba mẹ em làm việc nhà sẽ đỡ vất vả hơn. Bọn họ chăm sóc em nhiều năm như vậy thật vất vả. Anh hy vọng giảm bớt một chút gánh nặng cho bọn họ, thân ái à, sau này em là phải do anh chăm sóc, hiếu thuận với ba mẹ em cũng là nên.”

Vẻ mặt Lạc Y đau khổ, cô rất muốn cười. Cô kéo tay áo anh nói: “Nhưng cũng không thể mua nhiều như vậy, mấy thứ này nhà em cũng có, nồi cơm điện, lò vi sóng không cần chứ?”

Tiểu Bạch vẫn nói: “Cũ có thể đổi mới, ba mẹ em dùng đồ mới, nhất định tâm tình sẽ rất vui vẻ, bọn họ vui vẻ nhất định sẽ khen anh, ôi chao, mau nhìn xem anh phóng khoáng đẹp trai chưa.”

Lạc Y phì cười, cười đau cả bụng.

Tiểu Bạch cười vui vẻ bày ra bộ dạng ‘nghe anh sẽ không sai đâu’.

Hai mắt cơ trí đó thật mê người.

Lúc này người bán hàng gia dụng đi tới hỗ trợ: “Tiên sinh, ngài còn muốn mua gì, chúng tôi có thể giao hàng tận nhà.”

Tiểu Bạch lại chọn máy giặt, còn điều hòa nữa: “Cái này, cái này.”

Lạc Y đè lại tay anh nói với người bán hàng: “Mấy thứ kia chúng tôi đều không cần nữa.”

Tiểu Bạch nhìn cô, Lạc Y nghiêm túc nói: “Lần đầu tiên đi gặp ba mẹ em không thể mang theo mấy thứ này, anh muốn hù chết ba mẹ em sao?”

Người bán hàng nói: “Có sao đâu ạ, dù sao cũng là tâm ý, mua sớm mua muộn đều là mua.”

Tiểu Bạch gật đầu, Lạc Y nóng nảy: “Không được, kiên quyết không được, chỉ cần mua hoa quả chút thức ăn là được rồi, nếu anh còn đòi mua mấy thứ này em sẽ không mang anh về nhà nữa.”

Tiểu Bạch nhanh miệng nói: “Vậy nghe em, chuyện lớn của anh do em làm chủ.”

Người bán hàng không nhịn được cười ra tiếng, không nghĩ tới... lại gặp được người đàn ông bị vợ quản chặt.

Được rồi, người ta đã bảo không, cô cũng không còn cách nào nên đành để hàng lại chỗ cũ.

Tiểu Bạch ngăn cô ta: “Không cần, cô dựa theo địa chỉ này ngày mai mang qua.”

“Không phải nói không mua sao?” Lạc Y trừng anh.

Tiểu Bạch cười giải thích nói: “Hôm nay là lần đầu tiên gặp ba mẹ em, ngày mai chính là lần thứ hai gặp. Khi đó bọn họ khẳng định sẽ không bị dọa nữa.”

Lạc Y bị chọc cười: “Được rồi, vậy anh mua đi. Việc nhỏ của em do anh làm chủ.”

Trong lòng Lạc Y cảm giác ngọt ngào.....

Ngọt giống như ngậm kẹo. Nếu anh đã có lòng vậy cô cần tôn trọng anh.

Cô nhìn khuôn mặt tuần tú của Tiểu Bạch, phát hiện mình không có tiền đồ mà hoa si, tính cách của cô vốn dĩ không phải như vậy.

Trong lòng Lạc Y loạn thành một đoàn bởi vì cô phát hiện cô thật sự càng ngày càng thích Tiểu Bạch, chưa bao giờ có cảm giác này, thật muốn dính lấy anh.

Dù chỉ là nắm tay, ôm eo nói lời nhỏ nhẹ cũng có thể khiến cho trái tim cô đập loạn nhịp.

Lúc thì anh nghịch ngợm, lúc thì nghiêm túc, cô chẳng thể nào phân rõ ai mới chính là anh, nhưng mà mặc kệ anh như thế nào cô đều thích đến chết đi sống lại.

Hai người chọn xong đồ gia dụng, để nhân viên bán hàng giao hàng vào sáng ngày mai, Tiểu Bạch lại đi mua hai giỏ hoa quả, hoa tươi, thuốc lá và rượu, còn một ít thực phẩm dinh dưỡng nữa.

Từ siêu thị đi ra, bọn họ đặt đồ vào xe, đối diện siêu thị là một cửa hàng trang sức lớn, Tiểu Bạch kéo Lạc Y đi vào.

Lạc Y nhỏ giọng hỏi anh: “Đến đây làm gì?”

Tiểu Bạch nói: “Chúng ta mua nhẫn tình nhân đi.”

Lạc Y vươn tay: “Không phải có nhẫn đây sao?”

Tiểu Bạch kéo cô đi vào, vừa đi vừa nói: “Đó là anh chọn nhưng không biết em có thích không, hiện tại em chọn cái em thích, anh tặng cho em.”

“Ồi không cần đâu.” Lạc Y giữ tay anh lại, gấp gáp nói: “Nhẫn đôi có một là đủ rồi, anh mua thì em sẽ thích. Lúc anh mua nhất định rất dụng tâm, em tin vào ánh mắt anh.”

Cô giơ tay mình lên, ngón giữa của cô đeo nhẫn cưới của anh đưa cho, là viên nhất tâm, cô biết anh giao trái tim anh cho cô.

“Em rất thích chiếc nhẫn anh chọn.” Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn anh.

Chương 1779: Thề không nhường nhịn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch cầm ngón tay cô, anh và cô mười ngón tay đan vào nhau.

Ngón giữa tay trái anh đeo một chiếc nhẫn, là một đôi với cái trên tay cô.

Chiếc nhẫn của anh không có kim cương, nhưng có khắc trái tim phía trên.

Lạc Y cười ngọt ngào, cô hôn lên đầu ngón tay Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch chỉ cảm thấy cả người giống như có dòng điện chạy loạn. Một nữ thần cao ngạo lạnh lùng ở trước mặt anh lại hoàn toàn tựa như một cô gái mới biết yêu, sao anh có thể không kích động!

Tiểu Bạch nhìn chăm chú vào đôi mắt xinh đẹp của cô, không kiềm được đến gần cô, khẽ hôn lên môi cô: “Được, vậy chúng ta là một đôi.”

“Ừ.” Lạc Y kiên định gật đầu, trong lòng lặng lẽ nói: “Đến chết không thay đổi, mãi là một đôi.”

Cô kéo anh từ trong tiệm châu báu ra ngoài, bọn họ cùng lái xe về thành phố Dung, đi gặp ba mẹ Lạc Y.

Tiểu Bạch chạy xe mấy giờ mới đến thành phố Dung, vì bên ngoài

tuyết rơi nhiều, đường rất trơn, nên anh lại thật chậm.

Lúc về đến nhà đã mất hơn bốn giờ.

Nhà Lạc Y ở đại viện chánh pháp*, ba cô là một quan tòa, mẹ là Trưởng ban hành chính.

(*) Khu dân cư dành cho giới chính trị và pháp luật.

Lạc Y dẫn anh lên lầu ba. Hai người xách một đồng hồ, Tiểu Bạch ôm bó hoa bách hợp đứng ở cửa.

Lạc Y gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng bước chân.

Cửa vừa mở ra, Lạc Y đột nhiên thấy mẹ cô xụ mặt, nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn cô.

“Sao thế?” Lạc Y ngớ ra không nhúc nhích: “Tại sao mẹ tức giận như vậy?”

“Con còn có mặt mũi về cái nhà này?” Mẹ Lạc Y giơ tay tát mặt Lạc Y: “Chát — —”

Mặt Lạc Y bị tát nghiêng qua một bên.

Má trái cực đau! Lạc Y nhắm mắt, khóe miệng muốn nứt ra như dao cắt. Túi đồ trong tay cô rơi xuống đất.

Tiểu Bạch đứng sau cô, lúc này còn chưa đi vào. Anh chợt nghe tiếng chát vang dội, sắc mặt liền biến đổi, anh đẩy cửa ló đầu vào trong.

Còn chưa thấy rõ xảy ra chuyện gì, nghe thấy có người trách mắng:

“Dì Lương của con tố cáo mẹ, nói con ở chung với đàn ông, có chuyện này hay không? Tin con ở tiểu khu kia đã lan truyền khắp nơi! Còn chưa kết hôn đã ngủ chung với đàn ông! Mẹ dạy con thế nào?”

Kỷ Mẫn giận đến cắn răng nghiến lợi, Lạc Y vĩnh viễn không lên tiếng.

Kỷ Mẫn chất vấn cô: “Cô và cậu ta mới quen biết mấy ngày? Con nói đi!”

Lạc Y không nói nên lời, Kỷ Mẫn giơ tay muốn tát cô, Tiểu Bạch bỗng vươn tay kéo Lạc Y ra sau, anh cản thay Lạc Y, cái tát này của Kỷ Mẫn trúng cánh tay Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch che chở Lạc Y, nghiêm nghị đứng đấy, anh nói với mẹ Lạc Y: “Bất kể vì nguyên nhân gì, nếu dì thật sự muốn đánh cô ấy, xin đánh cháu.”

Kỷ Mẫn nhìn lướt qua anh, dáng dấp tên nhóc này giống như một hoa hoa công tử! Còn ôm một bó hoa? Khẳng định không phải người tốt! Kỷ Mẫn đưa tay ném hoa xuống đất, nổi giận: “Cậu cũng không phải do tôi sinh, tôi có lý do gì đánh cậu?”

Tiểu Bạch nhìn bách hợp rải đầy đất, không khỏi nhíu chặt mày.

“Tiểu Mẫn! Em đánh đứa nhỏ làm gì?” Nghe giọng Kỷ Nhu cả kinh chạy ra.

Ba Lạc Y cũng vội từ trong phòng khách chạy ra.

Kỷ Nhu là chị Kỷ Mẫn, cũng là dì cả của Lạc Y.

Kỷ Nhu cau mày, quát khế: “Lạc Y cũng bao lớn rồi! Hơn 20 tuổi, em

nói đánh là đánh?”

Kỷ Mẫn cắn răng, tức giận nói: “Em đánh nó là nhẹ! Không thì sao, làm bậy với đàn ông! Em đánh làm sao?”

Chương 1780: Thề không nhường nhịn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch đứng thẳng lưng, anh hất cằm nói: “Lần này cháu tới thăm nhà là tới cầu hôn. Cháu hy vọng cưới Lạc Y làm vợ.”

Kỷ Mẫn hừ một tiếng, liếc mắt anh: “Quen biết mấy ngày đã dụ dỗ cô gái người ta lên giường! Cậu có thể là dạng gì tốt? Tôi sẽ gả con gái tôi cho cậu?”

“Mẹ ——” Lạc Y nổi giận! Cô kéo Tiểu Bạch ra, đối mặt với mẹ cô: “Con không phải trẻ con, anh ấy có phải đàn ông tốt hay không, tự con có năng lực phân biệt, anh ấy là dạng người gì, mẹ biết sao? Mẹ độc đoán kết luận anh ấy như vậy cũng quá không tôn trọng người khác rồi? Anh ấy là người thế nào, con rõ hơn mẹ! Mẹ không hỏi rõ trắng đen đã giờ tay đánh con ——”

“Thế nào? Vậy mẹ nói sao rồi sao?” Kỷ Mẫn trừng mắt: “Hai người rốt cuộc có ngủ hay không? Hai người rốt cuộc quen biết mấy ngày?”

Lạc Y không có lời nào đáp lại, Tiểu Bạch muốn nói chuyện, Kỷ Nhu nháy mắt ra dấu cho anh: “Tiểu Bạch, cháu đi về trước. Dì trò chuyện với họ.”

Ấn tượng của Kỷ Nhu với Tiểu Bạch rất tốt. Anh là bạn của Lăng Vi và Tiểu Tuấn, nhân phẩm khá tốt.

Kỷ Nhu cũng không nghĩ tới người đàn ông Kỷ Mẫn mãi không biết

xấu hổ đó lại là Tiểu Bạch?

Thẳng đến lúc này, Kỳ Nhu nhìn thấy người trở về cùng Lạc Y là Tiểu Bạch, mới cảm giác được hiểu lầm lớn trong này!

Ba Lạc Y cũng tỏ ý Tiểu Bạch rời đi trước.

Nhưng Tiểu Bạch đứng yên không đi. Anh không muốn xa Lạc Y, cũng không muốn thấy cô bị ủy khuất.

Anh và Lạc Y quả thực chỉ chung sống mười ngày, cũng quả thực nằm ngủ cùng một cái chăn, đã làm, anh là đàn ông, anh chịu trách nhiệm, anh không trốn tránh gì!

Nếu không phải quờ gậy lên đầu bọn họ, vậy anh nhất định đứng thẳng che chở cô ở sau lưng.

Kỳ Mẫn cắn răng, giơ tay chỉ ngoài cửa: “Nhà chúng tôi không hoan nghênh cậu, mời cậu đi ra ngoài!”

Tiểu Bạch dứt khoát nói: “Cháu tới cầu hôn, mặc dù thời gian cháu và Lạc Y ở bên nhau ngắn, nhưng chúng cháu biết bản thân chúng cháu đang làm gì. Cô ấy đã trưởng thành, cô ấy có quyền tự lựa chọn bạn đời!”

Lửa giận của Kỳ Mẫn liền bốc lên, bà trợn mắt nhìn Tiểu Bạch, trách mắng: “Nó chọn ai cũng không chọn cậu! Cậu nói đi, cậu đã lừa gạt bao nhiêu cô gái?! Cậu gieo họa nhân họa hại lên đầu con gái tôi!”

Tiểu Bạch đứng thẳng người, nói: “Cháu không có! Cháu không lừa gạt bất kỳ cô gái nào, trước giờ cháu chưa từng chạm vào phụ nữ khác! Cháu chỉ có một mình Lạc Y!”

“Cậu nói không có là không có?” Cậu xem tôi là đứa bé ba tuổi sao?!”
Kỷ Mẫn giận đến muốn nổ, sao bà có thể tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của một thiếu gia đào hoa, con gái bà trẻ tuổi không hiểu chuyện, bị tên lừa gạt này lừa, bà sống nhiều năm như vậy, sao có thể tin tưởng những lời quỷ này!

Lúc này, Kỷ Nhu nói: “Chị tin tưởng lời Tiểu Bạch! Chị đã gặp đứa nhỏ này mấy lần, tính cách vô cùng tốt.”

Kỷ Mẫn nói: “Chị, chị mới gặp cậu ta mấy lần, chị cảm thấy cậu ta rất tốt? Chị không nghe lời những người kia lan truyền sao?”

Kỷ Nhu nói: “Lời những người bên ngoài mà em cũng tin? Em tình nguyện tin bọn họ, cũng không tin con gái của chính em?”

Hốc mắt Lạc Y đỏ bừng, có một giọt nước mắt rơi xuống.

Mặt Kỷ Mẫn đầy bi phẫn: “Người kia truyền sai sao? Em hỏi hai người quen biết mấy ngày, có thật sự bị người ta nói trúng không, hai người họ trả lời thế nào? Không phải có tật giật mình sao?”

Ba Lạc Y vội khuyên nhủ: “Bà cũng không hỏi rõ ngọn nguồn câu chuyện, chỉ bằng mấy cuộc điện thoại của Lương lão phu nhân đã chọc giận bà ngay cả con gái cũng không nhận?”

Chương 1781: Love Y (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kỷ Mẫn đã giận đến đầu óc mê muội.

Buổi trưa Lạc Y gọi nói muốn về, trong lòng bà tràn đầy vui mừng xuống bếp vớt tấm nước sốt, Lạc Y thích ăn món này nhất.

Bà còn đang bận rộn trong bếp, đột nhiên nghĩ tới Lương lão phu nhân nói từng giới thiệu cho Lạc Y một Giám đốc tài vụ.

Bà bỏ công việc trong tay, đi gọi điện thoại hỏi Lương lão phu nhân. Cú điện thoại này gọi liền hối hận, Lương lão phu nhân ở trong điện thoại trách mắng suốt bốn tiếng đồng hồ!

Kỷ Mẫn tức giận! Không nghĩ tới con gái mình lại bị một tên lưu manh không biết xấu hổ lừa gạt!

Kỷ Mẫn chỉ ra ngoài cửa, cả giận nói: “Mời cậu đi ra ngoài trước, chúng tôi cần nói một ít chuyện nhà!”

Kỷ Mẫn giận đến ngực đau nhói.

Kỷ Nhu nhìn Lạc Y và Tiểu Bạch, hai đứa nhỏ này vô cùng mạnh mẽ, cũng không chịu nhượng bộ.

Kỷ Nhu nhíu chặt mày, kéo Lạc Y qua một bên, thấp giọng nói: “Cháu nói Tiểu Bạch về trước đi, mẹ cháu hiểu lầm chuyện này. Lúc cháu chưa về tới, lão phu nhân họ Lương kia mắng cháu và Tiểu Bạch

không còn gì. Có lẽ nói khó nghe, nói Tiểu Bạch làm mấy người đàn bà to bụng, nếu không giải thích rõ chuyện này, mẹ cháu sẽ tức chết.”

Lạc Y cảm thấy rất buồn cười, cô quay đầu hỏi mẹ cô: “Người ta nói gì mẹ tin cái đó? Con gái mẹ nói gì, mẹ đều không tin! Con là người không có chừng mực vậy sao? Nếu như Tiểu Bạch thật sự là thiếu gia đào hoa, con lại chọn ở bên anh ấy sao? Ở trong lòng mẹ, con gái mẹ đã ngu đến mức độ này rồi?”

Kỷ Mẫn hiển nhiên bị thuyết phục, bà khoanh tay, đang khó chịu. Lúc này, Lương lão phu nhân lại gọi tới.

Bây giờ Kỷ Mẫn không muốn nghe điện thoại của lão phu nhân đó, ba Lạc Y tùy tiện nói mấy câu liền cúp điện thoại.

Ông là người đứng đầu một nhà, phải khống chế cục diện. Ông nhìn sang Lạc Y, trầm giọng nói: “Có hiểu lầm gì, con nói rõ cho mẹ con trước. Nói tiểu tử này về trước đi, hôm khác ba sẽ mang quà đến nhà cậu ấy nói xin lỗi.”

Tính tình Lạc Y rất mạnh mẽ, cô không chịu cho Tiểu Bạch đi. Lần đầu tiên tới nhà đã đuổi người ta ra ngoài, đây là chuyện gì?

Kỷ Nhu kéo Lạc Y nói: “Cháu đừng chọc giận mẹ cháu nữa, hòa hoãn chuyện này trước, hai ngày nay dì cả sẽ cùng cháu khuyên bảo mẹ con thật tốt, chờ hóa giải hiểu lầm, mẹ cháu hiểu rõ con người Tiểu Bạch, sao có thể phản đối hai đứa? Không phải là mẹ cháu lo lắng cho cháu, sợ cháu bị người xấu lừa gạt sao? Bây giờ cháu không hóa giải oán khí trong lòng mẹ cháu, cháu cũng đừng nghĩ tới mẹ cháu đáp ứng hai cháu.”

Lạc Y trước giờ chưa từng mất thể diện như vậy, mẹ cô rất cường

thế, nhưng cũng sẽ không tự dừng náo loạn gây ầm ĩ như vậy! Đều là Lương lão phu nhân đó đâm thọc! Đúng là khiến người ta căm hận!

Lúc này, mọi người đều không nói lời nào, cả nhà yên lặng ngọt ngào.

Lạc Y đột nhiên cảm thấy rất đau đớn, vừa rồi cô và Tiểu Bạch còn ngọt ngào thân mật, bây giờ lại biến thành như vậy...

Anh sẽ nghĩ cô thế nào? Anh sẽ thấy cô thế nào? Anh sẽ cảm thấy rất mất mặt phải không?

Tình cảm mười ngày mỏng manh của cô và anh có thể chịu nổi gió táp mưa sa sao?

Lạc Y nhìn qua Tiểu Bạch, mặt Tiểu Bạch đầy nghiêm túc, đứng thẳng người, dáng vẻ đỉnh thiên lập địa*, chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm.

(*) Đầu đội trời chân đạp đất.

Chương 1782: Love Y (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y muốn kêu anh đi, nhưng không nói ra được. Cô nhìn anh chăm chăm, hốc mắt dần đỏ, cô hít mũi, muốn nói... Anh đi về trước... Nhưng mà, làm thế nào cũng không nói ra được.

Tiểu Bạch nhìn cô chăm chăm, thấy cô khó xử như vậy, anh khó chịu muốn chết.

Bây giờ anh thành tội nhân, người nhà cô không chấp nhận anh. Tiểu Bạch nhìn Lạc Y, anh vươn tay trái ra về phía cô, Lạc Y nâng tay trái lên đặt vào lòng bàn tay anh, ngón giữa tay trái cô còn đeo chiếc nhẫn anh tặng cô, ngón giữa tay trái anh cũng đeo nhẫn cưới.

Tiểu Bạch nắm tay cô thật chặt. Kỳ Mẫn hận nhất là nam cận bã lừa dối tình cảm cô gái!

Bà trợn mắt nhìn Tiểu Bạch, lần này bà không mắng anh, gơ tay chỉ ra ngoài, tỏ ý anh rút ra ngoài!

Tiểu Bạch nắm tay Lạc Y, không chịu buông. Kỳ Mẫn đẩy Tiểu Bạch ra ngoài: “Ầm ——” Bà dùng sức đóng cửa!

“Mẹ —— mẹ làm gì?” Lạc Y đưa tay muốn mở cửa chạy ra ngoài theo, Kỳ Mẫn kéo cô lại: “Có phải con bị quỷ ám không? Cậu ta cho con uống thuốc mê hồn?”

Kỳ Mẫn khóa chặt cửa, chặn ở cửa không cho Lạc Y đi ra ngoài.

Lạc Y nhìn mẹ cô chăm chăm, ngực quặn đau. Cô không có gì đáng nói, nửa câu cũng không muốn giải thích!

Lạc Y xoay người chạy tới bên cửa sổ, mở cửa sổ, gió lạnh lập tức thổi vào. Lạc Y đứng trong gió lạnh, cô thấy Tiểu Bạch đang đi ra ngoài.

Tiểu Bạch không lái xe, anh đứng dưới lầu nhà Lạc Y ngẩn người.

Bên ngoài, bông tuyết trắng bay đầy, bông tuyết nho nhỏ rơi trên người anh. Anh cứ đứng như vậy, không nhúc nhích.

Tuyết trắng bao phủ toàn bộ mặt đất, anh đứng bất động ở đó giống như một tượng gỗ không có linh hồn.

Lạc Y đứng bên cửa sổ nhìn anh, Kỳ Mẫn và Kỳ Nhu đang tranh cãi. Ba Lạc Y đi tới cạnh cô, khoác vai cô.

Nước mắt Lạc Y rơi xuống, cô hỏi ba cô: “Ba, ba tin con không?”

“Đứa nhỏ ngốc, ba không tin con thì tin ai?” Ông vỗ vai Lạc Y, ông nói: “Mẹ con cũng tin con, nhưng bà ấy thật sự quá tức giận. Từ lúc con gọi điện thoại nói muốn về, Lương lão phu nhân liên liên tục mắng mẹ con trong điện thoại đến bây giờ, mẹ con nhất định tức giận.”

Lạc Y cắn môi, không muốn nói gì.

Bên ngoài dần tối đen, Tiểu Bạch cô đơn đứng trong tuyết, anh lại mặc ít, lại sợ tối...

Lạc Y hít mũi: “Ba, con muốn đi xuống tìm anh ấy.”

Ba cô thờ dài: “Chờ mẹ con bớt giận trước đi, bây giờ con đi ra ngoài, cả đời này bà ấy sẽ không cho con vào cửa nhà này nữa.”

Lạc Y bi thương nhìn Tiểu Bạch. Bóng lưng anh kéo rất dài dưới ánh đèn mờ nhạt, cô đơn như vậy, tịch mịch như vậy...

Đêm, ngày càng tối. Không biết Tiểu Bạch thế nào, bắt đầu xoay vòng tại chỗ.

Anh xoay tới xoay lui giống như tượng gỗ bị dắt dây.

Lạc Y đứng trên lầu, cô khoanh hai tay trước ngực nhìn anh chằm chằm. Cô thấy anh đập ra một mẫu chữ “L” trên mặt tuyết. Tuyết còn đang rơi, anh lại tiếp tục đập, đập ra chữ “O”, anh lại xoay vòng, đập ra chữ “V” và “E”.

“LOVE”... “Yêu”...

Lạc Y giơ tay che miệng, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Bông tuyết gần như bao trùm toàn bộ chữ love anh đập ra, nhưng anh không dừng lại, anh đập chữ “Y” sau chữ love.

“Love Y, love Y...”

Anh đi không ngừng, không ngừng. Bóng đêm bao trùm anh.

Bông tuyết trắng dần bao phủ chữ love, anh lại đập tuyết lần nữa.

Trong gió tuyết lạnh lẽo, anh đi tới đi lui chung quanh mấy chữ này.

Chóp mũi anh lạnh đến đỏ bừng, lông mi anh cũng kết một lớp sương, biến thành màu trắng. Lạc Y đứng ở nơi gió lùa nhìn anh.

Thình thoảng anh sẽ ngẩng đầu nhìn cô, cách khá xa, anh không thấy biểu tình của cô, nhưng anh biết chắc chắn cô đang âm thầm rơi nước mắt.

Chương 1783: Chúng ta ở bên nhau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tim Lạc Y đau đớn không thôi.

Trong lúc bất chợt hiểu được “Lòng như đao cắt”.

Tim cô rất đau, tựa như thật sự có người cầm một cây dao cắt tới cắt lui tim cô.

Cô ôm vai, người run rẩy, cửa sổ quá lạnh... Lạnh hơn chính là lòng đã lạnh cóng.

“Vào phòng đi.” Ba cô đứng cùng cô, đưa tay kéo cô.

Lạc Y lắc đầu. Chân cô cũng đã đứng tê rần nhưng cô không muốn động.

Điện thoại trong phòng khách lại reo, ba Lạc Y đi nghe điện thoại, ông bắt máy, bỗng nhiên gầm thét: “Bà già đáng chết! Xong chưa? Bà còn gọi tới, lão tử không khách sáo với bà!”

Ông quăng điện thoại!

Lạc Y bước chân chập chững đi tới cửa. Mẹ cô dờn cái ghế, ngồi ở cửa chặn.

Lạc Y đi tới cạnh mẹ cô, cô nói: “Xin mẹ tránh ra, con muốn đi tìm

anh ấy.”

“Con nói gì? Con lặp lại lần nữa!”

Lạc Y dứt khoát cắn răng nói: “Con muốn đi tìm anh ấy! Con muốn ở bên anh ấy!”

Kỷ Mẫn và Kỷ Nhu đều chấn động!

Kỷ Mẫn đứng lên, bà kéo cái ghế ra, bà nói: “Nếu hôm nay con dám bước khỏi cái cửa này, thì con đừng trở về nữa!”

Lạc Y đưa tay vặn mở khóa cửa, cô bước hai chân đau tê dại, bước ra ngoài từng bước từng bước.

Cô vừa đi vừa nói: “Vậy mẹ cứ coi như không sinh ra con!”

Lạc Y nghẹn ngào, đỡ tay vịn cầu thang từ từ đi xuống.

Cô đi tới cửa hành lang, đau tê dại! Nhưng trong nháy mắt cô thấy Tiểu Bạch, không còn lo đau đớn gì nữa, cô lập tức nhào vào trong ngực Tiểu Bạch: “Chúng ta đi thôi. Em không muốn để cho anh ở đây bị sỉ nhục.”

Lạc Y ôm anh, cảm giác được anh bị đông cứng run lẩy bẩy.

Tiểu Bạch nâng cánh tay lạnh cóng lên ôm cô, Lạc Y vùi mặt vào ngực anh, nước mắt của cô rơi xuống cả người anh.

Cô kéo anh lên xe.

Toàn thân Tiểu Bạch cũng cóng đến cứng đờ, Lạc Y bước đi cũng đau tê dại, qua một lúc lâu, cô mới trở lại bình thường.

Cô chạy xe đến khách sạn gần đó.

Đặt một căn phòng, Lạc Y kéo Tiểu Bạch lên lầu hai. Hai người ngồi trong phòng, đều không nói lời nào.

Lạc Y ngồi dựa vào đầu giường, dưới ánh đèn lờ mờ, Tiểu Bạch thấy trong cặp mắt xinh đẹp của cô đầy đau đớn.

Anh ngồi bên cạnh cô, thân mật nắm tay cô. Cô giống như không có tri giác, không nói lời nào, cũng không động. Tiểu Bạch nắm tay cô, nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay cô.

Gần 11 giờ, anh giờ tay xoa gò má cô, kêu cô đi tắm.

Bọn họ luân phiên tắm, ôm nhau nằm xuống, nhưng ai cũng không nói gì.

Lạc Y gối lên cánh tay anh, không ngừng rơi nước mắt.

Tiểu Bạch vuốt mặt cô, lau từng giọt từng giọt nước mắt của cô.

Anh hôn khóe mắt dính đầy nước mắt của cô, anh muốn nói: “Đừng rời xa anh, đừng rời xa anh... Đừng rời xa anh.” Nhưng, anh không nói ra được.

Anh không thể nào yêu cầu cô vì anh mà ruồng bỏ ba mẹ mình, nhưng anh sẽ cố gắng chứng minh anh không phải đàn ông xấu giống như trong tưởng tượng của mẹ cô.

Anh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng của cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không được giận mẹ em, dì thật sự lo lắng cho em. Anh sẽ cho dì ấy nhận thức mới về anh. Chúng ta sẽ ở bên nhau,

bảo bối... Tin tưởng anh.”

Ngón tay anh lau từng giọt nước mắt cô rơi xuống.

Chương 1784: Chúng ta ở bên nhau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh hôn trán cô, nhẹ giọng cam kết với cô: “Chỉ cần em không thương tâm, bất anh làm gì cũng được.”

Lạc Y đưa tay ôm anh, tay cô siết chặt lưng anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt gò má cô, nói: “Lần này em đi ra ngoài, mẹ em nhất định rất đau lòng. Cảm thấy mình nuôi không con gái.”

Lạc Y hít mũi: “Mẹ có ba em, anh không có ai. Sao em có thể bỏ mặc anh lẻ loi một mình.”

Ở trong thành phố xa lạ này, sao cô nỡ tâm bỏ anh một mình đứng cả đêm trong gió tuyết?

Tiểu Bạch đau lòng ôm chặt cô. Cô khóc mệt, nằm ngủ trong ngực anh. Tiểu Bạch nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cho cô ngủ an ổn.

Điện thoại Tiểu Bạch reo, là Lăng Vi. Anh nhấn từ chối, vì sợ đánh thức Lạc Y, anh mở tin nhắn, gửi tin cho Lăng Vi.

Lăng Vi nói: “Tôi và Diệp Đình, còn có Lôi Tuấn, Lôi Đình cùng tới. Chúng tôi đi khuyên nhủ dì Kỳ Mẫn, cậu chờ tin tức của chúng tôi. Cậu chăm sóc tốt Lạc Y, đừng để cô ấy khổ sở.”

Tiểu Bạch nói: “Cảm ơn.”

Anh muốn viết thêm mấy chữ, nhưng đau lòng không viết được gì.

Lăng Vi, anh Đình, Tiểu Tuấn và Tiểu Đình là anh gọi nói cho bọn họ.

Muốn hóa giải hiểu lầm của mẹ Lạc Y đối với anh, bốn người bạn này của anh đúng là nhân vật quan trọng nhất rửa sạch tội danh cho anh.

Anh không muốn khiến Lạc Y xích mích với người nhà cô, nên anh phải tận lực xóa bỏ hiểu lầm.

Tiểu Bạch rất cảm động, anh không nghĩ tới các bạn bè đều sẽ đích thân tới, anh muốn bọn họ gọi điện thoại cho mẹ Lạc nói rõ tình hình. Anh không ngờ bọn họ sẽ mạo hiểm gió tuyết, cố ý chạy xe mấy giờ tới nơi.

Tuy Tiểu Bạch không nói cảm ơn, nhưng anh ghi nhớ các bạn tốt trong lòng.

Tiểu Bạch đưa tay ôm chặt Lạc Y, hôm nay bảo bối của anh bị ủy khuất rất lớn! Cô ngay cả ngủ mà cũng nhíu chặt chân mày...

Tiểu Bạch thật đau lòng. Nếu mẹ Lạc đánh anh một lúc có thể bứt tức giận, anh cũng tình nguyện chịu đau! Chỉ cần Lạc Y không ủy khuất, muốn anh làm gì cũng được.

Tiểu Bạch ôm cô, đầu óc choáng váng ngủ. Những ngày gần đây chơi đùa quá mệt, vừa rồi lại đứng ngoài trời lạnh thời gian dài như vậy, anh mơ màng trầm trầm, giống như lên cơn sốt.

Tiểu Bạch ngủ cực kỳ không yên ổn, tựa như Lạc Y sẽ rời khỏi anh bất cứ lúc nào. Anh ôm chặt cô, rất sợ vừa buông tay liền không thể

gặp nhau nữa.

Ngủ đến nửa đêm, Lạc Y cảm giác không thở nổi.

Cô mở mắt nhìn, Tiểu Bạch siết chặt cô từ trên xuống dưới.

Hai cánh tay dài của Tiểu Bạch vòng qua cổ và eo cô, hai cái chân dài quấn chân cô. Cả người cũng đè lên người cô.

Anh nhúu chặt mào, giữa hai chân mào đầy vẻ phiền muộn.

Toàn thân Lạc Y tê dại, cô muốn nhúc nhích, nhưng đau quá!

Cô vừa giật giật cánh tay, Tiểu Bạch đột nhiên dùng sức ôm chặt cô.

Anh không tỉnh, nhưng anh biết cô đang nhúc nhích. Anh sợ cô đi...

Lạc Y từ từ rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt mi tâm anh, cô phát hiện mặt anh rất nóng, có phải vừa rồi chịu lạnh sinh bệnh rồi không? Lạc Y hơi sốt ruột!

Cô muốn ngồi dậy, nhưng bị anh ép tới mức không động đậy được.

Lạc Y từ từ nhích người, vừa muốn đứng lên, Tiểu Bạch đột nhiên ép tới, anh tìm môi cô, động tình hôn cô, hơi thở của anh cực nóng, thanh âm run rẩy vang lên bên tai cô: “Đừng rời xa anh, Tiểu Lạc Y, cầu xin em... Đừng rời xa anh.”

Lạc Y cứng đờ, tim cũng run theo.

Tay anh ôm vô cùng chặt: “Lạc Y... Cầu xin em, đừng rời xa anh, tim anh rất đau. Chúng ta vừa mới bắt đầu, anh không muốn xa cách em...”

Nước mắt Lạc Y rơi xuống.

Cô giờ tay lau nước mắt, nhưng nước mắt càng trào càng nhiều.

Cô vươn tay ôm anh, cô hôn môi anh, ngón tay vuốt mặt anh, nhẹ nhàng hôn anh, nói: “Em sẽ không rời xa anh, em cũng không muốn xa cách anh.”

Chương 1785: Bảo vệ! Sự chứng minh mạnh mẽ nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Lạc Y, đừng rời khỏi anh.” Tiểu Bạch điên cuồng hôn cô ấy.

Anh ta dùng sức, ôm cô ấy càng chắc hơn, lúc này tiểu Bạch mới tỉnh lại từ trong mộng.

Lạc Y vuốt ve khuôn mặt của anh ta, nói: “Có vẻ như anh đang sốt, em đi rót ly nước cho anh.”

Đầu của tiểu Bạch rất đau, anh ta cảm thấy như mình vẫn đang trong cơn ác mộng. Trong mộng, anh ta thấy Lạc Y đi ở phía trước, anh ta không ngừng đuổi theo ở phía sau, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Trái tim của tiểu Bạch đập liên hồi, anh ta ôm chặt lấy Lạc Y, làm thế nào cũng không chịu buông tay: “Anh không để cho em đi đâu.” Anh ta dán chặt mặt mình vào mặt cô, đáng vẻ yếu đuối chưa từng có trước đó.

Anh ta giống như chiếc ly thủy tinh bị nứt, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng có thể vỡ vụn.

Lạc Y khẽ vuốt ve khuôn mặt của anh ta, nhỏ nhẹ nói ở bên tai anh ta: “Em không đi đâu cả, có vẻ như anh đang sốt, em đi lấy thuốc cho anh.”

Tiểu Bạch vẫn ôm cô ấy, không để cho cô ấy nhúc nhích.

Lạc Y vuốt chân mày của anh ta, dịu dàng hôn lên môi anh ta.

Cô ấy nói: “Anh buông em ra, cả người em đều đã tê rần rồi, anh ép em rất đau.”

Đến lúc này, tiểu Bạch mới hơi buông lỏng cô ấy ra. Anh ta nâng tầm mắt lên nhìn cô, thấy cô không giống vẻ muốn đi, anh ta mới yên tâm buông tay ra.

Lạc Y nhẹ nhàng cử động: “Á... Thật là đau...” Cả người cô ấy đều vừa tê dại vừa đau nhức.

Tiểu Bạch muốn ngồi dậy, nhưng anh ta vừa mới cử động cánh tay, cơn đau kia đã khiến anh ta phải rên đau. Anh ta muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, hai cánh tay, còn cả hai chân, đều cực kỳ đau nhức.

Lạc Y cũng không khác mấy, bị đồng cảm lây. Lạc Y bật cười, ở hôn lên mặt anh ta. Tiểu Bạch cũng mỉm cười, hôn đáp lại cô.

Hai người anh hôn em, em hôn anh, dần dần trao nhau nụ hôn sâu.

Một lúc lâu sau, Lạc Y mới tỉnh lại. Cô ấy bật đèn, xuống giường rót nước, lấy thuốc giảm sốt cho anh ta.

Lúc tiểu Bạch thức dậy, tay trái vẫn không thể cử động được, bởi vì Lạc Y đè lên cánh tay của anh ta suốt nửa đêm.

“Em đút anh uống!” Lạc Y bùng ly nước, ngồi ở bên cạnh anh ta.

Giống như lại trở về mấy ngày trước, cô ấy đút cơm giúp anh ta uống

thuốc mỗi ngày.

Tiểu Bạch dịu dàng nhìn cô ấy, Lạc Y đút viên thuốc vào trong miệng anh ta, anh ta khẽ cắn ngón tay của cô. Đôi môi mềm mại khiến mặt hồ trong lòng cô lăn tăn gợn sóng.

Chương 1786: Bảo vệ! Sự chứng minh mạnh mẽ nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y trừng mắt nhìn anh ta, tiểu Bạch mỉm cười đáp lại cô, anh ta há miệng ngoan ngoãn nuốt ă. Anh ta cố chịu cơn đau nhức trên cánh tay, đưa tay ra ôm lấy cô.

Anh ta nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đang cười tươi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve gò má đáng yêu của cô, dịu dàng nói: “Em ngủ thêm lúc nữa đi, anh còn có công việc chưa làm xong. Anh phải đi chỉnh sửa lại một số tài liệu.”

Lạc Y gật đầu, cô ấy nằm xuống ngủ tiếp.

Tiểu Bạch ngồi ở bên cạnh cô ấy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của cô. Chờ đến khi cô ngủ say, anh ta cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán của cô ấy.

Tiểu Bạch xoa xoa huyết Thái dương giúp cô thư giãn, sau đó, lại đi xoa mi tâm cho cô ấy. Đến khi cô ấy buông lỏng ngủ say, anh ta mới đứng lên, đi lấy máy vi tính.

Anh ta mở máy vi tính ra, chỉnh sửa lại một phần tài liệu.

Phần tài liệu này là toàn bộ lý lịch của anh ta từ năm 14 tuổi đến 24 tuổi. Anh ta muốn cha mẹ của Lạc Y biết nhiều hơn về mình, đây là phương pháp nhanh nhất, hữu hiệu nhất.

Anh ta không muốn Lạc Y phải chịu ủy khuất, anh ta phải dùng hành động, bảo vệ tình yêu của bọn họ!

Trước đó, anh ta luôn cho rằng hôn nhân nên là tự do. Ở trong tư tưởng của anh ta, chỉ cần anh ta và Lạc Y yêu nhau, có thể có được sự chúc phúc người nhà là được. Ở trong cuộc sống của anh ta, không ai có thể can thiệp vào tự do hôn nhân của người khác.

Vì vậy, anh ta đã thật sự thiếu suy xét, hoàn toàn không ngờ rằng người nhà của Lạc Y sẽ ngăn cản bọn họ yêu nhau.

Anh ta thật sự không ngờ rằng. Tiểu Bạch hít thật sâu, cả chuyện này, anh ta không thể nào đùn đẩy trách nhiệm.

Bây giờ tình hình này xuất hiện, anh ta nhất định phải nhìn thẳng vào sự việc.

Người nhà của Lạc Y bài xích anh ta, anh ta phải cố gắng xóa tan những hiểu lầm này, thậm chí còn phải làm cho bọn họ thích mình.

Nếu người nhà anh ta phản đối, anh ta cũng chẳng cần giải thích nửa chữ, nhưng bây giờ, anh không muốn Lạc Y phải chịu ủy khuất.

Tiểu Bạch chỉnh sửa lại tài liệu của mình, lại thu thập một số giải thưởng và lời khen ngợi của giáo viên hồi mình đi học.

Anh ta viết mail cho mười mấy người bạn của mình, nhờ bạn mình viết một phần nhận xét hoặc là quay video đều có thể vì anh ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh ta nhận được mail đáp lại của năm người bạn. Có ba người bạn quay video, có hai người bạn viết phần nhận xét dài.

Tiểu Bạch chưa mở ra xem, đã trực tiếp gửi cho cho Diệp Đình. Gửi luôn cả phần tài liệu của mình qua.

Hôm nay là thứ bảy, trên đường phố rất vắng vẻ, không đông đúc như bình thường, tiểu Bạch đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tòa nhà đối diện không xa kia chính là nhà của Lạc Y.

Anh ta không biết nội dung bức thư và đoạn video, nhưng anh tin tưởng các bạn của anh ta đưa ra lời chứng minh mạnh mẽ nhất.

Diệp Đình nhận tài liệu.

Tiểu Bạch trở về ngồi xuống bên cạnh Lạc Y, anh ta nắm lấy tay nhỏ của cô.

Lạc Y là người phụ nữ của anh ta. Người phụ nữ của mình phải chịu ủy khuất, anh ta phải nghĩ tất cả các cách giải quyết vấn đề.

Người phụ nữ của mình bị tát ở ngay trước mặt mình, chỉ có thể nói mình vô dụng, không thể dùng từ ngữ nào để giải thích cả.

Tiểu Bạch rất đau lòng, trước đó anh ta không biết sẽ phát sinh loại chuyện này, bây giờ anh ta đã biết, thì nhất định phải cố gắng hết sức cứu vãn lại.

Tiểu Bạch nắm lấy tay cô, khẽ vuốt ve gò má của cô, Lạc Y chu mỏ, từ từ mở mắt ra.

Cô ấy đã ngủ rất ngon, cô ấy dụi mắt mở mắt ra, thấy tiểu Bạch đang cong môi, cười với cô ấy.

Lạc Y nhéo gò má của anh ta, cũng mỉm cười lại với anh ta.

Tiểu Bạch đưa tay vuốt ve gò má của cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm.

Cô nắm lấy tay anh ta, đặt ở trên gò má của mình, áp má mình lên tay anh ta, cảm giác thật ấm áp.

Đột nhiên nhớ ra tối ngày hôm qua anh ta hơi lên cơn sốt, cô ấy vội vàng nhóm người dậy, giờ tay lên sờ vào trán của anh ta.

“Anh hạ sốt rồi, không sao rồi.”

Tiểu Bạch cầm tay cô ấy, đặt ở bên mép dịu dàng hôn xuống, anh ta nhẹ giọng nói: “Mau dậy đánh răng rửa mặt đi, nếu không ngoài dự liệu, cha mẹ em sẽ nhanh chóng gọi chúng ta trở về.”

Lạc Y cười tròng anh ta: “Cha mẹ em gọi chúng ta trở về làm gì? Lấy gậy đánh chúng ta à?”

Tiểu Bạch nhéo chóp mũi của cô ấy, ôn tồn nói: “Bọn họ chắc chắn sẽ gọi chúng ta trở về, xin lỗi chúng ta.”

“Xùy — — anh cứ nằm mơ đi...” Lạc Y muốn cười nhạo anh ta: “Không đánh chết anh đã là may mắn lắm rồi, còn nói xin lỗi...”

Mẹ cô ấy có tính cách như thế nào, cô ấy lại không biết. Cọp cái, mẩu dạ xoa, ngay cả cửa nhà cũng không để cho bọn họ vào, nói gì đến chuyện xin lỗi...

Lạc Y cảm thấy buồn cười, bây giờ cô ấy đập nát đầu rồi gấn lại, cũng không thể nghĩ được tại sao mẹ cô ấy lại nói xin lỗi.

Hai người bọn họ đang nói chuyện, Kỷ Nhu gọi điện thoại tới.

Tiểu Bạch nhận, anh ta ấn nút kết nối cuộc gọi. Kỳ Nhu nói: “Cháu và Y Y đang ở đâu? Hai cháu mau trở lại đi.”

Lạc Y kinh ngạc sững sốt! Dì cả bảo bọn họ về nhà?

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao... đột nhiên lại gọi bọn họ về nhà?

Lạc Y hồ nghi nhìn về phía tiểu Bạch.

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, không nói gì.

Lạc Y hỏi Kỳ Nhu: “Bảo chúng cháu về làm gì vậy ạ? Tát vào má trái của cháu chưa đủ, còn muốn tát thêm vào má phải, đánh cho hai bên nó cân, đúng không?”

Kỳ Nhu nói: “Cháu nói bậy gì đấy! Mẹ cháu nghĩ thông suốt rồi! Tối hôm qua Lăng Vi, Diệp Đình và tiểu Tuấn, tiểu Đình đều tới, bốn người bọn họ làm công tác tư tưởng cho mẹ cháu cả buổi tối. Lăng Vi còn lấy đầu mình bảo đảm, con bé nói, tiểu Bạch tuyệt đối không phải là loại người đùa giỡn con gái nhà người ta!”

Chương 1787: Trịnh trọng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y ngồi bật dậy.

Vẻ mặt của cô ấy tràn đầy khiếp sợ!

“Anh Đình, chị dâu... đều tới?”

Kỷ Nhu nói: “Đúng vậy, thái độ của anh Đình và anh Tuấn của cháu cũng cực kỳ kiên quyết, mẹ cháu vẫn luôn lau nước mắt. Mẹ cháu ấy cũng không phải là không tin cháu, bà ấy là bị bà lão Lương làm cho tức giận! Lúc đó mẹ cháu quá tức giận. Mẹ cháu cũng hối hận vì đánh cháu, nhưng lại không thể hạ được mặt xuống.”

Lạc Y như hiểu ra điều gì đó, cô ấy nhìn về phía tiểu Bạch. Anh ấy đã làm cái gì vậy?

Kỷ Nhu lại nói tiếp: “Sáng sớm hôm nay, Diệp Đình cho mẹ cháu xem tài liệu của tiểu Bạch, cả lời khen ngợi của giáo viên tiểu Bạch dành cho cậu ta, còn cả nhận xét của bạn cậu ta nữa. Mẹ cháu biết bà ấy đã trách lầm các cháu, các cháu mau trở về đi.”

Lạc Y kinh ngạc nhú mày, tài liệu gì? Cả lời khen của giáo viên? Còn cả nhận xét của bạn?

Đó là cái gì? Lạc Y hoàn toàn mờ mịt.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tiểu Bạch, tiểu Bạch dịu dàng nhìn cô ấy,

không giải thích gì cả.

Kỷ Nhu ở đầu bên kia nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Kỷ Nhu nói: “Dì đi mở cửa đã, không biết là ai tới.” Bà ấy vừa đi, vừa lầm bầm nói: “Mới sáng sớm, ai vậy nhỉ?”

Bà ấy mở cửa, thấy có hai người giao hàng đứng ở bên ngoài.

Người giao hàng nói bọn họ tới giao thiết bị gia dụng.

Kỷ Nhu nghi ngờ quay đầu lại, gọi vào trong phòng: “Có người tới giao thiết bị gia dụng? Trong nhà có ai đặt mua thiết bị gia dụng hay không?”

Lạc Y vội vàng nói: “Là tiểu Bạch mua thiết bị gia dụng, anh ấy nói muốn đến nhà cháu gặp mặt cha mẹ, không thể đến tay không được, phải mang theo quà ra mắt. Cháu nói sợ hù dọa cha mẹ cháu, nên không để cho anh ấy mua. Nhưng anh ấy nói cha mẹ cháu dưỡng dục cháu khổ cực bao nhiêu năm, anh ấy muốn giảm bớt một ít gánh nặng thay bọn họ, anh ấy hy vọng sau này lúc bọn họ làm việc nhà thời, có thể thoải mái hơn. Cháu liền... bảo anh ấy mua.”

Kỷ Nhu “À” lên, tiếng A này của bà, cực kỳ ý vị sâu xa.

Bởi vì, Kỷ Mẫn đang đứng nghe ở bên cạnh.

Lạc Y nghe thấy mẹ mình nói ở đầu bên kia: “Bảo bọn nó tranh thủ thời gian trở về đi!”

Lạc Y giả vờ không nghe thấy. Cô ấy nói với Kỷ Nhu: “Dì cả, dì bảo mẹ cháu ném đồ đi cũng được, không mang kiệu tám người khiêng đến, cháu không trở về đâu!”

“...” Kỳ Nhu nói: “Cháu lại ầm ĩ với mẹ cháu...”

Lạc Y tiếp tục nghe thấy tiếng mẹ mình ở đầu bên kia: “Con nhãi con! Con dám vãnh lòng với mẹ hả!”

“Vãnh lòng... là có ý gì?” Tiểu Bạch nghe không hiểu câu này, nhưng anh ta đoán được, có lẽ là muốn nói nếu con còn “Được nước”:

“Không nghe lời” nữa thì thử xem gậy của mẹ của cứng hay không.

Lạc Y nói: “Đó là lời mở đầu của mẹ em...”

Cô ấy vuốt vuốt tóc, cười nói: “Hai chúng r về nhà đi, mẹ em có thể mắng em là con nhãi con, chứng tỏ mẹ em đã hết giận rồi.”

“...” Tiểu Bạch buồn cười nhìn cô ấy, đây là cái suy luận gì vậy... Mắng cô ấy là con nhãi con, là biểu hiện đã hết giận rồi?

Có phải cách hai mẹ con nhà này sống chung, hơi quý dị hay không?

Chương 1788: Trịnh trọng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y vội vàng bò dậy, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Lúc cô ấy đánh răng rửa mặt xong đi ra, cô ấy hỏi tiểu Bạch: “Lời khen của giáo viên và lời nhận xét của bạn là thế nào vậy?”

Tiểu Bạch hơi ngượng ngùng nói...

Lạc Y chớp chớp mắt, thúc giục anh ta: “Anh nhanh đi đánh răng rửa mặt đi.”

Tiểu Bạch đi vào phòng tắm, anh ta định tắm xong rồi mới ra ngoài. Tối hôm qua anh ta lên cơn sốt, cả người nhể nhại mồ hôi.

Lạc Y thấy tiểu Bạch đóng chặt cửa phòng tắm, cô ấy đi tới bên cạnh máy vi tính của tiểu Bạch, máy vi tính của anh ta không đóng, nhưng màn hình lại để chế độ khóa.

Cô ấy thử sinh nhật của anh ta, không đúng. Lại thử sinh nhật mình, không đúng.

Cô ấy suy nghĩ, lại gõ vào chữ: “love yi”... Màn hình được mở khóa.

Lạc Y phẫn kích nhìn về phía phòng tắm hét lên: “Á, ôi trời ơi, em đoán được mật khẩu máy vi tính của anh!”

Anh ta cài đặt mật khẩu quá là đơn giản! Chẳng có ý thức đề phòng gì cả!

Cô ấy không biết văn kiện quan trọng của tiểu Bạch, tìm thêm thứ có liên quan đến Diệp Đình...

Tiểu Bạch đóng vòi nước ở bên trong, anh ta nói với cô ấy ở bên ngoài: “Em muốn làm gì? Kiểm tra đột xuất hả?”

Lạc Y nói: “Đúng vậy! Em muốn kiểm tra xem anh có lên nói chuyện với cô gái nào ở sau lưng em hay không!”

Tiểu Bạch nói: “Vậy em kiểm tra đi, cứ tùy tiện xem. Kiểm tra không thấy, buổi tối anh sẽ trừng phạt em.”

Lạc Y bĩu môi cười, không biết buổi tối ai trừng phạt ai đâu!

Lạc Y thấy hộp thư đang mở trên màn hình máy vi tính của anh ta.

Cô mở hộp thư ra, thấy trong hộp thư có mười mấy bức mail “Chưa đọc”.

Mấy bức mail này, có bức được gửi tới từ tối ngày hôm qua, có bức được gửi tới lúc nửa đêm, còn có bức mới gửi tới một phút trước.

Cô mở ra xem, có bức thư dài, có đoạn video...

Có cả tiếng nước ngoài... cô ấy hoài nghi không biết mẹ cô ấy xem hiểu được những thứ này không?

Lạc Y mở mấy bức thư nói tiếng Anh. Cô ấy vừa đọc, vừa cảm thấy buồn cười. Bạn của anh ấy rất hài hước, lại rất hiền lành. Mọi người đều đưa ra những lời nhận xét có cánh về tiểu Bạch.

Bọn họ đều nói tiểu Bạch là người rất hài hước, rất hiền lành, sẵn

lòng giúp đỡ người khác, nhân duyên cực kỳ tốt, mọi người đều muốn làm bạn với anh ta, còn nói có thể kết bạn với anh ta là vinh hạnh của bọn họ.

Còn nói tiểu Bạch có thái độ rất cẩn thận với chuyện tình cảm, tuyệt đối sẽ không làm bậy.

Lạc y xem video và đọc thư, trong lòng cảm thấy rất cảm động. Thành thật mà nói, nếu đổi lại là cô ấy, cô ấy cũng không biết phải tìm ai viết những thứ này cho mình.

Cô ấy bỗng nghĩ đến, bọn Lăng Vi, Kaya chắc chắn sẽ giúp cô ấy, nhưng cô ấy khẳng định sẽ không nghĩ tới phương pháp này.

Cô ấy biết, mẹ cô ấy có thể hồi tâm chuyển ý, chắc chắn là nhờ anh Đình, chị dâu, anh Tuấn, chị Đình, tẩy trắng cho tiểu Bạch từ trong ra ngoài, còn cả những bức thư điện tử và đoạn video này của tiểu Bạch, đã đưa đến tác dụng cực kỳ quan trọng.

Có câu nói thế này — — một người khen bạn tốt, chưa chắc bạn đã tốt. Nhưng nếu mọi người đều khen như vậy, thì tám đến chín phần là bạn rất tốt.

Dĩ nhiên, nhân phẩm của tiểu Bạch tuyệt đối là đáng tin cậy, vì vậy anh ta mới cực kỳ tự tin, ngay cả mail cũng không thêm mở ra, đã trực tiếp gửi cho anh Đình.

Lạc Y cắn môi, tắt bức mail đã đọc xong đi... xem những bức mail và đoạn video này, khiến nội tâm của cô ấy khó mà bình tĩnh nổi, thì ra tiểu Bạch vẫn còn có nhiều mặt cô không biết đến vậy.

Thành thật mà nói, bây giờ cô ấy lại tiến thêm một bước hiểu biết hơn với tiểu Bạch.

Anh không đơn giản như cô đã tưởng tượng, anh không phải là người bình thường...

“Đã kiểm tra thế nào rồi?” Tiểu Bạch bước ra khỏi phòng tắm, anh ta chỉ quần một chiếc khăn tắm ở bên hông.

Lạc Y đỏ bừng mặt nhìn anh ta, tiểu Bạch cười nói: “Dùng cũng đã dùng rồi, giờ nhìn còn có thể đỏ mặt được.”

Lạc Y xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm kẽ hở để trốn xuống! Tiểu Bạch đi tới bên cạnh cô ấy, đặt tay cô lên eo của mình: “Cảm giác thế nào? Em có cảm thấy chồng em rất cường tráng hay không?”

“...” Lạc Y cong môi cười, rồi bỗng cúi người hôn lên cơ bụng của anh ta.

“Oh — —” tiểu Bạch như cảm thấy có dòng điện đang chạy dọc toàn thân.

Lạc Y nhướn mày, cười xấu xa với anh ta: “Mau thay quần áo đi, chúng ta về nhà.”

Tiểu Bạch hoàn toàn sững sốt, con nhóc này mà chơi hoang dã, anh ta không chơi thắng cô ấy được!

Lạc Y đi đến chỗ cái cặp da, lấy âu phục cho anh ta, nhưng tâm trạng của bọn họ tối qua không tốt, không treo quần áo vào tủ quần áo, tiểu Bạch sợ quần áo có nếp nhăn không chịu mặc.

Lạc Y chống nạnh, nói với anh ta: “Quần áo của anh không phải đã là rồi sao? Sao có thể bị nhăn được? Hơn nữa, nhăn mấy cái thì đã sao?”

Tiểu Bạch nói: “Sao anh có thể ăn mặc tùy tiện đi gặp cha mẹ em được. Anh sẽ gọi điện thoại cho người tới là lại.”

“...” Lạc Y làm ra vẻ bị shock. Cô ấy thật sự cảm thấy buồn cười, không ngờ rằng lý do của anh lại là như vậy... Lạc Y bỗng cảm thấy tiểu Bạch rất đáng yêu.

Có lẽ... anh ta rất quan tâm đến cái nhìn của người nhà cô với anh ta. Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện này.

Chương 1789: Bà mẹ ngạo kiều (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y gọi nhân viên phục vụ của khách sạn tới, nhân viên phục vụ mang bàn là tới.

Lúc Lạc y treo bộ âu phục của tiểu Bạch lên trên giá, nhân viên phục vụ mặt đầy nghi ngờ nhìn từ trên xuống dưới, đi đi nhìn lại bộ âu phục này. Bộ âu phục màu trắng này, thẳng đến không thể thẳng hơn.

Cô ta không thể tìm ra được, có chỗ nào cần phải là...

Lạc Y nhỏ giọng nói với cô ta: “Cô cứ tùy ý làm theo ý mình là được.”

Nhân viên phục vụ kia vội vàng là lần lượt từ trên xuống dưới.

Sau khi tiểu Bạch mặc âu phục vào, anh ta nhìn kỹ mình trong gương, miệng không ngừng hỏi: “Có chỗ nào không ổn hay không?”

“...” Lạc Y đi tới chỉnh lại cà vạt giúp anh ta, cô ngược mắt lên nhìn anh ta, nhìn không được bật cười: “Cực kỳ đẹp trai, thật sự rất tuần tú rất tuần tú! Sao ngay cả điểm này anh cũng không tự tin vậy?”

Tiểu Bạch nhìn kỹ mình trong gương, có vẻ như đã ổn rồi. Anh ta lại đột nhiên nghĩ đến: “Anh không đeo đồng hồ, cũng không mang kẹp cà vạt!”

Lạc Y nhìn anh ta lại muốn kiêu cách, vội vàng nói: “Cha mẹ em không quan tâm đến những thứ đó đâu! Chỉ cần anh có nhân phẩm tốt, đối xử tốt với em, anh ăn mặc giống như con heo, bọn họ cũng sẽ không ngại.”

“...” Nội tâm của tiểu Bạch sụp đổ... cô có thể lấy ví dụ nào tốt hơn không?

Tuy nhiên, cô nói đúng. Có vẻ như đúng là vậy, ngày hôm qua anh ta ăn mặc đẹp trai ngời ngời, còn bị mẹ cô ấy phun thành là hoa hoa công tử!

“Nếu không, thay bộ âu phục màu đen đi?” Anh ta có bóng ma trong lòng với bộ âu phục màu trắng, anh ta nhìn Lạc Y hỏi: “Có phải màu đen nhìn trầm ổn hơn hay không?”

Lạc Y bật cười mắng yêu anh ta: “Không cần phải thay! Bây giờ bọn họ đã biết anh tốt, cho dù anh có sáng gấp mười lần thế này, bọn họ cũng đều cảm thấy anh dễ nhìn!”

“...” Sáng gấp mười lần cái gì... chúng ta có thể văn minh hơn không?

Lạc Y kéo hắn đi ra, cô ấy lái xe về nhà. Mặc dù cách nhà không xa, nhưng nếu để tiểu Bạch cầm lái, cô không biết kẻ mù đường như anh ta sẽ lái mấy phút thành mấy giờ.

Về đến nhà, Lạc Y nhìn thấy cả phòng đầy người. Lạc Y cảm thấy cực kỳ cảm động.

Anh Đình và chị dâu còn cả anh Tuấn, chị Đình, bọn họ đây từ nửa đêm hôm qua. Bọn họ bận rộn như vậy, còn phải bận tâm đến chuyện của cô.

Lạc Y rất áy náy, tối hôm qua chắc hẳn bọn họ đã mất rất nhiều tâm tư khuyên mẹ cô.

Bằng không, chuyện này không thể được giải quyết nhanh đến vậy.

Chương 1790: Bà mẹ ngạo kiều (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng sớm hôm nay, Lôi Thiếu Triệt cũng tới, Kỳ Nhu ngồi ở bên cạnh ông, hai người mười đầu ngón tay đan vào nhau, giống như chàng trai cô gái mới yêu lần đầu. Kỳ Nhu nói: “Cũng may mà tiểu Tuấn và tiểu Đình nhà chúng ta đã kết hôn rồi, bằng không hai chúng ta cũng phải buồn theo.”

Lăng Vi thầm nghĩ trong đầu: “Không cần lo lắng cho hai đứa ngốc kia đâu, vì có la chú thím cũng đuổi không kịp bọn họ...”

Lạc Y và tiểu Bạch đi vào phòng khách, tiểu Bạch lại mua thêm nhiều đồ tốt.

Kỳ Mẫn nhìn về phía anh ta, ánh mắt kia rõ ràng khác hoàn toàn so với ngày hôm qua.

Lạc Y và tiểu Bạch chào hỏi mọi người. Cuối cùng, Lạc Y nhìn về phía mẹ mình, gọi một tiếng: “Mẹ...”

Kỳ Mẫn trợn mắt nhìn Lạc Y, tất cả mọi người nhìn thấy biểu tình này của Kỳ Mẫn, đều cảm thấy cực kỳ buồn cười. Bà vừa như đang tức giận, lại vừa như ngạo kiều quay mặt sang chỗ khác...

Cái dáng vẻ biết rõ mình sai rồi, còn không chịu thừa nhận, rõ ràng nét mặt già nua cũng đã ngượng đỏ, nhưng mặt còn đầy “Con làm mẹ tức chết”, ngồi tại chỗ trừng người ta.

Lăng Vi cũng không nhịn được cười ra tiếng, bày tỏ cảm thông 120% với Lạc Y và tiểu Bạch.

Lạc Y cực kỳ hiểu mẹ mình, cô cũng biết bà ấy sẽ như vậy.

Nhưng nhớ lại câu nói “Mẹ cứ coi như là không có con đi!” ngày hôm qua mình nói, cô ấy cũng hối hận. Nhưng lúc đó cô ấy thật sự rất tức giận, ai bảo bà nói xấu tiểu Bạch, ai bảo bà không tin chính con gái mình.

Tất cả mọi người cùng nhìn hai mẹ con nhà này luyện mắt gà chọi, rồi đều khẽ cười khúc khích.

Ai cũng không lên tiếng, bầu không khí trở nên lúng túng.

Lúc này, tiểu Bạch lên tiếng đánh vỡ bầu không khí lúng túng, hỏi bọn họ: “Thiết bị gia dụng đã được đưa tới chưa? Tại sao còn chưa lắp?”

“A! Đúng đúng — —” Cha Lạc Y vội vàng lên tiếng: “Tranh thủ thời gian bảo người tới lắp máy điều hòa không khí đi.”

Kỳ Mẫn ném lại cho ông một câu: “Ông thích chiếm tiện nghi như vậy hả? Người ta đưa thì ông phải nhận hả?”

Cha của Lạc Y nói: “Đó không phải là con rể tôi đưa sao? Sao có thể gọi là chiếm tiện nghi được? Con gái tôi là bảo bối lớn, tôi đưa tất cả cho cậu ấy. Tôi có nói gì không?”

“Ha ha ha...” Cả đại gia đình đều bật cười.

Ngày hôm qua còn đuổi người ra bên ngoài, hôm nay đã gọi người ta

là con rể rồi, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Không thể tức giận thêm mấy ngày sao? Lại lấy tư thái này?

Kỷ Nhu cũng nói: “Em xem mấy thứ tiểu Bạch mua này, tất cả đều là thứ trong nhà có thể sử dụng. Trong lòng cậu ấy nghĩ đến các em, cậu ấy mua những thứ này, là muốn tiết kiệm cho các em, muốn để cuộc sống của các em thuận tiện hơn.”

“Đúng vậy!” Lôi Tuấn nói: “Dì dưỡng không muốn, cháu sẽ chuyển đi! Vừa vận nôi nhà cháu mới bị vợ cháu nấu hỏng.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lôi Tuấn, Lôi Tuấn chợt cảm thấy có vẻ như mình đã bán đứng vợ mình...

Lăng Vi trêu ghẹo nói nói: “Ngay cả cháo cũng bị nấu hỏng... các anh cầm nó làm cái gì? Đuổi sói xám đi hả??”

“Ha ha...”

Lôi Tuấn nói: “Không phải, lúc vợ tôi nấu ăn, tôi kéo cô ấy vào phòng ngủ... Sau đó, liền quên thời gian...”

“Phốc ——” Tất cả mọi người đều cười phá lên.

Kỷ Nhu trợn mắt nhìn Lôi Tuấn, người này chắc chắn không phải là con trai bà! Thằng nhóc thối không biết xấu hổ này, cái gì cũng nói ra được!

Lôi Thiếu Triệt ôm lấy Kỷ Nhu, thầm nghĩ trong đầu, chắc chắn đứa con trai này là theo mẹ nó...

Bầu không khí trong phòng dần trở nên ấm áp.

Lạc Y trộm giờ ngón tay cái với tiểu Bạch, những thiết bị gia dụng này thật có ích! Quả nhiên có đất dùng.

Lạc Y chợt cảm thấy, quen biết với tiểu Bạch những ngày qua, nhưng có vẻ như mỗi ngày cô lại biết một tiểu Bạch khác nhau...

Gần như mỗi ngày cô đều có thể phát hiện ra một số ý tưởng độc đáo của anh. Có lúc, những quyết định tưởng chừng như rất đơn giản, nhưng lại luôn có thể phát huy được sự hữu ích cực lớn.

Tất cả mọi người ăn chung cơm, lúc xế chiều bọn Lăng Vi trở về Giang thành.

Lạc Y và tiểu Bạch ở lại nhà, mẹ Lạc Y càng ngày càng thích tiểu Bạch, thằng nhóc này rất thực tế, cũng không phải là người lơ lửng, làm chuyện gì, cũng suy nghĩ cho Lạc Y đầu tiên.

Qua lần tiếp xúc này, mẹ Lạc Y đã hơi yên tâm. Mắt nhìn của con gái bà rất tốt...

“Tiểu Bạch ăn nhiều vào!” Ngay cả chồng mình và con gái đều mặc kệ, mẹ Lạc Y dành hết đùi gà đùi vịt cho tiểu Bạch.

Lạc Y trợn trắng mắt, thấy không... Đây chính là: Cha mẹ vợ nhìn con rể — — càng nhìn càng thấy thích trong truyền thuyết!

Cả nhà ăn cơm tối xong, ngồi ở trong phòng khách xem tivi. Đôi vợ chồng già nghỉ ngơi sớm, tắm xong trở về phòng đi ngủ.

Lạc Y và tiểu Bạch ngồi trên ghế sofa ở trong phòng khách, xem “Kinh tế và luật”...

Lạc Y nói chương trình này là cô và tiểu Bạch cùng kết hợp. Anh ta

chuyên về lĩnh vực kinh tế, cô ấy chuyên về luật pháp.

Hoàn mỹ — —

Trong phòng khách hơi lạnh, Lạc Y gác chân lên trên đùi tiểu Bạch, tiểu Bạch nắm lấy chân cô, thọt lét lòng bàn chân của cô.

Lạc Y buồn cười, lại sợ quấy rầy đến cha mẹ mình, nên cô chỉ có thể nhin.

Chắc chắn cha mẹ còn chưa ngủ đâu, bọn họ bên này chỉ cần hơi có động tĩnh là trong nhà đều có thể nghe được!

Cô nhấc chân lên đạp anh ta, nháy mắt ra dấu với anh ta, tỏ ý bảo anh ta đừng lên tiếng.

Tiểu Bạch buông lỏng tay, lại trở về dáng vẻ đàng hoàng.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Bạch lại giữ chân nhỏ của cô gãi gãi, Y Y nhà anh ta thật là thơm, anh ta không nhin được muốn chọc cười cô.

Lạc Y lại nhấc chân lên đạp anh ta, tiểu Bạch giữ chân nhỏ của cô, lập tức áp đảo cô.

Chương 1791: Đã ngốc đến không còn thuốc nào chữa được! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y nháy mắt ra dấu với anh ta, không để cho anh ta lên tiếng.

Cô đưa ngón tay trở đến bên môi: “Suyt — — “

Tiểu Bạch cứng người lại, nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Cô ấy nâng tay lên, chỉ chỉ về phía phòng của cha mẹ, cô cắn môi, ánh mắt tràn đầy cầu khẩn: “Đừng làm rộn nữa... Để cha mẹ em nghe thấy, sẽ xấu hổ lắm đấy...”

Trái tim của tiểu Bạch lập tức mềm xuống, biểu tình này của cô làm ngay cả ánh mắt của anh ta cũng tan chảy. Anh ta hôn lên môi cô, rồi từ từ buông cô ra.

Lạc Y ngồi dậy, xem ti vi tiếp. Cô ấy điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, định xem xong đoạn này thì đi ngủ.

Tiểu Bạch ngồi ở bên cạnh cô ấy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt cô, lúc thì nhìn đôi mắt của cô, lúc lại nhìn vào đôi môi của cô. Hô hấp của anh ta dần nóng lên, hầu kết ở cổ cũng lặn đi lặn lại, Y Y nhà anh ta thật đẹp...

Đặc biệt là đôi mắt, giống như có thể câu linh hồn người ta vậy. Anh

ta rất muốn hôn cô... Nhưng anh ta không thể không nhin. Tiểu Bạch nhìn chăm chăm vào cô, mắt không rời đi được.

Lạc Y chuyên tâm xem ti vi. Tiểu Bạch chuyên tâm nhìn cô ấy.

Anh ta không nhin được lại gãi gãi lòng bàn chân của cô, Lạc Y ngửa đến nỗi muốn bật cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng.

Cô cố gắng nhin.”Đừng làm rộn...” Cô vừa đáp anh ta, vừa trừng anh ta.

Tiểu Bạch chỉ chỉ về phía phòng của Lạc Y, muốn trở về phòng âu âu yếm yếm...

Lạc Y chỉ chỉ vào ti vi, cô còn chưa xong xem vụ án này đâu!

Hai người đều dùng ngôn ngữ cơ thể, đều không lên tiếng.

Lạc Y vỗ vỗ vào mặt anh ta, tỏ ý bảo anh ta chờ: “Nhẫn nại nhẫn nại!”

Tiểu Bạch không vui, buồn bã xem ti vi. Hôm qua thiếu chút nữa là cô đã chia tay với anh ta, chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện này thôi mà trái tim đã quặn đau. Anh ta còn chưa ôm cô chưa yêu cô đâu.

Tiểu Bạch cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, muốn thân mật với cô ấy.

Ngồi một lúc, tiểu Bạch không nhin được lại chọc ghẹo cô ấy. Anh ta ôm lấy cô. Lòng bàn tay ấm áp lần vào trong váy của cô, ngón tay thon dài vuốt ve sau lưng cô. Làn da của cô cực kỳ mềm mại, mềm mịn giống như tơ lụa vậy.

Lạc Y đang tập trung theo dõi sự tiến triển của vụ án, phát hiện ra anh ta đưa tay vào trong váy của mình, cô bất mãn kéo tay anh ta ra:

“Đừng làm rộn.”

Tiểu Bạch mặc kệ cô, bàn tay vòng chầm chậm ở sau lưng của cô. Sắc mặt của anh ta ửng đỏ, nhưng lại giả vờ như chẳng làm gì cả, anh ta giả vờ như đang xem ti vi với cô, còn lòng đầy căm phẫn trợn mắt nhìn tên tội phạm trong trên màn hình ti vi: “Gã này thật là xấu xa! Nên bỏ tù!”

Lạc Y buồn cười nhìn anh ta nói: “anh đang nói chính mình đấy hả?”

Tiểu Bạch không trả lời, tỳ cằm ở trên bả vai cô, híp mắt, tiếp tục bận rộn việc của mình.

Chương 1792: Đã ngốc đến không còn thuốc nào chữa được! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y cũng không để ý đến anh ta nữa, tiếp tục xem ti vi, nhưng càng xem càng thấy nóng...

Cô kéo tay anh ta ra. Tiểu Bạch bất mãn nói: “Em xem của em, anh bạn của anh. Anh đâu có quấy rầy em.”

“...” Lạc Y trợn trắng mắt, bà đây không phải là đá, cũng sẽ phân tâm, được chứ?

Lạc Y tức giận hừ hừ tắt ti vi! Tiểu Bạch hài lòng, nhưng nhìn cô bằng vẻ mặt vô tội.

Lạc Y níu lấy cổ áo của anh ta, cứng rắn lôi anh ta vào phòng mình.

Tiểu Bạch lập tức áp cô đến trên cánh cửa, bá đạo, cuồng nhiệt hôn cô.

Lạc Y thở hổn hển nói: “Đèn bên ngoài còn chưa tắt.”

Cô mở cửa phòng, đi ra ngoài tắt đèn.

Tiểu Bạch bật đèn trong phòng Lạc Y lên, nhìn chung quanh, đây là lần đầu tiên anh ta vào phòng cô, căn phòng này cực kỳ gọn gàng.

Đồ nội thất đều là màu nâu, không đẹp mắt như cái ổ nhỏ màu lam nhạt của cô.

Tiểu Bạch ngồi ở trên giường cô ấy, nhún người. Đệm trên giường cô ấy là đệm lò xo, nhún xuống bật lên chơi rất vui.

Lạc Y nhìn anh ta như nhìn thẳng ngốc, không phải vừa rồi con hàng này không nhin nổi sao? Tại sao bây giờ không nóng vội nữa?

Tiểu Bạch nhìn chung quanh căn phòng của cô, trên kệ sách lớn màu nâu xếp rất nhiều sách pháp luật. Nhưng anh ta nhìn thấy lẫn trong đống sách pháp luật này... có một quyển... truyện tranh đam mỹ.

Anh ta lấy quyển truyện tranh ra, tùy tiện lật mấy tờ, trời ơi... quyển truyện này! Đổi mới cách nhìn của anh ta về tình yêu nam nam.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Lạc Y, hai mắt anh ta sáng lên, giống như phát hiện ra đại lục mới vậy, đôi mắt màu xanh lục chăm chú nhìn Lạc Y: “Em thích xem cái này?”

Ánh mắt kia của anh ta giống như sói đói! Giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

Lạc Y không biết anh ta đang nói cái gì... cô đi tới bên cạnh anh ta, nhìn vào quyển truyện trong tay anh: “Hả?” Đây là cái gì?

Đây là sách cầu ai? Tại sao lại ở trên giá sách của cô?

Cô lật mấy trang, khuôn mặt đang tươi cười dần trở nên đỏ bừng! Ôi trời ơi! Đây là cái gì?

Cô lật lại trang đầu tiên của quyển truyện, cái con nhãi con này! Là truyện của em họ cô! Trên đó viết tên của em họ cô.

Con nhóc này! Sao lại xem loại truyện thế này?

Lạc Y muốn xé quyển truyện, nhưng tiểu Bạch ngăn cô ấy lại, anh ta thấp giọng nói ở bên tai cô ấy: “Quyển truyện này rất có giá trị học tập, đừng xé, tới đây... Hai chúng ta cùng nghiên cứu.”

...

Nghiên cứu một lúc, mắt của Lạc Y nóng bừng lên.

Lạc Y cướp lấy quyển truyện: “Nghiên cứu cái rắm!”

Cô đưa tay đẩy anh ta: “Anh đi tắm nhanh lên!” Vừa nói, cô vừa kín đáo đưa cho anh ta một bộ đồ ngủ. Cô đã sớm chuẩn bị bộ đồ ngủ này cho anh ta, vẫn luôn đặt ở mép giường.

Tiểu Bạch buồn bã đi tắm, trước khi ra khỏi cửa, anh ta quay đầu lại hỏi cô: “Hai chúng ta cùng tắm...” Bọn họ đều cùng tắm ở nhà anh ta...

Lạc Y nghiêng răng tròng anh ta, cô đưa mắt nhìn về phía phòng cha mẹ. Tiểu Bạch mất hứng, anh ta nói: “Bọn họ đều đã ngủ rồi.”

“Vậy cũng không được! Phải đề phòng mọi trường hợp? Anh đi tắm nhanh lên.”

Tiểu Bạch chần chần chừ chừ không chịu đi, anh ta nói: “Anh sợ bóng tối...”

Lạc Y biết anh ta cố tình!

Cô ấy giơ tay lên, gõ mạnh vào trên đầu tiểu Bạch: “Đừng nói nhảm

nữa! Nhanh lên, anh còn kéo dài thời gian nữa, tối nay em sẽ để cho anh ngủ trên sàn nhà đấy!”

Tiểu Bạch phụng phịu đi tắm. Anh ta muốn về nhà sớm, ôm vợ cùng tắm tốt biết bao nhiêu!

Ở đây, làm cái gì cũng không thuận tiện.

Lúc tiểu Bạch tắm xong trở lại, thấy Lạc Y ngồi ở trên bàn trang điểm vẽ cái gì đó.

Cô ấy đang vẽ một cái bình hoa.

Tiểu Bạch nói: “Em vẽ cái này là có ý gì? Em có biết thứ khó vẽ nhất trên đời này là cái gì hay không? Là con người! Cái gì càng khó vẽ hơn con người? Là ánh mắt.”

Lạc Y nói: “Anh biết!”

Cô ấy ném bút vẽ xuống, cầm quần áo ngủ đi tắm.

Tắm xong lúc trở về, cô thấy tiểu Bạch đang không biết ngồi vẽ cái gì.

Cô ấy đi tới, nhìn vào: “Ai ôi — — vẽ đẹp ghê!” Anh đang vẽ nhân vật trên bìa truyện... Na Tra đại náo biển(*), anh ta đang vẽ lại.

(*) tên một bộ phim hoạt hình của TQ được sản xuất năm 1979

Chưa kể, vẽ rất sống động.

Tiểu Bạch nói: “Em ngồi yên, anh sẽ vẽ cho em một bức.”

Lạc Y nói: “Em đang mặc quần áo ngủ, rất khó coi.”

“Không sợ, mặc đồ ngủ... càng tốt...” Cái gì cũng có thể thấy rõ, thật tốt biết bao...

Anh ta ấn cô ngồi xuống, lại chỉnh tư thế cho cô, tư thế cực kỳ quyến rũ.

Mái tóc dài của cô vẫn còn ướt... thấm ướt sau lưng cô. Tiểu Bạch lột một chiếc khăn lông trắng ở sau lưng cô ấy.

Lạc Y buồn cười, tư thế này... không biết vẽ ra sẽ dọa người thế nào?

Nhưng tiểu Bạch đang cực kỳ hứng thú, thôi quên đi, cứ để anh ta vẽ đi. Cô bảo anh ta đưa mình một quyển sách pháp luật. Anh ta vẽ, còn cô đọc sách, cả hai không trì hoãn việc của nhau.

Vẽ nửa giờ, Lạc Y thấy anh ta còn chưa vẽ xong.

Lạc Y nghi ngờ, vẽ cái gì mà vẽ lâu đến vậy?

Lạc Y bỗng cảm thấy có loại dự cảm xấu...

Chương 1793: Tự chuốc lấy hổ thẹn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y buông sách xuống, đi tới chỗ anh. Tiểu Bạch lập tức dùng tay che bản vẽ.

“Làm gì? Tại sao lại che lại?” Lạc Y dò xét, càng cảm giác không đúng!

“Anh đang vẽ cái gì? Có phải đang vẽ một con chó không? Cố ý chọc tức em sao?”

“Không có, không phải!” Cả người Tiểu Bạch cũng ngẩn ở trước bản vẽ.

Lạc Y tức giận đẩy anh ra, Mặt Tiểu Bạch đột nhiên bạo đỏ!

Lạc Y đẩy anh, đi đến nhìn bản vẽ: “choáng váng...” Cái này, không vẽ chó.

Thật không có vẽ chó!

Anh vẽ là — — cô, còn... Vẽ rất đẹp...

Nhưng là, anh vẽ cô, nhưng tại sao không mặc quần áo?

Lạc Y giận đến muốn nạo anh!

Cô chỉ vào bức tranh trần trường của mình, cắn răng hỏi anh: “Anh có nhìn thấy tận mắt không?”

Cô kéo quần áo ngủ của mình: “Đây là bộ đồ mới a? Anh không nhìn thấy à? A?! Quần áo thì sao? Quần áo vẽ đi đâu rồi?”

Tiểu Bạch mặt đầy vô tội nói: “Anh là bắt chước "Thái thần ni khắc số" (*), không phải Kiệt Khắc (**) vẽ "Quang đĩnh " (***) lộ ti sao?”

(*) Titanic (em đoán thôi)

(**) nam chính trong Titanic – Jack (đoán)

(***) nữ chính trong Titanic – Rose (đoán)

“Phốc — —” Lạc Y cười phun, con người này... Quang đĩnh, ngược lại là học được!

Lạc Y đưa tay vặn lỗ tai anh: “Anh tại sao không cái gì tốt một chút? Kiệt Khắc cuối cùng cũng chết, anh cũng muốn chết a? Còn không mau đi ngủ!”

Lạc Y gấp lại bức vẽ, vội vàng nhét vào trong cặp da khóa kỹ. Nếu để cho ba mẹ cô nhìn thấy, không biết là người dùng ánh mắt gì để nhìn bức tranh!

Tiểu Bạch bò vào chăn, bày ra bộ dáng “Phong tao”, “Cục cưng, mau tới đây, anh không đợi được nữa...”

Lạc Y nhìn bộ dáng ti tiện của anh, thật muốn đánh cho anh một trận.

Cô vừa mới nằm xuống, anh giống như điều tám móng ôm cô vào người.

“Vẫn là ôm vợ... Giống như ôm kẹo đường vừa ngọt lại vừa mềm.”

Lạc Y tắt đèn, Tiểu Bạch liền hừ hừ kỳ kỳ muốn cùng cô nghiên cứu quyển sách đam mỹ kia.

Lạc Y một cước đá văng anh, tiếp đến, đột nhiên nghe tiếng “Cót két” vừa vang lên từ giường đệm.

Tiểu Bạch xoay mình trở lại, tiếng “Cót két” lại vang lên.

Lạc Y vội vàng đề anh lại: “Anh chớ lộn xộn!” Âm thanh này... Để cho người khác nghe thấy, giống như không làm “nhi đồng” thì cũng là chuyện xấu gì nha?

Nhưng, thật ra bọn họ không có!

Tiểu Bạch không dám cử động, Lạc Y dõ người một chút: “Cót két”...

“Ôi trời ơi!” Cái âm thanh này, cũng làm cho người khác suy nghĩ lung tung nha! Ba mẹ cô nhất định có thể nghe thấy!

Ban đêm yên tĩnh: “Cót két... Cót két...”

“Anh chớ lộn xộn!”

“Anh không có động! Anh không động nó cũng kêu!”

Lạc Y nổi giận: “Trước kia không như vậy...” Trong giây lát, cô liền nhớ tới, cô em họ của cô ở phòng này nửa học kỳ!

Đều do nha đầu thối đó, ngày ngày ở trên đệm nhảy nhảy, lò xo cũng bị cô làm cho buông ra, không thể không kêu mà!

Ôi trời! Lạc Y ngay lập tức sinh không thể yêu... Âm thanh phát ra từ cái đệm này thật giống như một bài hát: “Cót két” mãi không ngừng!

Rạng sáng ngày thứ hai, trời mới vừa tờ mờ sáng, ba mẹ Lạc Y đã ra ngoài tản bộ.

Lạc Y vặn lố tai tiểu Bạch: “Đều do anh! Ba mẹ em cho tới bây giờ chưa bao giờ đi ra ngoài tản bộ vào buổi sáng! Bọn họ tối hôm qua nhất định là nghe thấy!”

Ô ô ô... Không còn mặt mũi nào gặp người!

Chương 1794: Tự chuốc lấy hổ thẹn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch ôm cô, lại kéo cô vào trong chăn, anh nói: “VẬY CŨNG KHÔNG THỂ TRÁCH ANH... ĐỀU LÀ DO CÁI GIƯỜNG NÀY CỦA EM PHÁT RA TIẾNG KÊU!”

Lò xo của tấm đệm kêu “cót két” suốt cả một đêm.

Anh không có làm cái gì, xoay mình nó cũng kêu, chuyện này là oan cho anh a!

Lạc Y tức muốn chết! Cái đệm hư này, hại chết cô mà!

Lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên vui vẻ: “CÓ CÁI GÌ PHẢI XẤU HỔ, BA MẸ EM CŨNG KHÔNG PHẢI KHÔNG BIẾT CHÚNG TA Ở CHUNG MỘT CHỖ... HƠN NỮA, NGHE THẤY KHÔNG PHẢI CŨNG TỐT SAO? ĐÂY KHÔNG PHẢI CHO CHÚNG TA CÓ KHÔNG GIAN RIÊNG SAO? TỚI ĐI, CHÚNG TA KHÔNG THỂ PHỤ LÒNG BA MẸ. LÚC NÀY, NHÀ KHÔNG CÓ NGƯỜI, KÊU LỚN CŨNG KHÔNG SAO A!”

“Ba — — ba — —” Lạc Y muốn tát anh! Tiểu Bạch này thật không biết xấu hổ! Thật là muốn cắn chết anh mà!

Lúc ba mẹ cô trở về, Lạc Y nói với ba mẹ: “Chúng con phải trở về, ngày mai con phải lên tòa án.”

Lúc này Kỳ Mẫn đi vào không bỏ được bọn họ, bà nhìn Lạc Y nói: “Con được nghỉ hai ngày, hai ngày nữa hẳn về.”

Tiểu Bạch trong đầu nghĩ, không đổi cái đệm, chắc chắn không thể ở...

Cũng vì kìm nén bên trong, còn để cho ba mẹ cô cho là bọn họ đang bận rộn suốt cả một đêm...

Lạc Y nói: “Ngày mai con có phiên tòa rất quan trọng, tối hôm nay trở về còn phải chuẩn bị.”

Kỷ Mẫn rất mất mát, nhưng bà không nói gì nữa. Bà chuẩn bị rất nhiều món ăn cho bọn họ mang theo, còn cố ý làm tương bần vịt, để cho bọn họ đói có thể ăn trên đường đi.

Buổi chiều hai giờ, Lạc Y và Tiểu Bạch từ nhà đi ra.

Lúc trước khi ra cửa, Tiểu Bạch mời mời ba mẹ Lạc Y, nói: “Khi nào hai bác có thời gian rảnh, có thể tới ở cùng với chúng con ít ngày.”

Kỷ Mẫn trong lòng vui vẻ, nhưng thế nào ngoài miệng cũng phải nói: “Chúng ta mới không đi! Các con đừng hy vọng, chúng ta tới để hầu hạ tụi con!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, đợi đến cuối năm, có thời gian rảnh liền đi qua thăm hai đứa nó!

Tiểu Bạch cùng Lạc Y lái xe đi, Kỷ Mẫn đưa cổ nhìn theo xe đến khi mất bóng.

Trong lòng trống trải, con gái phải lập gia đình, càng nghĩ lòng càng chua xót, gả cũng khá tốt, tên tiểu tử này không tệ, nếu không bà phải thao toái liễu tâm.

Trên đường trở về, Lạc Y lái xe, Tiểu Bạch bận bịu mua giường đệm... Anh thật hối hận! Tại sao mua nhiều đồ điện như vậy, lại không nhớ nổi mua giường đệm chứ?

Đổi một chút đổi! Phải đổi!

Lúc này anh nhìn thấy lò xo của cái đệm cũng đi vòng quanh...

Bất quá, cuối cùng có thể về nhà, mỉa ha ha — — anh có thể tùy tiện lãng qua lãng lại, thật mong đợi!

Lạc Y hỏi anh: “Tối hôm nay, đến nhà anh, hay là đến nhà em?”

Tiểu Bạch nói: “Đến nhà em.”

Cái đó, lão Bà nội hàng xóm, anh thế nào cũng không thể tức được! Để cho bà ta tung tin vịt!

Về đến nhà, Lạc Y khóa kỹ xe, Tiểu Bạch vỗ lên lưng mình nói: “Lại đây, ông xã công em.” Lạc Y lái xe ba giờ liền, Tiểu Bạch rất đau lòng, sợ cô mệt mỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Y ngay lập tức đỏ ửng, giận anh nói: “Em không phải là không có chân a, để cho người khác nhìn thấy lại muốn cắn lưỡi.”

Tiểu Bạch nói: “Để cho các cô nhai đi a, hai ta càng tốt, các cô càng không vui. Là vì các cô ấy ghen tị, ghen tị vì các cô không tìm được người đàn ông nào tốt như anh.”

“Ha ha... Nhìn mặt em giống nghĩ vậy lắm sao?”

Lạc Y đưa tay sờ lên mặt anh, cô cười nói: “Mặt là đồ tốt, em sẽ làm

anh hài lòng.”

Tiểu Bạch kéo tay cô, Anh hơi khom người cõng cô lên vai mình.,

Trong tay anh còn xách một túi lớn, còn kéo một cặp da, anh cũng không ngại nặng nhọc.

Hai người lão đảo lên lầu. Đi tới cửa nhà Lạc Y, Tiểu Bạch cố ý dùng sức dậm chân.

Quả nhiên, Lương lão bà nội mở cửa, từ trong khe cửa đi ra bên ngoài nhìn

Tiểu Bạch để Lạc Y xuống, ấn Lạc Y ở cửa phòng, anh bá đạo hôn cô, ngón tay nhỏ dài không ngừng chọc cô làm cô ngứa ngáy, Lạc Y một bên tránh, một bên chọc anh, một bên cười.

Hình ảnh xinh đẹp này, để cho người khác không dám nhìn thẳng.

Chương 1795: Lòng người lạnh ấm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lương Lão bà nội phát câu!

“Bành ——” lão Bà nội vung cửa, mắng một câu: “Hai tiểu tiện nhân này thật không biết xấu hổ!”

Tiểu Bạch trong đầu nghĩ, không biết xấu hổ còn ở phía sau.

Tiểu Bạch kéo Lạc Y vào phòng, thiên lôi câu động địa hỏa, quần áo bị anh ném khắp nơi. Anh còn không ngừng chọc cô ngứa ngáy, cả nóc lâu đều có thể nghe thấy tiếng cười của cô.

Lương lão Bà nội hàng xóm giận đến thở “Hồng học hồng học”!

Bà gọi điện cho bà nội Hoa: “Nhà bên cạnh có hai đứa không biết xấu hổ! Trời còn chưa tối, đã làm chuyện trộm gà trộm chó!”

Hoa lão bà nội đột nhiên vui vẻ: “Ai yêu, Chị của tôi ơi, có phải chị còn chưa biết chuyện gì sao? Chị nên nhanh nhanh xuống lầu xem một chút đi! Cả cái tiểu khu này đều dán hình chị và lão Vương hàng xóm làm chuyện trộm gà trộm chó a —— ai yêu...”

“Cái gì?” Lão Lương bà nội ngay lập tức bối rối!

Bà quăng điện thoại, vội vã xuống lầu —— quả nhiên, cả cái tiểu khu khắp nơi đều dán hình bà và lão Vương hàng xóm vụng trộm!

Ôi trời ơi! Đây là người nào dán? Lương lão bà nội da đầu từng trện tê dại!

Bà năm nay cũng hơn năm mươi tuổi! Đây là muốn làm cho tuổi già của bà cũng khó giữ được a! Lão bà nội phát điên, cả người bốc lửa xông lên xé hết hình xuống — —

Xé! Phải xé mau, cái này không thể để cho lão già nhà bà thấy! Tính khí lão vốn hung dữ, có thể đánh chết bà.

Nhưng mà, ngay lúc này, Lão già nhà bà lửa giận ngút trời đang xông về phía bà.

Tiểu Bạch và Lạc Y chơi đùa rất vui vẻ, một nữ thần lạnh lùng như cô, lại bị Tiểu Bạch gán cho cái biệt danh “Tinh thần thất thường “.

Tiểu Bạch nói: “Chúng ta bổ sung cho nhau tốt biết bao nha, hai tính cách khó hiểu ở chung một chỗ, cuộc sống sẽ ít đi rất nhiều thú vị, vậy càng nhàm chán hơn.”

Trợ lý của Tiểu Bạch thấy những tấm hình kia đã phát huy tác dụng, liền bán lại mấy tấm hình cho công ty quảng cáo sau đó nhanh chóng thu lợi trở về nhà.

Trợ lý Tiểu Bạch cho bọn họ tính tiền.

Trên cửa nhà lão vẫn còn dán một tấm hình “hồ luân bối người” đại thảo nguyên to lớn...

Dối mắt nhìn lại, tất cả đều là màu xanh a!

“Ha ha ha — —” Tiểu trợ lý cười đến ra cơ bụng.

Sau này cũng không cần rèn luyện, trực tiếp cùng ông chủ nhà anh lăn lộn, bắt thịt ngực, cơ bụng đều có. Lúc gần đi, tiểu trợ lý còn không quên tự mình nói một câu: “Cái này cũng không nên trách tôi a! Đều là nhà chúng ta có phước để tôi làm cho ông chủ nổi điên, cũng đừng tìm tôi...”

...

Cuối năm, kỳ nghỉ đến. Lạc Y thu dọn hành lý chuẩn bị cùng Tiểu Bạch trở về đảo Ngả Lợi.

Cô giấy đưa thông hành cho Tiểu Bạch, để cho anh đi đặt vé.

Tiểu Bạch lại nói: “Nhà mình có phi cơ riêng tới đón, không cần đặt vé máy bay.”

Lạc Y đột nhiên nhíu mày: “Không phải chỉ trở về nhà thôi sao? Tại sao phải phô trương như vậy?”

Còn phải dùng cả phi cơ riêng? Lạc Y biết anh có công ty riêng, làm ăn cũng không nhỏ. Nhưng gia tộc anh làm gì, cho tới bây giờ cô chưa hề hỏi qua.

Bây giờ nghĩ lại... Giống như một gia tộc rất hiển hách? Cô đột nhiên khần trương.

Cô chỉ là một người bình thường, gia đình cô cũng không phải danh gia vọng tộc, cô có thể xem như không biết gì sao?

Văn hóa, tư tưởng, quan niệm sẽ có sự khác biệt...

Chương 1796: Lòng người lạnh ấm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Xuống trực thăng, Tiểu Bạch kéo tay cô lên một chiếc gia trưởng M1 (Lan Mị).

Xe này, là một trong những chiếc xe nội bộ của tập đoàn Lan Mị, chỉ có năm chiếc.

Lạc Y đột nhiên nghĩ đến... Chị dâu Tiểu Vi của anh trước kia là nhà thiết kế của Lan Mị, anh Đình còn là đại cổ đông của Lan Mị.

Gần đây Tiểu Bạch và chị dâu đang nói chuyện hợp tác, anh còn là nhà đầu tư góp vốn vào Long Đăng...

Nhìn chiếc xe này của Tiểu Bạch — — đột nhiên, trong đầu cô thoáng qua một ý nghĩ.

Không lẽ nào Tiểu Bạch là thiếu gia của tập đoàn Lan Mị chứ?

Cô bị cái ý nghĩ này làm cho sợ, Lan Mị là công ty chế tạo xe hơi đứng đầu thế giới. Gần đây, có thể cạnh tranh với Lan Mị chỉ có công ty chế tạo xe mới nổi Long Đăng a.

Tập đoàn Lan Mị, mặc dù lấy kinh doanh xe hơi làm chủ, nhưng ngoài ra, Lan Mị ờ còn có rất nhiều sản nghiệp khác.

Lạc Y đưa mắt từ cửa kính xe nhìn ra ngoài, cô thấy xe từ từ quẹo

vào một trang viên...

Một màu trắng xóa, xe chạy qua một hồ nhân tạo phủ đầy tuyết trắng.

Rồi từ từ lái vào một lối đi dạo đầy bóng râm màu xanh. Mặc dù là mùa đông, gió và tuyết ở khắp nơi, nhưng cây xanh trên lối đi vẫn rất tươi tốt.

Lạc Y không biết loại cây lá xanh này, chỉ cảm thấy nó chịu lạnh thật tốt, trời lạnh như thế này, còn có thể đứng kiêu ngạo như vậy, cái này làm cho cô nhớ lại tuổi hàn ba hữu: Tùng, trúc, mai.

Đi tới cửa trang viên, quản gia cung kính ra nghênh tiếp.

Lạc Y thấy bên cạnh quản gia còn đứng bảy tám người trẻ tuổi, trong đó có một người là Hanh Lợi, cô đã từng gặp mặt.

Xe còn chưa dừng lại, Lạc Y hỏi anh: “Những người này là ai?”

Tiểu Bạch nói: “Một số là anh em chú bác, một số là cháu anh.”

“Nga,” Lạc Y nhìn những người này cung cung kính kính đứng, đang hướng bọn họ hành hành lễ, cô tự hỏi: “Gia tộc này có phải là người hiện đại không?”

Nếu không, tại sao nhiều người đón tiếp anh như vậy.

Tiểu Bạch nói: “Đúng vậy, một năm gần đây anh mới tiếp quản công ty, đem chuyện làm ăn mở rộng không ít, giúp đỡ việc kinh doanh của bọn họ rất nhiều. Bọn họ nếm được ngon ngọt, tự nhiên muốn ủng hộ anh.”

Lạc Y khoác tay anh, cùng anh tay cầm tay, ở bên tai anh khen một

tiếng: “Anh thật giỏi!”

Tiểu Bạch nhìn cô cười: “Ông xã em còn rất nhiều khía cạnh để cho em ca tụng a, từ từ anh sẽ cho em xem.”

Lạc Y vĩnh viễn cười, cái này là anh tự đề cao bản thân mình a! Thật là đáng yêu, hoàn toàn không giống như trụ cột của đại gia tộc.

Xe ngừng hẳn, quản gia đi tới mở cửa cho bọn họ, tiểu Bạch che chở Lạc Y xuống xe.”Chủ tịch! Hoan nghênh ngài trở lại!”

Anh em chú bác của Tiểu Bạch, có người cũng hơn bốn mươi tuổi, lại cung cung kính kính chào hỏi anh.Chứ đừng nói chi những người trẻ tuổi.

Tiểu Bạch không thể không gật đầu, quản gia hướng về phía mọi người giới thiệu: “Vị này là phu nhân chủ tịch Lạc Y.”

“Phu nhân!”

Lạc Y khẽ mỉm cười, gật đầu với bọn họ. Về khí thế nửa điểm không thua kém Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nắm tay Lạc Y, dẫn cô đi gặp ba anh. Có người sau lưng đang suy đoán: “Người phụ nữ này gia thế nhất định không đơn giản.”

Mới vừa rồi, chỉ nhìn cô khẽ gật đầu, liền biết người này nhất định xuất thân hiển hách.

Một người khác trong đầu nghĩ: “Phải mau sớm điều tra thân phận của người phụ nữ này,nếu không thể mang đến lợi ích cho gia tộc phải mau sớm diệt trừ!”

Tiểu Bạch bây giờ là người đứng đầu gia tộc, việc anh cưới vợ tất nhiên phải mang lại lợi ích cho gia tộc mới được.

Lạc Y không biết cô đã thành mối đe dọa trong mắt người khác. Ánh mắt Tiểu Bạch khinh thường quét qua bọn họ.

Quản gia dẫn bọn họ đi qua hành lang, tới trước một cánh cửa màu vàng.

Quản gia gõ cửa, Lạc Y không có nghe bên trong có người nói chuyện, nhưng là, cửa tự động từ từ mở ra.

Tiểu Bạch cầm tay Lạc Y, anh nắm lấy cánh tay của cô khoác vào tay mình.

Bọn họ đi vào một phòng khách nguy nga lộng lẫy, Lạc Y thấy một vị lão nhân khỏe mạnh ngồi trên ghế sa lon bên cạnh lò sưởi.

Đừng nghĩ Tiểu Bạch tuổi còn trẻ, ba anh tuổi tác đã ngoài sáu mươi.

Lão nhân gia này tóc nửa bạc, nếp nhăn không nhiều, ngũ quan thâm thúy, da trắng, nhìn qua giống như người hơn bốn mươi tuổi.

Chương 1797: Vĩnh viễn là ký sĩ bảo vệ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiểu Bạch dẫn Lạc Y đi vào trong.

Ông lão ngồi trên sofa, đang rũ mắt đọc báo.

Ông không nói gì, cũng không nhìn bọn họ, lại khiến Lạc Y cảm giác được trên người ông tỏa ra uy thế ép người.

Lạc Y đứng ở cửa, cách xa như vậy còn cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

Cô kéo cánh tay Tiểu Bạch, nhìn ông lão kia, không muốn đi vào lắm.

Tiểu Bạch nắm tay cô, Lạc Y cảm nhận được lòng bàn tay Tiểu Bạch thật ấm áp, tựa như truyền sức mạnh vô tận cho cô.

Lạc Y trấn định, nắm lại tay Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch và cô mười ngón tay đan vào nhau, dẫn cô đi tới cạnh ông lão, kêu một tiếng: “Ba.”

Lạc Y uốn gối chào hỏi ông lão. Ông lão giương mắt nhìn Lạc Y, phát tay bảo bọn họ đi ra ngoài.

Lạc Y vốn tưởng rằng sẽ bị vặn hỏi một phen, nhưng không nghĩ tới lại bị đuổi nhanh như vậy?

Ba Tiểu Bạch không quan tâm anh chút nào sao?

Vậy không phải gia tộc nhà giàu có đều thích quan hệ thông gia có lợi ích sao? Hôn sự của Tiểu Bạch, ba anh không hỏi nửa câu?

Lạc Y cảm thấy hơi kỳ quái.

Cô nhìn sang ông lão, lúc này, cô thấy khóe miệng kéo xuống. Biểu tình khinh thường, vẻ mặt lãnh đạm này làm tim Lạc Y giật mình mà ‘lộp bộp’!

Biểu tình này hiển nhiên là không thích cô lắm, nhưng lại không thể làm gì...

Lạc Y trong nháy mắt nghĩ tới chế độ quân chủ thời cổ đại... ông lão này đại khái là Thái Thượng Hoàng, quyền lực ở trong tay con trai Hoàng đế của mình, ông lão không có danh vọng, quyền lực cũng không, cho nên chỉ có thể nghe theo con trai mình định đoạt.

Lạc Y nghĩ có lẽ là vậy? Bây giờ là Tiểu Bạch nắm quyền, nên Tiểu Bạch muốn thế nào, không ai có thể xen vào.

Tuy không có ai can dự vào hôn sự của bọn họ là một chuyện vô cùng tốt, nhưng Lạc Y đột nhiên rất đau lòng cho Tiểu Bạch.

Gia đình này của anh cảm giác quá không có tình người rồi...

Tiểu Bạch không hề cảm thấy khó chịu, anh đã quen sống trong hoàn cảnh như vậy.

Tiểu Bạch nắm tay cô, nói bên tai cô: “Dẫn em vào phòng anh.”

Ánh mắt anh sáng ngời, giống như tinh thần đang tươi sáng.

Lòng hiếu kỳ của Lạc Y bị anh thu hút, phòng Tiểu Bạch là dạng gì? Cô thật sự muốn đi xem.

Tiểu Bạch kéo cô đi ra. Anh không ở tòa nhà này, anh kéo cô đi về hướng nam.

Bọn họ đạp tuyết trắng, nghe tiếng cót két dưới chân, Lạc Y nhìn khắp nơi.

Trước khi tới, cô thật sự không nghĩ đến nhà Tiểu Bạch... lại là như vậy...

Tiểu Bạch ôm cô, hỏi: “Lạnh không?”

Lạc Y muốn nói không lạnh, nhưng lại rụt bả vai, nói: “Lạnh...”

Cũng không phải nói thời tiết lạnh, chỉ cảm thấy tình cảm ngôi nhà này rất đậm bạc.

Khiến người ta không cảm nhận được ấm áp.

Không ngờ, anh lại trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy...

Tiểu Bạch cởi áo choàng dài của mình khoác thêm cho cô, Lạc Y không muốn, cô cũng mặc áo choàng dài! Cô thật hối hận, tại sao phải nói lạnh?

“Chạy, chạy thì không lạnh, chạy mau!” Tiểu Bạch kéo cô chạy đi.

Lạc Y giữ áo choàng dài của anh, vừa chạy vừa cười. Đến lúc này, tâm tình mới thanh tĩnh lại.

Tiểu Bạch kéo cô chạy đến nhà kính trồng hoa.

Lạc Y nghi ngờ: “Anh ở đây?” Đây không phải là nhà kính trồng hoa?

Tiểu Bạch nói: “Anh không ở đây, anh đột nhiên nghĩ tới anh muốn tặng em vài món quà.”

Chương 1798: Vĩnh viễn là kỳ sĩ bảo vệ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh kéo cô đi vào nhà kính, Lạc Y ngửi thấy mùi thơm cả nhà kính.

Nhiều loại hoa tươi sắc sỡ, nhẹ nhàng sinh trưởng.

Tiểu Bạch bẻ một cành hoa hồng đỏ, quỳ gối trước mặt cô, biểu tình trịnh trọng nhìn cô.

Lạc Y cười ôn nhu với anh.

Anh nâng tay cô, đặt bên mép khẽ hôn, anh ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt đầy ý cười của cô.

Anh nhìn cô thật sâu, nói: “Lạc Y, anh không phải hoàng tử, nhưng anh nguyện vĩnh viễn là kỳ sĩ của em. Anh sẽ dùng trái tim bảo vệ em đến cuối sinh mạng của anh, anh nguyện dùng tất cả tình yêu nhiệt huyết của anh bảo vệ em, dù giao sinh mạng của anh...”

Hốc mắt Lạc Y nhất thời đỏ bừng, cô nhận lấy hoa hồng đỏ trong tay anh, quả trách: “Em không muốn anh giao ra sinh mạng vì em, em muốn hai chúng ta ở bên nhau thật tốt.”

“Ừ, hai chúng ta sống thật tốt.” Tiểu Bạch đứng lên, vươn tay kéo cô vào trong ngực.

Anh cúi người cắn môi cô, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hai tay

khoác lên đầu vai anh, hôn nóng bỏng.

Xuyên qua nhà kính, Tiểu Bạch dẫn cô vào chỗ ở của anh.

Phía trước ngôi nhà ba tầng nguy nga là nhà kính hoa oải hương.

Tiểu Bạch nói: “Đây là mẹ tôi trồng, nhà kính trồng hoa này cũng là bà ấy thiết kế, đến mùa hè, mái vòm này sẽ mở ra, thủy tinh chung quanh nhà kính cũng sẽ mở ra, nên đến mùa hè, nhà kính này là kiểu mở cửa, đến mùa đông, những tấm thủy tinh này đóng lại, có thể tạo tác dụng giữ ấm.

Lạc Y rất thích thiết kế này, Tiểu Bạch nói bên tai cô: “Sau này, đây cũng là nhà của em.”

Lạc Y gật đầu, ấm lòng cười với anh.

“Đi, dẫn em về thăm nhà.” Tiểu Bạch nắm tay cô đi vào trong.

Đi vào phòng khách lầu một, Tiểu Bạch kéo cô tới trước dương cầm tam giác, anh và cô cùng ngồi lên ghế dương cầm, anh đánh đàn cho cô: “Hero”.

(Cho anh trở thành anh hùng của em

Nếu anh chạm vào môi em, phải chăng em sẽ mỉm cười, xin nói cho anh được không...

Có phải anh lún sâu vào tình yêu, anh mất lý trí rồi sao?

Anh không quan tâm những điều đó, tối nay anh ở bên em. Anh muốn trở thành anh hùng của em, bảo bối...)

Lạc Y tựa vào đầu vai anh, mặt đầy ý cười ngọt ngào, anh đột nhiên nắm tay cô, nói bên tai cô: “Dẫn em đến một nơi đẹp.”

Anh dẫn cô vào một căn phòng, Lạc Y thấy là một phòng suối nước nóng!

Lạc Y kinh ngạc nhìn khắp bốn phía, căn phòng vô cùng tao nhã, rèm cửa sổ tung bay, rất giống suối nước nóng bọn họ đi trước kia! Bể tắm cũng là hình trái tim.... Chẳng qua, bờ bể tắm trước mắt dùng cẩm thạch màu trắng, cực kỳ sang trọng.

Lạc Y nhìn nước bốc hơi, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Tiểu Bạch muốn ngâm suối nước nóng mà cố ý xây một bể suối nước nóng?

Cô đang đánh giá xung quanh, bỗng cảm giác được hai bàn tay ôm eo cô, Tiểu Bạch đứng sau lưng cô, ngực anh kề sát lưng cô.

Gò má anh vuốt cổ cô, hơi thở ấm nóng phả bên tóc mai cô.

Anh nói: “Lần trước ngâm suối nước nóng, vốn là... định đi cùng em...”

Lạc Y biết anh muốn nói gì, cô quay mặt đi, chứa ý cười nhìn anh.

Tiểu Bạch được khích lệ, liền cười nói: “Chúng ta bù một lần đi, anh thật mong đợi...”

Trong lòng Lạc Y tràn đầy ngọt ngào, cô xoay người, nhón chân lên hôn môi anh, đôi tay nhỏ bé cởi nút âu phục anh.

Cô vừa hôn anh vừa làm bầm hỏi: “Cái bể này là mới xây? Cố ý xây?”

“Ừ...” Tiểu Bạch kéo dây kéo quần cô, gật đầu: “Xây vì em...”

Chương 1799: Hồ phách tam sinh tam thế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng Lạc Y như bị đổ mật.

Cô mím môi cười: “Muôn phần vinh hạnh.” Cô cởi áo khoác âu phục anh, ném lên kệ.

Tay nhỏ của cô lôi vạt áo sơ mi anh ra, từ từ đặt lên cơ bụng anh.

“Ừm...” Tay cô lạnh như băng, nhưng tựa như mang điện. Tiểu Bạch lập tức kích động không khống chế được.

Áo sơ mi anh rơi xuống, đá quần đi, cả người kề sát người cô, nh giơ tay kéo dây quần trên vai cô xuống. Lạc Y thấy váy mình rơi xuống, bàn tay nóng bỏng của anh giữ eo cô, theo sức lực của anh, bắt chân nâng lên ôm eo anh.

Anh cứ ôm cô như thế, bước từng bậc thang vào suối nước nóng, mái tóc dài của cô ngâm trong nước, mềm như rong biển.

Anh hôn môi cô, ngón tay nhỏ dài vuốt gò má cô. Lạc Y cảm nhận được hơi thở anh nóng dỏa người, giống như đun nước nóng bốc hơi.

Ngón tay anh trượt theo gò má cô, xuống xương quai xanh, Lạc Y nín thở, ngay cả thở cũng không thở nổi.

Không biết anh lấy một sợi dây chuyền từ đâu. Dây chuyền này là dây bạc kim nhỏ, mặt dây chhuyền là đá quý vàng nhạt, chất liệu giống như hổ phách.

Rất trong suốt, bên trong còn có một con bò cạp!

Lạc Y cực kỳ kinh ngạc, cô giơ tay, dùng ngón tay nâng miếng hổ phách sáng long lanh kia lên.

Cô nhìn chăm chăm một hồi, cực thích. Con bò cạp kia rất rõ ràng, hình thái trông rất sống động, nhưng hơi khác bò cạp cô đã thấy.

Tiểu Bạch hỏi cô: “Biết tại sao con bò cạp này lại ở bên trong không?”

Lạc Y lắc đầu, ngón tay Tiểu Bạch vuốt ve bề mặt hổ phách.

Anh nói: “Những thứ vàng óng này đều là nhựa cây dòng nước chảy xuống mấy chục triệu năm trước, những nhựa cây này tỏa mùi thơm, thu hút các loại côn trùng. Những nhựa cây này rất dính, sau khi côn trùng bị dính, nhựa cây bọc nó lại. Thông qua địa chất biến đổi mấy chục triệu năm, thế sự xoay vần, nhựa cây liền hình thành hổ phách. Con bò cạp em thấy thật ra là bò cạp mười triệu năm trước.”

Mắt Lạc Y lóe sáng, cô nhìn cẩn thận miếng hổ phách kia, quả thực càng nhìn càng thích.

Tiểu Bạch cầm sợi dây chuyền, nói sát bên tai cô: “Em đeo sợi dây chuyền này thì tình yêu của chúng ta sẽ tồn tại bên trong hổ phách, kiếp sau anh dựa vào nó để tìm được em.”

Lạc Y híp mắt cười với anh. Muốn nói anh ngây thơ, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được. Trong lòng ấm áp như có dòng suối

đang chảy.

Tiểu Bạch đeo dây chuyền lên cổ cô, anh cúi đầu, khẽ hôn cổ cô.

Anh nói: “Đeo sợi dây chuyền này, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được tháo xuống.

Lạc Y kinh ngạc nhướn mày, không biết tại sao anh phải nói như vậy? Chẳng lẽ sợi dây chuyền này có ý nghĩa đặc biệt gì?

Lạc Y gỡ sợi dây chuyền lên trước mắt nhìn kỹ. Cô sợ anh tặng tín vật quan trọng gì cho cô.

Cô muốn tháo xuống, Tiểu Bạch giữ tay cô: “Đừng tháo.”

Lạc Y ngược mắt nhìn vào mắt anh, cô nghiêm túc hỏi anh: “Sợi dây chuyền này vô cùng quan trọng với anh phải không?”

Tiểu Bạch nhìn cô, nói: “Không quan trọng bằng em.”

Hô hấp của Lạc Y rối loạn, tim đập thình thịch thình thịch, tiếng suối nước nóng chảy như làm nhạc đệm cho cô.

Chương 1800: Hồ phách tam sinh tam thế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt anh cực kỳ nghiêm túc. Anh nắm tay cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được tháo nó xuống.”

“Được.” Lạc Y nhìn anh, muốn hỏi sợi dây chuyền này có ý nghĩa gì. Nhưng cô còn chưa hỏi ra, anh chợt giữ ót cô, dùng sức hôn cô.

Cô sợ hết hồn, vội đưa tay ôm cổ anh, tay cô vỗ nước lên.

Anh không nhịn được mà hôn cô tựa như phát tiết, trong nháy mắt, trong phòng đầy kích thích.

Lạc Y ở đây hai ngày, tối hôm sau có một tiệc rượu, là gia tộc của Tiểu Bạch đặc biệt tổ chức vì cô.

Trong tiệc rượu, Lạc Y mặc đầm dài màu lam nhạt Tiểu Bạch chọn cho cô, cô trang điểm nhẹ, búi tóc, vừa ra đại sảnh liền như nước biển dập dờn, trong nháy mắt thu hút tầm mắt mọi người.

Thứ nhất, Lạc Y thật sự quá đẹp, ngoài ra, cô là bạn gái người đương nhiệm Laroe.

Lạc Y khoác tay Tiểu Bạch ung dung đi vào đại sảnh, cô cảm nhận được có ánh mắt thiện ý, ví dụ như Henry và Luis.

Cũng có người đang cười với cô nhưng ánh mắt lộ ra tia sáng lạnh lẽo.

Tiểu Bạch lấy tư thái bảo vệ người, uy hiếp tất cả những người muốn gây chuyện.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Lạc Y chính là mạng của tôi, ai động một cọng lông tơ của cô ấy, tôi sẽ cho người đó sống không bằng chết.”

Những lời này vốn không cần phải nói lộ liễu như vậy, nhưng có đôi lời không thể không nói. ‘Ngàn phòng vạn phòng, tặc trong nhà khó phòng’. Anh cũng không muốn Lạc Y gặp bất trắc gì.

Cả buổi tiệc, thái độ Tiểu Bạch cương quyết lạ thường, Lạc Y cảm thấy bầu không khí quá căng thẳng, tuy là tiệc rượu lại có tư thái gươm tuốt vỏ.

Welch và Lake vốn muốn động Lạc Y cũng không thể không từ bỏ ý niệm.

Bọn họ tạm thời không muốn lĩnh giáo thủ đoạn của Tiểu Bạch.

Hơn nữa, Tiểu Bạch và cô gái này cũng chưa chắc là tiến triển thật, yêu, lên giường là một chuyện, hôn nhân và gia đình là một chuyện khác.

Bọn họ tin Tiểu Bạch và cô gái này đều nhất thời ham muốn, qua thời kỳ đó, cho ít tiền đuổi đi liền chia tay.

Nếu Tiểu Bạch thật sự muốn tìm vợ, nhất định là danh môn vọng tộc gia thế hiển hách, mặc dù bọn họ không tra rõ thân phận cô gái này, nhưng hình như cũng không có bối cảnh đặc biệt gì.

Welch nói: “Phải nhanh tra rõ thân phận cô gái này!”

...

Rời khỏi sảnh tiệc, tất cả mọi người đều cung kính hành lễ với Lạc Y. Biểu tình Tiểu Bạch nhàn nhạt, tựa như vừa rồi chưa từng nói gì, thái độ lạnh lùng đi qua mọi người.

Ở đảo Avery năm ngày, Lạc Y đi tham quan nhà Tiểu Bạch một lần. Không phải cô muốn đi tham quan, mà là tiểu tử thú vị Tiểu Bạch này rất thích ôm cô thử nghiệm cảm giác mới mẻ ở khắp nơi.

Anh nói ở chỗ khác nhau không có cảm giác giống nhau. Lạc Y hơi buồn bực, vì cô cảm thấy đàn ông thích thử nghiệm cảm giác mới mẻ hẳn rất đào hoa.

Hôm ấy, anh ôm cô, đặt cô lên kệ sách, Lạc Y không chịu. Cô bấu môi không cho anh đụng. Mặt Tiểu Bạch đầy lấy lòng nhìn cô, hỏi cô: “Sao thế?”

Lạc Y nói: “Em không thích đổi nhiều nơi như vậy, không có cảm giác an toàn.”

Tiểu Bạch nghi ngờ “à” một tiếng, nói: “Anh còn tưởng rằng em thích đấy, anh thấy em rất vui... Anh sợ em khó chịu, mới....”

Anh còn chưa nói hết, Lạc Y chợt bật cười, hỏi anh: “Anh cho rằng em thích như vậy?”

Tiểu Bạch nhìn cô, nói: “Anh luôn cho rằng em thích.”

Lạc Y vĩnh môi, nhìn trần nhà, đột nhiên cười lên. Cô rũ mắt nhìn vào mắt anh, nói: “Được rồi, thật ra em rất thích.”

Dáng vẻ này của cô thiếu chút nữa câu hồn vía Tiểu Bạch.

Chương 1801: Mạch nước ngầm tuôn trào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y rất thích đi lang thang.

Mấy ngày nay, bọn họ đi dạo thành phố cổ xưa kết hợp với hiện đại.

Tiểu Bạch dẫn cô đi chơi khắp nơi, Lạc Y thích trượt tuyết nhất.

Gần trang viên Oro có một sân trượt tuyết nhỏ, mấy ngày nay, mỗi ngày Lạc Y đều tới đây trượt tuyết.

Mất thấy sắp hết năm. Lạc Y vừa trượt tuyết vừa hỏi Tiểu Bạch: “Khi nào chúng ta về? Còn hai ngày nữa là 30 tết rồi, em muốn về cùng ba mẹ em.”

Tối 30, cô chưa từng ở bên ngoài, cô lớn như vậy, đều ăn tết ở nhà. Huống chi, mùa xuân trong nước chúng ta cũng không phải là ngày lễ của nước ngoài.

Hơn nữa, người nhà Tiểu Bạch không có chút tình cảm gì với anh, nếu hai người họ ở đây thì quá vắng lạnh. Cô muốn cho Tiểu Bạch thể nghiệm chút ấm áp của gia đình.

Mặc dù lần trước anh đến nhà cô, mẹ cô còn đuổi anh ra ngoài, nhưng sau khi tiếp xúc, mẹ cô cũng đã sớm bỏ tối theo sáng, hoàn toàn nghiêng phía về con rể của bà.

Tiểu Bạch cũng rất muốn đến nhà cô cùng ăn tết. Ba mẹ cô đều tốt vô cùng, đến lúc đó nhất định náo nhiệt lắm.

Tiểu Bạch nói: “Tối mai chúng ta đi đi, ngủ một giấc trên máy bay, mở mắt liền đến.” Anh vừa nói vừa cười thần thần bí bí, ánh mắt anh giảo hoạt xoay chuyển: “Anh còn có một chuyện quan trọng chưa làm xong.”

Lạc Y nhìn dáng vẻ kia của anh, cũng biết anh lại có ý xấu gì...

Có điều Tiểu Bạch sẽ không chôn sống cô, cô thoải mái đáp ứng: “Được!”

Nói xong, trượt tuyết, lao xuống sườn núi cao.

Tiểu Bạch nhìn cô trượt xuống, chợt nhiệt huyết dâng trào.

Động tác quét một vòng cung của Lạc Y thật đẹp, Tiểu Bạch không khỏi thầm khen cô, không nghĩ tới cô học nhanh như vậy, mới mấy ngày đã học tốt.

Lạc Y trượt tuyết, xông thẳng xuống, Tiểu Bạch đeo kính an toàn đuổi theo cô.

Lạc Y chợt thật vui vẻ, màn đêm buông xuống, bốn phía đều mở đèn, cô mới chịu đi ra ngoài.

Tiểu Bạch nhìn ra cô thích trượt tuyết, trong đầu nghĩ: Muốn trượt tuyết không khó, về làm một sườn núi cho cô trượt!

Chẳng qua... anh phải xây một căn phòng nhỏ cạnh sườn núi nha, chỗ tốt để anh có thể lăn lộn bất cứ lúc nào.

Ha ha ha — — Tiểu Bạch vừa nghĩ vừa cười, Lạc Y đột nhiên đi tới bên cạnh anh, hỏi anh: “Cười gì thế? Cười bí ối như vậy?”

Tiểu Bạch nín cười, nói: “Không có gì không có gì.”

Lạc Y ngồi về chỗ mình, Tiểu Bạch liền ra lệnh cho trợ lý, bảo anh ta đi mua một căn nhà, xem thử có thích hợp trượt tuyết hay không.

Lạc Y trượt tuyết mệt mỏi, dựa lưng vào ghế, ấm chân. Bộ đồ và giày trượt tuyết kia thật nặng.

Tiểu Bạch thấy cô ấm chân, liền bỏ laptop xuống, vươn tay kéo chân nhỏ của cô đặt trên đùi mình.

Ngón tay nhỏ dài của anh bóp bắp chân cô, Lạc Y nhích người, ngồi dựa vào cửa, trực tiếp đặt chân lên đùi anh.

Tiểu Bạch bóp chân cho cô, Lạc Y “a ừ”, bắp chân hơi đau nhức.

Cô cảm nhận được Tiểu Bạch cứng đờ, ngay cả gương mặt tuần tú cũng dần đỏ lên.

Chương 1802: Mạch nước ngầm tuôn trào (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Y buồn cười nhìn anh, anh nghĩ đến gì? Tư tưởng người này không thuần khiết như vậy. Cô rất bình thường mà “ừ” một tiếng thôi mà!

Tiểu Bạch nhìn cô bật cười, Lạc Y cố ý dùng ngón chân cọ xát chân anh.

Chân Tiểu Bạch lập tức cứng còng.

Cô lại cố ý cà dây nịt anh, Tiểu Bạch ngừng thở, ngay cả mắt cũng không đung rồi.

Anh đè chân cô, không cho cô lộn xộn. Tài xế còn ở trước, cô không sợ anh làm cô trên xe sao?

Mặc dù anh rất mong đợi, trong xe có cảm giác gì, anh quả thực muốn thử.

Anh tận lực nhẫn nại, nhưng dường như nha đầu này chắc chắn anh sẽ không làm gì cô trong xe, cô còn cố ý nháy mắt với anh, ý khiêu khích, chọc cả người Tiểu Bạch bốc lửa.

Tiểu Bạch hít sâu một hơi, bỗng nhiên hô: “Dừng xe.”

Giọng anh còn mang theo tia trầm thấp khàn khàn.

Tài xế không biết xảy ra chuyện gì, vội đạp thắng dừng xe, Tiểu Bạch nói với tài xế: “Đồng hồ đeo tay của tôi rơi trong tuyết, cậu đi tìm lại giúp tôi.”

“Dạ, tiên sinh.” Tài xế nổ máy xe lần nữa, anh ta cầm tay lái, định quay đầu, Tiểu Bạch dùng giọng dè nén nói: “Đi bộ đi.”

Hả? Tài xế ngây ngẩn! Ý của tiên sinh là... bảo anh ta đi bộ trở lại? Bên ngoài lạnh như vậy, tiên sinh nhà anh ta muốn anh ta chết rét sao?

Nhưng ngay lúc này, tài xế đột nhiên thấy hai người phía sau qua kính chiếu hậu, hình như... ách, tài xế trong nháy mắt hiểu rõ, vội xuống xe, đóng chặt cửa.

Anh ta làm bộ đi bộ một đoạn đường, sau đó gọi một chiếc taxi chờ ở gần đó.

Anh ta tính thời gian đi từ đây đến sân trượt tuyết, khoảng nửa giờ, từ sân trượt tuyết trở lại, phải thêm nửa giờ.

Anh ta chợt hiểu, tiên sinh nhà anh ta khỏe mạnh chừng một giờ.

Anh ta thanh toán tiền xe cho tài xế taxi, lẳng lặng ngồi chờ.

Đợi một giờ, lại đợi thêm mười mấy phút, anh ta mới xuống xe taxi.

Lúc đi về gần tới xe, anh ta thấy xe vẫn còn dao động, anh ta lại rút một miếng thuốc đợi một hồi, xe rốt cuộc ngừng dao động.

Anh ta cho họ thời gian mặc quần áo, tài xế thật bội phục cơ trí của mình.

Đợi thật lâu, anh ta mới chậm rãi đi tới xe.

Nhưng mà, ngay lúc này, xe đột nhiên khởi động...

Tài xế chỉ ngây ngốc nhìn chiếc xe càng chạy càng xa, anh ta nhất thời mờ mịt, có phải ông chủ nhà anh ta quá kích động mà quên mất anh ta không!

Tài xế đau khổ chạy ngược lại, hy vọng xe taxi kia chưa đi!

Tiểu Bạch lái xe về sơn trang, thần thần bí bí nói với Lạc Y: “Tối nay cho em một niềm vui bất ngờ.”

“Niềm vui bất ngờ gì?” Lạc Y chuẩn bị về thu xếp hành lý, không nghĩ tới Tiểu Bạch còn chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho cô?

Tiểu Bạch nói: “Lát nữa em biết.”

Tối nay anh sắp xếp một tiệc đính hôn. Anh cho Lạc Y danh phận, trước khi cử hành hôn lễ chính thức, anh muốn cho cô trở thành vị hôn thê của anh!

Trong tiệc rượu, lúc Tiểu Bạch tuyên bố cô là vị hôn thê của anh, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía họ. Tim Lạc Y chột căng thẳng, thì ra chuyện rất quan trọng mà anh nói còn chưa làm lại là tiệc này.

Cô không quan tâm mà... nhưng Tiểu Bạch nghiêm túc như vậy. Lạc Y nắm tay Tiểu Bạch, cái này thật sự... quá vui mừng!

Tiệc này, hình như Henry còn vui hơn Tiểu Bạch! Aiyaya — — chú nhỏ của anh ta rất cuộc là hoa có chủ rồi, anh ta sẽ có quyền thừa

kế.

Bây giờ Henry chỉ hy vọng chú nhỏ của anh ta có thể thuận lợi ôm nhóc mập, đến lúc đó anh ta không chỉ có thể có được quyền thừa kế, còn có thể có thêm 5% cổ phần từ trong tay lão gia tử.

Bởi vì mẹ Tiểu Bạch sợ giữa gia tộc có tranh đấu, nên mới cố ý lập phần di chúc này, chính là vì bảo vệ Tiểu Bạch và vợ anh, còn có con của anh.

Nhưng phần di chúc này có tác dụng với Henry, Luis, nhưng không có quy định với thành viên khác trong gia tộc.

Đáy mắt Welch lướt qua tia lạnh: “Anh ta thật sự muốn kết hôn với người phụ nữ này?”

Chương 1803: Anh là người hùng của em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch mời Lạc Y nhảy điệu đầu tiên.

Tất cả mọi người xung quanh kinh ngạc! Bạch thiếu gia của bọn họ đính hôn với người phụ nữ kia?

Lúc đầu cho rằng, Tiểu Bạch chỉ chơi đùa với người phụ nữ này, không ngờ, anh lại yêu thật?

Ware nhìn Lạc Y chăm chăm, trong mắt lóe lên tia lạnh.

Lake nói: “Đã tra rõ thân phận của người phụ nữ này.” Anh lấy ra mấy tấm hình của Lạc Y, nói: “Cô ấy là thẩm phán, cha mẹ đều làm ở tòa án.”

Ware khẽ gật đầu, hạ giọng nói: “Thân phận người phụ nữ này không hiển hách.” Nếu như có gì ngoài ý muốn, sẽ không phiền phức.

Vì tiền trong ví bọn họ, bọn họ nhất định phải để Tiểu Bạch cưới một thế gia danh vọng khác.

Hai người liếc nhìn nhau, Ware nguy hiểm híp mắt.

...

Sáng sớm hôm sau, Henry hẹn nhóm bạn của mình cùng đi chơi

trượt tuyết. Henry vô cùng vui vẻ, để làm vui lòng thím nhỏ của anh, anh hào khí nói: “Hôm nay tất cả chi phí, tôi bao hết!”

Lạc Y vội vã về nhà, nào có tâm tư chơi đùa, cô không hề muốn đi chút nào.

Tiểu Bạch nhìn ra Lạc Y không quá hào hứng, bèn từ chối thay cô. Mà còn đi cùng những người này, sao Tiểu Bạch có thể yên lòng được?

Henry hậm hực nhún vai, hủy bỏ hành trình trượt tuyết hôm nay.

May mà bọn họ không đi trượt tuyết. Bắt đầu từ giữa trưa, tuyết không ngừng rơi. Nếu đi trượt tuyết, không chừng cả đám đã bị vùi trong đồng tuyết không tìm ra ai rồi.

Bởi vì gió tuyết quá lớn, đường đi bị phủ kín tuyết, xe không đi được. Cho nên bọn họ để máy bay trực thăng qua.

Trực thăng bay hơn nửa tiếng, Tiểu Bạch chợt cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý thuyết, máy bay chỉ bay khoảng nửa tiếng, sao giờ vẫn chưa hạ xuống?

Tiểu Bạch nhíu mày, anh khép văn kiện lại, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bên ngoài đen như mực không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì. Trong nháy mắt Tiểu Bạch cảm thấy không thích hợp! Sao bên ngoài lại có chút ánh đèn nào?

Bọn họ đi trực thăng vào thành phố, nên có tòa nhà mới đúng. Ít nhất cũng phải có ánh đèn!

“Sao vậy?” Lạc Y nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, hình như rất kinh ngạc.

Tiểu Bạch nói: “Sao trực thăng này lại bay lâu vậy, vẫn chưa đến nơi?” Anh vừa nói vừa đứng lên, đi đến phòng điều khiển.

Anh còn chưa đi đến cửa phòng điều khiển, trực thăng chợt lắc lư.

“Bộp -----” Cửa khoang trực thăng đột nhiên mở ra! Bên ngoài gió tuyết thổi vù vù, tất cả bay vào trong cabin.

Mẹ ơi ----- chuyện gì vậy?! Tiểu Bạch không đứng yên, lắc một cái, khó bên ngoài cực kỳ lớn, suýt cuốn anh ra ngoài.

“Tiểu Bạch, sao vậy?” Sao cửa khoang lại mở? Là cửa khoang hông? Hay có người cố ý điều khiển mở ra?

Lạc Y có lời muốn hỏi, nhưng gió xộc vào miệng, khiến cô không nói được gì.

Gió trong cabin rất lớn, tiếng gió gào thét lấp đi giọng nói của bọn họ.

Tiểu Bạch hét lên: “Anh đi xem chút -----” Anh bắt lấy thanh cầm, di chuyển về phía phòng điều khiển.

Kết quả ----- Tiểu Bạch kinh ngạc! Anh nhìn thấy trong phòng điều khiển không có ai! Người điều khiển không biết từ lúc nào đã đi, tên đó nhảy dù trốn thoát!

Chương 1804: Anh là người hùng của em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trực thăng mất đi khống chế, thân máy bay bắt đầu dung đưa mảnh liệt, trong nháy mắt Tiểu Bạch quay sang nhào lên Lạc Y.

Anh không có thời gian giải thích, cầm lấy dù nhảy, nhét vào ngực cô: “Mau mặc vào!”

Lạc Y hoảng sợ nhìn anh, Tiểu Bạch lớn tiếng nói: “Mau mặc vào, đến cửa, nhảy -----“

Lạc Y run run muốn nói, cô không biết a ---- nhưng, cô phát ra được dù chỉ nửa chữ!

Cô nắm chặt tay Tiểu Bạch. Tại sao lại như vậy? Vì sao đột nhiên lại biến thành như này?

Một chút phòng bị cũng không có, ban nãy còn yên bình, sao trực thăng đột nhiên xảy ra vấn đề?

Sự bất ngờ này, nhanh đến mức khiến cô không kịp phản ứng.

Tiểu Bạch ôm cô trấn an, trực thăng không ngừng chao đảo. Lạc Y nhìn thấy Tiểu Bạch lại đi tìm kiếm dù nhảy khác, nhưng... anh lật tới lật lui, vẫn không tìm thấy. Trong trực thăng chỉ có một dù nhảy -----

Những cái dù khác đâu rồi?

Đầu óc Tiểu Bạch trống rỗng, anh nhìn sang Lạc Y. Lạc Y đã không thể hít thở.

Trục thẳng rung ầm ầm, Tiểu Bạch không thể kéo dài thêm nữa!

Nhảy ở tầng thấp vô cùng nguy hiểm, dù chậm một giây cũng có thể tan xương nát thịt.

Tiểu Bạch không hề do dự đeo dù nhảy vào cho Lạc Y, Lạc Y giấy dựa không chịu: “Em không đi, em muốn ở bên cạnh anh!”

Chỉ có một dù nhảy, sao cô có thể sống một mình được?!

Tiểu Bạch sốt ruột nhìn cô, anh nắm chặt tay Lạc Y, kiên quyết khoác dù nhảy vào người cô.

Anh thất xong, dùng sức đẩy cô về phía cửa: “Đi mau ----- chậm nữa máy bay sẽ nổ tung!”

Lạc Y nắm chặt tay anh không buông, cô hoảng sợ nhìn thẳng vào mắt anh, run run nói: “Em muốn ở bên cạnh anh.”

Tiểu Bạch đưa tay đẩy cô: “Một dù nhảy không chịu được hai người.”

Anh đẩy cô đến cửa khoang: “Mau nhảy!”

“Không... không muốn! Em muốn ở bên anh.” Lạc Y nắm chặt cửa khoang. Nước mắt của cô chảy ra, cô thà cùng anh rơi xuống còn hơn.

Tiểu Bạch nhìn cô, đau khổ đến gần cô. Anh đưa tay đẩy tay cô ra: “Đi mau...”

Trong mắt anh đầy bi thương và luyến tiếc, ngón tay anh vuốt ve mặt cô, anh khẽ hôn lên môi cô. Đột nhiên ----- anh dùng sức đẩy cô.

“Không!” Lạc Y bị đẩy ra khỏi trực thăng.

“Phục -----“ Lúc cô rơi xuống, Tiểu Bạch giúp cô kéo dây dù ra, bảo đảm cô sẽ không trực tiếp rơi xuống đất.

“Không muốn! Tiểu Bạch -----“

“Tiểu Bạch!” Nước mắt Lạc Y chảy thành sông.

Tiểu Bạch nhìn cô rơi xuống, đưa tay, vẫy tay với cô... Cô gái anh yêu, thật xin lỗi, chỉ có thể bảo vệ em đến đây...

Hi vọng em không bị thương, đối mặt thật tốt với cuộc sống này.

Anh yêu em.

“Tiểu Bạch -----“ Không... Tiểu Bạch, em muốn đi cùng anh... nước mắt Lạc Y rơi như mưa, gió lạnh như dao cắt vào mặt cô, xung quanh lạnh lẽo như địa ngục.

Tiểu Bạch... anh sợ tối, mà lại không sợ chết!

Anh đã nói muốn làm kỵ sĩ bảo vệ em... Anh muốn làm người hùng của em.

“Nếu như anh chạm vào môi em, em có thể mỉm cười không, hãy nói cho anh được không...”

Có phải anh đã hãm sâu vào tình yêu, anh đã đánh mất lý trí không?”

Lạc Y rơi xuống với tốc độ cực nhanh, tứ chi của cô đã mất đi tri giác, duy chỉ có bên tai văng vẳng lời tâm tình của anh...

“Lạc Y, anh không phải hoảng tử, nhưng anh nguyện mãi làm kỹ sĩ của em, anh nguyện dùng tất cả nhiệt tình của anh để yêu em, bảo vệ em, dù phải dâng lên sinh mệnh của anh...”

Không... em không cần sinh mạng của anh, em chỉ cần chúng ta ở bên nhau thật lâu!

Tiểu Bạch... Tiểu Bạch!

Chương 1805: Không cho phép bất cứ vũ nhục nào (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi Lạc Y rơi xuống đất, cả người rơi vào trong đồng tuyết.

Cô đã sắp đông cứng.

Nhưng cô lại không hề muốn nhúc nhích.

Xung quanh tối đen như mực, đây là một rừng cây, hoang tàn vắng lặng.

Lạc Y ghé vào đồng tuyết, cả người đau như muốn vỡ ra, nhất là trái tim như có một lỗ hồng lớn đang trào máu! Cô muốn xoay người nhìn xem trực thăng của Tiểu Bạch thế nào.

Nhưng, ngay cả ngón tay cô cũng không nhúc nhích nổi.

Cả người cô như chết lặng, các bộ phận của cơ thể không chịu sự chi phối của cô, ngay cả nước mắt cũng không bị khống chế rơi xuống.

Lạnh quá...

Cô sẽ chết ở đây sao? Nhưng, cô thật hối hận! Vì sao lại không được ở bên Tiểu Bạch?

Cô không muốn trơ trọi chết đi như thế, tại sao lại phải chia xa?

Cô cố gắng giật giật, cô muốn đi tìm Tiểu Bạch!

“Tín hiệu ở gần đây!”

“Bạch -----“

Lạc Y nghe thấy có người gọi tên Tiểu Bạch, tiếp theo, một đám người lao về phía cô, có người cầm đèn soi, có người cầm máy thăm dò, có người kêu: “Tín hiệu ở đây! Mau lên -----“

“Tiên sinh!”

“Tiên sinh -----“

Bọn họ thấy Lạc Y đeo dù nhảy.

“Ở đây! Mau tới đây ----- tiên sinh ở đây!”

Nhưng, khi bọn họ nâng người lên, lại phát hiện... người này không phải Bạch tiên sinh...đây là, vị hôn thê của Bạch tiên sinh ----- Lạc Y nữ sĩ!

Lúc này, có người kinh ngạc nói: “Bạch tiên sinh.... Ngài ấy đưa dây chuyền hổ phách cho Lạc Y nữ sĩ?”

“Đừng nói mấy chuyện vô dụng này nữa!” Hắc Dực cả giận nói: “Mau cõng người lên! Tiên sinh đã giao dây chuyền cho phu nhân, vậy chúng ta phải cứu cô ấy!”

Tất cả mọi người bảo vệ Lạc Y, có người cởi áo khoác ra, phủ lên người cô.

Có người xoa chân cho cô, để cô ấm lên, sợ cô bị đông cứng.

Thời tiết quá lạnh, lạnh đến nổi run cả người.

Cả người Lạc Y đau nhức, cô giãy dụa nói: “Đi tìm Tiểu Bạch... Mau đi tìm Tiểu Bạch! Anh ấy không có dù nhảy -----“ Lạc Y đau đến nỗi như có vạn con dao xuyên qua tim.

Hắc Dực lập tức mệnh lệnh cho hai người hộ tống Lạc Y đi bệnh viện, anh nói với những người còn lại: “Mọi người cùng tôi đi tìm kiếm Bạch tiên sinh! Nhất định ngài ấy ở gần đây!”

Lạc Y được người đưa lên xe, Hắc Dực dẫn người lên xe khác, anh mở máy truyền tin.

Trong cơ thể Bạch tiên sinh có ba thiết bị theo dõi, bọn họ cho rằng tìm được thiết bị theo dõi hỏ phách là có thể tìm được Bạch tiên sinh, không ngờ, ngài ấy lại đưa thứ đồ quý giá như vậy cho người khác.

Đây chính là bùa bảo mệnh, vậy mà ngài ấy lại... đưa cho người khác!

Còn ba thiết bị theo dõi khác, cũng hiển hiện ở một địa điểm, nhưng khoảng cách hơi xa. Bọn họ lập tức lái xe chạy về bên đó.

“Tín hiệu ở gần đây!” Thiết bị theo dõi lấp lóe, bọn họ tìm được khung trực thăng rơi vỡ.

“Ở bên kia! Nhanh -----“ Thiết bị theo dõi cho thấy, trực thăng của Bạch tiên sinh rơi trong bụi tuyết gần đấy.

Bọn họ vội vã lao đến, nhìn điểm đỏ trên màn hình tìm phương hướng, Tiểu Bạch mặc đồ vét màu trắng, ở trong đồng tuyết nên

càng khó tìm hơn.

Đột nhiên, Hắc Dực kêu lên: “Ở đây! Ở đây!”

Chương 1806: Không cho phép bất cứ vũ nhục nào (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hắc Dực đỡ Tiểu Bạch dậy, anh phát hiện Tiểu Bạch không bị thương nặng! Ngoại trừ đầu gối bên trái đang chảy máu, những chỗ khác gần như không có vết thương?

Anh đặt tay dưới mũi Tiểu Bạch: “Vẫn còn hô hấp!”

“May mắn làm sao -----“ Ngài ấy không có dù nhảy, sao có thể an toàn rơi xuống đất?

“Mau, đưa Bạch tiên sinh đến bệnh viện!”

Bọn họ cõng Tiểu Bạch lên, nhanh chóng trở lại xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Trên đường Lạc Y đến bệnh viện, bị một chiếc xe theo dõi.

Lake ở trong xe nói: “Ware, làm sao giờ? Người bọn họ mang về, là người phụ nữ kia.”

Ware vô cùng khó tin nói: “Sao có thể thế được? Trên trực thăng chỉ có một dù nhảy, anh ta lại không dùng, ngược lại đưa cho người phụ nữ kia?”

Làm sao có thể?

Lake cũng cảm thấy không có khả năng, đối lại là anh ta, khẳng định anh ta sẽ liều mạng cướp dù.

Mạng của mình là quan trọng nhất! Người phụ nữ... chỉ cần có tiền, chẳng phải muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu sao?

Ware nói: “Nhất định là người phụ nữ kia cướp được!”

Lake nói: “Làm sao bây giờ? Vốn chúng ta muốn người phụ nữ này chết đi... có điều, Tiểu Bạch chết cũng không sao, nói không chừng hai người chúng ta có thực lực cạnh tranh... vị trí gia chủ...”

Lake còn chưa nói dứt lời, Ware đã hiểu ý. Vị trí hiện tại của Tiểu Bạch, ai không muốn! Nhưng, vị trí đó không dễ đi lên như vậy, gia tộc nhiều thành viên như vậy, nếu không có đầu óc, không có thành tích, ai sẽ ủng hộ chứ?

Hơn nữa, bọn họ muốn để cho Tiểu Bạch một cái mạng, chủ yếu là muốn dựa Tiểu Bạch moi tiền, việc làm ăn của gia tộc bọn họ trải qua Mattis, Louis và Henry khổng chế, đều có xu thế đi xuống, mấy năm trước bọn họ gần như không được chia cho xu nào.

Chỉ có Tiểu Bạch lên ngôi, gia tộc mới phong sinh thủy khởi.

Ware nói: “Đừng nói trước, Tiểu Bạch đã chết, vậy chúng ta phải tiêu diệt sự kiện này đến cùng! Giờ cậu hãy báo cảnh sát, nói Tiểu Bạch muốn mưu sát người phụ nữ này không thành công, ngược lại để cô ta trốn thoát, hại chết Tiểu Bạch. Tránh cho người khác tra ra chúng ta động tay động chân lên trực thăng.”

Lake nói: “Như vậy được không? Ai sẽ tin Tiểu Bạch muốn mưu sát phụ nữ chứ?”

Ware trừng mắt lờm Lake, nói: “Đầu óc cậu ngu như lợn vậy? Người phụ nữ này không quyền không thế, Tiểu Bạch lại chết rồi, ai thèm quan tâm cô ta? Một người phụ nữ ngoại quốc, ai sẽ quan tâm sống chết chứ! Chúng ta nuôi nhiều người ở cục cảnh sát như vậy, đều là không công sao?”

Lake khẽ gật đầu: “Được, vậy xử lý theo lời anh!”

Lạc Y còn chưa được đưa vào bệnh viện, đột nhiên bị xe cảnh sát chặn lại.

Lạc Y vừa khôi phục chút tri giác, một bộ còng tay lạnh băng đã còng lên cổ tay cô.

Hai thành viên đi theo cũng bị súng chĩa vào đầu. bọn họ cùng bị mang đi.

Trong cục cảnh sát quần đảo Elie, Lạc Y bị thẩm vấn gắt gao: “Mau nói! Có phải tên này mưu sát cô không?”

Một thám tử ném ảnh chụp của Tiểu Bạch ra trước mặt cô.

Người kia túm tóc Lạc Y, để cô nhìn rõ người bên trên.

Lạc Y cười lạnh, hơi ngẩng đầu lên, nhổ nước bọt vào mặt tên kia.

“Mày ----- mày dám nhổ vào tao!” Tiện nhân! Tên kia đưa tay tát Lạc Y!

Trong nháy mắt mặt Lạc Y sưng lên, trên mặt có dấu năm ngón tay.

Lạc Y cười lạnh, trước khi có bất cứ manh mối gì của vụ mưu sát này, nhất định cô sẽ không nói nửa chữ!

Dù những tên này đánh chết cô, cô cũng sẽ không để cho Tiểu Bạch có chút tội danh!

“Bụp bụp -----“ Bụng Lạc Y bị đâm hai phát.

Đau quá... Nhưng, cô cắn răng, không để cho mình rên thành tiếng.

Lake và Ware đứng ngoài nhìn thấy hết, bọn họ nghĩ mãi không ra, người phụ nữ này còn kiên cường cái gì?

Thừa nhận Tiểu Bạch mưu sát cô ta, không có gì bất lợi với cô ta cả! Vì sao cô ta không nhận?

Chương 1807: Ôm nhau đến già, không rời không bỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đội trưởng, cô ta không chịu nói gì!”

Đội trưởng tức giận nói: “Giám người phụ nữ không rõ thân phận này lại!”

Lạc Y bị giam vào một nhà giam tối đen.

Xung quanh tối đen như mực, mùa đông rét lạnh, trong phòng gian không có bất cứ thiết bị sưởi ấm nào.

Lạc Y lạnh cóng, tay chân run cầm cập, răng đập vào nhau. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh Tiểu Bạch đẩy cô ra, buộc áo dù duy nhất lên người cô.

Nước mắt của cô đã không chảy được nữa, nước mắt đóng băng ở trên mặt, như muốn vỡ ra.

Cô thấp giọng ngâm nga bài hát, không ai nghe rõ cô hát bài gì, chỉ có mình cô biết, giai điệu ấy là giai điệu hay nhất cô từng được nghe, cô ngâm nga: “Nếu như anh chạm vào môi em, liệu em có mỉm cười không, xin hãy nói cho anh được không... Anh muốn trở thành người hùng của em... bảo bối...”

Cô hát hết lần này đến lần khác, trong lòng chỉ có niềm tin này chèo chống.

Lúc đầu, cô muốn cùng anh về nhà đoàn viên, không ngờ đến sự chia lìa hôm nay.

Có thể không sẽ không gặp lại được cha mẹ, con gái bất hiếu, không thể chăm sóc cha mẹ nốt quãng đời còn lại...

Lạc Y cắn răng. Cho dù như thế, cô cũng sẽ không vu oan cho Tiểu Bạch! Nửa chữ cũng không!

Dù là, chết!

Bên ngoài, có vô số người ra ra vào vào. Có luật sư của Tiểu Bạch, có ám vệ của Tiểu Bạch, có người của gia tộc Tiểu Bạch.

Luật sư của Tiểu Bạch yêu cầu nộp tiền bảo lãnh cho Lạc Y.

Nhưng, trên người Lạc Y không có bất cứ thứ gì chứng minh thân phận. Người báo cáo nói rằng cô là tình nghi giết người, trước khi chưa điều tra rõ, cục cảnh sát sẽ không chịu thả người.

Luật sư hí mắt lại, ông đi vào văn phòng cảnh sát trưởng, thấy cục trưởng John.

John biết bông là luật sư của Bạch tiên sinh. Một năm gần đây, danh tiếng nổi nhất trên quần đảo Elie chính là Bạch tiên sinh, người muốn kiếm cơm ở địa bàn này, ai không muốn nịnh bợ đại gia nhiều tiền?

Nhưng, một nhân viên cảnh sát thấp giọng nói bên tai John: “Trực thăng Bạch tiên sinh ngồi bị hỏng...”

“À...” Cục trưởng John tiếng hận nói với luật sư: “Thật đáng tiếc, tin Bạch tiên sinh thật sự khiến người ta kinh hoàng, tôi cảm thấy tiếc

thương sâu sắc... có điều, người phụ nữ mấy người muốn nộp tiền bảo lãnh, thân phận không rõ, tạm thời chúng tôi không thể thả cô ta đi.”

John đang nói, luật sư híp mắt hỏi ông ta: “Vợ chưa cưới của Bạch tiên sinh, cũng không được?”

Luật sư giơ một tấm hình lên, đưa thẳng đến trước mặt John: “Ông xem đi, Bạch tiên sinh có giống người xảy ra chuyện không?”

Chương 1808: Ôm nhau đến già, không rời không bỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong tám hình, Tiểu Bạch vẫn đang hôn mê. Nhưng thương thế có vẻ không quá nghiêm trọng.

Nhưng, nhân viên cảnh sát bên cạnh lại ghé vào tai ông ta nói: “Ware tiên sinh cho hai chúng ta chi phiếu ketch sù...”

John nở nụ cười, nói với luật sư: “Nếu như người phụ nữ này thật sự là vợ chưa cưới của Bạch tiên sinh, vậy hãy để Bạch tiên sinh tự mình đến nộp tiền bảo lãnh đi.”

Luật sư bị mời ra ngoài, John cầm chi phiếu nhìn, tiền thật không ít, khiến ông ta vô cùng hài lòng.

Sau khi luật sư đi, Ware và Lake đi đến, Lake nói với John: “Mau xử lý người phụ nữ này đi, cô ta phạm tội mưu sát!”

Lúc này, Ware cắt ngang anh ta, ánh mắt cảnh cáo trừng Lake, nói: “Không ai biết tình hình thực tế trên trực thăng. Nhưng người phụ nữ này lấy dù nhảy duy nhất trên trực thăng, cho thấy lòng dạ cô ta độc ác như rắn! Cô ta không để ý đến sống chết của Tiểu Bạch, tự mình trốn khỏi trực thăng, là cô ta hại chết Tiểu Bạch! Tội danh này không nhỏ! Tiểu Bạch là gia chủ của gia tộc chúng ta, phải bắt người phụ nữ này đền mạng cho Tiểu Bạch!”

John đưa tay, ra hiệu cho Ware: “Tôi đã hiểu. Các anh cứ về đi. Xử lý

một người phụ nữ, không cần các anh phải bận tâm.”

John nói với cấp dưới: “Mang người phụ nữ kia ra thẩm vấn lần nữa! Nếu cô ta không thành thật khai báo, thì hãy bắt cô ta phải thuần phục!”

“Vâng! Trưởng quan!” Người này hiểu rõ, ý của cục trưởng là, nếu người phụ nữ này mạnh miệng, thì trực tiếp ‘Xoẹt -----“ trong đầu anh ta hiện lên động tác cắt cổ.

Người này còn chưa ra khỏi văn phòng John, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng trước mặt. Anh ta mặc âu phục trắng, vô cùng tuấn dật!

Người này sửng sốt, ánh mắt hoảng sợ nhìn người tới! Đây chẳng phải là Bạch tiên sinh sao?

Bạch tiên sinh trước mắt... là người hay là ma?

Anh ta bị dọa chân mềm nhũn, hoảng sợ lui lại văn phòng John.

Người trong phòng cũng ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa.

“Tiểu Bạch?”

“Bạch tiên sinh -----“

Sắc mặt Tiểu Bạch lạnh băng đi vào văn phòng, anh chột cong môi cười.

Tất cả mọi người hít khí lạnh, ánh mắt này, nụ cười này, quá kinh khủng!

John vội vã tiến lên muốn nắm tay anh.

Tiểu Bạch khinh bỉ nhìn ông ta: “Ông làm gì vậy?”

Ánh mắt Tiểu Bạch rất ác liệt! Hoàn toàn không có dáng vẻ hiền hòa thường ngày.

Sau lưng John đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, Ware và Lake cũng sợ choáng váng: “Mày... mày...” Lake bị dọa không nói nên lời, hấn hoảng sợ đến gần Tiểu Bạch, môi run run hỏi: “Sao mày không chết?”

Trực thăng đã bị hủy, sao tên này còn chưa chết? Mà còn không bị tổn thương gì?

Sao có thể?

Tiểu Bạch khinh thường cong môi cười: “Trực thăng vốn đã là một dù nhảy tự nhiên, lợi dụng được, dĩ nhiên sẽ không chết! Nào có óc heo như hai bọn mày! Chắc bọn mày ăn óc lợn lớn lên! Trong đầu toàn óc lợn!”

Ánh mắt Tiểu Bạch lạnh toát nhìn nhìn Ware và Lake.

Hai người này run chân, bịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Bọn họ đều cho rằng Tiểu Bạch đã chết rồi, nên mới không hề cố kỵ tìm đến John!

Nếu bọn họ biết Tiểu Bạch chưa chết, bọn họ sẽ không ngốc đến nỗi tự mình ra mắt.

Tiểu Bạch híp mắt, ánh mắt khinh thường liếc qua hai người.

Tiểu Bạch nói với John: “Người đâu?!”

“Mau ---- mau thả người!” Cả người John run rẩy...

Tiểu Bạch liếc nhìn ông ta, nói: “Mức độ tàn phế của ông, có liên quan trực tiếp đến mức độ bị thương của vợ tôi. Dĩ nhiên, tỷ lệ phần trăm nhiều hay ít, phải xem tâm tình của tôi.”

Trong nháy mắt John cảm thấy đại nạn ngập đầu! Bạch tiên sinh... muốn giết chết ông ta sao!

“Bạch tiên sinh, người đã được đưa đến -----” cảnh sát vẫn chưa dẫn người vào, giọng nói nơm nớp lo sợ từ hành lang truyền vào.

Tiểu Bạch quay đầu, nhìn thấy hai cảnh sát dìu Lạc Y đi tới.

“Lạc Y!” Tiểu Bạch mở to mắt nhìn cô, sắc mặt cô tái nhợt, cơ thể lung lay sắp đổ! Tiểu Bạch bước nhanh tới, đưa tay dùng sức ôm cô vào trong ngực: “Bảo bối... thật xin lỗi, anh tới chậm...”

Lạc Y hoàn toàn ngây ngốc, Tiểu Bạch của cô... là anh! Anh không sao ư?

Cô giơ tay lên, sờ tóc anh, ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm khuôn mặt anh... cô hoàn toàn không dám tin vào hai mắt mình.

Anh không bị thương, khuôn mặt anh tuần như được phủ thêm một tầng ánh sáng chan hòa, không có chút vết thương nào?!

Cô vuốt ve mặt anh, nửa chữ cũng không nói nên lời, dòng nước mắt khô cạn lập tức trào ra: “Tiểu Bạch, em yêu anh... em rất nhớ anh...”

Cô không muốn biết sao anh lại thoát được, cô chỉ muốn hôn anh, chỉ muốn ôm anh.

Chỉ muốn ôm anh đến già, không rời không bỏ.

Anh yêu, người hùng của em, anh về rồi!

Lạc Y hôn anh, lệ tuôn như suối.

Chương 1809: Cái hố... Chuyên nghiệp, cha, hai mươi năm! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Bạch ôm cô càng chặt hơn.

Anh ta ôm cô thật chặt, ôm chặt đến nỗi như muốn khảm cô vào trong thân thể mình vậy.

Lạc Y cảm giác như mình đang nằm mơ, mấy giờ trước, anh đột nhiên biến mất ở trong sinh mạng cô.

Bây giờ, anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Cơn đau do vết thương lòng lúc trước gây ra, vẫn chưa hoàn toàn biến mất, trong lòng thật sự rất đau...

Cô ôm đáp lại anh, dán chặt gương mặt tràn đầy nước mắt vào trên mặt anh. Tiểu Bạch vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô: “Đừng sợ, chúng ta về nhà.”

Lạc Y có cả một bụng lời muốn nói, nhưng cô lại không thể nói ra dù chỉ một chữ, cô chỉ muốn ôm anh thế này, ôm đến khi thiên hoang địa lão, vĩnh viễn không cần tách ra.

Weiji và Lôi Khắc đứng bên cạnh cùng đưa mắt nhìn nhau, hai người lén lút đi về phía cửa.

Bây giờ không thừa dịp chạy, bọn họ còn có mạng để nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai sao?

Hai người bọn họ ngang nhiên xuất hiện ở sở cảnh sát, đây không phải là không đánh đã khai sao?

Hối hận quá! Đến bây giờ bọn họ còn không ngờ rằng tiểu Bạch thật sự chưa chết!

Sớm biết tiểu Bạch không sao, có đánh chết bọn họ cũng sẽ không tự bại lộ mình.

Hai người lén lén lút lút đi tới cửa, đột nhiên bị mấy người của đội “Con bò cạp” đang đứng bên ngoài cản lại.

Tiểu Bạch hí mắt lại, mấy người bên ngoài nhanh chóng khống chế Weiji và Lôi Khắc.

Cục trưởng Ước Hàn lập tức vỗ mạnh bàn: “Bắt hai người bọn họ lại! Hai người bọn họ là thủ phạm mưu sát!”

Trước đó, ông ta cho rằng tiên sinh tiểu Bạch chết, tự nhiên muốn nghiêng về phía Weiji và Lôi Khắc.

Nhưng tình hình bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, Bạch tiên sinh còn sống, anh không sao cả. Cân nhắc thiệt hơn, tự nhiên ông ta phải nghiêng về phía tiên sinh tiểu Bạch rồi.

Tiểu Bạch ôm Lạc Y ra khỏi sở cảnh sát, anh nháy mắt với Hắc Ưng, Hắc Ưng gật đầu, ý là tiên sinh cứ yên tâm, anh ta chắc chắn sẽ chăm sóc hai người kia thật tốt, ai bảo bọn họ tác oai tác quái.

Còn cả cục trưởng Ước Hàn nữa, con hàng này cũng liều mạng “Giấy chết”.

Cây nhỏ không uốn nắn không thẳng được, người không uốn nắn sẽ trở nên ngang ngược không nghe lời, bọn họ thích giúp đỡ những người như thế này trở nên nghiêm chỉnh nhất.

Tiểu Bạch và Lạc Y ra khỏi văn phòng của Hàn Ước, Hắc Ưng báo cáo nói: “Bên ngoài sở cảnh sát xuất hiện mười mấy người khả nghi, không biết có phải là người của Weijl và Lôi Khắc hay không. Chúng ta phải cẩn thận nhiều hơn.”

Tiểu Bạch đi ra đến cửa sở cảnh sát, anh ta nhìn chung quanh.

Lúc nhìn thấy mấy người kia, tiểu Bạch cảm thấy vững lòng. Tiểu Bạch nói với Hắc Ưng: “Không sao, không cần phải lo lắng. Những người này là thành viên tiểu đội “Bóng tối”, là người của bạn tôi âm thầm bảo vệ.”

Tiểu Bạch biết Diệp Đình cử người tới, âm thầm bảo vệ Lạc Y, cho dù anh ta không kịp thời xuất hiện, người của tiểu đội bóng tối cũng sẽ tìm được Lạc Y và cứu cô ấy ra.

Đầu bên Diệp Đình, tiểu đội bóng tối báo cáo: “Tiểu thư Lạc Y đã an toàn, tiên sinh tiểu Bạch đã chạy tới sở cảnh sát cứu cô ấy.”

Diệp Đình “ừ” rồi cúp điện thoại, anh đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai “A a — —” truyền tới từ phía phòng ngủ.

Là tiếng của tiểu Vi!

Diệp Đình vội vàng ném điện thoại xuống, chạy nhanh về phía đó.

Chương 1810: Cái hố... Chuyên nghiệp, cha, hai mươi năm! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh đi tới cửa phòng ngủ, chỉ thấy Lăng Vi đỡ trán, không ngừng chẹp miệng, cô đang chê trách lắc đầu: “Thằng nhóc thối này! Lại ỉa đùn rồi!”

Diệp Đình nhìn về phía Duệ Duệ, kết quả... anh phát hiện ra, chiếc áo sơ mi trắng sọc kẻ của anh đã trở thành tã lót của Duệ Duệ...

Lăng Vi mỉm cười lắc đầu: “Thằng nhóc này, đúng là biết tìm chỗ. Đóng bím cho nó, nó không đi, vừa mới cởi ra, nó đã ” Bùm bùm bùm ” — — rồi!”

Mùi hương trong phòng...

“À, bán cát...” Lăng Vi dờ khóc dờ cười, cô quay đầu lại nhìn thấy Diệp Đình đang đứng ở cửa, vội vàng vẫy vẫy tay gọi anh tới, cô cười nói: “Con trai anh lại ỉa đùn rồi. Ỉa hết lên trên áo sơ mi của anh, ta vừa rồi em muốn lấy áo sơ mi của anh ra để là... lúc em đi tìm bàn là, thằng nhóc này ỉa đùn lên áo sơ mi của anh, trực tiếp lấy áo của anh làm đệm mông luôn.”

“Đệm mông” cái gì, sao nghe buồn cười vậy.

Diệp Đình nhìn Duệ Duệ thiếu đôn, môi mỏng hơi mím lại, bất đắc dĩ

nói: “Thằng nhóc này ngoài ăn ra thì là ỉa đùn, cũng không biết lớn lên làm được trò trống gì!”

Lăng Vi phản bác lại anh: “Con nhà ai chẳng vậy? Đứa nào lại chẳng hết ăn rồi lại ỉa! Ăn mà không ỉa chỉ có tỳ hưu thôi.”

Diệp Đình cười nói: “Con trai anh trở thành thần thú, cũng không tệ.”

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh nói: “Đừng nói nhảm nữa, mau thu dọn đi! Thối chết mất!”

“Ặc...” Diệp Đình nhìn trời, giả vờ như chẳng nghe thấy gì cả, anh chỉ chỉ về phía thư phòng: “Anh còn làm việc chưa xong.”

Lăng Vi dùng ánh mắt u oán nhìn về phía anh, Diệp Đình cảm giác được ánh mắt sắc như dao của Lăng Vi đang bắn về phía anh.

Diệp Đình không nhịn được mím cười nhìn cô, bảo anh dọn đồng phân thối này, anh thật sự không làm được.

Lăng Vi khinh bỉ anh: “Anh làm cha, chẳng hợp cách gì cả! Em không thích nói anh nhiều đâu, nếu anh không chăm sóc được con, anh cũng đừng có nói phách lối, cái gì mà mình sinh con, mới có thể cảm nhận được niềm vui làm cha. Vui vẻ anh có thể cảm nhận được, còn phân thối anh không rửa được à?”

Diệp Đình không phản bác được gì cả...

Anh cắn răng: “Ném chiếc áo sơ mi kia đi, để anh đi ném.” Anh đi tới bên cạnh Duệ Duệ, cố gắng nín thở, rồi lùi về phía sau.

Chỗ thằng nhóc này ỉa đúng là chính xác, ỉa hết vào thân trước áo sơ mi của anh. Từ vị trí cổ áo phía dưới ngực, đến cúc áo thủy tinh

được chế tác tinh xảo đều là “kiệt tác” của thằng bé.

Diệp Đình nén giận, cúi người xuống. Anh vừa mới đưa tay ra muốn kệp chiếc áo sơ mi kia, bà vú đã chạy vào: “Ai nha nha nha, để tôi, để tôi.”

Bà vú đeo bao tay, nhét chiếc áo sơ mi kia vào trong túi nylon.

Diệp Đình phát phát tay: “Đi ném nhanh lên.”

Lăng Vi và Diệp Đình đều đi trên hành lang, ôi mẹ ơi... rắm, phân của thằng nhóc này... thật là thối! Lăng Vi oa oa khóc: “Em làm mẹ dễ dàng lắm sao?”

Bà vú nhét áo sơ mi vào túi xong, thầm nghĩ trong đầu: “Áo sơ mi tốt thế này mà ném thì thật là đáng tiếc... áo sơ mi của tiên sinh đều là đồ rất đắt tiền.”

Bà thầm nghĩ trong lòng, tiên sinh và phu nhân đối xử với bà rất tốt, mặc dù bà là người giúp việc, nhưng tiên sinh và phu nhân đều rất tôn trọng bà. Bà phải thay bọn họ suy nghĩ nhiều mới được.

Bà vú lén lút mang chiếc áo sơ mi đến phòng giặt, đeo bao tay giặt sạch sẽ, là phẳng phiu, lại treo vào trong tủ quần áo cho Diệp Đình...

Bi kịch là, Diệp Đình không biết chiếc áo sơ mi kia chưa được ném đi.

Ngày hôm sau, là ba mươi tết, gia đình cô tổ chức yến hội. Lăng Vi mời bạn bè cùng tới tụ họp.

Diệp Đình mở tủ quần áo ra, liếc mắt liền nhìn trúng chiếc áo sơ mi sọc kẻ đó.

(Chính là chiếc áo sơ mi ngày hôm qua Duệ Duệ ị đùn lên, hừ — —
tôi không nói cho anh ta biết.)

Bi kịch của Diệp Đình là anh còn không biết bi kịch của mình, anh lấy chiếc áo sơ mi kia ra, một mùi hương thoang thoảng đập vào mặt. Anh không để ý, đi tới trước gương ướm thử, mặc vào.

Anh thay xong bộ âu phục màu đen, ngắm nghía chán chê ở trong gương, cực kỳ hợp, cực kỳ đẹp trai.

Lăng Vi đi tới thay quần áo, thấy chiếc áo sơ mi anh đang mặc, cô cảm thấy quái quái ở chỗ nào đó...

Nhưng... cô cũng không nhớ ra được, chiếc áo sơ mi Diệp Đình đang mặc, là chiếc áo Duệ Duệ ị đùn lên.

“Rất đẹp trai!” Lăng Vi khen anh.

Diệp Đình kiêu ngạo hất cằm: “Chủ yếu là dựa vào thần thái.”

Chương 1811: Hi Bảo mang thai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ha ha... Đúng, chồng em cực kỳ có thần thái.” Lăng Vi bật cười, cô đưa tay giúp anh thắt cà vạt.

Cô ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn tú của anh nói: “Chủ yếu là khuôn mặt và vóc người của anh tốt, nên mặc cái gì cũng đều đẹp.”

Cho dù có mặc chiếc áo sơ mi bị dính phân, cũng lộ ra một hơi thở mát mẻ thoát tục.

Lăng Vi thắt cà vạt giúp anh xong, Diệp Đình nhìn vào mình ở trong gương, anh chợt cảm giác mình đẹp trai hơn bảy, tám phần.

Vợ thắt cà vạt có khác! Thắt lệch, cũng làm người ta cảm thấy thất như vậy rất có cá tính, khá... nghịch...

Lăng Vi mặc chiếc váy dài màu trắng, làm nổi bật đường cong của cô. Từ sau khi cô sinh con xong, vóc người càng đầy đặn hơn, mỗi lần đều khiến Diệp Đình yêu thích không nổi buông tay.

Diệp Đình nhìn thấy Lăng Vi trong gương, mắt không tự chủ híp lại, vợ quyến rũ như vậy, làm anh không nhịn được muốn ôm cô vào trong ngực.

Anh đưa tay, ôm lấy Lăng Vi. Cúi người hôn lên trán cô. Lăng Vi đưa

tay ôm lấy eo của anh. Dán mặt vào lồng ngực kiên cố của anh, rồi hôn lên đó.

(Vừa vận hôn lên chỗ Duệ Duệ ị đùn hôm qua, hống hống, tôi sẽ không để cho cô ấy biết.)

Hai người thay quần áo xong, ôm Duệ Duệ và Đô Đô, đi đón khách.

Những khách mời hôm nay đều là người đặc biệt, bạn bè, người thân đều tới cùng ăn tết.

Hai người Lạc Y và tiểu Bạch nhanh chóng bị đoàn người vây quanh, Lôi Tuấn hỏi tiểu Bạch: “Lúc chiếc máy bay trực thăng kia rơi xuống, sao cậu trốn ra được? Cậu không có dù để hạ cánh, sao cậu lại không bị thương?”

Tiểu Bạch nói: “Tình hình lúc đó cực kỳ nguy cấp, tôi cũng cho rằng mình phải chết. Sau đó, cửa buồng lái mở ra. Tôi đi vào phát hiện ra máy bay trực thăng không bị làm sao cả, chỉ là không có người điều khiển, nên không có ai lái máy bay trực thăng.”

Tất cả mọi người đều mờ mịt nhìn anh ta. Tiểu Bạch cũng không tiện nói tiếp.

Lôi Tuấn vội vàng hỏi anh ta: “Chẳng lẽ cậu... đã học lái máy bay trực thăng?”

Tiểu Bạch ngượng ngùng che mặt cười: “Không có...”

“Vậy cậu nói nhiều như thế, là muốn biểu đạt cái gì?”

Tiểu Bạch nói: “Tình hình là như thế này... lúc ấy tôi rất luống cuống, tôi thậm chí nhắm trong lòng: "Mình không thể chết được! Mình

không thể chết được!" Nếu mình chết, bảo bối Y Y của mình sẽ phải làm thế nào..."

Anh ta vừa nói, vừa ôm Lạc Y.

Tất cả mọi người đều lo lắng, anh ta nói như không nói vậy!

Lăng Vi hỏi anh ta: "Vậy sao cậu lại chạy ra được?"

Tiểu Bạch nói: "Lúc ấy tôi nhấn lung tung. Dù sao, máy bay trực thăng rơi xuống, tôi chắc chắn cũng sẽ chết. Tôi bắt đầu thử mấy cái nút..."

Anh ta vừa nói, vừa khoa tay múa chân, có vẻ như anh ta ấn loạn mấy cái nút trên bảng điều khiển của máy bay.

Tất cả mọi người nghe đều cảm thấy ngạc nhiên!

Lôi Tuấn cực kỳ kinh ngạc: "Sau đó, cậu điều khiển máy bay trực thăng hạ cánh xuống?"

Tiểu Bạch lắc đầu, thành thực nói: "Không có, nó càng vận hành không bình thường!"

"Ha ha..."

Chương 1812: Hi Bảo mang thai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tất cả mọi người đều bị anh ta gọi lên lòng hiếu kỳ, Lôi Tuấn vội vàng hỏi: “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nói mau lên!”

Tiểu Bạch nói: “Tôi nhấn loạn mấy cái nút ở trên bảng điều khiển máy bay trực thăng, sau đó thân máy bay trực thăng càng lắc mạnh hơn, nó chỉ trực lao đầu xuống đất, lúc ấy tôi bị dọa tè ra quần, nhưng tôi lại đột nhiên tỉnh táo lại, tôi thấy được cái nút điều chỉnh hướng lên, tôi không ngừng ấn nó, không ngừng ấn nó. Sau đó... Chiếc máy bay trực thăng kia như bị thứ gì đó bám vào người, dần ngóc đầu bay lên.”

Tiểu Bạch dừng lại, vừa hồi tưởng, vừa nói: “Nhưng nó cứ mãi bay vòng vòng giữa không trung. Tôi lại không thể khống chế được, nó vừa bay vòng vòng, vừa lao đầu xuống. Tôi đoán có lẽ vừa nãy tôi ấn phải cái nút gì, làm nó phát điên rồi...”

Tất cả mọi người cười to “Ha ha”, Lăng Vi nói: “Không phải là máy bay trực thăng điên, mà là cậu điên...”

Tiểu Bạch nói: “Đúng vậy! Lúc ấy tôi mừng như điên! Mặc dù máy bay trực thăng cứ mãi bay vòng tròn, còn lao đầu xuống, nhưng nó lao đầu xuống với tốc độ vừa phải. Vì vậy, lúc chiếc máy bay trực thăng sắp rơi xuống trên mặt đất, tôi nhân cơ hội nhảy xuống đồng tuyết trước. Bởi vì lớp tuyết phủ trong cánh rừng kia cực kỳ dày, vì vậy lúc tôi nhảy xuống, cũng không bị thương.”

“ ... ”

Tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, Lôi lão gia nói: “Tiểu Bạch, còn cả tiểu Lạc Y nữa... hai người các cháu phải biết quý trọng nhau đấy, đại nạn không chết, chắc chắn là trong họa có phúc.”

Đang nói chuyện, bà vú bỗng chạy từ trên tầng xuống.

Bà ấy vội vàng nói: “Tiểu thiếu gia và Tiểu công chúa lại đã gây họa rồi...”

Lăng Vi đỡ trán: “Duệ duệ và Đô Đô làm sao?”

Bà vú nói: “Phu nhân cứ lên phòng xem thế nào đi...”

Vừa rồi bà vú ôm Duệ Duệ và Đô Đô lên phòng thay bím, chỉ mới có mấy phút... Không biết hai đứa nhóc này lại làm chuyện xấu gì!

Cha bé còn đang mặc chiếc áo sơ mi Duệ Duệ ỉa đùn lên đấy...

Mặc dù, đến bây giờ cha bé còn không biết, ha ha — —

Lăng Vi và Diệp Đình vội vàng lên phòng, tất cả mọi người cũng không tán gẫu nữa, đi theo Lăng Vi và Diệp Đình chạy lên phòng.

Kết quả, ở phòng thay quần áo. Thấy... hai đứa nhóc! Đang nghịch — —

“Phốc — —” Lôi Tuấn là người đầu tiên cười phun ra! Khắp phòng... đều là “Tình... thú 36C”...

Mắt nóng lên, che mặt.

Duệ Duệ lấy áo lót, đội lên trên đầu.

Bé lấy áo lót làm mũ, còn chơi đùa vui vẻ nữa! Vừa đội áo lót lên trên đầu, vừa “A A A” theo điệu.

Một nửa chiếc áo lót được bé đội lên đầu, còn nửa kia, bé nắm trong tay, nhét vào trong miệng.

Ồi mẹ ơi... cảnh tượng này... làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đô Đô bụ bẫm đáng yêu cũng học theo anh, ba ba ba, leo đến giữa đồng áo ngực, tay bụ bẫm cầm chiếc áo lót màu hồng dán vào trên mặt mình.

Hai đứa bé hơn bảy tháng, bò rất nhanh. Sức khỏe rất tốt, thân thể cũng chắc.

Tất cả mọi người đều buồn cười, con hàng Lôi Tuấn này, đã cười gục xuống: “Ồi trời ơi... tôi đột nhiên không muốn có con, quá đáng sợ!”

Nghịch ngợm thế này, không biết có phải là Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới chuyển thế không?

Hạ Tiểu Hi đột nhiên nói: “Chồng... có vẻ như em đang mang thai! Tháng này dì cả nhà em chưa thấy tới.”

“Hả?” Lôi Tuấn lập tức nhảy cẫng lên, ôm Hạ Tiểu Hi vào trong ngực: “Thật sự? Em mang thai?”

Hạ Tiểu Hi gật đầu, không xác định nói: “Hình như là vậy.”

Tất cả mọi người đều bật cười, Hạ Tiểu Hi nói: “Em có cảm giác như vậy, mấy ngày nay em luôn cảm thấy mệt mỏi, lại cực kỳ thèm ăn.”

Lôi Tuấn cười ha ha: “Lúc nào em chẳng không thèm ăn...”

Hạ Tiểu Hi giậm chân, đấm vào người anh ta, Lôi Tuấn ngửa mặt lên trời thét dài: “Ông đây cố gắng làm ruộng một năm, rốt cuộc cũng đã đến kỳ thu hoạch!”

Người ta, đầu mùa xuân làm ruộng, mùa thu là có thể thu hoạch, anh ta cố gắng cày cấy một năm, con của Lăng Vi đã được bảy tháng, vợ anh ta mới có bầu.

“Tuy nhiên, cơm ngon không sợ ăn muộn!” Lôi Tuấn siết chặt quả đấm, nói: “Hừ hừ, con của chúng ta chắc chắn sẽ thông minh hơn con của anh Đình và chị dâu!”

Anh ta nháy mắt ra dấu với Hạ Tiểu Hi: “Gien của hai chúng ta đều kết tinh ở đó mà.”

Lôi Đình lập tức nói: “Anh đang nằm mơ giữ ban ngày đấy hả? Con của anh chị có thể thông minh hơn con của anh Đình và chị dâu hả? Mặt anh có dày quá không? Anh này, đến anh cũng còn chưa từng có mặt và chỉ số thông minh, anh còn trông cậy vào con nhà anh có hả? Anh và chị dâu em, một người “nhị”, một người gốc mạnh, con của hai người... em thật sự không dám hy vọng gì.”

Chương 1813: Những con hàng thích hổ này giống ai?

(1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đây chắc chắn không phải là em gái ruột của mình!

Lôi Tuấn muốn dùng ánh mắt giết chết Lôi Đình!

Hạ Tiểu Hi hoàn toàn không quan tâm, cô ấy xoa xoa bụng, lại đói rồi...

Con sâu ăn hàng này!

Tất cả mọi người đều vui mừng, cười to ha ha.

Hai đứa bé vẫn còn đang chơi vui vẻ, tiểu Mỹ Nhân bốn tháng tuổi, cũng leo đến giữa hai người bọn họ, cầm chiếc áo hình quả nho nhét vào trong miệng.

ĐM, phong cách này đúng là không bình thường... làm tất cả mọi người đều buồn cười, có người đập tay lên sàn, có người gõ tường, có người ôm bụng, có người cười đến không đứng vững nổi.

Càng buồn cười hơn là, chiếc áo lót trên đầu Duệ Duệ có màu... xanh lá cây!

Lôi Tuấn dấm tường, cười nhạo: “Thằng nhóc này, sao chẳng có tiền

đồ gì cả. Từ nhỏ đã thích bị cấm sừng?”

“Bộp Bộp bộp” Lôi Tuấn bị đập.

Tất cả mọi người đều cười phá lên.

Lạc Y hỏi Lăng Vi: “Chị dâu, chị mua nhiều áo lót như vậy làm gì? Chị muốn mở cửa hàng trên mạng hả?”

Mặt của Lăng Vi dần đỏ ửng: “Chuyện này... nói ra rất dài dòng, còn không phải là lúc ấy anh Đình nhà em...”

Còn không chờ Lăng Vi nói xong, tiểu Bạch đã nói: “Tôi biết!”

Anh ta đã được bộ 《 Để thiếu 》 này, vì vậy anh ta biết nội dung truyện! Ha ha ha ha ha...

Tuy nhiên, đáng hận là, bộ truyện này quá ngắn! Chỉ ra có hai tập! Không vui! Hừ! Đọc chẳng đả gì cả!

Diệp Khanh kéo Duệ Duệ ra ngoài. Bà lấy chiếc áo lót trên đầu Duệ Duệ xuống, vừa lấy xuống, vừa nói: “Từ nhỏ đã sắc như vậy, không biết giống ai vậy?”

Lăng Vi nhìn trời, Diệp Đình ngẩng đầu lên nhìn đèn.

Lôi lão gia lẩm bẩm nói: “Chắc chắn là không giống nhà mình.”

Diệp Lương Sơn không vui: “Vậy là giống nhà chúng tôi?”

Mắt của Lăng Vi sáng lên: “Nói không chừng đúng là giống ông... không phải mười tám tuổi ông đã bế con rồi sao? Ông trưởng thành sớm! Có phải khi còn bé ông cũng đã từng chơi những trò như thế

này hay không?”

“Phốc xuy — —” Tất cả mọi người trong phòng đều cười phun ra.

“Thôi thôi thôi, chúng ta đừng thảo luận chuyện này nữa, mau xuống nhà ăn cơm đi!”

Diệp lão gia biết nếu đề cập đến chuyện này sẽ không có lợi cho ông... Ai mà chẳng có một thời tuổi trẻ lông bông, ông bế con sớm như vậy, cũng không thể oán ông được! Chủ yếu là do bà ngoại của bọn họ quá đẹp, ông nhất thời không khống chế được!

Tất cả mọi người vừa nói vừa cười chuẩn bị xuống nhà ăn cơm.

Diệp Khanh bế Duệ Duệ, Lăng Vi vừa muốn đi tới bế Tiểu công chúa, tiểu Đông Ni đột nhiên đi tới bên cạnh Đô Đô, bé đưa tay bế Đô Đô lên.

Tiểu Đông Ni mới vừa tròn sáu tuổi. Bé ôm Đô Đô, mà giống như kẹp búp bê vậy...

Lăng Vi kinh ngạc nhìn tiểu Đông Ni, từ trước đến giờ bé chưa bao giờ chủ động thân cận với ai, nhưng bé chỉ thích Lăng Tiêu và Đô Đô.

Bé không chơi với Duệ Duệ nhiều, chỉ thích ôm Đô Đô.

Tiểu Bạch bống nói: “ Có phải tiểu Đông Ni muốn kết hôn với Đô Đô hay không?”

Tiểu Đông Ni nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc, làm vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vợ là cái gì?”

Bé mới sáu tuổi... biểu tình nghiêm túc, nhưng giọng nói lại non nớt, nhìn cực kỳ buồn cười.

Chương 1814: Những con hàng thích hổ này giống ai?

(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Tuấn trêu ghẹo bé nói: “Vợ chính là bảo bối sau này có thể chơi đùa với cháu mỗi ngày, ngày ngày cùng ăn cơm, ngủ chung với cháu.”

Tiểu Đông Ni suy nghĩ rồi trịnh trọng gật đầu, nói: “Đúng.”

“Phốc...” Thằng nhóc này còn có chủ ý này?

“Đừng nói bậy bạ!” Lôi lão gia đi bên cạnh Lôi Tuấn đích vỗ mạnh vào đầu anh ta: “Tiểu Đông Ni và Đô Đô là anh em, sao cháu lại dạy trẻ con vậy?”

Lôi Tuấn bĩu môi: “Nhưng không có quan hệ máu mủ...”

“Im miệng!”

Lôi lão gia lại đập cho Lôi Tuấn một cái.

Tất cả mọi người cười cười nháo nháo đi xuống tầng dưới.

Cả phòng thay quần áo, đã bị mấy tiểu bảo bối làm rối tung.

Tiểu Đông Ni ôm Đô Đô không chịu buông tay, còn nhặt chiếc áo lót

màu hồng mà tiểu Đô Đô thích từ dưới đất lên, nhét vào trong tay nhỏ của Đô Đô.

Đô Đô rất vui, bé dán khuôn mặt bụ bẫm vào trên mặt tiểu Đông Ni, moa moa moa, gặm gặm gặm.

Duệ Duệ ở bên cạnh nháo tâm: “Vừa rồi nhân vật chính là mình mà, tại sao lại để em gái bụ bẫm đoạt mất ống kính rồi! Em cứ chờ anh lớn lên, anh sẽ cho em biết tay! Anh cho em cướp ống kính à!”

Tất cả mọi người xuống tầng dưới ăn cơm.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, Lăng Vi mang chiếc bánh chín tầng ra, bởi vì nhiều người, vì vậy đã làm chiếc bánh lớn.

Chiếc bánh ngọt này là do Hạ Tiểu Hi làm, cực kỳ ngon!

Đô Đô nhìn thấy bánh ngọt, như nhìn thấy mẹ ruột, bé giãy dụa, lao ra từ trong ngực của tiểu Đông Ni.

Kết quả, bé lập tức làm xe đẩy bánh ngọt lật... oh my god — — cả một chiếc bánh chín tầng đổ ập xuống người Đô Đô!

Trong phòng khách: “Ôi mẹ ơi! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Mau mau — — bảo bố đi đâu?” Đủ mọi giọng nói vang lên.

Lôi Tuấn ở cách đó gần nhất, anh ta thò tay đào được Đô Đô lên.

Đô Đô “Oa oa” khóc lớn, tiểu Đông Ni bị sợ dọa sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch. Bé thấy Đô Đô khóc, vội vàng xông lên, liếm sạch kem bánh dính trên mặt Đô Đô.

Tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau.

Có lẽ hai đứa bé này thật sự có duyên...

Trên mặt Đô Đô hết kem bánh, rớt cuốc bé mới ngừng tiếng khóc. Lăng Vi ôm lấy bé, định đi tắm cho bé.

Tất cả mọi người cũng không ăn bánh nữa, cùng đi theo Lăng Vi.

Lăng Vi suy nghĩ, có nhiều người thế này... phòng tắm nhỏ chắc chắn sẽ không chứa được, cô lại bế Đô Đô ra hồ bơi lớn.

Nước trong hồ bơi này là nước suối được dẫn vào trong nhà. Không có thiết kế lãng mạn như của tiểu Bạch, nhưng diện tích rất lớn.

Lăng Vi bế tiểu Đô Đô vào hồ nhỏ, rửa sạch sẽ cho bé, lại ôm bé vào hồ lớn. Cho bé lên phao bơi, con nhóc này lại cười toe toét.

Duệ Duệ cũng “Gào khóc “ muốn xuống nước. Diệp Khanh cũng cho Duệ Duệ xuống phao bơi.

Duệ Duệ giống như con vịt thấy nước, cười toe toét ở trong phao bơi.

Tiểu Đông Ni cũng thích nước, cũng nhảy vào theo.

Ba đứa bé chơi rất vui vẻ.

Tiểu Mỹ Nhân nhà Lôi Đình mới hơn bốn tháng, tất cả mọi người đều khuyến khích cô ấy cho con xuống nước cùng.

Lôi Đình hơi miễn cưỡng, nhưng Hoa Thiếu Kiền lại không sợ, anh ta cầm một chiếc phao bơi hình con vịt, đặt tiểu Mỹ Nhân vào, thắt đai an toàn, bảo đảm bé không bị rơi vào trong nước, anh ta mới buông

lòng tay.

Lôi Tuấn đã thay quần áo, nhảy vào trong nước. Dưới hồ nước không có người lớn, chắc chắn không được. Anh ta xuống nước chơi cùng ba đứa bé.

Duệ Duệ thấy tiểu Mỹ Nhân xuống nước, bơi “Vèo vèo vèo” đi qua, ôm lấy khuôn mặt nhỏ của tiểu Mỹ Nhân đích, rồi gặm gặm gặm.

“Ùm...” Hai tiểu Bảo bảo cùng rơi vào trong nước.

Lôi Tuấn vội vàng lội qua đó, vớt Duệ Duệ và tiểu Mỹ Nhân lên, anh tar a tay không biết nặng nhẹ, giống như mò sùi cào. Vớt hai bé lên xong... Lại đặt hai bé vào phao bơi.

Lôi Tuấn dùng sức nhéo má của Duệ Duệ, dạy dỗ bé nói: “Cháu không được làm bậy! Tiểu Mỹ Nhân là em gái cháu! Hai cháu có quan hệ máu mủ, là họ hàng với nhau! Biết không? Sau này nhìn con gái, cháu phải ra bên ngoài nhìn, trên thế giới này có rất nhiều con gái, cháu không thể chỉ nhìn chăm chăm vào em gái mình được, biết không?”

Nói xong, tất cả mọi người thấy Duệ Duệ chớp chớp mắt.

Sau đó, thấy bé bơi vào phía góc tường.

Tất cả mọi người cùng ngó người ra, không biết bé muốn làm gì? Sau đó...

Mọi người thấy Duệ Duệ bò lên bờ, bé bò đến góc tường, bắt đầu hôn lên hình người đẹp trên vách tường!

Trên vách tường đó được lát bằng gạch sứ, những viên gạch sứ đó

được lát theo hình giống bức tranh thiếu nữ.

Tất cả mọi người đều cười phá lên: “Thật là có tiền đồ!” Lôi Tuấn cười như điên: “Nếu cha cháu mà giỏi được bằng cháu, chắc chắn không cần phải đến hơn 200 chương mới theo đuổi được mẹ cháu!”

Chương 1815: Duệ Duệ và Đô Đô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi muốn bế Duệ Duệ lên đánh cho một trận! Thằng nhóc thối này, bé thế này mà đã háo sắc, con có suy nghĩ đến cảm thụ của cha mẹ con hay không?

Lăng Vi giả vờ như không biết Duệ Duệ: “Đứa bé háo sắc thế này, chắc chắn không phải là do tôi sinh ra, thằng bé giống cha.”

Diệp Đình bày tỏ: “Mọi người đều rất rõ ràng, anh là người cực kỳ trong sáng”

Lăng Vi nắm được gốc gác của anh: “Sáng như hắc long giang vậy.”

Lôi Tuấn cười phun ra, nói: “Chị dâu, mặc dù "Hoàng Hà" của chị không đen bằng "Hắc long giang", nhưng nó còn dài hơn so với hắc long giang rất nhiều a!”

...

Lăng Vi trợn trắng mắt.

Tất cả mọi người cười to ha ha, thằng nhóc Lôi Tuấn này, chân tướng đây rồi! Đây chắc chắn là câu nói hay trong mười câu nói kinh điển của năm!

Lôi Tuấn bò lên bờ, ôm lấy Duệ Duệ: “Nhỏ thế này mà đã có tiền đồ,

sau này tìm vợ, chắc chắn không cần phải lo lắng. Từ nhỏ đã biết tán...”

Tất cả mọi người cười náo loạn cả ngày trời, buổi tối cũng xem chương trình dạ tiệc cuối năm, rồi cùng bắn pháo bông.

Mười một giờ rưỡi đêm, Lăng Vi nấu sủi cảo cho bọn họ ăn. Một “Năm” qua, thật sự sống động.

Nghĩ đến những cái 36C kia, suy nghĩ đến chiếc bánh ngọt chín tầng đó, hôm nay thật đúng là “Bình hoang mã loạn”.

Mọi người hiếm khi cùng tụ tập, mấy đôi chưa sinh con, đều bắt đầu bị giục sinh.

Đôi mắt của Angel đã hoàn toàn hồi phục, cô ấy có thể mang thai được rồi.

Còn cả Hàn Yến và Peach nữa, bọn họ cũng đang cố gắng tạo con nít.

Quân Dương và Chính Hiền, mặc dù vẫn đang chăm chỉ xây dựng, nhưng vẫn chưa trúng thầu.

Tần Sinh và Kaya cũng đã có động tĩnh, có vẻ như cùng tháng với Hạ Tiểu Hi.

Còn dư lại Lý Thiên Mặc và tiểu Bát đều không nóng nảy, ba cặp đôi trước là bị giục nhiều nhất.

Lúc tiếng chuông báo hiệu mười hai giờ vang lên, Lôi lão gia đặc biệt cảm khái nói: “Mọi người đều cố gắng! Đều cố gắng lên! Tranh thủ cống hiến vì sự nghiệp sinh sôi của nhân loại chúng ta.”

“ ... ”

Lăng Vi buồn cười, ông không thể tìm được một lý do hay hơn sao?

Không thể dùng lịch sử tiến hóa của loài người đi lên được.

Tất cả mọi người nâng ly, chúc phúc lẫn nhau, bầu không khí vô cùng ấm áp. Đến khuya, tất cả mọi người giải tán, trở về phòng ngủ của mỗi người.

Lăng Vi và Diệp Đình cùng chăm sóc Duệ Duệ và Đô Đô.

Bà vú vui vẻ hỗ trợ ở bên cạnh, bà ấy phấn khích nói: “Xem nào, tiên sinh mặc chiếc áo sơ mi này, vẫn đẹp trai như thường. Không người thấy mùi thối nào, phải không?”

“Cái gì?” Diệp Đình nhưồn mày, nhìn chăm chăm vào bà vú. Vừa rồi anh đang đắp chăn cho Đô Đô.

Bà vú cười nói: “Chiếc áo sơ mi tiên sinh đang mặc, chính là chiếc áo Duệ Duệ ỉa đùn lên, tôi đã giặt sạch cho tiên sinh, còn phun nước hoa lên nữa. Tiên sinh nhìn xem, tiên sinh mặc vào có sao đâu? Áo tốt thế này mà vất đi thì thật là đáng tiếc.”

Sắc mặt của Diệp Đình nhanh chóng thay đổi!

Anh mặc chiếc áo dính phân đó cả ngày? Anh còn mặc nó để đón mừng năm mới!

Chương 1816: Duệ Duệ và Đô Đô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt của Lăng Vi cũng chìm giống như nước, hình như hôm nay cô còn hôn vào chỗ dính phân đó?

Vạt áo sơ mi trước của Diệp Đình... Không phải là chỗ Duệ Duệ ỉa đùn vào sao?

Oh my god!

Diệp Đình và Lăng Vi gần như đồng thời muốn bóp nát bà vú như bóp nát quả quýt.

Bà vú rụt cổ lại, sao bà đột nhiên cảm thấy có vẻ như... sự tốt bụng của mình đã trở thành chuyện xấu?

Lăng Vi bày tỏ mình bị thương nặng: “Chồng, mau đỡ em trở về phòng, em không thể nào đứng vững được, chỉ có hôn hôn, ôm ôm, nhấc lên cao mới có thể an ủi ta trái tim mỏng manh đang bị tổn thương của em.”

* _ _ *

Lúc Duệ Duệ và Đô Đô được mười một tháng, Duệ Duệ có thể đứng lên, tự đi được mười mấy bước.

Duệ Duệ cực kỳ nhanh, từ lúc được hai tháng tuổi, thằng nhóc này

đã bắt đầu tự xoay mình.

Bé tự xoay mình, không bao giờ để cho người ta đụng vào.

Ai đụng vào bé liền lớn tiếng “Gào khóc“. Không giống với những đứa trẻ khác thích người lớn giúp đỡ. Duệ Duệ đều tự dựa vào mình, gào khóc dùng sức mình lật.

Bởi vì bé sinh non, lại là sinh đôi, nên không cứng cáp được bằng những đứa trẻ khác, nhưng bé theo rất nhanh. Con nhà người ta ba tháng mới có thể xoay mình, bé đã bắt đầu thử lật mình từ lúc mới hai tháng tuổi.

Bé rất thông minh, lúc những đứa bé khác trở mình, chân đều đạp về sau, nhưng những người đã từng làm mẹ đều biết, lúc con mình trở mình, đạp về phía sau sẽ không giúp ích được gì, không thể nào lật được.

Duệ Duệ tự nghĩ cách, bé nghiêng nửa bên người trước, sau đó đạp chân về sau, sau đó lập tức thu chân lại, rướn người về phía trước. Cứ như vậy, chân nhỏ có thể giúp lật người.

Tiếp tục dùng sức nữa, là có thể lật lại. Lúc bé không đủ sức, bé sẽ hét lên “A! Hắc! Y Y — —”, hét đến nổi đỏ cả mặt.

Có lúc, Lăng Vi nhìn Duệ Duệ xoay mình, cô còn đặc biệt bị kích lệ.

Đứa nhỏ này cực kỳ thích dùng đầu óc, rất dẻo dai. Còn không chịu thua nữa.

Từ hai tháng tuổi, cô đã nhìn ra đầu mối.

Lăng Vi luôn nghĩ rằng đứa trẻ hai tháng tuổi sẽ chẳng làm được gì,

nhưng cô đã bị Duệ Duệ làm cho xúc động.

Mà đứa trẻ mạnh mẽ này, còn là do cô sinh ra!

Cô vừa kích động, cũng vừa tự hào, ha ha... tính cách có nghị lực, không chịu thua là giống cô!

Mặc dù cha xấp nhỏ cũng là một người đàn ông kiên nghị, dũng cảm, nhưng Lăng Vi cố tình bỏ qua, hừ hừ.

Có lúc, Lăng Vi cũng cố tình cầm một chuông nhỏ để hấp dẫn sự chú ý của Duệ Duệ, cố tình dẫn bé xoay mình.

Thường thường những lúc này, Duệ Duệ sẽ “A, hắc! Y Y ——” lật qua quả chông.

Lăng Vi cực kỳ phấn khích khi thấy Duệ Duệ thiên tài đến vậy! Nhưng điều làm Lăng Vi buồn bã là...

Em gái của Duệ Duệ thì thôi rồi!

Đô Đô nhà cô à... cực kỳ lười... Lười tới trình độ nào hả? Để cô lấy một ví dụ nhé: lúc Duệ Duệ “A, hắc! Y Y ——” học trở mình, Đô Đô thường mím miệng nhỏ lại, vui vẻ nằm ngủ.

Lúc Duệ Duệ đang học ngồi, Đô Đô vui vẻ nằm ngủ.

Duệ Duệ có thể bám vào ghế sa lon, bám vào bàn trà nhỏ đi bộ được rồi, Đô Đô vẫn đang vui vẻ nằm ngủ...

Duệ Duệ học bò, bé ngủ.

Duệ Duệ có thể tự mình đứng lên, hơn nữa còn đi được mấy bước.

Quay đầu lại, em gái bé còn đang ngủ...

Lăng Vi hoài nghi, mình nuôi con heo hả?

Hai đứa bé này không thật sự là Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đầu thai đấy chứ?

Một là con khỉ, một thì ngoài ăn ra chính là ngủ.

Bây giờ cô cũng đã hoài nghi mình là Đường tăng, chồng mình là ngựa bạch long..

Ngay cả mọc răng, Duệ Duệ cũng nhanh hơn so với Đô Đô. Bốn tháng tuổi, Duệ Duệ mọc được hai chiếc răng.

Đến bảy tháng tuổi, Đô Đô mới mọc được hai chiếc răng.

Sau đó, lúc năm tháng tuổi, Duệ Duệ lại mọc thêm hai chiếc răng nữa.

Nhưng đến mười tháng tuổi, Đô Đô mới nhú thêm được một chiếc răng nữa.

Lăng Vi buồn rầu, đứa nhỏ này chậm phát triển quá... bé còn kém một chiếc răng!

Người ta đều mọc hai chiếc cùng lúc, bé lại chỉ mọc được một chiếc.

Đến lúc Đô Đô được bốn, năm tuổi; bé vẫn ít hơn so với người khác một chiếc răng.

Lăng Vi vẫn cảm thấy rất vui mừng, hoàn hảo là bé chỉ ít hơn so với người khác một cái răng, chứ nếu thiếu tâm nhãn hơn so với người

khác, chắc cô thượng hỏa mất!

...

Chương 1817: Tại sao khác biệt... đến mức này? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Duệ Duệ hơn một tuổi, đã biết nói chuyện. Duệ Duệ có thể nói rất nhiều rất nhiều chữ.

Đứa nhỏ này thông minh, lanh lợi làm cho người khác phải chặc lưỡi hít hà!

Trên căn bản Duệ Duệ muốn biểu đạt ý của mình, tất cả đều có thể chính xác biểu đạt ra ngoài.

“Mẹ, ba, ông nội, bà nội, heo lớn (cô), đại bunn (dì cả), câu cùng thiết thiết (giày cao gót), nồi nấp nồi nấp, rất nhiều đao (cà rem), bính khi (bánh bích quy)...”

Đô Đô cô em gái của Duệ Duệ, chỉ nói: “Mẹ, đôi đôi...”

Lăng Vi thật hoài nghi, hai đứa nhỏ này đều là từ trong bụng cô sinh ra sao?

Một đứa thông minh lanh lợi, một đứa ngây ngô khù khờ!

Cô thật nghĩ, có phải lúc cô sinh, y tá đã bế nhầm đứa trẻ hay không?

Đứa nhỏ Duệ Duệ này có lúc rất thông minh làm cho Lăng Vi cảm giác giống như người ngoài hành tinh.

Lúc Duệ Duệ lên hai tuổi, thuộc rất nhiều nhạc thiếu nhi, dám ở trước mặt người khác khiêu vũ, ca hát.

Đô Đô ngồi bên cạnh, giống như một đại gia ngồi trước một bàn thức ăn~

...

Duệ Duệ lên ba tuổi, đã biểu hiện giống như một đại nhân thành thực.

Lăng Vi liên lạc với Hạ Tiểu Hi, cô nói với Hạ Tiểu Hi: “Mình nghi ngờ Duệ Duệ của mình là một đứa trẻ chuyển kiếp tới, nó trưởng thành quá sớm làm mình có chút lo lắng.”

Hạ Tiểu Hi hỏi cô: “Là thế nào?”

Lăng Vi nói: “Mình dạy Duệ Duệ tô hình, mình dạy một lần, nó liền nhớ hết. Có một ngày, nó cầm những hình này tới hỏi mình. Nó cầm lên một hình tam giác, hỏi mình, đây là cái gì? Mình nói, đây là hình tam giác. Nó lại cầm lên một hình tròn hỏi mình, mình nói đây là hình tròn. Mình nghĩ là nó muốn cùng mình học tập, mình rất nghiêm túc dạy nó, kết quả, sau khi nó hỏi hết tất cả hình xong, hài lòng gật đầu một cái, sau đó, đưa tay sờ đầu mình, mặt đầy tán dương gật đầu, khen ngợi nói: Mẹ, mẹ đoán đúng hết a! Thật lợi hại! Khen ngợi, khen ngợi!”

Lăng Vi nói: “Lúc ấy, mình sửng sốt một chút, đây là ý gì?”

Lăng Vi đột nhiên vui vẻ, nói: “Sau đó mình mới hiểu, thì ra là nó muốn thử mình a! Giống như mình hay kiểm tra nó vậy, lúc mình dạy nó, mình hỏi nó, nó sẽ rất nghiêm túc trả lời. Nếu nó đáp đúng, mình sẽ đưa tay sờ đầu nó một cái, tán dương nó, nói: Con biết hết rồi? Thật là giỏi! Khen ngợi khen ngợi!”

“Ha ha...” Hạ Tiểu Hi nói: “Duệ Duệ đứa bé này thật là thông minh! Thật là lợi hại, sao sao sao sao, thật là đáng yêu a a a a — — “

Lăng Vi còn nói: “Còn có một lần, mình cùng Duệ Duệ ăn cơm ở lầu một. Nó ăn xong trước, mình còn chưa ăn xong. Mình hỏi nó, sao con còn chưa lên lầu? Nó nói: Mẹ còn chưa ăn xong, con đợi mẹ. Mình thật cảm động! Thật là một đứa trẻ ấm áp, mình nói: Con không cần đợi mẹ, con lên lầu trước đi. Nó lại hỏi mình: Một mình mẹ ở phòng ăn, không sợ chứ? Nếu mẹ sợ, con sẽ ở đây với mẹ.”

“Ôi trời ơi...” Hạ Tiểu Hi thật ngưỡng mộ! Tại sao con trai của cô “Tiểu Đan Đan” ngoài ăn ra, chỉ biết khóc?

Chương 1818: Tại sao khác biệt... đến mức này? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Con trai của Hạ Tiểu Hi, kêu là Tiểu Đản Đản. Bởi vì Lôi Tuấn có biệt danh là Đản Đản, cô có biệt danh là Phạn Phạn, cho nên hai người bọn họ đặt tên cho con là Tiểu Đản Đản.

Vốn là, Lôi Tuấn không quan trọng vấn đề này, con trai của hai người bọn họ hẳn gọi là Đản Đĩnh, Hạ Tiểu Hi sống chết không chịu. Nhất định phải bảo vệ thanh danh của con trai lớn nhà cô!

Lăng Vi còn chưa nói hết, cô tiếp tục cùng Hạ Tiểu Hi trò chuyện.

Lăng Vi nói: “Cơm nước xong, nó ngồi trên ghế chờ mình. Mình nói với nó, mình không sợ, bảo nó lên lầu trước, tắm rồi đi ngủ. Nó từ trên ghế nhảy xuống, một bên hỏi mình: Mẹ thật không sợ đúng không? mình nói mình không sợ. Nó vừa đi, vừa nói: Vậy con lên lầu trước, mẹ nên ngồi một chỗ, cũng không nên tùy tiện chơi đồ điện tử, những thứ đồ điện tử sờ vào sẽ chết. Nói xong, lúc này mới yên tâm đi lên lầu.”

“Thật là một đứa trẻ ấm áp! Thật là đáng yêu... Giống như một người đàn ông trưởng thành ngược lại xem cô như đứa trẻ vậy.”

Lăng Vi nói: “Đúng vậy, bây giờ hằng ngày ở nhà quét dọn. Ngày đó, nữ đầu bếp bị bệnh xin nghỉ, mình và Diệp Đình suy nghĩ ngày này ai sẽ nấu cơm đây. Sau đó... Tiểu Duệ Duệ nói: Để con nấu!”

“Ha ha ha — —” Hạ Tiểu Hi nói: “Thật là cục bông nha!”

Lăng Vi nói: “Đúng vậy, lúc đó mình rất kinh ngạc, nói: Con còn quá nhỏ, còn không đứng tới lò bếp. Con không thể làm được. Duệ Duệ đứng thẳng lưng, nói: Chờ con lớn lên, con sẽ nấu cơm cho ba mẹ, để cho ba mẹ nghỉ ngơi.”

“Ô ô ô... Thật tình cảm a!” Hạ Tiểu Hi nhét vào lòng: “Tại sao không phải là con trai mình...”

“Đình đình trống trơn” Tiểu Đản Đản nhà Hạ Tiểu Hi lật ngược tủ đồ chơi...

Hạ Tiểu Hi buồn rầu: “Cũng là đời sau của Lô gia sao? Tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?”

Lăng Vi nói: “Bởi vì mẹ và trẻ di truyền gen không giống nhau...”

Hạ Tiểu Hi nghiêm nghị: “LăngVi! Sau này mình và cô không thể cùng nhau tán gẫu vui vẻ nữa rồi! Cậu đây là đang muốn nói mình không thông minh đúng không.”

Lăng Vi nói: “Mình làm sao lại ngu như vậy chứ? Như vậy rõ ràng đã để người cười nhạo, được rồi?”

...

Hạ Tiểu Hi quyết định sau này cũng không muốn cùng Lăng Vi làm bạn, Vi Vi đã kích người cũng được đi, con trai cô còn khác biệt như vậy!!!

Lăng Vi nói: “Cho nên cũng có lúc cũng làm cho mình phải lo lắng.”

Hạ Tiểu Hi lập tức nôn nóng: “Nói nhanh lên, cậu lo lắng cái gì, nói ra, để mình nghe xem thử a.”

Lăng Vi nói: “Mọi người đều nói Duệ Duệ giống Diệp Đình, còn Đô Đô giống mình.”

Hạ Tiểu Hi nói: “Vậy thì có gì phải lo lắng?”

Lăng Vi soi gương nói: “Tại sao Đô Đô của chúng mình lại mập như vậy chứ? Một đứa bé mập mạp, một cánh tay cũng phân thành năm khất.”

Cô nói xong, liền gửi cho Tiểu Hi một tấm hình, cánh tay nhỏ của Đô Đô quả thật có năm khất... Quá mập!

Lăng Vi buồn buồn: “Đứa nhỏ này mập như vậy, lớn lên làm sao có thể chinh? Còn có thể gả ra ngoài sao?”

Hạ Tiểu Hi bày tỏ: “Tiểu Đan Đan của chúng mình không giúp được chị nó, mình có họ hàng, không cưới được...”

...

Duệ Duệ làm gì cũng tự mình làm, nếu không có Đô Đô, Lăng Vi cũng không biết Duệ Duệ lại thông minh đến như vậy...

Nhưng là, hồi đầu nhìn lại Đô Đô, Tiểu Mỹ Nhân, Tiểu Đan Đan, còn có Tần Sanh nhà Tần Tử Hào, cô cảm giác đứa trẻ Duệ Duệ này thật sự có chút khác biệt.

Mỗi lần Duệ Duệ làm cô ngạc nhiên, cô không thể không nhìn sang Đô Đô một cái.

Bọn họ là anh em sinh đôi, theo lý mà nói, anh thông minh như vậy, tình thương, chỉ số thông minh cũng cao như vậy, em gái cũng sẽ không thua kém!

Nhưng là, Đô Đô chỉ có một bộ dạng, chỉ cần cho ăn, đừng bắt nhúc nhích, để cho ngủ thật tốt, chính là trời sập xuống cũng không liên quan gì đến tuổi mười mạp mạp này, Lăng Vi lại bắt đầu hoài nghi, lúc cô sinh con, nhất định là y tá bế nhầm con cô!

Nhưng là, có lúc Đô Đô cũng thông minh, dĩ nhiên sự thông minh của Đô Đô không giống như Duệ Duệ.

Đô Đô là rất biết suy nghĩ, làm sao có thể lừa gạt để nhận được nhiều quà vật hơn, làm sao kiếm cớ có thể nằm lại trên giường không muốn đứng lên.

Lăng Vi trong đầu nghĩ, đôi lúc đứa nhỏ này cũng thông minh, lanh lợi để cho chò chặc lười hít hà, đây chính là thành công muộn, chưa tới thời điểm đúng lúc.

Chương 1819: Không có cách nào quên được chấp niệm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Duệ Duệ bốn tuổi, Duệ Duệ cùng cậu Lăng Tiêu đi thăm mộ của vợ và con gái. Duệ Duệ ngồi bên cạnh mộ vợ và em gái Bối Lạp, thờ dài một cái.

Ngón tay út Duệ Duệ khẽ vuốt lên tấm hình của vợ và em gái, rất thương cảm nói: “Mọi người lẻ loi nằm ở nơi này, con rất khó chịu.”

Nói xong, cả khuôn mặt nhỏ nhắn níu chung một chỗ, chân mày nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím chặt, ngay cả ánh mắt đều là vô cùng ưu buồn.

Lăng Tiêu cũng không thể tưởng tượng nổi đứa bé này lại có thể hiểu được cái gì là sinh tử...

Tiểu Duệ Duệ ôm Lăng Tiêu, gương mặt tuần tú dựa vào cánh tay Lăng Tiêu.

Duệ Duệ nhìn mộ trong hình nói: “Cậu Lăng Tiêu mỗi ngày đều rất nhớ mọi người, nếu như mọi người vẫn còn sống thì thật tốt. Con hy vọng có người có thể chăm sóc cậu. Con cũng hy vọng mọi người có thể vui vẻ.”

Lời Duệ Duệ nói vô cùng chân thành, thật cảm động lòng người.

Lăng Tiêu nghe những lời này, trong lòng cảm thấy ấm áp... Anh đưa

tay ôm lấy Tiểu Duệ Duệ

Bàn tay Lăng Tiêu vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Duệ Duệ, nói: “Mợ và em gái của con vẫn luôn không rời đi, họ vẫn luôn ở bên cạnh cậu. Cậu có thể cảm giác được sự tồn tại của họ, giống như cậu lúc nào cũng ở bên cạnh họ vậy, cậu không cảm thấy cô đơn.”

Tiểu Duệ Duệ nói: “Nhưng con không nhìn thấy được bọn họ?”

Lăng Tiêu nói: “Bởi vì, họ ở trong lòng cậu.”

Đột nhiên hốc mắt Tiểu Duệ Duệ đỏ bừng, đưa tay ra ôm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu xoa xoa đầu Duệ Duệ, trong đầu Lăng Tiêu luôn có một ý nghĩ. Anh muốn tự tay giết Sở Minh Y, người đàn bà độc ác đó, đã hại chết vợ anh và con anh.

Mặc dù người đàn bà này bị bắt ở tam giác vàng sống không bằng chết, nhưng từ đầu đến cuối Lăng Tiêu không quên được mối thù này.

Duệ Duệ và Tiểu Đông Ni thường xuyên cùng Lăng Tiêu đi thăm mộ, lúc này Đô Đô cũng đi theo.

Ông già Đô Đô hỏi: “Mợ và em gái, tại sao không bò ra ngoài? Cậu nhớ mọi người như vậy, tại sao mọi người không bò ra a?” Nói xong, liền ngồi vào lòng Lăng Tiêu, ngay cả đi bộ cũng không chịu tự mình đi.

Lăng Vi buồn rầu, tại sao cùng từ một bụng mẹ sinh ra, tình thương lại khác biệt lớn như vậy?

Cô và Diệp Đình cũng không có ít tình thương như vậy, cũng không

có lười đến như vậy!

Đứa nhỏ này rốt cuộc có phải là Trư Bát Giới đầu thai hay không, cô bây giờ càng ngày càng hoài nghi.

Duệ Duệ và Đô Đô ở nhà trẻ, nhân duyên đặc biệt tốt. Cô giáo nói: “Duệ Duệ là dùng sự thông minh chinh phục bạn học, Đô Đô là dùng ăn uống chinh phục bạn học...”

Hai đứa trẻ lên hai tuổi liền bị đưa đi nhà trẻ. Vừa tựu trường đã được làm lớp trưởng.

Duệ Duệ ở trường học, được các bạn học trong trường gọi một tiếng “anh”...

Ca hát, khiêu vũ, đọc diễn cảm, đều là tấm gương cho những đứa trẻ khác. Hoạt động văn nghệ của trường, Duệ Duệ liền tham gia bốn tiết mục.

Mỗi một tiết mục đều là vai chính, bởi vì, động tác khiêu vũ của Duệ Duệ rất thích hợp, lại hăng hái, cô giáo liền cho Duệ Duệ ra sân, còn để Duệ Duệ đứng đầu đội hình.

Tất cả ánh sáng đều tập trung vào đứa trẻ này.

Chương 1820: Không có cách nào quên được chấp niệm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đô Đô, mỗi lần chỉ tham gia một tiết mục, bởi vì mỗi đứa bé ít nhất phải tham gia một tiết mục, sau khi Đô Đô lên sân khấu, đứng trên sân khấu, cô bé cũng không khiêu vũ, chỉ đứng nhìn trời... Từ đầu tới cuối chỉ bày ra một bộ dáng vẻ “Mọi người nháy sao nháy, tiểu muội muội ta không có liên quan gì a “.

Cô giáo cũng bần hoảng, cô đã từng hỏi Lăng Vi: “Hai đứa trẻ này là sinh đôi thật sao?”

Có điều làm Lăng Vi vui mừng là, từ sau khi Đô Đô đi nhà trẻ, người mập mập “Vèo vèo “ giảm xuống.

Nguyên nhân chủ yếu là, Đô Đô chia hết đồ ăn của mình cho bạn học, chính cô bé lại không ăn... Kết quả dẫn đến —— Đô Đô gầy xuống nhanh chóng!

Lăng Vi sợ Đô Đô đói, về nhà tắm bổ cho cô bé các loại, Đô Đô nhìn đồ ăn lại đem đồ ăn giấu kỹ, thứ hai mang chia cho các bạn học.

Sau đó... Đô đô ở trường trở thành... Một chị!

Lăng Vi trong đầu nghĩ, bất kể nói thế nào đi nữa, con gái cô cũng rất biết lôi kéo lòng người, điểm này tuyệt đối giống ba cô bé!

Lăng Tiêu một mực kế hoạch đi tam giác vàng, mấy năm nay, anh đã

học tiếng bên đó, cũng đã quen thuộc phong tục tập quán địa phương.

Lúc này, Long Đăng cũng đã đi vào nề nếp, anh không có gì ràng buộc, ba của anh, Lăng Trí cũng đã tìm được một người bạn già, là một người tính cách ôn nhu, ưu nhã, là cô giáo mỹ thuật.

Bệnh tình của Tiểu Đông Ni cũng đã sớm bình phục. Lăng Tiêu ngửa mặt lên nhìn trời, đã đến lúc anh làm việc của anh.

...

Tam giác vàng, một thị trấn nhỏ nằm lân cận rừng mưa nhiệt đới, kinh tế nơi đây như bị bỏ rơi ở phía sau, khắp nơi đều là những ngôi nhà gỗ lụp xụp.

Đường xá nơi này nồng nặc mùi hôi thối, mùi hôi làm người ta muốn nôn mửa, khắp nơi đều là lưu manh và kỹ nữ.

Lăng Tiêu đổi lại quần áo rách rưới, mỗi ngày đều cùng ăn mày lẫn lộn chung một chỗ. Anh nửa điểm cũng không quan tâm, chính anh cũng đã từng là ăn mày, làm sao lại chê cùng ăn mày làm bạn.

Trong tay anh cầm một tấm hình, trong hình là một người đàn bà, chính là người đàn bà ác độc đó — — Sở Minh Y! Lăng Tiêu hận cô ta thấu xương!

Người đàn bà ác độc này đã phóng hỏa, thiêu chết vợ và con gái của anh! Nếu như không có trận hỏa hoạn đó, cả nhà anh, ba người đã có thể cùng nhau sống hạnh phúc chung một chỗ đến bây giờ!

Người đàn bà này đã giết chết vợ con anh, cô ta nhất định phải bị bắn chết!

Mặc dù, cuộc sống bây giờ của cô ta so với bị bắn chết còn khổ sở hơn gấp ngàn vạn lần, nhưng Lăng Tiêu vẫn muốn chính tay bắn chết ả ta!

Nếu anh không tự tay giết chết người đàn bà này, anh cảm thấy hổ thẹn với vợ con anh.

Lăng Tiêu không biết người đàn bà này đang ở nơi nào, anh chẳng qua suy đoán nơi này tập trung nhiều thị trấn nhỏ là nơi tụ tập nhiều nhất các kỹ nữ.

Lăng Tiêu ở thị trấn nhỏ này nửa tháng, đột nhiên, có một ngày ——

Anh nhìn thấy một người có gương mặt rất quen thuộc, là Sở Minh Y! Người đàn bà ác độc này! Dù có đốt thành tro, anh cũng có thể nhận ra ả ta!

Lăng Tiêu nhìn chăm chú vào cô ta, lửa hận trong lòng anh như bùng lên hừng hực! Anh muốn ngay lập tức giết ả ta, Anh muốn người đàn bà này phải đền mạng cho vợ con anh!

Sở Minh Y rất gầy, giống như một cây que vậy, mặt đầy nếp nhăn, da khô héo. Cô ta thật không chết?

“Gika, người đúng là đồ đê tiện! Còn anh ta lại muốn bỏ chạy!”

Sở Minh Y ở chỗ này kêu Gika, cả người cô ta sưng to, bầm tím, hiển nhiên là bị người ta đánh đập, sau lưng cô ta có một lão bà hung ác túm lấy tóc cô ta.

“Đứa nhỏ kia! Đã nhiều năm như vậy, còn muốn chạy trốn! Nếu không phải cái xác này vẫn còn có người thích, bà đã sớm quăng

mày xuống sông làm mồi cho cá ăn!”

Lão bà hung dữ lôi Sở Minh Y, kiên quyết lôi cô ta trở về, cứ như vậy túm tóc kéo đi.

Sở Minh Y đau đớn gào khóc, nhưng là, không hề có chút sức lực kháng cự, cả người cô yếu ớt như đồng lá cây vậy.

Cho dù Sở Minh Y đã xấu xí đến bộ dạng này, nhưng ở cái thị trấn nhỏ nơi đây, cô vẫn là loại kỹ nữ có giá.

Thậm chí, lúc Sở Minh Y vừa bị bán tới đây, đã từng trở thành kỹ nữ giao thiệp của toàn bộ đàn ông ở tam giác vàng này.

Chương 1821: Vô tình gặp phải âm mưu lớn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào Sở Minh Y đang cực kỳ chán nản.

Hận thù trong mắt Lăng Tiêu bùng cháy dữ dội!

Mặc kệ người phụ nữ này đã phải chịu thống khổ như thế nào, đó cũng là đáng đời cô ta! Mỗi người chỉ có một sinh mạng, lúc cô ta đẩy người khác vào địa ngục, cô ta sẽ phải sẵn sàng chịu đựng thống khổ tương ứng, thậm chí còn phải chịu thống khổ gấp bội!

Lăng Tiêu sờ khẩu súng trong ngực, anh ta ngồi ở trong góc, nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ bị vỡ một phần kia, chỉ cần Sở Minh Y chạy ra khỏi cánh cửa kia, anh ta nhất định sẽ bắn cô ta vớ đầu!

“Hey, người anh em, vừa ý cô gái nào? Anh giúp cậu câu một cô.”

Một tên ăn mày đến gần bên cạnh Lăng Tiêu, gian xảo nhìn chăm chăm vào anh ta.

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn đối phương, người này tên là lão Khang, chính lão Khang là người bán khẩu súng lục kia cho anh ta.

Lão Khang ngáp dài, lộ ra hàm răng vàng khè, nước mắt nước mũi của lão ta tràn ra ngoài, rõ ràng là con nghiện ma túy lâu năm.

“Người anh em...” lão Khang lấy cánh tay đung đung vào Lăng Tiêu:

“Tôi thấy cậu nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia lâu lắm rồi, làm sao? Vừa ý cái con điểm nào? Anh dẫn cậu vào cửa.”

Lăng Tiêu híp mắt lại, anh ta cố tình nói bằng giọng điệu dâm đãng: “Trong toàn bộ thị trấn này, chỉ có người phụ nữ kia là có vẻ được nhất. Ông anh có biết lai lịch của cô ta không?”

Lăng Tiêu vừa nói, vừa nhìn về phía cánh cửa kia bằng ánh mắt tràn đầy khao khát.

Lão Khang chột phun: “Người anh em, cậu đúng là tinh mắt! Người phụ nữ kia tên là Cát Đạt, cô ta là một cành hoa trong tam giác vàng chúng ta đấy.”

Lăng Tiêu nhìn về phía anh ta, làm ra vẻ tràn đầy hứng thú nhìn anh ta chăm chú.

Lão Khang ôm lấy bả vai của Lăng Tiêu, cười toe toét với anh ta, Lăng Tiêu biết tên vô lại này muốn moi hàng trong tay mình. Anh ta không cho lợi ích gì, lão Khang sẽ không nói gì cả.

Đừng thấy những người này là ăn mày mà khinh thường, tin tức của bọn họ rất nhanh nhạy đấy!

Lăng Tiêu giả vờ như miễn cưỡng móc ra một túi giấy nhỏ từ trong ngực, anh ta nhìn dáo dác xung quanh, rồi kín đáo đưa cho lão Khang.

Lão Khang xoay người, che che giấu giấu mở túi giấy trắng nhỏ đó ra, anh ta thấy bên trong có chất bột phấn màu trắng! Mắt anh ta sáng lên, hàng tốt! Đủ để anh ta “lên tiên” trong một thời gian! Ánh mắt của lão Khang hừng hực như lửa cháy, anh ta vội vàng cất đồ vào trong túi.

Nghiêng đầu, nói với Lăng Tiêu: “Nếu cậu muốn lên người phụ nữ này, cậu phải chú ý vào. Bởi vì tôi vừa mới nghe được một tin tức, Lô Khôn muốn người phụ nữ này chuyển hàng cho bọn họ.”

Lăng Tiêu giật mình, chuyển hàng, chính là vận chuyển ma túy- bất- hợp- pháp.

Lô Khôn? Hình như anh ta đã từng nghe thấy tiểu Vi và Diệp Đình nhắc qua...

Cái tên này rất là quen, có vẻ như anh ta đã nghe nhiều lần!

Lăng Tiêu cẩn thận suy nghĩ, Lô Khôn... không phải tiểu Ngũ sao?

Là tiểu Ngũ?! Diệp Đình đã từng nói đến cái tên này! Tiểu Ngũ và Diệp Đình là đồng đội cùng vào sinh ra tử. Anh ta họ ngũ, cũng xếp hàng thứ năm ở trong đội, vì vậy Diệp Đình gọi anh ta là Ngũ ca.

Chương 1822: Vô tình gặp phải âm mưu lớn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong một lần thực hiện nhiệm vụ, tiểu Ngũ chấn mấy viên đạn trí mạng thay Diệp Đình rồi hy sinh...

Dưới cơn thịnh nộ, Diệp Đình đã diệt trừ trùm buôn bán ma túy! Sau đó, bởi vì chuyện này mà Diệp Đình rời khỏi chiến đội quốc tế.

Anh đau buồn tham dự tang lễ của tiểu Ngũ.

Nhưng sau đó vợ của tiểu Ngũ là Bạch Lộ lại chạy tới nói: “Tiểu Ngũ không chết...”

Cô ta nói tiểu Ngũ vốn là con trai của trùm buôn bán ma túy, anh ta gia nhập chiến đội quốc tế, là do được tổ chức buôn bán ma túy cử đi nằm vùng ở chiến đội quốc tế. Vì vậy, lần hy sinh đó, kẻ thù không bắn trúng bộ phận quan trọng của anh ta. Hy sinh, cũng chỉ là giả. Kẻ thù "Bắn chết" anh ta, chỉ để anh ta thuận lợi thoát khỏi chiến đội quốc tế.”

Sau khi Bạch Lộ kể chuyện này, Lăng Vi và Diệp Đình đều không tin tưởng. Đặc biệt là Diệp Đình, anh không thể nào tiếp nhận được sự thật này, tiểu Ngũ từng sát cánh chiến đấu chung một chiến hào, còn cần mấy viên đạn thay anh lại là nội gián do kẻ thù phái tới?! Không thể nào!

Lăng Vi và Diệp Đình đều luôn tin chắc tiểu Ngũ muốn đi nằm vùng ở

phe địch. Ngay cả khi tiểu Ngũ gài bẫy lừa Diệp Đình năm trăm triệu, cũng không lay chuyển được niềm tin này của Diệp Đình.

Lăng Tiêu chỉ biết qua loa về chuyện này, còn cụ thể bên trong đã xảy ra chuyện gì, anh ta không hỏi sâu, chỉ biết là có chuyện như vậy.

Lăng Tiêu muốn moi được nhiều thông tin hơn từ trong miệng lão Khang, lại sợ lão Khang nổi lên lòng nghi ngờ.

Lăng tiêu giả vờ như không cảm thấy hứng thú lắm, nhổ một ngụm nước bọt, khinh thường nói: “Một con gái điếm, có thể làm được cái rắm gì. Tìm cô ta chuyển hàng, còn không bằng tìm một con heo.”

“Xùy — —” lão Khang khinh bỉ anh ta nói: “Gái điếm làm chuyện này mới giỏi, những người chuyển hàng ở chỗ chúng ta đều là mấy người phụ nữ giống Cát Đạt. Cậu không thấy hả, mấy ngày nay, gái điếm ở trấn a Mật này đều bị bắt đi hết rồi.”

Lăng Tiêu hí mắt lại, đây là một bước tiến lớn!

Anh ta giả vờ lơ đãng gãi gãi đầu, nói: “Bắt nhiều phụ nữ thế này làm cái rắm hả?”

Lão Khang thần thần bí bí nói: “Hắc hắc, bắt mấy người phụ nữ này làm cái rắm? Không phải tôi vừa mới nói với cậu rồi sao, để mấy người phụ nữ này vận chuyển ma túy giúp bọn họ!”

Lăng Tiêu cố liếc lão Khang bằng ánh mắt cười nhạo: “Chỉ vào mấy người phụ nữ này? Da dẻ thì vàng vọt, người thì gầy dơ xương, còn chưa xuất cảnh được, đã bị người ta bắt mất. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, đã biết không phải là người bình thường rồi.”

Lão Khang trợn mắt nhìn anh ta như nhìn kẻ ngu si: “Người ta có thể nghĩ ra được cách này, tất nhiên là phải nghĩ ra cách thực hiện rồi.”

Lăng Tiêu cười nói: “Người anh em, câu nói này của anh, đúng là triết lý.”

Lão Khang nói: “Chuyện, anh mày đã lăn lộn ở đây bao nhiêu năm rồi. Anh nói cho chú biết, cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được chỗ hữu ích của Cát Đạt đâu!”

Lăng Tiêu giả vờ như không tin, cố tình nói khích anh ta: “Tôi nhổ vào, một con gái điểm, có thể làm được cái khi gì?”

Lão Khang nhíu mày, nói: “Cậu đừng có mà không tin, tôi nói cho cậu biết... hôm qua lúc tôi đi ngang qua cửa sổ nhà Cát Đạt, nghe thấy có người bên trong nói, Cát Đạt có dáng dấp giống với một người phụ nữ nào đó. Tôi đoán bọn họ để Cát Đạt đóng giả làm người nào đó, chuyển hàng đến một nơi nào đó hãm hại người phụ nữ kia.”

Lão Khang nói rất vòng vo, Lăng Tiêu từ từ hiểu ra... người phụ nữ có dáng dấp giống với Cát Đạt mà anh ta nói là ai?

Không phải Lăng Vi sao?!

Lăng Tiêu nhíu chặt mày lại, Sở Minh Y có mấy phần giống tiểu Vi! Sau đó, Sở Minh Y còn phẫu thuật thẩm mỹ, cô ta phẫu thuật mặt giống với tiểu Vi, nên chắc chắn có thể đóng giả lung tung được!

Mặc dù bây giờ Sở Minh Y vừa gầy vừa xấu xí vừa già lại vừa tiều tụy, nhưng chỉ cần chăm sóc mấy tháng, lại trang điểm nữa, thì lừa gạt người ngoài không phải là chuyện quá khó khăn.

...

Trái tim của Lăng Tiêu đập “Thình thịch thình thịch” liên hồi.

Lô Khôn muốn làm gì, muốn động vào Diệp Đình và tiểu Vi? Anh ta vụn vụn không ngờ rằng, lần này anh ta tới a Mật, lại vô tình dò thăm được tin tức đáng sợ như thế này!

Không được! Anh ta phải mau chóng thông báo cho Diệp Đình và tiểu Vi!

Lúc này, lão Khang ngáp dài rồi nói: “Không nói chuyện với cậu nữa, cơn nghiện của anh lại lên rồi, anh phải mau chóng tìm chỗ...” Anh ta dè ngón tay ở trên lỗ mũi, hít hít hai cái.

Lăng Tiêu vội vàng vẫy tay, để anh ta đi.

Lão Khang lắc lắc đầu, ánh mắt dần mất tiêu cực, anh ta đi lảo đảo lảo đảo, rõ ràng là đã bắt đầu mơ mơ hồ hồ.

Sau khi lão Khang rời đi, Lăng Tiêu lập tức nhìn xung quanh một vòng, anh ta đi vào một con hẻm nhỏ hơi thối không ai thèm vào, gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Lô Khôn chắc chắn có âm mưu lớn, anh ta phải cảnh báo để Diệp Đình sớm phòng bị!

Chương 1823: Giúp bạn rộn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Làm thế nào điện thoại của Lăng Tiêu cũng không gọi đi được.

Bởi vì chỗ này gần thủ phủ tam giác vàng, khắp nơi đều có lắp đặt tháp che giấu tín hiệu, điện thoại làm thế nào cũng không gọi ra ngoài được.

Lúc này, Lăng Tiêu nhìn thấy có hai tên ăn mày đi vào trọng hẻm, anh ta lập tức xoay người, đưa lưng về phía hai tên ăn mày kia, anh ta nhấn mở thanh tín hiệu, viết mấy chữ cho Diệp Đình: “Sở không chết.. giả trang thành tiểu Vi... chuyển hàng...hãm hại. Ngũ.”

Hai tên ăn mày kia đã sắp đi đến sau lưng anh ta! Lăng Tiêu nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ càng lúc càng gần.

Lăng Tiêu không thể để cho mấy tên ăn mày biết là mình có điện thoại di động được, anh ta nhanh chóng viết tin nhắn, nhấn gửi đi rồi lập tức cất điện thoại di động đi, tin nhắn kia chuyển sang trạng thái đang gửi.

Bởi vì tín hiệu đã bị che giấu, chắc chắn không gửi đi được.

Lăng Tiêu nóng lòng, anh ta phải nghĩ cách mới được!

Vào lúc hai tên ăn mày đó đi tới sau lưng anh ta, anh ta nhanh chóng nhét điện thoại di động vào trong túi.

Anh ta giả vờ đau dạ dày, lấy tay che dạ dày, khom người, giả vờ như đau đến mức miệng méo xệch đi.

Hai tên ăn mày kia không hoài nghi gì cả, dù sao sau khi làm ăn mày bữa được bữa không, làm gì có ai lại không đau dạ dày.

Lăng Tiêu đi ra khỏi con hẻm kia, anh ta muốn đổi chỗ gọi điện thoại, nhưng chuông báo trời sáng đã gõ, rất nhiều người lục tục ra ngoài đường.

Người ở nơi này cực kỳ sùng đạo Phật, cũng dậy từ rất sớm, hơn bốn giờ sáng gõ chuông báo, mọi người liền dậy làm điểm tâm, bố thí cho các nhà sư.

Khắp nơi ở trấn a Mật này đều là ăn mày, anh ta muốn tìm một chỗ không người cũng tìm không ra được. đành phải trở về bên cạnh căn nhà rách nát của Sở Minh Y để trông chừng, anh ta muốn biết nhiều tin tức hơn, không thể chỉ dựa vào người khác, anh phải tự mình nghe lấy.

Anh ta giả vờ đi tót bên cạnh phòng nhỏ kia, bên cạnh phòng nhỏ, có mấy tấm ván hỏng, anh ta nằm lên mấy tấm ván hỏng đó giả vờ ngủ.

Gian phòng đối diện mấy tấm ván đó chính là ổ của Sở Minh Y, đây là tin tức anh ta hỏi được từ chỗ lão Khang.

Lăng Tiêu canh giữ ở chỗ này, cả ngày trời cũng không nghe được tin tức gì, cũng không thấy Sở Minh Y đi ra. Anh ta kiên nhẫn chờ đến hơn mười giờ tối, xung quanh đều đã vắng lặng không còn tiếng động gì.

Lăng Tiêu nhìn thấy một người đàn ông đầu trọc, chột mắt thô bỉ kéo

bức rèm rách nhà Sở Minh Y ra.

Hoàn cảnh ở đây rất kém, nhà gỗ bốc mùi hôi hám, một một gian bên trong đều được ngăn cách bằng một tấm ván, không có cửa, cũng không có giường. Trong mỗi một gian phòng chỉ có một tấm ván hồng, cửa cũng không có, chỉ dùng một tấm vải rách để che.

Ai đang làm gì, nói gì, bên cạnh đều nghe rõ ràng.

Rõ ràng là người đàn ông kia vừa mới hút không lâu, lúc nói chuyện, giọng nói còn phê phê nói không rõ.

Người đàn ông kia đại khái cũng không biết mình đang nói gì, Lăng Tiêu nghe thấy anh ta ra lệnh cho Sở Minh Y ngày kia đi với anh ta.

Chương 1824: Giúp bạn rộn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nếu Lăng Tiêu không lấy được nguồn tin từ trước, có lẽ anh ta cũng sẽ không hiểu mấy lời nói đứt quãng của người đàn ông này là có ý gì.

“Ngày kia... đã đi rồi?” Hành động nhanh đến vậy sao? Phải làm rồi kế hoạch của bọn họ mới được!

Lăng Tiêu nheo mắt, rút súng lục ra, anh ta quyết định giết chết Sở Minh Y trước, tránh cho người phụ nữ này gây bất lợi với tiểu Vi!

Lăng Tiêu nhắm thẳng họng súng vào bức rèm kia, chỉ cần Sở Minh Y vừa thò đầu ra, anh ta sẽ lập tức bóp cò! Dù cho anh ta có bị vây giết, anh ta cũng phải giết chết cái kẻ gieo họa Sở Minh Y này trước.

Nhưng mà, đợi hơn nửa tiếng, Sở Minh Y vẫn chưa thấy ra.

Khoảng hơn mười một giờ đêm.

Đột nhiên — — bức rèm kia chuyển động, Lăng Tiêu chuẩn bị bóp cò, nhưng làm anh ta khiếp sợ là, người phụ nữ đi ra từ bên trong không phải là Sở Minh Y.

Tại sao không phải là Sở Minh Y? Người đàn ông trọc đầu cũng đi theo ra từ bên trong, anh ta nhấc chân lên đạp mạnh vào sau lưng người phụ nữ kia.

Hồ hấp của Lăng Tiêu chợt cứng lại, Sở Minh Y đã đi rồi! Đi lúc anh ta chạy đi gọi điện thoại?

Lăng tiêu cảm thấy da đầu tê dại! Sở Minh Y đã đi cả ngày trời rồi, anh ta cũng không biết.

Không được không được! Phải mau chóng thông báo cho Diệp Đình — —

Lăng Tiêu vội vàng bò dậy chạy ra ngoài trấn, trong trấn nhỏ này khắp nơi đều lấp đặt tháp che giấu tín hiệu, không rời khỏi đây, sẽ không thể gọi điện thoại được.

Anh ta phải tìm một nơi lười che giấu tín hiệu không quá mạnh, gửi tin nhắn ra ngoài.

Lăng Tiêu chạy “Bịch bịch bịch”, chỗ này không có xe cộ, đừng nói là xe hơi, ngay cả xe đạp cũng không có lấy một cái.

Quanh đây không có đường đi tử tế, trấn nhỏ này nằm trong khu rừng, không có đường cho người đi bộ, Lăng Tiêu lần theo bóng đêm chạy ở trong rừng, anh ta chạy khoảng năm giờ, vừa chạy, vừa tìm tín hiệu, nhưng đến khi chuông gõ, điện thoại di động vẫn không có tín hiệu.

“Ai ở phía trước đây? Ai ở nơi đó? Đứng lại!”

Lăng Tiêu nghe thấy có người hét to ở sau lưng: “ Pằng — —” người nọ bắn một phát đạn!

Lăng Tiêu dừng lại, cả người anh ta nóng bừng lên, mỗi một mạch máu đều căng ra như muốn nổ tung. Anh ta chạy suốt năm giờ liền,

cổ họng đã đau đến mức không thể phát ra được nửa âm.

Để tự cứu mình, anh ta lập tức nâng tay lên, giờ quá đỉnh đầu. Anh ta nhìn trên người mình, sau khi chắc chắn trên người mình không có vết đạn, anh ta mới chậm rãi xoay người.

Người vừa mới bắn súng mắng một chuỗi dài những lời thô tục, câu nói cuối cùng là hỏi anh ta: “Đi đâu? Chạy cái gì?”

Toàn bộ trấn a Mật đều có lính canh trông chừng, phàm chỉ cần một ngọn gió thổi lay ngọn cỏ, cũng sẽ bị người ta phát hiện ra.

Lăng Tiêu giả vờ như rất sợ hãi, cố chịu đựng cơn đau như cổ họng bị đốt cháy, run lấy bầy chỉ vào sau lưng người kia nói: “Giết người, có người giết người...”

Lính canh nhìn ra sau lưng mình, anh ta không thấy có gì kỳ quái cả, dù sao ở trấn a Mật này, ngày ngày đều có người chết, chuyện như vậy là quá bình thường.

Anh ta thấy có vẻ như thần chí của tên ăn mày này không tỉnh táo lắm, giống như thật sự bị dọa sợ, liền giờ súng nhắm thẳng vào đầu Lăng Tiêu rống lên: “Tới đây — — “

Lăng Tiêu giờ hai tay từ từ đi tới, bây giờ anh ta không sợ chết, nhưng trước khi chết, anh ta phải truyền tin tức cho Diệp Đình và tiểu Vi!

Anh ta đi tới trước mặt cách tên lính canh kia hai mét, tên lính canh kia ra hiệu cho anh ta tiếp tục tiến về phía trước.

Anh ta lại đi về phía trước hai bước, tên lính canh kia giờ súng trường chĩa vào giữa ót anh ta.

“Đi! Trở về — —” Tên lính canh kia áp giải Lăng Tiêu trở về.

Lăng tiêu không muốn trở về, nếu anh ta cứ bị mang về thế này, không phải là cố gắng từ nãy đến giờ đều thành công cốc hết sao?

Phía sau bỗng truyền tới tiếng nổ của động cơ xe từ.

Lăng Tiêu quay đầu, nhìn thấy có một chiếc xe Jeep đã cải tiến đang lái về phía bọn họ. Chiếc xe Jeep này không có kính, không có trần xe. Tiếng động cơ lớn giống như tiếng máy cày.

Chiếc xe kia đỗ ở bên cạnh hai người bọn họ, người trong xe hỏi tên lính canh kia: “Làm gì vậy?”

Tên lính canh kia làm động tác chào cấp trên, nói: “Thằng ăn mày này nhìn thấy có người giết người, bị dọa sợ chạy khắp nơi.”

Cấp trên liếc nhìn Lăng Tiêu, rồi nói với tên lính canh kia: “Trói vào!” Nói xong, ném một sợi dây từ trong xe Jeep ra.

Tên lính canh kia giơ súng lên: “ Bốp” nện vào trên trán của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu bị tên lính canh kia đập cho sao nổ đầy trời, tên lính canh kia thuần thục trói hai tay của Lăng Tiêu vào.

“Bụp” một cước đạp Lăng Tiêu vào trên xe Jeep, đầu Lăng Tiêu hướng xuống dưới, trực tiếp ngã vào ghế sau của xe. Tên lính canh kia lại cột một đầu khác của sợi dây vào trên xe.

“Brummm — —” Động cơ xe khởi động, Lăng Tiêu không biết chiếc xe này muốn lái đi đâu, nhưng rất hợp với ý anh ta!

Chương 1825: Đại chiến sắp tới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong đầu: Một khi chiếc xe Jeep này chạy đi, chắc chắn có thể đi ngang qua nơi có tín hiệu.

Chỉ cần gửi được tin nhắn ra ngoài, cho dù anh ta có chết cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Có người ngồi sau xe đề súng ở sau ót anh ta, anh ta không dám nhìn loạn khắp nơi.

Lăng Tiêu đang hoảng bỏ dậy, rút người lại bên cạnh xe, người nọ chĩa súng xuống, nhắm hòng súng vào bụng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, tận lực không chọc giận hai người trên xe, bây giờ cho dù có đuổi anh ta xuống, anh ta cũng không muốn xuống.

Xe chạy về phía trước, làm Lăng Tiêu ảo não là, cả đoạn đường này đều có tháp tín hiệu che giấu...

Có thể thấy, những tay buôn bán ma túy rất cẩn thận về phương diện này.

Trong quá trình xe chạy, Lăng Tiêu thấy có một đồng ruộng nhìn cực kỳ trống trải, quanh đồng ruộng này không có tháp che giấu tín hiệu! Cũng không thể nói là không có được, mà nó nằm giữa hai tháp che

giấu tín hiệu, chỉ là cách hơi xa.

Lăng Tiêu lập tức nghiêng người qua, hướng về phía ngoài xe. Anh ta giả vờ như đang nôn mửa, rồi nằm ở trên cửa xe bất tỉnh. Anh ta nắm chắc thời cơ, thừa dịp hai người kia không chú ý, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, ném ra đồng cỏ bên ngoài.

Điện thoại di động nằm ở đây, nói không chừng có thể thu được tín hiệu bên ngoài. Nếu anh ta cứ mang theo bên người, không ngoài dự liệu chắc chắn sẽ bị người ta lấy đi.

Trong chiếc điện thoại di động này có rất nhiều số điện thoại của người thân bạn bè của anh ta, nếu giữ theo bên người chắc chắn sẽ mang đến nguy hiểm cho anh ta!

Lăng Tiêu ném điện thoại di động ra bên ngoài, rồi vẫn tiếp tục liều mạng nôn mửa, người nọ bên cạnh không nhận được, cầm súng chĩa vào sau ót anh ta.

Lăng Tiêu giả vờ cố nén, rụt đầu trở lại.

Lúc xe lái vào cánh đồng hoa anh túc, Lăng Tiêu mới biết, thì ra đám người này bắt anh ta đi, là muốn ép buộc anh ta thu hoạch hoa anh túc.

Hoa anh túc là nguyên liệu chủ yếu để sản xuất thuốc phiện, đồng thời chiết xuất của nó là nguyên liệu chủ yếu của nhiều loại chất kích thích.

Lăng Tiêu cảm thấy bị vũ nhục cực lớn, vừa nhìn thấy thứ này, anh ta đã cảm thấy ác cảm!

Anh ta không muốn thu hoạch hoa anh túc! Tuyệt đối không! Tay cấp

trên kia chĩa súng vào bả vai Lăng Tiêu, âm lãnh nghiêm giọng nói: “Mau thu hoạch đi! Không thu hoạch sẽ đánh gãy hai cánh tay của mày!”

Lăng Tiêu nhìn sang bên cạnh, trong những người đang thu hoạch hoa anh túc kia, có rất nhiều người bị gãy tay, gãy chân, rõ ràng là những người nông dân và ăn mày này đều bị bắt tới đây nhưng lại không chịu bán mạng cho tổ chức buôn bán ma túy này như anh ta, lúc phản kháng, bị đánh gãy tay và chân!

Lăng Tiêu không chịu khuất phục! Thề cũng không chịu làm loại chuyện xấu xa này! Làm người phải có cốt khí, cho dù anh ta có thật sự chết ở nơi này, cũng tuyệt đối không trở thành tay sai cho kẻ thù!

“Pằng — —” một phát súng bắn thẳng vào vai trái anh ta: “Bốp” một phát cán súng nện vào sau ót anh ta.

Đầu Lăng Tiêu chảy bê bết máu, anh ta ngất đi.

Chương 1826: Đại chiến sắp tới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Tít tít — —” Số điện thoại di động riêng của Diệp Đình bỗng vang lên.

Chỉ có người thân và bạn bè thân thiết của anh biết số điện thoại di động này. Đây không phải là số điện thoại công việc của anh.

Diệp Đình đang ngủ nhú chặt mày lại, mở mắt ra.

Bây giờ là bốn, năm giờ sáng, trời còn chưa sáng, ai lại gửi tin nhắn cho anh ta vào lúc sáng sớm thế này?

Đầu anh rất đau, nhưng tiếng chuông này là tiếng chuông số điện thoại riêng của anh...

Anh sợ ai có việc gấp, liền xoay mình ngồi dậy.

Anh ta cầm điện thoại di động lên, híp mắt nhìn lên màn hình...

Lăng Vi ngủ ở bên cạnh anh, ngái ngủ hỏi anh: “Sao vậy?”

Cô đưa tay ôm lấy eo của anh, hông của anh bền chắc và có lực, lúc này lại cứng như khối sắt.

Lăng Vi không khỏi thất kinh: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô miễn cưỡng mở mắt ra, từ đôi mắt còn đang ngái ngủ, cô nhìn

thấy sắc mặt của Diệp Đình cực kỳ không tốt.

“Có tin tức của anh tiểu Tiêu?” Lăng Vi mở mắt ra, lập tức giật mình. Anh tiểu Tiêu đã mất tích hơn mười ngày rồi, trong cơ thể anh tiểu Tiêu vốn có thiết bị theo dõi, nhưng bây giờ lại không tìm được tín hiệu của thiết bị theo dõi.

“Là Lăng Tiêu!” Diệp Đình hít một hơi thật sâu. Lăng Vi ngồi bật dậy, Lăng Vi hỏi Diệp Đình: “Là thiết bị theo dõi của anh tiểu Tiêu có tín hiệu? Ở chỗ nào?”

Diệp Đình lắc đầu nói: “Không phải, là anh ấy gửi tin nhắn về.”

“Hà? Em nhìn xem!”

Cô vẫn cho rằng thiết bị theo dõi của anh tiểu Tiêu bị phá hủy, sau đó, Diệp Đình nói: “Nơi cuối cùng Lăng Tiêu mất tích là một thành phố gần một rừng cây nằm ở gần khu vực tam giác vàng.”

Anh kết luận, Lăng Tiêu đã đi đến thủ phủ tam giác vàng nơi tín hiệu hoàn toàn bị che giấu.

Diệp Đình đã cử tiểu đội ám ảnh bí mật tìm kiếm ở gần đó, nhưng vẫn luôn không có tin tức truyền về.

Bây giờ, bỗng nhiên nhận được tin nhắn Lăng Tiêu gửi về... Lăng Vi nhìn chằm chằm vào màn hình, nín thở thấy: “Sở không chết.. giả trang thành tiểu Vi... chuyển hàng...hãm hại. Ngũ.”

Lăng Vi đọc tin nhắn, mồ hôi lạnh nhễ nhại cả người... Hiển nhiên lúc anh tiểu Tiêu viết tin nhắn này, là viết trong lúc cực kỳ cấp bách.

Bởi vì câu cú không được mạch lạc, nên chắc anh ta chỉ có thể dùng

từ ngữ đơn giản nhất, biểu đạt rõ ràng chuyện này.

Lăng Vi lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Anh tiểu Tiêu thật sự đi tìm Sở Minh Y! Anh ấy phát hiện ra Sở Minh Y không chết! Còn phát hiện ra Sở Minh Y muốn đóng giả thành em, sau đó, vận chuyển ma túy để hãm hại em, còn cái chữ ngữ cuối cùng này...”

Cô ngược mắt lên nhìn về phía Diệp Đình, Diệp Đình đối mặt với cô, bọn họ đồng thanh nói ra: “Tiểu Ngũ...”

Diệp Đình nói: “Tiểu Ngũ muốn hành động, anh ta muốn lợi dụng Sở Minh Y để đối phó với chúng ta.”

Lăng Vi nói: “Trong này chắc chắn đã cất giấu một âm mưu lớn! Chúng ta phải cẩn thận nhiều hơn, anh điều tra địa điểm gửi tin nhắn này đi. Nói không chừng có thể tìm được anh tiểu Tiêu.”

Diệp Đình gật đầu, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu đội ám ảnh.

Anh khoác thêm áo khoác, xuống giường đi tới thư phòng, Lăng Vi cũng vội vàng bò dậy, đi theo.

Trong thư phòng, Diệp Đình ngồi trước màn hình máy vi tính, tìm kiếm nguồn gốc tín hiệu của tin nhắn này.

Rất nhanh, anh định vị được vị trí, anh nói với thành viên tiểu đội ám ảnh: “Các cậu mau chạy tới ngoại ô trấn a Mật, gần một đồng ruộng, tôi sẽ gửi địa điểm cho các cậu.”

“Dạ! Anh Đình!”

Rất nhanh, tiểu đội ám ảnh báo cáo nói: “Anh Đình, đã tìm được điện thoại di động của tiên sinh Lăng Tiêu.”

Lúc này, Diệp Đình đã nắm bắt được tình hình, anh nói: “Con đường này nằm ở phía tây trấn a Mật, phía đông có cánh đồng hoa anh túc lớn. Bây giờ các cậu hãy ẩn núp ở trong cánh đồng hoa anh túc, nhìn xem có thể tìm được Lăng Tiêu hay không. Bây giờ chính là mùa thu hoạch hoa anh túc, theo tôi suy đoán, Lăng Tiêu chắc chắn là bị đám người này bắt đi thu hoạch hoa anh túc! Thời gian rất cấp bách, các cậu phải hành động nhanh, thủ đoạn của những người đó vô cùng tàn nhẫn, một khi có người phản kháng, bọn họ sẽ đánh gãy tay đánh gãy chân người phản kháng!”

Diệp Đình cắt đứt điện thoại, lập tức nói với Lăng Vi: “Chắc chắn lần này tiểu Ngũ còn có âm mưu khác nữa, chẳng qua là chúng ta không biết bây giờ anh ta muốn làm gì!”

Lăng Vi vòng hai tay ôm vai, thấp giọng hỏi anh: “Nhiều năm qua, nội gián anh cho nằm vùng ở bên cạnh anh ta có tin tức gì không?”

Diệp Đình suy nghĩ, quyết định liên lạc với “Độc nhãn”. Độc nhãn là tai mắt anh cài nằm vùng ở bên người tiểu Ngũ mấy năm trước.

Từ sau khi nhận nhiệm vụ này, độc nhãn chưa từng liên lạc với Diệp Đình, bởi vì sợ bại lộ, bọn họ ước định là, không tới thời khắc mấu chốt sẽ không liên lạc với nhau.

Diệp Đình ấn cảm biến.

Chương 1827: Âm mưu kinh khủng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc ấy, thiết bị cảm biến này được tiểu Bát thiết kế.

Tiểu Bát nói bên trong thiết bị cảm biến này đã cài đặt hệ thống thu tín hiệu vệ tinh. Mặc kệ ở bên kia có bao nhiêu tháp che giấu tín hiệu, nó đều có thể tự động tìm tín hiệu và nhận chúng.

Diệp Đình vốn muốn nhờ tiểu Bát làm nhiều thiết bị cảm biến này, nhưng là tiểu Bát nói làm thiết bị này cực kỳ phức tạp, hơn nữa, bình thường bọn Diệp Đình đều rất ít khi đến những nơi như thế này, vì vậy không cần phải thay đổi thiết bị theo dõi.

Diệp Đình ấn nút thiết bị cảm ứng, thiết bị cảm ứng được cài ở vai trái của độc nhãn chấn động.

Lúc này, độc nhãn đang kiểm tra trên cánh đồng anh túc, vai trái của anh ta chấn động làm cả người anh ta chấn động mạnh! Anh ta biết anh Đình đang tìm mình!

Anh ta ẩn núp ở đây đã mấy năm, anh Đình chưa bao giờ liên lạc với anh ta. Bây giờ thiết bị cảm ứng đột nhiên chấn động, nói rõ anh Đình ca đang gặp phải rắc rối nào đó hoặc muốn biết tin tức quan trọng nào đó.

Độc nhãn không rời đi luôn, anh ta vẫn ra vẻ nghiêm túc kiểm tra cánh đồng anh túc, chờ sau khi kiểm tra xong một vòng, anh ta còn

ra lệnh cho mấy tên cấp dưới theo thủ tục bình thường.

Đến khi anh ta làm xong tất cả những chuyện cần làm như bình thường, anh ta mới trở về chỗ ở của mình.

Chỗ ở của anh ta là một căn nhà gỗ được dựng cao, trong phòng có một tấm ván làm giường, đầu giường có một chiếc gương vỡ nhìn có vẻ như là hình lục giác. Ngoài những thứ này ra, gần như không còn thứ gì khác.

Độc nhãn vốn tên là Đỗ Ngạn. Bản thân anh ta không “Độc” như biệt danh của mình, sau khi anh ta lấy mảnh sọc giả trên mặt mình xuống, để lộ ra một gương mặt tuấn tú, da cũng không đen như vừa rồi. Cao một mét bảy lăm, nếu so sánh với những người ở vùng rừng rậm nhiệt đới này, thì anh ta cũng được coi là người có thân hình cao lớn.

Anh ta lấy lớp răng hồng xuống, để lộ ra hàm răng trắng, sau khi anh ta rửa mặt, đánh răng, lại đeo lớp răng giả lên lần nữa, tránh cho có người ta đột nhiên xông vào, phát hiện ra anh ta đang hóa trang thì phiền phức.

Sau khi nhanh chóng hóa trang lại lần nữa, anh ta thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xung quanh một vòng, chắc chắn bên ngoài không có ai tới, anh ta mới lui về phía mép giường, lật miếng ván giường lên, lấy ra một chiếc máy phát tín hiệu.

Anh ta nhàn mấy cái ở trên máy phát tín hiệu, gửi tín hiệu của cho anh Đình: “Nhận được.”

Tín hiệu ngắn ngủi được phát đi, đầu kia lập tức gửi lại tin nhắn: “Gần đây Lô Khôn có hành động gì không? Tôi nhận được tin tức nói, Lô Khôn đang lợi dụng Sở Minh Y đóng giả thành chị dâu cậu để đối phó với chúng tôi.”

Chương 1828: Âm mưu kinh khủng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lô Khôn chính là tiểu Ngũ, lúc bọn họ bàn luận về anh ta, đều gọi anh ta là Lô Khôn, trước khi chưa biết rõ về thân phận thực sự của tiểu Ngũ, Diệp Đình không muốn làm ô nhục cái danh hiệu “Tiểu Ngũ” này.

“Sở Minh Y?” Tiểu Đổ chưa nghe thấy tên người phụ nữ này, nhưng anh ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Hình như gần đây Lô Khôn bắt một nhóm gái mại dâm, tới chuyển hàng cho anh ta.”

“Đúng...” Diệp Đình lập tức nói: “Chính là những người phụ nữ này, Sở Minh Y chính là một trong số đó. Cô ta đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, có vẻ ngoài cực kỳ giống với chị dâu cậu, tôi đoán Lô Khôn chắc chắn muốn dùng Sở Minh Y để mưu hại tôi.”

“À...” Đổ Ngạn nói: “Em nghe được một số thông tin về lần hành động tới đây, mục đích của Lô Khôn là muốn cho người phụ nữ kia trở về nước, sau đó nhân cơ hội chuyển ma túy vào một tập đoàn quốc tế, bởi vì tướng mạo giống nhau, người phụ nữ này sẽ đóng giả thành vợ của ông chủ tập đoàn đó, sao đó cô ta sẽ quay video hút ma túy để tống tiền ông chủ tập đoàn này. Em không ngờ rằng... mục tiêu của bọn họ lại là anh và chị dâu.”

Đổ Ngạn gửi tin tức này, rõ ràng cảm giác được anh Đình bên kia dừng một lúc.

Một lúc lâu sao, anh Đình bên kia mới gửi tin tức tới: “Chỉ vì muốn tống tiền tôi? Liệu điều này có cần thiết không? Chuyện hản không đơn giản như vậy.”

Đỗ Ngạn suy nghĩ rồi nói: “Em nhớ tới một chuyện, khoảng thời gian gần đây lượng sản xuất ma túy ở chỗ này tăng gấp đôi bình thường, rõ ràng muốn xuất khẩu nhiều hơn trước kia. Nhưng theo em được biết... con đường xuất khẩu ra không được mở rộng, nếu Lô Khôn ngấm vào anh, em có một suy đoán to gan, Lô Khôn muốn lợi dụng làn âm mưu này, mượn đường vận tải tàu thuyền của anh để vận chuyển số lượng lớn hàng ra các nước khác? Đây tuyệt đối là một âm mưu lớn.”

Diệp Đình và Lăng Vi đọc xong tin này, đều cảm thấy lạnh toát cả sống lưng!

Suy đoán của tiểu Đỗ không phải là không có khả năng, có lẽ Sở Minh Y chỉ là phần mở đầu của kế hoạch, Lô Khôn muốn mượn dùng đường vận tải tàu thuyền của anh để vận chuyển ma túy, Lô Khôn không thể chỉ có một con cờ là Sở Minh Y được, một khi anh ta đã đề ra kế hoạch thì sẽ tập trung vạch ra kế hoạch, còn cả sắp xếp cực kỳ cẩn thận nữa.

Diệp Đình muốn hỏi Lô Khôn còn có hành động gì khác nữa không, thì tín hiệu của tiểu Đỗ bên kia đã đột ngột bị cắt đứt!

Diệp Đình và Lăng Vi hai mắt nhìn nhau, suy đoán có lẽ bên Đỗ Ngạn phát hiện ra có người đang đến gần mình.

Lấy tính cảnh giác của Đỗ Ngạn, hản sẽ không xảy ra nguy hiểm gì.

Diệp Đình lập tức liên lạc với đội trưởng chiến đội quốc tế. Anh không gửi thêm tín hiệu cho Đỗ Ngạn nữa, anh biết một khi tiểu Đỗ

giải quyết xong phiền toái bên mình, chắc chắn sẽ liên lạc với anh trước tiên.

Đỗ Ngạn đang liên lạc với Diệp Đình, đột nhiên nghe thấy xung quanh có tiếng “Bịch bịch xẹt xẹt”, anh ta lập tức cắt đứt tín hiệu truyền tin, nhanh chóng nhét máy truyền tin vào dưới gối, lấy chăn mỏng che kín. Đúng lúc này: “Két” cửa mở ra — —

Một đôi giày trắng dính đầy bùn bước vào trong phòng anh ta, Đỗ Ngạn không ngẩng đầu lên, cũng biết người đến là ai, người này tên là Kéo Nỗ, là một trong những người anh em Lô Khôn tín nhiệm nhất. Đứng hàng thứ ba.

Khoảng khắc lúc Kéo Nỗ bước vào kia, Đỗ Ngạn vừa mới giấu kỹ máy truyền tin. Anh ta sợ bại lộ máy truyền tin, lập tức ngồi vào trên giường, nhìn về phía Kéo Nỗ đang đi tới.

“Trể thế này rồi còn tới đây, sao vậy?” Đỗ Ngạn hỏi anh ta.

Kéo Nỗ giơ ngón tay lên, hút hai cái ở trên chóp mũi. Đỗ Ngạn lập tức hiểu ý của anh ta, anh ta muốn hút cái kia, nhưng lại không tìm được, nên tới chỗ Đỗ Ngạn tìm.

Đỗ Ngạn lật chiếu đầu giường lên, lấy một túi giấy nhỏ ra ném cho anh ta. Kéo Nỗ nhận lấy túi giấy, cười gian tà với anh ta.

Kéo Nỗ không vội đi ngay, anh ta hơi cong khóe môi, hỏi: “Gần đây tìm được một đám gái điếm, khá là thú vị, cậu không đụng vào hả?”

Đỗ Ngạn cố tình làm ra vẻ cười khổ nói: “Tôi nào dám đi, những người phụ nữ đó đều làm tình nhân cho mấy sếp lớn cả.”

Kéo Nỗ nháy mắt với anh ta, nói: “Quan tâm nhiều như vậy cái rắm!

Muốn lên thì cứ lên! Nhưng người anh em này, tôi nhắc nhở cậu một câu, lúc lên những con chó cái này, phải cẩn thận nhiều vào, bởi vì, trong bụng của những con chó cái này đều cài bom. Cậu đừng chơi quá mức mà nổ tung xác.”

Đỗ Ngạn cả kinh! Dường như anh ta vừa biết được điều gì đó rất kinh khủng!

Sau khi Kéo Nổ đi, Đỗ Ngạn lập tức kết nối với Diệp Đình: “ Anh Đình, mới vừa rồi em lấy được một tin tức, trong thân thể những cô gái kia đều bị cài bom! Em đoán lần này bọn họ qua đó, không chỉ muốn vận chuyển ma túy hãm hại tổng tiền anh, mà nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là giết chết chị dâu! Để Sở Minh Y danh chính ngôn thuận thay thế chị dâu, ở bên cạnh anh.”

Diệp Đình lập tức giao phó cho anh ta: “Điều tra rõ thời gian và số lượng lô hàng Lô Khôn sắp giao dịch! Còn cả anh họ Lăng Tiêu của chị dâu cậu mất tích ở gần trấn a Mật, hai ngày tới đây cậu cố gắng chú ý đến hướng gió. Cậu không cần lo lắng cho tôi và chị dâu cậu bên này, tôi đã có biện pháp đối phó. Khoảng thời gian này, cậu nhất định phải cẩn thận gấp đôi!”

Chương 1829: Bắt được đầu mỗi quan trọng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Được! Em sẽ chú ý.”

Đỗ Ngạn kết thúc liên lạc với Diệp Đình, đặt lại máy truyền tin ở giữa lớp ghép vạc giường.

Trên đất rơi xuống một ít hạt gạo, anh dùng mớ vải rách lau sạch toàn bộ, sau đó mới đi tìm Lạp Nổ.

Bây giờ Lạp Nổ nhất định choáng váng, đi tìm anh ta nhất định sẽ có được thông tin hữu ích.

Đỗ Ngạn mang theo cây bút ghi âm, kẹp ở đai lưng. Bây giờ anh Đình và chị dâu đang gặp nguy hiểm, anh phải làm hết khả năng mới biết được hành động của Lô Khôn.

Anh vòng qua mấy khúc cua, đi tới bên ngoài nhà Lạp Nổ.

Quả nhiên giống như Đỗ Ngạn suy nghĩ, Lạp Nổ đã choáng váng, nước mũi, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống. Dáng vẻ vừa chán ghét vừa chật vật.

Trước phòng Lạp Nổ có treo một ngọn đèn Tiểu Hoàng, Đèn Tiểu Hoàng được treo trên đỉnh một tấm ván, gió thổi ngọn đèn liên lắc lư, đảo đảo. Đỗ Ngạn ở bên ngoài, cầm lên một cục đá, ném về phía đèn tiểu Hoàng: “Ba — —” một tiếng, đèn Tiểu Hoàng bị bể.

Lạp Nổ đột nhiên một tiếng rống to: “Ngô — — hấn mã đích!” Lạp Nổ trở mình, từ dưới gối rút ra một khẩu súng.

Lúc này, Đổ Ngạn vọt tới, đè Lạp Nổ xuống, tỏ ý anh ta không sao: “Anh Ba, đừng nóng, chỉ là bóng đèn nổ, em giúp anh sửa đèn là xong.”

Lạp Nổ lúc này mới chịu nằm yên, Đổ Ngạn đưa tay nắm lấy đế đèn, anh nhẹ giọng hỏi Lạp Nổ: “Anh Ba, em phát hiện gần đây chúng ta sản xuất hàng mới so với trước kia nhiều gấp đôi! Chúng ta đang có làm ăn lớn gì sao? Anh em chúng ta có phải sắp phát tài rồi không?”

Lạp Nổ “A” một tiếng, mơ mơ màng màng nói: “Tiểu tử ngươi cũng thật thông minh... Lô hàng này rất có lợi, nếu có thể đi được trót lọt... Sau này chúng ta buổi tối cũng không cần ôm đàn bà ngủ, mà trực tiếp ôm vàng ngủ...”

Đổ Ngạn thanh âm hưng phấn hỏi anh ta: “Anh Ba, Anh Ba, đại khái lúc nào có thể ra hàng?”

Lạp Nổ vung tay: “Nhanh thôi, chưa tới nửa tháng.”

Đổ Ngạn lại có chút lo lắng hỏi: “Lô hàng lớn như vậy, có thể chuyển ra ngoài sao? Trước kia chúng ta không có tiêu thụ nhiều hàng như vậy.”

Lạp Nổ cười đắc ý, lúc này anh ta đã ngà ngà say, hoàn toàn không biết mình đang nói gì. Anh mạo khật khịt mũi nói với Đổ Ngạn: “Anh nói cho mày biết, chúng ta lần này tìm đại kim chủ! Còn có...” Anh ta ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Đổ Ngạn tới gần, Đổ Ngạn cầm đế bóng đèn, đi tới bên cạnh Lạp Nổ, ngồi chồm hổm xuống.

Lạp Nỗ nói ở bên tai anh: “Đại ca chúng ta định ở nơi này hàng tháng để điều tra tên cầu Lão Tạp súc sinh đó! Nếu hành động của chúng ta lần này thành công... Lão Tạp bị tiêu diệt! Hàng trong tay lão, chúng ta đều đổi tất cả ra ngoài, mày nói... Chúng ta... Ha ha... Khắp phòng đều là vàng sao! Người anh em!”

Ánh mắt Đỗ Ngạn thoáng qua một tia sáng, lão Tạp và Lô Khôn (tiểu Ngũ) là anh em ruột thịt. Lô Khôn giết chết chính cha ruột của lão ta, sau đó còn có hai người anh ruột.

Lô Khôn và lão Tạp, chính là hai ông trùm buôn thuốc phiện có thế lực mạnh nhất ở khu tam giác vàng này!

Chương 1830: Bắt được đầu mỗi quan trọng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không nghĩ tới, Lô Khôn (tiểu Ngũ) phải ra tay tiêu diệt lão Tạp! Nếu lần này giết chết lão Tạp, như vậy Lô Khôn ở tam giác vàng có thể coi như là ông trùm ma túy mạnh nhất khu này!

Đỗ Ngạn cố ý gấp gáp chăm chỉ hỏi Lạp Nổ: “Anh Ba, Khi nào chúng ta hành động? Anh em ta bây giờ liền muốn giết chết cái lão súc sinh đó!”

Lạp Nổ nói: “Đừng nóng nảy, vẫn còn nửa nửa tháng hãy cùng lão ta đợi! Tiểu tử ngươi cũng chuẩn bị trước... Đến lúc đó lập công, anh ba ngươi cũng coi là không bạc đãi ngươi...”

“Cám ơn anh Ba, không có anh Ba cũng sẽ không có em... Anh nghỉ ngơi trước, em đi lấy bóng đèn mới thay cho anh.”

Đỗ Ngạn có thể dễ dàng đi vào băng nhóm, hoàn toàn phải cảm ơn tên Lạp Nổ này, mấy năm trước, Lạp Nổ ra bên ngoài mua hàng, xe lật dưới chân núi, chân của Lạp Nổ cắm trên ghế, không rút ra được. Là Đỗ Ngạn kéo anh ta từ trong xe, Đỗ Ngạn cõng anh ta đi ba dặm đường mới tìm được một ngôi nhà. Ở đó, Đỗ Ngạn xử lý sơ vết thương cho anh ta, lại cõng anh ta đi năm cây số mới đến được một trạm y tế ở một thị trấn nhỏ, mới bảo vệ được cái chân của anh ta.

Trải qua mấy năm, Đỗ Ngạn mới từng bước từng bước đến gần bên người Lạp Nổ, mặc dù bây giờ anh tiếp xúc với rất nhiều nhân vật

nòng cốt bên cạnh Lô Khôn, nhưng là, những quyết sách quan trọng anh không có tư cách tham dự.

Tất cả các nguồn tin tức của anh bây giờ, đều lấy từ Lạp Nổ. Mấy năm nay, cho tới bây giờ Đỗ Ngạn chưa bao giờ bán đứng Lạp Nổ, Lạp nổ càng ngày càng tin tưởng anh, trong tiềm thức, đối với anh đã bỏ qua một phần sự đề phòng.

Lạp Nổ cảm giác “Không làm hỏng đến việc lớn”, sẽ tiết lộ cho Đỗ Ngạn đôi chút.

Ví dụ như, lần này... Một mặt là anh ta choáng váng, không khống chế được, mặt khác, cảm thấy lời này không có sao, sớm muộn cũng phải nói cho các anh em biết chuyện. Ít nhất là không vượt qua nửa tháng, cho nên trước nửa tháng anh ta tiết lộ cho tên tiểu tử này cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng anh ta vạn lần không nghĩ tới, chính là trước thời hạn nửa tháng, sẽ có biến cố lớn làm thay đổi cả vùng tam giác vàng này!

Đỗ Ngạn từ phòng Lạp Nổ đi ra, lập tức liên lạc với Diệp Đình: “Anh Đình, em mới vừa thăm dò tin tức, Lô Khôn (tiểu Ngũ) sẽ ra tay tiêu diệt lão Tạp, thời gian khoảng nửa tháng nữa.”

Diệp Đình ánh mắt híp một cái: “Được... Anh lập tức bắt tay chuẩn bị.”

Diệp Đình trong lòng tính toán, nếu như Lô Khôn thật có thể giết chết lão Tạp, vậy tất cả hàng hóa trong tay lão Tạp đều rơi vào tay Lô Khôn, Lô Khôn sẽ toàn năng bắt vào tay trong! Như vậy... Lô khôn sau lưng tuyệt đối không đơn giản như bọn họ tưởng tượng!

Có lẽ so với việc hãm hại anh, giết Lăng Vi, mượn dùng tàu chở

hàng, còn có âm mưu đáng sợ hơn đang chờ bọn họ!

Diệp Đình lập tức nói: “Tin tức vô cùng hữu dụng! Lô hàng của tên Lô Khôn khi nào xuất phát?”

Đỗ Ngạn trả lời nói: “Chưa tới nửa tháng.”

“Ừ” Diệp Đình tính toán một chút, Lô Khôn và lão Tạp ác đấu, quả thật phải cần thời gian ít nhất nửa tháng.

Diệp Đình trong đầu nghĩ, lần này Lô Khôn muốn cùng lão Tạp đấu đá “ngươi chết ta sống”, đây là chuyện sẽ sớm muộn xảy ra.

Hai người chống đối đã gần mười năm, phỏng đoán lần này là muốn “súng thật dưới đáy thấy rõ”.

Đỗ Ngạn kết thúc nói chuyện điện thoại, đối nói Diệp Đình: “Ngày mai em sẽ đi tìm trong vườn xem anh trai của chị dâu có bị bắt tới đây hay không.”

Diệp Đình cắt đứt máy truyền tin, Lăng Vi nói: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Ngón tay Diệp Đình gõ lên bàn một cái nói: “Lấy tĩnh chế động.”

Lăng Vi nhìn về phía anh, ngược lại nhẹ nhàng nói “Lấy tĩnh chế động”...

Sau lưng sóng ngầm mãnh liệt, anh không muốn để cho cô phải lo lắng!

Lăng Vi rất lo lắng cho Lăng Tiêu, không biết anh bây giờ thế nào.

Thật may Diệp Đình đã bố trí “Độc nhãn” bên kia, nếu không hai mắt “bôi đen”, cái gì cái gì cũng không biết, đó mới thật sự là nguy hiểm!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Ngạn đi trong vườn tìm kiếm, anh chú ý đến mấy tên mới vừa bị bắt tới. Anh trai của chị dâu anh, là bị bắt vào, vậy anh nhất định là bị làm ăn mày. Bởi vì nông dân lân cận vùng này anh cũng khá quen thuộc, có người nào mới, anh nhìn một cái là có thể nhận ra.

Dựa theo mô tả của anh Đình về người đó, anh chú ý tới Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Nhưng mà, ngay tại lúc này — — đột nhiên nghe được trong vườn truyền tới tiếng hét kinh hoàng của một người phụ nữ.

Lăng Tiêu và Đỗ Ngạn đồng thời nghiêng đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh. Bọn họ thấy một người phụ nữ ăn mặc hiện đại, đang bị một đám đàn ông lưu manh vây quanh một chỗ.

Mắt Lăng Tiêu trừng to! Tóc gáy anh như dựng lên, cô tới đây làm gì?

Người phụ nữ này — — là tiểu Cầm!

Chương 1831: Tiểu ngũ nguy hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Cầm có phải điên rồi hay không?

Lăng Tiêu nhìn cô chăm chăm, anh dùng ánh mắt hỏi cô: “Cô tới đây làm gì?”

Da đầu Lăng Tiêu đầu tê dại, cô ấy tại sao lại theo tới đây?

Tiểu Cầm thấy được Lăng Tiêu, trong mắt tràn đầy kinh hoàng! Cô thích Lăng Tiêu cũng đã hơn mấy năm... Cô một mực yên lặng theo dõi anh, cho tới bây giờ cũng không dám để cho anh biết.

Nửa tháng trước, cô phát hiện Lăng Tiêu có điểm không đúng. Đột nhiên dạo gần đây trong mắt nòng nặc tia lửa thù hận.

Cô cảm giác Lăng Tiêu sắp có chuyện xảy ra, cô liền âm thầm quan sát anh, cô phát hiện anh len lén đặt vé máy bay ra nước ngoài. Vừa mới bắt đầu, cô cảm thấy không có chuyện gì nguy hiểm, còn tưởng rằng anh là muốn đi ra nước ngoài giải sầu một chút.

Cô liền xin nghỉ, cũng len lén đặt vé cùng chuyến bay với anh.

Lúc lên máy bay, Lăng Tiêu căn bản không phát hiện là cô đang đi theo mình. Cô đi theo anh đến rất nhiều nơi, nhưng càng về sau cô càng không đuổi kịp anh. Cứ mãi đuổi theo anh trong thời gian dài như vậy, dẫn đến cô vừa mệt, tinh thần lại không tốt.

Lúc vào thị trấn A Mật, cô mất dấu của anh!

Tiểu Cầm rất sợ, ngày đó nửa đêm, Lăng Tiêu rõ ràng vẫn còn ở trong nhà khách, làm sao vừa mở mắt, lại không thấy anh?

Cô ở thị trấn này tìm anh khắp nơi, nhưng làm sao cũng không tìm thấy anh, cô đã ở đây nửa tháng, kỳ nghỉ cũng sắp hết. Cô cũng không biết có phải Lăng Tiêu đã trở về nước rồi hay không...

Cô suy nghĩ cả ngày, quyết định trước mắt cứ trở về nước xem thế nào, cái thị trấn nhỏ tồi tàn này, điện thoại di động cũng không thể dùng đến.

Giao thông cũng không có phương tiện, muốn từ nơi này trở về thành phố, phải đi rất xa mới có thể tới một trạm xe lửa cũ nát, trên xe lửa người cực kỳ nhiều, rõ ràng ở trong nước đi năm giờ là có thể đến một trạm dừng chân, ở chỗ này phải đi 26 giờ.

Tiểu Cầm xách cặp da, định trở về nước.

Lúc trước cô sợ bị Lăng Tiêu phát hiện, cô đã thay quần áo địa phương, trên mặt còn bôi cái chất đặc trưng địa phương để phòng côn trùng, dùng màu trắng cây tương để chống nắng.

Hôm nay, cô định ra sân bay, cho nên chỉ mặc quần áo của mình.

Ai có thể nghĩ, lần này có chuyện! Cô mới từ sở chiêu đãi đi ra, liền bị người ta theo dõi.

Cô hoàn toàn không ý thức được tình hình, bị người ta bịt miệng lại! Cánh tay cô cũng bị kiềm ở sau lưng, ngay cả giấy dựa cô cũng không thể, lại trực tiếp bị trói vào một vườn anh túc.

Tiểu Cầm hoảng sợ vô cùng, cô cảm giác được những người này có ý đồ xấu với cô! Cô run rẩy vùng vẫy, hoảng sợ rống to, ngay lúc này
— —

Cô nhìn thấy Lăng Tiêu!

Mặc dù mặt Lăng Tiêu rất bẩn thỉu, nhưng là, ánh mắt của anh cô vĩnh viễn cũng không quên được, chỉ cần cô nhìn thấy ánh mắt đó là có thể biết đó là anh.

Tiểu Cầm mặt đầy nước mắt, cô thật sự hoảng sợ. Bị đám người này làm cho run run, trên mặt biểu tình run sợ biến dạng vặn vẹo.

Chương 1832: Tiểu ngũ nguy hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô thấy vai trái Lăng Tiêu bị thương đầy máu, còn có sau ót của anh tất cả đều là máu!

“Bá ——” Quần áo Tiểu Cầm đột nhiên bị xé rách! Nhóm người kia miệng đầy dâm - uế những lời thô tục. “Á! Anh Tiêu ——” Tiểu Cầm hoảng sợ thét chói tai. Cặp mắt Lăng tiêu hừng đỏ, lập tức phóng tới, hung mãnh nhào về phía mấy tên lưu manh.

Mấy tên đó nắm lấy cánh tay và chân Tiểu Cầm, Lăng Tiêu lập tức đánh bay ba tên, anh vung tay phải lên: “Quang quang quang” mấy quyền nện lên đầu mấy tên còn lại.

Những tên đó không có sự phòng bị, Lăng Tiêu bất ngờ hung mãnh xông đến đánh bay cả đám.

Mấy tên đó lập tức nổi giận! Các cặp mắt bốc lửa rút súng chia vào đầu Lăng Tiêu: “Ca ca” lên cò, tất cả súng đều lên nòng.

Đỗ Ngạn đột nhiên rống lớn một tiếng: “Tất cả dừng tay cho tôi!” Anh nhanh chóng chạy vọt tới, tay trái xách cổ Lăng tiêu, tay phải nắm lấy cổ Tiểu Cầm!

Anh biểu tình ngấm ngầm liếc nhìn hai người, thanh âm vô cùng lạnh nói với đám người kia: “Hai người này nhất định là gian tế! Tôi phải mang về cho anh Ba thẩm vấn!”

Vừa nói, anh vừa kéo Lăng Tiêu và Tiểu Cầm lên xe.

Tiểu Cầm bị tay phải anh giữ chặt không thở nổi, cả khuôn mặt căng tím bầm. Cô cố gắng giãy giụa, Lăng Tiêu nâng lên cánh tay phải nhắm vào bụng Đỗ Ngạn đâm một cái.

“A ——” đau nhức làm cho Đỗ Ngạn bực bội hừ một tiếng, Anh ném Lăng Tiêu và Tiểu Cầm lên xe, cầm báng súng “Bành bành” đánh hai người ngất xỉu.

Ra tay vô cùng ác độc!

Nửa điểm cũng không nhìn ra anh là đang cứu hai người. Đám người bắt Tiểu Cầm không ngừng nuốt nước miếng, gà mập dưng đến miệng mà không ăn được, mắt bọn họ đều là màu xanh, nhưng là “Độc nhãn” muốn đưa người đi, bọn họ không dám hành động, hướng chi anh Ba nói muốn bắt gian tế, bọn họ ai cũng không dám nói nửa câu nói nhảm.

Mặc dù thấy thèm muốn chết, nhưng là phải nhịn xuống.

Đỗ Ngạn đưa Lăng Tiêu và Tiểu Cầm về chỗ ở, hai người vẫn còn chưa tỉnh. Anh lập tức liên lạc với Diệp Đình: “Anh Đình, đã cứu được Lăng Tiêu. Nhưng vấn đề là lại có thêm một người phụ nữ!”

Lăng Vi liền vội vàng nói: “Là Tiểu Cầm!”

Cô nương này bắt đầu xin nghỉ kể từ ngày Lăng Tiêu mất tích, cũng đã hơn nửa tháng vẫn chưa về, cô tra xét ra kính ghi chép, cũng báo cảnh sát, phát hiện Tiểu Cầm và Lăng Tiêu cùng lên chung một chuyến bay.

Lăng Vi trong đầu nghĩ Lăng Tiêu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể Tiểu Cầm cũng đang gặp chuyện, cô đang nóng lòng để cho tiểu tổ Âm ảnh tìm tung tích của hai người, không nghĩ tới tiểu Đổ phát tới tin tức nói, đã tìm được hai người bọn họ!

Lăng Vi vội vàng nói với Diệp Đình: “Phải nhanh chóng ra lệnh tiểu tổ Âm ảnh và Tiểu Đổ hội hợp! Đưa hai người bọn họ về nước trước rồi tính sau!”

Để cho Lăng Tiêu và Tiểu Cầm ở gần Độc Kiêu, quá nguy hiểm — —

Đổ Ngạn nói: “Em có cách giúp bọn họ ra khỏi nơi này, anh Đình, anh để cho tiểu tổ Âm ảnh đến quán cơm Á Lợi ở thị trấn A Mật đợi em, lão bản kia là người của ta.”

“Được!” Diệp Đình cắt đứt tín hiệu, lập tức ra lệnh cho tiểu tổ Âm ảnh.

Tiểu tổ Âm ảnh có hai thành viên, mới vừa chui vào vườn anh túc, còn chưa kịp gặp Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đã bị Đổ Ngạn đưa đi, lúc này bọn họ nhận được mệnh lệnh, lập tức trở lại thị trấn A Mật, đến quán cơm Á Lợi đợi Đổ Ngạn.

Đổ Ngạn từ dưới đáy vạc giường lôi ra một cái bao bố, anh đem bao bố mở ra, từ bên trong cầm ra thật nhiều “Mủ sang”, những “Mủ sang” này là đồ dùng hóa trang của anh, bây giờ anh phải cho hai người dùng!

Anh mới vừa dán dán “Mủ sang” lên mặt Lăng Tiêu và Tiểu Cầm, Lăng Tiêu đột nhiên khó khăn vặn vẹo một cái: “Ách...” Anh che sau ót, chậm rãi mở mắt.

Đổ Ngạn vội vàng thấp giọng nói: “Anh Tiêu, em là người của anh

Đình, bây giờ em đưa hai người ra ngoài, anh phải phối hợp với em.”

Lăng Tiêu đã sớm đoán ra anh là người của mình, mới vừa rồi anh đâm Đỗ Ngạn một cái, cũng là hai người đang diễn trò.

Lăng Tiêu lập tức gật đầu: “Được, cậu muốn tôi làm gì?”

Đỗ Ngạn nói: “Hai người phải giả vờ bị bệnh, làm bộ sinh mủ sang phải chết, em đưa hai người đi gặp tiểu tổ Âm ảnh.”

“Được!” Lăng Tiêu phủ xoa sau ót, đau đến kêu “Tê tê”, anh nhìn đau hỏi Đỗ Ngạn: “Diệp Đình nhận được tin tức của tôi sao?”

Đỗ Ngạn nói: “Nhận được, anh ấy nhận được tin tức của anh, mới liên lạc với em. Tiếp đến, chúng ta phát hiện Lô Khôn đang lên kế hoạch mấy cái âm mưu lớn!”

Lăng Tiêu lập tức hỏi anh: “Lô Khôn chính là Tiểu Ngũ đúng không?”

Đỗ Ngạn gật đầu. Lăng Tiêu như có điều suy nghĩ nói: “Tối hôm qua, tôi ở vườn anh túc nghe được một tin tức, có một người choáng váng, trong lúc vô tình nói, lão Tạp gần đây len lén mua rất nhiều hàng lậu, có người nghi ngờ là thuốc nổ uy lực cực lớn!”

Đỗ Ngạn kinh hãi.

Lần này ác đấu, Lô Khôn và lão Tạp... Còn chưa biết ai sống ai chết!

Chương 1833: Em không ngại anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lô Khôn và Lão Tạp đều âm thầm có động tác? Đổ Ngạn lập tức gửi tin tức cho Diệp Đình.

Lúc này Diệp Đình đang được tổng chỉ huy chiến đội quốc tế mời đi mật đàm.

Lăng Vi ở nhà tiếp thu tín hiệu tiểu Đổ gửi tới.

Đổ Ngạn báo cáo tình huống với cô xong lập tức hóa trang cho tiểu Cầm và Lăng Tiêu. Lúc tiểu Cầm tỉnh, lập tức nhào vào trong ngực Lăng Tiêu, cô thật bị hù chết: “Anh Tiêu, sao anh lại tới chỗ như vậy? Chúng ta đi nhanh đi, em sợ quá!”

Lăng Tiêu an ủi cô nói: “Đừng sợ, chúng ta lập tức liền đi.”

Đại khái tiểu Cầm đã đoán được Đổ Ngạn là người mình, nên không hỏi nhiều nữa câu.

Đổ Ngạn rất thương thức cô thức thời, anh cũng không giải thích thêm, cầm sợi dây ra muốn trói hai người.

Đến lúc muốn trói tiểu Cầm, Đổ Ngạn lắc đầu: “Quần áo này không được, quá sáng chói, cô phải đổi một bộ quần áo địa phương, tốt nhất là bản.

Tiểu Cầm lắc đầu nói: “Tôi không có...”

Đỗ Ngạn ném một bộ quần áo cho cô: “Cô thay cái này, bằng không lát nữa không dễ đưa hai người ra ngoài.”

Tiểu Cầm lúng túng muốn chết, bây giờ cô phải mặc quần áo của một người đàn ông? Nhưng mà, bây giờ cũng không phải lúc ngại ngùng, cô giùng giăng cầm quần áo lên quyết định thay.

Đỗ Ngạn xoay người ra ngoài cửa nói: “Tôi đi ra ngoài xem chút, sợ là có người tới.”

Ông vừa đi ra vừa tỏ ý Lăng Tiêu không nên ra.

Tiểu Cầm và Lăng Tiêu nhìn nhau, nháy mắt mắt của tiểu Cầm đỏ bừng... anh Tiêu không đi ra.... cô phải thay thế nào?

Lúc này, cô thấy Lăng Tiêu quay đầu lại. Đỗ Ngạn đi ra ngoài đóng cửa kỹ.

Tiểu Cầm sửa sang quần áo lại, hơi quần quít, cô không muốn mặc áo của người đàn ông này.

Lăng Tiêu đưa lưng về phía cô, đột nhiên nghe cô nói sau lưng: “Anh Tiêu, nếu không anh mặc bộ này, em mặc của anh, được không?”

Lúc tiểu Cầm nói chuyện, cảm thấy mặt mình đỏ vô cùng, cô muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Cô cũng không tin mình có thể nói ra lời như vậy.

Mặt cô nóng bỏng, hai gò má bốc cháy đau đớn.

Lúc này, cô nghe được Lăng Tiêu nói: “Quần áo anh bắn....”

Đầu óc tiểu Cầm còn chưa suy nghĩ thuận miệng nói: “Em không ngại anh!”

“...” Lăng Tiêu không nói nửa lời.

Tiểu Cầm ngừng thở, cô biết Lăng Tiêu đây là yên lặng coi thường mình, lại không nghĩ rằng tay của Lăng Tiêu thật sự đang động đây....

Anh dùng tay phải cởi nút áo mình ra, anh vừa mở vừa nói: “Em mặc của anh cũng tốt, không dễ dàng bị người ta phát hiện là con gái, có thể tiết kiệm rất nhiều phiền toái.”

Anh cởi quần áo ra ném cho cô.

Đầu tiểu Cầm quay vòng vòng, cô đã không biết anh đang nói cái gì.

Cô thấy Lăng tiêu ném quần áo cho mình liền không chút nghĩ ngợi trực tiếp cởi quần áo ra, mau chóng thay quần áo của Lăng Tiêu. Trên vai trái quần áo của anh toàn là máu.... nhưng, lúc cô mặc lại không chút chần chừ. Trước kia anh giả làm ăn mày, quần áo muốn bẩn cỡ nào thì bẩn thế đó, cô thật hoài nghi tại sao mình không chê chút nào...

Chương 1834: Em không ngại anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tiểu Cầm mặc quần áo tử tế liền vội vàng đứng lên khoác quần áo của Đỗ Ngạn lên vai Lăng Tiêu.

Cô nhìn thấy lỗ tai Lăng Tiêu đỏ bừng, anh đưa tay kéo quần áo trên vai xuống, bởi vì vai trái bị thương, anh không dám động đậy chút nào, bả vai bên trái nhẹ nhàng nhúc nhích cũng sẽ đau đến đổ mồ hôi lạnh, anh cũng không biết lúc này làm sao cởi quần áo ra được nữa.

Tiểu Cầm thấy anh rất tốn sức mặc quần áo, nháy mắt muốn tát mình hai cái! Đã là lúc nào rồi mà còn ngại này ngại kia!

Tiểu Cầm thật muốn bóp chết mình! Lúc này cô chỉ muốn anh Tiêu ăn mặc sạch sẽ chút, anh bị thương rất dễ nhiễm trùng. Bộ quần áo kia của anh quá nhiều vi khuẩn, cô thà rằng tự mình ăn mặc bẩn chút cũng không muốn anh nhiễm trùng bị sốt.

Nhưng mà, bây giờ suy nghĩ, thật là quá ngu ngốc, anh sẽ đau bao nhiêu chứ....

Tiểu Cầm mau chóng chạy tới trước mặt đưa tay mặc quần áo giúp anh.

Lăng Tiêu không có ngăn cản, vô cùng phối hợp để cô mặc quần áo giùm.

Hai người thay quần áo xong gõ cửa bảo Đỗ Ngạn vào.

Lúc Đỗ Ngạn đi tới rõ ràng sưng sốt một hồi. Anh nhìn quần áo Lăng Tiêu, lại nhìn quần áo tiểu Cầm.

“...” Đỗ Ngạn đi tới, nhìn vết thương trên vai Lăng Tiêu nói: “Vết thương không quá nghiêm trọng, may mà không thương tổn đến xương.”

Lăng Tiêu gật đầu, Đỗ Ngạn còn nói: “Trước không xử lý vết thương cho cậu, nếu tôi xử lý vết thương cho cậu, rất dễ làm người ta hoài nghi, bây giờ chúng ta đi nhanh đi.”

Anh cột chặt hai tay bọn họ, lại bôi một ít “mủ” lên cổ và mặt bọn họ.

Đỗ Ngạn làm tóc tiểu Cầm ngổn ngang, còn bôi rất nhiều lọ đen lên mặt cô, lại ném một ít rễ cây và cỏ khô lên.

Cho đến khi nhìn giống một tên ăn mày mới ngừng tay.

Đỗ Ngạn mở cửa, nhìn ra ngoài. Chắc chắn bên ngoài không có người anh mới áp giải hai người từ trong cửa đi ra.

Chung quanh vô cùng yên tĩnh, lúc này còn chưa đến buổi trưa, tất cả mọi người đều bận rộn trong cương vị của mình. Lúc này Đỗ Ngạn mới lựa gạt một người canh phòng nhỏ đi, anh phải thừa dịp đưa hai người này ra trước khi người đó về.

Đỗ Ngạn áp giải hai người đi về phía xe. Chiếc xe phổ thông kia của anh ngừng ở bên ngoài vườn anh túc. Đỗ Ngạn áp giải hai người bọn họ nhỏ giọng nói: “Hai người phải giả vờ bệnh.”

Tiểu Cầm lập tức bắt đầu run run, thật giống như bị trúng gió vậy, mắt mũi nghiêng lệch, tứ chi co rút, làm Lăng Tiêu nhìn đến ngây người....

Tiểu Cầm vừa giả vờ vừa đụng tay anh, ý bảo anh cũng nên học theo.

Lăng Tiêu đổ mồ hôi. Nhưng, không biết làm sao... anh cũng nhẹ run mấy cái.

Đỗ Ngạn không để ý bọn họ, cầm súng áp giải bọn họ lên xe Jeep: “Nhanh! Đừng rề rề vậy!”

Mắt thấy đi tới bên cạnh xe.

Đột nhiên --- vào lúc này, Lạp Nỗ từ một con đường mòn đi ra: “Làm gì?” Đột nhiên Lạp Nỗ kéo súng ra!

Lạp Nỗ lên nòng súng, chĩa vào đầu Đỗ Ngạn!

Lăng Tiêu chợt giật mình, xảy ra chuyện gì? Người này phát hiện khả nghi, không phải chỉ anh và tiểu Cầm, mà là chỉ Đỗ Ngạn....

Không phải Đỗ Ngạn ẩn nấp mấy năm sao? Lại còn chưa được đối phương hoàn toàn tin tưởng!

Lòng nghi ngờ của người này cũng quá nặng rồi chứ?

Lăng Tiêu cảm thấy sau lưng lạnh cả người, cọng tóc cũng tê dại như bị điện giật vậy.

Đỗ Ngạn hơi bất đắc dĩ nói: “Hai người này là Hắc Tử bắt lại hái anh túc, nhưng mà hai người này mọc đầy mụn, mọi người đều sợ bị lây

bệnh để tôi kéo hai người này ra đánh chết.”

Lạp Nỗ híp mắt nhìn sang hai người, tiểu Cầm giống như bị rút gân vậy, vừa trợn trắng mắt vừa ra sức co - rút.

Cô dựa vào trong ngực Lăng tiêu run dữ dội hơn.

Đỗ Ngạn đập cây súng vào lưng cô: “Mẹ kiếp ---” Anh mắng xong, còn không quên chán ghét phe phẩy lỗ mũi.

“Mủ” trên người hai người này thúi muốn chết!

Súng của Lạp Nỗ vẫn chỉ bọn họ, đột nhiên tiểu Cầm “Ói”....

“Mẹ nó! Mau cút ---” Lạp Nỗ tức giận lui về phía sau.

Sau đó vội vàng vẫy tay: “Mau cút!”

Chương 1835: Nhanh như chớp không kịp bịt tai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đỗ Ngạn lập tức lấy súng đập lên đầu bọn họ, ép hai người lên xe.

Tiểu Cầm vẫn luôn ói, Lăng Tiêu ở phía sau cũng ngậy người, anh thật là bội phục tiểu Cầm sát đất.

Anh sợ tiểu Cầm iễn quá lố liền vội vàng cúi người xuống ép tiểu Cầm xuống xe.

Anh dùng chính mình ngăn cản bên trên tiểu Cầm, hai người co rút sau xe Jeep, cố gắng không lộ đầu ra.

Đỗ Ngạn lái xe, vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, đột nhiên phía trước có một chiếc xe Jeep đã được cải trang chạy tới.

“Con mẹ nó! Xuống xe!”

“Ầm ----” súng vang ép xe Đỗ Ngạn lại “Két ----” Tiếng thắng xe vô cùng chói tai vang lên, Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn thấy một chiếc xe Jeep ngừng bên cạnh bọn họ, Đỗ Ngạn chỉ có thể đạp thắng gấp xe ngừng lại.

Lăng tiêu nhìn thấy, đó là chiếc xe đã bắt anh kia!

Nếu để người trên xe nhìn thấy anh, nói không chừng những người đó có thể nhận ra! Lăng Tiêu vội vàng cúi đầu. Hy vọng đối phương không nhìn thấy anh, nhưng mà, người trên xe kia đã mở cửa đi xuống.

“Ngẩng đầu!” Người nọ dùng súng chỉ dấu Lăng Tiêu, hiển nhiên là biết bọn họ muốn chạy trốn! Nhất định là có người báo tin! Nhìn có vẻ như bọn họ đã bại lộ.... Lăng Tiêu không có ngẩng đầu, đột nhiên ---

“Ầm ----” súng vang ---

...

Lúc này, Diệp Đình đang gặp mặt với tổng chỉ huy chiến đội quốc tế, hai người trao đổi tình báo mình đang nắm trong tay. Bởi vì mục tiêu giống nhau, hai người thuận lợi đạt thành hợp tác.

Lăng Vi ở nhà chờ tin tức của tiểu Đổ, nhưng mà, sau khi bên tiểu Đổ cắt đứt tín hiệu liền không có gửi tin tức đến nữa.

“Có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Lăng Vi lo lắng.

Mí mắt bên phải nháy dưng.

Cô gọi cho tiểu tổ Âm Ảnh, tiểu tổ Âm Ảnh báo cáo bọn họ vẫn luôn chờ ở quán cơm đó, nhưng vẫn luôn không có chờ được người...

Lòng Lăng Vi như lửa đốt! Lập tức gọi điện thoại cho Diệp Đình.

Sau khi Diệp Đình nghe điện thoại nói cho cô: “Tối hôm nay sẽ hành động, em không cần chờ anh ăn cơm.”

Đầu Lăng vi lập tức “ông” vang lên, nhất định đã xảy ra chuyện, nhất

định đã xảy ra chuyện lớn! Nếu không, sẽ không lập tức hành động.

Bên diệp Đình hiển nhiên vô cùng bận bịu, chỉ nói một câu như vậy liền cúp điện thoại.

Làm sao Lăng Vi có thể ngồi yên.

Lúc này, đột nhiên nhận được điện thoại của Kiệt Sâm: “Phu nhân! Người phụ nữ dưới lầu Long Đằng chúng ta không phải là ngài chứ?”

Lăng Vi chột giật mình, người phụ nữ kia? Chẳng lẽ là Sở Minh Y tới? Làm sao nhanh như vậy? Không thể nào đâu, Sở Minh Y gây thành dáng vẻ kia muốn giả trang cô làm sao có thể giống nhau được?

Lúc này, Kiệt Sâm gửi một tấm hình tới, người phụ nữ trong hình sáng chói, cách ăn mặc quả thật là giống cô như đúc!

Lăng vi thật cho là mình hoa mắt, cô lập tức mở video trong phòng khách Long Đằng.

Cô nhìn từ video, quả thật là rất giống rất giống! Nhưng mà cẩn thận nhìn vẫn có thể thấy đối phương đã trang điểm rất đậm.

Mặt của Sở Minh Y mạnh mẽ bị nhét cái gì đó vào làm cho trở nên đầy đặn, phần trên mặt cô dày như tường thành, nhưng mà, cô mang kính mát lớn, quần áo hoàn toàn giống Lăng Vi. Nhìn từ xa, hoàn toàn có thể lấy giả làm thật....

Chương 1836: Nhanh như chớp không kịp bịt tai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi lập tức hét lớn với Kiệt Sâm: “Đó không phải là tôi! Mau bắt cô ta, cô ta mang theo độc! Trong thân thể còn có lựu đạn bỏ túi! Không được để cô ta vào công ty!”

Kiệt Sâm sợ đến suýt chút nữa ném điện thoại xuống đất, anh vội vàng chọn các biện pháp đối phó.

Nhưng mà, lúc này Sở Minh Y đã đi vào Long Đằng, cô đứng trong cao ốc hiện đại hóa này, nhìn camera cười.

Lăng vi lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ: “Người phụ nữ kia là giả! Không phải tôi! Lập tức đuổi cô ta đi ra ngoài ----”

NGay tại lúc này, có một ít ký giả không biết vì sao lấy được tin tức, toàn bộ đều tụ tập bên ngoài cao ốc Long Đằng.

“Đi ra ngoài --- tất cả đi ra ngoài! Ông chủ của chúng tôi không có ở đây! Bây giờ đang là thời gian làm việc, mời các vị trở về!”

Bảo vệ đẩy các ký giả chen chúc ra ngoài.

Nhưng mà, những ký giả kia giống như đánh máu gà vậy mạnh mẽ chen vào trong, ai cũng không chịu đi.

Ngay tại lúc này, Sở Minh Y nhìn ký giả sau lưng cười, môi cong lên

một nụ cười lạnh, cô tháo kính mát xuống, chậm rãi ngược mặt lên nhìn về phía camera, cô khiêu khích cười với Lăng Vi, dường như biết lúc này Lăng Vi đang nhìn cô.”

Lăng Vi chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trận! Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới Sở Minh Y lại hành động nhanh như vậy!

Bọn họ chỉ mới biết được tin tức một buổi tối! Làm sao động tác của bọn họ lại nhanh như vậy?

Lăng Vi hoàn toàn không nghĩ tới, bọn họ lại xem mặt của Sở Minh Y như khinh khí cầu! Bọn họ không chút nào muốn nuôi mập Sở Minh Y, mà xem mặt cô như tượng gỗ tha hồ đập nện.

Lăng Vi kêu bảo vệ trong điện thoại: “Mau đuổi cô ta ra ngoài!”

Ngay tại lúc này, đột nhiên sở Minh Y che ngực, biểu tình thống khổ cúi người, chân mềm nhũn, lão đảo lắc lư ngã xuống. Miệng cô phun bọt mép, nước mắt, nước mũi.... chảy đầy ra.

Cả người cô dùng sức co rút! Toàn bộ nhân viên trong phòng khách cũng sợ choáng váng ----

Đột nhiên một tên ký giả hét to: “Đó không phải Lăng Vi sao? Thì ra ông chủ của Long Đăng là Lăng Vi nghiện ---- ma túy!”

“hình như là vậy!” Người phụ nữ nằm trên mặt đất biểu hiện rất rõ ràng, rõ ràng cho thấy dáng vẻ khủng bố khi lên cơn nghiện.

Sở Minh Y không ngừng co rút, nhân viên Long Đăng ngó người không ai dám bước lên nửa bước.

Lúc này, đột nhiên Hoa thiếu Kiên và Lôi Đình chạy xuống, bọn họ

chạy đến giữa đại sảnh, Lôi Đình quay mặt cô ta qua, Hoa Thiếu Kiền lập tức nói: “Cô ta không phải Lăng Vi!”

Lôi Đình đã sớm biết cô không phải Lăng Vi, lúc này, sắc mặt Lôi Đình đen như đáy nồi!

Lôi Đình nhìn người phụ nữ trên đất chăm chăm, ánh mắt tràn đầy sát khí!

Lúc này, Hoa thiếu Kiền đã đi tới cửa Long Đằng, anh nói với các ký giả: “Người phụ nữ này không phải Lăng Vi, cô ta không có chút quan hệ nào với Long Đằng chúng ta!”

Vừa nói vừa rút điện thoại ra báo cảnh sát, lái kêu xe cứu thương.

Ký giả bên ngoài cũng mặc kệ những thứ này: “ca ca” chụp hình.

Chưa được mấy phút đã có truyền thông bắt đầu nói: “Phu nhân tổng tài của đình Phong quốc tế ---- người sáng lập của Long Đằng là Lăng Vi, lên cơn nghiện ma túy, tự nằm trong phòng khách của công ty co rút! Long Đằng vẫn luôn lấy động cơ siêu cấp xem như kiêu ngạo, không nghĩ tới.... động cơ siêu cấp tiếng tăm lừng lẫy cuối cùng lại do một người như vậy chế tạo ra!”

Còn có truyền thông viết: “Lên - cơn - nghiện ----- Lăng Vi người sáng lập Long Đằng! Loại nhân vật cấp bậc nữ thần lại có một mặt xấu xa, đáng xấu hổ như vậy! Không biết Diệp Đình tổng tài Đình Phong quốc tế yêu thương giúp đỡ cô ta có phải cũng nghiện ma túy như cô ta hay không?”

Hướng gió của dư luận ngã ào ào, các nhà truyền thông giống như không muốn sống nữa vậy, không chút cố kỵ “Đình Phong quốc tế” và “Long Đằng”

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, nháy mắt cảm thấy --- trời muốn thay đổi!

Tin vịt kinh khủng giống như bão táp cuốn qua, mây đen bao phủ cả bầu trời Long Đằng.

Tin vịt khắp nơi như dây pháo điên cuồng nổ “Đùng đùng” truyền ra không thể khống chế, lan tràn cả nước.

Chương 1837: Hoàn toàn mất khống chế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thế cục lập tức mất khống chế!

Tốc độ tin tức truyền ra nhanh đến làm cho người ta kinh hãi, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng tin tức đã lan tràn đầy trời.

Lăng Vi lập tức video với Hoa Thiếu Kiền, cô bảo Hoa Thiếu Kiền đưa màn ảnh di động cho các ký giả xem, chứng minh bây giờ cô ở nhà.

Nhưng các ký giả giống như bị mù vậy hoàn toàn không nhìn màn hình điện thoại trên tay Hoa Thiếu Kiền.

Bọn họ cầm máy quay phim, chỉ biết chụp người phụ nữ đang run rẩy trong phòng khách.

Lúc này không biết người phụ nữ kia lấy từ đâu ra một ống kim tiêm.....

Có ký giả lập tức lia máy quay phim qua ống kim tiêm đó, đặc biệt chụp hình cánh tay người phụ nữ kia.

Trên cánh tay tràn đầy lỗ kim, hiển nhiên đã nghiện rất lâu!

Lôi Đình thấy người phụ nữ này lấy một ống kim tiêm ra, nháy mắt giận dữ nhắc chân đạp cánh tay người phụ nữ kia, người phụ nữ kia

run, kim tiêm lập tức bay ra ---

Người phụ nữ kia thống khổ run rẩy... biểu tình của cô dữ tợn đưa tay đi lấy kim tiêm, nhưng Lôi Đình nhắc chân lập tức đạp bể ống kim tiêm!

Người phụ nữ kia giống như điên rồi vậy ôm lấy chân Lôi Đình: “A ---” Cô há miệng ra muốn cắn bắp chân Lôi Đình, sao Lôi đình có thể cho cô ta được như ý đá một cước lên mặt cô.

“Ngô ---” Sở Minh Y đau đến không thở nổi, nháy mắt mặt của cô sưng to đỏ bừng, những thứ đã bơm trong da trước đó nháy mắt giống như nổ tung vậy, ngưng kết thành từng tia máu trong da!

Ký giả bên ngoài rống to giống như điên rồi vậy: “Lăng Vi là giải phẫu thẩm mỹ! Mặt của cô ta là giải phẫu thẩm mỹ! Cô ta không chỉ nghiện ma túy ma còn giải phẫu thẩm mỹ! Các người xem mặt cô ta đã hoàn toàn thay đổi!”

Lăng Vi ở một chỗ khác đã liên hệ đài truyền hình, toàn bộ đài truyền hình đang phát trực tiếp Lăng Vi ở trong phòng làm việc lên internet, xem tài liệu.

Nhưng mà, dư luận đã nổ, thật giống như đột nhiên cô nhảy ra làm trong sạch, dường như.... càng làm cho người ta cảm thấy cô đang muốn che giấu cái gì.

Bởi vì.... mọi người đều biết, tiết mục trên đài truyền hình, dù là để chữ “trực tiếp”, nhưng cũng chưa chắc thật sự đang truyền trực tiếp mà!

Ai biết đoạn video này là Lăng Vi quay từ lúc nào chứ!

Sau đó, cả sự kiện đều bắt đầu lên men ----

Lúc Diệp Đình nhận được điện thoại, đang trên đường đến trực thăng.

Anh đứng ở bãi đậu máy bay, nhận được video tiểu Ngũ gửi tới.

Gương mặt trong video không phải mặt của tiểu Ngũ, người này mặt đầy mụn nhọt, răng thưa vàng khè, hiển nhiên là đã hút vật kia sắp chết.

Bộ dạng của anh bây giờ, Diệp Đình rất muốn ói! Nhưng mà, đôi mắt kia của Lô Khôn vẫn là ánh mắt của tiểu Ngũ, biểu tình kia, ánh nhìn chăm chú kia, không thay đổi chút nào.

Diệp Đình hận đôi mắt kia của anh! Tại sao lại là ánh mắt của tiểu Ngũ! Hấn - không - xứng!

“Anh em, phần quà này cũng không tệ đúng không?” Lô Khôn cười mặt đầy hiền hòa, dáng vẻ giống như anh là một nhà từ thiện đã đóng góp cho Diệp Đình mấy trăm triệu vậy.

Diệp Đình hí mắt, trong con ngươi tràn đầy sát khí băng hàn!

Chương 1838: Hoàn toàn mất khống chế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lô Khôn liếc Diệp Đình, cười tiếc rẻ nói: “Muốn vặn hời mặt mũi của em dâu tao? Rất dễ dàng.... mày biết nên làm thế nào mà.”

Anh đặt hai ngón tay lên mép làm một động tác hôn gió, vô cùng biến thái cười với Diệp Đình nói: “Vì chăm sóc em dâu của tao, tao phải tốn không ít tiền, mua rất nhiều nhà truyền thông.”

Diệp Đình giơ tay “Bốp” một cái, đập nát điện thoại di động. Hai mắt anh đỏ bừng, tràn đầy ngọn lửa tức giận! Lửa giận kia giống như muốn từ trong ánh mắt anh nhảy ra!

Lúc này, tổng chỉ huy chiến đội quốc tế --- Lục Quân đi về phía Diệp Đình, Diệp Đình nhìn anh đưa tay phải ra, tỏ ý anh không nên tới.

Diệp Đình lắc đầu, xoay người rời khỏi phi trường.

Anh hủy bỏ hợp tác với chiến đội quốc tế, anh rất là muốn giết chết Lô Khôn! Nhưng mà, anh lại không thể bỏ mặc vợ mình không quan tâm!

Trên mặt Lục Quân tràn đầy mờ mịt, chuyện gì xảy ra? Người này là tắc kè bông sao? Nói thay đổi là thay đổi ngay!

Anh không biết vì sao Diệp Đình đột nhiên thay đổi, anh tức giận hừ lạnh triệu tập thuộc hạ của mình lập tức lên đường! Không có Diệp

Đình, hành động của anh vẫn phải tiến hành bình thường, chỉ bất quá, phải thay đổi kế hoạch, bởi vì một ít sắp xếp trước kia đã bị Diệp Đình biết.

Vì đề phòng Diệp Đình trở mặt, anh phải chỉ huy và sắp xếp hành động mai phục lần này lại!

Diệp Đình rời khỏi chiến đội quốc tế lập tức phản bội về phía Lô Khôn, anh cung cấp ba chiếc tàu chở hàng cho Lô Khôn, cũng đồng ý với Lô Khôn ba ngày sau có thể đưa hàng đi.

Lô Khôn đắc chí.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Đình nhận được một bịch, là điện thoại di động mới Lô Khôn gửi qua bưu điện cho anh, trong hộp điện thoại còn tặng thêm một tờ giấy: “Tính tình càng lúc càng nóng nảy, thường thường trong cuộc sống người không được thỏa mãn mới càng ngày càng lệ khí, xem ra em đâu không thỏa mãn được mày à. Hay là học với anh, tìm nhiều mấy người vợ. Mày nhiều tiền, nuôi thêm mấy con đàn bà cũng không phải là không nổi.”

Phía sau tờ giấy vẽ một tấm hình phụ nữ khiêu gợi.

Diệp Đình híp mắt, siết chặt tờ giấy ném vào gạt tàn thuốc thiêu hủy.

Cùng ngày ra tàu hàng, hướng gió của dư luận cũng đổi: “Người phụ nữ trong video đó thật sự không phải Lăng Vi! Các người nhìn kỹ, mặt không giống nhau mà!”

“Đúng vậy! Vóc dáng của người trong video này quá xấu! Các người không thấy sau đó mặt cô ta cũng tím sao? Hôm qua Lăng Vi còn mở đại hội ký giả tôi đã đi hiện trường nhìn, hiện tại người ta rất tốt, căn bản là không có hủy dung.”

Dư luận lại trở về phương hướng chính xác.

Lô Khôn rất hài lòng chiếc thuyền Diệp Đình đã cải tạo này.

Lúc thuyền vận chuyển hàng sắp cập bờ, Lô Khôn lại gửi video tới, Diệp Đình cùng Lăng Vi đứng ở cửa bến tàu nhận video.

“Anh em, đừng đùa giỡn xảo trá, anh cho mày xem đồ tốt, đảm bảo sẽ rất kinh hỉ.”

Anh vừa nói, vừa đổi hướng điện thoại di động,, Diệp Đình cùng Lăng Vi nhìn thấy Lăng Tiêu, Đỗ Ngạn và tiểu Cầm bị treo trên ba thân cây.

Quần áo của bọn họ giống như vừa tắm máu vậy, toàn thân không có một nơi nào tốt, quần áo cũng bị roi da đánh đến rách tung tóe.

Bọn họ trầy da sứt thịt, cả người đầy máu từ gấu quần nhỏ xuống.

Đầu tiểu Cầm ngoẹo qua một bên, hiển nhiên là đau đến ngất đi, sắc mặt cô tím bầm, gân xanh chồng chất nhau một chỗ, giống như tùy thời đều sẽ nổ tung vậy.

Máu từ trong miệng Lăng Tiêu và Đỗ Ngạn không ngừng tràn ra ngoài, hiển nhiên bọn họ đã ở bên bờ sống chết....

“Lô Khôn tên cầm - thú này!” Vành mắt Lăng Vi sắp nứt! Bây giờ cô chỉ muốn tươi sống bóp chết tên Lô Khôn không chuyện ác nào không làm này!

Diệp Đình tức giận siết chặt quả đấm! Sát khí trong đôi mắt đen của anh giống như huyền băng ngàn năm vậy!

Diệp Đình phát tay, ý bảo tiểu tổ Âm Ảnh đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Trước kia bọn họ tính ở lúc thuyền sắp cập bờ lập tức báo cảnh sát, hợp tác với cảnh sát chặn hàng hóa của Lô Khôn lại.

Ai có thể nghĩ lão quỷ Lô Khôn này dám bắt Lăng tiêu, tiểu Cầm cùng Đổ Ngạn!

Bây giờ Lô Khôn nắm giữ tất cả thế chủ động, bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ, phải nghĩ cách cứu Lăng Tiêu, tiểu Cầm và Đổ Ngạn ra mới được!

Kỳ quái chính là, làm sao bọn họ bị bắt?

Chương 1839: Bị vây công (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trước, Lăng Tiêu cùng tiểu Cầm bị Đổ Ngạn áp giải đi.

Nửa đường gap84 được chiếc xe Jeep kia, người trên xe rõ ràng cũng biết Đổ Ngạn muốn đưa Lăng Tiêu đi.

Người trên xe cầm súng chỉ đầu Lăng Tiêu, dáng vẻ giận dữ đáng sợ giống như tùy thời đều có thể nổ súng.

Đổ Ngạn quyết định thật nhanh lập tức nổ súng đánh bể đầu người nọ.

“Bành ---” một cái, đầu người nọ vỡ nát như tương, tiểu Cầm sợ đến sắc mặt trắng bệch “Oa” lại ói ra.

Lăng Tiêu vỗ lưng của cô, trong lòng khó chịu, nếu không phải anh tới đây, cô gái này cũng sẽ không đi theo cùng.... anh biết tâm ý của tiểu Cầm đối với anh, nhưng mà, từ đầu đến cuối trong lòng của anh vẫn không buông bỏ được quá khứ, đã nhiều năm như vậy, anh chỉ thương vợ và con gái mình, không cách nào tiếp nhận tình cảm mới.

Tiểu Cầm cũng biết trong lòng Lăng Tiêu có nút thắt, cho nên, sau khi cô bày tỏ một lần liền không có bày tỏ nữa, chẳng qua là lén lút chú ý anh từ sau lưng, bởi vì không muốn anh khó xử.

Đổ Ngạn đá bay người nọ, sau đó nhảy lên xe lập tức lái đi.

“Xảy ra chuyện gì? ai nổ súng?” Canh phòng vườn anh tức nghe được tiếng súng lập tức chạy ra.

“Phía trước có người muốn chạy trốn!” Canh phòng nhanh chóng giơ súng: “Đứng lại! Dừng xe ---”

“Lóc cóc tháp ---” một viên đạn quét qua đầu anh.

Đột nhiên Đỗ Ngạn rống lớn: “Cúi đầu!”

Đỗ Ngạn lái xe vòng trái vòng phải, Lăng Tiêu dè đầu tiểu Cầm lại, ấn cô xuống chỗ ngồi.

Cả người Lăng Tiêu đều che trên người tiểu Cầm.

Phía sau “Đoàng đoàng”, tiếng súng càng ngày càng dày đặc! Hiện nhiên đã kinh động rất nhiều người.

“Lóc cóc tháp” một chuỗi đạn nổ bên tai Lăng Tiêu “Đương đương”. Cả chiếc xe Jeep đều sắp bị bắn thành cái rổ.

Tay phải của Đỗ Ngạn trúng một phát đạn, máu phun ra như suối vậy.

“Mau bắt bọn họ lại!” Sau lưng có mấy người đã nhảy lên chiếc xe Jeep đã cải tiến kia, bọn họ giơ súng liều mạng bắn trên đầu Đỗ Ngạn.

Đỗ Ngạn tay trái lái xe, tay phải vì trúng đạn mà súng đã rời tay.

Tiếng súng sau lưng càng ngày càng dày đặc “Đoàng đoàng đoàng ---” Lại mấy viên đạn bắn về ghế ngồi của anh, anh ngoẹo người tránh đạn.

Lúc này, Lăng Tiêu nhặt cây súng lục dưới đất lên bắn về sau hai phát trúng nắp động cơ của chiếc xe phía sau.

“Bành” Nắp của chiếc xe kia bật lên chặn tầm mắt của họ lại.

Đỗ Ngạn thừa dịp lập tức đạp mạnh cần ga. Xe nhanh chóng lao ra ngoài giống như tên rời cung vậy.

Sắc mặt tiểu Cầm trắng bệch, cô che miệng nhìn ra sau, thấy chiếc xe phía sau cứng rần đuổi theo một đường sau đó không thể không ngừng lại.

Cô vuốt ngực đang nhảy cuồng loạn, hít một hơi thật sâu nói với Lăng Tiêu: “Anh Tiêu, anh bắn thật chính xác.”

Lăng Tiêu muốn nói: Anh nhắm là đầu của người kia...

Kết quả, lại bắn tới nắp động cơ, cái này..... có phải kém hơi nhiều không?

Nhưng mà, đánh bậy đánh bạ dù gì cũng đã tạm thời bỏ rơi bọn họ.

Đỗ Ngạn lái xe đến gần trấn nhỏ, lúc vào trấn bọn họ bị ngăn lại.

Đỗ Ngạn tức giận nói với hai tên canh phòng: “Mau tránh ra! Xe của tao, tụi bây còn không biết sao?”

Chương 1840: Bị vây công (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một tên canh phòng trong đó nói: “Xe của ngài, chúng tôi biết. Nhưng mà người trong xe ngài, chúng tôi không quen biết, cho nên phải kiểm tra.”

Ánh mắt Đỗ Ngạn híp lại, kiêu ngạo nói: “Hai người này là người anh ba Lạp Nỗ muốn, ngay cả người của anh ba các người cũng phải điều tra à?”

Đỗ Ngạn tỏ vẻ rất là không nhịn được! Súng trong tay không ngừng lắc lắc, dáng vẻ như muốn nói: “Mày mà nói nhảm nữa lão tử đập chết mày.”

Hai tên canh phòng kia vẫn kiên trì muốn Lăng Tiêu và tiểu Cầm xuống xe. Hơn nữa ánh mắt lóe lên, nhìn rất không đúng.

Trong lòng Đỗ Ngạn có một loại dự cảm xấu bốc lên.

Sau đó, lại thấy có hai tên lâu la trong hẻm nhỏ chạy tới.

Mà trong hẻm nhỏ kế bên lại có năm, sáu tên chạy tới.

Đỗ Ngạn thấy tình thế không đúng lập tức nổ máy lùi xe về phía sau mấy mét: “Cúi đầu ----” Anh rống lớn, Lăng Tiêu lập tức đè tiểu Cầm xuống.

Thân xe hất lên, Đỗ Ngạn lái xe chạy.

“Lóc cóc tháp ----” Đạn phía sau đánh lên tấm thép xe.

“Ầm, phanh ---” Lăng Tiêu bắn hai phát súng ra sau.

“Ngô a....” Tay của một người canh phòng bị anh bắn trúng, người nọ che cánh tay lăn qua một bên. Một người canh phòng khác thấy vậy lập tức ôm đầu vọt vào cây cột phía sau. Người trong hẻm thấy có người bị thương vội vàng tìm chỗ núp “Ầm phanh” bọn họ chìa tay ra bắn về phía xe.

“Lóc cóc tháp” Xe Jeep bị bắn một hàng vết đạn!

“Bành ---” Đột nhiên bánh xe của bọn họ bị đánh bể, xe lạng trái lạng phải đung khắp nơi.

Tiểu Cầm sợ đến nắm chặt áo Lăng Tiêu, Lăng tiêu giơ tay lên bắn ra phía sau. Anh chưa từng học bắn, đều là bắn loạn.

Người phía sau vừa tránh vừa đuổi theo bọn họ.

Ba người Lăng Tiêu chỉ có một cây súng này, Lăng tiêu còn không biết bắn, người phía sau cũng to gan hơn, nháy mắt đã mười mấy người tụ tập.

Người càng ngày càng nhiều, mắt thấy sắp đuổi kịp bọn họ!

“Ầm phanh” Đột nhiên sau lưng truyền đến hỗn loạn tiếng súng, Lăng Tiêu quay đầu thấy thành viên tiểu tổ ám Ảnh đang đánh nhau với đám lâu la kia.

Xe của Đỗ Ngạn đánh thẳng, một đường xông ra trấn nhỏ.

Bọn họ vào rừng, xe “Oanh” đung vào một thân cây.

“Mau xuống xe!” Đỗ Ngạn kéo tiểu Cầm và Lăng Tiêu xuống, anh vội la lên: “Hắn là tiểu tử ám Ảnh có thể lập tức chạy tới, chúng ta tìm một chỗ ẩn nấp.”

Nhưng mà, ngay tại lúc này....

“Vèo vèo” đột nhiên có người từ trong rừng cây nhảy ra --- chỉ chốc lát đã có hơn ba mươi mấy người bao vây bọn họ lại.

Ba mươi mấy người kia đều cầm súng trường, từng bước từng bước ép gần bọn họ, súng trong tay Lăng Tiêu đã sớm không còn đạn, ba mươi mấy người kia ai ai cũng hung thần ác sát!

Chỉ trong vài giây, bọn họ đã bị ba mươi mấy người kia bao vây.

Ba mươi mấy khẩu súng chia về phía bọn họ, tiểu Cầm sợ đến chân tay run lẩy bẩy, cô không tự chủ đi lại gần Lăng Tiêu, nắm chặt tay anh.

Đỗ Ngạn quét nhìn đám người một vòng, anh thấy Lạp Nỗ đứng ở cuối cùng. Thì ra.... là Lạp Nỗ kịp phản ứng không đúng, lập tức phái người chặn anh lại.

Lạp Nỗ từ trong đám người đi ra, âm ngoan nhìn Đỗ Ngạn chằm chằm.

“Dám phản bội lão tử! con mẹ nó!” Bỗng nhiên Lạp Nỗ lên đạn bắn trúng chân trái Đỗ Ngạn!

“Ách --- a...” Đau! Đỗ Ngạn lập tức ngã xuống đất, máu tươi phun ra ngoài xối xả, anh té xuống đất thối khổ ôm chân trái. Đau đến cả

người bốc mồ hôi lạnh, anh cắn chặt răng thống khổ run rẩy,.

Anh run lập cập không ngừng.

Lạp nố âm lãnh liếc anh: “MẸ nó mày có gan! Mẹ nó mày dám phản bội lão tử?! Mẹ nó lão tử cho mày phản bội!”

“Ầm ---” Lại một phát súng trúng đùi phải Đỗ Ngạn.

Cả người Đỗ Ngạn co rút trong vũng máu, anh đau đến không ngừng quằn quại giống như một con lươn. Lăng Tiêu mắt đầy lửa giận, chỉ cảm thấy máu cả người đều chạy lên đỉnh đầu, anh siết chặt quả đấm giờ cánh tay phải ra ngăn cản trước mặt Đỗ Ngạn.

Tiểu Cầm biết tay phải của Lăng Tiêu không thể nhúc nhích, cô run người, đứng bên trái Lăng Tiêu ngăn cản.

Đỗ Ngạn ở sau lưng bọn họ run rẩy không nói được nửa chữ.

“Lạp Nố, giết nó! giết bọn nó!”

“Tên phản đồ này! Giết nó!”

“Ba người đều phải bắn chết! Bắn chết bọn nó ---”

Chương 1841: Cứu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạp Nỗ lại lên cò lần nữa, nhắm ngay đầu Lăng Tiêu, chọt ngón tay anh dùng sức bóp cò “Ầm ----”

Nhưng vào lúc này ---- một người trong đó đi ra, ra tay lôi đình kéo súng của Lạp Nỗ lên trên.

“Bành” một viên đạn này bắn hụt, làm kinh động tất cả chim trong rừng.

“Đại ca ---”

Tất cả mọi người nín thở nhìn Lô Khôn.

Trên mặt Lô Khôn phủ đầy sương lạnh, anh liếc mắt nhìn Lăng Tiêu và tiểu Cầm, biểu tình vô cùng lãnh khốc khoát tay với Lạp Nỗ: “Ba người này có ích, mang đi hết!”

“Dạ! Đại ca!”

Lạp Nỗ chào Lô Khôn, vẫy tay để cấp dưới trói ba người này lại!

bọn họ phải dùng ba người này trao đổi với Diệp Đình, cho nên, vẫn không thể giết bọn họ nhanh như vậy.

Bất quá, đánh roi cái gì, vẫn là cần thiết phục vụ bọn họ.

....

Diệp Đình đứng trên bến tàu, lạnh lùng nhìn nhau với Lô Khôn.

Lăng Vi lòng như lửa dốt! CẢ người LĂNG Tiêu, tiểu Cầm cùng Đỗ Ngạn đã tràn đầy máu tươi -----

Mắt thấy chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Thời gian không đợi người! Mỗi một giây đồng hồ sinh mạng của Lăng Tiêu bọn họ sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm!

Còn có chiếc thuyền hàng này, làm thế nào?

Cách tàu chở hàng cập bên còn có 35 phút! Phải trong vòng 35 phút này cứu ra Lăng Tiêu, tiểu Cầm cùng Đỗ Ngạn! Tuyệt đối không thể để thuyền cập bờ!

*

tổng chỉ huy của chiến đội quốc tế -- Lục Quân đang đứng trong phòng khách chỉ huy, anh chỉ chiếc tàu chở hàng của Diệp Đình hỏi: “Lô Khôn có ở trên thuyền hay không?”

“Báo cáo sếp! Không có! Lô Khôn cũng không có lên thuyền, hẳn là vẫn chưa rời khỏi ổ của mình.”

Trong đầu Lục Quân nghĩ, cho dù chặn thuyền chở hàng này lại, bọn họ cũng không bắt được cán của Lô Khôn những tên lâu la này sẽ không khai ra Lô Khôn, bởi vì người nhà những tên lâu la này đều ở trong tay Lô Khôn, hơn nữa trong thân thể bọn họ cũng đã trồng lựu đạn mini, một khi những người này bị bắt Lô Khôn sẽ lập tức cho nổ lựu đạn.”

Tên Lô Khôn này quá xảo quyệt, quá khó đối phó! Nếu như từ đầu đến cuối Lô Khôn vẫn không có lộ diện, bọn họ cũng không có cách bắt hấn.

Lục Quân lạnh mặt ra lệnh với đội viên: “Mau chóng cứu ba người bị hại ra! Tuyệt đối không thể để cho ‘hàng hóa’ của bọn họ lên bờ!”

Sắc mặt Lục Quân lạnh lẽo vô cùng.

Anh nhìn tiểu Cầm trong hình, nhú mày thật sâu.

*

Lô Khôn cùng Diệp Đình đứng trên bến tàu cũng không có tắt video.

Hai người phải giám sát lẫn nhau, hai người bọn họ phải thấy cử động của đối phương mới an tâm.

Bởi vì, ai cũng không thể bảo đảm, dưới tình huống bọn họ không nhìn thấy lẫn nhau một giây tiếp theo đối phương sẽ làm ra hành động kinh người gì!

Lăng Vi vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh Diệp Đình, Lô Khôn nhìn hai người bọn họ chăm chăm, thuộc hạ của anh ở bên cạnh báo cáo: “Lão đại, còn có 34 phút thuyền có thể cập bờ.”

Chương 1842: Cứu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vinh Phỉ cùng An Hòa dẫn tiểu tổ Âm Ảnh và đội viên chiến đội quốc tế tiến hành lục soát thị trấn A Mật.

Vinh Phỉ cùng Angle đã lên đường đêm hôm qua, bọn họ mới vừa đuổi thối thị trấn A Mật.

Nhưng mà lúc anh tới, Lăng Tiêu, tiểu Cầm và Đỗ Ngạn đã bị bắt.

Mười phút trôi qua, không chút tiến triển nào, không có tìm được ba người bọn họ.

Vinh Phỉ lau mồ hôi, gọi điện thoại cho Diệp Đình, nhưng mà mọi cử động của Diệp Đình đều trong tầm mắt của Lô Khôn.

Lăng Vi biết điện thoại Diệp Đình đang reo, cô cắn bẻ quai hàm, khiến cho mình chảy đầy mồ hôi, cô giả vờ như đau bụng cong eo, đưa tay cầm điện thoại Diệp Đình ra.

Ánh mắt cô tránh né camera, cúi đầu nhìn lên màn hình điện thoại.

Tin tức Vinh Phỉ gửi tới nói: “Lục soát khắp toàn bộ thị trấn A Mật, không có phát hiện ba người họ!”

Lăng Vi suy nghĩ, ngón tay anh chóng bấm: “Anh tư, em là tiểu Vi, em đoán nhất định bọn họ đã mang ba người rời đi, lúc này em nhìn thấy ba người họ bị trói trên ba thân cây to, em nghĩ nhất định bọn

họ bị mang vào rừng cây! Bên cạnh mấy cây kia có một cây đa cổ xưa, kể bên còn có chuối tây! Anh chờ một chút, để em suy nghĩ....”

Lăng Vi cố gắng nhớ lại video lúc này Lô Khôn cho cô và Diệp Đình xem.

Trí nhớ Lăng Vi cực tốt, trong đầu cô tràn đầy hình ảnh video lúc này.

Cô nhớ lại, phía sau gấu quần đầy máu của Lăng Tiêu là một con đường mòn!

Bên cạnh tiểu Cầm cũng có một con đường mòn, sau đó.... bên phải Đỗ Ngạn có một con đường mòn, chỗ này là một ngã ba đường!

Lăng Vi nhanh chóng viết: “Em nhớ ra rồi, đây là một ngã ba đường! Nhất định đây là đường ra thị trấn.”

Cô gửi thư ra ngoài lại viết tiếp: “Anh Tư, anh suy nghĩ, giữa thị trấn A Mật và thành phố nơi nào có ngã ba đường....”

Cô chưa kịp viết xong, Anh tư đã gửi tin nhắn tới: Không phải đường ra trấn! Anh có ấn tượng với chỗ này, anh lập tức chạy tới!”

Vinh Phỉ du lịch hết các rừng mưa nhiệt đới trên thế giới, anh có ấn tượng với cái ngã ba đường này!

Ngón tay Lăng Vi dừng lại, anh Tư gửi tin nhắn này tới, nói rõ anh đã biết chỗ này?

A, trời ạ! Đầu của anh Tư mọc kiểu gì vậy? Anh là một bản đồ sống à? Những nơi trước kia từng đến anh đều nhớ hết!

Lăng Vi không dám rời khỏi màn ảnh quá lâu, cô bỏ điện thoại vào

trong túi quần, lập tức diễn biểu cảm đau khổ cắn răng.

Mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, để tránh Lô Khôn hoài nghi.

Cô cúi đầu như vậy một lúc, Lô Khôn không để ý đến cô.

Ba người lại tiếp tục giám thị lẫn nhau.

*

Trong đầu Vinh Phỉ không ngừng vẽ đường và cảnh vật xung quanh.

Anh dựa vào trí nhớ mang năm người tiểu tổ Âm Ảnh chạy về phía ngã ba đường! Hơn nữa những đội viên khác cũng phát tín hiệu với chiến đội quốc tế.

Ở gần một mảnh rừng chuối tây, Vinh Phỉ phát hiện một doanh trại bí ẩn ---

Quả nhiên ở nơi này!

Ở gần doanh trại có một cây đa cổ xưa! Còn có ba con đường. Nhưng mà gần doanh trại có rất nhiều người canh giữ.

Trong tay những người này đều cầm súng trường, tính toán sơ lược trong doanh trại này phải có gần ba mươi người.

Vinh Phỉ theo vị trí tính toán ra nơi Lãng Tiêu, tiểu Cẩm và Đỗ Ngạn bị treo.

Anh nói với thành viên của tiểu tổ Âm Ảnh: “Tiểu Tam chú ý phía năm giờ, Lãng Tiêu bị treo trên cây kia.”

Rồi nói với một người khác: “Tiểu Tứ chú ý phía bảy giờ, tiểu Cầm bị treo ở đó.”

Anh chỉ chỉ một thân cây bên ngoài: “Tiểu Nhị.” Còn chưa chờ anh nói xong, tên đội viên kia đã cầm súng bắn tĩa lên chuẩn bị thùy thời đánh lén.

Thời gian dư lại còn tám phút, tiểu tổ Âm ảnh và đội viên chiến đội quốc tế đã tụ họp xong! Bọn họ cực kỳ cẩn thận ẩn núp bốn phía, bao vây doanh trại này lại.

“Bắt đầu!” Vinh Phỉ giơ súng “Bành”, đánh ngã một tên lâu la.

“Tạch tạch tạch cộc cộc ---” Một chuỗi đạn dài bắn ra.

“Có đánh lén! A ----”

“Lóc cóc tháp” Đạn bay loạn “vèo vèo”, cây cối chung quanh bị bắn trúng vang dội.

Trước mắt khắp nơi đều là vụn gỗ bị đánh bể, đạn lao qua người “vèo vèo”

“Có người đánh lén ---- giết ba tên kia trước rồi nói sau!” Có người lập tức giơ súng nổ súng về phía Lăng Tiêu, tiểu Cầm và Đỗ Ngạn.

Tiểu Nhị bóp súng bắn tĩa: “Bành” sợi dây treo Đỗ Ngạn đứt.

“Đông”, Đỗ Ngạn ngã xuống đất: “Ngô....” Trên hai chân của Đỗ Ngạn có vết đạn, lúc anh rơi xuống đất đồng thời máu trong lỗ cũng phun ra ngoài.

Chương 1843: Các phe nịnh bợ, chờ cơ hội hành động (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đội viên chiến đội quốc tế lập tức hòa lực tiếp viện.

“Đùng, ùng....” Hai quả lựu đạn khói ném ra, đám lâu la kia lập tức che miệng mũi lại ho khan.

Có hai tên đội viên đội đặc chiến mang mặt nạ chống độc, mạo hiểm rùng súng mưa đạn vọt về phía Đỗ Ngạn “Lóc cóc” đạn bay xẹt bên người: “phốc” cổ tay của một đội viên bị thương, nhưng anh không có dừng lại, mà lăn tại chỗ một vòng nhào về phía Đỗ Ngạn. Nháy mắt đã còng Đỗ Ngạn trên lưng, một tên đội viên khác nổ súng che chở cho anh.

Hai người liều chết còng Đỗ Ngạn ra khỏi vòng chiến đấu.

Một bên khác, tiểu Tam và tiểu Tứ đã cắt đứt dây thừng của Lăng Tiêu và tiểu Cầm.

Mấy đội viên khác đội đặc chiến khác đều ném lựu đạn khói che chở, nhanh chóng cứu hai người ra.

Sau khi ba người bọn họ được cứu, chiến đội quốc tế dốc hết hòa lực!

“Đùng ---” Các loại lựu đạn bỏ túi ném vào doanh trại, nhưng mà, hòa lực của đối phương cũng rất mạnh mẽ, hiển nhiên trong hang ổ này

cất giấu rất nhiều súng đạn!

“Oanh! Oanh oanh ---” Lựu đạn nổ đất xung quanh thành các hố to. Khắp nơi tràn ngập khói đen.

“Vèo ---” Ngay tại lúc này, Vinh Phỉ đang muốn đi xem vết thương của Lăng Tiêu, đột nhiên nhìn thấy một quả lựu đạn màu đen từ phía trước bay thẳng tới mặt anh!

Nếu cái này đập trúng đầu liệu anh có còn mạng?

“Mau tránh ra ---” Nháy mắt Angle đụng anh ra: “Oanh” lựu đạn lướt qua tóc Vinh Phỉ nổ trên đất cách anh năm mét.

“Oanh” Vinh Phỉ cùng Angle bị dư âm của lựu đạn đánh bay!

Sóng nhiệt cuồn cuộn, kèm theo ngọn lửa bay về phía hai người, nháy mắt ngọn lửa đã bao vây hai người trong đó!

“Khụ khụ ---”

Angle được Vinh Phỉ ôm vào ngực, cô giật giật, phát hiện Vinh Phỉ nóng dọ người, cô đưa tay vỗ mặt anh: “Anh tư!”

Cô lập tức hất Vinh Phỉ lại, vừa bò dậy liền thấy Vinh Phỉ mặt đầy nám đen đã bị lựu đạn nổ ngất đi: “Anh tư ---”

Angle vội vàng lôi bình nước quân dụng trong túi ra nhanh chóng mở chốt vẩy lên mặt Vinh Phỉ: “Khụ khụ ---- mẹ nó....” Vinh Phỉ đau đến run rẩy, sau lưng anh bị nổ giống như muốn nứt ra vậy, càng giống như bị đặt lên lò lửa nung.

“Oanh ----” Lại một quả lựu đạn ném ra, Angle giơ súng “Bành” đánh

trúng lựu đạn, lựu đạn bị lệch phương hướng nổ về phía mấy lâu la trong doanh trại.

“Á a a a a ---” Từng trận kêu gào thảm thiết, chiến đội quốc tế dần dần nắm giữ thế chủ động.

Nhưng mà, dường như Lô Khôn không ở trong doanh trại này.

...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút

“Báo cáo sếp! Tàu chở hàng sắp cập bờ! Nhưng mà, phía trước còn chưa có tin tức đã cứu được trở về!” Trong phòng chỉ huy chiến đội quốc tế, Lục Quân nghe được báo cáo như vậy.

Lục quân nhú chân mày thật chặt: “Tùy thời giám thị phương hướng tàu chở hàng, chờ lệnh tại chỗ, chuẩn bị hành động!”

“Dạ! Dếp ---”

Nhưng mà, phía trước chậm chạp không có truyền tín hiệu về!

Hai bên đã giằng co đến ác liệt, tiếng tài chở hàng “ong ong” điếc tai!

Lô Khôn trong video bĩu môi.

Anh lạnh lùng nhìn Diệp Đình nói: “Anh em, mày sắp không nhận được.... tao cho là rèn luyện nhiều năm như vậy, ít nhất phải để cho mày tiến bộ không ít, không ngờ lại còn không bằng trước kia.”

Diệp Đình lạnh lùng nhìn anh, đôi mắt đen không chút dao động. Gương mặt tuấn tú cũng lạnh như băng, không tiết lộ chút cảm xúc

nào.

“Ong ong ong” Tiếng còi càng ngày càng gần.

Mắt thấy tàu chở hàng sắp cập bến!

Ngay tại một phút trước khi tàu cập bến, Vinh Phỉ nhin đầu gọi điện thoại cho Diệp Đình: “Đã cứu được người! Hành động!”

“Hành động!” Diệp Đình phát tay, tổng chỉ huy chiến đội quốc tế thấy động tác tay của Diệp Đình biết bên anh đã chuẩn bị xong hết, lúc này đồng thời đội viên của chiến đội quốc tế báo cáo với anh: “Báo cáo sếp! Đã cứu người ra! Ba người đều có dấu hiệu còn sống!”

“Lập tức đưa người đi cứu chữa! Nhất định phải dùng hết toàn lực bảo đảm an toàn tính mạng cho ba người họ!”

Lục Quân tắt điện thoại, lập tức ra lệnh các tiểu tổ: “Các tiểu tổ chú ý! Mục tiêu số tàu XN12, bên trong có số lượng ma túy lớn đang muốn chảy vào cảng ta! Trên tàu hàng có ba mươi mấy tên buôn bán ma túy nguy trang thành nhân viên làm việc trên tàu --- các tiểu tổ chú ý, nhất định phải bắt toàn bộ nhân viên buôn bán ma túy trên thuyền lại và cướp hết toàn bộ ma túy lại, lập tức hành động!”

Chương 1844: Các phe nịnh bợ, chờ cơ hội hành động (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tàu chở hàng của Lô Khôn bị chặn, nháy mắt thẹn quá thành giận!
Lập tức ra lệnh: “Cướp hàng lại cho tôi!”

Không phải anh không có mai phục ở cảng! Trên bến tàu nhiều du khách như vậy! Chỉ cần nả một phát súng lập tức có thể đưa tới khủng hoảng và hỗn loạn!

Nhiều mạng người như vậy, ai dám khai chiến?

Lô Khôn chắc chắn bọn họ không dám! Tên nào dám liều mạng nổ phát súng đầu tiên, còn có thể giữ được đầu sao?

Nhưng mà: “Đô đô” máy truyền tin của anh không ngừng báo cảnh sát: “Lão đại ---- người của chúng ta đều bị dọn dẹp!”

Xảy ra chuyện gì?

Dường như chiến đội quốc tế biết tất cả vị trí anh mai phục, trong khoảnh khắc tất cả điểm mai phục của anh đều bị dọn dẹp!

Chỉ là trong nháy mắt, chiến đội quốc tế với số thương vong là không --- đã phá hết tất cả điểm mai phục của anh.

Lập Nổ bên người Lô Khôn giận đến êu to “A a” ---

“Diệp Đình thẳng chó chết kia lại liên hiệp với chiến đội quốc tế!
Trước kia bọn họ đã mai phục chúng ta! Cái thẳng chó chết này!”

Lạp Nỗ nghiêng răng nghiêng lợi, giận không kèm được.

Ánh mắt anh hung ác nhìn Lô Khôn: “Đại ca! Cho em lựu đạn! Nổ chết đám chó chiến đội quốc tế kia!”

Lô Khôn phất tay nói: “Anh em của chúng ta vừa bị bắt, chúng ta liền nổ để thân thể bọn họ không được toàn thây? Em để cho các anh em nghĩ như thế nào? còn không phải tạo phản dọn sạch ổ chúng ta sao? Ít nhất phải chậm hai ngày, chúng ta nghĩ cách xem có cứu bọn họ ra được không, không cứu được sẽ ra hạ sách này!”

Lạp Nỗ giận đến hai mắt đỏ như máu, nổ ba phát súng trên bầu trời “đoàng đoàng đoàng”!

Lô Khôn quay đầu nói với anh: “Nếu chiến đội quốc tế đã nhúng tay, nói rõ bọn họ đã chuẩn bị ra tay với chúng ta! Mấy ngày nay nói cho tất cả anh em phải lên tinh thần! Không ngoài dự liệu thì rất nhanh chiến đội quốc tế sẽ đánh tới cửa!”

*

Tổng chỉ huy của chiến đội quốc tế Lục Quân cùng Diệp Đình mật đàm....

Lục Quân lập tức trở về phòng chỉ huy: “Các tiểu tổ chú ý! Mục tiêu căn cứ Lô Khôn chế tạo ma túy, toàn diện quét dọn thế lực Lô Khôn!”

...

Một bên khác, trong trụ sở chế tạo ma túy của Lão Táp.

“Lão đại --- thuyền của Lô Khôn bị cướp! Chiến đội quốc tế đang quét dọn hang ổ của Lô Khôn.”

Trong một phòng khách sang trọng, Lão Tạp đang cùng mười mấy tên lão đại chửi rửa Lô Khôn.

Lại không nghĩ tới hàng của Lô Khôn lại bị cướp? Còn bị chiến đội quốc tế hốt ổ?

Trong ánh mắt Lão Tạp xẹt qua một tia đắc ý âm độc: “Xảy ra chuyện gì? Nói mau!”

Người nọ nói đại khái mọi chuyện. Trong mắt Lão Tạp sáng bóng, ông nắm chặt quả đấm, ánh mắt âm ngoan nói: “Thời kỳ của chúng ta đã đến!”

Con trai của Lão Tạp lập tức tỉnh ngộ!

“Đúng vậy! Cha, bây giờ Lô Khôn đang chiến đấu với chiến đội quốc tế, chúng ta ngư ông đắc lợi! Vừa vặn có thể giết tên chó chết Lô Khôn kiam còn có thể làm chiến đội quốc tế lượm bại câu thương! Đây là cơ hội tốt!”

Chương 1845: Cáo già chân chính (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đúng! Bây giờ chiến đội quốc tế đang hỗn chiến với Lô Khôn, chính là cơ hội tốt cho chúng ta!”

“Ừ! Lần này ồn ào thật lớn. Xem ra là muốn liều mạng!”

Người nói chuyện chính là Sấu Cương xếp hàng thứ hai.

Sấu Cương còn nói: “Bây giờ Lô Khôn bị chiến đội quốc tế làm cho sức đầu mẻ trán, chúng ta lại lên lút dọn dẹp địa bàn của Lô Khôn, cướp hàng của nó, làm nó hai mặt thụ địch, ha ha ha --- chúng ta để cho nó chết nhanh hơn.”

“Không sai! Anh hai nói đúng!”

Các anh em của Lão Tạp cũng kích động: “Đại ca, bây giờ chúng ta thừa dịp đang loạn cướp mấy cứ điểm của Lô Khôn, những cái ổ riêng kia của nó cũng có không ít hàng! Đó đều là tiền, chúng ta hốt hàng ổ của nó, như vậy số hàng kia liền thuộc về chúng ta rồi!”

Lão Tạp gật đầu, nhưng mà, tính cách đa nghi vẫn làm cho ông hơi do dự.

Trước kia, ông mua nhiều thuốc nổ vào, chính là muốn một lần hốt hàng ổ của tên Lô Khôn này.

Nhưng mà, lúc này ông lại chưa có chuẩn bị đầy đủ!

Muốn giết chết Lô Khôn, phải bất cứ giá nào! Trước tiên phải đào hết ba căn cứ chế tạo ma túy của Lô Khôn, còn có vô số hang ổ mua bán ma túy.

Nếu không, không làm Lô Khôn bị thương nặng nề, thằng nhóc này nhất định sẽ đứng dậy lần nữa.

Lão Táp nhắm mắt lại suy nghĩ, nếu như cho ông thêm nửa năm, nhất định ông có thể đánh Lô Khôn vào 18 tầng địa ngục, để cho anh trọn đời cũng không thể xoay mình!

Lão Táp cẩn thận suy nghĩ một phen, cảm thấy....”Vì lý do an toàn, tạm thời chúng ta đừng động đây, im lặng theo dõi diễn biến, nhìn xem tình huống phát triển thế nào đã.”

“Ba! Còn chờ cái gì chứ?” Con trai của Lô Khôn vội vã nói: “Năm lấy thời cơ, thời cơ đi qua sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa!”

Lão Táp âm ngoan tức giận nói: “Con biết cái gì? Lão tử đi cầu còn nhiều hơn con đi đường! Mẹ nó con còn dạy dỗ lão tử!”

Con trai Lão Táp cúi đầu xuống, không dám lại nói thêm chữ nào.

Lão Táp vặn vẹo cái cổ đau nhức nói: “Chiến đội quốc tế nhìn có vẻ ồn ào lớn, nhưng mà không nhất định có thể làm gì Lô Khôn! Trước kia không phải cũng ồn ào lớn lắm sao, có lần nào làm Lô Khôn bị thương gân cốt chứ? Chỉ là mấy trận đánh nhỏ mà thôi. Chuyện như vậy chúng ta thấy còn ít sao?”

“...” Mọi người không nói thêm gì nữa, nhưng mà, không ít người đều nhíu mày lên, đại ca Lão Táp của bọn họ quá lo lắng rồi.

Trước kia cũng bởi vì do dự cho nên đã bỏ qua rất nhiều cơ hội giết Lô Khôn.

Nếu mà đại ca của bọn họ có thể quyết định thật nhanh, Lô Khôn đã chết từ sớm, sao có thể để anh nhảy nhót nhiều năm như vậy.

Trong lòng đoàn người đều nghĩ như vậy, nhưng mà không ai dám nói ra.

Trầm mặc thật lâu, Sấu Cương sắp hàng thứ hai nói: “Chúng ta có thể không cần động tác quá lớn dính vào, chúng ta hốt mấy cái ổ hàng bên ngoài của Lô Khôn trước, cho dù không tạo bị thương nặng cho nó được, nhưng thêm chút rắc rối cũng tốt. Nó bị chiến đội quốc tế quần lấy khó chịu, chúng ta sẽ làm cho nó càng khó chịu hơn! Chúng ta không chỉ làm cho nó khó chịu, càng làm cho nó không có cách nào làm gì chúng ta.”

Sấu Cương vừa nói xong các anh em cũng vui vẻ.

“Anh hai nói không sai! Đây đúng là một cơ hội tốt cho chúng ta.”

Những người khác cũng khen ngợi. Lão Táp tức giận nói: “Gào thét bậy bạ cái gì?”

Ông mắng xong, âm trầm trừng mọi người.

“Tôi luôn có sự cảm xấu! Chỗ sơ hở rõ ràng như vậy, tại sao kẻ địch lại dễ dàng cho chúng ta nhìn thấy? Hiền nhiên trong này có bấy!”

Sấu Cương cùng không ít anh em nhú mày, lần này rõ ràng là một cơ hội tốt khó gặp, tại sao lại còn do dự như vậy chứ?

Sấu Cương và các anh em mặt âm trầm đi ra ngoài.

Bọn họ đã tương đối bất mãn Lão Táp.

Đấu với Lô Khôn gần mười năm! Bọn họ trơ mắt nhìn Lô Khôn từng bước lớn mạnh, mà lão đại của bọn họ vẫn có thể nhịn cơn tức này!

Trước kia tung hoành thiên hạ làm ăn cũng không có khó như vậy! Từ sau khi Lô Khôn giết chết hai anh em của anh, nơi này của bọn họ lại khó làm ăn hơn trước kia.

Lô Khôn lũng đoạn hết phần lớn thị trường, thỉnh thoảng ép giá, tăng giá, làm cả thị trường chướng khí mù mịt.

Còn nữa, trước kia địa bàn của bọn họ bên này là lớn nhất, bây giờ cũng đã bị Lô Khôn cướp đi vài căn cứ chế tạo ma túy quan trọng!

Sấu Cương quả thật không nghĩ ra, ông tức giận: “Đại ca thật là già rồi nên hồ đồ! Sợ trước chó sói, lại sợ hổ sau lưng! Oán khí như vậy cũng có thể nuốt xuống.”

“Em thấy cũng đúng.” Một anh em nói nhỏ bên tai Sấu Cương: “Anh hai, chúng ta cùng nhau làm! Chúng ta thừa dịp loạn cướp mấy hang ổ trở lại!”

Sấu Cương nói: “Lúc này đại ca đã lên tiếng, nói không cho hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ chúng ta đi quấy rối là muốn cho đại ca đánh chết chúng ta sao?”

Các anh em đều bất mãn, nhưng vẫn là nhịn.

Một tuần lễ sau, chiến đội quốc tế lấy thế lôi đình đánh hạ bảy hang ổ buôn bán ma túy của Lô Khôn, còn có một căn cứ chế tạo ma túy!

Phòng họp của Lão Tạc nổ!

“Đại ca! Anh xem một chút --- cơ hội lần này thật khó được mà! Chiến đội quốc tế công kích bảy “cứ điểm” kia đều là gần địa bàn của chúng ta! Nếu trước kia chúng ta ra tay thì đã không đến phiên chiến đội quốc tế rồi! Nhiều hàng như vậy đều đã không còn!”

Chiến đội quốc tế công bố số lượng ma túy trên ti vi nhiều kinh người!

Cái này làm cho tất cả mọi người đang ngồi đều đau lòng! Thật giống như trơ mắt nhìn người ta dọn đi từng rương từng rương vàng của mình vậy.

Chương 1846: Cáo già chân chính (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngày đó, nếu bọn họ thừa dịp loạn cướp vài địa bàn, bây giờ số tiền này cũng là của bọn họ!

Đáng hận!

Mười mấy người bên bàn họp đều sắc mặt âm trầm.

Chỉ có Lão Táp nói: “Trong mắt các ngài chỉ có tiền, không thấy được nguy cơ sao?”

Giọng nói của ông đã gần tức giận, ông nhìn một vòng tất cả mọi người trên bàn hội nghị.

“Chiến đội quốc tế có thể hốt bảy cái hang ổ và một căn cứ chế tạo ma túy của Lô Khôn trong thời gian nhanh như vậy, các người biết bọn họ phải nhìn chăm chăm bao lâu mới có thể nắm giữ tin tức như vậy không? Bên người Lô Khôn có gian tế! Gian tế lớn!”

Mọi người đang ngồi cũng câm miệng.

Lão Táp âm ngoan híp mắt: “Tại sao chúng ta phải tốn sức cướp hàng với Lô Khôn? Các người chỉ cần lẳng lặng chờ chiến đội quốc tế và Lô Khôn lưỡng bại câu thương là được rồi! Các người đừng nghĩ đến chút lợi ích trước mắt này, sau khi Lô Khôn ngã, toàn bộ vương quốc chế tạo ma túy chính là thiên hạ của chúng ta!”

Mọi người nhìn Lão Tạp chăm chăm, Lão Tạp âm độc hừ: “Bây giờ chúng ta làm rối lên Lô Khôn sẽ chết rất nhanh, nhưng mà, đó không phải là chúng ta đang giúp chiến đội quốc tế sao? Chúng ta trợ giúp chiến đội quốc tế có lợi ích gì cho chúng ta?”

Mọi người đang ngồi cũng câm miệng.

Ông tức giận nói: “Không có! Không có chút chỗ tốt nào cho chúng ta!”

Ông hung hăng gõ bàn một cái nói: “Chờ chiến đội quốc tế thu dọn Lô Khôn xong, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta! hiểu không? Chỉ có để cho hai bên bọn họ đều tổn thất thảm trọng chúng ta mới an toàn nhất! Lô Khôn ngã xuống, chiến đội quốc tế trọng thương, chúng ta mới là người được lợi lớn nhất!”

....

Ông âm lãnh nhìn mọi người chăm chăm, lạnh giọng nói: “Chờ đến Lô Khôn hoàn toàn chết, chúng ta tuyệt đối là vương giả! Đến lúc đó cho dù chiến đội quốc tế đến thật, chúng ta kéo dài cũng kéo chết bọn họ được!”

Chương 1847: Thật thật giả giả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hội nghị của Lão Tạp không vui mà tan.

Mười ba tên lão đại tham gia hội nghị, trong đó có hai người trong lòng hoàn toàn không phục.

Một người là Sấu Cương, một người là Lão Quỷ. Lão Quỷ luôn ủng hộ Sấu Cương.

Hai người từ phòng họp đi ra, Lão Quỷ nói: “Lão Tạp thật là già rồi, chiến đội quốc tế vừa tới ông ta đã sợ. Người ta đánh là Lô Khôn, mục tiêu cũng không phải chúng ta mà ông ta còn sợ đến như vậy.”

Sấu Cương trừng mắt ông, ý bảo ông đừng nói bậy bạ.

Nhưng mà, Lão Quỷ không nhịn được nói: “Anh hai, bây giờ chiến đội quốc tế và Lô Khôn đánh không thể tách rời, nhiều hàng như vậy chúng ta cũng không thể hoàn toàn tiện nghi chiến đội quốc tế! Chúng ta lên lút cướp mấy kho hàng của nó, sau khi hàng tới tay rồi chúng ta lập tức bán ngay, anh em chúng ta cùng chia tiền, nhất định tinh thần dâng cao, đến lúc đó chúng ta ra tay lập tức có thể hốt Lô Khôn và chiến đội quốc tế cùng lúc.

Sấu Cương nhìn ông, Lão Quỷ nói tiếp: “Bây giờ chiến đội quốc tế và Lô Khôn giống như hai con chó cắn xé, bọn họ đã xé mười ngày, các phe cũng hao tổn rất nhiều sức lực, lúc này chúng ta lại thêm một

gậy nhất định có thể đánh chết bọn họ!”

Bước chân Sấu Cương không ngừng đi về phía trước, Lão Quỷ còn nói: “Theo như ý của đại ca là, chúng ta không nhúng tay vào cứ đứng bên cạnh nhìn hai con chó cắn nhau, cho dù ai thắng ai thua cuối cùng phe còn lại vẫn đánh với chúng ta. Vậy tại sao hiện tại chúng ta không ra tay, cùng đánh chết luôn hai con chó chứ? Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp mà!”

Rốt cuộc bước chân của Sấu Cương cũng ngừng lại, Lão Quỷ còn nói: “Trước kia, cho tới bây giờ chiến đội quốc tế và Lô Khôn còn chưa bao giờ ồn ào đến như vậy! Cơ hội lần này tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Ông nhìn sang Lão Quỷ, Lão Quỷ cũng nhìn ông chăm chăm. Ánh mắt Sấu Cương khẽ híp, hiển nhiên đã bị ông thuyết phục chút xíu.

Lão Quỷ không nói nửa lời, cho ông thời gian suy nghĩ.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng đại ca không cho bọn họ hành động!

Bất quá.... Sấu Cương là đứng hàng thứ hai, đương nhiên ông cũng có thể lực của mình! Lão Quỷ còn nói: “Đại ca già rồi, suy nghĩ vấn đề có quá nhiều băn khoăn. Anh hai, anh chưa từng nghe câu nói này sao, cầu giàu sang trong nguy hiểm. Lần này chúng ta không hoàn toàn bóp chết chiến đội quốc tế và Lô Khôn, chờ bọn họ thờ bình thường lại, chúng ta sẽ tổn thất nhiều hơn!”

Sấu Cương cẩn thận suy nghĩ, híp mắt nói: “Có thể thủ, chúng ta cướp mấy kho hàng trước, chia tiền cho các anh em một phần. Các anh em muốn làm thì chúng ta làm! Sấu Cương tôi còn chưa từng sợ cái gì!”

“Được! Quả nhiên anh hai hào khí! Tối nay chúng ta sẽ làm!”

Sau khi Sấu Cương vừa đi, Lão Quỷ lập tức gửi tin nhắn cho Diệp Đình: “Sấu Cương đã mắc câu. Tối nay có hành động.”

Rất nhanh, Diệp Đình đã trả lời: “Bốn kho hàng bên Chữ Biên không người trông chừng.”

Sau khi Lão Quỷ nhận được tin nhắn lập tức tổ chức nhân viên chuẩn bị đi Chữ Biên cướp bốn kho hàng.

Đêm đó, Sấu Cương mang theo người của ông, vô cùng thuận lợi cướp được bốn kho hàng ở Chữ Biên.

Chương 1848: Thật thật giả giả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lần này, tất cả cấp dưới của Sáu Cương đều hưng phấn! Đắc thủ quá dễ dàng!

Hành động lần này, bọn họ có thể chia được không ít tiền.

“Ê? Anh em... Nghe nói các người cướp kho hàng của Lô Khôn chia được không ít tiền?”

Các cấp dưới của Lão Tạp đều bị bệnh đau mắt.

Các anh em của Lão Tạp thời phòng nói: “Bây giờ chiến đội quốc tế và Lô Khôn ồn ào thật lớn, tối hôm qua chúng ta không phí chút sức lực đã cướp được bốn kho hàng! Nếu không phải anh hai dẫn chúng ta đi cướp, những món hàng này đã bị chiến đội quốc tế chó chết kia cướp rồi.”

Các cấp dưới của Lão Tạp đều thấy mà thèm.

Lần này hành động tùy tiện đã thành công. Lão Quỷ lại tìm Sáu Cương.

“Anh hai, bây giờ chiến đội quốc tế đã đánh tới thủ phủ của Lô Khôn, kho hàng bên ngoài của Lô Khôn không người canh giữ, chúng ta có thể cướp hết tất cả kho hàng bên ngoài của Lô Khôn.”

“Ừ!” Sấu Cương mới vừa làm đã ăn được ngon ngọt, lập tức quyết định: “Bắt đầu làm!”

Ba ngày, Sấu Cương lập tức vơ vét mùi mấy kho hàng, tất cả cấp dưới của Lão Táp đã ngồi không yên.

“Anh hai, anh hai! Chúng em muốn làm với anh!:

Sắc mặt Sấu Cương âm trầm, chưa nói gì cả.

Lão Quỷ cười nói: “Được! Muốn làm với anh hai, sau này sẽ là người của anh hai!”

Đêm đó, tất cả người dưới tay Lão Táp đều đi theo Sấu Cương cướp kho hàng.

Hành động vô cùng thuận lợi. Cướp kho hàng xong, lão quỷ gửi tin nhắn cho một anh em tên là A Lập: “Tôi đã thuận lợi mở ra "Hành động ly gián" rồi”

A Lập cũng là người mà Diệp Đình chôn bên cạnh Lão Táp, A Lập nhận được tin nhắn lập tức đi gõ cửa Lão Táp.

“Đại ca đại ca! Sấu Cương phản bội!”

“Gấp cái gì? Nói rõ ràng cho tôi!”

A Lập giả vờ lau mồ hôi trán cúi đầu báo cáo nói: “Đại ca, Sấu Cương mang không ít người đi cướp kho hàng của Lô Khôn, bây giờ anh em của chúng ta cũng đi theo Sấu Cương cướp hàng. Tất cả anh em của chúng ta đều dựa vào Sấu Cương rồi!”

“Mẹ nó!” Lão Táp tức giận đập bàn vang lên thật lớn!

A Lập còn nói: “Đại ca, bây giờ Sáu Cương rõ ràng là muốn nổi dậy! Ông ta hoàn toàn không đặt ngài vào mắt mà!”

“Mẹ nó!” Lão Táp giờ súng không ngừng càn quét quanh phòng.

Đêm đó, Sáu Cương bọn họ đang ăn mừng: “Ha ha ha --- còn là đi theo anh hai có thịt ăn!”

Lão Táp lửa giận ngút ngời đập banh cửa. Mười mấy người đi theo Lão Táp vọt vào, mấy chục người bên ngoài đã giết hết lính canh của Sáu Cương! Bọn họ đều canh giữ ngoài cửa ghìm súng chuẩn bị!

Sáu Cương lập tức liền kinh sợ, lập tức muốn nhận sai. Nhưng mà, còn không chờ ông nói chuyện, đột nhiên Lão Quỷ nói: “Đại ca, chúng tôi không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy cơ hội lần này thật hiếm có, lãng phí rất đáng tiếc.”

“Con mẹ nó! Chỗ nào có phần mày lên tiếng sao!” A Lập bên cạnh Lão Táp lập tức giờ súng bắn hai phát về phía Lão Quỷ! Lão Quỷ đã thương lượng tốt với anh lập tức tránh thoát.

Nhưng mà, A Lập lại giờ súng bắn gần mười phát, trong phòng lập tức rối loạn “Đoàng đoàng đoàng” Cũng không biết là ai cũng nổ súng theo.

Anh em canh chừng bên ngoài vừa nghe có tiếng súng lập tức phá cửa mà vào, một trận hỗn chiến mở ra, Sáu Cương bị đạn loạn bắn chết.

Anh em Sáu Cương cũng nổi điên giờ súng bắn loạn!

“Đại ca! Đi mau ---” Lão Táp được người bảo vệ đẩy ra phòng. A Lập

tiến lên giả vờ bảo vệ Lão Tạp, Lão Tạp cảnh giác đẩy anh ra. A Lập vô tình nói: “Đại ca mau lên xe, rời khỏi nơi này trước!”

Mấy tên hộ vệ lập tức ôm Lão Tạp lên xe, A Lập trực tiếp ngồi lên ghế tài xế.

Nếu anh không ngồi ghế tài xế, nhất định những tên này sẽ bỏ anh lại. Huống chi, tiếp theo, anh còn có nhiệm vụ!

A Lập lái xe đi theo con đường mòn.

Nửa đường của đường mòn này, đã bị chiến đội quốc tế mai phục trước đó.

A Lập chỉ cần lái xe đến điểm phục kích, đám người Lão Tạp sẽ lập tức chết không toàn thây!

A Lập lái xe, còn chưa kịp lái đến nơi chỉ định, đột nhiên Lão Tạp giơ súng chỉ vào đầu anh: “Mẹ nó, cái thằng nghịch đồ này! Lão tử giết mày!”

“Ầm ----” súng vang, phá vỡ bầu trời đêm ----

Chương 1849: Lấy mạng đổi mạng! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Ầm ----” Có người trong ám ảnh nổ súng! Lập tức bắn trúng tay phải Lão Tạp.

Bạch Lộ nấp trong ám ảnh, vốn là cô nhắm ngay đầu Lão Tạp! Nhưng mà, đột nhiên cấp dưới của Lão Tạp động đậy, trùng hợp chặn đầu Lão Tạp lại.

Bạch Lộ chỉ có thể thay đổi phương hướng, lập tức bắn trúng tay phải Lão Tạp. Bây giờ chủ yếu nhất là bảo đảm an toàn tính mạng cho A Lập!

Đột nhiên tay của Lão Tạp bị trúng đạn, mấy tên bảo vệ bên cạnh ông đều hét lên: “Có mai phục ----”

“Phản đồ, không được nhúc nhích!” Một người trong đó lập tức cầm súng lên chia vào đầu A Lập.

Những người còn lại giơ súng lên liều mạng nổ súng vào cỏ cây xung quanh.

“ẦM, phanh, phanh ----” Súng bắn tia trong tối nhanh chóng đánh trả, chỉ trong vài giây đã đánh gục toàn bộ người của Lão Tạp!

A Lập nhanh chóng nhảy lên bắt lấy Lão Tạp, Lão Tạp bị trúng một phát súng vào tay hoàn toàn không địch lại A Lập, chỉ nháy mắt đã bị

bắt.

Bạch Lộ trong tối lập tức ra lệnh: “Các tiểu tổ chú ý, bắt sống Lão Tạp! Hành động!”

Đội viên đội đặc chiến từ bốn phương tám hướng chen chúc chạy ra, nháy mắt đã bao vây Lão Tạp.

Bạch Lộ nhấn mở vệ tinh điện thoại, báo cáo với Lục Quân: “Báo cáo trụ sở chính ---- Lão Tạp đã bị bắt sống! Sáu Cường cũng đã bị đánh gục! Xong!”

Lục quân trả lời nói: “Trụ sở chính đã nhận được, lập tức chuẩn bị hành động! Xong!”

Bạch Lộ cắt điện thoại, lập tức còng tay Lão Tạp lại.

Cô dùng súng chìa vào đầu Lão Tạp: “Tất cả thuộc hạ của ông đã bị chúng tôi không chế! Bây giờ, dẫn chúng tôi đi kho bạc của ông!”

Lão Tạp nhìn bốn phía, trong lúc nhất thời không có phản ứng lại.

Bạch Lộ cầm súng đâm vào đầu ông nói: “Còn chưa thanh tỉnh sao? Đối thủ cũ của ông Lô Khôn, thân phận chân thật của anh ta là người nằm vùng của chiến đội quốc tế mà ông thống hận nhất!”

Bạch Lộ nhấn rõ từng chữ từng chữ: “Tên của anh ta, là - tiểu Ngũ!”

Phút chốc nước mắt của Bạch Lộ đã chảy xuống!

Nhấn nhục chịu đựng mười năm! Tiểu Ngũ chịu đựng trách mắng và thống khổ như thế nào, đau khổ ngày ngày, cũng chính là vì giờ phút này!

Bạch Lộ rơi lệ, ánh mắt cũng càng kiên nghị hơn! Hôm nay cô không có hóa trang, Lão Tạt không có nhận ra cô là người phụ nữ mà Lô Khôn vẫn luôn mang theo bên người.

Lão Tạt nghĩ cô là đội viên của chiến đội quốc tế.

Bạch Lộ cầm súng chĩa vào đầu Lão Tạt nói: “Anh ấy không phải là Lô Khôn! Anh ấy là tiểu Ngũ! anh ấy là tiểu Ngũ!”

Lô Khôn lại là nằm vùng, điều này sao có thể? Lô Khôn chính là người đứng đầu vương quốc chế tạo ma túy mà!

Ai sẽ tin tưởng một lão đại lại là nằm vùng? Căn bản, nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Ai có thể nghĩ tới.... Lô Khôn, đại boss lớn nhất này lại là nằm vùng? Tại sao chứ? Tự mình nắm trong tay nhiều mạng người như vậy, nắm giữ nhiều mạch sống kinh tế như vậy.... anh lại không muốn gì cả, ngược lại chấp tay nhường đế quốc mà mình đau khổ sáng lập ra đi?

Chương 1850: Lấy mạng đổi mạng! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lão Tạp hoàn toàn không nghĩ ra! Ông không hiểu được, cho nên.... lần này thất bại, là hoàn toàn ngoài dự liệu của ông.

Ông từng hoài nghi tất cả mọi người, suy chỉ không có hoài nghi Lô Khôn!

Cho dù Lão Tạp đánh vỡ đầu, cũng không nghĩ tới Lô Khôn lại là.....

“Đi mau ----” Bạch Lộ cầm súng chỉ vào đầu ông: “Dẫn chúng tôi đi kho bạc mà ông đã giấu!”

Trong kho bạc của Lão Tạp cất giấu rất nhiều ma túy và vàng! Cướp kho bạc của ông chẳng khác nào đã dọn dẹp hết một nửa ma túy trong tay Lão Tạp.

Lão Tạp híp mắt, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh.

Muốn vào kho bạc của ông.... nghĩ thật là đẹp!

Trong kho bạc của ông có chôn hơn mười rương thuốc nổ, muốn đi chịu chết, đại khái có thể lấy mạng của họ thử một lần.

Lão Tạp cười nói: “Muốn đi kho bạc của tôi cũng không phải không được, để cho Lục Quân tổng chỉ huy của các người tới! Còn có Diệp Đình tiện nhân kia! Trừ bọn họ, ai cũng không được!”

Bạch Lộ báo cáo với Lục Quân, Lục Quân nói: “Chúng tôi sẽ đến ngay.”

Lão Táp chỉ đường, cho bọn họ lái xe về phía trước.

Rất nhanh, Lục quân hội hợp với bọn họ. Đi theo Lục Quân thật sự có Diệp Đình! Trừ Diệp Đình, còn có Lăng Vi, Lôi Tuấn, Lôi Đình, Vinh Phỉ, Angle.

Bạch Lộ nhíu chặt mày, ánh mắt cô nhìn bọn họ chăm chăm, không nghĩ tới nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, bọn họ lại tới hết!

Muốn chết sao?

Diệp Đình ý bảo cô, yên tâm ----

Lão Táp không ngừng lăm lét nhìn trái phải, ông vẫn chờ người tới cứu mình, nhưng mà, lại không có ai tới, có lẽ..... thật giống như người đàn bà này nói, người của ông đã bị bắt hết!

Rất nhanh, Lão Táp chỉ một chỗ, ông cho người kéo một chõng cỏ, mặt đất dưới chõng cỏ có một cửa ngầm đi thông xuống đất.

Lão Táp bị hai mươi mấy tên đội viên đội đặc chiến áp giải, bước vào cửa ngầm, bọn họ từng chút từng chút đi tới cửa kho bạc.

Một lối đi ẩn nấp dưới đất, Lão Táp mang bọn họ đến trước cửa, ông chuyển động cơ quan bên cửa, cửa đá ầm ầm mở ra.

Bạch Lộ cầm súng chia vào Lão Táp, đẩy ông vào trong cửa.

Trong kho bạc có bàn bằng đá, bên trên còn một cơ quan.

Chỉ cần dùng chân đạp cơ quan đó, toàn bộ kho bạc, bao gồm phạm vi mấy trăm mét quanh kho bạc cũng sẽ bị nổ tung trong nháy mắt!

Dù sao, bây giờ ông bị bắt, chết sớm chết muộn thì cũng là chết!

Không bằng, hôm nay để cho những người này chôn cùng ông! Ha ha ha, Diệp Đình, Lục Quân!

Không tệ không tệ, chỉ đáng tiếc là, không có Lô Khôn!

Đột nhiên Lão Táp nói: “Gọi Lô Khôn tới! Lão tử chó chuyện muốn hỏi nó!”

Bạch Lộ cầm súng chia vào thái dương của Lão Táp, nghiêm giọng nói: “Ông có tư cách gì?”

Lão Táp âm lãnh cười: “Kho bạc lão tử giấu không chỉ có! Muốn lập công lớn, liền con mẹ nó đừng hoảng nghe lời cho lão tử! Hôm nay dù chết nào lão tử cũng phải hỏi thẳng chó chết đó, rốt cuộc con mẹ nó, nó là ai!”

Lục quân phát tay, ý bảo cấp dưới gọi điện thoại cho tiểu Ngũ.

Những đội viên đội đặc chiến khác đều bắt đầu kiểm tra súng đạn, ma túy và vàng bạc trong kho!

Qua chừng mười lăm phút, tiểu Ngũ mặc bộ đồ đặc chiến lãnh khốc nghiêm nghị từ cửa đá đi vào. Sau lưng còn mang theo tiểu tổ hai mươi mấy người đội viên đội đặc chiến.

Cả người tiểu Ngũ tràn đầy chính khí! Uy vũ hạo nhiên!

Tiểu Ngũ không hóa trang nữa, anh vừa đi vào bên trong vừa nhìn Diệp Đình.

Diệp Đình đối mặt với anh, tiểu Ngũ cười. Hốc mắt Diệp Đình nóng cháy, kêu: “Anh năm.”

Khóe mắt tiểu Ngũ rơi xuống một hàng nước mắt, nhưng vẫn cười với anh.

Diệp Đình đi về phía anh, giang hai cánh tay, Tiểu Ngũ cũng đi tới ôm lấy Diệp Đình.

“Anh năm!”

.Tiểu Ngũ vỗ vỗ sau lưng Diệp Đình: “Cám ơn sự tin tưởng của anh em là em đối với anh!”

Hơn mười năm, Diệp Đình vẫn luôn chưa từng hoài nghi anh! Trước kia để cho Bạch Lộ đi gặp Diệp Đình, chính là muốn mượn tay anh trừ bỏ Sa Khôn.

Lúc ấy, sương mù nồng nặc, Bạch Lộ không có tiết lộ thân phận nằm vùng của anh, nhưng mà, từ đầu đến cuối Diệp Đình vẫn không có hoài nghi anh! Bao gồm lần trước anh mượn diệp Đình năm trăm triệu, không có năm trăm triệu ủng hộ, anh không có vận ngã Lão Tạt nhanh như vậy!

Phần tình nghĩa anh em này, đáng giá!

“Ha ha ---” Lúc này đột nhiên Lão Tạt cười lạnh, ông híp mắt, cười vô cùng âm u.

Ông từ từ lui đến bên cạnh bàn đá, gót chân đạp lên trang bị kích nổ

lựu đạn!

“Hôm nay, để cho tụi mày và lão tử lấy mạng đổi mạng!”

Chương 1851: Mọi người cùng nhau kêu Duệ Duệ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lão Tạt đập trúng nút ấn kích nổ, ánh mắt ông lạnh lẽo nhìn mọi người.

Ông âm lãnh chờ đợi nổ, nhưng mà....

Lựu đạn lại chậm chạp không nổ ----

Lão Tạt nhìn xung quanh, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống, sao lựu đạn không nổ?

Chẳng lẽ dây dẫn bị đứt? Hay là, chưa đập trúng trang bị kích nổ?

Mặt ông tràn đầy khiếp sợ cúi đầu xác nhận, ông quả thật đã đập cái nút bấm đó! Nhưng mà.... tại sao không có động tĩnh?

“Lão Tạt, tại sao lựu đạn của ông không nổ?” Bên tai Lão Tạt truyền đến giọng nói thanh thúy của một cô gái.

Lăng Vi cười với ông, giơ tay lên chỉ chỉ ra sau lưng.

Lão Tạt chợt quay đầu, nhìn thấy mấy nhân viên mặc quần áo gỗ bom đi về phía ông.

Đội viên dẫn đầu đội ngũ tháo bom kia tháo nón sắt trên mặt mình xuống, Lăng Vi vẫy vẫy tay với anh: “Anh Sanh, tốc độ của anh thật

là nhanh! Em không phục ai cả, chỉ phục mình anh!”

Mấy lần đại chiến, tất cả đều là anh Sanh ra tay, phá hủy lựu đạn của đối phương. Ha ha.... suy nghĩ đều cảm thấy thật thoải mái!

Tần Sanh soái khí nhíu mày nhìn cô, tỏ ý chỉ là chuyện nhỏ.

Lăng Vi nhìn Lão Tạp, còn không quên bỏ đá xuống giếng: “Chúng tôi đã sớm đoán được ông muốn tìm Lô Khôn tới, cho nên, trong khoảng thời gian Lô Khôn tới này chính là lúc mà các đội viên tháo bom kia hành động, không nghĩ tới chứ?”

Lão Tạp giật mình lui về phía sau nửa bước.

Lục Quân lập tức ra lệnh: “Cướp hết tất cả vũ khí, ma túy trong kho! Giải Lão Tạp đi!”

Nhưng mà, ngay tại lúc này, Lão Tạp vẫn còn đang bị còng tay đột nhiên mò ra một cây súng lục trên bàn đá. Tay phải của ông đã hư, lúc này, ông dùng tay trái, nhắm tiểu Ngũ bắn ra một phát “Ầm!”

Diệp Đình mắt thấy Lão Tạp rút súng, anh đã đẩy tiểu Ngũ ra, nhưng mà ---- lúc này, đột nhiên Lăng Vi xông lại ôm lấy Diệp Đình, cô dùng thân thể mình chắn trước người anh.

Viên đạn giống như một con rắn độc há to miệng với tư thế đoạt mạng bay về phía trước “vèo”, ngay tại lúc này “Phốc ---” đột nhiên viên đạn ghim vào ngực trái của Bạch Lộ! Xảy ra chuyện gì?

Mọi người kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Bạch Lộ lắc lư ngã xuống... máu, giống như suối phun từ trên áo chảy xuống....

Mới lúc này, Bạch Lộ thấy Lão Tạp rút súng cô lập tức xông lại dùng

thân thể mình cản đạn!

Cô giang hai cánh tay, dùng thân thể mình ngăn cản trước tiểu Ngũ, Diệp Đình và Lăng Vi.

“Bạch Lộ ----”

“Bạch Lộ ----”

“Mau đưa cô ấy đi bệnh viện!”

Bạch Lộ trúng một viên đạn vào ngực, trực tiếp rơi vào hôn mê, trong lòng Lăng Vi yên lặng cầu nguyện.... hy vọng cô không có chuyện gì!

Bệnh viện cách nơi này quá xa, Lục quân lập tức điều động trực thăng đưa Bạch Lộ đi cứu chữa.

Bên đây bắt Lão Tạp, bên ngoài, thế lực của Lão Tạp cũng đã sụp đổ tan rã. Thế lực còn sót lại của “Lô Khôn” bắt đầu nội đấu.

Trong lúc nhất thời, Tam Giác Vàng gió tanh mưa máu --- toàn bộ hệ thống chế tạo, buôn bán ma túy đều tan vỡ!

Đây là một cuộc chiến đấu gian khổ!

Bao nhiêu chiến sĩ anh dũng đổ máu hy sinh trên chiến trường diệt trừ ma túy.

Chương 1852: Mọi người cùng nhau kêu Duê Duê (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bọn họ không thể nào giống như nhân vật chính trong sách, một lần lại một lần tránh thoát nguy cơ.

Trước mặt các liệt sĩ, tất cả mọi người tháo mũ cúi chào, thắng lợi như vậy không dễ đến, chúng ta nên quý trọng nhiều hơn.

Là ai để cho chúng ta ở trong phòng không gió không bão không buồn không lo lớn lên?

Là ai che mưa chắn gió, ngăn cản tai nạn vì chúng ta, không có bọn họ ở tiền tuyến bảo vệ hòa bình, không sợ sinh tử, nào có chúng ta yên ổn hiện nay, năm tháng yên tĩnh tốt đẹp?

Mời các vị trân trọng -----

Một năm sau khi hành động....

Rốt cuộc vết thương của Bạch Lộ đã khôi phục.

Tháng chín thu, tiểu Ngũ cùng Bạch Lộ bù lại buổi hôn lễ đã trễ mười năm này.

Nhân viên tham gia buổi hôn lễ hôn nay, trừ người nhà Bạch Lộ, còn có một đám bạn tốt là Diệp Đình, đáng giá giới thiệu nhất là một người bạn cũ của Vương Dần.

Người bạn cũ này tên là Ngũ Thế Thành, là cha của tiểu Ngũ! Ông cũng là một trong bảy thành viên tiểu tổ có bảy sợi dây chuyền kia.

Vốn là, lúc bọn họ ẩn nấp ở Âm Dạ đế quốc, cho là Ngũ Thế Thành hy sinh.

Ai có thể nghĩ, sau khi ông bị người đuổi giết đã nhảy vào biển khơi, sau khi ông rơi vào biển khơi đầu bị thương nặng tạm thời ngất xỉu.

Chủ thuyền đã cứu ông họ Bạch, Bạch tiên sinh thấy ông còn một hơi thở liền cứu ông dậy mang về nước.

Sau khi Ngũ Thế Thành tỉnh lại, bác sĩ chẩn đoán ông tạm thời mất trí nhớ, ở tại Bạch gia nghỉ ngơi.

Nhà của Bạch gia cũng không phải giàu có, cuộc sống bình bình đạm đạm thật ấm áp, con gái nhỏ của Bạch gia là Bạch Tuyền vô cùng hiểu chuyện, thường xuyên giúp ông nhớ lại chuyện trước kia, cô gái nhỏ vô cùng hy vọng ông mau chóng hồi phục, nhanh chóng đoàn tụ với người nhà của mình.

Ngũ Thế Thành không nhớ được gì cả, quả thật quá đáng thương.....

Bạch Tuyền nghĩ đủ mọi cách giúp ông.

Ngày này, cô đang ở trong thư viện của trường học lat655 xem sách về đề tài quân sự, bởi vì cô phát hiện mỗi lần chú Ngũ nói chuyện đều nghiêm túc như quân nhân vậy. Có lúc còn nói một ít thuật ngữ quân sự.

Cho nên, cô nghĩ..... cho ông đọc một ít sách về đề tài quân sự, không chừng có thể trợ giúp trí nhớ cho ông.

Bạch Tuyền đang lật sách, đột nhiên có người kêu cô: “Bạch Tuyền, có một vị tiên sinh họ Vương tìm cậu.”

Bạch Tuyền nhú mày, tiên sinh họ Vương? Ai vậy?

Cô từ thư viện đi ra, bước tới phòng khách của trường học.

Cô không có trực tiếp đi vào, chỉ đứng bên ngoài cửa nhìn vào.

Wang Dan vừa thấy liền nhận ra cô.

“Cô gái nhỏ, con quên chú rồi? Lần trước đi xe buýt, không phải con trả tiền thay chú sao? Chú vẫn muốn tới thăm con, xem con có chuyện gì cần giúp không, chú sẽ dùng hết toàn lực làm giúp con.”

Bạch Tuyền tròn to mắt nhìn ông, cô khoát tay nói: “Không cần..... chỉ là nhắc tay mà thôi, chút chuyện nhỏ như vậy mà ngài còn để trong lòng.”

Wang Dan nói: “Bây giờ chú mới về hưu, ở nhà cũng không có chuyện gì làm. Đột nhiên có người giúp chú, chú liền nghĩ, cô gái nhỏ con thật hiền lành, không thể phụ lòng ý tốt của con.”

Bạch Tuyền nói: “Thật sự không cần, con phải lập tức trở về nhà ăn cơm. Con đi nha!”

Cô gái nhỏ chưa chờ ông nói chuyện liền trực tiếp chạy ra cửa trường lên xe buýt.

Wang Dan vội vàng lái xe theo. Một đường đến cửa nhà cô, đột nhiên ----

Vương Dần gặp được Ngũ Thế Thành!

Có đúng lúc hay không? Chính là trùng hợp như vậy! Càng đúng dịp là... Ngũ Thế Thành là cha ruột của tiểu Ngũ --- cho đến khi tiểu Ngũ hoàn thành nhiệm vụ trở lại, trong lúc vô tình Diệp Đình phát hiện dây chuyền của anh, Vương Dần mới biết con trai của Vương Thế Thành là tiểu Ngũ!

Từ nhỏ tiểu Ngũ đã bị đưa đến quân giáo, anh không biết cha mẹ mình là ai.

Đột nhiên, từ trên trời rơi xuống một người cha, để cho anh không biết làm sao.

Anh ẩn núp bên doanh địch mười năm, nhìn hết người lừa ta gạt.... nói thật, anh quá cần quan tâm, quá cần ấm áp....

Từ thế giới tàn khốc đó trở lại, tiểu Ngũ dường như trở lại vòng tay của mẹ.... Anh không chỉ có người vợ yêu anh như mạng, còn có một người cha thân cận đáng kính, còn có nhiều bạn bè yêu anh quan tâm anh như vậy.

Sau khi tiểu Ngũ và Ngũ Thế Thành nhận nhau, Vương Dần mang bọn họ đi Bạch gia nói cảm ơn.

Ai - nghĩ - tới -----

Tiểu Ngũ vừa vào cửa liền ngây ngẩn....

Bạch gia này..... không phải là nhà Bạch Lộ sao?

Bạch Tuyền, chính là em gái của Bạch Lộ! Trước, người cứu Ngũ Thế Thành trở về, lại là cha của Bạch Lộ.

Vương Dần kể xong những chuyện này, mọi người cùng hô to “quá thần kỳ”!

Chuyện trên thế gian này, còn có chuyện nào trùng hợp hơn chuyện này sao?

Đoàn người cười to nháo loạn ở hôn lễ của tiểu Ngũ và Bạch Lộ!

Bên bờ cát náo nhiệt, nhiếp ảnh gia bày xong máy chụp hình.

Trước ống kính, Lăng Vi nói với đoàn người: “Lại đây lại đây, chúng ta cùng kêu "quả cà" ---”

Các bạn bè cũng cười lên “Ha ha”, ngay tại lúc mọi người kêu "quả cà", đột nhiên tiểu Duệ Duệ xách eo, đi tới hàng đầu đứng: “Kêu quả cà cái gì? Phải kêu Duệ Duệ! Tiểu gia chính là thông minh (duệ) như vậy!”

Chương 1853: Trời đất bao la, mẹ con lớn nhất (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một tòa doanh trại huấn luyện.

Lăng Vi, Diệp Đình cùng Vinh Phỉ phụ trách cùng bọn nhỏ làm huấn luyện thử.

Duệ Duệ cùng Đô Đô bảy tuổi. Tiểu mỹ nữ nhà Lôi Đình cũng sắp bảy tuổi.

Đản Đản cùng Tần Tử Hào năm tuổi rưỡi.

Con trai của Vinh Phỉ cùng con gái Hàn Yến --- Vinh Dịch Phàm (dễ dàng phiên) cùng Hàn Thiên (chế giễu) năm tuổi.

Con trai Mộc Quân Dương cùng con gái nhà Lý Thiên Mặc - Mộc Phong, Lý Đào bốn tuổi bảy tháng.

Lúc hai đứa bé ra đời vô cùng hài hước. Lúc Lôi Niểu Niểu phát hiện mang thai, Chính Hiền trở về kiểm tra.... kinh hỉ phát hiện mình cũng mang thai.

Lôi Niểu Niểu vào bệnh viện, chờ ngày sinh tới, đứa trẻ vừa có động tĩnh Chính Hiền bên kia cũng vào phòng sinh.

Hai người này giống như đã hẹn trước vậy, đều đau mười giờ, dường như là đồng thời sinh con ra. Có thể con trai tương đối tranh

cường hạo thắng.... Cho nên, Mộc Phong ra trước Lý Đào chừng hai phút.

TRên mặt Lăng Vi tràn đầy xấu xa nói: “Duyên nhận ---- cụ thể là duyên phận gì, tự mình nghĩ ----”

Không phải Lý Thiên Mặc đã từng cái gì đó Chính Hiền sao....

Con gái của tiểu Bát gia --- Vương Đóa, bốn tuổi, còn có con trai của tiểu Bạch và Lạc Y --- Bạch Lạc... cũng là bốn tuổi.

11 người bạn nhỏ đều cùng nhíp kêu khẩu hiệu: “Trời đất bao la, ba con lớn nhất! Lớn hơn ba con, đó là mẹ con!”

Lăng Vi nhướn mày: “Ai dạy các con?”

Người bạn nhỏ đồng thanh nói: “Ba tuần!”

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện thoại cho Lôi Tuấn, mắng chửi anh một trận: “VẬy cũng nói được? Dạy bọn nhỏ như thế nào, tôi nói cho cậu trốn cũng vô dụng! Nhất định Hạ Tiểu Hi sẽ thu dọn cậu!”

Lôi Tuấn khổ sở....

Trước kia, không phải anh chép thơ của Lăng Vi chọc ghẹo Hạ Tiểu Hi sao.... sau đó, bị Hạ Tiểu Hi phát hiện. Hạ tiểu Hi tức giận cho anh quỳ bàn giặt đồ.

Kết quả, Lôi Tuấn vỗ ngực đảm bảo với Hạ tiểu Hi: “Anh thật viết cho em! Chính anh viết, anh khẳng định không có copy! Ngày mai được không? Em xem biểu hiện của anh!”

Lôi Tuấn chân thành thề đảm bảo, Hạ Tiểu Hi trợn mắt nhìn anh: “Trước tha anh không chết, ngày mai xem biểu hiện của anh!” Vừa nói vừa lắc dây nịt da trong tay.

Tối hôm đó, Hạ Tiểu Hi đều không cho anh vào phòng ngủ, Lôi Tuấn giả vờ tội nghiệp ngủ ghế sa lon một đêm.

Chỉ một đêm, anh đã bắt đầu nhớ....

Không phải thơ tình sao? Không phải tình ca sao? Có gì đặc biệt hơn người!

Đột nhiên ---- “có linh cảm!”

Lôi Tuấn vội vàng cầm bút viết: “A ----”

A.... A cái gì?

Đúng đúng: “A --- em là ánh mặt trời của anh, em là giọt mưa của anh ---- em là gió của anh, anh là bụi của em....”

Ai! Lôi Tuấn thở dài, vò tờ giấy lại ném vào thùng rác.

Đây là chuyện gì nha, anh là một người đàn ông “mạnh mẽ”, sao có đầu óc viết thơ tình chứ!

Lôi Tuấn phiền lòng....

Ngày buổi tối thứ hai, Hạ tiểu Hi xách bàn giặt quần áo ra ngoài ném xuống đất “lạch cạch”: “Lại đây! Để em nghe xem anh viết cái thứ gì.”

TRên mặt Lôi Tuấn đỏ bừng, anh thẹn thùng che mặt: “Ai nha, do anh viết quá tốt! Nên anh mới phát hiện mình có tài hoa như vậy!”

Lôi Tuấn lấy một tờ giấy trong túi thận trọng mở ra...

Chương 1854: Trời đất bao la, mẹ con lớn nhất (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này, Lăng Vi, Tạt Nhã, Lôi Đình, Đào Hoa, Lôi Niểu Niểu kêu Hạ Tiểu Hi đi ra ăn chung.

Hạ tiểu Hi đáp, cầm tờ giấy ra cửa....

Trên bàn ăn, Hạ Tiểu Hi lấy tờ giấy ra xem. Cô vừa cầm vừa bĩu môi nói với Lăng Vi: “Đây là thơ tình Lôi Tuấn viết chio em, em nhìn xem so với luận văn của học sinh tiểu học thì thế nào.”

Cô mở tờ giấy ra, nhẹ giọng thì thầm: “Chuối tây bên ngoài màn cửa chọc ngựa bay, vòng cửa chọc đồng xanh! Mà anh đi ngang qua trấn nhỏ ở Giang Nam kia, chọc em.... ở trong bức tranh thủy mặc, em bị giấu sâu trong chỗ màu mực kia....”

“Sao lại quen tai như vậy?” Lôi Niểu Niểu nháy mắt, như có điều suy nghĩ.

Dạ Tiểu Hi nhìn kỹ cười nói: “Anh chàng xấu xa, viết còn thật tình thơ ý họa.”

Cô nhớ lại tấm hình Lôi Tuấn chụp kia, rất nhiều năm trước, cô đi đến trấn nhỏ ở Giang Nam du lịch, Lôi Tuấn chụp lên một tấm bóng lưng cô đang mặc chiếc váy đỏ, chống cây dù....

Chỉ là đoạn thơ ngắn, nhưng lại hợp với ý cảnh hôm đó.

Hạ Tiểu Hi thật vui mừng, không nghĩ tới Lôi Tuấn còn nhớ.... còn viết câu từ tốt như vậy.

Lúc này, điện thoại của Lôi Niểu Niểu truyền đến tiếng nhạc êm ái.

Sau đó, Lôi Niểu Niểu hát theo: “Bầu trời màu xanh chờ mưa đến, mà anh đang đợi em....”

Cô vừa mới hát hai câu, đột nhiên nhìn tờ giấy trong tay Hạ Tiểu Hi....

Lôi Niểu Niểu ngay thẳng nói với Hạ Tiểu Hi: “Chị dâu nhỏ, chị chắc chắn hai câu này.... là anh Tuấn của em viết sao?”

Lúc này, mọi người cũng vểnh tai nghe lời ca, sau - đó! Hạ Tiểu Hi ngạc nhiên phát hiện: “Đây không phải là lời ca sao? Đây là "Thanh Hoa Từ" của Chu Kiệt Luân mà! Hai câu Lôi Tuấn viết sao lại thành lời ca chứ!”

Đào Hoa chột vổ bàn: “Ai nha, mình còn nói, sao lại quen vậy đâu....”

Nháy mắt Lôi Đình cảm thấy, anh của cô ---- tên xấu xa!

Tạp Nhã rút tờ giấy ra cười nói: “Tình thơ ý họa là Chu Đồng, không phải Lôi Tuấn nhà cậu....”

A nha nha nha ----

Hạ Tiểu Hi nổi giận, cướp tờ giấy lại xé nát bét “bá bá bá”!

Lôi Tuấn! Con heo này! Anh chết chắc!

Cả người Hạ tiểu Hi bốc lửa, nổi giận đùng đùng lên xe về nhà --- trong lòng mắng mủi ngàn lần: “Lôi Tuấn! Mi lừa gạt bà thật vui? Bà cho mi ngủ ghế sa lon một năm!”

Hạ Tiểu Hi tức muốn chết, xe đến nhà Lôi Tuấn, Lăng Vi, Tạp Nhã, Đào Hoa cùng cô từ gara đi ra.

Lôi Niều Niều cảm thấy mình đã gây họa! Cô chính là miệng thiếu, làm gì nói cho chị dâu chứ.... anh Tuấn, em thật xin lỗi anh! A di đà phật....

Ngay tại lúc này!

Hạ tiểu Hi còn chưa về đến cửa nhà, trong bóng đêm đen nhánh, đột nhiên cô ---- thấy trước cửa nhà có vẻ như có một người phụ nữ đang đứng!

“Được nha! Cuộc sống này không cách nào sống nổi nữa, chưa gì đã..... mang cả đàn bà về rồi!”

Trong lòng Lăng Vi “lộp bộp” giật mình! Trong đầu nghĩ, Lôi Tuấn.... mi liền chơi đi, cho dù Hạ Tiểu Hi không thu dọn mi, bà cũng tuyệt đối không bỏ qua cho mi.

Tạp Nhã cùng Đào Hoa nổi giận!

Mấy người phụ nữ nhào tới cửa biệt thự của Lôi Tuấn “Phốc ---” Đào Hoa là người thứ nhất không nhịn được cười phun....

Người đứng trước cửa không phải đàn bà gì.... mà là bức tranh của Hạ Tiểu Hi.

Một bức tranh.... Hạ Tiểu Hi mặc váy đỏ, cầm một cây dù giấy dầu

màu xanh, bước chậm trong mưa nhỏ, cả bức tranh đều lộ ra vẻ diễm tĩnh thần nhiên.

Cô đi rất ung dung, giống như là mỹ nhân cổ trang từ trong bức tranh đi ra vậy, cây dù của cô hơi nâng lên, giống như là đang cảm thán cảnh đẹp qua đi tan như làn khói trong mưa.

Mấy người Lăng vi cũng nhìn ngây người: “Tiểu Hi, quá đẹp.....”

Ngay cả Lăng Vi quen biết với Hạ Tiểu Hi nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy cô xinh đẹp như vậy.

Lúc này, Lôi Tuấn từ trong phòng khách đi ra, anh mặc một bộ áo dài xanh.... trong tay còn xách một túi xách cổ xưa....

“Phốc --- ha ha ha ha ha....” Lôi Niểu Niểu cười phun: “Anh Tuấn, anh đây là đang làm trò gì thế?”

Lôi Tuấn nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Tiểu Hi, anh nói sát bên tai cô: “Đi lại chốn cũ.”

Sau đó, hai người bọn họ đi, không thèm để ý đến đứa bé. Ném Đản Đản cho Lăng Vi và Diệp Đình.

Lăng vi suy nghĩ, được! Gom góp hết tất cả lại làm một lần tập huấn.

Chỉ như vậy, mới có lần tập huấn này.

Trong thảo trường lớn, bọn nhỏ dặt tay lớn giọng gào to: “Trời đất bao la, ba con lớn nhất! Lớn hơn ba con, đó là mẹ con!”

Chương 1855: Thiếu niên xinh đẹp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

☞.....

Lăng Vi giả vờ không quen biết những đứa bé này.

Bởi vì, bất cứ ai đi ngang qua bọn họ, cũng sẽ liếc mắt nhìn qua bên này.

Mỗi một đứa bé và người lớn đi ngang qua bọn họ đều là ☞ trong ☞...

*

Trong lần tập huấn này, Duệ Duệ quen rất nhiều bạn tốt.

Một người trong đó là cô bé cột hai bím tóc rất đáng yêu, ngồi ở bên cạnh bé. Dáng vẻ của bé gái rất dễ thương, làm tất cả bé trai cũng nhìn bé chăm chăm.

Duệ Duệ mặt đầy nghiêm túc ngồi bên cạnh đồng lứa, bé gái ngồi bên cạnh hỏi: “Cậu từ nơi nào đến vậy?”

Duệ Duệ khốc khốc nói: “Giang thành.”

Cô bé cười lúm đồng tiền nói: “Mình từ Lãnh thành tới, ba và mẹ đi cùng mình.”

Bé lại hỏi: “Cậu mấy tuổi rồi? Mình sáu tuổi rưỡi!”

Trên mặt Duệ Duệ khốc khốc nói: “Bảy tuổi.”

Cô bé lập tức ngọt ngào kêu: “Anh, anh tên là gì? Tên thường gọi của em là Diễm Diễm, tên thật là Khanh Hàn.”

Duệ Duệ vô cùng khốc nói: “Tên thường gọi của anh là Duệ Duệ, tên thật là Diệp Thần.”

Lúc này, người chủ trì doanh trại mời Duệ Duệ khiêu vũ, ca hát cho mọi người. Duệ Duệ nhảy một điệu nhảy.

Lập tức hạ vai, trượt bước, động tác vô cùng đẹp trai! Bé nhảy xong một điệu, người chủ trì hỏi bé có thể hát một bài “Hữu nghị thiên trường địa cửu” không?

Duệ Duệ gật đầu, dùng giọng hát thanh thúy của mình hát bài “Hữu nghị thiên trường địa cửu”....

Lúc Duệ Duệ trở lại chỗ ngồi, cô bé bên cạnh đầy mắt trái tim nhìn bé.

Bé gái híp mắt cười nói: “Anh Duệ Duệ, anh hát thật là dễ nghe! Anh lớn lên sẽ làm ca sĩ sao?”

Duệ Duệ khốc khốc: “Ừ.”.

Bé gái lại cười híp mắt nói: “Anh Duệ Duệ, anh nhảy cũng rất đẹp! Anh có thể vừa ca hát vừa nhảy!”

Duệ Duệ cong môi, khốc khốc: “Ừ.”.

Bé gái còn nói: “Anh Duệ Duệ, anh thật là đẹp trai, lớn lên anh sẽ cưới em làm vợ chứ?”

Duệ Duệ nhìn bé, khốc khốc đáp: “Ừ.”

“ ”

Vinh Phỉ ở bên cạnh cười lăn lộn, con mẹ nó.... thằng nhóc xấu xa! Mới bảy tuổi đã biết tán gái!

Anh phải sắp ba mươi mới có vợ đâu! Ai! Trường giang sóng sau đê sóng trước!

*

Ngày sinh nhật mười tám tuổi của Duệ Duệ “Ca nhạc lưu động của Diệp Thần” cử hành một lần cuối cùng ở Lãnh thành.

Buổi diễn xướng bắt đầu vào bảy giờ tối.

Buổi sáng, bên ngoài buổi diễn, cũng đã bị người ái mộ bao vây nước chảy cũng không lọt.

Diệp Thần quá nổi, dáng vẻ lại lãnh khốc đẹp trai! Ca hát dễ nghe, còn tự mình sáng tác, từ 15 tuổi cậu đã tự mình luyện tập, mỗi ca khúc cậu tập đều là do chính mình sáng tác, chỉ có vài bài là do bạn tặng.

Còn dư lại mấy chục bài hát đều là do chính cậu sáng tác.

Diệp Thần, học sinh sáng chói nhất! Mê đảo ngàn vạn thiếu nữ!

Hội biểu diễn, cử hành vô cùng thành công, tình cảnh náo động vô cùng, những người ái mộ đều giơ bàn hô to: “Diệp Thần ---- Diệp Thần! Diệp Thần ----”

“Chồng Diệp Thần ---- Em yêu anh! Em không phải anh sẽ không lấy chồng!”

Chương 1856: Thiếu niên xinh đẹp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, Diệp Thần được mời đi tham gia hội ký giả.

Các ký giả hỏi: “Xin hỏi Diệp Thần, có người nói cậu có thể nổi tiếng như vậy.... toàn dựa vào chỗ dựa sau lưng, còn có người nói lời ca cùng bài hát mà cậu sáng tác là nhờ người ta viết, xin hỏi cậu trả lời làm sao?”

Diệp Thần liếc anh, lãnh đạm nói: “Ai viết được như vậy, anh hẹn tới giúp tôi, tôi muốn mấy chục người.”

“....”

Lúc này lại có người nói: “Xin hỏi Thần Thần, có người nói cậu ngay cả trung cấp đệ nhị cũng chưa từng học, nói cậu không có tư chất, cậu trả lời thế nào?”

Trong đầu Diệp Thần nghĩ, tiểu gia mới biết chữ đã học được hack mật mã, 9 tuổi trang web “Miêu Kiếm” đã bắt đầu to lớn, 11 tuổi đã học xong chương trình học cấp một đại học, 13 tuổi học xong chương trình học cấp hai đại học, 16 tuổi tốt nghiệp đại học ở trường X, trước sinh nhật 18 tuổi đã cầm bằng thạc sĩ ở trường X.

Chỉ bất quá không công khai với bên ngoài, nói tôi chưa từng đi học há chẳng phải cậu ngay cả tốt nghiệp tiểu học cũng không được?

Diệp Thần lười trả lời những lời này, một khi tiết lộ trình độ học vấn của mình, không tránh được lại trở thành miệng lưỡi của người khác.

Cậu ca hát, nhảy múa làm sao sáng.... chủ yếu là vì một câu nói của đứa bé kia. Cậu cũng không phải là để lấy lòng những ký giả này.

Diệp Thần tùy tiện trả lời vài vấn đề liền đúng dậy rời đi, Cử động này của cậu không khỏi lại để cho mọi người nói anh kiêu ngạo.

Diệp Thần vừa mới quay lại chỗ ở tại khách sạn, còn chưa quẹt thẻ xong đã nghe có người gõ cửa sổ của cậu!

Diệp Thần giật mình, cậu ở là tầng 25! Ai lại ở bên ngoài gõ cửa sổ của cậu?

Chẳng lẽ là ma? Hay là người nhện?

Diệp Thần khép cửa lại, không có mở đèn! Cậu lặng lẽ đi tới cạnh cửa sổ! vén màn cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một cô gái tóc tai bù xù moi khung cửa sổ vẫy tay với cậu!

Bên ngoài một mảnh đen nhánh, trong phòng cũng không có mở đèn, bất thành linh thấy một nữ sinh tóc tai bù xù, thật là rất dọa người!

Diệp Thần mở to mắt, chỉ thấy cô gái này lão đảo lắc lư muốn té xuống!

Cậu vội vàng kéo cửa sổ ra nắm tay áo cô gái kia: “Cô điên rồi? Mau đi về nhà!”

Người ái mộ nhiệt tình anh đã thấy, mặc dù không ít người liều mạng, nhưng mà, leo lầu cao như vậy tới gặp anh, thật đúng là lần

đầu tiên thấy.

Cô gái kia thấy anh mở cửa sổ ra liền vội vàng chui đầu vào trong. Bình thường Diệp Thần rất là cảnh giác, anh sẽ không tùy tiện để cho người khác vào phòng của mình, nhưng mà cô gái này rất đặc biệt giống như quen biết, lập tức thò đầu nhỏ từ cửa sổ chui vào.

Lúc này, đột nhiên Diệp Thần nghe có người gõ cửa: “Thần Thần, chúng tôi là ký giả đài truyền hình Tân Ngu, được mời tới phỏng vấn.”

Đột nhiên Diệp Thần nhìn sang nữ sinh kia, bây giờ anh rất hoài nghi cô gái này.... có phải có người cố ý hãm hại cậu không?

Vừa kết thúc buổi diễn, trong phòng cậu có thêm một cô gái! Hôm nay cậu mới vừa trưởng thành, đã không kịp đợi ngủ với phụ nữ như vậy.....

Cậu không quan tâm người khác nói thế nào, nhưng mà, để cô gái kia thấy, cô ấy sẽ nhìn cậu ra sao?

Anh lựa chọn mở buổi diễn cuối cùng ở Lãnh thành, chính là hy vọng cô gái kia có thể đến nghe cậu ca hát....

Suy nghĩ thật ngây thơ, cũng không phải rất thích cô gái kia, chỉ là lúc đó cậu đã hứa hẹn, chính anh nghiêm túc dùng hết sức hoàn thành, hiện tại, có lẽ cô gái kia đã quên cậu từ sớm rồi chứ?

Bên ngoài, tiếng gõ cửa càng lúc càng nhanh. Diệp Thần nhìn cô gái kia chằm chằm, chân mày cũng nhíu chặt.

Cô gái kia cũng sợ hãi, gương mặt nhỏ xinh trắng bệch, đôi môi anh đào cũng bị cô cắn sắp chảy máu, cô nhìn ánh mắt anh chằm chằm,

tỏ ra rất kích động.

Nhưng mà, đột nhiên cô tỉnh táo lại, móc một tờ giấy trong túi ra, muốn nhét vào tay Diệp Thần, nhưng lại không dám.

Trong phòng vô cùng tối, Diệp Thần cũng không biết cô muốn biểu đạt cái gì.

Nhưng mà, cậu biết rõ cô gái này đã sợ đến không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô giùng giởng, do dự, đột nhiên không biết dũng khí cực lớn từ đâu ra, để cho cô nhanh chóng nhét tờ giấy vào trong tay anh.

Tiếng còi và ngoài cửa càng lúc càng lớn: “Có phải Thần Thần xảy ra chuyện gì hay không? Lâu như vậy còn không mở cửa? Xảy ra chuyện gì? Nhanh đi kêu giám đốc!”

Lúc này, có người gọi giám đốc tới đang cầm chìa khóa đi mở cửa, cô gái kia mặt đầy khủng hoảng chân cùng tay run rẩy vội vàng leo xuống bệ cửa sổ, cô lại muốn bò từ cửa sổ để trốn.

Diệp Thần ngừng thờ, nhanh chóng chạy tới kéo cô: “Quá nguy hiểm! Đi từ cửa! Đừng leo cửa sổ nữa!”

Cô gái lắc đầu nhỏ giọng nói: “Như vậy sẽ làm cho mọi người hiểu lầm anh!”

Chương 1857: Không hạn chế một kiểu - Thiếu niên thiên tài (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần nói: “Tôi không sợ hiểu lầm, cô mau xuống!”

Cô bé kia kiên quyết không chịu, cô dùng sức vung tay cậu ra nhanh chóng bò ra ngoài, theo đường ống leo lên ân thưởng nhỏ bên cạnh.

Tóc của Diệp Thần cũng dựng lên, cậu sợ cô gái kia trượt tay té xuống, vội vàng leo lên bệ cửa sổ, cậu vừa muốn leo lên bệ cửa sổ đi ra ngoài, cửa chính mở ra.

Cậu lại ngẩng đầu, chỉ thấy cô gái kia đã leo đến lầu cuối, cô phát phát tay áy náy cúi chào anh: “Quấy rầy anh, xin lỗi....”

Nói xong, cô dần dần biến mất trong màn đêm.

Diệp Thần tiếp nhận phòng vấn xong, dạy dỗ người phụ tá một lúc! Đây là biện pháp an ninh gì! Một học sinh trung học cũng có thể bò vào, lỡ như là người xấu thì sao?

Đương nhiên, cho tới bây giờ cậu cũng không biết cô gái này bò vào là để làm gì.

Cậu đuổi phụ tá đi, mở tờ giấy cô gái kia đưa cho cậu ra, nhờ đèn tường hoàng hôn, cậu thấy cô gái kia viết xốc xếch chữ to “Mượn”!

Diệp Thần sửng sốt: “....” Đây là ý gì?

Lại không phải thư tỏ tình... Mượn, mẹ nó là có ý gì?

Cậu theo ánh đèn nhìn xuống, dưới đáy chữ mượn có một hàng chữ nhỏ: “Trân trọng mượn ba trăm ngàn từ Diệp Thần tiên sinh, trong vòng ba năm nhất định sẽ trả. Dưới đáy ký tên: Mạc Khinh Hàn“....

Nháy mắt Diệp Thần cảm thấy máu toàn thân đều đông lại!

Cậu sửng sốt, là cô ấy!

Lúc này cậu không có nhận ra cô, chỉ là cảm thấy quen thuộc khó hiểu, thì ra, thật là cô....

Thật lâu sau, Diệp Thần mới hồi phục lại, cô gái này còn nhớ anh! Nhưng mà, tại sao cô phải mượn tiền của anh?

Còn ngốc đến đây tờ giấy cho anh, chưa lấy tiền đã đi mất!

Diệp Thần ngồi trên ghế, nhìn đi nhìn lại lá thư này. Cô là gặp được chuyện gì khó xử sao?

Hơn nửa đêm leo lầu tới tìm cậu, là ôm chút hy vọng gì với cậu chứ?

Đột nhiên, Diệp Thần ra một quyết định ---

Anh cầm lấy điện thoại gọi cho phụ tá: “hủy bỏ tất cả hành trình sau này.”

“À” Phụ tá đáp, giật mình cảm thấy không đúng, đột nhiên --- anh kêu lớn “A?”

Diệp Thần lặp lại một lần: “Lập tức hủy bỏ tất cả hành trình sau này! Làm minh tinh quá nhàm chán, tôi phải trở về đi học!”

Phụ tá: “...” Trong lòng mười ngàn chữ “mẹ nó” gào thét chạy qua.

Diệp đại gia, biết ngài có tiền, tự do phóng khoáng, nhưng mà..... ngài có biết những thương hội quảng cáo ký hiệp ước với chúng ta sẽ nổ không? Ngài có biết những đạo diễn tìm ngài đóng phim sẽ đuổi giết ngài sao?

Diệp Thần mở cửa cho phụ tá đi vào. Phụ tá run run rẩy rẩy đi tới.

Diệp Thần cầm một xấp chi phiếu ra “rào rào rào” viết mười mấy tấm chi phiếu.

Cậu đưa chi phiếu cho phụ tá nói: “Còn có những thứ tiền bội ước kia, anh cũng thống kê ra cho tôi. Bắt đầu từ ngày mai tôi không phải là minh tinh.”

Diệp Thần phát tay, bảo anh đi ra ngoài. Phụ tá đứng trước cửa mặt đầy ngây ngẩn.

Diệp Thần mở máy tính ra, điều tra danh sách học sinh của tất cả trường học cấp 2 trong Lãnh thành.

Thời gian mấy giây, cậu đã phong tỏa ---- Tên của Mạc Khinh Hàn, lớp mười một trường thí nghiệm trung học đệ nhị Lãnh thành.

Đây là một khu trường học cấp hai nổi tiếng.

Chương 1858: Không hạn chế một kiểu - Thiếu niên thiên tài (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bây giờ vẫn là kỳ nghỉ hè, đến tháng chín tựu trường, cô gái này sẽ học lớp mười hai, năm nay cô cũng 17 tuổi, theo như tuổi tác bình thường quả thật nên học trung học cấp 2.

Còn chưa tới 18 tuổi đã lấy bằng thạc sĩ giống như cậu vậy căn bản là không có mấy ai.

diệp Thần ở nhàm chán, cầm điện thoại đi động trong tay xoay vòng vòng.

Cậu nhúu chặt mày, gọi điện thoại cho hiệu trưởng trường trung học cấp 2 của Lãnh thành.

....

Ngày một tháng chín, Diệp Thần đi tới trường trung học cấp 2 của Lãnh thành ----

Nó tới làm gì?

“Phốc --- ha ha.....”

Cha mẹ Diệp Thần là Diệp Đình và Lăng Vi đều cảm giác, đứa bé

này điên rồi!

Đứa con thiên tài đáng yêu, lãnh khốc, đẹp trai 18 tuổi đã lấy được bằng thạc sĩ của bọn họ bây giờ phải trở về học trung học cấp 2....

Học - lại - ba - cấp - nữa!

Lớp mười hai, Diệp Thần vàng được đặt tên là --- Lâm Nghệ Phong, ngồi ở hàng cuối cùng.

Dựa theo hiệu trưởng đặc biệt dặn dò, Khinh Hàn được sắp xếp ngồi chung bàn với Diệp Thần!

Ngày thứ nhất tựu trường, Diệp Thần tới đặc biệt sớm, cậu giống như học sinh phổ thông vậy, một mình lái xe vào sân trường, kết quả.... đoạn đường này ----

“Diệp Thần! Chồng Diệp Thần! Đó không phải Diệp Thần sao? Sao anh ấy lại tới trường học của chúng ta?”

Lúc này, hiệu trưởng đại nhân đang đứng ngoài cửa chờ lớn giọng rống lên: “Lâm Nghệ Phong!”

Diệp Thần quay đầu nhìn sang hiệu trưởng, bạn học xung quanh lại nổ: “Đó không phải Diệp Thần.... sao lại giống như vậy chứ! Trời ạ, quá giống!”

Trong nghi thức thăng kỳ, Diệp Thần lấy thân phận học sinh chuyển trường giới thiệu mình với mọi người, đừng hỏi vì sao lại đổi tên Lâm Nghệ Phong, chính cậu cũng không muốn.

Chữ ở giữa kia còn rất khó viết: “Nghệ, đọc yi bốn thanh.”

Diệp Thần trở lại lớp mười hai, lúc cậu đi vào phòng học các bạn học lại nổ: “Trời ạ, mình muốn chết! Quá đẹp trai.....”

Diệp Thần không thèm để ý đến, chỉ thấy Khinh Hàng ngồi ở bàn cuối cùng, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt tươi cười vắn vẹo thành một cục.... có vẻ như rất buồn rầu.

Cho đến khi Diệp Thần ngồi bên cạnh cô, cô mới ngược đầu quét cậu. Cô xem tạo hình này của cậu đột nhiên muốn đập đầu.

Cô nhìn mặt cậu chăm chú, từ trán đến lông mày, đến ánh mắt, lỗ mũi đến môi, rồi đến cằm, giống như rada vậy, quét xem tới lui.

Lúc này Diệp Thần đổi một kiểu tóc, vốn là tóc hơi quăn bất giờ vuốt thẳng cắt ngắn, da cậu rất trắng, cặp mắt hoa đào, môi đỏ răng trắng, cằm nhọn, gương mặt vô cùng hoàn mỹ.

Không phải là Diệp Thần sao? Sao lại nói mình là Lâm Nghệ Phong!

Cho dù là sinh đôi, cũng không có giống vậy chứ?

Mặc Khinh Hàn khẩn trương nuốt nước miếng, Diệp Thần là nam thần của cô, đột nhiên ngồi chung bàn với cô, không khẩn trương mới lạ....

Mặc dù, tên không giống nhau, nhưng mà mặt giống như vậy cô cũng khẩn trương!

Lên giờ học một ngày, bọn họ ai cũng không chủ động nói chuyện với đối phương.

Đến lúc sắp tan học, Lâm Nghệ Phong đang ngồi cùng bàn với cô..... đột nhiên nói: “Mặc Khinh Hàn, em đang viết cái gì?”

Mạc Khinh Hàn nhìn cậu.

Chàng trai này rất tuấn tú, rất khốc, rất coi thường người, cho tới bây giờ cũng không mở miệng nói câu nào.

Mạc Khinh Hàn nhìn mặt cậu, liền vô cùng khẩn trương.... luôn cảm giác cậu là Diệp Thần.

Nếu mà cậu cũng lẫn lộn vòng truyền hình như Diệp Thần nhất định cũng sẽ nổi như Diệp Thần vậy!

Lúc này, cậu đang tập viết ba chữ “Lâm Nghệ Phong” trên quyển sổ.

Ba chữ này rất khí phách, nét bút mạnh mẽ có lực, vô cùng tiêu sái như nước chảy mây trôi vậy.

“Lâm Nghệ Phong....” Mạc Khinh Hàn cười, mượn thơ của Lý Bạch khen một câu: “Đại bằng nhất nhật đồng phong khởi, phù diêu trực thượng cửu vạn lý. Tên của anh thật không tệ.” Nghệ, hàm nghĩa là bay lên! Tên này rộng rãi nho nhã vô cùng.

Lâm Nghệ Phong liếc cô, buồn cười nói: “Hai ta ngồi cùng bàn cả ngày bây giờ mới phát hiện tên của tôi tốt?”

Trong lòng lại âm thầm suy nghĩ: “Đại bằng nhất nhật đồng phong khởi, phù diêu trực thượng cửu vạn lý. Để cho cô ấy nói, đột nhiên cảm thấy tên của mình thật soái thật kiêu ngạo.”

Mạc Khinh Hàn không để ý đến cậu, lại quay đầu về nhìn quyển sổ của mình chăm chăm, sau đó viết viết viết lên sổ.

Chương 1859: Có phải anh thích em không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Rốt cuộc em đang viết gì vậy?” Diệp Thần thật tò mò.

Cô gái này bắt đầu từ buổi sáng, thầy giáo giảng bài cô cũng không nghe, tay che che vở, cúi đầu viết lia lịa.

Thời gian cả ngày, cô đã viết bản thảo nửa xấp giấy.

Diệp Thần càng tò mò, cô càng ngăn không cho anh nhìn.

Mãi đến khi sắp tan học, cô mới đặt bút xuống, cô như kẻ trộm, nhanh chóng nhét giấy vào balo, Diệp Thần muốn nhân cơ hội nhìn cũng không được.

“Đình -----” Tiếng chuông tan học vang lên.

Diệp Thần hơi bần thần... vậy mà anh lại trở thành học sinh cấp ba. Lúc này, phụ tá Ellen của anh gửi tin nhắn tới, thông báo chương trình học tiến sĩ của anh sắp bắt đầu.

Diệp Thần nhanh chóng nhắn lại: “Đưa sách đến đây.”

Ellen ngớ người: “Cậu không muốn lên lớp sao? Cậu muốn... tự học?”

Diệp Thần nhắn lại: “Ừ.”

“...” Trợ lý Ellen rất muốn mắng anh: “Cậu có biết thầy giáo chương trình học này khó hện lắm không? Cậu không thể nói không học là không học được! cậu có biết bao người đang xếp hàng chờ không! Cậu có biết tốn bao nhiêu sức lực không! Tự học rất tốn sức, cậu đâu phải không biết!”

Nhưng, những lời này anh ta chỉ dám nghĩ trong lòng, bảo anh ta nói ra... anh ta không dám.

Anh ta nhẩm lại một chữ “À.” Sau đó thành thành thật đưa hai hòm sách cho Diệp Thần.

Ellen nghĩ ngợi, vẫn cảm thấy tự học lãng phí rất nhiều thời gian của Boss.

Hay là... anh ta đi nghe giảng, anh ta có thể ghi âm lại bài giảng của giáo sư, sau đó chờ khi nào boss rảnh rồi thì nghe, như thế sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng có thể nghe hiểu được.

Ellen đưa sách cho Diệp Thần xong, anh ta cầm máy ghi âm, mua vé máy bay, chuẩn bị sáng sớm mai đi nghe chương trình học tiến sĩ...

Tiếng chuông tan học vang lên, Diệp Thần cũng làm bộ thu dọn đồ đạc.

Mặc dù động tác này, anh thấy thật... ngây thơ!

Trong phòng học, có không ít nữ sinh thu dọn xong đồ không về nhà ngay, tất cả đều nhìn Diệp Thần.

Có mấy cô gái, cậu đụng mình mình đụng cậu, ý là ‘cậu mau nói chuyện với cậu ấy’, người kia thì nhăn mặt ‘Cậu đi đi’.

Diệp Thần không có biểu cảm gì, ánh mắt cũng rất lạnh, hoàn toàn là dáng vẻ ‘Tôi không muốn nói chuyện với các cậu’.

Mấy nữ sinh xoắn xuýt một hồi, không dám lên bắt chuyện với anh, cuối cùng đùn đẩy nhau đi ra khỏi phòng học.

Các bạn học lục tục ra ngoài. Diệp Thần ngồi chỗ gần cửa sổ, không vội đi.

Cô gái ngồi cùng bàn với anh cũng thu dọn xong đồ, đột nhiên quay đầu nhìn anh.

Diệp Thần cũng nhìn cô chăm chăm, hai người nhìn nhau một lúc, Diệp Thần cười hỏi cô: “Tiểu Hàn Hàn, có chuyện gì vậy?”

“Phụt -----” Mạc Kinh Hàn phun máu, không ngờ anh nhẫn nhịn hồi lâu, lại nói một câu như vậy, còn nữa... Tiểu Hàn Hàn là cái quỷ gì, hai người bọn họ mới ngồi cùng bàn một ngày, có quen thuộc như vậy sao?

Cô tức giận lườm anh một cái.

Lúc này, sắc trời vừa vắn chiếu lên mặt anh, như phủ một tầng ánh sáng, giống y đúc anh Diệp Thần của cô, vô cùng lóa mắt.

Mạc Kinh Hàn chậm chậm giương mắt, tiếp cận khuôn mặt anh. Cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, lúc đó để cô gặp được Diệp Thần, khi đó anh cực kỳ ngẫu, cô còn thề son sắt bảo anh sau khi lớn hãy cưới cô.

Ngắm lại thấy buồn cười, Diệp Thần đã là đại minh tinh, cô chỉ là một học sinh cấp ba bình thường. Giấc mơ này, cô nghĩ cũng không dám

nghĩ.

Nhưng, cô có cảm giác thần kỳ là... ông trời đưa một nam sinh có ngoại hình y hệt Diệp Thần đến trước mặt cô.

Nếu không phải tên khác nhau, nếu không phải hốc mắt bên trái của Lâm Nghiê Phong có vết sẹo nhỏ, cô thật sự cho rằng người đang ngồi trước mặt là Diệp Thần.

Có điều, ngẫm lại không thể a, Diệp Thần là đại minh tinh, sao có thể chạy đến chỗ nhỏ này của bọn họ để học được.

Dù lớn lên giống, cũng tuyệt đối không thể nào.

Mạc Kinh Hàn nhìn chăm chăm đôi mắt hoa đào của anh, cô thờ dài, thì thầm nói: “Nếu cậu là Diệp Thần thì tốt.”

Có điều, haizzz... có lẽ anh đã quên cô gái năm đó rồi.

Nếu không, hôm đó cô cố ý chạy đi gặp anh, anh sẽ không không nhận ra cô. Còn có, thật hối hận, hôm đó không nên nghĩ đến vay tiền...

Cô liên tục thờ dài như oán phụ. Lòng mảy thanh tú nhú chặt.

Diệp Thần không nói gì, đột nhiên nhìn thấy trong ngăn bàn của cô có một tấm áp phích.

Tấm áp phích này, là tấm áp phích album đầu tiên của anh.

Đã gần ba năm...

Không ngờ, cô vẫn còn giữ.

Ánh mắt Diệp Thần chợt ôn hòa nhìn cô, cười cười. Anh chợt xích lại gần cô, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô: “Có phải cậu thích tôi không?”

Hồ hấp của Mạc Kinh Hàn xiết chặt. Cơ thể của cô không tự giác lui về sau.

Cô dùng sức lườm anh, ánh mắt như vô cùng ghét bỏ.

Cô nói: “Diệp Thần là thần tượng của mình, từ nhỏ mình đã thích anh ấy. Từ khi mình sáu tuổi, mình đã muốn làm vợ anh ấy. Cậu không phải Diệp Thần, sao mình phải thích cậu!”

Diệp Thần chỉ mặt mình, nói: “Cậu thấy mình không giống Diệp Thần à?”

Mạc Kinh Hàn cong môi, cười có thâm ý: “Giống, rất giống, có điều... cậu nhất định không phải anh ấy, mình hiểu anh ấy rất rõ.”

“Cậu hiểu rõ gì về anh ta? Qua những tin tức lá cải à?” Diệp Thần lắc đầu, nói: “Những cái đó rất có thể là giả, có thể cậu cho rằng cậu hiểu rõ Diệp Thần, căn phải không phải con người thật của anh ta.”

Mạc Kinh Hàn đập balo lên vai anh, căn môi nói: “Nói với cậu cậu cũng không hiểu đâu! Trên báo luôn nói Diệp Thần thích đồ hàng hiệu, còn nói tính cách anh ấy không tốt, nhưng mình không cảm thấy thế chút nào. Anh ấy là một người rất hiền lành, hữu cầu tất ứng, mà anh ấy thì rất trọng lời hứa.”

Diệp Thần nhướn mày, nhìn cô: “Cậu thật sự nhìn thấy anh ta như vậy?”

Mạc Khinh Hàn cảm thấy tên này có hơi hùng hổ dọa người, cô không muốn trả lời cậu ta!

Nhưng trong lòng buồn buồn, vì sao dáng dấp của cậu ấy và Diệp Thần lại giống nhau đến thế? Nếu nói tiếp với cậu ấy, cô sẽ không hề nghi ngờ cho rằng Diệp Thần chính là cậu ấy mất!

Mạc Khinh Hàn lặng lẽ đi trên sân trường, Diệp Thần đi theo sau cô, ánh trời chiều hắt lên thần hình yếu điệu của cô.

Diệp Thần chợt thích cuộc sống này, không sóng gió, không ồn ào náo nhiệt. Vô cùng thanh bình, có cảm giác chân thực.

Mạc Khinh Hàn ra khỏi trường. Cô không về thẳng nhà, mà đi đến một siêu thị làm thêm, làm việc ở siêu thị hai tiếng, lại đến quán bar làm thêm.

Diệp Thần luôn đi theo sau cô, muốn hiểu thêm về công việc của cô.

Anh theo cô đi vào quán bar.

Đây là một quán bar xa hoa.

Dưới ánh đèn bảy màu là màn nhảy múa điên loạn, âm nhạc đinh tai nhức óc!

Diệp Thần thấy cô đi vào một căn phòng thay quần áo, tiếp đó... cô thay bộ quần áo em gái bán rượu màu đỏ.

Diệp Thần nhíu mày, cuộc sống của cô đã túng quẫn đến mức này rồi? Mới 17 tuổi mà đã phải làm nhiều công việc kiếm tiền như vậy?

Còn nữa, lúc trước cô tìm vay anh ba mươi vạn là để làm gì?

Anh cần phải điều tra xem...

Chương 1860: Đời người như giấc chiêm bao

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần tìm một góc vắng ngồi xuống.

Anh lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho trợ lý. Nhưng điện thoại của trợ lý lại tắt máy.

Ban đầu muốn để nhóm Bóng Đêm đi điều tra, nhưng anh không muốn để cha mẹ anh biết quá nhiều về động tĩnh của anh.

Diệp Thần quyết định tự mình ra tay, nhưng laptop của anh không thể tùy tiện mang đến trường học, anh quay đầu nhìn thấy bên cạnh quầy rượu có một phòng nghỉ ngơi, bên trong có thể uống trà, đọc sách, cũng có máy tính để dùng.

Anh đi đến, giao tiền, ngồi trước máy tính. Anh vừa ngồi xuống, máy tính còn chưa bật lên, mấy nữ sinh đã đi đến trước mắt anh, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, nhìn anh chăm chăm: “Diệp Thần?!”

“Diệp Thần ----- có thể ký tên cho em không? Anh là Diệp Thần sao?”

Diệp Thần không trả lời, anh hất cằm về phía thẻ căn cước đặt trên mặt bàn.

Bên trên ghi tên là: Lâm Nghệ Phong.

Mấy cô gái nhìn kỹ CMT của anh, vừa cẩn thận quan sát anh, Diệp

Thần có thay đổi một số chỗ, tí như hốc mắt bên trái có vết sẹo nhỏ, lỗ tai bên trái nốt ruồi nhỏ, mắt và mũi, thợ trang điểm cũng đánh tối cho anh.

“Không phải... cậu ta không phải Diệp Thần, nhưng nhìn rất giống a!”

“Quả thật rất giống!” Sau khi mấy cô gái kia đi, trong phòng nghỉ vẫn có rất nhiều người nhìn Diệp Thần, anh không quan tâm tiếp tục làm chuyện của mình, những người kia cũng không nhìn anh nữa.

Kinh nghiệm nhiều năm nói cho anh biết ----- bạn càng che che giấu giấu, thì càng khiến người ta hoài nghi.

Anh ngồi ở vị trí hẻo lánh nhất, gõ gõ trên bàn phím, nhập một chuỗi ký tự.

Vừa mới xác nhận Lương thành, tin của Mạc Khinh Hàn xong, đột nhiên nghe thấy bên quầy bar truyền đến tiếng gào.

Trong tiếng âm nhạc ồn ào, mấy thanh niên lưu manh nhuộm tóc ba bốn màu, vây quanh Mạc Khinh Hàn, kêu to: “Uống mau, uống mau, không uống thì rót!”

“Uống mau lên! Uống xong làm ấm giường cho anh đây...”

Nói xong, một tràng cười vang lên.

Mạc Khinh Hàn bị người ta cứng rắn ép uống một cốc bia, trong dạ dày như dãi sông lấp biển.

Cô che miệng. Diệp Thần đứng bật dậy, tròng mắt đen của anh bùng bùng lửa giận, đạp ghế, bước nhanh đi vào quán bar bên cạnh.

Lúc này, mấy tên côn đồ vẫn vây quanh Mạc Khinh Hàn, một tên túm lấy cổ tay cô, muốn rút tiếp: “Ôi, em gái tửu lượng không tệ a! Thêm chén nữa nào!”

Mạc Khinh Hàn dùng sức đẩy bọn họ, lui về sau.

“Chạy cái gì?” Tên kia đưa tay bắt lấy cô: “Đến đây, em gái, anh phục vụ em uống chén rượu này, uống xong làm ấm giường cho anh đi! Ha ha ha-----“

Khi tên tóc vàng kia đang định nhét rượu vào miệng cô, cô chợt mở to mắt, nghiêm nghị quát: “Cút đi -----“

Diệp Thần đang chạy lên tầng hai, đột nhiên nghe thấy cô nóng nảy quát!

Mấy tên lưu manh kia như thấy quỷ dò xét cô. Ánh mắt ban nãy của con nhóc này là ánh mắt gì? Tàn độc, băng lãnh, như muốn giết người!

Ban nãy còn không dám đánh trả, không dám cãi lại, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, sao đột nhiên đổi tính rồi?

“A...! Con điểm thối này, dám nói với ông đây như vậy hả? Ấn nó xuống cho tao! Không cho mày nếm mùi đau khổ thì không biết sự lợi hại của Long ca tao!”

“Chát -----“ Mạc Khinh Hàn chợt đưa tay ra, tát lên mặt tên tóc vàng kia!

Tên tự xưng là Long ca bị cú tát này khiến cho mặt đỏ bừng! Mạc Khinh Hàn híp mắt nhìn thẳng tên đó, không hề sợ hãi nắm chặt nắm đấm.

Gân xanh trên trán tên kia nhảy lên như giun. Trong quán bar rất nhiều người nhìn bọn họ.

Diệp Thần đi từng bước lên.

Tất cả người xung quanh đều xem náo nhiệt, hát cũng không hát, uống cũng không uống, tất cả đều nghển cổ nhìn về phía bọn họ.

Tên tự xưng là Long ca, trong nháy mắt cảm thấy mất hết mặt mũi, hấn hung tợn híp mắt, vung tay về phía Mạc Khinh Hàn -----

Đột nhiên ----- “Ầm” một phát, Diệp Thần đạp bay tên vô lại kia!

Anh kéo Mạc Khinh Hàn ra sau lưng, ánh mắt cực lạnh nhìn chăm chăm mấy tên lưu manh trước mắt.

Cú đá sấm sét vừa rồi khiến tất cả mọi người chấn động! Tất độc ra chân của tên này quá nhanh!

Và lại, nhìn rất giống một minh tinh nào đó... Lúc này, bất chợt bốn phương tám hướng của quán rượu được mười mấy vệ sĩ mặc đồ đen vây quanh.

Diệp Thần híp mắt, ra hiệu cho họ dừng nhúc nhích. Anh cười lạnh nhìn mấy tên côn đồ trước mặt.

Mấy tên lưu manh như bị Diệp Thần hạ pháp, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Khí thế của tên nhóc này, ép người ta hít thở không thông.

Diệp Thần quay đầu nói với Mạc Khinh Hàn: “Đi thay quần áo rồi đi

cùng mình.”

Mạc Khinh Hàn nhanh chóng đi về phía phòng thay quần áo.

Trong lòng đầy khuất nhục... không thể nói với ai. Nhưng, cảnh tượng thế này, có thể nói cô... đã hơi quen thuộc...

Cô thay xong quần áo đi ra, Diệp Thần giữ chặt tay cô, đi ra khỏi quán bar. Tay của cô thật lạnh, rất gầy.

Mấy tên côn đồ sau lưng còn muốn sinh sự, Diệp Thần thoáng nhìn sau lưng, mấy tên kia lại không dám tiến đến nữa.

Diệp Thần kéo cô lên một chiếc taxi, mấy chiếc xe thương vụ màu đen sau lưng theo sát bọn họ.

Tài xế taxi nhìn gương chiếu hậu, bị dọa sửng sốt: “Ồi mẹ ời... Tôi hỏi này, có phải hai người chọc phải xã hội đen không?”

Diệp Thần nhìn ra sau...

Anh nhắn tin: “Cút ra xa chút cho tôi!”

Sợ người khác không nhìn thấy đúng không?!

“Cái đó... Cảm ơn...” Mạc Khinh Hàn muốn nói gì đó, nhưng... haizz, được rồi! Mệt quá không muốn nói chuyện.

Tài xế lái xe đến đầu ngõ nhà cô. Cô rất do dự, không muốn anh nhìn thấy tình cảnh nhà cô.

Từ trong cửa sổ xe nhìn ra, xa xa là cha mẹ cô, mẹ cô đang đứng ở cửa, dễ thấy là đang chờ cô.

Khi Diệp Thần nhìn thấy cha cô, nhú mày.

Cơ thể cha cô rất gầy, gầy đến nỗi... chỉ cần một trận gió to là có thể thổi gục ông. Mặc dù gầy đến đáng sợ, mặt thì lại sưng phù, chân đau đến nỗi đi đường cũng tốn sức.

Anh nhìn sang Mạc Khinh Hàn, nói với Mạc Khinh Hàn: “Là nhiễm trùng tiểu đường...”

Cô đỏ mắt, xuống xe. Bước nhanh đến trước mặt cha cô, cầm lấy bàn tay khô gầy của ông, trái tim khổ sở muốn chết!

“Cha ----- chúng ta đi bệnh viện đi! Con có tiền lương.” Hôm nay cô đi bán rượu, được tiền bo 100 đồng. Cô thật sự không muốn đi chỗ đó, nhưng hết cách rồi, chỗ đó kiếm tiền nhanh hơn chỗ khác.

Cả một tuần lễ, cô đã kiếm được 400 đồng, đủ làm một lần lọc máu.

Bệnh nhiễm trùng tiểu đường này, không thể tiểu như người bình thường, chỉ có thể tiến hành lọc máu. Người bình thường, mỗi ngày tiểu bao lần? Ít nhất 5,6 lần! Mà cha cô một tuần mới lọc máu hai lần, nước tiểu không ra được, dẫn đến cả người sưng phù...

Một tuần lễ, mới được tiểu hai lần! Nỗi đau đó, không ai có thể hiểu được.

Trái tim Mạc Khinh Hàn quặn đau, đôi mắt như bị kim châm, nước mắt rơi xuống. Cô không muốn mất đi cha.

Chương 1861: Đánh tan từng cái

Cha của cô lại cười sáng lạn.

Ông đưa tay, nhẹ nhàng vuốt tóc con gái: “Cha không sao, cha còn có thể làm việc mà!”

Ông chỉ vào dụng cụ hàn điện trong sân, cười phóng khoáng: “Cơ thể cha vẫn cứng cáp lắm. Con đói bụng không? Mau ăn cơm đi, lát nữa đi làm bài tập.”

Mạc Khinh Hàn đau khổ đến tột cùng, nước mắt nặng nề rơi xuống khiến cô không ngẩng đầu lên được.

Rốt cuộc Diệp Thần hiểu rõ, vì sao cô không sợ chết bò lên tầng 25, cầu xin anh...

Lúc này, Mạc Khinh Hàn nói tiếp: “Đi bệnh viện trước đã, ăn cơm không vội.”

Bệnh này của cha cô, một khi ngừng lọc máu, cùng lắm chỉ có thể sống 20 ngày!

Tiền! Cha rất cần tiền! Cô muốn kiếm tiền chữa bệnh cho cha!

Cô muốn rất nhiều rất nhiều tiền!

Thế nhưng... đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy, làm lọc máu cũng cần tiền, thay thận cũng cần tiền, phải làm sao đây?

Diệp Thần cùng bọn họ đi vào bệnh viện, Mạc Kinh Hàn đi giao tiền, cha của cô vào phòng giải phẫu.

“Cậu không về nhà à?” Mạc Kinh Hàn ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu.”

Diệp Thần đang mãi nghĩ, anh không chú ý cô đang nói gì. Điện thoại di động trong tay anh lướt đến tên một công ty quảng cáo.

Công ty này anh đã kéo vào sổ đen... bởi vì lúc trước anh vô duyên vô cớ làm trái hợp đồng, khiến đối phương không tìm thấy người thích hợp quay quảng cáo.

Diệp Thần đưa danh thiếp của công ty quảng cáo cho trợ lý, để anh ta liên hệ với công ty quảng cáo, nói anh nguyện ý quay quảng cáo cho bọn họ, anh có thể không cần thù lao, vẫn bồi thường phí vi phạm hợp đồng, điều kiện của anh là: muốn dẫn một người mới.

Mạc Kinh Hàn thấy anh không căn bản không nghe cô nói gì, trong lòng hơi khó chịu ngồi xuống ghế bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, trợ lý gọi điện thoại tới: “Công ty quảng cáo rất vui lòng, lúc nào cũng có thể quay quảng cáo.”

Diệp Thần hỏi anh ta: “Thù lao người mới là bao nhiêu?”

Trợ lý nói: “Mặc dù là người mới, nhưng công ty quảng cáo vẫn đầy thành ý hợp tác với cậu, giá tiền cho người mới là 200 vạn.”

“Vậy được rồi.” Diệp Thần nói: “Ngày kia là cuối tuần, vậy buổi sáng bắt đầu quay đi.”

Diệp Thần làm xong chuyện, lại cưỡi xe đạp đến trường, giờ anh càng ngày càng hưởng thụ trạng thái này.

Lúc đi vào phòng học, trông thấy Mạc Kinh Hàn lại tiếp tục viết, viết, viết.

Diệp Thần cảm thấy kỳ quái, ngày nào cô gái này cũng viết cái gì vậy?

Anh đi từ cửa khác của phòng học đứng sau lưng cô, nhìn thấy trên bàn của cô có một phong thư, trên phong thư viết tên một tạp chí.

Cô dùng cánh tay vòng qua giấy viết, chữ trong giấy viết hơi lộ ra.

Diệp Thần cẩn thận nhìn, cô đang viết “Lời dạo đầu” cho một tạp chí tên là “Hoa chi vũ quý”.

Cô đặt tên cho lời nói đầu này là “Cô độc”.

Chủ yếu là nói, rất nhiều người đều nói mình cô độc, nhưng không ai nghĩ tới, trong cuộc sống của chúng ta bình quen cứ trong vòng trăm mét thì sẽ có người tồn tại, không có khả năng có được cô độc chân chính.

Dĩ nhiên, ngoại trừ cô độc về thể xác, còn có cô độc về tinh thần.

Nhưng, vẫn không ai nghĩ tới, khi bạn cảm giác tinh thần cô độc, bạn vẫn có suy nghĩ làm bạn với mình, không phải cô độc thật sự.

Đã không có cô độc chân chính, vậy chúng ta không thể hối hận, không thể treo cô độc bên miệng, chúng ta phải hòa nhập vào cuộc sống, đối mặt với bóng tối, lạc quan, tích cực.

Diệp Thần nhìn thoáng qua cô, đoạn văn ngắn này mặc dù giọng văn hơi u ám, nhưng từng câu từng chữ đều lộ ra dũng khí tiến lên tích cực.

Diệp Thần nhìn cô chăm chú một hồi, mãi đến khi tiếng chuông lớp vang lên. Anh giả vờ không nhìn thấy gì, anh đứng đứng ghế cô, ra hiệu anh muốn đi vào.

Mạc Khinh Hàn quay đầu, nhìn thấy bạn cùng bàn đang đứng bên cạnh, sắc mặt cô đỏ lên úp giấy lại, rồi mới đứng lên nhường anh.

Buổi tự học ban sáng, các bạn khác đều ôn bài tập, chỉ có Mạc Khinh Hàn lại sửa chữa lại lời nói đầu.

Cô sửa thật lâu, cân nhắc câu chữ, mãi đến khi giờ tự học kết thúc cô mới sửa xong bản thảo, nhưng, cô lại không thay chữ nào.

Cô vô cùng coi trọng đoạn văn này, cũng trút xuống rất nhiều tâm huyết. Nếu như đoạn văn này được đăng, cô sẽ được 1000 đồng thù lao.

Độc giả của “Hoa chi vũ quý” cực kỳ nhiều, bạn học tuổi các cô rất thích xem tạp chí này.

Cô rất hi vọng, trên thế giới này có cô gái gặp phải hoàn cảnh giống như cô, có thể đọc được đoạn văn này, có thể như cô, thoát khỏi gông xiềng tâm hồn.

Dũng cảm đối mặt với cuộc sống này.

Viết xong bản thảo, cô nhét giấy vào phong thư, lại bắt đầu viết văn xuôi.

Diệp Thần chống cằm nhìn cô viết. Cô có thói quen khi viết chữ là hay cắn môi dưới, đôi môi đỏ hiện lên dấu răng, nhưng cô không phát hiện ra, vẫn chăm chú viết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô cùng xinh xắn, làn da trắng nõn, mịn màng. Nhưng khuôn mặt hơi gầy, khiến cô có vẻ hơi yếu đuối.

Cô có đôi mắt lấp lánh như nho đen, cái mũi nhỏ thường xuyên vì nghĩ tình tiết mà cau lại, mỗi khi đến lúc này, cô sẽ càng cắn môi cô mạnh hơn.

Ánh mắt Diệp Thần chuyển từ khuôn mặt cô sang giấy viết của cô, anh nhìn thấy mấy dòng mở đầu của cô: “Màn đêm sâu thẳm, khiến ánh đèn bàn trở nên le lói.”

“Nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng. Sầu tư vạn sự.”

“...”

“Sự tịch mịch có ở khắp nơi, con người chính là như vậy, có tự do vô hạn, lại cô đơn khiến người khác giận sôi. Đau khổ thất vọng thấu xương.”

“Bàn tay chạm đến chén gốm màu đen, khay khế run, như sắp trào ra. Muốn nói lại thôi. Trước kia tôi dùng nó xông cà phê, mùi thơm, còn sót lại...”

“...”

Đây là gì vậy? Diệp Thần chưa xót đến giật cả mình, giờ con gái thật khó lường a...

Sắp vào tiết học, Diệp Thần hỏi cô: “Cậu viết những thứ này là muốn

gửi bản thảo?”

Mạc Khinh Hàn như bị bắt được đang làm việc xấu, vội vàng nhét giấy vào ngăn bàn. Cô kiêu ngạo nhướn mày nhìn về phía ‘bạn cùng bàn không hiểu chuyện’.

Diệp Thần thấy cô như vậy, cảm thấy rất đáng yêu, anh cười khen cô: “Viết không tệ.”

Mạc Khinh Hàn bị anh nói sắc mặt đỏ lên.

Hôm qua anh cũng thấy được tình hình nhà cô, cô thật sự không muốn đến chỗ như quán bar, nhưng tiền thù lao phải cách một tháng mới được cầm...

Tiền cọc máu ba ngày sau của cha cô không biết phải lấy đâu ra...

Bây giờ, cô vô cùng hiểu câu nói: “Anh hùng hảo hán một phen tiền khó chết.” Mặc dù cô không phải anh hùng hảo hán, nhưng không có tiền rất khó xử, khó chịu như dao cắt vậy.

Diệp Thần nhìn cô, nói: “Mình có thể giúp cậu gửi. Trên đường mình về nhà vừa khéo đi ngang qua bưu điện, tiện gửi luôn cho cậu.”

Mạc Khinh Hàn không phản đối, trịnh trọng nói cảm ơn. Máy tính nhà cô đã bán, giờ ngay cả tiền mua tem cũng không có, giờ có người nguyện ý giúp cô, cô cảm thấy bạn ngồi cùng bàn của cô... đẹp trai chưa từng có.

Chương 1862: Tôn nghiêm ở sinh mệnh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần không đi bưu điện, mà trực tiếp mang giấy bản thảo về nhà. Anh bật máy tính lên, chuyển thành bản vi tính, dự định lát nữa sẽ gửi cho tạp chí.

Không hề khoa trương chút nào, chữ tay của Mạc Kinh Hàn, thật sự là... xấu muốn chết!

Chép xong 8000 chữ này, khiến mắt anh sắp mù! Nếu cứ thế gửi đi, anh thật sự sợ biên tập ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném bản thảo vào thùng rác.

Chép xong bản thảo, gửi cho biên tập bản thảo của 'Hoa chi vũ quý'.

Cuốn tạp chí này, còn có chuyên mục truyện tranh do mẹ anh Lăng Vi làm.

Mặc dù anh có thể giúp cô đi cửa sau, nhưng, anh vẫn quyết định tôn trọng cô. Có thể được hay không, còn phải xem bản lĩnh của Mạc Kinh Hàn.

Cho nên, anh thay đổi địa chỉ IP của mình, sử dụng tên của Mạc Kinh Hàn gửi đi.

Giờ anh cũng rất chờ mong, muốn xem bài văn của cô có được dùng hay không.

Làm xong những việc này, anh mở trang web hacker nổi tiếng nhất thế giới, hôm nay có người muốn khiêu chiến với anh, đối thủ là cao thủ cấp cao, hôm nay tuyệt đối là một trận đánh ác liệt!

Nếu như thua, danh hiệu số 1 thế giới của anh sẽ phải chấp tay nhường đi! Có điều... anh cũng không dễ đối phó như vậy!

Hừ ----- để mấy tên trẻ trâu này được chiêm ngưỡng sự lợi hại của anh!

Mạc Khinh Hàn về đến nhà, chủ động vo gạo, nấu cơm, xào đồ ăn, mặc dù không được ngon lắm, nhưng ít nhất có thể giảm nhẹ gánh nặng của mẹ và chị.

Làm xong cơm, không hề dám lười biếng, tiếp tục viết chữ kiếm tiền.

Viết tạp chí mặc dù nhiều tiền, nhưng tiền thù lao quá chậm. Viết tiểu thuyết mạng, phải sau một tháng mới được lên khung tiêu thụ, mà bút pháp của cô còn non nớt.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định tiếp tục viết báo, trước đó cô đã viết rất nhiều bản thảo, rất nhiều biên tập tòa báo cũng biết đến cô, biết cô sốt ruột, bình thường khoảng 3 ngày là đã trả tiền nhuận bút cho cô.

Đầu óc của cô không ngừng vận hành, vắt hết óc viết mấy ngày liền, để chị gái đi gửi giúp cô. Chị gái vì để kiếm thêm nhiều tiền, mỗi ngày trực ca đêm, thời gian này vừa khéo chị ấy cũng đi ra ngoài.

Lớp mười hai không được nghỉ thứ bảy, sáng sớm, Mạc Khinh Hàn đang định đi học, cha cô đột nhiên bị bệnh nặng.

Thế nhưng, trong nhà bọn họ chỉ còn 12 đồng.

Bình thường cha cô không ở bệnh viện, chỉ đến lúc phải đi lọc máu mới đến bệnh viện.

Cha cô vì tiết kiệm tiền, không chịu làm lọc máu, chị em các cô quỳ trên đầu cầu xin cha đi, cha vẫn không chịu. Bởi vì trong nhà thật sự quá nghèo... Ông không muốn liên lụy người nhà.

Bệnh nhiễm trùng tiểu đường, chịu đựng cực kỳ đau đớn. Cha cô không chỉ nhịn mấy ngày, mà còn đi hàn điện kiếm tiền.

Hôm nay, cha đột nhiên bị bệnh nặng, nhất định phải lọc máu.

Vấn đề là, người thân, bạn bè nên mượn đã mượn hết rồi. Ngay cả họ hàng thân nhất cũng cắt đứt quan hệ với bọn họ.

Mạc gia, không có nổi một đồng.

Nói không khoa trương, đập nồi bán sắt cũng không có để bán.

Trước kia cha mẹ cô buôn vật liệu xây dựng, điều kiện rất tốt. Nhưng từ sau khi cha cô bị bệnh, không chú ý làm ăn, lỗ không ít. Lại thêm chữa bệnh cần tiền, giờ trong nhà... Thật sự là nhà chỉ có bốn bức tường, không có gì cả.

Về mặt mẹ Mạc Kinh Hàn sâu thẳm, không có tiền lọc máu, đồng nghĩa với... chỉ có thể... chờ chết!

Chỉ nghĩ như vậy, đã cảm giác lòng chua xót... muốn chết!

Cuộc sống chính là bất đắc dĩ như thế...

Mạc Khinh Hàn nhìn thấy mẹ vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài. Không biết bà định đi đâu, Mạc Khinh Hàn bèn đi theo.

Khương Mai chưa đi được mấy bước, liền phát hiện đằng sau có người đi theo.

Quay đầu, hỏi Mạc Khinh Hàn: “Con theo mẹ làm gì?”

Mạc Khinh Hàn không đáp, hỏi lại: “Mẹ đi đâu vậy ạ?”

“...” Khương Mai im lặng hồi lâu, lấy hết dũng khí, nói ra mấy chữ: “Mẹ đi vay tiền...”

Mạc Khinh Hàn gật đầu, đi theo bà.

Khương Mai quay đầu mắng cô: “Con đi học đi!”

“Con không đi!” Mạc Khinh Hàn vẫn đi theo bà.

Rất nhanh, hai mẹ con đi vào một tiểu khu sang trọng. Mạc Khinh Hàn thấy mẹ cứng ngắc giơ tay, kiên trì ấn chuông cửa nhà Mạc Ninh Ba.

Mạc Ninh Ba là anh trai của cha. Mạc Ninh Ba làm ăn trong thành phố, buôn đồ gỗ. Điều kiện gia đình không tệ.

Từ sau khi cha bị bệnh, Mạc Ninh Ba đã từng lén cho nhà cô vay 5000 đồng. Nhưng bây giờ bị ép đến đường cùng, bà không thể... sĩ diện được, đến vay tiền.

Ấn chuông cửa ba lần, Mạc Khinh Hàn nghe thấy bên trong có tiếng bước chân. Cô cảm nhận được Khương Mai siết chặt nắm đấm.

Nhưng... người bên trong đi đến cửa, thì không mở cửa.

Mạc Khinh Hàn nhìn chăm chăm mắt mèo, biết người bên trong nhìn thấy bọn họ.

Khương Mai gõ cửa, gọi: “Anh...”

Trong cửa hình như có người nhỏ giọng thì thầm: “Đến vay tiền đây, đừng có mở!”

“Anh... em chỉ mượn 400 đồng thôi...” Khương Mai kêu.

“Không được mở cửa! Ông dám mở cửa, tôi sẽ ly hôn với ông!” Mạc Khinh Hàn nghe thấy giọng phụ nữ quát, giọng không nhỏ, như cố ý để bọn họ nghe thấy.

Trong lòng Khương Mai đầy khuất nhục.

Bọn họ đứng trước cửa nhà Mạc Ninh Ba một tiếng, nhưng...

Cửa, từ đầu đến cuối không mở.

Mạc Khinh Hàn kéo bà đi, bà nhất quyết không đi.

Khương Mai cứ đứng như vậy, đứng cho đến giữa trưa. Mạc Ninh Ba phải đến công ty, không thể không mở cửa.

Tiếng chốt cửa vang lên, đánh thức hồn vía Khương Mai.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ hung thần ác sát dữ tợn hỏi: “Làm gì? Chặn trước cửa nhà tôi làm gì? Làm thần giữ cửa hả! Chúng tôi không mời nổi cô đâu!”

“Chị dâu...” Khương Mai quỳ bịch xuống đất: “Chị dâu... em chỉ vay 400 đồng thôi.”

Không có tiền, không được lọc máu, loại đau đớn đó sẽ khiến người ta không muốn sống. Cho nên, tôn nghiêm đặt trước sinh mạng không đáng một đồng.

“Khương Mai ----- cô lại làm trò gì vậy? Bản thân mất mặt chưa đủ, còn kéo cả con cái đến mất mặt cùng à? Người nhà cô bị bệnh, dựa vào đâu chúng tôi phải cho tiền chữa? Nhà tôi không phải ngân hàng, nhà cô lại là hang không đáy, lấp bao nhiêu cho đủ?”

Âm thanh bén nhọn vang lên, khiến cả người Khương Mai run rẩy. Bà quỳ rạp trên đất, cúi đầu rơi lệ: “Chị dâu, em chỉ vay 400 đồng thôi.”

“Phi --- bốn trăm! Hôm nay bốn trăm, ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao? Nửa đời sau, cô định ngày nào cũng đến vay 400 à?”

“Bộp -----” Người phụ nữ ném 400 đồng lên đầu Khương Mai.

“Cầm đi hóa vàng mã cho chồng cô đi!”

“Rầm -----” Cửa sắt bị đóng lại.

“Bà đúng là con mụ điên! Những gì bà nói giống tiếng người không? Đó là em trai tôi! Tiền tôi kiếm được, tôi nguyện ý tiêu cho nó! Bà mở cửa cho tôi -----”

“Mạc Ninh Ba! Ông nói không biết ngược à? Đây là tiền ông kiếm được à? Nếu không có nhà mẹ tôi, ông chỉ là cái rắm!” Tiếp theo... trong nhà vang lên tiếng bát đĩa loảng xoảng.

“...” Khương Mai thấp giọng nức nở, tay bà run run nhặt tiền. Mạc Khinh Hàn chợt bắt lấy tay bà, cô nhìn thẳng vào mắt bà, khẽ lắc đầu: “Mẹ.” Cô nói: “Lấy tiền này... là để hóa vàng mã cho cha sao?”

Khương Mai trừng cô.

Mạc Khinh Hàn kiên định nói: “Đây là tiền người phụ nữ kia cho chúng ta để hóa vàng mã cho cha! Chúng ta không cần! Dùng tôn nghiêm đổi lấy tiền, cha cũng không cần! Nếu để cha biết, chắc chắn cha sẽ không chút do dự cầm máy khoan điện khoan chết bản thân.”

Chương 1863: Tình thương của cha như núi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Huhuhu...” Khương Mai đau lòng, cảm thấy sinh không thể luyến.

“Mẹ, đi thôi, con có cách.”

Mạc Khinh Hàn kéo Khương Mai thất hồn lạc phách xuống tầng, bọn họ không lấy 400 đồng kia, đi xuống hai tầng, Mạc Khinh Hàn chợt nghe thấy bên trên có tiếng mở cửa, hiển nhiên người phụ nữ kia nhìn hai người qua mắt mèo, thấy bọn họ đi, mới mở cửa, nhặt tiền lại. Tiếp đó, nghe thấy trên lầu ‘Xì’ một tiếng: “Không biết tốt xấu!”

Mạc Khinh Hàn nắm chặt tay mẹ, kéo bà về nhà.

Khương Mai về đến nhà, thấp giọng sụt sùi khóc: “Cha nó ơ, tôi có lỗi với ông...” Vừa thở dài, vừa lén lau nước mắt.

Ông nắm chặt tay bà, nói: “Tiểu Mai, đừng nói vậy, là tôi có lỗi với bà, có lỗi với các con...”

Nghĩ đến thời gian của mình không còn nhiều, còn khiến mái nhà hạnh phúc ấm áp thành ra thế này, trong lòng đau nhức!

Hận không thể lập tức cầm dao đâm chết bản thân.

Lúc này, Mạc Khinh Hàn nói: “Cha, mẹ, con phải ra ngoài một chuyến, lát nữa về.”

Mạc Khinh Hàn tính thời gian, bản thảo lúc trước cô gửi cho cho tạp chí, nếu như đúng với dự tính của cô, hôm nay có thể nhận được tiền.

Có điều hôm nay cô không đi học, có lẽ phong bì gửi tiền còn ở trường học, vì cô viết địa chỉ là trường học.

Bước chân cô không ngừng chạy về phía trường học, hi vọng lấy được phong bì.

Bầu không khí trong nhà vô cùng nghiêm trọng.

Tiếng thở dài vang lên liên tiếp, khiến người nghe tan nát cõi lòng.

Chốc lát sau, Mạc Khinh Hàn đột nhiên chạy vào, kích động hô to: “Cha, mẹ! Chúng ta có tiền rồi! Cha, cha chuẩn bị đi, chúng ta đến bệnh viện, lọc máu cho cha.”

“Cái gì?”

“Có tiền? Con lấy tiền ở đâu?”

Lúc này, người ông đau đến căng lên, cử động một chút cũng như bị kim châm.

Mạc Khinh Hàn khoát tay giơ tiền nhuận bút: “Do con viết văn, tổng cộng năm ngày, cha mẹ nhìn xem đây là nhuận bút, từ tòa báo gửi tới.”

Cô cười nói: “Thật ra vốn không nhanh như vậy, nhưng con có nói với tòa báo là trong nhà có bệnh cần tiền gấp, mấy tòa báo này đều trả trước cho con. Cha mẹ xem, đây là biên lai, có thể đến bưu điện

lĩnh tiền. Tổng cộng 410 đồng!”

Cha mẹ cô kinh ngạc mở to mắt nhìn, nhìn tiền, rồi nhìn Mạc Khinh Hàn, sự kinh ngạc trong mắt bọn họ không thể nào hình dung, như thể đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Khinh Hàn, con viết văn? Còn đăng được năm ngày?”

“Đúng vậy a, mẹ nhìn xem.”

Mạc Ninh Viễn nhận lấy tờ báo cô đưa, ngón tay kích động run run.

Ông nhìn tờ báo, nhìn thấy tiêu đề... “Tình thương của cha như núi”.

Đôi môi khô khốc của Mạc Ninh Viễn run run, đọc từng câu từng chữ: “Cha, rất bình thường, nhưng trong sự bình thường lại ẩn chứa sự vĩ đại... Tình yêu của cha như lửa, truyền lại cho tôi từ đầu ngón tay. Tôi nắm chặt bàn tay thô ráp ấm áp của cha, tập tễnh học theo... Tình yêu của cha như núi, từ truyền đạt tư tưởng cho tôi, tôi đi theo bước chân của cha, đường đường chính chính làm người! Tình yêu của cha như biển, từ truyền đạt tinh thần cho tôi, tôi nhìn cha đấu tranh với căn bệnh, dù đến tuyệt cảnh, cũng tuyệt đối không chịu thua! Cha mắc bệnh nhiễm trùng tiểu đường, nhưng không hề oán trời trách đất, cha dùng sự cứng cỏi chống cự lại vận mệnh! Ông nói: bệnh tật, có thể rèn luyện tâm trí con người! Ông nói: bệnh tật, có thể khiến con người thấy rõ thế gian ấm lạnh. Ông nói: để các con làm con của cha, là áy náy lớn nhất đời cha! Nhưng, cha à! Không có cha, sao có nhà? Không có cha, nào có con! Cha, nụ cười của cha, nhưng ngày xuân dào dạt trong mắt con; bóng lưng gầy yếu của cha, như bông hoa nở rộ; tấm lưng còng của cha, như cây tùng bách che chắn gió bão cho con!”

Mạc Ninh Viễn khóc không thành tiếng: “Con gái của cha có tiền đồ

như thế, con có bản lĩnh này, về sau có thể tự nuôi sống mình, lúc này cha chết cũng nhắm mắt.”

“Cha! Cha sẽ khá hơn thôi!”

Khương Mai khóc òa.

Mạc Khinh Hàn đi bưu điện lấy tiền, Khương Mai vội vàng đỡ Mạc Ninh Viễn đi bệnh viện.

Mạc Khinh Hàn đến giữa trưa vẫn không lên lớp, cũng không gọi điện thoại xin nghỉ. Tâm tư Diệp Thần đều hướng về cô, anh sai người đi theo cô, nắm giữ động tĩnh của cô.

Có một đoạn video được truyền đến điện thoại của anh. Tất cả mọi chuyện xảy ra đến giữa trưa, anh đều thấy rõ.

Cô gái này... thật khiến anh đau lòng. Anh hận không thể đưa tất cả tiền của mình cho cô.

Nhưng, dù vậy, cô cũng sẽ không cần. Do đó, anh phải nghĩ cách giúp cô kiếm tiền!

Buổi sáng chủ nhật, Mạc Khinh Hàn chuẩn bị cùng chị gái đi bày hàng bữa sáng.

Mạc Khinh Hàn hiểu hơn bất kỳ ai câu: “Làm con nhà nghèo, sớm biết lo việc nhà.”

Rơi vào tình cảnh này, không thể không chăm lo việc nhà, không thể không trưởng thành, không thể không dựa vào hai bàn tay mình để kiếm tiền.

Mạc Khinh Hàn đẩy xa nhỏ, vừa đi ra khỏi ngõ, chợt nhìn thấy có một người đứng dưới tán cây hòe.

Là bạn ngồi cùng bàn với cô!

Cô còn chưa chào hỏi anh, anh đã sai bước đi đến trước mặt cô, bàn tay anh bắt lấy cổ tay cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Mình tìm được một con đường kiếm tiền, cậu đi theo mình.”

Mạc Khinh Hàn không tự chủ lui ra sau, chị gái cô dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người.

Mạc Khinh Hàn nhú mào, hất tay anh ra, nói: “Mình không đi.” Cô quần đến đỏ bừng mặt, hàng xóm xung quanh nhìn hai người, phì cười.

Diệp Thần chợt ý thức được, biểu hiện ban nãy của anh... hơi thân mật quá rồi?

Đó là em gái Hàn Hàn của anh a! Anh không tự chủ đặt mình vào vai trò đó... Anh không hề nghĩ đến, những người khác không biết thân phận của anh.

Diệp Thần lui về sau nửa bước, trong lòng nghĩ: “Khi còn bé, em còn bắt người khác gọi mình là Tiểu Diễm Diễm, lớn rồi ngay cả Tiểu Hàn Hàn cũng không cho gọi.”

“...” Diệp Thần nghiêm trang nói: “Ban nãy mình chạy bộ, nhìn thấy có một công ty đang thông báo tuyển dụng, hình như chỉ cần được nhận là sẽ được trả tiền, còn rất nhiều tiền, cậu thử xem.”

Mạc Khinh Hàn nửa tin nửa ngờ. Cô không quá muốn đi, anh chỉ là một học sinh cấp ba, có thể nghĩ ra cái gì được, hoặc là bán hàng đa

cấp, hoặc là...

Còn chưa đợi cô phản đối, anh đột nhiên bá đạo kéo cô đi.

Chương 1864: Chỉ có ngọn gió Tây ủng hộ tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần nắm cổ tay cô.

Mạc Kinh Hàn không tránh được đành ỡm ờ đi theo anh, quá thiếu tiền nên chỉ có thể nhìn trước rồi quyết định.

Anh mang cô tới một cửa hàng trang hoàng khí thế.

Bên ngoài đại sảnh lập tức có thông báo tuyển dụng, là đang tuyển dụng người mẫu.

Mạc Kinh Hàn nhìn yêu cầu: “Phải có dáng người tốt, xinh đẹp, thanh thuần, có má lúm, tóc dài, miệng anh đào, cằm mảnh, ánh mắt có thần, gương mặt không thể có mụn...”

Mạc Kinh Hàn ngạc nhiên phát hiện.... hình như cô rất phù hợp.

Tuy nói mình như vậy là không biết xấu hổ nhưng mà cô cảm thấy mình rất phù hợp với điều kiện này, cô rất muốn có được cơ hội này, hiện tại cô rất cần tiền.

Nếu có người thuê thì một ngày có thể kiếm được 3000, trời ạ, giá cả này thì chi phí nửa tháng của ba cô không cần lo nữa.

“Tôi đi đăng kí.” Cô nắm chặt nắm đấm đi vào.

Người đăng kí rất nhiều, cô cầm giấy đăng kí ngồi chờ. Chuyên gia trang điểm trang điểm nhẹ cho cô, cô nhìn mặt mũi mình trong gương.

Cô ở trong gương, dưới ánh đèn, đôi mắt vốn sáng như sao lúc này càng sáng ngời hơn, giống như ánh sao trên trời vậy, vô cùng lấp lánh.

Ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, mày đẹp cong cong, đôi mắt đào hoa sáng ngời có thần thái, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng không tô mà hồng, chỉ là giữa hai đầu lông mày làm cho người ta cảm giác được sự lạnh nhạt, làm cô đau lòng vì mục đích mình tới đây...

Nhìn cô ở trong gương thật là gầy, mái tóc túi cao nhìn cả người có tinh thần, không làm người ta cảm thấy cô yếu đuối mong manh.

“Cô gái này không tệ đâu.” Ông chủ quảng cáo nhìn cô, đánh giá tổng thể từ trên xuống dưới, vốn còn cho rằng Thần thiếu gia mang dạng người gì tới, không nghĩ lại mang tới một tuyệt sắc giai nhân như vậy.

Cô gái này, quả thật vô cùng xinh đẹp...

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là cô là dạng người thanh tú nhưng mà... ngũ quan hài hòa với nhau càng lộ ra kinh điển... chút kinh điển này làm cô trở nên sinh động, vô cùng hấp dẫn người khác.

Khiến cho người ta cảm thấy... rõ ràng cô là con thỏ trắng nhưng lại lộ ra khí chất của hồ ly tinh... phong tao kinh nhi, không một lời nào hình dung hết được.

Dù sao tất cả mọi người nhìn sao cũng cảm thấy vừa lòng.

Ông chủ nhãn hàng quảng cáo vô cùng vừa lòng không còn gì để nói lập tức ký hợp đồng người mẫu với cô. Bởi vì lúc trước Thần thiếu gia cố ý giao phó không cần trực tiếp để cô chụp hình sợ cô nhất thời không quen cho nên trước tiên để cô tự tạo hình trước gương.

Chờ cô dần dần thích ứng rồi lại nhắc đến chuyện chụp hình quảng cáo.

Diệp Thần chờ Mạc Khinh Hàn chụp quảng cáo cả buổi sáng, trong lúc đó có vô số người tới chào hỏi anh...

Mạc Khinh Hàn hơi buồn nghĩ những người này đều xem cô là người của Diệp Thần.

Làm cô cảm thấy hứng thú một chút là mấy người cùng bàn chẳng cần giải thích đã xem cô như Diệp Thần, cô chỉ lạnh nhạt gật đầu với người ta.

Giống như đại minh tinh nổ tiếng, vô cùng thú vị.

Vừa mới bắt đầu, cô vô cùng khấn trương, may có anh tới đỡ cô cười.

Thái độ của Mạc Khinh Hàn vô cùng nghiêm túc ban đầu chưa thể thích ứng, vô cùng câu nệ, động tác cứng nhắc làm nhiếp ảnh gia muốn xóc bàn.

Diệp Thần nhìn cô một lúc, đi qua cùng cô chụp mấy bức hình tình nhan.

“Đừng khấn trương, nhìn tôi này.” Anh kéo tay cô đặt lên eo mình lại đưa tay ôm eo cô, anh giảng cho cô kĩ thuật đứng và ánh mắt, cô đỏ

mặt không dám nhìn anh, anh lại xoay mặt cô để cô nhìn thẳng mắt anh.

Nhiếp ảnh gia hỏa nhãn kim tinh lúc này quả thật bị lóa mù rồi.

Diệp Thần tiểu thiên vương của bọn họ còn chưa bao giờ chụp hình cùng cô gái nào đâu.

Mạc Khinh Hàn không ngừng trốn tránh, ánh mắt anh quá mức xâm lược... cô cảm thấy mặt mình đang đỏ lên, tim đập nhanh như muốn thiêu cháy, Diệp Thần nhìn theo mắt cô, cô nhìn đi đâu anh nhìn theo đó.

Mạc Khinh Hàn không ngừng đẩy anh ra, bàn tay anh vững chắc ôm eo cô không cho cô động đậy.

Tình cảnh này khiến đám nhân viên đều mù mắt, nhiếp ảnh gia quên cả chụp hình.

Mạc Khinh Hàn đẩy anh, cô quần bách trán đổ mồ hôi, cô nhỏ giọng nói: “Anh đừng quấy rồi nữa, lát nữa ông chủ lại tức giận.”

Ông chủ nhãn hiệu quảng cáo gào trong lòng, ai tức giận, ai giận chính là cháu cô, ông đây vui muốn chết rồi! Đây chính là độc nhất vô nhị!

Bò cạp ị phân ... độc một phần!

Diệp Thần xuất đạo ba năm, từ trước tới giờ chưa thấy anh đi lại gần với cô gái nào, càng đừng nói thân mật chụp hình.

Không có! Tuyệt đối không có!

Ông chủ đã nhiếp ảnh gia một cái: «Còn không nhanh chụp đi, thất thần làm cái gì?»

«Vâng, vâng, vâng.» nhiếp ảnh gia ấn máy, trời ạ, hai người này... quả thật là...

Thần thiếu gia đẹp trai có thể kéo chậm tốc độ ánh sáng, Mạc Kinh Hàn đẹp tới mức có thể lóa hồng cả màn hình.

Hai người vừa đứng trước đèn flash, mẹ ròi muốn mạng tôi rồi.

ánh mắt của mọi người đều dán vào họ không cách nào dời đi được.

Ông chủ chẳng dám thở dốc, quảng cáo này mà tung ra, trời ơi... còn không phải tiền cứ ào ào như nước máy chui vào túi tiền của lão sao?

Mạc Kinh Hàn dưới sự bức bách của Diệp Thần đã nhanh chóng hiểu rõ, bởi vì không nắm được kĩ xảo, cô hoài nghi người này sẽ hôn mình trước mặt mọi người...

Cô không biết vì sao lại nghĩ như vậy nhưng mà đôi mắt nóng bỏng đằng sau lưng kia cất dấu xúc động muốn hôn cô.

“Tốt, tốt vô cùng. Hôm nay tới đây thôi, Kinh Hàn vất vả rồi, nhanh đi tới phòng kế toán nhận lương.”

Ông chủ quyết định cho cô thêm 1000.

Mạc Kinh Hàn đề xuống kích động đi thay quần áo.

Cô nhận tiền, 4000 tệ khiến hốc mắt cô chua xót.

4000 đó, đối với người khác thì không tính là gì nhưng mà ở trong mắt cô nó là mạng của ba cô.

Công ty cho cô một tấm thẻ ngân hàng, nói sau này có lợi nhuận sẽ gửi vào cho cô, ông chủ còn cho cô một tấm danh thiếp hy vọng sau này có cơ hội hợp tác.

Mạc Khinh Hàn chỉ xem như đối phương khách khí, cô cũng không để ý, cầm tiền lương, Mạc Khinh Hàn nói cảm ơn với Diệp Thần.

Cô nhìn anh: “Cảm ơn cậu.”

Anh nhìn cô nói: “Không cần cảm ơn, là em cố gắng có được.” Mạc Khinh Hàn cầm tiền trong tay, lấy một nửa đưa cho anh.

Hôm nay anh cũng góp công, hẳn là một nửa thuộc về anh.

Diệp Thần kiêu ngạo dứt tay vào túi nhìn cô: “Em cầm hết đi, xem như cho em mượn, sau này mời tôi ăn cơm.”

Mạc Khinh Hàn cười vui vẻ với anh, anh nói: “Nhanh về nhà đi.”

Cô nhìn anh, từ từ lùi ra sau hỏi: “Những kĩ xảo chụp hình đó làm sao cậu lại biết?”

Diệp Thần cười nói: “Ai có chỉ số thông minh thấp như em chứ, gia đây tùy tiện nhìn là hiểu.”

Cô nhìn anh, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt xoay chuyển dịu dàng như nước mùa thu, cô giống như thấy được anh trai nhỏ khi con bé yên lặng ở trong lòng nói: Em biết anh là ai..

Chương 1865: Mỗi tình đầu luôn làm cho người ta ảo tưởng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần mặc quần áo thoải mái màu trắng, đứng dưới ánh nắng mặt trời vô cùng sáng lạn chói mắt.

Anh đưa cô về đến đầu ngõ nhỏ nhà cô, sau đó vẫy tay với cô:
“Nhanh về nhà đi, đừng để cho người nhà sốt ruột.”

Mạc Khinh Hàn gật đầu, còn chưa nở đi, giống như vừa xoay người thì anh sẽ biết mất khỏi thế giới của cô vậy.

Cô nhìn anh hồi lâu mới xoay người đi được hai bước.

Đi được hai bước cô lại quay đầu, thấy anh vẫn đứng chỗ cũ cô mới yên tâm đi về nhà.

Đẩy cửa ra, nhìn ba bị ốm đau nhưng vẫn đang khắc hoa...

Cô đau lòng đi tới cầm tiền trong tay nhét vào tay ba mình: “Ba, ba nghỉ đi, không cần phải vất vả như vậy nữa.”

Hôm nay cô đi chụp hình quảng cáo cũng đã nói cho ba, ba yên lặng gật đầu.

Mạc Khinh Hàn vào phòng nhớ lại chuyện đã qua.

Nước mắt rồi cuộc không nhận được mà rơi xuống.

Cô có cảm giác mãnh liệt rằng anh là Diệp Thần nhưng mà làm sao anh sẽ tới nơi này chứ... tâm tình hiện tại của cô rất phức tạp, trong đầu vô cùng lộn xộn...

Trong lòng vừa chua xót lại vừa ngọt ngào.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh liền cảm giác anh là Diệp Thần nhưng mà cho cô một trăm lá gan cô cũng không dám nghĩ như vậy.

Hôm nay lúc anh đối mặt với ống kính, ung dung là thế... cô vẫn không ngốc ngay cả chuyện này cũng không nhận ra hơn nữa cảm giác quen thuộc không hiểu được khiến cho cô muốn gần gũi với anh.

Nhưng mà Diệp Thần là đại minh tinh, làm sao anh có thể đến chỗ nhỏ bé như Hàn thành này chứ? Còn tới đi học cấp ba, hoàn toàn là chuyện không thể nào, nhưng mà... vẫn cứ xảy ra.

Mạc Khinh Hàn đột nhiên ngồi thẳng người, hai mắt mở to, đột nhiên nghĩ tới một khả năng... anh tới đây là vì... cô đi tìm anh sao? Tờ hóa đơn mượn đồ khiến cho trí nhớ lúc bé của anh, khiến cho anh nhớ tới cô cho nên anh đột nhiên xuất hiện trong thế giới của cô.

Trong lòng cô đang quấy lên cảm giác tê dại, Diệp Thần... Diệp Thần...

Nhớ lại tên anh, Mạc Khinh Hàn đột nhiên toát ra bức vẽ cuộn tròn đầy kiêu diễm.

Cô sắp xếp lại suy nghĩ, nghĩ đến tình tiết hay trong tiểu thuyết.

Cô nhanh chóng cầm bút, trải một tờ giấy lên mặt bàn, cô chấp bút đột nhiên viết tên cuốn tiểu thuyết ‘mối tình đầu đau đớn’, cô dùng bút danh mới gọi là... chỉ có ngọn gió Tây thương yêu tôi. Cô viết đến khuya, mãi đến khi dừng lại mới phát hiện cô đã viết vắn vụn 10h đồng hồ.

Viết xong câu chuyện, lại mất ngủ cả đêm, đột nhiên sợ hãi sáng mai đến trước, ngọn gió kia đã không còn ngồi bên cô nữa...

Trong lòng rối loạn không ngủ được đột nhiên nghĩ tới cô không có trang phục đẹp để mặc... gần hai năm qua cô không có quần áo mới, quần áo trước kia đều đã quá cũ rồi.

Càng nghĩ lòng càng loạn, cô và anh như vậy...

Làm sao bây giờ?

Sáng hôm sau cả người như ngồi trên đống lửa, ngây ngốc, buổi sáng tới trước đi vào lớp, trong phòng chỉ có ba bạn học.

Ba người này đều là khóa trên của cô mỗi ngày đều tới phòng học sớm nhất, học tập vô cùng chăm chỉ.

Thành tích luôn đứng top 3 của trường.

Ba người này đối với Mạc Kinh Hàn mà nói là nhân vật cấp thần, cô và bọn họ không phải cùng một thế giới, tuy cùng một lớp nhưng chưa bao giờ nói chuyện với nhau.

Mạc Kinh Hàn vào lớp thì ba người đều sững sốt một phen.

Từ lớp 11 đến nay ba của Mạc Kinh Hàn bị bệnh, cô đã không đến

trường sớm như vậy, hơn nữa luôn thích mặc sơ mi trắng và quần bò, hôm nay lại mặc chiếc váy hồng mềm mại.

Trước kia cô để tóc dài hôm nay lại tết thành đuôi ngựa, để sang một bên nhìn rất đẹp.

Cả người trông rất tinh thần.

Ba người như nhìn thấy quái vật đi tới, bọn họ nhìn cô chăm chăm, mãi đến khi cô đến chỗ ngồi sau cùng thì bọn họ mới quay đầu xem sách.

Mạc Khinh Hàn cầm cuốn tiểu thuyết hôm qua cẩn thận kiểm tra lại.

Cô muốn mang cuốn tiểu thuyết này đóng góp cho Hoa mùa mưa, tạp chí này có nhuận bút rất cao, một bản thảo 1300 chữ, cô viết 8000 chữ, có thể lấy được hơn 2000.

Thoáng chốc các học sinh đều lục tục vào lớp.

Mỗi bạn học đi vào, Mạc Khinh Hàn đều ngẩng đầu nhìn nhưng mà sắp vào lớp rồi anh vẫn chưa tới...

Trong lòng cô càng ngày càng không yên giống như bị người ta bỏ rơi mà ủy khuất, cô cắn môi suy nghĩ miên man trong lòng.

Có phải anh không tới lớp nữa không? Cô nắm chặt bút máy trong tay giống như lúc nào cũng có thể bẻ gãy nó ra.

Cô nhìn chăm chăm ngoài cửa, nhìn thấy các bạn học từng người vào lớp.

Mãi đến khi chuông reo, cửa hành lang trống không, trong lòng cô

như sụp đổ... khó chịu không nói nên lời.

Cô cúi đầu xếp lại bản thảo, hít mũi chuẩn bị viết cuốn tiểu thuyết khác.

Đúng lúc này đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cô còn tưởng là giáo viên tới trông chừng giờ tự học, vốn đã không còn ôm hy vọng nhưng mà vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Đằng trước cánh cửa lớp có một thiếu niên... anh mặc áo trắng quần đen thoải mái, cách ăn mặc thoải mái càng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như ánh mặt trời, dáng người cao ráo ung dung đi qua bụi giảng đi xuống cuối lớp.

Mạc Khinh Hàn nhìn anh, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười nhẹ.

Giống như lại nhìn thấy anh trong cuộc đời của mình là chuyện hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất.

Cô khẩn trương nhìn anh, nhìn từng bước chân anh đi, cứ thế nhìn anh từng bước lại gần cô.

Anh giống như ngọn đèn sáng lại giống như thanh nam châm hấp dẫn ánh mắt tất cả các bạn học.

Lúc này thần thái anh sáng láng, vô cùng tiêu sái, Mạc Khinh Hàn cảm thấy mọi người trong lớp như ngừng thở giống như cô bây giờ vậy.

Nhưng mà anh không hề phát hiện, từ lúc anh vào lớp, tầm mắt của anh vẫn chăm chú nhìn cô từng bước đi về phía cô, khóe môi nở nụ cười dịu dàng.

Anh đi tới cạnh bàn cô, đặt bánh tart còn cả ly trà sữa lên bàn cô nhỏ giọng nói: “Hôm qua thấy mùi bánh không tẻ hôm nay nhớ mang cho em mấy cái.”

Hô hấp của Mạc Khinh Hàn như ngừng lại, cô quên phải đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Diệp Thần dừng ở dãy trống, hôm nay anh nhìn thấy cô buộc tóc đuôi ngựa còn mặc váy màu hồng phấn.

Anh híp mắt cười, thường thức khuôn mặt ửng hồng của cô đột nhiên hất cằm ý bảo cô ngồi chỗ cửa sổ.

Mạc Khinh Hàn hoàn toàn ngây ngốc nhu thuận ngồi vào chỗ của anh sau đó nhìn thấy... anh ngồi vào chỗ của cô.

Nháy mắt cô cảm thấy cả người như thiêu đốt... chiếc ghế đó... trời ơi... cô ngồi ấm chỗ rồi, anh vẫn không cảm thấy gì sao?

Chương 1866: Nam thần như hoa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Khinh Hàn gắt gao nhìn anh, anh thoải mái ngồi vào ghế mà cô vừa ngồi.

Mạc Khinh Hàn cảm thấy cả người cô nhưng đang tiếp xúc thân mật với anh, trời ạ... quá xấu hổ, quá túng quẫn rồi...

Gương mặt cô đỏ bừng, cả người như điện giật, giật một phát đứng lên, nhỏ giọng nói với anh: “Cậu qua chỗ này đi.”

Diệp Thần xoa tay nói không sao: “Em ngồi trong đó đi, cả ngày em bận rộn đủ thứ, ngồi bên trong thì mới không bị giáo viên phát hiện.”

Mạc Khinh Hàn càng đỏ mặt, mỗi ngày cô làm việc không nghiêm túc chỉ lo viết tiểu thuyết, quả thật ngồi bên trong càng dễ làm.

Cô yên lặng ngồi xuống, đột nhiên thấy anh dán mặt qua, anh nhét bánh trứng và trà sữa vào bàn học của cô, khuôn mặt tuần tú dựa vào gần cô: “Hôm nay ăn mặc... rất xinh đẹp.”

Tất cả bạn học có không ít người nhìn bọn họ.

Nháy mắt Mạc Khinh Hàn cầm bản thảo che mặt mình lại.

Diệp Thần cười cười mở điện thoại xem chương trình y khoa.

Anh tự nhiên như vậy còn Mạc Khinh Hàn lại như ngồi trên bàn chông, Diệp Thần nhỏ giọng nói với cô: “Nhanh ăn bánh đi, còn nóng đó.”

Hiện tại là giờ tự học, cô nào dám ăn gì, đẩy đẩy đồ ăn trong bàn xấu hổ xoay mặt xoay người ra ngoài cửa sổ viết bản thảo.

Lúc này nữ sinh ngồi trước bàn Mạc Khinh Hàn cảm giận trừng cô.

Nữ sinh này tức giận hừ một tiếng: “Đúng là hồ ly tinh, còn xem mình là nhà văn, còn đòi viết tiểu thuyết...”

Nữ sinh này là fan của Diệp Thần, nhìn thấy nam thần nhìn chăm chăm Mạc Khinh Hàn thì dấm chua bay đầy trời.

Bình thường Diệp Thần không nói chuyện với ai mà chỉ cười nói với Mạc Khinh Hàn... nói xem có phải cô ta là hồ ly tinh hay không?

Cô ta trừng Mạc Khinh Hàn, muốn gây khó dễ cho cô, giọng nói chua ngoa vang lên: “Mạc Khinh Hàn, cô xác định... cô viết tiểu thuyết có thể đọc nổi sao?” Ngô Tiêu Ly nhướn mày.

“haha...” Mạc Khinh Hàn cố ý cười lạnh, nhỏ giọng nói: “Là chữ thì đều có thể đọc, trừ khi cậu không biết chữ.”

Mạc Khinh Hàn nói không nhỏ, giờ tự học vô cùng yên tĩnh hơn nữa âm thanh của cô trong trẻo êm tai, giống như tiếng suối chảy róc rách, không ít nữ sinh ghen tỵ cô.

Một nữ sinh ngồi trước khác nghe cô nói chuyện cũng quay đầu nhìn cô một cái.

“Mạc Khinh Hàn, cậu thật giỏi, thi từ ca phú có thể hạ bút thành văn

sao?” Cô gái nói chuyện là Lưu Nhất Hâm.

“À.. viết linh tinh ấy mà.” Mạc Khinh Hàn tiếp tục cúi đầu viết tiểu thuyết.

Ngô Tiêu Ly kia trừng mắt lạnh lùng trào phúng: “Chị gái à đừng đùa chứ, cô ngay cả văn cũng không biết viết còn viết tiểu thuyết? Cho rằng mình viết ra mấy thành ngữ thic có thể viết được tiểu thuyết hả? Đúng là hão huyền.”

Càng nói rằng nanh càng cắn chặt, mùi giấm chua bay đầy trời.

Mạc Khinh Hàn chẳng thèm cùng loại người ghen tỵ này đấu võ mồm nên không để ý tới.

Cô đang viết đoạn mở đầu, nếu dừng lại sẽ rất dễ chặt đứt suy nghĩ.

Ngô Tiêu Ly thấy Mạc Khinh Hàn không trả lời mình cho rằng cô chột dạ, xì một tiếng: “Đừng nói tôi coi thường cô, nếu cô có thể viết tiểu thuyết thì tôi có thể ăn hết đám bản thảo này của cô.”

Mạc Khinh Hàn: “...”

Mạc Khinh Hàn nhìn cô ta, đột nhiên khóe môi quét xuống nụ cười xấu xa, cao giọng để cho tất cả các bạn học đều nghe thấy: “Ai không ăn thì chính là cháu trai.”

Ngô Tiêu Ly trừng mắt.

Mạc Khinh Hàn cười lạnh: “Đến lúc đó tôi mua cho cậu chai nước tránh cho cậu ghen chết.”

Ngô Tiêu Ly hừ một tiếng quay đầu lại.

Vừa quay đầu còn cố ý liếc mắt nhìn Diệp Thần một cái, hận không thể gỡ tròng mắt xuống dán vào mặt anh.

Mạc Kinh Hàn cảm thấy buồn cười, lúc này cô mới phát hiện hơn 30 nữ sinh trong lớp, từng người từng người đều dán mắt lên người Diệp Thần.

Mối tình đầu của các cô gái nhỏ, bọn họ thường nhìn Diệp Thần mỉm cười, đương nhiên có người rụt rè chỉ dám lén nhìn sang.

Cũng có thể hiểu được...

Học sinh cấp 3 mà, thời đại này, nội hàm khí chất gì đó đều ném.

Diệp Thần người ta đẹp trai muốn chết, người thần đều phần, mấy cô bé kia không thích sao được. Mấy cô bé hơn mười mấy tuổi căn bản không thể nào chống cự được khuôn mặt tuần tú này.

Huống hồ anh Thần của cô, khí chất đó... tuyệt đối có thể mê đảo muôn vàn thiếu nữ.

Anh còn bày ra biểu tình lãnh khốc, đám con gái kia không bị anh mê hoặc thần hồn điên đảo cũng không phải là nữ sinh bình thường.

Mỗi khi đến giờ học, bên ngoài hành lang lớp bọn họ tuyệt đối sẽ có đám nữ sinh vây quanh, bọn họ cười lớn muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, còn thường lén nhìn xung quanh anh.

Nhưng mà....

Tuy người thàn mến anh rất nhiều nhưng bọn họ cũng rất sợ anh, cho nên không mấy ai dám thổ lộ với anh. Thậm chí ngay cả nói

chuyện với anh cũng không dám.

Trước kia mấy cô gái to gan đưa thư tình cho Lục Vũ Hiên và lớp trưởng Hứa Tuấn Khải thì hiện tại đều nhét thư tình cho Diệp Thần, chẳng qua Diệp Thần chẳng thèm đụng, trực tiếp để Mạc Kinh Hàn xử lý cho anh.

Mạc Kinh Hàn đang không vui, đột nhiên anh Thần đụng vào tay cô.

Cô kinh ngạc nhìn sang chỗ anh, hai mắt anh lấp lánh như viên bảo thạch, trong trẻo khiến người ta lay động.

“Đêm qua viết gì cho tôi xem nào.” Anh nhướn mày, ánh mắt mê người nhìn bản thảo của cô.

“Khụ khụ... khi đi học châu đầu ghé tai nhau.” Lớp trưởng Hứa Tuấn Khải đột nhiên không vui lên tiếng.

Diệp Thần không để ý cậu ta, cầm tiểu thuyết của Mạc Kinh Hàn xem.

Mạc Kinh Hàn muốn giật lại nhưng quá nhiều bạn học đang nhìn cô, cô không muốn gây ra động tĩnh lớn.

Diệp Thần nhìn được hai dòng, vừa nhú mày vừa cười: “Chữ viết này của em... giống như ruồi bò lên bánh, làm cho người ta xem...”

Mà muốn phun ra...

Anh sợ cô đánh chết anh nên ‘muốn phun ra’ cũng phải ép trở về.

Mạc Kinh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi đoạt lại bản thảo.

Diệp Thần nói: “Mang qua đây tôi gõ lại giúp em.”

“?” cô không cần đọc, có gì mà đánh chữ.

Diệp Thần cầm bản thảo của cô đặt lên bàn sau đó... mở một trang word trên di động, sau đó một bàn phím ảo xuất hiện trên bàn của anh.

Mạc Kinh Hàn mở to mắt tới gần nhìn, các bạn học khác cũng thấy, không ít người ngảnh cổ xem.

Có người bát quái hỏi: “Đây là gì vậy?”

Diệp Thần nói: “Là bàn phím ảo.”

Nói xong thì không nói gì nữa, cẩn thận gõ lên bàn phím ảo, một lúc sau lưu lại bản thảo của cô vào máy.

“Đã gửi đi giúp em rồi.”

Tốc độ của Diệp Thần quá nhanh, giống như ở trên bàn phím... ngón tay anh gõ vô cùng đặc biệt làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Quá nhanh rồi...” nhiều trang bản thảo như vậy lóc cóc một lúc liền xong.

Chương 1867: Anh đội sổ thay em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng đây căn bản không phải tài nghệ bình thường của Diệp Thần, anh vốn không có chăm chỉ đánh, vì không muốn gây ra xôn xao, nên cố ý dùng tốc độ cực chậm đánh chữ.

Ngoài ra, với nét chữ rối bời của Tiểu Hàn Hàn nhà anh... Nếu không phải anh có tự chủ cực mạnh, anh cũng có thể không nhận được mà ỏi, thậm chí tự đâm hai mắt.

Nhưng tốc độ tùy tiện đánh không thềm để ý chút nào của anh cũng đủ để làm học sinh cả phòng kinh hoàng!

Một tiểu mập mập thích nói giỡn trong lớp bọn họ đột nhiên kinh hô: “Người anh em này, tốc độ tay nhanh như vậy, nhất định trở mã sớm!”

“Phốc ——” Có nam sinh nghe hiểu, tiếp lời: “Vậy cũng chỉ có thể có tay phải nhanh... Hai tay đều nhanh là sao?”

Tiểu mập mập nói: “Tay trái tay phải người ta đọ sức nhau.”

Đại đa số nữ sinh nghe không hiểu, nhưng cũng biết không phải ý gì tốt, quay đầu trừng anh ta.

Diệp Thần không để ý bọn họ, anh cẩn thận xem bài của Mạc Kinh Hàn.

Câu chuyện này chủ yếu nói về một học sinh chuyển trường rất ưu tú, ngồi cùng bạn với cô, hai người bắt đầu từ thiện cảm, thẳng đến khi thích nhau, bị đối phương thu hút sâu đậm. Nhưng kết cục là nam chính ưu tú rời đi, anh tốt nghiệp trung học liền chọn ra nước ngoài du học. Còn nữ chính bề ngoài vui mừng tiễn anh đi, nhưng trong lòng u tối không thấy mặt trời.

Hồi kết câu chuyện có một hàng chữ nhỏ, lại lộ ra ưu thương nhân nhật, lúc cô vẫy tay cáo biệt nam sinh, ánh mắt đau xót, nhưng mặt mỉm cười, cô thầm tự nhủ: “Là cái gì khiến mày bị thương như vậy, lại đau lòng quên mất làm sao rơi nước mắt...”

Diệp Thần nhú mày nhìn cô.

Mặt cô cháy đỏ bừng, hai tay nhỏ che hai bên gò má, làm bộ không thấy anh đang nhìn cô.

Diệp Thần đưa tay, dùng ngón tay lật lên mấy tờ giấy nháp của cô, anh lật tới trang cuối cùng, sau đó cầm bút viết lên.

Anh viết một kết cục khác sau trang giấy nháp này.

Anh viết, Mạc Kinh Hàn nhìn. Chữ viết anh vô cùng đẹp mắt, lực bút mạnh mẽ, tiêu sái đẹp trai.

Anh viết xong, cười với cô, mặt Mạc Kinh Hàn đỏ bừng, mặt cô đầy thẹn thùng đưa tay đoạt lại giấy nháp, xếp bỏ vào túi.

Rất nhiều bạn học đều tò mò anh đang viết gì, nhưng anh viết rất nhanh, Mạc Kinh Hàn lại nhận nhanh, ai cũng không thấy rõ anh đang viết cái gì.

Nhưng nhìn dáng vẻ hằn là câu chuyện rất thú vị, nếu không Mạc Khinh Hàn sẽ không có biểu tình then thùng lại có chút ngọt ngào hờn dỗi này.

Hai người này thu hút chú ý của bạn học.

Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, viết trên tờ giấy: “Anh tới đây làm gì?”

Diệp Thần cầm bút, nhích lại gần cô, viết cạnh chữ cô: “Tìm em.”

Cô ngược mắt nhìn anh. Lúc này, ánh mắt anh ôn hòa nhìn cô.

Cô lại viết: “Vậy công việc của anh thế nào?”

Diệp Thần viết: “Không có chuyện gì quan trọng hơn em. Ngàn vàng không đổi được Tiểu Hàn Hàn.”

Mạc Khinh Hàn kinh ngạc! Tim cô đập thành thịch, giống như có người phát động máy trong lồng ngực cô!

Cô cảm giác cô sắp nổ! Cả người đầy lửa nóng — — dường như không thấy gì, bên tai ù ù, khiến cô hoàn toàn không có cách nào suy tính.

Ngón tay cô siết chặt giấy nháp, yên lặng nhét vào túi.

Sau đó, mỗi ngày Diệp Thần đều mang thức ăn cho cô. Ba cô có thể lọc máu đúng hạn, bệnh tình chuyển biến tốt rất nhiều.

Tình hình trong nhà vừa hòa hoãn, bi kịch của Mạc Khinh Hàn lại tới...

Nửa tháng sau khi nhập học, lớp 12 lần đầu tiên nắm rõ đề thi, Mạc Khinh Hàn nhìn bài thi... Ra một quyết định vừa dài đằng đẳng vừa đau khổ — — lừa gạt.

Đề tuyển chọn — — lừa gạt!

Đề điền vào chỗ trống — — lừa gạt!

Đề vấn đáp — — lừa gạt!

Lúc phát bài thi, cô cho là cô sẽ đứng chót cả năm tổ...

Kết quả, cô nhìn bài thi của Diệp Thần, cười không phúc hậu, anh lại thi tệ hơn cô!

Anh đứng chót, cô đứng trên anh...

Tình hình gì?

Mạc Khinh Hàn kinh ngạc, từ khi ba bị bệnh, thành tích của cô quả thực luôn thụt lùi. Trước kia thành tích học tập của cô rất giỏi, chẳng qua nhà xảy ra chuyện, cô phải thường thức đêm phụ mẹ để kiếm tiền thuốc... Một hai giờ đêm mới về nhà. Ban ngày đương nhiên không có tinh thần nghe giảng...

Nhưng anh đại thần bên cạnh là thế nào?

Cô nhìn Diệp Thần, nhẹ giọng nói: “Anh Thần, thì ra anh ngốc như vậy...”

Có đại thần đội sổ thay cô, có phải cô nên về nhà đốt nén nhang không? Dù sao thầy và các bạn học đều tương đối chú ý hạng chót, không chú ý với người kẻ chót.

Diệp Thần hiển nhiên nhìn ra mình bị khinh bỉ, anh vẫn đăm phong khinh nói: “Vấn đề khoa nhi nhỏ như vậy, anh lười đáp lại.”

Mạc Khinh Hàn phá anh: “Anh khoác lác, nếu anh thật sự lợi hại, anh thi đứng nhất thử đi.”

Diệp Thần nhìn cô, nói: “Em có ngốc không... Lỡ như anh thi kể chót, không phải em đứng chót sao? Một cô gái như em thi đứng chót, há chẳng phải không còn mặt mũi đi học?”

“...”

Mặc dù sự thật là vậy, nhưng Mạc Khinh Hàn vẫn không tiếp nhận nổi.

“Haiz... Sao có thể tệ như vậy... Đứng kể chót!” Mạc Khinh Hàn buồn rầu, đã nhập học nửa tháng, phải làm sao theo kịp chương trình học đây...

Lúc này, Diệp Thần đột nhiên đến gần cô, nói: “Bạn học kể chót... Anh đáng giá vào ban đêm. Anh cũng đội sổ thay em, em quét lớp giúp anh, coi như báo đáp anh đi. Đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước xuân như tôi không thể làm việc nặng này.”

“Phốc ——” Mạc Khinh Hàn không nhịn được cười hỏi anh: “Xin hỏi Đại thiếu gia, anh có thể làm gì?”

“...” Diệp Thần tuần dật cười một tiếng: “Thi đứng chót cái gì, tiểu gia không tốn nhiều sức.”

“Phốc ——”

Có xấu hổ hay không, có xấu hổ hay không, có xấu hổ hay không?
Mỗi lần làm bài thi đều là trứng vịt, cô gái tôi cũng có thể thi chót!

Lúc tan học, Mạc Khinh Hàn từ phòng làm việc chủ nhiệm lớp đi ra, bỏ qua mấy lời mắng khó nghe, bắt đầu quét lớp.

Diệp Thần thấy cô quét, còn quét rất hăng hái, anh cũng cầm chổi quét.

Hai người quét lớp xong, một trước một sau đi ra ngoài. Đi tới cửa trường học, Mạc Khinh Hàn chợt nói: “Anh Thần, sau này hai ta học tập cho giỏi đi, thi đừng chót hoài, quả thật quá có lỗi với chỉ số IQ của hai ta!”

Diệp Thần cũng không nhịn được: “Không phải là hai ta, là em, là em, là em! Nếu em dám thi đứng thứ ba từ dưới đếm lên, anh đảm bảo có thể thi kế chót!”

“Hết cứu được!” Mạc Khinh Hàn bất đắc dĩ lắc đầu: “Chỉ số IQ này... hết cứu được!”

Chương 1868: Bà mai chuyên nghiệp chuyên ra chủ kiến ôi thiú

Đứng kế chót...

Thật là! Cô cũng muốn học tập cho giỏi ah, nhưng cô không có nhiều thời gian như vậy. Nên làm gì?

...

Mạc Khinh Hàn buồn buồn bĩu môi.

Cũng may hôm nay có tin tốt, khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Buổi trưa, ông chủ cô giúp quay quảng cáo đột nhiên gọi điện thoại tới trường cô, hẹn cô tháng 10 đến công ty bọn họ thực tập.

Ông chủ nói: “Bạn học Khinh Hàn à, vốn muốn sớm kêu cô tới, nhưng bên chúng tôi bận bịu không thôi. Vừa vặn tháng 10 các cô nghỉ, chúng ta hợp tác lần nữa đi. Tôi cảm thấy nhân vật này vô cùng thích hợp với cô.”

“Được, 1 tháng 10 tôi nhất định tới. Cảm ơn ông.”

Mạc Khinh Hàn nghĩ tới đây, cô lại phấn chấn tinh thần! Thành tích học tập đối với cô mà nói đều là phù vân, bây giờ có thể trị hết bệnh cho ba mới là chuyện quan trọng nhất!

Hôm qua khi đến bệnh viện, bác sĩ nói ba cô muốn phẫu thuật ít nhất phải chuẩn bị 20 đến 30 vạn.

Chỉ bằng vào cô viết truyện ngắn, căn bản không đủ góp nhiều tiền như vậy.

Cô phải nghĩ cách khác.

Hai người họ đi theo đường mòn, đi thẳng đến nhà cô trong hẻm nhỏ, đoạn đường này thỉnh thoảng có người nghiêng đầu nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần đội nón kết, không thấy rõ mặt. Nhưng vẫn có rất nhiều người vô cùng kích động xông lên hỏi: “Diệp Thần?”

Lúc này, Mạc Kinh Hàn giống như một kỵ sĩ bảo vệ bông hoa, vươn tay chắn trước mặt anh: “Anh ấy là bạn học tôi, tên Lâm Nghệ Phong. Chẳng qua giống Diệp Thần mà thôi.”

Đi tới cửa nhà cô, cô đang muốn chào tạm biệt vào nhà, đột nhiên nghe Diệp Thần nói: “Cuối tuần này là sinh nhật ba anh. Ba mẹ em rất muốn gặp em.”

Mạc Kinh Hàn có chút kinh ngạc: “Ba mẹ anh biết em?”

Diệp Thần lấy mũ xuống, sửa tóc, nói chuyện đương nhiên: “Mẹ anh luôn nhắc tới em đấy, nói khi em còn nhỏ vô cùng đáng yêu, mẹ cực kỳ muốn thấy bây giờ em lớn lên có hình dáng thế nào rồi.”

Mạc Kinh Hàn làm mặt quỷ: “Thay đổi xấu hơn rồi.”

Diệp Thần dứt tay vào túi quần, ngoẹo đầu nhìn cô, ánh nắng chiều chiếu lên gương mặt tuấn tú trắng như đồ sứ của anh. Cô nhìn anh,

không tự chủ đỏ mặt lên.

“Em mới hỏi anh đó.” Cô nói: “Anh nhắc tới em với ba mẹ anh? Nếu không sao bọn họ biết chúng ta gặp mặt?”

“Àch...” Diệp Thần bỗng nói: “Đúng rồi, thứ bảy này chúng ta đi mua quần áo, có thể dành chút thời gian không?”

“À. Được được.” Cô suy nghĩ, nếu thứ bảy muốn đi ra ngoài, tối nay phải thức trắng đêm viết thêm một bản thảo.

Diệp Thần hất cằm với cô, tỏ ý cô mau vào nhà. Mặc Kinh Hàn ngoan ngoãn mở cửa vô nhà.

Vừa vào cửa nhà, đột nhiên nhớ ra câu hỏi cô vừa hỏi... để cho anh chạy... con hồ ly xấu giảo hoạt này!

Diệp Thần đưa cô về nhà, đi ra ngoài hẻm, taxi xế đang đợi anh.

Anh ngồi lên xe, gọi cho Lăng Vi: “Con hẹn người tới, đến lúc đó mọi người đừng quá nhiệt tình. Nếu mẹ hù dọa người ta, con và mẹ không xong đâu!”

Lăng Vi ở đầu bên kia điện thoại nói: “Tên tiểu tử thúi con, nói chuyện với ai đấy?”

Nói xong, chính cô vui vẻ: “Ai u, mẹ phải nhìn xem con dâu mẹ thay đổi thế nào. Tiểu tử thúi, con lại lợi hại hơn ba con, mới 18 tuổi đã biết dẫn vợ về nhà, có điều mẹ nói cho con này! Cô gái người ta còn nhỏ, con cũng không thể làm vậy!”

Diệp Thần thầm nôn ọe trong lòng, nhưng ngoài miệng dè dề tài, hỏi bà: “Thứ bảy con muốn dẫn cô ấy đi mua quần áo, đi đâu mua? Gọi

ý đi.”

Lăng Vi đột nhiên hừ cười, tiếng cười kia muốn có bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu.

Diệp Thần chợt có dự cảm xấu...

Quả nhiên, nghe bà bên kia điện thoại nói: “Đến cao ốc Tinh Hưng đi! Năm đó mẹ và ba con đến đó mua quần áo, sau đó, anh ấy lấy toàn bộ size 36C của cửa hàng, con và Đô Đô còn đội đồ chơi kia lên đầu. Aiya! Chờ Hàn Hàn tới, mẹ phải cho cô ấy xem hình, ha ha ha... Bây giờ mẹ đi tìm đây.”

“Tút — —” Đầu bên kia cúp điện thoại...

Diệp Thần: “...” Mẹ thật sự là... mẹ ruột con?

Diệp Thần cau mày, bỗng nhiên không muốn dẫn Hàn Hàn về nhà. Đám chú, dì của anh không có một ai bình thường!

Trước sinh nhật Diệp Đình một ngày, sáng sớm.

Lăng Vi kêu gọi bạn bè: “Ngày mai là sinh nhật chồng mình, mọi người đều tới nha! Duệ Duệ nhà mình dẫn con dâu về nhà.”

Hạ Tiểu Hi: “A! Duệ Duệ cũng hành động quá nhanh rồi, mới 18 đã biết dẫn vợ về nhà? Mình phải báo Đản Đản nhà mình học hỏi anh nó....”

Kaya nói: “Vợ Duệ Duệ về à? Vậy chúng ta phải chiêu đãi cô ấy thật tốt nha! Chúng ta sắp xếp tiết mục gì?”

Hoa Đào nói: “Bỏ thuốc mê hồn cho hai người họ, cho hai người họ

gạo sống nấu thành cơm chín!”

Lăng Vi nói: “Đừng làm càn, con gái người ta còn chưa tới 18 tuổi, bây giờ vẫn chưa phải bạn gái Duệ Duệ!”

“Phốc ——” Hạ Tiểu Hi gửi icon trợn trắng mắt, treo cổ, nói: “Cậu định để cô gái người ta tới 18 tuổi liền bảo Duệ Duệ tấn công sao?”

Lăng Vi: “...”

Chính Hiền nói: “Quá nhỏ rồi! Đừng có giết hại cây giống của tổ quốc có được không?”

Kaya nói: “Có phải mình quá tà ác không? Sao mình muốn giết hại, giết hại...”

Lăng Vi: “Xin bỏ qua cho con dâu mình...”

“Chị dâu, em có ý kiến hay!” Lôi Đình nói: “Hôm qua Duệ Duệ gọi điện thoại về, em nghe ra ý bây giờ thằng bé còn chưa giải quyết cô gái đúng không? Hình như còn đang theo đuổi, cô gái người ta vẫn chưa đáp ứng làm bạn gái thằng bé đâu. Hay là chúng ta giúp Duệ Duệ một tay đi!”

Lôi Đình chuyên nghề kế, năm đó Diệp Đình theo đuổi Lăng Vi, còn có Tiểu Bạch theo đuổi Lạc Y đều là Lôi Đình cho ý kiến.

Bây giờ Lôi Đình còn có một biệt danh chính là “bà mai chuyên nghiệp”...

Lăng Vi hỏi cô: “Có chủ ý gì hay? Nói nghe thử.”

Lôi Đình nói: “Không phải thành phố Giang chúng ta mới xây một

công viên chủ đề sao? Bên trong có một nhà ma, cho hai người họ đi nhà ma. Cô gái ngọt ngào nhất gan, sợ hãi... không phải sẽ chủ động chui vào ngực Duệ Duệ chúng ta sao?”

Mọi người cùng kêu lên: “Ý kiến hay!”

Lăng Vi đột nhiên nói: “Đi nhà ma quá khó, chắc chắn cô gái có chuẩn bị tâm lý, sẽ không sợ hãi như vậy! Cho dù sợ cũng sẽ làm bộ không sợ. Mình nghĩ tới một bản thắng cấp!”

“Bản thắng cấp gì?” Mọi người cùng hỏi cô.

Lăng Vi nói: “Không phải bờ sông sau nhà mình có một tòa lâu đài sao? Chúng ta đã lâu không ở đó, không bằng ngày mai chúng ta cử hành tiệc sinh nhật ở đấy, sau đó... cắt bánh ngọt lớn xong, chúng ta sẽ giả bộ đi ngủ. Chờ nửa đêm, chúng ta liền mặc quần áo, giả ma hù dọa bọn chúng!”

“Phốc — — mẹ ơ!” Hạ Tiểu Hi gửi icon run rẩy: “Hù chết mình! Mình không dám! Mình không làm đâu!”

Kaya nói: “Cậu không làm thì cậu sợ chung với hai người họ! Chủ ý này hay, mình tán thành!”

Kaya hỏi mọi người: “Mọi người thấy sao?”

Chương 1869: Đại gia đình vui về

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lôi Đình và Hoa Đào đều giơ tay.

Chính Hiền suy nghĩ, nói: “Mình có thể giả cương thi... là loại gãy tay gãy chân.”

“... Hạ Tiểu Hi hỏi Chính Hiền: “Quân Dương nhà cậu nhiều năm qua đều ôm một nữ cương thi ngủ?”

Chính Hiền đau khổ: “Ngực mình phẳng, mình kiêu ngạo! Mình tiết kiệm vải vóc cho quốc gia!”

Lúc này, Lôi Niếu Niếu vừa nổi lên: “Thế nào? Chuyện gì?”

Lăng Vi nói: “Em đi leo lầu.”

Lôi Niếu Niếu lướt cuộc hội thoại một lần, liền gào khóc giơ tay tán thành: “Ý kiến hay nha! Ý kiến hay! Em muốn giả ma nữ lười dài!”

Lăng Vi nói: “Đầu lười em đủ dài...” Cô em nói nhiều có sợ ai?

Lôi Niếu Niếu “hừ” một tiếng.

Vương Tử Kỳ ở căn cứ khóc lớn: “Không có kỳ nghỉ, không về được ah!”

“Sờ đầu...”

Vương Tử Kỳ đang ngồi trong phòng làm việc, không tham gia nghiên cứu hạt nhân, nói chuyện phiếm với các cô.

Lạc Y đang đi làm, thấy có tin nhắn, cô đọc qua, lập tức trả lời: “Án này ý tưởng mới mẽ độc đáo, vô cùng thú vị, bốn tọa và các vị bồi thẩm đoàn đồng ý nhất trí phương án này. Nay ra lệnh cho Lăng Vi làm chủ, mong đợi “Bạch quý dạ hành ký” tối mai.”

Hạ Tiểu Hi: “Mình có thể không tham gia không?”

Tất cả đàn bà trong khung chat: “Không thể!”

Lăng Vi cười gian: “Mình đã nghĩ ra cho cậu hóa trang thành gì rồi.”

Ngày 21 tháng 9, tan học, Diệp Thần dẫn Mạc Kinh Hàn về nhà.

Lăng Vi và Diệp Đình đứng ở cửa lầu đài nghênh đón.

Dưới nắng chiều, hai bàn tay đẹp để nắm chặt nhau đứng dưới ánh hoàng hôn màu vàng.

Xe Diệp Thần chậm rãi dừng trước cửa, trong lòng anh hơi nghi ngờ, sao mẹ tổ chức sinh nhật cho ba ở đây?

Có điều không đúng!

Lúc này, quản gia đi tới, cung kính mở cửa xe.

Mạc Kinh Hàn chưa từng thấy tình hình như thế... Trang viên này, cũng quá lớn rồi. Nhà Diệp Thần lại có tiền như vậy?

Anh mới ra mắt ba năm, không thể nào kiếm nhiều tiền như thế.
Chẳng lẽ ba mẹ anh là nhà giàu gì?

Cô vừa nghĩ vừa xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn lên bậc thang, trong lòng ‘lộp bộp’ giật mình!

Hai người đứng trên bậc thang rất quen mắt. Người đàn ông anh vũ phi phạm, người đàn bà ánh nhìn sâu xa động lòng người.

Không chờ cô ngấm nghĩ, Diệp Thần đã dẫn cô lên bậc thang. Anh giới thiệu cô: “Đây là Mạc Kinh Hàn, bạn cùng bàn của con.”

Mạc Kinh Hàn cười lên, chào Lăng Vi: “Chào chợ.”

“Ha ha ——” Chị... Lăng Vi dựa vào ngực Diệp Đình cười, Diệp Thần 囧 囧 nói: “Đây là mẹ anh... Lăng Vi.”

“Hả?” Mạc Kinh Hàn kinh ngạc nhìn Lăng Vi, chị ấy lại là mẹ Diệp Thần? Quá trẻ tuổi rồi? Nhìn không lớn hơn cô mấy tuổi!

Mạc Kinh Hàn không dám tin nhìn Lăng Vi, lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, chẳng lẽ là ba Diệp Thần? Cũng trẻ tuổi, anh tuấn như vậy! Khó trách đáng dấp Diệp Thần đẹp như thế, là di truyền nha!

Diệp Thần phản nghịch, hiển nhiên rất ghét tiết mục giới thiệu này, trong mắt anh đây đều là lễ nghi phiền phức.

Nhưng dù sao cũng phải cho Hàn Hàn quen biết người nhà mình, anh giới thiệu cho Mạc Kinh Hàn: “Đây là ba anh —— Diệp Đình.”

Mạc Kinh Hàn vội lễ phép gọi: “Chào chú Diệp, dì Lăng. Chú sinh nhật vui vẻ ạ.”

Quà cô xách trong tay là trực thăng làm bằng tay.

Diệp Đình gật đầu, tỏ ý hoan nghênh cô. Lăng Vi cười cười cầm quà, cười nói với cô: “Hàn Hàn, sau này tới nhà cũng không cần khách sáo như vậy, sớm muộn cũng là người một nhà, coi nơi này là nhà mình đi! Mau vào thôi. Chú dì cháu đều đang chờ chúng ta đấy.”

Diệp Thần nháy mắt ra hiệu với Lăng Vi: “Đừng nói lung tung! Mẹ hù dọa Khinh Hàn rồi!”

Lăng Vi trả lại một ánh mắt: “Mẹ con ăn muối còn nhiều hơn con ăn gạo, yên tâm — — nhất định giúp con theo đuổi cô gái tới tay!”

Diệp Thần bất đắc dĩ trợn trắng mắt, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu... Không biết đám chú dì này của anh sẽ quấy phá gì...

Lăng Vi dẫn Mạc Khinh Hàn, lần lượt giới thiệu chú, dì, ông bà nội, còn có mấy ông...

Còn biết một anh trai lai tên Tony vô cùng đẹp trai, còn có 11 bạn nhỏ.

Mạc Khinh Hàn nhìn thấy Đô Đô — — em gái sinh đôi của Diệp Thần.

Đô Đô rất đẹp rất đáng yêu. Thật là người ta yêu thích, dáng dấp rất giống Lăng Vi, Mạc Khinh Hàn thích cô nhất.

Còn có Lý Đào, Hàn Thiên, tiểu mỹ nhân. Bọn họ giữ bé trai 7 tuổi xinh đẹp, đứa nhỏ này là con chú năm. Cực thích làm chuyện kỳ lạ, dáng dấp giống Bạch Lộ, thỉnh thoảng chọc mọi người cười lớn.

Đại gia đình đều vô cùng nhiệt tình với cô, nhưng Mạc Khinh Hàn

luôn cảm thấy không thoải mái...

Cô luôn cảm giác được những người này cười xấu xa... Nhất là dì Hạ Tiểu Hi, mỗi lần đối mặt với cô, cô có thể thấy vẻ đồng tình trong mắt dì Hạ Tiểu Hi...

Đây là ý gì?

Mạc Kinh Hàn hơi gan dạ. Không biết tại sao đột nhiên có cảm giác sắp bị những người này ‘Giết người diệt khẩu’...

Tiệc sinh nhật cực kỳ náo nhiệt, có thể nhìn ra ba mẹ Diệp Thần vô cùng ân ái...

Nhất là biểu tình lúc ba Diệp Thần – Diệp Đình nhìn Lăng Vi, ánh mắt đó cho người khác cảm thấy họ là một đôi thần tiên quyến lữ.

Cho đến lúc này, cô mới nhớ... Diệp Đình! Không phải là đại boss của Đình Phong Quốc Tế sao?

Lăng Vi —— là người sáng lập Tân Long Đăng!

“A, trời ạ ——” Hai người họ quá nổi tiếng!

Mạc Kinh Hàn đang kinh ngạc xúc động, Hạ Tiểu Hi lặng lẽ đến gần cô, cười hiền hòa với cô, nói: “Hàn Hàn, cái đầm này của cháu rất đẹp.”

Mạc Kinh Hàn cúi đầu nhìn đầm dài màu trắng của mình, đầm này là do Diệp Thần chọn, cô cũng cảm thấy đẹp.

Màu trắng phấn tôn lên làn da trắng nõn của cô, Diệp Thần cũng nói xinh đẹp, anh cảm thấy vóc người đẹp... hoạt bát nhanh nhẹn, rất thu

hút tầm mắt.

Nhưng Mạc Khinh Hàn cảm thấy trong lời nói Hạ Tiểu Hi có hàm ý, cô nhanh trí hỏi Hạ Tiểu Hi: “Dì Hi Hi, dì có lời gì muốn nói với cháu sao?”

Mấy người đàn bà bên cạnh đều dùng ánh mắt sắc bén trừng Hạ Tiểu Hi, Hạ Tiểu Hi rụt cổ, không dám nói gì, lặng lẽ đi tới bên cạnh Lô Tuấn, ăn, ăn, ăn...

“Em muốn ăn gì... Trên đời này, chỉ có thức ăn ngon không thể phụ lòng! Cái khác đều là nói chuyện vớ vẩn.”

Mọi người náo nhiệt đủ rồi, bắt đầu cắt bánh ngọt. Cắt xong, Lăng Vi nói: “Chúng ta đi ra ngoài tản bộ chút đi, buổi tối còn có niềm vui bất ngờ.”

Mọi người đi ở bờ sông một hồi, có người đi ‘mệt mỏi’, muốn về phòng ‘ngủ’ trước.

Cuối cùng, chỉ còn lại Diệp Đình, Lăng Vi, Diệp Thần và Mạc Khinh Hàn.

Lăng Vi nói: “Duệ Duệ, con dẫn Hàn Hàn đi dạo khắp nơi một lát đi. Náo loạn một đêm, mẹ cũng mệt, mẹ và ba con đi về nghỉ trước.”

“Dạ.” Diệp Thần gật đầu.

Mạc Khinh Hàn nghi ngờ, vừa rồi còn nói niềm vui bất ngờ? Sao đều về ngủ rồi?

Mạc Khinh Hàn đi từ từ bên bờ sông, đột nhiên đầu ngón tay ấm áp của Diệp Thần đi cạnh cô chạm vào mu bàn tay cô, sau đó, ngón tay

anh móc vào ngón tay cô.

Chương 1870: Đừng nên đánh giá thấp sức chiến đấu của mẹ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh kéo tay cô...

Tim của Mộ Khinh Hàn đập rộn lên, tiếng tim đập phát ra tiếng động rất lớn!

“Thình thịch... “ Trong bóng đêm yên tĩnh, đều chỉ có tiếng tim đập như tiếng trống của cô vang lên.

Cô đỏ ửng mặt, hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn anh.

Anh nắm bàn tay của cô vào trong lòng bàn tay, nắm thật chặt.

Hai người sóng vai nhau tản bộ ở bên bờ sông, bóng dáng anh tuấn đi ở bên cạnh, làm trong lòng cô tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Ngay cả không khí cũng lộ ra vị ngọt.

“Tối hôm nay nhiều sao ghê!” Mộ Khinh Hàn từ từ ngẩng đầu lên, chỉ ngón tay về phía bầu trời. Diệp Thần cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, vàng trắng rất sáng, nhưng phủ một lớp đỏ, tựa như một màu đỏ mang vòng sáng.

Anh đột nhiên nói: “Em có thấy trăng hôm nay có màu đỏ không, đúng là quỷ dị... ánh trăng thế này, thích hợp để quỷ hút máu đi qua đi lại nhất. Đặc biệt là, ở những nơi như bờ sông nhỏ này, cực kỳ dễ

đụng phải quỷ hút máu.”

Mộ Khinh Hàn hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Anh nói bậy! Anh đừng hù dọa em, gan em nhỏ lắm!”

Diệp Thần nắm lấy tay cô, thì thầm ở bên tai cô: “Sợ cái gì, quỷ hút máu có đáng sợ bằng anh không?”

Mộ Khinh Hàn nghi thần nghi quỷ nhìn khắp nơi, nói thật ra... trang viện này rất lớn.

Trống vắng, dọa người!

“Chúng ta vẫn nên trở về ngủ đi, em hơi sợ.”

Diệp Thần ôn hòa gật đầu, kéo cô trở về. Đi tới cửa, bọn họ phát hiện ra toàn bộ lầu đài tối thui, ngay cả một ngọn đèn cũng không có!

Diệp Thần đẩy cửa ra, cửa không khóa. Cửa “Két” bị đẩy ra, bên trong tối thui như mực, không nhìn thấy gì cả.

Anh đưa tay ra bật đèn, kết quả đèn — — không sáng!

Mộ Khinh Hàn lập tức ôm chặt lấy cánh tay anh, anh vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô, tỏ ý bảo cô đừng sợ: “Có thể là điện áp bị nhảy, đừng sợ.”

Anh lấy điện thoại ra bật đèn pin: “Anh đưa em trở về phòng.”

Sự tinh táo của Diệp Thần, làm cô từ từ yên lòng. Anh nắm tay cô, đi vào phòng khách.

Đột nhiên — — Mộ Khinh Hàn nhìn thấy một bóng đen, một bóng đen

có cái sừng nhọn dài, không biết là thứ gì, thoáng một cái đã không thấy tăm hơi!

Hai người Lăng Vi và Kaya núp ở gần phòng bếp, Lăng Vi mặc quần áo quái thú, đeo một cái sừng nhọn ở trên đỉnh đầu, cô thấy có vẻ như Hàn Hàn đã nhìn thấy mình, vội vàng ra dấu tay cho Kaya.

Kaya mặc một bộ trang phục màu trắng, tóc tai bù xù để xoa sự sợ hãi, hù chết người...

Cô ấy đi lảo đảo lắc lư một vòng quanh cửa phòng bếp, lúc thấy Mộ Khinh Hàn nhìn về phía bên này, cô ấy lập tức lùi về phòng bếp.

Cô ấy muốn cho Hàn Hàn thấy thoáng qua là được, nếu nhiều toàn bộ, sẽ phản tác dụng, không còn mang đến cảm giác sợ hãi nữa.

Bởi vì, bên cạnh Mộ Khinh Hàn còn có một Diệp Thần, thằng nhóc kia cũng không phải là người dễ bị gạt!

“A ——” Mộ Khinh Hàn bỗng thấy một bóng trắng thoáng lướt qua cửa phòng bếp, chỉ một khoảng khắc, người đã mất tăm!

Cô cho rằng mình hoa mắt, trong lòng thầm sợ hãi. Cô không ý thức được ôm chặt lấy eo của Diệp Thần.

Diệp Thần nhìn về phía cô, toàn bộ người cô đều đang dán vào bên người phải của anh.

Anh giơ cao điện thoại di động trong tay lên, ánh sáng đèn pin trong điện thoại di động có công suất khá rất mạnh, làm anh không nhìn thấy cái bóng trắng đó.

Mộ Khinh Hàn bất ngờ “Nhiệt tình” thế này, làm tâm tình của anh lập

tức nhảy nhót.

Anh vòng tay ôm lấy bả vai của cô, cho rằng bởi vì phòng khách quá tối, nên cô mới sợ hãi nép vào trong ngực anh.

Hai người từ từ bước lên cầu thang xoắn ốc. Đột nhiên — — vách tường cầu thang đi lên tầng hai, in một cái bóng quỷ hút máu!

Đó là Hạ Tiểu Hi... cô ấy nhát gan, không dám lộ mặt, nên đứng yên ở đầu = hành lang không dám động đậy.

Ai có thể nghĩ rằng, đúng lúc này ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt cô ấy, làm cái bóng quỷ hút máu có răng nanh thật dài, in vào trên vách tường, vừa lúc bị Mộ Khinh Hàn và Diệp Thần nhìn thấy!”A — — “

Mộ Khinh Hàn kêu thét lên: “A — —” Hạ Tiểu Hi cũng kêu thét lên, Hạ Tiểu Hi bị dọa sợ đến nỗi chân run lẩy bẩy: “Gào khóc” chạy.

Người ta còn chưa có phản ứng gì, Hạ Tiểu Hi đã bị dọa sợ chạy mất dép.

Hạ Tiểu Hi chạy trở về phòng của mình, chui đầu nhỏ vào trong ngực Lôi Tuấn, lúc này...

Lôi Tuấn mặc trang phục cương thi, mặt hóa trang trắng bệch: “A — —” Hạ Tiểu Hi “Oh...” Bị Lôi Tuấn chặn miệng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ vào bóng một con cương thi đang hôn một con quỷ hút máu...

Hình ảnh rất đẹp, rất nóng mắt.

Diệp Thần che chở Mộ Khinh Hàn lên tầng. Mộ Khinh Hàn run rẩy hai chân, hơi không dám đi lên, Diệp Thần ôm chặt lấy bả vai cô nói: “Không cần phải sợ, chắc chắn là mấy người điên kia giờ trò đùa dai.”

Từ nhỏ đến lớn, anh cũng đã quen rồi.

Mộ Khinh Hàn treo toàn bộ người ở trên người Diệp Thần, giống như chú gấu kaola ôm thân cây vậy.

Lúc bọn họ đi lên đến tầng hai: “Bịch — — bịch — — bịch — — “

Sau lưng đột nhiên truyền tới... tiếng thứ gì đó giật giật. Mộ Khinh Hàn không dám quay đầu lại, nhưng cô thật sự tò mò không nhịn được...

Như sợ cô không quay đầu lại, vật kia muốn nhảy vượt qua cô, cô quay đầu lại nhìn: “Á! Cương thi — — “

Một con cương thi nữ, duỗi thẳng cánh tay ra... Nhảy từ cuối hành lang về phía bọn họ. Mặt cương thi trắng bệch, cực kỳ dọa người! Lôi Niếu Niếu vừa nhảy, vừa hối hận, đóng giả làm... cương thi mệt quá! Tại sao mình lại đối với chị Chính Hiền chứ! Đóng giả làm quỷ lưỡi dài cũng tốt mà, hu hu...

Đóng giả làm cương thi, cánh tay phải duỗi thẳng, chân phải nhảy!

Cô ấy mới nhảy được mấy bước, đã mệt đến mức muốn học máu...

“Anh Thần...” Mộ Khinh Hàn trợn to hai mắt, ôm chặt lấy Diệp Thần. Diệp Thần híp mắt lại, an ủi cô nói: “Đừng sợ, là đám người điên kia đóng giả.”

“Chúng ta mau đi đi, em sợ!” Mộ Khinh Hàn nhanh chóng nghiêng đầu, ôm Diệp Thần chạy “bịch bịch bịch” về phía trước, mặc dù trong lòng đoán có lẽ là có người giả thần giả quỷ, nhưng cô không dám tin tưởng mấy chú, dì lớn tuổi kia, lại làm chuyện ngây thơ thế này?

Con của bọn họ cũng đều 16, 17 tuổi cả rồi!

Diệp Thần hiểu... quá... rõ đám người này! Đầu của những người này, không chứa thứ gì bình thường cả!

Bọn họ tuyệt đối... tuyệt đối... có thể làm ra loại chuyện này!

Cá...10000% không... sai!

Anh ôm Mộ Khinh Hàn bước nhanh về phía phòng của bọn họ, đột nhiên — — cửa căn phòng trước mặt mở ra, Lôi Tuấn đóng giả làm cương thi nam, nhảy từ bên trong ra.

“Bịch — — bịch — — bịch — — “

Lôi Tuấn béo bụng, lúc nhảy bụng run lên.

“Ha ha...” Mộ Khinh Hàn bật cười, thật ra thì cô vẫn rất sợ, nhưng... bụng của cương thi này, thật sự quá buồn cười!

Lôi Tuấn cũng cảm giác được, bụng của mình đang nhảy lên “Bình bịch”, anh ta lấy một tay ôm bụng, một tay vẫn duỗi thẳng, nhảy “Bịch — — bịch — —” về trước.

“Ha ha ha — —” Mộ Khinh Hàn cười đau bụng, cô ấy thật sự không nhịn được, cười đến nổi nước mắt đều muốn rớt xuống.

Lúc này, Diệp Thần bỗng khom người, đưa tay nắm lấy thảm đỏ trên

hành lang.

Anh dùng sức kéo: “Soẹt” thảm bị lôi đi, Lôi Tuấn vẫn còn đang nhảy “Bịch... bịch”...

Đột nhiên, chân trượt một cái: “Vèo, bụp— —” Lôi Tuấn ngã theo dáng chó gặm cỏ! ĐM, đau muốn chết luôn!

“Á... thằng nhóc thúi, cháu dám ám toán chú ruột của mình! Lỗ mũi đau quá!”

“Phốc — —” Mộ Khinh Hàn cười ngồi ở trên hành lang, ôm bụng lau nước mắt, cô sắp cười như phát điên rồi.

Tiếng cười bên ngoài, còn cả tiếng Lôi Tuấn ngã mạnh xuống, kéo tất cả mọi người đi ra.

Sau đó, Mộ Khinh Hàn nhìn thấy tất cả cửa phòng đều mở ra...

Rồi, cô thấy “Ngưu quỷ xà thần”, chậm rãi đi ra từ trong phòng.

Chương 1871: Bảo vệ

“Ôi trời ơi...” Mộ Khinh Hàn trợn mắt há mồm, nhiều “Yêu ma quỷ quái” thế này, là tìm diễn viên quần chúng từ đâu tới!

Hơn nửa đêm, còn có thể phát cơm hộp hả?

Tất cả mọi người đều đứng trong hành lang, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Mộ Khinh Hàn muốn đi đỡ Lôi Tuấn dậy, nhưng nhìn vào khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của anh ta, cô thật sự không dám.

Cô nhìn thấy “Quý nữ lười lười” đưa tay vén đầu lười lên, quý nữ đó vén đầu lười lên đến bả vai, cô ấy khom người, đưa tay về phía Lôi Tuấn. Đỡ Lôi Tuấn đứng lên: “Chú Tuấn, chú không sao chứ?”

“Quý nữ lười dài” này là con gái của Lôi Niểu Niểu và Lý Thiên Mặc, Lý Đào.

Cô ấy vừa định khom người đỡ Lôi Tuấn dậy, lại phát hiện ra cái lười dài này cực kỳ vướng víu, cô ấy hất cái lười dài này ra phía sau, ối... Động tác làm như nước chảy mây trôi, nhìn cực kỳ gọn gàng, lại hào sảng, có nội hàm, tất cả mọi người lớn ở trên hành lang đều cười phá lên sấm.

Mộ Khinh Hàn sắp cười đến điên luôn, cười nhiều đến nỗi bụng đau muốn chết. Cô cười mà nước mắt không ngừng tràn ra ngoài khóe mắt, cười to ha ha, rồi vội giơ tay lên lau nước mắt.

Càng buồn cười là, mặt của Lôi Tuấn được chát phấn trắng bệch, vừa rồi mặt đập xuống đất, làm phấn trắng trên mặt in hằn trên

thảm...

Anh ta được Lý Đào kéo lên, mọi người cùng nhìn thấy trên thảm màu đỏ, in một cái mặt cương thi.

Hạ Tiểu Hi chống nạnh, nhe răng nanh quỷ hút máu, nhạo báng Lôi Tuấn: “Anh xem mình mập thành thế nào rồi, không khác gì cái bánh nướng bị ném trên đất vậy!”

Tất cả mọi người đều buồn cười... Hạ Tiểu Hi đỡ Lôi Tuấn đứng lên. Lôi Tuấn giả chết, dựa người vào người cô ấy, giống như con bạch tuộc tám vòi mềm nhũn.

“Chuyện gì vậy, sao mọi người đều đi ra hết rồi?” Lăng Vi và Kaya vừa mới chạy từ phòng bếp tầng một lên, đều mờ mịt đi đến.

Hai cô không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Vi nhìn thấy Hàn Hàn đang ngồi xổm ở trên hành lang, một tay ôm bụng, một tay lau nước mắt.

Cô cho rằng đứa nhỏ này bị dọa sợ đến phát khóc...

Lăng Vi chạy nhanh tới, ôm Mộ Khinh Hàn: “Hàn Hàn đừng sợ, dì chỉ đùa với cháu mà thôi. Chúng ta chỉ đùa với cháu...”

Kaya cũng chạy tới ôm cô ấy, kết quả, cả đoàn “Yêu ma quỷ quái” liền thấy một quỷ nữ tóc tai bù xù và một con quái vật mặt mũi dữ tợn, đang an ủi một cô bé bị chọc cười đến rơi nước mắt...

Mộ Khinh Hàn xua xua tay, nói: “Cháu không sao... cháu chỉ cười đến đau cả bụng...”

Lăng Vi giơ tay lên, dịu dàng xoa xoa đầu cô bé.

Diệp Thần nói: “Mẹ có thể tháo chiếc mặt nạ này xuống không? Mẹ ôm Hàn Hàn thế này, làm con cảm thấy mẹ như muốn ăn thịt cô ấy, nhìn phát sợ luôn.”

Lăng Vi trợn mắt nhìn con, nói: “Mẹ con là loại người bụng đói cái gì cũng quơ sao? Đến con dâu mình cũng xuống miệng được?”

Lăng Vi vừa đứng lên, vừa nói với Diệp Thần: “Mau về phòng đi ngủ đi, mẹ không ăn con bé, giữ lại cho con đấy.”

Diệp Thần: “...” Sao anh nghe lời này nó đều đều thế nào ấy.

Mộ Khinh Hàn không suy nghĩ nhiều, hoàn toàn không nghe ra thâm ý ẩn giấu trong lời nói.

Cô nắm lấy tay Diệp Thần, bị anh dắt lên. Diệp Thần vẫy vẫy tay với tất cả mọi người: “Mọi người nhanh về đi ngủ đi.”

Tất cả người nhà đều không bình thường thế này, anh còn có thể nói gì... anh có thể nói, từ lúc mình ra đời đến bây giờ, đều bị bọn họ đầu độc như vậy lớn lên sao?

Tất cả mọi người đều chạy tới, nói xin lỗi với Mộ Khinh Hàn, Đô Đô nói: “Hàn Hàn, cô đừng nóng giận nhé, chúng tôi chỉ đùa giỡn mà thôi.”

Đô Đô lắc lư cái tay chân giả trong tay, vui vẻ hướng khuôn mặt đầy máu về phía cô.

Mộ Khinh Hàn chuyển tầm mắt, vừa cười, vừa lắc đầu nói: “Không sao cả, tôi không tức giận đâu. Hôm nay tôi chơi rất vui vẻ, đã lâu

lắm rồi tôi không được cười vui vẻ thế này rồi.”

Hạ Tiểu Hi đưa tay, xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Sờ vào tóc, có bị sợ không...”

Mộ Khinh Hàn cảm thấy rất ấm áp, những đứa trẻ có cuộc sống ở trong gia đình thế này, chắc chắn tính cách sẽ rất tốt.

Diệp Thần bày tỏ mình rất tức giận, trợn mắt nhìn tất cả những người này một lần. Mộ Khinh Hàn lắc lắc tay anh, thấy sắc mặt của anh vẫn rất kém, cô lại đụng đụng cùi chỏ vào người anh.

Rốt cuộc sắc mặt của Diệp Thần mới chuyển biến tốt hơn.

Đô Đô làm mặt quỷ với Diệp Thần, ƠM... Mộ Khinh Hàn lập tức quay mặt sang chỗ khác... khuôn mặt đầy máu của Đô Đô, cộng thêm cái biểu tình này nữa, thật sự... quá dọa người.

Tất cả mọi người lại cười lớn ha ha, bọn họ đưa Mộ Khinh Hàn và Diệp Thần đến cửa phòng, Mộ Khinh Hàn đưa tay mở cửa, trong phòng tối đen như mực.

Đột nhiên, Mộ Khinh Hàn nhìn thấy một con ma treo cổ bên cửa sổ... bây giờ, cô đã hoàn toàn không sợ nữa.

Lại nghe thấy Hạ Tiểu Hi hét toáng lên “Á ——” Cô ấy lập tức nhảy vào trong ngực Lôi Tuấn. Hạ Tiểu Hi run rẩy cả người, cô ấy sắp bị sợ quá hóa khóc rồi!

“Ha ha ha ——” Lôi đàn đàn đang đóng giả làm “Ma treo cổ” ở bên cửa sổ, nhìn thấy mẹ mình bị mình dọa sợ đến nổi gào khóc, làm cậu ta vui đến nỗi cười “Ha ha ha...”

Đản Đản đang nắm sợi dây thừng bằng hai tay, tránh cho thật sự bị treo cổ chết, cậu ta còn đang lắc lư hai chân sang bên phải bên trái, cậu ta cười ha ha nói: “Ai nha, mẹ ời, lá gan của mẹ nhỏ như con thỏ đế ấy! Mẹ bị con dọa sợ rồi! Mấy thứ đồ chơi mẹ đóng giả kia, chỉ để dọa con nít mà thôi, con vẫn giỏi hơn!”

“Bụp — —” Lôi Tuấn bật đèn: “Được rồi! Cái thằng nhóc con này! Bảo con dọa người, con không hù dọa người ta, còn dọa mẹ con sợ thế này! Xem cha có lột da con không!”

Lôi Tuấn đi lên muốn dạy dỗ cậu ta, Lôi Đản Đản bị dọa sợ hét thảm thiết “Á”, lập tức nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, chạy thẳng ra khỏi phòng.”Cụ ời — — cha muốn đánh cháu!”

Một ông lão đeo mặt nạ hắc sơn lão yêu, tháo mặt nạ xuống...

“Nó dám động đến cháu, cụ đánh chết nó!”

“Phốc xuy...” Mộ Khinh Hàn không nhịn được, cười phun ra, ôi trời ời, cụ ời... cụ đã bao nhiêu tuổi rồi, đã chín mươi rồi hả?

Còn... ồn ào như con nít thế này...

Lôi Chấn Sơn mặt đầy uy nghiêm trợn mắt nhìn Lôi Tuấn, Lôi Tuấn khoát khoát tay với tất cả mọi người: “Thôi, đi ngủ! Cũng đã hơn mười hai giờ rồi, mau đi ngủ thôi!”

Lôi Niểu Niểu nói: “Mình thật hối hận...”

Cô ấy nhéo nhéo mặt mình: “Mọi người đeo mặt nạ, chỉ cần tháo mặt nạ xuống là xong chuyện, mọi người nhìn mặt của em này...”

Khuôn mặt cương thi được cô ấy vẽ — — trắng bệch, ngốc nghếch.

Cô ấy tẩy trang rất tốn công.

Lôi Tuấn nói: “Hai anh em ta đều ngu...”

Người khác đều đeo mặt nạ, chỉ có hai người bọn họ là cực khổ!
Phải tốn công lau mặt!

“Chỉ có cô chú thôi hả?” Đô Đô chỉ chỉ vào khuôn mặt đầy máu của mình, nói: “Lớp hóa trang của cháu, không tốn sức hơn so với cô chú sao?”

“Ha ha ha...” Tất cả mọi người đều vui vẻ cười vang.

Diệp Thần muốn nhắc chân đạp cô ấy. Lăng Vi đã vội vàng kéo Đô Đô đi, còn không mau chạy... nhìn tiểu Thần Thần nhà cô có vẻ như đang tức giận lắm rồi.

Sau khi tất cả mọi người đều đi mất, nói thế nào Mộ Khinh Hàn cũng không dám ở căn phòng này nữa...

Diệp Thần mang cô ấy trở về phòng của mình, anh ấy náy nói:
“Người nhà anh đều cực kỳ thích đùa, em đừng để ý.”

Cô mỉm cười, mặt đầy thẹn thùng nói: “Em không ngại... Nhưng em muốn đi vệ sinh, mà không dám đi một mình...”

Diệp Thần: “...”

Anh nhìn chăm chăm vào cô ấy một lúc, cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Anh hít thật sâu, dịu dàng nói: “Anh đi cùng em.”

Chương 1872: Nữ thần văn thơ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mộ Khinh Hàn thật sự hơi sợ. Mót đái, nhưng lại không dám đi vào nhà vệ sinh.

Cô ấy sợ có một bàn tay đột ngột thò ra từ trong bồn cầu.

Diệp Thần đi vào phòng vệ sinh với cô ấy. Anh bật đèn lên, sau đó đi ra, đứng giữ ở cửa.

Cô vừa đi vào trong, vừa làm ra vẻ tội nghiệp nói với anh: “Anh Thần, anh hát cho em nghe đi... không nghe thấy giọng của anh, em sẽ cảm thấy sợ.”

Diệp Thần: “...”

Anh buồn cười gật đầu: “Được, em mau đi đi, đừng cố nhịn nữa... anh sẽ hát cho em nghe.”

Sống đến từng này tuổi, nhưng Diệp Thần chưa bao giờ làm qua loại chuyện như đứng hát ở cửa phòng vệ sinh đâu...

Mộ Khinh Hàn đỏ bừng mặt, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào anh, hiển rõ ràng vừa rồi đã thật bị dọa sợ.

Anh vừa mới nói “Đừng cố nhịn” cái gì gì đó, làm cô xấu hổ chỉ muốn độn thổ xuống đất.

Cô đi nhanh vào phòng vệ sinh, cảm giác nếu cô đi vệ sinh, anh sẽ có thể nghe thấy tiếng động. Bởi vì anh đứng rất gần, ngay ở cửa.

Cô sợ anh ta nghe thấy, lại cảm thấy lúng túng. Cô đứng yên, không dám đi tiểu, chờ thích ứng được với hoàn cảnh, cô quay đầu ra ngoài nói: “Anh Thần, em không sợ nữa, anh cứ đi đi.”

Diệp Thần còn đang hát: “Người yêu ơi, em đừng sợ. Có anh bầu bạn cùng em ở dưới ánh trăng, cho dù có đến chân trời, cho dù có đến góc bể... Chúng ta cùng nắm tay nhau ngao du, mang theo kết tinh hạnh phúc của chúng ta...”

Mộ Khinh Hàn muốn cười phá lên, ca từ của bài hát này thật là thú vị, cô chưa bao giờ nghe thấy, chắc là anh Thần cao hứng hát.

Cô chờ nghe thấy bên ngoài không có tiếng động, mới dám đi vệ sinh, rốt cuộc bây giờ cô mới biết ý nghĩa của câu nói: “Bị sợ ra tiểu” là thế nào.

Cô thật sự bị sợ đến mót tiểu.

Cô rửa mặt, ra khỏi phòng vệ sinh, vừa mới mở cửa nhà vệ sinh ra, cô đã thấy Diệp Thần vẫn còn đứng canh ở cửa...

Mặt của Mộ Khinh Hàn dần nóng lên! Vừa rồi anh ấy... không đi?

Ôi trời ơi! Vậy chẳng phải là anh ấy nghe thấy hết sao?

Mộ Khinh Hàn xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm cái khe độn thổ xuống đất. A a a — — tại sao có thể như vậy?!

Cô lén lút nâng tầm mắt lên nhìn anh.

Hình như anh không để ý đến chuyện này, anh quan tâm hỏi cô:
“Còn sợ không?”

Cô lắc đầu.

Diệp Thần giơ tay lên xoa xoa đầu cô, anh cao hơn cô rất nhiều, động tác này của anh, làm cô cảm giác có vẻ như anh đang sờ đầu một con mèo nhỏ...

“Anh đi lấy quần áo ngủ cho em, em đi tắm trước đi.”

Anh lấy một chiếc áo sơ mi rộng từ trong tủ quần áo đưa cho cô. Cô hơi do dự, rồi nhận lấy.

“Quần short hoặc là?” Anh lấy một chiếc quần tứ giác màu trắng...

Mộ Khinh Hàn đỏ bừng mặt nói: “Trong balo của em có, em có mang quần áo ngủ theo.”

“Ừ!” Anh đi ra ngoài lấy balo với cô. Balo được đặt ở trong phòng khách tầng một, Diệp Thần bật tất cả đèn lên, Mộ Khinh Hàn vẫn nghi thần nghi quỷ nhìn khắp nơi, sợ đột nhiên có một con quái vật nhảy ra từ chỗ nào đó.

Cô ôm chặt lấy cánh tay của anh, không chịu buông ra.

Cũng may, tất cả mọi người đều đã ngủ, không xuất hiện chuyện quỷ dị gì nữa.

Lấy balo xong, Diệp Thần che chở cô lên phòng, hai người thay phiên nhau tắm, tắm xong, Diệp Thần nằm xuống trên ghế sa lon.

Trong phòng bật đèn ngủ, anh nghe thấy cô nhỏ giọng hỏi: “Làm ngôi sao có mệt không?”

Diệp Thần nói: “Cứ để ý người khác nói gì quá, sẽ rất mệt mỏi. Không nhìn, không nghe, không để ở trong lòng, sẽ không cảm thấy mệt mỏi.”

Cô trầm mặc một lúc, rồi lại hỏi “Anh cảm thấy bây giờ tốt, hay là làm ngôi sao tốt?”

Diệp Thần cười nói: “Bây giờ tốt.”

Anh nghe thấy tiếng cô hít thật sâu, cô lại hỏi anh: “Tại sao?” Trong giọng nói của cô, lộ rõ vẻ vui mừng.

Diệp Thần vừa buồn cười lại vừa tức giận nói: “Tự đoán đi!”

“Xùy — —” Cô trở mình, xoay người về phía cửa sổ bên kia, đưa lưng về phía anh.

Cô hừ hừ hai tiếng, nói: “Em biết! Đó là bởi vì em!”

Giọng nói rất nhỏ, nhưng lại tràn đầy đắc ý.

Cô toét miệng cười, giống như mình đã chiếm được thế thượng phong!

Bỗng nghe thấy có tiếng bước chân phát ra từ sau lưng, cô nghiêng đầu, nhìn thấy Diệp Thần đang đi về phía mình.

Bóng dáng cao ngất của anh đi tới trước mắt cô, đôi mắt đen của anh nhìn chằm chằm vào cô.

Anh dán sát mặt mình tới, làm hô hấp của cô cứng lại, môi của anh gần như dán lên môi của cô, anh thấp giọng hỏi cô: “Em thì sao? Là bây giờ tốt, hay là trước kia tốt?”

Cô cắn môi, nhìn thẳng vào anh, nhỏ giọng nói: “Bây giờ tốt.”

Anh chăm chú nhìn cô, cười ra tiếng. Anh giơ tay lên vuốt ve mái tóc của cô, từ từ rủ mi mắt xuống, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, anh mở mắt ra chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, nhẹ giọng nói: “Sau này sẽ tốt hơn.”

Còn không chờ cô phản ứng, anh đã trở về bên ghế sa lon nằm xuống.

Cô lặng lẽ nghĩ trong lòng: “Chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt.”

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người cùng đi học.

Hai người đi vào trường học, liền bị vô số người vây xem.

Diệp Thần làm như chẳng thấy gì cả, thoải mái đi vào phòng học.

Mộ Khinh Hàn đỏ bừng mặt, thu hoạch được ánh mắt ác độc của vô số thiếu nữ.

Suốt cả ngày nay, cô viết bản thảo không ngừng nghỉ, ngay cả nửa phút cũng không muốn dừng tay.

Cô thật sự rất muốn học tập cho giỏi, nhưng cô... thật sự không đủ thời gian.

Mấy ngày nay, cô cố gắng viết thuê đêm suốt sáng được 10 bản thảo.

Viết xong 10 bản thảo, cô nghĩ tới nghĩ lui, hết sửa lại đổi, đến khi cảm giác tỷ lệ bị trả về rất nhỏ, cô mới lấy năm đồng ra ngoài hàng internet, gửi bản thảo cho tạp chí.

Bây giờ cô muốn quăng lưới lớn, chỉ cần có bốn hoặc năm bản thảo được sử dụng, cô sẽ có tiền chi trả cho lần lọc máu sau của cha.

Một tháng dần trôi qua, buổi trưa ngày 30 tháng 9, trước kỳ nghỉ mười một ngày một ngày, Mộ Khinh Hàn nhận được tiền nhuận bút!

“ Mộ Khinh Hàn, có hóa đơn chuyển tiền của cậu này... Tổng cộng mười hóa đơn, và một quyển tạp chí được gửi tới.” Người nói chuyện là lớp trưởng Hứa Tuấn Khải, cậu ta là thiếu niên tràn đầy sức sống, bởi vì thích đá banh, nên da hơi đen.

Mộ Khinh Hàn hơi kinh ngạc, không ngờ rằng, mười bản thảo đều được thông qua!

Mười bản thảo!

Đều được thông qua — —

Lớp trưởng Hứa Tuấn Khải không đi ngay, mà ở lại nói chuyện với cô.

Hứa Tuấn Khải đưa hóa đơn chuyển tiền và tạp chí đặt ở trên bàn Mộ Khinh Hàn, tò mò hỏi: “ Mộ Khinh Hàn, dạo gần đây cậu gửi bản thảo cho tạp chí hả? Cậu giỏi thế, sao trước kia mình không phát hiện ra cậu viết văn giỏi nhỉ?”

“Mình viết lung tung mà thôi!” Mộ Khinh Hàn trả lời qua loa lấy lệ, bởi vì, cô đang xem mười hóa đơn chuyển tiền này, có tổng cộng bao

nhiều tiền.

100, 120, 50, 100, 70, 140... Mười tờ, tổng cộng 1160 đồng!

Nhiều vậy! Hiển nhiên, có mấy bản thảo được tính 70 đồng một ngàn chữ, 70 đồng đấy! Cái giá này được coi là cực kỳ cao ở trên báo đấy!

Biên tập đại nhân, bạn đúng là thiên sứ! Không chỉ có tiền nhuận bút cao, còn chuyển tiền trước thời hạn, nếu không cứ như bình thường, nhanh nhất cũng phải một tuần lễ, mà chậm nhất cũng phải nửa tháng, thậm chí có người đến mấy tháng mới nhận được tiền nhuận bút.

Trong lòng Mộ Khinh Hàn dâng trào, cô gần như muốn hét lớn lên! 1160 đồng!

1160 đồng! Có tiền lọc máu cho cha rồi!

Cô kích động, cô phấn khích! Cô cầm mấy hóa đơn chuyển này, như cầm viên tiên đan cứu giúp sinh mạng của mình!

Đó là sinh mạng của cha cô, không ai biết, nếu không có số tiền này, cha cô sẽ chết.

Mà, có số tiền này, cha cô sẽ có cơ hội được sống.

Cô phải cố gắng kiếm tiền! Thay thận cho cha cô!

Mặc dù cô nghèo, nhưng chí không thể ngăn được!

Chương 1873: Giận cô ấy!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Tuấn Khải thấy biểu tình của cô cực kỳ kích động, liền giơ tay lên quơ quơ ở trước mắt cô.

Cậu ta nói: “Mộ Khinh Hàn, cậu có thể cho mình xem mấy bản thảo cậu viết được không?”

Mộ Khinh Hàn đang đếm tiền, cô tùy ý gật đầu, Hứa Tuấn Khải cầm quyển tạp chí lên, hăng say đọc.

“Viết thật hay...” Hứa Tuấn Khải lộ ra vẻ xúc động!

“Viết quá hay! Không ngờ rằng, có cô gái tài năng thế này ở bên cạnh mình, mà mình lại không phát hiện ra.”

Mộ Khinh Hàn bị hai chữ “cô gái” và “Tài năng” làm cho đỏ mặt...

“Mộ Khinh Hàn, cậu thật là giỏi! Mình bội phục cậu đấy!” Hứa Tuấn Khải tán thưởng nhìn Mộ Khinh Hàn.

Cậu ta kích động nói: “Cậu giỏi thế này, mười một cậu tới trường học, làm báo trường giúp mình nhé. Tờ báo của trường mình cần một tay viết có thực lực, mình thấy cậu có thể đảm nhận được đấy.”

Báo trường? Đùa gì thế?!

Mộ Khinh Hàn thầm phỉ nhổ trong lòng, cô không thể lãng phí mấy

ngày nghỉ này được, cô phải đi thử vai cho quảng cáo kia, hơn nữa bây giờ cô muốn bắt đầu viết truyện ngôn tình ở trên mạng, không thể cứ viết truyện ngắn thế này được, như vậy quá mệt mỏi đầu óc. viết ngắn thiên, như vậy quá mệt mỏi đầu óc.

Tiêu hao tế bào não khi viết mười truyện ngắn hoàn toàn khác với viết một truyện dài.

Muốn viết mười truyện ngắn, mình phải nghĩ được mười câu chuyện. Câu chuyện nào cũng phải xuất sắc, thậm chí mỗi một chi tiết đều không thể viết qua loa được, nói là cân nhắc từng câu từng chữ cũng không quá đáng.

Mà truyện dài thì khác, muốn viết một bộ truyện dài, cần vạch ra các ý tưởng hay, chỉnh sửa, phát triển các ý đó ra, thêm thắt các tình tiết xung quanh ý văn đó, tiết kiệm sức lực hơn so với viết truyện ngắn rất nhiều, hơn nữa nguồn thu cũng ổn định hơn.

Huống chi, còn phải đi học, cũng không thể thi đạt thành tích từ dưới đếm lên được?

“Mộ Khinh Hàn, cậu có tới không? Mình thật lòng mời cậu đấy.”

“Không được, cảm ơn hảo ý của cậu, mấy ngày nghỉ tới này mình bận lắm.”

“Bận lắm? Cậu có chuyện gì phải làm?” Ngô Tiểu Ly ngồi phía trước vẫn luôn dỏng tai nghe bọn họ nói chuyện, cô ta đột nhiên chen miệng vào nói: “Lớp trưởng mời cậu, là để mặt đến cậu, cậu cho mình là Hoàng thượng hạ, còn nhật lý vạn cơ(*)... Hoàng thượng cũng không...”

(*)Nhật lý vạn cơ: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý

muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Mộ Khinh Hàn híp mắt hạnh, lạnh lùng trợn mắt nhìn cô ta.

Ngô Tiểu Ly đang nói dở, còn dư lại chữ “Bận bịu” mắc kẹt ở trong cổ họng, làm thế nào cũng không phát ra được.

Diệp Thần bồng nói: “Người ta có bận rộn hay không, thì liên quan gì đến cậu? Cậu không phải là mẹ người ta, quản nhiều việc vớ vẩn như vậy làm gì, ăn no đừng mớ hả?” Giọng điệu của anh không tốt lắm!

Ngô Tiểu Ly vẫn luôn thầm mến “Diệp Thần”, từ lúc bắt đầu nhập học đến giờ, nhưng anh chưa bao giờ chủ động bắt chuyện với cô ta.

Lần đầu tiên chủ động đáp lời, lại là mắng cô ta, nói cô ta ăn no đừng mớ!

Vành mắt của Ngô Tiểu Ly lập tức đỏ ửng lên, ngay cả mặt cũng đỏ lên giống như cái mông con khỉ. Cô ta nằm bò ở trên bàn, thấp giọng khóc thút thít.

Lớp trưởng Hứa Tuấn Khải vội vàng giảng hòa: “ Mộ Khinh Hàn, nếu bây giờ cậu không có thời gian, cũng không sao, sau này nếu có cơ hội, mình lại tìm cậu nhờ hỗ trợ.”

Mộ Khinh Hàn tùy ý gật đầu.

Hứa Tuấn Khải đứng ở đó, như không nở, nhưng lại không biết phải nói gì.

...

May mắn đến buổi trưa không có chuyện gì, còn nửa tiếng nữa là kết thúc giờ học, bạn học ngồi ở bên cạnh Ngô Tiểu Ly quay ra nói câu được câu không với Mộ Khinh Hàn.

Mộ Khinh Hàn đang trầm nghĩ cốt truyện trong đầu, nên không nhiệt tình nói chuyện lắm.

Cô đọc qua mẫu truyện ngắn trên tạp chí, hài lòng gật đầu. Vừa muốn cất tạp chí vào bàn, bỗng có một bàn tay vươn ra từ sau lưng cô, cướp quyển tạp chí đi.

“Ai ôi! Mộ Khinh Hàn, truyện của cậu được đăng lên báo hả?”

“Viết cái gì vậy? Chi mình đọc xem nào.” Một người mập mạp cướp được lấy quyển tạp chí, đọc lớn giọng: “Trà nhân nhất lâu triển tiên tư, bán trần hương minh phú tân từ...”

“Cho mình xem với!” Mấy bạn học xung quanh vây quanh tới, giành quyển tạp chí.

“Câu này khó hiểu vậy, đây là thơ hả? Có vẻ rất giỏi — — “

“Đây là... thơ tháp ngọc(*)...” Người nói chuyện là... Lục Vũ Hiên!

(*)Thơ tháp ngọc: là một thể loại thơ có phong cách thơ mộng và độc đáo riêng trong các dòng thơ ca. như tên gọi của nó, kết cấu thơ được định hình giống như một ngôi chùa, bắt đầu bằng một chữ hoặc hai chữ tạo thành chóp rồi bắt đầu mở rộng ra ở các dòng phía dưới, sau đó số chữ ở mỗi câu sẽ ứng với hệ số nhân 2. Câu thứ 2 là $2 \times 2 = 4$ chữ; câu thứ 3 là $3 \times 2 = 6$ chữ... tổng cộng một bài thơ sẽ có 55 chữ được sắp xếp tạo thành một tam giác cân. Trong mỗi

câu (từ câu thứ 2) đều có đối tượng giữa 2 vế.

Lục Vũ Hiên, là siêu cấp học phách của trường bọn họ.

Trước khi Diệp Thần chuyển tới đây, cậu ta là đối tượng thầm mến của đông đảo nữ sinh...

Sau khi Diệp Thần đến... Ặc...

Lục Vũ Hiên nhận lấy tờ tạp chí, thấy phần bút danh đề tên Mộ Khinh Hàn, cậu ta quan sát Mộ Khinh Hàn không chớp mắt.

“Cậu là người viết mẫu truyện ngắn này?” Một nữ sinh thi từ dưới đếm lên. Ngay cả nhìn thẳng cậu ta cũng không thèm nhìn, không ngờ rằng, lại là một cô gái tài hoa hơn người?

Mộ Khinh Hàn thản nhiên ngồi thẳng, không thèm để ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, quan sát của cậu ta.

Thành thật mà nói, trong lòng Mộ Khinh Hàn cảm thấy buồn cười... Những người này rảnh rỗi quá hả, khi không lại vây quanh cô, quan sát cô như quan sát động vật quý hiếm!

Sắc mặt của Diệp Thần không tốt lắm, anh nhìn về phía Lục Vũ Hiên, nhìn thẳng nhóc này trắng trẻo, có khí chất thư sinh. Mặc áo sơ mi trắng, đeo mắt kính gọng vàng.

Mặc dù đeo kính, nhưng cậu ta không che giấu được ánh sáng đang lóe lên trong mắt, khóe môi hơi cong lên, hơi có vẻ cao ngạo.

Tỷ lệ khuôn mặt của cậu ta tương đối ưa nhìn, mặc kệ là lông mày hay là lỗ mũi, đôi mắt, đôi môi, tách bất cứ bộ phận nào ra cũng cực kỳ tinh tế, tổ hợp này chung một chỗ cũng rất đẹp mắt.

Hơn nữa cậu ta có tài năng và khí chất thơ ca, nên có thể bắt sống được tâm hồn của các thiếu nữ chỉ trong giây lát.

Thấy Lục Vũ Hiên đi tới, không ít nữ sinh đều vây quanh lại.

Lục Vũ Hiên cầm lấy quyển tạp chí từ trong tay mập mập, lịch sự đẩy gọn kính lên, môi mỏng hơi mím, thì thầm:

Trà

Hương diệp, nộn nha

Mộ thi khách, ái tăng gia

Niễn điều bạch ngọc, la chúc hồng sa

Điệu tiên hoàng nhị sắc, oản chuyển khúc trần hoa

Dạ hậu yêu bồi minh nguyệt, thần tiền mệnh đối triêu hà

Tảo tận cổ kim nhân bất quyện, tương chí túy hậu khởi kham khoa.

(Bài thơ từ một chữ đến bảy chữ -Trà của Nguyên Chấn

Dịch nghĩa:

Trà

Lá thơm, mầm non

Mến khách thơ, yêu nhà sư

Cối chạm ngọc trắng, sàng dệt chỉ hồng

Nồi nấu màu nhị vàng, chén chuyển men bột hoa

Sau đêm mờ bạn là trăng sáng, trước buổi ban mai gọi ráng mây sớm

Tẩy hết mệt mỏi của bất kể người xưa hay người nay,

Đến lúc say rượu sau khi uống trà thì tránh được nói khoác.)

Đây là “thơ tháp ngọc”, bắt đầu câu bằng một chữ, sau đó số chữ gia tăng theo thứ tự câu.

Lục Vũ Hiên là con nhà thư hương. Bình thường cậu ta rất ít khi nói chuyện, cũng không hay kết bạn, lại càng không thích tham gia nào nhiệt. Luôn mang đến cho người ta cảm giác... Cao không thể leo tới.

Lúc cậu ta nhìn người khác, tầm mắt luôn lơ lửng giữa không trung, luôn có loại khí chất thanh cao của văn nhân...

Theo như lời cậu ta nói, chính là: “Tôi không có cùng tiếng nói với mấy người, không có gì để nói cả.”

Đọc thơ xong, cậu ta lại nhìn xuống.

Phía dưới bài thơ, là câu chuyện nhỏ về việc đến vườn trà hái trà, thưởng trà. Phong cách viết rất tươi trẻ, từng câu từng chữ đánh động lòng người!

Tầm mắt của cậu ta rơi vào hai câu thơ nhỏ phía dưới bài thơ kia.

“Hai câu thơ này viết rất hay, nội dung câu chuyện cũng rất hay! Mộ

Khinh Hàn, đây là của cậu viết?” Mắt của Lục Vũ Hiên lóe sáng.

Cậu ta nhìn về phía Mộ Khinh Hàn lần nữa, ánh mắt đã hoàn toàn khác trước kia.

Mộ Khinh Hàn gật đầu đáp: “Hai câu thơ phía cuối kia là do mình viết. Còn bài thơ bảo tháp kia—— là do nhà thơ Nguyên Chấn- đời Đường làm.” Cô viết hai chữ Nguyên Chấn lên trên giấy.

Mộ Khinh Hàn viết tản văn có một đặc điểm, cô thích trích dẫn thơ ca ở phần mở đầu, sau đó sẽ mang quan điểm của mình vào.

Lục Vũ Hiên nở nụ cười rạng rỡ, khen: “Trà nhân nhất lâu triển tiên tư, bán trần hương minh phú tân từ. Hai câu thơ cậu viết, rất có ý cảnh, làm nổi bật và bổ xung cho tính nghệ thuật trong tản văn của cậu.”

Lúc này, một nữ sinh có vẻ ngoài cao ngạo đứng bên cạnh Lục Vũ Hiên, giọng hơi chua nói: “Oh, đã được đăng lên báo rồi à? Mộ Khinh Hàn, cái này là do cậu viết hả? Nhìn không giống lắm!” Ý chính là, không chừng là cô đi copy ở đâu đó.

Chương 1874: Để cho cô biết cái gì gọi là chênh lệch

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Khinh Hàn từ từ ngược mắt, nhìn chăm chăm vào cô nữ sinh đang nói chuyện.

Cô nữ sinh đang nói chuyện này tên là Lữ Tâm Tâm, là người không phải dạng vừa!

Ý vào mình dáng dấp đẹp mắt, nhà có tiền, ngày ngày chuyện chuyện phải theo ý mình.

Lúc nhà Mạc Khinh Hàn chưa xảy ra biến cố, Lữ Tâm Tâm này hàng ngày cùng cô đi dạo phố, cùng nhau đi ăn uống.

Sau khi nhà Mạc Khinh Hàn xảy ra chuyện, Lữ Tâm Tâm lập tức vạch ra giới hạn với cô, thật giống như nói chuyện với Mạc Khinh Hàn thì nhà cô ta cũng sẽ bị phá sản vậy.

Mạc Khinh Hàn rất thất vọng về cô, lộ ra vẻ buồn phiền!

Lúc này, lại nghe Lữ Tâm Tâm nói: “Thơ rất tốt, câu chuyện... Quả thật cũng không tệ... Chỉ có điều có chút ngây thơ, nếu như bút lực thành thực một chút nữa, thì tốt hơn.”

Ngây thơ? Thật nực cười!

Mạc Khinh Hàn cười một chút, không khách khí nói: “Ngây thơ sao?

Tôi không cảm thấy a! Lữ Tâm Tâm, là mắt cô quá kém đấy chứ? Tôi chắc mười thiên tán văn, đứng đầu là báo thành phố. Theo như cô nói, biên tập người ta, ánh mắt cũng ngây thơ sao?”

“Đúng vậy, Lữ Tâm Tâm chính là không ăn được bồ đào liền nói bồ đào chua! Tôi thấy thiên tán văn viết rất tốt!” Một người tên là Lưu Suất Đích giúp Mạc Kinh Hàn nói chuyện.

Lữ Tâm Tâm bị nghẹn không nói ra lời.

Mạc Kinh Hàn nhìn Lưu Suất Đích cười một tiếng, vừa liếc Lữ Tâm Tâm một cái: “Lữ Tâm Tâm, cô kém cỏi như vậy, tôi cùng cô nói hơn một câu, đều cảm thấy thấp kém! Nhưng là, không dám nói, lại sợ cô không nhận rõ bản thân. Làm người phải phúc hậu một chút, thấy người ta điều kiện tốt, liền cùng người ta kết thân. Thấy người ta không có tiền, lập tức trở mặt không quen. Người ta mạnh hơn cô một chút, cô lại không muốn phục! Mặc dù bản thảo của tôi được thuê, nhưng là, tôi cũng chưa nói tôi có nhiều bản lĩnh, nhưng đúng là so với cô mạnh hơn một chút xíu. Còn nữa, cô nói do tôi viết ngây thơ, tôi thật muốn cùng cô làm rõ. Mười thiên tán văn, đặt bút đều rất chú trọng, ngụ ý sâu xa, làm người ta suy nghĩ sâu xa. Tôi và biên tập đều nhất trí, cũng không cảm thấy ngây thơ! Theo như cô nói, cô viết nhất định thành thực hơn tôi, nhất định so với tôi viết sâu xa hơn! Cô thành thực như vậy, sâu xa như vậy, cô có nên thi vào báo thành phố thử một chút?”

Thật biết điều! Cho là cô không ngày không đêm dốc hết sức lực viết bản thảo, sửa bản thảo, chỉ để làm chơi thôi sao?

Lữ Tâm Tâm siết chặt quả đấm, gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng bừng.

Đột nhiên, người cùng bàn Lữ Tâm Tâm nói: “Viết thơ ai không biết

nha! Lữ Tâm Tâm, cậu không phải mới vừa viết một bài thơ sao? Mau tới, cho mọi người đọc một chút.”

Lữ Tâm Tâm lập tức ngang liểu ngang cảm, cô vừa rồi viết bài thơ kia, là cố ý cho bạn ngồi cùng bàn nhìn.

Cô sẽ không tự mình cầm ra khoe khoang, nhưng là để cho người khác giúp cô khoe khoang.

Lúc này, cô bạn ngồi cùng bàn cầm quyển sổ của Lữ Tâm Tâm, lớn tiếng đọc:

“Kính hoa thủy nguyệt ánh Giang Nam, hoa sen sóng biếc nước biếc đang lúc. Ra nước phù dung vì ai sinh, liên khai cũng để vì ai khai.”

...

“Phụt ——” Lục Vũ Hiên lập tức phun.

Anh thiêu mi nói thẳng; “Nói thật, rất hợp với khung cảnh, ý nghĩa cũng không tệ, chính là vần điệu chưa được ngay ngắn.”

Anh cầm lấy quyển sổ, nhìn một cái, cân nhắc, nói: “Câu cuối cùng đổi thành, liên khai cũng để vì ai nghiên. Như vậy vần điệu sẽ xuôi hơn.”

Cô bạn đọc thơ gật đầu một cái, đọc lại một lần:

“Kính hoa thủy nguyệt ánh Giang Nam, hoa sen sóng biếc nước biếc đang lúc.

Ra nước phù dung vì ai sinh, liên khai cũng để vì ai nghiên.”

“Ừ... Quả nhiên...” Mọi người rối rít gật đầu: “Thay đổi như vậy, quả thật nghe xuôi tai hơn.”

Lữ Tâm Tâm cả người nóng ran, tức giận, giống như muốn nổ tung.

Lục Vũ Hiên hoàn toàn không để ý tới.

Anh tiếp tục phê bình: “Câu thứ nhất rất tốt, nhưng là câu thứ hai bị lặp chữ... Mọi người nhìn xem, câu thứ nhất có kính hoa, câu thứ hai lại có hoa sen, cái này là trùng từ. Hơn nữa sóng biếc, nước biếc cũng lặp lại.”

Giọng cậu ta rất cứng rắn.

Bị chỉ ra khuyết điểm ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy... Mặt của Lữ Tâm Tâm có chút không nén được giận, vốn là lấy ra khoe khoang, lại không nghĩ rằng, ngược lại bị phê bình.

Lục Vũ Hiên không có chút phát hiện. Ánh mắt anh nâng cao một lần nữa.

Bộ dáng coi trời bằng vung, giơ tay lên chỉ một cái.

“Câu này: Kính hoa thủy nguyệt ánh Giang Nam, hoa sen sóng biếc nước biếc đang lúc. Đổi thành... Kính hoa thủy nguyệt ánh Giang Nam, hà ảnh theo gió lượn quanh nước đang lúc.”

Có mấy nữ sinh thần tượng Lục Vũ Hiên la hét hoảng lên: “Quả nhiên hay hơn nhiều a! Hoa sen đổi thành cây sen, ý cảnh lập tức lại bất đồng.”

“Đúng nha, hà ảnh theo gió lượn quanh nước đang lúc, dung chữ "Lượn quanh" cũng rất hay a!”

“Mọi người nhìn nguyên lai câu kia, hoa sen sóng biếc nước biếc đang lúc... Vừa cứng nhắc, vừa không có hàm súc. Sóng biếc, nước biếc lại bị lập lại.”

Lục Vũ Hiên cầm bút của Mạc Khinh Hàn, ở phía dưới mỗi chữ viết lên (trung bình trung trắc trắc bình thường, trung trắc bình thường trắc trắc bình.)

“Một năm ba bất luận, hai bốn sáu rõ ràng. Như vậy, mỗi mỗi chữ đều đúng.”

Mạc Khinh Hàn,giương mắt nhìn anh, trong đầu nghĩ, tiểu tử này không hổ là học giỏi, thật đúng là có hai cái bà chải.

Lúc này, Diệp Thần đột nhiên nói: “Tập trung hết ở đây làm gì? Đi ra đi ra, che hết ánh sáng của tiểu lão gia!”

“Cậu gấp cái gì? Tôi còn chưa sửa xong.” Lục Vũ Hiên không để ý tới Diệp Thần, trực tiếp trải quyển sổ lên bàn của Mạc Khinh Hàn.

Lữ Tâm Tâm giận dữ! Giật lấy quyển sổ: “Ba” một chương ném lên bàn Diệp Thần.

Lữ Tâm Tâm sắc mặt từ đỏ chuyển thành xanh mét, gân xanh trên trán đều nổi lên!

Cô giận dữ đưa tay chỉ Lục Vũ Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi quát to: “Lục, Vũ, Hiên — ai cần cậu giúp tôi sửa?”

Lữ Tâm Tâm giận dữ, trán đầy gân làm cho tướng mạo thanh tú cô tỏ ra dị thường dữ tợn.

Ở trước mặt bạn học mất thể diện thì thôi, đáng hận hơn chính là, để cho cô mất mặt trước người mà cô lặng lẽ thích hai năm, Lục Vũ, Hiên!

Cô đẩy Lục Vũ Hiên ra, đột nhiên lại quay đầu về phía Mạc Kinh Hàn trừng mắt: “Còn cô! Không phải sẽ viết tán văn sao? Khoe khoang cái gì chứ?”

Nói xong, nước mắt ròng rả rơi xuống, khóc thút thít trở về chỗ ngồi của mình.

Mạc Kinh Hàn này bị oan sao... Thẩm nghĩ: “Liên quan gì đến tôi? Người khoe khoan là tôi sao? Là chính cô không khoe khoang hiểu chưa? Thật là nằm yên cũng trúng đạn.”

Trong lớp yên tĩnh lạ thường, Diệp Thần đột nhiên nói: “Đến giờ học, tất cả mau mau trở về chỗ ngồi, chen hết không khí mới mẻ của tôi, tôi để yên sao?”

Những nữ sinh kia vốn là rất thích Diệp Thần, vội vàng trở về chỗ ngồi. Giống như sợ chạm một chút sẽ bị Diệp Thần ghét bỏ.

Diệp Thần liếc về phía Lữ Tâm Tâm, giọng không nhẹ nhàng nói: “Cô bạn kia, lấy quyển sổ của cô ra khỏi bàn tôi.”

Lữ Tâm Tâm khóc rất thảm, cô quay đầu trợn mắt nhìn Diệp Thần, trợn mắt nhìn Mạc Kinh Hàn. Cô cắn răng, ngồi không nhúc nhích.

Diệp Thần đưa tay nhặt lên quyển sổ ném về phía trước. “Tôi nuôi chiu tật xấu của cô a!”

“Rào — —” quyển sổ của Lữ Tâm Tâm bị ném văng rải rác khắp nơi trên mặt đất.

Ngay lập tức, Lữ Tâm Tâm khóc lóc, nước mắt như tràn vỡ đê, bị Diệp Thần ném quyển sổ ngay trước mặt mọi người, so với việc bị Lục Vũ Hiên sửa thơ, càng làm cho cô cảm thấy cảm thấy nhục nhã hơn!

Diệp Thần lần này qua loa, thô bạo lại làm người khác kinh ngạc! Trong phòng học đột nhiên yên lặng, tất cả học sinh đều nhìn Diệp Thần, Mạc Kinh Hàn và Lữ Tâm Tâm.

Chương 1875: Đố kỵ khiến người ta trở nên xấu xí

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chẳng ai nghĩ tới, sự việc lại căng thẳng đến mức như vậy. Lữ Tâm Tâm mất hết mặt mũi, lập tức ôm mặt “Đặng đặng đặng” chạy ra khỏi phòng học.

Diệp Thần liếc một cái, đúng là thật xấu! Tiểu gia cũng không có tính khí dễ dãi như vậy!

Nói thật ra, từ trước tới giờ Diệp Thần không biết cách để ý đến cảm nhận của người khác như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, cậu đều là tài năng xuất chúng, cho tới bây giờ đều là tán dương so với phê bình nhiều.

Đột nhiên nghe cô nữ sinh này lên tiếng làm nhục Mạc Kinh Hàn, cậu lập tức liền không nhịn được!

Lục Vũ Hiên bất đắc dĩ nhún vai một cái: “Mạc Kinh Hàn, xin lỗi, liên lụy cậu...”

Nói xong, cũng không để ý tới thái độ của Mạc Kinh Hàn, xoay người rời đi.

Lớp trưởng Hứa Tuấn Khải cũng đứng lên: “Mạc Kinh Hàn, có cơ hội, tôi sẽ tìm cậu cùng nhau làm báo tường.” Nói xong, đứng lên, trở về chỗ ngồi bàn thứ ba của mình.

Mạc Khinh Hàn trong đầu nghĩ, Lữ Tâm Tâm này cứ như vậy chạy ra ngoài, cũng không có ai đuổi theo cô?

Nhân duyên thật là thú vị đến nhà!

Mới vừa rồi, còn có rất nhiều bạn bè vui vẻ, lúc này lại chẳng có ai để ý đến cô...

Bắt đầu giờ học, Lữ Tâm Tâm một mình ảo não trở lại. Quyển sổ của cô vẫn nằm rải rác trên đất, có mấy tờ bị rơi ra, cô khom người nhặt lên, làm cái gì cũng như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, đột nhiên một bạn học nữ chạy vào phòng học, trong tay cô phe phẩy một trương hải báo: “Lâm Nghệ Phong, Mạc Khinh Hàn, mọi người mau nhìn xem, người trên tấm áp phích này là hai người đúng không?”

Diệp Thần nhất thời phản ứng không kịp “Lâm Nghệ Phong” chính là anh... Sắc mặt của Diệp Thần trở nên tối một chút, trong đầu nghĩ: Tiểu Hàn Hàn còn len lén cùng người khác trên mặt báo?

Cho đến lúc nữ sinh kia đem tấm áp phích giơ đến bọn họ trước mặt, Diệp Thần mới phát hiện, người trên tấm áp phích, không phải là anh và Mạc Khinh Hàn sao?

Diệp Thần bừng tỉnh, lúc này mới nhớ tới tên giả của anh. Anh lập tức cảm giác được, chỉ số thông minh của anh đã bị Mạc Khinh Hàn lây bệnh...

Lần này, phòng học lại bùng nổ lần nữa. Cơ hồ tất cả mọi người đều vây lại nhìn.

Trừ “Hai lỗ tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ” siêu cấp học

phách, còn có đối với Mạc Khinh Hàn khịt mũi khinh bỉ, Lữ Tâm Tâm.

Một người nữ sinh thét to: “Oa! Lâm Nghi Phong, lúc cậu ấy chụp hình, tại sao giống Diệp Thần như vậy?”

“Đúng vậy! Nhất là ánh mắt kia... Rất giống như ông xã Thần Thần của tôi!”

Diệp Thần liếc nữ sinh này một cái? Khinh Hàn còn chưa kêu mình là ông xã! Diệp Thần trong đầu nghĩ: Đợi đến lúc Tiểu Hàn 18 tuổi, cậu nhất định để cho cô trở thành bạn gái của mình.

Mạc Khinh Hàn nói: “Đây là mấy ngày trước tôi tới chụp ảnh quảng cáo, ngày đó công ty này tổ chức thi tuyển người mẫu, nhà tôi lúc đó thiếu tiền, nên đi thử một chút. Không nghĩ tới, lại được chọn.”

“Oa... Tốt vậy a! Công ty đó ở đâu thế? Tôi cũng muốn đi thử một chút.”

Mạc Khinh Hàn nói: “Chính là tòa nhà đồ sộ ở phố thương mại Lợi Hào, công ty Tinh Vũ.”

“Nga...” Có mấy nữ sinh đáp đáp không kịp liền ghi lại tên công ty.

Lữ Tâm Tâm trong lòng hừ một tiếng! Nói cho nhiều người như vậy, không sợ người ta cướp mất công việc của mình hay sao!

Mạc Khinh Hàn không cảm thấy có vấn đề này, dù sao ai có thực lực mới quan trọng, lần này cũng không thể coi như cô nắm chắc cơ hội một trăm phần trăm.

Nếu như bạn học của cô thích hợp hơn, vậy vừa có thể phát phúc lợi cho mọi người.

Mặc dù mới vừa kiếm được 1160 đồng tiền tiền nhuận bút, nhưng... Cũng không xoay xở được mấy ngày. Ba cô đang bị bệnh, phải cần nhiều tiền hơn nữa...

1160 đồng này, nếu dùng tiết kiệm, nhiều nhất cũng chỉ có thể chi tiêu trong một tuần.

...

Ai ya — — cố gắng lên a! Mạc Khinh Hàn!

Ngày 01 tháng 10, mới sáng sớm, Mạc Khinh Hàn từ nhà đi ra, đến công ty Tinh Vũ thi tuyển.

Nhưng là, đi hai bước, cô cảm giác có người đi theo cô.

Cô làm bộ lơ đãng quay đầu, quét một vòng bốn phía, không nhìn thấy người nào khả nghi. Cô để ý, có chút lo lắng, có phải là... Hành tung của anh Thần bị mấy tay săn ảnh phát hiện?

Nếu tung tích của anh Thần bị đưa ra ánh sáng, có phải anh phải rời đi hay không?

Mạc Khinh Hàn lập tức lo sợ... Đột nhiên anh Thần tới nơi nhỏ bé này đi học, nếu như bị người ta cố ý chụp ảnh, sẽ viết về anh những tin không tốt?

Trước kia, không phải có rất nhiều truyền thông viết anh Thần không biết đọc sách hay sao? Nếu như bị phát hiện anh đột nhiên trở lại học trung học cấp hai, chẳng khác nào nói tin anh không tốt nghiệp trung học cấp hai là sự thật!

Như vậy, đối với sự nghiệp phát triển của anh Thần sẽ rất bất lợi...

Không được — —

Tuyệt đối không thể để cho những tay săn ảnh này biết chỗ anh Thần!

Cô phải bảo vệ anh, cho dù anh có rời đi vì chuyện này hay không, cô đều phải nghĩ ra tất cả biện pháp bảo vệ anh!

Mạc Khinh Hàn đi chậm chậm, cô phát hiện người đang theo dõi mình từ cửa sổ thủy tinh của một cửa hàng trước mặt, là một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai, hành tung lén lén lúc lúc, nhìn một cái là biết không phải người đi đường bình thường.

Đây chắc chắn là tay săn ảnh!

Trước mặt chính là “Tinh vũ”, Mạc Khinh Hàn còn chưa đi vào đại sảnh, đột nhiên nhìn thấy Diệp Thần mặc một bộ trắng đen kết hợp cùng quần áo thường, đang cùng ông chủ quảng cáo nói chuyện.

Ông chủ kia gật đầu không ngừng. Diệp Thần hình như giao phó cho ông ta chuyện gì.

Bên cạnh, Đô Đô cũng ở đây, Đô Đô mặc quần cụt màu trắng, tóc đen dài thẳng, tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Tại sao Diệp Thần và Đô Đô đều ở đây?

Mạc Khinh Hàn quyết định thật nhanh, nhưng không có đi vào, cô lập tức xoay người, đi trở về.

Người phụ nữ đi theo cô, lập tức vào một quán cơm.

Mạc Khinh Hàn đi vào một gian tiểu siêu thành phố bên cạnh, nắm lên điện thoại công cộng, mặt quan sát ra cửa, thấy người phụ nữ lén lén lút lút đó, nhìn ra ngoài.

Mạc Khinh Hàn sợ hãi lòng nhảy như sấm, cô cầm thật chặt ống nghe.

Lúc này Diệp Thần nhận điện thoại, Mạc Khinh Hàn lập tức nói: “Bạn học Lâm Nghệ Phong, có người đang theo dõi tôi: “Cô che miệng, thanh âm cực thấp nói: “Người đó bây giờ đang ở gần Tinh Vũ, cậu mau mau đưa Đô Đô đi.”

Cô nghe được Diệp Thần ở đầu bên kia điện thoại cười một tiếng, nói: “Tôi thấy người đó rồi, không phải là bạn học của chúng ta sao, cái gì Lữ? Không cần sợ, cậu đến đây đi.”

Lữ Tâm Tâm? Mạc Khinh Hàn để điện thoại xuống, trả tiền. Lúc cô đi ra, chỉ thấy người phụ nữ đội mũ lưỡi trai đó, đã đi tới cửa “Tinh vũ”, lúc này, cô bỏ mũ lưỡi trai xuống, đi vào Tinh Vũ...

Thật là Lữ Tâm Tâm!

Ngày hôm qua Lữ Tâm Tâm nghe Mạc Khinh Hàn nói, có công ty tuyển người mẫu, cô trong lòng không phục, trong đầu nghĩ: Mạc Khinh Hàn có thể đậu, Lữ Tâm Tâm ta cũng có thể đậu!

Nhưng là, ngày hôm qua trong phòng học quá ồn, cô không có nghe rõ là nơi nào.

Cô về nhà trằn trọc cả đêm, nữ sinh trong lớp cô rất nhiều, có thể bọn họ cũng sẽ đi thi tuyển! Ngộ nhớ ai bị chọn trúng chứ? Vậy cô thật muốn tức chết!

Cô cũng muốn đi thi tuyển, nhưng là lại không biết địa chỉ. Cô lại không thể tự mình đi hỏi bạn học, cho nên, sáng sớm cô liền trốn gần nhà Mạc Khinh Hàn...

Không nghĩ tới Mạc Khinh Hàn phát hiện cô đi theo! Hừ — — phát hiện thì phát hiện, bây giờ cô đã thấy đại tấm bảng “Tinh vũ”. Cho nên, cô phải nhanh chóng đi vào trước Mạc Khinh Hàn.

Cô vẫn là rất tự tin với gương mặt ngũ quan của mình, cô tin chắc với nhan sắc dung nhan của cô, nhất định có thể thông qua tuyển chọn!

Hôm nay, cô còn cố ý trang điểm, còn cố ý làm tóc công chúa, còn cố ý mặc một chiếc váy màu hồng phấn. Thấy thế nào, làm sao non!

Người so với người, chết vì tức giận! Cô không tin Mạc Khinh Hàn không chết!

Chương 1876: Tuyệt sắc song kiều

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Khinh Hàn đi vào đại sảnh, thấy rất nhiều bạn học của cô. Không chỉ có nữ sinh, còn có mấy nam sinh cũng tham gia náo nhiệt...

“À, Khinh Hàn đến rồi!” Không ít nữ sinh vây quanh Mạc Khinh Hàn.

Nhân duyên trong lớp của Mạc Khinh Hàn rất tốt, phần kiêm chức này là cô nói cho bọn họ biết.

Cho nên, mọi người rất nhiệt tình với cô/

“Hàn Hàn -----” Đô Đô thấy cô bước tới, sung sướng chạy tới ôm tay cô.

Mạc Khinh Hàn nhìn thấy Diệp Thần đang nói chuyện với anh cả Tony.

Anh cả Tony rất trầm ổn, anh là con lai, 24 tuổi anh đã bộc lộ rõ mẽ lực thành thực của ô. Anh đứng bên cạnh Diệp Thần, như hai bóng đèn chiếu sáng, thu hút ánh mắt mọi người. Diệp Thần như mặt trời, hào quang chói mắt. Tony lại như mặt trăng, thâm trầm điệu thấp.

Tony có mái tóc màu bạc mềm mượt, đôi mắt xanh lục xinh đẹp nhìn chằm chằm Đô Đô, anh mím chặt môi, trong mắt ẩn giấu cảm xúc.

Rất nhiều nữ sinh ôm tim nói thầm: “Thật đẹp trai thật đẹp trai...”

Nhưng, không ai dám đến gần bọn họ.

Các nữ sinh đều vây quanh Mạc Khinh Hàn, rất muốn nghe nội tình về vị đại soái ca bên cạnh “Lâm Nghệ Phong”.

Nhưng, không hỏi trực tiếp.

“Khinh Hàn, đây là ai nha?” bạn của Mạc Khinh Hàn, đều hiếu kỳ nhìn cô nương thời thượng trước mặt.

Mạc Khinh Hàn giới thiệu với mọi người: “Đây là bạn của mình, tên Lăng Thần.”

Đô Đô đáng yêu nghiêng đầu, chào hỏi mọi người.

“Lăng Thần, tên của cậu thật hay a!”

Có nữ sinh hỏi cô: “Bạn Lăng Thần, cậu cũng đến chụp hình quảng cáo sao?”

Đô Đô cười đáng yêu, nói: “Mình không chụp, mình đến giúp anh mình, a... mình đến xem náo nhiệt thôi.”

Có bạn học ồn ào nói: “Nếu cậu đến đăng ký, khẳng định bọn mình không có phần! Cậu nhất định sẽ là đối tượng cạnh tranh mạnh nhất của Khinh Hàn.”

Đô Đô khoát tay, nói: “Mình không chụp quảng cáo đâu, mình mà đứng trước ống kính là sẽ bối rối... Ha ha, mình sợ ống kính ăn mình.”

“Ha ha, cậu thật hài hước!” Bạn của Khinh Hàn trêu chọc Đô Đô.

Có người hỏi cô: “Soái ca tóc vàng kia, là ai vậy?”

Đô Đô nhìn sang phía Tony, cô đáng yêu cười với Tony, quay đầu nói với mọi người: “Đó là anh mình nha!”

“Oa ----- anh cậu là con lai à, cậu cũng là con lai sao?”

Đô Đô nhướn mày, không trả lời...

Mạc Khinh Hàn giải vây cho cô: “Có phải đạo diễn gọi chúng ta không?”

Lực chú ý của mọi người bị dời đi, nhao nhao đi tìm đạo diễn.

Bên này mọi người rất âm ỉ.

Chỉ có Lữ Tâm Tâm bị gạt sang một bên, mặc dù cô ta ở một góc hẻo lánh trong đại sảnh, nhưng, nét mặt cô ta rất tự nhiên, không hề có cảm giác xấu hổ.

Cô ta biết, lúc này nhất định là có đạo diễn hoặc ông chủ âm thầm quan sát bọn họ.

Cho nên, cô ta nhất định phải duy trì khí chất tốt nhất.

Nhân duyên tốt thì sao? Chờ cô ta thông qua được vòng phỏng vấn, nói không chừng sau này sẽ dần bước vào giới giải trí, dựa vào ngoại hình của cô ta, cẩn thận có thể làm đại minh tinh đấy!

Hừ ----- đến lúc đó, cho mấy người đẹp mặt!

Lữ Tâm Tâm oán thầm trong lòng, trên mặt lại nở nụ cười không

màng danh lợi. Cô ta tin, chỉ cần đạo diễn và ông chủ không mù, nhất định có thể thấy cô ta như hạc giữa bầy gà!

Lúc này, trợ lý đến thông báo bọn họ đi phỏng vấn, sau khi có kết quả phỏng vấn, chỉ có hai người Lữ Tâm Tâm và Mạc Khinh Hàn thông qua.

Mấy bạn học khác mặc dù không được chọn, nhưng không hề oán giận gì. Bọn họ không ai đi, đều ở lại xem náo nhiệt.

“Quảng cáo kính râm” này gồm có hai nữ chính. Hai nữ chính diễn vai bạn thân, cùng đi dạo phố mua kính râm, sau đó đi biển, đi du lịch cả thế giới.

Một trợ lý đưa Mạc Khinh Hàn và Lữ Tâm Tâm đi thay quần áo, chuẩn bị thử sức.

Lúc thử sức, Mạc Khinh Hàn lên trước, lần này không đối mặt với máy ảnh như trước, lần này có kịch bản, có lời kịch, phải đối mặt với ống kính camera đen láy.

Cô bắt đầu hơi căng thẳng, bởi vì sợ mất đi cơ hội lần này, cho nên cố gắng diễn nhân vật cho tốt. Nhưng, cô càng để ý, càng khó bước vào trạng thái.

Lúc này, Diệp Thần từ ngoài cửa đi vào phòng chụp ảnh.

Mạc Khinh Hàn thấy anh bước vào, lập tức bình tĩnh lại. Diệp Thần cười với cô, ra hiệu với cô đừng khẩn trương.

Mạc Khinh Hàn lập tức thả lỏng.

Thời gian dần trôi cô đã ở trong trạng thái, sau khi vào trạng thái, cô

quên mất là đang đối mặt với ống kính.

Khi quay chụp xong, đạo diễn và ông chủ đều sợ ngây người! Không ngờ biểu hiện của cô lại tốt vậy!

Quảng cáo kính râm này, vô cùng hợp với khí chất của Mạc Khinh Hàn! Ngoại hình của Mạc Khinh Hàn vốn xinh đẹp, sau khi đeo kính râm lên, vô cùng có phong thái nữ thần! Cô vung mái tóc dài lên, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ được kính râm che đi, càng thêm vẻ thanh tú.

Ngay khi cô tháo kính râm xuống, đôi mắt tuyệt đẹp của cô như chứa đựng ánh sao, chiếu sáng rạng rỡ! Cô nhìn thẳng camera, đột nhiên, cô lại từ từ hất cằm, ánh mắt bề ngễ nhìn qua.

“Cắt -----“ Hoàn thành!

Hoàn mỹ -----

Đạo diễn và ông chủ đều vô cùng hài lòng, không ngờ lần thử sức đầu tiên đã có hiệu quả tốt như vậy!

Quảng cáo này giao cho cô ấy quay, tuyệt đối không có vấn đề!

Đến lượt Lữ Tâm Tâm, Lữ Tâm Tâm ngay cả thở cũng khó khăn... ban nãy khi ở bên dưới nhìn, mặc dù hơi căng thẳng, nhưng cô ta cố gắng lý trí nói với mình, nhất định phải diễn tốt hơn Mạc Khinh Hàn!

Nhưng, khi cô ta bị tia sáng và ánh đèn vây quanh, cả người cô ta như rơi vào trạng thái ngoài không gian. Hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Động tác của cô ta cứng ngắc như xác sống, dù khuôn mặt thanh tú,

nhưng vì căng thẳng mà căng cứng, gân xanh trên trán cô ta lộ ra ngoài, dữ tợn nảy trên thái dương.

“Cắt -----“ Đạo diễn kêu ngừng: “Đừng căng thẳng như vậy.”

“Thả lỏng chút.” Đạo diễn cho cô ta thử lại, Lữ Tâm Tâm đã hoàn toàn ngơ ngời, cơ thể hồi hộp run rẩy, chân đứng không vững.

Ông chủ lắc đầu, đạo diễn cũng kêu ngừng.

Đạo diễn nói: “Đừng căng thẳng thế nữa, hãy làm như cô đang soi gương ở nhà đi.”

Đạo diễn lại cho cô ta thử lại, nhưng cô ta càng thử càng căng thẳng. Đạo diễn cho cô ta rất nhiều cơ hội, cũng để trợ lý vừa trêu chọc vừa nói chuyện kịch bản với cô ta.

Bình thường là người mới, sau khi trải qua kỳ rèn luyện, sẽ thuận lợi diễn xong.

Dù không hoàn toàn nhập diễn, nhưng cũng không căng thẳng đến vậy.

Nhưng, tố chất của Lữ Tâm Tâm quá kém, cô ta không cách nào bình tĩnh lại, rùng rã một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô ta đầu đầy mồ hôi, vô cùng yếu ớt.

“Làm sao bây giờ? Cô gái này không được rồi.” Đạo diễn nhíu mày, trước kia có không ít người mới sẽ căng thẳng, nhưng biểu hiện của cô gái này thật sự quá kém.

Cô ta căng thẳng nắm chặt nắm đấm, mờ to mắt, như muốn ăn thịt người, hoàn toàn không diễn được.

Ngay khi đạo diễn đang sầu muộn, ông ta đột nhiên nhìn thấy Đô Đô ----- em gái của Diệp Thần, Lăng Thần.

Từ khi cô gái này vào cửa, chỉ động tác đẩy cửa thôi cũng mang theo nghịch ngợm và cá tính.

Đạo diễn đến gần cô, cảm thấy tư thái của cô gái này quá đẹp, xinh đẹp tao nhã, rất giống Mạc Kinh Hàn! Chắc chắn là một viên ngọc thô chưa được mài giũa a!

Chương 1877: Năm trăm đồng, còn ngại cho nhiều

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đạo diễn trực tiếp bỏ qua Lữ Tâm Tâm trên sàn diễn.

Ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm Lăng Thần đi từ ngoài cửa vào.

Cô gái này mặc váy ngắn màu trắng, đôi chân trắng nõn vừa dài vừa đẹp, đi giày đế bằng, mà còn cao hơn cả Lữ Tâm Tâm.

“Đô Đô, đến đây.” Diệp Thần và Mạc Khinh Hàn nhìn sang cô. Mạc Khinh Hàn vẫy tay với cô, Đô Đô chạy bước nhỏ đến bên anh mình, đưa tay kéo cánh tay anh.

Mạc Khinh Hàn đứng bên phải Diệp Thần, Đô Đô đứng bên trái Diệp Thần, tất cả nhân viên ở hiện trường đều mãi nhìn bọn họ chăm chú, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Ba người này thật sự quá đẹp! Diệp Thần khí vũ hiên ngang, cao lớn tuấn dật. Nhất là cặp mắt đen kia, như ngưng tụ ánh sao, sáng lấp lánh.

Bên cạnh anh là khuôn mặt xinh xắn nhã nhặn của Mạc Khinh Hàn, ngũ quan trên khuôn mặt trái xoan đẹp đến cực hạn, sóng mắt như một dòng nước chảy lập lờ.

Trong khí chất thanh nhã còn ẩn chứa sự mạnh mẽ, rõ ràng chỉ là học sinh cấp ba, nhưng lại có ánh mắt thành thục không nên có ở

tuổi cô. Khí chất của cô gái này rất thu hút người khác, khiến cho người ta càng xem càng muốn nhìn, không nỡ chớp mắt.

Mà Lăng Thần ở một bên khác, hoạt bát chu môi, cô đưa tay dụi dụi mắt, che miệng ngáp một cái: “Lại đói bụng rồi...” Cô không hài lòng vỗ vỗ bụng, tức giận nói: “Buổi sáng ăn quá ít.”

Nhân viên công tác cười phá lên, dáng vẻ nũng nịu của Lăng Thần rất có ý tứ. Thật đáng yêu, muốn đưa tay bóp mặt cô một cái.

Đạo diễn nhìn ba người này, chợt nghiêng răng nghiêng lợi, dậm chân, người đẹp như vậy, không làm mình tỉnh thì thật có lỗi với khuôn mặt của họ!

Diệp Thần hỏi Đô Đô: “Tony đâu?”

Đô Đô nhìn anh trai, cặp mắt hoa đào cười cong cong, nói: “Em hơi đói bụng. Anh Tony đi mua đồ ăn cho em.”

Diệp Thần nhú mày: “Người ta đường đường là nhà sáng chế, lại thành chân chạy của em. Gần đây Tony đang tham gia mấy hội thảo nghiên cứu, nào có thời gian chơi với em, em đừng giày vò anh ấy.”

Đô Đô không vui, bĩu môi nói: “Chẳng phải anh ấy là anh trai sao? Chẳng phải anh ấy nên chăm sóc em gái sao? Hơn nữa, dù anh là đại minh tinh, chẳng phải vẫn phải nấu cơm cho em ăn sao!”

Diệp Thần cưng chiều nhéo mặt cô: “Ngày nào cũng chỉ biết ăn.”

“Ui ui... đau...” Diệp Thần bóp cô nhẹ răng trợn mắt. Mạc Kinh Hàn chạm tay Diệp Thần: “Anh đừng bắt nạt em ấy!”

Đô Đô hừ một tiếng với Diệp Thần, chạy đến ôm cánh tay Mạc Kinh

Hàn nói: “Vẫn là chị dâu em thương em.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Khinh Hàn lập tức đỏ bừng, cô chột chột mũi Đô Đô, vẻ mặt trách mắng: “Đừng nói bừa!”

Nhiều người đang nhìn đấy, thân phận của Diệp Đình, những nhân viên này đều biết. Đô Đô gọi cô là chị dâu, chẳng phải là bôi xấu Diệp Thần sao! Hơn nữa, cô và anh không có cái gì.

Đô Đô thề lười với cô, đáng vẻ khả ái khiến Mạc Khinh Hàn mỉm cười.

Toàn bộ nhân viên trong studio nhìn mà choáng... ba người này trao đổi với nhau, khiến mọi người cảm thấy như si như say...

Lữ Tâm Tâm bị gạt sang một bên.

Ba người bên dưới, xinh gái, đẹp trai, thật sự là mỗi người mỗi vẻ, khiến người ta nhìn cảnh đẹp ý vui... khiến người ta hận không thể nhào tới hôn ba người họ!

Ông chủ kích động nói: “Tiểu thư Đô Đô, hiện giờ bọn tôi còn thiếu một diễn viên, cô có thể giúp đỡ không? Thù lao bao nhiêu cũng được.”

Đô Đô lập tức từ chối: “Không được! Tôi không quay quảng cáo đâu, tôi bị say ống kính!”

Vừa nói vừa chu môi. Cô vẫn nhớ rõ khi anh cô ra đĩa nhạc đầu tiên, cô đòi đi quay MV, kết quả... cô đứng trước ống kính, mơ mơ hồ hồ.

Đạo diễn nói: “Không sao, trước tiên cô có thể thử chút. Thật sự không được, chúng tôi cũng không bắt buộc...”

Lữ Tâm Tâm nổi giận, rõ ràng là muốn đổi người hả? Dám thảo luận đổi nhân vật nữ chính ngay trước mặt cô ta?

Có nghĩ tới cảm nhận của cô ta không vậy?

Lúc này, đạo diễn phát tay đuổi cô ta đi: “Cô gái, cô có thể xuống rồi.”

Ông chủ nói với cô ta: “Đến phòng tài vụ nhận 500 đồng đi, cả buổi trưa này bị cô làm hỏng hết cả. Thử sức không thông qua, buổi chiều cô không cần đến nữa.”

Mặc dù cho cô ta năm trăm đồng thù lao, nhưng Lữ Tâm Tâm tức muốn chết!

Cô ta vừa mới nghe nhân viên nói, nếu như ký được bản hợp đồng này, ít nhất có thể lấy được năm trăm vạn!

Lữ Tâm Tâm không cam lòng nói với ông chủ: “Tôi có thể về luyện tập chút, tôi thật sự có thể luyện! Thù lao tôi không cần có nhiều, 50 vạn tôi cũng đồng ý!”

Ông chủ không thể không phì cười, không khách khí: “Năm trăm đồng tôi còn ngại nhiều... cô còn dám nghĩ đến 500 vạn... ai cho cô dũng khí đấy vậy?”

Lúc này, một nhân viên còn rất biết ý bật bài ‘Dũng khí’.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh.

“Phụt -----” Mạc Kinh Hàn cười đầu tiên, sau đó những nhân viên khác cũng cười vang, ban đầu bọn họ muốn nhin cười, nhưng thật sự không nhin được.

Vẻ mặt Lữ Tâm Tâm còn khó nhìn hơn ăn phân!

Cha của cô ta là dân làm ăn, trong nhà cũng có chút của cải, từ nhỏ đã được chiều chuộng lớn lên, từ bé đến lớn chưa từng mất mặt trước nhiều người như thế!

Cô ta cắn răng, thầm hận: đã không coi cô ta ra gì như thế, chẳng phải là đang bắt nạt cô ta sao! Nếu cô ta lên làm đại minh tinh, những người này còn không quỳ xuống xách giày cho cô ta!

Hừ ----- một đám nịnh hót! Cô ta vừa đi xuống dưới, vừa quét mắt nhìn hết những người ở đây! Cô ta thầm thề trong lòng: tương lai nhất định cô ta phải làm đại minh tinh! Cô ta nhất định phải lấy phân bôi lên mặt những kẻ này!

Lúc này, ông chủ nói một câu khiến Lữ Tâm Tâm tức giận khôn xiết: “Cùng là học sinh cấp ba, vì sao tố chất tâm lý và năng lực phân tích lại chênh nhau lớn như vậy chứ?”

Nhân viên ở đây cũng nhao nhao gật đầu, Mạc Kinh Hàn là học sinh cấp ba, Lữ Tâm Tâm cũng là học sinh cấp ba, còn học cùng lớp. Ông chủ và đạo diễn đối xử như nhau, thậm chí còn cho Lữ Tâm Tâm thời gian luyện tập hơn Mạc Kinh Hàn mười mấy lần!

Mạc Kinh Hàn người ta thử sức mấy phút là thành công, còn Lữ Tâm Tâm này mấy chục phút đồng hồ vẫn chưa làm được.

Vẻ mặt Lữ Tâm Tâm cao ngạo đi xuống, không hề có cảm giác thất bại khi bị đuổi đi.

Cô ta đứng trước mặt Mạc Kinh Hàn và Diệp Thần (Đô Đô), đột nhiên phát hiện Mạc Kinh Hàn và Diệp Thần cao hơn cô ta một cái

đầu.

Lữ Tâm Tâm kinh ngạc, cổ thẳng sống lưng, ngẩng cằm, vẻ mặt ‘dù cậu cao hơn tôi, tương lai chưa chắc đã nổi bằng tôi’, kiêu ngạo đi ra ngoài.

Trước khi ra cửa, vẫn không quên quay đầu, cười lạnh nhìn đám người... dáng vẻ cô ta như đang nói: “Giờ các người không cần tôi, là tổn thất của các người, tương lai chờ tôi nổi tiếng, xem tôi giẫm chết các người thế nào!”

Đạo diễn cảm thấy vô cùng buồn cười, dạng con gái như Lữ Tâm Tâm, ông ta đã gặp nhiều rồi.

Bình thường luôn bày ra tư thế chị đây là đẹp nhất, nhưng, vừa đứng trước ống kính thì đến rắm cũng không dám thả.

Diễn kịch, quay quảng cáo, cũng phải xem thiên phú, mà thiên phú của Lữ Tâm Tâm này... đến giờ ông ta vẫn chưa phát hiện ra.

Chương 1878: Độ giáo hoạt của chị đây không thể tưởng được đâu...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khi Lữ Tâm Tâm mở cửa đi ra, bạn học vây xem bên ngoài cười gần chết.

Một bạn học nữ, học dáng vẻ Lữ Tâm Tâm, vênh váo đắc ý nói: “Ban nãy khi Lữ Tâm Tâm được chọn, nói gì với bọn mình ấy nhỏ? Có phải bảo bọn mình là rác rưởi, không xác đứng cạnh cậu ta không?”

“Đúng vậy nha, Lữ Tâm Tâm người ta tương lai phải làm đại minh tinh, những người vớ vẩn như chúng ta, ngay cả tư cách xách giày cho cậu ta cũng không đủ -----“

“Cũng đúng, vậy sau này tuyệt đối không được để cậu ta trở nên nổi tiếng. Nếu cậu ta nổi tiếng, chẳng phải chúng ta sẽ bất hạnh sao...”

Lữ Tâm Tâm tức giận muốn đau tim, lúc này, cô ta chợt nhìn thấy một người trong đám người! Lục Vũ Hiên ----- sao cậu ta cũng tới?!

Lục Vũ Hiên xưa nay không thích nhiều chuyện, sao cũng tới đây tham gia náo nhiệt?

Ban nãy cả quá trình cô ta bị nhục nhã, cậu ta cũng nhìn thấy? Trong nháy mắt lửa hận của Lữ Tâm Tâm dấy lên, cô ta bị bắt nạt như thế, cậu ta là bạn, sao không bảo vệ cô ta chút nào?

Lục Vũ Hiên mà cô ta cho là bạn, con mắt chưa hề liếc nhìn cô ta. Mắt đen sau mắt kính gọng vàng luôn nhìn chăm chăm Mạc Khinh Hàn trong phòng chụp ảnh.

Ánh sáng của cô gái này quá chói mắt khiến cậu không mở mắt nổi...

Sao trước kia cậu lại không chú ý đến cô nhỉ? Thành tích học tập kém nhất lớp, lại cũng có mặt kiêu diễm, động lòng người như thế.

Cô luôn điệu thấp hết mức, không có cảm giác tồn tại, lại có thể đốt cháy người khác bất cứ lúc nào, ánh sáng ấy ----- khiến cậu không dám nhìn thẳng.

Sức mạnh tâm linh ấy, khiến cậu không nhìn được khâm phục! Cậu chợt muốn phụ đạo chương trình học cho cô, hi vọng thành tích của cô có thể cao lên, trở nên nổi bật!

Hoàn toàn không có ý riêng, chỉ muốn giúp cô, không liên quan đến tình yêu, không cần hồi báo, chỉ đơn thuần muốn cô gái càng ngày càng tốt lên.

Trong phòng chụp ảnh, đạo diễn để Đô Đô lên biểu diễn, Đô Đô không chịu. Dưới sự nhè nhẹ của ông chủ, Đô Đô mềm lòng, đi lên. Cô bĩu môi, vẻ mặt 'tôi đây đã đói đến chóng mặt, ông còn bắt tôi lên sân khấu! Chẳng phải tôi nhìn ống kính sẽ càng thêm choáng sao?'

Dáng vẻ của Đô Đô, khiến mọi người vui vẻ.

Đạo diễn lắc đầu: "Trạng thái này không được."

Lúc này, Mạc Khinh Hàn đi lên, kéo tay Đô Đô, làm bộ cùng cô đi dạo phố.

Mạc Khinh Hàn giả vờ nhìn thấy đồ ăn ngon, nói: “Đô Đô, em nhìn xem, ở đây có hầu nướng!”

“Oa -----“ Mắt Đô Đô bỗng sáng lên.

“...” Trong nháy mắt đạo diễn và ông chủ cảm thấy ngạc nhiên, như này cũng được? Thợ quay phim nhanh chóng quay chụp.

Thảo luận đến đồ ăn, hai cô gái rất nhập tâm.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú của Mạc Khinh Hàn, các bạn học của cô sợ ngây người! Người đứng thứ hai từ dưới lên này... cũng có lúc chói sáng như thế!

Cô đứng dưới ánh đèn huỳnh quang, như thể ngàn hoa tụ vào một thân, sự thông dong, bình tĩnh, hòa nhập kia, tự nhiên mà thành! Như thể cô sinh ra là vì sân khấu này.

Các bạn học đều kinh hãi nhìn Mạc Khinh Hàn.

Trong đó, ánh mắt của hotboy Lục Vũ Hiên là nóng rực nhất!

Ánh mắt Lục Vũ Hiên, khiến Lữ Tâm Tâm càng thêm ghen ghét, không ở lại nơi này nổi nữa, cô ta chạy ào ra ngoài, không cẩn thận va vào một người, may mắn người này đi vững, nếu không đã bị đụng bay.

Tony phúi phúi áo sơ-mi trắng, như đang phúi bụi, chọc nước mắt Lữ Tâm Tâm chảy ra.

Trong phòng chụp ảnh, Đô Đô, Mạc Khinh Hàn và Diệp Thần đều nhìn thấy một màn này.

Mạc Khinh Hàn không khách khí cho Lữ Tâm Tâm một câu đánh giá: “Trái tim thủy tinh!”

Đô Đô vẫy tay với Tony: “Anh Tony! Khoai tây chiên của em đâu?”

Tony giơ túi trong tay lên, Đô Đô nhảy căng lên hoan hô, chạy đến, đưa tay gỡ túi anh ra: “Oa! Nhiều đồ ăn ngon vậy!” Tất cả đều là đồ cô thích ăn a!

“A a...” Đô Đô ước lượng sức nặng, dùng sức hôn lên khuôn mặt tuần tú của anh Tony.

Trong nháy mắt Tony đỏ mặt, ngay cả mang tai cũng đỏ bừng. Đô Đô hoàn toàn không để ý, lấy một bọc khoai tây chiên ra, đi đến một góc nhai rôm rốp.

Đạo diễn chợt nói với ông chủ: “Ông chủ, tôi có một ý tưởng mới. Chúng ta có thể để Đô Đô tiểu thư quay một quảng cáo thực phẩm... chờ cô ấy quen rồi, để cô ấy quay quảng cáo kính râm.”

Ông chủ nhướng mày: “Ý kiến hay!”

Đô Đô và Khinh Hàn, hai người mới này, ông ta thật sự không nỡ buông tha cho bất cứ ai!

Ông chỉ vội bảo người thay cảnh, tiếp đó có người nói với Mạc Khinh Hàn thử quảng cáo mới. Thù lao tính hết!

Mạc Khinh Hàn không biết có bao nhiêu vạn, cô cho rằng như lần trước cầm mấy vạn về nhà, nên nhanh chóng đồng ý.

Không hỏi gì nữa, thử quay quảng cáo mới.

Lần này, là quảng cáo sữa chua.

Ông chủ cầm một hộp sữa chua đi dụ Đô Đô: “Bạn học Đô Đô, nhìn xem đây là gì nè? Ăn khoai tây chiên khát nước không? Đến đây, uống cái này đi.”

Đô Đô lập tức nhận lấy, mắt cong lên cười: “Cảm ơn! Ông chủ, ông thật tốt a!”

Trái tim ông chủ được bơm phòng, trong lòng cực kỳ ngọt.

Vội vàng kéo tay cô, đẩy cô đến dưới tia sáng huỳnh quang, để Mạc Khinh Hàn diễn với cô.

Mạc Khinh Hàn nói: “Đô Đô, sữa chua uống ngon không? Cho chị thử với!” vừa nói vừa liếm môi, có vẻ rất thèm. Trong tay Đô Đô, trái một hộp, phải một hộp, đều không nỡ cho!

“...”

Nhân viên công tác hóa đá tập thể, trên trán vạch đen rơi xuống ào ào.

Dựa theo kịch bản, hẳn là Đô Đô không nỡ, nhưng, cuối cùng vẫn cho Mạc Khinh Hàn một hộp, lời kịch là “Ồ ngon, phải cùng chia sẻ a -----”

Sau đó, thợ quay phim chỉnh ống kính về phía hộp sữa chua, Mạc Khinh Hàn nói: “Sữa chua XX, thật ngon a!”

Kết quả Đô Đô ôm khư khư hai hộp sữa chua, sợ Mạc Khinh Hàn cướp đi, quay người đi...

Cô dùng cơ thể ngăn cản, không ai ai nhìn.

“ ... ”

“Ha ha...” Tất cả mọi người ở đây không kìm được nở nụ cười. Có thể keo kiệt hơn nữa không? Quá đáng yêu!

Ai nha, cô gái này... thật sự đáng phục!

Diệp Thần cũng mệt mỏi. Vì để quay xong quảng cáo này, Diệp Thần đi đến, đưa tay về phía sữa chua của Đô Đô, anh cũng làm như một nhân vật, diễn với Đô Đô.

Đô Đô hừ một tiếng, quay người về phía khác...

Anh ruột cũng không được!

Không cho là không cho!

Lúc này, không biết là ai, đột nhiên đẩy Tony lên sân khấu.

Tony còn chưa kịp phản ứng, đã va vào lưng Đô Đô.

Đô Đô quay đầu nhìn anh, thấy anh cũng muốn sữa chua, lập tức méo miệng muốn tức giận.

Tony vội vàng giơ túi trong tay lên, hai tay mở túi ra, để Đô Đô nhìn.

Đô Đô vừa nhìn thoáng qua, lập tức đặt sữa chua lên tay Tony, sau đó, từ trong túi lấy ra một đồng hồ ăn ngon!

“Ha ha ha... đều là của em!” Đô Đô cười đắc ý.

Đạo diễn thầm nghĩ, vẫn là cậu nhóc ngoại quốc này có chiêu a, cầm túi đồ ăn vặt lớn thế, đổi lấy sữa chua...

Kết quả, khiến mọi người rớt tròn mắt là... Ôô người ta, căn bản không phải đổi với Tony...

Cô đặt sữa chua vào tay Tony, là để nhờ anh cầm hộ.

Cô lấy đồng đồ vặt khỏi túi ra xong, lại lấy lại sữa chua.

Cuối cùng, không quên nhìn ống kính, nghịch ngợm nheo mắt: “Hi hi, độ giàu hoạt của chị đây không thể tưởng được đâu...”

Chương 1879: Giấu điểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tuy rằng, cốt truyện quảng cáo không làm theo kịch bản nhưng hiệu quả lại cực kỳ tốt.

Ngoại trừ những thực phẩm bỏ túi không phải là sản phẩm quảng cáo của đại lý bọn họ ra thì những chi tiết khác đều hoàn hảo.

Ông chủ quyết định dựa theo kịch bản này, chỉ cần đổi hàng hóa trong túi thành sữa chua xx thì hoàn mỹ.

Có phải... hơi tục không?

Ông chủ tự động xem nhẹ chi tiết này, gạt Đô Đô và Khinh Hàn ký hợp đồng.

Đối với hợp đồng, hai cô chẳng hề lo lắng, không thèm nhìn mà đã ký, bởi vì có Diệp Thần ở đây, đối với phương diện này anh rất giỏi.

Bởi vì hôm nay là ngày thử chụp, chưa chính thức chụp quảng cáo cho nên hôm nay Mạc Khinh Hàn không lấy được tiền.

Cô thật buồn... tiền nhuận bút lúc trước không dùng được mấy hôm đã hết, cô phải nghĩ cách lâu dài.

Từ công ty Tinh Vũ đi ra, Mạc Khinh Hàn và 'Diệp Thần' tách ra, trên đường về nhà cô có cảm giác có người đi theo mình... nhưng khi nhìn lại thì không thấy ai.

Mà ở góc khác, Lữ Tâm Tâm nói với một phóng viên: “Chắc chắn người kia là Diệp Thần, tôi không lừa cậu đâu, nếu có thể chụp hình anh ta thì cậu sẽ nổi tiếng, dù không phải cũng chẳng mất mát gì cho cậu.”

Tên phóng viên kia gật đầu quyết định chụp hình Mạc Khinh Hàn và ‘Diệp Thần’.

Mạc Khinh Hàn ăn cơm xong nhưng không có cách nào ngồi yên được.

Đột nhiên cô muốn viết một bộ truyện dài.

Nhưng về đề tài gì đây? Về tổng giám đốc thì cô không biết, yêu đương thì chưa, không thể nào viết được tình yêu rung động trái tim như người ta.

Viết huyền huyễn cô cũng không thạo... đánh yêu quái thăng cấp gì đó cô cũng chưa bao giờ chơi...

Nếu không viết tiểu thuyết về khủng bố xem, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ ổn.

Dù sao viết về khủng bố, trinh thám này nọ chỉ cần có sức tưởng tượng tốt, tư duy chặt chẽ chắc là được.

Cô nghĩ nghĩ vừa cầm 50 tệ đi vào quán net. Máy tính nhà cô đã bán, nếu muốn viết thì phải tìm máy tính viết mở đầu cái đã...

Cô định viết 3000 chữ, trước tiên nhìn xem phản ứng của người đọc cái đã, nếu có người thích xem thì cô sẽ để dành mua máy tính sau đó lại viết tiếp. Nếu không ai xem thì cô sẽ dừng lại.

Mạc Khinh Hàn chạy tới một tiệm net gần nhà, thường ngày quán này gần như không có ai, bởi vì hiện tại gần như trong nhà học sinh đều có máy tính nhưng hiện tại được nghỉ, học sinh vào rất nhiều, tất cả đều đang chơi game.

Mạc Khinh Hàn tìm một góc ngồi xuống, tên phóng viên ngồi bên cạnh, Mạc Khinh Hàn không chú ý anh ta. Trong tiệm net có mấy học sinh kêu la ầm ĩ hình như đội bọn họ chơi PK bị thua hiện đang mắng người.

Mạc Khinh Hàn mở máy tính đeo tai nghe lên.

Cô bật nhạc lên, ồn ào bên tai lập tức bị ngăn cách ngàn dặm.

Vào web tiểu thuyết hot nhất hiện nay, đăng ký một thân phận tác giả, gọi là... Hồng Tô tay nhỏ. Ngụ ý viết văn đều có thể nổi.

Haha...

Mạc Khinh Hàn mở tệp bắt đầu viết đoạn mở đầu.

Sau đó, trong vòng 2h cô vất óc viết ra 3000 chữ...

Không nghĩ tới.. thật không nghĩ tới... viết truyện dài cũng không dễ dàng hơn truyện ngắn.

Bởi vì viết một truyện dài thì cần phải có bố cục, tính cách nhân vật, còn phải khống chế sự kiện, tất cả đều phải logic và chuẩn xác.

Viết 3000 chữ, đột nhiên cô muốn học máu, quá mệt mỏi.

Tế bào não muốn chết rồi. Cô còn viết chuyện khủng bố nữa chứ,

cảm giác mình hơi bị khủng hoảng.

Đột nhiên không muốn viết nữa...

Cô do dự, rốt cuộc vẫn viết vài lời phía sau, dù sao cũng viết xong rồi, mặc kệ vậy.

Post truyện lên, mãi không thấy được xét duyệt, Mạc Khinh Hàn hơi nản lòng, nhưng mà câu chuyện này cô rất thích.

Cô cắn môi nghĩ nghĩ, dù sao cũng đã có mở đầu rồi, liền viết thêm vậy, nếu web không thông qua thì cô gửi thử đến tạp chí khác vậy.

Cô mở tệp khác lại viết tiếp.

Tiểu thuyết khủng bố này của cô mở đầu là 3000 chữ, là một đoạn nhỏ cao trào.

Chủ ý nói bạn ngồi cùng bàn của một nữ sinh bị hại, sau đó tất cả mọi người trong lớp trở thành đối tượng hiềm nghi, mà người bị tình nghi nhất chính là nữ sinh này.

Nam chính là....., xung quanh câu chuyện là hai người phối hợp với nhau.

Viết, viết... đột nhiên cô nhập thần, nhân vật trong truyện càng viết càng rõ nét.

Câu chuyện càng viết càng mới lạ.

Cảm giác sáng khoái này cười ra nước mắt, viết một cách nhiệt huyết sôi trào.

Nội dung cô viết vô cùng mới mẻ và độc đáo, rất hay, bởi vì trải qua gia đình biến cố được mài giũa cho nên văn phong và suy nghĩ cũng cô đọng và thành thực rất nhiều.

Cô chăm chú gõ gõ hoàn toàn không phát hiện đằng sau lưng cô đã vây quanh một vòng.

Những người này đều là bạn học của cô.

Vốn dĩ cô đã xinh đẹp, vốn được chú ý rồi.

Hơn nữa trước kì nghỉ vì mấy lần lên báo có khắc khẩu khiến bạn học trong lớp biết cô viết văn gửi tới tạp chí.

Cho nên hôm nay thấy cô ở tiệm net, các bạn học tò mò qua xem rốt cuộc cô đang viết cái gì.

Tiểu mập mập nhỏ giọng nói: “Cậu ấy viết cái này không giống văn xuôi, hình như là tiểu thuyết trên mạng.”

“Đúng vậy..... Còn có tội phạm giết người, người bị tình nghi..... Thật mới mẻ. Trời ạ! Cậu vỗ mình làm cái gì? Dọa chết người ta rồi!”

Tiểu mập mập vỗ bả vai anh ra dọa tên gầy kia suýt chút nữa nhảy dựng, bởi vì không khí Mạc Kinh Hàn mang lại vô cùng âm trầm, quỷ dị... cậu ta nhìn mà nhập thần, lần này chính mình bị dọa.

“Đừng ảm ỉ nữa, tiếp tục xem đi, xem nữ chính có bị giết không, mình thấy tên sát nhân kia đang muốn theo dõi cô ấy.”

“Tiểu mập mập, cậu có bị ngốc không vậy, vai chính có thể chết sao? Vai chính mà chết, làm sao mà viết truyện tiếp theo?”

“Haha... mình chỉ nhìn một chút xem cô ấy có thể hóa hiểm thành an không, hiện tại cô ấy là đối tượng hoài nghi của mọi người, còn bị sát thủ theo dõi, thật là đáng thương...”

Vào thời khắc mấu chốt, Mạc Kinh Hàn vừa khấn trương vừa khát nước, định đi mua chai nước uống, cô tháo tai nghe liền nghe tiếng thảo luận vang lên đằng sau lưng.

Lúc này cô mới phát hiện có gì đó không thích hợp.

Quay đầu nhìn lại, trời đất, sau lưng cô có tới 7, 8 người.

Vừa nãy cô nhập tâm quá, lỗ tai còn đeo tai ngh, căn bản không nghe thấy âm thanh bên cạnh.

“Các cậu làm gì đấy?”

Tiểu mập mập thấy cô nhìn mình thì nhanh miệng nói: “Cái đó, bọn mình vào quán thấy cậu đang viết cái đó liền tới xem cậu viết gì. Này Hàn đại thần à, nữ chính của cậu làm sao bây giờ? Sát thủ hung ác như vậy nhất định cô ấy sẽ không chạy thoát được, cậu viết nhanh lên đi.”

Mạc Kinh Hàn thất vọng nghĩ, các người vây quanh tôi nhiều như vậy tôi còn viết được sao?

Đang đau đầu liền thấy hai người vào cửa.

“Các cậu làm gì?” Diệp Thần và Đô Đô đi vào, nhìn thấy đám người tiểu mập mập đang vây quanh Mạc Kinh Hàn.

“Em tới tiệm nét làm gì?” Anh nhìn chăm chăm Mạc Kinh Hàn, nhúu mày lại.

Vóc dáng của Diệp Thần cao hơn bạn học khác một cái đầu, Mạc Khinh Hàn ngẩng đầu, căn môi nhìn anh giống như đứa bé mắc lỗi vậy.

Tiểu mập mập nhanh miệng đáp: “Cậu ấy tới viết tiểu thuyết, chúng mình muốn xem cậu ấy viết cái gì.”

“Viết tiểu thuyết?”

Diệp Thần nhìn màn hình máy tính của cô, sau đó nhìn xung quanh: “Nơi này rối loạn như vậy làm sao mà em viết được?”

Anh duỗi tay kéo cô: “Đi nhà tôi viết, máy tính của tôi để cho em dùng.”

“...” các bạn học nhìn Diệp Thần... đây là ý gì... tình huống gì đây?

Lúc này đột nhiên có mấy tên côn đồ ở bên cạnh huýt sáo: “Há há, hai em gái không tệ đâu...”

Chương 1880: Đấu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Khinh Hàn rùng mình.

Sau đó nghe thấy có người nói: “Hai em gái này học trường nào? Anh trai mang các em đi chơi trò chơi được không?”

Mmh và Đô Đô chán ghét quay đầu, chưa nhìn thấy người kia mặt mũi thế nào, đột nhiên nhìn thấy thân thể người kia vù một tiếng.

“Á...”

Diệp Thần ở bên cạnh đột nhiên nhấc chân đá bay người nọ...

Mạc Khinh Hàn quay đầu nhìn, ngay cả tên kia mặt mũi như thế nào cũng không rõ đã bị Diệp Thần giẫm một cái.

Ổng quần màu trắng gạo bao quanh đôi chân dài rũ xuống.

Trái tim Mạc Khinh Hàn nhảy thành thịch.

“Cút...” Diệp Thần ném ánh mắt tàn nhẫn qua.

Người kia bị đá bay lật người dựa vào ghế kêo gào sau đó lại lăn lộn dưới đất.

“*** mẹ mày, muốn chết hả? Mày có biết tao là ai không?” Mươi mấy người bạn của tên kia phần phật lao lên vây quanh Diệp Thần.

“Nhị ca nhà chúng tao mà mày cũng dám đánh.”

“”Lên cho tao.” Mười mấy người xắn tay áo xông lên muốn đánh Diệp Thần.

Diệp Thần cũng không sợ hãi, 1 chọi 11, không hề luống cuống, triển khai vài chiêu đấu cùng chúng.

Bạn học của Mạc Kinh Hàn và Diệp Thần đều kêu lên: “Đánh mày thì sao? Mất mù sao? Xem bọn tao là không khí hả? Bắt nạt bạn học của bọn tao, hôm nay chúng tao bằng bất cứ giá nào cũng phải vào cùng.”

Tiểu mập mập và tên gầy cùng mấy bạn học khác đẩy Mạc Kinh Hàn và Đô Đô ra sau.

Mười mấy tên côn đồ còn tưởng rằng những người này cũng tới chơi hai cô gái này, không nghĩ tới là bạn học.

Mấy tên côn đồ lẫn lộn dưới đất gọi điện thoại: “Đều đến đây cho tao, tao đang ở tiệm net xx. Cho người đến đánh cho tao.”

Sau đó ngoài cửa tiệm net xông tới ba mươi mấy người ăn mặc lòe loẹt, cổ và ngón tay đều là vòng vàng.

Còn có cánh tay để trần, tất cả đều đi dép lê.

“Là tên nhóc con này đánh người sao? Chán sống rồi hả?”

Mạc Kinh Hàn và mười mấy bạn học hoảng sợ, tất cả đều lùi phía sau Diệp Thần, Diệp Thần cười lạnh chẳng thèm nhúc nhích.

Lúc này đột nhiên có một tên mặc t-shirt màu vàng, quần đùi kêu lên: “Hắn là Diệp Thần phải không? Hắn là Diệp Thần đó.”

“Mày có bị ngốc không vậy, Diệp Thần là đại minh tinh làm sao đến chỗ nhỏ bé của chúng ta, người ta bận đi diễn, chụp quảng cáo, sẽ tới cái tiệm net rách nát này lên mạng sao? Đừng có mà đùa tao.”

“Tao lừa mày làm gì? Ai lừa mày chính là con rùa đen, người kia là Diệp Thần đó, hắn là thần tượng của tao, thần tượng của tao tao còn không biết thì tao chặt đầu làm bóng cho mày đá.”

“Nhìn cũng giống đó, nhưng không thể nào, đi, qua xem xem...”

Trong tiệm net, nhiều người không chơi trò chơi mà vây quay Diệp Thần.

Tên phóng viên ở một góc sáng dùng camera siêu nhỏ quay lại toàn bộ, Diệp Thần đại minh tinh tụ tập ở tiệm net ẩu đả, đoán chắc chuyện xấu truyền ra ngoài, Diệp Thần không cần lăn lộn ở làng giải trí nữa.

Cho dù có tuyên truyền đi nữa thì fan của Diệp Thần cũng bỏ hết đúng không?

Tên phóng viên như thấy tiền ào ào từ trên trời đổ xuống... nhưng mà hắn chỉ quay được sau gáy của Diệp Thần, hắn phải tranh thủ chụp chính mặt mới được.

Hắn từ trong góc đứng lên, định nhân lúc rối loạn chạy ra cửa chụp mặt Diệp Thần.

Nhưng hắn vừa đứng lên, chân còn chưa di chuyển thì ngoài cửa có hai người mặc tây trang màu đen vạm vỡ đi vào.

Trên người còn đeo mắt kính, giày da đen, so với đám côn đồ đi dép lê đeo vòng vàng thì sáng sủa hơn nhiều.

Vừa nhìn liền biết không phải cùng một đẳng cấp.... tên phóng viên lập tức ngồi xuống ghế sợ tới mức không dám động.

Trong tiệm net, có người nói: “Bọn đi dép lên kia vừa nhìn liền biết bọn côn đồ tôm tép... mà người mặc tây trang kia vừa nhìn liền biết là xã hội đen....”

Lại có người nói: “Khí thế này đúng là rơm rạ gặp cứng rồi.”

“Cậu còn nói hấn không phải là Diệp Thần? Ra ngoài mang theo vệ sĩ nhiều như vậy...”

Người kia còn chưa nói xong thì tên mặc t shirt áo vàng òa một tiếng: “Thần tượng... kí tên cho tôi đi.”

“Oa... Diệp Thần!” hấn như viên đạn bắn tới Diệp Thần, ở giữa còn ngăn cách một loạt máy tính, hấn chẳng thèm để ý mà nhảy tới.

Mạc Kinh Hàn nhìn thấy bóng đèn nhào tới, theo bản năng cầm bàn phím ném vào mặt tên t shirt áo vàng.

Trong tiệm net, mọi người thất thần, không ai dám động. Đám lao thì phải theo lao, đành vậy thôi, quả thật rất mất mặt, sau này bảo hấn ở đây làm sao mà sống?

Đánh nhau người ta, còn chưa kịp đánh đã gặp đám tây trang màu đen có công phu chuyên nghiệp.

Không biết nên làm sao thì đột nhiên chủ tiệm net vội vàng chạy tới

nhưng bị ngăn lại, không biết nói gì với đám người kia, bọn họ nhìn Diệp Thần một cái.

Như đang chứng thực gì đó.

Sắc mặt Diệp Thần đen lại, chúng chưa nói gì mà ôm bụng mang theo người của mình rời khỏi tiệm net.

“.....”

Mạc Khinh Hàn nhìn Diệp Thần đầy xin lỗi....

Ngoại trừ xin lỗi còn có cảm ơn, cô không biết nên làm sao bây giờ.

Ai bảo cô không có tiền mua máy tính, ai bảo cô vội vã kiếm tiền. Thật ra đến nhà Diệp Thần viết cũng không phải không được. Nhưng mà... dù sao cũng đang là học sinh cấp ba, mỗi ngày đến nhà bạn nam cả ngày không biết sẽ bị người ta nói gì.

“Em ăn cơm chưa?” đột nhiên anh hỏi.

“Sao cơ?” Mạc Khinh Hàn sửng sốt: “Có ăn sáng...”

“Ừ...” anh gật đầu.

Đúng lúc này điện thoại của Mạc Khinh Hàn xuất hiện thông báo: “Tác phẩm của bạn được thông qua.”

“Mời tiếp tục hoàn thiện tác phẩm của mình, mời liên hệ với biên tập kí hợp đồng xxx...”

Mạc Khinh Hàn còn nghĩ về nhà nhưng mà thấy tiểu thuyết của mình được xét duyệt, còn được kí hợp đồng nữa.

Cô nhìn chăm chăm số điện thoại của biên tập, trái tim đập thình thịch.

Diệp Thần nhìn cô sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Anh mở máy quay đầu nói với cô: “Không sao, em làm tiếp đi.” Anh xoay mặt cá chân: “Da tên nhóc kia quá dày, giẫm đau cả chân.”

Mạc Khinh Hàn bật cười, ngồi lại gần anh nói: “Đánh nhau không tốt đâu.”

“Ừ... lần sau sẽ chú ý.”

Cô cũng không phải là thánh mẫu, không phải không biết tốt xấu, nhớ tới thân phận của Diệp Thần không tầm thường, phải chú ý nhiều mới được. Nhớ may bị người không có lòng tốt chụp được, đối với sự nghiệp diễn xuất của anh sẽ bị ảnh hưởng.

Haiz... anh Thần quá tùy hứng rồi...

Lúc này Diệp Thần nghiêm mặt nháy mắt với thuộc hạ, hai người nhìn qua tên phóng viên.

“Lấy ra...”

“Cái, cái, cái gì?” tên phóng viên lắp ba lắp bắp nói.

Hai người khoanh tay: “Giả ngu với ai vậy?” một người kéo tay hấn vang lên tiếng động.

Chương 1881: Đêm se lạnh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Nhanh đưa ra đây, có nghe thấy không hả?”

“Đưa... đưa cái gì... tôi không có gì hết.” tên phóng viên đang muốn chống chế.

Bí mật không thể công khai của Diệp Thần dễ chụp như vậy à? Hắn khó khăn lắm mới tóm được tin tức, hắn không nỡ giao ra.

Nhưng mà mấy người trước mặt quá vạm vỡ, quá dọa người, áp lực khiến cho da đầu hắn run lên.

Trong đó có một người hung ác nói: “Chụp hình là phạm pháp cậu có biết không? Muốn đến cục cảnh sát uống trà không hả?”

Tên phóng viên sợ run cầm cập, lập tức sợ hãi giao camera ra.

Học sinh ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng không chịu tản ra, tuy không nhìn náo nhiệt thì cũng bởi vì Diệp Thần đang còn đó.

Anh đang ngồi kia kìa.

Tên bị Mạc Kinh Hàn cho một cái bàn phím vào mặt cũng lờ mờ bò lên...

Mạc Kinh Hàn vung tay với hắn ta: “Ngại quá... tôi nghĩ anh là tên côn đồ.”

Tên nhóc kia rộng lượng cười cười bày tỏ không thêm để ý.

Cậu ta che cái trán đỏ bừng nói: “Không sao... trán tôi thiếu u, cô cho tôi một cái u vừa lúc bổ não...”

“Haha...” bên cạnh có người cười lớn.

Cậu ta cũng cười rộ theo: “Cái đó, Diệp đại thần à, có thể ký tên cho tôi không?” Cậu ta tội nghiệp xoa cục u trên đầu.

Diệp Thần nhìn thoáng qua nhưng không cự tuyệt.

Tên nhóc kia thăm dò vài lượt, sau đó từng bước đi về phía Diệp Thần, lúc đi ngang qua sảnh thuận tiện cầm theo bút bi.

Sau đó cầm áo t-shirt màu vàng của mình, vẽ mặt thành kính nhìn Diệp Thần: “Thần ca à... anh là tất cả của tôi, bài nào của anh tôi cũng thuộc, ca từ anh viết thật có thâm ý, tôi cảm thấy anh là người tài giỏi, mỗi bài hát như đang kể chuyện cũ, hơn nữa bài ‘đêm se lạnh’ là bài tôi thích nhất, tôi cũng muốn có một tiểu thanh mai ngọt ngào như vậy....”

Diệp Thần nhìn tên nhóc này, thái độ lạnh lùng cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Tên nhóc kia chạy tới cạnh Diệp Thần, sau đó đưa bút bi anh cho, vừa hát: “Thanh nhã như em, ở trong lòng anh thơm như hoa lê sương, không cách nào dời đi được. Ngọt ngào như em, mười năm chờ đợi, khí trời se lạnh, nhiễm bạch tứ quý... mười năm như giấc chiêm bao, thân ảnh độc hành, không cách nào quên đương đêm se lạnh đó, ánh trăng nồng đậm, ánh đèn về đêm, thiếu niên ngồi bên bờ sông say mê đón gió, ngọt ngào như một giấc mơ.”

Cậu ta vừa hát vừa như muốn khóc, có chút kích động và hưng phấn, đỏ mặt nói: “Thần ca, cầu xin anh ký tên cho tôi đi... tôi là fan trung thành hàng đầu của anh.”

Diệp Thần cầm bút bi trong tay, tên nhóc kia dựng ba ngón tay thề: “Thần ca, sau này tôi nhất định học thật giỏi, nhất định không bỏ học, nhất định làm người có ích.”

Diệp Thần nhìn thoáng qua cậu ta, tên nhóc này lại kích động lên: “Nếu không anh viết: Hy vọng cậu làm một người có ý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật đi...”

Diệp Thần mỉm cười, cầm bút kí.

Mọi người xung quanh gắt gao nhìn anh, ngón tay thon dài cầm bút, thật sự muốn kí tên cho tên nhóc này sao?

Ngón tay Diệp Thần dừng ở trên áo đối phương 3s.

Đám học sinh xung quanh xem náo nhiệt đều mở to mắt.

Ánh mắt ngày càng nóng bỏng...

Anh ấy thật sự là Diệp Thần! Mẹ ơi, anh ấy là Diệp Thần thật đó... mặc dù hơi không dsu tin nhưng mà anh ấy thật sự là Diệp Thần.

“Diệp Thần... Thần ca... Diệp Thần... Thần ca.... Thần ca. là anh thật sao? Trời ơi, tôi cũng muốn chữ kí.”

“A... tôi cũng muốn, tôi cũng muốn chữ kí....”

“Thần ca, aa... kí cho tôi, kí cho tôi.”

Sau đó tiệm net như nổ tung, gần như mọi người đều ào tới chỗ Diệp Thần.

Diệp Thần nhanh chóng ký tên ‘Lâm Nghệ Phong’ lên áo tên nhóc kia.

“Ý...”

Lâm Nghệ Phong là cái quái gì?

Đoàn người đều ngẩn ra, Diệp Thần bình tĩnh cầm chứng minh thư, Diệp Thần vẫy tay với ông chủ tiệm nét.

Mọi người nhìn thấy chứng minh thư của anh viết tên Lâm Nghệ Phong.

“** NÓ.” Có người muốn đập bể bàn phím.

“** nó không phải Diệp Thần, còn giả vờ bắt con bê.”

Diệp Thần nhéo yết hầu của mình, anh phải giả thành cho nên âm thanh hoàn toàn khác với trên tivi.

Anh vừa nãy bị phá âm, suýt chút nữa thì lộ.

Người mê nhạc của Diệp Thần đều thất vọng lắc đầu...

Diệp Thần không để ý tới bọn họ, bình tĩnh lên mạng, xung quanh có người tản ra quay về chơi game, có người chưa từ bỏ ý định nhìn chăm chăm Diệp Thần.

Mấy bạn học của Diệp Thần đều vẫy tay với đám người đó: “Nhìn gì

mà nhìn, cậu ấy là bạn học của bọn tôi, gọi là Lâm Nghệ Phong, không tin thì tới cấp ba thực nghiệm mà xem.”

“...” Lại có một đám người phần nộ rời đi.

Nghĩ lại cũng đúng... Diệp Thần người ta làm sao đến địa phương nhỏ như thế này lên mạng chứ.

.....

Nhưng mà tên nhóc này quá giống Diệp Thần, mặc dù chưa trưởng thành lắm nhưng cảm giác quá giống.

Tất cả mọi người về lại chỗ cũ của mình, chỉ có tên nhóc mặc áo vàng là không chịu đi.

Cậu ta dùng biểu tình ‘mết hết can đảm’ nhìn Diệp Thần, Diệp Thần như cười như không nói với cậu ta: “Nếu không tôi giả làm Diệp Thần kí tên cho cậu nhé?”

Mà tên nhóc kia nhìn anh, giống như tro tàn lại cháy cười gật đầu thật mạnh: “Được, cảm ơn, cảm ơn.”

Cậu ta biết anh nhất định là Diệp Thần, anh đang giả vờ nhưng cậu ta có thể nhận ra, chẳng qua nhất định thần tượng có nỗi khổ riêng không muốn bị lộ thân phận.

Cậu ta thành thật ngậm miệng, không nói gì hết, cậu ta là fan, cậu ta không thể trêu chọc phiền toái cho thần tượng được.

Diệp Thần ký một cái tên xinh đẹp lên áo t-shirt màu vàng của cậu ta: “Hiểu biết so với yêu còn đáng quý hơn.”

Diệp Thần hỏi: “Cậu tên là gì?”

Tên nhóc kia đột nhiên nói: “Tôi tên là... Lâm Nghệ Phong...”

Diệp thần : “...”

“Phụt...” Mạc Kinh Hàn, Đô Đô và những người bên cạnh đều ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Tên nhóc kia cười haha, đắc ý nói: “Tôi đùa thôi, tôi là Chu Đồng, Đồng Sự, Trưởng Đồng...”

“ ... ”

Xung quanh có người châm chọc nói: “Sao không gọi là Châu Kiệt Luân luôn đi.”

Tên nhóc kia vò đầu nói: “Tôi cũng muốn làm Châu Kiệt Luân lắm nhưng mẹ tôi không cho, mẹ tôi nói tương lai tôi phải làm Đồng sự trưởng, cho nên gọi tôi là Chu đồng.”

Bạn học bên cạnh đều cười ra tiếng.

Diệp Thần ký tên xong viết thêm ba chữ: “Tặng Chu Đồng.”

Tên Chu Đồng này sợ người khác nhìn thấy vội vàng mặc áo vào chuồn khỏi tiệm net, cậu ta chạy về cởi áo ra bày lên bàn thờ cúng.

Tên phóng viên kia nhìn hết mọi chuyện.

Trong lòng ngày càng chắc chắn... Lâm Nghệ Phong này chính là Diệp Thần.

Nhưng ngại mấy tên vạ mỡ ở đây, hấn không dám làm gì... nhưng mà lén theo dõi... thì không thành vấn đề.

Diệp Thần còn sống sờ sờ ra đó, hấn bí mật tới gần, phải cẩn thận một chút, sẽ có ngày nắm được bím tóc của Diệp Thần.

Chương 1882: Giấy nợ 30 vạn

Mạc Kinh Hàn sợ Diệp Hàn bại lộ thân phận, cố ý đòi về nhà, Diệp Thần lại nói: “Bây giờ đi lập tức càng khiến người khác hoài nghi, em làm việc xong trước rồi nói sau.”

Đô Đô cũng nói: “Đúng vậy, em còn chưa chơi game Internet!” Nói xong, tự động mở máy.

Tiểu Mập và đám người gầy cũng đi chơi.

Tin báo trang web luôn vang lên.

Mạc Kinh Hàn suy nghĩ, vẫn ngồi xuống, Diệp Thần có nhiều người bảo vệ như vậy, cô sợ gì!

Cô mở phần mềm trò chuyện ra.

Còn chưa xem gì, đột nhiên thấy lời mời kết bạn của Diệp Thần.

Nhấn đồng ý, thấy tên này trang bị lóa lòa chói mắt... quả thực có thể chọc mù mắt người khác.

“Phốc ——” Thì ra anh Thần... ngây thơ như vậy... vẫn thích chơi trang phục...

“Ting...”

Mạc Kinh Hàn mở khung chat, cười trêu ghẹo anh: “Lối ăn mặc này của anh thật là lòi, không giống phong cách của anh....”

Diệp Thần nói: “Vừa mua 1500 đồng...”

Mạc Kinh Hàn nổi giận: “Anh ngu à! Sao anh không tìm em mua! Em bán cho anh!”

“...”

Diệp Thần ở bên cạnh lắc đầu, sau đó lại đánh chữ: “Heo trước sau vẫn là heo... Trải qua mười ngàn năm rửa tội, nó cũng vẫn là heo.”

Tiểu gia ta còn không trị giá bằng 1500 đồng!

Ngốc!

“Phốc ——” Mạc Kinh Hàn buồn cười tắt khung chat, trong đầu nghĩ, vị gia này cũng không ngại tốn sức, liền ngồi bên cạnh, không nói thì nhắn tin.

Mạc Kinh Hàn lên mạng, tìm được mục biên tập, gửi tin.

“Ting ——”

“Ting ——”

“Ting ——”

Tất cả đều là biên tập viên gửi icon tới.

Có bắt tay, có hoa tươi, còn có môi đỏ mọng cháy bừng!

Biên tập viên cực kỳ nhiệt tình.

Cách màn hình, Mạc Khinh Hàn cũng có thể cảm nhận được nhiệt lực biên tập viên tỏa ra bốn phía.

Hoa Hoa: “Clap clap! Cậu biết không tề nha! Chẳng qua đề tài ít được chú ý, ký hợp đồng thì không thành vấn đề. Ra quyển sách có lẽ hấp dẫn, có cơ hội xuất bản nha! Clap clap, mau tới trong ngực mình đi! Mình sẽ cưng chiều cậu ~ moah moah moah~”

Hồng Tô Tiểu Thủ: “Moah moah, moah moah ~ trước kia mình chưa từng viết, hôm nay là lần đầu tiên. Nếu ái khanh nhiệt tình như vậy, trăm sẽ cố làm, đáp ứng khanh, ha ha ha — — tắm rửa sạch sẽ, chờ hầu hạ đi.”

Mạc Khinh Hàn rất vui vẻ, trò chuyện với Hoa Hoa.

Hoa Hoa rất hăng hái, sau đó lại hỏi: “Cậu 17 tuổi thật sao? Cảm thấy văn phong của cậu rất thành thực... Câu chuyện cũng không có sơ hở gì.”

Mạc Khinh Hàn nói: “Từ nhỏ mình chỉ thích đọc sách, mình học năm nhất trung học cơ sở đã bắt đầu viết văn rồi. Không gặt cậu, trước kia mình từng gửi rất nhiều tác phẩm cho báo chí và tạp chí.”

“Wow! Thì ra là một lão tác giả rồi... trò chuyện với cậu một ngày đã có thể cảm giác được tư tưởng của cậu rất thành thực. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Mạc Khinh Hàn gửi icon bắt tay.

Hoa Hoa gửi icon mỉm cười, nói tiếp: “Clap clap, đề tài quyển sách này của cậu tương đối ít được chú ý, mặc dù viết rất khá, nhưng có thể trang web sẽ không tiêu thụ nhiều... Nếu cậu có thể chuyển sang huyền huyền hoặc tổng tài, mình có thể đảm bảo đề cử cho cậu!”

Mạc Khinh Hàn suy nghĩ, nói: “Để mình suy nghĩ, huyền huyền và tổng tài, mình không biết viết thế nào...”

“Ừm, vậy cậu thử trước đi. Cậu xem hợp đồng, sau khi ký hợp đồng, mình liền đề cử cho cậu, nếu số lượng từ không nhiều, hiệu quả sẽ rất kém nha.”

“Được.”

Hoa Hoa nói xong, gửi một phần hợp đồng tới.

Mạc Khinh Hàn xem sơ qua hợp đồng, nói với Hoa Hoa: “Hợp đồng không thành vấn đề, lập tức đi gửi.”

Cô lưu hợp đồng vào hộp thư. Quay đầu nói với Diệp Thần: “Biên tập viên tìm em ký hợp đồng, em phải in hợp đồng.”

“Ừ.”

Mạc Khinh Hàn nhìn sang Diệp Thần.

Vừa nhìn, Mạc Khinh Hàn cả kinh trợn to hai mắt. Anh vốn đang chơi tranh bá XX, màn hình máy vi tính của anh chợt nhảy a một hàng ký hiệu kỳ quái!

Những ký hiệu này ngổn ngang, cô hoàn toàn không hiểu.

Lúc này, Diệp Thần liền ném con chuột, gõ bàn phím.

“Tốc độ này — — cũng quá nhanh rồi!” Mạc Khinh Hàn ngạc nhiên phát hiện, tốc độ này của thiếu gia siêu trâu!

Ngón tay thon dài chuyển động thật nhanh trên bàn phím, động tác kia mau đến nỗi cô căn bản không nhận ra!

Thứ trên màn hình cô chưa từng thấy, chỉ thấy anh gõ ra một đồng lại một đồng loạn mã!

Var"

... >%...

Màn hình nhanh chóng hiện ra chữ “KO!” thật lớn.

Thắng? Diệp Thần thắng? Người nào thắng?

Mạc Khinh Hàn nhìn chung quanh, bên cạnh có không ít học sinh đang chơi game.

...

Diệp Thần rất chuyên tâm, lúc này nhận ra cô ở bên cạnh nhìn, vội thoát ra tiếp xúc. Trên màn hình lại xuất hiện hình ảnh trò chơi vốn có.

Anh nghiêng đầu cười với cô.

“Anh... Máy vi tính...” Cô hơi sợ hãi hỏi anh: “Xảy ra chuyện gì?”

Anh ho khan, bỗng như rùng mảy, mặt đầy đứng đắn nói: “Máy vi tính bị đứng mạng, nhiễm virus, anh diệt virus.”

“À...” Mạc Khinh Hàn thầm nghĩ: Tin anh, em chính là tên ngốc!

“Đô Đô, đi!” Ba người tắt máy, Đô Đô đói bụng, Tony tới đón cô đi ăn

cơm.

Diệp Thần và Mạc Kinh Hàn đóng mộc hợp đồng, nhưng trong hợp đồng yêu cầu bổ sung bản sao chứng minh nhân dân còn có sổ thẻ ngân hàng!

A, sao đây...

Bây giờ cô còn vị thành niên... nào có chứng minh nhân dân! Xem ra phải về nhà lấy sổ hộ khẩu.

Nhưng hình như mẹ cô lấy hộ khẩu về quê làm chứng từ để chữa bệnh cho ba, nghe nói quốc gia có thể thanh toán một số tiền thuốc.

Hộ khẩu không có ở nhà...

Diệp Thần lại nói: “Sổ hộ khẩu? Vậy không dễ dàng, anh đi mượn cho em.”

“Dùng của người khác? Vậy có thể được không?”

Diệp Thần suy nghĩ, nói: “Sách em đã đăng. Chờ sổ hộ khẩu cũng phải nửa tháng. Nếu không lên đề cử được, rất ảnh hưởng thành tích nha!”

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho một anh em của anh: “Này, Nhị Bính. Mượn chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của cậu! Đúng! Mượn cậu là để ý cậu, mau đem tới cho tiểu gia.”

Tốc độ của bạn anh rất nhanh, mười phút đã lái xe tới, ném bản sao chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng xuống, không hỏi một tiếng, trực tiếp lái xe đi.

Đây là tín nhiệm bao lớn ah, Nhị Bính này... không sợ người ta cầm chứng minh nhân dân của anh ta đi làm chuyện xấu...

“Cho em!” Anh nhét thẻ vào trong tay cô.

“Thẻ ngân hàng này không dùng sao? Sau này tiền nhuận bút trang web phải giữ ở đây.”

Diệp Thần bình tĩnh nói: “Không dùng. Em không có chứng minh nhân dân, làm thẻ quá vất vả. Em dùng trước đi.”

Mạc Khinh Hàn kiên trì nói: “Lấy tiền ra cho anh ấy đi, em lấy tấm thẻ này là được.”

“Sao em phiền như vậy, cho em thì em cầm đi!”

“...” Mạc Khinh Hàn nhìn anh chăm chăm.

Anh không kiên nhẫn khoát tay: “Vậy thì lấy đi. Ma Cơ*!”

(*) Chỉ người nói chuyện dài dòng.

Hai người đi tới ngân hàng rút tiền, Diệp Thần nhập mật mã. Mạc Khinh Hàn khó hiểu hỏi: “Anh biết mật mã của anh ấy?”

Sao dùng thẻ này thuận tay như của chính anh vậy? Không phải là thẻ của anh chứ?

Diệp Thần khựng lại, chớp mắt nói: “Mật mã của Nhị Bính là sinh nhật cậu ấy. Tên gốc này là tứ đại gốc điển hình, lấy sinh nhật đặt mật mã...”

Mạc Khinh Hàn nhấn chọn số tiền... 320369 đồng.

“Chục, trăm, ngàn, vạn, một trăm ngàn...” 320 ngàn?

Chương 1883: Ấm áp lại chậm rãi...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phốc khụ ——” Mạc Kinh Hàn bị sặc.

Tùy tiện cầm thẻ 320 ngàn đưa người khác?!

Đây là bạn gì ah? Thân nữa cũng không thể như vậy nha...

Cho dù mượn cũng không hỏi gì! Mạc Kinh Hàn nghi ngờ thẻ này là của Diệp Thần.

Hơn 30 vạn, cô cầm mà tim gan run rẩy, lỡ như mất thì sao...

Vẫn là chờ thêm vài ngày, chờ lấy sổ hộ khẩu rồi đi làm thẻ đi.

Diệp Thần nhúc đầu: “Tiền này là của em sao? Em cần ký hợp đồng gấp, em gửi trước đi. Chờ anh về chuyển lại cho cậu ta, đảm bảo trong thẻ không có một đồng!”

Anh đã nói vậy, nếu cô còn dài dòng thì tỏ ra quá làm kiêu. Anh có lòng, cũng không thể hắt nước lạnh vào mặt anh.

Cô liền nhận thẻ, để vào túi quần, Diệp Thần cười nói: “Không cần nắm chặt như vậy, mất cũng không tìm em đòi!”

“Ừ Ừ... Được!” Mạc Kinh Hàn ký hợp đồng xong. Diệp Thần hỏi cô: “Tối làm sao? Em cũng không có máy vi tính. Bây giờ viết truyện dài

cần phải đổi mới đúng giờ, em không đổi mới, rất nhiều độc giả sẽ bỏ truyện.”

“...” Mạc Khinh Hàn cắn môi, nói: “Tối em ở nhà viết trên giấy, ban ngày đến tiệm nét đăng.”

“Không được!” Diệp Thần nhú mày: “Không được!”

Anh nói “Không được” hai lần, vẫn cảm thấy không đủ lực, lại bổ sung thêm một câu: “Tuyệt đối không được!”

Anh kéo cổ tay cô: “Đi, dẫn em đi mua máy vi tính.”

“...” Mạc Khinh Hàn không phản đối, anh Thần muốn tặng máy vi tính cho cô, đây là tâm ý của anh, cho dù cô phản đối, nhất định cũng vô dụng. Hơn nữa, hiện tại cô rất cần máy vi tính!

Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí*. Bây giờ cô chủ yếu kiếm tiền từ sáng tác, không có máy vi tính thật sự quá không tiện rồi.

(*) Thợ mộc muốn làm xong việc, nhất định phải làm công cụ sắc bén trước. Ví dụ, muốn làm một chuyện cho tốt, bước chuẩn bị vô cùng quan trọng.

“Được.” Cô đi theo anh đến tiệm chuyên bán máy vi tính, chờ cô kiếm được tiền, bệnh tình ba ổn định, sẽ từ từ tặng quà lại cho anh.

Mạc Khinh Hàn định mua cái gì tiện nghi, có thể gõ chữ là được, cô cũng không làm gì khác, không cần quá tốt.

Nhưng Diệp Thần muốn mua loại tốt nhất cho cô, hai người bọn họ một muốn đến khu giá cao mua, một muốn đến khu giá thấp mua...

“Nhà tôi có ba bảo bối, Duệ Duệ, Đô Đô và Đình thiếu...” Điện thoại Diệp Thần vang lên.

Đây là tiếng chuông dành riêng cho mẹ anh... Lăng Vi gọi tới.

Diệp Thần đen mặt, mẹ anh thích làm chuyện quái gở nhất! Luôn đổi tiếng chuông cho anh.

Anh nhấn tắt, không bắt máy! Tiếng chuông mẹ đổi cho con khó nghe muốn chết!

Qua một phút, điện thoại lại reo: “Nhà tôi có ba người đẹp, Đô Đô, Duệ Duệ và Lăng Vi...”

Đây là tiếng chuông dành riêng cho ba anh... Cũng là Lăng Vi làm.

Diệp Thần thật phục!

Nhận điện thoại, còn chưa đặt điện thoại bên tai, đã nghe được Lăng Vi ở đầu bên kia gầm thét: “Được nha, cánh cứng cáp rồi, dám không nhận điện thoại của bà đây!”

Diệp Thần hấp tấp nói: “Chú ý hình tượng...”

“Khụ — —” Lăng Vi liền đổi giọng ôn nhu: “Đúng rồi, Thần Thần à, mẹ nói cho con chuyện cực kỳ quan trọng. Tản văn “Hoa Chi Vũ Quý” của Kinh Hàn đăng trên web!”

Diệp Thần cảm thấy kỳ lạ: “Mẹ lại biết chuyện này?”

“Đúng thế.” Lăng Vi nói: “Hôm nay tổng biên tập “Hoa Chi Vũ Quý” gọi cho mẹ, nói có một học sinh trung học gửi một cuốn thủ ngữ tên “Cô độc”, còn viết truyện tên “Mối tình đầu đau đớn”, hai bản thảo

này viết vô cùng tốt, cô ấy muốn ký hợp đồng lâu dài với tác giả, liền hỏi ý kiến mẹ. Mẹ xem tư liệu của tác giả, phát hiện... Đây không phải là Khinh Hàn sao.”

“Đúng, là cô ấy.” Diệp Đình đi ra ngoài, che ống nghe nói: “Hai bản thảo đều là cô ấy viết, con ngồi bên cạnh nhìn cô ấy viết.”

Lăng Vi cực kỳ vui vẻ: “Aiya, con dâu mẹ lợi hại như vậy, mẹ rất thích!”

Lăng Vi và Diệp Đình đều rất có văn hóa bên trong, rất tán thưởng đứa nhỏ tác giả.

Bà nói với Diệp Thần: “Hai bản thảo này mẹ sẽ xem thật cẩn thận, viết rất tốt. Co nên chúng ta quyết định dùng, mấy ngày nữa sẽ có tiền nhuận bút.”

“Được.” Diệp Thần định cúp điện thoại, đột nhiên lại hỏi bà: “Tiền nhuận bút bao nhiêu tiền?”

Lăng Vi nói: “Cuốn thủ ngữ 1000. Theo bản thảo A của Khinh Hàn thì 1000 chữ 300 đồng, cô bé viết 8000 chữ, 2400 đồng. Tổng cộng 3400 đồng.”

Diệp Thần không hài lòng: “Có chút tiền vậy thôi?”

Lăng Vi không nói, hồi lâu mới nói: “Con cho là ai cũng kiếm tiền dễ như con sao!”

Diệp Thần không vui: “Cho nhiều chút!”

“...” Lăng Vi buồn cười: “Khinh Hàn cũng không ngốc, mẹ cho nhiều, chính cô bé không biết sao?”

Đúng vậy... Bày ra cả, cho nhiều chút.. Khinh Hàn sẽ hỏi anh chuyện gì.

“Được rồi, được rồi, mau gửi tiền nhuận bút cho cô ấy! Bây giờ cô ấy cần tiền.”

Lăng Vi khó hiểu: “Vợ con mà cần tiền? Tên nhóc con đừng quá keo kiệt! Nên chi phải chi! Tài sản mấy trăm triệu kia của con, con giữ lại cho con con à?”

Diệp Thần: “Mẹ còn không hiểu tính cách Khinh Hàn sao? Con cho cô ấy, cô ấy sẽ không nhận!”

“Cũng đúng... Không sao không sao, đừng gấp, từ từ đi.”

Diệp Thần cúp điện thoại, đi vào tiệm, Khinh Hàn đang xem một cái laptop giá 3388.

Diệp Thần thầm nghĩ, hẳn cô biết cô sắp nhận được tiền nhuận bút “Hoa Chi Vũ Quý” rồi...

Mua theo tiền nhuận bút này!

Cô gái này cố chấp như thế, anh đoán chờ tiền nhuận bút đến, chắc chắn cô sẽ trả tiền anh!

Diệp Thần không nói gì nữa, giúp cô ứng tiền mua laptop trước. Lần này anh không kiên trì đến khu giá cao mua nữa, một mặt không muốn làm khó cô, mặt khác, không muốn tăng gánh nặng cho cô.

Anh hiểu được tình cảnh của cô bây giờ, cho nên càng đau lòng cô...

Khi Diệp Thần trả tiền, cô ôm hộp laptop đi ra ngoài.

Quay đầu, thấy anh trả tiền xong. Cô ôm cái hộp, đi từng bước một dưới ánh mặt trời.

Diệp Thần từ trong tiệm đi ra, đạp lên dấu chân của cô, đi từng bước từng bước, không nhanh không chậm.

Lúc đi ngang bóng cây, bóng người cô tối đi, bóng lưng gầy yếu, khiến anh thật muốn ôm cô vào trong ngực, yêu thương thật tốt.

Chân anh dài, bước chân lớn, chỉ chốc lát đã đuổi kịp cô.

Anh rất tự nhiên cầm hộp laptop từ trong tay cô.

Cô hơi nghiêng đầu, cười rục rĩ với anh, không nói gì, đi thẳng về phía trước.

Anh đi bên cạnh cô, khẽ quay đầu, thấy lông mi dày đặc của cô chột run run.

Giống như cây quạt nhỏ, anh thật muốn đưa tay chạm. Cảm giác kia nhất định rất tốt.

Diệp Thần không nghĩ tới mình sẽ rơi vào sâu như vậy...

Trước kia, chưa tới thành phố Lương, ấn tượng của anh đối với cô rất mơ hồ, chỉ nhớ cô bé lúc đó thật đáng yêu.

Anh vốn không có ý định gì với cô, nhưng... càng tiếp cận, càng thích... Anh cảm thấy mình đã hoàn toàn mất khống chế. Tựa như bị cô mê hoặc.

Cô kiên trì, cô thông minh, cô lương thiện, sưởi ấm anh, làm anh cảm động, cô giống như một đầm nước sâu, ấm áp lại chậm rãi...
Khiến anh muốn ôm nhau thật chặt, khiến tất cả suy nghĩ trong đầu anh đều là cô.

Chương 1884: Hóa thành cát bụi hòa vào bùn đất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thời tiết đầu tháng mười đã hơi lạnh. Gió thu xào xạc, cuốn lên lá rụng đầy đất.

Nhưng Diệp Thần cảm thấy cả người nóng hổi! Nguồn lửa trong lồng ngực bùng cháy!

Anh quay đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, nhìn thế nào cũng không chán...

Không phải anh chưa từng thấy cô gái xinh đẹp, trong giới giải trí có nhiều. Tất nhiên người động tâm anh nhiều không kể xiết, nhất là người mới ra mắt. Có người dây dưa, có người giỏi dùng thủ đoạn, rất nhiều rất nhiều... Nhưng, anh từ đầu đến cuối không quan tâm.

Những nữ minh tinh kia đều nói mắt anh cao, anh xưa nay cũng không giải thích, anh chỉ không muốn tùy tiện bắt đầu một đoạn tình yêu, đối với chuyện tình cảm, anh rất thận trọng.

Mặc dù tuổi tác trong lòng anh thành thục hơn bạn cùng lứa một ít, nhưng dù sao mới 18 tuổi, anh cũng không vội chuyện yêu đương.

Cho đến... ngày ấy, cô bé trong trí nhớ anh từ ngoài cửa sổ tầng 25 cao ốc liều mạng chạy vào phòng anh! Khi đó, tim anh run dữ dội hơn... đột nhiên rất muốn tiếp cận cô, hiểu cô...

Khi đó, vạn phần không nghĩ tới lúc này, anh nhìn chăm chăm gò má của cô đã có thể thương xuân thu buồn thành như vậy...

Diệp Thần đã lún sâu, không cách nào tự khống chế! Nhưng anh biết, cô còn ba tháng nữa mới đến sinh nhật 18 tuổi. Anh phải kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi cô kết thành một cây thành thực.

Lúc ấy, anh mới có thể chính thức nói ra, muốn cô làm bạn gái anh, dĩ nhiên... điều kiện tiên quyết là cô tự nguyện.

Cô sẽ từ chối sao? Diệp Thần nghĩ... cô sẽ đồng ý.

Nghĩ vậy, môi anh không tự chủ nhếch lên. Mạc Kinh Hàn đột nhiên nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Anh cố ý nói: “Nghĩ ra bút danh viết tạp chí của em chưa? Chỉ có gió tây thương xót tôi?”

Cô nhìn lá rụng dưới đất, nói: “Anh nhìn những lá cây này đi, từ trên cây rơi xuống, không có ai thương tiếc, không có ai hỏi han. Chỉ có gió biết thưởng thức cái đẹp lúc nó rơi xuống, chỉ có gió biết lá cây cuối cùng sẽ bị cuốn vào đất bùn trở thành phân bón vạn vật sinh trưởng, gió và lá cây đều biết đây là bốn mùa thay đổi, là quy luật không thể xoay chuyển.”

Diệp Thần gật đầu, tiếp lời cô: “Lá cây lẻ loi, biết gió tốt với nó, biết gió triu mến nó, nó biết gió muốn đưa nó đến nơi nó nên đến, để cho nó trở nên có giá trị hơn.”

“Ừ.” Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng ngời của anh, mỉm cười.

“Em thật lãng mạn...” Diệp Thần cười lên, nhìn chăm chăm những lá cây đang rơi xuống, chợt kích thích ý muốn sáng tác của anh! Trong

đầu anh trong nháy mắt hiện ra một chuỗi lại một chuỗi nốt nhạc, anh nhìn những lá rụng kia, nhẹ nhàng hát:

“Ngày gió lạnh, có gió, không mưa. Gió thu nhẹ nhàng, lá lay động, vì vu rì rào. Im lặng không nói, chỉ làm suy nghĩ người đi đường rối loạn.”

“Gió thu lạnh, có tiếng, không nói. Gió thu tràn vào cơ thể, cô đơn bị thương. Thở dài một hơi, quấy rồi lá tàn rồi đi.”

“Nhuộm khói lạnh, bay phất phơ. Hương tiêu như mưa, chợt tung bay, khó nén thê mê. Tiêu tiếng tiêu động, nhân đạo là lá rơi có âm hận vô kể...”

“Chỉ có gió tây thương xót tôi, hóa thành cát bụi hòa vào bùn đất.”

Mạc Kinh Hàn dừng bước bất động, cô kinh ngạc nhìn anh chăm chăm...

Diệp Thần cố ý không nhìn cô, anh nhếch môi, ngẩng đầu nhìn lá cây.

Ánh mắt trời chiếu lên mặt anh, làm cho làn da anh như trong suốt. Giữa bóng cây, anh như vương tử quý quái cực kỳ tuấn tú, diễn dịch ra chân lý đẹp và ý vị.

Mạc Kinh Hàn hoàn toàn không thể hít thở.... Lỗ tai nóng giống như vừa đụng vào thì sẽ rớt, giọng anh quá dễ nghe, vì qua thời kỳ đổi giọng, anh dùng giọng của chính anh hát, giọng anh trong veo, ấm áp, có từ tính, vô cùng vô cùng dễ nghe, dễ nghe đến mức tai có thể mang thai. Điệu nhạc cũng vô cùng du dương, uyển chuyển, có chút ưu thương.

Môi anh khế nhếch, lông mi thật dài nhẹ vể, gió thu mát mẽ thổi bay tóc anh. Anh nhìn chăm chăm mặt anh, làm sao cũng không dời ra được.

Anh cứ đứng bất động như vậy, mặt mỉm cười cho cô ngắm.

Đến khi có một nữ sinh đi ngang, chợt la lên: “Diệp Thần ——”

Mạc Khinh Hàn phục hồi tinh thần, vội kéo Diệp Thần lên một chiếc taxi.

Xe taxi chạy, nữ sinh phía sau còn đưa tay chạy theo xe: “Diệp Thần —— Diệp Thần!”

Mạc Khinh Hàn cười lớn, cô nhìn Diệp Thần, nói: “Anh, anh rất có tài!”

Ngẫu hứng làm thơ đã cực kỳ hiếm thấy, ngay cả bài hát cũng ngẫu hứng, còn hát uyển chuyển động lòng người như vậy.

Cô vô cùng vui vẻ nói: “Bài anh vừa hát công bố ra ngoài, nhất định hot.”

Diệp Thần lại nói: “Không công bố, bài này không công bố.”

“Không công bố? Tại sao?”

Diệp Thần muốn nói: “Ngốc, bài này đương nhiên là hát cho một mình em nghe!”

Mạc Khinh Hàn che miệng, mặt đầy kinh ngạc nhìn anh.

Cô hiểu... Cô hiểu ý trong lời nói của anh, cô che mặt, gò má ngày

càng đỏ, ngày càng nóng... Nóng đến nỗi cô không cách nào suy tính.

Xe taxi lái đến trước hẻm nhỏ nhà cô.

Anh vào nhà cùng cô, mồm mọ một hồi, anh cài đặt cho laptop cô xong.

Mở máy thử, cũng không tệ lắm.

Laptop mới mua, không có phần mềm diệt virus, phải cài mấy tường lửa cho cô.

Anh làm thứ này, sợ hù dọa cô, anh cố ý nói: “Anh khát, em đi rót cho anh ly nước.” Diệp Thần ngồi trước bàn, sai bảo cô như một đại gia.

“Được, chờ chút!” Mạc Khinh Hàn xoay người đi rót nước.

Diệp Thần thấy cô đi ra ngoài, vội đóng cửa.

Anh ngồi xuống ghế, lấy tay vuốt bàn phím, ngón tay gõ thật nhanh.

Anh dùng kỹ thuật hacker của mình làm một tường lửa cho laptop Mạc Khinh Hàn, còn cài một phần mềm diệt virus.

Anh chuyển số liệu của anh vào laptop cô, sau này laptop cô có vấn đề gì, anh có thể điều khiển từ xa.

Lúc Mạc Khinh Hàn bùng ly nước trở lại, Diệp Thần vừa vặn giải quyết hết.

Anh làm bộ cài phần mềm cho cô, nói câu “Ok”. Anh nhường chỗ lại cho cô.

Căn phòng nhỏ này của cô hơi ngọt ngào. Cô mở cửa sổ ra, Diệp Thần cởi một nút áo, chớp mũi anh đã có chút mồ hôi.

Cô cầm cây quạt lá lớn quạt cho anh...

Diệp Thần nhìn cô chăm chú, cô cười với anh, đột nhiên cảm khái thở dài.

Mặt cô đầy phiền muộn nói: “Trong năm tháng gian khổ ấy, có một cô gái đang dùng quạt lá quạt gió cho một đại minh tinh...”

Diệp Thần giơ tay búng trán cô. Cô “a” một tiếng, che đầu trừng anh.

Diệp Thần cười đắc ý, tròn mắt đen nhìn cô chăm chăm. Cô lập tức ném quạt, nhe răng toét miệng, gương nanh múa vuốt muốn đánh anh.

Nhưng anh lập tức bắt hai cánh tay nhỏ của cô, sức lực anh lớn, liền chế trụ cô. Anh từ trên cao nhìn xuống, nhắc cô lên, cô nằm ngang, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp của cô vừa nhanh vừa nóng, giống như đun nước sôi.

Anh nhìn mặt cô, bỗng cúi người, dùng sức hôn lên trán cô.

Chương 1885: Tính ngạo kiều trỗi dậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mộ Khinh Hàn cảm thấy bối rối.

Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, gương mặt tuấn tú của anh gần trong gang tấc! Anh là Diệp Thần... là thần tượng của hàng vạn thiếu nữ — — Diệp Thần, làn da trắng như sứ của anh chạm vào đáy mắt của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào trên mặt cô. Hơi thở bá đạo của phái nam ép cho cô không thở nổi, hàng lông mi cong cong của anh, gần như chạm vào đôi mắt của cô.

Trái tim của cô đập “Thình thịch”. Cả người nóng — — đến nỗi như muốn nổ tung

Trán cô chảy đầy mồ hôi, tay nhỏ đang đặt ở cánh tay của anh run dữ dội hơn.

Anh nhìn chăm chăm vào cô.

Cô hít thật sâu, không dám cử động. Trong lòng hơi không hiểu anh đang nghĩ như thế nào... anh tốt với cô như vậy, là thích cô phải không?

Anh chưa từng bày tỏ, nhưng chắc đã từng dẫn đo phải không? Hẳn Cuộc sống của anh không thuộc về nơi này, một khi bị giới truyền thông đưa ra ngoài ánh sáng, anh sẽ phải trở về thế giới cũ của mình.

Cái thế giới tràn đầy cảm dỗ, phủ đầy màu sắc sặc sỡ kia, không giống với nơi thanh tĩnh như ao nước đọng này, mỗi ngày ba giờ thành một đường, không có gì thay đổi, không có gì thú vị trong cuộc sống.

Nụ hôn của anh rơi vào chóp mũi của cô, vốn tưởng rằng cô sẽ rất hạnh phúc, lại không nghĩ rằng... anh nhìn thấy sự cô đơn trong đáy mắt của cô.

Anh nhéo má cô, ngồi dậy, hít thật sâu. Anh đi ra bên ngoài, nói với cô: “Còn chưa trả tiền mạng đâu, đi!”

“À...” Mộ Khinh Hàn bò dậy, điều chỉnh lại hô hấp của mình, đỏ ửng mặt đi ra khỏi phòng.

Cô giả vờ mất trí nhớ đi theo anh, đi đóng tiền mạng.

Hai người đến công ty viễn thông, nộp nửa năm tiền mạng, tổng cộng 480 đồng.

Sau khi đăng ký gói mạng xong, Diệp Thần lại cùng cô về nhà lắp đặt modem.

Tất cả đều đã được lắp đặt xong, rốt cuộc cũng có thể lên mạng!

Kỳ nghỉ mười một ngày của trường học, chỉ còn ba ngày. Hai ngày này, Mộ Khinh Hàn ở nhà chuyên tâm gõ chữ.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô mở trang web ra, bỗng thấy phía dưới truyện của mình, có năm khen thưởng...

“Trời ơi!” Bộ truyện này của cô, chưa được phổ biến! Vừa mới được

đăng lên, chưa có bất kỳ đề cử gì!

Sao mấy độc giả đáng yêu này lại tìm được truyện của mình?

Cô kéo giao diện trang web xuống, nhìn thấy tin nhắn ở phía dưới:
“Tác giả thật là lợi hại! Đây là thể loại tôi thích, không có cầu huyết, ý tưởng mới mẻ thú vị, tiếp tục ra chương mới nhé!”

Mộ Khinh Hàn vui đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, mặc dù tin nhắn lại không nhiều, nhưng cô thật sự rất phấn khích!

Thì ra, nhận được sự chấp nhận của độc giả, lại là chuyện làm cô kiêu ngạo và tự hào như vậy!

Ngày 4 tháng 10, kỳ nghỉ kết thúc.

Bảy giờ sáng, lúc Mộ Khinh Hàn mặc đồng phục học sinh chuẩn bị đi học, lại thấy có một “Môn thần” đứng ở ngoài cửa lớn nhà mình!

Diệp Thần?

“Sao anh lại ở đây?”

Anh hất hất tóc, khuôn mặt trắng như sứ nở nụ cười rạng rỡ: “Anh sợ mấy tên sợ côn đồ cắc kè trên mạng kia tìm em gây phiền toái... Sau này, anh sẽ đi học cùng em.”

“...”

Mộ Khinh Hàn còn chưa hoàn hồn lại, đã bị nhét hai chiếc bánh trứng và ly sữa bò vào trong tay.

Sữa bò đã hơi nguội. Cũng không biết anh đã đợi ở bên ngoài bao

lâu rồi.

Mộ Khinh Hàn vừa muốn hỏi, đã nghe thấy anh than phiền nói: “Em dậy muộn quá, sau này, em phải dậy từ sáu giờ đấy! Anh sẽ dẫn em đi chạy bộ, chúng ta chạy nửa tiếng, về nhà tắm rửa, ăn sáng xong, rồi cùng đi đến trường học. Em xem mình gầy... tay chân đều nhỏ, chính là do thiếu rèn luyện!”

Mộ Khinh Hàn đều có lòng muốn chết rồi... mấy ngày nay cô chỉ chuyên tâm viết sách, buổi tối cũng không ngủ được bao nhiêu.

Bây giờ còn phải dậy lúc sáu giờ? Đúng là đòi mạng!

Diệp Thần thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, ngạo kiều “ Hừ “ bằng giọng mũi: “Em nhìn bầu trời buổi sáng này, trong xanh! Nhìn thêm mấy đám mây kia nữa, trắng! Còn có cả không khí, mát mẻ! Tháng 10, là lúc cuối thu! Khí trời tốt thế này, em không hưởng thụ, còn muốn ngủ nướng! Em không cảm thấy mình phụ lòng trời xanh sao? Không cảm thấy phụ lòng mây trắng sao? Em không cảm thấy mình phụ lòng thời tiết tốt thế này sao? Em càng có lỗi với thanh xuân của em hơn đấy, biết không?”

“...” Mộ Khinh Hàn囧: “Em còn có lỗi với lá vàng rơi đầy đất, có lỗi với mấy chú chim hót líu lo, chủ yếu hơn, em còn có lỗi với anh, đúng không?”

“Coi như là em còn tự biết mình!”

Đại thiếu gia Thần ngạo kiều, vừa kéo cô đi, vừa lải nhải: “Người trẻ tuổi không được biết buồn là gì! À! Mau quý trọng thời gian trước mắt đi! Trẻ thế này, mà em còn lười, thì đúng là thành người bỏ đi rồi!”

Cô lười... nếu cô là người lười, vậy sẽ chẳng có ai chăm chỉ cả,

được không? Mộ Khinh Hàn vô lực phỉ nhổ.

Cứ như vậy, cô bị buộc phải ước định với anh, sáu giờ mỗi buổi sáng sớm, cùng nhau chạy bộ...

Hai người đi tới trường, cùng đi vào phòng học. Mộ Khinh Hàn đi trước, vừa mới bước vào lớp học, lớp trưởng Hứa Tuấn Khải đã hét lên: “ Mộ Khinh Hàn! Cậu tới rồi!”

Tiếng gầm này của cậu ta, làm tất cả mọi người trong lớp, đều chuyển tầm mắt nhìn về phía Mộ Khinh Hàn và Diệp Thần.

Hứa Tuấn Khải lại hét lên: “ Mộ Khinh Hàn! Truyện của cậu đã được đăng trên 《 Hoa Chi Vũ Quý 》 rồi!”

“Giỏi vậy sao?” Sau đó, tất cả ánh mắt dồn về phía Mộ Khinh Hàn, đều lóe lên ánh sáng như sao.

“ 《 Hoa Chi Vũ Quý 》 đấy! Đây là tạp chí nổi tiếng nhất, Mộ Khinh Hàn trâu thật đấy!”

Hứa Tuấn Khải bước về phía cô, nhét hóa đơn chuyển tiền và tạp chí vào trong tay cô: “Chúc mừng cậu! Mình đã đọc rồi, viết rất hay, làm người ta muốn ngừng cũng không được. Chỉ là, câu chuyện cậu viết hơi buồn, mình vẫn hy vọng sau này cậu viết nhiều câu chuyện vui hơn, giống như mấy bài cậu viết trên báo ấy, đều rất tích cực.”

“A a...” Mộ Khinh Hàn thầm nghĩ, báo và tạp chí có thể giống nhau được sao...

Mộ Khinh Hàn nhận lấy tạp chí và hóa đơn chuyển tiền, 3400 đồng!

Oh... Tính theo bảo thảo hạng A, 300/ ngàn chữ, thanh toán tiền

nhuận bút cho cô.

Thành thật mà nói, cô thật sự hơi kích động!

Thậm chí cô còn run lập cập.

“Mộ Khinh Hàn, cậu viết cái gì vậy?”

“Tập chí gì vậy? Cho mình xem với...”

“Á, là Hoa Chi Vũ Quý! Số mới ra, mình đọc rồi, a — — câu chuyện 《Mối tình đầu đau đớn》 là do cậu viết hả? Ôi trời ơi, mình thích câu chuyện đó lắm!”

“Khinh Hàn Khinh Hàn, mau mau mau, có thể ký tên cho mình hay không?”

“...”

“Ai nha, 《Hoa Chi Vũ Quý》 hả? Mình quên mang theo rồi! À, mình sẽ đi mua quyển khác.”

“...”

Trở lại chỗ ngồi, cô nhét hóa đơn chuyển tiền vào trong tay Diệp Thần: “Cám ơn tiền máy vi tính của anh.”

Diệp Thần lại nhét hóa đơn chuyển tiền trở về trong tay cô: “Em cứ cầm trước đi, chờ trang web kia chuyển tiền, em trả lại tiền cho anh cũng được.”

Mộ Khinh Hàn nhìn chằm chằm vào anh, cười nói: “Được!”

Cô nở nụ cười ngọt ngào nhìn anh, lấy tay chống cằm nói: “Cám ơn.”

Anh cố tình không nhìn cô, khẽ nói: “Còn khách khí với anh.”

...

Tiết đầu tiên là tiết toán.

Mộ Khinh Hàn không viết nữa, cô chăm chú nhìn lên bảng, nghiêm túc nghe giáo viên giảng. Bây giờ tất cả đều đã đi vào nề nếp, cô phải cố gắng học tập.

Mặc dù rất nghiêm túc nghe giảng, nhưng... cô nghe không hiểu gì cả.

Haizzz, đợt trước cô bỏ qua rất nhiều chương trình học.

Nháo tâm!

Xem ra, cô phải học lại chương trình...

Còn một năm nữa, sáu môn học, vừa nghĩ đến đã thấy đau đầu rồi. Còn phải giành thời gian viết lách, kiếm tiền nữa.

Thấy cô xoa trán, Diệp Thần viết vào giấy: “Sao vậy?”

Cô viết đáp lại: “Nhức đầu...”

“Vừa rồi còn tốt, sao bây giờ lại nhức đầu? Có phải ngủ không ngon giấc, nên nhức đầu hay không?”

“Không phải...” Cô bắt đầu viết: “Vừa nghĩ đến chuyện học chẳng hiểu gì cả lại nhức đầu.”

“ ... ”

Trưa hôm đó, Diệp Thần không biết lấy được một quyển ghi chép từ đâu tới: “Em đọc đi, đây là phần ghi chép của lớp mười hai trong tháng vừa rồi, em chỉ cần thuộc lòng công thức bên trong, là có thể nghe hiểu được bài giảng.”

Mộ Khinh Hàn chợt ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt nóng bỏng như thiêu như đốt.

Cô thật sự muốn đưa tay ra ôm anh, ôm thật chặt.

Diệp Thần... sao anh lại tốt như vậy!

Chương 1886: Đáng yêu đáng yêu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Phần bài giảng trên lớp! Anh lấy nó ở đâu vậy?” Đôi mắt của Mộ Khinh Hàn sáng lên, nhìn anh.

Diệp Thần không nói gì cả, giữ bí mật.

Cô đưa tay lên nhéo má anh, nhỏ thịt tươi Diệp Thần, vừa hiền lành, vừa đẹp trai, lại vừa đáng yêu.

Cô có tình nở nụ cười háo sắc nói: “Sau này chị sẽ thương em thật tốt.”

“...” Diệp Thần không nói cả, đánh rớt tay của cô, nói: “Em là chị của ai? Nhóc con đầu chỏm, tiểu gia còn lớn hơn em nửa năm đấy.”

“Được rồi, sau này anh phải thương em gái.” Tâm tình của Mộ Khinh Hàn trở nên cực kỳ tốt, ai bảo anh là thiếu gia ngạo kiều có nghĩa khí.

Sắc mặt của Diệp Thần, hơi ửng đỏ.

Mộ Khinh Hàn mở phần ghi chép ra, đọc một lúc, lại hỏi anh: “Còn chuẩn bị phần vở ghi chép vào nữa không? Vật lý, hóa học... môn gì, em cũng nghe không hiểu...”

Thiếu gia Thần mang vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc nói: “Ngày mai sẽ

mang cho em.”

“...” Mộ Khinh Hàn 冢: “Anh là người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, còn dám dùng loại ánh mắt này khinh bỉ người đứng thứ hai từ dưới... em cũng muốn say... Đại thiếu gia, anh là năm mươi bước cười trăm bước(*) à!”

(*)Điển tích nổi tiếng thời xưa: (ngũ thập tiểu bách bộ) Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhát. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhát, ví vớ cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau). Tương đương với các câu thành ngữ: chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khỉ hôi; lươn ngắn chê chạch dài

Thiếu gia Thần ngạo kiều liếc mắt nói: “Anh thi thứ nhất từ dưới đếm lên, còn không phải là để che chở cho em sao, chúng ta hãy lấy kỳ thi hàng tháng vào ngày kia, xem khả năng thật sự của hai chúng ta xem.”

“Ngày kia? Đừng đừng đừng...” Ngày kia em còn chưa học gì đâu: “Nếu không, anh ủy khuất thêm lần nữa đi...”

“Xùy — —” Diệp Thần giận quá hóa cười: “Còn không mau mới mấy câu dễ nghe cho tiểu gia nghe!”

“Được được được, anh... phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn, võ công cái thế, nhất thống giang hồ!”

Diệp Thần mỉm cười nhìn cô, cười đến nổi mặt mũi như muốn tung bay.

Sau đó, lỗ tai dần đỏ ửng.

Anh từ từ ngẩng đầu nhìn ra ngoài sân, rồi lại cúi đầu, hỏi cô: “Em cứ thích nói anh ngạo kiều, ngạo kiều, rốt cuộc ngạo kiều là ý gì?”

“...”

Khụ — — đại minh tinh Diệp Thần không biết ngạo kiều có ý gì!

Cô nhỏ giọng nói: “Ngạo kiều... Có rất nhiều hàm nghĩa. Nói như thế nào nhỉ... được rồi, ví dụ nhé, một người rõ ràng rất hay xấu hổ, nhưng lại hay dùng thái độ lạnh lùng cường ngạnh để che giấu sự xấu hổ của mình.”

Ví dụ như, thiếu gia anh...

“Oh — —” Anh kéo dài giọng, đáp lại.

Mộ Khinh Hàn tiếp tục nói: “Còn một loại nữa, giống với nhân vật em đang viết, một cô gái rõ ràng thích một chàng trai, nhưng cô ấy không cố tình đâm chọc, kiêu cách, thì là cố tình chọc tức người ta.”

“À...” Diệp Thần nói: “Thì ra em lấy mình là nguyên mẫu...”

“Ai ngạo kiều! Em mới không — —” Mộ Khinh Hàn hất cằm nói: “Chị đây không ngạo kiều! Chị đây là phong phạm nữ thần!”

Diệp Thần nhìn chăm chăm vào cô, không nhịn được cười ra tiếng.

Ít tuổi hơn, còn tự xưng là chị... đúng là thiếu thu thập.

Giữa trưa ngày hôm sáu, Diệp Thần không biết lại lấy được mấy quyển vở ghi chép từ chỗ nào.

“Này, cho em, vật lý, hóa học, tiếng Anh...”

Anh đẩy mấy quyển vở ghi chép lên trên bàn cô: “Cứ từ từ xem.”

Mộ Khinh Hàn mở vở ghi chép ra, tất cả đều là chữ viết của Diệp Thần!

“Đây là vở ghi chép của anh?” Cô mở to đôi mắt hạnh xinh đẹp.

Diệp Thần không lên tiếng, ngày hôm qua anh đã thức đêm tổng kết những kiến thức chính vào quyển vở ghi chép này.

Khụ — —

Một tiến sĩ, còn viết kiến thức cần học cho cấp trung học phổ thông, không thể để cho ai biết được...

Mộ Khinh Hàn mừng rỡ cười nói: “Oh... thứ nhất từ dưới đếm lên, anh còn biết tổng hợp kiến thức, ha ha... heo mẹ leo lên cây, kỳ quái...”

Thiếu gia Thần trợn trắng mắt trừng cô: “Đừng có mà không biết điều, anh thi đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, còn không phải là vì em.”

Mộ Khinh Hàn vội vàng trêu ghẹo: “Anh đừng nói vậy nữa, nếu anh cứ nói như vậy, em sẽ tưởng là thật đấy.” Mộ Khinh Hàn chớp chớp mắt nhìn anh: “Rất cuộc... có phải là anh cố tình thi đứng bét lớp hay không?”

Cô rất hoài nghi năng lực học tập của anh Thần, mười lăm tuổi đã xuất đạo làm ngôi sao, thành tích học tập có thể được sao...

“Xùy — — không nói với em nữa!” Anh bĩu môi, hừ nói: “ Bằng chỉ số thông minh 240 của tiểu gia, em có biết anh muốn thi điểm kém hơn em, đã phải làm bao nhiêu tế bào não tức chết?”

☹...

Mộ Khinh Hàn nói: “Tại sao chỉ số thông minh lại là 240? Em cho anh thêm 10, là anh được 250 rồi.”

Diệp Thần: “...”

Mộ Khinh Hàn cười phá lên, trêu ghẹo anh: “Ai ôi, anh làm xong chuyện tốt không lưu tên, đúng là sống theo tinh thần của Lôi Phong! Để anh thi đứng bét lớp thay em đúng là ủy khuất cho anh, anh Thần, anh đúng là người tốt!”

Sau đó, Mộ Khinh Hàn lại cười lớn tiếng nói: “Anh Thần, anh tốt như vậy thì tiếp tục phát thiện tâm đi, mau đấm lưng cho em, ai ôi, mấy ngày nay mỏi lưng quá...”

“Bốp — — “

“Á...”

Bảo anh đấm lưng, anh lại đập cô chấn động não!

Mộ Khinh Hàn che đầu, thầm chảy hai hàng lệ ở trong lòng...

Không đấm lưng thì thôi, làm gì lại thẹn quá thành giận!

Ngày thứ ba, chính là kỳ thi hàng tháng...

Không cần phải nghi ngờ, Diệp Thần — — đứng thứ nhất từ dưới

đếm lên, Mộ Khinh Hàn — — đứng thứ hai từ dưới đếm lên!

Danh sách màu đỏ, được treo rất cao!

Tại sao lại treo cao đến vậy ~

Trong danh sách có tên của một ngàn học sinh, tên hai người ở cuối cùng.

Đúng là... y như con nít bị lộ mộng — — mất mặt, xấu hổ quá...

Mộ Khinh Hàn che mặt, trái tim mong manh yếu ớt của cô, đang bị tổn thương nghiêm trọng.

Phải cố gắng hơn mới được! Nếu không cố gắng hơn nữa thì sẽ không được!

Cô phải lập kế hoạch học tập cho mình: Mỗi ngày viết lách từ 6 giờ đến 8 giờ tối.

Thời gian còn lại, đều phải dành để học.

Phấn đấu đến kỳ thi tháng sau, thi được — —

Thi được...

Thi được bao nhiêu?

Cả trường có hơn một ngàn học sinh.

Sao có thể nằm trong một ngàn học sinh đó đây?

Cô không dám viết mục tiêu này xuống, cô sợ đại thiếu gia ngạo kiều

ngồi cùng bàn kia sẽ cười nhạo...

Cực kỳ không có chí khí!

Cô hạ thấp mục tiêu viết cuống:

Tháng sau, nhất định phải thi được vào top 900!

Thiếu gia Thần “Phốc ——”cười phun ra. Đúng là có tiền đồ!

“Diệp Thần, em làm gì vậy?” Giáo viên hóa học nổi giận: “Không lắng nghe giảng trong giờ, còn phát ra âm thanh kỳ quái gì vậy?”

Diệp Thần vội vàng quay mặt lên bảng, lão sư nói: “Những nguyên tử, phân tử, ion mang điện tích âm, ion mang điện tích dương nào chứa hạt $10e^-$?”

Diệp Thần đi lên bục giảng, tiêu sái viết: Phân tử: CH_4 , NH_3 , H_2O , HF ; nguyên tử: Ne ; ion mang điện tích dương: Na^+ , Mg^{2+} , Al^{3+} , NH_4^+ , H_3O^+ ; ion mang điện tích âm: F^- , O^{2-} , OH^- , NH_2^-

“Đúng, đáp án rất chính xác.” Giáo viên hóa học gật đầu, tiếp tục giảng bài.

Mộ Khinh Hàn kinh sợ, cô không biết những kiến thức này.

Bây giờ nhìn trạng thái của Diệp Thần, dừng như... những câu hỏi này đều không làm khó được anh.

Mộ Khinh Hàn bị đả thích nặng nề.

Anh Thần nhà cô... Thật sự đúng là, cố tình thi đạt hạng bét...

Buổi trưa tan học, Diệp Thần không vội đi, kéo Mộ Khinh Hàn, mặt đầy kiêu ngạo hỏi cô: “Có phải em thật sự muốn học giỏi hay không?”

“Nói nhảm! Chắc chắn rồi!” Cô cố gắng nghe giảng như vậy, sao lại làm anh sinh ra ảo giác cô không thật sự muốn học chứ?

“Khụ — —” Diệp Thần nín cười, rồi nghiêm túc nói.

Anh nói: “Nói thật, nếu em cứ học thế này... chắc chắn sẽ không hiệu quả đâu. Nếu em thật sự muốn học tốt, anh sẽ mời giáo viên dạy kèm tại nhà, hai chúng ta cùng học thêm.”

Mộ Khinh Hàn thật sự muốn cười, giáo viên dạy kèm tại nhà đó nhìn thấy thành tích của hai người các cô, còn không nở mắg một câu: “Một người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, một người thứ hai từ dưới đến lên, còn bày đặt học thêm! Lãng phí thời gian của ông đây!”

“Được! Học thêm!” Mộ Khinh Hàn gật đầu, nói: “Em chắc chắn sẽ học tốt!”

Chương 1887: Tôi là người dễ trêu chọc?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Diệp Thần thấy cô còn có động lực, lập tức gọi điện thoại cho trợ lý: “Giúp tôi tìm một giáo viên dạy kèm tại nhà cho lớp mười hai. Phải dạy giỏi.”

“Hả? Cái gì?” Trợ lý vừa mới nghe chương trình học của tiến sĩ trở lại xong...

Mặt đầy mồ mịt...

BOSS nhà anh ta điên rồi! Học lại! Không đi học chương trình của Tiến sĩ, còn trở lại trường cấp ba học lại lớp mười hai.

Mộ Khinh Hàn rất phấn kích, cô nhỏ giọng nói với anh: “Chờ em kiếm được tiền, em sẽ mời anh ăn bữa tiệc lớn! Trưa mai bắt đầu học thêm, hôm nay em phải về nhà nói với mẹ em một tiếng.”

Mộ Khinh Hàn vừa mới cơm nước ở nhà xong, ông chủ hãng quảng cáo lại gọi cô đi chụp áp phích cho nhãn hiệu kính râm. Chờ đến cuối tháng, quảng cáo này mới bắt đầu được quay, những giai đoạn trước đều là chụp ảnh áp phích.

Buổi trưa, tạo dáng xấp xỉ hai tiếng, Mộ Khinh Hàn mệt đến nỗi chỉ muốn ôm giường.

Mấy động tác kia nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra tạo dáng rất khó.

Ông chủ đưa cho cô phong bì 500 đồng, coi là trả thù lao trước.

Mộ Khinh Hàn đỡ eo về nhà, kín đáo đưa tiền cho mẹ, cô không muốn mẹ ra ngoài bày sạp bán hàng nữa, bây giờ cô đã có thể lo gánh nặng tiền thuốc men cho cha rồi.

Còn không bằng, để mẹ chuyên tâm chăm sóc cho cha.

Bên này, cô sẽ cố gắng học tập thật giỏi, nếu cố gắng thi đậu được vào đại học trọng điểm, có thể cha mẹ sẽ kích động vui mừng đến nỗi khỏi bệnh thì sao.

Còn về... ân huệ cô thiếu anh Thân, tương lai còn dài, có thể từ từ trả.

Bắt đầu từ giữa trưa ngày hôm sau, Mộ Khinh Hàn đi theo Diệp Thần cùng đi học thêm.

Thầy giáo nam này còn rất trẻ tuổi, dạy giỏi, giảng bài rất kỹ, bắt đầu tổng kết những kiến thức quan trọng từ năm lớp mười một cho bọn họ.

Mộ Khinh Hàn học rất nhanh, Diệp Thần càng không cần phải nói. Học hai tiếng rưỡi buổi chiều cộng thêm thời gian tự học buổi tối, từ năm giờ đến tám giờ, còn có thứ bảy, chủ nhật, có lẽ chỉ cần học thêm một tháng, là bọn họ có thể đuổi kịp kiến thức.

Hôm nay học thêm xong, Mộ Khinh Hàn và Diệp Thần một trước một sau trở về phòng học. Vừa mới tới cửa phòng học, Mộ Khinh Hàn đã cảm giác bầu không khí không đúng.

Cô nghe thấy Lữ Tâm Tâm âm dương quái khí nói: “Mình cứ suy

nghe mãi... Lấy khả năng của Mộ Khinh Hàn, sao là có thể được đăng bài ở trên 《Hoa Chi Vũ Quý》 được, thì ra... tổng biên tập của tờ tạp chí quen biết với Lâm Nghệ Phong! Lâm Nghệ Phong và Mộ Khinh Hàn bạn là cùng bàn, quan hệ tốt đến nỗi như có thể mặc chung một chiếc quần, Lâm Nghệ Phong muốn bài viết của cậu ta được đăng, ai cũng không ngăn được.”

“Lữ Tâm Tâm, ý của cậu là tổng biên tập của 《Hoa Chi Vũ Quý》 cho Mộ Khinh Hàn đi cửa sau?”

“Đúng vậy, hôm qua lúc xem tạp chí, cha mình nói. Ông ấy đã cùng ăn cơm với tổng biên tập 《Hoa Chi Vũ Quý》.”

Thật ra thì, có ký giả của một tờ báo nhỏ nghe lén được Diệp Thần gọi điện thoại ở bên ngoài, từ nội dung của cuộc điện thoại, người đó đại khái đoán ra có vẻ như Diệp Thần và tổng biên tập của tờ tạp chí đó có quan hệ với nhau.

Lớp trưởng Hứa Tuấn Khải không vui nói: “Cậu không thể nói vậy được, mình đã đọc bài của Mộ Khinh Hàn hôm đó rồi. Cậu ấy viết cực kỳ hay! Người Tờ tạp chí muốn đăng bài của ai, cũng không quan hệ nhiều đến người đề cử, mà cho dù có quan hệ thân thiết, bài viết không tốt, độc giả có thể tôn trọng sao? Tờ tạp chí của người ta là tờ tạp chí lớn, sẽ không làm những loại chuyện làm ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ đâu! Hơn nữa, các cậu chưa từng xem qua bài viết này sao? Các cậu thử nói bằng lương tâm mình xem, giọng văn thế nào? Câu chuyện thế nào?”

“Rất hay.” Lưu Soái Đệ gật đầu một cái: “Lấy khả năng của Mộ Khinh Hàn, không cần đi cửa sau. Bài viết đó rất hay!”

“Đúng, rất hay. Mình cũng rất thích.” Lại một nữ sinh khác gật đầu đồng ý.

“Xùy — —”Lữ Tâm Tâm nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có vài người, cứ thích tự coi mình là thông minh...”

Mộ Khinh Hàn đi vào phòng học, đi tới trước mặt Lữ Tâm Tâm, đứng yên.

Mộ Khinh Hàn dùng tư thái ở trên cao nhìn chăm chăm vào Lữ Tâm Tâm, bĩu môi cười nói: “Cậu ghen tị hả? Cho cậu tức chết!”

“Ha ha ha — —” Các bạn học đều cười như điên, còn tưởng rằng Mộ Khinh Hàn sẽ giận đến phát khóc, không ngờ rằng, cô lại tới nói câu thế này.

Mộ Khinh Hàn liếc Lữ Tâm Tâm, ung dung đi tới hàng cuối cùng, ngồi vào vị trí của mình.

Diệp Thần vừa mới ngồi vào vị trí của mình, Lục Vũ Hiên bỗng đi tới bên cạnh bàn của anh.

Lục Vũ Hiên nhìn chăm chăm vào Diệp Thần rất lâu.

Một lúc sau, cậu ta đẩy gọng kính vàng lên, nói: “Diệp Thần, hai chúng ta đổi chỗ ngồi đi, tôi muốn ngồi cùng bàn với Mộ Khinh Hàn. Thành tích của tôi tốt, tôi có thể cậu ấy cải thiện thành tích. Cậu ngồi cạnh cậu ấy, sẽ chỉ làm cậu ấy học kém đi mà thôi.”

Diệp Thần híp mắt, cười nhạt.

Mộ Khinh Hàn ngẩng đầu lên, lễ phép nói với Lục Vũ Hiên: “ Xin lỗi, mình thích ngồi cùng bàn với Diệp Thần.”

“ ... ”

Sau giây phút tĩnh lặng quý dị: “Rào rào”, cả lớp nổ tung nôi!

“Mộ Khinh Hàn nói thích Diệp Thần!”

“Lỗ tai của cậu bị làm sao vậy? Người ta nói là thích ngồi cùng bàn! Là chỗ ngồi! Sao cậu lại không thuần khiết như vậy?”

“Oh — — tại mình kích động quá, không nghe rõ.”

Lại có người nói: “Lữ Tâm Tâm thật là đáng thương... cậu ấy là bạn cùng bàn với Lục Vũ Hiên. Bây giờ Lục Vũ Hiên không muốn ngồi cùng bàn với cậu ta... mặt của cậu ta mất hết rồi nha.”

“Đúng vậy, nếu đổi lại là mình... mình sẽ không còn mặt mũi nào đi học nữa.”

Lữ Tâm Tâm nghe xong lời của mấy người kia, gân xanh trên trán giật không ngừng.

Cô ta tức giận đến mức giậm chân, lại bụm mặt chạy ra ngoài.

“Ầm — —” Vừa mới chạy tới cửa, cô ta đụng phải một người. Là lớp trưởng lưu hồng đào của lớp bên cạnh. Cậu ta bị Lữ Tâm Tâm đụng phải: “Bạn học, người cậu đi đường phải nhìn chứ... này, cậu đụng vào tôi rồi đấy.”

Cậu ta xoa xoa ngực, rồi vẩy vẩy tay với Hứa Tuấn Khải: “Này, hóa đơn chuyển tiền của Mộ Khinh Hàn lớp cậu này, vừa mới đến. Tôi lấy giúp cậu này.”

Hứa Tuấn Khải hơi nhảy cẫng lên, cất bước chạy tới cửa, đoạt lấy hóa đơn chuyển tiền và tạp chí từ trong tay Lưu Hồng Đào nhìn:

“1000 đồng, quyển mở đầu 《 Cách ngôn 》 ! Còn một quyển nữa, 1200 đồng — 《 Kinh tiểu thuyết 》 !”

Mộ Khinh Hàn cũng hơi kinh ngạc! Cô cũng đã nộp bài cho hai quyển tạp chí này, nhưng cô không ôm hy vọng gì, nên vẫn không chú ý đến nó.

Không ngờ rằng... lại cũng được đăng! Quá ngoài ý muốn...

“Là Mộ Khinh Hàn viết hả?” Các bạn học cũng đi ra khỏi chỗ ngồi: “chạy ra tới cửa: “Cho mình xem với, cho mình xem với!”

“ Mộ Khinh Hàn đúng là giỏi? Ôi trời ơi, quyển mở đầu 《 Cách ngôn 》 này! Người bình thường không thể viết bài cho tạp chí này đâu. Tờ tạp chí này khó tính lắm!”

“Là 《 Cách ngôn 》 và 《 Kinh tiểu thuyết 》 hả? Đồng thời? Bây giờ mình đi mua!”

“Oa! Mộ Khinh Hàn thật là giỏi! Có vài ngày, không phải tạp chí thì là báo, kiểu này là cậu ấy nổi tiếng rồi hả!”

Lữ Tâm Tâm còn đứng ngây người ở cửa, mặt lại bị tát cho mấy tát.

Vừa rồi cô ta còn nói Mộ Khinh Hàn đi cửa sau, bây giờ nhìn xem... Người ta không đi cửa sau, vẫn có thể lên quyển mở đầu 《 Cách ngôn 》 ! Còn có thể lên 《 Kinh tiểu thuyết 》 !

Chẳng lẽ, tổng biên tập của tất cả tạp chí đều có quan hệ với cô?

Thật là buồn cười!

Mộ Khinh Hàn đứng dậy, ung dung đi tới cửa.

Cô nhận lấy hóa đơn chuyển tiền vào tạp chí từ trong tay Lưu Hồng Đào, nói cảm ơn.

Lúc xoay người, Mộ Khinh Hàn liếc nhìn Lữ Tâm Tâm đang đứng ở cửa, nói: “ Tổng biên tập của hai tờ tạp chí này đều là họ hàng của tôi đấy, không còn cách nào, mạng giao thiệp nhiều, con đường rộng... Làm gì cũng có cơ hội.”

“Phốc ha ha...” Không ít bạn học đều cười phun, bọn họ biết Mộ Khinh Hàn được đăng bài bằng thực lực, cô nói như vậy, là cố tình làm Lữ Tâm Tâm tức giận.

Quả nhiên, Lữ Tâm Tâm giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi chạy ra hành lang.

Chương 1888: Thiếu thu thập!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đáng đời!

Mộ Khinh Hàn trừng mắt nhìn ra bên ngoài, đồ dân! Dám trêu mình, đúng là tự rước lấy nhục!

Bình thường cô không thích so đo với người khác, không có nghĩa là cô có thể để người ta đè lên đầu lên cổ mình!

Mộ Khinh Hàn nắm chặt hóa đơn chuyển tiền trong tay, tâm tình cực kỳ phức tạp... Tiền này, thật sự tới không dễ!

Tất cả bạn học đều chỉ thấy bài viết của cô được đăng lên báo, lên tạp chí, nhưng mà, không ai nghĩ đến chuyện cô đã lặng lẽ viết bao nhiêu đêm mới được thành tích như thế này.

Suốt một tháng! Gần như không ngủ, cả thời gian đi học ban ngày cũng giành để viết.

Cô siết chặt hóa đơn chuyển tiền, từ từ đi về chỗ ngồi.

Lúc đi tới chỗ ngồi, cô bỗng nghĩ tới một chuyện khác!

Cô ngồi vào chỗ ngồi, móc ra một xấp giấy nháp từ trong ngăn bàn: “Bộp” vỗ mạnh lên mặt bàn.

Mộ Khinh Hàn lại đứng lên, hét lên với phía trước: “Ngô Tiểu Ly!

Hôm nhập học, có phải cậu đã nói, nếu bài viết của tôi được đăng lên tạp chí, cậu sẽ ăn giấy nháp hay không?”

Ngô Tiểu Ly chột quay đầu, nhìn về phía Mộ Khinh Hàn bằng ánh mắt như nhìn kẻ bệnh thần kinh.

“Đó là đùa giỡn! Cậu còn tin là thật?” Ngô Tiểu Ly thét lên, bày tỏ tức giận!

Mộ Khinh Hàn cười lạnh liếc cô ta nói: “Cậu nói là đùa giỡn, nhưng tôi lại không coi đó là đùa giỡn! Lúc ấy cậu nói lên nói xuống, lên tiếng làm nhục tôi. Bây giờ cậu nói đùa giỡn thì là đùa giỡn hả? Cậu đã từng nghĩ người bị cậu làm nhục là tôi, có cảm thụ gì không?”

Mộ Khinh Hàn cầm giấy nháp ở trong tay, đưa tới trước mặt Ngô Tiểu Ly: “Quân tử trọng lời hứa, tiểu nhân vô tin. Bây giờ cậu thừa nhận mình chính là tiểu nhân, thì có thể không ăn!”

Trong lớp, tất cả học sinh đều nhìn Ngô Tiểu Ly. Tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc cậu ta ăn, hay là không ăn!

Có mấy bạn học bắt đầu ầm ĩ, đặc biệt là mập mập và gầy còm, hai người cậu một câu tôi một câu, bắt đầu mỉa mai Ngô Tiểu Ly.

“Lúc trước thì ngạo mạn, dám nói ăn giấy nháp, sao bây giờ lại kinh sợ vậy?”

“Đúng vậy, giả vờ bị sét đánh! Giả vờ làm nhánh tỏi lớn? Mình không có khả năng viết, còn cười nhạo người khác, đánh thua cuộc, còn không dám thừa nhận. Tôi thật sự xem thường người như vậy.”

Ngô Tiểu Ly đỏ bừng mặt trợn mắt nhìn mập mập và gầy còm:

“Chuyện này có liên quan gì đến các cậu? Cậu ta là mẹ của các cậu

hả? Các cậu nói chuyện giúp cho cậu ta!”

Sắc mặt của mập mạp và gầy còm lập tức thay đổi.

Bọn họ đã đọc bài viết của Mộ Khinh Hàn. Bọn họ thật sự bội phục cô gái này.

Bây giờ lại để Ngô Tiểu Ly nói thành xấu xa thế này!

Ngô Tiểu Ly chặn Mộ Khinh Hàn lại, cười lạnh xoay người, trợn mắt nhìn Mộ Khinh Hàn, cật mạnh nói: “Không phải chỉ là một câu nói đùa thôi sao? Còn để cậu mượn thế phát huy? Còn cường điệu lên nữa! Trong giấy đều là mực đều là độc tố! Cậu muốn tôi ăn chết hả? Tôi muốn kiện cậu lên tòa tội mưu sát bạn học!”

Cô ta vừa nói, vừa nghiêng răng nói: “Tôi không ăn đấy, thì sao?”

Cô ta đứng lên, hung tợn trợn mắt nhìn Mộ Khinh Hàn, đối mặt với cô.

Lúc này, Diệp Thần bỗng cầm một chai nước suối còn chưa mở từ trong ngăn bàn ra, nhìn Ngô Tiểu Ly bằng ánh mắt lạnh như băng.

Ngô Tiểu Ly run lên bần bật, ánh mắt của anh quá đáng sợ — — cô ta không tự chủ được run rẩy người.

“Này? Lâm Nghệ Phong, cậu cầm chai nước làm gì?”

“Cậu quên rồi hả? Lúc Ngô Tiểu Ly nói ăn giấy nháp, Mộ Khinh Hàn đã nói, tôi phải chuẩn bị một chai nước cho cậu, tránh cho cậu nghẹn chết.” Không ít bạn học còn nhớ.

“Ha ha...” Thằng nhóc Lâm Nghệ Phong này quá phúc hắc!

Có vẻ như anh đã chuẩn bị nước...

Bây giờ nhìn Ngô Tiểu Ly phải làm sao!

Sắc mặt của Ngô Tiểu Ly khó coi muốn chết. Nước mắt đều bị ép rơi xuống.

Cô ta quay đầu về, giả vờ điếc, không nghe thấy gì cả.

Cô ta trở về trên ghế, ném sách hóa học lên mặt bàn cho hả giận.

Mộ Khinh Hàn nắm bản thảo ở trong tay, lạnh lùng nói: “Có gan nói, không có can đảm làm, đúng là đồ rác rưởi. Lần sau nhìn thấy tôi, nhớ đi đường vòng. Chị đây là người thù dai đấy!”

“Oh oh oh... Mộ Khinh Hàn ngạo mạn ghê! Chúng tôi rất phục cậu!”

Tiếng nghị luận vang lên trong lớp. Ngô Tiểu Ly giận đến nghiến răng trèo trẹo.

Diệp Thần híp mắt lại, cầm một tờ giấy nháp lên, nhét vào trong miệng từ từ nhai nhai.

Mộ Khinh Hàn bị dọa sợ giật mình, kéo miệng anh, cố lấy tờ giấy ra: “Anh bị ngốc hả? Trên tờ giấy có mực, có độc! Mau nhổ ra!”

“Không sao, ăn giấy coi là một quá mức! Đây là khẳng định năng lực của em. Anh ăn như ăn mật vậy.”

Vừa nói, vừa nhai hết tờ giấy, nuốt!

“...”

Mộ Khinh Hàn giơ tay lên, nhéo má anh, cười mang theo lệ trong mắt, Diệp Thần! Sao anh lại tốt như vậy!

Tại sao anh lại có thể... tốt như vậy...

Bạn học trong lớp đều đánh hơi được mùi gian... tình! Mập mập bỗng rống lên: “Ngô Tiểu Ly! Ăn đi — — Lâm Nghệ Phong đã ăn rồi, cậu còn chưa ăn?”

Mập mập hét lên với “Lâm Nghệ Phong”: “Người anh em, ném cho tôi một tờ! Để tôi cũng dính thần quang cực lớn, nói không chừng tôi cũng có thể thành một đại văn hào!”

Diệp Thần cười nhạt, gấp tờ giấy nháp thành chiếc máy bay, phi cho cậu ta. Mập mập vo tròn tờ giấy lại, cũng nhét vào trong miệng nhai.

“ĐM...” Vị này... quá khó ăn! Vừa rồi lúc nhìn “Lâm Nghệ Phong” ăn giấy, cậu ta không cảm thấy khó nuốt như vậy!

Mập mập nhe răng toét miệng, lại lè lưỡi ra, làm mặt quỷ, giả vờ muốn ói.

Các bạn học cười to “Ha ha“...

Cùng là ăn giấy, tại sao biểu tình của Lâm Nghệ Phong bình tĩnh như vậy, bình tĩnh giống như ăn món ăn nào đó rất ngon.

Nhưng biểu tình của mập mập lại là “ĐM ĐM, khó ăn muốn chết đi được”?

...

Lúc này, gầy còm đột nhiên nói: “Cho tôi một tờ, ta để tôi xem rốt cuộc nó có vị gì...”

“Ha ha — —” cả lớp nhất thời loạn như thị trường đồ ăn, nào còn nửa không khí khẩn trương học tập của lớp mười hai.

Cả lớp bọn họ... chưa từng có bầu không khí vui vẻ thế này, dĩ nhiên trừ loại rác rưởi như Ngô Tiểu Ly, cô ta đang ôm cả bụng tức.

Ăn giấy sự kiện đi qua, rốt cuộc Ngô Tiểu Ly không có ăn giấy. Tuy nhiên, từ sau sự kiện này, cô ta bị bạn học cả lớp nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Nếu Lâm Nghệ Phong, mập mạp và gầy còm không ăn, tất cả mọi người sẽ không có ý kiến gì nhiều với cô ta!

Chuyện này không có liên quan gì đến Lâm Nghệ Phong, mập mạp và gầy còm, vậy mà người ta còn tùy tiện ăn, càng thể hiện rõ Ngô Tiểu Ly là cặn bã không giữ chữ tín, có gan nói, không có can đảm làm.

Chuyện ngày hôm đó cũng không phải là trò đùa giữa bạn học với nhau. Ngày Hôm đó hai người thực sự đánh cược. Cô ta chệch bại Mộ Khinh Hàn là không đúng.

Bây giờ thì sao? Lại coi lời của mình là cái rắm, đúng là mặt dày không biết xấu hổ!

Mộ Khinh Hàn không so đo với cô ta nữa, sau này cô ta chắc chắn sẽ không dám chọc vào cô nữa. Bao gồm cả mấy nữ sinh trong lớp thường xuyên tìm cô kiếm chuyện, chắc chắn cũng không dám kiếm chuyện nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi cùng Diệp Thần chạy bộ rồi tới đi học, cô bỗng thấy Ngô Tiểu Ly ngồi phía trước đang sợ hãi nhìn cô.

Mộ Khinh Hàn nghĩ: “Sao vậy? Mình có làm gì cô ta đâu?”

Lúc Mộ Khinh Hàn thu dọn ngăn bàn, cô phát hiện ra... mấy tờ giấy nháp hôm qua biến mất...

Ngoài Diệp Thần, mập mạp và gầy còm lấy ba tờ, còn dư lại không ít? Sao đều biến mất rồi?

Cô đang suy nghĩ, lại thấy Ngô Tiểu Ly đang trợn mắt u oán nhìn cô và Diệp Thần.

Ngô Tiểu Ly nghiêng răng trèo trẹo, lúc tan học tối hôm qua, cô ta bị “Lâm Nghệ Phong” chặn lại, mới đầu cô ta còn rất phấn khích, cho rằng “Lâm Nghệ Phong” muốn bày tỏ cái gì với cô ta... Dù sao chặn nữ sinh ở đầu hẻm, chắc chắn là muốn làm chút chuyện “Không muốn người nhận ra”...

Kết quả, người ta ném mấy tờ giấy nháp xuống, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô ta, xoay người rời thẳng đi.

Ngô Tiểu Ly cầm giấy nháp, vừa khóc vừa nhét vào trong miệng.

Chờ cô ta ăn xong, chiếc xe sang đậu trong hẻm mới chậm rãi lái đi...

Chương 1889: Mọi chuyện rồi sẽ ổn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nửa xấp giấy nháp, mắt cô trắng trợn — —

Ngô Tiểu Ly thật muốn tức chết! Cô gọi điện cho Lữ Tâm Tâm nguyên rủa Khinh Hàn.

Lữ Tâm Tâm lập tức nổi giận: “Nữ nhân đê tiện này thật là lòng dạ độc ác, nhất định là cô để cho Lâm Nghệ Phong làm như vậy! Cô chờ đấy, xem tôi xử lý cô như thế nào!”

Lữ Tâm Tâm cúp điện thoại, từ điện thoại bốn tìm kiếm số điện thoại của ký giả, lái xe sang, ở nhà sang trọng, còn nói không phải Diệp Thần!

Điện thoại có người bắt máy, Lữ Tâm Tâm lập tức nói: “Này, anh có muốn biết bí mật về Diệp Thần hay không? Diệp Thần vừa rồi bức bách bạn học tôi phải ăn nửa xấp giấy nháp, anh mau mau đưa tin này cho tất cả mọi người biết!”

“Cô tỉnh lại đi!” Tên ký giả tiểu báo trơ tráo “Hừ” một tiếng“. Ăn giấy nháp, cô có nhìn thấy không? Có chụp hình gì không? Không có bằng chứng bảo tôi đưa tin gì chứ! Hơn nữa, người ta tại sao bắt bạn ăn giấy nháp? Không phải là do bạn học cô quá ngốc sao, đánh thua cuộc người ta. Chuyện thua cuộc, trường học của cô cũng truyền khắp, chớ nghĩ tôi là kẻ ngốc! Huống chi, người ta cũng không ép buộc cô ta ăn a, người ta chẳng qua là đem giấy nháp ném cho

cô, là cô ta tự nguyện ăn!”

Lữ Tâm Tâm nổi giận: “Ai có thể tự nguyện ăn giấy nháp? Cô lại nổi nóng! Xe của Diệp Thần ngăn bạn tôi tại đầu hẻm, cô ấy dám không ăn sao?”

“Được rồi! Đừng có lớn tiếng với tôi! Nói thật cho cô biết, để cho cô ta ăn giấy nháp là còn tôn trọng cô ta biết không? Lần trước mấy tên côn đồ cắc kè internet kia, biết kết quả là gì không?”

Lữ Tâm Tâm chợt run: “Kết quả gì?”

Ký giả tiểu báo hừ hừ cười nói: “Mấy thằng nhãi ranh đó, sau này không còn nhìn thấy ở Lương Thành nữa! Cả nhà cũng dời đến chỗ khác. Tôi nói cho cô hay, đây đều là người ta giàu rồi thiện tâm, giàu rồi từ bi! Cô cũng tỉnh lại đi, người ta nhìn các cô là học sinh, không thương động các người. Làm tất cả điều này, chớ không biết điều!”

“Đô đô ——” ký giả tiểu báo cúp điện thoại. Ngủ tiếp đi, anh ta còn muốn sống thêm hai năm... Trước kia ngu ngốc muốn điều tra thân thế Diệp Thần, người tốt không tính toán với anh, Emma, suy nghĩ lại cũng cảm thấy sợ.

Người ta có thể, có thể so sánh với sao trên trời. Người ta thế lực sau lưng có thể thần bí! Người ta sáng lập công ty liền có tài sản mấy triệu.

Diệp Thần làm tài tử, căn bản là chơi, anh ta và người khác không giống nhau, Diệp Thần không dựa vào sao sáng để ăn cơm, người ta tự do phóng khoáng, nói không làm tài tử là không làm tài tử, người khác ai có thể được như vậy?

Người ta không cần nịnh hót, không cần cậy thế quyền quý, chính

người ta đã là quyền quý.

Vốn là anh không biết những chuyện này, là anh họ anh làm chủ bút ở Giang Thành nói cho anh biết.

Bí mật thân thể của Diệp Thần, đây tuyệt đối là chuyện mà bọn họ không có cách nào tưởng tượng nổi. Ngay cả những lão ký giả lăn lộn bảy tám năm trong nghề này, cũng đào không ra thân thể của Diệp Thần.

Ai... Hay là tắm một cái rồi đi ngủ, nghĩ quá nhiều, dễ dàng cụt tay, gãy chân...

Ngô Tiểu Ly và Lữ Tâm Tâm tức giận đến phát điên, nhưng là, cũng không có cách nào đối phó với Mạc Kinh Hàn.

Lữ Tâm Tâm cực kỳ hoài nghi “Lâm Nghệ Phong” chính là Diệp Thần, nhưng là không có cách nào vạch trần anh ta.

Nhắc tới cũng kỳ lạ... Một công tử thân thể như vậy, tại sao lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé của bọn họ, lại không dẫn tới cái gì hỗn loạn...

Tại sao a? Không khoa học! Những ký giả tạp chí kia không muốn tìm ra thân phận anh ta sao?

Lúc chủ nhiệm tiến vào lớp, thông báo với mọi người: “Ngày mai trường học tổ chức hoạt động ngoại khóa. Tám giờ sáng tập trung tại trường học.”

Bởi vì, ở rừng Phong Diệp ở Lương Thành bọn họ, đến mùa sương phủ hết rừng phong, trường học sẽ tổ chức dã ngoại.

Mặc dù Lương Thành không lớn, nhưng là nằm sát núi Phong Diệp,

đặc biệt ở chỗ Phong Diệp nơi đây rất lạ. Phong Diệp chỗ khác là 3 cái sừng, 5 cái sừng, 7 cái sừng vân vân.

Lá Phong Diệp nơi đây, phổ biến là 11 cái sừng, còn có 13 cái sừng, có thể nói hết sức hiếm thấy.

Nhất là “Thập sát phong vương”, có lá đỏ sớm nhất, lá rơi trễ nhất, lá nhiều màu sắc nhất, lá có nhiều góc cạnh nhất mà nổi tiếng.

Đến mỗi mùa thu tháng mười, là lúc cả rừng phong diệp đỏ nhất, du khách khắp nơi sẽ kéo về sát chân núi để thưởng thức.

Nhiệm vụ ngày mai của bọn họ là, viết một luận văn đề tài rừng phong diệp.

...

Bọn học sinh oán thán: “Chơi thì chơi thôi, còn phải làm nhiệm vụ, để cho người chơi cũng không thoải mái!”

Mạc Kinh Hàn ngược lại là không có cảm giác gì, đi xem phong diệp một chút cũng tốt, có thể để cho cô suy nghĩ rộng hơn một ít.

Buổi trưa tan học, không ít bạn bè bắt đầu chuẩn bị đồ cho chuyến dã ngoại ngày mai.

Mạc Kinh Hàn đem 2 ngàn 200 tiền nhuận bút giao cho mẹ, còn mình một phen tiền cũng không giữ.

Khương Mai nắm tiền này, chỉ cảm thấy phỏng tay...

Kinh Hàn... Mới 17 tuổi... Đã phải gánh vác gánh nặng gia đình!

Những ngày qua, cô nhìn nắm tiền, đều do Khinh Hàn mang về.

Trong lòng Khương Mai rất khó chịu, nhưng là khó chịu hơn khi con gái cô lại tỏ ra vui vẻ yên tâm... Tiền đồ con gái, cô rất biết đủ!

Sáng sớm hôm nay, chị gái Khinh Hàn cũng mang tiền lương về. Bởi vì hàng ngày cô làm việc ban đêm, cho nên tiền lương so trước kia cũng nhiều hơn.

Trong lòng Khương Mai, thật giống như bị xoa thành một đoàn.

Hai cô con gái cũng quá hiểu chuyện, khiến cho cô thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Mạc Khinh Hàn đưa tiền cho mẹ cất giữ, để cho bà tích góp chữa bệnh cho ba.

Khương Mai cầm tiền này, trong lòng rất khó chịu...

Thật là ngũ vị tạp trần.

Con cái của nhà khác suốt ngày vòi tiền ba mẹ, nhà cô, lại là cầm tiền của con cái

Trong lòng vừa chát lại vừa khổ.

Buổi chiều, Mạc Ninh Viễn gọi Khương Mai vào phòng, cầm ra 650 đồng: “Tiểu Mai, đây là tiền anh làm điện báo cho người ta. Bây giờ cũng sắp vào mùa đông, mấy đứa nhỏ ngay cả quần áo cũng không có. Chúng ta nghèo đi nữa, cũng không thể để cho mấy đứa nhỏ phải thua thiệt.”

Khương Mai nói: “Chớ xài bậy, giữ lại chữa bệnh đi.”

Mạc Ninh Viễn kiên quyết nhìn chăm chăm cô nói: “Không sao, không có tiền, anh có thể nhịn!”

Vành mắt Khương Mai ửng đỏ, muốn nói cái gì, nhưng không nói ra được. Rốt cuộc không cưỡng được anh, hai người ngồi xe đi thành phố, mua cho Mạc Khinh Hàn một cái váy lông dê màu hồng.

Lại mua con gái lớn một cái áo khoác màu xanh nhạt.

Sáng sớm ngày thứ hai dã ngoại, Mạc Khinh Hàn định đi tới trường, Khương Mai mắt đầy ôn nhu kéo Khinh Hàn.

“Khinh Hàn, con nhìn xem, đây là gì...”

Mạc Ninh Viễn từ phòng ngủ đi ra, tay giơ lên chiếc váy giũ ra...

Khương Mai cười nói: “Là ba con mua, ba làm điện hạn toàn. Mua cho chị con cái áo khoác.”

“...” Mạc Khinh Hàn nghẹn ngào, không nói ra lời. Hốc mắt lại cay xè: “Cám ơn, ba — — “

Mạc Khinh Hàn cầm quần áo ở trong tay, trở về phòng thay đồ.

Khương Mai lại đưa cho cô một đôi giày công chúa màu trắng, Mạc Khinh Hàn mặc vào, trong nháy mắt trở nên xinh đẹp, hoạt bát, thật là đẹp giống như sao sáng đi xuống trong ti vi. Khương Mai vừa bẻ cổ áo cho con gái, vừa nói: “Thật là đẹp.”

Mạc Khinh Hàn lại nói: “Rất ấm áp...”

Lúc này, chị gái Khinh Hàn vừa tan ca trở về, Khương Mai cầm ra áo

khoác màu xanh nhạt cho cô: “Thế nào, là ba con mua cho con.”

Nước mắt Mạc Tâm Vũ “Bá” rơi xuống.

“Đứa nhỏ này, đã lớn như vậy, khóc gì? Mau thay đồ, xem thử có hợp hay không.”

Mạc Tâm Vũ cởi xuống áo khoác cũ nát, Khương Mai cẩn thận mặc vào cho cô.

Mạc Kinh Hàn hít mũi, nói: “Chị, chị thật đẹp...” Thật ra thì, dáng dấp của Mạc Tâm Vũ rất đẹp, trước kia nhà bọn họ cũng được coi là gia đình bậc trung tài nghệ, hai cô con gái ăn mặc đẹp vô cùng, dáng dấp cũng trắng nõn, thanh tú.

Cho nên, từ lúc ba bị bệnh tới nay, tất cả mọi người trong gia đình đã không còn hình dạng con người.

Bây giờ đã khá hơn, Mạc Kinh Hàn mỉm cười, nhìn ba mẹ và chị, cảm khái nói: “Rồi mọi chuyện sẽ tốt hơn.”

Chương 1890: Tôi mù sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Đúng, rồi mọi chuyện sẽ ổn...”

Bởi vì hôm nay đi dã ngoại, Diệp Thần không tìm cô chạy bộ.

Mạc Khinh Hàn mặc váy phấn tới trường tập hợp.

Lúc đi vào phòng học, có mấy bạn học đột nhiên “Oa” một tiếng!

Bởi vì, Mạc Khinh Hàn để tóc xõa vai, chải thành một cái đuôi ngựa.

Lại đi phía sau Lưu Hải, không có sự cản trở của Lưu Hải, lộ ra cái trắng sáng bóng, ánh mắt sáng ngời, để cho người nhìn cảm giác giống như là thấy ngôi sao ở trên trời sáng lấp lánh vậy.

Áo khoác màu hồng phấn, làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, sáng bóng nước trọt của cô. Hai tai bị gió thổi, còn lộ ra một tia hồng, giống như là bóp một cái là có thể bóp ra nước.

Bởi vì mùa đông khô ráo, môi dễ dàng nứt ra, cô bôi một chút nhuận môi cao.

Lúc này, cô đứng ở cửa, bị các bạn học đồng loạt nhìn cô chăm chăm. Cô ngượng ngùng cười một tiếng, gò má hồng hồng nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, thu hút hết tất cả ánh mắt của mọi người.

Nhất là Lục Vũ Hiên, anh nhìn cô chăm chăm, trong đầu liền văng ra

một câu: “Tai bên vừa tựa như mây đỏ hai đoá, giữa chân mày tự có xuân - sắc ba phân...”

Mặc dù, cách khá xa, nhưng là, anh giống như đã đánh hơi được cô nơi đó tản mát ra một cổ làm say đắm lòng người!

Cô làm sao lại trông đẹp đến vậy? Trước kia chưa từng phát hiện cô đẹp đến vậy a.

Cô đẹp đến nỗi làm người ta lóa mắt.

Minh diễm, không thể tả.

Không không không! Không chỉ là đẹp.

Cô, vốn dĩ thông minh, văn tư nhạy bén!

Văn chương của cô, anh toàn bộ mua, anh vì tài văn chương của cô mà bội phục.

Lục Vũ Hiên hô hấp dồn dập, càng ngày càng rạo rức!

Lòng ngực anh căng lên, giống như có cây đuốc đang cháy! Tựa như không tìm được chỗ phát tiết, anh lập tức có thể bỏ mạng!

Những bạn học, cũng đều nhìn ngây ra! Chẳng ai nghĩ tới, bạn học cùng trường hai năm Mạc Kinh Hàn, thay đổi ăn mặc, lại đẹp đến vậy... So sánh với lần đi thử kính đẹp hơn nhiều!

Mạc Kinh Hàn hướng các bạn học cười một tiếng, xuyên qua giảng đài đi đến bên cửa sổ.

Lúc đi ngang qua chỗ ngồi Lục Vũ Hiên, người này đột nhiên kéo cô,

nhét vào tay cô một tờ giấy.

“Oa — — làm gì làm gì?” Các bạn học đột nhiên lại “Oa “ một tiếng, cộng thêm Lục Vũ Hiên đột ngột hành động, làm Mạc Khinh Hàn giật mình.

Cô biết trong tờ giấy, có thể là Lục Vũ Hiên bày tỏ...Cô không có mở ra ngay, mà làm bộ bình tĩnh trở về chỗ ngồi.

Lúc này, cô giáo chủ nhiệm đi vào lớp: “Chúng ta chuẩn bị lên đường, tất cả mang theo máy vi tính xách tay, đi thôi!”

Các bạn học lục tục ra ngoài, Mạc Khinh Hàn còn chưa kịp mở tờ giấy, liền bị Diệp Thần đoạt mất.

“Lớn mà còn làm trò con nít! Còn viết giấy truyền tay!” Diệp Thần nhìn tờ giấy, sau khi xem xong, sắc mặt âm trầm giống như oan uổng. Anh híp mắt, vò tờ giấy, muốn muốn vứt đi.

Mạc Khinh Hàn đưa tay đoạt lấy tờ giấy trở về. Cô còn không thấy thế nào, ít nhất phải để cho cô nhìn một chút xem thử bên trong viết cái gì!

Mạc Khinh Hàn mở tờ giấy ra.

Phía trên dùng hai từ xinh đẹp viết một bài thơ: “Nhẹ một chút đôi môi đúng dịp sơ trang, người ngọc quyến rũ thẳng xuân quang. Ngậm thẹn thùng khiếp khiếp cùng quân thấy, cười yếu ớt sanh thành một đoạn hương.”

“...” Yêu... Khen không tệ! Lục Vũ Hiên viết thơ này tương đối hợp với tình cảnh.

Mạc Khinh Hàn cảm giác bên trong có ý tứ.

Cô viết phía sau tờ giấy: “Xin lỗi!”

Cô viết xong tờ giấy, chiết gấp lại, vừa định kẹp vào máy vi tính xách tay, lại bị Diệp Thần đoạt đi.

Diệp Thần “Hừ” một tiếng, mở ra nhìn lướt qua, vốn là sắc mặt u ám, trong nháy mắt tươi sáng ánh nắng.

Khóe miệng cong lên, kiêu ngạo nói: “Cái này còn không sai biệt lắm.”

Nói xong, ném tờ giấy trở lại: “Hừ — — “

... Thiếu gia này... Tính anh Thần vẫn luôn tự do phóng khoáng như vậy, đừng trách anh ấy.

Đoàn người đi tới dưới chân núi, khắp nơi rừng phong diệp đỏ rực, làm cho tâm tình người ta ngay lập tức trong sáng.

Lục Vũ Hiên mặt mũi hớn hờ đi tới trước mặt Mạc Khinh Hàn.

Mạc Khinh Hàn đưa tờ giấy đưa cho anh.

Lục Vũ Hiên mở ra sau, từ từ nhìn..

Sau khi xem xong, cả người Lục Vũ Hiên như muốn nổ tung.

“Có ý gì?” Anh hoàn toàn không dám tin, Mạc Khinh Hàn lại từ chối anh? Cô làm sao dám?

Mạc Khinh Hàn quét anh một cái, lãnh đạm nói: “Ý trên chữ.”

Lục Vũ Hiên chân mày dựng đứng: “Cậu không phải một mực thăm mến tôi sao? Cậu đây là ý gì?”

“Tôi thăm mến cậu?” Mạc Khinh Hàn cảm giác cực kỳ buồn cười, cô tự giễu nói: “Tôi mù như vậy sao?”

“Phụt — —” Diệp Thần cười phun!

Lục Vũ Hiên giận đến cả người phát run! Không thể như vậy! Kết quả tại sao có thể như vậy? Cô đọc xong thơ, sau đó hẳn là mừng rỡ như điên! Hẳn là khóc chạy tới nói cho anh, cô hạnh phúc biết bao nhiêu, có thích anh biết bao nhiêu mới đúng a!

Bây giờ là tình huống gì đây?

Cô làm sao dám cự tuyệt anh? Cô làm sao dám? Sắc mặt Lục Vũ Hiên trở nên bối rối như bị sấm đánh, anh cũng không biết mình làm thế nào leo lên được đỉnh núi.

Chuyện này một khi lan truyền ra, nữ sinh thì có nói bóng nói gió tin đồn bịa đặt truyền ra.

Lữ Tâm Tâm ghen tị muốn chết, kéo mấy nữ sinh khua môi múa mép, nói những lời khó nghe.

Nói gì “Mạc Khinh Hàn thật không biết xấu hổ, ngày ngày cùng Lâm Nghệ Phong đi gần như vậy, còn cùng Lục Vũ Hiên câu câu đáp đáp! Tôi thật không ưa cô ta!”

“Đúng vậy! Gần đây, Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong ngày ngày cùng nhau đi học, cùng nhau tan học!”

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy nhiều lần, hai người bọn họ hàng ngày buổi trưa cũng cùng đi, lén lén lút lút cũng không biết đi đâu, buổi sáng cùng nhau chạy bộ, tan học còn cùng nhau quét dọn vệ sinh.”

“Mạc Khinh Hàn rốt cuộc xảy là đang làm gì? Thật là không biết xấu hổ.”

“Đúng nha đúng nha, buổi tối tan học, còn giúp Lâm Nghệ Phong quét dọn vệ sinh. Vốn là, ngày đó tớ muốn ở lại giúp cậu ta quét dọn phòng học, nhưng là cậu ta thật hung dữ, cậu ta trừng mắt làm tớ sợ... Tớ cũng không dám ở lại.”

“Đúng nha, tớ cũng vậy... Cậu ấy đối với chúng ta đặc biệt hung dữ, nhưng với Mạc Khinh Hàn vừa nói vừa cười, hai người bọn họ khẳng định là yêu đương!”

Lữ Tâm Tâm đột nhiên cười lạnh: “Cũng chỉ có Lục Vũ Hiên ngu ngốc không nhìn ra người Mạc Khinh Hàn thích là ai! Lục Vũ Hiên này ngu ngốc, luôn làm ra vẻ mặt lạnh!”

Cô càng nói càng tức, thanh âm càng nói càng lớn...

Lúc này, đột nhiên nghe được có nữ sinh mắng: “Lữ Tâm Tâm, cô không có mặt mũi hay sao? Còn mặt mũi nói Lục Vũ Hiên a, tại sao không nói chính cô một chút? Lục Vũ Hiên vốn không thích cô, cô còn chưa phải là nếu không phải là cùng người ta ngồi cùng bàn, người ta muốn đổi vị trí, cô còn không cho phép người ta đổi. Cô không phải mặt lạnh? Còn không biết xấu hổ nói đến người khác... Tôi cũng chỉ có thể a a.”

Cô gái vừa nói, tên là Lưu Diêu, thích Lục Vũ Hiên đến phải chết, ba ngày hai đầu viết thư tình cho người ta, giống như sợ cả thế giới này không biết.

Cô và Lữ Tâm Tâm có thù oán, hai người hận đối phương, hận muốn chết!

“A — — Lưu Diêu! Cô cho là, cô có gì tốt lắm sao? Ít nhất, tôi bây giờ ngồi bên cạnh

Lục Vũ Hiên, cô ngay cả ngồi bên cạnh cậu ấy cũng không thể.”

“ ... ”

Hai người càng nói càng hung, trực tiếp ra tay đánh nhau.

Các bạn học “Ô ngao” nhào tới can ngăn.

Mạc Khinh Hàn ngược lại không quan tâm.

Cô giáo chủ nhiệm giận đến lỗ mũi đều phải sai lệch: “Tất cả dừng tay cho tôi — — dẫn các em đi dã ngoại, không phải dẫn các em tới đây để đánh nhau! Trở về viết mười ngàn chữ ‘kiểm thảo’ cho tôi!”

Chương 1891: Hại người không thành, bị gặp nạn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lữ Tâm Tâm tức giận đến cả người bốc lửa!

Leo núi được một lúc, cô ta càng nghĩ càng ảm ức.

Hận không thể đi đến bên cạnh vách núi nào đó, đẩy Mạc Kinh Hàn xuống.

Mạc Kinh Hàn cũng bức bối, rõ ràng đánh nhau Lữ Tâm Tâm là Lưu Viễn, sao bị thương lại là cô?

Chẳng lẽ đây là nằm thôi cũng trúng đạn trong truyền thuyết?

Phong cảnh trên núi cực kỳ đẹp, thỉnh thoảng Lục Vũ Hiên lại trò chuyện với Mạc Kinh Hàn, trong đầu Mạc Kinh Hàn nhiều tâm sự, không rảnh quan tâm cậu.

Mỗi lần Lục Vũ Hiên không nhịn được muốn nói chuyện với Mạc Kinh Hàn, Diệp Thần đều cản phía trước, lặng lẽ trừng mắt nhìn cậu.

Lục Vũ Hiên lại nuốt lời muốn nói về.

Đi đến giữa trưa, Lục Vũ Hiên không nói được với Mạc Kinh Hàn nửa chữ.

Diệp Thần mở nắp bình giữ nhiệt, đưa nắp cho Mạc Khinh Hàn:
“Khát nước không? Uống nước đi.”

Hôm nay cô không mang theo gì, Diệp Thần lại cống một cái bọc lớn!
Bên trong có nước ấm, có bánh mì, có đồ ăn vặt, còn có táo, dao gọt trái cây!

Từ đầu cho đến giữa, trưa, cô ngoại trừ chơi, thì là ăn.

Cô uống hai ngụm nước, Diệp Thần đóng nắp lại, lấy táo ra gọt táo cho cô.

Những bạn học nữ khác mắt tròn sắp lồi ra, Lữ Tâm Tâm đi tìm chủ nhiệm lớp cáo trạng -----

“Thầy! Mạc Khinh Hàn và ‘Lâm Nghệ Phong’ yêu sớm! Hai người bọn nhất định là đang yêu nhau! Em nhìn thấy Lâm Nghệ Phong gọt táo cho Mạc Khinh Hàn!”

Chủ nhiệm lớp nói: “Gọt táo thì là yêu sớm sao? Vậy chẳng phải Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong yêu sớm với tất cả bạn học sao?”

Chủ nhiệm lớp chỉ ra sau, Lữ Tâm Tâm quay ra nhìn thấy Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong đang chia ăn cho mọi người.

...

Trong lớp hơn sáu mươi học sinh, nháy mắt đã xơi hết balo của Diệp Thần.

Mạc Khinh Hàn ngồi trên tảng đá lớn cười: “Còn không mau cảm ơn em, giờ balo rỗng rồi, nhẹ hơn nhiều đúng không?”

Diệp Thần muốn nhéo mặt cô, ngốc quá, chia hết đồ ăn như vậy thì cô ăn gì?

Lữ Tâm Tâm cảm giác mình bị cô lập! Cô ta nhìn các bạn của mình cười cười nói nói, có ăn có uống.

Chỉ có mình cô ta đầy bụng lửa giận, không có chỗ phát tiết!

Khách du lịch trên núi dần nhiều hơn, trong lòng Lữ Tâm Tâm cũng sinh ra ý nghĩa xấu.

Trong tay cô ta cầm chai nước suối, định lát nữa hất vào người Mạc Khinh Hàn!

“Hừ!” chờ lát nữa, cô ta sẽ giội nước khoáng lên đầu Mạc Khinh Hàn: “Để xem mày còn xinh đẹp được không! Còn mặc quần áo mới, tao xem quần áo mày ướt đầm thì m làm được gì!”

Lữ Tâm Tâm mở nắp chai ra, cô ta chậm rãi đi đến gần Mạc Khinh Hàn.

Cô ta làm bộ nói chuyện Lục Vũ Hiên.

Mạc Khinh Hàn ngồi trên tảng đá lớn, ở góc độ này, nếu chai nước của cô ta giội xuống, có thể giội hết lên đầu Mạc Khinh Hàn, nếu Mạc Khinh Hàn né, vậy nước sẽ thuận theo cổ Mạc Khinh Hàn chảy xuống.

Lương Thành tháng mười, thời tiết đã hơi lành lạnh, quần áo bên trong ướt đầm, không chết cóng mới là lạ!

Lữ Tâm Tâm cười âm hiểm, chai nước trong tay dần nghiêng về phía Mạc Khinh Hàn.

Mạc Khinh Hàn đang dõi mắt nhìn đỉnh núi đầy lá phong ở đằng xa, trong đầu cô dần hình thành một cuốn tiểu thuyết động lòng người.

Cô càng nghĩ càng xuất thần, ánh mắt mông lung đặt giữa mây mù. Trên núi không chỉ có lá phong đỏ, còn có cây tùng xanh, cây lá vàng...

Cô đang mải mê suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy sau lưng có nữ sinh hét lên một tiếng: “A -----“

Mạc Khinh Hàn quay đầu, thấy Lữ Tâm Tâm dính đầy nước.

Bên cạnh, Diệp Thần ngoài cười nhưng trong không cười nhếch môi, vừa xem kịch vui, vừa cầm khăn tay lau nước đọng trên tay.

Lữ Tâm Tâm hét lên: “Lâm Nghệ Phong! Anh bị bệnh à? Sao anh lại vẩy nước lên người tôi? Anh nhìn xem quần áo tôi ướt hết rồi!” Cô ta kéo áo len màu đỏ.

Diệp Thần híp mắt, lạnh lùng liếc nhìn cô ta. Lữ Tâm Tâm mắng kinh hơn: “Bệnh tâm thần!” Quần áo cô ta ướt đẫm, vốn muốn tính kế Mạc Khinh Hàn, ai ngờ, cô ta đang định dội nước lên đầu Mạc Khinh Hàn, đúng lúc này, Lâm Nghệ Phong đột nhiên đẩy chai nước về phía cô ta.

“Ào -----“ Chai nước đổ hết lên người cô ta, đáng hận hơn chính là, sau khi Lâm Nghệ Phong đẩy nước vào người cô ta, còn không buông tay, mắt thấy nước chảy vào quần áo cô ta, không sót lại giọt nào, anh mới buông tay, cái chai rơi xuống đất.

Cái chai lăn trên mặt đất.

Nước lạnh kia, chảy vào trong quần Lữ Tâm Tâm.

Quần lót của cô ta cũng bị ướt!

Lữ Tâm Tâm lạnh run cầm cập, nước mắt lập tức rơi xuống...

“Tiền mất tật mang.” Lục Vũ Hiên nhìn thấy tất cả, ban nãy cái chai trong tay Lữ Tâm Tâm nghiêng đi, Lục Vũ Hiên đã phát hiện ra sự khác lạ.

Cậu đang định đưa tay ngăn, không ngờ động tác của tên Lâm Nghiê Phong còn nhanh hơn cậu!

...

Lữ Tâm Tâm dậm chân chạy về phía trước, đằng trước có nhà gỗ nhỏ, là nhà vệ sinh công cộng.

Cô ta phải cởi quần lót bên trong ra. Nếu cứ mặc thế về nhà, nhất định sẽ bị bệnh.

Cô ta sợ mất mặt, cho nên không ở cùng bạn bè.

Một mình đầy bụng khuất nhục chạy về phía trước.

Chạy chạy, cô ta cảm giác bụng hơi đau. Cô ta đưa tay ôm bụng, cái bụng lạnh buốt.

Bụng dưới nặng nặng, không biết có phải dì cả đến hay không...

Trên trán Lữ Tâm Tâm toát ra mồ hôi lạnh. Hôm nay cô ta không mang băng vệ sinh! Quần áo cũng ẩm ướt, nếu dì cả tới thì phải làm sao?

Cô ta nén đau chạy đến nhà vệ sinh.

Cô ta kéo cửa gỗ ra, bên trong là nhà vệ sinh sạch sẽ. Bên trên có thông gió, không có mùi gì.

Bi kịch là, dì cả đến thật rồi! Má ơi, vậy phải làm sao giờ?

Quần lót bên trong đã ướt đẫm! Dì cả lại tới, cô ta muốn chết!

Cô ta nhanh chóng kéo quần lên, đi ra khỏi nhà vệ sinh, muốn gọi mấy người Ngô Tiểu Ly đi mua băng vệ sinh giúp cô ta.

Nhưng, lực chú ý của bọn Ngô Tiểu Ly đã ở hết trên người Lâm Nghệ Phong, cô ta gọi kiểu gì, bọn họ cũng không nghe thấy.

Cô ta gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, bụng âm ỉ... bởi vì quần áo quá lạnh.

Tất cả đều là nước! Cơn lạnh khiến cô ta run rẩy.

Cô ta lại chạy về nhà vệ sinh, trước tiên cởi quần lót ra đã rồi nghĩ cách sau!

Cô ta cởi quần jean xuống, còn chưa cởi quần trong ra, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng ‘sss’ -----

“Rắn ----- a ----- cứu mạng!” Lữ Tâm Tâm đá tan cửa, mặc quần trong màu phấn hồng chạy ra -----

Cô ta không mặc áo khoác, áo len màu đỏ rất ngắn, không che được gì!

Du khách trên núi, bao gồm cả học sinh cấp ba, tất cả đồng loạt nhìn cô ta, ngẩn người.

Không phải vì cô ta chân trần chạy đến, mà vì, sau mông cô ta, có một con rắn đang cắn -----

Con rắn kia như cái đuôi của cô ta... cực kỳ kinh dị, lại khiến người khác buồn cười -----

“Ha ha ha -----” Cả núi Thập Sát rung lên.

Chương 1892: Hồn loạn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lữ Tâm Tâm ngây người, cô ta không dám quay đầu, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô ta không xác định được bắp đùi có phải bị rắn cắn hay không, cô ta chỉ cảm thấy rất đau!”

Loáng thoáng cảm giác được hơi lạnh sau lưng, cô ta run rẩy quay đầu, thấy một con rắn màu xanh lá cây đậm -----

“A -----“ Cô ta bị dọa đến cứng đờ, cả người run lẩy bẩy... Tất cả mọi người nhìn thấy nước tiểu của cô ta, thuận theo bắp đùi chảy xuống... còn có vệt đỏ.

Chật vật khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Lữ Tâm Tâm như cương thi, đứng yên đó. Tất cả mọi người cho rằng cô ta sẽ bị dọa ngất, nhưng, mắt cô ta mở to, sắc mặt trắng bệch, lại không hề ngất.

Không ít du khách lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Chủ nhiệm lớp lập tức quát: “Chụp cái gì mà chụp?” Ông lập tức cởi áo khoác của mình, đập về phía con rắn.

Con rắn nhả ra, trốn thoát.

Tất cả bạn học đều sợ đến choáng váng, lập tức chạy tới xem Lữ Tâm Tâm, sợ con rắn kia có độc. Mạc Kinh Hàn cũng chạy đến,

thầy giáo nôn nóng: “Mau đưa bạn ấy đi bệnh viện -----“

Lúc này, Lữ Tâm Tâm bỗng hôn mê bất tỉnh.

“Con rắn kia có độc sao? Quá dọa người, là rắn gì vậy?” Các bạn học mồm năm miệng mười hỏi.

Thầy giáo vội la lên: “Mau đưa bạn ấy lên lưng thầy, thầy cõng bạn ấy đi bệnh viện!”

Nếu chết người, chủ nhiệm lớp biết ăn nói với cha mẹ Lữ Tâm Tâm kiểu gì?”

Diệp Thần đột nhiên nói: “Xe của em ở gần đây, lên xe em đi.”

Thầy giáo lập tức cõng Lữ Tâm Tâm đi theo Diệp Thần tìm xe. Mạc Khinh Hàn và những bạn học khác cũng đi theo.

Cả người giáo viên chủ nhiệm mồ hôi đầm đìa, các học sinh muốn ông dừng lại, để người khác cõng, thầy giáo lại sợ chậm trễ, nửa bước cũng không dám dừng.

Nhờ đâu rắn kia có độc, chậm trễ từng phút từng giây cũng có thể khiến bạn học này mất mạng a!

Xe Diệp Thần ở dưới chân núi, đỡ không xa. Là một chiếc Phantom X5, số lượng cả thế giới chỉ có ba chiếc.

Có bạn học nhận ra xe này... trong nháy mắt trợn to mắt. Nhưng tình hình khẩn cấp, không ai thảo luận về chiếc xe này.

Mọi người hỗ trợ đưa Lữ Tâm Tâm vào trong xe, chủ nhiệm lớp, Mạc Khinh Hàn và mấy nam sinh nữa lên xe, hộ tống Lữ Tâm Tâm đi

bệnh viện. Diệp Thần ngồi vị trí lái, lái xe đi.

Trên xe, chủ nhiệm lớp nói với Diệp Thần: “Vẫn may em có xe, nếu không bạn học này sẽ gặp chuyện lớn.”

Chủ nhiệm lớp biết thân phận của Diệp Thần, ở trong lòng ông cũng rất quý mến và cảm kích Diệp Thần. Trước đó, Lữ Tâm Tâm giận dữ với Mạc Kinh Hàn và Diệp Thần ông cũng biết, không ngờ Diệp Thần lại không để ý đến hiềm khích, tốt bụng giúp đỡ Lữ Tâm Tâm.

Hiện tại, xe của Diệp Thần đã bị người ta nhận ra... Nhưng cậu vẫn bất chấp nguy hiểm cứu người.

Thật sự là đứa trẻ ngoan.

Chủ nhiệm lớp cảm thán xong, lúc này mới nhớ ra lau mồ hôi trên trán. Ông thật sự lo lắng... áo sơ-mi, áo len đều ướt đẫm.

Diệp Thần và Mạc Kinh Hàn không nói gì, Mạc Kinh Hàn liếc mắt giờ ngón tay cái với Diệp Thần.

Nếu Lữ Tâm Tâm này thật sự xảy ra chuyện, không biết nên kết thúc thế nào.

Trong xe rất yên tĩnh, mấy nam sinh kia cũng không nói gì, mãi đến khi đưa Lữ Tâm Tâm vào bệnh viện, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ chẩn đoán, nói: “Bạn này bị dọa ngất, con rắn kia không có độc. Giờ tôi sẽ châm kim cho cô bé này, để cô bé nằm bệnh viện quan sát một thời gian. Mọi người hãy nhanh chóng đi thông báo cho phụ huynh học sinh đi.”

Chủ nhiệm lớp nhanh chóng gọi điện thoại cho cha mẹ Lữ Tâm Tâm.

Cha Lữ Tâm Tâm vội vàng chạy đến, vung nắm đấm vào chủ nhiệm lớp: “Mẹ nó ông trông học sinh kiểu gì vậy!”

“A -----” chủ nhiệm lớp che mắt, lùi ra sau, bộp một tiếng ngã xuống đất.

Trán giáo viên chủ nhiệm ướt đẫm mồ hôi, quần áo cũng ướt, mà cha Lữ Tâm Tâm ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, trực tiếp đánh thầy giáo!

Tất cả các bạn học đều nổi giận! Diệp Thần đập một phát vào xương sườn cha Lữ Tâm Tâm.

Mấy nam sinh khác cũng đi lên đẩy cha Lữ Tâm Tâm: “Chú có bị bệnh không đấy! Con gái chú không hề có chuyện gì! Chính cậu ấy gây sự trước, bản thân bị rấn cấn, liên quan gì đến thầy của bọn cháu?”

“Mẹ nó chú đúng là có bệnh! Thầy giáo mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, quần áo ướt nhẹp, mẹ nó ngay cả câu cảm ơn chú cũng không có, còn ra tay đánh người! Bảo sao con gái chú lại ngu như vậy, hóa ra là do di truyền!”

Nguyên tắc của Diệp Thần là, có thể ra tay đánh người kiên quyết không nói chuyện, hướng chi đối phương ra tay trước, vậy anh càng không thể nuông chiều.

Diệp Thần vung nắm đấm lên, vô cùng đàn ông, bốp phát vào mắt, đánh cho cha Lữ Tâm Tâm ngây người.

Một cú này, coi như Diệp Thần thay thầy giáo đánh!

“Mọi người làm gì vậy? Sao lại đánh người?” Cha Lữ Tâm Tâm đang rất hùng hổ, đột nhiên bị nhiều học sinh như vậy vây quanh, lập tức bị đánh cho hồ đồ.

“Đánh chú thì sao? Chú thử đánh lại đi!” Mấy nam sinh bên cạnh Diệp Thần cũng xắn tay áo.

Mạc Kinh Hàn tức muốn chết!

Chuyện hôm nay, từ đầu đến cuối đều cho Lữ Tâm Tâm ngu xuẩn, tự mình gây sự.

Nếu không phải Lữ Tâm Tâm cầm bình nước thùng muốn giội vào cô, Diệp Thần sẽ không ngăn lại. Sau đó, cũng là tự Lữ Tâm Tâm chạy đến nhà gỗ nhỏ đi nhà xí, không liên quan gì đến mọi người.

Thầy giáo và các bạn học đưa cô ta đến bệnh viện, đã là tận trách nhiệm.

Nếu bọn họ mặc kệ cô ta, vậy nếu rắn có độc thì sao? Chẳng khác gì để cô ta tự chết! Lữ Tâm Tâm ngu xuẩn còn có người cha cũng ngu xuẩn như cô ta.

Cha Lữ Tâm Tâm lập tức choáng váng, còn chưa đợi ông ta lấy lại tinh thần, một người phụ nữ trung niên ăn mặc hờ hang kêu gào: “Tâm Tâm a ----- Tâm Tâm... nếu con có gì bất trắc, mẹ sẽ liều mạng với đám chó chết này!”

Khóc xong, lại quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn mọi người: “Đều là mấy người hại con gái tôi! Bà đây muốn kiện các người lên tòa án! Nhất là ông -----“

Móng tay dài của bà ta chỉ chủ nhiệm lớp, móng tay đỏ tươi như

chảy máu, chỉ vào đầu chủ nhiệm lớp: “Bà đây sẽ tố cáo ông! Nếu không phải ông, con gái của tôi sao lại bị rắn cắn! Mẹ nó ông phải bồi thường tiền! Không có năm trăm vạn, con gái của tôi kiên quyết bất tỉnh!”

Người phụ nữ này giương nanh múa vuốt, trong nháy mắt rước lấy một đồng người vây xem náo nhiệt.

Các nam sinh cãi nhau với bà ta, tất cả đều bị bà ta cào khiến lui về sau. Một mấy nam sinh bị bà ta cào đỏ bưng.

Mắt thấy móng tay của bà ta vươn về phía Diệp Thần -----

Mạc Kinh Hàn nhanh chóng xông lên, đưa tay bắt được móng tay dài của người đàn bà, rắc rắc bẻ gãy hai móng tay của bà ta!

“A ----- con nhỏ điên này! Dám làm gãy móng tay bà đây!” Người phụ nữ bị đau gào khóc.

Mạc Kinh Hàn chưa từng tức giận như vậy, cô cảm giác mắt mình đang bùng cháy, bởi vì lồng ngực gần như sắp nổ tung.

Xung quanh không ít người nhận ra Diệp Thần, xì xào bàn tán: “Kia là mình tinh đúng không? Tên Diệp Thần phải không nhỉ?”

Chương 1893: Điều là sữa chua gây họa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cậu ta là Diệp Thần -----“

“Diệp Thần -----“

Chủ nhiệm lớp vội đẩy Diệp Thần vào cầu thang.

“Em đi trước đi, nơi này để thầy xử lý.”

Sao mẹ Lữ Tâm Tâm có thể để thoát được, bà ta xông lên, muốn túm lấy cổ áo của Diệp Thần, Mạc Kinh Hàn chợt đưa tay đẩy bà ta ----- người phụ nữ chết tiệt này còn dám động vào anh Thần của cô, thật sự chán sống rồi!

Trong hành lang, càng lúc càng nhiều người tụ tập, vệ sĩ và ám vệ của Diệp Thần nhanh chóng ngăn đám người.

Cha của Lữ Tâm Tâm đã bị ngăn ở bên ngoài, hai vệ sĩ giữ chặt ông ta.

Mẹ Lữ Tâm Tâm chửi ầm lên: “Hại con gái tao còn chưa đủ mà còn muốn chạy? Bà đây muốn kiện mày! Bà đây muốn kiện chết bọn mày!”

Diệp Thần ngăn mọi người, anh ngạo nghễ đứng thẳng, lấy di động ra gọi thẳng cho luật sư: “Muốn kiện tôi, đến đây đi, tôi chơi với bà!”

Điện thoại được kết nối, Diệp Thần lạnh lùng nói: “Bệnh viện Lương thành, dẫn một đoàn luật sư tới cho tôi.”

Chuyện hôm nay, không kết thúc êm đẹp được đâu!

Muốn âm ỉ đúng không? Tôi sẽ ghi kĩ khoản nợ này!

Để xem xem ai thắng ai!

Không ra tay thì cho là quả hồng mềm đúng không?

Hôm nay, tôi sẽ cho bà biết nỗi đau khi đá trúng tấm sắt!

Xung quanh xem náo nhiệt, rất nhiều người kêu: “Diệp Thần ----- anh ấy là Diệp Thần!” Rất nhiều người chen chúc lao qua. Hành lang lập tức tắc nghẽn.

Khung cảnh hỗn loạn như chợ. Vệ sĩ của Diệp Thần trong nháy mắt bị chìm giữa đám đông.

Mẹ Lữ Tâm Tâm bị khí thế của Diệp Thần hù dọa, lập tức chuyển phương hướng, chiếc nhẫn trên tay phải bà ta cào ra máu trên mặt thày giáo.

Tay trái túm tóc Mạc Kinh Hàn mắng: “Con nhóc đê tiện này! Con gái tao không tốt, thì mày cũng đừng mong tốt!”

Lửa giận Diệp Thần thiêu đốt, anh bỗng đưa tay vịn tay mẹ Lữ Tâm Tâm: “Bà buông tay cho tôi!”

Lúc này, không biết là sữa chua trong tay ai bị ép ra ngoài, văng lên mặt mẹ Lữ Tâm Tâm, còn có một ít văng lên mặt Mạc Kinh Hàn.

Mẹ Lữ Tâm Tâm vẫn không buông tay, đầu Mạc Kinh Hàn bị bà ta túm nghiêng qua một bên. Một cái tay khác cào lên mặt Diệp Thần. Chân trái nâng lên đập về phía thầy giáo.

“Bốp ---“ cùi chỏ của mẹ Lữ Tâm Tâm đập vào mồm thầy giáo, lập tức máu chảy đầy miệng thầy giáo.

“A....” Mạc Kinh Hàn bị kéo tóc xuống.

Lửa giận của Diệp Thần bốc lên!

“Rắc -----“ một cái, Diệp Thần vịn cánh tay mẹ Lữ Tâm Tâm. Tất cả mọi người kinh ngạc, nhưng, sau đó, lập tức có người kêu: “Anh ấy là Diệp Thần ----- Diệp Thần đánh người!”

“Cậu bị ngốc à! Sao lại là Diệp Thần đánh người, rõ ràng là anh ấy phòng vệ chính đáng! Là người phụ nữ điên kia ra tay trước!”

“A -----“ Đau quá! Mẹ Lữ Tâm Tâm kêu gào.

Cha Lữ Tâm Tâm lập tức hét lên: “Giết người a! Giết người a! Thắng oắt con này dám ra tay đánh người! Ông đây phải tố cáo cho mày táng gia bại sản!”

Giáo viên chủ nhiệm bó tay toàn tập, chỉ là một chuyện đơn giản, mà giờ ầm ỹ thành dạng này.

Ông vỗ Diệp Thần và Mạc Kinh Hàn: “Hai em đi trước đi, để thầy tiếp bà ta.”

“Diệp Thần, đừng đi -----“

“Anh ấy thật sự là Diệp Thần! Tại sao Diệp Thần lại ở đây. Tại sao

người phụ nữ kia lại đánh Diệp Thần?" Xung quanh có rất nhiều người giờ điện thoại lên quay lại.

"Diệp Thần ----- xin hãy ký tên cho em! Có thể cùng chụp ảnh không?"

A ----- Thần Thần! Mẹ ơi ---- anh ấy là thần tượng của mình!" lại có người chạy về bên này.

"Dám bắt nạt ông xã Thần Thần của tôi, nhìn tôi cào chết bà đây!"

Lông tơ Mạc Kinh Hàn dựng đứng lên, những người phụ nữ trước mặt quá điên cuồng, ai cũng như muốn ăn thịt người.

Trong nháy mắt mẹ Lữ Tâm Tâm bị vây kín. Dĩ nhiên Diệp Thần cũng bị đám nữ sinh vây quanh, có nữ sinh còn chu môi muốn hôn Diệp Thần -----

Mạc Kinh Hàn dùng hết sức lực ngăn trước mặt Diệp Thần, Diệp Thần đưa tay kéo cô lui vào hành lang.

Trong hành lang lập tức có mấy nữ sinh chen vào. Chủ nhiệm lập tức phát tay nói: "Đi mau -----"

Những nữ sinh kia như bị điên, kêu to ----- "Diệp Thần -----"

"Diệp Thần!"

Diệp Thần kéo Mạc Kinh Hàn chạy hùng hục xuống lầu, nếu không Mạc Kinh Hàn sẽ bị những nữ sinh này đè chết.

"Phù -----"

Hai người chạy ra khỏi bệnh viện, chặn một chiếc taxi, nhanh chóng lên xe.

Diệp Thần nói địa chỉ biệt thự, sau lưng một đám con gái như bị điên đuổi theo xe.

...

“Ôi trời ơi...” Mạc Kinh Hàn suýt bị hù chết, từ bé đến lớn cô chưa từng thấy cảnh tượng như này.

Diệp Thần nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, Mạc Kinh Hàn không nhịn được phì cười: “Trời đất ạ...” Cô tưởng là cô sẽ bị giẫm chết chứ.

Diệp Thần giơ tay, giúp cô chỉnh lại mấy sợi tóc xốc xếch trên trán, rồi di chuyển xuống nhéo mặt cô: “Đau không?”

Mạc Kinh Hàn lắc đầu, muốn nói không đau, nhưng vẫn cảm thán: “Trời đất ơi...”

Diệp Thần không nhịn được cười: “Em là máy lập à? Có thể đổi câu khác không?”

“Ha ha... Không sao! Em bị dọa thôi, những cô gái như thế muốn ăn thịt em vậy! Anh không thấy sao? Bọn họ, thế này -----“

Cô nhe răng trợn mắt học dáng vẻ của những cô gái đó, như cộp cái muốn ăn thịt người.

Diệp Thần bị cô chọc cười to, anh nhéo mặt cô, dáng vẻ của cô thật đáng yêu.

“Ban nãy sợ không?”

Cô lắc đầu, nhưng lại rụt rụt bả vai.

Rất nhanh, chiếc taxi dừng trước cổng biệt thự của anh, phía sau đã không có ai đuổi theo.

Diệp Thần kéo cô về nhà, anh gọi điện cho luật sư Đồng Vĩ, hỏi bọn họ đã đến bệnh viện chưa.

Luật sư Đồng Vĩ nói: “Chút chuyện nhỏ như vậy, Thần thiếu, cậu cứ yên tâm đi. Tôi sẽ khiến bọn họ chỉ còn quần lót mà mặc.”

Mạc Kinh Hàn cướp lời: “Đến cả quần lót cũng không cần để cho bọn họ!”

Cả nhà Lữ Tâm Tâm thật cực phẩm, ban nãy thật sự đã chọc giận đến cô! Ban nãy tóc cô bị túm rút một nhúm!

Thấy giáo của cô, còn có bạn học, còn có anh Thần, thiện lương như vậy, khi Lữ Tâm Tâm xảy ra chuyện, nghĩ ngay đến việc cứu cô ta trước! Thầy giáo cũng Lữ Tâm Tâm chạy xuống núi, Diệp Thần không để ý nguy hiểm bị lộ, đưa Lữ Tâm Tâm đến bệnh viện.

Ai có thể ngờ, lại bị đánh!

Nguyên nhân chuyện này vốn là lỗi của mình Lữ Tâm Tâm, trách ai được?

Nếu không phải Lữ Tâm Tâm xấu tính, sao lại làm ướt quần áo, quần áo không ướt thì sẽ không bị rắn cắn.

Hơn nữa, con rắn cắn cô ta không hề có độc, cô ta bị dọa ngất.

Cha mẹ Lữ Tâm Tâm, không hỏi trắng đen thế nào, đã đi đánh người! Đánh thầy giáo xong, còn bắt bọn họ bồi thường tiền cho con gái của họ, năm trăm vạn, biết đòi thật đấy!

Nghĩ hay lắm! Còn muốn hất cả bộ phận lên đầu bọn họ, thật buồn nôn!

Diệp Thần hí hóp mắt, dạn dò người bảo vệ thầy giáo và các bạn học.

Anh kéo cô đi lên tầng, lấy một cây lược gỗ chải tóc cho cô. Ánh mắt anh cực kỳ dịu dàng.

Cô không dám ngẩng đầu lên, ánh mắt của Thần ca quá nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp của cô nóng bừng, nhịp tim đập cực kỳ nhanh.

Anh nhìn cô chăm chăm, hơi thở nam tính bá đạo càng lúc càng gần.

Đôi mắt đen sâu của anh nhìn môi cô chăm chú, ánh mắt khang khác.

Anh chọt dí sát vào cô, môi đặt lên môi cô. Cô bất giác co người về sau, anh lại kiềm chế gáy cô, khẽ nói: “Đừng nhúc nhích, ở đây có một giọt sữa chua.”

Nói xong, đầu lưỡi liếm một vòng trên môi cô.

Chương 1894: Đoán thử xem anh có thể thi thứ mấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Khinh Hàn giống như bị điện giật vậy, khẽ run lên. Cô nghiêng đầu, tránh ra phía sau.

Anh nắm eo cô, dán người lên. Nhìn đôi môi anh đảo của cô chăm chăm, ánh mắt ôn nhu miêu tả đôi môi hoàn mỹ của cô.

Anh cười nói: “Sao lúc nãy ở bệnh viện lại chủ động như vậy? Bây giờ cũng biết tránh?”

Mạc Khinh Hàn buồn cười nghĩ, lúc nãy ở bệnh viện? Đó là có người đè đầu cô hôn lên được không? Đó là cô chủ động sao? Đó là những người phụ nữ bên ngoài bắt cô chủ động!

Diệp Thần đặc biệt thích xem bộ dạng nhỏ của cô. Môi chu lên, có vẻ không phục lắm.

Anh nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cúi người vồ lấy môi của cô.

“...” Mạc Khinh Hàn hoàn toàn cứng đờ, cô trợn to mắt nghĩ: “Nam thần quốc dân Diệp Thần, đang hôn mình!”

Diệp Thần cảm giác được cô lại ngây người, bất mãn hừ một tiếng: “Tập trung chút! Nghĩ cái gì vậy?”

Mạc Khinh Hàn cười ôm eo anh.

Diệp Thần: “...” Cả người cũng bốc cháy.

Anh nắm lấy sau ót, ôm chặt eo cô, bá đạo, nhiệt tình hôn lên.

Cô đã hoàn toàn ngây ngẩn, cả người như tan chảy vậy, trái tim nháy loạn “thình thịch”. Môi tê tê, tất cả đều là hơi thở của anh. Ngay tại lúc cô sắp không thở nổi nữa, đột nhiên anh ảo não buông cô ra: “Lúc nào tới sinh nhật?”

Tại sao thời gian phải chậm như vậy....

Nháy mắt Mạc Kinh Hàn cười phun: “Đến sinh nhật thì sao? Có món quà lớn tặng em à?”

Anh cho cô một nụ cười sâu xa, lại hôn môi cô nói: “Đương nhiên là có quà....” Tặng chính anh cho cô, có tính là món quà lớn không?

Anh bắt đắc dĩ buông cô ra. Hơi thở anh dồn dập, tất cả hơi nóng đều phun lên mặt cô.

Anh đè nén tâm tình sắp nổ mạnh của mình.

Trẻ tuổi khí thịnh! Sắp nhịn không được muốn đẩy ngã cô rồi phải làm sao? Bất đắc dĩ là, lại không thể không chờ....

Đoàn luật sư của Diệp Thần chiến đấu với ba mẹ Lữ Tâm Tâm.

Ba mẹ Lữ Tâm Tâm còn tưởng rằng vào thế lực và tiền tài của mình có thể dạy dỗ một đám học sinh và chủ nhiệm lớp xấu xa này của Lữ Tâm Tâm, ai có thể nghĩ, lại đá tới một tấm sắt lớn như vậy!

Ba mẹ Lữ Tâm Tâm phát hiện, không chỉ có con gái của mình bên

ngoài không chiếm được tiện nghi, ngay cả ông làm ăn cũng bị thương nặng! Các thương gia hợp tác với bọn họ trước kia đã hoàn toàn không dám giao hàng cho họ nữa. Nháy mắt ba mẹ Lữ Tâm Tâm liền bối rối, hai người thương lượng một chút, nhất định là thằng nhóc kia quấy rối sau lưng.

“Thằng nhóc kia là một minh tinh, chúng ta tiết lộ chuyện này ra ngoài! Minh tinh anh91 người, nhìn xem về sau nó còn lẫn lộn được không! Thằng nhóc kia không còn hào quang minh tinh này nữa, nhìn xem nó làm sao được nước nữa!”

Nhưng mà, bọn họ cầm hình và video đi đài truyền hình lại không ai dám tiếp. Mọi người đều nói: “Hai người tỉnh lại đi.... về phần tại sao, các người về nhà từ từ suy nghĩ.”

Tiếp theo, làm ăn càng ngày càng kém, dường như tất cả thương nhân đều đánh gãy nguồn hàng hóa của bọn họ.

Nháy mắt hai người cảm thấy không thoải mái.... một minh tinh nhỏ làm sao lại có thực lực và bối cảnh mạnh mẽ như vậy?

“Nhất định người này có một đế quốc buôn bán rất mạnh mẽ.... chẳng qua là chúng ta không biết!” Ba mẹ Lữ Tâm Tâm sợ ngây người, vội vàng thương lượng đối sách: “Nhanh đi xin lỗi người ta! Chết sớm sớm siêu sinh, trễ nữa ngay cả hồn vía cũng không còn rồi!”

Kết quả, người ta không thèm để ý bọn họ. đi trường học chặn cũng không chặn được người. Hộ vệ của người ta để cho người không nhìn thấy, nhưng không lúc nào là không bảo vệ xung quanh.

Qua gần nửa tháng, Diệp Thần cho một luật sư đến tiếp xúc với bọn họ. Luật sư Đồng Vĩ đặt một xấp hình trước mặt hai người.

Hai người nhìn trong hình một cái, là tình cảnh hỗn loạn đánh nhau trong bệnh viện lần đó.

Luật sư Đồng Vĩ liếc hai người, dùng loại giọng vô cùng kiêu ngạo nói: “Muốn cho ông chủ của chúng tôi dừng tay đúng không?”

“Dạ dạ dạ.... tiểu nhân có mắt không biết thái sơn.... không biết ông chủ nhà các người lại có thể lực như vậy....” Lúc đầu bọn họ còn cho rằng thằng nhóc kia chỉ là một học sinh, ai có thể nghĩ, không khi dễ đến người ta, ngược lại gài bẫy bình, còn gài bẫy ác như vậy!

Luật sư Đồng Vĩ vô cùng hiếp người nói: “Muốn cho ông chủ của tôi dừng tay cũng không phải là không được. Chờ vết thương trên mặt các giáo viên tốt lên, chờ tóc của tiểu thư Khinh Hàn mọc lại dài như vậy, hai người các người đã có thể giải thoát.”

Đồng Vĩ lấy tay đo đo tóc của Mạc Khinh Hàn, có chừng 50 60 cm.

Ba mẹ Lữ Tâm Tâm hoàn toàn ngây ngốc....

MẸ Lữ Tâm Tâm hận không thể chặt tay! Sao tay của bà lại tiện như vậy? Nhất định phải nắm tóc cô gái kia! Mặt của giáo viên kia, có nửa thàng một tháng là đã khôi hoàn toàn.

Nhưng tóc của nữ sinh kia.... không có nửa năm sẽ không dài lại được như vậy chứ?

Nửa năm ----

Nửa năm, cứ như vậy đi xuống, nhất định bọn họ phải phá sản!

Hai người nhanh chóng cho Lữ Tâm Tâm đi van cầu Diệp Thần, hy

vọng bạn học tốt của cô có thể nương tay cho.... dù sao, lúc Lữ Tâm Tâm bị rấn cắn, người bạn học này còn chủ động lái xe đưa con gái của bọn họ đi bệnh viện, có lẽ là một đứa bé tốt bụng, nhất định không phải loại người tâm địa sắt đá.

Huống chi.... nguyên nhân chuyện này..... chỉ là một chuyện con con như hạt đậu thôi.

Lữ Tâm Tâm bất đắc dĩ đồng ý.

Nhưng mà, trong lòng cay đắng như uống hoàng liên vậy, từ sau khi ba mẹ cô đại náo bệnh viện, đã không còn ai nói chuyện với cô nữa.

Còn để cho cô đi cầu xin Diệp Thần? Nằm mơ cũng không đẹp như thế...

Diệp Thần người ta là ai? Mặc dù thân phận của anh còn chưa có tiết lộ hoàn toàn, nhưng mà, các bạn học cũng đã đoán được bảy, tám phần. Mặc dù ai cũng không có công khai nói, nhưng mà, thái độ của các bạn học đối với Diệp Thần rõ ràng đã không giống trước kia nữa.

Nhân duyên của Diệp thần lại cao, rất hòa hợp với các bạn học.

Vốn là, còn tưởng rằng tin tức Diệp Thần tới Lãnh thành đi học lớn như vậy, nhất định sẽ tạo thành náo động, lại không nghĩ rằng, căn bản là không có.

Báo, đài giải trí đều không chiếu. Ngay cả internet cái gì cũng không có động tĩnh. Ngày đó ở bệnh viện có rất nhiều nữ sinh chụp hình, nói là thấy được Diệp Thần, kết quả ---- phòng làm việc của đại minh tinh Diệp Thần chân chính đi ra thông báo tình hình gần đây của Diệp Thần.... ý là, Diệp Thần bận rộn chân không chạm đất, tại sao lại đi học ở một nơi nhỏ như Lãnh thành đó chứ.

Sau đó có không ít nữ sinh lại nói: “Quả thật chỉ là lớn lên giống, giọng nói hoàn toàn không phải! Lúc ấy tôi nghe được giọng nói của học sinhdo91, không phải giọng của Thần Thần nhà tôi.”

....

Mắt thấy sắp qua hết tháng mười, còn mấy ngày nữa là 5 tháng 11, lại tiến hành cuộc thi.

Giờ học hai ngày nay, Mạc Khinh Hàn phát hiện, cô cơ bản là đã đi theo chương trình học. Bây giờ thầy giảng bài cô lại không giống như đang nghe thiên thư nữa.

Mạc Khinh Hàn rất vui vẻ.

Trong lớp Sinh ngữ, Mạc Khinh Hàn viết lên tờ giấy: “Anh đoán xem, em có thể thi thứ mấy?” Viết xong lại đung đung tay Diệp Thần, đưa tờ giấy đến trước mặt anh.

Diệp Thần “hừ” một tiếng, cầm bút viết: “Chỉ cần em không thi thứ hai từ dưới đếm lên, thì anh sẽ không là thứ nhất từ dưới đếm lên!”

Mạc Khinh Hàn rút giấy về, viết bên dưới: “Một chút cũng không khoác lác, em có thể tiến vào top10 trong lớp.”

“Hừ” lại đưa tới trước mặt anh.

Anh lại cầm bút viết: “Vậy anh có thể lấy thứ 11.”

Mạc Khinh Hàn vui vẻ, rút giấy về viết: “Tại sao anh không thi hơn em một hạng?”

Anh nhìn cô viết chữ. Nhìn xong, trực tiếp đưa cánh tay viết trước mặt cô: “Ở phía sau em, có cảm giác an toàn.”

“Phốc ----”

Chương 1895: Cái bao tay không cánh mà biết bay

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Kinh Hàn nâng tay lên, chống cằm nhìn anh cười, trong lòng cô thật là ngọt, giống như uống mật ong vậy.

Đôi mắt của Diệp Thần nhìn bảng đen chăm chăm, giả vờ như không biết cô đang nhìn anh.

Khi cô ngược lên nhìn bảng đen, anh mới hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phấn nộn xinh đẹp, rất là đáng yêu. Đôi môi anh đỏ nhẹ chu, để cho anh đột nhiên nghĩ đến vẻ mềm mại khi hôn cô đó.

Anh cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, trong lúc nhất thời..... lại ngây người.

Mạc Kinh Hàn đang nhìn bảng đen nghe thầy giảng bài, đột nhiên phát hiện mặt của anh đang dần dần nghiêng qua, ánh mắt cô trở về, vừa vặn đối diện với ánh mắt đang nhìn lên cô của anh.

“Nhìn cái gì chứ? Thầy lại không có viết chữ lên mặt em.” Cô then thùng cằm môi. Diệp Thần bị cô bắt tại trận vội vàng thay đổi tầm mắt.

Diệp Thần hoàn toàn bị mình làm cho giật mình! Anh lại nhìn đến ngây người?

Chỉ là nhìn cô như vậy, anh liền cảm thấy rất là hưởng thụ..... cái loại ấm áp, dễ chịu trong lòng đó không có cách nào dùng ngôn ngữ diễn đạt được. Rất phức tạp, lại rất thuần túy. Phức tạp bởi vì trong lòng trộn lẫn rất nhiều cảm xúc, có chua, có ngọt. Thuần túy là trong đầu không nghĩ gì hết, chỉ muốn nhìn cô như vậy, là một chuyện rất là thích ý.

Cảm giác thoải mái trong lòng, thật là vượt quá sức tưởng tượng của anh. Thật giống như mùa hè nóng bức, đột nhiên một cơn gió lạnh ập tới.

Thật giống như trời đông giá rét, một dòng nước ấm chảy qua.

Diệp Thần khi thì lạnh, khi thì nóng, cái loại cảm giác không nói được đó. Chỉ tới bây giờ chưa từng có, mùi vị thích một người.

Anh, thật..... muốn yêu.

Ở bên cạnh cô.

Ánh mắt của anh lại không tự chủ được nhìn sang cô, rõ ràng sức tự chế của anh rất mạnh, nhưng lại không khống chế được ánh mắt của mình, một giờ học mấy chục phút, anh đã dành hơn phân nửa thời gian để nhìn cô.

Thật may, những giáo trình này anh đã biết từ sớm, nếu không..... trạng thái hiện tại của anh, nhất định sẽ chơi xong.

Cuối tháng mười, đã rất là lạnh. Bên cửa sổ cũng đóng một tầng sương, trong phòng học rất lạnh.

Bàn tay nhỏ bé của cô lạnh như băng, cầm bút đều hơi không vững.

Diệp Thần thấy cô không ngừng xoa xoa tay, đột nhiên anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó giấu vào học bàn, làm ấm cho cô.

Mạc Khinh Hàn bị anh làm sợ hết hồn, sợ thầy nhìn thấy, vội vàng rút ra ngoài.

Nhưng mà, sức lực của anh rất là lớn, cô rút thế nào cũng không ra. Cô trừng mắt nhìn anh một cái, ý bảo anh buông tay.

Anh không chịu.

Hai tay anh xoa xoa bàn tay nhỏ bé làm ấm cho cô. Bàn tay nhỏ bé của cô mềm mại non nớt, nhẵn nhụi. Đầu ngón tay anh xoa xoa lòng bàn tay cô, nắm đốt ngón tay của cô.

Trong chốc lát, tay của Mạc Khinh Hàn liền nóng lên, không chỉ là nóng, ngay cả trán cũng đổ mồ hôi.

Mặt cô đỏ bừng, lại rút rút, anh vẫn là không chịu buông tay.

Cho đến lúc sắp tan lớp, anh mới buông tay cô ra. Tay cô đều bị bóp đỏ.....

Thời gian cả ngày, anh không ngừng xoa tay cho cô.

Mặt của Mạc Khinh Hàn đỏ cả ngày. Các bạn học khác đều là mặt xanh tay trắng, lạnh đến run lẩy bẩy.

Chỉ có Mạc Khinh Hàn là khuôn mặt đỏ bừng, mặt của Diệp Thần cũng đỏ thắm, ngay cả ánh mắt cũng giống như tảng băng ngàn năm bị hòa tan, đen nhánh chột lóe ôn nhu.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc anh tới bắt cô chạy bộ, thấy cô đeo một

bộ bao tay và khăn choàng cổ màu hồng.

...

Anh Thần không vui! Ánh mắt híp một cái. Khi đi học, Mạc Kinh Hàn phát hiện bao tay của cô không thấy! Đang tìm bao tay khắp nơi, đột nhiên anh lại thò tay tới.

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô nhét vào túi áo của mình. Lại là che suốt cả một ngày.

Ngay sau đó, mấy ngày, một ngày mất một cái bao tay.... anh Thần thất thường, cô không chịu nổi mà!

Rốt cuộc Mạc Kinh Hàn nhịn không được nói với anh: “Anh, anh giấu bao tay của em đi đâu mất rồi?”

Diệp Thần ngạo kiều hừ một tiếng: “Những cái bao tay rác rưởi kia, có ấm áp như da thật của anh sao?”

Mạc Kinh Hàn xấu hổ nói: “Anh, anh muốn làm ấm tay cho em, em không phản đối, nhưng mà anh đừng luôn lấy bao tay của em chứ, buổi tối em gõ chữ cũng lạnh mà....”

Đôi mắt đen của Diệp Thần trợn to, biểu tình trên mặt tràn đầy “thì ra là vậy” nhìn cô: “Em mua bao tay, là vì buổi tối gõ chữ đúng không?”

“...” Mạc Kinh Hàn không muốn nói chuyện, thật giống như nói thế nào cũng không đúng.

Diệp Thần cười, lấy một đôi bao tay từ trong cặp ra trả cho cô.

Mạc Kinh Hàn giận liếc anh một cái, lại không nhịn được bật cười.

Vì chuẩn bị cho tháng thi này, đã hai ngày Mạc Kinh Hàn không có viết, liền là tan học cũng không có buông lỏng, từ sáng sớm đến tối cô đều chui trong đồng giấy đề thi.

Lúc nghỉ ngơi trong giờ học. Đường Mỹ ngồi ở hàng trước đột nhiên lớn tiếng kêu: “Lưu Suất! Đã xem "Hoa chi vũ quý" ngày hôm qua chưa?”

“Mình còn chưa có xem, sao vậy? Xem cậu kích động kìa!”

Hai mắt Đường Mỹ tràn đầy ngôi sao nói: “Mạc Kinh Hàn đã đăng ra ngoài rồi! Gọi là "Tương tư phong", chính là chuyện ngày đó chúng ta đi dã ngoại, Lữ Tâm Tâm bị rấn cắn kia, ha ha ha ---- cậu còn chưa xem sao?”

“Hả? Có thật không? Mau đưa mình xem với!” Lưu Suất cũng kích động.

“Hả? Các người nói là "tương tư phong" sao?” Lý Phi cũng quay đầu lại hỏi hai người.

“Đúng vậy! Lý Phi, cậu cũng xem sao?”

“Xem một chút đi! Thật là rất đẹp! Mạc Kinh Hàn thật là quá trêu chọc, còn viết Lữ Tâm Tâm thành nhân vật chính.”

“Đúng vậy! Mình thật là phục, Lữ Tâm Tâm là người ghê tởm như vậy, lại sắp xếp thành nhân vật chính. Hừ ---- chán ghét nhất nhân vật Bạch Liên Hoa!” Lưu Suất kích động vỗ bàn, Đường Mỹ chen đến bên cạnh cô, ba người hưng phấn thảo luận.

Lưu Suất nói: “Bút văn của Kinh Phong tốt lắm! Câu chuyện của

chúng ta ngày đó chỉ có cậu ấy viết tốt nhất.”

Lúc này, đột nhiên Lữ Tâm Tâm chua sốt nói một câu: “Không biết xấu hổ, viết tôi vào câu chuyện, đã được tôi đồng ý chưa?”

Lưu Suất “Hừ” một tiếng: “Đừng không biết điều, người như cô chỉ có Khinh Hàn chịu viết cô. Đời này cô cũng chỉ có thể làm nhân vật chính trong câu chuyện của Khinh Hàn, một Bạch Liên Hoa là người qua đường, còn có mặt mũi nói!”

Nháy mắt Đường Mỹ và Lý Phi cảm thấy, Lưu Suất thật là “suất (đẹp trai)” -----

Chị, chị nói đúng! Bạch Liên Hoa là người qua đường cái gì, em phục rồi!

Lữ Tâm Tâm không phục giọng lằm bằm: “Biết viết văn có ích lợi gì? Có thể dựa vào đó ăn cơm à? Thi văn luôn là đếm ngược, ngay cả đại học còn chưa đậu, sau này còn không phải phế vật sao?!”

Ba người đang thảo luận khí thế ngất trời đều bị Lữ Tâm Tâm làm ghê tởm, chán ghét giống như nuốt con ruồi vậy.

Đường Mỹ là người thứ nhất không chịu: “Lữ Tâm Tâm cô là ghen tị sao? Khinh Hàn người ta trêu chọc cô chỗ nào? Nói chuyện có thể đừng khó nghe như vậy hay không?”

“Đúng vậy!” Lưu Suất trợn mắt nhìn Lữ Tâm Tâm nói: “Ghét nhất loại con gái có tâm cơ như vậy! Trước kia mình thật là mắt mù, sao lại làm bạn với loại rác rưởi như cô ta chứ! Mình thật là muốn tự đâm mù hai mắt!”

Lữ Tâm Tâm nhảy dựng lên giận dữ chất vấn Lưu Suất: “Cô mắng ai

là loại con gái tâm cơ?”

“Mắng cô thì sao?”

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, Mạc Khinh Hàn vịn bàn đứng lên. Cô đề Lưu Suất đang tức giận xuống, đối mặt với Lữ Tâm Tâm.

Mạc Khinh Hàn cười nói: “Cô kì thì bạn học sao đếm ngược như vậy là tại vì sao? Bởi vì sức học của cô mạnh hơn người khác? Mạnh hơn người khác là có thể xem thường người? Lữ Tâm Tâm, cô xếp hạng thứ mười trong lớp, như vậy người xếp hạng phía trước cô là có thể xem thường cô? Toàn bộ trường học, toàn bộ trường trung học cấp hai trong Lãnh thành này rất nhiều người thành tích tốt hơn cô, chẳng lẽ đều dùng cái loại cách thức đi công kích người khác làm người ta chán ghét như cô như vậy sao?”

Chương 1896: Đột nhiên tăng mạnh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lữ Tâm Tâm một hơi mắc kẹt trong cổ họng, cả khuôn mặt đỏ bừng!

Mạc Khinh Hàn còn nói: “Lớp chúng ta có hơn sáu mươi học sinh, năng lực học tập của mỗi người đều không giống nhau. Nhưng, cũng không có nghĩa là, nhất định tương lai của những bạn học không giỏi này sẽ không có thành tựu! Theo tôi biết, trên thế giới này rất nhiều người có thành tựu, cũng đều không phải là học bá. Mỗi một người chúng ta đều có sở trường của mình, rất nhiều người mặc dù học không giỏi, nhưng mà, có người vẽ đẹp, có người hát hay, có người tài văn chương tốt! Có lẽ những kỹ năng này sẽ làm cho họ trở thành nhà vẽ truyện tranh, có người làm ca sĩ, có người làm nhà văn. Đương nhiên, cũng có rất nhiều học bá như Lục Vũ Hiên và Hứa Tuấn Khải vậy, tương lai có thể trở thành đại sư quốc gia, hoặc là khoa học gia. Nhưng, xin đừng vì một người học không giỏi mà kỳ thị người ta. Có người thích làm thợ trang điểm, có người thích làm thợ cắt tóc, có người bắt đầu dĩ làm nghề mình không thích, nhưng mà, chỉ cần chúng ta bày ra sở trường của mình trong các ngành nghề, sẽ đồng dạng nên được tôn trọng!”

Tất cả các bạn trong lớp đều nhìn Mạc Khinh Hàn, có một ít bạn học không giỏi nháy mắt thẳng thẳng sống lưng!

Mạc Khinh Hàn nhìn Lữ Tâm Tâm chằm chằm nói: “Lữ Tâm Tâm, lúc này cô nói tôi, thi vẫn luôn là đếm ngược, ngay cả đại học cũng không đậu, sau này còn không phải là phế vật, những lời này tôi

không thể đồng tình bừa! Người thích học tập chân chính sẽ xem thi là công cụ kiểm tra mình, học tập đối với tôi không khó, tôi có thời gian có thể học giỏi, không thời gian đương nhiên học không tốt. Chỉ nhìn xem tôi có cần cù hay không!”

“Cô.... hừ!” Lữ Tâm Tâm cười như không cười hừ lạnh: “Cô có thể học giỏi, sau này mỗi ngày tôi đều đi chống ngược tới trường học!”

“Lữ Tâm Tâm, cho cô một cơ hội thu lại những lời mình nói này.” Mạc Khinh Hàn cầm một xấp giấy nháp ra, nhắc nhở cô Ngô Tiểu Ly ăn giấy nháp như thế nào.

“Ha ha, thật buồn cười!” Lữ Tâm Tâm cố ý cười lạnh nói: “Bài văn được đăng lên, liền cho mình là thần tiên! Tôi nhất quyết không thu hồi! Ngày mai sẽ là tháng thi, chúng ta mỗi mắt mong chờ!”

Mạc Khinh Hàn cười lạnh liếc nhìn cô: “Lữ Tâm Tâm, tôi sẽ để cho cô khóc.”

Rất nhanh, đã xong tháng thi.

Đáng vui là, Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần thế như trẻ tre, mto65 đường chạy nhanh xếp top10 trong lớp!

Mạc Khinh Hàn thứ 9, Diệp Thần thứ 10, thứ 11 là Lữ Tâm Tâm.

Cái mặt này bị đánh vang tiếng “Ba, ba”. Lúc công bố thành tích của bọn họ, không ít bạn học đều cười lớn, cười đến thầy chủ nhiệm không giải thích được....

Thành tích trong ban bọn họ phân làm ba bậc, top10 là một bậc.

10 - 30 là một bậc.

Chênh lệch giữa mỗi bậc là rất lớn.

Cho nên, địa vị top10 rất khó rung chuyển!

Mà Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần đi, chen thứ chín và thứ mười ra sau, cho nên cấp thứ nhất của bọn họ biến thành 12 người.

12 người này với số điểm trên 650, bỏ xa số 13 suốt 50 điểm.

Đệ nhất lớp, vẫn là Lục Vũ Hiên, 683 điểm, địa vị không cách nào rung chuyển.

Người thứ hai là Hứa Tuấn Khải, 679 điểm.

Mạc Khinh Hàn 656 điểm, thứ chín. Diệp Thần 654 điểm, thứ mười.

Lữ Tâm Tâm, 652 điểm, thứ 11. Cô là bị Mạc Khinh Hàn và Diệp Thần mạnh mẽ chen ra top 10.

Lữ Tâm Tâm và Diệp Thần chỉ kém 2 điểm.... Lữ Tâm Tâm muốn đập đầu! Tình cảnh gây gổ ngày hôm qua còn rõ ràng trước mắt! Cô còn nói, nếu như Mạc Khinh Hàn có thể học giỏi, sau này mỗi ngày cô đều đi chống ngược tới trường học!

Lữ Tâm Tâm giận đến mặt lúc trắng lúc xanh.

Nhưng mà, thành tích của hai người này quá kỳ quái, thứ 1 và thứ 2 từ dưới đếm lên, tại sao đột nhiên lại chen vào top 10?

Nhất định là gian lận!

Nhìn thành tích này, Lữ Tâm Tâm không thể nào tin tưởng.

Cô giơ tay, đứng lên nói: “Thầy Tôn, đột nhiên Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong thi vào top 10, rất khả nghi!”

Mặc dù mọi người đều suy đoán thân phận của “Lâm Nghệ Phong” là Diệp Thần, nhưng mà, lại chưa có chứng thật, cho nên ai cũng không nói rõ. Bây giờ, lúc kêu tên anh vẫn là Lâm Nghệ Phong.

Chủ nhiệm lớp nhìn Lữ Tâm Tâm chăm chăm không lên tiếng.

Bảo cô ngồi xuống, tiếp tục giảng bài.

Thật ra thì, chuyện Mạc Khinh Hàn học thêm với Diệp Thần. Thầy Tôn biết, thầy bổ túc cho bọn họ ông cũng biết.

Vốn là hai học sinh không ngu ngốc, bây giờ lại tích cực, ông rất vui vẻ yên tâm. Trước kia, thành tích của hai học sinh kéo chân sau, nghiêm trọng ảnh hưởng đến lớp học.

Bây giờ tốt lắm.

Cuối cùng bình phân của ban bọn họ cũng đuổi theo tới! Bây giờ, hai người cố gắng khắc khổ, bình phân lớp học lập tức từ tổ thứ 8 vọt đến tổ thứ 3.

Thầy Tôn thật vui mừng.

Thật lòng vui mừng, giảng bài cũng có động lực.

Lữ Tâm Tâm bực bội ngồi xuống, tự nhiên nhảy lên bất ngờ rõ ràng là gian lận! Thầy lại không thèm để ý!

Thất vọng!

Quá thất vọng!

Thầy Tôn dạy xong giờ học, còn có mười lăm phút nữa là tan lớp, thầy Tôn cất sách nói với các bạn học: “Hôm nay thầy muốn khen ngợi hai vị bạn học, Mạc Khinh Hàn cùng Lâm Nghệ Phong.”

Nói xong, lại nhìn Lữ Tâm Tâm: “Bạn học Lữ Tâm Tâm, em có thái độ hoài nghi cũng đáng giá tán thưởng. Mọi người có thể thấy rõ thành tích của họ đột nhiên đề cao, có chút không thể tin, như vậy, thời gian còn lại liền giao cho các bạn học. Các em ra đề ngay hiện trường. để bọn họ trả lời. Trả lời đúng hay không có thể nhìn rõ tình huống. Như thế nào?”

Thầy Tôn là nhìn Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần hỏi.

Đương nhiên hai người không phản đối.

Dù sao, bọn họ có chân tài thật học, vàng thật không sợ lửa!

Mạc Khinh Hàn đứng nghiêm, trong đầu nghĩ. Nếu không chứng minh thực lực của mình trước mặt mọi người, sau này, ngày ngày phải bị đâm cọt sống!

Cô rất cảm ơn đề nghị của thầy Tôn.

Lữ Tâm Tâm đứng lên đi tới bục giảng ra đề. Cô cầm phấn lên viết, vẽ hơn một mặt đồ hình.

Cho đề xong, cô buông phấn viết xuống, ngẩng cao đầu đi về chỗ ngồi của mình.

Đề này siêu cấp khó khăn!

Là cô tìm thấy trong các bài khó, cái đề này, cô đã biết rất lâu, nhưng không có giải được, cuối cùng cha cô mời một vị giáo viên trời giảng cho cô, cô mới suy nghĩ ra.

Thầy Tôn nhìn đề nhíu mày lại.

Đề này rất khó, nhưng hẳn là không làm khó được top 5.

Mà Mạc Khinh Hàn cùng Diệp thần thi đề lập thể này cũng là tròn điểm. Phải có nắm chắc với đề này. Sỡ dĩ hai người được thứ 9 thứ 10, cũng là bởi vì điểm tiếng Anh tương đối thấp. Mạc Khinh Hàn mới vừa đuổi theo, không có nhiều thời gian học thuộc từ đơn như vậy.

Thầy Tôn suy nghĩ một chút, gọi mấy cái tên: “Mạc Khinh Hàn, Lâm Nghệ Phong, Lục Vũ Hiên, Hứa Tuấn Khải, các em cùng giải đề trên bàn đi.”

“Lữ Tâm Tâm, em viết câu trả lời ra, lát nữa so sánh.”

Lữ Tâm Tâm cứng cổ gật đầu, trong lòng không khỏi cười nhạo: “Hừ --- dám gian lận! Hôm nay sẽ để cho các người mất hết mặt mũi trước mặt các bạn học!”

Lữ Tâm Tâm chỉ biết cha mẹ cô có vẻ như lâm vào cảnh khó, có vẻ như là “Diệp Thần” làm hại! Ba mẹ còn bảo cô nói xin lỗi với Diệp Thần, nhưng mà, Diệp Thần lại không thèm nhìn cô. Cho nên, bây giờ cô không phục lắm!

Cô không biết rốt cuộc trong nhà xảy ra chuyện gì, chỉ xem là những trận đánh nhỏ. Cho nên, trút giận vào trong lớp.

Chương 1897: Chính là thông minh (duệ) như vậy

Bốn người đi lên bục giảng, cầm phấn bắt đầu viết.

Lữ Tâm Tâm ngồi tại chỗ, cúi đầu viết, cô còn chưa viết xong đề này, bốn người kia đã đồng thời từ bục giảng đi xuống.

“...” Trong phòng học yên tĩnh quý dị, cho dù là một cây kim rơi xuống cũng nghe được tiếng động.

Câu trả lời của bốn người lại giống nhau như đúc!

“Oa” một tiếng, trong phòng học xôn xao một mảnh!

“Trời ạ! Đề này thật khó mà! Mình cũng làm không được, Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần lại trả lời đúng hết!”

Lúc bốn người đang viết, các bạn học đều có thể nhìn thấy, bước giải đề lại giống y như hai học bá vậy.

Hơn nữa, tốc độ Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần giải đề rõ ràng còn nhanh hơn Lục Vũ Hiên và Hứa Tuấn Khải!

Đây quả thật.... không thể tin tưởng được!

Rõ ràng lúc đầu hai người kia thứ 1 và thứ 2 đếm ngược từ dưới lên, sao đột nhiên lại học tập tốt như vậy?

Đề khó như vậy cũng giải được, hai người này là ăn tiên đan diệu

được gì à?

Chẳng lẽ là bị cao thủ võ lâm nào đó đả thông hai mạch nhâm đốc?

Lúc này, Lưu Suất nhỏ giọng nói với bạn ngồi trước: “Mình biết mình biết, gần đây bọn họ học bổ túc. bọn họ học bù lại chương trình học của hai tháng trước. Nhìn dáng vẻ đã đuổi kịp tiến độ học đến tháng 12 này rồi.”

“Hình như là vậy, khó trách hai người họ ngày ngày đi chung, thì ra là cùng đi học thêm? Khó trách thành tích tăng cao nhiều như vậy.”

Các bạn học bên dưới lập tức thảo luận xì xào.

Sắc mặt Lữ Tâm Tâm càng lúc càng khó coi! Xanh mét giống như ăn quả đắng vậy!

“Lữ Tâm Tâm! Cô còn cái gì để nói? Ngày mai chúng tôi nhìn xem cô làm sao mà đi chống ngược tới trường học được!” Nói chuyện.... là người ái mộ siêu cấp của Mạc Khinh Hàn.... Đường Mỹ.

Từ sau khi Mạc Khinh Hàn lên tạp chí, mấy nữ sinh trong lớp đều là người ái mộ của cô. không có việc gì cũng đi tới bên cạnh cô, mấy người các cô và Lưu Suất đều ngày ngày thúc giục cô viết nhanh lên.

Bạn học khác, có ai nói xấu Mạc Khinh Hàn, các cô đều xông lên lý luận với người ta giống như con gà chọi vậy. Dù thế nào cũng phải phản đòn lại giúp Mạc Khinh Hàn.

Lữ Tâm Tâm giận đến run lấy bẫy, hai mắt cháy sạch đau đớn!

Đã như vậy, may mắn đối kháng tới cùng!

Lữ Tâm Tâm lại đi lên giảng đài, lau bảng đen, sau khi bảng đen đã được lau sạch lại viết đề hóa học và vật lý.

Nếu mà những cái này bọn họ cũng đáp ra được, vậy cô cũng liền tâm phục khẩu phục!

Mạc Khinh Hàn cùng Diệp Thần một trước một sau lên bục giảng.

Lần này, thầy Tôn không có để cho Lục Vũ Hiên và Hứa Tuấn Khải đi lên, bởi vì bọn họ đều có mắt nhìn, có thể hay không, đáp đúng hay sai, lập tức thấy rõ.

Hai người cầm phấn lên giải cả ba đề, tốc độ cũng gần như nhau.

Diệp Thần viết xong trước, đợi một hồi, chờ Mạc Khinh Hàn viết xong, hai người cùng đi về chỗ ngồi.

Lúc này, trong lớp hoàn toàn rối loạn.

Thật là cái gì cũng nói, mấy người Đường Mỹ đều mắt đầy ngôi sao nhìn Mạc Khinh Hàn, luôn nói cô là tiên nữ hạ phàm....

Ai nha, Mạc Khinh Hàn che trán, không nghĩ tới, mình cũng có Fan nào tàn.

Đương nhiên, đây không phải là nghĩa xấu, cô vẫn rất thích những người ái mộ này.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Khinh Hàn thu được mấy tờ giấy mà các cô gái truyền đến, trên đó viết: Sau giờ học chúng mình phải học tập thật giỏi, lần thi tới, tranh thủ phải thi vào top 30! tuyệt đối không làm cậu mất mặt!

Rất nhanh, đến thời gian tan lớp. Sau khi thấy thầy Tôn đi. Lữ Tâm Tâm trở thành cái bia cho các bạn học trong lớp “Tách”, một hàng nước mắt rơi xuống giống như trên châu đứt dây lặn đến khoe miệng.

Lữ Tâm Tâm vội vàng giơ tay lên lau.

Đột nhiên Lưu Suất vỗ bàn cười to nói: “Ha ha, Mạc Kinh Hàn nói, sẽ để cho Lữ Tâm Tâm khóc! Ai nha ---- thật rơi nước mắt rồi! Kinh Hàn, cậu không hổ là thần tượng của mình! Lữ Tâm Tâm, hừ! Để cho cô xem thường người, ngày mai phải chống ngược đến trường học! Tôi lớn như vậy còn chưa từng nhìn thấy người đi chống ngược đâu, cô cũng đừng làm cho chúng tôi thất vọng!”

“Đúng vậy, tôi cũng chưa từng nhìn thấy, ngày mai chúng ta sẽ đến trước cửa nhà Lữ Tâm Tâm chờ. Nếu cô ta dám nuốt lời, chúng ta sẽ nguyên rửa cô ta, để cho cô ta bị ngũ lôi đánh chết!”

Mạc Kinh Hàn liếc mắt qua bên cạnh xem, không nói gì, gọi các cô cùng đi ăn cơm.

Các cô cùng nhau xuống lầu, liếc mắt liền nhìn thấy tấm bảng đỏ thắm dán vào cửa lầu trường học!

Lúc này, các bạn học cũng chen chúc nhìn xem thành tích của mình trên “bảng đỏ.”

Trong đám người, đột nhiên nghe một nam sinh rống lớn: “Trời đất quỷ thần ơi ----- sao mình lại là hạng 1 đếm ngược? Hai tên ngu dốt hạng 1 và hạng 2 có phải bị tiêu chảy gì rồi không? Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên mình lại thành hạng 1 đếm ngược?” Thì ra cậu nhóc vẫn luôn hạng 3 đếm ngược kia lập tức trợn tròn mắt.

“Cái gì? Cậu nói ai tiêu chảy? Cậu nhìn xem tên của Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong thứ mấy! Người ta là top 10 lớp chúng ta! Cậu trợn to mắt lừa xem kỹ một chút đi!”

Cậu nhóc kia ngây ngốc tìm từng tên từng tên từ dưới lên, hơn một ngàn học sinh, cậu vẫn luôn tìm đến top 50, còn không tìm thấy tên hai người....

Không phải đâu, hạng 1 và hạng 2 đếm ngược lúc trước không chỉ top 10 trong lớp, còn vào top 50 toàn trường?!

Cái trời mẹ, làm sao có thể?

Nhưng mà.... tên của người ta, vẫn treo ở đó đâu!

Mạc Khinh Hàn hạng 33, Lâm Nghệ Phong hạng 35.

Cái này..... xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu vẫn đếm ngược, mà người ta lại thành từ trên đếm xuống chứ?

CVau65 nhóc này mê man.

Những bạn học khác đã mở ra nghị luận từ sớm, bạn học 1 ban lập tức thêm dầu thêm mắm kể chuyện Mạc Khinh Hàn và Lâm Nghệ Phong bị chất vấn tuyên dương ra.

Ai nghe, đều không khỏi chấn động một cái.

Đây tuyệt đối là kỳ tích! Đây cũng không phải là ảo giác!

Các bạn học các ban tranh nhau chen đến phía trước, không ngừng dụi mắt.

Nhìn hai tên kia, có người không ngừng hỏi: “Thật không phải ảo giác sao?”

“Nhất định là mình còn chưa tỉnh ngủ!”

Nhìn thành tích xong, Mạc Khinh Hàn vui mừng sắp hồng, trong lòng ngọt ngào như mật!

Đây quả thật là năm mơ ăn bữa tiệc lớn ---- làm cô vui đến nước miếng chảy rào rào!

Ha ha ha ----

Mạc Khinh Hàn bên này vui vẻ tìm không ra nam bắc, Diệp Thần lại có vẻ không quá vui mừng.

Mạc Khinh Hàn hạng 33, anh là hạng 35, ở giữa kẹp hạng 34!

Hừ! Lại tách rời tên bọn họ ra, không vui! Không vui! Vô cùng không vui!

Nhìn chăm chăm cái tên kia: “Dương Thiên Nhạc! Giới cho thằng nhóc này, dám kẹp giữa lão tử và Khinh Hàn! Chờ cho tôi!”

Nhìn cái tên kia, anh liền giận không chỗ phát tiết!

“Tiểu Thần, đi, chị mang em đi ăn tiệc!” Mạc Khinh Hàn thọt thọt tay Diệp Thần.

“...” Sao đột nhiên từ anh Thần biến thành tiểu Thần rồi? Cũng bởi vì thành tích cuộc thi đứng trước anh?

Diệp Thần bật cười, lần tới không thể nhường hạng cho cô được!

Các người có thể tưởng tượng sao? Anh vì thi số điểm thấp hơn cô mà mệt mỏi sắp học máu. Số điểm phải nắm chính xác, chỉ kém hơn cô 2 điểm.

Anh biết tất cả những đề mục gì cô biết, hay là không biết.

“Ngốc cười cái gì?” Cô hỏi anh.

Diệp Thần lắc đầu một cái: “Đi, không phải đi ăn sao?” Vừa nói, vừa cảm thấy mặt hơi cay cay đỏ.

Đi ăn..... lúc này anh đã nghĩ sai.

“Hừ!” Mạc Khinh Hàn móc ba trăm đồng tiền ra: “Lại đây, liền ăn theo số tiền này! Mới vừa lấy được tiền nhuận bút, hôm nay không ăn chết anh sẽ không ngừng.”

“Phốc ----”

Suýt chút nữa diệp thần đã bị một bãi nước miếng sặc chết..... anh có thể không hào phóng như vậy sao?

Chương 1898: Nhìn phức tạp như vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Kinh Hàn cùng Diệp Thần đi bộ ra ngoài cửa trường học, cô gọi Lưu Suất, Đường Mỹ cùng Lý Phi đi cùng,

Lúc này, không ít nam sinh cũng đi theo Diệp Thần tham gia náo nhiệt.

Lúc đến tiệm thịt nướng, tổng cộng có hơn hai mươi bạn học. Cơ bản đều là bạn trong lớp của Diệp Thần.

Diệp Thần chuyên chọn thịt, Mạc Kinh Hàn chuyên chọn rau xanh.

Diệp Thần cầm tờ đơn của cô, chọn thịt giúp cô.

Mạc Kinh Hàn lắc đầu nói: “Em không thích ăn thịt, răng không được tốt, nhai không được.”

Còn chưa chờ Diệp Thần nói chuyện, đột nhiên tiểu Bàn nói: “Nghệ Phong đều chọn thịt à! Cậu đây là thèm thịt cỡ nào chứ? Đã nhịn không ăn thịt bao lâu rồi?”

“....” Lời này nghe có chút bần.... Diệp Thần nhìn Mạc Kinh Hàn, trong đầu nghĩ: Cũng mới nhịn hơn hai tháng.

Tiểu Bàn cầm tờ đơn chọn mấy xâu thịt và gân lợn....

Diệp Thần cười một tiếng, cầm tờ đơn của Mạc Khinh Hàn, thêm một cái chân nướng nói: “Cái này không tệ, có thể thử một chút.”

Tiểu Bàn nói: “Cậu ấy không ăn thịt, ai? chuối tiêu nướng này không tệ.”

Nháy mắt gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Khinh Hàn đỏ lên, cô dùng sức trợn mắt nhìn Diệp Thần và tiểu Bàn.

Tiểu Bàn cho là mình nói bậy, có hơi ngây ngẩn. Không phải là nướng một xâu thịt sao? Sao lại nướng đến đỏ mặt rồi?

Diệp Thần gật đầu một cái, cười với Mạc Khinh Hàn nói: “Cái này có thể có.”

Mạc Khinh Hàn cái hiểu cái không liếc nhìn anh.

Sau khi mang đồ lên hết, các bạn học ăn uống no say, Mạc Khinh Hàn đi trả tiền trước thời hạn, đã nói là cô mời, cô sợ người khác giành trả tiền.

Kết quả, phục vụ viên nói với cô: “Bàn của cô đã được trả tiền rồi, là một bạn học giống như Diệp Thần trả.”

Mạc Khinh Hàn quay đầu, thấy Diệp Thần đang trò chuyện với các bạn học, Lưu Suất gõ bàn nói: “Sáng ngày mai mình sẽ đi đến cửa nhà Lữ Lâm Lâm chặn lại, nếu cô ta không chống ngược tới, mình sẽ vẽ bùa nguyên rửa cô ta.”

Tiểu Bàn cười nói: “Vẽ bùa, có ích lợi gì? Loại người không biết xấu hổ như Lữ Lâm Lâm, loại chuyện vẽ bùa này căn bản là không khắc được cô ta! Chờ ngày mai, nếu cô ta không chống ngược tới mình sẽ ném cúrt thúi vào nhà cô ta.”

“Phốc ----” Không ít bạn học đều phun, Sáu Tử giơ tay dùng sức gõ một cái lên đầu tiểu Bàn: “Chúng mình đang ăn cơm này! Cậu lại nói đến cứt ---- có biết ghê tởm không....”

Tiểu Bàn xoa xoa đầu cười nói: “VẬY chúng ta đổi cái khác, chúng ta bắt vài con chuột, ném vào nhà cô ta. Không phải nhà cô ta bằng gỗ sao, để cho con chuột cạp nhà cô ta.”

“Ai nha, quá thất đức! Bất quá mình thích....”

Lúc này, ánh mắt tiểu Bàn xoay chuyển một cái nói: “Nếu không, ném vài con rắn cũng được. Không phải Lữ Tâm Tâm từng bị rắn cắn sao? Nhất định cô ta sẽ sợ rắn, ha ha ha ---- ai bảo ba mẹ cô ta chán ghét như vậy còn đánh thầy Tôn của chúng ta, còn làm đứt một bó tóc của Khinh Hàn.”

“Đúng đúng! Có đạo lý! Ngay mai chúng ta đi tới cửa nhà của Lữ Tâm Tâm chặn lại.”

Bọn họ còn đang ồn ào đâu, đột nhiên nhìn thấy hai đại soái ca đại mỹ nữ quần áo gọn gàng từ cửa đi vào.

Đại mỹ nữ là Đô Đô (Lãng thần), em gái của Diệp Thần, một người khác là Lôi Đản Đản (Lôi Chấn Vũ) con trai của Lôi Tuấn.

Diệp Thần giả vờ không quen biết Lôi Đản Đản, Đô Đô hai tên thích ăn vặt này, cái tên Lôi Đản Đản kia, Diệp Thần thật là vô lực phun tào.

Tên thường gọi tùy tiện cũng được đi, tên thật cũng không bình thường như vậy. Lôi Chấn Vũ.....

Diệp thần vô cùng đồng tình Đản Đản, cũng không biết chú Tuấn là nghĩ như thế nào.

Trước kia, anh đã hỏi chú Tuấn, chú Tuấn nói lúc sinh Đản Đản có một trận mưa, cho nên.....

Lôi Tuấn luôn nói mình không phải một người tùy tiện, nhưng mà, người biết anh đều biết, Một khi Lôi Tuấn tùy tiện.... thật không phải là người.

Đô Đô vui sướng chạy đến bên cạnh Diệp Thần, ôm cánh tay anh tự giới thiệu mình nói: “Mình là Lăng Thần, tên thường gọi là Đô Đô, hy vọng mọi người chăm sóc nhiều hơn.”

Cô tự giới thiệu rất đơn giản, nhưng mà, tất cả nam sinh đang ngồi suýt chút nữa đã tròng đến lòi con mắt ra ngoài! Quá xinh đẹp! Làm sao có thể dễ nhìn như vậy!

Đột nhiên tiểu Bàn làm bầm một câu: “Xong rồi, Khinh Hàn đại thần của chúng ta có đối thủ cạnh tranh!”

Cô gái nhỏ trước mặt này tuyệt đối không kém Khinh Hàn! Hai người đều xinh đẹp như nhau!

Mọi người đều biết Lâm đại soái ca của bọn họ có ý tứ với Khinh Hàn, bất quá..... cô gái mới tới này, vừa vào cửa đã ngồi bên cạnh đại thần, còn thân mật ôm cánh tay người ta.

Nhìn dáng vẻ, đây không phải bạn gái, thì cũng là thanh mai trúc mã! Khinh Hàn nguy hiểm rồi ---

Còn chưa chờ mọi người hỏi, Lôi Đản Đản cũng tự làm giới thiệu: “Em là Lôi chấn Vũ, khiếp sợ Chấn, bởi vì ba em nói, ngày sinh em ra

trên trời có một trận mưa lớn, hơn nữa tiếng sét đánh rất lớn, mẹ em là bị tiếng sấm làm sợ run run một cái mới sinh em ra. Cho nên..... chữ Chấn đó của em, là động đất Chấn, không phải tử trận Chấn.”

“...” Diệp Thần thật là ngây người, không thể có ví dụ tốt hơn sao?

Lôi Đan Đan nói: “Em và Đô Đô là bạn của anh Thần... ách, anh Phong.... bạn của anh Phong.” Bây giờ hai người bọn họ đang học ở Yến đại, Đô Đô nhảy cấp, đã học đến đại học năm thứ tư.

Lôi Đan Đan mới 16, bất quá, cũng học đến đại học năm thứ nhất.

Mọi người bày tỏ hoan nghênh bọn họ đến, Đô Đô không để ý nhiều như vậy, lúc Lôi Đan Đan tự giới thiệu mình, Đô Đô đã đưa tay cầm một xâu thịt trong tay của anh mình bắt đầu “ăn một chút”.

Cô ăn đến miệng đầy dầu mỡ, thật là ngon nha ---- Diệp Thần đẩy cái mâm của mình đến trước mặt cô, sủng ái nhìn. Đô đô là thật đói liên tiếp ăn mấy xâu.

Trong đầu tiểu Bàn nghĩ, đại thần của bọn họ thật yêu thương cô gái này. Mình còn chưa ăn miếng nào đã cho cô gái này ăn hết.

Có mấy nam sinh thấy Đô Đô ăn miệng đầy mỡ cũng cầm mấy xâu thịt bên cạnh lên bắt đầu ăn, nhưng mà.... nhai thế nào cũng không cảm thấy ngon như cô gái này.

Lúc Mạc Khinh Hàn trở lại, lại lấy thêm mấy xâu thịt cho Đô Đô và Đan Đan.

Vị trí của cô bị Đô Đô chiếm, mọi người còn nghĩ.... hai mỹ nữ này có đánh nhau không?

Kết quả.... đại mỹ nữ Đô Đô vỗ đùi mình một phát: “Khinh Hàn ngồi lên chân em!”

“Phốc ----”

Đây là tiết tấu gì?

Mạc Khinh Hàn cười để cho phục vụ lại đưa thêm hai cái ghế. Đô Đô đặt ghế mới giữa cô và anh cô.

Diệp Thần cùng Đô Đô một bên một người, kẹp Mạc Khinh Hàn ở giữa, Lôi Đản Đản ngồi bên cạnh Đô Đô.

Đô Đô chia thịt nướng của mình cho Khinh Hàn. Ánh mắt Diệp Thần nhu hòa nhìn hai người bọn họ.

Sau đó, mọi người lại thấy.... Lôi chấn Vũ cũng chia xâu thịt của mình cho Mạc Khinh Hàn.....

“Trời ạ ---- tình huống gì thế? Tứ giác luyến à?”

Sao lại loạn như vậy?

Lúc này, đột nhiên Lưu Suất nghĩ tới! Cô kêu một tiếng: “A? Cô gái này không phải là người quay quảng cáo lần trước sao?”

Ngày đó, Mạc Khinh Hàn đi quay quảng cáo kính mát, lúc ấy Đô đô cũng ở tại chỗ, còn quay một quảng cáo sữa chua. hình như là em gái của Lâm đại thần!

Lưu Suất vừa nói liền có bạn học nhớ ra: “A! Là cô gái kia!”

Ánh mắt của các bạn học nam cũng càng ngày càng thẳng.

Ngay tại lúc này, ngoài cửa lại có một đôi nam nữ bước tới, là Lữ Tâm Tâm kéo một bạn nam.

Chương 1899: Tin tức tốt, dễ dàng làm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lữ Tâm Tâm hung hăng trợn mắt nhìn Mạc Khinh Hàn, cô nũng nịu yếu ớt nói: “Kiều Ba, thấy mấy người kia không? Bọn họ khi dễ em!”

Tống Kiều Ba là một tên lưu manh giang hồ, trước kia vẫn luôn theo đuổi cô, nhưng mà cô coi thường anh, cho nên vẫn không đồng ý.

hôm nay, cô muốn Tống Kiều Ba hả giận thay mình, cho nên, hện anh ra nơi này.

Cô biết Mạc Khinh Hàn mới tây ăn thịt nướng, cho nên, cô cố ý mang Tống Kiều Ba đến chặn bọn họ!

Tống Kiều Ba kêu ngạo hừ một tiếng, căn bản là không đặt mấy người này vào mắt.

Anh tùy tiện nhìn lướt qua trên bàn nói: “Mấy con giun nhỏ mà thôi, mặc kệ bọn họ.”

Lữ Tâm Tâm dùng sức trừng Mạc Khinh Hàn. Ôm tống Kiều Ba lên lầu vừa đi vừa nói: “Anh thu dọn bọn họ giúp em! Bọn họ làm em mất mặt, còn phá hư công việc làm ăn của ba mẹ em.”

Tống Kiều Ba hừ lạnh một tiếng, nhìn sang hai cô gái trên bàn. Mạc Khinh Hàn cùng Đô Đô đang ăn ngon đâu, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt ghê tởm làm người ta mắc ói nhìn sang bọn họ.

Đô Đô chán ghét híp mắt.

“Cô gái này, dáng vẻ không tệ.” Trong lòng Tống Kiều Ba bắt đầu ngửa ngáy. Anh cùng Lữ Tâm Tâm đi lên lầu hai.

Mọi người ăn thịt nướng xong từ trong tiệm đi ra. Lữ Tâm Tâm từ lầu hai nhìn xuống, bội vàng khều cánh tay Tống Kiều Ba: “bọn họ muốn đi!”

Tống Kiều Ba gọi điện thoại cho đàn em của mình: “Lên cho tao! Bắt hai đứa con gái kia lại, tao có lời muốn nói.”

Lữ Tâm Tâm không vui: “Đánh một trận là được, anh bắt người làm gì? Anh còn muốn chơi trò bắt cóc à?”

Tống Kiều Ba lạnh lùng nhìn cô một cái: “Chuyện của tôi, cần cô để ý đến sao? Đừng quơ tay múa chân với lão tử!”

Hai người còn chưa nói hết lời, chỉ thấy mười mấy tên đàn em của Tống Kiều Ba cản hai cô gái kia lại.

Một đám học sinh bên dưới bắt đầu xù lông: “Làm gì? Các người làm gì? Tránh ra!”

Tống Kiều Ba cầm điện thoại ra lệnh cho đàn em: “Ai dám ra tay, liền gãy tay nó. Hai đứa con gái kia, mang lên xe cho tao.”

Đàn em của anh lập tức muốn bắt Đô Đô và Mạc Kinh Hàn.

Còn chưa chờ bọn họ ra tay, đột nhiên thấy mấy người mặc âu phục đen mang kính mát từ chỗ tối xuất hiện.

Sau đó “Ca ca ca ----” Mười mấy tên đàn em của Tống Kiều Ba đều bị bế trật tay.

“A ----” Lữ Tâm Tâm kêu lớn thành tiếng! Tại sao có thể như vậy?

Thời gian dường như chỉ nháy mắt, Tống Kiều Ba còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy tất cả đàn em của mình đều ôm cánh tay nằm dưới đất lẫn lộn kêu gào.

Anh trơ mắt nhìn đám học sinh kia nghênh ngang mà đi ----

Trong đó, một thằng nhóc giống Diệp Thần còn cười khinh miệt.

“Tại sao người của anh lại ngu xuẩn như vậy?” Lữ Tâm Tâm tức giận: “Mười mấy người, không đánh lại sáu người người ta!”

“Đừng nói nhảm! Ba ---” Lu74Tam6 Tâm bị tát một cái, bạt tai thứ hai còn chưa rơi xuống, chỉ thấy trên cửa lầu hai xuất hiện bốn người mặc âu phục đen ---

Bốn người này, mắt lộ hung hăng đi về phía bọn họ. Nháy mắt Lữ Tâm Tâm và Tống Kiều Ba rụt cổ một cái.

“Bành - Ùm ----” Lữ Tâm Tâm chỉ thấy mình bị người xách lên, sau đó, bay một đường thẳng giữa không trung, cô bị người ta ném xuống lầu như một quả banh vậy “Ầm phanh phanh”. Cô từ lầu hai lăn xuống dưới, văng lăn đến lầu một mới dừng lại.

Lữ Tâm Tâm đập đầu sưng mặt sưng mũi, xương cũng tan nát hết, còn chưa chờ cô bò dậy, đột nhiên lại nghe tiếng “ầm phanh phanh” truyền vào lỗ tai, sau đó --- “lạch cạch” Tống Kiều Ba trực tiếp đập về phía cô.

“Quang ----” Mông của Tống Kiều Ba trực tiếp đập lên đầu Lữ Tâm Tâm.

“Phốc ---” Tống Kiều Ba bị đập đến phun ra một cái rắm: “Ngô.... má của tôi ời.” Một cái rắm thúi vô cùng xong đến, Lữ Tâm Tâm “oa” một cái ói ra.

Cái rắm này, có một mùi hương thật mê người....

Hai ngày sai, ba của Lữ Tâm Tâm sa sút tuyên bố phá sản, cũng không biết nhà có chuyện gì mà vài ba ngày lại bị rấn bò vào.

Tống Kiều Ba đó gãy tay, gãy chân nằm trong bệnh viện, anh nơm nớp lo sợ ngay cả cửa phòng bệnh cũng không dám bước ra, cũng không biết là gần đây đặc tội với ai, đã sửa chữa anh thảm như vậy.... cánh tay, chân vừa tiếp lại đã bị người ta làm gãy nữa.

Sau khi kết thúc cuộc thi, Mạc Khinh Hàn lấy thành tích cuộc thi về nhà, cha mẹ cô vui mừng muốn chết mau chóng xuống bếp nấu ăn cho cô!

Mạc Khinh Hàn nói: “Là bạn cùng bàn giúp con có thành tích cao. Không có anh ấy, con không thể thi được như vậy.”

Cô nói chuyện Diệp Thần cùng cô học thêm cho ba mẹ nghe. Ba cô liền vội vàng nói: “Đây là một đứa bé ngoan, có rảnh rồi chúng ta mời cậu ấy về nhà, ba sẽ làm thịt kho cho cậu ấy ăn.”

Mạc Khinh Hàn vui vẻ đồng ý, cô hy vọng ba mẹ thích Diệp Thần.... Hì hì, cô mang một chút tư tâm nhỏ.

Chị của Mạc Khinh Hàn cũng nói: “Cảm tình thời trung học cấp 2 là chân thật nhất, không có nhiều lợi ích như vậy, kết bạn rất đơn

thuần, cũng còn không có một ít ngựa lừa ta gặt khi vào xã hội. Chờ sau khi em đi làm việc sẽ biết, người ta muốn làm quen em, cũng bởi vì em có thể giúp người ta, nếu không không ai thèm để ý đến em. Chờ ra xã hội rồi, rất khó tìm được một người bạn thật lòng với em.”

Mạc Kinh Hàn gật đầu một cái, anh Thần có thật lòng tốt với cô hay không, cô hiểu.

Cả nhà bọn họ đang dùng cơm, đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo. Khương Mai vội vàng nhận, nghe được đối phương nói: “Tôi là đại học y khoa tỉnh, xin hỏi là người thân của Mạc Ninh Viễn sao? đã phối hợp thay thận cho Mạc Ninh Viễn thành công!”

Sau đó, bác sĩ nói cái gì Khương Mai đã hoàn toàn không nghe rõ, bởi vì hai lỗ tai của cô đột nhiên vang lên “vo ve”!

Thật giống như có mấy cây pháo nổ bên trong, bà đã kích động không thể nói nên lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu: “Tốt tốt tốt --- thật tốt!”

Cúp điện thoại, Mạc Ninh Viễn và hai cô con gái nhìn bà chăm chăm.

“Sao vậy?” Mạc Ninh Viễn hỏi bà.

Nước mắt Khương Mai lập tức rơi xuống, môi của bà run rẩy, muốn nói cái gì.... nhưng không nói được.

Bỗng chốc Mạc Kinh Hàn biết! Ba cô đã phối hợp thành công, nhưng mà.... tiền còn chưa đủ!

Cô nóng lòng gọi điện thoại cho ông chủ quảng cáo kia, sau khi cô xem hợp đồng mới biết, quay quảng cáo vậy có thể nhận được tiền hoa hồng.

Bây giờ cô quá cần khoản tiền này, nhưng mà công ty quảng cáo kia quá bận rộn, chậm chạp không có thời gian quay.

Mạc Khinh Hàn gọi điện thoại, ông chủ kia bối rối một chút, vỗ trán nói: “Oh oh oh ---- lập tức khai mạc! Buổi tối cô cứ tới đây. Bây giờ có rảnh không?”

“Có rảnh! Tôi lập tức tới.” Mạc Khinh Hàn mừng rỡ như điên, mau chóng nói với ba mẹ: “Tiền đã có, bây giờ con ra cửa, trễ chút sẽ trở lại.”

Cô vừa nói vừa chạy ra ngoài. Mới vừa chạy ra hẻm đã thấy xe của Diệp Thần chạy về phía cô.

“Lên xe ---” Anh ở trong xe ngoắc ngoắc cô. Nhà quảng cáo kia sau khi cúp điện thoại với Mạc Khinh Hàn đã gọi cho Diệp Thần.

Diệp Thần vội vàng chạy tới.

Quảng cáo quay vô cùng thuận lợi! Ông chủ và đạo diễn cũng rất là hài lòng. Vẫn luôn quay đến mười một giờ đêm mới xong.

Mạc Khinh Hàn đầu óc quay cuồng đi đến chỗ kế toán nhận một tấm thẻ ngân hàng.

Cô thật là mệt mỏi lắm.

Cô không biết bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng mà cô biết, số tiền bên trong này tuyệt đối không phải số lượng nhỏ.

Mạc Khinh Hàn cầm thẻ ngân hàng trong tay, từ công ty quảng cáo đi ra, Diệp Thần kéo tay cô lên xe,

Anh ngồi bên cạnh, giơ tay chải vuốt sợi tóc của cô, nhỏ giọng hỏi:
“Mệt không?”

Đột nhiên cô lại gần hôn một cái lên mặt anh, ánh mắt yêu kiều nói:
“Không mệt.”

Chương 1900: Bán nhiều

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt Diệp Thần lập tức nóng ran, đứng lên.

Anh sửng sò ở vậy, thật lâu không tỉnh hồn lại.

Ánh mắt nhìn cô chăm chú, chỉ thấy cô ngượng ngùng cười một tiếng. Má nhuộm phấn hồng, mặt rất đẹp, làm bộ cái gì cũng không làm.

Cô chu môi anh đào, cặp mắt xinh đẹp rất sáng, thật giống như có dòng nước đen chảy trong con ngươi.

Diệp Thần giơ tay nhéo lên mặt cô, anh không ngừng véo lên mặt cô: “Nhẹ một chút, đau...” Cô bây giờ có thể cảm nhận được lúc Đô Đô bị bóp là như thế nào.

Tài xế ở trước đầu, chột đi chột nhìn trong gương chiếu hậu một cái...

Emma, người ta hai người thuần khiết, chính là nhéo mặt một cái, anh mới vừa rồi còn cho là chuyện gì xảy ra để cho người ta hiểu lầm đại sự.

Dơ bẩn dơ bẩn... Xin thứ lỗi anh là một lão tài xế chánh tông.

Tài xế nhìn chằm chằm mặt đường, tiếp tục lái xe. Lại nghe phía sau truyền tới âm thanh con gái: “Cám ơn anh.”

Tài xế từ kiếng chiếu hậu nhìn ra sau, chỉ thấy thiếu gia nhà mình ngạo nghễ ngang liêu ngang cầm, đưa tay khoác sau lưng cô bé, thật giống như đang ôm cô, anh cười nói: “Cám ơn, không có mới vừa rồi, làm sao tới lợi ích thiết thực...”

Tài xế thiếu chút nữa muốn tông xe vào cây, khá lắm, tiểu thiếu gia nhà anh đang trêu ghẹo một tiểu cô nương a — —

Vốn là, còn tưởng rằng cô nương kia sẽ trừng thiếu gia nhà anh một cái, hoặc là làm bộ ngượng ngùng hừ một tiếng gì đó, kết quả, anh đột nhiên nhìn thấy cô nương rất tức giận ép tới thiếu gia nhà anh, tiếp đến, giống như gặm móng heo, gặm rìa thiếu gia nhà anh...

Emma, thật là đốt mắt!

Anh nhìn thẳng cảnh tượng, nhiệt, máu, phí, đàng dĩch, kết quả... Mạn vài phía sau từ từ rơi xuống. Diệp Thần khoác tay ý bảo anh ta xuống xe.

Tài xế vội vàng cho xe từ từ ngừng lại, rón rén xuống xe. Diệp Thần ngồi không nhúc nhích, mặc cô gặm rìa mặt mặt anh.

Thật lâu, Diệp Thần cười nói: “Cũng may da mặt anh dày, nếu không để cho em gặm tróc da anh a...”

Mạc Kinh Hàn thả anh ra, môi yêm trứ cười.

Diệp Thần đột nhiên đè ép cô xuống, anh nắm lấy cằm cô, trực tiếp đảo vào trong miệng cô. Mạc Kinh Hàn trực tiếp bị hôn muốn hôn mê bất tỉnh, anh kéo cô vào trong ngực, bế cô ngồi lên đùi mình, cô uốn éo người có chút không thờ được... Bàn tay nhỏ bé chống lên vai anh, ngồi trên đùi anh.

Tay Diệp Thần xoa xoa trong ngực cô, cả người cô ngây ngô giống như trong lò lửa, như muốn đốt cháy cô, mặt cô như bị đốt nóng bừng bừng.

Cô bị đốt nóng muốn hôn mê.

Lúc Diệp Thần buông cô ra, xoa xoa môi mỏng bị sưng lên của cô, anh nhìn chăm chăm đôi môi đỏ ấy, ánh mắt rạo rực, nói với cô: “Vốn là muốn đợi đến lúc sinh nhật của em anh sẽ bày tỏ, nhưng là, anh phát hiện... Anh không không đợi được nữa.” Anh ôm mặt cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh nghiêm túc hỏi cô: “Có thể làm bạn gái anh không? Em có thể chờ đến qua sinh nhật đồng ý làm bạn gái anh không, nhưng là, hiện tại anh rất muốn biết, em có thích anh không.”

Mạc Kinh Hàn chăm chú nhìn anh chăm chăm, hiện tại ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn, đầu cô vang vang “Vo ve”, Diệp Thần! Diệp Thần tỏ tình với cô! Anh nói anh thích cô — —

Mặc dù, cô cũng cảm giá là anh đối với cô vui vẻ, nhưng thật sự cô không giám xác định. Cô đưa tay che lại gò má, cô cảm giác trên da mặt thật giống như bị có huyết dịch nóng bỏng đang thiêu đốt.

Cô cơ hồ không chút do dự trả lời: “Em sẽ làm bạn gái anh! Diệp Thần, Em sẽ làm bạn gái anh!”

Diệp Thần hoắc mắt ôm cô, anh nắm lấy sau ót cô, dùng sức hôn, anh nói ở bên tai cô: “Hôm sinh nhật của em, chúng ta đính hôn chứ?”

...

Mạc Khinh Hàn làm sao về đến nhà cô cũng không biết, chỉ cảm thấy xung quanh tất cả đều là bong bóng màu hồng bay bay, khắp nơi đều nở hoa, rõ ràng đang là tháng 12 ngày đông giá rét, nhưng cô cảm giác bốn phía ấm áp dung dung.

Cô cầm thẻ ngân hàng đưa ba năm viện, có thận nguyên, có tiền, tất cả mọi thứ đều trở nên tốt đẹp, cô đột nhiên cảm giác “Cửa Nam thiên” thần tiên đang vẫy tay với cô.

Mà thần tiên này, dĩ nhiên là Diệp Thần.

Cô cảm giác mình muốn đi theo Diệp thần tiên...

Sau khi nằm viện, sức khỏe của ba ngày càng tiến triển tốt, rất nhanh là có thể làm phẫu thuật.

Một chuỗi ngạc nhiên mừng rỡ, làm cho Khinh Hàn có chút run sợ, quá nhanh, quá hạnh phúc! Để cho cô có chút không thích nghi kịp

— —

Mẹ và chị cô cũng rất vui vẻ, nhất là chị cô còn cố ý xin nghỉ, cô trước bận bịu, sau bận bịu giống như một cục bông không ngừng bận bịu. Sợ mình nghỉ một chút sẽ có tin xấu truyền tới.

Trước một ngày ba cô phẫu thuật, biên tập Hoa Hoa, đột nhiên thông báo với cô: “Sách của cháu ngày mai phát hành, thành tích của cháu vốn rất tốt, cho nên phải bù lại rất rất nhiều!”

Mạc Khinh Hàn mang máy vi tính, cô ở trong phòng bệnh của ba đánh chữ. Trước kia, mỗi ngày cô chỉ phát ra hai ngàn chữ, cho nên mỗi ngày cô có sáu ngàn chữ tồn đọng, hơn một tháng, tồn lại 26 vạn chữ bản thảo!

Cô hỏi Hoa Hoa: “Phải bù lại như thế nào?”

Hoa Hoa nói: “Ngày mai bù lại 3 vạn chữ, ngày mốt bù lại 2 chữ vạn, sau mỗi ngày bù 1 vạn chữ, kéo dài một tuần lễ. Tổng cộng một trăm ngàn chữ, chỉ có thể nhiều không thể thiếu, có thể làm được không?”

Mạc Khinh Hàn đồng dạc nói: “Không thành vấn đề!”

Mạc Khinh Hàn trong lòng đang vui vẻ: “Phần phật” một chút, đăng tải 26 vạn chữ chỉ trong một ngày...

Một ngày! 26 vạn chữ! Các tác giả khác cũng muốn học máu!

Năm giờ rưỡi cô liền bò dậy đăng tải chương. 26 vạn chữ, mỗi chương ba ngàn chữ, tổng cộng là 86 chương!

Các chương này đăng tải ra ngoài, khu bình luận lập tức bùng nổ!

“Ngọa tào — — 26 vạn chữ sao! Làm mù mắt của tôi lun a!”

“26 vạn? Tô Tô cô không hổ là đại thần trong lòng tôi! Cô lại có 26 vạn? Tại sao cô lại cất nhiều như vậy? Nhìn cô như vậy, tôi cũng muốn ngay lập tức đăng tải a, tôi cũng không thể xem thường cô! Tôi phải đi viết văn a, hôm nay tôi quyết định sẽ không đi tiểu!”

“Là 2 vạn 6 chữ? Tô Tô, có phải cô viết chương bị lặp lại đúng không? Là 2 vạn 6 sao?”

“26 vạn! 26 vạn! Hù chết tôi a! Hù chết tôi a!”

Lạch cạch — — đột nhiên có người khen thưởng 240 tấm phiếu hàng tháng! Là một người tên là “Mộng Mỹ”, là độc giả, cô bình luận, viết: Cô đăng 26 vạn chữ, tôi tặng cô 260 tấm phiếu hàng tháng, còn có

20 tấm, lập tức đưa đến! Tô Tô tôi yêu cô! Rất nhiều ~~

Tiếp đến: “ding~” 20 phiếu hàng tháng đưa đến! Phụ nhắn lại: “Trong mắt tôi, cô là đẹp nhất... Chúc Tô Tô bán nhiều!”

“Oa! Chị ơi, xin nhận lấy hoa cúc của em!”

“Chúc mừng Âm Dạ phát hành! Tôi không có nhiều tiền lắm, trước thưởng 10 tấm phiếu hàng tháng! Tô Tô chớ chê trách tôi a ~ “

Phía dưới một hàng phiếu hàng tháng...

Mạc Khinh Hàn chuẩn bị xong hết chương tiết, từng nhóm từng nhóm phóng ra ngoài, cuối cùng cũng hoàn thành xong 26 vạn chữ!

Vốn dĩ ban đầu, sách của cô không viết về đề tài phổ biến, vừa mới bắt đầu trang web hoàn toàn không được coi trọng. Nhưng là, thành tích của sách cô càng ngày càng tốt, thậm chí còn là sách xuất bản hàng đầu. Ai nghĩ tới, hôm nay phát hành lại thêm 26 vạn chữ, chuyện này ở giới văn chương là vô cùng hiếm thấy!

“Ngọa tào!” Lưu Suất vừa mới tỉnh ngủ mở máy vi tính ra, đột nhiên thấy hàng loạt mục lục chương tiết nhảy ra ngoài!” Cá đại đi! Hôm qua mới chương 43, hôm nay làm sao là chương 129?”

Cô cho là mình nhìn lầm rồi, dùng sức dụi mắt một cái! Cô theo quyển sách này đã hơn một tháng, tác giả giống như nặn cứt, một ngày chỉ ra hai ngàn chữ.

Hôm nay làm sao đột nhiên ra gần 100 chương?

Tim Lưu Suất đập”Đùng đùng” nhảy loạn!

“Có phải nhìn lầm hay không? Không biết có phải vào nhầm sách rồi hay không?” Vội vàng thoát ra ngoài, nhìn một cái, đúng là Âm Dạ rồi!

“Ngọa tào!” Lưu Suất liền cảm thấy mơ hồ! Chuyện này là thế nào? Ai có thể nói cho tôi, đây là chuyện gì không?

Chương 1901: Bị bôi đen

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chín giờ rưỡi, biên tập đi làm.

Hoa Hoa liền cảm thấy không chân thực!

Mạc Kinh Hàn thấy Hoa Hoa giống như “Mong đợi ngỗng” gõ đầu cô một cái, cô mở tin tức ra...

Hoa Hoa: (biểu tình: Đờ đẫn) Tô Tô mau mau dùng sức bóp tôi một chút!

Hoa Hoa: (biểu tình: Sợ hãi) Tô Tô mau nói cho tôi, chuyện gì đang xảy ra?

Hoa Hoa: (biểu tình: Đập đầu) Tô Tô mau tới cứu tôi, tôi phải chết!

Hoa Hoa: (biểu tình: Chảy máu mũi) Tô Tô Tô Tô Tô Tô Tô Tô Tô Tô!
Hồng Tô tiểu thủ! Mau tới giải thích cho tôi một chút, đây là chuyện quái gì a! 26 vạn chữ là cái quỷ gì? Nói xong, ngày thứ nhất 3 vạn, sau mỗi ngày mười ngàn chữ, kéo dài được một tuần lễ chứ? Cô đây là muốn làm gì? Có phải cô ôm tồn cáo cũng giàu rồi? Ngày mai không ra chương mới, xem tôi không giết chết cô! Cô lập tức viết nhiều như vậy, ngày mai làm thế nào? Không ra chương mới sau đó lại trì hoãn!

Phía dưới một hàng biểu tình “Phát điên”

Mạc Khinh Hàn vội vàng trả lời: Tôi chính là ôm tồn cáo cũng giàu rồi... Tôi tranh thủ hôm nay viết ba chục ngàn chữ...

Hoa Hoa:...

Hoa Hoa: (biểu tình: Sợ hãi) một ngày cô có thể viết ba chục ngàn chữ sao? Tôi cá ông trời già! Cô cũng quá trâu! Sao không nói sớm... Hống hống hống, viết đi viết đi, ta đi cho cô chần ấm! Cô cứ xem như tôi không tồn tại!

Mạc Khinh Hàn:...

Hoa Hoa nha Hoa Hoa, có muốn mạnh như vậy hay không...

Trên trang mạng, Sách của Mạc Khinh Hàn leo lên các bảng xếp hạng. Số chữ đổi mới và phiếu hàng tháng đều xếp đầu bảng.

Cô mở ra thu nhập trang web, cẩn thận tính toán chi phí phẫu thuật của ba cô. Tiền giải phẫu cộng thêm các loại chi phí khác, ít nhất cũng phải từ 200 đến 30 vạn. Sau khi phẫu thuật, mỗi tháng còn cần khoản 2 vạn để chi tiêu.

Cô chụp hình quảng cáo, quảng cáo thanh toán trước cho cô 28 vạn. Tiền còn lại, muốn cô tiếp tục tham dự nữa từng bước một gọi cho cô.

Đột nhiên cảm giác không đủ tiền dùng... Cô mở ra trang web, muốn xem sách của cô bây giờ thế nào, nhưng phát hiện trong khu bình luận có rất nhiều người đang chửi cô!

Ít ngày trước, một mực rất bình tĩnh. Hôm nay tại sao lại có nhiều người chửi cô như vậy?

Mạc Khinh Hàn đại khái nhìn lướt qua, những người này, căn bản cũng không phải là thảo luận tình tiết trong sách, mà là tùy ý bôi đen, bôi đen giản giới, bôi đen tên sách, ngay cả bút hiệu của cô cũng bôi đen!

Nói gì? “Hồng Tô tiểu thủ!, nhìn một cái chính là kỹ nữ! Đặt tên như vậy, thật là thích hợp với người a!”

Còn nói gì là: “Một tên phạm tội giết người lại có nhiều người theo dõi như vậy, thật là một đám ngu đần nào tàn!”

Còn nói tên sách: “Lừa gạt như vậy, khẳng định tác giả cũng không phải thứ tốt gì! Tác giả ngu đần cộng thêm một đám nào tàn!”

Những người này, căn bản cũng không phải là độc giả! Liếc mắt liền nhìn ra chỉ có một số ít người.

Mạc Khinh Hàn vừa định điểm vào xem là ai nói xấu cô, kết quả điểm vào, phát hiện... Bình luận này không thấy.

Cô điểm làm mới, những bình luận bôi đen cô vừa rồi đều mất rảo.

Hiển nhiên là có người đã xóa bình luận.

Có Trương Hào Đích, còn có Diệp Thần. Ngô... Hèn chi trước kia cô không thấy những bình luận ác ý bôi đen cô, nguyên lai là do anh đã xóa bỏ.

Trong lòng Mạc Khinh Hàn lập tức ấm áp.

Tiếp đến, những bình luận này bị nhân viên quản lý gỡ bỏ, phong tước hiệu. Toàn bộ bình luận bên dưới bị xóa bỏ.

Xóa bỏ tốc độ cực nhanh, cơ hồ là xóa trong một giây. Một cái tiếp một cái, mới ra tới đã không thấy tăm hơi. Nếu không phải những bình luận này dừng lại ở trang đối mới trang bìa của cô, cô căn bản là không nhìn thấy.

Những tên hắc tử kia, vẫn cố gắng bêu xấu sách, Âm Dạ, người hâm mộ cũng không phải ăn chay, phạm là nếu nhìn thấy hắc tử, lập tức bao vây, phun chết, chân đạp, nghiền thành mảnh vụn!

Hắc tử nhiều đi nữa, cũng không sánh được bằng trung phần. Người yêu thích sách Âm Dạ, lòng trung thành cũng rất cao, cơ hồ nếu đã đọc mấy chương trước, thì sẽ khẳng khẳng một mực một mực đọc xuống. Bởi vì, sách này thật viết lên những điều trong lòng các cô.

Giống Lưu Suất nói, tác giả viết quá tốt! Nếu là không ủng hộ, trong lòng không giải thoát, có thể chết ngột!

“Ô Ô ôi yêu người!”

“Cố gắng lên ~ mau ra mới, tôi ủng hộ cô! Không cần để ý người khác nói cái gì.”

“Ô Ô, tôi cho tới bây giờ vốn không thích đọc sách. Nhưng là, quyển sách này của cô là ngoại lệ. Mặc dù chờ ra chương mới rất khổ cực, nhưng nội dung lại hay đến vậy, tôi cảm thấy chờ đợi cũng đáng giá!”

“Ô Ô, không cần để ý những lời người ta nói! Sách của cô đã dạy cho tôi rất nhiều đạo lý làm người, tôi trước kia là người rất yếu đuối, bây giờ tôi mạnh mẽ hơn rồi, tôi phải giống như nhân vật chính vậy, cố gắng thay đổi mình. Mỗi lần đọc sách của cô, chạm đến đều rất lớn, có lẽ một câu lơ đãng trong sách, lại có thể để cho tôi cảm động thật lâu. Tôi bây giờ so với trước kia rất lạc quan, tích cực! Đây chính

là cô cho tôi động lực! Tô Tô tôi sẽ tiếp tục ủng hộ cô! Phải tiếp tục cố gắng lên nha ~ “

“Những người mắng chửi tác giả kia đều là một đám ngu dốt! Người tới mắng chửi người, còn không để cho người ta xóa bình luận, người đúng là một người nực cười!”

Khu bình luận trong nháy mắt thành chiến trường đớp chác.

Người hâm mộ và người nói xấu như bóp nhau chết đi sống lại!

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một bình luận!

Lý Lý Đào Nhi “Tất cả hắc tử rút đi! Ghen tị Tô Tô nhà ta, các người cũng đi viết a! Đáng tiếc, viết ra lại là r sách ác rưởi không người xem, cho nên, chạy tới đây nói xấu tác giả, thật là một đám đại ngu dốt! Cho là tôi không biết người là tác giả nào sao? Hắc ~ phía dưới công bố mấy cái địa chỉ IP của hắc tử, theo thứ tự là trang web tác giả cuốn: Gió Mát Trần Đây, và Tụ Lý Múa Kiếm! Tô phẫn của cho ta đứng lên, để cho mọi người biết một chút hai kẻ cặn bã này!”

Phía dưới, một mảnh “Quỳ lạy đại thần”

Tiếp đến, hai tác giả bị vạch trần, ngay lập tức không có lên tiếng.

Tiếp theo, trung phẫn (người hâm mộ) bắt đầu sao chép bình luận.

Ở phía sau bình luận còn cộng thêm quan điểm của mình: “Ta chính là quá yêu Âm Dạ, có mấy quyền bất chước, cũng không có quyền này viết tốt. Tô Tô, tôi quá yêu cô, mau mau ra chương mới đi. Mong đợi mong đợi ~ anh anh anh ~ “

Sau đó, Lý Lý Đào Đào đem hai cái danh tự này tìm kiếm trên mạng.

« trang web tác giả: Gió mát tràn đầy cuốn, tụ lý múa kiếm, là siêu cấp đại hắc tử! Chuyên đen « ám dạ » tác giả: Đỏ tô tay nhỏ bé, ngấm trang web xử lý! »

Bên trong có rất nhiều đoạn viết.

Tất cả đều là bình luận mắng chửi đỏ đô tay nhỏ bé, bọn họ còn ghi địa chỉ IP so sánh với địa chỉ IP tác giả.

Trừ hình ảnh, bên trong chỉ có một lời: Hy vọng trang web nghiêm túc xử lý, nếu không xử lý kịp thời, chúng tôi sẽ tự công bố địa chỉ và số điện thoại di động của hai tên tác giả giả!

Lúc này hai tên tác giả liền ngu ngốc! Vốn cho là, ghi danh nhỏ, sẽ không bại lộ thân phận, nhưng không ngờ rằng, lại bị người tra ra địa chỉ IP!

Chương 1902: Nhân họa đắc phúc, phát hỏa phát hỏa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhìn ý của Lý Đào Nhi, ngay cả địa chỉ nhà và số điện thoại của bọn họ cũng tra được, rốt cuộc lai lịch người này ra sao?

...

Lý Đào khổ muốn chết, hơn năm giờ sáng, cô đã bị anh Thần bắt đi làm khổ sai!

Tức chết! Chẳng phải tối qua thua anh ấy một lần thôi sao! Sao lại nhỏ mọn như thế...

Con người cô, có bực mình khi tỉnh dậy, nếu ngủ không đủ, tâm tình cô sẽ không tốt!

Nhưng, tối qua cô đánh cược với anh Thần, anh Thần nói, người nào thua, sẽ phải làm một việc cho đối phương.

Thật là...

Bởi vì anh Thần muốn viết chương trình xóa, chính là nếu bài đăng xuất hiện những từ ngữ thô tục, chương trình anh thiết kế sẽ kiểm tra, xóa bỏ. Thật ra trang web cũng có chức năng này, nhưng chương trình của anh Thần có tính khoanh vùng, chủ yếu nhằm vào những nhóm bôi đen Mạc Kinh Hàn.

Anh Thần ra lệnh cho cô, tra địa chỉ IP của những nick này, tìm ra địa chỉ của những người này, nắm giữ tư liệu.

Anh Thần muốn đè chết đám người này.

Lý Đào là con gái của Lý Thiên Mặc, kỹ thuật hacker đứng thứ hai toàn thế giới, lại thường xuyên bại bởi Diệp Thần, hừ! Cô không phục lắm, mỗi lần thua thi đấu, tất cả đều vì đi ngủ không đủ!

Lý Đào xử lý xong nick đen, cô xoay xoay lưng, định ngủ một giấc. nhưng Diệp Thần không cho, anh kéo cô đi kiểm tra bình luận bên dưới bài post của Mạc Kinh Hàn, sau đó lộ diện hai tác giả.

...

Lý Đào giận tới mức cắn răng, gõ bàn phím nhấn cho Diệp Thần: “Em là nô lệ của anh à!”

Diệp Thần lạnh lùng nhấn: “Nô lệ, mau làm việc.”

“...” Lý Đào tức muốn chết: “Em bị điên mới làm nô lệ cho anh...”

Anh Duệ Duệ quá đáng giận, cậy lớn bắt nạt bé, mà mỗi lần anh bắt nạt bọn họ xong, còn vô cùng đáng giận nói: “Em trai em gái, chính là để bắt nạt. Các em có thể được anh bắt nạt, là vinh hạnh của các em.”

Vinh hạnh cái đầu anh ấy! Nếu không phải đánh không lại anh, bọn em đã sớm trở mặt với anh!

Lý Đào đăng toàn bộ chứng cứ lên diễn đàn.

Trong diễn đàn, lập tức xuất hiện một nhóm lớn độc giả của “Hắc

Dạ”, toàn bộ đều yêu cầu xử lý hai nick này!

Lầu hai: con sâu làm rầu nồi canh! Nếu trang web không xử lý những người này, sao này người như thế sẽ càng lúc càng nhiều!

Lầu ba: đồng ý với lầu trên!

Lầu bốn: ủng hộ nghiêm trị!

Lầu năm: Thanh Phong Mạn Quyển là tác giả đang nổi, tâm tự lại không đặt trên gỗ chữ, mà ngày ngày bôi đen người khác, tính đố kỵ quá mạnh: “Hắc Dạ” nổi giận, cô ta bèn bắt chước lại, kết quả sách không nổi, lại chạy đi bôi đen tác giả, nhân phẩm có rất nhiều vấn đề! Sau này tôi sẽ không xem sách của hai người kia nữa!

Lầu sáu: Thanh Phong Mạn Quyển, Tụ Lý Vũ Kiếm, hai người đúng là rác rưởi!

Tin tức lan truyền rất nhanh, cả diễn đàn đang thảo luận chuyện này.

Ngoại trừ độc giả, còn có rất nhiều tác giả chú ý chuyện này.

Một tác giả khá nổi nói: Tác giả “Hắc Dạ” là người mới mà có thể có thành tích như vậy, thật sự là một con ngựa ô. Tôi chưa đọc nên khó có thể bình luận. Nhưng trong giới tác giả viết sách trên mạng bọn tôi, không có lý gì lại đi bôi đen người ta. Thanh Phong Mạn Quyển, hai người đó thật quá đáng!

Bình luận bên dưới là một hàng fan hâm mộ tán thành.

Lúc này, đột nhiên có tác giả đại thần nói: quyển sách của “Hắc Dạ” rất nổi, nhưng người ta cũng phải có đạo lý gì để nổi! Từ lúc bộ truyện được đăng, tôi theo dõi rất sát. Mỗi khi có chương mới, tôi đều

xem, viết rất tốt! Thanh Phong Mạn Quyển quá kém, tất cả công kích đều liên quan đến tác giả, không hề liên quan gì đến tình tiết! Không bôi đen được tình tiết của người ta, bèn tóm lược kiểu chê bai!

Tiếp theo, bên dưới bình luận của đại thần, là một loạt độc giả nhấn lại.

Lầu 356: Dung Đại, anh cũng xem ‘Bóng đêm’ sao?

Lầu 357: Dung Đại! Tóm được! Lôi đi lăn giường đi!

Lầu 358: ôi trời ơi! Dung Đại đã xem xong sách mà tôi còn chưa xem! Gần đây biết quyển sách này nổi, bởi vì chưa từng xem loại tiểu thuyết này, sợ buồn nôn, cho nên nhiều lần lướt ngang qua, không nhấn vào, giờ xem ra, nhiều người thích như vậy, hẳn không tệ. Tôi phải xem xem sao!

...

Lầu 362: ‘Bóng đêm’ hay như vậy sao? Tôi sẽ đi xem sao. Nếu tác giả viết không hay, tôi sẽ ném đá không lưu tình đó.

Kết quả, vừa mở ra, liền phát hiện... trong nháy mắt bọn họ bị thu hút vào một thế giới mới.

Có tác giả để lại thông báo trong sách: hôm nay đọc được một quyển sách hay, quyết định gặm sách... Đúng rồi, quyển sách này tên ‘Bóng đêm’, mọi người có thể cùng nhìn xem.

Có độc giả thấy tác giả đề cử, cũng chạy đi đọc sách.

Sau khi đọc mấy chương, rất nhiều người bị tình tiết thu hút, có người ngay cả cơm cũng không ăn.

Còn có độc giả, thà nhịn tiểu, cũng không rời máy tính nửa bước.

Lầu 892: Ôi mót quá nha! Cả quá trình không dám đi tiểu a! Tác giả phải phụ trách bàng quang của tôi! Không được... mót quá rồi! Đi tiểu cái đã, rồi lát xem tiếp!

Lầu 899: Tôi là độc giả của Dung Đại, vừa thấy cô ấy đề cử ‘Bóng đêm’, quả thực viết không tệ! Tác giả rất được!

Trải qua cuộc ồn ào như thế, ‘Bóng đêm’ từ hơn 2 vạn fan hâm mộ, trong nháy mắt tăng lên, không tốn nhiều sức lực đã có đột phá hơn 3 vạn.

Lại thêm mấy tác giả đề cử càng nhiều fan hâm mộ đi gặm sách.

Sau khi xem, cảm giác đây đúng là sách thần a! Những fan hâm mộ lại giới thiệu lại cho người khác.

Trong nháy mắt, ‘Bóng đêm’ nổi tiếng vang dội.

Mạc Khinh Hàn nhanh chóng cảm ơn mấy tác giả đã ủng hộ cô.

Nick Vua ném gạch đăng lên.

Lầu 936: Vua ném gạch tôi đã quay lại rồi đây! Trải qua giám định, tình tiết quyển sách ‘Bóng đêm’ được thiết kế vô cùng ảo diệu! Tính cách nhân vật tươi sáng, âm mưu trong sách trùng trùng, nhưng đọc không thấy mệt! Có thể thấy được công lực của tác giả! Tác giả am hiểu khắc họa nhân vật, nhân vật dưới ngòi bút của cô ấy rất sống động, chân thành tha thiết, thân tình ấm áp, tình yêu rung động đến tận tâm can! Thật khiến người ta muốn ngừng mà không được!

Đối với bình luận này, Mạc Khinh Hàn cảm thấy vui mừng.

Cô không nhàn rỗi, vừa gõ chữ, vừa chú ý động tĩnh trên diễn đàn, chỉ không tham gia.

Hôm nay, cảm xúc của Mạc Khinh Hàn hơi kích động, nhưng đang ngồi cáp treo.

Giờ đã là mười rưỡi, cuộc giải phẫu của cha cô chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu. Cô làm xong những việc này, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Vừa chạy, vừa tính toán chi phí, dựa theo tình hình này mà phát triển, dinh dưỡng tháng sau của cha cô, phí phục hồi chắc cũng đủ.

“Phù -----” Cảm giác như lên chiến trường, từng giây từng phút đều như đi qua đi lại trên con đường sinh tử.

...

Chương 1903: Quà sinh nhật ngoài ý muốn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cuộc phẫu thuật của cha Mạc Khinh Hàn làm xong, trái tim vọt lên cổ họng của mọi người cuối cùng cũng rơi xuống.

Cuộc phẫu thuật vô cùng thành công! Về sau còn phải xem có bị bài trừ hay không, phải ở bệnh viện tĩnh dưỡng, quan sát một tháng.

Mạc Khinh Hàn không có thời gian đi học, suốt một tháng, ban ngày cô ở bệnh viện chăm sóc cha, buổi tối gõ chữ, có thời gian còn phải đến công ty quảng cáo quay quảng cáo.

Số tiền quảng cáo này, cuối năm mới có thể trả cho cô. Quay quảng cáo khó hơn cô tưởng tượng.

Giờ mới là tháng 11, còn cách Tết hơn hai tháng.

Mạc Khinh Hàn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn đặt trọng tâm trên tiểu thuyết. Cô phải kiếm được chi phí trong hai tháng này.

Cho nên, cô chỉ có thể in bản thảo số lượng lớn.

Cô viết tiểu thuyết không để ngày đêm.

...

Mạc Khinh Hàn có cảm giác như tay đã mất đi cảm xúc. Cô quá mệt

mỏi... ngày ngày gõ bàn phím, ngón tay đau như thể vừa chạm vào bàn phím đã như bị kim đâm...

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Mạc Khinh Hàn tiếp tục viết, đến tận 11 giờ tối.

“Còn chưa ngủ à...” Diệp Thần nhắn tin tới.

Mạc Khinh Hàn đưa mắt nhìn đồng hồ, đã muộn vậy rồi à...

“Lập tức đi ngủ đây, ngủ ngon.” Ôm quần áo đi tắm rửa, cô mơ mơ màng màng gãi đầu, chợt phát hiện ra chuyện không hợp lý... Sao anh biết cô còn chưa ngủ... Cô luôn tắt QQ, sao có thể biết được.

Đầu óc căng phòng lên. Quá mệt mỏi, không nghĩ nữa... cô cần nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, chim cánh cụt rung lên lia lịa.

Biên tập Hoa Hoa đang liều mạng nhắn tin cho cô.

Hoa Hoa: em gái em gái! Tin tức cực kỳ tốt đây! Tin tức cực kỳ quan trọng! Đứng thứ nhất bảng xếp hạng đặt mua rồi! (vỗ tay) ngày mai là thứ hai, sắp xếp cho em đứng đầu trang web luôn -----

Hoa Hoa: Nhìn thấy em lại thêm ba vạn chữ! Quả nhiên là trọng chữ tín! Ha ha ha ----- ngày mai thì sao? Ngày mai có ba vạn không?

Hoa Hoa: Em đâu rồi?

Tay nhỏ đỏ bừng: được, ngày mai ba vạn, không có vấn đề.

Hoa Hoa: (rơi lệ) em thật sự quá tốt! Em cứ yên tâm gõ chữ, sau này

sẽ không ai dám gây phiền toái với em nữa. Ai dám đến, chị sẽ là người đầu tiên cầm dao chém họ!

Tay nhỏ đỏ bừng: dạ.

Hoa Hoa: đúng rồi, chị đã để cho em vị trí đề cử tốt nhất. Cả tuần lễ này em phải tập trung viết, không được nghỉ ngơi nhé!

Tay nhỏ đỏ bừng: được.

Hoa Hoa: ai da! Sao em nhẩn cho chị mỗi chữ vậy! Đại thần, em không muốn phản ứng nô gia đúng không?!

Tay nhỏ đỏ bừng: Ha ha ----- không có...

Hoa Hoa: (rơi lệ) huhuhu... quá cảm động! Tận bốn chữ! Vì sao lại viết ít vậy?

Mạc Khinh Hàn cười cười, nhẩn lại: hôm qua liên tục viết 18 tiếng, buổi sáng hôm nay 5 rưỡi đã dậy, lại viết ba tiếng. Ngón tay đau, gõ chữ tốn sức.

Hoa Hoa: (kinh dị)

Hoa Hoa: Tay nhỏ à ~ em quá cực khổ! Mau nghỉ ngơi thêm đi! Hôm nay đừng viết, ngày mai 3000 hoặc 6000 thôi cũng được. Thật đấy, đừng ép bản thân như thế!

Tay nhỏ đỏ bừng: Ngày mai ba vạn, xong buổi chiều em sẽ nghỉ ngơi.

Hoa Hoa: (rơi lệ), (ôm một cái) Tim của Hoa Hoa mềm như kẹo đường, tác giả chăm chỉ lại hiểu chuyện như vậy, cô rất thích!

Nhưng, thành công cũng không phải ngẫu nhiên a, có mấy tác giả có thể như cô bé này, ngày đầu tiên vào VIP, thêm 26 vạn chữ? Liên tục một tuần lễ, mỗi ngày ba vạn chữ. 18 tiếng, gõ chữ không gián đoạn! Ngón tay không đau mới là lạ.

Ôi ~ Có lẽ, đứa nhỏ ngày cần một bàn phím siêu cấp.

‘Bàn phím siêu cấp’ là chuyên dùng cho đại thần viết lách, không giống bàn phím bình thường của chúng ta.

“Bàn phím siêu cấp” chỉ cần khế nhấn, sẽ hiện ra chữ, không giống bàn phím bình thường, phải dùng sức ấn xuống mới hiện ra chữ.

Hoa Hoa thầm nghĩ... việc này sẽ giúp ích cho Mạc Khinh Hàn, bèn đi tìm chủ biên.

Ngón tay Mạc Khinh Hàn... thật sự rất đau.

Cô viết liên tục không ngừng, đại não liên tục hoạt động với cường độ cao, khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Cô tính toán số chữ, hôm nay tổng cộng viết ba vạn chữ, lại thêm hôm qua có hai vạn, cô đã có năm vạn chữ.

Ôi! Nghỉ ngơi!

Nhất định phải nghỉ ngơi!

Mạc Khinh Hàn suy nghĩ, làm sao sử dụng số tiền này...

Cô mở tài liệu ‘Hóa đơn’ ra, tính toán xem trong nhà còn bao nhiêu tiền.

Tháng này, trả Diệp Thần tiền máy tính, trừ đi phí thuốc của cha, còn 6318!

Nhưng, nhà cô còn nợ bên ngoài...

Mạc Khinh Hàn lại trừ thêm 5000 – đây là tiền đưa cho Mạc Ninh Ba!

Người bác này của cô rất tốt bụng, chỉ là bác gái rất hà tiện!

Trừ đi 5000, chỉ còn lại 1300...

Tiền... chỉ trong chớp mắt... đã không còn.

Như nước chảy.

Ngày sinh nhật Mạc Khinh Hàn, Diệp Thần bất ngờ nhận tin cho cô: “Lát nữa có người chuyển phát nhanh, nhớ ký nhận.”

Mạc Khinh Hàn cười, hỏi anh: “Có quà cho em à? Thứ gì vậy?” (icon: tò mò)

Diệp Thần “cười thần bí”, anh nói: “Không có gì, chỉ là vật dụng hàng ngày thôi.

“Vật dụng... hàng ngày?” Mạc Khinh Hàn (icon: ngớ người)

Diệp Thần: “...”

Anh cảm thấy buồn cười, anh nói: “Đúng, là búp bê bơm hơi.”

Mạc Khinh Hàn kinh dị: “Đánh anh giờ!”

Diệp Thần: “Còn có gậy đấm bóp.”

“Đánh chết anh!” Mạc Khinh Hàn tê cả da đầu!

Diệp Thần: “Lúc ký nhận, nhớ đừng để bị người khác trông thấy.”

“A a a! Mẹ em ở nhà đó!” Mạc Khinh Hàn xù lông.

“Ha ha ha-----“ Diệp Thần cười xấu xa nói: “Cô gái tuổi 18 cần dùng đến.”

Mạc Khinh Hàn muốn đến nhà anh, bóp chết anh!

Diệp Thần cười như động kinh. Chuyển phát nhanh của Mạc Khinh Hàn tới, cô nói: “Chuyển phát nhanh đến rồi, em không muốn đi lấy đâu, mẹ em còn ở nhà!”

Diệp Thần giục cô: “Mau đi lấy đi, bên trong không có gì đâu, anh đùa em thôi.”

“Đánh anh!” Mạc Khinh Hàn ra ngoài nhận chuyển phát nhanh, cầm về mở ra xem... bên trong là một bàn phim vô cùng ngẫu màu đen!

Cảm xúc siêu tốt! Chỉ khẽ nhấn đã ra chữ.

Có nó, cô gõ chữ... tay sẽ không đau.

Mạc Khinh Hàn rất muốn khóc.

“Anh Thần. Thật sự không lừa em. Đúng là vật dụng... hàng ngày.”

Diệp Thần: “Ha ha, thích không?”

Đầu ngón tay Mạc Khinh Hàn run run: “Thích lắm! Quá quý giá, rất

thích, thích đến nỗi ban nãy đi vào nhà, suýt đập đầu vào tường.”

Diệp Thần: “Xoa đầu nào, sau này dùng nó đánh chữ, ngón tay sẽ không đau nữa.”

Ngón tay Mạc Khinh Hàn run run, đặt trên bàn phím, nhẹ nhàng ấn mấy chữ: “Anh Thần, yêu anh.”

Cô ấn gửi.

Bên kia Diệp Thần im lặng mười mấy phút, cô lại nhắn tiếp: “Icon: hôn hôn.”

Mười lăm phút sau, Diệp Thần mới nhắn lại: “Thực tế chút đi.”

“Cái gì?” Mạc Khinh Hàn sững sốt.

Tin nhắn của anh lại tới: “Thực tế chút đi, anh đang đứng ở cửa nhà em.”

“Ồi...” Mặc cỡ chết đi được.

Chương 1904: Thế giới của anh, chỉ có duy nhất mình em

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Không ngờ anh lại đang đứng ngoài cửa nhà cô!

Mạc Kinh Hàn cúi đầu, nhìn mình, cô còn đang mặc đồ ngủ gấu nhỏ!

Nhanh chóng đổi sang bộ quần áo thể thao màu hồng phấn, cô chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Cô vuốt vuốt tóc, nhanh chóng buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt nhỏ to cỡ bàn tay.

Soi vào gương, ôi ~ hơi thở thanh xuân đập vào mắt, ngay cả chính cô cũng không khỏi hai mắt tỏa sáng!

Nhìn khuôn mặt này xem, hồng hào, non nớt đến nỗi có thể nhéo ra nước.

Con người trong trẻo, lấp lánh như sao. Một khi cười lên, như cả bầu trời sao đang tỏa sáng.

Dễ thấy là đang độ tuổi ngây ngô, làn mi cong cong xinh đẹp.

Thiếu nữ xinh xắn, thật sự rất đẹp... cô sắp không nhận ra chính bản thân mình rồi. Cười với mình trong gương, đúng! Chính là sự tự tin này!

Thần thái đi sáng láng đi ra khỏi nhà.

Mạc Khinh Hàn nhìn xung quanh, thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang dừng ở đầu ngõ.

Trước đầu xe, là một chàng trai anh tuấn.

Chàng trai này cao lớn tuấn dật, mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái màu trắng, vô cùng đẹp trai. Anh đeo kính đen, ngẩng đầu 45 độ nhìn trời.

Khóe mắt nhìn thấy Mạc Khinh Hàn đi tới, anh vươn cánh tay dài, tháo kính râm xuống.

Anh nhướn mày, môi cong lên: “Đẹp trai không?”

“Ha ha ha...” Mạc Khinh Hàn cười run người: “Đẹp trai ngây người!”

Chiếc xe này có vẻ ngoài thời thượng, đường cong tinh tế, khiến hai mắt người ta tỏa sáng!

Cả thân xe vô cùng sống động! Trần ngập cảm giác sức mạnh! Quả không hổ là xe do chính Diệp Thần thiết kế.

Cô khen ngợi từ tận đáy lòng: “Quá đẹp!”

“Ai nói xe chứ! Anh nói người!”

Mạc Khinh Hàn: “...”

“Anh!” Anh hất tóc.

“...” Trong lòng Mạc Khinh Hàn cười bò, lại cố ý liếc mắt nhìn anh:
“Tạm được...”

Diệp Thần phìền muộn, khóe miệng tiu nghỉu.

Mạc Khinh Hàn chột nhéo mắt anh, nói: “Cực kỳ đẹp trai! Đẹp trai hàng đầu vũ trụ!”

“Vậy còn được!” Thần thiếu gia kiêu ngạo cong môi cười.

Tay cô ôm lấy mặt anh, hai người cách rất gần, hôm nay cô buộc tóc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nộn và cần cổ trắng lộ ra.

Khuôn mặt cô phấn nộn sáng loáng, đôi mắt lấp lánh cười híp lại, hơi thở trên người thơm tho dễ ngủ, hôm nay cô cực kỳ... xinh đẹp...

Mê hoặc anh thần hồn điên đảo!

Trái tim Diệp Thần đập thành thạch.

Hơi thở anh nóng rực, tất cả sự vật xung quanh như bay ra ngoài chín tầng mây.

Trong mắt anh, chỉ có cô!

Anh từ trên cao nhìn xuống, trông thấy làn mi cong vút của cô như cánh bướm, nhẹ nhàng khiêu khích trái tim anh, hô hấp của anh nghẹn lại, trái tim chột ngừng đập. Sợ nhảy ra ngoài, sẽ dọa cô mất.

Cô dõi theo ánh mắt anh... đôi môi cô màu hồng, nhếch lên đường cong đáng yêu, bên môi là hai lúm đồng tiền nhỏ.

Toàn bộ ánh mắt của anh đều bị hai lúm đồng tiền này hút lấy, cảm

thấy yết hầu căng lên, anh nhìn chăm chăm môi cô, nhịp tim chọt đập nhanh! Cả cơ thể nóng bỏng. Đôi môi anh đào đẹp như thế, thật muốn cắn một cái!

Mạc Khinh Hàn cảm nhận được khuôn mặt anh nóng lên, ánh mắt là lạ, vội vàng rút tay lại.

Anh chọt bắt lấy tay cô, khuôn mặt tuần tú nhanh chóng phủ lên cô, hô hấp nóng hổi phun lên mặt cô, tiếng tim đập to như mô-tơ.

Mặt Mạc Khinh Hàn lập tức đỏ bừng, anh kéo cô, môi mỏng từ từ trườn lên, dịu dàng hôn.

Mái tóc đuôi ngựa của cô được anh tháo ra, làn tóc như mây rơi xuống đôi vai, che khuất một bên mặt và cổ, một chút thì che khuất khóe mắt.

Anh động tình hôn cô, đầu ngón tay thon dài quấn lấy sợi tóc của cô. Trong cơn mơ màng, cô cảm giác một bàn tay khác của anh cầm tay cô.

Tay trái của anh đeo vào ngón giữa của cô một chiếc nhẫn...

Nhẫn đính hôn.

Anh nói khẽ bên tai cô: “Sau này, anh là của em.”

Lúc này, đột nhiên nghe thấy xung quanh có người kêu: “Diệp Thần - ----- Diệp Thần ở đây!”

“Cô gái kia là ai? Diệp Thần đang hôn cô ta!”

“Chồng Diệp Thần à -----“

Cả người Mạc Khinh Hàn run lên, cô quay đầu, nhìn thấy có năm, sáu cô gái vẻ mặt kích động lao về phía cô và Diệp Thần.

Cô vội nói: “Anh ấy là Lâm Nghệ Phong, không phải Diệp Thần.”

Diệp Thần nắm chặt tay cô, cao giọng nói: “Tôi là Diệp Thần, nhưng không phải chồng các cô, tôi là chồng cô ấy!”

Mấy cô gái kia sững sốt, hình như không thể tin người trước mắt thừa nhận bản thân là Diệp Thần!

Nhưng lúc này càng lúc càng nhiều người nhìn về phía này, Mạc Khinh Hàn vội kéo tay Diệp Thần, gấp giọng giục anh: “Anh Thần, đi mau -----“

Xe bị mấy cô gái kia chặn, không mở cửa xe ra được. Mấy cô gái đến gần Diệp Thần, hét rầm lên như bị điên: “Diệp Thần ---- em muốn ký tên!” “Chồng Diệp Thần! Em muốn gả cho anh!”

Mạc Khinh Hàn nắm chặt tay Diệp Thần, Diệp Thần cũng cầm ngược lại tay cô. Mạc Khinh Hàn nhìn những cô gái này như hổ nhào tới, cô kéo tay Diệp Thần, chạy nhanh về phía trước: “Anh Thần, chạy mau!”

Mấy cô gái đằng sau hét á lên, từng người vươn tay đuổi theo bọn họ.

“Diệp Thần ----- Diệp Thần!” Bọn họ đuổi theo phía sau, Diệp Thần nắm chặt tay Mạc Khinh Hàn, bọn họ thuận theo đường đê chạy về phía trước. bên cạnh con đê là nước sông đóng băng.

Gió lạnh không hề thổi tan nhiệt tình của mấy cô gái đằng sau, bọn họ la to, chỉ trong chốc lát, thu hút một đồng người.

Diệp Thần kéo Mạc Khinh Hàn, vừa chạy vừa hỏi cô: “Chúng ta đính hôn nhé? Có một vị hôn phu anh tuấn như anh ở bên cạnh em, cuộc sống sau này của em sẽ rất thú vị.”

Mạc Khinh Hàn quay đầu, vừa chạy vừa cười: “Quả thực rất thú vị...”

Diệp Thần kéo tay cô, chạy vào một đài truyền hình, anh trực tiếp xông thẳng vào, anh bảo phóng viên gọi điện cho trưởng đài của bọn họ: “Anh hỏi trưởng đài của anh xem, có muốn làm phỏng vấn độc nhất vô nhị với Diệp Thần không?”

Nhân viên ở đây sợ choáng váng, chỗ nhỏ của bọn họ, sao dám phỏng vấn minh tinh như Diệp Thần! Nghĩ cũng không dám nghĩ a!

Trên TV đang chiếu phim truyền hình.

Trưởng đài nhận điện thoại, đầu tiên sửng sốt nửa phút, sau đó chợt hỏi: “Chắc chắn là Diệp Thần không?”

“Tôi không biết... nhìn rất giống...” Người kia cũng không dám bảo đảm.

Lúc này, Diệp Thần hát một bài hát, là bài tử của anh.

“A -----“ Là Diệp Thần!

Bên ngoài đài truyền hình bị vây kín, còn có một số fan hâm mộ đánh lên tấm biển.

Trưởng đài lập tức nói: “Mau chóng phỏng vấn, chúng ta phải là duy nhất! Lập tức trực tiếp!”

Màn hình lớn bên ngoài đài truyền hình xuất hiện hình Diệp Thần, MC hỏi anh: “Thần Ca sao lại đến chỗ chúng tôi?”

Diệp Thần nói: “Tôi tới tìm định mệnh của tôi.” Anh cầm tay Mạc Khinh Hàn đặt lên môi, nhẹ nhàng hôn.

Khuôn mặt của Mạc Khinh Hàn xinh đẹp yên nhiên, như chân trời được ánh chiều nhuộm đỏ. Vẻ mặt MC ngây ra... sao Diệp Thần lại đột nhiên công khai tình cảm vậy?

Chương 1905: Ảnh gia đình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

MC vội nói: “Anh vội vã công bố chuyện tình cảm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp biểu diễn của anh đó?”

Diệp Thần cười nhạt, anh nhìn Mạc Khinh Hàn chăm chú, Mạc Khinh Hàn cũng nhìn anh.

Anh đưa tay nhéo mặt Mạc Khinh Hàn, anh cười với cô, Mạc Khinh Hàn cũng cười với anh.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh, như thể tất cả xung quanh đều không tồn tại, trong ánh mắt của bọn họ, chỉ có đối phương.

Diệp Thần viết mấy chữ vào lòng bàn tay cô: “Thế giới của anh, chỉ có mình em.”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ lên. Đụng đụng cánh tay anh, ra hiệu cho anh còn đang trực tiếp đấy.

Diệp Thần điều chỉnh thần sắc, nghiêm túc nhìn ống kính nói: “Có cô ấy, tất cả đều trở nên không quan trọng, tôi đã quyết định rời khỏi giới ca hát, tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình yên với cô ấy.”

Diệp Thần chính thức tuyên bố rời khỏi giới ca hát! Fan mê ca hát bên ngoài lập tức bùng nổ -----

Sự kiện này dai dẳng hơn nửa năm, sức nóng mới dần giảm đi.

Diệp Thần dần bình tĩnh. Anh nhận rõ được nội tâm của mình, anh thật sự chỉ muốn sống cuộc sống bình yên, ở bên Mạc Khinh Hàn, ở bên người nhà, sống thanh bình.

Nửa năm sau, cha Mạc Khinh Hàn dần khôi phục, hoàn toàn không có phản ứng bài trừ.

Tiểu thuyết ‘Bóng đêm’ của Mạc Khinh Hàn được xuất bản, bởi vì lượng tiêu thụ tốt, nhận được cơ hội tái bản.

Sau khi thi đại học xong, quảng cáo kính râm và sữa chua của Mạc Khinh Hàn cùng Đô Đô được đưa ra thị trường, trong nháy mắt danh tiếng hai người vang xa.

Nhưng, Mạc Khinh Hàn từ chối lời mời quay quảng cáo tiếp của công ty quảng cáo, cô lựa chọn đào tạo chuyên sâu với Diệp Thần.

Cô lựa chọn trường học giống Diệp Thần, anh học chương trình tiến sĩ, cô học chương trình đại học.

Sau bốn năm, Diệp Thần và Mạc Khinh Hàn tổ chức hôn lễ, Tony đã thành đối tượng bị giục cưới.

Đô Đô từ nước ngoài trở về, cô vừa mới thành lập cho hình hai thương hiệu mỹ phẩm dưỡng da. Mặc bộ trang phục chức nghiệp màu xanh đậm, nghiêm nhiên có dáng vẻ của nữ cường nhân.

Lăng Vi nhéo mặt Đô Đô nói: “Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, con còn không mau đi thay quần áo!”

“Thay đây thay đây ---- mẹ, mẹ đừng nhéo mặt con! Con đâu phải trẻ con nữa!”

Đô Đô đẩy tay mẹ ra, kết quả... tay của cha cô nhéo bên mặt kia của cô!

“Hừ ----- con không nói chuyện với cha mẹ nữa!” Đô Đô trừng mắt nhìn Diệp Đình, hậm hực nói: “Nào có ai chiều vợ như cha chứ! Sớm muộn gì cũng bị cha làm hư! Con không để ý hai người nữa, cha cứ chiều mẹ đi!”

“Ha ha...” Lăng Vi cười ngả vào ngực Diệp Đình. Giúp cô bắt nạt con gái... Cô phục Diệp Đình rồi!

Đô Đô thay váy phù dâu màu trắng, cô chạy đến bên Diệp Thần và Mạc Kinh Hàn, nghe thấy Diệp Thần đang hỏi Tony: “Cậu dự định bao giờ kết hôn? Cậu xem mẹ tôi và cậu tôi vội muốn chết.”

Mười mấy năm trước, bệnh tình của Lăng Vi hoàn toàn khôi phục, Lăng Tiêu nhận Tony làm con trai. Giờ Tony là con trai của Lăng Tiêu.

Tony nhìn bầu trời xa xăm: “Vẫn chưa biết...”

Tiểu công chúa trong lòng anh càng bay càng xa, không còn là cô bé ngày ngày dính lấy anh nữa, cô bay quá xa, anh không thể bắt được cô nữa.

Lần này cô xuất ngoại, bọn họ đã ba tháng không gặp mặt.

Diệp Thần nói: “Mấy đối tượng hẹn hò mẹ tôi sắp xếp cho cậu, không ai hợp à?”

Tony bật cười, lắc đầu. Những đối tượng hẹn hò đó... anh không gặp ai.

Bởi vì, tâm tư của anh đặt hết lên Đô Đô, không có hứng thú với những người con gái khác.

Nhưng, Đô Đô chỉ coi anh là anh trai, anh không muốn khiến cô khó xử, nên không biểu đạt tâm ý của mình.

Đô Đô nghe thấy Tony đi xem mắt, cô bĩu môi đi tìm Lăng Vi: “Mẹ! Sao mẹ lại ép anh Tony đi xem mắt vậy?”

Lăng Vi nói đương nhiên: “Nó đã 28 rồi! Sắp 30 đến nơi rồi đấy!”

Đô Đô hừ một tiếng nói: “Đàn ông ba mươi vẫn như hoa! Sợ cái gì?”

Lăng Vi nhìn cô mỉm cười: “Người ta có phải hoa hay không, liên quan gì đến con, con đâu phải ong mật.”

Đô Đô không vui mân miệng, trong lòng từng tức! Cô hất cằm, hừ một tiếng nói: “Con lại muốn làm ong mật, con muốn hái bông hoa đó!”

Lăng Vi cười gian nhún vai.

Hôn lễ bắt đầu, Lăng Vi và Diệp Đình chủ trì hôn lễ.

“Đến đây nào, chụp ảnh gia đình đi!” Lôi Tuấn vừa gọi mọi người lên chụp ảnh, vừa đưa tay cốc đầu Lôi Đản Đản: “Con hãy học tập anh Thần của con chút đi! Con xem người ta 18 tuổi đã bắt đầu theo đuổi con gái, 22 tuổi kết hôn, sang năm đã có con chạy đầy đất. Còn con? Ngoài chơi game ra, chẳng biết làm gì!”

Lôi Đản Đản làm mặt quỷ với Lôi Tuấn, nói: “Con mới bao tuổi chứ! Con mới hai mươi! Có người cha nào như cha không? Phụ huynh

nhà người ta sợ con mình yêu sớm, còn cha? Từ khi con hai tuổi, đã viết 36 kế tán gái cho con!”

“...” Lôi Tuấn nhắc chân đạp cậu: “Hai tuổi đã viết cho con, mà sao con chẳng học được gì vậy! Phế vật!”

Lôi Đản Đản nói: “Chẳng phải con đang theo đuổi Hàn Thiên sao! Cô ấy không để ý đến con mà!”

Hàn Thiên là con gái của Hàn Yến và Đào Hoa, ngoại hình rất xinh xắn!

Hàn Yến là trai đẹp, Đào Hoa cũng thanh tú, cô bé Tiểu Thiên này từ nhỏ đã là hot girl.

Lôi Tuấn mắng cậu: “Con đúng là phế vật! Nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước a! Thế mà cũng không hiểu, lát nữa chụp ảnh gia đình, con đứng bên cạnh nó, ôm nó, dùng sức hôn!”

Vẻ mặt Lôi Đản Đản nhìn cha mình như thẳng ngốc.

Lôi Tuấn vỗ vai cậu: “Tin cha đi, không sai đâu. Hồi trước cha theo đuổi mẹ con thế nào có biết không?”

Lôi Tuấn vừa nói, vừa nhíu mày.

Lôi Đản Đản hỏi Lôi Tuấn: “Cha cũng ôm mẹ, dùng sức hôn, đúng không?”

Lôi Tuấn cười cười, dáng vẻ ‘trẻ em dễ dạy’.

Ông nhỏ giọng nói bên tai Lôi Tuấn: “Cha theo đuổi mẹ con là nhờ... không biết xấu hổ...”

Ông vỗ vỗ mặt Lôi Tuấn, nói: “Đi thôi! Theo đuổi con gái thì không cần mặt mũi!”

“...” Lôi Đản Đản cười hì hì, nói: “Cha, đoạn văn này của cha, con đã ghi âm lại, lát nữa con sẽ dạy cho các em.”

“Con dám!”

“Chụp ảnh! Chụp ảnh -----“

Ông cụ Diệp và ông cụ Lôi chống gậy, đứng chính giữa. Hai ông cụ đã hơn chín mươi, cơ thể vẫn rất khỏe mạnh.

Ông cụ Diệp nở nụ cười thiếu răng.

Ông cụ Lôi khinh bỉ: “Buổi lễ lớn như hôm nay, sao ông lại thế này?”

Ông cụ Diệp che miệng, nói: “Đêm qua vui quá, lúc nằm mơ nuốt luôn răng giả vào bụng...”

Ông cụ Lôi nói: “Sao ông không nuốt luôn mình đi...”

“Ha ha ha...” Mọi người cười vang. Lôi Thiếu Dục và Diệp Khanh đứng bên cạnh hai ông cụ, duỗi tay đỡ bọn họ.

Cả người, to to nhỏ nhỏ đứng đủ. Thợ chụp ảnh bảo bọn họ nhìn vào ống kính.

Lúc này, rèm sân khấu của tường bối cảnh rủ xuống từng chút một, ánh đèn đỏ chiếu vào Diệp Thần và Mạc Khinh Hàn.

Mạc Khinh Hàn đội mũ phượng khăn quàng vai đỏ chót, tay cầm quạt

tròn, cây quạt xinh xinh che khuất nửa bên gò má.

Cô dựa vào cửa sổ bằng gỗ, nở nụ cười e lệ ngọt ngào, bên cạnh phớt thêm bài thơ Diệp Thần viết, nét bút lông như rồng bay phượng múa.

Thợ chụp ảnh chụp ảnh gia đình cho mọi người xong, bèn thu lại ống kính, câu thơ trên màn hình hiện lên...

“Màn đêm lành lạnh lại có sương, nửa màn xuân sắc nửa màn điểm trang.

Nhẹ vén làn tóc mai xinh, ngại ngùng e ấp dựa vào cửa tây.”

..

Mọi người đang chìm đắm trong lời chúc phúc, đột nhiên ----- sau lưng truyền đến tiếng cười huyền ảo.

Lôi Đản Đản... bổ nhào vào Hàn Thiên, nhưng, Hàn Thiên trong lúc ngã xuống, không cẩn thận túm quần Lôi Đản Đản...

Lăng Vi, Diệp Đình, Lôi Tuấn, Hạ Tiểu Hi, tất cả đều kinh ngạc ngẩn người!

“Ha ha...” Vì sao khung cảnh này lại quen thuộc như thế...

Còn nhớ rõ, năm đó... Lôi Tuấn và Hạ Tiểu Hi ở bên cạnh bể bơi... hình như cũng như vậy.

Khi đó, Hạ Tiểu Hi kéo quần Lôi Tuấn -----

Thời gian, trôi qua thật nhanh a... Mọi người đều đã trưởng thành.

Hàn Thiên nhắc chân đạp mông Lôi Đản Đản.

Lý Đào ôm laptop, vẻ mặt chăm chú đang thi đấu, cô giương mắt nhìn hai người này, nói: “Ồi, một đám trẻ trâu a.”

Cô giống cha mình, nhìn cái gì cũng đều là mặt mã... cô lắc đầu, bày tỏ không hứng thú với tình yêu.

Tần Tử Hào giống Tần Sinh, thích nghiên cứu súng đạn, ngòi nổ a...

Hôn lễ náo nhiệt như vậy, không chút ảnh hưởng đến Tần Tử Hào, người ta còn đang phác họa súng cơ.

Tiểu mỹ nhân nhà Lôi Đình ngồi bên cạnh chăm chú nhìn anh vẽ phác họa.

Tần Tử Hào dừng bút, hỏi cô: “Cậu xem hiểu sao?”

Tiểu mỹ nhân nhếch miệng, nói: “Không hiểu.”

Tần Tử Hào hỏi: “Xem không hiểu, sao cậu còn nhìn?”

Tiểu mỹ nhân nói: “Vì sao xem hiểu mới được nhìn?”

Tần Tử Hào không phản bác lại được, anh lạnh lùng tiếp tục phác họa.

Tiểu mỹ nhân buồn bực, Tần Tử Hào nhỏ hơn cô một tuổi lại nhất định phải tỏ vẻ già dặn!

Cô quay đầu nhìn Vinh Dịch Phàm và Mộc Phong.

Vinh Dịch Phàm là con của Vinh Phỉ và An Kỳ Nhi, nhỏ hơn tiểu mỹ nhân một tuổi, năm nay tiểu mỹ nhân 21 tuổi.

Mộc Phong là con của Mộc Quân Dương và Chính Hiền, nhỏ hơn cô hai tuổi.

Tiểu Phàm và Mộc Phong cực kỳ nghịch! Hai người bọn họ đang quấy rầy Lý Đào! Lý Đào đang thi đấu, bị hai người họ quấy nhiễu thua mấy trận!

Lý Đào cắn răng nghiêng lợi muốn giết hai bọn họ!

Khuê nữ nhà Tiểu Bát Vương Đóa, nhìn Vinh Dịch Phàm và Mộc Phong như thằng ngốc.

Vương Đóa giống cha, từ nhỏ đã nghiên cứu mặt trăng, sao hỏa...

Bây giờ cô nhìn những người anh trai, chị gái của mình như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Con của Tiểu Bạch và Lạc Y – Bạch Lạc, cùng tuổi với Vương Đóa. Năm nay 19 tuổi, tính cách của Bạch Lạc giống Tiểu Bạch... vừa ngốc, vừa đơn thuần.

Vương Đóa thành thực, liếc nhìn Bạch Lạc như nhìn đồ ngốc.

Ánh mắt kia muốn bao nhiêu ghét bỏ thì bấy nhiêu ghét bỏ.

Những đứa trẻ này đùa giỡn với nhau, hôn lễ thành chiến trường của bọn chúng.

Lăng Vi tựa đầu vào ngực Diệp Đình, cảm khái nói: “Sang năm, hai ta có thể ôm cháu rồi... Thật đáng sợ...”

Thời gian trôi qua quá nhanh.

Diệp Đình nói: “Ôm cháu trai không đáng sợ, ôm một con heo mới đáng sợ.”

Lăng Vi cười ngặt nghẽo: “Có ai làm cha như anh không, nói con của con mình là heo...”

Diệp Đình đưa tay ôm cô, hôn lên môi cô.

Chân trời... đột nhiên có vệt sáng năm màu xuất hiện, ánh sáng chiếu rọi vào, tạo nên một thế giới huyền lệ.

Dưới ánh mặt trời, là một gia đình hạnh phúc.

...

Cảnh tượng đầy ngọt ngào, như tâm tình của Lăng Vi, trọn vẹn như vậy, thanh bình như vậy, hoàn mỹ... như vậy.

Toàn Văn Hoàn.

Cám ơn các bạn đã theo dõi và đồng hành cùng nhóm dịch trong suốt cả tập truyện này! Hy vọng các bạn vẫn sẽ và luôn ủng hộ nhóm trong các dự án tiếp theo. Chúc các bạn có một đời sống tinh thần vui tươi và tràn ngập hạnh phúc! – Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.